Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1960. ЧИСЛО (1101) 1

„ХТО ВІРУЄ, ТОМУ ВСЕ МОЖЛИВЕ!"

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, - –

Христос Рождається!

"Нехай станеться вам згідно з вашою Вірою!" (Матв. 9.29).

Переживаємо найтяжчий час, який коли існував в історії світу!

Ніде нема спокою, стало мало згоди і скрізь аж надто пахне війною . . .

Цей неспокій охопив увесь світ, охопив усе людство!

Від чого неспокій цей став?

⁂

От уже дві тисячі років минає, як помалу світ опановує благодійна віра Христова. Віра ця розвинулась головно в Европі, але вона охопила також багато земель і поза нею.

І дві тисячі років у світі твориться християнська культура. У культурі цій виховався ввесь світ, на основі цієї культури розвинулися всі европейські держави.

Підставою християнської культури була й є найперше Віра в Господа Бога, як Творця й Опікуна світу. Віра чиста, Віра глибока, Віра творча!

Віра ця — основа всього нашого життя, праці, і творчости.

Але ось уже 42 роки минуло, як з'явилася на Сході нова держава, яка оголосила війну нашій Християнській Вірі, яка збройно пішла проти християнської культури.

А звідти пішов і неспокій у світі. Неспокій розкладовий, який усе міцніє та глибшає.

⁂

Основою нашого життя є Віра, бо без Віри людина жити не може.

Віра потрібна на кожному нашому кроці, бо вона найперший двигун нашого життя.

Сила Віри безмежна. Господь заповів нам: "Тому, хто вірує, все можливе!" (Мр. 9. 23). Це основна Заповідь Господня, важлива для життя і для нашого спасіння. На Вірі в Бога основана вся наша християнська культура.

СВЯЩЕННИЙ ЕПИСКОПАТ, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ, ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО І ВІРНИХ УГПЦК, КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ І ПРИХИЛЬНИКІВ „ВІСТНИКА" ПОЗДОРОВЛЯЄМО З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І З НОВИМ РОКОМ.

Адміністрація і Редакція.

Свята Євангелія переповнена прикладами, коли потребуючі одержували згідно з Вірою своєю. Хто глибоко вірував, той легко одержував спасіння своє, за словами Христа: "Нехай буде вам за вашою Вірою!"

Хто глибоко вірує в Господа, і так же глибоко вірує в те, що Бог подасть йому все потрібне, то й стається йому за Вірою його.

Силі Віри границь нема. Сам Господь наш заповів нам: "Поправді кажу вам: коли ви будете мати Віру, як зерно гірчичне, й горі оцій скажете: Перейди но ізвідси туди, то й перейде, і нічого не матимете неможливого!" (Мт. 17. 20). Це заповідь безмежної спроможности для кожного, хто належно вірує!

Тільки великою Вірою чиняться великі діла. Тільки глибокою Вірою всі славні мужі робили і роблять свої великі вчинки. Бо "Віра — підстава того, чого ми сподіваємось" (Євр. 11. 1).

Сильна Віра в Господню допомогу, сполучена з такою ж міцною волею, завжди чуда творить і в наших земних ділах. І без Віри нема поступу в нашій християнській культурі.

Хто задумує щось велике, і глибоко вірує, що Господь допоможе йому, то й станеться так.

Хто до чогось прямує з глибокою Вірою, і глибоко вірує в досягнення свого задуму, і має й волю міцну до того, то й досягне такий свого задуму. Бо Сам Господь нам заповів: "Просіть — і дасться вам, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам! Бо кожен, хто просить — одержує, хто шукає — знаходить, а хто стукає — відчинять йому!" (Мт. 7. 7-8).

Наш великий гетьман Богдан Хмельницький глибоко вірував у Божу допомогу його справі, глибоко вірив і в свої сили, — і розбив польське військо, хоч воно було значно більше від його.

Віра наша в Божу допомогу мусить бути повна, чиста й глибока. Найменший сумнів у Вірі — це вже перешкода для виповнення задуманого діла. Сумнів — це той червяк, який точить тобі Віру, а разом з тим і те добре діло, яке ти задумав.

Коли Апостол Петро мав повну й глибоку Віру, то легко пішов до Христа навіть по водах озера. А коли усумнився, то став потопати (Мт. 14. 29-31). Бо сумнів — початок зневіри.

Часто перешкоджує нам у нашій Вірі і гордість людська, бо вона підкопує Віру. Апостол навчає: "Щоб Віра ваша була не в мудрості людській, але в силі Божій!" (1 Кор. 2. 5).

⁂

Отож, віруймо в Бога без людського мудрування, віруймо в Божу силу й Божу допомогу нам, віруймо всією своєю істотою: серцем, душею і розумом!

І глибоко знаймо що вся культура наша — християнська, цебто на науці Христовій заснована.

А всяке порушення цієї християнської культури викликає в світі неспокій, відбирає щастя в людства.

Бережімо ж і боронімо повну християнську культуру, носімо чисту Віру в серці своєму, — і мир запанує в світі!

І тоді ввесь світ щиро заспіває Новонародженому Христові разом з Анголами: "Слава Богу на Висоті, і на землі мир, у людях добра воля!"

Христос Рождається!

†Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1960-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ,
З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП
М. ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ (1960 р.)

До Високопреподобних Отців Парохів і всіх вірних Східньої Канади.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Брати, Сестри, Молодь і Діти!

Милосердний Господь і цього року дає нам Величну Святу Радість святкувати Світлий день Народження Сина Божого на землі. Яка це Велична й безмежно радісна подія для нас і всього людства! До пришестя Христового людство блукало в темряві незнання ні себе ні своєї долі в світі. Каже пророк Божий Ісаія: "Всі ми блукали, як вівці (без пастиря), кожний пішов на свою (гріховну) дорогу (Іс. 53,6.). Люди, замість Бога, поклонялися і служили видуманим ідолам і то так, що те служіння було служінням дияволу. (І Кор. 10, 20). Панувала неправда, нерівність і насильство. Життя було тяжке, і людство з нетерпінням ждало Спасителя, що його давно-давно обітував Бог Праотцям Адамові й Єві ще в Раю їхнього згубного гріхопадіння. І Бог Його послав. І не когось іншого, а Свого Єдинородного Сина Господа нашого Ісуса Христа. Бо як каже Сам Христос Господь:

"Бог так полюбив світ (людей), що й Сина Свого Єдинородного віддав, щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне." (Іоана 3,16.).

Тому, коли прийшла повнота часу, — каже Апостол, — Бог послав Сина Свого Єдинородного, що народився (Дитятком) від Жони, (Св. Діви Марії), підкорив себе під закон, щоб викупити (людей) підзаконних, аби (знову) одержати усиновлення.

А коли ви (стали вже) сини (й дочки Богові) то Бог послав у серця ваші Духа Сина Свого, який кличе (до Бога:) Авва, Отче!

Через те, ти вже не раб (невільник), а син, а коли син, то й співнаслідник Божий через Ісуса Христа. (Галат, 4,4-7).

Ось що дав нам Господь у цей Святий день через Сина Свого. І це не комусь іншому, а саме тобі, Брате й Сестро, і Вашим дітям, внукам, правнукам і так до кінця віку. Це Радісне Свято вселюдське і кожної родини зокрема. Бо ніхто не може сказати, що ніби його Господь обминув. Ні, Син Божий прийшов до всіх нас.

Не несподівано Син Божий прийшов на землю; Бог багато разів попереджував людство через пророків. Так Ісаія каже до царя Ахаза:

"Сам Господь дає вам ознаку: ось Діва прийме в утробі і породить Сина і дадуть Йому Імя ЕММАНУЇЛ, що значить: З нами Бог. (Іс. 7. 14).

Той же пророк в радості виголошує: "З нами Бог! Зрозумійте народи і покоряйтеся, бо ось з нами Бог!

Люди, що ходили в темряві, побачили Світло Велике.

Бо Немовлятко народилось нам, Син (Божий) і Його дано нам.

Його влада на раменах Його і миротворенню Його немає краю.

Ім'я Йому: Великої Наради (Божої) Вістник. Дивний, Радник, Бог Всесильний, Володар, Цар миру, Отець будучого віку. (Іс. 9,6.)

Ось Хто прийшов до нас! Не даремно сприкував пророк Аввакум:

На сторожі моїй стану і буду ждати! . . Господи, я почув слух про Тебе і ужахнувся. . . Господи, доверши діло Твоє і в роках (наших) вик його!

Бог. . . Святий гряде. . . Покрила небеса величність Його і славою Його наповнилася земля. Я почув і затремтіла вся утроба моя. . . (Аввак. р. 3-й.)

Так відчував він тільки слух про пришестя Сина Божого на землю. А ми? Ми вже побачили Його пришестя, бо воно здійснилося. Ми бачимо, що справді хвали Йому повна земля. І ось тепер ми, як сини й дочки Божі, щороку зустрічаємо Дитятко Боже Христа піснями вдячности й хвали в кожній хаті, як Найдорожчого, Найріднішого й Найлюбішого Гостя .Для Нього найкраще прибіраємо хату, готуємо найкращу і найбагатшу святу вечерю, прибіраємо й себе у чисті й найкращі одяги і так, з появою зорі на небі, помолившись, всі родиною, сідаємо за святу вечерю. Велична ця вечеря на честь Сина Божого! Бо тут З НАМИ БОГ духом своїм у кожній хаті. Ми співаємо привіт Йому: Бог Предвічний народився. Прийшов днесь із небес. . . Нова радість стала, яка не бувала. . . Ой видів Бог, видів Творець, що мир погибає. . .

Ми радісно вітаємо свою родину, згадуємо рідних, де б вони не були. . . Ні, це родинна священнодія малої домашньої церкви. О радісна й свята Різдвяна ніч! Ми йдемо потім в Храми Божі, щоб там спільно зо всіма радісним серцем заспівати З НАМИ БОГ та взяти участь у святковій Службі Божій. . . Господи, як все це гарно, радісно й глибоко велике! ! !

"Ти вже не раб, а син Богові"! Чи є щось вище на світі або більша честь для нас?!

Любі мої! Відчуйте й ви своїм серцем цю Радість, як отой Аввакум.

Христос рождається — Славте Його! Христос з небес — Зустрічайте (в себе в хатах і в церкві).

Христос на землі — підносьтеся серцем до Бога. Співай Господеві вся земле!

В веселощах співайте, люди, бо Він прославився.

Ось цими словами я ВІТАЮ ВАС і бажаю повної Радости!

Нехай не лякають вас чорні хмари богопротивного невірства ,вони не затьмарять Сонця Правди Христа Господа. В свій час цар Ірод гнався за Дитятком Христом, щоб убити Його, але не вбив, тільки даремно пролив море крові 14-ти тисяч віфлеємських невинних діточок. Не вб'ють Його й тепер ці нові богопротивні сили найновішою зброєю клевети й зневаги. Господь сказав нам, що так буде. (див. Мф. р. 24). Він же сказав хто вони оті, від кого і що їх жде (див. Мф. Притча про пшеницю й кукіль. Матфея 13, 24-30; 36-43). З ними сталося те, що сказав Ап. Павел:

"За те, що вони не прийняли любови Божої для свого спасіння, попустить їм Бог блукати так, що вони будуть вірити злій неправді, і щоб були засуджені ті, що не повірили істині, а полюбили неправду.

А ми завжди дякуймо Богові, що Він від початків через освячення Духом і віру в істину обрав нас для спасіння. . .

То ж, Браття мої, стійте і держіть передання, якого ви навчилися словом чи посланням нашим. . . (2 Солуння 2, 3-11.).

Закінчу я мої привіти до вас його ж словами:

"Сам Господь наш Ісус Христос і Бог і Отець наш, що полюбив нас і дав нам утіху вічну і надію добру в благодаті, нехай потішає ваші серця і нехай утвердить вас у вірі і в ділах добрих.

Йому Слава в Тройці Святій на віки вічні. Амінь.

З НАМИ БОГ!
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ —
СЛАВТЕ ЙОГО!

Вітаю й з наступаючим НОВИМ РОКОМ. Нехай допоможе вам Бог у всьому.

Дано в грудні 1959 р. в м. Торонто в Катедрі нашій св. Володимира.

Священикам зачитати ці привіти 3-го січня в неділю перед Різдвом Христовим у ЦЕРКВІ, АМ.

А Браття Віруючі, прочитавши, давайте другим, щоб всі знали. АМ.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

У цей радісний день, день Народження нашого Спасителя й Сонця Правди, щиро й сердечно вітаю всіх вірних нашої Святої, Соборної й Апостольської Української Греко-Православної Церкви в Канаді радісним: Христос Рождається!

Сердечно й по-братськи вітаю братів моїх улюблених, членів Священного Собору Єпископів, Архиєпископа Михаїла та Єпископа Андрея: Христос Рождається!

По-батьківськи сердечно вітаю все наше Всечесне Духовенство, синів моїх милих, і всім радісно кличу: Христос Рождається!

Сердечно вітаю всю нашу Консисторію, всю її Президію, усіх її членів та працівників, всю Канцелярію Митрополичу, і всім кличу: Христос Рождається!

Щиро вітаю радісним "Христос Рождається!" всі Управи Громад усієї нашої Церкви!

Усім тим, що привітали мене в цей радісний день, сердечно відповідаю: Христос Рождається!

А в Новому 1960-му Році всім бажаю віку довгого, а здоров'я міцного, і найбільшої плідної праці для розвою нашої Святої Православної Церкви.

Христос Рождається!

† Митрополит Іларіон,
Ваш смиренний богомолець за найкращий розвиток нашої Святої Церкви в Канаді та за визволення України.

"Горе вам, бо нагробники ви ставите пророкам, — ваші ж батьки їх повбивали" (Лук. 11:47)

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Люди свідомі і люди несвідомі

Заснования Української Православної Церкви в Канаді і її розвій ясно показав яку вартість мають люди побожні та і здоровим розумом, а люди дуже побожні, але несвідомі і недумаючі.

Побожність без ширшої свідомости і живого розсудку належить до пустинників, що світа відреклися. Але вже монахам в монастирях треба до побожності і ширшого здорового розуму, — треба знати людське життя, треба знати сучасні їм політичні обставини.

Церковна Історія згадує приміри, як побожні, але крайно темні монахи робили такі галабурди, що військо мусіло їх втихомирювати. В своїй темноті, не розуміючи сучасних обставин, вони вязалися з ворогами своєї Церкви, отже були в Церкві руїнницькою силою. Вони були **"обскурантами"**, отже ворогами просвіти, як про те згадує Митроп. Іларіон в книжці "Поділ Єдиної Христової Церкви".

Історія нашої Української Православної Церкви дає багато примірів на те, як темні, хоч і побожні люди, ворогам Української Церкви і загальної української справи наосліп допомагали.

Людям побожним і свідомим було ясно, що серед тутешних обставин Українська Православна Церква була конечною, щоби увільнити українців від нахабних непрошених опікунів та галапасів; а темні, хоч і побожні, того не розуміли і не хотіли розуміти, отже власній справі шкодили.

Через таких в деяких громадах були спори між свідомими і несвідомими, а навіть судові процеси. Відомий примір, де несвідомі закликали навіть дійсних поляків-мазурів з дальших околиць, щоби рятувати гр.-кат. Церкву перед православними. Мазур був для них рідним. а православний українець чужий.

Отже що варта побожний чоловік без свого здорового розуму? Темний може бути дуже добрим сусідом, але в ширшій громадській справі він може бути завадою, колодою на дорозі. Він може скорше піти за покликом ворога, ніж за покликом своєї справи і своїх розумних громадян.

Кілько подібних примірів дає нам Українська Історія, де темні люди ставали проти свідомих, які старалися здобути для українців належні їм права.

В жидів є постанова, що несвідомого чоловіка в громадських справах не повинноси ставити на урядниче становище, бо він буде там завадою, а не силою.

В нашій церковній праці показалося, що людей не можна ділити на **письменних** і неписьменних; не можна казати. що неписьменний є темним, а кожний письменний свідомим.

Буває, що неписьменний має здоровий розум, отже він є свідомий; інший може бути письменним, а разом і дуже несвідомим, — недумаючим, впертим, сліпим фанатиком.

Коли в нас в проводі Церковної справи стояли одиниці більше письменні, то з ними тісно стояли і неписьменні, в яких був свій власний здоровий розум. Вони про все розвідувалися, своїм розумом все розбирали, отже для них справа була так ясною, як і для думаючих письменних.

Ані знання письма, ані навіть висша шкільна наука не багато варта, коли чоловік не має свого власного здорового розуму, — коли не буде щирим, розсудним, совістним, характерним, ідейним, і коли нема в него почуття власної гідности. Він механічно набрався шкільних відомостей і на тім все скінчилося.

Каже історія, що були царі, які письма не знали. Кароль Великий мав 50 літ, коли вчився писати. Але ті царі розумілися на державній політиці і їх, як таких, історія згадує.

Але нині знайдемо українців з титулами професорів та докторів, які чужим прислугуються й українській справі шкодять. Або є і такі, що поза своїм хлібодайним фахом взагалі нічим другим не інтересуються. Мертві душі.

Чи такі не подібні до польських прислужників в Галичині, або "тоже малоросів", що, охочі на чужу ласку ворогам служили, про свій нарід не дбаючи?

Побожність є великою справою і перед Богом і перед людьми, але з нею повинен разом стояти і здоровий розум, і широке знання людського життя та дальшого світа, а що важне — повина стояти характерність, совісність і правдива ідейність. Лише з такими прикметами чоловік є дійсним аристократом духа, отже гідним і потрібним чоловіком.

Здоровий розум і широку свідомість показали в Канаді римо-католики, які перейшли до Української Православної Церкви. Вони читали історію і знали, що поляки насильством перевели їх предків до Костела, отже вернулися до свого предківського, до свого рідного. Таких не було багато, але вони були і є тепер.

Коли ж тут згадуються неписьменні, але люди зі здоровим розумом, які щиро і з самопожертвою п о м а г а л и Православній Церкві, — то розуміємо, що в Історії нашої Церкви почесне місце їм належиться.

Неписьменного Ізидора Новосада всі знали і кілько він причинився до розросту нашої Церкви. Згадати Николу Ковальчука, також неписьменного, що щиро клопотався церковною справою. (Оба вони з Мічам, Саск.).

(Далі буде)

"ВАРШАВСЬКА З'ЯВА"

Під таким наголовком щоденник "Ди Виннипег Трибюн" за 14 жовтня 1959 р. приніс новинку з Варшави.

"Уже чотири ночі тисячі в черзі напливають до римо-католицької церкви св. Августина, тому що там, як кажуть, миготить таємне світло на фігурі. . . Над вершком (фігури) трошечки ясніше місцями миготить жовте світло. . . Деякі люди переконані, що вони бачать надприродню з'яву, але багато інших вважають, що це відблиск світла окисненої (оксидованої) міді (фігури). . . "Тримайте руки на своїх гаманцях з грішми!" гукає поліцист до рухомої товпи. "Рухайтеся скоріше, будь ласка, — кожен хоче побачити!"

"Варшавські часописи кілька днів легковажили зборище юрби, але починаючи з понеділка (12 жовтня) почали подавати історії з насмішками над розмовами про релігійне чудо.

Вони не заперечують, що шпиль вершка (фігури) освітлений зацікавлюючим способом, однак піддають думку, що це відблиск світла або хемічна реакція мідяної полуди, або одне й друге разом".

АКЦІЯ МИЛОСЕРДЯ МАНІТОБЦІВ ДЛЯ ДОПОМОГИ НЕПРАЦЕЗДАТНИМ БІЖЕНЦЯМ

Уряд Канади у перших роках по війні дозволив був на візд у Канаду тільки працездатним біженцям з-поза залізної заслони, цебто скитальцям. Коли ж у родині були каліки і хворі, то така родина не отримувала дозволу на виїзд за океан. Лише декотрі з европейських держав, як Швеція т. ін., прийняли деяку частину тих нещасних людей.

У Канаді останніми роками почали відзиватися критичні питання: "Чому декотрі европейські країни могли прийняти до себе й заопікуватися непрацездатними біженцями, а не могла б цього зробити й Канада?" І 1959 р. уряд Канади дав дозвіл на візд і таким цілим родинам скитальців, серед яких є також хворі, і нема кому такої родини утримувати. Але тими родинами мають приватно заопікуватися самі громадяни Канади через свої добродійні установи. Для тих непрацездатних біженців з-поза залізної заслони, що опинилися в Німеччині дві третини всіх коштів покриває уряд Західньої Німеччини, а одну третину покривають приватні добродійні установи в Канаді.

Населення Манітоби взяло на себе покриття третини всіх коштів за спровадження в Канаду з табору біженців з Любеку в Західній Німеччині. Там є 277 біженців з України, Польщі, Литви, Чехословаччини та Югославії; між ними є 17 сухітників, кілька калік, 80 дітей нижче 14 років і 15 осіб між 15 і 21 роками життя. Спеціяльний Манітобський комітет збирає на це добродійні пожертви, — потрібно 140,00 дол. Датки слати на адресу:

WORLD REFUGEE YEAR,
P.O Box 000, Winnipeg.

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в даним місяці.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВО

Смеркає. Світ, серед якого живемо, метушиться у своєму щоденному житті, ще кипить робота, навколо сірий будень у наших сусідів. А в морі цього сірого будня у вікні одної хатини видно інакше світло — урочисто мерехтять свічі; видно, як уся родина навколо стола, побожно голови похиливши, молиться. Потім урочисто споживає страву незвичайну, — це кутя. А потім з хати чути спів незвичайний — ніхто так тут не співає, лиш у цій хаті щороку: це коляда.

Навколо в сірому морі життя сьогодні будень, а тільки в цій ось хаті — Свято. І всі це знають у Канаді в цьому світі будня навколо, — починаючи з дітей і кожної звичайної людини, а кінчаючи на королевій; навколишне море людей різних націй і рас та різних релігій — усі вони знають, що сьогодні Українське Різдво; цеж Українській Родині нині Свято велике. І нема такої людини, яка б не знала, що Українське Різдво святкується трохи пізніше за латинське. Усі це знають, усі до цього призвичаєні. Де живе більше українців, там і ялинка перед будинком Управи Міста ще по вечорах горить світлами, не гаситься від латинського Різдва — чекає Різдва Українського, як ось у Вінніпегу, та й напевно в деяких інших містах. І навіть море іншовірців, що нас окружає, відчуває, що хоч у них нині будень, але цей день незвичайний, у великої частини їхніх співгорожан — це Українське Різдво!

Не можемо собі уявити, що одного дня в Українських Домах серед іншовірців, у яких тепер є будень, в Українських Домах погасли б священні вогники Різдвяних свічів, і всі сказали б: "Українці перестали святкувати своє Різдво, яке тисячу років святкували!" Цього уявити собі не можемо, бо нам здавалося б, що у нас померла душа...

Великий світ . . . Велике число народів і релігій . . . А в цьому морі немов на розсипаних острівцях у темряві сам-там по домах засвітяться святкові свічі, і при столі, навколо куті залунають урочисті коляди. І світ знає, що це Українські Доми, — вони святкують Українське Різдво. І хоч ці Доми розсипані по широкому світі в морі інших народів і релігій, то вони є разом, в усіх них одна Душа, — це Душа Українська. Кожна окрема мала Родина в цей Свят-Вечір відчуває біля себе Велику Родину — Українського Народу: мала Родина не самітня.

І по цім нас світ пізнає! І по цім оцінять нашу силу духа! По цім зрозуміють нашу вартість, — усі за одного, один за всіх!

❖

Помолимося ж, Родино . . . Помолимося отут, далеко від Краю Предків своїх . . . — ми з ними, а вони з нами . . . Помолимося за тих, що вже відійшли від нас у Вічність — відійшли спокійно при праці, чи відійшли як мученики за народ наш і його Віру Християнську, за Церкву Українську . . . Помолимося й за тих, що там, у Краю Предків у неволі наїздників звернули очі на нас, тихо в серці надіючись на нашу братську допомогу — з твердою вірою, що ми тут у вільному світі живемо, що ми не вмерли . . . Помолимося, Родино, і за тих, що їх у цей Свят-Вечір уже нема між нами, — хоч тілом живуть, але душею вже вмерли для нас — уже не святкують разом з нами Різдва Українського у цей Свят-Вечір і в ці дні, що наш Народ тисячу років святкує. Помолимося, Родино, і за них . . .

❖

Ми, вірні Української Православної Церкви, — скільки б там нас у вільному світі не було, — ми є і численні, і великі, і сильні, бо ми є живою частиною всього Українського Народу Православного, що в Україні від тисячі років зберігає свою предківську Віру; Віру й Церкву Православну Св. Княгині Ольги, Св. Князя Володимира, Гетьмана Богдана Хмельницького і Гетьмана Івана Мазепи, всіх Князів і Гетьманів, усіх славних Лицарів Козацьких, і нашого національного Пророка Тараса Шевченка. Ми, вірні Української Православної Церкви, є з усіми ними, а вони є з нами. Ми разом з Вірою й Церквою Українською Православною 45-мільйонового Народу Українського. Святкуючи, ми свідомі цього, що на нас Народ дивиться — дивляться минулі й будучі століття нашої Історії, і світ увесь! Святкуймо ж так, щоб достойно з честю нести у вільному світі своє велике післанництво — священного і вічного зберігання Віри й Церкви Української Православної всіх наших предків великих і всього Народу нашого, — так нам нехай допоможе Бог!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ — СЛАВІТЕ ЙОГО!

УНР ПОРВАЛА ЗВЯЗКИ З АКВ

Українська Національна Рада (УНР) під кінець 1959 року порвала звязки з Американським Комітетом Визволення (АКВ). Виконний Орган УНР повідомив про це у спеціяльній заяві, що була поміщена в "Українському Інформаційному Бюлетені", що його декотрі часописи в Канаді передрукували в першому тижні грудня 1959 року.

Американський Комітет Визволення — це приватна американська організація (вона має підтримку уряду ЗДА), яка займається боротьбою проти Советського Союзу, як того, що поневолює народи й людину: згадана організація (АКВ) має свої відділи в Европі, вона утримує в Західній Німеччині (у м. Мюнхені) радіостанцію "Либерейшон" ("Визволення"), з якої систематично надає свої інформативно-освідомлюючі радіопередачі за залізну заслону мовами поневолених народів та "Інститут Вивчення Історії і Культури СССР" у Мюнхені.

Як відомо, Американський Комітет Визволення стоїть на такому становищі: тепер треба змагати лише до повалення комуністичної системи в СССР, але не треба заторкувати національного питання, не займатися справою поділення Советського Союзу на незалежні держави тих народів, що їх поневолила червона Москва в сучасних межах СССР, цебто наперед "не передрішувати" національного питання в СССР. Коли там буде повалена комуністична система, то ці народи, які вважають себе поневоленими, зможуть мирно, шляхом голосування заявитися за тим, чи хочуть вони унезалежнитися від російської держави, чи ні. Отже це становище Американського Визвольного Комітету називають "непередрішенським", — звичайно АКВ не порушує також і справи державницького визволення України (а також Білорусі й ін.). Лише т. зв. "сателітні держави", що їх опанувала Москва внаслідок 2-ої світової війни, як Польща, Угорщина, Румунія, Болгарія і т. д., що формально не включені в межі СССР, Американський Комітет Визволення вважає за держави, і змагає до їх державницького визволення.

Коли Конґрес Злучених Держав Америки 7-го липня 1959 року ухвалив резолюцію за підтримку ЗДА для визвольних змагань поневолених народів, а президент Айзенгавер тоді ж таки проголосив у ЗДА третій тиждень липня кожного року Тижнем Поневолених Націй, то Американський Комітет Визволення під час Тижня Поневолених Націй 1959 р. в ЗДА згадав лише "сателітні держави" за залізною заслоною, а поневолені Москвою народи в межах т. зв. СССР промовчав, отже й між ними промовчав Україну, Білорусь і ін. Так само радіовисильня "Визволення" АКВ промовчала Україну, коли передавала свою інформацію про резолюцію Конґресу ЗДА і заяву президента Айзенгавера про їхню підтримку для визвольних змагань поневолених народів. Більше того, передаючи згадану інформацію за залізну заслону, радіовисильня "Визволення" передала це в такому розумінні, що Америка резолюцією свого Конґресу з 7-го липня 1959 року домагається лише "духової свободи для підсоветських народів", — отже тим самим Американський Комітет Визволення пройшов мовчки повз державницькі визвольні змагання поневолених Москвою народів.

З уваги на все це Українська Національна Рада, що головою її Виконного Органу є Микола Лівицький, офіційно заявила, що зриває всякі досьогочасні звязки з Американським Комітетом Визволення.

Українська Мала Енциклопедія

Вже появилася 5-а КНИЖКА УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. 1-а і 2-га книжка коштують по 2 доляри, а 3, 4 і 5-а книжка по $1.75. Ціле видання в передплаті, **тільки до 1-го січня 1960 р.** коштує 20 долярів. 6-а книжка появиться на початку 1960 р. і коштує в передплаті $1.50. Замовлення і гроші, тільки банковими чеками, слати на адресу видавництва:

VRev. Boris Arijczuk, Casilla de Correo Central 160, Buenos Aires-Argentina, або

В США: VRev. Iwan Tkaczuk, 132 E. — 7th St., New York, N.Y., USA.

В Канаді: Iwan Hayduk, 11904 — 127 St., Edmonton, Alta., Canada.

ЗАМІСТЬ ГАРМАТ — ПОРОЖНІ БОЧКИ

Є воєнна сміховинка: відділ вояків, заатакований вночі ворожою піхотою, виставив за окопи багато порожніх бочок. Ворожа розвідка серед темряви взяла ці бочки за "гармати", і донесла своєму штабові, — отже ворог налякався, і не атакував.

Скільки в житті виставляють порожніх бочок замість гармат, щоб лякати ворогів у "ніч" їхньої несвідомости справ! Такі порожні гармати часом і димом із стрільного пороху напахують, щоб були подібніші до гармат. Певно, молодий кінь злякається їх, але старий артилерійський кінь боятися їх не буде, — він вміє відрізнити гармату від порожньої бочки!

Але ще гірше представляється справа там, де сама людина починає вірити, що її порожня бочка, яку виставляє, — це "гармата". А є такі, що вірять у це. І таких є немало!

Якщо ви якийсь достойник, і захочете інкогніто (не виявляючи своєї особи, — ред. В.) поїхати до якоїсь місцевости серед будня-полудня у звичайний день, і як звичайна собі людина відкритими очима розглянетеся по громаді, то що побачите? Частина дітей зовсім не знає української мови, а частина калічить лише пяте через десяте. Між середущим поколінням також є таких щораз більше. А настане неділя — у церкві бачите небагато людей, а ще менше молоді.

Але ось ви наперед проголосіть, що ви, достойник, офіційно від якоїсь установи відвідаєте громаду, і буде велика урочистість. Приїжджаєте, і бачите масу народу, з ними маса дітей, діти гарно говорять вам по-українському привітання, віршики, співають пісні! І тоді кореспондент пише до часописів, як то розвивається наше національне життя: збирається маса народу, складають великі пожертви з тієї нагоди, навіть діти (а їх було так багато!) чудово говорять по-українському! Читаємо такий допис, і ростемо духом! Але що це є в дійсності? Порожня бочка замість гармати! Народ разом з дітьми так масово зібрався лише раз на рік, у велике свято, щоб побачити вас — достойника, присланого з центру! Це ж велика атракція у житті громади! А діти? Дітей на цю оказію приготовили, і вони завчили віршики й пісні, але ледве чи багато з них хоч здебільша розуміють зміст говореного і співаного. . .

А потім розійдуться, напишуть допис, що "розвиваємося", і знову починаються сірі будні апатії, байдужости, і "довірочно" шептаних інформацій, що з національною справою у нас щораз гірше. . .

Виходить, що національна справа "оживає" лише на свято, а завмирає у будень, — лише "святковий розвиток". На святковій сцені все "розвивається", а за кулісами, за сценою падає. . .

Отака боротьба "порожніми бочками замість гармат" за наш національний стан посідання. Хто наївний, той може щиро вірити, що це виключно з пошани в нас говориться лише про українські національні здобутки нашими піонерами в Канаді, а не говориться про такі ж здобутки дітей і внуків тих піонерів. А насправді воно є так, що про здобутки молодшого покоління нема чого багато говорити. Отже заметілю слів про піонерів заслонюють свою власну порожнечу! А чи ж є це в дійсності справжня пошана до піонерів, коли не наслідується їхньої роботи далі, — не розвивається тих початкових талантів? Певно, памятники піонерам поставити найлегче: зберуть гроші, поставлять памятники, і скажуть: Ми вже своє зробили, тепер можна спокійно заснути на лаврах! "Дешево, і приємно" відкупилися від обовязку!

Є у нас "кассандристи" (такі, що пророкують гірку правду, немило бачену загалом, — ред. В.), — вони кажуть: "Уже є зле, і стає щораз гірше! Треба відкрити свої очі на дійсність! Треба щось робити! Хотіти — це могти! На жаль, тих "кассандристів" не мило бачать, не радо слухають, а то й мовчати радять. . . Потакуй, а буде тобі добре на землі!

Вони вам на всі голоси будуть доказувати, що ми розвиваємося. А докази? "Порожні бочки замість гармат" — це вам докази!

П. Скаржевський.

"ПОЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАНАВІСОЮ ЖИВЕ ЯКИХ ДВА МІЛЬЙОНИ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИКІВ"

З днем 12 жовтня ц. р. в Римі почалася конференція єпископів, яким підлягають українці греко-католики в усьому західньому світі. Ці єпископи були в папи на авдієнції, і папа Іван 23-ій сказав до них промову. З цієї нагоди щоденник "Свобода" в ЗДА за 20 жовтня 1959 р. між іншим подає таку інформацію:

"Подаючи про цю промову Папи до українських єпископів, італійська і світова преса підкреслили, що під сучасну пору поза залізною занавісою живе яких два мільйони українських католиків із 10 єпископами і кол 200 священиками".

Коли тут вжито ширшого вислову: "поза залізною занавісою", то це значить, що мається на увазі не лише греко-католиків в Україні, на терені Галичини, але й взагалі всіх, що знаходяться в межах т. зв. СССР, цебто включаючи й тих, що виселені Москвою в України.

Італійська і світова преса взяла свої інформації з Ватикану, отже вони мусіли бути дані з участю згаданих греко-католицьких єпископів. Звідси знаємо, скільки під сучасну пору є греко-католиків в Україні. Цікаво тут пригадати, що згідно з польською урядовою статистикою у межах Польської республіки, головно в Західній Україні, 1931 р. було 3.336,200 греко-католиків і 3,762,500 православних; ці дані, між іншим, наведені і в книжці д-ра Степана Барана (греко-католика) п. н. "Митрополит Андрей Шептицький" (Мюнхен, 1947).

І НА ЗЕМЛІ МИР . . . .

Настане радісне свято Різдво Христове.

У серця віруючих людей ввійде настрій, що його ні змалювати, ні словами описати. Усі полинемо у Вифлеємську стаєнку, і так як давно було, побачимо маленького Ісуса в яслах, пеленами повитого, а коло Нього Пресвяту Матір Його, Діву Марію і обручника Св. Йосифа, і пастирів з дарами, і Звізду на небозводі . . . .

Духом і думками приклякнемо і ми там, щоб віддати поклін Новонародженому Спасителеві.

Приклякнемо . . . Повіримо, що Він наш Месія, прийшов до нас, у світ принести мир. Мир, не такий як світ дає, як його розуміють люди, але справжній Божий мир.

Мир, де "не буде ворога, ні супостата", де всі люди будуть братами й сестрами, де всі будуть взаємно любитися, і спільними силами дбати про добро і щастя всіх.

Христос прийшов у світ запровадити мир, спокій!

Одначе, лише тоді буде мир між народами й одиницями, коли всі підуть до Ісуса Христа, приклякнуть у покорі і любові перед Ним і зложать Йому дари: віру серця і любов щиру.

Тоді не буде потрібно коштовних поїздок по світі, ні не треба буде переконувати людей про мир, ані не треба буде зброєнь, а гроші витрачені на нищівну зброю обернути людям на добро і пожиток. Тоді не будемо тривожитися про завтра, бо те завтра будемо з радістю стрічати.

У свята Різдва Христового підемо до церкви, будемо молитися, щоб настрій, який був при народженні Христа Спасителя нашого, просяк ввесь світ, щоб усі народи світу перейнялися піснею Ангелів: "Слава Богові на висоті, і на землі мир!"

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІТЕ!

ОЄГ.

НАЙКРАЩИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

який Ви можете цього року кому дати, — це монументальна повість Іллі Киріяка "Сини землі", перекладена на англійську мову п. н.

SONS OF THE SOIL

Книжка SONS OF THE SOIL прекрасне оповідання з піонерського життя українських переселенців у Канаді, в якому докладно та мальовничо описані їх перші переживання.

Книжка заслуговує на те, щоб її якнайширше розповсюдити, тому радимо давати її як Різдвяний Дарунок не лише українцям, але також Вашим англомовним приятелям, сусідам і знайомим.

Якщо Ви собі цього бажаєте, ми можемо вислати книжку безпосередньо тому, кому Ви бажаєте її подарувати, а разом з книжкою вишлемо в Вашім імені також гарну українську або англійську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями. Ця додаткова обслуга не буде Вас нічого коштувати, тільки пришліть належність за книжку й ім'я та адресу того, кому її вислати.

Ціна одного примірника з пересилкою

тільки $4.50.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Як колядники колядували

Павло з колядниками не ходив, бо колядникі могли самі дати собі раду. Вони були добре приготовані.

Й оповідали, що майже в усіх хатах було так, як на сходинах обговорювалося. Всюди був Дідух на підлові, був Дідух (сніп) в куті, були свічки на столі. Словом — було все як повинно бути, а певне, що про все те молоді подбали.

Колядники співали звичайно по дві коляді, декоим три частинами, а були і такі хати, де їм казали заспівати ще окремо якусь, що комусь прийшла на гадку.

І люди щедро колядників обдаровували. Ще ніколи колядники не зібрали тільки "коляди", як молоді колядники тепер зібрали, — може в трое, або четверо більше.

Та інтересне було коли зайшли до трох відлюдків, які до церкви не належали. От заходять вони до одного; застукали в двері і питають: "Позволите вам заколядувати?"

— Але ж прошу,— каже чоловік, — заходіть і колядуйте. Дуже рад, що ви зайшли.

І першою тут колядою була "Добрий вечер тобі пане господарю, радуйся!" Дальше вже була "Нова радість стала, а ще дальша "Вселенная веселися". А поколядувавши поздоровили господаря і господиню зі Святами, та зараз хочуть виходити, але господар їх стримує і каже:

— А то як? Ще коляди я вам не дав, а ви вже йдете? — А тоді один з колядників:

***

— Ми зайшли до вас колядувати як до українця, але коляди від вас не візьмемо і не за тим ми прийшли. . .

— А то чому не візьмете?

— А тому, що ви до нашої Церкви не належите. Ми коляду беремо лише від членів нашої Церкви. А ми колядували вам лише як українцеві.

Ніяково стало чоловікові і він говорить:

— Пождіть! Воно може не так. Чи ви бачили що я був в церкві і першого і другого дня Свят?

— Та бачили, — кажуть колядники.

— Коли так, — говорить з притиском чоловік, то знайте, що я вже до Церкви належу. Я там ще не записаний, але запишуся, отже мусите від мене коляду взяти. І я дам вам не тільки за нинішні свята, але і давніші, отже маєте від мене 15 долярів і рахуйте мене за церковного члена.

Хвильку думали колядники — брати чи не брати? Але коли чоловік заявляє, що членом Церкви буде, то ніяково його слово легковажити. Отже "коляду" взяли та ще раз навідхіднім заспівали "Добрий вечер тобі пане господарю, радуйся!"

Коли ж відходили, то і господиня каже:

— І я від себе дякую, що ви до нас зайшли. Я дуже рада. І нехай вас Бог за те поблагословить!

Звідти пішли до другого відлюдка і питають чи позволить їм колядувати, а господар:

— Та якже не позволити в таке велике Свято! Дуже рад! Заходіть і колядуйте! Ми дуже вам раді.

І колядники переспівали ті коляди, що в попередній хаті, побажали з Святами всего доброго і так само забираються відходити, але господар їх зупиняє, каже:

— То як ви від нас йдете? Хіба ви дармо колядуєте? Вам же "коляда" належиться.

— Ні, — говорить тоді хтось з колядників, — вам від вас "коляда" не належиться.

— А то чому? —питає господар.

— Тому, що ви не є членом нашої церковної громади. Ми зайшли до вас як до українця і то все, а "коляду" ми беремо тільки від членів Церкви.

Покрутив чоловік головою та:

— Воно не так! Я членом Церкви не був, але вже буду. Я вже ним є, тільки це там не записаний, отже вам "коляда" належиться. Беріть і запишіть, що то від мене.

Отже вийшло таке, як і в попередній хаті. Видно, що ті "відлюдки" справу вже обговорили, порадились, і вирішили стати членами Церкви.

І колядники взяли тут 10 долярів, ще заколядували "Добрий вечер тобі пане господарю", і подалися дальше, — до третого відлюдка.

***

Тут було вже інакше, хоч також інтересне.

Коли застукали в двері, виходить жінка і питає:

— А ви хто?

— Та ми колядники, ходимо колядувати, — каже один колядник, — чи позволите вам заколядувати?

На знаю що вам казати, бо чоловіка нема вдома, він поїхав до міста. Ми маємо на продаж трохи худоби і свиней, то хоче розвідатись про ціну. А продати треба. А коли б ви колядували, то я не маю грошей щоби вам щось дати, отже вибачайте. . .

— І ви вибачайте, що ми до вас застукали, — кажуть колядники і забралися. А дорогою і жартували, і сміялися, і жалували, що чоловік так в худобі і свинях залюбився, що вже більше нічого йому не треба.

Коли ж розказали все те Павлови, то він задумався і каже:

— От вам примір до яких низин може чоловік зійти! В людей Велике Свято, Богослуження, радість, а в него худоба і свині. Низше вже зійти не можна!

ВІРИТЬ У ЩИРІСТЬ ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕРА

М. Хрущов під час своєї поїздки по ЗДА мав розмови з різними політиками в ЗДА, але, розуміється, найважнішою була його розмова з през. Айзенгавером, і преса змістом їхньої розмови найбільш зацікавлена. Хрущов перед виїздом з ЗДА офіційно заявив, що він і през. Айзенгавер знайшли деякі "спільні точки порозуміння". През. Айзенгавер у розмові з кореспондентами відмовився йти "задалеко", і точніше говорити про ці "точки" своєї розмови з Хрущовим. През. Айзенгавер лиш загально сказав, що треба "належно передумати справу Берліну, що окружений комуністичною територією, і лежить задалеко від Зах. Німеччини". Але цю справу, сказав він, "є ще час передумувати, і треба, щоб застановилися над нею західні союзники ЗДА".

Хрущов, повернувшись із ЗДА, у своїй промові до десятків тисяч народу на Червоній площі в Москві заявив, що "вірить у щирість през. Айзенгавера", але висловив своє застереження щодо деяких політиків, які стоять близько през. Айзенгавера.

Ця заява Хрущова тим більше викликає зацікавлення його розмовою з през. Айзенгавером. Але американці також вірять у щирість през. Айзенгавера, який урочисто й рішуче не раз заявляв, що не віддасть західніх берлінців на поталу комуністам. Але чи ж тут загрози лише через Берлін?

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Коли слова Ісуса Христа, в яких Він називає Ап. Петра "скелею" Церкви, цебто її фундаментом, вважаються за правдиві, і тому Католицька Церква перекладає їх дослівно та приймає догматично, то чому ж вона не послідовна з собою, і не створила собі такої догми, що Апостол Петро — це с а т а н а, — адже ж це сказав Христос! Спочатку Христос уважав Ап. Петра за с к е л ю (основу) Церкви (XVI-18,19) — однак скоро після цього Христос зняв з Ап. Петра це почесне звання, а замість цього наложив на нього звання с а т а н и, значить, не перший, а останній погляд Христа на Ап. Петра має бути важний, і він мав би бути для Католицької Церкви догматом.

Учений богослов Бартолі не вірить, що Ісус Христос, цебто Бог, міг "не пам'ятати" цього, що Він говорив, і що міг на протязі кілька хвилин Сам Собі заперечувати. Тому то Бартолі схильний думати, що слова "Ти є Петро, і на скелі збудую Церкву свою" — інтерполяція (вставка) зроблена в Римі.

На думку Бартолі, ця невідома особа, яка, переписуючи в Римі давній рукопис Св. Письма, і при тому від себе додала до оригіналу оті слова про Ап. Петра, як нібито "скелю" Церкви Христової, не мала ніякого злого заміру, а зробила це з побожности, щоб піднести авторитет Ап. Петра, вірячи в місцеві народні перекази, що Ап. Петро нібито таки був "першим Апостолом" Риму.

Була ще одна категорія невинних фальсифікаторів — це були звичайні секретарі чи, як їх називали, нотарії, які писали під безпосередній диктант самих авторів, пишучи скорописом, цебто способом скорочення. Ті нотарії дуже часто навіть бували не християнами, а звичайними техніками скорописного письма — стенографістами. Згодом вони ж таки, ті нотарії, переключали скорописний текст на звичайне письмо, цебто скорочені слова й словосполуки подавали вже в повних формах; а при тому доповнюванні вони мусіли пильнувати, щоб надати текстові внутрішнього логічного зв'язку, послідовности змісту й ідеї. Бувало й так, що нотарії самі не могли дечого належно зрозуміти, що наспіх записали були скорописом, і тут вони вгадували, а це нерідко кінчалося помилкою.

Наприклад, в Орігена було чимало таких нотаріїв, і він диктував їм дуже багато, бо був такий врожайний на твори, як той модерний Гю Волпол, що своїм стенографістам диктував по десять творів одночасно. І справді, Оріген був найплодовитішим письменником, бо за своє життя написав стільки, що тепер одній людині треба було б присвятити все своє життя, щоб усі його твори прочитати. Очевидно, така техніка праці неуникнимо спричиняє неточності, отже не міг уникнути їх і Оріген. Власне, ці технічні причини займають не останнє місце в спричиненні тих неточностей, через які Св. Епіфаній зовсім поважно старався щоб Церква викляла твори Орігена, як "еретичні".

Оріген не одинокий, — багато Отців Церкви послуговувалися стенографістами. Автор, подиктувавши свої думки стенографістові, мірою можливости згодом старався особисто їх провірити. Однак бували такі плодовиті автори, як ось Оріген, що не мали фізичної можливости особисто правити коректою — їм бракувало часу; і так, ті твори чи то ще за життя автора, чи вже по його смерті виходили у світ невиправлені автором. А римські редактори і коментатори ці технічні помилки в старих текстах творів Отців Церкви використовували так, що старалися інтерпретувати їх на користь римського папства, — так, наприклад, чинили Бароній, Белярмін т. ін., що свідомо фальшували твори Отців Церкви; безсовісні переписувачі у своїх списках з оригіналів навмисне перекручували деякі вислови і факти, і записували це на рахунок Отців Церкви. Між іншим, до категорії тих свідомих фальсифікаторів належали також і прихильники Арія, — вони не вагалися вживати всяких засобів для досягнення бажаної ними мети.

Головно за часів імператора Константина допускалися всяких злочинів, щоб знищити Св. Анастасія і його послідовників, які захищали Нікейського Символа Віри. Величезну більшість прихильників Арія становили головно греки з Малої Азії; ці хлопці своєю діяльністю в кожному відношенні дорівнювали Римським єпископам з найтемніших часів історії Римської Церкви. Ці аріянські факти з перших віків Християнства згодом стали прецеденсами і первовзорами для подібної діяльности римського папства.

Загальний огляд

Тут була подана низка фактів, причиново пов'язаних з найбільшим фальсифікатом, що фігурує під нібито авторським іменем "Ісидор". Вище було підкреслено також, що учений знавець Канонічного Права, римо-католик Едвард Рітнер у своєму підручнику Римо-Католицького Канонічного Права, затвердженому Католицькою Церквою, признає цей факт, що той т. зв. "Ісидор" — це фальш; і що свого часу Католицька Церква дала була себе тим "Ісидором" одурити; і що Католицька Церква сотнями років "несвідомо" базувала на цьому фальші — "Ісидорові" свою юридичну систему; і що цей фальш — "Ісидор" являється угольним каменем також і сучасної римо-католицької церковно-канонічної системи, на якій папство спирає свої претенсії на універсально-церковний авторитет.

Коли не-католицькі учені нарешті розкрили твір якогось ніби "Ісидора" як фальсифікат, а римські богослови не мали аргументів на те, щоб цей фальш захистити, то Римо-Католицька Церква хоч-не-хоч мусіла цей твір-підрібку ("Ісидора") осудити й відкинути, — однак ці самі принципи, на яких "Ісидор" побудований, Католицька Церква далі зберігає в усій їхній повноті.

У фальсифікаті, приписаному якомусь нібито "Ісидорові", знаходимо 98 фальшивих "Папських Листів" і "Декретів", а кожен з них мав свою окрему ціль, викликану церковно-політичною потребою; там таки нараховується аж 150 абсолютно фальшивих "канонів", інших "документів", "декретів", "листів". Усі вони видумані затаєними авторами; і заплановані на одурення всього християнського світу, всієї Християнської Церкви, з метою дати якесь "історичне підгрунтя" (фіктивне) структурі римопапізму з його грандіозними амбіціями власти.

Поставлене тут осудження не обмежується самою особою якогось невідомого нібито "Ісидора Меркатора (чи Пеккатора)", бо приписуваний йому фальсифікат-збірник є твором не якоїсь лише однієї особи, — це твір групи осіб — затаєних фальсифікаторів, що походили напевно не з нижчих кляс суспільства. Між ними, як видно, були аристократи, достойники Церкви, еліта Риму, — і від цього факту Італійській Церкві вже годі "вмити руки".

Поставлене тут осудження не обмежується також авторами твору, приписаного "Ісидорові", а охоплює собою також і всіх інших римських фальсифікаторів, як Діонісія Ексігія, Римських пап: Зосима, Боніфатія, Целестина, разом з їхніми делегатами, яких вони посилали були в Картагену дурити картагенців, і запевнювали лукаво, що Сардикійські Канони — це буцімто Канони "Нікейські". Тут ще й винен той автор, що видумав якийсь небувалий "Собор у Сінеусі", і винні також усі ці, що свідомо сфабрикували "Канони" цього фіктивного "Собору", і включили в "Збірник історії Соборів Церкви". Винні й ці, що "перемалювали" переклад дійсних Нікейських Канонів, і так створили відомий фальсифікат "Пріски", хоч і знали вони, що Шостий Канон тут перекручений. Винні й ці, що ввесь Халкедонський Собор Церкви хотіли обманути фальшивими документами. Винні й ці, що фальшивку—"Збірник Ісидора" — включили в римський Corpus Juris — офіційний кодекс Церковного Права Римської Церкви, хоч вони й знали, що "Ісидор" — це обман. Винні й ці, що старалися Нікейськими Канонами в т. зв. "арабській редакції", цебто випачені, рятувати потопаючий римський корабель. Вин-

(Далі буде)

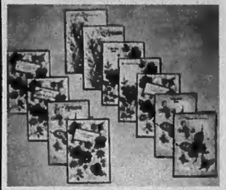

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВЛАДИКА МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН У МОНТРЕАЛІ

НАЙСТАРША УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА НА СХОДІ КАНАДИ

Слово на тему поєднання Християнства і про майбутній Католицький Собор. Слово про т. зв. "анатему" на Гетьмана слово про т. зв. „анатему" на Гетьмана І. Мазепу".

Одним з найсвітліших моментів в історії Соборної Громади Св. Софії в Монтреалі залишиться день 6-го грудня 1959 р. З цим днем згадана Громада ввійшла в новий період свого розвитку, зробивши постанову розпочати в якнайскорішому часі будову нового собору Св. Софії в Монтреалі.

З уваги на цей дуже важливий момент в історії дальшого розвитку цієї Громади оо. Настоятелі та Управа звернулися до Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона з проханням прибути до Собору Св. Софії на Канонічну Візитацію, як також прийняти участь в Надзвичайних Зборах згаданої Громади.

Владика Митрополит Іларіон прибув до Монтреалу 30-го листопада, на двірці його тепло зустрічало Духовенство міста Монтреалу та у своєму повному складі Управа Собору Св. Софії під проводом голови д-ра Ю. Залізняка.

Владика Митрополит майже цілий тиждень обзнайомлювався з станом згаданої Громади, прийнявши при цьому участь у спільному засіданні Управи Собору та Будівельного Комітету і докладно розглянувши пляни майбутньої будови нового Собору Св. Софії.

У суботу вранці, 5-го грудня, Владика Митрополит Іларіон відвідав Рідну Школу при Соборі Св. Софії, і в кожній клясі цікавився поступом учнів у науці, подаючи учням і вчителям свої поради.

Того самого дня, о год. 6.30 ввечері, в присутності Владики Митрополита в Соборі Св. Софії була відслужена Всенічна, яку служили: Митроф. Прот. В. Слюзар, Прот. Є. Чижів, о. Сава Цетухин та о. Іван Стус. На цю Всенічну прибуло велике число вірних. На Всенічній співав чоловічий хор під дифигентурою п. Я. Бартка.

Дня 6-го грудня, о год. 9.30 ранку, вірні Собору Св. Софії зустрічали свого Владику Митрополита — Первоієрарха нашої Церкви.

Першими вітали діти Рідної та Недільної шкіл при Соборі. Від дітей вітали Владику Митрополита учень Рідної Школи Богдан Кравченко й учениця Каролина Божик, яка піднесла Владиці китицю живих квітів. Від Управи Собору Св. Софії традиційним хлібом-сіллю вітав Владику Митрополита голова Управи д-р Ю. Залізняк, а в самому Храмі в імені оо. Настоятелів привітав Владику Митрополита Митроф. Прот. В. Слюзар. У привітах отці Настоятелі та всі вірні Соборної Громади висловили найглибшу пошану до свого Первоієрарха, як до найбільшого сучасного Оборонця Святої Православної Української Віри та Церкви, яким є Владика Митрополит Іларіон.

Після зустрічі Владики Митрополита соборянами була відслужена Архиєрейська Св. Літургія, за якою Владика Митрополит аж два рази виголосив вірним своє Архиєрейське Слово.

У своєму першому Слові Владика Митрополит звернув увагу на ту велику загрозу, яку несе всьому світові безбожний комунізм і для поборювання якого ми дуже мало, або майже нічого не робимо. Оснований на обмані, комунізм уже 42 роки розкладає духовно та морально цілий світ, як також пробує дощенту знищити всю віковічну християнську культуру, на якій виховувалося впродовж віків усе людство.

На цей визов безбожного комунізму ми повинні відповісти виявом нашого глибокого розуміння науки Христа Спасителя та спільними зусиллями всіх християн протиставитися цій розкладовій роботі більшовиків. Ми зможемо це зробити тоді, коли на безбожні кличі комунізму відповідатимемо тут будовою величних Храмів Божих. Поступаючи так, ми глибоко віримо, що Господь Бог завжди буде з нами та постійно допомогатиме нам продовжувати Його святе діло.

У своєму другому Архиєрейському Слові Владика Митрополит Іларіон говорив на тему поєднання Християнських Церков. Він зазначував на підставі історичних фактів, що вже з давніх часів бажанням усіх християн є поєднання всіх Християнських Церков в одну Церкву. За це поєднання ми молимося на Святій Літургії під час Великої Ектенії. Це поєднання є тим більше бажаним у сьогоднішній час, коли світ християнський переживає велику кризу: з-поза залізної заслони суне безбожний комунізм. Він уже майже півстоліття бореться проти всякої Религії, головно проти Религії Християнської. Перед лицем великої загрози комунізму Християнство зовсім не приготоване на оборону. Католицька Церква підготовляє пляни захоплення всього Християнства. Протестанти також ідуть своїми дорогами, а ще інші захоплюються сектантством.

Владика Митрополит Іларіон зазначив, що недавно обраний Папа Іван XXIII у своїй промові 25-го січня 1959 року сказав, що хоче скликати Вселенський Собор, на який повинні б зійтися всі християнські Віроісповідання. Розуміється, що з цього приводу католицька преса почала славити Папу, як того, хто справді дбає за добро нібито дійсної **Вселенської Церкви.** На цей заклик Папи деякі з протестантів погодилися, що такого Собору потрібно. Православні ж зайняли інакше становище, бо вони добре знають мету таких папських Соборів. **Час до часу появляються в православній пресі у світі, та і в декотрих українських органах, належні вияснення у справі цього задуманого Папою Іваном XXIII т. зв. "Вселенського Собору". А все це можна б закінчити проханням: "Святий Марку Єфеський, моли Бога за нас!" Це тому, що Св. Марко Єфеський був великим і гарячим оборонцем Св. Православія проти католицтва.** За цю свою ревність Православна Церква визнала Митрополита Марка Єфеського Святим. **Необхідно також тут пригадати, що вісімсот років після заснування її Господом Ісусом Христом Вселенська Церква була єдиною, — спільною для всіх християн. Це була Вселенська Православна Церква. А згодом, поволі Римська Церква почала витворювати свої звичаї та науки, що не були згідні з напчанням Вселенської Православної Церкви.**

Навчені гірким досвідом з історії та після п'ятьох закликів різних Пап у різні часи історії Христової Церкви до "об'єднання", яке в дійсності означало, в розумінні Пап, приєднаня до католицтва, православні легко й відразу зорієнтувалися, що й Папа Іван XXIII йде тут традиційним шляхом Католицької Церкви. "Більше ніж хто інший, якраз православні бажають поєднання Церков, при чому вони хотять дійсного поєднання, а не неканонічного приєднання їх до Католицької Церкви. Православа Церква визнає тільки 7 Вселенських Соборів, і, якщо б плянований Папою Іваном XXIII Собор мав бути дійсно Вселенським, то він був би 8-им Собором, а не 21-им, як числить його Католицька Церква. Коли б православні визнали цей Собор 21-им Вселенським Собором, тоді це означало б перекреслити всю історію та й свою церковну незалежність та йти під папську владу, — а на це православні ніколи не погодяться.

Черговий Собор мав би бути Восьмим Вселенським Собором Церкви Христової, але це зумовлене необхідністю повернення Римської Церкви на лоно Православної Віри", закінчив Владика Митрополит своє Слово.

По Св. Літургії Владика Митрополит в сослуженні Духовенства відслужив Панахиду по бл. пам. Гетьманові України Іванові Мазепі, сказавши перед цим коротке Слово про цього Великого Гетьмана, який був одночасно і великим меценатом та будівничим багатьох величних та славних православних Храмів Божих. Владика Митрополит пригадав також, **що анатема кинута на гетьмана Мазепу була неканонічна,** і Собор Єпископів Православної Української Церкви в Канаді 6-го липня 1959 р., з нагоди 250-ліття з дня смерті Гетьмана Івана Мазепи заявив, **що згадана анатема, наложена на цього Гетьмана, є з православної точки погляду недійсною і неіснуючою для Української Православної Церкви.**

На Св. Літургії прислужували з ЄУМК Богдан Стефанюк та Володимир Твердун, як також чотири учні Рідної Школи. Митроф. Прот. В. Слюзар висловив Владиці Митрополитові в імені Духовенства та всіх вірних Собору Св. Софії подяку за те, що Владика, не зважаючи на свій вік та й без того на велике переобтяження в праці, прибув на цю Візитацію та своїми настановами й порадами підбадьорив і заохотив соборян до дальшої праці, яка чекає їх при будові нової Святині — Собору Св. Софії.

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т.. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесення Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Після короткої перекуски, яку підготовило Жін. Т-во Доньки України в залі при Соборі, відбулися в тій же залі Надзвичайні Збори Соборної Громади, на яких ввесь час присутнім був Владика Митрополит Іларіон.

Митрополит Іларіон промовляв і говорив про потребу будови нового Собору.

Під час голосування над резолюцією Управи приступити, можливо, якнайскоріше до будови нового Собору Збори висловились майже одноголосно за його будовою в якнайскорішому часі.

Вказуючи на життя нашої Св. Православної Української Церкви в Канаді, Владика Митрополит пригадав соборянам, що на Соборну Громаду Св. Софії будуть дивитися всі наші парафії в Канаді — як Соборна Громада поведе цю свою реальну роботу, — побудову нового Храму Божого, який є вартістю коло півмільйона долярів, і буде репрезентувати нашу Церкву тут, в цьому найбільшому місті Канади — Монтреалі.

У своєму кінцевому слові Владика Митрополит висловив своє вдоволення з рішення згаданих Зборів і висловив надію, що постанова побудувати новий Собор, зроблена Загальними Зборами Соборної Громади, буде виконана в якнайскорішому часі.

З черги, голова Управи д-р Ю. Залізняк висловив Високопреосвященнішому Владиці Іларіонові подяку в імені всієї Соборної Громади та запевнив, що надії, які покладає на нашу Громаду Провід нашої Церкви, будуть виконані.

Після відспівання Молитви "Достойно" та Архиєрейського Благословення Владикою Митр. вірних з а к і н ч е н о Загальні Надзвичайні Збори Соборної Громади, а разом з цим розпочато нову сторінку в історії розвитку цієї найстаршої на Сході Канади Церковної Громади Св. Софії, яка відіграла велику позитивну ролю в розвиткові нашої Святої Православної Української Церкви в Канаді.

о. Іван Стус.

ПРАВОСЛАВНИМ НЕ ДАЛИ Б ПРАВА ВАЖНОГО ГОЛОСУ НА СОБОРІ, ПОВІДОМЛЯЄ ВАТИКАН

Католицький часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 22 листопада 1959 р. подав таку інформацію:

"Його еміненція Кардинал Доменіко Тардіні, секретар Святої Столиці, заявив на першій історичній конференції журналістів, що майбутній Вселенський Собор відбудеться в базиліці Св. Петра і буде називатися "Другим Ватиканським".

Далі, Кардинал Тардіні сказав, що Єпископи Східніх Церков, нез'єдинених з Римом, "не будуть могли взяти активної участи" в цьому соборі. Однак, додав він, це не виключає їхньої присутности на соборі в характері гостей-спостерігачів. Їхня глибша участь студіється тепер відповідною комісією.

Говорячи про присутність нез'єдинених Єпископів, секретар Св. Столиці сказав: "Ми не маємо від них чого сподіватися. Якщо хто має належну причину прийти на Собор як очевидець, то Святіший Отець покличе його. Хоч некатолицькі єпископи не будуть мати права голосу, то однак комітети постараються, щоб їхня думка була вислухана."

На думку Кардинала, Церква не буде запрошувати цього чи того достойника такого чи іншого віроісповідання, — вона запросить усіх бажаючих бути присутніми: **"Ми даємо їм знати, що вони будуть радо прийняті і що до них віднесуться з належною ввічливістю і зо все можливою повагою. Однак тут не буде запрошення. Ми на них дивимося, як на братів, тому що вони також діти Божі."**

***

Це інформація з Ватикану, дослівно подана за вищезгаданим католицьким часописом. Ці одиниці й гурти з некатоликів, які фанатично вірили й твердили, що це буде Вселенський Собор Церкви, тепер мають офіційну заяву Ватикану, що це буде світовий Католицький Собор, а не Вселенський,

Радіопередача з Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу

Радіостанція CBW передає Святу Літургію з Катедри Пресвятої Тройці, в неділю, 10-го січня, від 11-ої години до 12-ої години рано.

Управа

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішому Іларіону, Митрополиту Вінніпегу і всієї Канади, Високопреосвященнішому Михаїлу, Архиепископу Торонто і Східної Канади, Преосвященному Андрею, Єпископу Едмонтону і Західної Канади. Всечесному Духовенству і Чесному Дияконству, Професорам і Студентам Колегії Святого Андрея у Вінніпегу, Світлій Консисторії та всім Ктиторам, Фундаторам, Добродіям й Почесним Братам і Сестрам Катедри Пресвятої Тройці і Всехвальному Членству Громади, оцим передаємо найсердечніший привіт і поздоровлення

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ!

Управа Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу

НА СВЯТ-ВЕЧІР (6-го січня, 1960) СЛУХАЙМО ПО РАДІО ПОСЛАННЯ нашого Владики ВПреосв. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА і колядок Катедрального Хору.

15-хвилинна програма передається ввечері по таких радіостанціях:

Венкувер CKLG (730)	від	10.10 год.
Едмонтон CFRN (1260)	від	7.45 год.
Піс Ривер CKYL (630)	від	9.00 год.
Йорктон CJGX (940)	від	10.15 год.
Принц Алберт CKBI (900)	від	7.00 год.
Вінніпег CKY (580)	від	8.40 год.
Флин Флон CFAR (590)	від	7.15 год.
Порт Артур CFPA (1230)	від	7.15 год.
Форт Френсес CFOB (800)	від	7.10 год.
Содбурі CHNO (900)	від	7.45 год.
Гемилтон CKOC (1150)	від	9.30 год.
Ст. Томас CHLO (680)	від	10.30 год.
Ст. Джеровм CKJL (900)	від	7.15 год.

Години подані за місцевим часом даної радіостанції.

Усім бажаємо Веселих Свят і щасливого Нового Року!

Адреса:
HOLY TRINITY U.G.O. CATHEDRAL,
1175 Main St., Winnipeg 4, Man.

Спеціяльна Оферта

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1959 ДО 15-го СІЧНЯ 1960 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаровуємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1959 р., до 15-го січня, 1960 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в Америці тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя й прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПЕКУЛЮЮТЬ ІМЕНЕМ ГЕТЬМАНА МАЗЕПИ

Москва почала

Дня 24-го жовтня (ст. ст.) 1709 р. гетьман Іван Мазепа проголосив мілітарний союз України з Швецією для боротьби з Московщиною за визволення України з московської неволі. У відповідь на це московський цар Петро І видав 28-го жовтня (ст. ст.) 1709 р. маніфест до українського народу, в якому він очорнює гетьмана Мазепу, голосячи, що Мазепа нібито хоче "землю українську закріпостити під польське панування і святі манастирі в унію віддати", і в цьому маніфесті цар Петро І представляє Мазепу як "католика-ляха" й "уніята", який буцімто хотів окатоличити всю Україну.

Гетьман Іван Мазепа народився православним, жив православним (він був великим добродієм українських православних святинь) і помер православним, — його поховано в православному манастирі Св. Юрія біля м. Галаца над Дунаєм.

Москва видумала і пустила поголоску, що гетьман Мазепа нібито "католик" тому, щоб тим скомпромітувати його в очах українського народу, і так підірвати до нього довір'я в Україні.

Римські діячі ідуть слідами Москви

Католицька Акція вхопилася за цю московську пропаганду, і слідами Москви собі стала твердити, що, мовляв, гетьман Мазепа таки був або симпатиком унії з Римом, або навіть потайний католик. Рік 1959-ий — це рік святкування 250-их роковин бою України з Москвою під Полтавою за визволення України і відзначення памяті гетьмана Мазепи в 250-ті роковини з дня його смерті.

Католицька Акція і собі прилучилася до святкування цих Мазепинських Роковин — буцімто з "українських патріотичних причин", а в дійсності вона явно чи часом трохи затаєно відзначає память Мазепи тому, що вважає його за "католика", і 250-ті Мазепинські Роковини використовує для ширення фальшивої пропаганди, що гетьман Мазепа був нібито "католик". Католицька Акція взяла собі гетьмана Мазепу — так як і короля Данила — за жертву своїх нечистих спекуляцій римської політики.

З того виходить, що коли б римські агенти не мали на меті проголошувати гетьмана Мазепу католиком, то вони й не святкували б Мазепинських Роковин, як не святкують ніяких роковин великого гетьмана Богдана Хмельницького, який збройно воював з польсько-римським "хрестоносним" походом проти України. Тут видно, з якого то "українського патріотизму" Католицька Акція "прилучилася" до українських усенародніх святкувань Мазепинських Роковин у вільному світі.

Типові приклади

Хоч католицька Акція загалом ще не повністю розкриває карти своєї політичної гри, бо вважає, що ґрунт ще не зовсім підготований, то дехто з них, начебто "на власну руку", вже потрохи ці справжні карти розкриває, щоб показати, чому Католицька Акція також "приєдналася" до святкування Мазепинських Роковин українськими патріотами. Оце типовий приклад. Там, напр., католицький діяч, підписавшись як "Володар Бженко" (католицькі діячі воліють тепер підписуватися —енками!) написав у католицькій "Праці" (ч.31,1959) в Бразилії статтю п. н. "Лицарський портрет Мазепи", і там, між іншим, пише:

"Та зріло розглянувши справу і беручи під увагу цілість праці та заходів великого гетьмана, мусимо ствердити, що Мазепа це був другий Могила, хоч не в митрополичій митрі, але в реґіментарською шаблею. Тому пише історик д-р Микола Чубатий, що "культурний ріст Української Церкви не дразнив Москви й вибираючи цей шлях підготови до повної злуки України з Вселенською Католицькою Церквою, гетьман Іван Мазепа поклав у цьому напрямі великі заслуги". Навіть деякі твердять, що Мазепа мав померти католиком. . ."

Усе тут ясно: не міг Рим зробити з гетьмана Мазепи католика за життя, то "на католицтво навертають" його по смерті. . . А чи ж це не знущання над памяттю гетьмана Мазепи на його могилі?

"Мазепинські поминки" з промовчанням Мазепи

Той же таки "Володар Бженко" помістив в паризькому "Українському Слові" (25. 10. 1959) допис п. н. "З церковного життя в Арґентіні", і з нагоди утворення греко-католицької делеґатури Ватикану в Арґентині він пише:

"Новоутворена делеґатура почала зараз живу діяльність, організуючи в порозумінні з Українською Центральною Репрезентацією мазепинські поминки. Останньої неділі вересня, в буеносайреськім соборі багато українців взяло участь у відправі урочистої Служби Божої за український народ, а потім Панахиді за поляглих героїв".

Значить, римські діячі в Арґентині організують нібито "мазепинські поминки", але покищо обмежують їх "Службами Божими за український народ, а потім Панахидами за поляглих героїв"; у цій загальній масі, всього українського народу і поляглих героїв, мовляв, уже самі шукайте і гетьмана Мазепи, бо ж його не можна відділити від українського народу — це зрозуміло!

Значить, в Арґентині Католицька Акція покищо лише обережно мацає ґрунт щодо гетьмана Мазепи, і ще не поважується явно проголосити його "католиком", але мабуть вже має на увазі вступні кроки. . .

о. М. Ван де Мале про Мазепу й Церкву

У паризькому "Українському Слові" (25. 10. 1959) є допис з Франції п. н. "Мазепинські роковини у Везін-Шалеті", і там сказано:

"В неділю 27 вересня, Товариство "Відродження" у Везін-Шалеті урочисто відзначило 250-ліття Полтавського бою і повстання Гетьмана Мазепи проти московської окупації. . . О годині 11., в місцевій церкві Всесв. о. Ген. Вікарій М. Ван де Мале в співслуженні Всч. о. Бучка відправив Службу Божу й Панахиду. . . О. Генеральний Вікарій виголосив проповідь, в якій підкреслив заслуги гетьмана для України й її Церкви".

Яку Церкву розумів чужинець і уніяний діяч о. М. Ван де Мале під "Церквою України"? Чи міг би такий противник Православної Віри, як о. Ван де Мале, прославляти гетьмана Мазепу за його заслуги для Православної Церкви?! Це абсолютно не можливо! Під словами "Церква України" він мав на думці буцімто заслуги гетьмана Мазепи для. . . Католицької Церкви в Україні! Католицька Акція, фальшуючи історію, твердить, що Україна охрестилася в "католицтві", отже завжди була і є "католицькою". Цю фальшиву теорію перші пустили вже давно в світ поляки, а за ними йдуть інші чужинці з міжнародньої Католицької Акції. Певно, якщо б о. М. Ван де Мале не мав на меті повчати українців, що гетьман Мазепа "служив Католицькій Церкві", то чи прийшов би він на ці "Мазепинські роковини?"

Що може бути далі

Греко-католицький епископат ніде ніяким Посланням, ні в іншій формі не відзначив Мазепинських Роковин. У греко-католицьких церквах, як правило, і далі не поминають памяті Мазепи з нагоди його Роковин. Цей привілей Рим дав покищо чужинецьким діячам Католицької Акції, — нехай вони в очах українців покажуться "більшими українськими патріотами", ніж духовенство українського походження. Але ці чужинці можуть помянути гетьмана Мазепу лише з тією метою, щоб вмовляти українців, що Мазепа нібито був "католиком".

А далі? Далі Католицька Акція може офіційно проголосити Мазепу "католиком", і тоді вже також греко-католицьке духовенство й українського роду матиме дозвіл з Риму на поминання гетьмана Мазепи, і голосно заявить народові: Бачите, які ми патріоти, і як приязно Рим відноситься до України, — гетьмана Мазепу, борця за Україну поминаємо!

Чи чужі діячі, безсовісно спекулюючи памяттю гетьмана Мазепи не мають стриму з боку українського загалу? Не мають! Вони, як видно, про наш загал нишком думають так: "Здоровий козак, але — кільце в носі. . ."

"СВІТОВИЙ АЛЬМАНАХ" ПРО ЧИСЛО ПРАВОСЛАВНИХ

"Світовий Альманах" (World Almanac) за 1959 рік кількість православних у світі означив на 129 мільйонів 192 тисячі. З того в Злучених Державах Америки є два мільйони 508 тисяч православних, а в тому вірні Української Православної Церкви в ЗДА становлять коло 135 тисяч.

Православних москалів в ЗДА подано 750 тисяч, але до тих даних "Світового Альманаху" треба додати вияснення, що в тому числі "православних москалів" є дуже велика кількість несвідомих українців.

Загалом же є підстави сумніватися, чи "Світовий Альманах" подав правильну цифру всіх православних у світі. Це, здається, повторення з року на рік одної і тієї самої цифри. Советська залізна заслона ще тим більше причиняється до того баламутства. Якщо б подали хоч приблизно точно кількість православних українців, білорусів, болгар, сербів, румунів, греків, египтян, македонців, сирійців, альбанців, фінляндців, ливанців, чехів, німців, китайців, японців і т. д. і т. д., то їхня цифра перейде 200 мільйонів.

ЩО ЗА ЦИМ ТАЇТЬСЯ?

Влада в сучасній московській червоній імперії комуністична, безбожна; цебто, вона ні православна, ні католицька, ні протестантська, — у неї взагалі нема релігії; отже їй не залежить на ніякій релігії, на ніякій Церкві; що цю владу цікавить — це лише московсько-большевицька політика. І в ділянці політики влада в Кремлі може говорити з кожним, якщо бачить для себе користь; цю користь вона може бачити або вже тепер, або плянує її на далеку мету; нам тепер може здаватися, що советські правителі з даного сучасного свого потягнення користи не мають, а може ще й мають "втрату", а в дійсності на дальше майбутнє вони таки бачать для себе тут політичний здобуток.

У цьому сенсі большевицький міністер Андрей Ґромико заявляв був, що влада Советського Союзу готова навіть говорити з Ватиканом, бо між Москвою і Ватиканом є деякі "спільні цілі", напр., голошення "світового миру", і т. д.; не так давно виступ покійного папи Пія XII проти атомового зброєння по радіо був з похвалами розповсюджений большевицькою владою по всьому Советському Союзі.

Ватикан — це не лише центр папи, як провідника Католицької Церкви, — Ватикан одночасно — це також д е р ж а в а, як і кожна інша держава, а папа є її державним головою — він є монархом, як і кожен інший монарх, незалежно від свого церковного становища. Отже папа, як г о л о в а д е р ж а в и, (не як голова Кат. Церкви), має звязки з різними урядами держав, навіть в магометанською Туреччиною, з поганською Японією і т. д. На цій підставі влада Советського Союзу заявила, що також між Ватиканом і Москвою можуть бути добрі п о л і т и ч н і звязки.

При тому, очевидно, не без значення тут загадкова постать католицького священика о. Ґаґґеро, який нібито "на власну руку" переговорює з большевицьким урядом у Москві, щоб нав'язати відносини між Москвою і Ватиканом, — о. Ґаґґеро торгується з Москвою. Як відомо, католицький діяч проф. М. Чубатий 1956 р. також вислав був до М. Хрущова листа, в якому запевнював Хрущова, що Католицька Церква могла б існувати в СССР і серед сучасних обставин, без зударів з советською системою; і проф. М. Чубатий сказав, що у Ватикані вже були знали, що він цього листа до Хрущова вишле.

Це зрозуміла річ, що Ватикан робить і буде робити всі зусилля для того, щоб якось установити Католицьку Церкву на території Советського Союзу — навіть тепер, за часів большевицької влади. І коли тут дійсно може бути якесь питання — то воно таке: як до тих намагань Ватикану відноситься Москва, і чи знайдеться між ними якась політична точка "співжиття" — нехай навіть з тихими плянами обманути один одного?

Передбачити тут щось певне абсолютно не можна, — тут можуть бути всякі несподіванки; світ ще далекий від того, щоб знати всі справи, що можуть відбуватися за політичними кулісами, — поскільки, наприклад, ширше не говориться про справжню ролю таємного о. Ґаґґера.

Чи бували в Росії цього роду несподіванки в політиці з Римом? Звичайно, що бували! Адже коли свого часу в різних державах був заборонений войовничий орден Єзуїтів, то в Росії він добився права існування. . .

Російська Церква. . . Певно, що Російська Церква не бажала б не лише піддатись Римові, але й не бажала б бачити на території СССР Католицької Церкви. Але з другого боку відомо, що влада в Москві робить політичний натиск на провід Російської Церкви. Російська Церква напевно не хоче брати участи в запланованому, десь на 1961 рік, папському Соборі, і не хоче Римові піддатися, а хоче ще й інші Церкви сама опанувати, як поневолила Українську Православну Церкву. Але знову ж питання: яке становище займе тут влада в Москві до папського Собору? Чи не захоче влада в Москві під час підготови Ватикану до свого Собору якось заграватн з Ватиканом, подаючи йому якісь "надії" навіть на "унію"? Справа не в тому — змусить влада в Москві Російську Церкву до унії, чи ні, — це питання взагалі відпадає, поскільки большевики є проти всякої релігії; справа тут у цьому, чи влада в Москві не захоче "грати на час", "грати на ситуації, і чи не змусить вона речників Російської Церкви тимчасово заграватн з Ватиканом? Тут може бути й подвійна політика: під натиском влади Російська Церква може неофіційно підсилати своїх представників для переговорів з Ватиканом у справі згаданого Собору, а офіційно провід Російської Церкви може це заперечувати, і відноситись до Собору неґативно. Усе це, вищесказане, треба мати на увазі, коли читаємо ось таку заяву Московської Патріярхії:

"У статті, поміщеній у 20-му числі італійського журналу "Темпо" за 19 травня 1959 року під заголовком: "Чи росіяни візьмуть участь у Вселенському Соборі?" — що її підписав Лямберто Фурно, повідомляється, що "на протязі двох останніх місяців Апостольський нунцій у Відні монсіньйор Делле Пiяне кілька разів зустрічався з трьома православними епископами, висланими Московським Синодом спеціяльно для зустрічів, якщо не для переговорів, то про участь росіян на католицькому соборі", і з цього факту автор робить висновок, що Патріярх Московський і всієї Русі Алексій нібито має намір узяти участь у соборі.

Московська Патріярхія вважає за свій обовязок заявити, що все це від початку до кінця є видумкою автора.

Священний Синод Російської Православної Церкви ні в останніх місяцях, ні колинебудь раніше не посилав своїх епископів чи інших представників на зустрічі з папським нунцієм у Відні чи в якенебудь інше місце і не вів з ними ніяких переговорів.

Московська Патріярхія розглядає майбутній католицький собор як чисто римо-католицький акт та, із свого боку, не має ніяких підстав, а тим більше намірів, вмішуватися в цю справу".

(Вищеподана заява опублікована в советському державному органі "Известия" за 21 червня 1959 р., а звідти передрукована в церковному органі "Журнал Московской Патриархии" ч. 7, 1959).

Московський патріярх Алексій повністю продовжує велико-імперську займанницьку політику Російської Церкви і тому слідами своїх попередників вживає титулу: Патріярх "всієї Русі", куди включає Московщину, Україну й Білорусь, як нібн то "одну країну з одним народом", принайменше відкритий у своєму московському імперіялізмі; коли московсько-большевицька влада на папері затуманює очі будім "самостійною" т. зв. "Українською Соціялістичною Радянською Республікою" (М. Хрущов прилюдно утотожнив її зо стейтом Америки!) — то Московський Патріярхат таке саме, як і в советської влади, своє імперіялістичне становище окреслює зовсім відкрито, і заявляє, що, мовляв, "є лише о д н а Р у с ь", і має на увазі "єдиную неділимую Россію", що тепер має урядову назву: "Советський Союз Соціялістическіх Республік".

Цікаве явище: маючи на думці Р о с і ю, Московський Патріярхат все таки волів тут уживати назву "Русь" (по-латинському Рутенія), від якої походить назва "русини". Назва "Русь" для Московського Патріярхату є займанницьким символом Москви та її ідеї "единой неделимой Рассії". І цікаво також зазначити, що й у Римі офіційно вживають назви не "українці", а лише "рутенці" (русини) та "Русь", а не "Україна". А чому, в якому розумінні в Римі це роблять?

Папа Пій 12-ий 1952 р. у Посланні "до народів Росії" українців також зарахував до "росіян", — значить, під "рутенцями" (русинами) папа розуміє "росіян".

Політика Ватикану й Москви супроти національної справи українців однакова. Але між ними є спір за територіяльне посідання. Ватикан хотів би опанувати ввесь словянський Схід, під яким він розуміє "Русь", заселену "русинами" (а часом називає "росіянами"); Російська ж Церква не тільки не хоче Римові піддатися, а навпаки — сама старається загарбати якнайбільше простору і народів, так як загарбала Українську Православну Церкву.

П. С. Парчевський.

Читанка „Маруся"
Вже маємо на складі новий наклад читанки
„МАРУСЯ"
ІЛЛІ КИРІЯКА
Ціна $1.25 одного примірника з пересилкою.
Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

КОЛЯДНИК
З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ
Вийшов з друку й продається новий КОЛЯДНИК з нотами на два голоси. В гарній зеленій оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі й гарно написані.
Містить 21 Колядку та 5 Щедрівок і Віншування.
Ціна з пересилкою тільки 25 цен.
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА м. ЕДМОНТОНУ І ПРОВІНЦІЇ АЛБЕРТИ

Українська Національна Рада і її Виконний Орган-леґальний Уряд Української Народньої Республіки на чужині, які ведуть боротьбу за відновлення Української Самостійної Держави, потребують моральної і матеріяльної підтримки українців у вільному світі.

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні протягом 10-ти років переводить різні грошові збірки для УНРади, а зокрема щороку організовує коляду на ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ - зібрані грошові суми опісля відсилається п. Михайлу Садовському - Уповноваженому Виконного Органу УНРади на Канаду, для пересилки до Европи за призначенням.

Українці і Українки! Цього року ми також організовуємо згадану **Коляду**, але через брак адрес ми не можемо всім висдати картку про збірку Коляди. Тому просимо всіх, хто одержить і хто не одержить від нас згаданої картки, прислати свою грошову Коляду чеком чи готівкою на ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ, на таку адресу скарбника:

Harry H. Faryna,
9638 — 86 Str.,
Edmonton, Alberta.

В англійській мові чеки належить виписувати так:
Ukrainian Canadian Committee — Ukrainian National Fund".

Бажаємо ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

КОМІТЕТ СПРИЯННЯ УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ РАДІ В ЕДМОНТОНІ

Д-р І. Верхомин, Голова.
Д-р М. Росляк, Заступник Голови.
К. Теличко, Секретар.
П. Трельовський, Заступник Секретаря.
Григорій Фарина, Скарбник.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І П. ГАЛИКІВ

Мелвил, Саск.

В суботу 24 жовтня 1959 р. в м. Мелвіл, Саск., діти п-ва Михайла і Параскеві Галиків справляли своїм батькам Ювілей 50-ліття подружнього життя.

Багато з рідні, сусідів і знайомих прибули до церкви на Ювілейне Богослуження. У церкві зустрів Ювілятів наст. Папарафії о. Р. Панченко і коротким словом привітав їх з днем їхнього 50-річного подружнього життя.

По Богослуженні всі присутні зійшлися до місцевої залі на прийняття. По прочитанні молитви і благословення страв о. Р. Панченком всі присутні засіли за столи, щедро заставлені смачними стравами,

Господарем урочистості був п. С. Пилипів, який вміло підтримував весільний настрій гостей.

По обіді почалися промови — привіти. Промовляли: п. С. Пилипів — господар і довголітній приятель їх родини, настоятель парафії о. Р. Панченко, п. Ф. Галик — брат, п. В. Федук — зять, пані Ш. Пеннер — внучка, п. Н. Паньків — секр. Громади в Мелвіл, п. І. Зетарук — довголітній приятель і сусід, п. В. Галик — син, пані Пилат — сестра з Шікаґо, пані Киндракевич — сестра з Алберти, п. Н. Галик — брат, і інші.

Усі промовці говорили про п-во Галиків як свідомих українців, вірних членів У. Г. П. Ц., щирих і добрих сусідів.

Михайло Галик нар. 2-го жовтня 1888 р. в селі Уличка, пов. Дрогобич. Приїхав у Канаду 1903 р. Параскева Галик з дому Стельмахович нар. 22-го липня 1892 р., приїхала в Канаду 1903 р. Вони повінчалися 1910 р.; осілися на фармі коло Бірмінгам. Були обдаровані в подружньому житті 13 дітьми: синів 9 і 4 доні. Одна доня відійшла у вічність, маючи 4 роки. Тепер мають 12 дітей, 22 внуки і 2 правнуки. Уже з початком заснування У. Г. П. Ц. були її вірними членами, і брали активну участь в її розвитку, підтримуючи її морально і матеріяльно.

На закінчення обіду на заклик о. Р. Панченка присутні зложили грошовий дар в сумі 28 дол. який, за згодою п-ва Галиків, був розділений на укр. пресу.

Після обіду п-во Галики дякували всім присутнім за прибуття, щирі подарунки, які вони отримали на памятку в день їхнього Ювілею 50-ліття подружжя. По обіді всі присутні ще довго забавлялися і згадували минулі роки.

Панству Галикам бажаємо в день їхнього Ювілею Многих — многих літ!

Приятель.

ВИЯСНЕННЯ

Ванкувер, Б. К.

У журналі "Віра й Культура" (жовтень, 1959 р.), що видає Богословське Товариство у Вінніпеґу, поміщений допис про Митрополичу Візитацію Владики Митрополита Іларіона нашої Української Православної Парафії у Ванкувері в днях 22-27 серпня 1959 р.

У вищезгаданому дописі, що його автор підписаний криптонімом "Літописець", зокрема згадано, що Владика Митрополит Іларіон освятив у нашій церкві Пресвятої Тройці у Ванкувері новий Іконостас, і сказано, що це є **"величний Іконостас роботи Петра Холодного"; і в цьому ж дописі в другому місці** ще раз підкреслено, що це **"новий Іконостас, роботи Петра Холодного (молодшого)", — і що "На деякі речі Митрополит звернув увагу, доручаючи о. Пароховві про направу їх".**

На цьому місці нижчепідписані стверджують, що у згаданому тут дописі у журн. "Віра й Культура" трапилася неточність, бо **Іконостас в українській православній церкві Пресв. Тройці у Ванкувері зробив будівничий багатьох церков Антон Причун, а в цій роботі помагав йому Іван Торупка. Артист-маляр Пётро Холодний (молодший) намалював лише Образи для цього Іконостаса, що були до Ванкуверу прислані з Ню Йорку і Антон Причун та Іван Торупка вправили їх у зроблений ними Іконостас.**

Нам відомо, що Владика Митрополит говорив не про направу цілого Іконостаса, а **лише звернув увагу про направу Образів** в Іконостасі. При тому ми свідомі того, що Петро Холодний (молодший) є славним артистом-малярем і його Образи в Іконостасі є великою мистецькою вартістю, але все ж таки незалежно від цього тут окремо треба говорити про **стиль** Образів, і ми стоїмо на тому становищі, що такі Образи повинні бути мальовані не в модернізованому, а в старому українському православному традиційному стилі.

Оцим своїм вияснениям не маємо на цілі будь-кого ображувати, чи кривдити морально, а якраз навпаки: вияснюємо з тим наміром, щоб ніхто тут морально покривджений не був, — щоб кожному було признане це, що йому належиться — згідно з правдою. Зокрема ж для історії нашої Української Православної Громади Пресв. Тройці у Ванкувері потрібні точні матеріяли з її життя й діяльности.

Антон Причун.
Іван Базюк.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА В КАНОРІ, Саск.

За почином Управи Української Православної Церковної Громади відсвятковано в неділю 29-го листопада 1959 р. День Членства. Потреба такого свята відчувалася вже давно. Хотілося всім наче стати збоку й очима обєктивного глядача побачити числову величину Громади, її духову міць, організувану її силу. Конечним було і пригадати членам про їхні обовязки і привілеї.

По Службі Божій за добрий розвиток Громади відправилася Панахида за всіх померших членів. Після цього вірні перейшли на братський обід до Народнього Дому. Простора заля виповнилася по береги. Усі місця за столами зайняті, не всіх людей можна відразу примістити. Отець Парох проказує молитву, слідує обід, починається святкова програма. Ролю господаря вправно виконує п. Орест Мисак — голова Громади. Вітаючи всіх присутніх членів і гостей, він відкриває програму цього Дня Членства — першого такого свята в Канорській Громаді. Пояснивши коротко і річево причини, що привели до цієї нагоди, господар просить до слова місцевого Пароха Всч. о. В. Слюзара. У своєму введенні до Свята о. Парох підкреслює думку, що теперішні умовини життя вимагають від людини і суспільства, щоб вони були здорові та сильні не лише фізично, але й духово. Щоб вирости на повну, духово дозрілу людину, то потрібне їй не лише фізичне здоровя та загальна чи спеціяльна освіта, але для рівноваги цій освіті — конечним є ще й добре знання християнської релігії та моралі. Ці останні конечні духові вартості отримує людина в Церкві, де вона може легко удосконалюватися в духовому житті. Церкви утримуються громадами, а громади є сильні тільки тоді, коли мають здисципліноване і працьовите членство. "З нагоди Дня Членства", сказав о. В. Слюзар, "усі ми повинні вшанувати минулі досягнення, оцінити труди теперішніх працівників та познайомитися ближче з цілями, що стоять перед нами в церковному й громадському житті".

Після цього слідувало гарно виконане на піяніно сольо панни Орисі Дутки — учениці середньої школи (гайскул), яка дуже часто служить своєю грою під час різних громадських урочистостей.

Черговим і головним промовцем був п. Володимир Мисак — діяльний член нашої Громади та інших суспільних організацій. У своїй змістовній і наглядній промові представив він присутнім вартість зорганізованого громадського життя. "Здисциплінована громада", говорив п. В. Мисак, "завжди впливає додатньо на кожного свого члена зокрема, а через нього посередньо й на його особисте та родинне життя. Добрий член громади завжди буде боронити добре імя свого проводу і буде його шанувати. Через те саме він заслуговує і на пошану його власної особи." Представивши обовязки члена Церковної Громади, п. В. Мисак закінчив свою промову закликом, щоб усі православні жителі Канори і близької околиці перемогли свою нерішучість, і стали активними членами Церковної Громади.

Черговою точкою був дует сестер Віри і Надії Ягольницьких, які в супроводі мандолін заспівали "Ой, горе тій чайці" та "Чи я в лузі не калина була". Публика винагородила цей виступ рясними оплесками.

Про важливу громадську працю Жіночого Товариства розповіла пані Ольга Ойстрик — заступниця голови Ж. Т-ва. Догляд за красою і чистотою в церкві, придбання фінансових засобів для Громади, скликання соціяльних сходин, громадських обідів,

несення допомоги Недільній та Українській школам, опіка над старшим та молодшим СУМК-ом, культурно-освітні вечірки для членства,— це та основна частина благородної праці Жін. Т-ва в Канорі, про яку згадала пані Ойстрик у своїй солідно опрацьованій промові.

Черговим промовцем був п. Дмитро Добровольський. Його, як нового члена, представив у коротких словах господар Свята. Пан Добровольський — бувший вихованець і пізніший ректор Інституту ім. П. Могили, учителює тепер в Канорському гайскулі, і разом зо своєю дружиною та діточками становлять цінний членський вклад в нашій Громаді. Попрошений до слова від імені нових членів Громади п. Добровольський підкреслив, що Церковна Громада є важною життєвою школою, а бути її членом — це не тільки виконування обовязків, але й миле почуття рівновартости з другими, це привілей, це почесть. Він закликав усіх включитися в ряди активних членів Церковної Громади.

Підсумовуючи висловлені бесідниками думки, п. Орест Мисак вказав присутнім, що таке свято, як День Членства, являється найкращою нагодою для перегляінення своїх числових і моральних сил, для роздумування над тим, чи йдемо ми до намічених шляхетних цілей, чи тільки тупцюємо на місці і без жодних обрахунків живемо тільки з дня на день. Огляд сил Громади Пресвятої Тройці в Канорі показує, що Громада розвивається всебічно і ступнево з року на рік, Церкві на славу, а вірним на духову користь і спасіння.

Подякувавши всім, хто до цього Свята чимнебудь причинився, п. Орест Мисак закрив програму, а всі присутні закінчили Свято відспіванням молитви "Достойно є".

ВВС.

СВЯТО ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПИ

Протягом декількох місяців під керівництвом свого о. Пароха Мазепинська Громада приготовлялася до відзначення 250-річчя Героїчного Визвольного Зриву великого Гетьмана І. Мазепи.

У неділю 8 листопада 1959 р. в укр. православній церкві з нагоди великої урочистості відбулась Сл. Божа і Панахида за спокій душі Бл. Пам. Гетьмана І. Мазепи. У короткій, але змістовній проповіді о. Бублик підкреслив заслуги великого Гетьмана, як будівничого й мецената Божих Церков. Під час Сл. Божої прекрасно співав місцевий хор під управою Із. Снятинського.

По Відправі всі приявні були запрошені до залі на святковий обід, що приготувало Жіноче Товариство. Після обіду о 3 год. розпочався Концерт молитвою, потім голова Громади п. Н. Е. Ґорчинський сказав вступне слово та керував програмою.

Вокальні й інструментальні точки під управою диригента п. Із. Снятинського та пані Маковської виконані дуже добре. Діти прекрасно деклямували, — їх приготовила Добродійка Бублик. Глибокозмістовний реферат про життя і діяльність Гетьмана І. Мазепи виголосив п. С. Пернаровський з Йорктону. Перед закінченням концерту голова Громади п. Ґорчинський подякував виконавцям та тим, що приготовили програму, і за глибокий змістом реферат п. С. Пернаровському, та о. Бойчукові з Йорктону, що прибув на величаве Свято. Концерт закінчено гимнами. В англомовних часописах "Кемсек Таймс" і "Йорктон Ентерпрайз" коротко, але дуже добре було описано програму цього Свята.

М. Михасів.
Кемсек, Саск.

З ЛИСТОПАДОВОГО СВЯТА НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ

Торсбі, Алта

У неділю 1-го листопада 1959 р. місцеві православні відзначили день Листопадового Зриву. Отець Ігумен Олександер Щербань відправив Велику Панахиду за поляглих українських вояків — Січових Стрільців, героїв-лицарів, що життя своє віддали в Листопадовому Зриві за волю України. Дяками були п. В. Сташко і п. М. Хрупик.

Після того в Народньому Домі голова Н. Світник сказав кілька слів про значення Листопадового Зриву, а потім попросив п. В. Сташка виголосити реферат; п. Сташко у своєму рефераті ширше розповів присутнім про це, як Січові Стрільці по-геройськи воювали в тяжкій боротьбі з ляхами, а потім з жалем відступали перед московсько - большевицькою навалою з Великої України назад через ріку Збруч, і про це в пісні трагічній співали:

Ой, та зажурились
Стрільці Січовії,
Як Збруч річку проходили,
Що стільки народу
Впало за свободу, —
Встоятись не було сили. . .

Іван Лаба розказав дещо із своїх споминів з Української Армії, а пані Г. Лаба поділилася з слухачами своїми воєнними переживаннями — як вона тоді з своєю матір'ю скривалася від граду ворожих куль. Промовляючи на закінчення, голова Жін. Т-ва пані К. Назар попросила присутніх скласти датки на Стрільців-інвалідів, бо хоч багатьох їх Господь ще утримує при житті, але працювати вони вже нездужають. Зібраних $25.65 вислано до Консисторії УГПЦК на Фонд Українських Інвалідів.

Академія закінчилася співом "Достойно є".

В. Сташко.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПІДРУЧНИЙ

Заступник Голови Централі СУС

Веґревил, Алта

У понеділок увечері, 22-го листопада 1959 р. упокоївся в Бозі на 60-му році життя Василь Підручний — довголітній агроном околиці Веґревил і заступник голови Централі Товариства Українських Самостійників.

Бл. п. Василь Підручний походив з околиці Етелберт, Ман. Після закінчення університетських студій Покійний невсипуще і щиро трудився, як агроном, серед фармерів Веґревільщини, виховуючи їх на зразкових і відомих в Канаді фармерів, які стали славні як "местер фармерс". Покійний стояв близько фармерів, знав їхню душу і їхні потреби, а вони не лише цінили й поважали його, але й, що найголовніше, глибоко любили.

Крім високої освіти Покійний відзначався ясним розумом, здоровим поглядом на життя, яке, з уваги на свою професію агронома серед широкого народнього загалу, добре пізнав практично. Тому то народ звернув на його непересічні духові чесноти увагу, і українське громадянство цілком оправдано вважало його за одного з визначних членів свого суспільства. Покійний Василь Підручний був заслуженим українським церковним діячем і передовим членом Союзу Українських Самостійників, загально відомим не лише на Веґревільщині, але й в усій Канаді.

Покійного, як і годиться за українським християнським звичаєм, похоронено в церковно-релігійній і християнсько-родинній атмосфері, — бо, як це правильно висловилася доньгка Покійного, Анна Підручна, — "роля похоронних заведень має починатися й кінчатися лише перевезенням тіла, а не надавати тон обрядові Похорону".

У пятницю, 27-го листопада, тіло Покійного лежало в тиші церкви вже пару годин перед Панахидою. Люди одинцем і гуртами тихо входили до церкви, — кому час не дозволяв, то вступав хоч на хвилину, щоб востаннє попрощатися. Панахиду правили від 8 до 9 години вечора. Після Панахиди тіло Покійного знову залишилося в тиші церкви, коли вже учасники порозходилися, і вже пізньою порою його звідти вивезено. Панахиду за душу Покійного правили о. Прот. С. Гребенюк і о. Прот. М. Фик в українській православній церкві Св. Володимира і Веґревиля.

На другий день (субота, 28-го листопада) вже з самого раннього ранку люди спішили до церкви. Їх було багато. Священики вийшли зустріти домовину о год. 8.45 ранку, а о год. 9 почалася Служба Божа, яку правили отці духовні: С. Гребенюк, М. Фик, А. Хруставка, Т. Горбай, В. Сенишин, С. Столярчук, А. Тетеренко, М. Крищук.

У церкві рясно мерехтіли горіючі свічки, — їх було приготовлено стільки, що кожен учасник мав змогу тримати свічку. Домовину несли шість господарів, — усі вже з молодшої верстви нашого суспільства. Покійний любив їх, а вони його, і коли Покійний вже став був знемагати на здоровлі, а десь треба було помочі, то Покійний з повним довірям кликав їх, і вони радо йшли в перших рядах на поклик потреби. І як разом ішли в житті, так і тепер ці молодші провожали Покійного у вічну путь, — а це були: Олекса Гордей, Михайло Синилюк, Іван Маціборський, Іван Лазарук, Стефан Винничук, Нестор Зубрацький. Хоругви несли старші із СУМК: Василь Тріска, Орест Зубрацький, Нестор Байдала, Марко Шевчук, Мирослав Гошко. Тому що хору в цій Парафії нема, то співали дехто з мирян і священики, а сваха родини пані Ксеня Ханасик склала їм за це окрему подяку.

Процесія вийшла о год. 12 і зайшла до Народнього дому на Похоронну Службу й Послідне Цілування, і тут, з цього Дому, по короткій Панахиді Покійного попрощав о. Сенишин, а молоденький о. Мирослав Крищук нагадав нам зняти з домовини Православний Хрест (Розпяття Христове) на памятку.

Коло Народнього дому всі вперше за час Похорону сіли на авта, що їх доставило місто через голову місцевого "Ексибишон Асосієйшон", і ці авта вилаштувала міська поліція, що взяла участь у почесній асисті всіх процесій, аж на цвинтар.

А на той час ціле місто проголосило жалобу, і позакривало всі крамниці і виїзди з міста на три години.

Понад 1,000 осіб прощало Покійного Послідним Цілуванням. На Поминках Покійному місцеві люди гостинно відступили місце головно прибувшим позамісцевим, але все ж таки заля, куди на цей час Міська Допомога достарчила лавки, за першими столами помістила тільки 350 осіб, отже понад 200 осіб чекали на другу черту. Жіноцтво спорудило на сцені великий і гарний Вівтар, а програму Поминок із залі нагорі через голосники (гучномовці) мали змогу чути люди й надолині під час поминального обіду, господарем якого був п. Олекса

Чарнецький — товариш по професії і близький друг Покійного. На Поминках промовляли представники українських організацій, від наших співгромадян інших національностей, від уряду Канади та міських установ. На іншовірців зробили замітне враження наші релігійні обряди.

Народ прощав покійного Василя Підручного не "урядово", а як одного із дійсно своїх людей, — його брак тут загально відчули, як родина відчуває втрату улюбленого члена.

Нехай та земляця, яку він так любив і щиро трудився на ній, легкою йому буде, — ВІЧНА ЙОМУ ПАМЯТЬ!

Близька особа.

БЛ. П. НИКОЛАЙ КУШНІРУК
Йорктон, Саск.

У вівторок 8-го грудня 1959 р. упокоївся в Бозі Николай Кушнірук, проживши 83 роки.

Покійний народився в селі Маморниця на Буковині, де прожив свої молодечі роки й де одружився в 1900 році з Єленою Чоботар. В 1903 році виїздить він зо своєю дружиною і одною дочкою Марією в Канаду. На самому початку свого побуту в Канаді поселюється на фармі в околицях Бюкенен, Саск., і там фармерує аж до часу свого переходу жити в домі свого сина Івана, в якого враз з дружиною пробуває цілих 15 літ. Останніх 7 літ свого життя проживає коло своєї дочки Агафії. З переходом до дочки почав занепадати на здоровлі, і з цієї причини бував по різних лікарнях. Кілька тижнів перед смертю Покійний прийняв Святі Тайни Сповіді й Причасти.

У середу ввечері в похоронному заведенні був відслужений Парастас, а на другий день, у четвер, з місцевої української православної церкви відбувся Похорон з Заупокійною Св. Літургією, що відслужив о. В. Бойчук при співучасті дяків пп. Дарійчука і Дмитрійчука. Тіло Покійного поховано на міському цвинтарі в Йорктоні.

Покійний Микола залишив у смутку свою стареньку дружину Єлену, сина Івана, дочок: Марію, Варвару, Домку, Агафію і Софію та 36 внуків і велике число правнуків.

На заклик о. Пароха при Послідньому Цілуванні учасники Похорону зложили на Невянучий Вінець $19.35. З цих грошей призначено: на "Вістник" $5.00, а на Колегію Св. Андрея $8.85.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійний Николай хай спочиває з Богом, — Вічна Йому Память!

ОВБ.

БЛ. П. ЮРІЙ ГУЗИК
Волей, Б. К.

У вівторок 3. 11. 1959 р. в лікарні в Ашкрофт, біля Спенсес Бридж, Бр. Кол., відійшов у Вічність Юрій Гузик.

Покійний народився 28-го січня 1879 року в с. Шубранець на Буковині. У Канаду прибув 1909 року, а слідуючого року одружився з Вероною Мак. Вони виховали 6 синів і 4 доньки; найдовше жили в Глендон, Алберта.

Сини перевезли тіло Покійного до містечка Ленглі, де вони проживали в 1943-52 рр. і тут в 1947 році Покійний поховав дружину і придбав собі місце поруч неї.

У пятницю тіло Покійного привезли до церкви, де він, ще так недавно, минулого літа, докінчував свій батьківський обовязок — женив наймолодшого сина.

Відслужено Літію і Вечірню, а на ранок — Заупокійну Літургію й Похорон, після чого численною громадою відпровадили тіло на цвинтар, і там же, в Ленглі, мали поминальний обід.

Усі діти Покійного, в усієї Канади, зо своїми родинами приїхали віддати останній поклін тому, хто все своє життя віддав для них. Розпорядилися і доглянули всього якнайкраще. Найбільше всього допильнували найстарший, що у нього Покійний жив відтоді, як повдовів, і наймолодший, що живе в Ванкувері та є головою СУМК.

Допомагали о. Олександрові Костюкові у Відправах дяки Юрій Воронюк і Микола Горбай, за що їм і всім, що взяли участь у Похороні, — сердечна подяка від родини.

При Останньому Цілуванні люди пожертвували $24.33, з чого 8.00 дол. на "Вістник".

Вічна Йому Память!

Присутній.

РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Свята, і нераз тяжко рішити, якими подарунками обдарувати своїх близьких. В нас можна набути речі, які якраз для цього надаються, а саме:

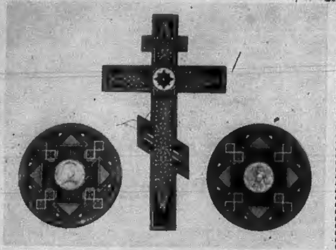

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ Й СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $17.00 сет

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

1. Нашийний Хрестик (декорований) з десять-каратового золота, з делікатним ланцюжком $16.50
2. Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стерлинг Силвер", з ланцюжком (може бути також для хлопців) $2.50
3. Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стерлинг Силвер", з делікатним ланцюжком $3.00
4. Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "стерлинг", з ланцюжком $3.50
5. Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "стерлинг", з делікатним ланцюжком $4.00
6. Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом, з делікатним ланцюжком $2.50
7. Нашийний Хрестик (недекорований), покритий золотом, з делікатним ланцюжком $2.50
8. Хрестик для ношення на одежі .... 60 ц.

ІКОНИ-ОБРАЗИ ОПРАВЛЕНІ В РАМИ

1. Тайна Вечеря. 2. Спаситель. 3. Богородиця. 4. Ісус Христос в Гетсим. Саду. 5. Пресв. Тройця, і інші.

Величина:	Ціна одної ікони
13" x16¾"	$8.00
8¼"x10½"	4.00
5¼"x 7½"	2.50
4¼"x 5⅓"	1.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, білій шкіряній оправі, золочений $8.00
МОЛИТОВНИК — Побрий Пастир, в білій полотняній оправі $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі $1.25

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., ... Winnipeg 4, Man.

БЛ. П. АННА СТАРОНЬ

Померла 26. 11. 1959 р. Прожила 85 літ. Походила з села Вітків, пов. Цішанів, Західня Україна.

1902 р. разом з своїм чоловіком Войтком приїхали в Канаду й поселилися на фармі в околиці Паплар Парк, Ман., де прожили аж до смерті.

Чоловік її помер 1957 р.

Похорон відбувся в понеділок 30 листопада.

При Послідньому Цілуванні в церкві на заклик свящ. Є. Грицини учасники Похорону зложили $20.00 замість вінків, з чого призначено на "Вістник" $5.00.

Покійна полишила сім доньок: Катерину, Марію, Єву, Вікторію, Анну, Апольонію і Розалію, та трьох синів: Івана, Михайла і Йосифа (при наймолодшім Михайлі була до кінця свого життя); дочекалася 28 внуків і 8 правнуків.

Похоронена на цвинтарі коло української православної церкви Пр. Тройці в Паплар Парк (Лібав), Ман.

В. І. П.!

Учасник.

РІЗДВЯНА НІЧ

Діти, сипле сніг біленький, —
Це ж Різдво у нас!
Народивсь Ісус маленький,
Народивсь Христос!

Йдім до церкви, як щорічно,
Збираймось в гурток,
Там лунае „Бог Предвічний"
Наших колядок.

І згадаймо: в Україні
По селах, містах
В серцях нишком славлять нині
Дитятко-Христа.

Неси дітям, милий Боже,
Колядки в наш Край,
Хай всміхнуться хоч крізь сльози,
Й волю їм подай!

Маргарита Пидвичук.
Сейнт-Кетеринс,
грудень 1959 р.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

БРУКСБІ, Саск. Пожертва п. С. Возняка $5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Н. Мельника 10.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Пожертва Укр. Гр.-Православної Громади 25.00
ЛАВОЙ, Алта. Пожертва п. Николи Бабюка 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Івана Ю. Карасевича 25.00
Пожертва п. Івана Басараба 40.00
Пожертва п. А. Цювика 50.00
ЛЕТБРИДЖ, Алта. Пожертва п. Антона Ромчука 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва Впреп. о. Прот. М. Фика 10.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Пожертва п. Николи Семотюка 10.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Пожертва п. Вол. Стратійчука 10.00
ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірка п. П. Канасевича на Похороні бл. п. Семена Сороки 20.00
ШІКАҐО, Ілл. Пожертва Всеч. о. Г. О. Кулика 10.00
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірка на привітальнім прийняттю в честь нового пароха, о. О. Кравченка і його дружини 10.50
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірка на Похороні бл. п. Василя Підручного:
По $25.00: УГП Парафія Св. Духа — Виллинґдон, Алта. 25.00
По $10.00: Т. Гуменюк, П. І. Лазарович, Др. В. Лазарук, І. Райчиба, Л. Навальковський 50.00
По $5.00: Орест Уляи, Ю. В. Шевчук, В. Кіць, пані Марія Лісовська, пані Зиновія Ситник, пані Марія Білоус, Др. Н. Д. Голубіцький, пані Катерина Процишин, В. Гордійчук, пані Меланія Корпан, пані Софія Василишин 55.00
По $3.00: Пані Марія Лазарук 3.00
По $2.00: Д. Улян, Г. В. Сліпченко, І. Северин, Б. Тріска, Г. Фаріон, М. Івасюк, В. Колодкевич, В. Смук 16.00
По $1.00: В. Т. Гунька, І. Д. Томас, М. Канасевич, В. Глус, І. Гантюк, В. С. Чепел, І. Гунчак, М. Северин, А. Феррел, І. Порожний, С. Бартман, Г. Літин, П. Пішка, М. Аричук, Н. Головайчук, Е. Г. Бакінгтем, І. Кашман, І. П. Світик, Ю. Якимишин, Н. А. Гунька, А. Довганюк, К. Гимвик, В. Молофій, Г. Барлот, П. Тріска, Н. Ворощук, В. Мельничук, Н. Вегера, П. Татарчук, Д. Н. Никифорук, М. Винник, М. Качман, В. Маковійчук і І. Вахнюк 34.00

ЗБІРКА НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦЕРКВИ

ЙОРКТОН, Саск. Пожертва склеларів, пп. Г. Браніського і Сява $21.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького 39.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка о. Прот. О. Новицького 29.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка 15.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Дороша по своїх парафіях: —
Елк Пойнт, Алта 37.50
Ґлендон, Алта. 26.25
Сенді Репидс, Алта. 17.85
Биг Медов, Алта. 17.50
Теріен, Алта. 6.45
ЛАШІН, Квебек. Збірка о. Прот. К. Квасницького 10.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василіва 7.85
ТУ ГИЛЛС, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 18.57
ІСПАС, Алта. Збірка о. А. Тетеренка 3.45

ПОЖЕРТВИ НА МІСІЙНИЙ ФОНД УГПЦК.

ЕДМОНТОН, Алта. Надвишка з Духовної Конференції $9.00
ТЮДОР, Саск. Збірка о. Р. Панченка на похороні бл. п. Василя Гуцула 7.71
ВАЙТА, Ман. Пожертва о. С. Гревіля 43.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Пожертва о. Прот. П. Ґаіцького 43.00
ОШАВА, Онт. Пожертва о. Прот. П. Запаринюка 20.00
СЛАВА, Алта. Збірка о. М. Крищука на похороні бл. п. Петра Ґрикуляка 21.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на похороні бл. п. Івана Максимюка 12.25
БРОССО, Алта. Збірка о. М. Крищука на похороні бл. п. Марії Пундик 15.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва Василя Буряника 25.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на прийняттю з нагоди 50-ліття уродин пані Софії Свидовецької 10.00

ПОЖЕРТВИ НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД

ТОРОНТО, Онт. Збірка Катедральної Громади св. Володимира $120.00
НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка на прийняттю в честь панства Дмитра і Павліни Мицаків. 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. Збірка Катедральної Громади Пресв. Тройці 84.00
ТУ ГИЛС, Алта. Збірка о. А. Тетеренка: —
Шепинці 6.35
Кейлленд 5.05
Ту Гиллс 4.55
Бринслей 3.54
Іспас .... .50
ЕДЖЕРТОН, Алта. Пожертва пані Н. Трефяк 10.00
ЛІДЕР, Саск. Пожертва панства Аксентія і Марії Паленчуків 10.00
НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка на Богослуженню 29.00
БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Е. Приступи на хрестинах Іларіона Ціпливика 4.00
ҐРОНЛИД, Саск. Збірка о. Е. Приступи на похороні бл. п. Михайла Смитонюка 15.00
Збірка о. Е. Приступи на хрестинах Анни, донечки панства Левицьких 6.50

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Поплар Парк, Транскона, Кенора.
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Брендон, Кенора, Транскона, Гонор, Бозежур, Дуфрост.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Стед.
10. Неділя по Різдві, — Сулукавт, Тиндал, Селкірк.
17. Неділя перед Йорданом, — Портедж Ля Прері, Ледвин, Сендгіл.
19. Вівторок, Богоявлення — Кенора, Гонор, Брендон, Транскона.
31. Неділя, — Попларфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Кемсек
7. РІЗДВО Хр. — Мазепа
8. Собор. Богородиці — Донвел
9. Степана — Сторновей
10. Неділя — Калдер
17. Неділя — Мазепа
19. Богоявлення — Калдер
24. Неділя — Сторновей
31. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Ph.: 22447

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Толстой
7. Четвер РІЗДВО — Толстой
8. Пятниця 2-ий день Різдва — Гардентон
9. Субота. Стефана — Роза
10. Неділя — Пембіна
14. Четвер Новий Рік 7 год. — Толстой 10 год. — Гардентон
17. Неділя — Роза
18. Понеділок Щедрий Вечір 9 год. — Гардентон
19. Вівторок Йордан — Толстой
20. Середа Івана Хрестителя — Гардентон
24. Неділя — Ґардентон
31. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Косів.
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, о 12 год. вночі, — Давфин.
8. Собор Пр. Бог. — Валей Ривер.
9. Св. Первмч. Степана — Ґилберт Плейнс.
10. Неділя — Сифтон.
14. Новий Рік. Василія В. — Ешвіл.
17. Неділя — Давфин.
18. Понеділок, Щедрий Вечір — о 7 год. вечора — В. Водосвяття в Давфин.
19. Богоявлення. Йордан — Роркton.
20. Собор Св. Ів. Христителя — Дрифтінґ Ривер.
24. Неділя — Ґилберт Плейнс.
31. Неділя — Давфин.

Щонеділі о 7 год. вечора Вечірня в Давфині.

Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Прілейт
7. Четвер. РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА — Ріджайна
8. Пятниця — 2 день Різдва — Кендіяк
10. Неділя — Мус Джо
17. Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Йордан — Прілейт
24. Неділя — Ріджайна
31. Неділя — Мус Джо

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Інсінгер (м.)
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Тюдор (місто)
8. Собор Пресв. Бог. — Інсінгер (Гай-вей)
9. Первомуч. Стефана — Половики
10. Неділя — Вестбрук
14. Новий Рік — Тюдор (за рікою)
17. Неділя — Інсінгер (м.)
19. Йордан — Інсінгер (Гай-вей)
20. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрук
24. Неділя — Тюдор (м.)
31. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Тел. 89.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ

3. Неділя Св. Отців — Дорбен
6. Середа — Свят Вечір. Літургія Св. Вас. Вел. з Вечірнею о год. 9-ій ранку. Велике Повечір'я з Літією о год. 8-ій вечером — Етелберт.
7. Четвер РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Утреня і Літургія Св. Ів. Золотоустого о год. 9-ій ранку — Пайн Ривер.
8. Пятниця — Собор Пресв. Богородиці — Етелберт.
9. Субота — Св. Первм. Степана — Гарленд.
10. Неділя по Різдві — Зелена (Ворд).
14. Четвер — Новий Рік — Обрізання. Василя Великого — Венлав.
17. Неділя перед Йорданом — Пайн Ривер. (Освячення Води).
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Літургія Св. Вас. Великого з Вечірнею — Велике Освячення Води — Етелберт.
19. Вівторок — Йордан — Богоявлення — Ренвер.
20. Середа — Собор Івана Предтечі — Етелберт.
24. Неділя по Йордані — Боян.
31. Неділя про Закхея — Етелберт.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Вакав.
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ 8 год. ранку — Тарнопіль.
8. Пятниця. Собор Пр. Богородиці — Кадворт.
9. Субота. Првмчн. Стефана — Альвіна.
10. Неділя — Ст. Джуліен.
14. Четвер. Новий Рік — Вакав.
17. Неділя — Лепін.
19. Вівторок. Йордан 8 год. ранку — Єллов Крік.
20. Середа. Собор Ів. Хрестителя — Лепін.
24. Неділя — Вакав.
31. Неділя — Кадворт.

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. О. ФЛЯКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Восетна
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Еґрімонт, 11.30. — Торгилд, Різдво Христове
8. Пятниця — Федора, Собор Пресв. Богородиці
9. Субота — Редватер, Св. Степана
10. Неділя — Радвей
14. Четвер — Нюбрук. Новий Рік
17. Неділя — Торгилд (Річні Збори Громади)
18. Понеділок. Велике Освячення Води: — Радвей, о год. 11-ій перед пол. Нюбрук, о год. 1-ій в пол. Торгилд, о год. 3-ій по пол. Егремонт, о год. 4-ій по пол. Редватер, о год. 6-ій веч.
19. Вівторок — Восетна, Богоявлення
20. Середа — Федора, Собор Св. Йоана
24. Неділя — Егремонт
31. Неділя — Редватер

Box 128, Radway, Alta.

о. В. БОЙЧУКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя Св. Отців — Йорктон
7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — 10 год. ночі Йорктон, 8 год. рано Врокстон
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Райн
9. Субота. Первмч. Стефана — Горлиц
10. Неділя по Різдві — Йорктон
14. Четвер. Новий Рік — Йорктон
17. Неділя перед Богоявленням — Йорктон
18. Понеділок. Щедрий Вечір. Водосвяття — Йорктон
19. Вівторок. Богоявлення. Година 8 рано — Йорктон
20. Середа. Собор Івана Хрестителя — Горлиц
24. Неділя по Богоявленні — Йорктон
31. Неділя про Закхея — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 22958

Українська Греко-Православна КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
СІЧЕНЬ

6. **Свят Вечер Різдва Христового** Всенічна о год. 10-й вечора Різдвяна Свята Літургія, яку звершує ВПреосв. Митр. Іларіон о год. 11-й вечора.
8. **Собор Пресвятої Богородиці** Свята Літургія о годині 10-й р.
9. **Первомученика Степана** Свята Літургія о годині 10-й р.
10. **Неділя** Утреня о годині 9.30 рано. Свята Літургія о годині 10.30 рано, з якої радіостанція CBW передає Богослуження радіохвилями від 11-ої до 12-ої год.
14. **Новий Рік — Василія Великого** Св. Літургія год. 10 рано
17. **Неділя** Утреня о годині 9.30 рано Св. Літургія о год. 10.30 рано.
18. **День Щедрого Вечора** Утреня о годині 9.30 рано. Св. Літургія і Вел. Водосвяття о год. 10.30 рано. Катедральна Свята Вечеря о год. 6-й вечора.
19. **Богоявлення-Йордан** Велике Повечеріє о год. 9.30 р. Св. Літургія і Велике Водосвяття о год. 10.30 рано.
20. **Собор Івана Хрестителя** Свята Літургія о год. 10-й рано.

Парох: о. М. Юрківський
18 Omeara St., Winnipeg 4.
Tel: JU 6-6378

о. Гр. УДОД
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Атабаска (Річні Заг. Збори)
6. Середа, Навечіря Різдва Хр. — Баргед
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлак
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Річмонд Парк
9. Субота, Св. Первомученика Степана — Сіба Біч
10. Неділя — Вайлвуд
14. Четвер, Новий Рік, Василія Великого — Атабаска
17. Неділя — Вестлак
18. Понеділок, Щедрий Вечір — Вайлвуд (Велике Освячення Води).
19. Вівторок, Йордан-Богоявлення — Сіба Біч. (Вел. Осв. Води).
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Сангудо.
24. Неділя — Баргед.
31. Неділя — Ричмонд Парк.

УВАГА! УВАГА!

Кожної середи в громаді у Вестлок відправляються Вечірні Богослужби поч. о год. 7.30 вечора. Кожної суботи відбуваються навчання Рідної і Недільної Шкіл у тій же Громаді. Поч. науки о год. 1-шій дня. Закликаємо всіх батьків у даній околиці, якщо вони ще не мали нагоди вписати своїх дітей до вищезгаданих Шкіл, зробити це в найближчому часі.

Box 719, Westlock, Alta. Ph.: 496

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Торсбі
7. Четвер, РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА 12-та год. ночі — Калмар 10-та год. ранку — Брудергайм
8. Пятниця, Собор Пресвятої Богородиці — Пено
10. Неділя — Оновей
14. Четвер, Новий Рік — Едмонтон
17. Неділя — Брудергайм
19. Вівторок, Йордан — Велике Освячення Води — Торсбі
24. Неділя — Калмар
31. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. М. ДЕБРИН
Підванкуверська Округа.
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Ню Вестмінстер
7. Четвер. РІЗДВО І. ХР. — Ню Вестмінстер.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер.
10. Неділя — Вікторія, Б. К.
14. Четвер. Обрізання. Василія Вел. — Ню Вестмінстер.
17. Неділя — Ню Вестмінстер.
19. Вівторок. Йордан — Богоявлення — Ню Вестмінстер.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Ню Вестмінстер.
24. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
31. Неділя — Ню Вестмінстер.

УВАГА! Кождої суботи й напередодні свят, але перед відправами в Ню Вестмінстер — відправляються тут-же в год. 630 веч. Всенічні Богослуження.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. САЦЕВИЧА
СІЧЕНЬ

3. Неділя, Св. Отців — Давнінг.
7. Четвер, РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА — Смокі Лейк, 7-ма год. рано.
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Спедден.
9. Субота, Первомуч. Степана — Вільна.
10. Неділя, по Різдві Христ. — Беліс.
14. Пятниця, Новий Рік. — Ворспайт
17. Неділя, перед Йорданом — Смокі Лейк.
18. Понеділок, Щедрий Вечір, Освячення Води:
    12.00 год. — Смокі Лейк.
    1.30 год. — Беліс.
    3.00 год. — Вільна.
    4.00 год. — Спедден.
19. Вівторок, Йордан — Богоявлення — Стрий.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Давнінг.
24. Неділя, по Йордані — Вільна.
31. Неділя — Бойн Лейк.

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Сандави
7. Четвер РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вайта
8. Пятниця. 2-ий день Різдва — Сеньків
9. Субота 3-ій день Різдва — Сірко
10. Неділя — Арбака св. Мих.
14. Четвер. Новий Рік — св. П. і П.
17. Неділя — Сандави
19. Вівторок, Йордан — Вайта
24. Неділя — Сеньків
31. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man.

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Айтуна
7. РІЗДВО ІС. ХРИСТА — Ґудів
8. Собор Пресв. Богородиці — Габард.
9. Степана Первомученика — Мелвіл
10. Неділя — Ґудів
14. Обрізання, Вас. Великого — Айтуна
17. Неділя — Мелвіл
19. Богоявлення-Водохреща — Айтуна
20. Собор Івана Хрестителя — Мелвіл
24. Неділя — Ґудів
31. Неділя — Габард

Box 147 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ

3. Неділя Св. Отців — Арран
7. Четвер РІЗДВО Іс. ХРИСТА з 12-ої ночі Сл. Б. — Сван Плейн з 9-ої рано Сл. Б. — Стінен о 7-ій вечора Вечірня—Данбури
8. Пятниця Собор Пр. Богородиці — Гаес
9. Субота Степана Первомуч. — Кобзар
10. Неділя — Норквей
14. Четвер Новий Рік. — Арран
19. Вівторок Йордан-Богоявлення — Вайтбіч
20. Середа. Собор Івана Христителя — Стінен
24. Неділя по Йордані — Мейбріч
31. Неділя — Гаес

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Четвер. РІЗДВО Іс. ХРИСТА — Норт Бетлфорд о 12-ій год. ночі
8. Пятниця. Собор Пресв. Богородиці — Витків
9. Субота. Св. Первомуч. Степана — Ґлезлин
10. Неділя — Медов Лейк
14. Четвер — Новий Рік. Василія Вел. — Ґатерлей
17. Неділя — Кендо
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Норт Бетлфорд-Водосвяття о 7-ій год. вечора
19. Вівторок. Богоявлення — Витків
20. Середа. Собор Івана Хрестителя — Ґлезлин
24. Неділя — Гетерлей
31. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! УВАГА!

Слухайте нашу радіопередачу українських колядок, що їх передаватиме наша молодь СУМК і Рідня Школа із станції Сі-Джей — Н. Б. на Свят-Вечір від год. 9-ої до 9.30 вечора.

Проситься переслати свою коляду на адресу Української Православної Парафії Св. Івана, в Норт Бетлфорд.

972 James Str. Ph. 8280 North Battleford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Канора
7. РІЗДВО Іс. Хр. — Канора
8. Собор Пресв. Б-ці — Рама
9. Св. Првмч. Стефана — Бюкенен
10. Неділя — Бирджес
14. Новий Рік — Маморнпця
17. Неділя — Свидова
18. Щедрий Вечір — 2.00, Водосвяття — Рама 3.30, Водосвяття — Бюкенен
19. Йордан — Канора
24. Неділя — Рама
31. Неділя — Бюкенен

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. І. ШВЕЦЯ
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Роблин
7. Четвер, РІЗДВО — ГРЕНДВЮ
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Петлюра
9. Субота, Первомученика Степана — Шортдейл
10. Неділя — Росся
14. Четвер, Новий Рік — Лепард
17. Неділя — Зелена-Мерндейл
18. Понеділок, Щедрий Вечір, Освячення Води — Роблин
19. Вівторок, Йордан-Богоявлення — Врокстон-Топорівці
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Калдер-Жучка
24. Неділя — Мек-Нат-Драчинці
31. Неділя — Петлюра

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 2142

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ

3. Неділя, Св. Отців — Вернон
7. РІЗДВО Іс. ХРИСТА — Вернон
8. Собор Пресв. Богородиці — Вернон
9. Субота. Првмч. Степана — Келовна
10. Неділя — Вернон
14. Новий Рік — Вернон
17. Неділя — Вернон
18. Понеділок Щедрий Вечір — Вернон
19. Богоявлення — Вернон
20. Собор Івана Хрестителя — Вернон
24. Неділя по Йордані — Келовна
31. Неділя — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312 Vernon, B. C.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Шіго місто
6. Середа. Свят Вечір — Винниярд
7. Четвер РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго Полудн.
8. Пятниця. Собор Пр. Богор. — Вишарт
10. Неділя — Едмор
17. Неділя — Фовм Лейк
18. Понеділок. Велике Освячення Води — Фовм Лейк
19. Вівторок. Йордан — Шіго місто
24. Неділя — Винниярд
31. Неділя — Вишарт

УВАГА! Відправи на Новий Рік, третій день Різдва і 20 січня — проголоситься на місцях.

Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ

4. Неділя — Енгусвил
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сенді Лейк
8. Собор Пресв. Богородиці — Овкборн
9. Св. Степана Первомуч. — Січ
10. Неділя — Росборн
14. Новий Рік — Ґлен Елмо
17. Неділя — Сенді Лейк
19. Богоявлення — Мензі
24. Неділя — Виста
31. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Tel. 338 Box 12

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Гефорд
7. Четвер. РІЗДВО Іс. Хр. — Гефорд
8. Пятниця — Редфілд
9. Субота — Борден-Білики
10. Неділя — Криддор
14. Четвер — Мейфер
17. Неділя — Редфілд
19. Вівторок — Гефорд
24. Неділя — Криддор
31. Неділя — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

3. Неділя — Вірдейл
7. Четвер, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сембург
8. Пятниця, Собор Пресв. Богородиці — Кадет
9. Субота, Первомуч. Степана — Шипмен
10. Неділя — Нипавин
14. Четвер, Новий Рік — Сембург
17. Неділя — Кадет
19. Вівторок, Йордан — Вірдейл
24. Неділя — Нипавин
31. Неділя — Вірдейл

Weirdale, Sask.

Календар Українських Свят
СІЧЕНЬ

1 П 19 Грудень 1959. Преп. Ілії
2 С 20 Свщм. Ігнатія Богоносця,
3 Н 21 Нед. Св. Отців.
4 П 22 Вмч. Анастасії, Теодатії,
5 В 23 10 Муч. в Криті.
6 С 24 Свят Вечір. Муч. Евгенії.
7 Ч 25 РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8 П 26 Собор-Пресвятої Богор.
9 С 27 Степана Первомуч.
10 Н 28 Нед. по Різдві Христ.
11 П 29 14.000 дітей уб. Иродом,
12 В 30 Мч. Анисії діви,
13 С 31 Преп. Меланії,
14 Ч 1 Січень 1960. Новий Рік.
15 П 2 Преп. Сильвестра Печер.,
16 С 3 Прор. Мелахія, Муч. Гордія
17 Н 4 Нед. перед Йорданом.
18 П 5 Щедрий Вечір. (Піст)
19 В 6 Йордан—Богоявлення —
20 С 7 Собор Івана Хрестителя.
21 Ч 8 Преп. Григорія Печер.,
22 П 9 Мч. Полієвкта і Неарха;
23 С 10 Григорія Ниського,
24 Н 11 Нед. по Йордані.
25 П 12 Сави арх. Серб.,
26 В 13 Мч. Ермила і Стратоника,
27 С 14 Св. Отців убитих у Синаї
28 Ч 15 Преп. Павла Тиверського,
29 П 16 Поклонення Кайданам
30 С 17 Преп. Антонія Вел.,
31 Н 18 Неділя про Закхея.

Устав Церковний
СІЧЕНЬ

3. Неділя Св. Отців. Гол. 3. УЄ 6. Літур. Ап. Жид. 11: 9-10, 17-23, 32-40. Єванг. Мат. 1: 1-25.

6. Навечір'я Різдва Христового — Свят-Вечір. Літ. Василія, з Вечірнею, Паремії, Ап. Жид. 1: 1-12. Еван. Лука 2: 1-20.

7. Четвер. РІЗДВО ХРИСТ. Велике Повечер'я з Литією. З нами Бог. Утреня, Єв. Мат. 1: 18-25. Літ. Івана Зол. Антифони Свята, замість Трисвятого: Усі ті що в Христ. Ап. Гал. 4: 4-7. Єванг. Мат. 2: 1-12.

8. П'ятниця. Собор Пресв. Богородиці. Літ. Ап. Жид. 2: 11-18. Єв. Мат. 2: 13-23.

9. Субота. Первом. Степана. Літур. Ап. Дії 6: 8-15, 7: 1-5, 47-59. Єв. Мат. 21: 33-42.

10. Неділя по Різдві Хр. Гол. 4. УЄ 7. Літ. Гал. 1: 11-19. Єв. Мат. 2: 13-23.

14. Четвер. Новий Рік. Обрізання. Василія Вел. Утр. Еван. Івана 10: 9-16. Літургія Василія Вел. Ап. Кол. 2: 8-12 і Жид. 7: 26, 8:2. Еван. Лука 2: 20-21, 40-52. і Лука 6: 17-23.

17. Неділя перед Йорданом. Гол. 5. УЄ. 8. Літ. Ап. 2 Тим. 4: 5-8. Єв. Марка 1: 1-8.

18. Понеділок. Щедрий Вечір. Літургія Василія Вел., з Вечірнею Вхід з Євангелією. Паремії. Ап. 1 Кор. 9: 19-27. Еван. Лука 3: 13-17. Велике Водосвяття.

АДРЕСАР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion, Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave., Winnipeg 4, Man.

The Most Rev. Michael, Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr., Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew, Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 115 Street, Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1960. ЧИСЛО (1102) 2

НЕДОВІРЯ ДО СВІТСЬКИХ ЧЛЕНІВ ЦЕРКВИ

Священики-професори критикують клір у Квебеку

Щеденник "Вінніпег Фрі Прес" (16. 12. 1959) подав інформацію журналіста Ричарда Дейнолта п. н. **"Римо-католицькі духовні остерігають: Бережіться порожніх слів"**. Нижче інформація подається повністю:

"Квебек (Кенедіен Прес). — Два священики, професори університету Лявала, опублікували статтю, заявляючи, що виявляється потреба **"постійно перевіряти"** в рядах римо-католицького духовенства Квебеку їхні погляди на суспільні питання, тому що вони **порожніми словами обдирають правду з її поваги.**

Абат Жерар Діон і Луіс Оніл у статті, поміщеній в "Ад Узум Сацердотум", листопад (1959) — для вжитку духовенства, вказують, що деякі елементи серед духовенства у Квебеку у своїх поученнях про місцеві суспільні справи вживають **"свого роду урочистого базікання, який сіють замішання і гальмують поступ духових людських вартостей. . ."**

Ці священики кажуть, що **вірність християнському поняттю про світ ще "не означає підпорядкування всіх можливих світських установ під контролю духовенства. . ."**

Спір за КККП

У цій статті розглядається ту заяву, що в серпні 1959 р. видали 5 б. капелянів Канадської Католицької Конфедерації Праці (КККП), в якій вони обвинувачують провідників квебекської робітничої 100-тисячної групи за це, що вони прямують до того, щоб **вступити в членство Канадського Конгресу Праці, і позбуваються слова "Католицька".** Із сторони членів КККП тут ще не зроблено ніяких окреслених кроків, ані предложень.

Абат Діон і Оніл кажуть, що у них є "найглибша повага" до бувших капелянів і до їхніх однодумців. Однак вони бажають поставити під знак питання декотрі їхні твердження.

Ці священики кажуть, що, здається, тим бувшим капелянам навіть не прийшла до уваги така думка, щоб світські католики могли бути здібними відогравати якусь корисну ролю в понадвіроісповідній групі. **". . . Отож, бувші капеляни небагато довіря мають до воюючехристиянських трейдюніоністів. . ."**

А дійсні представники?

Абат Діон і Оніл кажуть, що старе поняття про ролю капелянів у католицьких профспілках (трейдюніонах) є таке, **"що світські насправді не є дійсними репрезентантами Церкви . . ." "Замість такого поняття про Церкву, як таку, що складається з людей вільних, здібних робити рішення і брати на себе ризико, у нас є таке поняття про світських людей, немов про групу підлітків, немов про рабську і дітвацьку ч[illegible]ду, що сліпо слідує за своїм провод[illegible]"**.

Ці два священики кажуть, що коли б Канадська Католицька Конфедерація Праці воліла **залишатися у вузько-конфесійних рамках — проти чого є більшість,** то вона стала б рухом без життя, без впливу, — "коротко кажучи, музейним предметом". (Підкр. В.).

ЛІДЕРИ В КРЕМЛІ, МАО ЦЕ-ТУН, А ФРАНКО — ТРЕТІЙ

Заява проф. Сальвадора де Мадаріаґа

По телевізії СіБіСі у Вінніпегу 20-го грудня 1959 р. у програмі "Бектравнд" було передане інтервю з професором Оксфордського університету (в Лондоні, Англія) Сальвадором де Мадаріаґа — відомим філософом і ученим-істориком. Перед еспанською домашньою війною в 1936-1938 рр. він був в Еспанії міністром освіти, а деякий час амбасадором у Злучених Державах Америки і у Франції. Він демократ, отже рішучий противник комунізму, але й також непримиренний противник фашизму і всяких інших диктатур та поневолення свободи народів і людини. Він сподівався, що комуністи будуть в Еспанії переможені, і настане демократичний лад. Однак хоч не перемогло одне зло (комунізм), то перемогло друге, подібне до першого, зло: фашизм під диктатурою ген. Франціска Франко. І проф. Сальвадор де Мадаріаґа виїхав на еміграцію в Англію. Йому понад 70 років.

Не еспанці вирішували свою долю

Сальвадор де Мадаріаґа каже, що під час домашньої війни в Еспанії (1936-38) не еспанський народ вирішував свою долю, а вишували її чужі закордонні сили: Москва намагалася завести в Еспанії диктатуру комунізму, а Гітлер і Муссоліні — диктатуру фашизму. Москві з комунізмом не вдалося, бо вона обмежилася головно висилкою аґітаторів, а Гітлер і Муссоліні вислали свою зброю і вояків, отже побідили, і на їхній силі оперся теперішній диктатор Еспанії Ф. Франко.

Третій небезпечний маніяк

Сальвадор де Мадаріаґа оказав, що диктатор Франко, якого він знав був колись особисто як офіцира низької ранґи, — це такий же небезпечний маніяк, що хворує на бажання величі і безмежної влади, як хворував на це Сталін і Гітлер та Муссоліні. Комуністичні лідери в Москві, Мао Це-тун у Китаї, а диктатор Франко третій — це люди, що дуже небезпечні для свободи народів і людини, — сказав Сальвадор де Мадаріаґа.

Величезні права Катол. Церкви

Як католик, Сальвадор де Мадаріаґа уникав питань на тему Католицької Церкви в Еспанії. Однак він сказав, що "Католицькій Церкві в Еспанії диктатор Франко дає величезні права". Диктатор Франко заполонений думкою, що Наполеон І з капраля став імператором, а Гітлер з підстаршини й кімнатного маляра став могутнім диктатором. Отже незначний старшина Ф. Франко й собі уроїв, що він має бути "великим" і подітвацькому позує на аристократа, постарався, що йому надали віджилі шляхетські титули, та іменує себе "регентом короля", який нібито колись має бути, але Франко не має його на думці. . . Партійці Франка живуть добре, а головно офіцери, але народ дуже бідує. Якщо б Америка не дала Еспанії в останніх роках більйон долярів допомоги, то ген. Франко вже досі не втримався б при владі, — там був би повний крах. Ген. Франко поздоровляв японців, коли вони завдавали удари Америці під час війни, він бажав Гітлерові перемоги і співпрацював з ним.

Що ж означають слова "вільний світ"?

Демократичні держави на Заході правильно поставили справу, коли воювали з диктаторами Гітлером і Муссоліні за те, щоб звільнити людство від поневолення диктатурою фашизму. Демократичні держави на Заході правильно вважають, що країни з диктатурами комуністичних режимів становлять "поневолену частину світу". Але чи ж можна увесь західній світ називати "вільним світом"? Та ж влада диктатора Франко і його партії обернула Еспанію в країну такої самої неволі-диктатури, поневолення людини-громадянина, як це є в країнах з комуністичними режимами. Що ж тоді маємо розуміти під словами "вільний світ", коли спокійними очима дивимося, як мучиться еспанський народ в ярмі диктатора Франко і його партії? Чому вільні, демократичні держави тут мовчать, а ще й більйонами долярів підтримують Франка, як ось ЗДА?

Еспанський народ не йде за комунізмом. Але коли він бачить, що ніхто не цікавиться його долею в ярмі диктатури, а бачить, що демократичні держави підтримують Франка, то що ж еспанський народ подумає про демократію? Яку він буде мати надію? Яку віру в демократію?

XII. ЗВИЧАЙНИЙ СОБОР У. Г. П. Ц.

Дванадцятий звичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в днях 1, 2 і 3 липня 1960 р. у Вінніпегу.

Цю інформацію подала Президія Консисторії у звязку з нарадами Повної Консисторії, що відбулися у Вінніпегу 26, 27 і 28 грудня.

„ЖИДИ В РОСІЇ"

Знову обвинувачують українців

В американському журналі "Лайф" за 7-го грудня 1959 р. Патришія Блейк помістила довгий репортаж п. н. "Жиди в Росії", написаний авторкою на основі її подорожі по Советському Союзі. У цій статті є згадки про Україну та українців. П. Блейк пише:

"У Києві, столиці України, жиди мають довгі і гіркі спомини. Там у 17-му й 18-му століттях козаки вимордували сотні тисяч жидів. . . На тлі такої історії в Києві тепер живе вісімнадцять тисяч жидів. Україна недавно була сценою погромів. Відбулися вломи до синагог і молящі були побиті. Молодий київський жид сказав: "Уряд властиво не відповідальний за ці погроми. Поліція припинює їх ще перед тим, коли вони могли б зайти задалеко. Можливо, що влада навіть не знає про них, перед тим, як вони починаються. Але з другого боку ледве чи вони в поліційній державі могли б ставатися випадково. Але, головне те, що **Україна завжди ненавиділа жидів"**, додав він гірко. "Росіяни досить хитрі, і вони використовують місцевий антисемітизм для своєї власної користі. Погроми дають українцям можливість виладувати свою ненависть, яка в іншому випадку могла б бути звернена проти Москви".

П. Блейк продовжує: "Але в Києві є памятник — своєрідний — жидам України. Це "Бабиний Яр" — місце, де відбулася нейгірша масакра жидів під час війни. Відвідувачеві трудно дістатися до Бабиного Яру. Урядовці Інтуриста "ніколи про нього не чували". Українці заперечують рухом голови і божаться, що нічого про щось таке не знають. Нарешті я переконала шофера таксі, щоб завіз мене туди. У Бабиному Ярі я побачила смітник і трохи покручених дерев над яром. Я йшла хвилинку між бляшаними консервами і дзвинячими пляшками, поки знайшли старшого чоловіка, що висипав сміття з вантажного авта. Чи не знає він, де відбулася масакра? Він припинив працю і повів мене на відкрите поле. "Тут", сказав він, сумно показуючи рукою, "німці і їхні коляборанти — українці поставили були свої столи. Коли вони повідбирали від жидів їхні папери й одежу, то поставили їх рядком на краю яру і постріляли. За 3 дні вони вбили 96,000".

Згодом П. Блейк поцікавилася: "Чому розрушено цей цвинтар?", я питала . . . "і потім довідалася, в чому було нещастя: минулого року українська товпа осквернила цвинтар, розбиваючи камяні нагробники і пишучи крейдою таку заяву: "Ми починаємо з мертвих, а закінчимо живими". Як день цього осквернення вони вибрали день 29-го вересня — роковини масакри в Бабиному Ярі".

* * *

Німецько-гітлерівські нацисти під час 2-ої світової війни замордували багато мільйонів українців. Увесь український нарол був заздалегідь засуджений Гітлером і його партією на основне винищення, а залишки народу — на рабство, якшо б Гітлер був виграв війну. Тому український народ добре розуміє цей біль також і жидів, які, як подають, на всіх понад пять мільйонів жидів у межах СССР втратили понад два мільйони своїх братів і сестер, і залишилося в СССР лише три мільйони жидів (ці цифри подає П. Блейк).

Український народ, як кожен народ, не виключаючи жидівського, може мати серед своєї спільности деякі винятки — одиниці чи й групи. Ці винятки можуть найматися на чужу службу, могли служити і Сталінові і Гітлерові також, і помагали йому мордувати так само й українців. Але ці винятки — яке б там число їх не було — ніяк не репрезентували українського народу, не діяли з його уповноваження, і український народ уважає таких людей за чужих наймитів, а не за членів своєї спільноти, отже не може брати відповідальности за їхні злочинні діла так супроти українського народу, як і супроти жидів.

На жаль, із статті П. Блейк непоінформований читач може розуміти справу так, нібито сам український народ — це "самі антисеміти" і "дійсні та можливі вбивці жидів". Процентово багато жидів служили в большевицькій ЧЕКА, ГПУ, НКВД. Найвищим шефом тих кривавих советських поліційних органів бували жиди, як ось Ягода. Жиди взяли провідну участь в большевицькій революції 1917 р., як Троцький, Зіновев, Каганович і т. д. і т. д. Жид Ґубельман-Ярославський був шефом безбожницької пропаґанди в СССР і руїнником християнських святинь. Чи ж український народ узагальнює ці одиниці й жидівські групи на ввесь жидівський народ? Чи говорить жидам: "Мусите взяти за цих своїх виродків-винятків в і д повідальність?" Український народ цього не чинить. А яким же логічним і моральним правом українському народові навязують відповідальність за діла його винятквих одиниць і груп? Що український народ під час 2-ої світової війни співчував жидам — на це він має докази: українці масово переховували жидів, самі наражуючись на смерть з рук німецьких нацистів і їхніх наємних посіпак; коли б не це, то жиди в Україні з певністю мали б значно більші жертви, ніж їх мають. Але українці не могли врятувати всіх жидів, бо самі були в подібному положенні до жидів. А де є подібні докази з боку жидів щодо такого ж їхнього співчуття українцям? Адже ж не є ними цього роду статті, що П. Блейк пише! Докази могли б бути лише тоді, якщо б українці мали свою велику еміґрацію в Палестині, а Палестина була в такому положенні, як Україна.

Хоч і прикро, але говорімо відкрито: кожен народ свідомий цього, що авреоля мучеництва витворює таку традицію, яка єднає народ, дає йому більшу духову силу. Тому жертви минулого дають народові духову силу на майбутнє. Провід жидівського народу у світі свідомий цього, що там, де жидів переслідують, то жиди тримаються сильніше, а де жиди мають повну громадянську свободу, там їхня духова сила ослабає. Тому то голова Сіонізму —д-р Нагум Ґольдман 15-го квітня 1959 р. з нагоди своєї промови на жидівському вічі в залі "Плейгавз" у Вінніпеґу сказав на пресовій конференції: "Антисемітизм і переслідування в минулому тримали жидів в усьому світі в дусі єдности, а тепер вони завмирають. "Вони потребують визову. Саме тепер настає між жидами велике культурне розеднання. Ми мусимо їм щось дати". (Див. щоденник "Ди Виннипер Фрі Пресс", 16 квітня 1959 р.).

Хіба ж не можна допускати, щоб жидівській молоді мали давати, як в и з о в, саме ось такі статті, як ця в "Лайфі", де понад справжнім мучеництвом жидів твориться ще й штучний міт мучеництва з боку уроєного "ворога", яким нібито має бути український народ! Чому ж український народ має бути "жертовним козлом" того, що жидівській молоді "треба щось дати"? Та ж жидівський народ має в своїй історії немало дійсного мучеництва — і найновішого: погроми жидів царською Москвою, гітлерівсько-нацистські масакри жидів за 2-ої світової війни, — чи справді цього ще мало, і треба ще творити штучний міт під адресою українців?

У статті П. Блейк з одного боку хочеться перед світом доказати, що в Советському Союзі "Ні одна меншина не є так безпощадно й немилосердно атакована Кремлем", крім жидів, — як пише П. Блейк; отже каже, що советська влада жидів переслідує найбільше. Вільний світ має про це знати! А з другого боку П. Блейк говорить, що той же советський режим "властиво не є відповідальний за погроми", — погроми чинять українці на власну руку, бо "українці завжди ненавиділи жидів". Значить, світ повинен знати, що советський режим не винен, і його "поліція спиняє погроми", — значить обороняє жидів. А в СССР, як виходить із статті П. Блейк, є так, що можна собі проти волі поліції навіть погроми чинити. Значить, — "свобода" в Советському Союзі! . .

Чи ж не видно, що стаття П. Блейк зроблена з латок самосуперечностей, позшиваних червоними нитками, отже помітно, де вони є!

Алярмує молодий жид у Києві, що "українці ніколи не любили жидів"! Чи ж може П. Блейк вірити, що такі писання, як оце її стаття в "Лайфі", будуть сприяти справі злагоди, взаємної пошани й любови між жидівським і українським народами?

Звичайно, ми й тут не узагальнюємо справи, і вважаємо, що відповідальність за цю статтю несуть лише ці, що спричинилися до її появи в журналі, який має пять з половиною мільйонів читачів.

Але тут ще окреме питання: чи ж між г р о м а д я н а м и Канади й Злучених Держав Америки існує якесь спеціяльне "українсько-жидівське питання"? Чи ж канадські й американські громадяни українського походженя ведуть якусь боротьбу з жидами; чи мають тут жиди докази якогось антисемітизму з їх сторони? Коли в пресі канадських чи американських українців пишеться про жидів, то лише з доброї сторони — жидів ставиться як приклад зберігання своєї національности, національної релігії та економічного розвитку, і вміння його вжити для своїх духових ідеалів.

Писати такі статті, як П. Блейк у "Лайфі" — це значить автоматично вносити на американський ґрунт хмари на чисте небо, а це знову ж є неґативним явищем, для Канади й Америки було б краще, коли б з Европи і з Палестини на їх ґрунт не переносили тамтешніх порахунків.

ЖЕРТВИ ДОЗВІЛЛЯ

Коли люди на дозвіллі (не мають роботи), то більше пють і розїжджають автами. Свята для багатьох людей — це не Свята, а дні дозвілля й забав. Отже в ЗДА під час Різдва згинуло 500 осіб.

У Канаді на Різдво 1959 р. згинуло 81, а на Новий Рік (1960 р.) 40 осіб, — більше в автомобільних катастрофах, а решта з інших причин дозвілля.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Хоч деякі з наших щирих працівників письма не знали, але побожні були, та знали де є **своє рідне**, а де є **чуже**, були працьовиті в народно церковній роботі і вміли розумно думати.

Ті люди письма не знали, але в них був здоровий розум, був розсудок, отже таким місце в Історії нашої Церкви згадати.

* * *

Пятий Православний Собор

До Пятого Собору Української Православної Церкви в Канаді, було 4 Собори в таких часах і містах:

Перший — 28-го грудня,, 1918 р. в Саскатуні.

Другий — 1919 р. відбувався в трох містах:

1) 27-го листопада в Вінніпеґу.
2) 4-го грудня в Едмонтоні.
3) 11-го грудня в Саскатуні.

Тут прийнято Митроп. Ґерманоса за епископа нашої Церкви.

Третий — 11-го листопада, 1920 р. в Вінніпеґу.

Четвертий — 16-17 липня, 1924 р. в Йорктоні, і тут прийнято Архієп. Івана Теодоровича за епископа нашої Церкви.

Пятий — 20-21 липня, 1927 р. в Саскатуні.

Пятий Собор попередили дві Конференції — **Пасторальна Конференція**, і друга —**Конференція Священиків,** членів Консисторії і членів Відділу Братства.

Перша Конференція була від 14 до 17-го липня, і тут обговорювалося багато справ, як: богослужбовий обряд, добірність проповідей, поведення священика, Недільна Школа і багато другого.

Ширше обговорювалася одностайність обрядова. Люди тут є з ріжних сторін і в ріжних сторонах були деякі відмінні церковні звичаї чи церемонії, отже священики повинні мати все те на увазі, про ті відмінності розвідуватись, їх пояснювати, а то до них і пристосовуватися.

І та Конференція вирішила що виголос на Великім Вході (на Службі Божій) має бути такого змісту:

"Святу Українську Православну Церкву, Найпочеснійшого Отця нашого Високопреосвященного Архиепископа Василя, Митрополита Київського і всеї України, Боголюбивого Отця нашого Іоанна, Архиепископа Канади і Америки, зо всею їх Богом б е р е ж е н о ю отарою, чесне священство, Христове діяконство нехай помяне Господь Бог у Царстві Своїм!

"Боголюбиву і Богом бережену Україну, Всесвітлішого короля нашого Юрія Пятого, всю палату і воїнство його, канадійську державу і пресвітлий уряд її, боголюбивий і Богом бережений український нарід — нехай помяне Господь Бог у Царстві Своїм.

"Українське Православне Брацтво і Сестрицтво Канади, повік незабутніх і жертволюбних фундаторів, ктиторів і парафіян храму сього, вас і всіх православних християн нехай помяне Господь Бог у Царстві Своїм, нині і повсякчас і на віки вічні!"

Органічних звязків з Києвом Православна Церква в Канаді, не мала, але духово вязалась з нею як з Церквою Українського народу, а на Різдво і Великдень приходили сюди святочні поздоровлення з підписом Київського Митрополита та членів Церковної Ради.

* * *

Друга Конференція відбулася 18 і 19-го липня, 1927.

Тут читався звіт з минулої Конференції, звіти священиків про стан церковних громад, діяльність Брацтва і другі справи.

Звіти священиків показували, що старші парафії набирають сили, а також приєдналися деякі нові громади та повстали місійні округи.

В своїм звіті о. Савчук згадав між іншим такі справи:

Доказом зросту нашої Церкви є, що треба вже 4 нових священиків.

Число передплатників "Православного Вістника" значно збільшилося, і треба видавати його вже два рази на місяць.

Надруковано православний молитовник "Добрий Пастир".

Показується велика потреба домініяльного чартеру нашої Церкви.

* * *

На ранішних нарадах другого дня розглядано справу переміщення священиків. Всіх священиків було вичислено 19, але з тих свящ. Корнило Кирстюк був перенесений на сталий побут до Злучених Держав. (Кирстюків було два, другий Дмитро Кирстюк. Оба з Буковини).

Згадані були такі священики: С. В. Савчук, В. Кудрик, Д. Лещишин, П. Запаринюк, І. Майба, Є. Грицина, П. Самець, С. Гребенюк, Т. Д. Волохатюк, Д. Кирстюк, Д. Стратійчук, П. Мельничук, А. Т. Горбай, Д. Сенета, І. Кусий, М. Подольський, В. Слювар, П. Білонь і К. Кирстюк.

Нині деякі зі згаданих вже не живуть, деякі перенеслися до Злучених Держав, але старші українці всіх їх пригадують.

Дальше розглядалися аплікації (зголошення) кандидатів на богословів.

Крім того ще багато справ обговорювалося й вирішувалося, а також ще раз обговорювалася справа домініяльного чертеру для Церкви і справа нашого видавництва.

Згадана Конференція була мабуть найбільшою, що попереджала Собори, на якій багато важних справ дуже подрібно обговорювалося, хоч і на деяких дальших коротких конференціях дуже важні справи вирішувалися.

РЕЛІГІЙНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ЕСПАНІЇ

У Мадриді відбувся суд над протестантським пастором Хосе Нунез Морено. Його судили за те, що він "противаконно" ввійшов до своєї протестантської церкви в Мадриді й там відправив Богослуження.

Ще 1954 р. еспанська поліція дістала урядовий наказ замкнути баптистську церкву в Мадриді, і опечатувати її. Однак за пять років ці печатки на дверях час знищив, отже пастор відчинив двері, і війшов до церкви. За це його й судили.

Адвокат цього пастора зажадав від уряду, щоб той дав такі законні підстави, на основі яких поліція закрила протестантську церкву, однак виявилося, що влада ще й досі не подала тут причин. Тому то суд покищо стримався від видавання вироку. За той час влада має створити якісь "законні підстави" для закриття протестантської церкви. А під час згаданої судової розправи суддя заборонив протестантському пасторові і його адвокатові згадувати в судовій залі про релігію.

В Еспанії влада суворо заборонила всім не-католицьким релігіям показувати всякі ознаки свого церковного життя поза мурами церкви: заборонено процесії на вулицях, проповідування, ношення своїх релігійних знаків і т. д.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

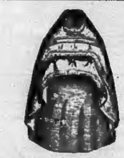

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 .... Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

З НОВИМ РОКОМ!

Людство переступило поріг Нового року, 1960-го. І знову питання: що принесе з собою цей черговий рік? Питання повне цікавости, повне очікування, і так часто повне тривоги . . . Перед очима світу стоїть непрониклива заслона майбутности, а ця майбутність — таємна, невідома, незбагнена.

Новий Рік — є **новим** не тільки тому, що він змінюється в календарі, — не тому, що число **1959** змінилося на число **1960.** Новий Рік є **новим** головно тому, що він несе з собою **нові сторінки життя.** Це, що було в минулому, в "старому році", вже знаємо — чи лише віримо, що знаємо; а що буде в слідуючому, в **новому** році, того не знаємо, і стараємося лише вгадувати.

Для наших українських предків Новий Рік був споконвіку дуже важливим моментом життя, бо ж за тією густою заслоною незнаного будучого таїться доля людини, родини, народу! Там ховається справа нашого "бути, чи не бути". Якби ми знали, що нас чекає в майбутньому, то може б ми зовсім інакше укладали наше теперішнє життя! Так, коли б то знаття . . . Отже наші предки в сизій давнині по всяких признаках природи старалися ворожити, щоб угадати, який буде той новий грядучий рік.

І ми, модерні люди, так само пробуємо вгадувати по різних теперішніх признаках-подіях, що відбуваються у світі, а також в українській спільноті, намагаємося відгадати нашу майбутню долю.

*

Очевидно, у світі є багато-багато чинників, що не залежні від нашої волі, але ми залежні від них. Людина не може стримати землетрусу, не може спинити жари сонця, чи тріскучого морозу; людина не знає, як вона довго житиме, людині дано знати далеко не всі ці чинники, які вирішують про її майбутню долю. Увесь світ у руках Бога.

Але Бог, створивши людину по Своєму образу й подобі — через надання людині **душі**, надав їй **означену** духову автономію; що її називаємо **вільною волею людини:** наш народ знає це з давніх-давен і виражає це своєю народньою мудрістю, яка говорить: "Як постелишся, так і виспишся". Якщо б Бог водив людину за руку, немов дитятко, і на кожному кроці керував нею, якщо б людина була лише сліпим знаряддям Вищої Сили на кожному кроці свого життя, тоді ані добрі діла людини, не були б її заслугою, а злі вчинки не були б її гріхом.

Але Бог дав **людині** автономію — **вільну волю,** цебто: людина в досить широких межах особистої свободи сама собою керує; вона сама вирішує — чи хоче чинити добро, чи може — зло; а тому, що вона сама про себе тут вирішує, то й сама мусить відповідати за свої вчинки: добрими вчинками вона заслуговує собі на духову нагороду, а злими — на кару. У широких межах своєї **вільної волі** людина в великій мірі сама є "ковалем своєї долі", як здавна говорить наш народ.

Від цього, **як** людство використає свою **вільну волю,** — чи вжие її на добро, чи на зло, — у значній мірі залежатиме і його майбутнє.

***

У новорічних виданнях часописів і журналів будуть редакційні статті, де буде поданий перегляд минулого і передбачування на 1960-ий рік долі всього світу; і там будуть говорити про Організацію Обєднаних Націй, про Організацію Договору Атлянтійського Пакту (НАТО) і т. д. і т. д., і в дзеркалі тих світових справ наші домашні справи можуть видатися дуже "маленькими".

Однак ми тут займаємо цілком інше становище, — будемо перш за все говорити "про свій дім", і "починяти чесноти з свого власного дому", як казали старі люди. Бо якими є одиниці, таким є і суспільство; якими є родини, таким є народ; якими є народи, таким є людство. Цілість — у частині, а частина — в цілості.

З ласки Провидіння Божого Українська Православна Церква в Канаді має апостольське завдання — виховувати наш народ у християнському дусі, а разом з тим національне завдання — зберігати саму субстанцію українства, цебто саму істоту українства, а це значить зберігати душу нашого народу українською. Ці два основні завдання становлять собою нерозривну єдність, накладають на нашу Святу Церкву велетенські обовязки і відповідальність перед Богом, перед нашим народом, перед усім світом, перед історією. Обовязки нашої Церкви це обовязки всіх вірних, усіх членів нашої Церкви, бо ж Церква — це всі вірні під своїм Духовним Проводом, — під нашим Духовним Проводом, а не чужим.

І хоч наших українських православних братів і сестер в Україні є понад сорок мільйонів, то однак склалося так, що не їм нашу, але нам їхню долю треба мати на увазі, хоч нас тут у Канаді, впорівень з їхнім числом, тільки невеличка частинка. А це тим більше завдання накладає на нашу Українську Православну Церкву в Канаді історія. Отже кожен і кожна з вірних — незалежно від свого фаху, здібностів, освіти, маєткового стану і суспільного становища, повинен бути свідомим того, які відповідальні обовязки лежать на ньому, — на кожному з нас без винятку в такій чи іншій мірі спирається ця велика й велична будівля, імя якій: Українська Православна Церква в Канаді.

Отже нехай не буде ні дня, ні години, щоб не памятали про неї, щоб чогось для неї не зробити; наші думки, слова й діла повинні бути просякнені стараннями за добро нашої Рідної Церкви!

***

Для нас **Новий Рік** буде **новим** тоді коли ми не закопаємо в землю тих "талантів", тих здобутків, які вже маємо, а будемо розвивати ці "таланти", будемо помножувати й удосконалювати їх, будемо йти до **нових здобутків,** а не будемо стояти на місці. Бо закони природи є такі, що застій — це мертвеччина, і хто стоїть на місці, той властиво йде назад, бо він залишається позаду, коли життя йде вперед. Розбудова Церковних Громад, будування Храмів Божих, організування Недільних і Рідних шкіл, розбудова церковно-національної преси і присвячування її головно церковно-українським справам, а вже найбільше — виховування родин в українському дусі на християнських основах, плекання рідної мови в родинах, праця над заохоченням кандидатів на богословські студії в Колегії Св. Андрея, допомога тим убогим, недужим і калікам, ближнім нашим, що часом ждуть її від Св. Церкви як цілости і від кожного з нас зокрема, і невгасаюча жертвенність вірних на ці справи — це ті й тому подібні завдання, що ждуть у Новім Році на поширення їх, і на поглиблення і на здійснювання, — при належному розумінні того ґрунту, по якому ходимо з відкритими очима.

*

Щождо світових справ, то нам не слід забувати, що які б ці справи не були, — чи справа внутрішньої політики держав, чи на міжнародній арені, то там завжди має місце й церковно-політичний чинник, який займає велику позицію в грі світових сил. Хто не вміє, чи не хоче цього церковно-політичного чинника бачити, а думає, що всі внутрішні і світові події відбуваються "надконфесійно", понад голови Церков, той дає доказ, що він не збагнув суті укладу й руху народів у минулому році, і не збагне їх у цьому році.

Наша Українська Православна Церква в Канаді, якій Провидіння Боже судило бути найбільшою Церквою українського православного народу у вільному світі, знаходиться на очах світу, і захищає своє становище і йде вперед серед цього світового укладу сил, де церковно-політична справа відограє велику ролю, і то ролю все більш вирішальну. І всім нам треба це мати на увазі, всім треба це памятати і за цим слідкувати, — щоб не сталося "нічого про нас без нас", — щоб всюди добачати ці сили, супротивні нам, і можуть нам загрожувати, і щоб помічати ці шляхи, які ведуть наш народ у нашій Святій Церкві Рідній до всього кращого, до успіхів, до нових досягнень.

Високий Провід нашої Церкви, всіх її вірних, а зокрема прихильників "Вістника" вітаємо староукраїнським звичаєм:

"Поздоровляємо Вас з Новим Роком! Дай, Боже, цей рік проводити, і на будучий рік діждати — в щасті, здоров'ї, мирі християнськім!"

Читанка „Маруся"
Вже маємо на складі новий наклад читанки
„МАРУСЯ"
ІЛЛІ КИРІЯКА
Ціна $1.25 одного примірника з пересилкою.
Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Чи папи обороняли греко-католиків?

Папські прислужники говорять греко-католикам, що папи обороняли греко-католиків (чи уніятів) перед польськими насильствами, але та оборона,— грушки на вербі!

Папи часто видавали паперові заборони (чи декрети), але поляки на ті заборони не оглядалися і дальше своє робили. Яка ж користь була греко-католикам з тих заборон? Як з ними так і без них.

Уявімо собі, що державний суд паперовими наказами забороняє злочинцям красти, рабувати, провадити розбої, але злочинців не карає і вони роблять що хочуть. І так з року на рік, — він забороняє, а вони своє роблять. Чи можна б сказати, що такий суд обороняє населення перед злочинцями? Ні! Кожний сказав би, що такий суд є в спілці зі злодіями і вони з ним діляться тим, що накрадуть і нарабують. Чи могли б розумні люди дякувати такому судові за його "оборону?"

Подібне з папами і поляками. Чи чував хто коли, що папа коли покарав поляків за те, що вони його заборони не слухали? Ні! Самі греко-католики казали, що такого ніколи не було.

Чому ж папи поляків не карали? Вони ж карали навіть цісарів, кидали на них клятви, проголошували інтердикти, наганяли з престолів, а звичайніших людей огнем палили за непослух.

Чому ж поляків за непослух не карали? Мабуть тому, що вони і поляки були одною спілкою. Українців паперовими заборонами потішали, а полякам казали: "Робіть як знаєте". А короткозорі українці тішились і папів величали.

За три дні збудуйте церкву

Поляки були вихованками римської віри, та як віра на ділах виглядала?

Року 1650 польський король Жигмонт 2-ий Август забрав українську церкву в Сяноці, в Галичині, поставлену князем Сварном. Українцям позволив в місті церкву збудувати — **але до трох днів.** Коли за три дні не поставлять церкву, то втратять право. Отже разом і рабунок і глум над людьми.

Але люди себе ратували: вони купили стару церкву в Ясенові, очевидно деревляну, працювали день і ніч, її розібрали і перевезли, і за три дні церкву поставили, що стояла до 1798 року.

Таке робив вихованок римської папської віри, що в папських очах був добрим католиком, — очевидно таким як і папа. Оба однакові.

Польщення українських бояр

Поляки перетягали до себе українських бояр (українську шляхту) з їх маєтками і дуже багато їх перетягнули. Так приміром Сапіги і Тишкевичі були православними, боронили Православну Церкву, і доперва в 16-ім віку спольщилися.

Православними були Вишневецькі, Потоцькі, Ружинські, Туркули, Сангушки, Чарторийські і чимало других, і поляки їх до себе перетягнули.

Шляхту перетягали Єзуїти і взагалі польські ксьондзи. Визначним в тій роботі був польський Єзуїт Петро Скарга. За ним Єзуїт Нагой, чи Нігай, з роду татарин який тільки перетягнув, що його названо "щасливим апостолом". Домініканця Каминя назвали "доктором найщасливішим" за те, що перетягнув до поляків багато української шляхти. (Він помер 1605 року).

Така була рабівнича робота вихованків римської католицької віри, яку нині несвідомі українці мають обороняти і нею хвалитися.

Священиків між трупів замикають

Гр. кат. крилошанин, Іван Ґудзь, повідомляв віденський уряд, 27-го липня, 1774 р., що польські священики греко-католицьких священиків між трупів замикають, як то зробили в Сидорові, — за те, що гр. кат. священик в латинську Велику Пятницю казав дзвонити.

Отже Домінікане, що були папськими зайдами на українській землі, таке з українцями виробляли!

ХТО ВИНЕН?

В одній, відомій околиці проживає кільканадцять православних родин, однак вони не мають там своєї церковної організації. А повинні мати.

Якби це було в дикій, нерозвиненій країні, то не було б дива. Або, якби це мало місце в безбожнім краю, де не дозволяють мати Церковної Громади, можна б до певної міри таке явище оправдувати. Але, коли це є в Канаді, де така свобода, що аж дух радіє, то ясно, що хтось тут винен. І не трудно відгадати — хто.

Питаю, чому не зорганізуєте Церковну Громаду, та й чому не мати вам повного церковного життя?

Відповідають: Нас не багато! Ось один з нас уже помер, нині його ховаємо. Одним менше. А зрештою, ми ідемо до сусідньої околиці на Богослуження.

Справді в околиці віддавна живе сім православних родин. Могли вони зорганізуватися, як це робили по других околицях. Могли мати церкву, могли мати Богослуження, могли виховати молоде покоління в релігії, моралі й культурі. Цього не зроблено.

Нині в цій околиці є понад тридцять родин, що зачисляються до православних. Однак церковне життя там не змінилося. Воно там майже незамітне. Люди мають свої господарства, бизнеси, гарні хати, ґари, гроші. Але дальше там нема церкви. Нема Богослуження. Діти виростають без віри, релігії, без належного виховання. Всі гарно виглядають. Душі їхні дуже занедбані.

До церкви в сусідню околицю не приходять. Ні, приходять, однак лише на храмове свято, бо тоді там є спільний обід.

Уміли родичі загосподарюватись, мати родини, та не вміли подбати про таке виховання, щоби їхні діти жили не тільки для себе. Погани, безбожники, некультурні люди живуть лише для себе самих. В околиці "багато покликаних, а мало вибраних". Про все дбають. Про душу забули. А Спаситель сказав: "Що за користь людині здобути світ увесь, а занапастити свою душу!" (Мт. 8:36).

ОЄГ.

ПОЛІТИЧНА ТАКТИКА НОБЕЛІВСЬКОГО ЛАВРЕАТА

Італійський поет Сальваторе Квазімодо у жовтні 1959 р. отримав нагороду Нобеля. Католицький щоденник "Америка" (24. 10. 59) в цієї нагоди подає такі інформації:

"Новоіменований лавреат Нобля не скриває своїх лівих переконань і прилюдно признався, що він виступив з рядів комуністичної партії лише в тактичних міркувань. . . Він скритикував Пастернака, який "цілком відбився від дійсности і так далеко є від своєї генерації, як ми від місяця. Він пробував засоромити Пастернака, що він — живучи по-панську — звертає вістря своєї творчости проти "власного народу". . . В Москві Квазімодо лікувався, а уряд СССР признав йому нагороду та відзнаку "спутніка" за його поезії в честь советських ракет".

Значить, перешкаджала поетові Квазімодо в особистій кар'єрі його формальна приналежність до комуністичної партії в Італії, то він про людське око виступив був з неї, — так буде безпечніше. І скільки то галасу в пресі було, що, мовляв, вже розлітається горезвісний "червоний пояс кругом Риму"! А тут вилазить шило з мішка: в Італії ідеологи комунізму виступають з партії лише з **тактичних** мотивів, а на ділі комуністами таки залишаються.

ПРОМОВЧУЮТЬ УКРАЇНУ

У щоденнику "Виннипег Трибюн" є рубрика "Наші релігії". У цій рубриці (число за 2. 1. 1960) священик д-р С. Адамс (мабуть протестант) відповідає читачеві із ЗДА на питання: "Який був початок Православної Церкви". Він правильно пояснив, що з самих початків була одна Вселенська (Світова) Церква, а вже потім наступив поділ на Православну й Католицьку; о. д-р С. Адамс правильно сказав також, що "Православне Християнство включає християн Греції, більшости Балкан, Росії, більшости Малої Азії, Сирії і Палестини".

Але чому не згадано Білорусі, Румунії і т. д., а вже головно України? Невже о. д-р С. Адамс зачислив її до Росії?

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в данім місяці.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Перед Новим Роком

Можна уявити собі якими щасливими чулися колядники і колядниці. Раз, що колядування їм добре вдалося і багато заколядували, а друге, — що вони показали себе вже не дітваками, що їм ще бомки в голові, але поважними молодими людьми, громадянами. Старші мають їх вже за нещобудь, їх поважають, з ними числяться. Як високо вони стоять понад тими, що знають лише спорти, забави, танці і всякі другі витріщки. Тамті дітваки, а вони молоді поважні люди.

А вже окремо дівчата як вони підросли в своїх очах. Вже вони знають як обороняти свою ношу і свою мову, отже нехай другі їх не зачіпають. А на Свята вони вже окремо дбали щоби все в них було так, як повинно бути по українськи. Вже вони не тільки матерям помагали, але їм вже помагали матері.

А вони ж то і в церкві співають, а не будь їх, то який був би там спів? Вони і церкві і громаді потрібні, чи думали вони ще недавно, що вони такими стануть?

А колядовання по хатах... Перше лише старші по хатах колядували, а тепер вже вони стали напереді старших. Вони були по хатах, люди їх поважно приймали як представників церковної громади... Вони вже не дівчиниська, що їм витріщки в голові, але поважні дівчата, що перед ними дехто надорозі і шапку скине та їх поздоровляє...

Ось так Павло своїм широким розумом і витривалою працею підніс їх так високо, що колись їм таке і не снилося. І чи не варта він того, щоби його поважати, його слухати, а то йому і щедро віддячитись?

**

Четвертого дня по Різдві знов зійшлися всі співаки до Народнього Дому, де прийшов і Павло, а Маланка привела і Марусю.

Та поки ще бесіда почалася, то хотілось молодим ще заколядувати. І колядують. Та почув Павло, що і Маруся співає, та ще як гарно. Ще прислухався і каже:

— Я чую, Марусе, як ти гарно співаєш, отже ми тебе від себе не пустимо. Ти в нас будеш першою співачкою, а нам таких треба. Обдарував тебе Господь гарним голосом. І всі другі гарно співають, але я певний, що самі дівчата будуть ставити тебе на перше місце. Вони не будуть тобі завидувати, бо всі ми одна співацька родина.

Не сподівалася того Маруся і каже:

— Та як я співаю... от як вмію так співаю.

Тут Павло хотів щось сказати, але дівчата перебили і кажуть:

— Ми в хаті ще чули, що твій голос дуже гарний, а тут ми знов чуємо. Ми тебе від себе не пустимо.

Та Маруся мовчала, бо раз, що для неї воно було несподіванкою, а друге, що вона тут була мало знайомою. І тільки що Павло ще сказав: "Може ти, Марусе, нам це віриш, але колись побачиш, що ми правду кажемо", — і вже дальше почалась балачка про Новий Рік.

Готовляться "посівати"

— А про що ми маємо нині говорити? — запитав Павло співаків, — бо я ще нічого не подумав?

І тут починає один зі співаків і каже:

В нас є на гадці одна справа... Може б ми на Новий Рік пішли по хатах сіяти. Ми вже про те трошки говорили.

— Ну, і до чого ви договорилися? — питає Павло.

Договорилися до того, — каже співак, що після Богослуження позбираємось і поїдемо по хатах сіяти. Але коло церкви треба людям сказати, що ми не за грішми йдемо, але щоби наш звичай пригадати. Хто охоче нам щось дати, то нехай дає найменше. А Новий Рік буде в суботу, то і всі шкільні діти будуть вдома, отже і їм буде інтересно.

— Ну, воно можна, — говорить Павло, — але треба якось до того приготовитися. А памятайте, що вечером на Новий Рік буде громадська Різдвяна Вечера.

Ми вже про те думали, — говорить другий хлопець, — і ми вже плян видумали. Кожний сівач має мати при боці торбину з насінням, а хто з нас найменший, той буде міхоношею. Він буде мати мішок і буде людям казати, що ми збираємо, — колачі, пироги, ковбаси, буряки, хрін, головки капусти, пампушки, балабушки, цебулю, масло, сир... А навіть цілу шинку візьмемо кобв хто дав... А відходячи ще і "Бог предвічний" заспіваємо...

— Воно було б гарно, — каже Павло, — та чи воно вам добре вдасться?

— О, ми вже обговорювали як має бути, — як вінчувати, а міхоноші вже добре знають що мають говорити. І думаємо що люди будуть вдоволені.

— А чи й дівчата мали б також сіяти? — питає Павло.

— Так! Тільки вони мали б окремо казати: "Сійся, родися мак, гарбузи, соняшники, капуста, цебуля, чосник, морква і вся городина, щоби ви мали для себе, та ще й другим обділяли.

Засміявся Павло і каже:

— Гарний плян, та коби ви його добре виконали. Отже все робіть поволи, вважно, а воно буде добре. А я на вечері про те сіяння ширше поговорю.

І справа була вирішена, коли Павло з тим згодився.

Дальше ще про деякі справи говорили, та воно вязалося більше з Йорданом.

(Далі буде)

РАДІО "ВИЗВОЛЕННЯ" ПРОМОВЧАЛО

Президент Айзенгавер цього року проголосив "Тиждень поневолених народів'. Часопис "Шлях Перемоги" (Мюнхен) 20. 9. 1959 р. осудив радіостанцію "Визволення" за те, що вона не передала за залізну заслону тексту проголошення "Тижня поневолених народів". "Шлях Перемоги" при тому стверджує, що навіть большевицька ґазетка "За повернення на Батьківщину" хоч-не-хоч мусіла згадати про "Тиждень поневолених націй", і що през. Айзенгавер до поневолених націй зачислив Чехословаччину, Румунію та інші країни, а в тому числі і Україну", а тим часом радіо "Визволення", що його утримують в зах. Німеччині американці, промовчало той "Тиждень", не повідомило про нього поневолені народи за залізною заслоною...

Додаймо до того таку заувагу: якщо радіо "Визволення" не передало вістки за залізну заслону про проголошений през. Айзенгавером "Тиждень поневолених націй", то тут питання: Чи воно могло зробити це без відома своїх американських керівників? Щождо України, то советська ґазетка "За повернення на Батьківщину" подала неправильні інформації, — бо в дійсності ні през. Айзенгавер, ні Американський Визвольний Комітет, який в ЗДА організував "Тиждень поневолених націй", зовсім не згадували поневоленої України.

ВСЕЛЕНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР

В інтерву з кореспондентами восени 1959 року Царгородський Патріярх Атенаґорас І сказав, що він задумує скликати Всеправославний, цебто Світовий (Вселенський) Собор, щоб Православні Церкви взаємно могли обговорити свої справи. "З цією метою Вселенський Патріярхат (Царгородський) звертається до всіх Православних Церков, щоб вони предложили листу тих справ, які були б включені як предмет нарад майбутнього Собору".

1959 року в липні згаданого Патріярха відвідав Сербський Патріярх Герман і Первоієрарх Грецької Церкви Митрополит Теоклit. Вони відбули довірочні наради. А восени 1959 р. Царгородського Патріярха відвідав первоєрарх Сирійської Церкви — Антіохійський Патріярх Феодосій IV. І знову відбулися довші довірочні наради. На 1961 рік Царгородський Патріярх заповів свої відвідини в Злучених Державах Америки.

Преса, що стоїть близько Царгородської Патріярхії, думає, що тут ідеться про спільний релігійно-ідеологічний фронт православія для оборони перед наступом інших відламків Християнства, а особливо перед наступом Риму.

ЗАБОРОНИЛИ ОБОВЯЗКОВЕ ЧИТАННЯ БІБЛІЇ В ШКОЛАХ

У стейті Пенсилвенія, ЗДА, вже десять років було у школах обовязкове навчання Біблії та проказування молитви "Отче наш" перед і по лекціях. Але 1959 року федеральний Суд в трьох осіб на спеціяльній виїздній сесії в Філядельфії вирішив, що обовязкове навчання Біблії і проказування молитви в школах є "протиконституційне", — воно суперечить 1-му й 14-му Додаткові до Конституції ЗДА.

Суд при тому заявив, що "коли б Біблію студіювали як мистецький твір, як скарбницю моральних правд, або як історію, і не повязували її з ніякою ідеологією та справами віри, то ми не мали б тут нічого проти. Але такий характер, в якому Біблія вживається тепер, не може вплинути на таке ось вирішення справи з боку державних законів".

Що скаже на це американське суспільство? Коли в Конституції відділили Церкву від держави, то правдоподібно менше уваги присвятили г р а н и ц і того розділення. Державу ж творять л ю д и. Церкву від держави теоретично відділити можна, але не можна відділити релігії від людей, а людей — від релігії.

Кожний член Української Православної Церкви повинен читати "Вістник". Чи на три доляри передплати тяжко спромогтися?

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Винні й ті, що пофальшували справжнє Нікейське "Вірую" (в дійсності ж Констянтинопільське), і спрепарували низку цитат, щоб доказувати своє додане Римом "філіокве" ("і від Сина"), і зводили цими цитатами навіть самого Тому Аквінського. Винні всі ці, що фальшували історичні церковні документи, неправду взялися подавати за "правду" — з римською церковно-політичною метою, і всій цій їхній діяльності дане тут спільне ім'я: **ісидоризм**, — ім'я символічне, взяте з найбільшого фальсифікату, приписуваного якомусь нібито "Ісидорові", й узагальнене тут на інші римські фальсифікати, споріднені з т. зв. "Ісидором" ідеологічно, а дуже часто й формально.

Згідно принципів Римського Права, що його, звичайно, знають усі римські каноністи й достойники, — хто актуально допускається злочину, напр., краде, то він — злочинець; і що злодієм є і кожен той, хто свідомо приймає крадену річ, і затаює факт крадіжі, хоч і знає, чи може підозрівати, що дана річ походить з крадіжі.

Згідно старого, ще з-перед Християнської ери, Римського Права, яке стало основою права всього цивілізованого світу, Римська Церква провинилася постільки, поскільки вона для своєї власної користи послужилася обманом, неправдою, фальшем. А ще страшніша провина є за всіми тими, що допустилися злочину фальшування у сфері Божественного.

Наслідки перекручувань і підроблювань

Перший найбільш нищівний наслідок тих різних свідомих і несвідомих перекручувань текстів автентичних документів, а вже тим більше повне підроблювання "документів" — це розбиття єдиної Християнської Церкви на дві Церкви: Східню й Західню. Чотири Східні Патріярхати Вселенської Християнської Церкви наятаврували Римського патріярха (папу) самозванцем, узурпатором, схізматиком. Римський патріярх із своєї сторони повів себе в цьому випадку немов у байці лис із виноградом: не міг винограду дістати, отже заявив, що не хоче його, бо він "кислий". Так було в Римським патріярхом: коли йому не вдалося опанувати Східні Патріярхати Вселенської Церкви, і коли Східні Патріярхати наятаврували його як відступника від Вселенської Церкви, то Римський патріярх після того не бачив для себе способу, щоб вийти з положення з "гонором", і з свого боку виклав Східню Церкву, — проголосив, що це Східня Церква нібито "відступила" від Вселенської Церкви.

Розкол єдиної Вселенської Християнської Церкви на Східню й Західню починається від Римського патріярха (папи) Лева, однак цей розкол завершився непрохідною прірвою між обома частинами Вселенської Церкви пізніше — в боротьбі між Римським папою Миколаєм (858-867) і Констянтинопільським (Царгородським) патріярхом Фотієм. Справа в тому, що папа Миколай принципово зайняв ісидористичне становище (став на ґрунті і с и д о р и з м у, цебто намагався фальшивими "документами" обоснувати свої уроєні претенсії на владу над усією Християнською Церквою), і рішуче вимагав, щоб Східня Церква піддалася під власть Римського папи. Коли ж Східні Патріярхати під владу Риму не піддавалися, то папа Миколай формально виклав невинних Східніх патріярхів, і Констянтинопільського патріярха Фотія, і формально він учинив це на основі підроблених "документів" т. зв. "Ісидора". Коротко кажучи, Вселенська Християнська Церква, що до того часу була є д и н а в усьому світі, розбилася на Східню й Західню тільки тому, що Римський папа рішився заволодіти всією Вселенською Церквою. Східні ж Патріярхати Церкви не признали тих його претенсій тому, що це було незгідне з Апостольськими принципами організації й управління Церкви.

Східня Церква захищала п р а в д и в у традицію Християнської Церкви, заявляючи, що кожен патріярх є сувереним (незалежним від інших патріярхів) у своїй області (архиєпархії), і що один патріярх не має права диктувати тут другому патріярхові. Східні Патріярхати строго дотримувалися д о т о г о ч а с н о ї 800-літньої традиції Вселенської Церкви, почавши з Апостольських часів, — що всі начальні і спільні для всієї Вселенської Церкви питання вирішуються не котримсь о д н и м патріярхом, а С о б о р а м и всіх патріярхів. Східня Церква обороняла є д н і с т ь Церкви через с о б о р н и й голос усіх Патріярхатів, як р і в н о п р а в н и х одиниць, що з них складається Вселенська Церква. Східня Церква це своє становище оснувала (й далі основує) на цій підставі, що так воно було, почавши з Апостольських часів, аж по 860 роки. Західня ж Церква взяла собі за підставу не Апостольську традицію, а тільки "авторитет" так званого "Ісидора", і на ньому будувала свої претенсії на диктатуру одиниці — Римського папи, яка існує й досі в Римській Церкві.

Не зважаючи на рішучі кроки Римського папи Миколая в дев'ятому столітті опанувати всю Вселенську Церкву, що неуникнимо вело Церкву до розколу, Східня Церква все ж таки після цього ще впродовж дальших двох століть напружувала всі свої зусилля, щоб якось таки втримати єдність Вселенської Церкви, і охоронити її перед розбиттям, до якого вів Рим. Однак згодом виявилося, що всякі спроби порозумітися з Римським папою на Апостольських основах були безуспішні. Це, що скоїлося пізніше, цебто 1054 року, — о ф і ц і й н и й поділ єдиної Вселенської Церкви на Східню й Західню, коли Констянтинопільським патріярхом був Михаїл Керулярій, і чотири Східні патріярхи виклали папу Льва IX, — все це було тільки формальним припечатуванням того фактичного поділу Вселенської Церкви, який вже почався був за папи Лева Великого (440-461), що перший почав голосити ідею, нібито він "Наслідник Апостола Петра"; цей розкол Церкви цілком дозрів за папи Миколая (858-67), тривав за папи Адріяна II (867-72) і Адріяна III (884-85), які поборювали Констянтинопільського патріярха Фотія (хоч проблема розколу Церкви тоді була трохи притихла), і так крок за кроком тріщина поділу наближалася до свого кінцевого й логічного висновку, цебто до схізми (відколення) Римського Патріярхату від Вселенської Церкви, — і у західній частині Церкви переміг блуд.

Історичні обставини склалися так, що Патріярхати Східньої Церкви підупали були тому, що ці території, де вони знаходилися, завоювали магометани. І навіть сам Констянтинопіль втримався тільки до 1453 р. Правда, проти магометан пішла Західня Церква збройними т. зв. Хрестоносними Походами (І похід 1096 р.), однак при тому папські війська ("хрестоносці") нищили й Східню Церкву — переслідували православних у Малій Азії. IV. Хрестоносний Похід Римської Церкви (1202-4) замість на магометан просто пішов собі на Констянтинопіль, щоб знищити останню твердиню Східньої Церкви. "Хрестоносці" нищили християн Сходу так жорстоко, що самим магометанам навіть не снилися такі дикі звірства.

"СВ. ПАВЛО НАПЕВНО БУВ БИ ЖУРНАЛІСТОМ", КАЖЕ ПАПА

Католицький щоденник "Америка" (8.12.1959) подав таку новинку п. н. **"Папа до журналістів":**

"Коротко перед візитою през. Айзенгавера у Ватикані, Св. Отець Папа Іван XXIII прийняв на спеціяльній авдієнції ок. 100 американських кореспондентів, з яких більшість подорожує в Президентом. Пригадавши свою промову до журналістів з-перед року, Папа повторив, що журналісти і преса повинні служити правді і вихованню громадянства. **Папа сказав, що він шанує пресу щораз більше і висловив думку, що якби сьогодні жив св. Павло, то він напевно був би журналістом ,бо з допомогою преси йому легше було б ширити християнську віру"** (Підкр. ред. В.).

Очевидно, папа Іван XXIII має рацію, коли підкреслює велике значення преси для Християнства, але все ж таки його твердження дуже рисковане, коли він запевнює, що коли б нині жив Апостол Павло, то він "напевно був би журналістом". Бо ж звідки можна знати, що так воно було б **напевно?**

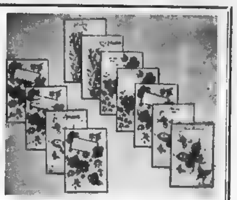

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

З МАТЕРІЯЛІВ ПРО МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО

Часопис "Українець" (Париж), орган ОУН під б. проводом С. Бандери, за 1 листопада 1959 р. помістив від Редакції дві статті: 1) "Пам'яті Митрополита-Патріота" — з прославленням памяті уніятського митрополита графа Андрея Шептицького, і 2) "Владика-скиталець" — з висловами признання на 30-ті роковини епископства Кир Івана Бучка, Архиепископа Леокадійського, Асистента Папського Престолу, римського графа, та консультора Священнішої Конгрегації для Східньої Церкви", — так у цій газеті вичислені його титули.

Про вивезення Митр. Шептицького з Галичини під час Першої світової війни "Українець" пише так:

"Під час першої московської навали 1915 року. москалі арештували Митрополита після проповіді в Волоській церкві у Львові, в якій він недвозначно підкреслив свою невгнутість супроти московського православ'я, підпертого царськими штихами".

Маючи, очевидно, на увазі нищення Католицькою Акцією в Польщі українських православних церков на Холмщині й Підляшші 1938 року, "Українець" так навязує до митр. А. Шептицького: "Обурений їхнім переслідуванням православних українців, виступив Митрополит в обороні віри, як справжній християнин, додаючи таку гостру оцінку польському духовенству: "Ми не могли звернутися за допомогою до наших братів-латинників, бо вони могли б нам цієї помочі відмовити"! Ці його слова, нажаль, пророчі й до нинішніх часів, бо ввесь час приходять ганебні вістки від українців з Польщі, про те, як над ними знущаються не тільки польська комуністична влада, але й... католицькі священики та епископи".

Про смерть митр. Шептицького "Українець" пише так:

"За другої московської навали, 1. листопада 1944 року москалі знову захопили Митрополита. Одначе 80-річного старця не можна було так легко вивезти в Сибір, як це сталося було 30 років тому. І був це час, коли майже всю Західну Україну обороняла славна УПА... Москалі взялися за прикметні їм підступність, фалш та облуду. Затроївши на смерть Кир Андрея, вони влаштували йому буфонадний похорон на державний кошт, притягнувши до Львова маси публіки, численні делеґації, московське духовенство та представників уряду, м. і. і Хрущова з вінком від Сталіна".

*

До ствердження "Українцем" того факту, що 1915 року влада царської Росії вивезла була митр. Шептицького за його оборону католицтва зайво було б щось додавати, — бо ж це зрозуміла річ, що католицький митрополит обороняв католицтво! — якщо б не та обставина, що "Українець" говорить, що митрополит Шептицький виступив проти **"московського** православ'я".

Як відомо, митр. Шептицький, як католик, поступав проти всякого православія, отже й проти українського також. У даному випадку слово "московське" при Православії тут цілком не на місці, тому, що тоді ж таки, 1915 р., митр. А. Шептицький був головою уніятів в царсько-російській імперії, отже також пастирем уніятів москалів (скільки б там їх не було!). Значить, митр. А. Шептицький не виступив проти **московського католицтва**, бо йшлося не про москалів, а про католицтво. Чи лише "московське православіє" мало б бути для України загрозою, а **московське католицтво** принесло б Україні державну незалежність? Так як принесло її нам польське католицтво! Москаль чи православний, ■ католик, чи атеїст — він однаково ворог самостійности України! Чи ці московські греко-католицькі епископи в Римі, що з ними дружить архиеп. І. Бучко і помагає їх висвячувати, денебудь заявили прилюдно, що вони осуджують Росію за поневолювання України? Князь Патьомкін, який за цариці Катерини ІІ був у руках Католицької Акції, мордував православну Україну так само, як це чинила вся Росія.

Це правда, що коли Католицька Акція в Польщі 1938 р. масово нищила українські православні церкви, то митр. А. Шептицький не звертався до католицького духовенства в Польщі, бо знав, що воно відмовиться рятувати православних українців, бо ж це католицьке духовенство власне й керувало акцією переслідування православних українців. Але в такому випадку митр. А. Шептицький міг був звернутися за допомогою до папи в Римі, а катол. духовенство в Польщі наказу папи напевно було б послухало. Однак митр. А. Шептицький до папи за допомогою не звернувся.

Своє Послання з 2-го серпня 1938 р. у справі переслідування православних українців під Польщею, особливо ж у справі їхнього мучеництва на Холмщині й Підляшші, митр. Шептицький закінчив так, що те мучеництво православних українців вийде на **"Славу й перемогу Вселенської Церкви"** Католицької.

Щодо смерти митр. Шептицького, то Рим краще цю справу знає.

Спеціяльна комісія, яка розглядає можливости проголосити митр. Шептицького святим, по довгому слідстві заявила, що митр. Андрей Шептицький умер не від затроєння, а своєю природною смертю. На основі звіту цієї комісії у Ватикані католицький орган "Шлях" (Філядельфія) в числі 25, 1958 р. пише про митр. Шептицького так: "Є докази, що він принаймні два рази просив Святійшого Отця, щоб йому дозволено віддатись на смерть. Але Господь йому цього привілею не дав. Мусів вдоволитися природною смертю... Помер 1944, проживши 80 років".

У ЧОМУ НЕМА РІЗНИЦІ МІЖ ЕСПАНІЄЮ І КОМУНІСТИЧНИМИ КРАЇНАМИ

По телевізії СіБіСі з Вінніпеґу 29-го грудня 1959 р. брав участь у дискусії Стівен Генсен, і обороняв католицькі початкові сепаратні школи.

Він твердив, що демократичне виховання потребує початкових католицьких сепаратних шкіл. Шукаючи арґументів у демократії, С. Генсен послідовно мусів осудити всі країни, де нема демократії; отже він осудив комуністичні уряди, а з ними й мусів осудити уряд диктатора ґен. Ф. Франка в Еспанії, який поневолює населення так, як і комуністичні диктатори. Тут Генсен поставив Еспанію нарівні з комуністичними країнами. Мабуть, що далекій Еспанії (з диктатурою католицького диктатора Франка) ця критика не пошкодить, але Католицькій Акції в Канаді може помогти.

АВЕЛЬ

Авель був другим сином Адама і Еви, коли вони вже були поза раєм. Св. Письмо згадує, що він був вівчарем, займався випасом овець. Це було відповідне і можливе заняття в тих часах.

З його іменем згадується пресумна історія вбивства, яке мало місце перший раз серед людей. Так у дуже короткім часі сповнилися слова Бога Творця світу і людей, звернені до Адама "у жалобі й тузі будеш їсти поживу з неї (землі) по всі часи свого життя". (Буття 3:16.) Перше нещастя в родині було невимовною журбою батька й матері.

Авель був праведним. Це потвердив Ісус Христос. (Мт. 23:35.)

Він був і віруючим. Св. Павло писав: "Вірою приніс Авель кращу жертву". (Жид. 11:4).

Сумна історія про смерть Авеля виявляє боротьбу між людьми. Тоді вона була в дійсности через суперництво між скотарством і рільництвом, а продовжується до нинішніх часів за першенство того чи іншого руху або суспільного напрямку. Чи скінчиться вона коли . . .

Нині є великий змаг у західнім світі християнства з безбожжям. Сумно. У цій боротьбі люди не повинні наслідувати Каїна. Не повинні допускатися до проливу братньої крови, бо це тяжкий гріх перед Богом.

Наслідувати треба Авеля праведністю і щирою вірою в Бога.

ОЄГ.

ПАРАФІЯНИ РИМО-КАТОЛИКИ ПЕРЕМОЖЕНІ СВОЇМИ ВЛАСНИМИ ЗАКОНАМИ

Згідно з проектом розбудови Пітсбургу, Па., ЗДА, його міська влада видала розпорядження, щоб була усунена із свого місця римо-католицька церква св. Петра та приналежні до неї церковні будинки, бо вони перешкоджали плянам розбудови. Місто запропонувало Католицькій Церкві 1,240,000 дол. відшкодування за розбірку тих будинків.

Католицький епископ погодився на пропозицію міста й на згадану суму відшкодування, але парафіяни не хотіли погодитися, отже подали справу на суд. Суд заявив, що все церковне майно католиків є власністю не парафіян, а духовного проводу Католицької Церкви, отже конкретно — власністю епископа. Парафіяни не мають тут голосу. А сам епископ на розбірку будинків погодився і також погодився взяти за них від міста суму 1,240,000 дол.

Парафіяни-католики, тримаючися католицтва, тим самим признають усе те, з чого складається католицька наука, отже тим самим признають право Риму на все церковне майно. І коли прийшло до діла, то тим своїм правом католики-парафіяни були побиті в державному суді за те церковне майно, що його вони і їхні предки придбали своєю працею й пожертвами.

НАСЕЛЕННЯ ЗЕМЛІ СКОРО ЗРОСТАЄ

Під кінець 1959 р. населення нашої планети, Землі, становило два більйони девять мільйонів осіб. На 1960 рік передбачують приріст людства на 20 відсотків, цебто за рік прибуде нових 402.250.000 осіб.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

МЕДИСИН ГЕТ, Алта. Збірка о. М. Хоменка на Похороні бл. п. Олександра Файчука 35.50
СМАТС, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. памяти Марії Гриців 18.00
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. Я. Рибаблки на Похороні бл. п. Дм. Барабаша 16.00
РАМА, Саск. Збірка о. В. Слюзаря на прощальному принятті на честь Захара і Анни Микитишиних 15.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Григорія Олексина 15.00
ФИШЕР БРЕНЧ, Ман. Збірка о. Митр. Є. Грицини на Похороні бл. п. Петра Бойчука 15.00
ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Збірка п. Ю. Підлубного на прощальному прийнятті на честь о. і Добр. Бойчуків ... 12.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Збірка п. А. Нитипчука на прийнятті Т-ва "Волинь" з нагоди 35-ліття священичої праці о. Прот. С. Геруса 11.00
СЕНДІ РЕПИДС, Алта. Збірка о. П. Дороша на Хрестинах Григорія, синка п-ва Григорія і Марії Карасюків 10.50
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Олександра Мізінського 10.50
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Ф. Олійника ... 10.00
МЕЛВИЛ, Саск. Збірка о. Р. Панченка на Ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Михайла і Параскеви Галиків 10.00
ТОЛСТОЙ, Ман. Пожертва о. П. Стефюка 10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця з нагоди Вінчання Богдана Чафоти і Людмили Колісниченко 10.00
АРДМОР, Алта. Збірка о. П. Дороша на прийнятті з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Андрія і Параски Крилів .. 10.00
БІМСВИЛ, Онт. Збірка о. Ю. Цукорника на Поминальному Богослуженні по бл. п. Володимирові Гуцулякові 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Котельницького 10.00
Пожертва п-ва Цюників 10.00
ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірка п. П. Канасевича на Похороні бл. п. Сем. Сороки 8.50
КАНОРА, Саск. Збірка о. В. Слюзаря на Похороні бл. п. О. Письменного 8.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Ф. Легенюка на Хрестинах у п-ва Лукасевичів 7.50
ВІКТОРІЯ, Б. К. Збірка о. Г. Удода на Поминальному Богослуженні по бл. п. Іванові Пигачеві 7.50
ПОРТЕДЖ ЛЯ ПРЕРІ, Ман. Збірка о. М. Юрківського на Похороні бл. п. Юрія Грицькова 7.25
КЕЙЛЛЕНД, Алта. Збірка п. Д. Орлецького на Похороні бл. п. Онуфрія Гуцула 7.25
АЙТУНА, Саск. Збірка о. Р. Панченка на Хрестинах Андрія Гогдана, синка п-ва Богдана і Віри Мачулів 7.00
САСКАТУН, Саск. Збірка о. Р. Панченка на Похороні бл. п. П. Огородного 7.00
ТІОДОР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Василя і Марії Данесиків 7.00
БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Хрестинах Дарусі, Анни і Лесі, донечок п-ва Андрія і Анни Яреміїв 6.75
ҐОРЛІЦ, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. К. Процишина .. 6.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка о. Івана Стуса на Похороні бл. п. Евлампії Передерій 6.00
РАЙДІНҐ ПАРК, Ман. Збірка о. Івана Швеця на Похороні бл. п. Гриня Кохана 5.50
КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Буолика на Похороні бл. п. Василя Романюка 5.50
ПЕЛЛИН, Саск. Збірка о. П. Буолика на Похороні бл. п. Катерини Шанковської 5.50
КИЧЕНЕР, Онт. Збірка о. Прот. І. Гріски на Вінчанні Николи Зіньчука з Б. Лесюк 5.50
НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. Збірка о. М. Дебрина на сходинах парафіян .. 5.50
СВОН ГЕЙВИН, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Ювілеї 25-ліття Вінчання п-ва Дмитра і Насті Матіяців ... 5.50
ДАВФИН, Ман. Збірка о. Т. Славченка на Похороні бл. п. К. Негрич ... 5.50
ВЕРНОН, Б. К. Збірка п. Василя Гакмана на прощальному прийнятті для студента В. Василева перед його відїздом до Колеґії Св. Андрея 5.00
СКАРЬОРО, Онт. Пожертва Парафії Св. Анни 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п-ва Василя і Мокрини Руснаків 5.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василева на Ювілеї 50-ліття Вінчання п-ва Левка і Оксани Дишлевих 5.00
КАДВОРТ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Анни Тріщук 5.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка п. І. Вороха на Ювілеї 35-ліття Вінчання п-ва Степана і Теклі Гаргарів 5.00
Збірка о. П. Блажука на прощальному прийнятті п-ва Степана і Марії Гарбузів 5.00
ВИТКІВ, Саск. Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. М. Підвербецької 5.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка пані Марії Гурґули на Похороні бл. п. Ів. Трача 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка на Вінчанні Миколи Лаби і Марії Шарлов 5.00
ОШАВА, Онт. Пожертва Парафії Св. Івана, прислана о. Д. Лучаком 5.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка пані М. Шевчук з нагоди 25-ліття подружжя п-ва П. Євчуків 5.00
ГАББАРД, Саск. Збірка о. Р. Панченка на Хрестинах Данила, синка п-ва Петра і Олени Кизів 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва пані Анни Шевчишин, переслана п. М. Михайлишиним 5.00
СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Анни Кіндрачук 5.00
БЮКЕНАН, Саск. Збірка о. В. Слюзаря з нагоди Вводин п. Стефана Котика до нової хати 5.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка п. Г. Репіцького на Похороні бл. п. М. Мороз 5.00
ПОПЛАР ПАРК, Ман. Збірка о. Митр. Є. Грицини на Похороні бл. п. Анни Старун 5.00
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірка на прийнятті на честь о. і Добр. Кравченків 5.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка п. М. Ворона на прийнятті з нагоди Вводин п-ва Федора і Анни Ткачуків до нової хати 4.70
ГВЕЛЛИЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка на весіллі Григорія Гизика і Марії Гливко 4.00
ҐРОНЛИД, Саск. Збірка п. В. Петрова на Похороні бл. п. О. Швеця ... 4.00
ДАВФИН, Ман. Пожертва Василя Малюти 3.65
ПИКЧЮР БЮТ, Алта. Збірка о. М. Хоменка на Посвяченні хати п. І. Феня 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

Михайло Реуцький — Овк Беньк, Ман. 2.00
В. Матійчук — Елсас, Онт. 2.00
Пані Анастазія Забродська — Ленсинґ, Міч., ЗДА 2.00
Олекса Гриців — Торонто, Онт. .. 2.00
Петро Мороз — Едмонтон, Алта. .. 1.50
Іван Мисюрик — Гилберт Плейнс, Ман. 1.00
Адам Касіянчук — Транскона, Ман. 1.00
Фелікс Ігнатюк — Гемилтон, Онт. 1.00
Е. Ґерманюк — Едмонтон, Алта ... 1.00
А. Король — Донвелл, Саск. 1.00
В. Дутка — Монтреал, Кве. 1.00
П. Чуприна — Саскатун, Саск. 1.00
П. Кардаш — Принс Алберт, Саск. 1.00
Г. Шнурко — Содбурі, Онт. 1.00
В. Підлужний — Едмонтон, Алта. 1.00
М. Лапаш — Виллінґдон, Алта ... 1.00
Михайло Куек — Фовм Лейк, Саск. 1.00
В. Кизюк — Сифтон, Ман. 1.00
о. І. Куліш — Овкборн, Ман. ...... .83
М. Ревун — Едмонтон, Алта. ...... .50
Матвій Борискевич — Дітройт, Міч., ЗДА .... .50
Николай Макарецький — Виллингдон, Алта. .... .50

МАСОВЕ ПЕРЕСЕЛЮВАННЯ УКРАЇНЦІВ ТРИВАЄ ДАЛІ

Львівська радіовисильня передала українською мовою 3-го грудня 1959 р. о год. 7 вечора европейського часу повідомлення, що в грудні 1959 р. починається плянове переселення українців з Львівської области до колгоспів і радгоспів Кримської области.

Згадана радіовисильня одночасно повідомила, що подібне переселення почнеться в січні 1960 року з Миколаївської і Херсонської областей Української ССР на Далекий Схід — до Джамбульської, Карагандської і Кустанайської областей Казахської ССР.

У повідомленні сказано, що влада покриває кошти перевозу їхнього майна, як також дає грошову позику на будову домів, купівлю худоби і т. д. "Охочі" на виїзд повинні зголошуватися до Обласного Відділу Організованого Набору Робітників і Переселення, або до місцевих Рад.

Тут зовсім оправдані побоювання, що за цим повідомленням фактично може діяти ■■■ Москви нового національного народовбивства українців шляхом виселення їх з України.

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т.. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесення Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

**CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.**

ДЕНЬ АНГОЛА ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

Едмонтон, Алта.

У суботу 12-го грудня 1959 р., напередодні Свята Апостола Андрея Первозванного, в центрі Західньої Єпархії УГПЦК, в Едмонтоні відзначено День Ангола Преосвященнішого Владики Андрея — Єпископа Едмонтону і Західньої Канади.

Святкування розпочалося ввечері Вдячним Молебнем, що його в Катедрі Св. Івана, переповненій вірними, відправили Прот. М. Фик, Прот. Г. Криштанович, Прот. А. Хруставка, Ігумен О. Щербань та о. О. Хомяк, у присутності Владики Андрея. Співав катедральний хор під управою п. О. Єфимчука.

Після Молебня в залі Катедрального Собору відбулося величне прийняття на честь достойного і дорогого нам Іменинника, яке приготували спільно Управа Катедральної Громади, Жіноче Т-во та інші організації.

За головним столом зайняли місця Іменинник Владика Андрей і священики, а залю виповнило численне громадянство з Едмонтону і околиці. Настрій присутніх радісний, піднесений, урочистий, бо ж це вперше відзначається День Ангола першого Архиєрея Західньої Єпархії.

В офіційній частині програми Свята, якою керував п. Н. Малицький, промовляли численні представники церковних і громадських організацій Едмонтону й околиць. Від Катедральної Громади Владику вітав її голова п. С. Цибак, а д-р Л. Фарина від Централі СУС, пані Софія Гриник від Жіночого Т-ва при Катедрі, пані Корпан — заступниця голови Централі СУК, адв. П. Лазарович — член Консисторії УГПЦК, п. Чорнел від СУМК, п. К. Телячко — голова Пров. Управи ТУС, панна Леся Попаденко від Молодого Братства, д-р С. Яремчук від Дирекції Інституту Св. Івана, о. П. Сацевич від Єпархіяльної Ради Західньої Єпархії та Округи Смокі Лейк, п. М. Мельник з Ендрю — посол Альбертійського Парляменту, Катедральні Парохи Всеч. о. Прот. М. Фик і о. О. Хомяк.

Від усіх присутніх на цій урочистості був піднесений цінний і пам'ятний дарунок Дорогому Іменинникові Преосвященнішому Владиці Андрею, як вияв глибокої пошани і любови та вдячности за його труди. Дарунок піднесла пані Будник — заступниця голови Пров. Екзекутиви СУК на Алберту.

На особливу увагу заслуговує дорогоцінний особистий дарунок Владиці, піднесений п. Вадимом Добролiжем, — ним особисто виготовлені прекрасні О р л е ц і. Усі дари й привіти покривалися присутніми рясними оплесками, а промови щораз переривалися величним співом "На многії літа" Дорогому Іменинникові.

При кінці офіційної частини Свята, у своєму Слові Владика Андрей сердечно подякував усім за влаштування цього Свята та звернув також увагу на окремі моменти життя Св. Української Православної Церкви в Канаді, а зокрема підкреслив постійну потребу опікуватися нашим молодим поколінням та закликав присутніх проявити це в нашій повсякденній невтомній і пильній праці з молоддю.

"Свою молодь ми повинні затримати при нашій Рідній Церкві та при наших українських організаціях" — неодноразово було підкреслено у Слові Преосв. Владики Андрея.

Цього памятного вечора ще багато більше було бажаючих висловити Дорогому Владиці своє слово привіту, але за браком часу не всі це могли зробити. Одначе по скінченні офіційної частини кожен мав нагоду привітати Владику особисто з Днем Ангола та побажати Йому багато сил, здоровя й успіху у великій праці на ниві Божій. Тут же була подана всім присутнім смачна перекуска, приготована Жіночим Т-вом.

З нагоди Іменин Преосв. Владики Андрея на Його адресу надійшло багато телеграм та привітальних листів, з яких через обмежений час лише частина була зачитана на цій урочистості. Одержано привітання з Днем Ангола від Владики Іларіона — Митрополита Вінніпегу і Всієї Канади, від Владики Михаїла — Архиепископа Торонта і Сх. Канади, від багатьох Священиків нашої Церкви, від Централі СУС на Канаду, від Провінціяльної Управи ТУС на Альберту, від Т-ва Студентів-Богословів Колегії Св. Андрея в Вінніпезі та багато інших.

У день Св. Апостола Андрея Первозванного, в неділю 13-го грудня, в Катедральному Соборі була Архиерейська Служба Божа, що її відправив Владика — Іменинник у сослуженні Прот. М. Фика, Прот. Г. Криштановича і о. О Хомяка. Під час Служби Божої також неодноразово співали Многоліття Владиці Андрею; співав катедральний хор під управою п. О. Єфимчука.

По Євангелії Владика Андрей звернувся до вірних, що переповнили Храм Божий, із Словом про життя й подвиги в розповсюдженні Христової Віри Основоположника Української Православної Церкви Св. Апостола Андрея — первого призваного нашим Спасителем Апостола, — Апостола просвітителя Греції, України і інших слов'янських народів, Апостола, який не лише ревно трудився за перемогу Божої Правди у світі, але й життя своє віддав за неї, прийнявши мученицьку хрестну кончину на хресті, який сьогодні красується на наших Божих Храмах.

"Українська Православна Церква", — з особливішим натиском підкреслював Владика, — "це є Церква Апостольська, бо вона вірно зберігає навчання Христа-Спасителя, проповідуване Св. Апостолами по всьому світі, згідно з Його Заповітом: "Ідіть і навчайте всі народи. . .", навчаючи їх зберігати все-те, що Я вам заповів був. І ото з вами Я повсякденно аж до кінця. віку" (Матв. 28:20).

З великою увагою прослухали вірні ці слова свого Владики. У цей же день про всіх парафіях Західньої Єпархії були відправлені урочисті Молебні за здоровя Владики Андрея, який не лише словом своєї науки, але й любов'ю, ласкою, жертвенністю та своїм смиренням провадить доручене йому стадо Христове.

Благослови ж, Господи, нашого Дорогого Владику на многії літа в мирі і спокої вести своїх вірних по дорозі Заповідей Твоїх — на Многії Літа!

М. К.

КНИЖКА ДЛЯ ВДУМЛИВОГО ЧИТАЧА

Астольф де Кюстін, Правда про Росію, опрацював О. Мерчанський, передмова д-ра Д. Донцова, видання Ліги Визволення України і Організації Чотирьох Свобід України, Торонто — Нью-Йорк, 1958, стор. 196.

116 років тому французький маркіз Астольф де Кюстін видав свою книжку про Росію. Книжка сама собою цікава, написана вибагливо, — маркіз писав про Росію так, як її бачив і розумів.

Чи хто з автором погоджується чи ні, однак це факт, що в українській перекладній литературі була велика прогалина, як довго ця книжка не була доступна ширшому загалові українських читачів. Тому українські автори й видавці зробили добре діло, що ширшу українську громаду знайомлять з постаттю А. де Кюстіна і його твором про Росію.

Правда, тут можна б мати одне формальне застереження: на заголовному листку автором є А. де Кюстін, отже слід сподіватися, що читач матиме переклад твору А. де Кюстіна, а свою д у м к у про нього витворить собі сам читач; чи вже принаймні в приписках, або в окремо доданому прилозі-додатку редактор книжки подасть супровідні пояснення читачеві. На жаль, сталося інакше. редактор дав читачеві не твір А. де Кюстіна, а тільки твір, який треба б назвати: **"Книжка А. де Кюстіна про Росію", — автор: М. Мерчанський".** Та сталось інакше: під твором М. Мерчанського підписаний А. де Кюстін! Так у нас, на жаль, часто водиться . . Інколи буває й навпаки: один науковець перевидав твори визначних поетів, і підписав під ними не поетів, а себе — як автора! Шкода...

Передмова д-ра Донцова, як звичайно, написана своєрідним йому оригінальним "донцівським стилем" — блискучим, свіжим, живим. Знову ж М. Мерчанський засвідчив свою обширну очитаність; це дало йому змогу розглядати твір А. де Кюстіна на грунті його бувшої доби, а також з проекцією в наші часи: та сама Росія колись і тепер!

Книжка має політичний характер. Отже наш читач може перш за все шукати в А. де Кюстіна українських проблем, може шукати вимог, щоб Україна була незалежною від Росії, може шукати доказів, що Україна — це окрема нація, в інтересі Заходу є, щоб Україна існувала як окрема держава, — це допомогло б українській справі у світі, — адже ж імя А. де Кюстіна стало голосним, авторитетним, і могло мати вплив. Однак дармо читач буде в А де Кюстіна цього шукати! Його українська д е р ж а вницька справа не цікавить, — отже стаємо перед питанням: поскільки має цікавити українців А. де Кюстін з українського політичного становища? Бо ж для цього й видана поукраїнському ця книжка про А де Кюстіна і його твір!

Українські редактори й видавці книжки, як видно, виходили з такого становища: мовляв, А. де Кюстін є проти Росії, а Росія — це наш ворог, — значить: "ворог нашого ворога є нашим приятелем". Таке становище стало просто догмою політичного виховання українців. Але чи справді завжди воно так, що я можу Івана назвати своїм "приятелем" лише на цій підстві, що Іван є ворогом мого ворога — Петра? Ні, не завжди! Гітлер був ворогом Москви, отже був ворогом нашого ворога, але ж Гітлер не був нашим приятелем, бо він винищував Україну так само, як і Москва! На жаль, закляті в ту думку, що "ворог мого ворога є моїм приятелем", часто падають жертвою фатальних для нашої справи наслідків. Я не кажу, що і в випадку А. де Кюстіна грозять фатальні наслідки, — ні: де Кюстін, пишучи про Росію, взагалі не зацікавлений українською д е ржавницькою справою: він не говорить ні за нами, ні проти нас, — він нашу державницьку справу промовчує.

Але питання: чи А. де Кюстін є дійсно **проти Росії?** Я сказав би, що ні! Адже сам автор М. Мерчанський гостро підкреслює, що А. де Кюстін писав під впливом російського мислителя Чаадаєва, — це просто ніби книжка Чаадаєва, лише що під нею підписаний А. де Кюстін, бо Чаадаєв з уваги на свою безпеку не міг такої книжки писати.

Яку б хотів Росію бачити вихвалюваний у книжці про про А. де Кюстіна москаль Чаадаєв, щоб вона була кращою? Католик Чаадаєв разом з гуртком своїх прихильників — москалів католиків хотів бачити Росію католицькою. Потайним прихильником католицтва був і люб...ець Катерини II князь Потьомкін — колишній "Хрущов" в Україні. Що це дало б Україні, якби Росія була католицькою, за чим так тужив Чаадаєв і маркіз А. де Кюстін? Чаадаєв оскаржив Православіє, що це воно нібя "відірвало" Київ від Заходу. Бо коли б Київ був католицький, то й Москва з Києва була б прийняла католицтво, а папа вже був би втримав політичну "єдність" Києва з Москвою!

Ось ч о г о жалів католик Чаадаєв, і його однодумець маркіз А. де Кюстін! Чи й українці мають жаліти, що Росія не католицька?! Якщо б Росія була католицька, то не критикував би її москаль Чаадаєв (католик), не критикував би її маркіз А. де Кюстін (католик). Правда, їх цікавить справа католицької акції на Слов'янський Схід, а українців цікавить українська державницька справа, що не цікавить Кюстіна.

Отже книжка про А. де Кюстіна і його твір про Росію має католицьку ідеологію, і не має нічого спільного з українською визвольною справою.

П. С.

ПРОЩАЛИ СВОГО О. ПАРОХА

У пятницю 28-го серпня 1959 р. в місцевій укр. прав. церкві Св. Ап. Петра й Павла в Сіба Біч, Алта, о. Петро Блажук після Св. Літургії освятив на цвинтарі Головного Хреста, якого пожертвував п. Василь Руснак з своєю дружиною Мокриною.

Якраз цього дня припав і день уродин п. Василя Руснака, якому сповнилося 74 роки, отже о. Блажук відслужив ще Молебень за здоровля Ювілята, і поздоровив його.

Опісля п-во Руснаки влаштували величавий обід у Народньому домі, а потім відбулася подвійна програма; перша: Голова Церковної Громади п. С. Онищук, що був господарем урочистости, пояснив присутнім, що Громада сьогодні відзначує дві головні події, — перше: вшановує заслуженого члена — Ювілята в Днем Ангола, а друге: Громада прощатитиме сьогодні о. Блажука, який на своє власне бажання переходить в іншу округу — аж у Саскачеван.

Найперше слідували поздоровлення й бажання від поодиноких членів Громади, а потім говорив о. Блажук, і в своїй промові вказав, як на добрий приклад п-во Василя і Мокрину Руснаків, які довгими роками належать до двох Православних Українських Громад: до Катедри Св. Івана в Едмонтоні, і в Сіба Біч, Алберта. Вони належать і до позацерковних організацій та зокрема є меценатами Інституту Св. Івана в Едмонтоні. Після промови о. Блажука присутні заспівали Імениникові і його дружині "Многая літа".

Пан Руснак походить з села Задубрівка, Черновицького повіту на Буковині. Приїхав у Канаду 1902 року. Його дружина походить з Волині; по першому чоловікові називалася Мокрина Володко. У Канаду приїхала із своїм першим мужем і з цілою родиною до Сіба Біч, Алберта, 1913 року.

Почалася друга частина програми, господарем був п. Ілія Германюк. Наперше привітавши о. Петра і Добродійку Блажуків, висловив жаль від усієї Громади, що вона втрачає найкращих працівників з церковного поля; бо ж з приходом до нашої Громади о. Блажука церковна робота була приспішилася, як ніколи перед тим, і Громада розрослася, і осягнула здобутки. викінчення церкви, збудування нового Нар. Дому (бо перший погорів), провадження Рідної і Недільної школи. Отець Блажук всецілo віддав себе на службу Богові й наших Громад.

Далі, промовляли пп. Василь Вірстюк, Данило Давидчук, Петро Кравчук, Мокрина Руснак, Нікандир Березнюк, пані С. Онищук і інші. Голова Церковної Громади Савка Онищук говорив послідній, — він молодий, і дуже діяльний і щирий у Церковній Громаді. На закінчення п. С. Онищук побажав о. Петрові й Добродійці всього найкращого на новій парафії, і вручив їм дарунок від Церковної Громади в Сіба Біч. На прощанні були також члени з Церковної Громади Вайлвуд. Першою з них прощала свого о. Пароха секретарка Громади Марія Федчин, і щирими словами переповіла думку своєї Громади, — що і їх Громада несподівано заскочена такою скорою зміною, бо, мовляв, коли наша Громада вже не буде мати більше Богослужень від о. Блажука, то хоче ще раз побути в церкві і вислухати з його уст духовну науку; при цьому побажала о. Петрові і Добродійці від Громади Вайлвуд усього найкращого на новому місці. Після цього жалібно склала поздоровлення пані Таня Чорноморець — активна членкиня з Вайлвуд. А далі пані Марія Федчин вручила дарунок від Церковної Громади у Вайлвуд. Останньою промовляла пані Домка Костюк — одна з найвизначніших церковних сестриць у Вайлвуд. Її заслуга велика буде у Господа Бога, бо вона була тим орудїям серед жіноцтва Вайлвудської Громади, що завдяки її старанню і великій співпраці з о. Блажуком церковна робота йшла гармонійно. Вона від себе і своєї побожної родини передала найщиріші побажання отцеві і добродійці Блажукам та їхнім дітям. На закінчення були попрошені до слова о. Блажук з Добродійкою, і вони щиро дякували Громадам Сіба Біч і Вайлвуд за їх повну християнську однозгідність з нами у всіх добрих намірах, що в їх вони виконували в любові до своїх Громад і їх вірних на славу Божу й просвічення свого народу, а головне виховання молодого покоління.

У р о чистість закінчилася відспіванням Многоліття і піснею "Де згода в родині", — бо ж і о. Блажук у своїй промові був закликав присутніх до справжньої братерської християнської згоди з новим Священиком, який має прийти на його місце. Усі присутні приходили до о. Блажука й Добродійки та їх дітей і прощали — кожен за українськими традиційним звичаєм, прощали щиро, по-християнськи.

Парафіянин.

ХРАМОВЕ СВЯТО В ЛОНҐ БРЕНЧ, ТОРОНТО

У неділю 8-го листопада 1959 року, в день Св. Влмуч. Д м и т р і я Миротечивого, Укр. Гр.-Православна Парафія в Лонґ Бренч відсвяткувала своє Храмове Свято

У неділю вранці до Громади прибув ВПреосв. Архиепископ Михаїл, і, після короткого приготування в парафіяльній резиденції, відбулася торжественна зустріч Владики, до якої Громада належно приготовилася.

Під могутній голос церковного дзвону Владика в супроводі визначних парафіян, а також величної церковної процесії підійшов до парадного входу нашого Храму, де першого Архиерейського благословення сподобилися діти Укр. і Недільної шкіл. Владика, зворушений ангельським привітом діточок, прийняв від них букет живих квітів, а вони всі з дитячою щирістю цілували правицю свогс Архипастиря.

З традиційним хлібом і сіллю привітав Владику голова Громади п. Ю Левінський Владика, прийнявши дар Божий, входить до храму, де настоятель о. Федір Легенюк зо співучастю Митроф. Прот. П. Самця і Прот. Т. Кісілюка зустрів Владику божественними словами "Благословен хто йде в ім'я Господнє", і після короткого привіту запросив дорогого Архипастиря ввійти в Храм Божий помолитися за добрий розквіт Громади і за кращу долю українського народу.

Після належного чину облачення Митроф. Прот. П. Самець, одержавши Архиерейське благословення, почав Службу Божу, а добре вишколений хор під керівництвом нашого дяко-дириґента п. П. Семченка гарно відповідав на кожне прохання.

Через, приблизно, півгодини церква почала видаватися досить маленькою, бо вхідні двері не закривалися при безконечному вході великого числа парафіян і гостей. Перед "Вірую" у храм Божий ввійшли діти Недільної школи під проводом своїх учительок. Це недавно зорганізована школа, що за короткий час зросла великим числом дітей.

Коли Церква заповнилася так, що, здавалося, вже й кутика немає порожнього, саме тоді Владика виступив, як і завжди, з сильним та глибоко богословськи обгрунтованим А р х и пастирським словом. Господь Бог у хвилинах релігійного піднесення помітно скріплює фізичні сили нашого Богомольця, і голошені ним слова — це перлини Божої Премудрости.

При закінченні Служби Божої Владика, вітаючи парафіян з Храмовим Святом, високо підніс заслуги всієї Громади, що за такий короткий час побудувала в е л ичний Храм Божий, який являється гордістю всієї нашої Св. Церкви. Вітаючи о. Настоятеля, Владика подякував йому за його зразкову працю в Церкві, і закінчив привітання о. Настоятелеві такими словами: "Працю Вашу знаємо і належно її оцінюємо"! Отець Настоятель відповів Владиці в імені всієї Громади і подякував присутнім Священикам.

По Службі Божій відбувся братський обід, який приготовило наше надзвичайно дбайливе і працьовите жіноцтво під проводом голови Жіночої Організації пані А. Борискевич.

Пообідню праграму відкрив привітальним словом голова Громади п. Ю. Левінський, і ведення програми передав заст. голови п. А. Запарнюкові, який виконав цю почесну функцію якнайкраще.

Промовляли слідуючі особи. ВПреосв. Архиеп. Михаїл, п. І. Леник, пані А Борискевич, о. Т. Кісілюк, о. Наст. Легенюк, представник Катедральної Громади Св. Володимира п. Гусак, предст. новозорганізованої Громади Св. Анни в Скарборо п. П. Тимрик, п. Пилипенко від Громади Св. Андрея в Захід. Торонті передав дар від Громади в сумі $15.00.

Кінцеве слово сказав о. Митроф. Прот. П. Самець, в якому сильно підкреслив помітне зростання Громади, і побажав їй якнайкращих успіхів на майбутнє.

Всі промовці висловлювали щирі слова похвали всій Громаді за її муравлину працю, яка, цілком певно, може послужити добрим прикладом багатьом нашим Церковним Громадам у Канаді.

Молитвою "Достойно" і Многоліттям закінчено Свято.

Присутній.

З ЖИТТЯ УКР. ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ В НЮ ВЕСТМІНСТЕР, БИРНАБІ, Б. К.

Ще не так давно заснована в Ню-Вестмінстер, Б. К., Українська Православна Громада починає новий етап свойого громадського життя.

По першій Архиєрейській Візитації Громади першим рукоположеним у Канаді Єпископом, Преосвященнішим Владикою Андреєм, в асисті Голови Консисторії ВПреподобного о. Д-ра С. В. Савчука, в день Храмового Свята 12. VII. 1959 р., молода Громада набирає моральної сили до розросту. Та, відомо, для цього безумовно потрібна матеріяльна основа.

У цьому напрямі впродовж цього року зроблено великий крок уперед. Громада набула на терені Бирнабі, Б. К. 2-акрову площу з великою хатою, яка покищо служитиме для богослужбових та громадських потреб у резиденції священика. Та це тільки покищо, бо в пляні Громади є якнайскоріше приступити до будови на цій площі громадської залі і Храму Божого.

Для цього наше членство — мале числом, але з великим завзяттям — приступило до праці. Так, між іншим, Управа Громади через свій базаровий комітет у співпраці з місцевим Відділом СУК ім. Олени Пчілки та при допомозі свого дотеперішнього пароха о. Г. Удода влаштувала 23-24 жовтня 1959 р. "Б а з а р", який приніс коло $400 чистого доходу. Розпродажем базарових квитків займалися всі, однак найбільшим успіхом у змаганні відзначилися 9-річна С о н я, донечка п-ва Кравчуків, та 12-річний Михайло — син п-ва Микитиних; обох їх за їхню працю обдаровано гідностями "короля" й "королеви" базару, як це видно з долученої світлини. Управа Громади дякує їм і всім тим, що причинилися до успіху базару.

Як особливішу й гідну наслідування подію в рамках громадської праці слід також подати вчинок п. Петра Кирилюка з місцевости Гови, Б. К., який подарував Вестмінстерській Громаді один "лот" будівельної парцелі, що знаходиться в цій місцевості. Велика йому за це подяка! Для практичного зреалізування вартости парцелі Громада думає подати й на розгриш і цим способом збільшити свій будівельний фонд.

З цілю поширення своєї діяльности Громада з приходом нового пароха о. М. Дебрина в листопаді 1959 р. побільшує число Богослужень, що відбуватимуться в новозакупленім приміщенні під адресою 2142 Ґрінвдю Гайвей — Бирнабі, Б. К. Там же започаткувалася наука Рідної Школи й церковного співу, а згодом відкриється Недільна Школа.

Молода Громада ставить перед собою великі, як на початок, завдання, тому й потреби її великі. Багато громадян належно відгукнулися на заклик Управи і прийшли з матеріяльною допомогою, за що велика їм подяка! У свій час усі пожертви будуть належно через пресу опубліковані.

Соня Кравчук і Михайло Микитин

Однак уся наша надія і на дальшу поміч членів, прихильників, людей доброї волі, бо без неї всі ці пляни осталися б нездійсненими. Надіємося на поміч багатьох українців в обсягу Нювестмінстер--Бирнабі, Б. К., які за той короткий час ще не всіли зблизитися до цього величного діла: Святого Престолу Батьківської Церкви й осередку рідної культури.

Справа дуже важлива і вона болюче порушує нашу релігійну й національну гідність — головно, як застановимося над долею наших дітей. Вони з кожним днем усе більше віддалюються від нас, і сходять з нашої дороги в чуже середовище.

Покажім їм нашу дорогу! Приходьте з ними до церкви! Вписуйтеся в члени Громади, здобувайте й приводьте людей, які чекають, щоб їх запросити, й поможіть розбудувати ще одну українську релігійну твердиню Ванкуверщини: Нювестмінстер-Бирнабі, Б. К.

А. Н.

СВЯТО ПОКРОВИ І СВ. ДМИТРІЯ В ОШАВІ

Мужчини парафії Св. Івана в Ошаві кожного року вгощають смачним обідом Сестрицтво Св. Покрови, що працює при Громаді від самих її початків; 1959 року таке прийняття для сестриць відбулося в неділю 18-го жовтня зараз по Відправі в церкві.

У церкві відслужено Панахиду за спокій душ померших сестриць. Усі присутні сестриці держали свічки. Церковний хор під управою пані добродійки Лучак величаво відспівав Панахиду.

У залі господинею цієї урочистості була пані Анастасія Тимочко — голова Сестрицтва. Вона попросила о. Пароха проказати молитву і поблагословити страви. Зараз по обіді запрошено до слова деяких членкинь Сестрицтва і Управи Церковної Громади.

Головним "шефом" у кухні цього року був п. Павло Плішка. Прислуговували і доносили до столів такі мужчини: Іван Стезик, Іван Курій, Іван Кумій, Йосиф Мага, Петро Підвербецький, Тома Мамина, Стефан Гриців, Іван Кравець, Петро Дубчак, Володимир Куць, Василь Мосарачан і Михайло Шадій.

Від Сестрицтва пані Тимочко передала чека на суму $1000.00 для Церковної Громади на руки голови Управи п. Д. Бабія. Сестриці цілий рік наполегливо працювали, і крім цього чека постаралися речей для церкви і залі вартостю понад тисячу долярів. Голова Громади щиро подякував сестрицям за їхню працю і вручив гарну китицю живих квітів на руки пані А. Тимочко.

Пані Оля Куць, голова відділу "Барвінок" — СУМК, передала Церковній Громаді чека на $200.00 на викінчування кімнати для вжитку недільної школи. Пан Бабій також вручив живий букет квіток для Союзу, що з подякою прийняла пані О. Куць.

Отець Парох подякував усім, що причинилися до цього обіду, а одночасно закликав жіноцтво до ще більшої посвяти і праці для Церкви.

У неділю 8-го листопада Церковна Громада Св. Івана влаштувала святковий обід з нагоди свята Вмкч. Дмитрія. На цьому обіді гостили о. Дмитра і всіх Дмитрів при Громаді.

Під час проповіді в церкві о. Парох сказав належне слово з нагоди Свята Дмитрія і в цьому передав найважніші моменти в життя Святителя. Відправлено особливий Акафіст за здоров'я всіх тих, що носять ім'я Дмитрія.

У залі господарем цієї урочистости був заступник голови п. Володимир Куць. Він попросив усіх Дмитрів засісти біля головного стола. За цим столом сиділи: о. Дмитро Лучак з родиною, п. Дмитро Бабій з дружиною, п. Дмитро Котенко, п. Дмитро Бражник, п. Дмитро Станченко, і п. Дмитро Беркута, як гість з сусідньої парафії. Пан Куць представив усім присутнім тих, що засіли за головний стіл і відспівано Многоліття. По обіді голова Сестрицтва подякувала о. Пароховеі, пані Добродійці і п. Д. Бабієві за щиру працю при Громаді і вручила о. Дмитрові і його родині грошовий дарунок у сумі $150.00, а пані Добродійці чудову китицю живих рож. Голові Церковної Громади і всім іншим Дмитрам також вручили подарунки. Кожний Дмитро по черзі щиро подякував Церковній Громаді за пошанівку і приобіцювався ще більше причинитися до розвитку Парафії. Отець Парох подякував усім, що прибули на цей обід, що вложили від себе дар, і Сестрицтву — що приготовили обід і що наперед зайнялися збіркою. Особлива подяка належиться паням: А. Тимочко, А. Шадій, О. Фурик, А. Парожак, Л. Ґреґорій і Смикалюк, що переводили збірку. Святковий обід закрито Молитвою і Многоліттям.

З цієї самої нагоди члени Церковної Громади не забули і про цього члена Управи, п. Дмитра Недошитка, що вже довший час перебуває в лічниці у м. Торонто. Представники Управи із священиком цього дня зробили йому несподіванку; відвідали його і принесли йому найкращі побажання і братню допомогу.

о. Д. Л.

ЗОЛОТЕ ВЕСІЛЛЯ
Волей, Б. К.

У суботу ввечері 7-го листопада 1959 р. рідня, парафіяни і знайомі численно зібралися вшанувати п-во Клима й Юлію Боярчуків у день 50-ліття їхнього подружнього життя.

При вході "молодих" зустріли з музикою та квітами-привітами. Найстарший внук Богдан, коли вже всі зайняли місця за столами, попросив о. Олександра Костюка поблагословити страви.

По вечері висловлювали їм побажання й привіти та доручили дарунки від родини, всіх гостей, а також письмові привіти й дарунки від приятелів з Альберти.

Син Василь та внук Богдан у своїх привітах найбільшу радість висловлювали з того, що їм пощастило в батька й діда гуляти на "весіллі".

Священик коротенько розповів про їхній життєвий шлях та працю в нашій Громаді за 4 роки членства тут.

Ювіляти приїхали в Канаду з Волині 1929 року й поселилися в околиці Сіба Біч в Алберті, де ввесь час були діяльними в церковно-громадському житті.

Дідусь Клим тут був 2 роки роки писарем Громади; в немалій мірі допоміг в організуванні Відділу СУМК та бібліотеки при ньому, що вже досить велика. Він щороку був обираний до Надзірної Ради СУМК, а Богдан був першим провідником Відділу в 1955-57 рр., і за того часу одружився з Одаркою Василович, що була секретаркою СУМК, а цього року є головою.

Бабуся Юлія є доброю громадською кухаркою — коли тільки настає потреба. Василь є скарбником у Громаді, а його дружина Надія вже другий рік вибрана головою Жіночого Т-ва ім. О. Кобилянської.

Їх найстарша донька Галя була свого часу діяльною сумківкою у Ванкувері, а молодші за Богдана сини Мирослав і Роман є членами нашого Відділу СУМК ім. Проф. Л. Білецького. Усе це напевно наповнює радістю старенеких, що самі вміли жити і мають кому передати не лише матеріяльну, а й духову спадщину. На жаль, не всі люди тепер можуть мати подібну радість.

Весілля — як весілля, не могло обійтися без забави і танців допізна. На ранок усі були в церкві, замовили Молебень за здоров'я цілої родини, а потім, вже вдома, мали обід для такої кількости людей, як було місця.

З цієї нагоди, вони з своєї першої пенсії зголосилися купити нову Чашу до церкви, а також на пресу 13 дол., з чого на "Вістник" 2.50 дол., а 4.50 на вироблення кліші.

Щасти Боже в житті надальше, — Многії літа!

Гість.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Д. І Н. МАТІЙЦІВ
Сван Плейн, Саск.

У суботу 7-го листопада 1959 р. родина і приятелі влаштували членам У. Г. П. Громади Св. Петра Павла у Сван Плейн, Саск., п-ву Дмитрові й Насті Матійцям приємну несподіванку. На цю су-

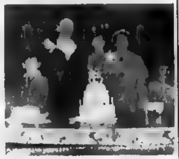

боту, 7-го листопада, було оголошено Вечірню. П-во Матійці не знали, що їх чекає несподіванка. Коли церква виповнилася присутніми, парох о. П. Зубріцький повідомив присутніх, що "ми нині зійшлися до Св. Храму вшанувати членів Парафії п-во Матійців з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя; о. Парох попросив Ювілятів вийти до Тетрапода, а за ними вийшли і дружби Василь Ґуляк з Горлиц, Саск., — брат Ювілятки, і Настя Станіцька з Ґорлиц, Саск., яка була дружкою п-ва Матійців коли вони вінчалися 25 літ тому — 1-го листопада 1934 р. в Канорі, Саск., в УГПЦ.

Було вчеплено букети Ювілятам і дружбам; о. Парох відправив Молебень за здоров'я і щасливе життя Ювілятів і в майбутньому. По Молебні о. Парох виголосив слово до Ювілятів та до всіх присутніх, і при тому підкреслив, що Ювіляти є добрими християнами і зразковими членами місцевої парафії.

Дмитро Матієць є сином Василя (вже покійного) і Павлини Матійців, які походять з села Паліївці, Галичина, і поселилися в околиці Сван Плейн, Саск., від 1907 р., і були піонерами в цій околиці. Тато Ювілята належав до перших організаторів місцевої парафії УГПЦ, і він завжди возив священиків, коли то ще по хатах відбувалися Богослуження. Мама Ювілята також діяльно помагала в парафії для її розбудови.

Ювілятка Настя — донька Николая (вже покійного) та Марії Ґуляків, які походять з Дорошівців, Буковина, а поселилися в Ґорлиц, Саск., як піонери в цій околиці та члени УГПЦ з часу її заснування. Отож родичі Ювілятів були добрими членами своєї Рідної Церкви, а діти їх наслідують: п. Дмитро Матієць був два роки головою місцевої Церковної Громади і разом заступає дяка в співі; його дружина Настя вже третій рік є головою Сестрицтва при Парафії. Вони з діточками не опускають жодного Богослуження, щиро працюють біля своєї Рідної Церкви на славу Божу, а собі на спасіння.

Ювілятів Господь Бог обдарував тьома діточками — сином і двома донечками, які виховуються в християнському дусі та любові до свого рідного.

Коли Ювіляти подружилися 25 років тому, то були бідними, ходили по роботах і аж 1943 року почали господарити на своїй власній фармі, і тепер уже мають дві фарми. Цього досягли Ювіляти, бо вірили в Бога, надіялися на Його поміч, щиро працювали на Його славу та ніколи не забували нашої української приповідки: "Працюй, небоже, а Бог тобі поможе".

Співом "Многа літа" закінчено вшанування Ювілятів у церкві. Опісля всі перейшли в Народній Дім, де родина і приятелі приготовили вечерю та замовили музик на цей вечір. На вечері о. Парох сказав коротку промову, під час якої вручив Ювілятам дарунки від родини і гостей, а також попросив присутніх до збірки на пресу та на інші добрі цілі; зібрано $19.00, з чого $5.50 призначено на "Вістник" і $4.50 на клішу.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю: прожити багато років з вірою й надією на Божу поміч, в здоровлі, добрі, мирі і спокої!

о. П. Зубріцький.

ХРЕСТИНИ
Габорд, Саск.

У неділю 15-го листопада 1959 р. в м. Габорд, Саск., в домі п-ва Петра й Ольги Кузів відбулися Хрестини їхнього сина Данила.

Св. Таїнство Хрещення звершив о. Ростислав Панченко, дяком був п. І. Кузій, а кумами — п. В. Щур і пані Єлисавета Кузій.

Після обіду присутні, на заклик п. І. Кузія, зложили пожертви — разом 12 дол., що їх розділено: 7 дол. на Колеґію Св. Андрея і 5 дол. на "Вістник".

Батькам новоохрещеного Данила бажаємо успіху в житті і радости із свого синочка, а маленькому Данилові — всього найкращого і многих многих літ!

Гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛАЙ ІВАСЮК
Скарбник Централі СУС

У четвер 29-го жовтня 1959 р. несподівано помер на 44-му році життя бл. п. Николай Івасюк, довголітній член Товариства Українців Самостійників і передовий діяч на національному й церковному полі.

У 1958 році на Домініяльному З'їзді СУС він був обраний на члена Централі СУС і виконував обов'язки скарбника. За фахом був аптекарем.

У неділю 1-го листопада 1959 року в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні Заупокійну Панахиду відправив Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, в сослуженні о. Прот. М. Фика, о. Прот. А. Хруставки, о. О. Хомяка і о. М. Крищука. Зворушливе слово сказав Настоятель Катедри Св. Івана о. Прот. М. Фик.

У понеділок 2-го листопада в Катедрі Св. Івана відслужили Заупокійну Св. Літургію і Чин Похорону Преосвященніший Владика Андрей у сослуженні Всечесних Протоєреїв М. Фика, А. Хруставки, Ігумена О. Щербаня та Ієреїв О. Хомяка, С. Столярчука і М. Крищука.

Преосвященніший Владика Андрей сказав глибокозмістовну проповідь про смерть і вічне загробне життя, подаючи душевну розраду сумуючій родині.

Отець О. Хомяк щирим теплим словом прощав Покійного і висловив сердечну розраду прибитій горем родині — дружині і дітям Покійного.

Отець Прот. А. Хруставка прощав Покійного в українській і англійській мовах, докладно висвітливши зразковість життя і діяльність Покійного. Бл. п. Николай Івасюк народився в околиці Кейленд в Алберті 7-го грудня 1915 року. Він був молодшим сином тепер вже покійних Діонисія і Єлисавети Івасюків. У початковій школі Николай почав учитися в околиці Шипинці. Родина Івасюків переїхала до Едмонтону в 1927 році, отже Николай докінчив публічну школу в Квінз Авеню, а середню школу в Вікторія Гай Скул. У своїх студіях він завжди відзначався, до науки мав велике замилування, то ж не дивно, що він записався на дальші студії в Албертійському університеті. У 1937 році він осягнув ступінь B.Sc. на факультеті фармацевтики. Тяжкі економічні обставини не дозволили йому стати власником своєї аптеки, що було його мрією з молодих літ, і вже аж 1944 року він відкрив аптеку "Юніон Дроґс". Своєю невсипущою працею разом з сумлінням, терпеливим розумінням своїх професійних обов'язків він довів свою аптеку до показних успіхів. У 1958 році Покійний став власником ще другої аптеки в Едмонтоні "Парк Дроґс". Свою широку й багатогранну діяльність на громадському й церковному полі Покійний почав ще замолоду, бувши діяльним членом Студентського Гуртка при Інституту ім. М. Грушевського (тепер Св. Івана), українського студентського гуртка, "Прометей" при університеті і Відділу СУМК при Громаді Св. Івана. Неодноразово був на провідних становищах згаданих студентських і молодечих організацій, де його ввічлива вдача й досконале виконання обов'язків завжди підносили гідність, значення й користь організаційної праці.

Мабуть найбільше замилування Покійний виявив до церковного співу, бо належав до хору при Українській Православній Громаді Св. Івана в Едмонтоні безперервно 27 років. Свого часу був головою хору, і за його головування цей Хор пережив один з найсвітліших періодів своєї історії. Увесь цей час Покійний брав діяльну участь у світських хорах, коли тільки на це була потреба, і завжди був додатньою силою в басовій партії. Року 1943-го одружився з Лесею в дому Фербеїв, був батьком двох дітей: доньки Доні Наталки і сина

Дениса.

На Панахиді і Св. Літургії Катедра Св. Івана була виповнена по береги людьми, що прийшли віддати Покійному останню пошану, якого знали з його милої, сердечної і привітної вдачі в усіх життьових проявах, а надто з його добродушності, що завжди лишала по собі милий і незабутній спогад.

На обох Богослуженнях у мистецькому виконані співав Катедральний Хор під орудою диригента професора О. Єфимчука, віддаючи останню пошану своєму вірному хористові і бувшому другові.

Похорон відбувся на цвинтарі м. Едмонтону. Тіло передав землі Парох Катедри Св. Івана о. Прот. М. Фик у присутності о.о. О. Щербана, А. Хруставки, О. Хомяка, С. Столярчука і М. Крищука.

На цвинтар Покійного супроводили в останню дорогу на вічний спочинок рідні, друзі, колеги по професії, співпрацівники і знайомі, що їхали багатьма автами, таким довженним шнуром, що вуличним рухом мусіли керувати поліційні мотоциклісти.

У цілому Похорон мав величний характер, родина і друзі Покійного віддали найглибше вшанування його світлій пам'яті.

По Похоронах відбувся поминальний обід у залі Катедри Св. Івана, який приготувало Катедральне Жіноче Товариство під проводом голови пані М. Будник, за посередництвом пані Розалії Ґонди.

По обіді відбулося прощальне вшанування світлої пам'яті покійного Николая Івасюка. ВПреп. о. Д-р С. В. Савчук, висловлюючи в імені Консисторії УГПЦ родині Покійного глибоке співчуття, в своєму глибокозмістовному слові ствердив: хоч Покійний помер ще молодою людиною, проте його висококорисні діла досягають віку далеко старшої людини.

Заступник голови Централі СУС адв. П.І. Лазарович у своєму щирому слові яскраво відтворив образ Покійного в усій його зразково-позитивній життьовій діяльності, якому були на рідкість властиві такі характерні риси: скромність, винятковa тактовність, відданість громадській праці, щедра жертвенність, товариська привязь і подивугідна людяність.

Отець С. Столярчук, голова Церковної Громади С. Цибек, голова Дирекції Інституту Св. Івана д-р С. Л. Яремчук і голова Управи Катедрального Хору адв. Орест Стратійчук у своїх промовах висвітлили всебічно світлу постать Покійного в його участі й діяльності в церковних і світських організаціях. Прощальне вшанування провадив голова Провінційної Управи ТУС п. Кость Телчичко.

Д-р Л. Г. Фарина в імені родини Покійного склав усім учасникам Похорону подяку.

По студентських роках Покійний був постійним членом Української Православної Церкви, Товариства Українців Самостійників і Інституту Св. Івана. Його багато разів обирали до Провінційної Управи ТУС на Алберту і Управи Едмонтонського Відділу ТУС, де він виконував свої обов'язки сумлінно, щиро, з властивою йому поміркованістю, завжди виходячи з принципу загального інтересу громадської організації ТУС. Своєю відданою працею він був тим чинником, що завжди причинявся до змінення й розросту Сусівської ідеї і організації. З уваги на його провідницькі заслуги, на Домініальному З'їзді складових організацій СУС 1958 року він був обраний до Централі СУС. На цьому становищі передчасна смерть обірвала його світле життя.

Крім своєї праці на народньо-культурному і церковному полі, Покійний належав до найщедріших жертводавців серед українського загалу, і не було жодного відтинку наших організаційно-матеріяльних потреб, до яких би він не віднісся щиро й жертвенно й то без жодного заохочування.

Учасники його Похорону зрозуміли його відданість Катедрі Св. Івана й Інститутові Св. Івана, де він був фундатором, і зложили на Нев'янучий Вінок в його пам'ять: на Катедру Св. Івана $376 і на Інститут Св. Івана $276.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Централя СУС на Канаду.

БЛ. П. АННА КІНДРАЧУК
Ст. Джулієн, Саск.

У пятницю 20 листопада 1959 року в лікарні Ст. Павлс у Саскатуні відійшла у Вічність бл. п. Анна Кіндрачук на 68 році життя.

Покійна народилася в 1891 році в Городенці, Городенського повіту. У Канаду приїхала 9-річною дівчиною зо своїми родичами, які шукали кращої долі в невідомій Канаді. Родичі бл. п. Анни почали тяжку працю на запущеній землі в околиці Ст. Джулієн. Відразу Покійна береться до тяжкої праці, щоб частинно допомогти своїм родичам. Недовго судилось допомагати, бо вже на 14 році життя починає занепадати на здоров'ї, а в пару місяців пізніше зпаралізувало її. Родичі звертались до лікарів за поміччю, та вислали Покійну до Рочестер в Америці, де перебувала цілий рік, але жодної полекші не отримала. З кожним роком ставало гірше, та навіть в думці не було, щоб могла ходити. В 1930 році помер її батько, а після того тяжко заслабла мама, яка через 7 років перебула в ліжку. Почалося тяжке життя, бо двох тяжко хворих у хаті, і комусь їх треба доглядати. Знайшлась одна дівчина, яка погодилася їх обходити, але по смерті мами, яка померла в 1938 році, і дівчина пішла від неї. Здавалося, що вже не було жодного виходу з цього тяжкого положення, але в той час Господь посилає бідного чоловіка Василя Бісько, який до самої смерти доглядав Покійну, як рідну свою сестру. Покійна була спокійної вдачі, та глибоко релігійною, хоча стан її здоров'я не дозволяв відвідувати Служби Божі, але, перебуваючи по лікарнях часто приймала Святі Тайни Сповіді і Причастя. Ніколи не нарікала на свою тяжку долю, а з покорою несла цей тяжкий Хрест, який Господь положив на неї. Перед смертю в Саскатуні прийняла Св. Тайну Сповіді та Причастя з рук Всеч. о. В. Сеницина, після чого спокійно віддала Богові Духа. Тіло Покійної привезено до Потребного Заведення у Вакав, де Всеч. о. Ю. Туржанський в суботу і в неділю 21-22-го листопада вечорами відслужив Панахиди, а в понеділок 23 листопада відбувся Похорон зо Службою Божою в Ст. Джулієн. Глибокозмістовну проповідь під час Служби Божої виголосив о. Парох, поставивши за приклад Покійну, яка так спокійно, та з покорою, зносила терпіння ті, які поклав на неї Господь. На заклик Всеч. о. Туржанського учасники Похорону, при Послідним цілуванні зложили на Невянучий Вінок $23.15, що за згодою родини розпреділено: $18.00 на місцеву церкву, а $5.00 на "Вістник".

Покійна лишила горем прибитих брата Михайла в Саскатуні та сестру Параску Білик у Вакав. Три брати раніше померли. Тіло Покійної спочило на Православному цвинтарі в Ст. Джулієн, біля її родичів.

Після Похорону в Народнім Домі відбувся поминальний обід. Нехай Господь Милосердний після довгих мук і терпінь тілесних бл. п. Анни, прийме її в Свої Небесні Оселі, де вже не буде ні терпінь, ні страждань, а вічне життя. Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. КАТЕРИНА НЕГРИЧ
Давфин, Ман.

Покійна Катерина народилася 19 грудня 1883 р. в родині Семена й Розалії Фіцичів у с. Березові Нижньому, Коломийського повіту в Галичині. Разом з батьками й братами приїхала в Канаду 1897 року, й поселилася в околиці Давфин — Косів. Разом з рідними переживала тяжкі часи на початках господарювання в новій країні. Року 1901-го одружилася з Іваном Негричем (помер 1956 р.). Вони фармерували в околиці Ґілберт Плейнс. Покійна тяжко працювала, розчищаючи лісову гущу. Багато було праці в цій околиці з очищенням поля від каміння, і Покійна разом з своїм чоловіком багато працювала, щоб та земля родила обільно.

Бл. п. Розалія виховала семеро дітей: Андрій, Мільню, Василь, Мирослав, Йосиф, Никола, Дмитро, Анна (Кошманюк), Розалія (Проців), Варвара (Томич), Ольга. Усі діти живі, хоч і не всі здорові. . . Крім синів і дочок пок. Катерина лишила в смутку братів Николу, Юрія та Івана й сестру Анну Олійник.

Бл. п. Катерина Негрич

Покійна Катерина останніми роками жила в містечку Ґилберт Плейнс, лишивши своїм синам загосподарену фарму, але зазнала мало радости, бо 14 років слабувала на цукровицю, а 6 років тому мусіла позбутися одної ноги, в останньому році недуга кісток на кілька місяців прикувала її до ліжка.

Великою допомогою й розрадою Покійній була її дочка Анна, яка жила поблизу, й щодня доглядала її, допомагала протягом багатьох років.

Хоч пок. Катерина багато слабувала, але була вона достойною членкинею Української Православної Церкви і в житті дотримувалася науки й приписів Церкви, щороку приступаючи до Св. Сповіді й Причастя. У лікарні прийняла Найсвятіші Тайни й спочила в Бозі 20-го листопада 1959 р. Заупокійну Службу Божу й усі Похоронні Відправи служив свящ. Тарас Славченко, співали дяки Павло Кравчук, Мих. Гавриш, Шкраба і Мирко. Похорон відбувся з церкви Св. Володимира й Ольги в Ґилберт Плейнс. Тіло покійної спочило на цвинтарі Чесвуд.

На заклик о. Тараса родина й приятелі склали на Нев'янучий Вінок у пам'ять спочилої 28 дол.; 18 дол. передано для місцевої церкви, а 10 дол. переслано до "Вістника" на клішу й прес. фонд.

Вічна Пам'ять спочилій Катерині!

С. Т. С.

БЛ. П. ТИМОФІЙ СМАНДИЧ
Кемсек, Саск.

У пятницю 13-го листопада 1959 р. о 11.20 вечора в місцевій лікарні на 84 році життя в Бозі упокоївся бл. п. Т. Смандич.

Покійний народився 3-го травня 1875 р. в с. Топорівцях, Чернівецького повіту на

Буковині. У Канаду приїхав 1902 р. й поселився на фармі в околиці Калдер, Саск. В 1904 р. одружився з Василиною з роду Ілащук, обоє тяжко працюють 24 роки для добра свого й родини. Виховали 10 дітей на добрих християн та дали кожному вищу освіту. Покійний так пережив смерть сина (який працював інженером), що почав підупадати на здоров'ї. Покійний був доброї і лагідної вдачі, регулярно ходив до церкви, та був старшим братчиком до часу поки міг ходити.

Бл. п. Тимофій Смандич

До останньої хвилини життя Покійний цікавився й турбувався церковним життям у Кемсек. Під час перебування в лікарні, дізнавшись про те, що Громада збирає пожертви на виплату боргів за резиденцію, він передає через свого сина щиру пожертву. Цей дар Покійного сам за себе говорить перед вірними нашої Церкви в Канаді за його вірність Св. Православній Церкві.

Похорон зо Службою Божою відбувся у вівторок 17-го листопада з великою кількістю молящих. Чин Похорону, проповідь і прощальне слово звершив парох о. П. Бублик, дяком був п. М. Барабаш з Кемсек. Покійний лишив горем прибиту дружину, 6 синів, 3 доньки, 20 внуків і 1 правнука.

Тлінні останки бл. п. Тимофія спочили на місцевому цвинтарі. Після Похорону в церковній залі відбувся поминальний обід, і тут діти й родина склали пожертву як Невянучий Вінок Покійному: $10 на будову Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу, $6.50 на "Вістник" і $4.50 на виробку кліші.

Нехай Господь потішить засмучену родину, а бл. п. Тимофія прийме у Свої Небесні Оселі. — Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ТРАЧ
Виндзор, Онт.

У пятницю 25-го вересня 1959 року помер тут — нагло, на серцевий удар — на 56 році життя бл. п. Іван Трач — член і фундатор Української Православної Громади Св. Володимира у Виндзорі.

Бл. п. Іван походив з села Лозівки, Збаразького повіту, Україна. У Канаду приїхав 1928 року до своєї тітки пані Варвари Гевусь у Виндзорі. Спочатку працював у різних фабриках, а потім став співвласником готелю "Вестсайд Гавз".

Покійний був добрим членом нашої Церковної Громади Св. Володимира, і довший час був її головою та займав також і інші становища в її Управі. Між іншим, під час його головування в Громаді було започатковано будову нашої тут церкви.

Він був членом місцевого Т-ва "Просвіта", і довший час був тут секретарем, а також займав інші становища в її Управі.

Похоронні Богослуження відправив о. Прот. Ф. Керніцький у понеділок 28-го вересня при великій співучасті людей — так, що не всі змогли поміститися в нашій просторій церкві. Усі вони прийшли востаннє попрощатися з покійним Іваном, який у глибокому смутку залишив свою щиру дружину Марію, з дому Кропельницька, дочку Діяну Леслі, брата Остапа в Україні і тітку пані Варвару Гевусь у Виндзорі.

По Похороні відбувся в церковній залі поминальний обід, під час якого о. Прот. Ф. Керніцький попросив присутніх до збірки на добрі цілі, і з зібраної суми призначено 5 дол. на "Вістник". Сердечна подяка належиться всім учасникам Похорону, а зокрема Жертводавцям.

Покійному Іванові нехай земля канадійська буде пером, — Вічна Йому Память!

Учасник.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Іван Вахняк ... 10.00
Владика Андрей — Едмонтон, Алта. ... 10.00
Пані А. Гуль ... 5.00
Панна А. Фігус ... 5.00
Пані О. Пацьорка — Вайта, Ман. [illegible]
Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської Сондави, Ман. 5.00
М. Г. Остриженюк ... 5.00
Юрій О. Котелко — Савт Ст. Боніфас, Ман. ... 5.00
Пилип Олійник ... 5.00
Никола Котелко — Воррен, Ман. ... 5.00
Дмитро Максимюк ... 5.00
Пані О. Монастирська ... 5.00
Д. Лобай ... 5.00
Іван Трач ... 5.00
Юрій Горяк ... 5.00
Михайло Новосад ... 5.00
Пані А. Вишневецька ... 5.00
Пані І. С. Колтек ... 5.00
Мирослав Н. Карпяк ... 5.00
Впреп. о. Прот. Є. Горгіца ... 5.00
Йосиф Бучковський ... 5.00
Панна Марія Марко ... 5.00
Дмитро Коваль — Оакборн, Ман. ... 5.00
І. Якимів ... 2.00

Не маючи змоги бути на З'їзді слідуючі жертводавці прислали свої пожертви до Консисторії: —

Впреп. о. Прот. В. Яковкевич — Шіго, Саск. ... 5.00
А. Варварук — Ту Гилс, Алта. 5.00
Петро Лупішка — Брокстон, Саск. ... 10.00
Василь Школьний — Редвотер, Алта. ... 10.00
І. Кушнірук — Елфрос, Саск. 10.00
Максим Олійник — Форт Френсес, Онт. ... 5.00

Не маючи змоги бути на З'їзді, слідуючі жертводавці прислали свої пожертви на адресу Колегії: —

Др. Петро А. Дрогомер — Дейтона Біч, Флорида ... 250.00
Петро І. Лазарович — Едмонтон, Алта. ... 100.00
Василь Федейко — Форт Саскечеван, Алта. ... 25.00
Н. Заболотний — Оттава, Онт. 20.00
Вестерн Флаєр Ковч Лтд. ... 10.00
Н. Грабовський — Торонто, Онт. ... 10.00
В. Григорак — Мейпел, Онт. 10.00
Никола Семенюк — Емгерстбург, Онт. ... 10.00
В. Ленько — Су Лукавт, Онт. 10.00
Впреп. о. Прот. П. Заларнюк — Ошава, Онт. ... 10.00
Петро Джурин ... 10.00
Володимир С. Ковбуз — Кадворт, Саск. ... 10.00
Павло Кокор — Ниагара Фоллс, Онт. ... 10.00
І. Касюрак — Брендон, Ман. 10.00
Н. Солоничний — Сенді Лейк, Ман. ... 10.00
І. А. Зуркан — Портедж Ла Прері, Ман. ... 10.00
Григорій і Марія Корпани — Ріджайна, Саск. ... 10.00
Владика Михаїл — Торонто, Онт. ... 10.00
Григорій Шевчук — Вишарт, Саск. ... 6.00
Др. Т. Тижук ... 5.00
Никола В. Гавінчук — Смокі Лейк, Алта. ... 5.00
Данило Калявський — Гай Прейрі, Алта. ... 5.00
Ю. Балюк — Форт Френсес, Онт. ... 5.00
К. Мельничук — Ошава, Онт. 5.00
Впреп. о. Прот. Д. Фотій — Торонто, Онт. ... 5.00
Впреп. о. Прот. Г. Криштанович — Едмонтон, Алта. ... 5.00
М. Настюк — Форт Френсес, Онт. ... 5.00
Никола Лабюк — Сторджис, Саск. ... 5.00
Всеч. о. В. Слюзар — Канора, Саск. ... 5.00
Всеч. о. Е. Труфин — Етелберт, Ман. ... 5.00
І. В. Іванишин — Медов Лейк, Саск. ... 5.00
А. Грицишин — Ст. Мішел, Квебек ... 5.00
Н. Будівський — Оакборн, Ман. 5.00
Впреп. о. Прот. Г. Василів — Вернон, Б. К. ... 5.00
Всеч. о. С. Греділь — Вайта, Ман. ... 3.00
Пані Катря Качмарова — Ридлей Парк, Па., ЗДА. ... 2.00
Петро Колтуський — Сенді Лейк, Ман. ... 2.00

УВАГА! УВАГА!

Кожної середи в громаді у Вестлок відправляються Вечірні Богослужби поч. о год. 7.30 вечора. Кожної суботи відбуваються навчання Рідної і Недільної Шкіл у тій же Громаді. Поч. науки о год. 1-шій дня. Закликаємо всіх батьків у даній околиці, якщо вони ще не мали нагоди вписати своїх дітей до вищезгаданих Шкіл, зробити це в найближчому часі.

Box 719. Westlock, Alta. Ph.: 486

ПОШУКУЄМО ДИРИГЕНТА

до ведення церковного і світського хору при укр. прав. церкві.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до голови Громади:
Wm. Shwaikowsky.
542 E. 52nd Ave.
Vancouver 15, B. C.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
СІЧЕНЬ

17. Неділя перед Йорданом. — Портедж Ля Прері, Ледвил, Сендгіл.
19. Вівторок, Богоявлення — Кенора, Гонор, Брендон, Транскона.
31. Неділя, — Поплярфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. Гр. УДОД
СІЧЕНЬ

17. Неділя — Вестлок.
18. Понеділок, Щедрий Вечір — Вайлвуд (Велике Освячення Води).
19. Вівторок, Йордан-Богоявлення — Сіба Біч. (Вел. Осв. Води).
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Сангудо.
24. Неділя — Баргед.
31. Неділя — Ричмонд Парк

ЛЮТИЙ

7 Неділя — Атабаска
12. Пятниця, Трьох Святителів — Баргед.
14 Неділя — Сіба Біч.
15 Понеділок, Стрітення Господне Вайлвуд.
20 Субота Задушна, Служба Заупокійна — Річмонд Парк.
21 Неділя Мясопусна — Атабаска.
27 Субота, Заупокійна Служба Божа — Сіба Біч
28. Неділя — Баргед.

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. В. БОЙЧУКА
СІЧЕНЬ

17. Неділя перед Богоявленням — Йорктон
18. Понеділок. Щедрий Вечір. Водосвяття — Йорктон
19. Вівторок. Богоявлення. Година 8 рано — Йорктон
20. Середа. Собор Івана Хрестителя — Горлиц
24. Неділя по Богоявленні — Йорктон
31. Неділя про Закхея — Брокстон

ЛЮТИЙ

7 Неділя — Йорктон
12 Пятниця. Трьох Святих — Йорктон
14. Неділя — Райн
[illegible] Понеділок. Стрітення Господне — Брокстон
21 Неділя — Йорктон
28. Неділя — Горлиц

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. [redacted]

о. О. ФЛЯКА
СІЧЕНЬ

17. Неділя — Торгилд (Річні Збори Громади)
18. Понеділок. Велике Освячення Води: —
Радвей, о год. 11-ій перед пол.
Нюбрук, о год. 1-ій в пол.
Торгилд, о год. 3-ій по пол.
Егремонт, о год. 4-ій по пол.
Редватер, о год. 6-ій веч.
19. Вівторок — Восетна, Богоявлення
20. Середа — Федора, Собор Св. Йоана
24. Неділя — Егремонт
31. Неділя — Редватер

ЛЮТИЙ

7 Неділя — Радвей
12. Пятниця — Торгилд, Трьох Святителів
14 Неділя — Восетна
15. Понеділок — Егремонт. Стрі[illegible]
21 Неділя — Редватер
28. Неділя — Радвей

Box 128, Radway, Alta.

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ

17. Неділя — Сенді Лейк
19. Богоявлення — Мензі
24. Неділя — Виста
31. Неділя — Оакборн

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Сенді Лейк
12. Трьох Святих — Росборн
14. Неділя — Мензі
15. Стрітення Господне — Оакборн
21 Неділя — Енгусвил
28. Неділя — Січ

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

Українська Греко-Православна КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ
СІЧЕНЬ
17. **Неділя**
Утреня о годині 9.30 рано
Св. Літургія о год. 10.30 рано.
18. **День Щедрого Вечора**
Утреня о годині 9.30 рано.
Св. Літургія і Вел. Водосвяття о год. 10.30 рано.
Катедральна Свята Вечера о год. 6-й вечора.
19. **Богоявлення-Йордан**
Велике Повечеріє о год. 9.30 р.
Св. Літургія і Велике Водосвяття о год. 10.30 рано.
20. **Собор Івана Хрестителя**
Свята Літургія о год. 10-й рано.
Парох: о. М. Юркієвський
18 Omeara St., Winnipeg 4.
Tel: JU 6-6373

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Сандавн
19. Вівторок, Йордан — Вайта
24. Неділя — Сеньків
31. Неділя — Сірко
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Сандавн
12 Пятниця Трьох Свят. — Вайта
14. Неділя — Сеньків
15. Понеділок. Стрітення — Арбілка си Мик
21. Неділя — Вайта
28. Неділя — Сірко
Box 46, Vita, Man.

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Мазепа
19. Богоявлення — Калдер
24. Неділя — Сторновей
31. Неділя — Донвел
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Кемсек
14 Неділя — Калдер
15 Стрітення — Мазепа
21 Неділя — Сторновей
28. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Фовм Лейк
18. Понеділок. Велике Освячення Води — Фовм Лейк
19. Вівторок. Йордан — Шіго місто
24. Неділя — Виннард
31. Неділя — Вишарт
УВАГА! Відправи на Новий Рік, третій день Різдва і 20 січня — проголоситься на місцях.
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Шіго місто
12 Пятниця. Трьох Святих — Елмор
14 Неділя — Фовм Лейк
15 Понеділок Стр. Господнє — Шіго Полудн.
21. Неділя — Виннард
28 Неділя — Вишарт
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Мелвіл
19. Богоявлення-Водохреща — Айтуна
20. Собор Івана Хрестителя — Мелвіл
24. Неділя — Ґудів
31. Неділя — Габард
Box 147 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Кадет
19. Вівторок, Йордан — Вірдейл
24 Неділя — Нипавин
31. Неділя — Вірдейл
Weirdale, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Бойл
19 Вівторок Йордань-Водохреща Сирейл
20 Середа Собор Ів Хрестителя Крийгенд
24 Неділя — Вандерінг Ривер
31. Неділя — Бойл
ЛЮТИЙ
7 Неділя Лак Ля Біш
12 Пятниця Трьох Св — Крийгенд
14 Неділя — Норал
15. Понеділок. Стр. Госп. — Сирейл
21 Неділя — Гресленд
28 Неділя Бойл
29 Понеділок Початок Ве. Посту
Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Свидова
18. Щедрий Вечір — 2.00, Водосвяття — Рама
3.30, Водосвяття — Бюкенен
19. Йордан — Канора
24 Неділя — Рама
31. Неділя — Бюкенен
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Канора
12. Трьох Святих — Свидова
14 Неділя — Рама
15. Стрітення — Канора
21 Неділя — Канора
28 Неділя — Бюкенан
Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Роза
18. Понеділок Щедрий Вечір 9 год. — Ґардентон
19. Вівторок Йордан — Толстой
20. Середа Івана Хрестителя — Ґардентон
24. Неділя — Ґардентон
31 Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Давфин
18. Понеділок, Щедрий Вечір о 7 год. вечора — В. Водосвяття в Давфин.
19. Богоявлення. Йордан — Рорктон
20. Собор Св. Ів. Христителя — Дрифтінґ Ривер.
24. Неділя — Ґилберт Плейнс.
31 Неділя — Давфин.
Щонеділі о 7 год. вечора Вечірня в Давфині.
Address: Box 1088 Dauphin, Man.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ
17. Неділя перед Йорданом — Пайн Ривер. (Освячення Води).
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Літургія Св Вас Великого з Вечірнею — Велике Освячення Води — Етелберт
19 Вівторок — Йордан — Богоявлення — Реивер.
20 Середа — Собор Івана Предтечі — Етелберт.
24. Неділя по Йордані — Боян.
31. Неділя про Захея — Етелберт.
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Брудергайм
19. Вівторок, Йордан — Велике Освячення Води — Торебі
24. Неділя — Калмар
31. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Ню Вестмінстер.
19 Вівторок. Йордан — Богоявлення — Ню Вестмінстер.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Ню Вестмінстер.
24 Неділя — Порт Алберні, Б. К.
31. Неділя — Ню Вестмінстер.
УВАГА! Кожної суботи й напередодні свят, але перед відправами в Ню Вестмінстер — відправляються тут-же в год. 6.30 веч. Всенічні Богослуження
Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Редфілд
19 Вівторок — Гефорд
24. Неділя — Кридор
31 Неділя — Гефорд
Box 163, Hafford, Sask.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ
17 Неділя — Ріджайна
19. Вівторок. Йордан — Прілейт
24 Неділя — Ріджайна
31. Неділя — Мус Джо
ЛЮТИЙ
7 Неділя — Ріджайна
12 Пятниця Трьох Святих — Прілейт
14 Неділя — Ріджайна
15. Понеділок Стрітення Госп — Кендіяк
21 Неділя Мус Джо
28 Неділя — Ріджайна
Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Лепін.
19. Вівторок. Йордан 8 год. ранку — Еллов Крік.
20. Середа. Собор Ів. Хрестителя — Лепін.
24. Неділя — Вакав.
31. Неділя — Кадворт.
ЛЮТИЙ
7. Неділя — Ст. Джулієн
12. Пятниця. Трьох Святих — Тарнополь
14. Неділя — Еллов Крік
15. Понеділок. Стрітення — Кадворт
21 Неділя — Лепін
28. Неділя — Вакав
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Інсінгер (м.)
19. Йордан — Інсінгер (Гай-вей)
20. Собор Ів. Хрестителя — Вестбрук
24. Неділя — Тодор (м.)
31. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. П. САЦЕВИЧА
СІЧЕНЬ
17. Неділя, перед Йорданом — Смокі Лейк.
18. Понеділок, Щедрий Вечір, Освячення Води:
12.00 год. — Смокі Лейк.
1.30 год. — Беліс.
3.00 год. — Вільна.
4.00 год. — Спедден.
19. Вівторок, Йордан — Богоявлення — Стрий.
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Давнінґ.
24. Неділя, по Йордані — Вільна.
31. Неділя — Бойл Лейк.
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
19. Вівторок Йордан-Богоявлення — Вайтбіч
20. Середа. Собор Івана Христителя — Стінен
24 Неділя по Йордані — Мейбріч
31. Неділя — Гаес
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Кендо
18. Понеділок. Щедрий Вечір — Норт Бетлфорд-Водосвяття о 7-ій год. вечора
19. Вівторок. Богоявлення — Витків
20. Середа. Собор Івана Хрестителя — Ґлезлин
24 Неділя — Гетерлей
31. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! УВАГА!
Слухайте нашу радіопередачу українських колядок, що їх передаватиме наша молодь СУМК і Рідна Школа із станції Сі-Джей — Н. Б. на Свят-Вечір від год. 9-ої до 9.30 вечора.
Проситься переслати свою коляду на адресу Української Православної Парафії Св. Івана, в Норт Бетлфорд.
972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. І. ШВЕЦЯ
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Зелена-Меридейл
18. Понеділок, Щедрий Вечір, Освячення Води — Роблин
19 Вівторок, Йордан-Богоявлення — Брокстон-Топорівці
20. Середа, Собор Івана Хрестителя — Калдер-Жучка
24. Неділя — Мек-Нат-Драчинці
31. Неділя — Петлюра
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ
17. Неділя — Вернон
18. Понеділок Щедрий Вечір — Вернон
19 Богоявлення — Вернон
20 Собор Івана Хрестителя — Вернон
24 Неділя по Йордані — Келовна
31 Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4812
Vernon, B. C.

Календар Українських Свят

СІЧЕНЬ
15 П 2 Преп. Сильвестра Печер.
16 С 3 Прор. Малахія, Муч. Гордія
17 Н 4 Нед. перед Йорданом.
18 П 5 Щедрий Вечір. (Піст)
19 В 6 Йордан—Богоявлення —
20 С 7 Собор Івана Хрестителя.
21 Ч 8 Преп. Григорія Печер.,
22 П 9 Мч. Полієвкта і Неарха;
23 С 10 Григорія Ниського,
24 Н 11 Нед. по Йордані.
25 П 12 Сави арх. Серб.
26 В 13 Мч. Ермила і Стратоника,
27 С 14 Св. Отців убитих у Синаї
28 Ч 15 Преп. Павла Тиверського,
29 П 16 Поклонення Кайдалам
30 С 17 Преп. Антонія Вел.,
31 Н 18 Неділя про Захея.

Устав Церковний

17. **Неділя перед Йорданом. Гол. 5. УЄ. 8. Літ. Ап. 2 Тим. 4: 5-8. Єв. Марка 1: 1-8.**
18. **Понеділок. Щедрий Вечір. Літургія Василія Вел., з Вечірнею Вхід з Євангелією. Паремії. Ап. 1 Кор. 9: 19-27. Єван. Лука 3: 13-17. Велике Водосвяття.**
19. Вівторок. Йордан-Богоявлення. Велике Повечер'я з Литією. З мими Бог. Утр. Єв. Марка 1: 9-11. Літ Івана Зол. Антифони Свята. Замість Трисвятого Усі ті що. Ап. Тита 2: 11-14. 3: 4-7 Мат. 3: 12-17. Велике Освячення Води.
20. Собор Івана Предтечі. Літ. Ап. Дії 19: 1-8. Єванг. Іван. 1: 24-34.
24. Неділя по Йордані. Гол. 6 УЄ 9. Літ. Ап. Еф. 4: 7-13. Єв. Мат. 4: 12-17.
31. Неділя про Захея. Гол. 7. УЄ. 10. Літ. Ап. 1 Тим. 4: 9-15. Єв. Лука 19. 1-10.

ЛЮТИЙ
7. Неділя Митаря і Фарисея. Початок Тріоді Посної. Гол. 8. УЄ 11. Літургія: Ап. 2 Тим. 3: 10-15. Єв. Лука 18: 10-14.
12. П'ятниця, Трьох Святителів. Всенічна. Утр. Єв. Івана 10: 9-16. Літургія: Ап. Жид. 13: 17-21. Єв. Мат. 5: 14-19
14. Неділя Блудного Сина. Гол. 1 УЄ. 1. Літ. Ап. 1 Кор. 6: 12-20. Єв. Лука 15: 11-32.

АДРЕСАР
Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.
The Most Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.
The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 115 Street,
Edmonton, Alta.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-8098)
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-3098)
The Herald,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПРОСТОВАННЯ
(Відносно допису про бл. п. В. Підручного)

У „Вістнику" за 1-го січня 1960 р. на стор. 13 в дописі про Похорон бл. п. Василя Підручного трапилася друкарська помилка, — замість: **„донька Покійного Анна Підручна"**, правильно має бути: **дружина Покійного Анна Підручна.**

Вп. Пані Анну Підручну сердечно перепрошуємо.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1960. ЧИСЛО (1103) 3

РОЗБІЖНІСТЬ У ПОГЛЯДАХ ЦЕРКВИ НА „ВАРШАВСЬКУ З'ЯВУ"

Преса за кордоном принесла в жовтні 1959 року вістки про "Варшавську З'яву; 7-го жовтня 1959 р. із старого мідяного даху біля самого хреста на куполі костела св. Августина на тлі темряви ночі виходив слабенький відблиск мідяного кольору. Деякі часописи, як "Асошіейтед Прес" в ЗДА, говорили про "вогняну фігуру".

"Поява Пречистої Діви Марії у Варшаві"

Під вищеподаним наголовком: "Поява Пречистої Діви Марії у Варшаві", подав "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 1-го жовтня 1959 року, таку інформацію: "Ця дивна вістка розійшлася не тільки по всіх частинах Варшави, але й по всій Польщі. Отже тисячі цікавих поляків збираються, щоб побачити це дивне чудо. Комуністична влада боїться неприємних подій, і тому наказали окружити костел великим числом поліції і війська . . . Дивна вогненна фігура появилася над костелом 7-го жовтня (1959 р.), коли Церква поручає вервицю ("ружаньца") Пречистій Діві Марії. Хоч комуністи стараються затаїти цю з'яву і тому заборонили світити електричне світло, але в темряві фігура показується ще більше".

"Може є можливість вияснити науково"

Католицьке духовенство в Польщі займає офіційно в цій справі стримано-невтральне становище. "Бизентайн Кетолик Ворлд" 1 XI 59. інформує: "Священики костела св. Августина у своїх проповідях напоминають вірним, щоб вони поводилися спокійно і не робили з цього ніяких висновків тому, що причину цієї "з'яви" може й можливо вияснити науково".

Справа в тому, що хеміки вияснюють у пресі, що мідяна бляха на даху костела зо старости підлягає хемічному процесові, і тому з неї добувається відблиск, що на тлі нічної темряви стає досить виразний. Духовенство стоїть перед можливістю, що в ляборатоpіях можуть експериментально (штучним досвідом) відтворити на іншій старій мідяній блясі подібний хемічний процес у присутності офіційних представників Церкви, — і хто знає, який може бути цього вислід; експеремент може хемікам не вдатися, тоді для духовенства була б підстава потвердити віру багатьох людей, що тут діє надприродня сила, а коли б експеремент удався, то згаданої підстави, для надприродности не було б. Звідси й ця стриманість й вичікування духовенства Католицької Церкви в Польщі.

3,000,000 ВТІКАЧІВ

У цілому світі нараховується тепер 3,000,000 політичних утікачів. Від закінчення війни Канада прийняла до себе 200,000 утікачів, і з великої більшості їх Канада вдоволена.

КОМУНІКАТ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В НІМЕЧЧИНІ

Відділ Інформації Автокефальної Православної Церкви на еміграції, з центром Проводу в м. Карльсруе в Зах. Німеччині, видав Комунікат у висліді Наради Проводу Української Автокефальної Православної Церкви в юрисдикції Владики Митрополита Ніканора (Абрамовича) і представника Проводу Української Православної Церкви в Злучених Державах Америки Владики Архиєпископа Мстислава (Скрипника) в юрисдикції Владики Митрополита Іоана (Теодоровича).

Нарада, що почалася 14-го грудня 1959 року, була, в технічному розумінні, уможливлена принагідно з нагоди приїзду Владики Архиєпископа Мстислава на Похорон сл. п. Ольги Петлюри — вдови по Головному Отаманові Армії і Президента Української Народньої Республіки бл. п. Симонові Петлюрі.

Владика Архиєпископ Мстислав склав візиту Владиці Митрополитові Ніканорові, і при цій нагоді відбулася Нарада, на якій були також присутні Адміністратор Церкви в Британії о. Протопресвітер С. Молчанівський і Адміністратор Церкви у Франції о. Протопресвітер В. Вишневський. — обидва в юрисдикції Митрополита Ніканора, і суддя І. Іножарський член Вищої Ради Митрополії Церкви в юрисдикції Митрополита Ніканора.

Узгіднення спільних формальних ознак Молитовної і Евхаристичної Єдности Церков

Комунікат, між іншим, подає таку інформацію:

"... **Заслуговує на особливу увагу рішення: в Богослужбовій практиці обох Церков користуватися однаковими Богослужбовими текстами, за спільним узгідненням їх, що є одною з ознак Молитовної й Євхаристичної Єдности між Церквами".**

Тісно єднатись навколо своїх Церков

У Комунікаті сказано також:

"Нарада звертається з закликом до всіх Православних Українців у вільному світі припинити ворожнечу між собою на церковно-релігійному відтинку і тісно єднатись навколо своїх Церков: Української Православної Автокефальної Церкви на еміграції, Української Православної Церкви в США, і Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які являють собою єдину Українську Церкву, що стоїть на ґрунті цілковитої незалежности від жодних чужосторонніх чинників (засада Автокефалії), пошани давніх українських традицій і визнання Канонів Вселенської Церкви".

Цитовані тут витяги Комунікату подані за текстом Комунікату, що опублікований в органі Української Православної Церкви в ЗДА "Українське Православне Слово" (за січень 1960 рік).

ПРО НАС І ПРО НАШЕ РІЗДВО

Англомовна преса в Канаді цього року широко й тепло відзначила українське святкування Різдва. Докладніше були описані чудові українські Різдвяні звичаї і їхне велике релігійне та національно-культурне значення. Зокрема ж подано докладніші інформації, що Українське Різдво конечно святкується за "старим", Юліянським календарем (6 січня), бо це невідлучна частина Українського Різдва, і разом незмінно зберігається той час святкування з найдавніших часів усієї Церкви Христової, коли всі християни світу також у цей день святкували Різдво.

Радіостанція СіБіСі з Вінніпегу 6-го січня ц. р. поінформувала своїх слухачів, що **"лише 200 років минуло з того часу, як в Англії перейшли, з комерційних причин, з Юліянського календаря на Григоріянський"** (т. зв. "новий стиль", який українці називають "латинським").

Понад півмільйона українців будуть святкувати в день 6-го січня

Навіть преса менших місцевостей більше уваги присвятила Українському Різдву. Типовим цього прикладом стаття п. н. "Цього вечора Свят-Вечір 6-го січня - для багатьох" у часописі "Брентфорд Експозитор", в якій сказано, що в Канаді "півмільйона українців будуть святкувати в день 6-го січня" своє Різдво.

Велике і "Мале Різдво"

Цікаву, ба важливу інформацію подає "Брентфорд Експозитор": "Інші етнічні групи також відзначують день 6-го січня. **Польські родини далі тримають ялинку і всі інші оздоби у своїх домах. Хоч вони визнають Днем Різдва 25 грудня, то день 6-го січня в них відомий як "Мале Різдво".**

Цей факт має історичне значення, але сумне для українців: тут на наших очах видно, як Українське Різдво в деякої частини українців уже поменшилося до "Малого Різдва" (такого в українського народу ніколи не було й нема!), а з "Малого Різдва" далі поменшиться в брак Українського Різдва взагалі. Це деяке число українців католиків, перейшовши на латинський день святкування Різдва (25 грудня), тим самим стали святкувати з поляками, і їх за поляків уважають. Своє Українське Різдво вони ще не зовсім забули, отже згадують і його згідно з Українським Церковним Календарем, але вже лише трохи — під неймовірною, нечуваною досі назвою: "Мале Різдво".

АРХИЄП. ЄВРЕЇНОВ ПОМЕР

Під кінець 1959 року помер у Римі російський греко-католицький архиєпископ Александер Євреїнов. Минулого року російські єпископи в Римі Євреїнов і Мелетієв з участю архиєпископа українців греко-католиків у Західній Европі Івана Бучка висвятили в Римі нового російського греко-католицького єпископа Каткова.

НАГІНКА НА „ІСТОРІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

В. Державин помістив у журналі "Визвольний Шлях" (Лондон, Англія) за жовтень 1959 р. статтю п. н. "Тенденційна Історія Церкви". У цій статті він критикує працю проф. І. Власовського "Історія Української Православної Церкви" (Видання Української Православної Церкви в ЗДА). Свою критику В. Державин зосередив головно на першому томі згаданої праці проф. І. Власовського, що видана в англійському перекладі.

Щоб познайомитися з тим становищем, з якого п. В. Державин критикує згадану працю проф. І. Власовського і побачити спосіб цієї критики, наведемо тут цитати із статті п. В. Державина.

Він пише про "Історію Української Православної Церкви" проф. І. Власовського:

"Ця праця, що претендує на науковий характер, вже вийшла українською мовою повністю, в 4-ох томах, але ми обмежимося тут розглядом першого тому, як особливо некорисного для українського церковного — та й цілого духового — життя на еміґрації і подвійно небезпечного в англійському перекладі, в напрямку компромітування українського імени та української історичної науки перед англомовним читацтвом (підкреслення ред. "Вістника").

Наш дуже видатний історик, бл. п. проф. Дмитро Дорошенко твердив колись в одній із своїх найавторитетніших і найменш дбиким оспорюваних праць: "Хоча Українська Православна Церква внаслідувала від своєї візантійської метрополії неґативне відношення но "латинства", але не українському ґрунті цей неґативізм не придбав різких форм з тої причини, що він не виріс органічно, а був прищеплений штучно..." "Тому в старій Україні не було й спеціяльної ворожнечі до церковної унії, цебто до злуки з Церквою Римською" ("Православна Церква в минулому й сучасному житті українського народу", 1940, ст. 27).

Проте п. І. Власовський додержується якраз протилежної думки; він пише: "Від найдавніших часів українські православні віруючі мали вкрай неприязні погляди на католицтво й католиків".

В. Державин твердить, що в праці проф. І. Власовського є "іґнорування фундаментальних, але нелюбих авторові, дотичних наукових праць останніх років", - і тут п. Державин згадує сучасних католицьких авторів, як Петро Ісаїв, о. Ісидор Нагаєвський та о. Іриней Назарко.

В. Державин у висновку ось що пише про працю проф. Власовського: "... перед такими основними рисами наукової публікації слід перестерігати як українського, так і англомовного читача якнайвиразніше'.

***

Стиль статті В. Державина і її мета — це мілка й криклива нагінка на "Історію Української Православної Церкви" проф. І. Власовського. Мовляв: пишіть і говоріть всюди і по-українському, і по-англійському проти праці проф. Власовського! Кричіть голосно, остерігайте! Гукайте на всі гласи, що через "Історію Української Православної Церкви" Україна гине! І англомовні нації остерігайте перед працею проф. Власовського; бо коли вони прочитають, що Україна ніколи не була, не є і бути не хоче в римському ярмі, то відразу запалають ненавистю до української справи! Зненавидять Україну протестантські держави: Британія, Злучені Держави Америки, Австралія, Швеція, Норвеґія, велика більшість Канади, велика більшість Німеччини й Швайцарії та Голяндії, буддійська Індія, ісламська Туреччина, всі магометанські арабські держави й Пакістан, і т. д. і т. д., — всі вони Україну зненавидять, що не хотіла й не хоче Римові піддатися!

Отже трубіть і горлайте на всі сторони світу, що хоч Україна прийняла Християнство з Греції і завжди була та досі є православною, але разом з тим вона завжди хотіла й хоче піддатися Римові, — от це була б велика мудрість, великий розум історика перед усім світом! І "логіка" тут буде, і "здоровий розсудок", і "слава" українській науці! Та ж світ ахнув би з дива, що такі історики витворили собі в хворій уяві якихсь "православних католиків"! Та ж тут і неписьменні спитали б: То чому ж українці прийняли православну релігію і так твердо її трималися й тримаються, коли вони "бажали унії" з Римом? Що ж історик на це відповів би? Сказав би: Це такі "штуки маґічні"!

Наш народ вважає себе православним тому, бо сам не здає собі справи з того, що він прагне бути католицьким; він не усвідомив собі того, що в ньому було і є хотіння бути католицьким. Оце така "штука маґічна"!

В. Державин уважає за "тенденційну", отже за "ненаукову", працю проф. Власовського тому, що проф Власовський не став по стороні таких пропаґаторів Католицької Акції, як П. Ісаїв, Назарко, Нагаєвський ... Чи не ясно, чого п. Державин хоче? Це нагадує байку: вовки радили ягняті, щоб воно, обороняючись на суді перед вовками, взяло собі за свідків тих же вовків! І п. Державин від проф. Власовського вимагає, щоб він, обороняючи історію України перед католицьким фальшуванням, узяв собі до помочі Ісаєва, Назарка, Нагаєвського,— ну, можна б ще й проф. М. Чубатого додати! Тоді "Історія Української Православної Церкви" вийшла б така, як в "Енциклопедії Українознавства" Наукового Товариства ім. Шевченка в Сарсель (Франція)...

*

Професор Михайло Возняк хоч і був греко-католик, але коли він перш за все служив правді, не був чужим аґентом, то про релігійну справу в княжій Україні він писав те саме, що й проф. Власовський, - бо ж інакше писати не можна, коли пишеться про це, що було в дійсності. Проф. М. Возняк так пише про взаємовідносини України з католицьким світом у перших століттях Християнства в Україні, а також у пізніших часах:

"На Україні повстали оселі західних купців: німців, поляків і угрів, а слідом за ними повстали й латинські костели. Купецькі виправи виряжалися до Києва, що своїм багатством і величністю перевищав чеодно з найвеличніших міст Европи. Київ був головним торговельним ринком, де легко можна було забезпечитися продуктами далекого Сходу. Польща була відома тоді на Заході головно тому, що через неї йшов торговельний шлях на Україну. Монах Теодосій нарікав у половині XII в., що вся українська земля наповнилася латинською вірою (латинянами-купцями — П. С.). Все таки до тої хвилі, коли західні українські землі, й опісля інші, попали в польську неволю, зносини з Римом не виявилися реальним впливом на Україні. Навіть коронація Романового сина Данила на короля в Дорогичині 1253 р., довершена двома делеґованими папою Інокентієм IV єпископами, веронеським і камінським, не змінили нічого у відносинах української церкви до римського християнства, як і всі надії роздобути цим робом поміч проти татар принесли йому повне розчарування" (Мих. Возняк, Історія української літератури, т. І., Львів, 1920 р., стор. 68).

Так стверджували правду навіть ті українські учені, які були греко-католики, як ось М. Возняк, бо вони дійсно були учені, і служили правді, а не римській пропаґанді. А нині під фірмою науки почали подвизатися безсовісні аґітатори. А цим вони певно поваги українській науці не принесуть в очах англомовних читачів.

Нехай п. Державин не боїться, що "Історія Української Православної Церкви" проф. І. Власовського, — праця, яка потверджена документами й фактами історії та основана на засадах строгої логіки, і яка служить абсолютній правді, і яка стверджує, що Україна від самих початків прийняття Християнства була і є православною, а католицькою ніколи не була, бути не хотіла й не хоче, — нехай п. Державин не лякається, що все це принесе "шкоду" українській справі внутрі і на міжнародній арені. Що ця праця проф. Власовського вбиває осикового клина в фальшиву католицьку пропаґанду у світі про релігійну справу в Україні, і що вона тим шкодить загарбницькій політиці Риму, — то це дійсно факт, і тому католицька пропаґанда так зажерто на "Історію Української Православної Церкви" проф. І. Власовського накидається.

Можемо п. Державина з усією певністю заспокоїти, що в очах політичних і наукових рішальних чинників англомовних народів українська справа ніяк не програє через те, що Україна не була і не є католицька. Певно відстала середньовічна убога Еспанія із своїм католицьким диктатором Франком, воліла б бачити Україну в римському ярмі. Але значення Франка в міжнародній політиці таке, як пятого колеса у возі.

Католицькі аґітатори схожі на людину, яка стає на залізному шляху, і хоче своїм "маґічним" криком зірвати потяга з його рейок, однак потяга вона не зірве, а він її неминуче переїде, і піде своїм шляхом.

П. Скаржевський.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА НЕДОПУСТИЛА ДО НУДИЗМУ В ГРЕЦІЇ

Внаслідок протесту Православної Церкви в Греції уряд цієї країни не дозволив на оснування французького клюбу нудистів (місце, де збираються голі люди) в Лютракі біля Коринту.

Синод Православної Церкви в Греції у спеціяльному Посланні закликає жінок, щоб вони вдягалися, особливо ж коли йдуть до церкви в пристойну одежу, яка б не була розрахована на "провокування мужчин".

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

6

Наради 5-го Собору

Після конференцій наради Собору почалися 20-го липня після Служби Божої й обіду пополудні. До президії були вибрані о. В. Слюзар як предсідник та пром. Гаврило Слінченко як місто-предсідник. Секретарювали свящ. М. Подольський і пром. Василь Буряник. А Владика був почесним головою Собору.

Звіти делеґатів показували, що парафії гарно розвиваються, на твердім ґрунті стоять, але є одна недостача — замало священиків. Деякі громади мусять вдоволятися одним Богослуженням на місяць, або і ще менше, коли повинні б мати на місяць хоч дві Богослуження. Але люди і тим вдоволяються ждучи кращих часів.

Після того Владика згадав про стан Української Православної Церкви в Америці. Коли він там прибув, то було 6 священиків, а тепер є 20 А згадавши що українці добиваються своєї держави, він додав, що релігія, чи Церква є завсігди конечною для народу, чи він має свою державу, чи не має. А Українська Церква, як Божа, як моральна інституція, є народною інституцією взагалі.

Дальше о. Савчук говорить про розвій Церкви і здобутки, які наша Церква мала від послідного собору (1924р.) дотепер. Дуже важним було, що вона дістала вже свого українського єпископа. Минулий Собор поставив нашу Церкву на твердий український ґрунт, отже її розвій ще більше запевнений. Дальше —від послідного Собору дотепер наша Церква здобула шість нових священиків. Церква також поширила свою діяльність на Східну Канаду. Закликав рівнож до поставлення рішення про здобуття Доміняльного Чартеру щоби наша Церква мала тут леґальне (правне) забезпечення.

***

Другого дня Собору Свистун виголосив реферат про Українське Греко-Православне Брацтво в Канаді, і порівнуючи його з давними Брацтвами Української Православної Церкви, намічував яка праця стоїть до виконання перед тутешним Брацтвом.

Дальше мав говорити Михайло Стечишин, але що він мусів конче відїхати додому, то за него говорив Свистун.

Він зреферував справу доміняльного чартеру і пояснив подрібно чого нашій Церкві ще треба.

Щоби наша Церква могла мати леґальний ґрунт, то мусить мати доміняльний, отже всеканадійський чартер. В чартері має бути зазначено хто ми є, до кого належимо, як єпископа вибираємо та ще дещо.

Знов же в справі церковних маетків мусить бути ще провінціяльний чартер на кожну провінцію, бо доміняльний (всеканадійський) чартер не має ніяких звязків з майном. В провінціяльнім чартері можна зазначити що церковне майно належить виключно до громади.

Отже справа чартерів була тепер всім ясною.

*

Після Свистунового реферату приступлено до вибору членів Консисторії, отже були вибрані: свящ. С. В. Савчук як голова, свящ. В. Кудрик місто-голова, свящ. П. Самець і Вол. Слюзар, члени.

Зо світських були вибрані до Консисторії: Мих. Стечишин, Ф. Т. Гаврилюк та Н. Харук.

До Церковного Брацтва вибрані: В. Свистун, Ю. Стечишин, Ізидор Новосад, Семен Михайлюк і Дмитро Баєр.

Дальше о. Савчук обговорював справу дієцезіяльного фонду, та справу "Православного Вістника". Він пояснив що для того, щоби "Вістник" міг сповняти свою задачу як слід, треба його видавати бодай два рази в місяць. Розумієсь що на те треба буде більше фондів, отже делеґати на поміч "Вістникові" зложили зараз 125 дол. готівкою, а 28 дол. деклярацією, так разом 153 доляри.

Ще був реферат свящ. В. Кудрика на тему: "Релігія — підстава здоровля нації", та реф. гром. Мир. Стечишина на тему: "Наша Церква і просвітно-культурна робота".

**

Головніші справи, які на 5-ім Соборі вирішено, були:

1. Справа здобуття церковного чартеру, і кожна громада на покриття коштів звязаних з чартером повинна дати найменше 10 долярів.

2. Поручаєсь організувати по громадах місцеві Брацтва і Сестрицтва.

3. Рішено щоби при найблищій нагоді почати видавати "Православний Вістник" два рази на місяць і складати пожертви на збільшення "Вістника".

4. Слідуючий Собор має відбутися 1930 року, а вже дальші Собори мають відбуватися що 5 літ. Коли б же була потреба, то сама Консисторія за порозумінням з Брацтвом може скликати Надзвичайний Собор, або на домагання громад, коли одна третина заявиться за Собором.

Тут треба ще додати що з кінцем 1927 р. назву "Православного Вістника" скорочено на "Вістник" і від початку 1928 р. "Вістник" видавався вже два рази місячно. Тоді вже було більше місця для обговорення церковних справ. Та хоч "Вістник" видавав "Український Голос" своїм коштом щоби допомогти церковній справі, однакож заряд "Укр. Голосу" ані редактора для "Вістника" не назначував, ані не мішався до того що в "Вістнику" писалося. Все те належало до Консисторії.

(Д. б.)

"СВОБОДА ПРЕСИ В СВІТЛІ ЗАКОНІВ", І ГОЛОС ПАПИ

Щоденник "Винніпеґ Трибюн" (2. 1. 1960), пише, що правники Італії на крайовому з'їзді обговорювали питання "свободи преси в світлі законів".

З цього приводу папа Іван 23-ій наказав католикам, щоб вони "не повинні купувати, ані навіть називати по імені недоброї преси", — а такою пресою є ця, що "чинить перешкоди релігії і моральности".

Як відомо, Католицька Церква вважає папу непомильним не лише у вирішуванні справ віри, але й також моралі.

ЦЕРКВИ ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ

Світова Рада Церков (71 протестантських віроісповідань і деякі з Православних Церков, з Царгородською включно) під кінець половини січня ц. р. видала у своїй централі в Женеві заяву з осудженням антисемітизму.

У цьому ж часі Ватиканське радіо заявило, що останні виступи під знаком гітлерівської свастики проти жидів у різних країнах — це велика небезпека для світу.

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю. Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень) Заупокійні Богослуження та в будних Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

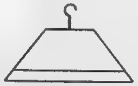

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„ВІСТНИК“
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОЛИ КОЛЯДИ ЗАМОВКЛИ . . .

Минуло пару тижнів з того часу, як ми святкували **Українське Різдво.** Коли ці наші співгромадяни в Канаді, які святкували Різдво за латинським стилем, своє Різдво вже відсвяткували, і в них почався будень, то цей сірий будень згодом був освітлений Українським Різдвом, що святкується двома тижнями пізніше за латинське.

В англомовній пресі писалося про Українське Різдво, говорилося по радіо, передавалося по телевізії; ті наші співгромадяни в Канаді, які святкують за латинським стилем, інформували своїх людей про Українське Різдво; інформували, і висказували радість, що в Канаді є різноманітність релігійних обрядів, і це також має велике значення для культурного збагачення Канади. Українці ж своїм Різдвом дійсно збагачують духове життя й переживання значної частини загалу. Із боку своїх співгромадян латинського, нового стилю отримували всекрайового масштабу поздоровлення по радіо й телевізії. Багато хто спеціяльно для цієї нагоди навчився українського Різдвяного поздоровлення "Христос Рождається — Славіте!" — щоб привітати нас з нашим Різдвом, щоб ушанувати нас, щоб скласти нам признання за створення і зберігання такого величного Різдвяного обряду. Деякі англомовні фірми зробили українцям милу несподіванку, і надали для своїх покупців програми українських колядок по радіо.

Коли в сірі будні впродовж цілого круглого року в усій країні, "від моря до моря", може лиш рідко коли в якому місці згадуватися українська справа і так часто не на нашу користь! — то цей один раз на рік, на Українське Різдво, по всій Канаді святкуються Українські Дні, — дні величні, дні урочисті, коли з нами справді і щиро числяться — це ж бо ніяка "політика", а це Свято це Божественні Дні! І імя українське при тому всюди велично, в пошані лунає

І від моря до моря по всій крайовій сітці по радіо урочисто співають хори з українських православних святинь, наш Архипастир — Митрополит Слово Божественне голосить, проповідують наші священики. Тут і чує вся Канада **українське** слово, і чує наші на ввесь світ славні **колядн.**

*

І ось Українське Різдво вже минуло коляди замовкли . . . А коли коляди замовкли, є нагода, і є конечна потреба заговорити, — заговорити вже "по-буденному".

Ще на Свят-Вечір дехто один одному говорив на вухо, "довірочно": "У нас є такі, що вже Різдво відсвяткували разом з латинським". "Як то так? **Таки дійсно святкували: мали Кутю й колядували на латинське Різдво, коли ще не було Українського Різдва?!" "Так! Вони так учинили! Були такі!"**

Що ж на це сказати? Горе їм, і горе нам з ними! Перш за все — це брак культури! Це брак моральних засад! Як же дехто може говорити своїм співгромадянам, що він святкує "Українське Різдво" під час латинського, коли це не правда! Він же свідомо обманює їх! Або несвідомо в оману вводить! Не є **Українським** Різдво, коли хто святкує в час латинського Різдва! **Українськість** Різдва полягає не в тому, що святкують "канадійці **українського** походження"; **українськість** Різдва полягає в **українських ознаках** Різдвяних **обрядів:** Кутя, коляди, традиційні страви і т. д., а конечною частиною **української обрядовости** є також наш **український стиль часу святкування,** інший час від латинського.

Хто святкує Різдво в часі латинського, той не зберігає найважнішої ознаки **Українського Різдва,** отже він не святкує Українського Різдва. А коли вже він Різдво відсвяткував за латинським ("новим") стилем, після того, коли наші співгромадяни латинського стилю поздоровляють українців на **Українське** Різдво, то те поздоровлення вже не відноситься до тих одиниць, що втікли від Українського Різдва, — вони не можуть брати на свою адресу тих поздоровлень. Вони по-латинському Різдво відсвяткували, й ніхто їх тоді з Українським Різдвом не поздоровляв.

А коли б так — від чого нехай охоронить нас Бог! — усі українці перестали святкувати Різдво в наші традиційні предківські дні, і святкували по-латинському, то тоді не помогли б ні коляди, ні Кутя, — тоді вже ніхто у світі окремо не говорив би про **Українське Різдво,** бо не було б потреби; не було б **Українського Різдва.** Тоді в ці дні, в які тепер святкуємо своє Різдво, не голосилося б імя **українське** по всій Канаді. А це був би смертельний удар по нас, завданий самим собі, це було б національно-релігійне і національно-культурне самогубство! Нащо? З яких причин? В імя чого?!

*

"Нема часу"? Знаємо людей, які фізично працюють цілий день допізна на Свят-Вечір. Уже темно, як вони вертаються з роботи, по дорозі купують ялинку, вдома миються, будять маленьких дітей, які вже трохи проспалися, спільно вбирають ялинку, моляться, згадують предків своїх, споживають Святу Вечерю і колядують. Це триває годину-дві, і на це є час, але в них було **Українське Різдво.** Пару годин, і вони зберігають це джерело, в якому зберігається вся тайна нашого **українського** духа

Це не правда, що нема часу, чи нема можливости святкувати **Українського Різдва!** І коли хто Українського Різдва не святкує, то одинокою причиною, первною й останньою причиною цього є лише і тільки це, що такі одиниці чи групи свідомо втікають, дезиртерують від українського народу, і других, несвідомих до того намовляють.

Це є те, що треба сказати декому після того, коли вже коляди замовкли по Українському Різдві, — сказати "до слуху", сказати ясною, простою, твердою і щирою мовою, сказати "по-буденному".

ОГОЛОШЕННЯ

Вийшов з друку IV-ий Збірник "В Обороні Віри" — видання Українського Православного Братства св. Володимира в Торонті, Онт., Канада. У Збірнику цікаві праці видатних авторів та подані матеріяли про життя та історію Православної Церкви у вільному світі.

Зміст Збірника такий:

Віра в Бога в дохристиянські часи й Християнство.

Минуле Болгарії й Болгарська схизма.

Католицькі Вселенські Собори до Реформації.

Видання журналу УАПЦ "Церква й Життя".

Український Християнський Рух, його ґенеза й завдання.

Православне село Гриньки і його католицьке населення.

Надзвичайний Собор УГПЦК.

Влаштування 75-ліття І. Ф. Власовського.

З діяльности Свято-Володимирського Братства в Торонто..

Книга видана на гарному папері, розміром — вісімка, стор. 153, коштує з пересилкою ОДИН доляр.

Замовлення слати на таку адресу:

Ukrainian Orthodox Brotherhood
of St. Vladimir,
404 Bathurst St., Toronto, Canada.

АРХИЄП. МСТИСЛАВ УЗЯВ УЧАСТЬ У ПОХОРОНІ ГЕН. ГРЕКОВА

Виконавчий Орган Української Національної Ради у своєму приміщенні в Мюнхені 7-го грудня 1959 р. влаштував прийняття на честь Владики Архиєпископа Мстислава, який прибув до Европи на Похорон бл. п. Ольги Петлюри в Парижі.

З Мюнхену Архиєп. Мстислав того ж дня виїхав до Відня, щоб узяти участь у Похороні бл. п. генерала Олександра Грекова бувшого міністра військових справ Української Народньої Республіки та коменданта Української Галицької Армії.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в даним місяці.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba; Canada.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Чи Володимир був католиком

Латинізатори зговорюють в греко-католиків, що вже Володимир Великий прийняв Католицьку віру, отже був католиком і підданим папи. Але така балачка є дуренням народу. Брехнею.

Хто знає Церковну Історію, то запитає: **"А яка віра була тоді в Римі, та чи взагалі була там якась християнська віра?"**

Десяте століття, коли Володимир прийняв християнство, то найбільше чорне, найбільше безбожне століття в Римській Церкві. Самі католицькі історики (прим. Бароній) кажуть, що таким воно було.

В 10-ім столітті було аж 24 чи 25 папів, отже на кожного припадає 4 роки. Чому ж вони так скоро зникали?

Тоді в Римській Церкві були багаті графині, розпустниці, — Теодора, та її дочки — Теодора і Мароція, і вони саджали на папський престіл своїх любовників, та незаконних дітей, отже вони правили Католицькою Церквою, значить і Володимиром. Мали б чим українці тішитися.

Отже яка віра була тоді в Римській Церкві? Папський історик, Бароній, під 912 роком записав в Церковних Річниках:

"Яким тоді було лице Римської Церкви? Найбільше огидне. Коли всесильні і найбрудніші проститутки правили в Римі; яких волею змінялися епископські стільці і роздавалися епископства; а страшне було, що вони напихали своїх любимців на папський престіл".

В іншім місці каже Бароній, що "папи були звірюками, людьми найогиднішого життя. . ."

А греко-католикам треба все те знати, тоді не дадуться дурити римським прислужникам. Тоді вони тих прислужників запитають: "Від кого тоді Володимир був залежний, — від папів, чи від тих проституток?

Отже греко-католикам треба самим знати Історію Римської Церкви. Тоді не дадуться вони баламутити, бо будуть мати свій власний розум. Будуть знати, що Володимир не приняв католицької римської віри. А коли вона римська, то не була християнська.

Латинізаційний наступ в Галичині

Полякам і Римові ходило про те, щоби українську Галичину златинщити і спольщити.

Шептицький спроваджує до Галичини бельгійських Редемптористів й обдаровує їх маєтками.

Шептицький на тайних нарадах з другими епископами 1920 р. рішає, що треба в Галичині заводити целібат, і папа ту постанову затверджує.

Папа конкордатом дає гр. кат. Церкву в руки полякам, українців про те не питаючи. І на протести проти целібату не зважає.

Папа ставить на Лемківщині епископом Масцюха, відомого москвофіла, що вірно і полякам прислугувався, і за яким були кримінальні злочини.

Шептицький забороняє гр. кат. священикам щобудь писати в газетах без його дозволу, отже руки їм связує, коли польські ксьондзи могли писати, що хочуть.

Чотири гр. кат. священики відправляли в польських костелах у Львові, певно за постановою Шептицького, очевидно щоби греко-католиків до костелів затягати.

Шептицький не оборонює жонатих гр. кат. священиків, коли целебси їх плюгавлять. . .

І таке на цілій лінії. Чи знають про те греко-католики?

Як папа греко-католиків любить

Папські прислужники клепчуть греко-католикам як папи їх обороняли перед поляками, бо папи українців "дуже люблять". А темні люди тим тішилися. Та гляньмо на факти.

В 1925 р. поїхало кількадесять греко-католиків до Риму, щоби розказати папі, що з ними поляки виробляють. Але сталося, **що папа гр. кат. делеґації не приняв,** отже з нею не говорив, — хоч принимав польських студентів, принимав представників польського пресового бюра і передав благословення польським газетам. Про те писав гр. кат. священик Костельник.

Другий примір. . . В 1926 р. відбувся в Шікаґо Евхаристичний Конґрес, і туди папа передав полякам привіт через кардинала Бонцана, і виголошуючи той привіт Бонцано сказав:

"Папа приказав мені запевнити вас (поляків), що для него дуже близькі усі поляки. Ви так само дорогі папі, як його рідний нарід. . ."

Але для греко-католиків привіту не було. І коли тут співав гр. кат. хор, то польський кцьондз заборонив йому спів докінчити.

Третий примір. — В 1929 р. поїхало до Риму гр. кат. паломництво з чолобитнею. А що в Римі в т. з. "Українській Колеґії" були українські студенти, то тих студентів з Риму вивезли, щоби їм паломники не розказували, що поляки з українцями виробляють.

І ще не все, — бо з Колеґії вивезли також священичі ризи, щоби прибувші гр. кат. духовні не правили в Римі свого Богослуження.

Коли б все те греко-католики знали, то чи поважали б вони Рим і папу і величалися тим, що вони католики? Але їх непрошені опікуни пильно дбають, щоби греко-католики того не знали.

80% КАТАСТРОФ ЧЕРЕЗ ПИЯЦТВО

Офіційні чинники м. Вінніпеґу під кінець 1959 року поінформували, що 80 відсотків усіх автомобільних катастроф у Манітобі, — а мабуть і в усій Канаді та ЗДА — цілістю або частково спричинюються пяними чи підпитими шоферами.

Досить навіть півчарки горілки, щоб утратити докладність контролі над собою. Найгірша небезпека там, де пяний чи підхмелений водій авта має себе за тверезого.

ВОЛІЮТЬ НЕ ЗНАТИ ПРАВДИ ПРО СВОЮ НЕДУГУ

Лікарі кажуть, що одною з причин, через яку деякі люди занедбують своє здоров'я — це страх, щоб лікар не відкрив у них поважної недуги; вони воліють не знати цього.

СУМНІ ЗАУВАГИ ДО ЗГАДОК ПРО СУМНУ ПОДІЮ

(До справи руйнування церков на Холмщині й Підляшші)

У грудні 1959 року сповнилося двадцять років з того часу, як закінчилася в Польщі (1939 р.) акція, почата 1938 року — повне нищення Католицькою Акцією в Польщі українських православних церков, незаконно проданих Ватиканом Польщі.

Деякі органи ще й тепер пригадують з цього приводу статтю в американській "Свободі" (2-го червня 1959 р.), в якій, між іншим, сказано: "Оскільки нам відомо, про руйнування церков на наших західних окраїнах нічого не писалось. Одна лише брошурка Б. Жукова про руйнування церков на Холмщині й Підляшші вийшла в 1942 році в Кракові, але її вже тяжко розшукати".

Дехто з цього приводу завважує гірко: "Так пишеться історія українського народу під окупантами!" На ці нарікання слід відповісти: Ще ніхто й ніде нечув, щоб можна було надіятися на писання взагалі, чи писання правдивої історії поневоленого народу — під окупантами. Чого ж від окупантів сподіватися? Але диво, що у вільному світі друкується масу всяких речей, а про мучеництво Холмщини й Підляшшя забули! Чи ж справді чекають, щоб окупант ласкаво поміг писати й видавати?

"Свобода" правильно написала з застереженням: "Оскільки нам відомо", — бо, як виходить, "Свободі", може силою випадку, таки дійсно не відомо, що у справі Холмщини й Підляшшя написано не лише в брошурі Жукова (1942 р. в Кракові), — бо ж тут недалеко, під боком, у календарі "Рідна Нива" на 1958 рік Консисторії УГП Церкви в Канаді поміщена обширна стаття-розвідка про руйнування церков на Холмщині й Підляшші, — там є багато таких документів у цій справі, що їх немає в брошурі Жукова, виданій Видавництвом у Кракові, що його контролювали католики, а це вже напевно перешкоджало писати всю правду про нищення Католицькою Акцією в Польщі українських православних церков.

При теперішньому згадуванні 20-ліття нищення українських церков не слід змішувати церков греко-католицьких, бо ці церкви католики-латинники в Польщі у згоді з латинським Єпископатом почали нищити (тільки в деяких місцях) уже по 2-ій світовій війні.

ЧОМУ ЗРОСТАЄ БЮРОКРАТІЯ

Від 1938 року по 1960 рік населення Канади збільшилося на 55 відсотків, а за той час число урядовців зросло на 309 відсотків.

Чому відсоток урядовців так сильно збільшується? Тому, що 1938 р. не було старечої пенсії, допомоги для родин, шпитального обезпечення, підтримки для фармерства, обезпечення від безробіття і т. д., а тепер ці інституції вже є, і тому збільшується число урядовців.

МИТР. АРСЕНЬЄ ЗВІЛЬНЕНИЙ З ВЯЗНИЦІ

Православний Митрополит Арсеньє в Югославії на Різдво 1959 р. був звільнений з в'язниці. Він був засуджений комуністичним урядом Тіта на 11 років під замітом "протиурядової діяльности". Митр. Арсеньє дуже хворий; йому 70 р.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

(Продовження)

Новий Рік і Вечера

Хоч на Новий Рік відправляли лише дяки, але майже всі люди вийшлися. І співалися ще коляди, бо коляди співаються навіть до Йордану. Було, що давно Йордан і Різдво святкували одного дня, аж пізніше їх розділено. Але в церкві Богослуження затрималося на Йордан те саме, що і на Різдво, хиба з тою різницею, на Йордан святять воду. Але перед Йорданом є Йорданський Святий Вечер подібний до Різдвяного.

Коли скінчилося Богослуження і коляди, то Павло говорить зібраним:

— Вам буде нині несподіванка і не вгадаете яка. . . Наші співаки і співачки по обіді виберуться до вас сіяти, бо ж нині наш Новий Рік. Але то не мій плян, - співаки самі таке видумали. Коли такий український звичай був в старім краю, то не треба його і тут залишати. А як вони будуть сіяти, то ви вже побачите. Та ще одно вам скажу: ті сівачі мені вже говорили, що вони не йдуть гроші збирати, їм про гроші не ходить, але щоби наш звичай виконати і щоби менші ваші діти запам'ятали, що на Новий Рік і вони можуть йти сіяти. Коли ж хтось з вас хотів би сівачам щось дати, то давайте найменше, а коли б і нічого не дали, то вони не образяться. І ще пригадую що вечером буде спільна громадська Різдвяна Вечера, то не-забудьте прибути.

І люди приймали таке повідомлення радо, бо цікаві були побачити як те сіяння буде виглядати. Все ж воно буде для них новиною.

***

І зараз пообідавши, почалися сівачі вибирати вдорогу. А як їм сіялося, то вони вже опісля оповідали, а люди казали, що їм дуже подобалося. Кажуть' 'Воно виглядало як мале представлення". Окремо ж міхоноші їм дуже подобалися, бо вони добре знали свої ролі і вміло поводилися.

Не минули сівачі і тих двох "відлюдків" і там їх неабияк приймали. Мусіли там сівачі сідати за стіл і бодай трошки зїсти того, що господині поставили.

Та і люди давали сівачам не найменше, — дехто менше, а дехто таки і більше, бо сівачі дуже гарно попісувалися.

І сівачі та сівачки вернулися додому дуже вдоволені. І дещо грошей зібрали, а найважніше, що людей вдоволили.

Різдвяна Вечера

Люди зібралися ще перед 6-ою годиною, а що вечера мала бути аж о 7-ій годині, то дяки ще Вечірню співали.

Як сама вечера виглядала, не треба говорити, бо виглядала так, як всюди подібні Вечері виглядають. Була кутя, риба, голубці, пільпеньки, та ще кілько всего другого. Навіть кулеша була, коли хто захотів би, припечена, чи присмажена, що чоловік нічого не робив би, а тільки їв би. Дуже смачна!

По вечері Павло мав промову. Згадав, як то в старім краю діти ходили сіяти. Ще дня нема, а вони вже починають по селі ходити, та кілько чути тоді діточого гамору. Коли сіють в сінях, то нішо, а коли зайдуть до хати, то понакидують зерна в муку, в горшки.

А коли вертаються з сіяння додому, то несуть повні торбини балабушків, паленичок, декотрі і книшики. І кілько втіхи. Старші б тим не тішилися, але дітям яка радість. Ніби скарб великий здобули. А вже вдома день, другий і третій перебирають ті балабушки, а в кожнім інший смак, бо інші руки пекли.

Так Павло пригадав старшим їх діточий вік, і видно було як деякі похитували головами і потакували.

А молодшим, що старого краю не бачили, також було інтересно все те чути, та уявляти собі, що воно дійсно було дуже інтересне.

***

Окремо Павло згадав тутешних сівачок і сівачів, та заявив, що то вони самі те сіяння надумали; а як вони сіяли то вже нехай люди скажуть. Коли добре сіяли, — казав він, — то в них певно будуть і добрі косарі, отже ви їх покличте. А сівачок покличте, щоби на городі помогли вам все зробити.

А закінчуючи промову, він сказав:

– Дехто думає, що молоді неспосібні до поважної праці, але самі бачите кілько доброго молоді тут зробили і роблять. Другі громади вам завидують. Ваша громада стала нині славною і вона може бути примiром для других громад. Так само і Городецька громада. А все те доброю працею ваших молодих синів і дочок. Які вони нині поважні, щирі і розважні. Багато вони доброго зробили і вам втіху та повагу здобули.

Дальше вже співалися коляди і закінчили гучним "На многі літа" всім тим, що принимали колядників і сівачів.

І люди розійшлися найбільше вдоволені.

(Далі буде)

ТАЄМНА "СТРАШНА ЗБРОЯ" СОВЕТСЬКОГО СОЮЗУ

У половині січня ц. р. Світом сколихнула вістка, що Советський Союз має нову "таємну страшну зброю".

У зв'язку з цим М. Хрущов заявив у Верховному Советі (ніби "парляменті") у Москві, що СССР зменшить кількість свого війська на одну третину, бо їх заступить та "нова зброя".

Учені на Заході більшістю схиляються до думки, що "нова зброя" Советського Союзу - це ніщо інше, як великої сили атомові бомби, що, випущені ракетами, летять до 6,000 миль і вдаряють у ціль з відхиленням 2-ох миль, що є покищо великою точністю. Учені Заходу вважають, що цю власне нову зброю більшовики випробовували на Тихому океані в січні ц. р.

Дехто думає, що найстрашнішим тут є те, що політики Заходу вже занадто схвильовані тією новою советською зброєю, і можуть показатися схильними йти на ще дальші уступки большевикам.

ХТО ПРОТИ ЖИДІВ, ТОЙ ПРОТИ ХРИСТА, ЗАЯВЛЯЄ ЛЮТЕРАНСЬКА ЦЕРКВА

Під наголовком **"Богозневажники безчестять імя Христа, природу"** щоденник "Виннипег Трибюн" (16. 1. 1960) опублікував таку інформацію:

"Ню Йорк. — Провідники Злученої Лютеранської Церкви в Америці приєднали свій голос до всіх християнських провідників, протестуючи проти антисемітських випадків, що почалися по всьому світі.

Священик д-р Ф. Еплінг Райнарц, секретар Злученої Лютеранської Церкви, у централі своєї Церкви видав заяву, в якій натаврував виступи проти жидівства, як виступи разом і проти Християнства.

Він сказав, що надією на спасіння християнина, головним огнищем його релігійности та джерелом її найвищого оправдання й авторитету є "жид: Ісус Христос", — і додав:

"Кожен виступ ненависництва проти цього народу, з якого походить наш Спаситель, я вважаю безчещенням Його імені й природи".

***

Лютеранська Церква має на увазі ось що: коли Христос — Бог зійшов на землю і втілився в людину, то прийняв на себе тіло жида, отже його тілесна природа є жидівська; і хто виступає проти жидів, то той тим самим виступає і проти тіла (природи) Христа.

З початком січня ц. р. протижидівські виступи почалися в містах Зах. Німеччини і майже одночасно в Англії, Данії, Франції, Італії, Америці, — на синагогах малювали гітлерівські свастики й кличем "Геть, жиди!" у Канаді такі випадки були в Торонті і в Монтреалі. Під кінець 2-го тижня в січні ці виступи майже припинились.

РИМ ДАЛІ БУДЕ СТАРАТИСЯ ПРИХИЛИТИ ДО СЕБЕ ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА

З Риму повідомили, що Католицька Церква далі буде старатися знайти "спільну мову" з Царгородським (Констянтинопільським) патріярхом з приводу плянованого на 1961 рік Світового Католицького Собору. Рим хоче позискати Царгородського патріярха для унії. Ця інформація подана в програмі "Ворлд Нюз енд Чирч Репортс" па радіо СіБіСі з Вінніпегу 17. 1. 1960 р.

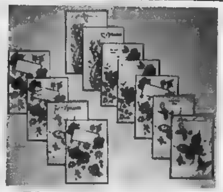

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Одинокою частиною того первісного Християнства, що незмінно несло з собою Апостольську традицію, і разом з тим не було поневолене ні магометанами, ні "хрестоносцями" Риму, залишилася за того часу Православна Церква в Україні з центром у Києві, що була в юрисдикції Константинопільської Патріярхії. Київ був тоді одиноким центром усього Православія на цілих кілька століть. Однак пізніше, коли татари знищили стару княжу велику Руську (Українську) імперію з центром у Києві, тоді центр Православія перенісся з Київським Митрополитом у Московщину. Москалі проголосили греків зрадниками Православія, тому що греки вислали були своїх делегатів на католицький Собор у Флоренції (1439) і там готові були признати "першенство" Римського папи над усією Християнською Церквою; греки готові були зробити це тому, щоб дістати від Риму збройну допомогу проти магометан-турків. Однак папі не вистачала ця готовість греків признати його своїм головою, — він вимагав від греків, щоб вони признали себе апостатами (відступниками від правдивої Віри), але греки на це не погодилися, і папа збройної допомоги проти турків їм не дав.

Церква в Московщині скоро зросла в силу — мірою зростання політичної потуги Московщини. Свідомість власної сили надхнула Московську Церкву ідеєю стати "Третім Римом", цебто найбільшою церковно—політичною силою в християнському світі. Як довго Рим був столицею Римської імперії, так довго столичні, Римські, архиєреї мали в Християнстві найбільше політичне значення. Згодом Римські імператори свою столицю з Риму перенесли в Констянтинопіль (Візантія), отже Рим та Римські архиєреї (папи) втратили своє політичне значення, а вже Констянтинопіль перебрав у спадку давніше значення Риму, тому то Констянтинопіль стали звати "Другим Римом", — а "Перший Рим" уже закінчив свою політичну ролю. А пізніше Московська Церква заявила, що й "Другий Рим" (Констянтинопіль) закінчив свою ролю, і що прийшла черга на "новий Рим", на "Третій Рим", як те місто, що йому належиться найбільше церковно-політичне значення в усьому Християнстві, а тим "Третім Римом" має бути Москва, — ось яка ідеологія стала виплекуватися в провідників Московської Церкви. Був Перший Рим (в Італії), а потім Другий Рим (Констянтинопіль), Третім Римом є Москва, а Четвертому Римові не бути! — це стало ідеологією Московської Церкви.

Теорія "Третього Риму"

Року 313-го імператор Римської імперії Констянтин Великий переміг у бою управителя східньої частини Римської імперії (території Візантії, Греції), які опинилися були під владою Риму. Таким чином Констянтин став імператором Сходу й Заходу імператором Римсько-Візантійської держави. Після своєї побіди над управителем території Сходу Констянтин в'їжджав у столицю імперії, в Рим, як побідник, однак римляни (тоді ще загалом ідолопоклонники) привітали Констянтина дуже холодно, вважаючи його прихильником Християнства. Констянтин Великий проголосив Меланським Едиктом Християнство законною, а це значить і державною релігією, а одночасно він будував у Греції собі нове столичне місто (Констянтинопіль), щоб туди перенести свою імперіську столицю з Риму (в Італії). Рим уже за Християнської ери ще пробув 329 років столицею Римської, а потім Римсько-Візантійської імперії, а разом з тим і неофіційною тодішньою ніби "столицею світу".

Коли ж Констянтин Великий переніс столицю імперії з Риму (в Італії) до Констянтинополя (Царгороду, — тепер у Турції: Істанбул), то він назвав Констянтинопіль "Новим Римом"; Рим в Італії так довго був столицею імперії, що поняття про "Рим" і "столицю" вже зливалися в одне. Отже окреслення Констянтинополя словами "Новий Рим" означало: "нова столиця імперії", цебто друга в часовому порядку столиця держави. Звідси поняття про "Новий Рим" рівняється поняттю про "Другий Рим". Рим в Італії був першим щодо важности в історично-часовому порядку, — найперше Рим в Італії був столицею імперії; але той "Перший Рим" (італійський) перестав для імперії існувати як столиця, і став підрядним містом, а черговою (новою, другою з черги) і разом єдиною столицею став Констянтинопіль, отже його назвали "Другим Римом", — бо "Перший Рим" (в Італії) перестав бути столицею імперії і "центром світу".

Ставши з 329 року столицею Візантійсько-Римської імперії і духовим центром цивілізованого людства, Констянтинопіль ("Другий Рим") автоматично став тоді також духовим і політичним центром Вселенської Християнської Церкви. За того часу було так: де була столиця імперії, там і був політичний центр Християнської Церкви, а це тим більше, коли християнський Візантійсько-Римський імператор був офіційним протектором Християнської Церкви, і затверджував Церковні Канони.

Хоч 395 року Візантійсько-Римська імперія ділиться на Східню й Західню, то однак Констянтинопіль за традицією по-старому залишається духово-політичним і престіжевим центром Вселенської Християнської Церкви, отже в церковно-політичному розумінні він далі залишається "Другим Римом". Однак турки напали на Візантійську імперію, і 1453 року здобули її столицю Констянтинопіль, і так упало церковно-політичне значення Констянтинополя, — упало значення його як "Другого Риму". Світове церковно-політичне значення "Першого Риму" (в Італії) впало ще в IV столітті по Нар. Хр., коли столиця Римсько-Візантійської імперії була з Риму (в Італії) перенесена до Констянтинополя в Греції (до "Другого Риму"). А світове церковно-політичне значення Констянтинополя ("Другого Риму") впало з 1453 роком, коли його здобули турки.

Тоді в Москві постала така ідея: **"Два Рими вже впали, третій** (Москва) **стоїть, а четвертому не бути".** Цебто Москва проголосила себе єдиним на ввесь християнський світ політично-церковним центром, — Москва проголосила себе духовим "провідником" усього християнського світу, і це своє "провідництво" поставила собі як світову місію: дати духовий провід світові.

Тепер час до часу українські науковці й публіцисти залюбки цікавляться справою претенсій Москви на "Третій Рим". Але загалом досить мало згадується про це, яким чином зродилася теорія про Москву як "Третій Рим". Звичайно, вважаючи себе "Третім Римом", Москва розуміє під цим Православний Третій Рим. Для тих, хто непознайомлений з цією справою, це може бути несподіванка, що теорія Москви як "Третього Риму" постала не в Москві, а в Римі.

Коли турки напали на Візантію, то по її упадку Візантійський наслідник імператорського престолу Фома Палеолог з дочкою Софією опинилися на еміграції в Римі. Папою тоді був Павло II, і він вирішив за допомогою Софії Палеолог навернути Москву на католицтво, а з нею і ввесь слов'янський Схід піддати Римові. Софію старалися в Римі виховувати в католицькому дусі, і вияснювали їй, що коли б вона вийшла замуж за володаря Московщини і з православія перевела його в католицтво, а з ним і всю Московщину та слов'янський Схід, то вона (Софія) таким чином виконала б велику світову місію, — місію Католицької Церкви; бо ж, мовляв, Московщина — молода держава, вона швидко зростає в силу, і колись стане великою світовою потугою на величезних просторах, отже цю силу конечно треба мати по стороні Риму.

Так молоду Софію в Римі переконали, яка велика політична майбутність чекає Москву на світовій арені. Софія була заохочена й собі причинитися до розросту тієї нової політичної християнської сили, якою має бути Москва, а тоді ця сила зможе побороти турецькі сили невірних (магометан), які зруйнували її батьківщину — пишну Візантію — цвітучий сад культури. Софія погодилася вийти замуж за великого князя Московського Івана III, а це сватання вміло провадив зручний дипломат кардинал Віссаріон.

У червні 1472 року племінницю Візантійського імператора Софію з Риму повезли в Москву, а її супроводив великий і блискучий католицький почот під проводом кардинала Антонія. Радів папа Павло II, що ось так несподівано і скоро вдасться Римові його споконвічна мрія — опанувати слов'янський Схід, почавши з Москви. Урочисто в'їхала Софія Палеолог у Москву 12-го листопада 1472 року і того ж дня повінчалася з великим князем Іваном III. Але замість навертати свого мужа на католицтво, вона вчинила Римові світової, епохальної міри несподіванку, коли незабаром сама публічно заявила, що вона не католичка, а як завжди була, так і залишилася православною.

(Далі буде)

Читанка „Маруся"

Вже маємо на складі новий наклад читанки

„МАРУСЯ"

ІЛЛІ КИРІЯКА

Ціна $1.25 одного примірника з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

250-ті МАЗЕПИНСЬКІ РОКОВИНИ В ПЛЯНАХ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

Два моменти найзначніші в історії життя й діяльности сл. п. гетьмана Івана Мазепи: 1) він за часів Козаччини був найбільшим з останніх провідників України, що очолив український визвольний зрив проти московського поневолення, і тому Москва створила слово "мазепинець", яке стало символом українських борців проти Москви за волю України; 2) первоєрарх Російської Церкви, наказом царя Петра I, викляв гетьмана І. Мазепу, цебто наложив на нього анатему.

Католицька Акція з політичного боку

Католицька Акція — це **міжнародній** католицький рух із своїм проводом у Римі, а не **національна** організація. Завданням Католицької Акції є служити Католицькій Церкві, а Католицька Церква є проти н а ц і о н а л ь н о ї теорії і практики в Церкві. Папа Іван 23-ій 28-го червня 1959 р. ще раз остеріг католиків, що католицька релігія не дозволяє на національну Церкву, — для всіх у світі католиків є одна спільна Римська Церква. (Точніше вияснив цю заяву папи греко-катол. журнал "Логос" (Йорктон) за серпень-вересень 1959 р.).

Коли Католицька Акція служить Католицькій Церкві, і коли Католицька Церква є проти національної ідеології в Церкві, то тим самим Катол. Акція не має за ціль національної справи, її ціллю є міжнародня служба Ватиканові.

З того висновок такий: коли Католицька Акція часом і займається національними справами, то їй на цих справах не залежить, — вона використовує їх лише тактично, як знаряддя для своєї міжнародньої римської справи.

Постать гетьмана І. Мазепи для українського народу має національне значення. Чи може для Катол. Акції на українському відтинку її діяльности постать Мазепи мати українське національне значення, коли національність не є ціллю Католицької Акції? Розуміється, що ні! А все таки Католицька Акція цікавиться постаттю гетьмана Івана Мазепи. Чому? Звичайно, не з тих причин, з яких память про Гетьмана І. Мазепу є дорогою всьому українському народові, як память про великого борця за волю України. Католицька Акція цікавиться постаттю гетьмана Мазепи лише тому, щоб якось використати память про гетьмана Мазепу для інтересів Ватикану.

"Ціль оправдує засоби"

Політика Римської Церкви завжди керувалася езуїтською засадою, яка каже: "ціль оправдує засоби". Всі способи, які тільки помагають Ватиканові здійснити його ціль, для Ватикану є добрі. Отже хоч Ватикан і є проти національної ідеології народів, то його агенти мають довгі підшиватися під "патріотів", ба — навіть під "націоналістів" даного народу, щоб так здобути в народі довіря для себе, дістатися на провідні становища, і там більш чи менш провадити міжнародню римську політику; під "національною" маркою провадити протинаціональну роботу, — "вибивати клин клином", як каже відомий вислів.

Отже римські діячі можуть про людське око твердити, що вони цікавляться гетьманом Мазепою нібіь з огляду на добро української національної справи. А свою справжню, римську мету в потребі затаювати, і йти до неї обережно, манівцями, але йти невпинно, — так, що найширший загал, а навіть інтелігенція не бачить, про що тут в дійсності йдеться.

"Мазепинство" й анатема

Найвища ціль Риму — знищити Православну Віру, а все решта вже "само приложиться" Римові. Український народ всю свою увагу зосередив на своєму найсильнішому ворогові — на Москві. Цей ворог є тією точкою, в яку сторожко звернені очі української душі й тіла, української політики, науки, почувань, способу думання і т. д. Та в тому й немає нічого дивного, бо ж головно визволення з московської неволі тепер вирішує українське "бути чи не бути".

Ватиканські агенти, які спеціяльна послані на український відтинок, приходять до українського народу й кажуть: "Ми також проти Москви — в імя визволення України" (інші ж римські агенти в той час мають завдання стояти за "єдиную неділімую Рассію"! У дійсності ж на визволенні України їм не залежить, — їм ідеться виключно про боротьбу з Православною Вірою. Як римські агенти думають нищити Православну Віру, використовуючи українські визвольні змагання проти Москви? Ті агенти шукають собі несвідомих людей — навіть серед православних українців, будь вони й з титулами вчених чи духовні особи! — і удавано починають проливати крокодилячі сльози над долею Української Православної Церкви, - мовляв: "Нам, католикам, дуже жаль Української Православної Церкви", що її поневолила Московська Церква, отже нам з вами треба спільно виступити проти "московського православія!" Бо українське православіє нам, католикам, дуже миле, бо воно наше рідне, а ми лише проти московського православія, — ми проти нього з українських патріотичних причин!"

Безперечно, між українським і московським православієм у деяких ділянках, що не відносяться до догматичної науки всієї Церкви Христової Православної, є деякі різниці: у деяких звичаях, у мистецтві, в мові, в адміністративно-правній ділянці тощо. Однак римські агенти мають на меті зовсім щось інше. Їм байдужі різниці між московським чи українським православієм. Вислів "московське православіє" вони вживають постійно і вперто на те, щоб згодом витворити серед загалу таку атмосферу, що на саму згадку про православіє мимоволі само буде в уяві чіплятися слово "московське". А це буде вести до такого враження, що Православна Віра Х р и с т о в а с а м а с о б о ю, як така — це є "московський винахід", отже тим самим, мовляв, українські патріоти повинні бити по Православній Вірі Христовій. Значить вони ведуть до того, щоб українці виреклися Православної Віри. Це ціль тих агентів.

Такі потайні пляни римських агентів на знищення Православної Віри Христової взагалі, при використовуванні українського патріотичного фронту. І коли треба, то при нагоді ці агенти і за мучеників УАПЦ під проводом сл. п. Митрополита В. Липківського проллють свою штучну сльозу.

Гетьман Мазепа в їхніх плянах

Римські агенти промовчують факт, що гетьмана Мазепу виклала Російська Церква на наказ царя Петра І, а воліють говорити, що його виклала **"Православна Церква"** як така, і підкреслюють, що його виклали, мовляв, і українські православні єпископи, та що зроблено це **"канонічно"**. Коротко кажучи, римські агенти спритно намагаються витворити таке враження, нібито Православна Віра взагалі усунула від себе гетьмана Мазепу, тим самим, мовляв, Православна Віра є "ворожа" українському народові, отже українцям треба її вирктися; бо ж Православна Віра, буцімто "скривдила" в особі Мазепи всю Україну і всю ідею визвольних змагань проти Москви.

Римські агенти спритно ширять тривогу, що мовляв: Дивіться, Українська Православна Церква "не в і д кликала" спеціяльним церковним актом анатеми на Мазепу, а це, мабуть, доказ, що вона вважає виклаття Мазепи "важним", дійсним, отже тут вона солідаризується з Православною Церквою в Росії!

Підступне лукавство римських агентів тут полягає в тому: вони хотіли б спровокувати Українську Православну Церкву до т. зв. "відкликування" анатеми на Мазепу, киненої Москвою, а потім ці агенти сказали б: "Коли Українська Православна Церква спеціяльним актом відкликує анатему на Гетьмана, то це доказ, що ця Церква з московською анатемою таки рахується, і досі вона вважала цю анатему за формально в а ж н у, коли вважає за конечне тепер формально її уневажнювати. А коли вважає її за формально важну, то чому досі її не відкликала, а чекала аж на натиск з боку "українських патріотів" (під яких часом підшиваються римські агенти!).

А тим часом Українська Православна Церква заявила, що московську анатему на гетьмана Мазепу взагалі не вважає за існуючу для українського народу, отже й тим самим вважає її за неважну. Чи ж уряд Української Держави 1918 р. видавав формальний акт для того, щоб відкликати московський наказ Валуєва в 1876 р., яким було заборонено українську мову? Такий відклик був би самоприниженням, браком усякого глузду! Він свідчив би про це, що уряд України досі вважав наказ Валуєва "законним", а тепер він відкликається!

Щоб спровокувати Українську Православну Церкву до такої компромітації, римські агенти залюбки говорять, що, мовляв, анатема на Мазепу була кинена "канонічно", отже й її формально треба відкликати. Щож ці агенти тим доказують? Ось що: вони хоч-не-хоч підтримують тут московську лінію! А чи ж це українська патріотична робота? Абсолютно ні!

Українська Православна Церква ніколи не вважає московську "анатему" на Мазепу дійсною. Адже ж Москва недозволено вмішалася тут у внутрішні справи не своєї Церкви, яку поневолила!

Фабрикують собі ґрунт

Українська Православна Церква ніколи не робить собі політичного вжитку з цього, що найбільші мужі в історії України були православні. Рим поступає навпаки: він старається всі політичні, наукові й інші відповідальні становища в державах обсадити членами Католицької Акції. Римські газети стараються доказувати народові, що його найбільші в історії особи — це були "добрі католики", отже нехай народ наслідує їх, нехай так само буде вірний Римові.

Гірша справа на українському ґрунті. Рим не мав і не має ґрунту в Україні. В історії України нема ні одної такої постаті, що мала б епохальне національне значення для всього українського народу, а разом з тим вірно служила Римові. Коли таких постатей нема, то римські агенти, навіть під фірмою "науковців", самі творять їх у своїй уяві, — стараються о б м а н у т и загал греко-католиків, що король Данило був нібито "католиком", і вже давай святкувати память короля Данила. Звичайно, памяті Великого Гетьмана Богдана Хмельницького не святкують, бо Хмельницький у війні з поляками підніс клич: "За Віру Православну!"

Православні українці відзначають память гетьмана Мазепи не лише з церковних мотивів, бо Мазепа—православний, а більше з національних мотивів,— бо він один з великих борців за самостійність України.

Але чи римських агентів обходить той факт, що Мазепа боровся за самостійність України? Зовсім ні! Вони "відзначають" память Мазепи лише тому, що явно чи поки що тайно вважають його за "католика". Якщо б вони Мазепу за "католика" не вважали, то кудись відразу подівся б їхній "дутий патріотизм", і вони промовчали б 250-ті Мазепинські Роковини, так як промовчують постать Богдана Хмельницького, Петлюри і т. д.

Як відомо, це Москва пустила про Мазепу "татарську вістку", що він нібито "католик", і тим хотіла скомпромітувати його в очах українського народу. А тепер римські агенти вхопилися за той авторитетний для них "аргумент" Москви, і собі вважають Мазепу за "католика". Тут знову Римські агенти помагають Москві фальшувати й очорнювати історію України.

Підготова до гри

Католицький діяч о. О. Купранець на цілий рік перед 250-ми Мазепинськими роковинами (1959 р.) поспішився з своєю агітаційною брошуркою під зневажливим для памяті Мазепи і для українського народу наголовком: **"Виклятий Мазепа"** (Торонто, 1958). Ціллю того наголовку є вмовляти в наш загал: Що ж, це сумний факт, але таки факт, що гетьмана Мазепу "Православна Церква" таки виклала в царсько-російській імперії, — виклала "канонічно", отже гетьман Мазепа так і досі "виклятий"! Оце маєте вам — Православна Церква!

При тому О. Купранець доказує, що тільки "Греко-Католицька Церква" змилосердилася з християнського й патріотичного обовязку над гетьманом Мазепою, і правила по ньому панахиди, а Православна Церква під Польщею не хотіла!

Але доказів о. Купранець не дає; він не дає доказів на те, що може уніятський епископат Галицької провінції Римської Церкви очолив Мазепинські святкування, — бо такого не було; о. Купранець не згадує ні одної греко-католицької Церкви в Галичині, в якій правили б по Мазепі, — бо такого не було. Він згадує лише уніятську церкву у Варшаві (при Медовій вул.), де відправлялася "Панахида за борців за Україну", а до цього при нагоді додали й Мазепу, і тому лише, щоб "досолити" Православній Митрополії в Варшаві! Певно, добре хоч і те, бо ця Митрополія на це заслуговувала. Але у Варшаві (нечуваний виняток!) ця панахида була лише пропагандивною уніяйною демонстрацією, а не виявлене щирою пошаною до Мазепи з українських мотивів; ось з яких причин уніятські священики у Варшаві пішли на "уступку" твердим домаганням патріотичного українського студентства греко-катол. віровизнання. Але панахид по Мазепі не було ні у Львові, ні в усій Галичині! Панахиди по Мазепі були в уніятських церквах лише на Волині — в церквах т. зв. "жондової унії", яку нагаями ширили поляки під проводом польського біскупа Шельонжека в Луцьку і при допомозі уніятського еп. Чарнецького з Галичини, з польсько-русофільським огнищем в уніятській семинарії в Дубні. У тих польсько-російсько-римських уніятських церквах правили панахиди по Мазепі на те, щоб несвідомих заманювати в польсько-московсько-римську унію. І в потребі жовтоблакитні прапори на тих церквах вивішували чужі агенти — а як же! А на церемоніях "польсько-українського порозуміння", до якого польська поліція гнала українців нагаями й кулями, Мазепу показували як "приятеля Польщі та католицизму", а то й просто як "поляка"!

Оце все було й те, що о. Купранець неправдиво називає почитання памяті Мазепи "Українською Католицькою Церквою" під Польщею між обома світовими війнами.

"Відкривають карти"

У католицькому часописі "Праця" (ч. 31-1959) в Бразилії Володар Буженко помістив статтю п. н. "Лицарський портрет Мазепи". У цій статті сказано, що гетьман Іван Мазепа провадив культурну працю в Україні з унійною ціллю. В. Буженко каже: "Тому пише історик д-р Микола Чубатий, що "культурний ріст Української Церкви не дразнив Москви й вибираючи цей шлях, культурної підготови до повної злуки України з Вселенською Католицькою Церквою, Гетьман Іван Мазепа поклав у цьому напрямі великі заслуги", навіть деякі твердять, що Іван Мазепа мав померти католиком . . ."

Католицька Акція тут явно розкриває свої карти: не для української справи потрібний їй гетьман Іван Мазепа, а для римської, — щоб по його смерті память православного І. Мазепи переводити на католицтво.

У тому і є ота "тайна велика", чому деякі діячі Католицької Акції так несподівано прилучилися до українського патріотичного загалу "також святкувати" 250-ті Мазепинські Роковини:

„Більше про Росію і Слов'ян"

Під вищеподаним наголовком уніятський часопис "Византайн Католик Ворлд" (ЗДА) за 22-го листопада 1959 р. помістив довгу статтю о. Джана Р. Меккарті. У цій статті, між іншим, чорним друком написано:

"О с т а н н і й випуск "Квартальника Східньої Церкви", виданння для возєднання (з Римом, — ред. В.), і яке в Злучених Державах Америки поширюється через "Католицьку Доброчинну Асоціяцію Близького Сходу", містить такі коментарі в редакційній статті:

". . . Проблема Росії являється одною з тих найбільших, перед якими сьогодні стоїть Церква. Це сказали ці, які мусять знати, що совєтська влада спочатку рішилася була позбутися Християнства. Однак під час війни вони занехали це, і тепер, тому що там настало відродження, вони свідомі того, що російський націоналізм не може втриматися без Російської Православної Церкви, отже вони погодилися на неї.

"Це величезна справа, і вона мусить спонукати католиків зацікавитися нею, і викликати в них волю всяким способом, яким вони лише можуть, допомогти Московському Патріярхові в його роботі в Росії.

"Ми, як католики, всюди зацікавлені росіянами і Російською Церквою — без уваги на це, в якій вони юрисдикції знаходяться. Адже ж правдою залишається це, що, з одного боку, в СССР відбувається боротьба за душу Росії, і тут Московський Патріярх очолює справу Християнства".

Навівши цей текст з "Квартальника Східньої Церкви" для унії з Римом, священик Дж. Р. Меккарті каже: "Тими людьми, які найкраще кваліфіковані для цього, щоб основно працювати в напрямі зрозуміння цього, являються американці словянського походження. Але щоб так працювати, вони мусять дійти до певного ступеня безсторонности в цій справі. . . Ми сказали, що словяни хворіють етнічним — ц е б т о груповим — почуттям меншевартости. Така постійна думка. Це не значить, що словяни в дійсності є нижчевартісні. . . Це тільки говорить, що словяни взагалі страждають почуттям меншевартости, і що цим пояснюється багато їхніх поступків, а головно щодо їхнього відношення до поточних подій в Росії і країн за "залізною заслоною".

Стаття о. Дж. Р. Меккарті — це один з документів тієї споконвічної політики Риму, які ясно свідчить, що Рим водіє Росію. Католицька Акція штурмує й сучасну червону московську імперію, але штурмує так, щоб і взяти її, і разом уважає, щоб не розбити її, — щоб залишилася вона "єдиною неділімою Росією". Але ці словянські групи в Америці, що походять з Европи, а їхні народи, з яких вони п о х о д я т ь, п о н е в о л е н і М о с к в о ю, хочуть в и з в о л е н н я своїх народів з м о с к о в с ь к о ї н е в о л і, і так розвалити м о с к о в с ь к у імперію. Римські політики, щоб здобути собі симпатії москалів для унійної акції серед них, пішли аж так далеко, що "радять" Католицькій Акції навіть "допомагати" Московському П а т р і я р хові, хоч він "схізматик", — бо ж Російська Церква — це основа російського націоналізму. Натомість ці самі міжнародні діячі Католицької Акції дають накази своїм підданим громити Українську Православну Церкву, щоб лише руїни з неї залишилися, — це буде "на благо" Московському Патріярхові!

Але що ж тепер можуть сказати українські греко католицькі діячі, які переконують нас, що унія з Римом нібито помогла б нам розбити Москву?

ДЕМОКРАТІЯ І СЕПАРАТНЕ ШКІЛЬНИЦТВО

Чи шкільний уряд у Манітобі мав би взяти на своє утримання середні (гайскул) і початкові (публічні) приватні (сепаратні) школи, чи вони й далі повинні утримуватися лише приватними силами Церкви, що цих шкіл потребує, отже організує їх?

Дискусія на цю тему відбулася по телевізії СіБіСі у Вінніпегу 29-го грудня 1959 р. між Стівеном Генсеном — членом Королівської Комісії, і Пітером Меклинтоком — редактором щоденника "Ди Винніпег Трибюн".

Хоч говорилося про сепаратні школи взагалі, то однак "публичною тайною" тут було, що між католицьким та канадцями некатоликами саме тут ведеться сильне змагання. Адже ж відомо, що це головно Католицька Церква та її Католицька Акція пропагують свої сепаратні школи. Однак католицький загал не надто радо несе тут приватні тягарі на утриманя тих шкіл, а до того ж цей загал здебільша й холодний до самої ідеї "сепаратності". Отже католицький провід бажав би, щоб уряд давав на ці школи кошти, але щоб тих шкіл він не контролював (як це є досі), — щоб не вмішувався у справи науки й виховання в тих школах. А чому? Чи ж не мається до уряду довір'я?

∴

П. Меклинток (він сказав, що він протестант) став проти сепаратних шкіл. Він сказав, що діти різних релігій навчаються релігії у своїх приватних недільних школах. А до щоденної школи повинні ходити діти всіх релігій, і такими є державні школи. Коли діти всіх релігій, рас і етнічних груп навчаються спільно в одній школі, то вони на власні очі бачать, що всі ці діти є такі самі люди, як і вони, не зважаючи на релігійні різниці. Отже в державних школах діти вже змалку призвичаюються до взаємної толеранції для інших релігій, призвичаюються до суспільного співжиття, що конче потрібне для добрих громадян демократичної країни.

С. Генсен (цей не сказав, якої він релігії) став на такому становищі: Демократія полягає в тому, що людям треба дати вибір — отже й вибір способу науки й виховання. Коли частина громадян хоче сепаратних шкіл, то влада повинна їм дозволити на це і взяти їх на своє утримання, бо ж громадяни платять податки, але держава не повинна контролювати школи, бо це суперечило б демократії.

С. Генсен сказав: Чи протестантська меншість у Квебеку бажає, щоб її діти ходили до тих самих шкіл (державних), в яких навчається католицька більшість (французи)? Отже треба зрозуміти, чому католики в інших провінціях Канади, де вони більшости не становлять, мають свої сепаратні школи.

Ясно й коротко: католики мають сепаратні школи тому, щоб католицькі діти могли виховуватися відгородженими від дітей інших религій. Проти цього виступає в Канаді не тільки некатолицька велика більшість, але навіть з боку самого католицького загалу чути голоси застереження проти цього "блискучого відокремлення" католицьких дітей від некатолицьких. Чому? Бо всяке вбиваня клина між дітей, розколювання їх на "наших" і "чужих" та замикання їх у гетто — все те не виховує гармонійного співжиття суспільства, отже воно є протисуспільницьке. Суспільницька ж ціль така, щоб діти вже змалку самі безпосередньо здибалися з дітьми різних релігій, різних походжень і суспільних кляс; і щоб вони мали нагоду самі переконатися, що хоч ці діти є інших релігій, але вони такі самі люди, як і всі, і що часом католик може бути ліпший за протестанта, а часом протестант, чи буддист, чи магометанин може бути ліпший за католика. Бо сам той факт, що дитина належить до такої релігії, а не іншої, ніяк не свідчить про це, що вона конче має бути і здібніша, і пильніша в науці, і чесніша і взагалі тип "вищої людини". Коли ж дітей котроїсь одної релігії відгородити мурами сепаратної школи, відгородити від дітей іншої релігії і виховувати їх у такому дусі, що люди всіх інших релігій — це "єретики", "погани", "прокляті" і т. д., і так умовляти в дитячу душу день-у-день, — рік-у-рік, то яку душу в неї формують її виховники? Така дитина, вийшовши в життя з мурів сепаратної школи, буде дивитися на своїх співгромадян інших релігій, як вовк на ягня, а вже в найкращому випадку — як ягня на вовка. А це й руйнує мораль суспільства в самих його основах!

Отже не трудно зрозуміти, чому П. Меклинток виступив проти публичних сепаратних шкіл. Не трудно зрозуміти, чому, навіть королева Єлисавета II і її муж князь Филип віддали свого сина до початкової школи між дітей, і зірвали з традицією навчання дітей приватно вдома, відгородженими від суспільства. Гітлер, щільно замкнувши кордони Німеччини, виховував дітей у "Гітлерюгенд" (організація гітлерівської молоді) в тому переконанні, що всі народи — це "нижчі істоти", "варвари", "дикуни", а лише німці — то "вища раса", що "призначена природою панувати" над світом. Німецькі діти не мали змоги зустрічатися з іншими народами, отже сліпо вірили Гітлерові. А коли вони виросли і пішли на іспит у життя, (під час війни), —вони з ненавистю пішли різати і бити тих "варварів", то яке було їхне трагічне розчарування! Інші народи з одного боку виявилися неслабішими фізично за німців, а були й такі "варвари", які своєю культурою перевищували німців, і засоромлювали німців своєю шляхетною поведінкою на кожному кроці, — показували духову вищість!

∴

Церкви в Канаді мають свої недільні школи. І вдома, і в церквах, і в недільних школах кожна Церква має можливість учити дітей триматися своєї религії; але вчити триматися своєї релігії, це ніяк не повинно означати, що треба вчити ненавидіти людей, як людей, і як співгромадян, тих, які мають іншу релігію, і лише за те, що вони мають іншу релігію. Можна дітям вияснювати, що з нашого становища інша религія є помилкова, але це не значить, що ці іншовірці самі є "злочинці", якщо вони не вбивають, не крадуть, не намовляють до злочинів.

Можемо багато говорити на цю тему на основі життевих фактів; ми могли б багато давати доказів на те, як дехто з католицьких церковних провідників час до часу повторюють українцям греко-католикам, щоб вони не сходилися з православними українцями, щоб уникали їх. Це власне "сепаратне виховання" і веде до згубної "сепарації", до розколення суспільства й народу.

НАШІ В АВСТРАЛІЇ

Пані Ірина Виницька-Пеленська з Австралії, промовляючи по радіо у Вінніпегу в неділю 17-го січня 1960 р., сказала, що в Австралії українські православні церкви і греко-католицькі відвідує багато вірних.

Промовляючи від Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, пані Ірина Виницька-Пеленська (греко-католичка) склала українцям у Канаді велике признання за те, що вони твердо тримаються своєї тисячолітньої традиції святкування Різдва за українським (т. зв. "старим") календарем. Вона запевнила українців у Канаді, на яких "звернені очі всіх українців у світі", що і українці в Австралії твердо зберігають українські Різдвяні традиції на ґрунті Українського ("старого") Церковного Календаря.

Додаймо, що в Канаді Український Церковний Календар оборонила Українська Греко-Православна Церква перед наступом латинників.

МОСКОВСЬКЕ ГРЕКО-КАТОЛИЦТВО ЗРОСТАЄ

Для росіян гр. католиків у Монтреалі (Канада) вже докінчено й посвячено муровану церкву. Настоятелем парафії є француз о. Жозеф Леді.

Рим робить старання, щоб греко-католицтво із слов'янського Сходу Европи йшло під московськими знаками

Закликають римські політики українців утікати від московської загрози до Риму, а тим часом у Римі розводять моковське греко-католицтво. Поки москалі були лише самі православні, то римські політики закликали православних українців: **Відгородіться від православної віри католицизмом, то тим відгородитися від Москви політично. Але як тепер відгородитися від Москви католицизмом, коли самі москалі стають католиками?** І тепер римські політики ще більше будуть забороняти українцям греко-католикам оборонятися перед Москвою, щоб не ображувати "братів-росіян католиків".

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т.. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесення Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„СВОБОДА І МИР"

Заява католицького Єпископату в ЗДА

Дня 21-го листопада 1959 року Католицький Єпископат в Злучених Державах Америки видав заяву п. н. "СВОБОДА І МИР". В імені Католицького Єпископату в ЗДА цю заяву підписали члени Правління Крайової Католицької Добродійної Конференції: Архиепископ Ню-Йоркський кардинал Френсис Спелмен, Архиепископ Лос-Енджельський кардинал Джеймс Френсис Мекинтайр, Архиепископ Філаделфійський кардинал Джан Огара, Архиепископ Бостонський кардинал Ричард Колінг, Єпископ Фарґоський кардинал Алойс Мюнх, Архиепископ Шікаґовський кардинал Алберт Меер, Архиепископ Синсінатський кардинал Дж. Олтер, Архиепископ Сейнт-Полський Вилліям О. Бреді, Архиепископ Вашинґтонський Петрик А. Байл, Архиепископ Дюбікський Ліо Бінц, Єпископ Янґставнський Еммет М. Велш, Єпископ Гелінський Джозеф М. Ґилмор, Єпископ Белвилський Алберт Р. Зуровест, Єпископ Сакраментський Джозеф Т. Мекґокен, Єпископ Ґренд-Репідський Еллен Дж. Бебкок, Єпископ Бриджпортський Лоренс Дж. Шіґен.

"Уживаючи цих самих слів, ми говоримо іншою мовою"

У цій заяві Католицького Єпископату в ЗДА сказано:

"Такі слова, як "демократія", "республіка", "мир" і "дружба" — це слова, до яких світ Заходу призвичаївся давно. Ці ж слова взяли у свій поточний словник й ці, що пропонують комунізм. Однак, коли ми й можемо вживати цих самих слів, то не говоримо цією самою мовою. Під "миром" комуніст розуміє це, щоб піддатися його програмі. Під "дружбою" він розуміє це, щоб друга сторона із свого боку погодилася на "коекзистенцію". Свобода не є твором ніякої політичної партії чи соціяльної системи,— вона є природнім правом людини, або, кажучи словами папи Лева XIII, — "найвищим відзначенням людини".

∴

Як бачимо, Католицький Єпископат в ЗДА правильно підхопив з уст речників справжньої демократії їхне застереження супроти комуністичного вживання слів "демократія", "республіка", "мир" і "дружба". Дійсно, для комуністів "демократія", "республіка", "мир" і "дружба" є лише там, де комуністи поневолюють не-комуністів. Треба додати, що точно так само розуміють ці слова й фашисти: для фашистів "демократія", "республіка", "мир" і "дружба" означають це, коли фашисти поневолюють не-фашистів. А як Католицька Церква розуміє "демократію", "республіку", "мир" і "дружбу"?

Проти Конституції

Це правда, що свобода це "природне право людини", як з цим погоджується і сам Католицький Єпископат в ЗДА. Але цей Єпископат легковажить справу соціяльного устрою, — мовляв, він не має значення при свободі, бо все тут вирішує природа. Так, уже такий закон природи, що людина прагне свободи, але ж не кожен соціяльний устрій дозволяє людині користуватися цим природнім законом, — диктаторські устрої штучно подавлюють його фізичною і духовою силою — терором і обманною пропаґандою виховують рабських типів, і так викривлюють природне обличчя духа, як тісний чобіт спотворює природню форму ноги.

Це демократичний конституційний лад у державах дозволив громадянам на право вияву природньої свободи. Коли ж у державах з населенням католицької релігії на Заході почав був з Весною Народів (1848 р.) ширитися демократичний конституційний лад, то Католицька Церква рішуче вступила проти нього, — папа Пій 9-ий спеціяльним посланням (енциклікою) 1849 р. заборонив католикам конституційний лад, але католики його не послухали.

Хто проти їх переконань, тому не дати свободи

У листопаді 1959 р. на офіційному обіді в Пітсбурзі в ЗДА з Сирійським Православним Митрополитом Антонієм Баширом розмовляв католицький єпископ Райт, і він так висловив науку Католицької Церкви у справі свободи:

"Інші народи, навіть добрі народи, диваляться на єресь як на один з родів свободи. На великих просторах, навіть християнського світу, далекого від нашого страху перед єресями, єресь так само вважають за вияв духової свободи".

"Однак це не є властиве нашим традиціям . . . Бо коли йдеться про теологію, про розуміння і прийняття обявлення, даного Ісусом Христом і Його Євангелією, то ми бажаємо свободи тільки для синів Бога і признаємо, що свобода не дозволяє нам на єресь і приватне вияснювання Віри, даної Отцям".

(Текст заяви еп. Райта подав католицький орган "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 15-го листопада 1959 року).

З першого погляду ніби гарні, невинні слова, які мають виражати самозрозумілу для кожного християнина правду. Але вдумайтеся глибше, і стане ясно, що єп. Райт має на думці!

Адже єп. Райт сказав ясно й просто: свобода належиться лише тому, хто не є єретиком; єретиком є кожен той, хто хоч і є доброю християнською людиною, але проте не погоджується з наукою Католицької Церкви. Звідси висновок: християнам — "єретикам", отже православним, протестантам, буддистам, магометанам і т. д., не належиться свобода думки у справах віри і всього того, що має звязок з религією (а той звязок мають усі ділянки життя людини!). Свобода належиться лише католикові — тобто такій людині, що стисло йде за наказами проводу Католицької Церкви в Римі. Хоч би католик мав у дечому й іншу думку, ніж мають у Римі, то він мусить здушити її в собі, і мовчати. Так виглядає поняття "свободи" в розумінні Проводу Католицької Церкви.

Проти "моралі джунґлі"

Кажуть, що в диких племен у джунґлі в Африці є така мораль їхньої релігії: "Коли ти в мене вкрадеш — то це гріх, а коли я в тебе вкраду, то це праведне діло".

Де Католицька Церква має таку силу, що бере в свої руки уряд країни (через Католицьку Акцію, цебто т. зв. "Світовий Апостолят"), там усім не-католикам не дають релігійної свободи, а у звязку з цим переслідують і в суспільному, політичному й науковому житті та взагалі в усіх ділянках. Так, наприклад, є в сучасній Еспанії і в деяких країнах Латинської Америки. І там говориться про "свободу", але вияснюється так: це ж зрозуміла річ, що свобода належиться чесним людям, а не злочинцям. А хто не є добрим католиком, або взагалі не є католиком, (а православним, чи протестантом), то той для католицької влади є "злочинцем", отже йому свобода не належиться.

Найбільший учитель Католицької Церкви та її Святий Тома Аквінський поручив Католицькій Церкві так поступати з тими, хто сліпо не слухає Риму.

"Є такий гріх, що заслуговує не тільки на відлучення від Церкви шляхом позбавлення Причастя, але й також відлучення від світу шляхом убиття . . . Коли світські володарі без вагання й оправдано засуджують на смерть фальшивників грошей чи інших злочинців, то більш буде оправдано, коли еретики, зараз таки після їх арешту, будуть не лише відлучені від Церкви, але й убиті" (Thomas Aquinas, Summa Theologica, Розділ III).

Держава з урядом, що є в руках Катол. Акції, тепер не вбиває тих, хто не є католиком, а обмежується переслідуванням у всіх ділянках життя, як це є тепер в Еспанії, і провідники католицтва вважають, що це є "свобода" і праведне діло. Гріх є лише там, де є переслідуване котолицтво.

Певна річ, що вільний світ, культурні люди і справжні християни ніяк не погодяться на таку мораль, на таке розуміння "свободи".

Справжня свобода — це те, коли ми добровільно і свідомо голосуємо за таким устроєм, де мали б свободу думки й слова навіть наші церковно-релігійні противники. Ми повинні бути готовими віддати своє життя за це, щоб оборонити їхне право не погоджуватися з нами. У цьому полягає вся суть демократії.

Тактика, що може стати метою

Католицька Церква в Злучених Державах Америки є у великій меншості (лише шоста частина населення ЗДА). Католицький провід боїться, щоб протестантська більшість не перешкоджала Католицькій Акції в її свободі провадити в цій країні католицьку політичну роботу. Коли діячі Католицької Акції не можуть у цій країні вимагати свободи лише для себе, для ватиканської політики, то в них нема іншого виходу, як тільки нібито "обороняти" свободу взагалі, бо в загальній свободі буде вже місце й для свободи католицької політики, — а решта залежить від сприту.

У думці мається на увазі лише свободу для католицьких провідників, але на словах мусять говорити про "свободу взагалі", — така тактика. Однак ця тактика може тут мимоволі перемінитися в мету; коли католицькі провідники, опинившися в такому положенні, як в ЗДА, лише для тактики, хоч би й нещиро, будуть частіше говорити своїм вірним про свободу взагалі, то тим хоч-не-хоч призвичаять загал своїх вірних миритися з цією загальною свободою, а згодом католицька частина громадян може відчути в собі розбуджений природній голос, що вимагатиме загальної свободи, тобто свободи для всіх людей — без різниці рас, національностей, політичних переконань і релігій.

ДАЛЬШІ ПОСТУПИ НОВОЇ ГРОМАДИ

в Скарборо, Онт.

Господь поблагословив наші тут добрі наміри та починання, і наша парафія творить тут, так би мовити, щось надзвичайне — за той рік часу — від 3-го жовтня 1958 р., коли перший раз зібралися були десять родин — до 4-го жовтня 1959 р., коли відбулися рокові збори Громади, на яких були вибрані всі керівні органи: Управа — 9 осіб, повірені ("трости") — 3 особи, Контрольна комісія — 3 особи, Будівельний комітет — 7 осіб.

Поминаючи все це, що вже було свого часу відмічене в попередніх звідомленнях про життя Громади, тут подаються лише головніші події, що настали пізніше. І так, 23-го серпня 1959 р. відбулося Освячення площі під будову церкви; в історії нашої Укр. Греко-Православної Церкви це перша в цій околиці така подія. Чин Освячення церковної площі звершив Владика Архиепископ Михаїл, — він, з участю 5-ох священиків відправив Польову Службу Божу, освятив площу і вкопав історичного хреста, що його зробив Йос. Шмигельський.

Після згаданої церковно-обрядової частини Свята відбулася друга наша історична подія: збирання пожертв на будову церкви. Висліди цієї початкової збірки були такі: зібрано коло 2,000 дол. готівкою і коло 2,000 деклараціями.

Братський обід відбувся на площі, і в ньому взяли участь коло 300 людей, і був присутній Владика Михаїл та вісім священиків, а також представників декотрих Громад, що складали нашій Громаді побажання.

З днем 12-го вересня 1959 р. у нашій Громаді почалася Українська (Рідна) Школа під проводом усім нам тут уже давніше відомого вчителя-диригента Б. М. Левака, а допомагає бувша вчителька з України, з Галичини, пані Бабенко. На початок вписалися вже 29 дітей.

На Чесного Хреста (27-го вересня) 1959 р. у нас відбулося перше Богослуження в шкільній залі, що міститься в одній з наших хат. Богослуження правив о. Прот. П. Запарнюк з Оттави. Заля була вщерть заповнена вірними; отже є наполегливі побажання, а точніше, — домагання, щоб Богослуження відбувалися хоч два рази на місяць, поки буде збудоване відповідніше приміщення.

Рокові загальні збори Громади випали якраз у перші роковини з того часу, коли відбулися (в хаті в п-ва Білих) перші сходини. Як уже згадувано, Управу Церковної Громади вибрано в такому складі: голова Мих. Білий, 1-ший заст. голови Пет. Темрик, 2-гий заст. голови Мих. Склепович, писар Мих. Левак, заст. писаря Л. Бабенко, фін. секретар Ів. Косован, скарбник Вас. Петришин, господар Ів. Павлик, старший братчик Петро Мороз. Повірені ("трости") Громади: адвокат Ан. Орищак, Еміл. Охітва, Волод. Білий і досмертна повірена ("трост") пані Анна Волошиновська. Контр. комісія: Вас. Стефанюк, Пет. Мула і Яків Ковальчук. Будівельний комітет: д-р Ілія Вахна, Іван Боднарчук, Василь Білий, Іван Гальчук, Вас. Мельничук і Ів. Ґудсон.

Створено Комітет молоді. Вирішено почати будову; на днях одержимо дозвіл ("пермит") на будову. Вирішено, щоб Управа Громади взяла позику; і щоб продовжувалася збірка пожертв.

Після Зборів більшість учасників поїхали до п. Пет. Темрика, до якого вже були з'їхалися його друзі з Торонта і з Лонг Бренч, і там усі разом влаштували панові Темрикові милу несподіванку з нагоди набуття ним нової хати.

Покористувавшись цією нагодою, п. Білий звернувся до присутніх за пожертвами на будову церкви. Усі гості радо на це відгукнулися і п. Білий та п. Петришин зібрали 74 дол.

Ми і при цій/ось нагоді апелюємо до всіх людей доброї волі: **Як Ваша ласка — допоможіть нам збудувати Святиню Богові на славу, а нам і нашим дітям на потребу — виконувати святе діло, і зберігати себе національно українцями!**

За Вашу досі вже виявлену і також ще сподівану прихильність сердечно дякуємо Вам усім заздалегідь!

Пожертви просимо надсилати ласкаво на адресу:

St. Anne's Ukr. Orthodox Church,
521 — 535 Morrish Rd.,
Highland Creek,
P. O. Scarborough, Ont.

М. Б.

КОЛИ "МОЮ СОТНЮ ВЖЕ ДАВНО РУБАЮТЬ"...

Проф. Василь Іванис уже видав першу частину своїх спогадів п. н. **"Стежками життя"** (видані в Торонто 1958 р., книга І., стор. 186, В-во "Перемога", тираж 1,000 примірників, друковано в Аргентині, коштом автора).

Автор здав у друк II книгу споминів і пише третю. Зміст цілости споминів складається з таких моментів: 1) переживання автора до революції 1917 р., 2) визвольні змагання України, — з особливим підкресленням змагань на Кубані, 3) коло 40 років еміграції (праця в українських високих школах, 2-га світова війна, на скитальщині по 2-ій світовій війні, 4) приїзд у Канаду.

У передмові автор пише: "Вчимося з минулого, щоб не повторювати помилок у майбутньому. Чим багатша мемуаристична (спогадова, — Р. В.) література того чи іншого народу, тим більше зразків життєвих подій, які переживають окремі особи. Майже нема найсірішої людини, життя якої не мало б фрагментів, вартих для занотування для прийдешніх поколінь. Мемуаристика українського народу, на жаль, невелика. Часто доводиться чути: Ви записали б ось те, а он того також ніхто не знає і т д. Отож думаю і я спробувати щось записати, хоч може й запізнено починаю, бо. . . "мою сотню вже давно рубають. . ."

З моєї генерації мало вже лишилося на цій грішній землі. Близькі приятелі майже всі щось писали й позалишали фахові книжки й статті, але не встигли написати спогадів."

**

Коли в Російській імперії 1917 р. вибухла революція і почалася війна за національно-державницьке визволення поневолених Москвою народів, а головно — України, В. Іванис у 1919-20 рр. був прем'єром революційного уряду Кубані і заступником Отамана Кубанських військ. Згодом, на еміграції, В. Іванис був професором Подєбрадської Академії (в Чехословаччині), професором Українського Технічно-Господарського Інституту, довголітнім головою Союзу українських інженерів — емігрантів і головним редактором журналу "Український інженер", а тепер є заступником голови Наукового Т-ва ім. Шевченка (НТШ) і Укр. Вільної Академії Наук (УВАН) у Канаді.

Численні спеціяльні праці проф. В. Іваниса, як чисто фахові, більш відомі науковому світові, зате ж ось такі книжки, як: "Імперіялізм Московщини, Росії та Советського Союзу", "Козацтво й Україна" та "Симон Петлюра — Президент України", — всі вони відомі широкому загалові читачів.

**

Проф. В. Іванис багато пережив, багато знає, і дійсно має багато дечого сказати — того, чого "ніхто не знає". І має дар писання — легко, живо, ясно, доступно, природньо, гарною мовою.

Не на все є час читати, але є речі, що їх конче треба прочитати, і до них належать спомини "Стежками життя" проф. Василя Іваниса, — їх конче треба прочитати. Хто їх прочитає, той напевно повторить за проф. д-ром Р. Смаль-Стоцьким з Маркетського університету в ЗДА: ". . .одним махом прочитав Ваші знамениті спомини. Сердечно вітаю з їх появою!"

Ціна І книги 2 дол. Адреса замовлення: Ivan Dubylko, 134 Dovercourt Rd., Toronto, Ont., Canada. Це адреса Комісії видавничої допомоги для проф. В. Іваниса, що її головою є д-р І. В. Садовська — Нітефор, а секретарем Іван Дубилко. Мета цієї Комісії — матеріяльно допомогти у виданні праць проф. В. Іваниса.

Розуміється, ця Комісія так чи інакше своє завдання здійснить; але коли хто з громади любителів книжки пропустить нагоду прочитати спомини "Стежками життя", то це буде його особиста втрата, а наклад книжки справді аж надто маленький — 1000 книжок на пару мільйонів українців у вільному світі! Небагато мине часу, як ця цінна книга буде пошукувана.

П. С.

СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ

Рідну школу при Українській Православній Парафії в Сейнт-Кетеренс, Онт., провадить фахова вчительська сила п. Віра Казанівська. 20-го грудня 1959 р. діти Рідної Школи, під проводом учительки п. В. Казанівської урочисто відзначили День Св. Миколая. Свято відкрив о. Гліцький. Свято складалося з двох частин. Першу частину виконали найменші діточки, — вони деклямували віршики. У другій частині старші учні відіграли дію "Ісусик Скиталець". Співали колядки "Нова радість" "Тиха ніч", діти грали на акордіоні, деклямували вірші. Потім старші й менші діти відспівали "Ой, хто, хто Миколая любить". У той час "Св. Миколай" входив на залю. По закінченні співу і привітанням Св. Миколая були роздані дарунки. Діти співали під проводом проф. Казанівського.

Кінцеве слово сказав голова Батьківського шкільного комітету п. С. Захарчинський, дякуючи виконавцям і учасникам на Святі. Так закінчилося Свято, що його деякий час ще будуть згадувати діти.

Маргарита Пилипчук.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

Замість висилати картки з Святочними побажаннями, ми жертвуємо $5.00 на Пресовий фонд "Вістника", і цією дорогою висловлюємо якнайщиріші побажання Рідним, Друзям і Знайомим та бажаємо їм щасливого Нового Року.

Н. і К. Грабовські,
Торонто, Онт.

DR. R. J. OSTOLOSKY
F.R.C.S. (C); M.R.C.O.G.
доктор медицини, спеціяліст жіночих недуг і акушерства повідомляє українське громадянство про відкриття своєї практики у
270 Tegler Bldg. Edmonton
Office Phone: GA 2-4311, Res. Phone: GE 9-1438

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Гайвел, Алта

В суботу 14 листопада 1959 р. родина та близькі й дальші знайомі відзначили 25-ліття чесного подружнього життя п-ва Петра й Параски Кравчуків з Гайвел, Алберта.

П-во Петро і Параска Кравчуки.

В Українському Народньому Домі в Сіба Біч, о год. 8 вечора з'їхалися відзначити той великий для Ювілятів день. Сестра Ювілятки, Антоніна Верстюк, припяла Ювілятам букети, а господар О. Влодко запросив Ювілятів і гостей зайняти столи; по короткій промові відспівали "Многії літа". Ювіляти щиро всім дякували за несподіванку — що вшанували їх 25-ліття; Ювілят по довшій промові, зокрема дякував п-ву Боднарчукам, що тепер живуть у Ванкувері, Б. К., отже не були присутні на бенкеті, і з жалем на серці спомянув добрим словом своїх родичів, що проживають на рідних землях України.

Хоч гостей не було багато, та не обійшлося без оркестри, і забавлялися дуже гарно до пізньої ночі, та не забули зложити й на добру ціль $12. Пожертвували по $1: Петро Кравчук, Сава Онищук, Пантелій Онищук, Йосип Вільчук, Віталій Баковчук, Микола Верстюк, Олексій Барнай, Юрій Лавренюк. Александер Лавренюк, Олексій Влодко; з того на "Вістника" $7, і на памятник Тарасові Шевченкові у Вінніпеґу $5

Ювілятам бажаємо відсвяткувати ще й Золотий Ювілей при доброму здоровлі — на многі літа, а Жертводавцям українське спасибі!

Присутній.

П О Д Я К А

Оцими скромними словами складаю найсердечнішу подяку всім тим, що не забували за мене, коли я перебував у лікарні.

Найперше складаю щиру подяку Всечеснішому Отцю Протоєреєві М. Боднарчукові, за звершення Св. Тайн. Сердечно дякую всім тим, що прислали мені квіти з Ню Йорку, Ванкуверу, від Громад Айтуна, Годсон Бей, Бруксбі, і за відвідини П-ву Медведям з Годсон Бей, П-ву Смиснюкам з Айтуни, П-ву Стечишиним, Всечеснішим Отцям Боднарчукові й Сенишину та П-ву Крикам.

Складаю свою глибоку подяку й усім тим, що імен їх тут не подаю, бо, на превеликий жаль, пригадати собі не можу, — а вони мене відвідували і щиро мені скоро видужати бажали, та їх імена знає Господь, і молитиму Його, щоб Він у ласці Своїй не забув їм їхніх учинків християнських.

Нехай же всіх Вас Господь нагородить, а від мене ще раз щира подяка.

о. Е. Т. Приступа.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ОТЦЯ І ДОБРОДІЙКИ ГОРБАЇВ

У листопаді 1959 р. отець і добродійка Горбаї, широко знані піонери Української Греко-Православної Церкви в Канаді, відзначали 50-ліття свого подружжя.

Отець і Добродійка Горбай

Отець Тимотей і добродійка Розалія з роду Черній, повінчалися 23-го листопада 1909 р. в містечку Варяжі, Сокальського повіту, Галичина.

1913 року о. Т. Горбай виїхав у Канаду, а Добродійка з двома старшими дітьми приїхали 1926 р. Того самого року всі вони осілися в Алберті, де отець Т. Горбай обслутовував кільканадцять громад навколо Едмонтону.

1939 року родина Горбаїв перебралася до Манітоби,де Отець ще 3 роки обслутовував округу Роблин. З Роблину вернулися назад до Алберти, де тепер проживають на відпочинку у Веґревил.

Хоч піонерські часи були дуже тяжкі, а спеціяльно для українського православного священика, то все воно пережилося, і Отець та Добродійка здобули собі багато приятелів по всіх парафіях. Ще досьогодні парафіяни згадують їх добрими словами.

Отець і Добродійка мають одного сина, Петра, — він одружений з Анною з роду Гуцуляк, і в них є троє дітей, мешкають у Роблин, Манітоба. Також мають дві доньки — Каролина, замужня за Юрієм Шевчуком, що є агрономом у Лемонт, Алберта, і в них є троє дітей, — та дочка Мирослава, замужня за Борисом Мельником, сином отця й добродійки Мельників, і в них є двоє дітей, — проживають в Едмонтоні.

Діти, родина і всі знайомі бажають заслуженим Ювілятам ще многих літ прожити.

Знайомий.

Від Редакції: Сердечно поздоровляємо Всечеснішого Отця й Достойну Пані Добродійку Горбаїв в нагоди 50-ліття їх подружнього життя і складаємо їм щире признання за їхню повну самопосвяти працю на ниві Церкви Христової в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді — у найтрудніших, початкових, піонерських часах. — На Многі Літа!

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ В. І М. ДАНЕСИКІВ

Тіодор, Саск.

Дня 23-го жовтня 1959 р. п-ва Василя і Марію Данесиків було урочисто вшановано з нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя. Ця урочистість відбулася в Народньому Домі у Вестбрук з почину дітей Ювілятів, родини й приятелів.

П-во Данесики приїхали в Канаду 1900 р. з села Валова на Буковині і поселилися на фармі в околиці Вестбрук, а 1950 р. перенеслися до Тіодор на заслужений відпочинок. Господь благословив їм виховати на добрих християн 2 дочки — пані М. Кітцул і пані Аделю Марковську, та 5 синів: Іван, Митро, Михаїл, Стефан і Олекса.

О 8 год. ввечері Ювіляти прибули до Нар. дому; при вході привітав їх господар урочистости п. Гео Віндзяк, під проводом якого гості зустріли Ювілятів співом "Многая Літа". Господар запросив усіх до вечері, що її приготовило Жіноче Товариство у Вестбрук. По вечері п. Віндзяк сказав кілька слів про значення цієї урочистости. Промовляли Д. Федорчук, С. Радиш, М. Кусий і Ів. Гарасимюк. Усі вони підкреслювали заслуги п-ва Данесиків як на релігійному, так і на народньому полі. Пані Данесик належить до Жін. Тов. від 1927 року; вона тепер є головою Відділу Жін. Тов. у Тіодор.

Після промов була роздача короваю, а тоді вже кожен з присутніх підходив до Ювілятів з особистим поздоровленням, а після цього гості розважалися при музиці до пізньої ночі.

На заклик п. Віндзяка присутні зложили датки на рідну пресу; з того призначено 7 дол. на "Вістник".

Нехай Милосердний Господь надалі благословляє Ювілятів і обдарує їх щастям й добрим здоровям на многі літа!

Присутній.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Володимира Гуцайлюка, висловлюємо нашу сердечну подяку Всеч. о. Юр. Цукорникові за Похоронні Відправи та за його зворушливу проповідь на Службі Божій і часті відвідини Покійного під час недуги. Складаємо щиру подяку дякам п.п. Стефіну, О. Лисому, Гриньковy, М. Бартковy і стрийкові Захарієві Гуцайлюкові з Аллентавн, Па., Америка, та членам Сумківського хору — за Похоронні Співи. Дякуємо нашому Сестрицтву при Укр. Прав. Громаді Св. Юрія і всім паням за приготування поминального обіду, і друзям, що несли домовину, і всім приятелям, що склали вінки і прощали Покійного на цвинтарі.

Нехай Всевишній Господь нагородить Вас усіх здоровлям і довгим віком!

Вдова Павліна Гуцайлюк і діти.

З ЖИТТЯ ВІДДІЛУ СУМК НОРТ БЕТЕЛФОРД

З початком шкільного сезону Відділ СУМК ім. П. Орлика ч. 228 в Норт Бетелфорд відновив свою діяльність.

Річні збори Відділу відбулися в понеділок 14-го вересня 1959 р. Збори відкрито відспіванням "Сумківці, сумківці".

Зборами проводив Іван Ворох, секретаркою зборів була Катря Гаргара.

Новий парох нашої округи о. Петро Блажук сказав до сумківців кілька слів, підкреслюючи завдання молоді і це, яку користь будемо мати тоді, коли виконаємо обовязок щодо свого народу і своєї Церкви. Слова о. Блажука наповнили наші молоді серця охотою і запалом до дальшої праці. До Управи на слідуючий рік увійшли такі особи: капелян — о. П. Блажук, провідниця — Емілія Іванчук, заступник провідниці — Денис Підвербецький, секретарка — Катря Гаргара, скарбник — Галя Кіндрачук.

Надзірна Рада: Савеля Лазарович, Марія Сохацька, Іван Ворох. Інструктори: Орест Савчук, І. Ворох і адв. Друль. Культурно-освітний референт — пані Г. Савчук, господиня — Геня Пензій.

Сумківці тепер дуже енергійно взялись до праці. Збори Відділу відбуваються два рази на місяць. Крім цього члени сходяться два або три рази на тиждень на пробу, бо тепер приготовляють програму на Свято книжки. Пізніше була підготовка до "Листопадового Свята".

Сумківці беруть участь у церковному хорі і починають прислуговувати в церкві під час Богослужень.

Сподіваємося, що при співпраці о. Пароха і старших громадян праця нашого Відділу продовж року буде успішна.

За Управу:

Емілія Іванчук,
провідниця
Катря Гаргара,
секретарка.

ХРЕСТИНИ
Айтуна, Саск.

У неділю 15-го листопада 1959 р. в м. Айтуна, Саск., в домі п-ва Богдана й Віри Мачулів відбулися Хрестини їхнього сина Андрія Богдана. Св. Таїнство Хрещення звершив о. Ростислав Панченко. Дяком був п. Іван Кузій, а кумами — п. О. Горчинський з ЗДА і пані П. Обух з Айтуни, Саск.

По обіді присутні, на заклик п. І. Кузія, зложили свої пожертви на "Вістник" — разом 7 дол.

Батькам новоохрещеного Андрія Богдана бажаємо всього найкращого та потіхи із свого синочка, а Андрієві Богданові — многих, многих літ!

Гість.

ХРЕСТИНИ
Сейнт-Кетеринс, Онт.

У неділю 25-го жовтня 1959 р. в українській православній церкві в Сейнт-Кетеринс, Онт., відбулося Хрещення діточок інженера Володимира й Павліни Стратійчуків, а саме їхнього сина Григорія Івана та дочки Діяни Петрусі. Св. Таїнство Хрещення звершив о. П. Гліцький; дяком був п. П. Казанівський; кумами синові Іванові Григорієві були п. Теодор Рибський і пані Тіна Титаник; кумами Діяні Петрусі були п. Тарас Зарицький і пані Ніна Романовська.

Інж. В. Стратійчук є членом Української Православної Громади в Сейнт-Кетеринс. Хоч п. Володимир Стратійчук дуже зайнятий як головний інженер при будові водного шляху Св. Лаврентія, то однак він багато праці віддає і для нашої Церковної Громади Св. Володимира.

По звершенні Св. Хрещення в домі п-ва Стратійчуків відбулося прийняття з участю поважного числа гостей. З нагоди цих Хрестин п-во Стратійчуки пожертвували 10 дол. на Колегію Св. Андрея, за що їм належиться щира подяка. І нехай Господь подасть їм і їхнім дітям доброго здоровля і многих літ!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ П-ВА КРІЛІВ В АРДМОР, АЛТА.

У суботу, 13. VI. 1959 р. ввечері на подвір'я п-ва Андрія і Параски Крілів з'їжджалися гості автами з усіх кінців Алберти. Кожний з них був запрошений дітьми Ювілятів на Ювілей 25-ліття своїх родичів. Приятелі п-ва Крілів, а також і члени Громади Св. Івана, до якої належать Ювіляти зустрічали давніх своїх знайомих та знайомилися з прибулими гістьми. На подвір'ї була весела гутірка серед гостей, в хаті готувалися до прийняття. Стіл був прибраний великим весільним короваем, який пишався різнокольоровими свічками та великим срібним числом 25.

Гостей запрошено займати місця. Хоч і простора хата п-ва Крілів, але того вечора не змогла вмістити такого великого числа гостей. Діти запросили Ювілятів з дружбами і дружками зайняти почесні місця. Пан Ониськів, товариш п. Андрія Кріля ще з шкільної лавки, з України, привітав Ювілятів з 25-літтям їх подружжя, та в своєму слові переказав тяжкі початки їх поселення в Канаді, а також нелегке виховання дітей в окруженні різних народів, що мають інші культури і традиції. Але п-во Крілі, як свідомі православні українці, всі труднощі перебороли, і виховали своїх дітей на свідомих українців і добрих канадійців. Доказом цього — незабутній цей вечір. На закінчення свого слова п. Ониськів побажав Ювілятам щастя, кріпкого здоров'я та щоб Господь допоміг їм дочекати й Золотого Ювілею. Гості заспівали Многоліття Ювілятам; о. Павло Дорош поблагословив страви.

По вечері п. Ониськів продовжував виконувати свій обов'язок господаря цього Ювілею. Він просив до слова близьких приятелів, а також і дітей Ювілятів.

Привітали батьків діти: син Микола, що прибув з Едмонтону, донька Ольга з чоловіком, які живуть у Форткент, Алберта, та донька Анна з Келгарі, Алберта. Усі вони вітали своїх родичів українською мовою. Особливо змістовний привіт склала донька Анна, яким зворушила серця Ювілятів і гостей. Діти обдарили своїх батьків гарними і дорогими дарунками, за які тато й мама сердечно дякували дітям, і всім гостям, що прибули на 25-ліття їхнього подружжя.

На закінчення цього прийняття п. Ониськів попросив до слова о. Павла Дороша. Отець у своєму слові підкреслив велике завдання батьків: виховати дітей в Православній Вірі, а також моральне відношення дітей до батьків, і просив також не забувати і за свою пресу, яка стоїть в обороні нашої Батьківської Віри.

Збіркою датків зайнявся п. Ониськів, було зібрано $25.00. З того виділено на фонд "Вістника" $10.00.

Жертводавцям сердечна подяка, а Ювілятам — п-ву Андрію і Параскі Крілям — на многі і многі літа!

Присутній.

ВІНЧАННЯ
Ошава, Онт.

Дня 1-го листопада 1959 р. в Ошаві, Онт., в церкві Р. Пр. Богородиці, відбулося Вінчання Николая Лаби з Марією Шарлов. Св. Таїнство Вінчання звершив о. Парох при великому числі гостей, які приїхали з Торонта, Гемілтону, Бімсвіл, Клівеленд (Огайо) та мати молодого з Вінніпегу пані Орелецька.

Весільна забава і вечеря відбулися в залі УНО. Вечерю відкрив молитвою о. Парох, а п. Семен і Юхтіма Павленчуки, які були батьками при Вінчанні, побажали усього найкращого молодим, і піднесли тост за їхнє здоров'я. Гостей було досить багато, і по вечері вони дуже гарно обдарували молодих.

На другий день по Службі Божій відбулися "поправини", і тут п. Семен Павленчук склав подяку всім, а головно мамі молодої пані Артим, тобто пані Орелецькій, і матері молодого, а також тітці пані Анні Грескевич з Клівеленд та сестрам і шваґрам молодого панству Іванишиним з Торонта, братові Юрієві з Торонта і п-ву Подолянам з Гемилтону.

На пропозицію о. Пароха зроблено збірку датків на місцеву церкву і з того виділено на пресовий фонд "Вістника" 5 дол.

Щире спасибі Жертводавцям, а Молодим щастя в подружньому житті і многих літ!

Присутній.

ПОДЯКА

Мені приємно подякувати на сторінках нашого "Вістника" Вп. Членам Укр. Православної Громади у Вернон, Б. К., і Жіночому Товариству ім. Княгині Ольги, з нагоди мого від'їзду до Богословської Школи у Вінніпезі, що приготовили мені прощальну несподіванку, та вручили такий дорогий дарунок, що для мене являється великою пам'яткою. Дякую також усім тим промовцям, що на згаданій вечірці промовляли, заохочувавши мене до цього покликання, яке я собі вибрав, а саме в будучності служити Богові і нашому народові тут у Канаді.

Зокрема дякую за грошові дарунки п-ву Гакманам, п-ву Кучерам і пані Катерині Лучак, а вже особливо моїм дорогим родичам, що мене змалку підготовляли до цього покликання.

Нехай усіх Вас Господь береже у Своїй опіці та нагороджує сторицею!

Василь Василів,
Студент Богословського Факультету
Колеґії Св. Андрея

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОНУФРІЙ ШВЕЦЬ
Поминки

В суботу 26-го грудня 1959 р. відбулося Поминальне Богослуження в сороковий день по бл. п. О. Шевцеві, що справляли його брат Йосиф і братова Катерина, а також угостили в місцевому Нар. Домі ім. І. Франка поминальним обідом учасників Богослуження, і при тому проголошено збірку на прес. фонд "Вістника", що принесла $6.90; з того 20 ц. поштова оплата.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Онуфрію Вічна Память!

Сусід.

БЛ. П. ПЕТРО ГОЯН
Кегвин, Алта

7-го липня 1959 р. відійшов у вічність Петро Гоян.

Покійний народився в селі Залуче, Снятинського району, Станиславівської області 1898 р.

Бл. п. Петро Гоян

Під час Першої світової війни Покійний був у рядах Української Армії.

Одружився 1921 р. з Анною Верстюк.

Виїхав у Канаду 1921 р. до свого шваґра Миколи Верстюка в Кегвин, і в цій околиці прожив 30 років — аж до смерті. Брати й сестри Покійного повмирали в Україні.

Оплакує його в Україні дружина Анна.

Похорон відбувся 13-го липня 1959 р. в Кегвин, Алта.

При Останньому Цілуванні на заклик о. А. Тетеренка учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок 14.20 дол. З цього призначено 4.00 дол. на "Вістник", а 4.50 дол. на вироблення кліші.

Жертводавцям щира подяка, а Покійного нехай Господь прийме до Себе і вчинить йому Вічную Память!

В. Вірстюк.

БЛ. П. ПЕТРО ОГОРОДНИЙ

У пятницю 6-го листопада 1959 р. в лікарні в м. Саскатуні помер Петро Огородний, проживши 59 років.

Петро Огородний, син Івана Огородного і Анни з дому Бодвар, нар. 12 липня 1900 року в селі Лішвиці, пов. Заліщики в Галичині. Молодим хлопцем брав участь у Першій світовій війні в рядах Січових Стрільців. Він витерпів усі невигоди тодішньої війни в Галичині й на центральній Україні; брав участь у поході на Київ і його визволенні.

По закінченні війни вернувся назад до рідного села. В 1927 році переїхав у Канаду з думкою пізніше спровадити свою дружину і доньку в Канаду, але воєнні події перебили ці його заміри.

Бл. п. Петро спочатку жив у свого брата Стефана, а пізніше осів на своїй господарці в Ґудові, Саск. В 1958 р. довідався листом від своєї доньки з Галичини, що його дружина померла під час війни, а донька вийшла заміж. Довідавшись про родину, пок. Петро помагав доньці всім, чим міг, висилаючи їй посилки, аж поки недуга не положила його в ліжко, в якого він уже не встав.

Дня 6-го листопада бл. п. Петро Огородний помер у лікарні в Саскатуні, а 9-го листопада тіло перевезли в Саскатуну до Ґудова. У середу 11-го листопада відбувся Похорон, який відправив о. Р. Панченко при участі рідні й багатьох знайомих Покійного. Дяком був п. І. Кузій.

На заклик о. Р. Панченка при Останньому Цілуванні зложили на Невянучий Вінок грошову суму, з якої 7 дол. призначено на "Вістник".

Бл. п. Петро Огородний оставив у смутку брата Стефана і доньку в Галичині.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МИХАЙЛО НИКИПІЛО
Поминки

У неділю 20-го грудня 1959 р. дружина покійного Михайла, Анна, зо своїми осиротілими діточками помянули в перші роковини смерті свого дорогого мужа й батька. Вони запросили найперше рідню, яка знаходиться в усіх кінцях Алберти, на Службу Божу до Свято-Троїцького храму в Бойл, Алта. Святу Літурґію та Літію за спочилих із родини вдови Анни відправив о. М. Стеценко. Під кінець Служби Божої о. Парох знову взяв у руки Св. Євангелію та відкрив несподіванку усім богомільцям у Св. Храмі, — він сказав: "Хоч цю Св. Євангелію освячено давніше, однак 120-доляровим фундатором цієї Св. Книги є вдова Анна з своїми діточками. Вони купили Святу Євангелію на памятку дорогого мужа і батька — покійного Михайла".

Потім о. Миколай вияснив вірним у храмі, що кожна людина має залишити по своїх рідних, а рідні по ньому, памятку, таку як залишила вдова Анна. "Наші храми як на рідних землях, так і тут у Канаді побільшості прикрашалися й прикрашаються вірними на памятку спочилих батьків, матерів, братів та сестер. Нехай же пані Анна буде Євангельською вдовою, і служитиме прикладом для всіх інших!". Такими словами закінчив своє звернення о. Миколай.

По Службі Божій всіх із храму було запрошено до вдовиної господи на поминальний обід. По обіді присутні не забули і за нашу церковну пресу, і на заклик п. І. Поліщука жертвували — по 1 долярові слідуючі: п.п. Рудько, Поліщук, Головач, Голик, Н. Никипіло, Бенчарський, Виселко, Т. Никипіло, Маркевич, Джус, Харинюк, Вергун, Гонтарук, Писик, Флаха, І. Никипіло, Гуменний; по 75 ц.: п. І. Вайда; по 50 ц.: п.п. Федець, Ручка, Вескал, Яковчук, Мікула та пані Р. Никипіло. По 25 ц. п.п. Фодчук та Семорозум. Всіх разом 21.75. З цих грошей призначено на розбудову "Вістника" 20.75, а 50 ц. на пересилку.

Усім Жертводавцям щире українсько-православне спасибі, — вдові Анні й діточкам кріпкого здоров'я та витривалости в цьому житейському морі, а покійному Михайлові земля пером і Вічна Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН КОСТЮК
Сван Плейн, Саск.

У четвер рано 3-го грудня 1959 р. рознеслася сумна вістка, що несподівано помер у лісі під час полювання на муса на 63 році життя бл. п. Іван Костюк.

Покійний народився 19-го грудня 1896 р. в селі Сішно, Радехівського повіту, Галичина. Разом з родичами він приїхав у Канаду ще 14-літнім хлопцем 1910-го р. 1917 року одружується з Теклею Юрків в околиці Мазепа, Саск., і починають самостійне життя. В 1920 році вмирає його перша дружина, лишивши його з немовлятком-донечкою, яку виховувала бабуня. Згодом він одружується вдруге з Марією Юрків, і знову почалося спокійне, хоч і важке життя. Небіжчик фармерував та мав кузню, де працював до смерті ковалем. З першого дня прибуття в Канаду небіжчик полюбив ліс і полювання. 3-го грудня о год. 9 рано бл. п. Іван виїхав з дому на полювання з своїм зятем Павлом Ковчем, а з ними Іван Палович. За півгодини прибули на місце полювання. Уполювавши муса, Іван підійшов до нього, і тут лише встиг промовити, що йому щось недобре коло серця, та рівно о год. 9.30 рано відійшов у вічність.

Несподівана смерть завдала жалю рідним та всім, що знали небіжчика. Бл. п. Іван був одним з найкращих і свідомих членів місцевої Парафії Свв. Петра й Павла. Він був першим її основоположником та досмертним рекордовим секретарем. Його старанням збудовано Народній Дім у Сван Плейн, якого він був секретарем до 1955 р. Небіжчик дбав при Нар. Домі про бібліотеку, яку й залишив. Дбав про національно-культурне життя. За його старанням відбувалося багато концертів та вистав, і він завжди розписував ролі. У церкві бл. п. Іван завжди читав Апостола та помагав у співі. Дбав про церкву, і за його старанням церква розмальовується, чим Покійний радів, та не судилося йому побачити розмальованою церкву, якої був вірним сином, і ніколи не опускав Богослужень. Небіжчик був передплатником "Укр. Голосу" і "Вістника". Був поважаний як між своїми, так і між чужими. Був розважний в розмові, ніколи нікому не сказав пустого слова. Був членом Окружної Церковної Ради від 1956 р. та щиро помагав працею в ній. Коротко кажучи, зо смертю бл. п. Івана відійшов у вічність великий і свідомий син української спільноти у Сван Плейн та далеко поза ним, доказом чого також було велике число приятелів і друзів під час Похоронних Відправ. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох о. П. Зубріцький. У неділю 6-го грудня о год. 1.30 впроваджено тіло небіжчика в Нар. Дім і відправлено Літію. О год. 8 вечора того ж дня відправлено Заупокійну Панахиду, під час якої Нар. Дім не вмістив тих, що прибули востаннє попрощати бл. п. Івана. 7-го грудня в понеділок відправлено Похорон зо Сл. Божою в місцевій православній церкві, — простора церква не вмістила молящих, багато стояли надворі, а це тому, що на Похорон прибули друзі небіжчика з Вайтбіч, Ардан, Пелий, Кемсак, Норквей, Гаєс, Мазепи, Горлиць, Канори, Арабели та з дальших околиць, — як українці, так і других національностей. Після прочитання Св. Євангелії о. Парох сказав проповідь: підкреслив заслуги небіжчика, як в релігійному так і в національному житті.

Небіжчик залишив у смутку 90-літню матір, яка вже випровадила останню свою дитину у вічність. Крім того він залишив дружину Марію, донечку Лілю з зятем Павлом, сина Петра з дружиною Ольгою, і двох нежонатих синів: Михайла та Володимира, дальшу родину і приятелів, яких мав багато. На заклик о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $72.00, які розподілено: на місцеву церкву $50.00, на потреби Округи $12.00, а на пресу $10.00 з чого на "Вістник" $4.00. Тлінні останки бл. п. Івана спочили на місцевому цвинтарі біля церкви.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Івана прийме в Свої Небесні Оселі. Вічна Йому Память!

о. П. Зубріцький.

БЛ. П. МАРІЯ ГРИЦЕВА
Сматс, Саск.

В суботу 21 листопада 1959 року в Норт-Бетелфордській лікарні відійшла у Вічність на 85 році життя бл. п. Марія Грицева в дому Регуш.

Покійна народилася 1874 року в селі Вершниківцях, Борщівського повіту. В рідному селі 1894 р. виходить заміж за Михайла Грицева, і вони починають самостійне родинне життя. Господь послав їм 3 діточок (хлопців). Великі недостатки в рідному селі заставили молоде подружжя шукати кращої долі в невідомій Канаді, куди виїжджають цілою родиною 1908 року. У Канаді купують в околиці Вонда, Саск., землю і починають тяжку працю, щоб дати краще забезпечення своїм дітям. На новому місці поселення приходить на світ двоє діточок, — хлопець і дівчина. При тяжкій праці на запущеній землі Покійна не забуває і про рідну Церкву, яка почала організуватися в околиці Сматс, і стає фундаторкою її. Сама була глибоко релігійною і в такому ж дусі виховала своїх дітей. Три роки тому перейшла жити до доньки і зятя Йогаськи й Йосипа Раків. Донька і зять з великою любов'ю і самопосвятою опікувалися своїми родичами. Бл. п. Марія 7 тижнів тому почала занепадати на здоров'ї. Місяць перебула вдома, а три тижні в лікарні, де в суботу 21 листопада 1959 р. спокійно віддала Богові Духа. Тіло Покійної привезено до хати її доньки в середу 25-го листопада, і там Всеч. о. Ю. Туржанський ввечері відслужив Панахиду та виголосив глибокозмістовне слово, а в четвер 26-го листопада відбувся Похорон зо Службою Божою в Сматс. У Похоронних Відправах взяли участь місцевий о. Парох та Всеч. о. В. Сенишин з Саскатуну з дяком Іваном Дзендзелем з Вонди. У своїх проповідях священики піднесли великі заслуги Покійної як у родинному житті, так і в церковно-національному. Перед Послідним Цілуванням Всеч. о. Туржанський виголосив зворушливе слово і закликав учасників Похорону, щоб зложили свої пожертви на Невянучий Вінок. Учасники гарно віднеслись до слів о. Пароха і зложили $38.35, в цієї суми призначено на "Вістник" $18.

Покійна лишила горем прибитих старенького свого чоловіка Михайла, 4 синів, одну доньку, сестру в Канаді, одну сестру в Старому Краю, 19 внуків, 21 правнуків, одного праправнука, та їхні родини.

Тлінні останки бл. п. Марії спочили на Православному Цвинтарі в Сматс, Саск. Після Похорону в Народньому Домі відбувся поминальний обід, після якого о. Парох виголосив відповідне слово, як також в імені всіх учасників Похорону зложив щире й глибоке співчуття горем прибитій Родині.

Нехай Всемилостивий Господь, що покликав до Себе бл. п. Марію, прийме у Свої Небесні Оселі, а між нами лишить про Неї Вічну Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ТИВОНІЯ ЯЦИШИН

Бл. п. Тивонія Яцишин упокоїлася 13-го листопада 1959 р., після довшої недуги, в лікарні Ред Крос в Рейні Ривер, Онт.

Покійна народилася 17-го серпня 1885 р. в місті Скала над Збручем. Вона походить з дому Кравчуків; 1909 р. вийшла замуж за Антона Сеника, з яким в 1911 році перебралася в Канаду. Найперше оселилися вони в Рейні Ривер, Онт. Опісля перенеслися до Едмонтону, Алберта. Там помер Антон Сеник. Удова Тивонія вертається до Рейні Ривер. Дня 4-го червня 1946 року виходить замуж за Олександра Яцишина.

Покійна оставила дочку Стефанія Матюк і сина Антона, 6 внуків і 2 правнуків. Один із синів упокоївся 1957 р.

У память матері дочка і її муж, Стефанія і Василь Матюк, зложили дар Невянучого Вінка для Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу в сумі $10, а син Антон зложив дар в сумі $5.

Вічна Їй Память!

Сусід.

ДУЄ ВІТЕР . . .

Тато й мама на забави
Біжать вдень і уночі, —
Діти вдома без опіки
Нудять світом плачучи.

Бог же дав закон любови,
Нате створив матерей,
Щоб любили ніжним серцем
Тих безпомічних дітей

Але є між матерями,
Що чогось бракує їм:
Привид „щастя" у повітрі
Бачать і біжать за ним.

Наше ж дійсне щастя вдома,
Де гніздечко ми звили, —
Тут і діти, тато й мама,
Тут священні молитви.

Будьмо ж вдома з діточками,
І ведім їх до мети.
Щоби з них не виростали
На сміх людям наймити!

Розкажімо, як то тяжко
Працював наш прадід, дід,
Як про розум вони дбали,
Як виховували рід!

Дує вітер препоганий,
В очі куряву несе,
За ним біжать хиткі люди,
Куди вітер він все.

Рама, Саск.
осінь 1959 р.

К. С.

УВАГА! УВАГА!

Кожної середи в громаді у Вестлок відправляються Вечірні Богослужби поч. о год. 7.30 вечора. Кожної суботи відбуваються навчання Рідної і Недільної Шкіл у тій же Громаді. Поч. науки о год. 1-шій дня. Закликаємо всіх батьків у даній околиці, якщо вони ще не мали нагоди вписати своїх дітей до вищезгаданих Шкіл, зробити це в найближчому часі.

Box 719. Westlock, Alta. Ph.: 438

ПОШУКУЄМО ДИРИГЕНТА

до ведення церковного і світського хору при укр. прав. церкві.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до голови Громади:
Wm. Shwaikowsky,
542 E. 52nd Ave.
Vancouver 15, B. C.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛЮТИЙ

7. Неділя Митаря і Фарисея, — Поплар Парк, Бозежур, Канора.
14. Неділя Блудного Сина, — Брендон, Сулунавт, Тиндал, Транскона.
21. Неділя М'ясопустна. — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Селкірк.
28. Неділя Сиропустна, — Брендон, Ґонор, Попларфілд, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Айтуна
12. Трьох Святих — Ґудів
14. Неділя — Мелвіл
15. Стрітення Господне. — Фенвуд
21. Неділя — Ґудів
28. Неділя — Гарбард

Box 143 Ituna, Sask. Tel. 67.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Кридор
12. Пятниця — Гефорд
14. Неділя — Гефорд
15. Понеділок — Редфілд
21. Неділя — Гефорд
28. Неділя — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Вернон
12. Трьох Святих — Вернон
14. Неділя — Вернон
15. Стрітення Господне — Вернон
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Ревелсток

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4212
Vernon, B. C.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Роблин
12. Пятниця, Трьох Святих — Гренда'ю
14. Неділя — Ленард
15. Понеділок. Стрітення Господне — „Топорівці", — почта Врокстон, Саск.
21. Неділя — „Драчинці", — почта Мек-Нат, Саск.
28. Неділя — Шел Велий

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. П. САЦЕВИЧА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Давнінг.
12. Пятниця, Трьох Святих — Смокі Лейк.
14. Неділя — Стрий.
15. Понеділок, Стрітення Господне — Белліс.
21. Неділя — Смокі Лейк.
28. Неділя — Спедден.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Пятниця Трьох Святих — Райн (фарми)
14. Неділя — Тіодор (м.)
15. Понеділок. Стрітення Госп. — Інсінгер (м.)
21. Неділя — Тіодор (За рікою
28. Неділя — Тіодор (м.)

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Гр. УДОД

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Атабаска
12. Пятниця, Трьох Святителів — Баргед.
14. Неділя — Сіба Біч.
15. Понеділок, Стрітення Господне — Вайлвуд.
20. Субота Задушна, Служба Заупокійна — Річмонд Парк.
21. Неділя Мясопусна — Атабаска.
27. Субота. Заупокійна Служба Божа — Сіба Біч
28. Неділя — Баргед.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 438

о. М. КРИЩУКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Лужани
12. Пятниця. Трьох Святителів — Бросов
14. Неділя — Мирнам
15. Понеділок. Стрітення Господне — Слава пол.
20. Субота Задушна — Слава пів.
21. Неділя — Мирнам
28. Неділя — Мусідора

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя Митаря і Фарисея — Кадет
12. Пятниця. Трьох Святих — Нипавин
14. Неділя — Вірдейл
15. Понеділок. Стрітення — Сембург
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Лак Ла Біш
12. Пятниця. Трьох Св. — Крийгенд.
14. Неділя — Норал
15. Понеділок. Стр. Госп. — Сирейл
21. Неділя — Гресленд
28. Неділя — Боїл
29. Понеділок. Початок Ве. Посту.

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. Е. Т. ПРИСТУПА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Кіндерслей
14. Неділя — Вонда
21. Неділя — Мічам
28. Неділя — Оен, Алта.

Address: 824 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4065

о. В. СЛЮЗАРА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Канора
12. Трьох Святих — Свидова
14. Неділя — Рама
15. Стрітення — Канора
21. Неділя — Канора
28. Неділя — Бюкенан

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. В. АПОНЮКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Ріджайна
12. Пятниця. Трьох Святих—Прілейт
14. Неділя — Ріджайна
15. Понеділок. Стрітення Госп — Кендіяк
21. Неділя — Мус Джо
28. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str.
Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Ст. Джулієн
12. Пятниця. Трьох Святих — Тарнополь
14. Неділя — Єллов Крік
15. Понеділок. Стрітення — Кадворт
21. Неділя — Лепін
28. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. В. БОРИЧУКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Йорктон
12. Пятниця. Трьох Святих — Йорктон
14. Неділя — Райн
15. Понеділок. Стрітення Господне — Врокстон
21. Неділя — Йорктон
28. Неділя — Торжит. Год. 7. веч. Вечірня — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32996

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Радвей
12. Пятниця — Торгилд. Трьох Святителів
14. Неділя — Восетна
15. Понеділок — Егремонт. Стрітення
21. Неділя — Редватер
28. Неділя — Радвей

Box 128, Radway, Alta.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Сенді Лейк
12. Трьох Святих — Росборн
14. Неділя — Мензі
15. Стрітення Господне — Овкборн
21. Неділя — Ричсвил
28. Неділя — Січ

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ

16	В	3	Симеона Богопр.
17	С	4	Преп. Ісидора Пелусіота,
18	Ч	5	Муч. Агафії,
19	П	6	Вукули Єп. Смирн.,
20	С	7	Задушна Субота.
21	Н	8	Нед. М'ясопустна —
22	П	9	Преп. Панкратія затвор.
23	В	10	Преп. Прохора Печер.
24	С	11	Мч. Власія Єп. Севат.
25	Ч	12	Мелетія Єп. Антіох.,
26	П	13	Преп. Мартиніяна,
27	С	14	Рівноап. Кирила
28	Н	15	Нед. Сиропустна —
29	П	16	Початок Вел. Посту.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Сандави
12. Пятниця. Трьох Свят. — Вайта
14. Неділя — Сеньків
15. Понеділок. Стрітення — Арбака св. Мик.
21. Неділя — Вайта
28. Неділя — Сірко

Box 46, Vita, Man.

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Кемсек
14. Неділя — Калдер
15. Стрітення — Мазепа
21. Неділя — Сторновей
28. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ

7. Неділя — Шіго місто
12. Пятниця. Трьох Святих — Едмор
14. Неділя — Фовн Лейк
15. Понеділок. Стр. Господне — Шіго Полудн.
21. Неділя — Виннярд
28. Неділя — Вишарт

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

Устав Церковний

ЛЮТИЙ

7. Неділя Митаря і Фарисея. Початок Тріоді Посної. Гол. 8. УЄ 11. Літургія: Ап. 2 Тим. 3: 10-15. Єв. Лука 18: 10-14.

12. П'ятниця, Трьох Святителів. Всенічна. Утр. Єв. Івана 10: 9-16. Літургія: Ап. Жид. 13: 17-21. Єв. Мат. 5: 14-19.

14. Неділя Блудного Сина. Гол. 1. УЄ 1. Літ Ап. 1 Кор. 6: 12-20. Єв Лука 15: 11-32

15. Понеділок, Стрітення Господне. Утр. Єв. Лука. 2: 25-32. Літур. Ап. Жид. 7: 7-17. Евангелія: Лука 2: 22-40. Свячення Свічок Громовиць.

20. Субота Задушна, Служба Заупокійна.

21. Неділя М'ясопусна. Гол. 2. УЄ. 2 Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8-13, 9: 1-2. Єв Мат. 25: 31-46.

28. Неділя Сиропусна. Гол. 3. УЄ 3. Літур Ап Рим. 13: 11-14. 14: 1-4. Єв. Мат 6: 14-21.

АДРЕСАР

Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion,
Metropolitan of Winnipeg and of all Canada,
101 Cathedral Ave.,
Winnipeg 4, Man.

The Most Rev. Michael,
Archbishop of Toronto and Eastern Canada,
92 Burnside Dr.,
Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew,
Bishop of Edmonton and Western Canada,
10716 — 115 Street,
Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-3098)

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

The Herald,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1960. ЧИСЛО (1104) 4

З СУЧАСНОГО МУЧЕНИЦТВА УКРАЇНЦІВ ПІД ПОЛЬЩЕЮ

"Національні відносини між поляками і українцями на теренах, заселених українцями, ще й досі доволі антагоністичні, хоч треба ствердити, що найбільшу нетерпимість до українців виявило польське католицьке духовенство та шовіністично наставлені праві кола". "Не віддано українцям і сконфіскованих церков, а відомий український собор у Перемишлі ще й досі посідають польські кармеліти", — оце частина з довших інформацій про життя українців під сучасною комуністичною Польщею, що їх подав Євген Стахів в Українській Вільній Академії Наук у Ню Йорку. Є. Стахів від 2 до 10 серпня 1959 року відбув подорож до Польщі. "Серед українців є течія за те, щоб навіть згодитися на православія, аби лиш у своїх церквах правили свої, українські священики. Деякі українські села вже перейшли на православія", — сказав Є. Стахів. (Подано за довшим звітом з доповіді Є. Стахова, поміщеному в "Новому Шляху" за 5-го лютого 1960 р. Вінніпег).

До вищеподаних інформацій, треба додати, ще не лише греко-католицьку катедру в Перемишлі забрала польська Католицька Церква й посадила там своїх монахів-кармелітів, але й загарбала вона славний український православний собор у Холмі.

ЖІНКА СЕКТАНТА КАЖЕ, ЩО В НІЙ НЕМА СВ. ДУХА

Юстина Ломпкінс, 18-літня дружина пастора секти "Церква Господня" Б. Л. Ломпкінса в ЗДА, каже, що вона зовсім не відчуває в собі присутності св. Духа, хоч згадана секта навчає, що в кожному членові секти конечно є св. Дух.

Її муж подав справу на суд по розвід — на цій підставі, що членам секти не вільно дружитися з людьми інших релігій, бо в них "нема св. Духа". А Юстина Ломпкінс сказала, що ще перед своїм одруженням не вірила, що в ній може бути св. Дух, але вдавала, що вірить, щоб тільки вийти за Б. Л. Ломпкінса замуж.

Однак суддя Г. Л. Монтер не дав дозволу на розвід подружжя, вияснивши, що коли дружина чи муж не погоджуються одне з одним у релігійних справах, то це не є законною підставою для розводу. Крім цього, він додав, що й сама секта "Церква Господня" забороняє розвід.

НЕ ДАЮТЬ ДОЗВОЛУ НА ЧИСТО РЕЛІГІЙНІ РАДІОСТАНЦІЇ

Наміри будувати чисто релігійні радіостанції в Канаді зустрілися з опором з боку "Борд оф Бродкест Ґовернорс" в Оттаві.

29-го січня ц. р. було повідомлено, що евангелистський діяч А. В. Нес із Торонто не отримав дозволу на основання радіостанції, яка передавала б виключно релігійну програму — проповіді, релігійні пісні і т. п.

ЦАРГОРОДСЬКИЙ ПАТРІЯРХ МАТИМЕ ТРИ ДІЄЦЕЗІЇ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

До цього часу Царгородська Церква має на всьому американському континенті лише одну церковно-адміністративну одиницю, що називається: "Грецька Архидієцезія в Америці". З уваги на те, що в ЗДА серед православних є найбільше греків (понад півтора мільйона), то згадана Архидієцезія має назву "Грецька", хоч до неї належать усі ці православні народності, що підлягають Царгородській Патріярхії, отже й також частина православних українців, (з Митрополитом Богданом Шпилькою), бо вони супроти греків становлять велику меншість. Отже з формально-правного становища лише греки мають свою Царгородсько-Патріяршу Архидієцезію, а інші народності, які підлягають Царгородові, своїх окремих церковних одиниць не мають.

Цього року преса знову повторила вістку, що Царгородська Патріярхія плянує поділити свою Грецьку Архидієцезію на три дієцезії: одна в ЗДА, друга в Канаді, третя в Південній Америці (Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі, січень 1960). Перший раз преса писала про ці пляни восени минулого року

Однак знову нема згадки, щоб кожна національність, отже й українська, мала свою окрему дієцезію, — значить, вони знову будуть лише "Грецькі".

Преса подає також, що Катедра (осідок) Екзарха Царгородської Патріярхії (є ним Митрополит Яків, Архиєпископ Мелітський) буде перенесений з Ню Йорку до Шікаго.

ІТАЛІЙЦІ В РИМІ ОРГАНІЗУЮТЬ ПРАВОСЛАВНУ ПАРАФІЮ

Православну парафію в Римі організує о. Григорій Баколіні. Початком цієї парафії стала православна святиня Св. Бенедикта і Василія в Римі, поблизу великої Бенедиктинської базиліки.

Свящ. Григорій Баколіні. італієць, після закінчення академічних студій (у двох університетах) став католицьким монахом Чину Бенедиктинів. Згодом він перебував у Франції і Швайцарії.

До православної віри з католицтва він повернувся 1947 року.

ВИЗНАЧНИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ДІЯЧ В УҐАНДІ

До найвизначніших сучасних світських діячів в Уґанді (Африка) належить богослов Тео. Нанкаямас, абсольвент теології. Він родом уґандець і стоїть у близьких звязках з грецькими православними місіями

НА 400 МІЛЬЙОНІВ ІНДУСІВ ТІЛЬКИ 2% ХРИСТИЯН

Населення Індії становить 400 мільйонів, але там є тільки вісім мільйонів християн, тобто лише два відсотки всього населення. А християнські місії в Індії вже понад 400 років стараються там поширити Християнство.

"НЕ МОЖЛИВО ДОГМАТИЧНО З'ЄДНАТИ ОБИДВІ ЦЕРКВИ", ЗАЯВИВ ЦАРГОРОДСЬКИЙ ПАТРІЯРХ

"Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" ,січень 1960 р.) подає:

"Римо-католицький кардинал Френсис Спелмен, Архиепископ Ню Йорку, своєю знаменною візитою виразив пошану Вселенському Патріярхові Атенагорасові в Істанбулі, під час приватних відвідин.

Вселенський Патріярх, якого було визнано "першим між рівними" серед Східніх Православних Патріярхів, в угоду своїй традиційній увічливості дав дозвіл на те, щоб його відвідав цей римський прелат з метою відбути з ним авдієнцію. Півгодинна візита — то в кардинала Спелмена перші цього роду відвідини.

Кардинал був у Туреччині на своїх ро ових Різдвяних відвідинах службовиків ЗДА за океаном. Він є Військовим Вікарієм католиків у збройних силах Америки. У шлях його подорожі включаються також Німеччина, Лібія, Мароко й Еспанія.

На запитання про візиту і про інші пов'язані з "поєднанням" з Римом справи, Вселенський Патріярх Атенаґорас відповів, що "поєднання" у "гармонію згідливість і злагоду між обома Церквами є можливі", але що "догматичне з'єднання між обома Церквами не є можливе".

На запитання про можливість його візити у Ватикані (чутки про таку візиту недавно були дуже поширені) Патріярх відповів, що він радо це зробив би, але якщо б папа взаємно склав візиту Вселенському Патріярхові".

ФАНАТИКИ ЗАМОРДУВАЛИ 116 ОСІБ

У Колюмбії (латинсько-католицька держава) католики при підтримці урядових чинників постійно переслідують протестантів: від 1948-го по 1959 рік вони замордували 116 протестантів, 66 протестантських шкіл спалили або зірвали динамітом, а 200 шкіл змусили закрити.

Демократичні посли з Палати Репрезентантів поставили трьом міністрам уряду в Боготі питання, чому він не стримає католиків від переслідування іншовірців? А уряд мовчить . . .

Цікаво, що всі ці злочини робляться з кличем "в Імя Боже" або згідно з "волею Божою". (Подано за "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1960 рік).

ЗА ДВА РОКИ ПОМЕРЛО ВІСІМ ЧЛЕНІВ ЄПИСКОПАТУ В СССР

У роках 1958-59 померло вісім членів Єпископату Російської Православної Церкви: 1 митрополит, 5 архиєпископів і 2 єпископи.

За роки 1957-59 померло 81 священиків цієї ж Церкви.

За 1957 рік там було хіротонізовано чотири нових єпископів.

(Подано за журн. "Вон Чирч" за грудень 1959 р. ЗДА).

„ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА" І РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА РИМУ

"МОЖЛИВО, ЩО ОПРИЛЮДНЯТЬ ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА"

Під вищеподаним заголовком щоденник "Виннипег Фрі Прес" за 2-го січня 1960 року помістив такий репортаж з Ватикану, автором якого є Франк Брутто:

"Місто Ватикан (АП), — Пророцтва з Фатіми, написані сестрою Марією Дольорес перед роками, мають бути відкриті світові цього року. Між римо-католиками є всякі здогади щодо їхнього змісту.

Сестра Марія, 54-літня монахиня Кармелітського манастиря в Коімбра (Португалія), одинокою залишилася в живих з-поміж трьох дітей — пастушків, які сказали, що вони бачили видіння Діви Марії у Фатімі 1917 року.

Минули роки, як вона написала пророцтва, запечатувала їх у конверті і довірила їх єпископові м. Лерія — своєму духовному зверхникові, щоб він відкрив їх 1960 року, або під час її смерті, коли б вона померла раніше.

Дата непевна

Ватиканські джерела кажуть, що відкриття зробить єпископ, але вони не знають — коли. Вони кажуть, що це може бути на роковини першого видіння 13 травня.

Лукія дос Сантос — тепер сестра Марія, і Гіянцича, і Франческо Марто бачили те, що вони окреслили як "гарна пані в білому" на зарослих травою похилостях поблизу Фатіми.

З того часу Фатіма стала одною з найбільших священних місцевостей Діви Марії.

По смерті обидвох інших, Лукія стала монахинею.

Деякі з її пророцтв були вже раніше оприлюднені.

Віщування війни

Ця частина, що вже оприлюднена, віщувала Другу світову війну і говорила про можливе навернення Советської Росії на римо-католицьку віру. Але це навернення зумовлене щирим поворотом людства до Християнства.

"Якщо ж ні", говориться в пророцтві сестри Марії, "то Росія поширить свої заблудження на ввесь світ, і вони спричинять війни та переслідування Церкви".

Недавніми роками дехто тут вірив, що неоприлюднена частина пророцтва була виявлена покійному папі Пієві XII.

Здогади на цю тему збільшилися з того часу, як кардинал Фредеріко Теде-шіні згодом заявив на роковинних урочистостях у Фатімі 1951 року, що в тому Святому Році папа зазнав сонячного видіння, подібного до того, що його бачили коло Фатіми 13-го жовтня 1917 р.

Чекали на видіння

У попередньому випадку, коло 50 тисяч осіб зібралися на узгірях Фатіми. Діти-пастушки сказали були, що "гарна пані" обіцяла, що станеться щось незвичайне. Багато з них чекали цілу ніч на дощі.

Пізно по полудні Лукія раптом скричала: "Гляньте на сонце!"

Дощ перестав. Тисячі пізніше твердили, що вони бачили, як сонце широко закружляло, набрало кривавої барви і вистрілилося в напрямі обріїв. З того дня оповідання про Фатіму поширювалося. Року 1930-го, після уважного розслідження, єпископат Португалії проголосив видіння "вартим віри", і дозволив культ Фатімської Нашої Пані".

⁂

Висновки з інформацій, що їх з Ватикану подав Ф. Брутто у "Виннипег Фрі Прес", такі: 1) 11-літня дівчинка-пастушка Лукія (тепер 54-літня монахиня Марія Дольорес), 13 травня 1917 р. побачила на пасовищі "гарну пані в білому", і не знала, хто це був, а потім сказали, що це була Діва Марія; дівчина Лукія чула слова "гарної пані в білому", яка обіцяла Лукії, що станеться щось незвичайне, і Лукія чекала того, та розказала всім людям в околиці, і вони чекали, 5 місяців, до 13-го жовтня 1917 р. 2) з 12-го на 13-го жовтня 1917 р. 50,000 людей зібралися на узгірях біля Фатіми й чекали цілу ніч, цілий ранок і до полудня, аж пізно по полудні, 13-го жовтня, згадана 11-літня Лукія повідомила людей, які були з нею, що з сонцем діється; вона сказала людям, що бачить, як сонце кружляє, червоніє і раптом з місця летить на обрій (горизонт). Люди спочатку не бачили того, що бачила Лукія, отже Лукія мусіла звернути їм увагу словами: "Гляньте на сонце!" — хоч вони напевно й без того бачили те сонце, але нічого не помічали. Коли ж почули слова Лукії "гляньте на сонце!" — то "після того тисячі твердили, що вони бачили, як широко закружляло сонце, почервоніло мов кров і вистрілилося на горизонт", бачили "тисячі", отже не сказано, що всі 50,000, які там були.

З того виходить, що не всім було дано мати це видіння незвичайних рухів сонця, а лише Лукії першій, а вже за нею й декому з решти людей, які очікували "чогось незвичайного", що обіцяла "гарна пані в білому", як їх запевнила Лукія.

Католицький єпископат у Португалії все те, знав, але не робив з того ніяких висновків. Але почавши з 13-го жовтня 1917 р., коли Лукія, а за нею й інші коло Фатіми, побачили дивні рухи сонця, то "з того дня історія Фатіми розросталася" між народом. За 13 років (від 1917 до 1930) вона розрослася сильно в устах народу, — була віра, що "гарна пані в білому", яку 13-го травня 1917 р. побачила на пасовищі 11-літня Лукія, — то Діва Марія. Внаслідок того й католицький єпископат Португалії нарешті, "після уважного розслідження", проголосив непевно, що "видіння" коло Фатіми є таке, що "воно варте, щоб у нього повірити", і "дозволив на оснування культу "Нашої Пані Фатімської".

Згодом Лукія стала монахинею, як сестра Марія Дольорес (а дехто й далі називає її "сестрою Лукією"), і кажуть, що "гарна біла пані", чи тепер уже, як говорять, Діва Марія, і обявляє Лукії щось про майбутню долю світу, та виявляє їй способи, як відвернути ті нещастя, що чекають світ, а людство не знає про це. Лукія (Марія Дольорес) описує те все, вкладає в конверт, печатує і п е р е д а є єпископові свого манастиря і каже йому, коли він має конверт розпечатувати і проголосити світові її "пророцтва, обявлені їй Матірю Божою".

Частину тих пророцтв, яких ще світові не проголошено, вже було довірено папі Пієві XII, і після того цьому папі 1951 р. так само показалося, що сонце кружляє кругами, червоніє як кров і потім з місця падає на обрій. А крім папи Пія XII нікому у Ватикані, ні в Римі, ні в цілій Італії сонце таким не показалося.

⁂

З тих "пророцтв" монахині Лукії (Марії Дольорес) у манастирі в Коімбрі (Португалія), що їх, як вона каже, обявила їй Мати Божа, частину проголошено світові ще перед 1939 роком. Монахиня Лукія (Марія Дольорес) тоді пророкувала, що буде війна, коли покажеться "незнане світло на небі". І 1938 р. побачили якесь досі "незнане світло на небі", а 1939 р. вибухла війна. А 1958 року, у навечір'я святкування католицьких 100-их роковин першого чуда в Люрді, знову бачили "незнане світло на небі", отже знову знак, що воно вказує на якесь незнане, але непевне майбутнє, — говорять католицькі авторитети.

⁂

Тут було ширше сказано про Фатіму, а властиво про Лукію (Марію Дольорес) з Фатіми і її "пророцтва", бо 1930 року Католицька Церква вже проголосила почитання спеціяльно **Фатімської** Діви Марії, і вона стала ніби опікункою акції навертання Росії на католицтво. Адже ж за найголовніше "пророцтво" монахині Лукії (Марії Дольорес), що, як та монахиня каже, обявила їй Фатімська Діва Марія, є те, що є **можливим навернення Росії на католицтво; але це навернення станеться лише під умовою, що перед тим людство поза Росією має щиро привернутися до Християнства.**

Отже Католицька Церква, щоб "спасти світ", узялася за широку роботу для навернення Росії на католицтво.

У звязку з тим провід Католицької Церкви веде відповідну політику супроти Росії, а та політика цікавить усіх українців, отже й треба писати про неї.

Т. Сагай.

(Далі буде)

ЦАРЯ МИКОЛАЯ II ПРОГОЛОСИЛИ МУЧЕНИКОМ

"Пару місяців тому в Ню Йорку в Америці відбувся З'їзд — Собор Російської Зарубежної Церкви, який видав спеціяльне Послання до своїх вірних. У цьому оригінальному "посланні" Собору Єпископів . . . (є) "твердження, що "Російська держава — це забороло миру в усьому світі"!!! що "з відродженням Росії почнеться духова обнова всього людства"! Далі, довідуємосі, що Миколай II — останній цар російської тюрми народів проголошений Російською Церквою "царем-мучеником, а день його смерти — днем "усенародного покаяння" і посту . . . "Усі ми — заявляє Собор Єпископів — сини многоплемінного але одноединого російського народу..." (Подано за часописом "Беларускі Голас" ч. 65, січень 1960 рік).

У звязку з тим питання: а що ж на те Захід? Правда, на Заході є різні течії, — але що на те Римська Церква? З боку Римської Церкви чути голос:

" . . . Проблема Росії є однією з найбільших, перед якою сьогодні стоїть Церква (Католицька)... Советська влада . . . свідома, що вона не може підтримати російського націоналізму без Російської Православної Церкви, отже вона погодилася на її існування. Це величезна справа, і вона повинна зацікавити католиків та спонукати їх до того, щоб вони всякими можливими способами підтримати Московського Патріярха в його роботі в Росії" (Катол. журн. The Eastern Churches Quarterly" ч. 2, 1959. Лондон, Англія).

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

7

ЩО БУЛО ПІСЛЯ СОБОРУ

Протестанти

Переглядати зміст "Вістника", то видно, що і дальше, як було і перед Собором, мусів "Вістник" присвячувати багато уваги нападам на Українську Православну Церкву зі сторони протестантського "Канадійського Ранка" та греко-католицького "Канадійського Українця". Вони видумували що лише могли щоби нашій Церкві шкодити.

І мусів "Вістник" ті видумки і напасти нотувати і вияснювати, щоби люди не баламутилися.

Перевага "Вістника" над противниками була в тім, що "Вістник" йшов простою дорогою і не мусів з неї сходити. Його ціль була видна і ясна. Він брав лише дійсність і розбирав її здоровим розумом. Не робив з білого чорного, а з чорного білого.

Коли "Кан. Ранок" висмівав обряди, хрест, кадило, свячену воду, образи, свічки, а вірних Церкви називав темними, забобонними, й обіцював, що протестантизм їх просвітить, то "Вістник" йому пригадував, що протестанти в Галичині вживають хреста, кадила, свічок і др., і показував людям "Ранкову" двояку політику.

⁂

Було таке, що "Ранок" сам собі заперечував те нині, що вчора говорив і буде ще говорити. Редактори "К. Ранка" були наемні люди, які видавцям "К. Ранка" в руки попалися, і головною справою для них було — заповнити "Ранок" тим, що попадало під руки.

В 1928 р. помістив "К. Ранок" статтю, як видно, прислану з Европи, де говорилося:

— Приглядаючись до евангельського руху на землях Волині, Холмщини і Підляша, — **бачу тут хаос і вічні шукання.** Він (еванг. рух) зданий на руки людей, **котрі ніколи не розбирались в життевих відношеннях, не брали до рук ніякої книжки ні ґазети. . .**

Й автор статті звертаєсь так до тих протестантських проповідників:

— Подивіться на жнива евангелицької роботи, **яку ненависть защепили ви там до українського слова. . .** Подивіться як наші місцеві брати (протестанти) втікають від книжки, і хто її читає, називають "книжником". **Як обминають наші культурно-освітні й інші установи; вони виреклись чудової української пісні, вони обминають всяке громадське життя.**

Про тих же протестантських проповідників ще так читаємо:

— Вони хочуть наосліп вести нарід. Та не дивно, бо ті люди в більшості не-української народності. Є між ними з українськими призвищами, але то і все; вже зі своєю мамою інакше не балакають як по московськи, а на зібраннях волять говорити мовою московською чи польською, аби тільки не українською.

І таке деколи містив "Кан. Ранок", але дальше таки називав православних нерозумними і забобонниками.

Ще треба згадати, що коли большевики забрали Київопечерську Лавру, отже стародавну українську святиню, то протестантська ґазета — "Українська реформація" раділа, бо в Лаврі був релігійний фанатизм, забобонні Богослужения, є "пісний борщ", "пісні пироги" і др. Про те писав І. Липовецький в "Тризубі", ч..9, 1930 р., і каже, що: **читаю** (ту ґазету) **і зявляється думка, що до рук попав мені орган безбожних".**

⁂

Тут буде на місци пригадати що самі англійські протестанти про свій протестантизм писали. Проф. А. Смит говорив на протестантській конференції в Шікаго так.

— Американські протестантські Церкви видають річно 700 мільйонів долярів на саму церковну музику, а 90 процент тої суми не приносить ніякого хісна. То не значить, що ми маємо погану музику і співи. То значить, що в нас брак ідеалу.

— Архітектура наших церков не церковна, як і порядок наших Богослужень.

— Проповіди бувають гарні, але Богослужения були б більше захоплюючими, **коли б до них додати поважного церковного обряду.**

— Я не годжуся з римо-католиками, з православними і жидами, **але я подивляю їх пречудні Богослужения і думаю, що Богослужения протестантів можуть бути збогачені тими обрядами.**

Проф. Смит також домагався щоби в протестантських церквах були ікони (релігійні образи), які надавали б церквам поважнішого вигляду і витворювали б атмосферу більше придатну до піднесення людського духа до Бога.

Подібне говорив і ректор протестантської Церкви в Ню Джерзі, Герберт Периш, він казав:

— Протестантизм своїм змістом Богослужень недомагає. Він повикидав всяку появу краси з домів молитви. . . Протестантські Богослуження холодно-поважні і крайно буденні. Окраса є даром від Бога і повинна входити в зміст Богослужень. . .

Тут наведене показує якими самі протестанти себе бачать.

⁂

Редактори "Кан. Ранка" були люди безідейні, наемні, а дійсним протестантам ходило не про віру, але про збільшення своїх громад новим набутком, а головно щоби здобутих винародовлювати. Отже лише політика.

Протестанти видавали поважні суми грошей на притягання людей до протестантизму, але здобули дуже мало, та і ті розгублювалися. А були випадки що збаламучені протестантами люди ходили від секти до секти шукати "правдивої віри", а вкінці кажуть: "Ми нікому не віримо", і ставали релігійно байдужими. Та і не диво. Коли чоловік зійде з свого ґрунту, з своєї власної дороги, то мусить блукати манівцями.

Отже протестантизм був не релігією, не просвітою, але деморалізацією для тих небагатьох, яких притягнув до себе. Вони опинились на бездорожу, — від своїх відійшли, а чужі були для них і дальше чужими. А нині про українських протестантів в Канаді є хіба мала згадка.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

"ЗАЛИШКИ НАЦИСТСЬКОЇ ПСИХОЛОГІЇ"

Щоденник "Свобода" (ЗДА) за 13-го січня 1960 р. подає:

"Західньо-німецький історик періоду правління Адольфа Гітлера та націонал-соціялістичного руху, д-р Гельмут Кравзнік, признав, що в Німеччині існують "залишки нацистської психології", але висловив переконання, що антисемітизм в Західній Німеччині не є сильніший, аніж в англо-саських та інших країнах широкого світу".

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НА „РИМСЬКОМУ ҐРУНТІ", — А ЧИ З ХРИСТИЯНСЬКОГО СТАНОВИЩА?

У тижневику "Український Голос" (Вінніпег) за 23-го грудня 1959 року була передовиця (редакційна стаття)) п. н. **"До якого об'єднання закликати"**, в якій була дана відповідь католицьким діячам, що закликають український народ стати під римські прапори. Майже ввесь український народ упродовж тисячі років зберігає свою Православну Віру, отже "Український Голос" підкреслив, що "коли говориться про поєднання, то менша група чи організація приєднується до більшої групи чи організації, а навіть більше — приєднується та група, яка від більшої групи чи організації відійшла; цією меншою групою, що відійшла від більшої в наслідок Берестейської унії в 1596 р., є власне греко-католицька група, тепер відома лише як католицька".

"Українському Голосові" дана відповідь у греко-католицькому (чи католицькому?) журналі "Світло" за лютий 1960 року статтею п. н. **"На українському ґрунті" чи із християнського становища?"**

Автор згаданої католицької статті між іншим дає такий аргумент:

"Знову ж поняття про "подавляючу більшість", так як його розуміє автор передовиці "Українського-Голосу", дуже розраховане і не менш проблематичне: тож найперше варт знайти об'єктивну оцінку, хто є тою **християнською** "подавляючою більшістю", коли врахувати звиш 40 річний період насильного викорінювання духового православ'я рафінованими методами в безбожницькій системі большевизму, викорінювання, яке не спочиває в своїй диявольській роботі по сьогоднішній день? Чи "Український Голос" направду вірить, що в краю тепер, по 40 роках насаджування там большевиками безбожництва, що там є тепер "православна більшість"? Чи не краще було б обминути цю делікатну проблему, може сумної дійсности, як закриватися вигаданою статистикою та ще й витягувати з неї необосновані висновки".

Справа тут ясна: католицький автор у "Світлі" хоче "доказати", що православні у вільному світі уже не можуть говорити про православну більшість українців в Україні, бо, мовляв, за 40 років большевицької влади Православна Віра в Україні майже знищена, — там уже більшість атеїстів! І радить католицький автор, щоб краще не говорити про православну більшість в Україні, бо це, мовляв, "делікатна проблема".

Так, це справді д е л і к а т н а справа! Отже й тут можна ставити таке ж "делікатне" питання: А чи шкода католицькому авторові, що, як він вірить, большевицька влада вже викорінила Православну Віру серед більшости українського народу і поробила з них атеїстів? Наприклад, католицькому органові у Львові "Нова Зоря" не було шкода! Для "Нової Зорі" добро Риму — це був найвищий закон! Отже коли Православної Віри не знищили ні турки, ні Рим, то нехай її знищать большевики, — хіба ж не однаково хто її знищить? — так думали провідники з-під знаків "Нової Зорі". Та ж голосять католицькі діячі, що, мовляв: **"Комунізм — це бич Божий". Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується гнів і кара".** (Католицький щоденик "Америка" ч. 207, 1954. Філядельфія). Висновок такої католицької "теології" простий: не послухали православні Риму, то нехай же їх покарає **"комунізм — Бич Божий"!** Нехай комунізм знищить Православну Віру в Україні, а тоді вже православні українці у вільному світі не скажуть, що в Україні є православна більшість. Як видно, так міркувала собі **"Нова Зоря"** (ч. 34, 1928), коли нетерпляче очікуючи, писала, що православна Україна **"навернеться хіба доперва з того дикого покоління, яке виросте з-під большевицького режиму і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо як сказано — легше есть навернення з атеїзму, ніж з православія".**

"Нова Зоря" і той греко-католицький провід, що його органом був цей часопис, бажали, щоб безбожна, большевицька влада знищила Православну Віру в Україні, і таке бажання, на їхню думку, не суперечить засадам **католицизму,** але таке їхнє бажання напевно суперечить засадам християнства!

"Український Голос" підкреслив, що українська справа вимагає стояти не під чужими прапорами, отже й не під прапорами римськими, а гуртуватися у своїй Українській Православній Церкві, бо вона **незалежна від чужих церковних властей,** а це значить стати на **українському ґрунті.**

Католицький автор відповів на це у "Світлі":

"Замість християнського універсального становища, у згаданій передовиці дає нам "Український Голос" обмежений аспект "українського ґрунту". Католицький автор питає: **"На "українському ґрунті" чи із християнського становища?"** Значить, хоч він і не заперечує, що мати незалежну від чужих церковних властей Українську Церкву — це таки є **український ґрунт,** але він твердить, що цей український ґрунт, мовляв, **не є християнським.**

Таким своїм становищем католицький автор нічого нового не відкриває, бо ж і без того відомо, що коли ставати в обороні української справи, то для римських діячів це є "нехристиянське становище".

Чи українці греко-католики належно розуміють, чого від них вимагають римські провідники? Вони вимагають цього, що було сказане на сторінках україномовного католицького о р г а н у "Християнський Голос" **(Мюнхен)** 2-го лютого 1958 р., де діяч Католицької Акції М. Брадович навчає: **"Тут, в Апостольській Столиці** (в Римі, — р. В.) є **релігійно-моральна Батьківщина українських католиків".**

Значить, українці-католики мають дві Батьківщини: одна — це його країна, а друга Батьківщина, — релігійно-моральна, отже важніша Батьківщина — це Рим, цебто разом і Ватиканська держава, де її політичним володарем є папа. Римські політики повчають українців католиків, що суверенна Ватиканська держава є їхньою найвищою Батьківщиною!

***

Московські католицькі діячі добилися в Римі права боронити Росію, ширити у світі якнайкращу опінію про російський народ, хоч він і православний. Вони голосять на Заході, що в російського народу навіть під безбожницькою тиранією в СССР є р е л і г і я, є г л и б о к е в і р у в а н н я у Б о г а, і російський народ не піддається безбожницькій пропаганді, а бореться з нею, і так ставить перше заборола проти комунізму; а тим самим він обороняє і ввесь християнський світ, отже й Католицька Церква на Заході користає з того за плечима російських православних борців проти комунізму. Так голосять москалі-католики у вільному світі. І москалі-католики змусили Рим так само добре відзиватися про російський народ, хоч він і православний.

Приклади? Їх маса! Це загальна русофільська політика Риму! Агломовний унійний (греко-католицький) журнал у Лондоні, Англія, "The Eastern Churches Quarterly" ч. 2 1959 р. у передовиці голосно заявляє:

..."Залишається правдою, що внутрі Советського Союзу продовжується боротьба за душу Росії і що Московський патріярх провадить християнське діло. Сказано, що мільйони советських громадян приймають Хрещення . . .

Тут мається на увазі не лише переповнені церкви . . . Назовні поза Церквою . . . там є особиста відповідальність, нема того самолюбства та матеріялізму, що так широко розповсюджений на Заході. — а з боку молоді є відданість праці на допомогу спільноті, сердечність в особистих відносинах — коротко кажучи, братерськість, про яку не можна сказати, щоб вона мала щось спільного з матеріялізмом".

Ось яку славу ширить про російський народ римський провід на сторінках згаданого тут журналу — відомого по всьому світі, дарма що той народ православний. Мовляв, дивіться, який той російський народ побожний і християнський народ, кращий, ніж народи Заходу, - значить, це буде великий здобуток, коли позискаємо його для справи католицтва!

А що ж говорять римські агітатори про український народ, що мучиться там, у межах т. зв. Советського Союзу? Вони кажуть, що той народ уже майже вирікся християнства! Нехай же, мовляв, знає ввесь світ, який той український народ легкодухий, скорий до безбожництва! Вони показують світові український народ у найгіршому світлі! Але годі їм дивуватися, коли вони голосно заявляють, що вони в Церкві не стоять на українському ґрунті. Бо москалям у Римі можна стояти на московському ґрунті, і Рим уважає, що це є по-християнському; але коли хто стоїть на українському ґрунті — то для римських діячів — не є "по-християнському", для них "по-християнському" є лише тоді, коли коштом української справи робиться римська політика.

Ми тут уже не будемо питати про це, яку користь дасть українській справі про паґада автора вищезгадаої статті у "Світлі", бо годі з ним про це говорити. Але принаймні можа б спитати, яку користь для **християнської** справи дасть його твердження, що, мовляв, в Україні вже майже немає ніякої більшости Православного Християнства, цебто релігії взагалі, — коли таке його твердження цілком не є згідне з правдою!

Ось так воно . . . Пробує автор у "Світлі" доказувати "Українському Голосові", що тут треба зійти з **українського ґрунту** нате, щоб триматися **християнського становища.**

Але авторові із "Світла" треба звернути увагу на факт, що часом треба зійти з **католицького ґрунту нате,** щоб триматися **християнського становища.**

ПОЛІЦІЙНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ В ІТАЛІЇ

Італійська поліція в м. Салерно напала на збори громади людей, які слухали проповіді баптистського проповідника, розігнала збори, а пасторів — американців о. Вінсента Дж. Кесейла з Бруклину і о. Вильяма Фаско та пастора М. Бальдарі, італійця, арештувала. Це насильство поліції католицького уряду Італії являється тим більшим, що баптистська церква в м. Салерно мала дозвіл від влади влаштувати збори для евангельського проповідування. Баптисти в Італії мають шість місій під назвою "Християнське Біблійне Об'єднання".

Яка була б реакція римо-католиків у ЗДА, коли б поліція в Дітройті, в Шікаґо, чи в котромусь іншому великому місті поважилася розігнати римо-католицькі збори?" — ставить питання католицькій владі в Італії "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (січень, 1960).

До цього можна додати питання: Чим же тут поступовання влади католицької Італії відрізняється від большевицького? Значить, Католицька Церква б'є насполох про переслідування релігії лише там, де переслідують католиків, а в тих країнах, де католики переслідують інші релігії, то в католиків називається "свобода релігії".

Справа тут не лише в баптистах, а в самій засаді католицької влади: вона переслідує кожну некатолицьку релігію.

ЗВЕРНЕННЯ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ДО РИМУ У СПРАВІ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ

Преса в грудні м. р. поінформувала, що Світова Рада Церков у своєму центрі в Женеві (Швайцарія) звернулася з закликом, щоб на майбутньому (1961 р.) світовому Соборі Католицької Церкви було також поставлене питання, як Католицька Церква розуміє свободу релігії.

Світова Рада Церков — це світова організація, в склад якої входять 72 Протестантські Церкви, в усьому світі, Англіканська Церква, а також декотрі Православні Церкви, як Церква Царгородського Патріярхату і інші.

Нехтування засад свободи релігії Католицькою Церквою — це справа, що вже здавна хвилює ввесь християнський світ. Акти мордувань, терору, розбоїв, упереджень, наклепів і т. д. цілими роками займають увагу преси у вільному світі. А тепер такі події мають місце головно в латинських країнах: у Південній Америці, Італії, Еспанії. (Подано за "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1960 рік).

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Як папи помагають гр. католикам

Першим гр. кат. священиком, що прибув 1884 р. до Америки, був Іван Волянський, і він був дуже діяльним чоловіком.

Американські греко-католики вислали до Галичини 1887 р. доктора, Володимира Сіменовича, з Галичини, що би привіз хоч одного священика і взагалі щоб дістати з Галичини якусь релігійну поміч.

І Сіменович відвідав митр. Сембратовича, все пояснив і дістав таку відповідь:

"Митрополит священика вислати не може, бо Рим не хоче, щоби до Америки їхали жонаті священики".

Що ж до Волянського, то по кількох літах папські політики вигнали його з Америки — **бо він жонатий.**

Пізніше приїхало кількох нежонатих: Стефанович, Ардан, Макар, Бончевський, Підгорецький та Констанкевич. То були патріоти священики, і не женились, щоби могли поїхати до Америки і там греко-католикам помагати.

Але римо-катол. епископи зачали і тих переслідувати просто за те, що вони Українці.

І священики засилають скарги до Шептицького та до Риму, але Рим на все глухий. Помочі нема. Коли терпець увірвався, вони скликають зїзд і підносять клич: "Проч з Римом!" Аж тоді Рим їх почув і прислав епископа Ортинського, також залежного від латинських епископів, які і його нівечили.

А Шептицький видав Пастирський Лист, де оскаржує гр. кат. священиків, а не тих, що їх кривдили. Тоді священики відповіли Шептицькому книжечкою "Унія в Америці" (1902 р.), де показують, що Шептицький польський шляхтич, крутар і брехун.

І вже в 1902 р. гр. кат. священики в Америці робили заходи щоби відв'язатися від папи і заснувати Українську Православну Церкву, та не владося. Але тоді вже бачили, що того треба.

Чи знають гр. католики про ті події? Але коли мають бути свідомими людьми, то їм треба знати.

Що казали про Петра Отці Церкви

Римські політики втовкмачували в малосвідомих, що Христос поставив Петра старшим і на нім Церква стоїть, але тої балачки вимагає папська політика, а не церковна справа.

Давні Отці Церкви, і християне взагалі, не уважали Петра старшим. Перші християне були проти старшинування. Каже св. Іван Золотоустий:

"Ми призначені для проповідування слова, а не для панування і самовластя. Наш уряд дорадників, що наклицають до обовязку". — Св. Кипріян говорить:

"Другі Апостоли були такими ж як і Петро, обдарені рівною кількістю поваги і власти".

Каже св. Гієронім:

"Ти скажеш, що Церква на Петрові заснована, але в іншим місці те саме прикладається до всіх Апостолів. . . Петро був Апостолом і Іван був Апостолом; але Петро був лише Апостолом, а Іван був Апостолом, Евангелистом і Пророком".

Такого можна багато згадати. Коли ж Рим голосить, що Христос поставив Петра старшим, то все те римська видумка.

Досить згадати, що на папськім Соморі в Римі, 1870 р., епископ Штросмаер, при папі і коло 800 епископах говорив, що Христос не поставив Петра старшим, отже і папи не мають такої власті як вони говорять. І папа йому того не заперечав, бо Штросмаер говорив правду.

Заведення унії в Галичині

Унію в Галичині завів 1700 р. епископ Шумлянський на свято Петра й Павла. До того часу в Галичині всі були православні.

Шумлянський був польським офіцером, а дальше став епископом нібито православним, хоч потайки став унiятом; та показував себе православним, отже дурив людей. Аж 1700 року прийшов до православної Успенської Церкви з польським військом, яке розбило церковні двері, він до церкви увійшов і проголосив унію. Такими способами унія заводилася.

Але в Галичині був православний Манявський монастир (Скит Манявський), ще до 1786 року, отже перед 175 роками. Коли цісар Йосиф 2-ий деякі монастирі замикав (касував), то польський станиславівський уряд і Манявський православний монастир замкнув, хоч цісар був тому противний.

І те греко-католикам треба знати.

ҐРУНТ, НА ЯКОМУ ЖИРУЮТЬ КОМУНІСТИ

Жахливі умовини життя в комуністичних країнах — поневолювання людини й народів, рабство у колхозах і фабриках, нужда і голод — відомі у вільному світі, але далеко не всім. У різних країнах вільного світу є маси населення неписьменного, отже темного, які не можуть читати про все, що діється в комуністичних країнах. Крім того, великі маси населення живуть у нужді, і коли їм казати, що так само живуть люди в комуністичних країнах, то цим людям не стає від того легче — не стають вони ні ситі, ні одягнені. І це є той ґрунт, на якому жирують комуністичні агітатори, — їм треба такого ґрунту, вони тішаться ним.

Американський "Економік Ворлд" (січень, 1960) подає, що у вільному світі на кожних 18 осіб припадає 10 осіб, які живуть у країнах, де середній заробіток на особу становить нижче 200 долярів на рік.

До таких країн у вільному світі належать коло 37 країн і 22 території, і вони знаходяться в Азії, Африці, на Близькому Сході, чи декотрі країни в Латинській Америці. У тих країнах письменні люди становлять нижче 50 відсотків населення. Їхнє віджвлення обмежене до 1650 кальорій, тоді як 1800 кальорій — це вже найнижча норма для підтримування життя в стані здоров'я. Середнє збільшення прибутку в цих країнах становить лише 2 доляри на особу. Один більйон таких людей живуть у крайній нужді, постійному голоді, слабому здоров'ї, неписьменності й темноті.

Для Християнства тут є справжнє місійне поле праці, і тут великий фронт боротьби з безбожницькою агітацією.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Йорданські Свята

Коли Новий Рік був в суботу (як і Різдво), то Йордан є 19 січня в четвер. І Павла ще підготовив співаків до Йорданського Богослуження. А священик мав бути тут якраз на Йордан.

І знов тут Богослуження було таким ладом, як і різдвяне, — "З нами Бог" співалося перед початком Служби Божої.

При обговоренні Йордану Павло говорив про окроплювання хати і других будинків священою водою, що робить звичайно господар дому, або старший син, отже дівчата запитали:

- - А коли є лише вдова, а діти малі, то хто має окроплювати? — На те Павло:

— Я розумію, що господиня дому, має окроплювати, бо хто ж? Перед Богом жінки не гірші від чоловіків. От в Євангелії читаємо, що жінка вилила пахуче миро на голову Ісуса. Також жінки пішли до гробу Ісуса щоби миром намастити Його тіло. Не посилали чоловіків. Вони добре діло хотіли зробити.

Видно було, що і в хлопців і дівчат зявлялися питання, на які вони хотіли мати певні відповіди. Значить, — вони думали і дошукувались, а що Павла дуже тішило. Він казав:

—З тих, що перше не вміли про ніщо поважне думати, тепер будуть такі люди, що будуть силою й окрасою громадського життя.

❦

Молоді про Павла думають

Та в молодих була ще одна важна справа, про яку Павло не мав знати, а то — який дарунок йому з Святами дати за його щиру для них працю. Вони ту справу обговорювали вже і з городецькими співаками (а наділі та думка в Городци скорше зявилася), отже вирішили, що треба дати йому як дарунок найменше 500 долярів, а коли б вдалося то і більше. Городецькі додадуть найменше 200, а грибівські 300, а може і більше, бо вони заможніші.

І вже вони тишком гроші збирали, наказуючи всім, щоби всі про те мовчали, бо хочуть зробити Павлові дійсну несподіванку. І люди, оцінюючи Павлову щирість і його працю, хотіли показати і свою щирість, отже давали так, що в самім Городци зібрали 235 долярів, в Грибові 340, а з грибівської церковної каси дали 25 доллярів, отже вийшло рівно 600 долярів.

Але як і коли дарунок дати?

І попросили Павла щоби в неділю по Йордані виголосив відчит на закінчення Свят, а городецькі також прийдуть послухати. І Павло згодився. Відчит мав початися в 3-ій годині пополудни.

Павлів відчит

Дяки правили Б о г о служення; городецькі гості в грибівців пообідали, і відчит точно в 3-ій годині почався. Тема відчиту була: "В чім сила народу", і Павло говорив дуже інтересно. Брав важне з української історії, згадував ірляндців, жидів, персів, ще когось, а навіть циганів. Він виводив, що сила народу не в грошах, але в його розумі, в його тісній організації, зберіганні народної культури і в відвазі все своє обороняти. А хто дбає більше про грошеве майно ніж про розум, і хто свої культурні справи легковажить, той готовить собі загибель. Понад усім, що нарід має і хоче мати, повинен стояти його розум.

І люди дуже вважно слухали, бо ціла промова була ядерна і жива.

Дають Павлові дарунок

По закінченні відчиту встає один зо співаків і каже:

— Ми з відчиту багато навчилися, але є ще одна дрібненька справа, яку треба залагодити. . .

— Мабуть є ще питання до м о г о відчиту, — говорить Павло.

— Ні, — говорить співак, — така є маленька справа: пан Павло дав нам багато своєї праці, а що Свята скінчилися, то ми хочемо йому дати хоч маленький дарунок. Правда, що ми ще не господарі, а співачки ще не господині, отже дарунок буде невеличкий, але ми даємо його щиро. Коли ж будемо мати свої господарства, то на більший дарунок спроможемося. А то дарунок від городецьких і наших співаків і співачок.

І поставивши велику пачку, завиту і прибрану лентами, говорить:

Прийміть добродію мале за велике, бо з ним є разом наша щирість. Тут від дівчат є печені пиріжки, є пампушки, є колач, є навіть медяники, бо дівчата від того майстри, а ми даємо, що наш чоловічий рід придумав. Отже прийміть мале за велике.

Павло бачив, що тут і жарту додано, отже говорить.

— Нім подякую, то подивлюсь що тут є, бо не знаю чи дівчатам чи хлопцям більше дякувати.

Коли ж відчинив пачку, то бачить що тут справді є і пиріжки і друга всячина, а на дні пачки лежить скриночка, певно від хлопців. Коли ж відчинив, то на верху лежить карточка з написом: **"Від хлопців 600 долярів"**

І Павло наче остовпів. Хіба таке можливе? І каже він:

— Не знаю, чи вам дякувати, чи з вами сваритись. Мені таке не належиться. Я про те і не думав, а тішився, що моя праця не йде на марно. Ваш дарунок буде мене зобовязувати коли я не зможу т а к працювати як тепер. Я знаю. . .

Але один співак Павлову бесіду перебив і каже:

— Ні! То дарунок лише точно за те, що ви дотепер зробили, а ви зробили дуже багато. І нехай Господь обдарує вас і вашу родину всім добром, а найперше здоровлям!

Тут всі піднялися і загриміло гучне; "На многі літа". Після того говорить Павло:

— Коли б був знав, то був би нині не прийшов, але ви мене одурили. Та вже нехай! Хоч мене і ті пиріжки та пампушки були б задоволили, а то вийшло таке. . . Отже і вам, мої добрі співаки і співачки, і вам старшим, дуже щиро дякую.

Та все закінчилося ще піснею: "Де згода в родині, де мир і тишина" і всі зібрані розійшлися, вдоволені, що добре діло зробили. А через те, що дали, вони не збіднють.

Та хотілось би знати що думав Павло вертаючись додому. Мабуть багато думок одна другу перебігала.

(Далі буде)

ДАЛЬШИЙ ШУМ НАВКОЛО КНИЖКИ ЄЗУЇТА-ДАРВІНІСТА

На сторінках преси далі обговорюється книжку "Людський феномен", яку написав католицький священик-єзуїт П'єр Тайльгард де Шарден (він помер 1955 р.). Довшу інформацію помістив про це щоденник "Виннипег Трибюн" за 30 січня 1960 рік.

Цей священик прийняв теорію Дарвіна — що всі живі істоти, і людина також, постійно розвиваються, отже й змінюються фізично, — це Дарвінова "теорія еволюції" (розвитку). "Отець Тайльгард зайнявся своєю науковою працею, щоб додати подробиці до науки Дарвіна", інформує згаданий щоденник. Цей священик каже, що мозок людини все більше розвивається, отже змінюється, а це зміняє форму свідомости людини, отже й конечно змінює ідеї людства.

"Його (о. Тайльгарда де Шардена) церковні зверхники, заклопотані деякими його теоріями, які, як вони побачили, заперечують основам науки Римо-Католицької Церкви, ще 30 років тому заборонили йому далі учити і протягом його життя не дозволяли йому видавати друком ніякої більшої праці. Появу своєї книжки "Людський феномен" він завдячує славній світській особі. Одним з його покровителів був біолог Юліян Гакслі, і він назвав його твір "дуже визначною працею дуже визначної людини",— інформує "Виннипег Трибюн".

В офіційному виданні Понтифікальної Богословської Академії в Римі 1959 року книжка "Людський феномен" була окреслена як "найбільша спокуса, що збігається з найбільшим заблудженням", але було додано, що автор діяв у добрій вірі, і тому він звільняється від оскарження в єресі.

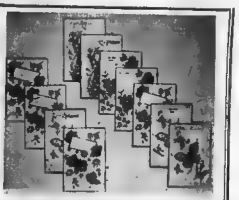

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Чого Софія в Римі навчилася, то це ось що: вона докладала всіх зусиль, щоб відкрити Москві очі на її власну силу, на її велику політичну майбутність, — на те, що, мовляв, Москві судежно відіграти у світі таку ролю, як колись відогравав Рим, а після нього — Констянтинопіль. Вона надхнула Москву ідеєю стати "Третім Римом", бо ж у Римі папські дипломати навчили її цього і дали їй таке завдання, щоб вона освідомила Москву про її власну силу й майбутню велич і світову місію. Софія не виконала лиш одної вказівки Риму, а саме не переводила Москву в католицтво, а навпаки стала проти католицтва.

Політичну концепцію, привезену Софією з Риму в Москву, - що Москва має стати великим церковно-політичним центром, підхопив монах Псковського манастиря Філотей, і він конкретно обоснував її по-богословському так: "Раніш Римська Церква була впала в єресь Аполінаріеву, а Констянтинопільська - в єресь через Флорентійську унію; крім того, Констянтинопіль не може вільно плекати п р а в д віри, бо ж сам він тепер у ярмі турків. Візантійських імператорів, які були оборонцями Православія, тепер уже немає Отож тільки один залишився володар - в особі царя Московського, і як те сонце світить на землю, так і він світить між православних, огріваючи всіх по всіх краях... Невеликі слова скажемо про теперішнє Православне Царство пресвітлішого і високодостойного правителя нашого. По всій піднебесній єдиного християнського царя й охоронителя Святих Божих престолів Святої Вселенської Апостольської Церкви, що замість Римської і Констянтинопільської є в Богобереженому місті Москві святого й славного Успення Пречистої Богородиці, що одна у вселенній немов сонце світить І нарешті прийдуть усі християнські царства та ввійдуть в єдине царство нашого государя згідно з Книгами Пророків цебто в Російське царство. Два Рими вже впали, третій стоїть, а четвертому не бути."

Конституція Церкви

Ще за папи Миколая показалося, що справа зміни Конституції Церкви не була такою легкою, як здавалося було тим, що рішилися змінювати її "всякою ціною". Папа Миколай напитав собі клопоту не тільки з боку Східньої Церкви, але й Західньої. Французькі єпископи стали писати до папи такі листи, що подекуди нагадують собою славнозвісного "Листа запорожців до султана". Французькі єпископи вичитували папі Миколаеві цілу "азбуку" його неправди й низькости. Папі Миколаеві не вдалося ані за допомогою "Ісидорського" фальсифікату, ані шляхом підтримування неполадок між Ігнатієм і Фотієм добитися власти над Східньою Церквою. Патріярх Фотій показався людиною достойною, великої поваги і святости. Папі спочатку було вдалося, шляхом вирізання всього імператорського двору, усунути Фотія з патріяршого престолу, однак незабаром, коли Східня Церква побачила справжні заміри Риму — претенсії на верховодство, то тоді навіть сам Ігнатій почав співпрацювати з Фотієм. По смерті Ігнатія Церковний Собор знову вибрав Фотія патріярхом — отож уважав за недійсну ту клятву, що її папа Миколай самовільно наложив на Фотія. Новий папа, Адріян, — наслідник Миколая — визнав Фотія за правного патріярха; тим самим він ствердив, що клятва папи Миколая на патріярха Фотія була незаконною, неважною.

Визнавши Фотія за законного патріярха, папа Адріян уже тим ствердив, що й т. зв. "Ісидорові декреталії" є нелегальні, а тому він не мав іншого виходу, як тільки відложити їх на деякий час в архіви Риму.

Від часів папи Адріяна (872) по часи папи Григорія VII, тобто в проміжжі приблизно 200 років часу, столиця Західньої Церкви, Рим, успів скотитися на саме дно низин, — за той час побувало на папському престолі понад 50 пап, але про більшість з них можна сказати: "не дай, Боже, з Івана пана".

Цей період в історії Римської Церкви так описує римо-католицький богослов і доктор Церкви Бароній:*)

"Якою була тоді Свята Римська Церква? Як же цілком брудною, коли повії (harlots), що за того часу були найбільш могутні, але разом з тим і найпідліші, правили Римом: для їхніх примх обмінювалися столицями, назначували єпископів, а що страшно чути — їхні любовники попадали на престіл Св. Петра, як псевдо-папи, що їх навіть не вписано в каталог пап, крім тих, де треба було відмітити історичні дати (!). Хто ж може твердити, що ці особи, так беззаконно поставлені придворниками, могли бути законними первоєрархами ("понтіфами")? Навіть згадки ніде немає, щоб духовенство їх вибирало, або з виборами погоджувалося. Усі канони (церковні закони) кинено в темницю мовчанки, папські декрети були позв'язували, старовинні традиції відчужили, давні звичаї, священний обряд, первісні правила щодо вибору найвищого первоєрарха ("понтіфа") цілком уневажнено, а яких кардиналів, дияконів, священиків, думаєте, ці потвори вибирали!"

Кардинал Бароній — єзуїт, історик Римо-Католицької Церкви, відданий спомагач Римського папства дійсно сказав тут багато правди, але все ж таки не всю, він забув додати, що годі змити стіл нечистою онучею і брудною водою. Він забув сказати, що коли вже раз було папам дозволено знехтувати старовинну Конституцію Церкви, яка тоді була твором 800-літньої історії і 7-ох Вселенських Соборів Церкви, а на місце того прийнято твір злочинців фальсифікат під іменем "Св. Ісидора", то в такому разі вийшло так: "що можна панові, це можна й Іванові".

Коли можна було пані присвоїти собі чин світського монарха, отже тим самим перекреслити свій сан єпископа, то після того, розуміється, треба було сподіватися й неминучих відповідних наслідків.

І власне в той історичний період, коли Римський Патріярхат купався в бруді "чужоложства, знасилувань, кровозмішування, грабіжів та мордувань", і коли духовенство Римської столиці, дієцезій і всього Римського Патріярхату "було таке неосвічене, як ніколи досі, і коли неначе "Христос певно заснув на дні корабля, а вітри-бурі немилосердно били в боки його, щоб прикрити від хвилі морської", і коли "ученики Христа також твердо спали", як це образною мовою представляє Карменін**) тодішній стан Церкви, — тоді саме настав розкол між Східньою і Західньою частинами Церкви, постала римо-католицька схізма (відщеплення від Вселенської Церкви). І ось у такому періоді Україна прийняла Християнство (988 р.) із Східньої Церкви (з Візантії). Це була доба, коли Царгород (Констянтинопіль) і Рим обмінялися листами взаємного прокляття. Східня Церква перша виступила з осудженням Риму за його упавшість, за єресь, за блуд. Східня Церква залишилася на основах старої Конституції Церкви, ухваленої головно Вселенським Собором, а Римо-Католицька Церква прийняла "Ісидорські" основи, і тим в о н а відкинула Апостольські основи устрою Церкви, що були за тих часів, коли на землі навчав Христос. Але зате ж Римська Церква за допомогою "Ісидорських" принципів і тактики здобула собі світську владу над західньою Европою.

Перша Реформація

Почавши з 872 р., дальший понад 250-літній період Архиепископів на престолі в Римі — це тягле кровопролиття, інтриги, підлості, злодійства, обманства, підкупства, насильства і всякі інші злочини, що свідчили, як низько скотився Римський Патріярхат і ці події та факти з гориччю описує кардинал Бароній. І згодом стали знаходитися люди що їм уже нарешті надоїло все це терпіти. Знайшлися добрі й смітливі люди у Франції, Італії і в Німеччині, що були готові навіть життя своє пожертвувати за те, щоб у Церкві нарешті таки завести закон. Це й були перші реформатори.

Провідними постатями між першими реформаторами в Римській Церкві були: Анзельм, Люкка, Петро Деміані, Гумберт, Десдеді, кардинал Полікарп, Бозіно, Гельдебранд, але — що найцікавіше — між ними знайшовся і один папа — це папа Григорій VII. і він серед перших реформаторів займає перше місце.

Ці реформатори поставили собі першою метою кодифікувати Канони Церкви, цебто систематизувати Канони, укласти в параграфи, щоб було все, якмога коротше, сказане чорне по білому, та щоб Церква управлялася виразно окресленими законами.

(Далі буде)

---

*) Див. Annals.

**) Carmenin, Vol I. стор. 274.

Читанка „Маруся"

Вже маємо на складі новий наклад читанки

„МАРУСЯ"

ІЛЛІ КИРІЯКА

Ціна $1.25 одного примірника з пересилкою.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВАЖЛИВИЙ СУЧАСНИЙ ДОКУМЕНТ

З польсько-українських взаємовідносин

Наші часи — це часи нестали, а перехідні, підготовчі. Людство кипить, мов вулькан, що готов кожної хвилини вибухнути, і заскочити одних приготованими, а інших неприготованими. Різні поневолені народи готуються до того прийдешнього моменту, готуються повною парою. Готуються й поляки. Час до часу тепер появляються різні важливі документи, що їх варто нотувати, — варто нотувати не лише на памятку для наших нащадків, але й також, і то ще більше, для сучасників, щоб допомогти їм орієнтуватися, серед якого укладу різних сил знаходиться українська справа, і яке тепер в і д н о ш е н н я тих сил до України. Один з таких документів, що появився в початках 1960 року, передруковуємо повністю в перекладі з польської мови на українську. Цей документ поданий тут за польським часописом "Сяв" (Вінніпег) за 13-го січня 1960 р. п. н. "Східні землі Польщі".

"АПЕЛЬ ДО ПОЛЬОНІЇ"

Земляки!

53 проценти території Польської Держави безправно віддали большевицькій Росії ялтанським диктатом, всупереч становищу всього польського народу, першої жертви німецько-большевицького нападу в другій світовій війні.

Східні Землі Речіпосполитої від століть історично й культурно повязані з Річпосполитою. Святі Господні: королевич Казимир, Андрей Боболя, Йосафат Кунцевич, такі як Жулкевський, Собеський, Ходкевич, Косьцюшко, Траугут, Міцкевич, Словацький, Монюшко, Падеревський, Пілсудський це сини тих земель.

Край поневолений знаходиться під домінацією Росії. Нашим найпершим обовязком у вільному світі є брати на себе ці обовязки, що їх Край не може і не в стані виконати. Отже на еміграцію падає обовязок усвідомлювати суспільства, серед яких живемо через належну інформацію — мірою наших можливостей — про цілі червоного імперіялізму і ролю Польщі в цій частині Европи.

На терені Канади у вересні 1958 року повстав "Зайонзек Зем Всходніх" Річпосполитої, Коло Торонто", який поставив собі амбітну ціль: заповнити прогалину в нашому суспільстві шляхом особливої діяльности для прав і добра тих Заграбованих Земель. Нагадувати землякам про трагедію тієї найнещаслнвішої з земель Речіпосполитої, і про наші в цьому відношенні обовязки — це перше завдання.

Другим рівнорядним завданням — це належно інформувати англосаксонське суспільство про наші права до Східніх Земель — про це, що в укладі держав у цій частині Европи незменшена Польща — це сворінь системи, що його ролю повинні взяти на увагу в концепції оборони вільного світу.

— Управа "Звйонзку Зем Всходніх" Речіпосполитої п о с т а в и л а собі найближчою метою оснастити "Паблик Лайбреріс" та університетські наукові центри книжками-документами в англійській мові, які займаються повязанням Східніх Земель з Річпосполитою і значенням тих земель для західньої цивілізації. (Автори: Rosa Bailly, prof. A. Żółtowski та інші). Це буде перший крок позитивної праці серед канадського суспільства.

ЗЕМЛЯКИ! Без Вашої допомоги моральної і матеріяльної не зможемо самі провести в чин наших замірів. Вони залишаться лише порожньою фразою.

Земляче! Землячко! Допоможи ділом справі Східніх Земель Речіпосполитої шляхом впису в члени нашого "Звйонзку" Пришли пожертву! Підопри наші почини! Навіть найменша датка буде із вдячністю поквитована Управою в пресі.

Управа Звйонзку Зем Всходніх Р. П. Коло Торонто:

Голова — **Й. Гофман.**

Члени Управи:

А. Будревіч, К. Дзямскі, Й. К. Мосьціцкі, Р. Родич, Т. Росоль, З. Суппель, Й. Сиропятто".

⁂

Цей документ повністю поданий тут не для алярму, а для поінформування нашого суспільства про це, що діється. Московщина і Польща поділилися Україною Андрусівським договором (1667 року), комуністична Москва і католицька Польща поділилися Україною Ризьким трактатом (1921), комуністична Москва і комуністична Польща поділилися Україною 1945 р., і сучасна Польща 1947 року виселила з українських земель — Лемківщина, Засяння, Холмщина, Підляшшя — майже все українське населення й розпорошила між поляками.

У винищуванні українства на згаданих/ землях польською комуністичною владою узяв участь провід (епископат, очолений кардиналом Стифаном Вишинським) Римо-Католицької Церкви в Польщі, який заграбував решту українських православних церков (і славний Собор у Холмі), та став руйнувати греко-католицькі церкви українців, заборонивши греко-католицтво взагалі. У "Шематизмі" Католицької Церкви у Ватикані Західня Україна так і досі фігурує як "Польська земля".

Еміграція з т. зв. "сателітних держав" — Польща, Румунія, Чехословаччина, Угорщина і ін. — мають у вільному світі свої протикомуністичні визвольні центри, але вони рішуче не признають українцям права на власну державність, бо всі вони знову чекають моменту, щоб з Москвою поділитися землями України, як це було перед 1939 роком. І всі вони мають вплив в Американському комітеті визволення, де справа української державности перекреслена. Однак українців є понад 40 мільйонів в Україні та пару мільйонів у вільному світі, — український народ є **реальною силою,** якої не перекреслить почерк пера ніяких політиків. І єдиний спосіб оборонити себе та поставити справу так, щоб шукали союзу з нами, а не ми з кимсь, це не розпорошувати українських людей, енергії, праці і грошей "по широкому всесвіті" в погоні за "космічними привидами", а всі свої сили згуртувати для здійснення Української Мети: завжди і всюди, у справах дуже великих, а також і найменших, справу державницького визволення України ставити на перше місце. І щоб ніде й ніколи ніхто не вирішував про нас без нас. Щоб чужі сили — будь вони світські чи церковні — не вмішувалися в наші справи, щоб ми були як одна велика, нерозривно-обєднана родина, в нутро якої, в її душу, ніхто не може вступати й розпоряджатися. Якщо будемо мати незалежну від чужинців думку, незалежні засоби для її здійснення, незалежну від чужинців душу, — незалежну в усіх ділянках життя: церковно-релігійного, культурного, політичного, фінансового, то з цілою певністю Україна буде незалежною, і ніякі зовнішні махінації не матимуть сили перемогти нас.

ЧОМУ БАПТИСТИ В УКРАЇНІ СВЯТКУЮТЬ ЗА ПРАВОСЛАВНИМ СТИЛЕМ

Баптисти на центральних і східніх землях України після 2-ої світової війни почали святкувати Різдво в ці самі дні, що й православні українці, — цебто 6 і 7 січня (старий стиль).

Це саме вони роблять і на московських землях. Лиш у західній Україні, Центральній Азії та в балтійських країнах (Естонія, Литва, Латвія) вони святкують за "новим стилем" (25 грудня).

П р и ч и н у цього подав провідник баптистів у Советському Союзі пастор д-р Яків Жідков, і вияснив це тим, що в родинах багатьох баптистів є такі члени, що залишаються православними, і вони святкують Різдво 6 і 7 січня, отже краще буде, коли дати такій мішаній родині можливість святкувати в один час. У Москві святкували Різдво ц. р. понад 2,000 баптистів. Московський Патріярх правив на Різдво в Єлоховській катедрі, і в своєму Посланні бажав "миру і доброї волі всім християнам", подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (січень, 1960 рік).

ЯК ВЛАДА СССР "ПІДГОТОВЛЯЛА" НАСЕЛЕННЯ ПЕРЕД СВЯТОМ РІЗДВА

Напередодні Різдва Христового ц. р. советська влада шляхом преси й радіо повела атаку на релігію. Свято Різдва Христового названо "капіталістичним засобом боротьби проти трудящих мас". Покликаючись на вчення Маркса-Леніна, советська пропаганда ще і ще раз голосить, що "Христос — це мітична фігура, якої фактично не було".

Не дивно, що владі, яка вимордувала багато мільйонів людей, і далі жорстоко переслідує народи й людину в одній великій тюрмі, що називається "Советський Союз", не на руку наука Христа — наука проти знущань, убивств, переслідувань. Але дивно, що безбожницька влада вірить у неможливі речі, коли думає, що знищить релігію. За вірування в Бога большевики знищили багато мільйонів людей, а проте релігія існувала, існує і буде існувати.

Українські стінні календарі на 1960 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм, зі святими на кожний день місяця.

Всі більші й менші свята в Календарі виразно зазначені, а крім того в Календарі подані головніші дати з української історії, які припадають в даним місяці.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„НЕ ВЖИВ ПАПА АНІ РАЗУ СЛОВА „УКРАЇНСЬКИЙ" ЧИ „УКРАЇНЕЦ"

Півтижневик "Новий Шлях" (Вінніпег) за 25-го січня 1960 року помістив довший репортаж п. н. "Голоси про концерти **Візантійського Хору",** автор репортажу підписаний буквою Х.

Мова тут про відомий в Европі чоловічий хор в Утрехті (Голляндія), що складається з голляндців, які співають по-українському. Це "В і з а н т і й с ь к и й Хор", що його організував і керує ним український музиколог д-р Мирослав Антонович. Хор виконує українські церковні і українські народні пісні. Отже п. Х. пише, що "Хор цей виконує надзвичайну для українців роботу".

У репортажі п. Х. пише, що "Візантійський Хор" д-ра М. Антоновича 1959 р. виступав у Римі з українськими піснями на урочистостях посвячення греко-католицької Малої Семинарії. Хор здобув собі великий успіх у різних країнах Европи, і про нього багато пишеться та лунає українське імя, — але . . . не в Римі! З виступів "Візантійського Хору", як пише п. Х., "багато світлин було зроблено під час відправи в базиліці, під час концерту на Капітолю, під час посвячень Малої Семинарії, але тільки дві появилися в римській пресі і то під одною **не було** зазначена, **що це українські торжества . . . Не вжив і Папа ані разу слова "український", "українець" у своїй промові до українських владик, прочан ні до хору** під час "привітної авдієнції" в п'ятницю по полудні, що відбулася в палатах Ватикану (Підкреслення п. Х.).

⁂

Стільки подано про цю справу в репортажі п. Х. — "небагато, але багато". Усе ж таки, щоб було ясніше тим читачам, які менш поінформовані щодо тієї нагоди, з якої "Візантійський Хор" виступав у Римі, скажемо тут дещо ширше про цю справу на основі інших пресових джерел. Отже, в україномовній католицькій пресі широко й голосно реклямувалися т. зв. **"Українські Дні в Римі",** і писалося також про це і в декотрих національних органах. Ці т. зв. **"Українські Дні в Римі"** — це дні від 12 до 16 жовтня 1959 р., під час яких відбувалися урочистості Посвячення греко-католицької Малої Семинарії в Римі.

Маємо в цій справі офіційні інформації, що їх Інформативна Служба Українського Християнського Руху (галузь Католицької Акції в Зах. Европі) дала до поміщення в "Українському Слові" (Париж) за 8-го листопада 1959 року. Там сказано: "Дні 12 до 16 жовтня ц. р., що їх пережили українці в Римі, залишаться не тільки для учасників пам'ятними на ціле життя, але вони залишуться також золотими літерами на сторінках історії Української Церкви. Дні ці тісно пов'язані із посвяченням будинку Малої Семинарії, але святкування не ограничилося до того радісного й важливого акту... Високопреосв. й Преосвященніші Владики рішили, що свою чергову—щорічну конференцію відбудуть у Вічному Місті, щоб спричинитися своєю участю до надавання посвяченню спеціяльного значення та урочистости". Далі, в ІС УХР є делікатна скарга, що в Римі **"стрінулися ми з деякою плутаниною щодо нашого національного визначення ("українці" поруч із "русинами") . . . Нам треба надалі послідовно працювати, щоб врешті добитися скрізь повного визначення наших найелементарніших прав. Але насамперед треба нам стежити, щоб врешті навчилися нас називати всі нашим національним іменем, за яке поносимо від 4 десятиліть жертви, більші від будьякого іншого народу".**

"17-го жовтня м. р. промовляв через радіо президент УХР проф. д-р В. Янів, з'ясовуючи значення **"римських днів"** для українців і підкреслюючи нерозривний зв'язок України з Заходом.

"Щоб спеціяльно підкреслити вдячність українців для голляндців, Владика Ів. Бучко у знаменитій імпровізованій п р о м о в і в н і м е ц ь к і й мові вказав не тільки на заслуги самого хору й його невтомного диригента, д-ра М. Антоновича, але й на довголітню акцію "Апостоляту З'єднення" під проводом свого голови монс. А. Сміса . . ."

⁂

З тих інформацій, що вище подані з преси, довідуємося: 1. що та "голляндсько-українська приязнь" — це властиво співпраця **католиків** Голляндії з провідниками Католицької Акції серед українців для пропаганди унії з Римом; 2. що **римо-католики** (голляндські) співпрацюють з греко-католиками в організації "Апостолят З'єднення" — з метою навертати православних на католицтво; 3. що католики Голляндії створили "Візантійський Хор" у програмі Католицької Акції — для співпраці з "Апостолятом З'єднення" під проводом монсіньйора А. Сміса, а цей хор названо не "Голляндським" і не "Українським" тому, що його цілі не є **національні** (голляндські, чи українські), а лише католицько-пропагандивні; 4. що ці т. зв. "Українські Дні" в Римі були з Риму передані по радіо в широкий світ не під назвою "Українських Днів", а лише під назвою "Римські Дні"; значить, при передачі у світ і до Москви зокрема, слово "Українські" промовчали, а що треба було його чимсь заступити, то дали слово "Римські", — значить, це й були **Римські Дні,** не "Українські Дні"; 4. що в Римі італійська преса старалася промовчувати звязок **українців** зі згаданою імпрезою (з тими "Днями"); 6. що папа Іван 23-ій промовляючи до греко-католицького Єпископату (10 епископів) українського роду і до всіх греко-католицьких прочан (паломників) українців, не вимовив ні разу слова **"українець" чи "український", чи "Україна",** отже навмисне промовчав Україну, українців і українство; 7. незважаючи на все те, Інформативна Служба Українського Християнського Руху подала комунікат під назвою "Українські Дні", в якому говорить про "нашу радість із великих досягнень" ("Українське Слово" (Париж), з 8-го листопада 1959), — тобто радіє "досягненнями" українців греко-католиків у Римі! Жахливі "досягнення"!

Чому католики Голляндії створили **"Візантійський Хор"?** Візантійське — це ж **Православне,** Східне! Католицький журнал "The Eastern Churches Quarterly" (Лондон, Англія) №2, 1959 року виясняє це так: **"Папа Лев XIII дав дозвіл латинським священикам, коли вони працюють у православних країнах і між католиками Східнього Обряду, самим приймати Східній Обряд"** — цебто Візантійський Обряд. Правда, голляндці католики самі Східнього Обряду не прийняли, але своєму Хорові дали назву "Візантійський", бо ж цей хор працює на ниві акції для пропаганди унії з Римом, отже не для української національної справи.

Чимало всяких "хорів" нині їздять по світі і співають українською мовою і танцюють голяка (наприклад, пропагандивні хори Советського Союзу), але це ще не значить, що вони мають на меті українську національну справу.

К.

НЕБО

Небо, згідно з навчанням Церкви, є місцем, де перебуває Господь Бог; є місцем вічного щастя; місцем, де Ангели й душі святих праведників перебувають.

Де ж є Небо?

Св. Письмо каже, що воно є поза видимим світом. Наш Спаситель, Ісус Христос, прийшов з Неба на землю; Він вознісся на Небо; Він вдруге зійде з Неба, щоб "судити живих і мертвих". Отже Він прийшов з-поза видимого світу, туди вознісся, і звідти прийде при кінці нашого світу.

Ісус Христос називає Себе Царем, але не цього світу. До Пилата Він сказав: "Моє Царство не з світу цього" (Ів. 18: 36.) А розбійник, що був розпятий по правій стороні Спасителя на хресті, просить Його: "Згадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє" (Лк. 23:42.).

Ангели величають і дають честь Ісусові Христові в Небі. Св. Павло говорить: "Нехай Йому вклоняються всі Ангели Божі" (Жид. 1:6.) — розуміється в Небі.

Небо — наша вічна духовна Батьківщина.

Усі ми бажаємо собі Неба після закінчення нашої земської мандрівки, "бо постійного місця тут не маємо, а шукаємо майбутнього" (Жид. 13:14.)

А яке ж Небо?

Всемогучий Творець сотворив чудову вселенну з усім, що бачимо, подивляємо й величаємо. А Небо твір понад твори, отже великий Апостол народів Св. Павло подає: "Написано: чого око не бачило й ухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготовив тим, що люблять Його (1 Кор. 2:9). Неба не можемо своїми обмеженими змислами й розумом збагнути, ні словами описати.

ОЄГ.

ХТО ТАК ВИХОВАВ ЮРБУ В КОЛЮМБІЇ

У м. Ля Плята в Колюмбії (Південна Америка) протестантська громада (100 осіб) почала будувати свою капличку. Ошаліла католицька юрба почала заворушення проти протестантів і зруйнувала недобудовану капличку.

Ця подія викликала сильні протести у протестантських країнах, і католицький епископат Колюмбії наказав католицькій громаді заплатити відшкодування протестантській громаді в місті Ля Плята. Звичайно, це відшкодування заплачено не тому, що може католики Колюмбії прийшли до переконання, що фізичне переслідування іншовірців — це дике, варварське діло большевицькими способами, а тому, що бояться політичної і господарської сили протестантських країн; особливо ж бояться сусідніх Сполучених Держав Америки, де 80 відсотків населення — це протестанти.

А що б то було, якби католицька Колюмбія не мала страху перед силою протестантських країн? І ще питання: Хто в такому дикому фанатизмі виховує католицьке населення Колюмбії?

У КАНАДІ ПОШИРЮЄТЬСЯ РОСІЙСЬКА МОВА

Часопис "Дя Едмонтон Джорнал" (10-го грудня 1959 р.) опублікував таку інформацію п. н. **"Якщо російське вивчається, нехай вивчається добре"**:

"Постанова Едмонтонського Правління Початкових Шкіл ("Паблик Скул Борд") увести російську мову в програму середніх шкіл ("гай скул") — це добре діло, але якщо воно буде потрактоване поважно і приведе учнів до того, щоб вони стали дійсно вправними в російській мові.

На суґестію д-ра Ореста Старчука, "асошіейт" — професора російського в Албертійському університеті, це правління постановило звернутися до Департаменту (Модерних мов і літератур, Албертійського університету, де вивчається російська мова й література, — р. В.), щоб він приготовив курси для вивчення російської мови (в середніх школах Едмонтону, р. В.).

На кожну англомовну особу, яка свобідно володіє російською мовою усно й у письмі, припадають сотні росіян з такою ж вправністю в англійському. Це дає Росії очевидну перевагу.

Як це вказав д-р Старчук, вивчення російської мови стало надзвичайно важливим у точних науках ("саенсис"), в дослідій праці, в закордонній службі, у збройних силах і інших, у звязку із швидким розростом російських досягнень. Британія і Злучені Держави Америки активно висувають вивченя російської мови.

Щодо загальної точки, то її можна ілюструвати в двох ділянках науки, які мають першорядне мілітарне й політичне значення. Щодо ракет, то відомо, що Злучені Держави Америки і Захід взагалі не мусіли бути так прикро заскоченими несподіванкою, коли був випущений перший "Спутнік". Це випущення було передбачене, а щодо часу, то так чи інакше було вказано, на проміжжя двох тижнів, — принаймні це було відкрито сказано в одному з російських наукових журналів. На жаль, ця інформація не була широко перечитана на Заході, а ці західняки, що читали, не опублікували її.

Ця сама справа відноситься й до ділянки атомової енергії. Д-р Арнольд Краміш з "Ренд Корпорейшон" у (праці) "Атомічна енергія в Советському Союзі" показує, що Злучені Держави Америки були непотрібно заскочені російськими здобутками щодо атомової і водневої бомби. Незважаючи на ролю, що її відіграло шпигунство, ці досягнення були виразно показані у відкрито опублікованій літературі ще в 1945-46 р.

Однак навчання російської мови дасть мало користи студентові, якщо він не закінчить з більшим дійсним знанням російської мови, ніж, скажемо, пересічний учень, який навчається французького в наших середніх школах, дійсно вчиться французького".

*

Позаминулого й минулого року, коли українці Алберти робили старання увести в середні школи цієї провінції українську мову, дехто з англомовних середовищ став рішуче проти, висуваючи замість цього російську мову. А тепер справа розвязується так, що в Алберті в середніх школах дають українцям можливість завести предмет української мови, але, одночасно, принаймні в Едмонтоні, уводять у середні школи російську мову — з почину шкільних властей; отже ці чинники, які були проти української мови, щоб вона не стала на перешкоді російській, може вже не будуть проти української мови виступати, бо вже вводять у середні школи і російську мову. А до того ж, українська мова тим менше є "небезпечним конкурентом" російської мови, коли взяти до уваги факт, що російська мова в Албертійському університеті є признаною нарівні з французькою чи німецькою, а українська мова — ні; коли хто в університеті вчиться української мови, то це йому не рахується за заступлення нею чужої мови, — він мусить ще окремо вчитися чужої мови — французької, німецької, чи російської, крім української. А коли хто вчиться російської мови, то вже не мусить іншої чужої мови вчитися. Так українська мова не загороджує студентам-українцям дороги до російської мови, — дарма того дехто боявся. А чи російська мова стане для студентів-українців "небезпечним конкурентом" українській мові? Напевно не стане, але тільки тоді, коли родичі будуть більше сполягати на те, щоб своїх дітей вчити української мови вдома, а не забагато надіятися на школи.

Історія свідчить, що з розростом політичної сили державного народу разом поширюється також і його культурний вплив, а в першу чергу поширюється у світі його мова, що є основою й душею культури. Так воно є й тепер з російською мовою і культурою. Скільки там від Советського Союзу світ довідається про його наукові й політичні тайни, коли масово введуть російську мову до шкіл — годі сказати; але "ловлячи момент", Росія вже користає тут для поширення свого культурного впливу на різні країни — це справа очевидна. Був час, коли Франція стояла сильно політично, то по світі ширилася французька мова й культура. Подібно тепер є і з російщиною. З початком цього року Москва вже добилася того, що підписано умову "російсько-канадських культурних звязків". — Чи не добре знати чужі мови? Добре знати різні мови, але найперше — свою рідну: "і чужого научайтесь, і свого не цурайтесь", — навчав Тарас Шевченко.

Кількох знавців російської мови на Америку й Канаду напевно вистачило б, щоб перекласти на англійську мову деякі російські статті, в яких Советський Союз має "розкривати деякі свої тайни". А коли могли, і не переклали їх на Заході, то тут уже відповідальні урядові чинники на Заході, отже вина не в тому, що мільйони людей не вчаться на американському континенті російської мови; бо якщо б тут мільйони людей знали російську мову, то й у цьому випадку лише відповідальні чинники будуть вирішувати пр оце, що їм перекладати з російської мови, а що ні.

Коли в чому тепер українців не зможуть посудити, то хіба в тому, що не можуть сказати, що українці нібито ведуть пропаґанду проти російського, як дехто з наших співгромадян думає, але при тому забуває факт, що в багатьох університетах Канади, а зокрема в усіх університетах на заході Канади, і так само у великій мірі в Америці, взагалі не було російської мови й літератури, поки не почалася вона з приходом професорів-українців. Отже як можна посуджувати, що українці нібито "розвалюють" справу російського на американському континенті, коли по суті вони не розвалюють, а беруть участь у будуванні? І це треба відмітити тим більше, що при тому українці мають також проблему своєї своєї рідної мови — української.

І. Куєвда.

ЧЛЕН ЦЕРКВИ

Багато є людей, що вважаються за християн, а мало є дійсних членів Христової Церкви. Іншими словами можна сказати, що мало є таких християн, які живуть повним християнським життям.

Щоб бути правдивим християнином, треба бути членом Святої Православної Церкви.

Член Православної Церкви вписаний до Церковної Громади; він приймає в ній певні обовязки й виконує їх з великою охотою та любов'ю. Він щорічно вплачує установлену вкладку до своєї Громади, і ще окремо складає датки на потреби її, а головно на піддержування будинків, прикрасу їх, щоб вони були в найбільшій окраєі та зразковій чистоті всередині і знадвору.

Член Церкви ходить на всі Богослуження, які відбуваються в церкві; опускає їх лише із-за важних причин; являється на Богослуження на час, і в ньому бере повну участь.

Він є християнином у церкві й поза нею, на вулиці, дома, на забаві, в гостях, при людях і на самоті.

Він приймає Св. Тайни, головно часто приступає до Св. Сповіді і Св. Причастя. Він не занедбує молитви. Він завжди тактовний, вирозумілий, всіх шанує, їм помагає, своєю поведінкою з'єднує для Христової Віри і Церкви любов і пошану.

Член Церкви пильно виконує всі приписи Христової Церкви. Він постить, шанує недозволені часи, шанує всіх, а найбільше священослужителів.

Він і милосердний; частку свого майна завжди жертвує на загальні потреби як церковні, так і світські. Він є достойним патріотом свого народу. Він точно й радо виконує народні обовязки нарівні з церковними обовязками.

ОЄГ.

КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1960

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

На окрему увагу заслуговують дві статті-розвідки: одна н. т.. "Шевченко і Церква" — про відношення Церкви до Шевченка (на основі документів) — з нагоди 120-ліття "Кобзаря"; а друга — до дискусії в справі Свята Перенесення Мощів Св. о. Миколая. — Є це Свято православне, чи католицьке?

Обкладинка Календаря з дорогого твердого паперу, прикрашена знимкою обкладинки першого "Кобзаря", напис у двох кольорах. Ціна Календаря з пересилкою $1.00. Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Царгородський Патріярх відвідав Церкви Близького Сходу

Турецька влада вперше в новітній історії дозволила Патріярхові на виїзд поза межі Царгороду

Царгородський Патріярх Атенаґорас І, почавши 16-го листопада 1959 року, відбув довшу подорож по Близькому й Середньому Сході, з метою відвідати Східні Патріярхати Православної Церкви. Це перший випадок у новітніх часах, що турецька влада дозволила Царгородському Патріярхові виїхати поза межі міста Царгороду (Констянтинополя, — турки, зайнявши це грецьке місто, перезвали його на "Істанбул").

Царгородського Патріярха супроводили в подорожі три члени Св. Синоду Царгородської Церкви: Деркоський Митрополит Яків, Сардіський (із Сардіс) Митрополит Максим і Мало-Азійський Митрополит Яків, а також великий почот нижчих офіційних осіб.

Патріярх Атенаґорас І найперше відвідав Патріярха Антіохійського Феодосія VI (в Сирії). У місті Дамаску (Сирія) його тепло привітав Патріярх Антіохійський (Сирійський) і високі державні достойники Сирії. Прем'єр Сирії видав на його честь обід і окреслив Його Святість як "надію і радість світового Православія, Божого посланника". Всюди, кудою тільки Патріярх проїжджав, великі маси християн і мусулман вітали його окликами радости.

Подорожуючи в приватному вагоні потяга, Вселенський Патріярх виїхав з Дамаску (Сирія) і прибув до Амману в Йорданії 20-го жовтня. Патріярх відправив Божественну Літургію у Святині прадавніх часів Християнства — у Храмі Св. Воскресення. Коли він звідси прибув до Єрусалиму, його там привітав Єрусалимський Патріярх Венедикт, з яким він служив Божественну Літургію у Храмі Гробу Господнього в Єрусалимі. Під час перебування в Єрусалимі його вітали місцеві провідні православні чинники, і тут відбулися розмови на тему майбутньої наради представників Православія всього світу в липні 1960 р. на Родосі.

Патріярх з почотом виїхав з Єрусалиму до старовинного манастиря Св. Катерини у Ваді-ель-дер на горі Синай; це Катедра Православного Архиєпископа Порфірія. Звідти він виїхав до Каїро, столиці Єгипту, на відвідини Олександрійського Патріярха Христофора II, а в Каїро вітав його також полк. Нассер — президент Арабської Федеративної Республіки, а у відповідь на це Патріярх Атенаґорас склав през. Нассерові побажання: "Я молю Бога, щоб Він послав Вам поміч для здійснення Вашої великої місії". Цілий тиждень пробув Патріярх Атенаґорас І в Єгипті у Патріярха Олександрійського, і після того повернувся до Царгороду (Константинополя, Істанбулу), де його тепло зустріли церковні і світські достойники.

Уже минає коло сорок років з того часу, як відбулися останні наради представників Православія всього світу, і черговї такі наради мають відбутися в липні 1960 р. з ініціятиви Царгородського Патріярха Атенаґораса І. Крім зустрічі представників багатьох Православних Церков, передбачується також участь відпоручників Церков: Вірменської, Яковітської, Коптійської, Етіопської та Старо-Католицької (незалежної від Римського папи).

Наради в липні 1960 р. відбудуться лише для начеркнення справ, які мали б обговорюватися на дійсному Вселенському Православному Соборі, який, як кажуть, може відбутися 1961 чи 1962 р. на Афонській Горі, в Греції.

— (Подано за "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", грудень 1959 р.).

ПОСАДНИК ЗАХІДНЬОГО БЕРЛІНУ ОБВИНУВАЧУЄ УРЯД ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ У ЗВЯЗКУ З АНТИСЕМІТИЗМОМ

Світова преса, головно почавши з січнем 1960 року, переповнена вістками про антисемітські виступи, що позначилися малюванням гітлерівської свастики на жидівських синаґогах у Західній Німеччині, Англії, Італії, Швеції, Данії, Фінляндії, Франції, ЗДА, Австралії, Канаді і т. д. Почалося із Зах. Німеччини.

По телевізії СіБіСі з Вінніпеґу 19-го січня ц. р. було передано інформацію уряду Західньої Німеччини в Бонн, що антисемітські виступи в Західній Німеччині зорганізували комуністи, підшиваючись під "нацистів", щоб викликати у світі недовіря до уряду Західньої Німеччини, як нібито потаємно — "нацистського", що лише маскується під фірмою демократичного.

Зараз таки у черговій точці СіБіСі передало, що посадник Західнього Берліну, соціяліст Віллі Брандт гостро скритикував уряд Західньої Німеччини, який "надто легко хоче збути з рук справу антисемітизму в Західній Німеччині, звертаючи вину на комуністів, — коли в дійсності це затаєні нацисти, з якими уряд Західньої Німеччини належно не бореться, ведуть кампанію проти жидів".

Одночасно СіБіСі передало із Західнього Берліну бурхливі демонстрації студентів, які вимагають, щоб уряд Західньої Німеччини був очищений з бувших гітлерівців, а зокрема, щоб усунено з уряду міністра Оберлендера, також співвідповідального за гітлерівські масові вбивства під час 2-ої світової війни. Посадник Віллі Брандт гостро відкинув пропозицію східньо-німецьких комуністів, які напрохалися з лицемірною "поміччю в поборюванні нацизму в Західньому Берліні", що є під опікою західніх великодержав.

ЧОМУ АРАБИ НЕ ВПУСКАЮТЬ ТИХ ОСІБ З АМЕРИКИ

В американській вільній пресі багато пишеться про це, що в усіх арабських країнах діють комуністичні аґенти, і вони настроюють арабів проти американців. Певна річ, що комуністичні аґенти діють у вільному світі, отже є вони й серед арабів.

Але чи лише тому араби настроєні проти американців, що їх намовляють до того комуністи? Чи всі араби комуністи?

Відомий американський євангелицький проповідник Биллі Ґреґем хотів 1959 р. приїхати на місію до арабської держави Йордану, але туди його не впустили, бо араби кажуть, що Биллі Ґреґем є приятелем Ізраїля. Уряд у Каїро Обєднаної Арабської Республіки під проводом Нассера заборонив висвітлювати в себе американський фільм, в якому виступає актор Едвард Робинсон, якого араби вважають діячем на користь сіоністичного руху, отже діячем на користь політичної справи жидів; що вороже настроєні до арабів..

Отже треба відрізняти ті випадки, де араби настроєні проти американців через аґітацію комуністичних аґентів, від тих випадків, де араби вважають, що проти них діють жиди під американською фірмою. Певно, що дехто не хоче тих двох різних справ відрізнити, і всіх арабів — навіть патріотичу арабську некомуністичну більшість — показує "комуністами", щоб шкодити арабській справі у вільному світі.

ЧИ ДІЙСНО МИТРОПОЛИТ ГРАФ А. ШЕПТИЦЬКИЙ БУВ ТАКИМ "ВЕЛИКИМ ДЕРЖАВНИМ МУЖЕМ" І "ПАТРІОТОМ" ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ?

З першим листопада 1959 р. появилися на сторінках націоналістичної преси дві цікаві статті, які нам, православним українцям, ніяк не можна не зауважити і так собі мовчки обійти. "Шлях Перемоги" ч. 44 містить статтю "Пам'яті **Великого** Митрополита" автора Р. Єндика, а "Українець" містить "Пам'яті Митрополита **Патріота**" без авторського підпису. Обидві вони є присв'ячені 15-м роковинам з дня смерті Митр. Андрея графа Шептицького.

Здавалося б, що принаймі вже в цьому випадку не мусіло б бути й мови про якусь "дискусію" чи "критику" померлої особи, та ще й Митрополита, коли б ця справа була залишилася лише внутрішньо-церковною і тільки для **українців-католиків** в рамках т. зв. Галицької Провінції Катол. Церкви. Тому ж що обидва автори стараються цю справу поширити і обов'язково нав'язати її всьому українському народові, а в тому і нашій УАП-Церкві, зовсім не рахуючися з нашою думкою чи поглядами, ми, православні, примушені виступити і запротестувати проти такого нав'язання і неправди в характеристиці і оцінці Митрополита Шептицького.

Останніми часами став нам дуже помітним **наступ католиків**, і що би лише не сталося в них, воно мусить сприйматися і обов'язково поширитися на всю територію Соборної України, хоч би то й було цілком чужим чи й ворожим там. . .

Автори понаписували вже такого, що здоровій людині стає аж соромно за них! Як можна писати стільки неправди, та ще й на сторінках публічної преси, яку можуть і наші вороги читати? Що би всі у світі знали про нашу несолідність і непослідовність до своєї ж історії?! Особливо часопис "Українець" у цьому дуже знаменито **полисався!** Отже переглянемо по точках цю "писанину" і "псалмословіє" на честь Митрополита Шептицького.

Пан Єндик пише: "В історії українського народу і його Церкви ясніють три постаті в ніколи непроминальному світлі — Іларіон у XI, Петро Могила в XVII і Андрей **Шептицький у XX сторіччі.** Їх **об'єднує** одна велика властивість. . . про релігійне післанництво Києва серед довколишніх народів. . . Іларіон у радісній гордості звеличує у своїх проповідях самобутність України в рамках **всієї Церкви,** Петро Могила вводить своїми творами до східньої церковної організації елементи її узахіднення, а Андрей Шептицький. . . іде в протилежному, **скажімо — візантійському** напрямі. . ."

Що це значить **"скажімо"?** Ясно всім, що митр. Шептицький ніколи й нічого спільного з Візантією **не мав** і не міг мати, бо його би "святійший"

відразу і цілковито знищив би!

". . .Думки Шептицького стануть мостом у релігійних взаєминах між Сходом і Заходом" . . .

Борони нас Боже, щоб такий місток мав колинебудь здійснитися! ! !

І сорому нема п. Єндикові тут же таке писати: "Оберпрокурор так званого Святейшого Синоду писав 21-го березня 1893 року таке у французькому часописі "Debats" "Московський народ ніколи не погодиться на те, щоб увійти в **ярмо папського авторитету,** бо свободу нашої Церкви ми цінимо понад усе. . і в майбутньому непереходиму перешкоду до злуки, при якій ми мусіли б **виректися** нашої духової свободи"

Так розуміли справу злуки з Римом москалі — це тоді, в 1893 р., а ми, православні українці, мали би увійти в це **"папське ярмо"** сьогодні, в 1959 р. і відмовитися від своєї правдивої УАПЦ, як це зробили триста років тому українці католики? Цим п. Єндик добре прислужився "старшому братові", підносячи московську "мудрість" вище свого Народу! Добрий кожух, тільки не на нас шитий, пане Єндик!

І далі він пише: "В ім'я цієї "свободи" ув'язнено Митрополита після проповіді у Волоській церкві 6 вересня 1914 р. у Львові. У тій проповіді сказав він такі слова:

"Наше православ'я є церковне, їх православ'я державне, що так скажу "казьонне", то є, що вони спирають своє православ'я на державній силі."

Нащо він став себе називати православним, будучи Митрополитом Церкви, тоді вже іменованої гр.-католицькою, яка була в підлеглості Римові і католицькій Австрії? Нема чого "підшиватись" йому під православ'я, коли він був самим правдивим **католиком! ! !** До чого вже дійшли католики у своїх поступованнях, що ніби вже перенесли з нашого Св. п. Митрополита Полікарпа білий клобук, хреста та аж дві панагії і в **те одягли митр. Андрея,** який того ніколи не мав і не носив, особливо ж двох панагій, бо не був "Блаженнішим" Митрополитом! ! !

Католицьке "чорне" духовенство взагалі не носить православних клобуків, а має "ярмулки". Підробляєте панове, та дуже невдало! (Див. ювілейну книгу СУМ, видання 1958, у церковному відділі). Маю знимки митр. Шептицького в різних часів і в різних одягах, то ж можу кожному показати, що він правно мав, в що одягався і що носив? **Чому ж** тоді новий "граф" Єп. І. Бучко не носить на сьогодні православних оздоб, лише свої католицькі?

"Українець" пішов ще далі: "Та наш Митрополит. . . — був не тільки добрим пастирем свого стада, але й великим **"державним мужем,** що дівв широко й бачив далеко . А тому, "великий Митрополит, присвячував однаково свої сили, розум і час, так українській Церкві, як і **українській державній справі"**. . . "він був завжди в українським народом — в хвилинах великої радости та надій, — у часах **Визвольних Змагань 1917-20 рр."**. . .

Так, росту він дійсно великого!

Прости їм, Господи, бо не знають, що говорять! Що особливого зробив для України цей "великий державний муж і патріот"? Можна було б таке писати, коли б уже нас, **живих свідків і дійсних учасників** тих Перших Визвольних Змагань 1917-20 рр. і лицарів Зимового Походу, не було на цьому Світі! Чи він "бовкнув" бодай одне слово перед всесильною тоді Антантою за поміч нам, хоч би у формі **ліків,** коли нас Р. Б. 1919 косив тиф, як косар жито, і не було чим лікуватися? Коли поляки забирали **Львів,** чи сказав він тоді слово протесту? Чи пожалувався своєму Римському панові, що йому "брати" — поляки роблять кривду? Протестував він у часі пацифікації, як його вірних було катовано тими ж катоп. "братами" — поляками? Він мовчав, бо, як завжди, заявляв, що до політики він не мішається! Ех, горе одне й непорозуміння, а не державний та ще й великий муж і патріот! ! ! Державних мужів записує **історія** народу, а не партійно-законспірована **група людей! ! !** Проглянувши отсе Велику Історію Украни, Видання І. Тиктора, Львів — Вінніпег 1948 р., окрім згадки про "протест" митр. Шептицького про **руйнування** укр. православних храмів на Холмщині та його смерть р. 1944 (лише не "мученичої"!) **нічого більше я не знайшов й не згадано** про нього! У розділі XXXVII: "В огні світової пожежі", і XXXVIII: "Українська Держава", перечислюються всі події, імена всіх діячів — як військових, так і політично-культурних та церковних, але про "великого державного мужа" митр. і графа А. Шептицького чомусь **нема й згадки!** От де правда, панове писарі з "Шляху Перемоги" і "Українця"! ! !

То ж, панове, чи не прийшов уже час сказати вам правду у вічі, що ми, православні українці, про вас думаємо і як дивимося на справи?

Відокремилися панове католики від своєї прапрадідної православної **віри** і Церкви, **приєдналися** до "святої столиці", **подобається** вам там терпіти рівного роду утиски, пониження і національну зневагу, як це мало недавно місце, коли вас "святіший і непомильний отець" **назвав був** "рутенами" і **зарахував** до "единo-русскаго **народу**", що й нам, православним, **треба** було стати вам в оборону і сказати слово протесту, доводячи до відома "його святості", що український народ зовсім не є "русским народом", так ніби "найсвятійший" "державний володар" не міг цього й сам знати та порозуміти? Правда, що за цю акв тому ж "Українцеві", всецілo приписано заслуги новому "графу" еп. І. Бучкові, теж "скитальцеві і патріотові", який дозволяє собі завжди у проповідях називати нас, православних українців, різними недостойними словами, а тим виявив яскраво свою "любов" до ближнього брата-українця?! І так воно вже діється понад 300 років, і ви ніяк того не хочете бачити і порозуміти та знайти нарешті своє правдиве місце в українській нації!

Далі, **погодилися** ви, українці-католики, що **вам** відобрали вже й останню назву "греко-католиків", яка ще відокремлювала вас від римо-католиків, то ж **радуйтеся!**

Просите, щоб папа проголосив митр. Андрея Шептицького **"святим",** то просіть **тільки для себе,** а ніколи для **когось!**

Рівнож, не **намагайтеся ви** поширювати ідей і володіння свого "святішого пана" на всі терени Великої України, бо з того й так нічого не **вийде!** Часи ті вже давно минулися, що дурили людей або й силою терору католицькі езуїти здобували для себе цілі країни. . . Спроби в Україні були вже зроблені. Історія наша добре записала всі ті нелюдсько-жорстокі методи знущання, насилля і терору над нашим українським православним народом на протязі довгих віків римо-польськими варварами — польською шляхтою, жовнірами та католицькими езуїтами,що й ключі від православних церков віддавали жидам в аренду. І коли тоді не вдалося католикам опанувати православних українців, то в **теперішні часи** нема про що вже й думати та мріяти! ! ! У народній пам'яті це все ще є свіжим, що робилося віками. . . Він не забув і не забуде тих кривд, що робив йому Рим з поляками так, як не забуває й татарських часів. . . І цього вже ніколи й нікому не вдасться ані змити, ані вибілити з нашої історії, а тим більше викорінити в пам'яті людської! Може щось доброго люди й скоро забувають, але **лихого ніколи! ! !**

Рим не рахується з цими **фактами** і все намагається й далі давати свої накази "агори" до походу таки на Україну,а "патріоти" **раді** запобігти ласки у свого "пана" і **раді старатись** рівно і то всіма способами допомогти йому в цьому. . . **Чужа рука** й далі працює, а вони сліпо йдуть, не бачучи, що дійсно робиться і для якої то мети є розраховано! Помиляєтеся, панове, та ще й дуже, коли надієтеся, що вам удасться володіти Україною. Думаєте, напевно, що ми, православні, того всього не бачимо, чи не знаємо? Теж сильно в тому помиляєтеся!

Прирівнювати католицького Митрополита Андрея Шептицького до таких велетнів Української Православної Церкви, якими дійсно були і того в народі заслужили: Митрополити Київські Іларіон та Петро Могила, є **повною образою** і зневагою для нас **православних** українців, що ніколи не враджували своєї прадідної віри й Церкви і чужої ласки не **запобігали!**

Митр. Шептицький не був постаттю для цілої Української Нації! Коли щось і робив в рамках Церкви Католицької і своєї дієцезії, то це було його римською урядовою повинністю.

Маємо цілі збірники різних матеріялів та документів про особу митр. Шептицького, а в тому й 4 томи праці **В. Кудрика** під заголовком: **Маловідоме з історії греко-католицької Церкви,** виданої у Вінніпегу, Канада, 1955 р., і там усе ясно освітлено. Хоч комусь і не хотілося б про ці матеріялю й чути, а тим більше їх мати в обігу, то вони є таки доказовим матеріялом.

В II томі починається: Шептицький. — Хрестне ім'я митр. Шептицького було Роман-Марія-Александер. Андрей, це монаше імя. Син він **польського графа** і т. д. Після вступу його на Митрополичий пост, читаємо в "Історії Політичної Думки" таке, що коли Шептицький покинув "спольщену родину, панство" і т. д. то:

"Сей крок розважалося, та були й підозріння про його місію, себто післанництво польонізації українського народу" (стор. 320).

Від 1779 р. як помер еп. Анастасій і Лев Шептицькі, родина Шептицьких була **польська.** Аж по 109 літах **зявляєсь** Шептицький між ук- [illegible]

Від давна Поляки ставили унійтськими епископами своїх шляхтичів, переводячи їх через василіянську фіртку. . . Звідси і нині питання: чи **Поляки і Шептицького не післали? Чи вже змінили свою давну політику і чому?** Адже мати свого на чужім становищу, це важне. Нехай там вдає Українця, ми деколи на нього **навіть** крикнемо, — а потихо будемо з ним радитися. . . Там думали більше обережні, а другі захоплювалися ним як митрополитом і графом. . .

"Треба всіх вислухати". Не досить того, що про Шептицького говорять католицькі політики, або гурток його знайомих. . . Се лише одна **сторона.**

Але є **сторона друга,** — гр.-кат. духовні та світські, що Шептицького також знали, до нього приглядалися, а то й мали з ним діло. І вони на справах розуміліся, тому і їх треба послухати. . .

Є ще і **третя сторона,** — робота Шептицького, є історія його роботи.

Католицька сторона зве Шептицького великим укр. патріотом, героєм, мучеником. . . Але вона вихваляє і Потія, і Терлецького, і Кунцевича, а українське січове козацтво зве розбишаками, бо обороняло Православну Церкву, з сею стороною стоять деякі світські визначні Галичани та і дальші Українці, пливучи за водою. Однакож і ті кажуть, що **Шептицький до української політики не мішався.** Що для України було питанням життя, те його не дуже обходило. Найважнішою його справою було ширення унії до Дніпра, тої унії, що готовила загибіль Українцям.

Правда, він висилав студентів на науку до Відня, Інсбруку і Риму, тільки ж самі гр.-кат. священики казали, що ті виховники верталися завзятими латинізаторами. (Проте в "Ниві" і др.). Їх виховували там на ворогів Укр. справи.

Зводячи все докупи, священики дають таку оцінку особи Шептицького:

"List Pasterski Szeptyckiego". В 1904 р. видає Шептицький по польськи **"Ліст пастерскі до Поляков обжондку грецко-католіцкого".** І дивувалися Українці, що кому того листа треба, коли ніяких Поляків гр. кат. обряду **не було.**

Виходило, що Шептицький приготовляв грунт для таких Поляків. Треба їх створити а вони будуть розбивати Церкву. . .

Що Шептицький в польськім листі говорив: "Єпископ не може в апостольській праці мішати Христової Євангелії **з людськими хочби найкращими засадами політичними, або народними. . .**

Се крутарське виправдування себе з закиду, що чому він до української політики не мішався. Коли він є митрополитом і для Поляків "греко-католиків", то не може проти Поляків виступати. Поляки в нього такі добрі, як й українці. Він стоїть поза національною політикою, — наділі поза українською. Але польська політика йому близька, бо каже він Поля-

"Мова, переконання, народність, — то добра, права, яких нікому ніколи не вільно відбирати. **Знайте, що знайдете в мені пастиря готового боронити ваших прав, коли б, і з якої сторони вам кривда не діялася".**

"Того хочу і від моїх священиків домагаюся. . . щоби в науці, сповідях, до вас в мові застосувалися (зн. щоби по польськи говорили), не вимагаючи щоби вони руської мови вчилися, щоби їх зрозуміти".

Гарні слова для Поляків! Права польської мови, переконань, народности він буде обороняти. Для Поляків можна політикувати. . .

. . .Коли він хоче бути в Поляків добрим, то як могли політикуючі Українці в балачці з ним проти Поляків виступати? Адже його батько Поляк, мати Полька, вся родина Поляки, отже звати Поляків ворогами Українців, се зневажати його батька — матір і всю його рідню. Шептицький паралізував балачку, Українців, проти Поляків.

Коли **Мирослав Січинський застрілив Потоцького,** намісника Галичини **12-го цвітня 1908 р.** кажучи: **"Се за виборчі розбої, за Каганця"!** Се був член Ширшого Народного Комітету — Марко Каганець, господар в Коропци, пов. Бучацького, заколений жандармами з приводу передвиборчої акції. Тоді Шептицький з другими епископами видає Лист, де осуджує вчинок Січинського, бо се **політика без Бога.** (Очевидно **Поляки вбивали Українців "з Богом"?**) Каже Шептицький що **не хоче входити в причини,** які довели до вбивства, а лише стоїть на християнськім становищі, що **всяке вбивство є злочином.** Становище Шептицького не було християнське, але крутарське! Оборонцями Шептицького були **москвофіли,** що стояли з Москвою і Поляками **проти Українців.** Каже Ст. Баран в своїй книжці "Митр. Андрей Шептицький" (1947), що москвофіли на Святоюрській Горі довгий час **трясли архіепархією,** — бо до 1917 року. (Стор. 68). Москвофіли були дорадниками і помічниками Шептицького і взагалі були в ласці церковного начальства. (Святоюрська Гора — палата митрополита).

Вихованням й образованням Шептицький для Русинів **чужий,** отже справи національні і суспільні його **не обходять . . .** Він на становищі римо-католика в фелоні і епитрахилі. . . Не дивниця, що Лист митр. Шептицького вийшов сухим, баламутним, неясним, фальшивим, ображаючим чувства загалу — Русинів. . .

Оборонці Шептицького осуджують **націоналізм українських священиків** кажучи: "Впрочім засліплення і затумання розуму і морального змислу **певних кругів духовенства політично-національною дурійкою,** не сміємо приписувати цілому народови". (— "Нива" ч. 11, 1908). Отже **український націоналізм для** оборонців Шептицького то дурійка. А священиків націоналістів (зн. українських патріотів!) звуть вони "ідіотами" (дурнями) і "баранами". Каже "Нива":

"Ідіотів без власної думки і світогляду не треба шукати в станиславівській дієцезії, бо всі ті гарні прикмети кваліфікують "священиків-патріотів" з "Діла", які **як барани йдуть за кличами** газет та фразами агітаторів. — ("Нива" 1908. стор. 333). Се голос тої групи, що стояла з Шептицьким.

"Тримаючись понад партіями **"Шептицький їхав нараз на трьох конях, — українськім, польськім і московськім.** Він був українським митрополитом, а разом опікуном "Поляків греко-католиків" та москвофілів. Справді **"дипломат" й "український патріот" ! ! !** Шептицький **ніколи** українського **патріотизму нічим не виявив. І ніяким мучеником він не був! В Галичині були дійсні мученики, — і між священиками, і між світськими,** — ті, що сміло, ставали в обороні народної справи і за те були переслідувані, арештовані, биті, або й життя позбулися . . коли Шептицький **сидів собі спокійно** в Св. Юрі **і дивився що робиться довкруги. . .**

. . Галичани, ті міряли Шептицького своїми бажаннями і сподіваннями, що Англійці звуть "wishful thinking", думання по лінії бажань. І на тім "вишфул тинкинг-у" Шептицький виріс на великого, українського героя, мученика, пророка, великого українця.

"Блаженні віруючі" — але тоді лише, коли ті віруючі не дурять себе і других! ! ! Це стільки у відповідь "Шляху Перемоги" і "Українцеві" на цей раз. Коли ж буде бажанням панів почути того більше, то ми радо їм це зробимо другим разом.

Дипл. Інж. П. Петренко,
Сотник Армії У.Н.Р.

ПЕРША КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ В МУСІДОРА, АЛТА

Дня 28-го серпня 1959 р. місцева УГП Громада Успіння Пречистої Діви Марії мала честь вітати в себе свого Архиерея, Преосвященнішого Владику Андрея, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади.

Управа Громади й Жіноче Товариство заздалегіть робили приготування до цього свята. Народний Дім і церква стали чистісінькі. У церкві скрізь позастелювано вишиттям і скрізь поприкрашувано на Празник. Місцева Громада придбала собі Іконостас, помистецькому виконаний п. Доброліжем з Едмонтону; вони також придбали собі й багато нових церковних речей.

27-го серпня 1959 р. парох о. Мирослав Крищук привіз своїм автом Преосвященнішого Владику Андрея до Мирнам. Владику супроводжали о. Ігумен Олександер Щербань і о. Андрій Тетеренко. Приїхавши до Мирнам, Владика загостив до отця Пароха і там мав розмову з Управами Громад Округи Мирнам, Алта. Владика Андрей з задоволенням вислухав звіти Управ і подав свою науку та вказівки до дальшої праці.

У самий день Празника о. Парох відслужив Утреню із Всенічною. А пів до десятої всі вже чекали приїзду Преосвященного Владики.

Як показалось авто з Владикою, то почалося дзвонення в усі дзвони на знак великої радости.

До авта підійшли о. Андрій Тетеренко з Іподияконами.

Зворушений до сліз голова Громади п. Качмар вітає Владику хлібом-сіллю.

Преосвященний Владика приймає хліб-сіль і благословляє всіх присутніх. При вході до церкви вітає Архиерея парох о. Мирослав Крищук. В його словах можна було відчути велику любов, пошану й відданість до свого Владики і сльози радості блестіли йому в очах. Владика відповідає, цілує Св. Хрест, знаменує себе Св. Водою входить до церкви й починається Вхідні Молитви, а хор з Ту Гилс, Алта, під управою п. Стефана Мульки співає "Увійшов єси, Архиерею. . ". І починається облачення Архиерея, а потім спокійно, велично й побожно Архиерейська Божественна Св. Літургія. Владика Андрей служить з парохом округи Ту Гилс, Алта., о. Андрієм Тетеренком і парохом округи Мирнам, Алта., о. Мирославом Крищуком.

Проповідь Преосвященніший Владика Андрей говорив на тему Свята Успіння Пречистої Богородиці. У проповіді Владика розказав про глибоку пошану до Пречистої Діви Марії по всьому православному світі, а особливо серед українського народу. І розказав Владика про ті величні Храми Божі, що збудовані на честь Успіння Божої Матері по всій Україні. З надзвичайною насолодою вся церква вислухала цю проповідь.

По Св. Літургії відбулося Мале Освячення Води і посвячення новопоставленого Іконостасу. Після Відправ у Народньому Домі відбувся громадський обід.

Преосвященніший Владика Андрей поблагословив страви і всі засіли за столи.

Господарем пообідньої програми був п. Качмар — голова Громади, і він першим запросив до слова п. С. Мульку — диригента церковного хору з Ту Гилс, Алта, що так гарно співав під час Архиерейської Літургії. Потім говорив п. Котишин з Мирнам. Від Жіночого Товариства ім. Л. Українки привітала Владику пані Мандрусяк. Від відділу Союзу Українок в Ту Гилс говорила голова відділу пані О. Мельничук.

Потім виступали: парох Ту Гилс о. Андрій Тетеренко, посадник міста і тутешній аптекар п. Д. Гелета, і директор середньої школи в Ту Гилс п. И. Мельничук.

Головну промову сказав Преосвященніший Владика Андрей. Владика говорив про змагання за єдність християн.

Преосвященніший Владика сказав, що Православна Церква завжди молиться, турбується і працює за з'єднання всіх. Православна Церква пропонує дискутувати не тільки про різниці різних Християнських Церков, але пропонує всім Церквам обєднатися на тих засадах, що були в нерозділеній Церкві Христовій в половині XI ст. І закликає Римо-Католицьку Церкву усунути все те, що вона додала після 1054 р., а протестантів — щоб вони привернули в себе все те, що тоді було і що Православна Церква завжди свято зберігає.

З великим зацікавленням і користю присутні вислухали промови Владики.

На кінець говорив о. Парох: він подякував й. Качмареві — голові Громади Мусідора, і всій Управі за те, що вони працювали при підготові до цієї Візитації, а Жіночому Товариству — за смачний обід, і всім членам Громади, що чимнебудь причинилися при готуванні до Візитації, та всім гостям з інших Громад, що прибули на цей Празник.

Особливу подяку склав отець Парох Преосвященнішому Владиці Андреєві за те, що він, не жалівши ані труду, ані часу, приїхав відбути цю Візитацію в Мусідора.

Празник закінчено спільним відсіпванням "Достойно є. . ." і Архиерейським Благословенням.

Ще довго після цього Владика Андрей розмовляв з присутніми. І ми розійшлися по домах з піднесеним духом, палаючим серцем і відновленою бадьорістю, а вже особливо з глибоким почуттям вдячности й пошани до нашого любого Обранця Владики Андрея — Преосвященнішого Єпископа Едмонтону й Західньої Канади.

Сусід.

НОВА МОЛОДА ПАРА

Торонто, Онт.

Довголітній член Української Православної Катедральної Громади Св. Володимира в Торонті і визначний та відданий член Архиерейського Катедрального Хору п. Григорій Гільчук звінчався з панною Лідією Кухарук — членкинею церковного хору нашої Церкви в Гримсбі, в суботу 12-го вересня 1959 р. Таїнство Вінчання звершили Катедральні настоятелі о. Прот. П. Самець і о. Прот. Дм. Фотій. При повній Катедрі побожно, могутньо й урочисто лунали молитви-співи Катедрального повного хору під вправною рукою фахівця-диригента п. Ю. Головка. Це так хористи звеличили Таїнство Вінчання своєму доброму хористові; і душею переживали вінчані молодята цю

важну подію, коли то Господь Бог єднав їх до щасливого, вірного, християнського і національно-свідомого родинного життя. Звогчилися їх очі від зворушливого привітання та надхненного "Многая літа".

Хоч далеко від рідного краю, від родичів своїх, але зате ж у гурті численних односельчан, друзів і однодумців відбувалася і весільна гостина молодого, якому Бог післав добру дівчину, українку і православну, якої батьки стали батьками і молодому. Весільною гостиною проводив весільний староста п. Павло Степовий з Гримсбі. Кількаразово промовляв староста, і запрохав до слова й гостей, що прибули з різних місцевостей Канади й Америки. Вони висловлювали радість, що п. Гр. Гільчук, якого судьба кидала під час другої світової війни по країнах Европи, Африки й Азії, не тільки оцілів, але остався та ще й високо виріс у національній свідомості та побожності і належав та належить до українських організацій і до Української Православної Церкви. Тому Господь Бог допоміг йому піднайти таку добірну пару для родинного життя. Усіх свідомих членів українського народу і добрих християн нагороджує Бог, а люди шанують.

Молода пара нехай з подвійною силою продовжує жити життям свого народу і своєї Церкви, тоді і щастя їхньої родини подвоїться; цього бажали весільні гості, і тому склали пожертви, з яких $10 призначено й на "Вістник" в ім'я молодої пари.

Гостям подяка за пожертву, а Молодим — Многі літа!

Гість.

ВІНЧАННЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Едмонтон, Алберта.

Дня 30-го жовтня 1959 р. відбулося Вінчання панни Ольги Ткачук, дочки п-ва Ткачуків з Ґлендон, з п. Евгеном Лучкою — сином п-ва Лучків з Бон Акорд, Алберта. Чин Вінчання звершив о. Прот. М. Фик у Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

Господарем весільного прийняття був п. В. Демянів — бувший ректор Українського Інституту Св. Івана в Едмонтоні. Дружками були панночки Елисавета Непіт, Наталка Бойків і Марія Боровець. Дружбами були В. Чорнівчук, М. Ткачук і Борис Лучка.

Молода закінчила школу медичних сестер в Університетському Шпиталі в Едмонтоні і тепер є реєстрованою норсою в тій же лікарні.

Молодий кінчає четвертий рік в Албертійському університеті на цивільного інженера. Протягом усіх своїх студій молодий перебував в Українському Інституті Св. Івана і там же і познайомився з Ольгою.

Новозвінчані будуть жити в Едмонтоні.

На пресовий фонд зложили по 10 долярів пані Н. Ткачук — мама молодої, та пані Ф. Лучка — мама молодого. Вирішено, щоб з цієї суми заплатити за клішу та вділити $7.50 на пресовий фонд "Вістника".

Щиро дякуємо мамам за пожертву, а молодій парі бажаємо многих літ!

Гість.

ХРЕСТИНИ

Гемилтон, Онт.

У неділю 8 листопада 1959 р. в українській православній церкві Св. Володимира в м. Гемилтоні, Онтаріо, молоде подружжя Михайло й Наталка Качури хрестили свою маленьку доню Одарку Анну. Тайну Св. Хрещення звершив о. Прот. Василь Федак. Дяками були п. Богдан Радиш і п. Нестор Олійник. Хресними батьками були п. Євстахій Качур і панна Оля Стахник.

З приводу цієї радісної і першої події в їхній родині п-во Качури влаштували велике прийняття у своєму підприємстві "Тавн енд контрі клаб" у Бурлінгтоні, Онтаріо. Прийняття було надзвичайно гарне й урочисте. Присутні були родичі п. Михайла Качура — п-во Качури з Бурлінгтону, та родичі пані Наталії Качур — п-во Стахники з Ватерфорд, Онтаріо. Також були присутні брати й сестри та багато поважних громадян з Гемилтону й околиць. На обіді промовляли хресні батьки та підносили тост за здоров'я новоохрещеної. Головне слово сказав о. Прот. В. Федак. Він говорив про велике значення християнської родини та закликав молодих батьків учити своїх дітей української мови. Слово подяки всім зложили п-во Михайло й Наталка Качури. На закінчення промовляла пані Юлія Новак (тітка Мих. Качура), і вона прекрасно висловила побажання, щоб наше молоде покоління виховувалося в українському дусі, а це можна тільки тоді робити, коли діти говоритимуть українською мовою.

На заклик о. Прот. Федака була влаштована збірка на культурні цілі. Збірка принесла $32, з чого вділено $10 на "Вістник".

Усім Жертводавцям сердечна подяка!

Бажаємо, щоб новоохрещена Дарія Анна росла здорова на користь нашому народові, а Богові й Церкві на славу!

о. В. Ф.

ДО 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П. І П. КРАВЧУКІВ

Гайвел, Алта.

У "Вістнику" з 1-го лютого 1960 р. у дописі про 25-ліття подружнього життя п-ва Параски і Петра Кравчуків з Гайвел, Алберта, яке було відзначене 14-го листопада 1959 р., було подано, що "Ювілят зокрема дякував п-ву Юлії і Климові Боднарчукам з Ванкуверу", а має бути: **Юлії і Климові Боярчукам. Не Влодко, а О.Володько був господарем** прийняття, **на добрі цілі пожертвували по $1.00 також і п. п. Стефан Онищук і Михайло Онищук,** що їх бракує в дописі на списку жертводавців.

А. Лавренюк.

! Він нас зробив бути здатними слугами Нового Заповіту, не букви, а духа, — бо буква вбиває, а дух оживляє. (ІІ Кор. 2. 6).

☦

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІХТИМА МАРТИНЮК

Канора, Саск.

Дня 20-го січня 1960 р. спочила в Бозі в місцевій лікарні бл. п. Іхтима Мартинюк на 89 році свого струдженого життя.

Покійна народилася 1871 року в Чернівцях, Буковина, в Україні. На 18-му році життя прибула разом з мужем Іваном у Канаду і поселилися на фармі в околиці Калдер, Саск.

У 1918 році Покійна повдовіла і, залишивши згодом фармерування, перенеслася до Канори, де проживала її дочка Марія Худяк з чоловіком Дмитром. Свої старші і знемочілі літа провела бл. п. Іхтима в затишному домі дочки й зятя, під їхньою дбайливою опікою.

Панахида відправилася 20 і 21 січня в похоронному заведенні, а Чин Похорону зо Службою Божою відправився 22 січня, в пятницю, в українській православній церкві в Канорі. Тіло зложено на місцевому цвинтарі.

Покійна оставила по собі засмучених дочку Марію і зятя Дмитра Худяків, чотирьох унуків та сім правнуків.

Вічна Їй Память!

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ СЛОБОДЯН

Портедж ля Прері, Ман.

У пятницю, 18-го грудня 1959 р. в Портедж ля Прері, Ман., відбувся Похорон бл. п. Параскеві Слободян, яка прожила 83 роки.

Покійна народилася в селі Загайполе, Коломийського повіту, в Галичині; приїхала в Канаду зо своїм мужем 1909 року; повдовіла 1930 року.

Була довголітньою діяльною членкинею Української Греко-Православної Громади Св. Николая в Портедж ля Прері, та відзначалася як добра господиня, добра мати, та взагалі як добра громадянка.

Останні місяці свого життя провела в дочки Софії Берескин у Вінніпегу, і дочка з дійсною любовю та посвятою опікувалася хворою матір'ю. Кілька днів перед смертю Покійна висповідалася та прийняла Святе Причастя.

Полишила в смутку сина Василя, який живе в Торонто, та три дочки: Софію у Вінніпегу, Доцю в Гай Блаф, Ман., та Марію в Торонто, а також 10 внуків і 13 правнуків. Усі діти були на Похороні.

При Послідньому Цілуванні учасники Похорону зложили $9.20 на пресовий фонд "Вістника."

Похоронні Відправи відслужив о. Д-р С. В. Савчук з Вінніпегу, а обовязки дяка виконав п. Іван Касюрак з Брендону.

Вічна Їй Память!

Сусід.

БЛ. П. ЮЛІЯ КОВАЛЬЧУК

У четвер 7-го січня по полудні відійшла у вічність бл. п. Юлія Ковальчук, яка прожила 80 років.

Бл. п. Юлія Ковальчук з дому Кравчук народилася 1880 року в селі Тудорович, західня Україна.

Одружилася 1898 року з Федьком Ковальчуком з Вислович, який помер 1912 року.

Бл. п. Юлія Ковальчук залишилася вдовою з двома дочками, Анною і Марією, та двома синами: Грицьком і Іваном.

1928 року дочка Анна виїхала в Канаду до Саскатуну; 1929 року приїхав у Канаду син Іван; 1930 року вони спровадили свою маму і сестру Марію — також до Саскатуну.

1937 року перепровадилися до Содбурі, Онт.; 1948 року другий син Юлії Ковальчук, Гриць, приїхав до Судбурі з Аргентини.

Юлія Ковальчук жила в дочки Анни, яка одружилася з Федором Степанчуком, а друга дочка, Марія, одружена з Дмитром Волянським.

Сини, Гриць та Іван, одружені і живуть у Торонті. Юлія Ковальчук мала вісім онуків та два правнуки.

Покійна була лагідної вдачі, дала добрий приклад своїм дітям і онукам як жити в Канаді та зберігати українські традиції, побожність і відданість Святій Українській Церкві та пошану до своєї національности.

Останніх десять років через свій похилий вік змушена була бути в помешканні, де відвідували її рідні, односельчани, сусіди та отці духовні.

Приймала Сповідь та Св. Причастя. Останніх два тижні перебувала в лічниці Св. Йосифа в Судбурі.

У середу 6-го січня о. Прот. Д. Денисюк звершив Чин Св. Тайн і Оливопомазання.

Тіло Покійної спочило в похоронному домі. У неділю о 8 год. вечора о. Д. Денисюк з участю диригента п. Олекси Мельничука відслужив Панахиду. У понеділок рано в українській православній церкві Св. Володимира о. Д. Денисюк відслужив Поминальну Богослужбу і Похорон.

Церква була заповнена учасниками Похорону. Після закінчення Богослужби о. Д. Денисюк виголосив прощальну проповідь.

Присутні на Похороні зложили дари на Нев'янучий Вінок. Після Похорону в парафіяльній залі відбувся поминальний обід, під час якого промовляв о. Д. Денисюк і закликав до збірки на добродійні цілі.

Збірка принесла $54.50, з яких призначено $5.00 на "Вістник".

Під час поминального обіду промовляли і висловили подяку всім присутнім на Похороні сини Покійної та односельчанин п. М. Шилюк.

Спи дорога мамо і бабусю, — нехай прийме Тебе Господь у Свої Небесні Оселі!

М. С.

ПОДЯКА

Від родини Покійної сердечна подяка о. Прот. Д. Денисюкові, всім учасникам Похорону та жертводавцям. Нехай Господь винагородить Вас!

Родина бл. п. Юлії Ковальчук.

БЛ. П. ВАСИЛЬ І ЄВГЕНІЯ ПРИТУЛА

Мелфорт, Саск.

У понеділок 11-го січня 1960 року відбувся в Громаді Мелфорт, Саск., Похорон Василя і Євгенії Притулів. Не витримавши болів від смертельних ран, які дістали вони обое під час катастрофи, зударившись своїм автом у потяг у Стар-Сіти 4-го січня 1960 року, повмирали обое.

Василь Притула народився в Гронлід, Саск., проживши 37 років, а Євгенія Притула з дому Ткачук народилася в Стар-Сіті, Саск., і прожила 28 років.

Така несподівана смерть двох молодих людей зворушила багатьом особам душевний спокій, в наслідок чого на Похорон прибуло багато, щоб віддати останню пошану Покійним. Похорон і Службу Божу відправлено в Громаді Мелфорт, Саск. У Похоронних Відправах крім місцевого пароха о. Прот. М. Критюка взяв участь парох Саскатуну о. Прот. М. Боднарчук — родич покійної Євгенії. Після Св. Євангелії на Богослужбі релігійну науку виголосив Прот. о. М. Боднарчук, а при кінці Богослужби прощальне слово виголосив о. Прот. М. Критюк. Під час Послідного Цілування присутні зложили на Нев'янучий Вінок $13.50 ц. З тієї суми призначено $6.50 на "Вістник".

Покійна залишила прибитих горем: батька, маму та брата, а Покійник лишив батька, маму, 3 брати та 2 сестри. Вони поховані на Загальному Цвинтарі в Мелфорт.

В. І. П.!

Учасник Похорону.

Увага! Увага!

ВАЖЛИВА РАДІОПРОГРАМА ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ

Радіо - Комітет Західньої Єпархії УГПЦ повідомляє, що в неділю, 28 лютого, о 4 год. 30 хвил. по радіостанції CKUA, буде передано спеціяльну радіопрограму для української православної молоді провінції Алберти.

Програму приготовляє Провінційна Управа СУМК на тему: "Невідкладні Завдання Української Православної Молоді," і вона буде передаватися у двох мовах: українській і англійській.

Проситься ВПреподобних о.о. Парохів УГПЦ Алберти, Управи Православних Громад, членство складових організацій СУС і батьків у кожній українській православній родині заохотити молодь слухати цю радіопрограму.

Радіо-Комітет прохає також широко розголошувати про наші радіопрограми та заохочувати слухати їх, що надаються по радіостанції CKUA о 4 год. 30 хв. кожної другої неділі.

Радіо-Комітет.

Бо коли говоритимуть: "Спокій і безпечність", — то тоді несподівано прийде загибіль на них, а мука тієї, що носить у лоні, — і вони не втечуть. (І Сол., 5. 3).

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛЮТИЙ

7. Неділя Митаря і Фарисея, — Поплар Парк, Бозежур, Канора.
14. Неділя Блудного Сина, — **Брендон, Суацкат, Тиндал,** Трансконa
21. Неділя М'ясопустна, — **Портедж Ля Прері, Канора, Трансконa, Селкірк.**
28. Неділя Сиропустна, — **Брендон, Гонор, Поплярфілд, Трансконa.**

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ

15. Понеділок — Редфілд
21. Неділя — Гефорд
28. Неділя — Гефорд

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
19. Субота — Кридор
20. Неділя — Редфілд
26. Субота — Гефорд
27. Неділя — Гефорд
30. Середа Поклони — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок Стр. Госп — Сирейл
21. Неділя — Грасленд
28. Неділя — Бон
29. Понеділок, Початок Вел. Посту.

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Лак Ла Біш
13. Неділя — Крайгенд
20. Неділя — Сирейл
27. Неділя — Грасленд

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 167

о. П. САЦЕВИЧА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок, Стрітення Господнє — Белліс
21. Неділя — Смокі Лейк
28. Неділя — Спедден

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Смокі Лейк
6. Неділя — Вільна о. Кришталович
13. Неділя — Борсвуд
13. Неділя — Стрий о. Кришталович
19. Субота, Св. Сповідь і Причастя для дітей — Давнинг, 9-та год. рано
20. Неділя — Смокі Лейк
20. Неділя — Давнинг о. Кришталович
26. Субота Св. Сповідь і Причастя для дітей — Спедден, 9-та год. рано
27. Неділя — Спедден
27. Неділя — Белліс о. Кришталович

УВАГА Вищеназваних всіх громадах о 9-ній годині рано Св. Сповідь.

Address:- Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. Е. Т. ПРИСТУПА

ЛЮТИЙ

21. Неділя — Мистам
28. Неділя — Оел Алта

Address: 824 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. М. КРИЩУКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок Стрітення Господнє — Слава пол.
20. Субота Задушна — Слава пів.
21. Неділя — Мирнам
28. Неділя — Мусідора

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок Стрітення — Сембурґ
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Віндевт

Weirdale, Sask.

о. В. АПОНЮКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок, Стрітення Госп. — Кендгак
21. Неділя — Мус Джо
28. Неділя — Річардсон

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Реджайна
13. Неділя — Мус Джо
20. Неділя — Реджайна
27. Неділя — Реджайна
30. Середа Поклони — Реджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛЮТИЙ

16. Понеділок, Стрітення Господнє — Ґилберт Плейнс
21. Неділя — Дрифтінг Ривер
28. Неділя — Давфин

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Рорктон (Сповідь)
12. Субота о год. 7 вечора — Сповідь в Давфині
13. Неділя — Давфин (Сповідь)
20. Неділя — Ґилберт Плейнс (Сповідь)
26. Субота — Сповідь в Дрифтінг Ривер
27. Неділя — Еший (Сповідь)
Середа. Поклони, год. 7 вечора — Давфин

ПРИМІТКА: Сповідь в усіх громадах починається о 9 год. ранку. В Давфині служиться щонеділі о 7 год. вечора Вечірня, а в час Великого Посту також Пасії, Сорокаусти.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛЮТИЙ

14. Неділя — Сеньків
15. Понеділок. Стрітення — Арбака св. Мик.
21. Неділя — Вайта
28. Неділя — Сірко

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Вайта (Сповідь)
13. Неділя — Арбака св. П. і П. (Сповідь)
20. Неділя — Вайта (Сповідь)
27. Неділя — Сірко (Сповідь)
30. Середа Поклони — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. В. БОРИЧУКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господнє — Врокстон
21. Неділя — Йорктон
28. Неділя — Горлиц. Год. 7. веч. Вечірня — Йорктон.

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
13. Неділя — Райн. Великодня Сповідь.
20. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
27. Неділя — Врокстон. Великодня Сповідь.
30. Середа. Поклони — Йорктон, год. 7. вечором.

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 32900

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Кадворт
21. Неділя — Ленін
28. Неділя — Вакав

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя. Сповідь — Ст. Джуліен
13. Неділя. Сповідь — Еллов Крік
19. Субота. Сповідь — Сматс
20. Неділя. Сповідь — Кадворт
27. Неділя. Сповідь — Вакав

Початок великодної Сповіді у кожній Громаді о 8 год. ранку. На протязі Посту, що середи о 10 год. ранку в Вакав будуть відправлятись Сорокоусти.

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стр. Господнє — Шіго Полудн.
21. Неділя — Винвярд
28. Неділя — Вишарт

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя - Шіго-місто.
13. Неділя — Шіго-Полудн. Сповідь
20. Неділя — Винвярд. Сповідь
26. Субота — „Коло Купровських". Сповідь
27. Неділя — Вішарт. Сповідь

Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господнє — Овкборн
21. Неділя — Енгусвил
28. Неділя — Січ

ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господнє — Січ
21. Неділя — Енгусвил
28. Неділя — Овкборн

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Сенді Лейк Сповідь
13. Неділя — Мені Сповідь
20. Неділя — Сповідь
27. Неділя — Сповідь

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок — Егремонт. Стрітення
21. Неділя — Редватер
28. Неділя — Радвей

БЕРЕЗЕНЬ

5. Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей
6. Неділя — Восетна, Сповідь і Служба Божа для старших Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
12. Субота — Торгилд, Служба Божа за померших
13. Неділя — Егремонт, Сповідь і Служба Божа Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
19. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей
20. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
26. Субота — Редватер, Сповідь і Служба Божа для дітей
27. Неділя - Редватер, Сповідь і Служба Божа для старших Восетна, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЛЮТИЙ

15. Стрітення — Едмонтон
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Пено

БЕРЕЗЕНЬ

5. Субота, 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Торсбі
6. Неділя — Торсбі
12. Субота, 8-ма год., вечера, Вечірня й Сповідь — Брудергайм
13. Неділя — Брудергайм
14. Понеділок, Муч. Євдокії — Едмонтон
19. Субота, 7-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Калмар
20. Неділя — Калмар
26. Субота, 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Пено.
27. Неділя — Пено

Address: 9830—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Господнє — „Топорівці", — почта Врокстон, Саск.
21. Неділя — „Драчинці", — почта Мек-Нат, Саск.
28. Неділя — Шел Велий

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: [illegible]

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господнє. — Фенвуд
21. Неділя — Ґудів
28. Неділя — Габбард

Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ

15. Понеділок Стрітення — Норквей
20. Субота Задушна — Стінен
21. Неділя — Стінен
28. Неділя — Гаес

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Арран
6. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Норквей
12. Субота Задушна — Гаес
13. Неділя — Гаес
13. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Стінен
19. Субота Задушна — Сван Плейн
20. Неділя — Сван Плейн
20. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Гаес.
26. Субота Задушна — Вайтбіч
27. Неділя — Вайтбіч
27. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Арран
30. Середа Поклони, о 7-ій вечора — Сван Плейн.

УВАГА: Вчасі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослужінням о 8.30 рано, по всіх парафіях.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ

15. Стрітення — Мазепа
21. Неділя — Сторновей
28. Неділя — Донвел

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Кемсек
13. Неділя — Калдер
13. Неділя год. 6 вечірня. — Сторновей
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Ph.: 22447

о. Гр. УДОД

ЛЮТИЙ

15. Понеділок, Стрітення Господнє — Вайлдвуд
20. Субота, Заупокійна Богослужба — Річмонд Парк
21. Неділя — Вестлок
27. Субота, Заупокійна Богослужба — Сіба Біч
28. Неділя — Баргед.

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Атабаска
12. Субота, Заупокійна Служба Божа — Вестлок
13. Неділя — Сантудо (Сповідь)
19. Субота, Заупокійна Служба Божа — Сіба Біч.
20. Неділя — Вайлдвуд
26. Субота, Заупокійна Служба Божа — Атабаска
27. Неділя — Річмонд Парк
30. Середа. Поклони — Вестлок

Box 719, Westlock, Alta. Ph. [illegible]

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ

16. Понеділок. Стрітення Господнє — Норт Бетлфорд
21. Неділя — Ґлезлин
28. Неділя — Медов Лейк

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя Норт Бетлфорд. Сповідь год. 8.30 рано
12. Субота Задушна — Витків. Сповідь сумківців і учнів Недільної Школи год. 9-та рано
13. Неділя — Ґетерлей. Сповідь год. 9-та рано
19. Субота Задушна — Н. Бетлфорд. Сповідь сумківців і учнів Недільної Школи
20. Неділя — Ґлезлин. Сповідь год. 8.30 рано
26. Субота Задушна — Кендо. Сповідь год. 9-та рано
27. Неділя — Медов Лейк. Сповідь
30. Середа. Поклони — Н. Бетлфорд год. 7-ма вечором

УВАГА! Кожної пятниці відправлятимуться Богослуження Раніш Освячених Дарів, у Норт Бетлфорд.

У неділю дня 13-го березня о год. 8-ій вечером, відбудеться в С. У. Н. Домі. Шевченківське Свято яке влаштовується старанням Української Греко-Православної Громади. Проситься все українське громадянство взяти численну участь, в цім Святі.

972 James Str. Ph. 3290 North Battleford, Sask.

Підванкуверська Округа. о. М. ДЕВРИНА

БЕРЕЗЕНЬ

15. Стрітення Господнє — Ню Вестмінстер
21. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
28. Неділя — Ню Вестмінстер

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Ню Вестмінстер
13. Неділя — Вікторія, Б. К.
20. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
27. Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА! Вечірні на передодні відправи у Ню Вестмінстер. У піст Пасії по Богослужбах.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Ґардентон

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна. Сповідь.
20. Неділя — Роза. Сповідь.
27. Неділя — Ґардентон. Сповідь.
30. Середа. Поклони год. 8 веч. — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛЮТИЙ

15. Стрітення Господнє — Вернон
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Ревелсток

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Келовна
30. Алексія і Поклони — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312 Vernon, B. C.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ

15. Понеділок. Стрітення Госп. — Інсінгер (м.)
21. Неділя — Тіодор (За рікою
28. Неділя — Тіодор (м.)

Box 6. Theodore, Sask. Тел. 69.

Календар Українських Свят

ЛЮТИЙ

Н 15 Нед. Сиропустна —
П 16 Початок Вел. Посту.

БЕРЕЗЕНЬ

1 В 17 Преп. Теодора
2 С 18 Льва Єп. Рим.,
3 Ч 19 Єп. Архипа, Филимона,
4 П 20 Льва Єп., Преп. Агатона
5 С 21 Преп. Тимотея,
6 Н 22 Нед. 1 Посту. Мч. Маврикія,
7 П 23 Смч. Полікарпа, Преп. Ів.
8 В 24 Перше і Друге Знай. Гол.
9 С 25 Тараса
10 Ч 26 Преп. Порфирія
11 П 27 Пр. Тита Печ.
12 С 28 Задушна Субота.
13 Н 29 Неділя 2 Посту.
14 П 1 Березень. Прич. Євдокії,
15 В 2 Преп. Теодота,

ПОШУКУЄМО ДИРИГЕНТА

до ведення церковного і світського хору при укр. прав. церкві.

За дальшими інформаціями просимо звертатися до голови Громади: Wm. Shwalkowsky, 542 E. 52nd Ave. Vancouver 15, B. C.

о. В. СЛЮЗАРА

ЛЮТИЙ

15. Стрітення — Канора
21. Неділя — Канора
28. Неділя — Бюкенан

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

Устав Церковний

ЛЮТИЙ

15. Понеділок, Стрітення Господнє. Утр. Єв. Лука. 2: 25-32. Літур. Ап. Жид. 7: 7-17. Євангелія: Лука 2: 22-40. Свячення Свічок Громовиць.

20. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

21. Неділя М'ясопусна. Гол. 2. УЄ. 2. Літ. Ап. 1 Кор. 8: 8-13, 9: 1-2. Єв. Мат. 25: 31-46.

28. Неділя Сиропусна. Гол. 3. УЄ 3. Літур. Ап. Рим. 13: 11-14. 14: 1-4. Єв Мат. 6: 14-21.

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя 1 Посту. Гол. 4. УЄ. 4. Літур. Василія Великого Ап. Жид. 11: 24-26, 32-40, і 2. 1-2. Євангелія. Івана 1: 43-51.

12. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

13. Неділя 2 Посту. Гол. 5. УЄ. 5. Літ. Вас. Вел. Ап. Жид. 1: 10-14. 2. 1-3. Марка 2: 1:-12.

19. Субота Задушна. Служба Заупокійна

20. Неділя 3 Посту — Хрестопоклінна. Гол. 6. УЄ 6. Винесення Хреста. Літургія Василія Вел. Замість Трисвятого Хресту Твойому. Ап. Жид. 4: 14-16, 5 :1-6. Єв. Марка 8: 34-38. 9: 1.

26. Субота Задушна. Служба Заупокійна.

27. Неділя 4 Посту. Гол. 7. УЄ 7. Літур. Вас. Вел. Ап. Жид. 6: 13-20. Єв Марка 9: 17-31.

30. Середа. Поклони, Канон Андрея Критського.

АДРЕСАР

Української Греко-Православної Церкви в Канаді

The Most Rev. Ilarion, Metropolitan of Winnipeg and of all Canada, 101 Cathedral Ave., Winnipeg 4, Man.

The Most Rev. Michael, Archbishop of Toronto and Eastern Canada, 93 Burnside Dr., Toronto, Ont.

The Right Rev. Andrew, Bishop of Edmonton and Western Canada, 10716 — 115 Street, Edmonton, Alta.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3090)

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. (JU 6-3093)

The Herald, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ukrainian Educational Council of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

St. Andrew's College Building Committee, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1960. ЧИСЛО (1105) 5

ОСОБА ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА ЦЕНТРОМ УВАГИ ХРИСТИЯНСТВА У СВІТІ

Нижче подаються витяги із статті д-ра К. Едамса п. н. "Значення Патріярха Атенаґораса постійно зростає" у щоденнику "Виннипеґ Трибюн" (13 лютого 1960 року):

"Фіґурою, що її значення цього року все більше зростає серед Християнського світу, є Святіший Атенаґорас І, Патріярх Констянтинопільський. Тепер більше ніж хтонебудь інший він має можливість бути посередником між провідниками римо-католицтва і протестантизму . . . Після трагічного поділу Християнства 867 року корені спадщини Християнства посувалися в двох напрямах: у напрямі Римського Папи і в напрямі Констянтинопільського Патріярха. Причини давнього розколу були більш політичні, ніж релігійні.

Православні Церкви ні одного з первоєрархів не вважають головою своєї Церкви на землі. У четвертому столітті було пять Патріярхів, що їхні первоєрархи були старшими над єпископатом всієї Церкви.

Місто Рим набуло найбільшого значення як перша столиця (Візантійсько-Римської) імперії. Але потім Констянтинопіль став столицею Візантійської імперії за Констянтина. Такі ж (як і Констянтинопіль та Рим) ступені мали Патріярхати Єрусалимський, Антіохійський і Олександрійський. Патріярх Антіохійський має тепер свій центр у Дамаску в Сирії. Під кінець 1959 року Атенаґорас І відвідав кожного з цих трьох Східніх Патріярхів, які відносяться до нього, як до свого духовного провідника. Він правив Службу Божу в церкві Св. Гробу Господнього в Єрусалимі та в інших історичних християнських святинях.

Ціль поїздки Патріярха

"Справжньою ціллю поїздки Патріярха (Констянтинопільського) було дати провід усім східнім православним християнам у тих нових днях, коли вселенськість (всесвітність Церкви) означає оживлення зусиль і лікування ран Християнства. На другий рік у липні відбудеться Православний Собор на острові Родосі. На цю нараду будуть т а к о ж запрошені представники Коптійської, Яковітської, Вірменської і Старо-Католицької (відділеної від Риму з 1870 р.) Церков, а також англіканські й протестантські консультанти. Це буде не "показ могутності", але пора підготови умів і сердець багатьох християн, поза Римо-Католицькою Церквою, щоб краще з'ясувати справу єдности. Це також буде підготова до зустрічі натиску на світ з боку (Католицького) Світового Собору, що його папа Іван 23-ій скличе в Римі 1962 року.

Християнські діла — не слова

"Після того, як папа (Іван 23-ій) вперше видав свою заяву про Світовий Собор, патріярх (Атенаґорас І) у своєму привітанні сказав:

"Ми відчуваємо . . . більш як переконано, що кожен заклик до єдности мусить супроводжатися такими конкретними ділами та діяльністю, що є конечними для того, щоб доказати, що наші заміри є в повній згоді з нашою роботою, і що вони привели б вірних наших Церков ближче до Бога — принаймні покищо на основі практичного християнства, щоб було завжди в дусі рівности, справедливости, духової свободи і взаємної пошани".

АНТЕ ПАВЕЛІЧ ПОМЕР

Провідник "Хижих Вовків"

Збройна організація "Усташі" в Хорватії, ставши на послуги Католицької Акції, під час 2-ої світової війни вимордували в Хорватії коло 1,700,000 православного населення цієї країни. Вони замучили православного Митрополита, єпископів, багато священиків і маси світських православних, — разом коло одного мільйона сімсот тисяч людей. Лише дехто зберігся, коли з православія перейшов на католицтво. "Усташі" і збройні відділи мадяр-католиків брали на багнети дітей православних, і живцем кидали їх під лід на річці. Вони несамовито знущалися над нелітніми дівчатами, поки помучили їх, кормили матерів мясом їхніх дітей, — і годі описати всі ті сатанські вчинки, яких вони допустилися під кличем: "В імя Боже"! Але все це докладніше показано в збірці документів про цю справу у книжечці: Monica Farrel: "Ravening Wolves" ("Хижі Вовки"), що її видала Протестантська Ліга в Канаді — на основі документів, зібраних спеціяльною слідчою комісією Обєднаних Націй по 2-ій світовій війні. Тих "Усташів" названо у згаданій книжечці словами з Євангелії: "Хижі вовки" в овечих шкурах.

Манастир опікувався катом

Під час 2-ої світової війни ціла Сербія, отже й Хорватія з нею, була окупована німецькою армією. Як же воно так сталося, що німці дозволили хорватським католикам під проводом Анте Павеліча на вимордування такої маси православного населення? А хіба ж німецьким ґітлерівцям залежало на тому, щоб рятувати ці жертви? Це ж не були німці! До того ж Анте Павеліч поступив хитро: він проголосив себе союзником Гітлера та Муссоліні, і за це купив собі можливість чинити в Хорватії несамовиті злочини, а німецькі окупанти на все дивилися "крізь пальці".

Про долю Анте Павеліча по 2-ій світовій війні (після 1945 р.) дещо подав щоденник "Виннипеґ Фрі Прес" за 21 січня 1960 р. у репортажі п. н. "Націсти в Еспанії". Там сказано:

"Колись Вісь (Берлін-Рим) провалилася, в травні 1945 р., Павеліч зник. Через рік він накоротко вирнув в Італії, а потім показався в Арґентині за диктатури Перона. 4-го квітня 1957 р. він був прострілений невідомим атентатчиком. Унаслідок цього він мов дух утік до Параґваю, і так знову зник з очей.

29-го грудня 1959 року його імя появилося на списку померших у мадридському щоденнику "Я". Стало відомо, що він жив у Мадриді (Еспанія) в манастирі Св. Франціска ель Ґранде, і помер у лікарні ім. Германа у віці 70 років. Він похований на цвинтарі Св. Ісидора, ґалерія ч. 4., ніша ч. 106".

На жаль, не в одній лише Хорватії був свій "Анте Павеліч".

Цікаву інформацію з нагоди смерті А. Павеліча подає паризьке "Українське Слово" (17. І. 1960) — що Павеліч "Після Капітуляції Югославії очолив самостійну державу Хорватії, як її Поґлавнік. У цьому періоді щиро підтримує українців. . ." З того виходить, що він став жертвою непорозуміння: Католицька Акція, мабуть, вмовила в нього, що українці — це самі католики.

36.981.000 ЖИТЕЛІВ СССР ПОДАЮТЬ СЕБЕ УКРАЇНЦЯМИ НА ВСІХ 41.892,000 НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

87.6% говорить українською мовою

"В середу 3-го лютого советський уряд проголосив дальші вислідИ минулорічного перепису населення Советського Союзу, та разом його національний склад. Із статистики виходить, що тільки 36.981.000 мешканців Советського Союзу призналися до української національности, з них 87.6 відсотка говорить українською мовою. Із уже раніше опублікованих статистичних даних відомо, що кількість населення підсоветської України виносить 41.892.000.

Москалів нараховується — 114.588 тисяч: жидів — 2.268.000 ("Свобода", ЗДА, 5. 2. 1960).

АЛЬЖИРСЬКІ ФРАНЦУЗИ ПРОПОНУЮТЬ ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ДЛЯ НЕҐРІВ ТА ІНДІЯН У ЗДА І МАДЯР У БУДАПЕШТІ

Французькі колоністи в арабському Альжирі повстають проти уряду ген. Ш. де Ґоля у Франції, який передбачує національно-державне с а м о в и з начення арабського народу в Альжирі (шляхом голосування, що мало б відбутися за пять років). Французькі колоністи в Альжирі вважають, що ген. Шарль де Ґоль під впливом Злучених Держав Америки хоче надати альжирським арабам державну незалежність. У відповідь на це французькі націоналісти вивісили на будинку Американського Культурного Центру в Альжирі такий напис:

"Альжир пропонує самовизначення для оклагомських індіян, неґрів з Литл Рак, египетських феллахів і мадярських мешканців Будапешту".

„ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА" І РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА РИМУ

(Продовження)

Побачила 11-літня пастушка Лукія 1917 р. на пасовищі жінку, про яку сама Лукія сказала лише, що це була "гарна пані в білому", і прийняв народ в околиці Фатіми, що ця "гарна біла пані в білому" — це Пречиста Діва Марія, і погодився з тим католицький епископат Португалії в 13 років пізніше (1930 р.) —отже це внутрішня справа Католицької Церкви, коли вона вважає, що має на це точніші й переконливі докази.

Почала потім та сама Лукія (чи інакше Марія Дольорес) бачити майбутнє, і Католицька Церква певна, що це майбутнє обявляє Лукії Діва Марія, — це також внутрішня справа Католицької Церкви. Пророкує Лукія, а з нею й Католицька Церква, що коли Росія (а треба б сказати: Советський Союз) далі буде залишатися з комуністичною владою, то звідти комуністичні ідеї будуть розходитися по світі, і це може довести до війни, то це пророкування правильне, але такої самої думки були і є всі здоровомислячі люди, які й не чули про пророкування Лукії. Говорить Лукія, що Діва Марія переказала через неї Католицькій Церкві, щоб навернути Росію на католицтво, однак для Католицької Церкви ця справа не є чужа, — бо Рим з давніх-давен чинить усі можливі зусилля, щоб Росію навернути на католицтво. Одним з таких історичних його зусиль є те, що Рим свою вихованку Софію Палеолог — племінницю православного Візантійського імператора виховав в ідеї майбутньої величі Росії. Папа Павло II 1472 року довів до одружения Софії з московським володарем Іваном III, щоб Софія навернула його, і всю Московщину а з нею і слов'янський Схід на католицтво, — бо Росія, на думку Риму, буде велика, сильна, і опанує світ; отже Римові такої Росії треба, щоб через Росію, якщо б вона стала католицькою, і Рим міг опанувати світ.

Але кампанія Риму за навернення Росії на католицтво була тільки людською справою, отже може тому вона не вдалася, і люди не дуже вірили в неї. А тепер та справа стала надлюдською — вже сама Діва Марія через Лукію поручила навернути Росію на католицтво, отже у Римі є тепер уже більше надії на те, що католицький загал щиріше і з більшим завзяттям до навернення Росії на католицтво візьметься. Ну, і той католицький загал раптом з свіжим завзяттям поновлює своє зусилля, — конче хоче навернути Росію до Риму.

**

Не помогли на протязі століть усі політичні заходи папства, не помогли всі наявні тайні політичні ходи римських політиків, то Рим нарешті заявив, що сама Діва Марія через 11-літню пастушку Лукію на пасовищі біля Фатіми (в Португалії) 1917 року заговорила, що Росії таки треба стати католицькою.

Отже 1930 року католицька Церква проголосила спеціяльний культ "Діви Марії Фатімської", яку Рим уважає покровителькою місії Риму для навернення Росії на католицтво.

Нащо Римові навертати Росію на католицтво? Чи російський народ не християнський? Він православний, отже і християнський. Чи Православна Віра не є **правдива?** Римські духовні провідники кажуть, що Православна Віра — це правдива Христова віра. Католицький епископ Дж. Ф. Шін у присутності 100 тисяч католиків в Мавнт Сейнт-Менкріна 5-го вересня 1955 року правив Богослужения "За Росію", і виголосив проповідь, в якій звернувся до російських православних священиків такими словами: **"Ви правдиві священники Христові, і я кланяюся Вам як Ваш брат у Христі".** А до російського народу сказав: **"Ваші священики є дійсними священиками. Ваші епископи є дійсними наслідниками Апостолів. Ваше Богослуження є продовження Голгофи"** (Писав про це католицький часопис в ЗДА "Грік Кетолик Юніон Месенджер" за 8-го вересня 1955 року).

Коли для католицького епископа російське православне духовенство є правдивими пастирями Христа, отже й Православна Віра є правдивою Вірою Христовою, то нащо ж тоді намовляти Росію, щоб покинула те своє Духовенство і свою Віру, та прийняла католицтво? Чи може російський народ **безбожний?** Також ні! — каже католицький епископ. Епископ Шін підкреслює, що російський народ побожний, лише серед комуністичної партії є безбожницький рух, — але **"Лише три відсотки населення Росії належить до комуністичної партії,** і лише ці три відсотки народу — то є **"той безбожницький рух, що чужий Вашій культурі",** — заявив епископ Шін ("Грік Кетолик Юніон Месенджер", 8. 9. 1955).

Значить, і безбожним не є російський народ, отже нащо йому римська місія? А потрібна вона, щоб Рим мав Росію під своєю владою, і тут Д і в а М а р і я Фатімська має Римові помогти взяти Росію під свою владу, — **"Нехай Вона приведе Вас до одної церкви і під одним пастирем"** у Римі, — каже епископ Шін ("Грік Кетолик Юніон Месенджер", 5. 9. 1955 року).

Якби тут була справа **релігії,** то нехай би собі Рим навертав Росію на католицтво. Але ж тут справа не релігії, а **політики!** Коли для Риму російський народ є **дуже побожний, і визнає правдиву Віру Христову,** то чим же після того пояснити спроби навернути Росію на католицтво? Лише **політика!** А коли російська справа в Римі — це лише **політика,** то вона не може не цікавити українців, бо та політика Риму супроти Росії крайньо шкідлива і для українців і в їхньому внутрішньому житті, і на міжнародній політичній арені.

Чому вона шкідлива? Тут справа ясна! Рим не цікавиться якимсь малим поганським плем'ям в африканській джунглі, бо не матиме з нього політичної користи. Рим цікавиться Росією тому, що вона велика й боєва. Я к щ о б Р и м опанував Росію, то вона в його руках стала б **політичним знаряддям,** щоб трясти світом, — як вірять у це римські політики. А що Римові треба Росії, бо вона велика, то Римові не треба зменшувати Росію, не треба ділити її на окремі держави, не треба визволяти поневолені Москвою народи, — бо тоді Росія стала б малою, і Римові тоді вона буде менш важною, менша користь з неї була б, коли б вона стала католицькою. Отже Рим воліє, щоб була велика "єдіная неділімая Рассія" — імперія. Опанує Рим верхівку у Москві, а решту вже опанує влада з Москви своїми "законами", а може й жандармами, — так є тепер у католицькій Еспанії під диктатурою ген. Франка.

Тому то папа Пій XII 13-го жовтня 1951 року, промовляючи до всього населення Советського Союзу, сказав, що він промовляє до **"народів Росії",** цебто звертався **"до російського народу"** (величав еп. Шін за це папу Пія XII у своїй проповіді, про яку була мова вище). Отже папа Пій XII усі поневолені Москвою народи, а разом з ними й українців, зачислив до **"російського народу"!**

Таким чином між створеним у Римі культом Діви Марії Фатімської, що в Римі вважається покровителькою навертання Росії на католицтво, та українською справою є життєвий причиновий звязок. Культ Діви Марії Фатімської використовується Римом для такої цілі, що це є смертельною політичною загрозою для українців: оцей культ Діви Марії Фатімської — то культ навертання Росії на католицтво, а це звязане з залицянням Риму до Росії коштом проголошування українців "росіянами".

(Далі буде)

П. Сагай.

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В ЕСПАНІЇ

Це подія нещоденна — в Еспанії відбулося п е р ш е в історії українське православне Богослужения, 28 червня 1959 р.; відправив його о. Протопресв. В. Вишневський з Парижу. До Еспанії запросили його українці — дві родини: подружжя Ігор і Наталія Мухині і подружжя Йосиф і Марія Кукли, що живуть у Мадриді; о. В. Вишневський охрестив донечку п-ва Куклів і відправив Богослужения. Пан Кукла працює в американській амбасаді в Мадриді. Про приїзд о. Вишневського повідомила, звичайно, лише американська преса в Еспанії. З цієї нагоди на привітальному прийнятті о. Вишневському були присутні працівники американської амбасади і члени української колонії в Мадриді.

Протопресв. Вишневський при нагоді відвідав Український відділ при Мадридському радіо, де редакторами є д-р Дмитро Бучинський і п. В. Пастущук. У розмові з ними о. Вишневський "вказав на шкідливість для визвольної справи України т. зв. Католицької Акції на теренах вільної України, що їх замешкують православні українці. Така акція викликала б православну протиакцію й привела б до незгоди й ненависти брата до брата. Цю ситуацію використали б тільки церковні москвофільські чинники". — подає мюнхенський журнал "Рідна Церква" (липень-вересень, 1959).

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по **15 центів одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

8

Політика "Канадійського Українця"

Положення "Кан. Ранка" було легше бо він кидав камінцями зпоза чужого протестантського плота, а "Канад. Українець" сидів на плоті. З одної сторони був український нарід в його справами, знов же з другої був Рим, "Канад. Українець" був органом римської справи. Перед українцями треба було показувати себе добрим українцем, а перед представниками Риму добрим римським працівником.

І щоби добрим українцем себе показати, він на Шевченкові роковини пише:

"Найбільшими людьми на світі є ті, в яких були великі, чисті, святі думки, в яких палав нескверний огонь до правди, а ненависть до всего що неправдиве. Люди такі безсмертні. Їх слова стають провідним кличем на цілі століття і тисячеліття для тих, до котрих вони були звернені. . . Всякий нарід з великою пошаною відноситься до памяти своїх великих синів. Їх слово стає для них заповідю. . . . .

"А чи ми українці маємо великих людей? Чи були в нас великі мужі, що кликали нас у бій за правду, добро, за людську гідність потоптану неправдою? Так! Власне таким великим мужем в нас є Тарас Шевченко."

Отже золоті слова! Хіба ж можна не повірити в чім іншім тим людям, що таке пишуть? Чи можуть вони неправду писати? А ще дальше лише "Кан. Українець":

— Ні закратована тюрма, ні сибірська неволя, ні бачне око начальства не мали сили примусити Народного Заступника мовчати. В него не було нічого святішого, нічого дорощого над його рідну покривджену Україну, нічого більшого над поневоленого "меншого брата".

"І не прогомоніли дармо його слова. Вогнем палили вони людські душі, будили сплячих, підкріпляли зневірених і вели на шлях нового життя . . . .

Розкуйтеся, братайтеся. . .
У чужому краю не шукайте,
Не питайте того що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі. . .

**

Однакож ті гарні слова були тільки на показ українцям, а поза ними були слова і діла, які Шевченко осуджував. Бо "Кан. Українець" зі своїми працював на чужім полі і для чужого поля, а не для українського.

**

Коли гр. кат. священик П. Божик написав в своїй книжці, що в церкві св. о. Миколая, в Вінніпегу, була панахида по Шевченкові, то парох тої церкви, А. Филипів, Василіянин, помістив (1926 р.) в "Канад. Українцеві" таку заяву:

"В книжці "Церков Українців в Канаді", на стороні 123, помістив о. П. Божик таке. . . .На другий день в неділю, Українці греко-католики масово були присутними на панахиді по Шевченкови в церкві св. о. Николая, котру відслужив о. Атанасій Филипів.

"Отсим заявляю, що я ніколи і нігде ані панахиди, ані ніякого богослужения по Шевченкови не правив. Рівнож заявляю, що в церкві Св. О. Николая, котрою завідують ОО. Василіяне, ніколи ніякого богослужения по Шевченкови не було.

о. А. Филипів Ч. С. В. В.

Можна думати, що Божик додав ту панахиду в своїй книжці щоби показати чи то свій український патріотизм (бо ж він сам передше писав в своїм "Акафисті": "Будь проклята Україно!"), чи український патріотизм греко-католицької Церкви і її служителів, але Филипова важнійшим було заявити, що в него українського патріотизму нема, а є лише патріотизм католицький. Для него Шевченко є "шизматик", негідник і йому панахида не належиться.

За ним, як щирим католиком, є заслуга, що він "непричасний гріху", як і його собрати, що в тій церкві відправляли Богослужения. Ані він, ані другі священики тої церкви Шевченком не осквернили (не оплюгавили). Для них Шевченко не був тим великим чоловіком, тим славним мужем, тим гідним сином українського народу, якого "Кан. Українець" принагідно так вихвалював.

Коли ж такими були українські Василіяне, зреформовані польськими Єзуїтами, то якими були "попи" — бельгійці і французи, від яких і не можна було українського патріотизму сподіватися?

Такими були, а деякі мусіли такими себе показувати і другі священики, на яких тяжіла залізна рука Риму та французів.

Отже коли гр. кат. Церква для народу була Церквою, то для її начальства Церква була політичною римською інституцією, ворожою українцям і їх справі.

**

Та щоби політика "Кан. Українця" стала ще яснішою, то треба пригадати, що коли напастей і брехонь "Канадійського Українця" було вже забагато, то православні українці дали справу до суду і суд засудив "Кан. Українця" на 7,000 долярів кари (1925 р.).

І ще раз подібне з "Кан. Українцем" повторилося, коли 1928 р. православні знов хотіли "Кан. Українця" до суду потягнути. Знаючи що тепер кара може бути більша, він усе залагодив так, що надрукував **"Спростовання",** в якім признається, **що все, яке писав він про православних давно і тепер, не є правдою.**

Такий стан греко-католицької Церкви був в Канаді, а не кращим він був і в Галичині. Писав же львівський "Новий Час" 1925 року:

"Церква греко-католицька в повному занепаді. Духовну владу над нашим народом захоплюють чужинці. Множаться всякі Редемптористи; на Холмщині, Волині і Поліссю працюють Єзуїти і всякі бельгійські і французькі місіонарі. Покликання до нас Бенедиктинів вже вирішене.

"В самій львівській дієцезії біля сто гр. кат. парафій не обсаджених (не мають священиків). **Там приїзджають польські ксьондзи, хрестять, вінчають, сповідають, хоронять і притому польонізують наш народ".**

Тут бачимо чим була унія, чим був греко-католицизм. Він не був ніякою вірою ні Церквою, а тільки містком по якім мається відводити українців від українства, переводити їх на римо-католиків і римських патріотів.

(Далі буде)

СТАРЕЧИЙ ДІМ В КАНОРІ, САСК.

Цим повідомляємо, що СТАРЕЧИЙ ДІМ в Канорі, Саск., відкрився для замешкання в ньому з днем 1-го лютого 1960 року.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, рефриджератор, гаряча й зимна біжуча вода є в кожному мешканні.

Місячна оплата за мешкання включно з огріттям, електрикою та водою виносить: $45.00 за менше розміром мешкання; $47.00 за більше розміром мешкання.

За аплікаційними формами й точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SENIOR CITIZENS' HOME

CANORA, SASK.

ҐРОНКІ МІЖ РИМОМ І МОСКВОЮ

Преса з другого тижня лютого ц. р. подала, що президент Італі, Джіованні Ґронкі, таки поїхав до Москви. А ще під кінець 1959 року і з початком 1960 року з Риму виходили вісті, що Ватикан рішуче проти цього, щоб Ґронкі потискав руку й обмінювався усмішками з безбожниками, які кров маси мучеників християнських на руках мають. Але Ґронкі таки поїхав, і крім міністра закордонних справ Пелла, забрав з собою жінку і сина, щоб і вони потиснули руки безбожників та усмішками з ними обмінялися.

На летовищі в Москві "сам" Хрущов привітав Ґронкі і його родину та почот. Коли Ґронкі готовився до поїздки до Москви, то советський уряд заявив, що на час перебування Ґронкі в Москві від відкриє зачинену католицьку церкву, щоб Ґронкі мав де помолитися Богу. Президент Ґронкі належить до християнсько-демократичної партії, що є в Італії при владі, — це партія Католицької Акції, що нею керує папа.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¼ x 8 — сет $41.50
7¼ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПАМЯТНИК НЕРУКОТВОРНИЙ

Оце приклад з твору І. Франка:

Вороги облягли місто. Лицарі не могли його оборонити. Тоді ремісник Купер'ян, цехмістер, зібрав ремісничу челядь і місто оборонив. Слава звичайного ремісника Купер'яна притьмила блеск лицарів, і вони вирішили позбутися Купер'яна. То ж запропонували йому: Дозволь, ми заб'ємо тебе і проголосимо святим!

Але Купер'ян волів життя, ніж славу святого за ціну смерті.

***

Якщо б Шевченко ще був між нами, і спитали його, чи він по смерті хотів би стояти як матеріяльний памятник перед очима людей, але не бути в душі народу, чи навпаки: бути в душі народу, але не мати собі памятника, — то хіба не можна сумніватися, яка його відповідь була б.

Памятник матеріяльний — це рукотворний памятник; а коли народ у душі зберігає Шевченка — це нерукотворний памятник.

Памятник нерукотворний — це духовий памятник; він існує тоді, коли твори Шевченка вивчаємо, правильно їх розуміємо і правильно здійснюємо в практичному житті багатогранну ідеологію Шевченка. Тоді це значить, що маємо Шевченка в душі, маємо його памятника нерукотворного; нерукотворний памятник є духово-живий.

А чи памятник рукотворний, матеріяльний — з каменя, бронзи, цементу чи ґіпсу — є "живий", чи мертвий? Це залежить від того, чи той матеріяльний памятник має для себе покриття чи живий ґрунт у нашій душі, — чи стоїть за ним памятник нерукотворний. Бо не тіло оживляє духа, але дух оживляє тіло. У Києві стоїть величний пам'ятник князеві Св. Володимирові Великому, і другий —великому гетьманові Богданові Хмельницькому. Але коли більшість українського міщанства та інтелігенції в Києві не були національно-свідомі, то обидва ці памятники були для них мертвими матеріяльними подобами, які нічого не говорили їхній душі, не оживили її до національного життя. Коли ж свідомість у душі почала будитися, то й ці матеріяльні памятники почали для народу оживати.

Не від матеріяльного памятника до духового, а навпаки: від духового пам'ятника до матеріяльного. Отже духовий памятник — перший: як довго є памятник духовий, так довго матеріяльний памятник має значення, — він є дійсно памятником. Коли ж памятник духовий в душі заникає, то камяніє й памятник матеріяльний, він губить своє значення, перестає бути памятником — символом, а стає лише порізьбленим матеріялом.

***

Цьогорічні Шевченківські Роковини проходять під знаком збірки грошей Комітетом Українців Канади на памятник Тарасові Шевченкові у Вінніпеґу, і то навіть перед будинком найвищої політичної установи провінції Манітоби — перед будинком Парляменту.

Відомий серед широкого українського громадянства в Канаді — перш за все серед наших щирих і жертвенних старих піонерів—запал і одушевлення постановою будувати памятник Шевченкові. Це доказ, що в них є в душі памятник нерукотворний Шевченкові, памятник духовий. А зовнішнім виразом цього, символом духового памятника буде для них матеріяльний памятник. Але якщо б хтонебудь думав, що той матеріяльний памятник звільнить його від обовязку носити духового памятника Шевченка в душі — мовляв, і Шевченко (в подобі матеріяльної фіґури) буде між нами на почесному місці перед Парляментом, і разом не треба вже буде в душі Шевченка носити, то це була б трагедія . . . Це був би духовий похорон по Шевченкові, а матеріяльний памятник стояв би на могилі нашого національного і людського духа!

Треба вірити, що будування матеріяльного памятника — це буде не збування Шевченка матеріяльною даниною, і що це буде не тризна по духовому памятникові, що це буде не початок кінця, а що навпаки: — це буде зовнішня ознака того, що в душі нашого народу все більше розростається духовий памятник, — памятник нерукотворний.

Бо хіба ж можна було б допустити, щоб раніше чи пізніше залишилася по час повна національно-духова руїна, а на цьому великому цвинтарищі осамітнено стояла перед Манітобським Парляментом матеріяльна фіґура з рисами Шевченкового обличчя? Це була б велика трагедія . . .

І. ось у ці Шевченківські Дні стаємо перед питанням: що, і як, робиться для цього, щоб так не сталося?

Що робиться для того, щоб матеріяльний памятник був символом Шевченка; щоб він був зовнішнім доказом того, що в душі нашого народу існує Шевченко духово-живий?

Це дуже важливе питання; воно повязане з нашим національним "бути, чи не бути".

СОДОМА І ГОМОРА, „МІЖПЛАНЕТНІ ЛЮДИ" Й АТОМОВА БОМБА

("НАУКОВА" ФАНТАЗІЯ)

По радіо, телевізії і почерез пресу широко по світі була передана вістка про те, як советські учені почали виясньовати загибіль ізраїльських міст Содоми й Гомори, про які в Старому Заповіті Біблії сказано, що їх знищив Бог, пославши кару за гріхи їхніх жителів.

Погляди советських учених на цю справу тут подається дослівно за щоденником "Винніпеґ Трибюн" (10. 2. 1960) у новинці п. н. **"Міжпланетні люди знищили вибухом Содому й Гомору?":**

"Москва (АП). — Біблійну історію про Содому й Гомору советські учені обернули в наукову сенсацію, вважаючи, що обидва ці упавші морально міста були на шматки розбиті вибухом водневої бомби, що її кинули наїздники з інших планет.

"Ця теорія Аґреста (советський фізик і математик), що він її виложив у "Літературній ґазеті", була серйозно передана советською новинкарською аґенцією ТАСС. Це виложено так: На світанні історії землю могли відвідувати подорожники з інших планет. Вони могли приземлюватися в околиці тераси Ваалбек - - плятформи, що є великою плитою в горах Сирії напроти Ливану, або ця плита могла бути збудована приходцями з інших планет. Досі ніхто ще не вияснив походження тераси Ваалбек. Ця околиця, відносно, не далеко від Ливанської пустині, на якій знаходять скалисту субстанцію т. зв. тектит, що має в собі радіоактивні сплави алюмінія і берилія. Цей учений каже, що це можуть бути частинки слідів атомових ракет міжпланетних людей.

"Советський учений вірить, що приходці з інших планет намагалися передати людям на землі своє знання, але тому що тодішні люди на землі були на дуже низькому рівні культури й техніки, то їм було надзвичайно трудно це знання зрозуміти".

Атеїстична пропаґанда

Питання: чому советського фізика й математика Аґреста зацікавила власне справа давньовічного знищення Содоми й Гомори? Справа тут ясна: його теорія наставлена проти Біблії. Це видю з такого погляду ученого Аґреста, де він каже, що сувої прадавніх Старозавітніх рукописів, недавно знайдених над Мертвим морем, поблизу Ливанських гір, не мають значення для вияснення долі Содоми й Гомори, бо, каже він, ці рукописи, -- це "леґенди", отже "вони не мають значення для модерної людини з її знанням нуклеарної фізики". Але все ж таки і Біблійну історію загибелі тих міст він старається пояснювати, т. зв. "модерною мовою", і каже: ". . . Ця леґенда говорить, що людям було наказано, щоб вони залишили цю околицю плянованого вибуху, не бути на відкритому місці, не дивитися на вибух бомби. Ці з утікачів, що оглядалися поза себе, посліпли й позникали".

Коротко кажучи, ціль згаданої "теорії Аґреста — атеїстична.

Від великого до смішного — один крок

На Заході учені прийняли "теорію" Аґреста із стриманим "вирозумінням", з увічливо замаскованою усмішкою, що означала "тихий реґіт". Від советських реальних здобутків у ділянці фізики: штучний сателіт навколо Землі і Сонця, досягнення ракетою Місяця тощо, — і раптом до простодушної дитячої казки, — це дійсно: від великого до смішного тільки один крок! Безбожницька влада силує учених займатися безбожницькою пропаґандою, і тим компромітує їх в очах світу.

НАЙБІЛЬШЕ ПРЕСИ ЧИТАЮТЬ ЕВРОПЕЙЦІ

У світі видають 30,000 часописів, а в тому 8,000 щоденників. Половина всієї преси у світі припадає на Европу, включно з СССР, а одна четвертина на північно-американський континент.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

(Продовження)

Єпископ Коциловський осуджував Івана Франка

В 10-ліття смерті Івана Франка були великі ювілейні торжества з панахидами, бо Іван Франко заслужив на те своєю працею.

Івана Франка поховали греко-католицькі священики, а Шептицький казав, що смерть Івана Франка є великою стратою для українців, однакож перемиський епископ Коциловський назвав Івана Франка атеїстом (безбожником) і заборонив відправляти по нім панахиди. А священиків, навіть деканів, які по Франкові відправляли поминальні Богослуження, потягнув навіть до відповідальності, потягнув на суд. Яке обурення було на Коциловського серед свідомих греко-католиків, можна було собі уявити. А перемиський "Український Голос" назвав Коциловського "шубравцем", отже негідником.

Але Коциловський був приятелем Хомишина і вони оба полякам і папі вірно служили.

Чи ж могли свідомі греко-католики тішитися тим, що вони греко-католики?

Мав Хомишин за що дякувати

Коли поляки поставили Кунцевича архиепископом, дали йому п а л а т у, зброю, золоте і срібне начиння, та наповнили його пивницю бочками з пивом і вином, як про те писали Жовківські Василіяни в "Житті Кунцевича", отже за такі дарунки Кунцевич служив вірно полякам і папі.

А про епископа Хомишина писала галицька преса, що він купив в лікаря Овчарського великий будинок в Станіславові за 106 тисяч (106,000) долярів. То камениця, де був готель, театр, каварня, банки і склепи. Була електровня, власні водопроводи і фабрика свічок. Річного приходу з того будинку 20,000 долярів. Також Хомишин закупив цілий ряд камениць з парком за 48,000 долярів.

Отже як не мав за що Хомишин полякам служити і робити чого вони хочуть? Він навіть для себе церковний календар змінив, і святкував разом з поляками. На те поляки з Шептицьким поставили його епископом для греко-католиків.

Понищили хрести

Кажуть греко-католикам:

— Поляки то ваші брати, братній народ. Вони католики і ви католики. Сходіться з ними, заходіть до їх костелів, і можете там сповідатися . . . Але не йдіть до православних українців, бо вони вам чужі.

В Галичині греко-католики ставили на полях при дорогах деревяні та камінні хрести, і камінні фіґури. І 1928 р. українська преса в Галичині таке писала:

"За одну ніч невислідженні люди знищили усі придорожні хрести і фіґури, від Жовкви до Кулликів. Деревяні хрести рубали сокирами, а камінні розбивали молотами. Так знищили до 300 хрестів і фіґур".

Ніби невідомо хто це робив, але хто ж як не поляки? Бо не жиди, не татари, не турки, але ті, що віддавна нищили все українське та український нарід.

Отже з такими сходіться, братайтеся, бо вони вам дуже близькі. Братній нарід . . .

І темні люди таких порад слухають.

ВИХОВНИКИ КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ

Погром у Львові

Яка релігія, такі її вихованки і такі вірні. А поляки були і виховниками і вірними католицької Церкви. Та якими ділами свою віру показували? А й ціла Польща була католицька.

В 1928 році, 1-го листопада, поляки владили у Львові погроми і польська товпа та військо знищили український Академічний Дім, редакцію "Діла", "Просвіту", "Маслосоюз і Центросоюз", трибуну "Сокола-Батька" та другі установи, та скинули жінку Філясевича з четвертого поверху.

Українці ж мусіли боронитися, отже 120 осіб ранено, а з них шість смертельно. Арештовано 60 українців.

Мала бути панахида за поляглих, а коли люди виходили з церкви, побачили що вони окружені польською поліцією. Була і кінна поліція. Почалась стрілянина . . .

Так католицька віра поляків виховала! На розбишак! Але папи завжди Польщу благословили і хвалили як примір правдивого християнства. Чи не треба греко-католикам того знати?

Перехід греко-католиків на православія

Поляки в 1927 році оголосили, що 20 тисяч греко-католиків перейшло до православія, отже уряд повинен спинити той перехід. Знов же українська галицька преса повідомляла, що цілі села і округи переходять на православія. Покидають греко-католицизм і засновують православні парафії. Той рух обняв повіти — Дрогобич, Кросно, Ясло, Горлиці, Грибів і дійшов до Новосандецького повіту. А в пізніших роках ще більше переходило. Польська господарка показувала їм, що в католицизмі нема релігії, а тільки політика і насильство. Казав же і Хтистос: "По ділах пізнаете хто вони".

Папа а Христос

Коли король назначить свого заступника, то той заступник таки не рівня королеві. А папа називає себе "Заступником Христа", але він ставить себе понад Христа.

Папа має титул найвищого священика" (Понтіфекс максімус). Папа має потрійну корону (тіяру), а Христос мав корону з терня. Христос не був земним царем, а папи понад тисячу літ уважали себе світськими царями, мали військо й війни провадили.

Христос мив ноги апостолам, а папа наставляє свою ногу до цілування. Христос жив убого, а папа має величаву палату і парадне військо — "Швайцарську Сторожу".

Христос ніс на плечах хрест на Голгофу, а папу серед блеску, виставности і парад, на золотім троні носять на раменах.

Чи можна такого папу назвати "Заступником Христа"?

Ріжниця між Православною і Греко-Католицькою Церквою

Церква Православна і Греко-Католицька, то одна Православна Церква. А ріжниця між ними та, що поляки з Римом ту Церкву на двоє розбили, відірвану частину, обмотали римським шнуром і через Варшаву потягнули конець шнура до Риму і дали його папі в руки. Тут уся ріжниця між одною і другою частиною. Ріжниця в тім шнурі. Перетніть його, а греко-католицька Церква є вже цілком православною.

КАТОЛИЦТВУ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ ЗАГРОЖУЄ СВІТСЬКІСТЬ

Що католицтву "дійсно загрожує в Латинській Америці — це власне секуляризм" (світськість), — сказав католицький священик Р. Е. Векеманс у своєму інтервю, що було поміщене в тижневику "Аве Марія" (ч. 9. січень 1960 р.) — в журналі, що є органом оо. Св. Хреста.

Окреслюючи Латинську Америку, як найважнішу місійну територію Католицької Церкви в нашому столітті, цей священик-езуїт ставить вимогу, щоб у Латинську Америку прислали додаткових 200,000 католицьких священиків з інших країн.

Тепер, сказав він, 180,000,000 населення в країнах Латинської Америки обслуговують тільки 40,000 душпастирів. Він каже, що коли б для католицтва була втрачена Латинська Америка, то це означало б "утрату половини католицького світу".

"Одиноким тут виходом — це розпочати рух усіх католицьких країн у напрямі Латинської Америки", — бо тут, як каже цей священик, "дійсний змаг саме тепер починається. Року 1990-го там буде 360 мільйонів населення". Він підкреслив, що в Латинській Америці "є дуже мало священиків і сильних католицьких організацій . . . і це дійсно порожне місце для вливання протестантизму". Пять мільйонів католиків там уже перейшли на протестантизм.

ТІЛЬКИ НЕЗНАЧНА ЧАСТИНА НІМЦІВ ВИЯВЛЯЄ ПРОТИЖИДІВСЬКІ НАСТРОЇ, КАЖЕ КАРДИНАЛ

Католицький щоденник "Америка" (30. 1. 1960) подає:

"Католицький наймолодший кардинал Впреосв. Ю. Дірпфнер з Берліну опублікував заяву, в якій він гостро осудив антижидівські виступи в Німеччині і висловив домагання, щоб тих, які активно беруть участь в антисемітських виступах, негайно і гостро карати. Наймолодший кардинал в Колеґії кардиналів підкреслив, що тільки незначна частина німців виявляє антижидівські настрої, які є залишками нацизму".

ПРЕМІЯ ЗА ВІДНОВЛЕНУ ПЕРЕДПЛАТУ

Хто відновить свою передплату до кінця 1960 року, і разом з грішми пришле цю картку, той отримає в премії український православний **Стінний Календар** на 1960 рік.

Календар містить всі неділі й свята, а також імена Святих на кожний день року. Цей календар повинен знаходитися в кожній православній хаті.

Імя передплатника ....

....

Адреса ....

ВАЖНА ТІЛЬКИ ДО КІНЦЯ КВІТНЯ 1960 р.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Павло повіз Марусю

Коли Павло Марусю привіз, то треба її і відвезти, та розвідатись що дальше буде. Бо і Павло Марусю жалував, — вона була така добра, така мила, що всі добрі люде мусіли б її любити.

А Маруся була рада що святкувала з Маланкою і Різдво, і Новий Рік і Йордан.

Зараз в понеділок, після тої несподіванки, що були приготовили Павлові, повіз Павло Марусю до тих людей, в яких вона перебувала. І вони жалували що на Свята Марусі з ними не було.

Місце, де вона попередніх Свят сиділа, було тепер порожне. Вони її любили і жалували.

Коли ж Павло розговорився з ними про їх будуче, то кажуть вони:

— Ще перед весною ми звідси заберемося, та і Марусі не зоставили б, бо ми з нею зжилися, та ми ще не знаємо як нам там поведеться. Будемо або в місті чогось шукати, або купимо землю, отже буде трохи тяганини . . .

На те Павло:

— Коли так, то нехай Маруся лишається в моєї сестри і швагра. А їх дочка Маланка, — ви тут її бачили, коли співаки з Городця сюди приїздили, — Маланка називає Марусю своєю сестрою. А Маланка дуже розумна і добра дівчина. Отже ви зоставте Марусю в нас, а для неї буде все, що їй потрібне. А за час вона може і вас відвідати, або ви її. Ми і про те подбаємо. Вона і вам дуже вдячна . . . Вона вас не забуде . . .

Така йшла балачка і вкінці говорять ті люде:

— Жаль нам Марусі, але коли так для неї складається, то нехай вона в вас лишається. Ми за неї не забудемо, та певне, що вона нас не забуде. Але покищо, то нехай вона буде в нас до середопістя (середини Великого Посту), а тоді вже нехай вона до вас п е р е х о д и т ь, поки ми заберемося. Та і самі ще не знаємо як нам там поведеться поки десь осядемося. Може бути трохи тяганини. А в вас Маруся буде спокійна . . .

Переговоривши все, Павло сказав, коли він за Марусею приїде і вже все було полагоджено.

Коли ж Павло відїздив, то Маруся була ревне розплакалася. Тут вона жила, тут був її дім, а тепер приходиться до іншого дому забиратися. І там добрі люде, за свою дитину її беруть; Маланка вважає Марусю своєю сестрою, та все ж . . .

Та вже коли Павло відїжджав, то говорить Марусі:

— Не журись, Марусе, бо коли і в нас будеш, то я сам подбаю щоби ти своїх добродіїв відвідала. А відвідаєш, то і в них побудеш кілько схочеш. Ти з ними назавжди не розходишся. Отже будь спокійна. А я за тобою приїду, може навіть разом з Маланкою.

Маланчине весілля відкладається

Вже на Йорданські Свята Маланчина мати не була здорова, а по Святах таки добре ослабла. Вийшло що може буде треба їй операції.

Маланчене весілля готовили на мясниці, але хиба можна весілля справляти, коли мати слаба? Ні! І Маланка б на таке не згодилася, бо треба матір доглядати, а хто догляне? Її сестра ще підліток, то не може ще доглянути.

Маланка дуже дбала за матір, як вона і за всіх дбала, що за них треба дбати, але матір в неї перша. Хто за матір має дбати як не дочка?

Мати її виховала, доглядала, до розуму довела, то хіба можна матір легковажити

Та і Павло вже говорив Маланці:

— Тепер мало б бути твоє весілля, але коли мама слабі, то що ти думаєш?

На те Маланка:

— Я вже надумала. Весілля можна відложити на пізніше, а мама зараз потребують догляду, отже буду їх доглядати. Весілля не втече коли ми будемо здорові.

І Павло був дуже рад, що Маланка зробила таку постанову.

Але що Гриць скаже? Він думав, що побереться з Маланкою в мясниці, а тут виходить, що інше. Але Гриць думаючий хлопець, дуже вирозумілий . . .

І коли Маланка почала з ним про те говорити, то каже він:

— Ти, Маланко, доглядай мами, бо то нетільки твоя справа, але і мамина і татова, і вас усіх. Хто ж маму догляне так як ти, а доглядати треба. Та нетільки твій догляд, але і твоя щирість може бути для мами великою допомогою.

— І я так думаю! — каже Маланка.

— То добре, — потакнув Гриць, — бо інакше не повинно і бути. Пождемо, а як мама прийдуть до здоровя, то вже по Великодних Святах поберемося. Нашу справу можна відкласти, а мамі треба тепер допомагати.

І Маланка була дуже вдоволена, що Гриць так думає, як і вона, — знак, що вони в дальшім житті будуть в усім годитися.

***

А згода в родині, то найсвятіша справа для людей, тому і в пісні співається:

Де згода в родині, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона
Їх Бог благословляє, добро їм посилає,
І з ними вік живе.

А розумні люди вже багато про родинне життя писали. Визначний американський проповідник, Талмидж казав: "Коли я бачу доброго хлопця, то прошу Бога щоби поміг йому знайти добру дівчину". Хтось інший знов казав:

— Коли побереться двоє добрих і розумних, то вони собі рівні і в них є добро. Коли побереться двоє злих і нерозумних, то вони собі також рівні, але добра в них нема. А коли побереться двоє, — одне добре і розумне, а друге недобре і нерозумне, то вони собі вже нерівні і в них є не життя а мука".

Розумних й інтересних висловів про супружне життя можна б багато згадати.

(Далі буде)

ЗНОВУ ПРО "КОЛЯБОРАНТІВ"

Американський журнал "Лайф" 7. 12. 1959 року помістив довгий репортаж Патриції Блейк п. н. "Жиди в Росії", де говориться, що "українські каляборанти" (співробітники Гітлера) разом з німцями вимордували жидів у Києві під час другої світової війни.

А цього року щоденник "Де Телеграм" (Торонто) за 5 лютого також заговорив про "українських коляборантів". Ґордон Доналдсон помістив у щоденнику "Де Телеграм" (5. 2. 1960) статтю п. н. "Чому Конрад не усуне його". Ґ. Доналдсон прислав цю статтю з Бонн (столиця Зах. Німеччини), де він є репортером. В уряді демократичної Західн. Німеччини є міністер Оберлендер, якого атакують всі політичні противники д-ра Конрада Аденавера — канцлера (прем'єра) Західньої Німеччини: критикують і комуністи, і соціялісти, а також посадник Західнього Берліну Віллі Брандт.

Ґордон Доналдсон у згаданій статті в "Де Телегрем" так само обвинувачує міністра Оберлендера, що він, як "нацист" (гітлерівець) — політичний старшина, допустився з відділом "Нахтіґаль" (Соловейко) масакри поляків і жидів".

Ґордон Доналдсон повторяє ці вістки, що й советська пропаґанда, пишучи, що військовий гітлерівський відділ "Нахтіґаль" складався з "українських коляборантів, які — згідно з східньо-німецькими джерелами — вбили 3,000 поляків і жидів у Львові 1941 року".

Як відомо, військовий відділ "Нахтіґаль" складався з українців із середовища Українських Націоналістів, цієї частини Організації, що була під проводом покійного Степана Бандери, і вони були зорганізовані для боротьби з большевиками, так як і потім Дивізія "Галичина", по стороні німецької армії, — вони йшли воювати за Україну, і то на фронт, а не нищити цивільне населення.

Чи щось поможуть тут українські протести в пресі, коли не буде організованого протесту українського авторитетного політичного проводу в Канаді і ЗДА проти таких виступів, як у "Лайф" і "Де Телеграм"?

МІНІСТЕР СТАР ПРО БЕЗРОБІТТЯ

У першому тижні лютого 1960 року міністер праці М. Стар поінформував федеральний парлямент Канади, що від 7 по 14 січня ц. р. число безробітних у Канаді зросло на 32.000 осіб, і кількість усіх безробітних у Канаді під той час є 755.387 осіб.

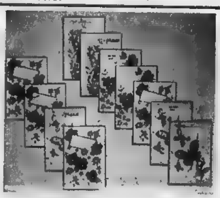

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7. St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Без сумніву, більшість тих людей доброї волі, тих перших реформаторів, а скорше, може, й ніхто з них, не мали поняття про це, що збірник "законів" і "декретів", що фіґурував під іменем "Св. Ісидора" — це був обман і підрібка. Вони вірили, що "Збірник Ісидора" — це колекція автентичних творів тих людей, які в цьому Збірнику згадані. І, власне, тому то сталося так, що кодифікування Церковних Канонів у Римській Церкві тими першими реформаторами було основане на т. зв. "Збірнику Ісидора" — цебто на фальсифікатах. Світлі провідні одиниці, що нарешті знайшлися в Римській Церкві, щиро бажаючи служити правді і справедливості, несвідомо стали жертвами обману, замаскованого під фірмою т. зв. "Св. Ісидора", — тут і вся тиха трагедія тих перших людей доброї волі Західньої Церкви. А що було основане на самих підвалинах фальшу— це з ходом часу неуникнимо породжувало дедалі більші фальші, — "дальше в ліс — більше дров". Коли хтось став, хоч би й несвідомо, на становищі, що "два рази два є п'ять", той уже далі послідовно твердить, що "чотири рази чотири є двадцять п'ять". Тим "два рази два є п'ять" являється наївне прийняття першими реформаторами т. зв. "Св. Ісидора" за "правду", а "чотири рази чотири є д в а д ц я т ь п'ять" — це наслідки, що їх папство стало для себе витягати з т. зв. "Св. Ісидора", цебто проголошувати себе "Намісниками Христа" на землі, "непомильними" у справах віри й моралі, світськими володарями над усіми володарями і т. д.

Хоч у скодифікованих тими першими реформаторами Канонах Римської Церкви не згадано того т. зв. "Св. Ісидора" (бо й не було потреби чинити це, поскільки той нібито "Св. Ісидор" не говорить, що це він творець "законів", поданих у його Збірнику, а з і б р а в він, мовляв, з давніх-давен існуючі готові "канони")—то все ж таки, розуміється, цей "новий" кодекс Канонів був чисто ісидористичний.

Однак сама істота тих перших реформаторів полягає не в тому факті, що вони кодифікували К а н о н и Римської Церкви (і тут стали жертвою обману т. зв. "Св. Ісидора"), — їхне історичне значення куди глибше: воно полягає в тій їхній "іскрі Божій", що спонукувала переключати Римську Церкву на колію правди і справедливости. І хоч тим першим реформаторам в лоні Римської Церкви не вдалося конкретно розкрити тих фальшивих основ, на яких Конституція Римської Церкви базується, то зате ж вони передали ту свою "іскру Божу" в історію грядучих поколінь, — передали іскру бажання розкрити цей фальш, і внаслідок цього пізніші дослідники таки розкрили обман у самих основах Конституції Римської Церкви, — знайшли його в т. зв. "Св. Ісидорові".

Правда, для Римської Церкви, нажаль, сталося це спізнено, — бо ж як римський ісидоризм довів до відщеплення Західньої Церкви від Церкви Вселенської, так згодом той же ісидоризм послідовно довів до дальшого поділу самої Західньої Церкви на дві частини: на Римо-Католицьку і Протестантську. І, власне, учені з П р о т е с т а н т с ь к о ї Церкви з залізною логікою, чорне по білому доказали, що т. зв. "Св. Ісидор" — це один суцільний обман-підрібка. І провід Римо-Католицької Церкви, після завзятого опору, гідного кращої справи, нарешті таки мусів признати, що "Св. Ісидор"—це обман. Що ж, добре хоч це, — бо цей провід Римо-Католицької Церкви, якому прийшла така спасенна думка: відректися й осудити т. зв. "Св. Ісидора", хоч формально рятував честь Римо-Католицької Церкви. Однак цей жест "доброї поведінки" Риму щодо "Збірника Св. Ісидора" не врятував суті справи, не врятував "здоров'я" Римської Церкви, бо ж її Конституція і далі залишається ісидористичною: Рим осудив "Збірника Св. Ісидора", але всю і д е о л о г і ю фальшивих "законів" і "декретів", з яких "Збірник Св. Ісидора" складається, Рим надалі затримав собі в теорії і на практиці. Значить, модель викинули, але металеве колесо, вилите в цьому моделі, далі затримують.

Тут і найбільша трагедія Християнства . . .

Свята Римська Імперія

Західня Церква пережила велике лихоліття, коли на Европу напали варварські народи і розбили західню частину Візантійсько-Римської Імперії. Замість попереднього Візантійсько-Римського імператора над захід. частиною Европи владу захватили різні королі й королики, над якими вкінці запанував Карло Великий (Charles Magne, 768—814), і він утворив т. зв. Святу Римську Імперію.

Під час тих великих рухів народів і державно-політичних зрушень Західня Церква зуміла втриматися невтральною, а одночасно плем'я за племенем навертала ті варварські народи на християнство. Акт коронування володаря — це був церковно-релігійний обряд ("помазування на царство"), і його звершував Римський Архиерей (патріярх, папа), отже таким способом від Римського папи залежало хто буде коронований на короля та імператора, а хто ні. Римський папа через той акт коронації узалежнив від себе королів та імператора Святої Римської Імперії, і так він став дуже могутнім.

А тепер до всього того додаймо Збірника т. зв. "Ісидора" з його нібито "документом" (підробленим) під назвою Donatio Constantini ad Sylvestrum, в якому сказано, що Візантійсько-Римський імператор Костянтин Великий буцімто подарував був папі Сильвестрові та всім його наслідникам світську владу на Заході Европи, і так маємо Папську Імперію, а Римського Папу її найвищим світським володарем: королем королів та імператором імператорів, і так воно було аж до часів Реформації.

Казкові міти, які нібито якийсь "Ісидор" подав Римській Церкві про це, що Св. Ап. Петро буцімто був "наслідником" Ісуса Христа, та що той же Св. Ап. Петро нібито був "першим Єпископом Риму", — отже й Римський папа — це, мовляв, "наслідник", чи "намісник" Христа, бо нібито сам Ісус Христос передав папі всю власть на землі — всі ці казкові міти відограли дуже важливу ролю між тими варварами, які фізично заволоділи західньою Европою, і простодушно вірили в усе, що їм було з Риму сказане; та й не дивно — адже це ж і були варвари (дикуни), темна, безкритична маса, яка щиро вірила без розбору в усе, що йшло з Риму, і насліпо виконувала волю Риму.

Сучасне становище папи

Незважаючи на розлогу систему законопорядку Римської Церкви, формальне становище Римського папи в дійсності так і досі залишається невиразним, не зовсім означеним. І в цій справі між католицькими богословами наявне розходження в поглядах. Одні з католицьких богословів уважають Римського папу тільки п р е д с і д н и к о м Церкви, як З б о р у, але папа, тому що він тільки предсідник, не має ніякої н а й в и щ о ї в л а с т и. Такий погляд заступають: Дю-Пен, Ріґальцій, Філястер, Жільбер і Паольо (Du Pin, Rigaltius, Filaster, Gilbert, Paolo). Дю-Пен формулює це так, що папа має "non potestatem, sed primum locum"; цебто: "не власть, а тільки перше місце" (Du Pin, 314).

Жільбер каже: "Aliud non sit Papa, quam episcoporum primus", цебто: "Папа не є нічим іншим, як тільки першим з епископів" (Gilbert, 3, 336); "Inter aequales episcopos primum gradum obteneat, primus inter pares"; цебто: "Між рівними епископами він отримує перше місце, перший між рівними" (Див. De Prim.).

Дю-Пен виясніює, що папа має таке перше місце між епископами, "як Петро між Апостолами мав перше місце; він не мав власті над Церквою, а навпаки — Церква мала власть над ним".

Цитуючи Дю-Пена, Реґальцій каже: "Римський Ієрарх не має юрисдикції, ані домінації, ані суверенности — тільки перше місце".

Кардинал Філястер на Соборі в Констанції (1414—1418) заявив без обиняків: "Папа є тільки першим між епископами". Паольо каже: "Римський Ієрарх є головним, але не у власті, а тільки у функції — як предсідник зборів".

Дю-Пен виясніює, що становище папи — "Це тільки предсідництво, отже тільки в чині та в одності, що являються конечними для успіху і співпраці в кожній організації".

Поняття про становище папи, подані вище, підтримуване головно французькими богословами: їхній погляд на юридичний статус Ієрарха подекуди зближений до офіційного православного становища — так як воно було окреслене на Нікейському Соборі. Подібних поглядів традиційно трималися були французькі університети: в Парижі, Орлеані, Любені, Анж'е, Бононії, а з ними погоджувалися університети в Герфорді, Колонії та ін., — отже: "Qui docent contrarium hereticos esse censent", цебто: Ці, що навчають інакше, тим подають себе за еретиків (Du Pin, 421). Таких самих поглядів були такі великі теологи, як: Gerson, Cusan, Tostatus, Aliaco.

(Далі буде)

КАРА ВЯЗНИЦІ ЗА ПРОДАЖ ПЛАТІВОК

Преса у січні подала, що суд у Москві засудив на два роки 20-річного Дмитра Павлова з Москви і його агента Крупина з Новосибірська за те, що вони продавали ґ р а м о ф о н н і п л а т і в к и ("рекордс") з американською джазовою музикою "рокі"-"буґі". Такі платівки є нелегальні в Советському Союзі. Арештовано також більше молодих людей у звязку з тією справою.

† СМ. МИХАІЛ,
з Ласки Божої Архиепископ Торонта
і Східньої Канади.

ПЕРЕДПОСТОВІ ПОРАДИ НА 1960-й РІК

До Всечесного духовенства і Вірних Української Греко-Православної Церкви в Східній Єпархії.

Улюблені Брати Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

В великій і чистій радості провели ми Свята Різдва Христового та Богоявлення. По вірі нашій в серцях наших народився Христос Духом Святим. Так вступили ми в Новий 1960-ий рік. Вступили з надією, що Господь і цього року збереже у здоров'ю та добробуті і захистить від усього недоброго. Бо слова Господні правдиві: "Наблизьтеся до Мене то й Я наближуся до Вас", (Іс. 1, 15-16). Ми так віруемо і так Господь по вірі нашій дасть нам. Але й до віри ще чогось треба, бо, як каже Апостол Яків: "віра без діл мертва", (2, 17). Другий апостол називае ті діла. Він каже:

— "Браття! Як у день в е д і м о себе благопристойно, не дозволяючи собі п'янства, розпусти, сварки та заздрощів, але зодягніться в Господа нашого Ісуса Христа і догоджування тілові не доводьте до похоті". (Рим. 13, 13-14).

Отож у всьому і скрізь будьмо благопристойні. Це окраса нас Православних. Всі ж бо ми знаемо, що Бог то наш Небесний Отець-Батько і що Він безмежно любить нас. А чим же ми можемо показати, що й ми, як сини й дочки, любимо Його? тільки життям за наукою Сина Його Господа нашого Ісуса Христа. Але нам треба знати себе. Ми створені Богом так, що духовна душа наша міститься в річовинному тілі. Тіло ж, як організм, живе своїм власним земним життям, вимагае поживи та пиття і мае потребу розмножуватися. Це все нормальне, бо дане від Бога, але ворог наш диявол розпалюе в нас оті природні потреби до такої міри, що ми стаемо рабами своеї похоті, невільниками нашого тіла і робимо не те, що заповів Бог, а те, до чого нас тягне тіло. Цим ми грішимо, бо гріх то е порушення Заповідей Божих. Гріх від диявола, бо сатана перший пішов проти волі Божої, до того й нас тягне. Провірити, чи це так? дуже легко, напр: Любити людей, як себе, дуже важко, осуджувати, ганьбити й робити прикрости дуже легко. Чому? . . . Для чого він це робить? Він знае, що його жде на Страшнім Суді Божім і мстить Богові тим, що людей тягне за собою на погибіль. Тому то й каже Апостол Петро:

"Тверезі будьте і не спіть, бо ворог ваш диявол, як той лев, реве та шукае кого б проглинути. (2 Пет. 5, 8).

Отож треба бути тверезими, щоб у ту пащу гріха не попасти.

Але Господь знае, як тяжко встояти проти тих диявольських спокус, що діють через наше тіло, тому дав нам на допомогу Євангельську Науку Сина Свого Христа Господа, щоб ми могли встояти. Але ми через свою необережність або й байдужість ми впадаемо в різні гріхи і тим віддаляемо себе від Бога, тому Церква Христова установила дні і правила покаяння, цебто, виправлення свого гріховного життя та повернення до свого Батька Бога. Вона встановила Великий сорокденний піст по зразку Господа нашого Ісуса Христа, що сорок діб постив у пустині перед тим, як іти на проповідь. Там Він переміг спокусника сатану, що намовляв Його не коритися Богу. (Мф. 4, 1-11). Христос і нам сказав, що диявола можна прогнати тільки "молитвою та постом". (Мф. 17, 21). Бо нащо піст? Для того, щоб зменшеною пісною поживою зменшити силу пристрастів та похоті тіла. Тоді душа людини звільняеться від гріховних бажань, розум прояснюеться і ясніше бачить свої причини перед Богом, серце заспокоюеться і мягчае. Тоді хочеться молитися і приемно і радісно молитися, говорити до Бога. Од таких диявол тікае.

Церква Христова нагадуе нам і зразки як треба каятися. Ось зразок Закхея:

Він визнав свою провину перед Богом і дав Христові слово виправити свое життя та полагодити кривди, які заподіяв людям. (Луки 19,1-10).

Ось зразок нерозумного фарисеевого самохвальства, якого не похвалив Христос, і зразок смиренного покаяння грішника митаря, що визнав себе за грішника і тільки благав: "Боже, будь милостивий до мене грішного".

Ось страшний потрясаючий зразок нас самих про блудного сина, про його розкаяння та повернення до Отця, також і про несказане милосердя Боже, яке й нас також прийме, коли ми повернемося до Нього.

Ось страшна і вжахаюча картина Страшного і останнього Суду Божого. Справді Страшний це Суд, бо судитимуть нас діла наші. Присуд останній і невідкличний. Боїться його й сатана, бо й він одержить за діла свої. (Мф. 25, 31-46; Об. 20, 10, 15).

Апостол Павло ясно каже: "Всім нам належить явитися перед Судом Христовим, щоб кожному одержати (відповідно до того), що він зробив, бувши в тілі. (2 Кор. 5, 10).

А Христос Господь ясно каже, що буде з грішником після того Суду. Вони підуть в муку вічну в невгасимий вогонь. (Мф. 25, 46, 13, 41-43, 49-50).

Нарешті в останню неділю перед Постом Церква Христова нагадуе нам Заповідь Господню, щоб ми прощали одно одному будьякі провини та кривди, то тоді й нам простить провини наші. Саме тому Господь навчив нас молитися так: " і прости нам провини наші, як і МИ прощаемо винуватцям нашим". (Мф. 6, 12).

Ось так у підготовчі неділі Св. Церква приготовляе нас вступити у св. дні Великого Посту.

Дні Великого Посту ніби сумні, а насправді вони повні тихої святої радости. Глибокі молитви церковних служб та покаянні співи змягчують серце. Вони вказують нам де саме наші гріховні рани і закликають вилікувати їх покаянням. А покаяння викликае сльози в молитвах, або хоч глибоке чуття своїх провин перед Богом і благання про прощення. А коли вже, так підготовившись, приступимо до Святого Причастя, то в серці наступае якийсь радісний спокій— мир душевних наших сил. Тому й каже Апостол: "Царство Боже не е їжа та пиття, а праведність і мир і радість у Святому Дусі". (Рим. 14,17).

Отже, Піст полягае не в тому тільки, щоб замінити скромну поживу пісною. Піст не самоціль, а засіб до покаяння. Коли звільняеться дух наш від впливів тіла, тоді дух наш устремляеться до Бога. Бо діла тіла гріховні (дивись Галат. 5, 15-21), а плоди духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, повздержливість. (-22-23).

Але це досягаеться не само собою, а з нашою активною участю. А щоб наша активність зростала, ми повинні звернути нашу увагу на безмежну Любов Божу до нас. Господь не обмежився тільки тим, щоб ми в молитвах тільки еднались з Ним, "Він так любить нас, що й Сина Свого Єдинородного віддав, щоб всякий, хто віруе в Нього, не загинув, а мав життя вічне. (Іоана 3,16).

А дальше що? Христос е Син-Божий в естві. Він Один від Св. Тройці, Він Бог, як і Отець, Вічний, неосяжний, Всемогучий Владика і Управитель Неба і Землі і ось Він так понижуе Себе, що одягаеться в ество наше, народжуеться, як Людина, виростае серед грішного людства, постить і молиться, як людина, охрещуеться в воді, щоб освятити воду, Навчае людей вічних Правд Божих, живе їхнім життям, крім гріховности, сцілюе їхні недуги, з ними плаче, з ними радуеться . . . А далі робить таке, що потрясаеться Небо й земля, як і сказав Господь через пророка. (Аг. 2, 7; Євр. 12, 26).

Він з любови до людей і з Своеї власної волі взяв на себе відповідальність перед Богом за гріхи всього світу, за них же перетерпів страшні страждання від людей же і вмер на Хресті, щоб задовольнити Правосуддя Боже, порушене гріхами людей. Зробилася страшна й не збагнена містерія спасіння людства в цілому. Хрест став жертівником, Бог— Жертвою перед Богом!!! Умерши тілом, Він Духом сходить в шеол пекла (аду), виводить Адама й рід його і оселюе в новому Раю Небесному. Далі воскресае на третій день в іншому одуховленому тілі, ще сорок день являеться Апостолам і навчае про Царство Боже і про дороги, якими всі люди повинні йти, щоб знову вернутися до Отця Бога для вічного життя. І так вертаеться до Бога Отця, вознісшися на Небо перед Своїми Учениками та Богоматер'ю Але не залишив людства, бо й сказав: "я в вами до кінця віку". Більше того, Він послав Духа Святого від Отця, щоб перебував з нами вічно (Іоана 14,16). А щоб остаточно з'еднати нас з Собою, установив на Тайній Вечері перед Своїми стражданнями Таїнство Святої Євхарістії — споживання Тіла і Крові Його, щоб ми перебували в Йому, а Він в нас. Другими словами, щоб ми стали Йому навіть кревними братами. Братами Богу!!! (Брате, зрозумій). "Хто їсть Мое тіло і п'е Мою Кров, той у Мені перебувае і Я в йому. Як Мене послав Живий тець і Я живу Отцем, так і той, хто їсть Мене, житиме Мною. (Іоана 6, 56-57).

Не духовне тільки споживання вірою та думкою, а фактичне під виглядом Хліба й вина на святій Літургії, бо, подаючи Хліб Ученикам на Тайній Вечері, сказав: "Прийміть і їжте ЦЕ Тіло Мое . . . Пийте з Чаші ВСІ, Це Кров Моя . . . (Мф 26, 26-28). "Тіло Мое то справжня пожива, і Кров Моя то справжне питво, (а не Уявне). (Іоана 6, 55).

Отже хліб на Божественній Літургії справді стае Тілом Христовим і вино Кров'ю Христовою. Це й стверджуе Апостол Павло, коли каже:

"Чаша, яку благословляемо чи не е

це Причастя Крові Христової? І Хліб, який, переломлюемо (на Службі Божій) чи не е це Причастя Тіла Христового? (І Кор. 10, 16).

А коли так, то що з себе уявляють Вірні коли споживають Христа? Всі вони стають членами Тіла Христового. Тому Церква, за наукою Апостола е Тіло Христове, а Він, Христос, Голова цього тіла, Голова нас усіх, що складаемо Церкву Його.

Зрозуміймо далі. Щоб бути частиною Тіла Христового, треба, щоб у нас текла Його Кров. Чи ті, хто не визнае Причастя, е членами Тіла Христового — Церкви, коли в них не тече Христова Кров? Думаемо, що ні. Вони тільки "симпатики" . . . дещо.

Так і Господь наш каже:

Я е Лоза, а ви паростки; хто перебувае в Мені, а я в ньому, той приносить багато овочів (добра) . . . А хто не перебувае в Мені, той відкидаеться геть, засихае, як парость, яку спалюють . . . Бо без Мене не можете робити нічого (доброго). (Іоана 15, 5-6).

Господь виявив до нас Свою несказанну Любов, проливши кров Свою за наше спасіння. Чи добре для себе роблять ті, що вважають Св. Причастя за щось неважне? Ось що каже Апостол: Якщо той, хто ламав закон, даний через Мойсея при двох-трьох свідках караний був смертю, то якій страшній карі підлягае той, хто зневажае Сина Божого і не вважае за Святиню Кров завіту, що нею освячений і Духа благодаті зневажае? (Євр. 10, 28-29). Страшно впасти в руки Бога Живого . . . (ст.-31).

Тож, Дорогі мої, приймімо й ми Любов Господню з чистим серцем. А приготовившись покаянням, та св. Сповіддю, безперечно приступімо й цього року до причастя Тіла і Крові Господніх.. І ті, хто чомусь не приступив до Святого Причастя, розважте усе, вище сказане, і не відвертайтеся нерозважно від Чаші Господньої, не робіться ворогами своеї власної душі. Віддаймо любов'ю Христові Богові нашому за його безмежну любов до нас. Згадайте слова Господні: "Хто більше любить, тому буде більше прощено". (Луки 7. 4, 7).

Тож я прошу прийняти мої Архипастирські поради до серця. Любо було б, коли б заряди парафій всі разом урочисто приступили до Сповіді й святого Причастя. Шкільні діти, щоб приступили разом зо всією школою. Для них це мусить бути радісним святом. Неповинно бути жодної родини, яка не приступила б до Святого Причастя всі до найменших. Не робіться ворогами своеї власної душі. Нехай допоможе Вам Бог відчути серцем всю Радість еднання з Христом Господом нашим у Святому Причастю. А потім відчути серцем Страждання Христові за нас і з а з н а т и Радости Світлого Христового Воскресіння.

А Вам, моїм Сопастирям, бажаю Ревности до слави Господа Вседержителя та горіня духа в Богослужіннях та в Науці Христовій для Вірних.

Мир вам і Радість у Дусі святому. Амінь.

Дано Р. Б. 1960 в місяці лютому в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

Прочитати в церквах перед народом.

Брати і сестри! Прочитайте самі і другим давайте, щоб усі знали.

З ІСТОРІЇ МАЙБУТНЬОЇ СВЯТОЇ

У другій половині грудня 1959 року відбулося засідання церковного трибуналу в капличці епископської палати в Савтварк, ЗДА, під головуванням епископа К. Кавдероя, з метою зайнятися тими документами, на основі яких задумують проголосити Корнелію Конеллі святою.

З цієї нагоди часопис "Глоуб енд Мейл" (Торонто) 22. 12. 1959 року подае дещо з історії життя цієї кандидатки на святу:

"Корнелія Конеллі народилася у Філядельфії 1809 року і 22-літньою одружилася із священиком Єпископальної Церкви о. Пірсом Конеллі в Міссісіпі. Року 1835-го о. Конеллі привабило до себе католицтво, і його дружина того ж року включилася в Католицьку Церкву . . .

" . . . Пізніше, п. Пірс (Конеллі) відчув у собі священиче покликання, і 1842 року виїхав в Европу, щоб випробувати себе, чи він зможе жити окремо від жінки. З його подружжя з Корнелією було пятеро дітей, а з них вижило трое. Корнелія виїхала в Европу 1843 року, а на другий рік Св. Столиця (Рим) видала їм документ на постійну подружню сепарацію. Року 1845-го п. Пірс (Конеллі) був висвячений на (католицького) священика, а Корнелія урочисто склала обіт чистоти (1847).

"Клопоти й нещастя в Корнелії почалися з 1848 роком. Пірс (Конеллі) забрав дітей своїх з шкільної бурси і приїхав до Риму . . . Він пішов до своеї жінки до манастиря, але вона не захотіла його прийняти. На другий рік він розпочав судовий процес, щоб йому назад було привернено права мужа, і суд в Арчес привернув йому ці права. Але мати (ігуменя) Корнелія зробила відклик до Верховного Суду, і він уневажнив судовий присуд в Арчес.

"Покинувши католицтво, п. Пірс (Конеллі) два роки писав їдкі памфлети на свою жінку і на Церкву (Католицьку). Він жив у Фльоренції як священик американської Єпископальної Церкви, і там двое своїх дітей назад привернув до протестантства, а третя дитина померла з жовтої гарячки в Ню Орліан 1853 року.

"Свое життя ігуменя Корнелія присвятила Товариству (Св. Дитяті Ісуса), яке вона оснувала для освіти й виховання дівчат . . ." — закінчуе часопис.

Воля цієї жінки дійсно була сильна, коли вона таки перемогла в собі спокусу родинного життя, і залишила свого чоловіка і своїх дітей, щоб таким чином могла присвятити себе вихованню суспільства.

АНГЛІКАНСЬКІ ДІЯКОНІСИ

Англіканська Церква буде вишколювати жінок для релігійної праці. Вони будуть діяконісами.

РЕЛІГІЯ І ТЕМПЕРАМЕНТ

"Виннипег Трибюн" (16. 1. 1960) подае:

"Поль Еміль кардинал Леже, Архиепископ Монтреальський, сказав, що канадські французи мають рацію, коли жадають, щоб католицькі священики не вмішувалися в політику.

Промовляючи в Клюбі Рішелье в Монтреалі, він сказав, що все це діеться через латинський темперамент.

Усе ж таки, сказав кардинал, що туди, "куди не можуть іти священики, мусять іти світські".

Під словами "латинський темперамент французів" кардинал Леже, звичайно, розуміе романську вдачу, — це вдача гарача, як кажуть: "гаряча кров", і мае нахил до фанатизму, до фантазування і т. д. Таку вдачу мають всі латинські (романські) народи: еспанці, португальці, італійці. Головно серед них затримався католицизм.

Кардинал Леже мае рацію, що католицькі священики не мусять самі всюди йти, — за них іде світська Католицька Акція, якою духовенство керуе.

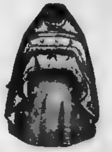

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляеться в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендуеться замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

ХТО ВТІКАЄ, А ХТО ДОГАНЯЄ

КУДОЮ ПРОХОДИТЬ ФРОНТ?

Світ тепер поділений на релігійний та атеїстичний. Кудою ж проходить границя, що ці два світи розділяє? Між релігійною і атеїстичною частиною людства відбувається велике змагання. Кудою ж проходить фронт того змагання. Про кого релігійний табор може сказати. "Ось ця людина є наша"? А про кого атеїсти можуть сказати: "Ось це наша людина - атеїст?"

БЕЗГОЛОВ'Я

Коли ворог атакує місто зо всіх боків, то починається безголов'я. Люди з одного кінця міста втікають перед наступом ворога в другий кінець. А тут їм на зустріч біжать утікачі із того другого кінця міста, бо й там ворог наступає. Люди з загроженої частини міста втікають у безпечніші дільниці, але їх не знають тамтешні жителі, і вважають за перебраних ворожих парашутистів-шпигунів і диверсантів, за "ворожу колону", і з підозренням до них відносяться, та арештують, а часом і вбивають невинних!

Прояви такого безголов'я часом помічаються і в тому таборі ідеалістів, що стоять проти безбожництва, комунізму, матеріялізму. Є такі люди, що вже згубили різницю між своїм і чужим; у чужого цілять, а в свого попадають. "Бий свій свого, щоб чужий духу боявся!" - як каже народній вислів -- жарт; сумний жарт!

ДВА ВОРОГИ В СОЮЗІ ПРОТИ ТРЕТЬОГО ВОРОГА?

Є відомий вислів. "Ворог мого ворога є моїм приятелем". Чи так воно є? Не завжди! Злодій Іван пограбує мого ворога Степана. Але чи той злодій Іван є моїм приятелем, коли він може пограбувати й мене? На жаль, більшість загалу і, його провідників твердо вірять, що "ворог мого ворога **завжди** є моїм приятелем". Через віру в "непомильність" цієї засади буває багато нещасть у політиці народу і груп суспільства. Заколихані фанатичною вірою в клич, що "ворог нашого ворога є нашим приятелем", ми так часто падаємо жертвою трагічної "несподіванки", — що той наш приятель", розправившись з нашим ворогом, береться й до розправи з нами . . .

Ми призвичаєні думати, що кожен ворог комунізму обовязково є "приятелем" релігії Але такий погляд дуже небезпечний, загрозливий. Ось приклад. Християнські церковно-політичні провідники завжди тужили й тужать за такою політичною силою, яка збройно виступила б проти безбожної комуністичної влади Совєтського Союзу. Такою силою показався був Гітлер із своєю нацистською партією в Німеччині, Гітлер, який дозволив своїм воякам носити на пряжках пасків традиційний німецький напис: "Бог з нами" ("Гот міт унс"). Один з органів Католицької Акції у Франції "Ля Круа" ("Хрест") перед 2-ою світовою війною з надією захоплювався Гітлером і його збройною силою. Кардинал Інніцер в Австрії проголошував 1938 р співпрацю з Гітлером

Чим же скінчилися їх надії на Гітлера? Гітлер ударив на Совєтський Союз це правда. Але той же Гітлер показався безбожником, і переслідував християнство. "Ми гітлерівці не віримо в Бога!" заявляли Гітлерові вихованці-нацисти, маючи на пряжках своїх пасків для "декорації", старе німецьке гасло: "Бог з нами".

У вогонь на багнетах кидали гітлерівці українських православних священиків, переслідували також священиків і католицьких, і протестантських. Християнство гітлерівці-расісти проголосили "жидівством", з а т а є н о ю жидівською ідеологією. Чи це дечого навчило тих, які вірять, що "ворог нашого ворога є нашим приятелем"? Здається, що на жаль, ні!

А ТЕПЕР . . .

Є серед нас люди, які безумовно щиро виступають проти комунізму й матеріялізму. Як радо релігійні люди хапаються за їхні слова! Як скоро вважають **кожного** з таких за свого, за "чемпіона релігійности"!

Але чи дійсно кожен з тих, хто виступає проти комунізму й матеріялізму, стоїть в обороні Християнства з його Церквою Христовою? Звичайно, що ні! На жаль, велика більшість щирих християн цього не бачать, і тут трагедія.

ПОДУМАЙМО НАД ФАКТАМИ

Є християни, які щиро захоплюються писанням Герба Блекшлеґера і його однодумців; з надією, з гордістю передають собі нишком з кишені в кишеню їхні брошурки, книжки, бо в них нещадно викривається заговір світового комунізму проти вільного світу: заговір не лише серед політиків "пролетарських" (робітничих), але й серед мільйонерів, мистців, учених — серед масонерії. І це добре, що вони цей заговір викривають і називають по імені. Це правильно й добре, що вони голосять кличі, що "обороняють релігію, Християнство". Але що є за тими "релігійними" кличами? Чи вони щирі?

Герб Блекшлеґер недавно видав книжку п. н. "Ховайся" (В-во Медор Паблишинг Ко. в Бостоні, ЗДА), в якому нещадно викриває комунізм і ніби обороняє християнство, коли пише: "Властивості Христа не є фантазією, — коли їх правильно розуміти і вияснювати, і Його наука об'являє тайни століть".

При тому Г. Блекшлеґер направив свою книжку проти матеріялістів з-під знаків науки Дарвіна, Фройда, Маркса. Але яку ціль при тому має той же Г. Блекшлеґер, коли підступно атакує Християнське Духовенство, і голосить, що "духовенство властиво не вірить в Бога, бо воно бачить, що нема переконливих доказів у справі існування Христа, та що духовні ввійшли до Церкви лише "як частина комуністичного заговору, щоб проникнути у всі чеснотні ділянки світу"!

Він пише, що соціялізм — це знаменита річ для мільйонерів, що є комуністичними заговірниками під масонськими знаками. Але з якою метою Блекшлеґер атакує все християнське духовенство? Чи Г. Блекшлеґер дійсно дійшов уже до того, що щиро вірить, що все християнське духовенство нібито в душі "не вірить" в існування Христа, чи має на меті під християнськими знаками служити міжнародній силі таємного заговору, — чи може це в дійсності сам Г. Блекшлеґер від себе дає таким способом натяки людям, щоб не вірили в існування Христа? І чи не тому, що Христос прийшов на світ в Ізраїлі? Власне: чи ж не дійшов Г. Блекшлеґер аж до того, що Християнство й комунізм в його уяві вийшли нібито із "спільного" джерела? І чи не тут і вся суть писань Блекшлеґера?

"10 ВІДСОТКІВ — ЦЕ ЛЮДИ, А РЕШТА — "МАЛПОЛЮДИ"

Песимісти можуть мати підстави хапатися за такий арґумент Г. Блекшлеґера: "Пересічний американець духово стоїть на поземі 14-літнього дітвака, тому там більшість людей духово стоять нижче розвитку 14-літніх дітей". Бо й дійсно, в Америці маса злочинів, загал і провідники безкритично даються ловити на гачок спритної пропаґанди й політики Совєтського Союзу, і віддаються "білому" матеріялізмові (капіталістичному), що в істоті збігається з "червоним" матеріялізмом (комуністичним), — коли підходити з релігійної точки погляду.

Чи не вжив Г. Блекшлеґер сучасного духового занепаду в Америці (віримо, що лиш тимчасового) лише для того, щоб сіяти зневіру в саму **природу людини?** Щоб натякати на те, що ніби тільки 10 відсотків людей родяться як **дійсні люди,** а 90 відсотків — це **з природи нижчі істоти,** "малполюди" (малпи в людській подобі)? Він каже: **"Чесні люди є дітьми Божими, а решта — це тварини".** Звідси суґестія, що лише 10 відсотків людства родяться "вибраними", цебто "надлюдьми" (по-гітлерівському "і б е р менш", англ. "супермен"), а решта (90 відсотків) - родяться тваринами. А коли демократія — це правління більшости громадян, а тією більшістю є "тварини", — то чим тоді для Блекшлеґера є демократія? Звичайно, "правлінням тварин"! Журиться Блекшлеґер, що можна нещастя на свою голову накликати, коли б назвати ці малпи дурнями, як довго існує влада більшости, яку ці малпи становлять. Значить, журба, що не можна виступати проти демократичного устрою в Америці!

Це ж расіст Гітлер уважав, що більшість людства — то звичайна худоба, лише німці — то "вибраний народ", "вища раса". Але й у самій Німеччині ще був поділ: німці-гітлерівці вважалися ще "вищою расою", ніж загал німців. Комуністи, заперечуючи душу людини, дану їй Богом, вважають людей за тварин, отже ними можна володіти, як тваринами, і вбивати їх, - - це ж "бездушна череда" для них. А лише комуністи партійці — то "вища раса". Це лише жидівські консервативні релігійні провідники ще проповідують, що лише жиди є Богом "вибраний народ", щоб провадити світ.

Але Християнство рішуче стоїть проти такої науки, і Г. Блекшлеґер показує, що він хоч і стоїть у протикомуністичному таборі, але він же таки по стороні християнства не став. Отже християни м о ж у т ь сказати Г. Блекшлеґерові: Борони нас, Боже, від таких приятелів, а з ворогами-комуністами ми вже самі дамо собі раду! **П. Скаржевський.**

"ОСТРІВ БЕЗДОМНИХ"

У долішній частині Ню Йорку є 2.400 бездомних осіб. Місто оплачує по 65 центів за нічліг для кожного з них у міських захистах і в приватних готелях в районі Бавері. У Ню Йорку бездомна людина має популярну назву "бом".

Голова міської ради долішнього Ню Йорку пропонує, щоб для всіх тих бездомних призначити острівець Елліс у порті Ню Йорку — там, де давніше був іміграційний уряд.

ПРОМІНЬ І Я

Колись казали: "Часи зміняються, і люди зміняються з ними". А тепер змінилося; треба казати: "Люди зміняються, і часи зміняються з ними".

Колись письменники продукували літературу, а тепер преса продукує письменників.

Я люблю пресу. Дай, Боже, щоб мене так преса любила! Зрадів я, коли хтось сказав, що з першим січня 1960 року новий журнал "Промінь" появився у Вінніпеґу.

Страшно далеко! Чи не могли б десь ближче видавати? Чудовий журнал! Але де б його побачити? Починаю рознюхувати, розпитувати... "Чудовий журнал!" запевнює мене сусід, і просить, щоб йому дістати його, бо він ще не бачив. Написав я до Редакції, щоб мені прислали; я прочитаю, і за тиждень зверну їм — не мають чого боятися. Прислали мені. Пишуть, що не мушу звертати. Ну, це ще краще!

"Промінь" журнал називається. Хто б у холодній Канаді променя не привітав? Я саме студіював обкладинку, а тут надійшов старенький сусід. Просить журнал позичити. Чоловічі журнали він читав, дитячі читав, а жіночого ще не бачив. І позичив я йому.

На другий день приносить . . . Журнал цілий чорнилом помальований. А то ж що? — Коректу робив! — каже старенький сусід. Читаю я: "Вінніпеґ"— так і залишив у журналі, не виправив; значить — добре. "Пропаґанда" — залишив, як було. — Але нащо ж ви "голос", "говорити" на "ґолос", "ґоворити" позмінювали, сусіде?

— Невже ж?! сліпає очима над журналом. Та то, знаєте, я цілу ніч справляв мову й правопис, очі змучилися, увага стомилася, і мені ґ і г помішалися . . . Вибачте! . . .

— Ну, і як: цікавий журнал?

— Та я й не знаю . . .

— А ви ж читали цілу ніч!

— Читав . . . Але мене цікавило тільки ґ і г. Ми всі так робимо . . .

Будете журнал читати? — питає сусід.

— Буду! — кажу рішуче.

— А передплачувати?

— Ще не знаю . . .

— А з чого ж журнал утримається-

— Та я ось віку доживаю, і завжди читав, та й не платив. А проте преса утрималася.

— Бачите, колись я читав, і не платив. А потім став писати в пресі, і мені не платили. І так наша культура двигається вперед. Адже казали старі люди: "Життя без науки - це немов образ смерті".

— Ну, смерті не боюся! — каже сусід. — Адже мільйони людей не породилися, але живуть же якось! Ви ніби письменник, кажуть . . . І що? Будете до "Променя" щось писати?

— Буду! Побажаю їм успіху.

— Ні, я питаю, чи будете щось друкувати?

— Друкувати? Це ж жіночий журнал, а я — мужчина! Моя дружина розвід зо мною взяла б, коли б я в жіночому журналі писати став.

— Ну, то нехай жіночий журнал "Мужеську сторінку" запровадить.

— "Мужеську сторінку"?

— А чому ж би ні? От Союз Українок Канади, поки не мав свого жіночого "Променя", то мав свою сторінку в "Українському Голосі". Виходить, цілий "Український Голос" був мужеський, а тільки мали лише "Жіночу сторінку". А тепер жінки в жіночому журналі "Промінь" повинні створити для мужчин "Мужеську сторінку".

— Але ж там, як бачите, мужчини також працюють!

— Де? У друкарні?

— У журналі статті свої містять.

— Хіба що жіночими прізвищами підписуються?

— Мужеськими!

Дивлюся я — дійсно є там статті мужчин і мужеські прізвища!

— Будете друкуватися в журналі?

— Я ще ніколи не друкувався. Ага, раз мене надрукували, ще в старому краю... Читав я пресу, не платив, і моє прізвище надрукували на "листі гробокопателів преси", чорним друком надрукували. Це було вперше і востаннє, як я друкувався . . . Ну, то ви й далі будете домагатися...

— Гм . . . Трудно сказати! Коли мужчини друкують свої статті в "Промені" разом з жінками, то вже б і я відважився . . .

— Ну, то що ж вас стримує?

— Що стримує? Нічого розумного написати не можу.

— То я вам допоможу, — каже сусід.—Ви напишіть до Редакції: "Прошу присилати мені журнал "Промінь". При цьому висилаю передплату на цілий рік. Щасти вам, Боже, панове . . . чи пак: Пані Редакторки!

Платон Лом.

ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ У БРИТАНІЇ ВІДМОВИЛИСЯ ВИЗНАТИ ЗМІНУ КАЛЕНДАРЯ

"Юліянський календар був замінений Григоріянським 1752 року, однак тисячі людей у дальших околицях Британії відмовились визнати зміну календаря, — інформує часопис "С а н д е й Мейл" (Глесков, Британія) 10 січня 1960 року. Цей часопис вияснює: "Ці люди далі тримаються с т а р о в и н н о г о Юліянського календаря, що відстає на одинадцять днів від модерного... У віддалених околицях північної Шотляндії і на Західніх Островах багато людей святкують Новий Рік 12 січня. На Люїс, на Гебридах, хлопці по селах ходять від хати до хати, виголошуючи Новорічні гимни, що передаються з покоління в покоління . . . Виходці з Луїс, які живуть у Глесков, а навіть за границею, далі святкують 12 січня . . . У Тіфі Велі, Валія, понад 2,000 людей святкують "старий" Новий Рік".

"Доналд Меквайкер з Ґвайт Гарт Готел сказав, що старі Новорічні обряди помітно завмирають на острові А тепер ми (молоді) постараємося порадувати ними старших людей", — додав він.

Оце кілька витягів із згаданого шотляндського часопису. У ширших інформаціях на цю тему згаданий часопис описує прадавні Новорічні звичаї шотляндців (шкотів) повязані з Новим Роком Юліянського ("старого") Календаря, і каже, що хоч ці звичаї вже почали заникати, але молоде покоління шотляндців знову відновлює їх на радість своїм батькам і дідам. Те саме діється і в валійців. Новий Рік 12 січня (Юліянський) — це у них не звичайне практичне, щоденне числення часу, а це одне з їхніх традиційних релігійних свят і разом частина національної культури.

"РОСІЙСЬКІ РУТЕНЦІ"

Були колись у Галичині вірні Польщі люди, що їх так офіційно називали по-латинському: "ґенте Рутенус, націоне Польонус", тобто: "Рутенського роду, польської національности", — щось в роді як "американці українського походження", але в інших обставинах. Це були ті самі люди, що в Римі так-і досі мають офіційну назву: "Рутені уніті" (рутенці-уніяти, тобто "з'єднені русини").

Але Польща вже мусіла уступити з Галичини, отже й перестали існувати "польські рутенці". Натомість там запанувала Росія, отже римські політики перезвали їх на **"російських рутенців".**

У греко-католицькому органі "Бизентайн Кетолик Ворлд" (7. 2. 1960) у статті про унію є розділ присвячений українцям греко-католикам під назвою: **"Російські рутенці".** Між іншим, у цій статті греко-католиків називається також їхньою офіційною римською назвою: **"уніяти",** як вони завжди були відомі в Україні.

Тут мова про статтю Леопольда Бравна п. н. "Віра й народи Росії", що її "Бизентайн Кетолик Ворлд" передруковує з "Черч оф Юниті Апостолейт" у Ґреймур, Геррисон, Н. Й., ЗДА.

ДАЛЬШІ КРОКИ РУСИФІКАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

У Києві 23 грудня 1959 року відкрилася наукова сесія (засідання) діячів Академії Наук УССР ("Української Совєтської Соціялістичної Республіки"). Однією з точок обговорення на цьому засіданні була така: "Нові тенденції розвитку української мови в періоді розгорнутого будівництва в Союзі Совєтських Соціялістичних Республік".

Що це за "нові тенденції розвитку української мови" під владою Москви — це відома справа: всі зусилля Москви спрямовані на русифікацію української мови в ділянці слів, речень, правопису й духа мови. Після короткої т. зв. нібито "відлиги" по смерті Сталіна українці масово надсилали були листи до преси з протестами проти русифікації української мови, і деякі з них хоч в дуже делікатній цензурованій формі містилися в пресі. А тепер преса вже не містить тих листів, — та й, звичайно, небезпечно їх писати.

ЧЕРЕЗ МИТР. МАКАРІЯ АНГЛІЯ НЕ ПРОГОЛОШУЄ НЕЗАЛЕЖНОСТИ КИПРУ, КАЖУТЬ ПОЛІТИКИ

Острів Кипр, досьогочасна колонія Британії, мав бути з початком лютого ц. р. проголошений незалежною державою, — про це під кінець 1959 року офіційно поінформував уряд Британії. Але Британія й надалі мала залишити на Кипрі свою військову базу, а після проголошення Кипру незалежною державою Британія хотіла цю базу ще поширити, але на це не погодився Православний Митрополит Макаріос — національно-політичний провідник Кипру; у відповідь на це Британія на неозначений час відсунула проголошення Кипру державою.

Тому політики кажуть, що через Митр. Макаріоса Британія не проголошує незалежности Кипру.

Коли хтось думає, ніби він щось знає, той нічого не знає ще так, як знати треба (Кор. 7, 2).

ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС ПРО ОБЕДНАННЯ

Американська преса в кореспонденціях своїх представників у Римі звітує, що "надії на обеднання Церков змінилися у Ватикані", а саме тому, що Св. Отець Папа Іван XXIII і Патріярх Константинополя, Атенагор І, обмінялися листами, в яких порушена була справа недалекого Вселенського Собору.

Св. Отець Папа Іван XXIII, вислав був у різдвяний час листа до Патріярха Атенагора І, з закликом, щоб Патріярх православної Церкви причинився до релігійного обеднаня. На цього листа Св. Отець Папа Іван XXII дістав тепер відповідь.

В овоїй відповіді Патріярх Атенагор каже, що в обличчі заклику Папи "його вухо не може бути глухим" і що він скликає Православний Собор, на якому подрібно обговориться проблему запрошення на Вселенський Собор та вирішення, чи це запрошення прийняти і який курс акції встановити. Цей православний Собор відбудеться імовірно у вересні 1960 року.

Звітуючи про це, американська преса каже, що "ледве чи можна сподіватися, щоб протестанти прийняли запрошення на Вселенський Собор, хоч така можливість з православними існує". (Катол. щоденник "Америка", 30. 1. 1960).

Усе мені можна — та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно (Кор. 5. 12).

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ А. і А. РОМАКІВ
Вернон, Б. К.

У неділю 31 січня ц. р. Українська Православна Громада і родина відзначили 50-ліття подружжя Антона й Анни Ромаків у Вернон, Б. К.

По Богослуженні священик відправив Молебень за здоровя Ювілятів у переповненому вірними храмі, а опісля всі гості в церковній залі ціДбули спільний обід. При зустрічі в дверях онуки причепили дідусеві й бабусі букети, пригадуючи їм 50 літ назад, коли вони обое, тоді ще молоденькими, в православній церкві в Рама, Саск., поклавши руки на Св. Євангелію, одне одному заявили той нерозривний звязок подружній, що його, як гідні християни, додержали до цього часу. Дружбами були брат і сестра Анни, Танаско Бричка і Павліна Гарапяк, обидвое з Вернон.

Господарем цього родинного євята був голова Громади п. Василь Гакман, що вміло проводив урочистістю. Він, привітавши Ювілятів, попросив засісти на призначене місце, а по молитві всі засіли до обіду, і хоч простора заля, то не всі могли поміститися, бо крім верноноців прибули на це свято і парафіяни з Келовни, де Ювіляти давніше перебували, бо Антон працював там на залізній дорозі.

По обіді склали привіти від Церковної Громади п. Іван Чижевський — заст. голови, п. Петро Третяк — голова Народнього Дому, пані Василина Кучер — голова Жіночого Товариства, від дітей пані Катерина Прихідько, та близький друг Антона — Николай Василишин.

Були також запрошені до слова дочки, всі вже замужні: Анастазія з Армстронг та Михайлина і Маргарета з Ванкувер, одинокий син, що на цей раз не міг прибути — Николай, що живе у Ванкувері, прислав привіт своїм дорогим родичам у телеграмі.

Наприкінці промовив настоятель о. Василів, і ширше розказав присутнім історію Ювілятів — від початку їх прибуття в Канаду. Антон прибув зо своїми родичами 1902 року з міста Скали над Збручем, поселилися в Сифтон, Манітоба, а Анна з роду Бричків 1909 року приїхала, також з родичами, до Кавен. Саск., а спритний Антон відшукав її, та зараз через рік і повінчалися.

Ювіляти відзначаються добрими прикметами: глибокою релігійністю, жертвенністю на всякі національні й церковні цілі, українською свідомістю. У них настольною літературою є вже від довших часів "Вістник" і "Український Голос" та всі видання нашої Церкви.

У той час від Громади, родини й гостей зложили дарунки на стіл, а о. Парох з відповідним словом передав їх Ювілятам.

Запрошені до слова були й Шановні Ювіляти. Вони дякували Церковній Громаді, дітям, родині і приятелям за приготування цього для них небуденного свята, та побажали всім, щоб так, як і вони, в щасті та здоровлі такого самого памятного дня дожити та своїми дітьми та внуками радіти.

Один з зятів, п. Грейвс з Армстронг, Б. К., у своїй мові тепло подякував родичам за ту відданість до своїх дітей та побажав їм ще кріпкого здоровля в будучності.

Відспіванням "Де згода в родині" закінчено це свято, а присутні підходили до столя та, стискаючи правиці Ювілятам, бажали їм дожити ще й до діямантового ювілею.

Від п-ва Ромаків і Громади пожертвувано $25.00, що їх розділено на різні добрі цілі, а з того $10.00 на "Вістник", $5.00 на Колегію Св. Андрея і $5.00 на вироблення кліші. Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

СЛІДАМИ СВОЇХ СУСІДІВ
Гаес, Саск.

Громада Св. Івана Хрестителя в Гаес, Саск., належить до перших Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У цій парафії начислюється 24 члени та декілька прихильників.

Гаеська Парафія має викінчену церкву з Іконостасом, лавки та все, що необхідне для Богослужень. При Парафії діяльно працює Сестрицтво, яке дбає про її добро й розвиток. Року 1959-го Сестрицтво постаралося за нові хоругви та оливний огрівач ("форнис") для церкви, за що їм належиться велике признання та подяка. Парафіяни щороку ходять колядувати, а цього року на заклик о. Пароха ходили колядувати й діти,

Перший ряд зліва направо: Левія Брамвел, Юлія Куш, Соня Остапович, Соня Корковська.

Другий ряд зліва направо: Микола Корковський, Тарас Андрусяк, Орест Загарія.

Нема на знімці решти колядників: Гриць Василинчук, Соня Ягольницька і Летвія Ковч.

і заколядували $176.00. Це гідне діло до наслідування й решті Парафій Округи, щоб молодь привчалася гідно заступати своїх родичів як у церковному, так і в національному житті. Колядок навчав місцевий дяк п. Андрій Стефанюк.

На другий день Різдва Христового в Парафії відбулося чергове Богослуження. У кінці Богослуження о. П. Зубріцький у своїй промові щиро дякував родичам за те, що вони, наслідуючи сусідню Парафію Св. Володимира в Данбурі, Саск., послали і своїх дітей колядувати; о. Парох дякував і дякові п. А. Стефанюкові за те, що він навчив дітей колядок. Крім того, о. Парох закликав батьків, щоб вони на цьому не зупинилися, а щоб і надалі не жалували часу і гроша на те, щоб навчати своїх дітей всього нашого рідного.

Зокрема ж о. Парох дякував і хвалив діточок за послух та за вияв любови до Бога і до своєї Рідної Церкви.

З цієї нагоди зроблено фотознимку з малих колядників, хоч, на жаль, і не зо всіх тих, що ходили колядувати, та призначено 5 дол. на "Вістник".

о. П. З.

ДІЛО ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ
Данбурі, Саск.

У 12-ох милях на північ від містечка Гаес, Саск, розташоване маленьке містечко Данбурі, Саск. в якому є У. Г. П. Парафія Св. Володимира. У цій парафії начислюється 18 членів та декілька прихильників.

Діти, що ходили колядувати, а між ними в центрі о. П. Зубріцький — під час колядування в церкві по Вечірній Відправі.

Як минулого, так і цього року на заклик місцевого пароха о. П. Зубріцького наші діти ходили колядувати. Минулого року наші діти колядували на фонд викінчення церкви, що збудована ще 1948 р. І праця наших діточок не пішла намарне, бо 1959 р. за гроші, що заколядували наші діти, ми викінчили нутро церковці: самі поставили Іконостас, нову підлогу та помалювали, і тепер наша церква повністю викінчена — маємо все, що потрібне для Богослужень.

При тому й дякуємо о. П. Зубріцькому, що нас до того закликав у своїх переконливих проповідях та промовах. Але найбільше ми вдячні Богові, що наші діточки гідно нас заступають в церковному та національному житті, бо ж це вже другий рік з черги вони ходили колядувати, а минувшого року відбувся успішний концерт з нагоди Дня Матері, який підготовив о. Парох з нашими діточками. І щира подяка належиться всім парафіянам, а зокрема Сестрицтву при нашій Парафії, які щиро працюють на добро нашої Парафії.

І так, наші діти і цього року заколядували близько $100.00. Думаю, що поступок наших дітей гідний, щоб його наслідували там, де може ще цього не робиться.

З цієї нагоди наші малі колядники й цього року посилають на "Вістник" 5 дол. та знімку, на якій видно, як вони колядували в церкві на перший день Різдва Христового на Вечірні, яку правив наш парох о. П. Зубріцький. Цього вечора по Вечірній Відправі о. Парох у своїй промові щиро дякував родичам за те, що вони й цього року вчили діточок коляд; крім того, він переконливо закликав нас, батьків, щоб і надалі не жалували часу і гроша на те, щоб навчати своїх дітей всього нашого рідного. Не забув о. Парох і про діточок, усіх їх щиро хвалив за послух та за вияв щирої любови до Бога та до своєї Рідної Церкви, і сказав: "Діти, Вам приємно ось цього Різдвяного Вечора молитися й колядувати в честь Народженого Ісуса Христа в чистенькій і гарно викінченій церкві! До її збудування і ви причинилися своїми дитячими силами, і тим виявили любов до Народженого Сина Божого."

Далі о. Парох закликав наших діточок, щоб вони й надалі співали в хорі, та щоб училися рідної мови і звичаїв та традиції нашого народу, що на них ми такі багаті.

Парафіянин.

ПЯТЬ ПОКОЛІНЬ
Атабаска, Алта.

Перед нами один з прикладів живучости українського роду — пять поколінь родини Російчуків з Атабаски, Алберта: п. Юрій Російчук (64), його мама старенька пані Марта Російчук (у квітні відзначатиме 90 років життя), донька п. Юрія — Марія (по чоловікові Фотій), внучка Сандра (по чол. Вуд) і правнучка Сандра. Усе це в прямій лінії.

Крім того, родина Російчуків досить велика — це можна уявити вже з того, що з неї складаються три четвертини членів Української Греко-Православної Громади в Атабаска, а п. Юрій уже 10-ий рік незмінним головою Громади, і він далі в пошані всього громадянства гідно виконує доручене йому довіря Громади. Старенька його мама до останнього часу почувалася здоровою й бадьорою та помагала в господарстві. Останнім часом уже відчуває слабість. Та й не дивно, бо не кожен, витримавши півстоліття тяжкої піонерської праці, доживає свого 90-літнього Ювілею.

ПРИВІТАННЯ НОВОГО О. ПАРОХА
Гронлид, Саск.

Перша наша зустріч з нашим новим парохом о. Прот. Миколаем Критюком відбулася в неділю 3-го січня 1960 року в церкві Різдва Пресв. Діви Марії в Гронлид, Саск.; там відбулося Богослуження, що його відслужив о. Прот. М. Критюк.

З причини наглої зміни погоди, як це часом буває, не велике число вірних могли бути на такому торжестві. Одначе Свята Служба Божа була звершена священиком в незвичайно піднесеному душевному настрої, і в такому ж настрої вона була вірними вислухана.

Проповідь, що її виголосив о. Прот. Критюк на підставі Св. Евангелії, була змістовна і повчальна прикладами з земного життя Господа нашого Ісуса Христа, і вона вірним глибоко запала в серця.

По закінченні Відправи в церкві, наше Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги приготовило в честь нового о. Пароха перекуску в місцевому Народньому Домі ім. І. Франка. Після перекуски голова Громади п. А. Гурський привітав нового о. Пароха теплими словами і попросив його до слова; о. Настоятель у своїй промові висловив сердечну подяку Громаді за такий щирий привіт на порозі його тут перших кроків у Канаді — служити для добра Громади, зростання нашої Св. Православної Української Церкви і на слову Божу.

Дальше, Впреп. о. Прот. Критюк розповідав про свій життевий священичий шлях: переживання з военної хуртовини, після якої дістався в Австралію і прожив там десять з половиною років, і ось у жовтні 1959 р. Бог поблагословив його щасливо прибути в Канаду, про що він мріяв ще бувши на скитанні в Німеччині.

По закінченні промови о. Прот. Миколай попросив відзначити цю його першу зустріч з нами збіркою на прес. фонд "Вістника". Збіркою зайнявся п. Письменний, — вона принесла 6 дол..

По закінченні цього небуденного торжества наша молодь із старшими колядувалй, приготовляючись до Різдва Христового, опісля ж усі з великим і милим душевним вдоволенням розійшлися по домах, дякуючи в дусі Богові, що маємо священика — в особі о. Прот. М. Критюка.

Член.

ХРЕСТИНИ
Кендо, Саск.

У неділю 23-го серпня після Богослуження в Громаді Арх. Михаїла в Кендо, Саск., місцевий настоятель о. О. Л. Хомяк звершив Св. Таїнство Хрещення Параскевії — донечці Василя і Люби Марковських.

Хрещеними батьками були о. Григорій Удод і пані Розалія Левченко. Хрещення відбулося в храмі, виповненому вірними — членами ближчої й дальшої рідні похресниці та місцевими громадянами. По звершенні Св. Таїнства Хрещення відбувся обід, на якому на заклик хрещеного батька було зібрано на пресфонд нашого церковного органу $10.00.

Щасти Боже новоохрещеній Параскевії, її рідним і хрещеним батькам і матерям на многії літа!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Ніагара Фалс

У місцевій укр. гр.-православній церкві Св. Петра й Павла в Ніагара Фалс 7-го лютого 1960 року відбулося Хрещення новонародженої Галини Надії — донечки п-ва Параскевії і Йосипа Ленц.

Як годиться за українським звичаєм, після Св. Хрещення зібралися куми і гості в домі панства Ленців, де гарно розважилися і обдарували новонароджену Галину Надію.

Одночасно гості не забули і про вільну українську пресу. На пропозицію всіма шанованого пана Чоботька гості зложили десять доларів на пресу, з чого уділено 5 дол. і на український православний часопис "Вістник".

Присутній гість.

ХРЕСТИНИ
Норт Бетлфорд, Саск.

У вівторок 29-го грудня 1959 р. у вечірніх годинах численні члени й прихильники місцевої Громади та багато гостей з-поза неї зібралися в храмі звеличати своєю присутністю хрестини Петруся Андрійка — сина місцевого настоятеля о. Петра і добр. Параскевії Блажуків.

Хрестини в храмі, виповненому вірними, розпочалися Службою Божою — Вечірнею, яку відправили Всеч. оо: Прот. М. Фик і о. О. Хомяк з Едмонтону, о. Яків Рибалка з Гефорд, Саск., і о. Мирослав Крищук з Мирнам, Алта. Вищезгадані отці також соборно звершили Св. Таїнство Хрещення.

Хрещеними батьками новоохрещеному були: о. Григорій Удод і добр. Надя Крищук — перша пара, п. Іван Ворох і пані Василина Білик — друга пара, та п. Ілля Звоздецький і пані А. Володько — третя. Дві пари кумів, перша й третя, були з Алберти. По звершенні Св. Таїнства Хрещення всі присутні перейшли до громадської залі на урочисту вечерю. Господарем вечері був голова місцевої Громади адв. Степан Друль. По смачній вечері, щедро приготованої Жіночим Т-вом при Громаді, господар, привітавши свого о. Настоятеля з урочистою родинною подією та подякувавши всім присутнім, зокрема гостям з Алберти, за прибуття на цю оказію, за чергою запрохав усіх присутніх Всеч. Отців та гостей до привіту.

У своїх привітах усі прибувші священики й гості висловлювали признання місцевій Громаді за її зразкову співпрацю зо своїм о. Настоятелем та ставили це як приклад іншим Громадам. Усі промовці одночасно сердечно вітали о. Петра і добр. Параскевію з родинним святом та бажали новоохрещеному Петрусеві Андрійкові багато щастя в житті.

З нагоди Хрестин, на заклик першого кума, була проведена збірка, "на черевички" хрещеному, з чого було вділено на пресфонд нашого церковного органу $15.00.

Нехай же Господь зберігає новоохрещеного Петруся Андрійка на Многії Літа в щасті й здоров'ї, а його рідним і хрещеним батькам і матерям нехай пошле радість бачити щасливим життевий шлях синка й хрещеника!

Присутній.

ВІНЧАННЯ
П-во Николай і Ольга Бігуни
Годсон Бей, Саск.

У середу 11 листопада 1959 р. відбулося Вінчання в укр. гр.-прав. церкві Св. Николая: Николай Бігун одружився з Ольгою Голяк.

Св. Таїнство Вінчання звершив о. Мельничук; поблагословивши молодят, він подав їм науку про значення подружнього життя.

Прийняття відбулося в Народньому Домі; в залі було гарне число гостей, і жінки обслуговували їх добірними стравами. Господарем був Василь Словський; він попросив о. Мельничука проказати Молитву і поблагословити страви.

Дальше, як звичайно, всі забавлялися. Коли настала пора, щоб молодят обдарувати щирими дарунками, то родичі молодят особливо відзначилися своїми дарунками: подарували понад $600.00, але й гості віддали свою честь у дарунках. Господар Василь Словський подякував гостям за їхні щирі дарунки і попросив до слова п. Калинчука.

Під час збірки гості жертвували по своїй змозі і так, як вони розуміли ціль збірки отже зібрано $30.60, а з цієї суми вділено $15.00 на "Вістник".

Пожертви зложили — по $10: Николай Бігун; **по $2** Й. Голяк, Й. Кушнерук, Ф. Калинчук; **по $1:** В. Словський, А. Сеньків, А. Рапушка, С. Голяк, Ф. Мачула, Ю. Бігун, В. Козій, Р. Гебель, А. Буртняк, П. Бігун. **По 75 цен.:** Л. Галек, Д. Гарт. **По 50 цен.:** Н. Набожняк, М. Тамка, Д. Прокоп, Е. Качковський **По 25 цен.:** Г. Василович, Ю Бийцер, Й. Кулик, Й. Експенат. **По 10 цен.:** М. Головенко.

Господар Словський подя-

кував усім гостям за їх добре діло, а гості побажали молодятам "Многая Літа" — щоб прожили в щасті й здоровлі. А забава весело продовжувалася до пізньої ночі.

Гість.

ХРЕСТИНИ
Ричмонд Парк, Алта

У неділю13-го грудня 1959 р. по Службі Божій у Громаді в Ричмонд Парк, Алта., відбулися Хрестини Гавриїла Павла — сина Степана й Настуні Кравцевих — діяльних членів цієї малочисельної, але добре зорганізованої Громади.

Хрестини відбулися в домі батьків новоохрещеного Гавриїла. Таїнство Хрещення звершив о. Григорій Удод. При Хрещенні, як і при кожній нагоді, високомистецьки співав хор місцевої Громади під управою п. Федора Хруща.

Хрещеними батьками новоохрещеному ГавриЇлу Павлові були: Юрій Попович та Емилія Кравець. По Хрестинах тут же відбувся урочистий обід на честь новоохрещеному Гавриїлу, а на обіді, за звичаєм, на заклик о. Настоятеля була проведена збірка на пресфонд "Вістника", яка принесла $6.50 на допомогу нашому церковному органові.

Нехай же Господь зберігає новоохрещеного Гавриїла Павла, його рідних і хрещених батьків і матерів та всю місцеву Громаду на Многії Літа!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Вікторія, Б. К.

В суботу 9-го січня ц. р., о. М. Дебрин охрестив у домі п-ва **Володимира й Ольги Дячини** їхнього синка Петра Геральда. Хресними батьками були п. Омелян Калин та пані Настуня Александер, з Вікторії, Б. К.

Рідні батьки — Володимир (син о. Прот. Дячини) і Ольга Дячини це, можна без перебогрщення сказати, зразкова молода українська родина канадського походження. Обоє вони з цілим своїм молодечим запалом прилучилися до нечисленного, але відданого членства молодої Укр. Правосл. Громади в мальовничій столиці Б. К. і за короткий час зробили значну роботу: п. Володимир як диригент, дяк і член Управи, а пані Ольга — в Управі місцевого Відділу СУК.

Тому членство щиро віднеслося до цього їхнього родинного торжества — Хрестин їх 4-ої дитини-сина, ділилися радістю, однак їхня "радість з журбою обнялися", бо п. Володимир Д., як завідуючий комерційного відділу, на днях службово переходить до Саскатуну, Саск.

Це велика втрата для молодої Громади, і вона може бути облегчена лише тією певністю, яку ми всі й маємо, що В. і О. Дячини, як наша провідна еліта завтрішнього дня, де б не перебували вони, — то завжди знайдуть своє належне місце серед праці для своєї Церкви й народу.

На заклик о. М. Дебрина зібрано на пресу $10.50, з чого $ 5.25 призначено на прес. ф. "Вістника".

Жертводавцям подяка, а новоохрещеному маленькому Петрові щиро бажаємо "Многих літ" і Божого Благословення на все його життя.

-а-н.

ПОМИНКИ
Едмонтон

В суботу 2-го січня 1960 р. о. Прот. Амброзій Хруставка, парох церкви Св. Пророка Ілії в півн. Едмонтоні відслужив Заупокійну Службу Божу, яку замовив п. Григорій Фуйчак за своїх покійних родичів.

По Богослуженні п. Фуйчак запросив учасників до своєї домівки на поминальний обід. По обіді о. Хруставка коротко обяснив значення Заупокійних Служб Божих та подякував п. Фуйчакові за його синівську память до своїх родичів; бо хоч минає вже кілька десятків літ як його родичі спочили в Бозі, то любов до них не погасла в серці та памяті доброго їхнього сина Григорія.

По обіді промовляли п. п. Никола Бродик, Іван Стечишин і Семен Микитишин і Олександер Дукельський. Усі вони з пошаною висказались, на честь п. Фуйчакові, за його віру та пошану — любов до своїх покійних родичів.

На Невянучий Вінок по своїх родичах п. Фуйчак пожертвував на потреби Церкви $20.00, а гості зложили $12.00, з чого призначено на "Вістник" $2.00.

Гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИХАЙЛО РОМАНИЦЯ
Нипавин, Саск.

У понеділок, 30 листопада 1959 р. відійшов на вічний спочинок один з ранніх наших піонерів Михайло Романиця, проживши 69 років.

Бл. п. Михайло народився в селі Тишківці, Городенського повіту. В 1912 році приїхав у Канаду і, осівшись в Онтаріо, працював у шахті. По чотирьох роках переїхав у Саскачеван, де працював у заможніших фармерів.

1921 року одружився з Марією Дмитерко та осівся вже на своїй фармі в околиці Блейн Лейк, де фармерував до 1930 року. Того ж таки року переїхав за своїми односельчанами фармерувати в околицю Нипавин-Кадет.

Тут, фармеруючи на кращих землях, Михайло підробився і тут провів значну частину свого життя. Вирішивши провести свої старші літа в кращих умовинах, Михаило купив собі хату в місті Нипавин, і, перебравшись туди, жив у Нипавин до останніх днів свого життя.

Бл. п. Михайло Романиця

Господь поблагословив Михайла і Марію чотирма дочками та десятьма внуками. Найстарша, Анна, віддана за Николу Козуня, Гафія за Йосифа Нівранського, Марія з Антона Юзву, а Олена за Івана Ободяка.

Хоч у місті мав Михайло багато різних вигод і міг би спокійно жити хоч ще з десяток років, проте надмірна праця в піонерські часи давала себе відчути тепер на старші роки, а до того недуга скоро підточила здоров'я його, і в понеділок 30 листопада Михайло закінчив свою земну мандрівку, перед тим висповідавшись і запричастившись св. Таїнств.

Бл. п. Михайло був зразковим батьком своїх дітей, яких разом зо своєю дружиною виховав на свідомих членів своєї Церкви та нашого народу.

Сам був глибоко-релігійним, одним з перших піонерів і організаторів Української Православної Громади в Кадет-Ейлшем. В його хаті відбувалися перші збори в справі зорганізування Громади і набуття цвинтаря.

В його хаті відбувались також перші Богослуження Кадетської Громади. У хаті Михайла часто перебували священики, що приїздили на Богослуження. Сам Михайло частенько священиків привозив і відвозив своїми кіньми чи автом. Із самого початку оснування Громади аж до своєї смерти він завжди обслуговував священиків, кожного року був вибраний Громадою на одного із старших братчиків. Був довголітнім головою Громади та майже ввесь час сповняв функції одного з членів Управи Громади.

Михайло постійно і щедро жертвував на потреби рідної Церкви та на наші культурно-громадські установи. І навіть перед смертю Михайло пожертвував 315 долярів на малювання церкви в Кадет, 50 дол. на церкву в Нипавин, 200 дол. на Катедру Пресв. Тройці і 200 дол. на Колегію Св. Андрея.

Михайло вмів зо всіма людьми жити дружньо, і тому всі цінили його, поважали й любили.

Увечері 2 грудня парох о. С. Зузак відслужив у хаті Романиць Панахиду над домовиною з тілом при великому зборі народу.

Похорон бл. п. Михайла відбувся в четвер 3 грудня. З хати перевезено домовину з тілом до церкви Св. Ап. Петра й Павла в Кадет, де зібралася велика кількість людей, які прийшли попрощати, виявити останню пошану й віддати останню прислугу покійному Михайлові.

У Похоронній Відправі допомагали о. Парохові місцевий дяк п. Николай М. Козунь і дяк з Нипавин п. Прокіп Биць.

По Похороні, на запрошення пані Марії Романиці і доньок, усі учасники Похорону переїхали до Народнього Дому на поминальний обід.

Під час Похорону була й проведена збірка на Невянучий Вінець, яка принесла 40 долярів, з чого призначено $10.50 на "Вістник" і $4.50 на вироблення кліші.

Усім Жертводавцям Невянучого Вінка щира подяка!

Нехай Господь Милосердний подасть розраду засмученій Марії Романиці та її донькам і зятям, а душу бл. п. Михайла хай оселить в Небесних Оселях, і нехай канадська земля буде йому легкою, а память про нього буде вічно свіжою і дорогою в серцях усіх людей, що його знали, любили й цінили.

Парох.

БЛ. П. ОЛЕКСА ЯКИМЧУК
Восетна, Алта.

Дня 20-го грудня 1959 р. в дорозі до лікарні в Радвей, Алта, помер Олекса Якимчук з Восетни, проживши 62 роки.

Покійний походив з Волині, Україна. Молодим, бо тільки 17-літнім хлопцем покинув рідну Волинь і прибув до З. Д.А., а згодом у Канаду. І там і тут працював звичайним робітником на всяких роботах, а з вибухом І. світової війни вступив до канадської армії, бував на фронті, а по закінченні війни повернувся в Канаду поранений.

Року 1923-го одружився з Анною Лозовською, набули гомстед біля Восетни і тут обоє працювали, хоч Олекса досить часто хворів і мусів побувати в різних лікарнях. З подружжя не було дітей, але в праці на фармі допома-

гав їм вихованець-син Микола, що й по смерті Олекси остався з своєю названою матір'ю на фармі.

Покійний Олекса був лагідної вдачі, завжди до всіх ввічливий, довгими роками він був членом нашої Української Православної Громади в Восетна, і коли позволяло йому здоровя — прибував і на Богослуження, а із своїх матеріяльних засобів спомагав свою Церкву. Зо своєю дружиною Анною жив покійний Олекса в згоді, спокої і любові, а тому несподівана смерть його важко на неї вплинула. Як ветеран І. світової війни бл. п. Олекса був членом місцевого Відділу Канадського Легіону, який у своєму повному складі з прапором Відділу взяв участь в Похороні, а п. Іван Петрик з Восетни — голова Відділу, сказав над гробом бл. п. Олекси прощальне слово.

Покійний оставив у Канаді свого брата Григорія і його сина Дамяна, а в Україні рідну сестру Наталку.

Велика Панахида за спокій душі його була відслужена в домі його в неділю, 27-го грудня, а в понеділок перевезено тіло Покійного до української православної церкви в Восетні. По відслуженні Св. Літургії і Чину Похорону, спочив він на православному цвинтарі біля церкви. У Похороні, крім родини взяли численну участь члени Громади, приятелі і знайомі. Із збірки при Останнім Цілуванні переслано "Вістникові" $8.00.

Нехай Добрий Господь Бог прийме душу Покійного у Свої Святі Оселі. — Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ЖАБІНСЬКИЙ
Беніто, Ман.

Дня 28-го грудня 1959 р. о 10 год. ранку в місцевій лікарні в Беніто, Ман., упокоївся бл. п. Олександер Жабінський на 73 р. життя.

Покійний народився 18-го березня 1886-го р. в селі Паніївці, Борщівського повіту, в Галичині. У Канаду прибув 1900-го р. з родичами; спочатку поселився в околиці Форк Ривер, Ман., на фармі, і помагав родичам у щоденній праці. 1907-го р. одружився з Титяною Грабарчук, і вони поселилися в околиці Форк Ривер, Ман., а в 1911 р. перенеслися на власну фарму в околицю Арран-Кобзар, Саск.

1937 р. вмерла його дружина і залишила його з чотирма дітьми. Як добрий батько своїм дітям та вірний муж своїй дружині, небіжчик до смерті лишається самотнім, виховуючи підростаючих діточок.

Покійний був лагідної вдачі, і зо всіма жив у згоді; він був щирим православним християнином та одним з перших членів У. Г. П. Громади Св. Вознесения в Кобзар, Саск., і довголітнім її секретарем; він був свідомим українцем та передплатником "Укр. Голосу" і "Вістника".

Останніми роками Покійний жив у Беніто, Ман., у власній хатині.

Похоронні Відправи відбулися, як слідує: 1-го січня 1960 р. о 7 год. вечора відправлено Велику Панахиду в домі Небіжчика в Кобзар Саск., де тепер мешкає його донька Мілька. 2-го січня був відправлений Похорон зо Сл. Божою в Кобзар, Саск., в місцевій укр. греко-правосл. церкві. Похоронні Богослуження правив місцевий парох о. П. Зубріцький.

На Похорон з'їхалися діти Покійного, які працюють по всій Канаді. Покійний залишив у смутку синів: Стефана з дружиною Ольгою в Торонто, Онт., Івана (самітнього) в Монтреалі, і доньки: Михайлину з чоловіком Петром Дондос у Монтреалі, Катерину з чоловіком Роджер Файжер в Пус Копей, Б. К., Мільку з чоловіком Олексою Корчаком, який є головою місцевої Парафії в Беніто, Ман; крім того залишив рідного брата Михася, 18 онуків, 2 правнуків, дальшу родину, друзів та свою любу Парафію Св. Вознесення в Кобзар, Саск.

Під час Останнього Прощання на заклик о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $15.55. З цього на Прес. Фонд "Вістника", $3.00.

Тлінні останки покійного Олександра спочивають на місцевому цвинтарі, в Кобзар, Саск.

Щира подяка всім Жертводавцям на Невянучий Вінок, а покійного Олександра нехай прийме Господь у Свої Небесні Оселі. — Вічна Йому Память!

о. П. З.

БЛ. П. ГАЛИНА МАГДАЛИНА ЛУЦЮК
Вакав, Саск.

На перший День Різдва Христового ввечері рознеслася сумна вістка, що в Кадвортській лікарні по коротенькій недузі спочила в Бозі маленька дитинка Галина Магдалина Луцюк..

Бл. п. Галина народилася у Вакав 22-го липня 1958 року. Родичі Покійної, Георгій В. Луцюк і Магдалина з дому Гнідий, живуть недалеко від Вакав на фармі. Вони дуже раділи своєю маленькою донечкою, та вже змалку призвичаювали її до християнського життя. Кожного Богослуження беруть своїх дітей на Відправи, як у Лепін, де є членами, так і до Вакав. Воля Божа була така, що Він покликав маленьку їх донечку у Свої Небесні Оселі в День Божого Народження. Тяжко родичі переносили втрату дитини, але велика віра їхня скріпила їх, і вони із спокоєм християнським прийняли цей тяжкий удар, як волю Божу.

У неділю ввечері 10-го січня 1960 року місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський в домі п-ва Луцюків відслужив Панахиду, а в понеділок 11-го січня відбувся Похорон дитинки зо Службою Божою. Чин Похорону звершив Всеч. о. Туржанський з дяком Василем Магусом. Людей було так багато, що простора церква в Лепін не змогла всіх помістити. Зворушливу проповідь виголосив о. Парох, покликаючись на слова нашого Спасителя: "Пустіть до Мене дітей, бо їхне Царство Боже".

Тіло покійної Галини спочило на місцевому цвинтарі біля церкви в Лепін. Під час Послідього Цілування на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $32.50, з чого відлено $7.50 на "Вістник".

По Похороні відбувся в домі Луцюків поминальний обід, під час якого о. Ю. Туржанський виголосив відповідне слово, потішаючи горем прибиту родину в їхньому нещасті.

Нехай Всемилостивий Господь потішить горем прибиту Родину, а душу невинної дитини Галини Магдалини прийме у Свої Небесні Оселі, — Вічна Їй Память!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

По втраті нашої дорогої донечки й сестрички Галюсі, цією дорогою хочемо зложити сердечну подяку Всеч. о. Юрію Туржанському за відправлення Панахиди, Служби Божої та Похорону. Пану Василеві Магусу за дяківство та провід співу під час Служби Божої і Похорону. Родині, сусідам та приятелям за вінки, а жінкам за тяжку працю при прилагоджуванні поминального обіду. Тим, що працювали біля копання гробу, та тяжко напрацювались, бо земля була дуже замерзла. Усім тим, що після Похорону взяли участь в поминальному обіді та склали нам свої щирі співчуття. Всемилостивому Богові дякуємо за таку гарну погоду, яку дав нам того тяжкого дня і уможливив людям так численно прибути на Похорон.

Усім Вам, Дорога Родино та Приятелі, сердечно дякуємо за ту підтримку, яку Ви виявили нам в так тяжку хвилину!

Горем прибиті родичі Георгій і Магдалина, брат Дем'ян і сестри: Маруся, Ангеля і Харитина Луцюки..

БЛ. П. ДОРА ВАСИЛІВ
Ошава, Онтаріо.

По довгій недузі упокоїлася у Бозі 22-го січня ц. р. бл. п. Дора Василів.

Покійна народилася 14-го жовтня 1885 року в селі Усте Епископське, повіт Борівці. Приїхала в Канаду 1899 р. й одружилася з Григорієм Василевим року 1904. Бл п. Дора з своїм мужем Григорієм 42 роки фармерували в околиці Буржес, Саск. До Ню-Торонто перебралися в 1945 році, а до Ошави прибули року 1950-го. Усе своє життя бл. п. Дора посвятила для належного виховання своєї родини і в служінні Церкві та ближньому. Свого часу належала до Української Греко-Православної Церкви і виконувала свої обовязки в Управі С.У.К., а в останніх роках як секретарка при парафії Св. Івана в Ошаві. До живого цікавилася доброю книжкою і постійно щиро вітала в своїм домі "Вістника" і "Український Голос".

Залишає по собі 5 дочок, 4 сини, 25 внуків і 15 правнуків (Муж Григорій упокоївся 1-го травня 1959 р.). Діти Покійної живуть у таких місцевостях: Оля Марчук — Ошава, Анна Елекзендер Содбурі, Марія Вакалюк — Ванкувер, Павліна Тейлор — Венкувер, Вирония Тромп — Монтреал, Михайло Василів — Едмонтон, Іван Василів — Квінел, Б. К.; Петро Василів — Буржес, Саск. і Павло Василів — Шікаго. На Похороні були майже всі дочки, та сини Михайло і Павло.

Панахиду за спокій душі Покійної відправлено в неділю ввечері у похоронному заведенні "Армстронг", що відслужив о. Д. Лучак з співучастю церковного хору. Похоронні Відправи почалися в понеділок рано 25-го січня з церкви Святого Івана. Тіло похоронили на цвинтарі "Мавтлан".

Під час перекуски у залі в останнє прощали Покійну о. Парох і дочка Покійної пані Марія Вакалюк з Ванкуверу. Зроблено збірку на Невянучий Вінок Покійній, з чого призначено на "Вістник $ 5.00.

Вічна Їй Память!

о. Д. Л.

БЛ. П. МАКСИМ МАХНІЙ
Візел Крік, Алта

Дня 29-го січня ц. р. помер у лікарні в Едмонтоні Максим Махній.

Ще на початку листопада 1959 р. наїхало на його вантажну автомашину легкове авто, розбився збірник з бензиною, і вона запалилася, — Максим сильно попікся, і це було причиною його смерті.

Бл. п. Максим народився в Радвей, як син Василя і Павлини Хабунів. Перед пятьма роками він одружився з Лідією Барчай з Сіба Біч, і з подружжя є синочок Браен Тарас.

Крім своїх родичів, дружини і синочка Покійний оставив ще брата Андрія і сестру Ярину Ремінник, і всі вони тепер оплакують трагічну смерть сина, брата і шваґра. Передусім це страшний і сильний удар для батька, матері і брата Андрія, бо перед чотирма роками в подібній автомобільній катастрофі погиб Йосиф — їхній син і брат.

Похорон пок. Максима відбувся в середу, 3-го лютого.

Увечері перед Похороном була відслужена Велика Панахида над тілом Покійного в домі його батьків у Візел Крік, а в середу вранці, по відслуженні Панахиди, тіло перевезено до української православної церкви в Радвей, де було відслужено Св. Літургію і Чин Похорону. Покійний Максим спочив на цвинтарі Візел Крік біля свого, також трагічно погибшого, брата Йосифа.

На Похорон прибуло багато людей, прибула численна родина і знайомі дружини Покійного, Лідії, і члени Української Православної Громади в Сіба Біч.

Із збірки при Останньому Цілуванні призначено і $5.00 на "Вістника".

Родині покійного Максима, дружині Лідії і їх синочкові Тарасові висловлюю найсердечніші співчуття в їх важкому горі, а Добрий Господь нехай милосердним буде до душі Максима. — Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя 1-ша Посту, — Поплар Парк, Бозежур, Кенора.
13. Неділя 2-га Посту, — Сулукавт, Брендон, Транскона, Сендгія.
20. Неділя 3-тя Посту — Христопоклінна, — Портедж Ля Прері, Кенора, Тиндал, Ледвин.
27. Неділя 4-та Посту, — Гонор, Поплардфілд, Брендон, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
[illegible]
6. Неділя — Реджайна
13. Неділя — Мус Джо
20. Неділя — Реджайна
27. Неділя — Реджайна
30. Середа, Поклони — Реджайна
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Норт Бетлфорд. Сповідь год. 8.30 рано
12. Субота Задушна — Витків. Сповідь сумківців і учнів Недільної Школи год. 9-та рано
13. Неділя — Гетерлей. Сповідь год. 9-та рано
19. Субота Задушна — Н. Бетлфорд. Сповідь сумківців і учнів Недільної Школи
20. Неділя — Глезлин. Сповідь год. 8.30 рано
26. Субота Задушна — Кендо. Сповідь год. 9-та рано
27. Неділя — Медов Лейк. Сповідь.
30. Середа. Поклони — Н. Бетлфорд год. 7-ма вечером

УВАГА! Кожної пятниці відправлятимуться Богослуження Раніш Освячених Дарів, у Норт Бетлфорд.

У неділю дня 13-го березня о год. 8-ій вечером, відбудеться в С. У. Н. Домі Шевченківське Свято яке влаштовується стараннім Української Греко-Православної Громади. Проситься все українське громадянство взяти численну участь, в цім Святі.

972 James Str. Ph. 3290
North Battleford, Sask.

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Кемсек
13. Неділя — Калдер
13. Неділя год. 6 вечірня. — Сторновей
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
13. Неділя — Райн. Великодня Сповідь.
20. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
27. Неділя — Врокстон. Великодня Сповідь.
30. Середа. Поклони — Йорктон, год. 7. вечером.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 2[illegible]

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Келовна
30. Алексія і Поклони — Вернон
Address:
2802—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Вайта (Сповідь)
13. Неділя — Арбакл св. П. і П. (Сповідь)
20. Неділя — Вайта (Сповідь)
27. Неділя — Сірко (Сповідь)
30. Середа Поклони — Вайта
Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕВРИНА
Підванкуверська Округа.
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Ню Вестмінстер
13. Неділя — Вікторія, Б. К.
20. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
27. Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА! Вечірні на передодні Відправи у Ню Вестмінстер. У піст Пасії по Богослужбах.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. Л. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Арран
6. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Норквей
12. Субота Задушна — Гаес
13. Неділя — Гаес
13. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Стінен
19. Субота Задушна — Сван Плейн
20. Неділя — Сван Плейн
20. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Гаес.
[illegible]. Субота Задушна — Вайтбіч
27. Неділя — Вайтбіч
27. Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Арран
30. Середа Поклони, о 7-ій вечора — Сван Плейн.

УВАГА: Вчасі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослужінням о 8.30 рано, по всіх парафіях.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Кадет
13. Неділя — Нипавин
20. Неділя — Вірдейл
27. Неділя — Сембург
30. Середа, Поклони о год. 7.30 веч. — Вірдейл
Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Інсінгер (м.) (Сповідь)
13. Неділя — Тодор (м.) (Сповідь)
19. Субота — Дробот (Сповідь)
20. Неділя — Інсінгер гайвей (Сповідь)
26. Субота — Половики (Сповідь)
27. Неділя — Вестбрук (Сповідь)
Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 80/

о. М. КРИЩУКА
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Сенди Лейк, Сповідь
13. Неділя — Мензі, Сповідь
20. Неділя — Енгусвил. Сповідь
27. Неділя — Овкбирн. Сповідь
30. Середа — Овкбирн. Поклони
Address: Oakburn, Man. Tel. 2[illegible]
Box 12

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Айтуна
13. Неділя — Мелвіл
20. Неділя — Гудів
27. Неділя — Понечай
Box 148 Ituna, Sask. Tel. 67.

о. Е. Т. ПРИСТУПА
Address: 824 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4085

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Гефорд
19. Субота — Кридор
20. Неділя — Редфілд
26. Субота — Гефорд
27. Неділя — Гефорд
30. Середа. Поклони — Гефорд
Box 168, Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Смокі Лейк
6. Неділя — Вільна, о. Криштанович.
13. Неділя — Ворспайт
13. Неділя — Стрий, о. Криштанович.
19. Субота, Св. Сповідь і Причастя для дітей — Давнінг, 9-та год. рано.
20. Неділя — Смокі Лейк
20. Неділя — Давнінг, о. Криштанович.
26. Субота, Св. Сповідь і Причастя для дітей — Спеден, 9-та год. рано.
27. Неділя — Спедден
27. Неділя — Белліс, о. Криштанович.

УВАГА: Вищеназваних всіх громадах о 9-тій годині рано Св. Сповідь.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 22

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Роркток (Сповідь)
12. Субота о год. 7 вечора — Сповідь в Давфині
13. Неділя — Давфин (Сповідь)
20. Неділя — Гиаберт Плейнс (Сповідь)
26. Субота — Сповідь в Дрифтінг Ривер
27. Неділя — Ешвіл (Сповідь)
30. Середа. Поклони, год. 7 вечора — Давфин

ПРИМІТКА: Сповідь в усіх громадах починається о 9 год. ранку. В Давфині служиться щонеділі о 7 год. вечора Вечірня, а в час Великого Посту також Пасії, Сорокаусти.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Рама
20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенан
Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна. Сповідь.
20. Неділя — Роза. Сповідь.
27. Неділя — Гардентон. Сповідь.
30. Середа, Поклони год. 8 веч. — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Лак Ла Біш
13. Неділя — Кригенд
20. Неділя — Сирейл
27. Неділя — Ґресленд
Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота — Вилингдон, Зауп. Сл. за бл. п. В. Чолака
6. Неділя 1 Посту — Вилингдон. Сповідь
12. Задушна Субота — Прут. Сповідь.
13. Неділя — Андрю. Сповідь.
19. Субота — Боровці. Сповідь.
20. Неділя — Гемлин. Сповідь.
26. Субота — Завале. Сповідь.
27. Неділя — Лужаня. Сповідь.
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота — Етелберт (Сповідь і Пом. Сорокопусти).
6. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
12. Субота Задушна — Етелберт) Сповідь і Пом. Сорокопусти).
13. Неділя — Етелберт (Сповідь).
19. Субота — Етелберт (Сповідь і Пом. Сорокопусти).
20. Неділя — Хрестопоклінна — Гарленд (Сповідь).
26. Субота — Пайн Ривер (Сповідь)
27. Неділя — Дорбен (Сповідь).
30. Середа — Поклони — Пайн Ривер, 8-ма гдо. вечером.
Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя. Сповідь — Ст. Джуліен
13. Неділя. Сповідь — Єллов Крік
19. Субота. Сповідь — Смите
20. Неділя. Сповідь — Кадворт
27. Неділя. Сповідь — Вакав

Початок великодної Сповіді у кожній Громаді о 8 год. ранку. На протязі Посту, що середи о 10 год. ранку в Вакав будуть відправлятись Сорокоусти.

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Атабаска
12. Субота, Заупокійна Служба Божа — Вестлок
13. Неділя — Сангудо (Сповідь)
19. Субота, Заупокійна Служба Божа — Сіба Біч.
20. Неділя — Вайлдвуд
26. Субота, Заупокійна Служба Божа — Атабаска
27. Неділя — Річмонд Парк
30. Середа. Поклони — Вестлок
Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей
6. Неділя — Восетна, Сповідь і Служба Божа для старших Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
12. Субота — Торгилд, Служба Божа за померших
13. Неділя — Егремонт, Сповідь і Служба Божа Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
19. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей
20. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших Радвей. Вечірня в год. 7-ій веч.
26. Субота — Редватер, Сповідь і Служба Божа для дітей
27. Неділя — Редватер, Сповідь і Служба Божа для старших Восетна, Вечірня в год. 7-ій веч.
Box 128, Redway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Роблин
13. Неділя — Ленард
19. Субота, зранку Великопісна Сповідь — „Топорівці", почта Врокстон, Саск.
20. Неділя — Хрестопоклінна, зранку Великопісна Сповідь, — Шортдейл
27. Неділя, зранку Великопісна Сповідь — „Петлюра"
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота, 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Торсбі
6. Неділя — Торсбі
12. Субота, 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Брудергайм
13. Неділя — Брудергайм
14. Понеділок, Муч. Євдокії — Едмонтон
19. Субота, 7-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Калмар
20. Неділя — Калмар
26. Субота, 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Пено.
27. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-28012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Шіго-місто.
13. Неділя — Шіго-Полудн. Сповідь
20. Неділя — Винніярд. Сповідь
26. Субота — „Коло Купровських". Сповідь
27. Неділя — Вишарт. Сповідь
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1960. ЧИСЛО (1106) 6

МЕТА ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Спочатку була мова про з'єднання Церков

Минулорічні дискусії над справою "з'єдинення" Церков цього року навіть у пресі відходять у минуле. Як їхній відгомін, "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" відкриває свою першу новорічну сторінку 1960 року такою згадкою: "Світового масштабу дискусії над з'єдиненням між трьома найбільшими християнськими спільнотами: протестантами, православними й католиками зробили 1959 рік памятним у сфері релігії. Проголошене папою Іваном 23-ім у січні (1959) історичне рішення скликати Римо-Католицький "вселенський собор", на якому єдність Християнства була б найголовнішою темою, до найбільших дебат призвела в ЗДА, де дискусії між протестантами, католиками і православними набули поважного значення".

А тепер мова про своє власне з'єдинення

Приблизно від половини 1959 р. папа Іван 23-ій і інші речники Ватикану почали заявляти, що метою Собору, задля якої папа його заповів, є властиво не справа з'єдинення всіх Церков, а справа об'єднання чи дисципліни самої Католицької Церкви. І буде це Собор Католицький, отже тільки католицькі делеґати матимуть право голосу, а некатолики можуть бути присутні як спостерігачі.

З роком 1960-им ці заяви продовжуються. "Бизентайн Кетолик Ворлд" (7.-2. 1960) інформує: " . . . Кардинал Тардіні подав цілі майбутнього вселенського собору у своєму першому телевізійному інтерв'ю, якого досі ще не давав ні один міністр Закордонних Справ Ватиканської Держави. Кардинал відбув інтерв'ю французькою мовою, у своїй канцелярії у Ватикані, з Антуаном Венґером — головним редактором паризького щоденника "Ля Круа". Кардинал Тардіні сказав в інтерв'ю, що цілі собору відносяться до дисципліни Церкви, до заспокоєння потреби в модифікації канонічного права і до цілої справи моральности католицького життя. Собор головно буде займатися скоріш практичними справами, ніж предметами науки (доктрини) віри. Однак і ці останні справи не будуть виключені, сказав він, поскільки на соборі будуть предмети дискусії залежати від цього, які думки висловлять єпископи з усього світу, та від вирішень Його Святости Папи Івана XXIII.

"Коли його запитали, чи представники, або голови некатолицьких релігій зможуть бути на соборі, він відповів, що вони не можуть бути членами собору. Але, сказав він, що вони можуть бути спостерігачами". Він сказав: "Собор буде великою маніфестацією правди, єдности і милосердя". Це, сказав він, улегчить "те з'єдинення, якого бажають так багато душ — те з'єдинення, про яке просив наш Господь Свого Отця".

Чи почнуть чесноти з власного дому?

Традиційний висказ говорить: "Починаймо чесноти із свого власного дому". Заява кардинала Тардіні свідчить, що у Ватикані мають цей висказ на увазі, і обіцяють, що ніби будуть починати чесноти із свого власного дому. займуться "дисципліною, потрібним переіначенням канонічного права і всієї моральности католицького життя". А коли Собор у Ватикані покаже — зробить "маніфестацію", що вже всі ці "практичні" справи в католицькій Церкві направлені, і інші Християнські Церкви цю поправу побачать, тоді в них буде бажання з'єднатися з Римом — це "улегчить унію". Бо як же, мовляв, інші Церкви з Римом можуть з'єднатися, коли в них не все в порядку з "моральністю цілого католицького життя, з дисципліною і канонічним правом?"

Дійсно, всі ці справи, а вже головно справа "моральности всього католицького життя", про яку кард. Тардіні згадує, — дуже важливі. Але коли Собор у Ватикані не буде займатися "справами доктрини"—справами самої церковно-релігійної науки Католицької Церкви, на основі якої Церква вважає папу "намісником Христа", "непомильним" і т. д., то в цій "маніфестації" обіцяної поправи Риму буде великий брак істотного характеру.

ПРОТЕСТ ЄПИСКОПА В ЄРУСАЛИМІ ПРОТИ АНТИСЕМІТИЗМУ

З приводу антисемітських виступів у січні 1960 р. у різних країнах Европи й американського континенту голова католиків мельхітського обряду в Ізраїлі -- єпископ Георгій Гакім з Акки вислав на руки прем'єра Ізраїля, Бен-Ґуріона, такий протест, що тут подається за часописом "Бизентайн Кетолик Ворлд" з (7. 2. 1960).

"Нехай мені буде вільно покористуватися тією нагодою, щоб сказати Вашій Ексцеленції, які ми нещасливі з приводу тих напастей на юдаїзм, що недавно появилися в різних країнах. Ми сильно протестуємо проти таких актів расізму, і прохаємо Вашу Ексцеленцію подати до відома наш протест і несмак урядові і народові Ізраїля".

"Жид" — поняття етнічне й національно-політичне, а "юдаїст" — це поняття релігійне. Але як евреї споконвіку не розділяли цих обох понять, так не розділяють їх і досі, коли той мельхітський єпископ замість слова "жидівство" вживає слово "юдаїзм", і уряд Ізраїля приймає це як самозрозумілу справу. Мельхітський єпископ живе й діє в Ізраїлі, отже добре знає, як ця справа стоїть серед евреїв. А з того виходить, що й кожен жид у Советському Союзі є юдаїстом, отже належить до своєї релігії, і що взагалі не існують жиди атеїсти. Бо якщо б жид перестав бути юдаїстом, то тим самим він перестав би бути жидом.

Такі висновки виникають також і з вищезгаданого листа мельхітського єпископа в Ізраїлі.

ІНФОРМАЦІЯ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ПРО СТАН РЕЛІГІЇ В СССР

Під кінець 1959 р. з подорожі по Советському Союзі повернулася делегація Світової Ради Церков, під проводом генерального секретаря СРЦ д-ра Гіссера Гуфта.

Згадана делегація подала такі інформації: в Советському Союзі на 208, 836,-000 населення до комуністичної партії належать 4 відсотки людей, щодо решти населення, то 100,000,000 в якихсь формах тримаються релігії: християнської, мусулманської, жидівської. 25,000,000 населення — мусулмани, 3,000,000 — жиди, а 70,000 признаються до християнства. Християни: православних 65,000,-000, баптистів 5,000,000, і різні невеликі групи інших віровизнань.

Залишається ще понад 100,000,000, які не належать до комуністичної партії, але й не признаються до ніякої релігії. У тому може бути якесь число атеїстів, а решта просто боїться влади, і тому не виявляє свого дійсного відношення до релігії й Церкви.

Тільки питання, чи ці інформації точні, — бо ж в СССР не робиться релігійної статистики.

РЕЛІГІЙНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В ІТАЛІЇ

Державні закони Італії забороняють будь-яку критику католицької релігії й Церкви, тому що католицизм є державною релігією Італії. Натомість ці ж державні закони не забороняють насміхатися, осуджувати, критикувати й понижувати інші релігії та Церкви.

З початком січня ц. р. преса принесла вістку, що італійська поліція арештувала в Італії 33-літнього протестантського священика Говарда Бибі, який у своїй проповіді остерігав, щоб шанування священних реліквій не набрало форм поганства. На цій підставі комісар поліції Альдо Віолянте арештував цього пастора, кажучи, що своєю критикою католицизму він порушує італійські державні закони.

Італійський прокуратор на суді у м. Вісенца одначе заявив, що о. Г. Бибі у своїй проповіді "не переступив властивих границь", — отже пастора звільнено з арешту.

ЛЮТЕРАНСЬКЕ ДУХОВЕНСТВО ЗАТРИВОЖЕНЕ ШВЕЦІЄЮ

95 відсотків усього населення Швеції належить до Лютеранської Церкви. Але тільки 3.3 відсотка членів Церкви бувають на недільних Богослуженнях. І власне це затривожило лютеранських священиків. Розуміється, їх не може потішити це, що 50-60 відсотків членів Церкви хоч і слухають Богослуження, але слухають його вдома по радіо.

При тому одначе 86 відсотків усіх новонароджених дітей отримують Хрещення, 91.4 відсотків усіх подруж та 96 відсотків похоронів звершуються в лютеранських церквах.

„ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА" І РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА РИМУ

(Продовження)

III

На міжнародній арені Рим сильно загрожує українській справі своїми спробами навернути Росію на католицтво. Щоб догодити москалям, Рим і українців зачислив до росіян, і увесь світ почув, як Пій XII проголосив 24. 7. 1952 р. по радіо Енцикліку, датовану 7. 7. 1952 р., що всі народи в межах СССР — це один "російський народ". А чи ж Рим коли відкликав це перед усім світом? Ніколи! Якби мав відкликати, то взагалі був би того не проголошував.

І для внутрішньої української справи дуже загрозливе оте навертання Росії на католицтво, — тому, що Послання (енцикліки) папи, як було Послання папи Пія XII "до народів Росії" (1952 року) де він зарахував українців до "росіян", є видані "екс катедра" (офіційно), і для Католицької Церкви вони є **непомильні**, отже й українці-католики мають вірити, що українці — то "росіяни", бо так "непомильно" навчає Рим, а не повірять у це українці-католики, то вони в Римі будуть уважатися "проклятими". Значить, станете в обороні українського народу, то будете **прокляті!** Українців-католиків, розуміється, зобовязує всі свої сили ...дати на те, щоб помагати Римові навернути Росію на католицтво, — хоч би навіть спосіб того навертання мав заперечувати існування **українського народу,** коли Римові треба українців зарахувати до "росіян", щоб догодити Москві, і так здобути її симпатії для унії з Римом. Значить, треба навернути Росію на католицтво, отже, ви, "рутені уніті", Україну пожертвуйте на це діло!

І "теологічно" це виправдають: поможете навернути Росію на католицтво коштом України, то будете мати спасіння душі, а воно ж важніше за українську справу! — Але тут питання: чи справді спасіння душі вимагає того, щоб залишити український народ у неволі Москви, і зачисляти їх до "росіян"? А чи не мав би спасіння душі той "побожний російський народ", якби він звільнив з неволі український народ? Чи не мав би спасіння душі папа, як би закликав росіян до звільнення України з неволі, — замість називати українців "росіянами", як це зробив папа Пій XII? Папі треба б про своє власне спасіння душі подбати!

***

Своєю акцією навертання Росії на католицтво Рим витворює у світі русофільську атвосферу. І це є нерозривно повязане з культом Фатімської Діви Марії, яку Рим узяв собі за опікунку своїх плянів щодо Росії. А чи ж витворювання русофільського настрою у світі є на користь визвольницькій справі України? Католицька Церква голосить що Діва Марія Фатімська обявила 11-літній пастушці Лукії (Марії Дольоресі біля Фатіми в Португалії 1917 р.), що **"є можливим навернення Росії на римо-католицьку віру. Одначе це навернення станеться під умовою, що людство щиро навернеться до Християнства"** ("Вінніпеґ Фрі Прес", 2. 1. 1960). Це значить: **нехай раніше щиро навернеться до Християнства вся решта людства поза Росією, а в тому нехай найперше щиро навернуться самі католики з Римом, а тоді вже нехай беруться навертати Росію"** — це мало б виходити з пророцтва Лукії. І треба признати, що сказано зовсім до речі! Бо ж, мовляв, як може Католицька Церква навертати "побожний російський народ, що має правдиве Християнство" (слова еп. Шіна!), коли самі католики і досі щиро не навернулися на Християнство! Та чи ж тільки біда з католицькими масами й світськими провідниками? Не тільки, — тут і в Церковному проводі щось, як видно, дуже негаразд . . . Ну, але нехай про це вже говорить теперішний папа Іван 23-ий. І так, папський ватиканський орган "Ль'Оссерваторе Романо" 1959 р. писав про майбутній Світовий Католицький Собор, що має відбутися 1961 року, і при тому навів такі слова папи Івана 23-го з приводу того Собору: **"З Божою поміччю ми відбудемо цей Собор. Вже при приготуванні маємо на оці все те, що потрібне для оживлення організації Католицької Церкви. Мають бути усунені ті перешкоди, що існують спричиною людей, і тоді Католицька Церква зможе показатися в цілій своїй величі, та сказати православним, протестантам і всім іншим: Дивіться, браття, це є Церква Христа. Приходьте, це шлях зустрічі й повороту!"** (Католицький журнал "Світло" (Торонто, Канада), листопад 1959 рік).

Що ж, тут розумно й правильно сказав папа Іван 23-ий. З його слів виходить, що в Католицькій Церкві (а значить, перш за все серед правлячих церковних людей) далеко не все гаразд, отже Католицька Церква ще не може сказати православним, протестантам і всім іншим, що вона є дійсно **Церква Христа,** тому вона ще не може закликати до себе інші, некатолицькі Церкви: Православні, Протестантські і інші. Бо на якій підставі, на що, до чого Католицька Церква буде їх до себе в унію закликати, коли Католицька Церква сама про себе не може сказати: "Дивіться, браття, це є Церква Христа"! А чому ж вона ще не є дійсною Церквою Христа? Бо в ній є щось негаразд **"з приводу людей",** — а певно, що ті **люди** — то якісь провідні одиниці, коли Собор має це зло направляти, — а на Соборі будуть же лише **духовні провідники Католицької Церкви.** Якщо б ішлося про світських людей, то й без Собору їх можуть виховувати, — мають же католики багато духовенства — "вихованників".

Як бачимо, папа Іван 23-ій доказав, що в тому випадку він думає тверезо і дивитися на світ відкритими очима. І в нього вийшло те саме, що і в пророцтві Фатімської Лукії (Марії Дольрес), яка сказала своїм одновірцям-католикам: нехай раніше вони щиро навернуться до Християнства, а тоді вже зможуть навертати Росію на католицтво. Правда, Лукія вірить, що тоді вже Католицька Церква Росію наверне до себе, — це Лукії мала обявити Діва Марія. Але чи навернуть? Час покаже . . . А коли не навернуть, то це означало б, що пророцтво Лукії не здійснилося б. Але чи є така можливість? Трудно сказати! Адже раніш усі католики мають стати "щирими (правдивими) християнами"! А чи стануть, і коли? Якщо не стали б, тоді пророцтво Лукії напевно справдиться, — бо "нещирі католики" не навернуть Росії на католицтво.

***

Тут видно спроби "вбити два зайці одним вистрілом". Ідуть на Росію з католицькою місією, а по дорозі хочуть навертати на католицтво й інших — православних і протестантів.

Для цієї політики мають і політичний спосіб. Обставини цьому сприяють, — світ загально говорить про комуністичну загрозу, про советську агітацію, про підготову Советського Союзу до війни. Знає це не лише Рим, але й знають усі "прокляті" іншовірці. Згідно з католицькою наукою, хто не признає папу за "Намісника Христа", той **проклятий.** Усі хотіли б якось запобігти війні. Але як? І тут Фатімська Лукія (вона тоді мала лише 11 років і була пастушкою) у своєму пророцтві сказала, що коли Росія буде навернена на католицтво, то тоді вона не буде загрожувати світові, отже не буде війни.

Значить, вихід простий: з а м і с т ь збоїтися для оборони перед Росією, краще зайнятися навертанням її на католицтво. Зайві тут армії, летунство, фльота, атомові бомби і т .д., — буде ліпше, коли всі сили обернемо для навернення Росії на католицтво.

Але Лукія заявила, що Діва Марія виявила, що Росія лише тоді стане католицькою, коли всі інші народи поза Росією стануть щирими християнами,— значить, добрими католиками. Отже, нехай перше і всі протестанти Англії, Америки, Канади, Німеччини і т. д., також стануть католиками, а тоді й Росія на католицтво навернеться. Значить, чи не ліпше, чи не легче, чи не вигідніше всім некатолицьким народам поставати католиками, і так уникнути страшної війни і загрози з боку Росії, ніж не бути католиками? Це ж навіть дешевше обійдеться!

І вже роблять в Італії статую Діви Марії Фатімської. Різьбив її (за суму 100 тисяч долярів, зібраних в Америці), італійський різьбар Вінтер) і ставлять її у Вайт Плейн, Н. Й., в Злучених Державах Америки, — найбільшу у світі статую Богородиці: сама фігура Матері Божої на 30 стіп висоти, а її підстава формою скелі 150 стіп висоти, цілість 180 стіп. Поставили в Америці цю статую Фатімської Діви Марії, так би мовити, на шляху католицької місії в Росію.

Т. Єагай.

ПРЕДСТАВНИКИ ЦЕРКОВ ПОЗДОРОВИЛИ ПРЕЗИДЕНТА ІЗРАЇЛЯ

16 католицьких церковних достойників, а також протестантські і православні склали формальну візиту президентові Ізраїля, Ісаакові Бен-Цві, в його президентській резиденції в Єрусалимі, щоб поздоровити його з Новим Р о к о м (1960). З православних був Митрополит Ізидорос Назаретський та архимандрит Августин — голова Російської Православної Місії в Ізраїлі.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються **по 15 центів одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

9

Важка подія 1928 року

До важких подій в історії Української Церкви належить "сповідь" "Канадійського Українця" з гріхів, які були з ним в його відношенні до Української Православної Церкви.

Він не перебирав в способах і вже 1925 р. так перебрав мірку, що православні передали справу державному судові і той вирішив, що видавництво "Кан. Українця" має заплатити православним 7,000 долярів. Первісна постанова суду була 10,000, але вже самі православні згодилися на 7,000.

Розуміється, що тих 7,000 православні не дістали, бо справа видавництва була так замотана, що воно ніби не має чим заплатити, отже православні дістали лише частинку присудженого.

Але важним здобутком для православних був той факт, що за брехні і напасти на Українську Православну Церкву суд покарав "Канад. Українця". Значить — його робота заслугувала на кару.

***

Але "Канад. Українець не каявся. Якийсь час був обережнішим, але дальше почав знов розперізуватися і довів до того, що в 1928 р. православні знов хотіли потягнути його до суду.

Тут вже була друга скарга на нього, тому і кара могла б бути багато більша, отже щоби її обминути, "Канад. Українець" сам залагодив справу поміщуючи **"Спростовання",** в якім признається, що його писання про Українську Православну Церкву та видніші особи в тій Церкві — були брехливі.

Таке "Спростовання" появилося в 22-ім числі "Канад. Українця" 1928 року. Воно починаєсь так:

"В 19 числі "Канадійського Українця" із 9 мая, на четвертій стороні ми помістили статтю під заголовком "На службі у чужих".

"Високопреосвященний Іван Теодорович, о. С. В. Савчук і п. В. Свистун в імені своїм власнім і в імені Української Православної Церкви в Канаді та людей сполучених з ними, як провідників сеї Церкви, внесли через своїх адвокатів — Гін., Арсенича і Морчісона заждення і протест проти змісту і тверджень у згаданій статті.

"Ми уважно перейшли всі закиди, що містяться в згаданій статті і без найменшого вагання заявляємо, що всі ті твердження і замітки, які там містяться, є неправдиві".

За тим вступом йдуть подрібні заяви, де згадуються подані в статті закиди, і дальші, заяви, що вони неправдиві. Тут подано їх з маленькими скороченнями.

***

"Неправда є, що протестанти піддержують Українську Автокефальну Церкву в Канаді. **Те, що ми писали кілька літ тому, і що ми писали в сій статті, є неправдиве.**

"Ми писали, що Українська Автокефальна Церква в Канаді котиться по протестантській лінії. . . Що ми писали, **була неправда і причини не були правдиві.**

"Не є се правда, що провідники Української Автокефальної Церкви враз зі своїм епископом Теодоровичем запродалися протестантам. . . **Наші твердження були ложні і не сталося так, як ми предсказували.**

"Історія Української Автокефальної Церкви в Канаді є чесна і чиста. Її засновано на спонтанічне (загальне) бажання українських народних мас в Канаді. Наше порівнання сеї Церкви з серафимщиною, бодруківщиною і макарівщиною, і твердження що її засновано аби "підтинати крила" еп. Будці, **є неправдиві.**

"Звязь в Греко-Православною Церквою в Канаді Високопреосвященного Германоса, сирійського митрополита і теперішна звязь Високопреосвященного Івана Теодоровича були чесні і пошани гідні та були понад всяке підозріння.

. . .**"Не є се правда,** що товариства, які зпочатку трималися тої Церкви, публично відпекуються її; або що поважні люди в пресі пятнують сю Церкву як шкідливу для Українців в Канаді; або що парохії вертаються до Церкви своїх батьків; або що автокефальні священики переходять до інших Церков.

"Епископ, священство і провідники Української Автокефальної Церкви в Канаді є поваги гідні, вповні віддані своїй Церкві і віддають свою силу для поширення Української Греко-Православної Церкви в Канаді і в користь тих що до неї привязані, і як кожна релігійна група, служать цілям пожаданим серед українських поселенців в Канаді, бо стараються піднести їх на висший рівень до взнеслих ідеалів.

"Наші твердження, що протестантські Церкви фінансово піддержують Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, **є ложні і безпідставні.**

"Українська Греко-Православна Церква в Канаді не працює на шкоду української імігрaції в Канаді, але противно, служить добрим і благородним цілям, і наші твердження в згаданій статті, приписуючі брак доброї волі і скриті цілі людям звязаним з сею Церквою, **були і є неправдиві,** і ми отсим щиро перепрошуємо. . ."

Тут йдуть дальше перепрошення і заява, що: — "На будуче будемо докладати всіх старань щоб не допустити невідповідальних людей, аби не уживали колюмни нашого часопису на роблення очернюючих нападів. . ."

Таку заяву підписало: Видавництво Канадійського Українця і Канадійського Фармера.

Підчеркнення в наведенім "Спростовані" тут додано окремо, щоби читач відразу бачив кілько було неправди в "Канад. Українцеві" "давно і тепер", як він те зазначує.

Треба мати на увазі, що те "Спростовання" не обмежуєсь до одної статті, але називає неправдою і те, що "Канад. Українець і давно писав про Українську Православну Церкву, отже те "Спростовання" покриває довголітню роботу "Канад. Українця". А яка була та його робота, які були його видумки і закиди, показують справи на яких він в своїх заперечення зупиняєтья.

Так самі греко-католики побачили, що "Канад. Українцеві" не можна вірити, переставали його читати, отже він почав занепадати. Тоді його видання перебрав на себе "Канад. Фармер", але його не вратував. В 1931 році "Канад. Українця" не стало.

Що ж до підпису "Канад. Фармера" під "Спростованням", то треба згадати, що і він статтю з "Кан. Українця", про яку ходило, був в себе передрукував. Він також чуєся вінним.

Отже ціла та подія була важною додатньою справою для православних, а болючим ударом для провідників гр. кат. Церкви.

(Далі буде)

ПАПСЬКИЙ СИНОД ОБМЕЖУЄ ПОВЕДІНКУ ДУХОВЕНСТВА

Часопис "Ню Йорк Таймс" (27 січня 1960 року) приніс вістку про папський Синод (Малий Собор), що відбувся в січні 1960 р., і в ньому взяли участь 23 кардинали. Згаданий часопис поінформував, що на Синоді була порушена справа целібату, про який папа Іван 23-ий говорив

"Ми журимося, коли деякі люди забагато говорять, що можна, а то й що корисно було б, щоб Католицька Церква зреклася того, що сотнями літ було і тепер є найгіднішою і найчистішою славою її священства".

Так говорить папа про целібат (безженність священиків). Звичайно, папа вважав за потрібне заявити це кардиналам, чи принаймні частині з них. З того виходить, що серед духовенства та епископату є такі, що справою целібату журяться, а папа обороняє целібат. Які голоси з-поміж кардиналів відізвалися у відповідь на цю оборону целібату папою — згаданий часопис не сказав нічого. Однак з інших, недавніх інформацій з Ватикану було відомо, що серед провідних духовних людей в Католицькій Церкві є противники целібату. І це під їхнім натиском у Римі минулого року обговорювалася можливість установити принаймні жонатий діяконат. Було сказано, що ця справа може бути порушена на найближчому Соборі Католицької Церкви.

Інші обговорювані справи на згаданому Синоді, як подає "Ню Йорк Таймс", були такі:

— Монахині на вулицях мають ходити двійками.

- Жінки не повинні надто політикувати.

Священики не повинні позичати людям грошей на проценти, ані грати в гроші, вони також не повинні заходити до коршем, де є пиятика, ані на політичні збори, і не повинні належати до фінансових і артистичних організацій.

Чи виконають священики, до яких це специфічно відноситься, ці точки папської заборони — покаже майбутність. Але добре було б до тих заборон додати ще й таку: — Щоб ті священики, які пишуть у пресі, вистерігалися брудних слів, лайки, розсилання низького морального рівня провокативних памфлетів, очорнювання немилих їм осіб, здавання на пошту пересилок у конвертах, на яких разом з адресою виписують брудні слова і т. п., — на що існує багато доказів чорне на білому. Можливо, що тут целібат так руйнує моральність декого з тих авторів, коли вони молодші, а характер слабенький. Ця справа належить до лікарів-психіятрів.

Коротко кажучи, коли папа Григорій 7-ий (1073-1083) заводив целібат, то священикам був клопіт, а коли целібату хотять позбутися, то папі клопіт.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРОЕКТ СКАСУВАННЯ КАРИ СМЕРТІ

На трибуні парляменту й на трибуні життя

На сесії федерального парляменту в Оттаві в лютому ц. р. відбулася дискусія над проектом скасування кари смерті, і заміненя її карою досмертного увязнення.

Одночасно окремі особи й гуртки громадянства висилали до уряду Дж. Діфенбейкера листи — одні за скасуваням кари смерті, а інші проти. Були листи відкирті, були й анонімні (безіменні). На цю тему відбувалися дискусії по радіо й телевізії.

Однак це були тільки виступи індивідуальні чи гурткові. Щодо загалу громадянства Канади, то він у цій справі зайняв становище ще більш байдуже, ніж нерішуче. Це не значить, що кожен громадянин, якщо його запитають, не має своєї думки в цій справі, — майже кожен є або за, або проти скасування кари смерті. Але справа в тому, що серед громадянства це питання не поставлене настільки читко й гостро, як цього може вимагати ця справа. Відчувається таке враження немов би більшість громадян стали на такому становищі: сяк, чи так, — не ми ж тут вирішуємо, вирішує парлямент, ми вибрали послів, і нехай вони тим журяться.

Коротко кажучи, громадянство, здається, не готове до того, щоб брати на себе моральну відповідальність за таке чи інше вирішення цієї справи.

⁂

Прем'єр Дж. Діфенбейкер є прихильником скасування кари смерті. Однак уряд, що він його очолює, не вніс від себе проекту скасування кари смерті, цей проект вніс один з послів індивідуально.

Опозиція в парляменті так само не взяла цього питання за одну з точок своєї програмової. кампанії проти консервативного уряду. Отже думка в парляменті в цій справі серед партій розсипана, і суперечні погляди пішли "шахівницею" по всіх партіях. Є такі ліберали й консерватисти, що підтримують цей проект, а є в різних партіях такі, що стали проти нього.

Коли по телевізії Сі Бі Сі 25-го лютого парляментарний звітодавець інформував громадянство про стан дискусії в парляменті, то це вже був третій день дебат над згаданим проектом, — безвиглядних дебат.

⁂

Цей же пресовий інформатор 25 лютого сказав, що Управа Євангелізації Методистської Церкви та провідні чинники Юнайтед Чирч у Канаді стали за скасуванням кари смерті. Однак згадані церковні чинники все ж таки не є проводом згаданих Церков. Проводи згаданих Церков не поставили цього питання так, щоб їхню опінію можна було вважати за думку всіх чи більшости вірних цих Церков. Значить, точно кажучи, і згадані Церкви ставлять справу так, що не беруть на себе моральної відповідальности за цю справу. Щождо інших Церков у Канаді, то не тільки проводи, але навіть їхні окремі відповідальні діячі поки що офіційно й прилюдно не висловили в цій справі своєї думки — хоч би тільки індивідуальної. Журналістичні поголоски в лютому, що один з листів до Оттави, в якому остерігається перед скасуванням кари смерті, може походити з провідних середовищ Католицької Церкви в Канаді, — розуміється, не є і бути не може ніяким доказом для такого, чи іншого становища в цій справі з боку Католицької Церкви в Канаді. Чому б котранебудь Церква мала тільки поза плечима фактично противитися скасуванню кари смерті, а не в очі громадянства відкрито й офіційно висказати свою думку? Цього питання ніяк не можна вважати "випробуванням" по адресі Церков. Церкви — це спільнота вірних, ведених своїми проводами, і ніхто інший, а ці вірні вибирають уряд і членів парляменту, які порушену справу і вирішують.

І нарешті, залишається питання: чому організовані спільноти громадянства ухиляються від моральної відповідальности за вирішення цього питання — скасувати чи не скасувати кару смерті? Здається тому, що загал громадянства ще не підготовлений до вирішування цієї справи, а знову ж зміна його теоретичного погляду залежить від практики нашого життя, а не практика життя залежить від таких чи інших теорій у цій справи. У звязку з тим виринає питання: чи скасувати кару смерті навіть тоді, коли може бути певність, що це буде дедалі більше помножувати число злочинів, чи лише тоді, коли буде певність, що це не вплине ні на збільшення, ні на зменшення злочинів?

ПЕРЕДВИБОРЧА КАМПАНІЯ І ЇЇ ВІДГОМІН У СИНАГОЗІ

Дискусія навколо особи сенатора Кеннеді в ЗДА не припиняється. Що ближче президентських виборів, то вона все голоснішає. Сенатор К е н неді — католик. Як кажуть — "практикуючий католик". Чимало американських політиків протестантського віроісповідання остерігають, що Кеннеді, якщо б був вибраний президентом Злучених Держав Америки, буде урядувати згідно з інструкціями папи; тоді Вашингтон підлягатиме Римові, а уряд Америки фактично стратить свою незалежність, а з ним і ЗДА стануть неофіційним "сателітом" Риму. Справа в тому, що президент ЗДА має більше прав, ніж декотрі з сучасних монархів, і він не підлягає такій контролі народу, в такій мірі, як, скажемо, прем'єр у Канаді.

⁂

З католицького боку спочатку були голоси, повні надії; дехто навіть говорив, що теперішні протестанти в ЗДА вже не такі нетерпимі на релігійному ґрунті, як були їхні старі батьки; католиками були навіть наведені статистичні дані, що більшість протестантської молоді навіть не знає, до якої Церкви Кеннеді належить. Бо молодих протестантів цікавлять характер і здібності Кеннеді, а не його релігія. І це, мовляв, доказ зростання толеранції з боку протестантів. І дійсно молодь мало цікавиться релігією. Вона ніяк не може також підозрівати, що є якась т. зв. церковно-політична робота.

На такому ґрунті католики мають надію на успіх. Біда тільки, що дехто з політиків протестантського віровизнання підніс голос остереження — що Кеннеді буде політичним знаряддям у руках Риму. Католики кажуть, що це політичні противники використовують справу релігії, як зброю проти Кеннеді. А в дійсності вони, мовляв, нишком свідомі цього, що Америці ніяка залежність від Риму "не загрожує", коли Кеннеді стане президентом.

Справді можуть такі бути, що так думають. Але між ними є й такі, що таки передбачають можливість залежности політики ЗДА від Риму у випадку успіху Кеннеді. Як-не-як, а загал протестантів починає до тих голосів осторогі все більше прислухатися, будитися з обайдужіння. Чи для сенсації лише? Частково може й так, а частково таки з релігійно-політичних причин. Але для Кеннеді і його прихильників таки невигідно, що починають все більше цікавитися його релігією, і всім, що з того може вийти для Америки.

⁂

Католицька преса в ЗДА час до часу подає, що навіть декотрі рабіни підносять голос в обороні Кеннеді, — мовляв: не конче ж лише протестанти повинні мати монополь на президента ЗДА, нехай будуть президенти й інших релігій, - адже ж Церква в ЗДА відділена від держави!

У нас була нагода згадувати про декотрих з тих рабінів. Очевидно, в ЗДА є свобода особистої думки, отже ж, звичайно, можуть бути й такі рабіни, що є проти Кеннеді. Є такі і є інші. Це нічого не шкодить . . .

"Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 14 лютого 1960 р. подав чергову цього роду новинку. А саме: Голова Ради Рабінів у Ню Йорку остерігає перед використовуванням релігії для політичної справи. Рабін Давид І. Ґоловенський заявив, що "коли хтонебудь уважає, що така чи інша релігійна приналежність має вирішувати про вибір на урядове становище" то це є "поважна небезпека для єдности й співжиття американського народу".

Релігійний п і д х і д д о с п р а в и громадського уряду загрожує "традиційним засадам відділення Церкви від держави в Америці", заявив рабін Ґоловенський перед більше як 200 рабінами — учасниками рокових зборів Ради. Ця Рада репрезентує коло 700 духовних жидівських провідників у штаті Ню Йорк".

⁂

Є підстави думати, що ми неправильно передали б становище рабіна Ґоловенського, якщо б сказали, що він стоїть за католиками, з нагоди кандидування Кеннеді на президента. Він, розуміється, хотів підкреслити своє засадниче становище — що при виборах на державне становище не треба дивитися на те, якої релігії є кандидат, — йому вільно бути протестантом, чи католиком, чи Мойсеевого віровизнання (жидом, юдаїстом). Тут ідеться про практичне приміненя

закону — що Церква відділена від держави, отже й релігія відділена від політики.

Так воно в теорії. . . Але тут питання: як на практиці поділити одну й цю саму людину на "дві особи" — щоб вона з одного боку була "політиком без релігії", а з другого боку була "практикуючим членом своєї Церкви і лояльною своїм церковним зверхникам"? Бувають випадки, що зробити це ніяк не можливо. Кожен заподіяв би рабінові Ґловенському моральну кривду, якщо б сказав, що рабін Гловенський сам цього не знає.

З ДОКУМЕНТІВ СУЧАСНОСТИ

Часопис "Рада" ч. 10 (23), 1959 р., що виходить у Буенос Айрес, Аргентина, як орган Сприяння Українській Національній Раді (УНР), помістив документ такого змісту:

ВИМІНА ЛИСТАМИ МІЖ ЕКСЦ. АРХ. КИР ІВАНОМ БУЧКОМ ТА ГОЛОВОЮ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

"З огляду на те, що, як уже повідомлялося, голова ВО УНРади через недугу Ексцеленції Кир Івана Бучка не міг його відвідати в час його побуту в Римі, поміж ними відбулася виміна листами. В листі до Голови Виконавчого Органу Ексцеленція Архиепископ, між іншим, пише:

"Прикро мені, що не було мені можливо привітати Вас в часі Вашого побуту в Римі, в Центрі християнського світу. Радію дуже з Вашої такої гарної авдієнції у Христового Намісника Святого Отця Папи Івана XXIII та з Вашої довшої візити в Свящ. Конгр. Східньої Церкви, передусім в Й. Ем. Кардинала Е. Тіссерана. Бажаючи Вам найкращих успіхів у Вашій діяльності на користь нашої Батьківщини України, з цілого серця благословляю Вас усім добром".

"Голова ВО М. А. Лівицький сердечно подякував Ексцеленції Архиепископові за прихильність і доброзичливість та висловив побажання щирих взаємин з Католицькою Церквою і, зокрема, з Ексцеленцією Кир Іваном Бучком".

⁂

Оце і ввесь коротенький документ, опублікований у пресі. Якщо б не стався був той випадок, що коли Голова Виконного Органу Української Національної Ради, що діє як Український Уряд в екзилі, Микола Лівицький, прибув до Риму, та Архиеп. Іван Бучко не міг його прийняти, зо "захворів", і може й не було б цього ось документу. Розмова відбулася б усно, як з папою та кардиналом Тіссераном, і в пресі могло б не бути подробиць. А коли Архиеп. Бучко не міг прийняти в себе М. Лівицького, то тут силою факту треба було написати листа, а це дає можливість і в пресі того листа помістити. Така, значить, збіжність обставин . . .

І з першого погляду, здавалося б, — ніби все в порядку. Але . . . архиепископ Іван Бучко скористав з нагоди, і понаписував у своєму листі таких речей, що ніяк не відносяться до справи — спроби М. Лівицького скласти йому куртуазійну (чемностеву) візиту, як це водиться серед дипломатів. Архиеп. Бучко написав свого листа на зразок католицького "катехізму" (Катехизиса).

Він повчає М. Лівицького (православного), що **"Рим — то Центр християнськото світу"**, отже Столиця Християнства всього світу, — хоч у дійсності так воно не є. Він повчає М. Лівицького, що **"Папа — то Намісник Христа"**, — хоч так воно не є.

Хоч архиеп. Бучкові трапилося нещастя, що якраз під час приїзду М. Лівицького до Риму він був хворий, але, як кажуть, "нема такого злого, що на добре не вийшло б", — бо ж унаслідок цього М. Лівицького прийняв на авдієнції лише папа Іван 23-ій і кардинал Євген Тіссеран, а архиеп. Бучко мав нагоду лише збоку все те спостерігати, і не мусів говорити нічого, поки перші не вискажуть своєї думки папа й кардинал. А відношення папи й русофіла кард. Тіссерана до державницько-визвольної справи України — це загально відома справа . . . .

⁂

Перебуваючи на відвідинах у Римі, голова ВО УНР М. Лівицький передав по радіостанції з Риму своє **Звернення** в Україну (9 і 10 жовтня 1959 року), в якому, між іншим, підкреслив: **"За часів свого гетьманування Іван Мазепа . . . опікувався українською православною Церквою"** (Текст цього Звернення М. Лівицького, поданий Українським Інформаційним Бюром, опублікований в часописі "Рада" (Буенос Айрес) ч. 11 (24) 1959 року).

Може це ще одна з причин, що архиеп. І. Бучко, що захворів, вислав до М. Лівицького листа, витриманого в дусі католицького "катехізму".

ЩО ВИ СКАЖЕТЕ ПРО „ВІСТНИК"?

Одна громада в Саскачевані купувала площу на цвинтар, коли ще не було церковного будинку. Отже люди гроші дали і купили. Коли опісля вже була церква, то один фармер не хотів для церкви вже нічого давати і каже: "Я дав на цвинтар і мені того досить. Мені лише цвинтаря треба". Поза цвинтарем нема для него нічого важного.

А тепер прийдімо до "Вістника".

Всі Церкви на світі і всі поважніші організації мають свою пресу, — найперше таки для своїх членів. Бо члени перші повинні читати свою пресу щоби знати, що в їх Церкві, чи другій організації робиться, що треба робити і як робити.

І свідомий член не скаже: "Мені досить того, що є організація. Я членську вкладку даю, а її преса мене не обходить". То було б таке, як той говорив про **цвинтар.**

⁂

Наша Церква велика, але її преса мала. Вона має лише "Вістник", коли преса інших Церков велика. Отже поставимо питання: **"Як наша Церква стояла б, коли б і "Вістника" не було?"**

Коли б "Вістника" не було, то де можна б говорити про потреби нашої Церкви? Де можна би відбивати напади на нашу Церкву? Де можна б повідомляти вірних де по громадах що робиться? Де обговорювали б, що і як дальше треба робити? І тоді не то свої, але і дальший світ про нашу Церкву і про нас нічого б не знав? І чи могла б тоді наша Церква дійти до такого значіння як вона тепер має?

То дуже важні питання.

Чужі Церкви мають по кілька своїх ґазет, мають сильну пресу, — а чому? Та тому, що там кожний член Церкви розуміє, що він повинен передплачувати і читати орган своєї Церкви. Там нема тих, що: "Мені тільки цвинтара треба". Він знає, що пресу своєї Церкви він має підтримувати. Скаже йому чужинець: Покажи мені пресу твоєї Церкви, і він покаже, бо має що показати. А що покаже той, що своєї преси в хаті не має? Тільки сорому набереться.

⁂

Маємо "Вістник" — отже добре, але не добре, що "Вістник" не є більшим, або що не видається кожного тижня. А чому б нам не мати ще і другого церковного орґану?

Чи нема в нас на те сили? Сила є, але не всі значіння преси розуміють. Є гроші на будову дорогих церков, отже чому не можна б і великої своєї преси збудувати? Та як?

А так, що нехай кожний член Церкви передплачує "Вістник", а тоді "Вістник" стане більшим. Нехай не буде тих, що їм лише "цвинтара треба".

Отже треба про справу "Вістника" говорити на зібраннях і поодиноко; нехай кожний свідомий член Церкви стане збирачем передплати на "Вістник". Нехай питає кожного: "Чи передплачуєш Вістник?", а коли скаже що ні, то нехай запитає: "Чи ти такий бідний, що на три доляри не спроможешся?"

⁂

Такого треба від людей рішуче вимагати, бо і люди від "Вістника" багато вимагають. "Чому післане до "Вістника" було так пізно поміщене?" "Чому нема багато новинок?". "Чому нема віршів?" і т. д.

Багато людей хочуть і їм того треба, але нехай вони подбають щоби "Вістник" міг їх задовольнити. Нехай кожний член Церкви стане будівничим "Вістника", а тоді "Вістник" буде міг дати те, чого люди хочуть і чого їм треба.

Вже нині дехто каже, що "Вістник" є перший між газетами українських Церков, а скажуть ще більше. Коли б його побільшити, то він міг би стати провідним орґаном і для багатьох православних українців поза Канадою.

Отже над справою "Вістника" треба поважно застановитися, бо він є важною церковною і загальною справою.

Нехай нарешті всі свідоміші люди подбають про "Вістника" так, щоб до кінця року не було ні одного, якому лише "цвинтара треба". Щоби всі стали передплатниками "Вістника".

В. Онуфріїв.

ПРЕМІЯ ЗА ВІДНОВЛЕНУ ПЕРЕДПЛАТУ

Хто відновить свою передплату до кінця 1960 року, і разом з грішми пришле цю картку, той отримає в премії український православний **Стінний Календар** на 1960 рік.

Календар містить всі неділі й свята, а також імена Святих на кожний день року. Цей календар повинен знаходитися в кожній православній хаті

Імя передплатника ....

....

Адреса ....

ВАЖНА ТІЛЬКИ ДО КІНЦЯ КВІТНЯ 1960 р.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Значіння відчитів

Павло вважав відчити великою справою для народу, бо вони для одних є школою, для других виміною думок, для третих спонукою до власного думання. Відчити будують спільний громадський розум.

А старші можуть пригадати собі кілька відчитів виголошувалося колись і в містах і по фармах. Було, що відчити були навіть кожної неділі. Думаючі люде хотіли поділитися з громадою своїми думками, а громада хотіла послухати чого вона не знала і що буде для неї інтересним. Отже більше думаючі ще більше думали щоби своїми думками з людьми поділитися, а менше думаючі раді були свій світогляд поширити.

Павло значіння відчитів добре розумів, і казав, що вони є конечністю для народу.

І згадував таке:

— Знайомий жид розказував йому, що жиди були спровадили до Вінніпеґу жида адвоката, дуже розумного, і той виголошував відчити кожного вечора через два тижні. І казав, що не тільки старші, але і молодь сходилися, бо він всякі важні справи обговорював, а навіть, — як казав той жид, — що і про релігію говорив так, як сам рабін. Він все знав, а потім і ми, жиди, все те знали.

Так! Було і в нас давніше таке, що хтось вибирав одну важну справу і виголошував відчит за відчитом аж поки змісту цілої справи не вичерпав. Було, що бесідники мінялися, і так ряд відчитів продовжувався.

А нині того нема, — отже і ті, що можуть багато думати, не думають, і ті, що могли б чогось навчитися, не мають можности вчитися.

Павло про те згадував і журився нинішним занепадом. Казав: "Треба конче те давне відновити, бо йде до гіршого".

Тут треба згадати який відчит виголосив Павло про "Ощадність" другої неділі по Йордані.

Павлів відчит

Почав Павло від того, що коли люде мають гроші, то часто не знають що з ними робити і їх промарновують. А таких людей є багато. Видають гроші на неконечне, або і цілком непотрібне.

Купує чоловік радіо за 120 долярів, потім телевізію за 300 чи 400 долярів. Купує нові меблі до хати, бо ті, що має вже не модні. Вже навкучилося.

Позбувається доброго автомобіля щоби набути найновіший. Купує дітям велику гармонію, чи саксофон, бо є за що купити. Купує фортепян... І так гроші розходяться. Не треба і синам та дочкам грошей жалувати.

Тепер часи добрі. В місті можна гроші заробити. На фармах врожай, — пшеницю та худобу люди продають. Але не думають, що за добрими часами приходять злі. Може прийти безробіття, посуха, слотні часи. Так як і з людським життям, — нині чоловік здоровий, а завтра слабий. А про те наперед треба думати, отже за добрих часів треба себе на злі приготовляти. Коли ж чоловік себе забезпечив, то злі часи йому не страшні. Не вродилося, то він має запаси з добрих часів. Нема роботи, то він має гроші з часів добрих. І тому думаючі люди наперед дивляться і щадять.

Є розумний вислів що хто непотрібне купує той потрібне продає коли часи погіршаться. А дотого другий вислів, що кожна куплена річ має дві ціні, — одну, за яку чоловік купив, а другу — за яку можна ту річ продати. І про те треба подумати. І тому далекоглядні люди щадять.

Тут Павло згадав Евгена Чикаленка, багатого дідича (поміщика), що і дуже щадив, і багато грошей видавав на народну працю. А Чикаленко написав свої "Спомини" і там оповідає таке:

— Зайшов я до Симиренка, багатого цукроварника, і бачу, що в него на столі багато порожних скриночок з сірників, і питаю нащо вони йому, а Симиренко каже:

— Не будуж їх викидати, бо вони гроші коштують. Я за них дістану кілька повних скриночок.

— Коли я таке почув, — каже Чикаленко, — то низько йому вклонився. І я щаджу, а він ще більше.

А ті два дуже щадили. Для себе вони були скупі, але на народні справи давали багато грошей і їх історія згадує.

Таких примірів Павло згадував більше.

А дальше говорив так: ощадність і скупість то не одно. Ощадний не видає на непотрібне, але дає на потрібне, а скупар і на потрібне не дасть. Ощадний забезпечить себе, а решту дає де треба, а скупар хочби мав гору грошей, то нінащо не дасть і цента.

Та з тим вяжеться ще одна важна справа, — говорив Павло дальше, — ощадний навчить свої діти бути ощадними, невибагливими, не марнотратними, а хіба то не важне? І навів такий примір:

— Зайшов я до знайомого кравця в місті і той оповідає, що багатий купець приніс кожух своєї дочки, дівчини, щоби його полатати. І каже йому кравець:

— Ти багач і міг би новий кожух купити, а ти старий латаєш? — На те купець:

— Я міг би і три купити, але нащо я маю своїй дочці зло робити?

— Як то? — допитується кравець.

— А так, — говорить купець, — що в дальшім її житті може таке прийти, що вона не буде нового кожуха мати і треба буде в латаному ходити, отже вона не буде тоді журитися, бо в латанім вона вже ходила і від того лиха її не було. А буде мати гроші, то собі новий купить. Я знаю що я роблю.

Так далекоглядні люди наперед дивляться.

Такий зміст був Павлового відчиту, інтересний і дуже поучаючий і для старших і для молоді. Аджеж ощадність, то забезпека для їх дальшого життя. Тепер будуть жити та і других будуть вчити.

І старші казали, що за такий відчит варта і гроші заплатити. А молоді хвалили Павла та і дивувалися, як він широко на все дивиться. Знак, що він багато думав, та на людське життя приглядався.

(Далі буде)

ПРО "КАЛИЛЬНУ ЛИХОМАНКУ", "ПІГМЕЇВ" І УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

Констянтин Зеленко у статті "Дещо то генези калильної лихоманки" ("Сучасна Україна" за 7 січня 1960 року) написав:

. . . "Причини того, що українська преса на чужині є неймовірно нудна і переповнена патріотичною фразеологією або стерильними штампами (а все це є дуже далеким від справжнього насвітлення справжньої дійсности), що ця преса є тільки-свідоцтвом упадку нашої політичної культури, або втрати чи іґнорування нормальних етично-моральних вартостей, — цих причин треба передусім шукати в нашій, часто навіть несвідомій імітації тоталістських звичок. Здається, що власне в цьому треба б шукати пояснення, чому "культ взаємної адорації" піднесено до рівня майже національних чеснот . . .

В нашому політичному житті немає ні сліду проґресу. Ми далі прикриваємося "демократичною" мовчанкою. Чи помічаємо ми, напр., різницю між стилем та духом советської преси сталінського періоду і всім тим, що з приводу смерти Степана Бандери висувають ґазети ЗЧОУН. Чи ж не можна писати про покійника конкретною мовою нормальних людей, відкинувши принаймні при цій нагоді "монументальну фразеологію"?" . . .

Значить, К. Зеленко написав, що преса Організації Українських Націоналістів (революційної) з-під стягу покійного Степана Бандери звеличує Бандеру так, як советська партійна преса звеличувала Сталіна.

Часопис "Гомін України" (Торонто), за 6 лютого 1960 року, — один з органів ОУН (революційної) у своїй відповіді п. н. "Пігмеї" заявив:

Отже в голові Зеленка та редакторів "С.У." не може поміститись думка, чому народ ставиться з пієтизмом до пам'яті великої людини натомість, пігмеїв іґнорує.

"Гомін України" каже, що український народ відноситься з пієтизмом (обожнюванням) до Степана Бандери, що Бандера для народу є постаттю великої міри; натомість маленькі люди (пігмеї) — духом маленькі — з одного боку заздрять великим людям, а з другого боку не розуміють величі дійсно великих людей, отже й не розуміють, чому народ відноситься до велетнів духа з пієтизмом (обожнюванням), а пігмеїв (малих людей) народ легковажить.

Це цікавий обмін думками . . . Він можливий тільки завдяки демократичній свободі слова. Свобода ж думки призводить до різниці в поглядах на велич даної особи: для одних вона може бути великою, а для других — ні, а ці різниці в оцінці залежать від багатьох різних причин.

ВАТИКАН У ДИПЛОМАТИЧНИХ ЗВЯЗКАХ З ТУРЕЧЧИНОЮ

Ватиканська держава, очолена її володарем папою, має дипломатичні звязки з 48 державами; 35 з них мають при Ватикані своїх амбасадорів, а 11—лише міністрів. У лютому 1960 р. повідомлено, що Ватиканська держава навязала дипломатичні звязки з Туреччиною, і папа вишле в Туреччину свого нунція (амбасадора), а Туреччина матиме свого амбасадора при уряді папи у Ватикані. — (Бизентайн Кетолик Ворлд, 14. 2. 1960р.) Це дасть папі можливість впливати на турецький уряд, щоб він натискав на Царгородського патріярха в Істанбулі (Царгород у Туреччині), щоб наклонити його до унії з Римом.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Однак Ієрархи Риму не пішли за ідеологією такої міри римо-католицьких учених теологів — людей глибокої мислі, як Дю-Пен, Жільбер і т. п., — італійська політика подавила і притемнила їхню ідеологію. Адже італійці мали за собою традицію бувшої поганської Римської імперії (перед Християнством), а опісля того мали також традицію християнської Римської Імперії, яку створив та керував нею папа в Римі, володіючи імператором. А почерез Римську імперію — так давню поганську, як пізніше християнсько-папську — італійці володіли світом усюди, де тільки були католики. Італійці не хотіли розлучитися з своєю традицією — ще з поганських часів, що Рим — то "центр світу". А тільки через надання папі "божественного" й обсолютного авторитету та проголошення Риму "столицею Св. Петра — Намісника Христового", отже й "Столицею Христа", італійці могли продовжувати свою традиційну політику, і вони чинили це всіми силами, всіми способами.

Таким чином італійці зробили з Католицької Церкви знаряддя своєї світової національно-імперіялістичної політики, і саме нате їм були потрібні такі твори, як оцей горезвісний фальсифікат Збірник т. зв. "Ісидора". Італійські великодержавні політики в духовних шатах фактично навчали, що папі належиться не тільки абсолютна духовна влада над усією Християнською Церквою у світі, але й також світська влада над усіми урядами всіх християнських держав, — щоб усі держави підлягати Римові — столиці Італії. Горді, грандіозні пляни італійських політиків — пляни далекосяглі і здійснювані наскільки вміло, настільки й безпардонно, — але... але все ж таки вони абсолютно не мають нічого спільного з істотою християнства. Із своїх чисто політичних великодержавних національних мотивів амбітні італійці вважали за потрібне обдати папу абсолютною властю законодатною, адміністративною церковною і світсько-державною та вважати його "обранцем Божественним" — "Намісником Христа", якого ніхто не має права контролювати. Тільки він один має право розпоряджатися — дозволяти, або забороняти рукоположення всіх чинів священства. Тільки він один має право всіх судити, засуджувати і засуди виконувати, а його судити не має права ніхто. Він один має право відлучати від Церкви, заборонити в Богослуженні (суспендувати), екскомунікувати (відлучати від Св. Причастя), виклинати (накладати анатему) не тільки народ-вірних та рядове духовенство, але й також епископів, примасів, екзархів, патріярхів — кого й коли сам він захоче, і без ніякої контролі над собою. Він один має право скликати Собори Церкви, переносити їх в інше місце, в потребі — головувати на Соборах, мати право вета (уневажнення) над ухвалами Собору, право затверджувати, чи перекреслювати ухвали Соборів не тільких помісних (місцевих), але й вселенських (світових), — бо, мовляв, папа "що зв'яже на землі, те буде зв'язане й на небі". — Таку власть надали папі італійські політики на славу й політичне добро Італії з її споконвічними імперськими амбіціями, і так цю власть папи без ніякого перебільшення описують католицькі теологи.*) Ось зразки того, як вони описують таку власть папи, яка йому не належиться. Фабер: "In Papa residet suprema potestas" (Faber, 2—384). Цебто: "У папі перебуває найвища власть". Берклей: "Papa est Dominus temporalis totius orbis" (Barclay, 17). Значить: "Папа є світським володарем усього світу".

У зв'язку з цим Едгар заявляє: "Оце і є потворна система італійської школи у справі становища папства. Італійці — це рабські манекіни по відношенні до Римської палати. Вони вбирають папу в надлюдські власті й авторитети." Цю партію, як каже Едгар, підтримують Собори (новіших часів), езуїти, каноністи, теологи: Gratian, Bellarmine, а за ними: Benius, Turrecrema, Sanderus, Perron, Pignius, Carranza, Lainez, Jacobitius, Ardeskin, Cajetan, Canus, Turrianus, Lupus, Bonaventura.

Папа Григорій VII успів заволодіти всією Західньою Церквою та змонополізувати собі авторитет церковний і світський. Папа Боніфатій VIII проповідував, що хто хоче бути спасенним, той мусить бути підданим папи. Папа Павло твердив, що його авторитет більший за авторитет королів і Соборів Церкви, та що вірення в таку папську владу — це вірування в Бога, і що він (папа) має власть депонувати (усувати) імператорів і королів, бо ж вони — його підніжки.

Флорентійський Собор визнав, що власть папи більша, ніж власть Собору, бо ж папа має власть уневажнити ухвали Церковного Собору.

"Papa est super potestatem ecclesiae universalis et concillii generalis" (Cajetan, 1. — 10); цебто: "Папа має більшу власть, ніж Вселенська Церква і Вселенський Собор".

Лятеранський Собор проголосив, що вимагається підданости папі всіх на світі Церков тому, що цього вимагає їхне спасіння, — він признав, що "Romanum Pontificem in universo orbi terrarum primatum et verum Cristi vicarium existere" (Labbe, 18—526, 1152; Gilbert 1—83); цебто "Римський Пастир має старшинство на всій землі і є правдивим заступником Христа".

На Тридентському Соборі було ухвалено: "Pro suprema potestate sibi in ecclesia universa" (Labbe, 24, 96; Gilbert I, 181; Dens, 8. 232); цебто: "Для найвищої йому власти у Вселенській Церкві".

На Тридентському Соборі Кардіюс заявив, що папа є кожночасним Богом — Заступником Христа на землі, — тому Собор не має права його судити. Папські теологи: Gerson і Giannone "вважають папу Богом на землі, який має власть і на землі, і на небі": "Praeter Deum non est similis ei nec in coelo, nec in terra (Bernard, 1725; Thes, II, 4); цебто: "Крім Бога, ніхто ні на небі, ні на землі не є подібний йому", тому що "estimet Papam unicum Deum esse qui habet potestatem omnem in coelo et in terra (Carron, 34; Giannone, X, 12); цебто: "Папа, так як тільки один Бог, має всю власть на землі й на небі". "Papa ircem non puri hominis sed veri Dei gerens in terra" (Jacobitius, VII; Barclay 822; Pithon 9; Decret. I, tit. VII, C. III); цебто: "Папська власть не є як людська, але як дійсного Бога на землі". "Papa locum Dei tenet in terris" (Durand, I, 50); значить: "Папа посідає місце Бога на землі". "Dominus Deus noster Papa" (Etrav. Tit., XIV, C. V.) — "Наш Бог—наш папа". "Deus in terris" (Labbe, 19—23); Benius, 9—54). "Canonisti dicunt Papa esse Deum qui habet potestatem omnem in coelo et in terra" (Barclay, 2, 4. 290); цебто: "Каноністи кажуть, що папа — це Бог, який має всю владу на небі й на землі".

З тих кількох цитат з римо-католицької теології бачимо, що римські богослови пішли значно дальше, ніж затаєні автори Збірника "Св. Ісидора". Однак початок цьому обманові дали таки ті автори Збірника "Св. Ісидора", проголошення папи як "Бога" — це вершок розвиткового ісидоризму.

(Далі буде)

*) Du Pin, 83; Bellarmine IV. 1. 15 і 6.; Gilbert 3. 86—487; Cajetan O. I; Labbeus 18—1488; Faber O. II.

ЗАГИБІЛЬ КАСАБЛЯНКИ

Увечері 1-го березня наспіла вістка про великий землетрус у м. Касаблянці (в Марокко, Африка), три четвертини европейської дільниці знищені. Спочатку подали, що погибла тисяча мешканців, а через два дні, коли з-під руїн почали добувати трупів, то нарахували коло 6,000 погибших, але можливо, що загинуло ще більше. Касаблянка майже перестала існувати.

Різні країни спішать з поміччю тим жителям Касаблянки, що спаслися. Уряд Канади вислав 20,000 долярів. На руїнах міста вкинулися пошесті недуги, бо трупів багато, а там же 90 ступнів жари.

"Вістник" підтримує вас, а ви підтримуйте "Вістника"!

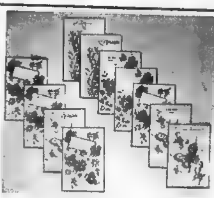

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

АТАКА НА „ПРИМАЗАНЦІВ" БАНДЕРИ

У католицькому органі "Світло" (Торонто) за лютий 1959 р. Олександер Мох так заатакував журнал "Вісник", що виходить у Ню Йорку і є органом Організації Оборони Чотирьох Свобід України, яка існує при Організації Українських Націоналістів під бувшим проводом покійного Степана Бандери. О. Мох пише, між іншим, таке:

"Плюгавий Схід, що затирає всякий гострий контур думки в якусь сексуальну плязму. **Плязму біологічного матеріялізму, який тепер, як бачимо на прикладі "Вісника", знову перекочовує зі своїм розкладом між націоналістів,** як це вже раз мали ми нагоду бачити на прикладі "Арки" в Німеччині. А "велика література", яку він творить, це тільки надутий пустослів'ям міхур. Він гуде своєю порожнечою, та коли його проколоти гострим скальпелем думки, вибігає з нього оте пустослів'я, пахуче цибулею, московським щі і гемінґвейським Кащенком. І прикро дивитись, як ото з далекого Берліну протікають у видавництво націоналістів соси доктора М. Рудницького (тепер у комітеті Возвращенія на Родіну): світогляд письменникові непотрібний . . . Доки не дістанеться на Родіну . . .

Світогляд-віталізму, матеріялістичного біологізму, гітлеризму — аж ніяк не покривається зі світоглядом зрілого св. п. Степана Бандери. Це треба виразно сказати всім його примазанцям" (підкр. ред. В).

О. Мох безперечно має рацію. Між світоглядом С. Бандери і всіми його "примазанцями" є різниця. С. Бандера був вихований інакше, ніж його "примазанці". **"Його батько о. Андрій Бандера . . . дав дбайливе релігійне виховання",** — сказано в катол. часописі "Українські Вісті" (Едмонтон), 26. 8. 1959.

У наслідок дбайливого виховання, яке дав йому батько — католицький священик, С. Бандера завжди підкреслював свій релігійний світогляд.

С. Бандера мав такий світогляд, як це він виразив його у своїй промові на могилі полк. Євгена Коновальця в Парижі 25. 5. 1958 року, кажучи:

"Бо кріпить нас наша віра. Невичерпне джерело сили наших душ — Християнська віра в Бога" ("Українець", 15. 11. 1959 року, Париж).

Український православний священик Прот. Палладій Дубицький — офіційний делеґат на похороні С. Бандери, у своїй промові правильно сказав, що С. Бандера був **"вірним сином своєї Церкви",** — Церкви Католицької.

Отже Церква хоронила його як дійсно свого великого сина, — десять католицьких священиків під проводом о. прелата П. Голинського хоронили 20-го жовтня 1959 року в Мюнхені з церкви св. Івана Хрестителя.

У нас уже так, на жаль, водиться, що серед світських не звертають уваги на це, яке відношення даної визначної людини до Церкви, до якої він належить. Не згадала про це й преса тієї організації, що її був провідником Степан Бандера (Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів).

В англомовному бюлетені "Our Point", виданому в Канаді націоналістами з-під стягу С. Бандери (ч. 3. 1959 р.), що цілий присвячений памяті С. Бандери з приводу його смерті, сказано лише:

"У похоронній церемонії в Мюнхені, Німеччина, взяло участь коло 1,500 представників різних українських організацій з різних країн", — але навіть не поінформовано про це, яка Церква його хоронила, поминаючи вже те, яке було відношення С. Бандери до своєї Церкви.

А хіба ж це не важна справа, і чи не має вона цікавити український загал? І коли не світська політична преса, то принаймні офіційні церковні органи зробили це, катол. часопис "Християнський Голос" (Мюнхен) за 1. 11. 1959 р. інформує:

"Також німецька Католицька Пресова Агенція (КНА) присвятила довшу нотатку цій події, згадуючи особливо про відправу Заупокійної Служби Божої і Панахиди, яку відправив Ап. Екзарх для українців католиків у Німеччині, Преосв. Кир Платон. При цій нагоді КНА подала, що С. Бандера був сином українського священика та практикуючим католиком".

Якої б релігії людина не була, то незалежно від того, чи ми з її релігією і Церквою погоджуємося, чи ні — все ж таки не можемо не признати їй того, що вона **має релігію й Церкву,** і сама собі вирішує про це, чи і якої релігії їй триматися, а **не оглядається на других, щоб підсказали їй;** вони мають мужність виразно сказати, **по стороні якої релігії і Церкви вони стоять і своїм прикладом впливають на других.**

Таким був Степан Бандера, як вірний син Католицької Церкви.

Як підкреслила офіційна церковна католицька преса, **Степан Бандера був практикуючий католик.** Це значить, він у **практичному житті** завжди і всюди на першому місці був **християнином-католиком,** вихований в ідеалістичному дусі вірности своїй Церкві, як виховуються члени Світського Апостоляту (Католицької Акції). І кожна Церква, а так само і Українська Православна Церква, гордиться, коли має серед своїх членів таких глибоко-відданих релігії Християнській і своїй Церкві людей, як С. Бандера, що був беззастережно, всеціло відданий своїй Церкві, до якої належав, і вірним сином якої він був. Він був **практикуючим католиком,** і докази цього давав на кожнім кроці в житті, отже й на пресі Організації, яку він очолював, відбився його релігійно-церковний дух, католицьке становище, хоч в одних це було щире, а в інших може й ні.

Чи українські діячі православної віри мають це осуджувати? Між православними і католиками є різниця в доктрині (релігійній науці), але С. Бандера може послужити взором до наслідування в тому, що як С. Бандера щиро, ясно і ділом був з католицькою вірою, отож так повинні і українські православні діячі завжди і всюди непохитно стояти за свою православну віру та за Українську Православну Церкву — вірно триматися її, і обороняти її живим словом, та в своїй організаційній пресі так само — завжди і всюди ставити на перше місце у своєму світогляді **релігію — свою Православну Віру Христову і Українську Православну Церкву.** А таким чином св. п. С. Бандера і їм стане добрим прикладом до наслідування.

***

Під терміном **"примазанці св. п. Степана Бандери"** О. Мох розуміє таких людей, які виступають під іменем "бандерівці", але при тому вони є атеїстами або советського, або гітлерівського типу, отже не мають християнського світогляду, як мав С. Бандера.

І треба признати, що О. Мох цілком оправедливо розкриває і атакує **"примазанців Бандери".** Чому справедливо? А тому, що не можна роздвоїти особу С. Бандери на дві окремі половини, не можна відділити С. Бандери як **християнина-католика** від С. Бандери як **політичного діяча;** це лише в підсоветському гуморі Остапа Вишні так: **"на службі не віруємо, а вдома віруємо" в Бога.**

С. Бандера вірував у Бога не тільки **вдома,** але й також на своїй **політичній службі** і служив своїй Церкві.

І всі ті, які не наслідують С. Бандери в релігійності, — отже не вірують у Бога, не є справжніми "бандерівцями", — вони є лише **"примазанцями Бандери".**

Правда, **"примазанці Бандери"** (принаймні провідні одиниці на в е р х а х (якщо не всі члени організації) свідомі цього, що С. Бандера у своєму світогляді на перше місце ставив **віру в Бога,** тобто **релігію,** а точніше — **католицтво,** бо ж він був практикуючий католик. Отже "примазанці" і собі вдають буцімто "католиків".

Що розуміють "примазанці" під **католицтвом?** Для них "католицтво" — це **Захід,** а Захід — це **"католицтво".** Отже вони кидають клич: **Захід!** А тим часом на Заході є і атеїст-расіст Гітлер і комуніст-атеїст Карл Маркс. Значить, є з чого вибрати! Непоінформований широкий загал безкритично приймає собі клич "примазанців": **"Захід",** і простодушно думає, що вони "католики", а йому і в голову не приходить призадуматися над тим, що Захід створив не лише **католицизм,** але й **марксизм** (комунізм) та **гітлеризм-націзм.** Отже "примазанці Бандери" — це або марксісти, або гітлерісти, — це для них **"західництво",** яке вони голосять.

***

Не сказав О. Мох, чи до **"примазанців св. п. Степана Бандери"** він зараховує, чи не зараховує тих членів Організації, які хоч і є релігійні, але не є католики, як був С. Бандера. Коли виходити з засадничого становища О. Моха, яке вимагає, що **або-або:** або щиро й відверто рішуче стати, чи по цій стороні, або по тій стороні, — то таке питання тут можна ставити: Чи, напр., ці члени Організації, які є **щирими християнами,** але не католики, як був С. Бандера, а **православні,** — то чи є вони, на думку О. Моха, також **"примазанці С. Бандери"?** О. Мох знає, що в Організації є також і **православні** члени, і деякі з них є близько провідних становищ. Коли С. Бандера ясно стояв на **католицькому** становищі, то чи ці православні політичні його прихильники ясно стали на **православному** становищі? Коли б так було, то в організаційній пресі присвячувалося б місце видвиганню українських православних справ і оборона їх, так як це бачимо в цій же пресі видвигання й оборону католицьких церковних постатей і оборону катол. справ. Однак українського православного становища в цій пресі не видно. Значить, немає там таких, що стояли б за Православне Християнство і за Українську Православну Церкву. Але чи ці одиниці, що мали б цю справу ясно ставити, поставали "католиками"? Чи точніше: **дійсними католиками?** Також ні! Тут то й питання: то на якому ж становищі вони стоять? Хіба ж лише тому, що С. Бандера був **дійсним католиком,** то його політичні однодумці іншого віровизнання мали б через те соромитися чи боятися своєї релігії, щоб не образити Бандери? І мали б вдавати "симпатиків католицтва", а при тому католиками таки не стають? С. Бандера напевно не шанував такого типу людей; толерувати він їх міг, але напевно не поважав їх! Характер і світогляд Бандери віднзначався прямолінійністю, здецидованістю, засадничістю: **або-або!** Він напевно волів мати діло з виразним противником, ніж з невиразним "симпатиком". Отже ще раз питання: Чи зараховує О. Мох до "примазанців Бандери" також і тих, хто є **релігійний,** але не є **католиком,** як був Бандера?

***

З виступу О. Моха проти журналу "Вісника" у Ню Йорку виходить, що і там О. Мох бачить не дійсних однодумців Бандери, але "примазанців". З "Вісником" співпрацюють люди охрещені в католицтві, але працюють, і то на провідних становищах, люди охрещені в православній вірі. Безперечно, коли йдеться про **православне християнство,** то тут не лише з ідеологічного, але навіть з чисто зовнішнього, з формального боку не можна шукати до нього якогось відношення з боку журналу "Вісника" у Ню Йорку. З формального боку журнал "Вісник" час до часу каже, що він стоїть на католицьких позиціях. Ось один з численних прикладів: Різдвяне число нюйоркського "Вісника" (грудень 1959) відкривається витягом з Послання греко-католицького Єпископату, даного в Римі 16-го жовтня 1959 року, з закликом до православних українців приєднатися до Римської Церкви. "Вісник" дав витяг з цього Послання хоч і без своїх коментарів, але під вимовним наголовком: **"Простягаємо руки до наших православних братів і Владик".**

З того виходило б, що в релігійно-церковному відношенні "Вісник" у Ню Йорку дотримується лінії всієї преси Організації, що її очолював С. Бандера. Але, як видно, О. Моха самі **формальні** заяви тут не задовольняють, — він жадає, щоб увесь **зміст** "Вістника": літературні твори і статті — на які б там теми вони не були писані — були завжди щиро просякнуті **такою релігійно-церковною ідеологією,** якої думкою, словом і ділом тримався С. Бандера.

Незважаючи на теологічні та церковно-політичні розходження між православними українцями та католиками, все ж таки, з точки зору самого принципу, самої суті, самого способу в підході до тієї суті, не можна не признати О. Мохові глибокої рації. Ходить бо про це, що самі лише **формальні** заяви, що хтось стоїть "по стороні католиків", чи "по стороні православних" — це лише порожні слова, коли за ними нема **вірування в Бога.** Але ці формальні заяви, ці порожні слова дуже небезпечні для релігії і Церкви, — небезпечні тим, що вони є "вовчими ямами", замаскованими долами. У ці порожні реклями часто віриться, з довірям ставиться на них скелю надій, а вони раптом обманно обсуваються з-під ніг, і настіж відчиняється наступові ворога-атеїзму р е л і г і й н и й фронт там, де цього можна б не сподіватися. Вони вносять хаос, "гру в хованки", і трудно відрізнити, хто є дійсно **наш,** а хто **не наш** внутрі релігійної частини світу. А це дуже на руку воюючому атеїзмові. І якщо є менше "примазанців" у цій чи тій Церкві зокрема, а на релігійному фронті взагалі, то краще для справи Християнства, — бо хоч між масою "примазанців" дійсних християн є небагато, але зате ж його позиції будуть сильніші, "не багато, але багато"!

І. Саковський.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ У КРЕМЛІ

"Радянська Україна" серед новорічних новин помістила опис того прийняття, що його советський уряд влаштував у будинках Кремля для своїх гостей з нагоди Нового Року (1960). "Радянська Україна" інформує:

"На прийомі були міністри, керівники центральних відомств і установ, депутати Верховних Рад СРСР і РФСР, маршали Радянського Союзу, генерали Радянської Армії, вчені, письменники, артисти, передовики виробництва.

В числі гостей були члени дипломатичного корпусу, радянські та іноземні журналісти, **патріярх Московський і всея Русі Олексій"** . . . (підкр. ред. В.).

– Виходить, що тут так, як і за царя бувало. . . Але чи цілком так?

ЗМІНИ В ЦЕРКОВНІЙ КОНСТИТУЦІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ГРЕЦІЇ

З початком 1960 року преса подала інформації про деякі зміни, пороблені тепер у Конституції Православної Церкви в Греції. І так, митрополитам і старшим єпископам уже не буде вільно зміняти своїх єпархій, — вони мають напостійне залишитися кожен у своїй епархії, і тим скасовано їх привілей вибирати собі багатші епархії, а молодшим єпископам залишати бідніші. Митрополита досі вибирав тільки Св. Синод (зложений з восьмох членів), і тільки він вирішував усі важніші справи Церкви, а відтепер ці функції переходять на Собор усіх єпископів.

Зміни в Конституції зроблено після довгої дискусії між Св. Синодом і грецьким прем'єром Караманлісом, який тих змін домагався на такій основі: "Щоб Православна Церква в Греції, підтримувана урядом Греції, могла виконувати свою історичну місію релігійного й морального удосконалення нації". — Синод довго противився вимогам уряду.

ПРАВОСЛАВНА ВІРА У СХІДНІЙ АФРИЦІ ДАЛІ ПОШИРЮЄТЬСЯ

Архимандрит Ревбен Мукаса в Уганді спочатку належав до Англіканської Церкви, але згодом він повернувся на лоно Православної Віри, і тепер він очолює в Уганді (східня Африка) Православну Церкву. Він у юрисдикції Олександрійського Патріярхату. Православна Віра в Уганді, Кенії, Танагаїці, Буґанді й Кабаці та в сумежних областях шириться досить скоро: за недовгий час до Православної Церкви приєдналося 10 тисяч в Уганді і 4,000 в Кенії. Місцева інтелігенція Уганди дуже радо йде на студії православної теології. Провід Православної Церкви в Уганді звертається з закликом, щоб більше священиків йшли на місійну працю в Африці і щоб жертвували ікони, богослужбові книжки і т. д.

Від деякого часу Православна Церква в Африці має клопоти з католицькими місіонерами, які вдають із себе "православних" священиків, і ширять баламутство і намагаються затягати населення в унію.

ЦЕРКВА МАЄ ПРАВО ВЖИВАТИ ДЗВОНІВ, ВИРІШИВ СУД

У понятті "церква" вже саме собою міститься її право дзвонити у дзвони, незважаючи на скарги сусідів, що цей звук є "голосний та дразнить", — вирішив поліційний суддя Роберт Тейлор у Торонті. І він зняв з воканди судову позву проти церкви Юнайтед Чирч (парафії Дір Парк).

Згадану парафію подав на суд сусід — учитель місцевої технічної школи, що має диплом музичної школи; він скаржився, що електричні дзвони згаданої церкви "заголосні, дразливі, немелодійні і трохи розстроєні". Другий сусід — оскаржувач, 72-літній, сказав, що він накладає на вуха глушники, коли звуки дзвонів "нападають" на тишу його помешкання, і при тому додав: "Як це комусь подобалося б, коли б так я виліз на дах дому і почав грати на патефоні"?

Дзвони у вищезгаданій церкві дзвонять щодня шість з половиною хвилин в обідню пору і чотири рази в неділю. Перед раннім і вечірнім недільним Богослуженнями двонять 25 хвилин, а після кожного Богослуження дзвонять ще десять хвилин.

АРХИЄП. МАКАРІОС ПРЕЗИДЕНТОМ КИПРІЙСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

Первоєрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви, Архиєпископ Макаріос, став першим президентом Кипрійської Республіки, його вибрали двома третинами всіх голосуючих. Він отримав 144,501 голосів проти 71,763, відданих за його соперника І. Клерідеса. Президентська каденція на Кипрі триває пять років. Пост заступника президента конституцією забезпечений для представника турецької меншини. Першим заступником президента став д-р Фазіл Кучук.

Острів Кипр був британською колонією, а 19-го лютого 1960 року став державою — Кипрійською Республікою, на основі договору між Англією, Грецією, Туреччиною та грецькою більшістю (понад 400,000) і турецькою меншістю (коло 100,000) населення Кипру.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9½ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7⅞ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Як поляки розпинячували гр.-католиків

Хоч поляки мали "одиноку правдиву католицьку віру", але тримали українців в панщизняній неволі. Віра вірою, а панщина їм поплачувалася.

А щоби народ проти них не збунтувався, то тримали нарід в темноті, бо над темним легко панувати, отже замість просвіти давали людям горілку.

Було, що польські пани (дідичі) людям горілку накидали і призначували по кілько коновок горілки має взяти чоловік на хрестини, на весілля, на похорон . . .

Коли ж люди не могли за горілку заплатити, то дідичі вимагали, щоб гр.-кат. епископи своїми Посланіями наказували людям, що мають за горілки заплатити.

А люди були невільниками, як нині в большевії. Польська газета — "Пшиятель Люду" з 1837 р., так писала:

"Хлоп позбавлений власности, сидів в панській хаті, на панськім полі, мав панського коня, вола, корову, а навіть, столець, миску і ложку. Все те було не його . . ."

Так ті вихованки "правдивої римської віри" з людьми обходилися і папи того не осуджували. Тримали людей в темноті і розпинячували. По католицьки!

Чому багато греко-католиків не знають того, що дотепер тут згадувалося? Не знають, бо їх в темноті тримають. Не читай цього і того, не сходися з другими, не дошукуйся де правда, а де брехня, отже будеш темний, нам темник потрібно. Їх поведемо куди схочемо.

Культурність поляків

Греко-Католикам кажуть визатися з поляками, але не з православними українцями. Але послухаймо, що про поляків казали самі поляки. Польський історик Бандке каже якими були поляки ще в 18-ім столітті, отже:

"В цілій Европі розуміли, що поляки знаходяться в віку дитинства і на степені варварської дикости і грубої темноти, в якій в середних віках була ціла Европа. Нарід був забобонний і без вирозуміння; тоді судили чарівниць, топили чарівників, мучили і катували людей . . ." — А поляк Морачевський каже:

"Ляхи латинники віддавна нищили руську (українську) Церкву, епископів виганяли, край бурили, а князів, боярів і нарід переслідували . . . А коли Ягайло Русь до Польщі прилучив, то йдучи за польським звичаєм, — почав нищити Церкву і заводив латинство".

Прислужники Риму високо підносять культуру римського Заходу, та бачимо на яких культурних виховала вона поляків.

А поляк Ф. Домбчинський каже:

"Тільки негідних людей не обходить пониження їх релігії і народности; для того перемиський князь, Дашко, порозумівся з Данилом з Острога і запросив татарів на поміч (проти поляків)."

Але нинішних римських помічників Риму не обходить, що поляки сотні літ понижували й оплюгавлювали українську релігію і народність, і заставляють греко-католиків еднатися з поляками як з приятелями, як з братами, як гідними людьми. Однакож забороняють еднатися з православними українцями, отже з рідними братами.

Греко-католики повинні запамятати слова поляка Домбчинського, — **що лише негідних людей не обходить пониження їх релігії і народності.**

Що казав Лев Шептицький

Львівський епископ Лев Шептицький не був ще спольщений, отже доносив цісаревій Марії Тересі, які кривди терплять греко-католики від поляків. Каже він:

1. Перетягають на латинство. Від 1758 до 1765 р. перетягнули самих значних 1200 осіб.
2. Польські духовні переслідують і зневажають гр.-кат. священиків.
3. Русинів собаками, а їх віру собачою називають.
4. Руських священиків до гробівців саджають.
5. Хто в гр.-кат. священика сповідався, того не хочуть ховати.
6. Не дозволяють руським священикам відправляти Богослужень.
7. Коли гр.-кат. Великдень не разом з польським то не дозволяють на Великдень дзвонити.
8. Гр.-кат. свята зневажають.

Хіба ж те польське духовенство було християнським? Чи було бодай культурним?

За кого Ватикан молиться

Коли в резолюції американського конгресу про "Тиждень Молитви" за визволення поневолених народів згадувалося 24 народи, то католицький епископ в Ню Йорку, Ґрифитс, в катедрі св. Патрика, молився тільки за 9 народів, що мають 85 міліонів населення, а до тих належать Польща, Чехословаччина, Мадярщина, Альбанія, Латвія, Литва, Естонія. Білорусів сюди не зачислено. Про визволення других народів в а т и к а н не дбає. ("Беларускі Голас").

До побожности треба і розуму

Каже приповідка: "Застав дурного поклони бити, то він собі голову розібє". Нарід склав ту приповідку розуміючи, що до побожности треба і розуму.

Є оповідання, що коли інквізитори палили людей то якась стара жінка докинула під себе трошки соломи і каже: "Нехай Господь і мою ж е р т в у прийме!" Її інквізитори наговорили що тих людей треба палити бо вони великі грішники і жінка повірила.

Коли б же була та жінка свідома, то знала б, що інквізитори роблять диявольську роботу і що не жаль було б їх спалити.

Такі інквізитори є і нині, і вони в несвідомих людей вговорюють таке, як вговорювали в ту жінку. Інквізиторам ходить про їх власну справу, а не спасення. А свідомий побожний чоловік сам знає де правда, а де брехня.

Поляки були католицькими грабівниками

Степан Баран, греко-католик, посол в соймі, так писав в перем. "Українськім Голосі" 1924 року:

"В Маріянці коло Купчинець чотири греко-католики побудували були каплицю і греко-католики мали від неї ключі. Лише деколи польський ксьондз за дозволом греко-католиків там відправляв.

Але 1923 р. приїхав з Настасова польський ксьондз, Паліхлеб, без дозволу увійшов до каплиці і поздирав синьо-жовті хоруговки. Люди вдалися до Шептицького і до суду, але суд рішив, що ключі від каплиці має мати польський дідич, тому каплиця має бути польською власністю.

Отже явний грабунок. Першим грабівником є тут ксьондз, а йому помагає польський католицький суд.

Але папісти кажуть, що поляки — братній нарід для греко-католиків. І колись Куліш казав, що москалі браття українців, бо "коли наш батько горів, то москаль коло огню грівся".

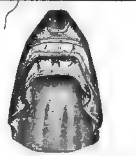

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

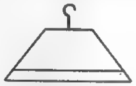

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

БОЙЛ, Алта. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Михайла Никипіло 20.75

ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва від брата Захаря і сестер Фіони, Вікторії і Наталки на Похороні їх брата, бл. п. Николи Івасюка 15.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. Ф. Калинчука з нагоди Вінчання Николи Бігуна і Ольги Голяк 15.00

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. Г. Удода з нагоди Хрещення Петруся Андрійка, синка о. і Добр. Блажуків .. 15.00

СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Василя Токарика 12.00

НИПАВИН, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Мих. Романця 10.50

БОРЛІНГТОН, Онт. Збірка о. В. Федака при Хрещенні донечки п-ва Качурів 10.00

КЕНДО, Саск. Збірка о. Г. Удода при Хрещенні Параскевії, донечки п-ва Марковських 10.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. В. Федака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Теодорі Саврук 10.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Д. Фотія з нагоди Вінчання Григорія Гільчука і Лидії, Кухаруків 10.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Г. Василева з нагоди 50-ліття Вінчання Антона і Анни Романків 10.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. В. Федака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Олександрі Притулі 10.00

БОЙЛ, Алта. Збірка о. М. Стеценка при Хрещенні донечки п-ва Івана і Антонії Никипіло 9.50

ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Збірка о. Д-ра С. В. Савчука на Похороні бл. п. Параски Слободян 9.20

ВОЛЛЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка на Похороні бл. п. Юрія Гузака ... 8.00

ВАСЕТНА, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Олекси Якимчука 8.00

ЛУЖАНИ, Алта. Збірка о. М. Крищука при Хрещенні Юрія, синка п-ва Йосифа і Катерини Орлецьких 7.80

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка п. М. С. Фербея з нагоди Вінчання Ольги Ткачук і Євгена Лучки 7.50

ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Єлени Магдалини Лущюк 7.50

КОЛДЕЙЛ, Алта. Збірка п. С. Згурського на Похороні бл. п. Филипчука 7.00

МОНТРЕАЛ, Квебек. Збірка о. І. Стуса на Поминальному Богослуженні по бл. п. Василеві Колісникові...... 7.00

ГРОНЛИД, Саск. Збірка п. І. Івануса на Поминальному Богослуженні по бл. п. Онуфрієві Швецеві 6.90

КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Тим. Смандича 6.50

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. М. Критюка на Похороні бл. п. Василя і Євгенії Притулів 6.50

СВОН ЛЕЙК, Б. К. Збірка п. В. Гакмана з нагоди 25-ліття Вінчання Гната і Катерини Прихідів 6.35

РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірка о. Г. Удода з нагоди Хрещення Гаврила Павла, синка п-ва Кравців 6.50

ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Збірка о. Е. Труфина з нагоди Посвячення хати панства Йосифа і Анни Бегунів 6.00

ГРОНЛИД, Саск. Збірка о. М. Критюка по Богослуженні 6.00

ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірка п. П. Горбая на Золотому Ювілеї Вінчання о. і Добр. Горбаїв 5.50

СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Мих. і Ольги Левандовських 5.50

ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Ник. Кушнірика 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Н. Грабовського 5.00

ВІКТОРІЯ, Б. К. Збірка о. М. Дебрина з нагоди Хрещення синка п-ва Володимира і Ольги Дячин 5.00

ЛАШІН, Квебек. Збірка о. К. Квасницького на Похороні бл. п. Микити Щербатюка 5.00

ВИНЯРД, Саск. Збірка п. Ю. Ріпака з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Олекси і Анелі Сторожів 5.00

ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Дори Василевої 5.00

МЕЙПЛ, Онт. Збірка п. В. Григоряка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Параскеві Білокритій 5.00

СОДБУРІ, Онт. Збірка пані Марії Скоморовської на Похороні бл. п. Юлії Ковальчук 5.00

СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Г. Ребко 5.00

МОНТРЕАЛ, Квебек. Пожертва п. Мирона Гомика 5.00

НАЄГАРА ФОЛЛС, Онт. Збірка п. В. Токаря з нагоди Хрещення Галини Надії, донечки п-ва Йосифа і Параскевії Ленців 5.00

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Максима Махнія 5.00

ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака з нагоди Вінчання Володимира Покатського і Маріяни Шатній 5.00

КАГВИН, Алта. Збірка о. А. Тетеренка на Похороні бл. п. Петра Гояна ... 4.70

СЛАВА, Алта. Збірка п. Т. К. Грикуляка на Похороні бл. п. Параскевії Малаховської 4.40

СВОН ПЛЕЙН, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Івана Костюка 4.00

СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. П. Сацевича з агоди 50-ліття Вінчання п-ва Григорія і Олександри Писецьких 4.00

РОБЛИН, Ман. Збірка о. Е. Швеця на Похороні бл. п. Веронії Анхиленко 3.85

РЕЙНІ РИВЕР, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Тиванії Яцишиної 3.00

КАНОРА, Саск. Пожертва п. Дмитра Худяка, прислана о. В. Слюзарем .. 3.00

БЕНІТО, Ман. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Олександра Шабінського 3.00

ВОЛЛЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Клима і Юлії Боярчуків 2.50

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Василя Зелінського 2.50

ВАДІНА, Саск. Збірка о. І. Майби на Похороні Остапа Щербака 2.50

РЕЙНІ РИВЕР, Ман. Пожертва пані А. Макарчук 2.25

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

Михайло Савчук — Гемилтон, Онт. 2.00
Іван Залиський — Дервент, Алта 2.00
Петро Филипчук — Монтреал, Кве. 2.00
Василь Лисак — Роблин Ман., ... 2.00
Ф. Фургаль — Виндзор, Онт. 2.00
І. Гриценко — Ванкувер, Б. К. 2.00
Й. Г. Пуйда Велланд, Онт. 2.00
Пані О. Паленчук — Лідер, Саск. 2.00
А. Г. Дукельський — Едмонтон, Алберта 2.00
П. Мадрига — Чойсленд, Саск. ... 2.00
Д. Павич — Джералдтон, Онт. ... 2.00
Пані Г. Ребко — Селкирк, Ман. ... 2.00
Михайло Шибінський Ембридж, Па. ЗДА 1.20
Григорій Шевчук - Вишарт, Саск 1.20
Ів. Данилевич — Вотерфорд, Онт. 1.00
Єлисавета Кудла — Келовна, Б. К. 1.00
Василь Котишин — Мирнам, Алта. 1.00
Н. Скорохід — Торонто, Онт. 1.00
І. Мисик — Ди Па, Ман. 1.00
Іван Мельничук — Мирнам, Алта. 1.00
Василь Буряник — Вінніпег, Ман. 1.00
О. Мельник — Елк Пойнт, Алберта 1.00
Ф. Гриченюк — Форт Френсис, Онт. 1.00
Антон Полюляк — Виндзор, Онт. 1.00
О. Ситник — Гемилтон, Онт. 1.00
Г. Гладинюк — Наєгара Фоллс, Онт. 1.00
І. Смоляк — Монтреал, Квебек 1.00
І. А. Василик Едмонтон, Алберта 1.00
К. Самчук — Рама, Саск. .... .65

ЖЕРТВЕННІСТЬ ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ

Жертвенність для Божої слави поставив Ісус Христос за умову до нашого спасення. У шіснадцятьох притчах згадує Він про жертвенність, як вияв нашої глибокої віри до Бога. Чи говорить про таланти, чи про того багача, чи про фігове дерево — всюди звертає до того самого предмету й повчає нас, як маємо розпоряджати нашим майном і як його для Божої слави вживати. Коли до Нього прийшов заможний молодець і коли спитав, що має робити, щоб дістатися до Царства Божого, Христос усі його обов'язки звів до жертвенности, як до найважнішого діла: "Одне тобі треба зробити: Йди, продай, що маєш, і роздай убогим. . ."

Є багато справ, на які ми складаємо пожертви, але найціннішою є наша рідна Церква; вона, як духовна мати, має найбільший вплив на наше життя. У ній ми відроджуємося; у ній ми еднаємося з Богом; у ній просвічуємося Божою мудрістю; вона в'яже нас любов'ю з ближніми; вона опікується нами і по нашій смерті. Тому навіть найбільша наша пожертва для нашої Церкви ніколи не є завеликою.

Як добре це розуміли наші славні предки! Чи є де на світі кращі Храми Божі, як в Україні? Чи є де другий золотоверхий Київ? Як же, звідки вони повстали? Вони збудовані жертвенністю побожного українського народу, й вони вічно відзеркалюватимуть його, народу, розуміння глибокої віри в Бога!

Вигляд і наших церков у Канаді виявлятиме перед іншими - скільки в нашому серці Божої любови, та як ми сповняємо свої обов'язки перед славними жертвенними предками. Нехай же наша жертвенність буде прикладом для всіх християн у Канаді!

У минулому ми щедро жертвували, і проте ж не стали біднішими. Господь завжди сторицею винагороджує нашу жертвенність, н а п о вняючи нас спокоем і радістю.

Ніколи не забуваймо наших обов'язків у жертвенності для Бога і для Його Святої Церкви! Пам'ятаймо, що все те, що ми маємо, — то не лише наше, але й Боже! Віддаймо Божу частину Богові а яку саме частину — нехай це вирішить наше серце й наша совість! Нехай же наша жертвенність йде впарі з тими дарами, які ми від Бога отримали.

Будьмо Апостолами жертвенности! Старaймося і інших наших братів власним прикладом навчити жертвувати для Христової Церкви і для добрих справ українського народу! Учімо дітей наших жертвенности! Нехай кожна дитина і доростаюча молодь складають пожертви, і тим

навчаються скріплення живої, діючої віри!

Що ж може бути ще гарніше, як бачити дитинку, що своєю маленькою ручкою сама складає дар у церкві! Ми, старші, не можемо повністю уявити собі того щастя, яке діти в той час відчувають.

Коли приходить хто до нас у справі дару на Церкву, будьмо вдячні, що дається нам нагода виконати наш обов'язок перед Богом і нашою Святою Українською Православною Церквою. Наші пожертви назавжди будуть окрасою нашої душі.

Прот. В. Федак.

ВШАНУВАЛИ ПАРАФІЯН
Етелберт, Ман.

У неділю, 22-го листопада 1959 р., увечері члени Української Православної Парафії Апп. Петра й Павла в Етелберт, Ман., влаштували несподіванку п-ву Йосифові й Анні Біґунам з нагоди докінчення будови нового власного дому. Крім парафіян були запрошені також і сусіди та знайомі п-ва Біґунів. Гості подавали і вгощали господарів у їхній власній хаті перекускою з відповідними привітами — побажаннями для господарів. Цим зайнялися пп. Николай Козар і Ілля Кійко з жінками із Сестрицтва при нашій Парафії.

Господарем вечірки був п. Н. Козар — голова Церковної Громади.

Після перекуски був ряд промов — привітів на пошану господарів дому. Запрошений до слова о. Е. Труфин у коротких словах пікреслив ревний характер, національну свідомість — що п. Й. Біґун брав активну участь у Визвольних Змаганнях на Рідних Землях (він походить з Германівки, Зах. Україна), побожність, працерадісність та жертвенність п-ва Біґунів у праці для Етелбертської Громади зокрема і для Укр. Православної Церкви взагалі.

Пан Й. Біґун уже довший час є секційним форманом при С.Н.Р.; він ретельний у своїй щоденній праці, вирозумілий до своїх співпрацівників, і від довшого часу він є також щирим працівником на церковному полі. Коли вони обоє перебували в околиці Годсон Бей, то й там були діяльні; вони брали активну участь у церк.-громадському житті в Громаді Ервуд, Саск., де п. Й. Біґун був діяльним членом і також головою Громади. Минувшого року п-во Біґуни переїхали на працю до Етелберт, Ман., і зараз же включилися в громадську працю, і одночасно почали будувати свій власний дім. Гарно й зразково вони виховали своїх дітей: доньку Марію (замужня Васькевич у 1958 р.) і сина Миколу, який одружився 11-го листопада 1959 р. з п. Ольгою Голик з Ервуд, Саск. Вінчання відбулося в укр. прав. церкві Св. Миколая в Годсон Бей, Саск., вінчав о. В. Мельничук, дружбою був Петро Біґун, а дружкою Елисавета Кушнірик, — обидвоє з Годсон Бей, Саск.; свідками були п. Кушнірик і пані Держак — також з Годсон Бей, Саск.

Весільне прийняття відбулося в Принсес Галі в Годсон Бей заходом родичів молодої, а 16-го листопада 1959 р. відбулося весільне прийняття в Етелберт, Ман., заходом родичів молодого. Гостей було около 150 осіб. За дарунки щиро дякували обидвоє молодята. Молоді п-во Микола й Ольга Біґуни на праці в С. Н. Р. в околиці Роблин, Ман., а п-во Васькевичі (дочка і зять) на праці в державному банку в Мик Брайд, Б. К.

П-во Біґуни беруть активну участь у церковному житті, — п. Йосиф уже другий рік є членом Управи Громади, а пані Анна в Сестрицтві і в Жіночому Товаристві.

Другим за чергою промовляв п. Никола А. Григорчук і одночасно він вручив їм гарний дарунок від Громади і гостей. Щирими словами він з'ясував заслуги і працю п-ва Біґунів та найкращими побажаннями закінчив свою милу промову.

Третім за чергою промовляв п. Михайло Груґорчук — посол до Манітобської Леґіслятури, і він ядерно підкреслив громадську працю і важливість власної хати, як огнища національно-культурної праці, та Многоліттям закінчив свою промову.

Щиро дякували п-во Біґуни за вшанування і дарунок. Під милим настроєм і гарним співом укр. пісень велася гутірка в просторому модерному домі. Коло півночі гості й організатори цієї вечірки, в добрій згадці про цю несподіванку, розїжджалися по домах, а домашні з душевним вдоволенням прощалися з кожним гостем зокрема.

З цієї нагоди було переведено збірку на пресу, з чого виділено $ 6.00 на "Вістник".

Щира подяка цертводавцям на укр. пресу, а п-ву Біґунам у новому домі в щасті і здоров'ї многих літ прожити!

Присутній.

$ 1.000,00 НА ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

З нагоди 42-х Роковин Української Державности і 41-х Роковин Соборности Українських Земель Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні переслав п. Михайлові Садовському-Уповноваженому Виконного Органу УНРади на Канаду, чек на суму $ 1,000.00, що були зібрані під час Різдвяної Коляди на Фонд Визволення України для пересилки Українській Національній Раді в Европі.

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні щиросердечно дякує всім щертводавцям, що сплатили свої грошові пожертви в час цьогорічної Коляди на Фонд Визволення України.

Українці й українки міста Едмонтону й провінції Альберти!

Одночасно Управа згаданого Комітету повідомляє українське громадянство, що збірка грошей на Фонд Визволення України продовжується.

Управа Комітету гаряче звертається до всіх тих, що ще з якихсь причин не сплатили свої грошові пожертви на Фонд Визволення України, сплачувати чеком чи готівкою на адресу скарбника Комітету — Harry H. Faryna, 9638 — 86 St., Edmonton, Alberta. Чеки треба виписувати так: "Ukrainian National Council Fund".

Пам'ятаймо, що Українській Національній Раді необхідна фінансова допомога у визвольній акції у вільному світі в користь України!

За Управу Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні:

Д-р Ів. Верхомин,
голова.
Д-р М. Росляк,
заступник голови.
К. Теличко,
секретар.
П. Трильовський,
заст. секретаря.
Г. Фарина,
скарбник.

Лютий, 1960 рік
м. Едмонтон, Алта.

ЗБІРКОВИЙ КОМІТЕТ ФОНДУ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ
Едмонтон, Алта.

У середу 10-го лютого 1960 року в залі Катедри Св. Івана відбулися Загальні Збори членів Громад Св. Івана і Св. Іллі в справі грошової збірки на будову пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпеґу.

На зборах під почесним головуванням Преосвященнішого Владики Андрея, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, обрано Збірковий Комітет Фонду Будови Пам'ятника Т. Шевченкові в такому складі:

Д-р Ів. Верхомин, голова;
п. Н. Гричук, скарбник.

Члени Комітету:

Всеч. о. Прот. М. Фик.
Всеч. о. Прот. А. Хруставка.
Пані Михайлина Будник.
Пані Варвара Маланчук;
п. Дмитро Фербей;
п. Василь Гавриш.

Збори були скликані місцевою Управою ТУС. Головував на зборах п. К. Теличко, головну промову на тему "Будова Памятника й збірка грошей" виголосив адв. Петро Лазарович.

На згаданих зборах було започатковано збірку, що принесла поважну суму, серед жертводавців панство Микола і Євдокія Спачинські внесли щедрий даток — $ 200.00.

СВЯТО ДІТЕЙ
Сейнт-Кетеринс, Онт.

В суботу 16 січня 1960 р. в залі місцевої Укр. Прав. Парафії відбулося Свято — Ялинка для дітей Рідної і Недільної шкіл.

Зібрався досить великий гурток дітей, бо прийшли найменші. Ялинка миготіла різнокольоровими вогниками. Під керівництвом п. Казанівського діти заспівали пару колядок. Маленькі сказали віршики та самі співали колядки. Школяр заграв на акордіоні. Діти бавились в різні гри, керували вчителька пані В. Казанівська і пані Добродійка.

Батьківський Комітет улаштував чайне прийняття для дітей і присутніх родичів, а о. П. Глицький проказав молитву. Діти, набігавшись, задоволені засіли за стіл, зі смаком споживали все, що було. Робили знімки. Дві години пролетіли, неначе дві хвилини. Голова Батьківського Комітету п. С. Захарчинський подякував присутнім.

Це дуже корисно влаштовувати Свята дітей і тим привичаювати до Рідної Школи і Церкви.

Маргарита Пилипчук.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
Сенді Лейк, Ман.

Дня 26 листопада 1959 р. з почину численної родини дітей Левандовських були запрошені і приятелі на ювілейну вечерю, яка відбулася в честь п-ва Михайла і Ольги Левандовських з нагоди 25-ліття їх подружнього життя. Гостей була повна заля.

П-во Михайло й Ольга Левандовські

По ювілейній вечері й забаві були відзначені заслуги наших Ювілятів громадянством нашої околиці, зокрема ж різними організаціями — як слідує: від Комерційної Палати (Чембер оф Комерс) п. Саранчук, секретар, відчитав телеграми, надіслані Ювілятам, і побажав здоровля і дальшої бадьорости до зацікавлення працею в нашому організованому житті. Від Фармерської Юнії п. Д. Коростій подякував за участь в організації і побажав здоровля та охоти на будуче. Від Союзу Українок пані Солонична подякувала за велику поміч для організації і побажала здоровля і охоти на будуче і всього найкращого. Від Церкви і Народнього Дому було сказано, що дуже гарно почути про заслуги Ювілятів для різних організацій; але народні інституції представляють їх квітку духової вартости, яка прикрашує всі інші заслуги, бо народні інституції вимагають офіри — без видимого повороту взаємної заплати.

Наші Ювіляти — це пара, яка вміла тримати рівномірно тяг помочі, якої вимагали Церква і Нар. Дім, — рівномірністю вони могли підносити подивугідні офіри.

І дай Боже, щоб у Громаді були людські характери, щоб могли плекати пам'ять заслуги Ювілятів на довгі-довгі роки!

Даючи признання заслуженим у народній праці, ми тим збільшуємо охоту свою власну і других продовжувати дальшу працю при наших народніх інституціях.

При закінченні п. Чайковський з Вінніпеґу — родич Ювілятів, представив з легким гумором усі подарунки, піднесені Юівлятам, і всі гості в життерадісному настрої розійшлися по домах.

Онуфрій Дідик.

ВІНЧАННЯ
Ошава, Онт.

У суботу 14-го листопада 1959 р. відбулося Вінчання п. Володимира Посацького з панною Маріянною з дому Шадий в українській гр.-православній церкві Св. Івана.

Пані Маріянна Посацька — дочка п-ва Михайла і Антоніни Шадих, що від самих початків є членами нашої Парафії, і вони дуже багато праці та зусиль пожертвували для своєї Рідної Церкви. Пані Антоніна роками служила в Управі Сестрицтва, а її чоловік пан Шадий, також виконував і далі виконує свої обовязки на різних становищах в Управі.

Св. Таїнство Вінчання звершив Всеч. о. Д. Лучак в асисті церковного хору під управою пані Добр. Ю. Лучак. Пан Андрій Сеник прочитав Апостола, а панна Марина Манила заспівала молитву "Отче наш".

Сватом і господарем під час прийняття був п. Володимир Куць. Свашкою була пані Оля Цибуляк.

Прийняття для гостей відбулося у парафіяльній залі. Пан Володимир Куць попросив о. Пароха проказати молитву і поблагословити страви. Зараз по молитві дружба започаткував тост за здоров'я молодої пари. Теплими словами вітали новоповінчану пару родина, гості та о. Лучак. Між іншим, Отець щиро подякував родичам молодої за те, що зуміли так вміло і дбайливо виховати свою дочку.

При цьому не забули і про рідну пресу. Із загальної збірки призначено $ 5.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям складаємо щиру подяку, а молодій парі бажаємо многих літ та доброго здов'я.

Гість.

З ДОПОВІДЕЙ У БРАТСТВІ СВ. ВОЛОДИМИРА
Торонто, Онт.

У рамках програми діяльности Братства Св. Володимира при Українській Православній Катедральній Парафії в Торонто відбулася в будинку при вул. Бетирст ч. 404, 7.II ц.р., о год. 3 п.п. — доповідь п. П. Марченка на тему: Мораль.

Доповідача представив голова Братства проф. Василь Іванис, і він повідомив присутніх, що автор доповіді, з причини перехідної недуги, не зможе свою доповідь виголосити, але вона написана, і за нього прочитає її секретар Братства п. Т. Хохітва, а сам автор, п. П. Марченко зможе тільки відповідати на запити слухачів після доповіді.

Серед присутніх на залі були обидва оо. Настоятелі Катедри і понад тридцять слухачів. Прот. Д. Фотій проказав молитву, після чого п. Т. Хохітва з доброю дикцією прочитав писану доповідь п. П. Марченка.

Доповідь була оброблена солідно, у ній багато повчального змісту, — про це свідчить уважність, з якою її вислухано, і численні запити слухачів після прочитання її. Автор доповіді П. Марченко, незважаючи на своє ослаблення хворобою, радо давав свої відповіді, і вони відзначалися ясністю, повністю, вичерпністю.

Добра, актуальна, жива тема, повчальний зміст, гарне прочитання і пояснення автора задовольняли слухачів. Одна тільки турбота — тих слухачів було так мало. . . А вже особлливо така обмаль в-поміж молодшого покоління. . .

М. К.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЄҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

ЕДМОНТОН, Алта. Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана . . . $100.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на похороні бл. п. Николая Кушнірука . . . 8.85
МкДОНАЛД, Ман. Пожертва п. Стефана Мухи . . . 20.00
РУПЕРТСЛЕНД, Ман. Пожертва п. Германа Шевчука . . . 5.00
РОБЛИН, Ман. Відділ Союзу Українок „Доньки України" 25.00
ОВКБОРН, Ман. Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки 10.00
БІССЕТ, Ман. Пожертва п. Володимира Гавриша . . . 50.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на похороні бл. п. Івана Федорука . . . 23.45
ЛЕНҐЛЕЙ, Б. К. Пожертва Др. Г. С. Натароса . . . 25.00
БОЗЕЖЮР, Ман. Пожертва п. Ф. Слевінського . . . 25.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Коляда Богословів: По 10 дол.: І. А. Симчич, др. Т. Кравчук, Ф. Стефанюк, Г. Соболта, І. Р. Соломон . . . 50.00
По 5 дол.: М. А. Ярнш, М. Крипякевич, В. І. Сарчук, Г. Шевчук, Ю. Огієнко, П. Пазернюк, М. Острижнюк, о. І. Скакальський, М. Лехів, І. Пестрок, В. Угринюк, пані Жук, пані А. Ґудз, пані Ю. Живило, П. Крипякевич, П. Совсун, І. А. Юрків, П. Гуцуляк, М. І. Кревецький, В. Безрук, М. Бучковський, О. Монастирський, І. В. Анонійчук, Р. Сеніцький, панна О. Дмитрів, Г. Іваха, А. Павлик, . . . 135.00
По 3 дол.: М. Король, В. Безручак, Л. Ґрабовецький, П. Місяк, С. Вівчар, о. Д. Ф. Стратійчук, Н Долинчук, Б. Безрук, П. Гурінов, З. Л. Скиба, Н. Дюмонт, В. Каптій пан Гайворон, др. М. Мандрика 42.00
По 2 дол.: П. Клим, С. Кормило, С. Ройк, В. Батицький, П. Олійник, Д. Ґалярник, І. Чорний, о. Є. Грицина, С. Саранчук, Н. Когут, пані С. Радчук, п. Грицюк, Ф. Тесарський, др. Б. Дима, А. Нитепчук, Г. Угринюк, О. Стефанюк, К. Флостренд, І. Кость, В. Боднарчук, М. Рурак, Д. Ріпак, І. Сорохан, пані Н. Венґер, З. Ременда, С. Причун, А. Нітчук, П. Ярешко . . . 56.00
По 1 дол.: А. Сарчук, п. Даниюк, пані М. Кутрик . . . 3.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва Василя Буряника . . . 5.00
ОТТАВА, Онт. Пожертва М. Хінківського . . . 10.00
ДАВФИН, Ман. Пожертва пані Михалівни Котик . . . 5.00
ВИНЯРД, Саск. Збірка п. Ю. Ріпака з нагоди ювілею панства Олекси і Анелі Сторожів . . . 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. І. Ю. Карасевича . . . 10.00
НИПАВИН, Саск. З тестаментального запису бл. п. Михайла Романиці . . . 200.00
ВЕҐРЕВИЛ, Алта. Пожертва п. Томи Воробця . . . 10.00
МЕНЗІ, Ман. Пожертва п. М. Бабія . . . 5.00
МОНТРЕАЛ, Квебек, Пожертва Братства Християнського Милосердя . . . 50.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Ярослава Колтека . . . 20.00
МОНТРЕАЛ, Квебек. Пожертва п. М. Аксіюка . . . 10.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка п. І. Чарнецького на Поминальному Богослуженню по бл. п. Юрію Бзовому . . . 34.00

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИКИТА ЩЕРБАТЮК
Лашін, Кве.

У пятницю 8 січня 1960 р. помер у місцевій лікарні бл. п. Микита Щербатюк у 54-му році свого трудолюбивого життя.

Покійний походив з с. Мамаївці на Буковині. У Канаду приїхав 1930 р. Постійно працював у місцевій фабриці виробу дроту. Увесь час був самітнім — тихої вдачі та жертвенним членом Укр. Церк. Громади Св. Юрія.

Похорон відбувся в понеділок 11 січня з участю родини, приятелів та знайомих. Панахиди та Похоронні Відправи служили Прот. К. Квасницький, диригентка хору пані Т. Клемба і дяк п. М. Залуський. Покійного поховоронено на місцевому цвинтарі Св. Юрія.

По Похороні був у церк. залі обід. Настоятель запросив присутніх до збірки, що принесла суму $ 31.50, і з неї призначено $ 5.00 на "Вістник".

Пожертвували — по $5.00: Д. Якович; по $ 2.00: С. Якович; по $ 1.00: Н. Романко, пані: Н. Луцишина, Комарницька, О. Зубчанська, Гаврищук, Е. Циранюк, Н. Івак, Т. Клемба, і пп. Г. Мислюк, Бижинар, В. Никля, В. Луговий, Н. Боросюк, Ґ. Майковський, Г. Гандзюк, Н. Ґинга, М. Залуський, І. Емчик, К. Новосад, П. Рудич та Д. Марчук; по 50 ц.: П. Каліщук, пані Тимко та Н. Гуцуляк.

Щира подяка Жертвуючим, а бл. п. Микиті Щербатюкові нехай буде легкою канадська земля!

ОКК.

БЛ. П. СЕМЕН СОРОЧКА
Прілейт, Саск.

Дня 10 листопада 1959 р. по околиці рознеслася сумна вістка, що Семен Сорочка упокоївся в лікарні в Прілейт. Так відійшов від нас ще один піонер, — він прибув у Канаду 1913 р.

Бл. п. Семен Сорочка

Семен Сорочка народився в селі Товстенькому, Гусятинського повіту, в Україні 1880 р. Року 1908-го одружився з Юстиною з роду Слободян. Року 1913-го він лишає рідне село, дружину і двоє малих дітей: донечку Єлисавету і синочка Стаха, та й виїжджає в Канаду. Тут два роки перебуває в Манітобі, — влітку працює на залізній дорозі, а взимі на фармах. Опісля переїздить до свого стриєчного брата Максима в Саска-

чеван, в околицю Прілейт, і тут з ним працював на фармі до 1922 р. Року 1922-го Семен спровадив з України свою дружину й донечку, а син його помер був під час першої світової війни. Тут вони купили собі фарму, де й господарили аж до 1948 р., а після того жили в Прілейт.

Бл. п. Семен Сорочка прожив 79 років і два місяці. Він полишив у смутку дружину Юстину і четверо дітей: сина Михайла (принципал школи в Мічам, Саск.), та доньки — Анну, Марію, Єлисавету, 12 внуків і 5 правнуків.

Похоронну Службу Божу правив о. Сенишин із Саскатуну; покійного Семена похоронено на місцевому цвинтарі. Після Похорону родина Покійного запросила всіх присутніх на обід. По обіді голова Громади п. Юрко Товстий від себе і від Громади висловив жаль, що Громада втратила доброго члена Української Греко-Православної Церкви, який був членом від часу заснування місцевої Української Православної Громади, від 1924 р. Він був також членом Укр. Народнього Дому від 1922 р.

Голова Громади з черги запросив до слова о. Сенишина, який теплими словами розраджував родину, і при тому сказав також, що коли від нас відходять старі піонери на вічний спочинок, то їхне місце повинні заступити їхні діти, і дбати за Рідну Церкву й не забувати рідної мови.

Син Михайло подякував усім присутнім, що не забули за його батька, і прибули на Похорон, щоб відпровадити члена своєї Громади й старого піонера на вічний спочинок.

Вкінці голова Громади запросив до слова П. Конашевича зятя родини бл. п. Семена Сорочки. П. Конашевич подякував отцеві Сенишину, що потрудився прибути з Саскатуну, і відслужив увечері Панахиду, а на другий день - Похоронну Службу Божу; він подякував і всім тим, що несли тіло Покійного, а п. Ю. Товстому за те, що послужив тут як дяк, і всім тим жінкам, які потрудилися коло обіду, та всім присутнім за участь у Похороні, — а вкінці закликав до збірки на Невянучий Вінок. Збірку провів секретар Громади п. Іван Філик.

Жертводавці — по $4: Аксентій Паленчук з Лідер Саск.; по $3: Павло Конашевич з Ітонії, Саск.; по $2: Михайло Сорочка з Мічам, Саск., і Стефан Баран та Нестор Паленчук з Лідер; по $1: Геня Бойчук і Максим Бойчук з Ітонії; пп. І. Райчеба, В. Скорі, К. Крим, О. Гізен, М. Гізен, М. Чернецький, Ф. Чернецький, Ю. Товстий, І. Гізен з Прілейт

С. Палинчук і пані П. Баран — з Лідер; М. Філик, пані А. Філик, пані М. Філик, І. Філик, А. Філик — із Сентер; Д. Равлик з Борден, В. Равлик із Саскатуну; по 25 ц.: А. Філик із Сентер. — Разом $33.25. З того призначено $20 на Колегію Св. Андрея і $13 на "Вістник".

ВП. Жертводавцям іменем обох згаданих установ передаю сердечну подяку.

Покійному Семенові земля канадська нехай легкою буде — Вічна Йому Память!

П. Конашевич.

П О Д Я К А

Від себе особисто і від своїх дітей сердечну подяку складаю: Всечеснішому о. Сенишину за відслуження Похорону; всім тим, що несли Покійника; жінкам, що трудилися коло обіду; пану Мирославові Чернецькому, що прислав (літаком) свого зятя. Також дякую за вінки: п-ву Равликам з Борден і з Саскатуну та п-ву Сапотикам з Вакав, шкільним радним ("тростам"), учителькам і шкільним дітям школи в Мічам.

Панству Товстим складаю щиру подяку за ці їхні заслуги для нас — що вони через пару років не відказувались від трудів, коли мій муж і я були недужі.

Усім Вам нехай сторицею винагородить Милосердний Господь!

Юстина Сорочка, дружина.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КОЛІСНИК
Монтреал, Кве.

Дня 11-го лютого 1960-го року нагло упокоївся в Бозі відомий громадянин та парафіянин Соборної Громади Св. Софії — бл. п. Василь Колісник.

Покійний народився 1906 р. в с. Веренчанка, повіт Заставна на Буковині. У Канаду приїхав молодим хлопцем разом зо своєю мамою завдяки старанню їхнього батька, який раніше приїхав у Канаду і постійно працював у Новій Шкотії. В 1928 році покійний Василь переїхав до Ошави біля Торонта і тут одружився. Маючи кращі вигляди влаштуватися, молода родина п-ва Колісників переїхала 1932 р. на постійне життя до Монтреалу, де з перших таки днів їхнього побуту в цьому найбільшому місті Канади обидвоє активно включаються в працю як члени Соборної Громади Св. Софії.

Хоч покійному Василеві доводилося тяжко працювати ще з того часу, коли ще дуже молодим втратив свого батька, то однак він завжди пам'ятав та совісно виконував свої обов'язки супроти своєї рідної Православної Церкви та свого обездоленого народу. Покійний постійно належав і до Братства Християнського Милосердя та Т-ва Взаємна Поміч - організації, які діють при Соборі Св. Софії в Монтреалі. Також і дружина покійного Василя — пані Анастасія — як зразкова членкиня, а пізніше довголітня голова Союзу Українок Канади — Відділ Доньки України в Монтреалі, виявляла велику самовідданість у праці для ще кращого розвитку згаданої організації, як також всіляко допомагаючи в розвиткові Громаді Св. Софії.

Панахида і Похоронні Відправи служили оо. Настоятелі Собору Св. Софії Митроф. Прот. В. Слюзар і о. Іван Стус 15-го січня ц.р. По Службі Божій та Чині Похорону тлінні останки Покійного були поховані на цвинтарі Мавнт Роял у Монтреалі. Під час поминального обіду, приготованого родиною Покійного в залі під Соборм Св. Софії, п. С. Тимчак зробив заклик до збірки на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного, яка принесла суму 128 дол., і з того приділено на "Вістник" 7 дол.

Перед закінченням поминального обіду пані А. Колісник висловила всім учасникам Похорону від себе та своєї родини щиру подяку.

В особі покійного Василя Колісника Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі втратила доброго та довголітнього парафіянина; організації, до яких Покійний належав від самого початку їхнього існування, зразкового члена, а родина — доброго та улюбленого мужа, батька й дідуся.

Нехай канадська земля буде Йому легкою, а пам'ять про Нього нехай залишиться з роду в рід!

Учасник Похорону.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа, тата й дідуся, складаємо щиру подяку о. Прот. В. Слюзару та його дружині — пані Добр. Леонії, що перші відвідали нас, щоб улегчити нам біль. Дякую п-ву Івакам, п-ву Ґеричам, пані Іванишиній, пані Івасечко і пані Павлюк, які відвідали нас у перший день нашого великого горя та розраджували нас, як тільки могли. Сердечно дякуємо о. Прот. В. Слюзару, о. Іванові Стусові за правлення Панахиди в похоронному заведенні через три вечорі і за Похоронну Відправу. Зокрема дякуємо похресниці Покійного панні Ярусі Ґерич за щиру поміч, яку вона нам подала через усі дні нашої відсутности з дому. Також належиться подяка Управі Собору Св. Софії, Т-ву Братство Християнського Милосердя, Т-ву Взаїмна Поміч, родині, близьким приятелям і знайомим за слова і листи співчуття, за вінки і Нев'янучий Вінок, за участь у Похороні, і всім тим, що послужили автами під час Похорону, і тим, що приготовили поминальний обід.

Спи спокійно, дорогий і ніколи незабутній Мужу, Тату і Дідусю, світла пам'ять про Тебе залишиться вічно в серцях наших, а канадська земля нехай стане Тобі легкою!

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина і діти, зять і внук.

БЛ. П. АНДРІЙ ЛУКЕНЧУК
Кенора, Онт.

В онтерійських лісах, при праці, трагічно закінчив своє життя 13 січня 1960 р. Андрій Лукенчук.

Бл. п. Андрій Лукенчук

Він народився 1917 р. у с. Пістинь, Косівського повіту, Західня Україна. Там він перебув свої молоді літа й одружився, а з вибухом другої світової війни пірнув у вир її лихоліття. Доля закинула його й дружину в далекий, холодний Сибір. Вони вирвалися звідти включившися в польську армію ген. Андерса, в якій відбули воєнну кампанію по стороні аліянтів.

1948 р. обидвоє приїжджають у Канаду й осідаються в Кенорі, Онт.

Андрій був доброї вдачі, товариський і привітний, тому здобув собі приязнь в усіх, з ким був знайомий.

Похорон відбувся в суботу 16 січня 1960 р., який відслужив о. Є. Грицина в українській православній церкві Св. Володимира. Було багато вінків і велике число учасників, які прийшли віддати покійному Андрієві останню прислугу.

Поховано його на міському цвинтарі в Кенорі, Онт.

Оплакує його страту дружина Марія і рідня в рідній Україні. Вічна Йому Память!

Учасник.

БЛ. П. ГРИНЬ КАЧАН
Райдинґ Парк, Ман.

У вівторок, 13-го жовтня, 1959 року понісся сумний розголос про жахливу, трагічну смерть бл. п. Гриня Качана — рільника-фармера околиці Райдинґ Парк. З важким пригнобленням прийняли цю вістку в околиці Ґрендв'ю, Петлюра, Шортдейл і ін., де Покійник був за життя дуже добре усім знаний своєю людяною поведінкою та шляхетним характером. Познаками його життя були: релігійність, національна свідомість і зразкове ведення свого господарства. Випадкова, нагла смерть заступила йому дорогу на окінченні 39 літ, на дорозі, в яких 10-х милях від дому на північ.-схід. Склалося воно так: зранку він відвіз двоє старших дітей до школи,

а звідтіля взяв інший напрям, щоб дістатися до Ґрендв'ю за купівлею. Дорога була непевна внаслідок мокрої осені. Трактор нагло пішов затоки, вмить перевернувся і придавив йому грудь. Останні хвилини свого життя він покінчив у тяжких передсмертних муках.

Бл. п. Гринь народився на фармерській колонії коло Росборн, Ман., де зростав, ходив до школи, а 8-му клясу скінчив уже в Райдинґ Парк. Він був сином бл. п. Тимка й Анастасії з роду Потас. Якийсь час він помагав батькам у господарці. Опісля оженився з Анною, дочкою Павла й Марії Чеховських. Через рік після Вінчання вони виїхали до Веланд, Онт., (де проживала, і ще й тепер там живе, найстарша сестра Покійника, Катерина, замужня за Яковом Пуйдою), і там працював у рільничому підприємстві "Джан Дір". Він любив свою Рідну Відроджену Українську Греко-Православну Церкву і був членом Парафії Пресвятої Тройці; був щирим працівником, а так само ж і секретарем тієї ж Громади.

У Веланді появляється на світ Божий перша дитина-хлопчик Лорен, що в чотири місяці спочив у Бозі навіки. Опісля поблагословив їх Господь ще тут чотирма діточками: Юліяною, Вірджінією, Маріянною і Орестом. Тут вони прожили 11 літ і вертаються на батьківщину, де, в початках своєї женячки, перед 13 роками, почали господарити, цебто в Райдинґ Парк, де вже народився синочок Євген.

Порядок його Похорону представляється так:

Напередодні, в пятницю, 16-го, ввечері відслужено Парастас у супроводі співу дяка А. Гаврилюка з Роблин. При цій нагоді подано родині, пригнобленій важким болем, слова розради й потіхи. Присутніх, які заповнили кімнати дому по береги, остережено, щоб не важились забувати про ту грізну правду, що смерть закрадається, наче злодій, і дуже часто забирає з цього світу людей у часі, коли вони про свою смерть зовсім не думають.

І як то жаль було присутнім дивитися на молоду вдову Анну, яка з 5 ще малолітніми діточками, стояла біля домовини свого любого мужа! . . .

Другого дня, в суботу, 17-го, початок Похорону, точно о 9 годині ранку, з дому жалоби, на роздоріжжях з читанням Свв. Євангелій, почавши від порогів дому, 13 ½ миль до церкви, в Петлюрі. Така довжезна валка авт повагом поступала за тлінними останками, що спереду було неможливо оком проглянути. На церковному подвір'ї дожидало чимале число учасників, що вийшли з процесією на зустріч похоронному походові. У церкві — Похоронна Богослужба, після якої проповідь — на тему: — "По всі дні життя, памятай про смерть, і готовся до неї, після вподоби Господеві!" Опісля — Прощальне Слово, і заклик до пожертв на Нев'янучий Вінець на могилу Покійникові під час цілування Св. Хреста.

Пожертва досягла суми $ 53.60, з чого призначено $ 10.30 на "Вістник".

Тлінні останки Покійника спочили на цвинтарі, при вищезгаданій уже церкві Пресв. Тройці, якої він був вірним членом і щирим працівником.

По скінченні всієї похоронної церемонії відбувся багатий обід. Що покійний Гринь був усіми люблений, про це свідчить велика скількість людей і добровільна пожертва на Нев'янучий Вінець.

Покійний полишив смутком і тугою обтяжених: дружину Анну з 5-ма дітьми, одного брата — Михайла в Шовл Лейк, і 4 сестри: Катерину Пуйду, Анельку Кітляр в Монтреалі, Юліяну Козаковську в Райдинґ Парк і Аксенію Гнатюк у Гемилтоні. Ще було б не на місці не згадати тут і сестрінка Ярослава Кітляра, який приїхав на Похорон свого любого дядька з дружиною Єленою і двома дітьми — Сентією і Михайлом, автом аж із Содбурі, бо ж колись обидва вони разом зростали й ходили до школи. На Похороні була вся рідня з найдальших сторін Канади. Його Похорон вшанували знайомі, товариші дитячих літ, забави і шкільної лавки з Росборн, Ман.

Нехай Господь Бог прийме Його у Свої Небесні Двори, а земля буде легкою!

о. Ілля Швець.

Порядки Богослужень:

ОБІЗДКА МІСІОНЕРА УГПЦК.

Цим повідомляю заінтересованих, що я відвідаю в місійних цілях такі місця:

20 березня — Ватерфорд, Онт.
27 березня — Ніагара Фалс, Онт.
3 квітня — Гемилтон, Онт.

Мітрат Є. Грицина.

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя 3-тя Посту — Христопокліина, — Портедж Ля Прері, Кенора, Тиндал, Ледвин.
27. Неділя 4-та Посту, — Гонор, Поплярфілд, Брендон, Транскона

КВІТЕНЬ

3. Неділя 5-та Посту, — Поплар Парк, Бозежур, Кенора, Дуфрост, (Сповідь).
10. Неділя Квітна, — Брендон, Транскона, Сулукавт, Кенора, — Свячення верби, і Сповідь.
15. Велика П'ятниця, — Гонор, Кенора, Брендон, — Винос Плащаниці о годині 2-ій по полудні.
16. Велика Субота, — Служба Божа, — Брендон, Кенора, — Сповідь.
Свячення Пасок, — Тиндал і Сенґіл, спільно о годині 2-ій в Тиндал
17. ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ, — Брендон год. 12-та вночі, Портедж Ля Прері год 7-ма рано.
Кенора год. 8-ма рано
Поплярфілд год. 7-ма рано, Ледвин год. 10-та рано.
Гонор год. 6-та рано, Селкірк год. 9-та рано.
Поплар Парк год. 10-та рано, Дуфрост год. 5-та рано, Транскона год. 9-та рано.
18. Світлий Понеділок, — Стед, Бозежур.
24. Неділя Томина, — Транскона, Тиндал, Сулукав, Гонор, Поплярфілд, (Спільне Свячене).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Реджайна
27. Неділя — Реджайна
30. Середа, Поклони — Реджайна

КВІТЕНЬ

2 Субота — Прілейт
3 Неділя - Прілейт
7 Четвер. Благовіщення — Кендіяк
9 Субота — Ріджайна
10. Неділя - Мус Джо
14. Страсний Четвер - Ріджайна
15. Велика Пятниця — Ріджайна
17 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Мус Джо 5.30 рано — Ріджайна 8 год. рано
18. Світлий Понеділок — Прілейт
19. Світлий Вівторок - Кендіяк
24. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота Задушна — Н. Бетлфорд. Сповідь сумківців і учнів Нерідної Школи
20 Неділя — Глезлин. Сповідь год. 8.30 рано
26. Субота Задушна — Кендо. Сповідь год 9-та рано
27 Неділя — Медов Лейк. Сповідь.
30. Середа Поклони — Н. Бетлфорд год 7-ма вечером

УВАГА! Кожної пятниці відправлятиметься Богослужения Раніш Освячених Дарів, у Норт Бетлфорд.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. П. БУБЛИКА

БЕРЕЗЕНЬ

13 Неділя год 6 вечірня. — Сторновей
20 Неділя — Мазепа
27 Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. В. БОЙЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
27. Неділя — Врокстон. Великодня Сповідь.
30. Середа. Поклони — Йорктон, год. 7 вечером.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Вернон
27 Неділя — Келовна
30 Алексія і Поклони — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ

20 Неділя - Вайта (Сповідь)
27. Неділя - Сірко (Сповідь)
30. Середа — Вайта - Поклони.

КВІТЕНЬ

3 Неділя - Сандавн (Сповідь)
7. Четвер. Благовіщення — Сеньків (Сповідь)
10 Неділя Цвітна - Арбака св. Мик. (Сповідь)
14. Четвер. Страсти 7 год. ввечері Вайта
15. Велика Пятниця: Вайта 11 год. Арбака св. Мик 1 год.
Арбака св. П. і П. 2 година
Сірко 4 година
Сандавн 6 година
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта 8 год. рано.
Свячення Пасок: Сеньків 12 година вночі
Арбака св. Мик. 2 год. рано
Арбака св. П. і П. 3 год. рано
Сірко 5 год. рано
Сандавн 6 год. рано
18. Світлий Понеділок — Сірко
19. Світлий Вівторок — Арбака св П. і П.
24 Неділя - Вайта
27. Неділя — Сірко (Сповідь)
30. Середа Поклони — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
27 Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА! Вечірні на передодні Відправи у Ню Вестмінстер. У піст Пасії по Богослужбах.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота Задушна — Сван Плейн
20. Неділя — Сван Плейн
20 Неділя, о 7-ій вечора Пасія — Ґлес
26. Субота Задушна — Вайтбіч
27 Неділя — Вайтбіч
27. Неділя, о 7-ій год. вечора Панахида за Тараса Шевченка — Стінен
30 Середа Поклони, о 7-ій вечора — Сван Плейн.

КВІТЕНЬ

3. Неділя. Сповідь — Норквей
7. Четвер Благовіщення. Сповідь — Данбурі
10 Неділя Цвітна Свяч. верби. Сповідь - Стінен.
14. Страсний Четвер — Сповідь та Свячення Пасок — Кобзар
14 Страсний Четвер о 7-ій год. веч. Стінен
15. Велика Пятниця винос Плащаниці:
10-та рано — Вайтбіч 1-ша по обіді — Арран 4-та по обіді — Норквей 8-ма вечора — Ґлес.
16 Велика Субота Св. Б Сповідь та Свячення Пасок — Мейбридж.
16. Велика Субота Свячення Пасок: 3-тя по обіді — Сван Плейн. 4.30 по обіді — Норквей. 6-та Вечора - Данбурі. 7.30 вечора — Стінен 10-та Вечора — Арран
17. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове по 12-ій ночі - Вайтбіч 9-та рано - Ґлес
о 7-ій вечора Вечірня — Стінен
18 Світлий Понеділок — Данбурі
19. Світлий Вівторок - Сван Плейн
24 Неділя Томина (вихід на гробки) Арран

УВАГА! Вчасі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослужінням о 8.30 год. по всіх парафіях.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Вірдейл
27 Неділя — Сембург
30. Середа, Поклони о год. 7.30 веч. — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота — Дробот (Сповідь)
20 Неділя — Інсінгер гайвей (Сповідь)
26. Субота — Половини (Сповідь)
27. Неділя — Вестбрук (Сповідь)

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА

БЕРЕЗЕНЬ

18. Пятниця. Вечірня 7.30 — Мусідора (Сповідь)
19. Субота - Мусідора (Сповідь)
20. Неділя - Слава пол. і Моркемб (Сповідь) в обох Церквах
25. Пятниця Вечірня 7.30 — Мирнам. (Сповідь) для дітей Недільної і Рідної школи.
26 Субота, Задушна — Мирнам (Сповідь)
27. Неділя — Мирнам (Сповідь)
30. Середа, Поклони — Слава пол. 6.30 Мирнам 8.00

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. ІВАНА КУЛИША

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Енгусвия Сповідь
27. Неділя — Овкбирн. Сповідь
30. Середа — Овкбирн. Поклони

КВІТЕНЬ

2. Субота — Сенди Лейк. Сповідь дітей
3. Неділя — Сенди Лейк. Сповідь
7. Благовіщення Пресв. Богор. — Січ Сповідь
9. Субота — Овкбирн. Сповідь дітей
10. Неділя — Росбирн. Сповідь
14. Страсний Четвер — Овкбирн
17. Великдень - Овкбирн
18. Світлий Понеділок — Сенди Лейк
19. Світлий Вівторок — Мензі
24. Неділя — Ґлен Елмо

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Понечай

Box 143 Ituna, Sask. Tel. 57.
Box 163 Hafford, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя Мічам
26. Субота. Заупокійна Служба — Оен
27 Неділя — Оен

КВІТЕНЬ

3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Мічам (Свячення Вербн)
16. Субота — (Свячення Пасок) 10 година ранку, Оен, 2 година — по полудню Кіндерслей. 12 година ночі, Мічам Воскресна Утреня і Свячення Пасок.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вонда 6 година ранку Великодна Служба Божа і Свячення Пасок.
18. Світлий Понеділок Кіндерслей.
19. Світлий Вівторок — Оен
24 Неділя — Оен

УВАГА: В часі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослуженням о 8.30 рано, по всіх парафіях

Address: 824 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота — Кридор
20. Неділя — Редфілд
26. Субота — Гефорд
27. Неділя — Гефорд
30. Середа. Поклони — Ґефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота, Св. Сповідь і Причастя для дітей — Давнінґ, 9-та год. рано.
20. Неділя — Смокі Лейк
20. Неділя — Давнінґ, о. Криштанович
26. Субота, Св. Сповідь і Причастя для дітей — Спеден, 9-та год. рано.
27. Неділя — Спедден
27. Неділя — Беліс, о. Криштанович.

КВІТЕНЬ

2. Субота, Св. Сповідь і Причастя дітей — Смокі Лейк, 9-та год. р.
3. Неділя Смокі Лейк
7. Четвер, Благовіщення Пресв. Богор — Б. Лейк, 9-та год. Св. Сповідь
9. Субота, Св. Сповідь і Причастя дітей - Вільна, 9-та год. рано
10. Неділя Вільна, 9-та год. рано Св. Сповідь
14 Страсний Четвер - Страсти — Смокі Лейк, 6-та год. веч.
15. Велика Пятниця - Винос Плащаниці·
12.00 год — Смокі Лейк.
2.00 год. — Беліс.
4 год. — Давнінґ.
16. Велика Субота - Освячення Пасок:
4.00 год. — Бойн Лейк.
6.00 год — Стрий.
9.00 - Вільна.
17 ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове:
12.00 год. ночі — Спедден.
2.00 год. ночі — Давнінґ.
4.00 год. рано — Беліс.
5.30 год. рано — Ворспайт.
7.00 год. рано — Смокі Лейк.
18. Світлий Понеділок — Беліс
19. Світлий Вівторок — Спедден
24 Неділя, Проводи — Стрий

УВАГА: У вищезгаданих всіх громадах о 9-тій годині рано Св. Сповідь.

Address: Box 809. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Ґилберт Плейнс (Сповідь)
26. Субота — Сповідь в Дрифтінґ Ривер
27 Неділя — Ешвіл (Сповідь)
30. Середа. Поклони, год. 7 вечора — Давфин

ПРИМІТКА: Сповідь в усіх громадах починається о 9 год. ранку. В Давфині служиться щонеділі о 7 год. вечора Вечірня, а в час Великого Посту також Пасії, Сорокаусти.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа.

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Канора
27. Неділя — Бюкенан

КВІТЕНЬ

3. Неділя Канора
7 Благовіщення — Бирджес
10 Неділя Мамориция
17. Великдень Канора
18. Світл Понеділок — Рама
19. Світл Вівторок Канора
24 Неділя — Бюкенан

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Роза. Сповідь.
27 Неділя — Ґардентон. Сповідь.
30. Середа, Поклони год. 8 веч. — Толстой

КВІТЕНЬ

3. Неділя. Сповідь — Толстой
7. Четвер. Благовіщення. Сповідь Толстой
8. Пятниця Сповідь молоді 3 год. — Толстой
9. Субота. Служба молоді — Толстой
10. Вербна Неділя 7 год. — Ґардентон
8.15 — Толстой
10 год. — Пембіна
11. Понеділок. Сповідь молоді — Ґардентон
12 Вівторок. Служба молоді — Ґардентон
14 Страсний Четвер. 9 год. Служба — Толстой
4 год. по пол Страсти — Ґардентон.
8 год. веч. Страсти — Толстой
15 Велика Пятниця Плащаниця 2 год. — Ґардентон
4 год Толстой
17. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Сарто; 3 год. — Роза;
6 год. — Ґардентон;
7.30 год. — Толстой
10 год. - Пембіна
3 год. по пол. Велика Вечірня — Ґардентон
18. Великий Понеділок — Толстой
19. Великий Вівторок Роза
24 Провідна Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Сирейл
27. Неділя — Ґресленд

КВІТЕНЬ

3. Неділя — Лак Ла Біш
7. Четвер. Благовіщення — Крийґенд
10. Неділя — Норал
14. Четвер Страсти — Ґресленд
15. Велика Пятниця, Винос Плащаниці:
Сирейл 2 год. по обіді
Крийґенд 6 год вечера
16. Велика Субота — Вандерінґ Рівер
Посвячення Пасок.
Норалд 5 год.
Боїл 6.30 год.
Ґресленд 7 год.
Занесення Плащаниці і Воскресна Утреня з Посвяченням Пасок:
Сирейл 12 год. ночі.
Крийґенд 7 год. ранку.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове — Лак Ла Біш
18. Світлий Понеділок — Боїл
19. Світлий Вівторок — Ґресленд
24 Неділя .Проводи — Боїл
Ґресленд 6 год. вечера

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота — Боровці. Сповідь.
20. Неділя — Гемлин. Сповідь.
26. Субота — Завале. Сповідь.
27 Неділя — Лужани. Сповідь.

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. Е. ТРУФИНА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота — Етелберт (Сповідь і Пом Сорокопусти).
20. Неділя — Хрестопоклінна — Ґарленд (Сповідь).
26. Субота — Пайн Ривер (Сповідь)
27. Неділя — Дорбен (Сповідь).
30. Середа — Поклони — Пайн Ривер, 8-ма гдо. вечером.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота. Сповідь — Сматс
20. Неділя Сповідь — Кадворт
27 Неділя. Сповідь — Вакав

Початок великодної Сповіді у кожній Громаді о 8 год. ранку. На протязі Посту, що середи о 10 год. ранку в Вакав будуть відправлятись Сорокоусти

КВІТЕНЬ

3. Неділя Сповідь — Лепін
3. Неділя. Заступство—Єллов Крік
7 Четвер-Благовіщення. Сповідь - Альвіна
10. Неділя-Квітна. Сповідь — Тарнополь
15. Пятниця 1 год. по полудні винос Плащаниці — Кадворт
16. Субота. Священня Пасок:
10.30 рано — Єллов Крік
11.15 рано — Тарнопіль
9.00 вечером — Альвіна
17 ВОСКРЕСЕННЯ: 10.30 перед півночю:
Воскресна Утреня, Сл Божа і Свячення Пасок — Сматс
2 год. ранку Свячення Пасок — Ст. Джулієн
3.30 ранку Утреня і Св. Пасок — Кадворт
6. год. ранку Утреня і Св. Пасок - Лепін
8 год. ранку Утреня і Св. Пасок — Вакав
18. Світлий Понеділок — Вакав
19. Світлий Вівторок - Ст. Джулієн
24. Неділя Томина — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД

БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота, Заупокійна Служба Божа — Сіба Біч.
20 Неділя — Вайлдвуд
26. Субота, Заупокійна Служба Божа — Атабаска
27 Неділя — Річмонд Парк
30. Середа, Поклони — Вестлок

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота - Торгилд. Сповідь і Служба Божа для дітей
20. Неділя — Торгилд. Сповідь і Служба Божа для старших
Радвей. Вечірня в год. 7-ій веч.
26. Субота — Редватер, Сповідь і Служба Божа для дітей
27 Неділя — Редватер, Сповідь і Служба Божа для старших
Восетна. Вечірня в год. 7-ій веч.

КВІТЕНЬ

2. Субота - Радвей, Сповідь і Служба Божа для дітей
3. Неділя — Радвей, Сповідь і Служба Божа для старших
Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
7. Четвер — Нюбрук. Благовіщення. Сповідь і Служба Божа
9. Субота — Редватер, Служба Божа за померших
10. Неділя — Федора. Квітна Неділя Сповідь і Служба Божа
Торгилд, Вечірня і Освячення Верби о год 7-ій веч
14. Четвер — Восетна. Страсний Четвер. Страсти. о год. 7-ій веч.

ПОЛОЖЕННЯ ПЛАЩАНИЦІ:

15. Редватер, Страсна Пятниця год. 12-та дня.
Еґремонт, год 2-га по пол.
Торгилд, год. 3.30 по пол.
Восетна, год. 5-та по пол.
Радвей, год. 7-ма веч.

ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК:

16. Субота — Нюбрук, Страсна Субота. год. 12-та дня.
Федора, год 3-тя по пол

ВЕЛИКДЕНЬ — Восетна. Полуночниця, Воскресна утреня, Служба Божа і Освячення Пасок
Торгилд, 3.30 ночі.
Еґремонт, 5-та год. рано.
Редватер, 6.30 рано.
Радвей, 8-ма год. рано.

18. Світлий Понеділок — Федора
19 Світлий Вівторок — Нюбрук
24. Неділя — Еґремонт
Візел Крік, Проводи о год. 3.30 по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота, зранку Великопісна Сповідь — „Топорівці", почта Врокстон, Саск.
20. Неділя — Хрестопоклінна, зранку Великопісна Сповідь, — Шортдейл
27. Неділя, зранку Великопісна Сповідь — „Петлюра"

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

19. Субота, 7-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Калмар
20. Неділя — Калмар
26. Субота 8-ма год., вечора, Вечірня й Сповідь — Пено.
27. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Виннярд. Сповідь
26. Субота — „Коло Купровських". Сповідь
27 Неділя — Вишарт. Сповідь

КВІТЕНЬ

2. Субота — „Коло Жучканів"
2. Субота - Шіго місто. Сповідь молоді й старших від 7.30 веч.
3. Неділя Шіго місто.
7. Четвер Благовіщення — „Коло Мельничуків"
8. Пятниця Собор Арх. Гавр. — „Коло Стадника"
9. Субота — Елмор
10. Неділя — Фовм Лейк. Сповідь - напередодні від 7.20 год. веч.
14. Стр. Четвер — „Коло Федаків"
14. Стр. Четвер Тафнел
14. Страсти Шіго місто. Початок 7.20 год вечора.
17 ВЕЛИКДЕНЬ - Шіго місто
17 ВЕЛИКДЕНЬ — Елмор
18. Світлий Понеділок — Шіго Полудневе
18. Світлий Понеділок — Вишарт
19. Світлий Вівторок — „Коло Мельничуків"
19. Світлий Вівторок — „Коло Купровських"
24. Неділя — Виннярд
24. Неділя - Фовм Лейк

Від суботи 2-го квітня по Страст. Четвер включно, в тих громадах де будуть Відправи, відбудеться й Великодна Сповідь.

Про винос Плащаниці та Свячення Пасок громади будуть своєчасно повідомлені.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1960. ЧИСЛО (1107) 7

„АКАДЕМІЧНИЙ" ПОХІД АТЕЇЗМУ В СССР

Уже 43-ій рік минає з того часу, як 1917 р. большевики захватили владу, створивши Совєтський Союз. Перші роки "воєнного комунізму" відразу жорстоко вдарили по Православній Вірі, а по роки 1930-34 цілком зліквідували Українську Автокефальну Православну Церкву, і зліквідували 24 єпископи й тисячі священиків. Фізичний терор і брутальна нагінка на релігію шляхом аґітації, що полягала в дикому висміюванні релігії не дала большевикам бажаних наслідків. І теперішня совєтська влада продовжує свою нагінку на релігію, але при тому до старих способів додає й нові методи боротьби, заводить, так би мовити, ще й "академічний" наступ на релігію.

Атеїстичний університет у Дніпропетровську

Совєтська **"Робітнича газета"** (29. 1. 1960) повідомила, що в Дніпропетровську постав спеціяльний "атеїстичний університет" з дворічним курсом навчання, виключно призначений для поборювання релігії.

"Підстави безбожництва"

"Вестнік Вищої Школи" — орган Міністерства вищого (академічного) шкільництва Російської Совєтської Федеративної Соціялістичної Республіки (РСФСР) — інформує, що предмет **"Підстави безбожництва"** в Україні регулярно викладають у програмі четвертого року університетських студій. Вони, мовляв, мають дати студентам знання про "наукову безпідставність релігії", критику релігійних вірувань у світі і "докази природознавства проти існування Бога".

"Критика православія"

Той же "Вестнік Вищої Школи" інформує, що в обсяг обовязкового предмету "Підстави безбожництва" в університетах включені зокрема ще й такі "студії": "критика православія, реакційні підстави католицтва і становище комуністичної партії до релігій й церкви".

"Академічні" методи атеїстичного виховання

Способам (методі) атеїстичного виховання в університетах присвячується окрему увагу. Згаданий "Вестнік В. Ш." каже, що університети в Україні мають такий наказ: "не займатися всякого роду ідеалістичними теоріями" — цебто: на викладах предмету "Підстави безбожництва" не допускати дискусійного способу "навчання", отже поряд безбожницьких доказів не подавати також і доказів, якими послуговуються релігійні люди, обмежитися виключно "доказами" атеїзму.

" . . . Я не вірю в Бога, але за тебе молюся"

З часів жорстокої нагінки на релігію залишився в літературі такий вислів гумориста Остапа Вишні: "На службі ми не віруємо, але вдома віруємо". Цебто, О. Вишня стверджував такий факт: працівники на державній службі мусять заявляти перед владою, що вони "не вірують" у Бога, бо цього вимагає влада, але вдома, приватно, для себе вони таки вірують.

Подібне явище бачимо у вірші, що надрукований у совєтській **"Літературній газеті"** (11 лютого 1960 р.), і в цьому вірші, автор, між іншим, висловлюється так: "Мамо, я не вірю в Бога, але за Тебе помолюся: Господи, праведний Боже, збережи життя матері!"

Автор є автором, але справа в цьому, що ввесь редакційний апарат "Літературної газети" взяв на себе ризико помістити цього вірша. Як виходить, совєтська влада перелякана вже не лише релігійністю широкого народнього загалу, але й інтеліґенції, що народжена й вихована під совєтським режимом.

МИТР. ДІОНИСІЙ УПОКОЇВСЯ

З Европи наспіла вістка, що вранці 15-го березня 1960 р. у Варшаві упокоївся Митр. Діонисій (Валединський).

Покійний Митрополит був Первоєрархом Православної Церкви в Польщі, що у величезній більшості складалася з православних українців (понад 4 мільйони) Західньої України.

Від виконування архипастирської служби усунув його комуністичний уряд і тримав під домашнім арештом.

В. Й. П.!

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ В ЛІТІ 1960-го РОКУ . .

Неділя 17-го квітня, — урочиста Великодня Св. Літургія в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 1-го травня, — день закінчення спільних нарад представників Українських Крайових Церков Канади і ЗДА, — урочиста соборна Архиєрейська Св. Літургія всіх присутніх Українських Архиєреїв, у Вінніпеґу.

Неділя 15-го травня, — Канонічна Візитація і освячення площі під будову Собора Св. Софії в Монтреалі.

Неділя 22-го травня, — Канонічна Митрополича Візитація в Форт Френсис, Онт.

Неділя 5-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 12-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Вайті, Ман.

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиєрейська Св. Літургія усіх наших Архиєреїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Апостолів Петра й Павла в Сарто, Ман.

СТАНОВИЩЕ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ У СПРАВІ СЕПАРАТНОГО ШКІЛЬНИЦТВА

В українській пресі в Канаді вже була насвітлювана справа сепаратних шкіл у Манітобі, що останніми часами набрала особливої гостроти у зв'язку з вимогами деяких середовищ і їхніх речників, щоб уряд Манітоби фінансово підтримував сепаратні школи.

Становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді є таке, що вона не має застережень щодо існування сепаратних шкіл, якщо в цій чи іншій місцевості та чи інша парафія бажає їх мати й утримувати, — це вважається її приватною справою. Однак Українська Греко-Православна Церква в Канаді не вважає доцільним підносити сепаратне шкільництво до такої принципової і загальної системи, яка практично могла б сприяти розривові членів Церкви з системою державного шкільництва. Повне державне утримування чи тільки фінансова державна підтримка сепаратним школам власне могла б сприяти такому розривові, і це могло б вести до свого роду самосуперечности внутрі організації канадського шкільництва як цілості.

Щождо становища Української Греко-Православної Церкви в Канаді у справі сепаратного шкільництва, то воно таке:

"По обговоренні справи сепаратних шкіл у Манітобі, постановлено, що ця справа для української православної людности не є реальна, а натомість є реальною і конечно-необхідною справою заведення української мови, як одного з предметів навчання в публичних державних школах". (Витяг з Протоколу Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді).

У КРЕМЯНЦІ ЗАКРИЛИ ВСІ ЦЕРКВИ

З Европи прийшла вістка, що в місті Кремянці большевицька влада закрила всі українські православні святині: манастир, собор і три церкви. Відкритою залишилася тільки каплиця на манастирському цвинтарі, в якій служить монах.

Кремянець між обома світовими війнами був православним центром Західньої України; до 1945 р. він був в обсязі Волині, а після 1945 р. його включено в Тернопільську область у Галичині.

Закриттям усіх православних церков у Кремянці большевицька влада завдала православним українцям ще один з найбільш болісних ударів. Раніше трагедія православних українців м. Кремянця була в тому, що хоч ці церкви були відкриті, але їх контролювала Московська Патріярхія Російської Православної Церкви, а тепер чергова трагедія: ці церкви закрили зовсім, і вірні не мають де молитися.

„ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА" І РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА РИМУ

(Продовження)
IV.

Звичайно, Римові найперше йдеться про Росію. Бо що ж там ті американці? Росія для Риму важніша! Росія перегнала Америку в техніці: Росія перша випустила штучну планету ("Спутніка") навколо Землі. Росія перша випустила ракету в простори, і ракета досягнула круга сонця. Росія має більше підводних човнів. Росія має владу в Кремлі таку ж диктаторську, як і влада ген. Франка в Католицькій Еспанії. Росія займає п'яту частину світу. Але це ще не все, — бо, як каже еп. Шін, **"західний матеріялістичний світ взагалі вже пропащий, і що його може спасти тільки глибоко віруюча... Росія, — навіть большевицька, бо вона у свій большевизм усе таки вірить, а західня людина уже не вірить в ніщо"** (Журн. "Київ") (Філядельфія, ЗДА) ч. 4, 1955 рік). Значить, епископ Шін уважає, що росіяни сильно зберігають здібність **вірити,** — і коли вони ту здібність мають, то хоч нині вони фанатично вірять у комунізм, то завтра можуть так само фанатично вірити в папізм, а люди Заходу взагалі вже не здібні вірити в ніщо.

От таких людей, як росіяни, Римові потрібно. Усе в тій Росії римські провідники бачать прекрасним! Навіть віра комунізм — і та є "чеснотою" росіян, бо все ж вони вірять, а західні народи не вірять зовсім! І оце якби так удалося Римові навернути Росію на католицтво, щоб вони свою фанатичну "непомильність" комуніста — Маркса змінили на таку ж фанатичну віру в непомильність папи, — оце ж то сильна віра була б! Тоді десятки мільйонів фанатичних росіян на багнетах могли б нести свою віру по всьому світі!

Але треба перше навернути цю казкову, вимріяну політиками Риму Росію на католицтво. . . Але як? І тут стали на допомогу "Фатімські пророцтва". Лукія з Фатіми в Португалії повідомила, що сама Діва Марія звеліла, щоб навернути Росію на католицтво. Значить, таки треба навертати, і то конче, бо не навернуть, то пропав світ!

Єпископ Шін вияснює російському народові, що Діва Марія свою ласку звернула не на Америку, не на всякий інший нарід, а лише на Росію, і каже він: "У жодному обявленні, яке там (у Фатімі) колинебудь було висловлене устами Маєстату (Діви Марії), слово "Америка" висказане не було, а зате ж говорила Вона про "Росію". Яка ж ніжність, яка любов, яка свята надія була в звіщанні Її! Як тільки в Росії вибухла безбожна революція (комуністично-большевицька, в 1917 році), то Пресвята Мати показалася в Португалії (біля місцевости Фатіма), з болем говорячи про той безбожний рух (большевицький), такий чужий Вашій (російській) культурі. Вона сказала (11-літній пастушці Лукії 1917 року), що це спричинить другу світову війну (яка була 1939-1945 рр). Після опису нещасть скаліченого світу Вона обіцяла, що Росія отримає дар Віри" (католицької), — сказав епископ Шін ("Грік Кетолик Месенджер", 8. 5. 1959. Вияснення в дужках мої. — Т. С.).

Для кого ж створено в 1917 році (видіння Лукії) культ "обявлення Діви Марії Фатімської" і проголошено його офіційно католицьким епископатом Португалії, — за згодою Риму? Для Росії! Отже при найблужчій нагоді статую Діви Марії Фатімської нишком перенесли (1951 року) в Росію, в Москву, поблизу Кремля. Хто переніс? Може якісь члени амбасад, консулятів, партизан-підпільників, — годі сказати. Єпископ Шін каже про це російському народові так: **"Чи було тобі відомо, мій добрий російський народе, що статуя Нашої Богоматері з Фатіми, де вона обявилася 1917 року та говорила до твого улюбленого краю,** заступник кардинала Спелмена в Нюйорку **тепер сама знаходиться недалеко Кремля? Молися до Неї, щоб Вона отримала від свого Сина світло Небесне для Ваших умів, благодать для Ваших душ, щоб ви могли перемогти ввесь блуд та безбожність, і знову стати тим, що було відоме як Свята Росія?"**—каже еп. Шін, ("Грік Кетолик Юніон Месенджер", ЗДА, 8. 9. 1955).

Що ж означає **"Свята Росія",** за якою тужить еп. Шін. Це була російська царська абсолютистична монархія з поневоленням людини і народів (та України), за часів якої страждав наш мученик — пророк Тарас Шевченко, а з ним і ввесь наш народ. Московські цареславні "чорносотенці" призвичаїлися називати це **"Святою Матушкою Росією".**

**

Досі, як на відносно малі розміри статті, було сказано досить про ціль, з якою створено "Фатімські пророцтва". Можна сподіватися, що прийде час, коли історики Церкви, не маючи під рукою тієї маси матеріялів, де в пресі тепер пишеться "чорне по білому", — майбутні історики може "голови ломитимуть" собі над питаннями про "Фатімські пророцтва", — бо пресу з її щоденними даними для нас, сучасників, поїсть міль, і правда затре за собою сліди дійсности, як затерла вона в багатьох випадках, що відносяться до нашої історії, і католицтво протиснуло і в наше життя чимало "підкинених зозулячих яєчок", а ми так часто беремо їх за "добру монету".

*

Коли вже треба Римові здобути Росію для католицтва, і коли для цього треба дуже годити москалям, то Рим уважає, що все те, що москалі роблять, треба якось "оправдати", і навіть з л о показати в "доброму" світлі. Тут уже було сказано, що навіть московську віру в комунізм москалям зачислено як чесноту, — бо нехай і комунізм, а все ж таки вони в щось вірять, отже це "ліпше, ніж на Заході, де в ніщо не вірять".

Отже й комуністичну загрозу з Москви якось оправдати треба. Як? А ось послухайте. Римські політики — підлабузники Росії кажуть, що Москва невинна за комунізм, вона не може нести відповідальности за свою комуністичну агресію на ввесь світ, — Москва чинить це не з своєї волі, а з **волі Божої! Бог звелів Москві так чинити — чи вона цього хоче, чи не хоче!** То хіба ж можна Москву за це обвинувачувати? Не можна — так кажуть римські політики. Не вірите? А ось послухайте. Католицький священик, підписаний як **Р. Г-с,** пише в щоденнику "Америка" таке: **"Комунізм, це бич Божий. Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується гнів і кара"** (Катол. щоденник "Америка" (Філядельфія, ЗДА), ч. 207 — 1954 р., стаття о. Р. Г-с: "Комунізм, бич Божий"). А чому Україну поневолила червона Москва? Католицькі діячі і на це для Росії мають виправдання, — і каже католицький діяч о. Йосафат Ананевич:

"Большевицька неволя в нашім Краю — це передусім кара за наші гріхи" (Католицький "Шлях" (Філядельфія, ЗДА) стаття о. Йосафата Ананевича, ЧБМ. — епархіяльного директора Юнійного Тижня в ЗДА п. н.: "Тиждень молитов за з'єднання Церков. — Да всі єдино будуть").

Ну, нехай катол. панотці можуть думати, що Бог покарав московсько-комуністичною неволею сорок мільйонів українців за це, що вони православні, значить для Риму "схізматики", нехай і понад три мільйони українців греко-католиків Бог покарав за це, що вони вперто відкидали латинізацію і римську політичну контролю над українським національним життям. Нехай Бог покарав мучеництвом увесь епископат і тисячі священиків Української Автокефальної Православної Церкви під проводом Митрополита Василя Липківського за те, що вони стали на ґрунті Автокефалії (незалежности Української Церкви від чужих закордонних церковних властей), отже не дотрималися тих канонів, силою яких Українська Церква була в неволі у чужих церковних зверхників. Але тут таке питання: за які гріхи Бог покарав неволею греко-католицький епископат у Галичині? А якісь гріхи, і то дуже важкі, той греко-католицький епископат таки мусів мати, коли Бог покарав його, і то тяжко покарав! На це питання католицькі панотці відповісти таки мусіли б! Але сумнівно, чи вони думали над тим питанням, коли писали про ці "кари" на українців. Їм ідеться лише про це, щоб якось виправдати Росію, бо є в Римі така потреба, і вони виправдують: мовляв, Україна не є ніякою жертвою грішної безбожної Москви! Навпаки, то Україна грішна, і за це Бог покарав її московсько-большевицькою неволею. А Росія невинна, — бо вона чинить це, що звелів їй чинити сам Бог, — бо ж то сам Бог вибрав Росію за "бича Божого", щоб тим "бичем" покарати "грішну Україну" і ввесь "грішний світ". Значить, дуже вигідну політичну ролю католицькі священики Росії призначили! Що ж, усе для Росії, аби лише на католицтво її перетягнути. Навіть оправдати Росію треба за поневолювання України, а Україну треба проголосити винуватою, "грішною"! Бо ж римська політика важніша за Україну. . . Отаке то діється на шляху римської місії на Росію під знаком "Фатімських пророцтв. . ."

Т. Сагай.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються **по 15 центів одна або 2 за 25 ц.**
Замовлення і гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.**

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Шестий Собор

Листопада 26,27 і 28, 1930 р., відбувся в Йорктоні, Саск. Шестий Собор Української Православної Церкви в Канаді, та хоч обставини були тоді дуже тяжкі, то всеж на Соборі було коло 85 духовних і світських делеґатів від громад з трьох західних провінцій Канади. А обставини були такі, що деяким громадам на висилку делеґатів тяжко було стягнутися. Поки ж прийдемо до подрібного переведення Собору, то найперше розглянемо важніші ухвали того Собору.

Ухвали Собору

1. Собор поручає громадам щоби постаралися мати власні парафіяльні хати для священиків.

2. Собор поручає Консисторії перевести орґанізацію молоді по місцях і мати нагляд над тією орґанізацією.

3. Собор поручає новому урядові Українського Православного Братства і Консисторії з л о ж и т и новий Статут Братства, згідно з духом Чартеру і загальним статутом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і до зорґанізування Братства відповідно до нового Статуту.

4. Собор визнає потребу назначити священика-місіонера.

5. Собор поручає Консисторії подбати про заложення дяківських курсів.

6. Собор поручає парафіянам запровадити плачення вкладок відповідно до маєткового стану їх членів.

7. Собор визнає потребу опікуватися студентами з релігійної сторони і поручає Консисторії, щоби призначила на те особи, які при допомозі Консисторії вели б таку роботу.

8. Собор покладає на членів Церкви обовязок щоби всі передплачували "Вістник", його поширювали і підпомагали релігійні видання.

9. Собор підчеркує обовязок священиків вчити дітей релігії і Катехизму.

10. Собор вважає потрібним заснувати чин Сестер-Служебниць для добродійної роботи і нехай Консисторія й Архиепископ про те подбає.

11. Собор уважає потрібним створити Українську Православну Колеґію з духовних і світських як дорадче тіло в справах доктрини, обрядів, друкування видань і вияснювання релігійних питань. Зібрані тут священики повинні вибрати перших трох членів, а дальше добирання членів полишає вибраним членам Колеґії за одобренням епископа.

12. На вдержання епископа, Консисторії і її праці Собор постановляє створити Дієцезальний Фонд з таких джерел: 1) з річних вкладок по 15 дол. від кожного священика, 2) по 1 дол. за кожне Богослуження від церковних громад, 3) по 1 дол. від кожної родини. Гроші на Дієцезійний Фонд має вислати священик до Консисторії. Залеглі належитості мають бути виплачені до 1-го липня. В конечності Консисторія може піднести оплату на Дієц. Фонд на 1, або 2 дол. від Богослуження.

13. Собор уважає, що часте переношення священиків відбивається шкідливо на церковнім житті, отже Консисторія повинна поступати обережно з переношенням.

14. Собор рішучо протестує проти переслідування українського народу, а зокрема його релігії урядом Радянського Союзу і висловлює співчуття жертвам переслідувань та віддає почесть мученикам, які дали життя в обороні віри і свого народу.

15. Собор прилучається до протесту проти польського терору в Галичині, і вповні одобрює ті резолюції, які були прийняті на протестаційному вічу в Соборі св. Покрови в Вінніпеґу 26-го жовтня, 1930 року.

16. Собор взиває усіх вірних Української Греко-Православної Церкви скликати, або причинитися до скликання протестаційних віч проти польського терору на українській території під Польщею.

*

Такі були важніші поручення і постанови Шестого Собору, хоч зрозуміле, що всіх їх опісля не можна було наділі так виконати, як поручалось і постановлялось. Теорія і практика не завжди ідуть впарі.

Та всеж вміру сил виконувалось більше, або менше. Що ж не виконалося зараз, те ждало своєї черги і можливостей коли його буде можна виконати.

Назагал же тут уже була пригадка чого дальше треба, і її вже поставлено перед членами Церкви до обміркування.

Що не всі ті постанови були виконані, то зрозуміле, бо на дещо не було змоги, а дещо серед нових обставин не мало вже місця, а що можна ще зробити, те лишалось пригадкою для тих, що дальше церковну працю будуть проводити.

Загалом же згадані постанови Шестого Собору показують як і чим тоді українці клопоталися, як думали і чого хотіли.

Згадувалося тут Церковне Братство, але нині вже його нема. Воно було потрібне в початках заснування нашої Церкви, та якийсь час і після того, але в дальшім розвою нашої Церкви те Братство саме собою стратило своє давне значіння. Церковна праця і без него вже провадиться.

Ще згадати б, що на Шестий Собор надіслано багато листів і телеґрам від громад, які не могли вислати делеґатів; і від Товариств, і від поодиноких осіб з Канади і Злучених Держав, де всі бажають Соборові гарного успіху.

(Далі буде)

ПОГРОМНА ПРОЦЕСІЯ

Преса в березні ц. р. принесла вістку, що Католицька Церква у Венецуелі далі переслідує некатолицькі релігії. Ось одна з частих подій що скоїлася недавно. У провінції Тачіра відбулася католицька процесія під проводом трьох католицьких священиків. Процесія зупинилася біля протестантської церкви, і тут почала таку "місійну" роботу: "побожні" прочани — "місіонери" спершу зчинили дикий галас, а потім град каміння пустили у вікна протестантської церкви, де саме відбувалося Богослуження, яке правив священик Ч. Вейнклин.

Коли протестанти покликали поліцію, то вона завела "спокій" таким чином, що звеліла протестантам припинити Богослуження, зачинити церкву і розійтися по домах. Католики покалічили багато протестантів, а їхню церкву сильно знищили.

Венецуельський часопис у місті Крістобаль (провінція Тачіра) помістив звичайну вістку про цей напад. У відповідь на це місцевий католицький епископ загрозив видавцеві цієї газети, католикові, прокляттям, якщо він не проженe того "безбожного" репортера, який осмілився подати до газети вістку про цей "місійний" католицький напад.

Переляканий видавець негайно вчинив епископові волю. Він налякався, мабуть, не так прокляття, як може передбачував, що до його редакції може навідатися така сама католицька "місійна процесія", яка відвідала протестантську церкву.

КНЯЖІ ПОЖЕРТВИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ

Бл. п. Василь Підручний
(† 22 листопада 1959 р.)

Бл. п. Василь Підручний, Веґревіл, Алта., не лише за життя свого щиро підтримував і спомогав українські церковні й народні інституції, але також і в своїм завіщанні про них не забув. Коли недавно його завіщання було офіційно затверджене судом, виявилось, що він заповів такі пожертви:

Інститут Св. Івана, Едмонтон, $500.00; Інститут Петра Могили, Саскатун 500.00; У. Г. П. Церква у Веґревил — 500.00; Катедра Св. Івана, Едмонтон, — 500.00; Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — 500.00; Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу,—500.00;

При цій нагоді слід оголосити, що на Похороні бл. п. Василя Підручного учасники зложили на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу $183.00, як Невянучий Вінок на могилу Покійного. Пожертвували слідуючі:

По $25.00: Церква Зісл. Св. Духа, Вилинґдон; по $10.00 — Т. Гуменюк, П. І. Лазарович, Д-р В. Лазарук, І. Райчиба, Л. Новальковський; по $5.00 — Орест Улян, Ю. В. Шевчук, В. Кіць, пані Марія Лісовська, пані Зиновія Ситчик, пані Марія Білоус, Д-р Н. Д. Голубінський, пані Катерина Процишин, В. Горайчук, пані Меланія Корпан, пані Софія Василишич; по $2.00 — Добр. Улян, Г. В. Сліпченко, І. Северин, Б. Тріска, Г. Фаріон, М. Іваськю, В. Колодкевич, В. Смук; по $3.00 — пані Марія Лазарук; по $1.00 — В. Т. Гунька, І. Д. Томас, М. Канасевич, В. Ґалус, І. Гнатюк, В. С. Чепель, І. Гунчак, М. Северин, А. Ферел, І. Порожний, С. Бартман, Г. Літин, П. Плішка, М. Аричук, Н. Головайчук, Е. Г. Бакінґгем, І. Кошман, І. П. Світик, Ю. Якимишин, Н. А. Гунка, А. Довганюк, К. Гиманик, В. Малофій, Г. Барлот, П. Тріска, Н. Борощук, В. Мельничук, Н. Веґера, П. Татарчук, Д. Н. Никифорук, М. Винник, М. Качман, В. Маковійчук, І. Вахнюк.

Усім Вп. Жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічная Память!

Колеґія Св. Андрея.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20c; in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З РЕАЛЬНОГО СТАНОВИЩА

У Манітобі існує право організувати приватні (сепаратні) публичні школи. Однак уряд цієї провінції не фінансує їх. Тепер же ці, що волюють приватні школи, а не державні, домагаються, щоб Манітобський уряд сам їх фінансував. І дискусія над цим питанням набрала ширших та глибших розмірів.

Становище Української Греко-Православної Церкви в цій справі з'ясовується такою ухвалою:

"Після обговорення справи сепаратних шкіл у Манітобі, постановлено, що ця справа для української православної людности не є реальною, а натомість є реальною і конечно-необхідною справа заведення української мови, як одного з предметів навчання, в державних публичних школах".

Підхід Української Греко-Православної Церкви до цього питання подиктований її реальним становищем у цій справі. У цьому реальному становищі гармонійно поєднюється три моменти: церковний, національний і горожанський.

1. **Церковний момент.** — Члени Української Греко-Православної Церкви в Канаді своїм поселенням не становлять таких згущених "островів" поселення, як, напр., французи у Квебеку, а розселені широко по просторах Канади, а зокрема Манітоби. Це відноситься і до фармерських поселень, і до міст. Для прикладу взяти б місто Вінніпеґ. Наша Церква не могла б у цьому місті дозволити собі на широку мережу своїх приватних публичних шкіл у кожному дистрикті міста. Значить, дітвору треба було б концентрувати в певних пунктах. А це вимагало б, щоб 6-літні діти, напр., з передмістя Форт Ґеррі їздили в центр міста — автобусом півтори години туди й других півтори години назад, у морози й хуртовину. Це тільки приклад. А подібно є увеличезній більшості міст і фармерських околиць. Це просто фізична неможливість. І ця фізична перешкода буде зростати все більше, бо молодше покоління не має такого нахилу поселюватися гуртами, як це чинили старі піонери — щоб усі свої жили гурточком; молодше покоління розпорошується одинцем по всій провінції і по Канаді.

2 **Національний момент.** — Скільки б там приватних шкіл у Манітобі не було, то все ж таки державних шкіл завжди буде величезна більшість. Державні школи становитимуть кількісну основу шкільництва провінції. І українських дітей там буде більше, ніж у приватних школах; фізичні трудноші (простір і розпорошення поселенців) перешкоджали б більшості нашої дітвори включитися в приватні школи українців, — хіба що вони вчилися б разом з французами, поляками, ірляндцями, як це має місце в теперішніх приватних католицьких школах.

Тому що державне публичне шкільництво в Манітобі, як і в усіх інших провінціях, становить кількісну основу, то заведення української мови, як одного з предметів навчання в державних школах, було б для українців більшим успіхом, ніж заведення української мови, як одного з предметів навчання, у школах приватних.

Але одною з вирішальних передумов заведення української мови в державних школах — це справа числа учнів-українців. Заведення приватного шкільництва, поруч державного, вдаряє по справі можливостей старатися за українську мову в державному шкільництві.

Отже недоцільною була б утеча з українською мовою з публичної державної платформи в вузенькі границі сепаратних шкіл, а навпаки: доцільним є видвигнення української мови на широку платформу нашого життя в Канаді, а нею є державне шкільництво.

Досвід показує, що в тих провінціях (в усіх, крім Манітоби й Британської Колумбії), де уряд так чи інакше фінансує приватні публичні школи, стан українства серед молоді нічим не відрізняється від його стану в Манітобі. Це доказ, що приватні публичні школи (вони англомовні) не є розвязкою проблеми українства серед нашої молоді.

3. **Горожанський момент.** — Справа шкільництва — це дуже важлива ділянка суспільства й держави, і це великий привілей кожного горожанина підносити в цій ділянці свій голос. Хто ж підписується за приватним шкільництвом, той тим самим перекреслює своє право голосу в ділянці державного шкільництва, і зоставляє це поле для цих співгромадян, які далі на ньому залишаються.

Як українці, ми глибоко зацікавлені своїми дітьми. Але як горожани Канади, ми зацікавлені також тим, якими виростуть діти наших співгромадян інших етнічних походжень і релігій; бо як вони виховуються й навчаються, такі з них виростуть члени суспільства. Адже нікому з нас не байдуже, чи діти нашого сусіда є чесні, чи нечесні. Нікому з нас не байдуже, чи наші діти колись, як повиростають, будуть жити серед розумного суспільства, чи ні.

А більшість дітей наших співгромадян залишаться таки в державних школах. Але які ті школи будуть — тут уже не будуть мати права голосу ті, що втічуть у вузеньку загороду сепаратних шкіл — одним словом, відсепаруються від ширшого життя країни.

Приватні, публичні школи — це в Канаді виключно деномінаційні (віровизнавчі) школи. Їх творять головно на те, щоб дітей своєї релігії відгородити від дітей інших релігій, бо інші релігії вважаються гіршими, отже й діти інших релігій уважаються гіршими; дитина може бути гарна, чесна, пильна, розумна, але коли вона є іншої релігії, то вона вже гірша, до неї треба відноситися, як до гіршої. А дитина своєї релігії хоч може бути й нечесна, немудра, погана, то вона вважається кращою. Власне, такий настрій у приватних публичних деномінаційних школах не може обминути душу дітвори: брак толеранції супроти інших, брак почуття людських і горожанських демократичних чеснот, вищих над вузьке сектаріянство.

Таке виховання шкідливе для демократичного, культурного й християнського світогляду громадян Канади.

ПРИКЛАДИ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ

Населення міста Дубліну показалося вільним від католицького релігійного фанатизму, коли посадником (мейором) цього міста є жид Брисков. Невідомо, якою більшістю голосів м. Дубліну він вибраний посадником, але все ж таки Дублін — це столиця католицької Ірляндії. Дехто міг ставити питання, як до того віднесуться церковні католицькі чинники в Ірляндії.

Але цього року прийшла вістка, що дочка посадника Брискова перейшла з юдаїзму на римо-католицтво, і записалася на науку в римо-католицькій манастирській дівочій школі. Її батько, жид-юдаїст, зробив з цього приводу прилюдну заяву, що він не противиться переходові своєї дочки на католицтво, бо він вірить у свободу релігії, — кожна людина може триматися такої релігії, якої собі бажає. Можливо, що тією заявою посадник Брисков хотів сказати, що і йому та решті його родини вільно триматися жидівської релігії.

Уся родина посадника Брискова і він сам далі залишаються юдаїстами, але між ними є одна особа, яка подає себе римо-католичкою, і римо-католицькі церковні чинники, звичайно, з вдоволенням це привітали.

ПОДЯКА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ЗА ПОЖЕРТВИ

Суму пожертв на допомогу Українським Інвалідам, зібрану при кінці минулого року (1959) по Українських Греко-Православних Громадах, з нагоди Листопадових Свят, Консисторія Української Греко-Православної Церкви вислала безпосередньо до Союзу Українців Воєнних Інвалідів у Мюнхені, Німеччина. Нижче подаємо листа, яким Союз повідомляє Консисторію про отримання грошей:

Ч. 233/60 Мюнхен, 11 лютого 1960.

До
Хвальної Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді,
Вінніпеґ, Манітоба, Канада.

Хвальна Консисторіє!

Оцим підтверджуємо одержання від Вас пожертви в сумі 8.286,05 НМ як рівновартість 1,997.23 дол., пересланих чеком на нашу адресу.

Цією дорогою просимо прийняти від нас сердечну подяку за так щедрий дар.

При цьому подаємо до Вашого ласкавого відома, що про цю пожертву ми будемо звітувати в черговому нашому бюлетені в квітні цього року, як рівно ж дозволимо собі подати Вас як окремого жертводавця в списках наших жертводавців в протоколі делегатського з'їзду, що відбудеться в днях 29-30 квітня цього року.

З глибокою пошаною й Християнським привітом

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ С.У.В.І.:

Микола Стечишин, голова.

Петро Поліщук, секретар.

„МІСІОНЕРИ З'ЄДИНЕННЯ"

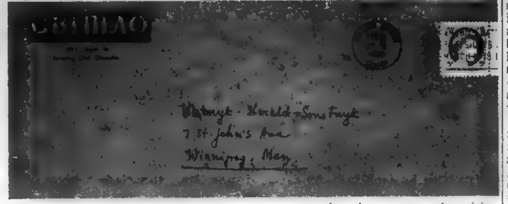

Є різні авторитети, що вважаються компетентними говорити про культуру: міністерства освіти, університети, різні наукові установи і т. п. Але досі, мабуть, нікому в голову не приходило, що про культуру могло б багато дечого сказати й Міністерство Пошти. Наприклад, якщо б Міністерство Пошти в Канаді мало спеціяльну "Референтуру для справ культури", то воно не мусіло б заглядати в листи, а тільки подивитися на конверт, і "культура" була б ясна. Наприклад, на конверті із видавничою фірмою журналу "Світло" поштові урядники мали змогу читати ось таку "культурну" адресу, випродуковану "Світлом": **"Вістник — Herald — Смітник".** Фотокопію цього доказу "культури" журналу "Світло" тут подаємо, бо ж кажуть по-англійському "сіінґ из белівінґ" (бачити—значить вірити").

Такий, значить, конверт, прийшов із "Світла" до "Вістника" з датою на поштовій печатці 27 лютого 1960 року.

Перше питання перед поштовим урядником (а на пошті працюють і українці) є таке: "Що це за таке "Світло", що воно на конверті до іншого часопису ("Вістника") називає його "Смітником"? Поштовому урядникові довідатися не трудно — що журнал "Світло" — це орган уніятських так званих "Василіян", які себе називають монахами. Значить, із "Світла" така ось "культура" світить. . . . Світить та "культура" навіть на їхніх конвертах, під офіційною фірмою. . . Чи не може стати перед поштовим урядником питання: От цікаво, чи до часу появи в Канаді уніятських Василіян, колинебудь траплялося канадській пошті бачити випадки подібної "культури"? Чи може випадки такої "культури" почалися тільки вже після того, як у Канаду приїхали на місію Всечесні Отці Василіяни й почали видавати своє "Світло"? Судам у Канаді вже відомі докази "культури", яку вносять деякі уніятські "місіонери". А тепер уже й пошті може бути ця "культура" відома.

Щоб хтонебудь не сумнівався, що це таки дійсно оригінальний продукт "Світла" — органу Всечесних Отців Василіян, то сам редактор "Світла", о. Милетій Михайло Соловій, власною рукою зволив цей твір — "адресу" написати: "Вістник — Herald — Смітник".

Орган Василіян "Світло" дуже розбивається за сепаратними школами для католиків у Манітобі — щоб уряд фінансував ці школи. Бо — пише "Світло": "Особливо для нас українців приватні школи мали б велике значення, бо в них ми могли б крім предметів, приписаних департаментом освіти, навчати українську мову, історію, культуру і релігію. Таке трактування справи науки виховання дітей є справедливе і згідне з демократичними засадами Канади, ще тим більше, що Канада є мозаїкою різних культур" ("Світло", березень 1960 р.).

Дійсно, правду тут пишуть Василіяни — що "Канада є мозаїкою різних культур". А до тієї "мозаїки" Всечесний Отець Редактор "дорогоцінні камінці" і своєї "культури" вкладає, і то ще й під фірмою журналу "Світло", щоб "поважніше" вийшло. Можуть тепер наші співгромадяни сказати: от "культуру" деякі українці — духовні в Канаду привезли! Вони й другі народності в Канаді навчають, як "культурно" листи треба до редакцій адресувати! Раніше в Канаді ще може такого й не бувало!

У "Світлі" пишеться", що в сепаратних католицьких школах, якщо б уряд Манітоби їх фінансував, **"ми могли б навчати українську мову, історію, культуру, релігію".**

Римські агенти беруться **навчати** не тільки історію, бо вважають її ненавченою, отже фальшують її — але вони також пориваються **навчати українську мову!** Ну, треба їм знати, що українська мова є вже давно "навчена", отже навчати її не треба.

Чого їм треба, то хіба лиш того, щоб ці "вчителі" самі української мови навчилися. А тоді в їхній "поетичній творчості духовній" було б хоч трохи менше безграмотности. Всечесніший василіянський отець свій "архитвір" комбінував так: "Смітник" до ритму "Вістник", — і тут шило безграмотности з мішка вилізло; правильний наголос "Вістник", отже тут у Всечесного отця діло не піде, — бо треба було б римувати: "смітник", а тим часом це ж не по-українському!

І тут йому бідному та нещасному ввесь "геніяльний твір" розвалився: "поет" не мав поняття про правильність наголосів!

Що ж виходить? Не мову **навчати** йому треба, а таки самому треба вчитися мови! Не **культуру навчати** йому треба, а таки самому вчитися культури. Не **історію навчати** йому треба, а таки самому повчитися історії, а історія могла б його навчити, що він ще "з хвостиком" бігав, як у Канаді вже дехто з уніятів пробував таких "культурних" способів "місії з'єдинення", і проте поломив собі зуби. І не **релігію йому навчати,** а самому релігії навчитися і моралі християнської. У своєму дешевенькому, вуличному памфлетику п. н. "Хто сіє релігійну боротьбу між українцями в Канаді", датованому в Торонто 25-го квітня 1959 року, під яким підписаний автор о. М. М. Соловій, редактор "Світла", є такі босяцькі харкотиння по адресі нашої Церкви, як "фабрика церковного дьоґтю", "духовні чумаки", "анархісти", "церковні большевики", "протестанти" і т. д. і т. д. А все те підмальоване такою несамовитою публічною його брехнею про Царгородського Патріярха Атенаґораса І: **"Атенаґорас сказав тоді о. М. Соловієві, що він (о. М. Соловій) є для нього (Атенаґораса) більше православним і канонічним, як церковні демократії і автокефалії в Канаді і ЗДА".**

Чуєте, що він верзе? Він прилюдно пускає блахмана в очі, і не заікнеться, — ніби Царгородський Патріярх таке сказав йому! Впросився нещасний мізераха до Його Святости Патріярха, щоб удостоїтися ласки великої: його лице побачити й звук голосу почути, і все те опісля злочинно використав, щоб сплетні на нього ширити в Канаді!

Такі от факти з темної роботи уніятських духовних "місіонерів" для так званого "з'єдинення" — на полі істеричного, осатанілого намагання "з'єднати" православних українців із заблуканими вівцями Римського папи. Закликають до себе в помийну яму, в якій самі загрузли по вуха, і з якої хтне сопух такої "місіонерської роботи", про який була тут мова; тут було показано тільки дрібнесеньку частину, лише пару мазків, а такого в тих "місіонерів з'єдинення" безмежно — великі болота.

Пишемо це не тому, що шукаємо аргументів проти "місії з'єднення" з Римом, — бо ж вони самі собі такою "місією" щораз глибше осикового клина вбивають, — їхню долю історія вже припечатувала; вони, як ті мухи восени, що чують свою загибіль, рештою кволих сил шарпаються кусати. "Вістника" ці кволі осінні мухи пориваються кусати тому, що, як пише Всечесніший о. М. Соловій, **"ВІСТНИК"** являється чи не **найбільш аґресивним церковним органом православних українців".**

Отже про все це пишемо, щоб довести до відома, — кому треба, що цього роду "місіонери з'єдинення" своєю роботою дають доказ, що нашій Церкві в Канаді вже замало одного "Вістника" — двотижневика. Нам потрібно більше преси, і ми будемо її мати! Звичайно, будемо її мати не для уроєної ворогами "аґресії", а для самооборони перед скаженою аґресією чужих наймитів- недобитків.

"Вістник" підтримує вас, а ви підтримуйте "Вістника"!

ПРЕМІЯ ЗА ВІДНОВЛЕНУ ПЕРЕДПЛАТУ

Хто відновить свою передплату до кінця 1960 року, і разом з грішми пришле цю картку, той отримає в премії український православний **Стінний Календар** на 1960 рік.

Календар містить всі неділі й свята, а також імена Святих на кожний день року. Цей календар повинен знаходитися в кожній православній хаті.

Імя передплатника ....
....
Адреса ....

ВАЖНЕ ТІЛЬКИ ДО КІНЦЯ КВІТНЯ 1960 р.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Приготовання до Великого Посту

Ще перед Великим Постом почав Павло приготовляти співаків до "Служби Божої Передосвященної"", що в Великім Пості правиться в середи і пятниці. Вона інакше виглядає ніж звичайна Служба Божа, і має інші співи. Вона дуже гарна, дуже побожна, отже Павлова думка була, що вона повинна б відправлятися в суботу, бо тоді могли б в церкві бути всі шкільні діти, бо в суботу в школах не вчать. Тут треба з обставинами числитися і використовувати те, що можна.

Навчив Павло і звичайних побожних пісень, що в Великий Піст можна в церкві співати, як "Уже декрет є готовий", "Царю Христе справедливий. . ."

Як Великий Піст починали

Окремо на відчиті пригадав Павло і молодим і старшим як наші давні предки Великий Піст починали.

Вже зрання першого дня Посту жінки чи дівчата були дуже заняті. Мили лавки, стільчики, столи та скрині, що заступали місце столів, де столів не було. Перемивали всю посуду, — миски, горшки, покришки, макітри, ножі, ложки, варешки, копистки, щоб на них нічого масного не зосталося.

Знимали прикраси в хатах, як квітки. Всі скромно вбиралися, і дівчата ніяких прикрас на себе також не чіпляли. Не співали впості веселих пісень, на ніякі забави не сходилися, музики в селі не грали. Деякі курці через ввесь піст не курили, горілки в піст не пили. А матері наказували дітям щоби чемно поводилися, не сварилися, не галасували, щоби були послушними, бо то час Святого Посту. При молитвах всі били земні поклони.

Хиба що старші дівчата вчили молодших гаївок, бо на Великдень буде треба їх коло церкви співати.

Але були і такі, казав Павло, що в перший понеділок Посту "зуби полокали" горілкою. Могло між зубами щось масне затриматися, то горілка його знищить. Так робили ті, що дуже горілку любили. Отже і зуби виполочують і ще горілки покушають.

Такі побожні постні приготування були всюди, по всіх селах, по всіх сторонах, бо в усіх українців була тоді одна думка, одна душа, одна побожність.

Запити і пояснення

Коли Павло таке пригадував, то один з тих, що любили себе показати мудрагелями, ставить питання:

— Великий Піст має людей ліпшими робити, але чи робить? В піст люди каються, сповідаються, эдержливо поводяться, а коли піст скінчився, то подавному роблять. Отже чи треба того посту? — На те Павло:

— Поверховно може так виглядати, але коли добре вдуматися, то інакше вийде. От ми могли б сказати: Нащо хату замітати, коли вона знов засмітиться? Нащо прати одежу, коли вона знов забрудиться? Пощо вмиватися, коли лице знов зачорниться, запорошиться? Чи наше життя було б кращим, коли б ми бруду не змивали?

— То що інше, — каже знов чоловік, — але піст належить до морального життя. — І каже знов Павло:

— Подібно і з нашим моральним життям. Коли багато бруду насяде на життя моральне, то треба наше життя також чистити. А коли з життя бруд позмивається, то почуємо себе кращими людьми. В пості пригадаємо, що ми пішли задалеко самопас і треба себе стримувати; нагадаємо, що ми Божий Закон забули; візьмемо себе вруки і почуємо, що ми кращі люди. А коли б ми з нашого морального життя бруду не змітали, то бруд нас цілком покрив би.

Слухав усе те чоловік і каже:

— Виходить, що та релігійна чистота є дзеркалом, в якім ми можемо себе побачити, що в нас недобре і брудне. Отже того дзеркала таки треба.

Павло іде по Марусю

Перед Середопістям (серединою посту) Павло з Маланкою поїхав по Марусю. Маланчина мати була вже здорова, а Марусі буде відраднійше з добрими людьми розставатися.

Поїхали вони туди і там переночували, бо добрі люди хотіли з ними нагоровитися.

Коли ж другого дня віджіджали, то плакала і Маруся і її вихованка, що обдарувала Марусю як рідну дочку. І Маланці дала гарний дарунок на памятку. А Марусю потішала:

— Ти була наша і будеш нашою, але я рада, що ти маєш таку добру сестру Маланку. І її родичі приймуть тебе як свою дочку. Ми їх вже знаємо — гарні люди! А колись ти нас відвідаєш, або ми тебе. Ми за тебе не забудемо.

Також і Павло запевняв Марусю, що він сам подбає щоби Маруся своїх добродіїв відвідала.

От що варта на світі добрі люди!

В Маланчиних родичів

Хмелі вже виглядали коли Павло з Марусею приїде і дуже зраділи, коли Марусю побачили.

Та все ж Марусі здавалося, що тут для неї чужа хата. З хатою, яку зоставила, вона зжилася, а тут чує себе як невістка, що прийшла до свекрухи. До чужої хати. Розуміла Маланчина мати почування Марусі і каже:

— Памятай, Марусе, що ти вже є нашою дочкою, а Маланка твоєю сестрою, отже почувай себе як наша. Тут твій дім. Коли тобі чого треба, то скажи, чого не знаєш, то запитай. Ти будеш тут мати все, чого тобі треба.

— А може я вам чим докучу, — каже Маруся, — хоч я буду вам помагати кілько зможу. Та я можу і заслабнути...

Поцілувала Маланчина мати Марусю і каже:

— Не журись донечко. От і я була слаба, всі ми можемо слабими бути, отже здорові повинні слабим помагати. І я слабим помагала і мені помагали. Слабий не винен за те, що він слабий. Отже будь спокійна. Не журись. Для мене ти наша дочка, а ти уважай мене своєю мамою, так мене і називай.

І ті слова Марусю вспокоїли. Вона підійшла до Маланчиної мами, поцілувала її в руку і каже:

— Дякую вам мамо, що ви для мене такі добрі, а я буду старатися бути вашою доброю дочкою.

А звернувшись до Маланки, каже:

— А тобі, Маланко, я буду старатися бути найщирішою сестрою.

Хмеля тоді в хаті не було, та певне, що і він був би своє ласкаве слово сказав, та він сказав його вже опісля.

Так між добрими людьми справи налагоджуються.

(Д. б.)

ІНТЕРВЕНЦІЯ КУК У СПРАВІ ПОДІЙ У ФРАНЦІЇ

На вістку, що французький уряд придержав і вивіз з Франції провідних громадян із Східної Европи, щоб цим запевнити безпеку М. Хрущову, Комітет Українців Канади вислав протест до амбасадора Франції Ексцеленції Франсис Лякоста. Копія листа доручена міністрові заграничних справ Канади Дост. Г. Ґрінові.

Ваша Ексцеленціє: —

В зв'язку з приїздом Нікіти Хрущова, шефа комуністичної партії і теперішнього прем'єра СССР, до Франції, французький уряд уважав за відповідне придержати й видалити з Франції провідних громадських діячів антикомуністичного напрямку з Східньої Европи, що живуть у Франції на правах азилю, і вивіз їх на Корсику та в інші ближче невідомі сторони. Між ними опинилися також сотки загально відомих українських громадських діячів, у тому публіцисти й редактори.

У такий спосіб французький уряд унерухомив також пресу екзильних груп у Франції, щоб у той час, коли на французькій землі перебуватиме Нікіта Хрущов, не було чути її голосу.

Так приготовляється безпека для тої людини, що нормально повинна бути спершу притягнена до відповідальности перед міжнародній трибунал за злочини народовбивства й смерть мільйонів невинних людей.

Уряд демократичної Франції прийняв драстичні міри й це сталося на кошт тих людей, що в своїм життю зазнали вже найбільшої кривди від комуністичного режиму в Кремлі й за що теперішній шеф комуністичної партії і голова уряду СССР Н. Хрущов є особисто відповідальний.

Канадійці українського роду добре зорієнтовані про жахливі злочини російського комунізму над українським народом упродовж останніх 40 р. і можна хіба тільки побажати, щоб Бог охоронив свободолюбний французький народ від такої долі.

Франція століттями була країною свободи й французький народ завжди мав зрозуміння і давав приют патріотам, що боролися за свободу своїх народів. Вони жили у Франції у респекті до їх людської гідности на правах політичних еміґрантів.

Однак, останніми з а р я д ж е н н я м и французького уряду ми глибоко занепокоєні і з приводу їх пересилаємо на руки Вашої Ексцеленції вислів нашого жалю, що з певністю його поділяє велика частина вільного канадійського суспільства, зокрема тих, що походять з Східньо-Европейських країн.

З глибокою пошаною

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

П р е з и д і я

о. Д-р В. Кушнір, президент.

І. В. Сарчук, ген. секретар.

Внаслідок землетрусу в Касаблянці (Марокко) 29 лютого ц. р. згинуло кілька тисяч осіб (т о ч н о ї цифри ще не обчислено) і 12,000 залишилося без даху. Під час землетрусу в Шемасі (Персія) 1902 р. погибло 4,000 осіб, а землетрус на острові Сицилії (Італія) 1908 р. спричинив смерть 50,000 осіб і зруйнував місто Мессіну.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

ЯНУС

Після появи тих фальсифікатів, приписаних римськими авторитетами якомусь нібито "Ісидорові", римське підроблювання історії продовжувалося в різних ділянках життя, що мали будь-яке відношення до Церкви — в загальній історіографії, філософії, ну й ,звичайно, в теології.

Факти про ці дальші підрібки будуть подані тут на основі праці Януса п. н. "Папа й Собор".

Хто такий Янус? Це псевдонім одного з великих істориків Церкви. Про це свідчить незвичайна його обізнаність з матеріялами історії Церкви. Дехто думає, що під псевдонімом "Янус" виступає сам славний Геффеле — німецький автор 6-томової праці "Церковні Собори".

У роках 1869-70 відбувся голосний Ватиканський Собор, — голосний передусім тим, що на ньому було проголошено нові догмати: "Непомильність Папи" у справах віри й моралі (непомильність ex cathedra) і "Непорочне Зачаття Пресв. Богородиці". Тоді ж таки, мабуть, була обговорена традиційна версія народнього характеру про "вознесення Богородиці з тілом на небо", однак за того часу догмою цієї версії ще не було проголошено. Версію про "Вознесення Богородиці з тілом на небо" покійний папа Пій XII проголосив 1950 р. До слова кажучи, на Шостому Конгресі Католицького Товариства Маріології в Шікаґо, США, 1956 р. священик Волтер Бурґгардт з католицької колегії у Вудсток, США, заявив: "З деякого часу Католицька Церква святкує "Вознесення з тілом на небо Пресв. Богородиці", але перед минулими століттями в Церкві Христовій не знали "Вознесення з тілом Пресв. Богодиці на небо" (Assumptio), а знали тільки "Успіння Пресв. Богородиці" (Dormitio)". — І майже ніхто з усієї сотні католицьких теологів на цьому Конгресі не суперечив о. В. Бурґгардтові (Див. щоденник "The Winipeg Tribune" 19. I. 1957 р.).

Деякі коментатори вважають, що цей всекатолицький Собор, що його папа Іван XXIII 25-го січня 1959 року заповів скликати на 1961 рік у Ватикані, має бути продовженням Ватиканського Собору з 1869-70 років, бо він тоді не був завершений через політичні події в Італії. Отож, у зв'язку з цим "недокінчений" Ватиканський Собор" з 1869-70 років тим більше стає предметом зацікавлення, — він ніби оживлюється, щоб продовжуватися 1961 року.

Коли Ватиканський Собор 1869 р. розпочав свої діяння, то під той час славний німецький історик, закритий під псевдонімом "Янус", негайно почав містити впродовж березня 1869 р. в часописі "Allgemeine Zeitung" низку статтей під спільним наголовком "Собор і Civiltà". (Civiltà Catholica" – це один з тодішніх католицьких органів, що багато писав про Ватиканський Собор 1896 — 1870 р.р.). Ці статті Януса появлялися в числах від 10 по 15 березня 1869 р., і вони "звернули на себе увагу найширшого загалу на континенті" Европи, — каже перший англомовний перекладач книжки Януса 10-го вересня 1869 р.[1])

У цій ось праці спожитковано власне цей англійський переклад Януса з 1870 р., що був уже готовий 10 вересня 1869 року. Німецький оригінал книжки був готовий уже 31-го липня 1869 року, бо цим числом датована передмова Януса до першого (німецького) видання його праці "Папа й Собор". Видати в таких темпах друком таку важливу працю і в німецькому оригіналі, і зараз таки негайно в англійському перекладі — на ті часи не було технічно легкою справою; коли ж однак це таки зроблено, то це свідчить про негайну її потребу для того моменту, — бо ж того року започаткувався тодішній Ватиканський Собор.

У "Передмові" до своєї книжки Янус 31-го липня 1869 року писав: "Безпосереднім предметом цієї праці є простежити у світлі історії ці питання, що, як нам це достовірно відомо, мають бути вирішені на Всесвітньому Соборі (Католицькому, М. В. — В.), що вже проголошений. . . Однак метою цієї праці є щось більше, ніж тільки безцільне виложення історичних подій; читач легко збагне, що її обсяг далеко обширніший, і він займається ц е р к о в н о ю п о л і т и к о ю, — одне слово, вона є відкликом до самого ж и т т я, закликом до тих віруючих християн, що є д у м а ю ч і, вона є основаним на історії п р о т е с т о м проти з а г р о з и м а й б у т н ь о г о . . . Ми написали це під глибоким враженням тривоги перед лицем серйозної небезпеки, яка, перш за все, загрожує внутрішньому положенню Католицької Церкви, а далі — годі уникнути впливів організованої спільноти, що складається із 180 міліьйонів осіб — призначених на це, щоб діяти в ширших обсягах, і набрати форми великої суспільної проблеми, а це не може залишитися без наслідків для церковних спільнот і народів також і поза Католицькою Церквою. Ця небезпека датується не від учора і починається не від часу проголошення Собору (Ватиканського, 1869-70). Упродовж о с т а н н і х 24-х років р е а к ц і й н и й рух у Католицькій Церкві, який ось тепер розливається в могутню повінь, маніфестує себе, і зараз він підготовляється до того, щоб, немов той приплив повені, що наближається, оволодіти цілістю органічного церковного життя за допомогою цього власне Собору. . . Ми признаємося, що ми беремо собі до серця той погляд Католицької Церкви з її місією, що своїх опонентів окреслює тим надто зловживаним, пригожим для полемічних цілей, дякуючи бракові уточнення його значення, словом **"ліберал"**; це слово має найгіршу славу серед усіх тих, що беззастережно віддані Римському Дворові і езуїтам — тим обидвом силам, що тісно поєднані одна з одною — вони завжди згадують його (слово "ліберал")*) з гориччю.

Ми є такої самої думки, як і ці, що їх переконання є таке: по-перше, Католицька Церква повинна стати далеко від непримирливо-ворожого і підзорливого відношення до принципів п о л і т и ч н о ї, р е л і г і й н о ї т а і н т е л е к т у а л ь н о ї с в о б о д и т а н е з а л е ж н о с т и д у м к и, якщо все це виступає в християнському дусі, а точніше — безпосередньо взяте з писання у духа Євангелії" (слова розбивкою і пояснення в дужках мої, — М. В. — В.).

***

Про становище Януса і про ту ціль, яка керувала його думкою, коли він писав свою працю "Папа й Собор", тут було сказано трохи більше тому, що він чи не перший із істориків, який перш за все мав на увазі п о л і т и к у проводу Римо-Католицької Церкви, та й досі він у цій справі між істориками залишається подекуди осамітненим; по-друге, ціллю його праці була справа ж и т т я людини й суспільства, а не академічні кабінетні теорії для самих теорій.

Така Янусова мета (справа одиниці й спільноти) і такий його спосіб підходу до оцінки історичних фактів, мають історично-важливе значення тому, що він указує, які наслідки для історичного й сучасного практичного життя людини й народів приносять римські підрібки. Отож, говорення про римські фальсифікати, розроблені в систему під фірмою "Ісидора", і тих, що на його основі продовжуються, — це справа не самого тільки заспокоєння цікавости римською бувальщиною і її архівами, а навпаки: це важлива чисто життєва справа людини-одиниці й народів учора, сьогодні й завтра.

(Далі буде)

[1]) Праця Януса з німецької мови на англійську перекладена п. н. "The Pope and the Council" by Janus. Authorized translation from the German. Boston, Roberts Brothers, 1870. Cambridge: Press of John Wilson and Son.

*) Як тепер з гориччю вони згадують слово "демократ". — М. В. — В.

СИН КОРОЛЕВИ ЄЛИСАВЕТИ НАЗВАНИЙ ІМЕНЕМ СВОГО ПРАВОСЛАВНОГО ДІДА

Третя дитина британської королеви Єлисавети II і князя Филипа, новонароджений син, перше хресне імя, Андрей, отримала по своему православному дідові Андреєві — батькові принца Филипа, з грецької королівської родини.

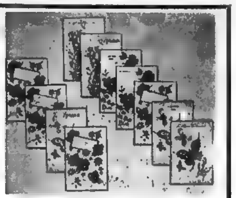

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

„НАША ЦЕРКВА МІЖ КЕСАРЕВИМ І БОЖИМ"

Від Ред.: У нюйоркському журналі "Листи до Приятелів", за червень 1957 р., що його редагує відомий український мислитель д-р М. Шлемкевич (греко-католик), помістив статтю "Наша Церква між кесаревим і Божим" Володимир В'ятюцак. Він пише про уніятську Церкву на американському континенті, і називає її "нашою", отже з того видно, що автор статті — також греко-католик.

"Як зрозуміти чужомовні проповіді в наших церквах, що останньо чуємо їх і в Канаді без явної необхідности і всупереч волі с в і д о м о г о українського громадянства? Як зрозуміти чужомовні проповіді вже задомовлені в ЗДА, що не викликають, мабуть, поважнішого спротиву? Як зрозуміти вживання в т. зв. рідних школах при церквах чужої мови, навіть при навчанні релігії, а також вживання її духовенством і молоддю й у щоденному житті — перед палацом і собором того ж владики, що говорив про вірність обітованій землі? Як зрозуміти те якнайшвидше защеплювання малятам не тільки чужої мови, але й чужого духу та дбайливе ізолювання їх від усього рідного в будьякій формі (історія, література, белетристика, дитячі організації, аж до чужомовних молитовників)? Як розуміти взагалі занедбування рідної мови і спихання її до жалюгідного діялекту чи жарґону, іґнорування з національного погляду незвичайно вартісних і виховних організацій, імпрез та дій,—одним словом: національну безобличність, а то й явну нехіть, щоб не сказати ворожість, до рідного, поєднану з запопадливою послідовністю відчужити молодь, які так часто, на жаль, спостерігаємо серед світського й монашого духовенства? Можна зрозуміти, що **низове духовенство часто не має відповідних, добутих вихованням і самоосвітою ідейних та інтелектуальних підстав,** щоб належно розцінити вагу таких явищ, і в добрій вірі **діє на шкоду рідній національності і її Церкві.** Але ж ієрархія правильно оцінює суть справи. Як же розуміти її поставу? Чи вона не поінформована? Чи безсила? Чи все толерує? Чи хитається в сумнівах щодо мети і шляху? Врешті добре було б мати відповідь на питання. . ."

"З притиском треба підкреслити, що поодинокі ієрархи і духовні дають приклади великого і самовідданого патріотизму. Мова йде тільки про загрозливі тенденції, а стають вони взагалі можливими в таких розмірах і формах у першу чергу завдяки **незрозумілій і непрощеній байдужості чи тупості великих відламів нашого громадянства.** Залишені без підтримки ідейні одиниці безсилі. Однак морально це не може нікого розгрішати, бо завдання пастирів вести стадо, а не тупцювати за ним.

Але ж провадити стадо можуть пастирі тільки тоді, коли між ними є однозгідність. Або Церква має національне обличчя, тобто має його вся, або його не має. А на що вказують такі факти, що в одному й тому ж місті, напр., один о. василиянин з трудом збирає дітей батьків, які вже й не говорять по-українськи, і мозольно вчить їх рідної мови, релігії, історії, сам, без нічиєї допомоги, а **сестри служебниці намагаються — в с у п е р е ч власній обітниці — спонукати дітей, що вживають рідної мови, щоб уживали чужої!** В ославленому ж Анкастрі (українське громадянство на нього склало около півмільйона як на рідну школу) українська мова із щоденного вжитку практично виключена. Треба великої впертости дитини, щоб могти її вживати. Там вправді навчають української мови, але в якому д у с і, хай зілюструє факт, що в розмові з ученицею **одна з сестер обурено заявила, що ніякої України не було, нема і не може бути.** Сталін не міг собі такого дозволити. А цей сучасний Валуєв у спідниці (чи пак рясі) мабуть далі преспокійно виховує нашу молодь. . . у вірності рідній Церкві і Нації, молодь, само існування якої тут на волі окуплене тяжкими жертвами слів і крови багатьох мучеників.

До речі — Анкастер наводимо для прикладу. **Таких рідних шкіл та академій на північно-американському континенті більше. Одних сестер в ЗДА влада спонукала обовязково вчити й української мови, поскільки їх школа українська. Самі сестри вважали це зайвим".**

"...Допомагаючи відчужуватись нашій спільноті, — Церква (греко-катол.). підкопує й власні підвалини, людям бо без національного обличчя зайва й рідна (катол.?! — р. В.) Церква, їм кожна добра, а якщо вони придбали якесь нове обличчя, то й повинні перейти до Церкви відповідного обряду, яка може спасти душі так же добре, як і наша. А ті грубі мільйони, які наше громадянство, таке ощадне на національні й культурні цілі, видає на свою Церкву (численні і величаві храми, епархіяльні й парохіяльні доми та школи, академії, манастирі тощо), не тільки зайво викинені, але й шкідливі, якщо вони повертаються не на наше скріплення, а на розклад і загладу. І недалекий той час, коли ті величаві й численні будівлі будуть пустіти, як мертві палаци ацтеків, — або залюднить їх якась інша людська порода, не нашої крови. А врешті, який сенс ґальванізувати обряд, коли не стане тих, для яких він існував, коли згине культура, що його створила, і дух, що його оживляв?"

"Нова митрополії в Канаді — це відзначення і завдання. Вони зобов'язують. Чи наша Церква подолає тим зобов'язанням? Якщо ні, поразка буде тим болючіша і більш засоромлююча, чим вище відзначення.

Оце ті великі, болючі й вагітні тяжкими наслідками питання, які свідоме українське громадянство, а в першу чергу його церковні й конфесійні організації мають право поставити своїм духовним пастирям — і чекати ясної та зобов'язуючої до чинів відповіді". (Усі підкреслення "Вістника").

Методистський священик засуджений на кару увязнення

Американська преса з початком січня ц. р. принесла вістку, що Вищий Суд у Ню Гемпшір засудив на рік вязниці в Мерімек Кавнті методистського священика д-ра Вилларда Афавса.

Цей священик відмовився виявити урядовим чинникам список осіб, які були на з'їзді в літньому таборі організації "Світова Дружність".

Священик В. Афавс появився в судовій залі з Біблією, молитовником та книжкою Генрі Д. Торо, і заявив: "Я лояльний супроти Бога, Конституції, Хартії Прав і свого сумління". Він називає себе "християнським м и р о л ю б ц е м". Списка осіб, що були в таборі на з'їзді він не видав владі тому, що "його призвання" (священиче) не дозволяє йому виставити "невинних людей на призирство, а можливо і на втрату засобів до життя". Генеральний прокурор Луїс С. Вайман сказав, що він уже роками веде "слідство над підривною діяльністю". Однак в інформаціях не сказано, чи сама та організація, "Світова Дружність", (вона заінкорпорована) є "підривною" (субверзивною), цебто належить до середовищ, які провадять політичну протиамериканську діяльність.

(Тут мова про советську аґентуру).

Провідники 112-ох різних церковних і світських груп підписали петицію до генерального прокурора, щоб припинив цю кару, тому що засуджений священик уже старий (йому 70 років), брак сонця, повітря та руху на самоті у вязничній келії шкідливо відіб'ється на стані його здоровя. Петицію підписали: Норман Томас, д-р Мартін Лютер Кінг, д-р Доналд Геррингтон, д-р Гелфорд Лаккок, д-р Пітірім А. Сорокін, Оріо В. Шервуд і ін.

Становище генерального прокурораВаймана видається таки незрозумілим. Йому, звичайно, відомо, що в ЗДА є всякі "миролюбні" ("пацифістичні") організації, що від них тхне комуністичним духом. Однак ці організації заікорпоровані, отже існують леґально (та леґально використовують "пацифістичних священиків, — часто, як "жертовних козлів"), і влада мусить знати їхніх провідників та членів. Та все ж таки тут робиться так, що судять лише старого священика — і може й наперед знають, що він буде мовчати, бо ж він священик, і має на це своє релігійно-моральне "оправдання", а світські члени його не мають. Значить, і громадянство і влада будуть заспокоєні, бо влада слідкує і засуджує, а організація далі собі леґально існує та діє. "Вовки ситі й кози цілі". Може прокурор Вайман (чи Веймен) ще й до згаданої петиції прихилиться, і старенького священика, якому судилося бути щитом для прикриття "публичної тайни", і таки звільнить його кари від вязниці.

ПІСТ

Піст — це час, установлений для нас, християн, щоб ми розглянули наше життя, наші вчинки, слова, думки; щоб призадумалися над ними й побачили добро і зло, що ми їх учинили, щоб раділи всім добрим, а сумували, коли злими ділами прогнівили ми Милосердного Бога.

Усвідомивши собі наші провини перед Богом, треба каятися, і тоді конче мусимо висповідатися, бо інакше їх не позбудемося, і мусимо прийняти Святе Причастя.

Це все мусимо чинити для нашої душі, бо ж вона найцінніша для нас.

Щоб правильно і достойно виконати ці наші повинності щодо нашої душі, — мусимо відповідно провести час Посту; мусимо здержатися від певної поживи, а й дозволену їсти уміркованo; мусимо оминати забави й розваги; мусимо частіше заходити до Божого Дому, довше в ньому перебувати, часто й довго молитися, бити поклони й не минати нагоди, щоб обновити нашу душу, — щоб на Страшному Суді запевнити собі місце по правій стороні Бога.

Проведім же гідно час Великого Посту!

О. Є. Г.

ГОЛОС ЗАВЯЗАНИХ УСТ

Коли в Советському Союзі хтось із письменників часом відважується хоч півсловом сказати, що там є зле, то він атакує не цілу советську систему і не її уряд (бо за це був би знищений), а тільки когось там з окремих нижчих урядовців. У них шукає "жертовних козлів".

Мовляв, советська система "добра", уряд "добрий", а тільки деякі урядовці недобрі,—все зло в урядовцях. Так, наприклад, поступив письменник Дудінцев у повісті "Не хлібом єдиним".

А чи ж не знає такий письменник, що основне зло не в тому чи . ому урядовцеві, а в цілій комуно-б шевицькій системі та в її уряді? Адже ж кажуть: "від голови риба смердить"!

***

Греко-католик В. Вятющак у своїй статті "Наша Церква між кесаревим і Божим" у журналі "Листи до Приятелів" проявляє тактику, подібну до Дудінцевої. Він обвинувачує тільки нижчі католицькі церковні чинники — як ось монахів, що керують греко-католицькими сепаратними школами; це вони або легковажать, або й виразно переслідують українство в "українських" школах, утримуваних за українські гроші. А що ж на те вищі церковні греко-католицькі чинники? В. Вятющак не обвинувачує їх, — навпаки, ще й підхвалює, кажучи: "З притиском треба підкреслити, що поодинокі ієрархи і духовні дають приклади великого й самовідданого патріотизму" (українського?! — р. В.).

Спитати б: Чому ж то аж " з притиском" треба п. Вятющакові "підкреслювати" отой "патріотизм поодиноких ієрархів і духовних" греко-католицьких? І чому лише "поодиноких" (отже винятків!), а не всього загалу тих ієрархів і духовних?

Звичайно, греко-католицький автор знає, що церковна політика в греко-католицьких школах в Америці, про які він говорить (і каже, що таких шкіл є багато) є ворожа українству. Але при тому він не може не побоюватися, що ієрархи можуть прийняти цю критику шкіл за критику Католицької Церкви; можуть загрозити такому критикові "вічним прокляттям", отже тут треба якось забезпечитися — треба сказати, що лише низові церковні чинники бувають ворожі українству, але ієрархи є "великими самовідданими потріотами", — а якщо не всі ієрархи, то принаймні якісь "поодинокі".

Отже з критикою тих греко-католицьких сепаратних шкіл з боку світського греко-католицького критика виходить так: "і вовки ситі, і кози цілі": і ці школи він критикує, і єпископам (ієрархам) не наразиться. . . Така тактика! "Кадило, ексцеленціє!"

***

А все ж таки ця тактика, будь вона може й подиктована лише звичайною обережністю, вводить читача в оману, якщо цей читач не схильний присвятити цій справі більше уваги, щоб глибше й ширше підійти до справи. У читача може витворюватися переконання, що може воно й справді так є: лише нижчі греко-католицькі церковні чинники є проти українства в сепаратних школах, тоді як "поодинокі" єпископи й "поодинокі" священики (лише поодинокі!) є "великими патріотами. З того виходило б, що загал нижчого духовенства не слухає своїх єпископів, бунтується, йде проти єпископів. Єпископи є самі "великими й відданими патріотами" українськими, і нижчому духовенству наказують, щоб воно в сепаратних греко-католицьких школах виховувало молодь в українському дусі, але нижче духовенство не хоче... Це ж справжній бунт! Нема порядку, дисципліни нема в Католицькій Церкві! Нижче духовенство робить собі, що хоче, а єпископи нічого не можуть зробити! Це ж не демократія, а таки анархія!

Всюди серед католицького духовенства є дисципліна, є порядок, є абсолютна влада, немає немилої демократичної свободи слова, але коли прийде до української справи, то тут відразу "чудо" діється: нижчі церковні чинники починають бунтуватися проти українства, і не слухають своїх єпископів — "великих і відданих патріотів", а за тим іде друге, ще більше "чудо": ці єпископи "не можуть" нічого тут порадити, не можуть нижчому духовенству наказати. . . !

Отакі то "чуда" діються. . .

***

Але в дійсності ніяких "чудес" тут нема. Якщо б провід Католицької Церкви справді того хотів, то в усіх греко-католицьких школах не було б ніяких виступів проти у к р а ї н с т в а з боку монахів та інших нижчих церковних чинників. Робити за це нещастя відповідальними лише монахів і монахинь, що сепаратні греко-католицькі школи провадять, то це саме, що в струмку стримувати воду решетом. А тим часом треба заткати саме джерело, щоб вода не текла з нього. Тим джерелом є сам Провід Католицької Церкви. У політиці Проводу є все нещастя. Чи тим Проводом є єпископи? Зовсім ні! Проводом греко-католиків є папа в Римі. Коли політика папи є протиукраїнська, то сама собою є протиукраїнською політика і в цілому апараті Католицької Церкви. І нічого тут не поможуть "поодинокі патріоти" серед греко-католицького духовенства; віримо, що "поодинокі" таки є, але не загальна їх маса!

Коли Провід Католицької Церкви у Ватикані не визнає навіть назви "Україна", "українці", то як же може хтось бути таким простодушним, і вірити, що в католицьких школах будуть пропаґувати **українство!** А всяке нижче шкільне начальство католицьких шкіл є лише виконавцями політики Риму, отже при чому тут звалювати вину на монахинь і монахів у греко-католицьких школах? І як може собі хтось уявити, що єпископ може показувати ділом свій патріотизм, коли в Римі він заборонений? Це означало б, що єпископ мав би стати проти Риму. А чи ж є такі?

***

Це мав би був сказати В. Вятющак. Але він усього не сказав, — його голос свідчить про його патріотизм і добру волю здійснювати його, однак такі критики, як у нього — це, на жаль, голос зав'язаних уст. Католицькі священики чинять так, як їм наказує Рим. Бачить В. Вятющак серед монашества і священства в сепаратних школах легковаження, чи й ворожість до української мови, історії, культури, національности? Бачить! А чи може він критикувати за це тих священиків? Йому не вільно цього робити, бо Католицька Церква наказує своїм членам: **"Вірні в церкві мають стільки прав, скільки священик їм дає"** (Катол. журн. "Голос Спасителя", травень 1958). Буде священик проти українського напряму, то йому вільно це робити, бо така політика Риму. А захоче вірний критикувати його за це, то йому не вільно цього робити, бо священик не дасть йому права. Адже "вірні в церкві мають стільки прав, скільки священик їм дає".

Значить, світські греко-католики взагалі не мають права вирішувати про ці школи, що ними завідує Католицька Церква — про сепаратні школи. А коли вони тих прав не мають, то як же вони можуть самі надіятися та інших запевнювати, що в тих школах буде і українська мова, українська історія, а саме головне **українське національне виховання?** На чому вони можуть такі запевнення обґрунтовувати? Яку ґарантію можуть дати? А коли такої ґарантії дати вони не можуть, то яким правом вони можуть вимагати (як це чинять навіть у деяких опанованих католиками світських "соборних і надконфесійних" установах), щоб і православні українці підтримували такі школи, що папській політиці потрібні?

НАЙВИЩА КОМУНІСТИЧНА ВІДЗНАКА КАТОЛИЦЬКОМУ ЄПИСКОПОВІ ЗА "ЗАСЛУГИ"

"Одночасно з присудами виданими югославськими судами на вісьмох священиків, католицькому єпископові в Београді, Йосифові Уйчічові, надано найвище відзначення, орден "за заслуги для народу". При цій нагоді голова комісії для релігійних справ заявив, що відносини між католицькою Церквою і державою дальше нормалізуються. (Ці відносини зірвав уряд при кінці 1952 р.)" — подає католицький "Християнський Голос" (Мюнхен) за 28 лютого 1960 р.

Таким чином церковний провідник католиків Югославії став з ласки комуністичного диктатора Тіто урядовим, отже "червоним орденоносцем". — Усе воно, мовляв, "на славу Божу", як голосить один з кличів Католицької Церкви.

Комуністичні режими даром не дають своїх найвищих комуністичних відзначень. Отже цікаво, якою ціною католицький єпископ в Югославії заробив собі те найвище червоне відзначення і урядову обіцянку "нормалізації" (угоди) між комуністичним режимом і Католицькою Церквою?

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Який був стан гр.-кат. Церкви

Нині греко-католицькі провідники кажуть, що большевики знищили греко-католицьку Церкву в Галичині, але яку Церкву? Львівський "Новий Час", ч. 8, 1925 р. писав:

"Греко-Католицька Церква в повному упадку. Відірвана від народу, без впливу і значіння для визвольницької політики. Між вищою церковною ієрархією, а народом — пропасть, яка поширюється щораз більше. **Інтереси нації загрожені. Духовну владу над нашим народом захоплюють чужинці.** Множаться всякі Редемтористи; на Холмщині, Волині і Поліссю працюють Єзуїти і всякі бельгійські і французькі місіонарі. Покликання до нас Бенедиктинів вже вирішена справа. Що більше. . . В самій львівській дієцезії біля сто греко-католицьких парохій не обсаджених (не мають священиків). **Там приїжджають польські ксьондзи, хрестять, вінчають, сповідають, хоронять і при тому польонізують наш нарід".**

Пощож тоді плакати що большевики знищили греко-католицьку Церкву, коли її вже нищив Рим і поляки? А Шептицький ще і помагав закликаючи Редемптористів.

Можна хіба сказати: "Ми хотіли греко-католицьку Церкву знищити, але погані большевики нас випередили і самі знищили".

Крутня і брехня Коциловського

Коли Перемиський єпископ Коциловський почав заводити целібат, то казав студентам теольогії:

Добрим священиком є лише безженний і я хочу щоби всі були безженні. Отже теольоги нехай зараз висвячуються, або нехай женяться, а я поклику їх на висвячення, — може за рік, два, чотири, а може цілком не поклику. **Я чую голос Божий, так Бог каже мені робити. Від Ісуса Христа дістав я таке обявлення".** (Перем. Український Голос, ч. 4).

Отже брехня і фарисейство! Не Бог наказував йому заводити целібат, але Рим і поляки, а він вину за целібат на Ісуса Христа звалює. А польська преса писала, що целібат є ударом для українців.

Коли ж греко-католики оскаржували Коциловського за його шкідливу роботу, наводили багато примірів то папа Коциловського похвалив, а осудив тих, що Коциловського скаржили.

Католики про Православну Церкву на Україні

В календарі греко-католицького "Українського Русина" (в Канаді, на 1925 рік), є стаття, де говориться, що большевики створили "Живу Церкву", большевицьку, а ще є друга, московська, Тихонівська. А дальше там пишеться:

"Найбільше симпатій на Наддніпрянській Україні має Церква Автокефальна ("Липківська"), котра є настільки зукраїнізована, що навіть відправи церковні в ній ведуться українською мовою. Коли "живі" єрархи не мають на нарід ніякого впливу, то влада в усякий спосіб переслідує автокефалістів, особливо священиків"...

Отже Української Церкви не осуджується, але дається їй признання, — вона є наскрізь народня і противна большевикам.

А чи гр.-католицька Церква в Канаді є наскрізь народня? Ні! Але українською народньою Церквою є Українська Православна Церква, та — як там большевики, так тут католицький провід до Української Православної Церкви ставиться? По большевицьки!

Католицька інквізиція

Діло з 30 грудня, 1924 року писало, що сенатор Карпінський і другі члени Українського Клюбу внесли 5 інтерпеляцій (запитів) в справі знущань польської поліції над українськими селянами в кількох селах. Між тими є двох селян, **яких арештували за те, що 12-го липня, 1924 року були на Богослуженні в церкві св. Петра і Павла, відправленого по старому церковному календару.** А поляки накидали новий календар.

Отже чим католицька інквізиція ріжнилася від большевицьких інквізицій? І там розбої і тут розбої. Коли судити по ділах, то католицька віра подібна до большевицької.

"Ціха Мша"

До греко-католицької Церкви заведено двоякі Служби Божі — співану і тиху. Але "тиха" Служба Божа належить до Римської Церкви, і там співаної Служби Божої цілком нема, а тільки є одна "тиха", якої люди не чують.

І в греко-католицькій Церкві "тихої" Служби Божої не було аж до 1720 року. Аж допера на греко катол. Замойськім Соборі постановлено "тиху" Службу Божу, щоби неближати Церкву до костела і так поволеньки довести до того, щоби латинську Службу Божу завести. Коли люди до "тихої" привикнуть, то яка буде їм ріжниця чи вона латинська, чи яка, коли її не чути.

На тім же Соборі також були вирішили, щоби з Церков Іконостаси викидати, а тоді церква буде подібна до костела.

Так поволи приготовляли греко-католикам дорогу до костела.

Польський плян на знищення українців

Греко-католики повинні знати, який плян виробили поляки на знищення українців 1717 року, а він звався **"Проект на знищене Русі".** Тут ми його в скороченні перекажемо.

1. З москалями треба мирно жити щоб нам не перешкаджали.

2. Греко-католиків до уряду не допускати.

3. Українців до послут не приймати, нехай бідують.

4. Українців з містів виганяти і туди жидів впроваджувати.

5. Єпископів засліпити щоби не знали, що діється. Поляків ставити єпископами.

6. Греко-католицькі єпископи мають бути підданими польських єпископів.

7. Українських священиків тримати в темноті і вічній нужді.

8. Польський дідич повинен українських священиків за щобудь карати. Священичих синів в школах переслідувати.

9. Кандидатів на священиків намовляти щоби не женилися.

10. Заборонити хлопам вчитися в церковних школах. Нехай хлопські діти привикають до плуга, бороня, ціпа, рискаля, а не до книжки.

11. Видумувати на українців всякі брехні.

12. Все те треба робити потрошкй, поволеньки.

13. Коли б українці в своїй обороні почали революцію, то їх вимордувати, та давати татарам, а на їх землі треба посадити мазурів.

Той плян виконували поляки аж до кінця недавньої Польщі. Чи свідомий греко-католик буде нині до польського костела заходити і з поляками брататися? Чи буде поважати папів, які завсігди помагали полякам?

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

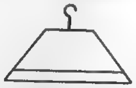

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВЕЛИКИЙ ШЕВЧЕНКО — ЯК ЛЮДИНА І ХРИСТИЯНИН

(Текст радіопередачі, присвяченої 99-им роковинам смерті Поета)

Рік-річно в березні, з першим подихом весняного леготу, мільйони синів і дочок українського народу з широкої української землі, з далеких сибірських тюрем і каторг, з розсіяння по всьому світі линуть думками на Чернечу Гору над Дніпром, де вічним сном спочиває Великий Пророк Божої Правди і української волі — Тарас Григорович Шевченко. . .

І там, на могилі Мученика, вони присягають на вірність його батьківському "Заповітові" та знаходять моральну силу для дальшої боротьби за волю свого народу й за перемогу Божої Правди у світі.

Після кожної, навіть найтемнішої, ночі приходить день, і золотисте сонце своїм ласкавим промінням засіває широкополі українські лани. . .

Після кожної, навіть найлютішої, зими приходить весна, і могутній Дніпро, ревучи над Канівськими кручами, зриває з себе крижані окови. . .

З надією на Милосердя Боже, з святою вірою в те, що ніякі ночі й зими не скують живої душі свободолюбивого народу нашого, не заглушать у віках Живого Слова Великого Кобзаря, пом'янімо ж і ми, дорогі брати й сестри, разом з усім нашим народом, "незлим, тихим словом" того, хто не лише свої безсмертні думи, але й усе своє життя до останнього віддиху віддав за те, щоб вічно світило сонце волі над нашим народом, щоб надійшов благословенний час, коли

> ". . . на оновленій землі
> Врага не буде супостата,
> а буде Син і буде Мати
> і будуть Люди на землі. . ."

Щоб надійшов благословенний час, коли на оновленій українській землі процвітатиме не безправ'я московських катів під білими й червоними знаками, а Вічна Правда Божого Сина, щоб не могилами невинних жертв і в'язницями покривалася Україна, а Покровом Матері Божої, щоб навіки славилася українська земля Людьми вільними, Людьми створеними на образ і подобу Божу. Людьми, яких так жагуче прагнув бачити, і яким він перш за все був.

***

Уже давно є загально відомим факт, що ні один народ у світі не віддає такої глибокої пошани ні одному з своїх духовних чи державних провідників, як віддає український народ своему Поетові — Тарасу Шевченку. Але ще й досі дивуються чужинці, та не раз і ми самі, в чому, властне, є ця тайна такої популярности Шевченка, що відсуває в тінь найславніші постаті нашої історії?

Найперший дав нам відповідь, і чи не найвлучнішу, на це питання великий сучасник і сподвижник Шевченка Пантелеймон Куліш 99 років тому над труною Поета: "Були в нас на Вкраїні великі воїни, були великі правителі, а ти став вище всіх їх, і сім'я рідна в тебе найбільша. Ти бо Тарасе, вчив нас не людей з цього світу зганяти, не городи й села опановувати: ТИ ВЧИВ НАС ПРАВДИ СВЯТОЇ, ЖИВОТВОРЯЩОЇ".

Великим Поетом, духом якого живе народ з покоління в покоління, може бути лише Поет з Божої Ласки, Поет, який нічого іншого НЕ МОЖЕ навчати, як лише святої животворящої правди, Вічним Джерелом якої є Той, що посилає Поета як Свого Пророка. Уся надхненна творчість Великого Тараса, кожен крок його полум'яного, страдницького життя, кожен порив серця свідчить нам про те, що він був Поетом з Божої Ласки, посланий нашому народові проповідувати Божу Правду — Правду Святу й Животворящу.

Саме місце, середовище й час появи Шевченка на світ найкраще свідчить нам про те, що він був післаний з Волі Божого Промислу. Народився Тарас Григорович Шевченко в серці української землі — в її центрі, як територіяльному, так і духовному, там, де не лише живою була традиція героїчної козаччини й боротьби за Віру Христову, але була жива, не вбита московською казьонщиною сама ця Віра, глибока, щира, правдива, що її віками засівала серед нашого народу Св. Православна Церква, й Віра, якою народ жив, як повітрям, за тих тяжких часів, і життя своє віддавав за неї. Народився Шевченко, як відомо, в родині селянина-кріпака, тобто серед верстви народу найбільш упослідженої і гнобленої не лише чужою, ворожою владою, але й своїми перекинчиками-панами, що, забувши Заповідь Божу, "людей у ярма запрягали". Прийшов на світ Шевченко тоді, коли вже погасли останні відблиски надії народу на визволення і вся Україна потопала в темряві національного, соціяльного й релігійного поневолення.

У родині глибоко-побожній, де настольними книгами були Святе Письмо й "Житія Святих", малий Тарас рано пізнав і полюбив спасительну науку Христа, перейнявся духом Св. Подвижників Божих та навчився понад саме життя любити Божу Правду й жертвувати за неї своїм життям, як жертвували героїчні предки — козаки й гайдамаки, як жертвував вільшанський титар, над долею якого не раз плакав маленький Тарас.

З другої сторони, тяжке кріпацьке ярмо над рідним народом, над батьком і марі-р'ю, братами й сестрами, раннє й гірке сирітство дуже рано привели Тараса до свідомости, що Божа Правда топталася не лише тоді, коли на її захист ставали на смертний бій козацькі полки й гайдамацькі загони, але не менш топчеться вона й тепер, і немає кому стати в її обороні. . .

Чи міг же Шевченко, з іскрою поетичного таланту в душі, навчати чогось іншого крім правди святої, животворящої — згодом ставши зрілою людиною?

Як пророка Божого, Мойсея, Господь повів спершу шляхом випробувань і терпінь, щоб запалити в ньому іскру Божої Любови й бажання горіти нею, щоб потім доручити йому вести ввесь народ до Землі Обітованої, так з Божого Промислу і Великий Пророк нашого народу пройшов тяжкий життєвий шлях терпінь, і вийшов з нього з серцем вщерть налитим добром, що не остигло до кінця днів його.

Пізніше з жахом він згадував своє гірке дитинство і юнацькі роки:

> ". . . як мала дитина
> сирота в ряднині колись я [блукав,
> без свити; без хліба по тій [Україні. . .
> . . . ходив я та плакав, та [людей шукав,
> щоб **добру** навчили. . ."

Цього добра, якого так жагуче прагла навчитися молода душа майбутнього поета, він учився з суворої життєвої дійсности: як наймит і попихач, як пастух чужих овець, як козачок у панських покоях завжди за найменшу провину нещадно батожений за "благородними" звичаями тодішнього часу. . .

До всіх цих терпінь згодом прийшло й інше випробування — розлука з Батьківщиною. Постійні мандри за непосидою-паном далеко від рідної України не забуттям і байдужістю наповняли Тарасове серце, а навпаки-все палкішою, все більшою любов'ю до неї. У далекому Петербурзі, столиці царської імперії, на цих чужих "ріках Вавилонських", кров'ю й кістками українськими мурованих, Шевченко, і як кріпак, і як згодом людина вільна ні на мить не забував свого "Єрусалиму" — зруйнованого, поневоленого, нещасного.

Це не Давидові псалми він переспівував, а свою власну присягу перед Господом і перед народом складав, пишучи:

"І коли тебе забуду, Ієрусалиме, забвен буду, покинутий рабом на чужині. І язик мій оніміє, висохне лукавий, Як забуду помянути, тебе, наша славо!"

Через усі ці роки дитинства і юнацтва Шевченко проніс чистою свою християнську душу і високою свою людську гідність, як ніс потім і все своє життя. Як людина, він змалку був усім серцем відкритий для собі подібних, до безмежности довірчивим, жертвенним, і, як християнин, він ніколи не пам'ятав власної кривди кривдителям своїм, знаючи слабість людської вдачі. Не лише завдяки своєму небуденному малярському талантові, але, чи не в першу чергу, своїм добрим, простим, щирим серцем, привітливістю і глибокою людяністю, і простотою поведінки Шевченко здобуває в Петербурзі симпатії визначних діячів мистецтва й літератури, і за їхнім старанням, при Божій допомозі, стає вільним від кріпацького ярма, з правом навчатися в Академії.

Завжди скромний і невибагливий у своїх особистих потребах, він постійно готов був навіть усе своє останнє віддати й саму душу свою пожертвувати за ближніх своїх, за заповіддю Спасителя, і робив це постійно, при кожній нагоді.

Багато сучасників Шевченка, як приятелів, так і ворогів, в одно свідчать нам, що Поет мав надзвичайно людяну, християнську вдачу. Ось один з багатьох свідчень: "Його доброта не знала меж. З бідолахою, з жебраком він ладен був поділитися останнім, хоч і сам завжди був у потребі. Він не лише зо співчуттям відносився до людського терпіння, але так само і до звірят", — каже Маслов у біографічному начерку про Поета. А ось знову свідчення Василя Білозерського, великого приятеля Поетового: "Велика душа Шевченка була повна безмежної любови до людини і співчутливої безпристрасті до кожного. Він любив і поважав людину, якою вона є, якою вона вийшла з рук життя".

Так, це міг бути лише Шевченко, лише Поет з поклику Божого, що словом закликав пізнати Божу Правду, і в житті з самовідданістю сам її здійснював. У цьому якраз ота велика тайна такої популярности Шевченка серед українського народу. Любов до людини, як до Божого творива, найвищого й найдосконалішого, говорить до нас з кожного рядка полум'яної творчости Поета, вона ж промовляє і з кожного рядка його автобіографії. І разом з тим, як Людина і Християнин, Шевченко не міг спокійно знести, коли людина "багном сквернила" в собі Образ Божий і поневолювала, знущалася, катувала собі ж подібних.

Громом протесту гриміла тоді його муза, а сам він з людини ввічливої, привітної й скромної перетворювався в безстрашного захисника кривджених з однаковою рішучістю як у панських покоях перед канчуками економа,

так і перед Царською Охранкою та перед салдатськими шпіцрутенами. . .

Така едність творчости й особистого життя в Поета вже за його життя створила навколо його особи ореол легендарности: "В очах українців, — згадує один з сучасників Шевченка, — нині став Шевченко вже чимсь великим, неземним, немов освяченим джерелом любови, добра, світла, і якщо хто бачив Шевченка, то це осяювало його надовго яскравим променем".

Це вдячний народ віддавав честь і пошану своему Поетові за його безмежну любов до народу. Де тільки появлявся Поет чи то серед селян, чи серед студентів, чи серед дітей — скрізь сіяв любов, надію, віру. . . Любов до народу у Шевченка була невід'ємною від любови до Бога і Його Святої Правди, та навпаки. Ще сильніше й виразніше, ніж у його творах, це підкреслено в деклараціях Кирило-Мефодієвського Братства, якого Шевченко був головним ідеологом. Усі члени Братства одноэгідно стверджують, що Шевченко був їхнім надтхненником, "світочем, що горів і світив". Основним кличем Братства був заклик Спасителя: "Пізнайте Правду, і Правда визволить вас", а метою Братства було визволення українського народу з московської неволі та створення вільної, незалежної української держави на основі науки Спасителя, у Федерації вільних слов'янських народів.

Св. Письмо було для Шевченка постійним джерелом надтхнення до поетичної творчости й дороговказом у практичному житті. Але разом з тим Св. Письмо й спасительна наука Христа для Шевченка постійно були цілющим бальзамом на його страдницькому життевому шляху. З усіх сорока сімох років цього страдницького життевого шляху Шевченко тільки 12 років був людиною порівнюючи вільною (якщо взагалі можна уявити вільну людину під суворим режимом московського царя Миколи І-го "Палкіна"), але вільній від нього людини не знала й не знае українська історія. Бо ніякі, навіть найжорстокіші фізичні й моральні тортури, які випадали нерідко на його долю, ні страх за життя не зломили його волі служити добру, служити проповідуванню Божої Правди, святої, животворящої, служити ближнім своїм й своему народові. Одним тільки вболівав Поет до розпуки, до одчаю — коли бачив, як "кати знущаються над нами, а правда наша п'яна спить", "як Україну злії, лукаві люди присипають", як невинної людської крови "течуть ріки, криваві ріки". . . Але, навіть і в ці хвилини Шевченко ні на мить не втрачав надії на Милосердя Боже, на кінцеву перемогу добра над злом. З надхненністю Пророка, що споглядае в майбутні віки, він запевнює:

"Встане Правда, встане Воля,
І Тобі Одному
Поклоняться всі язики,
[вовіки і віки!"

До поневолених і пригноблених волелюбних народів Кавказу, що повстали на смертний бій за свое і своїх дітей існування, Великий Шевченко кидае палкий заклик:

Вам Бог помагае,
За вас Правда, за вас Сила
І Воля Святая!"

А своему улюбленому народові, як останній засіб для спасіння перед загладою, Поет наказуе:

"Свою Україну любіть,
[любіть її во врем'я люте,
В останню тяжкую минуту,
за неї Господа моліть!"

Не лише долю свого народу, але й свою особисту долю Шевченко віддавав у Божу опіку, і в цьому знаходив невичерпну наснагу до життя й змагання. Так загнаний у далеку азійську пустиню, з "височайшого повеления" з забороною писати й малювати, Поет у молитві й читанні Св. Письма знаходив свою едину потіху. У листах до приятелів він писав: "Я тепер як той, що падае в безодню, готовий схопитись за все. Жахлива безнадійність! Така жахлива, що лише одна християнська філософія може боротись із нею. Едина втіха моя — це Св. Евангеліе. Я читаю його безнастанно щодня і щогодини". І далі: "Перед благовістям до Утрені згадав я Слова Розп'ятого за нас: "Прийдіть до Мене, всі засмучені й працею зморені, і Я заспокою вас!", — згадав, і наче ожив: пішов до Утрені й молився так радісно, так чисто, як може ніколи досі. Я тепер говію й сьогодні причащався Св. Таїнств. Хотів би, щоб усе мое життя було таке чисте й прекрасне, як цей день".

Так, і в найтяжчі хвилини життя, Шевченко не захитався у своїй вірі в спасительну науку Христа, і з того пекла, в якому перебував він 10 років, Поет вийшов ще сильнішим своею вірою, ще чистішим своею душею, ще твердішим у своему прагненні служити добру, святій правді й своему народові. У своему християнському серці він навіть своїм лютим гонителем прощае ті кривди, які йому особисто були заподіяні.

Постать Шевченка, як Поета-борця за волю свого народу, як проповідника Божої Правди на землі, як людини й християнина, зливаеться в один великий образ Пророка Божого для України і для всіх поневолених і пригноблених, духом якого живе й вічно житиме український народ.

"Наш еси, Поете, а ми народ твій, і духом твоїм дихатимемо вовіки і віки", вдруге пророк Куліш над труною Шевченка, і століття з того дня підтвердило це якнайкраще. Так, уже повне століття духом Шевченка живе й дихае наш народ, тим же духом перетворений з громади "рабів незрячих гречкосіїв" у народ борців за свою власну волю й за перемогу добра і правди на світі. Духом Великого Шевченка позначені всі сторінки нашої новітньої історії; духом Шевченка 42 роки тому була проголошена вільна, незалежна Держава Українського Народу; духом Шевченка ведені йшли на її захист полки українських воїнів, і вмирали в нерівній боротьбі з словами "Заповіту" на устах; духом Шевченка відроджена й очищена від чужого намулу Правдива, Прадідна Церква Христова Свята, Православна; духом Шевченка ведений наш народ далі стоїть і незламно стоятиме в боротьбі за Божу Правду, Святу, Животворящу аж до перемоги.

Давно відійшли в забуття короновані й некороновані його гонителі, а він з кожним роком ще живішим встае перед своїм улюбленим народом, дедалі голосніше промовляе до нього, все ясніше в його руках горить смолоскип, що присвічуе народові дорогу у віки. . .

Не за горами той благословенний час, коли, по пророцтву Великого Тараса,

"Оживуть степи, озера
І не верстовії,
А вольнії, широкії
Скрізь шляхи новії
[простеляться. . ."

І тими шляхами з далеких чужих країн, з московських в'язниць і каторг, з колгоспної панщини на "нашій, не своїй землі" зійдуться волелюбні діти страдниці-України

"І спочинуть невольничі
Утомлені руки,
І коліна одпочинуть,
Кайданами куті. . ."

І "на оновленій землі" в сім'ї "великій, вольній, новій, воздадуть Хвалу Всевишньому за волю і воздадуть належну пошану своему Великому Пророку — Тарасу Григоровичу Шевченку.

о. Григорій Удод.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ Г. І К. ПРИХІДКІВ

Вернон і Сван Лейк, Б. К.

Увечері 13-го листопада 1959 р. тут відбулося поздоровлення п-ва Гната й Катерини Прихідків з нагоди їхнього Срібного Ювілею Подружжя.

Згадана Ювілейна урочистість була влаштована заходами дітей і рідні Ювілятів, з участю Української Православної Громади у Вернон і Жіночого Т-ва Св. Ольги при цій Громаді, а також великого числа ближчих і дальших приятелів, — всі вони привітали Ювілятів при вході до Народнього Дому у Сван Лейк. До Ювілятів тут промовив господар урочистости п. В. Гакман, і він же провів сина й дочку Ювілятів до їхніх батьків, яких вони вдекорували букетами, щоб пригадати їм день їхнього Вінчання — 35 років тому; а всі присутні заспівали "Многі літа".

Ювілятів, з дружкою — сестрою пані Прихідко, і дружбою Евгеном Гриценком запрошено на почесне місце за стіл. Тут привіти Ювілятам складали: родичі Ювілятки — п-во Антон і Анна Ромаки, дядько (вуйко) Іван Гриценко з Ванкуверу, сестри, дядько (вуйко) Т. Бричка, тітка пані Горпіяк, Василь і Олеся Захареві, та п. Н. Василишин від Т-ва Нац. Об'єднання, п. В. Гакман від Української Православної Громади, а також пані В. Кучер від Жін. Жін. Т-ва ім. Св. Ольги при згаданій Парафії і вона ж вручила букет живих квітів Ювілятці, як членкині Жіночого Т-ва, в якому заслужена Ювілятка видатно працюе на добро нашої Рідної Св. Церкви.

Настоятель о. Г. Василів у своїй промові духовного наставника Громади висловив Ювілятам усього найкращого, підніс їм дарунок від присутніх і побажав їм многих літ, а всі присутні заспівали "Многії літа". Діти й сестри Ювілятки окремо вручили від себе особистий дарунок.

Ювілятка із сльозами зворушення на очах дякувала у своїй промові своїм дітям, всій рідні і всім присутнім як за саму цю мило-зворушливу несподіванку взагалі, так і зокрема за щирі дарунки.

Урочистість закінчено співом "Де згода в родині". Опісля жіноцтво зайнялося прилагоджуванням перекуски, а пп. І. Кучер і М. Слободян потрудилися збіркою, з якої $6.35 призначено на "Вістник". Після перекуски гості під звуки гарної музики мило і радісно проводили час до пізньої ночі.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а дорогим Ювілятам ще раз: Многих Літ!

Присутній.

РОКОВІ ЗБОРИ УГП ГРОМАДИ СВ. ПОКРОВИ

Вотерфорд, Онт.

Вотерфорд, Онт., 8 січня, 1960 р. — Рокові Збори Української Греко-Православної Громади Св. Покрови у Вотерфорд, Онт., відкрив бувший голова п. Жигальський, і попросив вибрати предсідника для ведення Зборів; п. Іван Ткачук, що одноголосно вибраний на предсідника, подякував Громаді, що удостоїла його тією честю, і попросив о. Пароха проказати тиху Молитву за тих членів нашої Громади, що Господь уже покликав їх у вічність.

На Зборах було присутніх

коло 30-40 осіб. На предложення предсідника, п. І. Ткачука, щоб вибрали секретарів, — пп. Іван Данилевич і Михайло Дроздовський були вибрані на секретарів Зборів. Далі, предсідник, І. Ткачук, попросив о. Магаса і дяка І. Данилевича відспівати "Царю Небесний", — і співали всі присутні.

Предсідник з черги поручив рек. секретареві п. В. Завальському прочитати Протоколи з минулих Рокових Зборів; прочитані Протоколи було прийнято. Далі, слідував звіт фін. секретаря і скарбника, з чого присутні довідалися, що в 1959 році приходу було $4,302.57, а розходу $ 3,951.76. Після цього — звіт Контрольної Комісії: пп. Іван Данилевич, Степан Дворняк і Ярослав Андрушко, — і всі вони подали до відома Зборам, що в провірених ними касових книгах Громади вони знайшли все в порядку, і запропонували Зборам висловити бувшим членам Управи довір'я та ухвалити їм абсолюторію. І Збори рясними оплесками бувшим членам Управи Громади свое довір'я висловили, а в тому й був вислів пошани для них за їхню цілорічну працю для Громади.

На прохання предсідника Зборів, п. Жигальський — бувший голова Громади, склав звіт із загальної праці Управи Громади в 1959 році. У своему звіті п. Жигальський подякував присутнім за їхню співпрацю у Громаді, і висловив жаль, що, можливо, Управа зробила й менше, ніж треба було б зробити, але, сказав він, що й час є перешкодою, — це ж тільки один рік, час має свої права, і не все те можна зробити за рік, якщо на щось треба більше часу. . . При тому п. Жигальський зокрема тепло подякував тим, що потрудилися на ниві нашої Недільної Школи, а саме: п. Іванові Ткачукові і його дружині, — бо ж Недільна Школа, як на наші обставини, справді вже поставлена на досить високий рівень.

З черги слідує вплачування членських вкладок, а при тому й була проведена ділова дискусія над справою висоти членських вкладок на 1960 рік. Більшістю голосів було прийнято, щоб на цей рік (1960) сума членської вкладки була ця сама, що й минулого року, — себто 12 дол. на рік.

Після цього предсідник попросив Номінаційну Комісію представити список намічених нею кандидатів на членів Управи Громади на 1960 рік. Ном. Комісія такий список предложила, а при тому висловила свій жаль, що їй не вдалося укомплетувати повного числа кандидатів на членів Управи, — і тут один з членів Ном. Комісії проголосив список у такому стані, як його Ном. Комісії вдалося зладити, і висловив думку, що Збори намічених кандидатів повинні б одобрити, щоб уникнути зайвої витрати часу. І так, член Ном. Комісії відчитуе список кандидатів: на голову Громади — п. Іван Ткачук, на заступника голови — п. М. Дроздовський, на рек. секретаря — С. Дворняк, на фін. секретаря — В. Андрушко; а щодо кандидата на скарбника, то він прохае, щоб його намітили самі Збори. Збори з вдоволенням прийняли пропозицію Номін. Комісії, і оплесками прийняли намічених кандидатів. Пп. Д. Нівранського і В. Оробку Збори вибрали на старших братчиків через однодушні оплески. Господарем церковних речей і ін. вибраний п. Перетятко, а коли предсідник запропонував вибрати скарбника, то Збори більшістю голосів вибрали на скарбника п. М. Щербаня.

Далі. п. Іван Ткачук склав звіт з праці Недільної Школи. Присутні мали змогу довідатися, що Недільна Школа великими кроками йде вперед: зацікавлення родичів Недільною Школою оживлене, зростае зацікавлення нею й серед дітей; кожної неділі навчаються в Нед. Школі 25-30 дітей, а навчають там: п. Іван Ткачук — вищу клясу, і вчителюють також пані Анна Ткачук, пані Македонська і панна Сокирка. І п. І. Ткаучк при цій нагоді вже не лише як предсідник Зборів, але й також як учитель Нед. Школи, звертаеться до батьків із закликом, щоб вони старалися розшукати наших дітей для Нед. Школи, бо їх тут є досить; якщо самі за них не подбаемо, то можуть подбати інші середовища, але вони не є наші. . ."На жаль, все це сумні факти, над якими ми повинні застановитися. . ." — сказав п. І. Ткачук. Діти Недільної Школи в кінці кожного Богослуження співають "Отче Наш", і це додае більше торжественного настрою, — бо це ж співають діти!

На закінчення Зборів п. І. Ткачук виголосив коротку промову, що була присвячена справі розвитку Церковної Громади; він висловив свою добру волю всіх своїх сил доложити для того, щоб причинитися до все більшого морального й матеріяльного піднесення Громади, — щоб усі ці успіхи, які мали за собою всі попередні Управи Громади, були підставою до все більшого її розвитку.

З почуттям душевної радости, вдоволення й надії закінчили присутні свої ділові й урочисті Збори.

С. Дворняк.

П О Д Я К А

Едмонтон, Алта.

Почуваемося до милого обовязку зложити якнайщирішу подяку всьому Достойному Членству й Управі Катедрального Собору Св. Івана, Дирекції Інституту та Відділові С. У. К. при Катедральному Соборі Св. Івана в Едмонтоні, за влаштування для нас гостинного прийняття, яке відбулося 24 лютого 1960 р.

Сердечну подяку складаемо Преосвященнішому Владиці Андрею — Єпископу Едмонтону та Західньої Канади за щирі слова правдивобатьківського привітання для нас.

Високопреподобним Отцям: Прот. М. Фикові і Вп. Добродійці, Прот. А. Хруставці і о. Ігумену Ол. Щербаню дякуемо за ласкаву участь в прийнятті, влаштованому в нашу честь.

Щиро дякуемо за привітання, що їх передали нам у той день п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, д-р Яремчук — голова Дирекції Інституту та пані Гриник — голова Відділу С. У. К.

Дякуемо п. Андрієві Мельничуку за піднесення в нашу честь тосту та Многоліття.

Щиро дякуемо всьому Членству й Управі Катедрального Собору та Інститутові Св. Івана за їхній щедрий дар, що його вручив нам п. Д. Пронюк — заступник голови.

о. Олександер і Добр. Марія Хом'як з діточками.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНА ГРОМАДИ Й ПРИЯТЕЛЯ

Содбурі, Онт.

У суботу 13-го лютого ц. р. члени Української Греко-Православної Громади і приятелі зійшлися до церковної залі вшанувати п. Николу Голійчука з нагоди відходу на пенсію з Інтернешенал Никил Ко., де п. Голійчук працював понад 25 років.

В імені поважного числа гостей господар імпрези п. С. Емчук привітав п. Голійчука, при чому між іншим згадав, що п. Голійчук належить до людей, які щиро жертвують на нашу Українську Православну Церкву і на інші народні цілі. Майже з самих початків існування нашої Парафії в Содборі п. Голійчук щедро помагав фінансово, та коли хто звернувся до нього за пожертвою на народні ціли, то п. Голійчук ніколи не відказувався від цього обов'язку. З вдячности за його жертвенність його і вшанувало таке поважне число членів Громади і приятелів.

По відспіванні Многоліття господар вручив п. Н. Голійчукові дарунок від гостей та побажав ще довгих років прожити.

По перекусці, яку приготовили жінки під проводом пані Марії Арсеній, господар подякував жінкам за їхню працю та попросив гостей зложити хоч маленьку пожертву на нашу Церкву. Гості щиро віднеслися до цієї справи, а п. Голійчук, жертвуючи $20.00 від себе, подякував усім присутним за влаштування такої милої несподіванки для нього.

Із зібраної суми призначено $5.00 на орган нашої Української Православної Церкви "Вістник".

Усім Вп. Жертводавцям належиться щира подяка, а п. Николі Голійчукові щасти Боже ще довго прожити!

С. Емчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ТОКАРИК

Ростен, Саск.

У середу 13 січня 1960 року рознеслася сумна вістка, що нагло помер на удар серця бл. п. Василь Токарик.

Покійний народився 1 квітня 1909 року в Кадворт Саск., у родині Дмитра і Василини з дому Гавриш. Бл. п. Василь змалку перебував зо своїми родичами, а в шкільному віці пішов до школи "Озеряни" на фармах. Через тяжке життя родичів та брак помічника на фармі він, закінчивши 6 кляс народньої школи, мусів залишити школу, щоб помагати родичам на фармі. У 1941 році відбуває військову службу в канадській армії, звідки вертається додому у квітні 1943 року

Покійний в 1944 році одружується з Михайлиною, з дому Бажовська, і вони поселилися на фармі в околиці Фиш Крік, Саск.; тут вони жили шість років. Покійний три роки працював на фармі, а 7 років в Ростенському муніципалі

Господь післав їм двое діточок: донечку Фіялку і сина Богдана Покійний дуже любив своїх діточок, і коли вони підросли, то родина переїздить до міста Ростен, щоб дітям зручніше було ходити до школи. Не було такої неділі чи Свята, коли було Богослуження в Ст. Джуліен, щоб Покійний з усією роди-

Читайте,
передплачуйте,
спомагайте
і поширюйте
"ВІСТНИКА"!

ною не був на Богослуженнях. Діти навчалися і в Недільній та Рідній школах, що їх у Громаді Ст. Джуліен провадять о. Парох і Добродійка. Кожного літа можна було бачити його дітей в літній Оселі "Зелений Гай", де Покійний на кожному кроці допомагав як матеріяльно, так і своєю працею. Він був тихої, веселої та спокійної вдачі і глибоко релігійною людиною.

Бл. п. Василь почав пару років тому занепадати на здоров'ї, та мусів змінити працю, — перейшов з муніципалу працювати до кооперативи. Здавалося, що все буде добре, бо Покійний був дуже вдоволений своюю новою працею. Уранці 13 січня ц. р. Покійний пішов на роботу, й повіз будівельний матеріял для англіканського священика, і там біля його хати й помер. Місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський у п'ятницю 15 січня в похоронному заведенні в Ростен відслужив Панахиду, а в суботу 16 січня ц. р. відбувся Похорон, при великому здвизі, людей у Ст. Джуліен. Під час Служби Божої о. Парох виголосив змістовне слово, яке зворушило учасників до сліз. Під час Послідного Цілування на заклик Всеч. о. Ю. Туржанського учасники зложили на Невянучий Вінок $64.80, що й розпреділено: $40.00 на місцеву церкву, $12.00 на Катедру Пресв Тройці у Вінніпеґу і $12.00 на "Вістник", а решта на пересилку грошей.

Покійний залишив горем прибитих стареньку маму, дружину, двоє діточок, 6 братів, 5 сестер, 7 дядьків (вуйків) і 4 тітки. Усі вони були на Похороні — крім одного брата, який перебуває за океаном. Тлінні останки спочили на Православному Цвинтарі в Ст Джуліен. По Похоронах відбувся поминальний обід, де адвокат Ґавриш із Саскатуну, дядько Покійного, сердечно подякував Всеч. о. Туржанському за Похоронні Відправи та всі мучасникам; о. Парох у своєму коротенькому слові зложив горем прибитій родині найкращі співчуття з приводу невіджалуваної смерті бл. п. Василя.

Нехай Всемилостивий Господь прийме Душу бл. п. Василя у Свої Небесні Оселі, горем прибиту Родину потішить у їхній великій втраті та збереже між нами про Спочилого Вічную Память!

Учасник Похорону.

РОДИННЕ ПРИЙНЯТТЯ
Ошава, Онт.

Дня 26-го лютого ц. р. родина Підвербецьких влаштувала тепле родинне прийняття у своєму домі своїм батькам — Михайлові й Серофіні Ковальським, що назад поверталися до дому у Витків, Саск.

Тут, в Ошаві, п-во Ковальські відвідали своїх дітей: дочку Юлію Підвербецьку і синів Едварда та Павла. На прийнятті на заклик п. Михайла Ковальського зроблено збірку на пресовий фонд "Вістника", що принесла $18.-50.

Пожертви зложили слідуючі: по $5.00 — Петро Бужак; по $3.00 — Михайло Ковальський; по $2.00 — Петро Підвербецький, Тома Манила, Іван Куній і Іван Стезик; по $1.00 — Павло Ковальський і Павло Вибираний; по 0.50 — пані Скорук.

П-ву Ковальським бажаємо доброго здоровля та многих літ прожити, а Вп. Жертводавцям щира подяка!

Гість.

БЛ. П. АРКАДІЙ КАРПЕНКО
Виндзор, Онт.

У нещасливому випадку на дорозі згинув 11-го грудня 1959 р. бл. п. Аркадій Карпенко, що жив у Виндзорі, Онт. Він перевозив автомобілі зо Східньої Канади до Західньої, і коли переїздив через Мінесоту, вдарило його вантажне авто, що їхало проти нього, від чого бензина вибухла, і тут наступила смерть.

Зосталася його дружина Софія, дочка Катерини Ковальчук (сестри свящ. В. Кудрика), і троє дітей: дівчина коло 14 літ, менший хлопець, і ще один малий, що починає ходити.

Покійний походив із східньої Волині, коло Києвщини.

З дальшої його рідні зосталася мати в Детройті, там же й сестра, а друга сестра в Ріджайні, а крім тих — ще деякі дальші свояки.

Похорон відбувся у вівторок 15 грудня з місцевої православної церкви, а правили парох о. Ф. Керніцький і свящ. В. Кудрик, з дияконом Борисом Забродським.

Людей було багато і на Панахиді напередодні Похорону, і на Похороні, бо всі, хто Покійного знав, уважали його дуже добрим чоловіком. Були і з Ленсінґ, Міч., і з Детройту, і сестра з Ріджайни, і свояки з Манітоби, і брат вдови — також з Манітоби.

Нехай же Господь має в Своїй опіці його родину, а Покійному нехай буде земля легкою і Господь нехай прийме його до Своїх небесних осель — Вічна Йому Память!

Н. Н.

ПОМИНКИ
Сіба Біч, Алта.

У суботу 27-го лютого родина та численне громадянство околиці Сіба Біч, Алта, зібралися в Божому Храмі пом'янути тут бл. п. Аврама Володька в перші роковини його передчасної кончини.

До родини Покійного, що зайнялася влаштуванням Поминок, належить вдова-дружина Надя з трьома синами й трьома доньками, брати Покійного — Олександер з дружиною й дітьми та брат Василь з дружиною Ніною й двома синами та двома доньками. З Едмонтону прибули на цю подію мама Покійного з чоловіком п. Вас. Русняком. Сестра Покійного, що живе в Санґудо, через родинні обовязки не могла прибути.

Заупокійна Служба Божа почалася урочистим посвяченням чорних Риз, що були при цій нагоді подаровані Громаді п-вом Русняками. Під час Служби Божої зворушливо й глибоко-мистецьки співав місцевий хор під управою п. Григорія Онищука, а настоятель о. Григорій Удод у проповіді подав науку про обовязок вірних молитися за душу відійшовших братів і сестер наших та переповів тяжкий життевий шлях покійного піонера Аврама і його заслуги перед Церквою й громадянством. По Богослуженні відбувся братський поминальний обід у залі Народнього Дому, де, на заклик о Настоятеля, була проведена збірка на Невянучий Вінок Покійному, яка принесла суму $36.00. З цієї суми $20.00 було вділено на потреби місцевої Громади, а решту на українську пресу, з чого $5.00 призначено на "Вістник".

Пожертви склали слідуючі: по $6.00 — п-во Русняки, по $2.00 — п-во Василь і Ніна Володько, по $1.00 — М. Онищук, Ю. Ілинюк, В. Баковчук, А. Моніц, пані Ірина Мицкан, п. С. Лащук, пані Надя Володько, А. Бледюк, п. О. Володько, П. Пилипчук, А. Коханський, Ф. Валащук, І. Голосний, О. Барнай, Г. Онищук, Н. Верестюк, Д. Лавренюк, Н. Березнюк, П. Онищук, В. Закліка, П. Шабада, В. Верестюк, В. Рудник і пані Джус. По $0.75 — пані Марія Онищук. По $0.50 — пані Вас. Закліка, Л. Махній, п.п. Сава Онищук, Ст. Онищук, П. Бакавчук, Н. Кос і Л. Давидчук.

Усім Шан. Жертводавцям сердечна подяка, а бл. п. Аврамові нехай Господь сотворить у душах наших Вічну Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН СТОКОТЕЛЬНИЙ
Давфин, Ман.

Бл. п. Іван Стокотельний народився 5 вересня 1888 р. в с. Нівра, Борщівського повіту, Зах. Україна, в родині Павла й Домки (з роду Маковська) Стокотельних. 1897 року, мавши 9 років, разом з батьками виїхав у Канаду, і поселилися в околиці Ґилберт Плейнс. Це були часи першої великої еміграції українців, і Покійний разом з батьком і матір'ю зазнав усіх прикростей фармерування за тих піонерських часів.

13 червня 1913 року він одружився з Юстиною Накурас, фармерував у тій же околиці до 1928 року, а потім переселився до м. Давфину і тут працював як робітник міського господарства до 1953 року, і тоді ж таки раптово захворів був спаралізований До останніх своїх днів зберіг світлу пам'ять, але лишався інвалідом, і був під дбайливим доглядом своєї дружини Юстини.

Разом з дружиною вони виховали сина Петра (він працює у Вінніпезі), дочок: Анну (одр. з Шаманським у Давфині) й Марію (Кук), що живе з чоловіком і дітьми в Су Сейнт Мері, Онтеріо.

Покійний Іван разом з дружиною Юстиною належав до свідомих українців і був одним з перших основоположників Укр. Прав. Громади Св. Юрія в Давфині, постійним і довголітнім передплатником "Вістника".

Б. п. Іван спочив у Бозі 23 лютого в Давфинській лікарні, запричащений Св. Тайнами. Похорон з церкви Св. Юрія в Давфині відбувся в п'ятницю, 26 лютого, а напередодні була відслужена Панахида. Усі Похоронні Відправи служив свящ. Тарас Славченко, співали дяки Павло Кравчук, Павло Дроздович, Федір Чайковський. Велика кількість рідних, приятелів і знайомих провожала Івана в останню дорогу. Після Похорону родина Покійного запросила всіх учасників на поминальний обід до Укр. Народнього Дому.

Зібрано на Нев'янучий Вінок 31 дол. і 85 центів, з яких приділено 10 дол. на пресовий фонд "Вістника".

Нехай Господь оселить душу покійного Івана там, де всі праведні спочивають, і подасть утіху дружині його Юстині і всім рідним, які відчувають болючу втрату їхнього любого мужа, тата й дідуся.

С.Т.С.

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо сердечну подяку Всеч. о. Тарасові Славченкові; дякам: Павлові Кравчукові, Павлові Дроздовичеві, Ф. Чайковському; усім тим, які несли тіло Покійного; усім, які допомагали нам у Похороні й поминальному обіді. Нехай Господь нагородить усіх Вас Своїми щедротами за Ваше добре серце!

Юстина Стокотельна, Петро Стокотельний, Марія Шаманська, Анна Кук.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ПАВЛІЧУК

Лужани-Топорівці, Алта.

Лужани-Топорівці, Алта, 21-го січня 1960 р. —Несподівана смерть бл. п. Николая Павлічука на удар серця принесла родині тяжке переживання.

Покійний Николай довго не прожив; за свій молодий вік він старався провести своє життя так, щоб нікому він кривди не зробив, і через довший час він ходив по роботах, аж доля довела його до Принц Джордж, Б. К., де він зустрів свій кінець.

Покійний Николай, син Матія і Марії з Мусідори, народився 1924 року, і там коло родичів виріс і здобув середню освіту. З вибухом Другої світової війни став до військової служби, а по війні він остався робітником.

Працював на різних роботах, а останньо вже два роки не судилося йому було дім свій відвідати, але цього року він уже поробив був усі старання, щоб приїхати додому на Святе Різдво, і тут разом з родиною зустріти Новонародженого Сина Божого, але знову не судилося — через смерть.

Родині це принесло тяжке горе — перенести такий удар на ті самі Свята.

Оставив він своїх стареньких родичів і велику родину в смутку: 3 брати — Івана, Михайла з Мусідори, Дмитра в Ред Дір, і 5 сестер — Катерину Максимюк у Мирнам, Анну Максимюк у Беша, Софію Маскалик у Ред Вотер, Єлену Пашнюк у Марвейн, Ольгу Волошин у Ред Дір.

Вічна Йому Память!

Григорій Гарасим.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

У звіті пожертв на Пресовий фонд „Вістника", що був поданий на 11-ій стор. „Вістника" (ч. 6) за 15-го березня ц. р. сталася помилка щодо збірки пожертв із Сенді Лейк, Ман. було подано, що цією збіркою зайнявся **о. П. Зубрицький**, а повинно бути, що збіркою зайнявся п. Д. О. Дідик.

За цю ненавмисну помилку Адміністрація прохає пробачення

... Богослужень:

ОБІЗДКА МІСІОНЕРА УГПЦК.

Цим повідомляю заінтересованих, що я відвідаю в місійних цілях такі місця:

20 березня — Ватерфорд, Онт.
27 березня — Ніяґара Фалс, Онт.
3 квітня — Гемілтон, Онт.

Мітрат Є. Грицина.

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
КВІТЕНЬ

3. Неділя 5-та Посту, — Поплар Парк, Бозежур, Кенора, Дуфрост. (Сповідь)
10. Неділя Квітна, — Брендон, Транскона, Сулукавт, Кенора, — Свячення верби, і Сповідь.
15. Велика П'ятниця, — Гонор, Кенора, Брендон, — Винос Плащаниці о годині 2-ій по полудні
16. Велика Субота, — Служба Божа, — Брендон, Кенора, — Сповідь.
    Свячення Пасок, — Тиндал і Сендгіл, спільно о годині 2-ій в Тиндал
17. ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ, — Брендон год. 12-та вночі, Портедж Ля Прері год 7-ма рано.
    Кенора год. 8-ма рано.
    Поплярфілд год 7-ма рано, Ледвин год 10-та рано.
    Гонор год. 6-та рано, Селкірк год. 9-та рано.
    Поплар Парк год. 10-та рано
    Дуфрост год. 5-та рано, Транскона год 9-та рано.
18. Світлий Понеділок, — Стед, Бозежур.
24. Неділя Томина, — Транскона, Тиндал, Сулукав, Гонор, Поплярфілд, (Спільне Свячене).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. І. ШВЕЦЯ
КВІТЕНЬ

2. Субота: зранку Сповідь і Служба Божа — Ґрендвю
3. Неділя — Роблин
7. Четвер. Благовіщення — Зелена-Мериделл
9. Субота: — зранку Сповідь і Служба Божа — Шел Велий, а відтак після полудня — Ленард
10. Неділя Цвітна — Ленард
14. Четвер Страсти — Роблин
15. Велика П'ятниця: 3-тя год., пополудні — Заложення Плащаниці — Роблин
16. Вел. Субота. Служба Божа — Росел.
17. ВЕЛИКДЕНЬ: Північна година — Торжество — Ґрендв'ю 4-та год. над ранком — Ленард 8-ма год. або скорше — Роблин 9.30 або пізніше 10-та — „Топорівці" — Врокстон, Саск.
18. Світлий Понеділок: — „Драчинці" — Мек-Нат, Саск.
19. Світлий Вівторок: — Шел Велий
24. Неділя — Росел

Де тільки будуть відбуватись Богослужби до Великодня, чи то на тижні, будьто в свята, чи в неділі, всюди буде відбуватись — Велико-Пістна Сповідь і Св. Причастя.

Від північної години Великодня аж до 1-шої, після полудня, всюди в громадах — Благословіння і Свячення Пасок — Про Свячення Пасок у Велику Суботу, на устний проголошений порядок.

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
7. Четвер, Благовіщення — Горлиц. Великодня Сповідь.
9. Лазарева Субота — Йорктон. Сповідь і Причастя дітей
10. Неділя Квітна — Райн. Посвячення лози. Йорктон 7 год. веч. Вечірня.
14. Страсний Четвер — Йорктон. Год 7 вечером Страсти
15. Страсна П'ятниця — Йорктон. 10 год рано Царські Часи. год. 2 пополудні Винос Плащениці.
16. Страсна Субота — Йорктон.
17. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ Свячення Пасок: Врокстон 12 год ночі Райн год 3.15 ранку, Горлиц год 4.15 ранку, Йорктон год. 5.00 ранку повна відправа.
18. Світлий Понеділок — Райн.
19. Світлий Вівторок — Горлиц.
24. Неділя — Врокстон.

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 32998

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Кемсек
7. Четвер Благовіщення — Калдер
10. Неділя — Сторновей
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Мазепа
18. Світлий Понеділок — Кемсек
19. Світл Вівторок — Сторновей
24. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask. Ph.: 22447

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ

2. Субота — Прілейт
3. Неділя — Прілейт
7. Четвер. Благовіщення — Кендіяк
9. Субота — Ріджайна
10. Неділя — Мус Джо
14. Страсний Четвер — Ріджайна
15. Велика П'ятниця — Ріджайна
17. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Мус Джо 5.30 рано — Ріджайна 8 год. рано.
18. Світлий Понеділок — Прілейт
19. Світлий Вівторок — Кендіяк
24. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

2. Субота — Норт Бетлфорд. Вечірня і Сповідь 7-а год. веч.
3. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Четвер Благовіщення Пресв. Богородиці — Витків Сповідь 9-а рано
10. Неділя Цвітна — Кендо
14. Страсний Четвер — Св. Літ. Василія Вел. — Н Бетлфорд 9-а год. Рано Страсти 7-ма год веч.
15. Велика П'ятниця — Винос Плащениці: Н. Бетлфорд 10-а год. рано.
    Витків 11.30 перед обідом
    Ґетерлей 1.30 по обіді
    Ґлезлин 3.00 по полудні
    Медов Лейк 8-ма вечером
16. Велика Субота — Свячення Пасок: Ґлезлин 10-а год. рано Кендо 2-а по полудні, Ґетерлей 6-а вечером, Витків 8-ма веч.
17. Неділя ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд 8-ма год. рано Вечірня 6-а веч.
18. Світлий Понеділок — Витків
19. Світлий Вівторок — Ґлезлин
24. Неділя, Медов Лейк. Проводи.
19. Світлий Вівторок — Сторновей
24. Неділя — Донвел

972 James Str. Ph. 3290 North Battleford, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Вернон
7. Благовіщення — Вернон
10. Неділя — Вернон
10. Неділя — Ревелсток (о. Стратійчук)
14. Страсний Четвер — Вернон (Сповідь шкільної молоді. В 7 год веч. Страсти)
15. Вел. П'ятниця — Вернон
16. Велика Субота — Кемлупс
17. ВЕЛИКДЕНЬ (7 год. рано — Вернон
18. Світлий Понеділок — Вернон
19. Світлий Вівторок — Вернон
24. Неділя — Вернон, Проводи

Address: 2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812 Vernon, B. C.

о. С. ҐРЕДЮЛЯ
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Сандави (Сповідь)
7. Четвер. Благовіщення — Сеньків (Сповідь)
10. Неділя Цвітна — Арбака св. Мик. (Сповідь)
14. Четвер. Страсти 7 год. ввечері — Вайта
15. Велика П'ятниця: Вайта 11 год. Арбака св Мик 1 год. Арбака св. П і П. 2 година Сірко 4 година Сандави 6 година
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта 8 год. рано.
    Свячення Пасок: Сеньків 12 година вночі
    Арбака св. Мик. 2 год. рано
    Арбака св. П. і П. 3 год. рано
    Сірко 5 год. рано
    Сандави 6 год. рано
18. Світлий Понеділок — Сірко
19. Світлий Вівторок — Арбака св П. і П.
24. Неділя — Вайта
27. Неділя — Сірко (Сповідь)
30. Середа Поклони — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
7. Четвер Благовіщення — Ню Вестмінстер
10. Неділя — Ню Вестминстер
14. Вел Четвер, Страсти — Ню Вестмінстер
15. Вел. П'ятниця, Вечірня — Вікторія, Б. К.
16. Вел Субота, Утреня — П. Алберні, Б К.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Ню Вестминстер
18. Св. Понеділок — Ню Вестминстер
24. Неділя — П. Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

3. Неділя. Сповідь — Норквей
7. Четвер Благовіщення. Сповідь — Данбурі
10. Неділя Цвітна. Свяч. верби. Сповідь — Стінен.
14. Страсний Четвер — Сповідь та Свячення Пасок — Кобзар
14. Страсний Четвер о 7-ій год. веч. — Стінен
15. Велика П'ятниця винос Плащаниці·
    10-та рано — Вайтбіч. 1-ша по обіді — Арран. 4-та по обіді — Норквей. 8-ма вечора — Ґвес
16. Велика Субота. Сл. Б. Сповідь та Свячення Пасок — Мейбрідж.
16. Велика Субота Свячення Пасок: 3-тя по обіді — Сван Плейн. 4.30 по обіді — Норквей. 6-та Вечора — Данбурі. 7.30 вечора — Стінен. 10-та Вечора — Арран.
17. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове. по 12-ій ночі — Вайтбіч 9-та рано — Ґвес
    о 7-ій вечора Вечірня — Стінен
18. Світлий Понеділок — Данбурі
19. Світлий Вівторок — Сван Плейн
24. Неділя Томина (вихід на гробки) — Арран

УВАГА: Вчасі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослужіннями о 8.30 рано, по всіх парафіях.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

1. П'ятниця — Сповідь дітей о год. 7.30 веч. — Нипавин
2. Субота, Служба Божа і Причастя дітей, — год. 9. рано — Нипавин
3. Неділя — Нипавин, (Сповідь)
7. Четвер, Благовіщення — Вірдейл, (Сповідь)
10. Неділя Вербна — Шипмен, (Сповідь)
14. Вел Четвер, Страсті о год. 7.30 веч. — Вірдейл
16. Вел. Субота, Освячення Пасок о год. 7.00 веч. — Нипавин
17. ВЕЛИКДЕНЬ: — 12 год. ночі — Вел Утреня і осв. Пасок — Кадет,
    4 год. рано — Шипмен,
    6 год. рано — Сембурґ
    8 год. рано — Вірдейл
18. Вел. Понеділок — Нипавин
19. Вел. Вівторок — Кадет
24. Неділя — Сембурґ

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Інсінґер (м.)
7. Благовіщення — Льора
10. Неділя Квітна — Інсінґер (гай-вей)
14. Страсти — Тіодор (м.) 7 год. ввечорі
15. Вел П'ятниця. Винос Плащаниці: Інсінґер (м.) 2 по пол. Тіодор (м.) 4 по пол.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Свячення Пасок; 11.30 ночі Дробот; Тіодор (за рікою) 1.00 ночі, Вестбрук 2.30; Половини 3.30; Інсінґер (гай-вей) 4.30; Інсінґер (м.) Утреня і Св. Пасок 5.30 рано; Люра 7 рано; Тіодор (м) Служба Божа і Св. Пасок 8 рано.
18. Вел. Понеділок — Вестбрук
19. Вел. Вівторок — Половини
24. Неділя Провідна — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. ІВАНА КУЛЕША
КВІТЕНЬ

2. Субота — Сенди Лейк: Сповідь дітей
3. Неділя — Сенди Лейк. Сповідь
7. Благовіщення Пресв. Богор. — Січ Сповідь
9. Субота — Овкбирн. Сповідь дітей
10. Неділя — Росбирн Сповідь
14. Страсний Четвер — Овкбирн
17. Великдень — Овкбирн
18. Світлий Понеділок — Сенди Лейк
19. Світлий Вівторок — Мензі
24. Неділя — Ґлен Елмо

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. Е. Т. ПРИСТУПА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Мічам (Свячення Верби)
16. Субота — (Свячення Пасок) 10 година ранку, Оен. 2 година — по полудню Кіндерслей. 12 година ночі, Мічам Воскресна Утреня і Свячення Пасок.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вонда 6 година ранку Великодна Служба Божа і Свячення Пасок.
18. Світлий Понеділок — Кіндерслей.
19. Світлий Вівторок — Оен
24. Неділя — Оен

УВАГА: В часі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослуженням о 8.30 рано, по всіх парафіях.

Address: 824 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Фенвуд
7. Благовіщення — Габард
10. Неділя — Мелвіл
16. Велика Субота — Айтуна
17. ВЕЛИКДЕНЬ Гудів
18. Світлий Понеділок — Мелвіл
19. Світлий Вівторок — Понечай
24. Неділя — Габорд

УВАГА: Про інші Великодосні Богослуження буде повідомлено на місцях.

Box 163 Hafford, Sask.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

2. Субота — Редфілд
3. Неділя — Мейфер
7. Четвер — Кридор
9. Субота — Борден-Біляки
10. Неділя — Гефорд
14. Четвер — Гефорд (Сл. Божа і Страсти 7 година вечером)
15. Пятниця Винос Плащаниці — Кридор год. 1; Гефорд год. 3, Редфілд год. 5.
16. Субота Свячення Пасок — Редфілд год. 1; Мейфер год. 3; Борден год. 5.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі в Гефорд; 9.30 рано в Кридор.
18. Світ. Понеділок — Борден-Біляки
19. Світ. Вівторок — Редфілд
24 Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
КВІТЕНЬ

2. Субота, Св. Сповідь і Причастя дітей — Смокі Лейк, 9-та год. р.
3. Неділя — Смокі Лейк
7. Четвер, Благовіщення Пресв. Богор. — Б. Лейк, 9-та год. Св. Сповідь
9. Субота, Св. Сповідь і Причастя дітей — Вільна, 9-та год. рано.
10. Неділя — Вільна, 9-та год. рано Св. Сповідь
14. Страсний Четвер - Страсти — Смокі Лейк, 6-та год. веч.
15. Велика Пятниця — Винос Плащаниці:
    12.00 год. — Смокі Лейк.
    2.00 год. — Беліс.
    4. год. — Давнінг.
16. Велика Субота — Освячення Пасок:
    4.00 год. — Бойн Лейк.
    6.00 год. — Стрий.
    9.00 — Вільна.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове:
    12.00 год. ночі — Спедден.
    2.00 год. ночі — Давнінг.
    4.00 год. рано — Беліс.
    5.30 год. рано — Ворспайт.
    7.00 год. рано — Смокі Лейк.
18. Світлий Понеділок — Беліс
19. Світлий Вівторок — Спедден
24. Неділя, Проводи — Стрий

УВАГА: У вищезгаданих всіх громадах о 9-тій годині рано Св. Сповідь.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Канора
7. Благовіщення — Бирджес
10. Неділя — Маморниця
17. Великдень — Канора
18. Світл. Понеділок — Рама
19. Світл. Вівторок — Канора
24. Неділя — Бюкенан

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ

2 Субота — Сповідь дітей в Давфині від 9 год. ранку.
2. Субота — Сповідь для дорослих в Давфині від 7 год. вечора.
3. Неділя — Давфин
7 Благовіщення — Валей Ривер
9. Субота — Сповідь в Сифтоні
10. Неділя — Сповідь в Косів
14. Страсний четвер: 10 год. — Літургія в Давфині, 7 год. вечора — Страсті в Давфині
15. Велика П'ятниця, винос Плащаниці: 1 год. — Давфин, 3 год. — Гилберт Плейнс
16. В. Субота, Свячення Пасок:
    10 год. ранку — Роркток,
    11.30 ранку — Сифтон,
    1.30 попол. — Дрифтінг Ривер,
    2.30 попол. — Валей Ривер,
    3.15 попол. — Ешвіл,
    4.30 попол. — Косів.
17. ВЕЛИКДЕНЬ: від 11.30 звечора — Гилберт Плейнс, 8 год. ранку — Давфин.
18. Світлий Понеділок — Дрифтінг Ривер.
19. Світлий Вівторок — Роркток (Проводи)
23. Субота — Проводи в Дрифтінг Ривер
24. Неділя — Сифтон (Проводи)
24. Неділя — о 7 год. вечора Спільне Свячене в Давфині

Address: Box 1068, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

3. Неділя. Сповідь — Толстой
7. Четвер. Благовіщення. Сповідь — Толстой
8. Пятниця. Сповідь молоді 3 год. — Толстой
9. Субота. Служба молоді — Толстой
10. Вербна Неділя 7 год. — Гардентон
    8.15 — Толстой
    10 год. — Пембіна
11. Понеділок. Сповідь молоді — Гардентон
12. Вівторок. Служба молоді — Гардентон
14. Страсний Четвер: 9 год. Служба — Толстой
    4 год. по пол. Страсти — Гардентон.
    8 год. веч. Страсти — Толстой
15. Велика Пятниця. Плащаниця 2 год. — Гардентон
    4 год. Толстой
17. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Сарто; 3 год. — Роза;
    6 год. — Гардентон;
    7.30 год. — Толстой
    10 год. — Пембіна
    3 год. по пол. Велика Вечірня — Гардентон
18. Великий Понеділок — Толстой
19. Великий Вівторок — Роза
24. Провідна Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Лак Ла Біш
7. Четвер, Благовіщення — Криїгенд
10. Неділя — Норал
14. Четвер. Страсти — Гресленд
15. Велика Пятниця, Винос Плащаниці:
    Спрейл 2 год. по обіді
    Криїгенд 6 год. вечера
16. Велика Субота — Вандерінг Рівер
    Посвячення Пасок:
    Норалд 5 год.
    Боїл 6.30 год.
    Гресленд 7 год.
    Занесення Плащаниці і Воскресна Утреня з Посвяченням Пасок:
    Спрейл 12 год. ночі.
    Криїгенд 7 год. ранку.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове — Лак Ла Біш
18. Світлий Понеділок — Боїл
19. Світлий Вівторок — Гресленд
24. Неділя Проводи — Боїл
    Гресленд 6 год. вечера

Адреса Пароха: Box 443 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon; Alta. Tel. 49 Box 307

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ

2. Субота — Зелена (Сповідь)
3. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
7. Четвер. Благовіщення — Ételберт (Сповідь)
9. Субота Лазарева — Боян (Сповідь)
10. Неділя Цвітна — Ренвер (Сповідь) Веч. 8-ма год. — Етелберт
11. Понеділок Страсний — Венлав (Сповідь). Свячення Верби
14. Четвер Страсний — Пайн Ривер (9 год. ранку); 8-ма веч. — Етелберт. Страсти
15. Велика Пятниця: Винос Плащаниці:
    9 год. ранку — Венлав, 11 год. — Зелена; 1 по пол. — Етелберт; — 3 по пол. — Боян; 5 год. — Пайн Ривер., 8 год. веч. — Дорбен (і Свячення Пасок)
16. Велика Субота: Свячення Пасок. 9 год. ранку — Ренвер, 11 год. — Боян, 2 по пол. — Зелена, 8 год. веч. — Гарленд, 10 год. — Пайн Ривер, 12 ночі — Етелберт
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Венлав, 9 год. ранку
18. Світлий Понеділок — Боян, 9 год.
19. Світлий Вівторок — Зелена 9 год.
23. Субота — Венлав (Проводи)
24. Неділя — Провідна — Етелберт Спільне Свячене

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ

3. Неділя. Сповідь — Лепін
3. Неділя. Заступство—Єллов Крік
7. Четвер-Благовіщення. Сповідь — Альвіна
10. Неділя-Квітна. Сповідь — Тарнопіль
15. Пятниця 1 год. по полудні винос Плащаниці — Кадворт
16. Субота, Священня Пасок:
    10.30 рано — Єллов Крік
    11.15 рано — Тарнопіль
    9.00 вечером — Альвіна
17. ВОСКРЕСЕННЯ: 10.30 перед північою:
    Воскресна Утреня, Сл. Божа і Свячення Пасок — Смагс
    2 год. ранку Свячення Пасок — Ст. Джулієн
    3.30 ранку Утреня і Св. Пасок — Кадворт
    6. год. ранку Утреня і Св. Пасок — Лепін
    8 год. ранку Утреня і Св. Пасок — Вакав
18. Світлий Понеділок — Вакав
19. Світлий Вівторок — Ст. Джулієн
24. Неділя Томина — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Атабаска (Сповідь)
7. Четвер, Благовіщення — Сіба Біч. (Сповідь)
10. Неділя Цвітна — Вестлок (Посвячення Верби)
14. Страсний Четвер — Річмонд Парк (вдень)
    Страсти (вечером 8-ма год.) — Вестлок
15. Велика Пятниця — Сіба Біч (винос Плащаниці)
16. Велика Субота — Вайлдвуд (Посвячення Пасок)
    Сангудо — Посв. Пасок 7.30 год. вечора
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч (Вел. Утреня, Сл. Божа й Посв. Пасок) Поч. 12 год. ночі.
    Баргедь (Посв. Пасок 7-ма год. ранку
    Вестлок (Вел. Утреня й Посв. Пасок 8.30 ранку)
    Атабаска (Посв. Пасок — 10-та год. ранку)
    Річмонд Парк (Посв. Пасок — 11-та год. ранку)
18. Світлий Понеділок — Атабаска
19. Світлий Вівторок — Вестлок
24. Неділя — Баргед (Проводи)

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ

2. Субота — Радвей, Сповідь і Служба Божа для дітей
3. Неділя — Радвей, Сповідь і Служба Божа для старших Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
7. Четвер — Нюбрук, Благовіщення. Сповідь і Служба Божа
9. Субота — Редватер, Служба Божа за померших
10. Неділя — Федора. Квітна Неділя Сповідь і Служба Божа.
    Торгилд, Вечірня і Освячення Вербн о год. 7-ій веч.
14. Четвер — Восетна. Страсний Четвер. Страсти о год. 7-ій веч.
    ПОЛОЖЕННЯ ПЛАЩАНИЦІ:
16. Редватер, Страсна Пятниця год. 12-та дня.
    Егремонт, год. 2-га по пол.
    Торгилд, год. 3.30 по пол.
    Восетна, год. 5-та по пол.
    Радвей, год. 7-ма веч.
    ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК:
16. Субота — Нюбрук, Страсна Субота. год. 12-та дня.
    Федора, год. 3-тя по пол.
    ВЕЛИКДЕНЬ — Восетна. Полуношниця, Воскресна утреня, Служба Божа і Освячення Пасок
    Торгилд, 3.30 ночі.
    Егремонт, 5-та год. рано.
    Редватер, 6.30 рано.
    Радвей, 8-ма год. рано.
18. Світлий Понеділок — Федора
19. Світлий Вівторок — Нюбрук
24. Неділя — Егремонт
    Візел Крік, Проводи о год. 3.30 по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
КВІТЕНЬ

3. Неділя — Торсбі
7. Четвер. Благовіщення — Пено
10. Неділя Цвітна — Равагия
14. Четвер. Страсти — Торсбі
15. Пятниця. Винос Плащаниці:
    8-ма год., ранку — Торсбі
    9.30 ранку — Калмар
    1.30 пополудні — Пено
    3.00 год. пополудні — Брудергайм
    8-ма год., вечора — Оновей
16. Велика Субота — Оновей. По Службі Божій освячення Пасок.
    9-та год., вечора, Освячення Пасок — Пено
    11-та год., ночі Полуночниця — Брудергайм.
17 ВЕЛИКДЕНЬ. 12-та год., ночі Світла Пасхальна Заутреня, Служба Божа й Посвячення Пасок — Брудергай
    7-ма год., ранку, Посвячення Пасок — Торсбі
    9-та год., ранку, Пасхальна Заутреня, Обітниця та Посвячення Пасок — Калмар
    5-та год., пополудні, Пасхальна вечірня — Торсбі
18. Світлий Понеділок — Пено.
    5-та год., пополудні Вечірня — Пено
24. Неділя, Проводи — Оновей

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ

2. Субота — „Коло Жучканів"
2. Субота — Шіго місто. Сповідь молоді й старших від 7.30 веч.
3. Неділя — Шіго місто
7. Четвер. Благовіщення — „Коло Мельничуків"
8. Пятниця. Собор Арх. Гавр. — „Коло Стадника"
9. Субота — Едмор
10. Неділя — Фовм Лейк. Сповідь — напередодні від 7.20 год. веч.
14. Стр. Четвер — „Коло Федаків"
14. Стр. Четвер — Тафиел
14. Страсти — Шіго місто. Початок 7.20 год. вечора.
17 ВЕЛИКДЕНЬ — Шіго місто
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Едмор
18. Світлий Понеділок — Шіго Полудневе
18. Світлий Понеділок — Вишарт
19. Світлий Вівторок — „Коло Мельничуків"
19. Світлий Вівторок — „Коло Купровських"
24. Неділя — Винярд
24. Неділя — Фовм Лейк

Від суботи 2-го квітня по Страст. Четвер включно, в тих громадах де будуть Відправи, відбудеться й Великодна Сповідь.

Про винос Плащаниці та Свячення Пасок громади будуть своєчасно повідомлені.

Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

PIK XXXVII. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1960. ЧИСЛО (1108) 8

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОСКРЕСНІМО Й МИ ДО НОВОГО ЖИТТЯ!

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

"Прийдіть до Мене всі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!"
(Матвія II. 28).

Велику, Святу і всерадісну Тайну ми переживаємо сьогодні, — бо Христос Воскрес!

Довгі віки ми чекали свого Спасителя, довгі віки ввесь світ чекав свого Спасіння, і нарешті Син Божий прийшов на наш світ, народився від Діви Марії і Людиною став.

І Він 33 роки пробув на землі як Людина, і безперестанно навчав нас Правди Божої. І Своєю спасенною Наукою Син Божий показав нам правдиву Дорогу, як належить жити на цьому світі, щоб бути щасливими на землі, і щоб приготовитися й до Блаженства Вічного.

Христова Наука була нова й нечувана доти, і тому вона відразу прихилила до себе людство, головно бідний та знедолений народ.

Христос, як Син Божий і Сам Бог, голосно на ввесь світ закликав: "Прийдіть до Мене всі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!" (Матвія II. 28). І цей поклик Христа почули знедолені, і пішли за Ним.

Але можні світу цього озброїлися на Христа, бо Його Наука була проти них. Пішли вони на Христа, засудили Його на Хресті. . .

Та Христос, як Бог, третього дня воскрес із мертвих, як і було передбачено.

Втілення Сина Божого на землі і Його величне Воскресення — це найбільші Тайни нашої Святої Віри. Найбільші — і найвеличніші. Найбільші — і найрадісніші!

Христос, виконавши Своє — від віку установлене — завдання на землі, не покинув нас тут сиротами. Він вознісся на Небо і сів праворуч Отця, і свого часу прийде до нас знову, щоб судити живих і воскреслих мертвих.

Не покинув Син Божий сиротами світ свій, — замість Себе Він позоставив на землі Свою Святу Церкву, і вічно перебуває з нами в Ній, як Голова Її.

Церква — заступниця Христа на землі. Церква продовжує Науку Христову.

Церква показує людству ту єдину дорогу, якою треба йти, щоб досягнути дійсного щастя на землі і вічного Спасіння за гробом.

З ВЕЛИКИМ ДНЕМ

СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, СВЯЩЕННІШИЙ ЕПИСКОПАТ, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО Й УСІХ ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, ПРИХИЛЬНИКІВ "ВІСТНИКА" І ВВЕСЬ НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Мало цього, — Христос зійшов з Неба на землю, а землю наблизив до Неба. Син Божий, Господь наш Ісус Христос позостається вічно з нами в Церкві, і вічно єднається з нами в Тайні Найсвятішого Причастя. Приймаючи Тіло й Кров Христову, кожна людина обожується, бо єднається з Господом Богом Своїм!

Дійсно, яка це велика й величпа спасенна дія Божа: Його дорогоцінне Воплощення, Його Боже Воскресення, і Його спасенні Дари для нас: Церква Спасіння і Найсвятіше Причастя!

Церква наша Соборна, цебто спільна, тому ми всі повинні вчащати до Неї. Усі поспішаймо до Церкви, бо в Ній усе наше земне Щастя, і в Ній наше Вічне Спасіння!

Але не забуваймо, що ми всі, як сини Христові, повинні жити чеснотно, — у любові, у згоді, у єдності!

Ми всі повинні бути християнами не з самої тільки назви, але ділами своїми!

І ми всі повинні бути практикуючими православними скрізь: і в Церкві, і в домі своєму, і поза ними ми всі повинні виконувати все те, що заповів нам Господь Бог у Святому Писанні, і повинні виконувати всі ті Таїнства, які позоставив Він нам для нашого Спасіння.

І ми всі повинні глибоко сприйняти душею і серцем своїм: Святе Причастя — це наше найперше Спасіння! Святе Причастя — це найбільше Таїнство в Церкві, це Таїнство над Таїнствами. Без Святого Причастя людина порожня!

Ось тому всі поспішаймо до Святого Причастя, всі готуймося до Нього своєю щирою й спасенною Сповіддю. Православна Церква, як Опікунка Мати, установила поособову Сповідь, щоб дати сповіднику повну змогу вільно розповісти про свої болі душі й серця.

Хто причащається, той повний християнин. Хто причащається, той повноправний член Христової Церкви.

Хто ж не причащається, той до Церкви Христової не належить, і йому Христос не воскрес!

(І хто не причащається, той не може бути в проводі ані Громади, ані Округи, ані в якій іншій церковній установі. Бо не причащаючись, він до Церкви не належить!)

Христос Воскрес і вознісся на Небо, але не покинув нас на землі сиротами,— Він заповів нам Святе Причастя, щоб у ньому ми вічно й повно єдналися з Ним!

Вітаю всіх Вас з великим і радісним Святом Христового Воскресення. Христос Воскрес, — воскреснімо й ми до нового повного духового життя. А воно наступає, коли ми побожно, з Вірою і Любов'ю, причащаємося Тіла й Крові Христової.

Без Христового Воскресення не було б Християнської Віри, а без Святого Причастя не було б Церкви.

Щиро й сердечно вітаю всіх вас, і з глибини серця свого голошу всім вам найвеличнішу Таємницю Божу:

— ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1960-го, місяця квітня 17-го дня, у радісний і світлоносний день Христового Воскресення.

Митрополича Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

НАРАДИ РЕПРЕЗЕНТАЦІЙ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ

Чергові Наради Репрезентації Українських Православних Крайових Церков Канади і Злучених Держав Америки відбудуться в Канаді, у м. Вінніпегу, в днях від 28 квітня по 1 травня включно.

При тому також передбачується участь Репрезентації Української Автокефальної Православної Церкви на Еміграції, в юрисдикції Митрополита Нікапора. Наради закінчаться Соборною Архиерейською Св. Літургією присутніх Українських Архиереїв у Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу в неділю 1 травня; того ж дня по полудні в Катедрі Пресв. Тройці відбудеться кінцева сесія Нарад.

СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ

З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Великодні привітання до Духовенства і вірних УГПЦК Східньої Єпархії

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З великою радістю і цей рік вітаю всіх вас цими вогняними словами, від яких здрігається серце. Кожне слово має свій зміст, але ці двоє слів вміщують в собі таку глибину змісту, якої не можуть збагнути наймудріші світу цього. Бо як каже пророк від імені Апостолів:

"Господи, хто повірить тому, що ми розповідали? І сила Господня кому відкрита? (Іс. 53, 1).

Як міг Він воскреснути, коли Йому вояк списом пробив серце?! Та й взагалі, як люди могли вбити Бога, розп'явши на хресті! Це незбагнена Таємниця несказанної Божої любови до людей. (Іоана 3, 16). Сухим холодним розумом людина не може її зрозуміти, бо все те міряє мірами своїми, а не Божими. Тому то й каже Апостол: "Слово про Хрест для тих, що гинуть (у гріхах), дурощі, а нам, що спасаємось, сила Божа, (І Кор. 1, 18).

Бо Христос воістину страждав, умер, був похований і в третій день ВОСКРЕС, як було написано в св. Письмі пророками. (Пс. 15 (16) 10; Діян. 13, 35; Іс. 63, 1-6) Пс. 21 (22); 39; 34; 68, (69); Іс, 53; (Осії 6, 2; Захарії 9, 11; 14, 6-7).

Ділося все те перед очима людей, бо це ж люди розп'яли Його і вбили на Хресті. Люди стерегли гріб Господній і були свідками Воскресіння Його. Ангел привітав Богоматір словами: "Твій Син Воскрес". . . Ангели ж сповістили Жонам Мироносицям, що "Він воскрес. Ось місце, де лежав Господь". (Мф. 28; Мр, 16; Лук. 24; Іоан, 20) Сам Він в той день явився Богоматері, Магдалині Марії, Жонам Мироносицям, Ап. Луці і Клеопі, всім ученикам в Сионській горниці, а потім більше, як 500 вірним.

Отже не ділося десь потаємно, щоб довіряти якимсь (І Кор. 15,-6) розумовим висновкам, як то є в філософії. Та й не випадково все те сталося, бо Бог ще в Раю постановив спасти людей через Сина Свого Христа Господа, (І М. 15, 3), а через прообрази та через пророків сповістив всі події, як те станеться. Принесення в жертву Ісаака, Неламання кісток у Пасхального агнця в Єгипті. Піднесення Мойсеєм гадюки на хрест у пустині, та інші прообрази.

Також пророцтва: Давид: "Ти не покинеш душі в аду (в шеолі) і не даси Праведному Твоему зазнати тління". (Пс. 15 (16), 10).

Осія пророк: "Він (Бог) оживить нас через два дні і в третій день воскресить нас. . ." (Осії 6, 2)..

Захарія-пророк: "Ось Цар твій (Сионе) йде до тебе праведний, тихий і спасаючий, сівши на ослиці і осля, сина під'яремної" (9, 9).

Він же передсповістив, що Христа Господа куплять на смерть за 30 срібняків; що Юда кине їм ті срібняки в храмі, і що за них куплять поле глиняне" (11, 12-13).

, Він же пророк про затьмарення сонця коли розп'яли Господа:

"І буде в той день — нестане світла, світила затьмаряться. День той буде Єдиний (безподібний), відомий тільки Господу; ні день ні ніч, тільки над вечір розвидниться". (14, 6-7).

Особливо ж Ісаія пророк: "Виявив Господь силу Свою перед очима всіх народів, і всі краю землі побачать спасіння Бога нашого". (Іс. 52, 10).

Сам Бог говорить устами прор. Аггея: "Ще раз потрясу не тільки землею, а й небом". (Агг. 2, 7; Євр. 12, 26).

І устами пророка Ісаії: "Ось Раб Мій (Син Божий Христос), досягне успіху, прославиться, піднесеться і звеличиться. . .

"Як багато здивувалося, дивлячись на Тебе, бо нижче всякої людини був знівечений вигляд Його, понижений нижче всіх синів людських.

Так багато народів приведе Він до здивування. Царі замкнуть перед Ним уста свої, бо побачать таке, про яке не говорено, і взнають таке, якого не чули". (Іс. 52, 13-15).

І як не дивуватися? "Бог явився в тілі". (І Тим. 3, 16). Творець світу, Ангелів і людей, (І Кор. 16-17). Одягнувся в ество немічної людини, щоб пожити між людьми, навчити їх Правд Божих та спасти від загибелі!... Творець людей людьми зневажається. Творця світу люди засуджують на ганебну смерть, розпинають на хресті, пробивають списом серце і кладуть у гріб мертвого Життя-подавця! Сонце зі страху затьмарюється на три години, земля трясеться, мертві воскресають, а вчителі й знавці закону й пророцтв радіють, що вбили!!!... Бо ж читали вони у пророка: "Він узяв на себе наші немочі і поніс наші болі, Він поранений був за гріхи наші і мучений був за беззаконня — це кара за всіх людей упала на Нього; Його ранами ми оздоровлені.

Всі ми блукали, як вівці, кожний ходив своєю дорогою. Провини ж усіх нас Господь поклав на Нього одного. Його мучили, але Він страждав добровільно. (Ісаії 53, 4-7).

Справді "Страшне і Преславне Таїнство діється. . ." як співає Свята Церква в Страстний четвер на Страстях Христових.

Любий Брате й Сестро! Чи це щось промовляє до твого серця? Якщо Він аж так страждав за всіх людей, то в тому числі й за тебе й твоїх дітей, щоб повернути тобі право синівства Божого (Галат 4, 4-7) і щоб відчинити тобі Рай. Чи можеш стояти над Плащаницею-Гробом Господнім без сліз? Але дивися далі:

"Він у гробі тілом в аду (в шеолі, в пеклі) душею, як Бог, в Раю з розбійником і на Престолі (Небесному) з Отцем і Духом, (як єдиний від Св. Тройці) і все наповняє, як необмежений". (Пісня на Годинах Пасхи). (Іоана 3, 13.

Ось довершення Його місії для померлих: "Увійдіть знову в Рай. "Тим, що у гробах, життя дарував".

А для живих і майбутніх: — Він ВОСКРЕС, перемігши смерть і цим проклав усім нам дорогу до воскресіння в Останній День. (Іоана 6, 39, 40). Він вернув нам право синівства Божого і дав право називати Бога Отцем уже по родинному. (Мф. 9-15). Навіть Духа Синівства Свого вселив у нас, щоб і ми, як Він. казали — Авва Отче. . . (Рим. 8, 15). Бо через Нього ми знову стали синами й дочками — дітьми Божими як були Адам і Єва. (Іоан 1, 12; Галат 3, 23. Іоана 3. 1-2) і знову відчинив нам двері Раю, уже Небесного. А ще більше, Він посадив нас у Собі праворуч Бога на Небесах. (Єф. 2, 6).

Ось аж так високо Він підніс ество наше. Тож зрозуміймо, любі мої, чому Церква Христова Небесна й земна так радісно оспівує СВІТЛЕ ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ.

"Небеса достойно нехай веселяться, земля нехай радується, нехай святкує увесь світ видимий і невидимий, бо ВОСКРЕС Христос, як Всесильний".

Нині все наповнилося світла — Небо і земля і безодня. . . (Ад) (шеол) нехай святкують всі творіння Воскресення Христове. . . . .

Вчора я розп'ятий був з Тобою, Христе, сьогодні ж я воскрес з Тобою....

Справді Дивний "цей День, що його дав нам Господь! Радіймо і веселімося в ньому. А ще й дав не за заслуги наші, а подарував його нам зо всім багатством, як свідчить Апостол: "Бог багатий милостю, по своїй великій любові, якою полюбив нас, і нас мертвих через гріхи оживив з Христом і воскресив з Ним, і посадив на Небесах в Христі Ісусі). (Єф. 2, 1-6).

Як же не веселитися кожній душі християнській та ще й православній?!

Тому може ніякий народ не святкував Світле Христове Воскресіння з такою радістю, з такою урочистостю, як наш нарід. Згадати тільки ті чудові чарівні мелодії Пасхальних Служб та концерти, сотні мотивів піднесено — радісних тропаря: Христос воскрес із мертвих. . . один краще й радісніше другого, які витворив наш Православний Український Народ. Він розумів, який смисл у тих богонадхненних Пасхальних піснях: "Світися, світися НОВИЙ Єрусалиме, бо слава Господня на тебе зійшла. Радій нині і веселися Сионе (Церква Христова), а Ти, Чистая красуйся Богородице (Пс. 44 (45) 10-18), бо воскреснув Той, що від Тебе народився.

Воскресіння день: Просвітімось торжеством і одно одного обіймімо, назовім братами, а тим що ненавидять нас, простімо все за для Воскресіння і так усі заспіваймо:

Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував.

Саме нам тепер треба пам'ятати слова цієї пісні... Ми ж бо сини й дочки того народу, що так любив навчатися цими словами.

Церква Христова установила в День Світлого Христового Воскресення освячувати Паски, бо Христос є Хліб Небесний (Іоана 6, 48-51). Крашанки, як символ гробу Господнього, з якого засяло життя; м'ясо, бо Христос Новая Пасха, Жертва Живая, Агнець Божий, що взяв гріхи світу; і молочні продукти, як Святочне довольство Благословення Божого. Тож зрозуміло, чому так батьки наші прикрашували Паски та й увесь Пасхальний стіл. Не відставаймо від них, не розгублюймо їхніх святих, повних глибокого смислу звичаїв.

Страстний тиждень це тиждень співстраждання з Христом Господом в мовчанні й молитвах. Сум у Середу в спомині зради нерозумного Юди. Благоговіння Чистого Четверга перед Найсвятішою Тайною Тіла і Крові Христових, які Він дав нам через Апостолів на поживу, щоб братньо з'єднати нас з Собою. Страстна П'ятниця-День ВИКУПЛЕННЯ НАС ХРИСТОВИМИ СТРАЖДАННЯМИ НА ХРЕСТІ СМЕРТЮ. "Нехай мовчить всяка істота людська. . . Царь бо царюючих і Господь владуючих прийшов на Жертву, щоб віддати Себе на поживу вірним. . . Субота: Господь у гробі. . . а душею во аді, щоб воскресити померлих. Найбільший сум живих. Найбільша Радість померлих. . . Гріб Христовий, похорон з умиленними пісно-співами. Паремії всіх пророцтв про страждання і Воскресення Господа. Євангелія про Воскресення Христове і вже початок Радости. Ніч в Церкві над Плащаницею зі слуханням діянь Апостольських і . . . Момент Воскресення Господнього ще до світання... Слава Святій Однюістотній і Животворящій Тройці. . . І перше те Всерадісне: Христос Воскрес із мертвих. . .

Так, мої любі, вітайте брат брата: Христос Воскрес! і відповдай: Воістину Воскрес! То найприємніше і найрадсніше вітання, бо воно каже, що й ми в свій час воскреснем.

Сум обгортає, що на нашій любій Батьківщині Україні, де ця свята Радість Христового Воскресіння буяла невмовкаючими дзвонами, тепер затемнена і придушена безпідставним надуманим атеїзмом, невірством та богозневагою. Розуміємо, як тяжко в ці дні істинно віруючим. Тому і їм шлемо наш радісний і сердечний привіт:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Віримо, що чорні хмари безбожництва проплинуть і СОНЦЕ ПРАВДИ ХРИСТОС знову освітить всю нашу святу землю.

Йому слава на віки вічні.

Дано Р. Б. 1960. В Катедрі Св. Володимира в Торонто, Онт., Канада.

Прочитати в церквах перед вірними. Брате й Сестро, прочитай та передай другим, щоб усі знали.

А. М.

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

В ЛІТІ 1960-го РОКУ ..

Неділя 17-го квітня, — урочиста Великодня Св. Літургія в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 1-го травня, — день закінчення спільних нарад представників Українських Крайових Церков Канади і ЗДА, — урочиста соборна Архиерейська Св. Літургія всіх присутніх Українських Архиереїв, у Вінніпеґу.

Неділя 15-го травня, — Канонічна Візитація і освячення площі під будову Собора Св. Софії в Монтреалі.

Неділя 22-го травня, — Канонічна Митрополича Візитація в Форт Френсис, Онт.

Неділя 5-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 12-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Вайті, Ман.

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиерейська Св. Літургія усіх наших Архиереїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Апостолів Петра й Павла в Сарто, Ман.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

ШЕСТИЙ СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Наради

Собор почався в вівторок Архиерейською Службою Божою, а з Владикою Іваном служили оо. Савчук, Кудрик, Самець і Запаринюк. Наради почались в 3-ій годині по полудні в Українськім Народнім Домі, після співу, "Царю небесний" Владика обявляє Собор відкритим. Окремо о. Савчук проголошує, що Владика є почесним головою Собору і його першим дорадником.

Предсідником Собору вибрано о. Савчука, а заступниками П. Зварича, Й. Богоноса й о. Самця. Секретарювали: о. А. Берик і п. Боднарук.

До Комісії провірення повновластей: о. П. Запаранюк, Мих. Зюбрак, Дм. Романчич.

Статутова Комісія: о. Владика, о. Савчук, П. Зварич, В. Свистун, о. Д. Сенета, о. Є. Грицина і Гр. Кравчук.

Резолюційна Комісія: Редактор Мир. Стечишин, о. Д. Сенета, о. Д. Лещишин, Д. Романчич, і Г. Сліпченко.

Комісія прохань і зажалень: Свящ. Кирстюк, П. Зварич, Гр. Кравчук, о. В. Кудрик і О. Дидик.

Промова о. Владики

Після вибору о. Владика складає привіт від Української Автокефальної Церкви на Україні, як одинокий представник тієї Церкви поза межами України.

Дальше говорить про значення Соборів. Собор, то збір вірних Церкви для полагодження церковних справ. Перший такий Собор відбувся 70-го року по Христі в Єрусалимі, де були Апостоли й вірні.

Українська Православна Церква, як соборноправна, признає право світським членам Церкви брати активну участь в церковних Соборах.

Перший Собор Української Автокефальної Церкви на Україні був 1921 року, де Митрополитом вибрано протоерея Василя Липківського, який тепер на засланні, а других церковних працівників переслідують, вбивають.

Маючи все те на увазі ми повинні в Канаді й Америці доложити старань, щоби діло нашої тут Церкви широко процвітало, щоби сила росла для помочі нашим братам на Україні. Все те учасники теперішнього Собору повинні мати на увазі, а праця їх не буде марною і принесе їм Боже благословення. . .

Дальше о. Савчук відчитав привіт від Консисторії Української Православної Церкви в Америці, яка серед нинішньої кризи не могла вислати свого делегата. Читає і другі привіти.

Тут делегати дають звіти зі стану своїх громад, з чого видно, що при всіх труднощах громади твердо стоять на церковнім ґрунті.

Дехто оповідає подрібно про діяльність в церковно-громадськім житті, що показувало ширість і завзяття громадян для праці.

На тім перший день нарад закінчився.

Другий день нарад

Другий день нарад почався в середу 26-го листопада в 10.30 перед полуднем.

Були ще звіти делегатів, а дальше про загальний стан нашої Церкви говорить о. Савчук.

З промови о. Савчука

Дотепер Собори відбувалися літом, а тепер восени, через загальну фінансову скрутність.

Праця йде успішно, коли люди стають до неї охотно і таких ми маємо багато, хоч є і такі, що їх охота спалахнула і загасла. Таким церковна справа незрозуміла. Але поза ними є ті, що справу розуміють.

Найважніший для нас здобуток за три роки, то здобуття Чартеру. А трудноші були великі. Виробленням Чартеру зайнявся адвокат Мих. Стечишин, а що вимагало багато труду, за що йому щира подяка. А загалью беручи, то виєднання Чартеру коштувало понад 1,500 долярів.

Число наших священиків збільшилося чотирма, а то — **Улян, Киселюк, Дмитрів і Берик.** Свящ. Білон виїхав до Америки з уваги на стан здоров'я.

Важне, що в минулім році голова Консисторії відвідував поодинокі громади, отже познайомився подрібно з їх станом і потребами. Крім того перший раз відбулись місії по громадах, з чого була моральна користь.

Дальше перед нами стоїть потреба релігійної літератури для дітей, а то і старших. Правда, дещо вже маємо, але того замало.

В останніх трьох роках Церква здобула кілька нових округів.

Нашою недостачею, — є брак фондів, а були б вони, то багато можна зробити.

Дальшим завданням є орґанізація молоді.

До недостач належить і те, що ми не змогли виховати священика канадійського виховання. Також є в пляні заснувати чин монахинь-помічниць в сиротинцях, приютах і т. д.

Брак дяків також відчувається, отже треба подбати про дяківські курси.

Для нашої Дієцезії потрібна хоч секція землі. Могло б там бути приміщення для старих людей, для старших священиків, місце для поліпшення здоров'я, духовний семинар і т. д. Це важні справи і про них повинні висловити свої думки делеґати.

Тут читалися ще привіти, що надійшли пізніше.

Була ще збірка на покриття коштів Собору, а ще дальше відчит свящ. Кудрика.

Третій день Собору

Тут на ранній сесії забирає слово делеґат з Шортдейл, Ман., — Стефанів, і ставить запит, що робити з тими, що не хочуть платити членських вкладок, або не можуть. За ним Радчук, з Гаес, Саск., говорить, що в них було подібне, але при добрій розвазі вдалося все добре полагодити. Були ще дискусії, до яких о. Савчук давав свої зауваги.

Тут згадано вибір членів ріжних урядів в Церкві предвижених Статутом, як Адміністратор і Голова Консисторії, члени Судової Комісії; члени Православної Колеґії, але вибір відложено на час пр прийнятті резолюцій, що зараз наступило. (Ті резолюції вже на початку звіту з Собору вичислені).

(Далі буде)

Не забудьте про Крашанку для Вашого "Вістника"!

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 20ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—20¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Ніч минула, і ясний день настав

У Святому Письмі сказано, що "Ніч мине, і день настане", — і якраз той вислів найбільше вяжеться з Великоднем. Яка темна ніч журби й розпуки мусіла бути в душах Апостолів і всієї першої громади християн, коли Христа розп'ято і похоронено в гробі! Усе, що було найлюбіше і найсвятіше в їхніх душах, зникло.

Тільки в серцях жінок святий огонь не погас: удосвіта, коли Єрусалим ще спав, вони йдуть до Христового гробу намастити тіло Ісуса дорогоцінним миром. Хіба ж Його тіло не є для них таким дорогим, як було й за Його життя? Коли Христове тіло намастять, то й те буде для них потіхою.

Та як же раптом засвітило їм ясне сонце, коли довідалися, що Христос воскрес! Ніч у ясний день перемінилася. Зник смуток, і радість настала.

І спішать вони до Апостолів, і несуть коротку, але велику вістку: "Христос воскрес! Христос воскрес!" Їх Учитель уже живий, отже треба радуватися.

І та радісна вістка не затихла в Єрусалимі, але звуком розносилася з покоління в покоління в християнському світі аж до наших часів. Слова тих Жінок Мироносниць почув і український народ за князя Володимира Святого, ми ті радісні слова Мироносниць нині чуемо.

Ось чому Великдень е Святом над Святами і Торжеством над Торжествами. Тому Великдень такий славний і радісний.

∴

Коли ж вдуматися в значення Великодня із сторони чисто релігійної, то Великдень, як Свято Христового Воскресення, розкриває перед нами велику справу, — бо Христос Своїм Воскресенням засвідчив, що коли Він воскрес, то й ми воскреснемо. Ми через поріг смерті перейдемо в інший світ, де наше життя буде продовжуватися. Слова Христа до розбійника, який покаявся: "Запевняю тебе, що ще нині будеш зо Мною в раю", — і до нас відноситься.

Ніяке інше Свято не має такого радісного Богослуження, як має Великдень, і ми в ньому відчуваємо ту велику радість, яку мала перша громада християн, почувши, що "Христос Воскрес".

∴

Свято Великодня ще більше зворушує українську душу тим, що воно пов'язане з українською культурою, з українським ширшим життям.

Ще далеко до Великодня, а вже в людських серцях е почування, що ми наближаємося до Великого Свята. А приготування Паски і всього іншого до посв'ячення можна вважати початком Великодня.

Свячення Пасок не е строго церковною установою, але витвором народньої культури. А були ж і такі церковники, що проти "свяченого" виступали.

Та яким величавим обрядом е Свячення Пасок! А коли свячену Паску приносять додому, то дім стає неначе другою церквою, бо Паска нагадує воскресшого Христа. Говорив же Христос: "Де двоє, чи троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я є між ними". Перше прославляли Христа в церкві, а тепер величають Його у своєму домі. Так колись Марта і Марія у своєму домі Христа гостили.

Яким святим е Великдень, показує хоч те, що слабі раді дожити до Великодня і ще покушати посвяченої Паски. І слабим до лікарень свячену Паску заносять.

До "свяченого" належать ще й крашанки, і писанки, і всяка інша пожива; належать і гаївки — там, де вони були. А скільки святих споминів розбуджуються в людей про давні Великодні, які вони святкували! . . .

∴

Такий великий і святий Великдень!

Але, святкуючи, мусимо пригадати, що нині такого величавого Великодня на українських землях немає. У багатьох сторонах немає і церков, немає священиків, не буде свяченої Паски, і будуть українці святкувати Великдень давніми споминами та гіркими сльозами. . .

Отож, святкуючи Великдень, молімося щиро, щоб Воскресший Христос поміг вивести український народ "на чисті води, на ясні зорі", — на світ правди й волі.

Так святкуючи Славний і Святий Великдень, висловлюємо щирі побажання всьому українському народові словами Мироносниць:

Христос Воскрес!

АТАКА КАРДИНАЛА НА ПОЛІТИКІВ

"Ватикан . . . е проти пропонованої (тепер відложеної) поїздки президента Італії, Джіованні Ґронкі, в Росію. Останнього тижня кардинал Альфредо Оттавіяні, людина твердої і консервативної вдачі, секретар Конґреґації Священного Уряду, з нагоди свого Богослуження для групи втікачів з комуністичних країн висказав кілька твердих слів", — подає американський журнал "Тайм" з 18. 1. 1960). Далі, "Тайм" наводить слова атаки кардинала на політиків Заходу, які навипередки спішать потискати руку "вбивникові християн", і гостро осудив тих, які "все ще простягають руки до нового Антихриста і навіть біжать навипередки, щоб бути першим при потисканні рук та обміні усмішками".

Президент вагається

"Тайм" не мусів вияснювати, кого кардинал розуміє під "новим Антихристом" і кого з політиків Заходу особливо він мав на думці. Адже й так ясно: "новий Антихрист" — це Хрущов, а між атакованими політиками на першому місці був президент Італії.

Можливо, що власне з приводу тривоги у Ватикані він почав вагатися, і відложив свою поїздку до СССР.

о. Діон у Москві вже був приготований

У другому тижні січня ще не було тривоги. Преса повідомила, що президент Італії поїде в Москву і з цієї нагоди в Москві на один день советська влада дозволить відкрити католицьку церкву, щоб президент Італії мав де помолитися. Богослуження мав правити католицький священик з ЗДА о. Люї Ф. Діон, Чину Асумпціоністів. Значить, спочатку і з боку церковних властей усе було налагоджене, а потім роздумалися.

"Що вільно божкові, то не вільно волові"?

Осудження кардиналом, чи взагалі Ватиканом, тих політиків, які навипередки біжать потискати Хрущову руку й обмінюватися усмішками, — цілком правильне. І засада не шукати порозуміння з гонителем Християнства і християн має обовязувати без винятку всіх. Має вона обовязувати і президента Італії. Але має вона обовязувати і Ватикан. Але тут питання: чому офіційні папські представники, кардинали-політики, потискають руки офіційним представникам того ж Хрущова?

Коли советський дипломатичний представник 1956 року відбув офіційні розмови з папським нунцієм у Римі, то як інформував католицький "Християнський Голос" (30. 9. 1956. Мюнхен), орган Ватикану "Ль'Оссерваторе Романо" вияснював, що **"советський представник склав візиту представникові папи не як Голові Церкви, Апостольський Нунцій прийняв його як представник Голови Ватиканської Держави".**

Тим Ватикан вияснив, що папа **як голова Католицької Церкви** виступає в іншій особі, ніж тоді, коли він виступає **як голова (монарх) Ватиканської держави.**

Але ж і президент Італії збирається говорити з Хрущовим як голова Італійської держави, а не як представник папи, голови Католицької Церкви! Становище Ватикану таке: папському кардиналові-нунцієві вільно потискати руку представникові Хрущова, а президентові Італії не вільно з Хрущовим говорити. Бо колись у Римі говорили: "Квод ліцет Йові — нон ліцет бові" ("що вільно (божкові) Йовішові, то не вільно волові"). Виходить, що коли б той самий нунцій-кардинал, що переговорював з дипломатом Хрущова 1956 р., потискав руку й самому Хрущову, то було б усе гаразд, але президентові не вільно. Хіба ж не піде Ватикан аж так далеко, щоб мав сказати президентові Італії: Ти не їдь у Москву — нехай за тебе наш нунцій поїде!

А кінець такий: президент Ґронкі до советських правителів поїхав і нав'язав "культурні зв'язки" Італії з СССР.

КАТОЛИК ПЕРЕЙШОВ НА ЮДАЇЗМ

Семі Дейвис, відомий професійний актор-співак в ЗДА, негр, був вихований у католицькій вірі. А цього року преса принесла вістку, що він залишив католицизм і перейшов на жидівську віру (юдаїзм), бо, як сказав він, "жидівська релігія краще задовольняє його духові потреби".

Як відомо, фільмова продукція великою мірою е в руках жидів, і такі актори, що переходять на юдаїзм, силою факту починають почуватися у своїй атмосфері.

ВИТЯГ ІЗ ЗВІТУ

ДО КОНСИСТОРІЇ ПРО ПРАЦЮ КАТЕДРАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТО ЗА 1959 РІК

Недільна Школа

Наука в Недільній Школі провадиться неділями, під час Служби Божої. Діти впроваджуються в церкву після Великого Входу. Маємо 5 кляс шкільної дітвори і три кляси дошкілля. До вакацій було 364 дітей, після вакацій вписалося покищо 350 дітей. Учителі всі православні, е чоловіки, жінки і молодь, вже нами вилущена; е тут роджені і недавноприбулі. Ще не спромоглися мати відповідні приміщення для кожної кляси. Користуємося лекціями, підручниками, виданими Консисторією, а частково готує їх один з о. Парохів. Усіх учителів у Недільній Школі е 21.

Українська Школа

Українська Школа має 6 кляс. Провадиться кожного дня від год. 5-ої до 7-ої. Кожна кляса має три дні на тиждень. Третій день призначений на Закон Божий (всі кляси разом) і спів. До вакацій було вписаних 204 дітей, закінчили рік і одержали свідоцтва 184 дітей. По вакаціях досі вписалося 197 дітей плюс 19 дітей, що приходять до окремої кляси кожної суботи, які не знають достатньо української мови, щоб могли під час тижня ходити до Української Школи.

Навчають шість учителів. Для всіх дітей Української Школи один раз на тиждень е українські танки і Музична Школа, яка має і свою дитячу оркестру.

Цього року заснувала окрема вечірня школа — Курси Українознавства — типу із 3-річним навчанням для дітей, що покінчили Українську Школу. Є вписаних 48 курсантів із 4 платними вчителями і 3 неплатними. Курси відбуваються один раз на тиждень у п'ятницю від 5 до 8 год. вечора. При Курсах Українознавства маємо одну **Підготовчу** клясу для учнів, що вже великі, і слабо говорять і пишуть по-українському. Ця Школа має окремий Батьківський Комітет, який співпрацює, цебто координує свою працю з Батьківським Комітетом Української Школи.

Літня Оселя "Київ"

Уже 6-ий рік діти й молодь користувалися відпочинком під час вакацій у нашій Літній Оселі "Київ".

Літня Оселя провадилася в липні, а в серпні відбувалися Курси Українознавства, що їх уже другий рік провадить Інститут Св. Володимира. Дітей на відпочинку було 196 у двох групах. Кожна група по 2 неділі. Були й діти з-поза м. Торонта.

Релігійно-моральний стан Парафії

Релігійно-моральний стан Парафії добрий. Катедра переповнена, сповідаються під час кожного Посту. У Великий Піст сповідалося 1638 усіх. Хрестять своїх дітей ще маленькими, дбають про наділення їх хрестиками нашийними, приходять до виводу, вінчаються тільки церковним вінчанням, по хатах мають ікони, додержуються традиційних обрядів різних Свят, освячення овочів, хат, громадно заповнюють наші залі під час Св. Вечері, спільного Свяченого, тощо. Маючи на увазі спосіб великоміського життя та добробут матеріяльний, — наша Катедральна Парафія не має чим соромитися перед нашими співгромадянами.

Жертвенність

Жертвенність парафіян цілком задовільна. Доказом е те, що вже велика частина їх сама себе оподаткувала на бюджет Катедри, членство погодилося на підвишку членських внесків, щоб у цьому вже була заплачена передплата й на церковний орган "Вістник", як також збірки, що проводяться на цілі, призначені Проводом нашої Церкви, чи місцевого характеру.

Праця оо. Парохів

Поза своїми Богослужбовими обовязками обидва о.о. Пароxи Катедри беруть участь в усіх національних Святах, на всіх імпрезах і зборах, що відбуваються при Катедрі, на з'їздах, на зустрічах, на прийняттях на честь визначніших гостей, належать до Управ Єпархіяльної Ради, Братства Св. Володимира, Шкільної Ради, Товариства Українських Педагогів, Педагогічної Ради, Курсів Українознавства, до учительського персоналу Української і Недільної Шкіл та бувають на всіх засіданнях. Усе в нас відбувається зо священиками, кожні збори розпочинаються молитвою, всі Свята відбуваються із церковною участю — Панахидою, чи Молебнем і відповідним словом.

Церковний орган "Вістник"

Справа "Вістника" добре розвязана нашою Парафією. Окремі числа підкреслюються з амвону: що така то й така стаття сильна, — щоб усі прочитали. Ми дуже вдячні Редакції "Вістника", що у редакційній статті так високо оцінює нашу Катедральну Парафію. Взагалі редакційні статті такі сильні і такі ідейні та надхненні, що ми щасливі тим, що маємо таких ідейних людей, які працюють при нашому церковному органі.

Організації при Катедрі

Дуже корисну працю при Катедрі виконують такі організації: Братство Св. Володимира, Кредитова Спілка, Рада Української Школи. Братство влаштовувало кілька доповідів і Коляду на Катедру, подало моральну й матеріяльну допомогу тут і в Европі (опіка над могилками похоронених православних українців в Австралії, Дитячим садочком і Українською Школою, допомога членству в Похоронах, відвідування лікарень; одна опікунка сама за рік відвідала понад двісті разів хворих по лікарнях і 170 разів по домах, виконуючи при цьому і хатню роботу).

Братство стоїть на сторожі нашої Святої Церкви й Віри, та поглиблює це серед членства. Моральний капітал, що вкладає Братство в добро нашої Церкви, не дасться оцінити грішми.

Величезну працю виконує Союз Українок — Відділ ім. кн. Св. Ольги і Тризуб. Це їм усі ми завдячуємо прийняття на наших Святах, роковинах та імпрезах. Вони беруть на себе львину частину приготування і переведення осіннього "Базару", влаштовують пікніки, дбають за прикрасу Катедри і приносять — крім своєї, повної посвяти праці, — ще й поважні грошові прибутки. Ці два Відділи — поза малою частиною власної організаційної праці — всю працю віддають на добро, користь і розбудову Церкви. Як і по всій Канаді, так і в нас жіноцтво виконує дуже позитивну працю, і наша Церква їм багато завдячує.

Не можна не згадати також нашого хору під дириґентурою п. Ю. Головка — який крім співання під час Богослужень —також віддає свій час з нагоди національних Свят, Митрополичих Візитацій і т. д., та час до часу концерти високої мистецької вартости.

ОДФ

ВЕЛИКОДНЯ НІЧ

На землю лине синя ніч,
У зорях-свічах сяє небо,
І давні спомини з душі,
Мій Краю, линуть знов до тебе. . .

А дзвони з рідного села
В душі почали знов дзвонити,
І заспівала пташина,
Запахли трави, зілля, квіти. . .

Христос Воскрес, о Краю мій!
Нехай воскресне і надія,
Благословиться волі день,
І вже світає на обріях.

Чи пам'ятаєш давні дні?
"Христос Воскрес"! вітались люди,
"Христос Воскрес!" співав весь Край.
Ми пам'ятаєм, не забудем!

1960 р. **Маргарита Пилипчук.**

ПРАВОСЛАВНА ДУШПАСТИРСЬКА СЛУЖБА З АМЕРИКИ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ

Протягом жовтня й листопада м. р. на Далекому Сході зарганізовано православну душпастирську службу для православних вояків американської армії, в Токіо і в Фуджі. На перше Богослуження прибули американські вояки з пятьох різних національних Православних Церков, з далекої Формози, Окінави, Кореї і т. д.

Було 744 учасників. До першого січня відбулося 14 Богослужень, багато разів було звершено Св. Таїнство, були численні проповіді й доповіді на релігійні теми.

Восени 1960 року на Далекому Сході буде встановлений черговий місійний центр. Для американського військового летунства встановлено православну душпастирську службу, очолену грецьким священиком Леонідасом Кантосом — у ранзі генерал-майора.

ПРЕМІЯ ЗА ВІДНОВЛЕНУ ПЕРЕДПЛАТУ

Хто відновить свою передплату до кінця 1960 року, і разом з грішми пришле цю картку, той отримає в премії український православний **Стінний Календар** на 1960 рік.

Календар містить всі неділі й свята, а також імена Святих на кожний день року. Цей календар повинен знаходитися в кожній православній хаті.

Імя передплатника ....
....
Адреса ....

ВАЖНЕ ТІЛЬКИ ДО КІНЦЯ КВІТНЯ 1960 р.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Маруся між дівчатами

Того ж дня, коли Маруся приїхала, були сходини співаків, отже і вона була там з Маланкою. Співачки Марусю вже знали, а тепер зраділи коли її побачили і довідались, що вона тут лишається. Вона ж могла б бути передовою співачкою і всі співачки хотіли б, щоб такою вона була.

Маруся була тут в гурті дівчат, як рівне з рівними. Тут вона вже не мусить осторонь сидіти. Вона ж Маланчина сестра.

Другого вечора Павло забрав Марусю і Маланку до Городця, та ще дві другі дівчині.

Тут Марусю вже трохи знали, а коли Маланка сказала, що вона бере Марусю за свою сестру, а її родичі беруть Марусю за дочку, то як піднеслася повага до Марусі в усіх дівчат. Та певне, що і повага до Маланки та її родичів, що таке благородне діло зробили. . .

А яка вдоволена була сама Маруся. Вона вже не сама, не безрідна, вона вже має родичів, має таку добру сестру. Тут була велика наука для дівчат як треба в житті поступати.

Одно, що Маруся відчувала так те, що вона опинилася в іншім світі, в гарнім світі, але вона ще його не розуміє, отже треба ще з ним познайомитися. А може той світ буде від неї більше вимагати ніж вона може йому дати . . .

Побіч вдоволення такі ще непевні думки перелітали через Марусину голову.

Давні українські звичаї

Павло часто відчити виголошував, бо люди дуже радо їх слухали. В кожнім відчиті було щось інтересне, розумне і повчаюче. Тут згадати б як Павло про одні давні українські звичаї пригадував.

Коли хлопець народився, то зараз зазначували чим хочуть того хлопця дорослим бачити.

Коли батько швець хотів і сина шевцем мати, то давали дитині в руки шило і дратву.

Коли хотіли мати майстром, то давали долото, чи пилку.

Коли ковалем, то давали кліщі, чи обценьки.

Коли ткачом, то нитки, або ткацький човник.

Коли господарем, то вязаночку колосків.

Коли дяком, то молитовник.

Коли священиком, то хрестик.

А забавні люди закроплювали хлопця горілкою, щоби колись в компанії добре350 дописувався.

Був також звичай, що коли молоду везли до молодого, то вона мала в руках кужіль (куделю) як знак господині.

І ті звичаї мали в вихованні поважне значіння. Хлопець підростав і вже йому пригадували чим він мав би бути, отже він змалку тим заінтересовувався.

І Павло висновував з того таку науку:

— Говоріть дітям про святих, то вони захочуть бути святими. Оповідайте про Козаків Запорожців, а вони захочуть бути козаками. Розказуйте про славних героїв, а вони героями захочуть бути. Говоріть про музикантів, а вони будуть хотіти бути музикантами. Говоріть про військо, а вони схочуть бути вояками.

Така діточа душа. Вона як незасіяне поле, — яке зерно там засіватимуть, таке буде рости.

Діти в церкві співають

Павло мав на увазі також старшеньких дітей і підростків, отже окремо навчив їх дечого щоби в церкві співали. То зв'яже їх тісно з церквою.

І навчив одну пісню, яку мали співати перед Службою Божою. Навчив один Антифон. Навчив "Святий Боже", яке мали раз переспівати, а також "Отченаш". Та ще одну коротеньку пісню, яку мали співати по Службі Божій, а вже за ними старші співаки будуть інші пісні співати. А діточий спів мала провадити Маланка.

Третій відлюдок в церкві

Павло про діточий спів в церкві людям не згадував, отже той перший діточий спів був для них несподіванкою. Про таке вони і не думали. Та як гарно, як щиро ті діти співали! То ж їх діти!

І якраз тої неділі третій відлюдок, в якого колядники не колядували, появився в церкві.

Два його сусіди відлюдки вже були членами церкви, отже він сам зостався. Тепер вони не те, що він. Чужими йому стали.

Думав він про те і раз в суботу говорить жінці:

— Знаєш, недобре нам тепер. . .

— Так, так! — потакнула жінка, — всі нас покинули. Та що ж нам робити?

— Знаєш що, — каже чоловік, — я завтра піду до церкви, подивлюся. . .

— Але ж на тебе всі будуть дивитися, — говорить жінка.

— Ну, нехай! Але я піду. Гірше не буде. З церкви не виженуть, а я скорше вийду з церкви, то ніхто мене не займатиме.

Подумала жінка та:

— Ти йди, а я не піду. А прийдеш додому, то все мені розкажеш.

Чоловік прийшов до церкви, коли Утреня починалася. І звісно, що люди на него зглядалися.

Всеж захопляв його спів на Утрені а вже найбільше Велике Славословіє, — "Слава Богу в висоті, а на землі мир", але вже великою несподіванкою для него був діточий спів. Слухав і думав: "А де мої діти?"

Уважно він вислухав ціле Богослуження і став вже іншим чоловіком.

Коли ж люди почали з церкви виходити, приступає він до голови церковної громади і каже:

— Запишіть і мене до членів церковної громади. Я зараз даю членську вкладку, а крім того 15 долярів, що я повинен був дати колядникам.

Голова спокійно прийняв гроші і каже:

— Добре, дуже добре! Тепер буде нас більше, то ще краще буде.

Що і як чоловік розказував жінці, то вже можна собі уявити. А вже найбільподобався йому діточий спів.

— Тепер я зрозумів що таке церква, — казав він, — а на друге Богослуження ми вже всі до церкви підемо. Ми вже будемо з людьми, а люди з нами.

А Павло поодиноко радив людям щоби нічим не вразили того, що до церкви прийшов. Давнього не треба згадувати.

От яку велику силу має людська щира праця!

(Д. б.)

ЯКЕ ЗНАЧЕННЯ ЦЕ МОЖЕ МАТИ ДЛЯ ВАС?

Коли хто думає собі, що це тільки політична собі справа, то прочитайте слідуючі точки, які приготовив особливий комітет американського уряду у Вашінгтоні:

1. Якщо ви належите до Церкви, то приготовляйте себе до переслідування.
2. Комуністи знищать кожний примірник Біблії.
3. Комуністи заборонять вам навчати ваших дітей про Бога та не дозволять вам посилати їх до недільної школи.
4. Комуністи будуть вчити ваших дітей атеїзму та висміювати Бога й моральність.
5. Шлюб у церкві, Хрещення та Похорони під церковним наглядом будуть заборонені.
6. Уся місійна праця буде заборонена.
7. Релігійні радіо-передачі будуть заборонені, а ваші радіо-слухання будуть безбожницької пропаганди та Богозневаги.
8. Друк духовної літератури відразу припиниться, постане сувора цензура, а посилиться маса безбожницького друку.

Г. Л. Форд, Юнайтед Еванґелікан Екшин, січень 1960.

Бачучи таку страшну небезпеку, яка захопила стільки країв світу, і яка грозить і нам, ми не сміємо сидіти тихо. Молімося, щоб Бог не допустив до перемоги безбожництва! Трудімося та допомагаймо ділу Божому та українському народові поки час!

Ю. К.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

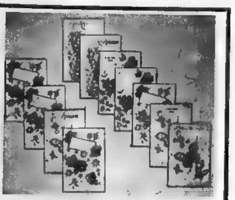

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

ПІДРІБКИ

(Переклад 7-го розділу п. н. "Підрібки" праці Януса "Папа і Собор")

"Як ми вже це описали були, до початку дев'ятого століття в Конституції Церкви не було ніяких змін, а вже-тим більше не було їх щодо авторитетности у справах віри. Коли франконські епископи прибули до Лева III (папи), то він запевнив їх, що він далекий від того, щоб ставити себе вище Отців Собору 381 року, які зробили додатки до Нікейського Символу Віри, і що він не поважиться ставити себе нарівні з ними, і тому він відмовився одобрити вставку Filioque ("і від Сина") до Символу Віри (Concil. Gall., ed. Sirmondi, II, 256). Однак у половині того століття появилася величезна підрібка — "Ісидорові Декреталії", наслідки яких були далеко більші, ніж сам їхній автор міг мріяти, і вони ступнево, але рішуче змінили всю Конституцію Церкви і її правління. У всій історії трудно було б знайти другий приклад такої успішної, дарма що такої неохайної, підрібки. Минули три століття, поки вона була розкрита, однак ці принципи, що вона внесла і ввела в практику, так глибоко закоренилися в ґрунт Церкви й так зрослися з її життям, що викриття обману вже не дало вислідів для зрушення панівної системи. Біля сотні декретів, фальшиво приписаних первісним папам, разом з деякими підробленими творами, приписаними й іншим достойникам Церкви, та як нібито акти Синодів, були за того часу сфабриковані в західній Ґалії, а Римський папа Миколай І жадібно вхопив їх, з метою послужитися ними як "правдивими" документами, щоб мати в них підтримку для тих претенсій, що їх він заявив сам та його наслідники.

Безпосередньою метою автора-збирача тих підрібок було захистити епископів перед їхніми митрополитами та іншими властями — так, щоб забезпечити їм абсолютну безкарність, і виключити всякий вплив світської влади. Ця мета мала бути осягнена шляхом такого безмежного розширення власті папи, що ці принципи ступнево проникали до Церкви, і послідовно внаслідок цього, Церква неуникнимо набирала форми абсолютистичної монархії, підданої під неподільну владу одніеї особи, — і так підвалини під будівлю папської непомильности вже тим покладено: по-перше, на основі того положення, що постанови кожного Собору вимагають папського потвердження; по-друге—на основі твердження, що повнота власті, навіть у справах віри, належиться тільки папі, який являється епископом всесвітньої Церкви, тоді як інші епископи є тільки його слугами.

Отож, якщо папа є дійсно епископом усієї Церкви — так, що кожен інший епископ — це тільки його слуга, то він — який являється единими і законними устами Церкви — має бути непомильним. Якщо ж постанови Соборів не важні без папського затвердження, то свідоцтво Божественної науки безперечно вкінці зводиться до того, що воно залежить від одніеї людини, а поняття про абсолютну власть одніеї особи над усією Церквою включає його непомильність так, як лушпина включає в себе ядро. Тому то псевдо-Ісидор поступає з повною послідовністю, сам вкладаючи в уста первісних пап такі слова: "Римська Церква до кінця залишиться вільною від плям єресі" (Ep. Lucii, див. Decretals, ed. Hinschius, p. 179, 206. Ця сама заява була вложена в уста Марка і Фелікса І).

П о - п е р ш е, — ще перед його (псевдо-Ісидоровим) фабрикатом б а г а т о безсумнівних підрібок ступнево були визнані в Римі ще з початків шостого століття; і на них була основана ідея, що папа, як первоєрарх Церкви, не може бути суджений жодною людиною.

П о - д р у г е, — вчення так званого "Ісидора" суперечне саме в собі, тому що воно спрямоване на осягнення двох цілей, які одначе взаємно заперечують одна одну: з одного боку, повна незалежність і безкарність епископів, а з другого боку — розширення папської власті. Перша ціль (сила епископів) мала бути введена в практику на основі таких дивних і непрактичних правил, що вони ніколи не змогли бути проведені в дійсне життя, — тоді як принципи щодо власті Римської Столиці, навпаки, були успішні, і за пригожих обставин стали панівними, тобто абсолютно підпорядкували Римові епископів, — а це ж великою мірою суперечить поняттям "Ісидора". Але що ці псевдо-ісидорські принципи вкінці перевернули всю Конституцію Церкви і стару систему підмінили новою — то на цій точці немає жодних суперечок між щирими істориками.

За того часу, коли підроблені декреталії почали ставати широко відомими, на Римському Престолі був Миколай І (858-867) — папа, який сміливістю своїх замірів перевищив був усіх своїх попередників.

Розбиття імперії Карла Великого поставило його в безпечне положення і сприяло тому, що він (папа Миколай І) як до Заходу, так і до Сходу поставився з непохитним рішенням далеко більше, ніж будь-хто з його попередників, натискав у справі кожної своєї претенсії, щоб, прагнучи до верховної власті Риму, розширити її границі до точки абсолютної монархії. Шляхом сміливого, хоч і неприродного, тортурування якогось одного слова, всупереч сенсові всього Кодекса Законів, він надав канонові Вселенського Собору, який виключає всякі апеляції до Риму, такий оборот, що буцім то він (канон Вселенського Собору) всьому духовенству Заходу і Сходу відкриває право апелювати в Римі, і настановляє папу найвищим суддею всіх епископів і духовенства всього світу. (17 Канон Халкедонського Собору говорив про апеляцію до "архидієцезії" (primas dioceseos), тобто до одного із Східніх Патріярхатів, а не до світського володаря, як думає Баксман (Baxmann, Politik der Päpste, II. 13). Миколай сказав, що однина означала множину, "dioceseon", і що під словом "архи-" дорозумівається папу; звичайно, це його зауваження, правдоподібно, вважалося в Константинополі недостойним відповіді). Він (папа Миколай І) написав був про це до імператора Сходу, до Карла Великого і до франконських епископів (Mansi, Concil V. 202, 688, 694). І він звернувся до Сходу, отже до такої бистроумної людини, якою був Фотій, посилаючись на ті підроблені документи та приписуючи їх папам Сильвестрові і Сикстові, і що відтоді вони ("документи") були в ужитку впродовж століть, і що через це проти Римської Церкви були з боку греків часті докори — що, мовляв, вона (Римська Церква) — це своєрідний дім в и н а х о д і в і фальшування документів. Скоро після появи того підробленого знаряддя ("Ісидорові Декреталії") — коло 863 чи 864 років — епископи до запевнення папи Миколая І, що Римська Церква нїби то довго і достойно з б е р і г а л а ці "документи" у своїх архівах, та що кожне писання, — а навіть і це, що не було частиною збірки Канонів Діонисія (Ексігуса), — являється обов'язуючим усю Церкву, — франконські епископи віднеслися з сумнівом (Mansi, Concil., XV. 695). На Синоді в Римі 863 р. він, згідно з цим, наложив анатему на всіх тих, що відмовилися прийняти вчення і повеління папи (Harduin, Concil. V. 574).

Звичайно, якщо б усі папські слова були правилом для всієї Церкви, а всі постанови Соборів були залежними від доброго настрою папи, — як твердив Миколай на основі ісидорських підрібок, — то тоді далі вже залишався тільки один крок до проголошення непомильности папи, хоч з цим і довго проволікали. Думали, що вистачить час до часу повторяти, що Римська Церква зберігає чистоту віри і що вона вільна від усякої плями.

Минули майже три століття, поки те посіяне зерно видало свої повні жнива. Протягом близько 200 років — від смерті Миколая І до часів Лева IX — Римський Престіл був у таких обставинах, що не дозволяли йому систематично набувати і нав'язувати ті нові поширені права. Понад 60 років (883-955) Римська Церква була поневолена та принижена, тоді як Апостольський Престіл був жертвою і забавкою групових шляхетських соперників і, довгий час, амбітних та розпусних жінок. Оздоровлення тут було настало тільки на короткий час (997-1003) за папи Григорія V і Сильвестра II, — і то під впливом саксонського імператора. А після того папство знову поринуло в безладдя й моральне безсилля; г р а ф и Тосканські присвоїли собі його (папський престіл) як спадковий у їхній сім'ї; розпусні хлопці, як ось Іван XII і Бенедикт IX, раз-у-раз займали та безчестили Апостольський Престіл, який за того часу продавався як штука товару, а нарешті аж 3 папи стали воювати за тіяру, аж поки імператор Гейнріх III не поклав цьому кінець, посадивши на Римському Престолі німецького епископа.

(Далі буде)

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по **15 центів одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ФАТІМСЬКІ ПРОРОЦТВА" І РОСІЙСЬКА ПОЛІТИКА РИМУ

(Закінчення)

Перше "виявлення" щодо Росії зробила 1917 р. 11-літня пастушка Лукія, і Католицька Церква каже, що устами Лукії сама Діва Марія заговорила до Росії; еп. Шін сильно підкреслив, що навіть Америки Діва Марія не згадала, а згадала Росію — на доказ ласки особливої для Росії. Значить, російський народ — то ніби "вибраний Богом народ", — таке виходить із слів авторитетного в Америці і у світі еп. Шіна. Недарма ж він заговорив, що Росія завжди була не просто собі Росія, а "Свята Росія" ("Ґрік Кетолик Юніон Месенджер", 8. 9. 1955). Значить, для еп. Шіна ввесь російський народ "святий", — кожен росіянин — то "святий"! Понад сто мільйонів москалів — то самі "святі"!

Це справа першого "виявлення" про Росію, — хоч його можна вважати за байку про лиса, ворону й сир: вихваляють Росію на всі голоси, щоб сир з рота випустила. А Росія? Та яка там Росія, — голос мають її диктатори в Кремлі! І якщо Рим докаже, що поможе Росію зробити ще більшою і ширитиме у світі російську ідею, то хто його знає. . . — у Кремлі може й поважніше над тим застановляться. Хіба ж їм не "всьо равно", хто буде російську ідею по світі розносити? Коли погодяться робити це римські політики — то в Кремлі можуть сказати: "Харашо — давай вперьод і рімскіх друзей!" А чого ж Ватиканська Місія готовиться до виїзду до Москви? (Про це пишеться в "Бизентайн Кетолик Ворлд 2. 2. 1960 р.).

А друге виявлення про Росію, — це те, що римські політики 1951 року потаємно, цебто контрабандою, перекинули через кордон статую Матері Божої Фатімської в Москву і примістили її десь у підпіллі поблизу Кремля, — чекає там, щоб колись перейти до Кремля. Перекинули цю статую нелеґально, значить мусів її везти в Москву якийсь закордонний дипломат, що разом був і членом Католицької Акції, і його дипломатичних валізок не перевіряли. А тепер чергове завдання: перекинути цю статую з-під Кремля до самого Кремля, до закритої большевиками православної каплиці в Кремлі. Єпископ Шін сказав: "Котрогось дня епископ Елько і я поїдемо в Росію і відправимо Літургію в цій каплиці в Кремлі" ("Ґрік Кетолик Юніон Месенджер", 17-го листопада 1955 року). Статую Фатімської Діви Марії перешмуглювали в Москву нелеґально. Нелеґально, з підробленим паспортом переходив російсько-австрійський кордон і митрополит Андрей Шептицький; католицький священик о. Степан Тарновецький у своїй книжечці "Короткий нарис української католицької Церкви" (видання Централі Українців Католиків Канади у Вінніпеґу) на стор. 58 пише, що митрополит Андрей Шептицький "Навязує контакт з православними на Великій Україні, однак через пильне стороження Росії листується з ними потайки. . . По першій революції в Росії 1905 року ґрупа російських католиків звертається до Митрополита Андрея о поміч і піддається під його патронат. Від 1905 року Папа Пій Х та його наступники дивляться на Митрополита Андрея як на заступника інтересів уніїйної церкви серед всіх східніх слов'ян. 1907 року вибирається Митрополит в поїздку до Росії потайки під прибраним прізвищем Олесницького і нав'язує контакт з групами католиків на Україні, Росії та Білорусі".

Усе ж, треба признати, що за митр. Шептицьким було тут більше ризико, бо він особисто наражувався на в'язницю за нелеґальне переходження кордону й підроблювання паспорта, щоб навертати Росію на католицтво, і він зробив це ще 1907 року, отже на десять років раніше перед "фатімськими пророцтвами" в Португалії (1917 року). А католицькі діячі обмежилися 1951 року лише нелеґальним перевезенням у Москву фіґури Фатімської Діви Марії. Єп. Шін, звичайно, надіється леґальним способом дістатися в Москву, щоб у Кремлі відправити католицьке Богослуження, — нелеґально їхати не думає.

***

З наверненням Росії на католицтво католицькі діячі в усьому світі нервово спішаться, бо часу мало. . . Чому? Оце в католицькому журналі "Світло" (Торонто) за липень-серпень появилася інформативна стаття п. н. **"Сестра Лукія з Фатіми заповідає Божу кару на 1960 р".** Загальна провідна думка цієї статті така, що коли Росії не навернуть на католицтво, то Бог покарає світ, і то вже 1960 року. Певна річ, що для кари світу, Бог вжиє таки Росію. Отже католикам треба все робити для цього, щоб Бог відвернув цю кару, — а Бог може цю кару відвернути лише тоді, коли католики будуть масово молитися за навернення Росії на католицтво.

Тут подаємо дослівно дещо із згаданої статті у "Світлі", — всі пояснення в дужках мають місце в оригіналі статті:

"Як подає "Да Кенедієн Реджистер" (24. 5. 1959), о. Августин Фуентес, постулятор беатифікації померлих дітей з Фатіми, відвідав с. Лукію, що бачила Преч. Діву в Фатімі, а тепер живе як кармелітка в Коїмбрі, Португалія. "Виглядає вона на 24 роки, хоч їй уже 51 років" — пише о. Фуентес. Коли він відвідав її 1958 року, вона була дуже засумована. Перше, що вона мені сказала, було таке: "Отче, Пречиста Діва дуже сумна, бо мало хто зважає на Її послання (при останніх об'явленнях). Добрі (люди) . . . не нав'язують свого життя до послання в Фатімі. Грішники. . , не хочуть бачити страшного навіщення, яке прийде на них. Повірте мені, отче, Бог збирається покарати світ і то дуже скоро вже. . . (у 1960 р.?) прийде кара з неба і буде дуже велика. . . .

"І багато разів вона (с. Лукія) повторила мені ці слова", — пише о. Фуентес. "Багато націй зникне з лиця землі, а Росія стане знаряддям кари, якщо ми всі, молитвою й покутою, не випросимо навернення цеї нещасної держави. Отче, скажи душам, що Диявол направився до рішальної боротьби з Преч. Дівою Марією".

"Але ще час, запевняє о. Фуентес, щоб уникнути небесної кари. Два роди зброї дає нам Преч. Діва, каже с. Лукія, проти цього (кари), а це: молитва й покута.

"Чи живемо ми вже в останній епосі світу? Преч. Діва не сказала цього отверто с. Лукії" — переповідає о. Фуентес, але Вона дала їй Лукії зрозуміти це в троякий спосіб. Перший, бо сказала нам, що стоїмо напередодні рішальної битви, на кінці якої ми станемо або Божими, або Диявола. І нема тут якоїсь середини.

Друге, бо Преч. Діва сказала с. Лукії: "Останній засіб що його Господь дає світові для його спасіння, є св. Вервиця (рожанець) і Моє Непорочне Серце".

"Лік проти страшного нещастя в 1960 році, (а може і скоріше, бо сказано, що проголошення третьої тайни Фатіми має прийти в 1960 році, отже до 1960 року вона, ця тайна, має вже бути виповнена!) подає нам устами с. Лукії Преч. Діва: вервиця (молитви) й набоженство до Пренепорочного Серця Марії".

"Для спопуляризування післанництва Пренепорочної з Фатіми основано т. зв. СИНЮ АРМІЮ. . . Від 1951 року Синя Армія включила в свої ряди більш як 5 мільйонів членів із одної тільки Америки. А в цілому світі є їх уже 15 мільйонів. . , " "СИНЯ АРМІЯ це армія молитви. Її члени не платять вкладок, не вибирають виділу, не ухвалюють ніяких внесень чи резолюцій. Вони тільки м о л я т ь с я — щ о д н я — щоб через навернення Росії прийшов м и р на світ".

***

А в черговому числі цього журналу, "Світло" за вересень 1959 р., у статті **"Ще про 1960 рік"** сказано:

"У попередньому числі "Світла" ми подали, за католицьким і одобреним церковною владою часописом "Да Кетолик Реджистер", різні пророцтва, що їх мала сказати о. Фуентесові с. Лукія з Фатіми.

Тепер католицька аґенція N.C.W.C. простує: 1) о. Фуентес не є постулятором беатифікації дітей із Фатіми; 2) канцелярія дієцезії Коїмбра в Португалії видала комунікат, що с. Лукія заявила таке: вона не говорила такого, як написав о. Фуентес, а те, що подано, "є недокладне й жалюгідне" 3) католицький португальський щоденник у Лісбоні "А Воз" помістив статтю самого о. Фуентеса; у цій статті о. Фуентес висказує свій жаль, що дав читачам своєї статті причину до алярму.

"І "Світло" дістало листи та розмови, в яких різні духовні і світські нарікають на "пророцтва" в "Світлі" . . . Коли ж ми помилилися в тих "пророцтвах", то винні тому не ми, а о. Фуентес, "Да Кетолик Рержистер" і інші. Зі свого боку ми додаємо, що і без усяких пророцтв с. Лукії 1960 рік заповідається грізно: є поважна загроза зудару з большевиками та атомової війни. А це знову не є "кінець світу", якого прихід на 1960 рік різні зле читаючі нам закидали. . . "

Значить, вийшло так як кажуть французи: "від великого до смішного тільки один крок". Ба, тут щось гірше ніж смішне — тут повний скандал з "Фатімськими пророцтвами"! Може о. Фуентес був переконаний, що широкий світ — це те саме, що й маленька Португалія, а сотні мільйонів католиків у широкому світі — це лише португальські пастухи з околиць Фатіми з 1917 р., які також давали свої інформації про події з 11-літньою пастушкою Лукією на пасовищі біля Фатіми 1917 року. І "авторитетне свідчення" о. Фуентеса про теперішні "пророцтва" монахині Лукії може були б пішли гладенько, "як по маслі", якби не оті "ріжні духовні і світські" католики в "занадто поступовій і демократичній" Америці, Канаді, а напевно й Франції та в Британії, таки нарешті осмілилися запротестувати проти цієї афери о. Фуентеса, — запротестували рішуче: мовляв, пишіть і говоріть, але міру знайте, бо ж народ тепер думає!

Але тут питання: невже о. Фуентес пустився на обман, — невже отак "з пальця виссав собі всі ті пророцтва, і осмілився подати їх за пророцтва монахині Лукії, передані їй Дівою Марією? Чи може все ж щось він таки від Лукії чув, але зле їх зрозумів? Ба якщо б ні, то виходило б, що може сама Лукія зле себе розуміла, коли "пророкувала", а потім обдумувалася, і змінила свій погляд. Тут справа настільки замотана, що тепер уже годі вгадати, від кого в дійсності всі ці пророцтва виходили і виходять, хто їх подає, і хто потім каже спростовувати, коли трапиться так, що вони пройти не можуть, бо не можуть здійснитися, а "занадто поступові" католики протестують. . .

Цікаво, коли б "ріжні духовні і світські" католики були запротестували ще 1917 року, коли ця справа з Фатімою починалася, — може б ще тоді це діло було відкликане.

***

Так то під іменем Діви Марії, якій приписують, що це вона надхнула "пророцтвами" Лукію, відбувається Фатімська історія в поході для навертання Росії на католицтво, а з нею й навертання всього слов'янського Сходу. . . Був час, що папа Стефан написав лист до володаря Франції Пепіна (коло 754 р.) і підписав під листом Апостола Петра, та запевнив Пепіна, що автором цього листа був Ап. Петро, і Пепін повірив, та й чинив на користь папи все те, чого у листі нібито Апостол Петро від Пепіна вимагав для політики папства. (Fleury, Hist. Eccl., IX, стор. 354). А нині, розуміється, такий "номер" уже не пройшов би.

Ну, з "Фатімськими пророцтвами" досі все йшло гладенько, о. Фуентес у цьому великому апараті пропаганди хіба ж діяв, як здисциплінований член Католицької Церкви, її пропаґанди і Католицької Акції. Але ось с к л а л о с я так, що загал у вільніших країнах осмілився подивитися на справу критичніше, і запротестував, отже треба було якось вийти з честю, хтось же тут мусів бути винуватим, — вину взяв на себе бідний о. Фуентес. Певно, краще нехай падає престіж одної особи, ніж престіж усієї Церкви.

Вигідна річ "жертовні козли"!

Скандал, що тим разом виявився з "пророцтвами" Лукії був змушений покрити бідний о. Фуентес, — мовляв: не Лукія помилилася з пророцтвами, а лише о. Фуентес зле її зрозумів.

А тепер може б так ще повернутися до 1917 р., і таки прослідити, як воно в дійсності з тими "об'явленнями" у Фатімі було з самого початку? Може Католицька Церква і тоді зле зрозуміла Лукію, — тим більше, що Лукія була тоді лише 11-літнім підлітком?

Т. Сагай.

ЯКИМ ВЕЛИКИМ БУВ ВЕЛИКДЕНЬ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

МАРУСЯ БОГУСЛАВКА

В українській літературі маємо таку народню думу:

Турки взяли в неволю дочку священика з міста Богуслава, на Київщині, і вона стала жінкою турецького султана. А було тоді в турецькій неволі 700 українських бранців-козаків.

І раз у Великодню суботу приходить до них Маруся і питає:

"Гей козаки, ви біднії невольники,
Угадайте, що в нашій землі
Християнській за день тепер?

Невільники вже певно знали, хто вона, і кажуть:

"Гей дівко-Бранко,
Марусе попівно-Богуславко,
По чім ми можемо знати,
Що в нашій землі
За день тепера?
Вже тридцять літ у неволі,
То ми не можемо знати,
Що в нашій землі християнській за день
[тепера'.

Тоді говорить Маруся:

"Ой, козаки, ви біднії невольники!
Що сьогодня в нашій землі
Великодня Субота,
А завтра святий празник —
Роковий день — Великдень!"

Така вістка розбудилав в невільників великий жаль та сум, і вони —

Лицем до землі припадали
І Марусю проклинали:
"Та бодай ти дівко-бранко,
Щастя й долі собі не мала,
Як ти нам святий празник, —
Великдень сказала.

І тоді говорить Маруся:

"Не лайте мене і не проклинайте!
Бо як буде пан турецький
До мечети від'їджати,
То буде мені, Марусі Богуславці,
На руки ключі віддавати;
Тоді я буду сюди приходити,
Темницю відмикати,
Вас бідних невольників
На волю випускати".

На самий же Великдень приходить Маруся, відмикає темницю й каже:

"Ви козаки, бідні невільники!
Тільки прошу я вас, —
Кажу вам, добре дбайте:
В городи християнські утікайте,
Та лише Богуслава не минайте,
Моїм батькові й матері знати давайте:
Та нехай мій батько дбає,
Великих скарбів не збирає,
І мене дівки-бранки
З неволі не викупляє,
Бо я вже потурчилась,
|Побісурманилась —
Для розкоші турецької,
Для лакомства нещасного".

***

Як у народній традиції взагалі, так зокрема і в цьому творі маємо свідоцтво того, яким Великим, Святим Днем був для наших предків Великдень. І навіть протягом 30-літньої неволі в казематах (льохах-тюрмах) вони не збайдужіли на той звук слова "Великдень", і його величний зміст. А Маруся Богуславка хоч і потурчилась, але все ж таки вона пам'ятала, коли настає Великдень, і щоб той день якось велично вшанувати, то вона якраз на Великдень випустила невольників на волю. Хоч вона й потурчилась, але Великдень у її душі Великим і Святим Днем таки зостався.

(**Дума** — народній усний віршований твір з козацьких часів, що його деклямували трохи нарозспів (але не співали) в супроводі гри на кобзі чи лірі. **Бранка і бранець** — полонені під час военного походу люди, що їх обертали в невільників. Татари під час нападів багато бранців вивозили з України в неволю і також продавали їх на ринках у Малій Азії).

УРЯД АНГЛІЇ НЕ ВИЗНАЄ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРИНАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІГРАНТІВ

Уже кілька місяців минуло з того часу, як англійські адміністративні чинники почали змінювати в документах українських еміґрантів їхнє дотеперішнє самовизначення: "українська національність" — на: "невідома національність", або: "польсько-українська", чи "російсько-українська". Серед українців в Англії (їх там є 30,000) це викликало самозрозуміле хвилювання. До українських протестів у цій справі приєдналися також деякі з англійських часописів, а посол полковник Корд вніс спеціяльну інтерпеляцію в парляменті.

ПОМЕР КАРДИНАЛ А. СТЕПІНАЦ

Кардинал Степінац — архиепископ примас хорватських і словінських католиків — помер 10 лютого 1960 р., у своєму родинному селі Красіч у Хорватії, проживши 61 років.

Комуністичний режим Югославії 1946 року засудив був Загребського архиєп. А. Степінаца на 16 років тюрми за коляборацію з Анте Павелічем та його усташами, що співпрацювали з німецько-гітлерівською владою.

Папа Пій XII 1952 року заочно найменував А. Степінаца кардиналом, унаслідок чого Тіто — диктатор Югославії — зірвав дипломатичні взаємини з Ватиканом; до 1952 року папа був у формальних дипломатичних звязках з режимом Тіто, отже визнавав його, незважаючи на те, що той режим комуністичний.

Згодом, з уваги на стан здоровя, югославська влада замінила Степінацові кару тюрми на домашній арешт, і він перебував під наглядом влади у своєму родинному селі. Імя архиепископа Степінаца, на жаль, згадується в документах про винищення Католицькою Акцією в Хорватії 1942 року під проводом Анте Павеліча понад півтора мільйона православних християн.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Шептицький кандидат на святого

Нині римські прислужники і політики шукають за чудами Шептицького, бо щоби Рим признав кого Святим, треба чудів. Аджеж коли мали Кунцевича ставити Святим, то мабуть понад сто чудів навидумували.

Але перша справа — робота Шептицького. Чуда можна видумувати, але робота є більшим свідоцтвом ніж чуда. А яка була робота Шептицького, досить точно зібране в "Маловідомім", і зібране головно з католицьких джерел.

В 1904 р. видав Шептицький по польськи "Пастирський Лист" (Ліст пастерскі) до поляків греко-католиків, яких і на світі не було. Там каже він, що буде польські права обороняти.

Москвофілів, що були ворогами українців, він дуже поважав; вони були в його Консисторії і "трясли його архидієцезією". Що хотіли те й робили.

Коли москалі в 1914 році Шептицького арештували, то він своє урядування передав москвофілам і вони всім керували аж до його повороту 1917 року. Такий був з него українець.

Заборонив "Ниві" писати про Византійство, отже про права греко-католицької Церкви.

Коли при творенні української держави українці заарештовували польських ксьондзів, які провадили протиукраїнську роботу, то Шептицький подбав, щоби українці ксьондзів випустили, а коли поляки поарештовували сотні греко-католицьких священиків і тисячі народу, то ними не журився. Український патріот!

На тайних нарадах з епископами 1920 року постановляє завести целібат.

Заборонив греко-католицьким духовним писати в газетах, хоч ксьондзи писали що хотіли.

Присягнув, що буде Польщі вірно служити.

Коли в Галичині було замало церков, то він не дбав, а забирався будувати церкву в Палестині.

Приготовив був ніби протест проти нищення церков на Холмщині, але той протест був брехливий. В нім каже він, що не поляки, але "масони" ті церкви нищили і папа за те не винен, — хоч знаємо що папа продав ті церкви полякам за 2,500,000 золотих.

В "Маловідомім" можна знайти цілі оберемки відомостей про його роботу, і ті водомости вибрані головно з католицьких джерел. Та робота важна для свідомих людей, а лише несвідомим досить чудів.

***

Коли б же Шептицький став Святим, то за ним готові прийти: Потій, Терлецький, Шумлянський, граф Потоцький, Хомишин, Коциловський, Масцюх і другі. Треба греко-католиків окружити Редемптористами, Домініканами, Єзуїтами, а над ними поставити довгий ряд нових Святих з хмарами чудів. Нехай греко-католики своїм розумом нічого не думають, а тільки на корунках моляться та про чуда думають.

Чи не час вже щоби самі греко-католики, не оглядаючись на заборони, самі розвідались про роботу Шептицького, розшукуючи ті джерела, де про роботу Шептицького говориться.

Тоді самі побачать хто був Шептицький. Коли ж розвідають, то можуть вже і його чудів дошукуватись.

Папа готовиться всіх зеднати

Нинішний папа готовить Собор, яким сподівається приєднати до себе бодай Східну Православну Церкву, але чи вдасться?

Папи вже нераз робили до того заходи, але, не вдавалося, бо — папи не хотіли стати з другими як рівні з рівними, але хотіли щоби всі зреклися своїх прав, своєї самостійности, щоби признали папу заступником Христа і непомильним, та що без папи нема спасення; дальше, що папська Інквізиція, яка тисячі людей спалила, була гідною і Богу милою,— нехай все те признають і піддадуться папі.

Коли ж другі бачили чого папа хоче, то не хотіли бути під папською диктатурою, отже папські заходи були даремні.

Таке і тепер може вийти. Аджеж люди знають Історію Папів, знають, що папи виробляли, отже чи схочуть бути під папською диктатурою? Тяжко повірити, щоби вони на таке згодилися.

ЖИДИ ДАЛИ ПАПІ ДОРОГИЙ ДАРУНОК

В торонтонській газеті "Глоб енд Мейл", з 9-го лютого 1960 року, була така новинка з Ватикану:

"Жидівський кушнір (що робить кожухи) подарував нині папі Іванові горностаєву пелерину. Артур Шварц, президент нюйоркської кожушарської компанії і провідник жидівських організацій в Злучених Державах Америки після побачення з папою сказав, що він дав той дарунок, бо римо-католицький Первосвященик (папа) був великим приятелем усіх релігій. Він (папа) виглядає як веселий монах, що безнастанно підсміхається".

***

Слова жидівського провідника з Америки про папу, як про "веселого монаха, який все підсміхається", досить замітні і загадкові, хоч той жид не сказав, що він про те думає. Горностаєва пелерина — то дорогий дарунок. Але чи жиди справді дали папі той дарунок за те, що він є "приятелем усіх релігій"? Який би рахунок жидам був давати папі дарунок від імені всіх релігій, коли в жидів є лише одна, своя релігія?

Папа Іван XXIII недавно усунув з католицької молитви на свято Христа-Царя ті слова, в яких говориться про потребу навернутися жидам на християнство, отже це може бути доказом приязні папи до жидівської релігії, і не закликає папа жидів, щоб вони піддавалися папській владі, як закликає православних, ба вважає їх "схізматиками", отже тут приязні вже не видно.

"КУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР"

Світова організація для справ культури, ЮНЕСКО, при Організації Об'єднаних Держав з осідком у Ню Йорку, 1954 року виготовила список так званих "культурних просторів", що їх на випадок війни ні одна з воюючих сторін не буде бомбардувати атомовими бомбами. Папська, тобто Ватиканська держава (вона охоплює собою простір 105 квадратових акрів) також зголосилася, щоб її вписати як "культурний простір", і ЮНЕСКО вписало її на цей список. Зобов'язання не бомбардувати "культурних просторів" підписали 30 держав, а в тому й Советський Союз та всі інші країни за "залізною заслоною".

Але тут може бути питання: чи на випадок війни Італії й столиця Рим, де знаходиться Ватикан, зможе врятуватися за плечима Ватикану, або навпаки: чи бомбардування Риму не загрожуватиме Ватиканові?

З претенсій бути "Столицею Христового Намісника" Рим тепер записується вже як лише "культурний простір".

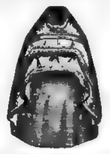

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Ванкувер, Б. К.

У суботу 20 лютого ц. р. Укр. Прав. Громада, родина і приятелі відзначили 50-ліття подружнього життя Павла і Марії, з роду Новосад, Швайківських.

Увечері о год. 6 відправлено Вечірню, опісля Молебень і Благословення Ювілятів у переповненому храмі; потім перейдено до парафіяльної залі на спільну вечерю, яку приготовили пані А. Гуцуляк, Сенявська, Богдан, Сіра і Герман.

У дверях Ювілятів стрінула родина й приятелі, а внука панна С. Швайківська, вітаючи, вручила їм прекрасний букет живих квітів. Дружбами були п. Василь Весьола й пані Анна Гуцуляк. Господар, цього родинного свята І. Лукач привітав Ювілятів, попросив о. Прот. С. П. Симчича проказати молитву, і підніс тост за здоров'я Ювілятів.

По вечері господар коротко переповів про життя Ювілятів і їх заслуги для Укр. Прав. Церкви і союзних Товариств а найкращим доказом це число присутніх, бо аж понад двісті осіб.

Запрошений до слова-привіту син Василь — довголітний голова Громади — дякує родичам за його релігійно, морально-християнське виховання. Василь Новосад — брат Ювілятки, дружба, дружка — всі бажають їм ще довго а довго разом працювати в Громаді. Між іншим о. Прот. Симчич перечитав телеграму-привіт від Високодост. Прем'єра Б. К. п. Бенета та від отця й добродійки Крищуків з Алберти, — пані добродійка Крищук є родичкою Ювілятів.

Від Громади склав привіт п. І. Ткач — заст. голови, і прочитав писемний привіт від голови, який особисто не міг прибути на час, пані М. Вакалюк від Жін. Т-ва ім. Лесі Українки, п. Кнігницький — від Вз. Помочі, а п. Іван Торупка — від Нар. Дому.

Запрошений до слова о. Прот. Симчич розповідає ширше про життя Ювілятів і їхні заслуги для Церкви. Павло й Марія обидвоє походять з села Шарпанці, Сокальського пов., в Галичині, і вони там повінчалися 1910 року. У 1914 р. Павло приїхав у Канаду, а 1923 р. спроваджує дружину з двома синами — Весилем і Іваном, що вбитий у другій світовій війні як старшина повітр. фльоти і похований в Англії.

На закінчення своєї промови вручає дарунок від присутніх, а також складає подарунки родина.

Запрошені до слова Ювіляти зо сльозами радости на очах висловлюють усім щиру подяку й обіцяють дальше спільно працювати.

З відспіванням "Многих літ" всі підходили до стола й ще особисто бажали Ювілятам усього добра.

Із збірки, яку переводили ініціяторки вечора, вділено $10.00 на "Вістник", $15.00 на діточу бібліотеку Рідної Школи при Громаді і $5.00 на вироблення кліші. Ювіляти від себе пожертвували $10.00 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпегу, $10.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на пам'ятник Т. Шевченка.

Усім, хто чим небудь причинився до звеличення цього вечора, і всім присутнім, і Ювілятам за їхній дар — щире спасибі, — нехай Господь має Вас у Своїй опіці!

Присутній.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА В ГЕМИЛТОНІ

При Православній Громаді Св. Володимира в Гемилтоні, як і при більшості Православних Громад, існує Українська Школа, яку цього року відвідують 80 дітей. Не зважаючи на брак відповідного приміщення, навчання відбувається регулярно. Завдяки жертвенній праці вчителів пані В. Логин, п. Ф. Ігнатюка і пані А. Токарик школа має поважні успіхи. Є чотири кляси, а також окремо кляса для дітей, які не володіють українською мовою, але наполегливо вчаться її.

Переважна більшість дітей постійно відвідує недільну школу, яка має 3 кляси — кожна кляса для дітей відповідного віку. Від часу до часу висвітлюються релігійні фільми для дітей. Це завдячуємо молодшому відділові Союзу Українок — "Калина", від якого Недільна Школа дістала в дарунку висвітлювач (прожектор). Раз на тиждень в Українській Школі є виклад Закону Божого, — навчає Прот. В. Федак. Національні і релігійні свята відзначаються імпрезами і концертами, до яких учителі дбайливо підготовляють дітей. Тепер діти готуються до Шевченківського концерту, який має відбутися 27-го березня. Улітку вони мали нагоду відпочити в літній оселі "Золота Брама". Це чудове місце над озером Онтеріо з великою спортовою площею й необмеженими можливостями для спортових зайнять. Виховниками в оселі були вчителі п. Ф. Ігнатюк і пані В. Логин, які багато старань приклали для того, щоб діти мали досить розваг і відпочинку.

Упродовж шкільного року щотижня в п'ятницю від години 6-ої до 7-ої вечора діти вчаться співу. Лекції співу дає п. Нестор Олійник — фаховий учитель музики і диригент хору. Від години 7-ої до 8-ої — лекції танків під керівництвом п. Юрія Микитюка. Одну годину від 8-ої до 9-ої добродійка П. Федак вчить дівчат вишивати. Під час Посту в цей час відбувається практика малювання писанок, — керує добродійка П. Федак.

Для допомоги вчителям в різних шкільних справах існує Батьківський Комітет, який вдруге був вибраний в тому самому складі на рокових батьківських зборах у жовтні 1959 р. Діяльні члени Комітету: п. Богдан Радиш — голова; п. Володимир Ведмідь — заступник голови; п. Іван Завгородний — скарбник; пані Галя Козак — членкиня Комітету.

Отець Протоєрей В. Федак постійно цікавиться шкільними справами і дає вказівки та поради щодо різних актуальних проблем. Шкода тільки, що немає виглядів на ліпше приміщення для школи, але є старання Управи Громади в цьому напрямку, і будемо надіятися, що і в цьому колись буде успіх.

В. Ф.

ЮВІЛЕЙ Г. і А. РЕВАКОВСЬКИХ

Канора, Саск.

День 12 лютого 1960 року був дуже урочистий у п-ва Григорія й Антонії Реваковських, заслужених піонерів Канорщини. Родина й приятелі вирішили, щоб цей день якось особливо відзначити та поздоровити обох п-ва Реваковських. Того дня сповнилося п. Григорієві 70 років життя, той же день — Св. Григорія Богослова — є і днем ім'янин п. Реваковського, того ж дня і відзначено 50-ліття їхнього подружжя.

Уранці п-во Реваковські взяли участь у Богослуженні у громаді Свидова, де Ювіляти провели своє молоде життя та виховали родину; о. Парох, повідомлений про ювілей п-ва Реваковських, відслужив ще й Молебень за здоров'я Ювілятів і передав їм від себе й від Громади привіт. Увечері відбулося в Канорі, в залі Народнього Дому прийняття на честь Ювілятів, на яке прибуло досить значне число родини й приятелів. Підготовою і переведенням цієї родинної урочистости займався п. Михайло Ободяк — тіточний брат пані Реваковської.

У своїх промовах п. Ободяк і о. Парох згадали про ціль цієї урочистости та вказали на ті заслуги, які п-во Реваковські вложили в наше церковно-громадське життя.

Григорій Реваковський походить із с. Свидова, Чортківського пов., а Антонія Реваковська — з Нагорян, пов. Заліщики. У Канаду вони прибули молодими й тут подружилися. Купивши гомстед на колонії Свидова коло Канори, вони фармерували там до 1943 року, доки не перенеслися на спочинок до Канори.

П-во Реваковські виховали 5 синів і 2 дочки, а тепер втішаються 13-ма внуками. Двоє дітей були питомцями Інституту ім. П. Могили в Саскатуні.

Церковні і народні справи дуже близькі серцю п-ва Реваковських. Обоє вони не тільки спомагають Церкву й народні установи щедрими пожертвами, але ще й служать у церкві як братчик і сестриця. Вони високо оцінюють вартість доброї газети, а тому передплачують вони "Вістник" та інші наші церковні і світські видання від самого початку їх появи.

З нагоди свого Ювілею п-во Реваковські склали свою пожертву на пресовий фонд "Вістника" в сумі $5.00.

Хай Господь Бог наділить Ювілятів кріпким здоров'ям та всяким добром ще на многі, многі літа!

В. В.

о. П. АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ

Монтреал, Кве.

Уже минув рік, як перестало битися серце, і відійшов у Вічність бл. п. о. Петро Архангельський, настоятель Свято-Покровської церкви в Монтреалі.

Відійшла від нас людина високої культури й моралі, талановитий інженер і науковець-лісовод, який протягом 40 років працював за своїм фахом, займавши різні становища, а за советської влади був переслідуваний і не раз караний за своє соціяльне походження й за українство.

На еміграції здійснює своє постійне бажання — стає священиком УАПЦеркви і після переїзду з Европи в Канаду був призначений в Українській Греко - Православній Церкві настоятелем Парафії Св. Покрови в Монтреалі.

О. Петро походив з духовної родини, був твердо релігійною людиною, мав великий життєвий досвід, цілюще джерело моральности та надхнення, всього себе віддав на службу своїй Українській Православній Церкві.

Мавши непересічні організаторські здібності й дар слова, він умів об'єднати біля себе людей, відповідних функціонерів для релігійно-національної праці в Громаді. Він організував у своїй Парафії і поставив Рідну Школу на високий ступень, піклувався церковним хором, читав лекції для молоді і доповіді для Громади, видавав бюлетень для Громади, влітку організував різні екскурсії для дітей до ботанічного саду, музеїв тощо, був місіонером для православних українців у Монтреалі і писав наукові праці з лісництва.

О. Петро був правдивим духовним батьком у Громаді, користувався авторитетом, як священик і людина — навіть серед холодних і незгідливих людей. Його любов до своєї Української Православної Церкви була прикладом для всіх у Громаді, а доброта серця притягала й "черствих" хвалити Бога і служити своєму народові. Він дорожив, цінив і шанував Високий Церковний Провід і вірив, що настане той день, коли у вільному Києві буде свій Патріярх Української Православної Церкви. У перші ро-

ковини смерті бл. п. Петра, 24. III. 59 р. — 24. III 1960 р. Громада Св. Покрови схиляє свої голови в знак пошани і доброї пам'яті про свого незабутнього отця Настоятеля.

А. С.

ХРЕЩЕННЯ
Мусідора, Алта.

Дня 28-го лютого 1960 р. по Богослуженні в українській греко-православній церкві Успіння Пресвятої Богородиці о. М. Крищук звершив Таїнство Хрещення Деролеві Вейнові, синові п-ва Миколая і Френсес Ілько. Хрещеними батьками були Василь Гамалюк і Лесь Мандрусяк, пані Купченко і пані Орлецька.

По Хрещенні п-во Николай і Френсес Ілько запросили гостей до свого дому на обід.

По обіді всі присутні гарно провели час, а на прохання п. Івана Дроника гості зложили від себе датки на українські часописи.

Пожертвували: Йосиф Лящовський, Йосиф Орлецький, Николай Купченко, Іван Григоряк, Василь Гамалюк, Степан Лерна, Степан Ільків, Михайло Кучер, Адам Веренька, Іван Дроник, Іван Луканюк — по 1 доляреві, а Лесь Мандрусяк 2 доляри.

Усім Жертводавцям щира подяка, а панствуІлькам нехай Господь допоможе виховати синка свого на доброго і щирого християнина, а також на сина свого українського народу.

Іван Дроник.

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо щиру подяку всім тим, які вшанували нас з приводу 50-ліття нашого супружого життя. Найбільша подяка належиться братанкам, п-ву Лукашам, з Дніпер, Саск., та жінкам з Гаес і з-поза Гаес, які допомогли з приготуванням вечері. Щира подяка також Церковній Громаді в Флин Флон та взагалі всім тим, що таким чи другим способом причинилися до нашого свята, а яких забагато, щоб їх усіх пойменно назвати. — Хай Господь Бог винагородить їх усіх за щирі привіти й подарунки та хай дозволить їм усім дочекати свого власного 50-ліття супружого життя.

С. В. Ґереґи,
Ґаес, Саск.

ПОМИНКИ
Ошава, Онт.

У суботу 19 березня ц. р. заходами Запомогового Братства Парафії Св. Івана відправлено Панахиду по померлих членах Братства.

Після Панахиди всі члени зібралися в залі на гарно приготований обід. Голова Відділу п. Г. Цимбалюк попросив до слова М. Дутчака, який у коротеньких словах згадав історію нашого Відділу, і в кінці своєї промови закликав всіх присутніх провести збірку на нашу пресу. Збірка дала суму 20 дол., з яких 10 дол. приділено на "Вістник".

Після цього предсідник попросив п. І. Тимочка, який також сказав пару теплих слів про наш Відділ Запомогового Братства.

У кінці настоятель Церкви Св. Івана о. Д. Лучак подякував усім присутнім за масову участь, після чого всі заспівали Вічную Память всім померлим членам, які назавжди відійшли від нас — відійшли у Вічність.

М. Дутчак.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА АНТОНА Й АННИ РОМАКІВ
Вернон, Б. К.

П-во Антон і Анна Ромаки

У неділю, 31-го січня ц. р. відбувся Ювілей 50-ліття подружжя п-ва Антона й Анни Ромаків. Ширший допис про цей Ювілей був поміщений у "Вістнику" 1-го березня (ч.5) 1960 р.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА М. І М. НИКИПІЛО
Боїл, Алта

Скільки то води прибуло й убуло від 1935 р., коли п-во Марія й Микола Никипіло поєдналися у Св. Тайні Вінчання, в містечку Атабаска, Алта., щоб разом, спільно ділити долю й недолю. Прожитий 25-літній час не завжди був цвітучим. . .

П-во Марія і Микола Никипіло

Поселившись 1936 р. на фармі коло Боїл, Алта., спільно з поселенцями північної Алберти обробляли канадські простори. Але не хлібом самим людина жити буде! Із самих початків вони включилися в відродження своєї рідної Української Православної Церкви. Ні ворожі нашому народові нашепти з боку прихильників Риму, ні облуда царславно-червоних москалів, ніщо не могло підірвати їхньої віри до свого українського народу і його Святої Православної Церкви. Коли на теренах Боїл задумали визволитися з-під римської зверхности, п-во Никипіло були тут одними з перших; а коли почалася будова Св. Храму, то ввесь час вони допомагали. От тому їх рідні, а також і члени Громади не забули за їхне 25-ліття їхнього подружнього життя.

У суботу 27-го лютого зібралося поважне число гостей із Калґарі, Едмонтону, Сейнт-Майкл, Смокі Лейк, Лак Ла Біш та інших місць в їхньому родинному "замку", щоб привітати, обдарувати та побажати ще многих літ на краще майбутнє життя.

У неділю, по Службі Божій на "поправинах", що в цій місцевості вже ввійшло в традицію, гості не забули і за наш церковний орган "Вістник". На заклик п. Я. Поліщука та дружби п. М. Бенчарського, було зібрано 11 долярів. На розбудову "Вістника" — 6.50, а 4.50 на вироблення кліші. Приємно також згадати, що син-одинак п-ва Никипіло, Кеннет, добре вчиться в 12 клясі і дуже любить музику.

Пан Микола Никипіло — зразковий фармер. Його мотто: "Через книжку до господарки". "Тільки той може господарку вести відповідно, хто читає різні поради агрономів та зоотехніків," каже п. Никипіло.

То ж нехай Господь Милосердний зберігає Ювілятів на "Многі Літа", а синові допоможе успішно закінчити середню школу (гай скул), на втіху батькам!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН МАЛЬОВАНИЙ
Лібав, Ман.

У неділю, 21-го лютого 1960 р. помер у лікарні в Селкірк Іван Мальований, проживши 71 років.

Покійний походив з села Увисла, Гусятинського повіту, Галичина. У Канаду приїхав 1904 року і працював фармерським робітником, а також на Сіенарській залізній дорозі. 1916 року одружився з Вікторією з дому Бандера та, набувши власну фарму в околиці Лібав, почав фармерувати, не покидаючи праці на залізній дорозі.

Господь Бог поблагословив Івана й Вікторію двома синами — Петром і Михайлом, та вісьмома доньками —

Бл. п. Іван Мальований

Марією, Анною, Настасією, Катериною, Теклею, Кароліною, Розалією і Параскою. Усі діти, крім Анни й Параски, одружені та мають разом 13 дітей — внуків покійного Івана.

Дня 24-го лютого відбулася Панахида в похоронному заведенні Ґилберт в Селкірку, а другого дня, 25 лютого, Похорон, при значному числі людей. На заклик Священика присутні зложили 8.90 дол. на Нев'янучий Вінець, що їх призначено на "Вістник".

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Іванові Вічна Пам'ять!

о. Б. Ґ.

БЛ. П. ЗІНА ВІКБЕРҐ
Гемилтон, Онт.

Дня 1-го березня 1960 року померла в лікарні Нора Гендерсон у Гемилтоні, Онтаріо, Зіна Вікберґ на 57 році життя.

Бл. п. Зіна Вікберг

Покійна народилася в місті Прилуки, Харківської області. У цій місцевості вчилася в школі, і одружилася з Сергієм Вікбергом. У Канаду прибула восени 1948 року, і, бувши вдовою, жила з дочкою Валентиною, замужньою за п. Євстахієм Гвоздецьким в Гемилтоні. Покійна була розумною, побожною людиною. Її несподівану смерть оплакують родина і всі знайомі. Покійну Зіну Вікберґ оплакують дочки із зятями: Ольга Лойхтенберґ у Каліфорнії САШ, Валентина і Євстахій Гвоздецькі та Галина й Йосиф Канчарі в Гемилтоні. Во-

на полишила також 4 внуки: Володимира й Наталку Гвоздецьких і Сергія та Єлисавету Лойхтенберґів. Найбільше смерть Покійної відчує внук Володимир Гвоздецький, якого Покійна водила на навчання до Української Школи при Укр. Прав. Громаді.

Тіло Покійної спочивало в похоронному заведенні Троскот Бродерс. Впреп. о. В. Федак, настоятель Укр. Прав. Парафії Св. Володимира, відслужив Панахиди в четвер і в п'ятницю ввечері, а 5 березня в укр. прав. церкві Св. Володимира відбувся Похорон покійної Зіни Вікберг із Заупокійною Св. Літургією. У Похороні взяла участь родина і багато приятелів. Дяком на Похороні був п. Нестор Олійник — диригент хору Свято-Володимирської Громади.

Після Похорону, в залі Укр. Прав. Громади відбувся поминальний обід. На обіді промовляли: Впреп. о. В. Федак та зяті Покійної — п. Євст. Гвоздецький і п. Йосиф Канчар. На Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійної була проведена збірка на "Вістник". Відповідне слово сказав п. Іван Канчар, і він же зайнявся збіркою, що принесла $29.00. З цього призначено $4.50 на клішу, а $24.50 на видавничий фонд "Вістника".

Жертвували слідуючі: по $5: Іван Канчар; по $4: Є. Гвоздецький; по $2: О. Канчар, Р. Сидорович, П. Галичин, п. Власюк, п. Яворський, п. Борейко; по $1: О.Гірак, Я. Гапюк, п. Завадський, Ів. Кардаш, п. Піх, п. Риць, М. Козак, В. Тиховський, пані В. Логин.

Усім Вп. Жертводавцям та учасникам Похорону щира подяка, а відійшовшій від нас Зіні нехай Милостиний Господь подасть вічний мир у Своєму Царстві.

ОВФ.

БЛ. П. ВАСИЛЬ МИХАЙЛЮК
Вакав, Саск.

У середу 24 лютого 1960 р. рознеслася сумна вістка, що в лікарні у Вакав відійшов у Вічність на 79 році життя піонер національно-церковного життя в околиці Ст. Джуліен, Саск., бл. п. Василь Михайлюк.

Покійний народився 14 лютого 1881 року в селі Чорнятині, Городенського повіту в Галичині. Роки дитинства проводив з родичами в рідному селі. Тяжке життя заставило родину Покійного шукати кращої долі в далекій, невідомій Канаді, куди разом з батьками переїжджає 1900 року та поселюються в околиці Ст. Джуліен, Саск.

Бл. п. Василь, по приїзді в Канаду, набуває собі "гомстед" та починає працю на землі. У 1903 році одружується з Докією з дому Боднарчук, і починають тяжку працю на запущеній землі. Господь посилає їм діточок,

Бл. п. Василь Михайлюк.

що їх було 10, а саме 6 хлопців і 4 доньки. Три хлопці Господь покликав до Себе ще маленькими дітьми. Тяжке життя на землі, з якої було мало користи, і Покійний був змушений йти далеко від дому й родини, шукаючи праці, щоб якось можна було забезпечити родину перед злиднями. Хоч тяжка праця та велика родина, то все ж Покійний знаходить час на віддану працю в релігійно-національному житті: стає фундатором Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, Колеґії Святого Андрея та Всеканадійської Катедри в Вінніпезі; першим стає в ряди організаторів рідної Української Церкви, беручи діяльну участь в організаційних з'їздах, як і в Соборах нашої Церкви. З великою любов'ю та самопосвятою працює біля церков у Ст. Джуліен, яких на протязі його трудолюбивого життя було три.

Оцінивши працю Покійного, члени Громади обирають його Старшим Братчиком у Ст. Джуліен, де він без перерви працює від 1922 до 1943 року. Своїм дітям він защеплює любов до українського народу та до рідної Православної Церкви, посилав дітей до Інституту в Саскатуні: Юрка, Анну, Андрія й Мирослава. У 1943 році Покійний з дружиною переходять на постійне життя до м. Кадворт, де жили до 1949 року, коли переїхали до м. Вакав, де Покійний жив до смерті. Страшні переживання переносить бл. п. Василь 1953 року, коли то нагло почав слабувати його син Андрій. Усіма силами старалися врятувати життя сина, якого посилали на лікування до найкращих лікарів. Не судила доля прийти йому до здоров'я, і бл. п. Андрій відходить у Вічність. Здавалося, що Покійний з своєю дружиною не перенесуть того тяжкого життевого хреста, але, як глибоко релігійні люди, вони примирюються з волею Божою. По смерті сина дружина Покійного не могла витримати великого жалю за сином, і починає слабувати на серцеву недугу, а 1954 року відходить у Вічність.

Бл. п. Василь лишається сам тоді, коли потребував найбільше опіки, але добре ним виховані діти не лишають прибитого горем батька без своєї опіки. Найбільше доглядали Покійного донька Михайліна, замужня за Михайлом Луцюком, та син Юрко, бо вони жили найближче до покійного тата. Живучи у Вакав останніх 10 років, Покійний і тут був Старшим Братчиком, а на Рокових Зборах Громади минулого року, на внесення місцевого пароха Всеч. о. Юрія Туржанського, його обрано на почесне становище Старшого Братчика до смерті. Перед смертю він прийняв Святі Тайни Сповіді і Причастя у місцевого о. Пароха, а в середу 24 лютого ц. р. о год. 2.10 ранку спокійно у сні відійшов у Вічність.

У четвер 25 лютого о. Туржанський відслужив Панахиду в погребному заведенні в Принс Алберт, а в п'ятницю вранці тіло привезено до Вакавської церкви, де о. Парох знову відслужив Панахиду та виголосив зворушливе слово, прощаючи Покійного від себе та всієї Громади, як Старшого Братчика. Того вечора о. Парох відслужив Панахиду в домі Юрка Михайлюка, де перебувало тіло Покійного. Похорон зо Службою Божою відбувся в суботу 27 лютого, на який прибув з Вінніпеґу Всеч. о. Д-р С. В. Савчук.

Покійний своїми шляхетними прикметами характеру приваблював людей до себе, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалася б до обов'язку віддати останню прислугу Покійному. Велика численність людей на Похороні ще раз засвідчила, якою популярністю та авторитетом втішався Покійний за життя. Протопр. Д-р С. В. Савчук виголосив глибокозмістовне слово, по Св. Євангелії, підкреслюючи заслуги Покійного для рідної Церкви. Прощальне слово виголосив Всеч. о. Ю. Туржанський, та попросив учасників Похорону скласти пожертви на Невянучий Вінок. Зібрано $81.00, з чого вділено також $10.00 на "Вістник" і $10.00 на будову Колеґії Св. Андрея та $5.00 на кліше.

Тлінні останки бл. п. Василя спочили на місцевому цвинтарі в Ст. Джуліен біля його дружини й сина. Покійний лишив горем прибитих: 2 сини, 4 доньки та їхні родини, 19 внуків, 5 правнуків, 3 брати і 3 сестри, як також ближчу й дальшу родину.

Похорони закінчилися урочистими поминками в домі сина Юрка Михайлюка.

Болісна втрата, якої зазнали наші дві Громади - Вакав і Ст. Джуліен в особі Померлого, завжди залишиться у нашій памяті, — але воля Господня в усьому. . .

Нехай Господь, що покликав його до Себе, винагородить йому сторицею за все добре, яке він чинив за життя, та збереже про нього Вічну Память!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого тата й діда —бл. п. Василя Михайлюка, оцим складаємо сердечну подяку Всеч. о. Прот. Д-ру С. В. Савчуку й місцевому Парохові Всеч. о. Юрію Туржанському за Похоронні Відправи.

Усім тим, що копали яму, тим що зложили вінки; жінкам, що помагали в приготуванні поминальних перекусок та обіду; всім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць віддати послідню прислугу нашому дорогому Татові — щире спасибі. Нехай усіх Вас Господь винагородить сторицею!

Горем прибиті Діти,
Внуки й Правнуки.

РОКОВИНИ СМЕРТІ БЛ. П. ПАРАСКИ ВІГНАН
Стінен, Саск.

У неділю 21-го лютого 1960 р. в місцевій укр. гр.-прав. церкві Св. Дмитра відправилося чергове Богослуження, а по Сл. Божій місцевий парох о. П. Зубріцький оголосив у церкві, що діти бл. п. Параски Вігнан усіх запрошують з церкви до доньки бл. п. Параски, пані Докії Гунькн, як є головою місцевої філії С. У. К., на поминальний обід. Отож усі, що були присутні на Сл. Божій, зібралися в домі п-ва Гуньків, які живуть 7 миль на північ від містечка Стінен, Саск.

Тут у хаті відправлено Панахиду за вічний спокій душі бл. п. Параски, яка відійшла у Вічність 10-го березня 1959 р., проживши 84 роки. Перед Панахидою о. П. Зубріцький в короткій, але змістовній промові згадав теплими словами бл. п. Параску, як зразкову християнку, добру матір та свідому доньку української спільноти в Канаді, бо ж вона з першого дня відродження Укр. Гр.-Православної Церкви була її вірною і була найстаршою членкинею місцевого відділу С.У.К., а також передплатницею "Вістника" з перших років його появи та передплачувала й інші українські видання.

Небіжка виховала своїх дітей національно та релігійно свідомими і вони не забувають свою добру матір; о. Парох у своїй промові звернув увагу всім присутнім, щоб пізнали й зрозуміли, в чому полягає багатство батьків у їхньому житті, і додав, що найкращим і найціннішим майном у житті родичів є те, коли родичі добре виховують своїх дітей вірувати у Бога та національно свідомими, — а це й осягнула бл. п. Параска Вігнан, і ось її діти поминають її в перші роковини смерті.

По Панахиді всі присутні спожили смачний обід, який

приготовили діти Небіжки За обідом о. Парох ще раз коротко промовляв та попросив усіх присутніх скласти пожертву на добру ціль. Збірку провів о. Парох, і зібрав 23.00 дол., з чого призначено на Прес. Фонд "Вістника" дол. 3.00, на допомогу сиротам в Европі дол. 10.50.

Родині бл. п. Параски, що вшанувала пам'ять своєї матері, та всім Жертводавцям щира подяка, а Душу бл. п. Параски Вігнан нехай прийме Господь в Оселі Святих, — Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. МИХАЙЛО КУЛИК
Вакав, Саск.

У середу 24 березня 1960 року рознеслася сумна вістка, що по довгій недузі в лікарні в Саскатуні відійшов у Вічність на 72 році життя бл. п. Михайло Кулик.

Покійний народився 1888 року в селі Бережанці, Борщівського повіту, від родичів Дмитра й Анни Куликів.

Тяжке життя в рідному краю заставило родичів Покійного шукати кращої долі в далекій, невідомій Канаді, куди й приїхали 1902 р всією родиною та поселилися в околиці Ст. Джуліен, Саск. Бл. п. Михайло два роки помагає родичам, а 1904 року набуває собі "гомстед" та одружується з Докією з дому Тучак.

Тяжка праця на фармі не стримує Покійного від діяльної участи в громадському житті. З великою самопосвятою він працює біля рідної церковці в Ст. Джуліен, а як любитель співу він довгими роками був дяком у Громаді. Господь послав їм 6 дітей: три сини — Дмитра, Павла і Теодора, та три доньки: Анну, Марію і Ксеню. Дітей він виховав у релігійно-національному дусі.

У п'ятницю ввечері місцевий парох Всеч. о. Ю. Туржанський у погребному заведенні у Вакав відслужив Панахиду, а в суботу 26 березня відбувся Похорон зо Службою Божою, при великому здвизі людей у Ст. Джуліен. Чин Похорону звершив місцевий о. Парох з дяком Юрком В. Михайлюком.

Під час посліднього Цілування на заклик о. Туржанського учасники склали на Нев'янучий Вінок $44.00, що розпрeділено: $33.83 на місцеву церкву, $10.00 на "Вістник" та $0.17 на пересилку. Покійний лишив горем прибитих стареньку дружину Докію, 3 сини, 3 доньки, внуків, правнуків та рідного, по мамі, брата Стефана Залещука у Вакав.

Тлінні останки бл. п. Михайла спочили біля його родичів на Православному Цвинтарі в Ст. Джуліен. Після Похорону, в Народньому Домі відбулися поминки, під час яких Всеч. о. Туржанський сказав відповідне слово, складаючи глибоке співчуття горем прибитій родині Покійного.

Нехай Всемилостивий Господь душу покійного Михайла прийме у Свої Небесні Оселі, а горем прибиту Родину потішить в їхній невіджалуваній втраті, — Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛЬ АХТИМІЙЧУК
Кемсек, Саск.

У п'ятницю 19 лютого 1960 р. на 64 році життя в Кемсецькій лікарні несподівано помер на удар серця бл. п. В. Ахтимійчук.

Бл. п. Василь Ахтимійчук.

Покійний народився на Буковині. У Канаду приїхав 1912 р. й поселився в Йорктоні, Саск., та працював на різних роботах. У 1924 р. одружився з Анною з роду Ахтимійчук, і працював у фармерів в околиці Райн, Саск. Тяжко запрацьований гріш шанували, та з надією на Бога йшли вперед до кращого, і 1936 р. набувають власну фарму в околиці Веріген, Саск. Господь сподобив їх двома донечками, яких виховали на добрих християн, але одна з них 1955 р. померла від родів, і залишила двоє немовлят, яких Покійний з дружиною доглядали до трьох років та допомагали своєму улюбленому зятеві в усьому. Восени 1959 р Покійний прийшов до м. Кемсек на відпочинок.

Похоронну Сл. Божу відслужив місцевий парох о. П. Бублик з дяками пп. М. Барабашем та І. Франком.

Простора церква була виповнена по береги богомільцями, що прийшли востаннє віддати шану пок. Василеві, що був спокійної і лагідної вдачі, і зразковим членом Парафії в Кемсек. Втрата в особі Покійного тяжка як для родини, так і для Прав. Громади в Кемсек.

Під час Посліднього Цілування учасники Похорону на заклик пароха склали на Нев'янучий Вінок $54.50, з чого за згодою родини вділено $5.50 на "Вістник", $4.50 на клішу і на будову Колеґії Св. Андрея $10.00.

По Похороні відбувся поминальний обід у церковній залі.

Сердечна подяка всім учасникам Похорону і Жертводавцям, а покійному Василеві Вічна Пам'ять! **М. Михасів.**

БЛ. П. ФЕОДОСІЯ ТЕЗБЕРІ
Кемсек, Саск.

Дня 26 лютого 1960 р. відійшла від нас у Вічність піонерка і добра мати бл. п. Ф. Тезбері.

Покійна народилася 1881 р. в с. Виноград, Київської обл., Україна. У Канаду приїхала з мужем і 4 дітьми 1911 року до рідного брата Фреда Поліщука, що господарював на власній фармі в околиці Сторновей, Саск. Покійна з мужем і 5 діточками згодом поселилися в м. Кемсек, Саск., й тут вони працювали до 1951 р. По смерті мужа Покійна залишившись з п'ятьма дрібними діточками, зазнала великого горя, але з Божою поміччю поборючи труднощі, вона виховала та дала, по своїй силі та спроможності, всім дітям освіту і вони тепер жиють щасливо, — одні в Онтеріо, а другі в Саскачевані. Покійна 1951 р. по тяжкій хворобі була спаралізована; це змусило її залишити м. Кемсек та її улюблену доньку Марію, при якій перебувала, і вона пішла до специяльного дому немічних у Вулзлей, Саск. де й перебувала до смерті.

Похорон відбувся з православної церкви в Кемсек у вівторок 30 лютого о 2 год. дня. Церква була заповнена молящими, що прийшли востанне попрощатися та провести Покійну на місце вічного спочинку. Похоронні Відправи і прощальне слово звершив місцевий парох о. П. Бублик, дяками були пп. Барабаш і І Франко. Покійну оплакують 5 дітей, 9 внуків, 7 правнуків, брат, зяті та близька родина, що під час Посліднього Цілування склали на Невянучий Вінок $18.00, з чого призначено на "Вістник" $5.00.

По Похороні відбувся в церковній залі поминальний обід. Честь Жертводавцям, а покійній Феодосії Вічна Память!

ПСБ.

У РОКОВИНИ СМЕРТІ БЛ. П. ЛЕОНТИНИ ҐАЛАЙ-ОХІТВИ
Норквей, Саск.

Дня 8-го березня 1960 р. минув рік, як відійшла у Вічність бл. п. Леонтина Ґалай з дому Охітва, проживши 28 років.

Родичі бл. п. Леонтини Гаврило й Анна Охітви, що живуть у Норквей, Саск., та чоловік Небіжки, Михайло Ґалай, що живе у Флин Флон, Ман., замовили Поминальну Сл. Божу й Панахиду на суботу 5-го березня ц. р. Сл. Божу й Панахиду відправив місцевий парох о. П. Зубріцький в церкві Свв. Петра й Павла в Норквей. На Богослуження

Бл. п. Леонтина Ґалай-Охітва

зібралася вся родина та приятелі Небіжки, щоб спільно помолитися за душу покійної Леонтини, яка рік тому осиротила свого мужа, двоє маленьких діточок, тата й маму та дальшу родину.

Під час Сл Божої о. Парох сказав проповідь, в якій теплими словами згадав бл. п. Леонтину та говорив на тему: "Бог Отець на Небі є нашим Батьком, а Церква на землі є нашою Матір'ю". Тут о. Парох напоминав, щоб вірили в Бога й любили ближніх своїх, як самі себе, та щоб були членами Церкви, яка, як Матір, завжди нами духовно опікується та ніколи за вірних своїх дітей — як живих, так і померших, не забуває. У кінці Богослуження о. Парох попрохав присутніх скласти пожертви в пам'ять Небіжки, і присутні склали 18.00 дол., з яких 4.00 дол. вділено на Прес. Фонд. "Вістника" і на допомогу сиротам у Европі дол. 12.00.

По Сл. Божій відбувся братський обід, що його влаштували родичі та муж Небіжки.

Усім Жертводавцям щира подяка за участь у Богослуженні і за їхні пожертви, а покійній Леонтині — Царство Небесне та пам'ять їй з роду в рід!

Учасник.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПОЛОВИК
Вестбрук, Саск.

У суботу 19 березня ц. р. упокоївся у своїй хаті на фармі у Паркер-Рю, Саск., бл. п. Василь Половик, проживши 66 років.

Покійний полишив у смутку свою дружину Домку, 5 синів: Митра, Ілію, Николая, Павла й Едія; 4 дочки: Марію, Реіфту, Фрозіну й Вікторію; та 6 внуків.

Похорон відбувся з церкви у Вестбрук, Саск., 22 березня при великому здвизі народу. Похоронні Відправи звершив О. М. Коленич — парох Тіодорської округи.

При Послідньому Цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $32.87, а з того призначено $10.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Василя

нехай Господь Бог прийме до Себе!

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. МАРІЯ ПОЛОВИК
Інсінґер, Саск.

У середу 16 березня ц. р. в Тіодорській лікарні на 74 році життя упокоілася в Бозі Марія Половик.

Покійна народилася 1886 року в селі Доброніівці на Буковині; у Канаду прибула, ще дівчиною, 1906 року; вийшла замуж за Семіона Половика 1908 р., і обидвоє поселилися на фармі, де Покійна жила до смерті.

Покійна полишила в глибокому смутку 5 синів: Івана, Парафтея, Николая, Ілію і Ґорґія; 3 дочки: Ірину, Катерину і Домку; 20 внуків і 25 правнуків. Похоронні Служби відслужив о. М. Коленич — парох Тіодорської Округи. У пятницю ввечері 18 березня відбулася Панахида в домі Покійної, а в суботу вранці 19 березня Похорон зо Службою Божою з церкви Св. Івана Сучавського.

Під час Посліднього Цілування на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок Покійній $21.00, з того призначено $10.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійну нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Їй Память!

о. М. К.

Порядки Богослужень:

ПАРАФІЯ СВЯТОГО АРХИСТРАТИГА МИХАІЛА
110 Дізраелі вул. Вінніпеґ, Ман.
Порядок Страсних і Воскресних Богослужень:

КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Служба Божа год. 10-та рано Страсти год. 7-ма веч.
15. Страсна Пятниця — Плащениця год 3-тя по пол.
17 ВОСКРЕСЕННЯ ГОСПОДНЄ — Воскресна Утреня год 6-та рано, Служба Божа год 7.30 рано, по Службі Божій-Свячення Пасок
18. Світлий Понеділок — Служба Божа год. 10-та рано.
19 Світлий Вівторок — Служба Божа год 10-та рано.
24. Провідна Неділя — Утреня год. 9-та рано, Служба Божа год 10-та рано По Службі Божій — Спільне Свячене

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

КВІТЕНЬ

15. Велика П'ятниця, — Ґонор, Кенора, Брендон, — Винос Плащаниці о годині 2-ій по полудні.
16. Велика Субота, — Служба Божа, — Брендон, Кенора, — Сповідь.
Свячення Пасок, — Тиндал і Сендґіл, спільно о годині 2-ій в Тиндал.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ, — Брендон год. 12-та вночі, Портедж Ля Ґрері год 7-ма рано.
Кенора год 8-ма рано.
Попларфілд год. 7-ма рано, Ледвин год 10-та рано.
Ґонор год. 6-та рано, Селкірк год. 9-та рано
Поплар Парк год. 10-та рано
Дуфрост год. 5-та рано, Транскона год. 9-та рано.
18. Світлий Понеділок, — Стед, Бозежур.
24. Неділя Томина, — Транскона, Тиндал, Сулукав, Ґонор, Попларфілд, (Спільне Свячене).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Ріджайна
15. Велика Пятниця — Ріджайна
17. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Мус Джо 5.30 рано — Ріджайна 8 год. рано.
18. Світлий Понеділок — Пріцейт
19. Світлий Вівторок — Кендіяк
24. Неділя — Ріджайна

Address: 1849 Winnipeg. Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Св Літ. Василія Вел. — Н. Бетлфорд 9-а год. Рано Страсти 7-ма год. веч.
15. Велика Пятниця — Винос Плащениці: Н. Бетлфорд 10-а год рано.
Витків 11.30 перед обідом
Гетерлей 1.30 по обіді
Ґлезлин 3.00 по полудні
Медов Лейк 8-ма вечером
16. Велика Субота — Свячення Пасок: Ґлезлин 10-а год рано Кендо 2-а по полудни, Гетерлей 6-а вечером, Витків 8-ма веч
17. Неділя ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд 8-ма год рано Вечірня 6-а веч.
18. Світлий Понеділок — Витків
19. Світлий Вівторок — Ґлезлин
24. Неділя, Медов Лейк. Проводи.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Йорктон Год 7 вечером Страсти.
15. Страсна Пятниця — Йорктон. 10 год рано Царські Часи, год. 2 пополудні Винис Плащениці.
16. Страсна Субота — Йорктон
17. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок: Брокстон 12 год ночі Райн год 3.15 ранку, Ґорлиц год 4.15 ранку, Йорктон год 5.00 ранку повна відправа.
18. Світлий Понеділок — Райн.
19. Світлий Вівторок — Ґорлиц.
24 Неділя — Брокстон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

17. ВЕЛИКДЕНЬ — Мазепа
18. Світлий Понеділок — Кемсек
19. Світл. Вівторок — Сторновей
24. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Вернон (Сповідь шкільної молоді. В 7 год веч. Страсти)
15. Вел. Пятниця — Вернон
16. Велика Субота — Кемлупс
17. ВЕЛИКДЕНЬ (7 год. рано — Вернон
18 Світлий Понеділок — Вернон
19. Світлий Вівторок — Вернон
24. Неділя — Вернон, Проводи

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

14. Четвер. Страсти 7 год. ввечері — Вайта
15. Велика Пятниця Вайта 11 год.
Арбака св. Мик 1 год.
Арбака св П і П 2 година
Сірко 4 година
Сандавн 6 година
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта 8 год. рано.
Свячення Пасок: Сеньків 12 година вночі
Арбака св. Мик. 2 год. рано
Арбака св П. і П. 3 год. рано
Сірко 5 год. рано
Сандавн 6 год. рано
18. Світлий Понеділок — Сірко
19. Світлий Вівторок — Арбака св. П. і П.
24. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

КВІТЕНЬ

14. Вел. Четвер, Страсти — Ню Вестмінстер
15. Вел. Пятниця, Вечірня — Вікторія. Б. К.
16. Вел. Субота, Утреня — П. Алберні, Б. К.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Ню Вестминстер
18. Св Понеділок — Ню Вестминстер
24. Неділя — П. Алберні, Б. К.

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
6 Пятниця Св. Юрія — Ню Вестмінстер
8. Неділя, (Храм) — Вікторія Б. К.
15. Неділя — Ню Вестмінстер
22 Неділя — Порт Алберні, Б. К.
26. Четвер Вознесения Г. — Ню Вестмінстер
29 Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА! У Піст: Сповідь перед Богослужбами — на Вечірні Відправи в Ню Вестмінстер.

Address: 2142 Grandview Hwy.
Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

14 Страсний Четвер — Сповідь та Свячення Пасок — Кобзар
14. Страсний Четвер о 7-ій год. веч. — Стінен
15. Велика Пятниця винос Плащаниці·
10-та рано — Вайтбіч. 1-ша по обіді — Арран. 4-та по обіді — Норквей 8-ма вечора — Гаес.
16. Велика Субота, Сл. Б. Сповідь та Свячення Пасок — Мейбрідж.
16. Велика Субота Свячення Пасок: 3-тя по обіді — Сван Плейн. 4.30 по обіді — Норквей 6-та Вечора — Данбурі 7.30 вечора — Стінен. 10-та Вечора — Арран.
17. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове по 12-ій ночі — Вайтбіч 9-та рано — Гаес
о 7-ій вечора Вечірня — Стінен
18. Світлий Понеділок — Данбурі
19. Світлий Вівторок — Сван Плейн
24. Неділя Томина (вихід на гробки) — Арран

УВАГА: Вчасі Великого Посту Св. Сповідь перед Богослужінням о 8.30 рано, по всіх парафіях.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

14 Вел Четвер, Страсті о год. 7.30 веч. — Вірдейл
16. Вел Субота, Освячення Пасок о год. 7.00 веч. — Нипавин
17. ВЕЛИКДЕНЬ: — 12 год. ночі — Вел. Утреня і осв. Пасок — Кадет,
4 год рано — Шипмен,
6 год. рано — Сембурґ
8 год рано — Вірдейл
18. Вел Понеділок — Нипавин
19. Вел. Вівторок — Кадет
24. Неділя — Сембурґ

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

14. Страсти — Тіодор (м.) 7 год. ввечорі
15. Вел Пятниця. Винос Плащаниці: Інсінґер (м.) 2 по пол. Тіодор (м.) 4 по пол.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Свячення Пасок: 11.30 ночі Дробот; Тіодор (за рікою) 1.00 ночі; Вестбрук 2.30 Половики 3.30; Інсінґер (гай-вей) 4.30; Інсінґер (м.) Утреня і Св Пасок 5.30 рано; Люра 7 рано; Тіодор (м) Служба Божа і Св. Пасок 8 рано.
18. Вел. Понеділок — Вестбрук
19. Вел. Вівторок — Половики
24. Неділя Провідна — Дробот

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Мирнам Вечірня 7.30
15. Велика П'ятниця. Винос Плащаниці — Мирнам 4.30 по пол. Слава 6.00, Мусідора 7.30
16. Велика Субота. Вечірня — Мирнам 10.30
17. ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресна Утреня і Служба Божа 12.05 Мирнам, і посвячення Пасок.
Слава пів. 5.00 рано.
Слава пол 6.00 рано.
Мусідора 7.45 рано.
Лужан Топор. 9.30 рано.
Бросов 10.30 рано.
Моркемб 11.30 рано.
18. Світлий Понеділок — Мусідора
19. Світлий Вівторок — Слава пол.
24. Неділя Томина — Бросов. Проводи.

Address: Box 87, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮК
КВІТЕНЬ

15 Велика Пятниця — Винос Плащаниці
Брукебі год. 12-та дня.
Ґронлід (над річкою) год. 2-га по пол
Гронлид Північна 4 по пол.
Мелфорт, год. 6-та веч.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Мелфорт, 12-та год. ночі
Брукебі год. 2-га ночі.
Гронлід (над річкою) год. 4-та рано.
Ґронлід (північна) год. 6-та р.
18 Світлий Понеділок — Брукебі
19 Світлий Вівторок — Гронлід (над річкою).
24 Неділя Томина — Мелфорт. Проводи.

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Гронлід (північна). Проводи
8. Неділя — Ґронлід (північна).
15 Неділя — Брукебі Проводи
22 Неділя — Гронлід (північна).
26. Четвер. Вознесення — Ґронлід (над річкою). Храм
29 Неділя — Брукебі.

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Овкбирн
17 Великдень — Овкбирн
18. Світлий Понеділок — Сенди Лейк
19. Світлий Вівторок — Мензі
24. Неділя — Ґлен Елмо

Address: Oakburn, Man. Tel. 390
Box 12

о. І. МАЙБИ
КВІТЕНЬ

14. Страсти, 7 год. вечера — Вадіна
15. Вел. Пятниця 9-та год. рано Вадіна
11-та год. рано — Вимер
2-га год. по полудні — Ватсон
16. Вел Субота — Київ
8-ій год. вечора — Канора Успенська
11 год вечора — Вадіна
17. ВЕЛИКДЕНЬ. 6-та рано — Фостон
Освячення Паски:
8.30 рано — Клер
9-та рано — Ватсон
10-та рано — Вимер
18. Світлий Понеділок — Вимер (Спільне Свячене)
19. Світлий Вівторок — Київ (Спільне Свячене)
24. Проводи — Ватсон

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Вимер
8. Неділя — Вадіна
15. Неділя Клер
22. Неділя — Ватсон
26. Вознесення
Храм в Вимер
29. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. Е. Т. ПРИСТУПА
КВІТЕНЬ

16. Субота — (Свячення Пасок) 10 година ранку, Оен, 2 година — по полудню Кіндерслей. 12 година ночі, Мічам Воскресна Утреня і Свячення Пасок.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Вонда 6 година ранку Великодна Служба Божа і Свячення Пасок.

18. Світлий Понеділок — Кіндерслей.
19. Світлий Вівторок — Оен
24. Неділя — Оен

Address: 824 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

КВІТЕНЬ

16. Велика Субота — Айтуна
17. ВЕЛИКДЕНЬ Гудів
18. Світлий Понеділок — Мелвіл
19. Світлий Вівторок — Понечай
24. Неділя — Габорд

УВАГА: Про інші Великопосні Богослуження буде повідомлено на місцях.

Box 163 Hafford, Sask.

о. Я. РИБАЛКИ

[illegible]

14. Четвер — Гефорд (Сл. Божа і Страсти 7 година вечером)
15. Пятниця Винос Плащаниці — Кридор год. 1; Гефорд год. 3; Редфілд год. 5.
16. Субота Свячення Пасок — Редфілд год. 1; Мейфер год. 3; Борден год. 5.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — 12 год. ночі в Гефорд; 9.30 рано в Кридор.
18. Світ. Понеділок — Борден- Білипки
19. Світ. Вівторок — Редфілд
24. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер - Страсти — Смокі Лейк, 6-та год. веч.
15. Велика Пятниця — Винос Плащаниці:
    12.00 год. — Смокі Лейк.
    2.00 год. — Беліс.
    4. год. — Давнінг.
16. Велика Субота — Освячення Пасок:
    4.00 год. — Бойн Лейк.
    6.00 год. — Стрий.
    9.00 — Вільна.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове:
    12.00 год. ночі — Следден.
    2 00 год. ночі — Давнінг.
    4.00 год. рано — Беліс.
    5.30 год. рано — Ворспайт.
    7 00 год. рано — Смокі Лейк.
18. Світлий Понеділок — Беліс
19. Світлий Вівторок — Следден
24. Неділя, Проводи — Стрий

УВАГА: У вищезгаданих всіх громадах о 9-тій годині рано Св. Сповідь.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

КВІТЕНЬ

14. Страсний четвер: 10 год. — Літургія в Гилберт Плейнс 7 год. вечора — Страсті в Давфині
15. Велика П'ятниця, виніс Плащаниці: 1 год. — Давфин, 3 год. — Гилберт Плейнс
16. В. Субота, Свячення Пасок:
    10 год. ранку — Рорктон,
    11 30 ранку — Сифтон,
    1.30 попол. — Дрифтінг Ривер,
    2.30 попол. — Валей Ривер,
    3.15 попол. — Ешвіл,
    4.30 попол. — Косів
17. ВЕЛИКДЕНЬ: від 11.30 звечора — Гилберт Плейнс, 8 год. ранку — Давфин.
18. Світлий Понеділок — Дрифтінг Ривер.
19. Світлий Вівторок — Рорктон (Проводи)
23. Субота — Проводи в Дрифтінг Ривер
24. Неділя — Сифтон (Проводи)
24. Неділя — о 7 год. вечора Спільне Свячене в Давфині

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

КВІТЕНЬ

17. Великдень — Канора
18. Світл. Понеділок — Рама
19. Світл. Вівторок — Канора
24. Неділя — Бюкенан

Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер: 9 год. Служба — Толстой
    4 год. по пол. Страсти — Гардентон.
    8 год. веч. Страсти — Толстой
15. Велика Пятниця. Плащаниця 2 год. — Гардентон
    4 год. Толстой
17. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Сарто; 3 год. — Роза;
    6 год. — Гардентон;
    7.30 год. — Толстой
    10 год. — Пембіна
    3 год. по пол. Велика Вечірня — Гардентон
18. Великий Понеділок — Толстой
19. Великий Вівторок — Роза
24. Провідна Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

КВІТЕНЬ

14. Четвер. Страсти — Гресленд
15. Велика Пятниця, Винос Плащаниці:
    Сирейл 2 год. по обіді
    Крийгенд 6 год. вечера
16. Велика Субота — Вандерінг Рівер
    Посвячення Пасок:
    Норалд 5 год.
    Боіл 6.30 год.
    Гресленд 7 год.
    Занесення Плащаниці і Воскресна Утреня з Посвяченням Пасок:
    Сирейл 12 год. ночі.
    Крийгенд 7 год. ранку.
17. ВЕЛИКДЕНЬ-Воскресення Христове — Лак Ла Біш
18. Світлий Понеділок — Боїл
19. Світлий Вівторок — Гресленд
24. Неділя .Проводи — Боїл
    Гресленд 6 год. вечера

ТРАВЕНЬ

1. Неділя Лак Ла Біш (Проводи)
6. Пятниця Юрія — Вандерінг Ривер (Проводи)
8. Неділя — Крийгенд (вихід на гроби)
15. Неділя — Норал (вихід на гроби)
22. Неділя — Сирейл (вихід на гроби)
26. Четвер. Вознесення — Боїл
29. Неділя — Гресленд

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

КВІТЕНЬ

15. Страсна П'ятниця — Винос Плащаниці — по обіді в годині:
    1 — Кейленд
    3 — Шипинець
    5 — Бринзлі
    7 — Ту Гилс
16. Страсна Субота — Сповідь і св. Літургія — Гейрі Гил
    11 год. ввечері — Полуношниця, Воскресна Утреня і свячення Пасок — Кейленд
17. ВЕЛИКДЕНЬ 5 год. рано — Воскресна Утреня і Свячення Пасок — Бринзлі.
    7 год. — Воскресна Утреня й Обідниця — Ту Гилс і свячення Пасок.
    9 год. — Воскресна Утреня й св. Літургія і свячення Пасок — Шипинець.
18. Світлий Понеділок — Ту Гилс
19. Світлий Вівторок — Ту Гилс
24. Неділя. Проводи — Шипинець

ТРАВЕНЬ

1. Неділя. Проводи — Кейленд
6. Пятниця. Св. Юрія, Проводи — Бринзлі
8. Неділя. Проводи — Ту Гилс
15. Неділя — Шипинець
22. Неділя. Проводи — Іспас
29. Неділя — Ту Гилс

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

КВІТЕНЬ

14. Четвер Страсний — Пайн Ривер (9 год. ранку); 8-ма веч. — Етелберт Страсти
15. Велика Пятниця: Винос Плащаниці:
    9 год. ранку — Венлав, 11 год. — Зелена: 1 по пол. — Етелберт; — 3 по пол. — Боян; 5 год. — Пайн Ривер., 8 год. веч. — Дорбен (і Свячення Пасок)
16. Велика Субота: Свячення Пасок: 9 год. ранку — Ренвер, 11 год. — Боян, 2 по пол. — Зелена, 8 год. веч. — Гарленд, 10 год. — Пайн Ривер, 12 ночі — Етелберт
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Венлав, 9 год. ранку
18. Світлий Понеділок — Боян, 9 год.
19. Світлий Вівторок — Зелена 9 [illegible]
23. Субота — Венлав (Проводи)
24. Неділя — Провідна — Етелберт Спільне Свячене

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

[illegible]

15. Пятниця 1 год. по полудні винос Плащаниці — Кадворт
16. Субота, Священня Пасок:
    10.30 рано — Єлдов Крік
    11.15 рано — Тарнопіль
    9.00 вечером — Альвіна
17. ВОСКРЕСЕННЯ: 10.30 перед північчю.
    Воскресна Утрення, Сл. Божа і Свячення Пасок — Сматс
    2 год. ранку Свячення Пасок — Ст. Джуліен
    3.30 ранку Утреня і Св. Пасок — Кадворт
    6. год. ранку Утреня і Св. Пасок — Лепін
    8 год. ранку Утреня і Св. Пасок — Вакав
18. Світлий Понеділок — Вакав
19. Світлий Вівторок — Ст. Джуліен
24. Неділя Томина — Кадворт

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД

КВІТЕНЬ

14. Страсний Четвер — Річмонд Парк (вдень)
    Страсти (вечером 8-ма год.) — Вестлок
15. Велика Пятниця — Сіба Біч (винос Плащаниці)
16. Велика Субота — Вайлдвуд (Посвячення Пасок)
    Сангудо — Посв. Пасок 7.30 год. вечора
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч (Вел. Утреня, Сл. Божа й Посв. Пасок) Поч. 12 год. ночі.
    Баргед (Посв. Пасок 7-ма год. ранку
    Вестлок (Вел. Утреня й Посв. Пасок 8.30 ранку)
    Атабаска (Посв. Пасок — 10-та год. ранку)
    Річмонд Парк (Посв. Пасок — 11-та год. ранку)
18. Світлий Понеділок — Атабаска
19. Світлий Вівторок — Вестлок
24. Неділя — Баргед (Проводи)

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

КВІТЕНЬ

14. Четвер — Восетна. Страсний Четвер. Страсти о год. 7-ій веч.

ПОЛОЖЕННЯ ПЛАЩАНИЦІ:

15. Редватер, Страсна Пятниця год. 12-та дня.
    Егремонт, год. 2-га по пол.
    Торгилд, год. 3.30 по пол.
    Восетна, год. 5-та по пол.
    Радвей. год. 7-ма веч

ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК:

16. Субота — Нюбрук, Страсна Субота. год. 12-та дня.
    Фелопа, год. 3-тя по пол.

ВЕЛИКДЕНЬ — Восетна. Полуночниця, Воскресна утреня, Служба Божа і Освячення Пасок
    Торгилд, 3.30 ночі.
    Егремонт, 5-та год. рано.
    Редватер, 6.30 рано.
    Радвей, 8-ма год. рано.
18. Світлий Понеділок — Федора
19. Світлий Вівторок — Нюбрук
24. Неділя — Егремонт
    Візел Крік, Проводи о год. 3.30 по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

КВІТЕНЬ

14 Четвер Страсти — Роблин
15. Велика Пятниця: 3-тя год., пополудні — Заложення Плащаниці — Роблин
16. Вел. Субота. Служба Божа — Росел.
17. ВЕЛИКДЕНЬ: Північна година — Торжество — Гренде'ю
    4-та год. над ранком — Ленард
    8-ма год. або скорше — Роблин
    9.30 або пізніше 10-та — „Топоріаці" — Врокстон, Саск.
18. Світлий Понеділок: — „Драчинці" — Мек-Нат, Саск.
19. Світлий Вівторок: — Шел Велий
24. Неділя — Росел

Де тільки будуть відбуватись Богослужби до Великодня, чи то на тижні, будьто в свята, чи в неділі, всюди буде відбуватись — Великопістна Сповідь і Св. Причастя.

Від північної години Великодня аж до 1-шої, після полудня, всюди в громадах — Благословіння і Свячення Пасок. — Про Свячення Пасок у Велику Суботу, на устаній проголошений порядок.

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

КВІТЕНЬ

14. Четвер. Страсти — Торсбі
15. Пятниця. Винос Плащаниці:
    8-ма год., ранку — Торсбі
    9.30 ранку — Калмар
    1.30 пополудні — Пено
    3.00 год. пополудні — Брудергайм
    8-ма год., вечора — Оновей
16. Велика Субота — Оновей. По Службі Божій освячення Пасок.
    9-та год., вечора, Освячення Пасок — Пено
    11-та год., ночі Полуночниця — Брудергайм.
17. ВЕЛИКДЕНЬ. 12-та год., ночі Світла Пасхальна Заутреня, Служба Божа й Посвячення Пасок — Брудергай
    7-ма год., ранку, Посвячення Пасок — Торсбі
    9-та год., ранку, Пасхальна Заутреня, Обітниця та Посвячення Пасок — Калмар
    5-та год., пополудні, Пасхальна вечірня — Торсбі
18. Світлий Понеділок — Пено.
    5-та год., пополудні Вечірня — Пено
24. Неділя, Проводи — Оновей

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Торсбі (Проводи)
8. Неділя — Равнгил (Проводи)
15. Неділя — Брудергайм (Проводи)
    4-та год. по пол. — Пено, Вечірня й Проводи
22. Неділя — Калмар (Проводи)
26. Четвер. Вознесення Господнє — Едмонтон
29. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

КВІТЕНЬ

14. Стр. Четвер — „Коло Федь..ів"
14. Стр. Четвер — Тафнел
14. Страсти — Шіго місто. Початок 7.20 год. вечора.
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Шіго місто
17. ВЕЛИКДЕНЬ — Едмор
18. Світлий Понеділок — Шіго Полудневе
18. Світлий Понеділок — Вишарт
19. Світлий Вівторок — „Коло Мельничуків"
19. Світлий Вівторок — „Коло Купровських"
24. Неділя — Виниярд
24. Неділя — Фовм Лейк

Від суботи 2-го квітня по Страст. Четвер включно, в тих громадах де будуть Відправи, відбудеться й Великодня Сповідь.

Про винос Плащаниці та Свячення Пасок громади будуть своєчасно повідомлені.

Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1960. ЧИСЛО (1109) 9

Дванадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Цим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді на її нарадах 26—28 грудня 1959 року та за благословенням Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, звичайний дванадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в пятницю, суботу й неділю, 1, 2 і 3 липня 1960 року, в місті Вінніпегу.

Наради Собору відбудуться в залі Crystal Ball Room, в готелі Роял Александра (Royal Alexandra Hotel), на розі Мейн і Гиггинс, коло залізничного двірця СіПіАр.

Наради Собору попередить Соборна Служба Божа, яка відбудеться в церкві Св. Михаїла, ч. 110 Дизраелі Стріт, о годині 8.30 ранку, першого дня Собору.

ПРОГРАМА СОБОРУ:

1. **Реєстрація делегатів і гостей на Соборі:**
   а. Початок реєстрації в четвер увечері, 30-го червня 1960 року, від години 7.00 до 9.30, в залі Катедри Пресв. Тройці в Вінніпегу, ч. 1175 Мейн Стріт. (УВАГА: Проситься всіх делегатів і гостей, які прибудуть до Вінніпегу в четвер 30-го червня, щоб обовязково зареєструвалися ще того самого дня й отримали впускну картку на Собор, без якої ніхто не буде на Собор допущений. Реєстрація ввечері перед Собором уводиться для того, щоб не тратити надто багато часу на реєстрацію першого дня нарад Собору).
   б. Докінчення реєстрації від год. 9.00 до 10.00 ранку, першого дня Собору, 1-го липня 1960 року, в кімнаті Виндзор (Windsor Room) готелю Роял Александра.
2. Молитва "Царю Небесний" і відкриття Собору Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном в пятницю, 1-го липня 1960 року, о год. 10.00 ранку.
2. Вибір Президії і покликання секретарів Собору.
4. Затвердження Реєстраційної Комісії та вибір Комісій на час Собору: Верифікаційної, Резолюційної, Розметової та інших.
5. Звіти:
   а. Звіт Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона про загальний стан Церкви.
   б. Слово Високопреосвященнішого Владики Михаїла про стан Східньої Єпархії.
   в. Слово Преосвященнішого Владики Андрея про стан Західньої Єпархії
   г. Звіт Голови Президії Консисторії, о. д-ра С. В. Савчука — про фінансово-господарський та організаційний стан Церкви.
   ґ. Звіт Контрольної Комісії.
6. Справа зміни й доповнення Чартеру й Статуту Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
7. Справа асоціяції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу з Манітобським університетом та побудова нової Колегії на університетській площі.
8. Соціяльне забезпечення Духовенства.
9. Взаємна Церковна Позичкова Каса.
10. Українська Школа при Українській Греко-Православній Церкві в Канаді.
11. Справа поширення місійної діяльності Церкви.
12. Вибір Голови Президії Консисторії, членів Консисторії та Контрольної Комісії.
13. Вибір членів Дирекції Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.
14. Прийняття резолюцій.
15. Інші справи.
16. Закриття Собору.

У склад Собору входять:

а. Усі Єпископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

б. Все Духовенство Української Греко-Православної Церкви в в Канаді всіх ступенів;

в. делегати поодиноких Громад, Парафій і Місій в пропорції одного делегата на кожних 25 дійсних членів, або більше, ніж половина того; коли в Громаді, Місії чи Парафії є менше, ніж 25 членів, то їм однаково прислуговує право одного делегата; делегат мусить бути дійсним членом Громади, яку він репрезентує;

г. члени Консисторії, члени постійних Комісій, створених Собором, і редактор офіційного Органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

ґ. два представники Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, делеговані Дирекцією і Професорським складом Колегії з тим, що один має бути від Теологічного Факультету.

Вибір делегатів на Собор

Делегатів на Собор вибирають збори повноправних членів Громади. Ці збори також вибирають відповідне число заступників делегатів. У випадку, коли б який делегат не міг з будь-яких причин приїхати на Собор, на його місці їде заступник.

Управи Громад мають повідомити Консисторію про вибір делегатів найпізніше до 1-го червня 1960 року, виповнюючи для того та висилаючи до Консисторії формуляр "Повідомлення про вибір делегатів на Собор УГПЦК 1960 року", який Консисторія вже розіслала до Управ усіх Громад, Місій та Парафій. По отриманні від Громад повідомлення про вибір і кількість числа делегатів, Консисторія вишле їм формуляри посвідок для делегатів, які вони мусять привезти з собою, належно виповнені й підписані їхніми Церковними Управами. Делегат, який не буде мати належної посвідки, не буде вважатися членом Собору.

Усі делегати на Собор мають бути в Вінніпегу в пятницю вранці, 1-го липня 1960 року, і повинні бути присутні на всіх сесіях Собору від початку до його закінчення.

Розмет на кошти подорожі делегатів

На кошти подорожі світських делегатів на Собор буде зроблений розмет, згідно з яким усі кошти кожного делегата будуть рівні, без уваги на те, звідки він на Собор прибуде. Розмет буде зроблений тільки на кошти залізничних поворотних квитків (тикетів) другої кляси ("ковч клес") та на спальні вагони, де треба їхати вночі. Кошти автом будуть рахуватися такі, які вони були б, коли б делегат їхав потягом. Розмету на кошти готелю та харчів не буде, - делегати платять їх кожен за себе. Делегати на Собор з міста Вінніпегу платять розмет нарівні з іншими делегатами. До розмету світських делегатів входять також світські члени Консисторії.

При реєстрації **кожен** делегат, **включно** з делегатами з міста Вінніпегу, має відразу зложити на зачет (конто) розмету $30.00 готівкою. Коли розмет буде менший, делегати отримають зворот, коли ж буде більший ніж $30.00, то делегати мають різницю доплатити.

Пожертви на кошт Собору

З кожним Собором повязуються поважні кошти для Церкви, які мусять бути покриті із загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна Громада складає від себе добровільну пожертву (поза коштами своїх делегатів), висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи її своєму делегатові, щоб він склав її на Соборі.

Гості на Соборі

На Соборі можуть бути також гості, але без права участи в дискусіях та в голосуванні Собору. Гістьми Собору можуть бути тільки вірні нашої Церкви, тобто тільки дійсні члени Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Щоб бути допущеним на Собор, гості мусять виказатися посвідками від своїх Парафіяльних Управ або о. Настоятеля, що вони є дійсно членами Церкви. Формулярі таких посвідок Консисторія вишле до Управ усіх Громад, отже вірні, які бажають бути на Соборі, як гості, нехай завчасу повідомлять про це свої Церковні Управи або оо. Настоятелів і отримають від них потрібне посвідчення.

Дано в Вінніпеґу, Манітоба, дня 1-го травня 1960 р.

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, голова.
Протоєрей о. Т. Ковалишин, секретар.

ЩО НА ТАКЕ СКАЗАТИ?

Попалась мені в руки "Історія Української Політичної Думки до кінця XVIII століття", видана 1952 року. Автор Зиновій Книш.

Покищо спинюсь на розділі про "Гайдамацькі рухи", стор. 159, де пояснюється значіння назви "козак" і "гайдамаки". Видно, що авторові більше ходило про первісне походження тих слів, ніж про ролю козаків і гайдамаків в Історії України. Каже він:

"Назва гайдамаків походить з турецької мови таксамо як і слово "козак". На турецькій мові означає це "розбишаку". Під середину XVIII століття появляються такі банди по різних місцях Правобережної України. Творилися леґенди, що представляли їх (гайдамаків) месниками за соціяльну кривду народу й оборонцями його перед самоволею і знущанням панів".

Коли ходить про первісне значіння слів "гайдамаки і козаки", то можна б сказати авторові, що коли б вернутися до стародавніх мов — санскриту, чи палі, то може і назва "Книш" може мати за собою розбишацьку історію.

А дальше. . . Як можна українські повстанчі рухи представляти бандитськими, коли тоді на Україні були вже розбишацькі польсько-католицькі бандити, що знущалися над українським народом. Якраз польсько-католицькі банди були розбишацькими бандами, як і татарські банди, й українські повстанці проти них виступали, захищаючи перед польськими бандами український нарід й українську землю. Отже вони були дійсні оборонці народу, а не леґендарні (видумані).

Щоби дійсне значіння козацтва й гайдамаччини ослабити, Книш згадує як значіння "гайдамаків" навіть українські історики і політики означували. Одні звали гайдамаків бандитами, другі славили як гідних оборонців народу. Каже він, що Шевченко виводить гайдамаччину, як народний визвольний рух, цілком оправданий. Знов же Куліш уважає гайдамаків за голодранців і розбишаків. А большевицькі історики виводять все на свій лад. Але все те є зводженням справи на манівці.

З фактом, що поляки сотні літ були бандитами на Україні, не можна сперечатися, бо самі польські історики про те пишуть. Такими були поляки і за недавної Польщі, і вони своїми насильствами викликали повстання проти себе.

А що українські повстанці (чи звати їх гайдамаками, чи як) поляків били чи "рабували", то природний хід самооборони. Ворога по голові не гладять і не полишають його зброї, чи награбованого майна в його руках.

Але ті гайдамаки йшли не проти українського народу, тільки проти католицьких наїздників, що грабівничими ордами сунули на Україну.

Історичним судом треба судити козаків і гайдамаків, а не висловами поодиноких людей. Тут історія є найвищим авторитетом.

⁂

Всі поляки можуть уважати козаків і гайдамаків розбишаками, як звали вже українців хамами, бестіями, бо таке диктує їм їхня грабівнича політика.

Церковні і світські греко-католики, що ревно служать полякам і папам, нераз вже називали козаків і гайдамаків бандитами і грабівниками за те, що вони виступали проти польських католицьких бандитів, які сунули ордами на українські землі. А поляки в них святі люди, любимці папів, найсовершеннійші християне, отже папська політика приказує нівечити тих, що проти поляків виступають.

⁂

Треба ще згадати одно місце з тої книжки.

"Причиною поширення руху (гайдамацького) **була нетільки соціяльна несправедливість і польські знущання, але й зручна аґітація (!), що користувалася релігійним сентиментом (релігійними почуванням) і привязанням народу до своєї православної церкви. Отже до оборони від лютих панських утисків долучалася тут. . . оборона православної віри**". (Тут підчеркнення окремо додане).

З наведеного виходить, що гайдамаки не були розбишаками, коли виступали проти польської несправедливости і знущання. Тут розбишаками і бандитами були поляки, — нетільки пани, але й цілий польський уряд, і польські епископи і ксьондзи, і монахи. Всі вони були бандитами і розбишаками, хоч Книш їх бандитами не називає. Вони ж католики!

А вже натяк, що провідники гайдамаків користувалися "релігійним сантиментом", то зводження справи на манівці.

Адже церковна справа була соціяльною (народною) справою, і поляки перший удар вимірювали в Церкву, отже тут починалася та несправедливість і знущання. Поляки мучили і били православних монахів, били священиків і нарід, а навіть вбивали, і народ та священики розбігалися по лісах як перед татарами.

Чи треба було тут аж "зручної аґітації", отже хитрування, щоби розбудити релігійні почування? Таке писання виглядає на крутарство.

В Книша виходить, що церковна справа до соціяльних справ не належить, отже вона не є народною справою, хоч на ділі вона для народу була тут першою.

І для поляків була першою щоби її знищити.

Виглядало б, що нібито православному народові було байдуже, що поляки розбишацтвом примушують їх до унії, і їх релігійні почування треба було аж розбуджувати "зручною аґітацією" щоби затягти їх до гайдамацького повстання.

Історик, якому ходить про дійсну правду, так не напише. Але такі історії можуть писати всякі Чубаті, Нагаєвські, Назаруки і другі подібні. Такі історії пишуться для інтересів папської і польської політики.

П. Корецький.

"БЕЗ ДИСКУСІЙ — ПРИЄДНАТИСЯ!"

Коли папа Іван 23-ій на Різдво 1959 року окремим Посланням звернувся до Константинопільського Патріярха, щоб він "**причинився до єдности Християнства**" (цебто, щоб піддався папі), то Патріярх у січні ц. р. відповів: **поєднання** (мирне співжиття) — так, але **унія** (піддатися папі) — ні!

Після отримання цієї відповіді від Патріярха, папа заговорив виразнішою мовою на засіданні Центрального Комітету Католицької Акції у Ватикані в лютому ц. р.

Папа вияснив, що він вже з самого початку був проти дискутування на плянованому Католицькому Соборі (1961 року) над віроісповідними різницями між Християнськими Церквами. Він сказав, що він прагне "**воз'єднання**" Церков, але він не погодиться на публичні дебати, які "**не розв'яжуть нічого**".

Папа висловився так: "Якщо відділені браття (православні й протестанти) хотять щось конкретне учинити у справі бажання єдности. . . ми кажемо їм: . . . Це ваш дім! Це дім тих, які осіняються хрестним знаменням".

"Діло тут ясне: Ватикан не мав на думці дійсно **Вселенського Собору,** а тільки такий Собор, що був би опанований римською думкою", — подає від себе зауваження до цієї вістки журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (ч. 2, 1960).

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

В ЛІТІ 1960-го РОКУ ..

Неділя 1-го травня, — день закінчення спільних нарад представників Українських Крайових Церков Канади і ЗДА, — урочиста соборна Архиерейська Св. Літургія всіх присутніх Українських Архиереїв, у Вінніпеґу.

Неділя 15-го травня, — Канонічна Візитація і освячення площі під будову Собора Св. Софії в Монтреалі.

Неділя 22-го травня, — Канонічна Митрополича Візитація в Форт Френсис, Онт.

Неділя 5-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 12-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Вайті, Ман.

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиерейська Св. Літургія усіх наших Архиереїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Апостолів Петра й Павла в Сарто, Ман.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Закінчення Собору

Владика Іван спиняється на згадці П. Зварича про реформу церковного календаря і сам схиляється до заміни церковного календаря новим з причин практичних, і каже, що ту справу треба порушити на сторінках "Вістника" і "Дніпра" (тодішнього церковного орґану в Америці).

Після того о. Савчук заявився, що він рішуче противиться зміні церковного календаря, бо з того була б і Церкві і народові шкода. Наводить примір з жидів, які святкують свої свята не зважаючи на те, що з тим вяжуться матеріяльні страти. Такі справи, — казав він, — треба міряти не мірою долярів і центів, а мірою моральних вартостей.

(Тут треба пригадати, що в 1940 р. про календарну справу писалося в Українськім Голосі цілого півроку, де вичерпано всі можливі матеріяли до цієї справи, і Собор того ж року заявився рішучо проти календарної зміни. До того ще прийдемо).

Дальше о. Савчук підносить конечність Чартеру для Квебеку, бо там Домініяльний Чартер не вистарчає, і Собор уповноважнює о. Савчука зайнятися тією справою.

На закінчення Владика висловлює задоволення, що Собор так успішно відбувся, що багато справ обговорено і вирішено, а що причиниться дуже до скріплення і зросту нашої Церкви.

А що 11 і 12-го грудня, 1930 р. буде з'їзд українського православного духовенства в Америці, то він поручить там взяти календарну справу під увагу. Після того о. Владика проголошує. Собор закінченим.

Тут ще відспівано "Вічну пам'ять" свящ. Василеві Новосадові, що помер в кінці жовтня, чи на початку листопада 1930 року, який був священиком в Америці, а перед тим в Канаді.

На тім Шестий Собор нашої Церкви закінчився.

Справа церковного чартеру і його противники

До важних подій в Історії Української Православної Церкви в Канаді належить справа здобуття церковного Чартеру на провінцію Квебек, отже на провінцію французько-католицьку.

Домініяльний Чартер, отже Чартер на цілу Канаду, отримала наша Церква 1929 року, а квебекська провінція мала ще свої закони, які домініяльним Чартером не покривалися. Там була постанова, що коли якась Церква не має квебекського Чартеру, то її священики не можуть реґіструвати ані хрестин, ані вінчань, отже українцям треба було ще здобути квебекський Чартер, виданий провінційним парляментом Квебеку.

⁂

Православна церковна праця в Квебеку почалася за порадою студента медицини, Юрія Драгана (нині лікаря в Саскатуні), що був студентом в Монтреалі і щиро інтересувався українськими громадськими справами.

Він запросив о. Савчука на Богослуження і на відчити про Українську Православну Церкву. В Монтреалі вже були українці, що Українською Православною Церквою інтересувалися, і перше там українське православне Богослуження було в неділю 14-го червня 1925 року. А відчити виголошував о. Савчук через чотири вечорі.

Опісля заснувалося там Греко-Православне Братство для зорґанізування громади, а на осінь 1925 року прибув до Монтреалу о. Слюзар, що є і дотепер.

Але о. Слюзар не міг реґіструвати ані хрещень, ані вінчань, отже рішено старатися о Чартер для провінції Квебеку. Та покищо Українська Церква порозумілася з сирійським православним священиком, отже метрики о. Слюзара перетримувалися в церкві того священика. А також українські Богослуження відправлялися в його церкві.

Перші заходи

Перші заходи про Чартер поробилися взимі 1927 року, однакож справу треба було відложити до наступного року, як то порадив українській делеґації премієр Квебеку, Тешер (Тешеро).

В осени 1927 року, перед парляментарною сесією, громада формально внесла просьбу о Чартер. За порозумінням з Консисторією вона вдалась до анґлійського адвоката щоби виробив законопроєкт, й один з послів згодився внести той законопроєкт в парляменті.

В нищій палаті проєкт прийнято без спротиву, але в вищій палаті проєкт відкинено, а проєкт мав бути прийнятий обома палатами і підписаний ґубернатором. Чому вища палата проєкт відкинула, не було навіть відомо. Аж пізніше виявилося, що проти законопроєкту сильно виступала римо-католицька Церква іменем одного архиепископа. Йому помагали і протестантські круги.

Лихо було і в тім, що адвокат, який зладив законопроєкт, був назначений суддею, отже справу передав своєму спільникові французові, римо-католикові, який очевидно сам був проти прийняття проєкту.

І ті заходи коштували вже коло 1000 долярів, що було дуже болючим для громади. А уніятський священик також дуже радів думаючи, що заходи нічим закінчуться.

Всеж громада справи не полишала, надіючись, що коли вже буде домініяльний Чартер, то він поможе і їх справі.

Домініяльний Чартер

Домініяльний Чартер ґубернатор Канади підписав 1-го травня 1929 року. Законопроєкт того Чартеру виготовив був адвокат Михайло Стечишин, а вніс його в парлямент український посол Михайло Лучкович. Чартер отримано досить легко і меншим коштом ніж Чартер Квебеку. Тут же гр.-католицька опозиція запізно звернула увагу на ту справу, отже не пошкодила.

Домініяльний Чартер був великим здобутком, бо це було урядове признання нашої Церкви побіч других Церков, а до того часу нашу Церкву мішали з Церквою Російською, а то і греко-католицькою.

І в монтреальську громаду домініяльний Чартер влив нову силу. Вони почали думати про конечність власної церкви, про салю для концертів, представлень, для Рідної Школи і товариських сходин. Розглядаючись вони знайшли недокінчену муровану баптиську церкву, яку було можна легко прилагодити до потреб громади, і місце було дуже відповідне.

Коли був уже домініяльний Чартер, вони згадану церкву купили і почали викінчувати місце під церквою для своїх Богослужень.

Перше Богослуження у власнім будинку відбулося на Великдень 1929 року, але показалося, що таки конче треба мати квебекський Чартер. Та знов будуть кошти, і не знати, чи буде успіх. Тоді Консисторія найняла в Монтреалі адвоката Росса і він мав виготовити новий законопроєкт і зайнятися справою Чартеру.

⁂

Перед відкриттям парляменту, Консисторія внесла формальне прохання о Чартер та зложила 300 долярів, як означену оплату.

Адвокат приготовив законопроєкт і приєднав посла-ґенерала Смарта, щоби вніс законопроєкт і заопікувався ним в часі дебати, а Смарт мав в політичних кругах добру славу.

Адвокат був добре знайомий з премієром Тешером, і повідомив його про заходи українців і просив щоб він і його правительство віднеслося до справи Чартеру прихильно.

Тешер сказав, що і він і його правительство не є проти видачі провінціяльного Чартеру, але ще треба згоди монтреальського римо-кат. архиепископа, Гуція, через якого в 1928 році справу Чартеру відкинено. Правда, що і протестанти були проти Чартеру, але їх спротив менше заважав.

Довідавшись про те, Консисторія зрозуміла, що без боротьби не обійдеться, отже вислала до Монтреалу і Квебеку о. Савчука і казала робити там, що зможе.

Адвокат пояснив, що католицька Церква має там силу і Тешер радив, щоби вдатися до архиепископа, щоб дістати його згоду. Але о. Савчук й о. Слюзар, обговоривши справу з адвокатом, рішили обминути архиепископа Гуція. та інформувати визначних людей про нашу справу. І ті люди дивувалися чому Гуцій є проти Чартеру та казали: "Ми живемо в Канаді а не в большевиків; тут є релігійна свобода".

Та вкінці пішов адвокат і до Архиєпископа Гуція і той пояснив, що він покладається на руських місіонерів — оо. Жана (француза) і Григорійчука і від них дістає інформації. І вони адвокатові виявлять свої погляди.

По кількох днях повідомив адвокат наших представників, що до нього зайдуть "руські місіонарі" в такій то годині, а наші представники нехай прийдуть яку годину пізніше.

(Далі буде)

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ПРАВИТЬ КАНДИДАТОМ НА ПРЕЗИДЕНТА ЗДА

Один з кандидатів демократичної партії в ЗДА на президента Злучених Держав Америки, сенатор Кеннеді, отримав від своєї партії інструкції промовляти на протестантському прийнятті "Фор Чепленс Чепел", і він погодився. Але Католицька Церква, довідавшись про це, заборонила йому йти до протестантів, і сен. Кеннеді не пішов.

Так воно, ще поки сен. Кеннеді тільки кандидує на президента. А що б то було, якби він уже сів на президентському кріслі в Білому Домі?

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Папа заборонив католикам голосувати на некатоликів

"Перше засідання Синоду Римської Дієцезії Католицької Церкви відбулося в початках цього місяця (січня); це був перший Синод після понад 500-літньої перерви", інформує жур. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (лютий 1960 р.).

Далі, в цьому ж журналі сказано:

"Понад 800 членів римського духовенства зібралися на тижневе засідання і внесли рекомендації в біля 800 артикулах, які становлять дисциплінарний кодекс, що відноситься до обовязків духовенства і пропаґанди віри" (католицької).

"Традиція Риму мусить бути збережена"

"Папа Іван відкрив засідання своїм словом, і сказав, що традиції Риму мустять бути збережені в усіх виданих нових декретах, але в парафразі" (змінені формою вислову). Він також сказав, що засідання цього Синоду було важливе як вступ для продовження на Світовому Римському Соборі".

Заборони для світських

Вищезгаданий журнал, далі, інформує:

"Некатоликам цікаві оті кілька декретів, що були "парафразовані і видані":

"Усім світським забороняється читати всякі видання, що є під впливом протестантів, ілюміністів, екзистенціялістів, атеїстів і матеріялістів.

"Усім світським забороняється брати участь в усяких Богослуженнях, проповідях чи в розмовах некатолицьких віроісповідань.

"Усім світським під карою екскомуніки (відлучення від Св. Причастя) забороняється голосувати на всяку політичну партію чи окрему особу, які видвигають еретичні засади і вчення" (Пояснення в дужках і підкр. ред. В.).

Ці папські заборони — це, як сказано, тільки "вступ, що буде продовжуваний на Світовому Римському Соборі" 1961 р. Для такого "поєднання Християнства" буде скликаний той Римський Собор. Коли вже на Синоді видали такі заборони, то чого ще можна сподіватися по тому Соборові! Але вже й на Синоді постановили таке, що вже дальше нема куди посунутися. Хіба б ще тільки формально відновити середньовічну Св. Інквізицію, яка б поліційно пильнувала світських католиків, щоб вони ці папські заборони виконували. Бо може між ними знайдуться й такі, які не налякаються папської кари "відлучення від Причастя".

Папа під "еретиками" розуміє всіх некатоликів, отже й православних.

Хто з українців греко-католиків захоче бути вірним папі, і виконати папські заборони, то він мусить поступати так: втікати з весілля, хрестин, похорону, панахид і т. д., що їх відправляє український священик; коли будуть посвячувати якогось національного памятника (напр., памятника Шевченкові), то як буде посвячувати греко-католицький священик, то православні українці будуть присутні разом з католиками, бо того вимагає національна єдність і культурність; а коли прийде черга на православне посвячення, то українці греко-католики мають панічно втікати, розбігтися, як з пожару, і чекати далеко насторонї, поки православний священик с к і н ч и т ь посвячення; повтікають, бо цього вимагає папський наказ, вимагає єдність з Римом. Коли в якійсь українській організації, де є членами і православні, і греко-католики, будуть вибирати провід, то греко-католики мають бойкотувати православних кандидатів. Коли будуть вибори до парляменту, чи до міської ради, чи до муніципалу, чи до інших установ, то українці греко-католики мають повести аґітацію проти українського кандидата, коли він православний, а мають голосувати на француза, поляка, ірляндця і ін., бо він католик.

Якщо ж хто з греко-католиків не захоче так поступати, то він буде покараний церковною карою — відлучений від Причастя, тобто "виклятий" на той час, поки не покається.

Так стоїть справа "української національної єдности" в тих греко-католиків, що захотять бути к а т о л и к а м и, а не "проклятими еретиками". Може в них і вмовлять переконання, що тим вони осягнуть спасіння душі, але зате ж вони вбиватимуть смертельний клин у національну єдність українського народу. Чи багато знайдеться таких греко-католиків, які повірять в науку папи — що спасіння душі вимагає вбивання смертельного клина в живе тіло й душу української національної єдности?!

Стоїмо перед дуже відповідальним і трагічним історичним іспитом.

ШУКАЮТЬ БЛИЖЧИХ ЗВЯЗКІВ З РОСІЙСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ

Інформацію під вищеподаним наголовком подає католицький часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (21. 2. 1959 року) — такого змісту:

"Буенос Айрес (РНС). — Д-р В. А. Віссерт Гуфт — генеральний секретар Світової Ради Церков, заявив тут, що "завданням СРЦ є в найближчих роках навязати якмога ближчі взаємини з Церквами в Росії". Але він застерігся, що ані Світова Рада, ані Російські Церкви" ще не приготовані до заяв про співпрацю з Світовою Радою Церков".

Д-р Віссерт Гуфт, який був тут на піврічних зборах Центрального Комітету Світової Ради Церков, промовляв на конференції біля сотні представників більших Протестантських Церков в Арґентині. У своїй промові він також торкнувся питання взаємовідносин між Світовою Радою Церков і Римо-Католицькою Церквою.

Цей член виконного органу Світової Ради Церков (В. Гуфт), що недавно очолював пять делеґатів Світової Ради Церков під час їхніх відвідин Російської Православної Церкви в Советському Союзі, сказав, що "брак поняття в західньому світі про Російську Православну Церкву та інші Церкви в Росії величезний. Хваліть же Бога за це", сказав він, "що після років переслідування Церква Господня все таки далі існує в Росії".

Однак він остерігав, що, можливо, настануть "нові дні випробувань для Церкви, тому, що з точки зору советського уряду живучість Церкви не є побажаною".

"Тому", додав він, "натиск на Церкви продовжується. У такому положенні ми всі в світовому церковному русі починаємо відчувати, що тут ідеться про нашу спільну долю. Завданням Світової Ради Церков на найближчі роки є навязати якнайтісніші взаємини з Церквами Росії".

⁂

Які можуть бути формальні зв'язки вільних Церков на Заході з поневоленими Церквами в Советському Союзі — в інформаціях не сказано.

АРТИКУЛ 402 КАРНОГО КОДЕКСА КАТОЛИЦЬКОЇ ІТАЛІЇ

На основі **402 Артикулу карного кодекса** Італії, суди цієї держави карають кожного, кому докажуть **"ображування державної релігії"**, а державною релігією Італії є релігія католицька.

Значить, усі інші релігії в Італії кожен може ображувати, як і скільки захоче, але католицької — ні, бо його арештують і замкнуть у вязницю.

А тепер питання: як Католицька Церква в Італії розуміє цю "образу"? Приклади показують. У селі Бенедетто дель Марсі біля Акviля католичка вийшла замуж за протестанта, і католицький священик прилюдно ганьбив за це її та її батька, і протестантів. Щоб протестантів це не вивело з рівноваги, 80-літній пастор Донато Кретарольо вивісив у цьому селі відозву до членів місцевої протестантської громади — з закликом, щоб вони не йшли слідами католицької тактики (всяких напастей), а зберігали спокій.

Наслідок був такий, що поліція арештувала старенького пастора під замітом "образи державної релігії", мовляв, тим він сказав, що католицтво є негідне, нехристиянське.

Після 15 днів увязнення того пастора звільнено, бо Верховний Суд Італії уневиннив його, і в своєму вироку вияснив, що "критика" і "образа" — це дві різні справи.

Таким чином Верховний Суд Італії змусив Католицьку Церкву в Італії не мучити вязницями невинних людей, та ще й таких старенъких.

ПЛАТНЯ ДУХОВЕНСТВА В ЗДА

Середня платня священикам в Злучених Державах Америки вагається від 4,500 і до 5,800 дол., залежно від умовин праці і віроісповідання; в цю платню вже входить кошт помешкання для священика. Згідно з статистикою, коло 60 відсотків священиків мають різні задовження.

Середній прибуток 43,000,000 американських родин становить по 4,800 дол річно на родину.

БУДЕ КАЯТТЯ, ТА НЕ БУДЕ ВОРОТТЯ

Католицький журнал "Світло" за березень ц. р. помістив нотатку п. н. "В обороні приватних шкіл", в якій, між іншим, сказано:

"14 лютня у Вінніпеґу відбулося в місцевій Академії Непорочного Серця чайне прийняття. Почесними гістьми і промовцями були ВПреосв. Митрополит Максим Германюк і Дост. Стюарт Е. МекЛейн, міністер освіти в Манітобі. Головною темою промови Митрополита була справа реформи шкільництва у Манітомі. . . Велика участь духовних і світських у цьому прийнятті вказувала на живе зацікавлення цією справою.

"Православний "Український Голос" помістив ганебну статтю проти сепаратних шкіл. Допоміг йому в тій справі й масонський "Вінніпеґ Фрі Прес". Відповідаючи на виступ щоденника "Вінніпеґ Фрі Прес", який за православним "Українським Голосом" подав цю редакційну статтю проти допомоги уряду приватним і парафіяльним школам, називаючи становище "Українського Голосу" українським поглядом, Централя Українців Католиків Манітоби враз з своїми складовими організаціями подала "Вінніпеґ Фрі Прес" свій протест і вияснення, що українці католики, яких у Манітобі є 65,000 тисяч, маючи противний погляд на справу приватних шкіл, як має група з "Українського Голосу". Уряд повинен дати фінансову допомогу для приватних і парафіяльних шкіл так, як у других канадійських провінціях (крім Б. К. і Ман.). Особливо для нас українців приватні школи мали б велике значення, бо в них ми могли б крім предметів, приписаних департаментом освіти, навчати українську мову, історію, культуру, релігію. Таке трактування справи науки виховання дітей, справедливе й згідне з демократичними засадами Канади, тим більше, що Канада є мозаїкою різних культур".

⁂

Значить, зійшлися собі духовні і світські, пили чай, і виявляли "живе зацікавлення цією справою". . .

А ця справа дійсно цікава! Зацікавлені вже можуть знати, звідки і як вона починається і де кінчається. А вже найцікавіше, при чім тут "п'яте колесо у возі" — оті нещасні світські люди! Та ж в організації Католицької Церкви нема ніякої демократії — все згори вирішує власть десь там за далеким океаном. То яка ж тут роля світських? Потакайлами своїх "басів" бути! Дійсно "гідна" роля! Роля людей, які живуть чужою думкою і наказом!

Братство Українців Католиків вияснює щоденникові "Вінніпеґ Фрі Прес", що 65,000 українців католиків у Манітобі є за сепаратними школами. . . Але, вибачте за слово, а звідки ж то Братство Українських Католиків знає, що всі ті 65,000 українців греко-католиків (чи таки "католиків"?) так домагаються сепаратних шкіл? Чи Братство Укр. Католиків перевело анкету? Чи Братство Укр. Католиків дійсно обєднує всіх укр. католиків Манітоби? І чи греко-католиків також? Чи не могли б знайтися й такі, що можуть запротестувати проти того, що якась організація, до якої вони не належать, говорить в їхньому імені? І чи, думаєте, що "Вінніпеґ Фрі Прес" цього не знає? Католицька Ц е р к в а тут не виступає, стоїть за плечима, а на фронт пхає цифру "65,000". Така "війна цифер" — роздуті порожні бочки замість гармат!

Добре тут мати демократію! Знаменито! Якби папа Пій 9 був знав, що Католицька Церква в Манітобі буде домагатися від уряду грошенят на свої приватні школи, і буде мусіти покликатися на демократію, то певно що цей папа (Пій 9-ий) в 1849-ім році був би не кидав прокляття на конституційний лад, був би не виклинав демократію. Та що ж — не вгадаєш! Хоча й "непомильний", а от помилився! Ну, вибороли ту демократію на Заході, а папа Пій 9-ий розуміється, викляв творців конституційного ладу як "еретиків". Але вони папи не злякалися, демократію таки запровадили, а тепер вона придалася таки самому "непомильному". Значить, демократія в Канаді вимагає, щоб уряд давав грошенята на приватні школи.

А от в Еспанії інакше, там справа простіша: католиків там більшість, а диктатор Франко служить Католицькій Церкві в Еспанії, і державна скарбниця служить, і поліція, і суд — усе! Там вже не треба на демократію покликатися, коли Католицька Церква грошенят потребує: вона накаже урядові, і уряд дає. Дере податки з живого й мертвого, аж пальці знати, і дає Катол. Церкві, бо треба. Ну, а в Канаді нема ні католицького уряду, ні католицької поліції. Тут можна пробувати з демократією поторгуватися, — нехай уряд дасть нам грошей добровільно. І ви, і я, і він, — "схизматики", "еретики" і всі інші "прокляті" нехай платять податки, а з тих податків нехай уряд провінції гроші на католицькі приватні школи дає. А коли ви захочете противитися таким католицьким домаганям? То ви "ганебні", то ви "масони"! Так затягає перший голос у цьому хорі. А другий голос "патріотичною" нотою підтягає: у приватних школах можна українську роботу робити: рідної мови, культури і літератури вчити! Правда, і тепер нам вільно мати приватні школи. І тепер нам вільно провадити в них велику українську роботу. А де ж вона? Не питайте! Приватні школи з урядовими грішми будуть більше патріотичні — відразу все зміниться, як дадуть гроші! — Коли ворог хоче наш народ загнуздати, а не може того силою зробити, то починає йому на "патріотичну" ноту співати — та яким же фальшивим голосом! Лис, ворона й сир. . . Пілсудський манив українців: Підтримайте мене в боротьбі за Польщу, бо ж Польща воює "за нашу й вашу волю"! Большевицька Москва в 1917-18 рр. манила українців: Підтримайте нашу революцію, а тоді Україні дамо право "самоопредiлення, включно до відділення" від Москви. . . Ну, виграла Польща, і виграла червона Москва, і тоді показали Україні "нашу й вашу волю" та "самоопредiлення включно з відділенням" — загнуздали, і почали періщити, аж гай гуде!

Ну, а тепер Католицька Акція, керована Римом, обіцяє українцям: Підтримайте наші домагання, щоб уряд Манітоби дав фінансову допомогу нашим приватним школам, а там відразу буйно український дух зацвіте, — це буде для вашого й нашого добра! Як Пілсудський казав: "За нашон і вашон вольносьць"! Як же тут фальшиву пісеньку розпізнати? Дуже легко! Чи ж то треба урядової фінансової помочі, щоб українську роботу провадити? Чи ж то треба, щоб українцям хтось збоку грішми помагав, бо без того не може бути патріотичної роботи? Чи де хто таке чував? "Хто хоче пса вдарити, той кия знайде"!

А вкінці — може собі Католицька Акція старатися про урядову допомогу для своїх шкіл; може навіть мати успіхи. . . Але коли однак є тут якась моральна справа, яку треба оборонити, то вона така: не можна допустити до того, щоб Католицька Акція думала, ніби всякі "схизматики", "еретики" та інші "прокляті" настільки дурні, що не бачать, що тут робиться, як робиться і з якою метою.

Багато людей можуть нині нерозважно поступити так, що на них може справдитися такий народній вислів: "буде каяття, та не буде вороття". Отже треба наперед над тим подумати.

М. Димнич.

ВАТИКАН НАДІЄТЬСЯ ВИСЛАТИ МІСІЮ ДО СССР

Ватикан надіється незабаром вислати свою місію до Советського Союзу,— подає часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (21. 2. 1960), і каже, що ціль цієї місії ближче була вияснена в найновішому ватиканському річнику "Діяння Святої Столиці". А в згаданому ватиканському річнику сказано, що ватиканська комісія вийде в Советський Союз на розшуки пропавших під час II світової війни мужчин, щоб їхні жінки знали, чи їм вільно виходити замуж, чи далі чекати на них. Цю місію плянує Конґреґація Дисципліни Тайнств.

У річнику "Діяній Св. Столиці" сказано про ватиканську місію до Советського Союзу: "Є надія, що вона може бути здійснена по змозі якнайскоріше — в побажаній атмосфері міжнародного відпруження", — цитує "Бизентайн Кетолик Ворлд".

Тим самим Ватикан офіційно заявляє, що він бачить "відпруження" з боку советської влади. По-друге, для пошукування погибших осіб існує міжнародній Червоний Хрест, і ватиканська місія не мусіла б брати на себе його обов'язків, якщо б. . . під притокою "пошукування погибших" чоловіків, Ватикан не мав тут інших "місійних" цілей. Мабуть, "при нагоді" можна буде в чотири очі поговорити з советськими урядовими чинниками в Кремлі про "відпруження" між Ватиканом і Москвою.

ПАРЛЯМЕНТ КАНАДИ БУДЕ РОЗГЛЯДАТИ ПОДІЇ В ПІВД. АФРИЦІ

Політика уряду Південної Африки расово-дискримінаційна; біла колоніяльна влада трактує місцеве негритянське населення як рабів. З приводу протестів з боку негрів білий уряд примінював ґострі поліційні засоби терору. У квітні цього року поліція стріляла в товпу і вбила понад 70 негрів.

Південна Африка є в складі Британського Коммонвелту. Ряд держав протестує проти расового варварства уряду Півд. Африки.

Парлямент Канади займеться цим питанням на весняній сесії.

Не забудьте про Крашанку для Вашого "Вістника"!

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

СВЯТИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Маланчине весілля

Про Великдень можна б тут багато розказати, — що Павло про великодні звичаї розказував, як усіх до Великодня приготовляв, але воно забрало б багато місця.

Досить згадати, що цілий Великдень був до найменших подробиць український. Були і писанки, але крашанки (ґалунки) були на першім місці, бо вони традиційні і більше святочні. Були паски, були бабки, були перепічки і все друге, що повинно бути. А що день був гарний, теплий, то і гаївки коло церкви співали.

В Грибові був священик на Великдень і Богослуження почалося в 6-ій годині ранком, а в Городци мав б у т и священик в великодний понеділок. Там на Великдень самі дяки, чи співаки Великодну Утреню співали. А там священик посвятив паски ще в суботу.

До Грибова, як до Городця приїздили люди і з дальших громад, коли не було в них священика, й обі громади запрошували тих дальших до себе на обід. Такий культурний звичай завів Павло в обох громадах. Хто приїхав, то гість, і треба його як гостя приймати.

Маланчине весілля

Після Великодня вже і Маланчине весілля мало бути, і Хмель вже наперед того чоловіка, який хотів висватати Маланку за свого сина, просив щоби той приїхав з жінкою, та хоч два дні перед весіллям. І справді обоє приїхали півтора дня перед весіллям.

І здивувалися. Маланка не була такою як Хмель тому чоловікові говорив. Вона і поважна, і дуже ввічлива, і скромна, і послушна і дуже розумна. Родичів дуже поважає, і говорить він Хмелеві:

— Бачу, що ви мене дурили. Ваша дочка така, що тяжко таких дівчат багато знайти. Золота дівчина! — На те Хмель:

— Казав, бо так було треба, але з того не вийшла вам шкода.

Коли ж обоє побачили Гриця, та з ним трошки поговорили, то кажуть:

— Будете мати такого зятя, що всі другі матері будуть вам завидувати, а Маланка кращого чоловіка не знайде. І гарний на вроду, і поважний, а до того і розумний. Добірна буде пара, і нехай їх Бог благословить!

Розвідалися також хто така Маруся і як Маланка була взяла її за свою сестру, а дальше Хмелі за свою дочку, і те їх дуже заінтересувало. Не багато таких людей знайти.

Весілля було дуже скромне, але дуже поважне. Була лише одна скрипка, цимбали і "решето" (бубон). Було пиво і вино, а горілки цілком не було. Маланку розчісували і вона кланялася родичам, як український звичай вимагає, а свахи співали:

Ой перший раз, Маланю, перший раз,
Поклонися батеньку зо сто раз,
Довго тебе батенько годував,
Нім ся твого поклононьку дочекав.

До Шлюбу не йшла Маланка в вельоні, але в барвінковім вінку, прикрашенім квітками та биндами, як бувало в старім краю. Вона сама хотіла щоби все було по українськи, бо нащо нам чуже, коли ми маємо своє?

А Маруся була коло Маланки весь час не як дружка, а як сестра.

Знов же Павло о г о л о с и в всім, що прийшли на весілля, що ніхто не буде просити їх до пиття, але нехай кожний пе коли захоче і кілько захоче. До того будуть цілий час п о м а г а ч і, що кожному послужать коли він схоче.

В часі весілля танців було мало, але було багато співу. Співали і весільних і невесільних, що людям були відомі, а Павло навчив молодь багато гарних пісень. І для всіх пісні були інтересніші ніж танці.

І дарування молодих відбувалося по українськи. Найперше свахи викликали батька співаючи:

Ой і дивно ж нам, дивно,
Десь батенька не видно,
Що не ввійде до хати
Малані дарувати.

Коли ж батько увійшов і з побажанням дарував, то співали:

Маланю, Маланочко,
Тато тебе дарує,
Що має, то те дає,
Доленьки не вгадає.

Таким співом закликали матір і других близьких, дальше ж ішли гуртом дівчата до дарування, як Маланчині товаришки і гуртом заспівали:

Напиймо ся кампаніє
Горівки з медочком,
Бо будем ся розходити
Як вода з пісочком.

Напиймо ся компаніє
Горівки з корінням,
Бо будем ся розходити
Як вода з камінням.

Напиймо ся компаніє
Горівки з кришталю,
Бо ти знаєш де ти будеш,
А я ще не знаю.

Напиймо ся компаніє
Горівки доброї,
Бо не знаєм де будемо
Одна від другої.

То була найкраща пісня, що всіх зворушила. Розплакалися всі дівчата, дуже ревно заплакала Маланка, розплакалися жінки пригадавши як вони зі своїми подругами розходилися.

А вже дальше дівчата окремо з плачем Маланку обдаровували. А деякі з них співали і свої "віватн":

Дальше вітали, чи обдаровували Маланку жінки і деякі з них також "вівати" співали, як от:

Коб я була біду знала,
Не йшла замуж та й гуляла,
Гоя, гоя, гоя, гоя,
Головонько бідна моя.
Хату мести, сіни мести,
І до коршми обід нести,
Гоя, гоя. . . .

Коли прийшов дарувати той далекий гість, то каже:

— Маланю, Маланю! Я дуже щасливий, що міг на твоїм весіллі бути. Ти гідна дитина в своїх родичів і ти будеш доброю жінкою для свого чоловіка і славною господинею. Я хотів би щоби ти мене в своїй хаті гостила. Я тебе не забуду. А Господь нехай обдарує твій дім усім, чим добрих людей обдаровує.

І поклав перед Маланкою 30 долярів, за ним прийшла зараз його жінка і поклала 25 долярів.

Так Маланчине весілля відбувалося, і розумно і по українськи. І хто був, то казав, що такого гарного весілля ще не бачив.

(Д. б.)

ВІДПОВІДЬ ПАТРІЯРХА ПАПІ

Відповідаючи на Послання папи, прислане йому на останнє Різдво, Констянтинопільський патріярх Атенаґорас І листом поінформував папу, що він скличе Все-Православ. Синод мабуть у вересні (1960), щоб означити, в якій мірі могли б Православні Церкви брати участь у "вселенському" Соборі, що заповіджений папою.

Папа взивав Патріярха причинитися до єдности Християнства; Патріярх відповів, що його вухо не буде глухим на заклик, але що муситься зрозуміти різницю між **"поєднанням"** (миром) і **"унією"** (з'єдиненням). — ("Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" ч. 2, 1960).

ВСЕ-ПРАВОСЛАВНИЙ СИНОД

Все-Православний Синод, що, з почину Констянтинопільського Патріярха, заповідається на вересень 1960 р., буде складатися не тільки з відпоручників національних (автокефальних) Православних Церков, але й також візьмуть у ньому участь представники інших Церков: Вірменської, Яковітської, Коптійської, Етіопської і Старо-Католицької, (що не подлягає папі з 1870 року).

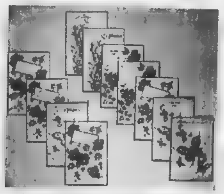

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

Від часів папи Лева IX (1048-1054) започаткувалася нова доба папства, яку можно б назвати ґільдебрандською. Упродовж 60-х років — почерез боротьбу з королями, епископами, духовенством, проти симонії (церковної продажности), одруження священиків, інвеститури (призначення на урядові становища) — Римська Столиця так піднеслася своєю силою, що про це не міг був мріяти й папа Миколай І. Велика й могутня партія — сильніша за ту, що перед двома століттями взялася була провести ісидорські підрібки — з половини одинадцятого століття всією своєю силою працювала над зливанням усіх держав Европи в теократичну (церковну) державу священиків під проводом папи. Крайня необхідність реформ у Церкві допомогла зростанню духовної монархії, а знову ж очищення Церкви, як здавалося, якраз і вимагало такого й зосередження церковної власті. У Франції цю партію підтримувала найвпливовіша духовна корпорація того часу — Конґреґація Клюні. В Італії такі люди, як Петро Даміані, епископ Анзельм з Л ю к к а, Гумберт, Десдеді, а вище всіх Гільдебранд, який був тілом і душею цього діла, — допомогли цій справі, дарма що між деякими з них, як ось між Даміані й Гільдебрандом, були тут широкі теоретичні й практичні розбіжності.

Мабуть, ще не було звернено належної уваги на це, що з-поміж усіх пап власне тільки Григорій VII поставив перед собою ясну й намірену ціль: увести нову Конституцію в Церкву, і то новими способами. Він уважав себе не тільки реформатором Церкви, але й божественно поставленим основоположником зовсім нового стану справ, дарма що він залюбки посилався на своїх попередників. У цьому відношені його нагадує собою тільки папа Миколай І, але ніхто з-поміж пізніших пап, — бо всі вони, навіть найсміливіші з них, тільки достроювалися до накресленого ним нарису.

Папа Григорій вже з самого початку помітив був, що Синоди, р е г у л я р н о скликувані папами, і нові кодекси Церковного Права — це були засоби для заведення нової системи. В угоду його інтенціям Синоди відбувалися за папи Лева IX і його наслідників, а сам він ішов у першій лінії з (Синодами), що були скликувані по 1073 році. Але з того часу тільки папи і їхні леґати мали скликати Синоди, а всякі інші форми (скликання Синоду) вже відпадали. Папа Григорій крок за кроком підбирав собі відповідних людей для опрацювання собі системи Церковного Права. Анзельм з Люкки — племінник папи Олександра II, під його проводом склав між роками 1080 і 1086 важливу й обширну працю. Анзельма можна вважати основоположником нової, григоріянської системи; по-перше, тому що він робив витяги з ісидорських підрібок і укладав у потрібну форму все те, що могло спомогти папський абсолютизм; по-друге, тому що він зміняв церковне право, шляхом тенет нових видумок, або інтерполяцій (вставок) — в угоду вимог своєї партії і погляду папи Григорія. (Зміст Анзельмового збірника відомий з огляду розділів "Римських Спіцілеґій", з праці Антонія Августина і з цитацій Піту*). Опісля слідує з своїми новими "винаходами" Десдеді, якого папа Григорій найменував кардиналом. Боніцо одночасно склав і свою працю, що її метою було піднести папські управнення. Сорок пропозицій чи наголовків цієї частини його праці повністю відповідають "Диктатові" Григорія і матеріялам, що їх подали Анзельм і Десдеді**) Останнім великим твором григоріянців (перед Граціяном) був "Полікарп" Григорія — кардинала Павії (перед 1118), який майже повністю дотримується Анзельмових фальсифікатів. (Іво з Шартр хоч і був сучасником кардинала Григорія, але не був григоріянським каноністом. Незважаючи на те, що його збірники були під сильним впливом "Ісидора", а іноді й Анзельма, то все ж таки в деяких своїх важливих артикулах він тримається старого Церковного права).

У вступі до своєї книги Десдеді виклав програму всієї тієї школи, що її діяльність укінці увінчалася повним успіхом†) Р и м с ь к а Церква — за цим кардиналом — це мати всіх Церков, тому що апостол Петро перше встановив Патріярші Престоли на Сході, а вже після того надав епископів усім містам Заходу. Собори, згідно з постановами 318 Отців у Нікеї, не можуть відбуватися без папського потвердження. Римське духовенство може управляти без папи тоді, коли Папський Престіл опорожнений, і тому саме Кіпріян та африканці покірно прийняли його (духовенства) вирішення ще перед вибором (на папський престіл) Корнелія, — оце та улюблена ключка кардинала, якої однак Анзельм, хоч і не був кардиналом, таки був не прийняв. В і н д о д а є, що пише нате, щоб ствердити власть Риму і свободу Церкви проти її напасників, вважаючи, що ці докази, які він зібрав, не підлягають ніяким застереженням, — на цій підставі, що менший завжди мусить піддаватися більшому, тобто — що власть папи вища Соборів і Отців. Цією однією аксіомою, яка не тільки настіж відкриває двері "Ісидорським Декреталіям", але не допускає навіть ніякої спроби злагіднити цю систему відкликом до старовинних Канонів — революція в Церкві була завершена найпростішим способом і без найменшого клопоту.

Це ясна й очевидна справа, що тоді, як григоріянська партія бралася за свою роботу, вона жила у світі мрій та ілюзій щодо минувшини і дальших країн. Вони не могли обійти ось цієї вимоги: конечно доказати, що їхня нова система була в постійному вжитку Церкви, — отож, їм було трудно, а то й взагалі неможливо, знайти цю межу, на якій їхня несвідома злуда переходила у свідомий обман. Із складу мітів вони наспіх і нерозсудливо вибирали все те, чого вимагала потреба їхнього часу; згодом додавалися нові "винаходи", так що незабаром кожна претенсія Риму могла бути показана "законною" на основі наявних протоколів і декретів.

Так ось поправді можна сказати, що без псевдо-Ісидора не було б Григорія VII, і що ісидорські підрібки являли собою ту широку основу, що на ній побудовано григоріянство. Адже ж першою метою "Ісидора" було забезпечити епископам їхню недоторканість, тоді як партія Риму, проти якої була більшість епископів, хотіла завести такий порядок, щоб папи або їхні леґати могли без процедур скидати епископів, чинити над ними насильства і звести їх до такого стану, щоб вони повністю повинувалися наказам папи. Новостворена доктрина скріпила папську силу скидання епископів. Коротко кажучи, треба було нової історії і нових горожанських та церковних законів, а все це можна було створити шляхом внесення змін в ісидорські принципи — шляхом нових підрібок.

(Далі буде)

*) 1) Spicilegium Rom, ed. Mai, VI. 2) Antonius Augustinus, Epitome Juris Pontif (Paris, 1641); 3) Pithou, Gratian (Paris, 1641).

**) 1) Dictatus Gregorii; 2) Nova Patrum Bibliotheca, ed. Mai, XII. 3, 48. †) Memorie del Card. Passionei (Roma) 1762, p. 30.

СТРАШНІ ЦИФРИ

Про винищування Москвою українців "Шлях Перемоги" (28. 2. 1960 р. Мюнхен) пише ось що:

"Образ цього винищування дають деякою мірою демографічні дані (дані про стан людности) останнього совєтського перепису населення. З них видно, які страшні спустошення поробила московська екстермінаційна (винищувальна) політика в поневолених країнах. Кількість населення деяких немосковських народів дуже швидко зменшується в користь москалів. Інші народи, як, наприклад, Україна мають смішний природній приріст — 3,5% в УССР (Українська Совєтська Соціялістична Республіка) і 4,0% серед усіх українців, що живуть у СССР (Союз Совєтських Соціялістичних Республік). При тому невідомо, чи цей дуже малий приріст взагалі існує, якщо торкається українців, чи він не створився коштом москалів, кількість яких в Україні зросла з 2 мільйонів 677 тисяч у 1930 році до 7 мільйонів 400 тисяч в 1959 році. Отож можливо, що коли б перевів аналізу (точний розгляд) приросту окремо серед українців і серед москалів в Україні, вона виявила б, що серед українців панує зменшення населення, а серед москалів — приріст.

Коли б в Україні існували нормальні, а не колоніяльно-імперіяльні, стосунки, вона сьогодні повинна мати приблизно 70 мільйонів населення, враховуючи нормальний природній приріст. Останній перепис (1959 р.) показує, що в Україні є всього 41 мільйон 869 тисяч населення (всіх національностей разом). . . Разом на території сучасної УССР жило в тридцятих (1930-х) роках приблизно 41 мільйон населення, в тому українців яких 32 мільйони. Коли взяти пересічний природній приріст річно 1,8%, то за останніх тридцять років населення повинно було збільшитися на яких 25 мільйонів людей. . . Тим часом сьогодні є в усьому СССР тільки 36 мільйонів 981 тисяча українців, а в УССР 31 мільйон 852 тисячі. Таким чином втрати українського населення на території України виносять (за останні 30 років) яких 20-25 мільйонів душ. Страшні цифри!" (в дужках поясн. р. В.).

МИТРОПОЛИТ ДІОНИСІЙ

(1876-1960)

Преса подала вістку, що вранці 15-го березня 1960 року помер у Варшаві (у дільниці Воля) Митрополит Діонисій (Валединський).

Життя покійного Митрополита Діонисія (Валединського) від часу його архипастирського служіння ввесь час так чи інакше було повязане з церковним життям православних українців, отже в українській церковній історії йому належиться місце на ширшу згадку, ніж тільки на коротенький некролог.

Почнемо з того, що про Митрополита Діонисія написав в "Енциклопедії Українознавства" (Словникова частина 2. Видання НТШ. Париж — Ню Йорк, 1955-57) І. К-ий, -- мабуть, проф. Іван Коровицький, співробітник "Енциклопедії Українознавства" НТШ, який довший час разом з Митрополитом Діонисієм викладав у Варшавському університеті, і якийсь час, за 2-ої світової війни, займав був пост у Варщаві в Митрополії Православної Церкви, очоленої Митрополитом Діонисієм; отже, проф. І. Коровицький безперечно належить до тих осіб, які добре знають Митрополита Діонисія.

Коли йдеться про приватне життя Митрополита Діонисія, то може найкраще знав його покійний Протоєрей Михаїл Борецький, бо він у щоденному житті чи не найближче стояв біля сфери Митрополита, — але Прот. М. Борецький помер на еміграції в ЗДА двома роками раніше за Митрополита Діонисія, і ніяких писаних споминів по собі не залишив. А втім, нам ідеться про Митрополита Діонисія не як про приватну особу, а як про Митрополита у звязку з церковним життям українців.

І так, І. Коровицький в "Енциклопедії Українознавства" інформує:

"Діонисій Валединський (*1876), православний митрополит (з титулом Блаженнішого), росіянин, родом з Мурома. В 1900 р. закінчив Казанську Духовну Академію, з 1902 р. ректор Холмської Духовної Семінарії, з 1911 р. священик посольської церкви в Римі, з 1913 року єпископ Крем'янецький, з 1923 р. очолює як митрополит Православну Церкву в Польщі. Після другої світової війни втратив свій пост, перебуває в Польщі. Автор ряду наукових праць, переважно з ділянки місіонерства й християнської археології. Сприяв відродженню Української Православної Церкви: був членом Всеукраїнського Церковного Собору 1918-1919 рр., притягнув українців до викладання в Крем'янецькій духовній семінарії, видавав богослужбові тексти українською мовою, українські церковні газети ("Православна Волинь" і ін.), шкільні підручники, виступав з протестами про переслідування на Холмщині й Волині, хіротонізував українських єпископів Олексія, Іларіона, Полікарпа, Паладія, дав благословення на відновлення Української Автокеальної Православної Церкви".

***

Вище була подана енциклопедична, отже, як звичайно, коротка нотатка про найзамітніші риси діяльности Митрополита Діонисія, але за ними стоїть широкий зміст. Годі передати тут увесь той зміст; місця тут обмаль, праці вимагало б це більше та й історичних джерел, а не всі їх маємо під руками. А втім, не маємо заміру писати монографію про покійного Митрополита, що охоплювала б усі ділянки його життя й діяльности. Про що волíємо сказати тут трохи ширше — це про практичні, про живі справи, які відносяться до церковного життя українців, і які досі залишаються живими.

Зокрема, коли йдеться про час 2-ої світової війни, то багато найцікавіших і дуже важливих справ треба покищо поминути мовчанкою з уваги на політичний стан у сучасній Польщі та на українських землях під большевицькою владою, — не всі події, не всі особи (які ще можуть жити) можна тут згадувати. Багато справ під час 2-ої світової війни не записувалися з уваги на небезпеку з боку німецької влади; багато справ робилося інтимно, потайки, багато сторінок історії були проказані усно, довірочно, часто "в чотири очі", — власне, коли йдеться й про Митрополита Діонисія, — отож і ще далеко не час писати про них.

Так, писати ще не час, — однак треба підкреслити, що вся істота справи, справжня історія подій у житті Української Православної Церкви, коли йдеться про діяльність проводу, ще не записана, не подана до прилюдного відома. Тодішні обставини вимагали, щоб найважливіші справи відбувалися, так би мовити, не на сцені, а за лаштунками.

Звичайно, вони відбувалися під знаками зусиль українського народу відродити й унезалежнити від чужих свою Церкву. Але при тому, звичайно, можна б окремо говорити про деякі особи чи гурти, які могли мати свої потайні чи то далекосяглі політичні польські, чи російські пляни, і хоч деякі з них могли бути з походження українці і діяти під маркою "українських патріотів", — ці тайни історія, мабуть, навіки може похоронити в могилі мовчанки. У найвищій точці це була дуже складна й тонка гра, а в зв'язку з нею можна б окремо говорити про таке чи інше відношення до політичних органів німецької влади з боку окремих діячів, — так щирих українських патріотів, які оборонялися — часто майже всіми засобами, як і з боку тих осіб, що зійдуть із сцени життя як українські патріоти з опінією заслужених, але історична мовчанка тайни може рисувати пальцем великий знак питання над їхніми головами.

***

Оці загальні зауваження відносяться не до Митрополита Діонисія, — бо він грав у відкриті карти: він був росіянин з уродження, і був росіянин з переконання, отож ніякої подвійної ролі в політичному сенсі він не грав. І чи могли українці вимагати, щоб Митрополит Діонисій вирікся своєї національности? Можливо, багато українців були б з радістю привітали таку подію, як радіємо тим, що Марко Вовчок, росіянка з уродження, стала українською письменницею, і як сумуємо, що українець Микола Гоголь став російським письменником. Коли хто зрадить свою націю для нас -- то це "добре діло", а коли хто зрадить нашу націю для чужих — то це "погане діло". Звичайно, з такою логікою непослідовности й "моральности" годі було б обективно говорити і про Митрополита Діонисія в політичній площині.

І. Коровицький в основному подав сілует постаті Митр. Діонисія як прихильника українських інтересів у церковній ділянці, але при тому правильно зробив, подавши російську національність Митр. Діонисія. А це значить, що Митр. Діонисій був прихильником української церковної справи постільки, поскільки ним може бути людина російської національности — ділом показуючи при тому найкращу волю йти на зустріч церковно-національним потребам українців, -- у цих межах, в яких це може робити людина іншої національности, а до того ж ще й власне російської.

***

Тут не треба робити таємної міни лиця й шепотіти: "будьмо між собою щирі, скажімо ж собі правду в очі з рукою на серці. . ." Тут просто треба ствердити дійсний факт, що український провід -- і той щиро-незалежницький, і той затаєно-польонофільський, і ті, що могли у боротьбі на верхах може часом послуговуватися й німецькими політичними органами в боротьбі з своїми противниками -- всі вони явно чи потайно загалом були проти Митр. Діонисія, бо він -- росіянин. Коли виходити з нормального становища, то це самозрозуміла річ, що архипастирем народу повинен бути син того ж народу, а не чужинець.

На тій підставі і Митрополит Василь Липківський (у своїй "Історії Української Церкви", Розділ 7: Відродження Української Церкви") висловив своє тверде застереження до особи Митрополита Діонисія; правда, Митрополит Василь Липківський з признанням згадує, що Митрополит Діонисій, коли був єпископом Кремянецьким, то займався українізацією Православної Церкви — поширював Богослужбові Книги в українському перекладі проф. Івана Огієнка (тепер Митрополита Іларіона) і т. д. Але все ж таки, мовляв, росіянин таки не може бути українським патріотом (і воно дійсно так), — і на цій підставі Митр. Липківський сильно виступив проти того, що Митрополит Діонисій звернувся за Автокефалією до Констянтинопільського Патріярха; мовляв, він це зробив як росіянин, а якби був українським патріотом, то до Констянтинопільського Патріярха не звертався б.

Не будемо займатися ширше тільки що порушеною справою, бо вийшло б так. "дальше в ліс — більше дров".

Скажемо коротко: у даному випадку винен не Митрополит Діонисій як особа, а винні ці звичаєві принципи, які дозволяють на те, щоб чужинець був Архипастирем не свого народу, і щоб кожна Церква була мозаїкою різних національностей. У цьому й була вся трагедія Митрополита Діонисія.

Православна Церква в Польщі, хоч її основна маса вірних складалася з українців, усе ж таки мала в своєму складі показне число білорусів, вже поминаючи дрібніші національні меншості: чехи, німці, емігранти-росіяни, а навіть якесь число литовців, поляків, лотишів і т. д.

Білоруси були амбітні не менш за українців, і мали свої національні інтереси й пляни; і треба сказати, що формально вони всюди маніфестували свою приязнь до українців (і то щиру), але між собою вони іноді висловлювали сумнів (на той час може й подекуди небезпідставний), чи українці так довго співчувають "братам білорусам", поки українці самі поневолені, але це ще питання, як віднеслася б понад 40-мільйонова українська нація до білорусів (їх же всього 7-8 мільйонів), якщо б Україна стала державою, — чи не захотіла б проковтнути їх по сусідству? Між іншим, такими сумнівами

пова лаштунками була насичена атмосфера "Криниці" — одного з білоруських національних центрів у м. Вільні, при Литовській вулиці, і авторові цих рядків це відоме з особистого контакту з білорусами.

І білоруси спитали б: чому Первоєрархом Православної Церкви в Польщі мав би бути якраз українець, а не білорус? Наприклад, якщо б я був білорусом, то таке застереження українцям твердо поставив би. Як українець, знову ж, я поставив би застереження білорусам: чому мав би бути білорус Первоєрархом Православної Церкви в Польщі, а не українець?

Певно, це питання тільки реторичні, міркувальні. Але дійсність була така, що Митрополит Діонисій, який не був ані білорусом, ані українцем, автоматично став компромісовою розв'язкою справи. Такий компроміс був конечно-необхідний в цій ситуації, що Церква була мозаїкою національностей.

Інша справа, натомість, коли знову таки з засадничих мотивів повернемося до точки виходу, і ствердимо факт, що кожна Церква, яка є мозаїкою різних національностей, силою факту не є і бути не може національною, отже не може задовольнити ні однієї національности, яка в склад цієї Церкви входить, а Первоєрарх такої Церкви, хоч би він був генієм, чи святим, не догодить жодній національності. У цьому головно була вся трагедія православних українців під Польщею (а також і білорусів); у тому також була вся трагедія Митрополита Діонисія, — а не в його особі та російській національності. (Д. б.)

П. Скаржевський.

"АМЕРИКА" РАДИТЬ ПРАВОСЛАВНИМ В СССР МОДЕРНІЗУВАТИ СВЯТИНІ

Згідно з умовою між СССР та ЗДА про виміну преси, советська влада має дозвіл поширювати в Америці ілюстрований журнал "СССР" англійською мовою, а уряд ЗДА поширює в Советському Союзі американський ілюстрований журнал "Америка" російською мовою.

У журналі "Америка" (за лютий 1960 року), що розходиться в більших містах Советського Союзу тиражем 52,000 примірників, американці "навчають" православних у Советському Союзу будувати "модерні" церкви — такі, які подані на світлинах у журналі "Америка".

Американка Джюді Кетлін з Інформативної Агенції ЗДА — порадниця читачів — повчає православних в СССР, що "релігія тісно повязана з сьогоднішнім життям людей, отже вона не може повторяти форм минулого життя, а мусить подавати традицію на сучасний лад, отже й церковне будівництво повинне достроюватися до духа теперішньої культури".

Яка є теперішня культура" — Джюді Кетлін не вияснила; але якщо б церковні будинки достроювати до "теперішньої культури", то їх, мабуть, треба було б зовсім не будувати, а ще й руйнувати — як це й робить влада в СССР. Отже нічого нового ця пані православним в СССР не сказала.

Звіт поліційних властей Канади в березні ц. р. поінформував, що впродовж минулого року злочинність у Канаді зростає понад пропорцію числа населення країни. Злочинність серед молоді зросла на 17 відсотків, а продаж наркотиків — на 24 відсотки.

ПРО СВІЙ ДІМ

Орган Української Православної Церкви в Злучених Державах Америки, "Українське Православне Слово" (за лютий 1960 р.), подав таку інформацію:

"На пропозицію ВПреосвящ. Владики Іларіона, Митрополита Української Православної Церкви в Канаді, чергова Зустріч і наради Єпископату Української Православної Церкви відбудуться в квітні ц. р. в Канаді.

"Вітаємо цю вістку, бо потребу таких нарад викликують не тільки поточні справи внутрішнього життя Української Православної Церкви поза Україною, але й події та процеси, що відбуваються тепер в лоні всього Християнського Світу й в житті Вселенської Православної Церкви.

Напевно належну увагу наш Єпископат присвятить і справі релігійних відносин в Україні, які, як відомо, знайшлися цілковито під контролею Російської Православної Церкви і нею керуються в угоду русифікаційній і імперіялістичній політиці уряду СССР".

***

Вищеподані привітальні побажання "Українського Православного Слова" з приводу згадної нагоди також слід привітати, як такі, що умотивовані життєвою дійсністю українського народу, а зокрема потребами православних українців поза межами України. Українські Парвославні Церкви покликані протестувати перед світом проти московсько-большевицького насильства над православними українцями і проти Російської Православної Церкви, яка насильно захватила контролю над релігійним життям українського православного народу в Україні. Але слід при тому звернути увагу на цей факт, що Українські Православні Церкви на американському континенті розпочали своє життя шляхом самооборони українських піонерів, більшістю з Галичини, перед політичним наступом Католицької Акції на українство і його Православну Віру. І життєві можливості наших Церков залежатимуть від цього, яка буде їхня оборона перед великим політичним наступом на них з неправославних Церков, а в перших лініях іде тут неперебірчивий наступ Католицької Церкви та її Католицької Акції. Отож, чим успішнішою буде самооборона Українських Православних Церков перед політичним наступом наших місцевих противників-сусідів, а головно Католицької Акції, тим наші Церкви будуть сильніші, а це своєю чергою дасть їм більші можливості виступати в оборонних протестах перед світом проти Москви.

Українські Православні Церкви у вільному світі мусять захищатися на двох фронтах: один — оборонятися тут, у себе вдома, — у цих країнах, в яких вони існують, і другий — обороняти українське Православіє там, за океаном, в Україні перед Москвою, — обороняти лише протестами, бо ж інших засобів немає. Фактом є, що коли б тут, у себе вдома, у наших країнах, в яких живемо, противник не атакував нас у плечі, чекаючи лише на нагоду, щоб ми всеціло відвернулися лицем від свого внутрішнього фронту, то це безумовно дало б Українським Православним Церквам кращі можливості відриватися від місцевих справ і лицем обертатися і до подій в Україні, і до подій у Християнському Світі.

Злі язики кажуть, що декотрі з українських політиків у 1917-21 рр. більше були задивлені в безконечно-широкі світові справи, ніж на власну державу, і тим вони "підрізували гиляку, на якій сиділи", та й самі з гилякою впали і українська держава з ними.

А покищо, на жаль, преса Українських Православних Церков надто невеличка, і вона майже цілістю присвячена подіям широкого християнського світу, майже виключно спрямована поза океан, а для власного дому та його життєвого ґрунту, для оборони перед наступом на внутрішньому фронті перед ударами в плечі, тут — місця в пресі вже не залишається, бо його замало. Атаки йдуть за атаками, а з народу все більше чути тривожні голоси: "Де наша преса? Чому ви не обороняєте нашої Віри й Церкви?"

Отож, вітаємо вістку про чергові Наради Проводів (не лише Єпископатів) Українських Церков, бо актуальність таких нарад дійсно зумовлюється завданнями Церков в обох секторах: на першому місці — у внутрішньому, а далі — у зовнішньому.

ОКВ.

ЗАКОРДОННІ ІЄРАРХИ В ЗДА

Преса принесла вістку, що в початках цього року прибув з Токіо на 6-місячні відвідини до ЗДА Архиєпископ Іриней з Японської Православної Церкви.

У березні ц. р. до ЗДА приїхав 41-літній Патріярх Ігнатій III — Первоієрарх Яковітської Сирійської Церкви, що займав це становище з 1957 року. Він уродженець північ. Іраку, студії закінчив у Бейруті (Ливан), свобідно говорить мовами англійською, арабською, сирійською і маляйською. В його юрисдикції є понад півтора мільйона вірних — найбільше в Малябарі (південна Індія).

ЗА УСУНЕННЯ РЕЛІГІЙНИХ СТАТУЕТОК З ДЕРЖАВНИХ АВТ

Рада Протестантських Церков в Пітсбурзі, ЗДА, домагається, щоб з державних авт познімали релігійні статуетки (фігурки), бо ж Церква відділена від держави. Протестантське віроісповідання є проти фігурок. Коли ж однак на державних автах їх уміщують, то це сліди католицької руки.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9½ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Як католицькі розбишаки нищили Церкву

Львівська греко-католицька "Нива" писала як поляки руйнували православну церкву в Павловичах на Холмщині.

"То була найстарша церква на Холмщині, бо 1929 року мала за собою 345 літ і трималася ще добре. В 1920 році поляки ту церкву замкнули, як і сотки інших, поліція забрала фелони, книжки, мирницю і т. д. Люди час від часу приходили під замкнені двері святині і молилися.

"Аж 28 липня приїхали в Павловичі три фіри, на першій 5 жандармів, війт і писар, а на двох люди з пилами, гаками... Стали розбивати і валити церкву... Завалили дзвіницю. В церкві порубали іконостас. Підрізали баню і зіпхнули її на землю. З церкви осталось румовище.

"Місцеві люди цілували поліцаїв по руках, плакали і ридали так, що було чути аж на друге село. Розбирачі ще й співали погані пісні, глузуючи з лементуючого жіноцтва".

Таке виробляли вихованки "правдивої католицької віри". А папи Польщу завсігди щедро благословляли. Але та віра була така як і большевицька, коли розбишак виховувала.

Папська голова

В 1555 році помер папа Павло 4-ий, і за його поводом багато людей вимордовано. Коли ж він вмирав, то нарід в Римі повипускав з інквізиційних будинків всіх поарештованих, будинки підпалив, папські герби знищив, папську фігуру, 9 ярдів високу, знищив, а папську голову з тої фігури волочив вулицями, а дальше кинув до ріки Тибру.

Розрухи проти папи тривали в Римі 12 днів. Нарід знищив монастир Домінікан, бо Домінікане були папськими інквізиторами і багато людей мучили та знищили. (Назва "Домінікане" значить: "Господні собаки" (Домінус — Господь, каніс — собака).

В 1876 роц. чистили ріку і знайшли папську голову з його фігури. Тут бачимо як самі римляни папів шанували та які папи були, чи на них "стояла" Католицька Церква? Мала на чім стояти.

Кому Йосафатова свічка?

В греко-католиків вговорюють "наші" папісти, що Йосафат є українським святим. Але навіть в католицькій Енциклопедії писалося:

Нові польські кардинали привезли з собою з Риму символічну свічку св. Йосафата... Її передано в варшавську польську катедру з великою церемонією, а президента Пілсудського запрошено щоби ту свічку засвітив. . .

Та свічка світилася коли Йосафата проголошували Святим.

Коли ж Йосафат український Святий, то чому не передали свічки українцям греко-католикам, але полякам? Чи думали про те греко-католики? Свідоміші думали, а несвідомі і загулюкані думали лише про гріхи, про пекло, про небо, про діяволів, що зводять людей до гріха. . . але їм треба було і про таке думати.

Церковно-інформативна програма „Мері Ліз Шов"

Від 11 лютого по 24 березня ц. р. по телевізії СіБіСі з Вінніпегу була передавана церковно-інформативна програма п. н. "Мері Ліз Шов" — назва, що походить від аранжерки цієї програми пані Мері Ліз (англіканського віроісповідання).

Інформатори виступали в поданій тут черзі від Церков: Пресвітерської, Баптистської, Католицької (представник латинського обряду), Англіканської, Лютеранської, Жидівської релігії, Злученої Церкви (Юнайтед Чорч), Української Греко-Православної.

Інформатори були запрошені як офіційні відпоручники Церков, а не як приватні особи.

Метою згаданої програми було познайомити широкий загал населення Канади з тими різними релігіями і їхніми Церквами, що є в Канаді, і в короткій формі подати про них інформації щодо їхньої істоти й форми. Схема інформативних точок була така: 1. які є спільні для всіх Церков прикмети, а якими прикметами вони відрізняються одна від одної; 2. особливі окремішності в Догматах; 3. особливості обряду, архітектури, піснопіння і т. д.

Інформатором від Української Греко-Православної Церкви був Всеч. о. Михайло Юрківський — настоятель Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Між нашими співгромадянами інших віроісповідань, як відомо з розмов, презентація священика нашої Церкви викликала замітно-позитивне враження на загальному фоні всіх учасників-інформаторів від інших Церков.

Хоч точки програми були устійнені заздалегідь, то все ж таки пані Мері Ліз зарезервувала собі також і деякі непередбачувані для інформаторів питання. Зокрема ж, по адресі інформатора від Української Греко-Православної Церкви було спрямоване непередбачене в наміченій програмі питання щодо Української Греко-Католицької Церкви впорівень до Української Греко-Православної Церкви.

Ця одноразова програма викликала серед широких кругів громадянства велике зацікавлення — може й більше, ніж ініціятори могли сподіватися, і широку кореспонденцію з боку суспільства, — з висловами побажання, а то й просто з "вимогами", щоб подібні програми надавати періодично.

З неофіційних джерел відомо, що компетентні чинники СіБіСі поважно числяться з такою прилюдною опінією.

ВІСЬ БОНН — МАДРИД

Преса в лютому ц. р. принесла вістку, що канцлер (прем'єр) Західньої Німеччини д-р Конрад Аденавер після своїх відвідин у папи Івана 23-го відбув у столиці Бонн пресову конференцію, на якій потвердив цей свій погляд, який він уже перед тим був висловив папі: що Західній Німеччині припала з волі Бога спеціяльна роля — обороняти західню цивілізацію перед Москвою. "Я не говорю про вибраний народ ("вищу расу"), а про його обов'язки", додав канцлер.

Канцлер Аденавер з папою радиться раніше про долю Німеччини, ніж з своїм власним народом. Це значить: прем'єр-католик. А наслідки. . . Щоденник "Таймс" (22. 2. 1960) в Ню Йорку повідомив з Парижу: "Еспанія й Західня Німеччина ведуть таємні військові переговори, і цей факт дуже тривожить тих нечисленних політиків, які знають це..."

Німеччина, якій ЗДА, Британія й Франція заборонили розбудовувати атомові бази на німецькій території, може робити це в Еспанії. Але при тому треба мати на увазі факт, що ще папа Пій XII незадовго до своєї смерті закликав католицькі народи єднатися в політичні блоки.

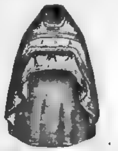

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

ПРАВОСЛАВНІ ДІТИ МІСТА МОНТРЕАЛУ Й ОКОЛИЦЬ — ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

У неділю 20-го березня ц. р. о год. 3-ій по пол. в залі Собору Св. Софії в Монтреалі силами дітей трьох рідних шкіл при православних церквах — Св. Юрія в Лашін, Св. Покрови в Монтреалі і Собору Св. Софії в Монтреалі, відсвятковано роковини Тараса Григоровича Шевченка.

Це свято останеться в пам'яті наших найменших назавжди тому, що під час цього успішного свята наші діти мали нагоду відчути ту глибоку пошану та любов до нашого найбільшого українського поета та національного пророка Тараса Григоровича Шевченка. Вони виявили цю любов під час виконання окремих точок мистецької частини свята, яка була передана на дуже високому рівні.

Після вступного слова, в якому о. Іван Стус, привітавши всіх присутніх та вказавши на великі заслуги нашого великого Кобзаря перед українським народом, спільний діточий хор трьох рідних шкіл під керівництвом п. Я. Н. Бартка та при акомпаніяменті на піяніно панни Людмили Мойсієвської, виконав "Заповіт" Тараса Шевченка (муз. К. Стеценка). Дальше слідував реферат, якого прочитав Григорій Радченко — учень 7-ої кляси Рідної Школи при Соборі Св. Софії.

Після реферату, Рідна Школа Собору Св. Софії виконала свою мистецьку частину, яка почалася інсценізацією творів Гната Хоткевича і С. Васильченка під назвою "Дитинство Тараса" (в трьох картинах). Згадана інсценізація пройшла з великим успіхом. Особливо відзначити тут треба малого "артиста" Євгена Березу, учня 1-ої кляси, який виконував ролю "Тарасика", і став дійсним "героем дня". У цій інсценізації були слідуючі дійові особи: Катерина — Валя Русецька, Микита — Володимир Юхименко, мати — Ліза Бородуля, батько — Михайло Зозуля, дід — Богдан Кравченко, сусід — Юрій Горобйовський, крамар — Олександер Дем'яненко, дівчата — Галина Сокирко, Люба Лискун, Наталка Замша; діти — ведучий — Роман Береза.

Як продовження цієї програми, діточий хор Собору Св. Софії, під керів. дир. Я. Н. Бартка (акомпаніямент — панна Людмила Мойсієвська), виконав пісню "Наш отаман Гамалія" (муз. Гайворонського). Після цього слідувала деклямація "Ішов кобзар", деклямував Василь Ґроско — учень 5-ої кляси.

На закінчення своєї частини програми Рідна Школа Собору Св. Софії виконала монтаж, який складався з трьох точок, першою з яких була "Реве та стогне" — виконала на піяніно Галина Сокирко — уч. 5-ої кляси; друга точка була "Хвала Шевченкові" — групова деклямація у виконанні учнів 5 і 6 кляс, а третя точка (кінцева) — була інсценізація поеми "Тарасова ніч". Дійові особи в цій інсценізації були: кобзар — Богдан Кравченко, козак — Юрій Жеребецький, гурт. — Богдан Гринишин, Петро Олійник, Дося Опарен, Клавдія Випрук, Ігор Гах і Галина Сокирко. Особливе признання належиться Богданові Кравченкові, який в ролі "Кобзаря" прекрасно виконав сольо, співаючи та граючи на бандурі. Хоч він є учнем ще тільки 7-ої кляси, все ж таки на цьому святі він проявив особливо великі здібності в цьому напрямі. Під час цієї інсценізації акомпанювала на піяніно Людмила Мойсієвська.

На особливе признання та подяку заслуговують пан і пані Третяки — учителі Рідної Школи Собору Св. Софії, які багато потрудилися для так успішного здійснення згаданої програми. Щира подяка належиться також п. Я. Бартковi за підготову діточого хору.

2. Програма Рідної Школи при церкві Св. Юрія в Лашін складалася з 5-х точок, першою з яких була деклямація "Псалом 43" Тараса Шевченка, що продеклямував Віктор Міщенко. Другою точкою була групова деклямація "Великий льох" (уривок з твору Тараса Шевченка); деклямували: Юрій Каліщук, Олена Рудич, Валентина Гайдук і Олександер Штихно. Чергову групову деклямацію, "У Шевченкові Роковини", виконали: Надія Залуська, Ігор Гусин і Василь Каліщук. Останні дві точки були: "Холоне серце" (Тараса Шевченка), деклямував Володимир Тихонів, і "Село" (Т. Шевченка) деклямувала Оксана Штихно.

Цю програму підготовили учителі згаданої Школи, за успішне переведення якої їм також належиться сердечна подяка, особливо ж п. Гусину, що був відповідальний за згадану програму.

Перед перервою слово до присутніх у справі збірки на пам'ятник Т. Г. Шевченкові на чудовій площі Манітобського Парляменту у Вінніпезі сказав голова Пед. Ради Рідної Школи Св. Покрови проф. А. Степовий, внаслідок чого була проведена на цю ціль збірка, яка принесла 144.85 дол.

3. Друга частина цього урочистого свята в честь нашого найбільш улюбленого Батька Тараса складалася з програми Рідної Школи при церкві Св. Покрови в Монтреалі.

Ця програма розпочалася деклямацією "Що ми знаємо про Тараса", яку виконали Оксана Гуменюк і Михайло Нечай - уч. 3-ої кляси. Після цього слідувала групова деклямація "Шевченкова присяга" (Р. Завадовича), яку виконали учні 6-ої кляси: Михайловська Ліда, Хрякова Ніна, Михайловська Валя, Ладошка Ярослав, Старенький Роман, Глухова Галя, Сойко Генадій, Мельник Олександер, Цвітков Віктор, Романюк Гриць, Киричко Ліда. Деклямація вийшла дуже гарно, після чого було також виконано других три деклямації: "Тарас Шевченко" — декл. Боднарчук Марія (уч. 4-ої кл.), "Вітер з гаєм розмовляє" — декл. Вусата Ніна і Кириленко Лариса (уч. 2-ої кл.), "І золотої і дорогої" дуже мило деклямувала маленька Жовтоніжка Галина — дошкільниця. Інсценізацію "На Великдень" виконали учні 1-ої кляси, після якої Ліда Михайловська — уч. 6-ої кляси продеклямувала "Розрита Могила", Гайчук Анатолій — уч. 4-ої кл., виконав деклямацію "Гамалія". Слідувала групова деклямація "Кобзар", яку виконали: Нечай Михайлик, Геля Юрко, Михайловський Володя, Боднарчук і Кириленко — учні 3-ої кляси. Добре також виконали деклямації: Момот Валя — учениця 3-ої кляси, "Холоне серце, як згадаю", та Гайдук Неля — уч. 1-ої кл. "Рідна мова". Дуже гарно та захоплююче був виконаний дует "Ой у полі могила", — виконавці: Михайловська Ліда і Романюк Гриць - - учні 6-ої кл.; піяніно — В. Валах, як також деклямація "Шевченкові" — (декл. Гайда Марія — уч. 4-ої кл.

Після інсценізації "Козак і Тарас" у виконанні Цвіткова Віктора та Сойка Генадія — учнів 6-ої кляси, та декл. "Посланіє" (дуже гарно декл. Ліда Михайловська), діточий хор Рідної Школи при церкві Св. Покрови під керів. дир. Ів. Козачка (піяніно — В. Валах) проспівав бездоганно дві пісні: Ой де ж тії квіти" і "Весною пташки прилітають".

Особливо дуже гарно (з повторенням) виконав спільний діточий хор трьох рідних шкіл під кер. дир. І. Козачка (піяніно — В. Валах) пісню "Слава Кобзареві".

На закінчення, слово подяки всім виконавцям сказав Прот. Е. Чижів; він також висловив надію, що подібні святкування Роковин Тараса Григоровича Шевченка спільно відбуватимуться кожного року.

Після проспівання національного гимну всі присутні на цьому святі почали розходитися по домах з глибоким почуттям духовного піднесення і з твердою вірою в те, що хоч заснув наш Кобзар тілом майже вже 100 років тому, та не заснуло його могутнє пророче слово; воно дедалі могутніше починає лунати всюди, де тільки б'ється українське серце, закликає до рішучої боротьби за визволення України - тієї України, яку наш великий Кобзар так щиро любив. І недалекий той час, коли український народ таки здійснить Заповіт національного Пророка — Тараса Григоровича Шевченка, цебто вибореє собі довгоочікувану волю.

До того часу ніхто з нас не повинен ніколи забувати благальних слів цього великого Українця до своїх земляків, а саме:

— "Свою Україну любіть,
Любіть її во время люте,
В останню тяжку минуту,
За неї Господа моліть!"

Нехай слова нашого великого Патріота-Поета назавжди останутся в серцях наших та наших майбутніх поколінь!

о. Іван Стус.

ДУШПАСТИРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

У днях 22 і 23 березня ц. р. в залі Катедри Св. Івана в Едмонтоні відбулася чергова Конференція Душпастирів Західньої Єпархії. Конференція відбулася під головуванням Преосвященнішого Владики Андрея — правлячого Єпископа Єпархії.

Конференція розпочалася у вівторок 22-го березня Молебнем, в якому узяли участь усі присутні Всеч. Отці. Після Молебня Преосв. Владика Андрей відкрив офіційну частину Конференції коротким привітом до її учасників від себе та перечитав Привіт-Благословення від Високопреосвященнішого Владики Іларіона - Митрополита Вінніпегу і Всієї Канади. Далі, Преосв. Владика Андрей попросив присутніх Всеч. Отців вибрати Президію Конференції для керування порядком нарад. У склад Президії були вибрані: Прот. С. Гребенюк — голова і о. Г. Удод — секретар. До Резолюційної Комісії були обрані: Прот. С. Симчич, о. О. Фляк і о. П. Зміївський.

Прот. С. Гребенюк, подякувавши Всеч. Отцям за довір'я, попросив до слова Преосв. Владику Андрея. У своєму довшому слові-доповіді Преосвященніший Владика Андрей накреслив головніші завдання, які лежать перед душпастирями нашої Церкви в Канаді під сучасну пору.

Серед цих завдань спеціяльно були підкреслені справи навчання нашої молоді в Рідних Школах, посилення місійного духу серед вірних та потреби всебічного інформування членів і прихильників нашої Церкви про т. зв. "вселенський" Собор і його завдання, який підготовляє Католицька Церква в недалекому майбутньому.

При кінці своєї доповіді Преосв. Владика зазначив, що кожна Конференція скликається для того, щоб успішно координувати церковне життя, усувати його недомагання та поділитися досвідом. Перед душпастирями нашої Церкви, а спеціяльно Західньої Єпархії, стоять важливі завдання, які будуть виконані з успіхом, а кожен успіх залежить від співпраці між

вірними й священиками та Проводом Церкви.

Після доповіді Преосв. Владики Андрея відбулися короткі звіти душпастирів Єпархії перед своїм Архиереєм та собратами.

Після звітів відбулася над ними жвава дискусія, в якій Всеч. Отці ділилися між собою досвідом праці та накреслювали потреби на майбутне для зростання церковного життя серед нашого народу.

У дискусії було, зокрема, особливо підкреслено потребу місійної літератури та взагалі потребу більшої кількости нашої церковної преси. Церковний орган "Вістник" хоч і виконує велику працю, але все ж таки вже не вистачає для тих потреб, які ставить життя. У найскорішому часі потрібно подбати про те, щоб "Вістник" став тижневиком, і тому всі присутні Всеч. Отці зобов'язалися всіляко ці заходи підтримати, головно збіркою передплат та пресового фонду.

Від світських організацій та наших інституцій вітали Душпастирську Конференцію у вечірніх годинах 22-го березня: п. Кость Теличко від Провінціональної Екзекутиви СУС на Алберту, д-р Яремчук від Інституту Св. Івана. Пізніше Конференцію також вітав ректор Інституту д-р П. Маценко.

Другого дня Конференції, в середу 23-го березня, всі присутні Всеч. Отці приступили до Св. Тайни Сповіді та сослужінням і співом узяли участь в Архиерейській Літургії Раніше Освячених Дарів. Під час Літургії всі прийняли Св. Тайну Причастя.

У пообідніх годинах того ж дня Конференцією були заслухані доповіді на слідуючі теми:

Прот. С. Гребенюк — "Душпастирська праця в Канаді колись і тепер";

о. О. Хомяк — "Душпастир як провідник".

Прот. Г. Кріштанович — "Головні основи душпастирства";

о. О. Фляк — "Душпастир як сповідник";

Прот. С. Симчич — "Методика навчання релігії";

о. О. Костюк — "Наша праця в недільних школах";

Прот. Л. Дячина — "Душпастир і молодь";

о. Г. Удод — "Місійна праця Священика";

Прот. А. Хруставка—"Співжиття Священиків";

о. П. Сацевич — "Співпраця між Священиками, Церковними Управами й нашими світськими Організаціями".

Доповіді були основно підготовані, і тим вони принесли велику користь не тільки слухачам, але й напевно причиняться до дальшого успішного розвитку церковного життя.

Після доповідей також відбулася жвава дискусія на всі порушені в доповідях теми, в процесі якої було винесено цілий ряд важливих рекомендацій до Проводу Церкви.

У поточних питаннях Конференція порушила й розглянула справи Місійних Округ, відзначання Дня Молоді в Єпархії, Курсів Українознавства при Інституті, Дяківських Курсів та дитячої Оселі "Барвінок". Прийнято постанову далі підтримувати й розвивати ці необхідні засоби нашого церковно-національного життя в Канаді.

У кінцевому Слові Преосв. Владика Андрей сердечно подякував усім учасникам Конференції, а зокрема оо. Доповідачам, за цінні доповіді, та побажав усім багато здоров'я й витривалости в праці на Славу Божу. При тому Преосв. Владика закликав усіх Всеч. Отців, а через них і всіх вірних, до піднесення місійного духу й активности для розбудови Рідної Церкви.

Молитвою-співом "Достойно є" та Благословенням Преосв. Владики Андрея закінчила свою працю ця корисна й творча Конференція.

За ввесь час Конференції Жіноче Т-во при Катедрі Св. Івана дбайливо несло обов'язок приготування обідів і вечер для її учасників, чим значно допомогли Конференції технічно — вкластися в програму. За цю дбайливу опіку всі учасники Конференції висловлюють Жіночому Т-ву і його Управі сердечну подяку.

о. Григорій Удод,
секретар.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ В ГРИМСБІ, ОНТ.

Українці містечка Гримсбі і навколишніх місцевостей величаво відзначили Шевченківські Роковини, а саме: 147-ліття з дня народження і 100-ліття з дня смерті Великого Поета і національного Пророка Тараса Шевченка Академією, яка була влаштована старанням і силами Української Православної Громади Св. Юрія в неділю 27 березня 1960 року.

У заповненій укр. прав. церкві по Службі Божій була відслужена Панахида за Батька Тараса, яку відслужив місцевий парох Всеч. о. Юрій Цукорник, при співі Сумківського хору під управою молодого диригента п. Ром. Гуцайлюка. Як усі присутні зо свічечками, так і всі їхні "діточки схиляли свої голови, і молилися за нашого Кобзаря.

Увечері, точно о год. 8-ій, відбувся величавий Концерт-Академія в залі Укр. Прав. Громади. Урочистість відкрив о. Юр. Цукорник, який яскраво насвітлив постать "Великого Борця за волю й долю України", якого, в часах цілковитого поневолення москвинами й ляхами нашого народу, послав Всевишній Господь, щоб його збудити зо сну тяжкої неволі. У 100-ліття з дня його смерті діти України — тут на волі вшановують його світлу память академіями, спільними молитвами по Божих Храмах та складанням пожертв на Памятник у Вінніпезі, а тим же хоч частково виконаємо його "Заповіт". А в день перемоги над своїми ворогами український народ здійснить Тарасів Заповіт: Україна повстане, порве кайдани, і тоді на волі пом'яне нашого Батька Тараса незлим, тихим словом.

На сцені пишається у квітах портрет Тараса Батька, а мішаний Сумківський хор, увесь в українських чудових народніх строях, мов той квітник перед хатиною в рідній Батьківщині, починає велично співати: "Як умру, то поховайте мене на могилі" (музика К. Стеценка), а вірні стоять, похиливши голови, і думкою линуть ген-ген до Канева, до могили безсмертного Пророка, а уста посилають мольби до Всевишнього. . . А далі йдуть пісні: "Сонце заходить" (муз. К. Роздольського) і "За Тебе, Україно'!" (муз. Ст. Людкевича). Хор співає величною, з чуттям, і одержує рясні оплески від святково настроєної публики, якій диригент, парох о. Цукорник, дякує і радіє, що його праця в Громаді — успішна. Виступають старші учениці Р. Школи і знаменито декламують: "До мертвих і живих, і ненароджених земляків моїх" — Оксана Хребто, учен. 6 кл.; "Могила Пророка" — Ганя Дацків, учен. 5 кл.; публика рясно їх оплескує.

Святковий реферат виголошує п. Юх. Омельченко, який з'ясовує Тараса Шевченка, як великого борця за кращу долю України. Присутні з великою увагою вислухали 40-мін. доповідь п. Омельченка, якого нагородили довгими, рясними оплесками, як признанням за добре підготований реферат. Черговим промовцем був п. Дм. Шувера — голова Збіркового Комітету Будови Пам'ятника Т. Шевченкові, і він зробив заклик до грошової збірки на Пам'ятника; п. Дацків прочитав спис дотеперішніх жертводавців, а п. В. Новак — скарбник, видавав посвідки за одержані пожертви. До цього часу в Прав. Громаді вібрано около $200.00, і збірка продовжується аж до Великодня.

У другій частині концерту виступав діточий хор Рідної і Недільної шкіл, який у супроводі піяніно о. Пароха заспівав: "Поклін Тобі, Тарасе" (муз. Гайворонського); "Учися, мій брате", "Від Кавказу", "Україно, моя нене", "Де Дніпро наш". Деклямували: "Тарас Шевченко" — Галя Новак; "Поклін Тобі, Тарасе" — Стефця Шпитковська; "Учітеся, брати мої" — Надя Шпитковська; "Ой, діброво" — Галя Хребто; "Молитва" — Наталя Яровенко; "Хто я" — Ганя Білушенко; "Послание" — Віктор Білушенко; "Думи мої" — Д. Резнер; "Мені тринадцятий минало" — Люба Ткаченко.

За діточі співи і їх щебетання — деклямації всі оплескували їх найдовше.

Приємною несподіванкою для всіх був гостинний виступ молоденької болгарочки з Гемилтону панни Донни Джекі — внучки п. Я. Пиндика з Гримсбі, яка чудово виконала сольо на піяніно: 4 українські мельодії і 3 пісні на піяно-акордеоні, і за те знамените виконання одержала рясні оплески. Микола Пейчів відіграв на піяно-акордеоні: "Садок вишневий", "Така її доля" і "Реве та стогне". Другий молодий наш музикант Борис Прокоменко відіграв на піяно-акордеоні: "Бандура" і "Реве та стогне". Обох наших музикантів присутні нагороджували оплесками. Наприкінці спільні хори — мішаний і діточий, заспівали в супроводі піяніно п-ни Оленки Гаврусевич: "Думи мої" (муз. о. Цукорника) і "Реве та стогне". У кінцевому слові п. В. Бойчук — член Управи Громади склав подяку і признання: о. настоятелеві Юрієві Цукорникові за його щиру і велику працю, як дириґентові й вихователеві — учителеві нашої дітвори; п. Юх. Омельченкові за його цінний реферат; усім хористам і діточкам за поміч в улаштуванні Шевченківського Свята та всім присутнім, які прибули вшанувати світлу пам'ять нашого Пророка Тараса Шевченка. Пан Бойчук також подякував панні Донні Джекі і її матері, які прибули з Гемилтону, щоб звеличити це Свято, і всім учасникам концерту.

Національними славнями закінчено цьогорічне Шевченківське Свято.

За Управу Прав. Громади:
Іван Лах, голова.

СПОВІДЬ ДУХОВЕНСТВА СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ
Ню Торонто

Цього року в середу після Хрестопоклонної Неділі наша Громада мала велику честь вітати в себе Всечесне Духовенство Східньої Єпархії під проводом Високопреосвященнішого Владики Михаїла.

У цю ж середу багато наших парафіян були свідками, а разом і учасниками сповіді Всечесного Духовенства Східньої Єпархії.

По Службі Божій відбувся в парафіяльній залі братський обід, приготовлений нашим жіноцтвом. Під час обіду було виголошено декілька привітів і щирих побажань нашому Духовенству.

ВПреосв. Владика Михаїл склав щиру подяку нашому о. Настоятелеві, Управі Церковної Громади й Жіноцтву за щиру й теплу гостинність.

По обіді відбулися наради Духовенства під проводом Владики Михаїла і місіонера нашої Церкви в Канаді о. Прот. Грицини.

І. Л.

ВІНЧАННЯ
Годсон Бей, Саск.

У пятницю 26 лютого ц. р. відбулося Вінчання в Годсон Бей у церкві Св. Николая.

Дмитро, син Йвана і Стефанії Кушніруків, одружився з дочкою Анни Козак — удови по покійному Михайлові Козакові — вона живе в Крукид Ривер.

Вінчання звершив о. Мельничук у присутності великого числа гостей з Йорктону, Канори, Тіодор, Мелфорт, Тіздил, Крукид Ривер, Ервуд та з інших місцевостей Православних Громад.

По Вінчанні запрошено гостей на обід до Народ. Дому; обід приготовило наше жіноцтво; о. Мельничук поблагословив страви Молитвою і сказав гарну промову про значення Вінчання.

Опісля весілля йшло в веселому настрої, а далі — прийшла пора вітання Молодят; гості вітали щиро гарними дарунками, а мати й батько Василь Прокоп, приймаючи дарунки, так само дарували поважну суму грошей — понад $600.

Потім п. Калинчук сказав пару слів до гостей — щоб не забути про нашу пресу; зроблено маленьку збірку: $25.50, а з того пожертвувано на "Вістник" $12.50.

Пожертвували слідуючі:

Дмитро Кушнєрук - - $5.00; по $2.00 Іван Кушнірук і Ф. Калинчук;

по $1.00: Н. Дух, Й. Голяк, М. Їжак, Н. Козак, В. Демків, Ю. Ферлейтон, А. Гуменюк, В. Лисан, П. Разічук, В. Словський, С. Демків;

по $0.50: В. Прокоп, В. Дутчак, Ю. Топоровський, В. Галюк, П. Прокоп, П. Лозінський, М. Лукіян, В. Ласковець;

Є. Українець $0.30; по $0.25: К. Українець, Й. Кулик, Й. Равлюк, С. Васковец, Г. Адам. Разом: $25.55.

Кошти пересилки $0.55.

Весілля відбувалося життєрадісно, але пристойно, до пізньої ночі.

Гості побажали Молодятам Многих Літ.

Гість.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ
Вестлок, Алта.

У вечірніх годинах у неділю 27-го березня численне громадянство місцевої Громади Св. Володимира та сусідніх околиць зібралися в Храмі Божому на вечірню Службу Божу, якою розпочиналося відзначення пам'яті Тараса Шевченка — днів його народження й смерті. Між присутніми — половина молоді, і це надзвичайно всіх радує, бо дає наочний доказ того, що поклик Великого Тараса озивається в кожній українській душі, де б вона не була народжена, де б вона не проживала.

На Вечірні молодь у перших рядах своїм співом звеличує урочистість. По Вечірні була відслужена урочиста Панахида за спокій душі сл. п. Тараса, на якій молоді сумківці й сумківки знову стояли в рядах з запаленими свічками, і молилися.

У концертній частині програми взяв участь місцевий Відділ СУМК, учні Рідної Школи, які підготовлялися до програми під керівництвом добр. Лесі Удод, а також Відділ СУМК з Санґудо під керівництвом пані А. Звоздецької.

У програму Концерту входили деклямації, пісні, музичні виступи. Зокрема гарне враження на присутніх залишила пісня молодих виконавців "Батьку Тарасе" та інсценізація "Розрита Могила", в головній ролі якої виступала панна Березовська. Доповнила програму змістовна доповідь настоятеля о. Григорія Удод на тему "Шевченко — будитель національної свідомости українського народу".

Гостинна участь у концерті Відділу СУМК із Санґудо була з великою приємністю привітана місцевим громадянством, а деякі точки гостей викликали захоплення в присутніх та домагання повторити їх. Спеціяльно гарна "Пісня про Бондарівну" у виконанні пані А. Звоздецької і панни Смолій, при чому панна Смолій акомпанювала на ґітарі.

При кінці концерту пані М. Тесляк від Жіночого Т-ва та п. С. Маґас від усього громадянства подякували учасникам програми за гарне виконання, а зокрема гостям із Санґудо, які, не зважаючи на далеку дорогу, прибули спільно вшанувати Великого Пророка нашого народу. Загальним співом-Молитвою "Боже Великий, Єдиний" та українським і канадським гимнами закінчився цей памятний Концерт. По Концерті відбулося чайне прийняття, на якому було проведено збірку на будову Памятника Т. Г. Шевченкові.

Присутній.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ
Санґудо, Алта

Громада в Санґудо — наймолодша, і кількістю членів найменша у Вестлоцькій Окрузі, але духом належить до найсильніших Громад нашої Церкви. Це зокрема можна зауважити при відзначенні важливіших національних дат та при виконанні Громадою важливих завдань загально-релігійного значення. Останнім часом Громада проявила себе повністю дозрілою й свідомою Громадою під час Шевченківських Роковин.

Тому що Громада ще не має свого власного приміщення, урочистість відбулася у спортовій залі місцевої школи. Вона, як і всяке інше добре діло, розпочалася Службою Божою, під час якої старше громадянство, а також і багато молоді, приступили до Св. Таїнств Сповіді й Причастя. По службі Божій була відправлена Панахида за Бл. Памяті Тараса Шевченка.

По Службі Божій і перекусці почалася офіційна програма урочистости, якою керувавала невтомна організаторка всіх імпрез пані Анна Звоздецька. У програмі Шевченківського Концерту діяльну участь узяли сумківці й учні Рідної Школи, що їх тут зорганізовано пару місяців тому. Уся підготова до Концерту, як і саме його виконання, відбулися під керівництвом пані Звоздецької. У програму Концерту входили сольові пісні й деклямації, дуети, хорові та групові деклямації творів Кобзаря. Кожна точка супроводжувалася рясними оплесками присутніх, яких у той день багато зібралося з навколишніх місцевостей.

Слово про життя, діяльність і значення Шевченка для українського народу сказав настоятель Громади о. Григорій Удод.

Концертна частина програми започаткувалася спільним співом "Заповіту" усіма присутніми, а закінчено таким же спільним співом українського та канадського гимнів. Збагачені духово й заохочені до дальшої праці розходилися присутні з цієї урочистости. Зокрема ж молодь і її провідники та наставники розходилися зо свідомістю виконаного важливого й почесного обов'язку — що "не злим тихим словом" пом'янули однією українською родиною свого великого національного Пророка.

Після Концерту урочистість Роковин Шевченка була доповнена гуртовим прослуханням радіопередачі, присвяченої Великому Кобзареві з радіовисильні в Едмонтоні та спільною вечерею присутніх у гостинному домі п-ва Звоздецьких

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Н. І Р. ДУХІВ
Ервуд, Саск.

Вечір 23 січня ц. р. був милою несподіванкою місцевим громадянам — п-ву Николі й Рузі Духам з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

П-во Н. і Р. Духи.

Члени місцевої невеличкої Української Православної Громади в порозумінні з сусідами та з ріднею Ювілятів з подальших сторін приготовили нашим дорогим Ювілятам немов справжнє весілля.

Громадянин Николай Дух і його дружина Рузя загально відомі й поважані в цій околиці, а вже особливо в місцевій Укр. Прав. Громаді, де Ювілят завжди займає становище в Управі Церковної Громади, а Ювілятка — в Жіночому Т-ві; обидвоє вони, не зважаючи на переобтяження своєю працею на фармі, завжди брали діяльну участь у всіх імпрезах — як своїх церковних і громадських, так в загальних, не жаліючи ні труду, ні гроша, ні здоров'я.

У своєму житті Ювіляти зазнали тяжких ударів долі, коли їхня дочка Петруня померла після довгої і тяжкої недуги, а це завдало їм немало душевного горя, поминаючи вже таку матеріяльну справу, як великі кошти. За тим настав другий ще тяжчий — удар, коли їхній син Ярослав, який мав уже вступити в університет, утопився в тутешній ріці, таки поблизу дому. . .

Одначе сердечні наші Ювіляти не заломилися на такому своєму тернистому шляху, і подивуґідно переносили всі ті невтомно болісні удари тяжкої долі.

Треба згадати, що Ювіляти прегарно виховали свою дочку Одарку на добру українку, і вона займає визначне становище в різних округах провінції Саскачеван, як інспекційна медична сестра ("норса"); є ще у них два надійні сини, Іван і Миколай, які завжди беруть участь у діточих концертах.

Під час гостини присутні зложили 20 дол. на рідну пресу, за що Жертводавцям сердечна подяка! Дорогим нашим Ювілятам ще раз, на цьому місці, бажаємо здоров'я, дальшої такої ж душевної сили і всього доброго від Господа Бога — на Многі Літа!

Приятель.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ

У 6-му числі "Вістника" з 15-го березня ц. р. сталася така похибка у звіті пожертв на Пресовий Фонд "Вістника":

було подано: **І. Смоляк — Монтреал, Кве. — $1.00,**

а має бути: **Пилип Кошлай — Монтреал, Кве. — $1.00.**

Цю пожертву прислав п. І. Смоляк.

За похибку щиро перепрошуємо.

Адміністрація "Вістника".

РОКОВИНИ Т. ШЕВЧЕНКА
Торонто, Онт.

13-го березня ц. р. о год. 3 п.п. в залі Катедрального Собору Св. Володимира, силами учнів Рідної Школи і зо співучастю курсантів Україно-

знавства, урочисто відзначено Роковини Тараса Шевченка.

На підвищенні перед сценою видніло погруддя Поета-Пророка, прибране вишивками й живими квітами. Заля по береги заповнена, а між присутніми були обидва панотці — Настоятелі Собору, та о. Настоятель Свято-Дмитрієвської церкви в Лонґ Бренч, а серед них — Владика Архиепископ Михаїл.

По відслоненні куртини на битком набитій сцені шкільний хор під проводом катедрального диригента розпочав програму співом "Заповіту". Малий хлопчина, що ледве помітний на фоні барвистої ґущі, досить добре справився з своєю декламацією. Черговa точка — спів "Думи мої" і "Садок вишневий". І знову на фоні хору декламації — одинцем та гуртом. Далі, слідували: гра на скрипці і на піяніно, то знову чергувалися: раз спів, раз декламації.

Шкільна оркестра (біля 20 дітей), що від недавна збирає тут найбільше оплесків, тим разом мала найкращий успіх з усієї програми.

Свято закінчено загальним співом "Ще не вмерла".

М. К.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Г. І О. ПЯСЕЦЬКИХ

Спедден, Алта.

У суботу 23-го січня 1960 р. родина, близькі та знайомі урочисто вшанували п-во Григорія та Олександру Пясецьких з нагоди їхнього 50-ліття подружнього життя.

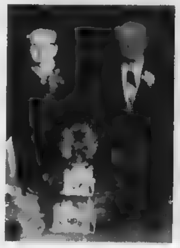

П-во Г. і О. Пясецькі.

Пан Григорій і пані Олександра, з дому Лукомська, подружилися 23-го січня 1910 р. в містечку Турийськ на Волині, Зах. Україна. У 1936 році Ювіляти прибули в Канаду з сином Василем та дочкою Ольгою, тепер замужньою за Юсипчуком, — і поселилися в околиці Спедден, Алберта. Ювіляти відразу по приїзді включилися в українське громадське життя та стали членами Української Православної Церкви і Укр. Народного Дому в Спедден, Алберта. Ювілят кількома роками очолював Церковну Громаду як її голова, та взагалі щиро й віддано працював на добро своєї рідної Церкви. П-во Пясецькі в тій околиці здобули собі багато друзів і знайомих.

Дня 23-го січня о 9 год. вечора в Укр. Нар. Домі в Спедден відбувся величавий бенкет на честь заслужених Ювілятів. При дверях дружби пані Хомяк та пан Д. Панас зустріли Ювілятів, і причепили їм ювілейні корсажі, — гості привітали оплесками, а оркестра Сдавка Музики зустріла їх гарним українським маршем. Господар вечірки п. А. Матвічук запросив Ювілятів за гарно прибраний стіл, дружбів, Всеч. о. П. Сацевича з Добродійкою та інших визначних гостей. Бенкет розпочався молитвою, яку проказав о. парох П. Сацевич. Опісля господар Ювілею підніс тост Ювілятам. Було подано смачну вечерю, після якої були промови. Господар вечірки п. А. Матвічук у своїх коротких словах згадав про заслуги п-ва Пясецьких, а пізніше запросив до слова Всеч. о. п. Сацевича, який відзначив великі заслуги та працю Ювілятів, яку вони вложили в місцеве громадське життя, та побажав їм дожити до Діямантового Ювілею. За чергою був запрошений до слова голова Громади п. Л. Хомяк, а далі — Гриць Романчук від Укр. Нар. Дому, і вони від Громади висловили признання та пошану Ювілятам, і вкінці запрошено внука Ореста Юсипчука з Едмонтону, який запевнив діда й бабу, що піде їхніми слідами праці, і збереже все те рідне, що вони привезли з України та передали їм внукам.

По промовах відчитано багато листів — з Венецуелі, Австралії і багато місцевих; о. Петро Сацевич передав привіт від п-ва Е. Лукомських, які не змогли прибути на Ювілей своєї рідні. По промовах було вручено багато гарних дарунків, — від усіх присутніх, дітей та внуків. На закінчення було запрошено до слова Ювілятів, які щирими словами подякували всім тим, що вшанували роковини їхнього Золотого Весілля. Ювілей закінчено нашим традиційним відспіванням "На Многі Літа". Далі вечірку всі присутні провели в гарній товариській забаві.

П-во Григорій і Олександра Пясецькі від себе зложили на місцеву церкву $25.00 і на "Вістник" $4.00.

Ювілятам бажаємо міцного здоров'я та многих і щасливих літ!

ОПС.

ХРЕЩЕННЯ

Бойл, Алта.

У неділю 17 січня 1960 року у Свято-Троїцькому храмі в Бойл відбулося Хрещення донечки п-ва Івана та Антоніни Никипіло, Віндилин Антоніни.

Кумами були Іван Коваль і Дорис Карпець. Святе Таїнство Хрещення, у присутності вірних, у храмі звершив о. Миколай Стеценко, парох Округи Лак Ла Біш. При тій же самій публиці в дідуся й бабуні охрещеної Антоніни, п. Петра Никипіло, за урочистою трапезою гості, уже традиційно в цих околицях, на заклик кумів зробили збірку "на черевички" для новоохрещеної. З того уділили також $ 9.50 на Пресовий Фонд "Вістника", а крім того на вироблення кліші.

На світлині три покоління справа наліво: п. Ів. Никипіло (тримає новоохрещену), батько, його жінка із синком, прабабка і бабка новоохрещеної.

Слід підкреслити старання дідуся п. П. Никипіло в цій справі, довголітнього члена-фундатора Свято-Троїцького храму, як одночасно й піонера відродженої Рідної Української Гр.-Православної Церкви на теренах північної Алберти.

Також щиросердечна подяка найперше батькам охрещеної Антоніни, кумам і всім гостям. Нехай Господь Бог наш зберігає всіх на Многі Літа, а охрещену Антоніну іще її на потіху для рідних батьків та дідусів і бабунь.

Присутній.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ПІОНЕРІВ

Гаес, Саск.

У неділю 7-го лютого 1960 р. п-во Семен і Варвара Ґереґи в Гаес, Саск., святкували 50-ті роковини свого Вінчання. З цієї нагоди їхні рідні та приятелі влаштували їм прийняття.

П-во Семен і Варвара Ґереґи.

Тієї неділі о 7 год. вечора в місцевій церкві Св. Івана Хрестителя відбувся Вдячний Молебень, відслужений місцевим парохом о. П. Зубріцьким, у присутності численної рідні і приятелів. Дружбами були: Петро Сірий з Флин Флон, Ман., і Василина Сенькова із Стінен, Саск. Цим Молебнем Ювіляти дякували Богу за ласку, що дозволив їм прожити разом 50 літ, і просили в Бога помочі і благословення на дальше спільне життя. По Молебні о. Парох привітав Ювілятів та підкреслив їхні досягнення за 50 літ спільного життя.

По Молебні всі перейшли в міську залю на вечерю. Господарем був п. Климчук — принципал місцевої школи. По вечері п. Климчук привітав Ювілятів і перечитав листи та телеграми, прислані шановним Ювілятам: від прем'єра Саскачевану Т. С. Доґласа; від міністра А. Кузяка з Реджайни; від доньки-вихованки та зятя: Марії і Джералда Сондерсон з Огайо, З.Д.А.; від Петра Власичука — кандидата на посла з округи Пелий, Саск.; від Івана й Еґнес Якимових з Вінніпеґу; від Івана та Марії Дзюбінських з Флин Флон; від Жін. Т-ва ім. Л. Українки з Флин Флон, Ман.; лист від Дмитра Ґермана з родиною з Флин Флон, Ман.

Далі слідували промови: п-ва Петра й Катерини Сірих з Флин Флон, які подарували Ювілятці "силвер ковт"; Анни Лукаш з Дніпер, Саск. — братаниці Ювілятів; наприкінці слово привітання та побажання сказав о. Парох. З черги, Ювіляти дякували усім присутнім за вияв до них так гарного відношення та за дарунки й привіти, і обіцяли й далі вести своє життя так, як вели його до цього знаменного дня. Ювілятам вручено дарунки: від гостей — "силвер сет"; від У. Г. П. Громади з Флин Флон — $ 50.00 і привітальну адресу з підписами 25-ох членів з о. Прот. Кицюком. Крім цього, Ювіляти отримали багато дарунків від родини і приятелів з Канади й Америки. По врученні дарунків і співу "Многая Літа" всі перейшли в горішню частину залі, де були музики, і всі у веселому настрої забавлялися до пізньої ночі.

Семен Ґереґа народився 17-го червня 1887 р. в с. Бордаківці, Борщівського повіту, Галичина. Він прибув у Канаду 1903 р. з своїми родичами, що поселилися в околиці теперішнього містечка Гаес, Саск., якого 1903 р. ще не було. Варвара Ґереґа, з дому Рудачек, народилася 1893 р. в селі Свидова, Чортківського повіту в Галичині, а в Канаду прибула 1903 р. з своїми родичами, які поселилися на гомстеді в околиці Гаес, Саск. Обидвоє вони з прибуттям у Канаду помагали своїм родичам в господарці — "корчували ліс"; 3-го лютого 1910 р. вони подружилися і пішли на свою власну господарку фармерувати; 1926 р. лишають фарму, — п. С. Ґереґа дістає працю на залізниці — "на секції", і по 1932 р. працює в околиці Канора, Саск., а згодом у Дипа, Ман., Етик, Ман., Флин Флон, Ман., а залишив працю 1952 р., і на постійне осілися в Гаес, Саск.

Бувши свідомими свого рідного, ще з 1912 р. включилися в рух за відродження своєї рідної, незалежної від чужих Церкви, і з перших днів відродження Української Греко-Православної Церкви в Канаді стали активними її членами і такими є по нині. Своєю працею й пожертвами вони причинилися до будови церков у Гаес, Саск., у Канорі, Саск., та у Флин Флон, Ман. Варвара в тих місцевостях належала до Сестрицтва, а п. Семен всюди був, і досі є, старшим братчиком, а в міжчасі був головою парафії в Гаес, Саск.; пані Варвара є членкинею С. У. К. з перших років його існування і у Флин Флон була 5 літ головою місцевої філії С. У. К. ім. Л. Українки. П-во Ґереґи є передплатниками "Вістника" з перших днів його появи.

По скінченні 2-ої світ. війни п-во Ґереґи багато помагали залишенцям в Европі; вони багатьом помагали своїми порадами, а багатьом і матеріяльно, бо в міжчасі вислали в Европу понад 40 пакунків тим, що до них зверталися за допомогою. Про їхню поміч залишенцям в Европі писала українська й англомовна преса. Ювілятів Бог не обдарував діточками, але вони, як зразкові християни, за свою донечку взяли сирітку Марію, яку гарно виховали й одружили; вона тепер живе в Огайо, ЗДА.

Наші Ювіляти спільно прожили 50 літ, слідуючи за словами Христа: "Не складайте ви скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі" (Мат. 6:19-20).

З нагоди свого Ювілею п-во Ґереґи склали пожертву: на памятник Т. Шевченкові у Вінніпезі 50.00 дол. і на пресу, а в тому й $5.00 на прес. фонд "Вістника".

Дорогим Ювілятам нехай Господь Бог подасть доброго здоровя і щастя на многі літа!

о. П. З.

ХРЕСТИНИ

Інсінґер, Саск.

У неділю 13 березня ц. р. відбулися в домі Василя і Василини Доменків в Інсінґер Саск., Хрестини їхнього синка Василя Стефана Ромка. Св. Тайну Хрещення звершив о. М. Коленич при співі дяка п. Стефана Доменка — дідуся малого Василька.

Хресними батьками були: Стефан Темофій, Одокія Кусій, Домка Жичкан, Михайло Козаріс, Василина Кередюк, Єлена Гудима та Ілія Данилюк.

Родичі новоохрещеного вгостили своїх кумів і гостей багатим обідом. Під час обіду, з нагоди цієї урочистої події, о.Парох побажав родичам усього найкращого, а найголовніше — щоб Господь Бог допоміг їм виховати новоохрещеного на свідомого сина Рідної Церкви.

Була збірка на "черевички", з чого призначено $5.00 на "Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а новоохрещений нехай виростає родичам, дідам і хрестним батькам на втіху, і нехай Господь Милосердний наділить його Своєю Ласкою —

на Многі Літа!

ρ. М. К.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИКОЛА ФЕДЕНЧУК

Кадворт, Саск.

По тяжкій недузі в Кадвортській лікарні у вівторок 5 квітня 1960 року відійшов у Вічність на 20 році життя бл. п. Микола Феденчук.

Покійний народився 15 січня 1940 року в Кадворт. Дитячі роки проводить у родинному домі на фармі біля Лефнард, Саск., де й закінчує вісім кляс народньої школи. Девяту клясу почав проходити в школі "Буковина", але доля не судила її закінчити, бо почав занепадати на здоров'ї.

Бл. п. Микола дуже любив свою рідну Православну Церкву, та коли в Кадворт будували нову церковцю, то він помагав скільки мав сили. Через одно літо перебував у літній Оселі "Зелений Гай" та прислужував у Кадворт при Канонічній Візитації Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона. 1956 року почав поважно слабувати, і родичі робили всі заходи, щоб рятувати сина-одинака, — возили до всіх найкращих лікарів, але безуспішно. Покійний увесь час перебуває по лікарнях, або вдома. Родичі, як слід правдивим родичам, ділом проявили велику самопосвяту до Покійного, якого мусіли навіть годувати. Під час довгої слабости він неодноразово приймав Святі Тайни Сповіді й Причастя у місцевого пароха о. Юрія Туржанського. Минулого року о. Парох звершив Святу Тайну Маслосвяття.

У вівторок 5 квітня ц. р. Всеч. о. Туржанський прибув до Кадвортської лікарні подати Святі Тайни Покійному. Після Сповіді бл. п. Микола тратить притомність, і вже не зміг прийняти Св. Причастя. По полудні, незадовго до його відходу, о. Парох прочитав Канон з Молитвою на "Ісход душі", після чого Покійний спокійно відійшов у Вічність о год. 5.30. Він залишив горем прибитих батька, маму і одну замужню сестру. У четвер тіло Покійного перевезено до церкви в Кадворт, де о. Парох відслужив Панахиду, а в п'ятницю 8 квітня ц. р. відбувся величавий Похорон. Перед Послідним Цілуванням о. Туржанський виголосив зворушливе слово, та закликав учасників Похорону зложити пожертви на Невянучий Вінок Покійному. Учасники добре відгукнулися, та зложили $12.00, що й призначено на Прес. Фонд "Вістника".

Тіло Покійного спочило на Православному Цвинтарі в Кадворт. Після Похорону відбулися поминки в залі під церквою, де Всеч. о. Парох сказав відповідне слово, з висловами глибокого співчуття родині Покійного з приводу невіджалуваної втрати їхнього сина.

Нехай Всемилостивий Господь потішить горем прибиту Родину в їхньому нещасті, а Душу спочилого юнака Миколи прийме у Свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ГРИНЮК

Кадворт, Саск.

У неділю 27 березня 1960 року рознеслася сумна вістка, що в лікарні в Ст. Полс відійшов на вічність бл. п. Василь Гринюк.

Покійний народився 1893 року в селі Торговиці в Галичині. У Канаду прибув зо своїми родичами 1902 року, і вони поселилися на гомстеді на південний схід від містечка Кадворт, Саск. За того часу ще не було школи в їхній околиці, а родичі Покійного турбувалися за своїх дітей, отож вони найняли жінку, яка вчила дітей грамоти. 1913 року бл. п. Василь одружується з Софією з дому Гарбуз, і вони починають самостійне життя. Доля не судила довго жити з першою дружиною, бо по тьох роках подружнього життя вона відходить у Вічність. Болісно пережив Покійний втрату першої дружини; вдруге він одружується з Параскою з дому Сопотик 1917 року. Господь послав їм 5 діточок — 3 сини та 2 доньки. Тішилися вони своїми діточками, але Господь покликав у молодому віці 2 діточок до Себе, а це одного сина й одну доньку. І як глибоко релігійні християни, вони спокійно переносять цю втрату. 1941 року вони переїздять з фарми до м. Кадворт, де прожили до 1953 року, а в тому ж році переїздять на постійне життя до Саскатуну, Саск.

З переїздом до Саскатуну Покійний починає занепадати на здоров'ї; довший час він перебуває в лічниці, а в неділю 27 березня ц. р., прийнявши Святі Тайни Сповіді й Причастя у о. М. Боднарчука, спокійно відходить у Вічність. У середу 30 березня ц. р. о. Боднарчук відслужив Панахиду в похоронному заведенні в Саскатуні, а в четвер 31 березня б. р. відбувся Похорон в Кадворт, Саск. Чин Похорону і Службу Божу звершили місцевий парох Всеч. о. Юр. Туржанський і Всеч. о. М. Боднарчук із Саскатуну, з дяком п. Г. Сарчуком.

Глибокозмістовні проповіді виголосили обидва священики, підкреслюючи великі заслуги Покійного для нашого народу та Рідної Церкви.

При Послідньому Цілуванні на заклик місцевого о. Пароха учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок $31.55, з чого призначено $10 на Пресовий Фонд "Вістника".

Покійний залишив горем прибитих дружину Параску, 2 сини, одну доньку, 3 внуки, рідного брата в Б. К., ближчу й дальшу родину.

Після Похорону в залі під церквою в Кадворт відбувся поминальний обід, який дбайливо приготовило місцеве Жіноче Товариство.

Тіло Покійного спочило на місцевому Православному Цвинтарі. Горем прибиту Родину нехай Всемилостивий Господь потішить в їхньому нещасті, а Душу новоспочилого слуги Божого Василя оселить у Своїх Небесних Оселях.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЮРІЙ ПАШНИК

Плезент Гом, Ман.

У середу 17 лютого 1960 р. помер у лікарні в Стонвол, Ман., Юрій Пашник, проживши 88 років.

Покійний походив з села Балинці, Коломийського повіту, Галичина. Приїхавши в Канаду 1903 року, Покійний працював на різних роботах, а згодом почав фармерувати в околиці Стонвол, Ман. Дружина Покійного померла ще 1938 року. Покійний позоставив у смутку одинокого сина Николая та невістку Олену і п'ять внуків.

Похоронна Відправа відбулася в неділю, 21 лютого в церкві в Плезент Гом, Ман., де на цвинтарі коло церкви і похований Покійний.

Ближчі дані про Покійного подав Священикові бувший проповідник в околиці Плезент Гом Д. М. Дрогомирецький.

На заклик Священика присутні зложили 14 дол. на Нев'янучий Вінець, що їх призначено на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійному Юрієві Вічна Пам'ять!

о. Б. Ґ.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ТРАВЕНЬ

1. Неділя Мироносиць, — Поплар Парк, Бозежур.
8. Неділя Розслабленого, — Брендон, Транскона, Кенора, Суаукавт.
15. Неділя Самарянки, — Портедж Ла Прері, Дуфрост, Тиндал, Селкірк.
22. Неділя Сліпонародженного, — Брендон, Транскона, Кенора, Ледвин.
29. Неділя Св. Отців, — Попларфілд, Гонор, Сендгіл.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg, Str.
Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Норт Бетлфорд (Проводи)
6. Пятниця Вмч. Юрія — Витків (Проводи)
8. Неділя — Ґлезлин (Проводи)
15. Неділя — Гетерлей (Проводи)
22. Неділя — Кендо (Проводи)
26. Четвер. Вознесення Господнє — Норт Бетлфорд
28. Субота — Витків (Окружний З'їзд „Верховина")
29. Неділя — Витків (Окружний З'їзд СУМК „Верховина")

УВАГА! Цим повідомляється українське громадянство, що відбудеться Окружний З'їзд СУМК „Верховина", в Українській Греко-Православній Громаді Витків, Саск. На який запрошується всіх довколишніх громад округів Норт Бетлфорд й Геффорд, та поза місцевих українців м. Саскатуну і околиць.

Програма З'їзду

Субота 28-го травня:

1. Спортові змагання 1.00 година по обіді
2. „Вінтер ровст" — по ґалці і спортових змаганнях
3. Драматичні змагання 8.00 година вечером

Неділя 29-го травня:

1. Соборне Богослуження 10.00 година рано
2. Сумківський обід 11.30
3. На площі українські вправи і гопак 1.00 година по обіді
4. Спільна Сесія і Промови 2.30 година по полудни
5. Величавий Концерт СУМК „Верховина", та контестові змагання. 6.00 година вечером
6. Коронація королеви 8.30 година вечером.

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Йорктон
6. Пятниця Св. Великом. Юрія — — Йорктон
8. Неділя — Райн
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Ґорлиц
26. Четвер. Вознесення Господнє — Йорктон
29. Неділя — Врокстов

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 82998

о. П. БУБЛИКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Калдер
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Сторновей
26. Четвер. Вознесення — Кемсек
29. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Вернон
6. Влкм. Ґеоргія — Вернон
8. Неділя — Вернон
15. Неділя — Келовна (на гробах)
22. Неділя — Вернон
26. Вознесення — Вернон
29. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Сандави
6. Пятниця Св. Юрія — Арбака Св. П і П.
8. Неділя — Сеньків
15. Неділя — Вайта
22. Неділя — Сірко
26. Четвер. Вознесення — Арбака Св Мик.
29. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Півванкуверська Округа.

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Ню Вестмінстер. Б. К.
6. Пятниця. Св. Юрія — Ню Вестмінстер
8. Неділя. (Храм) — Вікторія Б. К.
15. Неділя — Ню Вестмінстер
22. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
26. Четвер. Вознесення Г., — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА! У Пст: Сповідь перед Богослужбами — на Вечірні Відправи в Ню Вестмінстер.

Address: 2142 Grandview Hwy.
Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Сван Ривер
1. Неділя. Вечірня та вихід на гроби о 4-тій вечора — Вайтбіч
8. Неділя. Вихід на гроби — Гаес
15. Неділя. Вихід на гроби — Сван Плейн
15. Неділя. О 4-тій по полудні Вечірня та вихід на гробки — Мейбрядж
22. Неділя — Стінен
26. Четвер Вознесення Госп. Храм — Кобзар
29. Неділя — Норквей

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Кадет
8. Неділя — Вірдейл
15. Неділя — Нипавин
22. Неділя — Сембурґ
26. Четвер. Вознесення — Шипмен
29. Неділя — Кадет

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮК

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Ґронлід (північна). Проводи
8. Неділя — Ґронлід (північна).
15. Неділя — Бруксбі Проводи
22. Неділя — Ґронлід (північна).
26. Четвер. Вознесення — Ґроллід (над річкою). Храм
29. Неділя — Бруксбі.

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Сенди Лейк
8. Неділя — Січ
15. Неділя — Росбирн
22. Неділя — Енгусвил (Храм)
26. Вознесення — Сенди Лейк
29. Неділя — Овкбирн

Address: Oakburn, Man. Tel. 886
Box 12

о. І. МАЙБИ

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Вимер
8. Неділя — Вадіна
15. Неділя Клер
22. Неділя — Ватсон
26. Вознесення. Храм в Вимер
29. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Айтуна
6. Великомч. Юрія — Ґудів
8. Неділя — Мелвіл
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Ґаборд
26. Вознесення Госп. — Понечай
29. Неділя — Мелвіл

Box 143, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Кіндерслей
8. Неділя — Вонда
15. Неділя — Мічам
22. Неділя — Оен, Алта.
29. Неділя —

Address: 824 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

[redacted]

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Борден-Біники
26. Четвер — Гефорд
29. Неділя — Витків, де відбудеться Окружний З'їзд С.У.М.К „Вирховина".

Box 169 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя, Проводи — Давнінґ
8. Неділя, Проводи — Смокі Лейк. Вечірня і Проводи 5.00 год. по обіді — Вільна.
15. Неділя, Проводи — Спедден. Вечірня і Проводи 5.00 по обіді — Бойн Лейк.
22. Неділя, Проводи — Беліс
26. Четвер, Вознесення Господнє — Смокі Лейк, Храм.
29. Неділя — Вільна

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Валей Ривер
8. Неділя. (Храм) — в Давфині
14. Субота. Проводи — в Косові
15. Неділя - Проводи в Ґилберт Плейнс. Спільне Свячене
19. Четвер — Заупокійна Сл. Божа по бл. п. Марії Шмонь, Ґил. Плейнс.
22. Неділя — Проводи в Давфині
26. Четвер. Вознесення — Храм і Проводи в Еґшвін
29. Неділя — Дрифтінґ Ривер

Address: Box 1089, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа
Box 425, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Толстой
6. Пятниця. Юрія Онуцька Церква — Гардентон
8. Неділя — Пембіна
15. Неділя — Сарто
22. Неділя — Гарденток
26. Четвер. Вознесення — Толстой
29. Неділя Храм — Роза

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя Лак Ла Біш (Проводи)
6. Пятниця. Юрія — Вандерінґ Ривер (Проводи)
8. Неділя — Криґенд (вихід на гроби)
15. Неділя — Норал (вихід на гроби)
22. Неділя — Сирейл (вихід на гроби)
26. Четвер. Вознесення — Боїл
29. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 49 [redacted]

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя. Проводи — Кейленд
6. Пятниця. Св. Юрія, Проводи — Бринзлі
8. Неділя. Проводи — Ту Гилс
15. Неділя — Шипинець
22. Неділя. Проводи — Іспас
29. Неділя — Ту Гилс

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Пайн Ривер (Спільне Свячене)
6. Пятниця (Св. Вел. Муч. Юрія) — Етелберт.
8. Неділя — Етелберт День Матері
15. Неділя — Ґарленд
22. Неділя — Зелена
26. Четвер (Вознесення Г. Н. І. Х. — Боян
29. Неділя — Етелберт

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Єллов Крік (Проводи)
6. Пятниця Велкмч. Юрія — Вакав (Проводи)
8. Неділя — Тарнопіль (Проводи)
15. Неділя — Ст. Джулієн (Проводи)
22. Неділя — Смате (Проводи)
26. Четвер. Вознесення — Кадворт
29. Неділя — Лепін

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Атабаска (Проводи)
6. Пятниця. Св. Юрія Переможця — Вестлок (Проводи)
8. Неділя — Сангудо (Свято Матері).
15. Неділя — Вестлок (Свято Матері).
22. Неділя — Барґед (Проводи).
26. Четвер, Вознесення Господнє — Сіба Біч.
29. Неділя Св. Отців — Вайлдвуд (Храмове Свято, Архиерейська Візитація

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. О. ФЛЯКА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Радвей Утреня, Сл. Божа і Проводи
Алдорина, Проводи в год. 4-ій по пол.
8. Неділя — Редватер, Утреня, Служба Божа і Проводи
Федора, Вечірня і Проводи в год. 4-ій по пол.
15. Неділя — Торгилд, Утреня, Сл. Божа і Проводи
Тудор, Проводи в год. 3-ій по полудні
22. Неділя — Восетна, Утреня, Сл. Божа і Проводи
Нюбрук, Проводи в год. 4.30 по полудні
26. Четвер — Радвей, Вознесення, Храмове Свято
29. Неділя — Еґремонт

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, [redacted]
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Торсбі (Проводи)
8. Неділя — Равнгил (Проводи)
15. Неділя — Брудергайм (Проводи) 4-та год. по пол. — Пено, Вечірня й Проводи
22. Неділя — Калмар (Проводи)
26. Четвер. Вознесення Господнє — Едмонтон
29. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Шіго-місто
1. Неділя — „Коло Стадників"
8. Неділя — „Коло Жучканів"
8. Неділя — Тафиел
15. Неділя — Винярд
15. Неділя — „Коло Федаків"
22. Неділя — Вишарт
22. Неділя — „Коло Купровських"
26. Четвер. Вознесення — „Коло Мельничуків"
26. Четвер. Вознесення — Едмор
29. Неділя — Шіго Полудн.
29. Неділя — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 82.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[redacted]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1960. ЧИСЛО (1110) 10

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ

У днях 28-30 квітня відбулася у Вінніпезі Конференція Репрезентацій Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в ЗДА і Української Автокефальної Православної Церкви на Еміґрації.

Офіційні представники Церков на Конференції: від Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Митрополит Іларіон (д-р Огієнко), Архиепископ Михаїл (Хороший), Єпископ Андрей (Мгр. Метюк), Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії, Протоерей Тома Ковалишин — секретар Президії Консисторії; від Української Православної Церкви в ЗДА — Митрополит Іоан (Теодорович), Архиепископ Мстислав (Скрипник), Архиепископ Володимир (Малець), Митрофорний Протоерей Ф. Білецький — член Митрополитальної Ради, Митрофорний Протоерей О. Мицик — член Консисторії; від Української Автокефальної Православної Церкви на Еміґрації — Митрофорний Протоерей С. Молчанівський, Адміністратор Церкви у Великій Британії.

Учасниками Конференції були також — від Української Греко-Православної Церкви: Протоерей М. Боднарчук із Саскатуну — заступник голови Президії Консисторії, адвокат П. Лазарович з Едмонтону — член Консисторії, редактор І. Г. Сирник і проф. В. Сарчук — члени Президії Консисторії.

У неділю, 1-го травня, в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі всі вищеназвані Ієрархи відслужили Соборне Архиерейське Богослуження — в сослуженні Духовенства: Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, Прот. Т. Ковалишина, Протопресв. С. Молчанівського, Прот. Ф. Білецького, Митроф. Прот. Єроніма Грицини, Прот. О. Мицика і о. диякона Мирослава Клиша.

На Конференції обговорено актуальні справи, і вирішено видати Соборний Пастирський Лист.

ПИСЬМЕННИК О. САЦЮК ПОМЕР

У Шікаґо (ЗДА) помер письменник Олексій Сацюк. Він народився в с. Головчичах на Дубенщині (Волинь) 18. 10. 1909 року. Ґімназію закінчив у м. Дубні, а правничі студії — у Львові. Його літературна видана друком спадщина: "Колоски" (збірка творів), "Смертоносці" (оповідання), "Злат-жолудь" (новеля), "Скрипка на камені" (п'еса) і інші.

Під кінець 2-ої світової війни він виїхав з України на еміґрацію в Австрію, а звідтіля згодом переїхав з родиною до Арґентини, а пізніше — до Шікаґо.

Похорон Покійного 7-го квітня 1960 року відбувся під проводом Прот. Федора Білецького — настоятеля українського православного собору Св. Володимира в Шікаґо.

В. Й. П.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ УЧАСНИКІВ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Повідомляємо, що Консисторія зробила угоду з залізницями, згідно з якою делегати й гості **можуть їхати на Собор по зниженій ціні**. Ця знижка є така, що квиток (тикет) в обидві сторони коштує **півтора рази стільки**, як квиток в одну сторону. Наприклад: коли залізничний квиток з даної місцевости до Вінніпеґу коштує $10.00, то поворотний квиток до Вінніпеґу й назад буде коштувати $15.00. Ця знижка є дійсна як для першої кляси, так і для другої, або так званої "ковч клес".

Щоб делегати й гості могли з цієї знижки скористати, вони мусять наперед набути собі в Консисторії відповідну для цього посвідку й виказатися нею при купуванні квитків (тикетів). На основі цієї посвідки делегат чи гість може дістати знижку також для родини (жінки та дітей), якщо вони їхали б з ним на Собор. Для одної родини потрібна тільки одна посвідка.

За посвідкою можна зголошуватися до Консисторії безпосередньо, або через церковні заряди та оо. Парохів.

Підкреслюємо, що аби гості й делегати могли з цієї знижки скористати, вони мусять наперед набути для себе в Консисторії посвідки, інакше їм доведеться платити за квитки звичайну ціну. Одночасно пригадуємо, що з посвідки може користати лише той, для кого вона не видана, та що її не можна передавати нікому іншому.

ЗА ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ
Протопресв. Д-р С. В. Савчук, голова.

ЦЕРКВА — ВЕЛИКЕ ДОБРО

Наш український нарід щасливий тим, що має свою Церкву від давна-давен, від часів Св. Володимира й Ольги.

Пришельці-піонери, що заїхали до Канади, відчули велике щастя і вдоволення, коли тут, далеко від батьківщини, зорґанізували таку саму Церкву.

Це саме переживали православні українці, коли орґанізовували свою православну громаду чи то на фармах, містечках, чи містах.

Нині церковне життя православних українців у Канаді консолідується, і одною проявою цього є будова нових церков у багатьох місцях розлогої Канади. Усі знаємо, що найважнішою з-поміж усіх церков, що тепер будуються, чи будуть будуватися, є Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

А тому, що ця будова найважніша, то вона заслуговує на першу нашу увагу й поміч.

Поможімо її збудувати!
Зложімо на її будову щиру і щедру пожертву!

Є.

ДОГОВІР КАНАДИ З СССР І СПРАВА ЖИРУВАННЯ НА НУЖДІ

Цього року Канада підписала трирічний торговельний договір з Советським Союзом. — Канада буде купувати в Советському Союзі, а Советський Союз — у Канаді.

А тим часом за пересилку дарових посилок з одежею бідним людям в СССР советський уряд бере стільки, що коштує ціла та посилка, а вживаних речей не допускає взагалі, хоч це дозволено до інших країн за залізною заслоною (Польща і т. д.), куди також можна надавати їх поштою за невеликою оплатою, а до СССР пошта не приймає, бо "нема такої угоди".

Це називається "гуманність", "милосердя", "кличі за мир і дружбу" — здирство закаптурених міжнародніх спекулянтів — "спільної руки" — на нужді нещасного християнського населення; "світовий монополь".

Якщо б уряд Канади був зайнявся цією кричущою до неба справою, коли заключував торговельний договір з Советським Союзом, він тим улегчив би навіть менш заможним людям у Канаді можливість допомагати своїм близьким у СССР хоч найконечнішою одежею і харчами та ліками.

М. ЛІВИЦЬКИЙ ПРОМОВЛЯТИМЕ НА З'ЇЗДІ СУС

Микола Лівицький — голова Виконного Органу Української Національної Ради, який прибув з Европи на відвідини до ЗДА, буде гостем на всекрайовому З'їзді Союзу Українців Самостійників, що відбудеться в Торонто в днях від 8 по 10 липня ц. р.

М. Лівицький виголосить промову на З'їзді СУС.

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ В ЛІТІ 1960-го РОКУ

Неділя 15-го травня, — Канонічна Візитація і освячення площі під будову Собора Св. Софії в Монтреалі.

Неділя 5-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 12-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Вайті, Ман.

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиерейська Св. Літургія усіх наших Архиереїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Апостолів Петра й Павла в Сарто, Ман.

З КАЛЕНДАРЕМ НЕ ТАК!. . .

Коли "Український Голос" з 23-го березня, 1960 року сказав, що зміна церковного календаря в греко-католицькій Церкві наближає ту Церкву до латинізації і що напір за зміною календаря йде згори, а не здолини, то католицький "Поступ", ч. 14, дає відповідь і каже, що хоч частина греко-католиків святкує по новому календарі, але на Великдень і Різдво зберігаються українські традиції як святовечірні страви, коляди, свячення паски. Зберігаються Богослуження. . .

Так! Але є важніша справа: — **Чи історичний церковний календар до традиції не належить, а тільки святовечірні страви і "свячене" на Великдень?**

Коли ж церковний календар маловажна річ, то чому поляки від появи нового календаря і дальше стараються українцям силою його накидати? Чи вони були такі дурні, що за дурницю чіплялися? Ні! Вони знали, що зміна календаря зводить українців з українського грунту. Польську політику знали також і українці, і тому свій церковний календар оборонили. Він для гідних українців є важною справою.

***

Напір за новим календарем йшов завжди з верхів, а не від народу. Нарід про зміну церковного календаря і не думав би, коли б греко-католицькі церковні провідники його в людей не втовкмачували. Справи зміни календаря хочуть верхи, а не низи!

Згадати Галичину! — Чи нарід там хотів зміни календаря? Ні! Зміни хотів еп. Хомишин, який вірно служив папі і полякам, і Хомишин старався завести новий календар в своїй дієцезії, але не вдалося, бо нарід масово спротивився. Що ж робить тоді Хомишин? **Він сам один переходить на новий календар і святкує українські свята разом з поляками, а не зі своїми вірними.**

Чи ж то не був хрунівський вчинок? Ціла його дієцезія святкує так, як історична традиція і як українська справа наказує, а він на всіх і вся плюнув і з поляками святкує. Чи може бути більше хрунівство? Чи не є то народна зрада?

***

Коли мадяри в 1896 році святкували 1000-ліття своєї держави, — то, як подавав геко-католицький "Душпастир" з 1896 року, — **"На торжествах ювілейних в Великім Варадині явилися католицькі єпископи в національних мадярських строях. Кардинал Шлявх прибув на торжество в вузьких вишнурованих штанях вишневої краски, в жовтих черевиках з острогами (шпорами), в колпаці з перами на голові, і в шубі з леопардової шкіри (леопард — рід льва). В такім уборі явився і єпископ Павел, а єпископ Винклер в панцирській сорочці:::"**

Отже для тих єпископів мадярські одяги були важніші, ніж їх митри (інфули), жезли, чи єпископські одяги з хрестами. То були патріоти свого народу. В них мадярські штани, черевики і мадярський колпак та леопардова шуба були на першім місці, бо воно мадярське, а все друге стояло на другім. Вони стояли тісно з своїм народом, а Хомишин на свій нарід плював, як на прокажений.

А чи нинішні заходи до зміни календаря і безмірні похвали тих, що календар змінили, не стоять поруч з роботою Хомишина?

Католицькі заходи за зміною календаря в Канаді давні. Католицьке "Світло" з 1941 року вихвалювало попід небеса тих, що календар змінили. Писало воно як ті новокалендарні греко-католики тішилися, як на Різдво причащалися, як коляди греміли від ранку до вечора, а навіть анґлійці й поляки приходили щоби побачити як греко-католики будуть по новому календарю святкувати. Рішили дивитися як на цирк, чи комедію, чи менажерію.

Виглядало, що Різдво Христа було для ново-календарників маловажне, а найважнішим був новий календар. Святкували не память Христового народження, але день Народження Нового Календаря.

Та коли дуже темні греко-католики в Канаді календар змінили, то свідоміші і донині не змінили, хоч деякі їх священики старалися силою новий календар накинути. Вони накидали, але нарід противився, отже між розумними їх заходи не вдалися.

Ще каже "Поступ", що церковна влада дає дозвіл на зміну календаря, коли най менше 95 процент парафіян домагається зміни.

Але хто тих 95 процентів приготовив чи намовив до зміни? Також та влада, коли б мала українську душу, то була би проти тої зміни взагалі. А що буде коли 95 процентів темних людей заявляться за тим, щоби в їх церкві завести польську "мшу?" Найпевніше, що та влада з утіхою на те згодиться і похвалить таку громаду, а може і "Поступ" заплеще в долоні.

Читач "Поступу"

РОЗМОВА КАРДИНАЛА ТІССЕРАНА З РАБІНОМ ПРО ПОКРАЩАННЯ РЕЛІГІЙНИХ ВІДНОСИН

"Ватикан.—Визначний американський рабін був тут на побаченні з кардиналом Тіссераном — деканом Св. Конґреґації Кардиналів, щоб обговорити шляхи й способи для поладнання важніших справ релігійних взаємовідносин.

Гість д-р Виллям Ф. Розенблюм — рабін святині Ізраїля в Ню Йорку, був в Европі службово, як віце-президент Асоціяції Військових Капелянів ЗДА; він є також представником жидів у проводі Ради Молоді в Ню Йорку, для боротьби із злочинністю. Перед поворотом додому цей рабін промовляв через радіовисильню "Голос Америки" за залізну заслону (до країн, опанованих комуністами).

Кардинал Тіссеран у розмові з рабіном Розенблюмом торкнувся справи осудження Ватиканом протижидівських виступів в Европі та в інших країнах і висловив надію, що релігійні взаємовідносини (між жидами й Католицькою Церквою) будуть вияснені та все більше будуть поліпшуватися". (Бизентайн Католик Ворлд", 20. 3. 1960).

МЕНШЕ МОЛИТВИ, А БІЛЬШЕ ПРАЦІ — ВЕЛИТЬ ПАПА

У телевізійних вістях СіБіСі з Вінніпеґу 1-го травня поінформовано, що папа Іван 23-ій видав розпорядження, щоб католицькі монахи скоротили час своєї щоденної молитви з години (чи 40 хвилин) на півгодини, а більше часу присвячували праці.

ВІД 4 ДО 180 МІЛЬЙОНІВ НАСЕЛЕННЯ В ЗДА ПРОТЯГОМ 170 РОКІВ

З днем 1-го квітня ц. р. в ЗДА почався 18-ий перепис населення, — він відбувається регулярно через кожних десять років. 1790 року в Злучених Державах Америки було 3,929,214 душ населення (крім індіян). А тепер у ЗДА є коло 180,000,000 душ населення.

Бюро перепису ЗДА восени 1960 року почне подавати вислід найновішого перепису населення цієї держави.

ІЗРАЇЛЬ І АРАБИ

Прем'єр держави Ізраїль, Бен Ґурюн, був недавно в Америці, і Айзенгавер йому заявив, що коли б хто нападав на жидівську державу (Ізраїль), то він буде жидів обороняти.

У сенаті в Вашинґтоні недавно говорив нюйоркський сенатор Яков Джейвитс, що Москва посилає дуже багато зброї арабам. Але давніші повідомлення кажуть, що Москва давала зброю і для жидів, отже питання, чи вона сьогодні не помагає жидам в декілька разів більше ніж арабам.

НЕ ВСІ ВНУТРІШНІ СПРАВИ ДЕРЖАВ Є "ВНУТРІШНІМИ"

Демократичні елементи (головно студенти) в Туреччині з одчаєм розпочали рух проти диктатури й тиранії свого теперішнього уряду, який, звичайно, також називає себе "демократичним". Уряд розпочав жорстокі репресії за допомогою поліції і війська, — так як в останніх днях квітня чинив у Кореї "демократичний" диктатор Рі, убивши коло 200 студентів (під натиском народу й опінії ЗДА він мусів уступити).

Обєднані Нації з а я в и л и, що коли в Туреччині уряд стосуватиме диктаторські репресії, то ОН будуть інтервеніювати.

З того виходить, що деякі справи, які ще недавно вважалися внутрішніми справами кожної держави, тепер уже перестали бути "внутрішніми", коли влада займається тиранією і людовбивством.

На жаль, це відноситься лише до середніх і малих держав, — тиранія і людовбивство в Совєтському Союзі так і далі залишаються лише їхньою "внутрішньою" справою.

РЕВІЗІЯ НОВОГО ЗАПОВІТУ В ГРЕЦІЇ

Комітет православних учених і богословів у Греції підготовляє до друку нове видання Нового Заповіту.

Цей текст Нового Заповіту, що тепер загально вживається в Греції, опрацював 1898 року німецький учений свящ. Еберґард Нестле з доручення Біблійного Т-ва у Вюртемберзі.

Однак це традиційне видання грецькі учені й теологи кілька разів піддавали ревізії, а останньо зробили це 1958 року; і воно було надруковане в Англії. Видання найновіше, критичне, зревідоване вийде 1960 року; воно буде "основане на таких документах і рукописах, які досі ще не були доступні ні одному з усіх досьогочасних видавців", цей зревідований текст усуне з ужитку всі інші тексти Нового Заповіту в Грецькій Церкві.

Згадана праця над ревізією тексту Нового Заповіту відбувається під доглядом Богословського факультету Атенського університету.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Закінчення Собору

Застали Жана в адвоката

Коли оо. Савчук і Слюзар прийшли до адвоката, то застали Жана в почекальні, але з ним не говорили. За хвилю покликав адвокат Жана, а коли Жан по балачці вийшов, то адвокат був дуже поденервований. Він розказав нашим представникам заяву Жана, що архиеп. Гуціє не може згодитись на видачу Чартеру **бо Українська Православна Церква є большевицька, що її єпископ большевик, — "коли не на столі, то під столом". Та Церква перетягає до себе католиків і ширить заколот. . .**

Адвокат відповідав, що Українська Греко-Православна Церква бореться з большевиками, а дальше, що протестантська Церква має Чартер, хоч вона також перетягає до себе католиків. А Жан питає адвоката: "Чому ви їх так обороняєте?", на що адвокат: "Раз тому, що вони мої клієнти, а друге, я переконаний, що за ними слушність". На те Жан: "Ми не боїмося! Ми готові до боротьби!", на що відповідь адвоката була: "Гаразд! Будемо боротися!"

Оповідаючи все те, адвокат, назвав Жана безличним. Жан казав, що Григорійчук відїхав, але він ще раз зайде з ним до адвоката, але адвокат заявив. "Коли він не буде мати ліпших доказів ніж ваші, то мене не переконає".

Боротьба почалася

Довідавшись, що православним українцям закидають большевизм, о. Савчук телефонічно порозумівся з визначними людьми на Заході і просив щоби вони написали листи до Тешера та запевнили його, що наша Церква нічого спільного з большевизмом не має. Вони ж знають українців.

Знов же адвокат повідомив посла Смарта про розмову з Жаном. А чекаючи на листи о. Савчук приготовляв потрібні матеріяли.

Наших представників заклопотала була ґазетна вістка, що парлямент наш законопроект відкинув, але дальше виявилось, що вирішення справи Чартеру відложено до другого тижня. Адвокат, діставши нові вістки, запевнив, що справа стоїть не так зле, як могло здаватися.

Невдовзі о. Савчук отримав зі Заходу листи від осіб, які запевняли Тешера, що Українська Церква не є большевицькою, а листи були: - від преміера Манітоби — Брекена, від премієра Алберти - Бравнлі, від мейора Вінніпеґу - Веґа, від президента Саскачеванського університету — Морея, від мейора Едмонтону, та ще деяких визначних осіб, від шефа кінної поліції і ще декого. А навіть був лист від адвоката з Саскачевану, католика і члена "Лицарів Колюмба", який запевнив Тешера, що Українська Православна Церква заслуговує на признання.

Маючи такі матеріяли, наші представники вибралися з Монтреалу до Квебеку. Прибувши до Квебеку вони через адвоката познакомилися знов з деякими важнішими людьми, що мало також для нашої справи окреме значення.

Ґенерал Смарт зпочатку не дуже був нашою справою зацікавлений, але коли зійшовся з нашими представниками і розвідався про нашу справу більше, то вже і робив заходи, щоб внесений ним законопроект перейшов успішно.

Справа законопроектів

Законопроекти є двоякі, — одні приватні, внесені послами, і публичні, або урядові, виготовлені урядом. Законопроект найперше розглядає комісія зложена з якогось числа послів, і вона має право законопроект перепустити, відкинути, або перепустити з деякими змінами. Таких комісій є дві, і для приватних законопроектів і для урядових.

Прийнятий законопроект ставиться під дискусію і голосування в нищій палаті послів, де всі посли дискутують і голосують за, або проти. Тут голосують три рази і можуть законопроект прийняти, або відкинути. Прийнятий законопроект передають до комісії вищої палати, де тих комісій є також дві, для двояких законопроектів.

І тут комісія може законопроект відкинути, а коли прийме, то передає вищій палаті, де рівнож відбувається дискусія і триразове голосування. Коли ж тут законопроект приймуть, то його підписує губернатор і законопроект стає законом.

Такими дорогами ходить законопроект, отже противники мають багато нагоди щоби не допустити до ухвали.

Предсідником комісії для урядових законопроектів був сам премієр Тешер, і він зачислив наш законопроект, як церковний, до урядових законопроектів, а з того виходило, що законопроект буде відкинений.

Справа в парляменті

Тут ґенерал Смарт найперше передав Тешерові рекомендаційні листи зі Заходу.

Перед вищою палатою були три церковні законопроекти, український і два Російської Церкви, отже премієр заявив, що треба ті проекти взяти разом, бо всі вони православні і "російські".

Тут відразу посол Смарт запротестував заявляючи, що: "український нарід є окремий від російського, що в Канаді є поверх 250,000 українців, які мають свої інституції, своїх послів, учителів, професіоналістів, що беруть повну участь в житті Канади. Вони мають свою Церкву, яка має домініяльний Чартер і її не можна вязати з Церквою Російською, і тому український законопроект треба брати окремо.

Говорив ще міністер доріг, що всі українці комуністи, що вони в Вінніпеґу видають "Українські Робітничі Вісті", що Українська Православна Церква є комуністичною і членом її Консисторії є Курдидик (змішав Кудрика з Курдидиком). І закликає, що всі три церковні законопроекти треба відкинути.

Говорили ще деякі, а вкінці два російські законопроекти відкинено, а український мають розглядати другого дня. Тут вже була надія, що український законопроект перейде, і таку думку висловлювали всі, що з українцями симпатизували.

Однакож сталося, що українську справу відложили ще раз аж до другого тижня. Посол Смарт запевняв, що Тешер відложив пляново, щоби переговорити з архиепископом і показати листи прислані з Заходу. Так оо. Савчук і Слюзар вернулися до Монтреалу, а слідуючого вівтірка були знов в Квебеку.

Українські представники готовились до оборони своєї справи, але вийшла несподіванка, — премієр Тешер заявив, що він бачився з архиеп. Гуціє і той не має вже нічого проти того, щоби дати Українській Православній Церкві квебекський Чартер, отже і Тешеро є за тим. І всі члени комісії за Тешером потакнули.

Так ціла справа закінчилася успіхом українців. З підписом Чартеру Українська Православна Церква була признана в Квебеку правною Церквою.

Кілько все те коштувало

Ціла та історія з Чартером показала, якими завзятими противниками Української Православної Церкви були римо-католики і яку боротьбу треба було з ними зводити.

Молодше канадійське покоління нині про те мало знає, а вже цілком не знають ті, що пізніше до Канади прибули. Вони прийшли на готове і їм може здаватися, що при заснованні нашої Церкви ніяких труднощів не було. Що в ній від самого початку було так, як вони застали. Заснувалась Церква і вже все готове.

Але в тім побіжнім описі не згадано кілько грошей ціла та справа коштувала і як тяжко було тих грошей роздобути. А кілько було старань, кілько журби, кілько праці поки справу щасливо докінчено. А що було б, коли б законопроект відкинули?

Згадати, що завзято шкодив нашій справі і монтреальський "руський" священик. Він ширив брехню про "неканонічність" нашої Церкви і запевняв урядові круги, що Російська Церква може обслугувати українців, отже їм окремої Церкви не треба. Він говорив про те і в телеграмі до премієра і ту телеграму передав премієр нашим представникам через посла Смарта.

Також монтреальський греко-католицький священик не перебирав в способах, щоби Українській Православній Церкві пошкодити.

Після всього того Великдень монтреальської громади, 1931 року був радісним, коли парох проголосив, що Чартер вже отримано.

Про всі ті старання і труднощі і клопоти повинні б знати і недавно прибулі а також і ті греко-католики, що окружені римською "залізною куртиною". Тоді вони бачили б, хто є ворогом українського народу.

А опис історії з квебекським Чартером подано тут ширше, щоб ціла справа була більше ясною, хоч і тут ще деякі подробиці пропущено.

ТВІР, ЩО ЙОГО ВВАЖАЮТЬ ДУЖЕ АКТУАЛЬНИМ

Американська письменниця Єлисавета Анна Купер написала твір п. н. "Немає малих речей". Ця книжка вийде друком у жовтні ц. р.

Католицька Акція, як видно, вважає твір панни Є. А. Купер чимсь новим, свіжим, незвичайним, написаним на таку актуальну тему, над якою нарешті слід подумати, коли письменницю за цей твір відзначили Католицькою Нагородою Белетристики в сумі 5,000 дол.

Яка ж тема твору панни Купер? Вона пише про католицького священика, який "змагається" за те, щоб спасти свою в л а с н у душу.

Безперечно, тема дуже актуальна.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 20ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20c; in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СУТЬ У ЦЬОМУ

(По "світових" справах на власній плятформі)

Папа Іван 23-ій заповів скликання світового католицького Собору в Римі на 1961 рік. Констянтинопільський патріярх повідомив, що скличе світовий православний Синод на Родосі цього року.

У зв'язку з цим один з часописів висловив "жаль", що між Церквами, які візьмуть участь у Синоді на Родосі, немає згадки про Українську Православну Церкву. Цей же часопис зробив натяк на те, що коли б Українська Православна Церква приєдналася до Римської Церкви, то її єпископи мали б нагоду бути на світовому (католицькому) Соборі, отже це був би світовий "здобуток" для українців. На думку цього часописа, всі ці світові церковні справи — це ті важливі й відповідальні завдання, які стоять (чи мали б стояти) перед Собором Єпископів Української Православної Церкви.

Цей часопис не сказав новини; це тільки типовий відгомін голосу Католицької Акції на українському відтинку її діяльности.

Які життеві здобутки матиме Рим через свій Собор — це ще питання. Але одне тут певне: Рим окремо сподівався також здобутку ще перед Собором, — він надіявся, що саме слово **"світовий"** (Собор) зробить на людей враження. Це психологічна тактика "холодної війни" воюючої Церкви. В основному це слово натиску на народи не зробило. Правда, серед української спільноти різних віроісповідань можуть бути одиниці й гурти, на яких слово "світовий" може робити незвичайне враження, і вони можуть тратити рівновагу духа. Однак це звичайний наслідок почуття меншевартости, — людина страждає почуттям такого приниження, що з цієї низини показуються їй великими навіть ці речі, які в дійсності великими не є.

Усі ті "світові" Собори проголошуються під кличем "об'єднання Церков" для боротьби проти спільного ворога — збройно-воюючої безбожницької сили. Ця ідея дуже похвальна, — аби тільки ж цю боротьбу вже раз нарешті почали, і щоб було видно цю боротьбу та її наслідки. Християнські народи всього світу нетерпляче очікують цього!

У чому ж затримка? Покійний папа Пій XII розчаровано і з жалем заявив був, що християнські народи Заходу втратили віру в Бога, його наслідник Іван XXIII мусів голосно признатися, що з християнською мораллю в католицтві не все в порядку.

Римські Архиєреї ствердили, що справа з Християнством у католицтві стоїть слабенько. І тут питання: як можуть деякі церковні провідники вірити, що коли всі роз'єднані слабості об'єднати докупи під одним світовим проводом, то сума тих слабостей дасть силу?

Християнству потрібний с п і л ь н и й фронт для боротьби із своїм спільним ворогом. Під тим кличем робиться світову пропаганду. Одначе дехто з провідників тих Церков, які почуваються "сильнішими", розуміють спільний фронт так, щоб сильніша Церква проковтнула "слабшу". Оце "спільний фронт"!

Римові не треба спільного фронту проти воюючої безбожницької сили; бо що довше ця безбожницька сила існує, то це Римові більше на руку. Якщо б християнський світ не мав зв'язаних рук боротьбою з тією безбожницькою силою, тоді він міг би йти с п і л ь н и м фронтом проти політики Риму. Рим це знає! І хто має очі — повинен це бачити.

Коли йдеться про "спільного ворога", то Рим своїх ворогів бачить більше у православних і протестантах, ніж у безбожницькій силі. Значить, йому треба спільного фронту найперше проти некатолицьких Християнських Церков. Хто з православних і протестантів став би з Римом у спільному фронті, той тим самим став би проти своєї Церкви.

Роз'єднання давньої організаційно єдиної Християнської Церкви не є ніякою причиною і ознакою "слабости" Християнства, а навпаки: роз'єднання було конечним наслідком сили Християнства і засобом для лікування з цієї слабости, якою була оця т. зв. "єдність". Бо є таке об'єднання, що будує, а є таке "об'єднання", що руйнує.

Первісна Церква була організаційно **єдиною** в тому сенсі, що були заперечні всі природні і національні різниці між народами, і заперечено право захищати ці різниці. Отже така механічна організаційна "єдність" Церкви скоро розрушилася, бо стояла на неприродніх основах. Римська Церква далі пробує тих самих способів об'єднування, — отож наперед відомо, який буде вислід.

Адже ж Римська Церква **перша** відділилася від Вселенської Церкви власне з **національних** причин, — бо вона хотіла бути **національною** Італійською Церквою.

Життя народів має такі закони, що їх не перекреслять ніякі штучні ухвали, придумані в канцеляріях. Малої краплини води не стиснуть навіть найбільші в світі рури, — вона розірве їх.

На всяких "всесвітніх форумах" учасник може бути як **вільна людина** — представник і оборонець інтересів свого народу, а може також бути як підданий **чужого зверхника.**

Українці є в такому церковно-політичному положенні, що Церкви чужих народів — Церкви всяких віроісповідань — хотять бачити українців підданими чужих церковних властей.

Не може бути сумніву, що українські патріоти бажають бачити своїх єпископів тільки на таких всесвітніх Соборах, де вони репрезентували б **Українську** Церкву, тобто **національну** (незалежну від чужих властей) Церкву українського народу, і наша Церква там була б серед інших Церков як вільна з вільними і рівна з рівними, а не виступали б як піддані чужих церковних властей: римських, московських, грецьких і т. п.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді будувалася твердою, невсипущою муравлиною працею і такими самопожертвами одиниць і спільноти, що часом і за деякими ославленими "мучениками-ісповідниками" і сотої частини немає такої праці. Священну спадщину наших піонерів — духовних і світських — можна б дуже легко розвіяти на вітер по безмежних **"світових"** просторах "великої політики", на різних "міжнародніх форумах", а вже особливо з легким серцем могли б це зробити ці, які не знають труду будування.

Це становище супроти всяких "світовостей" подиктоване не тим, що нас "промовчують" на світових форумах, а навпаки: кому на тих світових форумах треба, то він становище православних українців у Канаді знає, отже не пропонує їм того, на що православні українці не підуть. Бувають справи, де промовчування є найвиразнішою мовою.

Українська Греко-Православна Церква є Церквою українців — **громадян Канади,** а не є Церквою в Україні, ані Церквою на еміграції. Це є Церква канадських українців, Церква в їхній державі — Канаді.

Хто п і д х о д и т ь до цієї Церкви з міркою европейської політики, чи дивиться на неї крізь свої емігрантські окуляри, той дає доказ, що він абсолютно не знає істоти цієї Церкви. І кожен його погляд та голос у цій справі, і його політика будуть непорозумінням, будуть не на тему.

Православні українці в Канаді завжди зацікавлені всіми світовими справами, отже й також церковно-релігійними, але вони вважають, що активне становище їхньої Церкви на ширшій арені у світі може мати місце тільки тоді, коли це не порушує принципів, на яких їхня Церква будувалася та живе, і поскільки це служило б їхній Церкві не на шкоду, а на зміцнення.

Усе це ті речі, які стоять поза всякою дискусією — чи це відноситься до внутрішнього, чи зовнішнього становища православних українців у Канаді.

ЖИДИ, А НЕ "ПОХОДЖЕНЦІ"

При кінці березня жиди в Аргентині, в Буенос Айрес, святкували дуже врочисто соті роковини прибуття перших жидів до Аргентини. Отже жиди є в Аргентині вже 100 літ. Президент Аргентини, Артуро Фрондізі, видав з нагоди того жидівського свята окреме поздоровлення жидам, похваляючи їх за успіхи в усіх напрямах аргентинського життя.

Однако ж тут найважнішим є те, що жиди вже 100 літ перебувають в Аргентині і не перестали бути жидами. Не кажуть, що вони є аргентинцями "жидівського походження". Вони є жидівським народом! Політично вони зв'язані з Аргентиною, але поза тим вони є жидами.

Та що сказати про тих, що не дуже давно прибули до Канади, а вони вже не українці, а тільки "українське походження" за ними волочиться?

МИТРОПОЛИТ ДІОНИСІЙ

(Продовження)

Одинока розв'язка — було мати українцям під Польщею свою Українську Автокефальну Православну Церкву. Про це мріяв Митрополит Василь Липківський. Але з другого боку, дійсність була така (під польською займанщиною), що це була абсолютно неможлива справа з причин незалежних від українців. Згодом у цьому сам міг переконатися й Митрополит Василь Липківський у Києві, і з того часу його відношення до Митрополита Діонисія стало помітно мягчим.

Патріярх Тихон

Теперішня Московська Патріярхія тільки дуже обережно мусить писати про той факт, що Московська Патріярхія за часів Патріярха Тихона відмовилася признати советську владу. Отже може найбільш відкрито пише про цю справу жидівський історик в Америці Н. Авсобел, який оскаржує Російську Православну Церкву за те, що її священики, ставши на чолі протибольшевицького руху в 1917-1921 рр., енергійно ширили між народом пропаганду, що "Советський уряд — це Жидівський уряд". Отже каже Авсобел, советський уряд став на такому становищі: хто виступає проти жидів, той тим самим виступає проти советської влади. І тоді Рада Народніх Комісарів за підписом Леніна 1918 р. видала декрет, щоб "з корінням виривати" антисемітизм. Цар був усунений, але Православна Церква стояла далі, і як довго вона стояла, так довго вона загрожувала советській владі, бо вплив Церкви на народ був великий; отже советський уряд вирішив, що Православна Церква "має піти в розход" (бути знищена), а це тим більше, що Патріярх Тихон "проголосив рішучу й відкриту боротьбу "безбожній кумпанії" в Москві (советському урядові). Авсобел обвинувачує Патріярха Тихона в тому, що це, мовляв, через нього советська влада почала активну боротьбу з релігією в СССР. Бо хоч комуністи є проти релігії, то активної боротьби вони спочатку не провадили проти вірування. Коли ж однак Патріярх Тихон почав **політичну боротьбу** проти советського уряду, то тим він спонукав советську владу повести боротьбу проти всіх віроісповідань, отже й проти жидівської релігії; правда, пише Авсобел, проти жидівської релігії вести пропаганду було доручено самим жидам, — це була лише пропаганда атеїстів, але ніякого фізичного терору чи насильства советська влада над визнавцями жидівської релігії не чинила, бо жиди пильнували своєї релігії, але не виступали проти советського уряду активно-політично. А Патріярх Тихон виступав, отже й тому він був засуджений на "усунення"[1]).

Теперішня Московська Патріярхія може тільки дуже обережно про це писати, наприклад: "Тодішньому Патріярхові Тихонові довелося діяти в середовищі найскладніших внутрішніх суперечностей, роздорів, шкідливих політичних впливів і гострої боротьби. . . Частина ієрархії і духовенства була ще в полоні старих понять про революцію, про нову державну владу. Вони, за віковою традицією, у своїй свідомості, а часом і в житті, поєднували церковне життя з політикою". Патріярх Тихон поставив таку програму своєї боротьби з комуно-большевицькою владою: "Ми обявляємо, що на землі немає ніякої такої власті, яка могла б звязати нашу патріяршу совість і наше святительське слово. . . " ("Русская Православная Церковь". Вид. Московської Патріярхії. Москва, 1958, стор. 9-10).

Звичайно, кінець тут був відомий вже заздалегідь, — Патріярх Тихон як мав "піти в розхід", так він "нагло" й помер (1925 р.). Але за його життя білогвардійська російська еміграція покладала на Патріярха великі надії — що він переможе комуно-большевицьку владу, і тому білогвардійці старалися підтримати Патріярха Тихона, а через те вони й були проти вилучування Православної Церкви в Польщі з-під юрисдикції Патріярха Тихона, бо цим ослаблювалося б його силу, і це було б на користь большевикам.

Однак, як відомо, Патріярх Тихон — з титулом: "Патріярх Московський і всієї Русі" — боровся за втримання неподільности старої Російської Православної Церкви, і тому рішуче став проти того, що українці, користаючи з акту советського уряду (23. 1. 1918 р.) про відділення Церкви від держави, практично здійснили акт Українського Уряду (УНР) з 1. 1. 1919 р. про Автокефалію Української Церкви, і 1921 р. завершили установлення Української Автокефальної Церкви Українським Єпископатом під проводом Митрополита Василя Липківського.

Так само православні українці в західній Україні під Польщею змагали до визволення своєї Церкви з-під московської залежности. До цього змагав Митрополит Православної Церкви в Польщі українець Юрій Ярошевський, і тому Архимандрит Почаївської Лаври Смарагд Латишенко (з білогвардійських кругів), гарячий прихильник Патріярха Тихона, та ворожий Автокефалії Церкви православних українців, у приступі непогамованости під час гострої суперечки вистрілом з револьвера убив Митрополита Юрія Ярошевського 8. 2. 1923 року, і так Катедра Варшавської Митрополії була трагічно опорожнена. І хоч своїх великих задумів Митрополит Юрій не вспів здійснити практично, то все ж таки живою залишилася серед свідомих православних українців-державників його ідеологія: унезалежнити Церкву православних українців в західній Україні від чужих закордонних властей.

У такому історичному моменті став наслідником покійного Митрополита Юрія Ярошевського Владика Діонисій Валединський.

П. Скаржевський.

1) Nathan Ausubel, Pictorial History of Jewish People, 7th ed. New York, 1957, p. 245—250.

КАТОЛИЦЬКОЇ УКРАЇНИ НЕМА!

Донедавна не було **"Католицької України"**, а тепер звилася. Видавництво Католицького "Поступу" видало книжечку п. з. **"Імперіялістична Москва й Католицька Україна"**, де є кілька статтей, а перша з них митрополита Германюка під тим заголовком, що і книжечка. І тут зупинимось покищо на тій "Католицькій Україні".

Поставимо такі питання:

"Коли така Україна була, то хто правив тією "Катол. Україною", — самі українці, чи цілком чужі і ворожі українцям люди? В чиїх руках та Україна була? Як жилося українцям в тій Катол. Україні? Чи була вона такою, що українці хотіли б знов її мати?"

На такі питання повинні голосителі тієї "Католицької України" дати пояснення, а покищо зупинитись треба на тім, що історія каже.

В Східній Галичині були греко-католики, але ніхто не казав, що там є "Католицька Україна". Там же було пекло для українців. Багато натерпілись вони від католиків поляків ще за Австрії, а кілько за нової Польщі, то і міри нема. Поляки арештували сотні гр.-кат. священиків, накладали всякі кари, а нарід арештовували тисячами.

Була страшна "пацифікація", де поляки жорстоко греко-католиків катували. Поляки нищили українські інституції, польщили українські школи, зневажали церкви, — і греко-католики покидали греко-католицизм і переходили до Православної Церкви, а то і до протестантів.

Чи то була "Католицька Україна?" То було католицьке пекло.

"Католицька Україна" представляла б щось поважне, чим греко-католики могли б похвалитися як гідним своїм, але там де греко-католиків переслідують, арештовують, бють і позбавляють їх усіх прав, — чи там є "Католицька Україна?" Там була хіба "Польська Україна!"

А поза Галичиною греко-католиків не було аж надто багато і вони були порозкидані, отже чи можна їх "Католицькою Україною" називати?

На українській землі були і поляки, і жиди, і протестанти, отже виходило б, що була також Україна Польська, Жидівська і Протестантська.

Україна аж до часів унії була ціла Православна, іншої не було. А унійний католицизм заводили поляки розбоями. Ті розбої і той польський католицизм не був ніякою Україною, то було вороже насильство.

Митрополит Германюк в своїй статті каже: що — **11-го квітня проминє точно 15 років від хвилі, коли імперіялістична Москва розпочала наново свою історичну боротьбу з українським католицизмом".**

Дуже розумно митрополит говорить, але забув згадати, що поляки вже сотні літ вели безнастанну боротьбу з "українським католицизмом", отже з українською Церквою і з унійтами. Всіми способами старалися Церкву нищити і переводити уніятів (гр.-католиків) на поляків і до костела.

А в недавній Польщі голосили, **що за 25 літ українців в Польщі вже не буде,** отже не буде і їх "українського католицизму". А коли не буде українців, то не буде й "Католицької України".

Але митрополит про те очевидно цілком забув. Є католики, що памятають навіть те, чого на світі не було і нема, а забувають те, що було і що треба би памятати і згадувати. Та і митрополит (він же тільки чоловік!) не може всього памятати.

Але тепер він повинен забуте пригадати і н а п и с а т и другу статтю п. з. **"Польське пекло на українській землі"**, а тоді не буде виглядати, що в нього поляки святі люди, яких зачіпати було б смертельним гріхом.

Іванців.

В. Наконечний

ІСТОРІЯ ДВОХ ГРОМАД

(Продовження)

Далекий гість ще затримався

Далекий гість відїхав додому аж третього дня по весіллі. Ще хотів з Хмелями та ще деким наговоритися. знайшов він тут й одного свого односельчана, про якого не знав, що він тут.

Розмовляючи з Хмелями, він казав:

— Тепер я побачив, що ваша Маланка не для мого сина, він її не рівня. Він пустотін, а вона яка поважна. Ви маєте чим похвалитися. І я маю дочку, але вона не така. — На те Хмель:

— Тепер розумієте чому я так Маланку ганив?

— Тепер я розумію, — каже чоловік, — добре розумію. Та одно мені дивно, що в вас на весіллі крім українців нікого з чужих не було. А в нас буває всяка збиранина, яка на двох ногах ходить—і білі, і жовті, і чорні... На те знов Хмель:

— Що ж... Весілля не торговиця, неярмарок. То родинне свято. Тут наша справа, наші обряди, наші звичаї, наші пісні, наша бесіда, а для чужих що воно? Вони б з нас сміялися. Що для нас дороге, те для них смішне і дурне. Їм треба тільки танців та пиятики.

— То правда! — потакнув чоловік, — і я рад, що сюди приїхав. Мені здається, що я заїхав до свого рідного села. Тепер буду мати що людям розказувати і похвалюся тим, що я бачив і чув. Та я ще колись заїду щоби вас і Маланку побачити. Я її дуже поважаю.

За той час далекий гість багато чого довідався, — як було колись, а що є тепер. Довідався від свого односельчана, та і від Хмеля, що оповідав:

— Кругом було дрантя, але я свою Маланку тримав твердо в руках, — вчив, наказував, напоминав і до ледачих гуртів не пускав. І вона мене слухала. Вона не ходила на танці, ані на витрішки, і хоч з неї сміялися, але вона про те не дбала. Коли ж мій швагер, Павло, сюди прийшов і почав молодь збирати, то Маланка стала напереді і тоді почали на неї оглядатися. Почали йти за її проводом. А тепер самі бачите яка гідна наша молодь.

— Так, так! — потакнув чоловік, — а я і не подумав би, що така молодь в Канаді може бути. А в нас... Не хочеться і говорити...

Окремо ті далекі гості відвідали і Павла і він їх дуже заінтересував як дуже розумний, щирий і приємний чоловік.

Так наговорившись, далекі гості третього дня відїхали запевняючи, що ще колись сюди заїдуть.

Павлова робота кінчиться

Тиждень після весілля Павло на сходинах заявив, що дотеперішня його робота в громаді кінчиться. Він казав:

— Літо починається і я вже мушу більше про себе дбати. Я зробив для вас тільки, що ви можете без мене дальшу роботу провадити, хоч будьте певні, що я, кілько буде треба і кілько зможу, буду вам помагати. Треба вам чогось — до мене вдавайтеся, а я вас пораджу і поможу. Я завжди ваш, а ви мої. Ви дбайте про молодших від себе, ведіть їх, учіть, бо вони мають колись вас заступити. Ми ж не вічні. Будьте обережні, розсудні, вирозумілі, щирі. а ваша праця буде успішна. А що вам буде потрібне, я поможу...

Така Павлова заява викликала сум серед співаків, а дівчата жалували, що вже Маланки між ними не буде. І хтось із співаків каже:

— Ми будемо пильно йти дорогою, яку ви нам показали, і будемо других на ту дорогу наводити, а ви нам помагайте. Ми ж зі своєї сторони будемо і вам помагати кілько зможемо. Ми вашу працю щиро оцінюємо...

Знов же хтось зі старших каже:

— Велика вам подяка за вашу працю і ми вам за неї ще багато винні, але в нас є ще одне до вас прохання, — щоби ви нам час від часу давали відчити. Нам їх треба, бо вони є для нас школою.

Так ті сходини закінчилися з тим, що всі мають за тиждень зійтися вечером, де буде спільна громадська вечеря, отже дещо всі послухають і поговорять.

І така вечеря була. Вся громада зійшлася, а дохід з тієї вечері був призначений на дарунок Павлові від громади.

Який той дарунок був, того ми вже не знаємо.

(Кінець)

ЧИ МОЖЕ БИТИЙ ТІШИТИСЯ?

До греко-католиків завжди і всюди відносилися римо-католики неприязно, як до "нижчих".

Року 1938-го відбувся в Будапешті (в Угорщині) Евхаристичний Конґрес, — великий католицький відпуст.

Були там і представники греко-католиків. Коли ж греко-католицький епископ з Галичини, **Іван Бучко** хотів зложити привіт українською мовою від греко-католиків, то йому не позволили говорити.

Не позволили греко-католицьким священикам говорити в Римі з українськими студентами, які в Римі вчилися.

Не позволили в Шікаґо на Евх. Конґресі правити Богослуження, не позволили їм там на концерті співати.

Чи може битий тішитися тим, що його бють?

ДОВГОЖИВУЧІ ЛЮДИ

Дослідниця довгоживучих людей д-р Аляна Дельор з міста Ліону у Франції на основі досвіду ствердила, що найдовше живуть такі люди: несамолюбні, зацікавлені всіми справами, —крім своїх особистих маленьких справ, турбот і поглядів, спокійні, нежурливі, невперті, добродушні, без фальшивих амбіцій, сприймаючі зміни без духових потрясень, жартівливі, незлостиві, незаздрісні, — люди, які навіть свої власні недомагання й турботи можуть трактувати жартом. Такі люди не зосереджуються на своїй власній особі, а на своїх зайняттях, а самітніми не почуваються тому, що завжди вміють знайти собі миле зайняття, якому всеціло віддаються.

ГРЕЦЬКИЙ ЕПИСКОП НА ВІЙНІ

Преса ще й тепер часом присвячує увагу грецькому епископові Спірідонові. Коли греки оборонялися перед Італією 1940 р., то грецький епископ, Спіридон, також брав участь у війні. Він казав кореспондентам:

"Наше гірське населення — це люди сумирні, але страшні, коли їх зачепити. Побіч чоловіків воюють і жінки, — доносять амуніцію, котять камені згори на італійців, запалюють вогні, щоб показати де ворог. Бог покарає Муссоліні за те, що в Страстну Пятницю він напав на Альбанію, а також на Грецію".

Італійці обіцяли нагороду тому, хто вбив би Спірідона, але — "Ніхто не злакомився", казав Спіридон, — і я живу. Мені 70 літ, але я ще держуся. Тепер пята війна для мене, — війна в обороні Бога і Греції".

Кореспонденти так описували Спірідона:

"Він — немов патріярх; з горбатим носом і сивою бородою, в довгій чорній рясі, що нагадує постать із Старого Заповіту. Навіть магометани поважають його. А він увесь час був серед війська на перших лініях фронту.

У СУДАХ НІМЕЧЧИНИ НЕДОЗВОЛЕНА РЕЛІГІЙНА ПРИСЯГА

Окружний суд у Мюнхені покарав одного свідка (із Швайцарії) за те, що він відмовився присягати, — бо в суді не було хреста.

Свідок заявив, що у своїй країні (в Швайцарії) він традиційно навчений і призвичаєний присягати виключно по-релігійному: присягати на хрест.

У Західній Німеччині, як і в кожній країні, є такі одиниці чи групи, що говорять: "А хіба ж присяга на хрест приносить справедливість? Скільки то на хрест присягають "криво", фальшують, і тим спричиняють несправедливі засуди, — навіть на смерть?"

Не зважаючи на такі голоси одиниць і деяких середовищ, велика більшість народу є за тим, щоб у судах Західньої Німеччини знову привернути релігійний характер присяги, — бо коли це "зайве" невіруючим, то воно конечне віруючим

Англійський письменник Б. Шов так насмішливо висловився про критиків: "Хто нічого не робить, той "навчає".

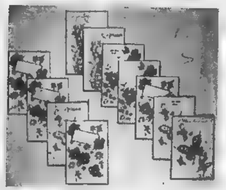

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Виправлення історії подекуди робив німецький монах Бернольд, а в Італії — ревний григоріянець Боніцо — епископ Пісченци, який, між іншим, намагався викрутитися від коронації Карла Великого.[1]) Решта з них, як їхні помічники, мусіли вигадувати, або достроювати історичні факти відповідно до своєї партійної мети, бо ж їхні нові кодекси Церковного Права—це нововведення, що подекуди основані на старовинній церковній історії. Сам папа Григорій мав склад власних підроблених і перекручених "фактів" для підтримки своїх претенсій та починів, які його сучасникам видавалися дивними й неавторитетними. Для нього, наприклад, було "безперечним фактом", що папа Інокентій І екскомунікував був імператора Аркадія, що папа Захарій усунув франконського короля Шільдерика і що папа Григорій Великий загрозив усунути кожного з королів, якщо б він грабував манастирську господу в Отун.[2]) Він погрожував "Даром Констянтина" як цінним і важливим документом, — на основі якого він мав право над Корсикою і Сардинією. Його учень Лев IX користувався ним (ніби "документом" п. н. "Дар Констянтина") проти греків, а його приятель Петро Даміяні — проти Німеччини; Анзельм і Десдеді відвели йому (цьому ніби "документові") важне місце у своїх правничих книгах. Папа Григорій у своїй законодатній діяльності, буйних претенсіях і аж надто сміливих способах, одночасно вважав найважнішим ось що: не дуже показуватися новатором і деспотом; він постійно твердив, що він бажав тільки привернути старі церковні закони, і усунути пізніші зловживання. Коли він накреслив цілу систему папської всемогутности в 27 тезах свого "Диктатуса", то ці тези були тільки частковим повторенням "Ісидорових Декреталій", або висновками з них; дещо він сам, а частково його друзі й союзники за допомогою нових видумок намагалися надати їм (27 тезам "Диктатуса" папи Григорія) традиційний і старовинний вигляд.[3])

Найважливішим твором папи Григорія є його лист до Германа — епископа Мецу, ціллю якого було доказати добру обоснованість його влади над імператорами й королями і його право скидати їх з царства, якщо є необхідність. У ньому (в листі) він показав своїм послідовникам, як зручно треба орудувати фактами й текстами; вправно перекручувати частину листа папи Ґелясія до імператора Анастасія через пропускання й самовільні переставки (порядку тексту) — щоб з того вийшло щось зовсім протилежне до цього, що він писав у дійсності, — напр., що королі є всебічно й абсолютно підданими папи, не зважаючи на це, що він (Ґелясій) сказав, що правителі Церкви завжди підлягають законам імператорів, за винятком вмішування світської влади у справи віри і Св. Таїнств.[4])

Як усе те, що вже раз було сфальшоване, починали перефальшовувати ще раз в угоду новій системі, достроювати все те до служби деспотизму в Церкві, можна бачити в Ґраціяна, — Канон Одинадцятий Сауса 25, Q. I. Собор у Толедо 646 року екскомунікував цих священиків в Іспанії, які взяли участь у бунті проти короля, а ця анатема розтяглася також і на самого короля, якщо б він порушив цю екскомуніку.[5]).

По двох століттях "Ісидор" зробив з цього ось що: ця анатема (в Толедо 646 року) відноситься до кожного короля, якщо б він порушив котрогонебудь з тих канонів, що зобов'язують під загрозою екскомуніки, або якщо б він іншим дозволяв таке порушення, і це він вложив в уста папи Гадріяна.[6]).

У нових посібниках, укладених Анзельмом, Десдеді і Григорієм Павійським (з Павії), ці (буцімто) "декрети" пап були поставлені на місце Канонів Соборів, і так було досягнено якраз цього, чого бажалося, а саме — системи "старовинного" Церковного Права на оправдання процедури папи Григорія VII і Урбана II проти тодішніх князів, а папі ж ніколи не бракувало причини для погрози екскомунікою (відлучення від Причастя) — з усіми її наслідниками.[7]).

Одну головну підпору взяв собі папа Григорій VII з тих фальшивих "Декреталій" (т. зв. "Ісидора"). Той "Ісидор" видумав собі, що папа Юлій (біля 338 року) буцімто так писав до епископів Сходу: "Римська Церква, завдяки лише їй даному привілеєві, має право відкривати й закривати брами неба кому тільки вона схоче"[8]).

На цьому (на підрібці "Ісидора") папа Григорій VII побудував схему своєї влади. [9]). Коли від нього (папи) залежить спасіння, або прокляття людей (в загробному світі), то чому ж би він не мав права судити (всіх людей) і на землі? Отже й цю частину (видуманого "Листа папи Юлія") вправлено в спеціяльний декрет, чи розділ нового Кодекса[10]) (Церковного Права). Ота типова формула — "зв'язування й розв'язування" стала невичерпною коморою скарбів — прав і претенсій (папи). Григоріянці вживали її (цю формулу) як чар для здобуття всього того, що вони тільки бажали собі мати. Коли папі Григорієві VII, — а він став замітним як перший між папами, що взявся усувати королів з престолів, — захотілося усунути з престола імператора Німеччини, то він (папа) сказав: "Мені дано власть зв'язувати й розв'язувати на землі й на небі".[11]) Треба було йому (папі) звільнити від присяги (королеві)? — він (папа Григорій VII) також перший намагався це чинити, — і він чинив це на основі своєї власті розв'язування. Захотілося йому (папі) забрати в котось майно? — то він видавав таку заяву, як ось на Римському Синоді 1080 року: "Ми бажаємо показати світові, що ми можемо нашою волею надавати й відбирати королівства, князівства, графства, — і словом, власність кожної людини, — тому, що ми можемо зв'язувати й розв'язувати".[12]) Таким же чином і ті слова, приписані імператорові Констянтинові, що їх він мав ніби висказати на Нікейському Соборі, що мають місце в легенді, яку записав Руфінус, роздуто до такої форми, аж поки з неї не зроблено неабияку копальню буйних претенсій. У цій байці говориться, що імператор Констянтин, коли епископи один одного в писемній формі обвинувачували перед ним, складав усі ці обвинувачення наперед себе, палив їх, і говорив при тому, з натяком на відповідний вірш Псалтиря, що епископи,— це боги, і жодна людина не сміє судити їх. Папа Миколай I цитував це імператорові Михайлові.[13]).

Анзельм включив це оповідання у свій збірник, Ґраціян собі пішов за ним, а сам папа Григорій VII знайшов собі в ньому (переказі) ясний доказ на те, що папа — як епископ над епископами — своїм недосяжним маєстатом стоїть понад усіми монархами на землі. Адже ж, згідно з тим (тією байкою-переказом), що записана в Анзельма і Ґраціяна, імператор Констянтин (Великий) називав папу богом, [14]) і відтоді так воно завжди й розумілося, і з'ясовувалося.

[1]) Jaffé, Bonitho, Introduction (Monumenta Gregor.,) p. 596.

[2]) Папа основується тут на "документі", що тоді був сміло-підроблений в Отун. — Його фальшивість розкрив Львоня.

[3]) Gesetzgeb. der Röm. Kirche. Münchner hist. Jahrbuch, 1866, s. 149.

[4]) Registr. (ed. Jaffé), p. 457.

[5]) по-латинському: "hujus canonis censuram".

[6]) Capp. Angilram. p. 769 (ed. Hinsch).

[7]) Монах Бернольд у своєму творі "Apologia contra Schismaticos", написаному 1087 р. (у виданні Гуссермана стор. 361) сфабрикував "Apostolicae sedis statuta".

[8]) Decret. pseudo-Isydor. (ed. Hinsch), p. 464.

[9]) Monum. Gregor. (ed Jaffé), p. 445.

[10]) Deusdedit; (див. Galland. Syll. II. 745; Anselm (див. Maii Spicil.) Rom. VI., 317; Boniso (див. Maii Patr.) Nov. Biblioth. VII. 8, 47; "Polycarpus" Григорія, I. tit. 34.

[11]) Mansi, XX. 467.

[12]) Mansi, XX. 536: "Quia si potestis in coelo ligare et solvere, potestis in terra imperia... et omnium hominum possessiones pro meritis tollere unicuique et concedere.

[13]) Mansi, XV. 215.

[14]) Dist. 96, 97. "Satis evidenter ostenditur a seculari potestate nec ligari prorsus nec solvi posse Pontificem, quem constat a pio Principe Constantino Deum appellatum, nec posse Deum ab hominibus judicari manifestum est".

(Далі буде)

ТЕЛЕВІЗІЯ ВИХОВУЄ КРИМІНАЛІСТІВ

У торонт. газеті "Глоб енд Мейл", з 21-го листопада, 1959 року, пише Сі. Л. Моррісон:

"Щораз більше зростає невдоволення проти телевізії; коли вона показує насильства, злочини і стрілянину. Злочинні враження ведуть за собою злочинні вчинки, такі, як були в Арконі в часі ночі Голловіну, коли наказували поліції щоб з міста забиралася.

"Я вірю, що всі глядачі телевізії в західній Канаді повинні спамятатись, і спинити всі злочинні образи, що показує телевізія. Школа і Церква вчить нас як бути добрими горожанами, а телевізія вчить нас, як бути криміналістами".

Коротко, але багато сказано. Телевізія не тільки молодих деморалізує, але й старших заголомшує. Коли можна про щось розумне поговорити, можна щось перечитати, вони ввесь вільний час на телевізію дивляться.

Обраховано, що на оглядання телевізійних образків середньо затрачується 5 год. кожного дня на одну особу.

СТАН БЕЗРОБІТТЯ В КАНАДІ

Згідно з даними Статистичного Бюро в Оттаві з 20 квітня ц. р., в половині березня було в Канаді 556,000 безробітних (у тому ж періоді часу 1958 році було 587,000 безробітних). За час від половини лютого до половини березня ц. р. прибуло 11,000 нових безробітних.

ДЕ ЗНАХОДИТЬСЯ „КАТОЛИЦЬКА УКРАЇНА"?

(До статті Митр. Максима "Імперіялістична Москва і католицька Україна")

Часопис "Поступ" за 7 лютого ц. р. опублікував статтю митр. Максима (Германюка) п. н. **"Імперіялістична Москва і воююча Україна"**, і передрукував її журн. "Світло" (за березень 1960 р.).

Митр. Максим пише: "Гігантична ця боротьба, започаткована вночі з 10 на 11 квітня 1945 року, коли вся брутальна сила Москви виступила проти незломного духа **католицької України**, триває посьогодні. **На протязі цих 15 років. . . ми втратили майже всіх наших галицьких владик, сотки найкращих українських священників, великі тисячі неустрашимих героїв і героїнь, що всі, вкриті безсмертною славою мученників, ісповідників і національних героїв. . . З-поміж галицьких наших владик, залишився ще не своєму пості неустрашимий герой-велетень Митрополит Йосиф Сліпий. . ."**

І далі, пише митр. Максим: "Чим є в дійсності для нас ця страшна, надлюдська боротьба? Яке її значення для Христа й **цілого українського народу? І тому за нашими (католицькими) владиками. . . там станули нині свідомі маси всього українського народу"**. Поставивши таке твердження, митр. Максим на цій підставі говорить про **"змагання католицької України"**; а під словами **"католицька Україна"** він розуміє **"цілий український народ"**, **"свідомі маси всього українського народу"**.

Далі митр. Максим пише: "Бо ніколи в минулому Москва не показала нам так ясно й не переконала нас так сильно, що так, як її казьонне православ'я несе Україні релігійну й політичну неволю, так **український католицизм дає Україні релігійну й національну незалежність. . .** Тому пильно слухаймо того голосу України і голосу нашого сумління, що кличе нас до спільної всеукраїнської акції. До того нагод нам не бракує. А може найкращою з них міг би бути день 15-річчя тієї боротьби. . . Як воно було б гарно і як раділа б із того **ціла Україна, якби всі українці вільного світу, в усіх країнах свого поселення, з усіми своїми організаціями й усіми своїми інституціями, могли тоді влаштувати: "ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТИ"** (Підкр. і поясн. в дужках р. В.).

* * *

В Енциклопедії Українознавства (Словникова частина 2. Видання Наукового Товариства ім. Шевченка, Париж—Ню Йорк, 1955-57) греко-католицький священик о. Г. Великий дає таку інформацію:

". . . Офіційно Рим тепер визначує обряд, раніще називаний "грецьким", назвою "візантійський"... Тому сьогодні греко-католики — це тільки католики візантійського обряду. . . українці-католики — це католики візантійського обряду. З усіх цих галузей католиків візантійського обряду найчисленнішою є українська (близько 5 мільйонів в 1939 році. . .). Назва греко-католики для всіх католиків візантійського обряду — . . . анахронізм нікому як слід не зрозумілий".

Інформація ясна: **всіх українців-католиків** (тобто "католиків візантійського обряду", яких давніше називали уніятами, а згодом греко-католиками) 1939 р. було тільки **пять з половиною мільйонів** в усьому світі: в Україні (Галичина, Закарпаття, на американському континенті і т. д.).

Звичайно, митр. Максим це знає. То чому ж він пише українцям у Канаді, що є нібито **ціла католицька Україна?** Це правда, що тисячі читачів не перевіряють сучасних офіційних католицьких джерел (як ось інформація католицького священика Г. Великого в Енциклопедії Українознавства), де сказано, що 1939 року українців-католиків було тільки пять з половиною мільйонів. Отже таким читачам можна писати, що **"ціла католицька Україна"**. Так, писати можна, але ж це не згідне з правдою!

Звичайно, у Вінніпегу можна навіть мапу нарисувати і написати на ній: **"Католицька Україна"**. Але якщо б хто хотів на підставі такої мапи знайти у світі **"Католицьку Україну"**, то він її не знайде. У цілого світу він може питати: "Де **є католицька Україна?"** І ніхто йому не зможе сказати, бо є **Православна Україна**, але нема **"Католицької України"**.

*

Митр. Максим пише, що **"український католицизм дає Україні релігійну й національну незалежність". . .** Але ж митр. Максим не закликає у своїй статті, щоб українці-католики унезалежнилися від власти Римського папи, а навпаки: він обороняє залежність українців-католиків від Риму. То нащо ж він пише, що **"український католицизм дає Україні релігійну незалежність?"**

Митр. Максим пише, що **"український католицизм дає Україні національну незалежність.** Чи справді так? Перша книга для національного пробудження українців у Галичині "Русалка Дністрова", була видана (1863 р.) аж у Будапешті, в Угорщині, — туди українці втікали з нею від "українського католицизму". А коли там її видали, то митр. Левицький у Львові таки сконфіскував її, і вона погнила в церковних льохах, — де її увязнив "український католицизм"; з "Дністровою Русалкою" він увязнював українську національну свідомість і незалежність!

Коли через польську унію частина українського населення ополячилося, то митр. А. Шептицький називав їх **"поляками** греко-католицького обряду", і замість освідомлювати їх в українстві, він заявляв їм: "у ваших патріотичних (польських) переконаннях я можу тільки утверджувати Вас" ("Ліст Пастерскі" А. Шептицького "до поляків обжондку ґрецко-католіцкеґо". Він також опублікований брошурою в Жовкві 1904 р.).

Аж до 1917 р. москвофіли "трясли Св. Юром", — тобто мали владу в Митрополії Галицької Провінції Римської Церкви, таки під опікою митр. А. Шептицького. (Пише про це гр.-католик д-р Степан Баран у книжці "Митрополит А. Шептицький", Мюнхен 1947).

Папа Пій XII у своєму посланні з 16 травня 1957 року назвав українських козаків **"ворогами Церкви Христової"**. За що? За те, що козаки обороняли українську національну незалежність перед польськими розбоями! Папа Пій XII у своему Посланні, адресованому до "народів Росії", зачислив українців до "росіян", — це було 1952 року.

Така вся історія того "українського католицизму"! З моральним боєм свідомі українці Галичини змушували той "український католицизм" і його провідників не копати гробу українській національній незалежності; загал свідомих світських українців старався підтягати за собою на шнурку катол. провідників, а ці останні твердо опиралися й далі опираються, та час до часу погрожують національним провідникам "прокляттям" за їхню ідеологію національної незалежности. Не Церква тут веде вірних, а вірні ведуть Церкву, та й не дуже то їм удається. . . .

Чому ж митр. Максим каже, що "український католицизм дає Україні національну незалежність"? Хіба ж не тому, що еп. Хомишин у Галичині писав: "А що культ Шевченка став у нас найпопулярніший і загальний, тому з його розумінням націоналізму прищепилися до нас і його звихнені та шкідливі напрямки, які з часом витворили у нас ту затроєну атмосферу, яку маємо тепер" (Єп. Григорій Хомишин, "Українська проблема", 1933).

Чи можна б на памятнику Тарасові Шевченкові (хоч би й у Вінніпезі, коли цей памятник буде!) написати ці слова еп. Хомишина? А це був би доказ того яку **"національну незалежність"** дає українцям католицька Церква!

* * *

Усіх на світі українців-католиків, як поінформували греко-католицькі церковні авторитети, 1939 р. було пять з половиною мільйонів. В Україні католики є тільки частинно в Галичині й частинно на Закарпатті. Це вся "католицька Україна", — там нема більше чотирьох мільйонів католиків. А про засланих Москвою католиків митр. Максим пише ось що: "Під брутальним тиском московського комунізму пішли в тюрми, на страшні каторжні роботи, в сибірські концентраційні табори всі наші галицькі й підкарпатські владики, всі визначні наші священики, монахи й монахині, великі тисячі провідної нашої інтеліґенції, **мільйони найкращих синів і доньок нашого українського народу"**. Звичайно, митр. Максим має тут на увазі переслідуваних католиків, — він же свою тему обмежив лише до "католицької України". А католики є лише в Галичині й на Закарпатті.

А коли там усього було тільки коло чотирьох мільйонів, і Москва вивезла їх звідти "мільйони", то з того виходить, що українців у Галичині й на Закарпатті вже взагалі нема! А хіба ж воно дійсно так?

* * *

Москва вивезла **мільйони** з України, а ці мільйони становлять чисельно найбільшу частину православні (бо їх в Україні є понад 90 відсотків), а на другому місці українці греко-католики. Як і зо всіх земель України, так і Галичини Москва вивезла в Сибір багато українців. У нас нема такої статистики, на основі якої ми могли б сказати, яке число українців з Галичини було вивезене Москвою за українство, а яке число за вірність Римові. Але ці дві справи треба розрізняти так, як літо від зими. Бо коли із статті митр. Максима можна робити такий висновок, що Москва висилає на каторги тільки за "український католицизм", то треба спитати: а за що ж тоді Москва висилає на каторгу мільйони православних українців, і за що вона замордувала 24 епископи Української Автокефальної Православної Церкви і її провідника Митрополита Василя Липківського? Треба також відзначити роковини мучеництва Української Автокефальної Православної Церкви ВСЕУКРАЇНСЬКИМ ДНЕМ НАЦІОНАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТИ. І роковини продажу Ватиканом 1938 року католицькій Польщі українських православних церков на їх знищення треба соборно відзначити!

Український народ глибоко співчуває своїм браттям-українцям у Галичині в їх гіркій історичній долі — що актом т. зв. "Берестейської унії" (1596 р.) Польща жорстоким насильством відірвала їх від Української Православної Церкви і піддала під владу Римові, який стояв за Польщею. А знову ж 1946 року московська влада таким самим насильством підпорядкувала цю живу частину Української Православної Церкви (українців-галичан і закарпатців) під владу Московської Патріярхії, якій вже раніше було підпорядковано й православних українців центральних і східніх земель.

Український народ глибоко вірить, що коли Україна здобуде собі державну незалежність, то тоді православні українці Галичини та Закарпаття, разом з усім українським православним народом, на всіх землях України, матимуть у Києві Український Православний Патріярхат, і не будуть підлягати ніяким чужим, закордонним властям.

ПОМЕРЛА СЕСТРА РОСІЙСЬКОГО ЦАРЯ

В останньому тижні квітня преса принесла вістку, що в Лондоні померла 85-літня велика княгиня Ксенія Олександрівна — рідна сестра останнього російського царя Миколая II, вбитого большевиками.

Року 1894-го вона вийшла в Росії заміж за великого князя Олександра Михайловича, який помер на еміґрації 1933 року. У них було 6 синів і 1 донька.

Під час революції в Російській імперії 1917 року вони спочатку були в Києві, а потім у Ялті на Криму, а звідтіля англійським кораблем утікли в Англію.

Англійський король Юрій V і княжна Ксенія були споріднені, як кузени. Біла російська еміграція в Англії мала в її особі велику покровительку.

КОНКОРДАТИ ПРИСТОСОВАНІ

"Апостольський Делегат у ЗДА, архиепископ Е. Ваньоцці виголосив на університеті ім. Льойолі в Шикаґу довшу промову, в якій він висловився, що. . . конкордати Апостольської Столиці пристосовані до обставин і звичаїв кожної країни" (Катол. щоденник "Америка" 22. 3. 1960).

Дійсно, Ватикан пристосовується до **обставин кожної країни.** В Еспанії й Італії конкордат (договір папи з урядом держави) достосований так, щоб уряд був у руках Католицької Церкви, і поліційно переслідував інші релігії. Натомість у Польщі під комуністичним режимом конкордат пристосований так, що Католицька Церква в Польщі з благословення Ватикану визнала комуністичний режим "законним", отже й молиться за нього, як за "Богом дану" владу. Значить, у Ватикані мусить також бути готовий плян такого конкордату, щоб пристосуватися й до советських обставин, якщо б советська влада погодилася. Який це був би конкордат, це видно з листа проф. М. Чубатого, що, за відомом Ватикану, 1956 року був висланий до советського уряду, на руки Микити Хрущова.

ДРУГА СТОРОНА МЕККАРТИЗМУ

Сенатор Меккарті очолював підсенатський комітет для боротьби з неамериканською діяльністю в ЗДА, тобто для боротьби з советською пятою колоною (шпигунством) в Америці.

Але сенатор Меккарті не обмежився своєю діяльністю на полі боротьби з політичним та ідеологічним ворогом американського народу і всього вільного світу, що ним є комуно-большевизм. Сенатор Меккарті покористувався тим довір'ям, яким наділив його американський народ також і для того, щоб одночасно боротися не лише з комунізмом, але й з некатолицькими релігіями та їхніми Церквами — таки Християнськими; він тут послуговувався отією до занудиі щоденною тактикою католицької пропаганди, яка в боротьбі з некатолицькими Церквами обов'язково чіпляє їм латку "большевизму".

Не вірить у це ні сама католицька пропаганда, не вірить і широкий загал людей, але все таки ту латочку з налогової привички далі чіпляють, мовляв: "церковні большевики"!

Більш серйозного вигляду ця витерта латочка набирала в сенатора Меккарті, бо ж він був усемогутньою особою в ЗДА, і коли він кому ту латочку чіпляв, то стверджував це "печаткою" ЕфБіАй (тайної поліції).

Сенатор Меккарті був фанатичним діячем Католицької Акції, і такими ж були його могутні найближчі співробітники — католики: його асистент Дж. Б. Метюс, католик Френсис Е. Волтер — голова Палати Неамериканської Діяльности та інші члени Католицької Акції. У своєму фанатично-політичному папізмі вони, як звичайно, перебрали міру, і Дж. Б. Метюсові вирвалося з уст аж таке "обвинувачення", що, мовляв, у ЗДА "на службі Кремля (Москви) є аж 7,000 духовних" (протестантських). Це обвинувачення просто потрясло Америкою. Католицька Акція побачила, що сенатор Меккарті, вже надто "ревний" (загонистий) у своєму папізмі, і він може полетіти з свого становища, а воно ж таке вигідне їхній політиці! Отже вирішили, щоб зробити "жертовним козлом" асистента Метюса, і він дався "вигнати" з свого становища.

Маючи величезну урядову політично-поліційну силу, сенатор Меккарті в усіх ділянках країни використовував її дозволеними й недозволеними способами проти некатолицьких Церков.

Наприклад, у підручнику для вояків американського летунства на 73 сторінці, у розділі п. н. "Вказівки для індоктринацій безпеки" було сказано, що Світова Рада Церков (173 Протестантські Церкви всього світу, Англіканська Церква, Православна Церква Царгородської Патріярхії, і деякі Православні Патріярхати Близького й Середнього Сходу) — "опановані комуністами". Це було зроблено з наказу Меккарті. І так 10 років, з 1960 роком включно, в підручнику для вояків американського летунства Світова Рада Церков, до якої належать Протестантські Церкви ЗДА з своїми вірними, що становлять понад 65 процентів усіх американців, фігурувала як "комуністична".

Сенатор Меккарті у своїй боротьбі проти некатолицьких Церков не давав народові доказів при обвинуваченнях (бо він їх не мав!), заслонюючись "державною тайною". Отже обвинувачено й самого Константинопільського Патріярха Атенаґораса I (бо ж він бере участь у Світовій Раді Церков), але доказів на це не дається, бо інструкція про "державну тайну" забороняє.

Коли ж Дж. Б. Метюса Протестантські Церкви "притиснули до муру", то він також не дав доказів про Протестантські Церкви, але, щоб викрутитися від протестантів, він заявив (нарешті, коли вже його усунули з посади!), що серед католицького духовенства, включаючи й епископів, є комуністичні впливи!

З початком 1960 року Департамент Оборони ЗДА прилюдно перепросив Світову Раду Церков, виправдуючись тим, що "летунство стало жертвою помилки".

Скільки таких "помилок" наробив би католик Кеннеді, якщо б його вибрали президентом ЗДА.

ВІД СПРАВИ ЧЕСМЕНА ДО ЗАЯВИ КЕННЕДІ

Людолов, насильник і пострах та взагалі звироднілий садист-криміналіст К. Чесмен у Каліфорнії ще 12 років тому був засуджений на кару смерті за більше число своїх жахливих злочинів. Відповідні засоби, якими розпоряджають оборонці Чесмена, дали можливість відтягати виконання присуду смерті на протязі 12-ох років.

К. Чесмен — жидівський національности.

У лютому ц. р. папа Іван 23-ій прислав до губернатора Каліфорнії, Е. Дж. Бравна звернення, щоб губернатор помилував К. Чесмена, кажучи, що "губернатор (Бравн). . . мусить на Бога здати обрахунок", — тобто нехай Чесмена судить лише Бог, а не людський суд. Губернатор Бравн — це активний католик.

(Чесмена покарано смертю в понеділок 2-го травня цього року).

А тим часом, незабаром після того, бо в квітні ц. р., сенатор Кеннеді (католик) запевнював американських виборців, що католицькі кандидати на державні становища "ніколи" не дозволять Ватиканові (тобто папі) "безпосередньо" впливати на ці державні справи, якими вони орудують.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¾ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ТАЄМНІ" КАРДИНАЛИ

"У понеділок 28 березня ц. р. проголошено призначення десятьох нових кардиналів, наймнованих Папою Іваном XXIII. Прізвища трьох із навонайменованих кардиналів не проголошено і вони мають бути задержані в секреті не тільки для зовнішнього світу, але і для самих членів Священної Конгрегації. Вони будуть виявлені колись у майбутньому. Поміж навонайменованими кардиналами, що їх прізвища проголошено, є архиепископ Татсуо Дої з Токіо. . . ., епископ Лавріян Ругамбва з Танганіки. . . Кардинал негр Ругамбва був народжений ще як поганин. З приводу задержання в секреті прізвищ трьох новонайменованих кардиналів у політичних колах думають, що це архиепископи, або епископи, які перебувають в комуністичному ув'язненні. . . Можна догадуватися, що між ними є і наш ув'язнений Митрополит — Ісповідник Йосиф Сліпий", — пише "Вільне Слово" (Торонто) 9. 4. 1960 року.

Що "Вільне Слово" пише про католицького митрополита Сліпого **"наш митрополит"** — це справа звичайна, самозрозуміла; бо для католицьких часописів католицький митрополит є "наш", так як для православної преси православний митрополит є **"наш"**.

"Вільне Слово" правдиво називає митрополита Сліпого **"Ісповідником"**, бо звідси висновок, що всі віруючі люди в Советському Союзі є ісповідниками. Мільйони людей там були замордовані, але й на муках своєї віри не вирекли ся. Був ув'язнений і митрополит Сліпий, але він також віри в Бога не вирікся, отже став разом з мільйонами інших ісповідників різних релігій, а їхня основна мама — таки православні.

Мільйони українських православних світських ісповідників були замучені (коло 7 мільйонів людей в 1932-33 роках), і замучено 24 епископи Української Православної Церкви, а між ними й Митрополита Василя Липківського. Це **ісповідники.**

Правда, ісповіднинові митрополитові Сліпому судилася інша доля: після ув'язнення й перетримування в таборі невільничої праці його згодом ніби звільнили. Але хіба ж н а р о д и в Советському Союзі мають **волю?** Там гостра поліційна влада: за кожною людиною там стежить пильне око поліції, отже і люди "на волі" не мають там **волі.** Через те й те життя митрополита Сліпого вдома "на волі" не є вільним життям. Усі люди в СССР (крім комуністичної влади) є поневолені, всі народи й на т. зв. "волі" є в дійсності в'язнями. Отже так само митр. Сліпий — хоч він і "на волі", але він такий же вязень, як і всі люди в СССР.

Тепер уже ясно, чому католицька преса називає митр. Сліпого **ісповідником і вязнем.** І вона пише цілком правильно.

А тепер можна окремо сказати дещо про надавання кардинальських ступенів. Кардинальські титули папа надає тим католицьким епископам, що їх уважає такими, які більше за всіх заслужилися на ниві Католицького Християнства. Для віруючого католика папа є **"непомильний"**, отже папа непомильно знає, хто з католицьких епископів більше за всіх причинився для справи Католицького Християнства, і таким він надає в нагороду кардинальські ступені. Хто ж кардинальського титулу не отримує, то це тому, що папа не вважає його за найбільш заслуженого на ниві Католицького Християнства.

Папа вважає, що він оцінює епископів по їхній ревности й праці для Католицького Християнства — "по вірі вашій дається вам"! — оцінює без уваги на расове й соціяльне походження; коли негр Руґамбва, з африканської джунглі, перевищив своїми заслугами інших епископів, то його поправді нагородили титулом кардинала. І епископ — японець Татсуо Дої перевищив багатьох інших, і його нагородили кардинальським титулом.

А як же з католицькими "епископами-ісповідниками" в країнах з комуністичними режимами?

Епископів для українців, включно з покійним митр. Андреем Шептицьким, кардинальським титулом не нагороджено, а це доказ, що папа не вважає їх заслуженими для цього титулу, не зачисляє їх до найвизначніших постатей між епископами світу, не зараховує їх до найревніших і найбільш працьовитих епископів на ниві Католицького Християнства; як видно, папа Пій XII не зачислив до найвизначніших і пок. митрополита А. Шептицького; негр з африканської джунглі еп. Руґамбва і японець Татсуо Дої в очах Риму перевищили митр. А. Шептицького, коли митрополита Шептицького титулом кардинала не нагороджено. Правильно поступив Рим? Для кожного католика Рим поступив **правильно,** бо ж папа для католиків є **непомильний.** Католицькі політики українського роду вважають митрополита А. Шептицького також **ісповідником,** бо ж йому судилося пару років жити й померти в Советському Союзі. Він тих пару років жив і помер ніби "на волі", але ж відомо яка там "воля" для всіх людей в СССР! Однак папа Пій XII уважав, що за митрополитом А. Шептицьким не було ніяких заслуг такого роду, щоб його можна було нагородити кардинальським капелюхом.

У українській католицькій пресі багато пишеться тепер про митрополита Й. Сліпого як "митрополита-ісповідника". Не найменував папа Шептицького кардиналом, і українці католики були сильно огірчені. А тепер дехто потішає себе надією, що може митрополита Сліпого папа номінує кардиналом. А що на те Рим?

У "Вільному Слові" сказано, що папа Іван 23-ій найменував трьох кардиналів, але **ніхто не знає їхніх імен:** не знає ні священна Конгреґація, не знають ні таємні "найменовані кардинали". Чи це значить, що й сам папа не знає їхніх імен? Папа мусить знати, бо ж він їх іменував.

Але папа в секреті їхні імена тримає. Чому? "Вільне Слово" пише, що в політичних колах догадуються, що тут ідеться про трьох епископів "за залізною заслоною": папа їхні імена тримає в тайні, щоб комуністична влада не довідалася. Бо коли влада довідається, то буде переслідувати тих епископів через кардинальські титули.

З того виходить, що папа аж тоді (не раніше) скаже тим епископам, що вони назначені кардиналами, коли вже будуть повалені комуністичні режими за залізною заслоною.

З того також виходить, що папа не вважає католицьких епископів переслідуваними в країнах з комуністичною владою; бо коли б папа переслідуваними їх уважав, то чого б йому було боятися, що надання кардинальського титулу може наразити тих епископів на переслідування? Адже ж не може боятися переслідування той, хто вже є переслідуваний.

А коли папа не вважає епископів за залізною заслоною переслідуваними, то тим самим він не вважає їх ісповідниками.

"Вільне Слово" каже, що в політичних колах (світу) думають, що між тими невідомими трьома епископами згадують епископа з Чехословаччини.

Та за те ж цілком ясно, що в політичних колах світу нема згадки — здогаду про митрополита Сліпого. Але про нього є згадки-здогади в політичних колах у Торонті, а також у "Вільному Слові".

Виходить, що колись в якомусь **майбутньому** буде виявлено, хто "за залізною заслоною" удостоївся кардинальського титулу. А чи нема побоювання, що ці три епископи за той час можуть повимирати, і навіть знати не будуть, що вони були кардиналами?

Народ каже: "де тонко, там і рветься"; не назначував папа українця кардиналом, а тепер (надіються!) "назначив", але нікому сказати не хоче, і ще не відомо, коли скаже. . . А чи в і д о м о, чи взагалі скаже? А коли не скаже, що звідки ж в історії це може бути відомо? Значить, уводяться якісь "анонімні" (безіменні) кардинали! Хто вводить? Не папа, а. . . мабуть таки лише деякі часописи, що їх видають українці католицького віроісповідання.

Папа надав кардинальський титул полякові Стефанові Вишинському, і негайно повідомив його про це, — не боявся, що власне за цей титул комуністична влада в Польщі замучить Вишинського. Папа найменував кардиналом хорвата Алойза Степінача в Югославії; і негайно повідомив його про те, хоч Степінач був під арештом.

Тільки за долю митр. Йосифа Сліпого папа найбільше налякався — щоб йому кардинальський титул не пошкодив, а через те не проголошує того титулу, а навіть не каже, чи він надав його Сліпому, — і тут є лише здогади та бажання католицької преси.

Можна розуміти почування моральної образи українців католицького віроісповідання, що навіть африканським неграм папа надає кардинальські титули, а епископів українців-католиків таким титулом удостоїти не хоче. Але не можна тут вирозуміти ось чого: коли ті українці, що співпрацюють з Католицькою Акцією, дійсно шанують своїх епископів та вважають їх своїми ісповідниками, то чому ж вони ставлять цю справу так, що вона виглядає "в кривому дзеркалі", в карикатурній формі? А врештою, може годі вимагати від людей, щоб вони, коли дістають моральні поличники з Риму, могли при тому триматися в достойній формі.

Оглядач преси.

Передплачуйте, читайте, поширюйте "Вістника"!

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Зінпії Вікберг 24.50
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на прийнятті в честь п-ва Михайла і Серафими Ковальських 18.50
СТОВНВОЛ, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Ю. Пашника 14.00
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Весільна збірка п. Ф. Калинчука у молодих Дмитра Кушнірука і Анни Козак 12.50
КАДВОРТ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Миколи Феденчука 12.00
СЕЛКИРК, Ман. Пожертва пані Г. Ребко 11.00
КАНОРА, Саск. Збірка о. В. Слюзара на Похороні бл. п. Семена Трембача 10.50
ВІННІПЕГ, Ман. Збірка на весіллі Володимира Дудара 10.00
СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Василя Михайлюка 10.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка п. Івана Данилевича на прийнятті з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Василя і Анастасії Оробків 10.00
ДАВФИН, Ман. Збірка о. Т. Славченка на Похороні бл. п. Івана Стокотельного 10.00
СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Збірка о. П. Сацевича на прийнятті з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Івана і Анастасії Лобаїв 10.00
ІНСІНГЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Марії Половик 10.00
ОШАВА, Онт. Збірка п. М. Дутчака на Поминальному Богослуженні по померших членах Парафії 10.00
ПАРКЕРВЮ, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Василя Половика 10.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка п. Івана Лукача на прийнятті з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Павла і Марії Швайковських 10.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. М. Кулика 10.00
КАДВОРТ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Василя Гринюка 10.00
ТЕРНОПІЛЬ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на прийнятті з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Івана і Ольги Сенчин 10.00
ВІННІПЕГ, Ман. Збірка о. Прот. Е. Ґорґіци на Похороні бл. п. Ґеоргія Ґрапка 10.00
КОМАРНО, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Магдалини Бзюби 9.50
ЛІБАВ, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Івана Мальованого 8.90
СІБА БІЧ, Алта. Збірка о. Г. Удода на Хрестинах Александри, донечки п-ва Павла і Євгенії Березнюків 8.50
ВЕСТЛОК, Алта. Збірка о. Г. Удода на Молебні за здоров'я п-ва Михайла і Анни Ґамборських 8.00
БОЙЛ, Алта. Збірка о. М. Стеценка на прийнятті з нагоди 25-ліття подружжя п-ва Миколи і Марії Никипілів 6.50
МУСІДОРА, Алта. Збірка о. М. Крищука на Хрестинах синка п-ва Николи і Френсис Ількових 6.30
ЛУЖАНИ-ТОПОРІВЦІ, Алта. Збірка, о. М. Крищука на Похороні бл. п. Николи Павличука 6.00
ВЕСТЛОК, Алта. Збірка о. Г. Удода на прийнятті з нагоди іменин п. Олекси Козара 6.00
ЕРВУД, Саск. Збірка п. В. Демкова на прийнятті з нагоди 26-ліття подружжя п-ва Николя і Розалії Духів 5.50
ГАЄС, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на прийнятті з нагоди 50-ліття подружжя п-ва Семена й Варвари Герегів 5.50
КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. В. Ахтимійчука 5.50
КЕЛГАРІ, Алта. Збірка п. І. Чернецького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Юрію Бэовому 5.15
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. С. Ємчука на прийнятті з нагоди відходу на пенсію п. Николи Голічука 5.00
ВАКАВ, Саск. Пожертва п. Василя І. Чопюка, передана о. Прот. Д-ром С. В. Савчуком 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка о. О. Хомяка на прийнятті з нагоди 70-ліття уродин п. Петра Будника 5.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка о. Г. Удода на Поминальному Богослуженні по бл. п. Аврамі Володькові 5.00
КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Феодосії Тезберий 5.00
КАНОРА, Саск. Збірка о. В. Слюзара на прийнятті з нагоди Вінчання панства Григорія і Антонії Реваковських 5.00
ІНСІНГЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Хрестинах синка п-ва Василя і Василини Доменків 5.00
САСКАТУН, Саск. Збірка п. Л. Войціховського на прийнятті з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Гнатюків ... 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Йосифа Костецького 5.00
ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірка п. П. Кінасевича на Похороні бл. п. С. Сорочки 4.50
НОРКВЕЙ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Леонтини Ґалай-Охітви 4.00
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. Я. Рибалки з нагоди роковин Вінчання п-ва Гната і Олени Бартків 4.00
СТІНЕН, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Парасці Вігнан 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Пані Г. Ребко — Селкирк, Ман. 2.50
Никола Крайник — Вейборн, Саск 2.00
Ст. Ємчук — Содбурі, Онт. 2.00
Павло Соляр — Киндерслей, Саск. 2.00
Д. Максимич — Лашін, Квебек ... 2.00
Іван Щур — Дорбен, Ман. 2.00
Михайло Туров — Престон, Онт. 2.00
Вол. Лащук — Торонто, Онт. 2.00
Впреп. о. Прот. Д. Фотій — Торонто, Онт. 2.00
Н. Дирбавка — Дуфрост, Ман. 2.00
Олександер Стефюк—Оттава, Онт. 2.00
Андр. Грицишин — Монтреал, Кве. 2.00
П. Шміґельський — Брендон, Ман. 2.00
М. Серватяк — Сидней, Н. С. 2.00
І. Слюка — Ди Па, Ман. 2.00
М. Д. Демчук — Дафвин, Ман. 2.00
М. Дутчак — Ошава, Онт. $1.00
А. Ленько — Канора, Саск. 1.00
П. Сворак — Келлігер, Саск. 1.00
С. Ґереґа — Гаєс, Саск. 1.00
П. Гарасимчук — Ванкувер, Б. К. 1.00
Н. Смаль — Еґрімонт, Алта. 1.00
Ф. Шиш — Вільна, Алта. 1.00
Максим Бойчук — Ітонія, Саск. ... 1.00
О. Єренюк — Едмонтон, Алта. 1.00
Ф. Ємчук — Вест Форт Вілліям, Онт. 1.00
К. Мельничук — Ошава, Онт. 1.00
Михайло Бабляк — Верден, Квебек 1.00
Д. Нівранський — Вотерфорд, Онт. 1.00
І. Редчук — Монтреал, Квебек 1.00
А. Ковалишин — Райн, Саск. 1.00
о. Прот. Г. Хоміцький — Скрентон, Па., ЗДА 1.00
С. Королик — Енгусвил, Ман. 1.00
Ст. Тимчишин — Норт Борнабі, Британська Колюмбія 1.00
Микола Шиш — Монтреал, Квебек 1.00
Ст. Хомик — Монтреал, Квебек 1.00
М. Копанський — Кукс Крік, Ман. 1.00
В. Белзюк — Мовинвил, Алберта 1.00
Пані Г. Марушечка — Едмонтон, Алберта 1.00
А. І. Сенчук — Фовм Лей Саск .50

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником $125.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 175.00
Підризник з шовковим обшиттям 28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

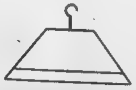

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВІСТІ З ПАРАФІЇ СВ. ДИМИТРІЯ В ЛОНҐ-БРЕНЧ, ОНТ.

За минулий рік я вже подав був інформації (на сторінках "Українського Голосу") про життя нашої Громади — за час перед Різдвом. А тепер подаю дальше.

Цьогорічна Коляда принесла Громаді 1.400 дол. Колядників було вісім груп. Рідна Школа колядувала двома групами, — заколядували на рідношкільні потреби 250 дол.

Спільна Кутя відбулася зараз по Водосвятті в церкві. Хоч шаліла заметіль, то все ж таки на Куті було повно гостей місцевих і з Торонта. Всеч. о. Федір Легенюк проказав молитву, а всі співали коляду "Бог Предвічний". Поблагословивши Кутю на столах, о. Федір пояснив значення цієї нашої традиції.

Далі, голова Громади п. Ю. Лнвінський за чергою запрохав до слова промовців; п. А. Запаринюк говорив про розвиток нашого громадського життя і наші національні традиції, пов'язані з церковним життям; гість з Торонта п. Кримко висказав свою радість з приводу того, що має честь бути на спільній Св. Вечері в такій поступовій Громаді, що так скоро зростає; І. М. Леник з'ясував нерозділький зв'язок нашого національного духа з духом наших релігійних традицій, і значення того зв'язку в боротьбі за визволення нашого многостраждального народу з неволі на землях України, де наш народ не має змоги зазнати тих святкових хвилин, і чому.

Подякою голови п. Ю. Лнвінською закінчено Св. Вечерю.

Дня 20 лютого ц. р. відбулося традиційне Пущення. Воно влаштовується головно для традиції, але при тому приносить також поважну суму прибутку на потреби Громади.

Дня 28 лютого заходами СУК ім. С. Русової відзначено пам'ять Лесі Українки; ця імпреза вдалася цілком задовільно. Пані Якубовська вміло проводила програмою; вона вияснила значення цієї урочистости і попросила пані добродійку Легенюк прочитати реферат, який сповнив слухачів душевним вдоволенням. Слідували деклямації: "Слово Лесі Українки" — О. Вірстюк — учениця Рідної Школи, "Сім струн" Лесі Українки — Богдан Ливінський — учень Рідн. Школи. Отець Легенюк сказав ширше слово про значення Лесі Українки для вироблення національного світогляду українського народу і характеру провідників боротьби за його державність.

Голова СУК пані Снайдрук закрила урочистість подякою за прикрашення портрета Лесі Українки, який виднів на центральному місці сцени, і присутнім — за численну участь, та попросила за столи — спожити страви, що приготовили членкині СУК. За столами промовляли: о. Ф. Легенюк, п. Стрижовець і п. Семченко. Наш СУК ім. С. Русової поставив собі метою зробити для місцевої церкви пожертву на Ювілей, до якого готовиться наша Громада. Для цього саме в п-ва Рудих уже відбулася вечірка, що принесла 50 дол. П-во Руді своєю пожертвою започаткували також збірку грошей на Павука. **Нехай же Господь щастить п-ву Рудим! Вони — молоді члени нашої Громади, але вже заслужили собі на подяку й пошану.**

Дня 6 березня — в Неділю Православія — наша Громада мала честь привітати в себе Високопреп. о. Митрата Єроніма Грицину, який на шляху своєї місійної праці в нашій Церкві відвідав і нашу Громаду. В особливому молитовному настрої правили о. Митрат Єронім і наш о. Настоятель Св. Літургію, а наш любий гість, о. Єронім, висловив свою душевну радість з приводу такого великого числа богомольців у нашому чудовому храмі. О. Митрат Єронім Грицина сказав проповідь, в якій ширше вияснив вірним істоту Св. Православія. Опісля була відслужена загальна Панахида, — прекрасно співав наш церковний хор під диригентурою п. Семченка. На загальному ґрунті теперішнього відношення людей до Церкви тим більше тут слід відзначити це відрадне явище, що під час Панахиди не вийшла ні одна особа з переповненої церкви, — всі в молитовному настрої стояли до кінця.

По Відправі відбувся братський обід, даний на честь о. Митрата Є. Грицини; обід приготовило наше жіноцтво. Головним промовцем на обіді був Всеч. о. Федір Легенюк, — він відкрив урочистість, проказав молитву, поблагословив дари Божі — страви на столах, представив присутнім о. Митрата Єроніма, і передав провід урочистістю п. А. Запаринюкові. У своїй промові п. А. Запаринюк ширше познайомив слухачів з історією праці о. Митрата Грицини в Канаді, — о. Митрат належить до тих, нечисленних уже нині священиків, що перші орали в Канаді ниву під посів нашого національного церковного життя — сіяли зерно нашої Церкви і національної культури, будували той міцний фундамент, що на ньому стоїть наша Церква. Запрошений до слова, о. Митрат Єронім Грицина промовив:

"Дякую Вам, Пане Господарю, та вітаю всіх Вас, мої Дорогі Парафіяни — Брати й Сестри!" Далі, нав'язуючи до значення місійної праці, о. Митрат продовжував:

"На місійну працю покликала мене наша Св. Церква, то я завітав і до Вас. А коли я ввійшов у Ваш Храм Господній, то я тілом і душею радів, і я на мить пережив таке враження, немов би то я десь в одному з храмів нашого славного Києва з його на ввесь світ величними православними церквами і манастирями, — так подіяла на мене ота краса Вашого Св. Храму і того надзвичайно молитовного настрою. . .

"Дорогі мої Брати й Сестри, коли я був у Вас тоді, як Ви почали свій Храм будувати, то хоч і як Ви щиро взялися за роботу, і хоч як я був певний Вашого успіху, то все ж таки я, признаюся, не сподівався аж такого великого успіху, — немов чуда! . . Як ласкаво Господь Бог поблагословив Вашу мозольну працю — це ясно показує ось ніби неймовірна, але таки очевидна **дійсність**, яку ми тепер оглядаємо своїми очима наяву. . . І тому моє одушевлення — з Вами, і я Вас благословляю і сердечно поздоровляю: щасти Вам Боже і надалі таким же способом свою працю вести, і все більшого розвитку на ниві, яку Ви розпочали тут управляти, діждати! І я власне від Вас тут починаю свою місійну працю на сході Канади, і непохитно вірю, що й Ви допоможете в тому святому ділі. Коли нас, православних українців у Канаді, вже начислюють коло 170,000 душ (хоч ми певні, що нас є більше), то й це є одним з доказів висліду нашої праці для все більшого розвитку нашої Церкви-Матері в Канаді. Було тут нас мало, а тепер нас усе більше. Так і у Вас тут: не так давно була Вас тут невеличка числом, але велика духом громадка, а тепер ось просто чудом вона зросла у велику й величну Громаду, — а так воно і з усією нашою Св. Церквою, — Господь поблагословив її йти все вперед."

Далі, о. Митрат Єронім говорив і про інші Церкви, про "ловлю душ" — про лапання наших дітей і дорослих. . . Тому ми повинні якнайбільше уваги звертати на нашу Недільну Школу — це наша будучність. "Пильнуймо Рідну Школу! Звертаймо увагу на нашу рідну мову! **Уважаймо: пильно дбаймо про розбудову нашої релігійної преси, — як ось "Вістник"!** Ні на мить не переставаймо глибоко турбуватися тим, щоб на майбутнє ми не залишилися каліками свого народу.

Кінчаючи своє слово, о. Митрат Єронім з усієї душі закликав високо цінити свої власні можливості, свої здібності, і щоб ми їх словом і ділом всюди проявляли, і щоб не були "гнучкими" перед чужими! Щоб були мужніми. Щоб уміли постояти за все своє святе!

Складаючи з усього свого серця іменем Громади подяку о. Митратові Єронімові, господар А. Запаринюк склав на його руки дар від Громади на Місійний Фонд — 62 дол.

Голова Жіночої Організації подякувала трудолюбивому жіноцтву за приготування обіду, а гостям — за громадну присутність. І на тому закінчено Свято 8 Неділю Православія.

Неділя 13 березня. — Відзначено Роковини Тараса Шевченка. Програма така: хор — "Боже, щасти"; Вступне слово — І. Леник; "Заповіт" — мішаний хор; "За Україну" — деклямація З. Леника, уч. Рідної Школи; "Прийшли ми нині, Батьку!" — мішаний хор; "Зійшов місяць" — міш. хор; "Розрита могила" — декл. п. Івашків, уч. Рід. Школи; Реферат — А. Запаринюк, — реферат обширний, основно підготований, повчальний.

Після перерви — друга частина цієї ж урочистости: "Минають дні" — декл. О. Вірстюк, уч. Р. Ш.; "Пусти мене, мати" — міш. хор; "Хай живе в нас Україна" — декл. П. Лукасевич, учениця Р. Ш.; "Б'ють пороги" — виконав п. П. Шкурка; "Розрита могила" — міш. хор; Кінцеве слово — подяка голови Ю. Левінського всім виконавцям урочистості та присутнім — за масову участь. При тому зібрано 37 дол. на будову Пам'ятника Т. Шевченкові. Це, так би мовити, принагідні пожертви, — бо ми, Громада, не влаштовували на цих Роковинах організованої грошової збірки тому, що ми ведемо ширшу збіркову кампанію на Пам'ятник Шевченкові: намічену збірку суми 200 дол. вже втроє перевищили, а збірка ведеться ще далі. По закінченні нашої збіркової кампанії ми подамо повний звіт і проголосимо в пресі списка всіх наших Жертводавців, а цим разом наша ціль — відзначити Рідну Школу.

***

Так іде праця в нашій Громаді. Ми стараємося, щоб члени нашої Громади читали свою релігійну пресу — таку, як **"Вістник". Ми попередньо замовили "Вістник" на 42 передплатників, а тепер знову долучуємо 13, і частину належности вже висилаємо. Ми свідомі того, що розбудова нашого національного церковно-громадського життя конче мусить іти разом з розбудовою нашої преси, нашого органу — "Вістника". Ми гаряче закликаємо і другі наші Громади піти нашими слідами, — щоб дати нашому Органові тверду матеріяльну основу, а це вже буде й доказ нашої моральної піддержки, — щоб він міг усе вище підносити священний прапор нашого церковного життя і мав усе більше сили сміливо дивитися вперед — освітлювати шлях до нашого спільного поступу, зростання, — щасти нам Боже!**

І. М. Леник,
Секретар Громади.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ В. І А. ОРОБКО
Ватрфорд, Онт.

Дня 16 січня ц. р. за почином дітей, численних приятелів і членів місцевої Української Пр. Громади справили милу несподіванку п-ву Василеві й Анастасії Оробко з нагоди 50-ліття їх подружнього життя; о год. 7-ій вечером в заповненій родиною та гістьми церкві Св. Покрови при співі псалма "Щасливий чоловік, що боїться Господа...", з причепленими букетами, в супроводі дружби п. Костя Федірчука й дружки пані Анни Галик — стали наші Ювіляти перед Аналоєм. Всеч. о. Іван Маґас поблагословив їх хрестом, потверджуючи Св. Тайну Вінчання з-перед 50-літ, відслужив Молебень за їхнє здоров'я, а потім, сказавши до них змістовне слово, виголосив на їх честь Многоліттіє, що його всі зібрані під проводом дяка Івана Даниле-вича грімко заспівали.

По закінченні Молебня гості перейшли до долішньої залі, де вже були приготовані столи. Староста урочистості п. Мих. Дроздовський завів Ювілятів з дружбою і дружкою за стіл на почесне місце, де між свічками й квітами у вазах пишався весільний торт-коровай. Отець Парох проказав молитву і поблагословив страви.

По вечері староста першим запросив до привіту найстаршого сина Івана Оробка, який з дружиною прибув на цю урочистість з Бруксбі, Саскачеван. Він склав родичам щиру подяку за гарне виховання й побажав їм кріпкого здоров'я ще на довгі роки. З черги промовляла дочка Василина — замужня Киверига, що також приїхала з Бруксбі. Говорив і зять Петро Киверига, довшу промову сказав голова місцевої Церковної Громади п. Іван Ткачук; з питомим собі гумором він з'ясував хід 50-літнього подружнього життя Ювілятів. Короткі промови сказали о. Маґас і багато інших.

У міжчасі середущий син Федір відчитав наспівші привітальні листи — телеграми від Достойних Прем'єрів: п. Діфенбейкера з Оттави, від Леслі Фроста — Онтарійського прем'єра, від Громади Св. Ап. Петра й Павла з Бруксбі, від колишніх сусідів, звідтіля ж від п-ва Семена й Каролини Возняків, від посла місцевої округи Норфолк п. Новлса і багатьох інших.

З усіх дітей, що були присутні, не було лише одної дочки Михайлини, що проживає на Флориді в Америці, зате ж прислала сердечне побажання своєю рідною українською мовою і дорогоцінний дар. Усі шестеро дітей — 3 сини і 3 дочки отримали від своїх Родичів гарне виховання, і вони не цураються своєї рідної української мови. З них 2 сини — Володимир і Федір — служили в канадській армії за морем за останньої війни.

На Ювілеї були й сусіди — англійці, які, складаючи побажання Ювілятам, подивляли наш український того роду звичай.

Щоб цей Ювілей не залишився споминам виключно в місцевій Громаді, на прохання п. Ткачука проведено грошову збірку, яку, за згодою Ювілятів, призначено на пресу, а з того на "Вістник" 10 дол.

Ювіляти від себе особисто пожертвували на місцеву церкву 50 дол.

Відкрито сценічну заслону де, крім менших подарунків, виднів один великий дорогоцінний дар від усіх гостей. При самому кінці попрошено до слова Шан. Ювілятів, і вони, зворушені до глибини серця цією великою в їхньому житті подією, склали щиросердечну подяку гостям — сусідам, приятелям, дітям і внукам, за честь і пошану, яку їм цього вечора було виявлено. По відспіванні "Де згода в родині" всі по порядку приступали до Ювілятів, складаючи їм сердечні поздоровлення, і одержували частинку весільного торта.

На закінчення — коротке слово про самого Ювілята. Він народився 1884 р. в родині Івана й Олени Оробків у селі Щитівцях, Заліщицького повіту в Україні. 17-літнім юнаком приїхав у Канаду і тут працював по різних роботах, а дійшовши до ловних літ, 1909 року одружився в Стюартборн, Ман., зо своєю односельчанкою та ще й з сусідкою — Анастасією з дому Киверига. **Молоде подружжя поселилося на фармі, а опісля переселилися на велику фарму в Бруксбі, Саск., і там фармерували аж до 1941 р. Того ж року переселилися до теперішнього місця побуту — у Ватерфорд, Онт., де й проживають на малій фармі.**

Пан Вас. Оробко зразково сповняє свій обовязок у церкві, прислужуючи коло Св. Престола. **Пані Оробко вже 26 років під ряд є членкинею Жін. Тов. — попередньо в Бруксбі в Жін. Товаристві ім. Княгині Ольги, а тепер у цій** Громаді віддано працює в Жіночому Тов. ім. Лесі Українки.

Дорогим Ювілятам нехай пошле Господь в щасті й здоров'ї прожити ще на Многі Літа!

Односельчани.

ПОЗДОРОВИЛИ ГОЛОВУ ГРОМАДИ
Вестлок, Алта.

У суботу 26-го березня більшість членства Громади Св. Володимира у Вестлок разом з о. Настоятелем і Добродійкою, переборовши невигоди весняних доріг, завітали, несподівано для господаря, до хати голови Громади п. Олекси Козаря, щоб привітати його з надходячим Днем Ангола; п. Козяр живе самітно на віддалі 40 миль від церкви, але постійно, переборюючи віддаль, бере діяльну участь у житті Громади, за що вже третій рік з ряду втішається довірям громадянства, виконуючи обовязки голови Громади. Несподівані відвідини громадянства в його домі були дальшим виявом довір'я та вдячністю за його працю й жертвенність для розбудови місцевої Громади.

Відвідини розпочалися Вдячним Молебнем Господеві за здоровя Іменинника та теплим привітальним словом о. Григорія і спільним співом "На Многії Літа" в честь Іменинника, місцевої Громади та всієї нашої Церкви і її Проводу.

По Молебні відбулося чайне прийняття, приготоване й подане працьовитими членкинями Громади. На прийнятті кожен з присутніх у довшому чи коротшому слові привітав п. Олексу з Днем Ангола та подякував за всі добрі його діла для ближніх своїх братів і для всієї Громади взагалі. Довші привіти склали п. Михайло Андрич — секретар Громади, і п. Семен Маґас. **У своїй зворушливій відповіді п. Козяр сердечно подякував усім присутнім і неприсутнім членам Громади за вияв братньої любови та завірив усіх, що й далі невтомно стоятиме до послуг Рідної Церкви й свого народу, бо Церква й Громада є його единою родиною.**

При цій нагоді на заклик о. Настоятеля була проведена збірка на пресфонд нашого церковного органу, на що присутні склали $6.00.

Також до всіх інших щедрих дарів на церковні цілі і цього вечора п. Козяр подарував на потреби місцевої Громади $35.00.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а п. Олексі та всій місцевій Громаді пошли, Господи, всього найкращого в житті!

Присутній.

ПЕРШІ МІСІЙНІ ЗБОРИ ОКУГИ ГЕМИЛТОН, ОНТ.

У середу, 2-го березня ц. р відбулися основні збори Місійної Округи Гемилтон, Онт., згідно з постановою і благословенням Владики Митрополита Іларіона.

Збори почалися о 3-ій год. по полудні з участю таких священиків: Прот. Ф. Керніцького, Прот. Й. Тріски, Прот. І. Маґаса, Прот. П. Ґліцького, о. Ю. Ференсева, о. С. Гуцуляка, о. Ю. Цукорника. Присутні вибрали Управу Місійної Округи в такому складі: Прот. В. Федак — голова, Прот. Й. Тріска — заступник голови, о. Ю. Цукорник — секретар, о. Ю. Ференсів — скарбник.

Збори рішили відправити низку місійних Богослужень в Окрузі, і відразу таки встановили дати таких місій у Громадах: Ватерфорд, Наяґра Фоллс, Брендфорд. На покриття конечних видатків, сполучених з місійною працею, вирішено проводити збірки під час Богослужень.

Збори також обговорювали справу нашої молоді та українознавчих і недільних шкіл в Окрузі, включно з літніми курсами українознавства.

Того ж дня, о годині 7 вечора, була відслужена соборна Вечірня з читанням Євангелій з Пасії. На Вечірні Прот. Ф. Керніцький виголосив місійну проповідь; присутніх було понад 200 осіб.

По Вечірні відбулося чайне прийняття, на якому присутні священики виголосили короткі промови. Парох Гемилтону Прот. Ф. Федак висловив подяку священикам за їхню участь у Святі і подякував Сестрицтву за приготування чайного прийняття.

Перші Місійні Збори в Гемилтоні відбулися успішно, і можна вірити, що з успіхом будуть відбуватися й дальші Збори.

Гість.

ЗВІТ
в Парафії Св. Петра й Павла Ніяґара Фалс, Онт.

Згідно з планом місійної праці, що її намічено на Місійних Зборах Гемилтонської Округи, 29 й 30 березня ц. р. відбулася Місія в Парафії Св. Петра й Павла в Ніяґара Фалс, Онт. У Місії взяли участь: Прот. В Федак — голова Місійної Округи, Прот. Й. Тріска та місцевий настоятель о. Ю. Ференсів. Користаючи з побуту на Сході Канади головного місіонера — Митрата Є. Грицини, Громада в Ніяґара Фалс запросила до себе на час Місії також і о. Грицину: Митрат Грицина своїм місійним трудом багато допоміг вищеназваним місцевим священикам у їхній праці під час Місійних Днів у Ніяґара Фалс.

Місія почалася 29-го березня Вечірнім Богослуженням; по Євангелії о. Прот. Тріска виголосив головну місійну проповідь на тему: "Злоба гріха й надолуження". Хоч це був робочий день, у Богослуженні взяли участь понад 50 осіб, цебто майже всі члени Церковної Громади. Під кінець Богослуження більшість з присутніх парафіян приступили до Св. Вел. Сповіді.

По Богослуженні Жіноче Товариство влаштувало в парафіяльній залі чайне прийняття; тут виголосили цікаві, на місійні теми, доповіді Митрат Грицина й Прот. Федак. Промовляв і господар вечора — місцевий парох.

Другий день Місії, середа 30-го березня, Митрат Грицина, Прот. Тріска та о. Ференсів стали до Св. Літургії. І під час цієї Богослужби о. Тріскав виголосив другу свою місійну проповідь — на тему: "У Св. Сповідді і у Св. Причасті наше поєднання з Богом". Під кінець Літургії всі вірні приступили до Св. Причастя.

Богослужбу закінчено. Панахидою за померших.

По Богослуженні всі священики та парафіяни мали братський обід (трапезу) в парафіяльній залі. Під кінець обіду довше промовляв Митрат Грицина, а після нього місцевий Парох. В обох бесідах насвітлено важливіші моменти та завдання в житті християнина, священика та більшої спільноти, якою є кожна наша Парафія. Відспіванням молитви "Достойно" закінчено офіційну частину цього братського обіду. Парафіяни ще довго й радо гуторили поміж собою та з священиками, й обмінювалися думками — враженнями з відбутої Місії.

Місія в Парафії Св. Петра й Павла в Ніяґара Фалс — це, розуміється, наскрізь позитивна подія в житті тієї Церковної Громади. Реколекційні проповіді, практичні, релігійні науки, спільні молитви, Богослужби, Вел. Сповідь і Причастя, безпосередній контакт вірних з кількома священиками, що сповняли завдання місіонерів — усе це мало великий вплив на вірних і напевно додатньо позначиться на релігійно-моральному стані всієї Парафії. Побажаним лише було б, щоб такі Місії відбувалися в кожній нашій Парафії і кожного року, по змозі навіть через три дні.

о. В. Федак.
о. Ю. Ференсів.

ПРИКЛАД ХРИСТИЯНСЬКИХ ДІЛ

Вестлок, Алта.

Час Великого Посту — це час посиленої Молитви, час посиленого творення діл милосердя й любови до ближніх своїх, час частішого відвідування слабих і немічних. Ідучи за покликом Матері-Церкви, численні громадяни місцевої Громади Св. Володимира у Вестлок, Алта, зібралися в четвер 24-го березня ц. р., щоб спільно відвідати й помолитися Господеві за здоров'я п-ва Михаїла й Анни Ґамборських.

Сходини відбулися в хаті п-ва Ґамборських, де вже від років скована паралічем слабує пані Анна. Відвідини розпочалися спільною Молитвою-Молебнем при гарному співі всіх присутніх. Під час цього Богослуження хвора приступила до Св. Таїнств Сповіді й Причастя. Молитва та слова розради й потіхи о. Настоятеля й присутніх братів і сестер глибоко зворушили господарів та піднесли їх духа.

М. Ґамборський, крім дбайливого, любовного догляду за своєю слабою дружиною, також не менше дбайливо й любовно доглядає місцеву Громаду, в якій носить заслужений титул Батька Громади, бо й справді від часу заснування Громади ні одного кроку вперед не зроблено без активної участи чи щедрої пожертви п. М. Ґамборського.

Після Молитви тут же відбувся спільний братський обід, щедро приготований працьовитим жіноцтвом. На обіді п-во Ґамборські подарували Громаді дар у сумі 60.00 дол. на придбання Св. Чаші для Храму Божого, а також сердечно подякували о. Настоятелеві, Добродійці та всім присутнім і неприсутнім громадянам за увагу й за моральну підтримку їх у їхньому положенні.

Також на обіді на заклик о. Настоятеля була проведена збірка на пресфонд нашого церковного органу, що принесла $8.00. Усім Жертводавцям сердечна подяка, а п-ву Ґамборським і всім громадянам подай, Господи, щастя й здоров'я на Многії Літа!

Присутній.

МІСІЙНА ПРАЦЯ СВЯЩЕНИКІВ

Йорктон, Саск.

У вівторок 29 березня 1960 р. в Йорктоні, Саск., відбувся З'їзд Священиків Місійних Округ Йорктон і Канора. День почався морозний, і на дорогах був лід, але це не перешкодило священикам і вірним прибути до церкви. Хоч це був звичайний день, але церква була повна.

Того дня майже всі священики обох Округ з родинами, а також багато вірних з Йорктону й околиці, приступили до Св. Сповіді. У Богослуженні брали участь всі прибулі священики. Богослуження відбулося соборно й величаво. Предстоящим був о. Прот. Б. Яковкевич, сослужили о. В. Бойчук, о. В. Слюзар, о. П. Бублик, о. П. Зубріцький, о. М. Коленич, о. Р. Панченко. Усі вірні молилися разом з Духовенством щиро, сердечно й побожно. Проповідь виголосив о. Прот. Б. Яковкевич змістовну — на тему Великого Посту — "Відпускаються гріхи Тобі". Усі вірні уважно вислухали проповідь.

Під час Богослуження всі священики, а також вірні, приступили до Св. Причастя. По Богослуженні присутнє Духовенство було запрошене на обід, приготований Жіночим Товариством. По обіді відбулося Засідання Духовенства обох Округ, на якому було обговорено актуальні справи. Також рішено було, що в неділю ввечері 29 травня 1960 р. в Канорі, Саск., відбудеться Місійна Зустріч, на яку запрошується всіх вірних околиці.

о. Р. Панченко
Секретар Місійної Округи.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ..

Тернопіль, Саск.

Приятелі, знайомі і Українська Православна Громада в Тернополі влаштували 21 листопада м. р. п-ву Іванові й Ользі Сенчинам Ювілей 25-ліття їхнього подружнього

П-во Іван і Ольга Сенчини.

життя. Урочистість відбулася в Народньому Домі в Тернополі; о год. 8 вечора Народній Дім заповнився гістьми, а о 9 год. привезено Ювілятів, і привітав їх п. Леон Войціховський українським звичаєм — хлібом і сіллю, а присутні заспівали "Де згода в родині". Ювіляти й гості засіли за добре приготовану перекуску, а на столі виднівся гарно прибраний торт-"кейк". По перекусці господар Ювілею п. Леон Войціховський привітав Ювілятів, підкреслюючи їхні великі заслуги для Тернопільської Громади.

Родина Сенчини перебувають в околиці Тернополя від 1923 року. Увесь час вони ревно працюють на церковно-національній ниві. Пан Сенчина неодноразово був секретарем Народнього Дому та довший час служить Православній Церкві дяківством. Пані Сенчина довгий час була Головою Жіночого Товариства і в Сестрицтві у Церкві; вони пожертвували поважну суму грошей на будову нового Народнього Дому, та радо допомагали Громаді всюди, де їх праця була потрібна.

Дальше промовляли: Дмитро Гнатюк — голова Церковної Управи, Йосип Лисиця, дружка Зоня Дасюк, дружба Стефан Папіж та інші. Усі промовці підносили великий вклад праці Ювілятів, яку вони виконали на протязі 25 років подружнього життя.

Після промов Господар Ювілею попросив до слова Ювілятів. Перший промовляв Іван Сенчина, а далі пані Ольга Сенчина. Вони сердечно подякували за таку милу несподіванку, що їм влаштували, і обидвоє обіцяли й дальше працювати для добра Громади. Після цього Йосиф І. Лисиця вручив Ювілятам дарунок від Громади, а Ярослав Сенчина, син Ювілятів — від дітей. Господар урочистости під час поділу торта зробив заклик зложити пожертви на добродійні цілі, що принесло $ 35.17, а з цієї суми вділено також $ 10.00 на "Вістник", $10.00 на будову нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу: $ 4.50 на вироблення кліші.

Тут треба згадати, що до цього Ювілею багато причинилися, крім Громади, шваґри Ювілятів: Володимир Павлінський, Юрко Кухта і їхні родини.

Мило й корисно провели час на розмові з Ювілятами всі присутні, та пізно вночі роз'їхалися по домах. Нехай Милосердний Господь кріпить наших Ювілятів у доброму здоров'ї, подаючи їм та їхній родині всього найкращого в дальшому житті і зберігаючи їх на Многії Літа!

Учасник Ювілею.

ХРЕСТИНИ

Сіба Біч, Алта.

У неділю 20-го березня по Богослуженні в Громаді Св. Ап. Петра й Павла в Сіба Біч, Алта, прийняла Св. Тайну Хрещення Олександра — донечка п-ва Павла і Євгенії Березнюків. Св. Тайну Хрещення звершив настоятель Громади о. Григорій Удод. Хрещеними батьками Олександрі були: тітка похресниці панна Леся Березнюк — медсестра з Едмонтону, і Василь Володько — студент.

Олександер Березнюк.

П-во Павло і Євгенія Березнюки живуть у Лоджпул, Алта, але постійно тримають тісний звязок з місцевою Громадою в Сіба Біч, де проживають їхні батьки.

Після Хрещення в домі дідуся й бабусі похресниці п-ва Березнюків, передових членів Громади, відбувся обід в честь похресниці, на якому на заклик о. Настоятеля присутні склали пожертви на пресфонд "Вістника" в сумі дол. 13.00 з чого дол. 4.50 призначено на вироблення кліші. Жертвували слідуючі: по $1.00 — о. Г. Удод, п. В. Верстюк, п. Н. Березнюк, п. П. Березнюк, п. Вол. Березнюк, п. В. Володько і пані О. Володько.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а маленькій Олександрі, її хрещеним і рідним батькам і матерям, а також гостинним дідусеві й бабусі — на Многії Літа!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИКОЛА ГУЦУЛЯК

Лашін, Квб. — У суботу 2-го квітня ц. р. помер на 76-му році життя один з найстарших членів тутешньої Громади бл. п. Микола Гуцуляк — основоположник і фундатор УГПЦеркви Св. Юрія в Лашін.

Покійний Микола Гуцуляк походив з села Костинці на Буковині. У Канаду приїхав, на тимчасовий побут, 1924 року. Життьові обставини склалися такі, що Покійний не зміг повернутися до рідного краю, до родини.

Дружина Покійного померла 7 років тому, а два сини й дві дочки все ждали кращого часу, щоб зустрітися з батьком, але вже не доведеться... Бл. п. Микола Гуцуляк, не маючи близько своєї родини, довгі роки мешкав у домі панства Геньґи, які й опікувалися ним до дня його смерті. Покійний був щирим працівником і щирим жертводавцем, як для потреб церкви, так і для національних справ.

За гроші Покійного в часах кризи (депресії) була куплена площа (8 лотів) для церкви перед міським парком. Це чи не одна з найкращих наших церковних площ у Канаді. За участю й жертвенністю Покійного побудовано й церкву Св. Юрія й куплено цвинтар.

За свою лагідну вдачу і доброту серця Покійний мав пошану в нашого громадянства. Церковна Громада оцінила працю і жертвенність Покійного, і вибрала його незмінним Почесним Головою Церковної Управи, а Високопреосвященніший Архиепископ Михаїл наділив його 1955 року Грамотою.

Під час перебування тіла Покійного в похоронному заведенні служилися Панахиди з участю великої кількости людей. У вівторок о. Прот. К. Квасницький відправив Заупокійну Службу Божу зо співом церковного хору під диригуванням пані Т. Клемби та дяка п. П. Каліщука. Бл. п. Миколу Гуцуляка поховано на парафіяльному цвинтарі — на цьому місці, що Покійний заздалегідь був собі придбав.

По Похороні відбувся у церковній залі поминальний обід, який приготовила родина п-ва Геньґів. На поминальному обіді о. Прот. К. Квасницький та приятелі пригадали присутнім про добродійства Покійного для Церкви. По обіді присутні склали пожертви на Невянучий Вінок.

Сердечна подяка всім учасникам Похорону, а покійному М. Гуцулякові нехай канадська земля буде легкою. Вічна Йому Пам'ять!

С. Демосюк.

БЛ. П. МАГДАЛЕНА ДЗЮБА

Дня 21 березня 1960 року померла в Торонті, Онт., Магдалена Дзюба з дому Кадинюк.

Покійна народилася 1892 р. в родині Артима Кадинюка і Варвари з дому Федорів, у селі Дзвинячка, Борщівського повіту, Галичина. Перед І світовою війною покійна Магдалена приїхала в Канаду, а 1913 р. вийшла замуж за Василя Дзюбу, і вони разом фармерували в околиці Транскона, а потім Комарно, Ман. Чоловік покійної походив з Янова коло Самбора в Галичині

Бл. п. Магдалена Дзюба.

По смерті свого мужа покійна Магдалена жила декілька років коло своєї замужньої доньки Лінди Гарбової в Торонті, Онт., де вона й померла.

Тіло Покійної було перевезене з Торонта до похоронного заведення в Мекензі в містечку Тулон, Ман. У п'ятницю ввечері, 25 березня в цьому ж заведенні була відправлена Панахида при великому числі родини та знайомих.

Слідуючого дня, в суботу, тіло було перевезено до церкви в Плезент Говм, Ман., де при надзвичайно великому числі вірних о. Б. Ґорґіца та дяк Д. Угринюк відправили Заупокійне Богослуження та Чин Похорону. Покійну Магдалену поховано на цвинтарі коло церкви в Плезент Говм, Ман.

Покійну оплакують діти: Микола та Іван (сини чоловіка Покійної від його першої жінки) і Михайло — у Вінніпеґу, Йосиф — у Ванкувері, Дмитро — в Комарно, Лінда — в Торонті Антін — в Торонті, Стен Еміль (сестрінець Покійної, якого вона виховувала немов рідного сина) — в Лакпорт, Ман., та 11 внуків і 3 правнуки.

На Похороні зібрано на Невянучий Вінець покійній Магдалені 28.35 долярів, з чого призначено 14.35 долярів на церкву в Плезент Говм, 9.50 дол. на пресовий фонд "Вістника" та 4.50 дол. на вироблення кліші.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійній Магдалені Вічна Пам'ять!

о. Б. Г.

БЛ. П. СЕМЕН ТРЕМБАЧ

Канора, Саск. — 6-го березня 1960 р. помер у місцевій лікарні, після довгої недуги, бл. п. Семен Трембач.

Бл. п. Семен Трембач

Покійний народився 30 жовтня 1880 р. в селі Мухавка, Чортківського повіту, Галичина. У Канаду приїхав з дружиною Анною та дочкою Софією 1907 року. Спочатку вони осіли на фармі коло Стирджес, Саск., 1918 року перебралися на колонію Свидова коло Канори де, господаривши, проживали до 1952 р. Покійного Семена і вдову Анну поблагословив Господь ще й дальшими дітьми, яких вони дбайливо і зразково виховали, вщіпивши в їхні серця любов до всього, що рідне.. Коли вже їхні сили прислабли, а діти підросли і пішли на своє,, п-во Трембачі перейшли 1952 року на спочинок до Канори.

Покійний Семен, разом з родиною, був широко знаний та всіма шанований в цій околиці. Він, як добрий християнин і патріот, близько цікавився церковним і національним життям, читав добру українську пресу і книжку та постійно поширював свій світогляд. Нагороджений Господом гарним і сильним голосом, він не закопав свого таланту, але вміло зужив його на прославлення Бога і на службу рідній Церкві. Ще молодим хлопцем Покійний добре навчився дяківства, а прибувши в Канаду, він радо служив своїм знанням у навколишніх церквах, через що найбільше допоміг нашим священикам у Богослуженнях.

Покійний відійшов у Вічність на 80-му році свого трудолюбивого життя, залишаючи в глибокому смутку дружину Анну, синів: Йосифа та Івана з родинами, замужні дочки: Софію, Домку, Михайлину і Ґеню з родинами, рідного брата Івана, 15 внуків і 4 правнуків.

Через два вечорі перед Похороном у місцевому Нар. Домі відправлялася Панахида, а у вівторок, 8-го березня, відслужено Чин Похорону зо Службою Божою. Крім пароха, Всеч. о. В. Слюзара, взяв участь в Похоронних Відправах також Впрп. о. прот. М. Боднарчук із Саскатуну, який довгі роки був близько знайомий з Покійним. Увесь Похорон відбувся при великому здвизі вірних та знайомих з цілої околиці.

На заклик о. Пароха зібрано в церкві на Невянучий Вінок 52.00 дол., з чого 30.00 дол. призначено на місцеву церкву, а решту на українську пресу.

Після зложення тіла на місцевому цвинтарі, родина Покійного подала учасникам Похорону великий поминальний обід в Народнім Домі.

Хай милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить її своїми щедрими ласками, а бл. п. Семена прийме до Царства Небесного.

В. В.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

ВІННІПЕҐ, Ман. Коляда другої групи богословів: —

По $30.00: п. М. Колтек $30.00

По $20.00: п. М. Смеречанський 20.00

По $10.00: Владика Митр. Іларіон, Василь Назаревич, Др. В. Черевик, пані Сіцінська 40.00

По $5.00: о. Др. С. Савчук, о. М. Юркіаський, о. С. Ґерус, о. Е. Ґорґіца, Е. Стефанюк, І. Олійник, К. Масюх, пані К. Войцюк, Т. Глинка, Др. Мулик-Луцик, Д. Левенець, Т. Смеречанський, Н. Косован, Др. П. Кондра, Г. Марко, Г. Тюжук, Др. Зайців, І. Баськевич, Н. Влад, С. Нижник, І. Г. Сирник. 105.00

По $4.00: о. В. Кудрик, Б. Причун 8.00

По $3.00: о. Б. Ґорґіца, Ю. Демянюк, Ф. Стефюк, І. Драбинястий, П. Копчак 15.00

По $2.00: Н. Неґрич, І. І. Брода, П. Чоботар, Н. Кудрик, І. Литвиненко, І. Левенець, В. Божик, П. Данилюк, Г. Дорош, А. Школьний 20.00

По $1.00: Пані А. Соломон, Д. Яременко, І. Воробець 3.00

Разом 241.00

ДОРБЕН, Ман. Збірка п. Івана Шура на хрестинах синка панства П. Осадчуків 9.60

ВАЙТА, Ман. Пожертва місцевого відділу СУМК ім Богдана Хмельницького 150.00

ВЕГРЕВИЛ, Алта. Пожертва п. Т. Воробця 10.00

З тестаментального запису бл. п. Василя Підручного 500.00

СТ. ДЖУЛІЄН, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на похороні бл. п. Василя Михайлюка 10.00
КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на похороні бл. п. Василя Ахтимійчука 10.00
БРЕНДОН, Ман. Пожертва п. Павла Шмігельського 200.00
НОРТ СОРРЕЙ, Б. К. Пожертва пані Марії Москалюк, яку переслав о. О. Костюк 5.00
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка п. Івана Лукача на прийняттю з нагоди ювілею вінчання панства Павла і Марії Швайковських 10.00
ТАРНОПОЛЬ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на прийняттю з нагоди 25-ліття вінчання панства Івана і Ольги Сенчинів 10.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка о. Прот. Л. Дячини на похороні бл. п. Катерини Комарницької 35.00

ПОШУКУВАННЯ

Пошукується ПЕТРА ТВОРОЩУКА з села Кідашці, повіт Збараж, Галичина. Зголошуватися на адресу:
Rev. T. MACAK
1511 South 11th Str.
Milwaukee 4, Wis.
U. S. A.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ
ТРАВЕНЬ
15. Неділя Самарянки, — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Тиндал, Селкірк.
22. Неділя Сліпонародженного, — Брендон, Транскона, Кенора, Ледвин.
29. Неділя Св. Отців, — Попларфілд, Гонор, Сендгіл.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1118

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Гетерлей (Проводи)
22. Неділя — Кендо (Проводи)
26. Четвер. Вознесения Господне — Норт Бетлфорд
28. Субота — Витків (Окружний З'їзд „Верховина")
29. Неділя — Витків (Окружний З'їзд СУМК „Верховина")

УВАГА! Цим повідомляється українське громадянство, що відбудеться Окружний З'їзд СУМК „Верховина", в Українській Греко-Православній Громаді Витків, Саск. На який запрошується всіх довколишніх громад округів Норт Бетлфорд й Геффорд, та поза місцевих українців м. Саскатуну і околиць.

Програма З'їзду
Субота 28-го травня:
1. Спортові змагання 1.00 година по обіді
2. „Вінтер ровст" — по галці і спор[illegible]
3. Драматичні змагання 8.00 година [illegible]

Неділя 29-го травня:
1. Соборне Богослуження 10.00 година рано
2. Сумківський обід 11.30
3. На площі українські вправи і гопак 1.00 година по обіді
4. Спільна Сесія і Промови 2.30 година по полудни
5. Величавий Концерт СУМК „Верховина", та контестові змагання. 6.00 година вечером
6. Коронація королеви 8.30 година вечером.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Горлиц
26. Четвер. Вознесения Господне — Йорктон
29. Неділя — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone [illegible]

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Сторновей
26. Четвер. Вознесения — Камсек
29. Неділя — Доввел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 29447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Келовна (на гробах)
22. Неділя — Вернон
26. Вознесения — Вернон
29. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Вайта
22. Неділя — Сірко
26. Четвер. Вознесения — Арбака Св. Мик.
29. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Ню Вестмінстер
22. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
26. Четвер. Вознесения Г., — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Ню Вестмінстер

Address: 2142 Grandview Hwy.
Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
[illegible]
15. Неділя. Вихід на гроби — Сван Плейн
15. Неділя. О 4-тій по полудні Вечірня та вихід на гробки — Мейбридж
22. Неділя — Стінен
26. Четвер Вознесения Госп. Храм — Кобзар
29. Неділя — Норквей

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Ниnавин
22. Неділя — Сембург
26. Четвер, Вознесения — Шипмен
29. Неділя — Кадет

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Люра
22. Неділя — Інсінгер (гай вей)
26. Вознесения — Вестбрук. Храм
29. Неділя — Тідор (за рікою)

Box 6. Theodore, Sask.
[illegible]

о. М. КРИЩУКА
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮК
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Брукебі Проводи
22. Неділя — Ґронлід (північна).
26. Четвер. Вознесения — Ґронлід (над рікою). Храм
29. Неділя — Брукебі

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Росбирн
22. Неділя — Енгусвил (Храм)
26. Вознесения — Сенди Лейк
29. Неділя — Овкбирн

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
[illegible]

о. І. МАРБИ
ТРАВЕНЬ
15. Неділя Клер
22. Неділя — Ватсон
26. Вознесения.
Храм в Вимер
29. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Ґудів
22. Неділя — Габорд
26. Воснесения Госп. — Поповчай
29. Неділя — Мелвіл

Box 148, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Мічам
22. Неділя — Оєн, Алта.
29. Неділя —

Address: 824 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4066

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Редфілд
22. Неділя — Борден-Білики
26. Четвер — Гефорд
29. Неділя — Витків, де відбудеться Окружний З'їзд С.У.М.К Верховина".

Box 168 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя, Проводи — Спедден. Вечірня і Проводи 5.00 по обіді — Бойн Лейк.
22. Неділя, Проводи — Беліс
26. Четвер, Вознесения Господне — Смокі Лейк. Храм.
29. Неділя — Вільна

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32
[illegible]

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
14. Субота. Проводи — в Косові
15. Неділя — Проводи в Ґилберт Плейнс. Спільне Свячене
19. Четвер — Заупокійна Сл. Божа по бл. п. Марії Шмонь, Ґил. Плейнс.
22. Неділя — Проводи в Давфині
26. Четвер. Вознесения — Храм і Проводи в Ешвіл
29. Неділя — Дрифтінґ Ривер

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Канора; год. 3-тя по обіді — Проводи
22. Неділя — Бюкенан
26. Вознесения — Бирджес; Храм і Проводи
29. Неділя — Маморниця
29. Неділя — Вечірня в Канорі в год. 7-ій; Св. Місія. Участь у [illegible] візьмуть всі Впрп. Отці Парохи Канорського і Йорктонського округів. Всіх вірних з Канори й околиці проситься до численної участи в цій Св. Місії в Канорі.

Канорська Округа
Box 426, Canora, Sask., Ph. 67

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Сарто
22. Неділя — Гардентон
26. Четвер. Вознесения — Толстой
29. Неділя. Храм — Роза

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Норая (вихід на гроби)
22. Неділя — Спрейя (вихід на гроби)
26. Четвер. Вознесения — Бойл
29. Неділя — Ґресленд

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Шипинець
22. Неділя. Проводи — Ієпас
29. Неділя — Ту Гилс

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Гарденд
22. Неділя — Зелена
26. Четвер (Вознесения Г. Н. І. Х. — Боян
29. Неділя — Етелберт

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Ст. Джуліен (Проводи)
22. Неділя — Смитс (Проводи)
26. Четвер. Вознесения — Кадворт
29. Неділя — Лепін

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОД
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Вестлок (Свято Матері).
22. Неділя — Варгед (Проводи).
26. Четвер, Вознесения Господне — Сіба Біч.
29. Неділя Св. Отців — Вайлдвуд (Храмове Свято, Архиерейська Візитація

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Торгилд, Утреня, Сл. Божа і Проводи
Тудор, Проводи в год. 3-ій по полудні
22. Неділя — Восетна, Утреня, Сл. Божа і Проводи
Нюбрук, Проводи в год. 4.30 по полудні
26. Четвер — Радвей, Вознесения, Храмове Свято
29. Неділя — Егремонт

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — „Петлюра", відбудеться Спільне Свячене і Проводи.
22. Неділя — „Драчинці'" — Мек-Нат, Саск. При тій нагоді відбудеться Храмове Свято в честь Святого Святителя Отця Миколая і Проводи-гробів.
26. Четвер, Вознесения Господне, — Ґрендвю
29. Неділя — Зелена-Мериделя

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Брудергайм (Проводи) 4-та год. по пол. — Пено, Вечірня й Проводи
22. Неділя — Калмар (Проводи)
26. Четвер. Вознесения Господне — Едмонтон
29. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ
15. Неділя — Винярд
15. Неділя — „Коло Федаків"
22. Неділя — Вишарт
22. Неділя — „Коло Купровських"
26. Четвер. Вознесения — „Коло Мельничуків"
26. Четвер. Вознесения — Едмор
29. Неділя — Шіго Полудн.
29. Неділя — Фовм Лейк

[illegible]: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

PIK XXXVII. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1960. ЧИСЛО (1111) 11

Василь Батицький відійшов у вічність

Дня 14 травня 1960 р. в лікарні Ґрейс у Вінніпезі помер на серцевий удар Василь Батицький, на 67 році життя.

Покійний за своїх молодших років був секретарем Централі СУС, домініяльним головою Українських Народніх Домів, секретарем Взаемної Помочі, редактором і автором різних видань, і т. д. 47 років він працював в "Українськім Голосі", і був немов "душею" його друкарні. Бл. п. В. Батицький працював тут не лише як небуденний фахівець друкарської техніки, але й також — і це найголовніше — як моральний співробітник багатьох українських видань, в друкування яких він вкладав не лише технічний труд, але й цілу свою істоту — свідомий цього, що він працює для української справи.

Похорон Покійного відбувся 18 травня — з Української Православної Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Ширша згадка про Покійного буде поміщена в черговому числі "Вістника", у технічній праці біля якого Покійний щиро й саможертвенно трудився від початків його існування.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

БУДУЙМО КАТЕДРУ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ!

Люди будують свое господарство, свій дім, свое підприемство, свою професію. Це природне і правильне. При тому всім треба не забувати про будування свого релігійно-церковного життя. Воно вимагае найперше організування людей у церковні громади, а громади — в загальну Церкву. Опісля воно потребуе допоміжних організацій, будинків для голошення Слова Божого, навчання людей релігії, моралі й віри, їх виховання й освячування.

По більших чи менших осередках нашого церковного життя досі збудовано багато гарних церков, маемо прекрасні катедри в Едмонтоні й Торонті. На черзі тепер е будова Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі. Вінніпезькі українці роблять усе можливе для цього, щоб будову її докінчити. Але в цьому їм поможуть усі православні українці Манітоби і всієї Канади.

Уповаючи на Божу поміч, усі вважаймо собі великим щастям, що маемо добру нагоду, прекрасний привілей і велику честь причинитися своїм даром для справи, яка е для нас найважнішою під цю пору.

Зложімо щедрий дар на будову Катедри Пресв. Тройці!

Доручімо його на руки членів Управи, священиків, або перешлімо поштою.

Є.

АНТИСЕМІТИЗМ І СПРАВА РЕВІЗІОНІЗМУ В ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКВАХ

За цим е довга історія

Жидівська історія (напр. сучасний історик Авсобел) каже, що зараз таки в перших віках Християнства, — коли Християнство вперше стало державною релігією у Візантійсько-Римській імперії, — жиди були офіційно упосліджені Християнською Церквою, і що на Вселенських Соборах були Св. Отцями Церкви ухвалювані антисемітські постанови. Але, пишеться в жидівській історії, — перші погроми жидів започаткувалися на Заході (у Франції), коли відбувався (1096 р.) Перший Хрестоносний Похід Католицької Церкви для звільнення Гробу Господнього в Єрусалимі. А далі, перше обвинувачення жидів у т. зв. "ритуальному вбивстві" християнських дітей Католицька Церква започаткувала в середньовічній Англії. Говориться, що Московська Церква під кінець 15-го століття переслідувала жидів у зв'язку з "ерессю жидівствуючих", яку очолював жид Схарія на слов'янському Сході, і внаслідок цього жидам аж по 1917 р. був заборонений вступ на етнографічні землі Московщини. Оскаржується Католицьку Церкву в середньовічній Німеччині за обвинувачення жидів у поширюванні "чорної смерті" (чуми, холери), і тому жидів там масово громили. Жидів в Еспанії переслідувала Католицька Св. Інквізиція під проводом Торквемади. У Польщі в 15-му столітті примас Католицької Церкви З. Олесніцький закликав до переслідування жидів. У царській Російській імперії Православна Церква спричиняла погроми жидів на українських землях. У Польщі між обома світовими війнами примас Католицької Церкви кардинал Гльонд у свої Посланнях виступав проти жидів, закликав їх бойкотувати. Це саме чинила Католицька Церква в Угорщині, а Православна Церква — в Румунії під проводом Патріярха і прем'єра Мирона, — і т. д. і т. д. Усе це широко згадується в жидівській історії. Жиди у підручниках своеї історії передають це своїм нащадкам з роду в рід.

У чому жиди бачать причину

Жиди постійно підкреслюють, що основною причиною антисемітизму в християнському світі е один з важливих моментів Християнської Віри, а саме: наука Християнської Церкви про "замучення жидами Ісуса Христа", — звідси й в очах християн кожен уважається "христовбивцем", бо ж і Новому Заповіті сказано, що жиди, замучуючи Христа, добровільно взяли Його кров на себе і на дітей своїх (на всіх своїх потомків). Звідси в жидів такий погляд, що як довго буде Християнська Церква вірн-

(Докінчення на стор. 2-ій)

ПРОТ. КОСТЯНТИН ЖЕЛІШКЕВИЧ УПОКОЇВСЯ

Ділимося з усіми вірними нашої Церкви сумною вісткою, що дня 11 травня ц. р. в Мус-Джо, Саск., помер на серцеву недугу о. Прот. Костянтин Желішкевич — Священик Української Греко-Православної Церкви. Покійний прожив 64 роки.

Бл. п. о. Костянтин останньо був Настоятелем Української Православної Парафії Св. Володимира в Мус-Джо, Саск.

Похорони Покійного відслужено з участю десятьох священиків у днях 13-14 травня в Мус-Джо.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

МАНІФЕСТАЦІЯ ПРАВОСЛАВІЯ

Заходами Ради Православних Церков у Торонто відбулася Маніфестація Православія (в залі Мессей Гол) у неділю 15-го травня 1960 р., в якій взяло участь понад 1,200 православних різних національностей.

Урочистість відкрив п. В. Самець. Опісля із словом виступили о. Архимандрит Григорій Абуд (ливанець) — настоятель сирійської православної церкви Св. Юрія і лейтенант-губернатор провінції Онтеріо Дост. Дж. К. Мекей.

Румунська княжна Ілена (кузена королеви Великобританії Єлизавети II), сказала промову „Православна Церква — Божественна Установа", а о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, виголосив доповідь на тему „Православна Церква на північно-американському континенті вчора, сьогодні й завтра".

У мистецькій частині програми виступали хори Сирійської Православної Парафії Св. Юрія, під проводом п. Юрія Головка і Македонсько-Болгарської Катедральної Парафії Свв. Кирила й Мефодія — під проводом п. В. Михайличенка. А також солісти: п. Дж. Еліяс і п. Е. Лазар.

Архиерейське Благословення Високопреосвященнішого Владики Михаїла — Архиепископа Східньої Канади Української Греко-Православної Церкви, передав Митроф. Прот. П. Самець.

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ В ЛІТІ 1960-го РОКУ ..

Неділя 5-го червня, — Канонічна Візитація в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 12-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Вайті, Ман.

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиерейська Св. Літургія усіх наших Архиреїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

ти, що жиди вбили Христа і взяли на всі свої покоління, з роду в рід, кров Його, так довго буде існувати антисемітизм. Звідси й старання жидів, щоб Християнські Церкви усунули з своєї науки ці моменти, які спричиняються до витворення "антисемітизму".

Церкви йдуть на зустріч

З початком Різдва 1959 р. із Західньої Німеччини (з міста Кельн) почалася, а в початках січня 1960 р. по багатьох країнах світу пронеслася стихія протижидівських демонстрацій. Хто за них відповідальний? Тут є різні думки. Одні вважають, що почали їх затаєні гітлерівці; інші кажуть — що це провокаційна робота большевицьких аґентів; а ще дехто каже, що це, мовляв, самі жиди могли це аранжувати; а є такі що беруть до уваги всі ці чинники разом. — Нашою метою є займатися не розв'язуванням причини цього, — хоч, безперечно, треба ствердити факт, що антисемітські рухи у світі існують і діють.

Про що нам тут ідеться, то це про той факт, що Християнські Церкви тим разом — як ще ніколи досі в історії — солідарно стали в обороні жидів, і виступили проти антисемітизму. З уваги на це жиди тепер не можуть сказати, що Християнські Церкви підтримують протижидівські виступи.

Основний ревізіонізм у Християнських Церквах

Жиди вважають, що сама зміна політики Християнських Церков антисемітизму на релігійному ґрунті не припинить. Бо що поможе заклик Церков до вірних, щоб вони толерували жидів, коли в самій науці Християнства жиди являються "убивниками Христа"? Отже мовляв, не лише політику Церков, але й науку Християнства треба змінити там, де вона має протижидівський характер. — Таку вимогу ставлять жиди; і тут власне виринає справа відношення між суттю науки Християнства та його відношенням до жидів. І провідники Церков починають від самих основ робити деякі ревізіоністичні кроки у сфері тих Церков, які вони очолюють.

Хто зневажає природу жидів, той зневажає природу Христа

У січні 1960 р. секретар централі Злученої Лютеранської Церкви в Америці д-р Еплінг Райнарц заявив, що хто зневажає жидів, той тим самим зневажає ім'я й природу (тіло) Христа, — бо, сказав він: "Кожен виступ ненависництва проти цього народу, з якого вийшов наш Спаситель, я вважаю безчещенням Його імені й природи". Він сказав, що надією на спасіння християнина, головним огнищем його релігійности та джерелом його оправдання й авторитету є: "жид — Ісус Христос" ("Вінніпеґ Трибюн", 16.1.1960).

В обороні юдаїзму

Католицький єпископ мельхітського обряду в Єрусалимі, Ґеорґій Гакім з Акки, видав таку заяву, з якої видно, що виступи проти жидівської релігії, цебто проти юдаїзму, — це те саме, що й виступи проти жидів з расістського становища. Отож він тим підкреслює, що жидівська релігія й жидівська національність — це одне й те саме.

У листі до Бен-Ґуріона — прем'єра Ізраїля, єпископ Ґеорґій Гакім писав: "...Ми нещасливі з приводу тих напастей на юдаїзм, які недавно появилися в різних країнах. Ми сильно протестуємо проти таких актів расізму..." ("Бизентайн Кетолик Ворлд", 7.2.1960).

Папа Іван 23-ій знову робить зміни в Богослуженні

Жидівський часопис "Да Ізраелайт Прес" (2.10.1959. Вінніпеґ) поінформував: "Папа Іван 23-ій цього тижня зробив специфічне усунення з Молитви на присягу людства Христові — Цареві тих місць, що образливі для жидів і мусулман. Ця Молитва проказується в римо-католицьких церквах раз на рік на Свято-Царя Христа... У новій формі цієї Молитви, що опублікована в "Акта Апостоліке" — офіційному органі Ватикану усунено слова: "Будь Царем усіх тих, що їх далі покриває темрява поганства чи ісляму, і не відмовся піднести всіх до світла й Царства Твого. Зглянься ж нарешті ласкавими очима на дітей цього народу, що колись був вибраним народом, — нехай кров, що вже була накликана на них, зійде на них як очищуюча купіль відпущення й життя".

"Жидівський Американський Комітет у Ню Йорку привітав цей поступок папи, як "дальший важливий крок папи в напрямі покращання міжрелігійного зрозуміння та встановлення нового мірила осягів релігійних провідників і виховників".

"Папа Іван оце вже вдруге цього року (1959) звелів усунути з римо-католицького Богослуження ці неґативні слова, що відносяться до інших груп. У березні ц. р. папа (Пій 12-ий, 1959 р.) зробив зміну в стародавньому Богослужбовому тексті, що вживається в Богослуженні у Великодню П'ятницю, і в ньому сказано: "Оремус про перфідіс юдаеіс" ("Молімося за лукавих жидів"). Попередній папа (Пій 12-ий) змінив був це на: "Молімося за невірних жидів", — а папа Іван (23-ій) викреслив з цього тексту і слово "невірні".

"Голос Архиепископа Теокліта"

Під вищеподаним наголовком помістив "Да Ізраелайт Прес" (22.4.1960. Вінніпеґ) редакційну, що її тут дослівно подаємо:

"Архиепископ Теокліт — Первоєрарх Православної Церкви в Греції — підніс свій голос, яким він сильно осуджує антисемітизм. Це саме недавно всюди зробили були провідники інших Християнських Церков, але він (Архиеп. Теокліт) пішов значно дальше за інших; він запропонував зміни в Новому Заповіті — щоб усунути з нього ці місця, що є для жидів образливі, або могли б викликати собою антисемітизм. Він сказав, що свою пропозицію він плинує предложити зборам Священного Синоду (Церкви у Греції).

"Папа Іван (23-ій) є так само сильним противником антисемітизму. Свій спротив йому (антисемітизмові) він доказав ділами: з католицьких молитовників він усунув деякі уступи, що ображають жидів. Однак він покищо не пішов аж так далеко, щоб пропонувати ревізію в Новому Заповіті.

Деякі з протестантських духовних, що поборюють антисемітизм, недавно пропонували це (ревізію Нового Заповіту), але ніхто з них не є таким високим авторитетом у своїй Церкві, як Архиепископ Теокліт.

"... Страшна різанина жидів з моментом виступу Гітлера була вчинена не тільки німцями, але й також християнськими людьми, що їм (німцям) допомагали активно, або відвертали своє глухе вухо, — мабуть пробудила совість кращих представників Християнських Церков, і викликала конечність покаяння".

Чи йде до кращого?

Це відрадне явище з боку тих Церков, які, почуваючись до вини перед жидами за свої минулі діла, стараються тепер хоч морально цю кривду жидам направити. Звичайно, є такі Церкви (включаючи й нашу Церкву в Канаді), що за собою ніякої протижидівської боротьби не мають, отже й не мають чого направляти.

Але — ближче до суті справи, — коли папа Іван 23-ій уважає, що усунене ним місце з Молитви до Христа-Царя дійсно є проявом антисемітизму, то тим самим він уважає, що й антисемітським є це місце в Новому Заповіті (про розпинання Христа), на якому ця Молитва основана. Теокліт, як видно, власне й уважає, що зміна Богослужбових Молитов, яку чинить папа Іван 23-ій, послідовно вимагає й зміни тієї основи, на якій ці Молитви оперті, цебто вимагає зміни Св. Письма.

Але в Християнській Вірі Св. Письмо (Старий і Новий Заповіт) є об'явлене Богом, отже які арґументи дадуть ревізіоністи — щоб людина піддавала ревізії Об'явлення Боже — покищо тут годі передбачити.

Що такі ревізії Св. Письма у Християнських Церквах дадуть нагоду антисемітам для збільшення антисемітської пропаґанди — це дуже можливе. Як відомо, антисеміти заявляють, що жидівські релігійні книги — Тора й Талмуд — мають у собі чимало такого, що ображує нежидів, і що, мовляв, жиди не хотять виректися того.

Є підстави вважати, що теперішній стан релігійних взаємовідносин між жидами й Християнськими Церквами має переломово-винятковий характер в історії.

Не тільки з боку Православної Церкви в Греції та інших Церков, але й з боку Католицької Церкви можна сподіватися ще якихсь важливих ревізіоністичних кроків, коли, як подає "Бизентайн Кетолик Ворлд" (20.3.1960), — "кардинал Тіссеран у розмові з рабіном Розенблюмом, торкаючись справи осудження Ватиканом протижидівських виступів в Европі та в інших країнах, висловив надію, що релігійні взаємовідносини (між жидами і Католицькою Церквою) будуть вияснені та дедалі більше будуть поліпшуватися". — Такої самої думки і провідники всіх тих інших Церков, що досі були в напружених відносинах з жидівством.

БУНТ КОМСОМОЛЬЦІВ

Часопис "Ді Цайт" (14.4. 1960) подав, що в Казахстані комсомольці повстали проти большевицької влади; вони були спонукані до цього умовинами рабського життя.

Автор статті Леонгард інформує, що "під час боїв забито й поранено коло половини з усіх 3,000 повставших комсомольців", і що по національності були це українці й білоруси.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Закінчення Собору

ЦЕРКОВНІ З'ЇЗДИ

Крім того, що на Соборах обговорюлося, Консисторія почала 1933 р. скликати провінційні та окружні зїзди, щоби окремо познакомити людей з ходом церковного життя; щоби розбуджувати ширше заінтересування церковними справами; щоби почути з уст людей про місцеві потреби та намітити нові пляни для дальшої праці.

Перший такий з'їзд був в Едмонтоні 1933 року і тут було постановлено скликати другий з'їзд в околиці Прут та ще деінде. Як такий з'їзд виглядав, подамо тут образок зі з'їзду в Прут, в Алберті, що відбувся 6-7 серпня 1933 року.

Делеґатів від громад було 56, а всіх зібраних було 600 до 700 осіб. Тут обговорено місце, де будуть дальші з'їзди в Саскачевані і Манітобі.

***

З'їзд почався Архиєрейською Службою Божою. Наради були після обіду. Вибрали президію і делеґати виступали з привітами.

Дальше говорив П. Зварич про фінансову поміч церковній справі. На світських членах Церкви лежить місійний обов'язок, казав П. Зварич, на них лежить обов'язок апостольства; отже підтримування ідеї Рідної Церкви. Те апостольство має виявлятися їх примірним життям, виконуванням обов'язків та приєднувати нових членів.

Православні українці повинні так жити і поводитися, щоб ті, які до нашої Церкви не належать, бачили їх примірне життя і ставали членами нашої Церкви.

Треба зібрати 15,000 долярів на Ювілейний Фонд для Церкви, бо тепер 15 літ, як наша Церква заснувалася.

Другий день нарад.

Бриндзей розказує як їх громада відв'язалась від Російської Місії.

П. Зварич звертає увагу на будову і стиль церков, а також на образи в церкві. Образи треба купувати за порадою священика.

Дальше о. Савчук і Многолітній дають до дискусії свої завваги.

Владика пояснює значіння Трираменного Хреста та ще дещо.

Знов о. Савчук пояснює, що не можна хреста заміняти Тризубом, а національні краски можуть бути в церкві лише там, де їм місце.

Говорив ще про свічки доброї якости, про чистоту в церкві; про гарне поведення в церкві, без балачок і шепотів, без виходження надвір щоби покурити; без рахування грошей в часі Богослуження. Важне, щоб на церковнім подвір'ю і на цвинтарі був гарний вигляд.

Василишин з Едмонтону оповідав про розвій едмонтонської громади, і про відношення між священиками і громадою; про винагородження священиків.

Дуже обдумано говорив В. Підручний з Вилинґдону, — про життя в громаді, про виконування обов'язків. Деякі люди скупі і не піддержують ані церкви, ані іншої народньої праці. "Вістник" повинен бути в кожній хаті. Є люди вперті, без вирозуміння, образливі і такі спричинюють нелад. Дехто каже, що священики гроші беруть, але нічого не роблять, однакож такі своїх синів не готовлять на священиків. Але священики роблять що можуть.

Тут П. Зварич оголосив свою оферту збирання передплат на "Вістник".

Фуштей з Давнінґу говорив про чистоту в церкві і до того треба вибрати окремого господаря.

Веренька з Давнінґ говорив про час свячення пасок, а то — що свячення пасок повинно відбуватися по 12-ій годині вночі, і над тим розвинулася довга дискусія. Більшість була проти того, бо тут такі обставини, що паски треба святити ще і в суботу перед Великоднем, або ранком, або навіть в пізний день, бо без того багато людей цілком не мали б свяченого.

Коли паски святяться то маловажне. Коли б священик мав лише одну громаду, то міг би святити по півночі, коли люди так хочуть, але кожний священик має більше громад, що далеко від себе, отже старається всім паски посвятити. Але нераз і того не може зробити, коли погана погода перешкодить.

Дальше читалися резолюції, в яких поставлено і конечність заснування Рідних Шкіл, а також і Шкіл Недільних.

Тут бачимо, як такий Церковний з'їзд виглядав і які справи тут обговорювалися. Позатим ще дехто підносив справи, що відносилися до життя в громаді, або до справ церковних загальних.

Такі з'їзди відбувалися і в дальших літах в трьох провінціях — в Алберті, Саскачевані і Манітобі, хоч і без участи Владики.

Вони пригадували людям їх обов'язки, ставили перед ними справи, про які треба дбати, взагалі вони освідомлювали людей і заставляли їх до самостійного думання. А люди мали тут нагоду висловити свої погляди, свої успіхи, свої потреби і недостачі, отже так церковне життя набирало більше життя і сили.

Тут треба додати, як на Народних З'їздах, що окремо відбувалися, поруцювалось церковні справи, тоді церковні справи були пов'язані дуже тісно з усіми іншими справами. Тоді справа церковна була дуже важною між іншими народними справами.

ЯК ТРЕБА ДО ТАКИХ ВІДНОСИТИСЯ?

Є одна справа, над якою треба застановитися.

Від тих молодих, що по-українському добре не говорять, можна таке почути:

"Ми по українськи говорили б, але коли ми щось скажемо не так, як треба, то з нас сміються!"

І справді є такі, що сміються, але чи треба сміятися?

Чи розумні люди сміються, коли дитина говорить не так, як старші? Коли якесь слово на свій лад перекрутить? Ні! Вони тішаться, що дитина вже вчиться говорити.

Чи розумні сміються, коли старша дитина напише гранчасте "О", або напише одну букву дуже малу, а другу дуже велику? Ні! Вони показують тій дитині, як треба писати, і то все.

Хто вчиться, тому треба поради, заохоти, а не насміхатися.

Таке й з тими старшими, що не дуже добре по-українському говорять.

Нехай вони говорять як можуть, а згодом вони звикнуть говорити, привчаться, і будуть знати те, чого перше не знали.

Коли б їх мова була навіть дуже "ломана", то й тоді вони таки по-українському говорять, і тим уже заслуговують на похвалу.

Мені відомий старший хлопець, що йому тяжко було по-українському говорити, бо деяких українських слів він не знав, і доповняв їх англійськими словами, але говорив дуже відважно, сміло, і згодом він став говорити щораз краще, — бо говорив, і вчився.

Візьміть українців із Закарпаття, з Гуцульщини, з північної Галичини, з Волині, з Лемківщини, із Засяння, зо Східньої України, а між ними в мові є різниці, — хіба ж з того треба сміятися? У мові є місцеві різниці, але тут важне те, що вони ж усі українці! Отже одні до одних повинні відноситися поважно, а коли комусь якесь слово не зрозуміле, то треба допитатися, що воно значить, і того досить.

А вже окремо треба вирозуміло й поважно ставитися до молодих; треба їх заохочувати і їм помагати.

Так треба до цієї справи відноситися, а воно буде і розумне, й користне.

Одним із суттєвих ідеалів українства є одна, спільна, соборна літературна мова, і її треба вчитися, — але ж "не відразу Київ будувався".

ГРЕКИ БУДУЮТЬ СВІЙ УНІВЕРСИТЕТ В АМЕРИЦІ

Недавно, бо тільки в днях 8 й 9 січня 1960 р. в ЗДА створено фундацію Геллєнського Університету, і зараз таки на перших її зборах греки склали 200,000 дол. А. впродовж дальших трьох місяців вони зібрали 750,000. Кошти оснування університету становитимуть 100,000,000 дол., але на початок — для урухомлення університету потрібно 5,000,000 дол.

Перший будинок Університету вже поставили — коштом 250,000 дол.

Грецька преса інформує, що метою цього Університету є „підсилювання і зберігання грецької культурної спадщини в Америці".

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20c: in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД ЧЕРГОВИМ СОБОРОМ

Собори Української Греко-Православної Церкви в Канаді мають за собою історію. Звичайно, найбільше значення в історії нашої Церкви в Канаді відограли ці Собори, якими був зроблений початок існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Але життя йде, розвивається, і несе з собою багато нових справ — часом навіть таких важних, що мають велике значення для дальшої долі нашої Церкви. І Собори беруть під свою розвагу деякі з тих загальніших і суттевіших справ.

Коли піонери — духовні й світські— нашої Церкви встановляли інституцію Собору, то мали на увазі не тільки періодичні збори Єпископату, духовенства й мирян для обрання адміністративних керівних органів на кожну чергову п'ятилітню каденцію, але й також — тримати свій чуткий палець на пульсі життя Церкви, щоб воно йшло своїм правильним руслом — до наміченої мети, щоб струм того церковного життя постійно скріплювався.

Це та істина, яка кожному зрозуміла, отже окремих вияснень вона не вимагає.

❖

Загроза для кожного успіху буває не тільки з боку зовнішних сил, але й також з боку самого того успіху, якщо людина чи людська спільнота не працює для того, щоб той успіх втримати та все збільшувати. До людських слабостей належить те, що коли людина має успіх, то вона часто "спочиває на лаврах"; мовляв, успіх є, отже далі нічого не треба робити. І в тому є небезпека кожного успіху, якщо людина не вміє знайти правильного підходу до свого власного успіху. Тоді настає такий крах — що чим вище людина у своему успіху піднеслася, тим нижче потім вона падає, якщо вона засне — заколихана піснею свого успіху.

На жаль, українська спільнота в Канаді проявляє в собі такі ознаки, що вона дедалі більше заколихується успіхами минулого — починає спочивати на лаврах побіди. Це явище дуже небезпечне.

У нас при кожній нагоді говориться про успіхи наших піонерів, і це дуже відрадше явище, якщо хто наших піонерів згадує власне тому, що він розуміє значення їхніх осягів. Однак мається враження, що в більшості випадків піонери згадуються не тому, що розуміється значення їхньої праці, отже й не тому, щоб їх належно за це пошанувати, а згадується їх лише тому, що молодші покоління не мають чого сказати про свої власні осяги, отже обмежуються лише говоренням про осяги піонерів.

Нам треба говорити про осяги піонерів, але при тому треба ті осяги розуміти, і при них говорити також про осяги молодшого покоління. Це не правда, що піонерів шанує той, хто значення їхньої релігійно-церковних і національних здобутків не розуміє, і не помножує тих талантів, що їх піонери нам передали.

Найкращою пошаною для піонерів буде помножувати цей скарб, який вони придбали для нас; і говорити не лише про минуле й сучасне, але й плянувати на майбутнє — плянувати власне на основі минулого й сучасного.

❖

Коли йдеться про найголовніші основи нашої Церкви, то наші перші її будівничі поклали під неї такі угольні камені, що вони завжди приготовані зустріти ці проблеми, які мають характер найзагальніший, універсальний, і характер абсолютний та найсуттевіший.

Але життя пливе постійно, і воно несе з собою всякі формальні зміни; ці зміни — будь вони й другорядного характеру — все ж таки важні, і з ними не можна не числитися. Отже й очевидно, що є такі справи, які не стояли перед Соборами колись (бо цих справ не було), але вони стоять перед теперішніми Соборами.

Наша Церква сильно зросла числом вірних; зайшли деякі зміни і в обставинах життя Канади та в укладі світу, — чим, власне, й викликана в деяких Церков потреба різних т. зв. "світових" Соборів і т. д.

Звідси й питання: якою мірою наша Церква приготована зустріти ці актуальні вимоги, що їх несе з собою життя?

Розуміється, тут справа не в меті нашої Церкви, — бо її мета вічно-незмінна, і вона всім відома, тут ідеться про справу способів і засобів, якими з більшим успіхом можна цю мету здійснювати.

Місія Церкви, Колегія Св. Андрея, наша церковна преса, якої ми — в розумінні пресового осередку з його системою — властиво не маємо, якщо маємо на увазі пресу в повному розумінні цього слова; національно-релігійне виховання молоді, а зокрема й університетської, і т. д.,—все це справи, які є невідкладними, і вони мусять бути основно переглянені й полагоджені. Очевидно, що наша Церква має різні спеціяльні органи, які кожного дня цього роду проблемами займаються; але справа в тому, що ці органи у своїй щоденній діяльності здані на ласку долі цілої шахівниці всяких випадковостей, на якій тяжко діяти через те, що треба мати діло немов із розпорошеною відповідальністю лише окремих одиниць і гуртів; а тим часом, коли йдеться про такі загальні справи, як місійність, преса, деякі установи Церкви, як ось Колегія Св. Андрея і т. д., можуть бути успішно реалізовані тільки шляхом збірної формальної відповідальности. І Собор — це одинокий того роду репрезентативний орган Церкви, який може формальним шляхом такі зобов'язання приймати в імені всіх вірних.

Є немало таких справ, що хоч можуть здаватися й дрібнішими, менш суттевими, отже вони й не входять в обсяг діянь Собору, — але все ж таки вони такого характеру, що над ними треба спільно подумати, обговорити їх. Час Собору — це найкраща технічна можливість зробити це, бо ж делегати з'їжджаються з усієї Канади.

Ідеться про це, щоб Собор не обмежився лише своїм чисто службово-рутиновим характером, а щоб його члени при тому знайшли нагоду деякі справи обговорити також немов "по-родинному". Відомо, що кожен з делегатів має свою щоденну працю, від якої багатьом не так то й легко відірватися, щоб поїхати на Собор; тому й не дивно, що кожен старається якнайскоріше відбути свій службовий обов'язок, щоб швидше повернутися додому. Але треба мати на увазі, що на таку другу нагоду треба чекати чергових п'ять років, — а за той час багато справ життя чекати не можуть.

❖

Якщо хто вважатиме, що низка висловлених тут думок кожному самозрозуміла й без того, і що кожен делегат сам матиме їх на увазі, та що він відповідно приготований до цього, — як це завжди бувало в історії нашої Церкви, то цим треба тільки радіти, і вже заздалегідь з непохитним переконанням очікувати, що черговий Собор буде одним з дальших великих кроків нашої Церкви вперед на шляху її життя.

НАШЕ ЧЕРГОВЕ ЗАВДАННЯ

Ми є членами Української Православної Церкви в Канаді.

Яке це щастя, і приємність, і честь! У святі дні йдемо до церкви. Молитвами і Св. Тайнами підкріплюємо своє духове життя. Духовними науками збагачуємо себе. Набуваємо душевний спокій. І сміло глядимо в будучність.

Чи наші діти є членами Церкви? А як стоїть справа відносно цього з нашими свояками, рідними, знайомими й сусідами? Чи запрошуємо їх до Церкви? Чи розмовляємо з ними на церковні теми? Чи заохочуємо їх бути релігійними? Чи заохочуємо їх стати членами нашої Церкви?

Маємо великий і важний один обов'язок, як християни, приєднувати всіх, кого лише можемо, до Церкви. Часто їх відвідуймо, їм помагаймо й любімо їх! Здобувши їхню любов і приязнь, не трудно буде приєднати їх до Церкви.

А кругом нас є так багато людей, що не належать до нашої Церкви. Запросімо їх до церкви, на Богослуження, на Храмове Свято, на спільний обід, на Архиерейську Візитацію, чи то на якесь особливіше торжество. Даймо їм нагоду приглянутися до церковного життя. Покажімо їм добрі, благородні і приємні сторони його. Воно приємне і дає багато вдоволення.

Чуємо голоси: пішов би я до церкви, але там я нікого не знаю. Записався б я до парафії, та не знаю, чи мене там захотять. Хотів би я бути в цій громаді, але — як до неї приступити? А багато є таких, що чекають, щоб їх запросити, їх відвідати, помогти їм наблизитися до церковного життя.

Зробімо це скоро, запросімо їх до нашої Церкви, поможімо їм познайомитися з членами, працею, завданями. Це робота християн. І це є тепер нашим черговим і приємним завданням.

Є.

Передплачуйте, читайте, поширюйте "Вістника"!

ОРІЛЬСЬКИЙ ПУСТИННИК

(З записок Петра Могили)

Колись полуднева Україна не була заселена. Тут були безмежні степи, а на них великі трави. Знов же понад ріками були ліси. В ріках було багато риби. На степах багато всякої звірини та птаства.

Отже літом вибиралося туди багато людей, яких звали "уходниками", і там вони полювали на звірів, ловили рибу, що їм дуже поплачувалося, а на зиму верталися додому.

І тут маємо випадок, що трапився таким уходникам.

❖

В 1620 році чотирьох уходників-козаків зайшли в долішну частину рік — Ворскли й Орелі, і ходячи по лісі, заблудили. Так блукали вони два тижні і не могли вийти з ліса.

Та нараз побачили стежку, отже знак, що тут хтось ходить, і пішли тією стежкою, яка вивела їх на поляну, незарослу деревом.

І побачили тут хатинку, а з її комина курився дим. Увійшли до хатини, нікого нема. Була поличка, а на ній грушки. Стояв горщичок з вареними грушками.

Та хоч голодні, але нічого не зачіпали, бо хто знає, хто тут господар. Може які розбишаки.

І вони вийшли та поховалися в корчах, бо певні, що сюди хтось прийде. Вже сонце було над заходом, як побачили, що з гущавини виходить старенький чоловік, з довгою бородою і довгим волосям, а на голові монаша шапка, сплетена з лика.

Був він вже коло хатини, як нараз почав оглядатися, ніби почув, що тут десь хтось є, а за хвилину почав тікати в гущавину.

Козаки пізнали, що то пустинник, кинулися за ним та кличуть:

— Не тікай від нас, чоловіче Божий, ми ж християне. . .

Пустинник спинився і каже:

— Скажіть хто ви і як сюди зайшли.

Козаки почали оповідати як заблудили, і тепер старець до них підійшов. Вони просили в него благословення і він їх поблагословив та попросив до хати.

Він нагодував їх чим мав, а коли смеркало, попросив, щоби разом з ним помолились, та ще наказав щоби при молитві не дивилися ані на него, ані на боки.

—Нехай ваші голови будуть похилені до землі — казав він.

Але один з козаків не втерпів, підніс голову і бачить, що старець молиться стоячи, але його ноги не доторкаються землі. Він у повітрі.

По молитві поклались в хатині спати, але один з козаків не спав, — хотів ще знати, що старець робить. І бачить, що він надворі молиться і так стоїть як перше, у повітрі над землею. Його молитва була така щира, що його понад землю підносила.

Рано почав він гостей будити:

— Вставайте дітоньки, час вам вже помолитися Богу та в дорогу рушати.

Коли ж помолились, він погодував їх і повів їх куди треба. Дорогою розпитував, що діється на Україні, про церкви і нарід, а вже окремо про монастирі Київські, про Печерський і Межигорський, і чи ще живе печерський архимандрит Єлисей Плетенецький.

Коли ж так ішли, то один козак час від часу прилишався і робив знаки, по яких могли б зайти до него другий раз.

Довго йшли, а коли вийшли на дорогу, почали старця просити, щоб розказав хто він, з котрих сторін і коли сюди зайшов. Та хоч нерад був про себе оповідати, то вкінці оповів таке:

— Був я монахом Межигірського монастиря, та чув за собою гріхи і просив Бога щоб показав мені дорогу до спасіння. І раз при молитві ніби чую голос: "Йди з монастиря в пустиню" Увійшов я в Орільську пустиню і живу тут самотою.

— Я живу тут тринадцятий рік так як бачите, не чуючи людського голосу.

— А як тебе звати Божий Праведнику? — питають козаки, а він:

— Моє ім'я — грішний слуга Божий Григорій. Більше не сказав про себе нічого.

❖

Коли другої весни вирушили на степи "уходники", то з ними пішли і деякі священики і міщани, щоб того побожного чоловка побачити. Вони вже багато наслухалися про нього.

І козаки по знаках, які по собі залишили, повели їх до тої поляни, але що ж . . хатинка була пуста, покинута, стежки коло неї позаростали. Знак, що пустинник перебрався в іншу сторону. А вони ж несли йому одежу, та ще дещо.

Так вернулися вони з нічим. Старець сподівався, що до него прийдуть і будуть його самотне життя перервати.

❖

І якже митрополит Петро Могила чув, що ті козаки оповідали, то все записав щоби переказувати людям, які великі на Україні були праведники.

Але Могила одного не записав, — де була та Орільська пустиня, а про неї пізніше забули. Та є здогади, що вона була десь там, де пізніше повстало містечко Нехвороща, а за рікою Успенський монастир, скасований 1786 року. Там полишилися сліди валів (насипів), що оточували колись ту козацьку святиню.

(Те оповідання, записане Петром Могилою, був помістив Орест Левицький в "Літературно-Науковім Вістнику" 1914 року).

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Еп. Хомишин — мученик

Нині католицькі передовики називають Хомишина мучеником, бо ж його забрали большевики. Але яка за Хомишином є історія.

Шептицький був епископом в Станиславові, а коли 1900 р. став митрополитом і перейшов до Львова, то не радився гр. католиків, але поїхав до свого дядька (вуйка) Пузини, що був польським кардиналом, щоби порадитись кого в Станиславові епископом поставити. І Пузина йому сказав:

— **Романе! Постав епископом хлопа** (зн. хлопського сина), **а він за митру буде тобі в усім послушний. Але не став священичих синів, бо в них є традиція** (почуття самоповаги), **то люди з характером.**

Шептицький мав з собою двох священиків й один з них все те виявив і про те писала гр. кат. преса в Галичині.

Важне і те, що Шептицький був для українців Андреєм, а для поляків затримав своє первісне польське імя — Роман.

І Шептицький поставив епископом безхарактерного хлопа, чоловіка без почуття сорому.

І та Хомишинова безхарактерність була всім така видна, що недармо гр. кат. преса в Галичині називала його негідником і явним ворогом українського народу. А нинішні прислужники Риму називають його мучеником, отже кандидатом на святого.

Що целебсам забороняв Хомишин

Рим і поляки завсігди хотіли, щоби гр. кат. священики були целебсами (щоби не мали законних жінок). З появою нової Польщі Шептицький почав заводити частинний целібат, а 1920 р. він на тайній нараді з епископами постановив загальний целібат заводити. І перший почав еп. Хомишин заводити целібат насильством, а за ним пішов еп. Коциловський. І хоч проти целібату протестували богослови, і священики і народ, то епископам було байдуже, бо вони не були епископами українців, але Риму і поляків. І за час вже були священики целебси, яким однакож Хомишин не забороняв мати жінок в своїх домах.

Та ось несподіванка. . . В 1930 р. Хомишин починає целебсів приговкувати, бо дуже розбрикалися. Він розсилає Циркуляр, в якім говорить про тих "господинь", "своячок" і "служниць", яких целебси собі понабирали і з ними парадують. Він каже:

1) Приказую заборонити всім домашним (знач. "господиням", своячкам") мішатися до справ душпастирських і парохії, хатяй би то були найблизші, а тимбільше чужим. А наколи б хто з домашних оказався непослушним, належить видалити з дому.

2) Коли б хто з прислуги, що **походить з простого стану** (знач. кухарка, служниця, господиня, своячка) казала себе титулувати "панна" і "пані", і занимала в домі **домінуюче** (верховодяче) становище, належить сейчас виповісти службу і видалити з дому.

3) Не вільно денебудь їхати з господинею; що найбільше можна казати їй їхати коло фірмана і без парасоля. Наколи священик кромі воза має ще бричку, фаєтон і повіз, то господиня не сміє їхати повозом, бричкою, фаєтоном, але просто возом денебудь, а тимбільше по орудки до міста.

4) Забороняєсь являтися на улиці в товаристві одної женщини, хочби найблизшої родички. — Ч. 13. Орд. Станиславів, 20 мая, 1930. Григорій епп.

❖

Послухав Шептицький польського кардинала Пузини і поставив епископом для гр. католиків "безхарактерного" і дурного "хлопа". Українців не радився кого епископом поставити, але польського кардинала.

Що Хомишин був і безхарактерним і дурним, видно з його Циркуляра. Міг же він скликати целебсів до себе і тихенько порадити що: "будьте обережні, зі своїми господинями не дуже явно перед людьми показуйтеся", і тоді не треба би було Циркуляра розсилати.

Виходить, що целебси мали неслюбних жінок, але Хомишинови ходило про те, щоби їх не дуже людям показувати. Майте їх, але дуріть людей, що не маєте.

Таку правдиву віру приніс Католицизм греко-католикам. Мали чим греко-католики тішитися, і могли сміло целебсів наслідувати. Можна вам то і нам можна!

А того Хомишина вважають нині мучеником, отже кандидатом на католицького святого.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Папа Григорій VII — людина, так мало повнайомлена з богословськими справами, як він був, мусів був зберегти прерогативу "непомильности", як найдорожчий самоцвіт своєї корони. Його претенсії на універсальне володіння: на власть усувати з престолів і на право звільняти підданих володаря від присяги, — усе це вкінці було залежне від його авторитету. В усе це мусіли вірити тому, що твердив це він — "непомильний" папа. Отож, тут була потреба обоснувати його "непомильність" якимись доказами й свідченнями, і що були б сильніші за ці, що їх подав був "Ісидор".

Папа Аґато сказав був на Синоді в Римі (680 р.), що всі епископи Англії мусять повинуватися розпорядженням попередніх Римських Синодів, виданим для Англо-Саксьої Церкви.[1]) Кардинал Десседі зладив з цього указ, що його папа Аґато й видав до всіх епископів світу, заявляючи, що вони мусять приймати всі папські накази так, неначе б вони були особистим голосом апостола Петра, — отже й тому вони (папські накази), самозрозуміло, є непомильні.[2])

Один з найсміливіших обманів, що їх допустилися григоріянці, вперше появився був в Анзельма, а згодом — у творах кардинала Григорія, з яких похопив його Ґраціян. Св. Августин сказав був, що всі ці канонічні писання (Біблії), що перше прийняли були й мали Апостольські Церкви, були вистачально посвідчені. Він мав на увазі Церкви: Коринтську, Ефеську і ін. Цей вислів (Св. Августина) було підфальшовано так: "До канонічних писань належать тільки ці Апостольські Послання, що їх видала Апостольська Столиця (Рим)". Отже так і сталося, що середньовічні богослови й каноністи, які, в загальному, своє знання про Отців Церкви черпали з тих витягів, що їх зібрали Петро Льомбард і Ґраціян, справді вірили, що указані листи пап Св. Августин поставив був нарівні з Святим Письмом.[3]) Коли кардинал Туррекремата (біля 1450 р.) і кардинал Каетан (біля 1516 р.) вченню про непомильність папи надали формального вигляду, то вони також сполягали на це "виразне" свідчення Св. Августина, завдяки якому в них не було сумніву, що цей перший теолог (Св. Августин) старовинної Церкви кожен папський вислів проголосив таким же вільним від помилок, як і Послання Апостолів.[4])

А щоб у папську непомильність вірили ще сильніше, то для цього кожному папі приписано особисту святість. Еннодій —диякон і секретар папи Симаха, перший піддав цю думку у своєму писанні (503 р.) на оборону цього папи перед деякими обвинуваченнями. Він (Еннодій) заявив, що папи конечно наслідують від апостола Петра всю свою непорочність і святість.[5]) "Ісидор" палко вхопився за це, і видумав собі два такі "Римські Синоди", які однодушно ствердили й визнали цей твір Еннодія.[6]) Папа Григорій VII ту "святість" усіх пап, яку, як це він сказав був, сам відчував у собі, поклав основою своїх претенсій на універсальну власть.[7]) Він заявив, що кожен володар, хоч би він спершу й був доброю людиною, то одначе з тим моментом, коли він стає володіти, починає псуватися, — тоді як кожен правдиво поставлений папа [8]) стає святим почерез перехід на нього заслуг Св. Петра.

Він додав, що навіть екзорцист[9]) (виганяч злого духа) — тому, що він духовний — є вищим і могутнішим за кожного світського володаря, тому що він (духовний-екзорцист) дияволів виганяє, а знову ж світські володарі є слугами дияволів. Доктрину особистої святости кожного папи, встановлену григоріянцями, як також самим таки папою Григорієм VII, на вимогу папи Симаха було включено в кодекси канонічного права. Але поскільки були відомі факти злочинів і зловживань, що їх багато пап допускалися, і їх не можна було збути з рук самим лише запереченням, і вони були в кричущій суперечності з цим (зо "святістю" пап), отже треба було придумати якусь додаткову теорію, і її (цю підроблену теорію, кардинал Десседі опублікував під достойним іменем Св. Боніфатія — апостола Німеччини. Вона (ця додаткова теорія) зводилася ось до чого: Якщо б папа був навіть настільки злий, що цілі нації й громади волік за собою в пекло, то й тоді нікому не вільно за це дорікати йому; а це тому, що того, хто сам усіх судить, людина судити не сміє; одиноким тут винятком є тільки той випадок, коли б він (папа) зблудив у вірі. Що це (додаткова теорія) могло бути написане ніде інде, як тільки в Римі, і напевне не Св. Боніфатієм, — тут справа очевидна. За того часу (за часів Св. Боніфатія) в папи ще не було тих "безчисленних націй", що їх він міг би був тягнути за собою в пекло, немов рабів. Ці слова (про можливість папи тягнути народи в пекло), основані на досвіді минулого: про багатьох розпусних пап і про часи величезного поширення папської влади над народами, — власне ясно свідчиться, що вони були придумані вже після папи Бенедикта IX. Від Десседі, звичайно, засвоїв собі їх (ці слова) Ґраціян.[10])

І так, з 1080 року існує доктрина григоріянців — що кожен папа, — якщо він назначений законно, а не став він ним насильним способом, — є святим і непомильним. Але його святість — надана йому, а не є вона його власною святістю; отож, хоч у нього може й не бути його заслуг власних, то він однаково — святий, бо унаслідує заслуги свого попередника — Св. Петра. Не зважаючи на свою святість, він може цілі громади людей волокти за собою в пекло, але ніхто з них не сміє противитися йому, ані остерігати його; не зважаючи на свою непомильність, він усе ж таки може стати відступником, і аж тоді людям вільно спротивитися йому. У цьому останньому випадку йдеться, мабуть, про різницю між його (папи) непомильністю офіційною, цебто непомильністю ex cathedra, і його приватним запереченням віри.

Здається, що папа Григорій VII щиро вірив, що його "непомильність" уже признали були по всьому християнському світі, навіть на Сході. Він так писав до імператора Гейнріха: "Грецька Церква попала у відступство, а вірмени також загубили свою правдиву віру, але", додав він, "усі Церкви Сходу очікують від Св. Петра (цебто від мене) вирішення їхніх різнородних поглядів, і оце власне настав той час, що сповниться обіт Св. Петра: утвердити (у вірі) браття свої.[11]) Отож, він (папа Григорій VII) хотів тоді (1047 р.) з великою армією піти на Констянтинопіль і видати там своє урочисте судження у справах віри, — тому що він, здається, не надіявся, щоб греки захотіли добровільно підпорядкуватися йому. Замість цього одначе він задовольнився розпаленням у Німеччині й Італії релігійної і громадянської війни, що її кінця він уже не діждав побачити. Уся історія, говорив він, доказує, як у папах святість виразно поєднана з непомильністю. Тоді як з-поміж багатьох королів та імператорів лише кілька були святими, то з-поміж 153-ох пап аж 100 були не тільки святі, але й осягнули найвищий ступень святости.[12]) А григоріянці розпустили байку, — яка суперечить навіть загально відомим Анналам Пап, — що ще до часів імператора Констянтина Великого всі тридцять пап, крім одного, були мучениками.[13]) Григоріянці жваво заходилися були біля справи чистки історії папства, але тому що відступство (від Християнства) папи Ліберія, — що про нього згадується, на основі Літопису Св. Єремії, в багатьох творах, годі було погодити з папською непомильністю і святістю, отже Анзельм включив у свій кодекс трохи старшу б а й к у: що папа Ліберій, коли о п и н и в с я був на вигнанні, тоді він, за порадою римського духовенства, висвятив Фелікса своїм наслідником, а вже тоді він уступив з престола (і лиш після цього став відступником), отже, мовляв, його пізніше відступництво не має тут ніякого значення.[14])

[1]) Labbé Concil., VI., 580.

[2]) Це саме є також, у туманній формі, в творі Григорія "Полікарп", у Збірнику Іво, і — зовсім послідовно — у "Декреті" Ґраціяна, Dist. 12, c. 2.

[3]) Наголовок цього канону в Ґраціяна такий: Inter canonicas scripturas decretales epistolae annumerantur."

[4]) Turrecremata, Summa de Eccl. P. II; Cajetan, De Primat. Rom. C. 14. Alphonsus de Castro виставив на показ цілість цієї підрібки у своєму творі Adv. Haeres (Париж, 1565) I. II.

[5]) Liber Apol., Opp. (Sirmondi) I., 1621.

[6]) Decret. pseudo — Isidor. (ed. Hinsch), p.p. 675, seq.

[7]) Ep. VIII. 21 (Jaffé), p. 463.

[8]) Це застереження згадано з уваги на часті випадки таких поганих пап, як, напр., Іван XII і Бенедикт IX.

[9]) (Один з нижчих чинів серед католицького духовенства, — М. В.-В.)

[10]) Dist. 40, c. 53.

[11]) Ep. II., 31, p. 45 (Jaffe).

[12]) Ep. VIII., 21, p. 463 (Jaffé).

[13]) Bonizo, Patr. Nov. Bibl. VII., 3, p. 37 (ed Mai).

[14]) Schelstrate (Antiq. Illustr. I., 456) подає цитації з Анзельма.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

ПЕРЕБОРЩЕННЯ

Один з моїх знайомих висловив застереження проти того, що в оповіданні Наконечного "Дві громади", яке довший час друкувалося на сторінках "Вістника", в одному місці було сказано, що наші перші поселенці в Канаді збиралися на молитву, і це було їхнє "Богослуження", хоч воно й було без священика, — бо українських священиків у Канаді тоді було дуже мало, і поселенці не мали звідки спровадити собі священика. Наконечний у своєму оповіданні виразно пише, що світські люди під проводом дяка молилися і читали та співали з церковних текстів лише те, що належить до світських вірних у церкві, а не те, що належить до священика. Одначе мій співрозмовець власне висловив застереження принципового характеру: він підкреслено заявив, що коли богопочитання відбувається без священика, то воно не є Богослуженням. Мій співрозмовець не тільки висловлював тут застереження, але й заявив, що він буде формальним порядком протестувати проти становища письменника Наконечного, що він "зловживає" словом "Богослуження".

Друге застереження (з наміром формально протестувати) він висловив з цього приводу, що десь там колись у "Вістнику" була мова про "протестантського священика", а мій співрозмовець переконано повчав, що в протестантів немає священиків, а є тільки "пастори", отже й "пасторами" їх треба називати.

На цьому місці я собі дозволю трохи ширше зайнятися тими справами, бо ж їхнє значення має характер не вузько-особистий, а загальний.

Маємо перед собою книжку п.н. "Литургика Православно-Восточной Церкви", склав її о. д-р Кассіян Бриндзан. На відвороті підтитульної сторінки написано: "Сія рукопись: **"Літургика православно-восточной церкви"** удобряеться и допускается по печатанію ей къ употребленію яко книга для созиданія православно-восточного народа. Изъ совѣта православно-восточной архиепископской консисторіи Буковины. Владиміръ Прокоповичъ". (Книга видана в Чернівцях 1904 р.). Значить, ця книга видана з дозволу Черновецької Архиепископської Консисторії Православної Церкви на Буковині, і в цій книжці ніяких єресей немає, бо її укладали й цензурували особи (під проводом епископа Володимира), які у православній теології безумовно були добре вишколені, а до того ж ще, як видно по цій книжці, і світлости ума тим визначним духовним діячам Православної Церкви на Буковині також не бракувало.

То ж відкриваємо вищезгадану "Литургику" відомого о. Бриндзана, і на сторінці 1-ій читаємо (текст оригіналу передаю модернізованим правописом): "Єсли бо человік вірит в Бога яко найвисшу істину, любит Єго яко найбільше добро і находит в соедниненью с Ним найвисшу свою счастливість, то он тим самим отдає Богу внутренним способом належиту честь і хвалу: віра, любов і надія становят в н у т р е н н е б о г о п о ч и т а н ь е. . .Особливо же виражає человік тії невидимі дійствія душі, котрі относятся до прославленья Бога і соедниненья человіка с Ним, особними внішними дійствіями і знаками, котри становят в н і ш н е б о г о п о ч и т а н ь е человіка іли б о г о с л у ж е ь е".

Далі, о. д-р Бриндзан вияснює, що в Православній Церкві є два роди Богослужень: 1)**Богослуження приватне**, і 2) **Богослуження церковне.**

І так, розкриваючи вищезгадану православну (і канонічно одобрену Єпископом) книжку на сторінці 3-ій, читаємо: "Понеже кождий человік носит в своей душі образ і подобіе Боже, то слідує, що кожний поодинокий человік покликаний до богослуженья. Таке богослуженья поодинокого человіка, в котром он виражає свої релігійні чувства на вні знаками, називається богослуженьем п р и в а т н и м".

Окремо від "приватного Богослужения" є "Богослуження церковне", про яке на стор. 5 "Литургики" зказано: "Понеже ц е р к о в н е богослуженье може отправлятися только на певнім містці, певними особами, в певнім часі і за помочію певних предметів, то установила церков святі містця, священні особи, святі предмети (річи), котрі називаються і преналежностями церковного богослуженнья".

Звичайно, письменник Наконечний у своєму оповіданні писав про приватне Богослуження, а не про церковне, — і це зовсім ясно видно зо змісту оповідання.

Я особисто не відчуваю ніякої моральної обиди з цього приводу, що згаданий критик, осуджуючи Наконечного, осудив тим самим і мене, коли я став в обороні Наконечного. Я знаю, що цей критик поступив так через свою несвідомість, і брак належного знання про теорію православної літургіки. Тим треба пояснити, що хоч той критик про себе переконаний, що він "боронить чистоти Православія", але при тому він дав доказ того, що, на жаль, він не в усіх відношеннях орієнтується, де маємо діло з Православієм, а де ні. Отже йому треба було б у таких випадках попросити вияснення в належно освіченого православного священика.

Цей випадок (моєї усної дискусії з "критиком") сам собою може й не заслуговував би на ширший інтерес, якщо б він не був симптоматичним, — тобто, якби він не був лише однією з ознак чогось ширшого, більш принципового. . . Про що ж ідеться? Ідеться про це, за що, з одного боку, того роду "критикам" дійсно слід скласти признання, — бо ж вони щиро мають на серці справу збереження Православної Віри, отже й цілком послідовно турбуються справою чистоти Православія.

Але, з другого боку, такі "критики" не завжди знають, у чому чистота Православія полягає, не завжди знають, як Православну Віру зберігати, а в висліді вони, мимоволі — через свою несвідомість, власне й шкодять цій справі, якій вони справді щиро хотять служити.

"Критикові" твору Наконечного може прикро буде це читати. Але може рахунки вирівняються тут тим, що мені не менше прикро було слухати обвинувачень того "критика" по адресі письменника Наконечного. Я не хочу починати й кінчати ту "дискусію" словами — що "якщо б того роду критики мали в голові хоч стільки знання й думки, що Наконечний має, як кажуть, в "одному пальці", то тоді ніяка дискусія не мала б тут місця". Та такий аргумент, очевидно, ніяк не переконав би "критика".

Ми, православні, живемо в окруженні іншовірців: протестантів, католиків, та атеїстів. Звідси й самозрозуміла наша турбота про втримання чистоти Православної Віри. Але в декого ця турбота набирає, на жаль, переборщених форм, і він, як кажуть журналісти, починає "полювати на відьми" — шукає кістки в молоці" — де її немає.

ГО.

(Д. б.)

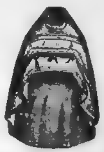

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиття і френзлями..

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

Замовляйте відповідні ризи на різні свята.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби, кожної неділі й свята та для кожної оказії, / за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендується замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорони (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.

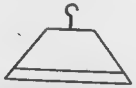

ВІШАЛКА НА РИЗИ
Ціна $4.00 одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

„ЩЕ РАЗ ДУЖЕ ПРОХАЄМО СЕРЙОЗНО ЗАСТАНОВИТИСЯ"

Католики масово дають православним українцям до виповнення й підписання **"Анкетний листок"**, який вгорі попереджений такою інформацією:

"АНКЕТА ДИТЯЧОГО САДОЧКА

"Управа Т-ва Українського Дошкілля у Вінніпегу в порозумінні та за згодою Високопреосвященнішого Митрополита Кир Максима звертається цією дорогою до українського громадянства, зокрема до всіх членів наших парафій в справі реорга[...]ації Українського Дитячого Садочка [...]ті Вінніпегу. Нижче подаємо Анкету, яку прохаємо ласкаво виповнити і звернути до свого о. пароха найпізніше до дня 25 квітня ц. р. Ваші відповіді допоможуть нам зорієнтуватися скільки є дітей в дошкільному віці й в якій околиці ми повинні організувати новий Дитячий Садок. По звороті цих Анкет ми скличемо ширші наради з батьками та оформимо новий провід Т-ва Українського Дошкілля.

Ще раз дуже прохаємо серіозно застановитися над важливою проблемою виховання дітей в релігійно-національному дусі. Таке виховання Вашим дітям може дати тільки Український Садок. Допоможіть нам організувати Садок для добра Ваших діточок.

.........(тут треба відтяти).........

"Анкетний листок"

Виповніть точно й зверніть чимскорше до свого Уряду Парафіяльного. (Можна виповнити й англійською мовою).

1. Ім'я та прізвище батька і матері. . .

(Далі слідують інші питання; всіх питань є вісім. — Ред. В.).

⁂

Православні українці, що цього "Анкетного листка" отримали, кажуть, що його розповсюджують члени "Ліги Визволення України" (це одна з організацій середовища Організації Українських Націоналістів з-під стягу пок. С. Бандери), яка входить у склад Комітету Українців Канади. Ініціятори цієї справи роблять заходи, щоб КУК включив вищезгаданий "Український Дитячий Садочок" у рамки своїх завдань, — тут **"Анкетний листок"** має показати, яке число громадян у Вінніпезі "Укр. Дит. Садочка" бажає. КУК — це установа, яка об'єднує українців різних віроісповідань, — отже цього **"Анкетного листка"** католики дають підписувати й православним українцям. Якщо ініціятори цієї справи предложать у КУК свій проект, то щоб при тому вони могли **"Анкетним листком"** засвідчити, що за ними стоїть велике число громадянства, і що цей рух має соборницький характер, бо ж "Анкетні листки" підписали не тільки католики, але й православні.

⁂

Не відомо, який буде вислід вищезгаданої **"Анкети"**, і як до цієї справи віднесеться КУК.

Заклик ініціяторів "Укр. Дит. Садочка" до громадянства "серйозно застановитися над проблемою виховання дітей в релігійно-національному дусі" хоч і не є нічим новим для українців на канадському ґрунті, то все ж він сам собою врозумілий, і похвальний. На жаль, ініціятори цієї справи пішли не соборним українським шляхом, а тільки католицьким. Це, що на **"Анкетному листку"** є інструкція, щоб при виповнюванні його підписуючі відтинали його горішню частину, яка свідчить про католицький характер тієї акції (початої **"в порозумінні та за згодою Впреосв. Кир Максима"** — католицького ієрарха в Вінніпезі) — то це "відтинання" ніяк не перекреслить факту, що ця справа знаходиться в руках Католицької Акції.

Якщо українці греко-католики бажають мати свої "Дитячі Садочки", в яких їхні діти дошкільного віку мали б виховуватися в **українському дусі**, — то православні українці будуть цим раділи, як нашим спільним національним успіхом. Але при тому вони повинні мати на увазі, що в тих Садочках буде також **релігійне** виховання, а для ініціяторів справи це означає **католицьке виховання;** православні ж українці, розуміється, католицької акції підтримувати не можуть з тих самих причин, з яких католицький провід не підтримує української православної справи.

Інформація в "**Анкеті Дитячого Садочка"** ясно свідчить, що у випадку "Українського Дитячого Садочка" маємо діло не з **українською соборною** справою, але зо справою **католицькою,** що стоїть під авторитетом католицького ієрарха Митр. Максима Германюка у Вінніпезі.

З "Анкети Дитячого Садочка" виходить, що його ініціятори не зверталися до Української Греко-Православної Церкви в Канаді, щоб ця справа відбувалася так само **"в порозумінні та за згодою"** її Проводу.

Звернення католиків до КУК, щоб він своїм авторитетом санкціонував цю справу ("Укр. Дит. Садочка") як нібито "соборницьку" — тоді, як у дійсності вона стоїть під авторитетом католицької Церкви, отже є **конфесійною,** — це не перший того роду почин Католицької Акції. Між громадянством Вінніпегу живо обговорювалася відома справа — звернення до КУК, щоб тих греко-католицьких ієрархів, які знаходяться в Советському Союзі, проголосили постатями соборного українського національного культу, — на цій підставі, що згадані ієрархи переслідуються там за Католицьку Церкву, отже вони є єпископами-ісповідниками. І за вірність Римській Церкві, мовляв, нехай також "почитають" їх і православні українці! . . .

Ще приклад. Діячі міжнародньої Католицької Акції, які діють серед українців греко-католиків, намагаються українську молодь греко-католицького віроісповідання відділити від молоді інших віроісповідань, і виховувати її в народніх і середніх школах "відсепаровано" від ширшого громадянства — в т. зв. "сепаратних школах" католицьких. Таким чином ту молодь з більшим успіхом виховали б на фанатиків. І в цю справу діячі Католицької Акції намагалися втягнути православних українців, щоб вони дали Католицькій Акції свою підтримку, — бо це, мовляв, "соборницька українська справа", і в цьому випадку діячі Католицької Акції бажали б, щоб КУК тут дав цій справі свою підтримку.

⁂

Ні одній з тих справ Католицької Акції на українському відтинку КУК своєї фірми не дав, бо ж КУК складається не лише з католиків, — до КУК входять українці й інших віроісповідань, а головно — православні українці.

Коли Католицька Акція купувала т. зв. "Український Дім для Старців" у Вінніпезі, то вона також ширила пропаганду, що це нібито "українська соборницька справа", — щоб таким чином і православні українці фінансово її підтримали, і серед православних українців знайшлося чимало таких, які своїми іменами та грішми це діло підтримали, — підтримали з доброї волі, заагітовані кличем "соборницької національної справи"; але т. зв. "вищою політикою" Католицької Акції вони при тому не поцікавилися. Нарешті цей "Дім для Старців" купили і таким чином своїми пожертвами придбали нове майно на власність Риму.

Це видані українцями гроші, які вже ніколи до української спільноти в Канаді не повернуться, — їх віддано на власність найвищого Проводу Католицької Церкви, тобто на власність Ватикану, що є Ватиканською державою. На це діло йдуть пожертви українців.

Але на тому не кінець. Коли купували той "Дім для Старців" у Вінніпезі, то, розуміється, Католицька Акція голосила, що там можуть мати приміщення не лише католики, але й старші люди інших християнських віроісповідань. Але коли один з мешканців цього "Дому" передплачував часопис "Український Голос", то католицькі монахині, які цим "Домом" управляють, недопустили до нього цього часописа, бо він некатолицький. Це значить: купили "Дім" для "соборницької української справи". Але ця афера вже переростає національні та віроісповідні рамки, — вона стає широко-суспільною аферою. Бо ж тут даний доказ того, що католицька управа (монахині чину "Пресв. Родини") **цензурують** пошту мешканців "Дому для Старців". Таке діється в державі, яку вважаємо **вільною державою,** а не поліційною.

Кожному відомо, що большевицько-поліційна влада Советського Союзу недопускає до поневолених народів у межах держави СССР іншої преси із зовнішнього світу, а насильно велить їй обмежуватися лише читанням большевицької преси. Як виходить, католицька управа (монахині) "Дому для Старців" стосують, щодо преси, таку методу, яка нагадує урядові методи в поліційному Советському Союзі. І таке моральне насильство чиниться над громадянською і людською свободою дорослих людей, у даному випадку — старушків; а які методи стосували б при вихованні української молоді в народніх і середніх сепаратних школах — не трудно передбачувати.

Питання: де й коли щось подібного робили православні українці супроти тих українців, які належать до греко-католицького віроісповідання?

Діячі Католицької Акції живцем розривають українське суспільство на шматки.

Дійсно — це справа, над я к о ю "прохаємо ще раз серйозно застановитися".

ЗА ЗЛОЧИНИ ДІТЕЙ КАРАТИМУТЬ БАТЬКІВ

В Австрії стверджено, що в цій країні 80 відсотків молодечих злочинців походять з розбитих родин. Парлямент Австрії однозгідними голосами всіх політичних партій ухвалив закон, на основі якого за злочини дітей влада буде карати їхніх батьків — до 6-місячного ув'язнення включно.

МИТРОПОЛИТ ДІОНИСІЙ

(Продовження)

Митр. Діонисій належав до тих архипастирів, які практично здійснювали такий заповіт Апостола Павла: "Від усіх бувши вільний, я став слугою всіх, щоб найбільше придбати (1. Кор. 9. 19). "Для юдеїв я був як юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних — був як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, — щоб підзаконних придбати" (1 Кор. 9. 20). "Для слабих, — як слабий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти хоч деяких" (1 Кор. 9. 22). "А це я роблю для Євангелії, щоб стати її спільником" (1 Кор. 9. 23).

Митр. Діонисій, присвятившись Православній Церкві, працював серед українського народу, отже був як українець. Він знав зусилля українського народу визволитися з-під влади Москви — будь вона біла, чи червона; він знав також тут істину, що не було, немає й бути не може такої Церкви, що таким чи іншим способом не була б пов'язана з політикою. Отже він розумів, що український народ, змагаючись за національно-політичне визволення з-під Москви, тим самим змагає й до визволення своєї Української Церкви з-під залежности від Московської Патріярхії. І Митр. Діонисій не ставив спротиву змаганням українців до унезалежнення Української Церкви від чужих закордонних церковних властей.

І тепер українська церковна преса з признанням для покійного Митр. Діонисія згадує, що він під час Українських Визвольних Змагань 1917-21 років став по стороні українства. На Церковному Соборі в Києві 1918 року, що через єпископів-москалів або змосковщених українців був сильно опанований московським духом, Єпископ Діонисій Валединський належав до тих нечисленних між ієрархами винятків, що став по стороні українства. Своїм листом до Головного Отамана Симона Петлюри — Президента Української Народньої Республіки, Єпископ Діонисій заявив, що він віддає себе в диспозицію українського народу. (Між іншим, про обидва ці факти — українофільське становище Єп. Діонисія на Соборі в Києві 1918 року і про його лист до Симона Петлюри — згадує журн. "Українське Православне Слово" за квітень 1960. — Офіціоз Української Православної Церкви в ЗДА).

Солідарність Єп. Діонисія з Урядом Української Народньої Республіки (засвідчена листом Єп. Діонисія до Симона Петлюри) особливо важлива тому, що Єп. Діонисій тим самим підтримував акт Уряду Української Народньої Республіки з 1 січня 1919 року, яким Уряд УНР постановив, щоб Церква українського народу була Автокефальною, тобто незалежною від чужих закордонних церковних властей (О. Лотоцький, Автокефалія, т. II. Варшава 1938). Єп. Діонисій підтримав змагання українського народу до здобуття своїй Церкві Автокефалії.

⁂

На основі Ризького трактату 1921 р. між Польщею і Советським Союзом, у межах Польської держави опинилися, крім Галичини з основною перевагою українського населення греко-католицького обряду, також і частина українських земель з населенням православним: велика частина Волині (з центром у м. Луцьку), Полісся, Холмщина й Підляшшя, де ще значною мірою збереглося Православіє, так само як і на Лемківщині. Поза межами Советського Союзу після 1921 року були всі ці українські землі, що їх спільно було охоплено назвою "Західня Україна", а це: Галичина, частина Волині, Полісся, Холмщина, Підляшшя (всі під Польщею). Буковина (під Румунією), Закарпаття (під Чехословаччиною). Згідно з офіційною статистикою, що її, між іншим, наводить також український учений-географ д-р Степан Рудницький(греко-католик) у Західній Україні між 1921-27 роками на кожних сім українців припадали чотири українці православні і три греко-католики (Календар — Мала Енциклопедія "Товариш", Львів 1927). Щождо Західньої України лише в межах Польської Республіки, то польська державна статистика подавала, що 1931 року там було 3,762,500 православних українців і 3,336,-200 українців греко-католиків. (Ці дані наводить греко-католик д-р Степан Баран у своїй книжці п. н. "Митрополит Андрей Шептицький, Мюнхен 1947, стор. 104).

Значить, у Західній Україні православних українців було більше, ніж українців греко-католиків, — це стверджують дані римо-католицькі (польські) і греко-католицькі (д-р Степан Рудницький і д-р Степан Баран).

Православні українці під Польщею своїм числом близько чотирьох мільйонів становили основну масу вірних Православної Церкви в Польській державі, а крім того в склад цієї Церкви входили ще різні національні меншості, як: значне число білорусів та інші менші національні групи.

Уже з самих початків свого пастирського служення Владика Діонисій був пов'язаний своєю працею з Західньо-українськими землями. Коли ж ці землі по 1921 році опинились в межах Польської держави, то разом з ними опинився під Польщею і Владика Діонисій. Він і далі був послідовний сам із собою та по відношенні до українства, отже далі стояв на становищі української, як кажуть, "рації стану", — а однак національне питання в Православній Церкві під Польщею було складніше, ніж за часів Української Народньої Республіки (1917-21). З національно-культурної сторони Митр. Діонисій, коли був, під Польщею, на становищі Єпископа Крем'янецького, він і далі працював у Церкві по лінії українства. Наприклад, Митрополит Василь Липківський (у своїй "Історії Української Церкви", розд. 7) підкреслює з признанням для Єпископа Крем'янецького Діонисія, що той працює для українізації Церкви православних українців під Польщею (після 1921 р.), поширюючи при тому українські переклади професора Івана Огієнка (тепер: Митрополит Іларіон) Богослужбових книг. Але значно менші можливості були в Польській державі працювати по лінії українських інтересів у церковно-політичній ділянці, — можливості без порівняння менші, ніж у ділянці національно-культурній у Церкві.

Під церковно-політичною ділянкою розуміємо тут церковно-правну сторону Церкви, тобто справу юрисдикції.

З моментом окупації Польщею західньо-українських земель і затримання їх, на основі Ризького трактату з Советським Союзом 1921 року, серед української православної інтелігенції в Західній Україні були два напрямки: Уряд Української Народньої Республіки на еміграції послідовно дотримувався своєї постанови з 1-го січня 1919 року, тобто — що Православна Церква українців має бути Автокефальною (незалежною від чужих, закордонних церковних властей), але разом з тим Уряд УНР чинив великі зусилля (треба думати, що лише з престижево-політичних мотивів) для того, щоб Константинопільський Патріярх визнав Автокефалію Церкви православних українців. Уряд УНР навіть на еміграції в Польщі продовжуючи ці свої зусилля, — 1921 року він видав "Прохання до Царгородського Патріярха" більшим тиражем, щоб православні українці масово його підписували — одинцем та іменем організацій, — з проханням, щоб Царгородський Патріярх поблагословив Автокефалію Української Православної Церкви, встановлену Урядом УНР ще 1919 року. (Текст цього "Прохання" з передмовою проф. Івана Огієнка—міністра Уряду Української Народньої Республіки, за редакцією проф. І. Огієнка опублікований п. н. "Прохання до Царгородського Патріярха", Тернів 1921 р.).

Уряд УНР 1921 року мав ще надію, що незабаром з еміграції у Польщі (а точніше — з Західньої України під Польщею) повернеться з військом в Україну, і визволить її з-під московсько-большевицької влади, — про цю надію свідчить відозва С. Петлюри до українських протибольшевицьких повстанців 1921 року. (Цю відозву С. Петлюри з 1921 р. опублікував Арнольд Марголін у своїй книжці "Украина и политика Антанты"). Отож, Уряд УНР під проводом С. Петлюри на еміграції 1921 р., стараючись отримати від Царгородського Патріярха благословення для Автокефалії Української Православної Церкви 1921 р., — шляхом свого "Прохання до Царгородського Патріярха", редагованого міністром УНР проф. І. Огієнком, — чинив це з надією, що Україна незабаром буде звільнена з-під окупації Москви, і буде суверенною Українською Народньою Республікою, — в межах якої буде Українська Автокефальна Православна Церква. І, звичайно, православні українці під Польщею також мали до Української Православної Церкви з центром у Києві належати, — бо ж 1921 року "Прохання до Царгородського Патріярха" підписували головно православні українці під Польщею, а центрально-східні землі були окуповані червоною Москвою, і там ледве чи були які можливості масово це "Прохання" підписувати.

А тим часом, коли йдеться про православних українців під Польщею, то польська влада була проти **Української** Автокефальної Православної Церкви в межах Польської держави. Значить, 1921 року інші пляни щодо правного стану Церкви православних українців під Польщею були в Українського Уряду УНР на еміграції в Польщі, а зовсім інші пляни були тут у польської влади.

Окремо від становища української інтелігенції з урядових еміграційних кругів УНР (які прохали Царгородського Патріярха благословити Автокефалію Української Православної Церкви), — частина української інтелігенції пішла іншим шляхом — за Митр. Василем Липківським, який уважав, що коли Православні Церкви інших народів відмовилися визнати православним українцям Автокефалію, то українці не повинні на них оглядатися, і мають право та обов'язок самі собі поставити Український

Єпископат — старим олександрійським способом: через положення рук Духовенства (Священиків) на кандидата, і так поставити його Єпископом,— поскільки в українців не було єпископів, які погодилися б хіротонізувати Єпископат для Української Автокефальної Православної Церкви. І саме олександрійським способом українські православні священики в Києві 1921 р. поставили Єпископом о. Протоєрея Василя Липківського, якого обрали Митрополитом, а також і інших Єпископів.

Крім того, Митрополит Липківський принципово був проти такої традиції, що Церква даного народу забирає під свою владу Церкву іншого народу, і це поневолення легалізує "канонами". Він уважав, що ніякі канони не можуть давати привілей одній Церкві поневолювати другу Церкву. Але, — на думку Мирт. Липківського, — коли вже хтось таки конче рахується з того роду канонами, то в такому разі він ніяк не повинен признавати право Царгородському Патріярхові надавати православним українцям Автокефалію, бо ж він уже давно зрікся (ще 1686 р.) своєї влади над Православною Церквою в Україні на користь Московського Патріярхату.

Сам Митр. Липківський не признавав тих канонів, на основі яких Царгородський Патріярх передав Московському Патріярхатові владу над Церквою українців, але він казав, що коли хто такі канони таки признає, той повинен бути послідовний сам з собою, і тим самим повинен признати, що Московський Патріярхат має більше "канонічне право" до Церкви православних українців, аніж Царгородська Патріярхія, яка віддала Москві Церкву в Україні (Митр. Липківський, "Історія Української Церкви", розд. 7). Коротко кажучи, Митр. Липківський став не тільки проти Москви, але й проти будь-якого права Царгороду чи іншої чужої Церкви, вмішуватися у церковні справи православних українців, — хоч би тут навіть ішлося про таку справу, як оте благословення Автокефалії, про яке просив у Царгородського Патріярха Уряд УНР на еміграції.

П. Скаржевський.

ТРЕБА СУДИТИ ПРЕЗИДЕНТА, ЯКИЙ СЛУХАВ БИ НАКАЗІВ ПАПИ

„Сенатор-демократ із Масачусетс Джан Ф. Кеннеді, який є католиком і старається про найменування на кандидата на президента, заявив на радіовій програмі, що треба „віддавати під суд того президента ЗДА, який слухав би наказів папи". Сенатор Кеннеді повторив свою давнішу заяву про відділення Церкви від Держави і сказав про себе таке: „Я не приймаю, не приймав і не буду приймати жадних наказів від папи... Коли б навіть Папа старався впливати на президента ЗДА, то це було б гріхом піддаватися цим впливам, бо Президент присягає на Біблію, що буде обороняти Конституцію цієї країни і буде діяти так, як цього вимагає Конституція" („Свобода", 11. 5. 1960).

Тим самим Кеннеді сказав, що коли президент ЗДА слухає папи, який намагається на президента впливати, то такий президент допускається злочину, отже його треба арештувати. А чого ж тоді допускається й папа, і на що він заслуговує, коли він намовляє президента до зломання присяги на вірність Конституції? Цього питання Кеннеді не поставив.

ІСТОТА ЄДНОСТИ ЦЕРКВИ

(Текст доповіді, виголошеної о. Д-ром С. В. Савчуком на Маніфестації Православія Ради Православних Церков у Торонто 15 травня 1960 р.)

Це дійсно важлива подія. Сьогодні перший раз в історії канадійського Православія вірні й священики кількох Східніх Православних Церков зійшлися разом, щоб публічно заманіфестувати їхню релігійну ідентичність та однаковість щодо Православної Віри.

Беручи під увагу характер і ціль цих зборів, я вважав доцільним у своїх заввагах хоч коротко звернути увагу на дві справи: по-перше, на становище Східньої Православної Церкви у відношенні до інших Християнських Церков; і по-друге, на проблему міжцерковних взаємин різних Церков у Канаді, та, послідовно, і в Злучених Державах Америки.

Щодо першого питання, — я переконаний, що становище Православної Церкви в її відношенні до інших Церков можна найкраще з'ясувати означенням поняття про Православну Церкву. На цім місці треба звернути увагу й запам'ятати, що Православіе не є тільки одним з історичних віроісповідань, як також не є воно тільки "однею з Християнських Церков"; Православіе саме собою є ЦЕРКВА. Воно є та Церква, яку ми визнаємо в нашому Символі Віри, говорячи: "Вірую... в Одну, Святу, Соборну і Апостольську Церкву."

"Православна Церква почалася від Христа і Його Апостолів у самих початках християнської доби. У цій добі не було такого часу, коли Православна Церква не існувала, і в житті Православної Церкви досі не бувало жодної перерви. У ході століть ця Церква задержала ці самі вчення, ці самі основи, цього самого Голову. Православна Церква започаткувалася не Іваном Золотоустим, Василієм Великим або Григорієм Богословом, чи якоюсь іншою великою постаттю Церкви, але самим Ісусом Христом та Його Апостолами. Вона, власне, є Апостольською Церквою, а її вік є такий самий, як вік самого Християнства. (Манстрантоніс, "Що таке Православна Церква?").

З уваги на це Православну Віру можна й сьогодні окреслити таким самим способом, як її окреслили **Отці Сьомого Вселенського Собору,** близько 1200 літ тому: "Це Віра Апостолів; це Віра Отців Церкви; це Віра православних віруючих; **ця Віра дала світові його силу".**

Так, дійсно можна сказати, що Православіе в минулому дало світові його силу; воно зберегло й поширило правдиву науку нашого Спасителя; воно принесло просвітительство й духову свободу кожній людині й кожному народові, що її прийняв; воно дало світові високе мірило релігійних та моральних вартостей в особистому та громадському житті й поведінці; воно було оборонцем особистої свободи та людської гідности; воно ніколи не судило людей по барві їхньої шкіри, чи по їхньому расовому походженні; воно ніколи не вживало насильства чи меча для поширення своєї науки, як це робили деякі інші релігії.

Пані й Панове! Сьогодні світ більше, ніж будь-коли досі, потребує тієї духової сили Православної Віри. Та чи може Православна Церква — у своєму теперішньому стані — задоволити цю потребу?

Треба признати, що протягом останніх літ вплив Православної Церкви на життя змалів. Можливо, що на це склалося більше причин, але головна цьому причина ось така:

Ще від закінчення Першої світової війни Православні Церкви по тих країнах, що опинилися поза "залізною заслоною", були ступнево, постійно й пляново поневолювані до тієї міри, що тепер вони вже не мають ні повної свободи існування, ні свободи слова. Наприклад, у підсоветській Україні Українську Автокефальну Православну Церкву, з її 38 Єпископами, тисячами священиків і мільйонами вірних, зовсім зліквідовано, а теперішня Ієрархія в Україні, подібно як і Ієрархія корінної Росії, не є нічим іншим, як тільки голосником советського уряду. Положення Церкви в країнах советських сателітів дуже подібне до її положення під Советами, отже таким способом величезну частину Православної Церкви, що начислює мільйони вірних, або повністю зліквідовано, або ув'язнено (поневолено), і таким чином вона стала недіючою.

Що ще більш жалюгідне — то це той факт, що деякі Православні Церкви, і їхні духовні провідники в Европі і в Азії, а навіть і на нашому континенті, хоч і живуть у вільному світі — поза обсягом "залізної заслони", — то все ж вони остаються під ніяк неоправданим впливом Советами опанованих Церков і їхніх провідників, а особливо під впливом Московського Патріярхату. Вислід цього явища такий, що роля Православних Церков у вільному світі, які могли б дати від себе всьому людству моральний і релігійний провід, на жаль, дуже мала.

Щождо справи на американському континенті, то й тут, через цю чи ту причину, вплив Православної Церкви не такий великий, як повинен би бути. Владика Яків — Архиепископ Грецької Церкви в Злучених Державах Америки, у своїй проповіді в Неділю Православія цього року скаржився що Грецька Православна Церква в тій країні ще й досі офіційними чинниками не визнана за одну з т. зв. головних Церков. Між іншим, він сказав ось що:

„У багатьох напрямках ми ще стоїмо самітно набоці від головних течій церковної діяльности. Ми ще не звернули на себе уваги інших Церков та віроісповідань, бо ми ще „не виринули" на поверхню як Церква. Про нас знають тільки на місцевому рівні, і то тільки, як про якусь громаду, чи паству." („Да Ортодокс Обзервер", березень 1960).

Те, що Архиепископ Яків сказав про свою власну Церкву, відноситься в різних ступенях і до інших Православних Церков — як у Злучених Державах Америки, так і в Канаді.

Яка ж цьому причина?

Очевидно, однією з причин тут є те, що православні становлять собою меншість між іншими віроісповіданнями. Однак тут ще важливішою причиною є те, що Православні Церкви на цьому континенті не виступають об'єднано; вони не говорять одним голосом, не діють спільно навіть у таких справах, що є спільні їм усім. Навпаки, вони говорять і діють як зовсім окремі, а часто — як ворожі одне одному угрупування, а не

як духово об'єднані галузі однієї й цієї самої Православної Церкви.

Цю слабість Православних Церков уже давно завважено й розпізнано, і багато православних провідних людей шукають шляхів і способів для того, щоб довести до більшого порозуміння між ними. Єдність усіх Церков завжди була ідеалом гарячого бажання Православія. Ми молимося за цю єдність кожного разу, коли виголошуємо Велику Ектенію, — такими словами: „За спокій усього світу, за добробут Святих Церков Божих та за єдність їх усіх Господеві помолімось".

Однак не всі православні мають поняття про це, чим саме є Церковна Єдність. Дехто думає, що вона означає адміністративну чи зовнішню єдність, на основі якої якась одна церковна власть править і приказує всім іншим Церквам. Такий погляд зовсім чужий Православію, а тому що деякі національні Церкви такого погляду тримаються, то він стає поважною перешкодою на шляху до дійсної Православної Єдности.

Сергій Булгаков — відомий церковний мислитель, ось що каже про Церковну Єдність:

„Внутрішня єдність Церкви відповідає єдності тіла Христа й життя Церкви. Єдність проявляється єдністю віри й совісти, єдністю доктрини, єдністю молитви і Святих Тайн...

Єдність Церкви є двояка: перша — це єдність Православної Церкви, а друга — це єдність Римо-католицької Церкви. На основі першої — Церква є одна завдяки єдности її життя й доктрини, — навіть тоді, коли вона відокремлена від усякої зовнішньої єдности чи організації, яка може існувати, або й не існувати. Для Римської ж Церкви церковна організація має вирішальне значення. Ця Церква існує в єдності й зосередженні церковної власті в руках її унікального, тобто одинокого цього роду, представника; словом, єдність у ній зреалізована особою Папи Римського і лояльністю до нього всієї Церкви у всьому світі.

І навпаки, єдність Православія, розповсюдженого у світі, здійснюється не єдністю влади над усією Вселенською Церквою, а єдністю віри та єдністю життя й традиції, які з неї виростають. Внутрішня єдність існує в солідарності всього християнського світу, в різних спільнотах, які, хоч собою незалежні, не є одні від одних відокремлені, — ці бо спільноти мають між собою спільність Святих Тайн. І така форма Церковної Єдности існувала в апостольських часах: Церкви, засновані Апостолами по різних країнах, вдержували між собою духову спільність...

Цей рід єдности, єдности в спільнотах, був заведений тому, що тільки він відповідав правдивій природі Церкви. Це система національних автокефальних Церков, що живуть у спільноті і взаємній згоді. Але понад усе, їхня єдність є доктринальна і сакраментальна. Автокефальні Церкви визнають ту саму віру і їх окормлюють ці самі Тайни, отже вони, в деякому відношенні, є в Сакраментальній Спільноті". („Ді Ортодокс Чорч").

(З. б.)

"ДЕ РИМ, ДЕ КРИМ..."

У часописі "Шлях Перемоги" (1.5.1960, Мюнхен) о. Б. Курилас, ЧНІ, опублікував свою статтю для молоді організацію СУМ у Бельгії п. з. "Старовинний Рим і модерний Київ".

У його статті є глибокоправдиві думки, як, напр., ось ця: "Українська державність розцвітала над Дніпром від 10. по 13. століття буйною культурою, коли це чимало сучасних західньоевропейських держав потопало в темряві варварства. Українець свідомий, що західньоевропейська культура й цивілізація могли віками спокійно розвиватись, неначе в теплиці, аж до теперішнього величнього вигляду тільки тому, що наші предки захищаючи себе над Каялою 1185 року, і над Калкою 1223 року, і під Києвом 1240 року, і під Віднем 1683 року, і під Крутами та Базаром, і в лавах УПА — захищали своїми грудьми Західню Европу й цивілізацію. За Ярослава Мудрого Париж був незначним, ледве 20-тисячним містом, тоді як Київ був 100-тисячною емпорією (торговим містом) з 7-ма великими торговицями, де перехрещувалися найбільші торгові шляхи Азії, Візантії та Европи".

Прекрасно сказано, і розумно, і правдиво! Українці вже давно відзвичаїлися чути з уст греко-католицького духовного подібні думки... Мабуть о. Куриласові могла б за них грозити небезпека з боку "властьімущих", отже він сердечний мусів якось забезпечитися, і вмішав до своєї статті й Рим, і католицьких єпископів, які за все своє життя не зробили такого великого діла, як зробив о. Курилас підкресленням вищезгаданих фактів з історії України. Отже він, як видно, мусів вмішати сюди й Рим, — дарма що наш народ має такий насмішливий вислів: "Де Рим, де Крим, де кум, де коровай!"

У своїй статті о. Курилас правдиво відзначив цей факт, що Україна своїми грудьми врятувала Західню Европу, отже, звичайно, вона врятувала й Рим. Очевидно, знаючи положення о. Куриласа, не можемо вимагати від нього ще й такого питання: а чим же Рим віддячився за це Україні? Рим помагав Польщі завдавати Україні удар ножем у плечі.

"СЕКТАНТИ ПРОЯВЛЯЮТЬ БІЛЬШУ СПРИТНІСТЬ, НІЖ ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА", КАЖУТЬ БОЛЬШЕВИКИ

Советський журнал "Комуніст України" за березень 1960 р. у "відділі" відповідей на запитання читачів" дає інформації про сектантів. Автор тих інформацій Ф. Гаркавенко твердить, що "сектанти часто-густо проявляють більшу спритність ніж, скажемо, православна церква, в організації роботи з віруючими, в намаганні прикрити завуалювати проповідь релігійного мракобісся. "Ті секти, які припинили свою боротьбу проти радянської влади", тепер, мовляв, мають свої молитовні будинки, де вільно проводять свої молитовні зібрання... Автор нарікає, що секти найбільш поширені там, де занедбана большевицька "масово-політична робота". Сектанти пишно обставляють молитовні будинки, влаштовують різні видовища під час релігійних свят, створюють хорові та інші самодіяльні гуртки, хитромудро використовують у своїх цілях навіть радянську музику, співаючи духовні пісні та гімни на мотиви наших радянських композиторів".

Питання: чи вірить Гаркавенко, що в СССР денебудь може бути занедбана большевицька "масово-політична робота"? Головну свою увагу большевики звернули на боротьбу з Православною Вірою: масово закриваючи церкви й ліквідуючи священиків, і вважали, що таким чином поширять атеїзм. Але атеїстичними "здобутками" вони похвалитися не можуть, а пишуть, що ширяться секти.

КАРДИНАЛ СПЕЛМЕН ОБВИНУВАЧУЄ

Католицький архиепископ Ню Йорку кардинал Спелмен в одній із своїх великодніх проповідей у Пентагоні заявив, що американський уряд, шкільництво та військо Злучених Держав Америки просякнені комуністами, і якщо не зарадиться цьому лихові, то Америка буде загрожена зрадницькими елементами, які подають себе за американських патріотів.

Коротко кажучи, кардинал Спелмен закликає поліцію, щоб вона вибила американцям з голови комунізм, бо кардинал Спелмен зробити цього не в силі. Треба вірити, що свою ролю — пильнувати безпеки країни, шеф ЕфБіАй Гувер виконає як слід. Але яка ж роля залишиться кардиналові Спелменові, коли він уважає, що це головно завдання поліції виховувати людей у протикомуністичному дусі? При тому Гувер міг би поставити кардиналові Спелменові питання: яка різниця між "американським патріотизмом" тих, що вірно служать чужому центрові — Москві, і тими, які в Америці вірно служать чужому центрові — Римові? Адже ж у травні ц. р. сенатор Кеннеді (католик) в ЗДА заявив, що коли б президент ЗДА служив папі більше, ніж Конституції ЗДА, то він повинен бути арештований. Але чи ж це має відноситися лише до президента? Агентура червоного чи чорного інтернаціоналу однаково загрожують національним і державним інтересам та суверенности Америки.

ПОНУРИЙ ВЕЛИКДЕНЬ У КИЄВІ

Німецький часопис "Франкфуртер Альґемайне" (21.4. 1960) пише, що французькі туристи, які відвідували Київ на Великдень ц. р., були обурені цими подіями, що відбулися під час Богослужень уночі з Великої Суботи на Воскресну Неділю в Києво-Печерській Лаврі. У цій газеті сказано, що більша юрба молодих хуліганів — хлопців і дівчат — вчинила заколот під час Богослуження.

Собор Св. Володимира був переповнений вірними й цікавими. Але мабуть десята частина присутніх прийшла тільки тому, щоб розважитися "дивними для них релігійними звичаями". Галасування молоді тривало годину, і Митрополитові Києва не вдалося завести ладу. Поліціянти, які окружили Лавру, не вмішувалися у витівки хуліганів, — вони "арештували" тільки одного хлопця, який з горіючими свічками в руках насміхався в Лаврі з Митрополита, наслідуючи його рухи.

Ці дикі випадки відбулися в Києві на очах західних дипломатів, які спеціяльно приїхали з Москви до Києва, щоб бути тут на Богослуженні. Між ними були: посол Ливану, радник посольства Франції, дипломати Австрії та інших країн.

Так інформує німецький часопис. Але хіба ж можна повірити, що в такій поліційній державі, як Советський Союз, можуть на очах поліції безкарно відбуватися злочинні авантюри? Коли ж однак у Києві вони таки відбулися, то це доказ, що большевицька влада сама ці авантюри зорганізувала, для боротьби з Православною Церквою.

Хто вважає, що преса є зайвава взагалі, то такому не треба ніякого часописа; коли ж хто свідомий, що преса є конечна, той старається підтримати свою пресу.

ТРЕТЄ ФАТІМСЬКЕ ПРОРОЦТВО ДАЛІ ТРИМАЮТЬ У ТАЙНІ

Дві тайни, як вірить Католицька Церква, що їх, Діва Марія виявила була 1917 р. на пасовниці біля місцевости Фатіма в Португалії, католицький епископат в Португалії подав був до прилюдного відома 1942 р. А третьої тайни не розголошують і досі.

"Торонто Стар" (13 травня 1960 р.) виясиює, що Католицька "церква. . . признала видіння в Фатімі дійсним чудом, але це не значить, що все те, що діти говорили про це, що їм сказала Діва Марія, є справою виявлення правди".

Тими дітьми були трое пастушків, які 13 травня 1917 р. в полі біля Фатіми побачили, як вони сказали, якусь "білу пані", яка говорила до них; коли діти сказали про це селянам, то вони вирішили, що "біля пані" — це Діва Марія. А ці слова, які вона дітям сказала — то "пророцтво". І католицький епископат в Португалії почав по-своєму ці слова вияснювати. Вияснили навіть так, що Діва Марія сказала, що коли Росії не навернуть на католицтво, то тоді вона (Росія) погубить увесь світ.

Розуміється, діти-пастушки самі не могли такої "високої політики" вложити в якісь там слова "білої пані", яка сама безпосередньо про Росію дітям нічого не говорила, а були це лише здогади епископату.

ДЕЩО ПРО ВИПАДКИ НА ФАРМАХ

Офіційні чинники займалися досліджєнням усяких нещасливих випадків на фармах у провінції Квебек. Це розслідження виявило ось що: на кожних 100 нещасливих випадків на фармах 59 припадає на молодих людей — віком до 20 років; на кожних 5 випадків один припадає на жінок, а 4 випадки — на мужчин. На кожних чотири випадки припадає один випадок з фармерськими машинами. На кожні чотири фарми впродовж року на одній трапився нещасливий випадок. 13 відсотків усіх випадків, що сталися протягом року, припадає на місяць липень, другим за чергою найнебезпечнішим місяцем є серпень, а на третьому місці — травень.

ВИДАТКИ НА СОБАК В АМЕРИЦІ

Економісти обчислили, що населення Злучених Держав Америки видає на утримання своїх собак біля 500 мільйонів долярів річно.

НА ЩО АЙЗЕНГАВЕР НЕ МАЄ ЧАСУ

Президент ЗДА Д. Айзенгавер сказав, що він завжди уважно перечитує пресу, але на камикси й карикатури він часу не має.

ЧВЕРТЬСТОЛІТТЯ ДУШПАСТИРСТВА ОТЦЯ ДИМИТРІЯ ФОТІЯ

Після довгих холодних дощових днів 15-го травня настав прегарний, дійсно весняний день у Торонто. А саме в цей день православні торонтонці мали у дві з половиною години Свято Православія, де виступало 11 національностей, а все ж і кількісно і якісно провід спочивав у руках українців, очевидно православних, а цього ж дня о 7-й вечора Ювілей 25-типятьліття служення перед Престолом шанованого о. Димитрія та 10-ліття його настоятельства в Катедральному Соборі Св. Володимира в Торонті.

Точно о 7-й годині вечером у цей день урочисто із співом Катедрального Хору, під орудою диригента Ю. Головка, відправляв о. Федір з Лонг-Бренчу Вечірню. Під кінець її в Олтарі показався Владика Михаїл, митроф. протоіерей П. Самець, архимадрид В. Вітенко (з Аргентини) і голова Катедральної Громади інж. І. Янішевський ввів о. Димитрія з дружиною, Пані-Маткою Мінодорою, в супроводі їхніх дітей-студента Юрія й доні Марти. Все облачене духівництво, очолене Владикою, вийшло на Амвон. З нього, наблизившися ювілятів, Владика поблагословив і привітав, зазначаючи, що о. Димитрій був і е зразковий священик і відзначений проповідник, його 25-літне душпастирство — це безупинна бездоганна праця і він закликає всіх вірних (собор був майже повний) помолитися за здоров'я й успіх в майбутньому, як Отця Димитрія, так його дружини й дітей. Почалася відправа урочистого молебня з участю Владики й сослуженні 3-ох священиків. Закінчився молебень проголошенням Многоліття, яке відспівав катедральний хор. По закінченні і цієї відправи всіх присутніх Владика запросив до спільної трапези в залі під Собором.

В залі всі столи були заповнені при платі за вступ 5 дол., засіло понад 300 осіб. Коли повечеряли, офіційну частину відкрив голова Громади інж. І. Янішевський коротким привітом, закликаючи ювілятів глянути на переповнену залю веселих облич, які свідчать про пошану й любов до Вас. Очевидно Ви не марно працювали й проповідували у цьому винограднику! Голова Господарем ведення вечера передав п. Н. Грабовському, голові Ювілейного Комітету. П. Н. Грабовський складаючи привіт о. Димитрію і всій родині, познайомив присутніх зі складом Ювілейного Комітету, відмічаючи, що ініціятором його був п. В. Григоряк, який у звязку з відвідинами Буковини, мусів був уступити. Господар ознайомив з програмою свята, підкреслюючи, що матеріялу для заслухання так багато, що привіти усні присутніх дадуться лише найближчим до ювілята представникам, а з писемних зачитаються тільки Владик, а решту назвуться тільки від кого ті привіти. Далі господар уділив слово о. С. Гуцулякові, землякові о. Димитрія. О. Степан з пам'яти переказав життепис ювілята, але дуже виразно: ювілят народився 30-го вересня 1912 року в селі Ленківцях, Черновецького повіту на зеленій Буковині. Початкову освіту одержав у рідному селі, гімназію в Чернівцях, закінчивши її в 1929 році, а Богословський факультет Черновецького Університету закінчив у 1933-му році. Одружився з односельчанкою Мінодорою з Джурівських, абсольвенткою Географічно-природничого факультету Черновецького Університету. Рукоположений на священика українським епископом Іполитом Воровкевичом у Митрополітальній каплиці в Чернівцях, у травні 1935 року. В часі студій в Університеті був активним членом українських громад "Чорне море" й "Запорожжя". Працював священиком на рідній Буковині. Мав пропозицію перейти до кращого собору з Богослуженням на румунській мові, але ювілят від цього відмовився.

На початку 2-ої світової війни московською окупацією Буковини був змушений залишити рідну землю й перейти на вигнання. На останньому працював у Українському Допомоговому Комітеті в Люблині, як референт відділу та заступав пароха о. Я. Костецького. В 1943 році Високопреосвященний Владика Митрополит Іларіон переніс його до Холмського Собору. З новим займанням москвинів мусів виїхати до нового скитання в Австрії в м. Зальцбургу. Тут був настоятелем Св.-Покровської парафії, а від 1948 року адміністратором УАПЦ на Австрію. Тут він був нагороджений саном Протоіерея Митрополитом Полікарпом. До Канади прибув у 1949 році, спочатку мав декілька дрібних парафій в околицях Вінніпеґу, а потім був призначений на парафію в Смокі Лейк, Алта. Від 1950-го року покликаний на другого пароха громади Св. Володимира в Торонті, в якому працює 10 років. У 1955 році нагороджений Високопреосвященнішим Митрополитом Іларіоном Золотим Хрестом з Оздобами.

Про діяльність в Канаді промовляв о. митрофорний протопресвітер д-р С. Савчук (Голова Президії Консисторії), підкреслюючи надзвичайну його погідність з приємним поводженням з кожним. Зрештою, зазначив промовець, Ви самі його краще мене знаете, ніж я і з жартом зазначив, що як бажаєте перевірити симпатію до себе з боку своїх парафіян, то. . . "то подайте до димісії". . . Д-р о. Савчук також підкреслив заслуги Пані-Матки, як помічниці о. Димитрія і спеціяльно як учительки й виховательки молоді.

Владика Михаїл в короткому слові особливо підкреслив працю ювілята, як секретаря Єпархіяльної Ради, де він є точний і бездоганний, а його добродійка неусипна працівниця на культурно-національному полі, як учителька й вихователька дітей.

Син Юрій в гарній короткій промові зазначив, що він є щасливий, що його батьки мають таку пошану в Громаді і вірить, що вони доживуть й до 50-тидесятилітнього ювілею. Доня Марта подякувала батькам за вихову їх дітей, просила вибачити, коли вони (діти) не завжди були такі слухняні, як вони б хотіли. Брат о. Димитрія Василь приїхав з Монтреалу, щоб передати привіти від о. В. Слюзаря й о. І. Стуся, як рівнож від громади св. Софії в Монтреалі та від себе й своєї родини. Він дуже радий був почути, як добре ставляться парафіяни до його брата і бажає йому й родині кріпкого здоров'я й ще більшого успіху на добро нашого народу. Молодший брат Юрій гаряче привітав від своєї родини брата з родиною й побажав, щоб вони в такій пошані дожили до 50-літнього ювілею.

Проф. І. Власовський прочитав довший привіт, в якому відзначив, що ювілят не занедбав дарування, яке дано пророцтвом з положенням рук священства", а "все розігрівав в собі дар Божий". Відзначив професор і Добродійку, як помічницю й виховательку молоді.

Три дівчинки піднесли букет троянд і Маруся Глушко сказала привіт, звертаючись до обох, як учителів і виховників дітей.

Далі п. секретар Громади І. Дубилко прочитав привіт Митрополита Іларіона, Лист похвали й подяки Владики Михаїла й Владики епископа Андрея і лише назвав інші привіти від осіб і організацій, а саме: Від Представництва Виконного Органу ген. М. Садовського, Українського Народного Дому в Торонто, СУЖЕРО, Мистецького Товариществ "КОЗУБ", Громади Північного Торонта, Православної Громади у Відзорі, СУМКУ, ТУСУ, Ради Української Школи на Сході Канади, Церкви св. Покрови в Монтреалі, Громади в Лонг-Бренч, Громади в Ґримсбі, Громади св. Анни в Скарборо, Союзу Українок Канади св. Ольги і "Тризубу, Одуму, Української Школи Північного Торонта, УНДС, Кредитової Спілки, панства Рудевських, ген. Загродського, о. Квасницького, о. Т. Славченка, о. Гліцького, мгр. О. Вороніна, проф. М. Мухи, Радіопередачі "Пісня України", п. Квітковського, проф. В. Іваниса, п-ва Семенюків, о. Тріски, Організації молоді.

Митроф. протоерей П. Самець склав привіт і передав о. Димитрію Золотий Хрест. Член Громади Д. Пригорницький після привіту передав подарунок в закритій коперті.

Слово Пані-Матки не було довге. Вона всім подякувала за добре ставлення, додаючи, що за віру православну, за добро свого народу багато людей складають свої голови. Їх же з о. Димитрієм праця не є така велика. Вони працюють, виконуючи християнський і національний обов'язок.

О. Димитрій у своему слові всім і за все подякував і перейшов всі етапи свого життя, про які в цей вечір згадували. На кожному з них він, трохи спиняючись, зазначив, що вони само-собою складались з Благословення Божого. Промова добре побудована, але за браком місця її переказувати не є можливо.

Наприкінці склав ініціятор улаштування Ювілею п. В. Григоряк свій привіт.

П. Грабовський склав подяку всім присутнім, а зокрема жіноцтву за приготовання страв.

В. І-с.

НА ПОРОЗІ БУДОВИ НОВОГО СВЯТОСОФІЙСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ В МОНТРЕАЛІ

У житті української спільноти бувають не раз світлі моменти підйому, які залишають відбитку на її обличчі. Їхне значення міряеться не матеріяльним вкладом чи фізичними зусиллями, але духовою вартістю, що переростає сьогоднішні покоління, й залишається духовним монументом на далеке майбутне. На порозі саме такого світлого моменту стоїть сьогодні Українська Православна Громада Собору Святої Софії в Монтреалі, започатковуючи будову нового, репрезентативного Святософійського Собору монтреальської метрополії.

Заснована 34 роки тому Українська Православна Громада церкви Св. Софії стала виявом прагнення душі православних українців зберегти віру своїх батьків та свою національну тотожність у широкому морі різнонаціональної спільноти Канади. На протязі десятиліть вона була не лише центром духовного й релігійного життя православних українців Монтреалу, але й також вогнищем їхньої культурно- освітньої та виховної діяльности.

Організаційні основи були положені ще 1926 року нечисленною тоді Громадою відданих своїй Церкві та українській нації людей. Постійний ріст духово-релігійних потреб Громади, а впарі з тим розгортання все ширшої культурно-освітньої діяльности, відразу поставили перед основоположниками факт необхідности власного церковного приміщення. У 1929 році Громада набула сьогоднішній церковний будинок, приноровляючи його до потреб і вимог як церковно-релігійного, так і культурно-громадського життя. На протязі понад тридцятьох років він був центром глибокого духового життя та місцем енергійної національно-громадської діяльности. Поряд плекання основних релігійних чеснот та духової опіки, церква Св. Софії, за традиційним українським зразком, зродила біля себе також і творчий осередок живої культурної діяльности, і сьогодні вона має за собою дуже поважну хроніку культурних надбань.

Духовим провідником, надхненником і рушійною силою всієї Громади від часу її заснування був настоятель о. Прот. В. Слюзар. Серед часто непосильної праці, б е злічі громадських турбот, не раз і моральних терпінь, о. Прот. В. Слюзар провадив свою церкву і свою Громаду шляхом до щораз нових осягів, а крім того знаходив ще час і енергію для духової опіки над сусідніми осередками, в яких поселилися православні українці, кладучи основи під створення сьогоднішніх церковних Громад в Оттаві і Ляшін.

З появою на канадському ґрунті нової української еміграції поповнилися ряди працівників Церковної Громади. І незабаром волею Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона піднесено церкву Св. Софії до статусу Собору та призначено до помочі в сповнюванні душпастирських обовязків в Громаді о. І. Стуса.

Старі вже мури Святософійського Собору стали з часом затісні для сотень вірних, які сьогодні гуртуються довкола Собору, а з тяготінням більшости членів Громади до резиденційних дільниць Монтреалу теперішне місце церкви стало також не надто вигідним. Два роки тому Громада зробила перший крок, закуповуючи велику площу під будову нового Собору в північно-східній дільниці міста — Роземонт. Після сплачення терену приступлено до конкретизації плянів будови нового Собору, архітектурний стиль якого буде нагадувати славний Собор Святої Софії в Києві. Технічно-будівельний Комітет, в тісній співпраці з архітектом, який займатиметься будовою, уже розробив подрібні пляни будови нового Собору, Народнього Дому та резиденції священиків. З черги, покликано вже низку великих будівельних фірм предложити свої кошториси будови, а в міжчасі фінансово-збірковий Комітет розгорнув широку акцію придбання дальших фондів.

І так, Українська Православна Громада Собору Св. Софії в Монтреалі вступила в черговий етап свого розвитку. У неділю 22 травня Високопреосвященніший Митрополит Іларіон — Первоєрарх усієї Української Православної Церкви в Канаді, звершив акт Освячення місця під новий Собор, будова якого буде першим етапом реалізації цілости плянів.

Так ось на площі однієї з кращих дільниць монтреальської метрополії незабаром стоятиме новий Святософійський Собор, як вічний пам'ятник незламної української духовости серед різнонаціонального моря. Він свідчитиме про силу віри української людини у Всевишнього, про її відданість своїй Церкві і своему народові та стрункими банями, спрямованими в блакитне небо, гордо пригадуватиме рідну нам, хоч далеку і часто незнану, Святу Софію Столичного Києва.

М. Свитуха.

ХРЕСТИНИ СИНА П-ВА ВЛАСЕНКІВ

Торонто, Онт.

У неділю 8 травня п-во Сергій і Люба Власенки охрестили свою першу дитину — сина Олега.

П-во Власенки є добрими християнами і великими патріотами. Вони беруть діяльну участь у житті Парафії. Пан С. Власенко є секретарем Управи Парафії Св. Ап. Андрея Первозванного, а його дружина Люба є вчителькою Рідної школи при цій Парафії; вона вчителює безплатно.

Настоятель Громади о. М. Овчаренко, голова Управи п. В. Гринь, члени Управи, Сестрицтво й багато друзів прийшли привітати їх і розділити з ними їхню родинну радість.

З нагоди радісної родинної події п-во Власенки пожертвували на "Вістник" 10 дол. і на свій Парафіяльний орган "Повідомлення" 5 дол.

Щира подяка п-ву Власенкам за пожертву!

Побажаємо, щоб їх синок Олег ріс здоровим і розумним на радість батькам, і щоб виріс на свідомого українця

Присутній.

ЗАПРОШЕННЯ

Громада Св. Петра й Павла у Ендрю, Алта., запрошує своїх членів і гостей із сусідніх Громад на **Польову Службу Божу й Концерт**, що відбудеться **в неділю, 12 червня, в Елк Айленд Парку.**

ПРОГРАМА

9 год. ранку — Утреня.
10.15 год. ранку — Служба Божа.

По Службі Божій буде перекуска. Програма Концерту — багата: співи, танки, декламації. Гратиме духова оркестра під батутою проф. Корчинського.

За Управу Громади:
Проф. І. Гуцуляк, голова.
Проф. Н. А. Мельник, секр.
о. С. Столярчук, парох.

ЗАПРОШЕННЯ

Громада Св. Духа у Вилинґтон, Алта., запрошує членів і оо. парохів сусідніх Громад на своє **Ювілейне Свято**, що відбудеться 5-го червня ц. р.

ПРОГРАМА СВЯТА

8.30 год. ранку — Утреня.
9.30 год. ранку — Зустріч Преосв. Владики Андрея.
10 год. ранку — Посвячення Храму.
10.30 год. ранку — Архиерейська Літургія, яку відслужить Владика Андрей у сослуженні о. А. Хом'яка, з Едмонтону і місцевого о. Настоятеля.

Бо Богослуженні відбудеться братський обід, що його подасть у церковній залі Жіноче Т-во ім. Н. Кобринської у Вилинґтон.

По обіді — промови: Владики, представників наших організацій з Едмонтону і гостей, та привіти.

За Управу Громади:
Павло Лучак, голова
Н. С. Шевчук, рекретар.
о. С. Столярчук, парох

ХРЕСТИНИ

Порт Алберні, Б. К.

Дня 23-го квітня ц. р. о. М. Дебрин охрестив у домі п-ва Антона й Ольги Заразунів у Порт Алберні, Б. К., їхнього синка Данила.

Кумами були: п.п. Павло Реваковський, І. Рудий і пані Марія Реваковська з Порт Алберні та пані Кароля Оленюк з Річмонд, Б. К.

П-во А. і О. Заразуни — молоді, ідейні й діяльні члени місцевої Української Православної Громади — в той же час відсвяткували десятиліття свого подружнього життя.

З цієї нагоди на зазив о. М. Дебрина присутні гості зложили на рідну пресу $10, — з чого на "Вістник" приділено $4.

Малому Данилові многих літ, а ВП. Жертводавцям щира подяка!

М. Д.

ПОДЯКА

Сердечну подяку складаю всім тим, хто відвідав мене під час мого перебування, як недужого, в лікарні Дженерал Госпитал у Вінніпезі. Зокрема щире спасибі Товариству Волинян у Вінніпезі, всій його Управі та голові інж. Іллі Онуфрійчукові за їхню теплу пам'ять про мене під час недуги та за дарунок.

Великою вдячністю я зобовязаний Управі "Емпрес Готел" за те, що вони ділом виявили свою участь у моему положенні під час недуги і після часткового подужання.

В імені власному і нелітніх діточок та дружини, що важко хвора в лікарні, складаю подяку всім тим, що відвідали її на ложі недуги, а вже особливо ми вдячні пані Д-р Єлисаветі Колісниченко, яка опікується хворою не лише як лікарка, але й разом з тим як правдива християнська самаританка, з великим вкладом щирої душі, труду, са-

мопосвяти, безінтересовности.

Усім Вам дякуємо з усієї нашої душі.

Орест Филипчук з діточками.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АТАНАЗІЙ БАБІЧУК
Фовм Лейк, Саск.

У Страсний Четвер, 14 квітня, 1960 року закінчив свої земні дні в захисті для немічних у Мелфорті, Саск., бл. п. Атаназій Бабічук.

Покійний народився 19 січня 1860 р. на Буковині. Його батьки — Гнат і Домна Бабічуки. У Канаді він перебував від 1896 року в різних місцевостях, а саме: Інсінгер, Саск., Вест Бенд і Фовм Лейк. Дружина його Василина, з дому Скутельник, померла ще в 1938 році, а з дітей залишилася тільки дочка Домна Рогоза. Пережив Покійний і дочку Анну і сина Івана, а сам помер у глибокій старості — на сто першому році свого життя. Рідко хто доживає в теперішній час такого поважного віку. Треба думати, що в тім виявилася, по відношенні до нього, особлива ласка Божа. Можливо також, що Провидіння Боже нагородило його довгим віком за додержання заповіді про пошану до батьків. Взагалі, був він лагідної вдачі, сумлінний, зо всіма жив у злагоді та відзначався побожністю.

Похорон бл. п. Атаназія Бабічука відбувся 16 квітня, у Велику Суботу. Ця обставина також заслуговує на особливу увагу, бо ж поховано його на міському цвинтарі у Фовм Лейку того самого дня, коли й Спаситель наш лежав у гробі. Службу Божу й Похорон, в українській православній церкві Свв. Апостолів Петра й Павла у Фовм Лейку відправив о. Борис Яковкевич, а дяком був п. Дмитро Куций. На своїх руках внесли до церкви і винесли з неї домовину дідуся Атаназія його внуки. Мав він їх 22, правнуків 11 і одного праправнука. Під час Останнього Цілування присутні склали $14 49. Це був український традиційний Нев'янучий Вінок. $10.00, з загальної суми, призначено на "Вістник".

Щиро дякує родина бл. п. Атаназія Бабічука всім учасникам Похорону, жертводавцям, а зокрема — Жіноцтву місцевого Товариства за приготовлення поминальної перекуски та за іншу поміч.

Нехай Господь усіх нагородить, а душу Покійного сподобить радости в оселях небесних.

о. Б. Яковкевич.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) овов'язково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

.(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК -- Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БЛ. П. МИХАЙЛИНА РУДАЧЕК
Гаєс, Саск.

Дня 4-го квітня 1960 р. тут відбувся Похорон бл. п. Михайлини Рудачек з дому Сисай.

Бл. п. Михайлина Рудачек

Небіжка народилася 26-го серпня 1884 р. в селі Голубічок, Галичина, в селянській родині. 1907 р. вона прибула в Канаду з своїми родичами; вони поселилися в околиці Гаєс, Саск., на фармі. 1910 р. Михайлина вийшла замуж за Онуфрія Рудачека, і вони замешкали на власній фармі в околиці Гаєс, Саск. 14-го жовтня 1943 р. вмирає її чоловік, залишивши Михайлину з 7 дітьми. Як добра мати, вона залишилася до смерті самітньою, виховуючи своїх діточок.

Небіжка майже ціле життя недомагала здоров'ям, а 1954 р. була важко захворіла, але вийшла з цієї слабости та почувала себе добре, аж 1959 р. захворіла вдруге, а до того її ще й спаралізувало; і не витримавши недуги, вона відійшла у вічність 30-го березня 1960 р. в Канорі, Саск., у лікарні. Перед смертю Небіжка прийняла Св. Сповідь і Причастя.

Бл. п. Михайлина була доброю матір'ю, була побожна і національно свідома, добре виховала своїх 9 дітей, була членкинею місцевої Парафії нашої Церкви. Віддавна й до смерті вона була передплатницею "Вістника".

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. П. Зубрицький, — 1, 2 і 3-го квітня Заупокійні Панахиди в хаті Небіжчика, а 4-го квітня відбувся Похорон зо Службою Божою в місцевій церкві Св. Івана.

Небіжка залишила в смутку синів Миколу з дружиною Анною в Кінстон, Онт., Дмитра з дружиною Докією у Сван Плейн, Саск., Михаїла, Йосипа та Петра — неодруженими, при яких жила Небіжка у Гаєс; доньки: Марію з чоловіком Василем Яворським у Сван Плейн, Саск., Анну з чоловіком Миколою Катеринюком у Лидилейк, Саск., Галину з чоловіком Стефаном Голяком у Ервуд, Саск., Настю з чоловіком Михайлом Тероном у Стінен, Саск.; 12 онуків, одну правнуку, брата в Гаєс, Саск., та дальшу родину і приятелів.

У кінці Похорону о. Парох закликав родину і приятелів скласти свої лепти на Нев'янучий Вінок, і було зібрано $33, з яких призначено на Прес. Фонд "Вістника" $ 6.00 та на виріб кліші $4.50. Усім Жертводавцям щире спасибі!

Бл. п. Михайлину похоронено на парафіяльнім цвинтарі у Гаєс, Саск. Вічна память Тобі-матері, бабусі і приятельці нашій!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН КУПРОВСЬКИЙ
Шіго, Саск.

У вівторок 22-го березня 1960 року в лікарні в Риджайні упокоївся на 72 році життя бл. п. Іван Купровський. Покійний довгі роки жив і працював на своїй власній фармі в околиці Шіго, а останні два роки свого життя, передавши фарму одному з синів, перебував у Риджайні.

Бл. п. Іван Купровський родом з села Кадубищ на Буковині. У Канаду приїхав ще 1900 року враз з батьками — Василем Купровським і Анастазією з Заячуків. Він одружився 1910 року з панною Катериною Преденчук. Найближча родина Покійного Івана Купровського — це шість його синів і п'ять дочок, а саме: Василь, Петро, Георгій, Михайло, Микола, Тарас, Мирослава, Вероника, Ольга, Євгенія і Наталія. Усі вони вже дорослі. Окрім Тараса і Євгенії, всі вони подружені та на добрих становищах. Багато вони завдячують своєму покійному батькові, тому й не було для них перешкод, щоб дістатися до Шіго та віддати йому останню послугу в день його Похорону 25 березня ц. р. Прибули сини й дочки з Торонта, з Оттави, з Едмонтону, Британської Колумбії та з інших віддалених місцевостей, щоб бути на Похороні свого незабутнього батька та підтримати на дусі матір — вдову, яка так важко переживала цю втрату.

Заупокійну Службу Божу та Похорон у переповненій вірними церкві Зіслання Св. Духа в Шіго відправив о. Борис Яковкевич. Гарно співав місцевий хор під проводом дяка п. Теодора Коропатницького. Мелодійний спів цього хору зворушив не одне серце. Щиро вдячні хористам та всім учасникам Похорону вдова пані Катерина, діти, внуки, яких Покійний мав 19, а також — брати Георгій та Андрій і сестри Марія Арабська та Ірина М'яновська. Ще один брат Покійного — Миколай, на Похорон не зміг прибути.

При Останньому Цілуванні присутні зложили $40.85 на Нев'янучий Вінок. Цю суму в порозумінні з родиною Спочилого призначено на добрі цілі, а $12.00 і на "Вістник" та $16.85 на Колегію Св. Андрея.

Бл. п. Івана Купровського похоронено на парафіяльному цвинтарі при церкві Св. Духа в Шіго. У залі місцевого Українського Дому після всього ще був Парастас і поминальна перекуска.

Поки прийшло до появи в нашій пресі цієї посмертної загадки, то вже наспів і сороковий день. Отже 30 квітня знову при виповненій церкві Св. Духа відслужено Заупокійну Службу Божу по бл. п. Іванові Купровському; і знову прегарно співав хор — тепер уже під диригентурою Всеч. о. Прот. Тита Яковкевича, а присутні молилися за впокій душі Спочилого та за прощення провин його вільних і невільних.

Цим разом також усіх, що були в церкві, запрошено на поминальний обід, який, з огляду на повеликодній час, вже тепер міг відбутися.

Вічна Память Покійному! Нехай Господь Милосердний потішить і тих, що сумують, але на Нього свою надію покладають.

о. Б. Яковкевич.

БЛ. П. ІРИНА ЗЕЛЕНКО
У роковини смерті

У пятницю 10-го квітня 1960 р., як раз минув рік з того часу, коли пок. Ірина Зеленко була похоронена на церковному цвинтарі в Лужанах в Алберті.

Покійна лишила тьох синів і дві дочки: Івана Ворощука в Едмонтоні, Петра Ворощука в Норма, Алберті і Николу Ворощука в Веґревіл, Алберті. Дочка Анна Ґордей в Іннісфрі, Альберті і М. С Улян в Мундейр, Алберті. Осталося також 27 внуків і 24 правнуків.

Роковини її смерті відзначено в неділю 27-го березня 1960., коли в Іннісфрі відбувалося Богослуження. По Богослуженні, на бажання дітей, відбулась Поминальна Панахида, а по Панахиді було запрошено всіх людей до церковної залі, де родина прийняла всіх присутніх обідом. По обіді відбулася збірка на пресовий фонд "Вістника" і вона принесла $15.50.

Усім присутнім, які зложили свою жертву, щира подяка, а помершій Ірині нехай Господь подасть Вічне Царство.

Присутній.

БЛ. П. ІВАН ЧЕРВІНСЬКИЙ
Веланд, Онт.

У четвер 28 квітня ц. р. в місцевій міській лікарні помер бл. п. Іван Червінський.

Покійний народився 1895 року в селі Більче Золоте, Борщівського повіту в Галичині. У 1913 році Покійний прибув у Канаду й спершу поселився в Содбурі, Онт., і тут працював два роки. Пізніше виїжджає до містечка Роблин, Ман., тут одружується і проживає 6 років. Після цього Покійний з дружиною деякий час перебуває на фармах, а вкінці знову вертається до Роблин і тут проживає до 1941 року. У тому році Покійний переїжджає зо своєю родиною до Веланд, Онт., і тут перебуває аж до своєї смерті. Прожив Покійний 65 років, в тому 42 роки зо своєю дружиною Параскою.

Покійний Іван був глибоко релігійною людиною, завжди цікавився справами нашої Церкви, брав активну участь в її житті та завжди був добрим її членом. У молодих своїх роках приходилося Покійному тяжко працювати, й тому в останніх часах він щораз то більше занепадав на здоров'ї. Це однак не було для нього перешкодою в виконуванні християнських обовязків, ані також важка недуга не зменшувала його зацікавлення та участі в церковному й громадському житті місцевої Парафії. Покійний був спокійною людиною, лагідної і погідної вдачі, й ці гарні прикмети придбали йому багато приятелів серед своїх і чужих.

У пятницю 29 квітня в каплиці місцевого похоронного заведення настоятель Парафії о. Ю. Ференсів відслужив Панахиду, а в суботу 30 квітня відбувся величавий Похорон з місцевої церкви Св. Тройці. Тіло Покійного спочило на міському цвинтарі — в частині призначеній для православних. Після Похорону відбувся в парафіяльній залі поминальний обід, і під час нього, на заклик пароха о. Ю. Ференсева, присутні склали на Невянучий Вінець Покійному 60.00 дол. З тієї суми призначено на "Вістник" 10.00 дол.

Покійний залишив горем прибитих дружину Параску, два сини, дві дочки та 12 внуків.

Вічна Йому Память!

о. Ю. Ф.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує українське громадянство на

Соборну Полеву Службу Божу

яку відслужить Преосвященний Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади

В НЕДІЛЮ, 19-ГО ЧЕВНЯ, 1960 р.

коло озера Ґарнер біля Спеден, Алберта.

ПРОГРАМА

10:00 год. ранку — Соборна Служба Божа
12:00 год. дня — обід
2:00 год. по полудні — промови
5:30 год. перекуска.

Запрошено промовців.

На площі буде буфет і різні атракції.

Комітет:
Ол. Матвійчук, голова;
о. П. Сацевич, парох;
Н. В. Ґавінчук, секр.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

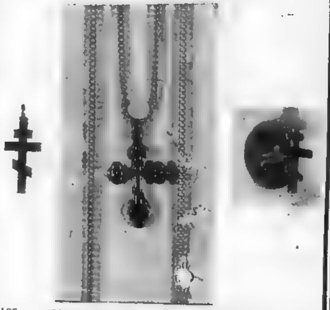

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

ПОШУКУВАННЯ

Пошукується ПЕТРА ТВОРОЩУКА з села Кідащі, повіт Збараж, Галичина. Зголошуватися на адресу:
Rev. T. MACAK
1511 South 11th Str.
Milwaukee 4, Wis.
U. S. A.

УВАГА! УВАГА!
БРЕНДОН, МАН., І ОКОЛИЦІ.

Громада Св. Духа в Брендоні, Ман., запрошує всіх своїх членів і громадянство околиць на
ХРАМ (ПРАЗНИК),
що відбудеться на Зелені Свята (5-го червня ц. р.).

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА

Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу

запрошує всіх вірних Вінніпегу і з околиць

НА ХРАМОВЕ СВЯТО

Восьмий Празник Катедри Пресвятої Тройці,

що відбудеться в НЕДІЛЮ ЗЕЛЕНИХ СВЯТ

5-го червня, 1960 Р. Б.

Архиерейську Святу Літургію правитиме Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон.

Порядок дня:

9.45 год. ранку — Зустріч ВПреосв. Митр. Іларіона
10.00 год. ранку — Архиерейська Свята Літургія
12.00 год. дня — Храмовий братський обід.

По обіді привітн й празникова програма.

За Управу Катедри Пресв. Тройці:
о. М. Юрківський, настоятель.
Суддя Іван Р. Соломон, голова.
Василь Процюк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелені Свята (Пресвятої Тройці), — Брендон, Поплар Парк, Попларфілд — в усіх трьох Громадах Храм, — Кенора, Бозежур.
12. Неділя Всіх Святих, — Транскона — Храм, Сулукавт, Тиндал, Селкірк.
19. Неділя, — Кенора, Портедж Ля Прері, Дуфрост.
26. Неділя, — Попларфілд, Гонор, Транскона, Брендон.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Зелені Свята — Реджайна (Храм)
6. Понеділок — 2 день Зел. Свят — Кендіяк
12 Неділя — Прілейт
19. Неділя — Реджайна
26. Неділя — Реджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Пресв. Тройці — Гетерлей (Храм)
6. Понеділок. День Св. Духа — Витків (Храм)
12. Неділя Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)
15. Середа. Вмч. Івана Сучавського — Ґлезлин
19. Неділя — Норт Бетлфорд
26. Неділя — Кендо

УВАГА! З нагоди Храмових Свят в громадах Норт Бетлфордської округи, проситься взяти чисельну участь, у празничних урочистостях.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелені Свята (Пресв. Тройці) — Йорктон
6. День Святого Духа — Врокстон
12. Неділя Всіх Святих — Райн Храмове Свято.
19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32993

о. П. БУБЛИКА

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Т. О. ВАСИЛЕВА

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелена Неділя — Вернон
5. Зелена Неділя (Храм) — Ревелсток, Впр. Прот. Стратійчук
6. День Святого Духа — Вернон
12. Неділя, Всіх Святих — Вернон
19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Зелені Свята — Сандавн
6. Понеділок 2-ий день Зел. Свят — Сеньків
12. Неділя Архиерейська Візитація Високопреосв. Митрополита Іларіона. Запрошуємо всіх українців із сусідних церковних округ бути нашими гістьми.
19. Неділя — Сірко
26. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя, Зелені Свята, — Ню Вестмінстер, Б. К.
6. Понеділок, День Св. Духа, — Ню Вестмінстер
12. Неділя — Ню Вестмінстер
15. Середа, Св. Вмч. Івана Сучавського — Ню Вестмінстер
19. Неділя — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Hwy.
Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

[illegible]

5. Неділя Зелені Свята (Храм) — Арран
5. Неділя Зелені Свята о 7-мій вечора Вечірня — Стінен
6. Понеділок День Св. Духа (Храм) — Вайтбіч
12. Неділя — Сван Плейн
12. Неділя о 4-ій по полудні Вечірня — Данбури
15. Середа, Вмч. Івана Сучавського — Мейбрідж
19. Неділя Митрополича Візитація-Посвячення Церкви — Вайтбіч
26. Неділя — Сван Ривер
26. Неділя о 7-ій вечора Вечірня — Гаес

УВАГА! Цим повідомляється, що перша Митрополича Візитація і Посвячення Церкви у Громаді Св. Духа у Вайтбіч, Саск. відбудеться в Неділю 19-го червня 1960 р. Ласкаво запрошується о численну участь у цім Святі з ближчих і дальших околиць.

Address: Box 111, Hyas, [illegible]

о. СТ. ЗУЗАКА

[illegible]

5. Неділя, Зелені Свята — Сембург (Храм)
6. Понеділок, Св. Духа — Вірдейл
12. Неділя — Шипмен (Храм)
19. Неділя — Нипавин
26. Неділя — Кадет
26. Неділя. Вечірня о год. 8-ій — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Св. Тройці — Дробот (Храм)
6. Понеділок Св. Духа — Інсінгер (м.) (Храм)
12. Неділя — Подор (м.)
15. Св. Івана Сучавського — Половинки (Храм)
19. Неділя — Інсінгер (Гай-вей)
26. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЧЕРВЕНЬ

4. Субота Задушна — Слава пол.
5. Неділя — Зелені Свята — Мирнам (Храм)
6. Понеділок — День Св. Духа, — Бросов. Архієрейська Візитація Преосв. Владики Андрея
12. Неділя — Всіх Святих. Слава пів. (Храм)
15. Середа Вмч. Івана Сучавського — Мусідора
19. Неділя — Лойдминстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Пятидесятниця. Зелені Свята — Ґронлід (північна). Храм.
6. День Святого Духа — Ґронлід (над річкою)
12. Неділя. Всіх Святих — Мелфорт. Храм.
19. Неділя — Брукбі
26. Неділя — Ґронлід (північна).

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛИЦІ

Address: Oakburn, Man. Tel 336
Box 12

о. І. МАРБИ

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Зелені Свята — Фостон (Храм)
6. Понеділок — Кано[illegible]спенська
12. Неділя. Всіх Святих [illegible]ліна (Храм)
19. Неділя — Вимер
26. Неділя — Ватсон

Box 293 Watson, Sask. [illegible]: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАН[illegible]ЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Зелені Свята (Пресв. Тройці). Храм. — Айтуна
6. Понеділок. День Св. Духа. Храм — Ґудів
12. Неділя — Мелвіл
15. Св. Вмч. Івана Сучавського — Айтуна
19. Неділя — Ґудів
26. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелені Свята — Кіндерслей (Храм)
12. Неділя — Вонда
19. Неділя — Мічам
26. Неділя — Оен, Альта.

Address: 824 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Гефорд (Храм)
6. Понеділок — Пискливці (Храм)
12. Неділя — Кридор
19. Неділя — Редфілд
26. Неділя — Борден-Бітлиш

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя, Пресв. Тройці — Спедден (Храм)
6. Понеділок, День Св. Духа — Стрий (Храм)
12. Неділя. Всіх Святих — Белліс — (Храм).
19. Неділя, Соборне Пол. Богослуження — Спедден-Ґарнер Лейк.
26. Неділя — Смокі Лейк.

УВАГА. Запрошуємо все українське громадянство на Соборне Пол. Богослуження, котре відбудеться дня 19 липня б. р. в Спедден коло Ґарнер Лейк. Соборне Богослужения відслужить Преосв. Єпископ Андрей з участю запрошеного духовенства.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

4. Субота Задушна — Заупокійна Служба в Давфині
5. Зелені Свята — Храмове Свято в Сифтон.
6. Понеділок. День Св. Духа — Храмове Свято в Велий Ривер.
12. Неділя — Рорктон.
19. Неділя Соборне Богослуження біля Брокенгайп Лейк. Служать священики: І. Швець, Е. Труфин, Т. Славченко. На випадок несприятливої погоди всі ті священики будуть служити в церкві св. Юрія в Давфині.
26. Неділя — Ґилберт Плейнс

ВЕЧІРНЯ служиться щонеділі о 7 год. вечора в Давфині.

Address: Box 1083, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелені Свята — Канора
6. День Св. Духа — Сандова; Проводи
12. Неділя — Рама
15. Св. Івана Сучавського — Маморниця
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Пресв. Тройці (Храм) — Толстой
6. Зелений Понеділок — Толстой
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 127

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя, Пресв. Тройці — Вилингдон — Візитація Його Преосв. Владики Андрея
5. Неділя, Пресв. Тройці — Кагвин (Храм)
12. Неділя — Ендрю і Околиці — Полева Сл. Божа — у Елк Айленд Парку. Запрошується всіх.
19. Неділя — Лужани
26. Неділя — Прут

Willingdon, Alta. Tel. 40 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ЧЕРВЕНЬ

5. Зелена Неділя — Пайн Ривер (Проводи)
6. День Святого Духа — Ґарленд (Проводи)
12. Неділя Всіх Святих — Дорфен (Храмовий Празник).
19. Неділя — Етелберт
26. Неділя — Ренвер.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

[illegible]

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Пресв. Тройці — Кадворт (Храм)
5. Неділя. Пресв. Тройці (заступство) — Смагс (Храм)
6. Понеділок. Св. Духа (заступство) — Тарнополь (Храм)
6. Понеділок. Св. Духа — Лепін (Проводи).
12. Неділя. Всіх Святих — Альвіна (Храм).
12. Неділя — Еллов Крік (заступство)
19. Неділя — Ст. Джулієн
26. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА

ЧЕРВЕНЬ

4. Субота (Всенічна Сл. Божа — Вечірня й Утреня, поч. год. 8-ма вечора) — Атабаска.
5. Неділя, Зелені Свята — Річмонд Парк, (Храмове Свято).
6. Понеділок, День Св. Духа — Вестлок.
12. Неділя Всіх Святих — Барґед (Храмове Свято).
15. Середа, Св. Вмч. Івана Сучавського — Вайлдвуд.
19. Неділя — Сіба Біч.
26. Неділя — Вестлок.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Редватер, Пресвята Тройця. Храмове Свято Радвей, Вечірня о год. 7-ій веч.
6. Понеділок — Торгилд. День Святого Духа
12. Неділя — Федора, Всіх Святих. Храмове Свято Егремонт, Вечірня о год. 4-ій по под.
19. Неділя — Торгилд. Окружне Богослуження
26. Неділя — Радвей Редвотер, Вечірня о год. 7 веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя, Пресв. Тройця — Калмар. Храмове Свято на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Едмонтон, Вест-Лок, Сіба Біч, Джеспер Парк і довколичні Ґромади взяти участь в Празнику.
6. Понеділок, День Святого Духа — Брудергайм.
12. Неділя — Оновей.
19. Неділя — Торсбі
26. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

5. Неділя Св. Тройці — Шіго місто (Храм). Едмор.
6. Зел. Понеділок — „Коло Стадника" (Храм). „Коло Жучканів
7. Зел. Вівторок — „Коло Федаків"
12. Неділя Всіх Святих — Вишарт (Храм) Тафнел (Храм)
19. Неділя — Винярд Мельничуки
26. Неділя — Шіго полуди. Фови Лейк.

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1960. ЧИСЛО (1112) 12

СОБОРНЕ ПОСЛАННЯ

АРХИПАСТИРІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ АМЕРИКИ Й УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ НА ЧУЖИНІ

До Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх улюблених Братів і Сестер, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ми, Митрополити, Архиепископи й Єпископи названих Церков-Митрополій, молитовно об'єднаних в одну Українську Православну Церкву у вільному світі, зібрані разом з Представниками наших Вищих Церковних Управлінь у Богоспасаемому місті Вінніпегу в Канаді, у Митрополитальній Катедрі Пресвятої Тройці, 30-го квітня Р. Б. 1960-го, шлемо всім нашим вірним Господнє Благословення: "МИР ВАМ!"

Улюблені Пастирі, Брати і Сестри!

З допусту Божого час наш є часом великого терпіння для нашого Українського Народу. Рідна Земля наша поневолена, а Церкву Православну в ній розпинають. Однак ми тут, на вільних землях нашого розселення, не перестали бути синами й дочками Українського Народу та ісповідниками його споконвічної Віри Православної. Традиції віків життя нашого народу, скарби й святощі батьківської Православної Віри ми принесли сюди, тут їх любовно зберігаємо й далі розвиваємо. При Божій помочі з малих церковних громад та з невеликих Храмів постали в нас величні Храми-Святині, а церковне життя наше виросло в три Митрополії, — в Канаді, в Сполучених Штатах Америки, та в Европі та в далекій Австралії, — з повним Ієрархічним і церковним соборноправним устроєм, що об'єднують собою сотні тисяч вірних з їх Пастирями. Це явна ознака, що Милосердний Господь не залишає нас Своєї Опіки й Ласки, але щедро благословляє наші заміри й труди, за що хай буде благословенне і прославлене Ім'я Його на віки вічні!

Біжуче життя ставить перед нами нові невідкладні питання й завдання. Над ними ми застановлялися на спільних нарадах Архипастирів і Представників Вищих Церковних Управлінь згаданих трьох Церков — Митрополій 28 — 30 квітня 1960-го року, і вирішили звернутися до всіх наших Вірних з оцим нашим Соборним Посланням.

1. Згідно з постановою спільних нарад Ієрархів Української Греко-Православної Церкви в Канаді та Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки, в травні 1957-го року в Нью-Йорку, ми визнаємо, що поза межами України існує тільки одна Українська Православна Церква, — Церква автокефальна, з устроєм соборноправним, — яка тепер складається з трьох Митрополій: Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки й Української Автокефальної Православної Церкви на чужині (в Европі та в Австралії). Кожна з цих Митрополій живе своїм самостійним життям, як Церква в окремій державі. Але, хоч адміністративно самостійні, усі ці три Митрополії становлять собою одну духовну цілість, і, в разі потреби, спільно виступають, як члени одної і тої самої Української Православної Церкви.

Теперішнього часу на чолі Канадійської Митрополії стоїть Митрополит Іларіон з Архипастирями: Архиепископом Михаїлом і Єпископом Андреєм.

На чолі Митрополії в Сполучених Штатах Америки стоїть Митрополит Іоан з Архипастирями: Архиепископом Мстиславом, Архиепископом Геннадієм і Архиепископом Володимиром.

На чолі Митрополії в Европі стоїть Митрополит Ніканор з Архипастирями: Архиепископом Сильвестром і Єпископом Варлаамом.

Інші Єпископи, тут не названі, не належать до молитовно об'єднаної Української Православної Церкви.

2. Життя приносить нам і інші важливі справи, на які ми мусимо спільно відповісти. Так, постало питання про Римо-католицький XXI Собор, якого проголосив Папа Іван XXIII, і на якому ніби б мали бути і Представники деяких Православних Церков.

Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати яку будь участь у цьому Соборі Римо-католицької Церкви. Уся наша багатовікова історія перестерігає нас проти такого кроку. Ми прийняли з Царгороду Святу Віру Православну в часах Св. Князя Володимира і Світло її ясно світить нам довгі віки з того часу.

Були тяжкі експерименти над душею нашого народу, і Світло Віри Православної хотіли в нас затьмити. Нас розділили, кинули посеред нас на віки кістку незгоди, яка й тепер приносить розбрат поміж братами в єдиному народі. Це робилося таємними зрадами й підступами, та болючими насильствами, а цього ми не можемо забути й тепер. . .

Цим Посланням ми спільно відповідаємо і на заклик греко-католицького Єпископату з Риму від 16-го жовтня 1959-го року, щоб православні Єпископи "стали перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням" прийняти нас під юрисдикцію Римського Папи, і тим єднатися з ними. Ні, — вся наша довговікова історія перестерігає нас від такого кроку. Навпаки, ми спільно, увесь український Єпископат, сердечно й любовно кличемо всіх греко-католицьких Владик, усе греко-католицьке Духовенство та ввесь греко-католицький народ покинути чужий і ворожий нам Рим, і вертатися додому, до своєї рідної Матері, Церкви Православної!

І коли ви всі до нас вернетесь, це буде найбільше і найсвітліше Свято знедоленої цим поділом України. І тоді настане справді Єдина Соборна Українська Православна Церква, а вона всіх нас приведе і до справді Соборної й Вільної України!

3. А тепер скажемо і про стан Рідної Православної Церкви в Україні.

Комуністичний уряд в Україні не дає змоги, щоб наша Українська Православна Церква жила й діяла на Рідних Землях, — він і далі насаджує в Україні Церкву Московську.

Рідна наша Українська Православна Церква стала Церквою Великомученицею, і їй не дається права на життя. Увесь український Єпископат знищено, численні віковічні наші Святині поруйновано, мільйони наших вірних помордовано! . . . І ми, увесь український Єпископат поза межами України про ці жорстокі страждання Української Православної Церкви спільно голосимо всьому вільному світові! . . .

Як було то раніш, так і тепер Церква вживається в Україні як знаряддя винародовлення нашої нації. Усе українське в Церкві забороняється.

Ми глибоко скорбимо, що між інших церковних утисків закрито в Києві Духовну Академію, найвищу богословську школу і матір інших академій.

Ми щиро дякуємо Богові Милостивому, що сподобив нас у ці грізні часи бути на вільних землях. У цьому ми всі повинні бачити Божу Волю і Боже нам призначення, — нашою посвятою й жертвами збудувати за межами України міцну Рідну Церкву і мати в ній власну духовну школу, що дасть нам носіїв Христового Благо-

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

В ЛІТІ 1960-го РОКУ . .

Неділя 19-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви Св. Духа у Вайтбіч, Саск.

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиерейська Св. Літургія усіх наших Архиереїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Неділя 10-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Ґудів, Саск.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви в м. Кадворт, Саск.

віств, потрібних тут нам, а в майбутньому навіть на рідних землях.

4. Ми всі сердечно радіємо, що в нас є вже Вища Богословська Школа. В Канаді у Вінніпегу є Колегія Св. Андрея, а при ній існує Теологічний Факультет, з правом надавати наукові богословські ступні. Ця Вища Богословська Школа — це єдина сьогодні школа, що виховує Священиків для всієї Української Православної Церкви. І тому вона заслуговує на загальну моральну й матеріяльну підтримку всіх православних українців у вільному світі.

Ми, Митрополити, Архиепископи й Єпископи, молитовно об'єднані в одну Українську Православну Церкву у вільному світі, ділимося цими своїми думками, намірами і рішеннями зо всіма дітьми Рідної Церкви.

Ми віримо, що це наше Слово вірні Брати й Сестри та їхні Пастирі сприймуть глибоко, цілою душею і цілим серцем своїм.

"Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і Любов Бога й Отця і Причастя Святого Духа нехай буде зо всіма вами!"

† ІЛАРІОН,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

† ІОАН,
Митрополит Української Православної Церкви в С. Ш. А.

† МИХАЇЛ,
Архиепископ Торонта і Східньої Єпархії.

† МСТИСЛАВ,
Архиепископ Канцлер Української Православної Церкви в С. Ш. А.

† ГЕНАДІЙ,
Архиепископ Шікаго УПЦ в С. Ш. А.

† ВОЛОДИМИР,
Архиепископ Детройту УПЦ в С. Ш. А.

† АНДРЕЙ,
Єпископ Едмонтону і Західньої Єпархії.

о. Протопресвітер С. В. Савчук,
Голова Президії Консисторії УГПЦК.

о. Протопресвітер Сергій Молчанівський,
Представник УАП Церкви на чужині.

о. Митрат Ф. Білецький,
Парох Шікаго.

о. Митрат О. Мицик,
Парох в Честер.

о. Прот. Т. Ковалишин, секретар
Президії Консисторії УГПЦК.

Дано Року Божого 1960-го, місяця квітня 30-го дня. В Богоспасаемому місті Вінніпегу, Манітоба, Канада. Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці.

ВІДКРИЛИ МІСТО НА ДНІ МЕРТВОГО МОРЯ

Група американських археологів (дослідників старовини) під проводом д-ра Ралфа Бенея відкрила сліди "руїн якогось старовинного міста" на дні Мертвого Моря.

На глибині 300 стіп ці дослідники відкрили шлях 12 стіп шириною. Перше повідомлення в цій справі наспіло в березні ц. р.

Учені думають, що сліди цього міста — це руїни біблійних міст — Содоми й Гомори.

ІСТОТА ЄДНОСТИ ЦЕРКВИ

(Текст доповіді, виголошеної о. Д-ром С. В. Савчуком на Маніфестації Православія Ради Православних Церков у Торонто 15-го травня 1960 року)

(Продовження)

Я дав досить довгий витяг з Булгакова, бо, на мою думку, його зауваження дуже актуальні для наших зборів. Ось тут перший раз зійшлися представники чи члени шістьох різних національних Православних Церков: Румунської, Сирійської, Української, Сербської, Македонсько-Болгарської та Білоруської, — що всі вони до цього часу жили своїм відокремленим і самітним життям. Яка сила, який спільний знаменик звів нас тут разом? Відповідь на це ясна: усі ми визнаємо ту саму Православну Віру; усіх нас окормлюють ці самі Святі Тайни; усі ми визнаємо й приймаємо цю саму доктрину. Завдяки цьому всьому ми духово з'єднані, — з'єднані в Православії.

Однак бракує в нас зовнішнього вияву нашої духової спільности. Між нашими різними Церквами немає живого контакту, немає співпраці.

На шляху до тієї співпраці є кілька перешкод, — деякі з них дійсні, деякі тільки уявні, — але жодна з них не є непоборною.

На першому місці я хочу згадати той факт, що більшість Православних Церков на цьому континенті вважають себе невід'ємними частинами своїх Матірних Церков в Европі чи на Близькому Сході. Як такі, вони мають дуже мало, чи й зовсім не мають свободи діяння, бо вони підлягають правилам та рішенням, які роблять для них церковні власті поза межами нашої країни. Слабість такої системи сама собою очевидна. Закордонні Церковні Проводи знають дуже мало, або й зовсім нічого про наш край, чи про відносини, серед яких наші Церкви мусять вести свою працю. Тому то їхні директиви часто йдуть врозріз з інтересами місцевих Церков.

Другий вислід такого устрою — це те, що політичні й соціяльні відносини та різновидності, а що найважливіше — всі національні ворожнечі, які впливають на життя Матірних Церков в Европі чи в Азії, часто переносяться й підтримуються Церквами на цьому континенті, і це, безсумнівно, заподіює дуже багато шкоди нашій єдності і співпраці.

Тому, на мою думку, однією з передумов ближчої співпраці між Православними Церквами на цьому континенті було б те, щоб ці Церкви звільнилися з-під адміністративної залежності, тобто з-під юрисдикції позамісцевих церков, і стали автономними, ц. зн. Місцевими Церквами на основі Православних Канонів. Я не маю на думці того, що може вони повинні зірвати свої духові зв'язки чи спільність з Матірними Церквами; звичайно, вони повинні ці зв'язки зберегти. Що я пропоную, — то це, що вони повинні стати самоуправними в усіх зовнішніх справах, що відносяться до їхнього життя й діяння в цій країні, на цьому континенті.

Організаційна структура й Канони Православної Церкви повністю це дозволяють. У додатку до цього, що я вже цитував на цю тему з Булгакова, дозвольте мені подати цитат з другого джерела, а саме—з публікації "Журнал Московской Патриархии" (за вересень 1959 р.), що є офіціозом Московського Патріярхату; у ньому є стаття під заголовком: "Соборність і Автокефалія", яка повністю підтримує становище Булгакова щодо прав місцевих чи територіяльних Церков — самим собою управляти. З уваги на цей факт, що ще донедавна провід Російської Церкви в Москві приписував собі право на беззастережну контролю над Православними Церквами тих спільнот, що їхні предки прибули на цей континент з Европи, ця теперішня заява Московського Патріярхату має історичне значення. По вияснені того, що Православна Церква складається з автокефальних, тобто національних чи територіяльних Церков, "Журнал Московской Патриархии" заявляє:

"Право кожної автокефальної Церкви на свою адміністративну незалежність є повністю установлене в канонах. Згідно з канонами Святих Апостолів, усі справи кожної територіяльної чи національної Церкви вирішуються її Єпископатом, якого очолює Правлячий Єпископ. Канони не визнають за жодною Церквою права підпорядковувати собі чи поневолювати інші місцеві Церкви".

Я думаю, що, згідно з Канонами Православія, всі Православні Церкви Північної Америки повинні вважати себе національними чи територіяльними Церквами, — автономними щодо свого управління і діяння, та незалежними від закордонної адміністративної юрисдикції. Я одночасно думаю, що вони повинні заманіфестувати себе такими, що вони стоять у взаємній спільності й духовній єдності, і, як такі, вони є готові співпрацювати між собою в усіх справах, що відносяться до їхнього життя й праці на цьому континенті.

Одночасно я особливо підкреслюю, що різні національні Православні Церкви на цьому континенті не повинні визбуватися своєї тотожности, вони не повинні занехувати притаманних їм форм Богослуження, ані своєї літургічної мови й співу, але вони повинні їх затримати й зберегти, як свою релігійну й культурну спадщину.

По цьому ви завважите, що я є проти так званого "Панамериканського Православія", яке з деякого часу пробують поширити, хоч, — і я радо це відзначаю, — ці свої спроби деякі церковні провідники в Злучених Державах Америки чинять без особливого успіху. Я підкреслено противлюся к о н ц е п ц і ї "перетоплювального горшка" в житті Церкви, бо це довело б національні Церкви до затрати їхньої ідентичности, їх національних та релігійних ознак, і перетопило б їх в якусь нову "панамериканську" чи "панканадську" Церкву, не залишаючи в них жодних ознак їхньої багатої спадщини, якою так щедро обдарована кожна з них, — будь це Церква Українська, Румунська, Сербська, Сирійська, чи якась інша.

Для мене Православна Церква, що складається з численних місцевих чи (національних) Церков, являє собою немов той квітник, в якому виростає велика різноманітність чудових квітів. Вони можуть дуже різнитися своєю величиною, барвами й запахом, однак усі вони разом творять один і той самий квітник, краса якого приваблює до себе наше око і радістю наповнює наші серця. Подібно представляється справа з Господнім квітником Церков. У ньому плекаються різні національні Церкви, — формально такі різноманітні, і вовні такі поділені мовою, звичаями, співом і обрядами, — але одночасно вони з'єднані в одне своєю одною вірою, одним Хрещенням і одним Головою, — Господом нашим Ісусом Христом. З якою радістю наш Спаситель мусить споглядати на цей чудовий, многобарвний квітник Православних Церков, які, завдяки Єдності їхньої Віри, творять Одну, Святу, Соборну й Апостольську Церкву!

Тому ми всі разом, з любов'ю й самовідданістю обробляймо ту частину квітника, яку Господь призначив нам тут, у Канаді; нехай ніхто з нас навіть на хвилину не спокуситься занедбати його, чи будувати високі огорожі відокремлення навколо кожної грядки, чи квітки, що їх наподіблюють собою різні національні Православні Церкви, — а такими огорожами є фанатизм, заздрість, недовір'я, національні ворожнечі та дрібні розбіжності. Навпаки, в любові й вірі станьмо ближче один одного і працюймо спільно для більшої слави Божої та спасіння Його людей!

Так багато можна б звершити шляхом співпраці та об'єднання наших духовних і матеріяльних засобів. Як приклад цього, дозвольте мені згадати лиш одну проблему, перед якою стоїть кожна з Православних Церков у Канаді, і яку, — я думаю, — ще найкраще можна б розв'язати шляхом взаємної допомоги та співпраці. Я маю на увазі проблему підготування кандидатів на священиків. Не легке це завдання для малої Церкви заснувати й утримувати свою власну семинарію чи колегію для едукації та вишколу нових кадрів духовенства. Якщо — так, то чому б цього не зробити на кооперативній основі? Чому б не утримувати нам одну спільну Богословську Колегію, яка служила б потребам усіх наших Церков?

Крім цього є ще багато інших способів, що ними ми могли б проявити нашу духовну єдність, і що були б корисні й благодійні не тільки для наших Церков у Канаді, але й для всього Православія взагалі.

Але щоб цього довершити, ми перше мусіли б позбутися деяких рис і ознак, деяких способів думання, які досі нас ділили та відокремлювали.

По-перше, ми мусимо бути ревними православними в наших віруваннях і в наших способах думання. Наші міжцерковні відносини мусять бути цілістю основані на вірі, на братній любові, на взаємному довір'ї та на християнському милосерді.

По-друге, всі Православні Церкви в цій країні повинні стати повністю канадськими, — як своїм національним спрямуванням, так і своєю системою церковного управління.

По-трете, й останнє, жодна з Церков не повинна змагати до того, щоб опанувати чи підривати котрунебудь іншу Церкву, і так позбавити її можливости служити своєму народові на ниві Христовій, — а таке служіння найкраще може виконати тільки Церква національна.

На закінчення я висловлюю свою щиру подяку всім тим, що взяли участь у зорганізуванні і переведенні цих хороших сходин.

Дозвольте мені також висказати мою щиру надію, щоб ці збори — оце перше такого роду в історії наших Церков у Канаді явище — започаткували справжню, щиросердечну співпрацю між нашими Церквами. Відсьогодні так само й надальше славімо Господа багатьма різними мовами—так, як ми це й досі чинили, — але славімо Його тільки одним серцем!

Чинімо це задля нашого власного спасіння і для спасіння інших, — слідуючи за таким заповітом нашого Спасителя:

"Так нехай світло ваше сяє перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, й прославляли Отця вашого, що на небі" (Матв. 6. 5, 16).

о. Д-р С. В. Савчук.

ІНФОРМАЦІЇ В СПРАВІ ПРОВОКАЦІЙНОЇ ФІЛЬМИ

Законспіровані й у злій вірі діючі сили, в Канаді і загранницею, домоглись своїми впливами того, що в Монтреалі появилася телевізійна фільма "На Вашу душу і сумління", що викликала, в 1958 році, однодушне засудження всьої української спільноти в діяспорі, коли вона тільки появилася на французькій телевізії у Парижі. Вона була знята з обігу й поза Париж не вийшла.

Ця фільма, продукт сліпого ненависництва і мстивости, зфабрикована заходами тих кругів, що ставлять собі за ціль збезчестити українське ім'я, а зокрема добу українського державного будівництва. Це вони наслали вбивцю на Голову Української Держави в екзилі сл. п. Симона Петлюру. Це вони юдиним грошем, у 1927 році, організували злої пам'яті судовий процес і триюмфували над безборонним становищем української нації, позбавленої, в силу політичних умовин в Україні, можливостей оборони. Це вони мордують, плюгавлять і викривлюють українську Правду донині.

Українці Канади добре зорієнтовані про цих демонів руїни, які розкладають кожне здорове суспільство й не дали їм впровадити себе в блуд підступним маневром, мовляв, з Вами ми не маємо порахунків, це Вас не дотичить. Також солідарність і організованість української громади відбила спроби порізнити українців Канади з їх співгромадянами жидівського походження.

Дирекція СБС, дня 17 травня, відкликала висвітлювання останнього епізоду фільми, що було заплановане на 24 травня, напередодні Роковин смерти Симона Петлюри.

Українські організації, під проводом Відділу КУК в Монтреалі, вибрали для цеї справи окремий Комітет Оборони й провели оборонну акцію. По цій самій лінії працювало парляментарне представництво українців в Оттаві. В парляменті й сенаті були в цій справі зорганізування інтервю, що вияснило б українське становище до тієї фільми.

Як справа особливої важливости, вся акція була координована й унапрямлювана Централею Комітету Українців Канади, якій визначно допомогла українська преса.

Якщо не буде яких нових несподіванок, то можна було би вважати, що провокаційна затія на терені СБС відбита та що незадовго вона буде відповідним вияснениям української сторони дефінітивно закінчена.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ У СПРАВІ ЛІТНІХ КУРСІВ ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Цим повідомляємо всіх заінтересованих, що з уваги на те, що Колегія Св. Андрея в Вінніпегу є в процесі перенесення на університетську площу й будинок Колегії є виставлений на продаж, Літніх Курсів Українознавства при Колегії цього року не буде.

Натомість радимо молоді записуватися на такі ж Курси при Інституті Св. Івана в Едмонтоні та при Оселі "Київ" біля Торонта. Крім цих осередків, коротші Курси відбудуться при таких літніх оселях: "Св. Софії" в Монтреалі, "Київ" коло Торонта, "Соняшна Купіль" коло Канори, Саск., "Зелений Гай" коло Вакав, Саск., і "Барвінок" коло Едмонтону.

Курси при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу будуть відновлені в новому будинку Колегії, на університетському кемпусі.

КОЛЄҐІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ,
Прот. Д-р С. В. Савчук,
Голова Дирекції.

ЖЕРТВИ ЗЕМЛЕТРУСУ І ВУЛЬКАНІВ У ЧІЛЕ

П'ять днів (по 25 травня ц. р.) тривав у Чіле, в 600 милях від столичного міста Сантіяго, землетрус; одночасно вибухли вульканн — шість давніших, а 7-ий утворився новий. Дими вульканів підносилися на 21,000 стіп угору. Морські хвилі піднеслися на 24 стопи висоти, і змивали з берега цілі села.

Число жертв, що їх досі вспіли обчислити, — такі: 2,000 мертвих, 1,800 пропавших, 2,000,000 бездомних.

Землетрус у Чіле був такий сильний, що збурив морські хвилі аж по протилежній стороні океану, і вони стихійно хлинули на береги Філіпін, Нової Зеляндії, Нової Гвінеї, Соломонських островів і на східні побережжя Японії, в якій стихія спричинила 800 смертних випадків і позбавила 150,000 осіб даху над головою.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¾ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ТІНЬ ШВАРЦБАРТА НА ЕКРАНІ СіБіСі

Комітет Українців Канади в травні ц. р. запротестував проти висвітлювання фільми "Справа Шварцбарта" по телевізії в Канаді. Ця фільма була випродукована у Франції, де її вже демонстрували, а цього року закупила її СіБіСі в Канаді й почала серійно висвітлювати французькою мовою в провінції Квебек п. н.: **"На вашу душу й сумління".**

Комітет Українців Канади — репрезентативна установа українців Канади — запротестував на цій підставі, що 1) фільма "Справа Шварцбарта" основана на неправдивих фактах, 2) вона ображує 500,000 українців — громадян Канади, 3) своєю тенденцією вона розпалює ворожнечу між українським і жидівським народами.

Унаслідок цього протесту КУК-а провід СіБіСі справу висвітлювання згаданої фільми в Канаді піддав ревізії.

**

З приводу протесту КУК-а жидівський часопис у Торонто "Да Кенедіен Джювиш Нюз" за 27 травня ц. р. помістив одночасно три протиукраїнські статті: "Українці й жиди", "Чи СіБіСі не в порядку супроти українців?" і "Протест у справі Петлюри".

Справа Петлюри і протест КУК-а проти фільми — це тільки точка зачепу для згаданого жидівського часопису; а в дійсності він повів наступ проти українства широким фронтом — почавши від Хмельниччини, а кінчаючи 2-гою світовою війною.

Тут обмежимося самою справою фільми "Справа Шварцбарта" — тому, що властиво вона є осередком справи, принаймні так воно є формально.

Фільма "Справа Шварцбарта" (L'Affaire Schwartzbard) основана на процесі у Франції 1927 р. жида Шолома (Самуїла) Шварцбарта за його замордування Симона Петлюри в Парижі 1926 р. На суді Шварцбарт і речники світового жидівства твердили, що Шварцбарт убив Петлюру тому, щоб "помстити смерть своїх батька й матері та інших 200,000 жидів", замордованих в Україні за часів Української Народньої Республіки (1918—1920) під проводом Петлюри. На підставі такого свідчення суд у Франції Шварцбарта оправдав.

Цей вислід суду був формальною підставою для світового жидівства проголосити Шварцбарта своїм національним героєм-месником, а Петлюру вони показують "антисемітом-людовбивником", і в цьому дусі витримана фільма "Справа Шварцбарта".

Українці мають підстави вважати вислід процесу у справі вбивства Петлюри абсолютно несправедливим. Проф. Яковлів авторитетно стверджував в офіціозі еміграційного Українського Уряду під проводом Петлюри — в журналі "Тризуб" у Парижі, що Петлюру вбили большевики; безперечно, проф. Яковлів висловлював тут становище Українського Уряду на еміграції.

Петлюру вбили большевики — це значить убив його міжнародній комуністичний інтернаціонал, якого Шварцбарт був агентом.

Якщо тут були і є, чи можуть бути якісь дискусії, то це хіба лише в справі таких питань: 1) хто стояв у проводі комуністичного інтернаціоналу? і 2) чому провід комуністичного інтернаціоналу видав наказ убити Петлюру?

**

Часопис "Да Кенедіен Джювиш Нюз" (27. 5. 1960) пише: "Справа проти Петлюри є ця, що,включаючи всі ці припущення(!), що Петлюра особисто був приязно настроєний до жидів і що він співчував громленим жидам і т. д., — то об'єктивним залишається факт, від якого годі втікти, — що люди Петлюри замордували в Україні 1920 р. 100,000 жидів. Чи ця різня була вчинена "з уповноваження" (Петлюри) чи без нього — це тут являється подекуди несуттєвою справою. Або ці накази Петлюри (проти погромів жидів) були такі, що їх легко можна було злегковажити, або сам Петлюра, — хоч він і відчував несмак з приводу цього кровопролиття, — уважав його корисним для своїх політичних цілей, і тому не проводив своїх заборон надто твердо й успішно. А чи скромний годинникар Шварцабрд був комуністичним агентом — то більшість жидів відкидають це — а особливо ж тому, що жоден доказ не пов'язує з Кремлем цього ошалілого вбивника (Шварцбарта), родину якого замордували погромники" ("люди Петлюри"). (Пояснення в дужках ред. В.).

**

Такі "докази" проти Петлюри, якими тепер послуговується "Да Кенедіен Джювиш Нюз", жиди плекають постійно. Певно, ніхто з українців не заперечує, що під час визвольних змагань України під проводом С. Петлюри в Україні погибло якесь число жидів від зброї тих українців, які не слухали заборон Петлюри. Отже комуністичному інтернаціоналові власне найзручніше було вбити Петлюру руками атентатчика жидівської національности, бо в нього була принаймні фіктивна маска, щоб виступати в ній національним месником жидів при вбивстві Петлюри. Якщо б комуністичний інтернаціонал вислав був якогось слугу — нежидівської національности, то такий убивник навіть таких видуманих підстав не мав би, і тому він мусів би відкрито виступати як агент комуністичного інтернаціоналу; в такому випадку суд мусів би був признати, що Петлюра згинув як герой-борець проти сил світового комунізму.

Натомість комуністичний інтернаціонал волів, щоб Петлюра був знищений просто під кримінальною маркою "вбивника жидів" і щоб таким він перейшов в історію, цебто — щоб він був убитий подвійно: за життя й по смерті, фізично й морально... Така пімста інтернаціоналу!

Ні жиди, та ніхто інший не може заперечити факту, що Петлюра забороняв чинити жидівські погроми, і в цій справі він видавав багато наказів і світ тоді записував їх. Але які докази мають жиди на це, що мовляв, Петлюра хоч і видавав ці заборони, але в душі "симпатизував" з погромами, і що він не припинив погромів, хоч буцімто й міг їх припинити? Усе це тільки припущення з боку жидів. Чи можна на основі припущень проголошувати Петлюру "скритим опікуном погромників" і признавати Шварцбартові рацію за вбивство Петлюри? У жидівській пресі з 1917 р. є докази, що жидівські погроми були й тоді (1917), коли О. Керенський був правителем Російської імперії. Жиди важали, що Керенський щиро хатів стримати погроми, але не мав сили. Чому ж жиди думають, що Петлюра в цьому випадку був тут у кращому, а не в багато гіршому положенні, ніж Керенський? Чи тільки тому, що Керенський — жид, а Петлюра — українець?

Якщо б Петлюра мав був стільки вірних йому військових частин, щоб міг серед революційної анархії стримати всіх погромників, то він також мав би був силу оборонити й мирне українське населення перед комуно - большевицькими погромниками, у найвищому проводі яких в Україні тоді стояли самі жиди.

**

Щодо Шварцбарта — то "Да Кенедіен Джювиш Нюз" лише на цій підставі заперечує його ролю, як агента комуністичного інтернаціоналу, що суд не знайшов ніяких "зв'язків між ним і Кремлем". Але це дуже спрощене твердження. Однак воно цікаве тут ніби незначним натяком цього часописа, що **"більшість жидів відкидає"** заміт про Шварцбартову ролю комуністичного агента. Чому ж цей часопис уважає, що тут краще сказати: **"більшість жидів"**, а не: **"всі жиди"**? Для кого робиться цю резерву? Про який випадок це чиниться? А чому ж "меншість" жидів воліє не твердити, що Шварцбарт не був комуністичним агентом? Є це чесна гра, чи лише — про всякий випадок — ролі поділені?

Що Шварцбартові "не доказано зв'язку з Кремлем"? Це твердження може переконувати лише наївних, — хто простодушно вірить, що Москва з 1917 року має бути не лише філією, а таки самим центром проводу світового комунізму. Але коли йдеться про справу формальну, то Шварцбарт збройно брав участь у большевицькій революції, і прийшов із Советського Союзу, щоб у Парижі вбити Петлюру. Чому ж жидівський комітет оборони Шварцбарта волів — про всякий випадок — узяти Шварцбартові оборонцем адвоката Тореса (жида), що відомий у світі комуніст, а не такого жида-адвоката, який марки комуніста не має? Чи не тому, що могло статися й так, що таки могли бути викриті на суді зв'язки Шварцбарта з комуністичним інтернаціоналом? А тоді ті жиди, які не мають комуністичної марки, могли б "умити руки" від Шварцбарта, і опіку над ним переписати на конто комуніста Тореса?

Українці стояли й стоять на становищі, що кожному народові належиться право на своє державне самовизначення й вибір державного устрою. І ми осуджуємо всі ці причини, які своєю несправедливістю призводять до воєн і революцій. В Україні — під час стихії 1917-20 років упало чимале число також і невинного жидівського населення, —

головно коли йдеться про старушків і дітей, — але тоді ж таки ще більше впало українських старушків і дітей. Петлюра не винуватий ні в одному, ні в другому випадку. Ми осуджуємо тих анархістів, які, не повинуючись молодій українській владі, вбивали мирне населення різних національностей. Але де й коли і хто з світових жидівських авторитетних установ прилюдно на ввесь світ осудив усіх тих жидів, які стояли у проводі комуно-большевицької революції, фактичним проводирем якої і творцем Советського Союзу був жид Троцький (Бронштейн), тоді як Ленін був тільки кабінетною маріонеткою, був "мальованим королем" у руках міжнароднього інтернаціоналу?

*

Прикро, коли викликається з гробу історії опирі-спомини. Але коли в дальшому доведеться послідовно й широко про всі ці речі писати, то моральна відповідальність за це буде по стороні не українців, а тих жидів, які видають до цього свій визов.

А вкінці — цілком окремо ставимо питання: чим, на думку жидів, українці в Канаді дали їм причину до протиукраїнської нагінки на канадському ґрунті, і чому европейські історичні позви жиди імпортують у Канаду?

ПАТРІЯРХ ОСВЯТИВ МИРО

14 квітня ц. р. Констянтинопільський Патріярх Атенаґорас I освятив Миро — оливу, що вживається при Св. Таїнстві Хрещення. Миро складається в 44 різних пахучих есенцій, а в тому з чотирьох найголовніших складників: оливкової оливи, бальзаму, мирри та алое. У кожному Православному Патріярхаті Миро освячується регулярно раз на п'ять років, і воно розділюється між духовенством кожної Церкви, що залежна від даного Патріярхату.

Але хоч Православна Церква в Польщі 1924 року отримала Автокефалію від Констянтинопільського Патріярхату, то вона, на його вимогу, зобов'язалася була брати Миро від цього Патріярхату.

ПРАКТИЧНЕ ПОЄДНАННЯ ЦЕРКОВ

Випадок практичного поєднання Церков має місце в невеличкій арабській державі Кувайт; релігія там переважає мусулманська, а монархом країни є Шейк Абдуллаг Ал-Салем Ал-Сабаг.

Почавши з 1909 року, тільки протестантська Церква Христа з Америки набула собі право будувати в Кувайт свої церкви, і вона збудувала там свою першу церкву 1932 року. Хоч іншим християнським віроісповіданням там не заборонено проповідувати, але до 1953 року не було їм дозволено будувати своїх храмів. Отже протестантською святинею Церкви Христа досі користуються місіонери й вірні таких Церков: Церква Мар-Томи (з Індії), Сирійсько-Малабарська Православна Церква, Вірменська Православна Церква, Асирійська Церква, Англіканська, Методистська, і Коптійська Церква, а до 1953 року нею користувалася й Римо-Католицька Церква.

Року 1953-го католики отримали право будувати свою святиню (якої ще не докінчили), а в березні 1960 року Патріярхат Коптійської Церкви в Каїро також отримав право будувати в Кувайт свою церкву.

БЛ. П. ПРОТ. КОСТЯНТИН ЖЕЛІШКЕВИЧ

(† 11. 5. 1960 р.)

Дня 11-го травня 1960 року упокоївся в Мус-Джо бл. п. о. Прот. Костянтин Желішкевич — Настоятель Парафії Св. Володимира в Мус-Джо, Саск

Покійний прожив 64 роки. Помер він на серцеву недугу.

Протоєрей Костянтин Желішкевич народився 1-го травня 1896 року в Ніжневі, в Галичині, сином Ісидора Желішкевича і Марії з дому Свідерських. Він одружився з Галиною Олійник 1925 року в Галичині; вони обидвоє приїхали 1928 року в Канаду, і тут 1934 року Покійний став священиком у Російській Місії, і обслуговував парафії: Сифтон у Манітобі, Мус-Джо в Саскачевані і ін.

Року 1941-го о. К. Желішкевич вступив в ряди Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і тут він знайшов для себе те природне поле праці на ниві Христовій для свого народу у своїй рідній Церкві. Його душпастирська праця на парафіях Української Греко-Православної Церкви: Райн, Саск. — 1 рік; Принц Алберт, Саск. — 5 років; Ґронлинд, Саск. — 2 роки; Вакав, Саск. — біля 3-ох років; Арран, Саск. — 2 роки; Вінніпег, Ман., Катедральна Парафія Пресв. Тройці — 2 роки; Келґарі, Алта. — 2 роки; Ошава, Онт. — 1 рік; Підсаскатунська Округа і Мус-Джо, Саск. — 2½ роки.

Коли стверджуємо факт, що наша Церква в Канаді живе й постійно зростає, то це значить, що наші працівники на ниві Церкви працюють для життя й розвитку Церкви, — хоч праця великого числа тих трудженників відбувається тихо, без розголосу, і залишається безіменною; видно не ім'я працівника, видно тільки його видатну працю. До таких визначних "безіменних" працівників належав і покійний Прот. Костянтин. Немов працьовита бджілка, він невсипуще трудився на церковно-національній ниві. Рідна Школа, Недільна Школа, Союз Української Молоді Канади, будова церков, організація хорів, будова українських інститутів, душпастирська праця в лікарнях і т. д. — оце ті різні, численні ділянки праці Покійного на одному й цьому ж церковно-національному полі.

За скромним виглядом і життям в особі Покійного була непересічна людська істота; він належав до тих людей, які стоять на ступені вищої людської свідомості, і він старався дивитися на життя широко, глибоко й високо. То ж не дарма була в нього цінна бібліотека, а в ній такі твори, що тепер уже належать до рідкостей; він радів, коли хто цими творами глибше цікавиться, і він завжди радо позичав їх бажаючим.

Покійний о. Костянтин був письменником, і його твори друкувалися і в "Вістнику", і в календарі "Рідна Нива", для якого Покійний протягом низки років опрацьовував Календарій і Церковний Устав. Покійний широко-очитаний, зокрема ж у богословській літературі і в нього було немале всебічне знання, яке він постійно поширював і поглиблював. У нього була скромна, тиха, але чутлива душа, і його вірші, хоч і нечисленні, характеризуються глибиною думки. Але найголовніше — Покійний відзначався світлим розумом: він старався правильно розуміти істоту людського життя. Була у нього тиха мрія, щоб для української православної інтелігенції видавати поважний журнал на тему всіх ділянок життя — в релігійно-ідеалістичному дусі, і він перший зголосився взяти видатну участь у фінансуванні його. На жаль, Покійному вже не судилося дочекатися цього.

Покійний о. Костянтин був удостоєний саном Протоєрея.

Похоронні Відправи були відслужені в церкві Св. Володимира в Мус-Джо в п'ятницю, 13 травня (від 7 год. вечора) і в суботу, 14 травня — Похоронна Літургія. Похоронну Відправу в суботу ввечері (13 травня) відслужили священики: Прот. Борис Яковкевич, о. Ростислав Панченко, о. В. Сенишин, Прот. М. Боднарчук. Проповіді виголосили: Прот. Б. Яковкевич, Прот. М. Боднарчук і о. В. Сенишин.

Похоронну Літургію в суботу, 14-го травня, правили десять священиків, — бо крім тих священиків, які звершили Похоронну Відправу в п'ятницю, 13-го травня, у служенні Літургії участь узяли ще такі священики: Прот. Т. Ковалишин з Вінніпегу — секретар Президії Консисторії, о. В. Бойчук, о. М. Коленич, о. П. Бублик, о. В. Слюзар з Канори, Саск., та Прот. В. Апонюк.

Покійного Прот. Костянтина Желішкевича похоронено в суботу, 14 травня, на цвинтарі Ровсдейл у Мос-Джо, Саск.

Після Похоронів відбувся поминальний обід, на якому промовляв о. В. Слюзар з Канори, Саск.

Останні роки життя Покійного — це були роки постійного фізичного терпіння з приводу недуги (деякий час він зовсім не міг був ходити) і вдома, і в лікарні (його лікарем був д-р Ґарнер), що їх Покійний переносив мужньо, і показував себе здоровим значно більше, ніж ним останньо він у дійсності був, — бо він бажав працювати, а не ґаїти такого дорогого йому часу, що його забирала йому недуга. Останніми місяцями Покійний почував, що стан його здоров'я ніби покращав, і він знову накреслив собі пляни своєї дальшої невсипущої праці, а при тому сам, як і завжди бувало, зголосився безінтересовно зладити для календаря "Рідна Нива" Календарій і Церковний Устав, хоч Президія Консисторії старалася вплинути на нього, щоб він пильнував свого здоров'я, і не перевантажував себе працею.

Покійний залишив дружину пані добродійку Галину (у подружньому житті вони прожили разом 35 років), дочку пані Марію з чоловіком п. Володимиром Шепеляком і 2-літню внучку Єлену. А поза тим уся рідня Покійного — в Україні: брат, сестра т. ін.

Пані Добродійці і всій Родині Покійного, а також Парафіянам і всій нашій Св. Церкві оцим складаємо вислів глибокого співчуття з приводу їхньої і нашої спільної невіджалуваної втрати в особі Покійного. Нехай же Господь Милосердний сподобить його прийняти там, де праведні спочивають. У наших серцях світла постать його залишиться назавжди.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЖЕРТВИ АВТОМОБІЛЬНИХ КАТАСТРОФ У КАНАДІ

За останній рік в автомобільних катастрофах у Канаді погибло 3,000 осіб. За час останніх 10 років, як свідчать офіційні дані, жертви автомобільних випадків такі: 25,000 убитих і 500,000 покалічених.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Якщо б кожен папа був святий і непомильний, як думають григоріянці, то тоді перед ним мусіло б тремтіти все Християнство, немов перед азіятським деспотом, — що коли хто втратить у нього ласку, то це вже означає для нього смерть. Отже, послідовно, Анзельм і кардинал Григорій поробили витяги із старших підрібок, а головно з підробленого "Слова Св. Петра", щоб доказати, що, мовляв, ніхто не повинен мати взаємовідносин з цією людиною, яка втратила у папи ласку. [1])

Як ті чергувальні шари землі, що прикривають одна одну, так і підрібки й фабрикації верства за верствою накладалися в Церкві (Католицькій). Це найяскравіше показується у справі цього великого церковного питання, яке мали б були вирішити Синоди, а саме: два взаємосуперечні погляди щодо самоуправління й адміністрування Церкви Соборами, і щодо абсолютної влади папи й Римського двора над усією Церквою. Папа Юлій 342 року написав був до епископів Сходу, які на Антіохійському Синоді затвердили були усунення Св. Афанасія, — що вони не повинні були самі вирішувати цю справу, яка відноситься до всієї Церкви, але, згідно з церковним звичаєм, — спільно "з усіми нами", цебто з епископами Заходу.[2])

Сократ (історик), який залюбки шукав нагоди для того, щоб витикати Римській Церкві її амбіції, [3]) вищезгаданий вислів папи Юлія перекрутив так, що (нібито згідно з претенсіями папи Юлія) нічого не вільно вирішувати без Римського Архиерея. Епіфаній в Італії — його (історика Сократа) перекладач — біля 500 року зробив дальший крок: він приписав папі (Юлієві) такий вискав, що жоден Собор нібито не може бути скликаний без його (папи Юлія) згоди.[4]) На основі цих матеріялів "Ісидор" сфабрикував два "Послання", які приписав папі Юлієві, в яких сказав, що Апостоли й Нікейський Собор буцімто заявили, що жоден Собор не може відбутися без папського указу. І так, Анзельм та інші григоріянські каноністи вже мають можливість цитувати цілий шнур первісних декретів решти Соборів і всіх їхніх постанов у справі "права папи вирішувати спори", — а Ґраціян усі свої сімнадцять "Різниць" похопив від Анзельма.

Але це ще не все. Бо (згідно з підрібками) були залежні (від папи) не тільки Собори, але й саму цю установу (Собор), дарма, що вона вже існувала 900 років, засуджено на повалення. Як царі, що, постававши самодержцями, в шіснадцятому й сімнадцятому століттях вже не могли довше стерпіти зборів представників (шляхти), так і папство, прагнучи до абсолютної влади, вирішило скасувати Синоди поодиноких місцевих Церков. Бо ж тільки в Синодах і почерез Синоди поодиноких Церков дистриктових, провінціональних і крайових могло розвиватися і утримуватися здорове і подекуди самостійне церковне життя. Отже все це тепер мало бути зліквідоване, чи принаймні розрушене й утруднене так, щоб воно опинилося десь у запіллі Риму. Для цієї мети використано такі підрібки:

Противники папи Симаха 503 року, щоб доказати, що вони можуть у Римі зійтися на раду без нього, твердили, що рокові Синоди Провінції, поручені Церквою, не тратять своєї правосильности навіть тоді, коли на них не присутній папа. Натомість Еннодій у своїй обороні папи Симаха відповів, що Канони Сардикійського Собору передбачують залишення всіх важливіших справ (causae majores) для вирішення їх папою. Це (твердження Еннодія) саме собою було перекрученням, і воно довго було в Римі загальноприйнятим; а тим часом згаданий Канон (Сардикійський) дає Римові право тільки приймати апеляції епископів (латинських). Анзельм Люкійський і кардинал Григорій, а за ним і Ґраціян, сфабрикував з цього такий "декрет", приписавши його папі Симахові: "Провінційні Собори, що канони велять скликати їх щороку, тратять свою правосильність, коли вони відбулися без присутности папи". А заголовок цього (підробленого) "декрету" такий: "Провінційні Собори без приявности папи не мають правосильности" (pondere carent)[5]). Таким ось чином церковну революцію зроблено по трьох лініях.

Однак тут ще треба було формальної заборони всіх Синодів, і це довершили Анзельм, кардинал Григорій, а за ними й Ґраціян, спонукавши папу Григорія Великого заявити, що ніколи нікому не було й не буде дозволено скликати помісний (не Вселенський) Собор.[6]) Цей обман полягав в перекрученні слів папи Пелагія І, які він висказав, — у відокремленій справі, що нею була схізма в Аквілеї, — про Собор, скликаний проти П'ятого Вселенського Собору; і на цій основі (на перекрученні слів Пелагія І) папа Григорій І видав загальну заборону проти всіх Синодів, і він зробив це шляхом зміни однини на множину (цебто заборону лише одного Синоду папою Пелагієм І папа Григорій І підфальшував на заборону "всіх Синодів"). А вказування папи Пелагія І на авторитет Апостольських Церков Олександрійської і Антіохійської папа Григорій І підміннв повищенням папського авторитету. Таким чином він добився подвійної мети: він (папа Григорій І) заборонив усякі збори епископів, уважаючи їх незаконними ділом зарозумілости, а одночасно повноту своєї власти він підніс так високо, щоб могти своєю волею навіть з усього Християнства усунути апостольську установу соборности.

Але найголовнішим вкладом "Ісидора" у справу плянів папи Григорія VII був його ("Ісидорів") винахід щодо наслідків екскомуніки (відлучення від Причастя), бо ж саме вона (е к с к о м у н і к а) — в цьому широкому значенні, якого надав їй папа Григорій VII — була найгострішою зброєю в боротьбі папства за владу.

"Ісидор" сфабрикував найдавніше, приписане папі, твердження, що з екскомунікованою людиною ніколи не вільно розмовляти, а папа Григорій VII і його союзники до цього ще від себе додали, що це (заборона розмови з екскомунікованими) відноситься також і до царів та імператорів, і що ніхто з них (володарів), якщо він екскомунікований, не сміє навіть у службових справах мати зносин з людьми, — отже в такому випадку він не спроможний царювати, і тому він мусить бути скинений з престола. Шляхом розтягання (на володарів) цієї ідеї (екскомуніки), що зовсім була незнаною старовинній Церкві, і що стала нищівною для всієї початкової істоти цієї установи (Причастя), папство створило величезну зброю своєї власти, що нею можна було не лише зловживати, але що сама собою являється наявним зловживанням — змішанням людських справ (політики) з божественними справами (Св. Тайною Причастя), і це стало постійним джерелом заколотів і роздорів у державах. Боссює (Bossuet) признав, що це вчення, що його папа Григорій VII вніс у Церкву шляхом зміни й вилачення поняття про екскомуніку, являється фальшивою доктриною. [7]) Папа Григорій VII мусів знати, що це ж він перший заявив на це свою претенсію (на політичну владу за допомогою екскомуніки), дарма, що навіть в "Ісидорських Декреталіях" нічого подібного не було, а однак він (папа Григорій VII) на Синоді 1078 р.[8]) оснував її (цю свою претенсію) виключно на статутах своїх попередників (пап). Щоб зробити цю духовну зброю (екскомуніку) непереможною — григоріянці похопили від "Ісидора" споводне правило папи Урбана І, буцімто адресоване до всіх епископів, — що коли епископ наложить навіть несправедливу екскомуніку, то вона є так само дійсною, і ніхто не сміє мати взаємовідносин з такою осудженою (шляхом екскомуніки) людиною.[9])

[1]) Ep. VIII. 21, p. 468 (Jaffé).
[2]) Ep. Rom. Pont. (ed. Coustant), p. 386.
[3]) Так він заввакує (VII. II), що Римська Катедра, так як і Олександрійська, через деякий час була повищена до ступеня власті (dinasteia) над духовенством.
[4]) Hist. Trip. I. 4, 9.
[5]) Dist. 17, c. 6.
[6]) Decret. Dist. 17, c. 4.
[7]) Defens. Declar. para. I. 1. 3. c. 7.
[8]) Іво і Ґраціян, на лихо Европі, внесли це у свої кодекси (c. 15, qu. 6. 4).
[9]) Це саме див. в Анзельма і кардинала Григорія, а далі і в Ґраціяна (c. II, qu. 3. 27).

УРЯДОВИЙ "НОВИЙ ЧИН" ХІРОТОНІЇ В КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЇ

Більшість римо-католицького духовенства й епископату в Китаї під натиском комуністичної влади створила урядову "Римо-Католицьку Церкву". Журнал "Крищіен Геральд" (червень 1960.) інформує, що згадана Церква видала свій "Новий Чин" Хіротонії (Свячення Епископа), в якому є комуністичні формули, — священик-кандидат на епископа такими словами звертається до епископа, який має його висвятити: "Достойний Єпископе, Свята Церква-Мати просить тебе висвятити на епископів цих священиків, що тут присутні!" Тоді цей епископ, що висвячує, питає священиків-кандидатів: "Чи ви бажаєте наслідувати Христа і під проводом комуністичної партії вести своїх священиків і вірних до того, щоб вони брали діяльну участь у соціялістичній перебудові суспільства?"

Хто з епископів відмовляється віддавати Церкву під провід комуністичної партії, тог овлада переслідує й мучить.

Напр., католицький епископ Форд (з Америки) помер у в'язниці в Китаї, а католицький епископ Канг і протестантський епископ (Єпископальної Церкви) Д-р Ве Чен ув'язнені.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

СЕМИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР

Відбувся Семий Собор в Саскатуні 31-го червня і 1-2 липня 1935 року, і на нім було 88 делегатів від громад, 23 священики та Владика Теодорович.

Той Собор належить до дуже важних, бо тут приходилося відпирати напади тих, що Церкві лихо готовили.

В. Свистун вже перед Собором надрукував дві брошурі, де оскаржував Архиепископа Теодоровича, о. Савчука і Консисторію, що вони хочуть піддати Церкву патріярхові. Оскаржував о. Савчука, як Адміністратора, що він пофальшував Чартер і Статут; що не хоче прийняти київських канонів (з 1921 р.); що священика Маєвського переслідують; що членам Консисторії забагалося жити в розкошах; що Свистуна відідають від громадської праці і т. д.

З тим на Соборі вязалися також "Тези до дискусії", зложені в Америці, а також справа Маєвського, який робив заходи щоби тайком спровадити до Канади епископа від Митрополита Діонисія, голови Православної Церкви під Польщею.

Американські "Тези"

В Америці побіч Церкви Владики Теодоровича була також Церква, яку називано "жуківською", залежною від царгородського патріярха. Її зорганізували греко-католицькі священики, які гр.-католицьку Церкву покинули. (Жук був перше їх епископом, отже і звали її тому "жуківською").

Зі сторони жуківців було багато накидань на Архиепископа Теодоровича, і його Церкву, були спори, отже виходило, що треба тим двом Церквам злучитися, а тоді буде спокій.

Коли ж почали робитися заходи до злуки, то для вирівнання непорозумінь зладжено "Тези до дискусії". Розуміється, що їх виробляли обидві сторони і ті "Тези" відносилися лише до Церкви в Америці.

Та хоч Церква в Канаді й Америці мала одного епископа, то все ж адміністративно і юридично (правно) вони були окремими Церквами. В Америці жив архиепископ, а в Канаді був Адміністратор Церкви.

Вийшло, що ані американська Консисторія, ані Владика про переговори з жуківцями, ані про "Тези" канадійської Консисторії не повідомив, хоч було треба повідомити. Американська справа зачіпала, хоч посередньо, через спільного епископа, також Церкву в Канаді. А коли б були повідомили, то було б менше клопоту.

Становище супроти "Тез" в Канаді

В Канаді були вже давно ясно вироблені погляди на церковні питання, отже тут православні стояли на твердім ґрунті, а в Америці, як виходило, не було ясних поглядів, там заважували питання про признання їх Церкви чужими Церквами, про формальну канонічність, про потребу залежності від якогось вищого авторитету. . .

Такі питання там заважували, а ще більше на жуківцях, і вони мусіли мати вплив на зміст "Тез".

∴

Канадійська Консисторія дістала "Тези" з посторонньої руки, і зараз 4-го квітня, 1935 року, обговорювались вони в Консисторії, де були 4 члени Консисторії, — священики Савчук і Кудрик, а світські — Мир. Стечишин та Йосиф Богоніс. Крім них були ще священики — Галицький та Маєвський як гості.

Обговоривши "Тези", всі присутні заявилися проти злуки з патріярхом, а про що "Тези" згадували, бо Церква в Канаді не має бути від чужих залежною.

Зараз же 8-го квітня свящ. Савчук вислав лист до Архиепископа Теодоровича, де між іншим говорилося:

"Ви вдаєтеся до патріярха в тій вірі, що йому ходить про добро св. Православія. . . Коли б патріярхові справді ходило про Православіє, то чи він не міг був цього зробити вже давніше та заборонити жуківцям в такий нехристиянський спосбі нищити й Вас й Українську Церкву? Та він того не зробив — і хочне хоч, ми мусимо сумніватися і в його благодатності і в його любові до святого Православія, якщо воно не є під його рукою. . ."

Отже канадійська Консисторія ясно заявила на чім вона стоїть, але вона пішла ще дальше, — вона 9-го квітня, 1935 року, видала Обіжник до священиків, де говорилося, що Консисторія поставилась до "Тез" негативно, отже проти них.

Але Свистун голосив, що Консисторія хоче піддати Церкву патріярхові, а Маєвський, що 4-го квітня був на нарадах Консисторії, і сам заявився проти "Тез", Свистунові помагав.

Та важне, що Свистун в своїй "Рідній Церкві, з грудня, 1938 р. надрукував і згаданий лист з 8-го квітня й Обіжник (як документи для суду), отже показав, що його закиди не були правдиві.

"Тези" для Свистуна були на Соборі потрібні, але він свою протицерковну роботу готовив, коли "Тез" ще не було. В листі до П. Лазаровича (адвоката), з 30-го травня, 1935 року, він писав:

"Цей "Шов дави" (рішучий виступ) мав бути ще 1931 року. . . Я приготований тепер докінчити, що перервав в 1931 році".

∴

"Тези" не були документом, який вже щось вирішував, то були "Тези до дискусії", до обміркування, і навіть американський Собор міг їх відкинути і з жуківцями розійтися, які, певна річ, справу з патріярхом до "Тез" додали, бо самі були від патріярха залежні. Хоч певне, що й Архиепископ Теодорович не мав ясного і певного погляду на ту справу, хоч і знав становище Церкви в Канаді.

Але Свистун брав "Тези" як нібй доказ доконаного факту, а не документ на розгляд, і на тій основі оскаржував і Владику, й о. Савчука, і Консисторію, і та справа забрала на Соборі дуже багато часу.

Ще згадати б, що на запит Мих. Стечишина на Соборі: "Коли канадійська Православна Церква стала рішучо проти глуки з Патріярхом?", Маєвський відповів:

"На засіданні Консисторії (4 квітня) позиція всіх була проти злуки. І на послідній конференції (священиків перед Собором) була відповідна резолюція".

Так Маєвський, хоч і стояв зо Свистуном, мусів сказати те, що знав і що другі знали.

Канадійська Церква стояла твердо на тому, що вона не має бути залежною від нікого з чужих, а коли б Церква на Україні стала вільною і самостійною, то канадійська Церква з нею обєднається.

Канадійська Церква була і проти пересвяти Владики, але над тою справою не будемо тут розводитися. Вона належить до пізнішої історії.

ЗАПИТ ДО ЧИТАЧІВ „ВІСТНИКА"

Коли оповідання — **"Історія Двох Громад"** закінчилося, я довідуюся, що деякі одиниці дуже невдоволені тим оповіданням, і вони деякі місця в тім оповіданні навіть строго осуджують.

Пишучи те оповідання, я й не надіявся всіх читачів вдоволити, бо скільки людей, стільки й смаків і поглядів, але я старався дати те, що, по моїй думці, не мало в собі нічого злого.

Не буду я тут себе виправдувати, або вважати себе непомильним, а хотів би лише одного, — почути від широкого гурту читачів "Вістника", як вони, читаючи те оповідання, його оцінювали? Було там щось добре, чи не було? А коли було щось недобре, невідповідне, то бажав би й те почути, а може воно могло б мені придатися, коли б я знов почав щось писати. Моя голова одна, а де більше голов, там більше думок, отже не треба їх легковажити.

І тому я рад би почути думки ширшого гурту читачів "Вістника" про згадане моє оповідання, за що я можу щиро подякувати.

В. Наконечний.

МИХАЙЛО ЗЮБРАК ПОМЕР

21 травня 1960 року помер видатний український церковно-громадський діяч Михайло Зюбрак.

Покійний був питомцем Інституту ім. Петра Могили, головою Студентського Т-ва "Каменярі" і першим головою Централі Українських Студентів. Року 1929 він був вибраний на становище ректора Інституту ім. Петра-Могили в Саскатуні, і виконував ці обов'язки два роки, а після цього зайнявся своєю професійною працею фармацевта. Він мав свою аптеку в Принс Алберт, Саск.

Михайло Зюбрак був діяльним членом Союзу Українців Самостійників, і ревно трудився на церковно-громадській ниві. Року 1955-го він був вибраний членом Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Покійний осиротив дружину Людвіну з роду Навальковських і три дочки: Лесю Зюбрак — відому в Канаді талановиту співачку, Зірку й Михасю.

У понеділок 23 травня о 8 год. вечора в похоронному заведенні Панахиду по Покійному відправили о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук і о. М. Фляк. У вівторок уранці 24 травня Похорон зо Службою Божою, відправили священики о. Протопреса. Д-р С. В. Савчук, о. М. Фляк, о. Прот. М. Боднарчук, о. В. Сенишин і о. Я. Рибалка. Проповідь сказав о. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії. Про життя й діяльність Покійного ширше розказав адвокат Юліян Стечишин на обіді, що відбувся після Похорону.

Вічна Йому Пам'ять!

ПЕРЕБОРЩЕННЯ

(Продовження)

Друга справа — говоримо про неї відкрито! — це справа Автокефалії й соборноправного адміністрування нашої Церкви в Канаді. Деяким Церквам, а зокрема ж католикам, така адміністративно-правна форма нашої Церкви не подобається тим, що вона стоїть перед очима їхніх вірних як приклад до наслідування. Отже противники нашої Церкви вживають такого "аргументу" (чисто демагогічного!) — що, мовляв, наша Церква в Канаді "не є чисто-православна, а має на собі протестантські впливи". Хоч наша Церква зберігає всі православні догмати, всі православні канони догматичного характеру й православний обряд, то однак, виключно з **політичних** причин, усі наші противники не хотять бачити її Православною лише тому, що наша Церква відмовилася підлягати церковним властям інших Православних Церков — чи то Царгородській Патріярхії, чи Московської Патріярхії, чи котрійсь іншій.

Вони кажуть, що коли наш народ хоче мати свою Православну Церкву адміністративно-правно незалежною від чужих закордонних церковних властей, то це, мовляв, є "не по-православному"; для них було б "по-православному" це, коли б наша Церква була в неволі у чужих церковних зверхників. Інакше кажучи, наші противники хотять переконувати нас, що чистота Православія вимагає від нас піддатися церковно-політичній неволі. Ми ж свідомі цього, що в догматичній науці Православної Церкви, яка є основою самої суті Православія, ніде немає такої вимоги, щоб Православна Церква одного народу в даній країні, а вже тим більше в державі, як ось у Канаді, мусіла бути залежною від чужих, закордонних церковно-політичних властей.

Та все ж таки є всякі люди... Отже й серед православних українців можуть бути такі духово-слабші одиниці, які, наслухавшись від ворогів українського народу, що мовляв, ваша Церква "не цілком є Православна", бо її не признають чужі церковні власті, тому, що ви їй не хочете піддатися", – такі слабші одиниці починають духово в'янути, і в них будиться почуття меншевартости. І вони роблять усі зусилля для того, щоб доказати ворогам нашої Церкви, що "чорне — це є чорне, а біле — це є біле"; так вони у своїй благородній інтенції хотять переконати наших ворогів, що наша Церква таки є Православна. Але тому, що наші вороги й самі добре знають, що наша Церква Православною є, а лише для провокації вони такою її признати не хотять, то тих слабших одиниць огортає розпука, і вони починають попадати в крайність, як наш народ каже: "лізуть на стіну"; тобто, їх опановує нахил до переборщення; як відомо, "переборщення" (т. зв. "надкомпенсата") — це один з проявів крайнього комплексу меншевартости. Коли дана жінка заздрить іншій жінці її успіху в мужчин, то вона починає наслідувати свою суперницю, але наслідує її переборщено: коли суперниця має намальовані уста трохи ширше, то заздрісна жінка починає малювати свої уста від вуха до вуха — щоб було ще ширше. Це наслідок її хворобливого нахилу до переборщення (як советське "догнати й перегнати Захід"!), що являється одним з проявів хворобливо-крайнього почуття меншевартости.

Отже й у рядах Церкви можуть бути такі одиниці, що вони, під впливом ворожої пропаганди, силою відштовху (реакції) попадають у почуття меншевартости, отже й у стан переборщення; воно, між іншим, проявляється також і в тому, що такі одиниці стають, як кажуть французи, "більшими католиками, ніж сам папа", і намагаються бути "ще більшими православними", ніж вимагає наука Православної Церкви; і тому вони готові критикувати за "ухил від Православія" навіть тих, які коректними православними є, і в дійсності ніяких ухилів від Православія не чинять.

Це хворобливе почування меншевартости з його таким же хворобливим нахилом до переборщення — може в декого посуватися в крайність усе дальше, дальше й дальше; і воно зрушує таких людей з поміркованости, відбирає їм духовий спокій, позбавляє їх можливости мати якісь тверді основи під собою, і не дає їм зовсім ясним розумом дивитися на справи. Їм уже не вистачають ні догми, ні канони, ні обряди, ні звичаї, — їм не вистачають усі ці норми, які означують істоту правовірности, — вони йдуть поза ті норми далі й далі, й далі, і тоді щиро-правовірна людина здуміло нарешті питає їх: "Чого ж ви ще більше від мене хочете — щоб могли бачити мене правовірною?" На жаль, це питання не поможе тут нічого, бо що б там ця людина не чинила для того, щоб бути щиро-правовірною, то вона таким одиницям не догодить ніколи, — вони бо самі вже втратили міру, згубили межу між правовірністю й неправовірністю.

***

Де така людина з почуттям меншевартости і з його хворобливим нахилом до переборщення знаходить найбільше поле до "полювання на відьми"? Розуміється, головно у світській сфері. У них є штивна схема: "чорне — біле"; "чорне" — це все світське, а "біле" — все церковне. Світське в них є "протилежне" церковному, отже ці дві сфери стоять в "опозиції" одна до одної. А коли вони стоять в "опозиції", то — думає такий переборщенець — вони конче мусять одне одному заперечувати, змагатися між собою: все "світське" обов'язково тягне у "світську" сторону, а все "церковне" тягне в церковну сторону. А звідси й висновок: коли щось "світське" вмішується до "церковного", або "церковне" - до "світського", то тут величезна "небезпека для Церкви", тут є "ухил", "ересь" тут є "протестантизм".

І такий переборщенець навіть у думці собі недопускає, що світські вірні можуть бути в Церкві підметами, — їхню ролю він конче зводить лише до ролі безвільного "матеріялу, до ролі предмета. І якщо б хтось із світських сказав йому, що **"Церква то всі вірні"**, то він назвав би це нечуваною "ересcю", — бо, мовляв, як же можна світських людей утотожнювати з Церквою! На щастя, Послання Східніх Патріярхів до всіх православних християн 1848 року вияснює, що, згідно з наукою Православної Церкви, **"Церква — то всі вірні"**.

А що сказали б переборщенці, коли б письменник Наконечний перший назвав був родину "Малою Церквою"?

На жаль, мається враження, що переборщенці, якщо б могли, то радо позбулися б того Послання Східніх Патріярхів. Що ж це значить? Це значить, що "в ім'я чистоти правовірности", вони готові були б позбутися науки своєї власної Церкви! Це ж дійсно нечувана самосуперечність. Але хіба ж можна в людей з почуттям меншевартости шукати якоїсь послідовности в принципах?

Уявімо собі, що хтонебудь із світських людей назвав би свою родину "Домашньою Церквою" (цебто т. зв. "Малою Церквою"), — чи трудно уявити собі, який був би протест з боку переборщенців? Та це ж "хула на Бога" називати "Церквою" — нехай лише й "Малою Церквою" — звичайну собі світську громаду людей — родину. Як же й можна називати "Церквою", коли вона є в хаті, а не в храмі (святині, церкві-будинку), і там немає священика, отже й немає Богослужень!

На щастя, наш Владика Митрополит Іларіон вияснив, згідно з ученням Православія, що родина таки є **Малою Церквою** (Домашньою Церквою).

Владика Митрополит Іларіон видав був своє величне і дійсно історичного значення Архипастирське Різдвяне Послання 1957 року п. н. **"Творімо Домашню Церкву"** (Див. "Вістник", 1-го січня 1957 р.), в якому сказано: "Родина — це Мала Церква, навчає великий Отець і Учитель наш Іван Золотоустий. . . Родина чи сім'я — це Домашня Церква, на якій увесь світ стоїть, як на скелі своїй".

Переборщенців це не переконало б, що Апостол Павло заповів: "Вітайте Домашню Церкву" (Рим. 16. 4). Вони сказали б, що "вільнодумна" людина (звичайно, світська!) неправильно, "еретично" вияснює собі науку Ап. Павла. Вони може навіть сказали б, що за часів Ап. Павла християни мали при своїх хатах побудовані "домашні церкви" (храми), і в кожній родині священик правив церковні Богослуження. А щодо науки Св. Отця Івана Золотоустого, то, по-перше, він жив дуже давно, і мало хто (включаючи й переборщенців) його твори читає.

Отже велике діло вчинив наш Владико Митрополит Іларіон тим своїм Посланням **"Творімо Домашню Церкву"** — І це Послання можна без помилки вважати за найбільше Пастирське Послання наших часів у світі. Але при тому так і увижаються здумілі лиця переборщенців, коли вони це Послання читали. Є підстави думати, що дехто з переборщенців міг навіть подумати: "Чи немає тут якогось непорозуміння? А хоч навіть "Домашня Церква" є православним фактом, — то все таки: чи варто було підносити той факт? Та ж він може пошкодити справі правовірности!"

Г. О.

(Далі буде)

ЧИСЛО РИМО-КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКОВ У СССР

"У недавній радіопередачі з Москви було сказано, що в Советському Союзі є діючих 1,235 римо-католицьких церков, що їх обслуговують 1,270 ксьондзів, включно з шістьма епископами", — подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі".

Безперечно, до советської статистики треба відноситися з застереженям. Але, в даному випадку, йдеться головно про Литву, де переважає римо-католицьке населення, а його місцевий церковний провід далі залишається в юрисдикції папи, хоч цей провід, розуміється, визнав советську владу.

МИТРОПОЛИТ ДІОНИСІЙ

(Продовження

Майбутнє показалося цілком іншим, ніж могли сподіватися українські церковні діячі, — як ті з кругів еміграційного Уряду Української Народньої Республіки 1921 року, так і ті із сфер Митр. Липківського в Києві та його однодумці в Західній Україні під Польщею.

Уряд Польської держави не бажав бачити в межах своєї території ніякої **національної** Церкви українців, отже й був проти **Української** Церкви, — будь вона Автокефальною з благословення Царгородського Патріярха, як цього хотів Український Уряд на еміграції, чи будь вона Автокефальною з волі українського народу, без благословення будь-якої чужої Патріярхії, як цього хотів Митрополит Липківський.

Уряд Польщі хотів бачити Православну Церкву в межах своєї держави Автокефальною, але бажав, щоб це була не **Українська**, але **Польська** Автокефалія.

Чому вона не просто **Автокефалія**, а конче таки **Польська Автокефалія?** Уряд Польщі, звичайно, хотів мати в межах своєї держави таку Православну Церкву, що була б незалежна від жодних закордонних церковних властей. Тоді автокефальний Первоерарх Православної Церкви в Польщі був би цілковито зданий на ласку й неласку польського уряду. І у випадку переслідування Православної Церкви в Польщі католицьким урядом уже ніяка закордонна церковна власть не мала б формального права ставати в обороні Православної Церкви в Польщі. І так воно згодом і сталося. Польща у своєму власному політичному інтересі вдарила по Православній Церкві в Польській державі силою православних канонів; як відомо, Православні Патріярхати вважають, що бездержавні православні спільноти Автокефалії мати не можуть. Коли дана спільнота православних не має ніякого горожанства, тобто не належить до ніякої держави, то, мовляв, "канони забороняють" надавати їй Автокефалію. Автокефалія надається даній спільноті православних лише на основі їхнього горожанства в цій державі, в якій вони в даний момент знаходяться. Точніше кажучи, Автокефалія надається не самій цій православній спільноті, як такій, а лише цій **державі**, в якій вони є горожанами. Тому що православні в Західній Україні з 1921 року були зачислені горожанами Польської держави, то уряд Польщі знав, що православні під Польщею — власне на основі православних "канонів" — не можуть отримати іншої Автокефалії, як тільки тієї, що буде Польською Автокефалією, тобто Автокефалією, що буде "канонічно" зв'язана з Польською державою.

А тому що українці не мають Української держави, то, мовляв, "канони забороняють" надавати їм Українську Автокефалію.

Послідовно до такого роду "канонів" Константинопільський Патріярхат 1924 року і надав Православній Церкві під Польщею Автокефалію в цьому сенсі, що це була Польська Автокефалія, тобто Автокефалія в Польській державі.

Диктатор Польщі Юзеф Пілсудський ще з своїх молодих років був вихований в релігійно-ліберальному дусі, а був ще студентом у Вильні, він був під сильним протестантським впливом. При тому також під час його участи в польській підпільно-революційній діяльності у нього були також близькі зв'язки з одним середовищем людей православного віроісповідання. Ці справи мають характер крайньо інтимний, ніде про них ніколи не писалося.

Юзеф Пілсудський за своїх студентських років харчуючись в одної протестантки, у неї і познайомився з своєю першою дружиною, що була приятелькою цієї протестантки, пані А-ч, яка навіть не була полькою.

Знову ж друга приятелька пані А-ч, російська генеральша Ф. М-ва, православна, — переховала Ю. Пілсудського у своєму маєтку в околицях Вильна тоді, як він був важко поранений, і царсько-російська поліція вже ось-ось мала його зловити.

Цих пару фактів згадується тут лише натяком і мимохідь, щоб було ясніше те релігійне середовище, з яким приватно та інтимно Ю. Пілсудський був пов'язаний. У кожному разі, коли скоро по смерті Ю. Пілсудського Краківський Архиепископ кардинал Сапєга звелів усунути тлінні останки Ю. Пілсудського з крипти найбільших польських мужів на Вавелі в Кракові, то з цього не трудно зробити висновок, що Католицька Акція в Польщі не вважала Пілсудського своєю людиною; зовсім навпаки, у травні 1925 року невдачну револьту проти режиму Ю. Пілсудського інспірувала Католицька Акція.

Може власне тому Митрополит Діонисій, коли приймав з Царгороду (Константинополя) Автокефалію, не мав більшої тривоги, що уряд Пілсудського буде на релігійному ґрунті переслідувати Православну Церкву.

Ю. Пілсудський, як великий польський патріот, мав свої далекосяжні історичні пляни — мрії про відновлення давньої історичної Польської держави "од можа до можа" (від Балтійського по Чорне море). З тією метою Ю. Пілсудський рішився на т. зв. "похуд на Кіюф" у союзі з військами Української Народньої Республіки під проводом Головного Отамана Симона Петлюри за Першої світової війни, — прикидаючись нібито прихильником відновлення Української Держави на центрально-східніх землях України, а в дійсності він уже тоді намагався захватити в польські руки владу на українських землях, хвилево визволених з-під московської большевицької займанщини.

Після мілітарної поразки Пілсудський побачив, що тут треба діяти більш тонко, політично, і тому й після 1921 року він далі ширив свій старий клич "за нашон і вашон вольносьць", — а це означало, що під проводом Польщі він думає визволити поневолені Москвою народи, а в тому головно Україну; ця стара т. зв. "месіяністична" (післанничa) ідея Польщі імперіялістичного характеру за часів Пілсудського означувалася словом "прометеїзм" — цебто визволення "прометейських народів" (поневолених Москвою).

У таких своїх далекосяглих плянах Пілсудський забезпечував Польщі "козирі" з усіх боків, і тут він брав також до уваги Автокефалію Православної Церкви в Польській державі.

Справа в тому, що Томос (Послання), яким Константинопільський Патріярх Григорій VII 13-го листопада 1924 року надав Православній Церкві в Польській державі Автокефалію, був оснований на історичному ґрунті: він надавав проводові Автокефальної Православної Церкви в Польщі право поширювати границі своєї Автокефалії в ході майбутнього поширення границь Польської держави на схід — на землі України й Білорусі, коли вони будуть визволені з-під московсько-большевицької окупації.

Коротко кажучи, якщо б навіть у майбутньому й була відновлена Українська Держава, то й тоді всі православні українці мали б підлягати проводові Автокефальної Церкви в Польській державі, — і лише такий стан мав бути "канонічним", бо ж його встановив Константинопільський Патріярх своїм Томосом 1924 року.

І тому Митрополит Липківський, як тільки почув про цю Польську Автокефалію, обурився на Митр. Діонисія Валединського.

Митрополит Липківський заявив, що як 1686 року Царгородська Патріярхія продала Українську Православну Церкву Москві, так знову ж 1924 року Царгородська Патріярхія перепродала Українську Православну Церкву Польщі (Митр. Липківський, "Історії Української Церкви", розділ 7).

Історія згодом повністю практично потвердила наслідки Польської Автокефалії з 1924 року. Під час Другої світової війни німці більшість етнографічних польських земель оформили як "Генеральне Губернаторство", до якого згодом включили й частину Західньої України, а саме — Галичину. Натомість центрально-східні землі України були оформлені як "Райхскомісаріят Україна". І згідно з Томосом (з 1924 року) православні українці "Райхскомісаріяту Україна" (з Києвом включно) мусіли підлягати власті Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві, цебто Митрополії в Варшаві. Отже Митрополит Полікарп Сікорський в Луцьку (за Другої світової війни) був лише (так означує його офіційний титул) "Митрополитом-Адміністратором для визволених земель України", — він був Адміністратором з уповноваження проводу Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві, цебто був залежним від Митрополії у Варшаві.

(Далі буде)

П. Скаржевський.

ОДНА РОДИНА

Під вищеподаним заголовком був поміщений у вінніпезькому, "Фрі Прес" (7.5.1960) допис з Транскони, Ман., що його автор підписаний криптонімом **"Українець-католик"**:

"На нарадах Українських Православних Церков було зайнято становище, щоб усі українці-католики воз'єдналися з своєю Українською Православною Церквою, з якої вони походять. Я погоджуюся з їхнім становищем, тому що Українська Православна Церква — це була найперша Церква наших предків, отже було б єдиноправильним, щоб ми, католики, з'єдналися з нашими православними братами, і так стали одною українською родиною з одною вірою, більшою любов'ю і зрозумінням один до одного, чого ми не можемо надіятися осягнути через розщеплення на дві релігійні групи, як це є в нас тепер".

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

З українського роду, але не українці

В греко-католицькому "Начерку Історії Унії" читаемо, що за давньої Польщі були поляки, що не дбали про Польщу, — **"але ні один Василіянин не зрадив свого обов'язку; жаден унійтський владика** (епископ) **або монах не оказався невірний королеви".**

Значить: вірно служили ворогам українського народу. Таке було колись, таке і пізніше.

В "Житті Кунцевича", яке видали Василіяне в Жовкові 1902 року, читаемо:

— Не замовкнуть Володимирі, Ярослави, Ягайли і інші фундатори митрополії. . .

Володимирі і Ярослави, то українські князі, але хто був Ягайло (Ягелло), якого Василіяне кажуть гр.-католикам шанувати нарівні з українськими князями?

Ягайло був православним, але коли став польським королем, то став римо-католиком, і тоді силою переміняв українські церкви на польські костели і відбирав українцям усі права, отже їх переслідував.

І Василіяне вмовляють в греко-католиків, щоб польського короля, що був ворогом українського народу, так поважали, як українських князів. Так виховав католицизм тих Василіян! Можуть українці тим католицизмом похвалитися.

Католицька панщина

Панщина, — то було невільництво. Люди були невільниками польських католицьких панів, від того "панщина". Та от що говорилося в польській книжці "Польща і Рим" про панщину.

— Римо-католицька Церква між чорними сторінками своєї історії має і ту, — що в кожнім краю, де та Церква була пануючою, нетільки не старалась вона нищити невільництва, але сама ним володіла.

— Тим понизила вона себе і перед жидами, і поганами, і магометанами, бо ті не дозволяли мати невільників зі своєї віри. . . А всюди, де панував католицизм, панувала через довгі віки ганебна неволя. Самі епископи мали невільників.

— Коли ж в західній Европі почали підноситися голоси проти неволі, — то в польщі за Жигмонта 3-го, Вази, Рим докладав усіх старань щоб утримати давній стан неволі і темноти.

А про папів там говориться:

— Ватикан піде кожної хвилі там, де буде для нього найбільша матеріяльна чи політична користь. Рим кожної хвилі готовий висвятити чорта на ангела, а ангелові причепити роги.

— В часі боїв між Англією і Францією, римо-католицька Церква осудила оборонительку Франції, Жанну д'Арк, як чарівницю, і спалила. Коли ж між Англією і Францією настав мир, то Римська Церква тую ж Жанну проголосила святою.

Чи не треба греко-католикам того знати?

Поліція вирішує церковні справи

"Діло" з 30-го грудня, 1924 р. згадувало, що сенатор Карпінський і другі члени Українського Клюбу внесли 5 інтерпеляцій до польського міністерства справедливости в справі знущань польської поліції над українськими селянами в кількох селах.

Між тими були два селяни з Рівного, **яких арештували за те, що 12-го липня, 1924 р. були в церкві, де правилося Богослуження по старому календарі.**

Отже календарну справу вирішуе поліція.

"Гостинець" імігрантам

В Йорктоні, Саск., видали були Редемптористи порадник для гр. католиків, що приїздили до Канади. Нема там року видання, але виходить, що "Гостинець" надрукований 1923, або 1924 року. Згадуесь дозвіл властей, хоч не сказано яких. На 13-ій стороні того "Гостинця" написано:

— Де нема в вас свого Богослуження, або буває дуже рідко, йдіть до католицької церкви латинського обряду (знач. до польського костела); **там можете також приймати св. Тайни. Через те ви свого обряду не змінете, бо змінити обряду не вільно. Але ніколи, нігде і за жадну ціну не йдіть до церкви, яка не узнає св. Отця папу римського, і від такого священника, що не є в злуці зі св. Отцем, не приймайте жадних Тайн.**

Отже йдіть до тих, що сотні літ точили українську кров і намагалися українців нищити. Через них до неба дістанетеся.

В книжочці вичислені гр. кат. священики, а між ними: **Боский (бельгієць), Дельфорж, Ґгекір, Делярій, Желін, Бізен, Ру.**

. . .**Отже — "свої люди".**

ДЕ ЛЮБОВ, ТАМ І БОГ

(Оповідання)

В однім місті жив швець, Мартин Авдеїч. Він жив в пивниці в одній кімнатці з невеличким вікном, через яке було видно вулицю. І Мартин бачив прохожих людей, та хоч бачив лише їх ноги, бо віконце було нарівні з хідником, Мартин часто знав хто йде, бо пізнавав їх по чоботях та черивиках, які вже були в його руках.

Мало було пар черевиків в тій частині міста, які не були в його руках раз і другий. На ті прибивав підошви, на інші пришивав латки, ті общивав довкола, а до тих пришивав холяви.

Роботи в него було доволі, бо був совісним робітником, — давав добрий матеріял, не брав задорого за роботу і дотримував слова. Коли міг якусь роботу на означений час виконати, то принимав її, коли ж ні, то і не обіцював, тільки відразу казав, що не годен. Мартина, як гідного чоловіка, всі знали і поважали і він ніколи не був без роботи.

Мартинова недоля

Мартин був добрим чоловіком, побожним, але коли почав старітися, він почав ще більше застановлятися над собою і наближатися до Бога.

Мартинова жінка померла коли він був ще челядником (коли вчився шевства). Вона полишила йому трилітного синка, бо старші діти в них повмирали. Спершу Мартин думав віддати синка до сестри, що жила в селі, але йому було жаль розлучатися з дитиною і він подумав:

— Малому синкові буде тяжко привикнути в чужій хаті, отже краще коли я затримаю його коло себе. І йому і мені буде тут веселіше.

Коли синок вже підріс, то почав помагати батькові в роботі, отже була вже поміч, і батько сином ще більше тішився. І вже більше можна було заробити. Він вважав себе щасливим, але те щастя було коротке.

Несподівано синок його заслаб, полежав один тиждень і помер, — і тепер батька опанувала розпука. Було щастя і нараз воно зникло. Якже йому тепер жити?

Він попав в таку розпуку, що нераз просив Бога щоби післав йому смерть, а було, що нарікав на Бога, що не взяв його старого, який вже свого віку доживав, але взяв його молодого сина, який міг жити ще багато літ.

Та хоч Мартин був побожним чоловіком, то тепер перестав і до церкви ходити. А щоби свою журбу на час забути, він почав і до чарки заглядати.

До Мартина заходить гість

Одного разу заходить до Мартина знайомий Мартинові дуже старенький чоловік, багато старший від Мартина, який відвідував святі місця, ходив по відпустах, і тепер з подорожі вернувся. Розговорилися і Мартин почав нарікати на своє горе.

— Я вже навіть не хочу жити, — казав він, — я бажаю лише щоби смерть до мене прийшла. Пощо мені тепер жити? Для чого? Для кого? І з ким?

Слухав старий чоловік Мартинового нарікання, а дальше каже:

— Ти милишся, Мартине, бо ми не сміємо судити того, що Бог вирішує. Він дав тобі життя і ти мусиш жити аж до часу, коли Він тебе покличе. Ти над тим подумай і твоя журба зникне. Бог за тебе не забув, не забувай і ти за Бога.

— Та як же мені думати? — каже Мартин.

Тоді каже старенький чоловік:

— Ісус Христос навчав як ми повинні жити для Бога, отже Він і тобі скаже як жити треба. Ти знаєш письмо, отже купи собі Євангелію, а вона тобі скаже як треба жити і твою душу опанує Божий спокій.

Захопила Мартина та порада і він ще того самого дня купив Євангелію і почав читати.

Мартин думав читати лише неділями і святами, але там знаходив таку полекшу, що почав читати кожного дня, і читав нераз пізною ночею.

І що більше читав, то більше ставало йому ясно чого Бог хоче від людей і як людям треба жити, і йому ставало щораз лекше. Він зрозумів, що треба спокійно принимати все що Бог дає.

Перше коли лягав спати, то з журбою, яка і серед ночи його будила і він довго перевертався, а тепер він клався спати спокійно кажучи:

— Слава Тобі Господи! Нехай діеться твоя воля!

З того часу Мартинове життя змінилося. Перше деколи заходив і до коршми щоби чаркою горілки трохи себе вспокоїти, а тепер вже не заходить. Встає ранком, помолиться і береcь до роботи, а вечером ставить каганець на стіл, бере з полиці книжку і читає, та думає над тим, що прочитав.

(Каганець був, коли не було ще нафтових лямпів, а не то електричних. Каганець, то мисочка, чи подібна черепляна посудина, до якої наливали оливи, чи лою, клали ґніт, запалювали і так світили).

(Дальше буде).

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

Катедра — це найголовніша церква в Єпархії. А Катедра Пресв. Тройці в Вінніпегу є не лише найголовнішою церквою Середньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але також є Церквою — Катедрою Правлячого Єпископа нашої Церкви — тепер нашого Митрополита.

Тому православним українцям міста Вінніпегу припала велика честь побудувати саме Катедру-Церкву Пресв. Тройці, що буде найголовнішою нашою церквою в усій Канаді. Вона мусить бути побудована відповідно до її значення. Вона мусить виглядом, розміром та прикрасою вирізнюватися між усіми нашими церквами, а навіть і катедрами на сході й заході Канади.

Тому то її будова вимагає багато гроша. Однак треба зазначити, що в Вінніпезі є велике число православних українців. Коли розложити кошти будови її на всіх них, то потрібну суму легко набути, але треба, щоб усі прилучилися до діла.

Усі, — значить молодь і старші, чоловіки й жінки, бідні й багаті, учені й звичайні люди. Усі помагаймо збудувати цю Катедру-Церкву! Складаймо, хто що може! Будування цієї найголовнішої церкви — це свята робота, велике діло, що буде довгі віки свідчить про нашу національну свідомість і жертвенність, про нашу любов до Бога, про наше бажання причинитися до увіковічнення святого Православія тут, у Канаді.

Це діло справді варте нашої пильної уваги й щедрої пожертви. Є.

ОБОВ'ЯЗКИ ХРИСТИЯНИНА

Між першими обов'язками, що християнин має точно й завжди виконувати, стоїть обов'язок молитися.

Молитва — це вияв благородних, повних віри, надії і любови, почувань до Бога нашого Творця. Це розмова нашої душі з Богом. Це свідомість особовости й присутности Бога та внутрішнього зв'язку з Богом. (Лебедев).

Ці благородні почування, свідомість особовости й присутности Бога та зв'язку з Ним треба практикувати, значить треба молитися, і то часто.

Наша Церква навчає, що треба молитися вранці й увечері, перед їдою. і після неї, перед кожним важним ділом та у важних хвилинах нашого життя.

А щоб молитися — то треба знати молитви. У молитовниках є багато готових, уложених молитов. Їх треба читати. Тому християнин мусить мати власні молитовники, щоб з них, при всякій нагоді, помолитися. Важніші молитви треба знати напамять.

Християнин, який не молиться, який не знає ні одної молитви напамять, не є добрим християнином. Такий християнин не різниться від поган; він подібний до трави, що ніколи не цвіте, до дерева, що не дає овочу, до тварин, що не мають розуму ні душі, до безбожних і грішників. Грішить той, хто не молиться.

Молитва конечна для християнина, як пожива й повітря для людини. Людина, яка не молиться, — духово мертва.

Люди великого духа, розумні, освічені, благородні завжди пам'ятають про молитву. Вони моляться в приписану пору, спішать до церкви, щоб спільно з іншими помолитися, а тим себе скріпляють на дальше життя.

Тож не занедбуймо молитви, часто молімся! Є.

ВІСТІ З КАТЕДРИ СВЯТОГО ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Час Св. Великого Посту. — Упродовж Святого Великого Посту в Катедрі Святого Івана служилися належні Богослуження, а це: Божественні Літургії Раніш Освячених Дарів, Божественні Літургії за Упокій із Сорокоустими та Пасії із страсними проповідями, що їх голосили Катедральні Отці. Участь вірних у цих Богослуженнях була численна.

Неділя Св. Православія, в яку прийнято згадувати всіх тих, хто потрудився і страждав за Святу Православну Віру, пройшла торжественно. Святу Божественну Літургію служив Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні Отців Парохів. Іподияконували старші учні Недільної Школи. Проповідь Преосвященнішого Владики Андрея про будівничих Української Церкви вірні прослухали уважно. Богослуження закінчено **Чином Православія.** Преосвященніший Владика Андрей, Духовенство та вірні, ставши на коліна, проспівали "ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ". Катедральний хор під мистецькою рукою проф. Ол. Євфимчука могутньо відспівав ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ усім будівничим Церкви. А коли співали Вічну Пам'ять будівничому Храмів Божих Гетьманові Івану Мазепі, голови богомольців, що стояли навколішках, похилилися низько-низько, аж до землі...

У цю НЕДІЛЮ СВ. ПРАВОСЛАВІЯ, ввечері в залі Катедри відбувся ДУХОВНИЙ КОЦЕРТ, з доповіддю Його Преосвященства Преосвященнішого Владики Андрея на тему: "Основи для поеднання Церков". Катедральний Хор під орудою проф. Ол. Євфимчука відспівав "Архангельський Голос", "Покаяння" та "Восхвалю Ім'я Бога мойого". Проф. Дометій Березинець, артист-співак, баритон, чудово проспівав у супроводі пініно Валентини Доброліж такі високомистецькі твори: "Співає небо" — Бетовена, "Нічні голоси" — Гречанінова, "Ой зійшла зоря" — Лисенка. Вступне слово сказав д-р П. Маценко — ректор Інституту Св. Івана. Програмою Концерту провадив та кінцеве слово сказав о. Ол. Хом'як, в якому коротко дав історичний огляд радості й печалі нашої Церкви-Скорбної Матері.

Неділя Хрестопоклінна і Вербна: Неділя третя Великого Посту! Преосвященніший Владика Андрей відслужив Божественну Літургію, перед якою відбувся врочистий Чин Винесення Святого Хреста. Проповідь Владики була присвячена вияcненню значення Хреста в житті християнина й конечності хрестоношення, яким переповнене наше життя.

Вербна Неділя. — Катедра Св. Івана переповнена по береги. Служиться Божественна Літургія Архиєрейським Чином, а після Літургії відслужено Благословлення Верби та роздача її вірним.

В інші Неділі Великого Посту служили Всеч. Отці парохи, проповідували, а в основному вказували вірним про важливість приступити в Піст до Святих Таїнств Покаяння й Святого Причастя, бо тільки таким чином з'єднуватисьмемо у Святих Таїнствах з Христом Спасителем і завжди перебуватимемо в НЬОМУ, а Христос — у нас.

Голошене Слово Боже прийнялося в душах та серцях вірних. Вірні горнулися до Св. Таїнства Покаяння та "ЗІ СТРАХОМ БОЖИМ, З ВІРОЮ ТА ЛЮБОВ'Ю" приступали до Найсвятішого Таїнства Евхаристії.

Також діти Недільної та Рідної Школи разом із своїми учителями прийняли Святі Таїнства.

На п'ятому тижні Великого Посту Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні Отців Парохів відслужив Утреню з Поклонами. Великий Покаянний Канон Св. Андрея Критського проспівав величну (перший раз) Катедральний Хор під диригентурою проф. Ол. Євфимчука. Належить зложити сердечну подяку диригентові та хористам за їх муравлину працю, за їх спів, яким додають ще більшої краси та величі нашим прекрасним Богослуженням. Ніде правди діти, що церковний Хор кожної Української Православної Громади відограє дуже важливу ролю та здобуває для Громади відповідний престіж та повагу.

Страсний Тиждень, впродовж якого служились всі приписані церковним уставом Богослуження. Страсті дуже врочисто відбулися в Катедральному Храмі при численній участи вірних. У Страсну П'ятницю служилася Вечірня та Винос Плащениці з Хресним Ходом, що його очолив Преосвященніший Владика Андрей. Над Гробом Господнім виголосив проповідь о. Прот. М. Фик. Увечері служилася Єрусалимська Утреня.

Великдень. — Після Страсного Тижня парафіяни Катедри Св. Івана радісно й велично зустрічали Свято Світлого Воскресення Христового. У почутті любови та братерства прибули вірні на Воскресні Богослуження, які почалися по півночі. Катедральний Собор Св. Івана, належно прибраний, був переповнений, і сила людей не змогли ввійти. Усю північну Службу співав Катедральний Хор. Воскресна Утреня з Хресним Ходом продовжувалася. Архиерейською Богослужбою та закінчилася Освяченням Пасок. Освячення Пасок в Катедрі являло собою мальовничу картину. Великий Катедральний Собор — по береги переповнений, і скрізь у проходах кошики з пасками і при кожному кошику свічечка. Урочистий чин Освячення виконав Преосвященніший Владика Андрей у сослуженні Отців Парохів.

З уваги на те, що наша Катедра ніяк не могла помістити всіх вірних, Великодні Богослуження повторно відправлялися о 7-мій год. ранку, що їх відслужив о. Ол. Хом'як. Служилися Богослуження у Світлий Понеділок та Вівторок.

Спільне Свячене. — У Провідну Неділю, згідно з традицією нашого Українського народу, парафіяни Катедри Св. Івана по Св. Архиерейській Літургії зібралися в залі Катедри. Преосвященніший Владика Андрей у сослуженні Парохів, о. Прот. М. Фика й о. Ол. Хом'яка поблагословив приготовану поживу. Коли учасники Спільного Свяченого спожили "Свячене", п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, відкрив програму Свята відповідним до хвилини словом. Він говорив про наші народні та релігійно-церковні традиції, які нам конечно зберегти для дальших поколінь. Головну промову виголосив Преосвященніший Владика Андрей — про тисячолітне життя нашої Святої Православної Української Церкви. Українська Православна Церква —це правдива наша Мати — Страдниця, яка натерпілася за довгі віки свого існування хіба найбільше за всі Церкви. Та ці переслідування тільки зміцнили духа нашої Церкви, і з них Українська Православна Церква вийшла чистою й святою, повно зберігаючи свою соборну й Апостольську душу,

цебто повосталася Церквою правдиво Христовою. Церква — основа Народу, це його правдива душа. Бережімо Її!

Ось так пройшов серед парафіян Катедри Св. Івана Великий Піст. Так радісно зустрічали Світлий Празник Христового Воскресення!

о. Ол. Х.

СВЯТО ГРОМАДИ
Монтреал, Кве.

Громада Св. Покрови в Монтреалі після радісного Свята Христового Воскресіння відсвяткувала друге своє Свято, а це Посвячення площі під будову нової церкви 24 квітня ц. р. Уже довший час йшла підготовча праця до цього радісного і величного дня, але різні непередбачені перешкоди не давали можливості здійснити цей задуманий плян.

Нарешті та щаслива хвилина настала, коли Управа Громади під проводом п. М. Жовтоніжки в 1959 р. покликала Будівельний комітет до праці та замовила проект будови нової церкви в архітекта Г. Хорошого з Торонта і провела відповідну працю серед членів Громади для придбання відповідньої фінансової бази на будову.

Заходи Будівельного комітету під проводом п. О. Канарейського увінчалися певним успіхом, бо більша частина парафіян охоче відгукнулася на заклик пожертвами, і цим вона вможливила Посвячення площі та здійснення заповіту бл. п. О. Петра Архангельського і одного з організаторів Парафії бл. п. інж. В. Поліщука.

На запрошення Церковної Громади прибув Високопреосв. Архиепископ Михаїл і після Архипастирської Служби Божої була посвячена площа під нову церкву в сослужінні наст. о. Прот. Є. Чижева, о. Стуса, о. С. Цетухіна, при великій кількості народу. Усі учасники посвячення площі кинули лопату землі при закопуванні хреста та внесли пожертву на будову. Це була радісна, щаслива і незабутня хвилина для всієї Громади. (Лише байдужі та ті, що не бажають мати більше наших церков, — були відсутні).

Після Посвячення було влаштовано прийняття з обідом у Сирійській Залі, де за столи сіли понад 300 осіб парафіян і гостей. Прийняття відкрив голова Управи п. М. Жовтоніжко, і після молитви він привітав присутніх теплим словом про велике свято Громади, та піднесли тости за Королеву Єлисавету II, Митрополита Іларіона і за голову Президії Консисторії о. Д-ра С. В. Савчука. З привітаннями виступив Високопреосв. Архиеп. Михаїл і по-батьківському бажав мати гарну церкву та належні умовини для релігійно-національної праці — відповідньо до вимог Громади.

Виступили з привітаннями: наст. о. Є. Чижів, о. Цетухін, почесний голова КУК п. А. Гукало; від Громади Собору Св. Софії — інж. М. Цвітуха; від Громади Св. Юрія — п. В. Левченко; від СУЖЕРО — п. Я. Момот; від учнів Р. Ш. — Ліда Михайловська; від Сестрицтва церкви Св. Покрови — голова, пані Ан. Сойко; від Рідної Школи — проф. А. Степовий; від Будівельного комітету — голова, п. О. Канарейський; п. А. Канье, посол парляменту пров. Квебек; від Національної Юнії пров. Квебек — п. Карагуярі. Слово до збірки виголосив інж. Й. Кудін.

До цієї важливої справи — будови церкви всі присутні віднеслися вельми поважно, виявила зрозуміння, та щедро зложили пожертви в сумі — 5,500 дол., і цим засвідчили відданість своїй Українській Церкві. Новий храм Св. Покрови, як мрія в минулому, на сьогодні вже став реальністю.

Щасти Боже!

А. С.

ДО ЮВІЛЕЮ ВЛАДИКИ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА

У цьому році подвійний Ювілей Владики Архиепископа Михаїла: 75 років життя й 40 років священнослуження.

Звичайно, православні українці достойно вшанують Владику Михаїла за його велику працю в служінні Богові й українському народові.

У надзвичайно важких умовинах проходило життя й праця Високодостойного Ювілята. Скільки було перешкод! Та й яких перешкод! Але Владика не заломився, а йшов і йде одним шляхом — шляхом служіння Богові й рідному народові.

Великий життьовий досвід, великий пастирський досвід, висока освіта, — все це чинить дуже цінними всі висловлювання Владики — як усні, так і на письмі.

Усі свої знання, ввесь досвід Владика віддає своєму народові.

Конче потрібним є, щоб усе написане Владикою побачило світ, і в цьому православні українці можуть допомогти Владиці.

Ми маємо дуже мало літератури на релігійні теми. А це ж харч для душі! Допоможімо ж матеріяльно видати релігійні книжки, написані Владикою.

Шануймо наших провідників: вони гідні цієї пошани за їх невтомну працю на добро народу. Наша пошана до своїх провідників є показником нашої зрілости і культурности.

Ювілей Владики Михаїла мабуть буде проведений в листопаді, коли припадає день Ангела Владики — Св. Архистратига Михаїла. Але вже тепер пора почати підготову до нього.

На многі літа, Владико!

Прот. М. Овчаренко.

ПОЧАЛИ БУДУВАТИ ЦЕРКВУ В СКАРБОРО, ОНТ.

Як уже подавали звідомлення, ми робимо приготування до будови церкви. І дякувати Богу, свого досягли. Дня 22 січня 1960 р. підписали контракт з будівничим і він негайно взявся до роботи наскільки дозволяла зимова пора. В суботу 6-го лютого Владика Михаїл та оо. Самець і Запаринюк відмовили молитву, а представник міста радний Вій і пані Волошиновська перевернули перший рискаль землі. На другий тиждень контрактор викопав пивницю, де має бути заля під церквою, та замовив потрібне залізо і бані, а управа громади взялася до праці — збирання грошей.

Тому, що позичку чи морґедж тепер тяжко дістати, тим більше на церкву, ми рішили вдатись до людей доброї волі за жертвами. І в тій справі ми розіслали трохи листів до приватних людей, до підприємств, до фірм, громад і організацій. На наші листи люди щиро відповідають і по змозі присилають жертви, за що їм сердечно дякуємо.

Від 20 лютого до 20 березня ц. р. зложили жертви в долярах слідуючі:

Свистун і Ратуський у Вінніпеґу 10, д-р Верхомин в Едмонтоні 5, адв. Ю. Петришин в Йорктоні 10, д-р Остафійчук в Ошаві 10, Петро Крипякевич у Вінніпеґу 10, Церква Св. Покрови в Монтреалі 10, п-во Георгій і Катерина Ілюк в Ґардентон, Ман. — 40 дол.

А в Торонті зложили слідуючі в долярах: Іван Ясинівський 100, Мих. Климюк 50, Союз Кредит Юніон 75, Український Народний Дім 10, д-р Павло Кіт 15, Е. Колодій (фірма продажі реальностей) 5 дол.

Збірка на посвяченні площі 23 серпня 1959 р. Зложили в долярах слідуючі: пані Анна Волошиновська 100 (вона подарувала землю і раніше зложила готівкою 3,400 дол.), Йосиф Шмиґельський з дружиною 500, Михайло Білий з дружиною 100, адв. Андрій Орищак 100 (крім того безплатно переводить всю леґальну роботу — трансакцію і реєстрацію, що вартує кількасот долярів) п. Василь Петришин з дружиною 100, п. Михайло Левак з дружиною 100, д-р І. Вахна 52, Михайло Склепович 50, Катедра св. Володимира в Торонті 100, Церква св. Димитрія в Лонґ Бренч 50. Церква св. Івана в Ошаві 50, Церква Покрови Богородиці в Ошаві 25, Церква св. Софії в Монтреалі 20, Церква св. Андрея в Західнім Торонті 15, Ол. Федорів 25, п-во Іван і Анастазія Гальчук 100, Василь Стефанюк 100, Петро Моров 50, п. Іван Косован з дружиною 25, Андр. Запаринюк 12, пані Анна Морохвас 10, Юрій Гуменюк 10, Вас. Гусик 25, д-р Ванітовий 20, д-р Вол. Олійник 10, д-р Павло Охітва 5, пані М. Бурянник 10, Ст. Каськів 10, Ів. Тертяк 10, Юлій Левінський 10, Іван Тусюк 10, С. Никифорук 5, Мих. Гуменюк 5, Вас. Слонецький 5, О. Квас 5, Ів. Леник 25, П. Леник 10, Ів. Хропяк 5, Іван Павлик 2, Т. Мартинюк 2, П. Савчук 2, А. Котелко 5, Р. Мандзюк 5.

Крім того деякі родини дали жертви для церкви речами, що також виносить поважну суму. І так, п-во Гальчуки купили Євангелію за 140 дол., пані Слінко купила плащеницю за 129 дол. Сім родин жертвували по 10 дол., а решта дали менші суми, і купили ризи за 150 дол.

Речі на базар дали Яків Ковальчук і п-во Марія й Іван Боднарчук, а п. Й. Шмиґельський дав багато днів роботи коло церковної хати.

Всім Жертводавцям щире спасибі.

Дальші жертви проситься висилати на адресу:

St. Anne's Church,
P. O. Box 706,
Highland Creek, Ont.

М. Білий.

"СОНЯШНА КУПІЛЬ"
Українська Православна Оселя
в Канорі, Саск.

Літні Курси

влаштовує цього року
для дітей віком 9 до 16 літ

У ДНЯХ ВІД 24 ЛИПНЯ ДО 7 СЕРПНЯ

Реєстрація курсантів — у неділю, 24-го липня, почавши від год. 2 по обіді.

Виховний персонал на Курсах становитимуть досвідчені учителі, як: п-во Ф. і О. Андрущаки, д-ка К. Бублик, панна Н. Цьона та інструктори плавання і спорту.

Релігії навчатиме Всеч. о. Петро Бублик.

Під час курсів і на їх закінчення відправляється на оселі Богослуження (в неділю, 31-го липня і 7-го серпня).

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ! Подбайте, щоб і цього літа знайшли Ваші діти культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями звертайтеся до Ваших Отців Парохів, або на адресу:

Rev. W. Sluzar,
Canora, Sask.
Phone 563-5153

За УПРАВУ ОСЕЛІ:
Д-р А. Данильчук, голова **о. В. Слюзар**, секретар

60-ЛІТТЯ ЖИТТЯ
Боїл, Алта.

У Світлий Понеділок, 18 квітня, 1960 р. пані Марії Гуменній в Боїл, Алта., закінчилося 60-літнє "плавання по житейському морі".

Пані Марія Гуменна.

Пані Марія народилася 60 років тому в містечку Мондер, Алта.; вона походить з родини Гуменюків; у теперішній час у неї є ще три брати (в Модер) та дві сестри: одна коло Веґревил, а друга в околицях Піс Ривер.

Свою долю й недолю, на вічне життя вона присягнула у Святій Тайні Шлюбу п. Іванові Гуменному 1939 р., із того часу вони живуть нерозлучно в Боїл. П-во Гуменні всіми знані в Окрузі Лак Ла Біш, та й не тільки в цій Окрузі, але взагалі в усій північній Алберті. Пан Гуменний — піонер у відродженій Українській Греко-Православній Церкві, а до того ще й довголітній секретар Парафії Св. Тройці, а пані Гуменна — незаступима проскурниця в Громаді, як також добра сестра-господиня; не один наш священик спожив смачну вечерю та відпочив під гостинним дахом п-ва Гуменних. Знаючи цю доброзичливу родину, перед початком Служби Божої в цей день парафіяни Громади Св. Тройці і "наказали по секрету" о. М. Стеценкові по закінченні Служби Божої привітати та побажати пані Гуменній ще многих літ "топтати ряст" на цьому світі, як також пекти проскурки для Єв. Церкви. О. Миколай підкреслив усі заслуги пані Марії і виголосив "Многоліття", а парафіяльний хор під керівництвом аж трьох дяків **(також мабуть не бувало в історії Боїл)**: п.п. І. Швеця з Восетної, Алта., його брата Д. Швеця з Френс, Алта., та місцевого Ів. Яремка, проспівали майже архиерейсько-королівське" Многоліття. У відповідь за це п-во Гуменні запросили всіх присутніх до свого дому, щоб спільно спожити "хліб та сіль", а також погасити усі 60 свічок на ювілейному торті.

При цій нагоді всі гості не забули і за наш церковний орган "Вістник". Тут треба підкреслити, що боліївців (не дивлячись на їх відносно мале число) треба ставити за приклад (у справі церковної преси) не тільки в Окрузі Лак Ла Біш, але й у ширшій площині; жодна подія не відбулася, щоб з неї не було пожертви на церковну пресу. Отож на думку п. С. Писика (голови), а на заклик п.п. Я. Поліщука та П. Никипіло, було переведено збірку. З тих грошей призначено на "Вістник" 7 долярів, на вироблення кліше 4.50, та пересилка 50 ц. Щира подяка всім, а п-ву Гуменним побажання всього того, чого вони самі собі бажають!

Присутній.

ПРАЦЯ СЕСТРИЦТВА ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ ПРИ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ В СОДБУРІ, ОНТ.

14 лютого відбулися рокові сходини Сестрицтва у церковному приміщенні. Сестрицтво тепер складається з багатьох дійсних членкинь (які платять вкладки) і численних прихильниць, які віддано працюють для добра нашої Церкви.

Сходини Сестрицтва почалися молитвою. Для переведення рокових сходин були вибрані: пані М. Скомаровська головою і пані М. Чекалін секретаркою. Попрошено до звітів голову Сестрицтва пані Т. Бовшар і всіх членкинь Управи; по зачитанні звітів висловлено їм признання за гарну працю, що уквітчалась великим прибутком; пізніше всі присутні одноголосно поновили бувшу Управу на 1960 р.

В Управу Сестрицтва входять слідуючі пані:

Т. Бовшар — голова;

М. Макаренко — заступниця голови;

М. Бурак — рекордова секретарка;

В. Фесик — фінансова секретарка;

К. Бондар — касирка;

М. Скомаровська — міська кореспондентка.

Протягом минулого року відбулося: 6 сходин Сестрицтва і 3 засідання Управи, 6 обідів, в тому числі 2 обіди візитаційні, 13 вечірок з бінґом, що влаштували членкині та прихильниці, великий "літній чай" з продажем ручних робіт та печивом, розіграш вишитої подушки, "Теґ Дей" у місті, продаж великоднього печива в "Ітонс" та писанок, що кожного року дарують пані П. Семенчук і пані М. Скомаровська, за що Управа Сестрицтва складає їм подяку. Також відбулися дві забави з танцями і свято в честь Лесі Українки та Щедрівка перед Водохрещам.

З нагоди викінчення церковного приміщення Сестрицтво набуло відповідні кухонні речі, гарну електричну кухню та інші; при тому хочемо згадати, що пані Ф. Фридрих пожертвувала $100.00 на купівлю кухні; ще щирі жертводавці — це пані Максименко, пані Дворник та багато інших.

Фінансовий звіт Сестрицтва на 1959 р.: перенесено з 1958 р.: 160. 26; разом прибутку: 3,471.78; передано на сплату церкви: 2,700.00; різні розходи: 509.06; залишилося в банку на 30 грудня 1959 р.: 262.72.

Перед закінченням пані Бовшар склала подяку всій Управі, старшим сестрицям — паням: А. Василенко, Громляк, Запарнюк і К. Бондар, які слідкують за порядком і квітами в церкві, а також господиням — паням: Шкрабик, Горулі, С. Павлюк, Українець та всім членкиням і прихильницям, що так щиро помагали й ніколи не відмовлялися від подавання допомоги.

Пані Т. Бовшар запросила до слова голову Громади п. М. Скомаровського, він подякував усьому Сестрицтву і всім прихильницям за таку велику працю та побажав ще кращих успіхів на 1960 р.

Сходини закінчено молитвою.

Т. Бовшар,
голова Сестрицтва.
М. Бурак,
секретарка.

ХРЕЩЕННЯ СИНА ОТЦЯ Й ДОБРОДІЙКИ РИБАЛКІВ
Гефорд, Саск.

У четвер 28 квітня, о. Яків і Добродійка Рибалки хрестили свого сина Василя Андрія. Соборну вечірню Службу Божу, як і саме Хрещення, звершив о. В. Сенишин — ректор Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, при співучасті о. П. Блажука і о. А. Тетеренка. Кумами новоохрещеному Василькові були: о. Мирослав Крищук, добродійка Юлія Стеценко, п. Ф. Андрушак, пані А. Токарик, п. С. Михайлюк.

По виголошенні многоліття новоохрещеному Василеві Андрієві. та його рідним і хресним батькам усі присутні з храму перейшли до місцевого народнього дому. Тут уже чекала на гостей група гефордського жіноцтва з добродійкою Савелею Рибалка, як також ще вчора прибрані уготири ряди столів. Гостей було так багато, що мусіли засідати за столом два рази. На святі був присутній також батько о. Рибалки, який прибув аж з Міннеаполіс, ЗДА. Господарем вечері був о. Крищук. По вечері промовляли слідуючі: Всч. о. В. Сенишин, о. А. Тетеренко — парох Округи Ту Гилс, Алта, п. П. Лазарович — голова Гефордської Громади, п. Дм. Михалків з Кридор, Саск., п. Ф. Андрущак, о. П. Блажук — парох Округи Норт Бетлфорд, п. Я. Котик з Редфілд, Саск., о. М. Стеценко — парох Округи Лак Ла Біш, Алта, п. Дм. Лазарук з Борден Саск.; від Жіночого Т-ва у Гефорд — слідуючі пані: Барабаш, Ткачук Кридор, Саск.), Малецька (Редфілд, Саск.); від СУМК у Гефорд: панна Є. Медвідь та інші. На заклик о. Мирослава та п. Ф. Андрущака була переведена збірка поміж присутніми "на черевички"; із зібраної суми призначено $10.00 на "Вістник". Кінцеве слово мав батько новоохреленого сина о. Я Рибалка. Подякувавши спершу своєму кумові о. Мирославу за вміле переведення вечірньою святковою програмою, він також теплими словами подякував своїй дружині та всім тим, що зайнялися впорядкуванням цього урочистого вечора.

Хай Господь Бог збереже новоохреценого та його рідних і хресних батьків на многі літа!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ПАСІЧНЯК
Беліс, Алта.

Дня 25-го березня 1960 р. в Беліс, Алберта, скінчив на 45 році своє життя бл. п. Іван Пасічняк.

Бл. п. Іван Пасічняк

Покійний Іван народився 14-го липня 1914 р. в околиці Давнінґ, Алберта. У 1942 році одружився з Рітою Чернівчан, — в скорому часі вони

перейшли на постійне життя в містечко Беліс. Покійний Іван довший час працював у збіжевій компанії, як її купець. А вже останніх два роки перед своєю смертю залишив працю в збіжевій компанії, і працював у своєму власному підприємстві. Покійний завжди брав активну участь у місцевій Громаді Укр. Православної Церкви, де вже через довгі роки був головою Громади, та був в Укр. Народ. Домі довгі роки головою, а останньо — скарбником.

Похорон відбувся при великому числі людей 30-го березня ц. р. в Беліс, а тіло бл. п. Івана похоронено на цвинтарі Укр. Прав. Церкви у Давніні, Алберта. Покійний залишив у смутку дружину Ріту та трое дітей: Ірену, Алберта та Розмарію, своїх стареньких батьків, братів та сестру.

Під час Похорону Всеч. о. П. Сацевич перевів збірку на Нев'янучий Вінок, яка принесла $111.20, з чого призначено на прес. фонд "Вістника $15.-00 та на клішу $5.00.

Громада Беліс втратила доброго та щирого членапрацівника Укр. Православної Церкви та Укр. Народнього Дому. Похоронні Відправи відслужив парох Всеч. о. П. Сацевич, а дяком був пан Мороз із Смокі Лейк.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель ОПС.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КІРСТЮК

Вестбрук, Саск.

У суботу 23 квітня 1960 року в лікарні у Келґері, Алта., упокоївся в Бозі на 85 році життя бл. п. Василь Кірстюк — член Української Православної Парафії Св. Вознесення Христового у Вестбрук, Саск.

Бл. п. Василь Кірстюк.

Покійний поїхав до Келґері відвідати своїх дітей й пересвяткувати з ними Світлий Празник Христового Воскресення, і там захопила його смерть. Діти превезли свого тата з Келґері, щоб його похоронити з церкви, де він належав через 45 років.

Покійний полишив у смутку свою дружину Єрину, 8 синів, 6 дочок, 29 внуків, 7 правнуків і 2 сестри — Роіфту Половик і Домку Козак, та одного брата о. Дмитрія Кірстюка — священика Української Православної Церкви.

У вівторок увечері 26 квітня о. М. Коленич відправив Парастас, а другого дня Похорон зо Службою Божою з церкви у Вестбрук — при великому здвизі народу.

При Послідньому Цілуванні на зазив о. Пароха присутні зложили $21.40 на Нев'янучий Вінок для Покійного; з цього призначено $10.00 на "Вістник", $4.50 на клішу.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Василя нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. КАТЕРИНА КОМАРНИЦЬКА

Келґері, Алта.

Дня 25-го березня 1960 р. о год. 7 ранку несподівано, по короткій недузі, відійшла у вічність бл. п. Катерина Комарницька.

Покійна народилася 4-го липня 1891 р. в с. Городище, Сокальського повіту, в Україні. Року 1910-го виходить замуж за Василя Войтюка, який 1914 р. виїздить у Канаду, а 1922 р. приїздить до нього, до Виткова, Саск., пок. Катерина з малим синочком Йосипом. Її перший муж, Василь Войтюк, помер 1932 р. Вдова Катерина, в якої тоді було двое дітей, вдруге виходить замуж 1937 р. за вдівця Г. Комарницького, в якого було трое дітей з його першого подружжя.

23 роки щасливо прожила бл. п. Катерина зо своїм другим мужем Григорієм Комарницьким. Покійна була відданою вірною нашої Церкви, і 23 роки щиро, як тільки могла, трудилася для неї, і була також сестрицею та членкинею і від 1937 до 1942 р. головою Жін. Т-ва ім. О. Басарабової.

Бл. п. Катерина залишила в смутку мужа Григорія в Келґері, Алта., сина Йосипа, дочку Марусю Мелвін та двох братів у Канаді: о. Прот. Т. Горбая — священика нашої Церкви, і Николая, і брата Матвія в Україні, сестру пані Марину Ковальську (в Нортбетлфорд, Саск.) і три пасербиці — пані: Неля Петрук, Йозефина Шмик і Євгенія Ровтон, а також 6 внуків і 6 правнуків.

Похоронну Службу Божу й Панахиду відправив парох о. Прот. Л. Дячина — в сослуженні о. Прот. А. Хруставки й о. Прот. Т. Горбая, в українській православній церкві Св. Володимира, для якої бл. п. Катерина за свого життя поклала немало праці. Церковний хор співав під упразою пані Надії Кобильник. Церква була переповнена людьми, які прийшли віддати останню пошану Покійній. По Відправі о. Прот. Л. Дячина виголосив проповідь і попросив присутніх скласти свої пожертви на Нев'янучий Вінок Покійній.

Похорон відбувся 29-го березня о 9 год. ранку з церкви Св. Володимира на місцевий цвинтар Квін Парк. На цвинтарі бл. п. Катерину прощав її брат о. Прот. Т. Горбай і важким горем прибитий її муж Григорій у сльозах тільки й міг вимовити: "Прощай, моя люба дружино!"

Опісля родина Покійної запросила учасників Похорону на поминальний обід, приготовлений Жін. Т-вом ім. О. Басарабової. На припоручення родини бувший голова місцевої Громади п. І. Садовник (теперішній голова п. Д. Кобильник в той час був по справах у Монтреалі) перечитав імена родичів Покійної, що були на Похороні, — а прибули вони з Алберти, Британської Колумбії й з Саскачевану.

На обіді промовляли слідуючі: пані Катерина Малицька, пані Каролина Деміон, п. Петращук, пані Біляка, о. Прот. А. Хруставка, о. Прот. Л. Дячина, о. Прот. Т. Горбай.

Усі вони, щиро, зворушливо й тепло згадували Покійницю, а при тому і вказували на її труди для справи українського народу і його Св. Православної Церкви, — найвимовнішим доказом признання їй за це був великий здвиг народу на Похороні.

Пан Г. Комарницький від себе й від родини подякував Всеч. Отцям, Хорові, Жіночому Товариству ім. Ольги Басарабової і всім тим, що чимсь причинилися при Похороні, та всім учасникам Похорону.

На закінчення присутні заспівали "Вічная Пам'ять".

Із загальної суми, зібраної на "Нев'янучий Вінець", пожертвувано на пресфонд "Вістника" $10.00 і на Колеґію Св. Андрея $35.00.

Покійній Вічна Пам'ять!

Учасник Похорону.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

.(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БЛ. П. АФІЯ ГНАТЮК

Сенди Лейк, Ман.

Дня 4-го квітня 1960 р. рознеслася сумна чутка, що в лікарні в Еріксон упокоїлася 78-літня Афія Гнатюк. Так відійшла від нас ще одна піонерка й вірна Православної Церкви.

Бл. п. Афія Гнатюк

Покійна народилася в с. Кудринці, Борщівського по-

віту, в Галичині, 1882 року; ще в Галичині вона вийшла замуж за Данила Гнатюка, і там вони разом жили шість літ, а потім приїхали в Канаду — 1900 р. У Канаді вони фармерували 46 років, опісля перенеслися до містечка Сенди Лейк і тут разом прожили 14 років. Отже обидвое в подружжі вони прожили разом 66 років.

Бл. п. Афія належала до Української Православної Церкви в Канаді від самих початків її зорганізування в цій країні. Покійниця була примірною господинею на кожному кроці свого життя. Вона виховала десятеро дітей — шість синів і чотири дочки. Одна дочка кілька років тому померла дівчиною, а всі решта дітей вже подружені.

Покійна Афія полишила свого мужа — старенького Данила в смутку, а також свою велику родину: 5 братів, дві сестрі, 18 онуків і 4 правнуків.

Похорон відбувся 8-го квітня. Панахиди й Похорон служив о. Іван Куліш. Великий гурт людей відпровадив покійну Афію на цвинтар на вічний спочинок. Оплакують її муж Данило, вся рідня і вся місцева Православна Церква.

Учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінець Покійній.

Спи, дорога жено й мамо, бабуне й прабабко, нехай канадська земля буде Тобі легкою, а память про Тебе нехай залишиться з роду в рід!

Вічна Їй Память!

Сусід — учасник Похорону.

ПОДЯКА

По втраті дорогої жени, мами й бабуні — складаємо щиру подяку о. Іванові Кулішеві за Похоронні Відправи і за гарну проповідь у церкві, і всім тим, що прибули на Похорон і помогли нам у нашому смутку.

Муж Данило і діти, брати та сестри.

БЛ. П. ВАСИЛЬ БАТИЦЬКИЙ

Напередодні Похорону бл. п. Василя Батицького була відправлена над тілом Покійника в Катедрі Пресв. Тройці урочиста Панахида ввечері 17-го травня. Катедра була виповнена приятелями, товаришами по праці і знайомими Покійника. У передніх рядах сиділа родина Покійного, його дружина Павліна, діти, внуки й сестри. Панахиду відправляли: о. Д-р С. Савчук, о. Прот. В. Кудрик і парох Катедри о. М. Юрківський. Сердечну промову, навіяну глибокою любов'ю й симпатією до Покійника, виголосив о. Прот. В. Кудрик, що був неначе його вихованком. Це власне о. Прот. В. Кудрик прийняв Василя Батицького на роботу до "Українського Голосу" і мав у його особі вірного і ревного співробітника.

Під час Панахиди співав хор Катедри Пресв. Тройці.

Самі Похоронні Обряди відбулися в середу 18 травня. Хоч день був дощовий, то однак до Катедри, де були відправлені Похоронне Богослуження і Заупокійна Служба Божа, прибув чималий гурт людей, що бажали віддати останню послугу Покійникові — відпровадити його тіло на місце вічного спочинку. Похоронне Богослуження і Заупокійну Службу Божу відправили: о. Д-р С. Савчук, о. Прот. В. Кудрик і о. Мих. Юрківський.

Ставши у стіп катедрального престола, зворушливу промову виголосив о. Д-р С. Савчук. У тій винятково гарній і сердечній промові він дав чіткий образ Василя Батицького, як шляхетної, працьовитої, безпретенсійної людини, громадського діяча, що все працював на громадському відтинку, який йому доручено, з ентузіязмом і повним відданням усіх своїх сил, як вірного сина Української Православної Церкви, на якого у своїй довголітній душпастирській праці, усе міг числити, бо він усе вірно і віддано стояв на своєму пості, а головно у важкі хвилини, яких було чимало. У вірності своїй Церкві і своєму народові Покійний виховав також своїх дітей. Від Катедральної Громади, якої Покійний був довголітнім членом, прощав його парох тієї Громади о. М. Юрківський.

Із світських промовців прощали Покійника на вічну дорогу редактор І. Г. Сирник і п. Іван Трач — голова Українського Народнього Дому та заступник президента Взаємної Помочі.

Редактор І. Г. Сирник сердечними словами прощав Покійника від централі СУС і всіх афілійованих з ним організацій, від видавництва "Тризуб" і редакції "Українського Голосу" і від Взаємної Помочі. Усі ці організації й установи втратили в Покійному ретельного працівника і вірного друга. Покійний В. Батицький був великим майстрем друкарської штуки, з-під якого руки вийшли різні шедеври тієї штуки, як от: "Українська граматика" — Ю. Стечишина, "Кобзар" Тараса Шевченка під редакцією проф. Л. Білецького, "Куховарська книжка" — Савелі Стечишиної, конверсаційний підручник для вивчення української мови д-ра Яра Славутича і інші праці. Покійний довгі роки був редактором дитячої сторінки "Українського Голосу" і, перебравши встановлений о. В. Кудриком псевдонім "Дідуся Наума", редагував цю сторінку довгі роки; мавши дуже легке перо, цілими роками звітував на сторінках "Українського Голосу" про різні імпрези, що відбувалися у Вінніпезі. Написав дуже гарні спомини про початки "Українського Голосу" і зв'язаного з ним видавництва, і ці спомини залишаться як дуже цінний матеріял для історії того видавництва.

Про ментальність і життєву настанову Покійного свідчить короткий уривок з його споминів, в якому сказано, що коли б йому прийшлося ще раз починати своє життя і він мав би до вибору стати мільйонером, або таким працівником, яким він був, він вибрав би це останнє. Свою промову закінчив редактор І. Г. Сирник цитатом відомої стрілецької пісні про зломаного дуба, по якому "жаль глибокий позістав".

Пан І. Трач прощав Покійника від Взаємної Помочі і Українського Народнього Дому в Вінніпезі, в якому він многі роки працював і причинився до його розвитку. Спеціяльно підкреслив п. Трач те, що Василь Батицький зредагував Ювілейну Книгу "Взаємної Помочі", чим побудував собі безсмертного пам'ятника. Він був дуже скромний і ніколи не вимагав признання за свою працю. Милою несподіванкою для нього було те, коли кілька років тому Українська Вільна Академія Наук в Вінніпезі відзначила його Почесною Грамотою за працю над надрукуванням "Кобзаря" за редакцією проф. Л. Білецького.

Після Похоронних Відправ перевезено тіло Покійного на цвинтар, положений в Елмвуд. Домовину до похоронного авта і до могили несли найближчі товариші праці Покійного, що працювали з ним

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч. 164 А

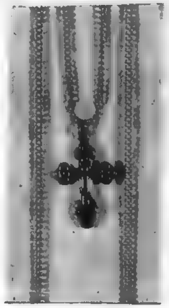

Ч. 165

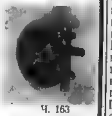

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінґ", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінґ силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

в друкарні, а саме: панове — Г. Угринюк, М. Завісляк, Ф. Осинченко, С. Хроль, Г. Соломон, В. Басараб, а почесний супровід дали: адв. Дмитро Янда, д-р Павло Закус (президент Видавничої Спілки "Тризуб"), д-р Григорій Новак, проф. Я. Рудницький, Іван Трач, ред. Сирник, Ілля Симчич, Микола Залозецький, Ярослав Колтек і Пилип Олійник.

Надгробний обряд відправили о.Д-р С. Савчук, о.Прот. В. Кудрик і о. М. Юрківський. На Похорон приїхав з далекого Едмонтону адв. Дмитро Янда, що є найближчим земляком Покійника, бо походить з того самого села, що й він, і в молодих роках працював враз з ним, як друкар в "Українському Голосі". Крім сестер (пані Мозяр і пані Бучок) на Похорон приїхав рідний брат Покійного, Пантелеймон, з Ковлдейл, Алта.

Під час Похоронних Відправ співали дяки, а між ними п. Григорій Блок — старий друг Покійника, що за одною перервою працює в "Українському Голосі" від 1910 року.

Було багато вінків від родини та установ: від персоналу "Українського Голосу", Союзу Українців Самостійників і його складових організацій, від Народнього Дому в Вінніпезі й інші. Були також і Невянучі Вінки.

Вічна Йому Пам'ять

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

запрошує українське громадянство на

Соборну Полеву Службу Божу

яку відслужить Преосвященний Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади

В НЕДІЛЮ, 19-ГО ЧЕВНЯ, 1960 р.

коло озера Ґарнер біля Спеден, Алберта.

ПРОГРАМА

10:00 год. ранку — Соборна Служба Божа

12:00 год. дня — обід

2:00 год. по полудні — про-[illegible]

5:30 год. перекуска.

Запрошено промовців.

На площі буде буфет і різні атракції.

Комітет:

Ол. Матвійчук, голова;
о. П. Сацевич, парох;
Н. В. Ґавінчук, секр.

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ та ВИСТАВКА ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

(священичі облачення, священна посуда, ікони, хрести, й т. ін.)

відбудеться

з нагоди Дванадцятого Собору Української Греко Православної Церкви В ЧЕТВЕР 30-го ЧЕРВНЯ 1960 р.

в залі КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ

1175 Мейн Стріт, Вінніпеґ

Ман. від год. 8-ої до 10-ої ввечері

На цю імпрезу оцим запрошуємо Вп. Делеґатів 12-го Собору і Гостей.

Чайний Комітет:
Анна Фіґус, конвінер

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя, — Кенора, Портедж Ля Прері, Дуфрост.
26. Неділя, — Поплярфілд, Ґонор, Трансьона, Брендон.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Реджайна
26. Неділя — Реджайна

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Середа. Вмч. Івана Сучавського — Ґлезлин
19. Неділя — Норт Бетафорд
26. Неділя — Кендо

УВАГА! З нагоди Храмових Свят в громадах Норт Бетлфордської округи, проситься взяти чисенну участь, у празничних урочистостях.

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Йорктон
26. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32908

о. П. БУБЛИКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Св. Ів. Сучавського — Донвел
19. Неділя — Сторновей
26. Неділя — Мазепа

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: [illegible]

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Сірко
26. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЧЕРВЕНЬ

15. Середа, Св. Вмч. Івана Сучавського — Ню Вестмінстер
19. Неділя — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ

15. Середа, Вмч. Івана Сучавського — Мейбрідж
19. Неділя Митрополича Візитація-Посвячення Церкви — Вайтбіч
26. Неділя — Сван Ривер
26. Неділя о 7-ій вечора Вечірня — Ґаес

УВАГА! Цим повідомляється, що перша Митрополича Візитація і Посвячення Церкви у Громаді Св. Духа у Вайтбіч, Саск. відбудеться в Неділю 19-го червня 1960 р. Ласкаво запрошується о численну участь у цім Святі з ближчих і дальших [illegible].

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Нипавин
26. Неділя — Кадет
26. Неділя. Вечірня о год. 6-й — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЧЕРВЕНЬ

15. Св. Івана Сучавського — Половники (Храм)
19. Неділя — Інсінґер (Гай-вей)
26. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. [illegible]

о. М. КРИЩУКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Середа Вмч. Івана Сучавського — Мусідора
19. Неділя — Лойдминстер

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Брукcбі
26. Неділя — Ґронлід (північна).

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІЦА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Розбирн
26. Неділя — Оакбирн

Address: Oakburn, Man. Tel. 236
Box [illegible]

о. І. МАЙБИ

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Вимер
26. Неділя — Ватсон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Св. Вмч. Івана Сучавського — Айтуна
19. Неділя — Ґудів
26. Неділя — Ґабард

Box 148, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Мічам
26. Неділя — Оен, Альта.

Address: 733 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Редфілд
26. Неділя — Борден-Біланн

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя, Соборне Пол. Богослуження — Спедден-Ґарнер Лейк.
26. Неділя — Смокі Лейк.

УВАГА. Запрошуємо все українське громадянство на Соборне Пол. Богослуження, котре відбудеться дня 19 червня ц. р. в Спедден коло Ґарнер Лейк. Соборне Богослуження відслужить Преосв. Єпископ Андрей з участю запрошеного духовенства.

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя. Соборне Богослуження біля Брокенгайп Лейк. Служать священики: Е. Труфин, Т. Славченко. На випадок несприятливої погоди всі ті священики будуть служити в церкві св. Юрія в Давфині.

26. Неділя — Ґілберт Плейнс
ВЕЧІРНЯ служиться щонеділі о 7 год. вечора в Давфині.

Address: Box 1062, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЧЕРВЕНЬ

15. Св. Івана Сучавського — Маморниця
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5152

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Роза
26. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

Адреса Пароха: Box 446 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Лужани
26. Неділя — Прут

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Етелберт
26. Неділя — Ренвер.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ГУРЖАНСЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Ст. Джуліен
26. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА

ЧЕРВЕНЬ

15. Середа, Св. Вмч. Івана Сучавського — Вайлдвуд.
19. Неділя — Атабаска
26. Неділя — Сіба Біч

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Торгилд. Окружне Богослуження
26. Неділя — Радвей
Редвотер, Вечірня о год. 7 веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

[illegible] Округа

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Торсбі
26. Неділя — Пело

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Винярд Мельничуки
26. Неділя — Шіго полуди. Фовм Лейк.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN. JULY 1, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1960. ЧИСЛО (1113) 13

ВАТИКАН ПІДГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО СОБОРУ

Щоденник "Да Винипег Трибюн" (11. 6. 1960) інформує з Ватикану:

"Папа Іван сьогодні створив 11 комісій, які підготовляють скликання першого — від майже сотні літ — Світового Собору Римо-Католицької Церкви. Він також створив спеціяльний орган для цього, щоб інших християн — протестантів і православних — інформувати про діяльність Собору.

Папа сказав: "Собор ще раз приспішує надію тих, які, хоч і мають претенсію вважати себе християнами, все ж таки й далі стоять окремо від цього апостольського престола, — щоб вони почули голос Божественного Пастиря, і щоб приєдналися до єдиної Церкви Христової".

Папа вперше проголосив свій замір скликати Собор 17 місяців тому. Він підкреслив тоді, що однією з його цілей має бути евентуальне об'єднання всіх християнських сил світу".

Із вислову папи про православних і протестантів виходить, що він уважає їх не християнами, а тільки "тими, які претендують на ім'я християн". Коли так, то чи ж папі робить різницю — кого йому кликати до "поєднання" з Римом? Він може також закликати і мусулман, і буддистів, і жидів. Чому ж, наприклад, папа не закликає жидів, щоб вони поєдналися з папою, тобто піддалися під його владу? Чому — на думку папи — жидів до цього закликати не можна чи не треба?

СПРАВА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ В ЕСПАНІЇ ОБГОВОРЮЄТЬСЯ В БРИТАНСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Часопис "Да Чорч оф Енґленд Нюзпейпер енд Рекорд" (Лондон) за 20 травня 1960 р. подає:

"У Палаті Репрезентантів недавно відбулися наради під головуванням капітана І. П. С. Орра—посла до Парляменту; на ці наради було запрошено певне число представників з обох партій Палати Послів, щоб розглянути теперішне положення у справі християнської свободи в Еспанії.

"Тепер, коли расова дискримінація лежить на серці загалу, то так само вважається важливою справою, щоб було звернено увагу на скандальну релігійну дискримінацію в Еспанії, що знаходиться так близько наших побереж.

"Збори вирішили поінформувати Міністерство Закордонних Справ Британії про своє становище в цій справі. Крім того, висловлено надію, що в недалекому майбутньому буде можливість вислати в Еспанію слідчу Комісію, яка наочно свердить ці факти."

Вищезгаданий часопис інформує, що католицький єпископат, маючи урядові повновласті, поліційними методами переслідує протестантів: закриває їхні святині й школи, силує вінчатися тільки в католицькій церкві, забороняє друковане слово, ув'язнює їх і т. д.

НАСТУП ВІДБИТИЙ

Французьку фільму "На Вашу душу й сумління" (з процесу Шварбарта за вбивство С. Петлюри) телевізійна станція Сі-Бі-Сі в Монтреалі почала висвітлювати 3-го травня ц. р. — першу частину фільми. Коли КУК у Монтреалі склав протест проти висвітлювання фільми, то другу частину передавали при замкнених дверях, а будинок висильні був пильнований кордоном поліції. Остання частина фільми мала бути висвітлена 24-го травня — напередодні дати вбивства Петлюри. Але за цей час українці в Канаді під проводом Комітету Українців Канади домоглися того, що висвітлювання фільми на 3-ій частині перервано і взагалі стягнено її з екрану. Оборонна акція українців у Канаді тривала від 3-го травня по 7-го червня включно.

Відповідальні чинники Сі-Бі-Сі заявили, що це головно громадяни жидівської віри телефонічно й листовно вимагали від Сі-Бі-Сі не припиняти висвітлювання фільми. Тут була причина початкового спротиву Сі-Бі-Сі протестам українців. Коли директор Сі-Бі-Сі М. Віме т запропонував, щоб між українцями й жидами відбулося інтерв'ю по телевізії для вияснення справи фільми, то Комітет Українців Канади погодився, але під умовою, що жидівську сторону на інтерв'ю буде заступати репрезентативна організація жидів — Жидівський Конґрес Канади, якщо він бажає захищати цю фільму. Однак Сі-Бі-Сі повідомило, що Жидівський Канадійський Конґрес "відхилив запрошення до участи в інтервю" — де він мав би був обороняти перед українцями цю фільму.

СТАНОВИЩЕ ДАНСЬКОЇ РЕФОРМОВАНОЇ ЦЕРКВИ У СПРАВІ РАСІЗМУ В ПІВДЕННІЙ АФРИЦІ

Церкви різних віроісповідань осудили білий колоніяльний уряд Південної Африки за його політику расізму супроти місцевого негритянського населення, що єдине є правним господарем цієї країни.

Винятком тут є лише Данська Реформована Церква, що вважається національною Церквою Південної Африки, — цебто вона відмовлялася осудити уряд країни за його расове переслідування негрів.

Натякаючи на це, що провід Данської Реформованої Церкви є присилуваний урядом до такого кроку, часопис "Да Чорч оф Енґленд" (20. 5. 1960) пише: "Данська Реформована Церква потребує співчуття й молитов усіх християн. Якщо помилки бували й бувають, і якщо християни мають нахил чинити скоріш це, що є можливе, а не це, що є справедливе, то в такому випадку справу не вирішиться самим лише загонистим осудженням. Хто знає, — може й Церква Англії, якщо б вона опинилася в подібному положенні (як Данська Реформована Церква), також була б схильна вибирати лише це, що можливе, а не абсолютну справедливість".

ПАПА ВІДЗНАЧИВ БРИТАНСЬКОГО ЖИДА

Щоденник "Да Вінніпеґ Фрі Прес" (11. 6. 1960) подав з Лондону таку новинку:

"Жидівського робітничого посла до парляменту папа Іван 23-ій найменував Командором Лицарів Ордену Св. Григорія Великого.

Є ним 57-літній Леслі Лівер, що його відзначено за його роботу на користь римо-католиків у Селфордській дієцезії. Пан Лівер був вибраний послом до парляменту 1950 року, радним міської управи Манчестеру був з 1932 року, а лордом-мейором Манчестеру був у 1957-58 роках.

Але не сказано, якого характеру велику роботу для католиків виконав соціялістичний (лейбористський) жидівський посол Лівер в Англії.

ЖИДИ СХОПИЛИ АЙХМАНА З АРҐЕНТИНИ

Під кінець травня ц. р. преса повідомила, що жидівські тайні агенти-добровольці розпізнали в Арґентині Адольфа Айхмана, і потаємно, без відома арґентинської влади, вивезли його в Ізраїль і органи безпеки в Тель-Авів допитують його.

Унаслідок цього допитування Айхман пробував повіситися, а потім намагався заподіяти собі смерть, розбиваючи голову об мур.

Бувшого німецького генерала Адольфа Айхмана жиди обвинувачують під замітом керування масакрою 6,000,000 жидів, вимордуваних німцями-гітлерівцями під час 2-ої світової війни.

В Арґентині А. Айхман залишив дружину й дітей. На домагання дружини уряд Арґентини звернувся до уряду Ізраїля, щоб він повернув Айхмана владі Арґентини, тому, що викрадання людей з її території вважається порушенням її суверенности. Однак прем'єр Ізраїля Д. Бен-Ґуріон легковажить вимогу Арґентини. Уряд Арґентини має замір передати цю справу на розгляд Об'єднаних Націй в Ню Йорку.

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

В ЛІТІ 1960-го РОКУ ..

Неділя 3-го липня, — день Закінчення Собору, — урочиста Архиєрейська Св. Літургія усіх наших Архиєреїв, у Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Неділя 10-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація в м. Ґудів, Саск.

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви в м. Кадворт, Саск.

Неділя 24-го липня, — Митрополича Канонічна Візитація, Храмове Свято і 5-річний ювілей Церкви Св. Володимира в м. Кенора, Онт.

ВАТИКАНСЬКА ПРЕСА ПИШЕ ПРО КАТОЛИКІВ УКРАЇНИ

Католицький щоденник у Римі "Іль Котідіяно" (10.4.1960) помістив статтю, що її автор підписаний ініціялами В. Л., п. н. "15 років Монсіньора Сліпого на Сибірі". У надтитульному рядку зазначено: "Комуністичні переслідування католиків України". У статті між іншим сказано, що "чотири мільйони католиків України східнього обряду перебувають під безбожницьким режимом і терплять найгірші з тих, що відомі в історії, переслідування". Той же автор осуджує советський фільм "Іванна", що випродукований з метою компромітувати митр. А. Шептицького.

Ватиканський (папський) щоденник "Оссерваторе Романо" (13.4.1960) третину однієї із статтей присвятив українцям-католикам, "яких вороже насильство даремно намагається відірвати від Риму". У цьому ж часописі сказано: "Сліпий, Архиепископ Львівський, був ув'язнений разом з іншими епископами вночі з 10-го на 11-го квітня 1945 р., рівно 15 років тому, та був засуджений лише за те, що він не хотів бути відступником. . ., але який фактично втримує свою віру непорушною та свою лучність з Апостольським Престолом".

Як бачимо, Ватикан взагалі не звернув уваги на голоси провідників Католицької Акції серед українців-католиків, які широко голосили, що митр. Сліпий та підлеглі йому епископи, мовляв, терплять за свою оборону України перед Москвою. У католицькій пресі в Римі не випадково вживається вислову "католики України" (а не католики-українці). Московського народу не оскаржується, а оскаржується лише "комуністів", і українців не обороняється. І вияснюється, що митр. Сліпий і інші "католики України" терплять комуністичні переслідування лише за свою вірність религії і за "лучність з Римом".

Про мільйони українських патріотів, що їх Москва переслідує лише за їхнє українство, а за ніяку "лучбу з Римом", Ватикан, звичайно, не згадує, бо йому українські патріоти не на руку.

Отже голос папської преси в Римі вважає неіснуючими ті мотиви, задля яких католицькі діячі серед українців взивали всіх українців до "всеукраїнської солідарности" та на ґрунті факту увязнення митр. Сліпого.

ХРУЩОВА АТАКУЮТЬ ЯК "УКРАЇНЦЯ"

Жидівський часопис "Да Кенедіен Джюиш Нюз" (27. 5. 1960) атакує советського диктатора Хрущова за його антисемітизм; тому що, на думку цього часописа, Хрущов є українець, отже й тут самозрозуміло, що він, мовляв, антисеміст.

З деякого часу на Хрущова ведеться послідовна нагінка в жидівській пресі. Також і в журналі "Лайф" (7. 12.-1959) був сильний випад проти Хрущова під замітом його антисемітизму.

Але, мабуть, уже недовго жиди будуть мати клопіт з Хрущовим, бо дипломати й політичні спостерігачі все частіше поговорюють, що провідники комунізму в СССР мають усунути Хрущова із становища диктатора. Значить, і над Хрущовим є ще вищі диктатори. Отже, Хрущов — це тільки лялька в руках вищої сили.

Хоч жиди вважають його антисемітом, то однак, коли Хрущов минулого року восени відвідував Америку, то від жидів привітав його рабін — один з перших.

Жиди сказали, що вони мусіли це зробити, щоб уберегти жидів у СССР від переслідування. У чому полягає "антисемітизм" Хрущова — "Да Кенедіен Джюиш Нюз" не сказав, а тільки натякнув: "Сам пан М. Хрущов не потребує ніяких "інтродукцій" (представлювань) у справі свого погляду на жидів та вчинків супроти них". А ми запитаємо: чому ж не потребує? Власне, він таки потребує цього! І таки ясніше буде, коли "Да Кенедіен Джюиш Нюз" подасть імена й числа жидів ув'язнених, знищених чи засланих на каторги, або на тяжкі роботи в Казахстан на протязі влади Хрущова, або й його попередників. Українці показують імена й числа та факти з мучеництва України в советській неволі. Щождо "українства" Хрущова, то українці на такій же підставі можуть твердити, що з нього "українець" такий, як і "жид", коли йдеться про його походження.

Коли ж говорити про те, кому Хрущов вірно служить — то тут уже справді він не потребує ніяких "інтродукцій". Інша справа, що часом і вірною службою не вдається догодити, отже й роля Хрущова кінчається. На його місце прийде інша "лялька" в руках міжнародніх сил.

ДОДАТКОВІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПОХОРОН БЛ. П. М. ЗЮБРАКА

У "Вістнику" за 15-го червня ц. р. був поданий короткий некролог про бл. п. М. Зюбрака. З уваги на це, що згадана посмертна згадка була подана шляхом передруку з інших джерел, і то в останній хвилині перед відданням "Вістника" на пресу, то ці технічні причини зумовили собою прикрий недогляд: було подано **о. Михайло Фляк,** а має бути: **Прот. Михайло Фляк.** Саном Протоерея ВПреподобний Прот. Михайло Фляк за свої видатні заслуги в пастирській праці в Православній Церкві був удостоєний ще в Европі.

Нам також прикро, що у вищезгаданому некролозі, передрукованому з другого джерела, не було відмічено, що всі основні справи у зв'язку з Похороном були виконані ВПреп. Прот. М. Фляком, який є Настоятелем Парафії у Принс Алберт, отже й тому всі ці згадані найважніші обов'язки випали на його участь. Нас повідомлено про це після видрукування вищезгаданого Некролога.

Уклінно прохаємо у Високопреподобного Отця Протоерея Михайла Фляка ласкавого вибачення за дійсні чи можливі прикрості, що виникають чи могли б виникати внаслідок цих мимовільних недостач у змісті Некролога.

Ми запевняємо, що коли б ми мали були допис про Похорон безпосередньо з першої руки, з місця, і не мусіли були наспіх, в останній хвилині, шукати матеріялу в інших часописах, то ми були б у кращому положенні, і шанси евентуальних цього роду недостач тим самим були б менші.

Адміністрація й Редакція.

Читайте, передплачуйте й між своїми знайомими поширюйте "Вістника"!

Наслідуйте приклад тих Громад, де всі члени зобов'язалися передплачувати "Вістника".

УКРАЇНСЬКА АКЦІЯ В КОМІТЕТІ СВІТОВОГО РОКУ ВТІКАЧА

Канадійський Комітет Світового Року Втікача закінчує офіціяльно свою працю з кінцем червня 1960 року. В місяці вересні будуть зліквідовані всі його операції.

Фонд Допомоги Українців Канади (ФДУК), що в організаційній системі КУК веде допомогову акцію, спочатку не був включений до організацій спонзорів цієї благородної акції. Проте він безпосередньо й через КУК доручував українським організаційним клітинам брати в акціях того Комітету активну участь. Велику працю виконали в тих акціях льокальні українські жіночі організації.

У міжчасі становище ФДУК в Комітеті Світового Року Втікача вияснилося. Будучи рівнорядним членом-спонзором, ФДУК вважає себе управненим і зов'язаним відкликатися публично до всієї української спільноти в Канаді, ще перед закінченням Світового Року Втікача.

Просимо ще в цих останніх тижнях місяця червня перевести збірки на ціль Світового Року Втікача, якщо де такі збірки дотепер не відбулися. Просимо звернутися в цій справі з відповідним закликом також до українських льокальних організацій, церковних громад і поодиноких родин. Допоможім Канадійському Комітетові Світового Року Втікача закінчити його працю з найкращим результатом.

Одночасно, в цілях статистично-інформаційних зобов'язуємо поодинокі місцевості надіслати в найближчому часі на руки нашого уповноваженого в Торонті такі інформації:

1. **Які** українські організації у Вашій місцевості й у **яких** акціях Комітету Світового Року Втікача брали участь?
2. **Чи** українські організації робили й **які** спеціяльні акції для Комітету Світового Року Втікача?
3. **Який** був фінансовий результат спільних і спеціяльних акцій?
4. Інші інформації, що послужили би на доказ активности українських організацій під час Світового Року Втікача.

ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя

Адреса уповноваженого ФДУК:
Mr. J. KOZLOWSKY,
36 Emerson Ave.,
Toronto 4., Ont.

ВИБРАНИЙ НОВИЙ "КАТОЛІКОС"

В "автономній республіці" Ґеорґія, в м. Тбілісі, у січні 1960 року помер 88-літній первоєрарх (т. зв. "католікос") автокефальної Православної Церкви Мелхиселек III. На його місце на Соборі в Тбілісі вибрали на становище католікоса Митрополита Єфрема; він народився 1896 року, університет закінчив у Тбілісі.

"Католікос" (чи "кафолікос") — це слово грецьке, яким означувано один з традиційних титулів для епископа, що його адміністрації підлягала одна з епархій Вселенської Церкви: всесвітня ж Церква — це Вселенська Церква (з грецького: Екуменічна).

ДВА ПРОРОЦТВА ВИЯВИЛИ, А ТРЕТЬОГО — НІ

Почавши з 13 травня аж по жовтень 1917 року троє пастушків на пасовищі біля місцевості Фатіма в Португалії нібито мали видіння, — вони бачили, як тудою проходила якась "біла пані". Діти-пастушки, а за їх оповіданням і навколишні португальські селяни вірили, що це була Діва Марія.

Цією справою зацікавилася була Католицька Церква в Португалії. І згодом загал був поінформований, що ця "біла пані" — цебто, як було сказано, Діва Марія, виявила дітям-пастушкам (1917) якісь "три тайни".

Діти-пастушки передали ці тайни церковним властям, і перша з цих "тайн" була така: що на пасовищі біля Фатіми тим дітям показалося "пекло". Церковні власті ще тоді таки, (1917) пояснили, що Діва Марія, показавши дітям образ "пекла", тим самим виявила, що перша світова війна вже кінчається, але почнеться друга світова війна — ще за життя папи Пія XI.

Чи справдилося це вияснення церковних властей? Звичайно, коли діти-пастушки мали видіння ("пекла") біля Фатіми, то тоді саме кінчалася перша світова війна (1917 р.), отже кінець її віщувати було нетрудно. Але щодо вибуху другої світової війни, то тут факти розминулися: бо друга світова війна вибухла (1 вересня 1939 р.) вже по смерті папи Пія XI (він умер 19 лютого 1939 року).

Щодо другого видіння тих трьох дітей 1917 року, то церковні католицькі власті вияснили тоді (1917 року), що Діва Марія сказала, що коли Росія не навернеться на католицизм, то тоді вона поширить жах по всьому світі. — Таке вияснення католицькі церковні власті зробили тоді, коли бачили, що в Російській імперії 1917 року вибухла комуністична революція, отже вони (кат. авторитети) боялися, що з Росії пошириться комунізм по всьому світі; звідси й таке їхне вияснення "другої тайни".

Отже діти мали видіння. Їм увижалася "біла пані" і "пекло", а католицькі церковні власті в Еспанії вже самі додавали до того свої об'яснення 1917 р., а проголосили їх аж 1942 р.

У міжчасі двоє дітей-пастушків померло, а залишилася тільки одна з них — Лукія, що їй тепер 53 року, і вона є католицькою монахинею в кармелітському манастирі в Коїмбра в Португалії. Двадцять років тому вона занедужала, і, лякаючись, що може померти, вона заявила, що 1917 р. їй (та двом покійним дітям) була також виявлена "білою панею", (значить—Дівою Марією), ще й "третя тайна". Отже вона тоді (1940) цю тайну, яку ще від 1917 року носила в душі, списала на папір, запечатувала в пакет і передала португальським католицьким епископам.

Року 1959-го у католицькій офіційній пресі вийшла від близького до особи Лукії католицького португальського священика Фуентес така інформація: монахиня Лукія виявила йому, о. Фуентесові, що ця "третя тайна" полягає в тому, що 1960 р. настане кінець світу". Католицька церковна преса, цензурована католицькими властями, помістила цю інформацію о. Фуентеса; між іншим, помістив її 1959 р. також і один з церковних католицьких органів "Да Кенедіен Реджистер".

Католицький загал, включаючи й багатьох духовних, почав масово протестувати проти цього "третього пророцтва" сестри Лукії. Унаслідок цих протестів епископська канцелярія дієцезії в Коїмбра (де перебуває Лукія) видала комунікат, в якому заявила, що священик Фуентес усе те, що почув від Лукії про її "третю тайну", мовляв, сам перекрутив, і все, що подане ним до преси, є "жалюгідне й недокладне".

Знеохочений і спонуканий католицькими властями о. Фуентес мусів 1959 р. написати до португальського щоденника в Лісбоні (Португалії) "А Вов" заяву, в якій він не каже, що він допустився неправди, а тільки багатозначно підкреслює, що він "жалує, що він дав читачам своєї статті причину до аляриу". Чи ж не хоче він тим сказати:

— Хіба ж тут моя вина? Це, що я від Лукії почув, те й передав світові! А мою статтю цензурували католицькі цензори!. . .

Можна думати, — що 1959 р. чи то Лукія сама, чи може, як і раніше мабуть бувало, сподівалися, що 1960 р. почнеться атомова війна, і світ буде знищений, отжел "трете пророцтво" Лукії справдиться (бо "перші два взагалі не були пророцтвами, а "друге пророцтво" не справдилося).

З цього приводу часопис "Торонто Стар" (13 травня 1960 р.) писав про ці претенсії Лукії "пророкувати:" Церква обережно відноситься до цих претенсій. Вона (Катол. Церква) визнала видіння біля Фатіми за дійсне чудо, але для неї це ще не означає, що все це, що діти кажуть, ніби то їм сказала Діва Марія, має бути об'явленою правдою".

З того виринають питання логічного характеру: коли Католицька Церква повірила дітям-пастушкам, що та незвичайна елегантна "біла пані", яку вони вперше у своєму житті побачили на віддлюдді на пасовищі, (а тим убогим дітям, як видно, до того часу ще не доводилося елегантної пані бачити). — що це "Діва Марія", і на цій підставі явління "білої пані" пастушкам Католицька Церква проголосила як "чудо", — то чому ж Католицька Церква не є послідовна сама з собою, і не хоче вірити тим же пастушкам у те, що їм мала та "біла пані" говорити?

З тими двома "тайнами" дітей-пастушків з Фатіми, а тепер з "третьою тайною" монахині Лукії, Католицька Церква має клопіт, і як видно, вона рада б з них вицофатися. Із селянами околиць Фатіми справа 1917 р. вдалася португальському епископатові дуже легко, але зовсім інакше вийшло, коли справа пішла в широкий світ. . . . Чи не варто було Католицькій Церкві вицофатися з цієї справи ще 1917 року, і вже тоді критично віднестися до оповідань дітей пастушків з околиць Фатіми?

О. К.

"ТІНЬ" ПРОТИ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ

По телевізії Сі-Бі-Сі, у місцевій вінніпезькій програмі "Ай-Ту-Ай" ("Віч-на-віч") 31-го травня ц. р. відбулося інтерв'ю з одним вінніпежцем, який виступив проти будування пам'ятника Шевченкові перед будинком Манітобського Парляменту в Вінніпезі. По телевізії не назвали справжнього імені цього вінніпежця, а означили його криптонімом "Тінь".

Отже, той пан "Тінь" заявив, що "хоч український поет Тарас Шевченко може для декого бути вартісною особою, але він не має нічого спільного з історією провінції Манітоби".

Чи аранжери вищезгаданої телевізійної програми вже наперед знали, з якою критикою той пан "Тінь" виступить, чи може його виступ проти пам'ятника Шевченкові і для них був несподіванкою — покищо годі сказати. Годі також сказати на основі цього прилюдного "першого стрілу" в плян пам'ятника Шевченкові — чи це звичайний собі відокремлений випадок, чи може лише початок якоїсь ширшої кампанії.

Усе ж таки, як би там воно не було, немає найменших підстав передбачувати жодних перешкод у будові пам'ятника Шевченкові, бо ж плян цієї будови схвалив Манітобський Парлямент.

ПЕРЕБУВАННЯ ГОЛОВИ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ В АМЕРИЦІ

Від 21 квітня до 6 травня ц. р. голова Виконавчого Органу УНРади Микола Лівицький перебував у Вашингтоні, де відбув численні зустрічі з американськими політичними діячами та з представниками різних поневолених народів. 30 квітня М. Лівицький приїздив на один день до Ню Йорку, де виголосив двогодинну інформаційну доповідь на засіданні Головної Ради Демократичного Українського Координаційного Центру Америки, що відбулося під головуванням Президента Робітничого Союзу п. Антона Батюка. Засідання Головної Ради, в якому взяло участь біля 30 представників складових організацій ДУКЦА, приняло резолюцію, в якій, між іншим, ще раз підтверджено одноголосне схвалення політичної лінії Виконавчого Органу щодо Американського Комітету Визволення. В зв'язку з передбаченою сесією УНРади в осени ц. р. після повороту голови ВО. з подорожі на американському континенті, резолюція підкреслює необхідність дотримання солідарности поміж фракціями УНРади.

(Укр. Інформ. Бюро)

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПАНІКА СЕРЕД КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

З ПРИВОДУ МАНІФЕСТАЦІЇ ПРАВОСЛАВІЯ В ТОРОНТІ

У редакційній статті католицького часопису, "Наша Мета" (4. 6. 1960), що його видають українською мовою, написано:

"Греко-православна Церква Українців Канади і її найвищий провід започаткували акцію, що змагає до ліквідації і своєї власної церковної незалежности та до знищення її українського характеру. В неділю, 15 травня ц. р., з ініціятиви та при якнайбільш діяльній участі провідників українського гр.-православія, відбулась у Торонті т. зв. "маніфестація православія", головною метою якої була і є не якась єдність поміж розбитими і розсвареними ґрупами православія, а зірвання духових зв'язків з матірною Церквою, ліквідація національної спадщини в Церкві і її індивідуальности та створення "Юнайтед Ортодокс Черч" з англійською мовою у богослуженні, до якої ввійдуть різні національні православні Церкви, включно з московською".

Дискутувати з "Нашою Метою" в цій справі не бачимо потреби тому, що "Наша Мета", подаючи вищезгадані фальшиві інформації про ціль Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня ц.р., була свідома цього, що вона пише неправду, щоб своїх читачів увести в оману.

Становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді на вищезгаданій Маніфестації Православія в Торонті було цілком протилежне до того, як про нього "Наша Мета" неправдиво інформує.

Репрезентант Проводу Української Греко-Православної Церкви в Канаді Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії цієї Церкви, у своїй доповіді на Маніфестації Православія поставив такі тези:

1) "Я непохитно стою на цьому становищі, щоб різні національні Церкви на цьому континенті не затрачували своєї тотожности, не визбувалися своїх питомих їм формальних прикмет і своєї богослужбової мови й піснопіння, але щоб вони зберігали все це як свою релігійну й культурну спадщину".

2) "З цього Ви бачите, що я є проти т. зв. "Всеамериканського Православія", що з деякого часу т е п е р пропагується деякими церковними провідниками в Злучених Державах Америки, але без більшого успіху, і я це з приємністю стверджую".

3) "Я непохитно є проти ідеї "перетоплювального горшка" ("мелтінг пат") у церковному житті, через який Церкви втратили б усю свою тотожність (ідентичність) — свої національні й релігійні прикмети, і перетопилися б в якусь нову "Все-Канадську" чи "Все-Американську" Церкву, не залишаючи по собі й сліду своєї багатої спадщини, в яку так рясно засібна кожна з них, — будь це Українська, Румунська, Сербська, Сирійська чи якась інша Церква".

4) "На мою думку, однією з передумов ближчої співпраці між Православними Церквами на цьому континенті є ця, щоб ці Церкви звільнилися з-під закордонної адміністративно-правної залежности, і щоб вони стали автономними чи місцевими Церквами — у згідності з духом Православних Канонів. Тепер, будь ласка, зверніть увагу на ось що: я не пропоную їм зривати своїх духовних зв'язків чи єднання з своїми Матірними Церквами; вони з найбільшою певністю повинні їх зберігати. Але що я пропоную — то є це, щоб вони стали самоуправними щодо всіх своїх зовнішніх справ, нав'язуючи до свого життя в цій країні чи на цьому континенті".

***

Вище ми точно подали витяги з доповіді Репрезентанта Проводу нашої Церкви на Маніфестації Православія. Цілість цієї доповіді, виголошеної по-англійському, опублікована окремою брошурою "The Problem of Orthodox Unity", а також окремою брошурою в українському перекладі, — і кожен може без труду з цією брошурою докладніше познайомитися.

І коли читач порівняє становище Української Греко-Православної Церкви на Маніфестації Православія в Торонті з цим, що написала в цій справі "Наша Мета", то він має можливість переконатися, що "Наша Мета" написала неправду.

Чому "Наша Мета" зчинила таку паніку з приводу Маніфестації Православія? Правдоподібно тому, що — 1) Католицькій Акції не на руку виступи нашої Церкви на ширшому форумі в Канаді; 2) Українська Греко-Православна Церква в Канаді на всеканадській публичній арені заявила, щоб Церкви в Канаді не мали над собою власти заграничних зверхників, а щоб їхні найвищі Проводи були в Канаді, бо члени тутешніх Церков є горожанами Канади; і як над горожанином Канади не може мати контролі влада іншої держави, так і над членом Церкви в Канаді не повинна б мати контролі заграничиа церковна власть. Католицька ж Церква в Канаді має над собою заграничну власть — у Римі;4) що українці греко-католики називають терміном "Українська Католицька Церква", — це для Риму не існує; у Римі не визнають навіть такої назви, як: "Українська Католицька Церква".

Згідно з визначенням цієї ж справи у Ватикані, — це є якесь там ч и с л о л ю д е й, для яких у Римі є одинока офіційна назва "рутені уніті" (рутенці-уніяти), а ніяка "Українська Католицька Церква".

І щоб загал українців греко-католиків не поцікавився й ближче не допитувався своїх церковних провідників, чи вони дійсно мають визнану Римом "Українську Католицьку Церкву", то для цього Католицька Акція штучно витворює всякі "сенсації" навколо нашої Церкви — згідно з тактикою: "лови злодія"! Але розпусканням панічної клевети про становище Української Греко-Православної Церкви на Маніфестації Православія діячі Католицької Акції ніяк не зможуть заступити відповідь на питання: чи Рим визнає т. зв. "Українську Католицьку Церкву", і чи вона з точки погляду Риму — власне, як **Церква Українська,** існує взагалі? А таке питання таки стане перед свідомими греко-католиками на ввесь ріст — раніше, чи пізніше.

АПОСТОЛИ

Частенько чуємо слово "апостол". Воно означає те саме що амбасадор, посланець або представник; означає людину, яку посилаючий посилає. Апостолів післав Ісус Христос у світ учити, проповідувати й звершати Св. Тайни.

Їх було дванадцять, відповідно до числа дванадцятьох ізраїльських поколінь у Ст. Заповіті. Були це молоді люди, мабуть ровесники Спасителя, приблизно того самого віку, що Він. Між собою вони різнилися вдачею і поглядами на справи.

Між ними було три, яких Син Божий вирізняв і брав їх з Собою як свідків важних подій. Петро, Яків і Іван були при воскресенні доньки Яіра, при Преображенні Ісуса Христа, були в Оливному саді ближче Нього, коли Він переживав тривогу перед муками, що їх мав витерпіти задля нашого спасення.

Апостоли називалися так: Симон (Петро, Кифа, Скала), Андрій, Яків син Заведея, Іван, Яків син Алфея, Юда (Тадей), Пилип, Вартоломей, Матей, Тома, Симон Кананіт і Юда Іскаріот.

Св. Павло не належав до числа дванадцятьох апостолів. До апостольства був покликаний він чудесним способом, уже після Вознесення Ісуса Христа на небо, і для Церкви та взагалі для християнства він має великанські заслуги. ■

РУМУНСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ ПОЗИВАВ НА СУД РУМУНСЬКИЙ ЕПИСКОПАТ В ЗДА

Православні румуни в Америці вирішили унезалежнити свою Церкву від Румунського Православного Патріярхату в Румунії, і тому вони вирішили встановити свій автокефальний епископат. Отже 1952 р. румуни звернулися до Української Православної Церкви в ЗДА з проханням висвятити для їхньої Церкви епископа. Митр. Іоан (Теодорович), Архиеп. Мстислав (Скрипник) і Архиеп. Геннадій (Шиприкевич) висвятили румунам в епископи Валеріяна Тріфу.

Але 3 квітня 1960 р. Єпископ Валеріян Тріфа прийняв пересвяту від первоєрарха Російської Православної Цекви в ЗДА Митополита Леонтія і його епископа Димитрія. Журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (квітень 1960 р.) вияснює, що сталося це з таких причин: Румунський Патріярх в Букарешті вважав першу висвяту неканонічною (неважною з погляду церковного права), і на цій підставі заявляв свої претенції до церковного майна православних румунів в ЗДА, а румунсько-американських епископів позивав на суд.

Отже в цій "пересвяті" відограв ролю чинник не церковно-релігійний, а політичний.

Звичайно, Румунська Православна Церква в ЗДА (Автокефальна) через цю "пересвяту" не стала залежною від Російсько-Американської П р а в о славної Церкви, — вона залишається незалежною.

ЧИ ЗАМІР УСУНУТИ РЕЛІГІЮ ІЗ ШКІЛ ВІННІПЕГУ?

Обидва вінніпезькі щоденники ("Да Виннипег "Фрі Прес" і "Да Виннипег Трибюн") 22 квітня ц. р. поінформували, що Шкільна Рада Вінніпегу 21 квітня ц. р. голосами два проти одного стала проти рекомендації Королівської Освітньої Комісії, яка пропонує поширити досьогочасну схему навчання релігії в публичних школах.

Текст спротиву для Шкільної Ради Вінніпегу опрацював радний Дж. Жукін, а його усно підтримали радні І. О. Волч і Ендрю Роберсон.

Проти внеску Жукіна, цебто за рекомендацією Королівської Освітньої Комісії голосували радні: А. Захарійчук, д-р Ендрю Мур, Дж. Фрит і Рос Литл. Однак внесок Жукіна пройшов подвійною більшістю голосів, — цебто Шкільна Рада Вінніпегу постановила, щоб далі не поширювати досьогочасної схеми навчання релігії у школах Вінніпегу.

Щоденник "Да Виннипег Трибюн" подав, що пан Жукін має замір в майбутньому скликати наради (Шкільної Ради Вінніпегу), щоб поставити питання навчання релігії, яке тепер являється обов'язковим у школах міста" (Вінніпегу).

***

З вищеподаних пресових інформацій видно, що радний Жукін і його однодумці не вдоволилися своїм теперішнім успіхом — що їм удалося стримати поширення досьогочасного стану навчання релігії в публичних школах Вінніпегу; вони, як видно, воліли б зліквідувати навіть досьогочасний стан, цебто — щоб Шкільна Рада принципово стала проти шкільного навчання релігії.

Радний Жукін мав тут за собою більшість голосів шкільних радних Вінніпегу. Але можна без ризика сказати, що він не має за собою більшости населення цього міста в цій самій справі. Величезна більшість людности Манітоби і її столиці Вінніпегу — це люди релігійні, і вони не бажають, щоб меншість позбавляла їхніх дітей навчання релігії в публичних школах. У цій справі належиться голос батькам шкільної дітвори.

Можливо, що релігійне громадянство ще не звернуло належної уваги на той факт, що вже покладено межу дальшому поширенню навчання релігії в публичних школах цього міста; можливо також, що загал громадянства вияснює собі це не бажанням деяких чинників усунути р е л і г і ю із шкіл, а тим що в якихсь "технічних" причин не можна релігійної схеми поширити. Але коли Жукін заповів тут ще дальшу — може й далекойдучу — кампанію, то це явище вже переходить границі "технічних труднощів", а виходить на поверхню принципове питання: бути чи не бути релігії в школі?

Якщо б дискутувати, то лише над питанням: чи і в якій мірі поширити досьогочасний обсяг навчання релігії в школах; і тут, можливо, будуть різні погляди. Але коли йдеться про принципове питання: бути релігії в школі, чи не бути, — то тут не може бути ніякого сумніву, що величезна більшість населення міста є за релігією у школі. Не може бути також сумніву і в цьому, що населення в цій справі все ж якось нарешті висловиться.

Одна меншість, а саме ті, що є проти навчання релігії в публичних школах, дають у руки аргументи другій меншості, цебто тим, які намагаються, щоб уряд Манітоби фінансував парафіяльні школи, бо, мовляв, у публичних школах немає навчання релігії.

Звичайно, "блискуче відокремлення" меншости—їхня втеча в сепаратні школи, ніяк не врятує загального положення у провінції; бо замість відокремлення і втечі треба робити всі зусилля, щоб навчання релігії було в публичних школах — на широкому ґрунті суспільства.

ДЕ ЛЮБОВ, ТАМ І БОГ

(Оповідання)

II

Мартин чує дивний голос

Одного разу Мартин читав до пізної ночі. Він читав Євангелію від Луки, а саме там, де було написано:

"Всякому, хто просить у тебе, дай. І як хочете щоби чинили вам люде, так і ви їм чиніть".

І читав він дальше як Христос навчає:

"Нащо ж кличете до мене: Господи, Господи!, коли не робите як я вам кажу? Всякий, що приходить до мене і слухає слова мої і виконує їх, він подібний до чоловіка що будуючи будинок, вкопав глибоко і положив підвалини на камені. Коли прийшла повінь і наперла на будинок, він не похитнувся, бо був збудований на камені.

"Хто ж слухає слова мої, але не робить як я кажу, той будує будинок на піску, без підвалин. Коли ж прийде повінь, будинок падає, і руїна того будинку велика".

Коли Мартин ті слова прочитав, то зняв з очей окуляри, положив на книжці, і сперся ліктями на стіл, та задумався. Він став подрібно розглядати своє життя.

— А на чім збудована моя хата, — питав він себе, — на скалі, чи на піску? Щастя, коли на скалі. То велика потіха для самітного чоловіка, коли зробив все добре, яке повинен був зробити. Отже треба пильно дбати щоби не похитнутися. Господи, поможи мені!

Такі думки снувалися в голові Мартина. Те, що він прочитав, було для нього тепер важніше віж дотеперішня його журба. Він хотів відірватися вже від книжки і йти спати, але книжка його не пускала. І він почав читати дальше про сотника, про вдовиного сина, читав яку відповідь дав Ісус Івановим ученикам, а дальше читав як Ісус був на обіді в одного фарисея, Симона, — і як одна грішна жінка намастила Його ноги дорогим миром і обтерла своїм волоссям, і як Ісус прощав її гріхи. А дальше було:

"І обернувшись до жінки каже Симонові: Чи бачиш ти ту жінку? Увійшов я до твого дому, а ти не дав мені води на ноги, а вона сльозами обмила мої ноги і волоссям голови своєї їх обтерла. Ти не поцілував мене, а вона, коли ввійшов я, не перестала цілувати ніг моїх. Ти оливою не помастив ніг моїх, а вона миром ноги мої намастила".

Скінчивши читати, Мартин ще раз в думці повторив слова:

"Води на ноги мої ти не дав, не поцілував мене й не помастив оливою. . ."

І Мартин над собою поважно задумався.

— Здається, що той фарисей був подібний до мене. Я також дбаю лише про себе самого, — щоб мати на час чай, щоби тепло вбрався, щоб добре відпочити, але другими не журюся... Фарисей також дбав лише про себе, а про свого гостя не подбав. А хто ж був його гостем? Сам Христос! Та коли б Він прийшов до мене, то як би я Його прийняв?

Так думаючи Мартин схилився на руки і заснув.

Коли ж він так спить, то нараз чує голос:

— Мартине! Мартине!

Мартин прокинувся і питає:

— Хто там такий? Хто там?. . .

Він обернувся і поглянув на двері, але там не було нікого. За хвилину його повіки знову склеїлись і він почав спати. Але нараз чує він знов ще сильніший голос:

— Мартине! Мартине! Виглядай завтра на вулицю, я прийду до тебе!

Мартин прокинувся, протер очі, розглянувся кругом, і сам не знав, чи то були чиїсь слова, чи тільки сон. Але ж ті слова були такі голосні, що мусів їх хтось сказати. Та хто ж казав, коли нікого не було видно? Видно, що то був лише сон.

Так подумавши Мартин згасив каганець, положився і заснув.

(Дальше буде).

ПАНАХИДА ПО Б. ПАСТЕРНАКОВІ

"В Римі, в православній московській церкві архиеп. Леонтій із Чіле відправив панахиду за спокій душі Бориса Пастернака", — коротко подав католицький щоденник "Америка" (10. 6. 1960 р.).

Року 1958-го советський письменник Борис Пастернак здобув у світі славу й був відзначений найвищою нагородою — Нобелівською премією — за свою повість "Доктор Живаго". Друк цієї повісті був у Советах заборонений, отже Б. Пастернак нелеґально передав її за кордон, і вона вперше (1958) була видрукована в Італії, в перекладі на італійську мову. За написання цієї повісти й за нелеґальне перепачкування її в скриптах за границю Б. Пастернак був нацькований урядом СССР і виключений із спілки советських письменників, але його не арештували й не судили, отже він мав виняткове щастя. Інший на його місці був би принаймні ув'язнений, або й розстріляний, та й ледве чи мав би аж такі довірені міжнародні зв'язки, щоб безпечно перепачкувати свою повість за кордон і там її видати, та й отримати нагороду Нобеля, якої не дістав навіть сам Толстой, ані Достоєвський. Отже в міжнародніх впливових кругах дійсно високо оцінили Б. Пастернака. А минулого року сам диктатор Хрущов заявив, що советський уряд, здається, зробив помилку, забороняючи його повість "Доктор Живаго".

Пастернак помер цього року — на недугу рака — у своїй власній віллі під Москвою. Як видно, Б. Пастернак ще за часів царату став був членом Російської Церкви, коли тепер російський епископ відправив по ньому Панахиду.

Борис Пастернак — жид, і сучасні жидівські історики ім'я Бориса Пастернака згадують між визначнішими жидівськими письменниками.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Коли ми поглянемо на всю папську систему універсальної монархії — як вона крок за кроком будувалася впродовж сімох століть, і яку тепер так енергійно підштовхують до її кінцевого завершення, то ми тут можемо ясно вирізнити всі камінці, з яких складається ця будівля. Усе, що протягом довгого часу робилося, зводилося до зусиль пояснити Сардикійський Канон так, щоб поширити апеляційну юрисдикцію папи на всі випадки — шляхом допасування їх до загального й гнучкого терміна: "більші справи". Але з кінця 15-го століття претенсії папства посунулися ще й поза цю точку, — внаслідок цього становища, що його зайняли були папи Лев і Ґелясій, і з того часу починається курс систематичних підроблювань, що були фабриковані іноді в Римі, а часом робилися й деінде, але там таки (в Римі) вони були приймані й спожитковувані.

Поведінку пап, почавши з Інокентія І і Зосіма, - коли йдеться про це, що вони постійно спиралися на Сардикійському Каноні, подаючи його за Нікейський Канон, - не можна повністю записувати на конто їхнього свідомого обману, — бо ж їх уводив в оману спосіб укладу (римського)Кодексів Канонів. Уже більш навмисною була та ціль, з якою до Щостого Нікейського Канону в Римському рукописі було додано ось що: "Римська Церква завжди мала першенство", — а цього немае ані букви в оригіналі (Нікейському), і ця (римська) підрібка була викрита на Халкедонському Соборі, коли прочитання оригіналу (Нікейського) збило з тропи папських представників.[1])

Під кінець п'ятого й з початком шостого століть процес підрібок і видумок на користь Риму там таки (в Римі) жваво продовжувався. А далі започатковано збірники підроблених актів римських "мучеників", творення яких продовжувано століттями, і що їх модерний критицизм, навіть у Римі, був спонуканий припинити; так, наприклад, цим займалися Папеброх, Рюінар, Орсі й Саккареллі.[2]) Казкова історія навернення й охрещення імператора Костянтина Великого була видумана на звеличення Римської Церкви, і щоб папу Сильвестра показати "чудотворцем". Згодом виявилася потреба встановити недоторкальність папи й завести принцип, що папу не може судити ніякий людський суд, — судити себе може тільки сам папа. Рік 514-ий попередила сцена чотирирічної кривавої боротьби за це питання; прихильники папи Симаха й однодумці його противника Лаврентія один одного мордували на вулицях (Риму), а короля Теодорика, ґотського аріянина, мало хто з них признавав суддею тому, що його ненавиділи в Римі. Так ось було видумано: 1) т. зв. "Діяння Сінуеського Собору", 2) легенду про папу Марцеліна і 3) "Конституцію Сильвестра" — цебто, постанову Синоду 284 епископів, що його він (папа Сильвестр) буцімо був скликав у Римі 321 року; ця видумка (про Синод) була, мабуть, створена саме під час тих кривавих сцен, коли духовні особи були мордовані, або тоді, як над ними відбувалися екзекуції за їхні злочини, що були ще свіжими в пам'яті людей. І тоді знову сполягали на той принцип, що, мовляв, ніхто не має права судити "першого" Престола (папу в Римі).[3])

У Римі були підроблені, тією ж варварською (нелітературною) латиною, також і інші "документи", як ось "Gesta Liberii" (Історія Ліберія) метою яких було підтримати легенду про охрещення імператора Костянтина Великого в Римі й представити папу Ліберія очищеним від ересі шляхом покути й ласки Божої через чудо. Такої самої марки були Gesta (Історія) Ксиста III й "Історія Поліхронія", в якій тут говориться, що папу було оскаржено, але у висліді був осуджений його оскаржувач, і це саме, мовляв, скоїлося з обвинувателем казкового Поліхронія — Епископа Єрусалимського. Ці підрібки з початків шостого століття, — а всі вони належать до цієї самої кляси, — говорять також про відношення Римської Церкви до Церкви Царгородської. Це була доба довгої перерви зв'язків між Сходом і Заходом, а цю перерву спричинив "Генотікон". 484-519 років, коли папа Фелікс II навіть позивав був у Римі патріярха Акація, а папа Ґелясій (біля 495 р.) перший раз заподіяв образу грекам і їхньому 28-му Халкедонському Канонові, — він допустився цього шляхом твердження, що, мовляв, кожен Собор мусить бути потверджений Римом, який має право судити кожну Церкву, а його (Риму) не має права судити жодна Церква. Бо ніякими канонами, на яких спирається Халкедонський Собор, а почерез слово Христа вона (Римська Церква) отримала своє першенство.[4]) Таким чином він (папа Ґелясій) у своїх претенсіях пішов дальше всіх своїх попередників. Тому то по його смерті в Римі сфабриковано видумки: 1) лист, яким Нікейський Собор буцімто просив папу Сильвестра, щоб він потвердив його (Нікейський Собор) ,і папа Сильвестр та Римський Синод дали йому своє потвердження; 2) декларація в актах папи Сикста III, — що імператор скликав Собор під папським авторитетом; 3) "Історія Поліхронія", яка буцімто 435 року вказує на папу, як на суддю над Східніми Патріярхами; і вкінці 4) казкова історія Синоду, буцімто скликаного папою Сильвестром, який прийняв твердження папи Ґелясія, що немов би то сам Бог надав Римській Церкві першенство, і що він потвердив цей порядок старшинства, цебто, що Церкви Олександрійська й Антіохійська слідують по Римській Церкві, — а при тому він зовсім не згадав Констянтинопольської Церкви, і таким чином він знехтував Канони з 381 і 451 років, які надали їй (Констянтинопільській Церкві) першенство.[5])

Тоді як у Римі був такий сильний нахил підробляти документи, то при тому замітним залишається факт, що впродовж тисячі років там (у Римі) не було зроблено жодних спроб видати власного Збірника Канонів — такого, як Східня Церква мала ще в п'ятому столітті; ясно, що воно (в Римі) так було тому, що Рим довго не брав був ніякої участи в церковному законодавстві. Немає сумніву, що тут спостійно вживалися Канони Соборів (Вселенських), і Рим визнав був свою постанову всіми своїми силами повинуватися їм (Канонам Соборів Вселенської Церкви) і бути тут визначним прикладом; але на серці у Риму був головно III Сардикійський Канон, а тим часом Схід узагалі ніколи не признав Сардикійських Канонів.[6])

Коли Діонисій Ексіґій*) (Куций, Малий) дав Римській Церкві її першого Збірника Канонів, що сяк-так міг уважатися ніби повним, цебто, він дав свій переклад Грецьких Канонів, з Африканськими й Сардикійськими, то в Римі, почавши з 313 року, вже відбулося було понад двадцять Синодів, а однак не знайдено про них ніяких протоколів. Підрібки в Римі почалися під кінець шостого століття, а наслідки цього показалися вже далеко пізніше. Славний висказ із книжки Св. Кипріяна про Єдність Церкви прикрашував листа папи Пелагія II до епископів Істрії, але до нього (до вислову Св. Кипріяна) було пороблено такі додатки ,яких було потрібно Римові в його претенсіях. Св. Кипріян сказав, що всі Апостоли отримали від Христа силу і власть рівну силі і власті Апостола Петра, отже цьому (становищу Св. Кипріяна) аж надто ясно заперечувала теорія, встановлена (в Римі) від часів папи Ґелясія. І так, було зроблено (до вискazу Св. Кипріяна) таку вставку: "Першенство було Петрові дане нате, щоб засвідчити єдність Церкви і її Престола. Коли хто відрікається Престола Св. Петра, на якому Церква збудована, то як же такий може вірити, що він таки пробуває в Церкві?"[7])

---

[1]) Mansi, Concil. VII. 444.

[2]) Papebroch, Ruinart, Orsi, Saccarelli.

[3]) Append. ad Epp. Pont. Rom. (ed. Constant.), стор. 38 і д.

[4]) Mansi, VIII. 54.

[5]) Ці документи надруковані в MSS із восьмого століття в Elementa Juris Canon. II. 432-486 Амортa.

[6]) Пор. примітки таких авторів, що вони зробили до своїх видань творів Св. Кипріяна: Rigault, Baluze, Kralinger.

*) Діонисій Куций зробив у цій справі завваження в Передмові до 2-го видання свого Збірника, зладженого на вимогу папи Гормісдаса. Див. Andres, Lettera á G. Morelli (Париж, 1802 р., стор. 66). Отже, видно, що завжди була сварка (в Римі) за Нікейські Канони; одна партія бажала заступити їх іншими канонами, — мабуть, Шостий Канон (Нікейський). Про це свідчать постанови папи Сильвестра й Синодів (римських), про що згадано вище.

[7]) Коли в Римі пізнішого часу видали твори Кипріяна (Manutius, 1563), то римські цензори вимагали затримання папських вставок, хоч їх не було в MSS, — на що скаржиться редактор Латіні у своїх "Листах" (Вітербії, 1667, II., 109). Міністр кардинал Флері (Fleury) дав такий самий наказ, коли твори Кипріяна видавав Балюз (Baluze) у Парижі. (Див. Chiniac, Histoire des Capitul. Paris, 1772). Міністр назначив комісію для вирішення, чи ці вставки, що їх викреслив Балюз і що їх усували з кожного критичного видання (Кипріяна), мають бути друковані; але Флері сам був в одній особі і кардиналом, і міністром, і він сказав, що "треба зберегти ці вставки..., бо інакше могло б здаватися, що тут є бажання виступати проти першенства Риму".

(Далі буде)

ДО СИНОДУ НА РОДОСІ

У вересні ц. р. відбудеться Вселенський Православний Синод — перший від вісьмох століть. Його скликають на пропозицію Патріярха Атенагораса І — на грецькому острові Родос. Сам Патріярх Атенагорас не буде на Синоді присутній, — він пришле своїх делегатів.

Владика Спірідон — Митрополит Родоський сказав, що наради на Родосі "це в дійсності буде не Собор, а тільки Синод,і тільки зустріч представників Церков, щоб обговорити проблеми різних Православних Церков, і устійнити їхне становище щодо всяких головніших питань". Він додав, що сподіваються сотні делегатів на ці наради, і що там можна буде узгіднити справу щодо дійсного Вселенського Православного Собору, який може бути скликаний в майбутньому.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Тайні заходи спровадити епископа

II

Другою важною справою на Соборі були тайні заходи спровадити до Канади епископа від Митрополита Діонисія.

Виходило, а дальше більше показалося, що свящ. Маевський і Свистун були одною тісною спілкою і вони разом працювали.

Маевський почав переписку з Луцьким епископом Полікарпом і проф. І. Огієнком(нинішним Митрополитом в Канаді — Іларіоном), щоб вони постаралися там епископа і вислали до Канади, бо в Канаді потрібний епископ. Але про свої заходи не повідомив ані Консисторії, ані Владики Теодоровича, хоч уважався священиком канадійської Української Православної Церкви.

Однакож на факт, що не Консисторія, але сам звичайний священик заходжується на власну руку дістати до Канади епископа, поставив перед проф. Огієнком питання — чому воно так? І пише проф. Огієнко лист до Маевського, а копію того листа посилає до свящ. Лещишина; а в тім листі до Маевського каже, щоби Маевський дав копію того листа Адміністраторові Савчукові, щоби переговорив з Консисторією, та щоби копію того листа післав також Лещишиному.

(Проф. Огієнко знав Лещишина з переписки з ним про інші, нецерковні справи).

Діставши від проф. Огієнка копію листа до Маевського, Лещишин посилає ту копію свящ. Савчукові, отже ті тайні заходи виявилися. Так про них довідався і Владика Теодорович.

Коли Владика Теодорович переїздив на Собор через Вінніпеґ і зібралися коло него деякі священики, він запитує їх, чи хто з них не переписувався з ним в Европі про церковні справи. І всі заявили, що ніхто з них не переписувався. І Маевський, що тут також був, не признався.

Другий раз Владика поставив той запит на передсоборній Конференції священиків, і Маевський тут не признався.

Третій раз Владика ставить той запит на Соборі, але Маевський мовчить.

Тоді Владика показує копію листа проф. Огієнка і питає Маевського: "Чи той лист не належить до твоєї переписки?" То був удар в голову Маевського

Знов же Лещишин написав лист до проф. Огієнка і той сказав, що більше справою епископа не інтересується.

Ті листи читалися на Соборі і вони є в Протоколах Семого Собору.

* * *

Яке враження зробила та справа на зібраних на Соборі, можна собі уявити. А Маевський почав виправдуватися тим, що він міг помилитися, але все робив "в добрій вірі", і зараз поклав на столі Євангелію, яку привіз з собою, щоби присягнути, що він все робив в "добрій вірі". Але вже та Євангелія викликала підозріння, бо ніхто другий Євангелії з собою не привіз. Видно, що Маевський чогось вже сподівався.

Як та справа розбиралася, можна собі уявити. Маевський викручувався, а Свистун йому допомагав, але справа сама за себе говорила, — бо як Маевський міг в "добрій вірі" шукати епископа не повідомляючи про те Консисторію?

Виходило, що тут був такий плян: Собор позбудеться Владики Теодоровича і його місце займе новий епископ. Або: коли б Собор розбився на два табори, то Маевський буде орґанізовувати другу Церкву з новим епископом.

* * *

З тим в'язалося більше справ з роботи Маевського. Він нібито писав до Митрополита Липківського і той писав до Маевського, однакож на листи Консисторії Липківський не відповідав. Не можна було нав'язати з ним переписки.

А в листах до Маевського давав Липківський Маевському поради і доручення ніби своему амбасадорові, чи своему заступникові, наче б канадійська Церква до Липківського вже належала. Важне і те, що Липківський не був вже Митрополитом кілька літ.

Деякі з тих листів давав Маевський о. Савчукові, а другі давав Свистунові до використання. І Маевському Липківський наказував щоби помагав Свистунові.

Отже сам зміст тих листів викликав питання: "Чи дійсно Маевський переписувався з Липківським? Чи листів, що ні би від Липківського, не писав хто інший? Чи не було в тім большевицької упляннованої роботи?

* * *

Повторяючи кілька разів свою "добру віру" Маевський казав:

"Я думав, що наша Церква в Канаді є така самісінька як на Україні, тому заводив тут усе таке, яке воно було там. Аж тут під час дебат я пізнав, що тут інші обставини, і інший край, що тут неможливе все таке, як там було. Мені треба було більше часу, щоб я зрозумів, що тут інакше, не те що там.

"Для того буду на будуче старатися застосовуватися до тутешніх обставин".

Але Маевський не виглядав на тумануватого, отже за час, коли він вже тут був, міг добре познайомитися і зі ста-

(Маевський прибув до Канади в вересні 1931 року).

Маевський врочисто обіцяв, що вже буде гідно поводитися, але коли лише вернувся до Вінніпеґу, то робив те, що і перше робив, — йшов по лінії Свистуна. Довів до того, що його громада цілі літа не в'язалася з Українською Православною Церквою. А вкінці довів Церкву до процесу, та домагався 50,000 долярів відшкодування.

* * *

Дальше вже о. Савчук домагався щоби Собор розглянув закиди Свистуна проти него. Слушні вони чи неслушні? Й о. Савчук вичислив ті закиди подрібно. Вкінці Собор признав ті закиди звичайними видумками.

Коли ж тут розбиралася робота Свистуна, то він рішуче говорив що злих замірів не мав, а дальше відкликав закиди проти о. Савчука і Владики, і вийшов з Собору кажучи, що мусить відтягнутися від церковної і взагалі народної роботи.

Вернувшись до Вінніпеґу, він орґанізовує "Братство Оборони Рідної Церкви", плянує скликати Надзвичайний Собор, бо ніби минулий Собор був неправний (говорив в громаді Маевського 15 липня), а двом посторонним делеґатам — Підлубному і Гукалові, що верталися з Собору, не дав говорити. Отже Свистун робив дальше своє при допомозі Маевського.

Згадані справи на Соборі забрали багато часу. А вже дальше читалися поправки до Статуту, та були інші справи. А до Статуту ще додано ясно, що церковне майно є власністю церковних громад.

Після того можна собі уявити які клопоти переживали ті, що церковну справу обороняли і кілько досвіду вони набралися.

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УНР ДО УРЯДІВ ТРЬОХ ЗАХІДНИХ ДЕРЖАВ З ПРИВОДУ КОНФЕРЕНЦІЇ З СОВЕТСЬКИМ СОЮЗОМ У ПАРИЖІ

З приводу конференції в Парижі, що почалася 16. 5. 1960 р. (і розлетілася), Державний Центр УНР за підписами Президента УНР С. Витвицького, Голови УНРади І. П. Багряного та Голови ВО М. А. Лівицького вислав на ім'я Президента США Айзенгавера, Прем'єр-Міністра Великої Британії МекМіллена та Президента Французької Республіки де Ґоля листа однакового змісту, а саме:

"У зв'язку з конференцією, яка має відбутися в Парижі поміж державами Заходу і Советським Союзом, ми дозволяємо собі звернути увагу Вашої Ексцеленції на наступне:

Незалежна Українська Народня Республіка була жертвою аґресії советської Москви і її територія була окупована після трьохлітньої героїчної війни в кінці 1920 року. Після того леґальний уряд УНР змушений був шукати азилю на чужині, де він і досі, як екзильний український уряд, продовжує свою діяльність. Український народ, який за сорок років советсько-російської окупації ні разу не мав можливости висловитися у вільних виборах, не признав і не признає накинутого йому силою советського режиму і продовжує боротьбу за відновлення своєї незалежної суверенної держави. В цих обставинах ані уряд Советського Союзу, ані уряд Української Радянської Соціялістичної Республіки, що є ставлеником Москви, не мають права промовляти в імені України та її народу і перебирати в їх імені які-небудь міжнародні зобов'язання. Отже Україна не буде репрезентована на конференції в Парижі.

З уваги на вище сказане, ми просимо Вашу Ексцеленцію поставити на конференції в Парижі справу визволення України та відновлення її незалежности і суверенности".

З правдивою пошаною
В імені Українського Екзильного Уряду:

Степан Витвицький, Президент
Української Народньої Республіки

Іван Багряний, Голова
Української Національної Ради

Микола Лівицький, Голова
Виконавчого Органу Української
Національної Ради.

ПЕРЕБОРЩЕННЯ

(Закінчення)

І знову це саме явище: "обороняючи правовірність", переборщенці несвідомо власне й виступають проти цієї ж правовірности! А що ж би переборщенці сказали, якщо б, скажемо, Митрополит Іларіон не видав був свого Послання, а Наконечний сам назвав був родину "Малою Церквою"?

Якщо б Наконечний у своєму оповіданні ("Дві громади") був не тільки сказав, що наші перші поселенці в Канаді, не мавши священика, самі в хаті відбували "Богослуженя" (приватне), але й ще, наприклад, був би назвав світських людей "священиками" (морально-духовного типу), — то хіба не трудно уявити собі, який "страх юдейський" упав би на всіх переборщенців! "Чуєте?! Та ж він світських людей величає "священиками"! Крайня єресь тут — очевидна, і компетентний авторитет має такого "еретика" відповідно осудити, і витягнути з цього дальші консеквенції!"

А тим часом ми беремо в руки **"Ісповідання Православної Віри" Митрополита Петра Могили** і там (у частині 1-ій) читаємо запит 108: **"Яка четверта тайна"?** А відповідь звучить так: **"Священство. Воно є подвійне: одне — духовне, а друге — таємне. . . Священство духовне мають усі православні християни, як навчає Ап. Петро (1 Петр. 11,9) та Ап. Іван (Відкриття V, 9-10).**

Отже, Митрополит Петро Могила виясняє, згідно з наукою Православної Церкви, що священиків є два роди:

1) **духовні священики** — це священики морально-духовні, і морально-духовним священиком являється кожен православний християнин;

2) **таємні священики** — це рукоположені церковнослужителі, і тільки вони мають право звершувати Св. Тайни та все це, що належить до священика в **церковному** Богослуженні.

Цей факт, що Православна Церква допускає також **світських місіонерів** (проповідників), власне й основується на тому, що кожен православний християнин являється таким місіонером, цебто морально духовним служителем своєї Церкви, і Православна Церква признає за ним **духовне священство.** — Якщо переборщенцям може не подобається така наука Православної Церкви, — то що ж на це порадити? Не можна ж задля них змінити Православіє; а втім, вони ж і самі обороняють Православіє, але так, що несвідомо самі ж таки в деяких важливих моментах проти істоти Православія виступають, і тим вони руйнують його, хоч і думають, що службу йому чинять.

⁂

Переборщенці обвинувачують "Вістника" за те, що він десь там колись ужив вислову "протестантський священик". Вони кажуть, що в протестантів немає Св. Таїнства Священства (Свячення), отже й у них немає **священиків,** а є тільки **пастори.** Тому треба казати: "протестантський пастор".

Найперше — з мовної точки зору. "Пастор" — слово латинського походження, і його значення точно відповідає українському "пастир". Очевидно, маючи своє слово, не мусимо вживати чужого; і коли дехто пропонує "Вістникові" для протестантів уживати слово "пастор", то це значить, що пропонується вживати — в українському перекладі: "протестантський пастир". Чи переборщенців це вдоволить?

Далі, слово "священик" походить не від слова "святити" (висвячувати на священика), а походить воно від слова "священний" (має святість), а звідси і пішло слово "священик", цебто особа, яка займається **священними** (релігійними) справами. Знову ж слово "священний" (звідси: "священик") у слов'янських мовах було ще тоді, коли ці народи були поганські, і не знали Св. Таїнства Свячення.

Ні в одній мові християнських народів немає для духовної особи такої назви, яка походила б від слова "святити" (на священика в християнському сенсі) — і тим самим ця назва сама собою означала б акт Св. Таїнства Священства (Свячення). Отже я пропоную тим "критикам" таке слово створити, — тоді не буде наївних критик. Коли хто хоче, щоб термін для духовної особи містив у собі акт Св. Тайни Священства, той мусить уживати два слова: "православний священик", — і тут уже не буде сумніву, що маємо діло з особою, яка прийняла духовний сан шляхом Св. Таїнства Священства, бо в православних інакше не чиниться.

У Католицькій Церкві в Польщі крім слова "ксьондз" уживається для духовної особи слова "каплан", що його вживають для всіх релігій.

Поганського жерця вони називають "каплан" і свого католицького священика — "каплан". Слово "ксьондз" у поляків походить з того ж слова, що наше "князь". У Чехословаччині слово "князь" і досі уживається для означення духовної особи - православної, католицької, протестантської. Це з тих часів, коли "князь" — голова Роду був разом і володарем, і духовною особою, цебто священиком. Папа Римський має титул "Понтіфекс Максімус" ("Н а й б і л ь ш и й Жрець), — а цей титул він узяв від найвищого поганського жерця давнього поганського Риму. Ми ж цю погансько-латинську назву перекладаємо словами: "Архиерей", "Первосвященик". А тим самим ми кажемо, що й поганський архижрець Риму був первосвящеником. А він же ж не мав християнських свячень на священика!

В Євангелицькій Церкві в Німеччині, духовну особу переважно називають "пастором" (пастирем), а рідше "пріс-тер". Значить, найстарший духовний мав би називатися "обер-пастор" (надпастир). А тим часом первоєрарх Євангелицької Церкви в Німеччині, славний д-р Отто Дібеліюс, має титул "Єпископа", цебто "Архиерея", отже Первосвященика. Чи може бути Первосвященик там, де немає установи Священства? Коли найстарший "пастор" має титул "Єпископа", то це значить, що його "пастори" вважаються священиками. І якщо б хто з наших "критиків", напр., пишучи листа до Єпископа Дібеліюса, принципово й демонстративно назвав його "над-пастором", а не єпископом, то тільки тоді я міг би вважати такого "критика" послідовним. Але я знаю з власного досвіду, що православні епископи (один навіть з юрисдикції Царгородської Патріярхії) зверталися до д-ра Дібеліюса як до "Єпископа".

(Бо ж, кінець-кінцем, крім теології є ще й справа суспільної культури).

І так його титулує вся православна й католицька преса. А справа ж Єпископа має ще більше значення, ніж справа рядового священика.

Священики православні, католицькі й англіканські (протестанти!) по-англійському називають себе "пріст", і ми перекладаємо це словом "священик". Але ж "пріст" походить від цього ж самого грецького слова, що й слово "пресвітер", — а тим часом баптисти своїх проповідників називають пресвітерами, а в православних є "протопресвітер". У давнішій українській мові православного священика офіційно в Церкві називали словом "піп" старіше: "поп", а воно походить з цього самого слова, що й "папа". Звідси "протоерей" був "протопоп".

⁂

На закінчення про ці самозрозумілі, елементарні поняття, що дають (через непорозуміння) нашим сердечним "критикам" підставу до критики, — слід підкреслити її наслідки. Заміри в критиків справді дуже гарні, благородні. Але добрих бажань тут замало. Якщо хто має на увазі добро, але не знає, в чому це добро полягає і як його чинити, то він мимоволі чинить шкоду цій справі, якій щиро хоче служити. Переборщення — "шукання кістки в молоці", — з боку тих людей, яким дано в Церкві відповідальне становище, не будує Церкву, а руйнує її, відпихає вірних від Церкви, а не притягає. А після цього хто за це відповідальний?

Не можна забувати, що жахлива т. зв. "Свята Інквізиція" в Католицькій Церкві вийшла з дуже невинного джерела: її творці й провідники керувалися якнайкращим бажанням добра Церкви. Сам ідеолог "Св. Інквізиції" доктор (учений теолог) Церкви Святий Тома Аквінський (з Аквіну) в Католицькій Церкві названий "ангелічним доктором". І кривавий, жахливий монах Торквемада в Еспанії був дуже чутливий, "ніжний"... Вони діяли в щирому переконанні, що, вбиваючи мільйони християн (а в цьому таки найбільше католиків, запідозрених у "єресі"), вони тим службу Богу чинять. . . Початок був дуже невинний: спочатку лише "критика", "осудження", "доносик", а закінчилося морем крови і зойками невинних катованих жертв.

Це менш суттєва справа, що в Канаді, як і в кожній демократичній країні, ніякі фізичні, чи хоч би тільки моральні "Святі Інквізиції" державною владою заборонені. Суттєва справа є така, що дехто може подумати: а що б то наш "критик" чинив, якби так мав державно-поліційну силу в руках! Досить лише такої думки в людини, що її такі "критики" атакують", і це вже розрушує підвалини Церкви.

Г. О.

СПІВЧУТТЯ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ З ПРИВОДУ СМЕРТИ ІНЖЕНЕРА В. М. ЛЕВИЦЬКОГО

З приводу тяжкої втрати — несподіваної смерти Інженера Віктора Модестовича Л е в и ц ь к о г о невтомного борця за долю українського народу, Представника Виконавчого Органу УНРади на Арґентину, Заступник Голови Виконавчого Органу Федір Піґідо вислав для Вдови Небіжчика Олімпіади Тимофіївни Л е в и ц ь к о ї вислови співчуття від себе та від Виконавчого Органу УНРади.

(Укр. Інформ. Бюро)

МИТРОПОЛИТ ДІОНИСІЙ

(Закінчення)

Митрополит Діонисій був людиною делікатної і тонкої вдачі та високої культури, отже для всіх толерантних він також був толерантним. В одному й цьому ж числі журналу "Наша Культура", видаваного й редагованого у Варшаві Проф. Д-ром Іваном Огієнком (нашим теперішнім Митрополитом) знаходимо науково-богословські розвідки Митрополита Діонисія Валединського поряд з розвідками греко-католицького Митрополита Андрея Шептицького. Як учений теолог і Первоієрарх Православної Церкви в Польській Республіці, Митрополит Діонисій глибоко розумів суть Православія, і він уважав, що співучасть мирян (світських вірних) в адміністративному управлінні Церквою не суперечить Православію, і навпаки — це власне згідне з духом Православія, щоб світські вірні були органічно пов'язані з Ієрархією та Духовенством, але щоб при тому вони були не предметами, а підметами в Церкві.

Коли українська православна інтелігенція бажала в Церкві соборноправного устрою, то Митр. Діонисій погодився на це. До головних ідеологів соборноправности належав і Проф. Іван Огієнко, Професор Богословського Факультету Варшавського Університету. Собор Мирян, Єпископату й Духовенства мав відбутися 1930 року. А перед тим скликано Передсоборне Зібрання, яке своїм головою обрало Митр. Діонисія, а Заступником Голови — Проф. Івана Огієнка. І Проф. Іван Огієнко фактично керував Передсоборним Зібранням, а при тому він був головою Освітньої Комісії і членом Комісії Внутрішнього Парафіяльного й Манастирського Життя.

Питання: який ще Первоієрарх (може за винятком Митр. Липківського) в історії Української Церкви погодився б на це, щоб світська людина брала участь у вирішуванні таких справ, як манастирське життя? Але Митр. Діонисій не противився цьому.

Року 1925-го Проф. Іван Огієнко був запрошений на катедру старослов'янської мови Православного Богословського Факультету Варшавського Університету, і його Професура обрала Професора І. Огієнка Заступником Декана, а Деканом був Митр. Діонисій.

Питання: де ще була, чи є така Богословська Школа в православних українців, де Заступником Митрополита-Декана на Богословському Факультеті була б світська людина? Та ж з цього приводу було б багато протестів — мовляв: як же так може бути, щоб світська людина була віце-керівником богословів!

А однак Митр. Діонисій нічого протицерковного в цьому не знаходив. Коли з точки зору американських обставин дивитися в історію Православної Церкви в Польській Державі за часів Митрополита Діонисія, то тут є подібність щодо живого заінтересування українського світського загалу церковними справами.

Наприклад, група політиків на Волині (під проводом кількох емігрантів з Наддніпрянщини) — т. зв. УВО (Українське Волинське Об'єднання) мала свою власну парляментарну репрезентацію, але її національно-політична діяльність була владою крайньо обмежена. Натомість польська влада пішла їм на більші уступки щодо діяльности в церковній ділянці, в якій живу церковно-політичну участь, між іншим, орав Владика Мстислав — тоді, як людина світська, посол на сейм С. Скрипник. І хоч ці світські діячі формально не вибирали кандидатів на епископів, то однак вони мали фактичний вплив на їхнє обрання Синодом Церкви і затвердження польською владою; так власне світські діячі з УВО добилися у Синоді Церкви і в уряді поставлення вікарним Єпископом у Луцьку Владики Полікарпа Сікорського. Вони ж також домоглися поставлення Правлячим Архиепископом Волинської Архиєпархії Владики Олексія Громадського. Інший Митрополит міг би був протестувати, що світські політики фактично "назначують" Єпископів, але Митр. Діонисій не протестував. Він уважав, що коли даний Єпископ добрий для народу, то він добрий і для Митрополита.

⁂

Митрополит Діонисій зазнавав постійних моральних ударів. Польська влада вела по відношенні до Православної Церкви "подвійне книговодство": трохи підтримувала московське церковне середовище проти українців, а трохи підтримувала українців проти москалів; але одних і других влада контролювала так, щоб нікому не давати переваги, та щоб лише українці були винуваті перед москалями, а москалі — перед українцями, а "невинною" була польська влада. Отже московська чорна сотня обвинувачувала Митр. Діонисія в "уступках українцям", а українці обвинувачували його в сприянні московським чорносотенцям. Бурхлива демонстрація в Почаєві (де було багато московських чорносотенців), яку влаштували діячі УВО під час приїзду Митр. Діонисія має тут символічний характер.

Час загального винищування Католицькою Акцією в Польщі українських православних церков на Холмщині Митр. Діонисій пережив не менш трагічно, як і кожен свідомий українець. Коли Митр. Діонисій запротестував, то польська влада не дозволила його протесту проголосити друком у пресі, і тут агенти Католицької Акції розпускали поголоски, що, мовляв, Митр. Діонисій "не протестував. . ." Друга трагедія була та, що коли шаліло те польське руйнування церков, то запротестував. . . советський амбасадор у Варшаві. Це дало Католицькій Акції нагоду розпускати поголоски, що, мовляв, існування Православної Церкви в Польщі є на користь Советам, коли вони протестують. Це правда, що поляки налякалися советського протесту й погрози, але цей протест був такий же спізнений, як і протест греко-катол. Митрополита Шептицького, — протестували тоді, коли вже майже всі церкви були знищені. А крім того, це була свого роду моральна наруга: Совети тут же недалеко за кордоном у себе масово руйнували церкви, а разом з тим протестували, щоб католики-поляки в себе їх не руйнували, — а ця пропаганда була потрібна Советам "на експорт" для закордону.

Під час приходу німців у Польщу 1939 року німецька влада знала неприхильне відношення української інтелігенції до Митр. Діонисія — тому, що він росіянин. Дехто з українців сподівався, що настала нагода обсадити Митрополичий Престіл у Варшаві українцем, але німці тут вели політику подібну до польської. Українці мусіли з Митр. Діонисієм числитися лише тому, що всі ці землі України, що їх німці відбили від Советів, автоматично опинилися в юрисдикції Варшавської Митрополії. Це був наслідок Томоса, яким 1924 року Царгородський Патріярх надав був Автокефалію Православній Церкві в Польщі. Котрий в українських православних епископів хотів бути канонічним, той мусів признавати або Московський Патріярхат (як це зробив Митр. Олексій Громадський у Крем'янці), або Варшавську Митрополію. Тому українці числилися з Митр. Діонисієм, щоб він поставив їм канонічний Єпископат, і Митр. Діонисій не відказувався. Факт арештування німецькою владою Митрополита Діонисія має такий церковно-політичний характер, що за кулісами між провідними і втаємничими українцями викликав був дуже гостру розбіжність думок. Ця справа залишається поскільки таємною, постільки й тонко-складною. Українській справі вона користі не принесла, а заподіяла т а к і в е л и к і ш к о д и, що ледве чи коли вони будуть обчислені. Через неї настав розкол, через неї впали голови в митрах.

Чи українська сторона за того часу здала свій "іспит зрілости" — нехай судить історія. А покищо кілька осіб, що більше чи менше тримали нитки цих справ у руках — один за одним відходять у вічність, і тайни забирають з собою навіки. А потім історикам залишиться писати хіба лиш "казки", як це найчастіше буває.

Що ж, іноді здумілими очима читаємо в церковній пресі, щоб не цікавитися "церковною політикою", бо, мовляв, "церковна політика не існує" взагалі. . . А наслідки такого виховання в повній ігнорації щодо церковної політики важко били й б'ють по Українській Церкві.

⁂

Життя Митр. Діонисія у Варшаві за 2-ої світової війни було жалюгідне: палата неопалена — холод і голод, а сам він окружений тайними агентами німецької влади, — людьми, для яких Митрополит Діонисій так багато доброго в житті зробив, не звертаючи уваги на їхнє політичне переконання. А сам він худий-худий, немов прозорий. Пара осіб, яким він ще міг довіряти, постійно тривожилися, що він не переживе найближчого дня чи ночі.

Далі евакуація з Варшави перед повною її руйнацією; в Австрії біля Сан-Пельтен ловлять його большевики, значить — утікач перед большевиками. . . Роками був він большевицьким в'язнем у Польщі, бо не хотів признати Московського Патріярха. А коли вже нарешті було проголошено, що його завезли у Москву і він там Патріярха "признав", то стан його здоров'я й нервів ледве чи був кращий, ніж у того кардинала Міндсенті в Угорщині, який, після тортур, на комуністичному суді говорив усе це, чого від нього комуністи жадали. . . Стан пам'яті Митр. Діонисія тоді вже був слабий.

Тут були подані деякі міркування, враження і згадки про Митрополита Діонисія як про людину й Архипастиря, і в цьому розумінні його не можна не згадати інакше, як тільки "незлим, тихим словом"; і це не тому, що треба говорити "про померших або добре, або нічого", а тому, що покійний Владика — власне, як людина й Архипастир — на це заслуговує. Але така його постать, повна чес-

нот, тим трагічніше виступає на ґрунті цього ненормального положення, в якому йому довелося працювати, а саме: бути Архипастирем нації, до якої він не належав. Усі ці постійні зудари (переважно тихі) між українською православною інтелігенцією і Владикою Діонисієм, які принесли стільки хвилювання самим українцям і душевного терпіння чуткому і висококультурному Владиці Діонисієві, випливали не з вини Митрополита і не з вини українців, — вони випливали, як неминучий наслідок переступлення тих природніх неписаних законів, які велять, щоб найвищим Архипастирем даної нації була людина, яка до цієї ж нації належить.

П. Скаржевський.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Богачевський слухав і плескав

В Шікаґо був Католицький Евхаристичний Конґрес 20 до 24-ґо червня, 1926 року. Були там греко-католики, був і гр. кат. еп. Богачевський.

Червня 23-го, в год. 2.30 пополудні, польський епископ, Пшездзецкі, мав до гр. католиків промову, де говорив:

— Ми поляки любимо наш братній нарід українців. Українці були в російській неволі, були в австрійській. Нині належать вони до Польщі. Польща, що є доброю матірю для поляків, є також доброю матірю для українців. Однаково до тих двох братніх народів відноситься **Неправдою є, що українцям в Польщі діялась кривда чи то на полі церковнім чи шкільнім. А навіть противно, — Польща помагає українцям · католикам для скріплення святої унії. Польща відступає їм польські костели на греко-католицькі церкви. Польща підпомагає українських католицьких священиків більше, ніж інші. Дай Боже щоби ті два народи зіллялись в один** (знач. щоби греко-католики спольщилися) **і щоби не було між ними ріжниці ані в справах релігійних ані народних. . .**

Того слухали самі українці і Богачевський, бо поляків не було. І що ж на те Богачевський? Він ту бесіду оплескував.

Що розумний гр. католик про те скаже?

Єп. Коциловський з Христом балакав

Целібат (безженність священиків) не був релігійною справою, але справою папської і польської політики. Він був протихристиянським. Ап. Павло казав, що будуть такі негідні люди, що будуть забороняти женитися.

Коли ж еп. Хомишин і Коциловський почали насильством заводити целібат, то протестували і теольоґи, і священики, і нарід, але епископи того не слухали.

Еп. Коциловський в промові до питомців Дух. Семинаря казав, що лише нежонатий є добрим священиком, та що найперше буде висвячувати безженних, а жонатих коли йому схочеться.

"А коли їх покличу, — казав він, — може за рік, за два, три, чотири, а може й зовсім не покличу. **Я чую голос Божий, так Бог к а ж е мені робити. Від Ісуса Христа дістав я те обявлення".**

Отже чи не виходить, що Коциловський був атеїстом, — не вірив ні в Бога, ні в чорта. Вірив лише в папу і поляків, тому папа уважав його гідним чоловіком. Коли ж про його злочини визначні українці повідомили папу, то папа злочинцями назвав тих, що папі про Коциловського писали.

Та і як його оскаржувати, коли він з самим Христом балакає. . .

Що казав перем. "Укр. Голос"

Перемиський "Український Голос" був гр. кат. газетою, в нім свої статті поміщували гр. кат. священики. Там писав і такий визначний священик як Савойка.

Згадуючи тодішних галицьких епископів, перем. "Укр. Голос" писав:

— Ми мусимо епископам, насланим нам нашими ворогами, пригадати, що українці мусять мати таких епископів, які не були б амбасадорами чужих, але кість від костей наших; котрих вибирали б не ворожі нам намістники, а ми самі, — український народ; котрі працювали б не в користь наших ворогів, а в нашу користь".

Отже бачимо як там папу і католицизм поважали.

Тоді ж "Діло", подавало, що по селах шириться "штунда" (баптизм) і методизм. В дієцезії Хомишина 8 жонатих богословів перейшло на православіє, та і цілі громади на православіє переходять. Тікають від католицизму.

Отже перше від католицизму тікали, а тепер за ним ревно плачуть, — як римські прислужники голосять. І мабуть є такі, що їм вірять.

Греко-католикам нема благословення

Від повстання недавної Польщі папа благословляє Польщу так, що цілий світ чув те благословення. Тим папа показував світови що поляки дуже гідні люди і гідні християни.

Папа 28-го січня, 1925 р. передав через свого нунція, Лаврі, президентові Польщі листа і два золоті медалі, видані папою Львом 13-им з нагоди ювілейного року. В листі передає папа благословення президентові Польщі і в с ь о м у польському народові.

Та папа забув, що треба б і греко-католикам вислати хоч маленьке благословення. А може думав, що вони нарід смирний, невибагливий, отже без благословення обійдуться. Вони, як "рутени", будуть і польським благословенням тішитися.

Є за чим плакати

Сьогодні українські помічники Риму голосять, що греко-католики, очевидно найбільше в Галичині, дуже плачуть, що їх забрали большевики. І є за чим плакати, бо під пануванням поляків було в Галичині дійсне пекло.

2. В Хирові, в Галичині, другого дня Великодня, 1930 року, була на цвинтарі Панахида за погибших вояків в 1918 р. За те арештували в Хирові багато осіб. І молитися забороняли.

3. Єпископ Хомишин, що був великим католиком і польським та папським прислужником, **заборонив в 1930 р. посвячувати паски і співати гаївки.** Аж на домагання людей відкликав ту заборону.

Той же Хомишин накидав гр.-катол. Церкві новий календар, але коли гр.-католики спротивились, то сам перейшов на новий календар і вже святкував не зі своїми вірними, але з поляками. Поляки йому близші, хоч вони великі вороги українців.

4. В 1930 році була в Галичині польська "пацифікація", отже погроми. Польська католицька поліція і військо нападало на села і страшно катувало греко-католиків.

Окремо звертали увагу на молодих, від 14 до 20 літ, і їх били так, що кров текла, і тіло відривалося. Вони виглядали як купа потовченого м'яса. Деякі побиті повмирали, а до тих, що могли ще жити, не допускали ані лікарів, ні ліків.

А що греко-католики? Ті певно дуже тішилися, що їх катують їхні рідні католики, а не якісь "шизматики" чи "еретики". Велика була втіха!

Нагадуючи ті славні часи, там тепер греко-католики як лише можуть обороняють католицизм, — коли вірити словам теперішніх римських прислужників католицизму, було їм дуже добре. Та пригадаймо як було.

1. Польський староста, Косполовскі, в Калуші, в Галичині, накладав кари на греко-католицького священика Теодора Чанижа, в Камені, а причину до того подавав таку: "бо мі се так хце" (бо мені так хочеться). В жовтні 1929 року наложив кари 100 золотих, або 20 днів арешту, але не знати за що. В лютім 1930 року 15 золотих за те, що той не зробив метрикального витягу чоловіка, якого в Камені цілком не було.

БОГОСЛУЖЕННЯ

Богослуження — слово часте в церковному житті.

Що ж воно таке те Богослуження? Це образ або спосіб, яким виявляє своє почитання Бога релігійне товариство чи громада. Це збір святих обрядів і дій, що ними виражаємо назверх нашу внутрішню релігійну віру і благородні почування (П. Лебедев).

Кожен раз, коли відбувається Богослуження, без різниці чи воно в церкві чи деінде, чи воно в святий чи звичайний день, тоді побожні люди шанують, славлять, величають Бога.

Тільки релігійні, віруючі люди радо спішать на Богослуження. Вони не чекають, щоб їх просити до участі в тій найприємніщій дії, яку людина може виявити.

Хто не бере участи в Богослуженнях, той про себе свідчить, що не відчуває потреби славити Небесного нашого Творця ні визнавати Бога перед людьми; той виявляє, що він замало має віри, або й зовсім її не має; той показує, що в ньому нема благородних почувань.

"Хто визнає Мене перед людьми, визнаю його і Я перед Моїм Отцем, що в небі", — говорить Ісус Христос.

Хто замало віруючий, нехай скріплює свою віру молитвою, роздумуванням над собою і будучністю своєю.

Хто невіруючий — нехай шукає лікарів і ліків, щоб себе з тієї небезпечної недуги вилікувати, бо "без віри не можна угодити Богові" навчає Св. Письмо.

Людина без благородних почувань уже не людина; це істота, що принижує себе, прирівнює себе до бездушевних і безрозумових земних творів. Люди створені "на образ і подобу Божу", отже вони мусять бути благородними, добрими, святими!

Конечно треба брати участь у Богослуженнях. Гріх їх опускати без важної оправданої причини. Добрі християни участують у Богослуженнях і є членами церковних громад.

Р.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА В БОЗЕЖУР, МАНІТОБА

Перше українське православне Богослуження в містечку Бозежур, Ман., що лежить у 38 милях на схід від Вінніпегу, відбулося в неділю 19-го вересня 1958 року, на запрошення гуртка людей, які виявили бажання належати до Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Відтоді Богослуження там відбувалися кожного місяця, а служили їх священики, яких нам присилала Консисторія з Вінніпегу. Богослуження відбувалися в місцевій англіканській церкві, бо своєї церкви ще не було.

Офіційно Громада оформилася в неділю 31-го травня 1959 року. Того дня відбулися Організаційні Збори, які вибрали собі за патрона Св. Володимира Великого, прийняли Статут Української Греко-Православної Церкви та рішили постаратися про Чартер для Громади. Зборами проводив о. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії.

Після того Громада почала серйозно думати про свій власний церковний будинок, і, як перший крок в напрямі цього, купила в місті гарну площу з двох більших лотів. Громада не велика, отже журилася, чи буде в її силі спромогтися в скорому часі на свою власну церкву; але Бог їй допоміг, і нині вона вже церкву має. Минулої осені Громада купила стару римо-католицьку церкву в містечку Гарсон (сім миль від Бозежур), взимі перетягнула її на свою площу, а цієї весни взялася за відновлення будинку знадвору і всередині. Дякуючи щирій жертвенності членів Громади і прихильників, віднова закінчилася навіть скоріше, ніж можна було сподіватися, і перше Богослуження в нашій власній церкві відбулося на перший день Зелених Свят, 5-го червня ц. р. Відслужив його о. Д-р С. В. Савчук з Вінніпегу. Нині наша Громада вже є належно еситуована, отже звернулася з з просьбою до Консисторії, щоб Богослуження в ній відбувалися вже два рази на місяць.

На особливу увагу заслуговує той факт, що до членів-фундаторів нашої Громади ми зараховуємо Добродійку Клавдію Білон — вдову по бл. п. Петрові Білонові, в Карнеґі, Па., ЗДА. А сталося це так:

Добродійка Білон повідомила о. Д-ра С. В. Савчука, що по бл. п. Білонові лишилися деякі церковні речі, які вона хотіла б подарувати для якоїсь церкви в Канаді, бо бл. п. о. Петро Білон і пані Добродійка завжди з великою приємністю згадували часи свого перебування в Канаді, і вона певна, що він бажав би, щоб його речі, а саме — священна посуда, знаходилася в якійсь канадійській церкві. Всеч. о. Д-р Савчук порадив їй пожертвувати ті речі нашій Громаді, що вона й зробила. Передача цих речей відбулася в неділю 3-го квітня ц. р. Ними були: кадильниця, чаша, дискос, звіздися, копіє, ложечка та два покровці. Речі якнайкращі, відновлені та наново позолочені. По Службі Божій о. Д-р Савчук сказав відповідне слово, в якому переповів життепис бл. п. о. Митрата Петра Білона та підніс його заслуги, як українського патріота, що брав участь у визвольних змаганнях українського народу по першій світовій війні, як священика-місіонера с е р е д українських п о л о н е н и х у Польщі, а потім у Канаді і в Злучених Державах Америки, та як письменника й громадського діяча. Після того відбулася Панахида по бл. п. п. Петрові, під час якої всі присутні підносили щирі молитви за вічний спокій бл. п. о. Петра та за щастя і здоровля його Вдови та дітей.

Після першої Служби Божої в нашій новій церкві, першого дня Зелених Свят цього року, знову відбулася Панахида, в якій згадано також память бл. п. о. Білона. Наша Громада щиро вдячна Добродійці Білон за її пожертву. Вона може бути певна, що кожний раз, коли в нашій церкві в і д б у вається Служба Божа й священик підносить чашу з Святими Дарами, ми згадуємо в наших серцях її шляхетного з заслуженого Мужа, бл. п. о. Петра, і підносимо молитви за Його вічний спокій та за здоровля і добробут Його Рідних.

Член Управи Громади.

> Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради з сумом сповіщають українське громадянство, що у п'ятницю, 29 квітня 1960 року, коло години 4-ої ранку, відійшов у вічність на 66 році життя трудолюбивий і кришталью чесний патріот України світлої пам'яти
>
> Інженер ВІКТОР МОДЕСТОВИЧ ЛЕВИЦЬКИЙ — Представник Виконавчого Органу Української Національної Ради на Арґентину.
>
> ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ "Б А Р В І Н О К"

На східньому березі озера Пиджон в Алберті, приблизно в 58 милях на південний захід від Едмонтону, знаходиться літня оселя української православної молоді та дітвори — "БАРВІНОК". Головна дорога, почавши від Торсбі, до оселі позначена дорожніми знаками, тому потрапити до оселі дуже легко.

Коротка історія оселі "БАРВІНОК"

Року 1953-го Дирекція Інституту Св. Івана придбала 10-акрову площу, на якій зараз знаходиться наша літня оселя "Барвінок". Почавши з 1955 року, діти українських православних родин Едмонтону та Алберти мають чудову нагоду літом перебувати в оселі.

Призначення Літньої Оселі

По-перше, дати нагоду діточкам в час літніх вакацій перебути хоч два тижні серед чудової природи, сонця й води, в середовищі українських дітей під наглядом українських учителів-виховників та Всечч. Отців.

По-друге, в час перебування в ЛІТНІЙ ОСЕЛІ діти зживаються з другими українськими діточками; в той же час одержать навчання з Закону Божого, українознавства, цебто: мови української, історії, географії і т. п., а також одержать практичне знання з різних спортових вправ.

Програма і навчання дітей в оселі уложена наперед, і для цього підібрані відповідні вчителі-виховники.

Як устаткована оселя "Барвінок"

В оселі є великий будинок, в якому міститься кухня, їдальня та заля для навчання дітей. Крім того є 8 гарних хаток, які служать для приміщення дітей під час їхнього перебування в оселі. Оселя має електричне освітлення. Гарно обладнаний беріг і пристань для човнів, добре вирівняна площа для спортових вправ чи забав для дітей. Придбано шість човнів та різне спортове приладдя і т. п. Оселя "Барвінок" знаходиться під управою Молодечого Братства при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Члени Братства докладають багато старань, щоб Оселю "Барвінок" якнайкраще розбудувати, завести всі можливі та потрібні для наших найменших вигоди, словом — щоб дати діточкам, молоді нашій, а з тим і старшому громадянству солодкий відпочинок під час літніх вакацій. На дальшу розбудову оселі призначено $5,000 з каси Молодечого Братства. Тому, Батьки й Матері, пошліть своїх дітей цього літа в ОСЕЛЮ "БАРВІНОК"! Кращого відпочинку не можете дати своїм дітям.

Час перебування в оселі "Барвінок"

Час перебування дітей в оселі розложений так:

а) Діти від 9-10 років: від 3-го липня до 17-го липня

б) Діти від 11-12 років в днях від 17-го липня до 31-го липня.

в) Діти від 12-15 років в днях від 31-го липня до 14-го серпня.

Діти, що прибудуть в оселю, повинні привезти з собою такі речі:

Тепле накриття, подушку, простирала, дощевий плащ, гумові чобітки, музичний інструмент, українську читанку, молитовник, убрання та білля, рушники, наплечники, фотографічний апарат, вудка і т. п.

Підсумовуючи все те разом, мусимо ствердити ось що: Наші літні оселі-це осередки, в яких продовжуємо релігійне та національне виховання наших діток та нашої молоді впродовж літніх вакацій. Наші літні оселі заступають нашим діточкам під час літніх вакацій дім, церкву, та школу. Основна ціль наших літніх осель — це дати нашим найменшим здоровий відпочинок з допомогою програмового виховання в православному та національному дусі. Тому Управа оселі "Барвінок" звертається з проханням до всього українського п р авославного Громадянства Едмонтону та цілої Алберти: Посилайте своїх дітей у літню Оселю **"Барвінок"!**

Управа Оселі.

ВІСТІ З ВІКТОРІЇ Б. К.

Життя української православної спільноти у мальовничій столиці Британської Колумбії рушило вперед.

Г р о мада численно мала (всього 12 членів і стільки ж прихильників) однак очолювана Управою з її енергійним головою п. С. Мойсюком і секретарем п. Н. Пазюком, приступила до діла, й конкретно виконує своє місійне завдання. І так, перш за все, завдяки жертвенності ч л е нства грішми й працею, закуплено відповідне приміщення для Богослужбових і громадських потреб, яке під проводом будівничого п. М. Кусія під кінець липня ц. р. перебудується.

Як дальші позитивні явища —тут треба підкреслити гармонійну співпрацю жіноцтва в рамках місц. відділу СУК під головуванням пані В. Мойсюк, їх відданість Св. Престолу нашої Церкви, а також особливо щиру жертвенність поодиноких осіб у Громаді, яких імена й пожертви будуть з належною подякою у свій час оголошені.

На Богослужбах (дотепер у найменій малій залі) появляються нові особи й збільшується число приявних дітей. Хор, започаткований п. Дячиною, продовжує при помочі пані Пугач діяти. Це такі головні прояви зросту Громади, і у власнім приміщенні вся та праця жінок, хору й головно для дітей, значно скріпиться.

Храмова Відправа, відслужена в день Св. Юрія о. Прот. С. Симчичем з Ванкуверу й о. М. Дебрином — місцевим настоятелем, як і храмовий обід при співучасті делеґатів і гостей з Ванкуверу, Волей, тощо — це була надзвичайна тут по-

дія, яка сильно піднесла на дусі громадянство й заставила зближуватися до святого діла тих, що стоять збоку. Храмова збірка принесла біля $350, з чого $200 від Української Православної Громади Ванкувер. Усім, за жертви й співучасть висловлюється належна щира подяка.

Громада зверталася й звертається до сусідів і людей звідусіль о поміч для закінчення розбудови — у тій свідомості, що у Вікторії, столиці Б. К., де виставлені на удари й критику більше як деінде, треба доложити неабияких спільних зусиль при поставлені тут памятника нашої української православної культури гідного імені Української Греко-Православної Церкви і її Високого Проводу.

Вікторія, неперевершена своїми квітами й спокоєм, в посліднього часі є сильно відвідувана, й можна предбачувати прибуття сюди нашого люду зо сходу. Над цим всім думає мала група цих жертвенних людей, приготовляючи місце для всіх, хто схоче помолитися при рідному Божому Престолі й відчути теплоту українського середовища.

Тому й щиро вони дякують усім за подані пожертви і просять всіх — хто може — пожертвувати на цю добру ціль.

МД.

ДАВФИН СВЯТКУЄ. . .

Треба б сказати — Давфин працює, бо це є головне. Що православний Давфин працює й духово зростає, про це свідчать факти: за останні чотири роки число членів громади збільшилося втричі, відповідно збільшилося число сповідників, зросло число працівників на церковно-громадській ниві.

Коли в цім році Громада Святого Юрія святкувала свій день іменин — ХРАМОВЕ СВЯТО, то це не було звичайне чергове відзначення дня св. Юрія, а урочисте відзначення нових осягів громади. На цей день громада запросила Високопреподобного Прот. Тому Ковалишина, секретаря Президії нашої Консисторії, щоб він очолив наше свято.

Коли хор громади (під керів. п. В. Лазарука) заспівав вперше "Господи помилуй", "Благослови, душе моя Господа" ,то всі вірні відчули, що вони попрацювали не даром — храм має прекрасну акустику: легко співати, легко молитися й людина, наповнюючись радістю, позбувається життьових турбот, підноситься всіма чуттями до Творця, який "вінчає" нас "ласкою та милосердям".

Протоієрей Тома Ковалишин виголосив надхненну проповідь про плекання духових цінностей в родині, про виховання дітей у вірі православній поза церквою, щоб це виховання було гармонійним з вихованням у Церкві, Недільній Школі.

Богослуження було надзвичайно урочистим, бо було в торжестві православного обряду; участь у Службі Божій взяв о. диякон Клиш, абсольвент нашої Богословської Школи, який має прекрасний голос.

Обід. . . Чи треба говорити, що він був добрий? — Як і скрізь українці, давфинці є гостинні люди. Після обіду, наша Рідна Школа під керівництвом учителя Івана Савчука давала концерт присвячений Дню Матері. Пан Савчук заслуговує похвали за свою працю, бо це один із тих вчителів державної школи, який працює також для свого українського народу.

Після звичайних привітань по концерті, Прот. Тома Ковалишин у змістовній промові говорив про працю нашої Церкви, як цілости; в Канаді, інформує про останні події з церковного життя й подав перспективи праці нашої громади та завдання в найближчому часі. Він же й закликав до збірки, яка принесла в касу громади біля 700 долярів.

Головним світським промовцем був п. Василь Бурячник з Вінніпеґу. Він говорив конкретною мовою про поєднання наших зусиль в церковній, громадській і культурно-освітній діяльності, щоб виховувати людей достойних свого покликання й місії українців в Канаді. Як завжди, так і тепер, його промова була ілюстрована життьовими прикладами й дотепами, тому легко й з задоволенням приймалася слухачами.

Промовляв о. Клиш, настоятель свящ. Тарас Славченко, голова громади п. Лазарук і інші. Ми в цій коротенькій статті свідомо уникаємо говорити про те, що служилася Утреня, Молебень з Водосвяттям. Не згадую про всі похвали, які промовці адресували настоятелеві церкви о. Тарасові Славченкові, заряду громади й усій громаді, бо думаємо, що все це робиться в усіх подібних випадках.

Хочемо лише поінформувати православних українців, що Давфин до цього Храмового Свята закінчив в основному викінчення церкви в середині. Зовні лишилися незакінчені бані, а всередині ще бракує доброго мистецького іконостасу, але ми маємо підстави надіятися, що коли менше, як за два роки давфинська громада змогла збудувати величний храм (мурований), з пивницею, в якій буде міститися наша Недільна й Рідна школи, могла зрости за ці роки до того, що ця велика церква наповнена вірними під час Богослуження, то зможемо виконати й чергові завдання.

Духовий і матеріяльний зріст давфинської громади має великий вплив на всю околицю, бо ділом стверджує про велику достойність бути православним українцем.

С. Т. С.

ПОДВІЙНЕ СВЯТО
Сейнт-Кетеринс, Онт.

У неділю 15 травня ц. р. Українська Православна Громада при церкві Св. Юрія святкувала свій храмовий празник. У цей незабутній день було подвійне свято, бо ж того дня вранці з Торонта прибув Владика Архиепископ Михаїл.

Владику зустріли старим українським звичаєм: при вході зустрів з хлібом п. С. Швець, а потім — настоятель о. П. Гліцький; діточки встеляли квітами шлях Владиці.

Торжественно відправив Владика Михаїл Архиерейську Св. Літургію в асисті о. Настоятеля. Гарно співав хор під керівництвом п. Казанівського.

По закінченні Служби Божої і проповіді Владики з процесією вийшли на площу, де лежав приготований і прикрашений вінком і стяжками хрест, і було звершено Освячення площі, на якій має початися будова церкви.

Опісля всі перейшли в залю й позасідали за столи до смачного обіду, що приготовили пані з Жіночого Товариства. Людей багато — всі столи обсаджені.

По обіді голова Громади п. І. Шоцький енергійно взявся за діло, саме — за проголошення збірки пожертв на будову нової святині. **Першою була проголошена пожертва в 1,000 дол., що її задеклярував член Церкви д-р В. Прокопець з Ніягара-Он-Да-Лейк.** Дай же то, Боже, щоб таких індивідуальних жертводавців було в нас побільше! Пані Титаник — голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки при Православній Громаді в Сейнт-Кетеринс склала, враз з привітанням, **1,000 дол. від Жіночого Товариства.** Далі слідували декларації пожертв у сумах: по 500 дол., по 3, 2 й по одній сотці та різні інші пожертви.

Були привіти й пожертви також і з інших українських православних парафій. Свої привіти, з залученими скромними пожертвами, зложили різні організації: Відділи КУК і УНО, Відділ Українського Леґіону ч. 502 т. ін.

Були промови — о. Гліцького, о. Ференсева і ін., а вкінці Архипастирське Слово сказав Владика Михаїл, сповняючи духом бадьорости, енергії в будуванні нового Храму Господнього, і сповняючи всіх вірою, що Бог поблагословить це святе діло, і всі трудності будуть переможені. Так, уже сам початок був благословенний, — коли Комітет зробив кінцевий обрахунок, п. Шоцький проголосив, що сума пожертв готівкою становить **понад 10,000 дол.** — дух у Громади піднявся.. Вступила в душі надія, що пожертви будуть зростати, і незабаром буде красуватися новий український православний Храм Св. Юрія Переможця.

Усім Вам сердечне українське спасибі!

Маргарита Пилипчук.

"СОНЯШНА КУПІЛЬ"
Українська Православна Оселя
в Канорі, Саск.

влаштовує цього року

Літні Курси

для дітей віком 9 до 16 літ

У ДНЯХ ВІД 24 ЛИПНЯ ДО 7 СЕРПНЯ

Реєстрація курсантів — у неділю, 24-го липня, почавши від год. 2 по обіді.

Виховний персонал на Курсах становитимуть досвідчені учителі, як: п-во Ф. і О. Андрущаки, д-ка К. Бублик, панна Н. Цьона та інструктори плавання і спорту.

Релігії навчатиме Всеч. о. Петро Бублик.

Під час курсів і на їх закінчення відправляється на оселі Богослуження (в неділю, 31-го липня і 7-го серпня).

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ! Подбайте, щоб і цього літа знайшли Ваші діти культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями звертайтеся до Ваших Отців Парохів, або на адресу:

Rev. W. Sluzar,
Canora, Sask.
Phone 563-5153

За УПРАВУ ОСЕЛІ:
Д-р А. Данильчук, голова **о. В. Слюзар**, секретар

КУРСИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ДЛЯ НОВОПРИБУЛИХ В ТОРОНТО

Відділ Комунальних Програм Департаменту Освіти Онтаріо цього року знову влаштовує літні курси англійської мови для новоприбулих імігрантів. Термін вписів на курси: від 4-го до 8-го липня — кожного дня від 7.30 до 9 год. вечора. Вписова оплата: 6 дол.

Адреса вписів:
Central High School
of Commerce,
and Eastern High School
of Commerce,
Toronto, Ont.

ПОДЯКА

Високопреосвященнішим Владикам — Митрополитові Іларіонові, Архиепископові Михаїлові, Єпископові Андреєві, ВПреп. о. Д-р С. В. Савчукові — Голові Президії Консисторії, Священикам, Управі Катедри, Професорові Ів. Власовському і професорові В. Іванисові, Хорові, Організаціям і всім Парафіянам, що у 25-ті роковини мого Священства зробили мені і моїй дружині милу несподіванку та величне прийняття і своїми привітаннями та своєю численною присутністю вшанували нас і звеличили цю знаменну дату в нашому житті, складаємо нашу найщирішу подяку.

Усе це зробило на нас зворушливе враження, і воно останеться дуже дорогим у дальній нашій праці.

Господь Бог нехай усіх Вас благословить здоров'ям, добром і відданістю в службі Богові, Святій нашій Церкві і нашому народові!

**о. Дм. Фотій,
дружина й діти.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ В. ОЛЕКСИН
Вакав, Саск.

У понеділок 30 травня 1960 рознеслася вістка, що в лікарні у Вакав відійшов у вічність бл. п. Василь В. Олексин.

Покійний народився 15 січ-

Бл. п. Василь В. Олексин.

ня 1883 року в селі Бабин на Буковині. У Канаду він прибув з родичами 1902 р., і вони поселилися в околиці Бавмадон, Саск. Покійний, приїхавши в Канаду, 18-річним хлопцем набуває собі "гомстед" і починає самостійну працю на своїй власній фармі. У 1907 році одружується з Александрою Кохан, і вони разом тяжко працюють на землі. Господь посилає їм діточок, яких було 15. Не всім їм судилось жити, бо Господь покликає до Себе сина Миколу, якому закінчилось 14 років життя, а через шість місяців відходить 11-річний син Василь. Ці два сини померли 1923 року. Бл. п. Василь тяжко переносить втрату двох дітей. У 1949 році навістило його друге нещастя, а саме — трагічно гине під колесами трактора син Стефан, якому кінчалося 20 років життя.

По смерті сина спокійно минула чотири роки, а 1953 р. померла донька Анастазія на 38 році життя. Бувши глибоко релігійною людиною, Покійний спокійно переносить ці втрати. Бл. п. Василь був дуже добрим чоловіком своїй дружині, добрим батьком дітям та велике милосердя проявляв усюди, де тільки було потрібно. Він з великою самопосвятою опікувався своїм батьком, який останні роки життя перебував у його домі. Одного разу прийшов до нього бідний схорований чоловік, і він відразу прийняв його до себе; а коли той незабаром відходить у вічність, то Покійний безінтересовно зайнявся його Похороном.

Він любив свою рідну Православну Церкву, і з самих початків був добрим членом у Громаді Лепін. За місяць до своєї смерти він з дружиною подарував дві гарні хоругви для церкви в Лепін. Своїх дітей вони виховували в дусі релігійному й національному, і було приємно дивитися як гарно діти опікувалися своїм татом під час його недуги й Похорону.

Покійний 1949 року переїздить з фарми на постійне життя до міста Вакав. Думали, що після тяжкої праці будуть відпочивати й втішатися своїми діточками і внуками. Але "не так склалося, як гадалося", — бо дружина Покійного почала занепадати на здоров'ї і переносить 5 разів, одну за одною операції. Бог Милосердний дружину привів до здоров'я. Та ось шість місяців тому почав занепадати на здоров'ї бл. п. Василь. На протязі цього часу він перебуває в лікарнях то у Вакав, то в Саскатуні. У понеділок 30 червня ц. р. раненько місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський звершив Святу Тайну Оливопомазання, а того самого дня о год. 2.15 бл. п. Василь віддав Богові Духа, після чого було о. Парохом прочитано Канон з Молитвою на "ісход душі". У вівторок 31 травня і в середу 1 червня були відслужені Панахиди — одна в погребному заведені, друга в хаті покійного, а в четвер 2 червня відбувся Похорон зо Службою Божою в Лепін. Похоронні Відправи звершив Всеч. о. Ю. Туржанський з дяками Романом Скакуном і Василем Дідухом. Глубокозмістовне та зворушливе слово виголосив о. Парох під час Служби Божої. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили на Невянучий Вінок $41.88, з чого призначено $10.-00 на "Вістник".

Тлінні останки бл. п. Василя спочили на місцевому цвинтарі, біля церкви в Лепін. Покійний Василь лишив горем прибитих дружину Александру, 8 синів, 3 доньки, 27 внуків, 3 правнуки та одного брата. Тут треба згадати, що два сини і одна донька з Онтаріо приїхали на Похорон свого батька.

Після Похорону в Народньому Домі відбувся обід, під час якого Всеч. о. Ю. Туржанський виголосив відповідне слово, складаючи горем прибитій Родині найкращі співчуття з приводу невіджалуваної втрати, яку вони понесли в особі бл. п. Василя.

Нехай Всемилостивий Господь душу слуги Свого Василя прийме у Свої Небесні Оселі, а память про нього буде з роду в рід. Вічная Йому Память!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН РАВЛИК
Інсінґер (Гай-вей), Саск.

У понеділок 30 травня 1960 року в домі свого сина Василя й невістки Ірини Равликів у містечку Інсінґер упокоївся в Бозі бл. п. Іван Равлик, проживши 84 роки.

Покійний народився в селі Окно на Буковині 1876 року. До Канади приїхав зі своєю дружиною Марією 1903 р. і поселився в околиці Інсінґер де Покійний проживав до смерти.

Дружина Покійного померла ще 1946 року.

У глибокому смутку покійний Іван полишив 4 сини і 4 дочки — Стефан, Семіон, Василь, Ґорґі, Василина, Софія, Ірина і Домна, 24 внуків і 12 правнуків.

Похорон зо Службою Божою 2 червня відправив о. М. Коленич при великому здвизі народу. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок для Покійного $18.25 — з того призначено 5.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Івана нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. КАТЕРИНА МАТЕЧУК
Вайтбіч, Саск.

Дня 16-го травня 1960 р. тут відбувся Похорон бл. п. Катерини Матечук з дому Ключко.

Небіжка народилася 15-го березня 1895 р. в селі Гаврилівці, Буковина. 1912 р. вона прибула в Канаду сама до свого дядька (вуйка) в околицю Кемсек, Саск. 1913 р. вийшла замуж за Партуня Матечука, і вони замешкали на власній фармі в околиці Вайтбіч, Саск. 1954 р. вмирає її чоловік; небіжка лишається сама в слабому стані здоров'я. 1940 р. вона мала випадок — упала з хати, і з того часу недомагала в здоровлі, а по смерті мужа 1954 р. захворіла, і аже до смерті була важко недужою; її доглядали у своєму домі донька Магдалина та зять Петро Цвірі — аж до смерті.

Бл. п. Катерина Матечук.

Не витримавши недуги, вона відійшла у вічність 11-го травня 1960 р. о 4 год. по полудні у Сван Рівер, Ман., в лікарні. Близько перед смертю небіжка прийняла Св. Причастя.

Бл. п. Катерина була доброю матір'ю, побожна й національно свідома, добре виховала своїх дітей, була членкинею місцевої Парафії нашої Церкви, і доки була здорова, передплачувала рідну пресу. Небіжка була доброї вдачі — любила помогти, не ждучи на заплату, зо всіма жила в згоді.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. П. Зубріцький — у неділю 15-го травня о 7 год. вечора Літію, а о 8 год. Великий Парастас у нар. домі біля церкви, а 16-го травня в понеділок відбувся Похорон зо службою Божою в місцевій церкві Св. Духа. На Парастасі й на Похороні було багато молящих, — як місцевих, так і з дальших околиць.

Небіжка залишила в смутку доньку Магдалину з чоловіком Петром Цвірем у Вайбіч, Саск., в домі яких вона пролежала 10 років хворою, і вони її доглядали. Небіжка залишила сина Василя з дружиною Анною в Сейнт Кетеринс, Онт., сина Івана з дружиною Лизаветою в Криствю, Ман., сина Франка з дружиною Вайлет у Йорктоні, Саск., зятя Івана Балана, дружина якого (донька небіжки) померла у Сван Рівер, Ман., 7 онуків, 2 правнуків, брата в Бразилії, дальшу родину і друзів.

Під час Похорону о. Парох

коротко оповів про життя небіжки, та підкреслив, що найціннішим скарбом було в її житті те, що вона лишає по собі добре вихованих дітей, — релігійних та національно свідомих.

При нагоді о. Парох повідомив, що в далекій Арґентині помер батько п. Петра Цвіра — зятя небіжки — 5-го травня 1960 р., за душу якого також помолилися. Покійний тато Петра Цвіра, — Борис народився в селі Якуші, Ковельського повіту на Волині. В Арґентину він приїхав 1939 р., де жив до смерті. Залишив у смутку дружину та 9 дітей: 4 в Арґентині, 2 в Канаді, а 3 в Україні. Прожив небіжчик 77 років.

У кінці Похорону о. Парох закликав родину і приятелів скласти свої лепти на "Нев'янучий Вінок", і було зібрано $36.28, з яких призначено на Прес. Фонд "Вістника" $5.50 та на виріб кліші $4.50. Усім Жертводавцям щире спасибі! По Похороні відбувся великий поминальний обід в Нар. Домі, який видали діти небіжки.

Бл. п. Катерину похоронено на парафіяльному цвинтарі у Вайтбіч, Саск. Вічна память Тобі — матері, бабусі і приятельці нашій! Також вічна память Тобі — тату, діду Борисе, там у далекій Арґентині!

Присутній.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті наших дорогих мами та баби, бл. п. Катерини Матейчук, і тата та діда Бориса Цвіра, складаємо сердечну подяку Всеч. о. П. Зубріцькому за Похоронні Відправи, а всім сусідам за те, що в потребі доглядали нашу Маму. Дякуємо всім тим, що копали яму; тим, що зложили вінки; жінкам, що помагали в приготуванні поминальних перекусок і обіду; дякові п. Василеві Марцинюкові з Арран, Саск; усім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць віддати останню прислугу нашій дорогій мамі. Нехай Вас Господь винагородить сторицею!

Горем прибиті
донька, сини, зяті, невістки і внуки.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ҐРЕКУЛЯК
Едмонтон, Алта.

19-го квітня 1960 р. помер на серцеву недугу на 54 році свого життя Василь Ґрекуляк. По собі він полишив у смутку свою дружину Анну, двох синів — Івана і Евгена, дочку Лилію, сестру Василину Воєвітку з Верміліон, Алта., і брата Івана в Слава, Алта.

У четвер 21-го квітня Протоєрей А. Хруставка відслужив Панахиду за Покійного в похоронному заведенні в Парк Меморіял, а в пятницю 22-го квітня тіло відвезено до народнього дому в Славі, Алта., і о 8 годині вечора місцевий парох о. М. Крищук в сослуженні о. А. Хруставки відправив Панахиду по Покійному. Народній дім був переповнений людьми, що були близькими приятелями покійного Василя.

У суботу вранці тіло пок. Василя було перевезене до церкви і при великій участі людей Всеч. о. М. Крищук в сослуженні Всеч. о. А. Хруставки відправив Похоронну Службу Божу. З великим жалем родина попрощалася з Покійним, його тіло віднесено на місцевий цвинтар на вічний спочинок.

Покійний Василь народився 1906 року в селі Борщеві, Снятинського повіту в Західній Україні. У Канаду приїхав малою дитиною з своїми батьками 1907 року. Виростав коло своїх батьків в околиці Слава, Алта., і 1929 року почав свою господарку в Дервент, Алта., де побудував ґараж і провадив його до 1949 року, а тоді продав свою господарку і перебрався до Едмонтону. Року 1932-го оженився з Анною Заляцькою, і їх Господь обдарував трьома гарними дітьми.

В Едмонтоні він провадив свою крамницю, а пізніше купив їдальню і займався нею аж до смерті.

Покійний Василь був членом Громади Катедри Св. Івана в Едмонтоні і членом Громади церкви Св. Пророка Ілії в Норт Едмонтон.

На заклик о. Пароха учасники Похорону зложили $23.45 на Невянучий Вінок; зібрані гроші розпроділено так: $5.00 на "Вістник", $5.00 на "Український Голос", а $13.45 на Колеґію Св. Андрея. Тобі, Василю, Вічная Память, а земля нехай буде Тобі легкою!

В. Савчук.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Вістнику" за 1-го червня 1960 року трапився прикрий недогляд: у новинці п. н. „Маніфестація Православія" згадано, що участь у Маніфестації Православія Ради Православних Церков у Торонто 15-го травня ц. р. брав п. Юрій Головко як диригент, але пропущено назву хору, яким він диригував. Пан Юрій Головко є диригентом Хору Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонто, і цей Хор виступав під його керівництвом на вищезгаданій Маніфестації Православія.

Ця друкарська помилка трапилася через критичні хвилини в друкарні — тоді, як ненадійно, майже за лінотипом, відійшов від нас у вічність головний друкар бл. п. В. Батицький, в руках якого було все керівництво друку „Вістника", і це спричинило хвилеві, але важкі труднощі в самому розгарі друку й складання часописів.

Світлу Громаду Св. Володимира в Торонті і Пана Диригента Юрія Головка оцим сердечно перепрошуємо за мимовільно заподіяну прикрість.

Редакція.

У В А Г А ! У В А Г А !
ВІННІПЕҐ, ФОРТ ФРЕНСЕС, СУЛУКАВТ Й КЕНОРА, ОНТ.

Українська Греко-Православна Громада Святого Володимира в Кенорі, Онт., врочисто святкувати буде в неділю 24-го липня цього року 5-тилітній Ювілей свого існування, а також і своє Храмове Свято.

Відбудеться і Канонічна Візитація Митрополита ІЛАРІОНА.

Заряд Громади має честь запросити українське православне громадянство вище згаданих околиць взяти численну участь в цьому Ве[illegible] Святі нашої Громади, яке очолить Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАР[illegible]

ПРОГРАМА СВЯТА:
9.30 — Зустріч Митрополита Іларіона й Архиерейська Служба Божа.
По Службі Божій спільний Святочний обід.
По обіді промови й привіти.

Під час Архиерейської Служби Божої буде співати Хор Катедри Пресвятої Тройці з Вінніпеґу, під управою п. Володимира Богооса.

Заряд Православної Громади Святого Володимира в Кенорі, Онт.

ЕДМОНТОН, АЛТА! СУСІДНІ ГРОМАДИ!
Катедральна Громада Святого Івана Хрестителя в Едмонтоні

запрошує Громадян міста Едмонтону та з ближчих і дальших околиць на

ХРАМОВЕ СВЯТО
що відбудеться
в неділю, 10-го липня 1960 Б. Р.

Архиерейську Святу Літургію відслужить Преосвященніший Владика АНДРЕЙ в сослуженні Отців Парохів, Всеч. о. Прот. М. Фика і Всеч. о. Ол. Хомяка.

Порядок Свята!
9.45 год. рано — Зустріч Преосв. Владики Андрея.
10.00 год. рано — Архиерейська Свята Літургія.
12. год. в полудень — Храмовий обід і празникова програма.

За Заряд Катедри Св. Івана в Едмонтоні:
о. Прот. М. Фик,
о. Ол. Хомяк,
Н. Боднар, голова.
Ст. Масло, секр.

П О В І Д О М Л Е Н Н Я
ҐУДІВ, САСК., І ОКОЛИЦІ!
Митрополича Візитація Впреосв. Владики Митрополита Іларіона і Освячення Церкви св. Духа в Ґудів, Саск.
У НЕДІЛЮ 10 ЛИПНЯ, 1960 р.

П р о г р а м а
9 год. — Зустріч Владики Митрополита Іларіона.
9.30 — Освячення церкви — звершить Владика Митрополит Іларіон.
10 — Архиерейське Богослуження.
12.30 — Братський обід у Народньому Домі.

По обіді буде слово Митрополита Іларіона. Опісля слідуватимуть привіти й побажання.

Управа запрошує навколишні Громади взяти участь у нашому Святі.

о. Ростислав Панченко, парох.
І. Паньків, голова.
В. Ґреґорі, секретар.

УВАГА! УВАГА!
ЛІТНІ КУРСИ В ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ" У ВАКАВ, САСК.
під керівництвом пана ГРИГОРІЯ Л. СТРАТІЙЧУКА.

Українська Православна Оселя закликає всю Українську Молодь до участи в цьогорічних Курсах, які відбудуться:

ДІТОЧИЙ КУРС: 3-го до 15-го липня 1960.
1-ий ДІТОЧИЙ: 17-го до 29 липня 1960.
2-гий ДІТОЧИЙ: 31-го липня до 14-го серпня 1960.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Які вакації плянуєте Ви для своїх дітей? Може й Ви бажаєте, щоб Ваша дитина відпочила і чогось корисного навчилася на Оселі „Зелений Гай".

Дайте своїй дитині можливість тепер бути Вам вдячною в будучині.

Зголошення надсилати на адресу:
Rev. George Turzansky
Wakaw, Sask.

УПРАВА ОСЕЛІ:
Григорій Сарчук, голова.
Василь Табачнюк, заст. голови.
Михайло Остапович, секретар-скарбник.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

.(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім виконанні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

У В А Г А ! У В А Г А !
ЕНДРЮ Й ОКОЛИЦІ

Українська Греко-Православна Громада Св. Петра й Павла у Ендрю, Алта.

Маємо честь та приємність запросити всіх з околиці, а спеціяльно запрошуємо гостей з Едмонтону до нас на Храмове Свято. Притому відбудеться Візитація Його Преосвященства, Преосв. Владики АНДРЕЯ.

ПРОГРАМА СВЯТА:
У Вівторок 12-го липня, 1960 р. Св. Петра і Павла Храм.
год. 8.30 рано — Утреня і Свячення Води.
год. 9.30 рано — Зустріч Владики.
год. 10.00 рано — Архієрейська Св. Літургія.

По Св. Літургії спільний храмовий обід, у церковній залі, який подасть Жіноче Тов. Лесі Українки у Ендрю.

По обіді головна промова Його Преосв. Владики АНДРЕЯ.

Привіти та провови гостей.

Просимо усіх численно прибути до нас на це наше свято.

Дуже радо вітаємо Вас Брати та Сестри.

ЗАРЯД:
Проф. Ів. В. Гуцуляк, голова.
Проф. Н. А. Мельник, секретар.
о. С. Столярчук, парох.

У В А Г А ! У В А Г А !
Канонічна Візитація та Посвячення Церкви Високопреосвященнійшим Митрополитом Іларіоном
В КАДВОРТ, САСК.
в неділю 17 липня 1960 р.

8.30 — Рано Водосвяття.
9.45 — Зустріч Владики Митрополита. Та Посвячення Церкви.
10.15 — Архієрейська Служба Божа.
1.00 год. — Обід.
3.00 год. — Святочна програма в місцевому театрі.
Привіти представників Громад Округа.
Головна промова Владики Митрополита.
Концертові точки виконає місцевий Хор під управою пана Г. Сарчука.
Промова, Всеч. о. Іова Скакальського з Вінніпеґу, та інших Гостей.

Просимо до численної участи вірних нашої Округи, та Гостей з дальших і ближчих Околиць радо будемо вітати.

Всеч. о. Юрій Турмансьвий, Парох.
Володимир Радзівон, голова.
Василь Табачнюк, секретар.

ГРОМАДА СВЯТОГО ВОЗНЕСЕННЯ В СМОКІ ЛЕЙК, АЛБЕРТА

запрошує все українське громадянство в Смокі Лейк та околиць на першу Візитацію Преосвященного Єпископа Андрея Едмонтону і Західної Канади, котра відбудеться
В НЕДІЛЮ 17-го ЛИПНЯ 1960 р.

ПОРЯДОК ДНЯ:
8.30 год. ранку — Утреня.
9.30 год. ранку — Зустріч Преосв. Єпископа Андрея.
10.00 год. ранку — Архієрейська Свята Літургія.
12.00 год. дня — Братський обід.

По обіді — Промови та привіти: Владики Андрея та представників наших організацій.

За Управу Громади:
О. П. Сацевич, парох.
Василь Рацой, голова.
М. Д. Шемелюк, секретар.

З А П Р О Ш Е Н Н Я
На Посвячення Углевого Каменя

Цим запрошуємо наше громадянство на ПОСВЯЧЕННЯ УГЛЕВОГО КАМЕНЯ **Церкви св. Анни в Скарборо, Онт.,** що його звершить Високопреосвященніший Архиепископ МИХАЇЛ при співучасті багатьох Священиків і вірних, у **неділю, 26-го червня 1960 року.**

Перед Посвяченням, о 10 годині ранку, відбудеться Архиерейська Служба Божа, а по Посвяченні буде братський обід з відповідною програмою.

Свято закінчиться пікніком на церковній площі.

За Громаду Св. Анни:
Михайло Білий, голова.
Михайло Левак, писар.
Василь Петришин, скарбник.

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ
[illegible]
ВИСТАВКА ЦЕРКОВНИХ [illegible]
(священичі облачення, [illegible] щенна посуда, ікони, хрести, й т. ін.)

відбудеться
з нагоди Дванадцятого Собору Української Ґреко Православної Церкви В ЧЕТВЕР 30-го ЧЕРВНЯ 1960 р. в залі КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ
1175 Мейн Стріт, Вінніпеґ Ман. від год. 8-ої до 10-ої ввечері

На цю імпрезу оцим запрошуємо Вп. Делеґатів 12-го Собору і Гостей.

Чайний Комітет:
Анна Фіґус, конвінер

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ
3. Неділя, — XII Собор УГП Церкви у Вінніпеґу.
7. Четвер, — Різдво Івана Хрестителя, — Стед — Хр[illegible]
10. Неділя, — Брендон, Кенора, Трансцона, Бозежур.
17. Неділя — Портедж Ля Прері, Дуфост, Тиндал — Храм
24. Неділя, — Брендон, Ледвин, Трансцона, Кенора, — Візитація Владики Митрополита Іларіона, Храм й 5-літній Ювілей Церкви.
31. Неділя, — Сулукавт — Храм, Поплярфілд, Гонор, Бозежур — Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Реджайна
7. Четвер — Рідзв. св. Івана Хр. — Прінейт (Храм)
10. Неділя — Реджайна
12. Вівторок — св. Ап. Петра і Павла — Кендіяк
17. Неділя — Реджайна

Address: 1849 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1118

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вінніпеґ (Собор УГПЦ)
10. Неділя — Норт Бетлфорд (Храм)
12. Вівторок. Ап. Петра і Павла — Глезлин (Храм)
17 Неділя — Норт Бетлфорд
24. Неділя — Витків
28. Четвер. Володимира Великого — Кендо
31. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! Цим запрошується всіх вірних Норт Бтлфордської округи, прибути численно на храмові урочистості, які відбудуться в громадах Норт Бетлфорді і Глезлині.

972 James Str. Ph. 5280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Собор нашої Церкви в Вінніпеґу.
7 Четвер. Різдво Ів. Хрест. Йорктон
10. Неділя — Райн
12 Вівторок Св. Апп. Петра й Павла — Йорктон
17. Неділя — Ґоранц. Храмове Свято.
24 Неділя — Йорктон
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Врокстон
31. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32996

о. П. БУБЛИКА

ЛИПЕНЬ
3. Неділя (Собор — Вінніпеґ.
7. Різдво Ів. Хрестителя — Мазепа
10. Неділя — Донвел
12 Св. Ап. Петра й Павла — Калдер (Храм)
17. Неділя — Сторновей (Храм)
24 Неділя — Кемсек
28. Св. Володимира — Донвел
31. Неділя — Зазела

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Собор У. Г. П. Ц. К.)
10. Неділя — Вернон
12. Св. Ап. Петра й Павла — Вернон
17. Неділя — Келовна (Храм)
24 Неділя — Вернон
28. Св. Володимира Великого — Вернон
31 Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ҐРЕДІЛЯ

ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Сеньків
7. Четвер Різдво Ів. Хрест — Сірко
10 Неділя — Вайта
12. Вівторок Св. Петра й Павла — Сандавн (Храм) і Арбака П П. (Храм), о. Петро Стефюк.
17. Неділя — Арбака Св. Мик.
24. Неділя — Вайта
31. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.
ЛИПЕНЬ
3. Неділя, Собор УГПЦК у Вінніпеґу.
10. Неділя, — Ню Вестмінстер, Б. К.
12. Вівторок, Св. Петра й Павла —

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

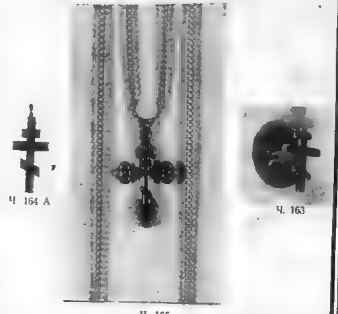

Ч. 164 А
Ч. 163
Ч. 165

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінґ силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

А д р е с а :
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

Ню Вестмінстер, Б. К.
17. Неділя, Храмова Відправа й обід, — Ню Вестмінстер, Б. К.
24. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
28. Четвер, Св. Володимира, Ню Вестмінстер, Б. К.
31. Неділя, Вікторія, Б. К.

ПВАГА: Просимо довколичні громади взяти участь у Храмовій Відправі й на обіді у Ню Вестмінстер в Неділю 17-го липня, б. р.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

[illegible]

3. Неділя — Собор у Вінніпеґу
7. Четвер Різдво Івана Христителя (Храм — Гаес
10. Неділя (Храм) — Кобзар
12. Вівторок Свв. Петра й Павла (Храм) — Сван Плейн
17. Неділя (Храм) — Норквей
24. Неділя — Стінен
28. Четвер Св. Володимира — Данбурн
31. Неділя — Сван Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА

[illegible]

3. Неділя — Собор,
7. Четвер, Св. Івана Хр. — Вірдейл (Храм)
10. Неділя — Никавни
12. Вівторок, Св. Ап. Петра й Павла — Кадет (Храм)
17. Неділя — Шишмен
24. Неділя — Вірдейл
26. Четвер, Св. Володимира Вел. — Сембург
31. Неділя — Кадет

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИПЕНЬ

7. Різдво Івана Хрестителя — Тюдор (за рікою) Храм.
10. Неділя — Тюдор (м.)
12. Ап. Петра й Павла — Інсінгер (гай вей) Храм.
17. Неділя — Льора
24. Неділя Вестбрук
20. Четвер Володимира Вел. — Тюдор (м.)
31. Неділя — Половники

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Собор в Вінніпеґу
7. Четвер. Різдво Івана Предтечі — Моркемб, Храм.
10. Неділя — Мирнам.
12. Вівторок. Ап. Петра й Павла. — Слава пол.
17. Неділя — Мусідора.
24. Неділя — Лойдминістер.
28. Четвер — Вол. Великого — Брошш
31. Неділя. — Окружна полева Служба Божа — Мирнам.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

[illegible]

3. Неділя — Ґронлід (північна).
7. Четвер, Різдво Св. Ів. Хрестителя — Бруксбі.
10. Неділя — Ґронлід (північна).
12. Вівторок. Свв. Ап. Петра і Павла — Бруксбі Храм.
17. Неділя — Ґронлід (північна).
24. Неділя — Бруксбі.
28. Четвер. Св. Володимира — Ґронлід (північна).
31. Неділя — Мелфорт.

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Мензі
7. Різдво Івана Хрестителя — Овнбирн
10. Неділя — Седли Лейк, Храм.
12. Свв. Ап. Петра й Павла — Січ, Храм.

17. Неділя — Розбирн
24. Неділя — Ґлен Елмо
28. Св. Володимира — Виста
31. Неділя — Овкбирн, Храм.

Address: Oakburn, Man. Tel. 336 Box 12

о. І. МАЙБИ

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Вимер
7. Четвер Св. Івана — Кліб
10. Неділя — Водіна
12. Вівторок Св. Ап. П. й П. — Клер (Храм)
17. Неділя — Канора Успенська
24. Неділя Ватсон
31. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

[illegible]

3. Неділя — Собор У. Г. П. Ц. К.
7. Різдво Івана Хрестителя — Понечай.
10. Неділя — Гудів, Візитація Високопреосв. Митр. Іларіона.
12. Св. Ап. Петра й Павла — Фенвуд. Храм.
17. Неділя — Айтуна
24. Неділя — Гудів.
28. Св. Володимира — Айтуна.
31. Неділя — Мелвіл.

Box 143, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Кіндерслей
10. Неділя — Вонда
12. Вівторок. — Св. Ап. Петра й Павла, Оен, Алта. (Храм)
17. Неділя — Мічам
31. Неділя — Оен, Алта.

Address: 738 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

[illegible]

Box 168 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя, Собор Церкви — Вінніпеґ
7. Четвер, Різдво Ів. Хрестителя — Ворспайт, — Храм.
10. Неділя — Стрий.
12. Вівторок, Св. Ап. Петра й Павла — Ендро, — Візитація.
17. Неділя. Смокі Лейк. Візитація.
24. Неділя — Давнінг.
28. Четвер, Св. Володимира — [illegible].
31. Неділя — Бойн Лейк.

УВАГА: Запрошуємо все українське громадянство на Візитацію Преосв. Єпископа Андрея до Смокі Лейк, Алберта, на 17-го липня б. р.

Address: Box 306, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Давфин.
7. Четвер — Різдво Ів. Предтечі — Храм Свято в Дрифтінг Ривер.
10. Неділя — Ешвіл.
12. Вівторок. Ап. Петра і Павла — Давфин.
17. Неділя — Храмове Свято в Косові.
24. Неділя — Давфин.
28. Четвер. Володимира Вел. — Давфин.
31. Неділя — Храмове Свято в Ґілберт Плейнс.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Толстой.
7. Четвер Івана Хрест. — Толстой.
10. Неділя Храм — Пембіна.
12. Вівторок Петра й Павла Храм — Арбака.

17. Неділя. Храм — Сарто.
24. Неділя — Роза.
31. Неділя — Ґардентон.

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя. Всеканадійський Собор У. Г. П. Ц. К. у Вінніпеґу.
7. Четвер. Різдво Ів. Предтечі. — Норал (Храм)
10. Неділя — Криїґенд.
12. Вівторок. Ап. Петра і Павла — Сирейл (Храм).
17. Неділя — Вандерінг Ривер.
24. Неділя. Освячення храму Св. Тройці в Бойл, Преосвященнішим Владикою Андреєм, Єпископом Едмонтону і Всієї західної Канади, в сослуженні о. П. Дороша настоятеля Округи Ґлендон. та місцевого пароха. Всіх парафіян Округа, запрошується на Освячення, а також і на спільний обід.
28. Четвер. Володимира Великого — Лак Ла Біш.
31. Неділя — Ґресленд.

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 197

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Собор у Вінніпеґу.
7. Четвер — Різдво Ів. Хрестителя — Борівці.
10. Неділя — Прут.
12. Вівторок. Св. Ап. Петра і Павла — Андрю (Храм).

В той день Візитація Преосв. Владики Андрея. Запрошуємо усіх з околиць.

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Собор У. Г. П. Ц. К. — Вінніпеґ.
7. Четвер — Різдво Івана Хрестителя — Ґарленд (Храм).
10. Неділя — Пайн Ривер.
12. Вівторок — Свв. Апп. Петра й Павла — Етелберт (Храм)
17. Неділя — Дорбен.
24. Неділя — Соборне Полеве Богослужения біля озера Блу Лейк, Ман. Доїзд — Гай Вей ч. 10, одна миля на північ від містечка Ґарленд звернути на захід дорогою в напрямі „Сінгуш Лейк", в гори, віддаль 21 миль з головної дороги — Ґай Вей ч. 10. Служитимуть священики: оо. Ілля Швець, Тарас Славченко, Е. Труфин. На випадок несприятливої погоди Богослуження відбудеться в церкві Воздвиженській в Пайн Ривер.
28. Четвер — Св. Вол. Вел. — Зелена.
31. Неділя — Ренвер.

УВАГА! Запрошуємо все українське громадянство Округу Етелберт і довколішних громад на Богослуження з нагоди Храмових Свят в Ґарленд, Етелберт і Соборного Богослуження біля Блу Лейк, взяти численну участь у цих урочистостях!

Окружний Комітет.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

[illegible]

3. Неділя — Собор у Вінніпеґу.
10. Неділя — Вакав.
12. Вівторок — Св. Апп. Петра і Павла — Єллов Крік (Храм)
17. Неділя — Канонічна Візитація і Посвячення Церкви — Кадворт.
24. Неділя — Ст. Джуліен
28. Четвер — Св. Володимира — Кадворт
31. Неділя — Вакав.

ЧЕРВЕНЬ

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА

[illegible]

3. Неділя — Всеканадійський Собор
10. Неділя — Вайлдвуд.
12. Вівторок, Св. Апп. Петра і Павла — Сіба Біч (Храмове Свято).
17. Неділя — Атабаска (Храм)
24. Неділя — Сангудо.
28. Четвер, Володимира Великого — Вестлок.
31. Неділя — Вестлок (Храмове Свято, Архиерейська Візитація).

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЮКА

[illegible]

3. Неділя. Собор в Вінніпеґу.
7. Четвер — Еґремонт, Різдво Св. Йоана. Храмове Свято.
10. Неділя — Редватер. Федора, Вечірня в год. 4-ій по пол.
12. Вівторок — Торгилд, Св. Петра і Павла (Храм)
17. Неділя — Радвей. Еґремонт, Вечірня в год. 4-ій по пол.
24. Неділя — Федора. Редватер, Вечірня в год. 7-ій [illegible]
31. Неділя — Восетна Св. Володимира. (Хам) Торгилд, Вечірня в год. 7-ій вечером.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

[illegible]

3. Неділя — Калмар.
7. Четвер. Різдво Івана Хрестителя — Пено. Храмове Свято, на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Ендрю, Редвей, Вестлак, Сенґюдо, Сіба-Біч, Баргет та Едмонтон.
10. Неділя. Храмове Свято Катедри Св. Івана в Едмонтоні, на яке запрошую весь Під-Едмонтонський Округ взяти численну участь в Архиерейському Богослуженні.
12. Вівторок. Св. Апостолів Петра й Павла — Торсбі. Храмове Свято, на яке запрошуємо Едмонтон, Під-Едмонтонську Округу, Пиджен Лейк, Річмонт Парк, Сіба Біч, Вестлок й околиці.
17. Неділя — Оновей. Храмове Свято. Просимо Едмонтон, Під-Едмонтонську Округу, Вайлвуд, Вестлок, Річмонт Парк, Сенґюдо, Сіба Біч і околиці прибути численно на Празник.
24. Неділя — Равигла.
31. Неділя — Брудергайм.

УВАГА: Починаючи з понеділка 18-го по 30-го липня, всі діти в Калмар при Свято-Троїцькій Церкві матимуть Рідну Школу.

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

[illegible]

ЛИПЕНЬ

3. Неділя — Шґо місто.
7. Чтевер. Різдво Ів. Хр. — „Коло Купровських".
10. Неділя — „Коло Федаків".
10. Неділя — Едмор.
12. Вівторок. Ап. Петра й Павла — Фовм Лейк (Храм).
12. Вівторок. Ап. Петра й Павла — „Коло Мельничуків" (Храм).
17. Неділя — Виннард.
17. Неділя — „Коло Жучканів"
24. Неділя — „Коло Стадників".
24. Неділя — Тафнел.
31. Неділя — Шґо Полудневе.
31. Неділя — Винпарт.

Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN. JULY 15, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1960. ЧИСЛО (1114) 14

ВІДБУВСЯ ДВАНАДЦЯТИЙ СОБОР У. Г. П. Ц. В КАНАДІ

Один з найбільш численних звичайних Соборів Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбувся у Вінніпеґу в днях 1-3 липня ц. р. В Соборі взяли участь 295 делеґатів (включно з священиками) 290 гостей.

Це перший Собор, на якому Церква мала свій повний Єпископат з 3-ох Владик: Владика Іларіон — Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади, Владика Михаїл — Архиепископ Торонта і Східньої Канади і Владика Андрей — Єпископ Едмонтону і Західньої Канади.

Почесним головою Собору був Митрополит Іларіон, а діловими предсідниками о. митрат Володимир Слюзар з Монтреалу, о. прот. Дмитро Фотій з Торонта, а з світських — адв. Петро І. Лазарович з Едмонтону та Іван Д. Стратійчук з Ріджайни. Секретарювали: о. Григорій Удод з Вестлак, Алта, о. Д. Лучак з Ошави, Онт., адв. В. Стасів з Форт Вілліяму та Дмитро Пригорницький з Торонта.

Усіх священиків на Соборі було около 73 з усіх 90, що їх Церква має під цю пору. Майже всі церковні громади були зарепрезентовані.

Собор одноголосно перевибрав о. д-ра С. В. Савчука головою Президії Консисторії, яка є виконавчим органом Церкви, та вибрав 18-членну Консисторію, яка збирається на наради раз у рік і головою якої є Митрополит.

Повний склад Консисторії, яка має діяти до наступного Собору, що нормально повинен відбутися в 1965 році, є такий: о. д-р С. В. Савчук, о. Володимир Слюзар, о. Петро Самець, о. Т. Ковалишин, о. Михайло Боднарчук, о. В. Федак, о. Сергій Герус, о. Михайло Фик і і о. С. П. Семчич.

Світські члени Консисторії: Петро І. Лазарович, Юліян Стечишин, І. Г. Сирник, Василь І. Сарчук, Петро Міськів, проф. Василь Іванис, д-р С. Шмильський, Іван Д. Стратійчук і Богдан Панчук. Всі Владики входять до Консисторії правом свого становища і головою повної Консисторії є правлячий Єпископ.

Номінаційна Комісія, що запропонувала цю лісту членів Консисторії, складалась з таких осіб: Іван Дікур, суддя Соломон, о. Михайло Юрківський, д-р С. Шмильський, о. прот. К. Квасницький і о. Стеценко.

Реєстрація делеґатів і гостей почалася в четвер ввечері (30 червня) в залі Катедри Пресв. Тройці, а Собор відбувся в Роял Александра готелі.

Після молитви, вибору президії, різних комісій та доповідей трьох Владик, в яких Владики з'ясували теперішній стан Церкви, її потреби та її зріст за останні роки, С о б о р в и с л у х а в звіту голови Президії Консисторії о. д-ра Савчука про господарський та організаційний стан Церкви і після цього Собор приступив до виконання намічення і вирішення таких справ, як зміна чартеру Церкви, асоціяція Колеґії св. Андрея з університетом Манітоби, створення допомогового і пенсійного фонду для священиків, церковного будівельного фонду, поширення праці Ради Української Школи й місійної діяльности Церкви в додатку до інших питань, які мають безпосереднє відношення до життя Церкви. Справу зміни чартеру рішено передати чартерово-статутовій комісії і проводові Церкви для дальшого розгляду й опрацювання. У всіх цих справах були винесені відповідні резолюції, які відчитав І. Г. Сирник в імені резолюційної комісії, що складалася з Владики Андрея, о. д-ра С. В. Савчука, о. митр. Є. Грицини, Юліяна Стечишина, І. Г. Сирника, о. П. Сацевича.

Велике одушевлення серед делеґатів і гостей викликала інформація о. д-ра С. В. Савчука, що манітобський університет уже призначив місце для Колеґії Св. Андрея на університетській площі, і що там має бути побудований новий будинок Колеґії, в якій на Богословському факультеті будуть виховуватися священики УГПЦ. В Колеґії буде також приміщення для українських православних студентів, що студіюватимуть на інших факультетах. Сю вістку Собор прийняв довготривалими оплесками і хоч не було жадного заклику до збірки і її офіційно ще не проголошено, то п. **Василь Фіцич** з Вакав, Саск., підійшов до о. д-ра Савчука й вручив йому чека в сумі 1,000 долярів на фонд будови Колеґії.

Собор пройшов в діловому настрою і закінчився в суботу (2 липня ввечері), хоч до нього слід зарахувати недільну програму, яка була його, так би мовити фіналом. В Катедрі Пресв. Тройці відбулася Архиерейська Служба Божа з участю 3-ох Владик, а після Служби Божої спільний обід, на якому було багато делеґатів Собору та гостей. Після обіду виголосив промову Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон На цьому обіді присутні привітали рясними оплесками заяву судді І. Р. Соломона, який є головою Катедральної громади, що ще цього року почнеться праця над добудовою верхньої частини Митрополичої Катедри.

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРИЙНЯТІ НА ДВАНАДЦЯТІМ СОБОРІ ЦЕРКВИ

Дванадцятий Звичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зібраний у Вінніпеґу, Манітоба, в днях 1-3 липня 1960 року, висловлює найсердечнішу подяку Архиереям Церкви Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, Високопреосвященнішому Архиепископові Михаїлові і Преосвященному Владиці Андреєві за їх віддану і щиру працю для всестороннього розвитку нашої Церкви.

Одночасно з цією подякою Собор молить Господа, щоб подав їм сил, здоровя та дозволив їм ще много літ стояти на проводі Церкви, і керувати її життям на славу Божу і добро українського народу.

***

З глибоким признанням і почуттям глибокої вдячности Собор відмічує довголітнє служіння Церкві о. д-ра С. В. Савчука, дякує йому за вірну працю для добра Церкви та українського народу і бажає йому кріпких сил, здоровя і витривалости для дальшої праці в майбутньому.

***

Собор з почиттям глибокої вдячности відмічує безперервне 40-літнє служіння Церкві о. д-ра С. В. Савчука, о. митрата Петра Самця і о. прот. Д. Ф. Стратійчука, що перші покінчили богословські студії для служіння в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, а також й інших довголітніх священослужителів Церкви, як о. прот. В. Кудрика, о. прот. С. Гребенюка та інших, які в тих піонерських часах причинилися дуже багато до розвитку релігійно-церковного й національного життя українців Канади. Собор рівночасно вшановує і світських людей, які від самих початків її зорганізування в Канаді ревно трудилися і трудяться для її розвитку. Перед світлою пам'яттю тих, що відійшли у вічність, як священиків так і світських діячів Собор клонить в пошані голову.

***

Собор з глибоким вдоволенням приймає до відома рішення управи Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу перенести Колеґію на площу манітобського університету в Вінніпеґу, на що вже одержано згоду університетських властей і згідно з якою Колеґія Св. Андрея буде в асоціяції з цим університетом.

Оцінюючи велике завдання Колеґії Св. Андрея, яка має виховувати священиків для Української Православної Церкви та взагалі її велику ролю в житті Церкви і її вірних, Собор ці заходи управи Колеґії похвалює та одобрює і закликає православних українців в Канаді підтримати це велике для нашого народу діло своїми щедрими жертвами.

***

Вислухавши з увагою доповіді Високопреосвященнішого Владики Митрополита про Українську Греко-Православну Церкву в Канаді та вірну працю її священослужителів, Собор закликає зaряд громад і парафій поставитись з найбільшою увагою до справи винагородження священиків, щоб вони були відповідно матеріяльно забезпечені.

***

Беручи до уваги, що час до часу виникає потреба будови нових Божих Храмів і що не кожна громада має достатні матеріяльні засоби ці нові храми будувати, Собор бачить потребу створення Позичкового Будівельного Фонду і поручає Консисторії опрацювати відповідне оформлення такого фонду та якнайскорше його урохомити.

Будучи свідомими того, що не всі терени українського поселення в Канаді є охоплені працею нашої Церкви та нею обслуговувані і що на цьому відтинку є ще широке поле для праці, Собор доручає проводові Церкви поширити і поглибити місіонерську діяльність нашої Церкви і закликає вірних Церкви допомогти розбудувати для тієї цілі місійний фонд.

Собор одобрює і гаряче підтримує рішення Консисторії створити Священичий Допомоговий і Пенсійний Фонд УГПЦ в Канаді, поставити цей фонд на здорову фінансову основу і, ненарушуючи його щонайменше впродовж двох років, розбудувати його до відповідної висоти на вплатах від священиків і церковних громад.

(а). Дванадцятий Звичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зібраний у Вінніпегу, Манітоба, в днях 1-3 липня 1960 року, вітає ініціятиву саскачеванського уряду в запровадженню навчання української мови в провінції Саскачеван, слідом якої пішла пізніше провінція Алберта, і закликає українське громадянство в інших провінціях робити всі можливі старання, щоб у їх провінціях було запроваджене в початкових і середніх школах та в університетах навчання української мови з повним для неї признанням як кредитованого предмету.
(б). Собор доручає Президії Консисторії висловити подяку урядам провінції Саскачевану й Алберти за їх симпатичне ставлення до української мови.

В питанні урядової фінансової допомоги для сепаратних шкіл Собор одобрює становище, яке до цього питання зайняла Президія Консисторії заявляючи, що ця справа не є для нашого православного загалу актуальною, а натомість актуальною є справа впровадження навчання української мови в урядових школах окремих провінцій.

Собор вітає ініціятиву Консисторії в покликанню до життя комісії для простудіювання стану української мови в родиннім, соціяльнім, громадськім і церковнім житті, підкреслює необхідність української мови в житті нашої Церкви і взагалі у світському житті та закликає ввесь наш український загал в Канаді до зберігання рідної української мови.

Вислухавши доповіді Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, в якій він підніс велику виховну ролю молодечих організацій, а зокрема Союзу Української Молоді Канади, Собор поручає духовенству, зарядам церковних громад і парафій якнайщиріше допомогти в організуванні відділів Союзу Української Молоді Канади, де таких відділів ще нема, та взагалі належно опікуватися цією організацією як одним із важливих чинників релігійно-національного виховання нашої молоді.

Собор із вдоволенням вітає рішення управи Катедральної Громади Пресв. Тройці в Вінніпегу негайно приступити до праці над викінченням будови цього Божого храму і катедри правлячого епископа нашої Церкви і закликає український православний загал жертвенно підтримати це велике і похвальне діло.

(а). Познайомившись з проектом змін чартеру Церкви й обговоривши його на цьому Соборі, Собор приймає цей проект як основу до дальшої праці в тому напрямі.

Собор ухвалює передати цей проект до Консисторії і просить Консисторію на чолі з Митр. розіслати його в новій редакції, взявши до уваги думки і пропозиції, що були висловлені на Соборі, до церковних громад і священиків в цілі одержання від них їх опінії. По засягненню їхньої опінії і зауваг та після однозгідного прийняття нової редакції Консисторією і за благословенням Митрополита передати проект змін чартеру на звичайний або надзвичайний Собор Церкви в цілі його остаточного схвалення.

(б). **Додаток до вищої резолюції:** Переведений і опрацьований проект чартеру має бути апробований Консисторією і Митрополитом, розісланий духовенству і всім громадам нашої Церкви під розгляд і застанову, оголошений в церковнім органі Церкви один місяць перед найближчим звичайним або надзвичайним Собором та даний тому Соборові до вирішення.

НЕКАТОЛИКИ ТАКОЖ СПАСУТЬСЯ, КАЖЕ КАТОЛИЦЬКИЙ БОГОСЛОВ

"Ніхто не буде покараний за те, що він народився поза католицькою Церквою", — каже греко-катол. священик о. М. Щудло в своїй книжці "Папський Примат і Східня Церква".

Український православний автор А. Соколів пише з цього приводу: "Отже автор, о. Щудло, не заперечує можливости спасіння поза католицтвом. Яка ж тоді мета унії була? За що ж народ терпів усі ті муки, застосовані йому людьми з камінним серцем?"

А. Соколів відповів на книжку о. Щудла статтю в "Українському Голосі". Ця стаття вийшла також брошурою у в-ві "Еклезія", під заголовком "Польща і Берестейська Унія".

"РОСІЙСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ДУХОВЕНСТВО СПІВПРАЦЮВАЛО З НІМЦЯМИ", ГОЛОСИТЬ СОВЕТСЬКЕ РАДІО

Советська влада видала книжку п. з. "Товариш атеїста". У недавній рецензії на цю книжку московське радіо заявляє: "Советський народ побідив (німців) у війні не тому, що в церквах молилися за перемогу зброї росіян, але тому, що вони масово проявили своє геройство. . . не можна перебільшувати значення її (Церкви) патріотичної діяльности, тому що вона не була вирішальним чинником в перемозі над німцями, — як це тепер деякі церковнослужителі стараються підкреслювати у своїх проповідях".

У вище згаданій книжці підкреслюється, що "російське православне духовенство співпрацювало з німцями" під час 2-ої світової війни.

Так само й поза межами СССР "ряд авторів згадують факт, що деякі групи т. зв. "еміграційного" чи "скитальчого" духовенства Рос. Церкви співпрацювали з Гітлером і збройними силами націстів". — завважує "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (травень 1960).

Які автори це роблять — згаданий журнал не подає.

МИТРОПОЛИЧІ КАНОНІЧНІ ВІЗИТАЦІЇ

В ЛІТІ 1960-го РОКУ . .

Неділя 17-го липня, — Канонічна Митрополича Візитація і Освячення Церкви в м. Кадворт, Саск.

Неділя 24-го липня, — Митрополича Канонічна Візитація, Храмове Свято і 5-річний ювілей Церкви Св. Володимира в м. Кенора, Онт.

ВІДГУК НА "ІСТОРІЮ ДВОХ ГРОМАД"

I

З дня 15 червня є запит до читачів від В. Наконечного в справі "Історії двох громад".

Читаючи завши ту "Історію двох Громад", мене дуже дивує, чому люде могли осуджувати ту "Історію", — але з другого боку аж нема так що дивуватися; є багато людей, що не живуть своїм розсудком; ми возьмім наші побратими греко-католики: є багато таких, що він може читати що хоч, і, можливо, щось доглупається, але як йому ксьондз сказав, що то не є правдою, то він повірить, — бо то ксьондз сказав!

Було б добре аби наші співбрати і сестри вже зрозуміли, що той темний поневолений час пройшов, — що Рим все кидає кістку, аби ми, українці, гризлися (чорношкірі вже зрозуміли, хто вони є, — і єднаються!).

Доки ми будемо жити і слухати того голосу, що все хоче бачити нас розсварених, роз'єднаних?!

Моя опінія - що "Історія двох Громад" була написана дуже поучно і в християнськім дусі, а головне — для молодого покоління. Але, на превеликий жаль, певно мало хто читав з молоді; я би бажав, аби і надалі щось такого подібного писалося; можливо, деяка іскра любови впаде на яку душу, не дивлячись на осуджуючих (бо аби то писали якісь "ксьондзи", то було б "добре"!)

З правдивою пошаною.
Г. Савчук.
Баргед, Алберта, 13. 6. 1960 р.

II

Дорогі Пане Наконечний!

Я получила "Вістник" і его читаю дуже уважно, і здибую на 7 сторінці запит до Читачів "Вістника"; і я ся довідую, що одні люди з того не задоволені.

Оповідання "Дві громади", то є історія, але Ви собі з того нічого не робіть, — бо, як то є наша пословиця, "еще ся той не вродив, щоби всім догодив".

А я знову нарікала, чого так мало є в "Вістнику" тої історії; то було дуже інтересне, але, на жаль, що люде, як видно, мало ся в тім розуміють. А нам таких Павлів, як та історія описує, богато щоби їх тут було, і може ми би ліпше стояли; а то так: "одні до ліса, другі до біса", але. . . нічого не зробимо!

А Ви, Пане Наконечний, — прошу писати якнайбільше такі історії!

Остаюся з пошаною до Вас.
Антоніна Пашкевич.
Натал, Б. К., 15. 6. 1960 р.

До відома ВП. Читачам "Вістника"

З уваги на закон про принаймні двотижневу відпочинкову відпустку для працівників, число "Вістника" з 15-го серпня ц. р. не вийде.

Чергове число "Вістника", разом за 15 серпня і 1 вересня, буде випущене на 1 вересня, і далі, як було досі, буде появлятися регулярно.

Адміністрація й Редакція.

ДО ЗАЯВИ РЕЧНИКА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

На сторінках української католицької "Нашої Мети" (18. 6. 1960. Торонто) речник Російської Православної Церкви в Канаді прот. Сергей Шукін шляхом "листа до редактора" склав таку заяву: "Шановний Пане Редакторе!"

"В українській пресі в Канаді з'явились інформації, які однобічно й пристрасно насвітлюють значення зібрання під назвою "Маніфестація Православія", що відбулося в Торонті 15 травня ц. р. Як православний священик, що був присутній на тому зібранні, прошу Вас в цілях встановлення істини надрукувати в Вашій газеті слідуюче:

1. Наша Свято-Троїцька парафія Російської Православної Зарубежної Церкви в число членів "The Eastern Orthodox Council of Metropolitan Toronto" не входить, а занесення її на листу членів згаданого "Council" (Ради) було доконане без усякого порозуміння з настоятелем нашої парафії протоєреєм о. М. Андрущенком і без його згоди.

2. Я був присутній на зібранні 15-го травня тільки в характері обсерватора. На це в мене була договореність з нашим Єпархіяльним архиєреєм, Преосвященнішим Віталієм, Єпископом Монтреальським і Канадійським. У день зібрання 15 травня, епископ Віталій був у Торонті, але сам не рахував за можливе бути присутнім на зібранні, яке було окликане новою організацією, що ще нічим себе не проявила.

3. Те, що ми почули на зібранні 15-го травня, ясно показало, що "Eastern Orthodox Council" діє в повному протирічні з тими засадами, які були проголошені при його утворенні на початку біжучого року. З самого початку було домовлено, що "Кавнсил" буде **такою установою, яка боронитиме громадські та юридичні інтереси Православних груп у Торонті**, не заторкуючи ніяких церковно-канонічних чи **адміністративних питань.** Але прот. Савчук, представник Української Греко-Православної Церкви в Канаді у своїй доповіді головним чином розводився над станом окремих національних Церков у Канаді і закликав їх до повного об'єднання включно до створення в Канаді одної Православної Церкви (Canadian Orthodox Church).

Несподіваний перехід доповіді прот. Савчука в царину внутрішньо-церковних проблем, без усякого сумніву, зроблений був в інтересах Української Греко-Православної Церкви, але не має нічого спільного з намірами тих канонічних Православних Церков, які абсолютно не думають про можливість об'єднання з такими неканонічними групами, до яких належить Українська Греко-Православна Церква в Канаді.

З усього сказаного видно, що новостворена "Рада Православних Церков у Торонті" вже на першому своему громадському виступі 15 травня зламала свою власну конституцію і займалася зовсім невластивими їй функціями.

Що торкається самого зібрання 15 травня у Торонті, то його ніяк не можна признати "маніфестацією православія", а тільки дезінформацією присутніх православних іншославних про істотність Православія.

Протоєрей Сергій Щукин.
Свято-Троїцька парафія Російської Православної Зарубежної Церкви в Торонті.
8 червня 1960 р.

Доповідь о. Д-р С. В. Савчук на "Маніфестації Православія" в Торонті 15-го травня виголосив по-англійському, отже о. Щукін або не зрозумів як слід змісту й ідеї доповіді, якщо він належно не володіє англійською мовою, а якщо ж він англійську мову знає задовільно, то в такому випадку він свідомо подав неправдиво інформацію. Бо о. Д-р Савчук, говорячи про Православні Церкви в Канаді, зовсім не "закликав їх до повного об'єднання, включно до створення в Канаді одної Православної Церкви (Canadian Orthodox Church)., — як це о. Щукін інформує (неправдиво!), а якраз навпаки: о. Д-р Савчук особливий натиск клав на те, щоб Православні Церкви різних народів у Канаді й ЗДА не зливалися в одну "Всеканадійську" чи "Всеамериканську Церкву". Отець Щукін випустив з уваги цей факт, що вище-згадана доповідь о. Д-ра С. В. Савчука в процесі виголошування її була утривалювана на лінґвавоні ("тейп-рекордері"), і в потребі можна перевірити її автентичний зміст. Отець Щукин повторив у цій справі цю ж неправду, що її "Наша Мета" (4. 6. 1960) подала була в редакційній п. н. "Капітуляція українського греко-православія", так само неправдиво приписуючи о. Д-рові С. В. Савчукові думку створення одної Канадської Православної Церкви і злиття в одне всіх тутешніх Православних Церков.

Між обома джерелами тих інформацій є також різниці: "Наша Мета" (4. 6. 1960) в редакційній алярмує читачів, що, мовляв, своїм становищем (у доповіді) о. Д-р С. В. Савчук доводить до "капітуляції українського греко-православія в Канаді", а прот. Щукін алярмує читачів, що справа представляється навпаки: що виступ о. Д-ра Савчука "без усякого сумніву, зроблений в інтересах Української Греко-Православної Церкви", — і це, як видно, лякає Російську Православну Церкву в Канаді. Але чи не те лякає і католицьку "Нашу Мету"? Як видно, прот. Щукін дав "Нашій Меті" лекцію таки на її власних сторінках: ви перестаньте голосити, що "українське греко-православіє ліквідується", а треба вдарити на тривогу, що тут усе робиться власне в інтересах Української Греко-Православної Церкви.

І так ось спільними силами почали наступ. Речник Російської Церкви дає свої думки, а україномовна католицька "Наша Мета" дає йому для тих думок свої гостинні сторінки. "Кооперація" досить цікава! Наказують діячі Католицької Акції українцям греко-католикам, щоб вони не сходилися з православними українцями в жодному випадку, де тільки може бути щось хоч трохи церковного, а діячі Католицької Акції зійшлися з православними росіянами (і то духовними) на самій таки католицькій пресовій трибуні! Так, але тут треба спільними силами бити по православних українцях, то можна для того зійтися з ким хочете!

Прот. Щукін, як він пише, бажав собі, щоб о. Д-р Савчук був говорив, "не заторкуючи ніяких церковно-канонічних чи адміністративних питань". Спитаємо: а чому ж прот. Щукіна ця справа так тривожить? Прот. Д-р Савчук заторкнув "церковно-канонічні й адміністративні питання" саме тим, що він висловив бажання, щоб Православні Церкви в Канаді унезалежнилися з-під власті Церковних Проводів в Европі чи в Малій Азії. Чому ж прот. Щукін так лякається того унезалежнення? Від кого, на думку прот. Щукіна, Російська Церква мала б бути залежною в Европі? Для православних Росіян матірною Церквою є Російська Православна Церква в Советському Союзі, і цю Церкву контролює советський уряд. Чи, незважаючи на те одначе, православні росіяни в Канаді мали б Патріярхатові в Москві підлягати, бо лише це буде "по-канонічному"? Певно, що така "канонічність" на руку советському урядові.

А що на те католицька "Наша Мета", яка аргументами прот. Щукіна хоче користуватися проти Української Православної Церкви?

СЛАБА ВІРА ПРИЧИНОЮ ДУХОВИХ НЕДУГ

Релігія не надто глибоко проникла в душі людей, — отже брак сильної віри сприяє поширенню духових недуг. Такої думки є д-р Фред О. Генкер з психіятричного відділу університету в Арканcас.

На питання, що є причиною слабої віри? — він відповів, що релігія занадто зосереджується на засаді: "ти не повинен", замість того, щоб зосереджуватися на засаді: "ти повинен". Далі, він сказав, що "багато людей зацікавлені релігією тільки тому, що їм залежить на загробному житті, але майже зовсім не турбуються релігією для життя на землі".

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9½ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.50
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„НЕПОРУШНІ ТОЧКИ"

Наказ католикам: Завжди і всюди керуватися інструкціями Ієрархії.

Журнал "Тайм" (30. 5. 1960 р.) у статті "Догма й політика" інформує:

"Ватиканський часопис "Ль'Оссерваторе Романо" подав на першій сторінці редакційну статтю, яка, розуміється, затверджена звише, п. з. "Непорушні точки". . . .

"Церква", говорить "Ль'Оссерваторе Романо" має силу дійсного правосуддя над усіми вірними, а тому вона має й право вести їх, правити ними й поправляти їх у площині ідей і в площині діяльности. . . Церква має обов'язок і право вміщуватися в (політичну) ділянку, щоб освітлювати свідомість і допомагати їй.

". . . Католикові ніколи не вільно виходити поза науку і вказівки Церкви. У кожній ділянці діяльности його приватна й суспільна поведінка мусить бути надхнена законами, орієнтацією та інструкціями ієрархії".

"У відповідь на цю редакційну П'єр Селінґер — пресовий секретар Кеннеді, видав таку заяву: "Американський урядовий муж під присягою зобов'язаний підтримувати й захищати Конституцію Злучених Держав, яка включає Артикул І, що стверджує відділення Церкви від Держави". Підтримка Кеннеді для цієї засади "під жодною умовою не може бути предметом зміни".

***

Часопис "Ль'Оссерваторе Романо"— папський орган у Ватикані. Що в ньому пишеться — все це робиться з наказу або за відомом і благословенням папи.

Нічого нового в цих чергових наказах не сказано; понад тисячу років папство повторяє одне й те саме — що католики в усіх ділянках свого життя — приватного й громадського, мають думати, говорити й чинити тільки так, як наказує їм папа, або сам безпосередньо, або через своїх помічників.

Життя родинне, діяльність мистецька, наукова, політична, спосіб думання, світогляд, і т. д. і т. д. — все це має бути кероване інструкціями папи. Своїх власних бажань, власних думок, власних поглядів католик мати не сміє, — бо він має бути тільки безвільним створінням-предметом, яким треба керувати.

Усе це відоме з давніх-давен. Але бувають часи (залежно від особи папи), коли буває хоч трохи "відлиги", на папері заборони й накази є, але практично їх сяк-так обминається. Однак бувають такі часи, коли папа жадає, щоб католики щодо "йоти" його наказам і заборонам повинувалися в практичному житті. І тоді папські вимоги мають такий характер, що перемінюється в Інквізицію.

Правда, після темного Середньовіччя "еретики" перемогли криваву фізичну "Св. Інквізицію" Риму. Пій IX викляв 1849 року конституційний, демократичний лад, що його завели "прокляті еретики". Однак "еретична" демократія і її конституційний лад таки втрималися, і, слава Богу, самі правовірні католики користаються благами демократії.

Папа колись був монархом над усіми монархами всіх католицьких країн — він був світським володарем Римської імперії, що розтягалася понад кордонами всіх католицьких імперій, королівств і князівств.

Згодом католицькі держави визволилися з-під державно-політичної влади папи. Папська держава звузилася тільки до Ватиканського подвір'я й задвірків. Але він старається розтягнути свою неофіційну імперію по всьому світі — всюди, де тільки є католики: він каже, що ніхто інший, а тільки він, папа, має над католиками найперше судовластя, він є паном їхніх душ і тіл. Вони є власністю папи. Папа забороняє католикам бути вільними членами суспільства й вільними громадянами держави. Папа жадає, щоб в особі католика всюди був раб папи. Не добро особисте, не добро громади, держави, нації, а тільки сліпий послух папі має бути на першому місці. Тут поневолюється не лише одиницю, але й неофіційно порушується суверенність держав — шляхом поневолення її громадян.

***

Сенатор Кеннеді (католик), який кандидує на президента ЗДА, свідомий того, що ці найновіші накази органу папи Івана XXIII відносяться й до нього: щоб він, коли стане президентом ЗДА, був слухняним знаряддям у руках папи. Чи ж мав Кеннеді прилюдно заявити, що він погоджується? Прилюдно Кеннеді не погодився, але як стоять справи за кулісами, це вже найкраще може знати кардинал Кашшінґ, з яким Кеннеді є в задушевних відносинах.

"Непорушні Точки" — це сигнал Ватикану перед заповідженим на грудень 1962 року Собором Католицької Церкви. З кругів Ватикану поінформували, що цей Собор буде властиво немов би продовженням останнього Собору, що відбувся 1870 р., але не був закінчений. Католицький Собор у Римі 1870 року відбувався під знаком б о р о т ь б и з л і б е р а л і з м о м. Славний німецький історик Церкви і разом найбільший критик папського Собору (1870) Янус писав 1869 року, що головним аргументом цього Собору є такий "погляд Католицької Церкви і її місії, що вона своїх противників таврує дуже зловживаним словом **ліберал**, а це слово має найгіршу опінію в усіх непримиренних прихильників Риму та в езуїтів. . ., і його (слова "ліберал") вони ніколи не згадують без горечі" (Janus The Pope and the Council. Boston, 1870, Preface, стор. XIV).

Проти кого в першій мірі був настроєний папський Собор 1870 р.? Проти самих католиків! Проти того руху, що розбудився серед католицьких народів проти всякої тиранії, отже й проти тиранії папської.

Папісти видали артикул (п. з. "Силлябус"), в яких була вимога, щоб Католицька Церква в кожній державі мала право фізично й морально карати кожного католика, якщо б він виявився "лібералом" (вільнодумцем). Єзуїт Шнеман писав: "Ми бачимо, що держава не завжди виконує ці свої обов'язки супроти Церкви, як цього вимагає Божественна ідея; і, дозвольте додати, вона (держава) не завжди їх може виконати, тому що люди зіпсуті. А наслідок цього такий, що права Церкви накладати земні кари і вживати (для кари) фізичну силу стали (державою) крайньо обмежені" (Schneemann, Die Kirchliche Gewalt und ihre Träger, Bd. VII, Freiburg, 1867).

Значить, папські вимоги, виложені в артикулах "Силлябуса", були такі, що хоч католики є громадянами різних країн, то папа над ними повинен мати необмежене право: він має їм давати накази, має карати їх морально й фізично, а уряд держави не сміє забороняти. Ось яких прав хотів папа домагатися на Соборі 1869-1870 років, і з цією метою цей Собор був скликаний, щоб тим артикулам "Силлябуса" надати догматичну силу. І велика частина тодішніх католиків — їхня свідома частина — були цим Собором сильно затривожені. Папський орган "Civiltà Catholica" за 6-го лютого 1869 р. у знаменній статті (поданій як комунікат з Франції) писав: "Ліберальні католики затривожені тим, що Собор (1870) може проголосити доктрини "Силлябуса" й непомильність папи".

Але, як було сказано, Собор 1870 р. був недокінчений; перешкодили політично-світські події в Італії, — події серед італійського народу, який був проти папської тиранії.

Отже справи Собору з 1870 року мають бути завершені на Соборі 1962 року, має бути завершене тотальне (всеціле) скасування прав особистої свободи кожного католика.

У початках цього року з Риму подано такий комунікат:". . . Кардинал Тардіні означив цілі майбутнього Собору (1962 року). . . Кардинал Тардіні сказав в інтерв'ю, що цілі Собору відносяться до **дисципліни Церкви. . ."** (Byzantine Catholic World, 7.2.1960). Яку **"дисципліну Церкви"** має папа на Соборі 1961 р. завести — це видно з тих **"Непорушних Точок"**, що їх тепер проголосив папський орган "L'Osservatore Romano", — цебто мають докінчити боротьбу з лібералізмом, з демократією, з свободою людини й з свободою народів.

ПОНАД 1,000 КАТОЛИЦЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ У ФРАНЦІЇ ПЕРЕЙШЛИ ДО ІНШИХ ЦЕРКОВ

"Двадцять бувших католицьких священиків на своїх зборах у Сет (Франція) обчислили, що від закінчення 2-ої світової війни (1945) понад 1,000 священиків у Франції виступили з Римо-Католицької Церкви", — інформує "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (квітень 1960), і додає: "А в Італії, як вони сказали, ще більше число священиків покинуло Римо-Католицьку Церкву, а в Еспанії — також, але в меншому числі... Світове Пресвітеріянське Об'єднання повідомляє, що у французькій Реформованій Церкві тепер служить 40 бувших католицьких священиків; 12 інших перейшло до протестантських угрупувань, а деякі (римо-католицькі священики) перейшли до Православної Церкви і до Старо-Католицької".

ВДАВАНИЙ „ПАТРІОТИЗМ" КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

У часописі "Наша Мета" (4. 6. 1960) написано:

"Менше небезпечною для Москви є Українська Православна Церква, бо вона з московським православієм має ту саму віру і ту саму догматичну й правно-канонічну структуру, а врешті те саме вороже наставлення до Риму як виразника правдивої Вселенської Христової Церкви. Зате Українська Католицька Церква як така, що — крім обряду — не мала і не має із специфічним московським православієм нічого спільного та своєю ідеологією, спертою на церковних традиціях княжої України, коли то у всьому християнському світі панувала повна згода і єдність, притягала і притягає до себе увесь український національно свідомий і віруючий загал та так являється крайньо небезпечною для Москви, бо веде до незалежности України, не тільки релігійно-церковної, але й до незалежности національно-політичної".

***

Розгляньмо ближче цю заяву "Нашої Мети".

Ми вважаємо, що самою суттю кожної релігії є **вірування в Бога.** Далі, ми вважаємо, що основою Християнства є вірування в Господа нашого Ісуса Христа, і воно є спільне всім християнам, без огляду на обрядові та інші різниці.

"Наша Мета" вважає, що "московське православя" є християнським, коли навіть "Українська Католицька Церква" має з "московським православям" спільний обряд. Але коли "Наша Мета" при тому заявляє, що **"Українська Православна Церква" не має нічого, крім обряду, спільного з "московським православієм"**, то чи тим самим "Наша Мета" хоче сказати, що справа вірування в Христа не є нічим важним для неї, отже це нічого для неї не означає, що в "московському православії" і в "Українській Православній Церкві" є **спільне вірування в Христа? Не важний Христос у Християнстві?**

Обряд у кожній Церкві Християнства належить до важливих властивостей даної Церкви. Коли ж "Наша Мета" говорить про "московське православя", то тим самим вона говорить, що в "московському православі" є **московський обряд** (бо ж без цього це Православіе не було б "московським"!). І коли "Наша Мета" підкреслює, що "Українська Католицька Церква" має спільний обряд з "московським православієм", то з цього виходить, що в "Українській Католицькій Церкві" є **московський обряд,** і церковно-слов'янська мова в Церкві, як і в москалів. Ми ж твердимо, що між московським православієм і українським православієм є обрядові різниці.

"Наша Мета" каже, що **Рим є виразником Правдивої Вселенської Церкви.** Тим самим "Наша Мета" стверджує, що крім Римської, є ще й інша Вселенська Христова Церква, але "Наша Мета" вважає її "неправдивою". Значить, "Наша Мета" стверджує існування "двох" Вселенських Христових Церков". Ми ж уважаємо, що таке твердження є нелогічне, бо Вселенська Церква Христова існує тільки одна, бо термін **"Вселенська Христова" Церква** означає єдиність і одинокість такої Церкви. І тільки Православна Церква є Вселенською Церквою Христовою, Головою якої є Христос.

У Католицькій Церкві, яка відступила від Вселенської Православної Церкви головою є папа Римський.

"Наша Мета" твердить, що Українська Православна Церква має таке саме вороже наставлення до Риму, як і "московське православя", отже тим самим вона є менше небезпечною для Москви, ніж Українська Католицька Церква.

А ми вважаємо, що наше вороже наставлення до Риму нічим не зменшує нашого ворожого наставлення й до Москви, бо ж тут одне не виключає другого.

Українська Автокефальна Православна Церква в Україні під проводом Митрополита Василя Липківського була вороже наставлена до Риму, але до Москви вона була вороже наставлена так, що Москва її зліквідувала. Гітлер був вороже наставлений до Риму, — чи "Наша Мета" вважає, що Гітлер тим самим був приятелем Москви?

Українська Православна Церква була є і буде далеко більше небезпечною для Москви, ніж уніяти. У царській московській імперії (цебто перед революцією 1917 року) Москва все ж таки толерувала уніятів (напр., на Білорусі), а натомість Москва боялася небезпеки з боку Української Православної Церкви, і поневолювала її. Москва вважає, що Українська Православна Церква є більш небезпечною для Москви, ніж унія в Галичині, і тому Москва вимордувала ввесь Єпископат Української Автокефальної Православної Церкви, натомість Москва хоч і ув'язнила, але не розстріляла ні одного уніятського епископа в Галичині, а Митр. А. Шептицький навіть не був Москвою арештований, хоч кардинала Міндсенті комуністи в Угорщині таки арештували були.

Ми не знаємо, як там є з тим притягненням "Українською Католицькою Церквою" **віруючих українців,** але знаємо, що вона не притягла й не притягає до себе **ввесь український національно свідомий елемент.**

Адже "Наша Мета" знає, що пробудителем національної свідомості українського народу був не папа Римський, ані його уніятські епископи, а був ним Тарас Шевченко — православний і разом з тим до Риму й унії він був ворожий напевно не менше, ніж Українська Православна Церква. Адже "Наша Мета" знає "Гайдамаків" Т. Шевченка. Козаки були православні, С. Петлюра був православний. "Наша Мета" твердить, що "Українська Католицька Церква" веде українців **до незалежности України "не тільки релігійно-церковної, але й до національно-політичної".**

А тим часом у католицькій теології немає такого предмету, де теологів навчали б, що католицька релігія вимагає національно-політичної незалежности України. Історія не знає ні одного уніятського ("греко-католицького") епископа, в Галичині, який би заявляв, що він бажає національно-політичної незалежности України.

Натомість історія знає, що уніятські митрополити в Галичині були або москвофіли, або польонофіли, або й тайні польські діячі, які брали активну участь у політично-збройній боротьбі поляків, щоб віддати Галичину Польщі.

"Наша Мета" каже, що "Українська Католицька Церква" веде український народ до **релігійно-церковної незалежности.** Чи ж "Наша Мета" хоче тим сказати, що може серед епископату "Української Католицької Церкви" робляться якісь заходи, щоб нарешті унезалежнити українців греко-католиків від церковно-політичної чужої влади? Ми в це не віримо! Але віримо, що свідомі українці греко-католики самі до української релігійно-церковної незалежности змагали, змагають і будуть змагати так довго, поки нарешті таки звільняться з-під чужої і ворожої українцям влади в Римі.

"Наша Мета" каже, що "Українська Католицька Церква" тримається традицій княжої України, і колись в християнському світі панувала згода і єдність.

Ми ж твердимо, що "Українська Католицька Церква" не тримається традицій княжої України. Бож, по-перше, **княжа Україна була православна,** а не католицька. Княжа Україна прийняла Християнство з Греції, а Греція була й досі є православна. Коли Рим намовляв княжу Україну, щоб вона прийняла католицизм, то князь Св. Володимир Великий відкинув пропозицію Риму, і прийняв Православну Віру з Греції. Про це свідчить "Повість временних літ" з одинадцятого століття. Це є найстарша документальна історія України. Римові наша історія не подобається. Але нам також не подобається й історія папства. Ми не беремося писати історії для Італії з її столицею Римом, але й не дозволимо, щоб Рим писав історію для українців.

Історія свідчить, що за того часу, коли Україна приймала Православне Християнство з Греції, тобто за княжих часів, не було єдности в християнському світі, — не було ані єдности церковної, ані політичної. "Наша Мета" знає, що в тих часах була боротьба папства проти Вселенської Православної Церкви, до якої належала й княжа Україна.

У найстаршій християнській традиції княжих часів України була ідеологія унезалежнення Української Церкви від чужих закордонних властей. Найбільший Митрополит Української Православної Церкви за княжих часів Іларіон у Києві не признавав над собою ніякої чужої церковної власти, а Митр. Клим Смолятич — також. Це була українська княжа традиція!

Правда, інші Митрополити визнавали над собою власть Вселенського Царгородського Патріярха, але не Риму. Це також була княжа традиція християнської України. Претенсії Риму на спадкоємство християнської традиції княжої України мають під собою підстав стільки, що й татарські претенсії на Київ!

І на кінець, речник Російської Православної Церкви в Канаді вибрав собі католицьку "Нашу Мету", щоб на її сторінках (18. 6. 1960 р.) атакувати Українську Православну Церкву в Канаді. Отже не "Укр. Католицьку Церкву", а таки Українську Православну Церкву Москва вважає своїм більшим ворогом.

Католицька "Наша Мета" дала речникові Російської Православної Церкви в Канаді для виступу проти Української Православної Церкви; а це доказ, що "Українській Католицькій Церкві" Москва далеко ближча, ніж Церкві Православній Українській.

О. К.

М. Вітик-Василенко.

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Цей (папський) додаток (до вислову Св. Кипріяна), був, мабуть, спричинений тим, що між римським духовенством пізніших часів були різниці в поглядах на Св. Кипріяна, який аж до самої смерті був рішучим противником Риму. А головно ж, це він (Св. Кипріян) був либонь чи не одиноким чужинним (не римським) мучеником, в честь якого в Римі встановили роковий празник; але після того, як папа Ґелясій вніс був його (Св. Кипріяна) твори на список відкинених Церквою (Римською) книг, то тоді настала необхідність знайти якийсь спосіб, щоб повагу (серед римського загалу) до цієї людини (Св. Кипріяна) якось погодити з одночасним фактом відкинення його писань. Мабуть, власне, це й призвело до цієї вставки — нате, щоб у зревідованому виданні каталога папи Ґелясія на першому місці серед православних Отців поставити Кипріяна, — дарма що це стоїть у прямій суперечності до цієї рубрики, в цьому ж таки(папському) декреті, в якій його(Св. Кипріяна) уміщено між "апокрифічними", цебто відкиненими (Римською Церквою) авторами. Але тому що ці (підфальшовані вставкою) писання Кипріяна не поширилися поза обсяг Риму, а при тому його твори широко читалися в Церквах Ґалії і Північної Італії, то й ці додатки (папські) не проникли в ці рукописи (творів Св. Кипріяна, що були в користуванні поза Римом).

Ще перед тим, поки зроблено було вставку до старого каталогу Римських Єпископів, з ясною метою взялися за створення цього, що лягло в основу Liber Pontificalis[1]) (Понтифікальної Книги), яку згодом побільшено. Її оригінальна форма, десь із 530 року, подана у виданні Шельстрате[2]). Її друге видання, з продовженням аж по часи Конона (687 р.), що було написане біля 730 року, а згодом цією ж самою рукою (яка його писала), було позначене 724 роком, було основане на тодішніх записках шостого й сьомого століть. Це головно перше видання цієї книги, цебто 530 року, являється продуманою підрібкою та важливим звеном у ланцюзі римських видумок і вставок. Уся ця книжка написана такою самою варварською (нелітературною) і неграматичною латиною, що була притаманною всім римським фабрикаціям шостого століття. Цілі цієї книжки були такі: по-перше, посвідчити масу підроблених актів про римських мучеників та повторювати твердження, що немов би то вже найраніші папи назначили були якусь кількість писарів, щоб вони під наглядом сімох дияконів ці акти зібрали; по-друге,. потвердити тодішні леґенди про пап та імператорів, — такі, як: про охрещення Констянтина Великого, історії про Сильвестра Фелікса, Ліберія, Ксиста III і т. д.; по-третє, надати вигляду більшої старовинности деяким літургічним практикам пізнішого походження; по-четверте, показати пап у такому світлі, що до них належало, крім нормування літургіки, право законодатности для всієї (Вселенської) Церкви, і постійно повторяти твердження, що вони (папи) означували парафії та ієрархічні ступені в Римі, хоч при цьому тут (у цій підробленій книзі) не подається жодних їхніх (папських) спеціяльних указів у цій справі, отже читачі мусять вдовольнятися тільки загальним твердженням, що, мовляв, папи Дамасій, чи Ґелясій, чи Гіларій видали такий то закон, що зобов'язує всю (Вселенську) Церкву[3]). У дальшій, більш історичній частині (від 440 по 530 роки) папу, в його відношенні до греків, підкреслено показується як буцімто вчителя доктрини (церковної) і найвищого суддю (у Вселенській Церкві). У першому виданні кожна історична записка — може тільки за винятком справи будинків, священнослуження й цвинтарів — є підроблена: авторові дані про характер і діла окремих пап ніяк не згоджуються з тим, що про них відомо з історії, але скоріш суперечать їй, і то часом різко; отож, у нас є підстави вважати тут казковими навіть ці речі, де ми не можемо доказати їхнього фальшу, тому що їхня мета нам здебільша очевидна.[4])

З того часу, як сфабрикована Liber Pontificalis стала відомою і нею почала користуватися (найперше Беде) решта західнього світу, то її вплив показався далекосяглим. Ці фантазії (у згаданій книзі) давали собою підґрунтя під те уявлення, що, мовляв, папи з самих початків і завжди виступали як законодавці всієї Церкви (Вселенської); вони (ці фантазії) згодом дуже великою мірою допомогли фабрикації "Ісидора", в "декреталії" якого були включені власне ці записки про папські діла, і там надано їм вигляду "автентичних" документів. І саме тому, що зроблено узгіднення підроблених "декреталій" з папськими анналами, то й це виробило цим першим (декреталіям) довір'я серед ширшого загалу, і тому воно (це довір'я) так довго втримувалося. Десь після половини восьмого століття в Римі сфабрикували славнозвісний "Дар Констянтина". Він оснований на тій леґенді з початків п'ятого століття, яку так часто повторяють (у Римі) і яка говорить, що папа Сильвестр (чудотворно) вилікував його з прокази й охрестив, а імператор, як там говориться, з вдячности подарував папі Італію й західні провінції, а також подав численні правила щодо почесних прероґатив і шат римського духовенства[5]). Крім цього, цей же папа показаний тут господином і наставником усіх єпископів, власть якого розтягається на всі чотири Престоли: Антійохійський, Олександрійський, Констянтинопільський і Єрусалимський. Кожен рядок цієї підрібки зраджує собою її римське авторство. З неї видно ясно, що її уклав священик церкви в Лятерані. Цей "документ" був, мабуть, створений нате, щоб показати його Франконському королеві Пепінові, і його мусіли були скомпонувати десь саме перед 754 роком. У цьому "документі" імператор Констянтин розповідає, як то він, мовляв, був у папи послугачем і водив йому (папі) коня на деякі віддалі. Це спонукало й Пепіна скласти папі вислови пошани, дарма що це було чужим для франконських понять, — а папа вже з першого разу сказав йому, чого він від нього очікує: не подарунків, а тільки — щоб він (Пепін) і його франки стали його (папськими) підданими[6]).

Перша згадка про цей "дар" Констянтина є в листі папи Гадріяна до імператора Карла Великого 777 року, в якому папа говорить цьому імператорові, що він (Карло Великий), яко "новий Констянтин", звичайно, віддав Церкві це, що їй належить, але все ж таки він мусить повернути Церкві ще більше того, що їй належиться з часів старої Імперії. Папи цілими роками, почавши з 752 року, вже призвичаїлися були говорити у своїх листах не про дари, а тільки про реституції ("повернення"); і так, говориться, що міста й провінції Італії мають бути "повернені": іноді — "Св. Петрові", а іноді — Італійській Республіці. Такого роду слова ("повернення") стали зрозумілі тільки тоді, коли випущено (підроблений) "Дар Констянтина", щоб показати, що папа є законним власником усього, бо ж він спадкоємець Римських кесарів в Італії; а тому що папа є разом спадкоємцем і Апостола Петра і імператора Констянтина, отже все те, що дається Римській Республіці, — тим самим дається й Апостолові Петрові, і навпаки. Таким чином він (папа) ясно сказав королеві Пепінові, що має просто відкинути вимоги імперського двора Греції щодо повернення йому його територій, і має вважати ці вимоги неоправданими.

---

[1]) "Понтифікальна Книга", чи (як її фальшиво називають) "Анастасій", у середньовіччі звичайно подається як твір папи Дамасія.

[2]) Schelstrate опублікував у своїй книжці Antiq. Eccl. Rom. (1693) два видання цього твору, розташувавши їх паралельними колонами.

[3]) Фраза "fecit Constitum de omni Ecclesia" (творить Конституцію для всієї Церкви) повторяється майже на кожній сторінці, але в котрому з папських указів це говориться — тут не вказується, тоді як папські претенсії на право нормувати літурґіку тут же виражені точно.

[4]) Liber Pontificalis була критично розглянена Тільмоном (Tillemont), а ще пізніше — Кустаном (Constant), і так її основний анахронізм доказано, отже не може бути сумніву щодо її хибкового характеру, — на ній усій лежить відпечаток одного суцільного обману. Тут очевидно, що її автори не мали історичних чи документальних доказів. Перший поширений каталог Ліберія доведений майже до періоду Дамасія, отже він був створений десь у початках шостого століття. Для цього були сфабриковані два листи — нібито Дамасія та Єронія, згідно з якими, це Дамасій зібрав і прислав Св. Єронієві всі ці дані, які знаходимо в життєписах пап. У другому виданні, що появилося через 20 років (біля 536 р.) був ще доданий список пап від Дамасія до Фелікса IV. Ця остання частина (з 440 р.) є історичною, але вона сильно підфарбована й прикрашена байками в інтересах Риму.

[5]) Під словами "західні провінції" треба розуміти не Ґалію, Іспанію і т. д., а тільки північні області Італії: Ломбардію, Венецію й Істрію, які властиво не належать до Римської Італії.

[6]) Не може бути сумніву, що "Дар Констянтина" — підроблений у Римі. Cayit Cantel правдиво розкрив це у своєму творі Hist. Metrop. Urb., стор. 195. Він думає, що автором цієї підрібки був підданкон Риму Іван. Ця підрібка мае потрійну ціль: проти лонгобардів, які загрожували Римові; проти греків, які не хотіли визнати претенсій Римського Престола на першенство; і проти франків. Намагання єзуїтів доказати на сторінках Civiltà, що автором підрібки "Дар Констянтина" був франк — на тій лише підставі, що про той "Дар" згадують у дев'ятому столітті Еней у Парижі й Адо у Відні, — не заслуговує серйозної уваги; ці арґументи збивають самі себе. Адже ж немає ближчого споріднення між стилем "Дару Констянтина" та іншими тодішніми римськими документами, а вже особливо такими, як Constitutum Pauli I (Harduin, Concil. III. 1999 seq.) і Epistola S. Petri, зібрані 753 чи 754 року. Фраза "Concinnatio luminarium" тоді вживалася тільки в папських листах, отже Constitutum і Donatio зраджують тут руку автора з Риму. Це зраджує також формула проклинання й погроза муками в пеклі, що знаходимо також і в Constitutum і в Epistola S. Petri, а слово "Satrapae" — зовсім чуже Заходові, і воно згадується тільки в Donatio і в сучасних йому папських листах. Див. Cenni, Monum. Dominat. Pontif. I, 154.

(Далі буде)

Діти це майбутність народу. Пильнуйте, щоб з них виросли свідомі православні українці. Вчіть їх Рідної мови.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

..Публична заява Консисторії

Тому, що зі сторони Свиснуна і дальше поширювано закиди, що нібито Консисторія хоче піддати Церкву патріярхові і т. п., не перериваліся, Консисторія надрукувала в "Вістнику" з 1-го січня, 1936 року, "Заяву", де виложила на яких головних основах Українська Православна Церква в Канаді стоїть, а та заява була така:

ЗАЯВА ВІДНОСНО КАНОНІЧНОГО СТАНОВИЩА

Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Бажаючи раз на все покласти кінець всяким спорам і непорозумінням про канонічне становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та спорам відносно т. зв. "Тез до дискусії", Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді оцим заявляє:

1) Українська Греко-Православна Церква в Канаді стоїть на слідуючих канонічних основах, які є згідні з канонічним становищем Української Автокефальної Православної Церкви, принятим Всеукраїнським Православним Собором 1921-го року в Києві:

1. Народньо-соборний устрій.
2. Канонічність Ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви.
3. Право Церкви на творення нових канонів Собором Церкви, відповідно до вимог життя Церкви і на виключування з уживання канонів, що перестали відповідати вимогам життя Церкви.
4. Уживання рідної мови в Богослуженнях.
5. Недопущення до підлеглости Української Греко-Православної Церкви в Канаді чужим Церквам, або чужим церковним властям.

2) Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді уважає "Тези до дискусії" як документ, що не висловлює поглядів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і уважає, що умови в тих "Тезах до дискусії" не є до прийняття Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, бо вони противляться основним засадам Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Дано в Вінніпегу, Ман.,
дня 3-го січня, Р. Б. 1936.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Прот. С. В. Савчук, голова. Прот. В. Кудрик, заст. голови, Свящ. Д. Ф. Стратійчук, секр., Мир. Стечишин, заст. секр., Й. Боговіс, касіер.

***

На таких основах як подані в Заяві, канадійська Церква завжди стояла, — і про те говорилося, про те багато писалося, отже ті, що робили клопоти, все те добре знали, однакож їх особиста політика не хотіла з тим числитися. Вони поставили перед собою ціль, до якої хочуть добитися хочби нахабним перебоем.

Про становище канадійської Церкви мусіли добре знати бодай передові церковники в Америці, і певно знали, але легковажили. Вони не хотіли розуміти, що коли православні в Канаді стали раз на твердім ґрунті, то вже з него не війдуть.

Та коли б справа з жуківцями і "Тезами" була канадійській Консисторії скоріше відома, то воно могло б було вийти на добро самій Америці, і в Канаді було б менше клопоту.

Але воююча рука в Канаді не дармувала. Свистун засновує свое "Братство Оборони Рідної Церкви", видає свою ґазету "Рідна Церква" і робить заходи до скликання Надзвичайного Собору.

Як до "Тез" поставилися в Америці

П'ятий Собор в Америці відбувся 7-9 червня, 1936 року, де справу "Тез" розбирали. Що ж до злуки з патріярхом, то було вирішено, що Українська Православна Церква в Америці не може собі шукати—**"опіки і підтримки під омофором якої будь іншої Церкви, бо такі шукання можуть послідовно і непомітно довести Церкву до узалежнення і втрати автокефалії"**, — отже тієї самостійности, яку в основу Церкви положив "Перший Всеукраїнський Собор в 1921 році".

Що ж до жуківців, то була постанова: "Українська Православна Церква в Америці, не може лучитися з "Українською Православною Церквою Північної Америки (з жуківською)" доки вона перебуває під чужою для Української Православної Церкви і її народу владою. А коли мало б бути зеднання з жуківцями, то воно буде переведене вірними тієї (жуківської) Церкви і її парохій".

Була там порушена і зміна церковного календаря, але Собор став на тому, що та зміна тільки пошкодила б, а не помогла б.

Отже американський Собор поставився так, як вже перед роком поставився Собор в Канаді. "Тези" були твором одиниць, а Собор розбирав справу на ширшу міру.

Знак, що одиниці можуть на справу вузько дивитися, а Собор може мати більше думаючих людей, отже може і справу краще вирішити.

ПОЛІТИЧНА КРИЗА ЧЕРЕЗ СТАРИЙ ЗАПОВІТ В ІЗРАЇЛІ

Прем'єр Ізраїля Давид Бен-Ґуріон твердить, що Мойсей вивів з Єгипту (3,000 років тому) тільки 600 жидів, а не 600,000, як каже Біблія.

Головний рабін Ізраїля І. Й. Унтерман у Тель-Авіві каже, що Мойсей вивів з Єгипту 2,000,000 жидів.

Так дійшло до зудару між прем'єром Бен-Ґуріоном і ортодоксальними (правовірними) рабінами до зудару в кнессеті (парляменті). Але вотум недовір'я, яке консервативні рабіни висловили Бен-Ґуріонові, було повалене голосами 61 проти 6 на користь Бен-Ґуріона, якого головний рабін Унтерман уважае "еретиком".

ПРИНЦ ФИЛИП ПРОТИ НАЦІОНАЛІЗМУ

Принц Филип — чоловік королеви Єлисавети II., вважає патріотизм позитивним явищем, а націоналізм — шкідливим. "Патріотизм — це те, що існує для нас, а націоналізм — це те, що звернене проти інших", сказав кн. Филип. Він підкреслив це в одній із своїх промов під час відвідин у Канаді в останньому тижні червня ц. р., як було подано в телевізійних вістях Сі-Бі-Сі з Вінніпегу 27 червня ц. р.

Специфічно тут був натяк на деякі прояви націоналізму в Канаді.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

До історії целібату

Целібатом зветься заборона священикам женитися, а про те казав ап. Павло, що ті, які забороняють женитися, йдуть за покликом діявола.

Рим і поляки були давно за тим, щоби в гр.-кат. Церкві завести целібат, отже щоби мати нежонатих священиків. Польські ґазети писали, що Шептицький вже давно з тим носився, та вже під Польщею йому руки розвязалися.

З повстанням Польщі Шептицький почав вже в себе виховувати целебсів. До заведення целібату взявся сильно еп. Хомишин, а дальше еп. Коциловський.

І вже 1923 року появилася брошура п. з. **"Жонатий клир, а безженсто клиру"**, але імени автора не подано. Там величається целебсів, а нівечиться жонатих. І тоді писав в "Ділі" др. Г. Кормош:

— Від часу заведення унії, Рим, або його прислужники безнастанно видвигають справу целібату нашого гр-кат. духовенства. . . Тепер знов видвигнено справу примусового целібату. А видвигнено її не з конечної потреби, тільки з примх сфанатизованих осіб; частинно з чужих понук, або безпосередньо від Риму залежних чинників, — на основі одержаних звідтам (з Риму) вказівок; а частинно від осіб, яких становище в громадянстві захитано. Вони добиваються ласк в урядових сферах і шукають в Римі піддержки.

Дальше Кормош каже ще таке:

Целібатова акції, як мені відомо, ведеться ріжними способами, тайними шляхами, при допомозі обіцянок з намаганням заскочити наше духовенство доконаним фактом. Тим то й усі петиції проти целібату, вручені папському делегатові о. Дженокі (1923 р.) мабуть пішли до коша.

Отже Рим і поляки хотіли в гр.-кат. Церкві целібату, а українські церковні хруні їм допомагали.

Згадує ще Кормош, що при заводженню унії папа запевнив, що все в унійтській Церкві небуде нарушеним, отже і священики будуть жонаті, коли ж тепер Рим целібат заводить, то йому належиться клич: "Проч з Римом"

Чужі про греко-католиків

Греко-католицький священик Боский (бельґієць) писав, що греко-католиків в Канаді треба перевести на римо-католиків, але все треба робити обережно щоби не повтікали до Православної Церкви.

А в "Кетолик Рержистері" писав В. Л. Скат:

— Деякі думають, що найліпшим способом виходу з нинішного положення було б скасувати руський епископат і піддати руснів під латинських єпископів.

— Другі йдуть ще дальше і говорять, що русини мають прийняти латинський обряд. Але є і такі католики, які кажуть, — "що рутенці не варті того, щоби їх спасати".

Так чужі католики про греко-католиків думали, але важніше, — що самі греко-католики про себе думають? Та мабуть більше є тих, що взагалі нічого не думають. І нащо думати, коли за них другі думають.

ДО ІСТОРІЇ СПОГАДІВ ПОЛЯГЛИХ ПІД М. БЕРЕСТЕЧКОМ 30.000 КОЗАЦТВА Й СЕЛЯН ВОЛИНІ В РОЦІ 1651-му

Згідно з історичними матеріялами освітленими професором Української Господарської Академії Максимом Славінським. Лекція двадцята, сторінка 106.

Весною дальшого року 1651 рушниці самі стали стріляти. Польський гетьман Калиновський зненацька напав на подільське містечко К р а с н е; проти нього виступив брацлавський полковник НЕЧАЙ, але був розбитий і наложив головою. Калиновський пішов був даль — на Вінницю, але звідтам прогнав його з великими втратами місцевий полковник, вславлений БОГУН.

Генеральна кампанія розпочалася, однак, лише в літку, коли на зустріч одно одному пішли головні польська та українська армії. У Польщі, на Україні та в цілій Европі надавали цій кампанії великого значення. Поляки й українці напружили всі свої сили, виставивши в поле все, що на той час могли. Прибули до них і союзники: до поляків — бранденбурзькі частини, до українців — кримський хан зі своєю ордою. Від папи Римського спеціяльний агент привіз королеві до Варшави благословення на боротьбу за католицьку віру; з Візантії до Б. Хмельницького прибув К о р и н т ський митрополит Йосафат і привіз йому свяченого на Господній могилі в Єрусалимі меча; мабуть таки тоді надійшов до українського гетьмана й лист од Олівера К р о м в е л я, від якого, на жаль, заховалася лише писана адреса. Обидві армії були приблизно такі самі численні, як із минулої війни, коли не більш. З тією однак, одміною, що поляки були ліпше підготовані й мали в складі своєї армії 20.000 німецьких ляндскнехтів та велику й добру гарматну службу.

Щождо українців, то їх сили були послаблені надто великою кількістю мало вишколених і недостатне озброєних повстанців, а крім того й союзник їх, кримський хан Іслам-Гирей, не був до війни дуже нахильний. Спричинилося до цього ще й те, що став він на цей раз союзником українського гетьмана не з своєї доброї волі, а з наказу його суверена турецького султана, з яким Богдан Хмельницький склав союзну умову, не питаючи і не радячись з кримським ханом. Тому Іслам-Гирей, знеохочений своїм примусовим становищем, поводився за час цієї війни не як союзник, а як останній зрадник.

Бої між ворожими арміями сталися близько містечка Берестечка на Волині; розпочалися вони 28 червня, і протяглися аж до 10 липня й закінчилися великою поразкою для українців. До страченого бою зпричинилися татари. Вони не витримали гарматного польського вогню, і, покинувши бойові позиції, втікали разом з своїм зрадницьким ханом. Козаки, що правда, виправили порушений фронт, але примушені були замкнутися в таборі, де цілих десять день ще трималися, відбиваючи всі жорстокі атаки переважаючого силою противника. Гетьман у таборі не залишився; з поради старшин, він кинувся на Україну, щоб там найдоцільніше зорганізувати новий спротив, а команду над обложеним військом передав полковникові Б о г у н о в і. 10 липня, за темної ночі, Богун вирішив вивести військо з табору. Через річку П л я ш е в у, що захищала собою козацьке запілля, він поставив часову греблю і встиг був уже вивести через неї значну частину гармат та кінноти. Але поляки дізналися про те й з усіма силами вдарили на козацький, вполовину опустілий табір. Вчинився заколот, і біля 30.000 українців полягло в бою, при чому головні втрати припали на нерегулярні повстанські загони та на обозних людей. Загинув з ними й вказаний вище **Коринтський митрополит** — що з хрестом в руці змагався встановити порядок серед захоплених панікою повстанців.

Полякам дісталися значні бойові трофеї, а серед них 28 гармат і ціла таборова гетьманська канцелярія. Більша частина регулярного козацтва, однак, встигли відійти в порядку, а поляки, в свою чергу, в боях понесли такі великі жертви, такі були виснажені, що не мали сили використати своєї перемоги, і замість того, щоб переслідувати переможених козаків, мусіли стати на довший відпочинок.

(Зкопіював **чотири примірники** дня 2 червня 1960 р. М. Ляндсгут, Баварія).

Надсилаючи до редакції "До історії спогадів полягли під м. Берестечком", як одну з дуже важливих подій України в минулому, я є зацікавлений в тому, аби Високоповажані редакції, що отримають це, зволіли надати тим подіям, як найурочистіший зміст **вшанування памяти борців-лицарів за волю України і святу Православну Віру наших предків дідів-прадідів і разом нас в Україні і поза Україною сущих.**

Рівно ж, святим обов'язком кожного нашого історика-науковця разом з нашим В. П. Високодостойним духовенством **повинно бути** — в першу чергу, відшукати в архівах історичних документів про ті незабутні трагічні на віки на скрижалях українських с е р д е ц ь кров'ю написаних словах, що голосив пророк України Т. Шевченко:

Кругом містечка Берестечка
[на чотири милі
Козаченьки своїм трупом вкрили!

Пролита нашими предками-козаками і селянством Волині священна кров у 1651 році 10 липня, в обороні Рідного Краю України і за Святу Православну Віру — НЕ ВИПАРЮЄТЬСЯ, А МСТИТЬСЯ! Не вільно нам про це ЗАБУВАТИ! Десь у роках 1912 або 1913, як учасник хрестних ходів під Берестечко до болот річки Пляшевої, що мов змія огородила це знаменне історичне місце, місце де відпочивають наші ЛИЦАРІ — НЕВМИРУЩОЇ СЛАВИ КОЗАКИ, я ще пригадую й сьогодні дні мною пережиті під час крестних ходів, церковних хорів прегарні співи під час мандрівок з усіх кінців Волині, Холмщини, Полісся й Поділля, а навіть з Київщини! Ще й сьогодні в моїй голові бренять ті надзвичайні величаві ПОХОРОННІ ПАНАХИДИ і проповіді з казальниць у горі храму збудованих, з двох сторін верхньої частини храму. На дев'яту п'ятницю, рік-річно там збираються сотні тисяч богомольців, щоб віддати покійникам свою найбільшу даннину молитву за спокій їх душ. . .

Храм-Пантеон, де зібрано кусти (переважно голови-черепи) і уміщено в спеціяльно зроблених скринях за склом, **уміщає в нижній своїй частині** (склепах) і є переповнений ними. Там складають ріжні українські організації і т-ва ТЕРНОВІ ВІНКИ під час урочистостей. З ініціятиви архимандритів Почаївської Лаври Віталія, Іліодора та бувшого губернатора Волині в Житомирі в час російського царату той ХРАМ-ПАНТЕОН був перед першою світовою війною побудований, звичайно з розрахунком нагнути українську історію, трагедію-драму, политою річкою крові українських козаків, під річкою Пляшева, на свій бік, російські політики царського самодержавія, але документи історії показують за ким є слушна правда, то й не треба в тому полемізувати з противниками, опираючись лише на історію!

Рівно ж пригадую собі з "Почаївського Листка" під редакцією вищезгаданого архимандрита Віталія:

Під містечком Берестечком впали жертвою в болотах тридцять тисяч запоріжців козаків, куди загнав їх гордий лях! і т. д. . .

Рік 1933-ій. Польща і її політика до Східних Земель України з польонізаційними наслідками, (креси всхідне). Козацькі могили під Берестечком пробуджуються. Між селянством ходять ріжні легенди: десь там бачили в близі могил огники ночами, десь там чули голос з-під землі, що благав молитися за спочилих козаків і безліч інших оповідань пов'язаних з покійниками. Було заторкнуто повищу справу з "КОЗАЦЬКИМИ МОГИЛАМИ" між організаціями українськими і впливовими одиницями політичного руху на Волині.

Від станиці до станиці на Волині стали переговорювати потаємно, аби й в ті небезпечні часи польського панування, відвідати урочисто "КОЗАЦЬКІ МОГИЛИ" під Берестечком і ХРАМ-ПАНТЕОН, міркуючи при тім, а може знайдеться який відважний о. духовний та й відправить на згаданих могилах ПАНАХИДУ.

З нетерпінням усі чекали Дев'ятої П'ятниці. Погода дописувала в ті дні дуже гарно. Уся природа у квітах й безмежній зелені Настрій святочний у всіх українців. У друге я зі своїми побратимами вирушили на пішака до "Козацьких могил" на так зв. Пляшеву. Перед нами понад 35 кілометрів до місця Храму-Пантеону. Раннім-ранком ми перед Берестечком, у цю знаменну дату.

І що ж бачимо: Усі шляхи до Берестечка вкстелені возами з людьми ріжного віку від малого до старого, як рівнож і ріжного стану. Є тут інтелігенція, духовні пан-отці, селяни, чоловіки й жінки та діти. Крім того, як шляхи так і сільські дороги, а навіть і стежки заповнені людьми, що поквапно мандрують на місце "Козацьких Могил". З кожною хвилиною настрій у всіх підіймається з емоцією.

В той час прибула з ріжних постерунків у більшій кількості і мундурована і тайна поліція. Блискавицею з'явилась також кінна мундурована поліція і стала перешкаджати по всіх шляхах вступу до Козацьких Могил і до Храму-Пантеону. Кілька возів зі содовою водою та ріжними діточими забавками та цукерками, переважно були жиди продавцями цих "товарів", рушили на зустріч мандруючих, утікаючи з майдану урочистостей Питаємо, що сталося? Відповідають нам: Страшно там бути. . . Сьогоднішній день віщує щось нещасливого.

Ідемо далі. Хвилини напруження. Ніхто на те не звертає уваги, а в повітрі щось відчувається, якби перед бурею.

Але. . . Але поліція відчула, що з такою величезною масою народу, в такім святочнім піднесенні і самовпевненості є небезпечним щось починати і стала помалу з очей присутньої авдиторії з майдану десь вислизькатись.

День ДЕВЯТА ПЯТНИЦЯ 1933 року був святочний, величавий і урочистий! Ніколи його не забуду. Море голов з людських постатей скупчилося біля ХРАМУ-ПЕНТЕОНУ! Їх святочна ноша ріжнобарвно-кольорова нагадувала мені великий сад, уквітчаний маковими квітами, рожами, трояндами і безліч іншими квітками. Веселі патріотичні розмови можна було чути на кожному кроці з уст оточуючої публики.

Пливуче човно по річці Пляшеві, а в нім 4 парі юнаків і юначок у національних строях з вінками ТЕРНОВИМИ у руках наблизились вже до місця поблизу храму і повилізали з човна понесли ці ТЕРНОВІ ВІНКИ у середину храму, зложивши їх на кістках Лицарів Козаків, що зібрані з терену минулого бою з річки Пляшевої та багнищ — торфовиськ.

Недалеко від нас зауважив одного інтелігентного чоловіка в середнім віці, який стояв з біноклем у руках, приглядаючись до присутньої авдиторії.

В декількох місцях зауважив юнаків з фотоапаратами, що робили знимки з присутніх там людей.

Година 10 ранку, з'явилося кілька священиків і маленький хор та було відслужено заупокійну Літургію і Панахиду. День пройшов спокійно під оглядом "поліційної безбеки з наїженими багнетами".

Пригадую слова з "УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИ" славного нашого поета Воробкевича, який писав: ЛЕЖАТЬ СИНИ УКРАЇНСЬКІ, З ЖАЖДИ УМЛІВАЮТЬ, ВОДИ, ВОДИ, МИЛИЙ БОЖЕ — ДУШІ ДОГОРАЮТЬ!. . .

У ріжні часи, ріжних урядів в Україні ворожої окупації, невмирущої слави Лицарі-Борці за Волю України завжди прагнуть цієї "ВОДИ" — МОЛИТВИ ЗА СПОКІЙ ЇХ ДУШ, прагнуть, аби Україна завжди їх згадала НЕ ЗЛИМ ТИХИМ СЛОВОМ!

Я глибоко переконаний в тому, що багато тут на еміграції є ще й сьогодні тих, що пам'ятають ті події. **Як радісно було би почути,** що за ініціятивою нашого духовенства і визначних українських національних діячів у вільному світі на символічних могилах при храмах Божих змістовні реферати про ті так важливі події на Волинській Землі, як рівнож почути заупокійні панахиди по полеглих там під Берестечком на Волині вже близько 309 років!

Україна має дорогоцінний скарб ПАНТЕОНИ, в яких спочивають КОРИФЕЇ, що життя своє найдорожче віддали за НЕЇ, вони віддали на ВІВТАР усе що мали!

Сьогодні наша Україна поневолена безбожною владою комунізму. Ворог наш і наших предків полятлих принижує нашу історію, фальшує, профанує святі імена борців, живу націю екстермінує, мальтретує, насміхається над усім святим і правдою святою, глумиться над нашим народом, отуманює його мозок в противному напрямку, але ми. . . МИ МУСИМО З ГЛИБОКИМ ПІЄТИЗМОМ РОЗКРИТИ ГРОБИ І ПОКАЗАТИ ДІЙСНЕ ОБЛИЧЧЯ НАШИХ ПРЕДКІВ! ЗА ЩО ГИНУЛИ ВОНИ? ДЕ НАШЕ ПРАВО НА ЖИТТЯ? ДЕ НАША БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА? В ЧИЇХ РУКАХ ОПИНИЛАСЯ? ХАЙ І СВІТ ЗНАЄ І ВОРОГ ТАКОЖ, ЩО МИ ЖИВІ СВІДКИ ПОДІЙ, А ІСТОРІЯ НАШИХ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ ЗА САМОСТІЙНУ СОБОРНУ СУВЕРЕННУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ, ЯК В МИНУЛОМУ ТАК І СУЧАСНОМУ Є НАМ ПЕВНИЙ І ДОСТОВІРНИЙ СВІДОК!

Г. Карасюкевич.

СТАВЛЯТЬ ВИМОГУ АВТОНОМІЧНОСТИ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ У КАНАДІ

Під таким наголовком подав новинку журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (травень 1960 р.), в якій сказано:

"Понад 2,500 православних священиків і світських провідних осіб на зборах у Торонто в Канаді поставили вимогу, щоб їхні Церкви звільнилися з-під адміністративних зв'язків зо своїми матірними Церквами в Европі і Малій Азії та "стали повністю канадійськими в церковних ("еклезіястичних") справах". Цей заклик вийшов від Д-ра С. В. Савчука — українського православного священика з Вінніпегу в Канаді, і спочатку він виголосив цей заклик до 1,200 православних в метропольному секторі Великого Торонта. Отець Савчук сказав, що під сучасну пору кожна національна група має нахил триматися окремо від усіх інших місцевих угруповань, а старається втримувати зв'язки зо старою матірною Церквою в "старому краю". Цього, сказав він, слід визбутися, і "всі Православні Церкви в цій країні повинні уважатися автономними, територіяльними Церквами без зовнішньої зв'язаности". Щоб домогтися цього, додав він, першим кроком має бути заснування семинарії, в якій вишколювалися б священики різномовних груп.

Між іншими промовцями була румунська княжна Ілена — дружина лікаря з Ньютону, Масс.

Православна Рада метропольного Торонта, що спонсорувала ці збори, була організована в січні ц. р.; її головою є Архимандрит Григорій Абуд — настоятель сирійської православної Церкви Св. Юрія в Торонто.

Немає сумніву, що сконсолідована й об'єднана канадійська Православна Церква, діючи під проводом народжених у Канаді священиків і таких же ієрархів, зробила б великий крок уперед на користь Православ'я на західній півкулі", кінчає свою інформацію вищезгаданий журнал.

Ця новинка була подана тоді, коли "Амер. Ревю оф Іст. Орт". не мав можливості точно познайомитися з текстом доповіді о. Д-ра С. В. Савчука на "Маніфестації Православія в Торонто, бо ця доповідь тоді ще не була опублікована.

Протопресв Д-р С. В. Савчук висловив побажання, щоб наші тут Церкви "стали канадійськими щодо зовнішніх справ" (адміністративно-юридичних), а не "еклезіястичних"; він підкреслив, що тутешні Церкви повинні затримати свої **духові** зв'язки (релігійно-культурні) з матірними Церквами (в "с т а р о м у краю"), але щоб вони звільнилися з-під адміністративно-правної з а л е ж н о с ти Церков поза Канадою, і це сприятиме **поєднанню** (мирному співжиттю) Православних Церков у Канаді, — абсолютно виключаючи **об'єднання** (злиття) Церков.

ВІДПОВІДЬ РАДІО З МОСКВИ НА СКАРГУ ХРИСТИЯНКИ

Щоденник "Вінніпеґ Фрі Прес" (25.-6. 1960) подав таку новинку:

"Радіо з Москви, відповідаючи на лист молодої матері, чоловік якої є атеїст і він не дозволяє на охрещення їхньої новонародженої дитини, сказало їй, що ця церемонія є "небезпечна" для дітей, тому що недавно деяке число дітей втопилося, коли їх занурили у свячену воду". "Інші діти", продовжує радіо, "подіставали небезпечні хвороби через негігієнічні умовини в церквах".

Ця мати, яка наполягає, щоб її дитина була охрещена, є однією з численних слухачів радіо з Москви, отримала листи від тих, які зацікавлені релігійними питаннями.

Радіо каже, що багато людей питають: "Чому наш уряд забезпечує повну свободу виконування релігійних обрядів?"

На це радіо з Москви відповідає: "Намагання знищити релігію силою чи адміністративними засобами, або почати переслідування народу за його релігійні переконання — це була б найбільша помилка".

Це тільки довело б до зовсім протилежних вислідів - "до скріплення релігійних вірувань", сказало радіо. "Найкращий і одинокий спосіб перемогти релігійні забобони в цьому народі, в якому вже зліквідовано кляси визискувачів — це проводити освітню роботу шляхом атеїстичної пропаганди".

"У нашій країні наукова атеїстична пропаганда відбувається під безпосереднім проводом комуністичної партії. Наслідок цього не може показатися відразу, але на довшу мету він буде цілком успішний".

Тим самим советська влада призналася, що переслідування релігії не тільки не знищує релігії, а що навпаки — ще скріплює її Щоб цього уникнути, треба дати свободу релігії. Але ж советська влада свободи релігії не дає, й цього боїться.

РОЗБУДОВА ПАТРІЯРШОЇ СТОЛИЦІ

У травні цього року офіційно започатковано розбудову Патріяршої Столиці в Царгороді — в дільниці Фанар, що є традиційним осідком Патріярхату. Церемонія відбулася під проводом Його Святості Патріярха Атенагораса І. При цьому було 500 паломників з різних частин світу.

Плян розбудови старовинної Патріяршої Столиці, що з неї майже тисячу років тому Україна прийняла Християнство, запляновано на широку скалю. Фонди на цю справу будуть збирати по всьому світі. Почин зробили 500 паломників, склавши 6,000 долярів.

ЩО ВИРІШАТЬ У СПРАВІ АЙХМАНА?

Бен Ґуріон — прем'єр Ізраїля, і Артуро Фрондізі — президент Арґентини, зустрінуться в Бруселі (Бельгія), щоб обговорити справу Адольфа Айхмана.

Жидівські агенти тайно схопили Айхмана в Арґентині й вивезли в Ізраїль; його обвинувачують у тому, що він керував винищуванням жидів гітлерівцями під час 2-ої світової війни.

Уряд Арґентини обвинувачує Ізраїль у тому, що він нарушив суверенність Арґентини тим, що без дозволу арґентинського уряду вивіз Айхмана з його території.

ДЕ ЛЮБОВ, ТАМ І БОГ

(Продовження)

III

На другий день Мартин встав раненько, помолився Богу, розпалив огонь, поставив варити борщ, припняв собі фартух, наповнив водою самовар і взявся до роботи.

За роботою він цілий час думав про те, що було вчора, і не міг вгадати чи то був сон, чи він дійсно чув чийсь голос.

— Що ж, — говорив він собі, — всяке на світі буває, а чого ми не знаємо.

Сидячи коло вікна Мартин частенько дивився надвір. Коли хтось був в черевиках, яких Мартин не пізнавав, то він вихилявся щоби побачити і лице того, хто йде.

Попри вікно перейшов сторож в нових чоботях, а за ним водонос. Дальше надійшов старий, давно вислужений салдат (бувший вояк) в старих зашнурованих сукняних черевиках і з лопатою в руках. Він називався Єстепанович.

А що Степанович був бідак, то купець, який жив недалеко, змилосердився над ним і дав йому в себе притулок. Його обов'язком було допомагати сторожеві. І тепер Степанович почав відкидати сніг напроти Мартинового вікна, а Мартин, поглянувши на його, взявся знов до роботи.

— Ось таке! — промовив Мартин до себе, — Степанович відкидає сніг, а я думаю що Христос іде відвідати мене. Старіюся то і з глузду зсуваюся. Дивак з мене!

Так думав Мартин, але за хвилину знову глянув у вікно. Степанович стояв вже під стіною спершись на лопату і відпочивав. Він був старий, змарханий чоловік, і видно, що відкидати сніг було йому тяжко.

— Треба покликати його щоби напився чаю, — подумав Мартин, — самовар що лише перестав кипіти.

Він поклав шило, встав, поставив на стіл самовар, та зараз постукав пальцем у вікно. Степанович оглянувся і підійшов до вікна. Мартин дав йому знак рукою і пішов відкрити двері.

— Ходіть до середини і загрійтеся, — попросив він Степановича, — ви певно добре перемерзли.

— Нехай Христос нагородить вас за те, — відповів Степанович, — мої кості цілком замерзли.

Увійшовши Степанович почав витирати чоботи, але заточився і мало не впав.

— Нехай! — каже Мартин, — тим не клопочіться, я замету. Сідайте та випємо склянку чаю.

Мартин налив дві склянки і подав одну Степановичеві.

Степанович чай випив і почав дякувати Мартинові, але було видно, що він ще випив би.

— Позвольте ще, — попросив Мартин, — і наповнив знову обі склянки. А пючи чай Мартин час від часу виглядав на вулицю.

— Ви мабуть виглядаєте когось? — запитав Степанович.

— Чи я виглядаю кого? — повторив Мартин. — Я і виглядаю і не виглядаю, і сам не знаю як вам сказати. В мене був чи то сон, чи що, сам не розумію, і тому я виглядаю.

— А що ж вам снилося? — почав питати Степанович.

— Снилося, та як вам про те сказати. . . Воно ніби сон, а ніби і не сон. Я читав вчора Євангелію про Христа Спасителя, про те як Він ходив по землі, як учив, як терпів муки. Ви ж про те чули.

— А вжеж що чув, — каже Степанович, — але я неписьменний і письма не знаю.

— Ну, я розкажу вам як було, а ви не смійтеся з мене, — говорив Мартин, — бо і я сам не знаю що про те думати. Читав я як Христос прийшов до Фарисея і той не прийняв його як поважного гостя. Читав я про те і думав: Ану, коли б Христос до мене зайшов, то чи знав би я як його прийняти? А хіба то не важне?

— Та важне! — потакнув Степанович.

— Отже бачите, — продовжував Мартин, але слухайте дальше. Коли я над тим роздумував, то заснув, і чую що хтось кличе мене. "Мартине! Мартине!" Я пробудився, але нема нікого. Я ще заснув і чую знову той голос. "Маритне, уважай! Я прийду до тебе завтра". Таке було два рази і воно вбилося мені в голову. Я вже і сміявся з себе, а все ж воно мені в голові.

Степанович похитав головою і не сказав нічого. Він допив чай, а Мартин налив йому ще третій раз і Степанович знову випив, перехристився і почав Мартинові дякувати. А Мартинові ще хотілося оповідати як Христос по землі ходив, як бідними не гордив, як їм помагав. . . Степанович слухав, а там ще раз подякувавши, вийшов.

— Заходіть ще колинебудь, я рад,— запрошував Мартин Степановича, коли той виходив. Заходіть колинебудь, я дуже рад. . .

(Дальше буде).

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА І ГОЛОД

(Цей документ, під вищеподаним наголовком, дослівно, повністю й без змін передрукований з книжки Івана Герасимовича "Голод на Україні", що її видала Бібліотека Українського Слова в Берліні 1922 року). Згадана книжка написана про голод в Україні під Советами в 1921-22 роках.

Українська Православна Церковна Рада в Києві випустила в справі голоду таку відозву:

"До українського населення всього світу про допомогу голодним.

Люди, Брати! До Вас, до всіх без ріжниці віри і національности звертається з братерським закликом Українська Православна Церковна Рада м. Києва, керуючий орган Української Автокефальної Православної Церкви, болючи всім серцем за нечуване в літописах людности горе своїх братів.

Ще з того літа почала насуватися чорна хмара голоду на велику частину України — Запоріжжя та на сусідні области, а також у Росії на Поволжжя. В осени і з початку зими голод остаточно охопив ці країни, присудивши десятки мільйонів людей до голодової смерти.

Бракує сили переказу, не має фарбів змалювати страшні з'явища цього лиха. А що буде далі, й подумати страшно.

Становище безнадійне, безпросвітне, жах охоплює душу.

Уряд за допомогою свідомих громадян уживає всіх заходів, щоб як небудь зменшити це лихо. Але останнє настільки велике, боротьба з ним при сучасних умовах настільки важка, що цих засобів зовсім не досить. Потрібна більш значна допомога.

Тільки дружна своєчасна участь в цій боротьбі всього культурного світу допоможе відхилити від нещасних охоплених голодом районів страшну катастрофу та врятувати зі страшних кігтей смерти вже намічені жертви.

Люде, брати, всього світу! Тільки на Вас вся надія! У Ваших руках доля наших нещасливих братів. Рятуйте їх від голодової смерти. Во імя високої культури та високої гуманности почуйте стогнання знесилених нечуваними муками, простягніть їм руку помочи, пожалійте, вирвіть з кігтей ненажерливої смерти, особливо безвинних дітей. Киньте ясний промінь надії на життя тих, кого покрила чорна хмара безнадійности та нестерпного жаху.

Звертаємось окремо до Вас, Брати Християне, всіх Церквів та общин на світі. Згадайте заповіти нашого Божественного Учителя про правду, любов та всесвітне братерство. До Вас наші і Ваші брати простягають свої знесилені руки, Вам колись сказали за голодних Божественні уста: "Дайтеж, молимо і ми, дайте їм жити, за Вас Богу молитись і Йому хвалу підносити!"

Віримо, що любов, правда і добро не вмірають. Українська Автокефальна Церква, що прагне відновити християнське життя на цих непорушених основах, певна, що людність всього світу, будуючи на них своє щастя, почує її голос. В грозі і хуртовині сучасних подій, що підняли весь світ і охопили жахом, вона вбачає руку Господню, яка карає, але й милує. Через вогонь великих страждань рука Божа веде всю людність до нового життя, до царства ліпшої долі, до всесвітнього братерства правди на землі".

Підписав: **Архиепископ Василь Липківський, Митрополит Київський і всієї України.**

Далі йдуть підписи: Голови Церковної Ради Мороза та її членів, серед яких є підпис Володимира Мойсієвича Чехівського, бувшого Голови Міністрів Української Народньої Республіки".

Року 1921-го в Україні була велика посуха. Але причина масового вимирання населення з голоду була та, що комуністична влада цілком пограбувала в українського селянства хліб, (наложила "продналог"), отже навмисне винищувала народ. 8,000,000 населення залишилися дослівно без шматка хліба. Денно вмирало 10,000 осіб людей. У книжці, яку згадується вище, стверджується, що польська влада забороняла, або чинила такі перешкоди, що рівняються фактичній забороні, українцям Західньої України допомагати вигибаючим з голоду українцям під Советами.

НА ОЛИВНІЙ ГОРІ ПОСТАВЛЯТЬ СТАТУЮ ХРИСТА

Уряд Йордану дав дозвіл поставити статую Христа на Оливній горі; ця гора для християн є священним місцем вознесення Христа на небо. З цієї гори відкривається вид на Єрусалим і Єрихонську дорогу.

Ініціятором поставлення статуї Христа на Оливній горі є 63-літній американський різьбар А. Фербенке з університету Утаг у Солт Лейк, ЗДА.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Збірка Прот. Д-ра С. В. Савчука на Похороні бл. п. Івана Кушніринка 17.50

ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірка о. С. Гребенюка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Ірині Зеленко 15.50

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Збірка о. П. Савевича На Похороні бл. п. Івана Пасічняка 15.00

ШІГО, Саск. Збірка Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Івана Купровського 12.00

КЕЛГАРІ, Алта. Збірка п. І. Чернецького на Похороні бл. п. Катерини Комарницької 10.00

ЛАШІН, Квебек. Збірка п. С. Демосюка на Похороні бл. п. М. Гуцуляка 10.00

ВЕСТБРУК, Саск. Збірка о. М. Колесника на Похороні бл. п. В. Кірстюка 10.00

ВЕЛЛЕНД, Онт. Збірка о. Ю. Ференсева на Похороні бл. п. Івана Червінського 10.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка о. М. Овчаренка на Хрестинах Олега, синка п-ва Сергія і Люби Власенків 10.00

ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Хрестинах Василя Андрія, синка о. і Добр. Рибалків 10.00

ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Атаназія Бабійчука 10.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва Прот. Д. Фотія 10.00

ВАКАВ, Саск. Збірка о. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Василя В. Олексина 10.00

БОЙЛ, Алта. Збірка о. М. Стеценка на прийнятті з нагоди 60-ліття уродин пані Марії Гуменної 7.00

ВЕНКУВЕР, Б. К. Збірка пані Галі Токарик на прийнятті з нагоди уводин п-ва М. Сташинів до нової хати 6.05

ГАЄС, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Михалини Рудачек 6.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на прийнятті з нагоди уродин п-ва Мик. і Євдокії Шевчуків 6.00

СОДБУРІ, Онт. Пожертва Жіночого Клюбу Св. княгині Ольги, яку прислала пані М. Бурак 5.50

ГВАЙТЬІЧ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні зл. п. Катерини Мамейчук 5.50

СОДБУРІ, Онт. Пожертва Сестрицтва Св. княгині Ольги, яку прислав пан Н. Волинський 5.50

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Пожертва п. Григорія Репцького 5.00

ІНСІНГЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Ів. Павлюка 5.00

СЛАВА, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Василя Грекуляка 5.00

СОДБУРІ, Онт. Збірка п. Н. Волинського на прощальному прийнятті в честь п-ва Олекси і Галі Тимошенків 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка о. І. Стуса на Похороні бл. п. Степана Літепла 5.00

РОЗА, Ман. Ззірка о. П. Стефюка на Похороні бл. п. Катерини Когут 5.00

ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К. Збірка о. М. Дебрина з нагоди Хрещення Данила, синка п-ва Антона і Ольги Заразинів 4,00

МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. М. Критюка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Андрієві Гандзюкові, Володимирові Українцеві, його дружині Марії та його дітях Юрієві і Євдокії 4.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

Пані Г. Ребко — Селкирк, Ман. ...	2.00
Семен Хаба — Коронадо, Алта. ...	2.00
Василь Новосад — Венкувер, Б. К.	2.00
М. Євчин — Форт Френсис, Онт. ...	2.00
Павло Дацьків — Ґримсбі, Онт. ...	1.00
Йосиф Назаревич — Вінніпеґ, Ман.	1.00
Пані Е. Мисак — Канора, Саск. ...	1.00
Іван Гонсов — Монтреал, Квебек	1.00
Пані А. Паскевич — Нейтал, Б. К.	1.00
Михайло Король — Вінніпеґ, Ман.	1.00
Г. Москалик — Венкувер, Б. К.	1.00
Іван А. Мартин — Содбурі, Онт. ...	1.00
Іван Олексів — Монтреал, Квебек	1.00
Лука Гавалко — Торгилд, Алта. ...	1.00
М. В. Дмитрів — Прісвилл, Саск.	1.00
Мих. Павлишин — Брендон, Ман.	1.00
Андрій Дибко — Гемилтон, Онт. ..	1.00
М. Лацик — Рексдейл, Онт.	1.00
Павло Лисак — Равнд Веллій, Алта.	1.00
І. М Письменний — Радвей, Алта.	1.00
Ів. Д. Стратійчук — Ріджайна, Саск.	1.00

ЗАПОЧАТКУВАННЯ БУДОВИ НОВОГО СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Успішно розвиваючи свою діяльність упродовж уже 34-ох років на церковній і національній ниві в Канаді, Церковна Громада Св. Софії в Монтреалі проробила за цей час велику церковну й національну роботу, яка назавжди останеться світлою сторінкою в історії нашої Св. Православної Церкви в Канаді, як також гідним прикладом до наслідування цього святого діла для грядучих поколінь.

Під духовним проводом свого незмінного настоятеля — о. Володимира Слюзара якому в усьому допомагала його достойна дружина — добродійка Леонія Слюзар, як також за ініціятивою маленького гуртка релігійно й національно свідомих людей, ця Громада почала це святе діло в тій глибокій вірі, що їхні великі зусилля не підуть намарне, але що вони стануть основою продовження церковно-історичної славної традиції нашої Св. Української Православної Церкви в України — Церкви, основоположником якої був сам Св. Апостол Андрей Первозванний, Церкви, яка створила для нашого українського народу таку на ввесь світ славну християнську культуру.

З такими думками приступали наші славні та незабутні піонери до цього історичного діла: вони свято вірили в те, що їхнім найпершим обов'язком на цій благословенній Господом Богом канадійській землі є зберігати всі ті священні традиції Св. Православної Церкви, яку наші славні предки впродовж віків так глибоко шанували та любили і в обороні якої вони ніколи не вагалися навіть життя своє дорогоцінне віддати.

І тому — вірні нашому народові, вірні нашій Св. Православній Церкві жителі Монтреалу — цього найбільшого міста Канади, подбали про те, щоб традиція нашої Св. Церкви і церковна традиція всього нашого українського народу була збережена на віки вічні. Господь Бог поблагословив їхній благородний замір, і ця Церковна Громада тепер утішається великими досягненнями: під сучасну пору вона нараховує близько 600 родин, і вже розпочала півмільйоновий проект будови нового Собору Св. Софії на славу Божу та користь нашого народу. У такому дусі започатковані ці святкові урочистості в суботу 21 травня.

Того вечора в Соборі Св. Софії була відправлена урочиста Вечірня, в якій взяло участь усе Духовенство Монтреалу, а саме: Митроф. Прот. Слюзар. Прот. Касіян Квасницький, Прот. Є. Чижів, о. Іван Стус та о. Сава Цетухин. На Вечірні був присутній Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, і він також прийняв участь у Загальних Зборах, що відбулися зараз після Вечірні. Ці Загальні Збори Соборної Громади обрали двох делегатів на 12-ний Собор нашої Церкви, як також уповноважили голов Управи Громади, Будівельного та Збіркових комітетів підписати контракт з будівельною фірмою, яка будуватиме Собор Св. Софії.

Попрошений до слова головою Управи Собору д-ром Ю. Залізняком, Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон по-батьківському закликав усіх соборян до якнайбільшого розуміння важливої хвилини, що стоїть перед Соборною Громадою Св. Софії, як також зазначив, що на Монтреал дивиться тепер уся Канада, й очікує від нього чогось дійсно величного. Наш Достойний Первоієрарх висловив також надію, що Соборна Громада виправдає його сподівання і дійсно спроможеться в скорому часі побудувати такий величний храм, який не тільки буде архітектурною прикрасою міста Монтреалу, але й стане світлим доказом буйного розвитку нашої Св. Української Православної Церкви на цьому терені.

У такому настрої соборяни зустрічали свого дорогого Первоієрарха Впреосв. Владику Митрополита Іларіона в

ЄПИСКОПИ І СВЯЩЕНИКИ — ДУХОВНІ РЕПРЕЗЕНТАНТИ НА НАРАДАХ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ У ВІННІПЕЗІ 30-го КВІТНЯ, 1960.

Перший ряд — зліва направо: Протопресв. Сергій Молчанівський, Преосв. Єпископ Андрей, ВПреосв. Архиепископ Михаїл, ВПреосв. Митрополит Іоан, ВПреосв. Митрополит Іларіон, ВПреосв. Архиепископ Володимир, ВПреосв. Архиепископ Мстислав.

Другий ряд — зліва направо: Прот. Т. Ковалишин, Протопресв. Д-р С. В. Савчук, Митроф. Прот. О. Мицик, Прот. Ф. Білецький.

гімназійному будинку, недалеко цього місця ,де пізніше відбувся Чин Освячення площі під новий Собор та вкопання Хреста, який, через непригожу погоду був призначений на Відправу Архиерейської Св. Літургії.

В імені Рідної та Недільної шкіл Владику вітав учень Рідної школи Роман Береза та учениця Рідної школи Валя Русецька, і вона піднесла Владиці китицю живих квітів, як символ любови та найглибшої пошани до нашого Первоієрарха.

Від Управи Собору Св. Софії традиційним хлібом-сіллю зворушливо вітали Владику Митрополита голова Громади д-р Ю. Залізняк та член Управи Соборної Громади п. П. Филипчук, а від Духовенства дуже тепло привітав Владику Митроф. Прот. В. Слюзар.

Під побожний спів Соборного мішаного хору під диригентурою Я. Н. Бартка Владика Митрополит вступив у храм, де була відслужена урочиста Архиерейська Св. Літургія. Під час Св. Літургії Владиці Митрополитові сослужили Митроф. Прот. В. Слюзар, Архимандрит Я. Вітенко (новоприбулий з Аргентини), о. Іван Стус і о. Сава Цетухин, а згодом ще підійшов Прот. Є Чижів. Під час Св. Літургії дуже гарно виконували свої обов'язки, як Іподиякони, слідуючі: сумківці: Богдан Стефанюк і Володимир Твердун, як також курсанти й учні Рідної школи: Юрко Жеребецький, Богдан Кравченко, Григорій Радченко, Михайло Зозуля, Богдан Гринишин, Ігор Гах, Володимир Коцюба та Ігор Стус.

За Св. Літургією Владика Митрополит сказав до вірних надзвичайно глибокозмістовне Архипастирське Слово, в якому кількакратно звертав увагу на велику загрозу, яку всьому світові несе безбожний комунізм, і з яким нам конечно потрібно постійно боротися за допомогою плекання духовних чеснот, як: віра, любов і совість, проти чого безбожний комунізм так сильно наступає. Оснований на обмані комунізм уже десятки років розкладає християнський світ духовно й морально, пробуючи при цьому в пух і прах знищити всю віковічну християнську культуру, що основана на любові до Бога й ближнього, і на якій віками виховувалося все людство.

Багато разів цитуючи із Св. Письма, Владика Митрополит закликав до вдержання цієї основної клітини християнського суспільства, яку являє собою родина. Коли кожна християнська родина дійсно творитиме собою Домашню Церкву, тоді ми зможемо успішно боротися проти всяких безбожних намагань знищити нас духово, а потім і фізично. Наш дорогий Первоієрарх у своєму Слові звертається з гарячим закликом до вірних якнайтісніше об'єднуватися духово та жертвенно працювати для нашої Св. Церкви. У цей критичний час духовної кризи й морального занепаду людства конечним є, що б ми, де тільки це можливо, воздвигали величні храми Божі, при яких повинна провадитися постійна праця для духовного відродження людства.

Безпосередньо після закінчення Архиерейської Св. Літургії Владика Митрополит, Духовенство і всі присутні вірні процесійним ходом пішли на площу, де, не звертаючи уваги на дощ, був звершений Владикою Митрополитом в сослуженні всього Духовенства Чин Освячення площі під будову нового Собору, освячення і вкопання у фундамент східньої запрестольної стіни нового Собору основного каменя та поставлення (на місце будучого Св. Престола) Св. Хреста; цей Чин був звершений з особливою урочистістю та зворушенням, бо ж кожен присутній відчував, що з цим моментом Соборна Громада ввійшла в нову стадію свого довгого та успішного розвитку. Особливо зворушливим моментом було намагання із сторони майже всіх наших піонерів "вкинути хоч одну лопату" в яму під час укопування освяченого Хреста. Цей момент був дуже зворушливий та виявляв глибоке зрозуміння важливости цієї історичної хвилини в житті Соборної Громади Св. Софії.

Друга частина цього урочистого святкування відбулася в залі УНО. Вона складалася із святкового бенкету, на який прибули високодостойні гості канадського уряду: міністер провінційного Квебекського уряду Дост. Морис Кісто і посадник (мейор) міста Монтреалу Дост. Сарто Фурніе. З українських гостей, які були присутні на бенкеті, слід відзначити королівського радника п. адв. А. Беґу та довголітню діячку Союзу Українок Канади пані Мадюк.

Цю другу частину свята відкрив голова Управи Собору Св. Софії, привітавши всіх присутніх гостей, Д-р Ю. Залізняк, і він попросив Митроф. Прот. В. Слюзара проказати Молитву, після чого Впреосв. Владика Митрополит поблагословив трапезу.

Піднісши тост за Королеву та споживши смачний обід, дбайливо підготовлений Молодим Відділом Союзу Українок Канади ім. Ганни Барвінок, якому допомагали пані із Старшого Відділу СУК ім. "Доньки України", приступлено до продовження програми; при цьому Д-р Ю. Залізняк попросив п. адв. Беґу представити та попросити до слова Дост. Міністра М. Кісто; останній у своєму короткому слові запевняв усіх присутніх, що в його особі вони знайдуть доброго приятеля в усіх відношеннях та що в його серці завжди знайдеться місце для всіх тих, в імені яких він говорить в уряді як їхній представник.

Слідуючим промовцем був посадник міста Монтреалу Дост. Сарто Фурніе, якого представив і попросив до слова адв. А. Беґа; посадник виголосив до присутніх глибоко релігійну промову, в якій він кількакратно підкреслював потребу якнайбільшої любови та взаємозрозуміння всіх людей доброї волі, незалежно від їхнього релігійного переконання чи національного походження.

Черговою була промова Впреосв. Митрополита Іларіона, в ній Високодостойний Первоієрарх інформував присутніх про успішний хід спільних нарад Єпископів і Представників Вищих Церковних Управлінь; згадані наради дали одноголосну відповідь і на послання греко-католицьких Архиереїв з Риму в тому сенсі, що ввесь український Єпископат щиро й сердечно закликає всіх греко-католиків — як епископат, так і всіх вірних, покинути чужий Рим і однодушно вертатися до рідного дому, до нашої віковічної Православної Церкви, і тим самим створити Соборну Українську Православну Церкву; і також постановлено випустити в цій справі окреме Послання.

Звертаючись до вірних Собору Св. Софії, Владика Митрополит по-батьківському закликав їх до якнайбільших моральних і фінансових зусиль в час будови нового Собору.

Черговою точкою в програмі був заклик секретаря Управи Громади Собору п. М. Світухи у справі грошової збірки на будову нового Собору; він переконливо закликав усіх присутніх піддержати фінансово це велике історичне діло, внаслідок чого присутні зложили на будову нового Собору суму понад 17 тисяч долярів. Слід при цьому відзначити Княжу Пожертву Жіночого Товариства "Доньки України" в сумі $6,000. Запрошена до слова голова згаданого Жін. Т-ва пані Нема обіцяла, що в близькому майбутньому слід сподіватися від них чергової Княжої Пожертви на будову нового Собору. Другою Княжою Пожертвою була пожертва місцевого Відділу СУМК, який через свого делегата п. Гомонка передав на будову Собору суму $2,000. При цьому треба відмітити, що сумківці всіляко допомагали в згаданому святі, як також дуже гарно обслуговували при столах під час бенкету.

До успішної збірки на будову Собору немало також спричинився і о. Володимир, який, знаючи серця й матеріяльний стан усіх вірних, підбадьорював останніх до щедрих пожертв на згадану будову нової Святині.

Далі, ще раз до слова був попрошений Впреосв. Владика Митрополит, який, прощаючи соборян та всіх присутніх, висловив при цьому сердечну подяку оо. Настоятелям Володимирові Слюзареві та Іванові Стусові і голові Громади Д-рові Ю. Залізнякові, Управі Жіночого Товариства, СУМК-ові та всім іншим Організаціям, які в тій чи іншій мірі працювали і працюють для ще кращого розвитку нашої Св. Церкви; Високодостойний Гість висловив при цьому бажання, щоб у скорому часі він міг прибути знову до Монтреалу і посвятити вже новозбудований Собор. Він вірить, що це з Божою допомогою скоро станеться.

Закінчуючи програму цього великого історичного свята в житті православних українців міста Монтреалу, настоятель Собору Св. Софії о. Іван Стус висловив в імені оо. Настоятелів, Управи та всієї Соборної Громади щиру подяку Впреосв. Митрополитові Іларіонові, всьому присутньому Духовенству, яке взяло участь у цьому історичному святі, делегатам обох сусідніх Церковних Громад пп. М. Жовтоніжкові та П. Каліцукові, обом Відділам Жіночої Організації СУК при Соборі СУМК-ові та всім Жертводавцям, які вже зложили на будову нового Собору свої щедрі пожертви. Після могутнього співу "Христос Воскрес" та кінцевого благословення вірних Владикою Митрополитом, усі учасники цього історичного свята почали розходитися додому у глибокому почутті сповнення свого обов'язку перед своєю Св. Українською Православною Церквою та українським народом.

о. Іван Стус.

ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ ПІД БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЛОНДОН, ОНТ.

Громада православних українців у місті Лондон, зорганізована при Церкві Пресв. Тройці в року 1950, набула 1953 р. малу протестантську церкву й переробила її на православну. У скорому часі Громада сплатила ввесь борг, що тяжів на Церкві.

Але, із зростанням Громади, стара церква вже не могла належно задовольнити духовних та культурних потреб українців, тому ще з початком 1958 р. рішено збудувати нову, більшу та вигіднішу церкву. Того ж року куплено 3 лоти в новій дільниці міста і постановлено взятися до роботи для поширення Правдивої Віри Христової.

Члени та взагалі вірні щедро склали відповідну суму на заплату купленої площі. Дальше склали поважну суму грошей готівкою та декляраціями ($25.000) на здвигнення нового Храму. Вибрано будівельний Комітет та збірковий комітет, як також зголосилось поважне число тростів-опікунів.

Розпочалися переговори з будівельним інжинером-архітектом і цей останній виробив плани на нову церкву. Праця пішла вперед.

На Посвячення місця запрошено ВПреосв. Владику Михаїла — Архиепископа Торонта і Східньої Канади на неділю 29-го травня ц. р.

У суботу ввечері Владика Михаїл з настоятелем Церкви о. Степаном Гуцуляком відслужив Всенічну. Після Всенічної Владика, привітавши вірних, пригадав усім про значення завтрішнього дня, коли після Архиерейської Літургії посвятиться нове місце під будову нової церкви і щоб на Посвяченні кожний та кожна були не тільки присутніми, але й співучасниками, бо це велика подія — початок нової церкви.

У неділю вранці 29-го травня Владику привітав коло церкви представник управи Церковної Громади й української школи, а при дверях церкви привітав Владику о. Настоятель. Поблагословивши всіх вірних, помолившись та виконуючи всі приписи Церковного Уставу, Владика поблагословив на початок Служби Божої. Після прочитання Євангелії Владика проповідує. Пригадавши вірним, що та Неділя Отців Першого Вселенського Собору, Владика розповідає, вчить та радить, наче рідний батько своїм дітям, що задумують розпочати велике діло.

Після Архиерейської Літургії Владика ще раз закликав вірних та всіх присутніх, щоб вони добре зрозуміли та запам'ятали цей день.

Усі поїхали на площу. Там уже приготовлений великий Трираменний Хрест. Вірні вийшли з хоругвами та хрестами. На столі Євангелія, хрест, елей для помазання та вода для окроплення Хреста та цілого місця під нову церкву.

Почався Архиерейський Чин Посвячення.

Урочисто править Владика з допомогою настоятеля під звуками церковного хору.

При кінці Посвячення Священнослужителі, члени Управи Церковної Громади, будівельного комітету, збіркового комітету та решта всіх вірних підносять Хреста, і всі, почавши з Владикою, вкидають грудку землі в те місце, де мають закопати Хреста.

Усі вертаються до церковної залі і засідають за братський обід, добре та пляново організований жінками нашої Громади.

За обідом головну промову сказав Владика Михаїл, повчаючи, як треба працювати в Церкві для Бога й народу.

З привітаним виступали: парох Україн. Католицької Церкви з Лондону, представники від нашої Церковної Громади, від організованого жіноцтва при церкві, від СУК, від СУЖЕРО, від ОДУМ, від ЛВУ, від КУК, від Кредитової Спілки, від місцевого Клубу ім. Івана Франка. Останне слово сказав місцевий настоятель, подякувавши Владиці та всім присутнім особам та організаціям.

Збірка на будову нової церкви, в саму цю неділю принесла $820.00.

о. С. Г.

ЗОЛОТА КНИГА

Ювілейна Книга: "35-ліття Української Греко-Православної Громади в Йорктоні в служінні Богові й народові". Опрацював Ф. Онуфрійчук. Сторінок 136. З світлинами. Видання Української Греко-Православної Громади в Йорктоні, Саск. Друк С-ки "Тризуб" у Вінніпезі.

Книжка — як кажуть: "варте княжа палати, а палата — княжати"! Йорктон — це одна з перших, так би мовити, "духових столиць" нашої Церкви в Канаді. Це було 35 років тому! Настали новіші часи; по великих метропольних містах - Монтреал, Торонто й ін. - повиростали величаві катедри, а в інших столицях провінцій — інститути нашої Церкви. Але історично Йорктон навіки залишиться одним з перших, і тому ціну собі він знає. Це й видно по цьому, як він вирішив відзначити 35-ліття своєї Церковної Громади, — власне: Книгою історичних документів! Та ще й якою Книгою! Уже самим своїм зовнішнім виглядом — це мистецький твір, що око милує. Люксусовий папір, золотий наголовок, мистецькі букви, орнаментація.

У цю дійсно аристократичну форму оправлено неабиякої ціни матеріяли. На всіх 136 сторінок книжки — 96 світлин, це ж справжній альбом. Прекрасний альбом! Є там постаті, що знані й дорогі кожному серцю нашої спільноти по всій Канаді, або не одній громаді чи родині.

Чи світлини ілюструють зміст, чи зміст є тільки поясненням до світлини — сказати годі; це може бути одне й друге.

Зміст Книги — це історія душі українського піонера в Канаді і його перших нащадків; це той міст, що лежить між душею України і її дітей у Канаді. Ось світлина: хатинка під солом'яною стріхою там, колись, в Україні, а тут у Канаді — імпозантна фарма і наймодерніший Народній Дім. Між тією хатинкою під солом'яною стріхою в "старому краю" і цією багатою фармою і модерним Народнім Домом лежить невидимий міст у душі українця.

Це символи. Книга пов'язує минуле з сучасним, а Україну - з Канадою.

Хто захоче писати Історію українців у Канаді, той мусить найперше писати Історію Душі нашого піонера, і тут він без цієї Історії Йорктонської Громади, як без зразку, обійтися ледве чи зможе.

Хто захоче видати Ювілейну Книгу Громади, і написати та оформити матеріял так, щоб вона була цікава, корисна, приємна всім, а не тільки для місцевої громади, той не зможе обійтися без цього, щоб не поцікавитися Йорктонською Книгою.

Ця книга — це немов цікаве оповідання з бувальщини далекої й близької. Імена, дати, цифри в цій збірці мистецьких нарисів не нудять, — навпаки, вони тут живо притягають око читача, бо ж свідчать собою, що все це не фантазія, не уява автора, а таки дійсність. Якщо б не ці імена, факти, дати, цифри, то модерні нащадки могли б бути під враженням, що початки життя наших піонерів у Канаді — це легенда.

Зайво тут говорити компліменти Йорктонській Громаді та авторові інж. Федорові Онуфрійчукові з нагоди появи цієї "Золотої Пам'ятки". І Громада, і Автор ціну їй самі гаразд знають.

ГО.

"СОНЯШНА КУПІЛЬ"

Українська Православна Оселя

в Канорі, Саск.

влаштовує цього року

Літні Курси

для дітей віком 9 до 16 літ

У ДНЯХ ВІД 24 ЛИПНЯ ДО 7 СЕРПНЯ

Реєстрація курсантів — у неділю, 24-го липня, почавши від год. 2 по обіді.

Виховний персонал на Курсах становитимуть досвідчені учителі, як: п-во Ф. і О. Андрущаки, д-ка К. Бублик, панна Н. Цьона та інструктори плавання і спорту.

Релігії навчатиме Всеч. о. Петро Бублик.

Під час курсів і на їх закінчення відправляється на оселі Богослуження (в неділю, 31-го липня і 7-го серпня).

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ! Подбайте, щоб і цього літа знайшли Ваші діти культурний та здоровий відпочинок по цілорічній праці в школі. Такий відпочинок забезпечить їм наша оселя своїм виховним персоналом та розкішним природним положенням.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями звертайтеся до Ваших Отців Парохів, або на адресу:

Rev. W. Sluzar,
Canora, Sask.
Phone 563-5153

За УПРАВУ ОСЕЛІ:
Д-р А. Данильчук, голова **о. В. Слюзар**, секретар

ПОДЯКА

Цим почуваємося до приємного обов'язку скласти найсердечнішу подяку Преосв. Владиці Андрею — Єпископу Едмонтону і Зах. Канади, о. О. Хомяку, о. П. Блажуку та о. М. Стеценку за відправу урочистої Соборної Вечірні та звершення Св. Таїнств Хрещення й Миропомазання нашому синові Тарасу в дні 1-го червня ц. р. в Храмі Св. Володимира у Вестлок, Алберта, а також іншим присутнім Всеч. Отцям і п. Паўшу за чудовий спів, що доповнив урочистість Богослужень.

Таку ж подяку складаємо Жіночим Т-вам з Вестлок, Баргед і Сангудо за влаштування гостинної вечері для усіх присутніх гостей, що зібралися того вечора, а о. О. Хомчку за зразкове виконання обов'язків господаря на вечері та всьому присутньому Духовенству й громадянству за щирі привіти й побажання, складені нам з цієї нагоди. Окрема сердечна подяка належиться п. адв. Степанові Друлеві, що, не зважаючи на далеку дорогу й слабість та ряд важливих обов'язків, зміг прибути й виконати обовязки хрещеного батька нашому синові та словом заохоти й поради підтримати духовно громадянство Округи.

При кінці сердечна подяка від нас належиться громадянству усієї Вестлоцької Округи та громадянам з Вікторії і Порт Алберні Бр. Колумбії усім приятелям і знайомим по всій Канаді за численні писемні привіти й дорогоцінні дарунки, надіслані синові з нагоди його приєднання до Св. Церкви.

Нехай Милосердний Господь усіх Вас нагородить сторицею та зберігає у своїй опіці на Многії Літа!

о. Григорій Удод
і добр. Леся Удод,
з сином Тарасом

ВІНЧАННЯ

Боїл, Алта.

У суботу 4-го червня у церкві Св. Тройці в Боїл, Алта, відбулося Вінчання п. Ів. Поліщука з панною Євгенею Швець із Фрейнс, Алта.

П-во Іван і Євгенія Поліщуки.

Св. Таїнство Вінчання довершив о. М. Стеценко, а дяками були два брати, дядьки (вуйки) молодої, один з Восетної, Алта, а другий з Фрейнс, Алта. Весільний почот складався із слідуючих: дружби — п. А. Конончук, Р. Колач, М. Вюв, А. Никипіло; дружки: М. Швець, К. Марчак, Є. Швець, А. Гула. Весільних гостей було переповнено у місцевій "комюніон гол".

Не тільки родичі молодого й молодої, які поприїзджали з усіх кінців Канади, але й майже вся Округа Лак Ла Біш була присутня на весільному торжестві. Це доказ, якою, популярністю користуються в цих околицях батьки молодят, а також і самі молоді Іван та Євгеня. На другий день на "поправинах" присутні на заклик п. П. Никипіли та п. Ів. Конончука зробили збірку й на церковно-національну пресу, а чого на "Вістник" $4.50.

Приємно зауважити, що молодий, п. Ів. Поліщук, є зразковим послушним сином п-ва Поліщуків, а саме п. Я. Поліщук — це один з піонерів православного руху в північній Алберті, а одночасно щирий прихильник-національної преси. Про нього не один раз писалося на сторінках нашої преси.

Молода, Євгенія, закінчила Ґреслендський гай-скул, а тепер працює урядницею в кооперативі в містечку Боїл.

Молодята, хоч і роджені в Канаді, говорять доброю українською мовою, шанують рідних батьків і зберігають традицію українського народу.

То ж нехай Господь Милосердечний збереже їхніх батьків, що гарно виховали своїх дітей, на многії літа, а молодих, Івана та Євгенію, обдарує всім тим, чого вони самі собі бажають!

Присутній.

ВІНЧАННЯ
Крейґенд, Алта.

У четвер 5-го травня ц. р. в церкві Св. Димитрія у Крейґенд, Алта., відбулось Св. Таїнство Вінчання п. Й. Федорука з панною С. Паскар. Св. Таїнство шлюбу звершив о. М. Стеценко — парох Округи Лак Ла Біш, при співі дяка п. П. Балабана, та переповненого храму вірних.

Весільний почот складався з слідуючих осіб: п. В. Паламарук і пані М. Шипка — весільні батьки; дружби та дружки: перша пара — п. Г. Пограничний й панна В. Паскар; друга пара — п. В. Купченко й панна А. Сорокан; третя пара — п. В. Паскар і панна В. Супрунович; четверта пара — п. В. Далічук і панна В. Кортовська.

Слід зауважити, що ввесь процес весільного обряду мав характер старо-буковинського обряду. Це треба завдячувати батькам молодої — панству Паскарам.

Управа Громади Св. Димитрія у Крийґенд призділила 7 дол. на церковний орган "Вістник", щоб описати про цю небуденну подію.

То ж нехай Господь Милосердний пошле многії літа батькам і молодятам Йосифові та Софії.

Присутній.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК - Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КУШНЯРИК
Портедж Ла Прері, Ман.

У четвер 5 травня 1960 р. помер у лікарні Дженерал Госпітал у Портедж Ла Прері бл. п. Іван Кушнярик.

Бл. п. Іван Кушнярик.

Покійний народився 29 травня 1890 р. в селі Бучачки, Коломийського повіту на Західній Україні. Він прибув у Канаду молодим хлопцем — 1909 року, і тут одружився з Параскевією з роду Амбрусяк. Він працював на сіенарській залізниці — на секції Окленд до 1936 року, а потім переїхав до Портедж Ла Прері й тут продовжував свою працю на залізниці, а в травні 1955 року відійшов на пенсію. Покійний прожив у Канаді 50 років, а з того 43 роки проробив на сіенарській залізниці.

Бл. п. Іван Кушнярик довгі роки належав до Української Православної Парафії Св. Миколая в Портедж Ла Прері та довший час був у її Управі. Він глибоко любив свою Українську Православну Церкву, увесь час дбав про місцеву Парафію і завжди був пильний і точний у своїй церковно-громадській праці.

Бл. п. Іван Кушнярик майже два роки лежав у постелі спаралізований, і все журився він сердечний справою Парафії — бо ця людина була дуже релігійна й совісна.

Покійний Іван залишив у смутку свою вірну дружину Параскевію і свого улюбленого сина-одинака Ореста, який живе у Вінніпезі. І дружина, й син докладали всіх зусиль, щоб спасти його від смерті, але не судилося.

Покійний Іван залишив свою рідну сестру Анастасію в Мінеаполіс, ЗДА, та стриєчних братів: Дмитро Цибуляк у Віндзор, Онт., Гарій Гринюк у Вінніпеґ Біч, Петро Норес у Форт Вілям, а також стриєчну сестру Марію Чепіль.

У неділю 8 травня о год. 8 вечора о. Прот. Д-р С. В. Савчук відправив Панахиду в похоронному заведенні; дяком був І. Касюрак з Брендону.

У понеділок 9 травня о год. 9.30 тіло Покійного перевезено до української православної церкви Св. Миколая в Портедж Ла Прері о год. 10 ранку, і тут о. Д-р С. В. Савчук і дяк І. Касюрак відправили Службу Божу. При Послідньому Цілуванні о. Д-р Савчук сказав зворушливу проповідь і при тому звернувся до присутніх, щоб скинулися на Невянучий Вінок Покійному. Присутні на Похороні зложили 32 дол., що й розпреділено: 22 дол. на "Вістник" і 10 дол. на місцеву церкву. Здвиг людей на Похоронні був дуже великий.

Покійного поховано на місцевому цвинтарі. Після того всіх присутніх запрошено на поминальний обід в залі Темпері.

Покійному Вічная Память!

Присутній.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо Всеч. Отцю Д-рові С. В. Савчукові і дякові п. І. Касюракові та всім тим, що такою великою, численною участю прибули відпровадити бл. п. Івана Кушнярика на вічний спочинок, — нехай Господь Милосердний винагородить Вам сторицею!

Дружина, син і вся родина Кушнярикiв.

БЛ. П. ЮРІЙ САКАЛЮК
Філд, Б. К.

30-го травня ц. р. у Філд, Б. К., на 72 році життя спочив у Бозі бл. пам. Юрій Сакалюк.

Покійний народився в с. Шипинцях на Буковині 1888 року. Ще молодим, у 1913 році, прибув у Канаду. 1920 року вернувся в Україну, 1928 року знову прибув у Канаду, лишивши вдома жінку, сина й 2 доньки.

Останніх 20 років він працював на залізниці (Сі.Пі.АР) у Філд.

Згідно з бажанням Покійного, тіло його перевезено до Ню Вестмінстер, у п'ятницю 3-го червня відслужено Панахиду в похоронному заведенні, а в суботу зраня перевезено до церкви у Волей і відслужено Похорон, після чого, при численній участі рідні, знайомих та парафіян наших, відпроваджено на місце Вічного Спочинку в Нютон, Б. К.

Співслужителі Священикові дяки Юрій Воронюк та Микола Горбай. Заопікувалися Похороном племінник (непіт) Юрій Сакалюк з Ванкуверу, Микола Лакуста з Едмонтону та інші з рідні і знайомих. На їхне прохання жіночки в нашій парафіяльній залі зготували обід для всіх учасників Похорону.

З похорону на "Вістник" 2 дол.

Вічна Память Покійному!

о. О К.

ДО ВП. ДОПИСУВАЧІВ

Частиною праці Редакції й Адміністрації "Вістника" стали різні переспрaви з Адміністрацією й Редакцією тих видавництв, до яких деякі з наших дописувачів надсилають кліші чи фотографії для вироблення кліші, а потім звертаються до нас, щоб ми з цього іншого видавництва вибирали ці кліші для "Вістника".

Працівники "Вістника" довго й з трудом це практикували, докладаючи всіх зусиль, щоб іти на руку дописувачам. Усе ж таки, не зважаючи на свою добру волю і всі свої зусилля, Адміністрація й Редакція "Вістника" мали нагоду переконатися, що вони далеко не завжди можуть належно задовольнити заінтересованих дописувачів, і з цього приводу часом бувають деякі непорозуміння.

Справа того роду, що коли кліша послана до іншого видавництва, то воно має свій час на використання кліші, а допис у "Вістнику" мусить на клішу довго чекати; отже тут знову нарікання, що допис дуже спізнений. По-друге, до складачів часопису в друкарні не належить обов'язок робити розшук в тому другому видавництві за клішою, отже вони не можуть додати її до допису у "Вістнику". По-третє, ніхто з працівників "Вістника" не є уповноважений (ані не має для того часу) вмішуватися в систему праці кожного іншого видавництва, і шукати там за клішою, — тому, що, через перевантаження роботою, кожна хвилина в них обрахована, тоді як час на переспрaви за кліші з другим видавництвом у схемі їхньої праці зовсім не передбачені.

Але Адміністрація й Редакція "Вістника" із свого боку при тому завжди готові взяти на себе таке зобов'язання: якщо кліша, чи фотографія для вироблення кліші буде прислана дописувачем просто на адресу "Вістника", тоді вона не тільки буде поміщена у "Вістнику", але й також, на бажання дописувача, напевно буде передана іншому видавництву. Якщо ж кліша не прислана просто до нас, то ми, на жаль, не маємо можливости в кожному випадку гарантувати, що кліша буде поміщена.

Ці уваги до ВП. Дописувачів подиктовані технічною конечністю і бажанням усунути всі ці перешкоди, через які бувають та можуть бути у зв'язку з пошукуванням кліш.

То ж прохаємо ВП. Дописувачів про зрозуміння, вирозуміння й ласкаву співпрацю в цій справі.

Адміністрація й Редакція.

БЛ. П. ТЕОДОР СТАРЧУК
Йорктон, Саск.

У понеділок 30 травня ц. р. в місцевій лікарні відійшов у вічність на 81 році життя Теодор Старчук.

Покійний народився в селі Топорівцях, на Буковині. 23-літним юнаком виїздить у Канаду і тут уже з самого початку поселюється на фармі. Року 1904-го він одружується з Домкою Трофаненко й в цьому подружжі вони мали троє дітей: Марію, Ґеорґію й Василину. В 1915 році вмирає йому його дружина Домка, а в 1916 року він одружується вдруге з Марафтою Рапчук, з якою проживає 35 літ. З другого подружжя було восьмеро дітей: Іван, Санхіра, Євдокія, Олена, Василь, Стефан, Христина й Дмитро. Крім дітей Покійний полишив ще в смутку 26 внуків і 3 правнуки та трьох рідних братів.

У середу ввечері, 1 червня, в похоронному заведенні, о. В. Бойчук відправив Парастас, а в четвер рано зо Службою Божою Похорон. Дяком був п. Григорій Іванюк. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Невянучий Вінок для Покійного $17.28. З цієї суми $5.00 призначено на "Вістник" і $8.28 на будову Колеґії Св. Андрея.

Жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічна Память!

Учасник Похорону.

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч. 164 А

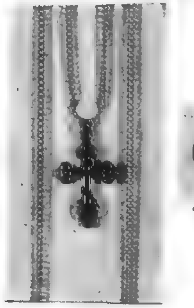

Ч. 165

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А - Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:
— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УВАГА! УВАГА!

Канонічна Візитація та Посвячення Церкви Високопреосвященнійшим Митрополитом Іларіоном

В КАДВОРТ, САСК.

в неділю 17 липня 1960 р.

8.30 — Рано Водосвяття.
9.45 — Зустріч Владики Митрополита. Та Посвячення Церкви.
10.15 — Архієрейська Служба Божа.
1.00 год. — Обід.
3.00 год. — Святочна програма в місцевому театрі.
Привіти представників Громад Округа.
Головна промова Владики Митрополита.
Концертові точки виконає місцевий Хор під управою пана Г. Сарчука, та хор Ст. Джулієнської Громади під керівництвом п. М. Охітви.
Промова Всеч. о. Іова Скакальського з Вінніпегу, та інших Гостей.

Просимо до численної участи вірних нашої Округи, та Гостей з дальших і ближчих Околиць радо будемо вітати.

Всеч. о. Юрій Туржанський, Парох.
Володимир Радзівон, голова.
Василь Табачнюк, секретар.

ГРОМАДА СВЯТОГО ВОЗНЕСЕННЯ В СМОКІ ЛЕЙК, АЛБЕРТА

запрошує все українське громадянство з Смокі Лейк та околиць на першу Візитацію Преосвященного Єпископа Андрея Едмонтону і Західної Канади, котра відбудеться

В НЕДІЛЮ 17-го ЛИПНЯ 1960 р.

ПОРЯДОК ДНЯ:

8.30 год. ранку — Утреня.
9.30 год. ранку — Зустріч Преосв. Єпископа Андрея.
10.00 год. ранку — Архієрейська Свята Літургія.
12.00 год. дня — Братський обід.
По обіді — Промови та привіти: Владики Андрея та представників наших організацій.

За Управу Громади:
О. П. Сацевич, парох.
Василь Рацой, голова.
М. Д. Шемелюк, секретар.

ЗАПРОШЕННЯ
На Посвячення Углового Каменя

Цим запрошуємо наше громадянство на ПОСВЯЧЕННЯ УГЛЕВОГО КАМЕНЯ Церкви св. Анни в Скарборо, Онт., що його звершить Високопреосвященніший Архиепископ МИХАЇЛ при співучасті багатьох Священиків і вірних, у неділю, 26-го червня 1960 року.

Перед Посвяченням, о 10 годині ранку, відбудеться Архиерейська Служба Божа, а по Посвяченні буде братський обід з відповідною програмою.

Свято закінчиться пікніком на церковній площі.

За Громаду Св. Анни:
Михайло Білий, голова.
Михайло Левак, писар.
Василь Петришин, скарбник.

ЛІТНІ КУРСИ В ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ" У ВАКАВ, САСК.

під керівництвом пана ГРИГОРІЯ Д. СТРАТІЙЧУКА.

Українська Православна Оселя закликає всю Українську Молодь до участи в цьогорічних Курсах, які відбудуться:

ДІТОЧИЙ КУРС: 3-го до 15-го липня 1960.

1-ий ДІТОЧИЙ: 17-го до 29 липня 1960.

2-гий ДІТОЧИЙ: 31-го липня до 14-го серпня 1960.

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Які вакації плянуєте Ви для своїх дітей? Може й Ви бажаєте, щоб Ваша дитина відпочила і чогось корисного навчилася на Оселі „Зелений Гай".

Дайте своїй дитині можливість тепер бути Вам вдячною в будучині.

Зголошення надсилати на адресу:
Rev George Turzansky
Wakaw, Sask.

УПРАВА ОСЕЛІ:
Григорій Сарчук, голова.
Василь Табачнюк, заст. голови.
Михайло Остапович, секретар-скарбник.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Портедж Ля Прері, Дуфост, Тиндал — Храм.
24. Неділя, — Брендон, Ледвин, Транскона, Кенора, — Візитація Владики Митрополита Іларіона, Храм й 5-літній Ювілей Церкви.
31. Неділя, — Сулукавт — Храм, Попларфілд, Гонор, Бозежур — Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
ЛИПЕНЬ
17 Неділя — Ріджайна.
Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Норт Бетлфорд
24. Неділя — Витків
28. Четвер. Володимира Великого — Кендо
31. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! Цим запрошується всіх вірних Норт Бтлфордської округи, прибути численно на храмові урочистості, які відбудуться в громадах Норт Бетлфорді і Ґлезлині.

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Ґорлиц. Храмове Свято.
24. Неділя — Йорктон
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Вроксток
31. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32995

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Сторновей (Храм)
24. Неділя — Кемсек
28. Св. Володимира — Донвел
31. Неділя — Зазепа

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Келовна (Храм)
24. Неділя — Вернон
28. Св. Володимира Великого — Вернон
31. Неділя — Вернон

Address:
2502—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДЕЛЯ
[illegible]
17. Неділя — Арбака Св. Мик.
24. Неділя — Вайта
31. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЛИПЕНЬ
17. Неділя, Храмова Відправа й обід. — Ню Вестмінстер, Б. К.
24. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
28. Четвер, Св. Володимира, Ню Вестмінстер, Б. К.
31. Неділя, Вікторія, Б. К.

УВАГА: Просимо доокохичні громади взяти участь у Храмовій Відправі й на обіді у Ню Вестмінстер в Неділю 17-го липня, б. р.

Address: 2142 Grandview Hwy. Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
17. Неділя (Храм) — Норквей
24. Неділя — Стінен
28. Четвер Св. Володимира — Данбури
31. Неділя — Свен Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Шипмен
24. Неділя — Вірдейл
28. Четвер, Св. Володимира Вел. — Сембург
31. Неділя — Кадет

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Льора
24. Неділя Вестбрук
20. Четвер Володимира Вел. — Тіодор (м.)
31. Неділя — Половники

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Мусідора.
24. Неділя — Лойдминістер.
28. Четвер — Вол. Великого — Бросов.
31. Неділя. — Окружна полева Служба Божа — Мирнам.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Гронлід (північна).
24. Неділя — Бруксбі.
28. Четвер. Св. Володимира — Гронлід (північна).
31. Неділя — Мелфорт.

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Розбирн
24. Неділя — Глен Елмо
28. Св. Володимира — Виста
31. Неділя — Овкбирн, Храм.

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. І. МАЙБИ
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Канора Успенська
24. Неділя Ватсон
31. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Айтуна.
24. Неділя — Гудів.
[illegible] Св. Володимира — Айтуна.
31. Неділя — Мелвіл.

Box 143, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Мічам
31. Неділя — Оен, Алта.

Address: 733 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Гефорд.
24. Неділя — Мейфер.
28. Четвер — Гефорд.
31. Неділя — Редфілд (Храм).

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя. Смокі Лейк. Візитація.
24. Неділя — Давнінг.
28. Четвер, Св. Володимира — Вільна.
31. Неділя — Бойн Лейк.

УВАГА: Запрошуємо все українське громадянство на Візитацію Преосв. Єпископа Андрея до Смокі Лейк, Алберта, на 17-го липня б. р.

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Давфин.
7. Четвер — Різдво Ів. Предтечі — Храм Свято в Дрифтінг Ривер.
10. Неділя — Ешвіл.
12. Вівторок. Ап. Петра і Павла — Давфин.
17. Неділя — Храмове Свято в Косові.
24. Неділя — Давфин.
28. Четвер. Володимира Вел. — Давфин.
31. Неділя — Храмове Свято в Гилберт Плейнс.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Рама.
24. Неділя — Канора.
31. Неділя — Бирджес (Богослуження відправиться в галі, на Оселі).

Громади СВИДОВА і РАМА! Зверніть увагу на цю остаточну зміну.

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя. Храм — Сарто.
24. Неділя — Роза.
31. Неділя — Ґардентон.

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Вандерінг Ривер.
24. Неділя. Освячення храму Св. Тройці в Бойл, Преосвященішим Владикою Андреєм, Єпископом Едмонтону і Всієї західної Канади, в сослуженні о. П. Дороша настоятеля Округи Гляндон, та місцевого пароха. Всіх парафіян Округа, запрошується на Освячення, а також і на спільний обід.
28. Четвер. Володимира Великого — Лак Ля Біш.
31. Неділя — Ґресленд.

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Смокі Лейк. Візитація Владики Андрея.
24. Неділя — Лужани.
28 Четвер Св Володимира В. — Гемлин.
31. Неділя — Вилингдон.

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Дорбен.
24. Неділя — Соборне Полеве Богослуження біля озера Блу Лейк, Ман. Доїзд — Гай Вей ч. 10, одна миля на північ від містечка Ґарленд звернути на захід дорогою в напрямі „Сінгуш Лейк", в гори, віддаль 21 миль з головної дороги — Гай Вей ч. 10. Служитимуть священики: оо. Ілля Швець, Тарас Славченко, Е. Труфин. На випадок несприятливої погоди Богослуження відбудеться в церкві Воздвиженській в Пайн Ривер.
28. Четвер — Св. Вол. Вел. — Зелена.
31. Неділя — Ренвер.

УВАГА! Запрошуємо все українське громадянство Округу Етелберт і довколішних громад на Богослуження з нагоди Храмових Свят в Ґарленд, Етелберт і Соборного Богослуження біля Блу Лейк, взяти численну участь у цих урочистостях!
Окружний Комітет.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Канонічна Візитація і Посвячення Церкви — Кадворт.
24. Неділя — Ст. Джуліен
28. Четвер — Св. Володимира — Кадворт
31. Неділя — Вакав.
ЧЕРВЕНЬ
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Атабаска (Храм)
24. Неділя — Сангудо.
28. Четвер, Володимира Великого — Вестлок.
31. Неділя — Вестлок (Храмове Свято, Архиєрейська Візитація).

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 488

о. О. ФЛЯКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Радвей. Еґремонт, Вечірня в год. 4-ій по пол.
24. Неділя — Федора. Редватер, Вечірня в год. 7-ій по пол.
31. Неділя — Восетна Св. Володимира. (Хам) Торгилд, Вечірня в год. 7-ій вечером.

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
[illegible]
17. Неділя — Оновей. Храмове Свято. Просимо Едмонтон, Під-Едмонтонську Округу, Вайлвуд, Вестлок, Річмонт Парк, Сенгюдо, Сіба Біч і околиці прибути численно на Празник.
24. Неділя — Равнгил.
31. Неділя — Брудергайм.

УВАГА: Починаючи з понеділка 18-го по 30-го липня, всі діти в Калмар при Свято-Троїцькій Церкві матимуть Рідну Школу.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Виниярд.
17. Неділя — „Коло Жучканів"
24. Неділя — „Коло Стадників".
24. Неділя — Тафиел.
31. Неділя — Шіго Полудневе.
31. Неділя — Вишарт.

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., AUGUST 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1960. ЧИСЛО (1115-16)15-16

"МИ НА ПОРОЗІ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ", КАЖЕ ПАТРІЯРХ

Царгородський Патріярх Атенагорас І. так висловився про традиційні намагання Риму осягнути "єдність Християнства" шляхом підпорядкування папі всіх Церков: "Ми знаходимося тільки на порозі християнської революції. Ми живемо в новій добі, а минуле має бути зметене геть. Католицька Церква не може триматися в церковному відокремленні, і вона повинна рухатися в напрямі єдности. Перед нами є велика християнська місія, яку треба виконати. Ми або мусимо виконати її в єдності, або ми рискуємо пропущенням автобуса, й залишитися позаді" ("Да Ортодокс Обзервер", травень 1960).

ТРИВОГА КАТОЛИЦЬКОГО ЄПИСКОПАТУ В БУРМІ

Католицькі єпископи в Бурмі затривожені тим, що буддизм може бути проголошений державною релігією в Бурмі. У цій країні є 20 мільйонів населення, — в тому 18 мільйонів буддистів і 2 мільйони католиків та мусулман.

Англійський щоденник "Да Нейшин" у Рангуні інформує, що, незважаючи на спротив католиків і мусулман, законопроект проголошення буддійської релігії буде внесений і схвалений на найближчій сесії парляменту.

У спільному комунікаті католицьких єпископів Базіно з Рангуну і Дж. Ж. У. Вино з Мандалай заявляють: "Як представники католицької Церкви ми вважаємо, що буддизм вже й так має досить державних привілеїв. . . І дальші додатки до цих привілеїв можуть бути загрозливими для тих, що, згідно з своєю совістю й переконанням, не ісповідують цієї релігії" (буддизму).

Що ж, буддисти беруть приклад з Італії й Еспанії, це католицька релігія є державною (панівною).

СПІВЖИТТЯ ЖИДІВ І ХРИСТИЯН У ПАЛЕСТИНІ

На Сіонській горі 25 років тому католицькі монахи францісканн збудували собі манастир. 1948 р. він був пошкоджений під час жидівсько-арабської війни, отже монахи опустили його.

Уряд Ізраїля згодом направив манастир, і цього року франціскані знову повернулися до нього. Іменем францісканманастир перебрав о. Фумінл Льопез, а участь в урочистості взяв латинський "патріярх" з Єрусалиму Альберто Ґорі. Присутнім був директор Відділу Християнських справ Міністерства релігійних культів Ізраїля д-р Шаул Колюбі. Католицький абат Лев Рудольф улаштував прийняття для католиків і жидів. Щоденник "Вінніпеґ Фрі Прес" (25. 6. 1960) подає, що в програмі цих урочистостей "християнські паломники, приєдналися до жидів, щоб відвідати гріб царя Давида".

СВЯЩЕНИКИ ВТІКАЮТЬ ЧЕРЕЗ КОРДОН

Бувші римо-католицькі священики, які перейшли до Французької Реформованої Церкви, на цьогорічних зборах у Сет (Франція) зорганізували допомогу тим священикам, які покидають Римо-Католицьку Церкву, і тим, бувшим римо-католицьким священикам, які "на зелену границю" втікають з Італії та Еспанії, лякаючись помсти з боку католицьких чинників.

Бувші римо-католицькі священики, які перейшли до різних не-католицьких Християнських Церков в Америці, видають свій журнал "Крищіен Герітедж"; цей журнал присвячений "розбудженню" римо-католицького духовенства по всьому світі. (Подано за "Амерікан Ревю оф Істерн Ортодоксі", квітень 1960).

ВЕРТАЮТЬСЯ ДО ЖИДІВСТВА

Є з Філядельфії, Па. жидівська вістка, що жиди, яким, очевидно, жидівство було байдуже, вертаються тепер до жидівства. В Філядельфії зголосилося вже 10 жінок і 5 чоловіків і їх вже прийняла жидівська синагога, і в осени будуть для них окремі лекції, щоби, певна річ, познайомити їх з жидівськими обрядами і другими справами. Чоловіків вже на свій лад хрестили і перевели обряд обрізання.

Ті, що до жидівства вертаються є особи від 20 літ аж до дідусів і бабусь.

Таке в жидів! А між українцями знайдуться одиниці, що раді якнайскорше відвязатися від українства. Що про таких сказати? Чи до гідних їх зачислити?

ПЕРША ХРИСТИЯНСЬКА ГРУПА, ЩО Й УРЯД ІЗРАЇЛЯ ВИЗНАВ РІВНОПРАВНОЮ З ЖИДАМИ В ПАЛЕСТИНІ

Щоденник "Вінніпеґ Фрі Прес" (25. 6. 1960) подає з Єрусалиму:

"Перший раз в історії сіоністської колонізації уряд Ізраїля офіційно надав організованій християнській групі правний статус імігрантів і поселенців зо всіми правами, включно з матеріяльною й моральною допомогою.

Півтора року тому п'ять родин "адвентистів сьомого дня" виїхали із Злучених Держав Америки й Канади в Ізраїль, обробляти землю й будувати собі доми. Вони включилися в кооперативне господарство села Амірім у Галилеї, де їх радо прийняли місцеві жидівські селяни.

Права цих новоприбулих тепер визнав Департамент поселенства Жидівської агенції на Ізраїль. Ще одна родина прибула сюди під кінець травня ц. р., а 30 родин сподіваються в майбутньому".

Релігійні відправи прибулих адвентистів — це перші (в Палестині) офіційні християнські Богослуження на протязі того часу, відколи тут започаткувалася сіоністська колонізація. Так як і їхні жидівські сусіди, поселенці-адвентисти святкують суботу, як свій сабат".

КАЖУТЬ, ЩО БОРМАНА ВБИВ ЛІКАР

Під вищеподанним наголовком приніс новинку з Тель-Авів щоденник "Виннипеґ Фрі Прес":

"Журнал-тижневик в Ізраїлі повідомляє, що бувшого провідника нацистів Мартина Бормана у квітні ц. р. в Арґентині вбив жид-лікар, який розпізнав його під фальшивим прізвищем і вщепив йому серію уколів, (ін'єкцій) леталю.

Цей тижневик, "Гаолам Газеґ", на основі жидівських даних з Арґентини інформує, що тіло Бормана поховано під іншим прізвищем, що не може бути виявлене.

У Тель-Авів цю вістку ані заперечують, ані потверджують.

Цей журнал каже, що Гітлерів помічник Борман прибув в Арґентину 10 років тому, і роздобув собі документи на інше прізвище.

"Гаолам Газеґ" подає, що особа Бормана була виявлена тоді, коли він прийшов до відомого німецького лікаря жидівського походження лікувати свою серцеву недугу.

Цей лікар, прізвища якого не виявлено, звернувся за порадою до жидівських організацій в Буенос Айресі. Ця організація, якої також не названо, що в цій справі немає іншого виходу, як тільки виконати кару смерти, на яку Бормана засудив був Нюрнберзький трибунал, що судив воєнних злочинців.

Згаданий тижневик каже, що серія уколів леталю, впорскнених лікарем, своєю згущеною силою вбила Бормана, і лікар видав посвідчення смерті".

ПРИНЕСЛИ ЛЮДЕЙ В ЖЕРТВУ БОЖКАМ

Деякі індіянські племена на американському континенті ще й досі, за старим звичаєм, приносять своїм божкам у жертву людей, вбиваючи їх. Правда, тепер вони мусять з тим таїтися.

Але коли цього року країну Чіле навістив великий землетрус, то тамтешнє індіянське плем'я зовсім відкрито принесло в жетву двоє людей: 6-літнього хлопця й 86-літню жінку. Вони вірять, що тим можуть задобрити божків, щоб вони більше не спричиняли землетрусу.

До відома ВП. Читачам "Вістника"

З уваги на закон про принаймні двотижневу відпочинкову відпустку для працівників, число "Вістника" з 15-го серпня ц. р. не вийде.

Чергове число "Вістника", разом за 15 серпня і 1 вересня, буде випущене на 1 вересня, і далі, як було досі, буде появлятися реґулярно.

Адміністрація й Редакція.

РЕЗОЛЮЦІЇ З'ЇЗДУ СУС, ЩО ВІДБУВСЯ В ТОРОНТІ 7-10 ЛИПНЯ, 1960 Р.

I.

Крайовий з'їзд складових організацій Союзу Українців Самостійників, що відбувся в місті Торонті, Онтеріо, в днях 7-10 липня 1960 року, стверджує, що творче самовиявлення українців Канади у їх громадсько-культурній праці та в загальному житті Канади було і є можливе завдяки демократичній структурі канадійської держави.

(а) Констатуючи, що тільки в демократичній державі людина може осягнути свій повний розвиток та виявити свою творчість, Союз Українців Самостійників підкреслює знову своє завжди непримириме становище до комунізму та до всіх інших тоталітарних ідеологій і рухів, як до ідеологій та рухів, що суперечать демократичній системі нашого життя.

(б) Визнаючи велике значення особистої свободи і вважаючи її угольним каменем нашого демократичного ладу, з'їзд вітає ухвалення в федеральному парляменті запропонованого премієром Канади, Вис. Дост. п. Діфенбейкером, так званого Чартеру Прав (Bill of Rights), який законом забезпечуватиме канадійським громадянам певні основні вольності, як свободу слова і преси, свободу віровизнання і зібрання, політичну свободу та свободу від будь-якої дискримінації з причин раси, кольору шкіри і тому подібного.

(в) Вітаючи цей закон, з'їзд одночасно вважає, що цей Чартер Прав повинен стати частиною нашої державної конституції і що федеральний уряд повинен порозумітися в цій справі з провінціями в тій цілі, щоб виєднати їх згоду на інкорпорацію цього закону в канадійську конституцію.

II.

Як канадійські горожани українського роду, ми, члени Союзу Українців Самостійників, є глибоко зацікавлені долею та свободою України, звідки наші батьки чи ми самі прибули до Канади, і зовсім природно бажаємо українському народові якнайскорішого визволення з московсько-комуністичної неволі.

Помимо всього, що пише конституція СССР і всупереч тому, що говорить конституція Української Радянської Соціялістичної Республіки, всі відомі нам факти вказують на те, що Україна жорстоко поневолена та що український народ позбавлений політичної, релігійної, економічної свободи як також свободи культурного розвитку. Від часу завойовання України московсько-большевицькими ордами український народ ще ні разу не мав можливостей виявити своєї волі у вільних виборах.

(а) На основі різних і достовірних інформацій, з яких багато походять таки із советських джерел, з'їзд констатує, що український народ, доступними йому засобами, бореться за своє національне збереження, за свою мову й культуру проти постійних намагань Москви його зденаціоналізувати і зрусифікувати.

(б) З'їзд клонить в пошані голову перед українським народом за усі жертви, які він приносить в боротьбі за своє національне збереження, та висловлює глибоке признання українським патріотам, які ризикуючи особистою безпекою, ставлять опір русифікаційним зусиллям Москви.

(в) З'їзд рівночасно гостро осуджує вислужницьку і зрадницьку ролю, яку виконують в користь Москви а проти інтересів українського народу, як також і проти інтересів Канади, — комуністи українського роду тут у Канаді, в З'єдинених Державах Америки і деінде.

(г) Враховуючи той факт, що не всі українці, які належать до комуністичної партії в Канаді чи з нею симпатизують, є свідомі тих великих злочинів, що їх доконала московсько-комуністична влада над українським народом в Україні, цей з'їзд закликає їх вернутися до свого народу і своєю чесною працею в українських національних організаціях регабілітувати свою національну честь та гідність канадійського горожанина, як це зробило багато колишніх комуністів.

III.

З огляду на факт, що український народ є поневолений і не має своєї справжньої самостійної держави, з'їзд вважає за необхідне для української визвольної справи мати у вільному світі свого компетентного речника. Таким речником з'їзд вважає Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі, який є законним спадкоємцем прав і обовязків леґально уконституйованого волею народу українського уряду в час визвольних змагань, коли фактично існувала самостійна українська держава.

Цьому Державному Центрові стала на допомогу в 1948 році Українська Національна Рада, як передпарлямент України в вільному світі та як внутрішній і зовнішній вияв консолідації українських політичних сил на еміграції

(а) З'їзд стверджує, що добро української визвольної акції вимагає одного центрального проводу і репрезентації в вільному світі і тому закликає всіх українців Канади давати Українській Національній Раді та її Виконавчому Органові всесторонню і постійну моральну і матеріяльну допомогу.

(б) З'їзд Союзу Українців Самостійників одобрює і схвалює рішення Виконавчого Органу Української Національної Ради з дня 29 жовтня 1959 року в справі припинення звязків з Американським Комітетом Визволення за наглядні прояви в цій американській установі ворожих тенденцій супроти визвольних аспірацій України.

(в) Не маючи найменшого бажання вмішуватися у будьякі партійні непорозуміння поза Канадою, а виходячи з широких національно-державницьких позицій і, будучи глибоко переконаним, що ефективність української визвольної акції у вільному світі залежить у великій мірі від об'єднання української політичної еміграції, цей з'їзд апелює до українських політичних партій та їх проводів в Европі, що з одних чи інших причин є поза УНРадою, щоб вони вступили в склад Української Національної Ради і своєю творчою участю в ній скріпили український визвольний фронт у вільному світі.

IV.

Загально відомим є, що в цю пору стали проти себе дві протилежні сили: з одного боку інтернаціональний комунізм під проводом Москви, що змагає до підкорення собі цілого світу, і вільний демократичний світ з другого боку.

Офензиву в змаганні між цими двома силами веде комуністичний табір, який облудно але хитро і зручно використовує залишки колоніялізму в Африці, щоб здискредитувати західний світ в очах невтральних чи ще нерішених народів і намагається створити враження, що комуністичний світ є чемпіоном у боротьбі тубільних народів в Африці, які змагаються за своє самостійне державне життя.

Відповідь Заходу на цю комуністичну пропаганду не є такою ефективною як вона могла б бути, якщо б західний світ постійно і послідовно викривав та демаскував Советський Союз як носія російського імперіялізму, зайняв ясні і моральні позиції у відношенні до всіх поневолених народів та сформулював своє політичне "вірую" в тій справі.

Тому цей з'їзд апелює до канадійського уряду і до проводу канадійських політичних партій, щоб вони таке політичне "вірую" вписали до своїх програм. У цім "вірую" вони повинні сказати, що, виключаючи війну, яка може принести світові лише загибіль, вони стоять непохитно на становищі свободи для всіх поневолених народів в СССР, що від цього принципу вони ніколи не відступлять, а навпаки, відкидаючи війну, вони будуть завжди сприяти і допомагати поневоленим народам визволитися.

V.

(а) Признаючи велику вагу консолідації українських політичних сил в Европі, на базі Української Національної Ради, з'їзд вітає ініціятиву Комітету Українців Канади, що була оформлена в резолюції Шестого Конгресу, про скликання конференції Круглого Стола і створення Контактного Комітету для того, щоб допровадити до повнішого об'єднання політичних сил в Европі.

(б) З'їзд уважає, що питання консолідації переростає своєю важністю справу скликання Світового Конгресу Вільних Українців і тому слід звернути першу увагу на питання консолідації, залишаючи справу Світового Конгресу до того часу, коли в Европі настане ширша консолідація, що само собою буде також і доброю підготовкою до Світового Конгресу і запорукою його успіху.

VI

(а) Двадцятилітня діяльність Комітету Українців Канади показала понад всякий сумнів, що скоординованою акцією українське громадянство може осягнути конкретні успіхи і що, незважаючи на різниці віровизнань та приналежність до різних канадійських політичних партій, українці мають багато справ, які вони можуть і повинні реалізувати спільними силами, і тому з'їзд закликає українське громадянство Канади підтримувати Комітет Українців Канади словом і ділом, стояти на сторожі його загальноукраїнських позицій і дбати про те, щоб на місцях існували та працювали його відділи.

(б) З'їзд висловлює велику радість з приводу того, що збірка заініційована Комітетом Українців Канади на побудову памятника Шевченкові на парляментарній площі в Вінніпеґу проходить з великим успіхом, і дає признання українському громадянству не тільки за те, що воно не похитнулося в обличчі шаленої комуністичної пропаґанди, а навіть і зі сторони деяких своїх, чим виявило взірцеву громадську дисципліну та високе розуміння справи, але й за його велику жертвенність на побудову па-

мятника найбільшому синові українського народу.

(в) З'їзд закликає членів складових організацій СУС приготовлятися до участи у великім святі відкриття памятника, яке плянується на першу половину липня в 1961 році.

(г) З'їзд дає признання президії Комітету Українців Канади і відділові КУК в Монтреалі за негайну та успішну акцію проти фільму на французькім відділі Сі-Бі-Сі, в наслідок якої фільм, що очернював світлу пам'ять Симона Петлюри та кидав тінь на ввесь український народ, був перерваний та опрокинений як історично-неправдивий — представником Комітету Українців Канади на інтервю у французькім відділі Сі-Бі-Сі.

VII.

Оцінюючи великий вклад "Українського Голосу" у розвиток українського життя в Канаді, у відродження національної свідомости серед першої іміграції, у формуванні здорового громадського світогляду, його велику допомогу, а дуже частинно й ініціятиву в національно-громадських, культурно-освітних справах та взагалі його широкі національні позиції в українському житті, і його здорові позиції в суто-канадійському житті, з'їзд закликає членство складових організацій СУС "Український Голос" щиро піддержувати, передплачувати, читати і поширювати серед українського загалу в Канаді.

VIII.

(а) Перевівши аналізу ідеології і позицій Союзу Українців Самостійників, з'їзд вважає, що минулий досвід і життева практика цю ідеологію і позиції цілковито виправдали і тому не бачить причин робити будь-яких змін в ідеологічній програмі організації.

(б) Навпаки, з'їзд рішучо підтверджує правильність ідеології СУС як у відношенні до Канади так у відношенні до України.

У відношенні до України Союз Українців Самостійників стоїть за суверенну і соборну демократичну українську державу, будучи глибоко переконаним, що постуляти державної соборности і суверенности втілюють у собі найвищі ідеали української нації.

(в) У відношенні до Канади ми стоїмо на становищі канадійського горожанства, усвідомлюючи собі обов'язки привілеї та зобов'язання, які воно за собою потягає, і до всіх питань канадійських чи позаканадійських підходимо зі становища лояльних горожан Канади.

(г) У відношенні до української культури, з'їзд цілковито поділяє і підтримує становище Союзу Українців Самостійників, що кожна етнічна група в Канаді, між ними і наша українська група, повинна зберігати свою культуру, в центрі якої є рідна мова тієї чи іншої групи.

(ґ) Будучи свідомим того, що із затратою української мови наступить послаблення і занепад цілого нашого громадсько-культурного і церковного життя, на розбудову якого жертвенні українці Канади зложили до цього часу багато мільйонів тяжко запрацьованих долярів, цей з'їзд ставить перед українцями Канади високий ідеал, яким є збереження української мови, і закликає українців Канади стати твердо на становищі двомовности, що в практичному приміненню означає добре знання української мови поруч державної мови нашого краю.

(д) Для того, щоб залишитися двомовними горожанами Канади, українці мусять використовувати всі природні чинники виховання нових поколінь, а тими чинниками є дім, українська школа, недільна школа, Церква, літні курси українознавства, виховавчі інститути, преса та громадські культурно-освітні організації.

(е) З'їзд закликає усіх українців доброї волі до культурного й духового відродження, до могутнього зриву духа за збереження нашої культурної спадщини.

XI.

(а) З'їзд вітає ініціятиву саскачеванського уряду в запровадженні навчання української мови як кредитованого предмету в середніх школах провінції і звертається до уряду з проханням поширити те навчання на початкові школи.

(б) З'їзд також вітає акцію в цій справі албертійського уряду, який минулого року увів навчання української мови в середніх школах, та рівночасно ввічливо пропонує йому визнати українську мову вповні кредитованим предметом і згідно з рекомендацією королівської комісії Кемерона про так звані "матерні мови" поширити навчання української мови на початкові школи.

(в) З'їзд звертається з проханням до уряду Манітоби піти слідом Саскачевану й Алберти і впровадити українську мову в середні і початкові школи провінції.

(г) З'їзд у зв'язку з цим вповні солідаризується із заходами, які робить Комітет Українців Канади в тому напрямі, щоб навчання української мови було впроваджене у програму студій в тих провінціях, де ще цього нема, та щоб українська мова мала кредитоване признання.

X.

(а) Визнаючи важливість великих завдань, які стоять перед нашими виховавчими Інститутами, з'їзд закликає український загал наші виховавчі Інститути піддержувати морально і матеріяльно та підкреслює необхідність для Інститутів продовжувати добрі традиції минулого, даючи питомцям національно-громадське виховання в дусі самостійницької ідеології в додатку до релігійно-морального виховання в дусі ідеології Української Греко-Православної Церкви в Канаді і вважає, що виховавчі Інститути повинні бути твердинями української культури.

(б) З'їзд визнає потребу яснішого сформування нашими виховавчими Інститутами свого ідеологічного відношення до Союзу Українців Самостійників, що вони можуть зробити на з'їздах своїх членів відповідними додатками до своїх статутів чи відповідними резолюціями.

XI.

Будучи свідомими взаємної повязаности між громадсько-культурним і церковним життям та близької співпраці, що існує між організаціями Союзу Українців Самостійників і Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, з'їзд з великою приємністю вітає вістку про успішне закінчення переговорів між управою Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу та властями манітобського університету, у висліді чого Колеґія Св. Андрея має бути перенесена на площу манітобського університету, де вона буде в асоціяції з університетом.

(а) Визнаючи велику ролю, яку Колеґія Св. Андрея з Вищою Богословською Школою при ній має виконувати для Української Православної Церкви, а також її виховний вплив на українських православних студентів в манітобському університеті, з'їзд закликає членство Союзу Українців Самостійників та ввесь український загал, що солідаризується з його ідеологією, щиро віднестися до побудови Колеґії на площі університету, складати на ту ціль щедрі жертви та всіма можливими способами допомагати в реалізації цього великого діла.

ГРІХИ ЛАКОМСТВА

Хоч ми не грабуємо чужого золота, не забираємо чужої землі, але коли любимо ошукати, то робимо те саме іншим способом.

Коли при продажі ставимо надмірну ціну, - то чи далеко ми від розбійників?

Не говори, що ти не забрав чужого дому, бо справедливість питає не лише про те, кілько ти взяв, але також як ти брав.

В мене однаковим злодієм є той, що обікрав чужу кишеню, як і той, хто надмірною ціною здобув те, що йому не належиться.

Св. Іван Золотоустий.

"СПІВЖИТТЯ" КАНОНІКА З ХРУЩОВИМ

Під час цьогорічних відвідин Хрущова в Парижі у Франції римо-католицький священик о. канонік Фелікс Кір приїхав аж з міста Діжон, щоб Хрущова привітати. Він склав йому привітання в советській амбасаді в Парижі.

З цієї візити отець канонік повертався до французького парляменту в советському службовому авті з советським прапорцем.

Канонік Кір є посадником (мейором) міста Діжон.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00

У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6¾ x 8 — сет $41.00

7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПІД КОНТРОЛЮ СВІДОМОСТИ Й СУМЛІННЯ

Сербський православний Патріярх Герман минулого року започаткував кампанію за матеріяльну незалежність Сербської Православної Церкви. Чи не знайома всім нам ця справа — національна й церковна матеріяльна незалежність? Знайома аж надто добре! Ми з нею вже так обулися, що може й забуваємо за неї. . . І в тому велика небезпека!

Комуністичний уряд диктатора Тіто постановив давати Сербській Православній Церкві, як цілості, а зокрема її священикам, грошову допомогу. Але цією допомогою комуністична влада зв'язує Церкву, зобов'язує її, узалежнює від себе.

На цьому прикладі бачимо, якою мірою моральне положення Церкви пов'язане з її положенням матеріяльним.

І тому Сербський Патріярх видав клич: унезалежнитися Церкві від урядової матеріяльної допомоги! Яким чином? А таким, щоб Церква сама собі творила свій власний капітал продукцією і продажем церковних речей. На початок Церква розпочала продукцію свічок. Але чи проста, примітивна, отже й коштовніша церковна продукція свічок витримає конкуренцію з державними фабриками свічок? Витримає, але під умовою, що священики й парафіяни будуть дотримуватися такого клича, як був у Західній Україні між обома світовими війнами: "Свій до свого!" Так, "свій до свого" — всякою ціною! Бо в Західній Україні це була справа не "ґешефту" (бизнесу), а тверда боротьба нашої нації за своє існування — перед лицем суворої дійсности: "бути, чи не бути?"

У подібному положенні тепер Сербська Православна Церква. Чи виграє вона цей бій? Це залежатиме від її вірних і священиків. Якщо знайдуться особи й громади, що все будуть міряти міркою гроша; якщо вони будуть стояти на становищі, що гріш — це вже ціль сама собою; якщо будуть думати, що Церква завела собі "монополію" на виріб і продаж церковних речей, — то Церква бою з комуністичним режимом за незалежність матеріяльну не виграє. Якщо знайдуться особи й громади, які шукатимуть собі в Церкві "синекури" ("користи"), і будуть грозити Патріярхові:

"Не даси нам провізії (комісового) такої, як на свічках дають нам урядові комуністичні фабрики. то ми купимо свічки для своєї парафії в комуністичних фабриках!", — то Церква боротьби не виграє. За Юдині "срібняки" бизнесу-провізії продадуть її.

А комуністичні фабрики можуть пустити свічки на ринок шляхом демпінгу (нижче коштів продукції), аби тільки підкопати церковне підприємство свічок. Комуністичному урядові не виплатиться це матеріяльно, бо ж грошево він доложить. Але йому виплатиться морально, — він позбавить Церкву матеріяльної незалежности, і підпорядкує її собі фінансово, а з тим і політично.

Але ми віримо, що Сербська Патріярхія свій бій за матеріяльну незалежність виграє. Яка буде дальша її доля під комуністичною тиранією — Господь знає: але покищо можна з певністю сказати, що, коли йдеться про унезалежнення матеріяльне, то віруючі серби візьмуться за діло свідомо й твердо. Вони не будуть оглядатися на спокуси позад себе, — "що б там не кричало — не оглянься!" — як казали наші предки.

Комуністи будуть їм казати: "Купуйте свічки в нас, — вони і кращі, і дешевші! Ми священикові дамо комісове, і він собі заробить! І на касу парафії буде легче, — ми продамо дешевше: І вироби наші кращі!"

І на диявольський голос цієї спокуси, що бере на себе маску "янгола", підуть слабші одиниці. Вони підуть на голос комуністів. А ще правдивіше сказати, — вони прислухаються до того темного голосу, що промовляє з їхнього нутра, намовляє до спокуси. . .

Але це можуть бути тільки одиниці, а не цілість.

***

А тепер дещо про "дім свій".

Наша Церква в Канаді має свої великі завдання, і вона їх виконує. Бо виконати мусить! Таке її призначення від Господа Бога. Провидіння Боже нею керує. І "щоб там не кричало" — вона з дороги не зійде, від своєї Божественної Мети не завернеться. А тому що для цього потрібні й матеріяльні засоби, то вони будуть. Ці засоби своїми лептами складають всі ці, які свідомі, що Церква це Найвище Добро. Церкві на її потреби потрібні фонди ні більші, ні менші, а тільки такі, скільки потрібно, щоб Церкву утримати й розвивати.

Наша Церква в усіх її ділянках все далі, отже й тепер, розбудовується мільйонами коштів. Наш Церковний Провід свідомий цього, що всі фонди збираються, як кажуть, з однієї й тієї ж кишені. І тому Церковний Провід думає над тим, яким би чином ту "одну й ту саму" кишеню одних і тих самих членів Церкви відтяжити від зростаючих видатків. З цією метою біля трьох років тому Консисторія нашої Церкви заснувала Склад Церковних Речей. Ви знаєте, скільки праці в Управі Громади? І всі вони обтяжені працею. А скільки осіб працює в Консисторії, що полагоджує справи соток парафій, веде Склад Церковних Речей і видає церковний орган та книжки? Шість осіб! А з тих шістьох осіб деякі ще й поза Консисторією для нашої Церкви реґулярно виконують роботу.

Як і добродійну акцію (висилання посилок з одежою тощо), так і обслуговування Складу Церковних Речей вложено як обов'язок на пару осіб з працівників Консисторії, які й без цього мають роботи повні руки; вложено її на них без винагородження, вложено її додатково, неочікувано. І вони її виконують; а одиноким їхнім винагородженням є моральне вдоволення, що наша Церква вже має с в і й Склад Церковних Речей, і що тим збільшується фонд Церкви, — прибуває той гріш, який інакше треба було б або розкладати на Бюджет, або робити додаткову збірку. За несповна три роки Склад Церковних Речей приніс у касу Консисторії Церкви кільканадцять тисяч долярів.

За три роки. . . А тепер уявіть собі, що впродовж десятків років у нас не було свого Церковного Складу Речей, і наша Церкa сотні тисяч долярів заробітку дала в кишеню позацерковним підприємствам. Сотні тисяч! Ми могли б легко за ці гроші тепер побудувати величаву модерну Колеґію! А тим часом. . . А тим часом ці, які на нашій Церкві ці суми заробляли, не були ласкаві навіть якоїсь показнішої пожертви на нашу Церкву скласти, або й взагалі не дали ані цента... А наша Церква змагається з матеріяльними трудноощами, — усе береться "з одної кишені"!

***

Чи можуть у нас нині бути такі люди, які будуть казати: "Я куплю в імені своєї Української Православної Громади і за її гроші церковні речі, але тоді, як Консисторський Склад Церковних Речей дасть мені особисто заробити пару десятків долярів, а коли ні — то я піду до чужого складу й там куплю? Чи можуть у нас бути такі, які за кілька чи пару десятків долярів особистого доходу-провізії (мовляв, більшої провізії в чужого, як у своїх!) збагачувати чужі багатющі підприємства, і так підкопувати матеріяльну базу своєї Церкви?

Були і є в нашій Церкві священики і вірні в Україні, які життя своє за Церкву Українську Православну віддають, у холоді, голоді й переслідуванні живуть. А чи ж можна б допустити, щоб через якусь провізію (комісове) тут у Канаді хтось виносив фонди Парафії до чужих, а не до своєї Церкви? Склад Церковних Речей Консисторії — це власність у с і х нас, це власність Церкви!

Гроші є грішми, але тут є справа куди важніша: це справа п р и н ц и п у, це справа засади, це справа нашої свідомости, добровільної дисципліни, чести, амбіції! Чи може хто обминати своє громадське, спільне, всенародне, і нести громадські гроші в чужу приватну касу, щоб дати чужому заробіток, тоді як наша Церква змагається з матеріяльними недостатками?

Це було б збірне самогубство! І таку недугу треба було б суспільству викорінювати! Підтримувати Склад Церковних Речей — це не справа "бизнесу" — це щось уже більше, це частина діяльности нашої Церкви, це частина пастирських обов'язків священика і частина місійних обов'язків кожного вірного!

Це становище нашої Церкви в цій справі. Це непохитна її лінія. Інакше нехай не буде! Заклики Проводу Церкви в цій справі — це ще не все. Найперша тут контроля — це нехай буде контроля свідомости й сумління кожного члена Церкви й кожної Громади!

НЕ ПУСКАЛИ ДІТЕЙ

В часах перших християн поганський світ був дуже розпущений і здеморалізований, отже християне не пускали своїх дітей між поган. Тримали їх коло себе.

ЗАУВАГИ ДО СОБОРНОСТИ Й КОНФЕСІЙНОСТИ

Коли людина належить до даної релігійної спільноти, то від неї не можливо ні теоретично, ні практично відділити її релігію, а релігію — від неї. Така дійсність. Розуміється, дана національна спільнота може мати серед своїх членів людей різних релігій: православних, католиків, протестантів, одначе вона таки має під собою основу є д н о с т и, а ця основа — н а ц і о н а л ь н а. Цебто, всі члени спільноти в такому випадку обстрагують, не кладуть натиску на свою релігійну приналежність; а головну вагу вони кладуть на свою національність; національність усіх їх єднає в одну неподільну громаду.

Саме на такій основі можливо творити національні с о б о р н і організації, як: Комітет Українців Канади, Конґресовий Комітет Америки і т. д. Це н а д к о н ф е с і й н і організації; "надконфесійні" — значить, "понадвіроісповідні", інакше кажучи, хоч їхні члени до різних віроісповідань належать, але у своїй соборній організації вони діють за засадою національною, а не за засадою релігійних різниць.

Правда, соборні, отже надконфесійні, національні організації також живо зацікавлені р е л і г і й н и м життям нашої національної спільноти, але вони зацікавлені тим на якнайширшій, на якнайзагальнішій основі, вони зацікавлені в тому, щоб наша спільнота була р е л і г і й н о ю в з а г а л і; але вони не вникуються до того, яку хто релігію визнає. Такі організації іноді й допомагають різним нашим Церквам; одначе вони допомагають усім Церквам; вони подають цю допомогу не як православні православним, не як католики — католикам, не як католики — православним, не як православні — католикам; вони подають свою допомогу тільки й виключно як у к р а ї н ц і (без різниці релігії); як українці, що підтримують р е л і г і й н і с т ь усіх українців (без уваги на віроісповідні різниці).

Типовий приклад. Українці мали можливість прочитати в пресі про такий факт. Комітет Українців Канади призначив був деякі суми грошей на допомогу в с і м у к р а ї н с ь к и м установам. Там були названі також установи чисто віроісповідні і католицькі, і православні. Та КУК подав їм цю грошову допомогу не тому, що ці установи католицькі, і не тому, що вони православні, він зробив це виключно тому, що ці установи у к р а ї н с ь к і р е л і г і й н і.

І українські релігійні установи дякували КУК-ові як установі с о б о р н і й у к р а ї н с ь к і й, а не як "віроісповідній" організації. У цьому випадку українська католицька організація не складала, і не мала потреби с к л а д а т и КУК-ові подяки такого змісту:

"Ми українці-католики, дякуємо нашим побратимам православним з Комітету Українців Канади за те, що вони подали нам, українцям-католикам, грошову допомогу!"

Чи мали б потребу православні українці подібну подяку складати братам-католикам з КУК? Чи таке ставлення справи мало б підкреслювати взаємну співпрацю Церков і релігійну толеранцію? Та ж у дійсності воно мимоволі спрямоване якраз на зовсім протилежний наслідок! Воно зовсім чітко, ясно направлене на те, щоб у соборній установі свідомо вирізняти віроісповідання! Воно аналізує її на в і р о і с п о в і д н і й засаді, атомізує, розбиває на віроісповідності. А тим самим воно відсуває на другий плян найважнішу справу — національну соборність! Притемнює її! І нащо? Чи лише нате, щоб показати, як католики піддобрюються православним? Чи православні — католикам? І кому таке піддобрювання (за кошт засади с о б о р н о с т и!) потрібне? Хто й нащо його потребує?

Певно, інша справа була б тоді, коли б так, скажемо, католицька ц е р к о в н а установа українців одного віроісповідання допомагала ц е р к о в н і й установі українців іншого віроісповідання! Наприклад, якби греко-католицький монаший Чин ОО. Василіян склав свою грошову пожертву на будову української православної святині. О, так! Тоді обдаровані православні українці мусіли б підкреслити, що вони — п р а в о с л а в н і. І вони мусіли б дякувати своїм жертводавцям (оо. Василіянам) уже не лише як українцям, але як українцям-католикам, уживаючи навіть вислову "брати-католики". Але до жертводавців братів-католиків там, де пожертву складає українська с о б о р н а організація (яка складається з членів різних віроісповідань, при чому число членів різних релігій ролі тут не грає!), — то це вже було б щось кричуче-нелогічне; щось ненормально перебورщене; пересолене поза межі потреби; поза межі дійсности!

У Канаді є організація Українсько-Канадійський Леґіон (ветерани збройних сил Канади). У цій славній організації є українці різних релігій, — хоч релігійна приналежність не є ніякою засадою в цій організації. Чимало різних українських установ є обдаровані тією організацією. А в тому вони жертвують часом і на будову українських церков різних віровизнань. Але якщо б обдарована такою пожертвою Церква складала УКЛ подяку так, що дякувала б лише її католицьким членам, або лише православним, або лише протестантам, то я думаю, що Управа УКЛ уважала б собі це за образу; або в крайньому випадку вона подивилася б на таку "віроісповідну" подяку здумілими очима, і подумала б собі: "А то звідки Ви приїхали? Це що за таку "високу політику" ви робите?"

Такі думки прийшли мені, коли я вичитав, як одна українська православна установа (поза Канадою) на сторінках преси склала велику подяку "братам-католикам" за те, що члени української с о б о р н о ї (не католицько-конфесійної) організації склали 25 долярів на будову української православної святині. Це була подяка не у к р а ї н с ь к і й с о б о р н і й о р г а н і з а ц і ї, а спеціяльно "католикам". Цікава політика!

І. Хома.

СВОЇ, А ЧУЖІ ІМЕНА

Свої імена, то імена, які мав український нарід віддавна і дотепер. Але деяким людям здається, що чужі імена кращі, отже своїм дітям дають чужі імена.

Щоби показати значіння хоч деяких з українських імен, ми тут подамо їх значіння:

Авксентій (Аксентій) ростучий.
Агафія (Гафія, Гапка) — добра, ласкава.
Александер (Олекса) — заступник, помічник.
Атанасій (Танас) — безсмертний.
Андрій — сильний.
Анна (Ганка, Ганя, Гануська) — Божа ласка, мила.
Антоній — дорогий, неоцінений.
Василь — царський.
Володимир — володіючий світом.
Гавриїл (Гаврило) — Божий муж.
Гарасим — чесний.
Григорій (Гриць) — уважний, обережний.
Данило — справедливий суддя.
Дмитро — овоч землі.
Євген — благородний, чесний.
Євдокія (Докія, Явдоха) — маюча добру славу.
Євфросина (Фросина) — радісна.
Катерина — невинна, гідна, прилична.
Єлена (Олена) — повна світла.
Єлисавета — Божа постанова.
Іван — дар Божий.
Йосиф — могучий, сильний.
Ігнатій (Гнат) — огненний.
Ілія (Ілько) — веселий.
Константин (Кость) — витривалий, сильний.
Ксенія (Ксенька) — гостинна.
Лев — сильний.
Максим — вищий.
Марія — володарка.
Марко — мудрий.
Меланія (Маланка) — чорнява, гарна.
Мирон — пахучий бальсам.
Наталія (Наталка) — народжена.
Нестор — досвідчений.
Никита (Микита) — переможець.
Николай (Микола) — герой народу.
Ольга — свята, сильна.
Параскева (Параска) — приготовлена.
Прокопій (Прокіп) — дозрілий.
Сарафина — благородна, гідна.
Софія — мудрість.
Стефан (Степан) — вінком прикрашений, вінок.
Тарас — засмучений.
Текля — відважна, рішуча.
Теодор — Божий дар.
Филимон — люблячий, любий.
Филип (Пилип) — їздець.
Християна — маюча християнську вдачу.
Юліян — молодець.
Теофил — Богу милий.
Юстина (Іустина) — справедлива.

Такі імена мають українці, і маємо їх первісне значення, — а яке значення мають ті чужі імена, що деякі люди дають своїм дітям? І чим ті чужі імена кращі від українських? А є і давні слов'янські гарні імена — Ярослав, Мстислав, Богдан, Ізяслав, Ярополк, Святополк, та ще другі.

І чим ті імена, що мають українці, гірші від чужих?

Та є ще одно: можна назвати дитину Аристотелем, Сократом, Платоном, Золотоустим, Теофором, Кантом, Конфуцієм, Ґандім, Шекспіром, але чи дитині ті великі і славні імена щось поможуть, коли родичі виховають її на дрантя, на ледащо? І родичам буде велика слава, коли їх ледачий син буде мати імя великого грецького мудрця — Аристотеля?

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Справді було б незрозуміло, як можна було б спонукати короля Пепіна віддати Екзархат з двадцятьма містами папі, який досі ніколи не був їхнім властителем, і так наразити себе на гнів усе ще могутнього грецького царського двора, і то все це тільки тому, щоб лямпади в церквах Риму були забезпечені оливою[7]), — якщо б йому (Пепінові) не було показано, що папа має право на це на основі "дару" Констянтина, і він (Пепін) був заляканий погрозою (папською) пімсти Князя Апостолів (Ап. Петра) на випадок, коли б він (Пепін) затримав собі його (нібито "папське") майно.

Не було ніякого страху (в Римі) за те, що такі "документи", як той "Лист Апостола" (Петра) і "Дар" Констянтина, може будуть критично розглядатися войовничим королівським двором Пепіна. Бо ж ті люди, до яких можна було писати, що їхні тіла й душі будуть вічно смалені й мучені в пеклі, якщо вони не воюватимуть з ворогами Церкви (Римської), дуже легко вірили, що імператор Констянтин справді подарував був Італію папі Сильвестрові. Це були часи темноти у Франції, повний брак усякої просвіти, і при королеві Пепінові не було ні однієї такої людини, щоб римські агенти мали були причину лякатися її бистрозорости[8]).

Так і кортить додати, що "Лист Св. Петра" був писаний, мабуть, тією самою рукою, що адресувала (цього листа) до його (папи) "названого сина" — короля франків, який саме тоді переживав хвилини великої небезпеки й пригноблення, а також високих надій і претенсій; а ця підрібка ("Лист Св. Петра") щодо своєї незвичайности й сміливости ще й досі залишилася неперевершеною. І прохаючи, й обіцяючи перемоги (Пепінові), і разом погрожуючи йому муками в пеклі, Князь Апостолів (тобто, нібито Ап. Петро) просто заклинав (Пепіна), щоб той визволив Рим і Римську Церкву. І справді, той "Лист Ап. Петра", вийшов з Риму у Франковське королівство, і як видно, зробив там враження[9]).

[7]) У прохальних листах пап як основну причину, що спонукувала їх звертатися за дарами в формі територій, подавалося це, що "потрібно було оливи до лямпад".

[8]) Дав. бенедиктинська Hist. Lit. de la France, IV. 3.

[9]) Порівн. Cenni, op. cit. 150

Двадцятьма роками пізніше в Римі настала потреба продукувати ще більше підрібок і вставок. Король Пепін відібрав від лонґобардів Екзархат зо столицею Равенною і двадцятьма містами околиць Емілії, Фламінії і Пентаполіс, цебто трикутник на побережжі між Болонією, Комаккіо й Анконою, та й усе це віддав папі.[1]) Він був неспроможний дати більше, тому що ця територія — це вже було все, що лонґобарди недавно були зайняли, а тепер мусіли зректися їх. Року 774-го Карло Великий — син короля Пепіна — зайнявши Павію, став королем території лонґобардів, яку він поширив далеко на південь. Карлові Великому нічого не було можна говорити проти "Дару Констянтина", бо інакше він відразу був би змушений (папою) абдикувати (уступити з престола). А крім того, в Римі бажали, щоб володар Італії був настільки сильним, щоб він, володіючи на своїх територіях, одночасно тримав (своєю силою) папські території залежними від папи. Одночасно ж Рим, гнаний жадобою здобувати все новіші землі, підданих і доходи, не міг довго вдовольнятися Екзархатом і всім тим, що до нього було приналежне. Отже в Римі пред'явили королеві (Карлові Великому) такий "документ", в якому було сказано, що його батько (покійний Пепін) дарує чи складає обіт (promissio) подарувати Кіерсі. Отже він (Карло Великий) відновив його (цей "документ") так, як йому було (папою) вказано, і таким чином він віддав (папі) найбільшу частину Італії, включно з великою порцією цього, що до нього навіть не належало, бо ж у цьому документі—такому, як його подано в "Життеписі Андріяна" (папи), між землями, що їх вичислюється при надаванні їх папі, згадуються також і вся Корсика, Венеція, Істрія, Люні, Монселіче, Парма, Реґґіо, Мантуа, Сполетанське князівство, Беневентанське князівство й Екзархат.[2])

Кожному здається непояснимою тайною це, як Карло Великий міг скласти (папі)аж такий величезний дар, що собі він лиш трошки залишив із свого Італійського царства. Тому власне (через тут загадковість) Мураторі, Зуґенгайм, Геґель, Ґреґоровіюс і Нігуес(Muratori, Jugenheim, Hegel, Gregorovius, Niehues) заявили, що або ця сама згадка про ці землі в документі (про дар Карла Великого) є фальшивою, або самого папського біографа (який писав "Життепис Адріяна") обвинувачують у підробленні цього: бо інакше, завважує Нігуес, треба було б обвинувачувати або Карла Великого в ложному присяганні, або папу — в малодушному недбальстві.[3]) Абель думає, що є сильні причини підозрівати, що цей розділ (про цей великий дар Карла Великого папі) неправдивий, але однак це підозрення не є вирішальним. Сам Абель уважає, що дар Карла Великого дійсно був такий, як Пепін обіцяв у записі, але що власне цей запис (Пепіна) передбачував далеко менший дар.[4]) І, вкінці, Мок каже, що Карло Великий дійсно склав був папі аж такий великий дар, але він каже, що Пепін такого великого дару не записував, отже не вірить у правдоподібність біографа папи Адріяна. Баксман — найновіший з авторитетів — усю цю справу вважає невиясненою.[5]) Коротко, ніхто не мав успіху у спробах розкрити цю тайту.

Але ця справа вияснюється сама собою, коли ми порівняємо цей повністю казковий документ[6]) (про "дар" Карла Великого), що був друкований двічі, і що нібито являє собою договір чи зобов'язання короля Пепіна, і який дійсно географічний простір цього дару (Карла Великого папі) описує так, як він поданий у "Життеписі Гадріяна", але з додатком ще більшого числа назов міст. Цей документ (про "дар" Карла В.) стоїть у близькому відношенні до "Дару Констянтина". Бо як це вложено в уста імператорові Констянтинові (в "Дарі Констянтина"), так само і в "документі" про дар Пепіна вкладається йому (Пепінові) в уста його відношення до папи, — з метою вияснити грекам і лонгобардам справу свого дару папі, а при тому в імені власному і в імені своїх наслідників він зрікається всіх претенсій на віддані (папі) території, залишаючи собі тільки привілей молитися за спокій душ їхніх (своїх наслідників на королівському престолі) і за свій та їхній (наданий папою) титул римського патриція; це тому, що ці території шляхом численних імператорських надань дару вже поставали законною власністю папи. Тому що цей "документ" (про "дар" Пепіна) складений у стилі "Дару Констянтина" і папських життеписців у Римі, то й ледве чи можливо визначити ще якесь інше джерело походження (цього "документа") або причину його (появи), як тільки це, що тут була така ціль: пред'явити його Карлові Великому;[7]) і тут видно, яким чином він зробив такий обіт, якого він не міг дотримати; бо ж з того часу він (Карло В.) твердо противиться постійним папським домаганням, і ще й із свого боку ставить вимогу, щоб Рим доказав своє право на кожну із своїх територій зокрема.

Немає сумніву, що були також деякі (римські) підрібки також і в тих документах, силою яких Римському Престолові надавали привілеї і наслідники Карла Великого, однак вони вже аж не такі то великі, як це часто думають. Акт дару короля Людвика папі Пієві 817 року має внутрішні познаки правдивости, хоч у ньому, очевидно, є вставки.[8]) У ньому говориться, що імператор дарує папі Паскалеві острови: Корсику, Сардинію й Сицилію з протилежними побережжями і всю Тусканію і Сполето. Тут немає потреби зупинятися на цьому питанні, що коли б король Людвик саме такою гнучкою і неокресленою формою дійсно частково надав, а частково лише потвердив за папою більшість території Італії (наданих його попередниками), то в такому випадку вся історія папства аж по Григорія VII була б нерозв'язаною загадкою; це тому, що папи ані були власниками, ані будь-коли заявляли свої претенсії на ці території, що разом становили велике царство. З-поміж усіх дотогочасних пап Інокентій III перший твердив, що вся Тусканія належить до нього; жоден папа не твердив цього до часів Інокентія III. Папа Григорій VII перший заявив претенсію на Сполетське князівство. Безперечно, Фальсифікати(в Римі) були роблені аж по кінець одинадця-

[1]) Це ясно видно з переліку в Liber Pontif. і в записці Лева Остійського. Дав. Le Cointe, V. 484 і Mock, De Donat a Car. M. oblata, стор. 8 і д.

[2]) Liber Pontif. (ed. Vignol) II. 193.

[3]) Geschichte des Verhältn. zwischen Kaiserthum und Pabsthum, I. 565.

[4]) Forschungen zur deutschen Geschichte, I. 469 seq. Jahrbuch, I. 131.

[5]) Politik der Päbste, I. 277.

[6]) Fantuzzi, Monum. Ravenrati, VI. 264, Troya, Codice diplom. Longobard (Неаполь, 1854), IV. 503 і д. Троя думає, що цей документ — правдивий, але для нього (Трої), як для людини з браком належних інформацій, він незрозумілий.

[7]) Цей документ був також запланований і для дальших наслідників династії Карла В. Ясно, що його уклали спеціяльно для франконського короля, — і то так, щоб після того, коли вже імперія устійниться, то щоб тоді наслідники Пепіна не мали ніякої сили заявляти претенсій на території, що віддані папі. Тому саме треба вважати, що цей документ був підроблений за часів Карла В., 774 р., а той факт, [illegible] подане тут неправильно, слід віднести на рахунок ігноранції копіста "документа".

[8]) Ці вставки вважають підрібками більшість учених, як Pagi, Muratori, Beretto, Le Bret, Pertz, Gregorovius, Batmann, а вкінці великий критик-знаток каролінських документів Sicke, тоді як Marini (Nuovo Esame, etc., Рим, 1822) і Gfrörer захищають їхню претенсію на правдивість.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Ще перед Собором

Свистун нарікав, що до його недобре відносяться, але так не було. От примір. . . Перед Собором 1935 року, коли було треба добре обробити важні справи, — як "про устрій і Канони Церкви", та "зміни і додатки до Статуту", Консисторія запросила 14 осіб, як помічну комісію, яка мала складатися з трьох священиків й 11-ох світських. І до Свистуна писала Консисторія 18-го квітня, 1935 року:

"Знаючи Вас як щирого діяча Церкви, Консисторія вірить, що Ви не відмовитесь віддати своє знання і досвід в користь Церкви в оцім случаю, та сподівається від Вас ласкавої відповіді що погоджуєтесь стати членом запропонованої Комісії".

Але Свистун на те запрошення навіть не відповів.

Коли ж виявилось, що перед Собором Свистун готовить брошуру, чи памфлет проти о. Савчука, Консисторії і Владики, то його приятелі з Саскатуну пишуть до його 24-го квітня, 1935 р., щоби він брошури не розсилав, а вони прийдуть до його до Вінніпегу і справу переговорять. Під листом підписалися: Г. Сліпченко, І. Гнатишин. В. Буряник, Ю. Стечишин, І. Ґрещук, І. Данильчук. (А з Саскатуну до Вінніпегу коло 500 канадійських миль).

І Свистун їм відповідає, що не мають по що їхати, бо не спинять розсилки брошури. А дальше каже: "Подивляю Вашу відвагу ставити мені "домагання".

Пишуть до Свистуна й едмонтонські приятелі, але Свистун і з ними не числиться.

А що брошура була твором Свистуна і Маєвського, те Свистун виявляє в листі до І. Киріяка, 12-го червня, 1935 р., де каже:

"Брошуру я написав не в подражненню, але по довгій і зрілій застанові і по дискусії з о. Маєвським".

Ще пригадати, що на з'їзді Інституту в Саскатуні Свистун заявив, — що коли не буде так як він хоче, **то він доведе Церкву до Процесу.** То було 27-го грудня, 1935 року.

А як було на Соборі, того тут повторяти вже не треба.

По Соборі

Собор був 31-го червня і 1-2 липня, 1935 року, де Маєвський заявляв, що буде гідно поводитися, але вже 14-го липня в своїй громаді говорив, що з ним гірше на Соборі поводилися ніж большевики, ніж чека. Тоді ж засновано там "Братство Оборони Рідної Церкви" і прийнято заяву, що минулого Собору не признають. І тоді всюди голосять, що Консисторія хоче передати Церкву патріярхові, отже треба Церкву обороняти, і на те треба видавати "Рідну Церкву". А Маєвський поводиться як правний представник Церкви на Україні (хоч тоді Церкви вже там не було); переписується з Митрополитом Липківським (хоч той уже не був митрополитом) і Липківський нібито дає Маєвському доручення і поради. А в своїй громаді Маєвський заводить форму протестантської сповіді, що було і проти київських канонів. І тут було питання, чи Маєвський взагалі з Липківським переписується, коли Консисторія не може з ним нав'язати переписки.

Церковний Суд

Коли того було забагато, то Архиеп. Теодорович, на основі Церковного Статуту, зробив на Маєвського скаргу перед "Церковною Судовою Комісією".

Суд над Маєвським відбувся 11-го березня, 1937 року, але Маєвський на суд не явився, і навіть не повідомив чому не прийшов. Переглянувши документи і вислухавши заприсяження свідків, суд признав Маєвського винним, і рішив виключити його зі складу духовних Української Греко-Православної Церкви, та поручив Владиці перевести в життя судове рішення, а що Архиепископ зробив 29-го березня, 1937 року.

Коли ж Церковний Суд доручає Маєвському своє рішення і почтою і післанцями, то Маєвський старається всіма способами того рішення до рук не приймати.

Справу передають державному Судові

Тепер два члени з Маєвського громади (з "собору", як його церкву звали), Й. Богонос і Г. Буґера, передають домагання державному судові щоби той заборонив Маєвському дальше в "соборі" відправляти.

Коли ж суд хотів доручити Маєвському домагання Богоноса і Буґери, то і тут Маєвський не хотів судового доручення прийняття, хоч доручав йому і шериф, і дві стенографки, і студент прав. Тоді суд вирішив щоби судові папери покласти на веранді Маєвського і того буде досить.

Маєвський дає справу до суду

Тепер Маєвський робить "проти-позов" і домагається: 1) щоби суд признав його повноправним священиком, 2) щоби суд уневажнив рішення Церковного Суду, 3) щоби суд признав, що Архиепископ, Консисторія і їх однодумці відступили від Церкви, 4) щоби признав, що Маєвський зі своїми становить Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, 5) щоби суд признав Маєвському 50,000 долярів відшкодування.

**

Перший суд відбувся 8, 9 і 14-го листопада, 1938 року в суді Королівської Лави в Вінніпегу, і суддя Донован 1) заборонив Маєвському правити в "Соборі" 2) заборонив громаді давати місце Маєвському в "соборі", 3) наказав Маєвському щоби звернув антимінс Владиці, 4) відкинув проти-позов Маєвського, 5) признав Церковний Суд важним.

Тоді Маєвський і його громада роблять відклик до манітобського апеляційного суду, і переслухання було 31 січня і 1-го лютого, 1939 року. Вирок був виданий 13-го березня, 1939 року що: 1) уневажнив вирок Донована щодо заборони Маєвського і громади, 2) відкинув проти-позов Маєвського.

Тепер сторона Консисторії внесла відклик до найвищого суду в Оттаві і суд відбувся 7-9 лютого 1940 року, і той суд взагальному вирішив: — 1) що громада Маєвського не належить до Української Греко-Православної Церкви. 2) що Маєвський не мусить звернути антимінсу Владиці.

А всі три суди признали, що рішення Церковного Суду було важне, правосильне, — отже Маєвський виключений зі складу духовних Української Греко-Православної Церкви.

Можна собі уявити кілько труднощей знову, кілько клопоту мала Конситорія, а вже головно Адміністратор о. Савчук, кілько було тяганини, та і без грошевих видатків не обійшлося. Але вірні Української Православної Церкви добре розуміли хто робить клопоти, й остаточне вирішення справи в користь нашої Церкви ще більше їх вдоволяло. А все, що діялося, точно пояснювалося в "Вістнику", отже вірні добр[illegible]али де була причина клопотів і хто ї[illegible]обив.

А яке було вдово[illegible]ння з перемоги нашої Церкви над авантурниками, показалося вповні на Восьмім Соборі 1940 року, та про те буде подано пізніше. І там ще авантурники старалися авантуру починати, але їм не вдалося.

Такі трудноші доводилося Українській Православній Церкві в Канаді переживати.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

Які були гр.-кат. епископи

Римські помічники стараються викликати в гр.-католиків жаль, що большевики забрали, а то і позамучували гр.-кат. епископів. І проголошують тих епископів мучениками, святими людьми.

Але питання: Якими ті епископи були, коли ще большевики їх не забрали?

Берімо Хомишина. . . Заводив насильством целібат; силувався завести новий календар; переслідував священиків так, що священик Камінський кинувся на Хомишина з ножем і мабуть трохи покалічив. Для себе прийняв він новий календар щоби разом з поляками святкувати. Всі свої важні справи давав до полагодження жидам. Поводився так, що гр.-католики в його дієцезії переходили на протестантизм. А гр.-католицька преса в Галичині звала його хамом, хрунем, ідіотом, маняком. . .

Берімо перемиського епископа Коциловського. Він таке виробляв, що перемиські визначні українці вислали до папи 28 скарг на Коциловського і домагалися, щоби папа провірив, чи ті скарги слушні. Між тими скаргами були такі:

До Інституту Для Дівчат заборонив через три місяці приходити катехитам, отже три місяці не вчили там релігії.

Забороняв священикам до народних інституцій належати.

В Перемишлі старався Т-во "Сирітський Захист" перебрати в свої руки і довів до того, що те Товариство опинилося в руках соціялістів, разом з двома камяницями, що до Товариства належали

Було в Перемишлі Братство "Св. Миколая", до якого належали і духовні і світські і він почав те Братство нищити. І довів до того, що на концерті в Дрогобичі публика криками і свистами привітала зненавидженого епископа

Коли 1920 року священики прийшли до Коциловського з різдвяним поздоровленням, то він так зневажив старших і поважніших священиків, що вони зараз забралися.

Він усував з поважних місць найстарших священиків, і на їх місце ставив наймолодших недосвідчених.

Заводить насильством целібат і на дальших богословів вибирає найгірше дрантя.

Він заборонив богословам співати в церкві:

В 10-ліття смерти І. Франка були в Галичині ювілейні торжества з Панахидами по Франкові, бо і похорон по Франкові відправляли гр.-католицькі священики, але Коциловський заборонив відправляти по Франкові поминальні Богослуження і на суд кликав священиків, що такі Богослуження правили коли ще його заборони не було.

Подібних скарг було 28 і під ними підписалися найповажніші українці. І перемиський "Укр. Голос", який поважали і в якім писали гр.-кат. священики, явно називав Коциловського "**шубравцем**" (обманцем, крутарем).

Розуміється, що папа закидів не провірював, тим, що скарги посилали, не відповів, а Коциловського похвалив як гідного чоловіка.

А тепер папські прислужники називають Хомишина і Коциловського святими мучениками, хоч на ділі вони не були мучениками, але мучителями. А подібних скарг було більше.

Чи не треба греко-католикам того знати?

УКРАЇНСЬКА ПРАВДА І „УКРАИНСКАЯ ПРАВДА"

Що називаємо словами "українська правда" це одинока правда про український народ, це українська дійсність, це факт, що український народ є з природи окремою від інших національною спільнотою — з своєю окремою мовою, територією, культурою, історією, державницькою традицією, з постійним змаганням до національно-політичної незалежности, і що тепер український народ поневолений комуно-большевицькою Москвою, та що українці "чужого не забирають, і свого не попустять. Ствердження всього того, і всього, що з тим пов'язане, -- це українська правда; цю правду ми самі собі усвідомлюємо і перед світом її голосимо.

Українська правда каже нам, що сучасна Україна поневолена всеціло — в усіх ділянках: національно-політичній, культурній, церковно-релігійній, суспільно-господарській і в чисто людській. Зокрема ж, усе те, що в сучасній Україні друкується, — то його диктує й видає комуно-большевицька влада в Москві. Усі часописи, всі журнали — це органи комуно-большевицької влади. Уся преса в поневоленій Україні є трибуною комуно-большевицького уряду, і вона ніде і ні в чому, і ніколи не виражає поглядів, думок, мрій, прагнень і політики українського народу. Якою б там мовою ті комуно-большевицькі часописи й журнали не видавалися і як би там вони не називалися, всі вони без винятку комуно-большевицькі: ними правлять комуно-большевицькі провідники; кожне слово, кожне речення, кожна новинка і стаття пильно зо всіх боків большевиками тут продумані, і наставлені на те, щоб служити комуно-большевизмові.

А тепер. . . Серед цілої повені комуно-большевицької преси видають у Советському Союзі (на території поневоленої України) одну з комуно-большевицьких ґазет п. н. "Украинская Правда". Видають її московською мовою, але своїм духом і метою вона не є ніякою національно-українською трибуною. Називають її "Украинская Правда", але не виражає вона ані правди взагалі, ані не є вона "українською" зокрема. Це одна з ґазет **комуністичного інтернаціоналу,** який по всьому світі друкує безліч часописів і журналів різними мовами, під різними назвами; але це не значить, що ця преса є національна. Нема ніякої комуністичної "міжнародньої" мови, отже комуністи мусять уживати національних мов, але національною мовою вони пропаґують протинаціональні ідеї.

***

Жидівський часопис "Да Кенедіен Джювиш Нюз" з 27 травня 1960 р. (Торонто) у статті "Жиди й українці" обвинуватив українців під замітом, що, мовляв, часопис "Украинская Правда" — це український. . . "антисемітський" часопис, значить - український націоналістичний часопис! Бо, бачите, каже "Да Кенедіен Джювиш Нюз",—часопис "Украинская Правда" містить "протижидівські" статті. . . Ба, каже "Да Кенедіен Джювиш Нюз" — цей часопис ("Украинская Правда") йде в перших лініях антисемітизму. . . Чи справді "Да Кенедіен Джювиш Нюз" вірить у це, що він пише. Й чи вірить він що "Украинская Правда" є українським часописом? Чи вірить, що ним керують "українські націоналісти-антисеміти"? Чи вірить?. . . Питань можна було б ставити більше!

Це факт, що в советській пресі час до часу є виступи проти сіоністів, і бувають такі виступи також і в цій комуно-большевицькій пресі, що друкується в Україні. Часом буває, що проти Сіонізму часописи в Україні виступають перші з усього СССР. Це діється не випадково. Усе тут продумане. Большевицька влада в Москві — це одна з найбільших філій (відділів) світової комуністичної сили. Де є центр комунісичного інтернаціоналу? Це могла б бути окрема тема. . . Але комуністичний інтернаціонал почерез свою Москву видає накази, щоб саме ніде інде, а тільки в Україні большевицькі часописи займали перше місце в протижидівській агітації. Нащо? Усе це продумане, пляноване. . . Мовляв: під Советами . "свобода слова", бо якби її не було, то в Україні (отже "українці") не писали б "проти жидів". Мовляв: в Україні є "свобода думки" і "свобода національна", бо якби не було, то українським націоналістам" заборонили б писати "проти жидів". Значить, повна "свобода" є в СССР. Далі, в Україні панує "антисемітизм" і переслідування жидів", яке підтримує "Український Уряд" у Києві — "націоналістичний" уряд, отже Україна є "самостійною державою". Значить, треба вжити всіх заходів, щоб скасувати цю "Українську Советську Соціялістичну Республіку",

скасувати навіть це, що ніколи, як держава не існувало. І треба карати українців за "антисемітизм" в СССР, карати, карати і ще раз карати - без кінця. . .

Темна політика комуністичного інтернаціоналу.

***

Це правда, що в большевицькій пресі час до часу бувають виступи проти Сіонізму. Але не проти всього жидівства! А знову ж у сіоністській пресі поза межами Советського Союзу іноді бувають виступи проти деяких провідників Советського Союзу чи проти деяких його часописів, але не проти Советського Союзу як держави!

Але коли ж саме світове жидівство вважає, що Совети соністів переслідують, і вважають, що ніякої підпільної сіоністської організації в СССР немає, то яку ж тоді шкоду советська влада може зробити жидам-сіоністам в СССР? Нема кого переслідувати! Правда, є пресова нагінка на Сіонізм! Але якщо Сіонізм є лише поза межами СССР, то большевики ніякої шкоди чинити йому не можуть! Навпаки, Советський Союз допомагав морально і зброєю при боротьбі Сіонізму за відновлення жидівської держави, Ізраїля, в Палестині. Советський Союз перший визнав державу Ізраїль, проголошену 1948 року.

Протисіоністська пропаганда в советській пресі не визнає протижидівської пропаганди взагалі, поскільки самі жиди кажуть, що Сіонізм — ще не означає всього жидівства, бо, мовляв, є також жиди не сіоністи, а є такі, (соціялісти, комуністи), які Сіонізм поборюють (але не можуть побороти). Але все ж таки навіть та советська пропаганда проти самої лише сіоністської організації — це прикре явище, і вся українська преса на Заході жидам співчуває, та вважає жидів поневоленими в СССР. Але кожна медаль має дві сторони. Чи ж антисеміти не голосять, що, мовляв, "американські сіоністи і большевицькі жиди" стоять за плечима "марксизму", отже за плечима міжнароднього інтернаціоналу та його держави - Советського Союзу? Антисеміти голосять це! Так, це сумне явище. . . Але з того часу, як у советській пресі почалася агітація проти Сіонізму, то вже принаймні антисеміти може перестануть твердити, що, мовляв, Сіонізм нишком підтримує Советський Союз. Бо як же можуть підтримувати Советський Союз ті жиди (сіоністи) проти яких Советський Союз веде агітацію в пресі. Отже жиди сіоністи з одного боку тратять (бо їм заборонено мати свої леґальні організації в СССР), але з другого боку вони й зискують на тому, бо ж сама советська пропаганда потверджує сіоністам, що вони є проти комунізму і проти Советського Союзу. Таким чином сама советська пропаганда вибиває антисемітам зброю з рук, і вони вже може нарешті перестануть твердити, що "сіоністи нишком підтримують Советський Союз". І сіоністи таким чином будуть мати довір'я в протикомуністичному світі. А особливо в Америці. Адже державі Ізраїль, якою правлять сіоністи, потрібно мати приязні відносини з Америкою, потрібна ж поміч у долярах і т. д. А як же сіоністи не будуть мати в Америці довір'я, коли самі большевики голосно заявляють, що сіоністи — це "американські аґенти, які служать Америці проти Советського Союзу". Та ж комуно-большевики навіть пожертвували жида Рудольфа Сланського — віцепрем'єра і секретаря комуністичної партії Чехословаччини та інших десять визначних жидів з комуністичної верхівки, яких на ввесь світ большевики оскаржили як "сіоністів — вірних слуг-агентів" Америки, і покарали їх смертю. Як же після цього сіоністи не будуть мати довір'я в протикомуністичному світі? Вони ж ідуть в перших лініях проти СССР і його комуністичної системи, і мають тут свої жертви!

Так, сумний факт антисемітської пропаганди, болісний факт жертв сіонізму, неймовірно-дивний факт складних, заплутаних ходів світової політики. . .

Але. . . Але нас, українців, перш за все обходить не "Украинска Правда", і все те, що за нею криється, а обходять нас українська правда.

***

Не виключена річ, що в органі комуно-большевицького інтернаціоналу яким є т. зв. "Украинская Правда", працюють також особи ("чорноробочі пера") не лише москалі, але й люди українського походження. Можливо, що там працюють і жиди. Все це — можливе. Бо ж хтось мусить там працювати, коли часопис виходить. Над тим дискусії бути не може. Але якщо б тут могла бути дискусія, то хіба на таку тему: якої національности є ті "боси", що дають накази авторам часопису "Украинская Правда"?

Жиди твердять, що ці накази дають "українці-антисеміти", а ми у відповідь скажемо, що ці накази дають жиди. І до чого тоді ця дискусія доведе?

Пишемо про це з тією свідомістю, що не ми, українці, "викликаємо вовка з лісу", — а викликають його всякі "Да Кенедіен Джювиш Нюз" і їм подібні часописи різними мовами й під різними назвами.

Ми розуміємо: кожен народ хоче втриматися при житті, кожен народ хоче йти впереді інших народів; кожен народ хоче, щоб його було зверху; для цього існує також і політика з її пропагандою та штудерно-сплутаними міжнародніми ходами політики. Але українці не допустять до цього, щоб хтось брав їх собі за матеріял за "жертвенного козла" для своїх інтересів. Жиди в Польщі любили жартом говорити по-польському: "буяць — то ми, але не нас" (дурити — це ми, але не нас). Українці нікого "буяти не збираються", але разом з тим кажуть: нас "буяти" не можна! Ми любимо жарти, але "буяти" себе не дамо.

Ми, українці, як народ, є проти антисемітизму, а він не повинен би писати протиукраїнських статтей. Не так давно провідник світового Сіонізму д-р Нагум Ґольдман сказав був на пресовій конференції в Канаді, що жиди трималися разом тоді й були відпорні на чужі національні впливи, коли жидів переслідували, а тепер жидів не переслідують, отже жидам загрожує ослаблення духової жидівської відпорности. І він сказав, що жиди потребують нового "визову" (виклику), і їм "треба щось дати".

Так, ми це розуміємо! Але жиди можуть викликати собі всякі визови, однак українці не дозволять, щоб тут давали уроений "український антисемітизм", аби таким чином (за рахунок українства) підтримувати свій патріотизм і єдність перед лицем "небезпеки", яка не існує взагалі.

Жиди можуть собі про українців думати й говорити усяко — "язик без костей", але ми не радимо їм думати одного — що може українці не розуміють усіх міжнародніх махінацій! А що українці не все в цій справі пишуть, — то це не доказ, що вони не знають усього того, що їм дуже добре відомо. Коли "Да Кенедіен Джювиш Нюз" і йому подібні часописи дають приклад, щоб писати про українців це, що вони про українців "знають" (чи те, що їм вигідно писати), то тим самим вони автоматично дають українцям вільну руку писати це, що українці знають про жидів.

Чи "Да Кенедіен Джювиш Нюз" бажає цього?

КАРДИНАЛ ГЛЬОНД ПРО УЧАСТЬ МИТР. ШЕПТИЦЬКОГО В ПОЛЬСЬКІМ ПІДПІЛЛІ

Український католицький часопис "Наша Мета" (4. 6. 1960, Торонто) опублікував статтю п. н. "**Кардинал Гльонд про Слугу Божого Митр. А. Шептицького**". Під цією статтею нема підпису автора, отже її подала редакція згаданого часопису.

З цієї статті нижче подаємо початок і деякі витяги, - - наводимо їх тут дослівно. І так, у "Нашій Меті" написано:

"В останньому числі відомого польського місячника "Культура" (квітень 1960 р.) на ст. 150-151 у відділі "Листи до Редакції" поміщено між іншими лист п. Андрія Хцюка з Австралії, що вважав за вказане подати і свій гарний спомин про Слугу Божого, Великого Митрополита Андрея. Пан А. Хцюк пише: "Культура" пливе до Австралії 6-7 тижнів і тому щойно недавно одержав я число з грудня м. р., де (А. В.), поміщуючи свою рецензію на книжку о. М. Гринчишина, пише про актуальність Шептицького. Тому, що ця тема справді дуже цікава і важна, а мені здається, що я можу докинути дещо дотепер мало відомого, тож чемно прошу помістити цього мого листа. Я хотів би описати мою авдієнцію в покійного же Примаса Гльонда у Готкомб (Франція). Під час тої авдієнції була теж розмова про Галицького Митрополита і Львівського Архиепископа греко-католицького обряду і тоді Примас Гльонд сказав такі знаменні слова: "ВПреосв. Архиепископ Шептицький, великий чоловік і святець. Через його руки йшли великі допомоги Апостольського Престолу не тільки для польського Духовенства, не тільки для Жидів, що їх багато переховувалось по греко-католицьких манастирях, але й для польського підпілля, тобто для Армії Крайової. Крім допомоги з Ватикану, тою самою дорогою й на ті самі три цілі йшли допомоги й звідкиінде. . . То великий чоловік і святець. Він робив і робить багато добра". По хвилині застанови додав: "Так, ми не вміли провадити розумної політики щодо Українців, а наслідком того є трагічні братовбивства на Волині і в Східній Галичині (в оригіналі Малопольщі). Може колись оба народи ліпше зрозуміють свої помилки і глибше відчують спільну долю. . ."

"Від себе додам — пише далі п. Хцюк — що на переломі 1939-1940 рр. було відомо у Львові, що в палаті св. Юра Митрополит переховував свого братанка, капітана Польського Війська з ґрупою його товаришів. Недовго потім капітана Шептицького Москалі арештували. Але, не зважаючи на прикрощі з боку НКВД, Митрополит не перестав допомагати польським офіцерам. . . Я бачив його раз у його добрах в Підлютім, коли несли його, схорованого старця, в лектиці. . . Я був у гарцерськім (пластовім) однострою і саме затримався перед ресторано, що був власністю Митрополичої Курії. Митрополит зі здивуванням поглянув на мене своїми проникаючими очима, усміхнувся і поблагословив. Вже тоді мені прийшло на гадку, що такі очі мусіли мати Святі. Якщо канонізація Шептицького успішно завершиться, то він став би посередником польсько-українського зближення".

***

Вище подано ці тексти, що їх "Наша Мета" без своїх коментарів передрукувала з польського журналу "Культура" (квітень 1960. Париж). Далі, "Наша Мета" бере в оборону Йосафата Кунцевича та А. Шептицького, проти яких завжди виступали й виступають москалі. У "Нашій Меті" написано:

"В 1860-их роках Папа Пій IX. поручив підготовити канонізацію Йосафата. Ту підготову з боку Папи — пише о. Ґепен у книжці про св. священомуч. Йосафата, завважили російські агенти в Римі і негайно повідомили про те російський уряд в Петербурзі. Немов на даний знак оживилась боротьба проти Святого, що вже від двох віків була затихла. Російський цар постановив дати знати Папі IX. своє вияснення і переконати Папу, що Йосафат зовсім не заслуговує на те найвище відзначення в Церкві, яке наміряється йому дати. Предложено Апостольському Престолові деякі документи, що були вже віддавна відомі і що їх тоді передруковувала російська преса, а при тому обкидувала Йосафата зневагами і немов кпила собі з незнання Ватикану, що, обманений польсько-езуїтською інтригою, хоче фанатика й гонителя вписати в катальог Святих (стор. 420).

"Наша Мета" додає до цього: "Справді історія повторяється. Тому 100 років оклевечувано св. Йосафата, а тепер оклевечується Слугу Божого Митрополита Андрея Шепитцького. Вони оба були Архипастирями тієї самої Церкви".

Чому "Наша Мета", пишучи про Йосафата Кунцевича й Андрея Шептицького, думає, що "справді історія повторюється"?

Йосафат Кунцевич масово мордував православних, а православні білоруси, з одчаєм обороняючись перед ним, убили його, а поляки домоглися, що б Рим проголосив його польським святим. Він же жорстокими способами ополячував і українців, і білорусів, отже був заслуженим поляком. Він муками й смертю ширив між православними католицизм, отже був заслуженим у Римі. А чому "Наша Мета" ставить його поряд Шептицького? Чи лише тому, що Кунцевич і Шептицький були Архипастирями "тієї самої Церкви" уніятської (греко-католицької)? З того виходить, що з греко-католицької Церкви можуть виходити й виходять польські Святі. Чи можуть католицькі чинники заперечити факт, що Йосафат Кунцевич фіґурує в Римі як польський Святий? Він є заслуженою людиною в польській історії!

Але ж Шептицького ніде й ніхто не обвинувачує в таких страшних злочинах, яких допускався Кунцевич. То яка ж тут подібність між ними обома? Хіба лише та, що в Римі Кунцевича проголосили польським Святим, бо він прислужився полякам, а тепер при заходах проголосити Святим Шептицького починають більш відкрито говорити про його заслуги для Польщі. З того виходить, що коли хто з греко-католицьких церковних провідників не має за собою заслуг для Польщі, то нема надії, щоб Рим проголосив його Святим. За заслуги для України в Римі Святим не проголошують.

(Дальше на 10 стор.)

ДЕ ЛЮБОВ, ТАМ І БОГ

(Продовження)

IV

Мати з дитинкою

Мартин взявся до роботи і дальше час від часу зазирав у вікна. Переходили йому знайомі люди, а переходили і незнайомі. Нараз побачив він як незнайома жінка стала коло вікна. Вона була в вовняних панчохах і в постолах.

Він почав придивлятися, — вона була в тонкій літній одежі і мала на руках дитинку. Вона обернулась плечима до вітру щоби захищати дитинку, але що не мала в що дитини загорнути то дитина плакала, хоч мати зацитькувала. Мартин відкрив двері і закликав:

— Молодице! Гей молодице!

Жінка обернулася, глянула на Мартина.

— Чому ти стоїш з дитиною на морозі, — каже він тоді, — ходи до хати та загрійся. Ну, заходи!

Жінка здивувалася. Старенький чоловік, в фартусі, з окулярами, кличе її так привітно, і вона увійшла за ним до хати. Мартин казав їй сісти коло кухні і каже:

— Тут ліпше. Сідай близько огню, та загрійся, та погодуй дитину.

Жінка сіла і каже:

— І дитина голодна і я голодна. Чим мені дитину годувати, коли я сама ще нічого не їла. — І пригорнула дитину до грудей.

Мартин похитнув сумно головою, підійшов до стола, положив хліба, налив в миску страви і каже жінці:

— Сідай і їж, а я буду доглядати твою дитину. Не бійся! В мене також були колись діти і я знаю як з ними обходитися.

Жінка перехрестилася і почала їсти, а Мартин забавляв дитину, що плакала. Він почав цмокати, пальцем кивати і дитина засміялася. Мартин зрадів.

А жінка їла і про себе розказувала:

— Я солдатка (жінка російського вояка). Вже сім місяців, як мого чоловіка забрали і я не маю від його вістки. Я служила за кухарку, але коли народилася дитина, мене не приймають. Я вже три місяці без роботи і що мала, то вже пішло. Тепер йду від жінки одного купця, в якої служить моя знайома. Мені обіцяли там дати місце, але аж на другий тиждень. Щастя, що наша господиня змилосердилася і дає мені помешкання.

Мартин зітхнув і питає:

— А ти не маєш теплішої одежі?

— Я мала, але вчора заставила за два гривенники (гривенник 10 центів) мою останню хустку. Мусіла.

Жінка взяла дитину на руки, а Мартин пішов до переділка, поперекидав дещо і знайшов старий зимовий плащ.

— На, візьми його, — каже, — а може тобі в негоді придасться.

Жінка глянула на плащ і на старого чоловіка і по її лиці потекли сльози. Таке добро, якого не сподівалася.

Мартин відвернувся, витяг з-під ліжка скриньку, пошукав і сів проти жінки. А вона каже:

— Нехай Христос нагородить вас дідусю. То певно Він, Христос післав мене до вашого вікна. Коли я виходила, було тепліше, а тепер як позимніло. І я вірю, що Христос післав мене до вас, а ви змилосердилися надо мною.

Мартин похитнув головою і каже:

— Так, так, молодице, Він післав тебе до мене. — І Мартин оповів жінці що йому снилося, чи причулося, а дальше каже:

— Тобі чоботи придались би, і я можу тобі дати. Вже два роки лежать в мене, а ще добрі, і якраз були б на тебе. Ніхто за ними не приходить. Видно, що на тебе чекають.

І подав їй пару ще досить добрих чобіт.

Жінці не хотілося вірити, що хтось дасть їй таку поміч. Вона чоботи вбрала і якраз вони до її ніг, і почала ще раз дякувати.

— Тобі ж і хустки треба, — говорить Мартин, — отже маєш тут два карбованці, і викупи свою хустку, та ще тобі зостанеться. А завтра, коли будеш тут близенько, заходи знову до мене на обід. Гріх буде мені коли б ти голодувала. Я прийму тебе як дочку.

Жінка знову заплакала, і то була її найбільша подяка, а Мартин відчув яке велике діло він виконав. І заплакана жінка вийшла з хати.

Знову привид

Почало смеркатися і на вулицях почали світити лямпи.

– Вже час і мені засвітити, — промовив до себе Мартин і засвітив каганець, та почав чобіт докінчувати. Коли ж скінчив, то його оглянув і поставив каганець на столі. Тепер зняв з полиці Євангелію. Він думав відкрити там, де перестав читати, але книжка відкрилася в іншім місці, і йому пригадався сон минулої ночі.

Тут нараз здалося. Мартинові, що чує якісь кроки. Він оглянувся і йому здається що в кутку стоять якісь люди. Але хто вони? І до його вух донісся голос:

- Мартине, ти не пізнав мене?

— Кого? — запитав Мартин.

Мене! — була відповідь.

І бачить він як з кутка виходить Степанович. Він всміхнувся до Мартина і зник.

— А то, Мартине Я, — почувся голос.

Тепер виступила жінка з дитинкою. Вона вдячно всміхнулася і також зникла.

- І то. також був Я, — повторився голос. Свята радість огорнула Мартина, бо він зрозумів, що то був голос Христа.

Він перехрестився, заклав окуляри і почав читати де книжка відкрилася, а там було:

Я був голодний і ви мене нагодували, я хотів пити і ви напоїли мене, я був чужинцем і ви мене прийняли, я мерз і ви мене одягнули. . .

А дальше говорилося:

Що доброго ви зробили братам моїм, то ви мені самому зробили.

І Мартин зрозумів, що його сон сповнився." Він зрозумів, що Христос його відвідав, коли він зробив добре діло, і що Христос був гостем в його хаті.

Лев Толстой.

КАРДИНАЛ ГЛЬОНД ПРО УЧАСТЬ МПТР. ШЕПТИЦЬКОГО В ПОЛЬСЬКІМ ПІДПІЛІ

(Продовження з 9 стор.)

Під час тих заходів проголосити А. Шептицького Святим українці могли очікувати, що появляться такі спомини провідників українського підпільного руху, де було б сказано, що Шептицький переховував у своїх палатах провідників української визвольної боротьби.

А тим часом загал довідується, що в палатах Шептицького було зв'язкове звено підпільного польського збройного руху — Армії Крайової, що її метою було згнобити в Галичині й на Волині український визвольний рух і назад завоювати Західню Україну для Польщі. І Ватикан давав на це польській Армії Крайовій гроші — давав за посередництвом Шептицького. . .

Кожен християнин і кожна культурна людина повинна радіти, що Митр. А. Шептицькому Бог поміг уникнути совєтських арештів і тортур та сподобив його відійти у вічність власною смертю, —як про це сповістив Ватикан після довшого слідства. Але українці співчували Митр. Шептицькому хоч би за те, що його тривожили відвідини НКВД (совєтські органи безпеки), які старалися випитувати його, чи не діє він проти большевицької влади.

Українці, співчуваючи йому, могли думати, що совєтська поліція посуджувала Шептицького в якихсь зв'язках з українським визвольним рухом. А тим часом тепер ми довідуємося, що "не зважаючи на прикрощі з боку НКВД, Митрополит не переставав допомагати польським офіцерам. . . "Через допомогу офіцерам Польської Армії Крайової Шептицький терпів прикрощі з боку совєтської влади, але він по-геройському ці прикрощі переносив для справи Польської Армії Крайової. . . Не виключено, що в Римі можуть зачислити це як мучеництво.

Тепер уже є більші вигляди в Римі на те, що може й проголосять Шептицького Святим, бо вже й поляки помагати тут з'явилися, бо мають за що. Перекинчик Кунцевич проголошений чисто польським Святим, а Шептицького можуть проголосити Святим "польсько-українського зближення", — як вірять поляки.

У чому те "польсько-українське зближене" має полягати, то польські політики знають. Але знають і свідомі українці, — "зближення" згідне з старим, але завжди незмінним пляном "на вніщене Русі" (України).

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ МОЛИТОВНИК

в двох мовах, українській та англійській, п. н.

„ВІРА" — „FAITH"

Зміст:

Ранішні Молитви.
Вечірні Молитви.
Молитви на різні потреби.
Що повинен знати православний українець (частина катехитична).
Літургія св. Івана Золотоустого (з покажчиком, коли під час Літургії стояти, клякати та сідати).
Календар головних Православних Свят.
Виказ, коли припадає Великдень і Зелені Свята по старому й новому стилі (до 2000 року).
Молитовник виданий на гарнім книжковім папері, в чорній або білій оправі.

Ціна: В чорній оправі, з пересилкою $2.00
В білій оправі, з пересилкою $2.25

Замовлення й гроші висилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

ЛІСОВІ ОГНІ НА ЗАХОДІ

На Заході в Стейтах і Канаді шаліють великі лісові огні, і дотепер там вигоріло 275,000 акрів ліса, й огонь дальше шириться. В Брит. Колюмбії є огонь в 400 місцях і його гасить 6000 людей. В околиці Кемлупс є 300 огнів і там працює коло гашення 3500 людей. До 26-го липня загинуло 9 осіб з тих що огонь гасили.

— З Індії є вістка, що китайське військо вбило 3000 тибетанців, які тікали до сусідної держави — до Непалю.

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТ

Прочитавши у „Вістнику" з 15-го червня, 1960 р. в ч. 12 стор. 7. запит до Читачів „Вістника" про „Історію двох Громад", хочу оцим висловити свою думку. Хоч не зараз після прочитання, але, як кажуть, лучше пізно чим ніколи.

Отже хочу сказати, що завжди, коли я перечитувала тії оповідання, я знаходила задоволення, і крім добрих і научних прикладів я нічого злого не знаходила. Отож можу тільки скласти авторові п. В. Наконечному найщирійшу подяку, за поміщення таких оповідань, та побажати йому кріпкого здоровя та міцних сил, для продовжування подібних оповідань.

„Вістникові" бажаю як найбільших успіхів в числі передплатників.

Читачка „Вістника",

Олена Мисик.

ХРЕСТИНИ У ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К.

Дня 25-го червня б. р. о. М. Дебрин охрестив у домі п-ва Івана й Дори Фостів, у Порт Алберні, Б. К. їхнього синка Якова — (Богдана). Кумами були: п. Василь Ливак з Ванкуверу, і п-ні Катерина Вівчарик з Порт Алберні, Б. К.

З цеї нагоди зібралося багато гостей місцевих і з околиці, щоби доказати свою симпатію до цеї примірної молодої родини п-ва Фостів, як і признання за їх активну участь у розбудові нашого церк. громадського життя у Порт Алберні.

На закінчення зібрано на рідну пресу 10 дол., з чого на „Вістник" призначено 4 дол.

Малому Якову-Богданови „Многих літ", а жертводавцям щира подяка!

о. М. Д.

РОДИННЕ СВЯТО
Виллинґдон, Алберта

П-во Евдокія і Николай Шевчуки є членами Громади Св. Духа у Виллинґдон від її заснування, а також дуже дбають про свою Церкву та її розвиток. Пан Николай Шевчук є довголітнім членом Церковної Управи. Пані Евдокія Шевчук є довголітньою членкинею Жіночого Товариства ім. Н. Кобринської у Виллинґдон.

Народившися в Канаді, вони пильно дбають про свою мову, традицію та релігію своїх предків, на користь своєї Церкви та українського суспільства.

У неділю 3-го квітня ц. р. п-во Шевчуки відзначали свій день уродин, який припадає разом в один час. Це їхнє родинне свято відбулося дуже врочисто і велично. Прибула вся родина: дочки з зятями і одинокий син Петро, який є адвокатом в Едмонтоні, з дружиною, брати й братові, свати, ближча й дальша родина, приятелі та знайомі. Усі прибули численно вшанувати їх, бо їм це належиться.

Цього дня вранці за їхне здоровля Святу Літургію відправив парох і місцевій церкві о. С. Столярчук. По Богослуженні родина й гості, а також і о. С. Столярчук з Добродійкою зійшлися в домі п-ва Шевчуків на спільний святочний обід, який молитвою і благословенням започаткував о. Парох. При столі господарем урочистости був п. Іван Шапка з Веґревіл. По обіді, на запрошення господаря урочистости, о. Столярчук у короткому слові тепло привітав Ювілятів з днем їхнього народження. Гарно промовив та привітав своїх сватів п. Віктор Купченко з Едмонтону. Також проф. Іван Гуцуляк з Ендру сердечно вітав п-ва Шевчуків та підкреслив їхні заслуги. На закінчення всі врочисто відспівали солєнізантам Многоліття та бажали їм кріпкого здоровля в дальшій праці на користь нашої Церкви та Громади. На памятку цього родинного свята переведено збірку, як дарунок солєнізантам, в сумі 71 доляр. Але п-во Шевчуки — дуже скромні, з цієї збірки призначили на будову памятника Т. Г. Шевченка, який буде поставлений у Вінніпеґу, 65 дол. а 6 дол. на орган нашої Церкви "Вістник".

Свій дар зложили:

по $10: Петро Н. Шевчук, Едмонтон; **по $5:** Іван Шапка, Веґревил; Іван Гуцуляк, Ендру; Дмитро Миглей, Ендру; Михайло Шевчук, Виллинґдон; М. С. Жуківський, Виллинґдон; М. Макарецький, Виллинґдон; А. С. Гуцуляк, Вітфорд; Н. С. Шевчук, Виллинґдон; **по $2:** В. Купченко Едмонтон; В. Н. Шандро, Виллинґдон; о. С. Столярчук, Виллинґдон; Ю. Ковальчук, Іван Кузик, Виллинґдон; М. Амброзій, Ендру; С. М. Ферак, Виллинґдон; М. Садовий, Едмонтон;

по $1: Н. І. Шевчук, Виллинґдон; О. М. Федорак, Виллинґдон; П. І. Шевчук, Едмонтон; О. І. Федорак, Виллинґдон; В. І. Шевчук, Виллинґдон.

Наприкінці п. Н. С. Шевчук щиро подякував усім гостям, що прийшли звеличати день їхнього народження, також подякував усім за дарунок.

Приятель.

ХРАМОВЕ СВЯТО В КАТЕДРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

В неділю, дня 10-го липня 1960 р. Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні святкувала своє Храмове Свято, що його очолив Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Вже від самого ранку перед Катедрою Св. Івана повівали український та канадійський прапори. Над входовими дверима Катедрального Собору виднів напис: „Благословен хто йде в ім'я Господнє". Вірні спішать до Храму, щоб зустріти Преосвященнішого Владику Андрея при вході Його Преосвященства до Катедри. Оце вперше цього року Катедральна Громада Св. Івана святкує своє Свято Храмове із Владикою Андреєм, — Храмове Свято получене з першою річницею Хіротонії Преосвященнішого Владики Андрея. Після Утрені всі вірні з процесією, іподияконами та з отцями Парохами вийшли зустріти Владику. Голова Катедральної Громади, п. Никола Боднар з традиційним хлібом-сіллю в руках вітає Преосвященнішого Владику з нагоди Храмового Свята та Першої Річниці Єпископства, просить помолитися Господеві за усіх членів, гостей та всіх присутніх у цей святочний для Громади День. Діточки, під проводом п. Іванни Дженис, встелюють дорогу квітами, а в дверях Катедри вітають Владику Отці Парохи. Під опів „Достойно єсть" всі вірні на чолі із своїм дорогим Єпископом входять до святково прибраного Храму. На Храмове цьогорічне Свято Катедра Св. Івана набула новий Жертівник та Тетрапод, що їх виконав п. Петро Пауш а розмалював артист-маляр п. Вадим Доброліж

По вході до Храму почалось урочисте облачання Владики а потім розпочалась Свята Божественна Літургія Архиєрейським чином, яка своєю величністю піднесла вірних в обійми свого Небесного Отця-Господа Бога. Чудово співають два хори, Архиєрейський Хор при Катедрі Св. Івана під високо-мистецьким проводом проф. Олександра Євфимчука та Хор Церковної Громади Св. Пророка Іллі під мистецьким проводом проф. Сергія Єременка.

Після Св. Євангелії, Преосвященніший Владика Андрей — виголосив Проповідь. Проповідь жива, актуальна безпосередня. У своїй проповіді Владика говорив про обовязки вірних супроти своєї Громади в наслідуванні першої християнської Громади в Єрусалимі. Живучи серед різноманітного оточення, серед людей різної культури, мови, віри та звичаїв, треба памятати, що всіх нас задержує і задержить при своєму рідному наша Свята Православна Віра і Свята Православна Церква, про розвиток якої ми постійно повинні памятати.

Святу Божественну Літургію закінчено многократним Многоліттям Високо-Преосвященнішим Владикам: Митрополитові Іларіонові, Архиєпископові Михаїлові, та Преосвященнішому Владиці Андрею, — Священству, усім Вірним Української Православної Церкви та всьому Українському Народові, Королеві, членам Катедральної Громади.

Кінцевою частиною Храмового Свята був братський обід, якого дуже дбайливо та щедро приготовило Жіноче Товариство при Катедрі Святого Івана. Простора заля Катедри була по береги заповнена. Під могутній спів Катедрального Хору „На Многі Літа, Владико" — Владика Андрей в супроводі Отців Парохів входить до залі. Хор проспівав Господню Молитву „Отче Наш", а Владика поблагословив столи. Багато гостей Катедральна Громада вітала на своєму Парафіяльному Святі, а це з Ванкувер, Монтреалу (п. Панчук) з Торонта, з Саскатуну, Йорктону, Келґарі, Ледук та інших многих околиць Канади, а навіть з Америки. Господарем Свята був п. Никола Боднар, голова Катедральної Громади. Після обіду сказав п. Боднар привітальне слово, вітаючи Преосвященнішого Владику, та всіх присутніх.

Владика Андрей, свою промову присвятив внутрішньому житті Церкви та Громади. Підкреслив ті основи та принципи, на яких можна успішно вести церковну діяльність та мати повну надію, що праця ця дасть добрі плоди для розвитку Церкви. Владика вказав, щоб усі за взором перших Християн в яких було „Одне серце й одна душа", в любові, згоді та в пошані один до одного розбудовували і своє церковне та народне життя, та вказували іншим Громадам як найкращий приклад.

Від присутніх гостей зложив привіт п. В. Панчук з Монтреалу. Коротко але річево та сильно вказав на те, що за всяку ціну нам Українцям в Канаді належить зберегти свою рідну мову, культуру, та те все що своє рдне. Сильними оплесками присутні приняли привіт п. Панчука, а тим виявили що на сторожі свого рідного стоять неподільним серцем, та передадуть це і своєму молодому поколінню.

Останнім промовцем був п. адв. Петро Міськів. Своїм словом він звапелював до громадянства Катедри та гостей, що з нагоди Храмового Свята належить зложити жертву на резиденцію Преосвященнішого Владики Андрея. Цього дня Вірні зложили $1,300. Всім Жертводавцям сердечна подяка. Це тіль-

ки початок нашої Збірки. Хто цього дня не зложив своєї жертви з яких небудь причин, просимо ласкаво таку жертву передати на руки Катедрального Заряду або на руки Всеч. Отців Парохів. Катедральний Заряд та Єпархіяльна Рада звертається з ласкавим проханням до всіх Вірних Української Православної Церкви в Едмонтоні та Західної Єпархії зложити гідний дар на цю справу.

Співом „Достойно єсть" закінчено Храмове Свято. Учасники Свята розходилися з твердою вірою, глибоким переконанням, що тільки за поміччю Св. Віри Православної та нашої Св. Церкви пощастить нам зберегти свій український рід для грядучих поколінь. Коли в нас буде ця віра, тоді й праця та змагання наших батьків та дідів-піонірів не підуть на марне, але постійно даватимуть добрі плоди для нашого народу і запевнять йому світле майбутне.

о. Ол. Хомяк.

ХРЕСТИНИ СИНА ОТЦЯ Й ДОБРОДІЙКИ УДОД

Вестлок, Алберта.

У середу 1-го червня 1960 року Громада Вестлок, Алта, та члени Округи відзначили Хрестини сина Настоятеля цієї Округи о. Григорія й Добр. Олександри Удодів — Тараса.

Хрестини сина о. Григорія й Добр. Олександри були однією з нагод для Округи виявити свою вдячність і признання для отця Настоятеля за цю працю, що він поклав для Округи за так короткий час свого там перебування.

Хрестини розпочалися Соборною Вечірнею, що її відслужили Всеч. Отці: о. Хом'як — парох Катедри Св. Івана в Едмонтоні, о. П. Блажук — настоятель Округи Норт-Бетлфорд, Саск., і о. Миколай Стеценко — настоятель Округи Лак Ла Біч. Присутнім на Богослуженні був Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, який молився в стасидії. Гарно співав хор решти присутніх священиків під орудою п. П. Пауша з Едмонтону. Місцева Православна Святиня була наповнена вірними. По Вечірні звершено Таїнство Св. Хрещення й Миропомазання, що їх уділив маленькому Тарасові Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні згаданих Отців. Хрещеними батьками новоохрещеному Тарасові були: адв. Степан Друль з Норт-Бетлфорд і Оля Майбук з Кендо. По закінченні Св. Таїнства Хрещення й Миропомазання, відспівання новоохрещеному Тарасові та його рідним і хрещеним батькам "Многоліття", Преосвященніший Владика Андрей сказав тепле привітальне слово.

По урочистості в церкві всі присутні перейшли до церковної залі. Тут Жіночі Товариства Округи зготували гарне прийняття, за що належить зложити їм належне признання та подяку.

З позамісцевих громадян на цій урочистості були ще такі Отці: о. Прот. М. Фик — парох Катедри Св. Івана в Едмонтоні, о. Прот. Ам. Хруставка — настоятель церкви Св. Іллі в Едмонтоні, о. Ігумен Ол. Щербань — настоятель Під-Едмонтонської Округи, о. Іван Мельник — настоятель Округи Піс-Ривер, о. Андрій Тетеренко — настоятель Округи Ту-Гилс, о. М. Крищук — настоятель Округи Мирнам. Прибули на Хрестини батьки Добр. Олександри, п-во Левченки з Кендо, як також многі члени поодиноких громад Округи Вестлок.

Господарем прийняття був о. Ол. Хом'як з Едмонтону. Столи, заставлені смачною вечерею, поблагословив Преосвященніший Владика Андрей.

Усі присутні отці висловили привітання новоохрещеному Тарасові та його батькам. Слідували теплі привіти від усіх представників Окружних Громад та Жіночих Організацій. Промовляв адв. Ст. Друль — хресний батько маленького Тараса. Наприкінці сердечну подяку всім присутнім, зокрема Преосвященнішому Владиці Андрею та Жіночим Товариствам, кумам, усьому присутньому Духовенству зложив о. Григорій. Співом-Молитвою "Достойно Єсть" та "Многоліттям" Високопреосвященнішому Владиці Митрополиту Іларіону, Преосвященнішому Владиці Андрею, Світлій Консисторії, всій нашій Церкві та усім присутнім закінчилося це урочисте прийняття.

Під час вечері на заклик господаря цього торжества о. Ол. Хом'яка була переведена традиційна збірка "на черевички" новоохрещеному Тарасові, з чого $15.00 пожертвувано на "Віру й Культуру" і "Вістник".

Нехай же Господь зберігає новоохрещеного Тараса, його рідних та хрещених батьків на Многії - Многії Літа!

о. Ол. Х.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Вестлок, Алберта.

У суботу 14-го травня ц. р. діти і внуки п-ва Григорія й Анни Антонюків у присутності великого числа гостей вшанували своїх батьків і дідуся з бабусею з нагоди 40-ліття їхнього подружнього життя.

До родини п-ва Антонюків належать три сини: Михайло з дружиною Емілею, Василь з дружиною Еленою, та Іван з дружиною Лідою; а також дві дочки Марія з чоловіком Петром Тесляком і Елена з чоловіком Василем Карлсом. Крім того 17 усіх внуків і внучок. Серед присутніх гостей була також рідна сестра пані Антонюк — пані Софія Музика, яка живе поблизу в околиці Нестов, а крім того майже ввесь склад місцевої Громади, в якій п-во Антонюки є постійно активними членами, а їхня дочка Марія є головою Жіночого Т-ва.

Ювілейне святкування розпочалося урочистим Молебнем, що його відправив настоятель Громади о. Г. Удод у переповненій присутніми просторій хаті господарів, при чому самі Ювіляти й члени їхньої родини стояли з горіючими свічками й побожно молилися, дякували Господеві, що сподобив їх дожити до цього великого дня.

П-во Григорій і Анна Антонюки.

Після Молебня був також звершений Чин Благословення Супругів у 40-ліття подружнього життя. У привітальному слові о. Настоятель підкреслив колосальне значення в житті родини й народу виконання П'ятої Заповіді Божої: "Шануй батька свого і матір свою. . ." та подякував від усіх присутніх дітям і внукам Ювілятів за зразкове виконання цієї заповіді. Загальним співом "На Многії Літа" Ювілятам закінчено Чин Благословення.

Усі присутні потім засіли за столи до святкової вечері, приготованої працьовитими доньками й невістками Ювілятів. На вечері старший син Михайло привітав від усіх дітей своїх батьків-ювілятів і подякував гостям та о. Григорію, що прибули вшанувати їхнє родинне свято. Від дітей і внуків та від численних гостей були також піднесені подарунки Ювілятам.

П-во Антонюки родом з Волині, і звідтіля привезли й зберегли любов до Церкви, до її традиції та звичну українцям гостинність і привітливість, за що вони й користуються пошаною в Громаді і в сусідів. Хата п-ва Антонюків, у приклад молодшим родинам, постійно прибрана традиційними Св. Іконами, а самі господарі ніколи не пропускають нагоди помолитися Господеві й поспівати під час Служби Божої та завжди готові, по спроможности своїй, підтримати усяке церковне діло. П-во Антонюки є жертводавцями на гарні Хоругви, що прикрашують Храм Божий у Вестлок і ряд інших менших, хоч не менш потрібних, прикрас для Храму, а з нагоди свого 40-ліття подружнього життя вони знову подарували Громаді гарний Св. Хрест на Тетрапод.

На вечері з нагоди цього Ювілею була проведена, на заклик о. Настоятеля, збірка на пресфонд "Вістника", яка принесла суму $20.75.

Усім Шановним Жертводавцям сердечна подяка, а вельмишановним п-ву Антонюкам і їхнім дітям та внукам — "На Многії Літа!".

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Ванкувер, Б. К.

У суботу 20 лютого ц. р. Укр. Прав. Громада, родина й приятелі відзначили 50-ліття подружнього життя Павла й Марії, з роду Новосад, Швайківських у Ванкувері.

О год. 6 вечора відправлено Вечірню, а потім Молебень і Благословення Ювілятів у переповненому Храмі; опісля перейшли до парафіяльної залі на спільну вечерю, як упригoтовили близькі знайомі п-ва Швайківських — пані: Гуцуляк, Сенявська, Богдан, Сіра і Герман.

Ювілятів у дверях стрінула родина і близькі приятелі, а внука, панна Славка Швайківська, привітала свого діда й бабу щирими словами і вручила їм прекрасний букет живих квітів. Дружбами були сусід Ювілятів п. Василь Весьола і пані Анна Гуцуляк —приятелька пані Швайківської; вони обидвоє тепер живуть у Ванкувері.

Господарем цієї родинної урочистості був п. Іван Лукач — родич Ювілятки. Привітавши їх, він попросив о. Прот. П. Симчича проказати молитву, після чого підніс тост за здоров'я Ювілятів. Простора заля не могла помістити всіх за столи, так що наскоро треба було ще заставляти столи на сцені.

По вечері господар коротко переказав про життя Ювілятів, звертаючи увагу на важніші події їхнього життя і їхні заслуги для Укр. Прав. Церкви і союзних організацій, а найкращим доказом — це те число присутніх, які переповнили простору залю.

Дальше, були запрошені до слова — привіту: син Василь Швайківський — довголітний голова Укр. Прав. Громади, характерне тут це, що він не дякує родичам за матеріяльні добра, але дякує за релігійно — моральне — християнське виховання); Василь Новосад — брат Ювілятки; дружба й дружка; всі вони бажають їм ще довго — довго аразом спільно працювати в Громаді; о. Прот. Симчич між іншими, перечитав телеграфічний привіт від прем'єра Б. К. п. Беннета та від отця і добр. Крищуків з Алберти; добродійка Крищук є родичкою Ювілятів. Від Укр. Прав. Громади склав привіт п. Іван Ткач — заст. голови, і він прочитав писемний привіт від голови Громади, який особисто не міг був своєчасно прибути; пані М. Вакалюк — від Жін. Т-ва ім. Лесі Українки; п. В. Кнігніцкий — від Вз. Помочі і п. І. Торупка — від Нар. Дому.

Запрошений до слова о. Прот. Симчич ширше переказав про Ювілятів. Павло народився 1884 р., а Марія 1892 р. в селі Шарпанці, Сокальського оповіту, і там 1910 р. вони повінчалися 1914 р. Павло виїхав у Канаду, а в 1923 р. спроваджує дружину Марію з двома синами: Василь (старший), якого всі присутні знають, і молодший Іван, що в другій світовій війні убитий, як старшина — летун Канад. Повітр. Флоти, і похований у Англії.

Ювіляти відзначаються добрими прикметами: глибоко релігійні, жертвенні на наші національні й церковні потреби, багато читають, і в них завжди побачите на столі "Укр. Голос", а також "Вістник" та інші видання нашої Церкви.

На закінчення своєї промови о. Парох вручає Ювілятам скромний дарунок від присутніх, а також передали подарунки і родина.

Ювіляти, коли на них прийшла черга промовляти, зі сльозами радости на очах висловлюють щиру подяку Господеві, що зволив їм дожити цієї радісної днини; вони дякують родині, приятелям, членам Церкви, членам союзних організацій і бажають, щоб і вони всі дожили в щасті і здоровлі до свого Ювілею, "а ми дальше по змозі своїх сил будемо з вами працювати".

Під спів "Многих літ" всі підходили до стола і ще особисто бажали Ювілятам усього добра.

Із збірки, яку переводили пані-ініціяторки прийняття, виділено $10.00 на "Вістник". Ювіляти окремо від себе пожертвували $10.00 на катедру Прасв. Тройці у Вінніпезі, $10.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на пам'ятник Т. Шевченка, $5.00 на вироблення кліші.

Усім, хто чимнебудь причинився до звеличання цього Ювілею і всім присутним, а також Ювілятам за їхній дар — щире Спасибі, і нехай Господь Вас має у Своїй опіці!

Присутній.

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНА ГРОМАДИ

Содбури, Онтаріо.

27-го лютого 1960 року члени Української Православної Громади Св. Володимира влаштували в парафіяльній залі вечірку-несподіванку п-ву Олексієві і Галині Тимошенкам з нагоди їх від'їзду з Содбурі на постійний побут до м. Торонта, куди вже раніше переїхали їхні два сини — Володимир і Леонід та дочка Віра.

Пан Олексій Тимошенко за ввесь час свого перебування в Содбурі був активним членом Української Православної Громади, неодноразово був обраний членом Управи, ввесь час належав до старших братчиків та крім цього був членом Т-ва Сприяння УНРаді, в якому виконував обов'язки скарбника.

Під час будування Церкви, п. О. Тимошенко з своїми синами, Володимиром та Леонідом, брали активну участь в цій праці.

Кожному в громаді відомо, що п. О. Тимошенко належав до тих членів Громади які, на протязі будови Церкви, віддали найбільше годин праці, яка не завжди була легка.

Діти п-ва Тимошенків, коли проживали в Содбурі, брали активну участь у церковному хорі.

За працьовитість і жертвенність на користь Церкви родина Тимошенків була в Громаді загально поважана та була прикладом для інших.

Пан О. Тимошенко високо цінив громадське добро та завжди був відтвертий в розв'язуванні громадських питань.

Заступник голови Громади п. Микола Жовкевич досить зручно провадив вечіркою, яка прощала в приємній товариській атмосфері при веселому настрої всіх присутніх.

Поважна кількість присутніх членів Громади та симпатиків свідчила за те, що п. О. Тимошенко заслуговує на пошану в Громаді.

За смачною перекускою, яку приготувало завжди дбайливе Сестрицтво Св Княгині Ольги, голова Громади п Микола Скоморовський від усіх присутніх вручив п-ву Тимошенкам хоч скромний, але щирий подарунок.

П-во Олексій і Галина Тимошенко у зворушені висловили сердечну подяку за милу несподіванку.

Зо щирими побажаннями п-ву Тимошенкам висловлювалися: голова Громади п М Скоморовський, заст. голови п М. Жовкевич, бувший голова громади п. Федір Степанчук, фін. секр. п. Петро Бурак, голова Сестрицтва пані Тетяна Бовшар, п Микола Волинський та від Товариства Українців Самостійників і Т-ва "Взаємна Поміч" п Стефан Ємчук.

Усі підкреслили, що п. О. Тимошенко з родиною був корисною одиницею в Громаді, і з його від'їздом буде помітною певна прогалина в громадському житті.

Перед закінченням програми вечірки п. Микола Жовкевич закликав присутніх зложити, по можливості, свої пожертви на сплату церковного боргу.

На заклик усі щедро відгукнулися та висловили бажання, з загально зібраної суми грошей, призначити $5.00 на пресовий фонд "Вістника".

П-ву Тимошенкам з Родиною, бажаємо найкращих успіхів у житті та в їхній праці на користь нашої Української Православної Церкви!

Присутній.

ПОШАНА ЗАСЛУЖЕНИМ ГРОМАДЯНАМ

Сіба Біч, Алберта.

Уже давно Управа місцевої Громади й членство плекали думку, щоб колись спеціяльно вшанувати заслужених трудеників Громади п-во Афанасія й Анастасію Моніц за їхню жертвеність і невтомну працю на користь Рідної Церкви. Така нагода трапилася якраз у день Вознесення Господнього 26-го травня ц. р. Після Служби Божої несподівано для п-ва Моніц о. Настоятель привітав їх від імені Громади та повідомив, що в цей день Громада вшановує їх спеціяльною Молитвою-Молебнем і прийняттям за їхні ревні труди для Церкви. Відразу по цьому був відправлений урочистий Молебень за здоров'я й довгий вік слуг Божих Афанасія і Анастасії під величний спів хору і всіх присутніх вірних.

П-во Афанасій і Анастасія Моніци.

Після Молебня всі перейшли до народнього дому, де працьовиті сестриці вже чекали з обідом у честь п-ва Моніц. На обіді вітали їх з цим днем і дякували за працю для Церкви голова Громади, секретар та інші члени Управи й Сестрицтва. Від Управи Громади її голова п. С. Онищук вручив п-ву Моніцам Почесну Членську Грамоту, а також грошовий дарунок від присутніх. Почесну Грамоту п-во Моніц прийняли з радісним зворушенням, а грошовий дар відразу ж повернули на потреби Громади. У своїй відповіді на привіти п-во Моніц сердечно подякували громадянству за увагу та запевнили, що й далі, не покладаючи рук, будуть по силах своїх працювати на користь Громади і всієї Церкви.

Настоятель о Г. Удод в кінцевому слові до усіх присутніх вернувся з закликом наслідувати приклад ревности для Храму Божого й побожного життя господаря Громади п Афанасія Моніц і його дружини Анастасії та не забувати в майбутньому віддати кожному членові-трудівникові належну пошану й увагу гідну заслуг його, щоб кожен відчув і знав, що в Церкві усі бажані й потрібні, хто ревно трудиться на Славу Божу. Молитвою-співом "Достойно є" і Многоліттям в честь п-ва Моніц, місцевої Громади, всієї нашої Св. Церкви і її Проводу закінчено було це прийняття.

На заклик п. Ф. Самсонюка при цій нагоді була проведена збірка на пресфонд нашого церковного органу, яка принесла суму $15.00, з чого 4.50 дол. на вироблення кліші. Жертвували слідуючі: по $1.00 — пп. В. Баковчук, С. Лящук, А. Коханський, Ф. Самсонюк і пані Я. Мицкан, п. Н. Вірстюк, п-ні Н. Володько; по $0.60 — п-ні О. Володько. По $0.50 — о. Г. Удод, пп. Й. Вільчук, Н. Березнюк, Г. Онищук, П. Онищук, О. Барнай, Ю. Лавринюк, С. Онищук, Сава Онищук, П. Кравчук. По $0.40 — п. І. Савіцький; по $0.25 — пп. М. Онищук, С. Онищук (Горень), П. Вірстюк і М. Дідчук.

Усім Шан. Жертводавцям сердечне спасибі, а п-ву Моніцам ще раз На Многії Літа!

Присутній.

ХРАМ І ВІДНОВЛЕННЯ ЦЕРКВИ

Гедерлей, Саск.

Уже п'ять літ проминуло з того часу, як о. Олександер Хом'як, прибувши в Бетлфордську Округу, перше своє тут Богослуження відправив саме в Громаді Гедерлей, а це Богослуження відбулося в хаті п-ва Микити й Теклі Саранчуків. З причини, що йшов великий дощ, людей було маленько.

За часів настоятельства у нас о Хом'яка наша Громада зорганізувалася, і вона вдячна о. Хомякові за те, що він нас тих п'ять років обслуговував. Отець Хом'як тепер в Едмонтоні на парафії Катедри Св. Івана, а у нас тепер є о. Петро Блажук — наш добрий пастир Бетлфордського округа.

У неділю 5 червня ц. р. у нашій церкві Пресвятої Тройці відбувся Храм, і о. Петро проводив ним дуже вміло. Він відправив Утреню, Службу Божу, Водосвяття й Вечірню. На Вечірні о. Петро попросив гостей і парафіян на братський обід до народнього дому, де наші жінки приладили смачний обід, і за це їм належиться подяка, що вони доложили стільки труду.

Наше жіноцтво й цього року багато потрудилося для церкви: жінки помалювали церкву всередині й гарно прибрали її, — і за це їм о. Блажук склав окрему подяку, і висловив побажання, що було б добре, якби Управа Громади помалювала Церкву й знадвору, і ми будемо малювати.

Парафіяльна Управа цього року доложила своїх старань для прикрашення церкви і прибудували захристію. Нашій Управі належиться подяка за таку гарну роботу.

Теперішня наша Управа складається з таких осіб: Іван Саранчук — голова, Петро

Олешко — писар, Стефан Новосад — скарбник.

Управа Жіночого Товариства: Настя Григорчук — голова, Марія Саранчук — писарка, Анна Шпак — касирка.

М. С.

ПОМИНКИ

Мелфорт, Саск.

У суботу 7-го травня в Громаді Мелфорт, Саск., на замовлення родини Івана та Юстини Українців відбулося Поминальне Богослуження, щоб вшанувати покійних бл. п. Андрія Гандзюка та Володимира Українця, його дружину Марію, сина Юрія та дочку Анну. Богослуження відбулося при великій присутності вірних, які прийшли вшанувати бл. п. заслужених Покійних.

Андрій Гандзюк упокоївся на 89 році життя 25-го березня ц. р. в лікарні в Саскатуні, Саск., там же й похований 29-го березня. Бл .п. Володимир Українець — брат Івана Українця, його дружина Марія та їхні діти Юрій і Анна, згинули в трагічному випадку 23-го червня 1959 р. в Онтаріо. Хоч покійний Володимир Українець прожив лише 29 років, а його дружина 27 років, але вони обидвое віддано працювали для розвитку рідної Церкви та для українських організацій.

Після Богослуження та Панахиди відбувся спільний поминальний обід, після якого на заклик пароха о. М. Критюка переведено збірку на Нев'янучий Вінок Покійним. Збірка принесла 8 дол., з чого призначено на "Вістник" 4 дол.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а душі бл. п. Покійних нехай прийме Господь в Оселі Праведників, —

Вічна Їм Память!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ МЕДВЕДЮК

Вінніпеґ, Ман.

У день Вознесення Господнього, 26. травня ц. р. впокоївся в Бозі в лікарні Св. Боніфатія у Вінніпезі Ґеорґій Медведюк.

Покійний народився в селі Мітків, повіт Заставна, Буковина, Західня Україна. У Канаду він приїхав 1904 року й тут працював старшим робітником на залізній дорозі, — найдовше в Чарлсвуд, Ман. І 1913 р. він одружився з односельчанкою Марією Руснак. У їхньому подружжі Господь обдарував їх чотирма дітьми.

1939 року він захворів на серце, мусів покинути працю й піти на спочинок. З того часу він постійно жив у Вінніпезі.

Бл. п. Ґеорґій Медведюк.

Від 1918 р. він був діяльним членом парафії Св. Архистратига Михаїла й увесь час обидвое з дружиною щедро відносилися до своєї Церкви Покійний був зразковим другом своїй дружині, з якою прожив понад 47 років у найбільшій дружбі й був їй щирий і вірний до самої смерті. Надзвичайно любили його діти й внуки за його батьківську любов і ніжність. Особливо відзначався Покійник лагідною й розсудливою вдачею та надзвичайною скромністю. Любив помогти кожному, хто тільки потребував його помочі, а вже найбільше своїм односельчанам, що приїхали до нього, наче до рідного брата, бо всі знали, що він дасть їм працю, або поможе грішми. Тому то так багато односельчан і знайомих зійшлося, щоб віддати йому свою послідню прислугу.

Панахиду відправив в похоронному заведенні Завідовського о. Е. Ґорґіца при гарному співі парафіяльного хору під управою панни О. Дмитрової і сказав навчальне слово про марноту тимчасового земського життя, що є тільки приготовленням до вічного загробного життя.

Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відправили о. Прот. Е. Ґорґіца й о. М. Юрківський. По відчитанні Св. Євангелії о. Юрківський сказав проповідь англійською мовою, а перед Послідним Цілуванням о. Ґорґіца — мовою українською, підкреслюючи гарні прикмети Покійника, як вірного й щирого мужа, люблячого батька й дідика та як побожного й щедрого члена Церковної Громади й наскрізь чесної й гарної людини.

При Послідньому Цілуванні присутні в церкві,пожертвували на Нев'янучий Вінок Покійному $60.00, які віддано на потреби місцевої церкви.

У Похороні взяли участь багато ближчої й дальшої родини та знайомих з Гемилтону, Су-Сент-Марі, Форт-Вілліям, Ілай, Дуґолд, Силвер-Плейнс, Дуфрост та інших.

Покійник залишив у тяжкім смутку дружину Марію та четверо дітей: дочку Анну Мічель і синів Василя й Манолія у Вінніпезі та Івана, що є лікарем в Брукс, Алберта, — усі вони подружені. Плачуть за дідиком 7 внуків, брат Іван в Ілай, Ман., та сестра Василина Руснак на Буковині. Сумують за покійним і три сестрінки: Іван, Ґеорґій та Манолій Манчуленко, перві брати: Василь та Іван Манчуленко у Вінніпезі та Теодор Медведюк в Оттаві, й перва сестра Василина Копичанська у Вінніпезі.

Покійника поховано на цвинтарі Елмвуд. По Похороні відбувся поминальний обід в церковній залі. Душу незабутнього Покійника нехай прийме Господь у Свої оселі небесні й нехай дасть йому Рай світлий і спокій вічний!

Односельчанин.

У РОКОВИНИ СМЕРТИ БЛ. П. ГНАТА ГАЛИКА

(Вотерфорд, Онт.)

У суботу, 23-го квітня 1960 року минув рік, як пок. Гнат Галик відійшов у вічність, залишаючи по собі свою дружину і одинадцять синів і дві дочки. Як також ближчу і дальшу родину.

Роковини смерти відзначила його дружина з дітьми Богослуженням, котре відправили Прот. о. Тріска і Прот. О. Маґас, а п. І. Данилевич дякував, у присутності родини, приятелів і знайомих. По Богослуженні відбулась Панахида, а по Панахиді було запрошено всіх присутних до дому пані Галик на обід.

Під час обіду голова місцевої Громади п. І. Ткачук дав коротеньку промову про життя покійного, звертаючи увагу, на те що людина лишає по собі на сім світі як відходить у вічність, а саме, — виховання своїх дітей, щоби знали вартість самопошани, любови одно до одного, та пошани до своеї мами, котрій ніколи більше не треба такої розради і потіхи від дітей, як тоді, коли вона лишається у самоті без мужа і батька дітей.

І так щоби залишити якусь память і признання для покійного, на бажання пані Галик і дітей зібрано на пресовий фонд „Вістника" 23 дол.

Усім присутнім, які зложили свої жертви, щира подяка, а покійному хай Господь подасть Вічне Царство.

Присутний.

БЛ. П. ЮРІЙ КЛИМЕНКО

Гронлід, Саск.

Усереду 15-го червня 1960 року по довгій хворобі в лікарні в Мелфорт, Саск., упокоївся на 72 році життя бл. п. Юрій Клименко.

Бл. п. Юрій Клименко родом із села Розкопинці на Великій Україні. У Канаду він прибув 1912 року та перебував у Содбурі, Онт. У 1918 році переїхав до Стар-Сити, Саск. У 1919 р. одружився з Теклею Вахняк в дому Вавринюк, яка овдовіла та перебувала в Гронлід, Саск. Після

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

одруження вони перебували в Гронлід до 1947 р., а від 1947 р. до 1954 р. перебували в Принц-Алберт, Саск. Від 1954 по 1959 рік перебували в Мелфорт, Саск., а потім знову перебралися до Гронлід, Саск.

Бл. п. Юрій Клименко був активним вірним нашої Церкви. Він був добрим батьком у родині та зразковим членом Церковної Громади, чим придбав собі багато приятелів, які численно прибули на його Похорон.

Напередодні Похорону в неділю 19-го червня його тіло було привезено до хати, де він проживав був останній рік свого життя. Увечорі того ж дня о 8-ій год. була відправлена над тілом Покійного Панахида, а в неділю 20-го червня о 9-ій год. ранку відправлено в хаті Літію та перевезено тіло до церкви в Гронлід, Саск. У церкві відправлено Заупокійну Службу Божу та Похорон. У всіх Похоронних Відправах крім місцевого пароха о. Прот. М. Критюка взяв участь настоятель із Саскатуну о. Прот. М. Боднарчук.

Під час Посліднього Цілування на заклик місцевого о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок 18.50 дол. З цієї суми призначено на "Вістник" 9.25 дол.

Похоронено бл. п. Юрія Клименка на парафіяльному цвинтарі біля церкви в Гронлід, Саск. Покійний залишив прибитих горем: дружину Теклю, дочку Анну, зятя Володимира Петрова, 2 внуки, Наталю замужем за Петром Антонійчуком, а Галя ще дівчина, та 3 правнуки: Анна, Ігор та Роман.

Усім жертводавцям щире спасибі! Хай милосердний Господь потішить опечалену Родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Юрія прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ІВАН ФРЕНД

Мелфорт, Саск.

У суботу 18-го червня 1960 року відбувся в Громаді Мелфорт, Саск., Похорон бл. п. Івана Френда, який помер трагічною смертю в самоходовій катастрофі в Ґолден, Б. К., о 2-ій год. ночі 12-го червня ц. р. на 35 році життя.

Бл. п. Іван Френд нар. 22-го лютого 1925 р. у Зґола, Ман. До початкової школи ходив у Кернс, Саск., а Гай-Скул кінчив у Етелтон, Саск. Після Гай-Скул закінчив Учительський Каледж у Саскатуні. У 1943 р. поступив до Повітряної фльоти, в якій перебував до кінця війни. Пізніше учителював та частково студіював в університеті. Останньо він працював як рахівник у конструкційній компанії в Б. К.

Його тіло було привезено до Мелфорту, Саск., тому, бо тут перебувають покійного родичі. У п'ятницю 17-го червня о 8-ій год. веч. було від-

Бл. п. Іван Френд.

правлено над тілом Покійного Панахиду, а в суботу 18-го червня Похорон.

У Похоронних Відправах крім місцевого пароха о. Прот. М. Критюка взяв участь парох Саскатуну о. Прот. М. Боднарчук.

На Похорон прибули: брат Петро з Ванкувер, сестра Емілія з Торонта, брат Мирослав з Ванкувер, брат Євгеній з Мелфорт, сестра Оля Дабелл з Едмонтону, сестра Марія Сліпець з Келґари, сестра Єва Ґелес з Мелфорт. Сестра Анна Ґой з Онт. не могли прибути. На Похороні була також тітка покійного Петрунька Косик з Вінніпеґу, Ман

Під час Посліднього Цілування присутні зложили на Нев'янучий Вінок 23.50 дол. З тієї суми призначено на виготовлення кліші 4.50 дол. та 9.50 дол. на "Вістник".

Похованого його на Загальному Цвинтарі в Мелфорт, Саск. На Цвинтарі віддали Покійному останній поклін члени Леґіону в Мелфорт, якого Покійний був членом.

Покійник залишив прибитих горем: батька, маму, 3 брати та 5 сестер. Усім Жертводавцям щира подяка. Нехай Всемилостивий Господь потішить горем прибиту Родину в їхньому нещасті, а Душу померного слуги Божого Івана оселить у Своїх Оселях.

Вічна Йому Память!

Учасник Похорону.

ЯК СВОЄ СВЯТЕ ШАНУЮТЬ

Є вістка, що в Торонті грім ударив в синагогу (жидівську церкву) і знищив найсвятійші їх річи. Отже жиди все те зібрали в домовину і впочисто поховали на цвинтарі. Вміють своє шанувати!

ВЕТО 88 РАЗІВ

В Об'єднаних Націях представник большевії має право „вета", отже може заборонити розглядати справу, яка йому не довподоби. Тепер мали розглядати справу з американським літаком, який большевики на морі зострілили, отже большевицький представник вжив того „вета" і заборонив. То вже 88-ий раз вживають большевики „вета".

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.

— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.

— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.

— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.

— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.

- КАРТИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім виконанні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише 25 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

СВЯЩЕНИКИ ОБОРОНЯЮТЬ МОВУ І КУЛЬТУРУ

В Еспанії (також в Франції) є нарід — Баски, що мають свою культуру, і яких мова дуже багата і до жадної мови на світі неподібна, але еспанці стараються нищити їх мову і культуру. Та баскійські священики стараються всіма силами обороняти баскійську мову і культуру.

УВАГА! УВАГА!

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ „БАРВІНОК"!

Управа Української Православної Оселі „Барвінок" Інституту Святого Івана в Едмонтоні,
яка знаходиться під управою та опікою Молодечого Братства при Катедрі Святого Івана в Едмонтоні, сердечно запрошує українське громадянство на:

АРХИЄРЕЙСЬКУ ПОЛЕВУ СЛУЖБУ БОЖУ,

яку відслужить Преосв[redacted] Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади в сослуженні духовенства

В НЕДІЛЮ, 14-го СЕРПНЯ 1960 Р. Б. **в Оселі „Барвінок" — коло „Піджеон" озера**

з нагоди Свята Хрещення України та закінчення літнього відпочинкового сезону в оселі.

Програма:

1) 10-та год. рано: Зустріч Владики — Божественна Літургія та Водосвяття.
2) 12.30 до 2.00 — по полудні: Обідня пора. Учасники свята принозять свій обід та свої власні перекуски.
3) 2.00-та год. по полудні: Програма у виконанні дітвори та молоді під проводом директорки п-нни Корпусь.

Після програми многі несподіванки та забави для дітвори!

Товариська зустріч громадянства.

Управа Оселі „Барвінок" ще раз сердечно запрошує українське громадянство міста Едмонтону та всіх церковних громад взяти участь в нашому спільному святі. Прибудьте громадно! Під час Богослуження співатиме Хор Катедри св. Івана.

Управа Оселі „Барвінок".

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч. 164 А

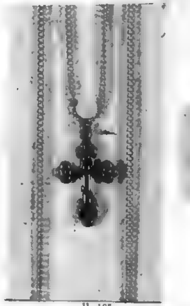

Ч. 165

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

7832998

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

СЕРПЕНЬ
7. Неділя, — Поплар Парк, Кенора, Транскона.
14. Неділя, — Сулукват, Бовежур, Брендон, Селкірк.
21. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Тиндал.
28. Неділя — Успіння Пресвятої Богородиці — Дуфрост, Ледвин — Храм, Гонор, Поплярфілд, Брендон.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

2. Вівторок Св. Прор. Іллі — Норт Бетлфорд
7. Неділя — Норт Бетлфорд
14. Неділя — Ґлезлин
19. Пятниця Преображення Господнє — Витків
21. Неділя — Гетерлей
28. Неділя — Медов Лейк

872 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32968

о. П. БУБЛИКА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — На оселі „Соняшна Купіль"
14. Неділя — Калдер
19. Преображення Господнє — Донвел (Храм)
21. Неділя — Мазепа
28. 28. Неділя — Сторнавей

УВАГА! З нагоди Храмових Свят, ласкаво просим сусідні громади, взяти участь у призначених урочистостях.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Вернон
14. Неділя і Хрещення України — Вернон
19. Преображення Господнє — Вернон
21. Неділя — Ревелсток
28. Неділя — Успіння Богор. — Вернон (Храм)

[illegible]
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Прор. Іллі — Сірко (Храм)
7. Неділя — Сандавн
14. Неділя — Вайта
19. Пятниця. Спаса — Арбака П. П.
21. Неділя — Арбака св. Мик.
28. Неділя Усп. Пр. Б. — Вайта

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок, Св. Прор. Іллі — Ню Вестмінстер, Б. К.
7. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
14. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок Прор. Іллі — Вайтбіч.
7. Неділя — Арран
7. Неділя Вечірня о год. 4-тій по обіді — Норквей.
14. Неділя — Сван Плейн.
14. Неділя Вечірня о год. 4-тій по обіді — Данбурі.

---

19. Пятниця Преоб. Госп. Спаса — Стінен.
21. Неділя — Гаес.
28. Неділя Успіння Пресв. Богородиці (Храм) — Мейбрідж.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Вірдейл
14. Неділя — Сембурґ
19. Пятниця, Преображення — Кадет
21. Неділя — Вірдейл
28. Неділя, Успіння — Нипавин (Храм)

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

СЕРПЕНЬ
2. Пророка Іллі — Теодор (За рікою)
7. Неділя — Інсінґер (м.)
14. Неділя — Тіодор (м.)
19. Преображення-Спаса — Інсінґер (Гай-вей)
21. Неділя — Дробот.
28. Неділя, (Успення Пресв. Богор.) — Льора (Храм)

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 69.

о. М. КРИЩУКА

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИПЮКА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Ґронлід (Північна).
14. Неділя — Ґронлід (Північна).
19. Пятниця, Преображення — Брувсбі.
21. Неділя — Ґронлід (над річкою).
28. Неділя-Успіння Пр. Богородиці — Ґронлід (Північна).

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛИША

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Розбирн (Храм)
14. Неділя — Оякбирн
19. Преображення Господнє — Сенді Лейк
21. Неділя — Мензі
28. Успіння Пресв. Богородиці — Ґлен Елмо (Храм)

Address: Oakburn, Man. Tel. 336
Box 12

о. І. МАРІБИ

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Вимер
14. Неділя — Водіна
19. Пятниця — Київ (Храм)
21. Неділя — Фостон
28. Неділя Успенська — Канора (Храм)

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

СЕРПЕНЬ
2. Св. Прор. Іллі — Ґудів.
7. Неділя — Айтуна.
14. Неділя — Мелвіл.
19. Преображення Госп. Спаса — Ґудів.
21. Неділя — Попечай.
28. Неділя. Успіння Пресв. Богор. — Габард.

Box 148, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Кіндерслей
14. Неділя — Оен, Алта.
19. Пятниця. Преображення Господнє — Вонда
21. Неділя — Мус Джьо, (Храм)
28. Неділя — Мічам (Храм)

Address: 738 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4096

[illegible]

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Кридор
14. Неділя — Гефорд
19. Пятниця — Мейфер
21. Неділя — Гефорд
28. Неділя — Борден — Вілкин (Храм)

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Прор. Іллі — Давнінґ (Храм)
7. Неділя — Смокі Лейк.
14. Неділя — Вільна.
19. Пятниця, Преображення Господнє — Беліс.
21. Неділя — Смокі Лейк.
28. Неділя, Успіння Пресв. Богор. — Спеден.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Пророка Іллі — Давфин.
7. Неділя — Валей Ривер.
14. Неділя. Хрещення України — Давфин.
18. Четвер — о 7 год. вечора — Свячення Овочів у Давфині.
19. Пятниця. Преображення Г. — Спаса — в Сифтоні.
21. Неділя — Роркток
28. Неділя — Дрифтінґ Ривер.
28. Неділя — Вечірня о 4 год. пополудні в Ґилберт Плейнс.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Канора
21. Неділя — Канора
28. Успення Пресв. Богор. — Маморниця

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Пембіна
19. Пятниця. Преображення — Кемсек
21. Неділя — Роза
28. Неділя Усп. Богородиці (Храм) — Ґарденто́н

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Іллі — Вандерінґ Ривер (Храм)
7. Неділя — Лак Ла Біш
14. Неділя — Крийґенд
19. Пятниця. Спаса. — Ґресленд (Храм)
21. Неділя — Сирейл
28. Неділя — Боїл

Адреса Парохи: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

СЕРПЕНЬ
14. Неділя — Андрю.
19. Пятниця. Спаса Преоб. Госп. — Лужани.
21. Неділя — Борівці.
28. Неділя — Прут.

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Пр. Іллі — Зелена (Ворд), (Служба Сестриць).
7. Неділя — Пайн Ривер.
14. Неділя — Етелберт (З'їзд Окр. С. У. К.) — Обід з побідною програмою
19. Пятниця — Преображення Господнє — Пайн Ривер (Храм).
21. Неділя — Боян.
28. Неділя — Успіння Пресв. Богородиці — Зелена (Храм).

УВАГА! Запрошуємо всіх вірних взяти участь у Богослуженнях з нагоди Храмових Свят в Громадах Пайн Ривер і Зелена. Рівночасно всіх членкинь і прихильниць С.У.К. з Округи Етелберт взяти якнайчисельнійшу участь у з'їзді в неділю 14-го серпня ц. р., котрий відбудеться в Етелберт, Ман.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Пр. Іллі — Ст. Джулієн
7. Неділя — Лепін
14. Неділя — Вакав
19. Пятниця, Спаса — Єллов Крік
21. Неділя (Заступництво) — Сматс
21. Неділя — Кадворт
28. Неділя. Успіння — Вакав (Храм)

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА

СЕ[illegible]
2. Вівторок, Пророка Іллі — Барґед.
7. Неділя — Атабаска.
14. Неділя — Річмонд Парк.
19. Пятниця, Преображення Господнє — Вайлдвуд.
21. Неділя — Сіва Біч.
28. Неділя — Вестлок.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Еґремонт
14. Неділя — Федора
19. Пятниця — Радвей, Преображення Господнє
21. Неділя — Редватер
Восетна, Вечірня в год. 7-ій веч.
28. Неділя — Нюбрук, Храмове Свято
Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 126, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Торсбі.
14. Неділя — Брудерґайм.
19. Пятниця, Преображення Господнє, освячення овочів — Брудерґайм.
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Пено

УВАГА! Починаючи з 1-го по 20-те серпня, всі діти шкільного віку з Громади Брудерґайм і Пено будуть мати навчання в Школі Ярослав.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Пр. Іллі — „Коло Жучканів" (Храм)
7. Неділя — Шіго місто
7. Неділя — Фовм Лейк
14. Неділя — „Коло Стадників"
14. Неділя — Вишарт
19. Пятниця. Преобр. Госп. — „Коло Федаків"
19. Пятниця. Преобр. Госп. — „Коло Мельничуків"
21. Неділя — Виннярд
21. Неділя — „Коло Купровських"
28. Неділя. Усп. Пр. Богородиці. — Едмор (Храм)
28. Неділя. Усп. Пр. Богородиці. — Шіго Полудн. (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1960. ЧИСЛО (1117) 17

З діянь 12-го Собору Української Православної Церкви 1960

У днях 1-3 липня ц. р. в столиці українського православного церковного життя, у м. Вінніпезі, відбувся 12-ий з черги Звичайний Собор У. Г. П. Церкви в Канаді — найвищий законодавчий Орган нашої Церкви. Діяльність Собору відбувалась серед великого духовного піднесення, як серед делегатів і гостей — учасників Собору, так і серед усіх вірних, які з великою увагою чекали на постанови Собору щодо дальшої праці Церкви. Це ж бо вперше в історії від початків існування Церкви в її Соборі узяли участь три Владики, що складають повний Єпископат Церкви: ВПреосвященніший Владика Іларіон — Митрополит Вінніпеґу і Всієї Канади, ВПреосвященніший Владика Михаїл — Архиепископ Торонта і Сх. Канади та Преосвященніший Владика Андрей — Єпископ Едмонтону і Зах. Канади, перший з українських православних Владик рукоположений в єпископський сан в УГПЦК щойно рік тому.

У праці Собору також узяли участь поверх 70 священиків Церкви з усіх 90, що їх Церква має в цей час. Серед присутніх Священиків в Соборі брали участь як довголітні будівничі, що від самих основ до сьогоднішнього урочистого дня невтомно й самовіддано працювали для розбудови Церкви, так і молоді випускники власної Богословської Школи, які щойно рік-два тому приступили до праці. З особливим ентузіязмом вітав 12-ий Собор невтомного організатора Церкви й учасника усіх попередніх Соборів Голову Президії Консисторії УГПЦК Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, який, як і перед 40 роками, повний сил, енергії і плянів стоїть при кермі церковного життя. Серед світських делегатів, яких було біля 300 осіб, були зарепрезентовані майже усі Громади Церкви та усі прошарки українського православного суспільства в Канаді — від сиволосих піонерів почавши, до наймолодшого покоління включно. Також біля 300 гостей членів УГПЦК з різних кінців країни доповнювали склад Собору і з належною увагою прислухалися до його праці від відкриття до закінчення.

Духовна Конференція і Виставка Церковних Речей

Напередодні відкриття Собору, в четвер 30-го червня, в залі Катедри Пресв. Тройці, відбулася передсоборова Всеканадійська Духовна Конференція, яка розглянула цілий ряд важливих питань з церковного життя: поширення місійної діяльности Церкви, Богословська Школа, соціяльне забезпечення Духовенства та інше. Діловим предсідником Конференції був обраний о. Митрат Є. Грицина — Місіонер УГПЦ, а секретарями о. О. Костюк і о. Г. Удод.

Головними доповідачами на Конференції були ВПреосв. Владика Іларіон і Голова Президії Консисторії Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.

Увечері того ж дня в приміщенні Катедри з ініціятиви Складу Церковних Речей при Консисторії відбулося чайне прийняття для усіх делегатів і гостей Собору, а при тому також виставка церковних речей і видань Церкви. Тут присутні мали нагоду в приємній родинній атмосфері провести вечір, незнайомі знайомилися, старі знайомі віталися й ділилися новинами, а всі разом відпочивали з дороги та готувалися до завтрішнього великого дня Собору. Разом в приємним і корисне: усі делегати й гості оглянули гарно впорядковану виставку церковних речей і видань та дістали інформації щодо якости цих речей і їх цін. Це надзвичайно важливе підприємство дало змогу усім без винятку Громадам через своїх делегатів довідатися про існування при Церкві складу Церковних Речей, в якому усе необхідне до Храму Божого можна дістати найкращої якости, православного стилю і по найдоступніших цінах ніж у будь-якому чужому складі.

Святочний настрій цього вечора був доповнений гарним співом церковних пісень Катедрального Хору під управою п. Володимира Богоноса.

Перший День Собору

Рано в пятницю, 1-го липня, у храмі Св. Архистратига Михаїла була відправлена Архиерейська Соборна Служба Божа за успіх чергового Собору й розквіт Церкви. Співслужили Владикам Прот. Чижів з Монтреалу та Прот. Д. Фотій з Торонто, а іподияконами були студенти Богословської Академії під проводом о. Диякона М. Клиша. Гарно співали хор присутнього Духовенства та хор місцевої Громади під управою панни О. Дмитрової.

Після Служби Божої був приготований гостинним членством Громади Св. Михаїла короткий сніданок для делегатів і гостей, і потім усі перейшли до Роял Александра Готелю, де в одній із заль мав відбутися 12-ий Собор УГПЦК.

Незабаром по 10 год. ранку велика заля готелю по вінці переповнена делегатами й гостями з цілої Канади, звідусіль, де живуть православні українці. Повстанням з місць і гарним загальним співом "Тон Деспотін" Собор вітає Високопреосвященнішого Владику Іларіона, який входить до залі Собору в супроводі Високопреосв. Владики Михаїла, Преосв. Владики Андрея та Голови Президії Консисторії, Протопресв. Д-ра С. В. Савчука; всі вони займають місця за столом Президії Собору. Владика Митрополит урочисто благословляє усіх делегатів і гостей та проголошує 12-ий Звичайний Собор УГПЦК відкритим, і знову линe величний спів-молитва: "Царю Небесний", молитва до Духа Святого, Господа Животворящого, Який Своєю присутністю освячує дії Собору та благословляє його учасників на творчу працю на Славу Божу.

Після Молитви Протопресв. Д-р С. В. Савчук відкриває номінації на ділову Президію Собору. У зразковому порядку, без найменшої затримки проходить вибір предсідників Собору, секретарів та усіх комісій: почесним Предсідником, згідно з Статутом Церкви, є правлячий Митрополит, а діловими були обрані

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Ви свідомі того, що нашій християнській культурі в усьому світі загрожує воюючий безбожницький матеріялізм; він веде до упадку моралі людства. Ви свідомі також і того, що українська спільнота поза межами України — в Канаді та в інших країнах — затривожена майбутністю своїх молодших поколінь; вона затривожена долею української мови й національної культури на майбутнє. Ви свідомі й того, що ніде в усьому світі немає іншої української православної теологічної школи, крім однієї — Вищої (Академічної) Української Богословської Школи Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Коли Ви всього цього свідомі, то Ви напевно з'ясовуєте собі також і те, що тільки український священик має найкращу можливість працювати для збереження християнської моралі та української культури серед нашого народу. І коли з'ясовуєте собі при тому, що є різниця між своєю рідною школою та всякими іншими школами, то Ви погодитеся з фактом, що місце кожного, хто відчуває в собі покликання до священичої праці, є тільки в Вищій Богословській Школі Колегії Св. Андрея, що є факультетом згаданої Колегії.

До майбутніх кандидатів, батьків, священиків, учителів і громадських діячів, і до кожного свідомого громадянина звертаємося з проханням: Усім тим, що відчувають у собі покликання до великої й достойної праці в Українській Православній Церкві, але ще не оформили того свого відчуття в рішення, — допоможіть своїми особистими порадами таке рішення зробити, і вписатися на теологічні студії в Колегії Св. Андрея.

Зголошення кандидатів на студії тривають до 1-го жовтня. Тільки у виняткових випадках, якщо перешкодою кандидатові стануть дійсно важливі причини, зголошення може бути розглянене також і по 15-го жовтня включно.

Початок навчання — 1 жовтня.

За інформаціями звертатися по адресі:

**St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

ДЕКАНАТ.

Митр. В. Слюзар з Монтреалу, Прот. Д. Фотій з Торонта, адв. П. Лазарович з Едмонтону та п. І. Стратійчук з Ріджайни. Секретарями — о. Г. Удод, о. Д. Лучак, адв. В. Стасів з Форт Вілліям, і п. Д. Пригорницький з Торонта.

Далі слідує прийняття Програми Собору, яку прийнято одноголосно з заувагою, що Собор буде розглядати виключно загально-церковні справи, зовсім не торкаючись справ приватного й місцевого характеру. Перший діловий Предсідник, Митрат В. Слюзар, проголосивши програму прийнятою, просить до Слова-звіту Первоієрарха Церкви, Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона.

Звіт Владики Митрополита

Розпочинаючи свій Звіт Владика Митрополит найперше сердечно вітає усіх делегатів і гостей 12-го Собору і закликає делегатів до глибокоуважного відношення до Діянь Собору, бо саме тут вирішуються великі проблеми життя Церкви та пляни на її майбутній розвиток. Усі ухвали і постанови Собору повинні бути у повній згоді зі Св. Письмом, Св. Догматами і Канонами Православної Церкви та згідно її вікової традиції. Основною прикметою нашої Церкви є її Соборноправність і Автокефальність, два непорушні камені, на яких зросла і розвивається УГПЦК. Соборноправність дає змогу усім вірним брати активну участь у житті Церкви і в плянуванні її дій, а Автокефальність дає змогу самому народові рішати свої церковні справи без впливу зовнішніх чинників. Користуючись цими великими здобутками цілих поколінь народу, усі наші церковні справи рішаємо згідно нашій вірі й сумлінню і лише на Славу Божу і на користь нашого народу.

Далі Владика Митрополит підкреслив великий зріст УГПЦК за роки від останнього Звичайного Собору, зріст як кількістю духовенства і вірних так і зріст її релігійно-моральних сил та питомої ваги в житті українців Канади. Найяскравішим свідченням росту Церкви в останніх роках є створення повноти її Єпископату, що було осягнено рік тому і тепер діючий Собор Єпископів завершує повноту Церкви. За час від останнього Звичайного Собору наша Церква зросла помітно числом духовенства, головно завдяки власній Богословській Школі. За цей же час зросла помітно кількість нових громад, відкрито нові місійні осередки, було збудовано багато Храмів Божих і резиденцій. (Д. б.)

о. Гр. Удод.

ЖОРСТОКЕ ДІЄТЬСЯ В ТИБЕТІ

Міжнародня Комісія правників, що збирала відомості про те, що китайські комуністи виробляють в Тибеті, оголосила тепер свій звіт, де каже, що в Тибеті страшне діється вже впродовж літ. Комуністи вбивають, мучать, всякі насильства виробляють, розвозять людей куди хочуть. Перед тими насильствами люди тікають до Індії, місячно тікає яка тисяча. Нині в Індії є вже понад 20.000 таких втікачів. Докази, що там діється, збирали від втікачів, від тибетанського релігійного провідника, Даляй Лями, і з китайської большевицької преси.

Та комісія є приватна міжнародня і складається з 11 членів. Її головою є голова найвищого суду в Індії, Пиршоттам Трікамдас.

ЩО ТАКЕ РЕЛІГІЙНА СВОБОДА

Говориться про релігійну свободу, але не всім відомо, що таке релігійна свобода.

Релігійна свобода, то право одиниці вибирати собі таку релігію, якої вона захоче. Хоче хтось перейти до віри католицької, чи протестантської, чи турецької, чи буддійської, то він має на те право і ніхто не може йому заборонити.

Але коли агенти чужих вір, як, наприклад еговісти, лізуть до чужих домів і намовляють людей щоб до них переходили, тут уже не релігійна свобода, але розбій. Закон релігійної свободи не дає еговістам (чи кому) права залізати без запрошення до чужих домів, до чужих родин і намовляти щоби люди до них переходили. Таких непрошених гостей можна мітлою з хати вимітати. Вони лізуть, щоб людей баламутити.

Інша справа, коли хтось хоче сам перейти від одної віри до другої, тут він може робити як хоче, хоч людям може бути ясне, що він сходить на манівці. І відомі є приміри, де чоловік йшов від секти до секти щоб "правдиву правду" знайти, і закінчив тим, — що йому ніякої віри не треба.

Що інше релігійні спори, релігійні дискусії. Тут для всіх поле відкрите. Про релігії пишуться великі книжки, пишуть газети, їх люди читають, розбирають, і з дечим годяться, а з дечим ні. Тут є виміна думок і поглядів. Все те підходить під закон "свободи слова, свободи висловy". Тут все зводиться до того: — Читай і розбирай, що читаєш. Що вважаєш добрим, з тим годися, а що вважаєш недобрим, те лишай. На те ж маєш розум, щоб розбиратися, що добре, а що погане

Н-ий.

ТУРКИ ПРОТИ ЄГОВІСТІВ

Єговістична агенція повідомляє, що турецький уряд заборонив Єговістам поширювати в Туреччині свою літературу і їх орган — "Вартову Башту", а також Біблію друковану в Америці. А в Туреччині 98 відсотків населення має магометанську віру, отже 98 на кожних сто людей.

Єговісти підняли крик, що коли Біблію на цілім світі поважають, то як можна її в Туреччині забороняти, і де тоді релігійна свобода, але турки на той крик не звертають уваги. Вони певні, що заміром еговістів є баламутити нарід.

"ЕВХАРИСТІЙНІ КОНГРЕСИ"

Римська Церква ще від 1881 року влаштовує т. зв. "Евхаристійні Конгреси", отже великі відпусти, на які прибувають католики навіть з далеких країв. Ціль тих Конгресів може бути двояка, — тісніше обєднувати католиків та збирати гроші.

Ті Конгреси влаштовуються в ріжних країнах світу, а недавній, 37-ий був в Мінхені в Німеччині, де було коло пів мільйона людей. Тут інтересне було те, що коло 900 людей примістили в парафіяльних домах, та в славнім пивнім будинку, Гофбройгавс, отже тут відбувалися "обіди любови", які були в перших християн. І тут папський представник, Кардинал Теста, переходив поміж зібраних і роздавав булочки до м'яса. Очевидно римські правителі так стараються наближитися до народу, а чого колись це бувало.

КУЛЬТУРНИЙ ЗАНЕПАД

Вже десь перед 50 літами почався культурний, отже моральний занепад серед деяких народів.

Вже в англійськім журналі "Сондей ет Гом" за 1921-22-ий рік писав Джеймс Доглес про Англію:

— Духовний живчик (пульс) в Англії бе дуже слабо й Англія не має часу для Бога. Вона вдалася до опяняючих і присипляючих ліків. Вона зійшла з розуму від забав. Все вона зробить щоби лише не глянути в середину свого нездорового серця. Від одного хвилевого захоплення переходить вона до другого; від одного розбитого ідола (божка) до другого.

— Небезпечна слабість захопила всі кляси, а нею є манія (нерозумне бажання) матеріялістичного (тілесного) задоволення, — безнастанне дразнення змислів та нівечиння нервів.

— Затверділі непорушні твари, захоплені дурноватою втіхою, якимсь безмозким задоволенням бачитися у всіх рядах і становищах життя. Все боїться самоти і спокою.

— Порожні твари є знаком порожних душ. Багач і бідний однаково шукають вдоволення очима без життя й устами без усміху. Правдиве задоволення опустило як старих так і молодих. Люди кожного віку без чуття і без серця. Їх душі повяли.

—Домашне життя знищила повінь неприличности в одежі й обличчях. Родина занепадає через брак пошани і карности. . .

Так писав не духовний, а світський чоловік, журналіст.

І певне, що той культурний і моральний занепад щораз більше поширюється.

Окремо писалося широко вже давніше про моральний і загальний культурний занепад в Злучених Державах, кільке там злочинів, який там занепад в домашнім житті, але нині про те вже дуже мало пишуть, коли ще хто пише. Мабуть вже нема кому писати.

Не краще воно і в Канаді, — кілько тут крадежей, рабунків, вбивств, насильств, а все те є знаком великого занепаду, що веде за собою жорстокі наслідки.

СИЛЬНА ВОЛЯ ПРАВЕДНИКА

В часах війни Хмельницького з поляками, та і пізніше, коли католики поляки заняли були Україну по Дніпро, православний народ розбігався по лісах, як перед татарами. Бо поляки нападали на православних, били їх, а то і вбивали, майно їх забирали, господарства нищили. Багато людей тікало з родинами куди очи провадили.

Тоді в Переяславі назбиралося багато таких втікачів, а вони мали тільки добра зсобою, що на них. Тут же ні знайомих, отже треба простягати руки по милостиню.

А був тоді в Переяславі старий православний священик, Аввакум (Карпюк), про якого йшла далеко слава як про великого праведника. І тепер дім його був приютом для бездомних і голодних втікачів. Він їх примішував як міг, він їх годував, він одягав кого треба.

Але і засоби Аввакума були замалі щоби всім помогти, отже прийшлось йому заходити до багатших людей і просити жертв на поміч нещасним.

МАТИ ВИННА ЗА ГРІХИ СИНА

(Турецьке оповідання)

В турецькій стороні жила стара бідна жінка, що мала одного сина, Салядина. Тяжко працювала і заробляла гроші щоб синові догоджати.

А син був ледацо. Материн гріш промарновував, пропивав в таким як і сам.

Сліпа була материна любов до сина. І тяжко працювала і годувала, а синові було байдуже.

Коли ж її сила ослабла і не могла працювати як колись, почав син її проклинати і гонив до праці. А було і таке, що брав канчук і бив маму немилосердно.

Вкінці її терпеливість увірвалася і вона пішла до судді (каді) і почала все про сина оповідати. Вислухав суддя усе і каже:

— Говориш, що син змалку був добрий, але що його опісля зіпсувало?

— Пиятика зіпсувала, — каже жінка.

Тоді суддя:

Злочинця кара не мине. Покараю сина, але покараю тих, що його розпиячували. А хто перший дав йому чарку, тому скажу праву руку відтяти.

Зблідла жінка і почала цілим тілом дрожати.

— Що з тобою? — каже суддя, а на те жінка:

— О, Каді! Ти відкрив мені очі. Моя права рука буде відтята, бо я так любила сина, що коли він ще малим був, то я подавала йому чарку з напитком. А тепер я бачу мій гріх.

Таке признання зворушило суддю і він каже:

— Тебе судити не буду, ані карати, бо вже Аллах (Бог) тебе покарав. Але твого сина я візьму в руки і навчу його яким він має бути. Ти його не навчила, отже чужі мусять його вчити.

БОЛЬШЕВИЦЬКІ РОЗРУХИ В ІТАЛІЇ

Несподівано почалися були в Італії, в Римі, поважні розрухи, почалися бійки на вулицях між большевиками і тими, що стоять проти большевиків. Була також бійка в парляменті. Подібні розрухи були і на католицькім острові Сицилії. Кілька осіб згинуло, ранених було понад 700, а між ними коло 200 поліцаїв. Кажуть, що Москва наказала большевикам починати ті розрухи. Провідник італійських большевиків вернувся недавно з Москви.

З того видно яку маленьку силу має Католицька Церква, коли вона навіть своїх італійців не могла виховати на добрих католиків і не допустити большевизму до Італії. А видно, що в Італії є багато большевиків. Коли ж папа рад правити цілим християнством, то як він міг би ним правити, коли в своїй рідній Італії не має сили?

ДЛЯ ЧЕХІВ БЕЗБОЖНИЦЬКІ КНИЖКИ

Вістка з Відня доносить, що комуністи в Чехії починають друкувати для Чехів безбожницькі (атеїстичні) книжки, щоб проповідники безбожництва мали готовий матеріял для нищення релігії. Першу книжку написав Гайнріх Фукс, і зветься вона: "Чи Біблія правдива?", і доказує, як біблійна наука зупиняє поступ людства. Другу книжку написав Ів. Лендман, п. з. "Початки християнства", де старається показати які великі злочини виконували християни в перших століттях християнства. Дальше будуть подібного більше друкувати.

РАБІН СЛОНІМ ПРОТИ СУДЖЕННЯ АЙХМАНА В ІЗРАЇЛІ

Коли Ізраїль буде судити Айхмана, то його (Ізраїля) також будуть судити", сказав рабін Ройбін Слонім з Торонта. Він написав у цій справі довшу статтю у щоденнику "Вінніпеґ Трибюн" (14. 6.-1960 р.) п. н. "Суди Ізраїля не повинні судити Айхмана".

Рабін Слонім каже: "Ізраїль не повинен судити Айхмана. Якщо б він його судив, це буде відплата, але не справедливість. Він каже про жидів: "Їхні мудреці й мученики дали рацію існування. Без цього оті роки гніту над ними й переслідування були б змарновані".

Чому? Бо світ уважав би жидів шукаючими пімсти, а не справедливости". Краще було б умерти при народженні, ніж бути фальшивому у своїй ролі "бути світлом народів", сказав був д-р Теодор Герцль — основоположник політичного сіонізму.

Шукаючи пімсти, жиди перестали б бути "світлом для народів". На думку рабіна Слоніма, Айхмана мають судити інші судді — не жиди, і тільки тоді буде стояти справа справедливости, а не пімсти.

Можливо, що рабін Слонім натякає на те, що справа тих способів (викрадення Айхмана з чужої території) і свідомість того, як жиди будуть над ним мститися, може викликати у світі велику нехіть до жидів навіть серед тих, що не є антисемітами. А тим часом Держава Ізраїль — маленька, окружена ворогами, вона в небезпеці.

Рабін Слонім каже: "Герцль. . . остерігав перед небезпекою, яка грозить цій маленькій республіці "бананів" на Середньому Сході".

Своє поняття справедливости (не з пімсти!) рабін Слонім окреслює як жидівсько-профетичне (справедливість давніх пророків).

ЯК ДАВНО КАРАЛИ

Ось що каже історія:

В 1627 році, в Жовкві, в Галичині, жінка Яна Золотара зайняла була гуску Григорія Бандурки і не хотіла віддати. Коли ж Бандурка допоминався, Ян вивів Бандурку на відлюдне місце і вбив.

І Яна засудили на смерть, але на прохання духовенства і визначних міщан смертну кару замінили на таку:

1. Сиротам по вбитім має Ян заплатити 110 золотих.
2. На судові кошта 24 золотих.
3. До міської каси 20 гривень.
4. В часі похорону Бандурки має Ян йти в процесії як засуджений на смерть, в білій сорочці, з колесом і ланцюгом, та голосно заявити:

Забив я невинно людину, мого ближнього, згрішив я перед Богом і своїм ближнім! Григорію, прошу тебе раз, другий, і третій, відпусти мені мій гріх!

Так мав він просити в трьох місцях, — перед домом, на ринку і при похороні.

5. Вдову і сироти, братів та інших свояків мав перепросити.
6. Мав перепросити і все міщанство та уряд, на колінах визнаючи свою провину.
7. Не сміє відгроджуватися, ані хвалитися.

Так бачимо, що злочин вважалося злочином супроти загалу, а нетільки супроти жертви злочину. Отже злочинець підпадав і під суд громади.

ПРОПОНУЄ СКЛИКАТИ ЕМІГРАНТСЬКИЙ СОБОР УАПЦ

Прот. Ол. Биковець з Детройту пропонує, щоб православні українці-емігранти скликали свій Собор Української Автокефальної Православної Церкви.

Автор цього пляну пише: "Як показує досвід, самі єпископи з різних причин зібратися на такий спільний Собор не можуть, тому їх мусить скликати або Екзарх Вселенського Патріярха, або наприклад УНРада". Прот. Биковець виложив свою пропозицію у статті "Потрібний Всееміграційний Собор УАПЦ", що опублікована в часописі "Новий Шлях" за 6. 6. 1960 року.

Це правда, що Українська Національна Рада — це еміграційна політична репрезентація, отже в її склад входять емігранти. Але сумніваємося, чи Президент УНРади д-р С. Витвицький (грекокатолик) захоче підписувати наказ, щоб емігрантські єпископи зібралися на Собор. Він уважатиме, що ця справа до обсягу його завдань не належить. Щождо Екзарха Царгородського Патріярха в Америці, то він також не зможе цього зробити, бо ні в Америці, ні в Канаді не має він українських емігрантських єпископів. Тут є українські православні єпископи — громадяни цих країн. Є тільки одна еміграційна Церква, а це Українська Автокефальна Православна Церква на Еміграції в юрисдикції владики Ніканора з осідком у Зах. Німеччині, але його єпископат збирається на свої Собори з доручення свого Первоієрарха Ніканора, і тому не потребує ніяких інших чинників, щоб його скликали. Українська Православна Церква на Еміграції має 14 єпископів,—каже автор статті. Але в дійсності їх є значно менше, — еміграційні єпископи лише ці, що очолюють Церкву в юрисдикції Митрополита Ніканора.

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¼ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:
6⅞x8 — сет $44.00
7¼ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адре :
THE HE ..D,
7 St. Johns Ave., Wi..nipeg 4, Man.

ЦЕРКВА ВЕЛИКА НАРОДНЯ СПРАВА

Погляди на Церкву

Нераз було чути вислови, що Церква до народних справ не належить. Нарід має свої справи, а Церква свої.

Були вислови, що нарід може мати багато вір, багато ріжних Церков, але те йому не пошкодить.

Програма Українських Націоналістів з 1947 року говорить:

"Українська держава сприятиме розвиткові українських Церков. Не будуть допущені релігійні культи, що виявлятимуть антинаціональні, антидержавні, та антиморальні прояви".

Значить, — уряд буде допускати агентів всяких вір, щоб засновували між українцями свої Церкви, чи віри, коли заявляють, що будуть задоволяти вимоги уряду. І він буде їм помагати розвиватися.

А Драгоманів казав, що релігію і Церкву можна заміняти театрами, концертами, виставами і т. д.

Виходило б, що нарід має свої справи, свій ґрунт, а поза плотом того ґрунту стоять собі Церкви, наче шатра купців, що продають свій крам. І де кращий крам, тих треба піддержувати.

Наведені вислови чи погляди про Церкву виходили від тих, які говорили про те, чого цілком не розуміли. Вони не розуміли, що релігія і Церква є великою частиною народної культури, отже нерозлучною частиною народнього життя, і що народ, який є, і дальше хоче бути народом, мусить мати релігію і Церкву.

Сила народу в єдности

За Володимира Великого християнство стало вірою цілого українського народу і в тім була також державна сила. Одна віра, одна культура, одні святощі, одна держава.

Коли ж поляки завели унію, то вже й уніяти, які до унії привикли, вважали православних своїми ворогами. Всякий поділ є розбиттям народної сили.

Коли б греко-католики в Канаді відв'язалися від чужого Риму і стали разом з православними, то яка велика була б українська сила. А сьогодні вони піддержують чужу силу і з православними ворогують.

Всякий поділ, церковний, чи політичний, є розбиттям народної сили.

Берімо такий малий приклад. . . Половина православного села, чи громади, стане суботницькою. Вона буде зватися українською, буде вивішувати український прапор, буде співати український гимн, але тим суботникам ближчі будуть суботники по світі, ніж їх сусіди православні.

В православних буде неділя, а в суботників ні, бо вони суботу святкують. В православних Великдень, а суботники возять гній на поле через село і попри Церкву.

В православних Різдво, а новокалендарні греко-католики молотять, дрова рубають. В православних Йордан, велике свято, а в римо-католиків Йордану нема, отже вони з ліса дерево возять, ріжуть, — отже як тут говорити про народну єдність? Вони самі собою ворожий настрій одні до других викликають.

Для тих одиниць, яким Церква байдужа, Церква не є народною справою, але чи народ згодиться з тим, що неділя, Різдво, Йордан, Великдень, Зелені свята інші свята, і взагалі Ц е р к в а, в її змістом не є неродною справою? Що вона не є частиною його морального і взагалі культурного життя?

Отже як розумний чоловік може сказати, що релігія і Церква до народних справ не належать?

Нащо народові багато Церков?

Коли народ має одну віру, одну Церкву, то нащо йому більше Церков?

Загально беручи, то нові Церкви серед народу заводяться заходами чужих аґентів, щоб народ розбивати і захоплювати його ґрунт для тих, хто тих агентів посилає. Хоч нові секти можуть організувати і місцеві фанатики на власну руку.

Історія каже, що коли католицькі Єзуїти заходили до католицьких держав, то словами не виявляли ворожнечі ані до народу, ані до уряду, але їх праця була ворожа, отже уряд мусів виганяти їх силою зі своєї держави. Католики католиків виганяли.

Вже Володимир мусів арештувати римо-католицьких духовних, які старалися на Україні заводити латинство.

А що було в Галичині, коли побіч москвофілів налізали туди польські ксьондзи, бельгійські Редемптористи, Домінікани. . . Чи не розбивали вони народньої єдности?

Берімо Канаду

Тут давніше чужі протестанти були притягнули до себе деяких українців отже поорганізовували з них малі громадки, та хіба ті нові протестанти не ставилися вороже до тих, що своєї Церкви трималися? А яким болотом обкидав "Ранок" Українську Церкву, що був органом тих нових протестантів. А вони ж звали себе українцями.

Та хіба ж нині греко-католики не ставляться крайно вороже до православних?

А хіба французи не хотіли взяти гр.-католиків під свою владу і насилали гр.-католикам всяких пінів щоб їх латинщити!

Отже балачка, що народ може мати багато вір і Церков і те йому не пошкодить, то балачка або тих, що їм ніякої Церкви не треба, або тих, що нічого не думають; або чужих, які хотіли б народну єдність розбивати.

Народ повинен стреміти до того, щоб мати лише одну віру й одну свою власну Церкву, не зв'язану з чужими і незалежну від чужих, а тоді буде в нього релігійна єдність. Він рівно ж повинен змагатися до того, щоб в його не було десятків політичних партій і груп, що своїм політиканством так само розбивають народну силу.

Таке диктує і досвід і здоровий розум.

ЯКІ ТИТУЛИ ДЕЯКІ ЛЮДИ МАЮТЬ

Деяким людям здається, що коли мають більше титулів, то вони більші люди, вартніші, хоч титули і правдива вартість людей не йдуть впарі. От папа має такі титули:

— Христовий Намістник, Наслідник Св. Петра, Єпископ Риму, Архиепископ і Митрополит Римської Провінції, Примас Італії, Патріярх Заходу, Найвищий Пастир Вселенської Церкви і Володар Держави Ватикану Міста.

Що сказав би нині про ті титули Петро, Павло, чи други єпископи, які подібних титулів цілком не мали?

Знов же митрополит Шептицький мав такі титули:

— Митрополит Галицький, Архиєпископ Львівський, Єпископ Каминця Подільського, Його ц. і. к. (цісарського престолу) дійсний тайний Дорадник, Член Палати Панів Австрійської Ради Державної, Віцемаршал Ради Королівства Галичини і Володимирії з Великим Князівством Краківським, Доктор св. Богословія, Прав і філософії і т. д.

Титули єпископа Констянтина Чеховича:

Єпископ Перемиський, Самбірський і Сяноцький Н а д в о р н и й Пралат і прибічник Престолу Його Святости Папи, Лицар великого Хреста св. Гробу Господнього в Єрусалимі, Лицар залізної Корони, Член Ради Королівства Галичини і Володимирії з великим Князівством Краківським і т. д.

Титули еп. Хомишина:

Єпископ Станиславівський, Член Ради Королівства Галичини і Володимирії з Великим Князівством Краківським і т. д. і т. д.

Розуміється, що ті титули були їм згори (формально) надані, отже вони були на папері, але люди давали тим єпископам свої титули відповідно до їх заслуг. На титули не дивилися, одних поважали як гідних, других звали негідними. Не в титулах вартість чоловіка, але в його гідним поведенні, в його щирій праці.

ДРІБНІ ВІСТКИ

— Є вістки, що в двох українських околицях Манітоби неукраїнці побудували дві церкві, очевидно щоби людей до себе притягати. Але до одної ніхто з людей не заходить і вона стоїть замкнена, а до другої дехто своїх дітей посилає.

— Деякі представники Міжнародної Ради Церков вже заявили, що коли б вийшла війна з большевією, то треба зараз замиритися і згодитися на всі вимоги, які поставлять большевики. Також кажуть, що треба конче приняти китайських представників до Об'єднаних Націй.

— Жидівська преса каже, що тепер мабуть буде тяжко вибрати жида президентом Америки, бо проти жидів є сильний настрій.

— Тепер сподіються, що президентом в Америці буде сенатор Кенеді, але йому є закид, що він в сенаті, в 97 випадках, голосував 93 рази за тим, що могло бути в користь большевиків.

— В Джерзі Сіті, Н. Дж., Амелія Брунґарс, вмираючи, зоставила 3,000 долярів для свого 9-літнього пса, щоби міг спокійно доживати віку. Певне, що поміж собаками пішла про неї велика слава.

АКАДЕМІЯ В 30-ТІ РОКОВИНИ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ СВУ І СУМ

Осередок СВУ ім. С. Єфремова в Торонті улаштував Академію для відзначення 30-ої річниці судового процесу СВУ і СУМ-у, який улаштувала Москва при допомозі доморослих комуністів. На цьому процесі було засуджено кращих представників Української Нації, а сотні тисяч членів цих організацій було вислано на каторгу в Сибір.

Академію відкрив голова КУ СВУ, п. проф. М. Содиленко, який в короткій та зворушливій вступній доповіді з'ясував мету улаштування Академії, після чого присутні вшанували поляглих борців за волю України, членів СВУ і СУМ, однохвилинною мовчанкою.

Доповідь про діяльність членів СВУ і СУМ-у виголосив п. проф. С. Килимник. Вельмишановний доповідач в своїй науковій доповіді підкреслив величезні заслуги проводу СВУ і СУМ для відродження української культури, національного та політичного виховання кадрів та борців за Українську Незалежну Державу.

На основі зібраних матеріялів п. професор С. Килимник широко висвітлив велику сферу впливів та керівництва СВУ в майже всіх галузях українського життя. Ці впливи починалися в ВУАН та кінчалися на селах, якими провадив провід СВУ, надаючи національного змісту всім галузям творчости і підготовки повалення московської окупації в Україні. Іншими словами, СВУ була державою в державі.

На жаль, і на цей час виявили свою зрадницьку діяльність московські вислужники. Як кількаразово підкреслив п проф. С. Килимник, такими були затонські, скрипники, хвильові, любченки, укапісти, боротьбісти та їм подібні. Це ці запроданці помагали москалеві останню сорочку знімати з знедоленої України. Опинившись на еміграції, ці зрадники далі продовжують свою ганебну ролю та вводять в блуд певну частину нашої еміграції.

Вони стараються вважати цих зрадників України діячами національно-культурного відродження, і цим самим реабілітувати їх, а реабілітувавши їх, вони реабілітують самих себе, перед обличчям націоналістичного середовища, роблячи далі ставку на ідеологію комунізму та на кадри з КПбУ й комсомолу. Іншими словами, включившись в націоналістичне середовище, вони пропагують комуністичні ідеї, галасуючи при цьому, що це одинокий шлях українського визволення, цебто — здатися на милість Москви та з цим примиритися.

З цим бореться СВУ, відновлена на еміграції. СВУ бореться проти цього зла і змагатиметься проти нього так довго, аж поки цілковито не виявить їхньої ганебної ролі та шкоди українській визвольній справі.

Концертова частина. В концертовій частині брали участь: Ансамбль Кобзарів ім. Остапа Вересая під мистецьким керівництвом проф. П. Казанівського, Соня Сахно — сопрано, Василь Тисяк — тенор, артист Юрій Бельський, Богдан Голинський — баритон, проф. Г. Голинська та Зенон Лавришин — фортепіяновий супровід.

Кожен виступ виконавців концертової частини присутні сприймали з великим захопленням.

Окремо треба підкреслити, що Ансамбль Кобзарів своєю підібраною програмою та виконанням своїх точок ще більше надавав Академії урочистости.

Взагалі Академія пройшла на високому мистецькому рівні.

Співом Національного Гимну закінчено Академію.

Інж. П. Роенко.

РЕЛІГІЙНІ МІСІОНЕРИ

Найперші християни розуміли, що вони є місіонарами і кожна особа вважала своїм обовязком привертати поган до християнства, — голошенням християнської науки, та своїм примірним життям. В тім сила християн була дуже велика. Тоді кожний християнський дім був школою християнського виховання. К о ж н а м а т и б у л а християнською учителькою для своїх дітей. Як уміли, так вчили, але на добрих християн виховували.

⁂

Пізніше вже були окремі місіонарі з священиків, з монахів. А пізніше прийшло, вже до того, що поган і силою до християнства приганяли. Така робота не була вже місіонарською.

⁂

Та і дальше християнські Церкви висилали своїх місіонарів до Азії, Африки, Японії і ще де, щоби поган до християнства навертати. Висилала багато Римська Церква, а також протестантські Церкви, чи секти. Нині в Конго, в Африці, де є великі розрухи, є 60 американських місіонарів. А певне, що є й інші.

Але нині місійна робота дуже звузилася. Багато "місійних" країн забрали большевики, в інших сторонах нарід стає свідомішим і не хоче, щоби чужі релігійно над ним запанували.

Місіонарі навертали найменше освічених. Але не вдавалося їм навертати магометан (турків), бо ті добре знають основи своєї релігії. Кожний магометанин повинен бодай раз в році перечитати свою "біблію" — Коран. І кожний магометанин, простий чоловік, чи вчений, уважає себе магометанським місіонаром. Нині магометане багато муринів в Африці навертають на магометанство.

Нема приступу місіонарам і до жидів, бо жиди добре свою релігію знають і чужих місіонарів між себе не впускають. Вже були проби навертати жидів, але ті проби нічим кінчилися.

Місіонарську роботу провадять нині між найтемнішими людьми Свідки Єгови, хоч єговісти не є християнською сектою. Вони виглядають більше на політичних сіоністичних робітників, що намовляють людей в'язатися з жидами і кланятися Єгові.

Ось таке дещо про місіонарів!

А. Б.

ЧИ НЕ ПРАВДА?

Олександер Великий вмираючи казав, щоб поховали його з розпростертими долонями.

— Чому ж так? — питали його. На те Олександер:

— На доказ, що чоловік нічого на другий світ з собою не бере. Я завоював широкий світ, але відходжу жебраком.

АРХИЄПИСКОП ПРЕЗИДЕНТОМ КИПРУ

Острів Кипр на Середземнім морі і там більшість населення православні греки, а меншість турки. Кипр був визначним осередком давного християнства.

Тепер Кипр став вільною республикою, якої президентом став грецький архиепископ Макарій (Макаріос), а його заступником є турок Фаділь Кучук.

Кипр був тепер 82 роки під англійським панованням, але кипрські греки наважились здобути собі самостійність, або приєднатись до Греції. Почались повстання, що тривали пять літ і вкінці добилися чого хотіли, а архієп. Макарій був провідною силою в визвольнім русі. Тепер став він президентом і з того приводу були великі радісні святкування на острові.

НАВІТЬ В АРЕШТІ ВЧИВСЯ

Італійський визначний мислитель і патріот, Мацціні, був арештований за свою патріотичну працю і просидів в арешті кілька місяців. Що ж він там робив? Дармував? Ні!

Він брав книжки з арештантської бібліотеки, або знайомі книжки йому приносили і він читав. А що читав? Читав писання давніх церковних писателів, — Василія Великого, Івана Золотоустого і других, отже познайомився з тим, що давні розумні люди писали. Тим він дуже збагатив свій розум, а що йому опісля придалося.

З того виходить, що розумний і в арешті розуму набирає, а нерозумний і на волі нічого не навчиться. Лише вільний час змарнує.

БАТЬКІВСЬКА ПОРАДА

Ти йдеш вже, сину, нині в світ
Незнаними шляхами,
Зі згадкою діточих літ —
Любови тата й мами.

Кінчи забави! Полишай
Безжурний вік дитини, —
Знайди мету в життю собі,
Не прогайнуй й хвилини.

Поважні труди поклади
На себе в Ім'я Боже,
Розумно думай і працюй,
А Бог тобі поможе.

Візьми за друга Чесноту, —
Вона тебе порадить,
Поборе труднощі й тебе
До цілі допровадить.

Свою ти гідність бережи,
Перед ніким не гнися,
Убогому ти поміч дай,
За слабшим заступися.

На глум нікого не бери,
Шануй чужу святиню,
Та свого Бога ти держись,
Не зрадь ні на хвилину.

Та ще одно запам'ятай,
Щоб дав ти свою згоду, —
І серце й душу ти віддай
Для рідного Народу.

В.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

Безперечно, фальсифікати (в Римі) були роблені аж по кінець одинадцятого століття, коли в Римі справи були веденні діяльно і зручно; тому що папа Григорій VII був також першим з-поміж пап,що заявив претенсію на Сардинію, то при цьому він скористав з нагоди, щоб зауважити, що до часу Григорія VII сардинці не були в жодних взаємовідносинах з Римським Престолом, чи може точніше, як це він каже, через недогляд його попередників (пап) вони (сардинці) стали такими чужими для Римського Престола, немов би люди з кінців (країв) землі.[9]) Папа Урбан II, звичайно, доказував 1091 року, що Корсика була папським васальством і що вона стала папською не тільки шляхом дару короля Людовика чи Карла Великого, а ще на основі дару імператора Констянтина Великого, який, як це вияснював папа Урбан II, записав папі Сильвестрові всі острови Заходу, з Балеарськими островами, а навіть з Ірляндією включно.. Щождо привілеїй, що їх надали в користь папства імператори Отто I (962 р.) і Гейнрих II (1020 р.), то як їхні оригінали, так і копії в основному є правдиві; але коли йдеться про "Дар Констянтина", то цей стан, в якому він поданий у Liber Pontificalis, свідчить про це, що до нього пізніше просто гуртом додавали вставки[10])

Це добре відомий факт, що графиня Матильда, бувши під цілковитим впливом папи Григорія VII й Анзельма з Люкки, 1077[1]) подарувала Римському Престолові Ліґурію й Тусканію. Коли ми пригадуємо собі, що папа Григорій VII вимагав від монарха-самозванця Рудольфа, щоб той присягнув, що він віддасть ці землі й доходи, що їх імператори Констянтин Великий і Карло Великий надали були Св. Петрові[2]), і що папа Лев IX уже урочисто посилався був на "Дар Констянтина", і що Анзельм — дорадник графині Матильди, включив був "Дар Констянтина" у свій Кодекс, то тоді ми можемо легко з'ясувати собі, якого документа було вжито (Римом) на те, щоб її переконати в тому, що, мовляв, вона своєю совістю була зобов'язана вчинити таке велике зречення (із своїх територій) чи "возстановлення".

Годі нам робити припущення, що такий муж, як папа Григорій VII свідомо брав би був участь у фальшуваннях, однак його необмежена певність і жагуче бажання здобувати нові території й володіння спонукали його вхопитися за перший попавший підроблений документ, який лиш попався йому в руки, щоб покористуватися ним, як конкретним доказом. І так, 1081 року він твердив, що, згідно з документами, які збереглися в архівах Св. Петра, імператор Карло Великий подарував Римській Церкві всю Галію і всю Саксонію[3]). А цей документ, що його можна знайти в Торіґіо[4]), і що до цієї ж таки справи відноситься, безумовно був підроблений у Римі — в десятому чи в одинадцятому столітті. Карло (Великий) титулує себе там імператором у 797 році, а в складі його імперії фігурують королівства: Франція, Ґалія й Аквітанія; його ж канцлер — Алькуїн; і сказано, що кожне з цих королівств платить Римові 400 фунтів данини на рік.

Ми вказали на ці діла й дари тому, що вони проливають яскраве світло на цю лінію, якої в Римі між шостим і дванадцятим століттями трималися послідовно, і тому що творці тих фактів без сумніву являються тими особами, що їх слід обвинувачувати в підроблюванні документів в інтересах "верховної" власті папи.

А тепер ми будемо продовжувати облік і провірку тих підрібок, що ступнево змінювали собою всю конституцію Церкви. Уже була згадана ота псевдо-Ісидорова підробка половини дев'ятого століття. Сам Рим (папа), як ми завважили, не брав у цьому участі, але однак згодом він повністю скористав з неї для поширення своєї влади, а григоріянська партія зміст цих підрібок включила у свої Збірники Канонів.

Наймогутнішим знаряддям нової папської системи став твір Граціяна "Decretum", що його в половині дванадцятого століття видала була перша в Европі юридична школа в Больонії, що була вчителькою права всієї західньої Европи. У цій праці ("Декрет" Граціяна) підрібки т. зв. "Ісидора" були сполучені з підрібками авторів доби папи Григорія VII, а також фальсифікації Десдеді, Анзельма, Григорія Павійського (з Павії) з додатком підрібок самого Граціяна.

Цей Граціянів твір усунув собою всі інші збірники канонічного права, і так він став підручником та посібником не тільки каноністам, але й також схолястам-богословам, які черпали з нього майже все своє знання про Отців і Собори Церкви. Ні одна книга не мала на Церкву такого великого впливу, як ця ("Декрет" Граціяна), дарма що ні в одній з них немає аж такої поражаючої маси неймовірних блудів — і тих, що були зроблені навмисне (підрібки), і також мимовільних. Шлях для появи цього твору Граціяна підготовляли не тільки Анзельм, Десдеді й кардинал Григорій Павійський, — хоч їхні твори не були в широкому користуванні, — але й також німець Буркард, або може його помічник абат Ольберт. Буркард у своєму Збірнику, складеному між 1012—1024 роками, не тільки що рясно споживкував видумки т. зв. "Ісидора", але й також церковні постанови капітул приписав різним папам, — отже з половини одинадцятого століття почалася помилкова думка, що ці постанови Синодів Франконії, які в дійсності діяли з власної волі й почину, немов би то відбувалися силою указів папського самодержавія. Усі фабрикати — б а г а т і жнива трьох століть — Граціян у добрій вірі включив у свій Збірник, але він також свідомо й навмисне додав сюди ще й деяку кількість свіжих підрібок, — усе це в дусі і в інтересах папської системи.

Глибше розглядаючи розвиток нової системи Церкви (католицької), можемо показати на деяких прикладах, як італієць Граціян своїми власними вставками опрацював ґрандіозну національну (італійську) схему, щоб увесь християнський світ, у своєрідному сенсі, поперез папство підпорядкувати власті італійського духовенства. Німецькі й франконські єпископи вже були вгнулися перед "Ісидоровими Декретами", вплив яких бачимо в постановах Німецького Місцевого Синоду в Трібур 895 року. Тут можемо помітити, як той псевдо-Ісидор, приписавши папам імперське достоїнство й диктаторські накази, глибоко просякнув у кров життя німецької ієрархії. І дійшло вже до того, що єпископи якнайщільніше окружили короля Арнульфа, який був видним учасником загаданого (німецького) Синоду, і що він, прагнучи до імператорської корони, яка вже раз принадила була його в Італію, міг був удостоїтися її тільки з ласки папи Формосія. І вони (німецькі єпископи) вирішили, що хоч римське ярмо стало вже нестерпним, то все ж таки вони повинні двигати його з побожним самозреченням.

І скільки ж то вже разів з того часу повторяється цей самий вислів! Цей вислів приписано імператорові Карлові Великому так, як твердять, що імператор Констянтин Великий називав папу Богом. І поскільки Ґраціян прийняв це як нібито правило імператора Карла Великого, і подав його під фірмою універсального канона, тому він (цей "канон") загально прийнявся аж до часів Констанцького Собору, не зважаючи на це, що в практичному ходу він (цей "канон") іноді суперечить сам собі, кажучи, що коли Рим наложить такий тягар, що його не можна витерпіти, то все ж таки обов'язок велить терпіти його.

[9]) Epist. I. 29.

[10]) Пор. Watterich. Vitae Pont. I. 45; Hefele, Concil. Geschichte, IV. 580. Beiträge, I. 255.

[1]) Leo Caminensis. Див. Pertz, Monum. Germ. IX. 738. Ліґурія — це Ломбардське князівство, що належало Матильді.

[2]) Ep. VIII. 8. 26.

[3]) Ep. VIII. 23.

[4]) Le Grotte Vaticane (Рим, 1639). Акти Мучеників були так підроблювані вже раніше, а згодом, почавши з десятого століття, у Римі вже масово продукували фальшиві документи, про що свідчать різні окремі Церкви, що належали до Риму. Так, напр., перший цього роду документ, з 570 року, Маріні цитує (Papiri Diplom. Рим, 1805) як підрібку. Див. Jaffé, Regesta, стор. 936.

[5]) Dist. 19 c. 3.

(Далі буде)

"ЗЛОЧИНЦІ СМІЮТЬСЯ З НАШИХ СУДІВ"

"Злочинці сміються з наших судів", сказав Пітер В. Шортено — суддя з Монтреалу. Він інформує: "Принаймні 50 відсотків людей, яких ставимо на суд, уже перед тим були суджені. І хоч це може здивувати нас, але це факт, що 70 відсотків підсудних згодом знову будуть суджені за злочини. Мене тривожить це, що на всіх 16 судових справ, що я розглядаю кожного тижня, кожен з підсудних стає на суді вже не перший раз".

"Але, я думаю, що найважніше тут ось що: я хотів би, щоб родичі застановилися, й поставили собі таке питання: "Чи я дійсно роблю все, що в моїх людських силах, для того, щоб помогти своєму синкові чи донечці розвинутися в дозрілу, добре виховану, розумну дорослу людину-" ("Да Винніпег Трибюн Вікенд Меґезін", 7. 5. 1960).

ЩО ЗНАЧИТЬ — "ДЖЕНТЕЛЬМЕН"

Визначна англійська королева Вікторія так означила "джентельмена:

Джентельмен примірний зверху і примірний в душі.

Він не принижується перед багатими, і не погорджує бідними.

Однаково гідно держиться і в щастю і в біді.

Поважає жінок і взагалі старших людей та дітей.

Він шанує свою гідність, тому не знизиться до брехні чи якого поганого вчинку.

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Продовження)

Календарна справа

Тому, що календарна справа зачіпала Укр. Прав. Церкву й українців взагалі, треба про ту справу ширше поговорити.

Греко-кат. провідники почали вже давно робити заходи щоби до гр. кат. Церкви завести новий календар. І дуже несвідомі гр. кат. громади новий календар приняли.

Так вийшло в гр. кат. Церкві розбиття. От примір: — в Вінніпеґу в церкві св. о. Николая (Василіянській) новий календар завели, але в церкві Володимира й Ольги, що проти василіянської, на другі боці вулиці (МкҐреґор), нового календаря не приняли. Отже в церкві Николая співають "Різдво твоє Христе Боже наш", а в церкві Володимира й Ольги ще піст, Пилипівка. В церкві Николая співають "Христос воскрес", а в сусідній ще Великий Піст.

Розбиття було і в домах, в родинах, між сусідами. Батько святкує по новому календару, а син по старому, отже свята не сходяться. Сусіди і знайомі не сходяться, бо в одних свята, в других ще їх нема. Один поздоровляє другого: "Христос воскрес!", а другий відповідає: "В тебе воскрес, а в мене ще ні". В одного свято, а сусід греко-католик на подвірі дрова рубає.

Був нелад і в громадах, бо дуже несвідомі на новий календар годилися, а другі свій церковний календар бороняли.

Так гр. кат. провідники заводили нелад між греко-католиками, вірячи, що той нелад закінчиться їх перемогою. Але і дотепер свідоміші гр. кат. громади нового календаря не приняли.

Рух за зміною в Православних

Знайшлися і між православними одиниці, що хотіли календарної зміни, і почали піднимати голос. Їх була жменя, але їх голос було чути.

То були люди, що поверховно думали і для них сама зміна мала бути знаком великого поступу, знаком культурності. Не думали, що хто зрікається своїх прав, той перестає бути господаром і переходить на ґрунт наймита.

І так в 1940 р. почалася в Укр. Голосі" голосна полеміка про календарну справу і тяглася цілого півроку.

Одиниці, що були за зміною, висували фантастичні причини для календарної зміни. Старий календар не астрономічний. Старий календар показує нашу некультурність; з нас усі культурні народи сміються; ми позаді культурних народів зосталися; студенти висших шкіл не можуть на свої свята їхати до родичів; робітники по містах мусять в українські свята працювати; через старий календар деякі торговці і професіоналісти мають грошеві страти. . .

Плели що кому до голови прийшло. Голосили, що новий календар принесе українцям славу і між астрономами, і взагалі між культурними народами, і торговці нічого не стратять, і робітники зможуть всі свої свята святкувати.

Вся та балачка провадилася навмання, а з неї визирав брак розсудної думки і легковаження своєї власної культури.

Знов же оборонці свого церковного календара стояли на твердім ґрунті. Вони пригадували, що лише одно українське Різдво не сходиться з латинським чи протестантським, а Великдень завсіди в неділю, отже кожний може його по давному календару святкувати. Але українці мають такі інші свята, яких не мають ані римо-католики, ані протестанти, то хиба їх новий календар зрівнає з тими, які тих свят цілком не мають? А студенти. . . Нехай їдуть до родичів на латинські свята, — все ж вони родичів відвідають.

Дальше бралося на увагу, що завсігди чужі, вороги українців й українські хруні, які ворогам служили, старалися накинути українцям для Церкви новий календар. Чому ж? А тому, що вороги знали, що вони на тім скористають, а українці стратять.

І коли українці впродовж століть завзято обороняли свій церковний календар, то знали чому. Вони про те говорили, вони писали, і тут наводилися їх вислови і їх орґументи. Згадувалося і жидів, що вони мають більше трудностей в святкованні, але свого календара не зміняють.

Що ж до астрономії, то астрономам наш церковний календар байдужий. І розумні люди з нас не сміються, як не сміються ні з жидів, ні з турків. Гідні люди шанують чужу власність.

На такім ґрунті стояли оборонці нашого історичного церковного календаря. Якраз зміна календаря може показати чужим людям нашу некультурність, наше дітвацтво.

І свідомі греко-католики з тим годилися, отже і до нині на новий календар не перейшли.

Коли ж на Осьмім Соборі, 1940 р., хтось календарну справу згадав, то всі представники церковних громад заявили, що всі громади є проти календарної зміни, тому нема про що і говорити. Отже більше і не говорилося. Справа коротко була вирішена.

ВОСЬМИЙ СОБОР

Восьмий Собор Української Православної Церкви відбувався 4 і 5-го серпня, 1940 р., в Саскатуні і він був дуже інтересним і дуже важним. Тут Укр. Прав. Церква вийшла повною перемогою над тими, що цілі літа готовили Церкві лихо.

Вже задовго перед Собором було відоме, що на Собор прибуде Свистун з свящ. Маєвським і делегатами від "соборної" громади, яку Маєвський обслуговував і яка з Укр. Прав. Церквою не вязалася.

Собор відбувався в Інституті Петра Могили, отже наперед пороблено заходи, щоби тих, які до нашої Церкви не належать, до будинку не вступали. Отже до входу до будинку для делеґатів, священиків і вірних Укр. Прав Церкви призначено лише одні двері через Бібліотеку, і тут поставлено сторожу, щоби людей, чужих нашій Церкві, не впускати. Другі двері були замкнені.

Коли делеґати і вірні почали входити , то прийшов перед двері і Свистун (з жінкою) як нібито делеґат з "соборної" громади, прийшов Маєвський, прийшли ще два інші ніби делеґати, та ще один додатковий чоловік з тої громади (Кізюк), якого взяли мабуть тому, що він був великий крикун Прийшов також один саскатунець з жінкою, зроду православний, але тут звязаний з католиками.

Свистун справу так толкував, що в Канаді є дві Православні Церкви, — одна "заінкорпорована", а друга "незаінкорпорована", і він є представником, "незаінкорпорованої" Церкви. Тількиж Собор був лише "заінкорпорованої" Укр. Прав. Церкви, а не якихсь двох Церков, отже Свистун не мав тут місця, ані Маєвський.

Коли ж Свистун зі своїми хотів увійти і силою туди пхався, то його досить безцеремонно не впустили, як також і його делеґатів та Маєвського. Отже не впустили висланників "незаінкорпорованої Церкви". А більше нікого від тої Церкви не було.

Отже вийшло таке: — від Укр. Прав. Церкви (заінкорпорованої) було зареґістрованих 332 особи, а від "незаінкорпорованої" шість осіб.

Звичаєм Свистуна було вже наперед розказувати всім про свої пляни, отже було відоме, що він, увійшовши до будинку, був би починав галабурду, крики, а коли б далося йому потягнути за собою кількось людей, то з ними вийшов би і владжував би свій другий Собор. Він думав, що здобуде багато однодумців, але так не було. Навіть один з делеґатів Маєвського громади опісля казав: "Мені лице дерлося. . . Ми думали що Свистун має тут за собою велику силу". . .

Постоявши перед порогом коло дві годині, "незаінкорпорована Церква" забралася.

А наради Собору провадилися, не звертаючи уваги на те, що жменя чужих людей стоїть перед порогом. **І ніхто з зібраних словом не обізвався, що Свистуна і Маєвського треба на Собор допустити.** Всі були раді, що непрошених гостей не впущено.

(Далі буде)

ЯК ПОХОВАЛИ КУЛІША

Приятель Шевченка, Пантелеймон Куліш, родився в містечку Вороніжі, Глухівського повіту на Чернігівщині, 27 липня, 1819 року, а помер 14-го лютого 1897 року.

І поховали його по давньому козацькому звичаю: — тіло везли двома парами волів, а домовина була накрита червоною китайкою (матерією, чи сукном). В домовину положили померлому смушеву шапку, папір і олівець.

Поховали його в саду на Кулішовім хуторі — Мотронівці, недалеко Борзни, на Чернігівщині. На могилі поставили височезний дубовий хрест з білою хустиною на перехресті, на знак, що тут похований лицар-козак.

СПОМИН ПРО НАГАСАКІ

Перед 15 літами впала на місто Нагасакі, в Японії, новітнього виробу бомба, і вбила нараз коло 70 тисяч людей, крім тих, що пізніше від тієї експльозії померли. Три дні перед тим кинули були бомбу на Гірошіму, що там все знищила. Бомбу на Нагасакі кинули 9-го серпня, 1945 року. Нині Нагасакі відбудувалося і має 340,000 населення.

З ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО МИНУЛОГО Й СУЧАСНОГО

"КАТОЛИЦЬКА УКРАЇНА"

Донедавна про "Католицьку Україну" ніхто не чув. Була лише Україна Православна, що історично вязалася з Володимиром і дальшими князями, з Гетьманами, з митроп. Петром Могилою, з цілим українським народом і його культурою. А тепер вже несподівано зявилася "Католицька Україна", отже треба тую "Катол. Україну" добре розглянути і поставити собі ряд питань.

***

В Вінніпегу видали католицькі провідники брошуру під назвою: **"Імперіялістична Москва й Католицька Україна"**, і там гр.-кат. Митроп. Германюк, говорить вже про "Катол. Україну".

Отже тут питання: "Які розміри тої "Катол. України". Чиїми заходами і як вона повстала? Яких володарів вона мала і має? І як жилося католикам українцям в тій "Катол. Україні"?

Очевндно тою "Катол. Україною" мала б бути Галичина, й о. Соловій каже в тій брошурі, що в Галичині було 3,645,500 гр.-католиків отже несповна 4 мільйони. А поза Галичиною було ще трохи гр.-католиків з Галичиною незвязаних.

Хто створив "Католицьку Україну"?

Хто ж її створив і нащо? Самі українці чи їх вороги?

Поляки з Римом її створили для себе, а не для українців. Вони насильствами приганяли українців до католицизму.

З ким же та "Катол. Україна" історично зв'язана? Зв'язана з польськими королями, з польськими Єзуїтами, Домініканами, ксьондзами, шляхтичами, з польськими насильствами і з польськими прислужниками. І з ворожим для Українців Римом.

Все те є "Катол. Україною". Та чому не назвати б її "Польською Катол. Україною"? Або "Римською Україною".

Що ж в "Кат. Україні" діялося?

Впродовж століть були над гр.-католиками (уніятами) страшні польські насильства, і вони в недавній Польщі знов відновилися в повній силі.

Вже в 1919 і 1920 р. поляки арештували в Галичині 375 гр.-кат. священників, 44 монахи, 6 богословів, 41 монахинь, разом 416 осіб, а позатим тисячі гр.-кат. народу. (Амер. "Місіонар" подає імена арештованих).

А дальше впродовж 20 літ продовжувались арештовання, кари, муки, і поляки голосили, **що вже за 25 літ не буде в Галичині українців,** отже не буде **"Катол. України".**

А поки гр.-кат. були, то — лише жий тай будь, і в Бога смерти проси, "як говорить приповідка.

А як було в гр. кат. Церкві?

Шептицький спровадив до Галичини бельгійських Редемптористів, обдарувавши їх маєтками, щоби брали провід в гр.-кат. Церкві. Готовив також Домініканів.

З приходом Польщі почали заводити римсько-польський целібат — брехнями і насильствами, не зважаючи на протести гр.-кат. священиків і народу. Заводив Шептицький, Хомишин і Коциловський.

Аеписколи заводили в Церкві такий заколот, що гр. католики тікали до православія і до протестантизму.

Папа Конкордатом з Польщею передає гр.-кат. Церкву в руки Польщі, не питаючи про те гр.-католиків. Так "Катол. Україна" виглядала! Є чим похвалитися.

"Ін партібус інфіделіюм"

Германюкова "Кат. Україна" пригадує титули катол. епископів, які є помічниками других епископів, а своїх дієцезій не мають. Таким папа дає титули тих містів в Азії та Африці, де колись були православні епископи, і де тепер нема може й одного християнина.

Таких епископів називають епископами **"ін партібус інфіделіюм",** отже **"в сторонах невірних",** або коротко **"ін партібус".** Отже папа може хвалитися, що він і там має епископів, має пастухів без овець. Має на папері.

Так і та "Кат. Україна" є лише на папері. Самі гр.-католики на папів нарікали, підносили клич "Проч з Римом!", покидали католицизм, але в Канаді тою "Кат. Україною" перед несвідомими людьми величаються.

Так і поляки на папері називали українські землі своїми польськими "кресами", хоч там жили українці і вважали ті креси своєю українською землею.

Правителі "Кат. України"

Вже сказано хто "Кат. Україною правив і як правив, але несвідомим може здаватися, що Україна вже була католицькою, або католицькою має стати, отже про цілу Україну можна вже говорити як Католицьку.

Та що сталось би коли б ціла Україна стала католицькою? Нею правив би тоді папа руками поляків, — польських епископів, ксьондзів, Єзуїтів, Домініканів, і взагалі руками римських та польських політиків.

Але поки таке сталось би, то Православна Україна належить до "партібус інфіделіюм", до сторін безвірних. Хіба папа вже не називав православних **еретиками, паршивими вівцями і проклятими?**

Плач за епископами

В згаданій брошурі о. Соловій ще говорить:

— Цього року (1960) у квітні минає вже 15 років як на нашу Церкву вклали вороги тяжкий хрест і повели на Голготу щоб там її розпяти. На нашій Церкві повторилася історія страждань Христа.

Виходило б, що до приходу большевиків поляки на гр. кат. Церкву тяжкого хреста не накладали. Церква пишалася, росла (вдолину!), а гр.-католики лише раділи і "Тебе Бога хвалимо" виспівували під польськими нагаями.

Але католицькі політики про поляків не згадують, бо то їх рідні братя, — вони і поляки то "вшистко едно", і всю увагу звертають на епископів, яких большевики арештували. І звуть тих епископів святими людьми, мучениками і кандидатами на святих.

Але живі факти свідчать, що між тими епископами були явні хруні, були прислужники поляків, отже були негідними людьми і ворогами українського народу. Вони разом з поляками і Римом вкладали на плечі гр.-католиків і їх Церкви тяжкий хрест і вели їх на Голготу.

На те не треба до історії заглядати, бо нині є ще люди, які все те бачили, чули і переживали.

Тих епископів треба звати не мучениками, але мучетилями. Прислугуючись чужим, вони були б і рідну матір продали за миску сочевиці.

Того не заперечать фактами і католицькі політики, а коли мають відвагу, то нехай заперечують.

Коли ж тих епископів, як представників "Катол. України", забрали большевики, то ті епископи дістали те, що їм належалося.

Що ж до народу, то його треба жалувати, що він з католицького пекла перейшов в пекло большевицьке. Був в пеклі і знов опинився в пеклі.

ВИСЛОВИ ДАВНІХ МУДРЕЦІВ

Найважніше чого я хочу навчити свого сина, — казав старинний мудрець, то лише того, щоб він був поважним і розумним чоловіком. Щоб розумів Закон Божий, щоб дбав про свій народ, щоб давав другим людям те, що їм належиться, а від них брав лише те, що йому належиться. Коли він таким буде, то всюди на світі буде для нього місце.

***

Добре коли навчиш сина бодай одного ремесла, однакож одним ремеслом не вдоволяйся. Ти навчи його двох, трох, чотирьох. З одним ремеслом він хоч і з трудом, але знайде собі працю. З двома ремеслами лекше буде працю знайти. З трьома ремеслами не треба буде довго за працею шукати. А з чотирма ремеслами праця буде шукати за тобою.

***

Не вдоволяйся тим, що ти щось одно знаєш, але старайся знати всього якнайбільше, а ти будеш тоді як той дуб, що багато галузя має і широко його розпускає. Поставлю перед тобою таке правило: — Ти повинен про кожну справу знати потрохи, а про одну справу, для якої ти працюєш, ти повинен все знати.

***

Є наука для хліба, а є і наука для життя. Здобудеш хліб, — тіло твоє може бути вдоволене, але твоя духова і розумова сторона життя може бути порожна і голодна. Вчися так, щоб ти мав хліб, а позатим щоб ти мав широкий розум і благородну душу.

***

Не вдоволяйся працею в чужих, бо така праця найменше варта. Ти починай власну працю, незалежну від чужих. Починай з маленького, а за час воно виросте на велике, коли будеш його вміло і дбало доглядати. А чужа праця завжди однакова, — якою ти її застав, такою її лишаєш.

***

Коли чоловік стратить розум і його звяжуть, то він кричить: "Пустіть! Пустіть!" Подібно і діти і підростки домагаються щоб їх пустити де вони хочуть іти, бо в них нема ще дозрілого розуму. Коли божевільного пустити, то він наробить лиха, і таксамо коли пускати дітей і молодих самопас, то вони нароблять лиха і собі і другим.

ЖІНКИ УВАЖНІШІ ЇЗДЦІ

Асекураційна компанія в Англії оголосила, що жінки, які їдуть автомобілями, є певніші ніж чоловіки, отже асекурація на них є менша. За жінками є менше нещасливих випадків, ніж за чоловіками. Жінки більш обережні, їдуть повільніше і менше пють ніж чоловіки.

ДРУГИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ В КАНАДІ

Як було заповіджено, ІІ-гий Крайовий З'їзд СВУ в Канаді відбувся в суботу, 4-го червня 1960 року.

Рано перед початком З'їзду відбулося реєстрування делегатів, які при цій нагоді ближче познайомилися та нав'язали ще тіснішу братерську атмосферу для дальшої праці.

З'їзд відкрив п. Г. Подгурець, виконуючий обов'язки голови Крайової Управи Спілки Визволення України в Канаді, після чого о. протоєрей Й. Василів проказав молитву. Славну пам'ять полеглих членів СВУ-СУМ-у вшановано однохвилинною мовчанкою.

Президію З'їзду обрано в такому складі: ред. О. Калиник-Самійленко, почесний голова; п. проф. С. Килимник — голова; п. проф. П. Казанівський — заступник голови; пп. Т. Фегон та В. Роенко — секретарі.

Пан В. Роенко прочитав протокол І-го Крайового З'їзду Спілки Визволення України в Канаді, який прийнято одноголосно.

Привіти надіслали: Владика д-р Іларіон — Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Владика Максим — Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді, Владика д-р Сильвестер — Архиепископ Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії та Новій Зеляндії, Владика д-р Іван Бучко — Архиепископ і Апостольський Візитатор українців католиків у західній Европі, Владика Генадій — Архиепископ Української Православної Церкви в Чікаґо, Владика Ізидор — Єпископ Української Католицької Церкви в Торонті, Владика Володимир — Архиепископ Української Православної Церкви в Детройті, Український Вільний Університет у Мюнхені, Наукове Товариство ім. Т. Шевченка в Ню Йорку, Союз Гетьманців-Державників у ЗДА, Братство Українських Січових Стрільців у Торонті, Союз Українських Воєнних Інвалідів у Мюнхені, Українська Бібліотека ім. С. Петлюри в Парижі, Демократичне Об'єднання Бувших Політично Репресованих Українців з-під советів у Німеччині, Демократичне Об'єднання бувших репресованих українців під советами в Австралії, Українське Національне Об'єднання в Канаді, Українська Стрілецька Громада в Канаді, Організація Українок Канади, Українське Лікарське Товариство в Ню Йорку, Спілка Української Молоді у Франції, Представництво Української Національної Ради в Канаді, проф. Є. Онацький в Арґентині, п. Остап Войнаренко в ЗДА, проф. О. Оглоблин у ЗДА, Редколегія журналу УАПЦ "Православний Українець" у Чікаґо, Українська Медично-Харитативна Служба (колишній Український Червоний Хрест) у Мюнхені, Інститут Дослідів Волині у Вінніпеґу, Редакція тижневика "Українське Слово" — орган Українського Товариства "Просвіта" в Арґентині, о. протоєрей Т. Гаврик у Франції, п. К. Євтушенко у Великій Британії, п. П. Кізимів у Німеччині, п. Ю. Ґерґель, Наталія Павлушкова — почесний голова Спілки Визволення України, отаман Тарас Бульба-Боровець — голова Головної Управи СВУ, д-р В. Наддніпрянець — член Головної Ради Спілки Визволення України, п. Л. Рись — член СВУ з України та член Головної Ради Спілки Визволення України на чужині, СВУ в Німеччині, Спілка Визволення України у Великій Британії, СВУ у Франції, Спілка Визволення України в Австралії, Осередок Юнацтва Спілки Української Молоді при Спільці Визволення України в Філядельфії та СВУ в Шотляндії.

Усно З'їзд вітали такі гості: проф. Я. Козловський — секретар Екзекутиви Відділу Комітету Українців Канади в Торонті, о. В. Дзюба з Гамільтону, ред. О. Калиник-Самійленко — голова Головної Ради Спілки Визволення України, ред. В. Коваль — керівник Політичного Відділу Головної Управи СВУ, інж. О. Кейс — генеральний секретар Головної Управи Спілки Визволення України, хорунжий К. Мусійчук — голова Контрольної Комісії Головної Управи СВУ.

Звіти з діяльности Крайової Управи Спілки Визволення України в Канаді прочитали пп. Г. Подгурець, виконуючий обов'язки голови, та В. Брух, керівник фінансового Відділу. Ці звіти були ділові та змістовні, які конкретизували пройдений шлях праці і були прийняті однозгідно учасниками З'їзду. Ось дещо з пробробленої праці:

1. Влаштовано 59 доповідей, 2. Зорганізовано суд над націонал-комуністами-хвильовистами, 3. Видано і поширено 25.000 примірників "Листівки СВУ", 4. Надруковано працю проф. М. Гадяцького під назвою "Джерела московського комунізму".

П. проф. Садиленко в своїй програмовій доповіді висвітлив нові ідеї для дальшої праці та розвитку Спілки Визволення України.

П. ред. В. Коваль мав доповідь про "Напрямни політики СВУ" взагалі та їх реалізацію тепер і в ближчому майбутньому. Шановний доповідач підкреслив важливість боротьби проти націонал-комуністичної пропаганди не тільки серед української еміграції, але й серед інших національних середовищ та висловив надію, що започаткована боротьба Спілки Визволення України проти всяких проявів цієї — націонал-комуністичної — ідеї вже дала добрі наслідки, а в найближчому майбутньому цю пропаґанду цілковито буде поборено.

П. проф. С. Килимник прочитав звіт Контрольної Комісії, підкресливши, що члени Крайової Управи СВУ в Канаді виконували свої обов'язки справно та зразково і пропонував З'їздові уділити абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Крайова Управа Спілки Визволення України в Канаді обрана в такому складі: п. проф. М. Садиленко — голова; пп. Г. Подгурець, В. Роенко, В. Брух, Т. Фегон, інж. П. Гарбер, інж. М. Дорошенко, інж. П. Роенко, та Д. Горбатюк — члени.

До Контрольної Комісії Крайової Управи СВУ в Канаді ввійшли: пп. проф. С. Килимник — голова, о. протоєрей Й. Василів — заступник голови, проф. П. Казанівський — секретар.

Під час З'їзду працювали такі комісії а) Мандатна, б) Номінаційна, в) Програмово-резолюційна, г) Молоді СВУ та г) Бюджетна. Всіх приявних на З'їзді було понад 50 осіб.

П. ред. В. Коваль прочитав проект постанов і резолюцій, які були, після доповнень, прийняті одноголосно.

П. проф. С. Килимник, подякувавши всім приявним за активну та ділову участь у нарадах, закрив З'їзд.

Відспіванням Національного Гимну закінчено З'їзд.

Інж. П. Роенко.

І ПРО ТЕ ТРЕБА ЗГАДАТИ

Кожна справа добре стоїть, де люди, які її ведуть, є людьми ідейними, щировідданні справі, а не звичайними наємними денними робітниками.

Мені ходить тут найперше про церковні справи.

Чув я вже бесіди священиків і в Америці і в Канаді, отже між ними чув я і таке:

— Я міг би мати таку посаду, таке становище, таку працю, що я заробляв би там багато разів більше ніж заробляю в церкві, та я не зважав на те, що церква дасть мені мало, але я посвятився для церковної праці. . . .

Таких висловів я чув не багато, але таки чув, отже треба їх згадати та що з них виходить?

Найперше виходить, що чоловік хоче себе високо поставити як дуже заслуженого чоловіка, як нещобудь, а друге, що в того чоловіка гроші стоять на першім місци, а не церковна справа.

І я чув також як люди слухали і казали:

— Коли поза церквою він може заробляти багато разів більше ніж в церкві, то чому він не йде до тієї праці, де може багато більше заробити, і не буде тоді натякати, що парафіяни його кривдять.

Я знаю, що деякі священики заробляють при церкві більше, а другі менше, залежно від околиці, від обставин, але я знав священиків, що і менше заробляли ніж другі, але не нарікали і дуже щиро працювали.

Правда, я не є за тим, щоб священиків винагороджувати якнайскупіше, ні!, - бо і приповідка каже: "Громада по нитці, а бідному сорочка". Громада не збідніє, коли не буде скупою. Праця вимагає вдоволяючої винагороди, але знову справа вимагає щирости, вимагає ідейности від того, хто працює.

І. Я-ий.

МАМА В ПРИПОВІДКАХ

Мати наша мати, де б тебе взяти? — коли матері нема.

Материна-батькова молитва зо дна моря вириває.

До міста по гроші, в село по розум, а до мами за порадою.

Материні руки хату держать.
Без матері нема хати.

Мами ані купити, ані заслужити.

Нема в світі цвіту цвітнішого над маківки, нема роду ріднішого від матіночки.

В кого є ненька, в того сорочка біленька і головка гладенька.

Як умре дитина, то мала щербина, а як мама то велика яма.

Знайду собі жінку, але матері дітям не знайду.

Головонько моя бідная, в мене мати нерідная — співається в пісні.

Висока як та сосна, бо при своїй мамі росла.

— Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люди цураються,
В хату не пускають, —
каже Тарас Шевченко.

ЧЕСНИЙ ДРОВОРУБ

(Народне оповідання)

Народні оповідання бувають звичайно короткі, але в них знаходиться нераз велика наука для людей. Ось таке одно оповідання тут маємо.

Було воно на Україні, але не сказано де саме, над Дністром, чи над Дніпром, чи над їх доплинами, де понад берегом ріки ріс великий ліс.

І жив тут убогий дроворуб з родиною, що заробляв рубаючи дерева і тим заробляв на прожиток. Але заробіток не був великий, отже деколи і недостаток заглядав до хати.

Одного разу рубає він над самою рікою, та похитнувся і його сокира впала в воду. А вода була тут дуже глибока, отже як він ту сокиру дістане?

Сів він на березі і гірко зажурився. Та нараз чує, а хтось доторкнувся його рамени. Оглянувся, а то старий невідомий йому чоловік стоїть коло його і каже:

—Чому ти, добрий чоловіче, так зажурився?

— Як мені не журитися, — каже дроворуб, — коли моя сокира впала в воду і я не можу її видобути. А вона для мене хліба заробляла.

— А може б я тобі поміг, — говорить незнайомий, — я полізу в воду і може її знайду.

Замахав дроворуб руками і каже:

— Ні, дідусю, я того не хочу. Ви старі, а вода глибока, то втопитеся. Через мою сокиру життя стратите.

І каже тоді старець:

— Не бійся! Я вже нераз був у воді і не втопився.

І скочив він у воду в чім був одягнений, і за хвилину виносить сокиру на верх, але сокиру золоту, і каже:

— Ось маєш, добрий чоловіче, твою сокиру.

Подивився чоловік і каже:

— Ні, то не моя сокира. Моя була звичайна, проста, а то золота. Я не мав ніколи такої сокири. То не моя.

Положив старець сокиру і знову шубовстнув у воду, і тепер вже виносить срібну сокиру.

Подивився дроворуб і каже:

— І то не моя. Де мені бідному до срібної сокири. Я такої і в руках не мав ніколи.

Положив старець ту сокиру, скочив знову до води і виносить уже іншу сокиру і говорить:

То певне вже твоя сокира, бо я більше сокир там не знаходив.

Глянув дроворуб та аж руками сплеснув.

— То якраз моя, моя сокира, от ще й трошки вищерблена, — додав він. Вона для мене хліба заробляла. А тобі, дідусю, я дуже дякую, бо з чим же я був би додому вертався. А хто ж ви, дідусю, такі? — І каже дідусь:

— Я собі мандрівний чоловік, — ходжу по світі і добрим людям в потребах помагаю. На те я посвятився і Бог дає мені силу людям помогати. А що ти чесний чоловік, то я дарую тобі і ті другі сокири, золоту і срібну. Продай їх, розгосподарюйся і живи щасливо! А покищо бувай здоров і нехай тебе Бог благословить!

І старець віддалився та ніби і зник між деревами.

Дроворуб поніс додому вже три сокири, показав жінці, все оповів, і другого дня поніс ті дві сокири до міста на продаж.

Золота була дуже дорога, бо була з чистого золота, а срібна була танша, і за них він дістав багато грошей. І радий. Вже збудує кращу хату, розведе широке господарство і буде жити без журби та клопоту.

А в дроворуба був старший брат, що жив далеко, чоловік багатий, гордий, що до бідного свого брата і ніколи не навідувався. Він з багачами кумається.

Та за час він довідався, що його брат вже має гарне господарство, отже прибув щоби розвідатися як міг його брат так скоро розбагатіти. І каже:

— Скажи мені, братчику, як ти так скоро розбагатів? Чи своєю працею, чи яким чудом?

І почав молодший брат оповідати:

— Рубав я дрова, а коли похитнувся то сокира впала в воду. Тоді я зажурився. Аж нараз приходить незнайомий старець і питає чому я журюся. . .

І розказав він братові цілу історію з сокирою, хоч і не згадував, що він на золоту сокиру не лакомився.

Вертається старший брат додому і думає:

— Добре, що я все те знаю! Тепер і я ще більше розбагатію.

І другого дня вбирається в якусь полатану одежу, нібито він бідак, і йде над ріку дрова рубати. І ледви почав рубати, та вже кинув сокиру в воду і ніби журиться.

Нараз стає перед ним незнайомий старець і питає чого він журиться, а той:

— Нещастя для мене! Я сокирою на хліб заробляв, а вона якось упала в ріку, що ж я тепер маю робити? Ріка глибока, то боюсь лізти в воду.

— Ну, — говорить старець, — я води не дуже боюся, то може я сокиру знайду.

І поринає він у воду та за хвилину виносить золоту сокиру.

— Ось моя сокира, моя сокира! — крикнув багач, і хоче її брати, але незнайомий каже:

— Не доторкайся до неї, бо вона не твоя! Ти мене не одуриш! Твоя сокира була залізна, а не золота. Ти злакомився на те, що не твоє і за те Бог тебе покарає.

Вертається старший брат додому і бачить, що його господарство горить і хата вже догоряє.

Так Бог покарав негідного чоловіка.

ЯКОЮ Є РОЗУМНА ЖІНКА

(З приповідок Соломона)

Хто знайде розумну жінку, то ціна їй більша ніж перла. Серце мужа має до неї довіря і для його життя є вона великим щастям.

Дбає вона про лен і вовну й охоче працює власними руками. Встає досвітком, роздає домашним їжу і служницям їх обов'язки.

Вона бачить, що праця річ чесна і добра, і тому світло в неї не гасне до пізної ночі. Простягає руки до кужіля і пальці її беруть веретено.

Вона помагає бідному, простягає помічну руку нужденному.

Вона не боїться, що її домашним буде студено, бо її заходами всі мають подвійну одежу.

Робить вона собі коври. Виссон і пурпура (кармазин) є її одягом. Тче вона покривала і продає і доставляє пояси купцям феникійським.

Тому і мужа її всякий знає, — сидить він коло ворот міста (де збирається рада) між поважними мужами.

Певність і повага є її красою, і весело глядить вона в будуччину.

Уста свої відкриває лише для мудрих слів, а в словах її мудра наука.

Пильно вона дбає про лад вдома і не буде їсти хліба нічого неробивши.

Встають діти і величають її, і муж її всюди вихваляє.

Багато є гідних женщин, але ти розумом своїм всіх перевищила(коли ти є такою).

Бо принада річ не певна; пишна врода — річ минаюча; але богобоязлива жінка завжди заслуговує на похвалу.

Платіть же її за те, що придбала вона своєю добротою; славіть її серед громади за її чесні вчинки.

Чи може бути кращий примір для жінки якою вона повинна бути?

ГЛИНА КРАДЕ ГЛИНУ

Є оповідання, що Христос з Апостолами був на ярмарку. І каже один з Апостолів:

— Господи, там якийсь чоловік краде горшки (глиняні, череп'яні).

На те Христос:

— Ні, то глина краде глину.

Христос так розумів: і горнець з глини і людське тіло з глини. Та в доброго чоловіка є ще і душа, а коли хтось злий, то він лише сама глина.

ЧОЛОВІК ЯК РОСЛИНА

Коли дерево посадити в добру землю і його доглядати, то воно виросте гарне, гилясте, високе. Коли ж земля недобра і нема догляду, то виросте невелике круте, миршаве.

Таке і в людьми. Коли дитина вже змалку має вдома добрий примір, добру науку, то її розум є на добрій землі. Він росте. Коли ж вдома доброї науки нема, то розум нидіє, марніє, як марніє тіло, коли не дати йому доброї поживи.

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНИЙ МОЛИТОВНИК

в двох мовах, українській та англійській, п. н.

„ВІРА" — „FAITH"

Зміст:

Ранішні Молитви.
Вечірні Молитви.
Молитви на різні потреби.
Що повинен знати православний українець (частина катехитична).
Літургія св. Івана Золотоустого (з покажчиком, коли під час Літургії стояти, клякати та сідати).
Календар головних Православних Свят.
Виказ, коли припадає Великдень і Зелені Свята по старому й новому стилі (до 2000 року).

Молитовник виданий на гарнім книжковім папері, в чорній або білій оправі.

Ціна: В чорній оправі, з пересилкою $2.00
В білій оправі, з пересилкою $2.25

Замовлення й гроші висилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

"КАПІТУЛЯЦІЯ"

Надало мені "Нашу Мету" прочитати. Пробіг очима, — знаєте, що пишуть? "Капітуляція українського грекоправославія"! Так і пишуть. Просто в редакційній. І чорного друку не пожалували. Спитав я сусіда: "Капітулюєте?" Той головою помахав: "Ні!" Питаю другого. "Ні!" Питаю третього, четвертого. Пишу на всі сторони світу: "Капітулюєте?" "Ні!" Якже так? А тут чорним, як ніч, у "Нашій Меті" написано: "Капітуляція українського греко-православія". Що за мара така! Де ж та "капітуліція"?

Значиться, "Нашу Мету" капітуляційний дух огорнув! Та і є чого! Поляки їм понад три століття тому українське православіє скапітулювали. Лиш "греко-католицизм" на здачу лишили. Привезли його наші люди в "нову країну". А в Канаді і греко-католицизм їм "скапітулювали". На "католиків" перемалювали. Стали. Дальше не капітулюють. Нема куди!

Але так буває: сам согрішив, то кортить і другого спокусити. "У гурті каша смачніша". Ото вони давай наших намовляти: "Ми вже скапітулювали. Тепер капітулюйте ви! Укупочці веселіше буде з лиця землі щезати!"

А наші помахали головами: "Ні!"

І впекло ж скапітулюваних! До живого вжалило! Як же так? Ми скапітулювали, а ви — ні? Де ж національна солідарність? Національна справа вимагає підтримати нашу капітуляцію в унії! А українське греко-православіє не хоче!

Не хоче? На те є вихід! "Наша Мета" взяла й сама його "скапітулювала". Пішло гладенько, як по маслі. . . Вистачило взяти перо в руки, чи сісти за машинку й написати: "Капітуляція українського греко-православія". Хіба ж диво, що й такі статті є? Колись був цікавіший випадок. Чолов'яга в Японії присягався, що його сусід спричинив затьміння сонця, землетрус і вилив океану на береги. . . Чому ж би "Нашій Меті" про "капітуляцію українського православія не писати? Є папір, є перо, машинка до писання є, — пиши, пиши, пиши. . . . А може під впливом власної капітуляції перед Римом в ними справді скоїлося таке, що їм і в нас "капітуляція" увижається? Таке буває. . .

Чвалав собі з весілля чолов'яга. Задля годиться" мав він трохи "в чубі". Манджає він вихилясом-викрутасом, і зирк — очам не вірить! Телеграфний стовп хилиться падати. . . Прибіг чоловічина до стовпа, обіручма обхопив, цупко тримає, крекче. . . Втримав якось — стовп не падає. А вітер — мах, капелюха з голови вхопив, поніс тротуаром. Ой, леле! Іде поліцист, а чолов'яга гукає: "Гей, поліцман! Ану-но потримайте за мене того стовпа, аби не впав, а я побіжу по капелюх!"

Пригадався мені той жарт, коли я прочитав у "Нашій Меті" редакційну про "капітуляцію".

Назар Полин.

РОЗПИЯЧЕНА АВСТРАЛІЯ

Австралія має 10,000,000 населення, а з того 1,500,000 є налоговими пияками. Через те австралійський промисл тратить річно 90 мільйонів долярів.

ДУШЕВНА ПРОКАЗА

Колись жидівським народом правили т. зв. "судді", і тоді в Силомі був таким суддею первосвященик Ілля, а його два сини, Офній і Пінеес були також священиками.

Але сини Ілії були ледачі. Він не виховав їх на гідних людей. Не вчив їх приказів Закону Божого, не прикладав до них твердої руки вихователя. Не поставив батьківського приказу вище забаганок своїх синів.

І виросли вони на сором батькові і лихий примір народові. Не зважали ані на Закон Божий, ані на батька і невідчували сорому перед людьми.

Раз відвідав Ілію пророк Божий, Юда, муж дуже праведний і всіми поважаний, і думав побути тут кілька днів. Та вже другого дня зібрався до відходу і каже:

— Довше не можу тут бути.

— Чому ж? — запитав здивований Ілля. — Борони Господи щоби ти відбирав мою радість. Що примушує тебе йти від мене?

І каже пророк:

— Твої сини мають проказу (страшну слабість) і те гонить мене з твого дому.

Настрашився Ілля і каже:

— Хіба ж мої сини прокажені? Я про те не знав. — Тоді каже пророк:

— Я говорю не про тілесну проказу, але про душевну. Твої сини насміхаються з батька і не слухають приказів матері. Вони легковажать те, що для праведного чоловіка є святим. Вони про Бога не памятають. Вони нівечать те, в чім є душевна сила народу. Все гідне і святе в їх душах завмерло. Вони не є поважними людьми і не можуть бути гарним примірoм для других. Вони своїм поведенням поведуть до загибелі цілий нарід. За все зло, якого нарід від них навчився, він мусить дорого заплатити. От яка проказа гонить мене з твого дому!

Чуючи таке, Ілля задрожав. І слова пророка сповнилися. Вибухла війна і 30,000 народу було вбитих, а також Скинію Завіту, найсвятішу річ, забрали вороги. І два сини Іллі згинули. Коли Ілля про те довідався, упав мертвий, а також того ж дня померла його невістка.

Такі події були і повторяються. Хіба нині нема домів, де синів і дочок так виховують, як виховував Ілля? Ні твердої руки, ні розумної науки. Розпуск до безміри і діти на вуличників виростають.

Читачу! Чи бачив ти такі доми і таких дітей? Коли бачив, то подбай щоби твій дім був гідним і примірним домом.

ЯК СОЛОМОН САМ СЕБЕ СЛУХАВ

Соломона називають Премудрим Соломоном, бо він справді був мудрий.

Зайшов він раз до коваля, коли той робив ножиці і вже одна половина була готова. Дивиться Соломон і не знає що то буде, отже говорить сам до себе:

— Не квапся Соломоне! Почекай, а побачиш, що воно буде.

Коли ж ножиці були вже готові, то знов Соломон собі каже:

— А що, Соломоне, чи не добре я зробив, що тебе послухав? Ти казав. "Зачекай, а будеш мудрий", і ти добре казав. Я і не допитувався, а довідався, що воно і як.

Може воно і добре було б, коли б чоловік найперше справу обдумав, а потім собі сказав, що він надумав, та ще раз з собою порадився, а тоді доперва брався б за діло.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка п. Т. Ткачука на Поминальному Богослуженні по бл. п. Ігнатові Галюкові 23.00
ЛАШИН, Квебек. Збірка п. Л. Гусина на прийнятті з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Ефимія і Тетяни Клембів .. 20.00
ДИ ПА, Ман. Збірка о. С. Кіцюка на Похороні бл. п. пані Колибаби ... 20.00
ГАББАРД, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Н. Вавруха 20.00
ВЕСТЛОК, Алта. Збірка о. Г. Удода на прийнятті з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Григорія і Анни Антонюків 16.25
СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. П. Сацевича з нагоди Вінчання д-р Корнила Филипчука і панни Анни Матвійчук 14.50
ШІ О, Саск. Збірка о. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Агафії Копан .. 13.00
Збірка о. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Ол. Баранецького 13.00
СІЬА БІЧ, Алта. Збірка о. Г. Удода з нагоди несподіванки для п-ва Афанасія і Анастазії Монців 10.50
СУ СТ. МАРІ, Онт. Збірка п. І. Бренька з нагоди Посвячення цвинтаря 10.00
ВЕСТЛОК, Алта. Збірка о. О. Хомяка з нагоди Хрещення Тараса, синка о. Григорія і Добродійки Удодів 10.00
МОНТРЕАЛ, Квебек. Пожертва Добродійки Марії Архангельської з нагоди Апостольського Свята Петра й Павла 10.00
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. М. Критюка на Похороні бл. п. Івана Фриндa 9.50
ГРОНЛИД, Саск. Збірка о. М. Критюка на Похороні бл. п. Ю. Клименка 9.25
ГРОНЛИД, Саск. Збірка п. Г. Добровольського з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва С. Добровольських 8.50
КРЕЙГЕНД, Алта. Збірка о. М. Стеценка з нагоди Вінчання Йосифа Федорука і панни Софії Паскар 7.00
ВІННІПЕГ, Ман. Збірка о. М. Юрківського з нагоди Хрещення Петрусі Марії, донечки п-ва Михайла і Сильвії Острижнюків 6.50
ВІННІПЕГ, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Юрія Медведюка 5.50
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Т. Старчука 5.00
ІНСІНГЕР, Саск. Пожертва п. С. Кушнірука 5.00
ЕНДРЮ, Алта. Збірка п. Івана В. Гуцуляка з нагоди Вінчання п-ва В. Наконечних 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. П. Запаранюка на Похороні бл. п. О. Задорожної 5.00
ДАВФИН, Ман. Збірка о. Т. Славченка на Похороні бл. п. Івана Бобика 5.00
БОЙЛ, Алта. Збірка о. М. Стеценка з нагоди Вінчання п. Івана Поліщука і панни Євгенії Швець 4.50
ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К. Збірка о. М. Дебрина з нагоди Чрещення Якова Богдана, синка панства Фостів 4.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Й. Шмігельський — Торонто, Онт. 2.00
З Похорону бл. п. Юрія Сокалюка — Філд, Б. К. 2.00
Ст. Байдак — Віли Ля Саль, Квебек 2.00
М. Радик — Ірокwa Фоллс, Онт. ... 2.00
М. Кузів — Келгарі, Алта. 2.00
Г. Шевчук — Вінніпеґ, Ман. 2.00
Пані Катерина Ксьондзина — Келгарі, Алта. 1.00
Василь Примачук — Ди Па, Ман. 1.00
Василь Піліховський — Лейді Лейк, Саск. 1.00
С. Сеньовський — Ванкувер, Б. К. 1.00
І. Місюрик — Ґилберт Плейнс, Ман. 1.00
Н. Тутка — Ватсон, Саск. 1.00

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНУ ЧЛЕНКИНЮ

В суботу, 2-го липня 1960, пані Вікторія Ґалановська почала сьому десятку життя. Вона родилась в селі Запільне, пов. Заліщики, Галичина. В 1921 р. вийшла заміж за Франка Ґалановського, який в 1926 р. виїхав на заробітки до Канади, а в 1927 спровадив жінку Вікторію. Зразу замешкали в Торонті, а в 1929 році переїхали до Гемилтону, де замешкують до сеї пори. За цей час вони здобули собі багато приятелів своєю прихильною вдачею і працею при Громаді Св. Володимира, якої є членами майже від самих початків її зорганізовання.

За ініціятивою кількох приятелів і деякої рідні, в день 30-го липня ц. р. вечером зібрались приятелі і рідня в числі около 150 душ, в залі під церквою Св. Володимира, щоби вшанувати паню Ґалановську з нагоди її 60-літнього ювілею з дня народження.

Коли панство Ґалановські вступили до залі, всі привитали їх гучними оплесками, а молодша дочка Орися причепила мамі корсаж. Господарем вечірки був п. Д. Садовий, який попросив о. В. Олійника провести молитву і поблагословити страви. Зараз після вечері склали привіти слідуючі: п. Іван Ґалановський (братанець п. Ф. Ґалановського), о. В. Олійник з Клівленд, Огайо (зять), пані Паладійчук з Торонта (сестра ювілятки), добродійка Даруся Олійник (дочка), і о. прот. В. Федак, який підніс заслуги п-ва Ґалановських для місцевої церкви.

Пані В. Ґалановська висловила щиру подяку всім тим, що потрудились устроїти таке свято та всім присутнім, а пані Антонюк зробила заклик зложити пожертви на пресу. Збірка принесла $20.25, з чого призначено на "Вістник" $6.00.

Жертводавцям щира подяка, а Шан. Ювілятці дай Боже многих літ прожити.

Учасник.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА В ГЕМИЛТОНІ

28 червня відбулось офіційне закінчення шкільного року Української Школи при Православній Громаді Св. Володимира в Гемилтоні і з цієї нагоди було влаштоване прийняття для дітей в Парафіяльній залі. За відсутністю пароха громади о. Прот. В. Федака Молебень відправив о. Григорій Криштанович.

Підготовкою до прийняття, а саме перекускою, зайнявся Шкільний Комітет — Олекса Ведмідь, заст. голови; Іван Завгородний, скарбник, пані В. Ферлей, секретарка. Допомагали також матері дітей укр. школи пані: І. Радиш, М. Завгородна, А. Грицик та інші.

Богдан Радиш та вчителі укр. школи пані В. Логин, пані А. Токарик, разом з директором школи а рівночасно вчителем паном Ф. Ігнатюком, заопікувались офіційно програмою вечора.

Дітям очевидно дуже смакували вінерки (гат догс), пончики, молоко з чоколядою та морожене з ягодами. Після перекуски вони з захопленням оглядали фільм про літну оселю "Золота Брама", який минулого року пан Г. Сварчук зробив під час літнього відпочинку дітей. Багато з присутніх дітей бачили себе на екрані, а також своїх товаришів, і кожен з них реагував на це вигуками захоплення.

Під кінець вечора діти дістали свідоцтва про успіх в навчанні, ліпші учні були окремо відзначені похвальними грамотами.

Цього року заплановано перевести відпочинок дітей на літній оселі в часі від 17-го до 30-го липня. Виховниками на оселі були вчителі Укр. Школи пані В. Логин та пан Ф. Ігнатюк, який погодився бути завідувачем оселі.

Учителям Української Школи і Пароховї Громади о. Прот. В. Федаку (виклади релігії) належиться подяка і признання за віддану працю з дітьми на протязі року.

В. Ф.

Голова Шкільного Комітету

УКРАЇНСЬКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

Вже появилася 6-та книжка УКРАЇНСЬКОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. 1-ша і 2-га книжка коштують по 2 доляри, а всі інші по $1.75, 7-ма книжка появиться в другій половині 1960 року і коштує в передплаті $1.50. Замовлення і гроші з Канади, тільки банковими чеками, слати на

Iwan Hayduk, 11904-127 St.
Edmonton, Alta — Canada

ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯН І ЗІБРАЛИ НА ПРЕСУ

Ляшін, Кве.

Приятелі, знайомі і Українська Православна Громада в Ляшін вшанували п-во Євфімія й Тетяну Клембів з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя. В суботу 30-го квітня 1960 р. о 7-ій годині вечора заля під церквою заповнилась гістьми, годину пізніше привезено п-во Клембів, яких привітав їх одинокий син Євген, а добродійка Квасницька вручила букет квітів і музика заграла марша. Дружка п-ні Царинюк і дружба пан Миколюк запровадили Ювілятів до церкви, де на них чекав місцевий парох, о. Прот. К. Квасницький, який відправив вдячния Молебень за здоров'я п-ва Клембів і побажав їм усього найкращого, а хор відспівав многоліття. Після Молебня, при вході на залю пан Максимич і пані К. Миколюк привітали шановних Ювілятів стародавнім українським звичаєм, хлібом і сіллю, і запровадили за стіл гарно прибраний короваєм. Рівнож і гості засіли за столи заставлені їжою, що її приготовила пані Є. Остапюк. Господар вечора, пан Л. Гусин, попросив о. настоятеля поблагословити страви. По вечері промовляли і складали бажання п-ву Клембам п. Гусин, о. настоятель, добродійка Квасницька і п. Ємчик. Усі промовці підкреслювали великі заслуги п-ва Клембів для місцевої православної церкви, якої вони є членами. Коли будувалась церква, п. Клемба багато помагав і зробив Іконостас безкоштовно, а пані Клемба була кількаразово дириґенткою церковного і світського хору і багато разів виступала з концертами. Петро Калищук вручив Ювілятам дарунок від усіх присутніх гостей і сказав кілька слів про працю Ювілятів ще в скитальчих таборах. П-во Клемби хоч опинившись в невідрадних скитальчих таборах, але як добрі християни допомагали улаштовувати церкву в таборі а пані Т. Клемба зорганізувала церковний хор і керувала ним аж до виїзду в Канаду. Другий дарунок вручила Ювілятам панна Євгенія Чобан від місцевого відділу СУМК за ту працю, що її віддає безкоштовно пані Клемба як дириґентка для СУМК. Був ще і окремий дарунок для Ювілятів від родини Миколюк. По промовах п-во Клемби щиро подякували присутнім за память про них і за дарунки, що вони отримали. З цієї нагоди вони жертвували на місцеву церкву 50 дол., на жін. т-во ім. Княгині Ольги 25 дол. і на місцевий відділ СУМК 15 дол.

Господар зробив заклик зложити пожертви на "Вістник" і "Український Голос". Збірку перевели панна Т. Кісленко і пан В. Дмитрук. Зібрано $35.75 і розділено так: $20.00 на "Вістник", а решта на "Український Голос". Тут треба згадати, що до влаштування цього прийняття багато потрудились окремі члени нашої Громади, за що їм особливо щиро дякуємо.

Нехай Милосердний Господь кріпить п-во Клембів у доброму здоровю, подаючи їм всього найкращого в дальшому житті, зберігаючи їх на многі літа.

Присутній.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

.(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25
НАША ВІРА - Короткий катехизис Православної Віри 1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

[illegible]

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БЛ. П. ІВАН БОБИК

Покійний Іван Бобик народився 16-го лютого 1873 р. в с. Кривче, Борщівського повіту, в Галичині. В 1897 р. приїхав до Канади й оселився на фармі в околиці Ешвіл, Манітоба. Одружився 12 липня 1900 року з Катериною Василинчук. Покійний зазнав біди, як і всі ті, які починали тут хліборобство серед пущ і лісів, але треба згадати, що Іван Бобик був одним із перших будівників першої в цій околиці Православної Церкви й працював протягом 16 років в управі громади у Валей Ривер.

Разом з дружиною Катериною мали й виховали дітей Михайла, Вікторію й Марію. Син Михайло з дружиною Теклею й сином є примірні й активні члени громади Св. Володимира в Ґилберт Плейнс. Всі похоронні Відправи із Заупокійною Сл. Божою відслужив свящ. Тарас Славченко з дяком Мих. Гаврилишиним. Покійного Івана похоронено на цвинтарі в Ґилберт Плейнс.

В глибокому смутку випроважали покійного жінка Катерина, діти, п'ять онуків, невістка Текля й сотні приятелів і знайомих. Іван Бобик не лишив великого багатства матеріяльного, але лишив багатство духовне. На протязі всього життя ніхто з рідних не пам'ятав, щоб покійний почав чи закінчив день без молитви. Запричащений Св. Тайнами, бл. п. Іван Бобик спочив у Бозі 12 червня. Покійний любив не тільки своїх дітей, свою родину, але всіх людей, тому то не лишив ворогів, а тільки приятелів, які в щирості серця молилися за його душу, щоб Господь оселив її там, "де всі праведні спочивають".

Вічна Йому Пам'ять!

С. Т. С.

ВІНЧАННЯ

Спедден, Алберта.

У суботу 4-го червня в Українській Православній Церкві Пресв. Тройці в Спедден, Алберта, відбулося Вінчання молодої пари, д-ра Корнилія Филипчука з панною Анною

П-во К. і А. Филипчуки

Матвічук. Д-р К. Филипчук середню школу закінчив у своїй родимій околиці Ґлендрон, пізніше перенісся зі своїми родичами до Едмонтону і там вступив на Албертійський Університет. Саме цього року він закінчив там курс дентистики. Молода Анна середню школу закінчила у родинному містечку Спедден. Пізніше записалась до Албертійського Університету й перебувала в Інституті Св. Івана. По закінченню учительського курсу, — учителює в Едмонтоні.

Обоє молодята отримали гарне виховання від своїх родичів, котрі були і є щирими православними та свідомими членами Святої Укр. Прав. Церкви.

Молодята залишаються в Едмонтоні, де молода буде дальше учителювати, а молодий, в співпраці з д-ром Севівим, буде працювати по своїй професії.

На другий день по вінчанню, на поправинах, голова громади в Спедден перевів збірку на українську пресу, що принесла $31.55, з чого припало на "Вістник" $14.50 і на вироблення кліші $4.50.

Молодій парі бажаємо в їх молодому житті багато щастя, здоровля та многих літ, хай Всевишній Господь береже їх та пошле сили та віри міцно стояти при своїй Святій Українській Православній Церкві.

ОПС.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. ГНАТ СОЛОНИНКА

Дня 1-го липня 1960 року помер у шпиталі в Арборґ, Ман. бл. п. Гнат Солонинка проживши 72 роки.

Покійний приїхав до Канади 1913 року із Західньої України і почав працювати в містечку Вінніпеґ Біч, Ман. Згодом переїхав до Ривертон, Ман., де працював при всяких принагідних роботах.

Декілька років тому Покійний перенісся до Гомер, Ман., де й доживав віку.

Бл. п. Гнат не мав у Канаді родини, але зате він мав багато приятелів в Ривертон і околиці завдяки свому гарному характерові та примірному християнському житті.

Похорон відбувся 7 липня ц. р. в церкві Ледвин, Ман., де на цвинтарі коло церкви й поховано Покійника.

На похороні було багато приятелів і знайомих Покійника, що прийшли попрощати його та віддати останню шану.

Тому, що Покійник не мав родини, то похороном зайнявся знаний в околиці Ривертон п. Августин Романюк з дружиною. Вони заплатили своїми грішми всі видатки, що були зв'язані з похороном, а також своїм коштом дали перекуску для всіх присутніх на похороні.

Всім приятелям Покійника, а зокрема п-ву А. Романюкам, щира подяка, а Покійному Гнатові Вічна Пам'ять!

о. Б. Г.

БЛ. П. АНДРІЙ РОБОРЕЦЬКИЙ

Дня 1-го липня 1960 року помер в шпиталі в Ґімлі, Ман бл. п. Андрій Роборецький Покійний народився 8. листопада 1888 року в селі Мости Великі, повіт Жовква, Галичина. Приїхавши 1911 року до Канади, Покійний працював довший час у Вінніпеґу.

Року 1926 оженився з Анною з дому Мозоль, і купивши фарму в околиці Ледвин, Ман. фармерував тут через 35 років.

Покійний оставив дружину Анну і синів Івана, Ярослава та Едварда та доньок Марію Стець, Ольгу Робертсон, Юлію Бідочка й Анну Заборовську, а також 9 внуків.

Дальше Покійний оставив брата Якова в Торонті, Олексу в Галичині та Павла в Америці.

Заупокійна Служба Божа і Чин Похорону відбулися в церкві в Ледвин, Ман. дня 4 липня ц. р. На похороні було велике число людей, бо Покійний був примірним членом Української Православної Церкви в Ледвин, Ман.

Поховано бл. п. Андрія на цвинтарі коло церкви в Ледвін, Ман.

На заклик Священика присутні зложили жертви на Невянучий Вінець для Покійного в сумі 28.00 дол., з чого призначено 14.00 дол. на Церкву в Ледвин, а 14.00 дол. на пресовий фонд "Вістника".

Всім Жертводавцям щира подяка, а душу Покійного Андрія нехай Господь Бог оселить в Своїх Небесних Оселях, де праведні перебувають, та сотворить йому Вічную Пам'ять!

У неділю, 7-го серпня була відправлена Служба Божа за спокій душі покійного Андрія.

о. Б. Г.

БЛ. П. КАТЕРИНА КОЛИБАБА

Дня 2-го червня ц. р. в лікарні Св. Антонія в Ди Па, Ман., відійшла у вічність від своєї родини пані Катерина Колибаба.

Покійна народилась 1881 року в с. Погорилівка, пов. Вікно на Буковині. Вийшла заміж за Назаря Колибабу, з яким прожила майже 16 років. Приїхавши до Канади 1910 року, пережила з ним найтяжчі часи при поселенню, але лише два роки, бо через тяжку недугу він помер, залишивши її вдовою з дітьми сиротами. Безрадне становище її та дітей, заставило її в скорому часі вийти заміж вдруге, за Олексу Колибабу, з яким прожила 17 років. Залишившись 1929 року вдовою вдруге, провадить господарство сама, при помочі дітей, яких виховала на гарних громадян Канади і добрих членів українського суспільства та Української Православної Церкви. Не приходилось це легко матері вдові, бо вся праця в господарстві і весь обовязок у вихованні дітей, тяжіли на її немічних плечах. Тяжка праця і переживання при початках поселення зразу в Саскачевані, пізніше в Манітобі: Ди Па, Шерідон, сильно підірвали здоровля Покійної, й вона на старші роки часто хорувала. Тіло стало немічним, але духом була незломна. З щирою вірою в Господа Бога переможно йшла через свій призначений тернистий шлях до останніх днів свого життя. Помимо домашніх і господарських справ щоденних, також багато часу й уваги присвячувала для самоосвіти, читаючи багато книжок та часописів, які її поставили на високий рівень української патріотки. "Український Голос" і "Вістник" яких вона була довголітньою передплатницею, це були її найкращі приятелі, за якими, коли не на час одержала, сумувала. Будучи глибоко релігійною, також багато приділювала праці й часу для церковно-громадських справ, й коли тільки мала нагоду. З відходом її у вічність понесла втрату не тільки її близька родина-діти, але й ціла Депаська Гро-

мада, бо втратила взірцеву і щиру парафіянку. За свою працю в Громаді пані К. Колибаба втішалась великим авторитетом і пошаною всіх громадян міста Ди Па Про це може свідчити й цей факт, що хоч похорон її відбувавсь в день робочий, то в ньому взяла участь маса народу різних національностей і віровизнань, що не вміщалась у просторій церкві. Як деякі підкреслюють,, в історії Ди Па ще такого великого похорону не було. Знаючи її всі, прийшли хто тільки міг, віддати останню прислугу молитвою за спокій душі її й поселення в Оселях Праведних.

т. п. пані Катерина Колибаба залишила в смутку 3-ох синів, 4 дочки, 13 внуків і 5 правнуків.

Похорон відбувся 6-го червня в м. Ди Па, Ман. Тіло Покійної похоронено на міському Цвинтарі. Службу Божу і Чин Похорону звершив о. Прот. С. Кіцюк з Флин Флон, Ман, а п. О. Доброгорський прислуговував як дяк і диригент хору, який своїм гарним співом дуже звеличив похоронні відправи.

Після Похорону у великій англіканській залі був приготований родиною Покійної для всіх присутніх на похороні обід. Під час обіду промовляв о. Прот. С. Кіцюк, згадуючи Покійну як добру парафіянку, і як добрий приклад до наслідування. Від родини промовляв син Покійної п. Дмитро Колибаба, теперішній голова Громади в Ди Па і подякував всім за так велику участь в похороні та за так доброжичливе і шанобливе ставлення всіх до їхньої Мами в минулому та при останній прислузі з відходом її у вічність.

Щоби увіковічнити память Покійної Мами, Бабуні і Прабабуні, родина зложила на "Невянучий Вінок" $75.00. З цього на "Укр. Голос" $20.00, на "Вістник" $20.00, на вироблення кліші $4.50, та на будову Колегії Св. Андрея $25.50.

Всій родині за таку гарну пожертву на розвиток Української преси і культури щире спасибі, а бл. п. Катерину хай Милостивий Господь прийме в Свою небесну Оселю Праведних.

Вічна Їй Память!

Присутній.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа й батька — складаємо сердечну подяку Високопреосвященнішому Владиці Михаїлові, Впреп. Мит. Прот. П. Самцеві, Впреп. Прот. Дм. Фотієві, Впреп. Архимандритові Мітенкові та Всеч. о. Хилеві за похоронні відправи й за потішаючі проповіді в Катедрі св. Володимира в Торонті 27 червня цього року, висловляємо щиру подяку пп. М. Материнові та С. Олійникові за похоронні співи та їх труди для нашої родини.

Дякуємо також всім рідним та знайомим за велику скількість цвітів, які вони прислали на окрашення домовини, і тим, що прибули на Похорон і помогли нам у нашому смутку!

Франка Ковалишин
і родина.
Торонто, Онт.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ОЛЕКСАНДРА БАРАНЕЦЬКА
Паркервю, Саск.

8 червня 1960 р., в головній лікарні в Йорктоні, Саск., упокоїлась у Бозі бл. п. Олександра Баранецька. Хоч цього треба було сподіватись, бо Покійна три з половиною місяці була важко хвора, однак смерть її вразила багатьох. Широко знана була вона в околиці, як глибоко релігійна людина. Ніколи не було для неї перешкод, щоб на час прибути до тієї церкви "коло Федаків", котру вона любила та про яку так багато дбала. Жертвенність її на церковні та громадські цілі, не тільки місцеві, але й загальні, була безмежною. Причім діяла вона тихо, непомітно. Ніколи не бажала розголосу; навпаки просила, щоб кожне її добре діло залишилось тайним, а цеж напевно тому, що вона, як обізнана з Св. Письмом, знала й памятала слова нашого Спасителя про те, що хто робить щось гарного тайно — Бог воздасть йому явно.

Одинадцять років знаю Покійну, та виняткові прикмети її душі. Отже нехай хоч кілька слів будуть вінком від мене на її могилу.

Покійна Олександра Баранецька родилась в с. Лука на Буковині в 1885 р. Її батько — Андрій та Пелагія Калинюки. Вийшла замуж молодою дівчиною за Андрія Баранецького в 1903 р. Далі приходить прощання з рідним краєм і вона з чоловіком і трьохрічним сином Дмитром виїжджають у Канаду. Сталося це в 1910 році. Короткий час молоді переселенці були в Манітобі а потім місцем їх замешкання став Саскачеван — околиця Паркервю. Було багато праці, чимало труднощів але надія на Божу поміч та витривалість зробили своє. Господь поблагословив їх дітьми, а це: Анна, Стефан, Михайло, Марія, Василина і Домка. Скільки було турбот, скільки недоспаних ночей, але одночасно і скільки радости! Про це тільки мати знає й памятає. Діти повиростали, поодружились, вже й онуки є всіх 16. Дякує Покійна Богові за Його ласку, за опіку просить здоров'я для цілої родини. Тимчасом син Стефан, одружившись, перебирає від батька господарку і ось живуть вони — батько, мати, син Стефан і невістка Анна, під одним дахом в мирі, згоді та любові. Роки проминули, здоров'я ослабло і прийшов сумний день 8 червня, а за ним і день 11 червня — день похорону.

Пізно увечорі, напередодні Похорону, Всеч. отці Б. Яковкевич і В. Бойчук, при переповненій вірними домівці, на фармі, відправили Панахиду за спокій душі спочилої, а другого дня — заупокійну Службу Божу й Чин Похорону в українській православній церкві Покрови Божої Матери "коло Федаків". Всечесними Отцями були виголошені проповіді, в котрих подалося розраду родині, як також висловлено віру й християнську надію на те, що для душі Спочилої Господь приготовив належне їй місце спочинку.

Родина й численні присутні, прощаючись з Покійною зложили на Нев'янучий Вінок $33.28. З цієї суми $13.00 призначено на прес фонд. "Вістника" і $10.00 на Колегію Св Андрея у Вінніпезі.

П. Онуфрій Баранецький, та діти висловлюють свою щиру подяку Всеч. Отцям, зокрема Всеч. Отцю В. Бойчукові за опіку над Дружиною й Мамою, під час її перебування в шпиталі, та за уділення Їй Св. Тайн. Дякують усім Жертводавцям, усім присутнім в церкві, як також тим усім, що загостили на Поминальний Обід.

Вічная память Покійній Олександрі, серед живих, а Вінець Небесний від Творця Всесвіту!

о. Б. Я.

БЛ. П. КАТЕРИНА КАЧМАР

У вівторок 26-го липня упокоїлась в Бозі Катерина Качмар.

Покійна народилась в селі Неліпковичі, повіт Ярослав, Західня Україна. 18-тилітньою дівчиною приїхала до Америки й свою більшу частину життя пережила з своїм мужем Петром в Мінеаполіс, Мінесота. Покійна, як також й її муж Петро, знані зі своїх щедрих дарунків на ріжні релігійні, народні та культурно-освітні цілі.

Покійна любувалась в українським мистецтві та інтересувалася життям церковним, національним та культурно-освітним. Покійною основано Фонд Качмара на будову Старечого Дому при Українській Православній Консисторії у Савт Бавнд Брук Н. Дж.

Покійна увесь свій маєток розподілила на добродійні цілі:

1. Богословській Школі при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, Канада.
2. Українській Вільній Академії Наук в Америці.
3. Українській Православній Парафії в Честер, Па.
4. Українській Православній Парафії в Мінеаполіс.
5. Стипендії для студентів Теології при Українській Православній Консисторії в Америці.
6. Увесь позіставший маєток, по виплаченню усіх видатків і зобовязань означених в Тестаменті, залишено на Старечий Дім в Савт Бавнд Брук Н. Дж.

Похорон відбувся в Честер, Па., з похоронного заведення Марії Кер, наслідниці Томаса Рірдена, а потім тіло покійної аеропланом перевезено до Мінеаполіс, де відбувся Похорон при великому здвизі народу.

Тіло Покійної спочило в крипті, де спочиває її муж Петро в Сонсет Меморіял Семетері, Мінеаполіс.

У Похороні взяли участь священики парафій в околиці Мінеаполіс і Митрофорний Протоієрей о. О. Мицик із Честер, Па.

Покійна прожила останні дні свого життя в Рідлей Парк, Па., у свойого сестрінця Ярослава Клюка, який доглядав її разом зі своєю дружиною в своїй хаті.

Похороном та усіма справами заряджував Митрофорний Протоієрей о. О. Мицик, парох Української Православної Церкви Успіння Пречистої Діви Марії в Честер, Па., який уділив Покійній Найсвятішу Тайну Св. Причастя перед її смертю.

Вічна Їй Память!

о. О. Мицик.

БЛ. П. ОЛЬГА ЗАДОРОЖНА
Ошава, Онт.

У неділю, 19-го червня 1960 року, перед сходом сонечка, попрощалась з цим світом, в "Дженерал Госпітал" в Ошаві, бл. п. Ольга Задорожна, про-

Бл. п. Ольга Задорожна.

живши 55 літ. Покійна народилась в селі Чахари, п. Збараж, Галичина, а виросла в селі Клебанівці, в тім самім повіті. По скінченню народньої школи, пішла до гімназії і до учительського семинаря в Тернополі. По скінченню семинаря не могла дістати посади, тому що була українською патріоткою (це було за часів Польщі), отже рішила виїхати до Канади.

До Канади приїхала 1930 р. і того самого року в листопаді вийшла заміж за Стефана Задорожного в Ошаві. Тут ніколи зі своїм чоловіком не залишала народної праці. Між іншим учителювала в Рідній Школі при Тов. ім. Грушевського, викладає лекції для жіноцтва, та взагалі була активна в громадському житті.

Покійна полишила в великім смутку мужа Стефана і троє дітей, — Марусю, по чоловікові Васик, сина Богдана і дочку Наталю. Покійна примірно виховала своїх дітей в українському дусі, як і належить матері українці.

Похорон відбувся 22 червня з української греко-православної церкви Св. Івана, при великім здвизі присутних.

Похоронне Богослуження відправив Всеч. о. Д. Лучак. По Похороні відбувся в церковній залі обід, па якому переведено збірку на українську пресу, з якої вділено $5.00 на пресовий фонд "Вістника", а $5.00 на клішу.

Покійну поховано на міськім цвинтарі. Вічна Їй Пам'ять!

И. Михаловский.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ВАВРУХ
Габорд, Саск.

У четвер, 30 червня ц. р. в лікарні в Йорктоні, Саск., упокоївся в Бозі на 47 році свого життя бл. п. Николай Ваврух, власник готелю у Габорд Саск.

Бл. п. Николай Ваврух

Народився він у Габорд і весь свій час прожив в цій околиці, крім того що свого часу був власником готелю у Белкарис, Саск.

Одружився Покійний з Теклею Добровською і обидвоє почувалися дуже щасливими.

У глибокому смутку Покійний полишив свою дружину Теклю, 14-літнього сина Тараса, 13 літню доню Тересю і 6-літню доню Христину; та також одного брата Володислава і 5 сестер — Софію, Оню, Євгенію, Каролю і Франю.

Похорон відбувся так величаво, що такого в цій околиці ще не було. Около 300 авт, найменше 600 людей відпроваджали Покійного на місце вічного спочинку. Цей здвиг народу свідчить, що бл. п. Николай був людиною побожною, лагідною, щирою, і гідною. Як до своїх Православних так і до іншовірних він все відносився з як найбільшою повагою і пошаною, і тому ціла околиця, хто його знав, масово прибула, щоби віддати йому останню прислугу.

Похоронні відправи звершив о. М. Коленич, парох Тіодорської округи. У суботу звечорі, 2-го липня, відправлено Парастас, а в неділю, 3 липня, відбувся Похорон з української гр.-православної церкви в Габорд, Саск.

При Послідним Цілуванню, на заклик о. М. Коленича, присутні зложили на Нев'янучий Вінок $135.12. За порозумінням із родиною, цю суму розприділено як слідує: на місцеву церкву в Габорд $50.00; на Катедру у Вінніпегу $30.00; на Інститут Петра Могили у Саскатуні $30.00; на "Вістник $20.00; на вироб кліші $4.50; а $0.62 на пересилку.

Всім Жертводавцям щиросердечна подяка. Покійного слугу Божого, бл. п. Николая Вавруха, хай Милосердний Господь прийме у Царство Небесне.

Вічна Йому Память!

о. М. Коленич.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого мужа, батька й брата, Покійного Николая Вавруха, оцим висловлюємо щиру подяку Всеч. о. М. Коленичу за Похоронні відправи та за слова потіхи й розради. Висловлюємо також щиру подяку пп. Козієві і Любому, які помагали своїм співом, як рівнож дякуємо всім тим, які будь чим допомогли нам в часі нашого горя і смутку. Також дякуємо всім учасникам похорону, які своєю присутністю, вінками й квітами відпровадили Покійного на вічний спочинок. Хай Господь Бог винагородить Вас усіх за Вашу любов і щирість.

Горем прибиті вдова
Текля Ваврух і діти,
брат Владислав
і сестри.

БЛ. П. АГАФІЯ КОПАН
Шіго Саск.

У понеділок, 13 червня 1960 р., відбувся похорон бл. п. Агафії Копан. Службу Божу та Чин Похорону, в Українській Православній Церкві Зіслання Св. Духа в Шіго, відправив о. Б. Яковкевич, а співав хор під керівництвом Всеч. о. Протопресвітера Т. Яковкевича. Дяками були — Т. Коропатницький і Василь Сандул. Напередодні, увечері, відслужено також Панахиду в залі Українського Народного Дому. Людей, як на Панахиді, так і в церкві, а потім на поминальнім обіді було досить багато, коли взяти під увагу спізнення праці на фармах. Були це односельчане з Грушівець на Буковині, були членкині місцевого жіночого товариства, були й ті, що довгі роки знали Покійну та співчували в її тяжких фізичних терпіннях.

Не згадую в цій посмертній статті присутности на похороні родини тому, що окрім двоюрідного брата Покійної — Ілії Шевчука та його дочки, нікого з рідні фактично й не було. Зрештою Покійна, хоч замужна, але не мала дітей. З дальшої родини, син її брата — Василь Шевчук був тоді сам хворий, а син сестри покійного чоловіка Партенія Копана — Георгій Запаринюк, не зміг прибути на Похорон, а прислав від своєї родини вінок.

Похороном зайнялися панство Дмитро й Катерина Рудеї. Вони перед тим кілька років щиро й терпеливо доглядали Покійну. Задовольняли, по можливости, усі її бажання. Часто відвідували її хвору в лікарні. Подбали також про останню Сповідь та Св. Причастя, несли перед домовиною квіти до самої могили.

Покійна Агафія Копан родилась 3 лютого 1888 року на Буковині. Її батьки Георгій Шевчук і Марія, з дому Гавриліца. Замуж вийшла за Партенія Копана в 1906 році. До Канади, враз з чоловіком, приїхала в 1921 р. Постійним місцем замешкання покійних Копанів була околиця Шіго, а потім і саме Шіго. Обоє були щиро віруючими та ревними членами тих церковних громад до котрих в своїм часі належали. Особливо це їх членство показалось плідним в Шіговській Громаді. Чимало вони зложили свойого трудового гроша в часі будови церкви в Шіго, а прекрасний стилевий килим-доріжка домашньої роботи, що його подарувала Покійна зовсім недавно для церкви в Шіго, буде останньою памяткою по ній, та ще — Невянучий Вінок у формі грошевій, на Пресовий фонд "Вістника".

Спи спокійно сестро наша! Нехай Господь відпустить Твої провини вільні й невільні. Ті чужі, що були для Тебе неначе рідні, все памятатимуть, я певний, про Тебе.

о. Б. Я.

У ПЕРШІ РОКОВИНИ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Рік тому члени Громади Св. Володимира в Гемилтоні, відпровадили на вічний спочинок шість молодих членів громади. Випроваджали бл. п. Михайла Папіша і синочка,

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

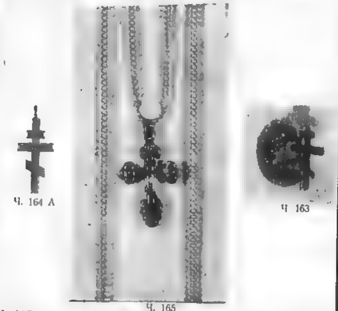

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

та Володимира і Марію Українець та їх двоє дітей, які всі разом 23 червня 1959 р., на залізничному переїзді у Вайнона, Онт., 12 миль від м. Гемилтону, загинули трагічною смертю в автомобілі, коли їхали на оселю "Золота Брама".

В суботу, 18 червня ц. р., родини загинутих відзначили цю нещасну подію поминками, як також відбулася Заупокійна Св. Літургія, Панахиди, та посвячення нагробника на їх спільній могилі. Відправи та посвячення виконав о. прот. Василь Федак, при чому виголосив дві проповіді, у церкві і на цвинтарі, потішаючи членів обох родин. Після посвячення нагробника всі, хто міг, зійшлися на поминальний обід у домі п-ва Яцишиних. Узяли участь у тому обіді всі члени обох родин. Дуже болюче сприймали всі присутні цю подію, бо втрата невимовно велика, як у родині, так у громадському житті. Покійні були щирі працівники як при церковній громаді Св. Володимира в Гемилтоні, так само і при світських організаціях. Бл. п. Михайло Папіш був членом заряду, в часі будови церкви був головою Громади. Бл. п. Володимир Українець також був членом різних комітетів при Громаді. Дійсно велика втрата добрих, щирих, відданих працівників.

Після обіду була переведена збірка на пресу, яка принесла $33.00 та з якої приділено $10.00 на "Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а Покійним хай Господь Бог Сотворить вічную память.

М. П.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕГСЬКИЙ ОКРУГ

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя, — Кенора, Поплар Парк, Транскона.
11. Неділя, — Сулукавт, Бозежур, Брендон
18. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Дуфрост.
25. Неділя, — Брендон, Попларфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Норт Бетлфорд
11. Неділя — Кендо
18. Неділя — Витків
21. Середа Різдво Пресв. Богородиці — Глезлин
25. Неділя — Медов Лейк
27. Вівторок Воздвиження Чесн. Хреста — Норт Бетлфорд

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Йорктон
11. Неділя — Райн
18. Неділя — Йорктон
21. Середа. Різдво Пресвятої Богородиці — Йорктов
25. Неділя — Йорктон
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Брокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 22966

о. П. БУБЛИКА

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресв. Богор. — Вернон
25. Неділя — Вернон
27. Чесний Хрест — Вернон.

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Сірко
11. Неділя Усікновення — Вайта
18. Неділя — Сандавн
21. Середа Різдво Пр. Б. — Сеньків (Храм)
25. Неділя Вайта
27. Вівторок. Воздв. Чесн. Хр. — Арбака св. Мик.

Box 46, Vita, Man.

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
11. Неділя — Вікторія, Б. К.
18. Неділя — Порт Алберні Б. К.
21. Середа. Різдво Пр. Богородиці — Ню Вестмінстер, Б. К.
25. Неділя — Венкувер, Церк. Громадський З'їзд, Б. К.
27. Вівторок. Воздвижения Чесн Хреста — Ню Вестмінстер, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Вайтбіч
11. Неділя — Стінен
18. Неділя — Данбури
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Арран.
25. Неділя — Кобзар
27. Вівторок. Воздвиження Чесн Хреста — Мейфрідж

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. СТ. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Шипмен
11. Неділя — Сембург
18. Неділя — Кадет
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Вірдейл
25. Неділя — Сембург
27. Вівторок Воздвиження Хреста Госп. — Нипавин

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

Box 6, Theodore, Sask.
Tex. 89.

о. М. КРИЩУКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Мирнам
11. Неділя. Св. Усічення Голови Івана Предтечі — Лойдмінстер.
18. Неділя — Мусідора.
21. Середа Різдво Богородиці — Слава пол.
25. Неділя — Лужани-Топорівці.
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Мирнам.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel Plaza 2-2070.

о. ІВАНА КУЛІША

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Сенди Лейк
11. Неділя — Енгусвил
18. Неділя — Глен Елмо
21. Різдво Пресв. Богородиці — Січ
25. Неділя — Овкбирн
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Розбирн

Address: Oakburn, Man. Tel. 236
Box 12

о. І. МАРБИ

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Вимер
11. Неділя. Усікновення — Ведіна
18. Неділя — Келвінгтон
21. Середа Різд. Богор. — Клер
25. Неділя — Ватсон
27. Вівторок. Чесн. Хр. — Кила

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. РОСТИСЛАВА ПАНЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Артуна
11. Неділя — Мелвіл
18. Неділя — Гудів
21. Різдво Пресв. Богородиці — Фенвуд
25. Неділя — Габорд
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Понечой

Box 143, Ituna, Sask.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

Address: 738 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Смокі Лейк
11. Неділя — Стрий
18. Неділя — Смокі Лейк
21. Середа, Різдво Пресв. Богор. — Вільна
25. Неділя — Спедден
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Бойи Лейк — Храм

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. ТАРАСА СЛАВЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Давфин
11. Неділя Косів
18. Неділя — Ешвіл
21. Середа. Різдво Богородиці Храм у Роркton
25. Неділя — Давфин
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Гилберт Плейнс

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Толстой
11. Неділя. Головосіки — Пембіна
18. Неділя — Роза
21. Середа. Різдво Богородиці — Толстой
25. Неділя — Гардентон
27. Вівторок. Воздвиж. Чесн. Хреста — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Лак Ла Біш
11. Неділя — Крийгенд
18. Неділя — Норал
21. Середа. Р. Богородиці — Сирейл
25. Неділя — Гресленд
27. Вівторок. Воздв. Чесн. Христа — Бойл

Адреса Пароха: Box 448 Lac La Biche, Alta. Tel. 187

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Вилингдон
11-го Неділя — Андрю
18. Неділя — Лужани
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин (Храм)
25. Неділя — Завале
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Прут

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
[illegible]

о. Е. ТРУФИНА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Пайн Ривер, Ман.
11. Неділя (Усічення голови Св. Ів. Хрестителя) — Етелберт, Ман.
18. Неділя — Ренвер (Храм)
21. Середа (Різдво Пресв. Богородиці) — Боян (Храм).
25. Неділя — Дорбен, Ман.
27. Вівторок (Воздвиження Чесного Хреста) — Гарленд, Ман.

УВАГА! Запрошуємо всіх вірних з Округи Етелберт і довколишніх громад взяти участь з нагоди Храмових (Празничних) Богослужень в Громадах: Ренвер і Боян, Ман.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Ст. Джуліен
11. Неділя — Тарнополь
11. Неділя. Заступство — Альвіна
18. Неділя — Кадворт
21. Середа Різдво Пр. Богородиці — Лепін
25. Неділя — Єллов Крік
27. Вівторок. Чесного Хреста — Вакав

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Гр. УДОДА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Атабаска
11. Неділя — Сангудо
18. Неділя — Сіба Біч
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Річмонд Парк
25. Неділя — Вестлок
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Баргед

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. О. ФЛЯКА

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудергайм
18. Неділя — Калмар
21. Середа. Різдво Пресвятої Богородиці — Оновей
25. Неділя — Равнгил, Храмове свято на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Едмонтон й сусідні Громади.
27. Вівторок — Пено, Воздвиження Чесного Хреста.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-28012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Шіго місто
4. Неділя — „Коло Жучканів"
11. Неділя — Фовм Лейк
11. Неділя — „Коло Мельничуків"
25. Неділя — Винниард (Храм)
27. Вівторок. Чесн. Хреста — Шіго полудн.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1960. ЧИСЛО (1118) 18

МАСОВЕ ПОВЕРНЕННЯ ДО ПРАВОСЛАВІЯ В ІТАЛІЇ

Пресова агенція Ройтера інформує з м. Ірвеа в Італії, що цього літа в місцевості біля м. Монтальто повернулися до Православної Віри 1300 італійців, бувших католиків, під проводом свого священика, — подає часопис "Едмонтон Джорнал" за 15 серпня ц. р. У наслідок цього Альвіно Менза — єпископ дієцезії Ірвеа, екскомунікував їх листом, що був прочитаний у 136 римо-католицьких костелах 15 серпня ц .р. Звичайно, ця екскомуніка ніякого морального та практичного значення не має, а крім цього, вона ще й нелогічна та незаконна тому, що коли ці бувші католики перейшли до Православної Церкви в Італії (в юрисдикцію Антіохійського Патріярхату), тим самим вони автоматично перестали бути католиками. Католицька Церква втратила над ними право екскомуніки.

З поверненням до Православної Віри Христової також і бувшого римо-католицького священика в цій парафії (біля Монтальто) число тих бувших католицьких священиків, які з Італії й Еспанії, де переслідують за поворот до Православної Віри, втікають у Францію, знову збільшилося.

ПОРТРЕТИ ГІТЛЕРА Й МУССОЛІНІ В ЦЕРКВАХ

Портрети Гітлера й Муссоліні є в деяких церквах, але не для цього, щоб прославляти їх, а щоб їх осудити.

І так, у каплиці поблизу Клерендон Гилс, Іллиной, ЗДА, є мідяна різьба "Тайна Вечеря", на якій Муссоліні показаний в постаті Юди. Лице Юди — це копія лиця Муссоліні. Цей образ був привезений до ЗДА в 1930-их роках з Італії.

У селі Локево поблизу Тріесту, у Словенії, в церкві Св. Михаїла є образ на біблійний мотив, в який постаті Гітлера й Муссоліні вставлені так, щоб показати цих диктаторів і фашизм в якнайгіршому світлі. Цього образа намалював Тоне Краль з м. Любляни 1942 року. Маляр Т. Краль був за це арештований німцями, але йому вдалося врятуватися. Йому тепер 60 років.

"СЛЬОЗОТОЧИВІ" ІКОНИ В ЗДА

Три сльозоточиві (плакучі) грецькі православні ікони Діви Марії в Лонг Айленд, Н. Й., ЗДА, навесні ц. р. Царгородський Патріярхат визнав чудотворними. Синод 12-х Єпископів під проводом Патріярха Атенагораса І офіційно означив ці ікони, як "знак Божого Провидіння", цебто — що "ці сльозоточиві ікони вказують на потребу покути вірних і на продовжування місії Православної Церкви в Америці".

Усі три згадані ікони покищо знаходяться в грецькій православній церкві Св. Павла в Гемпстед. А на 15-ій конференції Грецької Православної Церкви в ЗДА в днях 18-24 вересня ц. р. для них буде призначене постійне місце.

АНГЛІКАНСЬКИЙ СВЯЩЕНИК СТАВ ПРАВОСЛАВНИМ

Англіканський священик Джеймс Вилліямс бажав ближче пізнати Православіє; він вирішив пізнавати його на Святій Афонській Горі, куди він виїхав минулого року. Він глибоко перейнявся обрядом і вченням Православної Віри, що зберігає дух первісного Християнства, і тому вирішив повернутися до Православія, бо "сам Бог вказав мені це", сказав він.

ПЕРЕГОВОРИ ІЗРАЇЛЯ Й СССР У СПРАВІ ЦАРСЬКИХ МАЄТКІВ В ЄРУСАЛИМІ

Советська влада вимагає від Ізраїля, щоб він звернув Москві колишні маєтки російського царя, що є в Єрусалимі, і їх обчислюють на суму кількох мільйонів долярів. У цій справі ведуться переговори між Ізраїлем і Советським Союзом.

Очевидно, ті "царські маєтки" головно становлять майно Російської Православної Церкви, і советський уряд хоче їх забрати з Єрусалиму.

ТІЛЬКИ ДВА ЄПИСКОПИ УКРАЇНЦІ ГРЕКО-КАТОЛИКИ ЗОСТАЛИСЯ В ЖИВИХ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

Католицька преса повідомила в серпні ц. р., що Пряшівський греко-католицький єпископ Павло Гойдич 19 липня ц. р. помер у тюрмі в Леопольдові на Словаччині. У живих залишилися за залізною заслоною тільки два єпископи українці греко-католики: Галицький Митрополит Йосиф Сліпий (на большевицькому засланні) і Пряшівський єпископ-помічник Василь Гопко в комуністичній тюрмі.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В ІТАЛІЇ

В Італії православні групи, що досі перебували в різних юрисдикціях, об'єдналися в одну Православну Церкву Італії. В її склад входять старо-католики й римо-католики, що повернулися до Православної Віри, а також православні грецького походження — давні грецькі поселенці в Італії.

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Зголошення на студії в Українській Православній Богословській Школі Колегії Св. Андрея v Вінніпезі приймаються до 1-го жовтня.

Тільки у виняткових випадках, — коли виявляються важливі, оправдані причини, — зголошення евентуально може бути розглянене також по 15-го жовтня.

Адреса зголошень і інформацій:

**St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.**

ДЕКАНАТ.

ОДРУЖЕНИЙ РИМО-КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК

Лютеранський пастор у Копенгаґен Олав Рердам Бонневі перейшов на католицтво, і римо-католицький єпископ Йоганнес Сур пересвятив його на римо-католицького священика в жонатому стані; йому тепер 64 роки. Дружина о. Бонневі була на пересвяченні, і вона далі залишається його дружиною, отже буде римо-католицькою панею добродійкою. У них є одна дочка.

Від часу закінчення 2-ої світової війни це вже шостий римо-католицький священик, висвячений жонатим. Року 1951 був одруженим висвячений на римо-католицького священика в м. Майнц у Німеччині о. Рудольф Гете, якому дозволено далі законно жити з своєю дружиною.

ІНДІЯ ОБМЕЖУЄ ПРИРІСТ НАСЕЛЕННЯ

Індія належить до числа тих країн, в яких уряд завів контролю населення — з метою обмежувати його зростання. В Індії є тепер 1,000 клінік для контролі народжень; на заклик уряду, щоб індуси чинили всі можливі заходи, передбачені законом, для стримання приросту населення, 15,000 осіб минулого року добровільно пройшли стерилізацію (позбавили себе можливости розродження). 1959 року 130,000 осіб зголосилися допомогати урядові в акції обмежування числа народин.

Уряд Індії минулого року видав на контролю народжень 1,000,000 долярів, і на 1969-61 рік призначено $2,005,000.

Коли члена уряду Індії в серпні ц. р. запитав кореспондент СіБіСі на інтерву в телевізійній програмі — чого тепер Індія найбільше продукує, то він відповів: "Вона покищо найбільше продукує населення". В Індії є тепер 400,000,000 осіб-жителів, а кожного року прибуває 5,000,000 душ. Ці люди в розпучливому положенні, тому що Індія не має можливості всіх їх затруднити, і вони не можуть вижити.

БІЛОРУСИ В ЗДА СТАРАЮТЬСЯ ЗАРЕЄСТРУВАТИ БАПЦ ЯК САМОСТІЙНУ ОДИНИЦЮ

"Беларускі Голас" (серпень, 1960. Торонто) подає:

"У Ню Йорку відбувся перший Єпархіяльний З'їзд Білоруської Автокефальної Православної Церкви (група архиеп. Василія Томашчика). З'їзд вибрав Єпархіяльну Управу, яка почала нові заходи перед американською владою у справі зареєстрування БАПЦ (Білоруської Автокефальної Православної Церкви), як самостійної одиниці.

Як відомо, досьогочасні заходи були американською владою відкинені, бо вона вважає Білоруську Автокефальну Церкву частиною Української Церкви, а не незалежною.

На Єпархіяльному З'їзді дійшло до гострого спору за форму церковного хреста Білоруської Автокеф. Православної Церкви".

З ДІЯНЬ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ У.Г.П.Ц. В КАНАДІ

(Продовження)

Звіт Владики Митрополита.

Накресливши загальний образ зростання Церкви за час від останнього Собору, Владика Митрополит у своєму Слові далі ставить ряд важливих завдань, що стоять перед Собором до вирішення для дальшого зміцнення церковного життя. У першу чергу — справа Духовенства. Без Духовенства Церква не існує. Духовенство несе на собі величезну частину церковної праці, і кожна Церква, яка хоче жити і розвиватися, в першу чергу повинна дбати про забезпечення себе потрібною кількістю священиків. Наша Церква має в себе власну Богословську Школу, яка вже дала цілий ряд священиків і далі готує нових кандидатів. Однак її діяльність не є в сучасну пору цілком задовільною з однієї лише причини — браку кандидатів на бажаючих студіювати Богословіє. Собор повинен з великою увагою поставитися до цієї справи та знайти і прийняти необхідні міри для того, щоб Богословська Школа мала потрібну кількість студентів, які згодом стануть душпастирями нашої Церкви.

Священик віддає ввесь свій час і енергію для Церкви, і Церква повинна звільнити його від обов'язків турбуватися за свій матеріяльний стан та про забезпечення своєї родини. Мала винагорода в деяких наших Громадах є першою перешкодою, що молоді люди стримуються від вступу в Богословську Школу, а натомість шукають собі більш оплачуваного фаху. Узявши це до уваги, Собор повинен прийняти рекомендацію Духовної Конференції, й винести постанову, згідно якої мінімальна платня священика в сучасну пору повинна бути в розмірі $200.00, а в додаток в кожній парафії повинна бути повністю утримувана парафіяльна резиденція. Також слід узяти до уваги, що в сучасну добу механізації священик без авта не може виконати свою працю так успішно, як той, що авто має. Для цього слід парафіям подбати також про забезпечення священика автом та про видатки на утримання авта. З великим признанням Владика Митрополит підкреслив, що більшість наших парафій уже давно перейшли мінімальну винагороду для своїх душпастирів, також більшість Парафій мають чудові, повністю утримувані за громадський кошт, резиденції, які є гордістю Церкви; навіть є такі Громади, що помогли своїм священикам придбати авта й доплачують потрібну суму на їх утримування, одначе є також і такі Громади (хоч і небагато їх), які ще не дійшли до мінімальної платні. Це здебільша Громади малі своїм членством, які покищо не спроможні бути матеріяльно самовистачальними, і таким Громадам треба дати допомогу з центру, а для цієї цілі слід розбудувати сильний місійний фонд. Коли в усіх Громадах Церкви священики будуть належно матеріяльно забезпечені, тоді буде й належно забезпечений дальший розвиток церковного життя, а також Богословська Школа дістане потрібну кількість кандидатів.

Далі, Владика Митрополит звернув увагу Собору на конечність зміцнення Допомогово - Пенсійного Фонду для Духовенства, який вже започатковано, та Будівельно - Позичкового Фонду. Ціль першого Фонду — дати потрібне забезпечення священикам в разі слабости чи нещасливого випадку, а також забезпечити потрібною пенсією, коли священик уже не могтиме виконувати своїх душпастирських обов'язків, а ціль другого Фонду — сприяти розбудові храмів Божих і резиденцій, при чому цей Фонд уможливив би брати позики на цю ціль за менший відсоток, який також ішов би не на збагачення чужих підприємств, але для Рідної Церкви.

У справі місійної діяльности Церкви останніми роками також зроблено великий крок вперед: усі парафії розділені на місійні округи, яких завданням є на місцях вивчати можливості місійної діяльности та, в залежності від обставин, провадити цю діяльність.

Далі, Владика Митрополит вказав на конечність якнайпильніше звернути увагу на нашу молодь, на молодечі організації при Церкві та на їх розбудову. Зокрема Владика звернув увагу на організацію Союзу Української Молоді (СУМК) і накликав Духовенство цю організацію підтримувати, нею опікуватися й дальше її розбудовувати. З особливим притиском підкреслив Митрополит справу мови у Церкві: в **Українській Церкві — українська мова.** Це той ідеал, за який на протязі століть боровся наш народ, проливаючи кров своїх кращих синів; це той ідеал, за який сьогодні бореться народ в Україні і ми тут, на вільній землі, маючи змогу вільно користуватися рідною мовою, повинні в Церкві вживати лише рідної мови.

Одначе також слід звертати увагу і на потреби часу та обставин, і, в залежності від цих обставин для збудови, для місійної праці, для самої користи Церкви і її зросту, треба також зайнятися пильним простудіюванням частинного вживання іншої мови, зокрема серед молоді, як **педагогічного засобу.** Для цієї справи уже створена спеціяльна комісія при Консисторії, яка зайнялася простудіюванням цієї проблеми.

Великого значення для зростання Церкви є її цілковита аполітичність, і цей принцип повинен постійно залишатися ненарушеним. Кожна партія, організація чи група, яка переступає поріг Церкви, перестає бути собою, а зливається в одному церковному тілі. Церква вітає всі організації й групи, які готові з нею співпрацювати, але ні одній з них не може давати переваги, бо Церква є Божою установою для спасіння всіх, хто в її лоні знаходиться.

З признанням і подякою для вірних підкреслив Митрополит співпрацю поміж вірними, священиками, Управами Церковних Громад та Проводом Церкви, і вказав, що така співпраця повинна бути й надалі, і що вона є основою всіх основ успішного розвитку церковного життя. Високо тримаючи авторитет Проводу, священиків і Управ Церковних Громад, ми тим самим високо тримаємо авторитет усієї Церкви — Божої Установи та авторитет Св. Божої Правди, яку Церква проповідує.

З ініціятиви Проводу Української Греко - Православної Церкви в Канаді у травні ц. р. був скликаний Собор Українського Православного Єпископату трьох Українських Автокефальних Православних Церков: Укр. Прав. Церкви в Канаді, Укр. Прав. Церкви в США і Укр. Автокеф. Прав. Церкви на Еміграції. На цьому Соборі вирішено ряд важливих питань з церковного життя та досягнено повного духовного об'єднання всіх Українських Православних Церков, а це є великий крок вперед до дальшого тіснішого поєднання. У справі плянованого католицького Собору, а також зв'язаного з ним звернення греко - католицького Єпископату до українського православного Єпископату Собор Єпископів виніс однодушну ухвалу, що Православна Українська Церква не визнає цього Собору за Вселенський, а до єпископів, священиків і вірних греко - католиків звертається з палким закликом покинути чужий Рим і вертатися в лоно Рідної Матері-Церкви.

Цей заклик, висловлений на Соборі Владикою Митрополитом, був покритий бурхливими довготривалими оплесками всіх делегатів і гостей, які однодушно з своїм Проводом висловлюють глибокий жаль, що ще досьогодні частина наших братів і сестер знаходиться в лоні чужих Церков, а тим самим і висловлюють гарячий заклик до всіх, хто знаходиться поза Рідною Церквою, — вертатися до неї.

З черги, Владика Митрополит поінформував Собор про жахливий стан церковного життя нашого народу в Україні та навів два розпучливі листи, які надійшли від вірних з України. У цих, кров'ю писаних записках поневолена Україна благає ратунку та оскаржує комуністичний режим у руйнуванні церков, родинного життя, моралі та в самому фізичному знищенні тих, хто служить Церкві і вірує в Неї.

Ці благання потрібно постійно мати на увазі й бути готовими дати допомогу рідним братам, коли для цього настане пригожа нагода. Щоб таку допомогу дати — мусимо бути сильними, зорганізованими й морально завершеними. Для особистих амбіцій і дрібних справ не повинно бути місця в Церкві, а натомість усі наші стремління нехай ідуть на служіння Богові й рідному народові.

На закінчення свого Звіту Владика Митрополит ще раз підкреслив осяги в розвитку Церкви, підкреслив велике значення Колегії і Інститутів та інших виховних установ при Церкві і закликав Духовенство й вірних усіма силами сприяти зростанню цих установ. Незабаром буде закінчена будова Всеканадійської Катедри, і на неї треба пильно звернути увагу та пожертвами сприяти скорому закінченню будови.

З глибоким зворушенням при кінці Звіту Митрополит складає подяку Владикам Михаїлу й Андрею та Консисторії, всьому Духовенству і всім вірним за співпрацю, а у відповідь усі присутні вставанням з місць і співом "Тон Деспотін" дякують своєму Митрополитові за його велику працю.

На цьому закривається дообідня сесія Собору.

Звіт Владики Михаїла — Арх. Торонта і Сх. Канади

На пообідній сесії Собору Голова Президії Митроф. Прот. В. Слюзар ще раз сердечно подякував іменем Собору Високопреосв. Владиці Митрополитові за вичерпний Звіт з діяльности Церкви за останні 5 років та попросив до Звіту про стан Сх. Єпархії Високопреосв. Владику Архиепископа Михаїла.

Привітавши Св. Собор від Східньої Єпархії, Владика Архиепископ зазначив,

що для докладного Звіту не буде досить часу, а тому він подасть короткий огляд стану Східньої Єпархії. У сучасну пору в Єпархії є 24 священики, які ревно трудяться на Ниві Божій. Громади є і зразкові, а також є й менші.

Величава Катедра в Торонто є гордістю всієї Церкви, але поруч в Єпархії є також менші Громади, які покищо не мають належних храмів Божих. За час від останнього Собору надзвичайно зріс релігійно - моральний стан вірних Єпархії, сильно розвинулася Рідна Школа при Церкві, а зокрема Рідна Школа при Катедрі Св. Володимира є найкращою і найбільшою числом учителів і учнів в усій Церкві. За час від останнього Собору у Сх. Єпархії збудовано або куплено 12 церков, у тому величаві храми, як: у Гемилтоні і в Ню Торонто; п'ять храмів будується, зокрема ж репрезентативний храм у Монтреалі. Храми, що збудовані давніше, вже не можуть помістити всіх вірних, і тому в багатьох Громадах відчувається потреба будувати нові церкви. Усі храми забезпечені всім необхідним для Служби Божої й прикрас храму.

Як яскравий приклад зростання релігійности вірних — Владика наводить факт, що останніми роками 95% вірних приступають до Св. Таїнств Сповіді й Причастя.

У Торонто при Катедрі успішно розвинула свою діяльність Єпархіяльна Шкільна Рада, яка є філією Шкільної Ради при нашій Церкві. Склад Духовенства Єпархії надзвичайно працьовитий, і кращого побажати годі.

Основною проблемою дальшого життя Єпархії є молодь, і тому на неї треба звертати особливу увагу і дати їй всесторонню опіку.

При кінці свого Звіту Високопреосв. Владика Михаїл складає від себе архиерейську подяку Духовенству Єпархії, Управам Громад та всім вірним, а також подяку Владиці Митрополитові й Консисторії за співпрацю.

Рясними оплесками й вставанням з місць делегати й гості подякували Владиці Архиепископу за працю і Звіт.

У цей час Голова Президії о. В. Слюзар відчитав привітального листа Соборові від Прем'єра Канади, Дост. Джана Діфенбейкера, а Собор привітав його рясними оплесками. У своєму Привіті Дост. Прем'єр сердечно вітає XII Собор Української Греко - Православної Церкви в Канаді та бажає йому найбільших успіхів у праці.

Звіт Владики Андрея — Єпископа Едмонтону і Зах. Канади

Після зачитання Привіту від Прем'єра Голова Президії просить до Звіту Преосв. Вл. Андрея — Єпископа Едмонтону і Зах. Канади — першого українського православного Владику обраного й рукоположеного в Канаді. Це був перший Собор, на якому Вл. Андрей здавав Звіт з своєї діяльности, як Архипастир, і Собор з великою увагою вислухав цей Звіт.

Привітавши Собор від себе і своєї Єпархії, Преосв. Владика Андрей далі подав Соборові вичерпний Звіт з життя дорученої йому Єпархії, і з цього Звіту видно, яку працю зробила Зах. Єпархія, відколи її очолює Єпархіяльний Єпископ.

У складі Єпархії в сучасну пору є 20 парафій, які разом складають 77 Громад. Їх обслуговують 20 священиків. Останнім часом відчувається потреба доповнити це число душпастирів, особливо це конечна потреба для Едмонтону й Ванкуверу.

Як у центрі Єпархії, так і в усіх Громадах праця розвивається успішно в усіх напрямках церковного життя завдяки наполегливій і жертвенній праці священиків і вірних. До особливих успіхів треба зарахувати будування Інституту Св. Івана, організування молоді у відділи СУМК, при чому головну працю в цій організації виконують священики — парохи Громад. У травні ц. р. в Едмонтоні відбувся перший в історії Алберти Здвиг Православної Молоді під проводом СУМК.

При правлячому Єпископі вже створена Єпархіяльна Рада, яка складається з 5 духовних і 5 світських членів, а головою якої є Єпископ. Також уже пороблено кроки зорганізувати в Єпархії Єпархіяльну Раду Української (Рідної) Школи. Число Рідних і Недільних Шкіл при Громадах постійно зростає, хоч досить гостро відчувається брак потрібної кількости учителів.

Самопосвята й жертвенність священиків Єпархії для церковної справи є велика, але, на жаль, великі простори поміж окремими Громадами стоять на перешкоді до більш пожвавленої діяльности парохів. Для цієї цілі до деяких Парафій потрібна допомога з Місійного Фонду.

Любов вірних до своєї Церкви надзвичайно велика, як такою ж є і їх жертвенність для Рідної Церкви. Ця жертвенність виявляється в першу чергу в будуванні храмів Божих, резиденцій і народніх домів. Створення Будівельно - Позичкового Фонду великою мірою сприятиме розвиткові церковного будівництва, а зокрема також дасть заохоту і меншим Громадам реалізувати свої мрії щодо будівництва.

Для поширення місійної діяльности Владика Андрей підкреслив конечність мати більше власної преси й інформативної літератури. Церковний орган повинен в скорому часі стати тижневиком.

Далі Вл. Андрей ствердив велике позитивне значення для розвитку церковного життя, яке приносять Архиерейські Візитації, і з великою приємністю зауважив, що всі Візитації в Єпархії були успішними і підбадьорюючими.

При кінці свого Звіту Преосв. Владика Андрей звернувся до Собору з проханням пильно поставитися до питання про нашу молодь та побажав Соборові найкращих успіхів у розв'язанні всіх поточних справ. Словом сердечної подяки Преосв. Вл. Митрополитові і Голові Президії Консисторії та всім священикам і вірним своєї Єпархії за підтримку в його праці закінчив Преосв. Владика Андрей свій Звіт.

Від імені Собору Голова Президії в свою чергу подякував Владиці Андрею за працю і Звіт, а всі присутні делегати й гості повстанням з місць та рясними оплесками підтвердили цю подяку.

(Далі буде).

о. Григорій Удод, секретар.

ДОХІД З ПРОДАЖУ ЦЕРКОВНОЇ НЕРУХОМОСТИ НЕ ОПОДАТКОВУЄТЬСЯ

Коли Церква продає свою садибу, на якій вона мала замір будувати церкву чи інший рід будинку для потреби Церкви, але будинку не збудувала, а садибу ("лот") продала з прибутком, то дохід з цього продажу не оподатковується. Проголосив це Апеляційний Суд ЗДА у Вашингтоні.

Жидівська громада у Вашингтоні купила в центрі міста садибу, щоб побудувати на ньому свою божницю (синагогу). Але згодом громада вирішила збудувати нову синагогу подальше від центра міста, а садибу в центрі продала одному підприємству, і заробила на цьому. Міська Управа наложила була на цю садибу податок, але жиди звернулися до Апеляційного Суду, і справу виграли.

ТРУДНОЩІ СВ. АФОНСЬКОЇ ГОРИ

Св. Афонська Гора, або, як її іноді популярно називають, "Чернеча Республіка", стоїть перед головними труднощами двох родів. По-перше, вона, як центр православного монашого життя, притягає до себе подвижників з усього світу, і тому там настає перенаселення. Тому то уряд Греції, до якої належить Св. Афонська Гора, вирішив допускати туди тільки старших людей. По-друге, Афон притягає до себе незліченну масу туристів. І тут ченці опинилися в самосуперечних обставинах: з одного боку туристи каламутять спокій життя на Св. Горі, якого шукають ченці-подвижники, а з другого боку вони не можуть відмовити гостинности тим, що прибувають туди на відвідини.

ЦЕРКОВНА СПРАВА НА КУБІ

Є вістки, що на острові Кубі починається протицерковний рух, хоч президент Дортікос каже, що уряд Кастро буде відноситися лагідно до всіх релігій. Та вже були бійки коло катедри в Гавані між людьми, що йшли до катедри, і бандою молодиків, що кричали; "Геть з папою! Геть з священиками!" Молодики мали в руках залізні штаби і деревяні буки

Римо-католицький архиепископ, Евеліо Діяз заявив, що коли Кастро не запевнить законом релігійної свободи, то архиепископ скаже позамикати всі католицькі церкви, і нехай тоді світ почує, що на Кубі діється. Молодики били декого з тих, що з катедри виходили.

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 7¾ x 9¼ — сет $25.00
У звичайній оправі — сет 5.00

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6⅞x8 — сет $44.00
7¾ x 9 — сет 48.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20c; In U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРША АНАТЕМА НА АТЕЇСТІВ У СССР

Ще в грудні 1959 року Патріярх і Синод Російської Православної Церкви в Советському Союзі наложили й прилюдно проголосили анатему на групу відступників від згаданої Церкви, які почали в пресі виступати проти релігії.

"Журнал Московской Патріархії" повідомив, що анатему наложено на Олександра Осіпова — "бувшого протоерея, і професора Ленінградської Богословської Академії", "бувшого протоієрея Павла Дарманського" і на "інших служителів Церкви", які "прилюдно безчестили ім'я Боже".

Вищезгадані бувші духовні, а також дехто із світських останніми місяцями 1959 року в щоденній пресі, а також в інших публікаціях писали проти Російської Православної Церкви.

Синод видав свою анатему на них церковно-слов'янською мовою, з цитатою із Св. Письма — І. Івана 2. 19: "Вони вийшли з нас, але вони не були з нас".

Це перша анатема Російської Православної Церкви в Советському Союзі на бувших її вірних, наложена за їхню протицерковну діяльність. Журнал "Американ Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень 1960 р.) з цього приводу пише:

"Патріярх правдоподібно зв'язаний урядовою контролею менше, ніж багатьом людям на Заході здається. На початках, зараз по революції, духовенству не було вільно діяти проти т. зв. відступників, бо цим вони накликали б на себе гнів уряду".

Це правда, що на Заході є різні неясні суперечні думки про положення в Російській Православній Церкві. Ця неясність і суперечність спричинена різними складними ходами політики советської влади по відношенні до цієї Церкви. Одним з таких неочікуваних ходів являється даний урядом СССР дозвіл Московській Патріярхії наложити анатему на декого з діяльних атеїстів. Цей факт може декого на Заході заскочити, і піддавати думку, що провід Російської Православної Церкви може й справді має більшу церковну свободу, ніж досі могло б було здаватися.

Ледве чи може бути сумнів, що Московська Патріярхія не була б поважилася наложити анатему на згаданих тут атеїстів, якщо б советська влада не була дала Церкві виняткового, одноразового дозволу на це. Советська влада — атеїстична, і виклята Церквою група атеїстів була на послугах советської влади. Звідси й питання: чому уряд СССР дав Церкві дозвіл виклясти агентів цього ж уряду?

Можуть бути такі відповіді на це питання: 1) уряд старається викликати у світі враження, що в СССР Церква має свободу; 2) він хоче, про всякий випадок, мати в резерві проти Церкви доказ, що Церква "переслідує громадян СССР", і тим самим вмішується у справи держави, — бо ж у Конституції СССР кожному забезпечене право вести протирелігійну діяльність; значить уряд у потребі може заявити, Церква "порушила Конституцію', коли анатемувала атеїстів; 3) намагання уряду показати Церкву в очах населення СССР як "нетолерантну", що ніби то повертається до "середньовічних" способів боротьби за своє існування, якщо вона має хоч трохи "свободи".

Не виключено, що советська влада має тут ще й якісь інші затаєні політичні пляни. Але одне тут певне: проголошення цієї анатеми не можна вважати доказом якоїсь свободи Церкви.

Слід звернути увагу на це, що факт проголошення згаданої анатеми позбавлений внутрішньої логіки, — він не консеквентний. Якщо б у морально-правному стані цієї Церкви справді сама собою містилася б свобода накладати анатеми з власної волі й почину, то Церква мусіла б бути послідовна сама з собою, і повинна б наложити анатему на самого диктатора Микиту Хрущова, і всіх тих старших членів Комуністичної Партії СССР — членів старшої дати, які народилися перед большевицькою революцією, і були хрещені, отже були вірними Церкви, а тепер ведуть проти Церкви боротьбу. Одначе було б немислимо навіть допустити саму думку про те, щоб Церква могла анатемувати тих членів уряду, що колись були вірними Церкви.

Ця непослідовність Церкви в її накладанні анатеми кидає тінь підозріння на справу проголошення анатеми на вищезгадану групу осіб. Советський уряд, давши дозвіл Церкві виклясти ці особи, очевидно приніс їх у жертву своїй політичній потребі. І якщо тут може бути ще якась дискусія, то тільки над питанням: чому советський уряд це найновіше політичне потягнення зробив? Тут слід залишити набоці чисто внутрішню справу Церкви, яка мала моральні й формальні причини цю анатему проголосити. Цікавішим тут питання є, яку конкретну користь для себе має на думці советський уряд, що дав дозвіл цю анатему проголосити. Немає підстав сумніватися, що якусь тут користь для себе уряд СССР таки має.

СПРАВА 5-ЛІТНЬОГО РОБЕРТА

Преса подала влітї ц. р. про цю справу коротко. Подружжя Галаси у Вінніпезі п'ять років тому взяли на виховання 8-місячного хлопчика Роберта. Коли вони мали замір адоптувати його, Товариство опіки над дітьми передало справу на суд, і суддя В. Г. Фергусон наказав п-ву Галасам повернути дитину цьому Товариству. Подружжя Галаси не можуть з маленьким Робертом побачитися, тому що згадане Товариство відмовляється сказати, де воно його примістило.

Деякі часописи, а також телевізійні вісті подали повніші інформації в цій справі. Вони виявили, що Товариство опіки над дітьми не дозволило п-ву Галасам адоптувати Роберта і відібрало його на основі статуту, який не дозволяє, щоб некатолики адоптували дитину католицького віроісповідання; подружжя ж Галаси — протестанти, а хлопчик Роберт був охрещений в католицтві, перед тим, коли це Товариство дало його під догляд п-ва Галасів.

❖

Можна зрозуміти бажання кожної Церкви, щоб дитина її релігії була виховувана в дусі її науки. З уваги на це й Католицька Церква вставила в статут вимогу, щоб охрещену в католицтві дитинку виховували тільки католики. І машинерія статуту вирішує цю справу законною силою; вона не відчуває, не думає, отже до статутної машинерії не можна мати претенсій. Але інша справа, коли йдеться про авторів статтів: вони, звичайно, думають, коли такі статути укладають. І власне ця справа не може не викликати собою ближчого зацікавлення.

Безперечно, тим католицьким провідникам, які за цю справу відповідальні, було вигідно поступити так, щоб усі турботи за догляд над дитиною взяли на себе некатолики, але щоб разом з тим дитина залишилася католицькою. І таку вигоду обезпечує їм статут. Але чи вигідно це дитині, з живими почуваннями якої мертва буква статуту, в цьому випадку, як видно, не рахується? Дитина, почавши з немовлячого віку, за п'ять років успіла прив'язатися до своїх т. зв. "батьків-кормителів". А тепер її розділяють від них. Дитинка переживає глибоку трагедію. Чи дитинка розуміє, що цього вимагає статут? Її вік — п'ять років —надто малий, щоб зрозуміти церковну політику й рутину статутів. Але цей її вік, мабуть, аж надто вистачальний для того, щоб біль з приводу розлуки з любими й люблячими "батьками-кормителями" затаїти у своїй душі на все життя. Годі точно передбачити, який громадянин і член Церкви виросте з дитинки з таким затаєним болем у душі.

Згаданий статут — у світлі закону — в порядку. Але з морального боку він у порядку не є; бо в ньому є вимога щоб некатолики не мали права адоптувати дитину католицьких батьків, але, як видно, цей же статут дозволяє католикам віддати дитину під догляд некатоликів — щоб вони кормили її й турбувалися нею, але без права адопталії — щоб одна душечка не була втрачена для статистики вірних Католицької Церкви. Моральний імператив вимагає, щоб ця Церква, яка хоче, щоб дитина її членів залишилася її членом, від самого народження перебрала на себе обов'язки догляду над дитинкою, якщо католицькі батьки самі тут не можуть чи не хотять цього зробити. Але віддавати некатоликам католицьку дитину, щоб вони перебрали на себе турботи виховання, та разом з тим виховували Католицькій Церкві нового члена — це справа не виправдана ні з точки зору здорового розсудку, ні почувань, ні моралі.

Чи такого роду факти, як стався з малим Робертом, скріпляють Християнство, про це кожен може судити собі так, як він по-своєму розуміє Християнство. Але одна тут певна річ — що люди мають свої статути, а Бог має свої Закони, і такі справи судитиме Він незалежно від параграфів людських статутів.

Часописи загалом потрактували справу хлопчика Роберта як один із життєвих випадків, як сенсацію дня, і тому подали про неї коротенько, а деякі з них на релігійне, на церковно-політичне її тло взагалі не звернули уваги. А тим часом ця справа має значення широке, загальне, — вона є символічною.

ЧЕСНИЙ ДРОВОРУБ

(Закінчення)

І так одного разу зайшов він до багача, знаного скупаря і почав просити підмоги. Багач приняв Аввакума дуже непривітно, але Аввакум на те не зважав і просив, щоби багач щось дав, бо він збирає не для себе, але для бідних. Він пригадував скупареви, що християнський закон наказує бідним помагати, він згадав милосердного Самарянина, а коли скупар казав Аввакумові з його дому забратися, Аввакум каже:

— Якраз до тебе Христос каже: "Нерозумний чоловіче! Завтра твою душу візьмуть від тебе, а те, що ти назбирав, кому буде?

На те дуже образився скупар і вдарив Аввакума в лице кажучи:

— От маєш від мене, панотче, жертву!

Але здивувало багача, що Аввакум начеб не почував себе ображеним. Він був спокійний, нібн нічого не сталося, і каже він богачеви:

– Спасибі, брате! Я ту жертву для себе приймаю, однакож згадай, що там є голодні, бездомні, неодягнені. Не бажав би я бачити тебе в такому стані! Отже мусиш ще і їм щось дати. Хиба ж буде гарно, коли прийдеться перед ними закривати, що ти не дав для них нічого. Та перед ними я закрию, однакож Бог буде все бачити.

Спокійне повернення Аввакума здивувало і порушило совість багача. Він хвильку думав, а дальше впав перед Аввакумом на коліна і почав просити прощення за зневагу. Він казав:

— Великий гріх вчинив я нині, та я буду старатися щоби він був послідним. Від нині моє життя буде іншим, ніж до тепер було.

І тепер дав він Аввакумови грошей, та казав слугам завезти до дому Аввакума хліба і другої поживи, та додав:

— Що тепер даю, то лише на початок, а дальше я дам більше. А мої двері для тебе, панотче, завсіди широко отворені. Заходи, а з порожними руками від мене не підеш.

І відходить Аввакум радіючи, що того дня мав більший успіх ніж звичайно. Він дістав щедру поміч для нещасних, а крім того розбудив совість чоловіка і навів його на праву дорогу.

Таку моральну силу можуть мати щирі праведники.

О. В.

ЄГОВІСТ ЗАСУДЖЕНИЙ НА РІК ТЮРМИ ЗА СПРОТИВ ВІЙСЬКОВІЙ СЛУЖБІ

Суд в Італії засудив 24-літнього італійського єговіста Альберто Кортіні на рік тюрми за те, що він не хотів брати в руки зброї. Це вже третій раз відбуває він однорічну кару за цю саму провину. Спочатку він був покараний, бо взагалі не хотів іти до війська.

Тепер він до війська пішов, прийняв уніформу, але відказався брати зброю в руки.

ЧОМУ НЕМА ПРАВОСЛАВНИХ У КОМІТЕТІ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ?

Паризький "Тризуб" за травень-червень 1960 р. помістив нотатку, що її тут подано з незначними скороченнями:

"Перед нами публікація що її видав Комітет Поневолених Народів, головою якого є д-р Лев Добрянський, який, як знаємо, є президентом УКК (Українського Конгресового Комітету). . . До складу цього Комітету належить також д-р Д. Галичин, що є головою УКК, а також і інші діячі цієї української установи: проф. Р. Смаль-Стоцький, адв. Ст. Ярема тощо. Багато осіб духовних належить до Комітету Поневолених Народів: нарахували ми понад три десятки, в тому числі вісім єпископів, між ними й (унійтський) єпископ Амбросій Сенишин зі Стемфорду. Поневолені народи заступлені в Комітеті духівництвом католицьким, буддійським, протестантським і жидівським, хоч приходиться розпитуватись когось, чи є десь жидівський нарід поневолений. Як відомо, чи не найбільше мільйонів є поневолено православної людности в таких країнах як Україна, Румунія, Болгарія, Югославія, Козакія, Білорусь, але як ми не дошукувались — не пощастило нам знайти бодай одного православного духівника в Комітеті Поневолених Народів. В згаданій публікації подані чотири молитви за поневолені народи: одну з них, найкоротшу, склав буддійський духівник з Тибету, другу — капелян Сенату США, протестант, третю — віцеканцлер Вашингтонської Архидієцезії — католик, четверту — рабін Конгрегації, Вашингтон. Як бачимо, православного духівника і тут нема.

У публікації зазначено, що Комітет ще далі формується, тому на місці було б і нам, православним українцям, звернутися до УКК з подібним проханням, з яким до нього зверталися українські протестанти: "Оскільки на ці справи має вплив УКК, було б на місці, щоб пам'яталося в цьому випадкові про існування православних українців". Нехай це вже буде й "нижча кляса", але все ж, щоб там таки були. А так — ще хтось може потрактувати це як релігійну дискримінацію".

Стільки про це журнал "Тризуб" у Парижі. З уваги на це, що православні українці по нашому боці океану не мають такої преси, що могла б займатися питанням: яке є відношення до православних українців в різних українських організаціях, що вважаються соборними, і який їхній склад проводу, екзекутива, канцелярійний персонал службовиків і т. д.? — то в цьому випадку голос журн. "Тризуб" має свою питому вагу. А значення його пресового протесту зростає тим більше, що він (журн. "Тризуб") публікується у Франції, що принаймні формально вважається "католицькою", а проте "Тризуб", користуючись свободою французької демократії, з далекого Парижу виступив в обороні заокеанських православних українців, побачивши їх упослідження на арені соборних установ. Православні ж українці по нашому боці океану живуть переважно в цих державах, в яких католики становлять значну меншість, у країнах, які, крім того, мають демократичну свободу віри й слова не меншу, ніж у Франції. Однак складається так, що не Америка обороняє Париж, а навпаки — Париж обороняє Америку.

КАТОЛИЦЬКИЙ КОНГРЕС І НІМЦІ, — "НІМЕЧЧИНА ПОНАД УСЕ"

37-ий Світовий Католицький Евхаристійний Конгрес відбувся в серпні ц. р. в Мюнхені, Західня Німеччина.

Населення Німеччини у віроісповідному відношенні — мішане: там є протестанти — евангелики й католики.

Німці, що перш за все є німцями, суворо пильнують, щоб віроісповідні різниці не суперечили німецькій ідеології, що виражена в словах німецького гимну: "Дойчлянд, Дойчлянд ібер аллес" (Німеччина понад усе).

Саме тим треба пояснювати деякі замітніші факти, пов'язані з цим Конгресом. Наприклад, німецький католицький Падерборнський Архиепископ Єгер під час Конгресу відвідав німецького протестантського Єпископа Діцфельбінгера. Віденський Архиепископ Кардинал Кеніг висловив на пресовій конференції в Мюнхені 4-го серпня надію, що 37-ий Католицький Евхаристійний Конгрес причиниться до кращого порозуміння між католиками та протестантами. Католицький часопис "Поступ" (Вінніпег) за 4 вересня ц. р. подає, що проф. Гіршман (німець-католик) "підкреслив, що католики у підготові до Евхаристійного Світового Конгресу старалися оминути все, що могло б вразити евангеликів".

КІЛЬКІСТЬ ЖИДІВ НА СВІТІ

На світі є тепер 12,500,000 жидів, а з цього числа біля 43 відсотки, цебто коло 5,376,000 жидів живуть в Злучених Державах Америки. На світі є тільки дев'ять таких держав, що в кожній з них число жидів сягає 200,000 або й значно більше, — а це такі держави: ЗДА, Советський Союз, Велика Британія, Аргентина, Франція, Канада, Румунія й Марокко.

У всій Европі є 3,500,000 жидів, а з цього числа 75 відсотків живуть у країнах з комуністичними урядами, цебто за "залізною заслоною". У державі Ізраїль є 1,837,000 жидів (і 225,000 нежидів). В Африці є 550,000 жидів, а 68,000 в Австралії і Новій Зеляндії разом.

Ці числові дані подані в Амерікен Джювиш Їр Бук за 1960 рік.

Жиди подали свою національну статистику, однак ці цифри, розуміється, ще всього не говорять про цю справу. Тут слід мати на увазі такий факт: сучасний жидівський відомий історик Nathan Ausubel у своїй книзі Pictorial History of Jewish People (перевидання 1957 року) пише, що в Советському Союзі не всі жиди записуються жидами, бо, мовляв, цього інколи вимагають питомі обставини в Советському Союзі, де комунізм є проти підкреслювання своєї національності, і часом треба входити в подружні зв'язки з нежидами.

Очевидно, ці жиди, які, силою своїх обставин, в різних країнах, не записані жидами, не подані в Джювиш Їр Бук. А тим самим дійсного числа жидів на світі ми не знаємо.

Полковник Дж. С. Брайлі заборонив жінкам показуватися в коротких штанцях в американській базі в м. Нага в Окінаві (Японія). Вони мусять бути в спідницях.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Це Ґраціян перекрутив 36-ий Канон Вселенського Собору з 692 року[6]). Він (36-ий Канон Вселенського Собору з 692 р.) поновив був Каноном Халкедонського Собору (541 р.), силою якого Патріярхові Нового Риму, цебто Патріярхові Констянтинопільському, було надано такі ж самі права, як мав Римський Патріярх. Але Ґраціян шляхом зміни лише двох слів (у 36-му Канoні з 692 р.) змінив його думку на вовсім протилежну, і так одночасно він затер його зв'язки з Каноном Халкедонського Собору. Він же й також редукує число п'ятьох Патріярхатів до числа чотирьох; це тому, що Ґраціян уже затирає той факт, що всі чотири Патріярхи Сходу і Римський Патріярх були рівні один одному щодо своїх становищ, дарма що ще, напр., навіть сам Анзельм уважав його (Римського Патріярха) лиш одним з Патріярхів.[7]) У Римського Престолу більше не було місця на патріярше достоїнство. Бо ж він (папа), присвоюючи собі у Вселенській Церкві всяку власть, яку тільки можна собі уявити, не допускав уже можливости виконувати ще окрему патріяршу власть тільки в одній з її (Вселенської Церкви) частин. Повнота властей папи стала mare magnum (великим морем), в обсязі якого не могло бути ніякого озера окремих привілеїв[8]). Це яскраво показалося в відношенні до провінцій Східньої Ілірії, цебто: Македонії, Тесалії, Епіру, Дарданії, які перед тим були в патріяршій юрисдикції Єпископа Риму (папи), отже Митрополит Солунський (Тесалонський) був над тими провінціями тільки папським вікарним Єпископом. Імператор Лев (Ісаврійський) біля 730 року відлучив ці провінції від Риму, і з того часу вони належали до Констянтинопільського Патріярхату. І тепер уже не було через них суперечок; у Констянтинополі не звертали ніякої уваги на постійні папські претенсії, і так воно було аж до того часу, коли встановилася Латинська Імперія (1204 р.) і вона на деякий час дала папам владу також і над східніми землями. І тут бачимо такий факт: папа Інокентій III — далекий від думки добиватися там (у провінціях Східньої Ілірії) своїх старих патріярших прав, Єпископа Торнобуського поставив там Патріярхом, — і це був тільки тимчасовий твір, що незабаром мав щезнути[9]).

Африканський Синод установив такий Канон, що всім папістам став незрушимою колодою у ноги, бо він забороняє всякі апеляції поза море, цебто до Риму; папа Ґраціян приноровив цей Канон до служби новій системі таким способом, що він додав до згаданого Канона свою вставку; а ця одна вставка заперечує якраз усе це, що цей Канон постановляє. Це т. зв. "Ісидор" своїми підрібками започаткував затирання слідів старих Церковних Законів, які забороняли епископам переходити з однієї епископської катедри на другу; цю підрібку "Ісидора" удосконалив новими фабрикаціями папа Ґраціян, слідуючи за Анзельмом і кардиналом Григорієм; їхні підрібки полягають у цьому, що вони тільки папі приписують право переміщувати епископів[1]). Один з найважливіших Ґраціянових додатків, що одночасно являється свідченням про велике розходження між старим і новим Церковним Правом, — це той розділ (також оснований на підрібках Анзельма, Десседі й кардинала Григорія), в якому опрацьовано систему релігійного переслідування[2]). У згаданому розділі Ґраціяна, з одного боку, шляхом пофальшування цього Канона, що його цитують Іво й Буркард, сказано, що папа Григорій Великий велить зберігати вбивства й мордування[3]); а з другого боку, він у довгій низці Канонів дуже пристрасно вмовляє, що це законне діло, — ба, це обов'язок давати людям поштовх до добра, а тим самим і до віри та до того всього, що відноситься до справ віри, і що слід чинити це всіми засобами фізичного примусу, а особливо за допомогою торturування й карання на горло еретиків та конфіскаціями їхнього майна. У цьому відношенні він перевищив григоріянських каноністів. При тому він не пропустив нагоди твердити, що папа Урбан II проголосив був, що кожен, хто в церковному запалі вб'е екскомунікoвану людину, то він ніяк не вважається злочинним убивником; це ж ясно, що "злим" є кожен той, кого церковні власті проголосили "злим", і що такого муситься не тільки бичувати, але також карати смертю.

Але ще гірші речі є в творі монаха з Больонії; цей його твір, що силою підтримки Курії (Римської) на Заході став підручником Канонічного Права, — а це діло скандальне для релігії й Церкви! — являє собою мішанину не простих, а складних і численних підрібок, і він багатий тими матеріялами, в яких таїлися ці зародки, що згодом розвинулися і своїми наслідками глибоко врізалися у світське й церковне життя Заходу. Ось так то воно було з поняттями про ересь, які вже тоді були продумані як двосічний меч і справжня зброя в боротьбі за церковну власть. Папа Миколай I у своєму листі до імператора Греції Михаїла заявив, що на основі Шостого Канону Вселенського Собору 381 р. (Першого Констянтинопільського Собору), — а він (папа) згаданий Канон дуже викривив, — схізматики й екскомуніковані особи мають бути трактовані як еретики. Анзельм і Ґраціян це твердження включили у свої нові Кодекси Церковних Законів[4]). Отож, саме тоді, коли ересь було натавровано як головний злочин, слову "ересь" було надано жахливе й необмежене значення, а ще попередні підрібки зробили все для цього, щоб еретиком уважати кожного того, хто осмілився б не послухати папського наказу або висловлювався б проти папських рішень і вчення.

Ранні григоріянці ще не ставили були в такій ясній і обнаженій формі, як це вчинив Ґраціян, ідею — що папа своєю безмежною вищістю понад усі закони стоїть нарівні з Сином Божим. Ґраціян каже, що хоч Христос повинувався земному Законові, але в дійсності Він був його (Закону) Господь, отож так само й папа стоїть високо понад усіми Законами Церкви, і тому він може розпоряджатися[5]) ними так, як сам захоче, тому що ці Закони походять від нього самого. Ця ідея стала, і це головно почерез вплив Ґраціяна, панівним ученням Курії (Римської), — так що навіть після великих реформаторських Соборів папа Євгеній IV 1439 р. у своїй відповіді королеві Карлові VII, коли цей посилався був на Закони Церкви, — заявив був, що з його (короля) боку це просто смішно ставати з такими апеляціями перед папою, який дозволяє, забороняє, зміняє або касує Церковні Закони так, як йому подобається[6]).

Через п'ятдесят років — у періоді між появою "Декрета" Ґраціяна й понтифікатом Інокентія III, наймогутнішого з пап, папська система — така, якою вона виробилася почерез свої три стадії розвитку, цебто почерез стадії псевдоісидорської, григоріянської й ґраціянської шкіл, звершилася так, що вже стала повністю панівною. Суди Римської Церкви діяли на основі Кодекса Ґраціяна, а в Больонії це право було предметом навчання. Імператор Фридрих I навіть свого сина Гейнриха VI навчав Законів Римської Церкви і Ґраціянового "Декрета"[7]). Усі законодатні декреталії Римської Церкви між 1159 і 1320 роками побудовані на основі "Декрета" Ґраціяна; на ньому оперті споріднені з ним точки догматичної теології Томи Аквінського, а так само, розуміється, і вся схолястична система, щодо питань устрою Церкви, була уформована на основі улюбленої тогочасним духовенством науки права — такої, як викладав її Ґраціян, Раймунд та інші автори збірників декреталій. Теологи черпали з тих збірників свої теорії, тексти й докази. Ще в дванадцятому столітті у пап був звичай цитувати Ґраціяна й при тому вживати таких висловів: "in sacris canonibus" (у Священних Канонах) або "in decretis" (у Декретах). Знову ж, біля 1570 року коректори "Декрета" Ґраціяна, що їх назначували були три папи, заявляли, що ця робота була довірена їм нате, щоб авторитетність цього найкориснішого й найважливішого Кодекса Законів не послабилася[8]). Ось так високо було поставлено характер цього твору ("Декрета" Ґраціяна), що ще й ще раз був пронизуваний обманом і помилками, й підрібками, і що, немов велетенський клин, вбивався в тіло Католицької Церкви, та ступнево розтрясав, розкладав, розчленовував цілість її старовинної системи, а на її місце ставив свій власний сильний устрій.

Янус про підрібки Домінікан і про їхні наслідки

"Як далеко зайшов принцип "непорушности" й "непомильности" рішень Риму (папи), заведений за допомогою підрібок і видумок, за того часу, про який тут мова, — в початках дванадцятого століття, — можна бачити у французького епископа Іво, який у своє видання Ґраціянового "Декрета" включив цілу купу підрібок. Його логіка, — а вона вже й до його часу була повторювана безліч разів, — зводиться собі ось до чого: папи ствердили, що ця чи та прерогатива належить до них, отже ми му-

[6]) Dist. 22. 6. Слова "nec non" римські коректори підміняли словами "non tamen", і так воно залишалося 400 років.

[7]) Анзельм і Десседі усувають ці славні декрети папи Миколая II, на основі яких імператорові було дане право потверджувати вибір папи, і це власне на цій підставі, що один Патріярх (а тут ідеться про Римського Патріярха) не може уневажнити Констянтинопільських Постанов усіх п'ятьох Патріярхів.

[8]) Везчисленні привілеї, надані папами Мендакантським Чинам, згодом були названі "mare magnum".

[9]) Le Qien., Oriens Christ. I. 96—98; II. 24, 25.

симо вірити, що вони таке право мають. Він досить наївно зауважує: "Римська Церква навчила нас, що нікому не вільно оспорювати її постанов, отже ми мусимо втікати до неї, тому, щоб утекти самим від себе, — підпорядкуватися"[10]); отож, йому стає ясно, що будь-який спротив папським розпорядженням — це ересь. Це значить, на його думку, що тільки той епископ є православним (ортодоксальним, правовірним), який підпорядковується папським розпорядженням, хоч би навіть цей епископ був переконаний, що вони (ці папські розпорядження) суперечать Церкві; а еретиком, є той, хто противиться проявам зловживання й узурпації (папської). Такий погляд пов'язаний з замітними результатами: він роззброює Церкву; він спричинює легковаження першої основи моральної й політичної мудрости, яка навчає нас ставити спротив зловживанню в самих його зародках; і так ось такий погляд призвів до того, що корупція в Римській Церкві стала невилічимою, а коли нарешті появилися спроби направити цей стан, то було вже запізно.

(Д. б.)

[1]) Caus. 7. Q. I., 34

[2]) Caus. 23. Q. IV., 4, 5.

[3]) Caus. 23. Q. V. 7.

[4]) Caus. 4. Q. I. c. 2.

[5]) Caus. 25. Q. I., c. 11, 12, 16.

[6]) Raynald, anno 1439, 37.

[7]) Böhmer, Eiss, de Decr. Grat. у передмові до свого Corp. Jur. Can., стор. XVII.

[8]) Alex. III. (Decr. c. 6 de Despons. inpub), Clem. III. (De Jure Patron. c. 25), Innoc. III. цитують Ґраціяна, кажучи: "in corpore decretorum".

[9]) "Ne hujusce utilissimi et gravissimi Codicis vacillaret auctoritas".

[10]) Epist. 159.

ЦИГАНИ НЕВМИРУЩИЙ НАРОД

Цигани порозкидані по цілому світі, як нарід перехожий. Нині їх гурток є тут, а за час переходить в інше місце. Звідки вони по світі розійшлися, не знаемо. Деякі думають, що вони вийшли з Індії, другі, що з Єгипту.

Та хоч порозкидані, то затримали свою мову. Вони знають мови тих, між якими перебувають і знають свою мову, а мова їх подібна до мови одного народу, що на Кавказі.

Пригадується вістка, що в травні 1930 р., в Кошицях був конґрес циганів, де були делегати з цілого світа, — з Европи, з Малої Азії, з північної Африки. Делегати вїхали до міста на 200 возах при циганській музиці.

Ціль конґресу була: зібрати всіх циган на світі в одну циганську організацію і домагатись щоби держави признали їх окремим народом. Говорили і про видавання своєї ґазети.

Подія сама собою дуже важна, — від непамятних часів цигани порозкидані і не загубилися як нарід. Затримали для себе свою мову і свою культуру, свої звичаї. Знають свою мову і мови тих народів, серед яких проживають.

Певна річ, що коли їх делеґати зібралися з ріжних сторін світа, то обговорювали свої справи своєю мовою. І якраз та їх спільна мова вяже їх в один нарід, хоч як вони порозкидані. З мовою вони затримали і свою культуру.

От яку велику силу має р і д н а мова для народу. Коли ж мова гине, то з нею і нарід пропадае. Розсипається як порох і слід за ним гине. Був нарід, але не дбав за себе, і згинув!

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Поважний хід нарад

Видно було, що всі зібрані на Соборі були свідомі і вдоволені, що наша Церква здобула тепер певну перемогу над силою, яка впродовж кількох літ старалася Церкві шкодити, або і її знищити Тепер доступ тій силі до нашої Церкви цілком загороджений.

Та хоч справа церковного процесу була дуже важною справою, але ніхто не зробив ані одного закиду Консисторії, що вона девчім винна за той процес. Були навіть признання від громад, що Консисторія гідно сповнила свій обовязок обороняючи добро Церкви.

Опісля Собор одноголосно приняв резлюцію, в якій дає признання Консисторії і тим, що її помагали захищати інтереси Церкви.

Тут згадати треба ще одну справу, яку Собор вирішив, — а то справу Церковного Календаря.

Про календарну справу писалося в "Укр. Голосі" цілого півроку, отже загал був тою справою дуже заінтересований і добре з нею познайомлений. Коли ж один з делегатів згадав кількома словами календарну справу, то нараз всі зібрані одноголосно заявили, що про те не треба і говорити, — **бо всі православні громади е за Історичним Церковним Календаром і не згодяться його замінити "Новим Календаром".**

Несподіванка другого дня

Коли Маевського на Собор першого дня не впустили, то він наважився прийти на Собор другого дня.

Священики ночували в будинку Інституту, отже коли ранком священики вставали і готовилися йти на наради, рознеслася вістка, що Маевський вже є в будинку Інституту. Увійшов незамкненими дверми. І зараз почали за ним шукати та знайшли його на долині, і "без пардону" випхали його за двері на улицю. Коли ж наради вже провадилися, то він ще довго ходив хідником попри вікна, там і назад, очевидно думаючи, що може хтось стане в його обороні і його на наради покличуть.

Але ніхто над ним не милосердився, бо всі були раді, що першого дня його не впущено. Та ще і говорили: "Не впущено його першого дня головними дверми, так він тепер задними дверми влізае. Не впускають дверми, то він лізе через пліт, сказавши словами Євангелії". Так Маевський ще ясніше показав хто він такий.

І Маевський бачучи, що ніхто не стае в його обороні, забрався і більше не показувався. А Свистун побачивши, що двері до Собору і до церковної справи вже йому замкнені, і нікого він за собою не має, і його пляни на нічім кінчаться, того ж таки дня відїхав до Вінніпегу. Один лише Маевський сподівався, що йому вдасться бодай другого дня крадькома влізти на Собор, але і йому не вдалося.

Толковання Свистуна, що є дві Церкви, — одна заінкорпорована, а друга незаінкорпорована, то була проста видумка, бо яка може бути Церква, хочби і не заінкорпорована, коли вона складається лише з одної громади й одного священика?

А друге, — коли заінкорпорована Церква скликає Собор, то яким правом може якась друга Церква, хочби і заінкорпорована але не прошена, висилати на той Собор своїх представників?

Очевидно Свистун все те розумів, і коли його не впустили, то цілком забрався..

ПРЕДСТАВНИК РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ІЗРАЇЛІ ГЛИБОКО ЗВОРУШЕНИЙ

"Архимандрит Августин — недавно встановлений голова Російської Православної місії в Ізраїлі, сказав, що він "глибоко зворушений увічливим відношенням до його місії з боку уряду Ізраїля", — подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (1960, т. 6. ч. 4.). Цей самий жрнал (за червень 1960) інформу., що в день Св. Духа в російському православному соборі Св. Тройці в Єрусалимі (в цій частині міста, що належить до Ізраїля) на Літургії були дипломати держав західньої Европи і Близького Сходу, а також багато місцевих греків і арабів — головно православних студентів місцевого Еврейського університету. Літургію грецькою, слов'янською й арабською мовами правили духовні під проводом владики Атенагораса — Архиепископа Севастійського (помічника Патріярха Єрусалимського Венедикта), який спеціяльно прибув сюди із Старого Єрусалиму (що знаходиться на території Йордану) разом з монахами Братства Святого Гробу Господнього.

На обіді, після Літургії, були численні дипломати держав західньої Европи й Близького Сходу, а також провідні політичні мужі Ізраїля: генеральний директор Міністерства віроісповідань рабін Шльомо Зальман Каганаг, вищі члени урядуу Ізраїля, члени Кнессету (парляменту), посадник ізраїльської частини Єрусалиму Мордехай Іш Шалом і провідні протестантські діячі.

Архимандрит Августин скоро нав'язав дружні взаємовідносини з усіми групами в Ізраїлі, а його жвава діяльність особливо відзначується в "Журналі Московської Патріярхії".

На вищезгаданій Літургії був советський амбасадор в Ізраїлі Михаїл Бобров. У пресі не сказано, чи М. Бобров буває також у церкві в СССР.

Вищезгадана подія вказує на це, що між урядом Советського Союзу та Ізраїлем фактично існують дружні відносини.

ГРЕК УВ'ЯЗНЕНИЙ ЗА ШИРЕННЯ ПРОТЕСТАНТИЗМУ

Суд у Неаполіс (у Греції) засудив 55-літнього грека Михаїла Маркоґамвракіса на п'ять місяців тюрми й 3,000 драхм кари за навертання православних греків на протестантизм. Формально його засудили за це, що він безплатно роздавав місійні протестантські брошури між православними греками. У своїй місійній подорожі по острові Креті він проповідував Євангелію, продавав Біблію та інші релігійні книжки, і так успів оснувати три т. зв. "Вільно-Євангелицькі громади": у Манофассіо, Неаполісі й Гераклioні. Сам він є головою Грецької Вільно-Євангелицької Церкви в Гераклioні.

Від присуду місцевого суду він зробив відклик до вищого суду Греції.

НАЗРІВАЮЧИЙ КОНФЛІКТ

Про "назріваючий конфлікт" між українцями греко-католиками і його церковним проводом в Австралії ширше пише Б. Плянко в журналі "Український самостійник" (орган ОУН УГВР), за червень 1960 р. Нижче подаємо деякі місця із згаданої статті.

Слідами Америки й Канади

Б. Плянк пише: "Маємо на увазі назріваючий конфлікт в наслідок своерідного розуміння нашої громадської і політичної роботи новим епископом Іваном Прашком. Дуже помітним є бажання цього католицького ієрарха підпорядкувати собі суботні школи, молодіжні організації, пресу, ба навіть цілість громадського життя. Коли наш епископ побував у США, йому дуже заімпонували досягнення католицької церкви в Америці, і він живцем хотів би перенести на наш австралійський ґрунт той жахливий поділ між католиками і православними, що має місце в Америці та Канаді, а також зреформувати наші школи на зразок шкіл у США, в яких, крім назви "українська", нічого українського не залишилося.

Проти злоби до інаковіруючих

Про зудар греко-катол. епископа зо світським католицьким діячем і журналістом українцем О. П. у згаданій статті Б. Плянк пише ось що:

"Відповідний тиск з його (еп. Прашка) боку примусив навіть такого визначного католицького діяча і журналіста, як О. П., відкрито виступити на сторінках "Вільної думки" проти намагання епископа повести цілість нашого українського життя по невластивій дорозі. У своїй статті п. н. "Солідарність" О. П пише, між іншим, так:

"Нам залишається, мабуть, якнайкраще виконувати власні релігійні обов'язки, але без ненависницької злоби до інаковіруючих (некатоликів) братів наших. І головне — без монополістичних претенсій (катол. епископа), без ставлення частини перед цілістю, парафіяльних інтересів перед інтересами нації".

"Дві українські нації"

Б. Плянк далі так розповідає про зудар світського католицького діяча О. П. з своїм епископом Прашком: "Розповівши (у статті "Солідарність") про боротьбу "двох українських націй", православної і католицької, автор (О. П.) запитує: "Чи ми хотіли б такого розвитку в нас тут (в Австралії)? Адже наші брати за океаном, при всій своїй "американській" гордості, завидують нам одного — нашої громадської єдности".

Закликає зменшити допомогу родинам

Б. Плянко продовжує:

". . . Боляче стає, коли новий н а ш епископ, Д-р Іван Прашко, з амвону закликає не слати нашим рідним в СССР таких великих посилок, зменшити їх, а заощаджені в той спосіб гроші дати на побудову церков і втримання священиків. Але ж ідеться про рятування наших батьків, братів і сестер від смерти з голоду на далекій півночі! Правда, є погляд, що взагалі не варто слати посилок рідним (в Україну), щоб це не стало причиною їхнього переслідування "за зв'язок з закордоном". Проте цей арґумент тратить на силі з огляду на масовість явища: сьогодні мало є таких, які мали б рідних в Україні і не посилали їм так дуже потрібної помочі. Тим часом мотивація (арґументи) епископа Прашка була така потрясаюча, що тудно повірити, що це говорить духовна особа".

Погрожує поліцією

І під кінець Б. Плянко пише:

"Ще згадаємо, що епископ грозив "запорожцям" (тобто тим, що стоять на хідниках перед церквою), що покличе поліцію, щоб та навела порядок і загнала їх у церкву. Мусимо до цього сказати, що такі методи (заганяння поліцією до церкви) для нас в Австралії абсолютно не підходять, і ми нікому не радили б удаватись до них. .

Між проводом нашої католицької церкви в Австралії і громадянством постає деякий розкол. Закривати на це очі не треба ,і нашою інтенцією є, щоб ті, які роблять тріщини в нашім житті, принаймні перестали це робити. Не вільно нехтувати десять років важкої і наполегливої праці соборної нашого суспільства, а начинати жити "по-новому" (під повною диктатурою епископа) ми рішуче не хочемо". — (Поясн. в дужках ред. В.).

Це не є несподіванка

Є одиниці між українцями греко-католиками в Европі і в Австралії, які ще зберегли свіжу сміливість, привезену після 2-ої світової війни з Галичини, промовляти в обороні соборних національних інтересів перед наступом Риму. Про це свідчить голос О. П. на сторінках "Вільної думки" в Австралії і голос Б. Плянка в "Українському самостійнику" в Мюнхені в Німеччині. Що українська світська преса, в Америці й Канаді редагована греко-католиками, не передрукувала цих голосів — це не є несподіванка.

НАША ВИНА — БРАК ЖИЧЛИВОСТИ, КАЖУТЬ КАТ. БОГОСЛОВИ

Часопис "Чікаго Сан-Таймс" (23-го серпня 1960) помістив статтю п. н. "Католики застановляються над мовою Літургії", авторка статті — Долорес Меккегил. У згаданій статті на окрему увагу заслуговують ці думки, що їх висловили католицькі духовні богослови на зборах католицької установи "Привітальний комітет для гостей некатоликів" у Шікаго 22 серпня ц. р. Католицькі доповідачі — це о. Ігнатій Гант і о. Юліян Стед, професор догматичного богословія з Портсмавт, — обидва ченці Бенедиктинського Чину, і о. Г. А. Райнгольд.

"Латина — це перешкода"

"Латинська мова — це перешкода в римо-католицькому обряді", сказав о. Ігнатій. "В давньому юдаїзмі і первісному Християнстві не знали такої Літургії, що її правили б незрозумілою мовою".

Позбавлені правдивого Св. Причастя

Духовний богослов о. Юліян Стед критично висловився про провід Католицької Церкви, що скасував причастя під видом хліба й вина. Долорес Меккегил пише: "Отець Юліян сказав, що Римський Обряд, заборонивши світським людям Причастя під видом вина й хліба, поставив ще більше, ніж літургічна мова (латинська), перешкоду для воз'єднання християн під проводом папи, бо "відсуваючи світських людей від Чаші, ми тим самим відходимо від чогось, що було вчинене на Тайній Вечері і в перших віках Християнства", — сказав о. Юліян Стед.

Унія дискредитована

Духовний богослов о. Г. А. Райнгольд — член управи католицької Літургічної конференції в Пітсбурзі, "на цьому інформаційному засіданні остерігав, що Східні Обряди Католицької Церкви не можна вважати мостом для об'єднання з Православною Церквою. Православна Церква вважає деякі з католицьких Східних Обрядів "Церквами-відступницями, п'ятою колоною, троянськими кіньми (потайною зрадою)", сказав він, "томущо вони походять з цієї Церкви, яку повернено в унію під політичним натиском Австрії й інших урядів", — передає Долорес Меккегил слова о. Райнгольда; він твердить, що уніятство (частина Католицької Церкви, що зберігає Православний Обряд, але підлягає папі) не має довір'я, цебто воно є дискредитоване серед православних, і тому не слід послуговуватися уніятами (греко-католиками) для пропаганди серед православних.

"Відокремлення, що викликає обурення"

Далі, передає Долорес Меккегил думки о. Райнгольда:

"Коли взяти до уваги факт, що населення світу зростає до таких розмірів, що серед нехристиян людства Християнство становить тільки дрібну меншість, і коли зважити, що по світі шириться тоталітаризм (державні диктатури) і секуляризм (світськість, як протиставлення клерикалізмові), — то в такому положенні Католицька Церква не повинна позволяти собі на ізоляцію на Петровій Скелі'.

Долорес Меккегил, передаючи ці слова критики з боку о. Райнгольда по адресі Ватикану за його "блискуче відокремлення", не ставить такого питання: Чи не є це натяк, спрямований проти науки про "непомильність" папи?

Хто винен?

Посередньо, "між рядками" своєї доповіді о. Райнгольд таки сказав, що за Католицькою Церквою є вина, а з цього висновок — що й папа не є непомильним. Це видно із слів о. Райнгольда, в яких він не бачить підстав обвинувачувати православних, але, з другого боку, з лояльности до Католицької Церкви, ухиляється від принципово обвинувачувати й Католицьку Церкву.

Тому він воліє дипломатично вирішити це питання такою заявою: "Сьогодні ніхто не є відповідальним за існуюче роз'єднання. Одинокою нашою і наших відокремлених братів (християн-некатоликів) є брак жичливости".

Авторка статті, Д. Меккегил, цитуючи цей арґумент о. Райнгольда, не дала до нього своїх коментарів, а тим часом о. Райнгольд під словами "брак жичливости" розуміє брак особистих чеснот у діячів Християнства всіх обрядів і нехристиянські способи церковно-політичних взаємовідносин.

УКРАЇНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ НАДАВ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИМ МИТРОПОЛИТАМ ПОЧЕСНІ ДОКТОРАТИ

Український Вільний Університет у Мюнхені (Зах. Німеччина) надав греко-католицьким Митрополитам — Кир Максимові Германюкові з Вінніпеґу і Кир Констянтинові Богачевському з Філядельфії, ЗДА — титули почесних докторів.

ТАЙНИ ЛІТАКА ПАВЕРСА

Френсис Паверс, як службовик американської військової розвідки, отримував 30,000 долярів річно. Коли його вислали на розвідчу службу літаком типу Ю-2 понад Советський Союз 1 травня ц. р., то він того ж таки дня над м. Свердловськом був змушений большевиками осісти на землю з висоти 68,000 стіп (20,000 метрів). Советський військовий суд засудив Паверса на три роки ув'язнення і на сім років домашнього арешту в СССР з примусом праці, причому тих сім років разом з ним може жити в СССР його родина.

Коли зважити, що за військовий шпіонаж у СССР карають смертю, то Паверса покарали відносно ще дуже лагідно. Советський оборонець Паверса, Ґрінез, зараз після суду, але ще перед присудом, натякнув дружині Паверса, Варварі, що присуд може бути значно легчий, ніж можна було сподіватися перед судовим процесом. І присуд видано справді багато лагідніший.

З одного боку преса у світі з признанням висловлювалася, що Паверс на процесі тримався достойно, з честю, як американський громадянин і як людина та вояк. Мовляв, він як міг так обороняв Америку. Він також обороняв кардинала Спелмена з Ню Йорку. Паверс заявив на суді, що кардинал Спелмен бував в американській закордонній розвідчій базі, але він відвідував розвідчиків у релігійних цілях, а не розвідчих. Преса у світі одночасно підкреслює, що советські органи безпеки, які звичайно змушують арештованих говорити на суді це, що потрібне советській владі, цебто роблять їм "брейн вошінг", — з Паверсом винятково такого експерименту не робили, отже він почував себе в положенні триматися на суді незалежно; його зізнання не були вимушені большевиками. Правда, він чинив деякі "ухили", щоб показатися менше винним, але світова опінія вважає їх малозначними й несуттєвими та самозрозумілими для самооборони.

Отже світова опінія вдоволена, уряд Америки й суспільство вдоволені, Паверс також відносно вдоволений легким присудом і надією на скоре звільнення взагалі, влада Советського Союзу також, як видно, поведінкою Паверса вдоволена, коли не покарала його так гостро, як покарати могла.

Справа того загального вдоволення ("добре є це, що добре кінчається", — каже приповідка) саме й являється тією містерією навколо справи Паверса.

***

До таких легких "ухилів" з боку Паверса, щоб злагіднити присуд, преса на Заході зачислює головно два. А саме, коли советський генерал Захаров запитав Паверса на суді: "Чи думаєте, що ви зробили добру, чи погану прислугу своїй батьківщині?" — то Паверс відповів: "Думаю, що дуже погану". Коли прокуратор генерал Роман Руденко запитав його, чи він свідомий цього, що советська надземна зброя збила його літак Ю-2 з висоти 68,000 стіп, то Паверс відповів: "Цього не знаю, але знаю, що "щось" ударило в мій літак".

На тлі такого загального "вдоволення" в усіх сторін погляд американського журналіста Виллияма С. Гвайта на "Сторінці опіній" у часописі "Да Трибюн" може відчуватися як різкий скрегіт. В. С. Гвайт осмілився осудити Паверса. Він заявляє, що Паверс старався не тільки про помилування для себе, але й про "помилування для Америки", — цебто він осудив Америку за те, що вона веде шпіонаж проти СССР. По-друге, Гвайт осудив Паверса за те, що "він урятував своє життя такою ціною, що дозволив, щоб летунські військові тайни, які були в його літаку, дісталися в руки ворога (большевиків), що сталося зо шкодою для життєвих інтересів його батьківщини" (ЗДА). Гвайт каже, що Паверс мав повну можливість знищити свій літак разом з його військовими американськими тайнами, хоч би й ціною свого життя; адже ж звичайні вояки в піхоті сотнями тисяч гинуть на фронті; а Паверс був на більш відповідальній службі, і він знав куди йде.

***

Цього року з трудом монтували підготову до Паризької конференції на вершинах; там советські політики мали показати своє "мирне" відношення до світу. Та ось раптом, немов на замовлення, скоївся випадок: большевики приловили над Свердловськом американського шпигунського літака, і зчинили алярм, та й Паризька конференція на вершинах не відбулася. Мовляв, Совети бажають миру, готовляться до відпруження у світі, а тут Америка готує "війну". Так цей шпіонаж Паверса звільнив большевиків від нібито плянованої "мирної" політики в Парижі.

Президент ЗДА Д. Айзенгавер заявив, що Вашінгтон сам розвідчика Паверса не висилав, а хтось з американського штабу зробив це на власну руку, — хоч, щоправда, він не мусів уряду у Вашінгтоні питати. Паверс на суді заявив, що його вислав якийсь там американський полковник, і Паверс мусів слухати його, бо це ж військо.

Народи Заходу бояться війни; "мирові політики" світу — щиро чи нещиро - багато сподівалися по плянованій Паризькій конференції, натякаючи, що Совети там зобов'яжуться до мирної політики, і настане у світі відпруження. Отож, ці "мирові політики" стали роз'ярені на Америку, що своїм шпіонажем перешкодила відбутися цій конференції; мовляв, через Америку немає миру в світі! Америку стали показувати "вовком", а Советський Союз "невинним ягнятком".

Далі, большевики якимсь чудом "збили" літака Паверса з висоти аж 68,000 стіп — "влучили в нього", а проте він — і це "чудо"! — не загорівся в повітрі, ані сам Паверс не знищив його, і так американські летунські розвідчі військові тайни безпечно дісталися в советські руки.

Тут власне ця вся містерія сильно згущується. І справді виринають питання: Хто посилав Паверса? Як і чому воно саме так оце все скоїлося?

Паверс в Америці був цивільною людиною, працював рятівником при купальному басейні. Заробляв, як він каже, дуже мало, а робота його не була тривкою. Він хотів заробляти значно більше. Пільотом у приватне летунство його не прийняли, бо він застарий — йому 31 рік. Політикою він не цікавиввся й не знався на ній, — навіть не голосував ніколи. Аж тут хтось зацікавиввся такою обмеженою в політиці людиною і раптом признав його таким "здібним", "довіреним" та "ідейним", що запропонував йому таке відповідальне становище в розвідці, з платнею 30,000 дол. на рік, і доручив йому летіти над Советський Союз літаком з дуже важливими військовими американськими таємницями. Людина спритніша в таких справах і більше заінтересована в політиці могла б поцікавитися тим, що там є в її літаку. Але Паверс сказав, що він зовсім не знав, що в його літаку є американські військові секретні апарати. Виходить, що він не був свідомий того, якого значення тайни попалися большевикам у руки, отже й може тому не нищив літака, а якби був свідомий того, то був би знищив, і ці тайни були б не попалися большевикам. Значить, большевикам було на руку, що хтось вислав до них такого несвідомого шпигуна

***

Може колись настане час, і ці містерії зо справою Паверса будуть висвітлені, а може так і навіки залишаться неясними. А покищо, всі ці справи, які досі виявлені, і що їх уважають повністю розкритими й закінченими, в дійсності ясними не є, а навпаки — вони ще більш засекречують містерію, що нею густо оповита вся ця афера.

П. Лагутенко.

СВІДИ ЄГОВИ ВИДАЮТЬ СВОЮ БІБЛІЮ

Цього року вже вийшов друком шостий, і останній, том англомовної Біблії видання Свідків Єгови. Праця над нею тривала 12 років. Сповістив про це Натан Г. Кнор голова "Воч Тавер Сосаєті" (Товариство Сторожної Вежі") в Брукліні, Н. Й., ЗДА, яке є репрезентативною агенцією Свідків Єгови. Перший том цієї Біблії був випущений 1950 року. Біблія вийшла тиражем 3,500,000 примірників. Переклад із старої еврейської масоретської мови зробив "Комітет перекладу нової світової Біблії".

Натан Кнор каже, що багато людей критикують Біблію Свідків Єгови тому, що еговісти слову "Єгова" назад привернули належне йому місце. При тому Кнор заявив, що християнські переписувачі цілими століттями "вмішувалися до Біблії і скреслювали це слово з чотирьох буков, яке означає Єгову, а на його місце, каже він, вони вставляли слово "Господь" або "Бог". На доданому до еговістської Біблії показнику на 90 сторінок вказано аж 134 місця, де слово "Єгова" в оригінальному жидівському тексті християнські переписувачі перемінили на слова "Господь" або "Бог", — каже Кнор.

Чи Свідкам Єгови дійсно залежить на тому, щоб Біблія була дослівно-точна, чи на тому, щоб там якнайбільше було зарепрезентоване слово "Єгова", — цього питання Кнор не порушив.

У КАНАДІ 331,000 БЕЗРОБІТНИХ

Урядова статистика подала, що в Канаді в липні ц. р. було 331,000 безробітних. На цій основі у телевізійних вістях СіБіСі було сказано, що таке число безробітних у літньому сезоні тим більше не ворожить нічого відрадного на зимовий сезон, якщо положення якось не направиться.

Є такі, що критикують за це уряд і господарську систему Канади. А знову ж є й такі, які винують саме населення, — вони кажуть, що "безробітніми" записуються і такі (а між ними багато жінок), які не мусять працювати.

ЩАСТЯ КРУГОМ ТЕБЕ

Є люди, які не вдоволяються тим, що мають всего доволі для прожитку і недостач в них нема, але чуються нещасливими, бо не мають того, що другі мають.

Коли одного разу український мудрець, Григорій Сковорода після Вечірні розмовляв з людьми в селі Яблонівці, хтось сказав:

— Говорити можна всіляко, але коли оглянешся кругом себе і подумаєш, що є люди на високих становищах, є царі, є великі багачі і всі їх далеко знають, всі їх поважають, а ти живеш в такому глухому селі і ніхто про тебе неподумає, то не можна бути задоволеним. Яке нікчемнє таке життя супроти тих других.

На те каже Сковорода:

— Чи є в тебе жінка і діти?

— Є! — відповідає чоловік.

— А як живете ви між собою, згідливо?

— Слава Богу, — каже чоловік, — живемо дуже гарно. В нас така згода, що в людей рідко буває.

— А достаток в тебе є?

— Нарікати не можна! Хліба не просимо, та ще зостається і бідному подати.

— А з сусідами як живеш? Як з громадою?

— З ними я живу дружно. З ніким не мав спору в цілім моїм житті. Живемо в згоді а в потребі я помагаю другим, а другі мені.

— А тепер скажи мені, — говорить Сковорода, — чи не жалів би ти покидати своєї хати, і сусідів і знайомих, коли б прийшлося тобі покидати їх і забиратися між великих багачів і між тих, що на високих становищах?

— Та вже звісно, що було б жалко, бо тілько літ я з ними щасливо пережив.

І тоді говорить Сковорода:

— Отже бачиш друже, що щастя не там, де тебе нема, але воно кругом тебе. В тебе згода вдома, а чи думаєш там буває нераз велика незгода, бо люди всюди є людьми. Чи ж багацтво при незгоді є для них щастям? Або чи думаєш що люди не високих становищах живуть між собою завсігди мирно та дружно? Або чи сонце світить на багачів більше ніж на тебе? Або хиба та сама смерть не покличе їх так, як і нас?

Так воно, — говорить чоловік, — але їх знають далеко на світі, а мене хто знає? Одно село, та ще дехто з сусідних сіл і на тім все кінчиться.

Похитав Сковорода головою і каже:

— Так! Їх знають і тілько всього. Їх знають, але вони всіх не знають. І що з того, що їх багато людей знає? Чи в тім велике щастя?

— Воно так — говорить знов чоловік — а все ж таки їх знають, їх величають.

— Друже! — каже дальше Сковорода, — і мене мало людей знає, але я тим не журюся. Подумай кілько людей є на світі, а чи вони знають, що на Україні живе якийсь Григорій Сковорода? Навіть самі українці мене не знають, але я тим не журюся. Хіба ж мені треба щоби мене багато людей знало? Я вдоволений тими, що мене знають, і більше мені не треба.

— Е, вас знають і деякі високопоставлені особи, — каже дальше чоловік.

— Так! Деякі мене знають, і я їх знаю, але чи думаєш що всі вони про мене добре говорять? Одні говорять добре, а другі насміхаються. А чому? Бо я не багач, не маю високого становища. Глянь на мене — палиця, сопілка, торба, а в ній Святе Письмо та жмуток паперу, от і всі мої достатки! Та ще клуночок, де маю дві сорочці та ще дещо. Але я не чую себе нещасливим.

Тільки ж знаємо, що ви і до панів заходите, — каже чоловік.

—Так, заходжу! — потакнув Сковорода, — але повір мені, що я не тоді щасливий коли з своїм маленьким добром зайду де в багатий панський двір, де можуть мене навіть радо принимати, але тоді коли мої ноги заведуть мене до самотного пасічника. Там Божа муха бренить, працює. Кругом тебе мягка трава, а по ній Божа рука цвіти порозсівала. Або ніч яка гарна в тих Божих пасіках. Самітно, тихо, спокійно, а над тобою небо засипане зорями. Кілько святих почувань пробуджується тоді в твоїй душі. Кілько тоді таємниць і кругом тебе, і над тобою і в твоїй душі. Якого більше щастя я можу тоді бажати? . . . Так друже! Я розумію, що досить щастя може бути для нас там де ми, але не всі його розуміємо, не всі вміємо ним задоволятися.

Так глибоко і широко вмів думати Сковорода, і тому думаючі люди дають йому імя Сократа, імя великого грецького мудрця. І йому таке імя належиться.

ВАТИКАН ГОТОВИТЬСЯ ДО МІСІЇ В РОСІЇ

Ватикан завжди намагався й намагається тримати обрядові уніформи в Католицькій Церкві: один папа, один обряд, одна богослужбова мова. Тому Ватикан чинив усі зусилля латинізувати унiятів (греко-католиків). Але цю політику Ватикану тепер зміняють його надії поширити унію на слов'янський Схід після сподіваного розвалу Совєтського Союзу. Це покищо рятує уніятський обряд. Згідно з цією новою політикою Ватикан почав покищо толерувати уніятство, а навіть воліє уніятів ніж римокатоликів серед східньо-слов'янських народів.

"Беларускі Голас" (серпень 1960. Торонто) інформує: "Справа римокатолицького епископа-білоруса не вирішена у Ватикані додатньо. Білоруським епископом став ксьондз-монах Маріянського Чину Сіпович з Англії, а не езуїт-уніят ксьондз Гарошка.

Ватикан противиться утворенню Білоруської Римо-Католицької Єпископії. Він підтримує справу утворення тільки Уніятської Білоруської Єпархії, враховуючи до неї також білорусів римо-католиків, — як перехідний осередок для розповсюдження унії серед росіян у майбутньому і серед православної білоруської еміграції тепер. З цієї причини всі спроби білорусів римо-католиків в Америці утворити свої офіційні парафії зустрічаються з забороною католицької ієрархії в ЗДА, не зважаючи на білорусів-ксьондзів (римо-католицьких), які сидять без парафій. Їм пропонують, як одинокий вихід творити білоруські уніятські парафії".

ОСНОВНА ЗМІНА У БАГАЇВ

У багаїв до цього часу провідником ставав — правом наслідства — син по батькові. Але останній провідник, Шоггі Еффенді Раббані, що помер 1957 року, перед своєю смертю змінив систему наслідства на виборчу систему. Він назначив 27 найвизначніших багаїв, з своєю дружиною включно, щоб вони тимчасово очолили 3,000,000 членів релігії, що називається багаї, а потім з-поміж тих 27 членів на світовому з'їзді вибрали собі провідника. Цей з'їзд відбудеться 1963 року.

Рух багаїв появився в 19-му столітті в Персії, як намагання всі традиційні релігії об'єднати в одне світове вірування у Бога. Але життя поставило їх у самосуперечне положення. З одного боку вони кажуть, що кожна релігія по-своєму, у своїх формах — залежно від часу й місцевих обставин — визнає одного й того самого Бога, що й інші народи, отож, виходило б, що багаї визнають усі релігії правдивими. Але, з другого боку, створивши свою власну релігійну систему, до якої їхні визнавці мусять належати, вони вже тим самим стають проти інших релігій, отже й уважають їх "неправдивими".

Назва "багаї" походить від їхнього провідника Багауллаг (помер у Персії 1892 року), що був наслідником Баба, — основоположника багаїзму, якого замучили перси (в 19 столітті). Багауллаг означає по-перському "слава Божа".

З-поміж жидів тільки одиниці є багаями на відповідальних становищах, але самі вони масово до багаїв не належать. Однак уряд Ізраїля відноситься до Багаїв прихильно. Головний центр багаїв є в місті Гаіфа в Палестині, там 1963 р. відбудеться світовий з'їзд багаїв, і там таки, в Гаіфі, поставлено пам'ятника останньому провідникові багаїв, Шоґгі Еффенді Раббані, ціною 1,000,000 долярів, — з мармору і дорогого скла, покритого 12,000 золотих листків.

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНИЙ МОЛИТОВНИК

в двох мовах, українській та англійській, п. н.

„ВІРА" — „FAITH"

Зміст:

Ранішні Молитви.
Вечірні Молитви.
Молитви на різні потреби.
Що повинен знати православний українець (частина катехитична).
Літургія св. Івана Золотоустого (з покажчиком, коли під час Літургії стояти, клякати та сідати).
Календар головних Православних Свят.
Виказ, коли припадає Великдень і Зелені Свята по старому й новому стилі (до 2000 року).
Молитовник виданий на гарнім книжковім папері, в чорній або білій оправі.

Ціна: В чорній оправі, з пересилкою $2.00
В білій оправі, з пересилкою $2.25

Замовлення й гроші висилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

МАТЕРИНСЬКИЙ СВІТ

Жінки багато праці поклали до розповсюдження Христової віри. Їх проповідь про Христа дуже потрібна і тепер. Кому ж будемо проповідувати віру Христову? — спитають нас. Відповідь проста: своїм дітям! Власна родина, то найліпше місце для такої проповіді. Діти, то погани, яких мати має на християн виховати.

❖

З усіх давніших стейтських президентів тільки 11 походили з багатих родин, а решта з родин, що бідували. З тих послідних Джексов і Линкольн мали таких матерей, що їм належаться великі памятники від Злучених Держав: — ("Суксес").

❖

Каже Т. Л. Карлайл:

— Коли я був студентом в Престоні, то голова іспитової ради сказав: "Нехай встануть ті, що їх матері моляться". Нас встало около 150. Ми стояли як живі свідки гідности наших матерей. Моя повдовіла мати була одною з найліпших, яку коли Бог дасть одинакові синові. Коли б усі матері були як вона, то "Домашня Церква" була б великою силою для Громадської Церкви.

Відомий випадок: вишукували молодих людей на відвічальне становище, і коли взяли на увагу одного, хтось сказав: "Нам треба чоловіка характерного, гідного довіря, а за його батьком були деякі прогріхи". Тоді сказав хтось другий:

— То правда! Однакож його мати належить до найгідніших. Добра християнка; примірна вдома і поза домом; головне її старання було: — виховати дітей на чесних людей.

Після того вже ніхто не противився. І показалось, що вибраний чоловік був гідним сином своєї матері. — (Куртон).

❖

Англійський мислитель і письменник, Томас Карлайл, каже:

— Моя щира мати передала мені неоцінені скарби. Вона вчила менше словами, а більше ділами, — гідним поведенням і побожністю. Хоч і невчена, але з правдивим жіночим серцем, вона була щиро релігійною. Я бачив, як вона в покорі схиляла свою голову перед Тим, що на небі. Такі річи, головно в дитинстві, досягають найдальших глибин душі.

❖

Французький цісар, Наполеон І. на якімсь зібранні простягнув був свою руку, щоби мати її поцілувала. Мати глянула і нагло відступилася.

— Хіба я не є твоїм цісаром? — запитав Наполеон.

— А хиба я не твоєю матірю? — відповіла мати.

Тоді Наполеон схилився, поцілував материну руку і сказав:

— Не мені, а моїй матері належиться найбільша пошана.

❖

Українська Мати! Памятай, що Бог назначив тебе не тільки на те, щоби ти діти вигодувала, але щоби їх навчила. Ти Місіонарка, Апостолка, Учителька. Памятай ту добру матір в оповіданні Марка Вовчка "Два сини", де добра мати каже: "Посаджу обох синів на коліна і вчу. Як вмію, так і навчаю". І ти так навчай!

Мати.

ДРАМАТИЧНЕ ОБРАННЯ ВІРМЕНСЬКОГО ПАТРІЯРХА В ЄРУСАЛИМІ

26 березня цього року поліція Йордану числом 100 осіб вмашерувала у вірменський манастир в Єрусалимі (Старе Місто) і змусила Загальні Збори монахів Чину Св. Якова обрати на Вірменського Єрусалимського Патріярха Єґіше Дардеріяна — уродженця Туреччини; Архиеп. Єґіше Дардеріян є підтримуваний ісламським урядом Йордану.

Загальні Збори складалися тільки з 28 присутніх членів. З них тільки 5 осмілилися голосувати проти, а 23 члени голосували за підтримуваним йорданською поліцією кандидатом на Патріярха.

Вірменський Єрусалимський Патріярх Кирил помер 1949 р. Згідно з уставом, новий Патріярх має бути обраний найпізніше в 40 днів по його смерті, а впродовж того часу Патріярхатом має правити Загальний Збір ченців (їх є 45 осіб). Однак з моментом смерті Патріярха Кирила (1949 р.) архиеп. Єґіше Дардеріян, спираючись на уряд Йордану, знехтував Загальний Збір, і сам правив Патріярхатом, і то не 40 днів, а сім років. Року 1956-го Загальний Збір вибрав на Патріярха, згідно з уставом, найстаршого віком Єпископа, а ним був Архиеп. Тіран Нерсоян. Однак уряд Йордану не потвердив цього вибору, і видалив Патріярха Тірана Нерсояна з Йордану (1959 р.), щоб на його місце насильно поставити Патріярхом Архиеп. Єґіше Дердеріяна.

Вірменському Єрусалимському Патріярхатові підлягає 1,000.000 вірмен в Азії, Африці, Америці й Европі.

Усе ж таки головний центр Вірменської Церкви знаходиться в самій Вірменії — у межах Совєтського Союзу, і її очолює Первоієрарх з традиційним титулом "Католікос" (чи "Кафолікос"), цебто керуючий більшою церковною адміністративною одиницею в світових рамах усього Християнства. Теперішній Католікос Вазґен 1-ий з осідком в Етхаміядзін у підсовєтській Вірменії підтримував був видаленого урядом Йордані Патріярха Тірана Нерсояна, а архиеп. Єґіше Дердеріяна засудив на відокремлене життя в манастирі. Але коли уряд Йордану напомігся поставити Патріярхом Архиеп. Єґіше Дердеріяна, то Католікос Вірменії в СССР (який ц. р. відвідував Америку) визнав його.

Уряд Йордану протеґує Патріярха Дардеріяна тому, що цей останній є проти СССР; тому звідси й надія, що він не буде під впливом вірменського Католікоса в СССР, як був Патріярх Нерсоян.

АРЕШТ У ЗВ'ЯЗКУ ЗО СМЕРТЮ БАНДЕРИ

"Німецька державна прокуратура в Мюнхені подала офіційно до відома, що приготовляє акт обвинувачення проти пані Матвієйко за її участь в смерті Ст. Бандери. Пані Матвієйко є дружиною колишнього шефа СБ (Служби Безпеки), Мирона Матвієйка, що його, як найдовіренішого і найвідданішого собі, вислав Ст. Бандера до Краю перебрати керівництво підпілля, а перш усього ліквідувати відомий "двоповерховий" розлам наперед в УГВР (Українська Головна Визвольна Рада), а потім з двійкарями (частина ОУН, що під проводом М. Лебедя, Стахова, Кордюка і ін. відділилася від Бандери). Серед поінформованих багато говориться про пляновані методи тієї ліквідації".

Так пише журнал "Самостійна Україна" в Шікаґо за липень 1960 рік, що є одним з органів Організації Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника.

Далі, в цьому таки журналі сказано, що Мирона Матвієйка, висланого Бандерою з еміграції в Україну, большевики зловили, і він пішов слідами інших членів Служби Безпеки ОУН Бандери, які, попавшись в руки большевиків, перейшли на їхню службу.

Журн. "Самостійна Україна" вважає, що теперішні провідники ОУН Бандери, по трагічній смерті цього останнього, — Ленкавський і Ярослав Стецько стараються "приготовити й увідпорнити своє членство та симпатиків на сподівані неприємні дані про умовини смерти Бандери". "Справа в тому, що дотеперішньої тактики замовчування умовин і деталів смерти (Бандери) не довго вже дасться стосувати", — пише згаданий журнал.

Висновки з інформацій журналу "Самостійна Україна" читач може зробити такі, що коли большевики приловили самого шефа Служби Безпеки ОУН Бандери, Мирона Матвієйка, який мав найбільше довір'я в Бандери і знав найбільше його організаційних тайн, а дружина Матвієйка надалі перебувала в Мюнхені в найближчому окруженні Бандери, то большевики — через її чоловіка — могли вжити її як знаряддя для знищення Бандери.

Як відомо, преса ОУН Бандери одноголосно заявила, що Бандеру знищила большевицька Москва, але яким способом це сталося — інформації не було.

Чи пані Матвієйко справді замішана в цю таємну справу, чи ні — це, покищо, справа не певна, як довго покищо ведеться слідство.

Поки слідство не закінчене і не відбувся процес, так довго, розуміється, кожен часопис учинив би пані Матвієйко моральну кривду, якщо б приписував їй участь у вбивстві Бандери. Так само й журнал "Самостійна Україна" пише про цю справу досить стримано, нічого певного не твердить, а тільки шляхом інформацій подає про слідство західньо-німецьких органів безпеки в цій справі.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ 17,852,000

Статистичне Бюро в Оттаві подало ц. р., що населення Канади під сучасну пору становить 17,852,000 осіб.

Економісти зв'язують надії на краще господарське майбутнє Канади зо зростанням числа її населення. Перелюднення — це тяжка проблема кожної країни (як у Китаї, Індії і т. д.). Але коли замало населення — як це в Канаді, то також є деякі господарські труднощі; уряд не може зібрати стільки податків, щоб на належному рівні поставити країну там, де це належить до уряду; місцеві підприємці не можуть розвинути більшої продукції, бо замало збуту, — отже промисловці з чужих країн відкривають свої відділи в Канаді, але й тих відділів є також недостатнє число, бо закордонні промисловці, як ось американські, в першу чергу дбають, щоб їхні головні фабрики були в ЗДА, і щоб їхні робітники мали працю.

Але є також і такі, що вважають Канаду неприготованою на швидкий приріст населення, бо це, кажуть вони, збільшує число безробітних.

ПОСВЯЧЕННЯ НАГРОБНИХ ПАМЯТНИКІВ В СУ СЕЙНТ МАРІ, ОНТ.

На Зелені Свята 5 червня 1960 р. після Служби Божої місцевої Православної Громади Св. Покрови о. парох М. Пахолків оголосив в церкві, що відбудеться Посвячення нагробних памятників і Панахида по бл. п. В. Манчуленкові і С. Халатурникові. Усі присутні після Служби прибули на цвинтар. На цвинтарі о. М. Пахолків і хор під диригентурою п. І. Юрченка відправили Панахиду й посвятили нагробний памятник бл. п. Василя Манчуленка, що народився 22 листопада 1938 р. і трагічно помер 24 травня 1959 р. — син Софії і Емануїла Манчуленків, студент Манітобського університету, національно свідомий і надійна молода людина.

С. Халатурник, що народився 8 березня 1896 р., с. Брідок (Буковина) і помер 16 серпня 1959 р. Підстаршина Армії У. Н.Р., бувший голова місцевої Православної Громади і активний член цієї ж Громади. По Панахиді всі присутні спожили обід, на який запросили і приготовили п. Манчуленки і М. Халатурник. Під час обіду п. І. Корнелюк запросив всіх присутніх скласти пожертву на добру ціль.

Збірку провели п. Д. Гарас і І. Корнелюк, зібрано 56 дол., які за згодою родини Покійних розділено: 10 дол. на "Український Голос", 10 дол. на "Вістник" і 36 дол. на придбання книг для місцевої православної церкви.

Родини бл. п. В. Манчуленка і С. Халатурника за обід і всім жертводавцям щира подяка. А душі блаженної памяти Василя Манчуленка і Стефана Халатурника нехай прийме Господь в оселі Святих.

Вічна Їм Память!

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25
НАША ВІРА Короткий катехизис Православної Віри 1.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ
Атабаска, Алта.

У неділю 17-го липня в Громаді Св. Ап. Петра й Павла в Атабасці крім урочистостей Храмового Свята Громади — відбулася ще одна урочистість, а саме відзначення 25-ліття подружнього життя передових членів місцевої Громади — п-ва Володимира і Марії Мастюхів.

П-во Володимир і Марія Мастюхи

П-во Мастюхи відомі своєю щирою працею на церковно-громадській ниві і, як такі, вони знані й далеко поза межами своєї Громади, тому й не дивно, що в цей урочистий для них день місцевий Храм Божий був переповнений вірними з ближчих і дальших околиць, які прибули вшанувати Ювілятів. Крім приятелів прибули також члени родини, а саме мама пана Володимира — пані Юлія Мастух з Боїл, Алта, брат Василь з родиною з Едмонтону, сестри — Вікторія Писик з Боїл і Ольга Ґрагам з Барґед, а також маленька 7-літня племінниця Єлизавета Мастюх з Вінніпеґу.

Після Богослуження настоятель Громади о. Григорій Удод відправив спеціяльного Молебня та Чин Благословення Супругів у 25-ліття подружнього життя, та сказав при цій нагоді тепле привітальне слово до Ювілятів. Величним співом "На Многії Літа" закінчено Молебня. Після цього усі присутні засіли за приготовані місцевим жіноцтвом столи й тут же під час обіду відбулася програма Храмового Свята та при цьому й відзначення Ювілею п-ва Мастюхів. По скінченні програми Храмового Свята всі присутні переїхали на недалеку фарму п. Григорія Російчука, де святкування Ювілею п-ва Мастюхів було продовжене до вечора. Тут знову о. Настоятель привітав Ювілятів від себе й Громади, а також вітали голова Громади п. Юрій Російчук, п. Фодчук, брат Василь та інші громадяни. Від Громади й родини були піднесені Ювілятам з цієї нагоди цінні дарунки.

Відповідаючи на привіти, п-во Мастюхи сердечно дякували всім за вшанування, а п. Володимир спеціяльно підкреслив, як таке вшанування окрилює людину, додає їй моральних сил та зобов'язує до ще більшої праці на користь Громади і ближніх. Він зо щирістю підкреслив, що коли б він був постом чи мистцем, то під цим враженням міг би створити свій найкращий твір.

Пан Володимир родом з Етелберт, Ман., а пані Марія — з Ту Гилс, Алта. Вони повінчалися 17-го липня 1935 р. в Едмонтоні; з усіх 25-ох років подружнього життя вони 22 роки прожили в Атабасці, де багато зробили для розвитку церковно-громадського життя. Багато років п. Володимир є секретарем Громади, а п-ні Марія головою Жіночого Т-ва. Ювіляти відомі всім не лише як ревні працівники на Ниві Божій і громадській, але також як добрі співмешканці даної околиці та добрі супруги у своему приватному житті. Господь поблагословив щасливих подругів трьома донечками: Галя — студентка університету, Соня — учениця Гай Скул та Одарочка — найменша, яка постійно при мамі привчається любити Храм Божий і працювати для нього.

При цій нагоді на заклик о. Настоятеля присутні склали пожертви на пресфонд "Вістника" суму $15.00, з чого $4.50 на вироблення кліші.

Сердечна подяка всім Жертводавцям, а п-ву Мастюхам і їх діточкам — на многі і многі літа щасливого життя в любові і згоді, якими Господь обдаровував їх до цього часу.

Присутній.

ТОРЖЕСТВЕННІ ДНІ
Реджайна, Саск.

Українська Православна Громада Зіслання Св. Духа в Реджайні в Провідну Неділю святкувала подвійне Свято. Зараз по Службі Божій всі, як були в церкві, так вийшли на нову площу з хрестом і хоругвами, де о. Прот. В. Апонюк — настоятель Громади, звершив Чин Посвячення площі під будову нової церкви.

Можна було завважити по обличчях, як старших, так і молодших, а навіть і дітей

великий святочний настрій та душевне задоволення, коли всі разом співали радісне Христос Воскрес; по тім більша частина учасників Свята перейшла до Укр. Нар. Дому і засіли за столи до спільного Свяченого. Тут о. Парох посвятив страви на столах, що були приготовані Жіночим Товариством Доньки України; усі раділи і дякували Всевишньому Богу, що дочекалися побачити Посвячення площі, а потім бути на спільнім Свяченім.

Тут на місці буде зробити заввагу та пригадати всім тим, що були в церкві і на Посвяченні площі, а в Народнім Домі на спільним Свяченім багато членів не було, — чому?

Ану, Панове, вдартеся в груди, так пощирости, і подумайте над тим, яку велику кривду ви робите самим собі, своїм дітям, що не дасте їм нагоди бути на такім торжестві та й пояснити дітям, нащо й чому таке Свячене робиться; дальше ви робите кривду своїй власній Громаді, своїм Зарядові, а вже найбільше Жіночому Товариству, яке не жаліє ні труду, ані коштів, щоб якнайліпше вгостити своїх членів Православної Громади; а ви то все знехтували, отже, в ім'я справедливости і добра нашої Громади, не робіть так більше!

Другий день був найважнішим, і він увійде в історію Української Православної Громади в Реджайні, бо це був день, коли Громада доказала ділом ту працю, над якою Громада, на чолі з Будівельним комітетом і Зарядом працювала майже через п'ять літ.

День 6-го травня був тим днем, коли о. Настоятель перший рискалем розкопав ту скибу в роді знам'я хреста, з тими словами: "Нехай сей храм Божий буде на хвалу Богу, а православним людям на втіху!" І зараз п. Николай Олійник, сидячи на величезній машині, при помочі керівника машиною розпочав копання пивниці. Яка це була радість і втіха тим, що були свідками цієї події!

Продовжуючи працю, започатковану маленькими гуртком 1924 року, Громада зросла чисельно, а церковця, що була побудована 1928 року, сьогодні стала вже затісна, щоб помістити всіх вірних, і Громада приступила до будови величавого храму храму Божого, який з Божою і Вашою, Шановні Громадяни, поміччю, при кінці цього року буде закінчений.

Я, в імені Української Греко-Православної Громади Зіслання Св. Духа в Реджайні, роблю цей скромний заклик до всіх доброї волі православних громадян про ласкаві пожертви, як також роблю заклик до перших піонерів та основателів Православної Громади (1924 р.), які виїхали з Реджайни, і живуть по інших місцевостях, щоб кожний по своїй змозі зложив щиру пожертву. Дуже було б побажаним мати імена всіх основоположників, щоб — коли будемо посвячувати угольний камінь, і Ваші імена там були. Посвячення угольного каменя відбудеться в місяці жовтні.

Пожертви слати на руки церковного скарбника:

О. Пасека, 1877 Квебек ул.
Реджайна, Саск.

Гр. Корпан.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ОДРУЖЕННЯ П-ВА ЯКОВА Й КАТЕРИНИ ФЕДЕЙКІВ
Норт Бетлфорд, Саск.

У неділю 21-го серпня 1960 року приятелі зійшлися в приміщенні Укр. Прав. Церковної залі, щоб відзначити Ювілеєм 50-ліття подружнього життя п-ва Якова й Катерини Федейків.

Господарем цього Ювілею був п. Андрій Нікіфорук, який попросив до слова п. Дмитра Гарасимова. У теплих словах п. Гарасимів щиро привітав Ювілятів та дуже змістовно розповів про їхні заслуги в громадському й церковному житті, при цьому він подякував присутнім, що зійшлися вшанувати дорогих Ювілятів з нагоди такого щасливого для них моменту — Золотого Ювілею.

Після того о. П. Блажук поблагословив, з молитвою, поживу, яку приготовило місцеве Жіноче Товариство в честь п-ва Федейків.

Господар урочисто запросив, як промовців, слідуючих осіб: о. П. Блажука, паню Катерину Білик, адв. Степана Друля й п. Ковальського. Усі згадані бесідники щиро висловлювали свої побажання п-ву Федейкам.

Слід згадати, що Шановні Ювіляти щиро й приязно співпрацюють в Українській Православній Громаді в Норт Бетлфорді, Саск. Вони постійно були і є жертвенними членами Церковної Громади та невтомно працюють і дальше, не дивлячись на похилий вік свого життя. Окрема заслуга їх [illegible]ка, що вони виховали й за[illegible]или своїм дітям Віру в Бога і український патріотизм. Їхній старший син Василь Федейко і донині займає провідне становище в Українській Православній Громаді Св. Ілії в Едмонтоні. І з нагоди їхнього Ювілею родина справила дуже гарні ризи до церкви в Норт Бетлфорді, що її членами є п-ва Федейки.

При закінченні п. Андрій Нікіфорук від всіх присутніх сказав також пару зворушливих слів і вручив цінний дарунок, яко щиру й незабутню памятку, що нею присутні виявили велику пошану до людей, які справді являються все щедрими й відданими в усіх добродійних і взагалі корисних справах.

Після цього п-во Яків і Катерина дуже щиро подякували всім учасникам їхньої урочистости — за це, що вони виявили до них належну пошану в день їхнього Золотого Ювілею.

Присутні не забули також пожертвувати й на добродійні цілі; жертвували слідуючі: по 5.00 дол. п-ва Федейки; по 1.00 дол. Д. Гарасимів, А. Нікіфорук, С. Друль, І. Ворох, Г. Тимко, Корень, М. Ковальський, Ю. Білик, Н. Ковальський, Ф. Зелізко, С. Ґрамяк, С. Кіндрачук, о. П. Блажук, А. Козакевич; по 50 ц.: пані Завальська, Чижовський, О. Власенко, Дубник.

Пожертви розділено: 10 дол. на місцеву церкву, а 11 дол. на "Вістник". Усім Жертводавцям щире спасибі, а Шановним Ювілятам Божого благословення й многих літ прожити!

Приятель.

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ Прот. П. Мельничук 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ Митрат С. Герус	.50
ВИФЛЕЄМ Катехізис для дітей Прот. П. Мельничук 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук, 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту	
Кляса І-ша 40 лекцій	.85
Кляса ІІ-га 40 лекцій	.85
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК Віра — Faith, у двох мовах — українській та англійській;	
в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	.50
НАША ВІРА Короткий Катехізис Православної Віри	1.25
OUR FAITH Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові	1.25
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ	
НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи І. Шкляинка	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ І. Кіріяк — буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛАЙ СКІГАР
Інсінгер (Половики), Саск.

У четвер, 11 серпня 1960 р. в домі свого сина Івана й невістки Анни, на фармі, упокоївся в Бозі на 88 році життя бл. п. Николай Скігар.

Покійний народився в селі Погорелка на Буковині 1872 р. У Канаду приїхав 1907 р.; а в 1909 році вернувся до свого рідного села, 1913 р. знову приїжджає у Канаду й тут остається до смерті.

Дружина Покійного померла ще 1955 року.

У глибокому смутку покійний Николай полишив одного сина Івана і три дочки: Оксану (Рудан), Гафію (Федусяк) і Марію (Куцук), 16 внуків і 17 правнуків.

У п'ятницю ввечері о. М. Коленич відправив Парастас, а в суботу — Похорон зо Службою Божою в церкві Св. Івана Сучавського — при великому здвизі народу. При Послідньому Цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $21.50, з того призначено $5.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Николая нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ТИМОФІЙ МУЛЯВКА

Дня 22 липня 1960 року упокоївся в лікарні в Еріксон, Ман., бл. п. Тимофій (Тимко) Мулявка.

Бл. п. Тимофій Мулявка.

Покійний був піонером українського організованого життя, а зокрема Української Православної Церкви в околиці Сенді Лейк, Ман.

Покійний Тимофій народився 17 жовтня 1890 року в селі Піски, повіт Броди, західня Україна.

Він приїхав у Канаду 1910 р. і зупинився в Вінніпезі та працював малярем в Сіенарській компанії; 5-го травня 1915 р. оженився з Розалією з дому Пендик. Господь Бог обдарував їхне подружжя 4-ма гарними дітьми: Євгеном, — жонатий, перебуває в Сенді Лейк та працює як начальник пошти; Стефанією — замужньою Вахняк з Медесин Гет, Алта.; Лесею, — вона працює в Дженерал Госпітал у Вінніпезі; та Богданом, — він є принципалом середньої школи (Гай Скул) у Сенді Лейк.

Року 1919-го Покійний переїхав до Сенді Лейк, і ще в березні цього самого року засновує крамницю мішаних товарів у спілці з п. Онуфрієм Діднком, яку Покійний у повній згоді провадив зо своїм спільником, аж до самої смерті.

Крім дружини і дітей Покійного оплакують також четверо внуків.

Бл. п. Тимофій був щирим вірним Святої Православної Церкви і вклав багато праці при будові церкви в Сенді Лейк, а попередньо докладав усіх сил, щоб оснувати тут Православну Громаду; 12 років він був старшим братчиком і щиро дбав про добро парафії в Сенді Лейк.

Панахида була відправлена в понеділок, 25 липня, в Народньому Домі, де стояло тіло Покійника. Похорон відбувся у вівторок, 26 липня, в Сенді Лейк з великою участю приятелів та ближчих і дальших знайомих Покійного

Похоронну Службу Божу правив о. Б. Ґорґіца з Вінніпеґу. Прощальне слово після виходу з церкви сказав п. П. Колтуцький, який в імені Православної Громади теплими словами попрощав Покійного, згадавши про його великі заслуги перед парафією в Сенді Лейк.

Гроші, що їх присутні зложили покійному Тимофієві на Нев'янучий Вінець, були призначені на місцеву церкву.

Родина Покійного пожертвувала 20.00 дол. на православну пресу, з чого 4.50 дол. пішло на вироблення кліші, а 15.50 дол. призначено на пресфонд "Вістника".

Нехай Всемилосердний Господь Бог оселить душу покійного Тимофія де всі праведні спочивають, а всім Жертводавцям нехай подасть Своє небесне благословення.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Ґ.

БЛ. П. СТЕПАН ЛІТЕПЛО

Монтреал, Кве. — 17-го травня ц. р. по тяжкій недузі упокоївся у Бозі відомий громадянин то довголітній парафіянин і активний діяч Соборної Громади Св. Софії — бл. пам. Степан Літепло.

Покійний народився 2-го вересня 1899-го року в Новосілках Кардинальських, повіт Рава Руська, західня Україна, і вже в молодому віці відзначався великою активністю та енергійністю в праці. Одружившися з Параскевією Косо під 18-го червня 1924 року, Покійний всіляко старався покращати матеріяльний стан своєї родини, не вагаючися навіть покинути після двох років подружнього життя дружину та 6-місячного сина Григорія і виїхати в Канаду, куди після двох років свого побуту тут, спроваджує дружину Параскевію з маленьким сином Григорієм.

1929 року їм народилася донечка Ольга, а 1930 р. народився син Володимир. 9-го квітня 1953 року дружина покійного Степана відходить у вічність, і він в червні 1954-го року одружується вдруге з Євдокією Дідух - Чортківською.

Не зважаючи на свої родинні обов'язки, покійний Степан Літепло завжди знаходив час на працю в Церковній Громаді Св. Софії в Монтреалі та в загально-українських організаціях; за молодих літ він був постійним членом церковного хору та членом Шкільної Ради при Соборі, був також активним членом Допомогового Т-ва Взаємна Поміч, Братства Християнського Милосердя, членом Союзу Бувших Вояків та делегатом до міського відділу КУК.

За такі поважні заслуги та в нагороду за довголітну працю Покійного для нашої Св. Церкви, Церковна Громада Св. Софії вибирає його головою Громади. На цьому становищі він сумлінно та гідно виконував свої обов'язки впродовж двох років (1950 і 1951 рр.), залишаючись після цього в Управі Громади як член Контрольної Комісії.

Панахиди й Похоронні Відправи служили отці настоятелі Собору Св. Софії — Митроф. Прот. В. Слюзар і о. Іван Стус 20-го травня, після Заупокійної Служби Божої та Чину Похорону тлінні останки Покійного було поховано на цвинтарі Маунт Роял у Монтреалі.

Під час поминального обіду, приготовленого родиною Покійного в залі під Собором, на заклик пп. П. Кошлая і Семена Тимчака була переведена збірка на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного, яка принесла 126 дол., з чого призначено на "Вістник" 5 долярів.

На закінчення поминального обіду дочка Покійного пані Ольга Ковч висловила всім присутнім учасникам Похорону і всім тим, які в тій чи іншій мірі причинилися до полегшення смутку з приводу втрати їхнього дорогого батька, щиру подяку.

В особі покійного брата у Христі Степана Літепла Соборна Громада Св. Софії втратила доброго, жертвенного довголітнього парафіянина, організації до яких Покійний належав від самого початку їхнього існування, втратили зразкового члена й діяча, а родина — доброго й улюбленого батька та дідуня.

Нехай канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про нього нехай залишиться в нас назавжди.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN DENOMINATIONS WITH THE EASTERN ORTHODOX FAITH — by Bishop G. Polizoides ..... $ .25
THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich ..... .05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book
— black cloth bound 2.00
— white cloth bound 2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich ..... .50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich ..... .05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko 1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky —
Cloth Bound 7.50
Paper Bound 6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D. ..... .25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich ..... .05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood 7.00
SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages 4.50
THE RUDDER — by D. Cummings 10.50
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin 5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych ..... .75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Wowen's Association of Canada 4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo. W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan ..... .25

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. ЛІДІЯ КРАВЕЦЬ
Ричмонд Парк, Алта.

У пятницю, 15-го липня, у Загальному госпіталі в Атабаска упокоїлася по короткій недузі й операції бл. п. Лідія — донька п-ва Павла і Єви Кравцевих з Ричмонд Парк. Того ж дня сумна вістка рознеслася по усій околиці, і вона дуже засмутила, батьків, братів і сестер та усіх рідних,

а також усе громадянство, бо всі жалували за Покійною, що в такому молодому віці відійшла з цього світу, проживши всього 22 роки.

Бл. п. Лідія Кравець.

Батьки Покійної є передовими членами місцевої Громади, а також брати, з яких найстарший, Олекса, від довшого часу незмінно виконує обов'язки голови Громади. У великій мірі п-ву Кравцям Громада завдячує свій розвиток та будову чудової святині, яка незабаром буде викінчена. Тому несподівана втрата бл. п. Лідії викликала глибоке співчуття всіх, хто її знав, і в день Похорону біля 200 осіб прийшли віддати свою останню пошану Покійній та скласти свої співчуття її рідним.

Похоронні Відправи почалися ввечері 17-го липня, коли тіло Покійної було перевезене з похороного заведеня в Атабасці до хати батьків. Тут настоятель о. Григорій Улод при співі місцевого хору під управою п. Ф. Хруща відправив Панахиду, при чому в короткій проповіді висловив глибоке співчутя батькам, братам і сестрам, і громадянству - по втраті цієї справжньої зразкової християнки і чистої ангельської душі, якою Покійна була і якою відійшла у вічність.

Після Панахиди багато громадян до пізньої ночі були при Покійній, а дехто залишився до самого ранку, розважаючи горем прибитих батьків.

У понеділок, 18-го липня, о год. 10 ранку почалася Заупокійна Служба Божа в повінці переповненій залі місцевого Народнього Дому, де, покищо, відбуваються Богослуження Після Служби Божої також відправлено повний Чин Похорону при велично-жалібному співі хору. За ввесь час Богослужень при труві Покійної незмінно стояла почесна сторожа з 8 молодих хлопців братів і ровесників Покійної, які потім несли труну в жалібному поході на цвинтар. Над могилою Покійної о. Настоятель виголосив прощальне слово, підкресливши в ньому, що наша пошана до Покійної не скінчиться на тому, що ми кинемо на її могилу грудку землі й утремо сльози жалю з очей та відспіваємо „Вічную Память", але нехай нашою справжньою пошаною до неї буде таке ж побожне життя, яким прожила Покійна, і така ж ревність до Господа та Його Святої Церкви, як її виявляла Покійна.

Після Похорону в домі батьків відбувся поминальний обід, на якому присутні склали свої пожертви на Нев'янучий Вінок, з чого частина пішла на докінчення будови Храму Божого, а 10.00 дол. на пресфонд „Вістника".

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а блаженної памяті Лідії нехай Господь сотворить Вічную Память і оселить душу її там, де праведні спочивають та своєю ласкою потішить засмучених батьків, братів, сестер та приятелів.

Присутній.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою ..... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — ..... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою ..... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч. 164 А

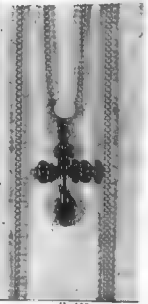

Ч 165

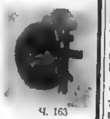

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком ..... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком ..... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком ..... $ 2.50
Ч. 163 Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі ..... $ 0.60

Адреса:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ
ВП. Дописувачам

Адміністрація й Редакція "Вістника" оцим звертаються до ВП. Дописувачів з проханням:

1. Писати дописи не олівцем, а тільки пером або на машинці — читко.
2. Не писати рядків густо, — щоб було порожне місце для евентуальної коректи; напр., коли пишеться на машинці, то після кожного написаного рядка треба зробити один пропуск (один раз без писання перекрутити валок).
3. Не писати самими великими буквами; цебто, ставити великі букви тільки там, де потрібно ,а решту писати малими буквами.
4. Присилати виключно оригінал ,а не копії дописів, писаних через кальку (перебитковий папір).
5. Кліші присилати безпосередньо до Адміністрації "Вістника", а не до інших видавництв; в іншому випадку не маємо можливости відповідати за це, що допис з клішею спізняється, або часом кліша взагалі не поміщена.
6. Коли в дописі пишеться про подружжя (родину), то треба подавати ім'я дружини (жінки) й чоловіка (мужа), а не писати так, як часто пишуть — напр.: панство Іван Шишковський. Іван Шишковський не є "панство", а є він тільки "пан". "Панство" — це більше осіб, ніж одна. Треба писати: так, як, напр., панство Надія й Іван Шишковські.

Адміністрація й Редакція "Вістника" час до часу зверталася до ВП. Дописувачів з проханням дотримуватися цих правил дописування, — а головно 5 вищеподаних точок від 1 до 5 включно, — однак до сього часу це в багатьох випадках це й досі не дало позитивного висліду.

З уваги на це Адміністрація й Редакція повідомляють, що, починаючи з чергового числа "Вістника", всі ці дописи, в яких не буде дотримано вищеподаних правил дописування не будуть поміщені, і в цій справі не буде провадитися листування.

Це рішення подиктоване життєвою конечністю, а саме: дописів є багато; і коли дописувач не дотримується вищеподаних правил (точки 1—5), то дописи більшістю треба наново переписувати, а "Вістник" не має для цього потрібного персоналу. "Вістник" не має адміністративного й редакційного спеціяльного апарату — такого, як мають усі інші часописи, де працює гурт людей, які тільки цим і займаються; при "Вістнику" в Адміністрації й Редакції разом пра

щоє тільки пара осіб, але при тому вони мусять працювати і в інших ділянках ,поза "Вістником", тому що сам "Вістник" матеріяльно утримати їх не може.

З уваги на вищесказане, Адміністрація й Редакція ще раз звертаються з закликом до ВП. Дописувачів доброї волі піти на зустріч цьому проханню — в інтересі загальному і своєму власному.

Адміністрація й Редакція

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В неділю, дня 18-го вересня ц. р. відбудеться святочне відкриття Інституту Св. Івана в Едмонтоні з наступною програмою:

10-та год. рано: **Архиерейська Літургія,** яку відслужить Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні священиків. Співає Хор Катедри Св. Івана. Після Літургії відбудеться Чин Благословлення ново-збудованої частини Інституту та Святочне Відкриття, в участю Дост. Мейора міста Едмонтону та Дост. Міністра Освіти. 12:15 по полудні: Спільний Святочний Обід в Залі Інституту Св. Івана з програмою, під час якої промовлятимуть запрошені бесідники.

Дирекція Інституту Св. Івана запрошує на це **радісне торжество українське громадянство** міста Едмонтону та з цілої Алберти. Інститут Св. Івана радо вітає Вас усіх.

Д-р Ст. Яремчук (голова) **Д-р І. Верхомин** (секретар)

Д-р П. Маценко (ректор)

УКРАЇНСЬКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

Вже появилася 6-та книжка УКРАЇНСЬКОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ, проф. Є. Онацького. 1-ша і 2-га книжка коштують по 2 доляри, а всі інші по $1.75, 7-ма книжка появиться в другій половині 1960 року і коштує в передплаті $1.50. Замовлення і гроші з Канади, тільки банковими чеками, слати на

Iwan Hayduk, 11904-127 St.
Edmonton, Alta — Canada

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕҐСЬКИЙ ОКРУГ

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Дуфрост.
25. Неділя, — Брендон, Поплярфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Витків
21. Середа Різдво Пресв. Богородиці — Глезлин
25. Неділя — Медов Лейк
27. Вівторок Воздвиження Чесн. Хреста — Норт Бетлфорд

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Йорктон
21. Середа. Різдво Пресвятої Богородиці — Йорктон
25. Неділя — Йорктон
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Брокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 32998

о. П. БУБЛИКА

ВЕРЕСЕНЬ
4. Неділя — Калдер
11. Неділя — Кемсек
18. Неділя — Мазепа
21. Середа (Різ. Пр. Бородиці) — Ахтимійчукова
25. Неділя — Донвел
27. Вівторок (Воздвиження — Сторновей

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресв. Богор. — Вернон
25. Неділя — Вернон
27. Чесний Хрест — Вернон.

Address:
2602—42 Ave. Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. Є. ГРЕДІЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя - Данбури
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Арран
25. Неділя — Кобзар.
27. Вівторок. Воздвиження Чесн Хреста — Мейбрідж.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
21. Середа. Різдво Пр. Богородиці — Ню Вестмінстер, Б. К.
25. Неділя — Венкувер, Церк. Громадський З'їзд. Б. К.
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Ню Вестмінстер, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Ґудів
21. Різдво Пресв. Богородиці — Фенвуд
25. Неділя — Габорд
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Понечай

Box 143, Ituna, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Кадет
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Вірдейл
25. Неділя — Сембург
27. Вівторок. Воздвиження Хреста Госп. — Нипавин

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя Тіодор (М) Храм
21. Різдво Пресв. Бог. — Льора
25. Неділя — Вестбрук
27. Воздвиження Чесного Хреста — Половники

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Мусідора.
21. Середа. Різдво Богородиці — Слава пол.
25. Неділя — Лужани-Топорівці.
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Мирнам.

Address: Box 67, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Брукобі
21. Середа. Різдво Пр. Діви Марії — Ґронлід (північна)
25. Неділя — Ґронлід (північна)
27. Вівторок. Воздв. Чесн. Хреста — Ґронлід (північна)

Adress: Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Сандави
21. Середа Різдво Пр. Б. — Сеньків (Храм)
25. Неділя — Вайта
27. Вівторок. Воздв. Чесн. Хр. — Арбака св. Мик.

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Келвінгтон
21. Середа Різд. Богор. — Клер
25. Неділя — Ватсон
27. Вівторок. Чесн. Хр. — Київ

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. М. ОЛЕСЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Ешвіл
21. Середа Різдво Богородиці — Храм у Роркток
25. Неділя — Давфин
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Гилберт Плейнс

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

Address: 733 Ave. L. So. Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Мейфер
21. Середа — Гефорд
25. Неділя — Редфілд
27. Вівторок — Борден — Біликн

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Смокі Лейк
21. Середа, Різдво Пресв. Богор. — Вільна
25. Неділя — Спедден
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Бойн Лейк — Храм

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ВЕРЕСЕНЬ
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Рама
18. Неділя — Канора
21. Різдво Богородиці — Свидова
25. Неділя — Бюкенан
27. Воздв. Чесн. Хреста — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Роза
21. Середа. Різдво Богородиці — Толстой
25. Неділя — Ґардентон
27. Вівторок. Воздвиж. Чесн.. Хреста — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ
11. Неділя. Заступство — Альвіна
18. Неділя — Кадворт
21. Середа. Різдво Пр. Богородиці — Лепін
25. Неділя — Єллов Крік
27. Вівторок. Чесного Хреста — Вакав

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Лужани
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Гемяни (Храм)
25. Неділя — Завале
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Прут

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Ренвер (Храм)
21. Середа (Різдво Пресв. Богородиці) — Боян (Храм).
25. Неділя — Дорбен, Ман.
27. Вівторок (Воздвиження Чесного Хреста) — Гарленд, Ман.

УВАГА! Запрошуємо всіх вірних з Округи Етелберт і довколишніх громад взяти участь з нагоди Храмових (Празничних) Богослужень в Громадах: Ренвер і Боян, Ман.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. ЮРІЯ ТУРЖАНСЬКОГО

о. Д. ДЕНИСЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
4. Неділя — Атабаска
11. Неділя — Сангудо
18. Неділя — Сіба Біч
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Річмонд Парк
25. Неділя — Вестлок
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Баргед

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. О. ФЛЯКА

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Восетна
21. Середа, Різд. Пресв. Богородиці — Радвей
25. Неділя — Торгилд
27. Вівторок. Воздв. Чесн. Хреста — Редватер

Box 128, Radway, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Калмар
21. Середа. Різдво Пресвятої Богородиці — Оновей
25. Неділя — Равнгил, Храмове свято на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Едмонтон й сусідні Громади.
27. Вівторок — Пено, Воздвиження Чесного Хреста.

Address: 9630—108th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ
25. Неділя — Винярд (Храм)
27. Вівторок. Чесн. Хреста — Шіго полудн.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1960. ЧИСЛО (1119) 19

†

ТВОРІМО МІСІЙНИЙ ФОНД!

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

"Хто любить Бога, той любить і брата свого!" (І. Ів. 4. 21).

Наша Свята Українська Православна Церква в Канаді, за Вседіючою Божою Ласкою і Щедрою поміччю, все зростає та міцніє, і разом з тим у неї постають все нові та нові невідкладні потреби.

Наша Православна Церква в Канаді знаходиться в особливих умовинах свого життя і праці для українського народу. Нам усім треба бути і надто чуйними, і надто ревними, щоб наша Свята Церква змогла охопити під свої матірні крила справді ввесь наш український народ.

З минулого 1959-го року в нашій Церкві розпочалася побільшена і організована місійна праця. Уся наша Церква поділена на Місійні Округи, і кожна з них приступила до праці і відбуває свої Місійні З'їзди та Місійні Богослужби. Уже тепер ясно виявилося, що ця місійна праця дає добрі наслідки.

Наш український народ розсіяний по всій Канаді, але не однаково, і є багато малих православних Громад, яких не можна належно охопити організованою працею, бо вони неспроможні мати в себе свого окремого Священика. Позоставити їх без належної духовної обслуги ніяк не можна, — треба конче посилати до них Священика, а частину винагородження йому бодай хоч для самого прожиття доводиться брати на себе самій Церкві.

Господь і Бог наш Ісус Христос, перед Своїм Вознесенням на Небо, дав Своїй Святій Церкві велику й невідкладну Заповідь: "Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх у Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчати їх зберігати все те, що Я вам заповів був' (Матвія 28. 19-20).

Це ясна й наказова Заповідь Церкві: навчати всіх науки Христової, усіх обняти під свої матірні крила.

На основі всього цього благословляю всьому нашому Духовенству і всім Громадським Зарядам зробити церковну збірку по всіх наших Церквах і по всіх наших Громадах на Місійний Фонд, зробити цю збірку на Свято Покрови Пречистої нашої Матері Богородиці. І благословляю робити ці збірки й надалі рік-річно.

Усе зібране на Місійний Фонд піде на наші місійні потреби, — на утримання Священиків по матеріяльно малоспроможних місцях та Громадах, на утримання Священиків-Місіонерів і т. ін.

До всієї Церкви голосно й щиро звертаюся:

— Побільшімо наму місійну працю, бо цього потребує сама Церква, бо цього вимагає і наш неспокійний час!

Звертаюся до всіх зо щирим проханням: усі даймо на наш Місійний Фонд, щоб зміцнити нашу Церкву, щоб побільшити церковну працю, щоб охопити всіх наших вірних наукою Христовою!

Місійні потреби великі, але й велике горіння наших вірних допомогти своїй Матері-Церкві!

А Милосердний Господь повно винагородить усіх щедрих жертводавців!

"І нехай будуть милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма вами!"

† *Іларіон,*
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1960-го, місяця вересня 21-го дня, на день Народження Пресвятої Богородиці, віковічної Покровительки українського народу.

Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпегу.

НАРАДИ НА РОДОСІ ВІДЛОЖЕНІ

Згідно з інформаціями з посереднього джерела — Єрусалимського Патріярхату, — наради православних Єпископів різних Церков, що мали відбутися на грецькому острові Родос 25-го вересня ц. р., відложено "аж до часу дальшого повідомлення" в цій справі.

Царгородський Патріярх Атенагорас І. з ініціятиви якого ці наради мали відбутися, повідомив Єрусалимського Патріярха Венедикта про їх відложення на ближче неозначений час.

В Єрусалимі здивовані

Немає вісток про це, чи Царгородський Патріярх подав мотиви відложення нарад. Однак Єрусалимський Патріярхат офіційно заявив, що він заскочений цією наглою зміною. Сам Єрусалимський Патріярх Венедикт висловив своє здивування з приводу відложення цих нарад. З цього виходило б, що й навіть йому ці причини не відомі. Єрусалимський Патріярх уже намітив був своїх представників — трьох старших Єпископів на ці наради.

Підготова до Вселенського Собору

Наради Єпископату на Родосі, призначені на 25-го вересня ц. р., а тепер відложені, були заплановані Царгородським Патріярхом як підготова до майбутнього православного Вселенського Собору.

Очевидно, процедуральна трудність скликати православний Вселенський Собор є не меншою, ніж сама важливість такого Собору. Який був би характер тих передсоборних нарад на Родосі, такий в основному міг би бути й характер Вселенського Собору. Може саме у зв'язку з тим потреба вимагає краще до нарад на Родосі підготовитися, а може вже тепер виринають ці процедуральні трудності, що могли б виринути і у зв'язку з Собором.

Іншовірці з пальцем на пульсі справи

Іншовірці, зацікавлені розвитком подій у православному світі, тримають також палець на пульсі справи, що пов'язана з нарадами на Родосі і з сподіваним православним Вселенським Собором. Зацікавлені цим протестанти, а це тим більше, що Царгородський Патріярхат бере провідну участь у Світовій Раді Церков (з центром у Женеві), складову основу якої становлять протестанти (понад 70 різних протестантських Церков і Англіканська Церква).

Слідкує за цими справами й Католицька Церква. Між іншим, "Байзентайн Кетолик Ворлд" (11 вересня 1960, ЗДА) з цього приводу подає:

"Крім обмірковування справи плянованого Собору (православного), збори на Родосі намітили також обговорення теми єдности Християнства — особливо ж у світлі акції Папи Івана XXIII у зв'язку з майбутнім Другим Ватиканським Собором" (1961 р.).

"Ще одна тема, що її сподіваються розглянути (на Родосі) — це усунення з православних Богослужбових книг цих текстів, що їх можна б інтерпретувати як протижидівські. Крок у цьому напрямі (пропозиція зробити таке усунення "антисемітських" текстів із Св. Письма) уже зробив Архиепископ Теоклiт Атенський і всієї Греції" (поясн. в дужках ред. В.).

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Зголошення на студії в Українській Православній Богословській Школі Колегії Св. Андрея у Вінніпезі приймаються до 1-го жовтня.

Тільки у виняткових випадках, — коли виявляються важливі, оправдані причини, — зголошення евентуально може бути розглянене також по 15-го жовтня.

Адреса зголошень і інформацій:

St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ДЕКАНАТ.

НА РУЇНАХ І ПУСТЕЛЯХ ДАЛЕКИХ

Щоб довідатися, як у нас стояла справа з письмом ще перед прийняттям Християнства, — нам треба шукати інформації у старій болгарській історії. Чому? Бо у нас в історії ця справа не згадана. Наш найбільший історик Грушевський — щоб мати конкретні історичні дані про українсько-жидівські взаємовідносини за Козаччини, мусів в основному користуватися чужими джерелами. Чому? Просто тому, що в нас на ці теми не писали. Але жидівський історик — сучасник Хмельниччини — написав книгу про ці справи, — звичайно, з жидівського погляду. Якщо'б в усних народнів переказах і піснях не збереглися згадки про це, що жиди арендували в шляхти католицької українські православні церкви, то й про цю справу ми не знали б, бо ніхто з сучасників цього не записав. Добре, що хоч чужі сучасники записали це для нас.

Приклади можна множити більше й більше. Так дійдемо аж до наших часів.

На наших очах відбуваються епохальні події на наших землях, але далеко не все — і то найсуттевіше для нашої історії — записується. А наші нащадки знову шукатимуть матеріялів до нашої історії в чужих джерелах, бо в наших джерелах цього немає.

Україна поневолена, отже там не вільно писати правди про українські справи. А поза межами України українці поділені політично на групи, і кожна група має нахил показувати історію у своєму власному світлі; — а звідси й суперечності й питання: де ж правда?

Для прикладу — руйнування польською Католицькою Акцією українських православних церков на Холмщині, що їх 1938 р. безправно продав Ватикан Польщі, як буцім то свою "власність", за 2,500,000 золотих, і польська Катол. Акція нищила їх як нібито "власність" Польщі. Щоденник "Свобода" в Америці 1959 р. ставив був питання, чому про таку важливу подію, як нищення поляками церков на Холмщині, нічого в нас не пишеться. Власне: чому? А ось чому: коли в календарі "Рідна Нива" на 1958 рік було сказано правду — що Ватикан продав Польщі українські православні церкви на Холмщині й Підляшші на знищення, то видавці цього календаря навіть від декого з православних отримали "спростування" — що, мовляв, це "не правда", — отже нащо дразнити католицькі почування наших братів-католиків?

Ось тому й не пишеться у нас про цю справу; бо писати — то треба писати правду. Дехто старається писати так, щоб натиск класти на поляків лише як на п о л я к і в — у чисто національному розумінні, але промовчувати факт, що вони чинили це як к а т о л и к и, — бо інакше тим будуть задраснені католицькі почування українців.

Як же в таких випадках можливо писати правдиву історію України, дарма що ми живемо у вільному світі?

Ось такі думки навіваються при читанні нової книжки п. н. **"На руїнах і пустелях далеких"**, що її написав **М. Верховинець.**

Теперішня доля всієї України така трагічна, що, здавалось би, дальше вже нікуди. Але найтрагічніша доля "Спаленої Землі"—Холмщини, Підляшшя, Лемківщини, Засяння, що по 2-ій світовій війні попали під окупацію Польщі. А трагедія тих Земель тим більша, що вона якось ніби завуалена, примаскована невидимою сіткою різних химерних сплутів складних обставин. Через ці виняткові обставини трагедія "Спаленої Землі" стала в нас "справою, про яку не говориться". Уряд сучасної Польщі—комуністичний, але ввесь його державний апарат неофіційно є націоналістичний. Поляки є перш за все п о л я к а м и.

Католицька Церква в Польщі бореться з комуністичним режимом, і Рим уважає її Церквою-мученицею. Але ця сама Католицька Церква в Польщі переслідує українців не лише за їхнє православіе, але й також за греко-католицтво, силуючи їх до римо-католицтва. Знову ж діячі Католицької Акції стоять на такому становищі: хто виступає проти Католицької Церкви в Польщі, той тим самим — свідомо чи несвідомо — скріплює позицію комуністичного режиму цієї країни.

Тим треба пояснити, що україномовна преса на Заході, яка більшістю в руках українців греко-католиків, або взагалі не згадує про мучеництво "Спаленої Землі", або, коли трохи згадує, то робить це так, щоб не зачепити Католицької Церкви в Польщі.

А тим часом Римо-Католицька Церква в Польщі, заасекурована такою недоторканістю з боку українців, узялася собі повністю винищувати або забирати собі українські церкви — і православні, і греко-католицькі. Римо-Католицька Церква в Польщі вважається в Римі за "Церкву-мученицю", а Православну Церкву в Польщі католики проголошують "протегованою советським урядом". Це так назовні — для пропаганди. А в дійсності та Римо-Католицька "Церква-мучениця" забирає собі славний український православний Собор у Холмі на Св. Даниловій Горі, і тут діється "чудо": ота буцімто "протегована Москвою" Православна Церква в Польщі не має сили цього католикам заборонити, бо за Римо-Католицькою "Церквою-мученицею" стоїть. . . польський комуністичний уряд. Свій не заплаче, то хоч скривиться", каже приповідка. Поляк будь він комуніст (чи таких багато є?), чи католик — однаково каже: "бий схізматика!"

Ну, нехай українські автори греко-католики не стають в обороні українських православних святинь, бо вони "схізматицькі", — але ж Римо-Католицька Церква в Польщі винищує й переводить на польське римо-католицтво й українські греко-католицькі церкви! То чи ж ворожість до Православної Церкви вимагає" також покривати каригідні діла Римо-Католицької Церкви до тієї міри, щоб навіть не стати в обороні своїх українських греко-католицьких церков? Нехай пропадає все українське, аби тільки не наразитися Римові, який опікується Польщею?

Це просто нечувана в історії трагедія. . . Чи ж можна сподіватися, що в таких обставинах буде написана правда про цю дійсно сатанську гру злодіяння?

***

І чи ж можна собі уявити ще більшу милу несподіванку, коли ось цього року появився достовірний свідок цієї понурої трагедії — книжка просто неоцінимої вартості — документи про нищення українських церков — і греко-католицьких, і православних — на цій многостраждальній "Спаленій Землі"! Цей свідок-документ — це власне згадана книжка **М. Верохвинця: "На руїнах і пустелях далеких".**

Коли, по закінченні 2-ої світової війни (1945 р.) Лемківщина, Засяння, Холмщина й Підляшшя були Москвою віддані Польщі, то польська влада, головно 1947 р. масово виселила з тих земель українське населення, — частково до Советського Союзу, а більшість його розпорошила між поляками. Римо-Католицька Церква в Польщі посередньо й безпосередньо всякими способами брала в цьому виселюванні участь, і вона скористала з нагоди, щоб знищити і православіе й греко-католицтво на цих землях, а це, в обох випадках, означає знищення українства. Так зруйновані й обезлюднені землі стали називати "Спаленою Землею".

Автор широко — на основі документальних джерел — вияснює причину, наслідки й способи того неймовірного знищення цих наших земель. Ось приклад для ілюстрації, — М. Верховинець подає таку заяву сучасного польського ученого в Польщі, Ришарда Бриковського: "Чинником, що безпосередньо уможливи таку акцію знищення, було масове виселення руського населення з цих теренів; також давніший національний антаґонізм — як ось відоме відношення національних меншин до польської держави та польського Костела лягли в основу такого стану".

Значить, у т. зв. "Людовій Польщі" виселили з українських земель і понищили та позабирали українські церкви лише тому, що українці не хотіли ставати поляками й римо-католиками (латинниками). "Засадничо, цілий тягар знищень припадає на 1949-56 роки", каже Р. Бриковський, і додає, що по 1956 рік "знищено 164 греко-католицьких святинь, при чому лише 101 церков мали історично-мистецьку вартість". Це дуже неповні цифри, каже він, бо точного числа всіх знищених греко-католицьких церков годі подати.

Праця М. Верховинця — завдяки своїй дуже "непопулярній" у нас тепер тематиці — являється свого роду великою "сенсацією". Хоч факти, які вона подає, видаються неймовірними, але вони правдиві. У цьому випадку справді здійснюється висказ — що "правда іноді буває більш фантастичною, ніж сама фантазія".

З цих мотивів ця книжка відзначається рідкісною тематикою, а будуть часи, коли вона сама буде великою документальною рідкістю.

Після її прочитання болісно врізується в серце питання: чому на різних катол. голосних конгресах українські церковні діячі кладуть у домовину мовчанки справу знищення українських греко-католицьких церков під Польщею?

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА І "ГОЛОС РИМУ"

Цьогорічні літні 17-ті Олімпійські Ігрища відбулися в Римі.

Папа Іван XXIII вважав, що для нього це нагода ширити ватиканські впливи серед спортовиків усього світу, коли він закликав змагунів "до вищого ідеалу достоїнства кожного атлета і до глибшого розуміння голосу Риму".

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЦЕРКОВНОГО ЖИТТЯ В ПОЛЬЩІ

На основі кореспонденції лондонської "Української Думки" вінніпезький "Новий Шлях" (29 серпня ц. р.) передрукував деякі дані про українське церковне життя в Польщі.

Комуністичний режим Польщі переслідує українців. "В багатьох місцевостях занотовано арешти українців, а інші хіба з примусу та під страхом запідозрення їх в "націоналізмі" тримаються УСКТ (Українського Суспільного Культурного Товариства), яке стало цілковито московсько-большевицькою агентурою в Польщі. Релігійне життя завішене в повітрі. Українська греко-католицька Церква не має самостійних прав, а підлягає польському костелові, який за традицією по відношенні до українців і їх Церкви не має нічого спільного з правдивим католицизмом. Тому й незавидна доля української (греко-католицької Церкви) та її служителів у Польщі. У Варшаві проповідь говориться польською мовою. Подібна доля (Української) Православної Церкви, яка, очевидно, в нічому не може тепер відрізнятися від державної московської церкви".

Усе, стверджене вищезгаданими часописами, — це сумна правда. Але папа на ці справи дивиться інакше; папа вважає, що відношення польського костела, цебто Римо-Католицької Церкви в Польщі до українців і їхнього церковного життя (як православного, так і греко-католицького) є таки правдивим к а т о л и ц ь к и м відношенням. Адже не дарма покійний папа Пій XII надав Архиєп. Стефанові Вишинському — теперішньому місцевому голові Римо-Католицької Церкви в Польщі, в нагороду кардинальський титул за його саме таку католицьку діяльність, отже й за латинізацію й ополячування українців греко-католиків.

Це правда, що Українська Православна Церква в Польщі фактично стала частиною Російської Церкви, — але Москва зробила це насильством, а не з вільного вибору православних українців.

Натомість українців греко-католиків у Польщі віддав у польсько-католицьку неволю (на знищення) сам папа Пій XII і підтримує це його теперішній наслідник папа Іван XXIII, якого українці греко-католики тримаються добровільно.

ДОМІНІКАНСЬКИЙ МІНІСТР ДОМАГАЄТЬСЯ УСУНЕННЯ НУНЦІЯ З ДЕРЖАВИ

Міністр судівництва Домініканської Республіки (майже в цілості католицької) у своєму листі до президента Гектора Б. Р. Трухіло Моліна вимагає, щоб папського нунція (дипломатичний представник Ватиканської держави) Архиєп. Ліно Заніні усунути з держави за його два цьогорічні Пастирські Листи проти президента-диктатора Трухіло. Він також домагається арештувати тих шістьох католицьких єпископів, які разом з нунцієм ці Листи підписали.

Рим виступив проти президента буцім лише тому, що Трухіло є диктатором, і "пролив багато крови". У дійсності ж ціль того виступу зовсім інша. Президент Трухіло є вже 34 роки диктатором, і Католицька Церква досі не виступала проти нього — так довго, поки він дозволяв католикам проливати кров протестантських місій у Домініканській Республіці. Коли ж цього року диктатор Трухіло проголосив свободу релігії, цебто свободу всім релігіям, а не лише католицькій, вільно діяти, то Католицька Церква налякалася цього, і відразу виступила проти нього, — раптом стала проти "диктатури".

Подібно було і в Аргентині. Доки диктатор Перон толерував диктатуру Католицької Церкви, так довго Катол. Церква підтримувала його як ляльку у своїх руках. Коли ж Перон згодом проголосив, що православні й протестанти отримають права нарівні з католиками, то Катол. Церква виступила проти нього, бо він "диктатор". Через це й диктатор Франко в Еспанії не дає іншим релігіям прав нарівні з католиками, бо боїться, що Катол. Церква виступить проти нього — бо він диктатор. А поки він є лялькою в руках Ватикану, то він є для Католицької Церкви "добрим диктатором", отже їй тут демократії не треба.

В УКРАЇНІ 1959 Р. ЗАКРИТО 10 МАНАСТИРІВ

У серпні ц. р. советське радіо повідомило з Москви, що минулого року в Україні советська влада закрила десять православних манастирів. А в Молдавській Автономній Республіці 800 монахів і монахинь "покинули" манастирі.

Советське радіо подало, що причиною ліквідації манастирів є "протидержавна діяльність духовенства" Православної Церкви.

Очевидно, Християнство, як таке, принципово вважається комуністичною владою Советського Союзу "протидержавною ідеологією" — тому, що Християнство є проти комунізму з його атеїзмом-матеріялізмом.

ГОЛОД У КИТАЇ

Коли большевики опанували Україну, то два рази був там великий голод, декілька мільйонів людей з голоду повмирало. І большевики той голод створили, коли позабирали від людей поживу.

Тепер китайська преса подає, що люди вже дуже голодують, й уряд забирає від людей поживу щоб складати її в окремі громадські сховки, а тоді буде людям роздавати. В большевицькім ладі не приготовили стільки хліба ,скільки людям треба.

Уряд наказав там годувати багато свиней, але тепер багато свиней гине, бо нема чим годувати. Така большевицька господарка.

НЕ "БІНҐО", А "РОЯЛ СКВІЗ"

Посадник м. Шікаґо назначив нового шефа поліції, надіючись, що він зможе успішніше боротися з бандитизмом. Новий шеф видав наказ припинити такого роду гри, як "бінґо" і т. п. У наслідок цього кардинал Альберт Маєр у Шікаґо видав своїм парафіянам розпорядження, щоб у церквах припинили гру в "бінґо". Коли ж з годом у пивниці місцевої римо-католицької церкви Св. Марії Аддолярета поліція 27 травня ц. р. викрила гру в "бінґо", то грачі оправдувалися на суді, що вони грали не в "бінґо", а в "роял сквіз", — так вони перезвали "бінґо".

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ МОЛИТОВНИК

в двох мовах, українській та англійській, п. н.

„В І Р А" — „F A I T H"

З м і с т:

Ранішні Молитви.
Вечірні Молитви.
Молитви на різні потреби.
Що повинен знати православний українець (частина катехитична).
Літургія св. Івана Золотоустого (з покажчиком, коли під час Літургії стояти, клякати та сідати).
Календар головних Православних Свят.
Виказ, коли припадає Великдень і Зелені Свята по старому й новому стилі (до 2000 року).
Молитовник виданий на гарнім книжковім папері, в чорній або білій оправі.

Ціна: В чорній оправі, з пересилкою $2.00
В білій оправі, з пересилкою $2.25

Замовлення й гроші висилати до:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

"ЖИДІВСЬКІ БІБЛІЇ НА ВЕЛИКИХ РИНКАХ"

Під вищеподаним наголовком подав таку новинку жидівський часопис у Вінніпезі "Да Ізраелайт Прес" (26. серпня 1960 року):

"Філядельфія. — Цього тижня на великих ринках Філядельфії був випродаж жидівських і християнських Біблій Біблія Жидівського Товариства, що її випустили Дж. Дж. Литл і Айвс у Ню Йорку, у повному виданні продається по $14.95 в Пен Фрут Маркет".

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

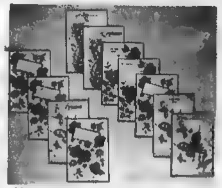

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:
**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЄПИСКОПІВ У НЮ ЙОРКУ

У Ню Йорку 15-го березня ц. р. відбулася перша, а 8-го червня ц. р. друга конференція Єпископів Православних Церков: Сербської, Сирійської, Румунської, Альбанської, Болгарської, Російсько-Американської, (що під проводом Митрополита Леонтія), Російської Зарубежної (під проводом Митрополита Анастасія) і Царгородської.

Кожна з цих Церков має свою автокефалію, цебто становить окрему Церкву із своїм суверенним проводом, незалежним від жодних інших церковних властей.

Церква Царгородської Патріярхії в Америці має свій Екзархат (під проводом Екзарха Архиепископа Якова), що становить собою одну Архидієцезію на ввесь американський континент; основну масу вірних Царгородського Екзархату-Архидієцезії на американському континенті становлять греки (понад півтора мільйона), а складовою етнічною меншістю цієї Архидієцезії є інші національні групи, а в тому головно старші українсько-американські парафії під проводом Єпископа Богдана (Шпильки) і нові, т. зв. "екзильні" українські парафії під проводом Архиепископа Паладія (Відибіди-Руденка). Звичайно, обидва ці згадані Єпископи Богдан і Архиепископ Паладій—брали участь у вищезгаданій конференції, як члени Єпископату Церкви Царгородської Патріярхії.

У хроніці церковного життя вищезгадана конференція, як наради Єпископату тільки декотрих з американських Церков, в основному мала б тільки місцеве значення, якщо б з її становища не випливала проблема інтерпретації декотрих юридично-адміністративних канонів.

З 1917 роком, коли Московська Патріярхія Російської Православної Церкви опинилася під большевицькою владою, багато її Єпископів за кордоном почали з своїми вірними відриватися від неї, і творити свої окремі Російські Церкви.

Російські Єпископи за кордоном на Карловацькому Соборі 1921 року відділилися від Московського Патріярхату і проголосили свою Російську Зарубежну Церкву, що тепер знаходиться в юрисдикції Митр. Анастасія. Московська Патріярхія своїм указом 22. VI — 5. V, 1922 року заборонила Російську Зарубежну Церкву, проголосивши її "неканонічною". Царгородський Патріярх визнав цю Церкву, — тільки з передумовою, що вона буде в його юрисдикції; але згодом — своїм актом 30. IV. 1924 року Царгородський Патріярх перемінив своє відношення, і заявив, що не визнає канонічною Російську Зарубежну Церкву.

Орган Американського Екзарху Московської Патріярхії — журн. "Единая Церковь" (за липень-серпень 1960 р.) заявляє:

"Одинокими Єпархіями Російської Православної Церкви за кордоном, які мали право законно існувати на правах тимчасової автономії, на основі указу Святішого Патріярха Тихона від 7/20.-XI, — 1920 року, являлися епархії Американська, Манджурська і Японська. . . На жаль, вони не зуміли вдержати за собою цього дійсного канонічного становища і, хитаючись між ним і бажанням бути участницями в карловацькій "соборності", заплуталися так, що тепер вони опинилися, з канонічної точки зору, в дуже неясному й сумнівному становищі".

Коротко кажучи, Московська Патріярхія не тільки не визнає канонічною Російську Зарубежну Церкву (в юрисдикції Митр. Анастасія), але й також вона не вважає канонічною Російсько-Американську Церкву в юрисдикції Митрополита Леонтія, поскільки ця остання вважає себе не на статусі Московської Патріярхії, а проголосила свою автокефальність — абсолютну незалежність від Московського Патріярхату.

Цей же американський орган Московської Патріярхії — журн. "Единая Церковь (за травень-червень 1960 р.), інформує, що теперішній Єрусалимський Патріярх Венедикт, ідучи слідами свого попередника Патріярха Тимофія, не дозволив не тільки правити Богослуження у Святій Землі (в Палестині) тим російським Єпископам, які унезалежнилися від Московської Патріярхії, але навіть не дозволяє їм там накладати на себе епитрахіля. При цьому цей журнал Московської Патріярхії ("Единая Церковь", травень-червень 1960 р.) так пише про відношення Єрусалимського Патріярхату до тих Російських Церков за кордоном, які унезалежнилися від Московського Патріярхату Російської Церкви з центром у Москві:

"Святіша Сіонська Мати Церква не буде входити в ніякі зносини з російськими епископами й клириками, що знаходяться під церковною забороною, поки вони не повернуться до своєї матері—Російської Церкви (Московського Патріярхату).

Царгородський Патріярх своїм актом 30. IV. 1924 р. проголосив таке становище по відношенні до всіх тих російських Єпископів за кордоном, які відмовилися підлягати Московській Патріярхії: ". . . Російські ієрархи, які живуть у границях інших Православних Церков. . ., самозванно назвали себе "Архиерейським Синодом Російської Православної Церкви за Границею".—Далі. Царгородський Патріярх (у своєму акті 30. IV. 1924 р.), як каже Московська Патріярхія, заявив, що "існування й діяння на території інших Церков якого б то не було російського синоду **не має під собою ніяких канонічних основ. . .** що, зрештою, повністю покривається і з наказом Блаженнішого Тихона, Патріярха Московського, давно вже оповіщеним, Російські ієрархи, які знаходяться поза Росією, не мають канонічної компетенції функціонувати на правах пастирських і церковних" (Журн. "Единая Церковь", липень-серпень 1960 р.).

Саме тому у сферах Православних Патріярших Церков у ЗДА також і Російсько-Американську Церкву в юрисдикції Митр. Леонтія вважають такою, як її називає також і журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень 1960 р.), а саме: "американська схізма". Коли 1945 року Російська Церква Митр. Леонтія в Америці зайняла собор Св. Миколая, який до того часу належав до Московської Патріярхії, то цей же журнал пише, що "американська схізма розпочала заходи для того, щоб з цього собору усунути Церкву-Матір" (Московську Патріярхію). — Правда, після 15 років судових позвів Московська Патріярхія цей собор (1960 р.) відібрала.

❖

Ініціятори вищезгаданої конференції особливо підкреслювали цей принцип, за яким ця конференція була скликана, а саме — принцип канонічности. Звідси й цей термін: "Збори Єпископів Канонічних Православних Юрисдикцій Америки",—як подає журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (червень 1960 р.).

А журн. "Да Ортодокс Обзервер" — орган Грецької Патріяршої Церкви в Америці називає цю конференцію "зборами канонічних Православних Ієрархів". Очевидно, ця конференція окрему увагу присвячувала питанню — котрі Церкви є канонічні, а котрі ні.

Незважаючи на цей принцип "канонічности", Владика Яків — Екзарх Царгородського Патріярха, запросив на конференцію Єпископів Російської Зарубежної і Американсько-Російської Церков, і ці російські закордонні Єпископи, хоч усі Патріярхати не вважають їх канонічними, брали, як повноправні члени, на конференції участь, і разом з усіма членами оспорювали канонічність інших Церков, які в конференції участи не брали.

Брак послідовности тут очевидний. Владика Яків, розуміється, поінформований про це, що його Патріярхат не визнає обох Російських Церков канонічними, а проте він, Владика Яків, з ініціятиви якого ця конференція була скликана, Єпископат згаданих Російських Церков на конференцію запросив як "канонічних". І вже тим самим ця конференція в принципі піддала ревізії той погляд на канонічність Церков, що його тримаються всі Патріярхати. З того виходить, що Владика Яків свідомий того, що коли б на американському континенті примінити той принцип "канонічности", що його тримаються Патріярхати (поза американ. континентом), то це означало б стати проти життєвих інтересів Православія на американському континенті, а це тим більше, що справа канонічности чи неканонічности Православних Церков на американському континенті з боку Патріярхатів вирішується виключно за політичним принципом. Цебто, коли дана Церква в Америці чи в Канаді проголосила себе місцевою Автокефальною Ц е р к в о ю, — Церквою Канадською чи Американською, то цей чи той Патріярхат не вважають її канонічною тільки тому, що

Патріярхати бажають з-поза океану розтягнути над нею свою закордонну юрисдикцію — щоб громадяни Америки чи Канади мали над собою не американську чи канадську, а чужоземну церковну власть; і це, звичайно, сильно шкодить Церквам на американському континенті тому, що Церкви в Европі й Азії мають свої історичні політичні порахунки між собою, а деякі з них і тепер, силою обставин, заангажовані там у політиці; і переношення на американський континент цих політичних пересправ шкодить тим Церквам, на які мають вплив ці політичні чинники із "старих країв". І тільки автокефальність, тільки юридично-адміністративна незалежність Церков у Канаді й Америці забезпечує їх перед такими політичними впливами з-поза океану. А це скріплює справу Православія на нашому континенті.

Ця причина, через яку Патріярхати не визнають Російської Зарубежної і Російсько-Американської Церков канонічними, звичайно, не може бути узагальнена й на деякі інші Церкви, — напр., на Українські Православні Церкви на американському континенті. Російська Зарубежна й Російсько-Американська Церкви — коли справу брати чисто формально — дійсно відділилися від своєї Церкви-Матері, цебто від Московського Патріярхату, що його частиною вони були перед 1917 роком. І обидві ці Церкви від своєї Церкви-Матері самі відірвалися, — тому Патріярхати не визнають цих Церков канонічними, бо трактують це відірваня як "схізму".

Натомість Українські Православні Церкви в Канаді й Америці від жодної Православної Церкви-Матері не відривалися, бо в цих країнах вони до жодної Православної Церкви-Матері ніколи не належали, — вони постали, як місійні Церкви, з бувших греко-католиків, що повернулися до віри своїх предків, —вони повернулися до неї не підо впливом місій якихсь Церков, а з власного почину, і то з почину головно світських людей. А при цьому поверненні важливу ролю грало також рішення мати свою автокефальну Церкву. Отож, затрата автокефальности була б загрозою для Православної Віри серед соток тисяч православних українців на американському континенті.

Ми не бачимо підстав уважати правдивими ці причини, через які Патріярхати вважають "неканонічними" Російську Зарубежну й Російсько-Американську автокефальні Церкви — що проголосили свою незалежність від Московського Патріярхату й не підлягають жодним іншим Патріярхатам.

І тому підхід Владики Якова, який— навіть усупереч своєму Царгородському Патріярхатові — вважає обидві ці Російські Церкви канонічними, є не тільки правильний, але й подиктований практичним реалізмом.

Але — коли цей поступок Владики Якова розцінювати на дальшу мету, то він матиме своє позитивне значення на американському континенті тільки при цій передумові, що Владика Яків, і вся конференція Єпископів у Ню Йорку зробили тут прецеденс для дальшої принципової й загальної практики; цебто, що вони на американському континенті вважатимуть канонічними також і всі інші Православні Церкви, які постали тут як Автокефальні. Якщо б однак Владика Яків і згадана конференція Єпископів вважали, що вони тут ніякого прецеденсу в принципово-загальному сенсі не зробили, а вчинили тільки виняток для Російських Православних Церков, вважаючи їх канонічними — всупереч усім Патріярхатам, які обох цих Російських Церков канонічними не визнають, — то в такому випадку зроблення цього винятку може принести, на дальшу мету, значну шкоду справі Православія на американському континенті, — бо цей виняток тільки ще раз потвердить, що у взаємовідносинах Церков на американському континенті нічого не змінилося, — у цих взаємовідносинах і далі вирішують політичні фактори з-поза американського континенту, які так шкодять тут справі Православія. Цей виняток ще раз потверджував би досьогочасну теорію й практику, згідно з якими "канонічними" вважається Церкви тільки цих народів, що мають опінію "сильніших". Але й навіть така міра "канонічности" чи "неканонічности" — при всій її суворій дійсності — іноді може дати негативні висліди для її теоретиків, поскільки вони належно не поінформовані про дійсну силу тих, кого вони вважають або "сильними", або "слабими".

Конференція в Ню Йорку має вступно-підготовчий характер; і ще не відомо, чи і в яку постійну установу вона згодом оформиться; покищо не устійнено сталої назви для цієї майбутньої постійної організації.

Час, який розділяє її теперішню прелімінарну форму від евентуальної майбутньої форми постійної, може принести всякого роду зміни. Ці зміни можуть бути або позитивного, або негативного характеру.

І при нагоді слід тут пригадати, що це не перша спроба на американському континенті скликати цього роду конференції. Наприклад, ще 30 років тому така спроба закінчилася без успіху, а сталося це тому, що її ініціятори мали на меті не добро Церкви, а тільки керувалися політичними мотивами.

Однак політичні мотиви не усунені і з цьогорічної конференції в Ню Йорку, - там діють ці самі причини — не церковні, а політичні, і з них, послідовно, вийдуть такі ж наслідки — не церковні, а політичні. Це буде неуникнима консеквенція дійсности, якщо не настануть зміни в досьогочасних принципах конференції.

Вищеподані міркування поставлені не під кутом справи нашої Церкви в Канаді, бо конференція в Ню Йорку, ані жодна інша, ніякого ефекту — ні додатнього, ні від'ємного — на неї не чинить. Ці міркування подиктовані виключно під кутом безсторонніх спостережень чисто інформативного характеру — щоб показати, як стоять справи на т. зв. "міжнародній арені".

ГНУЧКІША ТАКТИКА

Папа Іван XXIII, як і його попередники, намагається приєднати православних під свою церковну власть. Від усіх інших пап у цій справі він відрізняється хіба лиш тим, що він намагається зробити тактику уністичних зусиль гнучкішою.

У ватиканському щоденнику "Ль'Оссерваторе Романо" за 3-го вересня ц. р. появилася інформація Кардинала Чіконьяні — голови ватиканської Конгрегації Сходу; це стара установа для ширення унії з Римом серед православних.

Кард. Чіконьяні зазначив: православних і римо-католиків розділяє наука про походження Св. Духа. Православне вчення: Св. Дух походить від Бога-Отця, а католицьке — що від Отця й Сина (Ісуса Христа).

Кард. Чіконьяні каже, що цей спір між православними й католиками тепер уже вважається "мертвим" щодо свого значення — з уваги на близько тисячолітню давність суперечок у цій справі. Він каже також, що "і римо-католики, і православні погоджуються, що Св. Дух походить від Отця й Сина", — (мовляв, хоч у православних такого догмату немає, але вони вірують у це!). А втім, коли йдеться про догмат у цій справі (цей догмат у католиків є), то кард. Чіконьяні підкреслює, що "римо-катол. Церква ніколи не нав'язувала православним цієї своєї формули".

Далі, кард. Чіконьяні звернув увагу на факт, що у православних є "гіркі спомини" про католицькі Хрестоносні походи (круазади) на православний Схід у середньовіччі; а також і це, що католики не помогли православній Візантії, коли ісламські війська нищили її, і вона впала (1453 р.). Православні вважають, що їхні "гіркі спомини" про католицтво повязані зо справою "першенства папи", — сказав кард. Чіконьяні.

Далі поінформував цей кардинал, — папа Іван XXIII примінює таку тактику: що обов'язком кожного католика є працювати індивідуально для нав'язання контакту з православними; щоб католицька Церква шукала зв'язків не з Православієм, як цілістю, а з окремими православними групами, — і тут католицький успіх "буде залежати від того, хто є провідником (даної православної групи) і чи він признає необхідність ступити на шлях, що веде до унії".

Кард. Чіконьяні сказав, що хоч католицька Церква досі ще ніколи не подавала подробиць про це, в чому має полягати унія, але головне тут ось що: "православні мусять признати, що повинне бути "одне стадо й один провід під одним пастирем" (папою).

❖

Щоденник "Виннипеґ Фрі Прес" (3. IX. 1960) ширше подав про цю заяву кард. Чіконьяні, і при цьому підкреслив: "Кардинал Чіконьяні, розуміється, повністю діє за інструкціями папи Івана".

Звичайно, устами кард. Чіконьяні говорить папа. І тут не сказано нічого нового, чого б Рим не говорив уже сотнями років. Правда, щодо тактики: "діли й пануй", — то хоч Рим завжди примінював її практично, то тільки тепер — устами кард. Чіконьяні — папа Іван XXIII висказав її теоретично.

Тактика Риму — роблення ставки на "провідників окремих православних груп" конечно веде до цього, що Рим шукає найсильніших Православних Церков, щоб прихилити їх до себе. Найсильнішою, звичайно, є Російська Церква, і кокетування її Римом приносить і приноситиме українському народові необчислимі шкоди на міжнародній арені.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Десь у половині тринадцятого століття було зроблено нову і то велику підрібку, яка була плідною своїми наслідками, не менше псевдо-Ісидорової, хоч і іншим способом. Коли перша(псевдо-Ісидорова) підрібка послужила для переформування конституції Церкви (Катол.), то друга проникла в її догматичну теологію й заволоділа школами.

У дванадцятому й у першій половині тринадцятого століття богослови не займалися наукою про церковну власть, і тому вони, в деяких випадках, просто підкреслено уникали висловлювати свою думку про статус папи в Церкві. Гуго й Ришард із Сен-Віктор — компілятори "Сентенцій", Роберт Пюлейн, Петро з Пуатье, Петро Льомбар, а за ними Руперт із Дойц, Василій Паризький і Вікентій з Бове поздержувалися від порушування цієї справи. Дійсні отці схолястики: Олександер з Галь, Алян з Риссель, а навіть Альберт Великий (Маґнус) — найплідніші богослови того часу, так само пострималися від досліджування цього предмета. Тільки в одному місці, подаючи Христове вияснення Петрові відомої молитви в Євангелії Св. Луки, Альберт Великий зауважує, що наслідник Петра, згідно з цією молитвою, не може повністю й доконечно (finaliter) затратити свою віру.

Присутність домінікан на Сході призвела до відновлення суперечок з греками, а це знову спонукало Рим творити нові підрібки. Ісидорсько-григоріянська концепція папства, яку домінікани виставили перед ними (греками), як буцімто єдино-правдиву і єдино-спасительну форму церковного правління, була грекам зовсім невідомою й незрозумілою. На такі претенсії, заявлені папою Миколаем І, а в ще більш розвиненій формі папами Левом IX і Григорієм IX, так як вони це виразили у своїх листах до імператорів (Візантійсько-Римських) і патріярхів, у Царгороді (Констянтинополі) не звертали уваги і, здається, збували їх без відповіді. В опінії Сходу "патріярх Старого Риму", звичайно, вважався першим між патріярхами, і йому належало першенство в Церкві — з тією передумовою, що він не виявиться недостойним цього, цебто не попаде в гетеродоксію (в блуд щодо віри); але зовсім іншою справою була та монархічність (папи), що її проповідували емісари (висланники) папи. Церква на Сході дотримувалася того погляду, що діяльність папи має бути обмежена тим, щоб її однозгідно потверджували інші патріярхи, коли йшлося про важливі справи, що відносилися до всієї Церкви; на Сході не могли уявити собі в Церкві арбітральної чи автократичної власті. Отже треба було (Римові) якихсь особливих способів, щоб до неї (до Церкви на Сході) якось пробратися.

Один з латинських богословів, мабуть домініканин, що жив був між греками, скомпонував "катену" ("ланцюг") з підроблених матеріялів, обманно подаючи їх за документи Грецьких Соборів і Отців — Св. Івана Золотоустого, двох Кирилів і видуманого Максима, — в яких (підрібках) писалося про догматичну основу тих нових папських претенсій. Року 1261-го цю "катену" було пред'явлено папі Урбанові IV, який негайно вхопився за цю підрібку і використав її у своєму листі до імператора Михаїла Палеолога, дискретно затаюючи імена свідків (джерел тієї підрібки-"катени"). Папа за допомогою тих нових підроблених текстів, що були буцімто 800-літні, силкувався доказати, що "Апостольський Престіл" (Рим) являється одиноким авторитетом у справах учення віри[1]). У взаємовідносинах пап з візантійцями нещастям було те, що, почавши з папи Миколая І, папи постійно основувалися на підроблених свідченнях та фальшивих авторитетах, а це невимовно шкодило справі єдності(Церкви).

Папа Урбан — звичайно, обманюючи самого себе — вислав був цього документа ("катену") Св. Томі Аквінському, який включив у свої твори (з підрібки-"катени") все те, що там було написане проти греків в обороні папства, і при тому в нього (у Томи Аквінського) не було навіть найменшого підозрення, що ці матеріяли ("катена") не є правдиві; бо ж одиноке його (Томи Аквінського) застереження, яке він (з приводу цієї підрібки-"катени") висловив у своєму листі до папи, відносилося тільки до науки про Св. Тройцю й про походження Св. Духа. Тоді ж таки монах-домініканин Буонакурсіо, що жив на Сході, включив у свій твір Thesaurus матеріяли з "катени", перекладені ним на грецьке[2]).

Св. Тома Аквінський, який не знав грецької мови, і який був вихований у григоріянській системі, все своє знання про старовину черпав з твору Граціяна "Decretum", був певний, що коли він дістав "катену", то в його руках раптом опинився найбільшого значення скарб — свідчення з перших віків Християнства, і вони (ці свідчення-"катена") не збудили в його свідомості навіть найменшого сумніву в питанні — що, мовляв, великі Собори (Вселенські) і найвпливовіші єпископи та богослови четвертого й п'ятого століть призначали в особі папи непомильного монарха, який правив Церквою своєю абсолютною властю. Отож, він (Тома Аквінський) чинив це, чого до його часу ще не чинив ні один схоляст: бо таке вчення про папу і його "непомильність", яке знайшов у підроблених "документах", часто уживаючи навіть цих самих слів, він завів у догматичну (католицьку) систему Школи (Schola), і це був такий крок, що його важливість і значення наслідків вже таки годі й переборщити.

Що греки — на основі цих підрібок (римських), які Св. Тома Аквінський, дедалі більше підносячи папську власть, розвивав ще далі — могли про т. зв. "першенство папи" думати, це в основному можна уявити собі з такого католицького вчення:

Христос передав Апостолові Петрові повну власть, і тому й папа сам може приказувати, зв'язувати й розв'язувати. Кожен підлягає йому (папі) так, неначе б він підлягав самому Христові, — і всі мусять слухати його (папи) в усьому, що він прикаже. Бо ж "Христос є повністю й цілковито з кожним папою в сакраменті і в авторитеті"[3]). Апостольська Столиця (Рим) править (Церквою) — і вона завжди непохитна у вірі Ап. Петра, тоді як інші Церкви є випачені помилками, отже вони отримують своє світло від Римської Церкви, яка являється сонцем. Собори (Вселенські) всю свою власть виводили від папи, і він має право встановляти нове ісповідання віри, отже хто відкидає такий його авторитет, той є еретик, бо ж тільки йому (папі) одному належить (власть) вирішувати всі справи вчення[4]).

На основі підрібок вищезгаданого монаха-домініканина (в його "катені"), до цього ще й Канон Халкедонського Собору, що всім єпископам надає необмежене право апелювати до папи, а також на основі підрібок Граціяна, Св. Тома Аквінський збудував теоретичну систему папізму за двома провідними принципами: 1) що папа є начальним непомильним учителем світу, і 2) що він є абсолютним правителем Церкви[5]). Видуманий "Кирил Олександрійський" у цій справі (віра в "непомильність папи") є його (Томи Аквінського) любимим автором, і він постійно цитує його.

У Римі відразу помітили цю користь, що її дає включення в догматичну теологію, як її невід'ємної частини, всього того, чого до того часу навчали були тільки правники й кодекси канонів. Отож, папа Іван XXII висловив, на радощах, цей свій славнозвісний вискав: що Тома Аквінський вчинив стільки чудес, скільки він написав творів, і з уваги на це він може бути канонізований без потреби всяких дальших чудес із його боку. У своїй Буллі (Посланні) цей папа твердив, що Тома Аквінський не міг би був написати цих своїх творів без особливого надхнення Св. Духа. Папа Інокентій VI сказав, що хто виступав би проти його (Томи Аквінського) науки, той накликав би на себе запідозрення в ересі[6]).

У дійсності ж, коли постала була ця нова "грецька традиція" (сфабрикована Буонакурсіо підрібка п. н. Thesaurus, що в оригіналі була буцімто написана по-грецькому), то в моменті своєї появи на Заході вона була цінена й необхідна більше, ніж на Сході. Тоді бо саме Церква (Римська) була просто залита новими чернечими чинами, що повністю основувалися на прошацтві, сповідництві й користуванні папськими привілеями, цебто проповідуванням папських індульгенцій та цього, що для папи зарезервовано звільнювання від гріхів. Папа Інокентій III на своєму Римському Синоді 1215 р.[7]) вперше видав був наказ, щоб кожен християнин раз на рік сповідався у свого парафіяльного священика, і що від цього обов'язку не може бути звільнений ніхто. Незабаром після цього Папський Престіл постановив створити нові чернечі чини всюди — біля єпископів і парафіяльних священиків, бо ці монахи були знаряддям папи, повністю йому відданим, і вони ширили місію папізму. І так, новий закон з 1215 року про "власного парафіяльного священика" став фактично недійсним з уваги на те, що упривілейовані папою мандрівні ченці були всюди, а вони ж жили майже виключно із сповідництва. Усе це власне й викликало потребу теорії про одного універсального єпископа (папу), щоб він сам правив усією Церквою, і щоб він не мав тут соперництва з боку епархіяльних єпископів. Цей титул ("універсальний єпископ"), що його з жахом відкидав був папа Григорій Великий, тепер став інтерпретуватися в повному своєму значенні, а Св. Тома Аквінський твердив, на основі своїх нових апокрифічних документів, що папі надав цей титул Халкедонський Собор. У багатьох секторах

дико бушували суперечки з приводу привілеїв, наданих папою новим монашим чинам.

---

[1]) Raynald, Annal. ann. 1263, 61.

[2]) Монах-домініканин Дото, який приніс на Захід твір Thesaurus біля 1380 року, каже, що Буонакурсіо переклав його буцімто з грецького на латинське, і звірив латинський переклад з грецьким оригіналом. Однак цей факт, що "катена" була в оригіналі написана по-латинському, а вже згодом перекладена на грецьке, вже потвердили були Quetif і Echard.(Script. Ord. Praedic, I, 156, seq.).

[3]) Діється це почерез містерію, яка може бути збагнена тільки вірою. Тут, мабуть, мається на увазі "непомильність" папи на основі його "надхнення" (Св. Духом).

[4]) Summa theologica, II. 2. Q. I. Art. 10; Q. XI. Art. 2, 3.

[5]) Частина писань Томи Аквінського проти греків у справі "першенства папи" повністю основана на тих підрібках-видумках. У паризькому домініканському виданні 1660 р. (т. XX) паралельні тексти з його інших творів позначені на марґінесах.

[6]) Пор. Touron Vie de S. Thomas. p. 550 seq.

[7]) Четвертий Лятеранський Собор. — Англ. перекладач твору "Папа і Собор".

(Далі буде)

Д-р Доналд Пеннер, лікар загальної лікарні у Вінніпезі, сказав, що 80 відсотків автомобільних катастроф у Манітобі є наслідком пияцтва шоферів (водіїв авт).

Д-р Пеннер зладив свою статистику на основі дослідів у ляборaторії — шляхом досліджування крови тих шоферів, що спричинили автомобільні випадки; у їхній крові він відкрив алькоголь.

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

6⅞" x 8" — сет $44.00
7⅞" x 9" — сет 48.00

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 5" x 7" — сет $25.00

У звичайній оправі:
(Shadow Frame)

8" x 10" — сет $7.00
5" x 7" — сет 5.00
4" x 5" — сет 4.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЯВИВСЯ КОМУНІЗМ, ОТЖЕ ПРИЧИНИ ПОДІЛУ ХРИСТИЯНСТВА ЗНИКЛИ, КАЖЕ МИТР. БАШІР

На цьогорічній роковій конвенції (15-ій з черги) Сирійської (Антіохійської) Православної Церкви в ЗДА промовляв її голова в Америці Митрополит Антоній Башір з Брукліну. Підкреслюючи, що атеїстично-матеріялістичний комунізм загрожує знищенням основ нашої цивілізації, Митр. Башір сказав:

"Ані Рим, ані Православні Церкви, ані Протестантизм не спроможні протиставитися цьому наступові (комунізму) кожне на власну руку. Християни мусять пам'ятати, що вже зникли причини поділу християнського світу", — подає "Байзентайн Кетолик Ворлд" (11-го вересня ц. р.).

Митрополит Башір відомий своїми благородними бажаннями — щоб у Християнстві не було роздорів. Однак ці причини, які, ще дуже далеко перед появою комуністичної загрози, довели до поділу Церкви Христової, зовсім не зникли з моментом появи комуністичної загрози; ці причини існують далі. Комуністична загроза появилася, але папа не відмовився від претенсій бути найвищим, самовладним володарем світу і від претенсій на "непомильність". А це ж і є найголовніша причина роздорів у Християнстві.

Не могло настати порозуміння в Християнстві до часу приходу комунізму, бо на перешкоді стали ці закорінілі історичні причини. Появилася комуністична загроза, і провідники Церков ставлять клич: Поєднаймося, бо цього вимагає загроза з боку комунізму! — Що ж з цього виходить? Очікують рятунку від комунізму, щоб він своєю загрозою поєднав Християнство, бо без загрози з боку комунізму поєднатися не можна, немає у провідників Християнства чеснот для цього? Адже у такому випадку в історії Християнства скоїлася б несамовита подія — що власне комунізмові (нехай і через його загрозу) приписували б об'єднання Християнства. Однак це не станеться. Якщо Християнства не об'єднають чесноти християн і перш за все чесноти їхніх провідників, то годі очікувати рятунку — що загроза комунізму приведе до об'єднання Християнства. Свого часу була загроза Християнству з боку ісляму. І що ж? Іслям руйнував православну Візантію, а Рим руйнував її також. Православна Україна козацькими грудьми заслонила католицькі держави Заходу перед азійською навалою турків і татар, а католицька Польща з Римом одночасно вбивали Україні ножа в плечі.

УРЯД ІЗРАЇЛЯ УСУНУВ Б. ҐРЕҐЕМА З ТЕЛЬ АВІВУ

Євангелицький проповідник Ґреґем не добився дозволу проповідувати в місті Тель Авів в Ізраїлі. Речник Міністерства закордонних справ Ізраїля потвердив, що ізраїльський "уряд спричинився до цієї заборони".

Згадану заборону уряд Ізраїля мотивує такими причинами: жителі Тель Авіву — це майже самі жиди, Ґреґем своєю проповіддю евангелизму міг би посіяти релігійну ворожнечу між жидами, темою проповідей Ґреґема є переводити жидів з жидівської релігії на християнську. Уряд Ізраїля не дозволяє на це.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

ШІҐО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Івана Купровського 16.85
ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Михайла Материна 6.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Василя Буряника 25.00
СЛАВА, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. В. Ґрекуляка .. 13.45
РОЗА, Ман. Збірка о. П. Стефюка на Похороні бл. п. Катерини Когут ... 5.00
ГАРДЕНТОН, Ман. Збірка о. П. Стефюка на Похороні бл. п. Вас. Кришки 7.80
НАЄҐАРА ФОЛЛС, Онт. Пожертва п. П. Кокора 200.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Т. Старчука 8.28
МІЧАМ, Саск. Пожертва пані Марії Никифорук 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва пані Т. Куриш 100.00
ВАКАВ, Саск. Пожертва п. Василя Фіцича 1000.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Петра Пауша 10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. П. Колодія 22.00
ДИ ПА, Ман. Збірка о. Прот. С. Кіцюка на Похороні бл. п. К. Колебаби 30.50
РІДЖАЙНА, Саск. Пожертва п. М. Керелюка 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва п. Василя Буряника 25.00
ВИНФІЛД, Ілл. Пожертва п. Григорія Семочка 8.00
ҐУЛЕЙ РИВЕР, Онт. Пожертва п. Н. Н. 50.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Пожертва п. К. Федірчука 1.00

РУХ ПРОТИ ХРИСТИЯНСТВА В КОНҐО

Бельгія, відколи вона володіла в Конґо як у своїй колонії, вспіла там на всіх 13.5 мільйонів негрів п'ять мільйонів навернути на католицтво. Щождо освіти, то там тільки пара осіб з місцевого населення (негрів) закінчили університетські студії. Наслідок цього такий, що конґолійці розпочали боротьбу з християнством.

Розуміється, що колоніяльній владі не на руку ширення освіти серед колоніяльного порабощеного народу. Але, з другого боку, цей факт, що християнство було ширене католицькою Бельгією під охороною й з поміччю колоніяльної влади, спричинився до того, що конґолійці стали вважати християнство політичною зброєю білих проти колоніяльного населення чорних. Звідси й боротьба проти білих стала означати те саме, що й боротьба з християнством.

Крім того, первісна темнота, в якій колоніяльна влада тримала населення Конґо, стала тепер пригожим ґрунтом для комуністичної роботи.

Прем'єр Конґо, Патрицій Люмумба заявив: "Найбільшим нашим ворогом є духовенство (бельгійсько-католицьке); воно має вплив на багатьох з нас (це духовенство є проти визволення Конґо з-під бельгійської окупації). . . Ми мусимо повалити Християнську Науку, а завести свою власну науку (нехристиянську традиційну конґолійську релігію), яку ви знаєте".

ГР.-КАТ. ЦЕРКВУ В КАНАДІ ВРЯТУВАЛА БОЛЬШЕВИЦЬКА РЕВОЛЮЦІЯ?

Католицький англомовний часопис "Прогрес" (Едмонтон) у числі за 4. IX. містить (з продовженнями) "Історію Української Католицької Церкви в Канаді". Автор цієї "Історії" свідомий цього, що величезну більшість Української Греко-Православної Церкви в Канаді становлять українці з Галичини, які повернулися до Української Православної Церкви. Він пише про це так: "Релігійні умовини українців католиків, у зв'язку з тим фактом, що вони прибули (в Канаду) з країни (з Галичини), яка була виключно католицькою, де не мали досвіду щодо протикатолицької пропаганди, показалися плодючим ґрунтом для навертання" (з католицтва на православіе).

Хто ж ширив православну віру серед українців греко-католиків у Канаді? Автор вищезгаданої "Історії" інформує, що її ширили. . . російські православні місіонери. І, на думку цього автора, успіх тих російських місіонерів серед українців греко-католиків був великий, коли він пише ось що: "Так установлена Російська Православна Церква (в Канаді) проспервала до такої міри, що 1916 року вона мала в трьох провінціях на преріях 65 церков і 26 священиків. Однак її тріюмфальному поступові скоро настав кінець. Російська революція 1917 р. позбавила її джерела грошових засобів".

З тієї інформації католицького автора сам собою випливає такий висновок, що тільки большевицька революція 1917 р. врятувала Католицьку Церкву перед дальшим масовим поворотом українців греко-католиків до Православної Церкви. А з того виходить — "немає такого зла, що б на добро не вийшло"!? — що большевизм, який знищив Православну Церкву в бувшій царській російській імперії, хоч-не-хоч допоміг тут Католицькій Церкві.

Бо цей же католицький автор пише, що в Канаду "1900 року прибули російські священики, добре забезпечені фондами. Але вони в жодному разі не звертали своїх зусиль у сторону своїх одновірців. Навпаки, вони шукали й добилися дуже великої підтримки від тих українців католиків, що були менш вишколені. . ."

І, як виходить, російські православні місіонери йшли далі й далі побідним походом, розріджуючи ряди Католицької Церкви. У чому ж була сила тих місіонерів? По-перше, в тому, що католики українці прийшли з Галичини, яка була "виключно католицькою країною, де вони не мали досвіду щодо протикатолицької пропаганди", — каже автор. А без того досвіду вони як тільки почули в Канаді протикатолицьку пропаганду, то відразу її послухали, й масово почали кидати католицизм.

Чи можна тут погодитися з католицьким автором? Якщо б його доказ був правдивий, то в такому разі провід Католицької Церкви повинен би допускати до своїх вірних побільше друкованого слова з протикатолицькою пропагандою, а це дало б їм досвід, і вони були б відпорніші на цю пропаганду. Чому ж католицькі провідники цього не роблять?

Але, на думку католицького автора, ще важнішою причиною успіху російських місіонерів були гроші: царська Росія давала їм великі фонди, і завдяки цьому вони в Канаді могли відривати від Католицької Церкви все більше й більше число вірних. Аж, на велике щастя для Католицької Церкви, в російській імперії заволоділи комуністи (большевики) 1917 р., і це спинило таку успішну роботу російських місіонерів серед католиків у Канаді, — бо большевики не дали тим священикам грошей. Немає грошей — немає й успіху в релігійній місії, — такий висновок з становища католицького автора.

Хіба ж автор цієї "Історії" не хоче тим сказати, що російські місіонери таке велике число католиків за гроші купували для своєї Церкви? А втім, міряти релігійну справу міркою грошей — це вже залежить від того, в чому хто бачить силу релігії. . . Є такі, які вважають, що без "пособія" діло не піде. . .

Далі автор пише: ". . .НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ, хоч вона при житті трималася коротко, дав таку спонуку УКРАЇНСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ СЕНТИМЕНТОВІ, що це довело до створення в Канаді галузі Української Православної Церкви, яка пограбувала Російську Православну Церкву з великої пропорції її прихильників".

Уже саме проголошення Української Держави дало спонуку українцям-католикам створити Українську Православну Церкву в Канаді, — каже автор, "хоч вона (Українська Держава) коротко існувала", — і це автор вважає за властиве підкреслити. А що б то було, якби Українська Держава була втрималася й досі? Спонука греко-католиків залишати Рим і переходити до Української Православної Церкви — з того виходить — була б значно-значно більша. . . Також загроза!

Пише католицький автор, що греко-католики переходили до Російської Церкви добровільно, але ось появилася Українська Православна Церква в Канаді, і . . . "пограбувала Російську Православну Церкву з великої пропорції її прихильників"! Бідна Російська Православна Церква. . . Якби не Українська Православна Церква, то Російська Церква в Канаді була б і досі великою — завдяки масі вірних, що в основному складалися з національно несвідомих українців. Аж тут появилася Українська Православна Церква в Канаді, і "пограбувала" Російську Церкву з маси її вірних, — "пограбувала", як уявляє собі католицький автор, немов який бездушний матеріял. Що ж. . . є всякі способи думання в провідників різних Церков. Є й такі провідники, що інакше не уявляють собі можливости масового включання людей до своєї Церкви, як тільки грабуванням. . .

Чому ж Рим не заграбував собі тих вірних Російської Церкви? Адже ж Рим у таких грабунках має більшу вправу!

Щождо Української Православної Церкви, то в Канаді створили її ці бувші греко-католики, які власне виступали проти трактування народу як матеріял, що його можна "грабувати" від інших Церков, не питаючи про його волю. Це римсько-польська унія силою зброї і нагаїв пограбувала від Української Православної Церкви українське православне населення Галичини! А з поворотом ніхто їх силою — шляхом "грабунку" — від чужих Церков до Української Церкви не приводив, — дарма, що католицький автор думає тут інакше.

Українську Православну Церкву в Канаді створили свідомі люди й українські патріоти, і всі вони стали її членами. Сталося це власне через отой "український національний сентимент", про який католицький автор сам таки згадує (у дужках пояся. В. К.).

К. В.

"НА РУЇНАХ І ПУСТЕЛЯХ ДАЛЕКИХ"

Так називається книжка М. Верховинця. Це виняткова видавнича новина! Цінні документи про знищення українських церков на "Спаленій Землі" — на Лемківщині й Засянні, Холмщині й Підляшші по 2-ій світовій війні під Польщею.

Українці у вільному світі вже роками з тривогою і з напруженням слідкують за понурими подіями на "Спаленій Землі". Але при тому найбільше хвилює неможливість довідатися про точні дані цієї чорної трагедії многострадального українського народу на тих західних окраїнах великої Землі Української — бо "залізна заслона" щільно закриває тайни.

Автор М. Верховинець являється тим винятком, що приватним шляхом дістав друковані урядові документи в цій справі і ділиться ними з читачами. Численні голоси українців уже роками нетерпляче чекають: чому у нас досі широко ясно, точно, документально нічого не написано в цій справі.

І нарешті, 1960 року така книжка вже появилася — "На руїнах і пустелях далеких" — написав М. Верховинець, друк накладом "Українського Народнього Слова" в Пітсбурзі, Па., ЗДА. Книжка на 116 сторінок, а в ній цінні ілюстрації — репродукції із зразків знищених церков і інші світлини.

Ціна: 1 дол. Адреса замовлення:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВЛАДА СССР НЕ ДАЛА ДОЗВОЛУ НА ПРАВОСЛАВНИЙ ПОХОРОН БОРИСА ПАСТЕРНАКА

Борис Пастернак — автор голосної повісті "Доктор Живаго", за яку він був нагороджений Нобелівською премією (ця повість—заборонена в Советському Союзі — видана друком за кордоном), помер цього року. Він був жид-вихрест православної віри. У своїй повісті "Доктро Живаго" він тримається християнського світогляду і виступає проти комунізму. Він бажав, щоб його поховали в православному обряді, але советська влада не дозволила, і його похоронили без священика. Тільки брунатна домовина свідчила, що він християнин, а не атеїст; атеїстів хоронять у домовинах у червоному покритті. Пастернака поховали в його рідному селі Переделкіно — в 25 милях від Москви — на старому православному цвинтарі поблизу церкви.

Професор Асмус сказав надгробне слово до 1,500 присутніх на похороні людей, і при тому підкреслив: "Небагато є людей рівних йому чистотою і чесністю переконань. Він назавжди залишиться прикладом людини, яка захищає свої переконання перед своїми сучасниками, твердо переконана у своїй правоті. У нього був дар висловити свою людськість найпіднеслішими словами".

З ДІЯНЬ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ У.Г.П.Ц. В КАНАДІ

(Продовження)

Звіт Голови Президії Консисторії Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука

Після Звітів Високопреосвященнішого Владики Митрополита, Високопреосвященнішого Владики Михаїла та Преосвященнішого Владики Андрея, Предсідник Собору покликає до Звіту Голову Президії Консисторії Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, зазначивши при тому, що Звіти нашого Єпископату відносяться більше до духовної сторони діяльности Церкви, натомість діяльність організаційна, адміністративна, а також матеріяльний стан Церкви і багато інших родів діяльности Церкви переходить через Консисторію, а тим самим і через руки її Голови Президії.

Звіт Голови Президії Консисторії складався з двох частин: перша частина охоплює фінансово-господарський стан нашої Церкви, а друга — стан організаційний. У першій частині свого Звіту о. Д-р С. В. Савчук зазначив, що від часу останнього Собору, тобто за 5 років, стан майна Церкви на багато піднявся. Одначе в цей же самий час зросли також і потреби та видатки; а головно праця Консисторії стала далеко більш скомплікованою, особливо ж з того часу, коли при Церкві відкрився Склад Церковних Речей та були введені в життя Допомогово-пенсійний і інші фонди.

Далі Голова Президії Консисторії докладно порушив справу бюджету Церкви та інших джерел її прибутків. Хоч свідомість наших Громад з кожним роком усе більше зростає, а тим самим зростають їхні внески в загально-церковний бюджет, то все ж таки зо зростом церковного життя одночасно приходять і щораз більші матеріяльні потреби; тому Президія Консисторії звернула також пильну увагу на інші джерела прибутку, крім вкладок Громад. Одним з цих джерел є церковне видавництво. Кількість розпроданих книжок з кожним роком збільшується, а тим самим збільшується й прихід Церкви.

Крім раніше зреалізованих видань за останні 5 років Церквою були видані ще слідуючі книжки: Октоїх, Богослуження Православної Церкви (підручник для недільних шкіл), Оповідання з життя Ісуса Христа (для недільних шкіл), Статут Української Греко-Православної Церкви, Протокол Одинадцятого Собору УГПЦК. Випущено також нове видання молитовника "Добрий Пастир", Колядники, Лекції для недільних шкіл і т. д. Уся ця праця, звичайно, потребувала й фондів, і догляду. Другим джерелом доходів Церкви є її Склад Церковних Речей, започаткований три роки тому. Його започаткування було спонукане двома мотивами: перший — це постійна застанова Проводу Церкви над пекучим питанням: як і де знайти для Церкви таке джерело постійного прибутку, щоб Церква могла постійно виконувати свої завдання, щоб могла давати належну поміч потребуючим, розбудувати своє видавництво, давати підтримку менш забезпеченим священикам і Громадам і т. далі; другий мотив був той, що до цього часу наші Громади все потрібне для храмів Божих набували деінде, часто набагато переплачували, ніж є дійсна вартість тих речей, а головно українські гроші йшли на збагачення чужих підприємств, які до того ж ще й продавали речі не завжди належної якости й не завжди православного стилю. Годі собі навіть уявити, скільки то наших грошей за сорок років пішло на збагачення чужих торговельних установ! І тому Провід Церкви рішив, щоб при Церкві був створений власний Склад, і на сьогодні ця справа вже зреалізована і ведеться успішно; на сьогодні немає ні одної з церковних речей, якої б не можна було дістати в нашому Складі при Консисторії.

Як багато займає часу, енергії й турбот взагалі кожне підприємство — це найкраще знає той, хто може сам колись починав своє підприємство буквально з самих основ. Але як далеко більше праці й хисту треба було докласти до такої спеціяльної ділянки праці, як Склад Церковних Речей, бо треба було знайти зв'язки з потрібними фабриками, які здебільша знаходяться за кордоном, отже треба було простудіювати всі закони імпорту й безліч інших справ полагодити перед тим, як пустити підприємство в рух. Усю цю велику працю виконав Прот. Т. Ковалишин, який, хоч прийшов до праці в Консисторії очолити її Місійний Відділ, однак він обставинами був змушений перш за все займатися справою Складу — для того, щоб у першу чергу при Церкві розбудувати сильну фінансову базу, яка дасть змогу як слід повести і всю іншу діяльність.

Загал наших вірних дуже радо привітав Склад Церковних Речей при Консисторії, який уже повністю пущений в рух і приносить подвійну користь нашій Церкві: забезпечує Громади всім необхідним для церков і дає змогу всі прибутки з нього обертати на користь Рідної Церкви, а не на збагачування чужих підприємств.

У другій частині свого Звіту, яка відносилася до організаційного стану Церкви, Голова Президії Консисторії найперше підкреслив поважні зміни в складі нашого Духовенства, які настали від часу останнього Звичайного Собору. Під час Загального Собору 1955 року Церква мала такий склад Духовенства: Митрополит, один Архиепископ і 76 священиків. З того часу до сьогодні Господь покликав до Себе п'ятьох священиків, які відійшли у вічність: Прот. Михайло Тарновецький, Прот. Євстахій Улян, Прот. Василь Вишиван, Прот. Петро Архангельський і Прот. Констянтин Желішкевич. На цьому місці о. Д-р С. В. Савчук закликав присутніх повстанням з місць віддати пошану покійним Отцям. Вставанням з місць і загальним співом "Вічная Пам'ять" Собор ушанував тих трудівників на Ниві Христовій, що вже відійшли у вічність.

На сьогоднішній день наша Церква має три Владики і 90 священиків. За час від останнього Собору Церква зросла числом Духовенства на одного Владику і 18 священиків, з того числа 11 священиків — це випускники власної Богословської Школи. Із загального числа священиків, що їх Церква на сьогодні має, 75 виконують пастирські обов'язки на парафіях, а решта виконують обов'язки на праці в Консисторії чи в інших ділянках церковного життя. Так само кілька священиків через стан здоров'я відійшли від праці.

Усе ж таки, незважаючи на це, що число Духовенства помітно зросло, далі відчувається велика потреба мати більше священиків, бо є місцевості, де конче треба зорганізувати нові Громади, як також уже є, і з кожним роком більшає, число Громад, де один священик сам уже не спроможний виконати всю працю.

Далі, о. Д-р С. В. Савчук поінформував Собор про справу нашого церковного органу "Вістника". Від 1954 року "Вістник" є власністю Церкви. "Вістник" став з часом усе більше популярним серед читачів — як у Канаді, так і в інших країнах. Однак, для того, щоб він міг ширше розгорнути свою діяльність, "Вістникові" потрібні фонди, потрібно збільшити число передплат. Останніми роками наше Духовенство й вірні щиро відгукнулися на заклики Проводу дати допомогу церковному органові, і "Вістник" тепер уже дійшов до того стану, що Консисторія не мусить покривати його недобору із свого бюджету. Але для того, щоб він став тижневиком, а до того ще й більшим форматом, треба далі повести широку кампанію за приєднанням нових передплатників.

Катедральна Громада в Торонто, розуміючи велику вагу в розвитку церковного життя, яку дає преса, вже постановила і ввела в життя постанову, що кожен член Громади, коли вносить свою членську вкладку, одночасно з нею складає й передплату на "Вістник". Це надзвичайно гарний почин, і він уже був також підтриманий Громадою в Новому Торонті. Коли б усі наші Громади, а вокрема такі великі Громади, як Монтреал, Вінніпеґ, Едмонтон, Ванкувер та інші також підтримали цей славний почин Торонтонської Громади, тоді "Вістник" напевно в недалекому часі став би тижневиком з побільшеним форматом.

У справі соціяльного забезпечення Духовенства Консисторією також було зроблено поступ. Уже заведено групову асекурацію на життя для всіх священиків; а також з 1-го січня ц. р. ввійшов у силу Допомогово-Пенсійний Фонд, який забезпечить потрібну допомогу нашим священикам на випадок неспроможности, з різних причин, виконування свої обов'язки, а також забезпечить пенсію тим священикам, які через старість відходитимуть від праці. На цьому місці свого Звіту Голова Президії Консисторії звернувся до всіх делегатів Собору з закликом, щоб вони у своїх Громадах роз'яснювали й підтримували справу цього Фонду, якого розвиток причиниться на загальне добро Церкви; бо коли її працівники-священики будуть належно забезпечені, то й загальна справа церковна покращає.

Досить багато часу й праці Консисторія вклала, від останнього Собору, для наладнання шкільної справи. Свого часу поза Церквою існувала Рада Української Школи, але з певних причин вона припинила своє існування, й кілька років тому така ж Рада була відновлена при Консисторії. До неї входять представники Консисторії, наших Інститутів та Колегії Св. Андрея. Завдання Ради — опікуватися всіма нашими школами при

Громадах і давати їм усебічну моральну й матеріяльну допомогу, видавати підручники й літературу та взагалі вести, кермувати й опікуватися шкільництвом при Церкві. За час від початку своєї діяльности Рада вже зробила велику працю, й ця праця розгортається далі. Ширше розповів Голова Президії Консисторії про справу асоціяції Колеґії Св. Андрея за Манітобським університетом.

Багато праці було зроблено Консисторією в Ювілейному 1958 році, коли, з Благословення Владики Митрополита, розпочалас. була кампанія на Будівельний Фонд . легії Св. Андрея у зв'язку з заплянован. . перенесенням її на університетську площу. Того року Голова Президії особисто виїздив у різні кінці Канади — до багатьох Громад, і там з нагоди Ювілейних Святкувань організував збірку. На тих святкуваннях ним особисто зібрано біля 35 тисяч долярів.

У справі допомоги студентам-богословам Голова Президії поінформував делеґатів, що свого часу на цю ціль була влаштована збірка по Громадах Церкви, але та сума вже давно вичерпалася, й тепер допомогу студентм Консисторія подає із свого загального фонду. Над цією справою також слід уважно застановитися, й одну із збірок у році призначити на допомогу нашим студентам-богословам. Ця допомога багато причиниться до того, що наша Богословська Школа постійно матиме потрібну кількість студентів, які пізніше стануть священиками, що їх у сучасну пору Церква так потребує.

У справі Місійного Фонду о. Д-р С. Савчук також зробив заклик до всіх вірних належно підтримати цей Фонд, бо, на жаль, наші видатки на місійні справи далеко перевищують ті скромні засоби, які прибули на цей Фонд. Ті видатки також були покриті з загального фонду Консисторії. Коли б кожна наша Громада, а зокрема Громади сильніші, до свого бюджету доложили ще кілька соток долярів і на місійну справу так, як це робиться в Церквах інших віроісповідань, і прислали цю суму до Місійного Фонду, то ми таким чином збудували б величезний фонд, і послали б наших священиків у найдальші закутки країни, де немало наших людей перебуває в чужих окруженнях і вони зовсім гублятъся для нашого народу і для Церкви. Але насамперед ми тоді мали б можливість виховати добрих місіонерів.

Крім вищезгаданої діяльности наша Церква далі розвиває харитативну діяльність, і на цю ціль свого часу був започаткований Допомоговий Фонд. З цього Фонду Церква дає допомогу нашим хворим священикам, а так само, мірою можливості, допомагає українській православній справі в Европі та нашим братам залишенцям в Югославії й Австрії. З цього Фонду також подається допомога потребуючим у найконечніших випадках. На цей Фонд влаштовується збірка кожного року в Неділю Православія.

Також кожного року на Листопадове Свято організується збірка на українських інвалідів. Усі приходи з неї Консисторія передає на руки Союзу Інвалідів для розпреділення його членам.

Допомога на будову Храму Св. Симона в Парижі була дана нашою Церквою також через Консисторію, і зібрана сума на ту ціль була передана Комітетові.

о. Григорій Удод, секретар.

(Далі буде.

ВСЕАЛБЕРТІЙСЬКИЙ З'ЇЗД С.У.С.

Цьогорічний Всеалбертійський З'їзд складових організацій СУС: ТУС-СУНД, Союз Українок Канади, СУМК, Інституту Св. Івана і Членів СУС відбудеться в днях 18, 19 і 20 листопада в м. Едмонтоні.

ПРЕДСТАВНИКИ ДУХОВЕНСТВА НА XII СОБОРІ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ 1960 Р.

Сидять зліва направо — перший ряд: о. Прот. Т. Ковалишин, о. Прот. К. Квасницький, о. Д-р С. В. Савчук, о. Прот. В. Кудрик, о. Митр. В. Слюзар, ВПреосв. Арх. Михаїл, ВПреосв. Митрополит Іларіон, Преосв. Єпис. Андрей, о. Митр. П. Самець, о. Митр. С. Герус, о. Прот. Ф. Керніцький, о. Прот. М. Боднарчук, о. Прот. В. Федак, о. Митр. Є. Грицина.

Другий ряд: о. Ю. Туржанський, о. Прот. Б. Яковкевич, о. Прот. Д. Фотій, о. П. Зубріцький, о. Прот. А. Хруставка, о. М. Олесюк, о. Прот. П. Гліцький, о. Прот. Д. Денесюк, о. М. Дебрин, о. Ю. Цукорник, о. Прот. В. Апонюк, о. Прот. І. Чижів, о. С. Гуцуляк, о Прот. Ів. Тріска, о. Прот. Г. Василів, о. М. Хоменко, о. І. Швець.

Третій ряд: о. М. Юрківський, о. Р. Панченко, о. Прот. Є. Ґорґіца, о. С. Зузак, о. Є. Труфин, о. Прот. М. Кригтюк, о. Я. Рибалка, о. Прот. С. Кіцюк, о. В. Слюзар, о. Ф. Легенюк, о. В. Бойчук, о. П. Зміївський, о. Прот. М. Фик, о. Г. Удод, о. М. Коленич, о. О. Фляк, о. А. Тетеренко,

Четвертий і останній ряд: о. О. Костюк, о. П. Блажук, о. С. Греділь, о. П. Сацевич, о. В. Сеньшин, о. Д. Лучак, о. М. Крищук, о. Ів. Майба, о. Б. Горґіца, о. Т. Савченко, о. Прот. С. П. Симчич, о. М. Подольський, о. М. Стеценко, о. Митр. А. Новіцький, о. П. Бубняк, о. Ю. Ференців,. о. Прот М. Фляк, о. О. Кравченко, о. С. Столярчук.

УЧАСНИКИ XII СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ 1960 Р.

Перший ряд, сидять зліва направо: о. Прот. М. Боднарчук, Адв. Т Гуменюк, Ред. Ів. Сирник, Адв. Ю. Стечишин, о. Прот. Д. Фотій, о. Др. С. В. Савчук, ВПреосв. Арх. Михаїл, ВПреосв. Митрополит Іларіон, Преосв. Владика Андрей, о. Митр. В Слюзар, Адв. П. Лазарович, о. Митр. П. Самець, о. Прот. Ф. Керніцький, о. Прот К Квасницький, о. Прот. В. Федак, о. Прот М Фик, о. Митр. С Герус, о. Ігумен Іов Скакальський, о. Прот. Т. Ковалишин, о. М. Юрківський, о. Прот. Г. Василів.

50-ЛІТТЯ ДУШПАСТИРСТВА МИТРОПОЛИТА НІКАНОРА

Цього року, 10-го серпня, сповнилося 50 років з дня рукоположення у священики Владики Ніканора (Абрамовича) — теперішнього Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви на Еміґрації. У сан Єпископа Владика Ніканор був поставлений під час 2-ої світової війни і був у складі української православної Ієрархії під проводом покійного Митрополита Полікарпа (Сікорського) в Україні. Митрополит Полікарп був за того часу (під час 2-ої світ. війни) в юрисдикції Владики Діонисія який був — Митрополитом Варшавським і всієї Православної Церкви в Польщі (до 1939 р.), а почавши з вересня 1939 р. Митрополитом Варшавським і Православної Церкви в т. зв. "Генерал-Губернаторстві" (Польща) та т. зв. "Звільнених Земель України", (цебто всієї України, що її з-під большевицької окупації німці взяли були під свою окупацію). В Україні під німецькою окупацією покійний Митрополит Полікарп мав офіційний титул Митрополита — Адміністратора (в юрисдикції Митрополита Діонисія у Варшаві).

Саме тоді Владика Ніканор був поставлений в сан Єпископа в Україні. Це були тяжкі часи, бо німці переслідували кожного того українського духовного, що був відомий своїм українським патріотизмом і пошаною до нього з боку українського народу, — а до таких належав і тодішній Владика Ніканор.

Первоієрарх Української Автокефальної Православної Церкви в Екзилі

Під кінець 2-ої світової війни ввесь цей український Єпископат, що під проводом Митрополита Полікарпа був в юрисдикції Митрополита Діонисія, виїхав на еміґрацію — перед загрозою з боку большевиків, що знову окупували Україну.

На еміґрації в Зах. Німеччині після 1945 року український Єпископат під проводом Митрополита Полікарпа проголосив Автокефалію Української Православної Церкви. Митрополит Діонисій, в юрисдикції якого досі був Митрополит Полікарп і очолений ним український Єпископат, був комуністичною владою Польщі усунений з становища Первоієрарха Православної Церкви в Польщі й арештований.

По упокоєнні Митр. Полікарпа Первоієрархом Української Автокефальної Православної Церкви на Еміґрації став Архиепископ Ніканор з титулом Митрополита.

Ця Українська Православна Церква, яку очолював покійний Митрополит Полікарп, а тепер очолює Митрополит Ніканор, проголошуючи себе Автокефальною Православною Церквою в Екзилі, тим самим проголосила себе спадкоємицею Історичного Проводу Української Православної Церкви в Україні — в інтенції повернутися в Україну, коли вона буде вільна, а не залишатися поза межами України; це одна з суттєвих прикмет, якими ця Церква відрізняється від тих Українських Православних Церков, — напр., у Канаді і в Злучених Державах Америки, — які складаються з вірних, що є громадянами тих країн, в яких їхні Церкви постали й знаходяться, і тому в їхній інтенції, звичайно, як місцевих Церков, не є повертатися в Україну навіть тоді, коли б Україна була вільна.

І саме факт очолювання Церкви в Екзилі вже сам собою становить окремий момент особливої відповідальности її Первоієрарха на світовій арені, а в тим і трудні та складні обов'язки, що їх несе на собі Владика Митрополит Ніканор.

Наукова традиція

Владика Митрополит Ніканор має за собою значну наукову традицію — ще з-перед 1-ої світової війни. Його наукове ім'я — тоді ще як священика о. Абрамовича — було широковідоме в Україні в кругах археологів та істориків, зокрема ж у його наукові праці з цих ділянок, що відносяться до Волині, з якої Владика Митрополит Ніканор родом походить.

Тихий Ювілей

Відома скромність Владики Митрополита випливає не тільки з його особистої вдачі, але й також з його глибокої особистої культурности. Саме тут і причина того, що ширше громадянство майже не поінформоване про наукові заслуги Владики.

На рахунок цієї скромности слід віднести також і це, що день 50-ліття душпастирства Владики Ніканора відбувся майже виключно внутрі самої Церкви в його юрисдикції. До речі, інформації декотрих світських часописів (наприклад, вінніпезького "Нового Шляху" за 19 серпня ц. р. та ще деяких), — що на цю урочистість до м. Карльсруге в Зах. Німеччині "прибув Владика Мстислав з Америки", — є мабуть вислідом непорозуміння у дописувачів. Журнал "Українське Православне Слово" (за серпень ц. р.) повідомив, що в цьому часі Владика Архиепископ Мстислав був на лікуванні під доглядом лікарів у ЗДА.

Але справа не в тому, хто на цьому Ювілеї був чи не був присутній фізично, — бо хоч не фізично, то — всі ті, хто знав про цей Ювілей — душевно взяли в ньому участь: вірні, Духовенство, Єпископат та взагалі найвищі Проводи Українських Православних Церков — і вони молилися, щоб Господь Всеблагий послав йому сил якнайбільше, а віку якнайдовшого.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. П. Колодія 22.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци На Похороні бл. п. Т. Мулявки 15.50
ЛЕДВИН, Ман. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. А. Роборецького 14.00
ВАТСОН, Саск. Збірка о. Прот. І. Майби на Похороні бл. п. Т. Романюка 12.50
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Якова і Катерини Федейків 11.00
АТАБАСКА, Алта. Збірка о. Г. Удода з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Володимира і Марії Масцюхів 10.50
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Петра Ганчара 10.50
СКАРБОРО, Онт. Збірка п. М. Білого на Поминальному Богослуженні по бл. п. Дмитрові Йонці 10.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка п. М. М. Павлишина на Поминальному Богослуженні по бл. п. Українцеві і Папішеві 10.00
ГЕФФОРД, Саск. Пожертва п. Дмитра Боянчука 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва Української Греко-Православної Громади Св. Михаїла 10.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Івана Коропатницького 10.00
КЕНОРА, Онт. Збірка о. Іг. Й. Скакальського з нагоди Вінчання молодят Володимира і Єлисавети Климових 10.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Дмитра і Марії Гарасимових 10.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка о. І. Стуса на Похороні бл. п. Ник. Прокопюка 10.00
РАЙН, Саск. Пожертва п-ва Малінських на спомин їх дочки, бл. п. Олесі Осачук 8.00
ГРИМСБІ, Онт. Збірка п. В. Баюса з нагоди 70-ліття уродин пані Вікторії Галановської 6.00
БИНСКАРТ, Ман. Збірка о. Е. Швеця на Похороні бл. п. Ширлі Луїзи Боднарчук 6.00
ВЕСТЛОК, Алта. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. А. Ґамборської 5.50
РИЧМОНД ПАРК, Алта. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Лидії Кравець 5.50
АРРАН-КОБЗАР, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Ол. Шабінському 5.50
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка п. І. Торупки на прийнятті з нагоди 60-ліття уродин п. М. Пелеха 5.00
ЙНСІНҐЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Н. Скигара 5.00
РЕВЕЛСТОК, Б. К. Пожертва п. Павла Прихітка з нагоди Поминального Богослуження по бл. п. Семенові і Теодорі Прихітках 5.00
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Похороні бл. п. Дмитра Михайла Стасюка 5.00
СОНДАВН, Ман. Збірка о. І. Куліша на Похороні бл. п. Анни Бордун 5.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Степанові Бойкові 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка з нагоди Хрещення Петра Богдана, синка п-ва Богдана і Йосифи Михайлишиних 5.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Н. М. Дідух — Чипмен, Алта 2.00
Дм. Котик — Форт Френсис, Онт. 2.00
Ольга Косс — Едмонтон, Алта. ... 2.00
Дм. Забітовський — Кенора, Онт. 2.00
Мих. Вербний — Єллов Крік, Саск. 2.00
о. Прот. М. Фик — З Похорону бл. п. Параскевії Сенюк — Порт Артур, Онтеріо 2.00
Михайло Буньо — Тофілд, Алта. 1.50
о. Прот. І. Гундяк—Картерет, Н. Дж. 1.25
М. Логорецький — Ленвейл, Саск. 1.00
Пані Н. Зелінська — Вінніпеґ, Ман. 1.00
С. Копоть — Едмонтон, Алта. 1.00
Пані П. Кіндрачук—Гефорд, Саск. 1.00
К. Ґондзьола — Канора, Саск. 1.00
М. Настюк — Форт Френсис, Онт. 1.00
Юрко Кухта — Єллов Крік, Саск. 1.00
Ф. Татарчук — Монтреал, Квебек 1.00
Дмитро Пиріг - Форт Вілліям, Онт. 1.00
К. Федірчук - Вотерфорд, Онт. ... 1.00

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ "БАРВІНОК" ТА ЇЇ ЦЬОГОРІЧНА ПРАЦЯ

Літня українська православна оселя "Барвінок" над озером Піджен в провінції Алберта провела цього літа свої чергові Літні Українські Курси від 3-го липня до 14-го серпня. Існування оселі "Барвінок", її розбудову та проведені на ній Літні Українські Курси треба завдячувати Дирекції Інституту Св. Івана під проводом її невтомних працівників — д-ра Яремчука і ректора Інституту д-ра П. Маценка і Молодечому Братству під проводом п. В. Димянова, та самій Управі оселі "Барвінок" під проводом п. Ореста Ґаука; усі вони несли основну відповідальність за розбудову Оселі та її виховну працю. Вищезгадані Інституції та Організації за благословенням та вказівками Преосв. Владики Андрея — Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, відбували свої ділові наради, укладали пляни, розгорнули кампанію за належну розбудову Оселі, ширилась публікація про Оселю.

Цього літа навчалося в оселі "Барвінок" понад сто дітей, під проводом директорки Курсів панни Надії Корпусь і о. Прот. Ам. Хруставки, о. Прот. М. Фика та о. Ігумена Ол. Щербаня; діти осягнули потрібні їм основи української мови й Закону Божого та знайшли в Оселі здоровий і культурний відпочинок серед гарної природи на берегах озера. Лекції плавання і їзди човнами давав дітворі п. Б. Фик, а фізичне виховання (вправи, спорт) провадив п. Р. Семко. Помагали наглядати за дітворою Д. Косташ, М. Шемелюк, Т. Сулима, М. Косташ, Н. Солона, К. Репка, Н. Масцюх та інші. Мило було працювати виховникам із своїми діточками, наливати їх серця й уми оживляючим кормом про Бога, про рідну Українську Православну Церкву, защіплювати й розвивати в дітях любов до рідної української мови та свого народу. Праця членкинь наших Церковних Громад із Торсбі та Калмар, які привозили діточкам готові вареники, заслуговує на належну оцінку. Обмежене місце в пресі не дозволяє на те, щоб поіменно згадати всіх тих людей доброї волі, які причинились до творчої праці в Оселі, охоче жертвували для неї свій труд, харчі та гроші. Усім їм належиться щире спасибі.

Урочисте закінчення праці з дітворою в Оселі припало якраз на 14-го серпня, в неділю, на Свято Хрещення України. Православні українці згідно з глибокою традицією Святої Православної Української Церкви скрізь рік-річно в день 14-го серпня торжественно відзначують цю історичну подію, яка сталася в Україні 988 року. Тоді наш народ прийняв Христову Віру — Святе Православіє, і ця дата стала переломовою історичною подією, бо привела наших давніх предків до визнання правдивого Одного Бога, зблизила їх до тодішнього ширшого культурного світу й відкрила нові можливості зросту нашого народу, як культурної нації. Сталося це під проводом та заходами могутнього князя Володимира Великого, який глибоко розумів вагу духовного об'єднання нашого народу при помочі Святої Православної Віри, яку прийняв наш народ від найкультурнішої тоді Візантії. Пам'ять цієї надзвичайної події в житті Св. Православної Української Церкви з найбільшою святістю зберігається й буде зберігатися в душах усіх українців. Ось з такими почуваннями та з великим духовним піднесенням збіралися вірні міста Едмонтону та околиць 14-го серпня в оселі "Барвінок", щоб тут відсвяткувати це велике Свято в історії України й Української Церкви та скласти Господеві подяку за успішну працю з молоддю в Оселі.

На це Свято був запрошений Управою Оселі Преосвященніший Владика Андрей — Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, який відслужив Святу Божественну Літургію в сослуженні о. Прот. М. Фика та о. Ол. Хом'яка. Свята Літургія служилась під відкритим небом, серед прекрасної природи, і це ще більш надавало глибокого почуття побожности та молитовного еднання з Творцем Вседержителем. Співав Катедральний Хор під управою проф. Ол. Євфимчука, а деякі частини Літургії (Святий Боже, Велику Ектенію, Отче наш, Достойно єсть) співала дітвора під управою панни Надії Корпусь. Учасники Свята були глибоко вражені тим урочистим побожним настроєм, з яким співали наші найменші під час Літургії.

Проповідь виголосив Преосвященніший Владика Андрей, пояснивши вірним значення події, яка сталась 988 року в нашому народі, підкреслив, що український народ на віки вічні буде вдячний Святій Православній Українській Церкві за те, що вона створила нашому народові духову та національну культуру, яка становить віковічну славу Української Церкви та всього українського народу. Преосвященніший Владика висловив щиру подяку Управі Оселі, Дирекції Інституту Св. Івана і Молодечому Братству за їх величні зусилля, — доложені ними при розбудові Оселі, а Директорці Курсів, Всечесним Отцям та всім виховникам склав щире признання за їхню працю у вихованні дітвори.

По закінченні Св. Літургії відбувся в Оселі Чин Освячення Води, який богатьом присутнім нагадав минулі часи в Україні, де так величаво наш народ відзначував цю небуденну в нашій історії подію — Хрещення України. Многоліттям Високопреосвященнішим Владикам, Духовенству, Королевій та всьому Українському Народові закінчено офіційну частину згаданого Свята.

По обіді слідувала концертна частина, що була підготовлена силами дітей-учасників та учасниць оселі "Барвінок". Діточий хор виконав низку народніх пісень, діти продеклямували кілька віршів та виконали кілька інструментальних точок.

Того ж дня промовляли д-р Ст. Яремчук ,адв Орест Ґаук, п. В. Димянів, панна Надія Корпусь — директорка Курсів та інж. Кость Михайлович Теличко, який зробив заклик до збірки на дальшу розбудову оселі "Барвінок". Зібрано біля $600.00. Усім жертводавцям від Управи Оселі сердечна подяка!

Учасники Свята ввечері роз'їжджалися додому. Усі побачили й належно оцінили працю виховників у тому розумінні, що Оселя виконує церковну та народню роботу. Наприкінці хочеться висловити сильну надію, що оселя "Барвінок" буде розвиватися все краще та краще з кожним роком, і наша дітвора та молодь будуть виховуватися там на добрих синів та дочок Української Церкви та на славу українського народу й Канади.

Так урочисто закінчено 6-тижневу працю з нашими найменшими в оселі "Барвінок". Та одначе Оселя з тим днем не осталася пусткою. Від 14-го серпня до 20-го серпня перебували в Оселі студенти Літніх Курсів Українознавства, які цього літа відбувалися в Інституті Св. Івана в Едмонтоні. Це була українська православна молодь усіх провінцій Канади. Перші чотири тижні студенти перебували в Інституті, де навчалися Закону Божого, української мови, літератури, історії та географії України, співу й дечого з ділянки українського мистецтва. Звичайно, курсанти повезли додому багато такого, що корисно заважить на їхньому дальшому житті. Учителями на Літніх Курсах були о. Ол. Хом'як, д-р П. Маценко, проф. Ол. Євфимчук, п. С. Мисак, п. Вол. Купченко, п. В. Косташ. Останній тиждень курсанти мило провели час в оселі "Барвінок". Під час свого перебування в Інституті та в Оселі студенти нав'язали взаємне знайомство, провели цей час в українській атмосфері. Отже, батьки, що послали своїх дітей на Літні Курси, зробили своїм дітям якнайбільше добро.

Під час побуту студентів в оселі "Барвінок" продовжувалися лекції українознавства, Закону Божого та з інших ділянок. Зо студентами в Оселі були д-р П. Маценко, о. Ол. Хом'як, панна Надія Корпусь, п. З. Козій, п. Б. Фик, п. Р. Семко і панна Н. Масцюх. До Едмонтону студенти вернулися 20-го серпня. Увечері того ж дня влаштували прекрасний концерт, а в неділю, 21-го, всі з найкращими спогадами від'їхали додому. Студентів в Оселі відвідав Преосвященніший Владика Андрей, якого супроводив Прот. Амвросій Хруставка. Студенти складають сердечну подяку Преосвященнішому Владиці Андрею за відвідини та за цінну доповідь.

На закінчення можна ще зробити пригадку всім курсантам, щоб вони, вернувшись додому, розповіли про свій побут в Інституті Св. Івана в Едмонтоні та про оселю "Барвінок" своїм приятелям, які не були цього літа тут, та щоб поводились так, щоб бути прикладом для інших.

о. Ол. Хом'як.

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

.(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир; в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ХРАМ У ВЕРНОН, Б. К.

28-го серпня ц. р. в день Успіння Пресв Богородиці Українська Правосл. Громада у Вернон, Б. К., величнo відсвяткувала своє традиційне Храмове Свято. Правили - місцевий настоятель о. Прот. Г. Василів у сослуженні о. М Дебрина з Ню Вестмінстер Б. К., при співі місцевого хору під орудою п. П. Маліша Гарна на всю околицю церква була переповнена місцевим громадянством і прибувшими з Ванкуверу, Кемпулс, Оливер, Ревелсток, Келовна, Пентиктон і Армстронг, Б. К.

На обіді в залі під церквою п. В. Гакман — голова Громади, проводив традиційною храмовою програмою, в яку входили привіти сусідів, як — п. Н. Кудли з Келовни і подальших гостей. Назагал усі висловлюють заслужене признання Громаді за її працю й побажання на майбутнє. Місцевий привіт Громаді висловлює пані Кучер — голова місцевого Відділу СУК. Гарне враження викликає привіт гостям, дбайливо виголошений молодим П. Малишем, який своїм словом і ділом при Церкві дає світлий приклад нашій молоді — де її місце і яке завдання під цю пору.

Дальше, промовляють: пані Токарик від Екзекутиви СУКанади на Б. К., підкреслюючи ролю жінки в суспільності взагалі й при Церкві, а зокрема жінки - українки через її зорганізовану відданість Божому Престолові. Від Місійної Округи Б. К. і своєї парафії Нювестмінстер - Бирнабі вітає Громаду о. М. Дебрин, вказуючи на її особливіше місійне завдання в цій частині провінції. Пані Бабійчук з Ванкуверу інформує присутніх про справу музею при провінціональній Організ. СУКанади, Б. К.; о. Г. Василів у своїм кінцевім слові підкреслює значення традиції Храмових Свят, що будують наше релігійне й національне життя на чужині, і дякує всім — за все.

Особливо д я к у вали всі місцевому жіноцтву за багатий обід і зразкову обслугу.

Слово "Вернон у кожного викликає враження гарної овочевої місцевости. Так воно і є, бо садівництво тут головна галузь зайняття. Але не кожен знає, що — поза красою - сад вимагає дуже багато труду, і мабуть тому він принаджує сюди наш трудолюбивий народ, — і так, уже 24 роки тому повстає тут ця сильніша у Б. К. наша Громада, в яку багато людей вложило чимало праці. Солідність у щоденній праці громадян відбилася на їхньому громадському житті. Організаційно Громада не лише що дійшла до повного розвитку, бо має все, що потрібне, але під цю пору під проводом енергійного о. Прот Василева і його шан. пані добродійки, та завдяки співпраці управ і громадян ця Громада є однією з сильних підпор нашої Церкви в цій околиці садів і провідною для менших сусідніх, що повстають і потребують допомоги. Цей Храм доказує, що Вернон є свідомий своєї місійности.

Присутній.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
Кобзар, Саск.

28-го грудня 1959 р. відійшов у вічність бл .п. Олександер Жабінський.

Хоч до перших роковин його смерті ще чотири місяці, але його добрі діти, а зокрема син Степан з дружиною, що живуть у Торонто, Онт., і доньки Михайлина та Мілька з своїми чоловіками, що живуть у Беніто, Ман., користаючись відпусткою, справили поминки по своєму татові; на 22-го серпня ц. р., вони замовили Заупокійну Службу Божу, яку відправив місцевий парох о. П. Зубріцький. Зійшлися члени місцевої парафії, сусіди і знайомі Небіжчика помолитися за його душу до Всевишнього. Під час Служби Божої о Парох в своїй проповіді пригадав присутнім про життя й діяльність Небіжчика. Пригадав о. Парох, що Небіжчик не лишив по собі скарбів матеріяльних, які скоро минаються, а лишив тривкіший скарб, а саме скарб духовний, тобто добре вихованих дітей, — доказом чого і є оця Служба Божа.

Далі о. Парох говорив на тему: "Бог Отець на Небі є нашим Батьком, а Церква на землі є нашою Матір'ю". І тут о Парох напоминав, щоб вірили в Бога й любили ближніх своїх, як самих себе, та щоб були вірними членами Церкви, яка, як Мати, завжди нами духовно опікується та ніколи за вірних своїх дітей — як живих, так і померших, не забуває.

По Службі Божій відбувся братський обід, що його влаштували діти Небіжчика з поміччю членів парафії. Під час обіду о. Парох сказав коротку промову, в якій подякував дітям Покійного, зокрема ж синові Степанові з його дружиною, що прибули з далекого Торонта, помянути тут память свого тата. Подякував о. Парох усім сусідам і знайомим Небіжчика, що прибули на цей день до церкви ,а також усім тим, що помогли родині Небіжчика. У кінці о. Парох попросив скласти лепти на добру ціль і було зібрано $15.67, з яких приділено на Прес. Фонд ""Вістника" $5.50 та на Допомоговий Фонд хворим у Европі $10 00.

Усім Жертводавцям щира подяка за участь у Богослуженні і за їхні пожертви, а покійному Олександрові — Царство Небесне та пам'ять його з роду в рід!

о. П. З.

ПОДЯКА

Почуваюся до милого обовязку зложити найсердечнішу подяку Хвальному Зарядові Громади Св Юрія Переможця в Ґримсбі, Онт.. за влаштування в церковній залі в суботу, 27 серпня ц. р , прощальної вечірки з нагоди мого від'їзду на нову парафію в Скарборо, Онт. Метроп Торонто, на яке то прощання прибули члени Зарядів і симпатики Громади, сумківці та батьки зі своїми діточками, учнями моєї "Рідної і Недільної Школи". які зі мною, протягом 4 років, як парохом, учителем і диригентом щиро працювали для кращого розвою Громади.

Одночасно складаю сердечну подяку Хвальному Зарядові, членам і симпатикам Укр. Прав. Громади Св. Софії в Кіченер, які мене щиро і дружно в своїх домах вітали, та за їх щедрий дар.

Нехай Всемилостивий Господь наділить всіх вас кріпким здоровлям і щастям, та щоб Ви дальше в любові й згоді працювали з Вашим новим о. Парохом на славу Божу і розвій Укр. Греко-Прав. Церкви в Канаді і прожили многі літа!

Свящ. Юрій Я. Цукорник

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Ціна

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук .... .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук - 171 стор. .... .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат. С. Ґерус. .... .50
ВИФЛЕЄМ — Катехізис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. .... .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. .... .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту
Кляса І-ша 40 лекцій .... .85
Кляса ІІ-га 40 лекцій .... .85
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей в полотняній білій оправі 1.25
МОЛИТОВНИК — Віра — Faith, у двох мовах — українській та англійській;
в чорній полотняній оправі 2.00
в білій полотняній оправі 2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В Савчук .... .50
НАША ВІРА — Короткий Катехізис Православної Віри 1.25
OUR FAITH - Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові 1.25

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шклянка $1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Киріяк — буквар 1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького) 1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ХРЕСТИНИ
Едмонтон, Алта.

У неділю, 4-го вересня 1960 року, в домі д-ра Богдана й пані Йозефи Михайлишиних відбулася радісна подія- Хрещення їх третього сина Петра Богдана.

Чин Хрещення звершив Преосвященніший Владика Андрей — Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, з участю дяка п. Петра А. Пауша. Хресними батьками були: пані Маріянна Довгонюк, п Петро І. Михайлишин, пані Павліна Стечишина й п. Петро Федьо.

Після Хрещення Владика Андрей сказав коротке слово про значення самого Чину й про влучний вибір імен для наймолодшого, в цій хвилині вірного Церкви — Петруся Богдана.

По багатій і дбайливо приготованій вечері хресний батько, п. Петро І. Михайлишин, що спеціяльно прибув з Форт Виліям, Онтаріо, на це родинне торжество, зробив заклик, щоб цю оказію відмітити збіркою на українську пресу. Учасники зложили $26.00, з цього призначено $5.00 на "Вістник". Таким чином гості д-ра й пані Михайлишиних виявили пошану до преси і скріпили найкращі свої побажання на щасливе майбутне для новоохрещеного Петра Богдана.

Присутній.

БЛ. П. ТОМА РОМАНЮК
Ватсон, Саск.

У четвер, 11-го серпня ц. р., по тяжкій недузі спочив у Бозі парафіянин української православної церкви Св. Михаїла, Тома Романюк. Перед своєю кончиною йому було звершено Тайну Св. Оливопомазання.

Покійний народився в селі Кізлові, Камінка — Струмилівського повіту в Галичині, 83 роки тому. Під час великого переселення українців у Канаду він прибув сюди 1912 року. Він прибув сам, залишаючи в "старому краю" свою любу дружину Павліну з двома маленькими хлопчиками.

Десять років він тяжко працював, як робітник, по фармах в околиці Йорктону; працював запопадливо, а жив ощадно, і завдяки тому він 1920 року осівся вже на своїй власній фармі у 18-х милях на північ від містечка Виммер, Саск.; року 1923-го він спроваджує з Рідної Землі свою дружину й синів — уже підрослих. Своєю невсипущою, запопадливою й тяжкою працею він перемінив канадські праліси на місці свого поселення на красну фарму й завів гарну господарку. Під старість літ своїх він і дружина його перейшли жити у власній хаті в містечку Ватсон, Саск., залишаючи грунт молодшому синові Михасеві, а старший син, Володимир, розвів свою власну зразкову господарку.

Покійний, як свідомий українець, був членом - основоположником Українського Народнього Дому в Виммер, паевиком (акціонером) Інституту Ім. Петра Могили в Саскатуні, а з 1959 р. паевиком будови нового Інституту Ім. П. Могили в Саскатуні, передплатником "Вістника" й "Укр. Голосу", а у своему завіщанні він залишив 500 дол. на Катедру Прес. Тройці в Вінніпезі, 100 дол. на будову нового будинку Колегії Св. Андрея у Вінніпезі і 100 дол. на церкву нашої парафії у Ватсон, якої він був ревним членом - основоположником і зразковим парафіянином.

Покійний залишив у смутку 80-літню дружину Павліну, двох синів, 5 внуків і двох правнуків.

По урочистій Похоронній Відправі в українській православній церкві його тіло зложено на вічний спочинок на місцевому цвинтарі 15-го серпня. На Похороні на Нев'янучий Вінок зібрано $29.55, а окремо ще 5 дол. від Виммерської Громади, і половину з цілої суми призначено на "Вістник".

Канадська земля нехай легкою буде Покійному!

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. Іван Майба.

ДО УВАГИ СТАРШИХ ГРОМАДЯН

Цим повідомляемо, що Дім для Старших Громадян в Канорі, Саск., вже мае для Вас готові мешкання.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, холодільник, гаряча і зимна біжуча вода є в кожному мешканні.

Місячний рент за мешкання, включно з газовим огріттям, електрикою та водою виносить $45.00 за менше розміром мешкання, $47.00 за більше.

Зголошуйтеся на мешкання вже тепер, перед зимою, поки ще є ограничене місце. Хто перший зголоситься, той перший буде мати нагоду отримати мешкання.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SENIOR CITIZENS' HOME
Canora, Sask.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN DENOMINATIONS WITH THE EASTERN ORTHODOX FAITH — by Bishop G. Polizoides ....$ .25
THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich .... .05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book
— black cloth bound 2.00
— white cloth bound 2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Othodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich .... .05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko 1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky —
Cloth Bound 7.50
Paper Bound 6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D. .... .25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich .... .05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood 7.00
SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages 4.50
THE RUDDER — by D. Cummings 10.50
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin 5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .... .75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Wowen's Association of Canada 4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo. W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .... .25

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. ПЕТРО ГАНЧАР
Шіго, Саск

У пятницю, 2 вересня 1960 р., упокоївся в Бозі на 77 році життя бл. п. Петро Ганчар. Сталося це в лікарні в Йорктоні, Саск.

Покійний родом з села Василева на Буковині. Його батьки — Андрій та Анна Ганчарі. Він одружився 1908 р. з панною Катериною Ящук. У Канаду на постійний побут приїхав 1912 р., а жінку з двома дітьми спровадив 1921 року. У Канаді він жив у різних околицях Саскачевану на фармах, а від 1949 року — в Шіго. Був людиною релігійною та добрим членом місцевої Громади. Причинився також до побудови нової церкви в Шіго, при якій кілька років виконував обов'язки старшого братчика. Покійний осиротив дружину Катерину,з якою прожив 52 роки, та синів: Теодора, Василя і Івана, а також — десять внуків.

Похорон 5 вересня в українській православній церкві Зіслання Св. Духа в Шіго відправив о. Борис Яковкевич, а дяком на Похороні та на Службі Божій був п. Т. Коропатницький. Під час Посліднього Цілування присутні в Церкві зложили на Невянучий Вінок $10.50. Сума ця призначена в цілості на Пресовий Фонд "Вістника".

Згідно нашого українського звичаю, всіх учасників Похорону було запрошено на поминальний обід до міської залі, бо Український Народній Дім того дня був зайнятий. По обіді було також обговорено та устійнено з родиною бл. п. Петра Ганчара час і місце чергової Поминальної Служби Божої, тобто — "Сороковин". Ця Служба Божа мае відбутися в церкві Зіслання Св. Духа в суботу 22 жовтня.

Нехай Господь нагородить Спочилого за добрі діла його, а буде ласкавий до провин вільних і невільних.

Вічна Йому Память!

о. Б. Яковкевич.

БЛ. П. АННА ҐАМБОРСЬКА
Вестлок, Алта.

У четвер 28-го липня по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі у місцевій лікарні бл. п. Анна Ґамборська.

Бл. п. Анна Ґамборська.

Покійна народилася 1887 р. в с. Купчиці, Тернопільського повіту в зах. Україні. З дому прибула до Злучених Держав молодою дівчиною, маючи 19 років, а через пару років, повінчавшись з Михайлом Ґамборським, виїхала з чоловіком на постійний побут у Канаду. У Канаді подруги прожили щасливим родинним життям 52 р. Перебували в різних місцевостях, а найдовше в Едмонтоні та на власній фармі біля Клайду, Алта. Останні роки проживала Покійна у Вестлок, понад 2 роки з того лежала прикута до ліжка паралічем.

Пок. Анну Господь поблагословив читирма дітьми, з яких старша дочка Анна померла рік тому ,а молорший син Іван загинув смертю героя при виконуванні свого завдання, як летун канадської повітряної фльоти 1944 р.

До останніх днів свого життя Покійна була зразковою християнкою, і хоч сама не могла працею допомогти в будові місцевої святині, то постійно пожертвами й заохотою своему мужеві чи не найбільше причинилася до будови храму Божого у Вестлок. Незадовго перед кончиною Покійна прийняла Св. Тайни Сповіді й Причастя. Похоронні Відправи розпочалися в неділю 31-го липня коли під час Архиерейської Літургії була виголошена Заупокійна Ектенія, а ввечері того ж дня в похоронному заведенні була відправлена Панахида о. Григорієм Удодом при участі родини Покійної та численного місцевого громадянства.

У понеділок були відправлені Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону, при чому о. Настоятель в прощальному слові насвітлив образ Покійної, як правдивий ідеальний образ жінки-християнки, яка, як Прав. Іов у Ст. Заповіті, вміла з любов'ю до Господа сприйняти й витривати в радості, і втісі, що їх посилав Господь, і також терпіння й страждання.

Покійну Похоронено на загальному міському цвинтарі, а після Похорону в церковній залі відбувся поминальний обід, приготований місцевим жіноцтвом, у честь своеї покійної членкині. На обіді з словами потіхи мужеві-сироті виступали численні члени Громади й Жіночого Т-ва. На заклик о. Настоятеля присутні склали пожертви на Нев'янучий Вінок, з чого $10.00 було приділено на "Вістник".

Нехай же Покійній Анні буде легкою канадська земля, якій вона віддала всі свої сили й сина свого, а її мужеві, синові Василеві й доньці Марії і їхнім родинам та всій місцевій Громаді нехай допоможе стійко перетерпіти втрату так, як довгі роки Покійна вміла витерпіти страту свого здоров'я.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч 164 А

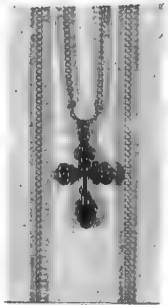

Ч. 165

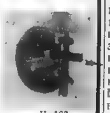

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг-силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

Адреса:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

БЛ. П. СЕМЕН І ТЕОДОР ПРИХІТКИ
Ревелсток, Б. К.

Семен Прихітко народився 1858 року в селі Висловичах, Сокальського повіту, в західній Україні. Там одружився, а коли померла його дружина, він 1913 року з дрібними діточками приїхав у Канаду й поселився на фармі близько Ревелсток, Б. К.

Тут Семен, як добрий батько, старався дати дітям добре виховання, а примір бачимо тепер, що коли його син Павло, який живе вже довший час у Пелий, Саскачеван, приїхав до Брит. Колюмбії, не забув відвідати могилки свого дорогого батька і брата, та, як гідний православний, постарався впорядкувати гроби і спільно з православним священиком помолитися; а тому, що саме під той час священик, який живе у Вернон, Б. К., віліхав до Вінніпегу на Дванадцятий Собор нашої Церкви, то п. Павло Прихітко листовно порозумівся з ним пізніше.

У неділю, 21-го серпня ц. р., зараз по Відправі в Ревелстоку, Впреп. о. Прот. Василів з кількома членами Української Православної Громади поїхали сім миль від міста на цвинтар і там посвятили обидва памятники і відбувся Парастас по Покійниках.

Павло Прихітко, не забуваючи за свою пресу, переслав пять долярів, щоб передати на пресовий фонд "Вістника", за що наша Українська Греко-Православна Громада в Ревелстоку щиро дякує, а померших з його родини хай Господь нагороджує щасливою вічністю.

Православний член.

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ СЕНЮК
Порт Артур, Онт.

У суботу, 30 квітня ц. р. попрощалася з цим світом в Порт Артур, Онт., Параскевія Сенюк, проживши 77 років.

Покійна народилася в селі Глищаві, Теребовельського повіту. Їй було 5 років, як померла її мама, а після двох років помер її батько. Будучи ще дитиною, вона лишилася сиротою. Виросла поміж дальшою родиною та сусідами.

У Канаду вона приїхала 1900 р. і осілася у Вінніпезі — без родини і знайомих. Року 1904-го вийшла замуж за Герегу. Та тут не пощастилося їй довго жити з чоловіком, бо 1906 року її чоловік помер, лишаючи дві дочки — Марію 6 місяців й Анну около півтора року. Параскевія вдовою була 5 років. Опісля вийшла замуж за Степана Сенюка, і вся родина перебралася до Етелберт, Манітоба.

У цьому містечку прожили вони коло 18 років. Як діти попідростали, родина перебралася до Кенори, Онт. Та тут довго не жили, перебралися до Порт Артур, Онт. Останні 7 місяців перед смертю Покійна лежала в лікарні.

Параскевія була свідомою мамою своїх дітей, і виховала їх на свідомих українців та добрих громадян Канади.

У смутку вона полишила чоловіка Степана, три дочки: Анну Конон, Марію Бойко та Розалію Фик, і два сини: Петра і Антона. Усі вони, крім Розалії Фик, живуть у Порт Артур.

Парастас відбувся 3-го травня, а Похорон з Службою Божою в українській греко-православній церкві в Порт Артур, де родина була членами через довгі роки, відбувся 4-го травня.

У Похоронних Відправах узяли участь оо. О. Новицький і о. Михайло Фик з Едмонтону, Алта.

Вічна Їй Пам'ять!

омф.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Транскона
9. Неділя — Брендон, Бозежур, Сулукавт
16. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона
23. Неділя — Брендон, Тиндал, Селкірк
30. Неділя — Кенора, Транскона, Ґонор, Поплафілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя — Ґлезлин (Окружний З'їзд)
14. Пятниця. Покров Богородиці — Медов Лейк
16. Неділя — Витків
23. Неділя — Гетерлей
30. Неділя — Медов Лейк

Увага!
Проситься громад Норт Бетлфордської округи взяти активну участь, в окружному З'їзді, який відбудеться в громаді Ґлезлині в неділю дня 9-го жовтня ц. р.

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРИЧУКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя — Райн
14. Пятниця. Покров Пресвятої Богородиці — Йорктон
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Ґорлиц
30. Неділя — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Кемсек
9. Неділя — Калдер
14. Пятниця (Покрова) — Мазепа
16. Неділя — Сторновей
23. Неділя — Кемсек
30. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: [illegible]

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Гаес
9. Неділя — Норквей
14. Пятниця, Покрова — Сван Плейн
16. Неділя — Сван Ривер
23. Неділя — Стінен
30. Неділя — Арран

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
9. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
14. Пятниця, Покрова — Ню Вестмінстер, Б. К.
16. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
23. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
30. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Вайлдвуд
9. Неділя — Річмонд Парк
14. Покров Пресвятої Богородиці — Атабаска
16. Неділя — Сіба Біч
23. Неділя — Вестлок
30. Неділя — Баргед

Увага! Проситься всіх родичів, котрі мають дітей в шкільному віці присилати для запису до Рідної Школи, де відбуватимуться навчання рідної мови; українознавства, церковний спів і релігія.

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Айтуна
9. Неділя — Ґудів
14. Пятниця Прокрова Пресв. Богородиці, Храм — Поничай
16. Неділя, Храм — Мелвил
23. Неділя — Габорд
30. Неділя — Айтуна

Увага! Родичі будьте приготовленими по кожній Сл. Божій залишитися з своїми діточками на пів години для науки Катехизму з діточками.

Місяць жовтень є місяцем подяки Богові за земні плоди, що нас ними поблагословив. Отож приносимо зі всего, що вродило цего року на посвяту, а по Богослужінню влаштовуємо спільні обіди з нагоди Дня Подяки.

Box 143, Ituna, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Кадет
9. Неділя — Вірдейл
14. Пятниця — Покров Богородиці — Сембург
16. Неділя — Нипавин
23. Неділя — Кадет (Окружні збори
30. Неділя — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Інсінґер (М)
9. Неділя — Тіодор (М)
14. Покров Пресв. Бог. — Тіодор (за рікою)
16. Неділя — Інсінґер (Гай вей)
23. Неділя — Дробот
30. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 86.

о. М. КРИЩУКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Броссов
9. Неділя — Мирнам
14. Пятниця, Покров Богородиці — Мусідора
16. Неділя — Слава пів. — о. Г. Криштанович, Лойдмінстер — о. М. Крищук
23. Неділя — Слава пол.
30. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Ґронлід (північна)
9. Неділя — Мелфорт
14. Пятниця. Покрова Пресв. Богородиці — Ґронлід (північна)
16. Неділя — Брукебі
23. Неділя — Ґронлід (Північна)
30. Неділя — Ґонлід (над рікою)

Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Сандави
9. Неділя — [illegible]
14. Покров Пресв. Богородиці — Сірко
16. Неділя — Сеньків
23. Неділя — Вайта
30. Неділя — Арбака, Св. Петра й Павла

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 207

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Січ
14. Покрова Пресв. Богородиці — Минні
16. Неділя — Виста
23. Неділя — Розбирн
30. Неділя — Овкбирн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Давфин
9. Неділя — Валей Ривер
14. Пятниця, Покрова — Дрифтінг Ривер
16. Неділя — Сифтон
23. Неділя — Давфин
30. Неділя — Гилберт Плейнс

Address: Box 1082, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

Address: 723 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4095

о. Я. РИБАЛКИ

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Кридор
9. Неділя — Мейфер
14. Пятниця — Гефорд
16. Неділя — Борден — Білкин
23. Неділя — Гефорд
30. Неділя — Редфілд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Смокі Лейк
9. Неділя — Бежіс
14. Пятниця, Покрова Пресв. Богор. — Смокі Лейк
16. Неділя — Стрий
23. Неділя — Вільна
27. Четвер, Преп. Параскеви — Давнінг
30. Неділя — Спедден

Address: Box 308. Smoky Lake, Alta. Tel. 22

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Канора
9. Неділя — Рама
14. Покрова — Бирджес
16. Неділя — Канора
23. Неділя — Бюкенан
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Пембіна
14. Пятниця, Покрова — Толстой
16. Неділя — Розо
23. Неділя — Ґардентон
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Кадворт
9. Неділя — Левін
14. Пятниця — Покрова — Ст. Джулієн (Хам)
16. Неділя — Вакав
23. Неділя — Тарнополь
30. Неділя — Єллов Крік

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Пайн Ривер.
9. Неділя — Етелберт
14. Пятниця — (Покров Пресвятої Богородиці) — Пайн Ривер.
16. Неділя — Дорфен
23. Неділя — Венлав
30. Неділя — Гарленд

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя Еґремонт
9. Неділя — Торгилд
14. Пятниця — Восетна, Покров Пресв. Богородиці
16. Неділя — Редватер
23. Неділя — Радвей
Федора, Вечірня в год. 4-ій по пол.
30. Неділя — Торгилд
Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — ЛакЛа Біш
9. Неділя. — Крийгенд
14. Пятниця. Покров Богородиці — Норвал
16. Неділя — Сирейл
23. Неділя — Ґресленд
30. Неділя — Боїл

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Торсбі. День Подяки
9. Неділя — Брудергайм. День Подяки
14. Пятниця — Едмонтон
16. Неділя — Каґвин. День Подяки
23. Неділя — Калмар. День Подяки
30. Неділя — Пено. День Подяки

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ
2. Неділя — Шіго місто
9. Неділя — Тафілд
14. Пятниця. Покрови — „Коло Федаків"
16. Неділя — Вишарт
23. Неділя — Едмор
30. Неділя — Винниярд

Пригадка: в м. жовтні, в порозумінні з громадами, відбудуться в церквах округи Шіго ще й Служби Подяки.

Address: Sheho, Sask., Box 82.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1960. ЧИСЛО (1120) 20

ДРАМАТИЧНИЙ ВСТУП ДО НАРАД ЦК СРЦ

Наради Центрального Комітету Світової Ради Церков почалися в другій половині серпня в англіканському соборі Св. Андрея в Единборо (Англія). Серед визначних постатей буде присутня британська королева-мати. Вступом до заповіджених нарад ЦК СРЦ були конференції різних ресортів ЦК СРЦ. Між ними — 3 серпня відбулися збори ресорту, що називається "Комісія Віри й Закону". Ці збори відбулися в соборі Св. Андрея в Единборо.

Напруження спостерігачів зростає

На зборах Комісії Віри й Закону ЦК СРЦ цього року вперше взяли участь, як спостерігачі, відпоручники Російської Православної Церкви в СССР, Католицької Церкви і президент Союзу Пентикостальців Давид Дюплесі.

Трудніше було б цілком задовільно відповісти на питання: чим Світова Рада Церков є? Натомість легче з'ясувати—чим вона не є. Але, правдоподібно, два моменти підсказують спостерігачам звертати на неї увагу. По-перше, її кількість: СРЦ об'єднує 75 різних Протестантських Церков, Англіканську, Праславну Церкву Царгородської Патріярхії і Православні Патріярхати Близького Сходу; Російська Православна Церква в СССР утримує із СРЦ приватні зв'язки і натякає, що її майбутня участь у СРЦ — не виключена. По-друге, це ідея єдности Християнства.

У чому полягає та плятформа, на якій стало можливим практично співпрацювати різним віроісповіданням (за винятком католиків)? Чи єднає їх якась внутрішня спорідненість віри як такої? Чи може єднає їх зовнішній чинник — якась небезпека? І хоч усі вони внутрішньо (теологічно) одні з одними не погоджуються, але назовні виступають спільно — бо до цього змушує їх спільний ворог? Цей другий момент, здається, має перевагу. Він велить уважати внутрішні розходження менш важними, ніж зовнішня небезпека. Цією небезпекою є атеїзм і комунізм. І ця небезпека єднає членів СРЦ.

Але Ватикан свідомий цього, що співпраця членів СРЦ обертається й проти нього. Це велить Ватиканові дедалі пильніше стежити за діяльністю цієї світової організації.

Є ще одна причина пильности Ватикану. Правдоподібно він такої філософії — що "немає такого зла, що на добро не вийшло б". Це правда, що теперішня плятформа СРЦ така, що вона виключає проблему об'єднання всіх віроісповідань в одну світову Церкву. Її плятформа — це практична співпраця. Але в середовищі СРЦ безперечно є чинники, які мріють про об'єднання в одну Церкву. Ватикан надіється, що

(Продовження на 3 ст.)

ПРАВОСЛАВНА "ЦЕРКВА В КАТАКОМБАХ" В УКРАЇНІ

Про Українськи Православну Церкву в Україні у вільному світі часто пишемо як про "Церкву в катакомбах", але розуміємо це в широкому значенні переслідування нашої Церкви взагалі.

А тепер ось сама большевицька влада вжила цього самого вислову. "Робітнича газета" в Києві сильно вдарила на тривогу з тієї нагоди, що советська поліція викрила в м. Дніпропетровську, в Україні, православну "підземельну церкву" (отже церкву в катакомбах), до якої молодь вечорами тайно сходилася на молитву й читання Св. Письма.

Саме з уваги на це советська влада вибрала Дніпропетровськ як місто, в якому тепер засновують атеїстичний університет. - Подає це "Бизентайн Кетолик Ворлд" за 25 вересня ц. р.

ХРЕЩЕННЯ ДІТЕЙ НЕХРЕЩЕНИХ БАТЬКІВ У СССР

"Більшість дітей, народжених під час або після 2-ої світової війни, у колгоспах в чотирьох районах центральної Росії, охрещено навіть у тих випадках, коли їхні батьки були нехрещені. Про ці факти подає "Комунист" — орган Комуністичної партії на основі інформації Академії Наук СССР щодо питання, чи сільське населення навколо Москви поводиться "прогресивно".

Таку новинку подав часопис "Чорч оф Енґленд" (Лондон, Англія) за 12-го серпня цього року.

ВИСЕЛЮВАННЯ УКРАЇНЦІВ

Советська агенція ТАСС повідомила, що 28 липня 1960 року з Львівської області виїхали на Схід три з половиною тисячі кваліфікованих робітників. Київське радіо поінформувало про масовий виїзд на Схід населення областей Луганської, Харківської, Кримської, Київської (т. зв. "Укр. Сов. Соц. Республіка" поділена на 25 областей).

Ці "виїзди" на Схід, звичайно, примусові — з метою виселити українців з України.

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Зголошення на студії в Українській Православній Богословській Школі Колегії Св. Андрея у Вінніпезі закінчилися 1-го жовтня.

Тільки у винятковиx випадках, — коли виявляються важливі, оправдані причини, — зголошення евентуально може бути розглянене також по 15-го жовтня.

Адреса зголошень і інформацій:

St. Andrew's College in Winnipeg,
259 Church Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ДЕКАНАТ.

ПРЕМ'ЄР КАНАДИ ЗГАДАВ В ОД ПОНЕВОЛЕНУ УКРАЇНУ

У третьому тижні вересня ц. р. на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Держав було багато голов різних держав.

Диктатор СССР Микита Хрущов у своїй промові витикав державам Заходу, а головно ЗДА, їхню колоніяльну політику. Президент Айзенгавер із свого боку вказував на факт, що це властиво Совети поневолюють інші народи, як ось т. зв. "сателітні" держави, або, наприклад, Казахстан, який Москва колонізує "росіянами".

Але тільки прем'єр Канади Джан Діфенбейкер згадав про Україну; відповідаючи 26 вересня Хрущову в Генеральній Асамблеї О. Д., прем'єр Діфенбейкер підкреслив, що Москва поневолює "свободолюбиву Україну".

НОВИЙ МОДЕРАТОР ЗЛУЧЕНОЇ ЦЕРКВИ

На 19-му Загальному Соборі Злученої Церкви Канади в Едмонтоні вибрано (15 вересня ц. р.) модератором (головою) Злученої Церкви д-ра пастора А. Г. Меклавда. Ця Церква має 400,000 членів.

Новий, 66-літній, модератор став священиком 1921 року. Він був поставлений у пастори в Пресвітерській Церкві. (Злучена Церква була створена пізніше - 1925 року). По своєму служенні в різних частинах Канади, пастор А. Г. Меклавд від 1948 року до останнього часу був настоятелем парафії святині Нокса у Вінніпезі. Він одружений, має трьох дорослих синів і сім унуків.

"Клясичний проповідник"

Модератор Меклавд має опінію "клясичного проповідника". Священиче покликання він відчув у собі тоді, коли в нещасливому випадку згинув його приятель. Тоді він став перед питанням "тайни життя й смерті". Його мрією було стати звичайним священиком десь на відлюдді, на далеких окраїнах Канади, і він завжди йшов саме на такі місійні парафії.

Щодо проповідництва, то він сказав про себе: "Я не зацікавлений в жодних маніях. Я стараюся викладати Св. Письмо так, щоб воно було для щоденного практичного життя".

Стає більш фундаменталістом

Д-р Меклавд сказав, що ще із школи має за собою ґрунт модерністичного думання, однак мірою того, як роки минають, він дедалі більше відчуває в собі фундаменталіста (консервативного).

Він підкреслив, що у своїй пасторській праці отримує дуже велику поміч від своєї дружини, що підтримує його на дусі. Найближчим завданням нового модератора є вишукувати таких пасторів, що знеохочуються, і старатися допомогти їм.

СМЕРТЬ А. ЛААКА

Александер Лаак вчинив самогубство. Чи це афера самого А. Лаака, чи афера навколо особи Лаака —покищо ледве чи можна щось сказати напевно.

Советська новинкарська агенція ТАСС у початках вересня передала, що у Вінніпезі живе бувший націстський (гітлерівський) комендант концентраційного табору в Естонії, — але прізвища його не назвала. Після того, кажуть, самі естонці вказали, що цією особою був 53-літній естонець Александер Лаак, що жив у Сейнт Джеймс — на передмісті метропольного Вінніпеґу. Александер Лаак (не відомо, чи це його правдиве прізвище) заявив, що оскарження з боку ТАСС — це на 99 відсотків неправда. Він сказав, що був ще перед 1939 роком звичайним в'язничним сторожем у Талліні — столиці Естонії, і за часів німецької окупації залишився на старому місці. Але ніяким директором концентраційного гітлерівського табору в Яґала, а потім у Таліні, — як його оскаржують, — він не був. Хату у Сейнт Джеймс він купив за гроші, які тяжко запрацював у Канаді, а не за буцімто награбоване від жертв концентраку золото.

А. Лаак прибув у Канаду з своєю родиною 1948 року. Іміграційні урядові чинники Канади поінформували, що в його паперах, коли його впускали в Канаду з Німеччини, не було нічого такого, що свідчило б проти нього, отже він приїхав у Канаду законно. Спочатку він працював в Онтаріо, а 1950 року переїхав до Вінніпеґу.

ТАСС оскаржила особу, що нею виявився Лаак, відповідальною за смерть 3,000 советських полонених у гітлерівському таборі в Яґала — у 18 милях від Таліну в Естонії.

Унаслідок оскарження з боку ТАСС у першому тижні вересня особою Лаака зацікавилися репортери преси й телевізійної станції СіБіСі у Вінніпезі. Але сам Лаак відмовився виступати по телевізії. Це могло вияснюватися тим, що Лаак може має близьких осіб під Советами, і не хотів їх наражувати. А може ще й також не бажав збільшувати сенсації навколо своєї особи.

Тим часом атмосфера сенсації навколо Лаака стала згущуватися. Люди, з якими він у Вінніпезі працював, казали, що він часто міняв працю, — коротко побуде на одному місці, а потім нагло зникає, переходить на друге місце. Далі, стали гомоніти, що він уникав усяких знайомств з сусідами. Репортери сказали, що він не дозволив їм фотографувати його.

А Лаак був докраю зденервований тими поговорами. Його дружина сказала, що він почав зачинятися в комірці й не приймав харчів.

Його син з жалем й обуренням казав: "Як ми всі тяжко працювали, щоб купити собі хату, — а тут раптом страшне оскарження, що ми купили хату за дорогоцінності, що батько нібито награбував у в'язнів гітлерівського табору, коли був там комендантом!"

Аж раптом повідомили, що Лаак повісився. Сталося це в другій половині вересня. Його знайшли повішеним у його ґаражі.

Хоч не було певних даних щодо причин самогубства, то тут опінії загалу були розділені. Одні вважали, що Лаак був винним у тому, в чому ТАСС його оскаржувала, і тому повісився, щоб уникнути слідства, суду, й ощадити свою родину від неприємностей. Інші казали, що Лаак не винен, і тому повісився — з одчаю невинної людини. Ще інші казали, що Лаак повісився, хоч він і невинен, але він зле зробив, бо тим самим він дав большевикам арґументи в руки —нібито він таки винен, коли "втік" у могилу зо страху перед відповідальністю.

Сумніви щодо вини Лаака зростали тим більше, що його оскаржив не хто інший, а советські чинники, що відомі з оскаржування й нищення дійсно невинних людей.

Коли Лаак повісився, то після цього представник ТАСС, коли його запитали з Канади, відповів, що він нічого не знає про особу, що виступає під іменем "Олександер Лаак". На основі цієї заяви пішов гамір: "Большевики осягнули своє, — Лаак знищив себе своїми руками, а тепер большевики вмивають руки від цієї справи, мов Пилат".

А тим часом настала чергова несподіванка: дружина Лаака заявила, що не вірить у самогубство свого чоловіка; вона вважає, що його хтось повісив, і домагається в цій справі слідства органів безпеки.

І справді, поліційні чинники почали слідство. А одночасно іміграційні власті в Оттаві повідомили, що вони зроблять повне слідство у справі Лаака, сягаючи назад —аж до його діяльности в Естонії за час 2-ої світової війни.

Дружина Лаака висловила певність, що її чоловік не був — бо й не мав причини бути — в такому душевному стані, щоб аж мав нахил вішатися. Навпаки, він був у нормальному стані духа, і вони вже збиралися всі родиною їхати кудись за Вінніпеґ на літній відпочинок. Аж ось нагло її чоловіка знайшли в ґаражі повішеним.

Звідси почали говорити, що Лаака повісили ворожі аґенти; а були й такі — зрештою, дуже нечисленні, — які підозрівали, що Лаака може знищили його бувші співробітники — гітлерівські коляборанти в Естонії з часів війни, бо боялися, щоб Лаак не видав і їх. А при цьому ці особи, які рішуче настроені проти фашизму, почали ставити питання: "Скільки ще таких Лааків може в Канаді бути? Знову ж інші почали ставити питання: "Чи може бути певним свого життя у своїй власній хаті в Канаді кожен з тих, кого большевикам задумається назвати "гітлерівським коляборантом" і "людовбивцем", а після цього його знайдуть повішеним, як ось знайшли Лаака?"

Згодом слідчі органи подали, що Лаак сам наложив на себе руку.

По смерті Лаака у вінніпезькій пресі появилися його знимки. У наслідок цього знову були порушені різні почування читачів. Дехто став давати навіть такі арґументи, що на знимці "Лаакові недобре визирає з очей". Інші ж казали, що Лаак є людина, як і кожна людина.

Аж ось 10-го вересня щоденник "Да Виннипеґ Трибюн" приніс вістку, що дві жінки — "чешки" впізнали на знимці в особі Лаака коменданта гітлерівського концентраційного табору в Таліні. Обидві ці жінки — жидівки, які були в згаданому таборі, й належали до тих нечисленних його в'язнів, які випадково спаслися, але їхні чоловіки й родини згинули. А 12-го вересня СіБіСі з Вінніпеґу подало, що одна жінка з Торонто впізнала на знимці в особі Лаака коменданта гітлерівського концентраційного табору, якого вона, як в'язень, бачила там в однострої есеса (гітлерівські найбільш довірені військові частини, — другі після органів безпеки Ґестапо). Вона сказала, що Лаак, як комендант концтабору в Таліні, грабував від в'язнів усякі дорогоцінності. По 12-го вересня включно, як подало СіБіСі, сім бувших в'язнів концентраційного табору в Таліні на знимці в пресі пізнали Лаака як бувшого коменданта концентраційного табору. Є свідки, які кажуть, що ще може бути 30 осіб, які потвердять це саме. Усі знають: якби виявлено, що Лаак справді був комендантом гітлерівського концентраційного табору, то це буде вода на млин советської пропаґанди, яка далі може твердити, що на еміґрацію виїхало багато таких "Лаків", а багато не вспіло виїхати, і тому їх виловлюють у СССР і карають "народніми судами". А покищо, коли Лаака знайшли повішеним, то, як пішла поголоска, мали нібито знайтися люди в Естонії, які готові свідчити, що за Лааком немає ніякої вини.

Власті Канади в цій справі кермуються не спонукою й тактикою "відштовху", цебто не тим — що може чи не може бути в цій справі водою на большевицький чи націстський млин, а руководяться вони принципом безсторонности, правди, коли почали на ширшу скалю слідство, щоб дійсно висвітлити справу Лаака. Якщо вони матимуть докази, що Лаак винен, то вони скажуть, що він винен, і вони зроблять це без уваги на всякі сторонні опінії; якщо ж вони побачать, що Лаак не винен, то вони заявлять, що він не винен, і знову ж зроблять це без уваги на всякі погляди.

Слідство в цій справі — по близько 20-х роках — не легке. Коли ж вокрема йдеться про минуле Лаака в Естонії, то треба мати на увазі, що Естонія тепер під Советами, і звідтіля не можна сподіватися доброї опінії про Лаака вже хоч би й тому тільки, що він виїхав на еміґрацію. В опінії большевиків усі еміґранти є "злочинцями" лише тому, що вони є проти комунізму.

Безперечно, т. зв. "Великонімеччина" під час 2-ої світової війни мала свій велетенський апарат гітлерівців у Німеччині та в усіх окупованих нею країнах, всюди були там свої місцеві "квіслінґи" (гітлерівські коляборанти з місцевих людей, не німців), і їх було багато, та й більшість їх живе, але далеко не всі вони відомі. Але в демократичному правосудді в таких випадках вирішують справи тільки безсумнівні наявні докази. А покищо фактом є, що коли ще багато таких "квіслінґів", за якими є злочини, рука закону мабуть не досягнула, то з другого боку є чимало таких, які, оскаржені під замітом коляборації, в дійсності коляборантами не були, за собою злочинів не мають, і вони часто цілком невинно терплять через обвинувачення в уроєній "коляборації".

В СССР ПРОПАЛИ ДВА ТУРИСТИ"

Преса у вересні ц. р. подала вістку, що в Советському Союзі пропали два американські туристи. Амбасада ЗДА в Москві намагається встановити, що з ними скоїлося.

Драматичний вступ. . .

(Продовження з 1 ст.)

співпраця членів СРЦ згодом виявиться неможливою без об'єднаня в одну Церкву. Отже ідея єдности й одности Церкви в СРЦ буде все більше зростати. При тому православні захотять, щоб протестанти стали православними; протестанти ж захотять, щоб православні стали протестантами. І тоді, мовляв, може дійти до "компромісового" полагодження: щоб одні й другі стали католиками. Головне — аби засіялася й почала кільчитися ідея одної Церкви, а Ватикан тут має найбільшу історично-політичну практику "об'єднувати".

Ці причини спонукують Ватикан усе пильніще слідкувати за ходом справ у середовищах Світової Ради Церков.

Архиепископ остерігає

Наради Комісії Віри й Закону відкрив англіканський Архиепископ Йоркський А. М. Рамзей. Він має опінію блискучого промовця.

Архиепископ Рамзей зробив "несподіванку", — він звернув увагу, що Світова Рада Церков виключно зосереджується на проблемі "єдности Церкви", і ще остеріг, щоб СРЦ занехала це. Плятформа існування СРЦ — це практична співпраця, а не єдність та одність Церкви.

Безумовно, в СРЦ принципово панує та сама ідеологія, що її виголосив Архиепископ Рамзей. Але члени СРЦ задивилися в ідею співпраці до тієї міри, що самі не помітили, як вони, мимоволі, перетворили плятформу СРЦ в трибуну розважань над справою єдности Церкви. Отже мається враження, що Архиепископ Рамзей "збудив" членів СРЦ з того "самозабуття". Це, безперечно, була прикра несподіванка для католицьких спостерігачів, які призвичаїлися плекати надію проти надії. Архиеп. Рамзей виступив проти самого принципу формального об'єднання Церков.

Присутність росіян з СССР загострює справу

Підкомітет Комісії Віри й Закону подав свій рапорт у справі стану охрещення. Яка пропорція людей, що їх зараховуємо до християн, належить до них через охрещення? Звіт про цей стан в Советському Союзі не конче мусів бути докладним для того, щоб переконатися, що справа з охрещенням в цій державі стоїть трагічно. Церква діє там в урядово-атеїстичних обставинах. Спостерігачі Російської Православної Церкви з СССР не могли затаїти факту, що в СССР населення виростає масово неохрещеним. Звичайно, Церква не може взяти вину на себе, — що, мовляв, вона "не хоче" хрестити. Це не було б згідне з правдою. Хто ж винен? Винен атеїстичний уряд СССР, який переслідує релігію. Російські церковні спостерігачі тут мусіли б вказати на уряд, як причину переслідування хрещення. Але вони примушені говорити про "свободу релігії" в СССР. Якщо б хто наївний вірив у цю "свободу", то тут знову ж це саме питання: Чому ж так трагічно стоїть справа з хрещенням в СССР?

Тут причина, чому присутність росіян загострила питання про справу хрещення.

З уваги на особливі умовини, а са-

(Продовження на 7 ст.)

ЛЕМКІВЩИНУ ВВАЖАЮТЬ „КОРІННОЮ ПОЛЬЩЕЮ"

У зв'язку з виставкою (1960 р.) в Кракові народнього мистецтва національних меншин у Польщі уряд видав брошуру Марії Воленської п. н. "Вистава штукі людовей замешкалих в Польсце бялорусінув, літвінув, росіян, словакув, українцув, жидув" (Краків 1960).

У цій брошурі сказано, що Лемківщина ще в 13-му столітті була споконвічною польською землею, заселеною польським хліборобським населенням, а вже пізніше — в 14-15 століттях "почало сюди напливати кочове населення, яке складалося з елементів волосько-балканських і руських, що поглинуло місцеве польське населення та асимілювало його в мовному відношенні".

Коротко: українці забрали й зукраїнізували польську Лемківщину! А лемків у брошурі названо просто корінними поляками — точніше: "польськими ґуралями".

З того видно, що ідеологія й політика комуністичного режиму Польщі (після 1945 р.) така ж сама шовіністична й загарбницька, що й була за польської націоналістичної влади перед 1939 роком.

"Гомін України" (Торонто) за 24 вересня 1960 року з цього приводу так пише про намагання Польщі між обома світовими війнами ополячити Лемківщину: "Для лемків придумали були навіть окремий буквар, щоб ізолювати їх від українського народу й його культури. Вилучено було Греко-католицьку Церкву на Лемківщині з-під юрисдикції греко-католицької митрополії у Львові, створивши окрему греко-католицьку адміністратуру для Лемківщини, прямо залежну від Риму. Польські науковці й публіцисти намагалися довести, що "лемківська мова" — це діялект польської мови, а лемки — це етнічна група польського народу — "ґуралі".

* *

Ця пригадка "Гомону України" — завжди актуальна. При цьому слід додати одне ще актуальніше зауваження. Щоб легче ополячити Лемківщину — Польща й папа вирішили, щоб Лемківщина була залежна не від греко-католицької митрополії у Львові, а безпосередньо підлягала Римові. З того виходить, що чим ближче Риму стоїть якась частина України, тим більша для неї загроза винародовлення. А тепер питання: чи поляки присилували папу допомогти ополячувати Лемківщину, чи навпаки — папа змусив до цього поляків? Безумовно, поляки не могли змусити папу, а папа не мусів змушувати поляків. Папа з поляками договорилися тут на точці спільного інтересу, — Римові й полякам однаково залежить на тому, щоб українців винародовлювати.

ПИЯЦТВО В АМЕРИЦІ

Речник алькогольної індустрії в ЗДА поінформував, що 1959 року американці випили 225 мільйонів ґальонів дестильованого алькоголю. Цьому рекордовому рокові пропорційно дорівнює 1946 рік, коли американці випили були 231 мільйон ґальонів алькогольних напитків. На 1960 рік передбачується, що американці вип'ють 234 мільйони ґальонів алькоголю.

"ГОЛОСУЙТЕ, ЯК ХОЧЕТЕ", АЛЕ НЕ НА КАТОЛИКА"

"Голосуйте, як хочете", але не на такого кандидата, що є за католицтвом", — під таким кличем відбулися збори Т-ва Протестантів і інших американців для відділення Церкви від держави.

Пастор д-р Т. Кристі Іннес заявив на зборах у баптистській церкві в Толедо, що "папа Римський є великою небезпекою для Америки". Він додав, що сенатор Джан Кеннеді — кандидат демократичної партії на президента ЗДА — є ніким іншим, як тільки тим католиком, який "лише пересунув найдальше католицьку лінію", коли каже, що він вірить у відділення Церкви від держави. Д-р Іннес заявив, що Католицька Церква вимагає від своїх вірних аж надто багато залежности від Церкви. Він закликав католиків утворити собі свою Американську Католицьку Церкву, де вірні мали б голос у вирішуванні різних справ.

ЛІДЕРИ УКРАЇНЦІВ В ЗДА ЗА НИКСОНОМ

Передвиборча кампанія в ЗДА кінчається 8 листопада. Хто буде президентом: теперішній республіканський віцепрезидент Никсон — протестант, чи сенатор Кеннеді — католик? В передвиборчу гру значною мірою входять також релігійні моменти.

Представники 27 етнічних груп в ЗДА створили комітет підтримки кандидатури Никсона на президента, а Кебота Ладжа на віцепрезидента. До цього комітету входять провідні постаті організованого українства в ЗДА: проф. Лев Добрянський, д-р М. Пізняк, Дм. Галичин, В. Дармограй і І. Дужанський. Отже є там провідні українці-католики, які голосують за протестантом.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

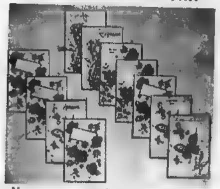

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ПЕРЕВІРКУ НАШИХ ПОЗИЦІЙ ЩОДО МОЛОДІ

XII Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді поклав більший наголос на справу виховання української молоді в українському дусі, ніж це робили попередні Собори; і це зовсім закономірне явище: бо що більше зростає загроза винародовлення нашої молоді, то більше зростає потреба звертати увагу на цю загрозу.

У зв'язку з тим виринає одна важлива проблема, а саме: проблема системи національного виховання. Потреба добре розробленої системи — це перша потреба.

Ще не все пропало, коли з усіх-усюдів питають тривожливі голоси: що робити, щоб зберегти молодь для українства? Гірше було б тоді, коли б настало повне обайдужіння, і вже ніхто цього питання не ставив би.

Хочемо втримати молодь при українстві, але не вдається; оце і є все, про що говориться. Але не говориться про способи чи методи, якими можна запобігти цьому лихові.

Якщо вважаємо, що якась система з її методами у нас, мовляв, таки є, — то тут виринає питання: чому всі ці способи не дають бажаного висліду? І далі: чи не виринає потреба ревізій тих досьогочасних методів, що ними ми досі пробуємо втримувати молодь при українстві? Коли ж би хто погодився, що ревізія тут потрібна, — то з цього чергове питання: в чому ця ревізія мала б полягати?

***

В Україні — особливо ж перед першою світовою війною, — де по селах українці жили густою масою, і іншої мови, крім української, селянство не знало й не вживало, — обставини були інші; там народні маси, хоч вони були несвідомі свого українства, силою факту трималися всього українського: мови, народньої культури, українських релігійних звичаїв і т. д.

Наші піонери — селяни з України, приїхавши в Канаду та поселившись на фармах, могли вважати, що так воно буде й в Канаді, — що все своє рідне саме собою з роду в рід буде зберігатися. І в початках — у першому поколінні, народженому в Канаді на фармах — так воно й подекуди було: на фармах зберігалося все "старокрайове": мова, звичаї тощо. Село, а також фарми, завжди консервативніші за місто.

Але молодше покоління з фармів почало відпливати до міст. Одночасно ж місто почало натискати своїми впливами на фарми: школи, преса, радіо, телевізія тощо.

І українство серед молоді почало падати щораз більшим кроком. Це доказ, що підхід "старокраєвими" способами до справи виховання молоді поза межами України показався невистачальним.

Змінилися методи господарювання піонерів на фармах, — орють уже не волами, а тракторами. Але чи змінилися методи праці для втримування наших людей при українстві? Чи українську національну ниву орють далі "волами", чи вже також перейшли на "трактори"?

Це тепер найважливіше питання, над яким треба подумати, і то подумати поважно й глибоко.

***

Коли перед першою світовою війною в Канаду масово напливала українська селянська іміграція, то національна й культурно-освітня праця серед них тут провадилася на такому самому рівні, що й т. зв. "просвітянська" робота в Україні; її способи й позем був достроєний відповідно до рівня стану свідомости й освіти загалу піонерів. Але їхні діти і внуки, народжені в Канаді, отримали тут освіту середню (гай скул) і високу (університетську). І тут питання: чи тому освіченому поколінню ми несемо українську свідомість такими самими способами, як колись несли піонерам, чи змінили ці способи — відповідно до рівня освіти молодших поколінь? Це питання має основне значення, і воно вимагає серйозної застанови.

***

Ми підносимо клич: — "мова — це душа народу". І при тому ми вважаємо, що коли наші люди затримають у Канаді свою мову, то це вже означатиме, що вони залишаться при українстві — в тому розумінні, що вони плекатимуть українську національну ідеологію, будуть організовано т р и м а т и с я української спільноти. Але тут питання: чи триматися своєї мови — це вже означає триматися національної ідеології й організованого українського життя? Сама мова — це ще не все. І Микита Хрущов уміє говорити по-українському, однак він є ворогом української національної справи. У Канаді є біля півміліона українців. Чи всі з тих українців, які вміють по-українському говорити, включилися в українське національне життя?

Справу української мови в Канаді штучно відірвали від національно-суспільної справи, і займаються нею в такому її відірваному від життя стані. Помилка тут очевидна. Бо мова, відірвана від національно-суспільного життя, опиняється в штучному стані, і вона стає мертвою. Коли турбуємося проблемою, — як молоді прищіплювати українську мову, — то чи ставимо при тому питання: а чи турбуємося ми проблемою того ґрунту, на якому маємо молоді рідну мову прищіплювати? Цим ґрунтом є національно-суспільне життя. Чи ми подбали про те, щоб наша молодь мала своє молодече національно-суспільне життя? Це — найважливіше питання, що відноситься до способів втримування молоді при українській спільноті.

***

Молодь поза шкільними зайняттями має у своєму приватно-особистому розпорядженні деяку кількість вільного часу. Питання: скільки того вільного часу вона вділює на українське суспільне життя? Щодо наймолодших, — то деяке її число раз на тиждень годину-дві перебувають в українській церковній і світських школах. Далі, раз на рік пару тижнів дехто перебуває в літньому таборі. Щодо старших, то кілька чи кільканадцять, чи, вже в найкращому випадку, кількадесят осіб раз на рік приїжджають на літні курси українознавства.

А як же стоїть справа з їхньою рештою вільного часу? Де і як вони його проводять? Ходять на лекції музики, танків, малювання, належать до спортових гуртків, до хорів, до розривкових товариств(де грають у шахи, влаштовують конкурси, мають вечерниці з танками під доглядом старших і т. п.), — усе товариське життя молоді у вільних годинах ведуть такі організації, як "Комюніті Клаб", YMCA, YWKA, спортові організації. Там масово громадиться наша молодь. Там вона асимілюється значно більше, ніж у школах. Через приватно-товариське життя, через гри й розривки, і т. д. асиміляція просочується в душу молоді значно скоріше й сильніше, ніж через усякі відчити й офіційні науки.

Щоб забрати молодь з інших товариських середовищ — треба мати відповідні молодечі середовища свої. У нас їх немає. Як довго у нас їх немає, так довго молодь буде проводити свій вільний від науки в школі час в тих інших середовищах. А як довго вона там перебувати буде, так довго вона буде під іншими національними й моральними впливами. Так довго питання української мови практично залишиться мертвим. А так бути не повинно, і воно може бути зовсім інакше.

***

Суперечки над питанням: хто винен — родина, чи суспільство? — тут не поможуть. Ці суперечки відбуваються на ґрунті непорозуміння, а саме: у нас провели штучно-гостре розмежування між родиною й суспільством. Звідси й ці штучні суперечки.

Ані родина без суспільства, ані суспільство без родини чуда не вдіють. Якщо б таке чудо кожне з них на власну руку могло вдіяти, то нащо б була потреба суспільства? Родина — це частина суспільства. Суспільство — це життєва співпраця родин; цілість у частині, а частина в цілості.

Усі родини повинні становити одну велику родину. Треба створити такі можливості, щоб молодь і в науці, і в розривках перебувала серед нас також і в своїх вільних хвилинах. Молодь треба втримувати при нашій спільноті таким способом, що називається "приємне з корисним", як говорить старий вислів.

Не маємо сумніву щодо правдивості наших ідеалів. А при тому наші досьогочасні зусилля практично вводити їх у життя не мають успіху. Отож, тут конче треба поставити питання: а чи, бува, не є щось зле з нашими методами чи способами, якими ми намагаємося ввести ці ідеали в життя?

Власне, чи існує у нас питання: Які способи треба вживати, щоб втримати нашу молодь при нашій спільноті?

Ми призвичаєні думати, що коли хтось відірваний від нашої спільноти, то його треба навчити рідної мови, а тим самим він уже сам до нашої спільноти повернеться. А чи при тому існує у нас ще й такий спосіб: щоб молодь навчити української мови, треба її мати раніш при українському суспільстві, і треба її чимсь до нашої спільноти приєднати; коли вона буде в нашому середовищі, то тоді буде нагода впливати на неї, і витворювати такий ґрунт, щоб виробити в неї почуття доцільности, бажання й охоту вчитися української мови.

Цей винятково особливий натиск на справу української молоді, що його поклав XII Собор нашої Церкви, — це не декляративні заяви, а тільки невеличкий вислів цього, що діється в цьому напрямі практично в нашій Церкві, а саме: зусилля втримати нашу молодь при всьому своєму рідному.

Покликані до цього чинники нашої Церкви йдуть у напрямі створення відповідної системи з її методами національного виховання. І якраз у зв'язку з цим тут поданий оцей гурт думок, що зводиться до питання про брак у нас суспільно-товариської системи, як одного із способів приєднування молоді до нашої національної спільноти.

Якщо тут може бути дискусія, то тільки над питанням: у чому щоденне товариське життя молоді, як нагода для постійного контакту своїх із своїми, має полягати? Але не може бути дискусії над принципом — що товариське життя молоді в якійсь формі організувати конче треба; треба витворювати свою суспільну атмосферу, щоб серед неї молодь перебувала.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ КЕННЕДІ ПЕРЕД ЖИДАМИ

"Скликати Ізраїльсько-Арабську конференцію — це справа важлива тому, щоб таким чином осягнути мир, а також — щоб негайно поробити всі кроки для усунення арабської дискримінації проти американських жидів, — це підкреслив сенатор Джан Ф. Кеннеді, демократичний кандидат на президента ЗДА у своєму листі, адресованому на ім'я д-ра Ізраїля Ґольдштейна — провідника Сіонізму, а також заступника провідника Ліберальної Партії. Він (Кеннеді) зобов'язався працювати в цьому напрямі", — подає жидівський часопис "Да Ізраелайт Прес" (26 серпня ц. р.) у Вінніпезі.

З того виходить, що католик Кеннеді, якщо б його вибрали президентом ЗДА, чинитиме все для цього, щоб американські жиди мали свободу діяння в арабських державах, в яких араби тепер їхню свободу стараються обмежити.

ПРАВОСЛАВНІ СИРІЙЦІ ПОКЛАЛИ БІЛЬШИЙ НАТИСК НА АНГЛІЙСЬКУ МОВУ

На 15-ій роковій конвенції Сирійської Церкви (що в юрисдикції Антіохійського Патріярхату) в Америці постановили покласти більший натиск на вживання англійської мови в Церкві.

Конвенція затвердила англійський передклад літургічних піснопінь російського композитора Чайковського й англомовні підручники для 12 кляси церковних шкіл у 85 містах ЗДА. Англомовні підручники для недільних шкіл заведено ще 1957 року.

„ПЕЧАЛЬНА ІСТОРІЯ"

ЛИСТ ГОЛОВІ РОВЕНСЬКОГО ОБЛВИКОНКОМУ ТОВАРИШЕВІ БЛАГУНУ М. Г.

Здоровенькі були, шановний Миколо Григоровичу!

Послухайте невеличку, але сильно печальну історію. Зовсім молода громадянка із Деражно, Клеванського району, Таня Т. в січні минулого року познайомилася з молодим легіником Фаадом Абдуліним. Знайомство відбулося в купе пасажирського поїзда на перегоні Здолбунів-Шепетівка.

Знайомство відбулося так: Фаад на Таню — зирк, а Таня на Фаада — зирк, потім Фаад на Таню ще раз — зирк, потім Таня на Фаада теж ще раз — зирк. Потім Фаад присунувся до Тані ближче, втопив свої гарячі чорні очі в безмежній блакиті дівочих Таніних очей і пристрасно шепнув:

—Ти мой барашка! Я теб'я полюбіл в один мамент.

—А я тебе, ги-ги!

— Так давай будем женитися.

— Ну, давай, ги-ги!

Закохані "в один момент" молодята приїхали в Деражне й перед тим, як іти в загс, вирішили для годиться зайти до Таніних батьків. (Загс — советське бюро одружень. — Ред. В.)

Ще з порога Таня весело защебетала:

— Вітайте, тату й мамо, це мій жених. Зараз ідемо з Фаадиком розписуватись. Благословляйте!

Ошелешені такою несподіваною новиною, батьки поперваx роти пороззявляли, а, прийшовши до тями, почали умовляти дівку, що зопалу отак, мовляв, ще ніхто ніколи не одружувався, що, перш ніж одружитися, треба гаразд та добре роздивитися.

Не послухалася Таня доброї ради тата й мами (ах любов, яка ти зла!) й записалася-таки з Фаадом.

Фінал цієї невеличкої любовної історії такий: після п'ятиденного подружнього життя жорстокий і безсовісний Фаад побив свого "барашка", як сидорову козу, й прогнав з дому.

Побита фізично й розбита морально, Таня повернулася до батьків. Лопнуло її заміжнє життя, як булька на воді.

Я відчуваю, шановний Миколо Григоровичу, що ви зараз скажете мені.

— А на якого ти дідька лисого, шановний Перче, морочиш мені голову цією мелодрамою? У мене он жнива, м'ясо, молоко, корми, а ти ще всякими побутовими дрібницями час забираєш!

Ой, не кажіть так, Миколо Григоровичу. Вислухайте до кінця. Діло, бачите, в тому, що на Ровенщині в багатьох місцях грубо порушують правила реєстрації шлюбу, підходять до цього надто відповідального державного акту з такою грайливою легкістю, ніби йдеться не про створення нової радянської сім'ї, а про клеймування лошат. От і появляються на світі білому отакі сильно печальні історії, мелодрами, зшиті на живу нитку подружжя.

У нас заведено такий порядок: кожна молода пара за місяць до реєстрації шлюбу, повинна подати в загс відповідну про це заяву. Порядок є порядок і відступити від нього нікому не дано права. А як воно виходить в ровенській дійсності? Дозвольте навести кілька фактів.

28 лютого 1960 р. секретар сільради села Плоска, Островського району, М. П. Українець зареєстрував шлюб між громадянином Стецюком А. О. та громадянкою Марчук О. М. у день подачі заяви. До реєстрації шлюбу Стецюк і Марчук навіть не дружили, бачилися всього-навсього один раз, а Українцеві хоч би хни: записав, ляпнув печатку, погуляв добре на весіллі і будь здоров.

Після реєстрації шлюбу "сторони" прожили разом два тижні і розійшлися, як в морі кораблі. В суді пояснили: "Ми поженилися по своїй молодості і дурості". Серйозний, як бачите, аргумент!

10 листопада 1959 року гр. Ромасевич Д. І. прийшов до секретаря сільради с. Моща, Костопільського району, Миронюка й почав улещати його, щоб той "без усяких там заяв і формальностей" оженив його на Євгенії Коцькій.

— А чого ж, валяй! — охоче згодився Миронюк.

Деталь: представник влади не спитав навіть Євгенію, чи бажає вона стати до шлюбу з Ромасевичем, його навіть не збентежило те, що молода під час реєстрації шлюбу вмивалася гіркими сльозами й дивитися не могла на молодого.

Ще одна деталь, яка вже не лізе ні в які ворота. Цей нещасний шлюб Миронюк реєстрував біля мисника в хаті батьків молодої.

І ще одна деталь, найсумніша: молодята не жили подружнім життям ні одного дня і тільки суддям клопоту завдали.

20 лютого 1959 року голова Бармаківської сільради, Ровенського району, Голик із секретарем Артемчуком соізволили зареєструвати шлюб між повнолітнім громадянином Іваном Кустенцем і неповнолітньою (1943 року народження) громадянкою Танею Музичко. І теж реєстрували не в сільраді, як належить, а за столом у хаті батьків Музичко, так би мовити, без відриву од ковбаси та чарки.

Повірте, шановний Миколо Григоровичу, що я міг би навести вам десятки таких фактів, може ще обурливіших і гірших, але мені жаль вашого часу, і я обмежусь невеличким проханням: наведіть ви, будь ласка, порядок у своїх сільських радах. Роз'ясніть ви отаким товаришам, як Голик, Українець, Романюк та іже з ними, що вони не весільні старости, а державні мужі, на обов'язку яких, крім усього іншого, лежить ще й турбота про те, щоб на Ровенщині з'являлося побільше хороших, міцних і щасливих шлюбів. Міцненько роз'ясніть!

А за одним рипом покритикуйте, прошу вас, наше республіканське Міністерство юстиції, яке досі не подумало про те, щоб якось карати, ну хоча б штрафувати на карбованців 300-500 порушників порядку реєстрації шлюбу.

Покритикуйте, бо мені якось незручно. По сусідству живемо.

Привіт від душі і серця
Від вашого ПЕРЦЯ.

(З советського гумористичного журналу "Перець" (Київ), серпень 1960 р.)

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

Папа Інокентій IV 1254 року намагався захистити парафіяльних священиків перед інвазією мандрівних монахів, які завжди були готові розгрішати. Їм було з'ясовано, що дисципліна покути, яка вже й так була досить послаблена релігійними війнами й індульгенціями, таким чином (через ті постійні монаші розгрішення за оплату) буде дорешти знищена. Цей папа говорить, що вже доказано, що діяльність парафіяльних священиків уже зовсім кульгає, а всякі лікування душ не налагоджені, — так що народ привчається ненавидіти своїх священиків, а це призводить до таких наслідків, від яких стає соромно; бо ж коли людей розгрішає монах (а він же мандрівний), який зараз таки скоро зникає — і його, мабуть, уже більш ніколи в цьому самому місці не побачать, то ці самі люди (розгрішені) далі продовжують свій грішний спосіб життя[1]). Однак його (папи Інокентія IV) наказ монахам не входити у сповідальню без дозволу парафіяльного священика був відкликаний його наслідником — папою Олександром IV[2]). Св. Тома Аквінський виступив друкованим словом проти паризьких богословів, які захищали парафіяльних священиків і попередню церковну дисципліну. На основі підроблених свідчень Св. Кирила він (Тома Аквінський) доказував — у справі послуху (церковного), — що між Христом і папою немає різниці, і що Отці Церкви говорили, що в дійсності самі ж володарі світу (primates mundi) повинувалися папі так, немов би він був сам Христос[3]). Отже, він (папа) має можливість скасува той старовинний лад у Церкві, що його встановили були Вселенські Собори, — тому що авторитет тих Соборів походить виключно від папи. І на основі своєї віри ті підрібки, які йому було достарчено, Св. Тома — щоб доказати правдивість абсолютизму папи — посилається безпосередньо на Халкедонський Собор.

Перемога обох Прошацьких Чинів (ордени жебраючих ченців) була повна, а тим самим і став переважати погляд, що папа — це дійсний Єпископ кожної епархії, цебто, як казали, папа є ординарієм ординарія. Однак кожен парафільний священик став безсильним у своєму власному селі — з уваги на присутність жебраючих монахів, залежних від тих доходів, що їм давали їхні привілеї, і тому він (парафіяльний священик) не був спроможний оберегтися перед тими шкодами і спустошенням, що їх зазнавала його пастирська праця, — а все це було наслідком папського абсолютизму. Ці єпископи, що їхні епархіяльні адміністрації вже були ускладнені деяким числом винятків, були тим самим змушені попустити вільну руку багатьом новим релігіям, за якими зберігалися ще більші винятки, але без обов'язку повинуватися своїм старшим (церковній власті), що були десь там далеко. Вислід цього був такий, що навіть сам французький кардинал Симон Боль'є 1283 року сказав був, що всю церковну дисципліну розвалили привілеї Жебрацьких Чинів (монаших) — так що Церкву вже можна б назвати потворою[4]). Парафіяльні священики були тоді найбезсильнішою і найбеззахистнішою з-поміж усіх кляс духовенства; у них не було ані такого представництва, ані жодного органу, який вислухував би їхні скарги. Єпископи вносили скарги часто, а Паризький університет ставив був спротив довго, однак усі вони мусіли покоритися з'єднаній силі пап і Прошацьких Чинів. Одиноким тут вислідом було те, що монахи все ясніше з'ясовували собі той факт, що система папізму — з її теорією "непомильности" — була такою ж необхідною й цінною для них, як і для самого папського двора.

СВІЖІ ПІДРІБКИ

(Секція 20 розділу III праці Януса)

Скоро після часів Св. Томи Аквінського — під кінець тринадцятого століття — виявилася необхідність творити нові підрібки, — на цей раз у ланці історії, — щоб підтримати й ще дальше посунути цю систему (папізму). Тому що суперечності між старшими історичними авторитетами й недавніми кодексами канонічного права — Ґраціяна (Decretum) і "Декреталії" (т. зв. "Ісидора") — були очевидні кожному, хто тільки дивився під поверхню справи, отже стало побажаним історію пап та імператорів представити таким способом, щоб позбутися тих суперечностей, цебто — щоб новим канонічним законам надати історичної санкції. За це діло — за наказом папи Климентія V — узявся Мартин з Троппау, відомий під іменем "Поляк", тому що папа Миколай III 1275 року найменував його Архиепископом Гнезненським (м. Гнезно в Польщі). Він був сповідником і капеляном папи; усім правникам і каноністам було сказано пов'язувати його (Мартинів) твір з Граціяном (твір Decretum) і "Декреталіями" (т. зв. "Ісидора"), а всім богословам — пов'язувати його з "Біблійною Історією" Петра Коместора[5]). І ця його (Мартина з Троппау) книжка являється найпопулярнішою і найфантастичнішою з-поміж усіх історичних творів середньовіччя. Багато з її фікцій тільки свідчать про брак усякого історичного змислу й про довір'я до фабрикації "чудес", що паношилася від часу заснування Прошацьких Чинів; але багато з них (фікцій) були також видумані з виразною метою: папи мали бути представлені так, як це в Liber Pontificalis, але при тому ще яскравіше, як правителі й законодавці всієї Церкви, а підрібки псевдо-Ісидора й Ґраціяна мали бути підтверджені (як буцімто "правдиві"), історія ж мала бути показана такою, щоб вона віддзеркалювала в собі "старшинство" пап над імператорами. У цій книзі (Мартиновій) наявний великий упадок історичної справи; і це слід записати на рахунок загального впливу Жебрацьких Чинів (монаших), особливо ж Чину Домінікан, які ненаситно прагнули чудотворности й постійно намагалися знайти підґрунтя для цієї папської системи ще в найранніших віках (Християнства), — то ж вони основно затемнювали знання історії, спихаючи його нижче того рівня, що його осягнуло було дванадцяте століття. Уже сам цей факт, що така жалюгідна й наскрізь фальшива книжка, як ось Мартинова, могла стати такою розпоширеною і впливовою, являється промовистим доказом цього упадку. Цю саму мету — приноровити історію Імперії та історію Церкви до григоріянської системи — поставив був собі і монах-домініканин Толомео Люккійський (з Люкки) — папський бібліотекар, якого папа Іван XXII 1318 року найменував Єпископом Торчелійським. Його "Історія Церкви", доведена до 1313 року, і повніша, і живіша, і більш мистецька своєю побудовою, ніж сухий підручник Мартина. Це саме відноситься й до його (Мартинового) продовження "Політичного трактату", започаткованого ще Томою Аквінським[6]), і до його (Мартинового) "Літописа", в якому матеріял поданий від 1062 року. Його (Мартинова) основна робота нагадує собою коментування творів Ґраціяна й псевдо-Ісидора, хоч цього останнього він знав тільки з творів Ґраціяна. Ціллю його твору, що охоплював собою перших дванадцять століть (Християнської доби), було . . .днити підрібки цих обох письменників з підрібками псевдо-Ісидора ("Декреталії") так, щоб з цього вийшла послідовна історія. Для того, щоб подати ілюстрацію його відношення до старовинної історії Церкви, досить згадати, що він представляє папу Віргілія "головою" П'ятого Вселенського Собору в Констянтинополі, і каже, що він (папа Віргілій) діяв тут у сердечній співпраці з імператором Юстиніяном, який засвідчував йому (папі) свою відданість[7]). Ось так то була писана історія на папському дворі! Одніею з її головних цілей було підмуровувати історичну основу під напрямні Риму й під його претенсії на юрисдикцію над Німецькою імперією, над вибиранням монархів і над імператорами.

---

1) Див. булла "Etsi animarum". — Raynald, Annal. ann. 1254, p. 70.

2) Raynald. та в Bulaei Hist. Univ. Paris, II. pp. 315—350.

3) Opusc. XXXIV (Paris) XX, 549, 580.

4) Hist. Lit. de France, XXI. 24.

5) Петро Comestor — канцлер Парижу кінця XII ст. — написав "Біблійну Історію", що охоплювала собою часи від сотворення світу по часи народження Христа. Кажуть, що цей твір — разом з "Сентенціями" Петра Ломбара й "Декретом" Ґраціяна — був популярною лектурою. — Примітка англійського перекладача твору Януса 1870 р.)

6) Св. Тома Аквінський написав з цього тільки книгу першу De regimine, і два розділи книги другої. Толомео докінчив цю другу книгу й написав книги третю й четверту. Див. Quétif - Echard, I. 543.

7) Ptol. Luc. 895—899.

(Далі буде)

ЗАМІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОБРЯДІВ

Центральний комітет комуністичної партії Мадярщини видав книжку п. н. "Комуністична етикета", в якій він дає атеїстам поради, які церемонії мають відбуватися при народженні дитини, одруженні й похованні покійника. Ці церемонії мають заступити бувші релігійні обряди. У згаданій книжці сказано, що до цього часу кожен на власну руку видумував собі різні церемонії, а тепер уже вони будуть однакові у всій країні.

Влада Мадярщини йде тут слідами Советського Союзу.

ВОЯКИ В КОНГО ПОБИЛИ ЄПИСКОПА

Вояки-негри в м. Інонґо, у 300 милях від м. Леопольдвіль у Конґо, ввійшли до помешкання католицького епископа-бельгійця, 46-літнього Жака Ван Кавеле й побили його та інших присутніх священиків, а потім арештували їх. Конґолійці запідозріли тих духовних у співпраці з владою Бельгії, проти якої Конґо повстало, щоб визволитися з-під її колоніяльної влади. Однак через день арештованих звільнили.

легією про побудову Колегії на університетській площі вже закінчені. Для успішного завершення цієї справи треба було посвятити багато часу й багато праці, бо насамперед треба було переконати авторитетні університетські чинники в тому, що наша Колегія може бути на такому рівні науки, що й інші Колегії при Університеті, — і врешті Університет погодився на асоціяцію нашої Колегії. Крім того, було ще багато іншого роду перешкод, які однак дуже багато важили на справі асоціяції, і їх також було переборено.

Асоціяція Української Православної Колегії з найвищою науковою установою провінції є величезним здобутком для нашої Церкви. Коли ми на Соборі тут підкреслювали зріст нашої Церкви та її високий моральний авторитет серед інших співгорожан Канади, то асоціяція Колегії з Університетом ще вище підносить авторитет і значення всієї нашої Церкви.

Далі, о. Д-р С. Савчук поіформував Собор про вигоди, які дає перенесення Колегії та про пляни її майбутнього будівництва, а при кінці свого Звіту попросив, щоб Світлий Собор одобрив усі заходи Дирекції Колегії, пороблені нею у справі асоціяції й перенесення Колегії на університетську площу, а одночасно — щоб Собор дав свій авторитетний заклик до всіх вірних Церкви всіма силами сприяти скорому завершенню будови нової Колегії.

Цей внесок Собором було прийнято одноголосно, разом з подякою Дирекції Колегії, а особливо Голові Дирекції за їхню велику працю в цій справі.

о. Гр. Удод, секретар.

(Далі буде)

ХУЛІГАНСТВО СЕРЕД МОЛОДІ В СССР БІЛЬШАЄ

Преса на Заході у вересні ц. р. подала вістки про зростання злочинности серед молоді в СССР. Ці вістки подані на основі советських часописів "Літературна газета" й "Комсомольськая правда".

"Літературна газета" інформує, що раніше молодечі злочини були поширені головно серед заможніших родин (значить: партійних достойників!), а тепер злочини почали ширитися й серед робітничої молоді.

"Комсомольськая правда", подаючи про випадки злочинности, згадує при цьому й заживання наркотиків.

Часописи домагаються гострих кар для молодих злочинців і для батьків, які "не вміють виховувати своїх дітей".

ЗЛОЧИННІСТЬ СЕРЕД АМЕРИКАНЦІВ ЗРОСТАЄ

Директор Федерального Бюра Інвестиґації ЗДА Дж. Едгар Гувер поінформував, що в Америці 1959 року було 1,500,000 більших злочинів — найвище число з усіх попередніх років.

Він навів такі дані: на кожну годину припадає одне вбивство (24 вбивства на добу), на кожних 35 хвилин одне зазсилування, на кожних 7 хвилин один грабунок. За першу половину 1960 року число злочинів зросло на 9 відсотків упорівнянні з 1959 роком.

Число злочинів зростає в чотири рази скоріше, ніж число населення в ЗДА, сказав Гувер. Найбільше злочинів допускаються молоді люди.

Драматичний вступ. . .

(Продовження з 3 ст.)

ме — переслідування релігії в СССР, — вилонилося питання про те, щоб відповідно до потреби приноровлювати спосіб хрещення, — упрощувати, змінювати його форму. Ця рекомендація — щоб "передумати практику Хрещення" — відноситься до "традиційних Церков". Отже це в першу чергу натяк на Православну Церкву. Мовляв: коли ця Церква не має відповідних умовин для звершення Таїнства Хрещення точно так, як велить традиція, то вона тоді зовсім не хрестить — хоч би й були умовини для "простішої", зміненої форми охрещення людини.

Рекомендація з боку протестантів була подана з такою метою, щоб Церква в потребі зміняла свою тактику, і тим улегчувала собі можливість хрестити людей навіть там, де релігія переслідується. Однак у цьому випадку "тактика", цебто зміни форми Хрещеня, порушує богословську справу, а саме — вчення про істоту Таїнства Хрещення. І на цьому ґрунті почалася дискусія.

Віроісповідні різниці і справа єдности

Доповідь проф. Т. Ф. Торренса з Шотляндської Церкви — відомого мислителя й письменника та діяча екуменічного (світово-церковного) руху зробила враження на учасників своїм високим рівнем. Він говорив на тему історичного відношення між фактом проповідування Євангелії і тими формами, в яких Євангелія проповідується людству. Ці форми складають собою явище інституціоналізму. Різні віроісповідування мають свої різні форми евангелізації.

Так проф. Торренс порушив одне з найосновніших питань в релігії. Це проблема відношення між суттю (Слово Боже) та формою тієї сутті (спосіб прищеплювання й практичного здійснювання Слова Божого).

Комісія Віри й Закону, очевидно, тут опинилася в складному положенні. Цього й треба було сподіватися. Люди часто приймають форму за суть, а суть — за форму.

За і проти віроісповідної єдности

При дискусії над суттю й формою, звичайно, випускають з уваги одне істотне явище, а саме — той факт, що в релігії є такі явища, де форма й суть одне з одним пов'язані причиново й нероздільно; і зміна форми автоматично спричинює собою зміну самої суті. Наприклад, протестантизм уважає, що приймання Причастя не конечне мусить відбуватися під формою хліба й вина.

Католицизм також не вважає форму чимсь важливим,—бо ж він усунув з Причастя вино. Натомість Православіе в цьому випадку одиноке зберігаючи найдавнішу традицію Християнства, навчає, що вино в Причасті є дійсною кров'ю Христа. Отже, усування вина з Причастя —це така зміна "форми", що змінює разом і суть, бо змінює саму істоту Причастя, яке в дійсності перестає бути Причастям. Значить, є такі обряди, в яких суть і її форма становлять незмінну й нероздільну одноцілість. Змінити тут обряд — це значить змінити й суть, цебто змінити саму науку Євангелії.

У цьому, звичайно, треба бачити теологічну причину, чому відбулася дискусія між тими, які обстоюють ідею перетворити всі обряди в один світовий обряд (панконфесіоналізм), і тими, які захищають ту ідею, щоб могли існувати різні обряди. Бо коли б різні віроісповідання пішли на спільний компроміс, і таким чином змінили б свої обряди, то тим самим вони в деяких випадках мусіли б змінити й саму суть своєї віри.

У справі віроісповідних різниць промовляв Єпископ Стівен Бейн — один з провідних членів Проводу Англіканської Церкви. Однак, як видно, він підійшов до справи конфесійних різниць тільки під кутом формально-обрядовим, а не з точки зору богословської суті. Він указав на світла й тіні обрядової зрізничкованости. А при цьому підкреслив, що все ж таки, коли обрядову зрізничкованість ужити як слід, то вона приносить користь Християнству; це тому, що коли хто ширить Християнство в такій формі, яка йому ближча, то він має більші успіхи. Цебто, він підійшов до справи обряду лише як до способів чи методи ширення Християнства. Звичайно, це підхід соціологічний, не теологічний.

Про місце мирян у Церкві

Комісія Віри й Закону порушила справу відношення між духовенством і мирянами (світськими) в Церкві. Вона поставила питання: чи і в якій мірі теологія Церкви узгіднюється з цим розумінням Віри й Закону, що є в світського загалу?

На точці цього питання піднявся нер-

(Продовження на 10 ст.)

ВЕСІЛЬНІ ІКОНИ ДЛЯ МОЛОДОЇ ПАРИ

Богородиця і Спаситель

Ікони з металевою ризою, посріблені з позолоченим віночком, або сяйвом (німбом), оправлені в глибоких рамах на завісах:

$6\frac{7}{8}$" x 8" — сет $44.00
$7\frac{7}{8}$" x 9" — сет 48.00

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 5" x 7" — сет $25.00

У звичайній оправі:
(Shadow Frame)

8" x 10" — сет $7.00
5" x 7" — сет 5.00
4" x 5" — сет 4.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СПІР МІЖ РОСІЙСЬКИМИ ЦЕРКВАМИ

Тому що Московський Патріярх Тихон 1917 року опинився під безбожною советською владою, російські Єпископи за кордоном 1921 року створили свою Російську Зарубежну Церкву — незалежну від Московської Патріярхії. З нагоди 40-ліття оснування цієї другої Церкви російський православний священик Прот. С. Положенський написав статтю "Натаврування сороклітньої брехні". Прот. Положенський є священиком Московської Патріярхії, і свою статтю помістив у журналі "Единая Церков липень-серпень 1960 р.), що є органом Американського Екзархату Масковської Патріярхії, і друкується в Ню Йорку.

Прот. Положенський у цій своїй статті, між іншим, так пише про положення Єпископів Російської Церкви в Советському Союзі, почавши з 1917 року: "Упродовж усього того часу всяко старалися, задля збереження кадрів духовенства, якнебудь наладнати мирні відносини з советською владою, переконати її у своїй льояльності. Бо тільки "дияволові", що бажав дорешти згубити церкву в Росії, треба було зоставити російський народ без усякого духового проводу і без таінств".

І, як видно, Прот. Положенський так само мусить переконувати советську владу у своїй льояльності до неї, коли в цій самій статті пише: "Що советська Росія залишається нашою батьківщиною — це факт, якого не вичеркнеш. Що її горожанські радості й успіхи з однієї сторони і невдачі з другої являються, у відомій мірі, **нашими** радостями й **успіхами, і нашими** невдачами, бо ж вони є успіхами або невдачами не тільки влади, але й усього народу".

ЗЛОЧИНЦІ З "ПОРЯДНИХ ДОМІВ"

Америка стала перед лицем "безмежного зростання злочинности до небувалих розмірів", заявив у своєму звіті за 1959 р. директор Еф-Бі-Ай ЗДА Дж. Едґар Гувер. Року 1959-го в ЗДА занотовано 8,580 душегубств, злочинці важко поранили 119,618 осіб, 14,830 жінок стали жертвою насильства, було 685,900 вломів до будинків, вкрадено 228,300 авт і т. д.

Разом півтора мільйона більших злочинів за рік!

Року 1959-го злочинність в ЗДА зросла на 128 відсотків більше, ніж 1940 року, на 69 відсотків більше, ніж 1950 року й на 4 відсотки більше, ніж 1958 р.

Гувер сказав, що є багато молодих злочинців, що походять з "порядних домів".

СПРАВА ДОПОМОГИ ПРИВАТНИМ ШКОЛАМ ВІДЛОЖЕНА

У вересні преса у Вінніпеґі поінформувала, що Манітобський уряд на довший час відложив справу фінансової допомоги парафіяльним і взагалі приватним публичним і середнім школам.

Таку допомогу рекомендувала була ц. р. Королівська комісія. Такої допомоги головно жадає Католицька Церква, бо вона воліє приватні публичні й середні школи, а не державні.

Прилюдна опінія більшістю стала рішуче проти урядової допомоги приватним школам, і Манітобський уряд прининив цю справу до тієї міри, що вона не буде навіть розглядатися на найближчій сесії парляменту провінції.

РУХ НА "ВУЛИЦІ З ОДНИМ НАПРЯМОМ"

Участь у цьогорічному 21-му Північно-Американському Католицькому Літургічному Тижні взяли шість тисяч осіб, а в тому самих протестантських і православних церковних діячів було дві тисячі. Були епископальці, методисти, пресвітеріяни, африканські методисти-епископальці, баптисти й інші протестантські представники, а також православні греки й росіяни. Від росіян був Владика також Вениямин — Архиепископ Російської Православної Церкви на Пенсильвенію і західню Вірджінію, а його супроводив свящ. Матій.

Католицьке духовенство запросило їх на церковні розмови "у зміненій процедурі і зміненому кліматі", як висловився протестантський пастор Роберт Г. Кинчелов — один з учасників. Під цією зміною процедури й атмосфери він розуміє те, що тепер уже стали можливими розмови з Католицькою Церквою. — Значить, раніше Католицька Церква взагалі не хотіла заходити в розмови, а тепер уже заходить.

Протестанти висловили побоювання, що хоч вони до католиків прийшли, але католики до них не підуть, — тому протестантські провідники висловили надію, що це хіба не буде "вулиця з одним напрямком", і що католики прийдуть також до них. "Очевидно, що прийдемо!" запевнив католицький монсіньор Полі.

Отже рух розмов відбувається, але все ж таки це рух на "вулиці з одним напрямом". Бо яку ціль ці розмови мають?

Чи хотять ці православні й протестантські учасники стати католиками, і шукають нагоди, щоб католики їх навернули? Чи може католики хочуть повернутися до православія, або стати протестантами, і тому запрошують їхніх представників, щоб вони їх навернули? Якщо ні одне, ні друге, — то тут питання: Яка ж ціль тих розмов?

"КАПІТАЛІСТИЧНИЙ ДРУГ СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ"

Під вищеподаним наголовком комуністичний часопис в ЗДА "Українські Вісті" (ч. 33, 1960) помістив інтерву з великим мільйонером з Клівленду, ЗДА, Сайрусом Ітоном, якого цей часопис називає "капіталістичним другом Советського Союзу".

У своєму інтерву цей американський капіталіст, між іншим, каже: "Треба вірити Хрущову, коли він каже, що він радше витрачав би гроші на кращі житла, школи і промисловість ніж озброення.... Я є один з тих, що твердо вірую, що Микита Хрущов бажає миру. Він є найбільш впливова одиниця в світі — людина свого слова. Я переконаний, що він вірить у те, що він говорить".

Справа очевидна — є такі капіталісти, що їм важніша справа ширити по світі комунізм, а при тому вони знають, що капітали однаково будуть у їхніх руках.

1917 року капіталісти з Америки — мільйонери Шиф, Леби і Кун, Варбурґ та інші багато мільйонів долярів переслали на підтримку большевицької революції і створення СССР, бо вони бачили в тому потребу, отже й підтримували його. Чи не є мільйонер Сарус Ітон "один з тих"?

БОГОСЛУЖБОВІ ЗМІНИ В КАТОЛИЦТВІ

Останні великі богослужбові зміни в католицтві відбулися біля 400 років тому, — внаслідок великого протестантського зриву. Зміни, введені на Трентському Соборі, були останніми більшими богослужбовими змінами в Католицькій Церкві.

Папа Іван XXIII заповів нові зміни, вони незабаром будуть проголошені, а ввійдуть у практику з 1-го січня 1961 року. Зміни відносяться до Требника, Молитовника й римського обряду.

Папа Пій XII (попередник Івана XXIII) у своїй енцикліці "Медітатор Деі" навчав католиків:

"Церква, безумовно, є живим організмом, отже також і щодо Літургії вона зростає, дозріває, розвивається, приноровлюється й достосовується до потреб обставин свого часу, — з передумовою, що тільки суцільність її доктрини (науки) залишається непорушною".

До цих слів папи Пія XII слід додати, що, як свідчить історія, в Католицькій Церкві відбувалася й далі відбувається також і зміна церковно-релігійної доктрини. Навіть богослужбові зміни інколи порушують цю доктрину. Теперішній папа Іван XXIII усунув з молитви до Христа-Царя, деякі слова, як "антисемітські". Це ніби богослужбова зміна. Але згадані вислови основані на Євангелії, а її непорушність вже належить до доктрини. Це тільки приклад, а їх є досить багато.

"РІДНІ СИНИ КАНАДИ" ДОМАГАЮТЬСЯ, ЩОБ КАНАДА ПЕРЕСТАЛА БУТИ ДОМІНІЄЮ

Слово "домінія", яким окреслюють становище Канади у відношенні до Британії, означає домінування (панування) над Канадою, — заявила організація Рідні Сини Канади ("Нейтив Сонс оф Кенада") на своїй конвенції в Порт Артур, Онт., у початках серпня ц. р. У своїй петиції до уряду в Оттаві вони домагаються, щоб слово "домінія" було усунене з урядового й приватного вжитку, а також щоб у Канаді був тільки один гимн - "О, Кенада", а королівський гимн щоб був тільки молитвою за королеву, а не гимном Канади. Право провінціонального й федерального голосування щоб мали тільки громадяни Канади, а не також "британські піддані", бо ці останні, як горожани Британії, формально не є зобов'язані бути вірними Канаді. Вони домагаються також, щоб Канада, яка вже має за собою 100 років усекрайового організованого життя, повинна мати свій власний національний прапор.

НОВИЙ ЕКЗАРХАТ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Московський Патріярхат Російської Православної Церкви створив свій новий Екзархат, а саме Екзархат Центральної Европи. Екзархом назначено Архиепископа Іоана (Вендлянда) з Подільська. Його катедра знаходиться в Берліні, а точніше — в Карльсгорщті, на передмісті східнього Берліну (під советською окупацією).

Російська Церква, яку на території СССР комуністична влада докраю обмежує в діяльності, йде до того, що стільки й буде її існування, що в закордонних екзархатах, — і то, звичайно — до часу.

З ДІЯНЬ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ У.Г.П.Ц. В КАНАДІ

(Продовження)

Церква, за Благословенням Владики Митрополита, провадила, й далі провадить, збірку на будову Пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вінніпезі, й на цю ціль через Консисторію вже перейшло грошей понад 12 тисяч долярів. Це, правда, порівнюючи сума невелика, але чимало грошей наші вірні склали через місцеві Відділи КУК, або безпосередньо відіслали до Централі.

Цього року до всіх Громад були розіслані анкети з метою встановити кількість вірних нашої Церкви і стан її майна. Однак, хоч до часу Собору ще далеко не всі Громади ці анкети виповнили, то все ж таки навіть і з цих звітів, що вже надійшли, видно великий поступ і зростання нашої Церкви в останніх роках — зростання як кількістю вірних, так і майном. Та чи не найбільше зросла Церква таки своїм духом, своєю моральною силою, якої не заступити ніяким майном.

При кінці свого Звіту Голова Президії висловив надію, що чергові роки принесуть ще більші осяги в нашому церковному й просвітньому житті.

Словами сердечної подяки за співпрацю всім тим, з ким доводилося співпрацювати за останні 5 років, о. Д-р С. В. Савчук закінчив свій Звіт. У першу чергу він склав подяку Високопреосвищеннішому Владиці Митрополитові і Владикам Михаїлу і Андрею, працівникам Консисторії, а зокрема подяку Прот. Т. Ковалишину — за його ревну працю, яку він поклав для Церкви — навіть і тоді, коли був небезпечно хворий, та всім священикам і вірним Церкви побажав у доброму здоров'ї прожити й дочекати чергового Собору, коли зростом Церкви ми матимемо нагоду втішатися ще більше, як втішаємося тепер.

Спонтанними оплесками Собор подякував Голові Президії Консисторії за його докладний і вичерпний Звіт, який, немов у дзеркалі, висвітлює всю велику працю Церкви і її зріст за останні 5 років.

Митроф. Прот. В. Слюзар у своєму короткому слові іменем Собору подякував Голові Президії Консисторії за його докладний Звіт, а одночасно й за всю його велику працю на протязі понад сорок років, яку о. Д-р С. Савчук віддав на розбудову Церкви та в інших ділянках українського життя в Канаді. Слово Прот. В. Слюзара було покрите повторними довготривалими оплесками і повстанням з місць усіх делегатів і гостей Собору, які виявляли свою вдячність Голові Президії Консисторії Протопресв. Д-ру С. Савчуку.

Звіт Контрольної Комісії

На вечірній Сесії Собору першою точкою нарад був Звіт Контрольної Комісії, яка ствердила, що ввесь господарсько-фінансовий стан Консисторії знаходиться в зразковому порядку. Від імені Контрольної Комісії її голова Прот. Петро Стефанюк прочитав Соборові такий Звіт з перепровадженої Комісією контролі:

"Ми, нижчепідписані члени Контрольної Комісії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, оцим заявляємо і стверджуємо:

1. Що Консисторія чала кожного року чартерованого рахівника, згідно з вимогою 41-го параграфу Статуту Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і він провірював книжки й рахунки Консисторії за кожний фінансовий рік у часі нашого урядування і давав фаховий писемний Звіт не пізніше трьох місяців по закінченні фінансового року.

2. Що по отриманні Звіту від цього рахівника ми додатково кожного разу контролювали рахункові книжки й рекорди Консисторії та все знаходили у доброму, точному порядку.

3. Що звіт цього рахівника із заувагами Контрольної Комісії був кожного року висланий Духовенству і Громадам нашої Церкви згідно з вимогами її Статуту.

4. Що приложений до цього порівняльний показник фінансово-господарського стану Консисторії дає вірний образ господарського зростання Української Греко-Православної Церкви в Канаді від останнього Собору, тобто від 1-го липня 1955 року по 24-го червня 1960 р.

Прочитавши цей Звіт, Прот. П. Стефюк ставить внесок, щоб Звіт був прийнятий — з подякою всім тим, хто завідує церковним майном і фінансами, за їхню сумлінну й достойну працю. Цей внесок, підтриманий членом Контрольної Комісії п. І. Касюраком та потверджений треїм членом п. І. Юрковим, був прийнятий Собором майже одноголосно тобто, при одному голосі, що стримався.

Справа зміни й доповнення Чартеру і Статуту УГПЦК

Черговою точкою, над якою Собор найдовше зупинився, була справа зміни й доповнення Чартеру й Статуту нашої Церкви. Діловим Предсідником цієї частини Собору був. адв. Петро Лазарович з Едмонтону. Приймаючи на себе обов'язок Предсідника Собору, п. Лазарович у короткому вступному слові подякував делегатам за виявлене довір'я та запросив усіх присутніх з великою увагою і спокоєм віднестися до чергової важливої точки програми Собору. Після цього він покликав суддю Івана Соломона — голову Статутової Комісії, для зреферування справи зміни Чартеру.

Суддя Іван Соломон у своєму звіті про працю Статутової Комісії в першу чергу склав подяку тим особам, які своєю працею чи порадами допомагали Комісії виконати її завданя. Це відноситься, в першій мірі, до сенатора Гнатишина та федерального посла п. Н. Мандзюка, а також Високопреосвященнішого Владики Митрополита і членів Статутової Комісії.

Приступивши до самої справи, суддя Іван Соломон ствердив великий зріст діяльности нашої Церкви в усіх напрямках її життя, що настав з того часу, коли Церква останнього разу отримала була свій Чартер, тобто від 1929-го року. За той час Церква багато зросла, багато більше розвинула свою діяльність, також зросла своїм майном і т. д. Коли було надано діючий тепер Чартер, то Церква не мала ще навіть свого Єпископа, а тепер вона має Митрополита і повний Собор Єпископів. Життя за той час поступало далеко вперед і обігнало наш Чартер, отже важливою справою Церкви є в найближчому часі отримати новий Чартер, який би повністю відповідав сьогоднішньому станові Церкви та запевнив їй дальший розвиток на майбутні десятиліття. Життя й обставини вимагають від нас створити такий Чартер, який би забезпечував Церкві всі права у справах духовних і дочасних, які нашій Церкві потрібні. Чартер не вказує, які права й обов'язки повинна мати та чи інша складова частина Церкви, але Чартер дає ці права Церкві як цілості, а вже Собор Церкви ухвалює її Статут, згідно якого розпреділюється права і обов'язки для кожного члена.

Над запропонованим проектом Чартеру Статутова Комісія працювала довгий час. Вона простудіювала чартери інших віровизнань у Канаді, простудіювала державне право щодо інкорпорації Церков, радилася й інформувалася у визначних державних функціонерів, а особливо у правних дорадників канадського Парляменту, і у висліді всієї цієї праці є вироблений проект Чартеру, який, після евентуального прийняття його нашим Собором й після затвердження Парляментом, надасть нашій Церкві всі ці права духовні й дочасні, які їй, як Церкві, необхідні для життя й діяльності. Немає ні одної такої ділянки життя Церкви, яка б не була передбачена запропонованим проектом Чартеру.

Далі, Суддя докладніше зупинився над тими точками Чартеру, які відрізняються від попереднього, та обоснував, з яких саме мотивів Статутова Комісія уважала потрібним дані параграфи Чартеру змінити.

Після Звіту Голови Статутової Комісії відбулася досить жвава ділова дискусія, в якій взяли участь як духовні, так і світські делегати Собору, висловлюючи свої погляди й зауваження до деяких місць запропонованого проекту Чартеру. Ця дискусія тривала до закінчення вечірньої сесії Собору та була перенесена також на другий день, на ранішню сесію.

У висліді дискусій Собор прийняв постанову, згідно якої Статутова Комісія має опрацювати проект Чартеру зо змінами й доповненнями, внесеними Собором, потім познайомити зо змістом проекту всіх вірних Церкви і представити цей проект на затвердження Звичайному чи Надзвичайному найближчому Соборові.

Другий день Собору

Другого дня Собору після скінчення дискусій над проектом Чартеру та схвалення вищезгаданої резолюції головування на Соборі прийняв третій діловий предсідник, Прот. Димитрій Фотій.

Після короткого вступного слова о. Предсідник покликає Голову Дирекції Колеґії Св. Андрея о. Д-ра С. В. Савчука до Звіту про справу асоціяції Колеґії з Манітобським університетом.

У цьому Звіті о. Д-р С. В. Савчук підкреслив, що немає потреби ширше застановлятися на Соборі про те велике значення, яке має Колеґія для Церкви, бо це всім уже загальновідоме. Про це писалося в нашій пресі, говорилося на попередніх Соборах, а зокрема Голова Президії Консисторії особисто говорив доповіді на цю тему майже в кожній нашій парафії з нагоди Ювілею 40-ліття Церкви.

Тому перед 12-тим Собором залишається лише сказати те, про що раніше ще годі було говорити, а саме, що всі зарядження між Університетом і Ко-

Драматичний вступ. . .

(Продовження з 7 ст.)

вовий і нетерплячий голос проф. Кремера, який гостро й твердо поставив вимогу — "щоб ми пам'ятали про місце мирян у Церкві". Він вимагає від світських людей, щоб вони "передумали" свою власну теологію, і щоб назад привернули духовенству його місце в усій Церкві".

Радикальне питання

Можливо, що найрадикальнішим питанням було це, що його порушив американський проф. Дж. А. Ситлер на підкомісії Релігійности. Він промовляв голосом спокійним, без тіні будь-якого хвилювання, хоч його тема сама собою була хвилююча.

Він вказав на відомий факт, що модерна цивілізація з її бистрим розвитком техніки руйнує ці основи, на яких колись природньо творилися людські спільноти.

Життя людей стало механічним, отже й поверховним.

Модерна людина не вникає в суть справи, а все бере зовнішньо, задовольняється тільки формою. А змісту не шукають. Отже й у Біблії задовольняються тільки звуками, але не цікавляться їхнім змістом. На молитвах проказують звуки слів, а в їхній зміст не вникають. Формально ніби "моляться", а думками дуже далекі від молитви. Тим чином з Біблії "усунено" її зміст, і спрощено її тільки до форми. Лише як саму форму люди сприймають і Богослуження, — а зміст у ньому для них уже не існує. Богослови також зосередили все на суперечках лише про форми, про різниці у формах, і дискутують над тим. Але, на думку проф. Ситлера, найважливішим питанням тепер є таке: "чи модерна людина взагалі спроможна вірувати в Бога"? Цим питанням найперше треба й займатися. І якщо теологи будуть цього питання свідомі і будуть ним займатися та шукати способів рятувати людську душу взагалі для вірування в Бога, то тоді їхня робота буде і захоплююча, й благородна і корисна для Церкви Христової як цілости.

Ще один досвід. . .

Є підстави думати, що може настати час, коли цього роду розмови представників різних віроісповідань у нащадків будуть викликати більше зацікавлення, ніж у нас, що тих розмов є свідками. Якби там на це хто не дивився — прихильно чи неприхильно — то факт залишається фактом, що ці речі перейдуть на сторінки історії.

Але з того всього випливає одна практична користь, а це - досвід. Коли Світова Рада Церков організувалася, то її метою була практична співпраця різних віроісповідань. Вони мали сходитися тільки на тих точках, що їх єднають перед лицем загрози Християнству з боку безбожних сил.

Вони мали не порушувати всього того, що їх роз'єднує, а саме — теології й політики. І вони були певні, що вони в цих своїх замірах витримають життеву пробу.

Що ж бачимо? Під тиском життя все повернулося навпаки, - бо Світова Рада Церков зосереджується головно на тих спірних точках, що не єднають, а роз'єднують.

Папа Іван XXIII, плянуючи світовий католицький Собор на 1961 рік, також підніс таку саму методу — говорити з некатолицькими Церквами лише про це, що єднає, а не роз'єднує. І цей клич не витримав життевої проби ще тоді, коли папа цей клич ставив.

Годі сказати, чи і в якій мірі могло б витримати критику порівнювання Світової Ради Церков з Об'єднаними Націями, але таке порівнання мимоволі тут саме собою насувається.

ЄП. ШІН ОБІЦЯЄ РОСІЙСЬКІЙ ЦЕРКВІ. . .

Часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 25 вересня 1960 р. помістив нотатку п. н. "Східній обряд Католицької Церкви — це двері до воз'єднання", в якій сказано ось що:

"Його Ексцеленція єпископ Ф. Шін, доктор богословія, відомий своєю любов'ю до східнього обряду, заявив, що цей обряд Католицької Церкви є "воротами-дверми", крізь які пройде Російська Православна Церква, коли вона навернеться до воз'єднання з Римським Престолом Первоапостола Петра.

Звертаючись теплими словами до священиків і вірних Російської Церкви, Владика Шін, облачений в ризи східнього обряду, пообіцяв їм, що вони не будуть **"златинізовані"**, коли приступлять до Католицької Церкви.

У своїй проповіді на Св. Архиерейській Літургії, відправленої з нагоди третьої конвенції Товариства Мирян мельхітського обряду, славний єпископ Шін — директор Пропаганди Віри, похвалив Східній Обряд за його успіх у рамках Св. Матері Церкви на американській землі".

Вищеподана нотатка має типовий характер, коли йдеться про еп. Шіна й росіян. Сентимент еп. Шіна до росіян — відомий.

Ці відносини покищо мають однобокий характер, - еп. Шін говорить до росіян. Але чи еп. Шін вірить, що Російська Церква, яка тепер розтягнула свою юрисдикцію на п'яту частину світу, захоче піддатися папі, і так опинитися в "рамках" Католицької Церкви? Коли еп. Шін хоче бути з росіянами, а росіяни не йдуть до Римської Церкви, то еп. Шінові залишається ще один вихід: самому приєднатися до Російської Церкви. Тоді він напевно договорився б з росіянами.

ВЗАЄМНА ДОПОМОГА

Советський часопис "Прикарпатська правда" за 1 червня 1960 р. подає, що якесь число українців греко-католиків, у Галичині, не маючи греко-католицьких церков, ходить до польського римо-католицького костела. У статті говориться також про спільні наради українців греко-католиків і поляків римо-католиків про взаємну допомогу.

ВЕЖА "РІЗДВЯНОГО МИРУ"

Славну на ввесь християнський світ різдвяну арію на слова "Тиха Ніч, свята Ніч" скомпонував німецький композитор Франц Ґрубер. 1963 року сповниться 100 років з дня його смерті. З цієї нагоди на могилі Франца Ґрубера поставлять пам'ятника, що матиме назву "Вежа різдвяного миру". Щороку на Свят-Вечір з цієї вежі буде дзвеніти арія "Тиха Ніч, свята Ніч".

"ТІСНА СПІВПРАЦЯ В ЧИСТО РЕЛІГІЙНІЙ ДІЛЯНЦІ"

У Галичині "Українці-католики, не маючи змоги відбувати релігійних практик у власнім обряді, ходять до колишньої польської римо-католицької церкви", — подає торонтонська "Наша Мета" (24. 9. 1960) на основі "Прикарпатської Правди" (1. 6. 1960). Далі, "Наша Мета" вияснює: "В тій церкві мало давніх вірних (бо ж поляки у значній мірі виїхали з українських західних земель, але зате є нові...)". "Наша Мета" вияснює далі: "З поданого факту можна зробити одно заключення, а саме, що удари долі призвели до ревізії поглядів і поляки на українських землях зрозуміли, що костела й релігії не можна використовувати для політичних цілей. Цей факт уможливлює в сучасну пору тісну співпрацю в чисто релігійній ділянці, при чому панує взаємна толеранція поглядів. . . Це - звичайно - не подобається большевикам, які хотіли б знову "роз'єднати й панувати". . .

***

Ці міркування католицької "Нашої Мети" висказані в статті "Церква в Україні живе". Цей часопис уважає, що робота роз'єднування між українцями греко-католиками й поляками римо-католиками — це большевицька робота. Тим часом добро українства й католицтва вимагає тісної співпраці між українцями й поляками. При тому ж "Наша Мета" вважає, що поляки на українських західніх землях змінилися, і вирішили вже не вживати польської Римо-католицької Церкви для ополячування українців та для загарбницької політики супроти українців, як це було давніше.

СПРАВА "КОКТЕЙЛІВ" У ЦЕРКОВНИХ БУДИНКАХ

Сенатор Вейн Морс з Ореґон, промовляючи в сенаті ЗДА, сказав, що Вашинґтон став уже відомий з того, що там усюди "чути" запах алькоголю, бо навіть в будинках деяких церков влаштовують "коктейли".

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ МОЛИТОВНИК

в двох мовах, українській та англійській, п. н. „ВІРА" — „FAITH"

Зміст:

Ранішні Молитви.
Вечірні Молитви.
Молитви на різні потреби.
Що повинен знати православний українець (частина катехитична).
Літургія св. Івана Золотоустого (в покажчиком, коли під час Літургії стояти, клякати та сідати).
Календар головних Православних Свят.
Виказ, коли прилапає Великдень і Зелені Свята по старому й новому стилі (до 2000 року).
Молитовник виданий на гарнім книжковім папері, в чорній або білій оправі.

Ціна: В чорній оправі, з пересилкою $2.00
В білій оправі, з пересилкою $2.25

Замовлення й гроші вискалати до:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MANITOBA, CANADA

П О М И Н К И

Радвей, Алта.

У перші роковини смерті бл. п. Степана Бойка — принципала державної школи всеканадського голови СУМК, члена й жертводавця нашої Громади в Радвей, Алта, була відслужена в суботу, 27-го серпня ц. р. Свята Літургія за спокій його душі.

На Богослуження була запрошена дружиною Покійного, панею Василиною, родина покійного Степана і пані Василини.

Покійний Степан під час свого перебування в лікарні в Едмонтоні розділив, у порозумінні зо своєю дружиною, своє скромне майно, не забуваючи при тому пожертвувати від себе і своєї дружини Василини та їх донечки Анни-Марії частину його й на церкву, в якій він часто молився, в якій він зі своїми православними школярами приступав до Святих Таїнств Сповіді й Причастя. Їхню пожертву $650.00 дружина Покійного передала місцевому о. Парохові, а він, у порозумінні з Управою Громади, набув із Церковного Складу нашої Церкви кришталевого електричного "павука" (Панікадило). Освячення його відбулося зараз по Святій Заупокійній Літургії, а після цього, вже при світлі освяченого "павука" була відслужена Велика Панахида за спокій душі нашого щедрого Жертводавця.

Уся родина гаряче, з сльозами на очах молилася Господеві, щоб Степана, який так несподівано відійшов з цього світу, прийняв Господь у Свої Святі Оселі.

По закінченні Заупокійних Відправ у церкві відбулося на нашому цвинтарі в Радвей на могилі покійного Степана освячення нагробного пам'ятника, а після того ще служилася Панахида, і всі гаряче просили Господа, щоб Він милостивий був до душі покійного Степана.

З нагоди цих Відправ і в порозумінні з дружиною покійного Степана, панею Василиною, о. Парох перевів між присутньою родиною збірку на будову пам'ятника Т. Шевченкові в Вінніпезі. Збірка принесла суму $33,00, яку о. Парох переслав враз з листою жертводавців до Консисторії нашої Церкви. На цю благородну ціль зложили свої пожертви такі особи: Василина Бойко, Едмонтон $10.00, Анна Іващук, Радвей $5.00, Филип Літерський $3.00, Василь Федейко, Форт Саскачеван $2.00, А. Чарнецький, Едмонтон $2.00, Іван Райчиба, Едмонтон $2.00, Михайло Панько, Сант Майкел $2.00, Іван Зінник Восетна $2.00, пані Підручна, Веґревілл $1.00, Дмитро Зінцк, Восетна $1.00, Марія Бойко, Восетна $1.00, Антон Смаль, Радвей $1.00, Анкола Смаль, Еґремонт $1.00.

В імені власному і вдови висловлюємо цією дорогою сердечну подяку родині за її присутність на Заупокійних Богослуженнях, за їх гарячі молитви й за пожертви. Хай Всевишній Господь Своєю Милістю потішить всю родину, а передусім дружину Покійного, пані Василину, що так коротко жила з своїм добрим мужем, хай подасть їй силу й витривалість виховати свою єдину і ще маленьку донечку Анну-Марію в християнському й українському дусі, як цього бажав собі покійний батько й як цього бажає собі її мама; хай Господь потішить і горем прибиту матір покійного Степана, що в так короткім часі втратила і свого мужа й свого єдиного сина.

Вічна Йому Пам'ять!

П О Д Я К А

Отець парох Радвейської Громади, її Управа і всі наші члени цією дорогою сердечно дякують ВШановній Пані Василині Бойко й донечці за їхню щедру пожертву до нашої церкви, і молять Господа, щоб наділив їх усяким добром, а свою вдячність покійному Степанові, членові Громади, виявили ми щирими молитвами та відслуженням Панахиди в неділю 9-го вересня ц. р. за спокій його душі.

о. Остап Фляк.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ДМИТРА Й МАРІЇ ГАРАСИМОВИХ

Норт Бетлфорд, Саск.

У суботу 3-го вересня 1960 року приятелі, родина й члени Церковної Громади величаво вшанували п-ва Дмитра й Марію Гарасимових з нагоди їх 25-ліття подружнього життя.

Того самого дня ввечері Всеч. о. П. Блажук у присутності великого числа прибувших до церкви відслужив Вдячний Молебень і звершив чин Благословення 25-ліття подружжя Ювілятів. Наприкінці він виголосив многоліття та висловив найщиріші побажання для них. Дяками були адв. С. Друль і А. Козакевич.

Після Молебня всі присутні перейшли до українського народнього дому, щоб там продовжити таку радісну родинну урочистість.

Господарем прийняття був адв. Степан Друль, який попросив Ювілятів, родину і гостей засісти за столи, що були за старанням Жін Товариства святково прибрані й удекоровані гарними квітами. Далі, розпочалася друга частина урочистости. Господар найперше привітав Ювілятів, а потім попросив приявних випити "овочевий товст" за здоров'я п-ва Гарасимових.

По черзі запрошувано до привітів і побажань приятелів і знайомих, які прибули з дальших околиць Саскачевану, а саме з Виткова, Гефорд, Принц Алберт, і місцевих. Промовляли також обидва сини Ювілятів, Богдан и Євген, які щиро дякували своїм батькам за їхнє щире піклування й гарне християнське виховання, яке вони отримали від своїх родичів, та вручили від себе цінний дарунок. Прочитано було поздоровлення від брата Марії Гарасимової, що проживає в Торонті, і не можливо було йому прибути. Передали від себе подарунки п-во Борухи, Цоби й Марія Вержак, яка спеціяльно постаралася про весільний коровай, якого дуже вдало примагодила пані Циба з Гефорд, Саск.

У дальшій програмі господар запропонував зробити більш традиціину вечірку, він попросив присутніх заспівати кілька народніх українських пісень, як то водиться на наших родинних святах чи оказіях.

Далі почалася третя частина того вечора; найперше було попрошено до слова Всеч. о. П. Блажука, який щиро висловився про родину Гарасимових. Він говорив з обґрунтованими твердженнями, що Ювіляти у своєму житті не змарнували даних від Бога талантів, а з певними надіями виповнили всі добрі християнські наставлення й заміри як у своїй родині, так і в суспільному житті свого українського народу.

Черговим бесідником був адв. С. Друль — голова Церковної Громади, який дуже добре розповів про заслуги п-ва Гарасимових, про їхню невтомну й активну працю в нашій Українській Греко-Православній Церкві, якої Ювіляти є щирими членами, і вони всевіддано — як фізично, так і душевно — влилися в церковний розвиток та самовіддано, щиро по-християнському працюють для розвитку нашого православного життя в Громаді. Вони вже багато цеголок вложили в розбудову нашої Церковної Громади.

Пані Марія Сохацька - голова Жіночого Товариства, вручила китицю квітів і склала щирі побажання п-ву Гарасимовим, а також висловила свої щирі думки про заслуги пані Марії Гарасимової в Жін. Т-ві, де вона являеться дуже активною серед членкинь.

Від церковного хору дуже зворушливо поздоровляла Ювілятів пані Савеля Лазарович, щиро дякуючи їм за активну участь у пробах церковного хору, який тепер дійсно вийшов на високу позицію, у мистецтві й прикрашенні урочистих Служб Божих нашої Громади.

Від Церковної Громади вручили цінний подарунок пп. Степан Кіндрачук і Тарас Лазарович. Укінці Ювіляти щиро дякували за сердечність приятелям, знайомим, родині і членам Церковної Громади.

Ювілят Д. Гарасимів дуже щиро висловився того вечора, — він і його дружина справді були заскочені цим Ювілеєм і нічого не знали про нього до самого вечора. Він просив на будуче таких таємниць більше не робити, бо не кожна родина може себе добре почувати в такій несподіванці.

Прийняттям - вечерею зайнялося Жіноче Товариство, яку подавало до столу. На закінчення о. Блажук зробив заклик на потреби пожертви на часопис "Вістник" та іншу справу. Збіркою зайнялися обидва сини Ювілятів; зібрану суму $35.65 розпределено: 6.00 дол. на виробления кліші, 10.00 дол. на "Вістник", а решта на місцеву церкву.

Треба згадати ще й таке, що родина п-ва Гарасимових належить до зразкових українських родин і вона дійсно виховала своїх двох синів на примірних юнаків серед нашої молоді. Старший син Богдан перебуває на військовій службі канадської морської фльоти у Вікторії, Б. К. Він отримав рангу заслуженого лейтенанта, та дальше студіює військову справу. Богданові належаться найщиріші побажання й добрий успіх в осягненні його студій ще кращої позиції в рядах канадської армії.

Молодший син Євген вступив цього року на студії до Саскачеванського університету, отже й йому бажаємо найкращого успіху.

Дорогим Ювілятам нехай Милосердний Господь подасть щастя, здоров'я доброго успіху і много літ прожити та дочекатися радісного часу бачити щасливий завершений успіх своїх дорогих синів, які отримали напрямні виховні дороговкази від своїх батьків. Ювілятам щасти Боже, а Жертводавцям щира подяка!

Приятель.

НЕХАЙ НАРОДИ СКАЖУТЬ

Президент Айзенгавер у недавній промові поставив питання большевикам, чи вони згодяться, щоб під наглядом Об'єднаних Націй в усіх краях світу перевести голосування, чи народи тих країв хотіли б жити під большевицьким правлінням, чи під таким демократичним, яке є нині в Злучених Державах.

„Коли ж думати про будучність", казав він, "то знаємо, що мільйони людей знаходяться нині під тяжкою пятою комуністичного панування. А совість Америки не буде спокійна доки дорогі права свободи не поширяться на всі народи."

Це мабуть, найсильніше — що коли Айзенгавер сказав, та побачимо, що з того вийде.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛАЙ ПРОКОПЮК

Монтреал, Кве.

Бл. п. Николай Прокопюк.

Дня 19-го серпня 1960-го року після важкої недуги упокоївся в Бозі визначний парафіянин Соборної Громади Св. Софії бл. п. Николай Прокопюк.

Покійний народився 11-го стопада **1889-го року** в селі Багна, Черновецького повіту на Буковині, де й проводив свої літа дитинства.

Та вже з молодого віку він мусів тяжко працювати — тому, що маючи тільки 14 років, остався сам, бо мама 1913 року виїхала в Канаду на заробітки. Покійному Николаеві 1925 року також пощастило приїхати в Канаду, в Алберту, і там він мусів ще деякий час працювати, щоб заробити грошей на подорож до своєї мами, яка під той час жила в Монтреалі.

Тут покійний Николай знайшов собі подругу життя в особі п. Анни Снежик і в 1929 році одружився. Покійний був довголітнім членом Соборної Громади Св. Софії, довголітнім членом Братства Християнського Милосердя, а у своїй праці відзначався надзвичайною скромністю та жертвенністю. Він був і залишиться добрим прикладом для багатьох.

Панахиди й Похоронні Відправи служили отці настоятелі Собору Св. Софії Митроф. Прот. В. Слюзар та о. Іван Стус, а дня 22-го серпня ц. р. після Заупокійної Служби Божої та чину Похорону тлінні останки були поховані на цвинтарі Маунт Рояль в Монтреалі. Під час поминального обіду, приготованого родиною Покійного в залі під Собором Св. Софії, п. М. Ших зробив заклик до збірки на Нев'янучий Вінок в пам'ять Покійного, яка принесла суму 280 дол., з якої вділено на "Вістник" 10 дол.

В імені родини щиру подяку Жертводавцям висловила пані Прокопюк, при цій нагоді від себе пожертвувала на дову **Собору суму** 50 дол. На особливу подяку та відзначення також заслуговує добрий приятель покійного Николая, — п. Данило Литвин за його щиру опіку та піклування і за його щедру пожертву на будову Собору в сумі 50 дол. За поминальним обідом, згадуючи та відзначаючи гарні прикмети покійного Николая, промовляли слідучі особи: Митроф. Прот. В. Слюзар, п. Ших, п. Д. Бідак з Торонта, пані Нема і пані А. Прокопюк, при чому остання висловила всім подяку.

Покійний Николай осиротив дружину Анну, замужні дочки Марусю та Ольгу і також трьох внуків: Тараса і двох Михасів. На Буковині він залишив брата Дмитра та сестру Анастасію, а в Монтреалі — хвору маму, яка, зламавши ногу, вже більше року не ходить, і мусить лежати.

В особі покійного Николая Прокопюка Соборна Громада втратила високо чеснотного і довголітнього парафіянина та завжди улюбленого брата у Христі, а родина доброго та юбленого **мужа**, тата й дідуся.

Нехай канадська земля буде йому легкою, а пам'ять про Нього хай залишиться з роду і в рід.

Учасник Похорону.

П О Д Я К А

Горем прибиті втратою мужа, тата й дідуся — складаємо щиру подяку о. Прот. В. Слюзареві та о. Іванові Стусові за відправлення Панахиди у похоронному заведенні та за Похоронні Відправи. Щира подяка сестрі Кароліні й Михайлові Кручевим, сестриній дочці Катерині Винник, п-ву Стахові й Ліді Костевим з Ню Йорку, вуйкові Білакові і його синові Славкові з Торонта за те, що всі вони подавали допомогу та розраду в цей сумний час в наші й родині. Сердечна подяка пані Гнатовій і всім тим паням і панам, які допомагали їй підготовити поминальний обід. Щиро дякуємо приятелеві Покійного по праці п. Данилові Литвинові за його щиру опіку, піклування та його щире прощальне слово над могилою Покійного. Щира подяка п-ву лахосам за **тепле** співчуття для нас. Сердешно дякуємо всім тим, хто зложив квіти при домовині Покійного. Дякуємо Братству Християнського Милосердя, р о д и н і, близьким приятелям і знайомим за слова й листи співчуття, за вінки і за Нев'янучий Вінок, і всім тим, хто допомагав нам тим чи іншим способом та взяв участь у Похороні.

Спи спокійно, дорогий і ніколи незабутній Мужу, Тату Дідусю, світла пам'ять залишиться про Тебе вічно в серцях наших.

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина й діти мама, зяті і внуки.

БЛ. П. ІВАН КОРОПАТНІЦЬКИЙ

Гемилтон, Онт.,

Дня 16-го серпня 1960 року о годині 4.20 ранку в лікарні "Дженерал Госпітал" в Гемилтоні, Онтаріо, упокоївся в Бозі Іван Коропатніцький на 71-ому році життя.

Бл. п. Іван Коропатніцький.

Покійний народився в селі Боянчук, Заставнецького повіту на Буковині, в родині Георгія Коропатніцького і Василини з роду Мельничук, 20 серпня 1889 року.

У Канаду прибув з своїми батьками 1896 року 7-літнім хлопцем. Батьки Покійного поселилися на фармі в околиці Інсінгер, Саскачеван, і там Покійний виростав і гартувався в ранніх піонерських умовинах життя.

1912 року молодий юнак одружився з молоденькою Євдокією Петрущак, і вони починають свое господарство на фармі при батьках Покійного.

1913 року молода пара покидає фармерування й переходить до сусіднього містечка Шіго і там перебуває 33 роки. 1946 року переходять до Кіндерслей, Саск., а 1951 року до Гемилтону, Онтаріо.

Покійний був трудящою людиною, добрим столярем та здібним до всякої роботи. А робити треба було, бо Господь нагородив його й його подругу 5-ма синами й 2-ма дочками, і треба було тяжко працювати, щоб виховати діточок.

Покійний Іван був зрівноваженою та спокійною людиною. Як чоловік, він був вірним другом своєї дружини. Як батько — ніжним, дбайливим, який завжди трудився для своєї коханої родини. Як свідомий українець — піонер, він ніколи не відставав від релігійного та громадського життя. Був членом-піонером Укр. Греко-Православної Громади в Шіго. Саск., та членом Укр. Народнього Дому. Переїхавши до Гемилтону, він став членом Укр. Прав. Громади Св. Володимира, а під час будування помагав, щоб церкву якнайскоріше побудувати.

Величавий Похорон відбувся в четвер, 18-го серпня, в укр. прав. церкві Св. Володимира в Гемилтоні. Св. Літургію відслужив місцевий парох і знайомий довгих років Покійника Впреп. о. Прот. Василь Федак. Співали Службу Божу і Похоронну Відправу пані Логин, Чернешик, добр. Федак, Роман, Черненко, Ведмідь і Вас. Баюс під керуванням дир. п. Нестора Олійника. Палке прощальне слово сказав о. Прот. Федак, в якому підкреслив заслуги піонера — Покійника.

Після Похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній залі. Під час обіду о. Прот. Федак зробив заклик до присутніх, щоб склали дари на українську пресу, як Нев'янучий Вінок на вічний спомин покійного Івана. До збірки покликав п. Василя Баюса і п. Дмитра Віндзяка (племінника Покійного).

Склали дари: **по $5.00:** Василь Коропатніцький, Мирослав Коропатніцький. **По $2.00:** Євдокія Коропатніцька, Олекса Коропатніцький, Санхіра Віндзяк, Єлисавета Гемилтон, Анна Робертсон, А. Кий, Д. Віндзяк, В. Віндзяк, Т. Рипський, О. Віндзяк, Ів. Кадищук, Роберт Гемилтон, Вс. Коропатніцький. **По $1.00:** Анна Коропатніцька, Сузан Коропатніцька, Патрішія Коропатніцька, Ґордон Гемилтон, Ґеорґій Руснак, Матвій Дідурик, Н. Мисон, пані Анна Олексюк. **По 50 ц.:** В. Фаркович, Мих. Ковальчук, К. Бийлі і Джені Галюк. Із загальної зібраної суми на "Вістник" призначено 10 дол.

Тим, що склали дари, щира подяка, а Покійника нехай Господь Бог прийме у Свої Вічні Світлі Оселі.

Спи дорогий Мужу, Батьку й Дідусю, нехай земля, на якій Ти так багато трудився, буде Тобі легкою!

Оплакують Покійника: дружина Євдокія й сини Василь (Шіго, Саск.), Андрей (в Гемилтоні, Онт.), Стефан (у Вінніпезі, Ман.), Олекса (в Монтреалі, Квебек), Мирослав (у Лори Парк, Онт.); та дочки Єлисавета (Гемилтон) у Гемилтоні й Анна (Робертсон) в Торонті; та сестри — пані Санхіра Віндзяк в Ст. Кетеринс, Онт., пані Єлена Слободян в Реджайні, Саск., пані Домна Ґривуд в Мус Джа, Саск.

Присутній.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа, батька й дідуся складаємо щиру подяку всім учасникам Похорону: Впреп. о. Прот. В. Федакові за відвідання Покійного в лікарні та за Похоронні Відправи, добрим сусідам — панству Смирновим за поміч під час занедужання Покійного; пані Січові й жінкам за готування обіду. Дякуємо тим, що співали під час Похоронних Відправ, і тим, що дарували квіти. Складаємо щиру подяку Укр. Прав. Громаді в Шіго, Саск., за прислані прекрасні квіти. Нехай Господь Винагородить усіх Вас Своїми Божественними ласками.

Дружина, сини, дочки і внуки.

БЛ. П. ШЕРЕЛІНА ЛОВІЗІЯ БОДНАРЧУК

Бинскарт, Ман.

Сумна вістка пролетіла блискавичною стрілою в пятницю, 8 година надвечір, 22-го липня, навкруг Бинскарт, Росел, Енгосвил, а навіть Роблин, про нещасливий, автомобільний випадок, внаслідок якого о годині 9.35 пізніше, в тяжких болях, в Росел у лікарні Сейкред Гарт, попрощалася з цим світом, у розцвіті життя, ще молода, 16-літня дівчина, дочка шановних громадян Михайла й Марії Боднарчуків, мешканців Бинскарт, Ман.

Народилась у Шовл Лейк, де провела дитячі літа, а вже до школи почала ходити в Бреденбурі, Саск, через два роки. З переселенням батьків до Бинскарт, дальше тут училася в школі й покінчила 10 клясу. Під час шкільних вакацій працювала в ресторані, з надією, що дальше буде ходити до 11 кляси, а тут нещасливий випадок, який приключився у двох милях на північ від Бинскарт, на головній, ч. 83, дорозі, до Росел, вкоротив їй ще многонадійне, молодече життя. Так перестало битися серце, прошите, неначе затроєною стрілою смерті. Це була вона собі неначе цвітуча стать, що так весело защораз пнулась до сонця, а тут нараз зівяла і спочила в середу 27-го в зимній могилі із розвіяною надією, з неосягненим життєвим щастям.

Який же ж то смуток і жаль відчули рідні батьки любої Шереліни Ловізії, а одночасно всі ми, що так її наскрізь дуже добре знали, годі нам так просто нараз висловити! Але треба бути батьком або матірю, щоб відчути глибінь болю, який мучить серце, привязаних родичів до своєї рідної дитини!

Похорон її відбувся в такому порядку: напередодні, в вівторок, 26-го, ввечері відбувся Парастас у похоронному заведенні, таки в Бинскарт. У середу 27-го, точно о 9 годині ранку початок Похоронної Відправи, після якої похоронний порядок вилаштувався й повагом рушив, на яких 14 миль, на північ до Росел, де в україн. греко-православній церкві відбулась Похоронна Богослужба зо всією рештою требів, що їх виконано в асисті дяка п. А. Гаврилюка, з допомогою співацької групи, яка прибула під проводом п. Ю. Піця з Роблин. У Похороні участвувало поважне число людей, а саме велика родина зі сторони батька Покійниці, як також і матері, цебто родина Будзінських. Велике враження кинуло на всіх, коли старенька, 77-літня бабка Параска Боднарчук заливались сльозами біля домовини своєї дорогої внуки.

З любовою і гідною памяті достойністю вшанували Похорон навіть і хрестні батьки: Петро й Ганка Бачевичі, що прибули з Транскони, Ман. Під час останнього прощання (через цілування св. Хреста) учасники Похорону пожертвували добровільними датками на Невянучий Вінець на могилу Покійниці в сумі $49.82, з чого приділено $6.00 "Вістникові", а $5.00 на будову катедри Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Після всього в церкві тіло відпроваджено на цвинтар, в дуже гарному положенні, пристойному місці, схід-північ, за півтори милі від міста Росел. Опісля учасники Похорону зійшлись у підцерковну домівку на багату перекуску. Попрощали свою дорогу донечку на вічний упокій, рідні батьки, старша від Покійниці сестра Мерелія Єлисавета, брат Мервин Михайло, сестричка Ліяна Маруся і наймолодший братчик Григорій Павло.

У гідному спомині попрощали свою внуку дідо Юрій і Домна Будзінські, вуйки Іван, Петро, Степан і Йосиф Боднарчуки, як також тітки Анна Когуч, Мариня Попадинець, Зофія Кураш, Катерина Дорош, Настя Сторожук і Магда Палмер

З родини Будзінських попрощали дорогу Шереліну

ЩО ХРЕСНІ БАТЬКИ ПОВИННІ НАБУТИ ДЛЯ СВОГО ПОХРЕСНИКА ПІД ЧАС ХРЕЩЕННЯ.

Хресний батько (кум) обовязково сам повинен набути хрестик для свого похресника. Цей хрестик освячується під час Хрещення.

Хресна мати (кума) сама набуває крижму (2 ярди білої матерії).

Крім цього куми можуть разом набути Молитовник в гарній білій або чорній оправі. Також дві свічки.

(Див. за оголошенням про Хрестики окремо!).

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна	$7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна	$2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна	$8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна	$6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна	$1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна	$1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі	2.00
в білій оправі	2.25

МАТЕРІЯ НА КРИЖМУ

Тефета — біла .... $1.40 ярд

СВІЧКИ

13 цалів — 50 ц. одна (разом із синьою або рожевою стяжкою).

Вищезгадані речі можна набути в Складі Церковних Речей.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат. С. Герус.	.50
ВИФЛЕЄМ — Катехізис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту	
Кляса І-ша 40 лекцій	.85
Кляса ІІ-га 40 лекцій	.85
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК — Віра — Faith, у двох мовах — українській та англійській;	
в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	.50
НАША ВІРА — Короткий Катехізис Православної Віри	1.25
OUR FAITH — Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові	1.25

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шклянка	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Киріяк — буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Ловізію на вічний спочинок вуйко Василь Будзінський з родиною, тітка Катерина Будзінська, тітки, як рідні, матедині сестри, Настя Ґуднір, Савета Хвитвін, перві браття, Едій Боднарчук і Кароль Когут.

Учасникам Похорону за їхні щирі пожертви на Невянучий Вінець на її могилу — щира подяка від нас, родичів, наших дітей, як також від рідні ближчої і найдальшої, а дорогій усім, нам і незабутній Шерелінї Ловізії з любовю віддані раз назавжди земля, неначе друга мати, хай буде легкою, і Вічная Їй Память!

о. І. Швець.

П О Д Я К А

Висловлюю сердечну подяку Громаді Св. Юрія в Давфині, Громаді Святого Івана Хрестителя в Дрифтінг Ривер за влаштування прощальних прийнять, за подарунки перед моїм виїздом на нову парафію. Громаді Св. Ап. Петра й Павла в Косові та Громаді Св. Володимира й Ольги в Ґилберт Плейнс за подарунки перед моїм виїздом сердечно дякую.

Усім Громадам бувшої моєї Округи щиро вдячний за співпрацю на протязі чотирьох років. Через короткий реченець я не мав эмоги попрощатися з більшістю Громад, але хочу тут ствердити, що всі Управи Громад відносилися до мене зо щирістю й добротою, ні з ким на протязі чотирьох років я не мав жодного непорозуміння, тому й виїжджаю з Давфину з почуттям вдячности й любови до всіх Управ і до всіх моїх бувших парафіян.

Прийміть мої найщиріші побажання для Вашої співпраці з Вашим новим парохом Всеч. о. Максимом Олесюком.

Зо щирою пошаною й братською любов'ю у Христі до всіх Вас —

Свящ. Тарас Славченко з родиною.

БЛ. П. ОЛЕСЯ ОСАЧУК
Вінніпег, Ман.

У п'ятницю, 23-го липня ц. р. в лікарні Сейнт Бонифас відійшла у вічність в 35-х роках життя бл. п. Олеся Осачук з Вінніпегу.

Покійна Олеся – дочка Николи й Клавдії Малінських.

Уже рік тому вона почувалася не дуже здоровою, однак не падала духом, і все мала надію на подужання. Чогось не мала вона сили. Але згодом тяжка недуга прикувала її до ліжка, і так вона по тяжких муках відійшла у Вічність.

Покійна була лагідної й веселої вдачі, щира й привітна, і тим вона з'єднала собі багато приятелів. Вона була працьовита — не змарнувала ні хвилинки часу. Не дарма ж вона була і маляркою, й артисткою, й швачкою. Усі, хто її знав, любили її й поважали, бо вона залюбки допомагала кожному, в чому тільки була потреба. То ж і не дивно, що Олесю так численно відвідували знайомі й друзі під час її недуги, а її кімната в лікарні завжди була повна живих квітів і карток розради й сердечних побажань від добрих людей.

Олеся народилася 26-го січня 1925 року в околиці Райн, Саск. Там вона зростала при своїх родичах, а середню школу (гай скул) скінчила в Йорктоні, Саск., а потім перейшла до Саскатуну, і там деякий час працювала в Інституті ім. Петра Могили й там належала до Товариства Могилянок при цьому Інституті. Опісля вона перебралася до Вінніпеґу, де працювала швачкою, і тут вийшла замуж за Йосифа Осачука, з яким прожила всього тринадцять років. Там таки Олеся належала до парафії катедри Пресв. Тройці.

Тіло покійної Олесі перевезено до Саскатуну — в околицю Мазепи коло Мікадо й тут її похоронено на кращому цвинтарі на фармах, коло української православної церкви в Мазепі.

Покійна Олеся полишила в тяжкому смутку дорогого мужа Йосифа, 4-літню донечку Карусю, родичів, 4-ох братів — Созонта, Омеляна, Арсенія й Нестора, та дві сестри — Альбіну Ґуляк і Дарусю Пасічняк, яка є медичною сестрою (норсою) в Мусини, Саск.

Тяжко було Олесі лишати красу того Божого світу, який вона так щиро любила. Тяжко було їй лишати свого дорогого мужа Йосифа й маленьку Карусю, якою вона так тішилася. Тяжко було їй лишати всю свою родину й приятелів. Але невмолима смерть перетяла нитку її молодого життя. Що ж. . . така вже Божа воля. . .

Всеч. о. Юрківський звершив їй Св. Таїнства й Похоронні Відправи в похоронному заведені у Вінніпезі. Всеч. о. Бублик відправив Похорон тут у Мазепі і сказав прощальну проповідь, що зворушила всіх до сліз.

На заклик о. Бублика на Нев'янучий Вінок бл. п. Олесі зібрано 40 дол., з того 8 дол. вділено на "Вістник".

Тобі, Дорога Дружино, Мамо й Донечко Олесю, нехай буде земля пером, — нехай Господь прийме Тебе в Царство Своє!

Муж Йосиф, донечка Каруся, родичі і вся родина.

ДО УВАГИ СТАРШИХ ҐРОМАДЯН

Цим повідомляємо, що Дім для Старших Громадян в Канорі, Саск., вже має для Вас готові мешкання.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, холодільник, гаряча і зимна біжуча вода є в кожному мешканні.

Місячний рент за мешкання, включно з газовим огріттям, електрикою та водою виносить $45.00 за менше розміром мешкання, $47.00 за більше.

Зголошуйтеся на мешкання вже тепер, перед зимою, поки ще є ограничене місце. Хто перший зголоситься, той перший буде мати нагоду отримати мешкання.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SENIOR CITIZENS' HOME
Canora, Sask.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN DENOMINATIONS WITH THE EASTERN ORTHODOX FAITH — by Bishop G. Polizoides ....$ .25
THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich .... .05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book
— black cloth bound 2.00
— white cloth bound 2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Othodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich .... .05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko 1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky —
Cloth Bound 7.50
Paper Bound 6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W Sawchuk, B.A., D.D. .... .25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich .... .05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood 7.00
SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages 4.50
THE RUDDER — by D. Cummings 10.50
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin 5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .... .75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Wowen's Association of Canada 4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo. W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .... .25

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ СЕНЮК
Порт Артур, Онт.

Бл. п. Параскевія Сенюк.

Бл. п. Параскевія Сенюк упокоїлася в Порт Артур, Онт., 30 квітня 1960 р., на 77 році життя.

Похорон Покійної, що його звершили о. О. Новицький і о. М. Фик, відбувся 4 травня ц. р.

Ширший некролог про Покійну був поміщений у "Вістнику" за 1 жовтня 1960 р.

Вічна Їй пам'ять!

П О Д Я К А

Дякую всім тим, що прийняли участь у хвилинах страждання нашої незабутньої Олесі й наших, — Всеч. о. М. Юрківському й Пані Добродійці за їхнє часте відвідування Олесі в лікарні, й за те, що о. Юрківський подав їй Св. Таїнства, а зокрема й Св. Сповідь, якої Олеся так прагнула. Дякуємо о. Юрківському за Похоронні Відправи в похоронному заведенні у Вінніпезі, а о. Бубликові — за Похоронні Відправи в Мазепі й за його щиру прощальну проповідь, і дякам п. Августинові Ягольницькому та п. Стефанові Маковському. Дякуємо всім тим, що несли з церкви до гробу, а Жіночому Товариству — за його щиру допомогу, подану нам у приготуванні обіду. Тим, що несли квіти на могилу і віддали останню послугу — усім Вам сердечно дякуємо!

Муж Йосиф Осачук з донечкою Карусею, родичі Николай і Клявдія Малінські, брати й сестри.

БЛ. П. МИХАЇЛ СТАСЮК
Кіндерслей, Саск.

Дня 23 липня 1960 р. рознеслася сумна вістка, що помер в Кіндерслей на 70 році Дмитро Михаїл Стасюк у Кіндерслей в лікарні. Перед смертю приняв Св. Тайни.

Покійний походив з села Жежання, повіт Заліщики, західня Україна; у Канаду приїхав 1907 р., працював усюди для своєї кращої будучини, а в 1927 р. оженився з Анною з дому Макара, і разом працювали на фармі; вигодували четверо дітей: один син і три доньки, що були для них гордістю.

Покійний з своєю дружиною 1959 р. перейшли з фарми до міста Кіндерслей. Покійний все був активним і жертвенним членом Української Греко-Православної Громади в Кіндерслей.

Покійний від 1910 р. завжди був передплатником "Вістника".

Дня 24 липня ввечері Всеч. о. Е. Т. Приступа — парох, і Всеч. о. В. Сенишин — ректор Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, відслужили Парастас у похоронному заведенні, а 25 липня відбувся Похорон з Службою Божою, при великому здвизі людей.

Покійний Дмитро Михаїл лишив у смутку дружину Анну, одного сина, три доньки й чотири внуки.

Дружина Покійного, Анна, та родина зложили на Нев'янучий Вінок $5.00 на "Вістник".

Нехай Господь, прийме покійного Дмитра Михаїла у Свої Оселі, де немає ні смутку, ні журби, а Тобі, дорога жено Анно, і Вам, діти, сердечна подяка; і нехай Вас Господь обдарить усіми добродійствами!

Присутній.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, ... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ ДЛЯ ЖІНОК, ДІВЧАТ, ХЛОПЦІВ І ДІТЕЙ

Ч. 164 А

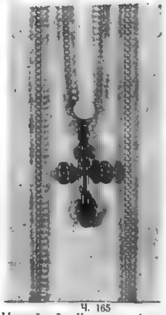

Ч. 165

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0 60

А д р е с а :
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winipeg 4, Manitoba, Canada

П О Д Я К А

Дружина Покійного з дітьми цими кількома словами складає сердечну п о д я к у Всеч. Отцям Е. Т. Приступі і В. Сенишиному за Похоронні Служіння; а також щиро дякуємо Церковному Хорові та всім тим, що були учасні в похоронних обрядах і виявили нам свої співчуття.

Дружина й діти.

БЛ. П. СЕСТРИ — АННА РОЛЯК І МАРІЯ КОСТРОН

Бл. п. Анна (з Ремендів) Роляк померла на 62 році життя в Летбридж, Алта, 11-го квітня 1960 р.

Уроджена в Мікадо, Саск., 22-го лютого 1899 р., вийшла замуж за Николу Роляка 1920 року. Через кілька років мали своє підприємство в Мікадо, в Айтуні та в Йорктоні, а 1944 року переїхали до Летбридж. Тут і захопила її так скоро ще неочікувана смерть.

Покійна оставила в смутку мужа Николу, синів Володимира й Романа, четверо внуків, братів Віктора, Петра, Павла, Василя і Едварда, та сестер Марію Кострон і Розу Баран.

Заупокійну Панахиду відслужено ввечері 13-го квітня, а повний Похорон — на другий день. Тіло Покійної зложено на цвинтарі в Летбридж.

Обидві Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. М. Хоменко.

⁂

Бл. п. Марія (з Ремендів) Кострон померла на 47 році життя в Содбурі, Онт., 24-го травня 1960 р.

Народжена в Мікадо, Саск., 8-го грудня 1913 р вийшла замуж за Якова Кострона із Содбурі 1939 року. Заупокійну Панахиду відслужено в Содбурі 6-го травня, а після того перевезено тіло до Мікадо, Саск., де 10-го травня Всеч. о. В. Слюзар відслужив чин Похорону зо Службою Божою.

Покійна залишила опечалену родину: мужа Якова, сестру Розу, братів Віктора, Петра, Павла, Василя й Едварда.

Тіло Покійної зложено на родинному цвинтарі в Мікадо.

Перед закінченням Похорону в Мікадо, учасники Похорону на заклик о. В. Слюзара зложили на Нев'янучий Вінок $45.81. Згідно з волею родини призначено з цієї суми 20.00 дол на будову нової церкви в Канорі, Саск., 10.00 дол. на стипендію для дівчат в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні, 10.00 дол. на "Вістник", а решту – на український пресовий фонд.

⁂

Родина п-ва Ремендів належить до групи визначних родин між українськими поселенцями в Канаді. Вона відома своїм щирим відношенням до всього, що рідне й дороге українській душі; вона знана

з привязання, жертвенности й праці для Рідної Церкви й народу, знана з дружнього співжиття з ближніми. Унаслідок цих гарних прикмет родини Ремендів обидва Похорони покійних сестер, Анни і Марії, були замітні присутністю великого числа співчуваючих приятелів і парафіян, що прибули віддати останню прислугу помершим.

Спіть сном блаженним, Дорогі Сестри, а рідна канадська земля нехай буде для Вас легкою!

В. В.

БЛ. П. ДЕНИС ЯРЕМКО
Транскона, Ман.

Дня 7-го вересня 1960 року упокоївся в Бозі Денис Яремко.

Покійний народився в місті Бучачі, Галичина, західня Україна 14-го травня 1885 року; прожив 75 літ.

Денис Яремко одружився 1910 року, в Канаду приїхав 1911 року, а дружина приїхала до нього 1913 року, і замешкали в Трансконі. Через цілий час свого побуту Покійний працював у "Кар Шапах" у С.П.Р., і відійшов з праці 1950 року.

Покійний був лагідної вдачі і поза тим, що мав на утримані свою родину, ніколи не забував, що він є членом української нації, а тому і включився в Українську Громаду — належав до Товариства Тараса Шевченка й Взаемної Помочі та довший час був рекордовим секретарем; працював дуже солідно й без жодної винагороди.

Покійний Денис полишив у смутку свою дорогу дружину Теклю, 4 дочки — замужні: пані Катерина Катрел, пані Софія Мебі, пані Анна Касіянчук, пані Ольга Шмельска, й сина Івана (самітного), 6 онуків і 6 правнуків, та знайомих і приятелів.

Панахида відбулася 9 вересня в похоронній каплиці, а Похорон відбувся з української гр.-прав. церкви Всіх Святих у Трансконі і 1-ій годині з полудня. О. Ігумен Іов Скакальський відправив Похорон при співі дяка п. Угринюка. По прощальному слові о. Ігумен Іов попросив присутніх, аби при послідним цілуванні хреста зложили свої пожертви на Нев'янучий Вінок, — і на згадку в пресі про покійного Дениса. Учасники-Похорону зложили $16.-11, а з того вділено $5.00 на "Вістник".

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона
23. Неділя — Брендон, Тиндал, Селкірк
30. Неділя — Кенора, Транскона, Гонор, Поплярфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА

Address: 1849 Winnipeg, Str. Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця. Покров Богородиці — Медов Лейк
16. Неділя — Вуткін
23. Неділя — Гетерлей
30. Неділя — Медов Лейк

972 James Str. Ph. 3290
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця. Покров Пресвятої Богородиці — Йорктон
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Горлиц
30. Неділя — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця (Покрова) — Мазепа
16. Неділя — Сторновей
23. Неділя — Кемсек
30. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22[illegible]7

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покрова — Сван Плейн
16. Неділя — Сван Ривер
23. Неділя — Стінен
30. Неділя — Арран

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покрова — Ню Вестмінстер, Б. К.
16. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
23. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
30. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. B.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа

ЖОВТЕНЬ
14. Покров Пресвятої Богородиці — Атабаска
16. Неділя — Сіба Біч
23. Неділя — Вестлок
30. Неділя — Баргед

Увага! Проситься всіх родичів, котрі мають дітей в шкільному віці присилати для запису до Рідної Школи, де відбуватимуться навчання рідної мови; українознавства, церковний спів і релігія.

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця Прокрова Пресв. Богородиці, Храм — Поничай
16. Неділя, Храм — Мелвил
23. Неділя — Габорд
30. Неділя — Айтуна

Увага! Родичі будьте приготовленими по кожній Сл. Божій залишитися з своїми діточками на пів години для науки Катехизму з діточками.

Місяць жовтень є місяцем подяки Богові за земні плоди, що нас ними поблагословив. Отож приносимо зі всего, що вродило цего року на посвяту, а по Богослужінню влаштовуємо спільні обіди з нагоди Дня Подяки.

Box 143, Ituna, Sask.

о. СТ. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — Покров Богородиці — Сембург
16. Неділя — Нипавин
23. Неділя — Кадет (Окружні збори
30. Неділя — Вірдейл

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЖОВТЕНЬ
14. Покров Пресв. Бог. — Тюдор (за рікою)
16. Неділя — Інсінтер (Гай вей)
23. Неділя — Дробот
30. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 88.

о. М. КРИЩУКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покров Богородиці — Мусідора
16. Неділя — Слава пів. — о. Г. Криштанович, Лойдмінстер — о. М. Крищук
23. Неділя — Слава пол.
30. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИПЮКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця. Покрова Пресв. Богородиці — Ґронлід (північна)
16. Неділя — Брукебі
23. Неділя — Ґронлід (Північна)
30. Неділя — Гонлід (над річкою)

Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛИША

ЖОВТЕНЬ
14. Покров Пресв. Богородиці — Сірко
16. Неділя — Сенькін
23. Неділя — Вайта
30. Неділя — Арбака, Св. Петра й Павла

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАРБИ

Box 298 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЖОВТЕНЬ
14. Покрова Пресв. Богородиці — Мензі
16. Неділя — Виста
23. Неділя — Розбирн
30. Неділя — Овкбирн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 386

о. М. ОЛЕСЮКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покрова — Дрифтінг Ривер
16. Неділя — Сифтон
23. Неділя — Давфин
30. Неділя — Гилберт Плейнс

(Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині).

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

16. Неділя — Мус Джьо
23. Неділя — Кендіяк
30. Неділя — Оен, Алта.

Address: 738 Ave. L. So.
Saskatoon, Sask. Tel. CH 2-4096

о. Я. РИБАЛКИ

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — Гефорд
16. Неділя — Борден — Біянки
23. Неділя — Гефорд
30. Неділя — Редфілд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покрова Пресв. Богор. — Смокі Лейк
16. Неділя — Стрий
23. Неділя — Вільна
27. Четвер, Преп. Параскеви — Давнінг
30. Неділя — Спеллен

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

ЖОВТЕНЬ
14. Покрова — Бирджес
16. Неділя — Канора
23. Неділя — Бюкенан
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця, Покрова — Толстой
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гардентон
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — Покрова — Ст. Джулієн (Хам)
16. Неділя — Вакав
23. Неділя — Тарнополь
30. Неділя — Принц Алберт Соборна Служба Божа в честь з'їзду Інституту П. Могили із Саск.).

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 367

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 486

о. Е. ТРУФИНА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — (Покров Пресвятої Богородиці) — Пайн Ривер.
16. Неділя — Дорбен
23. Неділя — Венлав
30. Неділя — Гарленд

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — Восетна, Покров Пресв. Богородиці
16. Неділя — Редватер
23. Неділя — Радвей Федора, Вечірня в год. 4-ій по пол.
30. Неділя — Торгилд Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.

Box 128, Redway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця. Покров Богородиці — Норял
16. Неділя — Спрейл
23. Неділя — Гресленд
30. Неділя — Бойл

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця — Едмонтон
16. Неділя — Кагвин. День Подяки
23. Неділя — Калмар. День Подяки
30. Неділя — Пено. День Подяки

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЖОВТЕНЬ
14. Пятниця. Покрови — „Коло Федакіа"
16. Неділя — Вишарт
23. Неділя — Едмор
30. Неділя — Виннярд

Пригадка: в м. жовтні, в порозумінні з громадами, відбудуться в церквах округи Шіго ще й Служби, Подяки.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

PIK XXXVII. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1960. ЧИСЛО (1121) 21

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА ЗДА Й РЕЛІГІЙНА ПОЛІТИКА

Року 1928-го на президента ЗДА кандидував був католик, однак він не був вибраний, — величезна більшість американців не бажали мати католика президентом.

Сенатор Джан Кеннеді — це перший, після 1928 року, католик, який кандидує на президента ЗДА, як соперник кандидата Никсона — протестанта. Початки листопада — час виборів — недалеко, і виборча компанія все більше пожвавлюється.

Чинник релігійної політики відограє важливу ролю в соперництві між обома кандидатами на президента — між сенатором Кеннеді й теперішнім віцепрезидентом Никсоном. Згідно з статистикою 1960 року, населення ЗДА становить тепер 179,500,000 осіб, а в цьому католиків тільки 39,505,475 душ.

Між релігією й політикою

Загально говориться, що релігія й політика — це дві різні справи, — їх можна цілком розділити, їх не треба й не вільно змішувати.

Хто так думає, той вірить, що сен. Кеннеді з одного боку може бути добрим католиком, а з другого боку він міг би бути також добрим президентом ЗДА, міг би задовольнити й некатолицьку більшість громадян цієї держави. На цій підставі католики, а також дехто й з некатоликів, вимагають, щоб релігійний чинник був усунений з передвиборчої кампанії. Також і дехто з жидів (навіть декотрі рабіни), про всякий випадок, ставлять таку вимогу. Вони вказують на факт, що в ЗДА Церква відділена від держави, і що Католицька Церква в ЗДА, мовляв, також є за відділенням Церкви від держави.

Але все ж таки виринає питання: чи у всіх випадках можна відділити життя від політики, а релігію від життя — включно з державним життям? З цього питання виринає друге: чи громадяни ЗДА справді не повинні цікавитися релігійним відношенням кандидата на президента держави?

Протестантські діячі в ЗДА о. д-р Е. К. Блейк і епископ Дж. Б. Оксней поставили питання: "Коли б на президента ЗДА кандидував член релігійної квакерської спільноти, то чи американці не мали б ставити йому питання: чи його пацифізм, до якого зобов'язує квакерство, не перешкодило б йому належно виконувати обов'язки командира всіх збройних сил ЗДА під час війни?" — Це питання вони поставили на сторінках журн. "Лук" (16.2. і 10.5. 1960). Тому, сказали вони, "кандидатура католика на президента, чи обсадження ним Білого Дому, не може не довести до ще більшого зацікавлення протестантів ролею його Церкви (Католицької), яку

(Закінчення на 2 ст.)

НЕ УНИКАТИ В ПРЕСІ СПРАВ, НЕМИЛИХ ДЛЯ ЦЕРКВИ, — ВИМАГАЄ ПАТРІЯРХ

"Вселенський Патріярх Константинопольський Атенагорас зробив відгук у пресі в Атенах своєю заявою — що він є "проти загальної тенденції уникати розголошування в пресі цих справ, що не є на руку Церкві", — подає журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1960 рік).

"Церква — це люди, отже, послідовно, люди мусять знати, що діється в житті Церкви", сказав Патріярх. "Свобода преси стає досконалою тоді, коли ці, що є під цензурою, замість протестувати проти цензури стараються подавати провірені справи".

МІЛЬЙОНИ ДІТЕЙ БЕЗ МАТЕРИНСЬКОЇ ОПІКИ

У "Статистичному Витязі" ЗДА ц. р. подано, що в ЗДА на цілоденній заробітковій роботі перебуває 3 мільйони молодих матерів нижче двадцятьох років життя. Це найбільше в історії ЗДА число молодих матерів, які через роботу залишають своїх дітей без материнського догляду.

ТРИ ВЕЛИКІ ВОРОГИ СВОБОДИ В АМЕРИЦІ

"Попередній Федеральний судд я (ЗДА) Алберт Левітт сказав: "Три великі вороги свободи ЗДА — це комунізм, фашизм і Католицька Церква" (Журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", вересень 1960).

ПОГОЛОСКИ НАВКОЛО КЕННЕДІ

Один з відомих американських журналістів заявив, що Френк Сінатра, який підтримує кандидатуру сен. Джана Кеннеді на президента ЗДА, і є близьким приятелем фільмового актора Пітера Лофорда (шваґра Кеннеді), має зв'язки з підземельним світом. Він каже, що Ф. Сінатра відкрито накладає з "Баґсі Сіґел" — ґанґстерами бувшої банди Аль Капоне, з Виллі Моретті й Лакі Лючіано.

І цей журналіст ставить питання: чи така компанія принесла б нову добу в Білому Домі — таку, що досі ще не бувала?

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

відбудуться в таких місцях:

30-го жовтня — Катедра Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

6-го листопада — Церква Св. Димитрія Мироточця в Лонг Бренч Торонто.

13-го листопада — Митрополича Богослужба в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

20-го листопада — в Церкві Зшестя Св. Духа в Саскатуні.

27-го листопада — Церква Св. Михаїла в Вінніпезі.

4-го грудня — в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

НОВИЙ АДМІНІСТРАТОР ІТАЛІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Новим Адміністратором Італійської Православної Церкви є о. Маріо Таддеі — бувший католицький монсіньор.

Італійська Православна Церква цього року зросла на одну парафію більше, коли ціле село Монтальто Дора (1000 осіб) з католицтва повернулося до православної віри, як "Церкви-Матері" Християнства. Тому що, як це є всюди, святиня є власністю папи, то вона, хоч і тепер порожня, далі в посіданні Католицької Церкви. Тому православне селі Монтальто покищо молиться в капличці в приватній хаті; о. Адміністратор М. Таддеі назначив на цю парафію настоятелем 31-літнього о. Джіованні Готтарді.

Католицький епископ Альбіно Менза, що його катедра знаходиться в м. Івреа, і на території його епархії знаходиться гірське сільце Монтальто Дора, видав розпорядження своїм 146 католицьким парафіям три місяці кожного ранку молитися, щоб парафія Монтальто Дора знову стала католицькою. А про всякий випадок він прокляв це село.

Ледве чи можна сумніватися в тому, що католицькі церковні власті роблять якісь заходи в уряду, щоб він почав якісь репресії проти згаданої православної парафії; вона знаходиться в юрисдикції Антіохійського Патріярха.

Причиною повороту до православія цілої парафії Монтальто Дора було те, що місцевий епископ трактував парафіян, як "нерідних дітей", а також гнітив і принижував їхнього католицького священика, трактуючи їх як безвільний матеріял у своїх руках, ніде не давав їм права голосу в церковно-громадських справах.

Православна Церква — згідно з своєю найдавнішою традицією — зберігає за членами Церкви їхні демократичні привілеї: мати право власности на церковне майно, право голосу в призначуванні настоятеля парафії і всі інші привілеї, що їх вірні Церкви мають ще з часів Христа.

ТУРЕЧЧИНА ЗАБОРОНИЛА БІБЛІЮ ЄГОВІСТСЬКОГО ПЕРЕКЛАДУ

Урядовий орган Туреччини "Т. С. Ресмі Газет" 2 липня ц. р. повідомив, що Біблію, перекладену й видану єговістами в ЗДА, забороняється поширювати в Туреччині. У цій справі був виданий спеціяльний декрет прем'єра Туреччини — Гемаля Ґурселя і 18 міністрами його кабінету.

Населення Туреччини складається в 98 відсотках з мусулман (магометан). Усі єговістські видання заборонено там ще з 1927 року.

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА ЗДА. . .

(Закінчення з 1 ст.)

вона могла б відогравати в численних ділянках держави, що мають істотне значення для американців".

В ЗДА й у світі

Католицькі діячі підкреслюють, що перший католицький єпископ в ЗДА Джан Керол 1790 року захищав відділення Католицької Церкви від держави в ЗДА; о. Дж. А. Обраен — професор католицького університету в Нотр Дейм, ЗДА заявив: "Католики бачать більшу потребу відділення Церкви від держави, ніж усі інші релігійні групи в ЗДА тому, що вони тут становлять меншість" (журн. "Рідерс Дайджест", жовтень 1960 рік).

Але о. Джан А. Обраен іде ще далі, і пригадує таку заяву Дж. Т. Мекникласа — католицького Синсинатського Архиепископа — 25 січня 1948 року: "Якщо б католики вже навіть завтра стали більшістю в нашій країні (ЗДА), то вони не будуть старатися об'єднати свою Церкву з державою".

Так о. Обраен намагається довести, що сен. Кеннеді, якщо б він став президентом ЗДА, не віддав би на послуги Католицькій Церкві свою державну владу. При цьому о. Обраен подає такі приклади: у тих державах, де переважають католики, напр., у Мексико й Франції, Католицька Церква й держава абсолютно розділені.

Такі й тому подібні заяви політиків Католицької Церкви своєю тактикою нагадують заяви Хрущова, який у жовтні ц. р. на засіданні Генеральної Асамблеї Об'єднаних Держав заявив, що "всі союзні республіки СССР є незалежними державами, і, напр., Україна, чи Білорусь чи інша "республіка" може в кожний час відділитися від Советського Союзу, якщо вона цього захоче, — бо це загарантоване конституцією СССР". — Звичайно, були такі політики, що й цим заявам Хрущова вірили, — але далеко не всі.

Протестантські речники — о. д-р Е. К. Блейк і єпископ Дж. Б. Оксием спростовують: "Отець Браен хоче доказувати, що католицька більшість (якщо б така була — р. В.) не переслідували б протестантів у ЗДА. Він (о. Браен) вказує на Мексико й Францію, що є тими країнами, де католики, хоч вони є у більшості, не переслідують протестантів. Але він (о. Обраен) не говорить про ясну лекцію історії, яка свідчить, що релігійна свобода у Франції і в Мексико була надана не властями Католицької Церкви; ця свобода була в обох цих країнах серед великих болів і страждань здобута опозицією проти ієрархії Католицької Церкви. В ЗДА свободу держави (з-під намагань Католицької Церкви поневолювати громадян) здобула світська сила й протестантизм, при співпраці тієї частини католиків, які стали проти клерикалізму" (Журн. "Рідерс Дайджест", жовтень 1960 рік).

Ця заява о. Блейка і єпископа Оксиема є залізним аргументом. Католицькі політики за нашого часу постійно говорять, що Католицька Церква, мовляв, створила "західню цивілізацію й культуру з її демократичною свободою людини", і що Католицька Церква в різних країнах є джерелом національного розвитку того чи іншого народу. Але в дійсності західня цивілізація постала шляхом терпінь і боротьби духа тих людей, яких Католицька Церква переслідувала й мучила (за часів "Св. Інквізиції"), — Церква замучувала учених (наприклад, Ґалілео), знищувала наукові твори (напр., Коперника) і т. д. Католицька Церква переслідувала тих людей, які змагали до демократії. Коли народи й людина почали будитися до вільного життя — "весна народів", то папа Пій IX 1849 р. спеціяльною енциклікою (посланням) викляв конституційний лад.

І національне пробудженя серед народів було переслідуване Католицькою Церквою, — його треба було здобувати шляхом боротьби народу проти католицьких заборон.

А тепер ось Католицька Церква все це, що вона переслідувала й хотіла знищити, але їй не вдалося, — записує на рахунок своїх заслуг: національних, наукових, культурних, суспільних і т. д. Це ж присвоювання Католицькою Церквою здобутків тих людей, яких вона переслідувала. . .

Сплут тактики

У передвиборчій кампанії Католицька Акція в ЗДА видимо тримається такої традиційної тактики: всі засоби, якими можна осягнути ціль, є добрі. Тому ця тактика творить химерний сплут чи вузол, де довірливі люди бачать внутрі політики Катол. Акції щось ніби різкі "суперечності". Наприклад, Католицька Церква чинить усі зусилля для того, щоб уряд ЗДА нав'язав дипломатчні зносини з папською Ватиканською державою, і встановив амбасаду ЗДА при Ватикані. А це вже не є відділення Церкви від держави" Далі, Католицька Церква домагається, щоб уряд ЗДА фінансував приватні католицькі школи. А це вже не є відділення Церкви від держави; і так далі, і тому подібне.

Сен. Кеннеді, як кандидат на президента ЗДА, заявив, що він є проти фінансування державою церковних шкіл в ЗДА і проти встановлення американської амбасади при Ватиканській державі, що її головою (монархом) є папа, — бо все це було б проти конституції ЗДА.

З цього приводу частина католицької преси повела проти сен. Кеннеді гострий наступ. Цей наступ на декого чинить враження, що, може, сен. Кеннеді хоч і є католиком ("ліберальним"), але не є він папістом. А це знову ж може сен. Кеннеді допомогти у виборах, прихиляючи до нього й частину некатоликів.

Але чи наступ частини католицької преси на сен. Кеннеді, як буцімто "нелояльного" супроти папи, справді щирий? Чи це тільки поділені ролі між католицькою пропагандою, і кожен своїм способом (одні вихвалювання, а другі вдаванням "атаки") допомагає йому стати президентом ЗДА? Бо ж "кінець діло вінчає"!

***

Коли Католицька Акція каже, що вона стоїть за релігійну толеранцію, отже не слід звертати уваги на релігію кандидата, — то чому ж Католицька Акція конче хоче, щоб президентом ЗДА був католик?

Коли Католицька Акція вважає, що сен. Кеннеді не буде повільним знаряддям у руках папи — цебто в руках чужої (Ватиканської) держави, — то тим самим Католицька Акція не вважає сен. Кеннеді добрим католиком, — але чому ж вона хоче, щоб той "недобрий католик" таки став президентом ЗДА?

ЗАСТУПНИК ГІТЛЕРА В МАНАСТИРІ В ЕСПАНІЇ, КАЖЕ ПРАЗЬКА РАДІОВИСИЛЬНЯ

Радіо з Праги у вересні ц. р. подало, що Мартин Борман — заступник Гітлера й голова Секретаріяту нацистської партії, переховується у відомому бенедиктинському манастирі в Монсеррат у північно-східній Еспанії.

Мартина Бормана називають "злим генієм Гітлера". Після закінчення 2-ої світової війни він заочно був засуджений на смерть побідниками Німеччини на процесі в Нюрнберзі.

У тому ж часі австрійський селянин — католик Кляус Гогенвартер у Тиролі переховував 30-літнього Мартина Адольфа Бормана — сина Мартина Бормана. Року 1947-го молодий Борман був прийнятий Католицькою Церквою в Австрії і вписався до католицької семинарії в Тиролі. Року 1949-го він доповнював свої богословські студії в католицькій семинарії Св. Серця у Відні, а 1950 року був з нагоди т. зв. "Святого Року" на масовому паломництві в Римі, і був на авдиєнції в папи Пія XII.

РЕЛІГІЙНО-ПОЛІТИЧНА БОРОТЬБА В УРЯДІ КОРЕЇ

В уряді Південної Кореї ведеться релігійно-політична боротьба; вона більш закулісна й тиха, ніж явна, але зате гостра, непримиренна.

Президент Південної Кореї 62-літній Посун Юн — визначний протестантський діяч (просвітеріянин). Натомість прем'єр цієї держави І. Чанґ — фанатичний католик і противник президента.

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ
ДЛЯ
УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ
ВИДАННЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Програма Навчання ділиться на пять відділів: **для початківців** (дітей), **новаків, юнаків, старших і дорослих,** при чім перших чотири відділи охоплюють дітей від 4 до 15 років життя. Програма розложена на 35 лекцій для кожного відділу, тобто на цілий шкільний рік Недільної Школи, який починається Неділею, що попереджує чи збігається з Різдвом Пресвятої Богородиці, а кінчається Неділею Пятидесятниці.

"Програму Навчання" Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон благословив для вжитку по всіх Недільних Школах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Книжка містить 46 сторін друку, величини листового паперу, й коштує з пересилкою тільки $1.00.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

З ДІЯНЬ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ У. Г. П. Ц. В КАНАДІ

(Продовження)

Соціяльне забезпечення Духовенства

Восьмою точкою програми 12-го Собору була справа соціяльного забезпечення Духовенства нашої Церкви. Головним доповідачем у цій справі був Голова Президії Консисторії Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, який подав Соборові докладні інформації про те, що саме Консисторією було зроблено в цій справі, згідно постанов останнього Звичайного Собору, а саме введено групову асекурацію на життя для всіх священиків (ця асекурація ввійшла в життя три роки тому) і з початком цього року створено Допомогово-пенсійний Фонд, якого метою є дати належну допомогу тим священикам, які з різних непербачених причин не матимуть змоги виконувати своїх пастирських обов'язків, а також забезпечити пенсією всіх тих священиків, які через старість відходитимуть від праці.

До цього часу Консисторією — з Благословення Владики Митрополита — уже розроблений відповідний Статут цього Фонду, на підставі якого вкладки до нього вносять по рівній сумі священики й Громади. Справа соціяльного забезпечення Духовенства — це дуже важлива справа і позитивне її розв'язання причиниться до дальшого зростання Церкви; бо коли Духовенство буде належно забезпечене пенсією на старші роки й допомогою на випадок якогось нещастя, то більше число молодих людей певніше вступатиме на студії до нашої Богословської Школи, і вони згодом вступатимуть на шлях праці на церковній ниві в священичому сані.

З другої сторони, створення такого Фонду великою мірою облегчить загальний Фонд Церкви і дасть змогу ті видатки обернути на інші важливі й конечно потрібні справи.

При кінці свого звіту о. Д-р С. Савчук висловив перед Собором побажання, щоб Собор уважно віднісся до цього Фонду, і щоб зробив постанову, згідно якої б дотеперішні внески у Фонд висотою по 2 відсотки від священиків і Громад були трохи піднесені — принаймні ще на один відсоток. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук також запросив усіх делегатів, щоб вони у своїх Громадах докладно вияснювали цю справу та допомогали скорішому й надійному зростанню Фонду.

Собор одноголосно прийняв постанову, якою схвалює всі досьогочасні заходи, пороблені Консисторією, у справі соціяльного забезпечення Духовенства, а також постановив вкладки Пенсійно-допомогового Фонду піднести з 2% до 3%, які порівно вкладають священики й Громади.

9. Взаємна Церковна Позичкова Каса

Новою й дуже важливою справою, яку розглянув 12-ий Собор, була справа створення Взаємної Церковної Позичкової Каси. Інформації щодо потреби створення такої Каси та про її важливу ролю для Церкви подав Голова Президії Консисторії о. Д-р С. Савчук, який зазначив, що разом із зростанням Церкви зростає й потреба в будові нових храмів Божих, нових резиденцій для священиків і т. д. Громадам більшим і краще зорганізованим справа будови йде не так тяжко; натомість Громадам, які тількищо народжуються й також бажають мати в себе місце молитися, справа будови йде далеко тяжче. Такі Громади часом не витримують цієї проби, й розсипаються, а інші заходять у великі борги, через які не можуть скоро й належно розвинути свою працю; і все це, разом узяте, дуже гальмує хід у напрямі успішного розвитку. Щоб цьому запобігти — Церква повинна створити Взаємну Позичкову Касу, до якої вкладали б свої вбереження заможніші Громади (на відповідний відсоток), а тим часом слабші й початкуючі Громади випозичали б з цієї Каси на будову церков і резиденцій (також за відповідний відсоток). Цим було б забезпечене й улегчене будування нових церков, а також прихід з відсотків ішов би на користь нашої Церкви, — крім того, що відсоток для тих, хто позичає, був би менший ніж цей відсоток є в банках чи позичкових компаніях.

Зваживши все це, Консисторія складає світлому Соборові побажання, щоб така Позичкова Каса була створена.

У короткій діловій дискусії як духовні, так і світські делегати висловили свої погляди про важливість створення Каси, після чого Собор одноголосно прийняв рішення Взаємну Церковну Позичкову Касу створити, а Консисторії доручає цю справу провести в життя.

10. Українська Школа УГПЦ в Канаді

Від самих початків існування Української Православної Церкви її учительська діяльність була одним з найважливіших завдань церковної праці. Власне, Церкві і її активній учительській діяльності завдячує український народ свою високу освіту на початках Християнства в Україні. При Церкві були не тільки приходські (парафіяльні) школи, що давали загальну освіту широким кругам населення, але й були при Церкві і середні (Колеґії), також і найвищі учбові заклади, якими були, наприклад, за Козаччини, славні Острізька і Києво-Могилянська Академії. І тільки насильна узурпація московським царатом прав українського народу і його Церкви пізніше привела до того, що всі школи — як початкові, так середні й вищі, — що існували при Церкві, стали розсадниками русифікації і засобом національно-духового поневолення народу.

Користаючись пригожими умовинами для вільного розвитку в Канаді, Українська Греко-Православна Церква від початків свого існування в учительській діяльності пішла за славною традицією Матірної Церкви в Україні; у цьому напрямку вона виконує подекуди й тяжчі і важливіші завдання ніж колись приходилося виконувати Церкві в Україні, бо Українська Греко-Православна Церква в Канаді своєю учительською діяльністю не тільки несе освіту нашій молоді, але одночасно й охороняє її перед асиміляцією.

Тому то справи шкіл при Церкві, їхня організація й ведення, їхне матеріяльне забезпечення, а також забезпечення потрібним учительським персоналом завжди були в центрі уваги Проводу Церкви, її священиків і вірних.

12-ий Собор віднісся до цієї важливої справи з належною увагою і своїми постановами одобрив усю дотеперішню працю Проводу Церкви в ділянці Шкільництва та намітив низку заходів для дальшого успішного розвитку Української Школи при нашій Церкві.

Короткі звіти досьогочасної праці в цій ділянці подали Високопреосвященніший Владика Митрополит та голова Освітнього Відділу Консисторії о. Д-р С. В. Савчук. Владика Митрополит у своєму слові підкреслив величезне значення Української Школи і про потребу централізації всієї шкільної праці, а о. Д-р С. В. Савчук поінформував Собор, що вже докладно вироблений Статут Української Школи, створено при Консисторії центральну Раду Української Школи, завданням якої є координувати всю шкільну діяльність при Церкві, видавати підручники, дбати про матеріяльні засоби і т. д. На сході Канади вже створена й дуже успішно провадить свою працю Рада Української Школи при Східній Єпархії, а в недалекому майбутньому повстануть такі ж ради при Середній і західній Єпархіях. У найближчому часі потрібно буде при Консисторії для координації шкільної праці принаймні одного високоосвіченого педагога, який би ввесь свій час віддавав цій справі. Також справу фінансування шкільної праці треба узяти до уваги, і в цьому напрямку поробити відповідні заходи.

Фінансування шкільної діяльности досі провадилося за рахунок загального церковного фонду; і коли на майбутнє виникне потреба чи то провести збірку, чи знайти інше джерело фінансування Школи, Світлий Собор повинен також це мати на увазі, і дати в цій справі свою згоду.

У дискусії над цим питанням усі без винятку дискутанти підкреслювали велику вагу й значення для майбутнього Церкви ведення її шкільної праці та висловлювали погляди, що Собор повинен одобрити всю дотеперішню діяльність Освітнього Відділу й одобрити також усі пляни й заходи його праці на майбутнє.

о. Гр. Удод — секр.

(Продовження на 7 ст.)

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ ДЛЯ БАТЬКІВ

Робін Джуліюс Марк з Нью Йорку, промовляючи на конференції дітей і молоді в Білому Домі, подав слідуюче:

1. Будьте ввічливими до Ваших дітей. Дайте їм відчути, що вони є бажаними.

2. Не очікуйте від них неможливого.

3. Ніколи не обманюйте ваших дітей, бо в такий спосіб не будете мати успіху.

4. Дотримуйте обітниці. Якщо йде мова про нагороду, дайте її; якщо належиться кара, — виконайте.

5. Виправляйте дитячі помилки скоро.

6. Ніколи не переоцінюйте матеріяльних речей перед дітьми.

7. Не робіть і не говоріть нічого такого, чого ви не хотіли б, щоб ваші діти говорили й робили.

8. Любіть і трактуйте ваших дітей однаково.

9. Зробіть вашу хату справжнім домом для ваших дітей.

10. Провадьте їх пильно й терпеливо в їхньому шуканні Бога.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩЕ ОДИН „РЕПРЕЗЕНТАНТ" УКРАЇНИ ПЕРЕД СВІТОМ

Про всяких "репрезентантів" України ми вже чули. А тепер знаходиться ще один.

У торонтонській катол. "Нашій Меті" з 24 вересня 1960 року є редакційна стаття "**Найсвітліший репрезентант України**". Зміст статті — хаотична мішанина правди і неправди, крутні й натягань.

"Наша Мета" **вважає гр.-кат. Церкву репрезентанткою України перед світом,** як ніби з часів Володимира. Але така балачка є собі лише балачкою, бо слава первісної Української Церкви з гр.-кат, чи уніятською Церквою не вяжеться.

Уніятську Церкву зорганізували поляки з Римом великими насильствами і розбоями, що слави гр.-кат. Церкві не приносять.

Про первісну Українську Православну Церкву каже "Наша Мета":

"Церква українського народу грала завжди одну з найголовніших роль в його історії. Відколи Україна прийняла християнство, її Церква формувала духове обличчя Народу в дусі Христової науки й закону. В роки нашої державної незалежности Єпископи чи Митрополити були першими особами по князеві навіть у державних справах. Вона (Церква) була найбільшою духово-моральною силою України. Особливо була вона нею в часах нашої бездержавности. Як довго існувала своя Українська Церква, так довго Україна хоч і позбавлена своєї державної незалежности, була окремим духовим і національним тілом". — Таке говориться в "Нашій Меті".

Але ані десятої частини того, що тут сказано, не можна сказати про уніятську чи гр.-кат. Церкву, бо вона завжди була для українців великим лихом.

Та щоби подерте латати, "Наша Мета" такі латки видумує. Каже вона:

"**Галичину перед винародовленням** врятувала тільки її рідна Церква. Під її **опікунчими крилами** зберігся дух народу та багаті історичні традиції".

Але неправдою є, що Церква започаткувала національне відродження Галичини, — бо як вона його започаткувала й коли? Національна свідомість, що пробудилася в українців, рятувала українців перед винародовленням, а церковники були проти української свідомости. Чи помагали церковники Шашкевичеві?

І під чіими опікунчими крилами зберігся дух народу? Чи Риму? Чи поляків? Чи напів спольщених церковників? Чи під крилами уніятського митрополита Сембратовича, що пофальшував ухвали Львівського Собору з 1891 року в користь Риму і поляків, а на лихо гр.-кат. Церкві (щоби завести целібат)? Чи під крилами митрополита Шептицького, що був за заведенням целібату, і він перший почав його заводити? Чи під крилами епископа Хомишина?, Єпископа Коциловського, о. Масцюха?

Чи Шептицькому ходило про збереження Церкви? Він же заборонив греко-католицькій "Ниві" писати про "Візантійство", щоб вона не пригадувала, які права має Українська Церква і які за нею є традиції. І він сам ті права і традиції легковажив, коли заводив целібат і викинув зі Служби Божої "**І всіх вас православних**".

Напоєні римським молоком священики-латинізатори старалися затирати в Церкві навіть найменші сліди православія. Отже папа прокляв православних. Він рівняв православних з татарами, з поганами і називав православних "паршивими вівцями". Він радив польському королеві не жалувати вогну й меча на православних. Хіба про те не говорить історія?

Церква, як Церква, — вона була в Галичині й на Закарпатті для народу дорогою йому Українською Церквою, і народ її захищав, і боронив скільки міг. Але чи захищали її гр.-кат. верхи?

Чи папи захищали права Церкви, які Церква мала за князів? Адже ж папа продав полякам православні церкви на Холмщині на знищення за півмільйона долярів. Дуже папа шанував те, що дістав в руки за допомогою поляків, і що був зобовязався шанувати?

Каже "Наша Мета:" Церква Галичини була не тільки переємницею української Церкви княжих часів, але вона була і є теж захисницею найвищих національних ідеалів" Так! Церква, як Церква, була такою для народу, але не для її верховодів. Нею правили чужі і ворожі українцям люди, отже вона була невільницею і мученицею. Хіба папські поляки не звали українських церков синагогами і божницями, а греко-католиків собаками і їх віру собачою?

Хіба історія про те не говорить?

Греко-католицька Церква була і є нині невільницею Риму, отже чи вона мала б нині бути представницею України? Які ж особи мали б бути тими представниками? Першим повинен би бути тут папа, а дальше його послугачі та наймити.

"Наша Мета" виводить, що на Євхаристійнім Конгресі в Мюнхені гр.-кат. Єпископи з митрополитом Германюком, отже папські ставленики, при Богослуженні виступали як представники України, хоч на ділі вони були представниками Риму, який гр.-кат. Церкву має в руках. Отже питання, чи римські ставленики можуть уважатися представниками України? Чому ж не ставленики українського народу?

Є в тому самому числі "Нашої Мети" ще один дивний вислів:

Каже "Наша Мета", що тепер українські науковці роблять на Україні велику роботу корисну Україні, бо вона "**сприяє розвиткові української економіки", науки сільського господарства, української культури, чи навіть певних політично-устроєвих формацій**". — Так сказано в "Нашій Меті". . .

Отже виходить, що під большевиками українці мають повну волю, — що захочеш, те робиш.

І тих, які не мають клаптя своєї землі, ані господарства (бо працюють, як невільники, в колгоспі), які може не мають і хати, ані чобіт, ані подостатком поживи, большевицькі наганячі вчать, як провадити господарку (в колхозі?), як українську культуру розвивати, а вчать і політики. Виходить, що українцям під большевиками дуже добре. Неволі нема, біди нема, — живеш і розкошуєш!

Правда, подібну балачку чуємо і від Хрущова, який каже, що він так само репрезентує Україну перед світом. Все більше таких "репрезентантів" України знаходиться зі сторони світових інтернаціоналів — червоних, чорних і всяких інших.

Щождо гр.-кат. Церкви, то багато історичних фактів є зібрано в книжках "**Маловідоме" і "Мелхиседек Значко — Яворський"**, і там матеріял вибраний головно з католицьких джерел, а чейже католики про себе не брехали! Хто той матеріял розгляне, то побачить, чи гр.-кат. Церква заслужила на те, щоб бути представницею України перед світом. Хто цікавий, нехай згадані книжки перечитає, а певно не пожалує. Довідається про те, чого не знав Не зашкодило б і "Нашій Меті" згадане перечитати.

В. К.

КАТОЛИЦЬКЕ ВІДНОШЕННЯ ДО ПРАВОСЛАВІЯ ХАРАКТЕРИЗУЄТЬСЯ БРАКОМ ЧЕСНОТ, КАЖЕ КАТОЛИЦЬКИЙ ДОСТОЙНИК

Уніятський церкавний достойник Максим IV у Бейруті (Ливан) — це "патріярх греко-католиків усього світу", — виясняє часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (16 жовтня 1960 року). Цей же часопис передає такі думки патріярха Максима IV:

"Патріярх не висловлював якихсь особливіших надій на об'єднання Християнства у висліді майбутнього світового Собору (католицького, 1961 р.).... Він твердив, що тут потрібне благородство, і що нашому (католицькому) відношенню до Православія в минулому бракувало цієї чесноти. Наші богослови висловлювали свої застереження супроти становища Православія, а православні відповідали в такому самому дусі, — але тут не було духової зустрічі, тому що не було зустрічі сердець у благородстві. Патріярх сказав, що ми так говоримо до православних: "Ви помиляєтеся! Покиньте свої помилки, і приєднайтеся до нас!" Але він (Максим IV) підкреслив, що таке відношення є безплідне, і воно служить тільки поширенню тріщини між нами й нашими православними братами. Бо вони (православні) відчувають, що правда по їхній стороні, і що не вони, а їхні противники (католики) змінили вчення Християнства. Вони (православні) в добрій вірі стоять на тому ґрунті, що вони репрезентують первісну Християнську Церкву. Патріярх Максим вважає, що наше відношення до цього становища православних мусить бути прихильне, але це можна осягнути не дискусіями, а тільки шляхом совісних зусиль зрозуміти, в чому саме полягає становище православних".

ІСПОВІДНИКИ З ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

Кажуть: "історія повторюється'.

На Україну нападали орди магометан — турків і татар. А Рим приглядався — що православну Україну вони знищать. Нарешті Рим обіцяв Україні допомогу, але під умовою — що Україна піддасться під власть папи. Тоді папа пришле на Україну проти магометан католицькі війська з Заходу, — цебто подасть допомогу "меча Св. Петра". Український князь Роман Галицько-Волинський добув свого могутнього меча і спитав: "Чи має такого меча папа?" Папські посли признались, що не має.

Україна без допомоги папського "меча Св. Петра" оборонила Християнство в Україні перед мусулманами, і залишилася православною. Одночасно православна Україна козацькими грудьми оборонила центри католицтва: Варшаву, Відень і сам Рим. Бо інакше турки були б здобули Відень, а потім Рим.

⁂

Рік 1917 — на території бувшої царсько-російської імперії запанувала комуністична влада Захід мав мілітарну силу (а найбільше католицька Франція), але папа не вислав її проти большевиків. Не мав він впливу на католицькі країни, чи волів, щоб большевики запанували й знищили Православну Церкву на слов'янському сході Европи?

Папа тепер не має збройної сили, як мав у середньовіччі. Він не має сталевого "меча Св. Петра". А чи має він морального "меча Св. Петра" - - щоб Рим моральною силою католицтва міг поставити спротив воюючому комунізмові?

Що виявилося в католицькій Італії зараз по 2-ій світовій війні? Коло вісім мільйонів здекларованих комуністів — крім симпатиків і ще більшої маси соціялістів. Їх "не було" тільки тоді, коли Католицька Церква силою диктатора Муссоліні здушувала атеїзм.

Що діється в католицькій Еспанії? У роках 1936-38 стихійно зірвалися комуністичні сили, і тільки силою сучасного диктатора ген. Ф. Франко Католицька Церква подавлює атеїзм, а також переслідує інші релігії.

Що діється в інших католицьких країнах? На Кубі цього літа молодь диктатора Ф. Кастра (приятеля Совєтського Союзу) 9 серпня ц. р. вчинила напад на катол. Архиепископа Евеліо Діяза; і Католицька Церква на Кубі повідомила, що вона готова на знак протесту закрити на Кубі всі свої церкви. У католицькій Домініканській республіці уряд дуктатора Трухіло цього літа загрозив папському нунцієві вигнанням, а місцевим епископам — в'язницею.

В Італії навколо Риму комуністичне населення становить густу масу — відомий "червоний пояс навколо Риму".

Сам голова Пропаганди Віри в Америці — відомий католицький епископ Ф. Шін у розпуці заявив, що "західній матеріялістичний світ узагалі вже пропащий, і що його може спасти тільки глибоковіруюча... Росія, — навіть большевицька, бо вона у свій большевизм усе ж таки вірить, а західня людина не вірить в ніщо" (Журн. "Київ", ч. 4, 1955. Філядельфія).

⁂

Український православний народ чує з боку Католицької Церкви заклики: признайте власть папи, і тим самим ви приєднаєтеся до "спільного" християнського фронту проти воюючого комунізму з його атеїзмом! Цебто, в український народ православний хотять вмовити, що папство має в собі якусь особливу, надзвичайну силу, що тільки вона може протиставитися воюючому атеїзмові в Совєтському Союзі, а Православна Віра, мовляв, такої сили "не має".

Але, яка та моральна сила Ватикану, про це свідчить той факт, що по близько двох тисяч років власті папства на Заході ступнево дійшло до того, що, як каже єп. Шін, "західня людина вже в ніщо не вірить".

А тим часом у православній Україні...

Преса у серпні й вересні принесла вістку про заснування совєтською владою університету "наукового атеїзму" в м. Дніпропетровську в Україні.

Згідно з повідомленням, у цьому центрі атеїзму будуть проводити хемічні експерименти, "щоб науковим способом заперечити існування Бога". Комуністична влада СССР заводить ці експерименти, "щоб доказати, що світ, життя і різні роди живих істот появилися без ніякої творчої діяльности Бога".

У м. Вінниці інститут зорганізував в Україні систему "наукового й атеїстичного виховання" в рамках шкільної програми.

Київська "Робітнича газета" вліті 1960 року повідомила, що влада викрила "церкву в катакомбах" у м. Дніпропетровську — осідку нового університету атеїзму; молодь потаємно сходилася до цієї церкви на спільну молитву й читання Св. Письма.

⁂

Слід зазначити, що ці вісті подала в світ Заходу католицька преса, — наприклад, "Бизентайн Кетолик Ворлд" за 25 вересня 1960 р. "Да Юкреініен Буллетин" (Ню Йорк) за 1-15 серпня 1960 орган Українського Конгресового Комітету в ЗДА подав ці вісті на основі звідомлення з Риму. "Да Юкреініен Буллетин" при цьому зазначив: "Звідомлення" (з Риму) стверджують, що, незважаючи на атеїстичну роботу атеїзму в Україні, там є вперте прив'язання до релігії.

⁂

У даному випадку маємо інформації про переслідування Православної Церкви в центральній Україні, — говориться про міста Дніпропетровськ і Вінницю.

І тут слід підкреслити цей факт, що Рим звернув на ці справи окрему увагу, і він відзначає цей факт, що українське православне населення "вперто прив'язане до релігії". У м. Дніпропетровську совєтська поліція викрила українські православні тайні катакомби.

Тут, на Заході, маючи повну свободу церковно-політичної діяльности, католицькі діячі на своїх шумних конференціях, конгресах у вигоді і безпеці голосно проголошують заяви про боротьбу з комунізмом і його воюючим атеїзмом в СССР. А в той же час там, в Україні, переслідувані безбожною владою православні українці по ночах у катакомбах потаємно сходяться спільно визнавати Христа. І Рим, нарешті, сам мусів признати, що православні українці, незважаючи на жорстоке переслідування безбожниками, твердо визнають Віру Христову.

А тут, під боком Риму, де повна свобода католицтва, де католицтво навіть має політичну владу, або вплив на неї, — тут "західня людина вже в ніщо не вірить". На якій же основі католицькі діячі закликають православних українців піддатися папі, бо він має силу оборонити Християнство? Православні українці без папізму знайшли у своїй Вірі силу встоятися перед безбожницьким переслідуванням. Але Ватикан не знайшов у своєму папізмі сили не допустити до того, що "західня людина вже в ніщо не вірить".

Це треба мати на увазі всім тим політикам, які закликають православних українців під владу папи.

Сила Християнства не в папських енцикліках, не в ватиканських конгресах і римській дипломатії; сила Християнства в таких українських православних ісповідниках, як та молодь з "церкви в катакомбах" у Дніпропетровську. А така православна "церква в катакомбах" в Україні існує не одна.

ВІДКРИЛИ ЗАМОК ЮДЕЙСЬКИХ ЦАРІВ

Під час археологічних розкопок в околиці Єрусалиму, під горбом Рамат Рахель, відкрито кам'яну палату юдейських царів. Учені вважають, що ця палата походить з восьмого століття перед Народженням Христа. Археолог д-р Йоаганан Агароні так висказався про це: "Це перша царська палата, відкрита в Юдеї. Вона досить схожа на цитаделю, будовану в Самарії юдейським царем Ахабом, який володів у 874-852 рр. перед Народженням Христа".

Вістку про це подано в жовтні ц. р.

ЦЕРКВА ВИМАГАЄ ВІД ДЕРЖАВИ БІЛЬШОЇ ДОПОМОГИ

Цьогорічна конференція католицького епископату Зах. Німеччини у своїх резолюціях вимагає від німецького уряду в Бонн (столиця Зах. Німеччини), щоб він збільшив свою допомогу католицьким виховним установам.

РЕМОНТ ХРАМУ ГРОБУ ГОСПОДНЬОГО В ЄРУСАЛИМІ

Храм Гробу Господнього почали ремонтувати 1958 року. Цього року інформують, що робота вже добігає кінця.

Храм на Гробі Господньому—це одна з найсвященніших святинь Християнства. Його було побудовано біля 12 чи 13 століття. Року 1927-го його сильно пошкодив землетрус, 1949 року — пожежа, 1954 року — дощова злива.

Загальні кошти ремонту становлять біля півтора мільйона долярів. Ця сума видатків буде по-рівному покрита православними греками, вірмено-апостольцями й католиками, — цебто, вірними тих трьох віроісповідань, які спільно мають головну контролю над цим храмом. Етіопці, египетські копти й православні сирійці мають під своєю контролею тільки менші внутрішні секції будівлі.

Католицька Церква пропонувала не направу, а перебудову святині на велику скалю, але православні греки й вірмени не погодилися на це, бо католики мали замір таким чином цілу святиню перебрати у свої руки. Знову ж греки й вірмени дуже кмітливі й передбачливі.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Продовження)

За того часу папство ступнево переходило у французькі руки. Установлення "легатів", — дарма що це було невідомим у старовинній Церкві, і його ввели в церковну систему на основі підробленого канона, а Ґраціян уважав це необхідним[1]), — дало папам можливість заволодіти Національними Церквами й оподаткувати їх, і це стало діятися в повному розквіті.

Папи повалили династію Гогенштауфенів і пересадили — завдяки Південно-Італійському королівству — впливи французької династії в Італію. Феодальна претенсія не вистачала для того, щоб цю процедуру зробити законною, отже тут треба було знайти якусь іншу основу. І саме тому Толомео став казати, що імператор Констянтин подарував був це королівство (Південну Італію) папам як manuale (особистий подарунок), яким він міг розпоряджатися так, як йому подобалося[2]). Таким чином уся його "Історія" була оформлена так, як це було потрібне папській Курії і Домініканському Чинові 1313 р. Він починає заявою, що Христос був першим папою, — і ця його програма пронизує ввесь твір; другим папою був Ап. Петро, який заснував — почерез своїх учнів — усі головні церкви в Італії й у Ґалії.

Толомео перший став поширювати — в папському інтересі — байку про сповидне встановлення електорів папою Григорієм 995 року[3]). Це був додаток до теорії перекладів, видуманої папами Олександром III і Інокентієм III. На думку папи Інокентія III, це папи відібрали Імперію (Римську) з грецьких рук і передали її в руки франків; і вони (папи) вчинили це для свого кращого самообезпечення[4]). Толомео говорить, що це імператор Карл Великий на приказ Церкви поклав край Грецькій імперії[5]). Папа Боніфатій VIII призвів імператора Альберта до цього, щоб той формально визнав, що це, мовляв, папи передали цю імперію (з грецького володіння у франконське), і що це вони (папи) надали деяким князям право елекції (право вибирати імператора), і вони ж (папи) надали королям та імператорам владу цивільного меча[6]). А до цього всього були додані (папами) ще й новіші претенсії: перша з них — це та, що їй надав був правосильність папа Климентій V, який домігся того, що в випадку опорожнення імператорського престолу влада (імператорська) переходить на папу; і що кожен імператор зобов'язаний присягнути папі підданство, — це та претенсія, на основі якої папа Іван XXII боровся з імператором Людвиком, зробивши собі прямий висновок, негайно примінений практично проти Людвика, — що папа був адміністратором імперії під час опорожнення імператорського престолу[7]).

З погляду Курії (папського двора) твір Ґраціяна ("Декрет") і "Декреталії" (псевдо-Ісидора) не вистачали для цих цілей, тому то до численної кляси тих правників і богословів, що були на папському дворі, як ось Тріонфо й Еґідій Колюмна (чи з Колюмни, Колюмненський), треба ще додати й папських надворних історків Мартина й Толомео.

Крім цих цілей (політичних, — боротьба папства за політичну владу), спеціяльні фікції були також потрібні з уваги на обставини в окремих державах і в їхніх Національних Церквах, що їхні історії треба було приноровити до папської системи. Особливо ж так було воно щодо Іспанії. У її випадку ґешефт "варення історії" був тут у ходу більш систематично, ніж десь інакше. Старовинна Іспанська Церква хоч і признавала над собою головство папи, однак її відношення до папи ще далі було незалежним[8]). Синод Іспанської Церкви скликався реґулярно, виконував юрисдикцію над епископами й митрополитами, а іноді навіть самим папам ставив спротив у справах віри, — так ось, наприклад, Синод у Толедо 688 року суворо скритикував листа папи Бенедикта й не завагався обвинуватити його (папу) в "безличному заперечуванні Отцям" (Церкви). За часів арабської інвазії і далі — по кінець одинадцятого століття — Іспанська Церква зберігала своє незалежне життя[9]). Впливи Риму тут відчувалися рідко, і то тільки з довгими перервами. Архиепископ Діеґо Ґельмірез — загорілий речник григоріянської системи при кінці дванадцятого століття свідчить, що за того часу (у попередньому столітті) ні один з іспанських епископів не рахувався з Римською Церквою і не повинувався їй, і що Іспанська Церква управлялася законами Толедо, а не Риму[10]).

Зміна (в Іспанії) на користь Риму настала почерез вплив монахів (французьких) з м. Клюні, які отримали абатства і епископії (в Іспанії) внаслідок заходів королев Франції і політики декого з королів, які шукали собі підтримки в Римі. Навіть папа Григорій VII твердив, що вся Іспанія, почавши із старовинних часів, була власністю папи в цьому сенсі, що й Уґорщина, Русь, Провансалія й Саксонія, — себто — що цей папа надівся опанувати ці країни. І ці претенсії папи (на Іспанію) закінчилися одним вислідом — що папа став переслідувати мозарабський обряд, який він заступив обрядом римським 1085 року. Французький монах з м. Клюні став Архиепископом Толедським, і з того часу 150 років — аж до половини тринадцятого століття — Рим вів безперебійну боротьбу за поневолення Іспанської Церкви. Тут саме була ціль цих історичних підрібок (на іспанському ґрунті), що їх уперше став продукувати Пеляйо — Єпископ Овієдський, а потім Люкас — Єпископ Туїський. Перший з них (еп. Пеляйо) перекрутив Літопис Сампіро таким робом, що він сам собі видумав, нібито при дворі папи Івана VIII була амбасада Іспанської Церкви, і що його Чин (французьких монахів з м. Клюні) скликав був Синад у м. Овіедо; він же підробив папські декрети і т. ін.[11]). Однак ширшими і впливовішими були підрібки еп. Люкаса, який основно спотворив старовинну історію Іспанії. Щоб надати Іспанській Церкві вигляду її ранньої й повної залежности від Риму, він представив Архиепископа Леандра "папським леґатом" і перекрутив усю історію "Ісидора", з якого він зробив "вікарія папи Григорія"[12]). Причини лихоліття Іспанії і розвал Ґотського царства він пояснює за допомогою зовсім казкової історії, ним же видуманої — про короля Вітіза, який, як він (еп. Люкас) каже, під карою смерті заборонив іспанцям повинуватися папі[13]).

Почавши з чотирнадцятого століття, підроблені писання Св. Кирила й пофальшовані Канони Соборів трималися на тому підґрунті, що його — проти всяких підозрінь — ґарантував був авторитет Св. Томи Аквінського. Це знаменний факт, що від часів твору Тріонфо, який охоплював собою період 1320—1450 років, ні один новий твір більш не появився був в інтересах папської системи. Аж спір Базилейського Собору з папою Євгенієм IV викликав собою працю кардинала Торквемади та інші твори — меншого значення. Торквемада поставив арґумент, який аж до часів Белярміна був найпослідовнішою обороною папської системи, повністю оснований на цих підрібках, що появилися були вже після псевдо-Ісидора, а головно на сфальшованих писаннях Св. Кирила. Кардинал Торквемада заявив, що коли хто легковажить авторитет Св. Томи Аквінського, то це вже досить зле, але коли хто принижує свідчення Св. Кирила, то цього толерувати не можна. Папа непомильний; уся ж власть інших епископів запозичена чи походить від його (папи) власті. Постанови Соборів без його (папи) згоди є нулею й порожнечею.

Ці свої основні принципи Торквемада обосновує підробленими писаннями Анаклета, Климентія, Халкедонського Собору, Св. Кирила і масою інших підроблених та перекручених свідчень[14]). За часів папи Лева X й Климентія III кардинал Тома Віоський (з Віо), чи Каетан, і Якобацці близько йшли слідом за ним[15]). Мельхіор Канус беззастережно спирався на авторитеті Кирила, посвідченого Томою Аквінським, а це саме чинив і Белярмін та езуїти, що його наслідували. Домінікани Николай, Ле-Кієн, Кетіф і Ешар перші відкрито заявили, що їхнього вчителя, Св. Тому Аквінського одурив був самозванець, (т. зв. "Ісидор"), отже він сам (Св. Тома Аквінський) своєю чергою звів оманою цілий гурт богословів, що його наслідували[16]). З другого ж боку, езуїти, включно з таким ученим як Ляббе, хоч вони й занехали псевдо-Ісидрові "Декреталії", все ж таки проявляли своє рішення далі дотримуватися писань Св. Кирила[17]). В Італії ще навіть 1713 року були цитовані — професором Андруцці в Болонії — найважливіші вставки із Св. Кирила, як найістотніші арґументи; цей професор цитує ці арґументи (підроблені) із Св. Кирила у своїй праці, повній неув'язок, на тему патріярха Досіфея[18]).

1) Dist. 94, c. 2, під наголовком: "Excommunicetur qui legatum Sedis Apostolicae impedire tentaverit." Ця цитація взята з твору псевдо-Ісидора, однак у ній дуже загально говориться про епископський уряд, якого ніхто не смів ставити перепон. Через пропущення слова "vestram" (вашу) і на основі становища Ґраціяна — леґатів представлено такими, що вони мають право екскомунікувати кожного.

2) Ptol. Luc. 1066.

3) Не Тріонфо, як твердить Фрідбурґ (De Fin. inter Eccl. et Civit. regund Judicio, 1861, p. 25), і не була ця цитація вставкою в творах Томи Аквінського, як це він думає; ані також не належить вона Еґідієві Колюмненському, як це вважає Ваттенбах (Deutschlands Geschichtsquel. 519), — а становить ця цитація продовження твору Толомео. Quetif і Echard уже відмітили були цей додаток, що його Толомео дописав був до твору Томи Аквінського, і доказали, що Толомео перший став цю байку поширювати, і, мабуть, він самий таки її й видумав.

4) Registr. Epp. 29, 63; Decret. c. 34, De Elect. I. 6.

5) Ptol. Luc. 974.

6) Raynald. Annal. ann. 1303, 8.

7) Порівн. "Processus in Ludovic. Bav." у Martene "Thes. Anecd." II, 710 seq., де ціла серія байок і підрібок — таких, як Мартинові й Толомео, — була поставлена як зброя проти імператорів і їхніх прихильників, як ось, напр., екскомуніка імператора

Аркадія папою Інокентієм, леґенди про Констянтина й Феодосія та інші.

8) І так, Ісидор Севільський, найвпливовіший з-поміж іспанських прелатів і богословів, у своєму листі до князя Клавдія твердить про свою підданість Римському Престолові більш підкреслено, ніж це було в прийнятому звичаї серед епископів того часу.

9) Masdeu, Hist. Critic. de Espana, XIII. 258 seq. Тут можна бачити, що — згідно листа, випущеного папою Адріяном I біля 790 р., в якому були натякнені деякі зловживання — між Іспанією й папами впродовж двох століть не було ніяких вносин; їх не було також в одинадцятому столітті — перед часами папи Григорія VII, — за винятком кількох малозначних випадків.

10) Hist. Compost. 253; див. Flores: Espana Sagrada, vol. XX.

11) Flores, Espana Sagrada, XIV. 440.

12) Там таки, IX. 203—204.

13) "Chronicon Mundi"

14) Du Pontif. M. et Gen. Concil. Auctorit. (Ven. 1583), p. 17; Summa de Eccl. (Venet. 1561), p. 366.

15) Opera (ed. Serry), Patav. 734, p. 194, "Cyrillus.. multo evidentius quam caeteri auctores huic veritati testimonium prohibet," — що є непомильним суддею доктрини. Хто хоче мати загальний образ виличення оригінальної традиції Церкви всякими пізнішими фабрикаціями й підрібками — коло 1563 р., коли появився твір Loci, що його написав Canus, тому слід прочитати п'яту книгу тієї його праці. Але, звичайно, ця сама справа вийшла ще гірше — п'ятдесятьма роками пізніше в аналогічному розділі твору Белярміна (Bellarmine). Різниця в цьому, що Канус принаймні був чесним у своїй вірі (у правдивість того, що було в підрібках), але цього самого не можна сказати про Белярміна.

16) Le Quien з особливим підкресленням висловлюється про цю справу в передмові до свого твору "Panoplia contra schisma Graecorum" (видання Steph. de Altimura, Paris, 1718, стор. XV -XVII).

17) Labbe, De Script. Eccles.(Paris, 1660). I. 244. Лябе й Белярмін заслонювалися претекстом, що Thesaurus Кирила дійшов до нас у неповному вигляді; Dupin, Ceillier, Oudin уже давно перед тим вказували на фальшивість цього твердження.

18) Vetus Graecia de Rom. Sede praeclare sentiens, Venet, 713, p. 219.

РОЗКОЛ СЕРЕД КАТОЛИЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА В ПОЛЬЩІ

Організація "Харітас" до 2-ої світової війни була добродійною установою Католицької Церкви в Польщі. Десять років тому комуністична влада Польщі захватила цю установу у свої руки й передала її тим католицьким священикам, що належать до т. зв. "Кружка священиків", які співпрацюють з комуністичною владою.

Цього року ширший відгомін викликав Пастирський Лист католицького епископа в м. Сільці (по-польському: Седльце) на Підляшші Іґнація Сьвірського. У своєму Листі еп. Сьвірський обвинувачує комуністичний уряд Польщі: "Він обтяжує нас несправедливими податками, надподатками й грошовими карами та трактує нас, як громадян другої кляси, засуджуючи нас на ступневу ліквідацію. . . "Кружок священиків" (для співпраці з комуністичною владою), заборонений епископатом, існує, а його мета — подавати матеріяльну допомогу священикам. Це також означає, що цей "Кружок" розпоряджає значним фондом, джерело походження якого нам не відоме". (Це фінансує комуністичний режим).

(Незважаючи на це, однак, католицький епископат признає членів прокомуністичного "Кружка" своїми священиками. — ред. В.).

"ІНША КРАСА"

Канадське Біблійне Товариство, що раніш було відоме під назвою "Британське й Закордонне Біблійне Товариство в Канаді", недавно випустило фільму, якою показано працю жінки, яка поширює Євангелію в центральній Індії.

Ця фільма називається "Інша краса". Цей наголовок створений під впливом біблійного вислову: "Благословен той, хто читає" (В. 1. 3).

Фільма описує історію дівчини, яка знайшла своє щастя в тому, що навчала інших читати. З роками вона стала поширювати Євангелію, і так вносила щастя в селянські хатки.

Її щастя ще збільшувалося тим, що вона наполягала на тому, щоб у родині читати вчилися разом жінка з чоловіком. Таким чином подружжя спільно осягло знання, а це знову ж усувало з-поміж них ці перепони, які виростали там, де тільки одне з подружжя було неписьменне — або чоловік, або жінка.

Ця дівчина почала свої лекції за допомогою методи д-ра Франка Ляубаха, яка улегчує навчати грамоти неписьменних. Коли її учні вже навчилися читати, то вона давала їм для вправ читання тексти Біблії, примірники якої їй постачало Біблійне Товариство.

"Інша краса" — це беззвучна, кольорова фільма на 25 хвилин. Вона призначена для висвітлювання проекційними апаратами.

БАБКИ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ ПРАВОСЛАВНИХ ХРЕЩЕНЬ В СССР, ОБВИНУВАЧУЄ ВЛАДА

Восени ц. р. у пресі Заходу появилися вістки, що в околицях Москви по 2-ій світовій війні значно збільшилося число охрещень тих дітей, що їхні батьки самі не охрещені. Часопис "Комуніст" — орган Центрального комітету Комуністичної партії СССР, каже, що це сталося внаслідок впливу, що його має бабка в кожній селянській родині.

Окреслюючи ці охрещення, як "особливо загрозливе відродження", "Комуніст" остерігає комуністичних провідників, щоб вони не легковажили цієї справи.

В ЕВРОПІ ПАДАЄ РЕЛІГІЙНІСТЬ, КАЖЕ ЄП. ДІБЕЛІЮС

Визначний і відомий у світі протестантський Єпископ О. Дібеліюс у Зах. Німеччині сказав, що в той час, коли на американському континенті помітне релігійне відродження, то в Европі релігійність виразно падає. Він подав різні приклади ,а один з них — із Шотляндії (Шкотії), яка ще донедавна була зразком релігійности, а тепер там настає зміна. По більших шотляндських містах у церкві можна побачити на Богослуженні не більше 130 людей, і то тільки переважно старші.

КРАЇНА БЕЗ МОЛОДИХ ЗЛОЧИНЦІВ

Шеф турецької поліції М. Евин цього року побував в Америці. Він сказав, що в Туреччині немає молодечої злочинности, бо "у нас діти мають повну пошану до правопорядку", — отже й не треба великого числа поліції. Він сказав: "Турецька родина дуже сильна, і там правильно виховують дітей".

М. Евин міг би був при цьому додати, що саме тут одна з причин, через які місіонери з християнських країн не мають успіху в мусулманській Туреччині. Турки знають, який загальний позем моральности в християнських країнах, а який в мусулманських (ісламських).

ІНДІЯНИ ПРИНЕСЛИ В ЖЕРТВУ БОЖКАМ ДИТИНУ

У Перу примітивні індіяни мали в джунґлях "свято" і при цій нагоді спалили малу дівчину.

Таку новинку подав католицький щоденник "Америка" (ЗДА) за 17 вересня цього року.

Перу — країна з католицькою владою. Як і кожна католицька країна латинської Америки, так і Перу переслідує інші християнські (некатолицькі) віроісповідання. Зате ж індіяни мають свободу своєї поганської релігії, і вони цю свободу використовують на це, щоб дітей палити в жертву божкам.

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1960 ДО 15-го СІЧНЯ 1961 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто—щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1960 р., до 15-го січня, 1961 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....
....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....
....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя і прізвище ....
....

Моя адреса ....
....

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ПРИВОДУ СТАТТІ ПРО УЦК І ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ НА ХОЛМЩИНІ

У журналі "Віра й Культура" (ч. 9, 1960 р. Вінніпеґ) була стаття, в якій говориться, що греко-католицькі діячі під час 2-ої світової війни намагалися покатоличити православну Холмщину.

Проти згаданої статті виступив торонтонський "Гомін України" (13 серпня 1960 року), а вслід за ним едмонтонські "Українські Вісті (3 жовтня 1960 року).

Згадані протести української католицької преси не послідовні й безпредметні. Тут ідеться про такі питання. Чи ж католицькі діячі не вважають католицтво "найкращою" релігією? А коли вони його вважають "найкращою" релігією, — то чи не бажають вони, щоб уся Україна була католицькою? А коли вони цього бажають, — то чи не чинять вони всього можливого, щоб перевести ввесь український народ у католицтво? Католицькі діячі такі зусилля завжди робили й роблять їх також і в Канаді: ведуть агітацію в пресі, спеціяльними посланнями закликають православних українців піддатися Римові, і т. д. То хто ж повірить, що католицькі діячі українського роду не робили всіх зусиль, щоб і православну Холмщину перевести в католицтво? А коли вони ці зусилля дійсно робили, і в журналі "Віра й Культура" цей факт стверджений, — то чому ж україномовна католицька преса тут ображується й протестує? Чи католицькі діячі соромляться того, що вони намагаються православних українців — завжди і всюди, отже й також на Холмщині — перевести в католицтво?

Це те найперше питання, яке слід поставити авторам католицьких статтей-протестів з приводу вищезгаданої статті в журналі "Віра й Культура".

***

У католицьких "Українських Вістях" (3 жовтня 1960 р.) з протестом проти статті в "Вірі й Культурі" виступив зі статтею п. н. "Український Центральний Комітет у Кракові і Православна Церква на Холмщині" п. УЦК-івець. Цей криптонім ("УЦК-івець") свідчить, що автор — це бувший діяч з Українського Центрального Комітету (скорочено: УЦК) під проводом проф. В. Кубійовича в Кракові за часів 2-ої світової війни. УЦК репрезентував українців перед німцями в Генеральному Губернаторстві (бувша Польща). УЦК мав свої відділи у містах і містечках Ген. Губернаторства, — ці відділи називалися Українськими Комітетами; вони також називалися "Украініше Фертрауенштеле", цебто "Уряд Довір'я", і як такі, вони мали право видавати українцям документи-виказки, які признавала німецька влада за дійсні, — нарівні з паспортами. Сама назва "Уряд Довір'я" свідчить, що ці установи були очолювані людьми, які мали довір'я у німецької влади. "Уряди Довір'я", цебто "Українські Комітети" були централізовані в спільному осередку — Українському Центральному Комітеті в Кракові.

Подане тут вияснення про Український Центральний Комітет (УЦК) у Кракові і його відділи ("Українські Комітети", чи "Уряди Довір'я"), на жаль, виявляється тут необхідним; цю необхідність викликав п. УЦК-івець своєю статтею, отже він уважає, що про ці справи з 2-ої світової війни треба говорити відкрито. Добре це чи зле, коли про них відкрито говорити — це вже лежить на моральній відповідальності п. УЦК-івця, який цю справу порушив на сторінках преси.

Ідеться тут про ось що: п. УЦК-івець намагається доказувати, що провідники з УЦК в Кракові, хоч вони й католики, не тільки не мріяли про це, щоб православна Холмщина стала католицькою, а навпаки — вони ще й допомагали Православній Церкві на Холмщині, та лише завдяки тим заходам УЦК проф. Іван Огієнко став Архиепископом православної Холмсько-Підляської Архиепархії за 2-ої світової війни. І так, п. УЦК-івець пише: "Без його (проф. В. Кубійовича — голови УЦК) пляну й підтримки проф. Іван Огієнко був би залишився проф. Іваном Огієнком", — цебто не був би Владикою.

Що ж, п. УЦК-івець заговорив досить сміливо — може й аж надто сміливо. . . На це твердження п. УЦК-івця покищо можна дати таку відповідь: Без пляну й підтримки німецького генерал-губернатора Франка, що був Гітлеровим правителем Генерального Губернаторства (він резидував у Кракові) був би не існував Український Центральний Комітет, отже й його діячі не були б панами "уцківцями", та не мали б ніякої сили і влади чинити нічого такого, за що вони тепер вимагають від Владики Митрополита Іларіона морального зобов'язання супроти них і якоїсь вдячности.

Трудно — проф. І. Огієнко довіреною особою у німецько-гітлерівської влади не був, а навпаки — він був цією владою переслідуваний; натомість діячі УЦК в Кракові впливи в німецького ген. губернатора мали, отже уцківці кажуть, що вони ці впливи використали також і на це, щоб німецько-гітлерівська влада таки не заборонила висвятити на Єпископа проф. І. Огієнка — кандидата православних українців. А німецька влада конче хотіла заборонити. І, як виходить з твердження п. УЦК-івця, Український Центральний Комітет під проводом проф. В. Кубійовича взяв проф. Ів. Огієнка перед німецько-гітлерівською владою на свою морально-політичну відповідальність, і німцям морально-політична відповідальність УЦК зовсім вистачала.

***

Тепер п. УЦК-івець послуговується тим аргументом, що проф. Ів. Огієнко не мав доброї опінії в німецької-гітлерівської влади, а УЦК добру опінію в неї мав, і, тому зміг оборонити проф. Ів. Огієнка перед німцями. Не будемо тут ширше говорити про це, чи на рахунок морально-політичних чеснот слід зараховувати людям їхню добру опінію і впливи в тодішньої німецької влади, чи навпаки — на конто чеснот записати тим людям, які в німців не мали політичної доброї опінії і не мали впливів у німецької влади.

Над чим, однак, зупинимося — то це над питанням: чи ці бувші діячі УЦК, які тепер кажуть, що вони під час 2-ої світової війни зробили "ласку" проф. І. Огієнкові й Православній Церкві на Холмщині, — чи ці діячі справді відносилися до Православної Церкви й до проф. І. Огієнка (потім: Архиепископа Холмсько-Підляського) з сентиментом з зо щирістю?

Зовсім ні! Хто був в УЦК в Кракові? Одним з провідних лідерів там, напр., був католицький священик Гриньох. Чи ж може він сказати, що він "симпатик" Православної Віри й Православної Церкви? Далі, до діячів УЦК належав, очевидно, й сам п. УЦК-івець. А цей п. УЦК-івець у своїй статті є рішучим противником Української Православної Церкви, коли повторяє стару польську вигадку — що Україна прийняла 988 р. (за князя Св. Володимира) католицтво, а не Православну Віру, і що згодом частина українців назад "повернулася" до католицтва — пішла в "унію" з Римом. Отже п. УЦК-івець чинить тут це, чого не дозволяє чинити моральність: він перекручує історію України для добра Риму! І також п. УЦК-івець промовчує факт, що Рим польською силою й насильством частину українського народу перегнав у католицтво. Тут затаєно розбій Риму й Польщі супроти українського народу! І так, п. УЦК-івець пише: "Відколи значна частина українського народу повернулася назад до едности з Католицькою Церквою (насильна Берестейська унія 1596 року — ред. В.), Холмщина була греко-католицька. . ." Але п. УЦК-івець не згадує про те, що те насильне греко-католицтво було польське. У кожному підручнику історії Польщі про тих "унітуф" на Холмщині говориться як про "поляків". Чи ж п. УЦК-івець не знає, що всі ці, хто на Холмщині й Підляшші залишилися греко-католиками (офіційно: "уніці"), майже всі перейшли до поляків? Вони стали такими яничарами для українського народу, що йшли в ряди польських повстанців і мордували українське населення — це в XIX столітті. Коли ж мордоване українське населення звернулося до російської царської влади, щоб вона не допускала тих повстанців до мордування українців, то Польща алярмувала, що православні українці на Холмщині "переслідують унітуф" (польських різунів!). Однак про все це згадували українські посли (і то греко-католики, і д-р С. Баран з ними) на польській парляментарній трибуні у Варшаві 1938 р., — посли з Українського Національно-Демократичного Об'єднання (УНДО), і вони, а д-р С. Баран один з перших, там же заявляли перед польською владою, що Холмщина — це частина історичного спадкоємства Православної Церкви, а не Католицької! Пан УЦК-івець може про все прочитати у львівському щоденнику "Діло" з літніх місяців (головно за липень) 1938 року. Але посли з УНДО (їхній офіціоз "Діло") хоч і були греко-католиками, але вони не були діячами Католицької Акції, і перш за все були українцями, а не папістами, і за це їх атакувала Католицька Акція.

Отже п. УЦК-івець поступає нелогічно, коли непохвальні діла Католицької Акції він хоче заслонити авторитетом д-ра С. Барана (бо він також греко-католик!) та йому подібних! Не всі ж греко-католики є однакові, — одні є папісти, а другі — ні.

А хто був в УЦК в Кракові — про це говорить сама стаття п. УЦК-івця. Він же недарма пише: "В тих часах я чув декілька разів критичні уваги декого з

українців католиків, мовляв, проф. Кубійович аж надто ревно опікується Православною Церквою. . ." Такі обвинувачення п. УЦК-івець, звичайно, чув не від звичайних "сірих людей", а від діячів цієї сфери, в якій п. УЦК-івець обертався. Отже так "симпатизували" ці "деякі" українські діячі католицького віроісповідання з Православною Церквою і з Владикою Іларіоном (у мирі — проф. Ів. Огієнком)! Чи могли такі діячі в УЦК сприяти Православній Церкві на Холмщині? І чи справді вони навіть проф. Кубійовича підозрівали в симпатіях до Православної Церкви, цебто вони не вважали його за доброго католика?

Коли ж однак Католицька Церква проф. Кубійовича за доброго католика завжди вважала і вважає, — отже вона знає, що він не є ніяким потайним симпатиком Православної Церкви, як не були й не є ними й інші уцківці, — то тут виринає питання: чому вони займалися Православною Церквою на Холмщині? Чи може для добра української справи? Але ж католицькі діячі на українському відтинку вважають, що добро української справи вимагає ширити католицтво, отже боротися проти православія! З якою ж тоді метою діячі-католики з УЦК займалися Православною Церквою — коли вони чинили це ані з сентименту до неї, ані задля добра українства? Коли вони кажуть, що підтримували кандидатуру проф. І. Огієнка на Єпископа, але при тому з ним не симпатизували, і п. УЦК-івець тут делікатно пише, що "кандидатура проф. Огієнка мала прихильників і противників", — то чому в УЦК вважали, що кандидатуру проф. І. Огієнка таки треба католикам підтримати?

Ці питання вимагають відповіді.

***

Католицькі діячі з УЦК мали на серці добро Католицької Церкви, — і це самозрозуміла річ, бо ж вони католики. Про це п. УЦК-івець пише так: "Ясна річ, що ще багато разів проф. В. Кубійовичеві та його помічникам в УЦК доводилося робити різні інтервенції в німецької влади в церковних справах. Але ця роля УЦК стосувалась одинаково обох Церков: Греко-католицької і Православної". Далі, про відношення проф. Кубійовича до Православної Церкви п. УЦК-івець говорить: "Він, справді, опікувався нею, бо Греко-католицька Церква не потребувала опіки УЦК". Так каже п. УЦК-івець. І тут знову питання: чому ж тоді УЦК під проводом проф. Кубійовича робив "різні інтервенції в німецької влади" і "це стосувалось одинаково обох Церков: Греко-католицької і Православної", коли "Греко-католицька Церква не потребувала опіки УЦК"? Тут і маємо загадку! Греко-католицька Церква нікким не загрожена — ні поляками, ні німцями, — вона не має ворогів! — Отже вона не потребує опіки католицьких діячів, не потребує їхньої оборони за допомогою німецької влади, а проте католицькі діячі з УЦК все таки до німецької влади ходять і про щось інтервеніюють у справі Гр.-католицької Церкви! Про що? Коли не роблять цього задля оборони (вона ж її не потребує!), то хіба для католицького наступу! На кого? На жаль, це вже тайна канцелярій німецької влади . . .

Під кінець вересня 1939 року німці зайняли Варшаву. А згодом, каже п. УЦК-івець, "22 листопада, митр. Діонисій зрікся свого посту. Це сталося на домагання німців, на яких впливав Український Комітет у Варшаві під проводом покійного д-ра Юрія Липи".

З цього свідчення п. УЦК-івця виходить, що Український Комітет у Варшаві під проводом д-ра Юрія Липи (православного) вплинув на німецько-гітлерівську владу, щоб вона змусила Митрополита Діонисія (Валединського) — Первоієрарха Православної Церкви в Польщі, уступити з свого престолу; виразніше кажучи, Український Комітет у Варшаві під проводом д-ра Юрія Липи (лікаря й письменника) зробив до німців політичний донос на Митрополита Діонисія, — отже він мусів Митрополита Діонисія показати німецькій владі, як ворога гітлеризму. Такий висновок сам виплиає із свідчення п. УЦК-івця.

Але при тому п. УЦК-івець не додав однієї важливої "подробиці", а саме — що Український Комітет у Варшаві був філією чи відділом Українського Центрального Комітету в Кракові. То чи могло так бути, що такий важливий крок у справі Православної Церкви, як усунення з престолу її Первоієрарха, Український Комітет у Варшаві міг зробити без порозуміння з своєю централею — УЦК в Кракові? І ще однієї важливої "подробиці" не згадав п. УЦК-івець, а саме — що усунення Митрополита Діонисія з престолу Первоієрарха Православної Церкви в Польщі — це не було собі звичайне усунення, — бо ж при тому німецька влада арештувала Митрополита Діонисія й посадила в домашньому арешті в Отвоцьку під Варшавою. Не згадав п. УЦК-івець і цього факту, що коли ув'язнений Митрополит Діонисій вислав довірену людину за кордон (на Балкани), щоб повідомити православні народи (греків, сербів, болгар) про своє ув'язнення, то знайшлися "добрі люди", які постаралися, щоб того посланця було переловлено, і німці замучили його. Цю тайну поніс з собою в могилу Митрополит Діонисій, але о. Юрій Лотоцький живе, і всі ці справи знає. Знають їх також і інші особи.

(Д. б.)

Свідок.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
Winnipeg 4, Manitoba, Canada
7 St. Johns Ave.,

ТУРЕЧЧИНА ОБМЕЖУЄ СВОБОДУ РУХІВ ПАТРІЯРХА.

Константинопільський Патріярх Атенаґорас І, що зберігає за собою почесний титул Вселенського Патріярха, у вересні ц. р. мав відвідати Грецію. Ці відвідини були пов'язані з плянованою Конференцією Православних Церков, що мала відбутися на острові Родосі 25 вересня ц. р.

Ця конференція мала бути підготовою до Вселенського Православного Собору.

Однак Патріярх Атенаґорас не виїхав до Греції; він вияснив, що "девізові обмеження в Туреччині перешкодили йому, як турецькому громадянинові, виїхати за кордон під сучасну пору".

Коментарі про закуліcся справи

Різні Церкви в православному світі вже були приготовилися до Конференції Православних Церков на Родосі на 25 вересня ц. р. Цю дату визначив Константинопільський Патріярх Атенаґорас, з ініціятиви якого Конференція мала бути скликана. І коли недавно Патріярх Атенаґорас раптом повідомив, що цю Конференцію він відкладає "на неозначений час", то це викликало в Православних Церквах здивування, а в декого (як, напр., в Антіохійського Патріярха) — просто моральне пораження. А це тим більше, що Патріярх Атенаґорас не подав причини відложення заповідженої Родоської Конференції.

А тепер "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1960 рік), подаючи вістку про відложення "на пару місяців" Патріярхом Атенаґорасом поїздки в Грецію "з причин девізових обмежень", у редакторському коментарі коротко додає примітку:

"Обмеження в подорожуванні за кордон, що турецький уряд наложив на турецьких громадян, так само унеможливили й Родоську Конференцію".

Правдоподібно не було б несподіванкою й те, коли б було поставлено питання: чи на Патр. Атенаґораса не наложив турецький уряд спеціяльних обмежень? А якщо б воно справді так було, — то тут чергове питання: яким у світі силам не на руку, щоб Вселенський Православний Собор відбувся? Отже, які сили можуть почерез турецький уряд діяти так, щоб не допустити до скликання цього Собору?

ПЕРШИЙ ЄПИСКОП-АРАБ ДЛЯ ПРАВОСЛАВНИХ АРАБІВ

Єрусалимський Патріярх Венедикт цього року поставив на епископа 53-літнього араба Ґарфеґа. У всій довгій, понад 1900-літній історії Православного Християнства в Палестині це перший епископ арабської національности для православних арабів. Єпископами для арабів були тільки греки. Єпископ Ґарфеґ з нагоди свого висвячення сказав: "Це важливий крок — після 120 років боротьби й суперечок за рівність між вірними греками й негреками в Православній Церкві".

ШКОЛА ОХОРОНИ ПЕРЕД САМОГУБСТВОМ

У Відні (Австрія) ц. р. засновано міжнародній центр студій самогубств. Там будуть студіювати причини самогубств — на основі медицини, психології, права і т. д.

З ВИСТАВКИ СКЛАДУ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Під час XII Собору Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді

ЖЕРТІВНИК

1. Ілітон.
2. Звіздиця.
3. Дискос.
4. Лямпада.
5. Чаша.
6. Ампульки на вино й воду.
7. Ковшик.
8. Ложечка.
9. Копіє.
10. Проскурки.
11. Покрівці.
12. Воздух.
13. Образ "Тайна Вечеря".

СВ. ПРЕСТІЛ

5. Ілітон.
6. Напрестольна Евангелія.
7. Дароносиця.
8. Місійна Євангелія.

1. Кивот.
2. Семисвічник.
3. Мирниця.
4. Ручний Хрест.

У вакаційній оселі

Наш "Сонячний Купіль" — Канорська оселя
Місце відпочинку, затишний куток;
Розкішна природа усіх оживляє,
Скріпляе здоров'я малих діточок.

Тут озеро чисте піском обгорнулось
Хвилями легкими берег обмива,
Дітвора весела безжурно купаесь,
Здаеться, турботи усі забува.

— Та, довго в водичці сидіти не будем,
Ось вчителі кличуть, навчати будуть,
Нам знання про Бога, наш нарід, культуру
І все що потрібне, від серця дадуть.

Будемо співати, танків научатись,
Вишивати взори, писанки писать,
Заведем забаву, спорт-руханку жваву,
Помолимось Богу — ляжем спочивать.

Дитяча оселя — це школа важлива,
Кузня характерів в час цих юних днів.
Щира наша вдячність батькам і громадам,
Любов і пошана для всіх вчителів.

Як Бог дасть діждати до другого року,
То схочемо мати тут всіх діточок;
Тому закликаем тих, що ще не були:
Прибудьте громадно у цей наш куток!

Липень 1960 р. **о. В. С.**

ХРАМОВЕ СВЯТО В СОБОРІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Дня 25-го вересня Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі, з великим духовним піднесенням, святкувала свое Храмове Свято. Підчас святкування згаданої урочистости вірні Соборної Громади особливо ревно возносили свої гарячі молитви до Всевишнього, дякуючи Йому за велику ласку та щедроти, якими обдаровував Він цю найстаршу церковну громаду на Сході Канади.

Цього дня вірні Соборної Громади з жалем мусіли довідатися про те, що це вже останній рік вони святкуватимуть свое Храмове Свято в старому Соборі, в якому понад тридцять років зі своїм незмінним Душпастирем — о. Володимиром Слюзарем переживали разом сумні і радісні хвилини працюючи для своеї Св. Православної Церкви Української. Та їхній жаль постійно замінюе велика радість з чергових великих успіхів в розвитку цієї Громади, коли вони переконалися що їхня мрія про побудову нового Собору Св. Софії, який велично та гідно репрезентуватиме в Монтреалі нашу Св. Православну Церкву Українську на дальші віки, стае дійсністю. Сьогодні новий Собор Св. Софії вартість якого виноситиме понад 400 тисяч дол., є вже майже більше як на третину збудований і, згідно з плянами архітекта, в місяці травні наступного року буде закінчений. Це велике й святе діло вимагае від усіх вірних Соборної Громади великих зусиль, як духовних так і фінансових, але кожний е свідомий того, що спричиняеться до чогось дійсно великого, до збереження нашого роду тут в Канаді, до виховання наших милих діточок які е нашою майбутністю та будуть продовжувати в цьому новому Соборі працю для ще кращого розвитку нашої Св. Православної Церкви Української в Канаді.

В цьому дусі вітали всі вірні Соборної Громади свойого правлячого Єпархіяльного Архиерея — Впреосв. Владику Архиепископа Михаїла, який прибув до Монтреалу щоб очолити в Соборі Св. Софії всі Богослужбові урочистості та підбадьорити духовно соборян у їхній так важкій, а разом з тим і важливій історичній праці.

Прибувши до Монтреалу в п'ятницю ввечері, Впреосв. Владика Михаїл відвідав у суботу вранці Рідну Школу при Соборі Св. Софії, подаючи дітям у кожній клясі батьківські поради, вказуючи особливо на їхні обов'язки, в першій мірі вивчати старанно свою рідну українську мову, звичаї нашого народу, та завжди пам'ятати про велику та славну культуру нашого українського народу. Впреосв. Владика Михаїл, якого супроводив о. Володимир Слюзар, мав дальші розмови з Настоятелем Рідної Школи — о. Іваном Стусом та з усіма учителями, які, на прощання, щиро дякували Впреосв. Владиці Михаїлові за його духовні та педагогічні поради.

Того ж самого дня, 24-го вересня, о год. 7-ій ввечері, Впреосв. Владика Михаїл в сослуженні: Митроф. Прот. В. Слюзаря, Прот. Є. Чижіва, Прот. Касіяна Квасницького, о. Івана Стуса, о. Мирослава Подольського та о. Сави Цитухіна, відслужив Всенічну до урочистості якої спричинився також дир. Я. Н. Бартко зі своїм чоловічим Хором. Після закінчення Всенічної Впреосв. Владика Михаїл сказав до присутніх вірних свое повчаюче Архиерейське Слово.

В неділю, 25-го вересня, о год. 9.30 ранку вірні Соборної Громади та діти Рідної та Недільної Шкіл зустрічали Владику Михаїла в Соборі Св. Софії.

В імені Рідної Школи зворушливо вітали Впреосв. Владику Михаїла, піднісши Йому при цьому китицю живих квітів, — учень Роман Береза та учениця Валя Русецька. Від Заряду Собору Св. Софії, традиційним хлібом — сіллю вітали Владику: пп. Микола Світуха та Володимир Коленич, а в імені присутнього Духовенства тепло привітав Владику Митроф. Прот. В. Слюзар.

Відповідаючи на всі привіти при Його зустрічі, Впреосв. Владика Михаїл обіцяв і надалі по батьківськи огортати Соборну Громаду Своею Архиерейською опікою, особливо тепер, в цей її так важливий історичний момент.

Впреосв. Владика Михаїл очолив дальше Архиерейську Службу Божу підчас якої гарно співав Соборний Хор під дир. Я. Н. Бартка. Владиці сослужили: Митроф. Прот. В. Слюзар, о. Мирослав Подольський, о. Іван Стус та о. Сава Цитухін, а трохи пізніше приїхали ще: Прот. Є. Чижів та Прот. К. Квасницький. Належиться також тут згадати наших іподияконів які вміло ввесь час прислуговували. Ними були: Юрко Жеребецький, Богдан Кравченко, Данило Суп, Анатолій Русецький, Володимир Остапчук, Василь Ґроско, Ігор Гах і Володимир Коцюба.

Після прочитання Св. Евангелії, Впреосв. Владика сказав свою глибоко змістовну проповідь в якій кількакратно закликав вірних не закопувати своїх талантів але всеціло використовувати їх для себе, своеї родини, Церкви та свойого народу.

Згадав також Владика Михаїл і про обов'язки всіх соборян якнайбільше допомагати своїм зрозумінням важливости справи побудови нового Собору Св. Софії, бо по цьому і чужинці оцінюватимуть не тільки Соборну Громаду Св. Софії, але й також нашу цілу Православну Церкву в Канаді.

Після закінчення Служби Божої Впреосв. Владика Михаїл висловив щиру подяку оо. Настоятелям, Зарядові, Дириґентові та Хорові як також всім вірним Соборної Громади за їхню жертвенну працю на церковній ниві, та за їхню самопосвяту в цій Богові угодній праці. Від імені Духовенства та Громади Впреосв. Владиці Михаїлові щиру подяку висловив о. Іван Стус, який у свойому дальшому короткому слові запевнив Достойного Гостя що Соборна Громада Св. Софії, вірна засадам нашої Св. Православної Церкви, і надалі спрямуе всі свої зусилля до ще більших осягів в цьому напрямі. Він також побажав Впреосв. Владиці Михаїлові кріпкого здоров'я та многих літ як також побажав Владиці дочекати ще тієї радісної хвилини — закінчення будови нового Собору Св. Софії.

Друга частина Храмового Свята розпочалася святочним обідом, який приготовили та подали наші пані з Жін. Т-ва "Доньки України". При подаванні обіду допомагали також дуже вправно наші сумківці та сумківки, за що їм як також і нашим паням з жін. Т-ва належиться щира подяка.

Цю частину Свята, через неприсутність голови Заряду Собору Св. Софії — Д-ра Ю. Залізняка, — відкрив заступник його — п. Володимир Коленич. Останній, привітавши Впреосв. Владику Михаїла, все присутне Духовенство, делегатів сусідних Громад та всіх присутніх, попросив Владику Михаїла поблагословити страви. Після цього, п. В. Коленич передав дальше ведення Свята секретареві Заряду — п. Миколі Світусі. Споживши смачний обід, було приступлено до офіційної частини Свята. п. Микола Світуха просив до слова по черзі усіх Священиків-гостей, які висловлювали признання усім соборянам на чолі з їхнім довголітнім Парохом — о. Володимиром Слюзарем за їхню успішну працю на церковній ниві впродовж довголітнього існування згаданої Громади. Вони бажали Соборній Громаді і надалі успіхів в праці на славу Божу і користь вірним нашої Св. Церкви. З черги були попрошені до слова світські делегати від сусідних Громад в таких особах: п. Валах — від церковної Громади Св. Покрови в Монтреалі та п. Мушка — від церковної Громади Успіння Богородиці в Оттаві.

Згідно з програмою промовляли ще: п. Передерій, п. Ківа та п. Й. Редчук та голова жін. Т-ва — пані М. Нема. Всі делегати, як також всі згадані промовці, зложили на будову нового Собору Св. Софії свої щедрі пожертви які були долучені до загальної збірки на цю ціль і ця збірка принесла поважну суму грошей.

З черги до слова був попрошений знову Впреосв. Владика Михаїл який свою промову присвятив виключно проблемі нашого дальшого буття як окремої національної одиниці в цій державі. Щоб зберегти-себе, своїх дітей, свою Св. Церкву Православну та всю суспільну українську притаманність, необхідним е за порадою Владики Михаїла, — зберігати все те з чим приїхали наші піонери, а саме, конечно потрібним е передати все те нашим дітям, для яких ми будуемо такі величні Храми Божі як ось Собор Св. Софії. В цьому напрямі ми мусимо всі постійно працювати і робити всі можливі зусилля щоб наші діти всі без винятку вивчали українську мову, історію нашого народу та історію нашої Св. Православної Церкви. Тільки на цій основі працюючи, ми зможемо надіятися що наша праця і наші зусилля і на майбутне не підуть намарне.

Подякувавши Владиці Михаїлові, п. Микола Світуха висловив в імені Заряду щиру подяку всім тим, які в той чи інший спосіб спричинилися до успішного переведення Свята. Він також попросив останнього промовця — о. Володимира Слюзаря до слова.

о. Володимир висловив свое задоволення з того, що праця проблена Громадою яку він обслуговував як її Душпастир понад 34 роки, увінчалася такими гарними успіхами. Помимо багатьох турбот, недотягнень та зусиль, ця церковна Громада прямуе тепер дальше до своїх нових успіхів та досягнень. о. Володимир висловив надію що Господня ласка і надалі буде над цією Громадою та що Господь допоможе нам довершити ще й цього діла закінчити будову нового Собору.

Після проспівання кінцевої молитви "Достойно е" та після благословення вірних Владикою Михаїлом, давалося запримітити на обличчях всіх присутніх велику надію у світле майбутне цієї Громади вірних, які в ім'я Христа Спасителя зійшлися і працюють уже понад 30 років на славу Його. З цим святим почуттям відкривае наша Соборна Громада Св. Софії нову сторінку в історії її довгого та повного жертвенної праці церковного існування.

о. Іван Стус.

БЛ. П. МАРТА ЙОСИК
Стед, Ман.

У середу, 28 вересня 1960 р. упокоїлася Марта Йосик з Стед, Ман.

Прожила 82 роки. Походила з с. Скорики, п. Збараж, західня Україна. Там і одружилася. 1906 р. виїжджае в Канаду. Осідаеться в околиці Стед, де й перебувае аж до кінця свого життя.

Оплакують її чоловік, сини Михайло і Петро, дочки Марія, Ангелина, Меланія і Наталя, та семеро внуків і шестеро правнуків.

У пятницю 30 вересня відбувся Парастас у похоронному заведенні Ренчію в Босежур, Ман., а в суботу 1 жовтня відбулася Похоронна Відправа в Стед, у церкві Св. Івана Хрестителя, при великому числі родини, приятелів і знайомих.

При цій нагоді учасники Похорону зложили $19.10 на будову Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Усім Жертводавцям щире спасибі за пожертви, а покійниці Марті нехай канадська земля буде пером!

Учасники.

МІСІЯ В ІНСІНҐЕР, САСК.

У неділю 2 жовтня ц. р. в Інсінбер, Саск. відбулася Місія Йорктонської Місійної Округи. Того дня відбулися і Місійні збори священиків в резиденції о. М. Коленича у Тіодор, Саск.

Присутні священики були: о. Прот. Б. Яковкевич, парох Шіго; о. В. Бойчук, парох Йорктону; о. В. Слюзар парох Кенори; о. П. Бублик парох Кемсек; о. С. Греділь парох Гаес і парох Тіодорської округи о. М. Коленич.

Збори розпочалися Молитвою "Царю Небесний" і відразу Всечесні Отці приступили до обрання управи на біжучий рік. На голову Місійної Округи перевибрано о. Прот. Б. Яковкевича, на заступника голови вибрано о. В. Слюзаря, а секретарем вибрано о. М. Коленича.

Священики обговорили різні проблеми які відносяться до Місійної праці, як також питання наступних наших зїздів. При закінченню нарад, Добродійка Анна Коленич подала перекуску й чай. Були присутні Добр. Бублик і Добр. Греділь. Після перекуски всі переїхали до Інсінбер на Вечірню.

Простора Церква переповнена вірними. Люди стоять на дворі, бо нема місця в Церкві. Всі священики разом служать Вечірню. о. Василь Бойчук проповідує. Можна зауважити радість і втіху усіх учасників, бо такої урочистості тут ще не було. По закінченню Настоятель о. М. Коленич просить всіх до Народного Дому на вечерю приготовлену Жіночим Товариством імені Лесі Українки.

При вечері промовляли священики на актуальні теми, а учасники до цієї доповіді пильно прислухалися. Говорив Всеч. о. П. Бублик на тему: "Знання Православної релігії і застосування того знання для оборони Православної віри". о. С. Греділь на тему: "Православні та іншовірні — наше відношення до іншовірних". о. В. Слюзар говорив на тему: "Обовязки вірних супроти Церкви". о. М. Коленич, як господар вечера, робив коротесенькі вступи до кожної теми і покликав промовців.

Слід зазначити, що того дня Відділ Жіночого Товариства святкував 25-літний Ювілей — тому на останнього промовця господар покликав о. Прот. Б. Яковкевича. Він говорив на тему: "Праця жіноцтва в Церкві" — і при кінці своєї промови він вручав нашим заслуженим членкиням відзначення від Союзу Українок Канади. Ними були пані: Василина Керелюк, Лікерія Федорчук, Марія Середюк, Марія Лемко, Ірина Доменко, Самхіра Копан, Аксамія Молдован і Васичка Максимнюк.

Привіт від Жіночого Товариства із Форм Лейк передала п-ні Василовська. Говорила голова Жіночого Т-ва в Інсінґер п-ні Ольга Копан. Вона дякувала усім за їх участь і в імені Місцевого Товариства передала поздоровлення заслуженим членкам які отримали грамоти признання.

При кінці говорив голова Церковної Громади в Інсінгер п. Федорчук. Він щиро дякував отцям за їх працю на користь нашим вірним тай для Слави Божої. Він дякував пароховї о. М. Колееничові за його труд і старання в орґанізованню цього Великого Свята Святої Місії.

Місія закінчилася о годині 11.30 вночі Молитвою "Достойно є".

о. М. Коленич,
секретар Йорктонської Місійної Округи.

ПОДЯКА

Громада св. Володимира в Содбурі влаштувала в неділю 25-го вересня ц. р. вечір зустрічі для мене й моеї родини, на якому нас привітали з українською гостинністю й обдарували гарним подарунком. Через наш церковний орган складаю Управі Громади і всім тим, хто зайнявся влаштуванням і підготовкою цього прийняття найсердечнішу подяку. Сердечне спасибі за теплі слова привіту й за подарунки всім, хто вітав нас і дарував для нас.

Священик Тарас Славченко.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК
Де Па, Ман.

28 серпня ц. р. тут відбувся Празник Успіння Пресв. Богородиці, в честь якої ось уже третій рік як заснована тутешня Українська Греко-Православна Громада. Невеличка церковця, взята в піднаем, мала дійсно празниковий вигляд: блискуча чистота, зразковий порядок, прикрашена квітами з власного городу п-ні Примачук і ін.

Службу Божу, з численною участю вірних, велично правив Прот. С. Кіцюк у супроводі хору під управою п-ва Миськових. Апостола дуже виразно прочитав скарбник Громади п. В. Сайко, голос якого особливо надається до того діла. На Ранній Відправі читав бувший голова Громади п. Г. Премачук. Прот. С. Кіцюкові прислужував церковний братчик п. В. Премачук, який тут є незмінним три роки.

Було тут багато гостей з сусідніх братніх парафій, як Флин-Флон і ін. Був тут відомий український церковно-громадський діяч п. В. Перепелюк з дружиною, п. Галинський і ін.

Прот. С. Кіцюк сказав обширну й глибоко-повчальну проповідь на тему Успіння Пресв. Богородиці — з нагоди нашого Празника, і при цьому прочитав Архипастирське Благословення нашого Первоієрарха — Владики Митрополита Іларіона. Отець Протоієрей довше й ширше зупинив увагу присутніх, а зокрема Управи Громади, на цьому Архипастирському Благословенні, яке багато зобов'язує, а головно щодо тих обов'язків, що випливають із Статуту Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Після цього Прот. С. Кіцюк об'явив, що сьогоднішня його у нас Служба вже остання, бо згідно з рішенням Консисторії, за благословенням Владики Митрополита Іларіона, він переводиться в Ріджайну, а до нас Настоятелем призначений о. Апонюк.

Прот. С. Кіцюк проголосив запрошення Управи Громади всім присутнім на братський празниковий обід, приготовлений Жіночим Т-вом у парафіяльній залі ("Периш Гол").

У залі п-ні Колибаба й Жіноче Т-во запросили гостей до столу, що був по-мистецькому заставлений різноманітними українськими традиційними смачними стравами, та чудово прикрашений квітами п-ні А. Примачук і ін. Обід почався й закінчився молитвою Прот. Кіцюка. По обіді голова Управи Церковної Громади звернувся до присутніх зі словом подяки за їхню численну участь на Празнику. Прот. Кіцюк у своєму слові висловив подяку п. Г. Примачукові, що був першим у нашій Громаді головою Управи, а також п. Яремі, що був другим з черги головою, і п. Колибабі — третьому з черги, цебто теперішньому голові Управи Церковної Громади. Прот. Кіцюк також склав подяку Церковному Братству, Сестрицтву і всім парафіянам. Він сказав: "Хоч я відходжу від Вас ,але в молитвах я завжди буду з Вами, і бажаю Вам дальших успіхів у скріпленні нашої Православної Віри".

Д-р Чорноморець — заступник голови Управи Церк. Громади, ширше звернув увагу присутніх на організаційні справи, — що, саме головне, нам необхідно мати тут свою власну церкву, конче потрібно виховувати наше молоде покоління в національному й релігійному дусі нашої Української Греко-Православної Церкви.

Священик Д. В. Робертс — з Англіканської Церкви — у своєму слові сказав, що всі ми — християни, браття во Христі і хоч ми маємо різні мови, то однак ми повинні практично співпрацювати для справи Християнства.

Опісля п. Мицик у своїй промові побажав о. Кіцюкові успіхів на новій парафії, а головне — доброго здоров'я, і запропонував заспівати йому Многоліття.

Після цього підвівся п. Г. Примачук і сказав: "Хотяй вже проспівали "Многі літа", — я хотів би сказати пару слів. . ."

Голова Колибаба слово йому надав.

"Дорогі Браття й Сестри во Христі! Всечесний Отче!" — сказав п. Г. Примачук. — "Сьогодні Свято Успіння Пресвятої Богородиці, у пам'ять якої заснована наша церква, і тому на це Храмове Свято ми сьогодні так численно зійшлися. . .

"Наша Громада ще молода, — Храмове Свято у нас тут відбувається тільки третій раз, і кожен раз ми зустрічали й проводили цей Престольний Празник у радісному християнському настрої. Але наш цьогорічний Празник захмарився повідомленням отця Кіцюка про те, що сьогодні була його остання Служба

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25
"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів
"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Манiфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів
Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів
"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів
"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

Божа в нашій церкві, і що він переведений на іншу парафію. . .

І тому я від імені гурту православних християн, від себе приношу щиросердечну подяку отцю С. Кіцюкові за його щиру й ревну працю-службу на добро Християнства у Святій Соборній і Апостольській Церкві, "Символ Віри" якої ми ісповідуємо.

"А також передаю від тих же й від своеї родини щиросердечне спасибі й побажання отцеві Кіцюкові і його родині: доброго здоров'я і многих літ.

А після о. Кіцюка слово надали п. В .Перепелюкові з Флин-Флон і його дружині. Вони говорили про працю о. Кіцюка в Громаді у Флин-Флон, про організаційну діяльність, про вечірні школи, про виховання молоді. Він згадав і про покійну К. Колибабу з Де-Па, як про зразкову християнку й достойну наслідування членкиню Української Православної Громади. Дякував він Управі Братства й Сестрицтва, а зокрема — всьому жіноцтву за його труд — що жінки поставили такий гарний празниковий обід.

По від'їзді гостей секретар Управи Громади п. Д. Слука запросив до себе гурт осіб на фарму на вечерю. Погода була чудова, а у всіх був святковий настрій, отож його запрошення прийняли з вдячністю. Пані Слука прийняла гостей щедро. Між присутніми був гість з Мерет, Б. К. п. К. Ярема. За вечерою гурток провів час у дружній гутірці Перед роз'їздом п. Г. Премайчук запропонував скласти пожертви на скріплення нашого церковного органу "Вістника"; пропозиція була прийнята оплесками, і присутні склали: по $2.00 — В. Сайко, Д. Слука, М. Колибаба; по $1.00: Г. Премайчук, В. Премайчук, В. Критзель, А. Уланів, К. Ярема. Разом: $11.00.

Вп. Жертводавцям сердечна подяка!

Присутній.

ПОДЯКА

Почуваємось до милого обов'язку, цією дорогою скласти нашу сердечну подяку всім Громадам вакавського Округа, за влаштовання прощальних обідів і вечорків, з нагоди переходу нашого до іншої Громади, а також за дарунки.

Молимо Всемилостивого Господа, щоб Він кріпив Вас добрим здоров'ям, подаючи всього найкращого у Вашому громадсько - національному житті та сподобив і на майбутнє працювати з Вашим новим о. Парохом, для рідної нашої Святої Церкви та всього Українського Народу.

Щиро вдячні Вам:

Отець і Добродійка Туржанські з родиною.

НА ПРОДАЖ
ЧУДОТВОРНИЙ ОБРАЗ ПОЧАЇВСЬКОЇ БОЖОЇ МАТЕРІ

Виконаний групою досвідчених іконографів і різьбарів у Почаеві, на Волині. Святий Образ обрамований ручно різьбленим сяйвом, викладеним 24К. листовим золотом.

За інформаціями звертатись на адресу:
META JEWELERS, INC.
236 E. 14th Street
New York 3, N. Y., USA
Tel. ORegon 4-2590

ДО ПОСМЕРТНОЇ ЗГАДКИ ПРО БЛ. П. НИКОЛАЯ ПРОКОПЮКА
Монтреал, Кве.

У "Вістнику" за 15-го жовтня ц. р. була поміщена посмертна згадка про бл. п. Николу Прокоп'юка.

У вищезгаданій посмертній згадці рік народження бл. п. Николи Прокоп'юка був помилково поданий 1889, а правильно має бути: **1899 р.**

На поминальному обіді по Покійникові на будову Собору Св. Софії в Монтреалі склали сестра Кароліна й Михайло Кручові 50 дол., і за цю щедру пожертву їм належиться щире признання й сердечна подяка.

о. І. С.

Інші неточності у вищезгаданому дописі зауважив також п. Д. Білак з Торонта, який в листі до Редакції пояснює, що Бл. п. покійний Николай Прокопюк народжений у **Витницькому** повіті, а не в Чернівецькому, як було подано в дописі, а **також**, що правдиве прізвище промовця з Торонта є **Д. Білак,** а не Бідак. п. Д. Білак просить помістити його спростовання, бо він як рідний вуйко Покійного, найкраще знає про рік і місце його народження.

Ред.

ПОМИНКИ
Сван Плейн, Саск.

Дня 8 жовтня 1960 р. пані Домна Рудачук разом зо своїми синами й доньками обходила поминки по своїм мужеві, бл. п. Федору Рудачуку в громаді Сван Плейн, Саск, який упокоївся сорок днів тому.

Після поминальної Служби Божої в церкві і Панахиди на гробі Покійника численно зібрані тутешні громадяни були запрошені на поминальну гостину.

Згадуючи велику прив'язаність Покійника до своеї Церкви, жертвенність на її потреби й любов його до українського слова, учасники поминок зложили на просьбу о. С. Греділя жертву на пресовий фонд "Вістника" в сумі $12. —.

Сердечне спасибі жертводавцям. Бл. памяті Федора Рудачука прийми, Господи в оселі Твоїй, де сяє світло лиця Твого. Вічна Йому Пам'ять!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ БОЙЧУК
Габорд, Саск.

Дня 28-го серпня 1960 р. відійшла від нас у Вічність, добра Мати і дружина бл. п. Марія Бойчук. Покійна народилася 1899 р .в селі Оришени, Галичина. До Канади при-

Бл. п. Марія Бойчук

була сама до свого брата 1927 р. і замешкала в Ріджайні, Саск. Цього ж 1927 р. одружується з Івaном Бойчуком і проживають в Ріджайні до 1934 р. Коли настала криза в Канаді, то Небіжка з своїм мужом та діточками переселюються на фарми 1934 р. в околицю Айтуна, Саск., де і прожила до смерти. Небіжка за свого життя тяжко працювала, але Бог посилав її здоровя; Небіжка у свому житті ніколи не хворувала аж 25-го серпня ц. р. нагло захворіла, коли постиг її параліж і скоро після цього вона відійшла до Вічности 28-го серпня 1960 р., в неділю о 6-ій ранку в Айтуні в лікарні.

Небіжка була доброю Матірю своїм дітям та дружиною свому мужові. Жила зо всіма в згоді та любові. Любила помогти ближнім своїм, коли до неї хтось за чимсь звертався. Була членом Нашої Церкви у Габорд, Саск. та в силу можливости помагала у Громаді.

Похоронні відправи відслужив новопризначений парох Округи Айтуни о. П. Зубріцький. 30-го серпня у домі Покійної відправлено Вел. Парастас, а 31-го серпня відбувся Похорон з Службою Божою у церкві Св. Миколая у Габорд, Саск. Як на Парастасі, так і на Похороні було багато людей, які прибули в останне попрощати Покійну. Під час похоронних відправ дякував п. Іван Козій з Айтуни, Саск. Покійна лишила у смутку мужа Івана у Габорд. Саск., дочку Анну з чоловіком Николаем Богачем в Айтуні; сина Вариля з дружиною Аделею — Айтуна; сина Михайла, ще самітнього в Айтуні. Лишила Небіжка теж 4-ох внуків, дальшу родину, приятелів та друзів. Під час Посліднього Цілування, родина Небіжки та приятелі склали на Невянучий Вінок $48.60 з яких приділено на прес. фонд "Вістника" $5.50, на вироблення кліші $4.50, на Допомоговий Фонд $3.00 та для Інституту Петра Могили $5.00.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Марії Вічна Память!

о. П. З.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Ошава, Онт.

В середу вечером дня 14-го вересня 1960 р. померла у шпиталі в Ошаві Бл. П. Параскевія Цибуляк проживши 58 літ. Маленькою дитиною Покійна приїхала з родичами до Канади в околицю Тідор,

Бл. п. Параскевія Цибуляк

Саск. В 1919 р. виходить заміж за Николая Цибуляка, а 1922 р. переїздить з своїм мужем до Ошави, Онт. та стають членами Громади Різдва Пресвятої Богородиці. В 1926 році коли зорганізувалося Сестрицтво св. Анни Покійна стає членкинею і щиро працює для Церкви, а навіть була кілька разів в Управі Сестрицтва. Кілька літ тому спіткало Покійну нещастя — параліж. Оставила у великім смутку мужа, 2 дочки, 2 зяті, 4 внуки, 3 сестри та 3-ох братів. Похорон відбувся при великому здвизі парафіян та приятелів в суботу 17-го вересня. Похоронні відправи відслужив о. парох. Тіло похоронено на парафіяльнім цвинтарі. По Похороні відбувся обід у парафіяльній залі, де було переведено збірку на місцеву церкву, і з того призначено 5 дол. на пресовий фонд "Вістника", а 5 дол. на вироблення кліші. Щира подяка Жертводавцям а Помершій сестрі нехай земля буде легка як перо. Вічна Їй Память!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН ПОЛОВИК
Вестбрук, Саск.

У середу 5-го жовтня ц. р. в лікарні "Ґрий Нонс" у Ріджайні, Саск., упокоївся в Бозі на 52 році свого життя бл. п. Іван Половик — член Української Православної Громади св. Вознесення Господнього у Вестбрук.

Перед смертю діти покликали священика і Покійний з рук Впр. о. С. Кіцюка прийняв найсвятіші Тайни Св. При-

частя — приготовившись у Вічність.

Покійний народився в околиці Вестбрук. Одружився з Софією Гуцул і обое фармерували на власнім багатім господарстві в цій околиці.

Бл. п. Іван Половик

В часі смерти, Покійний був (Рівом) Муніципалу, головою Шкільної Ради, головою Народного Дому, член управи Ко-оп., член кредитової спілки, і членом заряду своєї Церковної Громади. Тому не дивно, що около 600 людей — як свої Православні так і іновірні зійшлися щоби попрощати свого приятеля і співпрацівника до вічного спочинку.

Покійний Іван полишив горем прибитих — свою дружину Софію, і пятеро дітей — Филис, Елис, Виндал, Евелин і Леслі, і трое внуків.

Тіло перевезено з Ріджайни до церкви у Тіодор, Саск., і тут же о. М. Коленич парох Тіодорської Округи в пятницю ввечорі 7 жовтня відправив Парастас. Другого дня похід (182 авт) виїхав до церкви у Вестбрук. Подорозі зупинялися для читання Св. Євангелії. У Вестбрук відправлено Похорон зо Службою Божою.

При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок для Покійного 83.17 дол. З того призначено 10.00 дол. на "Вістник" і 4.50 дол. на виріб кліші.

Всім Жертводавцям щира подяка, а Покійного слугу Божого бл. п. Івана Половика нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Память!

о. М. К.

ПОСМЕТНА ЗГАДКА
Торонто

У пятницю вранці 8-го липня ц. р. відійшов у вічність добрий і щирий наш громадянин, Павло Колодій. Хоч як був він обережний й умірковавий та мав він кілька нещасливих випадків у свойому житті. А вже останній випадок від автомобілевого удару на вулиці м. Торонта був причиною його смерти.

Покійний родився 67 років тому в селі Улашківцях, Чортківського повіту в родині Петра і Марії Колодіїв. 1912 р. виїхав до Канади. Побував у м. Монтреалі, а 1916 р. приїхав до Торонта на постійний побут. Тут звінчався з Марією Чаплинською 1933 р. Господь поблагословив молоде подружжя гарною дочкою Надією, що з добрим успіхом закінчила університетську освіту.

Тихої й спокійної вдачі був Покійний Павло. Але, раз вибрав собі він пряму лінію ще в початках нашого зорганізованого українського життя, вперто й непохитно зберігав цю лінію до кінця свойого життя. Український Народний Дім, Катедра св. Володимира, Взаїмна Поміч, "Укр. Голос" і "Вістник", — це були організації й часописи, якими Павло Колодій високо дорожив. І саме в часі, коли С. У. С. відбував свій з'їзд у залях при Катедрі, тлінні останки вірного самостійника спочивали в сусідньому похоронному заведенні Кардинала і Сина.

В понеділок 11-го липня похоронне Богослуження відбулось при співучасті чисельних друзів і знайомих. Дуже гарну прощальну проповідь виголосив о. Д. Фотій. Співали дяки, п.п. С. Олійник і М. Материн. Усі ті, що відпровадили Покійного на місце вічного спочинку, були запрошені на поминальний обід до парафіяльної залі. Жіноче Т-во кн. Ольги поставилось як найкраще до своєї довголітньої членкині. Не лише склало її глибоке співчуття словами, але й ділом, бо обід приготовили дуже добре. Були ще й короткі промови від друзів і родини, щоб підтримати на дусі засмучену вдову й доню по втраті чоловіка й батька.

Найкращий Невянучий Вінок, на який могли спромогтися присутні, це була грошева збірка, за що придбано було для Катедри дві пари ризів вартости 200 дол., а $67.50 розділено по рівній частині на Колеґію св. Андрея і на українську пресу в тому числі і на "Вістник".

До вище згаданої збірки потрудились пані Ольга Євчук, Анна Стахів, Марія Ґужда, а з чоловіків п.п. Осип Квас і Василь Григоряк.

Усім тим, що брали участь у похороні, тим, що склали квітн при домовині й тим, що дали свої пожертви на Нев'янучий Вінок, щира подяка. А Покійному Павлові царство небесне.

о. П. С.

БЛ. П. ДМИТРО МАКСИМЮК
Мирнам, Алта.

У лікарні в Мирнам, Алта., на 78 році життя, 7 липня відійшов у вічність Дмитро Максимюк.

Бл. п. Дмитро Максимюк.

Покійний народився 1882 року в селі Борщів, Снятинського повіту. У Канаду приїхав молодим хлопцем 1907 року і став на роботу на залізниці в Морис Манітоба; 1912 року перебрався до Мирнам і тут проживав на фармі. Під час свого перебування в Манітобі Дмитро оженився з Анною з роду Гриник, і Господь обдарив їх п'ятма дітьми. 1948 року його дружина Анна померла, й залишила Дмитра в смутку; це присилувало його перебратися до міста Мирнам. Тут Дмитро в 1949 році оженився з удовою Фрузиною Запаринюк, і обое спокійно проживали свої старші літа.

Покійний Дмитро був прихильником Укр. Православної Церкви від самих часів її відродження. А коли він перебрався до Мирнам, то став членом її і ходив на всі Богослуження. У січні 1960 р. Дмитро тяжко захворів на рака, і хоч діти робили великі старання свого тата возити до лікарів на виздоровлення, але слабість перемогла всі їхні зусиля.

Перед смертю покійний Дмитро покликав до себе священика о. М. Крищука, який звершив Таінство Сповіді.

Покійний любив свій український народ та свою матірну Православну Церкву, і старався виховати своїх дітей на чесних людей.

Покійний залишив у смутку свою дружину Фрузину, одну сестру — Параскевію, замужню за Романчуком, і пятеро дітей: Івана, Гриця, Василя, Михайла, і одну дочку — Параскевію, замужню за Метрунцем у Славі, Алта., як також 15 внуків й 14 правнуків.

Під час Останнього Цілування парох о. М. Крищук попросив учасників Похорону зложити дар на Нев'янучий Вінок, і з того приділено $4.50 на вироблення кліші і 8.25 дол. на церковну газету "Вістник".

Вічний спокій подай Господи, відійшовшому від нас Дмитрові!

Присутній.

ПРОЩАЛЬНА ВЕЧІРКА В ЧЕСТЬ о. Д. ДЕНИСЮКА
Содборі, Онт.

У неділю, 28-го серпня 1960 р. Українська Греко-Православна Громада св. Володимира влаштувала прощальний вечерок настоятелеві о. Д. Денисюкові з нагоди виїзду на другу парафію. Господарем вечерка був п. В. Скобліковський. По перекусці, яку приготовило Сестрицтво св. Ольги прощальне слово виголосили: фінансовий секретар громади п. П. Бурак від Громади і Української Школи і п. С. Ємчук від ТУС і Сприяння УНРаді, а п. Ю. Громляк вручив о. Денисюку грошовий дарунок. Отець Денисюк в своїм прощальнім слові подякував за дарунок і завзивав членів громади до едности і самопошани.

На заклик п. С. Ємчука присутні зложили жертви на загальні потреби, з чого призначено 5.00 дол. на "Вістник".

Жертводавцям щира подя-

Вечерок закінчено відспіванням "Достойно".

Ст. Ємчук.

ЗНОВ НЕЩАСТЯ В ЧІЛЕ

Недавно великого лиха наробили в Чіле землетруси, а тепер вода з озера Рінгу прорвала насип, і вода залила місто Валдівію. З міста повтікало коло 80,000 мешканців. Широка околиця опинилася під трома стопами (фітами) води.

ДО УВАГИ СТАРШИХ ГРОМАДЯН

Цим повідомляемо, що Дім для Старших Громадян в Канорі, Саск., вже мае для Вас готові мешкання.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, холодільник, гаряча і зимна біжуча вода е в кожному мешканні.

Місячний рент за мешкання, включно з ґазовим огріттям, електрикою та водою виносить $45.00 за менше розміром мешкання, $47.00 за більше.

Зголошуйтеся на мешкання вже тепер, перед зимою, поки ще е ограничене місце. Хто перший зголоситься, той перший буде мати нагоду отримати мешкання.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SENIOR CITIZENS' HOME
Canora, Sask.

В Бр. Коломбії лісові огні щораз більше ширяться, бо горяча там е довгий час до 90, а дотого е сильні вітри. Спиняти огонь дуже тяжко.

П О Д Я К А

Складаемо щиру подяку Громадам у Ріджайні і Прі-лейті та поодиноким парохіянам за прощальні прийняття для нас, за щирі промови-прощання і за цінні дарунки.

Мило будемо Вас усіх споминати і в своїх молитвах Вас згадувати.

о. В. Апонюк, добродійка і діти Орест і Наталя.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

6. Неділя, — Поплар Парк, Ледвик, Тиндал.
13. Неділя, — Кенора, Транскона, Брендон, Сухукавт, Бозежур.
20. Неділя, — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Селкірк — Храм.
27. Неділя, — Кенора, Транскона, Брендон, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНЮКА
Address: 1849 Winnipeg, Str.
Regina, Sask. Tel. LA 2-1119

Різдвяні подарунки

ЗБЛИЖАЮТЬСЯ РІЗДВЯНІ СВЯТА, І НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИМИ ПОДАРУНКАМИ ОБДАРУВАТИ СВОЇХ БЛИЗЬКИХ. В НАС МОЖНА НАБУТИ РЕЧІ, ЯКІ ЯКРАЗ ДЛЯ ЦЬОГО НАДАЮТЬСЯ, А САМЕ:

Ч. 164 А

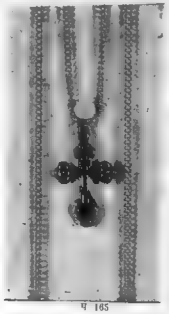

Ч 165

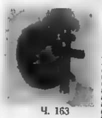

Ч. 163

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ Й СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $17.00 сет

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі $2.00
в білій оправі $2.25

Стінні кольорові написі на склі —
"Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

ТРИРАМЕННІ ХРЕСТИКИ

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком $3.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом з делікатним ланцюжком $2.50
Ч. 164A — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик срібний, "Стірлінг Силвер", з делікатим ланцюжком ... $3.00
Ч. 164A — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages $4.50
(Книжка "Сини Землі" в анг. мові)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
by Savella Stechishin $5.50

(Куховарська книжка)
Easter Egg Decorating Kit:
Інструкції — як писати писанки.
Взори на писанки.
Краски — жовта, синя, червона, зелена, чорна, оранжова (помаранчева).
Кистка.
Віск.
Все це гарно опаковане. Ціна $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Норт Бетлфорд
8. Вівторок Вмч. Дмитрія — Витнів
13. Неділя — Биггер
20. Неділя — Кендо (Храм)
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Глезлин
27. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! Биггер — Кендо й Околиці: — Цим повідомляється українське громадянство, що в Неділю дня 13-го листопада в год. 10-ій рано. Відбудеться Українське Православне Місійне Богослуження, у місцевому народному домі (Лджен Гал), в Биггері.

Св. Божественну Літургію служитиме Всеч. о. П. Блажук — парох Норт Бетлфорської округи. Після Св. Літургії відбудеться загальний обід й перші основуючі збори громади.

972 James Str. Ph. 8290
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Йорктон
8. Вівторок. Св. Велим. Димитрія — Йорктон.
13. Неділя — Райн.
20. Неділя — Йорктон.
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Врокстон.
27. Неділя — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кемсек.
8. Вівторок (Димитрія) — Калдер.
13. Неділя — Мазепа.
20. Неділя — Кемсек.
21. Понеділок (Михаїла) — Сторновей.
27. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Вернон
8. Св. Дмитрія Вмч. — Вернон
13. Неділя — Вернон
20. Неділя — Келовна
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
27. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Сторджес.
8. Св. Дмитра — Годсон Бей.
13. Неділя — Годсон Бей.
20. Неділя — Ервуд.
21. Св. Михаїла — Прайріє Рівер.
27. Неділя — Ендевор.

Address: Hudson Bay. Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Гаес
8. Вівт. св. Великом. Димитрія — Стінен (Храм). Громада Стінен сердечно запрошує всіх громадян доколичних громад прибути до них на храмове свято.
13. Неділя — Норквей
20. Неділя — Вайтбіч
21. Понеділок. Архан. Михаїла — Денбирі
27. Неділя — Сван Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
8. Вівторок, Вмч. Димитрія — Ню Вестмінстер, Б. К.
13. Неділя — Вікторія, Б. К.
20. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
21. Понеділок, Собор Арх. Михаїла — Ню Вестмінстер, Б. К.
27. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Сіба Біч
8. Вівторок — Вестлок Дмитріа Солун.
13. Неділя — Сангудо
20. Неділя — Атабаска
21. Понеділок — Вестлок Архистр. Михаїла
27. Неділя — Вайлдвуд

УВАГА! 13 неділя в м. Сангудо відбудеться Листопадове Свято, на котре сердечно запрошується громади округа Вестлок.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 489

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Ґудів.
8. Вівторок Вмч. Дмитра Солун.— Айтуна.
13. Неділя — Мелвил.
20. Неділя — Айтуна.
21. Понеділок Собор Архистратига Михаїла — Ґудів.
27. Неділя — Ґаборд.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кадет.
8. Вівторок, Вмч. Дмитрія — Нипавин.
13. Неділя — Сембург.
20. Неділя — Вірдейл.
21. Понеділок, Арх. Михаїла — Шипмен.
27. Неділя — Кадет.

Weirdale, Sask.

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Вмч. Димитрія — Половики
13. Неділя — Тіодор (м.)
20. Неділя — Інсінгер (Гай-вей)
21. Архистрат. Михаїла — Вестбрук
27. Неділя — Лора

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 69.

о. М. КРИЩУКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Сейт Павл.
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — Лужани-Топ.
13. Неділя — Мирнам.
20. Неділя — Лойдмінистар. Слава пів.
21. Понеділок. Св. Михаїла — Слава пол.
27. Неділя — Мирнам. Мусідора.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Сейт Павл.
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — Лужани-Топ.
13. Неділя — Мирнам
20. Неділя — Лойдмінстер — Слава пів.
21. Понеділок. Св. Михаїла — Слава пол.
27. Неділя — Мирнам — Мусідора

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Клер
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Храм в Ватсон
27. Неділя — Успенська — Канора

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Сенди Лейк
13. Неділя — Ґлен Елмо
20. Неділя — Мензі
21. Собор Архистр. Михаїла — Сенди Лейк
27. Неділя — Оакборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 886

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Давфин
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — Ешвіл
13. Неділя — Косів
20. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Роркток
27. Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Мус Джьо
8. Вівторок — Вмч. Димитрія — Кендіяк
13. Неділя — Заступство — Пріхейт
13. Неділя — Кіндерслей
20. Неділя — Мус Джьо
21. Понеділок — Собор Михаїла — Мус Джьо
27. Неділя — Оен, Альта.

Address: 105 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кридор
8. Вівторок — Гефорд
13. Неділя — Гефорд
20. Неділя — Борден-Бланки
21. Понеділок — Редфілд
27. Неділя — Гефорд

Box 168 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Смокі Лейк.
8. Вівторок, Вмч. Дмитрія Солун. — Вільна — (Храм)
13. Неділя — Давнінґ.
   Вечірня 4.00 год. — Беліс.
20. Неділя — Ворспайт.
   Вечірня 4.00 год. — Смокі Лейк.
21. Понеділок, Собор Архистр. Михаїла — Стрий.
27. Неділя — Спедден.
   Вечірня 4.00 год. — Бойн Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Бюкенан
8. Вмч. Димитрія — Свидова (Храм)
13. Неділя — Канора
20. Неділя — участь в Митрополичій Візитації в Саскатуні
21. Арх. Михаїла — Рама (Храм)
27. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Толстой
8. Вівторок Димитрія — Толстой
13. Неділя — Пембіна
20. Неділя — Роза
21. Понеділок, Михаїла Онуцька Церква — Ґардентон
27. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кадворт.
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — Вакав.
13. Неділя — Ст. Джуліен.
20. Неділя — Сматс.
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла (Храм) — Лепін.
27. Неділя (заст.) — Єллов Крік.
27. Неділя — Вакав.

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Вилингдон.
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — Лужани (Храм).
13. Неділя — Ендрю.
20. Неділя — Борівці.
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла — Завале (Храм)
27. Неділя — Прут.

Willingdon, Alta. Tel. 40 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Tel. 485

о. Е. ТРУФИНА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Пайн Ривер.
8. Вівторок (Св. Вмч. Димитрія Солунського) — Боян.
13. Неділя — Етелберт.
20. Неділя — Драй Ривер.
21. Понеділок (Собор Архистратига Михаїла і пр. Ангелів) — Венлав — Річний Празник (Храмове Свято). З цим запрошується всіх вірних Етелберської Округи і навколишніх громад взяти якнайчисленнішу участь у цьому Святі.
27. Неділя — Ґарленд.

В місяці листопаді буде відправлена Панахида за полеглих наших Героїв в Україні і в Канаді та по всьому світі на згадку наших Визвольних Змагань, на Рідних Землях, за Волю і добробут Канади, котрі віддали все Своє найдорожче на Вівтар і Жертівник Батьківщини!

По всіх громадах з нагоди Богослужень згадаємо всіх наших Героїв!

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Редватер
   Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
8. Вівторок — Восетна, св. Димитрія
13. Неділя — Егремонт
   Торгилд, Вечірня в год. 7-й веч.
20. Неділя — Нюбрук, Базар Радвейської Громади
   Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
21. Понеділок — Радвей, Св. Михаїла. Базар Громади
27. Неділя — Торгилд Базар Громади
   Егремонт, Вечірня в год. 4-ій по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Лак Ла Біш
8. Вівторок — Крийгенд (Св. Димитрія) (Храм)
13. Неділя — Норал
20. Неділя — Сирейл
21. Понеділок. Св. Михаїла — Боїл
27. Неділя — Ґресленд

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Роблин
8. Вівторок. Вмч. Димитрія Солунського — „Топорівці", Врокстон, Саск.
13. Неділя — Ленард
20. Неділя — Петлюра
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Шортдейл
27. Неділя — Ґренвю

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Торсбі.
8. Вівторок — Брудергайм, Димитрія — Храмове свято на яке сердечно запрошуємо Едмонтон, Під-едмонтонську Округу, Ендрю, Редвей, Сіба Біч, Федора, Вилингдон та околиці.
13. Неділя — Равнд Гил.
20. Неділя — Калмар.
21. Понеділок, Собор Архистр. Михаїла — Едмонтон.
27. Неділя — Пено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИСТОПАД

6. Неділя — Шіго місто
8. Вівторок. Вмч. Димитрія — „Коло Купровських"
13. Неділя — Фовм Лейк
20. Неділя — Винярд
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Вишарт
27. Неділя — Шіго Полуди.

Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1960. ЧИСЛО (1122) 22

СИРІЙСЬКА ЦЕРКВА — ТИПОВИЙ ПРИКЛАД

"Здається, що скінчився час можливости залежати від Церкви у Старому Світі", заявив Митрополит Антоній Башір — голова Сирійсько-Антіохійської Православної Архиепархії в Америці, що традиційно знаходиться в юрисдикції Антіохійської Патріярхії. Ширше подає про це журнал "Да Ворд" (за жовтень 1960 р.) — офіціоз Сирійської Архиепархії в Америці. Цю свою заяву Митрополит Антоній Башір видав на 15-ій конвенції згаданої Архиепархії 23-25 серпня 1960 р.

У цій конвенції взяв участь Єпископат, Духовенство і миряни. Число представників мирян рівнялося числу делегатів Духовенства, — так установлено в цій Архиепархії. Благословення й побажання конвенції прислав її Первоієрарх Патріярх Антіохійський Феодосій з Дамаску (Сирія).

"Нас ділять один проти одного"

Чому Митрополит Антоній заявив, що Сирійській Архиепархії в Америці вже скінчився час можливости залежати від Церковного Проводу в Старому Світі, а в даному випадку - від Антіохійської Патріярхії в Сирії?

А це тому, що ці церковні плянування, які Антіохійський Патріярхат робить у Сирії і які з становища Дамаску видаються добрими, на американському ґрунті виявляються непригожими й шкідливими, і це розбиває Сирійську Архиепархію в Америці.

Приклади Хоч головою Сирійської Архиепархії в Америці є Митр. Антоній (Башір), то однак Митрополит Епіфаній з Бейрут (Ливан), який є в юрисдикції Антіохійського Патріярха, виїхав 17.X 1960 р. на Візитацію до Толедо (в штаті Огайо), і вчинив це без попереднього повідомлення й згоди Митрополита Антонія. Митрополит Антоній назвав це "поражаючою неканонічною Візитацією Митрополита Епіфанія Заеда з Аккари (Ливан).

Митрополит Антоній Башір на цій же конвенції видав таке розпорядження: "Наша остання вимога, поставлена нашим улюбленим Духовенству й церковним організаціям, — така: ніколи не приймати у своїх церквах і парафіях жодного духовного, ані жодного епископа — без уваги на те, хто б він не був — без спеціяльного листа, висланого до них, з нашим підписом, як їхнього законного й канонічного Єпископа. Це зберігатиме нашу єдність, і ніякий кринник не буде спроможний розділяти нас один проти одного".

Митрополит Антоній Башір, очевидно, мав тут на думці Візитацію Митрополита Епіфанія і тому подібні випадки.

Моменти державно-політичні й технічні

На згаданій конвенції Сирійської Ар-

(Закінчення на 5 ст.)

Двадцять літ Архипастирства Владики Митрополита Іларіона

Цього року сповнилося двадцять років Архипастирства Владики Митрополита Іларіона. В Архипастирському Слові на Візитації Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі в неділю 23-го жовтня Владика Митрополит Іларіон згадав цю дату коротко й то скоріш тільки мимохідь. Незважаючи, однак, на це, маса вірних, що виповнили тієї неділі Катедру, зовсім природньо відчували й переживали це Архипастирське Богослужения як молитву за Первоієрарха нашої Церкви в Канаді.

ПОСИЛЕНИЙ НАСТУП НА ПОЧАЇВ

Часопис "Труд" (у Москві) в липні ц. р. помістив статтю В. Стрелкова, в якій він каже, що хоч паломники приходять до Почаївської Лаври „побожно помолитися", то в дійсності, каже він, вони там займаються протисовєтською діяльністю. Він каже, що серед монахів Пачаєва є немало таких, що були членами "бандерівських банд", там перебуває "колишній петлюрівський офіцер" Василь Яремчук і "колишня учасниця "бандерівських банд" Галина Ковальчук.

Цей посилений советський урядовий наступ на Почаївську Лавру все більше ставить у стан загрози цей один з найбільших центрів православного життя в Україні.

НЕ БАЧАТЬ ВИГЛЯДІВ НА ОБ'ЄДНАННЯ

Католицькі богослови багато говорять про справу об'єднання всіх християн під одним спільним церковним проводом, — вони мають на думці провід папи.

25 визначних протестантських теологів Европи й Америки недавно заявили, що об'єдання протестантів і католиків не можливе з уваги на догматичні позиції Католицької Церкви, з яких вона ніколи не уступить, — як: догмат про "непомильність" папи і ін. Між цими протестантськими теологами є такі відомі імена, як проф. Барт і проф. Брюнер із Швайцарії, Беркувер з Голляндії, Брюс з Англії, Нібор з Нью-Йорку, Кольман з Франції, Рід з Монтреалу, Блеквуд з Принстон (ЗДА), Рам з Каліфорнії і ін.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

13-го листопада — Митрополича Богослужба в Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

20-го листопада — в Церкві Зшестя Св. Духа в Саскатуні.

27-го листопада — Церква Св. Михаїла в Вінніпезі.

4-го грудня — в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

ЦЕРКОВНІ ПРОВІДНИКИ ЗАКЛИКАЮТЬ ДО ЗАМИРЕННЯ В АЛЬЖИРІ

Визвольна боротьба альжирської нації проти французької окупації триває вже 7-ий рік; її кривавий початок припав був на день Усіх Святих 1954 року. Альжирці кажуть, що за той час з обох сторін разом полягло біля 100,000 осіб, французи ж кажуть, що більше — понад 150,000 осіб.

"Французька спільнота народів"

Минулого року вліті голова "5-ої Республики" ген. Шарль де Ґоль відвідав папу Івана XXIII. "Ль'Оссерваторе Романо" тоді ж таки писав, що теперішня Франція нагадує собою французьку імперію з часів Карла Великого, цебто "французьку спільноту народів". "Ль'оссерваторе Романо" — папський орган — тим самим натякав, що в особі ген. Шарля де Ґоля Ватикан хоче бачити особу міри імператора Карла Великого — підпору папського престолу. Ватиканові не на руку зменшення державно-політичних територій Франції.

Альжирський екзильний уряд вислав до папи телеграму саме тоді, як папа вітав ген. де Ґоля. Альжирці просили папу інтервенювати в де Ґоля у справі ув'язнених альжирців. Ватикан нічого не зробив для визвольної справи Альжиру. Нічого не зробила в цій справі Організація Об'єднаних Націй, ні США, ні Британія, ні жодна інша держава Заходу. Альжирці ж не християни й не юдаісти, а мусулмани, та ще й араби. . .

Голос катол. Єпископату у Франції

Цього року, ще влітi, СССР і комуністичний Китай визнали революційний альжирський уряд, у проводі якого стоїть націоналіст Ферат Аббас. З початком осені стало відомо, що альжирці вирішили прийняти зброю, яку їм запропонував СССР, Китай, комуністична Чехо-Словакія і інші комуністичні держави. Ферат Аббас повідомив про це на пресовому інтерв'ю в Римі.

Після цього, — 17-го жовтня ц. р. католицький Єпископат Франції видав листа, в якому осудив жорстокість арабів і французів у цій боротьбі і підтримав програму ген. де Ґоля про політичне "самовизначення альжирського народу, зумовлене забезпеченням інтересів інших етнічних груп в Альжирі".

Вимога Федерації Протестантів Франції

Федерація французьких протестантів 1-го листопада ц. р. під проводом пастора Марка Бень'е видала заклик, щоб в Альжирі припинити кровопролиття, а також поставила вимогу, щоб усі релігійні групи у Франції вимагали від ген. де Ґоля й повстанського альжирського уряду перестати війну в Альжирі. З тією метою має відбутися зу-

(Закінчення на 5 ст.)

З ДІЯНЬ ДВАНАДЦЯТОГО СОБОРУ У.Г.П.Ц. В КАНАДІ

(Закінчення)

При кінці дискусії Собор одноголосно прийняв резолюцію, якою добрює дотеперішню діяльність Ради Української Школи при Консисторії, а також у майбутній праці Ради дає доручення Консисторії влаштовувати потрібну збірку на фінансування шкільної діяльности. Щождо платного працівника-педагога, — Собор доручає Консисторії такого працівника знайти, а коли буде потреба, то навіть знайти і два чи три педагоги, які б увесь свій час присвятили виключно для розвитку Української Школи. До всіх вірних Собор звертається з закликом дати якнайбільшу матеріяльну й моральну підтримку Консисторії у її праці на шкільній ниві.

Справа поширення місійної діяльности Церкви

Справа — не менш важлива за шкільну, — що її розглянув 12-ий Собор, це справа поширення місійної діяльности нашої Церкви. Головне слово про досьогочасну місійну працю і про потреби на майбутнє сказав Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон. У своєму слові Владика Митрополит зазначив, що місійна праця Церкви не припиняється ніколи, і що поле для місійної праці є, було й буде безмежне. Місія веде до християнізації краю, до християнізація народу й кожної людини. Перед нами, вірними Христової Церкви, повинні постійно ясніти слова нашого Спасителя: "Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий", і ці слова якраз вказують на те, що ми повинні невпинно провадити свою місійну працю, як внутрішню — для удосконалення вірних, так і зовнішню — для приєднання до Церкви тих, що з різних причин стоять поза нею.

Для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як Церкви місійної, це поле діяльности ще більше, бо ще багато наших людей в різних кінцях країни знаходяться поза своєю Церквою. Для успішного ведення місійної праці потрібно прийняти багато необхідних заходів, а головно вишколити священиків-місіонарів, зміцнити Місійний Відділ при Консисторії, який би керував усією місійною справою, знайти потрібні фонди на успішне провадження місійної діяльности і т. д.

До цього часу Проводом Церкви зроблено початкові заходи в цьому напрямку. Місійний Відділ при Консисторії вже створений, хоч, на жаль, через перевантаження іншими обов'язками, керівник Відділу лише частково має змогу присвятити себе місійній праці. Уже вироблений і затверджений Місійний Статут. Уся Церква розділена на 13 Місійних Округ, завдання яких координувати місійну працю на місцях, знаходити нові методи цієї праці в залежності від місцевих обставин.

За час від останнього Собору створено дві Місійні Округи — в околицях Піс-Ривер і у Британській Колумбії, в околицях Ванкуверу. Є вже також призначений постійний місіонер, — його завдання об'їздити наші Громади і скрізь провадити місійну діяльність. Однак усе це тільки початки, які треба розвивати далі й далі. При кінці свого слова Владика Митрополит вніс прохання до Собору, щоб ним були одобрені дотеперішні заходи Митрополита й Консисторії на місійній ланці праці, а також — щоб Собор виніс постанову, якою доручає їм місійну працю провадити якнайбільше.

Таку постанову 12-ий Собор прийняв одноголосно, і він закликає нею все українське православне громадянство до піднесення місійного духа, до пожертв на потреби місійного фонду та до всесторонньої підтримки Проводу Церкви в його заходах щодо поширення місійної діяльности нашої Церкви.

Вибір Правлячих і Адміністративних Органів Церкви

По обговоренні низки важливих, вищезгаданих справ та схвалення відповідних постанов, Собор приступив до вибору Правлячих і Адміністративних Органів Церкви на черговиx п'ять років. Головування в цій частині Собору перебрав четвертий з черги Предсідник — п. Іван Стратійчук з Ріджайни, Саск.

Від імені Номінаційної Комісії її голова суддя І. Соломон вносить список намічених кандидатів на Голову Президії Консисторії, членів Консисторії, членів Церковного Суду та членів Дирекції Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

У короткому вступному слові перед зачитанням наміченого списку, суддя І. Соломон зауважив, що Номінаційна Комісія діяла в повній однозгідності, і навіть не було жодної потреби щось ставити під голосування. Складаючи ці списки кандидатів, Комісія взяла до уваги побажання Духовної Конференції щодо кандидатів на членів Консисторії від Духовенства, а також брала до уваги побажання делегатів від мирян з різних околиць, які також вносили свої побажання до Комісії. З другої сторони, Номінаційна Комісія брала також до уваги територіяльне розміщення наших Громад, щоб кожна Єпархія і навіть кожна провінція мали своїх представників у Консисторії. Члени Президії Консисторії і також члени Контрольної Комісії повинні бути мешканцями м. Вінніпеґу або близьких його околиць, щоб таким способом праця Президії і Контрольної Комісій не мала ніякої затримки через доїзд їх членів.

Прийнявши все це до уваги, суддя І. Соломон за підтримкою Всеч. о. Михайла Юрківського від імені Номінаційної Комісії запропонував Соборові такий список кандидатів:
на Голову Президії Консисторії — Протопр. Д-р С. В. Савчук. Члени Консисторії від Духовенства: Прот. Т. Ковалишин, Митроф. Прот. В. Слюзар, Митроф Прот. П. Самець, Прот. М. Фик, Прот. М. Боднарчук, Прот. С. Симчич, Митроф. Прот. С. Ґерус, Прот. В. Федак. Члени Консисторії від мирян: сотн. Б. Панчук (Монтреал), д-р С. Шмильський (Гамільтон), проф. В. Іванис (Торонто), ред. І. Сирник (Вінніпеґ), проф. В. Сарчук (Вінніпеґ), адв. Ю. Стечишин (Саскатун), адв. П. Лазарович (Едмонтон), адв. П. Міськів (Едмонтон) і п. І. Стратійчук (Ріджайна).

У додаток до запропонованого Номінаційною Комісією списка кандидатів окремими делегатами "з підлоги" були внесені додаткові кандидатури на членів Консисторії: від Духовенства—Митроф. Прот. Є. Грицина, о. Т. Славченко і о. М. Юрківський, а від мирян — адв. С. Друль (Норт Бетелфорд, Саск.) і адв. А. Орищак (Торонто).

Тому що на пост Голови Президії Консисторії інших внесків не поступило, діловий Предсідник Собору, п. І. Стратійчук, проголосив вибір Протопресв. Д-ра С. В. Савчука через аклямацію під схвальні спонтанні оплески Собору.

На членів Консисторії після відбуття таємного голосування були обрані 8 духовних і 9 світських кандидатів, запропонованих Номінаційною Комісією.

Членів Церковного Суду, Контрольної Комісії і членів Дирекції Колегії Св. Андрея, було проголошено — на внесення Номінаційної Комісії обраними через аклямацію в такому складі:

Церковний Суд: п. П. Павлюкевич, Прот. Е. Ґорґіца і о. В. Слюзар (Канора), а заступниками — о. В. Бойчук і п. Ю. Мар'ян.

Контрольна Комісія: Прот. В. Стефюк, п. Т. Тисарський і п. Б. Карпінський.

Дирекція Колегії Св. Андрея: Протопресв. Д-р С. В. Савчук, о. М. Юрківський, п. Гикавий, ред. Наталя Когуська, п. Симчич, п. І. Сирник, проф. Кондра і п. М. Залозецький.

Інші справи

Після обрання Правлячих і Адміністративних Органів Церкви Собор заслухав внесків і побажань від окремих делегатів щодо дальшої діяльности Церкви. Зокрема було піднесене важливе питання про майбутність нашої молоді, про потребу знайти якийсь найкращий підхід до неї, щоб залишити цю молодь при своїй Церкві, і при своєму народові. Були висловлені думки, що частина нашої молоді стоїть поза церковним життям, і ні батькам, ні священикам, ні громадським організаціям не посильно з цим невідрадним явищем успішно боротися, бо обставини життя часто стають на шляху їхньої виховної праці непереборною перешкодою. Як один з успішних заходів для християнізації цієї частини молоді і навернення її в русло церковного життя — було піднесене побажання частково вживати й англійської мови для місійної праці серед молоді, — одинокої мови, яку ця частина молоді розуміє. Було стверджено окремими делегатами сумний факт, що серед інших етнічних груп у Канаді, а навіть і серед англійців та французів, що їхні мови є державними й викладовими в державних школах, — навіть і там є тяжка проблема виховання молоді в сучасну пору, а вже далеко тяжчою ця проблема є серед нас, українців, яким треба дати не тільки належне релігійне виховання молоді, але й дати їй знання рідної мови.

Усі внески в цій ділянці було передано Собором діючій при Консисторії спеціяльній Комісії для простудіювання проблеми виховання молоді.

Було внесено також низку пропозицій практичного характеру, які, з погляду внескодавців, можуть принести більшу користь церковній справі. Ці побажання відносяться до Проводу Церкви: обмін Архиєрейськими Візитаціями наших Владик по Єпархіях, — щоб увесь загал наших вірних мав нагоду ближче познайомитися з нашим Єпископатом; увести однаковий для всієї Церкви тип формуляра заяви вступлення в члени Церкви, — щоб таким способом ті члени, які переїжджають в інші місця на житло, автоматично ставали членами місцевої Громади; видання потрібних Богослужбових книг, яких ще бракує і ін. Було також висловлене побажання, щоб черговий — 13-ий Собор нашої Церкви було відбуто на сході Канади.

Читання Резолюцій й закриття Собору

Після докладного обговорення всіх важливих справ з діяльности Церкви, покликаний до слова від Резолюційної Комісії ред. Іван Сирник зачитав проект Резолюцій на прийняття 12-тим Собором. Проект Резолюцій, виготовлений Комісією, був прийнятий Собором одноголосно. У своїх Резолюціях 12-тий Собор у першу чергу висловлює найсердечнішу подяку Архипастирям нашої Церкви за їхню ревну діяльність, а також признання й подяку Голові Президії Консисторії Протопресв. Д-ру С. В. Савчуку за його довголітню працю на церковній і громадській нивах. Далі, Собор з почуттям глибокої вдячности відзначує 40-ліття пастирського служення піонерів-священиків: Протопресв. Д-ра С. В. Савчука, Митроф. Прот. П. Самця і Прот. Д. Стратійчука, а також довголітніх працівників на церковній ниві — Прот. В. Кудрика, Прот. С. Гребенюка і інших.

Докладний текст Резолюцій, прийнятих Дванадцятим Собором, був своєчасно видрукований на сторінках нашого церковного органу (Див. "Вістник" за 15-го липня, 1960 р.), тому повторювати їх немає потреби. Тільки б слід згадати, що всі Резолюції прийнято Собором не тільки однодушно, але й з почуттям великого ентузіязму, бо кожна окрема точка Резолюцій або стверджує належний здобуток і поступ нашої Церкви, або ж намічує певний шлях до такого поступу на майбутнє.

Після зачитання й прийняття Резолюцій головування на Соборі знову перебирає перший діловий Предсідник — Митроф. Прот. В. Слюзар, який сердечно дякує Президії Собору за їх нелегку працю, яку вона виконувала впродовж двох днів; він складає сердечну подяку всім Комісіям Собору за їхню ревну працю і її висліди, та належну подяку секретарям Собору, що два повні дні, не відриваючись, виконували свої обов'язки, щоб належно приготовити Протокол цього Собору.

Під довготривалі оплески всіх присутніх о. Предсідник складає сердечну подяку Владиці Митрополитові Іларіонові, Владиці Архиепископові Михаїлові та Владиці Єпископові Андреєві за їхній великий вклад у працю Собору та просить до кінцевого слова Високопреосвященнішого Владику Митрополита.

Кінцеве Слово Владики Митрополита

У своєму кінцевому Слові Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, прощаючи делегатів і гостей Собору, підкреслив велику важливість зробленої Собором праці та винесених ним постанов. "Усе, що з Богом починається, також і повинно закінчитися якнайкраще, і доказом цього є таке успішне завершення діянь Дванадцятого Собору Української Греко-Православної Церкви, бо Дух Святий керував усіма нашими помислами й рішеннями, і цей же Дух Святий благословляє нас для дальшої праці на Славу Божу і на розріст Його Святої Церкви. Усі ми горіли великим бажанням допомогти своїй Церкві зростати і всі наші побожні бажання Господом були почуті".

Прощаючи Духовенство і світських делегатів та гостей, Владика Митрополит закликає їх переказати всім нашим вірним те, з яким успіхом і з якою діловитістю проходив і закінчився цей Собор, які великі його постанови і пляни, як росте й міцніє наша Рідна Церква, на якій спочиває ласка Божа. . . .

Загальним співом-Молитвою "Достойно є", Благословенням Владики Митрополита і Многоліттям — Дванадцятий Собор закінчив свої діяння.

о. Григорій Удод, секретар.

Слово Боже на неділі й свята

НЕДІЛЯ 24-ТА ПО ЗІСЛАННІ СВ. ДУХА

„Він же промовив до неї: „Дерзай, дочко, віра твоя спасла тебе."

Луки 8:48.

Євангельська наука про чудесне сцілення жінки, яка поверх двадцяти років тяжко слабувала кровотеччю, дає нам приклад, якою глибокою повинна бути віра тих, хто надіється на Христа, а також і приклад того, що для того щоб по вірі своїй отримати бажане, треба **дерзати** — тобто змагатися, невпинно проступати до наміченої мети, коли ця мета — Христос Спаситель.

Кожна людина, кожне суспільство, кожний народ, який бажає осягнути сцілення своїх немочей, повинен в першу чергу звертати свої погляди на вічну Правду Божого Сина та невпинно стреміти до неї.

"Під лежачий камінь і вода не тече" — каже наша глибока народна мудрість. Чи могла б жінка отримати своє сцілення, коли б навіть і глибоко вірила в спасаючу силу Христа, але віри своєї не виявляла б невпинним стремлінням побачити Спасителя і доторкнутися краєчку Його одежі?

Якою б глибокою наша віра не була, але коли ця віра без діл — "вона мертва є", бо "Царство Боже зусиллям береться".

НЕДІЛЯ 25-ТА ПО ЗІСЛАННІ СВ. ДУХА

„Учителю, що робити мені, щоб вічне життя осягнути?"

Луки 10:25.

Запитання, яке поставив законник Спасителеві, є також запитанням кожної людини, яка відчуває свій зв'язок з Богом. І, як законника, Христос кожного відсилає до Св. Письма, в якому ясно сказано, що треба робити, щоб осягнути життя вічне. Одначе не саме знання заповідей Божих, які безперечно законник дуже добре знав, але виконаний цих заповідей — це та дорога, що веде до життя вічного. Тому Спаситель і відповів йому: "Роби це — й будеш жити".

У наш час, коли Книга Закону доступна кожному, коли кожному відкриті двері Храму Божого, покликатися на незнання Закону Божого — не можливо.

Тимбільше, що усі заповіді Божі заключаються в одній: "Люби Господа свого всім серцем і душею, і люби ближнього свого, як самого себе". Отже не в самому лише знанні Заповідей Божих осягнення вічного життя, але у їх виконанні, зокрема у виконанні Заповіді Любові, бо коли б ми навіть осягнули усі тайни й усе знання, коли б ми навіть мали таку віру, що переставляє гори, та **любови** не мали — ми ніщо (І Кор. 13,2), отже й дорога до життя вічного перед нами закрита.

СОБОР СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА

„Любов не радіє з неправди, але тішиться правдою."

І Кор. 13:6.

Християнська любов до ближнього зобов'язує нас бачити свого ближнього в кожному, хто потребує нашої допомоги, потіхи, поради. Але це не означає, що християнин **однаково** любить свого брата у Христі і гонителя Христової Церкви, гонителя Божої Правди. Дійсна любов до Господа і ближніх своїх шукає найперше торжества Божої справедливости.

Яскравим прикладом такої любови є Св. Архистратиг Михаїл. Він, як вищий дух — обдарований даром досконалої любови до усього сотвореного Господом, але істина була для нього вищою цієї любови. І коли інший дух сказав у серці своєму: "Вище зір небесних поставлю престол свій і буду подібним Всевишньому", Св. Архистратиг Михаїл іде з ним на боротьбу за святу Істину Божої Величі і веде цю боротьбу до сьогодні—за Віру і Церкву Христову, проти підступів диявольських.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДВІ СТОРОНИ „ВСПУЛЖИЦЯ"

Є такі люди, що показують себе дуже добрими, коли їм біда. Деякі народи і їхні політики також послуговуються такою самою тактикою.

Коли Польща була бездержавною — в неволі, то її політики казали українцям: Підтримуйте нас, бо ми воюємо "за нашон і вашон вольносьць". Польські політики уклали для "русінуф" у Галичині перед 1914 роком спеціяльну пісню з таким приспівом:

"Гуррага, гуррага —
Далі, браття, на врага!"

Цебто, "браття русіні", — разом з поляками на спільного "врага" за визволення Польщі: за "нашон і вашон вольносьць!" Бо Польща поневолена, біда їй тепер, отже ми не сварімося, а провадьмо "братне вспулжице".

А коли Польща здобула державну незалежність (1918 р.), то вона "вспульжице" заступила кривавими "пацифікаціями" Західньої України, а вже особливі Галичини.

Полякам у Галичині після 1945 року настала біда під большевицькою владою. Вони цю біду відчувають не тільки тому, що над ними є большевицька влада, — отже тут біда суспільна (поневолення людини), господарська (нужда), релігійна (переслідування релігії), національно-культурна (поневолення національности), політична (утрата національної державности) і т. д. Усі ці нещастя, що їх тепер переживають поляки в Галичині, не менше — а в деяких відношеннях ще й більше — переживають під большевизмом усі українці. Але здається, що всі ці нещастя для поляків у сучасній Галичині видаються ще відносно малими в порівнянні з тим, що поляки в Галичині за воєнні роки (1939-45) втратили свій попередній числовий стан посідання. З кількох мільйонів на західньо-українських землях їхне число зменшилося до пару соток тисяч. Усі нещастя поляків у сучасній Галичині бліднуть перед лицем того факту, що їхне число на українських землях змаліло так, що їм годі там мріяти про це, щоб власними силами боротися за втримання польського стану посідання в Галичині.

Найбільша біда полякам у Галичині тому, що вони бачать, як маліють їхні вигляди на поновне загарбання західньо-українських земель.

А тому що полякам там біда, то вони знову стали "добрими" для українців, і знову проповідують там "вспулжице" з "русінами", щоб спільно боротися "за нашон і вашон вольносьць". А коли поляки ту свободу собі виборять, то знову почнуть криваві пацифікації Галичини, як було перед 1939 роком.

Поляки ширять клич "вспулжице" з "русінами" в Галичині так само й українською мовою й почерез українців. Звичайно, в історії такий "трюк" — це не новина. У даному випадку це чиниться через Ватикан — політикою Католицької Акції. Не дарма ж Польща 1596 року т. зв. "Берестейською Унією" насильно нав'язала частині України католицтво. Треба ж Польщі жати це, що вона посіяла, — треба католицтво серед частинки українців використати для польської справи, і зробити це руками українців.

Ось один з типових прикладів.

В уніятському часописі "Християнський Голос" (Мюнхен) за 25 вересня 1960 року у статті "Церква в Україні живе!" говориться, що "українці-католики. . . ходять до колишнього польського костела. В костелі мало давніх вірних (бо ж поляки в значній мірі виїхали з Західніх Земель, але зате є нові, які гуртуються разом і моляться по-українськи"). Далі, сказано, що "відбуваються спільні наради вірних обох віровизнань, щоб придумати засоби, як скріпити "уніятську і взагалі католицьку діяльність", а головно йшлося про взаємну допомогу".

Ці інформації подає Інформативна Служба УХР (Український Християнський Рух) — цебто Католицька Акція на українському ґрунті, в Зах. Европі, взяті з большевицького часопису "Підкарпатська правда" (Станиславів) за 1 червня 1960 р., і з цього ІС УХР уклала статтю "Церква в Україні живе!", що її передрукував "Християнський Голос", а також ця світська українська преса, що стоїть на послугах Католицької Акції.

Тут замітний факт, що в україномовній католицькій статті "Церква в Україні живе!" не заперечується тих інформацій, що їх подала большевицька "Підкарпатська правда", про "вспулжице" українців греко-католиків у Галичині з поляками римо-католиками; навпаки — в цій україномовній статті Католицької Акції це "вспулжице" ще й обороняється. І так, у статті "Церква в Україні живе!" сказано: "Це (вспулжице українців греко-католиків з поляками в Галичині — ред. В.) звичайно — не подобається большевикам, які хотіли б знову "роз'єднати, щоб панувати. . ."

Значить, з цієї україномовної католицької статті виходить, що "поляк і русін — два братанкі" завжди були б жили в щирій згоді ,але їх завжди розсварювала й роз'єднувала Москва, щоб запанувати над одним й другим; а тепер Москва, мовляв, "знову" намагається українців греко-католиків з поляками римо-католиками розсварити, щоб роз'єднати їх. Але Католицька Акція іменем українців греко-католиків заявляє в тому дусі, що українці греко-католики вірять у доброту серця поляків римо-католиків і їхніх провідників, і не дадуться, щоб Москва відбила їх від приязні з поляками. Далі, україномовна Католицька Акція запевнює українців греко-католиків на Заході, що в Галичині "удари долі привели до ревізії поглядів, і поляки на українських землях вже зрозуміли, що костела і релігії не можна використовувати для політичних цілей. Цей факт уможливлює в сучасну пору тісну співпрацю в чисто релігійній ділянці, при чому панує взаємна толеранція поглядів. . ."

Так, "толерантними" стали й поляки в Галичині, бо їм настала національно-політична біда: вони вже не мають сили поневолювати українців — большевицька Москва поневолила і поляків, і українців разом, — отже "під сучасну пору" полякам немає іншого виходу, як бути там "толерантними". А україномовна пропаганда запевнює легковірних "русінуф", що поляки вже зрозуміли свої помилки минулого, щиро покаялися, і навіки визбулися замірів поневолювати Галичину й криваво пацифікувати її.... Це "вспулжице" ведеться ніби лише "в чисто релігійній ділянці", а це значить, що його місток іде через Рим і його політиків.

Католицька україномовна стаття "Церква в Україні живе!" при нагоді радить не говорити про "сумну денаціоналізаційну ролю польського католицизму" і не повторяти "відомі вигадки буцім то унія була сфабрикована для скріплення цих намагань польського католицизму". Чи ж Католицька Акція хоче вмовити в легковірних "русінуф", що поляки були проти унії, а підтримували православних — чи як?

Ось такі сітки-тенета політики міжнародньої Католицької Акції, що її благословляє Рим, силуючи українців до "вспулжиця" з поляками.

З черги — питання: чи силує Рим поляків до "вспулжиця" з українцями. Чи щиро хотять поляки того "вспулжиця", з яким напрошуються церковно-політичні провідники українців греко-католиків? Чи там, де поляків не змусила біда, у них також настала "ревізія поглядів"?

На це питання дає відповідь ось такий типовий приклад.

Польський часопис "Нови Сьвят" (Ню Йорк) за 6 жовтня 1960 рік подав, що в Шікаго в днях від 30 вересня по 2 жовтня 1960 року відбулася п'ята крайова конвенція Конґресу Американської Польонії. Серед резолюцій цієї конвенції є резолюція: "Становище Конґресу Американської Польонії щодо українських, білоруських і литовських земель, які належали до польської держави до 17 вересня 1939 року. У п'ятій точці згаданої резолюції сказано:

"Конґрес Американської Польонії не зупиниться у своїх зусиллях, щоб Польщі була привернена на Сході границя з 1939 року і щоб бастіони польскости Львів і Вільно могли знову вернутися на матірне лоно. Польські східні землі були насильно передані під советську тиранію, обезлюднені з допомогою масових депортацій та врешті відступлені комуністам в Ялтинському договорі всупереч волі і без відома населення, як також леґального польського уряду".

Треба підкреслити, що секретарем Конґресу Американської Польонії не випадково є католицький священик Валеріян Карч, і він підписує ці польські загарбницькі протиукраїнські домагання з відомом польського католицького Єпископату, а все це благословляє Рим.

Звичайно, що україномовна католицька преса Католицької Акції, яка вихвалює ідею "вспулжиця" українців греко-католиків з поляками в сучасній Галичині "в чисто релігійній ділянці", не пише про другу сторону цього "вспулжиця", а саме — про міжнародню роботу польського католицького клеру для поновного польського загарбання Західньої України.

Поляки мають довгий державницько-політичний досвід, отже вони живуть не лише нинішнім, а вже тепер плянують на дальше .Вони знають, що станеться це, що невідклично статися мусить: тюрма народів — т. зв. "СССР" — неминуче розвалиться, і поляки вже будуть мати все готове для повного загарбання західньо-українських земель, а увагу українців греко-католиків вони хотять приспати "вспулжицями" з поляками "в чисто релігійній ділянці", і робить це Католицька Акція — навіть українською мовою. А коли настане момент, то поляки Галичину знову "в огні окрадену збудять". Але тоді вже було б запізно.

Залишається очікувати, що українські репрезентативні організації у вільному світі офіційно запротестують проти вищезгаданої резолюції Конґресу Американської Польонії. Хоч у найвищих проводах всіх тих організацій стоять греко-католики, а Конґрес Американської Польонії є римо-католицький і ним керує секретар — католицький священик, то тут, звичайно, чисто релігійна ділянка не перешкодить нашим організаціям взяти в політичну оборону західньо-українські землі перед польським агресивним пляном, що діє за відомом Ватикану.

ЗАБОРОНЯЮТЬ БУДУВАТИ МЕЧЕТ У РИМІ

Мусулманська колонія в Римі висловила замір побудувати свій мечет (мошею) в цьому місті. Проти цього заміру сильно виступило папське радіо у Ватикані. Ватикан заявив, що замір будувати мусулманську святиню в Римі — "це образа для католицького світу".

Коли б так мусулмани не дозволяли Римові будувати католицьку церкву в котромусь із мусулманських центрів, то Католицька Церква назвала б це браком толеранції, дискримінацією чи переслідуванням католиків.

Журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1960 р.) обговорюючи вищеподану вістку, зауважує: "В Об'єднаних Державах свого часу був поданий у цифрах звичай проституції, і тут Пакістан займає перше місце. Хто черговий? Відповідь: Італія з центром у Римі. Якщо це справді так, то чому Ватикан думає, що це якраз мошея "нарушить священний характер Риму?"

КОРОЛЬ ГРЕЦІЇ ПРО ПРЕСУ

Король Греції, Павло, влітї 1960 р. промовляв в Атенах до 400 грецьких журналістів, і сказав: "Викриваючи ворогів народу, без уваги на їхній кольор і плащик, під яким вони ховаються, ви таким чином не тільки виконуєте свій обов'язок охорони свободи преси, але й також охорони демократичного способу життя, який є найбільшою традицією нашої грецької спадщини. . . Сила, що є у вашому пері, є більшою, ніж сила всякого володаря держави в історії. Ви мусите зберігати її як довірене вам священне служіння правді".

СИРІЙСЬКА ЦЕРКВА. . .

(Закінчення з 1-ої стор.)

хиепархії був прочитаний лист Антіохійського Патріярха Феодосія (від 20 серпня ц. р.), в якому він інформує, що Митрополит Епіфаній виїхав з Ливану на Візитацію Сирійської Архиепархії "проти рішення Священного Синоду" Антіохійської Патріярхії, а при тому він отримав "спеціяльного ливанського пашпорта".

Ця інформація Антіохійського Патріярха вказує, можливо, на це, що уряд Ливану має свій якийсь державно-політичний інтерес у вмішуванні у справи Антіохійської Патріярхії, — а це знову ж суперечить інтересам Сирійської Архиепархії на американському континенті.

15-та Конвенція Сирійської Архиепархії в Америці відбувалася 23-25 серпня 1960 року. А коло місяця перед тим — 26 липня 1960 року в Дамаску (Сирія) відбулося засідання Синоду Антіохійської Патріярхії, на якій обрано Єпископа для Толедо Сирійської Архиепархії в ЗДА. Патріярх Феодосій ще таки з засідання Синоду вислав до Сирійської Архиепархії в Америці телеграму, щоб ця Архиепархія негайно назначила трьох кандидатів, з-поміж яких Синод у Дамаску ще таки на цьому ж засіданні, що тоді відбувалося, обрав Єпископа для Ріо Жанейро (Бразилія).

Цебто, якщо не впродовж годин, то впродовж днів Сирійська Архиепархія на американському континенті мала вибрати трьох кандидатів на Єпископа. У Дамаску така процедура видавалася можливою.

У відповідь на це Митрополит Антоній вислав з ЗДА таку телеграму до Синоду Антіохійської Патріярхії: "Лист і телеграму я отримав сьогодні. Нам не дано потрібного часу для скликання зборів. Не назначуйте нікого поза нашими власними трьома кандидатами на Толедського Єпископа. Вибір (Синодом у Дамаску) Єпископа для Ріо Жанейро розділить Бразилію. Наша наполеглива порада є проти цього".

Справа в тому, що ще 13 січня 1960 року в Толедо відбулися спеціяльні наради Проводу Сирійської Архиепархії в Америці, на яких обрано трьох американських кандидатів, з-поміж яких Синод Антіохійської Патріярхії в Дамаску мав був назначити Єпископа для Толедо. У вибиранні кандидатів брали участь делегати духовні й світські — по рівному числі одних і других. Патріярх Феодосій з Дамаску поблагословив ці Толедські Збори 13 січня 1960 року і обраних трьох американських кандидатів на Толедського Єпископа. А тим часом через близько півроку, цебто 26-го липня 1960 року, Синод Патріярхії в Дамаску назначив нових трьох кандидатів на Толедського Єпископа. Цим він перекреслив постанови Толедських Зборів Сирійської Архиепархії з 13 січня 1960 року, які сам Патріярх Феодосій був поблагословив.

Це типовий приклад

Справа розбіжности між Сирійською Архиепархією в Америці і її Антіохійською Патріярхією в Сирії не є ніяким відокремленим, спеціяльним випадком; навпаки, ця справа є типовим і закономірним вислідом природніх причин; ці причини діють у кожній релігії і її Церкві, і назрівають, щоб дати свої невідкличні наслідки.

Церковний авторитет, що перебуває в одній державі, не може мати власти над Церквою в другій державі; це та природня причина, через яку Церкви на американському континенті одна по одній будуть унезалежнюватися від церковних властей, що перебувають у "старому світі" — в Европі і в Азії.

Унезалежняться від заграничних церковних властей православні, протестанти, католики, мусулмани і всі інші. Це тільки справа часу.

ЦЕРКОВНІ ПРОВІДНИКИ ЗАКЛИКАЮТЬ

(Закінчення з 1-ої стор.)

стріч пастора М. Бень'є з кардиналом Фелтеном — примасом Катол. Церкви у Франції. Заклик припинити кровопролиття мали б підписати, крім протестантів і католиків, жиди й мусулмани.

Чия рука діє?. . .

Чия рука на Заході діє так, щоб держави Заходу не стали в обороні альжирського народу (арабів), і тим самим призвели до того, щоб альжирці пошукали собі "опікунів" у комуністичній силі? Це ж свідомо попихається альжирців в обійми комунізму.

Заклики релігійних провідників про "припинення війни" мутні, неозначені й мають нереальний характер; заклик, щоб французи припинили пролив крови — це зрозуміла справа; але заклик, щоб альжирці припинили боротьбу — це ніщо інше, як тільки взивання альжирців, щоб вони перестали змагатися за свою незалежність. У дійсності заклик мав би бути тільки такий: щоб Франція виступила з території альжирського народу, - а тоді боротьба припиниться сама собою.

ПЕРШИЙ БІЛОРУСЬКИЙ ПЕРЕКЛАД БІБЛІЇ

Білоруси (їх є 20 мільйонів) досі ще не мали Біблії своєю рідною мовою. Тепер Біблію на білоруську мову почав перекладати білоруський філолог д-р Я. Станкевич, а з старожидівським (єврейським) оригіналом звірює її баптистський проповідник д-р М. Гітлін — знавець старожидівської мови (він жид). У жовтні ц. р. білоруський переклад уже був доведений до книги пророка Ісаії.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
Winnipeg 4, Manitoba, Canada
7 St. Johns Ave.,

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

ПІСЛЯСЛОВО

Папа Іван XXIII 15-го січня 1959 р. заповів на 1961 чи на 1962 р. скликання Собору Катол. Церкви. А тому, що папа тільки Катол. Церкву вважає дійсною Християнською Церквою, то на цій підставі цей Собор він називає "Вселенським (Екуменічним) Собором". Цей термін ("Вселенський Собор"), ужитий папою для світового католицького Собору, чимало провідників православія й протестантизму спочатку зрозуміли так, що це має бути Собор усіх Християнських Церков. Звичайно, вони скоро переконалися, що папа має на меті світовий Собор тільки Католицької Церкви.

З Ватикану подають різні інформації про цей Собор, а при тому була також згадка про це, що запляновaний Ватиканський Собор може бути подекуди продовженням Першого Ватиканського Собору (1869-70 рр.), що формально не закінчився, а був перерваний тодішніми політичними подіями: війна Франції з Прусією, а при цій нагоді зайняття італійськими військами Риму й Ватикану, бо "італійці бачили в папських державах. . . центр реакції чи навіть небезпеки для республіканської революції" [1])

Розуміється, що, коли йдеться про папську мету, для якої Ватиканський Собор 1869-70 років був скликаний, то ця мета була папою осягнена, отже й тим самим Собор фактично був закінчений; його тільки не вспіли закрити формально.

Але коли теперішній папа Іван XXIII уважає, що папа Пій IX у зв'язку з проголошенням догмату про папську непомильність на Соборі 1870 року мав ще якісь інші цілі, але не вспів їх тоді завершити, отже вони мали б бути завершені на Соборі 1961-62 р., то в такому випадку новий заповіджений Собор викликає собою тим більше зацікавлення.

Хоч папа Пій IX скликав був Ватиканський Собор 1869-70 рр. для проголошення догмату про папську "непомильність", то однак, як каже Ранке, "автентичні інформації не потверджують цього погляду, що папа скликав був цей Собор для того, щоб зробити згадане проголошення (догмату про папську "непомильність"), але це становище, яке він тут зайняв, велить не сумніватися, що він мав це на увазі".[2])

Це, властне, замітний факт, що папа Пій IX заздалегідь не розголошував, що він скликав Ватиканський Собор (1869-70 рр.) головно для проголошення догмату про папську "непомильність".

Маючи на увазі такий прецеденс, стаємо перед питанням: чи відомо світові, з якою метою папа Іван XXIII заповів черговий Собор? Правда, Ватикан проголошує різні інформації щодо мети цього чергового Ватиканського Собору; але яка його справжня мета — це виявиться тільки на Соборі, і тут можуть бути всякі несподіванки.

***

Якщо б приймати за дійсність цю заяву з кругів Ватикану, що Собор 1961-62 р. буде "продовженням" Собору 1869-70 років, то між цими обома Соборами є одна основна спільність: обидва вони спираються на підвалинах ісидоризму. Догмат про "непомильність" папи, ухвалений на Ватиканському Соборі 18-го липня 1870 р., спирається на ісидоризмі — на підрібці документів Римської Церкви — що буцім то "непомильність папи така ж стара, як і сама Церква".[3])

Черговий, плянований Ватиканський Собор також, розуміється, буде спиратися на цій самій основі. Підготовляючи цей Собор, папа Іван XXIII видав таку заяву, щоб йому підпорядкувалися некатолицькі Християнські Церкви: "Собор ще раз приспішує надію тих, які, хоч і мають претенсії вважатися християнами, то однак вони й далі стоять окремо від Апостольського Престолу— щоб вони почули голос Божественного Пастиря, і щоб вони приєдналися до єдиної Церкви Христової".[4]) У зв'язку з цим же майбутнім Собором папа Іван XXIII у своєму слові до паломників у Венеції 15 березня 1959 року підкреслив, що "тільки Римо-католицька Церква є Церквою божественного походження. Передаючи цю вістку, "The Winnipeg Free Press" (16. 3. 1959) додав від себе пояснення: "Ця заява була прийнята слухачами як важлива з уваги на той світовий Собор (католицький), що його скликання заповів папа Іван — десь, мабуть, за два роки, щоб розглянути можливості воз'єднання Християнства. Вона також стверджує становище Ватикану, що таке воз'єднання було б можливе тільки тоді, якщо б усі християнські віросповідання погодилися з традиційним твердженням Ватикану, що тільки він зберігає єдиноправдиву релігію".

***

Як було вже сказано вище, папа Пій IX, скликаючи Ватиканський Собор, у думці мав точно окреслену мету: проголосити на цьому Соборі догмат про папську "непомильність", — а однак перед скликанням Собору він не виявляв цієї своєї мети зовсім ясно, і цим він подекуди заскочив Собор.

Яка мета плянованого папою Іваном XXIII Ватиканського Собору на 1961 чи 1962 р. — Собору, що його Римо-Катол Церква числить двадцять першим з черги?

Папа Іван XXIII також не висловився тут ясно. Папа Іван XXIII ще як кардинал Анджельо Ронкаллі, тобто ще перед його вибором на папу, перед Колегією Кардиналів, яка зібралася обирати папу (по смерті Пія XII), заявив був, що на найближче майбутнє в програмі Ватикану має бути така найголовніша точка: "Воз'єднати католиків, яких є принаймні 500 мільйонів, і 125 мільйонів греків та православних росіян, — як перший крок у напрямі релігійного миру між усіми християнами"[5]). Коли кардинала Ронкаллі 18. XI. 1958 р. обрано папою, під іменем Івана XXIII[6]), то він 25-го січня 1959 року вперше повідомив Колегію Кардиналів, що в нього є замір скликати "Вселенський Собор" (розуміється, — католицький), а метою цього Собору буде "єдність, свобода й мир", а головне — "можливе воз'єднання поділеного Християнства".

Перша заява папи Івана XXIII — заява 25-го січня 1959 року — своїм терміном "Вселенський Собор" серед некатолицьких християнських провідників зробила майже загальне враження, що це може справді буде Вселенський Собор, у цьому сенсі, що було сім Соборів Вселенської Церкви, — цебто, що це буде Собор усього Християнства, не тільки самої Католицької Церкви. У такому саме розумінні — в розумінні загально-християнському, а не тільки католицькому — цей універсальний термін ("Вселенський Собор") спочатку правдоподібно прийняв був і сам Константинопільський патріярх Атенагорас I, коли у своєму Новорічному Посланні 1959 року він принципово привітав клич папи Івана XXIII про "об'єднання" християн, але він (патріярх Атенагорас I) привітав цей папський клич у такому сенсі, як він у згаданому Посланні висловився: "Думки всіх християн звернені на Схід, звідки вийшов Володар Миру. Св. Римська Церква також може в братському дусі повернутися на Схід" (до Православія)[8]).

(Д. б.)

---

[1]) Leopold von Ranke, The History of the Popes. Vol. II. London, 1913, p. 570.

[2]) Ranke, II. 556.

[3]) Догмат папської непомильности, сформульований на Ватиканському Соборі 1870 р. по-латинському: "Ut Romanus pontifex, cum supremi omnium Christianorum doctoris munere fugens pro auctoritate definit, quid in rebus fidei et morum ab universa Ecclesia tenendum sit, errare non posit (Ranke, II. 560).

[4]) The Winnipeg Tribune, II. 6. 1960.

[5]) The Winnipeg Free Press, 26. 1. 1960

[6]) Цікаве явище: папа під іменем Івана XXIII в історії Римської Церкви вже був, бувший кардинал Бальтазар Косса — 544 роки тому, . він скликав Констанцький Собор. Катол. Церква згодом усунула цього Папу, хоч він був обраний законно.

[7]) American Review of Eastern Orthodoxy, January, 1959.

[8]) The Winnipeg Free Press, 4. IV. 1959.

ХРИСТИЯНИ В ІЗРАЇЛІ

У вересні ц. р. міністер релігійних справ Ізраїля поінформував, що в Ізраїлі є 32,000 католиків, 18,000 православних і 2,000 протестантів.

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ

ДЛЯ

УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ

ВИДАННЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Програма Навчання ділиться на пять відділів: **для початківців** (дітей), **новаків, юнаків, старших і дорослих,** при чім перших чотири відділи охоплюють дітей від 4 до 15 років життя. Програма розложена на 35 лекцій для кожного відділу, тобто на цілий шкільний рік Недільної Школи, який починається Неділею, що попереджує чи збігається з Різдвом Пресвятої Богородиці, а кінчається Неділею Пятидесятниці.

"Програму Навчання" Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон благословив для вжитку по всіх Недільних Школах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Книжка містить 46 сторін друку, величини листового паперу, й коштує з пересилкою тільки $1.00.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УКРАЇНЦІ КАНАДИ БУДУЮТЬ ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ

При кінці вересня, на площі Манітобської легіслятури почалася будова фундаменту під Пам'ятник Національному Пророкові України. З тієї нагоди велике число наших громадян оглянуло місце, на якому буде стояти Пам'ятник і загальна однозгідна думка є така, що кращого й гіднішого місця на пам'ятник Т. Шевченкові не можна собі уявити. Воно не лише гарне своїм положенням, але й дуже репрезентативне.

Справді, українська спільнота Канади має виїмкову можливість ствердити на тому прикладі, як багато гарного й доброго можна осягнути об'єднаними силами.

Нині фундамент під Пам'ятник уже готовий. Дальша праця, згідно з пляном, буде продовжуватися на весні.

На знимці, що її тут поміщуємо, представлений стан робіт над будовою фундаменту в дні 14 жовтня. Того дня зібрався на місці гурт провідних громадян міста Вінніпегу, між ними члени українських установ й організацій, разом з членами Президії КУК, щоб оглянути й провірити якість започаткованих робіт.

Фундамент та залізо-бетонні роботи під граніт виконує фірма Лонс Стон Лімітед у Вінніпегу. Вона має також вмонтовувати в гранітові стіни Пам'ятника бронзові барельєфи й поставити на гранітовому постументі постать Т. Шевченка, також у бронзі.

Праця розложена так, що вона має бути закінчена в червні 1961 р. У міжчасі, через зиму, виливарня бронзу Модерн Арт Фавндри у Лонг Айленд Сіті, Ню Йорк, має виготовити відлив постаті й барельєфів у бронзі. Саме цими днями артисти-скульптори в Ню Йорку переносять постать Шевченка з малого моделю на великий. Сама постать Шевченка, в сидячій позиції, буде мати 9 стіп і 8 інчів.

Крайовий Всенародній Здвиг українців Канади з нагоди відкриття Пам'ятника в 100-ліття смерти Т. Шевченка та в 70-ті Роковини поселення українців у Канаді, відбудеться у Вінніпегу, 8 і 9 липня 1961.

Церемонію відкриття Пам'ятника переведе особисто голова уряду Канади прем'єр ВДост. Дж. Діфенбейкер при асисті інших високих державних і політичних осіб.

До того великого моменту, якого важливости нема потреби ближче пояснювати, повинні українці Канади підготовитись по змозі своїх сил якнайкраще. Передусім місцевості, що не виконали дотепер призначені їм квоти на Фонд Будови Пам'ятника, повинні це зробити без відкладання. Ця справа в теперішнім осінно-зимовім сезоні повинна бути закінчена.

Також не повинно бути в Канаді таких українців, ані такої української організації, що не вплатили би своїх пожертв на пам'ятник Т. Шевченкові.

У стіп Пам'ятника, на висоті сходів, пониже постументу, буде вмурована бронзова пушка з поіменною лістою усіх жертводавців. Надійшов тепер такий момент, що цей обов'язок треба виконати. (Комунікат КУК).

ЗНАЙШЛИ РУКОПИС ТАЛМУДА З ІМЕНЕМ ХРИСТА

У тих частинах оригіналів рукописа Талмуда, що в них пізніша жидівська цензура не вспіла поробити змін, знайдено ім'я Христа.

Про це повідомив д-р Абрагам Кач — голова Жидівського департаменту університету в Ню Йорку. Д-р Кач знайшов ці нецензуровані частини оригінальних рукописів Талмуда в архівній збірці Антоніна Ґенізаха в Публичній бібліотеці в Ленінграді.

Д-р Кач каже, що в теперішніх жидівських талмудичних поясненях до Біблії не згадується імені Христа, але в оригінальному Талмуді (біля 500 року по Народж. Христа) ім'я Христа в Талмуді було згадане. На думку д-ра Кача, пізніші жидівські цензори усунули з Талмуду згадку про Христа, бо вони вважали, що наявність імені Христа в їхніх релігійних писаннях могло б спричинити таку чи іншу проблему.

МОРАЛЬНА ЕСПАНІЯ

Якщо на деяких італійських пляжах вже може бігти за вами поліцай і кричати на ваші купальні штанці—"Тропопіккольо", тобто, що вони надто малі, то в Еспанії під цим оглядом панує ще більший ригор. Там заборонено чоловікам купатися в штанцях, а треба обов'язково мати на собі й сорочину, що закривала б хоч трохи груди, а жінкам заборонено носити купальні костюми з двох кусників.

Цього року дещо злагіднено пляжові приписи, але далі заборонено жінкам ходити в шортах по містах, чи навіть виходити до бару без спідниці.

("Українське Слово", 2, X. 1960 р.)

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1960 ДО 15-го СІЧНЯ 1961 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто—щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1960 р., до 15-го січня, 1961 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

Моє імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З ПРИВОДУ СТАТТІ ПРО УЦК І ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ НА ХОЛМЩИНІ

(Продовження)

Чому католицькі діячі з УЦК почали займатися Православною Церквою в межах Генерального Губернаторства (на землях Холмщини, Підляшшя й Лемківщини)? На це питання відповідь знаходимо в такому свідченні УЦК-івця:

"Митрополит Діонисій виїхав до Отвоцька під Варшавою, а обов'язки митрополита став виконувати архиепископ Серафим Лядде (змосковщений німець). Той зразу зачав русифікаційний курс. Треба було діяти й українцям. Таким чином Український Центральний Комітет і, зокрема, його голова проф. Володимир Кубійович мусів зайнятися і церковними справами".

Значить, не довподоби був Митрополит Діонисій, і його арештовано. Думали, що Православна Церква буде без Первоієрарха, і все буде гаразд. Аж тут з Берліна приїхав православний Архиеп. Серафим Лядде (німець), і тут УЦК сильно налякався. Чому? Сподіваного русифікаційного курсу Архиеп. Лядде — отже загрози українству, як такому? Це хоче сказати п. УЦК-івець, однак у його свідченнях дальше немає послідовности. Наприклад, п. УЦК-івець так говорить про самооборону православних українців перед поляками на Холмщині й Підляшші: "Спротив польським плянам ставила селянська маса і інтелігенція, але вони, звичайно, не знаходили ніякої підтримки в своєї церковної ієрархії" православної у Варшаві, цебто і в Митрополита Діонисія. Із цих слів п. УЦК-івця виходить, що Митрополит Діонисій і його Ієрархія були польонофілами. Далі, п. УЦК-івець каже, що за часів н і м е ц ь к о ї окупації Церковна Рада (православна) на Холмщині "звернулася з домаганням, щоб у літургійній мові була мова українська, а не російська. . ." З цих висловів п. УЦК-івця ясно виходить, що УЦК вважав Митрополита Діонисія русифікатором. Значить, щодо русифікації, то тут не було різниці між Митрополитом Діонисієм і Архиепископом Серафимом Лядде. Чому ж тоді УЦК налякався Архиепископа Серафима Лядде більше, ніж Митрополита Діонисія? Бо ж УЦК врешті вирішив, щоб Митрополит Діонисія було звільнено з арешту й дозволено повернутися на митрополичий престіл, аби таким чином Архиепископ Лядде не був у проводі Православної Митрополії у Варшаві.

Справа тут зовсім ясна: причина була не в тому, що Архиеп. Серафим Лядде може був більшим русофілом, ніж сам росіянин Митрополит Діонисій. Справа в тому, що Архиеп. Лядде — це православний німець, і якщо б він був залишився головою Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві, то він був би сильно вдарив по католиках, і при цьому мав би за собою підтримку своєї німецької влади. І всякі "інтервенції" католицьких діячів з УЦК були б неактуальні.

Не за українство, а за католицтво налякалися різні діячі Архиепископа Лядде. Вони не могли б мати на нього таких "впливів" (почерез свої впливи у німців), як мали на Митрополита Діонисія! Діонисія могли усувати з митрополичого посту, ставити йому свої умови, і знову повертати на попередній пост, але при тому далі тримати його під наглядом своїх людей. Чи можна уявити собі, що вони це саме могли б були чинити з німцем Архиепископом Лядде? Ніколи! Вони мусіли б стояти перед ним наструнко. Ось тут то й причина страху католицтва перед Архиеп. Лядде. Але при чому тут заслонюватися добром українства? Адже ж католицтво й українство — це дві окремі справи!

Якщо б Архиепископ Лядде не захотів був добровільно здати свого становища у Православній Митрополії у Варшаві, то, звичайно, тоді УЦК йому, як німцеві, нічого не вдіяв би. Але Архиеп. Лядде був здисциплінований каноніст. Він знав, що Митрополит Діонисій не з власної волі, а під загрозою смерті з німецьких рук мусів уступити б митрополичого престолу, але канонічно він і надалі для Архиепископа Лядде залишався Первоієрархом Православної Церкви в Польщі (чи тоді — в Генеральному Губернаторстві) — але Первоієрархом в ув'язненні, отже Архиепископ Лядде вважав себе тільки тимчасово виконуючим обов'язки; коли б же Митрополит Діонисій був звільнений з-під арешту, тоді він, Архиепископ Лядде, автоматично здає йому свої обов'язки й повертається до себе у Берлін.

УЦК, звичайно, знав цю канонічну настанову Архиепископа Лядде, і тому, щоб позбутися його з Варшави, вирішив, щоб Митрополит Діонисій був звільнений з-під арешту в Отвоцьку і щоб він повернувся на митрополичий престіл. Алє тут була небезпека, щоб Архиепископ Лядде взагалі не залишився в Генеральному Губернаторстві в юрисдикції Митрополита Діонисія. Тому УЦК вирішив, що тут конче потрібно окружити Митрополита Діонисія українськими епископами; цього, звичайно, жадали й православні українці, але вони домагалися цього з самозрозумілих українських православних причин. Натомість католицьким діячам були потрібні українці на епископських становищах не з українських, а з католицьких причин: вони надіялися, що коли православними епископами будуть українці (а не москалі й німці), то діячі Католицької Акції в Православній Церкві будуть діяти вільно, немов у себе вдома, і під гаслом "українського об'єднання" будуть розуміти об'єднання з Римом.

Хто слідкував в Европі по 2-ій світовій війні за початком й розвитком т. зв. "Українського Християнського Руху", той знає цю тактику: об'єднуймося у співпраці на основах українських і християнських — без різниці віроісповідання (католики й православні), — цього вимагає Бог і Україна! А в дійсності аранжерам ідеться про об'єднання з Римом.

Між католиками були "надії проти надії", що проф. Ів. Огієнко, коли стане Єпископом, може таки перейде в унію. Правда, хто з католицьких діячів знав його ближче, той рішуче не вірив, щоб проф. Ів. Огієнко (чи згодом Архиепископ Іларіон) міг піти в унію. Чи не тому п. УЦК-івець тепер пише, що (звичайно, серед католицьких діячів) "кандидатура проф. Ів. Огієнка мала прихильників і противників. . .", бо "він надто амбітний". Значить, по "надто амбітному" православному годі сподіватися унії. "Але інших кандидатів нелегко було знайти. Були інші церковні люди, але їх українство не зовсім було певне", пише п. УЦК-івець. Отже через брак інших кандидатів УЦК мусів погодитися на кандидатуру проф. Огієнка; бо іншого виходу не було. Отже якщо б проф. Огієнко навіть і не пішов в унію, то принаймні його українство зовсім певне; отже в його Архиепархію будуть проникати католицькі діячі для української роботи, і він радо вітатиме, а вони одночасно ширитимуть ідею унії серед його православної пастви.

Звичайно, німець Архиепископ Лядде не дозволив би цього.

Тут і вся тайна, чому католицькі діячі з УЦК так "опікувалися" Православною Церквою на Холмщині і "підтримували" кандидатуру проф. Ів. Огієнка на Єпископа.

Але вони скоро переконалися, що Архиепископ Іларіон (Огієнко) їхню тактику пізнав з самого початку й до кінця, а при тому він твердо стояв проти унії. Католицькі діячі з УЦК стали вважати це за "невдячність" з боку Митрополита Іларіона, — мовляв, вони допомогли йому своїми впливами в німців тим, що німці хоч і противилися, але нарешті таки дозволили йому стати Єпископом, а він ось рішуче став проти унії!

Тому то католицькі діячі з УЦК так і досі випоминають Митрополитові Іларіонові ту "поміч", яку вони, маючи в німецької влади довір'я, подали професорові Огієнкові, щоб ґестапо не заборонило йому стати владикою.

З яких то "українських" мотивів католицькі діячі з УЦК старалися, щоб Архиепископом Холмсько-Підляшської Архиепархії був українець, видно хоч би й з такого факту. Коли православні українці домоглися, що український православний собор у Холмі з польських рук назад перейшов в українське православне посідання, то п. УЦК-івець пише про це так:

"З цього приводу в місті Холмі відбулося велике торжество. Участь брали теж греко-католицькі делеґати з Посяння і Лемківщини. Був теж один греко-католицький священик, що у своїй промові сказав таке: Цей дім Божий переходить тепер з рук католицьких у православні. Проте греко-католицький священик може виявити своє задоволення з того, що усунено насильство і гніт. За справу об'єднання українських Церков треба нам молитися і покладатися на Боже провидіння". — (Д. б.)

Свідок.

НЕГРИ ЕМІГРУЮТЬ ДО ЗДА Й АНГЛІЇ

Президент Айзенгавер видав проклямацію, на основі якої на постійний побут до ЗДА допускається тільки тих негрів з Африки, що їхні країни стали незалежними державами — Ніґерія, Малі, Сенеґаль і ін. З кожної з цих негритянських держав може до ЗДА еміґрувати тільки по 100 осіб річно.

Із Зах. Індії, що є британською колонією, минулого року приїхало в Англію 20,000 негрів, а цього року — 40,000. Англійську владу це турбує, бо "кольорова" дільниця Лондону дуже перенаселена, а заворушення білих проти кольорових, що відбулися 1959 року, можуть знову повторитися.

ЛІТНЯ ШКОЛА ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ В ҐЛЕЗЛИН, САСК.

Того літа було зорганізовано літню школу при Українській Православній Громаді Св. ап. Петра й Павла в Ґлез-

лин, Саск. Завдяки свідомим батькам і матерям, які ревно дбають про зберігання української мови, релігії, пісні, українознавства і т. п. Вирину-ла пекуча потреба зорганізувати трьох-тижневу літню школу, якою щиро занявся Всеч. о. П. Блажук. Школа така провадилася денно від год. 9-ої ранку, до 4-ої вечора. Справді треба дати признання найперше родичам, що активно підтримали таку корисну справу для добра своїх дітей. Недивлячись навіть на те, що діти і в дома були б до помочі в час гарячої роботи-косовиці, приготування до жнив і т. д. Одначе батьки свідомі були свойого завдання перед нашою українською справою і одні послали своїх дітей до Літної Оселі Вакав, а ті, яким було не можливо вислати їхніх найменших, то посилали до місцевої літної школи при своїй громаді зорганізованої.

І дійсно, діти які вчащали до цієї школи, надзвичайно багато скористали з того, що кожній українській дитині треба користати коли є тільки така золота нагода. Бо вони навчилися по українськи читати, писати та вчилися і про свою батьківську Православну Віру, трохи церковного і народного співу, а також дещо і з Історії України. А ще більше важливим є, що ті діти напевно винесуть навіть колись незабутній приємний спогад і про те, що вони ті знання отримували таки з під духовної опіки своєї Матері-Церкви.

А що найприємнішим було для дітей в такій школі, то це оті зобовязання у виконуванні певних функцій, до виступів на закінчення школи — концертової програми. Бо, мовляв, і там прийдуть старші батьки і треба перед ними вивязатися не як будь, так і слідує виробляти постійну контролю над нашими найменшими, бо де буде така контроля, то там буде і більша відповідальність.

Наймилішим споминои буде для дітей — це день закінчення літної школи, де особливші враження винесли не тільки діти, але і ті хто були учасниками того дня. В неділю 14-го серпня перед Св. Літургією усі учні приступили до Св. Таїнства Сповіді. Коли урочисто відправлялася Служба Божа, то діти як майбутні послідовники своїх родичів, співали Службу Божу й приступили до Св. Таїнства Причастя, яке уділив Настоятель Громади, та обдарував дітей пам'ятними іконами. Особлива радість була для батьків в часі відправи, бо коли почули оті ангельські голоси своїх дітей, то не одному появилися сльози на очах. Бо чи може бути щось зворушливіше, як молитви отих найменших, що своїми молоденькими устами прославляли Господа Бога, в Божому Домі?

Після урочистої Св. Літургії усі присутні з молоддю, перейшли до церковної залі, в якій місцеве Жіноче Товариство влаштувало з цієї оказії обід.

У другій частині Свята вступне слово сказав п. Володимир Чернецький — голова церковної Громади. У своїх щирих словах п. В. Чернецький висловив велику радість з приводу провадження літньої школи, що провадилася дуже успішно з якої діти багато скористали. А так попросив о. Настоятеля Громади до слова. Отець Настоятель у своїй доповіді дуже обгрунтовано переповів приявним про те чому українські батьки повинні говорити, в домах, до своїх дітей українською мовою.

Відтак слідував величавий концерт, якого приготовив з молоддю о. П. Блажук. Молодь відспівала цілий ряд релігійних і народних пісень, виконано було одноактівку молодими аматорами, чудові деклямації дітей, сольоспіви дуети і т. д. Всі присутні, кожну точку в концерті, винагороджували рясними оплесками, бо на глядачів робило це великий вплив, які були до глибини душі перейняті виступами наймолодших українських аматорів, що добре повивчували концертові точки при тому гарно володіючи українською мовою.

В часі перерви голова Церковної Громади п. В. Чернецький попросив до слова п. Дмитра Гарасимова з м. Норт Бетлфорду, який сказав пару щирих слів до присутніх та закликав до повної співпраці з о. Парохом, бо там де буде співпраця між Парохом і Громадою, там буде і постійна наполеглива корисна робота і вислідом такої корисної праці являється хочби і такий величавий концерт сьогоднішнього свята, на якому всі ми розрадувані захоплюючими виступами наших українських дітей. Володимир Чернецький подякував п. Гарасимові за його щирі слова і признання. А так тепло дякуючи о. Настоятелеві за тяжкий труд і працю, що не пожалів завзяття і не рахувався з часом, а всецілю трудився з нашими дітьми, в часі найгарячішої спеки, цей спогад буде назавжди про Вашу батьківську духовну опіку над нашими дітьми. При тому доручив цінний подарунок — грошовий дар від родичів, що посилали дітей до літної школи.

Від учнів сказав пару слів Ілько Савчин, та доручив о. Настоятелеві гарний подарунок від усіх дітей Рідної Школи.

Свято закінчилося відспіванням національних гимнів, й так присутні розходячись по домах, радіючи з такого великого свята, а особливо тим, що їх діти не змарнували літного вакаційного часу, але скористали, заповнюючи порожні місця в ділянках української мови, релігії, пісні і історії, що є найбільшим скарбом українців у Канаді.

Присутній.

ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ У ВАНКУВЕРІ, Б. К. І ОКОЛИЦЯХ

У суботу, 24-го вересня ц. р. оо. Прот. С. Симчич, О. Костюк і М. Дебрин та численне громадянство на чолі з головою Громади Ванкувер п. С. Крипсом на станції С. Н. Р. п р и в і т а л и Преосв. Владику Андрея з його приїздом на Візитацію Церкви Пресв. Тройці у Ванкувері. Після привітання Владику відпроваджено до гостинного дому п-ва Ст. Кирстюків у П. Ванкувері.

На другий день у неділю 25-го вересня о год. 9.45 рано вітали Владику перед церквою хлібом-сіллю і щирим словом — п. С. Крипс, голова Громади а у церкві о. Прот. С. Симчич. А р х и єрейська Служба Божа у сослужінні оо. І. Ґикавого, О. Костюка і М. Дебрина, під спів церк. хору під проводом п. В. Ільчука відправлялася святочно і величною.

Взірцево приготований місцевим жіноцтвом обід відбувся в спеціяльно відновленій для цієї нагоди Парафіяльній залі, що виявилася малою, щоб помістити в собі усіх гостей. Після молитви й Благословення, п. С. Крипс привітав Преосв. Візитатора, Отців і всіх присутніх гостей та передав ведення програми п. Ст. Шевчукові.

По черзі вітали свого Єпископа слідуючі особи: о. О. Костюк — наст. громади Волей, о. І. Ґикавий — парох Округи Егезі, п. Н. Мороз — голова громади Ню Вестмінстер, п. В. Княгініцький — голова місц. Нар. Дому, п-ні Й. Ясенчук — від місц. Відділу СУК, п. Р. Афтимійчук — від місц. Молодого Сумку, п. В. Лака — голова місц. ТУС, п-і Г. Токарик — голова Екз. СУК на Б. К. і п. Д. Савчук від місц. СУМК-у.

Після привітів, наст. громади о. Прот. С. Симчич, висвітлив особистість Преосв. Владики Андрея і значіння його Хіротонізації для повноти Єрархії нашої Церкви, а зокрема для Зах. Єпархії.

У своєму слові Владика Андрей порушив усі наші проблеми — церковні й громадські, а серед них ставить Рідну Церкву, як одиноку нашу духову твердиню для нашої справи. "А справа наша така самозрозуміла, — п о я снює Владика, і зводиться до найголовнішого: виховання й задержання при собі нашої молоді і до примірного для тої ж молоді будування едности, на основі беззастережної співпраці всіх клітин, що творять наше релігійне й національне життя." І Владика закликає і благословляє будувати цю єдність довкруги Рідної Церкви, організуючи взаїмну моральну й матеріяльну піддержку, при чому ставить наголос і повну надію на Ванкуверську громаду, як найсильнішу й свідому свого центрального і провідного завдання у Б. К.

Поза Богослужбою, слово Владики — це суть всієї імпрези. В імені всіх присутніх о. М. Дебрин висловив дорогому промовцеві за це духове піднесення і дороговказ — найщирішу подяку, та просив передати синівський поклін Ванкуверщини, ВПреосвященнішому Владиці Іларіонові, Митрополиту Вінніпегу і Всієї Канади.

Слідуючий промовець, п. Д. Мацелюх, закликає присутніх до реальної піддержки справи: грошової збірки, яку переведено на місці. При кінці програми п. С. Крипс своїм змістовним словом дякує всім за все: найперше Владиці, Отцям, бесідникам, жіноцтву, хорові і всім приявним гостям у церкві й на обіді. Многоліттям і молитвою закінчено обід.

Вечером того ж дня відбувся концерт даний силами молоді в честь Владики Андрея. На концерті знову промовляв Владика Андрей, присвячуючи головну увагу вихованні молоді у СУМК.

У понеділок по обіді відбулася у Ванкувері конференція священиків Місійної Округи Б. К. під проводом Преосв. Владики Андрея, на якій оо. Наст. висвітлювали стан річей у своїх парафіях, їхні успіхи і труднощі.

По конференції, Владика благословив родинну вечеру у домі знаного у Ванкувері п-ва М. і А. Крипякевичів.

О 8-ій год. веч. цього ж дня місц. Відділ СУК влаштував для Владики Андрея кінцеве прийняття, на якому Владика говорив про суть і святість нашої Церкви, її теперішні труднощі і положення у відношенні до світової церк. політики, — та закликав знову всіх твердо стояти на своїх п р авославно-українських позиціях без огляду на несприяючі нам обставини.

Кінцевою подякою п. Крипса, многоліттям і молитвою офіційно закінчено Візитацію Владики Андрея у Ванкувері, Б. К.

В наступних днях Візитація Владики Андрея поширилася на всю Ванкуверщину, а саме:

На 27-го IX., у вівторок — Свято Воздвиження Ч. Хреста — Владика у сослужінні оо. Округи очолював Соборну Службу Божу у Волей, Б.

К. і виголосив глибоко змістовну проповідь на тему Свята. . .

28-го IX. (середа) Владика Андрей в супроводі о. М. Дебрина відвідав нашу Громаду у Вікторії, де по прийнятті у домі п-ва С. і М. Мойсюків, усі оглянули новонабутий і перероблений будинок з гарно приміщеною церковцею.

Тогож дня вечером відбулася наступна мала Візитація у громаді Ню Вестмінстер, де в набутім 1959 р. приміщенні вітали Владику Андрея як першого Візитатора з минулого року цієї молодої громади п. Н. Мороз — голова, о. М. Дебрин — настоятель, Леся Мороз — цвітами і словом від приявних тут усіх Сумківців, о. І. Гикавий, п-ні К. Демйон — голова місц. жіноцтва і п-ні Г. Токарик.

У четвер, 29-го вересня вечером відбулася чергова Мала Візитація у громаді Волей, Б. К., а в суботу, 1-го жовтня Владика переїздить до місцевости Чиливак Б. К. і навязує звязок з проводом Громади. У неділю, 2-го жовтня, Владика був присутній на Службі Божій, відправленій о. І. Гикавим у Еґезі, Б. К., пропові-

Різдвяні подарунки

ЗБЛИЖАЮТЬСЯ РІЗДВЯНІ СВЯТА, І НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИМИ ПОДАРУНКАМИ ОБДАРУВАТИ СВОЇХ БЛИЗЬКИХ. В НАС МОЖНА НАБУТИ РЕЧІ, ЯКІ ЯКРАЗ ДЛЯ ЦЬОГО НАДАЮТЬСЯ, А САМЕ:

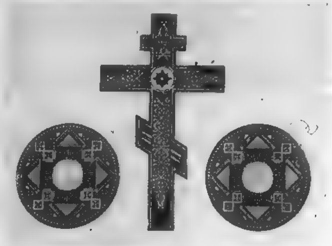

Ч. 164 А

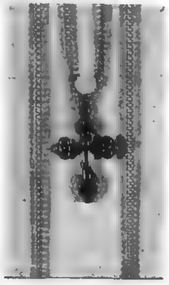

Ч. 165

Ч. 163

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ Й СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $17.00 сет

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі $2.00
в білій оправі $2.25

Стінні кольорові написі на склі — "Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком $3.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом з делікатним ланцюжком $2.50
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний "Стірлінг Силвер", з делікатним ланцюжком .. $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 308 pages $4.50
(Книжка "Сини Землі" в анг. мові)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

(Куховарська книжка)
by Savella Stechishin $5.50

EASTER EGG DECORATING KIT:

Інструкції — як писати писанки.
Взори на писанки.
Краски — жовта, синя, червона, зелена, чорна, оранжова (помаранчева).
Кистка.
Віск.
Все це гарно опаковане. Ціна $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

дував у церкві і промовляв на урядженім тут прийнятті.

Вечером того ж дня, по прийнятті у домі п-ва М. Григірчуків в Чиливак, Владика Андрей відпроваджений о. І. Гикавим, п-ю Добродійкою, та місцевим громадянством на залізничний двірець, закінчує свою 10-тиденну Візитацію Ванкуверщини, дякуючи всім за гостинність і співпрацю і просячи в своїх молитвах Божого Благословення на довірених йому людей і їхні релігійні й національні стремління.

о. М. Д.

ДО ІСТОРІЇ ГРОМАДИ В МІЧАМ, САСК.

Величезний вклад, що його внесли українські піонери в економічно-господарський і культурний розвиток Канади, сьогодні є уже загально відомим.

Серед наших співгорожан тепер уже мало знайдеться таких одиниць, які не знали б чи не признавали б того великого вкладу українських піонерів, що вони вложили в розбудову Канади. Однак ще не дуже давно ці очевидні факти треба було доказувати не лише ділами самої праці, але й роз'яснювальною акцією. Велику допомогу українцям у цьому зробив Декан Історичного Факультету Саскачеванського Університету проф. Д-р Г. В. Симпсон (тепер у стані спочинку).

У своїй доповіді на всеканадській конвенції істориків, яка відбулася у східній Канаді десь на початку 1942 р. проф. Г. В. Симпсон, між іншим, сказав такі багатозначні слова: "Коли ми говоримо про історію Канади,, то під цим звичайно розуміємо історію французького поселення, а далі — історичний розвиток Горішньої і Долішньої Канади, і на цьому наші історичні досліди майже кінчаються. Але ми забуваємо, що історія Канади твориться сьогодні, на наших очах і ми є свідками цього творення". Далі, проф. Г. В. Симпсон, як наочний факт, представив конвенції історію української громади у Мічам, Саск.

Готуючись до вищезгаданої конвенції істориків, проф. Г. В. Симпсон звернувся до п. Василя Буряника за інформаціями про якусь українську колонію, яку можна б узяти за приклад для досліду над вкладом українців у розбудову Канади; п. В. Буряник вказав на українську громаду у Мічам, Саск., яка, крім своєї зорганізованости й активности, відзначалася ще й тим, що була фактично островом серед інших етнічних груп у Саскачевані, тобто ні з одної сторони не була сполучена з іншими українськими колоніями.

На бажання проф. д-ра Г. В. Симпсона п. В. Буряник, який перед тим був учителем у Мічам, заходився біля збирання матеріялів про цю громаду. Свої відомості про неї п. В. Буряник отримав гловно від п. Антося Марковського — одного з найстарших діяльних піонерів, який одночасно був одним з найперших українських поселенців у цій околиці.

На підставі цих матеріялів, зібраних п. В. Буряником, проф. Г. В. Симпсон представив конвенції істориків наочний факт про великий вклад українських піонерів в історичний розвиток Канади.

І так у Мічам на початку оселилося 22 українські родини. З цих 22 родин під час 2-ої світової війни служили в рядах канадської армії 44 хлопці. Громада зорганізувала у себе кооперативу, з якої ввесь чистий прибуток пішов на збудову народнього дому та на інші громадські цілі. Громада в Мічам стала однією з перших Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Від самих початків існування Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні Громада в Мічам постійно давала велике число молоді, яка става вихованцями Інституту, а пізніше — активними працівниками на церковно-громадській ниві і разом з тим вони ставали новими професійними силами, які дали багато своєї праці в розвитку Канади.

Це в коротких подробицях про вклад українських піонерів, поселених у Мічам, який вони внесли в загальний розвиток Канади, а разом і про те, що своїм вкладом Громада у Мічам причинилася до більшого зацікавлення серед наших співгорожан українськими поселенцями та їх працею.

До цієї згадки варто додати ще пояснення п. Семена Ковбуза, який також походить з Мічам і він був організатором народніх домів у багатьох околицях в Саскачевані, про те, що в якійсь розвідці чи статті було згадано про Мічам і там було неправильно подане прізвище одного з найактивніших піонерів, а саме п. Николу **Коновалика**, якого було там названо як п. Николу Коновальчука. Користаючися з нагоди справляємо цей недогляд.

ОСІНЬ

Тумани пливуть серед поля,
Тлемні тумани-імла,
Немов заворожена доля
Пливе в них у далеч з села.

Сльозами росинки на стернях
Уранці до сонця мигтять,
І листя багрове на тернах,
І хмари на вітрі летять.

Це спогадів давні картини,
Це рідний мій край восени:
Над шляхом стоять деревини
І моляться Богу вони.

***

Та осінь в імлі розпливеться,
Минеться зима в білім сні,
У краю моїм навесні
Розбудиться доля, всміхнеться.

Маргарита Пилипчук.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ
Витків, Саск.

У неділю дня 28-го серпня ц. р. родина і приятелі зробили несподіванку, з нагоди Ювілею п-ва Ковальських. Гості несподівано почали приїжджати на фарму і численно зібралися в домі Ювілятів.

П-во М. й С. Ковальські

Ювілей 50-ліття розпочався в обідній час, коли господар цієї оказії п. Павло Покодзіло пояснив присутнім в кількох щирих словах про родину Ковальських. Вони, мовляв, були отими початківцями піонерами серед наших людей, що приїжджали до Канади ще в 1909 році. Так і спочатку взялися до розвою просвітної роботи, зорганізування народного дому, побудови місцевої української православної церкви в Витків, Саск. до якої належать цілий час свойого життя та не жалюють своїх щирих пожертв на народно-церковні справи. Шановний Ювілят з Дружиною був довголітнім діловим головою церковної Громади, а також довгі роки головою народного дому. При тім п. Ковальський цілий час в місцевій громаді виконував функцію парафіяльного дяка. І навіть тепер він дальше бере живу участь в дяківстві, не дивлячись на свій старший вік дальше трудиться, жертвує і допомагає нашій церковно-народній справі.

Слідує висловити щире признання для Шановних Ювілятів п-ва Ковальських, що вони гарно виховали одинадцятеро дітей, вісім донечок й трох синів. Їх діти йдуть також слідами своїх батьків, належать до місцевих церковних громад, до наших товариств і беруть живу участь в церковно-громадському житті.

Весільними дружбами були того дня п. Микола Ковальський брат Ювілята, а дружкою була пані Текля Михайловська. За чергою промовляли всі діти висловлюючи радість з приводу святкування Ювілею 50-ліття одруження своїх батьків. При цьому діти також дякували і за гарне виховання, що їм батьки дали і защепили всі добрі християнські прикмети.

ПОМИНКИ БЛ. П. ВАСИЛЯ РУСНЯКА
Сіба Біч, Алберта

У неділю 28-го серпня численна родина та місцева церковна Громада вшанували память покійного Василя Русняка в сороковини його кончини. Того дня після Служби Божої був відправлений Парастас, на якому, як і на Службі Божій, Св. Храм був переповнений вірними, членами ближчої і дальшої рідні Покійного та приятелями і знайомими.

Після Богослужень усі перейшли до народнього дому на приготований Вдовою і Родиною Покійного поминальний обід. Обід розпочався Молитвою Господньою та загальним співом "Вічная Память" покійному Василеві. Під час обіду тепле слово потіхи засмученій вдові, дітям і внукам Покійного сказав Настоятель о. Григорій Удод, при цьому зазначивши, що в Покійному Василеві не лише велику втрату понесла родина і Громада, до яких він належав, але таку ж велику втрату понесла уся наша Церква, якої покійний Василь був ревним і жертвенним сином.

Далі зі словами глибокого жалю і співчуття виступали члени Управи Громади та численні приятелі Покійного, які багато років спільно трудилися на церковній і громадській ниві.

При кінці поминального обіду Вдова Покійного зворушливо подякувала о. Настоятелю та усім присутнім за таку велику і дорогу для неї моральну допомогу, що її отримала в часі своєї скорботи по втраченому мужові.

Від себе і від родини п-ні Русняк пожертвувала з цієї нагоди $10.00 на українську пресу, з чого $5.00 призначено на "Вістник".

Нехай же легкою буде земля Бл. П. Василеві, а його Вдові та усій родині нехай Господь допоможе перенести болючу втрату.

Присутній.

ЗБОРИ ТОВАРИСТВА СТУДЕНТІВ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

5-го жовтня 1960 р. відбулися перші загальні збори Т-ва Студентів Богословського Факультету при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Збори були скликані і відкриті заступником голови Т-ва з минулого року В. Василевим. До слова було в першу чергу запрошено Прот. С. Геруса, як духовного настоятеля Колегії. Прот. С. Герус, щиро привітавши студентів, закликав усіх до відданої науки, дружби, толеранції та взаємної любови й пошани.

Після слова о. Дух. Настоятеля студ. Т. Глуханюк зробив внесок, щоб до Президії зборів вибрати о. Ст. Ярмуся як предсідника, а студ. І. Похильчука як секретаря зборів. Пропозицію прийнято одноголосно.

Після обговорення різних справ та дискусії приступили до вибору нової Управи (на

1960-61 р.).

Нову Управу Т-ва вибрано (на 1960-61 р.) в такому складі: о. Ст. Ярмусь — голова; О. Олекшій — заст. голови; І. Похильчук — рек. секретар; Е. Стефанюк — скарбник; Т. Глуханюк — референт преси та зовнішніх зв'язків.

Контрольна комісія: Е. Богославський; В. Василів; М. Анонійчук; бібліотекар — І. Фургаль; старші братчики: С. Сленко і О. Сорочук. Відповідальний за кухню — Х. Гендирксон.

По вичерпанні порядку нарад та дискусій збори, на внесок В. Василева були закриті і закінченні молитвою.

Т. Глуханюк.

П О Д Я К А

Хочу висловити найщирішу подяку усім Громадам округи Айтуна за влаштування мені прощальних прийнять та за подарунки які отримав перед моїм виїздом на нову парафію. За час мойого перебування в тій окрузі, я мав нагоду пізнати майже всіх людей згаданої округи, тому хочу тут заявити, що вони е добрі і віддані члени У. Г. П. Церкви і я буду завсіди з приемністю згадувати мій побут в тій окрузі.

Бажаю Вам всього найкращого і успіху у вашій праці з Вашим новим парохом на користь нашої Церкви.

Остаюсь до Вас з братньою любовою у Христі —

о. Р. Панченко з родиною.

П О Д Я К А

Сердечно дякуемо Громаді у Флин Флоні за надзвичайно миле і зворушливе привітальне прийняття для нас з нагоди мого першого Богослуження тут 18 вересня ц. р. Кожній родині спасибі за цінний дарунок і поодинокими родинам, що гостили нас у перших днях нашого побуту на новій Парохії.

Громаді в Ді Па щира подяка за гарне привітальне прийняття після мого першого Богослуження там 25 вересня ц. р. Будемо щиро просити Милосердного Бога, щоб Вас усіх нагородив за це і мав у Своїй опіці.

о. В. Апонюк, добродійка і діти Орест і Наталія.

НА ПРОДАЖ

ЧУДОТВОРНИЙ ОБРАЗ ПОЧАЇВСЬКОЇ БОЖОЇ МАТЕРІ

Виконаний групою досвідчених іконографів і різьбарів у Почаеві, на Волині. Святий Образ обрамований ручно різьбленим сяйвом, викладеним 24К. листовим золотом.

За інформаціями звертатись на адресу:
META JEWELERS, INC.
236 E. 14th Street
New York 3, N. Y., USA
Tel. ORegon 4-2590

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЛЕОНТІЙ ДВЕРНИЧУК
Інсінгер (Половики), Саск.

У понеділок 26 березня ц. р. в лікарні у Вадіна, Саск., упокоївся в Бозі на 84 році свого життя бл. п. Леонтій Дверничук.

Покійний походив з села Шерівці, Буковина. Покійний належав до Церковної Громади — Івана Сучавського в Інсінгер, Половики, від часу заснування.

Залишив у глибокому смутку 4 сини — Петра, Василя, Николая і Дмитра, і 3 дочки — Марію Вонцяк, Домну кусий і Катерину; 17 внуків і 7 правнуків.

Похорон відбувся 28 вересня з церкви Св. Івана — при великім здвизі вірних.

При Послідному Цілуванні на заклик о. М. Коленича присутні зложили на Нев'янучий Вінок для Покійного 17.40 дол. з чого призначено 5 дол. на "Вістник".

Всім Жертводавцям щира подяка а Покійного Леонтія нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

П О Д Я К А

Ми, нижчепідписані, члени родини спочилої нашої Дружини, Мами й Бабусі, складаемо найщирішу подяку Високопреосвященному Вл адиці Михаїлові за велику честь Архиєрейських відправ Панахид, Служби Божої й Похорону, а також Отцю Митрату П. Самцю, Отцю Протоієрею Д. Фотієві, особливо за надгробне прощальне слово, і Отцю Архимандриту Я. Вітенкові, і Отцю І. Хілеві, за Панахиди і за Службу Божу і Похорон. Ми так зворушені, що ніколи не забудемо виявленої Вами уваги і честі до нашої дорогої Покійниці. Нехай відплатить Вам Господь Своєю Ласкою. Дякуемо і всім присутнім на похороні і на поминальному обіді. Дякуемо пп. дякам, які потрудилися у співах та читаннях.

Складаемо подяку і Отцю Юрію Цукорнику, хорові й людям у Ґримсбі за Панахиду по нашій Дружині, Мамі й Бабусі. Нехай Ласка Божа не покине Вас.

Муж Василь, Донька Анна і Леся і Внуки Тарас, Михайло і Христуня

БЛ. П. МИКОЛАЙ ЛАЗАРУК
Вилингдон, Алта.

Велику втрату понесла громада і околиця коли прийшла вістка, що бл. п. Миколай Лазарук відійшов від нас у вічність.

Покійний був дуже чесний, добрий і побожний чоловік. Ще в дитячому віці, маючи заледве 13 літ, став круглим сиротою. Уже на початах його життя стае тяжке і самітне.

Маючи 18 літ,як молодий юнак приїхав до Канади у 1898 р. Приїхав з Буковини, з села в котрім народився 6-го травня 1880 р.

В Канаді зустріла тяжка доля молодого Миколая, бо це якраз початок р о збудови країни. Але це його не злякало, бо відразу взявся за працю і почав будувати самостійне життя.

1901 р. одружується з Марією з дому Кирилюк і вже у двох починають працю та розвивають сімейне гніздо. Бог поблагословив Покійного численною родиною 5-ть синів і 6-ть доньок. Також 39 унуків і 10 правнуків.

За свою ревну і щиру працю, яку провадив Покійний від початку поселення в Канаді при Церкві і суспільстві також при заснуванні школи був "тростізом" був жертвенний і працьовитий, був вірний член своєї Церкви Православної і взірцевим громадянином, за те влаштували Покійному 60-літний ювілей подружжя і на цьому зістав відзначений грамотами від Королеви і від Уряду Канади, а також від провінційного Уряду.

Велику пошану мав Покійний серед свого оточення, із повагою всі відносилися до нього.

Велике число народу зібралося на Панахиду вечером дня 13-го вересня, ц. р. На Панахиду прибуло три священики: Всеч. о. Прот. А. Хруставка із Едмонтону, Всеч. о. А. Тетеренко із Ту-Гилс, також і парох Всеч. о. С. Столярчук з Вилингдону.

Панахида відбулася дуже врочисто. Співали дяки п. Ів. Сідор і другі. Дуже змістовну проповідь біля домовини виголосив Всеч. о. Прот. А. Хруставка. По Панахиді родина прийняла усіх присутніх перекускою.

На слідуючий день 14-го вересня, почався похорон, від залі у Гарі Гил, Алта, де Покійний лежав, до церкви Св. Димитрія на Лужани. Св. Літургію відправили всі три вище згадані священики. По Євангелії проповідь виголосив Всеч. о. А. Тетеренко. Проповідь була прекрасна. На цвинтарі прощав покійного на закінчення Парох Всеч. о. С. Столярчук. У глибокім смутку всі молилися за душу покійного Миколая, який своїм ділами залишив по собі найкращу пам'ять.

На заклик о. Пароха при Послідним Цілуванні присутні зложили на Невянучий Вінок покійного Миколая Лазарука 39.11 дол. З того родина призначила 19 дол. на "Вістник", а 10 дол. на Місійний Фонд.

Всім Жертводавцям щире спасибі і дай Боже здоровя, а покійному Миколаеві нехай земля канадійська легкою буде і подай Господи вічний спокій!

Приятель.

Бл. П. МАРІЯ СТАВЧАНСЬКА
Торонто, Онт.

У неділю вранці 7-го серпня, ц. р., померла Марія Ставчанська в м. Торонті.

Покійна народилась у селі Жидові, Буковина, в родині Василинюків. Тридцять два роки тому залишила рідне село й батьків своїх і виїхала в Канаду до свого рідного брата, що жив в Оттаві. 1930 р. звінчалася з молодим і енергійним земляком своїм, Мафтеем Ставчанським. По трьох роках молода пара переселилася до Торонта. Обое працьовиті й ощадні — не марнують ні часу, ні гроша. По якомусь часі купують гостинницю в Наяґара Фалс. Але, незважаючи на гарний успіх, обставини змушують їх вертатися до Торонта.

Похорон відбувся 10-го серпня з Катедри Св. Володимира, з численною участю земляків і знайомих. З Оттави були братові сини Георгій і Михайло; учасників Похорону запрошено на поминальний обід в парафіяльній залі. За згодою п. М. Ставчанського, о. П. Самець по короткому слові попросив п. М. Материна, щоб перевів збірку на милий спомин по покійній Марії. На церковні потреби приділено $14.45, а на видавничий фонд нашого дорогого "Вістника" 10 дол.

Щира подяка всім тим, що віддали Покійній останню прислугу, й тим, що зложили свої пожертви в церкві й на поминальному обіді.

Вічна Память Покійній Марії!

о. П. С.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. МИХАЙЛО ФЕДОРАК
Вилинґдон, Алта.

Дня 3-го серпня, 1960 р. понеслась вістка по всій околиці, що помер несподівано в лікарні у Вилинґдон, Алта. бл. п. Михайло Федорак.

Покійний був піонером організованого українсько-громадського життя, а зокрема Украніської Православної Церкви. Покійний був всеціло відданий, ревно-практикуючий член своєї Рідної Церкви Був дуже лагідної і доброї вдачі. щирий працівник у Громаді і дуже жертвенний. Дуже був поважаний, шанований і люблений всіма у громаді завдяки своїй доброті та чесності.

Покійний Михайло народився 21-го листопада 1876 р. Маючи 3 роки став круглим сиротою без родичів. Але Бог милосердний не залишив маленького Михайла самітним аж до його глибокої старости. Боже провидіння опікувалося ним ціле життя.

Він прибув до Канади ще в 1898 році і поселився на "гомстеді" в околиці Вилинґдону, Алберта, де почав будувати своє життя. Згодом одружився з Єленою з дому Шевчук. Господь Бог обдарував їх 2-ма синами та одною дочкою. Старший син Стефан та Онуфрій і Марія дочка. Всі уже на становищах. Маючи численну родину 22 унуків і 21 правнуків.

Довгі роки покійний Михайло був господарем церковної залі, а також і в церкві. Був теж паламарем і прислуговував у Вівтарі при кождому Богослуженню. Був дуже побожний і богомольний. Одним словом був праведний чоловік.

З великою повагою ставився до Духовенства. Дуже мило згадував завжди усіх священників котрим прислуговував.

Покійний Михайло Федорак, був дуже веселої вдачі завжди усміхнений і всі труднощі життя переносив без нарікань. Всі його дуже любили, бо знав, як кождому порадити і потішити у всьому.

В день перед Похороном привезено тлінні останки Покійного Михайла до церковної залі де відбулася вечером Панахида. Велике число знайомих зі всієї околиці зібралися до залі, що неможна було поміститися на вечірню Панахиду, яку служив місцевий парох Всеч. о. С. Столярчук.. Співав наш дуже добрий дяк п. Іван Лакуста при помочі співаків з хору.

На слідуючий день в пятницю 5-го серпня, 1960 р. рано о год. 9-ій почався Похорон. Перевезено тлінні останки Покійного з залі до церкви де відслужено Св. Сл. Божу за душу бл. п. Михайла, яку служили місцевий парох Всеч. о. С. Столярчук та Всеч. о. А. Тетеренко з Ту-Глис, Алта. По Євангелії Всеч. о. А. Тетеренко виголосив дуже гарну та глибоко зворушливу проповідь.

По Службі Божій Всеч. о. С Столярчук прощав Покійного Михайла згадуючи Його ревність та відданість нашій Церкві у його довголітній праці при церкві. Попрощав усю родину, усіх знакомих та приятелів, які дуже численно зібралися, щоби віддати в остание прислугу Покійному. Всі присутні дуже зворушені до глибини душі плакали. Навіть сам Парох о. С. Столярчук не міг втриматись з жалю від сліз за своїм, як Його кликав все, Неньом. Дуже зворушаюча була хвилина, бо відійшла від нас людина, якої рідко знайти.

Жалує родина, знакомі і приятелі, бо втратила Громада дуже цінного члена і працівника. Але у кождого залишилась та свідома потіха яку залишив нам Спаситель наш Ісус Христос, у своїй науці, яку продовжує наша Церква, що людина не вмірае а переходить від смерті до життя, бо душа наша є безсмертна. Тому ми віримо, що зустрінемось з усіми нам дорогими особами у Царстві Божому.

Перед Послідним Цілуванням, на заклик Всеч. о. С. Столярчука усі присутні зложили на Нев'янучий Вінок покійного Михайла 40.35 дол. з чого призначено на прес. фонд "Вістника" 10.00 дол. і на Вічну лямпаду до місцевої церкви 20.00 дол.

Усім Жертводавцям щире і сердечне спасибі а Покійному Михайлові Вічна Память і душу його хай Всевишній до Праведних приеднае.

Спи спокійно Дорогий Неню, а ми у своїх молитвах Тебе згадувати будемо вічно.

Іван. В. Гуцуляк.

Бл. П. ІВАНА ВІРСТА
Стовні Лейк, Алта.

У своїм домі в Стовні Лейк, Алта., помер на серцеву недугу Іван Вірста на 71 році.

Покійний народився 1889 року с. Силі Замістя на Буковині. Приїхав у Канаду 17-річним юнаком, і зразу ходив по різних роботах, але скоро побачив, що самі роботи не є тим життям, що він любив, і до такого він не був вихований. Сам був він вихований хліборобами, і тим він бажав зостатися, отже вирішив узяти гомстед.

1915 року Іван узяв собі за подругу Єлену Якимович; з того часу вони вже перебралися до нового дому і тут Господь обдарив їх 10-ма дітьми. Розробляти господарку і виховувати дітей — це й було все його життя, але доля так склалася, що прийшов час, що всі діти виросли, і перебралися на свої праці, залишивши своїх батьків самих на старші роки проживати на фармі літньою порою, а взимі вони перебували в сина в Келгарі.

Покійний був добрим батьком і мужем; ще з України він був вихований добрим православним церковним чоловіком, але сам замешкував між чужим йому народом, і тут приходилося бути тяжко пригнобленим, але всі діти е вихованими українцями, і роблять старання бути добрими членами своєї Рідної Церкви.

Покійний залишив по собі свою дружину Єлену і дітей — Дмитра, Стефана, Василя, Юрія, Федора, Марію, Настуню, Катерину в США, Рузю, Ерину і двох братів, які його смерть дуже оплакують.

Похоронну Службу Божу відслужив о. М. Крищук з Мирнам в домі Покійного, а під час Похорону гарними словами з'ясував різні дороги нашого життя, які, ми, як люди, повинні вибирати, де б людина через своє життя чесно заслужила при виконанні Божих Заповідей вічні нагороди та Царства Небесного.

При обході тіла о. Парох закликав на збірку Нев'янучого Вінка, який приніс $23.35, з чого призначено $5.00 на "Вістник", а $13.35 на Іконостас в УГПЦ в Мирнам.

Усім подяка, і нехай буде Іванові земля легкою. Вічная Память!

Григорій Варава.

БЛ. П. РАДІОН РУКАРУК
Ошава, Онт.

Дня 9-го вересня 1960 р. упокоївся в Бозі бл. п. Радіон Рукарук, проживши 74 роки.

Покійний походив з села Острова, коло Киева, Україна. У Канаді одружився в Монтреалі з Аделейн Ґоселін і перейшов до Ошави, де працював в зелізний фабриці. 1927 року Господь Бог покликав його дружину, і осталося трое діточок маленьких. Покійний виховував їх так, як міг, і дальше працював, та дочекався подружити дітей. Праця підірвала його здоров'я; і жив він дуже скромно. Належав він до Української Гр.-Прав. Громади Різдва Пресв. Богородиці. Оставив він дві дочки — Марію й Анну, та сина Якова, два зяті, невістку, 11 внуків і одну правнуку.

12-го вересня о. Парох відслужив Похоронні Відправи; тіло похоронено на парафіяльному цвинтарі. По Похороні відбулася трапеза — де зібрано на місцеву церкву і з того призначено 5 долярів на пресовий фонд "Вістника".

Щира подяка Жертводавцям, а покійному Радіонові Вічная Память!

Учасник Похорону

БЛ. П. ФЕДІР РУДАЧЕК
Арабела, Саск.

У суботу 27-го серпня 1960 р. рознеслася сумна вістка, що несподівано помер у Канора, Саск. Госпиталі бл. п. Федір Рудачек. Покійний народився 19-го вересня 1888 р. в селі Свидова, Галичина. Разом з батьками він приїхав у Канаду ще 15-літнім хлопцем 1903 р. Доїхавши до Вінніпегу, бл. п. Федір лишається з своїм татом у Вінніпезі, щоби заробити грошей і розрахуватися в краю з тими, що позичали йому грошей на подорож до Канади, де працював небіжчик 4 роки бо аж 1907 р. він прибув до родини в околицю Гаєс, Саск. де таки зразу бере ділянку землі і почитає сам господарювати та помагати свому татові. 26-го травня 1912 р. одружуется з Домкою Ґуляк з окол. Норквей, Саск. і починають самостійне життя на фармі в околиці Гаєс, Саск. аж до 1948 р. Цього ж року 1948 лишають околицю Гаєс і переносяться в Арабелу, Саск. ближче до своїх дітей, де і прожив небіжчик до смерти. Покійний усе своє життя фармерував. Несподівана смерть завдала жалю великій родині його та всім, що знали небіжчика. Бл. п. Федір був свідомим українцем та побожним християнином. Він болів за свій обезздолений нарід, як в рідним краю так і тут в Канаді. Будучи молодим він цікавився народними справами: він був радним в муніципалі, був канцлером. Був організатором шкільного дистрикту, в околиці Гаєс, Саск. Був піонером Рідної Церкви. Був шировцем Інституту Петра Могили, як також щиро склав пожертву на будову нового Інституту в Саскатуні. Брав активну участь в національним життю. Належав до перших передплатників "Укр. Голосу" та "Вістника", і до смерті поширював свою рідну пресу між різних комерсійних установ, та любив всюди пожертвувати, доказом чого є наприклад, коли отримав першого чека старечої пенсії то віддав його на Колеґію Св. Андрея та на памятник Т. Шевченкові. Офірував цього року у своїй Парафії у Свин Плейн найбільший Образ у ново розмальованій Церкві. Всюди щиро жертвував та любив помогти потребуючим. Небіжчик належав до тих, що незакопував свого таланту, тому мав багато приятелів і друзів. До смерти Небіжчик цікавився національними і церковними справами, цего року був одиноким делегатом на 12-ім Всеканадійськім Соборі УГПЦ з Округи Гаєс, Саск. Небіжчик дбав про освіту своїх дітей та дбав, щоби не мішалися в подружньому життю з іновірцями, чого і осягнув. Короток кажучи, зо смертю бл. п. Федора відійшов у вічність, примірний тато, свідомий українець, побожний та щирий християнин та добрий приятель до ближніх своїх.

Похоронні Відправи відправляли: місцевий парох о. П. Зубріцький, о. П. Бублик з Кемсак та о. В. Слюзар з Канори. У неділю 28-го серпня о годині 3.30 занесено тіло Покійного в місцеву залю у Арабела і відправлено літію о. П. Зубріцьким. О годині 8 вечора того ж дня відправлено заупокійну Панахиду о. П. Бубликом, під час якої заля не вмістила тих, що прибули помолитися за душу бл. п. Федора. 29-го серпня о 8 год. вечора відправлено знову вечірну Панахиду місцевим пароком о. П. Зубріцьким та о. П. Бубликом, під час якої знову була повна заля молящих, що прибули з близька і дальших околиць, щоби в останнє попрощати бл. п. Федора. 30-го серпня в вівторок відправлено Похорон зі Сл. Божою в Православній Церкві Свв. Петра й Павла у Сван Плейн, Саск. де Небіжчик був членом. Відправляли всі три вище згадані о.о. Парохи. Під час Похорону проповідували о. В. Слюзар та о. П. Зубріцький. Обидва о.о. підкреслили в своїх промовах заслуги Небіжчика, як в релігійному, так і національному житті. Під час Похорону церква невмістила молящих. Небіжчик залишив у смутку, дружину Домну з якою прожив 48-ім років. Сина Ілька з дружиною Анною в Арабела, Саск. Доньку Єлисавету з чоловіком Антоном Мельник в Арабела. Сина Івана з дружиною Генею — Арабела. Доньку Марію з чолов. Василем Торським — Інсінгер, Саск. Доньку Йоганну з чолов. Володимиром Дженес — Едмонтон, Алта. Сина Миколая з дружиною Михайлиною — Арабела. Доньку Теклю з чоловіком Іваном Шавчук — Сван Плейн. Доньку Орисю з чоловіком Др. Іван Жукій з Йорктону, Саск. Сина Тараса з дружиною Маргарит з Норквей, Ман. Залишив небіжчик 29-т внуків та 1-у правнучку. Крім того залишив: сестру Варвару з чоловіком Семеном Ґереґою з Гаес, Саск. Брата Томка з Дружиною, Гаес, сестру Софію з чоловіком Григорієм Прокіпчуком з Гаес, брата Петра, самітнього, що жив з небіжчиком в Арабала. Небіжчик лишив дальшу родину, приятелів та друзів і свою парафію у Сван Плейн. На заклик о. П. Зубріцького присутні склали на Нев'янучий Вінок $86.80 які, розподілено за згодою родини і з того призначено на Прес. Ф. "Вістника" $10.00.

Тлінні останки бл. п. Федора спочили на місцевому цвинтарі у Сван Плейн біля Церкви. Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину а бл. п. Федора прийме в свої Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять!

о. П. З.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Мелфорт, Саск.

У пятницю 30-го вересня 1960 року відбувся в Громаді Мелфорт, Саск. Похорон бл. п. Миколи Дитюка, який помер 27-го вересня на 62 році життя. Бл. п. Микола Дитюк народився 1898 року в селі Куршмин, повіт Рава Руська, Зах. Україна. До Канади прибув у 1928 році, залишаючи в Краю дружину та дві дочки.

Перші роки в Канаді працював на фармах у Саскачевані та Манітобі, а пізніше купив власну фарму в Веддон, Саск. де й перебував до смерти. У 1938 році прибула до нього з Краю його дружина з двома дочками. В Канаді Господь послав цій родині ще третю донечку Марусю. Бл. п. Микола не слабував перед своєю смертю. У вівторок 27 вересня він поїхав вантажним автом оглянути свою фарму, а віділхавши від хати близько милю, заснув навіки сидячи в авті.

У четвер вечером в похоронним заведенню в Мелфорт, при численній участі людей ріжного віроісповідання, відслужив Панахиду о. Прот. М. Критюк, Парох Мелфортської Громади, а в п'ятницю 30 вересня рано в місцевій українській православній церкві Службу Божу і Похорон. Дякував під час відправ п. К. Копачівський.

На Похорон прибули: найстарша дочка покійного Текля Бойко, її чоловік та діти з Вінніпегу, Ман., з ними прибула наймолодша дочка Маруся, яка перебуває в школі в Вінніпезі та середня дочка Анна з Торонта, Онт. Під час Послідного Цілування на заклик Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок 10.50 дрл. З тієї суми призначено на Пресовий Фонд "Вістника" 5.25 дол. Поховано Покійного на Загальнім Цвинтарі в Мелфорт, Саск.

Покійний залишив прибитих горем: жінку Катерину три дочки — Теклю, Анну і Марусю, зятя та 4-ох внуків. Усім Жертводавцям щира подяка.

Нехай Всемилостивий Господь потішить горем прибиту Родину, а душу новопреставленого слуги Божого Миколая оселить у Своїх Оселях. Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. МАТВІЙ ХІМКО

Стрий, Алта.

В околиці Стрий розійшлась сумна вістка, що дня 15-го липня 1960 р. несподівано помер на удар серця, бл. п. Матвій Хімко. Покійний Матвій народився в місяці листопаді 1886 р. в селі Пізнійимир, Сокальського повіту, Західня Україна. Бл. п. Матвій в 1905 році приїхав до Канади в Британську Колюмбію, а в 1915 переїхав до Алберти в околицю Стрий, де проживав до останніх днів свого життя.

Бл. п. Матвій Хімко.

В 1919 році одружується з Варварою з дому Бойко, і з того часу почали будувати свое спільне родинне життя Покійний Матвій завжди цікавився українським народнім життям. Покійний був одним із тих перших, що в тій околиці зорганізували Товариство "Просвіту", а вже 1927 року збудували Український Народній Дім перший в околиці Стрий. Рівнож Покійний був одним із тих, що в тій околиці підніс гасло "поворот до своєї прадідної Віри, Віри Православної". Перші Богослуження відправлялись в Нар. Домі, а в 1941 році була збудована церква, де Покійний був майже завжди в заряді Громади. Громада Стрий в покійному втратила щирого та доброго і відданого члена. Покійний був завжди жертводавцем наших Катедр та Інститутів, як рівнож довголітнім передплатником "Українського Голосу" та "Вістника".

Похорон бл. п. Матвія відбувся дня 18-го липня б. р., з місцевої Укр. Прав. Церкви в Стрию. Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. С. Столярчук з Вилингдон, заступаючи місцевого пароха Всеч. о. П. Сацевича. Всеч. о. Столярчук згадав заслуги Покійного у своїй прощальній проповіді, та попрощав від неприсутнього пароха, Громади, родини та всіх присутніх. Було переведено збірку на Нев'янучий Вінок з чого призначено на "Вістник" $20.00.

Покійний залишив у смутку дружину Варвару, двох синів Петра і Павла в Стрий, та трьох дочок Катерину Пухальську, — Вільна, Анастасію, — Едмонтон, Ольгу Чибук, — Едмонтон.

Спи спокійним сном дорогий наш мужу, батьку і дідусю, нехай канадійська земля стане Тобі легкою, а Милосердний Господь нехай прийме Тебе в свої Святі Оселі.

СОП.

БЛ. П. ЯКІВ ЛЕСЬКІВ

Спедден, Алта.

Дня 20-го червня 1960 року, розійшлась сумна вістка в Спедден, Алберта, що відійшов у вічність знаний в цій околиці довголітній піонер бл. п. Яків Леськів. Покійний народився 14-го листопада

Бл. п. Яків Леськів.

1883 р. в селі Яструбічі, Сокальського повіту, Західня Україна. Приїхавши до Канади в 1907 році, Покійний береться до різної праці щоби заробити на прожиток. Працює на залізничних дорогах і в копальнях як в Алберті так і Британській Колюмбії. Заробивши дещо грошей допомагає приїхати до Канади своему братові, Дмитрові Панасу.. В 1914 році одружується з Катериною з дому Яцишин. В тому ж році набуває фарму в околиці Спедден, де зачав будувати стале свое родинне життя.

Покійний Яків від перших початків Української Греко-Прав. Церкви та Укр. Нар. Дому в Спедден, був ревним членом беручи активну участь в церковно-громадському житті. Покійний був довголітнім передплатником "Українського Голосу" та "Вістника", як рівнож жертводавцем Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу, Катедри св. Івана у Едмонтоні, Інституту св. Івана в Едмонтоні.

Бл. п. Яків залишив у смутку дружину Катерину, двох синів Василя та Дмитра, та дві дочки Анну Сікору та Олену Пахолюк які проживають в Едмонтоні, трьох братів Івана, Дмитра і Григорія та сестру Катерину.

Похорон зі Службою Божою відслужив парох Всеч. о. П. Сацевич, дня 22-го червня у місцевій Церкві у Спедден. Під час похорону у прощальній проповіді, парох висказав заслуги Покійного перед Громадою та попрощав Покійного від всіх присутніх та родини. Під час останнього цілування було зібрано поважну суму грошей, з якої приділено на клишу $5.00, на "Вістник" $10.00, та на будову місцевої церкви. Покійний прожив 76 років.

Спи дорогий мужу, батьку та дідусю, нехай Всевишній Господь прийме Тебе в свої небесні оселі, а память про тебе лишиться між нами назавжди.

Учасник Похорону ОПС.

ДО УВАГИ СТАРШИХ ГРОМАДЯН

Цим повідомляемо, що Дім для Старших Громадян в Канорі, Саск., вже мае для Вас готові мешкання.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, холодільник, гарича і зимна біжуча вода е в кожному мешканні.

Місячний рент за мешкання, включно з газовим огріттям, електрикою та водою виносить $45.00 за менше розміром мешкання, $47.00 за більше.

Зголошуйтеся на мешкання вже тепер, перед зимою, поки ще е ограничене місце. Хто перший зголоситься, той перший буде мати нагоду отримати мешкання.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SENIOR CITIZENS' HOME
Canora, Sask.

БЛ. П. ТЕТЯНА КОБІТОВИЧ

Торонто, Онт.

23 липня цього року після тяжкої серцевої недуги померла в лікарні парафіянка Катедральної Громади бл. п. Тетяна Кобітович, з роду Сувалів.

Покійна народилася в Західній Україні, село Породенко, Яворівського повіту, Приїхала до Монтреалу молодою дівчиною 1912 року, а 1916 року вийшла заміж за п. Василя Кобітовича. З відродженням Української Православної Церкви в Монтреалі обое вони на самих початках брали активну участь в церковному й громадському житті українців. Були в числі основоположників першої громади в Монтреалі, Громади Св. Софії. Муж покійної Василь Кобітович, був першим головою тієї Громади. Покійна була активною членкинею Союзу Українок Канади у відділі "Доньки України", також і членкинею "Взаїмної Помочі". Мали вони дві дочки Анну і Лесю. Бувши самі активними християнами, вони й доньок виховали в тому ж дусі і при Церкві. Коли доньки підросли, то батьки подбали і про їх освіту. Обидві вже з молодших років співали в хорі, а Леся стала першою провідницею СУМК в Монтреалі.

1948 року ця родина перебралася до Торонта і зразу ж включилася в церковне й громадське життя, ставши членами Катедральної громади. В 1951 році Леся була обрана на голову молодшого відділу Союзу Українок Канади "Тризуб". Пізніше стала активною Членкинею Організації Цивільної Оборони Торонта. Для того скінчила курс в державній колегії в Арнпрайор, одержавши аттестат провідника.

Родина Кобітович набула й життьовий достаток і могла б тільки радіти з своїх дітей, але тяжка серцева недуга пані Кобітович все чуткіше давала про себе знати аж поки не покликала до шпиталю. Майже три місяці пролежала Покійна в шпиталі і сталося якесь дивовижне явище: нібн зовсім видужала і на другий день мала виписатися і йти до дому, але Бог судив інакше. Була весела, цікавилася новинками, ще лежачи на ліжку, просила газету читати і раптом закрила очі і тихо упокоїлась. Тіло було перенесене до установи погребника Кардінала біля Катедри Св. Володимира. Панахиди служили Архиепископ Михаїл і оо. Митрат П. Самець і Протоіерей Д. Фотій. В середу 27 липня відбувся похорон. Службу Божу правив Архиепископ Михаїл і оо. П. Самець, Д. Фотій, Архимандрит Я. Вітенко і І. Хіль. Не зважаючи на будень, було достатньо людей. Арх. Михаїл з сильним чуттям висловив до покійної розрішальну молитву, яка викликала у багатьох сльози. Після того Протоіерей Д. Фотій сказав незвичайно глибоке й зворушливе прощальне слово. Після прощання тіло Покійної з сумною кавалькадою авт відвезли на цвинтар "Проспект" і там похоронили між спочилими українцями на дуже миловидній площі. Покійна залишила в смутку свого мужа, обох доньок з їх чоловіками і трьох внуків, Тараса й Михайла синів Анни і Христинку доню Лесі.

Нехай Господь оселить її зо Святими. Вічна Їй Пам'ять!

Г.Б.М.

БЛ. П. ІВАН Т. МАДЮК

Саскатун, Саск.

У середу 3-го серпня 1960-го року, помер агроном Іван Т. Мадюк на 63-му році життя. Покійний стратив притомність при відвідинах на полі у фармера Амврозія Сіменса, котрий негайно відвіз його до шпиталю в Ростерн, Саск. Там за кілька хвилин Покійний закінчив життя.

Іван Мадюк походив з села Ілавча повіт Теребовля, а приїхав до Канади 3-охлітним хлопцем в 1900-ому році. Його батьки осілися на фармі коло Ольга, Ман. Там він скінчив початкову школу, а середню освіту і учительський семинар проходив у Брендоні, Ман. Пізніше вчащав на короткий курс інжінерії в Манітобській Колегії Агрономії.

Пікійний Іван учителював в кількох околицях Манітоби і Саскачевану і належав до гуртка учителів піонерів.

В 1956 році, одержав грамоту на загальному зїзді Союзу Українців Самостійників, з нагоди відзначення 50-ліття українських учителів піонерів в Канаді. Він був питомцем і шеровцем Інституту П. Могили в Саскатуні і звідтам вчащав на докінчуючий термін Учительського Семинара. По короткому часі учителювання з дружиною (Марією Кордяк), вернув назад до Інституту в Саскатуні, на курс Агрономії в Саскачеванському Університеті, звідки отримав науковий ступінь агрономії (Р. S. A.) у 1928 році. Ще рік перед закінченням студій на університеті, дістав працю з рамени Саскачеванського Департаменту Рільництва, де постійно працював до самої смерті.

Бл. п. Іван Г. Мадюк.

Покійний Іван Мадюк так щиро любив рільництво, що поза свою урядову працю ще нераз кілька років наглядав над господаркою на половині секції своєї власної землі коло Принц Алберт, все надіючись що сини переберуть колись фарму.

Отжеж він і розумів проблеми фармерів. За його досвідом, за його навчанням та директивами, ті старші та молодші фармарі, котрі слухали його, вибивалися на заможних господарів. Вони часто виграли нагороди на різних рільничих виставах, таких як світова вистава в Чікаго та всеканадійська вистава в Торонто. А що до вистав в провінції та місцевих його округів, то кожного року були переможцями, особливо з молодших членів (4 H. Clubs). За совісну та вірну працю на полі агрономії, отримав оцінку у формі грамоти, від Саскачеванського Департаменту Рільництва на 25-ому році служби.

Покійний Іван Мадюк був ідейним членом української суспільности та взірцевим канадійцем. За реклямою не дивився, але працював тихо і совісно. У своїй праці, завжди тримав звязок зі своїми округами чи то особистими відвідинами поодиноких фармерів, чи то почерез статті в місцевих часописах, чи то почерез радіо або обіжники.

Був примірним батьком своїм дітям та дбайливим мужем своїй дружині.

В громадськім та церковнім житті завжди був щертвенним і завжди мав здорові та практичні поради, особливо для молоді.

З нагоди 60-літнього Ювілею українського поселення в Канаді (1951-го року) отримав почесну грамоту від Ювілейного Комітету в Канорі, Саск. за припорученням Комітету Українців Канади, за його щиру працю під час побуту в згаданій околиці і Канорській громаді.

Як член-скарбник в Централі СУС, як голова Дирекції Інституту Петра Могили — а останні роки як директор — як член Української Греко-Православної Церкви в Саскатуні — покійний Іван все старався виконувати свої обовязки, наскільки час йому позволяв. Був головою місцевого відділу КУК, а цього року був вибраний до дирекції Видавничої Спілки Тризуб.

Займав також і урядові позиції в англійських товариствах по його професії.

На передодні похорону, 7-го серпня місцевий отець парох Прот. М. Боднарчук з Всеч. о. В. Сенишиним відправили Панахиду у похоронному заведенні.

В понеділок, 8-го серпня, Прот. М. Боднарчук відправив Заупокійну Службу Божу і Чин Похорону, при сослуженні Прот. С. Гребенюка з Веґривил, Алта, Всеч. о. В. Сенишина, Саскатун і Всеч. о. Я. Рибалки, Геффорд, Саск.

Тлінні останки покійного Івана Мадюка похоронено в Укр. Греко-Прав. дільниці міського цвинтаря в Саскатуні.

Покійний залишив по собі Дружину Марію, синів Богдана і Бориса і доньку Марусю Кіщук, пять внуків, брата Йосипа, сестри Теклю Лобай, Марту Лобай, Настю Грінчишин і Анну Рудяк.

В. Й. П.!

ПОДЯКА

Ми, засмучені, мати і діти сердечно дякуемо всім тим що так численно і гарно відпровадили нашого дорогого мужа і батька на вічний відпочинок.

Особливу подяку висловлюемо о. Прот. М. Боднарчукові та Всеч. о. Сенишинові за труд з повідомленнями про смерть Покійного, за похоронні відправи та їх щирі слова пошани до Покійного та співчуття нашій родині, Прот. С. Гребенюкові з Веґревіл, Алта і Всеч. о. Я. Рибалці — з Гефорд, Саск. Щира подяка усім тим, що несли домовину та всіляко допомагали під час похоронних відправ. Сердечно дякуемо хорові Громади Св. Духа на чолі з диригенткою п. М. Ткачук.

Щиро дякуемо тим, хто потрудився так гарно прикрасити Храм Божий та домовину Покійного чудовими квітами. Дякуемо усім присутнім, які висловлювали нам свої співчуття у нашому горі, а також усім жертводавцям, які при цій нагоді зложили пожертви у загальній сумі $135.00 для дослідів недуг серця при Саскачеванському Університеті.

Окрему подяку складаємо усім тим, які приїхали з дальших околиць Канади, а також з тих околиць Саскачевану, де покійний за свого життя працював.

Сердечно дякуємо усім організаціям і Товариствам, за щиру допомогу нам у нашому горі та за вислови співчуття.

Нехай Вас усіх Господь винагородить за Ваше щире серце. А ти, наш милий мужу і батьку спи спокійним сном! Нехай та земелька, котру Ти так дуже любив, буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина Марія, сини: **Богдан і Борис** і донька **Марія.**

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Торонто, Онт.

У вівторок дня 13-го вересня ц. р. помер Микола Селінський на 85 році життя. Походив він з містечка Озірна, Зборівського повіту. 1904 року виїхав із рідного краю до Канади, а по трьох роках вернувся назад і забрав свою дружину і трирічного синка Павла й прибув до м. Торонта на постійний побут.

Поверх трьох років тому померла його дружина, а сьогодні відчуваючи утрату старенького батька три сини, Павло, Михайло й Олекса і дві дочки Христина й Ганя, усі подружені. Також лишив по собі десятьох внуків і двох правнуків. Брат Григорій з м. Бостону. С. Ш. А. був також на похороні.

Похорон відбувся в суботу 17-го вересня з Катедри св. Володимира. Усі ті, що були ласкаві супровожати тлінні останки Покійного на цвинтар Проспект, були запрошені вернутися до катедральної залі на поминальний обід. За дозволом родини була переведена збірка при столі, що принесла двадцять пять долярів на Катедру св. Володимира, а вісім дол. на наш церковний орган "Вістник".

Покійному Миколі "Вічна Пам'ять", а жертводавцям й учасникам похорону щира подяка.

о. П. С.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

27. Неділя, — Кенора, Транскона, Брендон, Гонор, Попларфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Кендо (Храм)
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Глеллин
27. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! Битер — Кендо й Околиці: — Цим повідомляється українське громадянство, що в Неділю дня 13-го листопада в год. 10-ій рано. Відбудеться Українська Правславне Місійне Богослуження, у місцевому народному домі (Ліджен Гал), в Биггері.

Св. Божественну Літургію служитиме Всеч. о. П. Блажук — парох Норт Бетлфорської округи. Після Св. Літургії відбудеться загальний обід й перші основуючі збори громади.

872 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Йорктон.
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Брокстон.
27. Неділя — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998.

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Кемсек.
21. Понеділок (Михаїла) — Сторновей.
27. Неділя — Довпел.

Box 124, Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Келовна
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
27. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Ервуд.
21. Св. Михаїла — Прайрік Ривер.
27. Неділя — Ендевор.

Address: Hudson Bay. Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Вайтбіч
21. Понеділок. Архан. Михаїла — Денбирі
27. Неділя — Сван Ривер

Address. Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
21. Понеділок, Собор Арх. Михаїла — Ню Вестмінстер, Б. К.
27. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Атабаска
21. Понеділок — Вестлок Архистр. Михаїла
27. Неділя — Вайлдвуд

УВАГА! 13 неділя в м. Сангудо відбудеться Листопадове Свято, на котре сердечно запрошується громади округа Вестлок.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Айтуна.
21. Понеділок. Собор Архистратига Михаїла — Гудів.
27. Неділя — Габорд.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Вірдейл.
21. Понеділок, Арх. Михаїла — Шипмен.
27. Неділя — Кадет.

Weirdale, Sask.
Tel. 485

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Інсінгер (Гай-вей)
21. Архистрат. Михаїла — Вестбрук
27. Неділя — Лора

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Лойдмінстер. Слава нів.
21. Понеділок. Св. Михаїла — Слава пол.
27. Неділя — Мирнам. Мусідора.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Гронлід (північна).
21. Понеділок. Собор Арх. Михаїла — Брукебі.
27. Неділя — Гронлід (північна).

Address; Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Клер
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Храм в Ватсон
27. Неділя — Успенська — Канора

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Мензі
21. Собор Архистр. Михаїла — Сенди Лейк
27. Неділя — Оакбори

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Гілберт Плейнс
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Горктон
27. Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address. Box 1060, Dauphin, Man. Tel. 4/04

о. Є. Т. ПРИСТУПИ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Мус Джьо
21. Понеділок — Собор Михаїла — Мус Джьо
27. Неділя — Оен, Альта.

Address: 105 Home Str. West. Moose Jaw, Sask.

о. Н. РИБАЛКИ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Борден-Бланки
21. Понеділок — Редфілд
27. Неділя — Гефорд

Box 103 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Ворспайт.
    Вечірня 4.00 год. — Смокі Лейк.
21. Понеділок, Собор Архистр. Михаїла — Стрий.
27. Неділя — Спедден.
    Вечірня 4.00 год. — Бойн Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЛИСТОПАД

20. Неділя — участь в Митрополичій Візитації в Саскатуні
21. Арх. Михаїла — Рама (Храм)
27. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-6153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Роза
21. Понеділок, Михаїла Онуцька Церква — Гардентон
27. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Сматс.
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла (Храм) — Лепін.
27. Неділя (заст.) — Єллов Крік.
27. Неділя — Вакав.

Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Борівці.
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла — Завале (Храм)
27. Неділя — Прут.

Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Драй Ривер.
21. Понеділок (Собор Архистратига Михаїла і пр. Ангелів) — Велвав — Річний Празник (Храмове Свято). З цим запрошується всіх вірних Етелберської Округи і навколишніх громад взяти якнайчисленнішу участь у цьому Святі.
27. Неділя — Гарленд.

В місяці листопаді буде відправлена Панахида за полеглих наших Героїв в Україні і в Канаді та по всьому світі на згадку наших Визвольних Змагань, на Рідних Землях, за Волю і добробут Канади, котрі віддали все Своє найдорожче на Вівтар і Жертівник Батьківщині!

По всіх громадах з нагоди Богослужень згадаємо всіх наших Героїв!

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Нюбрук, Базар Радвейської Громади
    Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
21. Понеділок — Радвей, Св. Михаїла. Базар Громади
27. Неділя — Торгилд Базар Громади
    Егремонт, Вечірня в год. 4-ій по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Сирейл
21. Понеділок Св. Михаїла — Бойл
27. Неділя — Греслендн

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Петлюра
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Шортдейл
27. Неділя — Грендвю

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Калмар.
21. Понеділок, Собор Архистр. Михаїла — Едмонтон.
27. Неділя — Пено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Винярд
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Вишарт
27. Неділя — Шіго Полудн.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1960. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1960. ЧИСЛО (1123) 23

КОНФЕРЕНЦІЯ СРЦ

Нові члени

СРЦ (Світова Рада Церков) вже видала повніші інформації про свої річні збори, що відбулися влітку ц. р. в Сейнт-Ендрюс (Шотляндія). Центральний Комітет СРЦ прийняв у членство Світової Ради Церков ще вісім церковних формацій і Церков, а саме. 5 протестантських, дві англіканські та Православний Антіохійський Патріярхат (Сирійська Церква) з його 700,000 вірних у Сирії, Ливані, Іраку, східній Туреччині і на американському континенті.

Звіт про відношення між СРЦ і Ватиканом

Світова Рада Церков підкреслила факт, що Католицька Церква встановила в Римі "Ватиканський Секретаріят Християнської Єдности". На цій основі у звіті помітний натяк на надію, що Ватикан, мабуть, схиляється до співпраці з некатолицькими Церквами. У звіті сказано, що Ватикан починає зміняти свою думку про Світову Раду Церков: раніше він уважав, що СРЦ основана лише на підвалинах "туманного гуманітаріянізму" (на неокреслених морально-світських основах), а тепер Ватикан переконується, що СРЦ побудована на фундаменті основних християнських переконань.

Однак щодо основних "різниць" між Римом і Світовою Радою Церков не настала жодна "зміна"; зміна на краще у їхніх взаємовідносинах настала тільки "в процедурі й кліматі", - сказано у звіті.

Послання Московського Патріярха до СРЦ

Московський Патріярх Олексій звернувся до цьогорічної конференції СРЦ спеціяльним Посланням; це його перший офіційний контакт з Світовою Радою Церков. Він закликав до "сильної, одностайної християнської акції, щоб не допустити до війни", і підкреслив, що "єдність християнської думки може стати цією силою, яка зменшить гострий поділ світу. . . , поділеного шляхом. . . політичних різниць, національного людоненависництва і . перепонами недовір'я". Він висловив "побажання успіху Світовій Раді Церков у її зусиллях знайти шляхи співпраці в напрямі мирного організування людського життя і християнської єдности — з метою, щоб "усі були одне".

За повну свободу релігії

На нарадах СРЦ обговорювано справу кодекса принципів (збірника засад), якими керується СРЦ; над тим кодексом спеціяльна комісія працювала чотири роки; у ньому є також правила, що мають запобігати можливому розколові у Світовій Раді Церков; у тому ж таки кодексі рекомендується змагати до повної свободи релігії в кожній країні і до усунення "способів натиску".

Бажання і дійсність

Світова Рада Церков схильна немов би то розуміти факт установлення папою "Ватиканського Секретаріяту Християнської Єдности" як вступний крок до співпраці Ватикану з некатолицькими Християнськими Церквами. У дійсності ж завданням цього Секретаріяту таке, щоб підпорядкувати Ватиканові всі інші Церкви, і тільки це Ватикан уважає "єдністю Християнства". Звичайно, СРЦ знає це завдання Секретаріяту, але тільки з тактичних причин "вдає", приписуючи йому ролю "співпраці" з іншими Церквами, щоб таким чином впливати на Ватикан. Це "надія" проти надії".

Послання Московського патріярха Олексія до СРЦ, розуміється, цензуроване большевицькою владою — щоб не сказати, що воно подиктоване нею.

Влада Совєтського Союзу дозволила б чи навіть звеліла б Московській Патріярхії ввійти в якісь зв'язки з Світовою Радою Церков тільки тоді, коли б ця влада бачила в тому для себе якусь більшу політичну користь.

НОВИЙ ГОЛОВА ЗАКОРДОННИХ ЗВ'ЯЗКІВ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В СССР "ЗДАВ ІСПИТ" В ІЗРАЇЛІ

Новим головою департаменту Закордонних зв'язків Московської Патріярхії назначено 31-літнього єпископа Нікодима.

Його попередником на цьому відповідальному становищі був голосний у світі церковний достойник і політик Миколай Митрополит Крутицький і Коломенський.

Цей 68-літній Митрополит-дипломат відзначався здібностями, досвідом і вправою І коли його "уступили" з становища голови департаменту Закордонних зв'язків, а на його місце назначили 31-літнього єпископа Нікодима, то це явище замітне.

Монах Нікодим, у сані Архимандрита, досі був головою Місії Російської Церкви в СССР в Ізраїлі, де він скоро здобув собі популярність у середовищах інших Християнських Церков, а зокрема він здобув собі прихильність правлячих кругів Ізраїля, і таким чином він, так би мовити, блискуче здав в Ізраїлі свій дипломатичний "іспит" здібности. І, як видно, саме завдяки цьому його покликали в Москву на становище заступника голови департаменту Закордонних Зв'язків Патріярхії — на практику; згодом, 10 липня 1960 року його висвятили на єпископа і незабаром найменували головою департаменту Закордонних зв'язків Патріярхії — на практику; Церкви в СССР.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ

27-го листопада — Церква Св. Михаїла в Вінніпезі.

4-го грудня — в Катедрі Св. Володимира в Торонто.

Рада Української Школи в Західній Єпархії

В місяці жовтні ц. р. в місті Едмонтоні заіснувала Західня Рада Української Школи, як філія Головної Ради Української Школи при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. До неї увійшли такі особи:

Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії УГПЦ, почесний голова в силу свого становища, д-р Яр Славутич — голова, Іван Карпяк — заступник голови, ВПреп. о. прот. Амврозій Хруставка — секретар, Євген Вавринюк — організаційний референт.

Члени Ради: д-р Орест Старчук, д-р Павло Маценко, Василь Савчук, Надія Жмурко, Іван Гуцуляк, Йосип Мельничук і Кость Теличко.

Заступники Членів Ради: Інспектор Федір Ганочко, Микола Пугкий і Григорій Мосейчук.

На Єпархіяльнім З'їзді Західньої Єпархії, що відбувся 26-27 жовтня ц. р., Голова Західньої Ради Української Школи, д-р Яр Славутич, представив намічений плян праці Ради й завізвав учасників З'їзду допомагати Раді в її праці на місцях. Єпархіяльний З'їзд радісно повітав факт заіснування Ради та закликав Духовенство й вірних подбати, щоб в кожній Українській Греко-Православній Громаді була Українська Школа та щоб вона охоплювала всіх православних дітей в громаді.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА У ФРАНЦІЇ ЗАБОРОНИЛА "ЧУДОТВОРНІ ФІГУРКИ"

Католицький єпископ Піролей з Нансі (Франція) заборонив у священослуженні й усунув з своєї дієцезії трьох католицьких священиків.

Католицькі церковні власті у Франції поінформували, що ці три священики мандрували по околицях Нансі з малими фігурками Христа і Св. Серця, проголошуючи їх чудотворними. Вони твердили, що, почавши з грудня 1959 року, двічі на місяць з обох цих фігурок тече кров. Однак церковні власті відкинули це твердження згаданих священиків, і загрозили екскомунікою кожному католикові, який поважився б впускати цих священиків з фігурками у свій дім або брати участь у Богослуженнях у зв'язку з цими фігурками.

Церковні власті у Франції заявили, що вірування в чудотворність цих фігурок являється "поширюванням ложного вчення, відкритим бунтом проти Святого Престолу (Ватикану) і маніфестацією забобонности". — Цю вістку подав журнал "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (жовтень 1960 рік).

ЛИСТИ У СПРАВІ СТАТТІ ПРО УЦК І ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ НА ХОЛМЩИНІ

До
Хвальної Редакції журналу "Вістник"
у Вінніпегу.

У звязку з уміщенням в ч. 21 Вашого журналу (за листопад 1960 р.) статті п. з.: "З приводу статті про УЦК і православну церкву на Холмщині", ввічливо прошу умістити в наступному числі цього ж журналу слідуюче спростовання:

1. Неправдою є, що відділи Українського Центрального Комітету у Кракові звалися також "Украініше Фертрауенштелле", цебто Уряди Довірря, а правдою є, що українські громадські організації на місцях в т. зв. "Генеральній Губернії" за часів німецької окупації звалися "Українські Допомогові Комітети". Такі самі допомогові комітети мали інші національности, як білоруси, поляки і жиди. "Украініше Фертрауенштелле" — це була установа, організована німцями на терені Райху (Німеччини), що мала інші окремі завдання, однак ця установа жодного організаційного звязку з Українським Центральним Комітетом у Кракові чи у Львові не мала.

2. Неправдою є, будьби Українські Допомогові Комітети "були очолювані людьми, що мали довірря у німецької влади", а правдою є, що ці комітети були очолювані людьми, що мали довірря української громади. Подібно, допомогові комітети інших національностей були очолювані людьми довірря з цих самих національних груп.

3. Неправдою є, що Український Комітет у Варшаві "був філією Українського Центрального Комітету у Кракові" в часі усунення Митрополита Діонісія від влади 22. листопада 1939 року, бо УЦК у Кракові оформився щойно з початком 1940 року. Натомість правдою є, що Український Комітет у Варшаві постав і діяв негайно після окупації німцями Варшави незалежно від УЦК в Кракові і щойно в середині 1940 року цей комітет був переіменований на "Український Допомоговий Комітет у Варшаві" і ввійшов в систему УЦК. Саме тому УЦК у Кракові не міг мати жодного впливу на політику Українського Комітету у Варшаві до Митрополита Діонісія.

Правдою також є, що величезна більшість українців під Польщею вважала Митрополита Діонісія ворогом українізації Православної Церкви і ворогом українців взагалі, всупереч тому, що тепер намагається Ваш журнал по смерті Митрополита Діонісія.

Коли б було інакше, не було б жодної причини українцям робити відому демонстрацію проти Митрополита в часі відпусту у Почаєві 10. 9. 1933 року.

З пошаною до Вас:
Євген Пастернак.

До Хвальної Редакції "Вістника".
Хвальна Редакціє,

Присланий мені відпис спростування інж. Євгена Пастернака з Торонто я прийняв до відома і познайомився з його змістом.

Якщо спростування інж. Є. Пастернака буде поміщене у "Вістнику", то оцим прохаю Вас помістити у "Вістнику" слідуюче:

1. Як відділи Українського Центрального Комітету в Кракові за часів німецької окупації під час 2-ої світової війни називалися офіційно — це менш важне. — Важне є це, що ці відділи урядами довір'я ("Украініше Фертрауенштелле") були фактично. Це правда, що допомогові установи (вони не конче називалися "комітетами") тоді мали поляки, жиди й інші національності в Генеральному Губернаторстві, але правдою є також і це, що ці установи суттєво відрізнялися від характеру "Українських Допомогових Комітетів"; напр., "Укр. Допом. Комітети", як відділи краківського Укр. Центр. Комітету (УЦК), видавали українцям виказки-документи, і німецька влада гонорувала ці "виказки" (з фотографіями) нарівні з паспортами, так немов би вони були видані владою, отже вони мали довір'я до авторитету ("Укр. Допом. Комітетів"), який ці "виказки" українцям видавав, а це міг робити тільки уряд довір'я, і він же мав повновласть строго провірювати ці особи, яким видавав документи. Такі "виказки" мав право видавати (звичайно, — росіянам) також і Російський Допом Комітет. Натомість ні польські, ні жидівські допомогові установи таких виказок видавати не мали права. Але є ще й інші суттєві різниці, і в потребі можна б було вказати їх, а покищо обмежуюся тут сказаним. Хіба ще для прикладу: на дверях канцелярії "Укр. Допом. Комітету" (вул. Коперника) у Варшаві, що був, розуміється, філією УЦК в Кракові, ще 1943 року висіла табличка: "Украініше Фертрауенштелле", а при вході стояв озброєний і в німецькій зеленій уніформі вартовий (п. К-о), який був у повному розпорядженні проводу цього Українського Допомогового Комітету.

2. У своїй статті я не порушував питання, чи і в якій мірі мали довір'я в українського суспільства ці люди, які очолювали "Укр. Допом. Комітети" в Генеральному Губернаторстві за 2-ої світової війни. Я тільки сказав, що ці люди, які не мали в німецької влади довір'я, абсолютно не могли очолювати "Укр. Допом. Комітетів". Один з прикладів: коли частина людей осмілилася невинно критикувати одного з чергових голов "Укр. Допом. Комітету" у Варшаві, то ґестапо негайно їх виарештувало й запроторило в жахливий Пав'як" у Варшаві. Один з арештованих — Іванів — залишив був без опіки (в мокрій пивниці) двоє маленьких хворих діточок. . . У Канаді є люди, які ходили доглядати їх. Про подібні справи також можна б писати більше, але. . .

3. Я вважаю менш суттєвою справою дату оформлення Укр. Центрального Комітету в Кракові, цебто час формального прийняття ним назви "Український **Центральний** Комітет", а суттєвим уважаю цей факт, що за часів усунення Митрополита Діонісія з його посту Український Комітет у Кракові існував і фактично вже являвся головним Українським Комітетом на терені Генерального Губернаторства. У потребі — як це представлялося в подробицях — інформації можуть бути доповнені й уточнені. А покищо слід додати, що Митрополит Діонисій був не тільки усунений із свого становища, але й арештований, — це важно підкреслити.

Тому що у своїй статті, яку називає інж. Є. Пастернак, я не нападав на особу Митрополита Діонисія (але ж я також і не обороняв його!), а безсторонньо подав деякі з фактів, які були, то, мабуть, це дало підставу інж. Є. Пастернакові твердити, що "Вістник" по смерті Митрополита Діонисія, мовляв, не підтримує більшости українців, які вважали Митрополита Діонисія ворогом українства. Я вважаю, що тут є непорозуміння: статті у "Вістнику" про Митрополита Діонисія підписані авторами, отже відповідальність за них несуть одиниці, а не "Вістник", але ні в одній статті цих авторів у "Вістнику" не було росіянина Митрополита Діонисія показувано ніяким "українським патріотом", дарма що деякі українські діячі поляка Митр. Шептицького "українським патріотом" показують. Автори у "Вістнику" стверджують факт, що Митр. Діонисій — це росіянин, отже нічого особливого українцям по ньому сподіватися не можна, але, — підкреслюю — як на росіянина, то у відношенні до українців він ще не належав до найгірших, бо були і є ще гірші за нього.

Я не заперечую, що величезна більшість українців під Польщею вважали Митрополита Діонисія ворогом українства, але цей аргумент (демонстрацію проти Митрополита Діонисія в Почаєві 1933 р.), що ним послуговується інж. Є. Пастернак, слід розглядати окремо — з цих мотивів, що згадану демонстрацію зорганізували українці, що були послами до польського сойму з "Безпартійного бльоку співпраці з урядом" польським ("бебеки"); напр., одним з провідників цієї демонстрації був бебецький посол Бура та його товариші — бебеки з т. зв. "Українського Волинського Об'єднання" (УВО), що в дійсності не було ні волинським, ні взагалі українським. Отже згадана демонстрація в Почаєві мала апробату польської влади. Чому так воно було, я, в потребі, готов служити подрібнішими інформаціями.

У своїй статті "З приводу статті про УЦК і Православну Церкву на Холмщині", поміщену у "Вістнику", я відповідав на статтю католицького автора, підписаного криптонімом "УЦК-івець", отже як довго він залишається під криптонімом, так довго і я не підписуюся своїм прізвищем. Я відповів п. УЦК-івцеві тому, що він — я вважаю — пішов задалеко, посунувшись аж до такого твердження, що коли б не провідні діячі (католики) з УЦК, то Митрополит Іларіон залишився б професором Іваном Огієнком, а не був би Митрополитом Іларіоном; я вважаю, що аж така "сміливість" у твердженні п. УЦК-івця, поставленого під прикриттям фірми бувшого УЦК в Кракові, наносить моральну кривду Первоієрархові нашої Церкви, і тому я вважав своїм обов'язком відповісти п. УЦК-івцеві. Я завжди був рішуче проти організування власне таких "Українських Допомогових Комітетів", якими вони були за часів німецької окупації під час 2-ої світової війни. Усе ж таки я не був би вважав себе покликаним порушувати ці справи на сторінках преси; але перший зробив це п. УЦК-івець; щоб дискредитувати Митрополита Іларіона, п. УЦК-івець заризикував писати про ролю УЦК, щоб тут мати для себе аргументи, і він рахував на це, що ніхто проти його "аргументів" не виступить, з уваги на "делікатність" цієї справи, але сам п. УЦК-івець не оглядався на цю "делікатність", і він необережно зловживав нею, і тому моральна відповідальність є на його конті.

З уваги на цю делікатність, я буду радий, коли більше не буде потреби порушувати цих "делікатних" справ, — щоб не було так: "дальше в ліс — більше дров". Але коли вирине потреба відповідати в цій "делікатній" справі ще котромусь з авторів, то я — хоч і зі смутком — силою факту мусітиму відповідати, але цих авторів прохаю не тягнути справу "за язик" так, щоб бува не було конечности називати ще драстичніших фактів, подавати подробиць, а вже тим більше — імен. Бо хто для цього дасть спонуку, то знову ж моральна відповідальність буде за ним.

З правдивою до Вас повагою
"Свідок"
(Правдиве прізвище подане).

Слово Боже на неділі й свята

НЕДІЛЯ 26-та ПО ЗІСЛАННІ СВ. ДУХА — УВЕДЕННЯ В ХРАМ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

„Пустіть діток приходити до Мене, і не боронїть їм"...
Марка 10:14.

Уведення в Храм Пресв. Богородиці — одне з найбільших Свят Православної Церкви. Уставлене воно в честь того дня, коли Св. Богоотці Яким і Анна, виконуючи свою обітницю перед Господом, привели своє дитя до Божого Храму і віддали його у Божу опіку.

Як саме Свято, так і все його Богослуження навчає нас, християн, яке величезне значення має Храм Божий для виховання молодого покоління та якою повинна бути справжня любов батьків до своїх дітей. Батьки, які дійсно справжньою любов'ю люблять дітей своїх — повинні йти за прикладом Св. Богоотців і приводити діток до Храму Божого. Храм Божий в час Богослуження — це місце єднання з Господом, а разом з тим, це найвища Школа життєвої мудрости. Ніякі земні скарби не зможуть замінити того духовного скарбу, що винесе дитя з Храму Божого, стаючи на самостійний життєвий шлях.

НЕДІЛЯ 27-ма ПО ЗІСЛАННІ СВЯТОГО ДУХА

„Овоч Духа — любов, доброта, милосердя".
Гал. 5:22.

Засліплений буквою закону, фарисей оскаржує Спасителя за уздоровлення немічної жінки в суботу, покликаючись на те, що суботній день призначений для Господа. У своїй злобі й засліпленості він не звернув уваги ні на страждання немічної, ні на те велике милосердя, яке виявив до неї Господь. Для фарисея не існує любови, співчуття, милосердя. Для нього лише існує буква закону.

Кожний, хто перекручує розуміння закону й використовує його для того, щоб не робити добрих діл любови й милосердя, той не має в собі духа християнського, духа Божого, бо істота християнства полягає у живій, жертвенній любові до ближніх своїх.

Отож, наслідуючи приклад Спасителя, творімо діла милосердя й любови завжди і всюди, при кожній нагоді, при кожній потребі.

"МИ НЕ ЗАЧІПАЄМО ЖИДІВ", КАЖЕ ПРОВІДНИК НАЦІСТІВ У КАНАДІ

30-го жовтня ц. р. відбулося телевізійне інтерв'ю з "фюрером" (провідником) націстів у Канаді, — він називається Андре Бельфей, 30-літній француз з м. Сорель у Квебеку. На інтерв'ю він сказав, що в Канаді організація націстів має біля 400 чи 500 членів — більшістю народжених у Канаді. При цьому було подано сцену із зборів націстів: вони вітали свого провідника піднесеним руки й окликом "гайль", отже по-гітлерівському. На рукавах мають пов'язки з хрестом. А. Бельфей сказав на інтерв'ю, що "він є антисемітом, і він цим гордиться" — подає "Да Виннипег Трибюн" (2. XI. 1960).

1-го листопада ц. р. на зборах Робітничої Ради Вінніпеґу й дистрикту голова цієї організації В. В. Рейзнер закликав робітників "припинити тут і то зараз" діяльність націстів у Канаді; він поставив вимогу, щоб уряд Канади заборонив націстську організацію. Знову ж один з провідних осіб Робітничої Ради Том Ріс остерігав Раду перед спробами "гамувати право народу на свободу організації". Він сказав, що хоч "комунізм є таким самим великим злом", що й націзм, то однак уряд Канади не забороняє комуністичної організації. "Коли ми звернемося до уряду, щоб він вмішувався в справу організації, то будьмо уважні — бо наша організація може бути на черзі" (до ліквідації урядом), сказав Т. Ріс.

Тоді ж таки, 1-го листопада, телевізійні вісті подали, що А. Бельфей був змушений уступити з проводу своєї національ-соціялістичної партії, бо внаслідок того, що він вияснив справу на інтерв'ю, отже розповів про все відкрито, то він негайно стратив працю, а інші члени його організації терплять усякі прикрощі, — хоч "ми не зачіпаємо жидів", підкреслив він.

"ЧОРНИЙ ХРИСТОС"

Коли бельгійська колонія в Африці Конґо повстала проти Бельгії і вже стала на порозі до своєї державної незалежности, то комуністичні агенти намагалися зробити цю майбутню державу комуністичною; з цією метою вони повели в Конґо аґітацію проти Християнства. Значна частина (хоч і меншість) негрів Конго є християнами; комуністи бачили, що не можливо їх від Християнства відвернути, отже вони взялися на такий спосіб: комуністичні агітатори почали переконувати негрів, що той Христос, в якого вірують білі люди, дбає про добробут тільки білих, а не чорних. Для чорних людей є "чорний Христос", а ним є Бонго — негр, борець за волю Конґо, який не раз мучився в бельгійських тюрмах за добро негрів. Бонго вже не живе, але він, мовляв, має воскреснути.

Комуністичні агенти вирішили перенести тіло Бонго з цього місця, де він був похований, ближче міста Леопольдвіль, що його комуністи намітили на столицю Конго. На це перенесення тіла Бонго зібралася маса негрів, а промову до них говорив чехо-словацький комуністичний консуль, який промовляв одною з місцевих негритянських мов.

Теперішній диктатор Конґо, полковник Мобуту, — це ревний католик, а його противник Люмумбу, що є ізольований в резиденції прем'єра уряду під охороною військ Об'єднаних Держав, відноситься вороже до діяльности християнських місіонерів у Конго.

КАРДИНАЛ ПРО ПРИЧИНУ РОЗ'ЄДНАННЯ МІЖ ПРАВОСЛАВНИМИ И КАТОЛИКАМИ

Кардинал Біа (в ЗДА) цього року заявив, що тільки ці дві причини, як найважніші, вносять порізнення між православними й католиками: "Першенство (примат) папи і непомильність папи".

Щождо пересправ католиків з православними, цей кардинал сказав, що "не виключене, що Рим може піти з православними на компроміс у справі церковного управління й церковної практики, але Рим не може погодитися на компроміс у справі доктрини (релігійного вчення)".

Звичайно, т. зв. "першенство" й "непомильність" папи належить до католицької доктрини, і вони мають догматичний характер.

У КОНСТЯНТИНОПОЛІ ПОМЕР ГРЕЦЬКИЙ МИТРОПОЛИТ

У серпні ц. р. в Констянтинополі (в Царгороді, по-турецькому: Істанбул) унаслідок короткої, але важкої недуги помер один з митрополитів Грецької Православної Церкви 75-літній Владика Агафангел Єпископ Кінодеанський.

Покійний Владика Агафангел був однією з найвизначніших постатей між усіми теперішніми митрополитами в складі Єпископату Грецької Православної Церкви. Він був відомим знавцем візантійської музики, автором важливих релігійних книг і членом Священного Синоду Констянтинопільського Патріярхату.

АРХИЄПИСКОП МАКАРІОС ПРОТИ АТОМОВИХ БАЗ НА КИПРІ

Первоієрарх Кипрійської Православної Церкви Архиєпископ Макаріос — президент Кипру, виступив проти магазинування англійцями атомної зброї на Кипрі.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20c; In U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРШИЙ КАТОЛИК ПРЕЗИДЕНТОМ ЗДА

В історії Злучених Держав Америки досі ще не було президента католицького віроісповідання. Сенатор Джек Кеннеді, вибраний цього року на президента ЗДА — це перший католик, що став президентом цієї держави.

За ним голосували демократи всіх віроісповідань, не тільки католики. Але, як подала інформаційна телевізійна служба СІБІСІ в Канаді в періоді виборів, Джек Кеннеді був підтриманий — крім демократів, як демократів — "бльоком католиків, жидів і негрів" та робітничими трейдюніонами, отже лівими елементами.

Дж. Кеннеді переміг кандидата республіканської партії, досьогочасного віцепрезидента ЗДА Ричарда Никсона — протестанта.

Католики майже солідарно підтримали Кеннеді, бо він католик. Жиди підтримали Кеннеді, бо під час передвиборчої кампанії він обіцяв, що боронитиме справу американських жидів на території арабського світу. Крім цього, в попередніх виборах жиди загалом прихильно відносилися до кандидатури демократа Адлая Стівенсона, але він у виборах перепав. Підтримуючи кандидатуру Дж. Кеннеді, жиди стали на цьому становищі, що коли не став президентом А. Стівенсон, то його подекуди може заступити особа Кеннеді, який знайшов більше виглядів бути проведеним на становище президента ЗДА.

Негри сподіваються, що за президентури Кеннеді може припинитися т. зв. "сеґреґація", цебто упосліджування негрів у деяких стейтах ЗДА, яке існувало також і за часів президентів з демократичної партії, не тільки за влади республіканців.

***

Коли стареньку бабусю в Лондоні репортери запитали, чи вона вдоволена вибором Дж. Кеннеді на президента ЗДА, то вона відповіла: "Так, я дуже рада, бо я католичка, і Кеннеді католик, — то тепер буде нас більше!" Така сама політика "сірої людини" — католика і в ЗДА під час виборів: "Я католик і Кеннеді католик, отже буду голосувати за Кеннеді, то нам буде ліпше!" А в чому конкретно "ліпше" — це вже не входить в їхню "політику".

Натомість ці провідні сили, які керували передвиборчою кампанією явно й затаєно, знали, чому їм буде ліпше, коли Кеннеді стане президентом. Звичайна маса виборців, включно з "сірими людьми" католицької віри, цього не знала, і ледве чи коли знатиме.

Передвиборча кампанія була гаряча, повна несподіванок; Кеннеді конче хотів стати президентом ЗДА; ці сили, які стоять за Кеннеді, вирішили провести його в Білий Дім всякою ціною. Була пущена в рух відкрита й закулісна машинерія — знаменито зорганізована. Пішли в рух мільйони грошей, — Кеннеді ж сам мільйонер. Пішли в рух мільйонові суми з інших джерел. Використано зв'язки з популярними артистами з Голлівуду, до яких маса в ЗДА прислухається. Навіть молодь — оті пресловуті в ЗДА "тінейджерс" — громадилися й істерично кричали за Кеннеді: "Ми хочемо Джека". Звичайно, вправна рука за плечима керувала масами тих "тінейджерс". Але загальна картина нагадувала собою виступи з "рок-енд-рол" Елвіса Преслі — під істеричні крики "тінейджерс".

"Нехай буде й гірше, аби інше" — це той загальний ґрунт маси, що живе нервами, зворушеннями; на цьому ґрунті — "хочемо зміни"! — Кеннеді переміг; він показався цілком "іншим", радикально "іншим". Його агітаційні виступи давали масі сильне зворушення, вони були "сенсаційні". Це те, чим живе сіра людина американських міст.

Кеннеді на американські умовини безумовно здібний. Питання тільки, на що ця його відносна "здібність" ним, чи тими чинниками, які стоять за ним, буде вжита. Яка і д е о л о г і я Кеннеді? Щодо ідеологій — менше з тим, — Кеннеді конче хотів стати президентом. Ці сили, які Кеннеді підтримували, вважали, що кандидатура Кеннеді є така, якої їм потрібно. На цій основі спільного інтересу відбулася взаємна підтримка.

Кеннеді осудив свого попередника — президента Айзенгавера (республіканця) за це, що Айзенгавер не перепросив Хрущова за випадок з розвідчим літаком. Кеннеді постійно голосив, що Совєтський Союз своєю наукою й політикою перевищує ЗДА, а американці йдуть позаді. З боку прихильників Кеннеді проти Никсона появилися оскарження в "антисемітизмі" його політичного середовища. Появилися й інші сенсаційні засоби політичної боротьби — вільних, і невільних. Була спроба атентату на Никсона. Прислано 25,000 телеграм з протестами проти виборчих зловживань проти Никсона.

Ватиканові і його світовій сітці Католицької Акції залежить на цьому, щоб президентом ЗДА був католик. Пересічному католикові-американцеві могло залежати на цьому, щоб нарешті був зломаний той неписаний традиційний принцип, що католик не може стати президентом ЗДА, і конче мусить провалитися у виборах, як це було з католицьким кандидатом на президента ЗДА — Чарлзом Оконором 1872 року і Алфредом Смитом 1928 року.

Але чи Ватиканові й католицькій масі в ЗДА дійсно залежало, щоб президентом-католиком був ніхто інший, а тільки Кеннеді? Це власне, — питання, і його слід підкреслити.

У передвиборчій кампанії Кеннеді заявляв, що він не слухав, не слухає й не буде слухати інструкцій папи; він зобов'язався не нав'язувати дипломатичних зв'язків з Ватиканом, бо, згідно з Конституцією ЗДА, в цій країні Церква відділена від держави. А президент, який зламав би Конституцію, якій вірність він присягає на Біблію, повинен бути суджений, — заявив Кеннеді.

Щиро говорив це Кеннеді, чи тільки тому, щоб мати виборчий успіх, і на ці заяви Ватикан дав йому "диспенсу" — це проблема, про яку є різні думки. Але важний не цей факт; тут важне ось що: щоб кандидат-католик міг мати виборчий успіх, то він мусить заявляти не лише протестантській, але й католицькій масі в Америці, що він не буде папістом. Це суттєва справа. І в цьому сенсі успіх Кеннеді не є показником успіху Ватикану на американському ґрунті, а зовсім навпаки.

***

Щодо відношення Кеннеді до Совєтського Союзу й до долі поневолених народів у межах СССР — це хвилююча справа тих народів. Кеннеді, коли говорив про східню Европу, то підкреслював Польщу, ставав у її обороні. У кампанії й амбіціях Кеннеді загально випустили з уваги приватно-особисті чинники, а вони найважніші в житті визначних одиниць; про це згодом свідчать біографії й автобіографії визначних людей. Дружина Кеннеді — це амбітна польська княжна — польська патріотка й фанатична католичка. Отже відношення Кеннеді до Польщі є і буде прихильне. А у зв'язку з цим яке буде його відношення до українців? Відповідь на це питання не може не хвилювати українців.

Кеннеді, як католик, безумовно робитиме такі чи інші "уклони" в сторону Ватикану. Але чи виправдає він надії Католицької Акції? Це також питання. Не самі ж католики допомогли Кеннеді стати президентом, і не тільки він їм зобов'язаний. Йому допомагали також і ці сили, що їхні інтереси є зовсім протилежні інтересам католицьким. Два сасосуперечні зобов'язання, або й більше.

***

Коли оголошено перемогу Кеннеді, то проголошено, що його перевага над Никсоном становить тільки біля 300 тисяч голосів більше. Отже — у відношенні до десятків мільйонів усіх голосів — це поділ голосів між Кеннеді й Никсоном майже пів-на-пів. Але все ж таки Кеннеді має більшість. Він вибраний.

Чи Америка заслужила собі президента в особі Кеннеді? Чи навпаки: Кеннеді заслужив собі Америку? Факт є фактом: Америка має такого президента, якого вона хотіла. Чи це додатньо свідчить про Кеннеді й про Америку? Одні кажуть, що — так. Інші ж віщують, що це знак занепаду — "на безриб'ї й рак — риба", отже тому мав успіх Кеннеді.

Добре зорганізовані провідні сили спільним фронтом вибрали на президента людину, яка їм потрібна, і вони мають президентом Америки свого чоловіка. А чи має доброго президента Америка? Це покаже майбутність.

Під час передвиборчої кампанії в ЗДА появилася брошурка п. з. „Свобода або фанатизм"; у брошурі сказано, що за свободою є Кеннеді, а фанатиком є Никсон. Після виборів, коли Кеннеді побідив, видавці брошури — Політичний Комітет Американської Федерації Праці спростували, що в брошурі є помилка, — бо мало бути, що Кеннеді є фанатиком, а Никсон є за свободою.

З ПРИВОДУ СТАТТІ ПРО УЦК І ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ НА ХОЛМЩИНІ

(Продовження)

Цікаво, що той греко-католицький священик не сказав, що споконвічно — православний Холмський собор на Даниловій Горі переходить з польських рук в українські, а сказав, що він переходить з католицьких рук у православні; значить, для цього священика всі національності католицької віри — це єдність.

Цей же греко-католицький священик під прикриттям світських делегатів-українців греко-католиків прибув у православний Холмський собор проповідувати унію з Римом — він закликав молитися "за справу об'єднання українських Церков" під властю папи. Ось яка основна й кінцева ціль таїлася в католицьких діячів, які "допомагали" православним українцям. Звичайно, якщо б Архиреєм на Холмщині був німець Архиепископ Лядде, то греко-католицькі діячі абсолютно не мали б можливості в самому Холмському соборі, перед лицем самого православного Архиерея проповідувати унію з Римом; натомість перед лицем українця Владики Іларіона вони осмілилися це робити, маючи за собою УЦК в Кракові, а УЦК мав за собою німецьку владу.

У цій статті вже було цитовано слова п. УЦК-івця — що 1939 р. "22 листопада митр. Діонисій зрікся свого посту. Це сталося на домагання німців, на яких впливав Український Комітет у Варшаві під проводом д-ра Юрія Липи".

При цьому було вже завважено, що це "уступлення" Митр. Діонисія було пов'язане з його арештом, — але п. УЦК-івець не згадав цього. Натомість він виразно натякнув на те, що Український Комітет у Варшаві зробив на Митрополита Діонисія донос до німців, і домагався, щоб німці усунули Митрополита Діонисія з митрополичого посту. Унаслідок цього доносу Митр. Діонисій був арештований — німецькими руками, але силою доносу Українського Комітету у Варшаві.

Панові УЦК-івцеві належить першість у порушенні цієї дразливої — ба, ще гіршої справи на сторінках преси. . .

Пан УЦК-івець каже, що тут завинив Український Комітет у Варшаві і його голова д-р Юрій Липа. . . Що ж, д-р Юрій Липа православний! Отже в усуненні Митрополита Діонисія і в його арешті завинили, мовляв, лише православні українці, а не католики!

Але тут ще раз підкреслюється це саме питання: чи Український Комітет у Варшаві з своїм головою д-ром Юрієм Липою міг вчинити аж такий крок, як усунення Митрополита Діонисія у Варшаві — за допомогою німецько-гітлерівської поліції — без порозуміння з вищими офіційними діячами?

Як-не-як, з морального боку з-поза куліс справи наверх вилазять дразливі факти. . .

Але, взявши справу з логічного боку, — годі збагнути, які були політично-церковні калькуляції в тих українських діячів, які німецькими руками присилували Митрополита Діонисія до уступлення й довели до його арешту. Чи могли це зробити українські православні діячі? Адже ж українські православні діячі бажали мати українських православних епископів у Генеральному Губернаторстві. Хто ж їм тих епископів висвятив би, якби вони вирішили за допомогою німців арештувати Митрполита Діонисія?

Адже ж після арештуваня Митр. Діонисія в Генеральному Губернаторстві залишався тільки один епископ — Владика Тимофій Шреттер, — а один епископ не міг же висвятити епископів! Значить, якщо б справді це православні українці призвели до арештування Митр. Діонисія й до усунення його з митрополичого престолу, то тим самим вони свідомо перекреслювали б собі можливість висвятити українських п р а в о с л а в н и х епископів. Так могли б поступити тільки вороги Української Православної Церкви! Питання: чи могли такий крок вчинити українські православні діячі? Ніколи! Це ж був нелогічний крок! Або — залишається ще одна евентуальність: якщо б погодитися з вияснениям п. УЦК-івця, що Митрополита Діонисія руками німців усунув з головства Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві Український Комітет у Варшаві під проводом православного українця д-ра Ю. Липи, то він хіба зробив це тільки тимчасово — щоб налякати Митровполита Діонисія, зробити його своїм повільним знаряддям, а тоді привернути його на митрополичий пост, і диктувати йому свою волю.

І справді українські чинники згодом — за допомогою німців — випустили Митрополита Діонисія з арешту й привернули йому його митрополичий пост, але за ціну певного пляну з боку тих чинників, на який Митр. Діонисія ще в арешті в Отвоцьку мусів заздалегідь погодитися. Однак — це слід підкреслити! — не Український Комітет у Варшаві з своїм православним головою, а тільки УЦК (обсаджений католиками) свою волю Митр. Діонисієві в Отвоцьку диктував; і коли Митрополит Діонисія на цю волю УЦК погодився, тоді УЦК зробив це, що німці випустили Митрополита Діонисія з арешту й дозволили йому повернутися на свій пост.

Плян УЦК, цебто умови, які він поставив Митрополитові Діонисієві, був такий: щоб Митрополит Діонисій погодився на висвячення українських православних епископів для українських земель у Ген. Губернаторстві (Холмщина, Підляшшя, Лемківщина), і щоб він, Митрополит Діонисій, не вмішувався у справи життя Церкви на тих землях, а залишив собі тільки польські землі.

П. УЦК-івець так пише про цю справу: "Серед німців такий плян не знаходив підтримки. Треба було безнастанно ходити, доказувати й усувати трудноші. Ген. Губернатор (Франк у Кракові. — ред. В.) відкинув український плян. Митрополит Діонисій, очевидно, теж не був захоплений".

Питання: а який митрополит був би захоплений, коли б його арештували й тоді диктували йому пляни?

Коли большевики арештували греко-католицького Митрополита Сліпого у Львові й старалися нав'язати йому свої пляни, то хіба він був захоплений? А з Митр. Діонисієм було поступлено так, як большевики поступили з Митрополитом Сліпим!

А чому німецька влада в Генеральному Губернаторстві під проводом місцевого гітлерівського сатрапа генерал-губернатора Франка не годилася на цей "український плян"? По-перше, це не був ніякий український плян, — це був плян тільки тих вибраних німецько-нацистською владою довірених діячів з-поміж українців.

(Кінець буде) **Свідок.**

"НЕ ВМІШУВАТИСЯ В ПОЛІТИКУ ЦЕРКВИ" — ЗАЯВИЛА ІЄРАРХІЯ УРЯДОВІ ГРЕЦІЇ

На своєму цьогорічному Соборі Епископів (він відбувається щороку) Ієрархія Грецької Православної Церкви звернулася до уряду Греції з протестом, щоб він не вмішувався у внутрішню політику цієї Церкви.

Уряд Греції зберігає за собою право у справі переміщування епископів; справа в цьому, що Грецька Церква переміщує епископів на основі "старшинства" щодо літ і вислуги; знову ж уряд Греції вважає, що з тим "старшинством" бувають надуживання з кривдою для молодших віком епископів, а до того ще, згідно з старими Канонами Вселенської Церкви, епископа взагалі не дозволяється переміщувати. Крім цього уряд Греції котролює церковні школи, він же й фінансує їх, а Ієрархія стала проти цієї контролі.

У відповідь на цей протест Церкви міністр Освіти й Віроісповідань Георгій Вояд'їс остеріг Ієрархію перед дальшими цього роду протестами; він сказав, що богословські школи випускають таких священиків, що не достойні своєї професії. Як приклад, він вказав на факт, що Богословську Школу Різарія в Атенах уряд був змушений закрити тому, що рівень її освіти й дух виховання не був на висоті свого завдання. Міністр сказав, що коли Синод Церкви знайде таку розв'язку, щоб у політиці Церкви і взагалі в її атмосфері все змінилося на краще, то тим самим уряд не матиме причини вмішуватися у справи Церкви.

БАГАЧКА ПОМЕРЛА З ГОЛОДУ

70-літня Мері Міген з Елизабет, Н. Дж., ЗДА, ослабла так, що сусіди мусіли відвезти її до лікарні, і там вона незабаром померла; поліція ствердила, що вона померла з недоживлення. В її кімнаті, де вона жила самітно, поліція знайшла 400 дол. готівкою і банкову книжечку на 30 тисяч долярів.

Думають, що ця жінка відкладала гроші на "старші літа", щоб потім не бідувати, а на харчі видавала так мало, що з виснаження померла.

ДІЯЧ ЗЛУЧЕНОЇ ЦЕРКВИ НАЗИВАЄ КИЇВ "МІСТОМ ЦЕРКОВ РОСІЇ"

Провідний діяч Злученої Церкви Канади ("Юнайтед Чорч") пастор А. С. Форрест помістив у щоденнику "Да Виннипеґ Трибюн" (1-го жовтня ц. р.) довший репортаж із своєї поїздки в Совєтський Союз, і цей репортаж він починає словами: "Київ — столиця України, є містом церков Росії. Золоті бані великих соборів сяють над містом, а люди щодня кожного тижня громадяться в храмах, які далі є діяльними".

Чи можливо допустити, щоб пастор А. С. Форрест не знав, що Україна етнографічно не є провінцією Росії?

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

Дійсний задум папи Івана ХХІІІ щодо того "об'єднання" всіх християн світу, для якого він заплянував скликати спеціяльний, буцім то "Вселенський" Собор, спочатку однак найбільше поставив був у стан ілюзії протестантських церковних провідників, — вони думали, що це буде Собор церковних провідників християн усіх віроісповідань.

Скоїлася дивна атмосфера: некатолицькі Церкви почали хоч і не формально, але морально підготовлятися до участи в заповідженому папою Іваном ХХІІІ "Вселенському" Соборі.

Звичайно, з боку некатоликів тут не ставилося питання: чи папа формально уповноважений скликати Вселенський Собор, цебто Собор усього Християнства, — бо некатолики вияснювали собі це так, що папа Іван ХХІІІ виступив тільки з ініціятивою такий Собор скликати, а процедура скликання Собору буде устійнена пізніше.

Папа Іван ХХІІІ опинився в такому положенні, що некатолицькі церковні провідники — чи, принаймні, більшість їхніх світових авторитетів — морально, а подекуди й формально підготовлялися взяти участь у заповідженому папою Соборі, бо розуміли його як "Вселенський" Собор — як Собор усього Християнства, а тим часом папа під "Вселенським" розумів Собор тільки Католицької Церкви. Отож, папа нарешті таки мусів висловитися ясніше, і згодом він почав додавати пояснення, що це буде Собор Католицької Церкви, на якому буде також обговорюватися справа об'єднання Християнства.

Наслідок цього був такий, що протестантські церковні провідники стали ступнево, але скоро позбуватися ілюзій. Напр., провідний протестантський діяч о. А. С. Форрест ось що сказав про перше враження, яке зробила на протестантів перша заява папи (25. 1. 1959 р.) про плянований Собор — що "вона була вияснювана протестантами трохи зарожево".[9]) А чому "зарожево" — це бачимо з дальшого пресового вияснення в Канаді, — а саме: що через неясність папського вислову (бо він ужив терміна "Вселенський Собор") "перша заява папи давала нагоду такої інтерпретації, що протестанти й католики може будуть обговорювати справу об'єднання як рівні з рівними".[10])

Однак, незважаючи на те, що папа вже ставив справу зовсім ясно й недвозначно, то все ж таки світові протестантські провідники, і дехто з православних з ними, ще й далі — "надія проти надії"! — воліли не допускати до себе думки про це, що процедура "об'єднання Християнства" мала б полягати ось у чому: папа скличе світовий католицький Собор, і там він видасть заклик, щоб протестанти й православні піддалися під власть папи, — оце й буде "об'єднання Християнства". У нашому модерному, ХХ-столітті — це щось немислиме! Отож, Центральний Комітет Світової Ради Церков у Женеві (Протестантські Церкви числом 71, Англіканська Церква і Православні Церкви: Констянтинопільської Патріярхії і деякі Церкви Бл. Сходу) в лютому 1959 року обережно-дипломатично видав заяву про "брак інформацій" щодо точних замірів папи у справі його клича про "об'єднання" Християнства.[11]) Однак у цій делікатній заяві проводу Світової Ради Церков уже видно ледвепомітний обрис цього самого змісту, що є в заяві методистського Бостонського епископа Дж. В. Форда, який претенсії Риму вважати себе одиноким речником релігійної "непомильности" назвав "справжньою нахабністю". [12])

Католицька світова преса ще намагалася вияснювати Новорічне Послання 1959 року патріярха Атенагораса І як буцім то його вступні заходи для "повернення до Риму", однак ці неправдиві пресові католицькі інформації вже не змогли притемнити відношення православного й протестантського світів до папської пропозиції — щоб усі християни піддалися під власть папи. Представник Патріярха Атенагораса І в Центральному Комітеті Світової Ради Церков у Женеві, Яків, Митрополит Мелітський (теперішній екзарх патріярха Атенагораса І на американському континенті) офіційно заявив у Женеві, що Новорічне Послання (1959 р.) патріярха Атенагораса І "деякими римо-катол. часописами у Швайцарії, Німеччині й Іспанії" стало предметом "уживання й зловживання", воно було "фальшиво цитоване й фальшиво інтерпретоване" католицькими чинниками, — з цією метою, щоб викликати фальшиве враження, що Православна Церква ніби то робить заходи для "повернення до Риму". [13])

Протестанти не могли не усвідомити собі, що Римові перш за все йдеться про це, щоб підпорядкувати собі Православне Християнство. Це тому саме провідний протестантський діяч о. А. С. Форрест (з United Church of Canada) підкреслив був: "Ще не відомо, яка це буде конференція (плянований папою Іваном ХХІІІ Собор, — М. В. — В.), і хто буде запрошений. Я думаю, що папа більше має на увазі не Протестантські, а Православні Церкви і це роз'єднання, що сталося було 900 років тому. Чи це запрошення (папи) спрямоване до Констянтинополя — "другого Риму", чи до Москви — "третього Риму", і до всіх інших Вселенських Патріярхів — цього не знаю".[14]).

Ще до заяви о. А. С. Форреста папа Іван ХХІІІ (ще тоді, як він був кардиналом (Анджельо Ронкаллі) незадовго перед своїм вибором на папу поінформував, що йому головно йдеться до приєднання до Риму греків і православних росіян. Очевидно, під терміном "росіяни" папа Іван ХХІІІ розуміє все православне населення Советського Союзу, — звичайно, з православними українцями й білорусами включно.

Витворювання католицькою пресою такої атмосфери, що Констянтинопільський патріярх Атенагорас І ніби чинить вступні заходи для того, щоб православних піддати під власть папи, були розраховані на посіяння взаємного недовір'я між чільними православними і протестантськими провідниками. А Рим одночасно повідомив, що він далі робить заходи, щоб знайти "спільну мову" з Констянтинопільським патріярхом Атенагорасом І.[15]) Однак у розмові з ньюйоркським кардиналом Френсисом Спелменом патріярх Атенагорас І ще раз підкреслив одне й те саме — що "догматичне з'єднання між обома Церквами не є можливе".[16])

---

[9]) The Winnipeg Free Press, 4. IV. 1959.

[10]) Журн. Time, 23. 3. 1959.

[11]) Журн. American Review of Eastern Orthodoxy, February, 1959.

[12]) American Review of Eastern Orthodoxy, January, 1959.

[13]) World News and Church Reports — по радіостанції CBC в Вінніпегу, 17. I. 1960 р.

[14]) American Review of Eastern Orthodoxy, January, 1960.

[15]) Телевізійні вісті CBC у Вінніпегі п. н. "World News and Church Reports", 17. I. 1960.

[16]) American Review of Eastern Orthodoxy, January 1960.

(Далі буде).

ТОРГІВЛЯ КРАДЕНИМИ ІКОНАМИ

Поліція в Атенах і Солуні (Тессалоніки) повідомила, що вже викрили міжнародню банду злодіїв, яка викрадала в церквах Греції дорогоцінні старовинні православні ікони й продавала їх в інших країнах Европи, головно почерез Австрію й Західню Німеччину.

Між іншим, в каплиці в м. Едесса вони вкрали ікону з 900-го року (отже їй 1060 літ), також дорогу ікону пензля славного маляра-ченця з Св. Афонської Гори з 17-го століття. 25 ікон з 17-го століття грецька поліція викрила в домі ватажка банди.

АНКЕТА У СПРАВІ РЕЛІГІЇ В ПОЛЬЩІ

Радіостанція у Варшаві провела серед польської молоді анкету, яка показала, що 80 відсотків цієї польської молоді, яка взяла участь в анкеті, належить до Церкви, а тільки 4,3 відсотків подали себе атеїстами.

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ

ДЛЯ

УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ

ВИДАННЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Програма Навчання ділиться на пять відділів: **для початківців** (дітей), **новаків, юнаків, старших і дорослих,** при чім перших чотири відділи охоплюють дітей від 4 до 15 років життя. Програма розложена на 35 лекцій для кожного відділу, тобто на цілий шкільний рік Недільної Школи, який починається Неділею, що попереджує чи збігається з Різдвом Пресвятої Богородиці, а кінчається Неділею Пятидесятниці.

"Програму Навчання" Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон благословив для вжитку по всіх Недільних Школах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Книжка містить 46 сторін друку, величини листового паперу, й коштує з пересилкою тільки $1.00.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЧИ ТАКА ВІДОЗВА СПРИЯЄ СОБОРНОСТІ?

БУКК (Братство Українців Католиків Канади) з нагоди свого 28-літнього існування видало цього року спеціяльну "Відозву" — в формі летючки. "Відозва" закликає католиків численно вступити в ряди БУКК, — бо "лише невелике число свідомих українців католиків є членами БУК Канади, але де решта десятки тисяч....?"—пишеться в "Відозві".

Звичайна річ — кожна організація, щоб приєднати собі якнайбільше людей у членство, показує свої ідеали, свою програму й заслуги на полі своєї діяльности. Це її реклама.

Ціла низка завдань, і осягів БУКК, що вичислені у "Відозві", мають тільки вужче значення — значення для Католицької Акції, типу якої є БУКК, і це його внутрішня справа.

Правда, там є й такі речі, які заперечують дійсності; напр., у "Відозві" сказано: "Слід згадати Бурсу БУКК в Саскатуні вартости одного мільйона долярів, одинокій виховній інституції для українських студентів на терені Північної Америки".

Тут слід спростувати це твердження БУКК у "Відозві", бо в дійсності католицька бурса ім. Шептицького в Саскатуні є не для "українських студентів" узагалі, а тільки для студентів католицького віроісповідання. Українські православні студенти мають свої власні бурси: в Саскауні — Інститут ім. Петра Могили, в Едмонтоні — Інститут Св. Івана, у Вінніпезі — студентський гуртожиток у Колегії Св. Андрея.

По-друге, навіть для самих українців греко-католиків бурса ім. Шептицького в Саскатуні не є "одинокою виховною інституцією. . . на терені Північної Америки". Бо є ще ж інші греко-католицькі виховні інституції на північно-американському континенті, — напр., у Стенфорді.

Але найзамітнішим аргументом у "Відозві" БУКК є такий:

"БУК Канади відіграв теж поважну ролю у загальному життю канадських українців, причиняючись до створення Комітету Українців Канади, котрого президентом від початку заснування тієї організації по нинішний день є представник БУК Канади".

Це правда, що БУКК поставило було таку вимогу, щоб президентом Комітету Українців Канади завжди був лише представник БУКК, бо інакше БУКК не погоджувався підтримувати справу створення Комітету Українців Канади, і решта українських організацій були змушені на цю вимогу БУКК погодитися, щоб таким чином втримати організаційну єдність між українцями в Канаді, і таки створити КУК. Отже згідно з статутом Комітету Українців Канади (КУК) президентом КУК може бути тільки католик Й представник БУКК.

Такий є стан справи. . . Але — друга справа: БУКК для своєї агітації використовує тепер той аргумент, що, мовляв, "представник БУКК є президентом Комітету Українців Канади від початку заснування, тої організації по нинішний день".

Питання: чи з боку БУКК таке збивання морального капіталу на справі Комітету Українців Канади, який є соборною установою українців у Канаді, скріплює позиції КУК-а, чи ослаблює?

Кому дійсно дорога кожна соборна установа, той над цим питаням повинен би глибше призадуматися.

ІКОНА "ЧОРНОЇ" БОГОМАТЕРІ КАЗАНСЬКОЇ НА ПРОДАЖ

Казкової слави ікона — так звана ікона "Чорної" Богоматері Казанської з 16-го століття, виставлена в Лондоні (Англія) на продаж. Вона оздоблена 1,009 штуками дорогоцінних самоцвітів; кажуть, що вона колись (перед 1917 роком) висіла в соборі в Петербурзі (тепер Ленінград); за нею є різні перекази, пов'язані з її чудотворністю, — у Росії її заступництву приписували перемогу Росії над Наполеоном під Бородіно 1812 року. Серед російських народніх мас вірять, що ця ікона розчленована на дві половини; і коли ці половини знову зійдуться докупи, то тоді ікона вчинить чудо: буде повалений большевизм.

Ця ікона опинилася в руках англійського дослідника Фредерика Митчела-Геджеса, вже покійного. Кажуть, що перший купець (англієць) заплатив був за неї 210,000 долярів.

БОРОТЬБА З РЕЛІГІЄЮ НЕ ВГАВАЄ

В університеті "наукового атеїзму" в Дніпропетровську переводяться хемічні експерименти, щоб науково заперечити існування Бога. Але "Робітнича газета", яка виходить у Києві, скаржиться, що в Україні чимраз більше людей навертається до релігії, а головно молоді люди. Вони сходяться в так зв. "церквах-катакомбах", де моляться і читають Святе Письмо.

"Я . . . ВАШ БРАТ", ГОВОРИТЬ ПАПА ДО ЖИДІВ НА СПЕЦІЯЛЬНІЙ АВДІЄНЦІЇ

Під вищеподаним наголовком помістив вістку католицький англомовний часопис "Прогрес" (Едмонтон) за 30-го жовтня 1960 р., яка нижче подається без змін:

"Місто Ватикан (НС). — "Я Йосиф, ваш брат", сказав Його Святість Папа Іван ХХІІІ жидівській делегації — 130 осіб, приймаючи їх на спеціяльній авдієнції.

Прийняті на авдієнції — це американські члени жидівської дослідної місії під проводом рабіна Герберта Фрідмана.

Папа сказав їм, що він став до них особливо близько з того часу, коли він був назначений апостольським делегатом в Істанбулі, в Туреччині.

Він пригадав, що це був час, коли він інтервеніював, щоб завернути корабля з жидівськими дітьми, засудженими на трагічне призначення під "ворожою силою".

Папа пригадав, що Великий Рабін Єрусалиму після цього відвідав його, щоб скласти йому за це подяку. Папа сказав: "З розмови з ним виломилися — як це буває тоді, коли людські серця зійдуться щиро — тон солодкої радости, тріюмф чесноти, які завжди стають можливими тоді, коли проявляються непригнічені закони людського життя й братерства".

Вселюдське братерство — це мрія й ідеал культури людства. Щаслива ця людина, яка почувається в стані до кожного народу сказати: "Я ваш брат". Але відколи українська нація існує — українці ще не чули від папи заяви: "Я ваш брат".

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1960 ДО 15-го СІЧНЯ 1961 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто—щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1960 р., до 15-го січня, 1961 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

До Адміністрації "Вістника",
Вінніпег, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....

Його адреса ....

Моє імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ТОРОНТО, Онт. Збірка пані К. Сакалюк на Похороні бл. п. К. Материн 20.00
СТРИЙ, Алта. Збірка о. П. Сацевича на Похороні бл. п. Матвія Химка 20.00
ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Миколи Лазарука 19.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Збірка о. Прот. С. Ґеруса на Поминальному Богослуженні по бл. п. Лукії Мазурець 15.00
ҐАЄС, Саск. Збірка о. С. Ґреділя на Поминальному Богослуженні по бл. п. Онуфрію і Михайліні Рудачек 14.90
ГАББАРД, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Марії Бойчук 14.50
БИҐҐАР, Саск. Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. М. Нагорного 14.00
СТОРДЖИС, Саск. Збірка о. Архм. Я. Вітенка з нагоди 25-ліття вінчання Петра й Магдалини Юзиків 13.00
СВОН ПЛЕЙН, Саск. Збірка о. С. Ґреділя на Поминальному Богослуженні по бл. п. Федорові Рудачику .. 12.00
ДИ ПА, Ман. Збірка п. Г. Премачука на Храмовому Святі місцевої Української Греко-Православної Громади .. 11.00
СЕНДІ РЕПИДС, Алта. Збірка о. П. Зміївського з нагоди Хрещення Рональда, синка панства Олекси і Ліни Руснаків 10.75
ОВКБОРН, Ман. Пожертва панства І. Сторожуків з нагоди 50-ліття їх Вінчання 10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Марії Ставчанської 10.00
МІКАДО, Саск. Збірка о. В. Слюзаря на Похороні бл. п. Марії Кострон 10.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка п. С. Пуляка на Похороні бл. п. Матвія Сторожа 10.00
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. Ф. Калинчука з нагоди Вінчання молодят Олесі Кулик і Ореста Куїта ... 10.00
ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Михайла Федорука 10.00
БРИНСЛЕЙ, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні блаженної пам'яті В. Головайчука 10.00
ВЕСТБРУК, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. І. Половика 10.00
СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. П. Сацевича на Похороні бл. п. Я. Леськова 10.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака з нагоди 25-ліття Вінчання панства Петра і Юлії Підвербецьких 10.00
БИҐ МЕДОВ, Алта. Збірка о. П. Зміївського на прийнятті з нагоди 71-ої річниці уродин п. Н. Уляніввської 10.00
ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Василя Кобітовича на Похороні його дружини, бл. п. Тетяни Кобітович 10.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Д. Максимюка 8.25
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Миколи Силінського 8.00
ҐЛЕСЛИН, Саск. Збірка о. П. Блажука на прийняттю з нагоди 60-ліття Вінчання п-ва Степана і Марії Репків 8.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Василя Зіника 8.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Гната Віруна 8.00
ПОПЛАР ПАРК, Ман. Збірка о. Д-ра С. В. Савчука на Похороні бл. п. Василя Олеськова 8.00
ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Насті Мороз 7.50
ТАФФНЕЛЛ, Саск. Пожертва п. Дмитра Федака 7.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. Е. Швеця на Похороні бл. п. Дмитра Пурича 6.00
САСКАТУН, Саск. Збірка о. Прот. М. Боднарчука на Похороні бл. п. Івана Мадюка 6.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Анастазії Мартинюк 5.50
ДАВФИН, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Василини Лукій 5.50
МАЗЕПА, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Л. Ковалишина 5.50
РАЙН, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. В. Ахтимійчука 5.50
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Пожертва місцевої Української Гр.-Прав. Громади 5.50
ЛІМІНҐТОН, Онт. Збірка п. М. Гаврилюка з нагоди Вінчання молодят Марусі Володарчук і Е. Пічія 5.30
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Миколи Дитюка 5.25
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. С. Ємчука на прощальному прийняттю для о. Прот. Д. Денисюка 5.00
СТОНЕЙ ЛЕЙК, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. І. Вірсти 5.00
ТРАНСКОНА, Ман. Збірка о. Прот. Є. Грицини на Похороні бл. п. Дениса Яремка 5.00
ФОССТОН, Саск. Збірка п. А. Мелещака з нагоди 25-ліття Вінчання панства Ганкевичів 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка на Похороні бл. п. Радіона Рукарука 5.00
Збірка о. Прот. П. Запаринюка на Похороні бл. п. Параскевії Цибуляк 5.00
ҐЛЕСЛИН, Саск. Пожертва від дітей Літньої Української Школи, яку прислав о. П. Блажук 5.00
ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Анни Топольницької 5.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Пожертва пані А. Підручної на Поминальному Богослуженні по бл. п. В. Підручному 5.00
САРРЕЙЛ, Алта. Збірка п. П. Николина на Похороні бл. п. А. Савчука 5.00
ІНСІНҐЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. М. Пентелюк 5.00
КАНОРА, Саск. Збірка о. М. Коленича на прийняттю з нагоди 50-ліття Вінчання Дмитра і Марії Шкварчуків 5.00
САРНІЯ, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на прийнятті в честь о. І. Пестуна, з нагоди 15-ліття його священства 5.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Дмитра і Софії Садових 5.00
Збірка о. Прот. В. Федака з нагоди Вінчання молодят Петрика Кресака і Петруні Зеліни 5.00
ІНСІНҐЕР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Л. Дверничука 5.00
ОВКБОРН, Ман. Збірка о. В. Мельничука на Похороні блаженної пам'яті І. Сторожука 5.00
СІБА БІЧ, Алта. Збірка о. Г. Удода на Поминальному Богослуженні по бл. п. Василеві Русняку 5.00
ВИТКІВ, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 50-ліття Вінчання панства Михайла і Серафини Ковальських 4.00
ТІОДОР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Юрія Галика ... 4.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Впреп. о. Прот. Теофіль Бузенко — Ню Гейвен, Конн., ЗДА 2.00
Пані А. Магара — Кемсек, Саск. 2.00
І. Волян — Монтреал, Квебек ... 2.00
М. Захожий, — Монтреал, Квебек 1.00
А. Звоздецький — Брендон, Ман. 1.00
М. Литвинець — Содбурі, Онтеріо 1.00
П. Кардаш — Принс Алберт, Саск. 1.00
Пилип Шворок — Нортвил, Алта. 1.00
М. Реуцький — Овк Бенк, Ман. 1.00
М. Тарчук — Нелсон, Б. К. 1.00
Борис Симйон — Ледук, Алберта 1.00
С. Калитка — Креставинд, Саск. 1.00
Дмитро Бродер — Арран, Саск. 1.00
Пані М. Руснак — Едмонтон, Саск. 1.00
Ф. Атаманюк — Кенора, Онтеріо 1.00
М. Ревун — Едмонтон, Алберта .50
В. Давидовський — Росселл, Ман. .50

В.П. Жертводавцям сердечна подяка!

ГРЕКО-ПАТРІЯРША АРХИЄПАРХІЯ ПОДІЛЕНА НА 10 ЄПАРХІЙ

Восени ц. р. Синод Констянтинопільської Патріярхії повідомив, що свою, Архиепархію (з катедрою Екзарха — Митрополита Якова — в Нью-Йорку) він уже поділив на десять епархій: в ЗДА — Шікаґо, Бостон, Каліфорнія, Південні Штати, Нью-Орлеан, Детройт, Пітсбурґ, Нью-Йорк, поза ЗДА — Південна Америка й Канада.

У вересні Патріярший Синод у Констянтинополі повідомив, що владика Атенаґорас — Єпископ Нової Англії (ЗДА) і Поліефктос — Єпископ Центральних Штатів ЗДА піднесені до сану Митрополитів. Митрополит Атенаґорас переводиться з ЗДА на катедру Єпископа Канадської Єпархії.

РИМО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП ДЛЯ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ?

Щоденник "Да Виннипеґ Фрі Прес" за 2-го листопада 1960 р. подав таку вістку з Оттави:

"Отець Володимир Маланчук з Йорктону, Саск., найменований римо-католицьким єпископом, який стане в проводі українців римо-католиків у Франції, — подала в середу (2.XI.1960) апостольська делегатура.

Отець Маланчук матиме титул: "Титулярний Єпископ Епіфанії в Сирії і Апостольський Екзарх українців у Франції".

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
Winnipeg 4, Manitoba, Canada
7 St. Johns Ave.,

БРАТСТВО СВ. ВОЛОДИМИРА РОЗПОЧИНАЄ НОВИЙ РІК ПРАЦІ

Торонто, Онт.

22-літнє Українське Православне Братство Св. Володимира, відоме зі своєї активної освітньої, видавничої й харитативної діяльності, почало, після звичайної літньої перерви, новий рік своєї праці.

Традиційне відкриття нового року було пов'язане із святкуванням дня Покрови Божої Матері. В неділю, 16 жовтня, після Богослуження в катедрі Св. Володимира, було відправлено урочистий Молебень за успіх Братства, при численній участі його членів.

По полудні, в залі Громади відбулася офіційна частина свята. Складалась вона, насамперед, із виступів Голови Братства, адв. Т. Гуменюка та добродійки Улян, які розповіли про те, що було зроблено Братством і Сестрицтвом протягом минулого року та про завдання у майбутньому.

Після того присутні заслухали першу в цьому році доповідь (серію яких, на релігійні, богословські, історичні та інші теми, Братство ось уже 7-ий рік влаштовує протягом кожного сезону, маючи за засаду гасло: "через пізнання — зрозуміння, через зрозуміння — любов")

Доповідь того дня виголосив гість із Бафело (США), Ол. Воронин, виступи якого члени Братства мали змогу чути вже і в попередніх роках. Тепер він говорив на тему: "Афон — Свята Гора Православія". Розпочав він проведенням контрасту між бурхливим життям 20-го століття, в якому на наших очах міняється обличчя землі, і закутком серед цього неспокійного світу, де православний чернець живе таким життям, як і його попередники протягом багатьох століть. В уяві слухачів проходили картини історії Святої Гори — цього, здається, всім відомого і всіма глибоко шанованого, але дуже мало знаного детально осередку чернечого життя православного світу. За переказом, Афон — пристановище подвижників — заснувала Сама Пречиста Діва Марія, і з того часу — це "Її сад, подарований Їй Божественним Сином; сад, приналежний тільки Їй, через що на Святій горі не може бути місця для іншої жінки". (Справді, доступ на Афон жінкам, а навіть і тваринам жіночої статі — був і є суворо заборонений). Доповідач коротко змальовував історію Афонської Гори від часу заснування її, згадав про часи найбільшого розквіту за Візантійської Імперії X-XII стол.), про жорстокі терпіння ченців під час панування хрестоносців та накинутої ними латинської держави, про боротьбу з унійними спробами. Далі — про життя Св. Гори під турецькою займанщиною, про участь у боротьбі Греції проти окупантів-турків у XIX століттi. Між тими було згадано також про зв'язки Афону з Україною, про вплив Св. Гори на релігійне життя нашого народу, особливо в час боротьби проти унії в XVI-XVII століттях.

Наприкінці доповідач докладніше зупинився на сучасному нам періоді історії Св. Гори. Життя чернечої республіки почало занепадати в наслідок зменшування кількости монахів, після 1-ої світової війни, коли закрилося величезне джерело поповнення ченців — землі кол. Російської Імперії, а серед них на першому місці — України. Та ще більшого удару завдала друга світова війна. Тоді під большевицько атеїстичною окупацією опинилися не тільки всі слов'янські землі, а й сама Греція відчула всі страхіття червоного терору під час громадянської війни 1946-50 років. Саме тоді Афон не-раз опинявся під нападами червоних партизанських загонів, які пустошили його майно, грабували цінності і скромні запаси харчів. Атеїстична ж пропаганда, якій ченці, що зосталися на Афоні — переважно старі й мало-освічені люди, — не мали сили протиставитися, робила своє не тільки за межами Святої Гори, але частково і в ній самій. Доступ поповнення чернечого населення майже спинився, а кількість тих, що лишилися, постійно зменшується — їх забирає з собою смерть.

Надія на майбутнє відродження Афону пов'язана найбільше з тим, що величезні простори Православного Сходу — тепер під червоною окупацією — стануть колись вільними, і тоді зможе, нарешті, бути упорядковане і життя всієї Православної Церкви, і її духовного центру, центру подвижницького чернечого життя — Святої Гори.

Свою доповідь п. Воронин закінчив описом символічного образу, який знаходиться в манастирі Хілендар на Афоні, і який репрезентує собою історичний шлях усієї Православної Церкви. На ньому зображено корабель, який пливе на хвилях світу. Корабель цей — Православна Церква. Ті, що на тому кораблі, відбивають з одного боку напади аріян, з другого мусульман. Римський папа, вживаючи хреста, як гак, намагається зачепити корабля і притягти до себе. Проте, корабель минає всі перешкоди і пристає до берега, де його чекає Христос. А там, де стоять Його вороги, розступається земля, і вони падають у безодню.

"Треба вірити, що, не зважаючи на всі лихоліття, Православна Церква утримається на своєму, Богом вказаному, шляху і знову прийде до своєї минулої слави й величі у всьому світі. А тоді знову займе своє почесне місце в її житті і Свята Гора, яка довгі століття світила промінням віри, побожности і релігійної культури", — закінчив доповідач.

На закінчення офіційної частини свята відбулося чайне прийняття, влаштоване дбайливим сестрицтвом. Під час цього прийняття, довідавшись, що присутній у залі письменник О. Кобець походить із Канева, Голова Братства попросив його від усіх присутніх розповісти щось про історію могили Т. Г. Шевченка. Цей несподіваний виступ був вислуханий з великим зацікавл…ням, бо п. Кобець розповів п…ато такого, починаючи з перевезення тіла Т. Г. Шевченка в Україну для поховання і кінчаючи спробами большевицької влади затьмарити своєю "опікою" пророчу постать Великого Тараса серед українського народу, деталів чого було досі мало відомо.

Присутні, на закінчення свята, зібрали $32.25 на дальшу розбудову своєї корисної організації.

Учасник свята.

В ОСЕЛІ "СОНЯШНА КУПІЛЬ" ВЛІТКУ 1960 Р.

І цього літа провели діти успішно час свого перебування у відпочинковій оселі "Соняшна Купіль", біля Канори, Саск., де на протязі двох тижнів, від 24 липня до 7 серпня була гарна погода, що дала змогу 82 дітям провести приємно і корисно час літнього відпочинку.

Крім забав, спорту та плавання діти навчалися Закону Божого, читати й писати по-українськи, українського мистецтва (яворівська вишиванка, писання писанок, ручні роботи — витискання фіґур на металі та плетення кошиків). Також пильну увагу присвячилося вивченню народних пісень і танків, українських звичаїв і традицій, та церковного співу. Курсанти мали нагоду побачити також научно-виховний фільм, що його висвітлив під час курсу п. Василь Великголова з Кемсек.

Завідуючими оселі й виховними керівниками були п-во Федір і Ольга Андрущаки з Гефорд, Саск., яким належиться особливе признання та подяка за їхню щиру трьохрічну працю на цій оселі для добра наших дітей. Крім п-ва Андрущаків, працювали постійно на оселі учителі: Всеч. о. П. Бублик, д-ка К. Бублик, панна Н. Цьона, п. Е. Білецький — інструктор плавання, та Всеч. о. В. Слюзар, що завідував господарською частиною курсів. Рівнож належиться сердечна подяка і признання нашим лікарям, з Канори, д-рові Данильчукові і д-рові Кусому, за їхню дбайливу і безкоштовну опіку над дітьми під час курсів. Особлива подяка належиться також Управі оселі, за її підготовчу працю та постійну опіку над курсами. Цього року Управа провела на оселю електрику, придбала 66 матрасів, холодільник, та другі необхідні речі для вигоди курсантів. Також треба дати признання нашому невтомному жіноцтву, що так щиро і щедро обдарувало оселю харчами, приготовляло вареники для дітей, як також і всім тим добродіям, що зложили грошові жертви для ще кращого устаткування оселі.

В неділю, 31-го липня Всеч. о. В. Слюзар відслужив в оселі Службу Божу, а курсанти звеличали її своїм милозвучним співом і молитовним настроєм. Дитячий спів зробив велике враження на молящих. Діти і батьки вислухали під час Богослуження з душевним задоволенням виховного змісту проповідь о. В. Слюзаря.

На закінчення оселі, в неділю 7-го серпня, Всеч. о. П. Бублик відслужив також Службу Божу і виголосив проповідь на евангельську тему, даючи молоді вказівки для гідного християнського життя. Також і цього разу співали курсанти. По Богослуженні відбувся успішний концерт силами курсантів. По концерті діти з жалем прощалися зі своїми виховниками та одні з одними, і скріплені фізично й духово, розіджались додому.

Думаю, що українські батьки добре розуміють завдання оселі, а тому повинні дбати, щоб їхні діти регулярно, кожного року, прибували на курси в оселі.

о. Петро Бублик.

ЗАКІНЧУЄМО БУДОВУ ЦЕРКВИ

Скарборо, Онт.

Подаємо українському громадянству до відома, що ще багато ми маємо до викінчування церкви, що ще потягне багато грошей, однак до цього часу церковний будинок уже збудований, дах накритий, пять бань вимуровано, вікна заложені і тепер вкладаємо водяне огрівання, і вже свою церковну і освітню працю робимо, в ще нескінченому будинку, а головне, що за так короткий час, і з таким малим гуртком людей, та й ще до того, таких молодих віком, від 25 до 40 літ, які, якраз самі, в тім віку коли найбільше обовязків мають в своїх родинах і з яких велика будучність буде для нашої Православної Церкви в Канаді. Однак нам старшим і досвідченим громадянам, треба їм допомогти і піддати їм охоти, бо вони усі щирі люди, які до тепер не згубилися в чужім морі, помимо того, що усі тут роджені. І тому я уже закликав і ще закликаю наше українське православне громадянство: допоможіть нам, своїми жертвами, бо ми збудували церкву, за позичені гроші, і щоб будову закінчити, треба знова позичати грошей. А щоб ті великі довги не відстрашували цих молодих, добрих людей, тому я, в імени нашої Православної Громади, звертаюся до ваших

сердець ї щиро прошу: ДОПОМОЖІТЬ НАМ, ХОТЬ БИ И МАЛЕНЬКОЮ ЖЕРТВОЮ, докінчити будову церкви. Що правда, наша церква будована після найкращої архітектури в Канаді, коштує нас до цього часу $85,000.00, а довгу ми маємо уже поверх 70,-000.00, однак, кожний, хто бачив нашу церкву, оцінює її, не менше як на $100,000.00

Робота в нас провадиться успішно. Маємо нового, сталого Пароха, о. Юр. Цукорника, який рівнож провадить навчання в Рідній і Недільній Школі, як також в ким небудь, в нас, їде за збиранням жертв на церкву. Жін. Т-во рівнож приготовляє базар. В неділю, 9 жовтня, ц. р. ми відбули Річні Збори Громади — вибрали усі потрібні органи: Заряд Громади, Шкільний Комітет, Виховавчу Раду для Молоді, яка пізніще створить Відділ СУМК, і т. д. Коли ми подавали останне повідомлення,(про посвячення Угольного камення і зібрані жертви, то від того часу нові жертви вплинули для Церкви: **по $100.00:** п-во Христ і Павліна Дамоф, Я. Кардинал (погребник), п-ні А. Волошиновська.

Різдвяні подарунки

ЗБЛИЖАЮТЬСЯ РІЗДВЯНІ СВЯТА, І НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИМИ ПОДАРУНКАМИ ОБДАРУВАТИ СВОЇХ БЛИЗЬКИХ. В. НАС МОЖНА НАБУТИ РЕЧІ, ЯКІ ЯКРАЗ ДЛЯ ЦЬОГО НАДАЮТЬСЯ, А САМЕ:

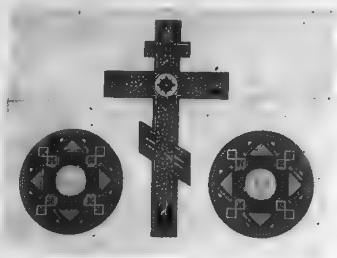

Ч. 164 А

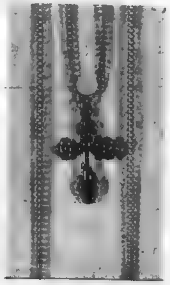

Ч. 165

Ч. 163

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ Й СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $17.00 сет

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі $2.00
в білій оправі $2.25

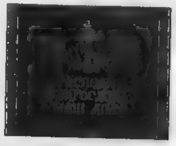

Стінні кольорові написи на склі — "Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком $3.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом з делікатним ланцюжком $2.50
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний "Стірлінг Силвер", з делікатним ланцюжком .. $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 308 pages $4.50
(Книжка "Сини Землі" в анг. мові)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY

(Куховарська книжка)
by Savella Stechishin $5.50

EASTER EGG DECORATING KIT:

Інструкції — як писати писанки.
Взори на писанки.
Краски — жовта, синя, червона, зелена, чорна, оранжова (помаранчева).
Кистка.
Віск.
Все це гарно опаковане. Ціна $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

По $75.00: п. Олекса Федорів. **По $50.00:** п. Петро Савчук, п-во Йосип і Софія Семенців з Ошави, д-р В. Зеньчишин, пані Портер, п-во Татвійчуки. **По $25.00:** п-ні Анастасія Мориквас, п-ні Марія Скорохід, п. Ник. Скорохід, п-во Петро і Мар. Мудрий, п-во Прокіп Гуменюк, п-во Леонід Білошицький, п-ні Анна Чулій, адвокат Юрій Б. Цукорник з дружиною, **По $10.00:** п. Григ. Максим, д-р Кулик, д-р Е. Вахна, д-р Федина, д-р Е. Гуменюк, д-р Горчинський, п-во Вас. і Доця Телюк, п. Осип Ревеґа, "Будучність" — пекарня, Пітерс Міт Маркет. **По $5.00:** п. Ник. Хабаль з дружиною, "Олимпія" — ресторант, п. Гарасимюк — аптекар, п. Вол. Майкут, п. Вас. Заліщук — погребник, п. Кушнір — ювелір, "Арка" книгарня, "Альфа" — Склад Меблів. **По $3.00:** п. Волинюк — цирульник Медікаль-Фармаси. **По $2.00:** п. Вол. Вавринюк, п. Вол. Трач, п. Ем. Гаркей.

Речами жертвували слідуючі особи: п. Чумер з Едмонтону переслав 20 книжок "Спомин", вартости $30.00. Церковна Громада Св. Івана з Ошави дарувала гарний Кивот на Престіл, а Громада Св. Богородиці жертвувала 11 гарних Образів з їх церкви.

Помилково було останнім разом подано жертву п. Дякова $5.00, має бути п-ні Марія Яковець $5.00. Усім жертводавцям складаємо седечну подяку, а до усіх Громад, Організацій, Професіоналістів і Підприємців і приватних осіб щиро просимо, допомогти нам своєю пожертвою докінчити будову Церкви Св. Анни, бо тільки завдяки нашій ласкавій жертвенности, яку ми від вас усіх одержимо, сподіємось за 3-4 тижні, відбувати вже наші чергові Богослуження в церкві, а в долішній залі будемо вести усю культурну, виховавчу і музичну працю. За усі ваші ласкаві жертви, в імени нашої Громади наперед щиро дякуємо.

Михайло Білий.

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ В ОКРУЗІ ПІС РИВЕРУ

День 7-го серпня, 1960 р. залишиться пам'ятним днем для громади Св. Івана Хрестителя в Бервин, Алберта, Пісриверської округи. Того дня Преосвящ. Андрей — Єпископ Едмонтону і Західньої Єпархії перший раз відвідав нашу громаду і піс-риверський край. З Владикою Андреєм були о.о. Григорій Удод з Вестлок і Степан Столярчук, з добродійкою з Вилингдон.

З Едмонтону були гості; пані Степанія Пауш, голова Союзу Українок Канади, пані В. Сиротюк, голова Програмового Комітету Генеральної Управи СУМК, пані С. Говда, членка комітету журналу "Промінь" і визначна членка Катедральної Громади в Едмонтоні і п. К. Теличко, голова ТУС-у на Алберту.

На небувалу оказію з'їхалися вірні зі всіх околиць великого Піс-Риверу, де тільки живуть українці — щоб власними очима побачити українського Владику, якого ще ніколи не бачили в цих околицях. Бо треба знати, що Бервин віддалений від Едмонтону 330 миль, що піс-риверський край, а особливо піс-риверські українці, живуть в більшій части відрубним і дещо ізольованим від решти українців Канади, життям, — то Архиерейські Візитації і взагалі всякі гуртові, а особливо національно-релігійні зібрання тут не знані. Зустріч Владики, торжественне Богослуження при асисті оо. С. Столярчука і Г. Удода, яке почалося з Освячення ново-викінченої церкви, добрий церковний (не хоровий) спів, а особливо проповідь Владики Андрея про ролю Св. Володимира, князя Київського, в поширенні Віри Християнської в Україні і вплив тої-ж Віри православної на Україну в її історичному розвитку робила на вірних враження, якого вони не відчували відколи поселилися в цім краю.

Багатий й щедрий обід, а потім всі присутні засіли на дворі коло церкви, щоб поділитись думаками.

О. Іван Мельник, парох-місіонер піс-риверської Округи був господарем свята. Він коротко переповів про повстання Української Православної Громади в Бервин і її розвій за останніх кілька років, також про загальні церковно-релігійні відносини в Піс-Ривері. За тим представив гостям провідних людей з різних місцевостей Піс-Риверу і їх заряди.

Цікавими були промови приїзжих з Едмонтону гостей пані Пауш про працю і цілі Союзу Українок Канади, пані Сиротюк про працю в СУМК (виховання молоді), пані Говда — привіт від Катедральної Громади в Едмонтоні, п. К. Теличко про ролю Товариства Самостійників в освідомленні канадійських українців, о.о. Столярчука і Удода про ролю Церкви в нашому житті і кінцева промова Владики Андрея. Всі вони зводилися до одного — піднести на вищий рівень релігійно-національну свідомість українців в Канаді через працю в національно-культурних установах та через Рідну Церкву, через належне виховання нашої молоді, через ясне усвідомлення собі наших завдань і нашого положення в Канаді.

Всі промови були вислухані з великим зацікавленням. Відспіванням "Достойно є" закінчено першу до Піс-Риверу Візитацію Владики Андрея, а вірні розійшлися по своїх околицях передумуючи вислухане і бачене. Кожний був приємно вражений цілою подією і відчув, що почалася нова сторінка духового відродження для піс-риверських українців.

Треба додати, що Владика Андрей крім Бервини, відвідав ще околиці Норт Стар, Дедвуд, Спіріт Ривер і Кситуан. Всюди стрічався з вірними нашої Церкви і Управами Громад, з якими обговорював справи, розвою нашої Церкви в Окрузі Піс-Риверу.

о. І. М.

ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ І КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА В ЕДМОНТОНІ

У вівторок, 25-го жовтня 1960 р. Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон прибув до Едмонтону. На двірці Митрополита зустріло все місцеве Духовенство під проводом Єпископа Андрея. Зустрічали Священики: Гр. Криштанович, Ам. Хруставка, М. Фик і Ол. Хом'як, а громадянство — під проводом п. Н. Боднара — голови Катедральної Громади Св. Івана, д-ра Л. Фарини — голови Т-ва Українців Самостійників, д-ра Ст. Яремчука - голови Дирекції Інституту Св. Івана Золотоустого і д-ра П. Маценка — ректора Інституту Св. Івана.

Приїхавши до Едмонтону, Митрополит спинився в резиденції о. Олександра Хом'яка. Тут відбулося прийняття в честь Високопреосвященнішого Владики Митрополита та Преосвященнішого Владики Андрея і багатьох гостей.

Владика Митрополит гостив також у домі Преосвященнішого Владики Андрея, в Інституті Св. Івана Золотоустого — де відбулася зустріч Високопреосвященнішого Митрополита зо студентами та Дирекцією Інституту, а за вечерею Владика Митрополит виголосив Слово до студентів.

На запрошення п-ва Петра й Тетяни Лазаровичів Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон разом з Преосвяеннішим Владикою Андреєм та Високопреподобним о. Д-ром С. В. Савчуком та Духовенством і запрошеними гістьми гостив у домі п-ва Лазаровичів.

Під час свого побуту в Едмонтоні Владика Митрополит в супроводі Владики Андрея та о. Ол. Хом'яка відвідав церкви Св. Пророка Іллі та оглянув дільницю міста Калдер, де зараз організується нова Громада та заплянується купити будинок на церкву.

Усі ці відвідини дали змогу Владиці Митрополитові докладно ознайомитися зо станом церковного життя в Едмонтоні.

Середа й четвер, 26-го й 27-го жовтня, були присвячені другому Єпархіяльному З'їздові Західньої Єпархії; з'їзд очолили Високопреосвященніший Владика Іларіон, Преосвященніший Владика Андрей та Протопресв. Д-р С. В. Савчук. На Єпархіяльний З'їзд прибуло майже все Духовенство Західньої Єпархії та делегати від Церковних Громад. Зокрема належить скласти признання таким Громадам, як: Ванкувер, Вернон і Летбридж, які, незважаючи на далекий простір, вислали своїх делегатів на Єпархіяльний З'їзд.

Єпархіяльний З'їзд вислухав цінних докладів Високопреосвященніших Владик та доповіді Протопресв. Д-ра С. В. Савчука — голови Президії Консисторії, приняв низку резолюцій, вибрав нову Єпархіяльну Раду та виніс резолюцію в справі купівлі Єпархіяльного Дому.

Нововибрана Єпархіяльна Рада на своєму першому засіданні, що його відбула зараз після Єпархіяльного З'їзду в Інституті Св. Івана в присутності Високопреосвященніших Владик та Голови Президії Консисторії, здійснила постанову Другого Єпархіяльного З'їзду, цебто купила Єпархіяльний Дім, який знаходиться при 11404-112 евеню, і від 1-го грудня 1960 р. Преосвященніший Владика Андрей замешкає в Єпархіяльному Домі.

Пятниця й субота були присвячені нарадам Митрополита Іларіона з Владикою Андреєм по церковних справах Західньої Єпархії та авдієнціях з Духовенством і світськими церковними діячами.

У неділю, **30-го жовтня,** — Архиерейська Служба Божа в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. Урочиста зустріч Первоієрарха нашої Церкви: у храмі зустрічає Владика Андрей, а при входових дверях вітає хлібом — сіллю п. Д. Пронюк - заступник голови Катедральної Громади.

Служба Божа надхненна й величня. Прекрасно співає Катедральний хор під управою проф. Ол. Євфимчука.

Проповідь **Владики** про християнську чесноту "Милосердя" глибока змістом та сильна виголошенням. Уся Катедра з глибокою увагою слухала **кожного слова** свого Первоієрарха, Митрополита Іларіона.

По Церковних Відправах відбувся величний і щедрий братський обід. Катедральний хор зустрів входячого Владику в супроводі Владики Андрея та Духовенства величним "На Многі Літа, Владико".

По обіді почалася святкова програма. Перше йшли короткі, але навіяні любов'ю та пошаною до Митрополита, привіти. Усі промовці вітали Владику Митрополита з 20-тими Роковинами Хіротонії й Інтронізації і з Днем Янгола. Усі промовці складали побажання Многих Літ, сили та здоров'я, так потрібних для продовження всебічно-корисної праці на користь українському народові та його Право-

славної Церкви. Вітали Високопреосвященнішого Владику: п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, о. М. Фик, д-р Л. Фарина — голова Домініяльної Управи С.У.С., д-р Яремчук — голова Дирекції Інституту Св. Івана і пані М. Гриник — голова Відділу С. У., а зокрема теплим та змістовним словом вітав Достойного Ювілята Владика Андрей, який докладно розповів про всежиттеву наукову, громадську та церковну працю Первоієрарха нашої Церкви — Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона.

Після цього промовив Владика Митрополит. Як завжди, так і сьогодні Митрополит говорив переконливо й глибокозмістовно. Він подав цінні думки для нашої праці в Церкві. Усе слово було бадьоре, у світлих тонах. Глибока думка Слова Владики Митрополита затвердила напрям вірних та загострила їхнє хотіння й надалі ще сильніше, ще з більш посиленою постановою працювати на полі Христового Виноградника.

Кінцеве слово сказав о. Ол. Хом'як. Від імені Катедри Св. Івана та від імені Єпархіяльної Ради — як її секретар, він склав сердечну подяку Владиці Митрополитові за проведену працю в Едмонтоні та в Західній Єпархії.

І справді, своїм цілотижневим перебуванням у місті Едмонтоні Високопреосвященніший Владика Митрополит виконав велику місійну працю. А найперше — усіх підняв на дусі, усіх підбадьорив, усіх закликав любити свою Церкву, свою Православну Віру та свій український народ. Ця праця — НЕЗАБУТНЯ! Піднесена на дусі Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні складає свою сердечну подяку Владиці Митрополитові з запевненням, що Слово — зерно, тут посіяне під час і після Візитації, буде рости й дозрівати.

З вдячности Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні засилатиме прохання до Всемилосердного Господа, щоб наділив нашого Первоієрарха обильними Своїмими щедротами та кріпким здоров'ям! "На Многі Літа, Владико"!

о. Ол. Хом'як.

— Індуси, які є в Канаді, кажуть, що в Індії кожне „Г" вимовляється, отже має бути „Негру", а не „Неру", як тут дехто вимовляє. Має бути „Дельгі", а не „Делі" і т. д.

— На острові Цейльоні прем'єркою міністрів вибрали жінку, вдову, що зветься Сірімаво Бандарамайка.

— Вулькан Етна, на острові Сицилії впродовж тижня сильного вибухав. Вибухи викидали вгору до червона розпечене каміння, текла лява і люди втікали, що жили в околиці вулькану.

З НАГОДИ ПЕРШОГО ДНЯ ПОДЯКИ НА ПРЕС. ФОНД. "ВІСТНИКА"

Ґудів, Саск.

Українська Греко-Православна Громада Св. Духа у Ґудів, Саск. належить до одних з перших громад УГПЦ в Канаді. В нашій Громаді замешкували оо. Парохи до 1944-го р., що обслуговували нашу Округу. Наша громада не має багато членів, бо всего 30 родин, але всі члени є свідомі свого поклику і обовязків де всі працюють на славу Божу, а собі на спасіння в силу можности. Також наша Громада виконує все, що на ню покладається у відношенні до Округи і резиденції о. Пароха, що тепер замешкує в Айтуні, Саск. 1954 р. наша Громада розпочала будову нової церкви. Хоч і важко було нам будувати її, але з Божою помоччю і жертвенністю наших членів 1960 р. ми закінчили будову нового Храму Божого, за виняткюм Іконостасу і 10-го липня ц. р. В. П. Владика Іларіон мав в нас Канонічну Візитацію і посвятив нах Храм Божий. Ми радіємо з того, що тепер приносимо наші молитви до Господа Бога у новому Храмі Божому. З 1-го вересня ц. р. нашим Парохом є о. П. Зубріцький, якого нам призначив Провід Церкви. На 9-го жовтня у нас відправлялася Сл. Божа і цього дня на заклик о. Пароха ми обходили День Подяки та дякували Богу за гарний урожай цього року. По Сл. Божій о. Парох відправив вдячний Молебень під час якого освятив збіжжя та городину принесену до церкви.

По відправі всі, що були в церкві перейшли до Нар. Дому, де відбувся спільний обід з нагоди Дня Подяки. По обіді о. Парох мав промову на тему: "Як без води так і без Бога нема життя". В своїй промові о. Парох закликав усіх вірити в Бога, працювати для своєї Рідної Церкви, не цуратися свого рідного, виховувати своїх дітей на добрих, свідомих християн, плекати свої рідні звичаї та традиції, жити в любові та згоді, бо лишень тоді Громада може зростати. В кінці своєї промови о. Парох не забув про наш церковний орган "Вістник" і закликав щоби склали на Прес. Фонд де присутні склали $10.50. Відтак мав промову п. Василь Григорів — вчитель державної школи. Він дякував о. Парохові за промову. Пригадав усім присутнім, що це в Ґудів перший раз обходиться День Подяки, відколи існує парафія. Дякував усім гостям з других парафій, що цього дня прибули на Богослуження і своєю присутністю звеличали цей день. Далі п. В. Григорів теж звернувся до всіх присутніх, щоби вчили своїх дітей рідної мови, та всего свого рідного. Для прикладу п. Григорів розповів присутнім, що коли він був на літніх курсах у Саскатунськім Університеті, то українську мову викладав для українських учителів англієць з походження, а учителі українці мусіли червоніти від сорому, що вони українці, а їх вчив англієць.

Отож з притиском закликав всіх присутніх п. Григорів, щоби батьки більше звертали уваги на виховання своїх дітей, щоби їм не приходилось червоніти за незнання своєї мови, звичаїв та традицій.

Молитвою було закінчено цей День Подяки у нашій Громаді і всі задоволені та вдячні Богові розїхалися по домах.

Парафіянин.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПАРАФІЇ СВЯТОГО ІВАНА

Ошава, Онт.

У неділю 23-го жовтня ц. р. Громада Св. Івана відсвяткувала Ювілей 25-ліття свойого існування. У парафії місяцями наперед ішла інтензивна підготовка до цієї великої події. Управи Церковної Громади, Сестрицтва, Союзу Українок Канади відділ "Барвінок" та молоді, приклали належних зусиль для підготовки цього свята, щоб воно відбулося якнайкраще. Вибрано було Ювілейний комітет до якого входили такі особи: Михайло Карпяк — голова, Володимир Куць, Йосиф Мага, Іван Тимочко — члени. Дорадчі сили: Всеч. о. Д. Лучак і голова Церковної Громади — Дмитро Бабій. Одне із завдань цього комітету було видання Ювілейної книжечки — програмки, що виконано дуже задовільно.

Свято розпочалося з зустрічі Впреосв. Владики Михаїла. Величава була ця зустріч. Церковна брама, по святочному прибрана, віддзеркалювала слова і думки самих вірних своїм написом, "Вітаємо Вас, Владико." Хлібом-сіллю й теплим словом привітав Впреосв. Владику п. Василь Гриців. Від Недільної Школи вітав Іван Курій, а квіти вручила Даруся Куць. Від Юного ОДУМ-у вітав Юрій Лисик, а Катерина Беркута вручила квіти. У вході до Храму вітав Владику Отець Парох — Дм. Лучак.

Архиерейська Служба Божа почалась о 10:00 годині ранку. В Арх. Службі Божій взяли участь слідуючі Отці духовні: Впр. о. Др. С. В. Савчук, Всеч. о. Прот. П. Запаринюк, Всеч. о. Ю. Цукорник, Всеч. о. Ф. Легенюк і парох о. Дм. Лучак. Іподіяконували: Яків Семененко, Анатолій Клайшмідт, Євген Лашкевич, Тарас Доброшинський, Олекса Сосна, і Кенет Карпяк. Церковний хор під управою Добр. Ю. Лучак, гарно відспівав Службу Божу.

Друга частина Свята відбулася в Церковній Залі, що була гарно прибрана. Всіми декораціями залі зайнявся спеціяльно обраний комітет із членкинь СУК, очолений панею Маріяною Хахаров та панною Анною Сабат.

Особливу увагу учасників свята, звернула на себе прегарна церковця, що у срібному форматі пишалась на сцені. Коло цієї церковці знаходили належне місце написи всіх організацій, що містяться при парафії, а саме: Сестрицтво, СУК, ТУС, СУЖЕРО, ОДУМ, СУМК, Запомогове Братство, Кредитова Спілка, Нед. Школа та Рідна Школа. Над сценою пишався великий напис: "25-Літній Ювілей УГПЦ Св. Івана 1935-1960." Усі гості й члени зайняли свої місця при гарно прибраних столах на яких розложено живі, прикрашені срібною краскою квіти. Церковний хор співав молитву "Отче наш" а Впреосв. Вл. Михаїл поблагословив страви і вірних. Приблизно 500 душ засіло до смачного обіду, що приготовило Сестрицтво. Тост Королевій пропонував пан Йосиф Мага а Ювілятам — піонерам п. Дмитро Бабій.

Голова Церковної Громади, п. Дм. Бабій, у свойому вступному слові привітав усіх достойних гостей і переповів історію Церковної Громади. При цьому представив голову Ювілейного Комітету, п. Михайла Карпяка, що був призначений господарем свята, який привітавши усіх присутніх теплим словом і розпочав пообідню частину програми.

Привіт від міста Ошави виголосив голова міста п. Лаймен Гіффорд. Він сказав, що постійно цікавився нашою церковною громадою і за увесь цей час бачить великий поступ та розріст. Він побажав усім членам найкращого в майбутньому. Заступник голови, п. Володимир Куць, привітав усіх делегатів і гостей від парафій та організацій. Дост. Міністер Праці, п. Михайло Стар зложив щиросердечний привіт усім членам парафії і закликав до дальшої праці в повній згоді та любові.

Церковна Громада особливо вдячна Впр. Отцю Др. Савчукові за його прибуття до Ошави з нагоди цього Ювілейного Свята. Усі з великою пильністю вислухали промови, що своїм обсягом торкалась парафії та подій в житті Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Перед своею промовою Впреосв. Вл. Михаїл вручив Ювілейні парафіяльні грамоти піонерам, що повних 25 літ були членами цієї парафії і що вповні виконували свої членські обовязки. Грамоти одержали: Білоус Андрій і Стефанія, Гриців Василь і Дора, Гунька Лука, Гуска Петро і Анна, Галас Дмитро і Марія, Дутчак Микита і Катерина, Дрогомаз Юрій і Марія, Зварич Ксеня, Котуцький Михайло і Марія, Котуцький Никола, Купніцька Катерина, Лапчук Михайло, Лучка Олекса, Мага Олекса і Маланія, Манила Анастазія, Манила Тома і Анна, Моткалюк Дора, Неміш Іван і Марія, Рудка Єва, Сабат Петро і Анастазія, Смикалюк Кость і Марія, Смолинюк Параска, Дост. Мін. Михайло і Анна Стар, — Тимочко Іван і Анастазія, Тихий Теодор і Наталія, Турецький Никола і Ірина, Фурик Олеся, Цимбалюк Григорій і Текля, Шадий Михайло і Антоніна, Юськів Анна, Ярмула Анастазія, Яцула Іван і Марія.

У свойому слові Впреосв. Владика подякував Зарядові Церковної громади, Отцю парохові, Церковному Хорові і всім членам парафіянам за співпрацю і залишив для усіх дорогоцінну науку, що вийде на користь усім.

Під час обіду співав діточий хор і хор Церковної Громади, що змістом своїх пісень духовно насолоджували присутніх.

Переведено Ювілейну збірку на церкву, до якої віднеслися вірні і прихильники з найкращою пожертвою. Усім жертводавцям належиться признання та подяка.

У кінцевому слові о. Парох подякував, усім тим, що збагатили це свято своєю присутністю, жертвою та працею. Особливо подякував Впреосв. Владиці Михаїлу, Впр. о. Др. Савчукові, Дост. Мін. Праці М. Старові, посаднику міста — п-у Гіффорду і всім, що у більшій чи меншій мірі спричинилися до збагачення цього свята.

Ювілейну програму і свято закінчили молитвою "Достойно есть."

о. Д. Л.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:
Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25
"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів
"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів
Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів
"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів
"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00
"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00
Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ПРОЩАЛИ СВЯЩЕНИКА

Минулого року о. Богдан Ґоргіца жив ще разом з батьками та обслуговував громади Підвінніпезької Округи. У вільні неділі, як рівнож у всі Свята під час року служив разом з батьком в церкві Св. Архистратига Михаїла.

У вересні цього року о. Богдан був назначений парохом Парафії Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві, Онт.

З нагоди його відїзду на парафію члени Парафії Св. Михаїла влаштували 23 вересня ц. р. прощальну вечірку. О. год. 8-ій веч. запросили о. Богдана й Добродійку до церковної залі. При вході жінки вручили добродійці китицю гарних квітів і попросили їх зайняти почесні місця при гарно накритих столах, що при них вже сиділи: Секретар Консисторії о. прот. Т. Ковалишин, та шкільні товарищі о. Богдана, о. Г. Удод і о. М. Стеценко та пятдесят членів Парафії Св. Михаїла. Господарем вечірки був почесний член цієї Парафії, п. Ґ. Маріян. Він пояснив ціль сходин і передав о. Богданові від всіх зібраних гарну Мирницю та грошевий подарок та попросив прот. Ковалишина провести молитву. По спожитті перекуски господар покликав до слова голову цієї Громади п. В. Савчука, який у своєму слові запевнив, що о. Богдан як священик провадитиме добре працю на славу Святої Православної Церкви та на користь українського народу і бажає йому найкращих успіхів в його священичій праці на парафії.

По цім господар попросив до слова Впр. о. Ковалишина, який сказав, що Українська Греко-Православна Парафія в Оттаві хоч чисельно й не велика, але має особливо важне й почесне завдання, гідно репрезентувати УГПЦ в столиці Канади. Консисторія умисне призначила о. Богдана на цей важливий пост в переконанні, що громада під його керівництвом посилиться і сповнить як слід завдання. Впр. промовець особисто переконаний, що о. Богдан за Божою волею сповнить цей обовязок і щиро бажає йому в тому якнайкращих успіхів.

Гарними й щирими словами прощали о. Богдана його товариші о. Г. Удод та о. М. Стеценко, бажаючи йому здоровля й витревалости в його праці.

Дальше п. господар покликав до слова батька о. Богдана, о. Емануїла, який передав синові заповіта, якого йдучи на першу парафію, отримав був від свого батька: "Як ти будеш з людьми обходитися, так будуть люди з тобою." Іди, сину, сказав батько, з Тобою Бог, працюй ревно і Він Тобі поможе!"

Вкінці о. Богдан подякував зібраним за їх щире й прихильне відношення до нього і його родини, за такий гарний подарок, який буде для нього милою згадкою про час пережитий між парафіянами Громади Св. Михаїла та обіцяв не забувати і молитися за них. Ці приємні сходини закінчились співом "Многая літа" на здоровля о. Богдана і його Добродійки.

о. Е. Ґоргіца.

П О Д Я К А

Цією дорогою складаю щиросердечну подяку Громаді Св. Михаїла у Вінніпезі за її тепле й прихильне ставлення до мене за ввесь час мого побуту між ними і в їх хаті, дякую всім тим, що передали мені такий щедрий дар як писанку під час Великодніх Свят, дуже гарно дякую всім тим, що мене так гарно прощали при моїм відїзді на нову парафію та передали мені таку гарну Мирницю та грошевий дар. Щиро дякую всім особам, що подали ініціятиву до прощання та всім тим жінкам, що потрудились і приготовили таку смачну перекуску. Хай Всемилостивий Господь нагородить Вас кріпким здоровям, про що буду Його ревно молити!

о. Богдан Ґоргіца й родина.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У РОКОВИНИ СМЕРТІ БЛ. П. ЛУКІЇ МАЗУРЕЦЬ

Минув рік, як Лукія Мазурець відійшла у вічність, проживши 84 роки. Покійна народилась в м. Кверцях, на Волині, в сім'ї Корнелюків. Молодою дівчиною вийшла заміж за Григорія Мазурця. Молода пара не довго була щасливою, бо скоро вибухла світова війна, і Григорія забрали на війну, а Лукії довелось утікати з малими дітьми "у біженство". По війні село було спалене і треба було будуватись наново. Григорій був забитий деревом у лісі і Лукія залишилась вдовою з дрібними дітьми. Тяжко бідуючи, Покійна рішила виїхати до Канади, і вже в 1929 р. прибула до Канади, та поселилась на фармі, яку придбала спільно з братом своїм Петром та з родиною Карпінських. Початки були тяжкі, край переживав кризу, але далі прийшов добробут і вся родина Покійної тепер живе в добробуті.

Бл. п. Лукія Мазурець

Сім'я Покійної складається з трьох синів: старший — Гнат, середній Михайло і молодший Григорій, та донька Євдокія, в замужестві Клевчук. Всі одружені, сімейні. Так що Покійна мала дев'ять онуків і чотири правнуки.

В родинному селі Покійна залишила сестру, і має брата Петра в Торонті.

Проживаючи в Вінніпегу, Покійна зо всією родиною належала до Собору Св. Покрови і до Братства Св. Андрея при Соборі.

Роковини смерті Покійної відзначено Заупокійним Богослуженням, яке відправив о. С. Ґерус, настоятель Собору і присвятив Покійній похвальне слово.

По відправі родина Покійної видала поминальний обід в домі доньки й зятя Клевчуків, де вона жила аж до своєї смерти.

Покійну згадувано теплим словом, як примірну християнку, свідому українку, добру вихователька своїх дітей і щиру людину, що в тяжких обставинах життя дала раду і зуміла виховати в дисциплині і взаємній любові своїх дітей і внуків.

Покійній Вічна Пам'ять!

БЛ. П. МАРІЯ ПЕНТЕЛЮК

Інсінгер (Льора), Саск.

У четвер 20 жовтня ц. р. в тіодорській лікарні відійшла у вічність — принявши Св. Причастя, на 66 році свого життя бл. п. Марія Пентелюк.

Покійна прибула до Канади молодою дівчиною з Буковини. 1915 року вийшла заміж за Петра Пентелюка і обоє господарили в околиці Інсінгер, Саск.

Покійна полишила у глибокому смутку свого мужа Петра, 7 дітей — Митра, Василя, Катерину, Івана, Домку, Ілію і Розалію.

Похорон відбувся зо Службою Божою з церкви Успіння Пресв. Богородиці (Льора) у суботу 22 жовтня.

При Послідньому Цілуванні на заклик Пароха о. М. Коленича присутні зложили на

Нев'янучий Вінок для Покійної 18.40 дол.. З того призначено 5.00 дол. на "Вістник".

Всім Жертводавцям щира подяка а Покійну Марію нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. АРСЕНІЙ САВЧУК
Сорейл, Алта.

В четвер 15 вересня 1960 р., в лікарні Лак-Ла Біш, Алберта упокоївся в Бозі Арсеній Савчук, мешканець околиці Сорейл.

Покійний прожив 80 років, до 22 років прожив у селі Лептики, Городенської обл. У 1902 році прибув до Канади, а в 1909 році прибула до нього дружина Катерина з роду Бабич з сином Антоном. Покійний перебував тоді в Монтреалі, де працював на різних роботах. Там у них народились діти — дочки: Надія, Ольга та син Федір.

В 1914 році Покійний з родиною переїхав в провінцію Алберта, рік перебув в Едмонтоні, а потім осів на фармі в околиці Сорейл, Алберта, де й прожив до своєї кончини.

Тут у них народились ще діти: дочки Тетяна й Наталка та син Микола, який помер в 1948 році.

В 1940 році, коли уже всі діти були дорослі й одружені, відійшла на вічний спочинок його дружина Катерина у віці 58 років.

До своєї кончини Покійний жив у своєї доньки Тетяни по чоловіку Марчак.

Похорон відбувся 20 вересня в місцевості Сорейл. На Похорон з'їхалась уся його велика родина, щоб віддати останню пошану свойому татові, дідові та прадідові, що осталась після нього, а це: син Антон з дружиною Ганною, син Федір з дружиною Стефанією, дочка Надія з чоловіком Олександром Мороз, дочка Тетяна з чоловіком Прокопом Марчак, дочка Наталка з чоловіком Яцком Швець, 32 внуки та 25 правнуків.

Богослужбові й заупокійні відправи відбулись у Храмі Української Православної Церкви Св. Петра й Павла в Сорейл. Відправи звершив свящ. М. Хоменко, а також і Похорон на православному цвинтарі.

Після Похорону усі присутні були запрошені в дім дочки Покійного, Тетяни Марчак на поминальний обід.

По обіді було переведено збірку на Нев'янучий Вінок Покійному, з чого призначено на журнал "Вістник" пять дол.

П. Никулин.

БЛ. П. НАСТЯ МОРОЗ
Ґилберт Плейнс, Ман.

Дня 4-го жовтня 1960 р. рознеслася сумна вістка, що померла на 78-му році Настя Мороз у Ґилберт Плейнс в лікарні. Перед смертю прийняла Св. Тайни.

Бл. п. Настя Мороз.

Покійна походила з села Залуча, повіт Борщів, західня Україна; походила з родини Джос. У Канаду приїхала в 1903 році. Цього ж самого року вийшла заміж за Костя Мороза, і поселились на фармі в Венлов округа Етелберт до 1928-го року. В 1928 р. переїхали в Етелберт, і замешкали до 1931 р. і цього самого року повернули знову на фарму у Венлов. В 1935 році переїхали в Ґилберт Плейнс.

Покійна виховала пять синів і одну дочку. Старший син Василь помер в 1955 р. Покійна була доброю парафіянкою і любила свою рідну Укр. Гр. Православну Церкву

Дня 7-го жовтня ввечері у похоронному заведенні в Давфині був відслужений Парастас, а 8-го жовтня відбувся Похорон зо Службою Божою у Ґилберт Плейнс, при великому здвизі людей. Покійна Настя залишила у смутку чотири сини, одну дочку і дванадцять внуків.

Родина Покійної та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок, з загальної суми було призначено $12.00 на "Вістник". Нехай Милосердний Господь, прийме покійну Настю в Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне, а Вам дорогі діти Покійної сердечна подяка, і нехай Господь обдарить Вас усіми добродійствами.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

БЛ. П. МИХАЙЛО НАГОРНИЙ

У неділю 2-го жовтня 1960 року, після довгої важкої недуги упокоївся в лікарні Биґгар, Саск. бл. п. Михайло Нагорний.

Покійний народився 22-го листопада 1895 року в селі Матвіїха на Великій Україні (біля Києва). Приїхав до Канади ще молоденьким хлопцем в 1914 році. Спочатку працював в таких місцевостях Канади: Онтеріо, Британська Колюмбія і Алберта. В 1922 року переїхавши Михайло Нагорний до провінції Саскачевану, одружився в тому ж році з Марією (з дому родини Когут), в Геффорді, Саск. Після одруження розпочав зі своєю дружиною Марією, щасливе життя в околиці Лиззард Лейк, Саск.

Бл. п. Михайло Нагорний.

В році 1959 переселився до найближчого міста Биґгар, де проживав до кінця свойого життя. Рік часу болів тяжкою недугою і на 65 році життя упокоївся.

Покійний полишив у смутку свою дружину Марію і дітей, яких гарно виховав: два сини і дві донечки, від яких Господь дозволив йому дочекатися вісім унуків.

Похорон відбувся 6-го жовтня, на який прибуло багато членів родини і приятелів покійного Михайла. Спочатку відправлено Панахиду, у похоронному заведенні в Биґгар. А потім тіло перевезено до місцевого народного дому, де і було відправлено Св. Літургію з похоронними відправами які урочисто відслужив Всеч. о. П. Блажук з участю дяка А. Козакевича. Хоч яка була велика простірна заля, то заповнилась великим числом людей на похоронних відправах. Покійний Михайло був веселий і лагідної вдачі за свого життя, він був також і добродійний, та жертвенний на церковно-громадські справи. Наслідував ґарні прикмети справжнього християнина, не жаліючи ніколи своїх пожертв на добро своєї Церкви й народні цілі.

Був щирим щертводавцем і добродієм до місцевої. Української Греко-Православної Громади в Кендо, де і належав довшими роками, як фундатор і доброчинець. Його щира пожертва й княжий дар на будову місцевої української прав. церкви в м. Норт Бетлфорд та парафіяльної резиденції тамже.

Покійного похоронено на місцевому цвинтарі в Биґгар. Після похорону відбувся поминальний обід в домі, де проживав покійний Михайло. Велика приявність приятелів, сусідів та знайомих, що були великою розрадою для овдовілої Марії та її родини, що була в великому смутку — це було виявлення щирого співчуття, а рівночасно й моральне піднесення для родини.

Священик провів молитву й поблагословив поживу та в кінці похоронної тризни, закликав присутніх аби зложили свої пожертви на невянучий вінок. Збірка принесла $28.50. З цього розподілено 13.00 долярів на "Вістник", 10.00 долярів на потреби місцевої Укр. Греко-Прав. Громади в Кендо, та 5.50 на вироблення кліші до "Вістника".

Нехайже Милосердний Господь обдарує бл. п. Михайла Нагірного Своїм Небесним Царством й оселить його між праведними. А жертводавцям щира подяка за пожертви.

Покійному: Вічная Пам'ять!

Присутній.

ДО УВАГИ СТАРШИХ ГРОМАДЯН

Цим повідомляємо, що Дім для Старших Громадян в Канорі. Саск., вже має для Вас готові мешкання.

Кожне мешкання в цьому модерному домі складається з кухні, їдальні з вітальнею, спальні та купальні. Електрична кухня, холодільник, гаряча і зимна біжуча вода є в кожному мешканні.

Місячний рент за мешкання, включно з ґазовим огріттям, електрикою та водою виносить $45.00 за менше розміром мешкання, $47.00 за більше.

Зголошуйтеся на мешкання вже тепер, перед зимою, поки ще є ограничене місце. Хто перший зголоситься, той перший буде мати нагоду отримати мешкання.

За аплікаційними формами і точнішими інформаціями пишіть на адресу:

CANORA SEN'ӘR CITIZENS' HOME
Canora, Sask.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мого мужа й тата дітей висловлюємо нашу подяку Всеч. о. П. Блажукові за похоронні відправи і повчальну духовну науку, та його щиру розраду в годині нашого смутку і горя. Всім приятелям, сусідам, членам церковної громади з Кендо, жіноцтву, п-ву Майбукам, Левченкам, Домашевичам, пані Олі Майбук та і дальшій родині, дякові А. Козакевичові і всім хто чим будь причинився, у допомозі і потрудився того дня, хай Господь всіх вас обдарує щастям й здоровлям і довгими літами.

Щиро дякують:

Марія Нагірна — вдова, її сини і донечки та унуки.

БЛ. П. ДЕМКО БОГАЧ
Пембіна, Н. Д., С.Ш.А.

У вівторок 1-го листопада в Укр. Гр.-Прав. Церкві в Пембіна, Н. Д. відбувся Похорон бл. п. Демка Богача, який спочив у Бозі на 84-му році життя.

Бл. п. Демко Богач.

Покійний народився 1876 р. в с. Самочів, Борщівського повіту в Україні. До Канади прибув 1900 р., а слідуючого року одружився з Марією з роду Дикун, з котрою прожив 46 р. Коли перша дружина Покійного померла і у 1947 р., він одружується вдруге з Ольгою Сівак, з якою прожив до своєї кончини.

Прибувши до Канади, Покійний прожив один рік в околиці Стуарнборн, Ман., а слідуючого року узяв "гомстед" у Вайті, Ман. і там прожив 20 років. Після цього Покійний певний час мешкав у Арміс, Мін., США, а останніх 11 років проживав у Пембіна, Н. Д. Покійний Демко був одним з українських піонерів, який тяжкою працею здобував забезпечення своїй родині.

Від першого подружжя Покійний мав 9 дітей: 4 сини і 5 дочок. Також залишив по собі 19 внуків і 7 правнуків.

Похоронні Відправи відслужив Прот. Т. Ковалишин з Вінніпеґу. На поминальному обіді, на заклик п. П. Пастуха, присутні на Похороні склали, як Нев'янучий Вінок Покійному $30.00 на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а покійному Демкові Вічная Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ ГАЛИК
Тіодор, Саск.

В неділю 23 жовтня ц. р. в лікарні у Саскатуні упокоївся в Бозі на 79 році свого життя бл. п. Ґеорґій Галик з Тіодор, Саск.

У вівторок вечером о. М. Коденич відправив Парастас в церкві Різдва Пресв. Богородиці у Тіодор, а другого дня — Похорон зо Службою Божою. Тлінні останки поховано на Ґрін Ийкирс Цвинтарі у Йорктон, Саск.

Покійний полишив у глибокому смутку свою дружину Вікторію, 4 синів — Івана, Николая, Василя і Стефана і 4 дочки — Марію Єлену, Франю, Домку та 10 внуків.

Під час Послідного Цілування, на заклик о. Пароха, присутні зложили 17.00 дол. на Нев'янучий Вінок для Покійного. З того призначено 4..00 дол. на "Вістник".

Всім Жертводавцям щира подяка, а покійного Георгія нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ДМИТРО ПУРИЧ
Флин Флон, Ман.

У вівторок 23 серпня ц. р. вранці помер тут нагло на серцеву недугу в своїм домі бл. п. Дмитро Пурич.

Покійний Дмитро уродився в селі Топорівцях, Черніверцького повіту на Буковині, і прожив 62 роки, 9 місяців і чотири дні. Прибув до Канади, не маючи ще два роки, зі своїм вуйком і тіткою Іваном і Параскевією Сологубами (вже покійними), які взяли його за свою дитину. Та він виростав разом з їхніми трьома дітьми (Николаєм, Домкою і Петром) на Буковині і в Канаді коло містечка Воркстон, Саск. Коли доріс зрілого віку, одружився з Єленою, дочкою Костя і Дарії (вже покійної) Скрипників, що фермерували в той час при пошті Калдер, Саск.

Бл. п. Дмитро Пурич.

Молоді Пуричі 12 років фармерували коло Вроkстону, Саск. Потім мали півтора року торговельне зайняття в Естергейзі, Саск., звідки перенеслися до Роблину, Ман., де мали те саме зайняття 18 років, а далі перейшли жити до Флин Флону, де покійний Дмитро прожив лише 14 місяців і 20 днів. Вони мали одиного сина Дмитра.

За час свого перебування в Роблині вони були активними членами української греко-православної церкви Різдва св. Івана Хрестителя. Покійний Дмитро мав довіря у людей і був добрим колектором церковних задовжень.

Тіло покійного Дмитра перенесено до церкви св. Юрія, де зійшлося ввечері велике число людей на заупокійну Литію, яку відслужив о. С. Кицюк з висловами співчуття і розради для родини. В четвер по полудні тіло покійного відвезено на залізничу станцію й перевезено залізницею до Роблину, де приміщено на ніч в похороннім заведенні. Ввечері відслужено Панахиду в асисті місцевого дяка, п. Юрія Піця, який брав участь в похороні і на другий день.

В суботу 27 серпня о год. 9-ій ранку почався похорон Панахидою в похороннім заведенні, а звідти похоронний похід поступав повільно при участи багатьох авт до церкви, де відбулась похоронна Богослужба. В часі останнього прощання через цілування св. Хреста учасники Похорону зложили на невянучий вінець на могилу покійника 50 долярів. З цієї суми призначено 10 дол. на виробленя кліші і 6 дол. на "Вістник", а 5 дол. на добудову Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. 30 дол. залишено для церкви в Роблині. По всій відправі тіло Покійного поховано на парафіяльнім цвинтарі. З цвинтаря учасники похорону повернулися до церковної залі на перекуску.

Смутком оповиті попрощали покійного Дмитра його дружина Єлена, син Дмитро з женою Лелією та їх дітьми Євгеном і Сендрою, три брати Іван, Василь і Степан Василинчуки і сестра Верона Когут, усі з Вроkстону, Саск., старенький 85-літній тесть Кость Скрипник, первий брат Николай Сологуб, який прибув на похорон з Ню Вестминстер, Б. К., перва сестра Єлена Мацик з Роблин, Ман., велика родина, односельчани, сусіди, знайомі і приятелі.

Вічна Йому Память!

Дружина Єлена, син Дмитро з женою Лелією і дітьми.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ МАРТЕНЮК
Айтуна, Саск.

У пятницю рано 30-го вересня 1960 р. рознеслася сумна вістка, що несподівано під час сну померла у домі своєї доньки Софії Давидюк в Айтуні, Саск., бл. п. Анастасія Мартенюк з дому Хар, проживши 91 років. Небіжка народилася 19-го січня 1869-го р. в селі Лучиця пов. Сокаль, Галичина. Коли їй було 4 роки, вмерла її мама, а Небіжка виростала під опікою мачухи. 1886-го р. сповняються її молодечі мрії — вона одружується з Якимом Мартинюком і починають самостійне життя. 1902-го р. Небіжка з своїм чоловіком та трома діточками, лишають рідний край і виїздять до Канади. Прибувши в Канаду, осідають на фармі в околиці Фенвуд, Саск. 1918 р. переносяться до Ґудів, Саск. на фарму. 1927 р. переносяться в околицю Безмен, Саск. теж на фарму, а 1945 р. переносяться в Айтуну, Саск. де і жили до смерти. 1954 р. помер чоловік небіжки і вона лишилася на опіку своїх діточок. Спочатку жила в сина Василя, а відтак аж до смерти в доньки Софії. Небіжка все своє життя фармувала, доки мала силу. Несподівана смерть небіжки завдала жалю родині, та всім, що знали її. Бл. п. Анастасія була доброю матірю, була побожною християнкою, добре виховала своїх дітей, була членкинею місцевої У. Г. П. Церкви в Айтуні, Саск. Небіжка була доброї і веселої вдачі — любила всім помагати ,не ждучи на заплату, зо всіма жила в добрій згоді.

Бл. п. Анастасія Мартенюк.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. П. Зубріцький. В пятницю 30-го вересня відправлено літію в домі Небіжки. В суботу 1-го жовтня відправлено Парастас в похоронному заведені у Мелвил, Саск. В неділю 2-го жовтня Небіжку припроваджено до Айтуни, де о. Парох упровадив тіло Небіжки у хату доньки Софії і відправив літію, а у вечорі цегож дня відправлено Велику Панахиду. В понеділок 3-го жовтня відбувся Похорон зі Сл. Божою у місцевій церкві Св. Тройці, як на Парастасах, так і на Похороні було багато молящих, як місцеві так і з дальших околиць. Під час Похоронних Відправ дякував і читав Псалтир дяк Іван Козій з Айтуни. Небіжка залишила в смутку: доньку Параску з чоловіком Василем Винґіраґ — Айтуна, Саск.; доньку Марію з чоловіком Николаєм Пілат — Фенвуд, Саск.; доньку Анну (вдовиця) — з Дитройт, Америк.; доньку Софію з чоловіком Митром Давидюк — Айтуна, Саск., біля яких Небіжка жила до смерти; сина Василя (одинака) з дружиною Марією — Айтуна, Саск.

Крім того Небіжка лишила: 20-ть онуків, 22-е правнуків. Дальшу родину, приятелів та друзів, яких мала багато за свій довгий вік. Під час Похорону о. Парох в своїх про-

мовах оповів коротко про життя небіжки, та звернув увагу, що небіжка прожила 91 років, де в своєму житті важко працювала, і майже ніколи не хорувала і вияснив присутнім на підставі Св. Письма, кого Бог обдарує довгим життям, та закликав всіх, щоби жили в любові і пошані та щоби всі були членами Божої встанови на землі — Церкви. На заклик о. Пароха присутні склали на Невянучий Вінок $56.75 з чого призначено на прес. фонд "Вістника" $5.50 та на вироблення кліші $4.50.

Усім Жертводавцям щире спасибі. По Похороні відбувся великий поминальний обід в Нар. Домі, який дали діти Небіжки. Бл. п. Анастасію похоронено на Парафіяльнім цвинтарі біля церкви в Айтуні, Саск. Вічна память тобі — Матері, бабі і прабабі та приятельці нашій.

Присутній.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашої дорогої Мами та Баби Анастасії Мартинюк, хочемо зложити подяку Всеч. о. П. Зубріцькому за Похоронні Відправи та теплі слова розради до нас засмучених. Дякові Іванові Козієві, за дяківство та читання Псалтира. Всім сусідам і приятелям, що потішали нас в часі смутку. Дякуємо Жіночому Товариству і всім жінкам, що помагали в приготованні поминальних перекусок і обіду. Дякуємо всім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць віддати останню прислугу нашій дорогій Мамі. Нехай Вас Господь винагородить сторицею.

Горем прибиті:
Син, доньки, зяті невістка, онуки, правнуки.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Введення в Храм Пресв. Богородиці, — Поплар Парк, Тиндал, Ледвин.
11. Неділя, — Брендон, Кенора Сулукавт, Транскона, Бозежур
18. Неділя, — Портедж Ля Прері, Селкірк, Гонор — Храм
25. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя Норт Бетлфорд (Річні Збори)
11. Неділя — Витків (Річні Збори)
13. Вівторок Св. Ап. Андрія Первозваного — Кендо (Річні Збори)
18. Неділя — Ґлезлин (Річні Збори)
19. Понеділок Св. Миколая. Чудотв — Норт Бетлфорд
22. Четвер. Пр. Богородиці від Анни — Медов Лейк
25. Неділя — Гетерлей

УВАГА! В неділю дня 18-го грудня, 1960 року, у приміщенні церковної залі при Українській Греко Православній Церкві в Н. Бетлфорді відбудеться святочний концерт о 8-ій год. вечером. В концерті візьмуть участь учні Рідної Школи. Проситься родичів прибути з своїми діточками на Свято-Миколаївський вечерок.

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Йорктон.
11. Неділя — Горлиц.
18. Неділя — Йорктон.
19. Понеділок. Святого Миколая — Йорктон.
22. Четвер. Зачаття Пресв. Богородиці — Райн.
25. Неділя Праотців — Врокстон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ГРУДЕНЬ
4 Неділя. Введення — Вернон
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Вернон
19. Николая Мир. Лик. Чудтв. — Вернон
22 Зачаття Богор. від Св. Анни — Вернон
25 Неділя (Церковні Річні Збори) — Ревелсток

Address:
2602—42 Ave., Tel. Ll 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ГРУДЕНЬ
4 Неділя — Сторджіс
11. Неділя — Гадсон Бей
13 Вівторок — Гадсон Бей
18. Неділя — Ервуд
19. Понеділок св. Миколая — Гадсон Бей
22. Четвер, Зачаття Пр. Богородиці — Гадсон Бей
25. Неділя — Ендевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 86

о. С. ГРЕДІЛЯ

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.
Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа
ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Річманд Парк
11 Неділя — Сіба Біч (Річні Збори Вестлоцької Округи).
18. Неділя — Варгел
25. Неділя — Вестлок

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 438

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ
4. Неділя Увелення в Храм Пресв. Богор. — Айтуна
11 Неділя — Мелвил
18 Неділя — Ґудів
19 Понеділок Миколая Чудотворця (Храм) — Габорд.
22. Четвер Зачаття Пр. Богородиці — Фенвуд
25. Неділя — Поннчай

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ГРУДЕНЬ
4 Неділя — Вірдейл
11 Неділя — Нипавин
18. Неділя — Кадет
19. Понеділок. Св. Миколая Чуд. — Сембург
25. Неділя — Шипмен

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Дробот
18. Неділя — Тіодор (за рікою)
19. Св. Миколая — Інсінгер (гай вей)
25. Неділя — Тіодор (м.)

Box 6. Theodore, Sask,
Тел. 88.

о. М. КРИЩУКА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Броссов.
11. Неділя — Мирнам — Моркемб.
18. Неділя — Лужани-Топор. Лойдмінстер.
19. Понеділок св. Миколая — Мусідора.
22. Четвер. — Св. Анни — Мирнам.
25. Неділя — Слава пол.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Сандави
11. Неділя — Сеньків
18. Неділя — Вайта
19. Св. Миколая — Арбака. — Св. Миколая, Храм
22. Зачаття Пр. Богородиці — Сірко
25 Неділя — Арбака Петра й Павла

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАҐБИ

ГРУДЕНЬ
4. Неділя. Введення — Вонда
11. Неділя — Водіна
18. Неділя Фостон
19. Понеділок Св. Ник. — Ватсон
22. Четвер. Зачаття — Успенська Канора
25. Неділя — Келвінгтон

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ГРУДЕНЬ
4 Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Енгусвил
18. Неділя — Виста
19. Св. Миколая — Січ
25. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА

4. Неділя — Дрифтінг Ривер
11 Неділя — Давфин
13. Вівторок. Св. Ап. Андрея Первозваного — Сифтон
18. Неділя — Рорктон
19. Понеділок. Св. Миколая Чудотворця — Валей Ривер
22. Четвер. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Ґилберт Плейнс
25 Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ГРУДЕНЬ
4 Неділя — Мус Джьо.
11. Неділя — Кіндерслей — Заступництво.
11. Неділя — Кедіяк.
18. Неділя — Мус Джьо.
19. Понеділок. Миколая Чудотворця — Мус Джьо.
25. Неділя — Оен, Алта.

Address: 106 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 8-1488

о. Я. РИБАЛКИ

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Кридор
11 Неділя — Гефорд
13. Вівторок — Гефорд
18. Неділя — Редвілд
19. Понеділок — Мейфер (Храм)
22. Четвер — Борден-Білики
25. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя. Уведення в храм Пресв. Богор. — Смокі Лейк, — Річні Збори.
11. Неділя — Белліс, — Річні Збори.
Вечірня 6-та год. вечора — Довнінг, — Річні Збори.
18. Неділя — Вільна, — Річні Збори.
Вечірня 6-та год. вечора — Ворспайт, — Річні Збори.
19. Понеділок, Св. Миколая Чудотворця — Спедден, — Річні Збори.
22. Четвер, Зачаття Пр. Богородиці — Смокі Лейк.
25. Неділя — Стрий, — Річні Збори.
25. Неділя — Бойн Лейк, — Річні Збори.

Address: Box 300, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа
Canora, Sask., Ph. 563-5168

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя. Введення — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Николая — Толстой
22. Четвер. Анни Зачаття — Толстой
25. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 43 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя. (Уведення Пр. Богородиці в Храм) — Пайн Ривер.
11. Неділя — Етелберт.
18. Неділя — Дорбен.
19. Понеділок. (Миколая Чудотворця) — Зелена (Ворд).
20. Четвер. (Зачаття Пр. Бог. від Анни) — Пайн Ривер.
25. Неділя — Ренвер.

Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

Lac La Biche, Alta.

о. [redacted]

Address: Box 201, Roblin, Man.
[redacted]

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа
ГРУДЕНЬ
4 Неділя — Торсбі.
11 Неділя — Брудергайм.
13. Вівторок, Ап. Андрія Первозванного — Кетвин.
18. Неділя — Калмар.
19. Понеділок — Едмонтон.
22. Четвер — Едмонтон.
25. Неділя — Ґено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-22012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ГРУДЕНЬ
4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Фови Лейк
18. Неділя — Вишарт
19. Понеділок. Св. Миколая — „Коло Мельничуків"
22. Четвер. Св. Анни — Едмор
25. Неділя — Виннард

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVII. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1960. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1960. ЧИСЛО (1124) 24

†

ДОКІНЧІМО ВСЕКАНАДІЙСЬКУ КАТЕДРУ!

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Всього Всечесного Духовенства, Преподобного монашества, до всіх Зарядів церковних Громад та до всіх боголюбивих вірних, —

„Нехай кожен дає, як серце йому призволе, — не в смутку і не з примусу, бо Бог любить того, хто охоче дає"! (2 Кор. 9. 7).

Кожна спільна організована християнська нація пильнує належно розвивати свою Церкву, як найголовнішу основу свого життя.

Церква для нації — це центр її розвою, розвою духового і культурного. Тому то нації, в яких Церква належно розвинена й міцна, і самі більше розвинені і міцні.

Українська православна спільнота в Канаді міцно об'єднана в одну Православну Церкву, і ця Церква сильно зростає на наших очах, зростає духово, збільшується своїм членством, міцніє матеріяльно. Українська Православна Церква в Канаді на наших очах виросла в могутню духову й культурно-освітню національну силу, і стала правдивим об'єднуючим центром для всіх православних українців у Канаді.

На чолі всіх наших православних Храмів у Канаді стоїть Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, — у ній править Св. Служби Господеві Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади, править за добро і спасіння всієї Канади.

Усі контракти на докінчення будови Всеканадійської Катедри вже належно виготовлені і підписані. Сама праця будови вже почалася, і не мусить спинятися аж до її повного закінчення.

Закінчення добудови Всеканадійської Катедри — це конечний і святий обов'язок усіх вірних і всього Духовенства цілої Канади! І це наш всеканадійський обов'язок невідкладний і спішний!

Цим моїм Архипастирським Посланням благословляю відновити і пожвавити діяльність Будівельних Комітетів Всеканадійської Катедри, — Митрополітального, Єпархіяльних та Парафіяльних, які я поблагословив 14-го жовтня 1957-го року, і всім цим Комітетам благословляю належно зайнятися акцією на докінчення Всеканадійської Катедри. Катедральна Громада в Вінніпеґу зложила на побудову Катедри 100.000 долярів, таку ж саму суму — згідно постанові Собору 1950-го року, має зложити і вся Канада.

Благословляю всьому Духовенству і всім Церковним Зарядам Громад нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді зараз таки активно зайнятися збіркою потрібних на добудову Всеканадійської Катедри коштів, — згідно з моїм благословенням від 14-го жовтня 1957-го року.

Молю Милосердного Господа, щоб усім нам послав належних сил для якнайскорішого виконання великого й конечного нашого святого обов'язку, — докінчити Всеканадійську Православну Катедру!

"І нехай будуть милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма вами!"

† *Іларіон,*
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Року Божого 1960-го, місяця листопада 28-го дня, Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпеґу.

ЖИДИ, КАТОЛИКИ Й ПРОТЕСТАНТИ ВИДАЮТЬ „СПІЛЬНУ" БІБЛІЮ

Жиди, католики й протестанти створили спеціяльну комісію для "нового" перекладу Біблії. Цей новий переклад Св. Письма появиться в 30-х томах в серії "Енчор Бук" видавництва Доблдей і Ко. частинами між січнем 1962 р. і 1966 роком

У проводі тієї перекладної комісії стоїть методист д-р Ф. Албрайт — професор семітознавства в університеті Джана Гопкінса, а його помічники: єзуїт о. Мичел Дж. Дегуд, жид д-р Моше Ґрінберг, проф. Пенсилвенського університету Е. А. Шпайзер і професор Базилейського університету (у Швайцарії) Б. Райке.

ПОШЕСТЬ ПОЛІО ЗМЕНШУЄТЬСЯ

З Оттави повідомляють, що до жовтня 1960 року у Канаді занотовано 586 занедужань на поліо. На протязі такого самого часу 1959 року було 850 захворювань на цю недугу.

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

РОКОВІ ЗБОРИ КОЛЕҐІЇ

Дня 12 листопада ц. р. відбулися рокові збори членів Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі. Зборами проводила президія в складі п. М. Сторожука, о. С. Ґеруса, як заступника голови зборів та п. Василя Сарчука як секретаря.

О. Протопр. Д-р С. В. Савчук, голова Дирекції Колеґії, подав до відома, що будинок Колеґії і будинок Дівочого Інституту вже продано, з уповноваження попередніх Зборів. Обидва будинки продано одній церковній організації (Незерін Чорч), і вона перебирає будинок у своє посідання на друге літо.

Колеґія має уже призначене місце під новий будинок на площі Манітобського університету. Площа ідеальна і доволі простора. Дирекція має прелімінарні пляни нового будинку Колеґії. Будова коштуватиме понад три четверті мільйона долярів. На рахунок цього колосального кошту Колеґія має понад сто тисяч долярів, решту має зложити наше громадянство своїми пожертвами й записами.

Звіт про діяльність Богословської Школи подав Прот. С. Ґерус; про фінансовий стан звітував п. Андрій Павлик. Принципал Колеґії, Прот. Т. Ковалишин, говорив про сучасний господарський стан Колеґії.

Збори прийняли з глибоким вдоволенням звіт о. Д-ра Савчука про те, що Управа досі зробила у зв'язку з перенесенням Колеґії на університетську площу, і ентузіязм, що його ці збори викликали, дають надію, що українське громадянство Канади й Америки створить відповідний фонд, щоб Колеґія Св. Андрея на університетській площі стала доконаним ділом у скорому часі. Захоплення цією справою було таке велике, що були голоси за тим, щоб будову почати вже на другу весну. Розуміється, це буде залежати від того, як кампанія за збіркою фондів буде розвиватися. Пан Василь Перепелюк з Флин Флон, що цього разу не міг приїхати на З'їзд, зголосився присвятити кампанії кілька місяців або й більше свого часу.

У справі Колеґії збори уповноважили Дирекцію робити дальші кроки, щоб будову нової Колеґії наближувати до реалізації.

ХОЧЕ ДОПОМОГИ КАРДИНАЛА ПРОТИ ЄПИСКОПІВ?

Порторіканський єпископ Джеймс Едвард Мекманус видав тривожну заяву з приводу цього, що Луїс Муньоз Марін — губернатор Порто Ріко старається позискати собі допомогу ньюйоркського кардинала Френсиса Спелмена проти порторіканських римо-катол. єпископів. Луїс Муньйоз Марін, провідник Народньо-демократичної партії в Порто Ріко, є за контролею народжень і за деякими іншими реформами, проти яких виступає Католицька Церква.

Марко Вовчок.

СЕСТРА

ВІД РЕДАКЦІЇ. — Того замало, щоб те оповідання назвати „Сестрою", — його треба б назвати „Свята Душа", бо дійсно душа цієї Сестри була святою, була ангельською. Бо хоч яке горе вона переживала, яких зневаг зазнала, але добро, що було в її серці, не згасло, не завмерло. І до неї можна прикласти слова Шевченка, що — „раз добром налите серце вовік не прохолоне."

Мати вмерла — я ще маленькою була, добре й не пам'ятаю. Тільки мені наче сниться, що хитав мене хтось у колисці і співав надо мною тихесенько.

Батько не хотів удруге женитися. "Не буде вже над мою першу милу", було каже. "Коли Господь її прийняв, нехай уже діточки господарюють".

Батько наш був дуже добрий: жадував нас обох рівно, — брата й мене. Жили ми при достатку, всього було доволі, і що собі задумаю, те зроблю. Усе мені вільно було. Що яке то моє дівування було розкішне й веселе, то й згадати любо. Нехай мій батенько царствує!

Погуляла я дівчиною років зо три; сватають мене; я все не хочу, а батько не силує, хоч там які були й багаті, і пишні женихи.

Аж ось послав і мені Господь до пари й любови. Мій жених був хороший такий!. . . — Господи! Чорнявий, ставний. . . Так то вже я його сподобала. — Тільки й на думці що Павло: як би то хутче побачитися! А він не з нашого села був, геть із чужого. Побачу — то й веселенька, а не побачу, — то такий уже сум мене обійме, що й світ мені не милий! Спізниться він на гуляннячко, я й очі виплачу. — Може, — думаю, в нього є друга дівчина. . .

Коли так, то по Семені другого дня, — і не сподівалася, і не снилося мені, — та й посватався він. Батько поблагословив. Дарма що з другої сторони, — та господар був добрий, хазяйнував, то й на стороні його всяке знало.

Привіз мене чоловік на своє господарство, Боже милий! — Як то жили ми любенько! Та не дав йому Господь довгого віку. . . Тільки всього два роки була я за ним. Такий він був люблячий до мене! У хату то й заглянути весело, як у віночку! Сидимо, робимо, чи так говоримо, — усе собі вкупці.

Коли тут лихо мені тяжке! Розneдужався Павло мій. Кидалась я до знахорок, до лікарів, — ніхто нічого не врадить! Смерти, кажуть, не відперти. . . Помер Павло мій. . .

Приїхав за мною батько й узяв до себе.

Чоловікову хату продали і худобу всю.

"Живи в мене дочко!

Чого ти маєш у чужому селі сидіти. Хіба ти сирота, нехай Бог милує!"

*

А брат мій тими часами оженився, узяв таки з нашого села дівчину; моторна така, чепурна що й годі! І дитинка в їх була, дівчинка, як ясочка, свіжа й повна, як огірочок.

Не поплакала я ще й півроку за своїм Павлом, а тут і батька ми поховали. Кажуть люди: "Як одна біда йде, то й другу за собою веде", то не дурно й кажуть!

До якого часу ми добре жили; далі зубожів мій брат; то хліб йому не вродився, то худоба вигинула; а п'ятеро діток Бог дав, дві дівчинки і три хлопці. Журиться так брат, аж в'яне. Невістка смутна ходить, і діти навіть посумніли. Таке вже настало, що й хліба ні за що купити.

"Сестро", каже брат, "коли твоя ласка, позич мені грошей! Як буду жив, зароблю — віддам, а вмру, то Бог тобі віддасть!"

Я й позичила йому ті гроші, що за худобу взяла, та ніби в нас і в хаті повеселішало; і брат заговорить і братова всміхається, й дітвора бубонить, регочеться.

Я радію: Слава Господеві, що і в нас, як і в людей, благодатно! Купив мій брат худобу, став потрохи розживатися.

Ми з братом щиро любилися зроду, змалку. Щоб посваритись, або скривдити одне одного — крий Боже! Уже як там не погодимось на чому, то собі подаруємо.

І діточки мене дуже ж а л у в а л и, аж за мене було змагаються між собою: "То моя тітка!" — а той собі тягне: "Моя!" — та як учепляться цілувати, то було й роботу з рук вихоплять і хустка з голови спаде. . .

Тільки братова багацько гордувала. Уже я й годила, як малій дитині, та ні, не вгодила! — "Братова, серце!" було раджу їй. "Зробимо так та отак, то добре буде". — Там чи купити що, чи продати, зроду-віку не послухає; хоч шкода з того видима буде, вона свого докаже.

Перед нею затихну, поплачу нишком, та й годі; не хотіла брата турбувати; знов до неї з ласкавою мовою підійду.

Якось розсаду з нею садимо в городі. Я говорю до неї, — вона, мов не чує, відійшла собі геть. Важко мені на серці, — заспівала собі тихенько; співаю, а сльози з очей і ллються. . . . Коли чую: "Боже помагай і день вам добрий! — Дивлюсь — то наша сусіда. Перехилилась через тин,*) вітає нас. Я хутенько втерла сльози. "Добридень", кажу, "сестрице!"

"А я от до вас іду. . ."

"Та милости ж вашої просимо!"

"Чи не продали б ви мені розсади трошечки?"

"То вже для чужого продати, а для сусіди треба й так дати".

"Коли ваша ласка, серце!" — і простягає мені глечика. Я набрала скільки там у глечичок тай дала їй. Подякувала та жінка та й пішла собі.

Братова на мене й накинулася: — "То", каже, "як усі господарюватимуть, то й господарство моє рознесуть чисто! Таки й золоту гору розімчать!"

Як почала, як почала. . . Мати Божа милостива! Я тільки слізьми вмиваюсь...

"Братово!" кажу. "Не жалувала я для вас нічого, поки що мала! Гріх вам буде, що ви мені хліба куском тепер дорікаєте!" — покинула робити і вийшла з города.

Тяжко й важко мені. Узяла собі таку думку: покину їх, піду служити! Зібрала своє добро: що в клуночок склала, а що — покликала братових дівчаток та їх обділила. У мене було всякої одежини й не злічити, а все добра, нова. Скільки полотна було, хусток, плахот, спідниць. Діти радіють, а дівчата почали вбиратися: — А чи мені гарно, тітусю? А мені? Як віддамся, то завяжу тую червону хустку! А сама ще така як узлик. Джергочуть коло мене, а мені вже так жалко, що й словечка не скажу; за слізоньками світу не бачу! І діти помітили, —жалують мене: "Тіточко, любочко! Чого ви журитесь? Може хто вас налаяв? Може ви нездужаєте?" Обсіли мене як дрібні пташенята. "Не плачте", вмовляють, та мені рученятами очі затуляють.

(Далі буде)

*) Пліт.

ПОЖЕРТВИ НА ЦЕРКВИ СРЦ 3.4 БІЛЬЙОНА ДОЛЯРІВ

Світова Рада Церков повідомила, що ці Протестантські й Православні Церкви (всі разом числом 49), які входять у склад згаданої Ради, 1959 року пожертвували 2.4 більйона долярів на свої Церкви. Третина цієї суми була призначена на добродійні цілі. На одного члена кожної з цих Церков припадає річно 72.16 дол. пожертви, цебто на 4.6 відсотка більше, ніж 1958 року.

КРАЇНА ШПИГУНІВ

У Західній Німеччині кожного місяця арештують біля 2,000 комуністичних шпигунів. Між ними більшість дрібних шпигунів, але є також шпигуни між високими урядовцями міністерств федерального уряду в Бонн. Напр., восени 1960 року арештовано парляментарного посла Альфреда Френзеля, коли його приловлено, як він передавав військові тайни комуно-чеському агентові.

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ

ДЛЯ

УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ

ВИДАННЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Програма Навчання ділиться на пять відділів: **для початківців (дітей), новаків, юнаків, старших і дорослих,** при чім перших чотири відділи охоплюють дітей від 4 до 15 років життя. Програма розложена на 35 лекцій для кожного відділу, тобто на цілий шкільний рік Недільної Школи, який починається Неділею, що попереджує чи збігається з Різдвом Пресвятої Богородиці, а кінчається Неділею Пятидесятниці.

"Програму Навчання" Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон благословив для вжитку по всіх Недільних Школах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Книжка містить 46 сторін друку, величини листового паперу, й коштує з пересилкою тільки $1.00.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. [illegible] Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ШКІЛЬНОЇ РАДИ В ЗАХІДНІЙ КАНАДІ

У жовтні цього року при Західній Єпархії Української Греко-Православної Церкви Канади утворилася Українська Шкільна Рада, схвалена Єпархіяльним З'їздом у присутності Високопреосвященнішого Митр. Іларіона та о. Д-ра С. В. Савчука, Голови Президії Консисторії УГПЦ Канади.

Українська Шкільна Рада складається з одинадцятьох членів і трьох заступників. У силу свого становища Почесним Головою ради став Преосвященний Владика Андрей.

На першому засіданні Ради проведено такий розподіл обов'язків: Проф. Д-р Яр Славутич — голова, Іван Карпяк — заступник голови, о. Прот. Амворозій Хруставка — секретар, Євген Вавринюк — організаційний референт. Члени ради: Проф. Д-р Орест Старчук, Д-р Павло Маценко, В. Савчук, Надія Жмурко, Іван Гуцуляк, Йосип Мельничук, Кость Теличко. Заступники членів: інспектор Ф. Ганночко, Микола Пухкий, Григорій Мосейчук.

Українська Шкільна Рада при Західній Єпархії УГПЦ ставить своєю метою сприяти навчанню української мови в західніх провінціях Канади. У зв'язку з цим УШР звертається до всіх батьків, Всечесних отців, учителів та людей доброї волі творити школи, де їх ще немає, при церквах і Народніх Домах, пильнувати, щоб діти постійно відвідували ці школи й навчалися там української мови. Учні старшого віку, що ходять до середніх шкіл, повинні продовжувати вчитися рідної мови в середніх школах (11-та і 12-та кляси) та в університетах. Кожен батько і кожна мати повинні заохочувати своїх синів і дочок до цього, а також удома навчати дітей змалку.

УШР звертається до всіх Всечесних отців та вчителів української мови нав'язати зв'язок з Головою Ради, зокрема подати такі відомості (стан на 1 січня 1961-го року):

а) скільки вчителів української мови працюють у вашій школі;

б) скільки дітей відвідує українську школу (зазначити по клясах);

в) які підручники ви вживаєте і в якій клясі.

Листи просимо слати на адресу:
Ukrainian Teachers' Council
10920—60 Ave.,
Edmonton, Alta.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ 28-МА ПО ЗІСЛАННІ СВ. ДУХА

„І вдячними будьте!"
Кол. 3:15.

На всіх життевих шляхах і роздоріжжях закликає нас Вічний Господар, через слуг Своїх, на Свою Велику Вечерю — у Царство правди, миру, любові. . . Але, зайняті своїми земними турботами, далеко не всі чуємо цей заклик, а коли й чуємо — проходимо мимо. . .

Велика Вечеря — це Церква Христова. І кожного разу, коли ми без поважної причини не відвідуємо Св. Служби Божої, не виконуємо Св. Таїнств, не стараємося жити в дусі Заповідей Христових; ми відмовляємось від запросин на Велику Вечерю, навіть не подякувавши Тому, Хто запрошує. . . Коли нас запрошують приятелі, і в нас немає змоги прибути в гостину, то ми їм дякуємо; то ж якою повинна бути наша вдячність Тому, Хто постійно терпеливо закликає нас: "Шукайте найперше Царства Божого і Правди Його, а все інше додасться вам"...

НЕДІЛЯ СВ. ПРАОТЦІВ

„За віру Праотців Ти праведними назвав їх, Господи".
Тропар Неділі.

Вірою в прийдешнього Месію жили Св. Праотці Старого Заповіту і вірою своєю знайшли собі вічне життя в Господі. День приходу Спасителя для них не був знаний, але вони свято вірили в те, що Він прийде і подасть спасіння людському родові.

Ми, християни, знаємо, що "Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне ласки та правди, і ми бачили славу Його" (Ів. 1:14); отже якою безмежно сильнішою повинна б бути наша віра в Спасителя, ніж віра тих, що лише сподіваються Його приходу! Навіть більше — нам, з Божої Ласки, дано те, про що Св. Праотці навіть не могли мріяти: нам дано Церкву Христову — двері до життя вічного; нам дано Св. Тайни, в яких невидимо перебуває Сам Спаситель. Тому для християн дорога у вічне життя є багато легчою, ніж була для Св. Праотців, однак, чи ми підемо по ній — це вже залежить виключно від кожного з нас.

Трагедія в Ламонт

У вівторок 29-го листопада в Ламонт, Алберта, скоїласи найбільша в історії залізниць Алберти катастрофа: на залізничному переїзді в Ламонт на шкільний автобус наїхав вантажний потяг, і 16 дітей (14 дівчат і 2 хлопці) погибли на місці, а 24 дітей і шофер автобуса Френк Будний важко покалічені. В автобусі було 42 дітей — школярів і школярок віком від 6 до 17 років. Вони походять з маленької фармерської оселі (200 душ жителів) Чипмен у 45-х милях від Едмонтону, а їхали до середньої школи в Ламонт у 10-х милях від Чипмен. Сімнадцята жертва катастрофи, 17-літня Бернадет Гайдук померла з ран у лікарні 30-го листопада. Між важко покаліченими сім хлопців у загрозливому стані.

Тіла деяких жертв були так понівечені (потяг волік їхні частини з четверть милі), що годі було розпізнати. А між тим були розсипані книжки, бутерброти, пражена кукурудза та інші дитячі ласощі. . . Ці діти, їдучи до школи, "як завжди" одні розважалися жартами, інші вчилися перед іспитами з математики", — сказав один із школярів, — і ось раптом трагедія вдарила. . . "Як це скоїлося — я не знаю", сказав один з хлопців. Потяг перерізав автобуса надвоє.

Чи тут винен шофер (водій автобуса)? Очевидно, далеко не всі шофери шкільних автобусів у дійсності надаються для цієї дуже відповідальної роботи. Але тут найважніше питання: чи ще денебудь в якійсь цивілізованій країні немає рамп (рухомих забор) на переїздах залізничних шляхів, як у великій більшості переїздів немає їх у Канаді? Залізничні компанії ощаджують на браку тих рамп (завор безпеки), — але коштом жертв життя людей! А такі випадки досить часті. На жаль, про брак рамп і в цьому випадку ніхто не згадує. . .

ПРОТИЦЕРКОВНІ РОЗРУХИ В КОРЕЇ

У початках другої половини листопада ц. р. у столиці Південної Кореї вибухли під проводом студентів вуличні розрухи проти провідників Протестантських Церков — Методистської і Пресвітеріянської, — передали телевізійні вісті СіБіСі в Канаді.

У вістях не сказано, під чиїм впливом ці розрухи відбувалися: під католицьким, чи під впливом нехристиянських чинників. У проводі уряду цієї країни стоять політики християни: один протестант (методист), а другий католик, і вони ворогують між собою.

КОПТІЙСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ОСУДИВ ШАХА, ЩО ВИЗНАВ ІЗРАЇЛЬ

Патріярх Коптійської Церкви Кирил VI видав усім своїм духівникам у Федеративній Арабській Республіці наказ, щоб вони кожної неділі у своїх проповідях на Богослуженні осуджували монарха Ірану — шаха Могамеда Резу Паглеві за те, що він недавно формально визнав Ізраїль як державу.

Патріярхові Кирилові VI підлягають 3,000,000 вірних Єгипетської Коптійської Церкви в Єгипті, північній Африці, Етіопії і Цеґанді.

ЖИТИ ОПЛАЧУЄТЬСЯ БІЛЬШЕ, НІЖ УМИРАТИ

На цьогорічній конвенції Союзу Похоронників провінції Онтаріо в Торонті брали також участь представники й деяких інших організацій — аптекарі й ін. Вони критикували похоронні заведення за високі ціни — середньо біля 700-850 долярів за похорон.

Представник аптекарів жартом сказав, що "за останнього часу ліки так сильно подешевіли, що жителям міста Торонто куди більш оплачується жити, ніж умирати. . ."

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20c; In U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СІБІСІ ПРОТИ ВІРОІСПОВІДНОГО СОПЕРНИЦТВА

Пастор Нелсон Мерсер сказав: "Пару років тому скоїлося щось сумне. СіБі-Сі призвело до оживлення релігійних передач по телевізії, — тисяча й одна церква купували час спікерів телевізійних станцій по всій країні. У висліді повітряні хвилі наповнилися гомоном програм на релігійні теми окремих Церков, і слухачам почало ставати слабо від цього".

Пастор Доналд Брюс Мекдоналд критикує досьогочасний стандарт релігійних радіових і телевізійних програм тому, що він уважає їхню форму й спосіб передачі застарілим, задовгим і нудним. "Ми всі потребуємо релігійних програм по радіо й телевізії, але вони повинні бути на вищому рівні, і мають бути подані так досконало, як і комерційні програми", сказав пастор Д. Б. Мекдоналд.

Третій духовний — Г. Г. В. Еглер виступив проти тенденцій обмежити свободу священика, який говорить на дискусійні теми, як: котроля народження й штучне запліднення і т. п.

Ці голоси священиків — вишколених спеціялістів у ділянці релігійних радіових і телевізійних програм були відповіддю на остереження пастора Емлина Дейвиса, "щоб Церкви в Канаді припинили використовувати повітряні хвилі для релігійного суперництва". Пастор Е. Дейвис є членом Управління Ради Регентів Передач в Оттаві, отже його остереження має офіційний характер.

Церкви в Канаді не можуть не стати перед питанням: чи становище пастора Е. Дейвиса, який промовляє в імені Управління Ради Регентів Передач, не розходиться з принципом релігійної свободи. У зв'язку з цим можуть бути дискусії на тему: як розуміти свободу релігії? Напр., духобори в Британській Колумбії вважають, що влада порушує принцип свободи релігії, коли силує їх посилати дітей до державних шкіл, а духобори не хотять, бо вважають, що їм не велить їхня релігія; так само "свідки Єгови" вважають, що уряд порушує свободу релігії, коли вимагає, щоб їхнім дітям було роблено — у випадку загрози для життя — перелив (трансфузію) крови, проти чого є релігія "свідків Єгови".

З боку керівництва СіБіСі ніколи не було застережень, коли речники Церков говорять про свою релігію позитивним шляхом, цебто насвітлюють її додатні сторони, без атакування інших релігій по радіо й телевізії; коли ж, однак, ці самі речники пропагують свою релігію негативним способом — шляхом виступу проти інших Церков, то тому власне підносяться голоси — що це надуживання публичних засобів радіових і телевізійних передач. Кожна Церква має для міжцерковної полеміки свої приватні пресові органи й інші роди друкованого слова, і їм забезпечено релігійну свободу, якщо ці дискусії до такої міри витримані в рамках пристойности, що вони не суперечать обов'язуючим засадам суспільної моральности, що підтримані законами держави.

Пов'язування загально-публичних справ у державі з "суперництвом" між Церквами — це справа дразлива. І може саме тому заяву пастора Е. Дейвиса й відповіді йому з боку вищезгаданих духовних преса (напр. "Да Виннипег Трибюн"(19. II. 1960 року) воліла подати тільки інформативним порядком — без коментарів.

ПЕРЕДСОБОРНА АКЦІЯ

Про точну дату заповідженого II Ватиканського Собору ще не повідомлено; однак Підготовча Комісія під проводом кардинала Домініка Тардіні — міністра Ватиканської держави все більше пожвавлює свою передсоборну діяльність; діють різні зовнішні агенції цієї Комісії.

Головна мета запланованого Собору (25-го січня 1959 року) папою Іваном XXIII — "об'єднати католиків", цебто консолідувати католицьку частину людства, завести якусь дисципліну. Але одним з важливих завдань Собору є також спроба приєднати під юрисдикцію папи православну й протестантську частину людства.

Агенції Ватикану щораз більше оживляють свої заходи в українському православному секторі. Греко-католицький Єпископат 16-го жовтня 1959 року у своєму Посланні видав з Риму заклик, щоб українські православні Єпископи "стали перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням" прийняти їх в юрисдикцію папи. Українські Православні Церкви в Канаді, ЗДА й Европі у своєму спільному Посланні 30-го квітня 1960 року видали, як відповідь, заклик до греко-католицького Єпископату й усіх українців греко-католиків повернутися на лоно Української Православної Церкви.

Ватикан свідомий того, що його заклик до Православних Церков не увінчається жодним успіхом; значення цих закликів для Ватикану залишається тільки декляративним. Коли Ватикан надіється якогось унійного успіху("надія проти надії"!) — то це тільки шляхом приватних зв'язків. Кардинал Чіконьяні, - голова центральної унійної агенції — Конґреґації Сходу, видав на сторінках ватиканського щоденника "Ль'Оссерваторе Романо" (3-го вересня 1960 року) інформації, в яких, між іншим, сказано ось що:

Обов'язок кожного католика — індивідуально працювати для нав'язання контакту з православними; щоб Католицька Церква шукала зв'язків з Православієм не як цілістю, а з окремими православними групами, — і тут успіх католицтва "залежатиме від цього, хто є провідником (даної православної групи) і чи він признає необхідність ступити на шлях, що веде до унії" з Римом.

Безперечно, ця інформація кардинала Чіконьяні — це ніщо інше, як тільки інструкція папи. Ватикан найбільший натиск поклав на агітацію католицьких діячів серед православних українців шляхом приватних зв'язків. І Католицька Акція, що стоїть на послугах ватиканської передсоборної Підготовчої Комісії під проводом кардинала Тардіні, пустила в рух цілу с і т к у своїх довірених людей для нав'язування приватних зв'язків з провідними православними українцями, щоб "приєднувати" їх за лаштунками передсоборної сцени.

Завдання й тактику "приватних зв'язків" так окреслив католицький унійний діяч у Франції о. Дюмон: "Шукати способом "приватних зв'язків" (працювати для унії) — це моє завдання, як священика, так, як і інші священики мають свої завдання, — і тут я маю уповноваження Ватикану; але я не можу говорити в імені Ватикану", — подав "Да Виннипег Трибюн" 26-го серпня 1959 року. Цебто, Ватикан дав дозвіл католицьким діячам шляхом "приватних зв'язків" з православними чинити все можливе для приєднання їх до унії, але при цьому Ватикан за потягнення цих одиниць-католиків не бере на себе відповідальности. Відповідальність на себе має брати в цих "приватних зв'язках" тільки православна сторона.

Ватикан підпорядкував був собі частину Української Православної Церкви (Берестейською унією 1596 року) власне шляхом "приватних зв'язків" з українськими православними епископами.

Ватикан і тепер уповноважив (дав наказ) своїм агенціям нав'язувати "приватні зв'язки" з "окремими православними групами", — він надіється на успіх "в залежності від цього, хто є провідником" даної Православної Церкви. Коли провідник має беззастережне довір'я й послух серед вірних, а разом з тим він є прихильником унії, то тут він міг би перевести за собою вірних своєї Церкви під власть Римської Церкви, — так міркує Ватикан. І він, розуміється, такі спроби чинить.

Безумовно, Єпископат Української Православної Церкви за нашого часу зовсім інший, як був Єпископат за часу Берестейської унії, бо теперішні епископи є обранцями народу. А при тому слід підкреслити, що представники й світських вірних, і священиків беруть з Єпископатом участь у вирішуванні про долю своєї Церкви, — завдяки соборноправності, яка так не на руку Ватиканові.

Отже, як не мають успіхів офіційні заходи Ватикану, так заздалегідь засуджена на неуспіх його унійна тактика шляхом приватних зв'язків. Нині евентуальний перехід православної одиниці — будь вона й "провідною" — до Риму ніяк не може потягнути за собою переходу цілої Церкви, бо про долю Церкви вирішують не окремі одиниці, а ввесь народ — шляхом соборноправного устрою.

З ПРИВОДУ СТАТТІ ПРО УЦК І ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ НА ХОЛМЩИНІ

(Закінчення)

Пізніший голова Українського Комітету у Варшаві — покійний (загадково 1944 р. убитий, ніби "поляками") полковник Армії УНР Поготовко — тихо вияснював, чому ґестапо (гітлерівська служба безпеки) на цей "український плян" не годилася. Полк. Поготовко говорив приблизно так: Вони (він називав тих українських діячів, що діяли в порозумінні з центром) у с у н у л и Митрополита Діонисія. А тепер треба висвятити українських православних епископів, і немає кому. Отже ці діячі звернулися до німців, щоб вони звільнили Митрополита Діонисія з арешту. І мене в цю справу ангажували, щоб я допомагав його звільнити. Зроблено нечесно й глупо! Адже німці заявили тим діячам українським: Ви донесли нам, що Митр. Діонисій ворог німецької влади. Коли він винен, то ми його арештували, і він буде відповідно покараний за це. Якщо ж він не винен, то це значить, що українці оскаржили його перед нами фальшиво, отже ці українці, які зробили на Митрополита Діонисія донос, будуть покарані!

Ця афера дуже підірвала авторитет тодішніх наказних офіціяльних українських д і я ч і в в очах німецької влади; це була дуже несмачна справа. . .

Однак УЦК в Кракові таки домігся в німців згоди на цей свій плян щодо Митрополита Діонисія. Про цю справу п. УЦК-івець пише так: "Все таки проф. Кубійович і радник Вільден, накінець, добилися дозволу від Франка", і проф. Кубійович та німецький урядовець радник Вільден поїхали до Отвоцька, де подиктували йому волю УЦК. Митрополит Діонисій погодився на предложений йому плян. У вересні 1940 року митрополит Діонисій був у Франка. Тоді справа була остаточно полагоджена, як цього бажав собі УЦК. . ." — вияснює п. УЦК-івець.

Після цього Митрополитові Діонисієві привернено його пост.

19 жовтня 1940 року Митрополит Діонисій і епископи Саватій та Тимофій Шреттер висвятили проф.Огієнка на Єпископа. У лютому 1941 року хіротонізовано й архимандрита Палладія (Відибіду-Руденка). УЦК-івець пише: "І з цього часу УЦК не займався організаційними справами Православної Церкви, яка вже мала своїх епископів".

Чи справді так? А яка ж роля була ось хоч би, напр., п. Н. Кибалюка, який з УЦК в Кракові спеціяльно в православних церковних справах час до часу офіційно, хоч і інтимно приїздив до Варшави тоді, як уже були українські православні епископи? Чому він у цій справі довірочно конферував з полк. Поготовком — головою Українського Комітету у Варшаві, що підлягав УЦК в Кракові? Правда, покійний п. Кибалюк був православний, як і полк. Поготовко. На цьому місці не беремося дискутувати на тему: яке було приватне відношення п. Кибалюка, як православної людини, до Православної Церкви, а яке знову ж було його службове відношення до цієї Церкви, як функціонера УЦК в Кракові, що був у руках католиків.

Тут покищо йдеться тільки про факт, що УЦК постійно тримав палець на пульсі справ Православної Церкви — хоч згодом чинив це вже не відкрито, а більш затаєно.

Якщо п. УЦК-івець уважає, що йому відомі всі важливіші справи церковної політики офіційних українських чинників, затверджених німцями, з того часу, то він повинен би також знати й це, хто приставив до Митрополита Діонисія в його палаті в Варшаві на Празі таємних наглядачів, і хто таких наглядачів приставив був до Митр. Іларіона. Про всякий випадок слід сказати, що ці наглядачі одночасно були і в зв'язках з німецькою владою й з її органами безпеки, — і принаймні два з них тепер перебувають за кордоном.

Годі сказати, чи п. УЦК-івець, пишучи про усунення Митрополита Діонисія з його посту Українським Комітетом у Варшаві під проводом голови д-ра Ю. Липи (православного) й за допомогою німецької влади, — здавав собі справу з того, що ця його, п. УЦК-івця, ініціятива може потягнути за собою цілий ланцюг закулісних справ політики назначених німцями українських діячів у церковному секторі. У цій статті деякі звена того ланцюга вже подані, — вони викликані статтею п. УЦК-івця.

Звичайно, п. УЦК-івець пише в обороні католицтва. Але ледве чи він тим чинить йому добру прислугу. Чи ж вірить п. УЦК-івець, що його товариші по службі — інші уцківці, які можуть бути і в різних місцях американського континенту, — справді хотіли б, щоб про всі справи писати відкрито, як це почав чинити п. УЦК-івець?

Накінець — одне "дрібне" зауваження. Наприклад, п. УЦК-івець сам стверджує факт, що "За польської окупації Холмщина й Підляшшя були під безнастанним тиском. Польська адміністрація вороже ставилася до православія. . . Поліція закрила багато православних церков, в першу чергу в Холмі і Замості. Церковну землю відбирали, а урядовою мовою мала бути польська мова. Православне духовенство жило під поліційним тиском або принаймні під наглядом". А про православне населення Холмщини й Підляшшя п. УЦК-івець пише: "Спротив польським плянам ставила селянська маса й світська інтелігенція, але вони, звичайно, не знаходили підтримки в своєї церковної ієрархії. Вони тим раділи появою відомого листа митр. Андрея Шептицького, який протестував і гостро осудив нищення православних церков поляками".

Але чи з'ясовує собі п. УЦК-івець, що він, обороняючи Митр. А. Шептицького, одночасно й сам, хоч і несвідомо, атакує його? Адже Митр. Шептицький у своєму "відомому" листі каже, що православні церкви на Холмщині й Підляшші нищили. . . масони! А знову ж п. УЦК-івець каже, що ці церкви нищили поляки, як католики, з ненависти до православія! П. УЦК-івець тут пише правду, але тим самим він заперечує Митр. Шептицькому, який писав незгідно з правдою. Не згадує п. УЦК-івець і цього, що Митр. Шептицький у тому своєму "відомому" листі в "обороні" православних церков примовчав той факт, що це папа 1938 року продав польському урядові православні церкви на Холмщині й Підляшші за 2,500,000 злотих — на знищення й на переміну їх на косцьоли. Не згадав п. УЦК-івець і того, що Митр. Шептицький видав того свого "відомого" листа тільки тоді, коли православні церкви на Холмщині й Підляшші були польською Католицькою Акцією майже всі вже знищені, і не було чого обороняти. При тому Митр. Шептицький закінчив того свого "відомого" листа заявою, що мучеництво Православної Холмщини й Підляшшя добре є тим, бо воно вийде "на славу Божу", цебто приведе православних холмщан і підляшан під папську власть, що називається "з'єдиненням".

На закінчення — ще одна заувага. П. УЦК-івець, пишучи свою статтю про справу Православної Церкви на Холмщині під час 2-ої світової війни і про відношення УЦК до неї, питає: "Чи ж варт ще раз повертатися до тієї теми?" Отже він сумнівається, чи варт про це ще й ще раз писати, а однак він на цю тему таки пише. У відповіді йому справді годі було обминути деякі "неделікатні" церковно-політичні справи за другої світової війни; поскільки сам п. УЦК-івець чи його однодумці вважатимуть, що варто писати й далі, то тим самим вони уповноважують і до дальших відповідей.

Свідок.

В ЕСПАНІЇ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ПРОТЕСТАНТІВ

"Це діється в країні з середньовічними пересудами, де 30,000 протестантів є предметом гострих обмежень і більш-менш явного переслідування", пише британський відвідувач с у ч а с н о ї Еспанії. Молодий еспанський протестант просив його, щоб після повороту в Британію він не називав імен еспанських протестантів, і щоб не переповідав у пресі розмов з ними, бо "слова минаються, а написане залишається".

Еспанський пастор-протестант сказав англійцеві: "Ви знаєте, що це значить бути протестантом, коли поліційною державою правлять у близькій спілці з нетолерантною Церквою' (католицькою), — інформує "Чорч Енгленд Нюзпейпер" (3. 9. 1960).

Подаючи ці вістки з Еспанії, вищезгаданий часопис пригадує: "У минулому столітті Louis Veuillot сказав: **"Де ми, католики, є в меншості, там ми домагаємося свободи в імені ваших принципів. А де ми є в більшості, там ми заперечуємо її в ім'я наших принципів".**

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1961

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

Ціна Календаря з пересилкою $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

Аргументи Ватикану, за допомогою яких він намагається підпорядкувати собі некатолицькі Церкви, зустрічаються з рішучим відпором християн-некатоликів з принципових причин, а саме тому, що ці аргументи Ватикану основані на ісидоризмі.

Ватикан повністю усвідомляє собі, що з своїми ісидористичними принципами він не витримає дискусії з православними. Натяк на це бачимо, наприклад, у заяві уніятського достойника з Ливану (з катедрою в Бейруті) Максима IV, який вживає традиційного православного титулу "патріярх", і Ватикан призначає його "Патріярхом греко-католиків усього світу".[1]) Цей достойник, Максим IV, з приводу унійних спроб плянованого II Ватиканського Собору "не висловив якихсь певних надій на воз'єднання християнства у висліді майбутнього світового Собору (католицького). . . Він твердив, що коли нам (католикам) щось необхідне, то це благородство, але наше відношення до Православія в минулому відзначалося браком тієї чесноти. Наші (католицькі) богослови спрямовували свої застереження супроти претенсій Православія, а православні відповідали таким самим способом, — але тут не було зустрічі умів, тому що не було зустрічі сердець у благородстві. Цей патріярх висловився, що ми (католики) так говоримо до православних: "Ви помиляєтеся. Покиньте свої помилки й приєднайтеся до нас!" Але він (Максим IV) вказав, що таке відношення (католиків до православних) є безплідним, і воно тільки поширює розкол між нами й нашими православними братами. Бо ж вони (православні) відчувають, що правда по їхній стороні і що християнське вчення змінили їхні противники (католики). Вони (православні) непохитні в тій своїй добрій вірі, що це власне вони репрезентують первісну Християнську Церкву. Патріярх Максим підкреслив, що ми (католики) мусимо з симпатією відноситися до цього становища православних, а це знову можна осягнути не аргументаціями, а тільки совісним зусиллям зрозуміти сутність становища Православія".[2])

Вищеподана заява Максима IV — це ніщо інше, як тільки здійснювання інструкцій папи Івана XXIII уникати перед Ватиканським Собором спорів з християнами-некатоликами на тему різниць у церковно-релігійному в ч е н н і та не порушувати минулого. Промовляючи 1959 року до 200 настоятелів парафій міста Риму, папа Іван XXIII сказав, що "всі сторони відповідальні за той поділ, який настав у Церкві". Преса подавала про це ось що: "Папа буцім-то признав у цій своїй промові, що в минулому католики також частинно винуваті у розколі, що стався в християнському світі. . . Водночас папа підкреслив, що внаслідок тих розколів Католицька Церква стала "сильнішою й суцільнішою", і що це доказує її правильність". Проте він водночас мав заявити, що він переконаний, що ці прадавні суперечки можна буде відсунути набік, як прийметься новий і братський підхід до п р о б л е м и християнської єдности. Папа поручав оминати педантного спору над тим, хто в минулому завинив, а хто не завинив".[3])

Чому Ватикан, підготовляючись до II Ватиканського Собору, вирішив не порушувати минулого? Відповідь на це питання дав голова Конгрегації Сходу кардинал Чіконьяні, — він підкреслив, що у православних є "гіркі спомини" про католицькі походи на православний Схід у середньовіччі, а також і це, що католики не допомогли православній Візантії тоді, коли магометанські війська нищили її, і вона впала" (1453)[4]).

Тому Ватикан уважає, що перед майбутнім Собором і на Соборі краще не порушувати історичної політики Католицької Церкви супроти Православія.

Ватикан одночасно видав інформацію, що II Ватиканський Собор не буде займатися спором над розбіжностями між католицьким і православним релігійним ученням (доктриною). Це видно з заяви міністра Закордоних справ Ватиканської держави кардинала Домініка Тардіні, який одночасно є головою 12-членної Підготовчої Пересоборної Комісії; кардинал Тардіні вияснив, що цей Собор "буде властиво займатися практичними справами, а не справами науки (доктрини) віри. Хоч і ці останні (справи доктрини віри) можуть бути не виключені, поскільки предмети дискусії на цьому Соборі будуть залежати від цього, які думки тут вискажуть єпископи (католицькі) з усього світу і від вирішень Його С в я т о с т и папи Івана XXIII".[5])

Чому на плянованому Соборі Ватикан не вважає потрібним порушувати справу різниць у православній і католицькій доктринах віри, які розділили Вселенську Церкву? Відповідь на це питання дав кардинал Чіконьяні, — він сказав, що цей спір (у сфері доктрини віри) між православними й католиками став уже "мертвим" щодо свого значення з уваги на близько тисячолітню давність суперечок у цій справі. Він також сказав, що "і римо-католики, і православні погоджуються з тим, що Св. Дух походить від Отця й Сина". А втім, коли йдеться про догмат у цій справі, то кардинал Чіконьяні підкреслив, що "Римо-Катол. Церква ніколи не нав'язувала православним цієї своєї формули".[6])

У цій заяві кардинал Чіконьяні, який, розуміється, "повністю діє згідно з інструкціями папи Івана",[7]) видно ісидористичну лінію, коли він нав'язує православним "віру" в походження Св. Духа і від Отця, і разом від Сина.

Але ісидоризмові, звичайно, притаманні самосуперечності, і кардинал Чіконьяні не міг їх уникнути, коли при цьому підкреслив, що католики ніколи не нав'язували православним свого догмату про походження Св. Духа "і від Сина", а цим він сказав, що у православних цього католицького догмату не було й немає. І саме тому, коли група єпископів Православної Церкви в Україні 1596 року піддалася під власть папи (т. зв. Берестейська унія"), то в 33-х Артикулах Берестейської унії 1 Артикул звучить так:

"Спочатку, поскільки між Римлянами й Греками суперечка існує про походження Святого Духа, що єднанню значно шкодить, а не з чого іншого, чого рого розуміти не хочемо, то просимо не змушувати нас до іншої конфесії, а на тому залишатися, як у Святому Письмі, в Євангелії, а також і в писаннях Святих Отців грецьких знаходиться, цебто, що Дух Святий не з двох початків і не двома походженнями, а що з одного початку, як з джерела, від Отця через Сина походить".

Як було сказано вище, папа Іван XXIII, заповівши 25. I. 1959 р. скликання Собору, сказав, що його метою має бути "єдність" (унія) християн-некатоликів з Католицькою Церквою, але він не окреслив ясно сутности й процедури спроб того "єднання" чи, як висловлюється Ватикан, "воз'єднання". Звідси й були деякі сподівання між протестантами та деякими православними провідниками, подиктовані "бажальним думанням", про таке об'єднання, що була б відтворена давня єдина Вселенська Церква, а її провід був би колективний — з представників різних Церков, як рівних з рівними, а не під абсолютним проводом однієї особи. Аж 3-го вересня 1960 року Ватикан зовсім ясно висловився про суть і процедуру задуманих ним унійних спроб на майбутньому II Ватиканському Соборі. А саме, 3-го вересня 1960 р. кардинал Чіконьяні заявив, що хоч Католицька Церква ще ніколи досі не подавала подробиць про це, в чому має полягати "єдність", то головне тут ось що: "православні мусять признати, що повинне бути "одне стадо й один провід під одним пастирем" (папою).[8]) Інакше кажучи, православним поставлено ультимативну пропозицію — підпорядкуватися папі без жодних передумов. Кардинал Євген Тіссеран, у своїй промові до представників італійської пресової агенції АНЗА 24-го серпня 1959 року склав таке спростування: "Пресові вісті, які кажуть, що в програмі (майбутнього Собору) намічена також дискусія над зовнішнім об'єднанням (усіх Церков), — фальшиві".[9])

Яка ж була б роля представників некатолицьких Християнських Церков на заплянованому II Ватиканському Соборі, що їх папа там волів би бачити? З тількищо поданого спростування кардинала Тіссерана виходить, що "ватиканські чинники кажуть, що вони сподіваються представників Православних Церков, а також Протестантських, вже принаймні як спостерігачів".[10])

Коротко кажучи, православні й протестантські церковні представники мали б прибути на II Ватиканський Собор як спостерігачі, щоб бути свідками, як папа поставить ультимат, щоб усі Церкви піддалися під його власть, і щоб вони евентуально погодилися на це.

---

1) Byzantine Catholic World, 16. 10. 1960.
2) Byzantine Catholic World, 16. 10. 1960.
3) Щоденник "Свобода" (США), 31. I. 1960.
4) Ватиканський офіціоз L'Osservatore Romano, 3. 9. 1960.
5) Byzantine Catholic World, 7. 2. 1960.
6) L'Osservatore Romano, 3. 9. 1960.
7) The Winnipeg Free Press, 3. 9. 1960.
8) L'Osservatore Romano, 3. 9. 1960.
9) The Winnipeg Tribune, 25. 8. 1959.
10) Там таки.

(Далі буде)

До Маніфестації Православія в Торонто

О. АРХИМАНДРИТ АББУД СПРОСТОВУЄ

У католицькій україномовній "Нашій Меті" (28-го травня 1960 р.) була поміщена стаття "Про маніфестацію православія в Торонті". Хоч у Маніфестації Православія 15-го травня ц. р. брали участь офіційні представники Православних Церков різних національностей у Канаді, то у вищезгаданій статті в "Нашій Меті" головно атакується Українську Греко-Православну Церкву в Канаді.

У "Нашій Меті" написано: "З православного духовенства м. Торонта маніфестували лише трьох канонічних священиків: настоятель сирійської Церкви о. Аббуд, другий настоятель болгарської Церкви о. Дімов і другий настоятель російської Церкви о. Щукин. Кожен з них був свідомий, що маніфестує з неправославними і неканонічними українськими, білоруськими і румунськими духовниками, з якими не має права стати біля св. Престола й правити Божественну Літургію".

Так написано в "Нашій Меті". . . Значить, на сторінках часопису, який вважається українським, появляється голос, який признає церковну легальність названих національностей, з росіянами включно, але не признає її православним українцям у Канаді; більше того, цей голос на сторінках "Нашої Мети" осуджує інші православні національності в Канаді за це, що вони поважилися брати участь у Маніфестації Православія з представниками Української Греко-Православної Церкви, бо ж, мовляв, інші національності є ліпші — вони канонічні, а українці з Української Греко-Православної Церкви є "гірші" бо вони ніби то "неканонічні", — отже вони гірші за сирійців, болгар і росіян. . .

Коротко кажучи, на сторінках українського часопису закликається чужинців, щоб вони православних українців в Канаді вважали чимсь гіршим, недостойним для розмови. . .

Чи мислимо було б, якщо б, напр., українська православна преса на своїх сторінках захвалювала п о л я к і в, як справжніх католиків, бо вони римо-католики, а українців греко-католиків проголошувала "гіршими" за поляків, бо вони "уніяти", — щоб православні українці закликали поляків, як "кращих", уважати українців гр.-католиків чимсь гіршим, недостойним розмови? Чи можна подумати, щоб поляк-католик на сторінках польської преси українця-католика ставив вище поляка з Польської Національної Церкви (Польскі Косьцюл Народови — що не підлягає папі)? Такі евентуальності навіть у думці допустити тяжко, а не то вже бачити їх на сторінках преси. . . На жаль, на сторінках "Нашої Мети" цього роду писання появилося. . . Мовляв, "чужинці" кращі, ніж свої. . .

***

Одним з чільних авторитетів згаданої Маніфестації Православія в Торонто був о. Архимандрит Аббуд з Сирійської Православної Церкви. Стаття в "Нашій Меті", подаючи низку неправдивих інформацій про Маніфестацію Православія в Торонто, між іншим, покликається на авторитет о. Архимандрита Аббуда і цитує слова інформації, які вона приписує о. Архимандритові Аббудові.

У відповідь на це, до редакції "Вістника" прислано спростування о. Архимандрита Аббуда, в якому вищезгадана стаття "Нашої Мети" осуджується, як тенденційна, а низка поданих у ній інформацій таврується, як незгідна з правдою.

Наприклад, у "Нашій Меті" написано, що на питання автора статті: "Чи Ви вважаєте Архиєпископа Михаїла, о. Савчука і все духовенство УГПЦ в Канаді з Митрополитом Іларіоном на чолі канонічними"? — о. Архимандрит Аббуд відповів: "Рішучо ні".

О. Архимандрит Аббуд у своєму спростуванні заявляє, що вищезгадана інформація в "Нашій Меті" не правдива, і він у своєму с п е ц і я л ь н о м у спростуванні щодо своєї розмови з автором статті в "Нашій Меті" подає таку інформацію:

"Одне з питань, з якими він до мене звернувся, було таке — чи я признаю українське духовенство (в цьому й духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді). Моя відповідь була: — чому я мав би сумніватися в чиємусь висвяченні — так довго, поки Ієрархія (Сирійської Церкви, до якої належить о. Архимандрит Аббуд) нікого з них не заквестіонувала? Отже моя відповідь цілком не була: "рішуче ні", — інформує о. Архимандрит Аббуд. (Пояснення в дужках належить редакції "Вістника").

У статті в "Нашій Меті" написано.

"В житті Православної Церкви в Канаді взагалі, і в Торонті зокрема, ще в минулому році розпочався новий рух по лінії ліквідації національних Церков і утворення на їх місці "Кенедіян Ортодокс Черч з англійською мовою в богослуженні". Далі, в "Нашій Меті" сказано, що "ліквідацію національних Церков" у Канаді плянують ці православні чинники, з почину й участю яких відбулася Маніфестація Православія в Торонто.

У відповідь на цю неправдиву інформацію в "Нашій Меті" о. Архимандрит Аббуд навів офіційні точки програми мети й діяльности Православної Ради міста Торонто, яка влаштувала Маніфестацію Православія, і після цього він ставить читачам "Нашої Мети" таке питання: "А тепер, дорогий Читачу, після прочитання про ці цілі й завдання цієї Ради — чи Ви бачите хоч якийсь натяк на ліквідацію Національних Церков?"

Це пара прикладів з довшого спростування о. Архимандрита Аббуда на статтю в "Нашій Меті". "Я був стурбований з приводу цього способу, яким автор написав цю свою статтю, щоб викликати враження, що подані ним факти є ніби то правдиві. Мені здається, що коли він це писав, то він ніколи не думав, що я можу розуміти цю мову, якою він писав", — схвильовано й з докором висловився о. Архимандрит Аббуд.

СІБІСІ ПРО КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

Телевізійна станція СіБіСі, передаючи репортаж із цьогорічного рокового з'їзду українських православних крайових організацій Канади, що відбувся в днях 11-13 листопада у Вінніпезі, особливу увагу присвятило інформації про Колегію Св. Андрея у Вінніпезі з нагоди її асоціяції з Манітобським університетом.

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1960 ДО 15-го СІЧНЯ 1961 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто—щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1960 р., до 15-го січня, 1961 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:
До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....
....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....
....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....

Моє імя і прізвище ....
....
Моя адреса ....
....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СУД НАД ФЕДОРОМ — БІЛИМ КЛОБУЧКОМ

Незвичайний суд відбувся над священиком Федором "Білим Клобучком" у XII століті. Цю постать в історії Митрополії Київської і всієї Русі вважали людиною "від демона".

Андрей Боголюбський — князь Суздальський — збунтувався проти свого володаря — Великого князя Київського і всієї Русі, бо сам він захотів стати "Великим князем" у себе на півночі, в Суздалі. Тому він напав на Київ, знищив його й пограбував його святині. Пограбувавши собор Успіння Св. Богородиці в Києві, князь Андрей Боголюбський цими награбованими цінностями прикрасив свій собор Успіння Св. Богородиці у Володимирі. Святині тоді суперничали одна з одною, — кожна бажала бути величнішою за всі інші.

Хоч князь Андрей Боголюбський Великим князем усієї Русі не став, але в себе в Суздалі він почувався дуже сильним, і фактично вважав себе в політичному сенсі незалежним від Великого князя Київського і всієї Русі. А щоб піднести свою повагу і своїй фактичній незалежності від Києва надати офіційних ознак — він вирішив створити собі окрему від Києва Митрополію (на теперішніх московських землях); ця запланована ним Митрополія мала б була підлягати безпосередньо Константинопольському Патріярхові, а не Митрополитові Київському і всієї Русі.

Був у князя Андрея Боголюбського священик (жонатий) о. Федір, і цей князь 1155 року послав о. Федора в Константинопіль, щоб патріярх Лука Хрисоверг висвятив о. Федора на епископа.

Однак патріярх Лука Хрисоверг відмовився поставити о. Федора на епископа. І так князеві Андреєві Боголюбському не вдалося створити собі на півночі свою Митрополію, незалежну від Митрополії Київської і всієї Русі.

Склалися на це особливі причини.

Коли князь Боголюбський вислав у Константинопіль о. Федора, то тоді ж таки (1155 р.) Великий князь Київський і всієї Русі Ростислав також вислав посольство до Константинопільського патріярха Луки Хрисоверга, і просив його прислати в Київ грецького епископа, щоб він був Митрополитом Київським і всієї Русі. Звичайно, патріярх Лука Хрисоверг, як грек, радо погодився на це. А тим самим Константинопільська Патріярхія перекреслила замір князя А. Боголюбського створити на півночі окрему Митрополію — незалежну від Києва, куди на Митрополита запрошено грека..

Але не менше важливою причиною — а властиво ще важнішою — був той факт, що о. Федір, як одружений священик, не хотів розвестися з своєю жінкою й прийняти монашество. А. В. Карташев — професор російської православної Духовної Академії в Парижі — у своїй праці "Очерки по истории Русской Церкви" (т. І. Париж, 1955) пише про це так:

"Федір, як одружений піп, відкидав монашество, як необхідну передумову для архиерейства. А через непоздержливість своєї вдачі й розв'язаності язика він доходив і до принципового відкидання монашества".

Далі, Карташев пише: "Незважаючи на це, що 48 правило Трулльського собору (691 р.) заборонило одруження епископів, то здибаємося з винятками ще у часах пізніших за часи Федора. Так, імператор Ісаак Ангел на соборі трьох патріярхів (разом: Константинопільського, Антіохійського і Єрусалимського) 1187 р. заявив, що ще й далі деякі висвячуються в епископи, не розводячись зі своїми дружинами, і вони навіть далі живуть з ними. Собор (трьох патріярхів 1187 р. — П. С.) постановив повернутися до сили Трулльського правила, і позбавити архиерейства тих, чиї жінки не відійшли в манастир, віддалений від катедри" (Карташев, ц. п., стор. 180).

Цебто, згідно з 48-им правилом Трулльського Собору, епископ автоматично тратить важність свого свячення, якщо дружина — хоч би він і розвівся з нею, живе зараз поблизу нього (б л и з ь к о його епископської катедри), а не відійшла у віддалений манастир.

Значить, хоч Трулльський Собор (691 р.) завів був у Вселенській Церкві зміну, цебто скасував був дотогочасний привілей епископам бути жонатими, то однак ця зміна аж до 1187 року залишалася тільки в теорії, а на практиці було так що коли хто з епископів хотів, - будь це й тільки виняткові випадки — міг бути одружений і жити з своєю жінкою. І Вселенська Церква це толерувала. І коли це діялося було ще до 1187 року, і 1155 року бачив був це о. Федір, то він уважав, що на цій же підставі Вселенська Церква повинна і йому дозволити бути жонатим епископом. А однак патріярх Лука Хрисоверг не дозволив йому, — не висвятив його на епископа в жонатому стані, не зробив йому цього винятку, що робив деяким іншим епископам. Чому? Може тут ішлося не так про сам факт одруження о. Федора, як про це, що о. Федір принципово відкидав установу монашества, як таку, і осуджував монашество. Чому відмовився поставити о. Федора на епископа Патріярх Константинопільський — цей же Патріярх обосновує це, так пишучи про о. Федора: "тому, що він лютився і осуджував безженне життя тих, що задля Господа й задля любови мудрости про Господа стали самітними" (Карташев, ц. п., ст., 179).

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
Winnipeg 4, Manitoba, Canada
7 St. Johns Ave.,

До цього ж о. Федір узагалі мав опінію еретика, — про нього говорили його противники, що він є людиною "від демона", або що він поганський "жрець", і про все це Київська Митрополія донесла Константинопільскому Патріярхові (Карташев, ст. 178).

Гордий, амбітний, спрагнений кар'єри, певний себе, неперебірчивий у засобах до наміченої мети — о. Федір не міг здобути собі симпатій серед духовного проводу й загалу; одинокою силою, на яку він спирався, був князь А. Боголюбський, але й цей не мав ширшої підтримки в Церкві й серед інших князів та бояр. Але ця політична підтримка князя Боголюбського не врятувала о. Федора від трагічного кінця.

У давній Митрополії Київській і всієї Русі кандидатів на епископа назначала світська влада — князь, і то не тільки Великий князь, але й удільні князі окремих волостей (провінцій). Цей звичай походить з Греції, — бо ж Візантійський імператор Юстиніян установив був закон, щоб церковні власті подавали своїх кандидатів на епископів на затвердження імператорові.

Коли 1185 року Нікіфор II — Митрополит Київський і всієї Русі поступив був винятково, поставив Миколая Грека Єпископом Р о с т о в с ь к и м, і вчинив це без порозуміння з Великим князем Київським і всієї Русі Всеволодом Юрієвичем, то цей винятковий крок митрополита Нікіфора осудив автор Лаврентієвського Літопису на такій традиційній основі, що архиереєм достойний бути тільки той, "кого князь і люди захотять". Автор Іпатського Літопису 1183 року пише з приводу поставлення в епископи Миколая Грека: "його вибрали люди не нашої землі".

Згідно з цією традицією давньої Київської Русі так само й о. Федора поставив кандидатом на епископа його удільний князь (Суздальський) Андрей Боголюбський. За того часу кандидат на епископа мав титул: "наречений епископ", — цебто той, що має бути епископом, хоч він епископом ще не є. А в давній Русі це становище (кандидата на епископа, цебто "нареченого епископа") давало право управляти епархією в адміністративному сенсі. На цій основі о. Федір, хоч його й не висвятили на епископа, як "наречений епископ" (кандидат на епископа), поставлений князем Андреєм Боголюбським, управляв епархією Ростовсько-Суздальською, — управляв насильствами над духовенством і мирянами, не цураючись послуговуватися й зброєю з допомогою свого князя.

В історії о. Федір відомий під прозвищем "Білий Клобучок". Карташев пише про це: "Він, як противник чорноризців (монахів), носив білу скуфійку, а навіть, як "наречений архиепископ", — повний білий клобук, через що поговір противного йому табору й охрестив його прізвищем "Федорець-білий клобучок".

"У Візантії ця меншість епископату, що не була монашою, іноді практикувала ношення білого клобука. Це відомо про деяких Константинопільських патріярхів XIV ст. Не своєю видумкою і ці наші новгородські епископи, що не були монахами, почали носити білі клобуки, а старовинні руські іконописці (згідно з свідченням їхніх побратимів з XVI ст.) стали малювати і московських святителів XIV-XV ст. (Петра, Олексія, Іону) в білих клобуках", — пише Карташев, (ц. п., ст. 179-180).

Український епископ і славний богослов Кирило Турівський (який по смерті незабаром був канонізований) у своїх численних посланнях до князя Андрея Боголюбського осуджував неканонічне (по суті самозванче) "епископування" (без хіротонії) о. Федора "Білого Клобучка". Під впливом тих послань, як також під впливом Київської Митрополії, якій князь Андрей Боголюбський нарешті покорився, і під впливом інших князів давньої Русі з центром у Києві, — князь Андрей Боголюбський позбавив о. Федора своєї опіки і віддав його на духовний суд Київської Митрополії, що її очолював тоді грек Митрополит Константин.

Митрополит Константин на суді поставив у вину о. Федорові ще й інші його єресі, а саме — легковаження посту в середи й п'ятниці, і так він, митрополит Константин видав на о. Федора такий присуд: "звелів йому (Федорові) язик відрізати, як злочинцеві і еретикові, і праву руку відрізати й очі виколити, тому, що він хулу кинув на Св. Богородицю. . . І справдилося на ньому слово евангельське: якою мірою мірите, такою вам відміриться; яким судом судите, таким вас судитимуть. Бо того, хто не чинив милості, судять немилосердно, — подає Ніконовський Літопис про трагічну долю о. Федора, характеризуючи його так: "Він був дуже нахабний і безстидний. Він не соромився ні князя, ні боярина. І тілом він був дуже кріпкий, і язика мав чистого, і слово красномовне, і мудрування лукаве. І всі його боялися й дрижали, бо ніхто не міг перед ним устояти. Дехто говорили про нього, що він від демона, а інші говорили, що він волхв" (поганський жрець).

П. Скаржевський.

МУСУЛМАНСЬКИЙ ПРОВІДНИК ОСУДЖУЄ АНГЛІКАНСЬКОГО ЄПИСКОПА ЗА ЙОГО "УПЕРЕДЖЕННЯ"

Один з мусулманських провідників Ахмед Дедат з Кейптавн (Південна Африка) гостро заатакував місцевого англіканського епископа д-ра Йоста де Блянка за його "намагання затруїти уми християн проти мусулман".

Промовляючи до зборів мусулман (біля 10,000 осіб) в Кейптавн, Ахмед Дедат осудив еп. де Блянка за це, що цей англіканський епископ окреслив Магомета (мусулманського пророка й основоположника м у с у л манської (ісламської релігії) такими словами: "Магомет — це щира людина, але фальшивий пророк".

А. Дедат сказав, що "між християнством та ісламом є багато спільного", бо іслам признає чудесне народження Христа і вважає Його Месією. Але "чи може бути фальшивим пророком той (Магомет), що за ним є 500,000,000 вірних, і що створив справжнє братерство людей (мусулман) по всьому світі, без уваги на різниці раси чи кольору"? Далі, він поставив питання: "Чому ж різні віроісповідання християн відкидають віру один одного, коли всі вони вважаються послідовниками цього самого Месії" (Христа)? В ісламі цього немає...

Церковний стан в ЗДА в числах

Населення Злучених Держав Америки 1960 року становить 178 мільйонів душ. У всіх 50 штатах цієї країни є 112,226,905 членів різних Церков і синагог, що становить 63,4% усього населення країни. 1960 року членство Церков і синагог разом зросло на 2,669,164 осіб більше (2.4%), ніж мин. року. У статистиці є 62,543,505 протестантів, 40,871,-302 католиків, 5,500,000 жидів, 2,807,612 православних, 484,489 членів Польської Національної Старо-Католицької Церкви і Національної Католицької Вірменської Апостольської Церкви (обидві ці Церкви незалежні від Риму).

Статистика подала відносно невелику числову різницю між протестантами й католиками (протестантів тільки на несповна 20 мільйонів більше ніж католиків) з таких причин: Католицька Церква в число своїх вірних записує членів, почавши з немовлят — з моментом їх охрещення; натомість протестанти звичайно подають своїми членами тільки осіб від 13 років життя вгору; знову ж у деяких православних Церквах є звичай записувати в членство тільки особи мужеської статі (полу).

Далі, питання — чи точна тут статистика жидів.

Щодо протестантів у ЗДА статистика подала: 20,879,220 баптистів, 12,358,-861 методистів, 8,021,091 лютеран, 4,202,-956 просвітеріян, 3,809,064 членів Церкви Христа. Усіх святинь у ЗДА 1960 року нараховується 314,345; число духовенства — 373,589.

За рік 1959-ий в ЗДА видано 358,358,-112 долярів на будову нових церковних будинків.

В ЗДА є 5,000 філянтропійних організацій, які щороку жертвують біля 625 мільйонів долярів на освіту, здоров'я, суспільне добродійство, наукові досліди, міжнародні справи й на урядові цілі, а з цієї суми тільки 5 відсотків (28 мільйонів річно) ці організації жертвують на релігійні цілі, а з тих п'ятьох відсотків половина (14 мільйонів) призначається на богословські школи.

Із загальної суми, що її ці філянтропійні фундації щорічно жертвують на різні цілі, найбільша сума (40%) припадає на освіту.

НА МІСІЙНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ВКАЗУЮТЬ НА „СЛАБЕ МІСЦЕ" ЦЕРКВИ

Заморська Рада Англіканської Церкви відбула свою цьогорічну рокову конференцію місіонерів і законовчителів від 30 серпня по 2 вересня у Бристолі.

Лекторка богословія М. Авері сказала, що одним із "слабих місць" Церкви є те, що в місійній і законовчительській діяльності "забагато часу посвячується Старому Заповітові".

Голова конференції Г. Л. Франклін— директор Відділу Релігійного Навчання Валійської і Бетської епархії — сказав, що теперішній спосіб навчання релігії "не відповідний. . . особливо ж у сучасному світі, а так само й в історичному відношенні підхід до навчання релігії робить таке враження, що сучасне Християнство у своїй місійній роботі тримається слідів місійних піонерів з 19 ст.".

Священик д-р Р. С. Фостер — професор університету — сказав, що Біблію викладають так, що вона стає відірваною від життя, і тому її слово, замість жити, "вмирає" між людьми.

ПЕРЕГОВОРИ У СПРАВІ МАЙНА РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ІЗРАЇЛІ

Це майно Російської Православної Церкви, яке з-перед 1917 року залишилося в Палестині, зареєстроване на ім'я Імперського Російського Православного Товариства, а також на ім'я російського великого князя Сергія — замордованого 1905 року. Після большевицької революції (1917 р.) цим майном опікувалася британська мандатна влада в Палестині. З роком 1948-им став ним адмініструвати уряд Ізраїля.

Московська Патріярхія тепер домагається, щоб уряд Ізраїля звернув їй це майно, як спадщину Російської Православної Церкви.

Але тут замітний факт, що переговори у справі цього майна з урядом Ізраїля ведуть не представники Московської Патріярхії, а відпоручники советського уряду СССР. Звідси й питання — в чиї руки це майно евентуально може попасти: в руки Московської Патріярхії, чи в руки советської влади?

Вартість цього майна неофіційно подають на суму сотні мільйонів долярів. Згадане майно складається головно з цілого "російського комплексу" будинків у Єрусалимі, а також з вартісних нерухомостей в Тель-Авіві, Гаїфі, Назареті, Тиберії і т .д.

Советська влада предложила списка цього майна; уряд Ізраїля відповів, що він незабаром предложить свого списка. Переговори ведуться двома мовами: російською і жидівською.

Цією великою й важливою частиною згаданого майна, що знаходиться в Йордані, а головно в Старому Єрусалимі, досі адмініструвала Російська Зарубежна Церква. Сирія, кілька років тому, вже віддала урядові СССР цю частину російського церковного майна, що було на її території.

Найновіші вісті подали, що переговори в справі цього майна "завмерли".

СМЕРТНІСТЬ НЕМОВЛЯТ

Об'єднані Нації опублікували статистику смертности серед дітей у віці до одного року, з якої виходить, що в 1958 році ЗДА стояли в цій ділянці на 10-му місці. На першому місці стоїть Швеція, якої смертність немовлят у віці до одного року виносить 15.8 на кожну одну тисячу новонароджених дітей. Далі йдуть такі держави: Голляндія (17.2), Австралія (20.5), Норвегія (20.5), Швайцарія (22.2), Англія (23.3,) Данія (23.4), Нова Зеляндія (23.4), Фінляндія (24.5) і ЗДА (27.1).

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Вийшов з друку й продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить коляди, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ І ЮВІЛЕЙ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ МИХАЇЛА, АРХИЄП. ТОРОНТА І СХІД. КАНАДИ

Віндзор, Онтаріо

День 1-го і 2-го жовтня 1960 р. залишиться на довго в памяти членів і прихильників Укр. Греко-Православної Громади Св. Володимира у Віндзорі.

У цих днях, Громада гостила в себе, Преосвященнішого Владику Михаїла, який приїхав, щоб відбути свою Канонічну візитацію.

Владика прибув до Віндзору в суботу 1-го жовтня, і увесь час перебував в резиденції Всеч. о. Прот. Ф. Керніцького. Вечером, в асисті двох священиків, а саме о. прот. Керніцького і о. Івана Крисфалусі, Владика відправив Всенічню та сказав кілька слів про значення Вечірні, а опісля переводив Св. Сповідь.

В неділю рано о годині 9:30, голова громади В. Вахна і заступник Є. Король привезли Владику коло церкви, де старший брат Василь Бодюл привітав його щирими словами передаючи хліб і сіль на благословення. За ним підступила молода студентка, Анна Глива і в імя Недільної Школи вітала Владику з букетом живих квітів та просила благословенства для всіх православних дітей. У дверях церкви, привітав Владику парох о. прот. Керніцький. У церкві, діти Недільної Школи і їх учителі, під проводом учительки добродійки М. Керніцької привітали Владику піснею "В Страсі і покорі".

Точно о годині 10-ій почалась величава, Архиерейська Св. Літургія, в асисті о. прот. Керніцького і Архидиякона В. Метулинського з Детройт. Проповідь і кінцева промова Владики Михаїла була надзвичайно цікава і повчаюча для всіх.

О год. 7-ій в церковній залі вірні зійшлись привитати й вшанувати свого духового батька.

Усі в напруженню очікували, поки Владика Михаїл в супроводі о. прот. Керніцького увійшов на залю, де привитали могуним "На многі літа". Владика благословить всіх і сідає на почесне місце.

Всеч. о. прот. Керніцький як господар свята, подає до відома, що цього року Владика Михаїл обходить свій подвійний Ювілей, 75 ліття з народження і 40 ліття рукоположення і служіння своїй рідній церкві, і що управа Громади рішила використати ту нагоду і в часі візитації вшанувати і відзначити Владику з нагоди його подвійного ювілею.

Програму музичних сольових точок виконали, піністка-учителька Галя Василишин — фенканин на піяно, Стефан Сенайко на піяно, Матвій Чорнейко на трубці і Денис Дуган на акордіоні. Іх виступи клясичної і добірної музики присутні щиро прийняли.

Привіти виголосили: від церковної громади, Володимир Вахна, від Товариства "Просвіти" Юрій Сенчук, від Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, Марія Рижак і від старшого відділу СУМК провідник Василь Костинюк, який рівночасно передав Владиці грошовий дар від Сумківців. Від громади в Лімінгтоні привіт і побажання виголосив о. Іван Крисфалусі, а Архидиякон В. Метулинський з Детройт, від себе і своєї дружини побажав Владиці всього доброго.

Надзвичайно палку і довшу промову, на адресу Владики — Ювілята і всього нашого проводу виголосив гість з Бофало Ню Йорк, о. Прот. Іван Кристюк, який між іншим побажав Владиці повороту на рідні землі до столиці України Києва.

Головну і найдовшу промову виголосив Митроп. прот. о. Микола Лящук з Детройт.

З нагоди Ювілею, побажав Владиці від себе, своєї громади і Архиепископа Володимира, який неміг прибути, усього найкращого, а головно доброго й кріпкого здоровля.

Потім секретар Громади Михайло Чаборик, вітаючи Ювілята-Владику від всієї громади, передав грошовий дар і сказав: що цей скромний дар від усіх присутних є, щоб допомогти Владиці видати цінні рукописи які залишаться живим памятником для будучих поколінь, щоб і вони читаючи їх згадали Вас Владико "незлим, тихим словом". Жийте, дорогий Владико, на многі літа. Господар свята о. прот. Керніцький, у своєму привіті, сказав: цього року з нагоди Вашого подвійного Ювілею, наша Громада постановила відзначити і звеличати Вас, дорогий Владико, в себе під час Вашої Канонічної візитації, і мені надзвичайно є приємно попросити Вас Владико до слова.

Владика скерував слова своєї промови на конечність релігійного виховання для кожної людини, підкреслюючи що це виховання, **ця наука** має защеплюватися від дитинства. Тому батьки мають цей поважний обов'язок бо вони відповідають за свої хдітей. Спокій, Щастя і Моральність дому, **громади і держави** залежить від християн.

Владика також підкреслив що як ми всі бажаємо бачити Матір-Україну вільною державою і коли це станеться, а воно напевно станеться, то ми в Канаді і в Америці вже так глибоко запустили свої коріння, що не багато повернеться на рідні землі. Отже тут нам працювати, тут плекати свою культуру, тут розвивати свою рідну Православну Церкву для наших нащадків, а коли прийде слушний час, як воскресне Україна то ми зможемо рідним братам звідси подати велику поміч.

Кінчаючи Владика подякував за миле прийняття, за дар любови і висловив радість що наша молодь так була добре зарепрезентована як рано в церкві так і на цім прийняттю.

Піснею "Достойно є" закінчено цей великий і небуденний вечерок.

М. Ч.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Гемилтон, Онтаріо.

В суботу 15 жовтня 1960 року, приятелі і діти величаво відзначили 25 -літній ювілей широко знаних громадян п-ва Дмитра й Софії Садових. На це родинне свято прибуло понад 400 осіб, між якими прибула рідня ювілятів: п-во Присько з Норт Бий, Онт., п-во Прокопець з Веланд, Онт., М. Кавцинюк з Ошава, Онт., та пані Марія Левіцька з Келгарі, Алта.

Ювілейне святкування почалося урочистим Молебнем, що його відправив о. прот. В. Федак. Дякував під час Молебня дир. парафіяльного хору п. Нестор Олійник. Перед Молебнем Впреп. о. прот. В. Федак сказав коротке слово про ювілятів та просив усіх приявних принести вдячну молитву Богови за всі ласки якими Він обдаровував ювілятів за пройдених 25 років подружнього життя, — добрим здоров'ям, спокійним подружним життям, всіми земними благами, а найголовніше — це двома гарними дочками: Вірою (замужню Сеньків) та молодшою Розалією.

Після Молебня всі ввійшли до парафіяльної залі, де під час святочної вечері промовляли слідуючі: п. Шадний, господар вечері, д-р М. Лазарович, п. Токар, п. Мацак, п. Присько (швагер п. Садового), дочки ювілятів та о. Федак. Всі промовці говорили про ювілятів як доорих та цінних приятелів, а о. Федак підкреслив заслуги ювілятів в церковній громаді. Після вручення дарунку жіноцтвом промовляли обоє ювіляти, дякуючи за несподіванку.

На другий день, в домі п-ва Садових в Бурлінгтон, Онтаріо відбулися "поправини", при участі багато гостей. Під час обіду Впреп. о. прот. В. Федак в сво.му слові зробив заклик до збірки на українську пресу. Збірка принесла $49.50, з чого вділено на "Вістник" $5.00.

Жертводавцям щира подяка, а ювілятам многих літ.

Присутній приятель.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "ВІСТНИКА"!

ОСІННЯ ВЕЧЕРЯ

Портедж Ля Прері, Ман.

Є такий канадійський звичай, що коли надходить осінь, то різні організації а головно церковні громади влаштовують вечері, так звані "фаул саперс", тобто вечеря приготовлена з курей, индиків чи іншого дробу.

Придержуючись цього канадійського звичаю, Українська Греко-Православна Громада св. Миколая в Портедж ля Прері влаштувала таку вечерю на 15-го вересня в одній міській залі при головній вулиці Саскачеван. Гостей прибуло багато не тільки українців але й чужинці та кілька авт гостей з Вінніпегу. Дехто з вінніпегських гостей, смачно повечерявши, залишились аби ближче познайомитися з членами громади.

Голова громади п. С. Петик, щиро усіх привітав, пояснив ціль такої імпрези та попросив декого з вінніпегських гостей до слова. Промовляла пані Ольга Завісляк, голова провінціяльної екзекутиви Союзу Українок Канади, п-на Геодора Гаврисишин і Анна Флус та п. О. С. Брик. Також промовляла пані Єлисавета Жучкан, колишня сумківка, яка тепер виконує обов'язки секретарки церковної Громади та голови відділу Союзу Українок Канади в Портедж ля Прері. Вона подякувала гостям за прибуття на їхню імпрезу а зокрема тим, що прибули з Вінніпегу, що не жаліли свого часу ані труду та прибули на вечерю. Голова громади, закриваючи, запрошував прибути на їхні майбутні імпрези.

Для тих, що прибули з Вінніпегу, це була дуже гарна прогулянка. Треба було їхати приблизно 50 миль гарною дорогою в чудовий теплий вечір коли дерева вже починали надягати на себе осінню краску. Коли заїхали на місце, там на них ждала смачна вечеря. Напевно ждатимуть на другий такий "фаул сапер".

Г.

ХРЕСТИНИ

Порт Алберні, Б. К.

В суботу, 22-го жовтня, 1960 р. о. М. Дебрин охрестив у домі п-ва Афанасія й Антоніни Костецьких у Порт Алберні, Б. К. їхніх дітей: донечку Марію й сина Юрія. Хресними батьками були для Марії — п. І. Рудий і пані Домка Реваковська, а для Юрія — п. Павло Реваковський і пані О. Зарізун.

П-во Аф. Костецький — це діловий член місцевої Укр. Православної Громади. Старший брат у церкві і обоє вони старанно виховують своїх дітей в рідному дусі.

Присутні гості зложили на пресовий фонд "Вістника" $3.20 за які всім щира подяка, а новоохрещеним бажаємо Многих літ!

о. М. Д.

ХРАМОВЕ СВЯТО ТА АРХИЕРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ВИСКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АРХИЕПИСКОПА МИХАЇЛА У МОНТРЕАЛІ, КВЕБЕК

Українська Громада Покрови Божої Матері в Монтреалі заснована 1952-го року. З великими трудношами спромоглася вона набути свою церковцю, виплатила її та належно обладнала. Але малий розмір її без додаткових приміщень з перших днів став турботою Громади. Це, головним чином, і примусило Громаду розпочати будову нової просторішої Церкви та при ній залі й приміщень для школи й молоді.

Після посвячення площі та належної господарчої підготовки у вересні будова розпочалась. Запланована вартість її — 100 тис. долярів. До Архиерейської візитації вже були виконані земляні роботи, вилиті фундаменти й стіни нижнього поверху та змонтовані стальові конструкції.

Серед цих обставин Храмове Свято й Архиерейська візитація були значно відмінні від минулорічних. — Все проходило під знаком праці для будови.

Прибуши до Громади, Владика Архиепископ ранком у суботу 8-го вересня відвідав Рідну Школу. Щиро, по-батьківськи повчав учнів, підбадьорював їх та заохочував до науки й до виконування своїх обовязків. Побажав і учителькам здоров'я та дальших успіхів у їхній праці.

Увечорі того ж дня Владика в сослуженні Настоятеля Прот. о. Є. Чижіва, Прот. о. К. Квасницького та о. С. Цетухіна відправив Святочну Всенічну. Урочистість звеличив гарний спів хору. Повчальне Архипастирське слово про Св. Євангелиста Іона Богослова вірні вислухали з великою увагою. Богослуження закінчилось спільним співом: "Під Твою Милість". У піднесенні розходилися всі по своїх хатах, щоб завтра своечасно прийти до "пиру духовного".

У неділю 9-го жовтня зранку перед церквою вітали Владику хлібом-сіллю голова Управи М. Жовтоніжка та квітами від Рідної Школи учениці Розалія Замковець та Віра Валах. На порозі Храму — о. Настоятель. Незабаром церква наповнилась по береги. Владиці Архиепископу сослужили о. Настоятель та Священики о. І. Стус і о. С. Цетухін. Обов'язки іподияконів любовно виконували юнаки Віктор Пергат та Петро Крохмалюк. Гарно співав хор під керівництвом диргента Ів. Козачка. Змістовне, зворушливе слово виголосив Владика Архиепископ. Церква молилася ревно. Молилися всі, щоб Пречиста Божа Мати допомогла збудувати Храм на славу Її.

Після Літургії Владика вітав присутних, Управу, Будівельний Комітет, Сестрицтво, хор та о. Настоятеля. Настоятель дякував Владиці за його Апостольські труди й при цьому зазначив, що цього року Владиці сповняється 75 років з дня **народження й 40 років** з дня рукоположення та закликав вірних допомогти Ювілейному Комітетові належно відзначити ці дати.

Святочне прийняття відбулося в залі УНО. На цей час прибуло ще два Священики: о. Митрат В. Слюзар з Добродійкою та Прот. о. К. Квасницький. Управа Громади та Сестрицтво добре подбали про святочний обід. Простора заля УНО була заповнена. Відкриваючи Свято, голова Управи М. Жовтоніжка запросив присутніх вшанувати память спочилого Настоятеля о. Петра Архангельського та передав ведення Свята п. Інж. Й. Кудину.

Головну промову виголосив Владика Архиепископ Михаїл. Бадьорив Громаду та закликав до дружньої праці у єдности й згоді. Далі промовляли Всечесні Отці. Митрат о. В. Слюзар, о. І. Стус, о. К. Квасницький та о. С. Цитухин, голова Управи, та голова Будівельного Комітету О. Канарейський. З привітаннями виступали представники Св. Софійської Соборної Громади, Громади Св. Юрія з Лашин, Сестрицтва Св. Покровської Громади, СУЖЕРО та ОДУМ (у Монтреал) й при цьому склали святочні дари. Заклик до загальної збірки виголосив п. Ст. Передерій та одноразово зробив гарний приклад, склавши поважну пожертву. Збірка була успішною.

На кінець з словом подяки виступив о. Настоятель й при цьому висловив надію, що Громада взятий на себе тягар понесе гідно та, з Божою допомогою, розпочате діло закінчить.

Приємно відзначити добре організовану святочну працю Сестрицтва з Антоніною Сойко на чолі та працю молоді й її зразкову обслугу під час прийняття.

Честь і слава жертводавцям та всім, що допомогли звеличати наше Свято. — З вірою, що Пречиста Божа Мати допоможе збудувати святиню на Її прославлення, Св. Покровська Громада йде вперед до свого світлого майбутнього.

Прот. Є. Чижів.

ВІНЧАННЯ П-ВА І. ПІЧІВ

Лімінгтон, Онт.

29-го жовтня ц. р. в українській греко-православній церкві у Віндзорі відбулося вінчання Марії, доньки п-ва Володарчиків з Лімінгтону, Онт. із п-ном І. Пічі. Під час весільних урочистостей на заклик п. М. Гаврилика була переведена збірка на українську православну пресу, з чого $5.30 призначено на пресовий фонд "Вістника".

Молодій парі бажаємо усього найкращого в житті, а шановним жертводавцям щире українське спасибі.

Присутній.

ІМЕНИНИ

Біг Медов, Алта.

У неділю, 28-го серпня цього року, в день Успіння Пресвятої Богородиці, відбулося Богослуження в Громаді Св. Івана Хрестителя. Якраз у цей день одній з діяльних наших сестриць, пані Наталі Уляніцькій, сповнилося 71 років від її народження.

Пані Уляніцька, виконала свій християнський обов'язок — прийняла Св. Причастя та на прохання її дітей, о. Павло Змиївський відслужив Вдячний Молебень. Було запрошено всіх присутніх, перейти до Нар. дому на гостинний обід, який був приготовлений родиною Іменинниці. Велика кількість вірних узяли участь у цьому родинному святі. Прийняття відбулося за українською традицією. Перед закінченням обіду, Настоятель привітав Іменинницю, підкреслив її належну працю в Громаді та як матір-християнку, що виховала своїх дітей в національно-релігійному дусі. А також побажав їй прожити ще багато років. Гості проспівали Іменинниці звучне многоліття.

Наступний привіт був від племінника Іменинниці, Степана Васькевича. Він у своєму слові розповів присутнім, про тяжкі часи поселення в Канаді, а особисто зупинився на родині п-ва Уляніцьких. Пан Васькевич розповів: "Муж Іменинниці — Роман Уляніцький, прибув у Канаду 1927 р., а пані Уляніцька із трьома синами. Михайлом, Іваном і Миколаем та двома доньками, Марією й Ольгою, прибула рік пізніше. Вони поселилися на "гомштеті" Лакорі, Алберта. Але недовго довелося господарювати пані Уляніцькій з мужем. Року 1937-го помер її муж, а вона лишилася вдовою й господарювала ще дванадцять років разом із дітьми. В 1949-ім році пані Уляніцька доручила господарку дітям, а сама перейшла жити в містечко Боневил, Алберта де й проживає до цього часу."

Пан Васькевич, на закінчення своїх споминів, побажав Іменинниці кріпкого здоров'я та вручив гарний дарунок від її родини. А саме: від двох доньок і зятів, сімнадцятьох внуків, і десятьох правнуків, також від своєї родини. По цьому пані Гудима — голова сестрицтва, привітала Іменинницю й дякувала за її щиру співпрацю та за материнські поради для сестрицтва А також уручила гарний дарунок від сестрицтва. Іменинниця сердечно дякувала за дарунки, а всім присутнім за те, що зійшлися й вшанували її день уродин.

Прийняття закінчили молитвою. Не забували також і за свою пресу. На заклик о. Настоятеля була переведена збірка. Збіркою зайнялися, п. Іван Никула — голова вищеназваної Громади і п. Микола Огродюк. Збірка принесла $23.25. З них на Пресовий Фонд "Вістника" призначено $10.00. Усім Жертводавцям українське спасибі, а Іменинниці бажаємо кріпкого здоров'я та многих літ!

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Ошава, Онтаріо.

У суботу 15-го жовтня родина і приятелі влаштували прийняття для п-ва Петра і Юлії Підвербецьких з нагоди їхнього ювілею 25-ліття подружжя. Найбільше до цього приготовлення працею причинилися пані. Анна Стезик, Оля Топпінг, Олена Никифорук, і Олена Мюзик.

Ювілейне свято розпочато вдячним Молебнем, що відправив о. Д. Лучак. Хор, повним своїм складом, урочисто відспівав належні молитви. При цій нагоді брала участь пані Олена Осійчук, що з своїм мужом жиє в Содбори, Онт. і яка була дружкою молодятам 25 р. тому. Ролю дружби виконував п. Юрій Пітерз з Ніагара Фалз, Онт.

При вході до парафіяльної залі вітав Ювілятів п. Іван Куній. Дружно всі присутні відспівали многоліття. Господарем цього свята був п. Іван Стезик, який коротенько переповів ціль такого зібрання і покликав о. Пароха проказати молитву перед вечерею.

Під час вечері вітали ювілятів пані Олена Осійчук, Юрій Пітерз, сини — Орест, Мирослав та Роман, брат молодої п. Павло Ковальський, стрий молодого — п. Олекса Підвербецький, голова Церковної Громади — п. Дмитро Бабій, а чудову вазу живих квітів передав своїм хресним батькам три-літній Іван Стезик (молодший). Отець Парох привітав ювілятів й висловив подяку їм за щиру працю при церкві, особливо пану Петрові, що вже довший час успішно виконує в Церковній Управі обов'язки скарбника. При цій нагоді Отець прочитав і привітання від батьків пані Підвербецької, п-ва Михайла і Сарафіми Ковальських з Виткова, Саскачеван.

Ювілятів щедро обдарували діти, родина і приятелі, вручаючи їм дорогоцінну срібну посудину для хатнього вжитку.

Слідуючого дня в домі п-ва Петра і Юлії Підвербецьких на заклик п. Івана Стезика зроблено збірку на пресу. Слідуючі зложили по $5.00: Пітерз Дік, Іван стезик, Андрій Васкан; по $3.00 — Іван Куній; по $2.00 — Юрій Пітерз, Никола Осійчук, Яків Куній, по $1.00 — Василь Мосоранчан, Павло Вибираний, Пані Мерфій, Іван Гара, о. Дмитро Лучак, Павло Пітерз, Василь Олійник, Олекса Никифорук, Дік Бекстер, Донг Меквід, Мет Рейгер і Йосиф Мюзик. Дрібними — .75.

З цього на "Вістник" призначено $10.00. Жертводавцям щира подяка, а шановним Ювілятам на Многії Літа!

о. Д. Л.

ЮВІЛЕЙ 60-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Ґлезлин, Сск.

У неділю дня 29-го травня 1960 року, п-во Степан й Марія Рипки святкували свій Ювілей 60-ліття подружнього життя. Родина, приятелі і сусіди зїхалися до дому їх сина Гринька Рипки, щоб вшанувати Ювілятів тим памятним днем і поділити приятельські, радісні хвилини з найстаршим подружжям.

П-во Степан і Марія Рипки.

Місцеве Жіноче Товариство під розпорядженням пані Розалії Савчин, подало перекуску присутнім. Після того слідували поздоровлення, які передавали панове: Володимир Чернецький й Микола Савчин та приятелі родини Рипків.

Потім п. В. Чернецький від присутніх доручив гарний дарунок для Ювілятів, а всі встали і відспівали "Многая літа", в честь такого довго віку подружнього життя п-ва Рипків. У кінці програми старенькі Ювіляти щиро дякували всім хто був на їх святі, за те, що виявили до них дуже примірну і християнську пошану.

Степан й Марія Рипки походять обое з села Полтави, повіт Перемишляни — Західної України. До Канади приїхали ще в 1914 році, а з Західної України приїхали перше до Америки в 1910 році. Цілий час в Канаді проживали, де і тепер проживають в околиці Ґлезлин, Саск.

Господь наділив їх лише одним сином, який є добрий і примірний господар. П-во Рипки також були досить жертвенними християнами, бо справили деякі церковні речі до місцевої церкви в громаді Ґлезлин.

Присутні не забули того дня зложити свої пожертви на наш релігійний часопис "Вістник". Зібрано було 16.00 долярів, з чого розподілено 8.00 долярів на "Вістник", 6.00 долярів на вироблення кліши, а 2 доляри на розходи. Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам: Щасти Боже!

Гість.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Канора, Саск.

Дня 9 жовтня 1960 року п-во Метро і Марія Шкварчуки були урочисто вшановані з нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя. Ця урочистість відбулася за почином дітей Ювілятів.

П-во Митро і Марія Шкварчуки.

О 6 год. вечора відбувся в українській греко-православній церкві в Дробот, Саск. Молебень за Ювілятів що його відправив парох Тіюдорської Округи о. М. Коленич. При тому він сказав відповідне слово з Многоліттям для шановних Ювілятів.

З церкви Ювіляти й гості перейшли до Укр. Народ. Дому. При вході діти привітали своїх батьків, а гості зустріли ювілятів співом "Многая Літа". Всіх запрошено за столи до вечері. При вечері промовляли: о. М. Коленич, п. Іван Стінка з Йорктону і п. Стефан Кінащук з Бюкенен. Привіт й дарунок прислали сестри пані Шкварчук Софія Бравн і Василька Кизинюк, з Флориди. Господарем урочистости був син Ювілятів п. Григорій **Шкварчук — учитель** з Бюкенен.

Ювіляти походять із села Говтри, пов. Заставна на Буковині. Приїхали у Канаду в молодих роках — Метрові Шкварчукові було 17 років, а Марії Королянчук було 13 років. Повінчалися 1910 року і від того часу господарювали на власнім господарстві в околиці Дробот до 1959 року. Увесь час п-во Шкварчуки щиро працювали біля своєї Церкви в Дробот. Пан Шкварчук виконував обов'язки голови Громади довгі роки. А також необхідним згадати що п-во Шкварчуки є фундаторами Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпегу. У 1959 році вони перенеслися до Канори на сталий побут бо вже не вистар чало сили працювати на фармі.

Господь благословив їм виховати 5 дітей і всі вони мають вищу освіту і займають поважні становища — Григорій — учитель, Юрій — рахівник, Василь — принципал, пані Анна Лібін і Софія Колтер.

Після відповідних побажань — син Григорій вручив родичам дарунок від всіх дітей.

Панство Ювіляти у своїх словах щиро дякували своїм дітям за влаштування ювілею, а всім гостям за память й участь у цьому дорогому їх святі.

Була роздача короваю, а тоді вже кожен з присутних підходив до Ювілятів і поздоровляв їх особисто. Після цього гості розважалися при музиці до пізної ночі.

З цієї нагоди зібрано на пресу 20.00 долярів, а п-во Ювіляти від себе пожертвували 10.00 долярів. З того призначено 9.50 дол. на "Вістник".

Нехай Милий Господь і надалі благословляе шановних Ювілятів і обдарує їх добрим здоровям на Многі Літа!

о. М. Коленич.

УРОЧИСТЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Дня 23 жовтня 1960 року в неділю відбулося урочисте вшанування 45-ти літнього подружнього життя п-ва Степана Івановича і Надії Пав ловни Матусевич у Вінніпезі, організоване Товариством "Волинь".

Прийняття відбулося в домі сина Ювілятів п. А. Матусевича.

Ювілятів удекорували квітами п-во С. К. Щерблюки, а онуки Наталка і Орест піднесли бабуні і дідові прегарний букет рож під величавий спів присутніх "Многая літа".

Після вручення квітів господар гостини І. Онуфрійчук в сердечних словах привітав Ювілятів, та всіх присутніх та побажав Ювілятам щасливих і довгих літ життя.

Мит Прот. о. С. Ґерус відчитав молитву, та поблагословив приготований обід. Під час обіду були вдучені подарунки Ювілятам: Образ "Ісус Христос з учениками" і альбом в українському стилю.

Вітали Ювілятів: Секретар Інституту Дослідів Волині І. Даценко, який, як комбатант з ювілятом по зброї, в своїй промові підкреслив, що Ювілят Степан Іванович є учасником першої світової війни, як рівнож є учасником визвольних змагань за Самостійну Соборну Україну в роках 1917-1921. В минулому приймав активну участь в організації українського життя, та участвував в українських національних хорах, а найбільше боровся за українізацію Церкви, а в тім часі його дружина Надія Павловна приймала живий уділ в українських жіночих організаціях.

Від всієї Родини Ювілятів склав привіт син Ленонтій Матусевич, а дальше складали привіти: Голова Заряду Церковної Громади Собору п. Карпінський, голова Церковної Громади Св. Михаїла п. В. Савчук, голова Управи Відділу СУЖЕРО п. І. Павлюк, сот. Х. Радчук та інші.

На закінчення привітів склав сердечні побажання Ювілятам Настоятель Собору Св. Покрови Прот. о. С. Ґерус.

Ювіляти відповідаючи на привіти, склали сердечну подяку всім присутнім, та учасникам ювілею.

Молитвою, та відспіванням "Многая Літа" закінчено офіціяльну частину прийняття.

Ювілят зложив пожертву на Рідну Школу при церкві св. Михаїла $20.00.

Многая літа Ювілятам!

Присутній.

70-ТІ РОКОВНИ ЖИТТЯ

Вінніпеґ, Ман.

30-го жовтня ц. р. визначний піонер відродження УГПЦК п. Василь Підлубний з Форт Френцес, Онт., відзначав 70-ті роковини свого життя. З цієї нагоди за старанням п. Ґеорґія Маріяна у домі п. Василя Криштановича у Вінніпезі відбулася спеціяльна вечірка, на якій приятелі і знайомі вітали п. Підлубного з його 70-літтям життя та бажали ще багато років прожити на користь і славу Рідної Церкви і української справи.

Пан Василь Підлубний свого часу був одним з найактивніших членів Громади Св. Михаїла у Вінніпезі, а тепер є передовим членом Громади у Форт Френцес.

Між іншими склали привіти Достойному Ювілятові Голова Президії Консисторії Протопресв. Д-р С. В. Савчук і Секретар Президії Кнсисторії Прот. Т. Ковалишин.

Присутній.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі **нові видання:**

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:

В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00

В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ПОМИНКИ

Габорд, Саск.

28-го серпня 1960 р. відійшла у Вічність, добра дружина і мати бл. п. Марія Бойчук. 8-го жовтня 1960 р. її муж Іван Бойчук та діти, замовили Поминальну Службу Божу, яка відправилася місцевим Парохом о. П. Зубріцьким в церкві Св. Миколая у Габорд, Саск.

На цю Сл. Божу зійшлися: родина і приятелі небіжки. Під час Сл. Божої о. Парох згадав теплими словами про небіжку, та звернув увагу всім присутним, щоби вірили в Бога та жили християнським чеснотним життям. По Сл. Божій відправлено Панахиду, а після всі з церкви перейшли до дому Небіжки на поминальний обід, що його приготовили доньки і невістка Небіжки.

Під час обіду о. Парох подякував Родині, що не забувають своєї Дружини і Мами, а приятелям подякував за те, що прибули на поминки своєї доброї співжительки. Вкінці о. Парох закликав усіх присутніх, щоби склали щертви на добру ціль з нагоди поминків, де і було зібрано $11.35 з яких призначено на Пресовий Фонд "Вістника" $4.00

Всім Жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Марії Вічна Пам'ять.

о. П. З.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Годсон Бей, Саск.

Дня 5-го вересня, панство Кулики справляли весілля своїй донечці Олесі, котра вийшла заміж за Ореста Куйт родом з Голяндії, котрий доглядае літаком лісових баз в Північній Території. Олеся брала щиру участь в Українськім культурнім життю і була щира діячка для Української Православної Церкви.

Вінчання довершено в Сполученій Церкві. Весілля відбулося в Ліджен Залі. Гостей було більше з сотки. Гості забавлялись до певної пори вечора а потім началося вітання молодят і їм при тому подарували гарну суму грошей — більш як тисячу долярів і також гарних дарунків. Опісля господар весільної гостини Василь Словскі зложив сердечну подяку в імені молодят, а гості проспівали щиро молодятам "Многії Літа". Потім п. Словскі покликав до слова, п. Калинчука котрий зазначив щоби не забували за пресу. Українські часописи дають нам багато науки, порад і новинок, провадять нас до культурного життя. А спеціяльно релігійчий часопис "Вістник", котрий показуе шлях до правдивого життя і культурної атмосфери.

Потім наступила маленька збірка на добру ціль на якій п. Калинчук зібрав $31.95 з того поділено на "Вістник" $10.00 і на Церкву св. Николая в Годсон Бей $11.50.

Гості забавлялися до пізної ночі. Щасти Боже, молодятам На Многії Літа.

Гість.

ХРЕСТИНИ

Сенді, Репідс, Алта.

У неділю 1-го листопада, 1959 р. в Храмі Всіх Святих по закінченні Св. Літургії, відбулося Хрещення Рональда — сина п-ва Олекси і Ліни Руснаків.

Рональд з рідними батьками

Чин Хрещення виконав о. Павло Зміївський. Хресними батьками були: п. Михайло Дмутерко і добродійка Анна Зміївська. Прийняття кумів і гостей відбулося в домі діда і баби, новоохрещеного Рональда, п-ва Куніцьких.

Гостинність відбулась за українською традицією було зібрано на черевички новоохрещеному, а також о. Настоятель закликав присутніх, зложити пожертви на Пресовий Фонд "Вістника".

Збіркою зайнялись куми, було зібрано $15.25, з цього $4.50 на кліщу а $10.75 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеному Рональдові бажаемо щастя, здоров'я і прожити багато літ!

Присутня.

У ПЕРШІ РОКОВНИ СМЕРТІ БЛ. П. ВАСИЛЯ ПІДРУЧНОГО

23-го листопада цього року минає перша річниця коли наш улюблений Муж і Батько — Бл. п. Василь Підручний відійшов з цього світу.

Нехай Господь Бог подасть душі його ласкавий спокій і затримає його коло Себе у споконвічній любові.

В 1-шу річницю Родина Покійного бажае помолитися за його душу і заряджує Панахиду в неділю 20-го листопада ц. р. в Українській Православній Церкві, в тих околицях, де члени Родини замешкують.

Усіх, хто бажав би з нами помолитися, ласкаво просимо прибути на Панахиду.

Анна Підручна з родиною.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛИНА ЛУКІЙ.

Дня 24-го жовтня 1960 року, по тяжкій недузі, упокоілась в Гилберт Плейнс на 78 році життя Василина Лукій. Перед смертю прийняла Св. Тайни.

Бл. п. Васила Лукій.

Покійна народилась 1882 року в селі Бабинці повіт Борщів, західня Украіна. Походила з родини Боровських.

Покійна прибула в Канаду 1898 року. Вийшла заміж за Андрія Лукія і поселились в окрузі Гилберт Плейнс, на фармі на котрій Покійна пробула всі свої літа.

Останних два роки Покійна жила у своєї дочки Марії Симчич в Гилберт Плейнс, де і померла.

Покійна виховала 7-ро дітей, три сини і чотири дочки. Покійна залишила в смутку синів і дочок, 23-и внуки і 14 правнуків.

Дня 26-го жовтня ввечорі на фармі сина Миколи Лукія був відправлений Парастас Дня 27-го о год 9.30 рано в домі відправлено Літію, і перевезено тіло до церкви у Дрифтінг Ривер де відслужено Похорон із Службою Божою.

Покійна була доброю Парафіянкою, і любила свою рідну Церкву, і помагала в усьому за свого життя. Тому церква була переповнена людьми, що прибули, щоб попрощати Покійну, і відправити її у Вічність.

Діти, родина та присутні на Похороні зложили на Невянучий Вінок, з суми загальної призначено на вироблення кліші і на "Вістник" $10.00.

Нехай Милосердний Господь прийме Покійну Василину, де нема ні смутку ні журби, а життя безконечне, а Вам дорогі Діти Покійної, внуки і правнуки, нехай подасть Господь перенести цю велику втрату з полекшою, і обдарить Вас всіми добродійствами.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

БЛ. П. ЛАВРЕНТІЙ КОВАЛИШИН

Мазепа, Саск.

Блаженної памяти Л. Ковалишин упокоївся в Бозі на 75 році життя в Саскатунській лікарні 23-го вересня 1960 року. Покійний родився 1885 р. в селі Скала, Борщівського повіту, Західна Україна. До Канади приїхав 1900 р. й оселився на фармі в околиці Раїн, Саск. де й прожив до останніх днів земного життя. В 1903 році одружився з Ксенею з роду Ягольницьких, з якою чесно жив і тяжко трудився на землі. . . Господь обдаровує їх дітками з яких було 3 сини і 4 доньки, яким вони дали добру школу та християнське виховання. Покійний був веселої вдачі та взірцевим господарем та від самих початків заснування Православної громади був членом її та передплатником таких часописів як "Вістник", "Український Голос" та "Фармер". Похоронні відправи з прощальною проповідлю довершив о. Бублик. 27-го вересня 1960 р. в Мазепа, Саск. при великім здвизі молящих. Покійного оплакують. дружина Ксеня, діти Іван Юліян, Адамко, Ольга, Павліна, Стефанія, Александра, єдиний брат Адамко і 26 онуків та правнуків.

Бл. п. Лаврентій Ковалишин.

Тіло покійного поховано на взірцевім цвинтарі біля церкви в Мазепі, Саск. По похоронні відбувся поминальний обід, який приготовила родина покійного. На заклик пароха, присутні склали на Невянучий Вінок $78.00 з чого за дозволом родини приділено також на "Вістник" і вироблення кліші $10.00

Родині і всім жертводавцям і учасникам похорону щире спасибі а покійному Лаврентію Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. МИХАЙЛО МИКИТЮК
Торонто, Онт.

Бл. п. Михайло Микитюк.

Дуже часто чуємо в церкві і читаємо в пресі, що людські чесноти є більше вартісні, як гроші. Це можна завважити тоді, коли людина відходить із цього світу. Не питають люди, чи багатий він був, чи високо освічений, але, чи добрий він був. І пошану дають тому, хто більше добра зробив. Тому то, розумно роблять ті, що набувають собі, одночасно, і матеріяльне і духово-моральне добро. Подібні думки могли бути в тих, що чисельно зійшлись і з'їхались із далеких околиць на похорон бл. п. Михайла Микитюка, звичайного робітника, що тяжко мусів працювати на хліб щоденний.

Покійний Михайло народився в селі Луб'янки Нищі, збаражського повіту. 54 роки тому на самий Страстний Четвер у родині Захарія і Горпини Микитюків. Батько помер 1916 р. Десятирічний Михась остався на господарці з мамою і трьома сестрами. Змалку загартувався до тяжкої праці й до відповідальности. Набравсь практичного розуму й дуже радо давав добрі поради, кому треба було. За те любили його як старші, так і молодші .

1930 року прибув молодим еміґрантом до Торонта й тут стрінувся з безробіттям. Тому пошукав собі заняття на фармі, де працював сім років. В Монтреалі познайомився з Юстиною Стечишин, з якою звінчався в церкві св. Софії. Завжди ставився він з великою пошаною до о. Митрата В. Слюзаря, що їх звінчав 20 років тому. Це була щаслива пара людей, що могла бути прикладом для багатьах. Та, прийшла смерть і розлучила їх у середу ввечері дня 19-го жовтня, ц. р.

В суботу 22-го жовтня відбувся похорон із катедрального собору св. Володимира. Службу Божу й Чин Похорону відслужили о.о. Д. Фотій і П. Самець при співучасти місцевих дяків із п. М. Материном на чолі. Більше людей було на похороні, як можна було сподіватись. З Ню Йорку були двоюрідні брати, Іван і Михайло Слободян й Іван Яремчук. З Монтреалу були шваґер Іван Бродяк, шваґер Ґр. Залуцький, Василь і Ольга Залуцькі, Чарлс і Славка Ячишин, і двоюрідні брати Михайло і Степан Кальба; Катерина Дудар і Анна Смолій з Вінніпеґу; Дмитро і Марія Харик із Сарнії, Павліна Бомок із Виндзор, Іван Бомок із дружиною з Порт Артур, Іван Самець із дружиною і Василь Салиґа, — всі три з дружинами і Броніслава Мабацька з Велланд, Зенон і Орест Самець з Оттави, Василь Самець з родиною з Гемилтону й Теодор і Оля Биштн з Бофало. Це були земляки й рідня Покійного, але й були земляки і рідня горем прибитої вдови з її рідного села Глещави.

Довга валка автів супроважала караван із домовиною на місце вічного спочинку. Помолившись і кинувши грудку землі на могилу Покійного, учасники похорону були ласкаві вернутись назад до катедральної залі на поминальну трапезу. І ще кілька теплих слів від друзів було сказано на милий спомин по Покійному. А на закінчення була переведена тарілочна збірка на невянучу квітку, з якої передано було катедрі св. Володимира сорок дол. і на "Вістник" $14.00.

Щира подяка жертводавцям, а душу Покійного Михайла щоб Господь оселив, де праведні спочивають.

о. П. С.

П О Д Я К А

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім тим добрим людям, що були ласкаві прибути на похорон мого Покійного мужа, не лише з міста Торонта, але й з далеких місцевостей, як з Ню Йорку, Монтреалу, Вінніпеґу, Порт Артуру, Сарнії, Оттави, Велланд, Риджвей, Гемилтону й Бофало, й скласти квіти на домовину мого незабутнього мужа, а мені висловити співчуття. Щира подяка всім тим, що відвідували мого мужа в шпиталі, а пізніше в мойому домі й потішали нас і піддержували на дусі, а отцю Фотію за уділення св. Тайни Сповіді й Причастя. Дякую катедральним отцям, прот. Д. Фотій і прот. П. Самцеві, мойому тіточному братові і дякові п. М. Материнові за похоронні відправи. Дякую своїм сестрам Катерині і Софії і моїм добрим шваграм за опіку й пораду в часі мого найбільшого горя. Щира подяка всім тим, що приготовили поминальне прийняття, а катедральній управі за приміщення.

Не має в мені слів, щоб належно подякувати всім тим, що були ласкаві віддати останню прислугу мойому найдорожчому чоловікові.

Юстина Микитюк.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В суботу вечером, 22-го жовтня ц. р. несподівано захворів на легкий параліж лівого боку Гнат Вірун і зараз був перевезений до шпиталя в Радвей під опіку лікаря.

Бл. п. Гнат Вірун.

Тут відвідав його зараз місцевий отець парох, а в неділю ранком Гнат прийняв Святі тайнства, Сповіді і Причастя. Зараз з полудня стан його здоровя ще погіршав, Гнат згубив притомність і вже її не віданскав. В понеділок ранком він помер.

Гнат Вірун народився 1889-го року в селі Стремильче, Брідського повіту, в Західній Україні. Ще 17-тилітнім хлопцем з жалем і сумом покидає свою рідну землю і йде в світ шукати кращої долі. Шукає її в Канаді, в Вінніпезі, де працює при направі доріг, чи на фармах при молоченні біля парових машин. Через три роки покидає Вінніпег і опинюється робітником на "екстра ґенгу" в Едмонтоні, а через рік, тобто 1910-го року, стає на С. Н. Р. залізниці "секшен форманом" на Чіпмен в Алберті.

1913-го року вступає в стан супружий з Еленою Безбородько і цілих 35 літ працює "секшен форманом" в Чіпмен, Ворспайт і Восетна. Набуває теж фарми і на них працює. Покинувши 1945-го року працю на залізниці, переноситься з родиною на сталий побут до Восетни і тут має власний склеп до 1950-го року і з того часу покійний Гнат почав хворіти на астму.

Покійний Гнат залишив в живих свою дружину Єлену, синів: Михайла, Павла і Романа, пять дочок: Анну, Софію, Єлисавету, Мирну і Ольгу, двадцять внуків і двоє правнуків. Всі його діти вже подружені і на своїх становищах.

В переддень похорону був відслужений вечером Парастас над тілом спочилого в переповненій людьми українській православній церкві в Восетна, а Чин Похорону почався в четвер, 27-го жовтня. Служилась і Заупокійна Літургія і по закінченні В і д п р а в сини і зяті покійного Гната перенесли тіло свого доброго тата на цвинтар біля церкви, де воно буде спочивати до другого Пришестя Господа нашого Ісуса Христа.

В похороні покійного Гната взяли участь, крім родини, багато членів нашої Громади, сусідів і знайомих, бо спочилий Гнат належав до тих людей, що, жиючи, дбають не лиш про себе і про свою рошин і двоюрідні брати Мидину, але цікавляться і громадською роботою, чи то при своїй церкві, чи в організаціях місцевих і все спішать туди, де їх роботи, чи поради чекають.

За нашим, вже старим, звичаєм проведена була на прохання отця пароха в часі останнього цілування збірка. Вона принесла $55,45 і з неї призначено "Вістнику" на кліщу і пресовий фонд $13,00.

Зі смертю Гната не лиш родина згубила свого мужа, тата, діда і прадіда, але й наша церковна Громада з Восетни згубила одного з передових її членів, організаторів і будівничих. Згубила того, хто справою відродження нашої Рідної Церкви жив і для Неї працював. Створити власну православну Громаду на терені Восетни не було легким і покійний з гуртком інших, таких завзятих як він, з яких деякі ще при житті, а інші вже відійшли, не переставав змагатися, щоб православні українці з Восетна мали свою церковну Громаду і свою церковцю. І така церковця повстала була в містечку Восетна. Але покійний Гнат і другі з них не зупинились на цьому, вони продовжували організувати і скріпляти Громаду і шукати священика, щоб, прибувши, подав людям те, чого прагуть їх душі. А коли Священик прибував і треба було йому відвідати й інші церковні Громади, то покійний Гнат возив Священика зі своїм сином Михайлом С. Н. Р. — "спідером", бо авта в той час ще рідкістю були. В церковній Громаді займав покійний всякі позиції: був її головою, секретарем і т. д.

Г о с п о д ь поблагословив труд і працю піонерів нашого церковного життя і сьогодні наша Громада в Восетна має свою гарну і велику церкву. Будова її почалась 1953-го року і біля будови її дуже багато труду положив Гнат. Він не лише був головою будівельного комітету, але й звичайним робітником, коли справа цього вимагала.

А тепер він спочив біля тої церкви, що її так багато труду віддав. Хай же з Богом спочиває!

Родині покійного висловлюю мої сердечні співчуття з приводу смерти мужа, тата, діда і прадіда, а душу спочилого хай Милосердний Господь оселить в Раю Праведників.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ВАСИЛЬ АХТИМІЙЧУК
Раїн, Саск.

Дня 15 жовтня ц. р. рознеслась сумна вістка в околиці Раїн, Саск. Того дня о 12.30 год. ранку в Саскатунській лікарні, по довшій недузі, в терпіннях в молодому віці упокоївся в Бозі бл. п. В. Ахтимійчук. Покійний народився 5 червня 1911 р. в околиці Раїн, Саск. В родині релігійній та національно свідомій вже по-

Бл. п. Василь Ахтимійчук.

покійного Миколи та ще в живих Параски Ахтимійчук, де покійний Василь отримав добре виховання, ось тому він був тихим і лагідним та прикладним християнином в усьому. В 1932 році Покійний одружився з Ганною з роду Ахтимійчук і вони разом жили спокійно та взагалі працювали на фармі. Дякувати Богу вони доробились і Господь обдарував їх двома синочками Павлом і Едвардом, яких вони виховали на добрих і релігійних дітей. В 1953 р. покійний переніс тяжку операцію і опісля почувася добре, але невилічима хвороба поступово підривала його здоровя і накінець в 1960 р. дала себе добре відчути, так що на декілька місяців прикувала його до ліжка, де Покійний відчув яка його доля чекає. А тому Покійний з великим приготуванням з надією на Бога, відійшов від дорогої своєї родини, полишивши їх у глибокому смутку. Оплакують покійного Василя, рідна мама, дружина Ганна, діти, брати та сестри. На передодні похорону в похороннім заведенні в Йорктоні, Саск. при виповненім по береги молящими о. П. Бублик відправив Панахиду та виголосив проповідь, а п. Пернаровський дякував. На другий день 18 жовтня, тіло покійного було перевезено до церкви яка має назву Ахтимійчукова, бо вона побудована на подарованій землі його тата ще в 1907 р. В цій церкві відбулась Сл. Божа і Чин Похорону під милозвучний спів братів Ягольницьких з Мазепи, Саск. Чин похорону і Сл. Божу та прощальну провідь довершив парох о. П. Бублик з Кемсек, при великому здвизі молящих. На прохання Покійного, тіло його було похоронено на цвинтарі в Йорктон, Саск. Після похорону, в домі Покійного відбувся поминальний обід. Під час послідного цілування, на заклик пароха, рідня та молящі склали на Невянучий Вінок в память покійного $44.00. З яких родина призначила і на "Вістник" та вироблення кліші $10.00.

Всім Жертводавцям щире спасибі а бл. п. Василеві нехай Господь Бог уділить вічного спокою, а вдові та її дітям особливої опіки. В. Й. П.

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЗІНИК
Восетна, Алта.

В середу, 12-го жовтня 1960 р. помер у лікарні в Радвей, Алта. один з перших основників, жертводавців і членів нашої Громади св. Володимира в Восетна Василь Зіник. Прожив 80 років.

Бл. п. Василь Зіник.

На два дні перед смертю він захворів на серце, його перевезено до лікарні і тут він упокоївся, прийнявши Святі Таїнства Сповіді і Причастя.

Народився він 1880-го року в селі Небилів, повіт Калуш в західній Україні. Там прожив свої перші літа, там відбув військову службу в австрійській армії, там і вступив в стан супружий з Анною Костюк. 1907-го року прибув до Канади, дістав "гомстед" в околиці Ламонт і через рік спровадив сюди свою дружину. Але з "гомстеду" не було можливим вижити і покійний Василь працює на всяких інших роботах а потім покидає "гомстед", переноситься на Опал, там деякий час фармерує, а 1924-го року купує фарму на Востна і тут вже оста точно оселюється. Часи його перших кроків в Канаді це були так звані "піонерські часи". Гірко і важко жилось нашим першим переселенцям. Не кращої долі зазнав і покійний Василь і його дружина. Але українець біді не піддається, він поборює її, жиючи християнською надією на кращі дні. Так і було з покійним Василем. Хоч важко жилось, хоч тяжко було знайти працю й важкою вона була, він своїй гіркій долі не піддавась і з вірою в Бога і в його допомогу переміг важкі часи і став поважним і незалежним господарем.

Покійний Василь оставив в смутку свою дружину Анну, сім синів: Миколу, Івана, Йосифа, Дмитра, Володимира, Віктора і Левка, чотири дочки: Марію, Ольгу, Євдокію і Катерину, двадцять внуків, три правнуки і рідну сестру, Анастазію Лунів. Всі діти покійного Василя вже на своїх становищах, всі вони, крім сина Віктора, вже подружені і всіх їх добрий батько і добра мати не лиш вигодували, але й допомогли їм в люди вийти.

Похоронні Відправи почались в пятницю вечером відслуженням Парастасу в домі Покійного, а в суботу, 15-го жовтня рано служилась Панахида, після якої тіло покійного перевезено до української православної церкви в Восетна. Тут продовжувавсь Чин Похорону, а потім була відслужена Заупокійна Св. Літургія і докінчення Похоронних Відправ. Тіло покійного спочило на нашім цвинтарі біля церкви.

В похороні, крім чисельної родини взяла участь велика скількість людей, членів нашої Громади, сусідів і знайомих, бо покійний Василь своїм життям і своїми ділами вповні заслужив собі мати величавий похорон. Зі сльозами в очах прощали його не лиш родина, сусіди й знайомі, але й члени нашої Громади, бо прощали вони одного з основників нашої Громади, прощали того, хто був великим приміром як жити по християнськи, прощали того, кого завжди бачили в церкві, того що приступав до Св. Сповіді і Причастя, прощали свого довголітнього члена, працівника в Громаді і старшого брата.

На прохання Пароха була проведена збірка при останньому цілуванні, що принесла $60.28, з чого уділено на вироблення кліші $5.00 і на пресовий ф о н д "Вістникові" $8.00. Родина покійного жертвувала від себе додатково на ціль нашого Інституту $8.00.

Родині покійного Василя висловлюю сердечні співчуття з приводу смерти їх мужа, батька, діда і прадіда, а всім щиро дякую за їх присутність на Похороні і за пожертви

Хай Господь Бог Своїм Милосердям захистить цілу родину покійного від всякого зла, а Спочилому хай подасть ласку стати співучасником Небесного Царства.

Вічна Йому Память!

о. О. Фляк.

СВ. АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР У КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Повідомляємо Вас, що в неділю 11-го грудня ц. р. о год. 7.30 в приміщенні Колеґії Св. Андрея відбудеться

ТРАДИЦІЙНИЙ АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

Програма Свята складається із слідточок.

1) Молебінь до Св. Андрея — Патрона Колеґії
2) Слово о Настоятеля Колеґії.
3) Реферат на тему: „Життя Св. Андрея Первозваного".
4) Вокальна частина складається з релігійних пісень, деклямацій, музичних точок і красномовства.
5) Чайне прийняття.

Прийдіть самі та запросіть своїх друзів на це традиційне Свято. Разом з Вами звеличаємо це Свято так, як ми це робили минулими роками.

Святочний Комітет.

БЛ. П. АНДРІЙ ПИЛИПІВ
Саскатун, Саск.

В суботу 23-го липня відслужено похоронну Службу Божу по бл. п. Андрію Пилиповім в Саскатуні, Саск., Впреподб. о. Прот. М. Боднарчуком. Покійний прожив 80 років родившись в Дрогобицькім повіті в Галичині. Прибув до Канади 1902 року до Ґренфел, Саск., де осівся на фармі, а 1942 в році перебрався до Фенвуд. Його діяльність як члена Укр. Гр.-Православної Церкви заслуговує на увагу, бо він сердечно опікувався потребами нашої Церкви і багато причинився до зорганізування нашої парафії в Фенвуді. Він був веселої вдачі і жертвенний на наші церковні й народні цілі.

В 1957 році прибув в Саскатун з своєю дружиною на відпочинок, щоби тут з своїми синами, Іваном, Михайлом і Василем, та Марією заміжною Маків, в спокою зажити. Інші діти Катерина Орищук живе в Кенастон, Саск., Анна Фрейден в Форт Вілліямі, Онт. Він оставив також 19 внуків і три правнуки.

Нехай земля буде Йому пером. Вічна Йому Память!

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

11. Неділя, — Брендон, Кенора Сулукавт, Транскона, Бозежур.
18. Неділя, — Портедж Ля Прері, Селкірк, Ґонор — Храм.
25. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Ґонор, Поплярфілд.

СІЧЕНЬ

1. Неділя, — Попляр Парк.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Брендон, Кенора, Транскона, Ґонор, Пембіна
8. Неділя, Собор Пресвятої Богородиці. — Бозежур, Селкірк, Дуфрост, Сулукавт, Портедж Ля Прері.
15. Неділя перед Йорданом. — Тиндал, Ледвин.
19. Четвер, Йордан, — Брендон, Ґонор, Кенора, Транскона.
22. Неділя, — Брендон, Стед, Сенгіл.
29. Неділя, — Кенора, Транскона, Ґонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ГРУДЕНЬ

11. Неділя — Виткін (Річні Збори)
13. Вівторок Св. Ап. Андрія Первозваного — Кендо (Річні Збори)
18. Неділя — Глезлин (Річні Збори)
19. Понеділок Св. Миколая. Чудотв. — Норт Бетлфорд
22. Четвер. Пр. Богородиці від Анни — Медов Лейк
25. Неділя — Гетерлей

УВАГА! В неділю дня 18-го грудня, 1960 року, у приміщенні церковної залі при Українській Греко Православній Церкві в Н. Бетлфорді відбудеться святочний концерт о 8-ій год. вечером. В концерті візьмуть участь учні Рідної Школи. Проситься родичів прибути з своїми діточками на Свято-Миколаївський вечерок.

972 James Str. Ph. 2290
North Battleford, Sask.

о. В. БОРИЧУКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Горлиці.
18. Неділя — Йорктон.
19. Понеділок. Святого Миколая — Йорктон.
22. Четвер. Зачаття Пресв. Богородиці — Райн.
25. Неділя Праотців — Врокстон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 782-2998

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Каддер.
13. Вівторок (Андрея) — Донвел.
18. Неділя — Мазепа.
19. Понеділок (Миколая) — Стороновей.
25. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Вернон
19. Николая Мир. Лик. Чудтв. — Вернон
22. Зачаття Богор. від Св. Анни — Вернон
25. Неділя (Церковні Річні Збори) — Ревелсток

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Гадсон Бей.
13. Вівторок — Гадсон Бей
18. Неділя — Ервуд
19. Понеділок св. Миколая — Гадсон Бей
22. Четвер. Зачаття Пр. Богородиці — Гадсон Бей
25. Неділя — Ендевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 65

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ
18. Неділя — Стінен.
19. Понеділок. Св. Миколая — Норквей.
22. Четвер, Зачаття Пресв. Богородиці — Мейбридж.
25. Неділя — Арран.

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Сван Рівер.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гаес.
8. Неділя, 2-ий день Різдва — Стінен
9. Понеділок. 3-ій день Різдва — Кобзар.
14. Субота. Новий Рік — Сван Плейн.
15. Неділя — Денбирі.
19. Четвер, Йордан — Арран.
20. Пятниця, Собор Ів. Хрест. — Вайтбіч.
22. Неділя — Норквей.
29. Неділя — Мейбридж.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підваннуверська Округа.
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Чилівак, Б. К.
13. Вівторок, Ап. Андрея Первозв., — Ню Вестмінстер, Б. К.
18. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К
19. Понеділок, Миколая Чудотворця — Вестмінстер, Б. К.
22. Четвер, Зач. Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер, Б. К.
25. Неділя — Порт Алберні, Б. К.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Сіба Біч (Річні Збори Вестлоцької Округи).
18. Неділя — Баргед
25. Неділя — Вестлок

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Мелвил
18. Неділя — Гудів
19. Понеділок Миколая Чудотворця (Храм) — Габорд.
22. Четвер Зачаття Пр. Богородиці — Фенвуд
25. Неділя — Поничай

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Нипавин
18. Неділя — Кадет
19. Понеділок. Св. Миколая Чуд. — Сембург
25. Неділя — Шипмен

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Дробот
18. Неділя — Тіодор (за рікою)
19. Св. Миколая — Інсінгер (гай вей)
25. Неділя — Тіодор (м.)

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Мирнам — Моркемб.
18. Неділя — Лужани-Топор. Лойдмінстер.
19. Понеділок св. Миколая — Мусідора.
22. Четвер. — Св. Анни — Мирнам.
25. Неділя — Слава пол.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Мелфорт.
18. Неділя — Бруксбі.
19. Понеділок. Св Миколая — Гронлід (північна).
25. Неділя — Гронлід (північна).

Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Сеньків
18. Неділя — Вайта
19. Св. Миколая — Арбака. — Св. Миколая, Храм
22. Зачаття Пр. Богородиці — Сірко
25. Неділя — Арбака Петра й Павла

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Водіна
18. Неділя Фостон
19. Понеділок Св. Ник. — Ватсон
22. Четвер. Зачаття — Успенська Канора
25. Неділя — Келвінгтон

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Вимер.
6. Св. Веч. в 11-ій ночі — Ватсон.
7. Субота. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Фостон
8. Неділя — Вадіна.
9. Понеділок. Стефана — Вимер.
14. Субота, Новий Рік. — Клер.
15. Неділя — Фостон.
19. Четвер, Йордань — Вонда.
22. Неділя — Ватсон.
29. Неділя — Вадіна.

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Енгусвил
18. Неділя — Виста
19. Св. Миколая — Січ
25. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
11. Неділя — Давфин
13. Вівторок. Св. Ап. Андрея Первозваного — Сифтон
18. Неділя — Роритон
19. Понеділок. Св. Миколая Чудотворця — Валей Ривер
22. Четвер. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Гилберт Плейнс
25. Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Кіндерслей — Заступництво.
11. Неділя — Кендіак.

18. Неділя — Мус Джьо.
19. Понеділок. Миколая Чудотворця — Мус Джьо.
25. Неділя — Оен, Алта.

Address: 106 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 3-1463

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Гефорд
13. Вівторок — Гефорд
18. Неділя — Редвілд
19. Понеділок — Мейфер (Храм)
22. Четвер — Борден-Бінкин
25. Неділя — Гефорд

Box 163, Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Беліс, — Річні Збори. Вечірня 6-та год. вечора — Довнінг, — Річні Збори.
18. Неділя — Вільна, — Річні Збори. Вечірня 6-та год. вечора — Ворспайт, — Річні Збори.
19. Понеділок, Св. Миколая Чудотворця — Спедден, — Річні Збори.
22. Четвер, Зачаття Пр. Богородиці — Смокі Лейк.
25. Неділя — Стрий, — Річні Збори.
25. Неділя — Бойн Лейк, — Річні Збори.

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Ворспайт.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТА — Смокі Лейк, 7-ма год. рано.
8. Неділя, Собор Пресв. Богор. — Вільна.
9. Понеділок, Первомуч. Степана — Спедден.
14. Субота, Н. Р. — Обрізання — Василія Вел. — Бойн Лейк.
15. Неділя — Стрий.
18. Середа, Щедрий Вечір. Освячення Води:
   11.00 год — Смокі Лейк.
   12.30 год. — Вільна.
   2.00 год. — Стрий.
   3.30 год — Спедден
19. Четвер, Йордан-Богоявлення — Давнінг.
20. Пятниця, Собор Івана Хрестителя — Беліс.
22. Неділя — Смокі Лейк.
29. Неділя — Спедден.

УВАГА! Ще можуть зайти деякі непередбачені зміни, що до порядку Богослужень на місяць січень, про що громади своєчасно будуть повідомлені

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Канора.
18. Неділя — Рама.
19. Св. Миколая — Канора.
25. Неділя — Канора.

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Николая — Толстой
22. Четвер. Анни Зачаття — Толстой
25. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Вакав
18. Неділя — Тарнополь.
19. Понеділок. Св. Миколая — Ст. Джуліен,
   7 год. вечером концерт Рідної Школи у Вакав.
22. Четвер. Зачаття — Єллов Крік.
25. Неділя — Лепін.

Увага до заряду кожної громади: проситься зорганізувати групи колядників, які мають відвідати кожну українську родину, Округи Вакав.

Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Етелберт.
18. Неділя — Дорбен.
19. Понеділок. (Миколая Чудотворця) — Зелена (Ворк).
20. Четвер. (Зачаття Пр. Бог. від Анни) — Пайн Ривер.
25. Неділя — Ре[illegible].

Address: Box 71. Ethelbert, Man.

о. О. ФЛЯКА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Восетна, Річні Збори.
18. Неділя — Торгилд, Річні Збори.
19. Понеділок — Федора св. Мик
22. Четвер — Редватер, Зачаття Пресв. Богородиці.
25. Неділя — Радвей, Річні Збори.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Крийгенд.
18. Неділя — Сирейл.
19. Понеділок. Св. Миколая — Гресленд.
22. Четвер. Зачаття Пресв. Богор. від Анни — Лак Ла Біш.
25. Неділя — Бойл.

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
[illegible] Округа
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Брудергайм.
13. Вівторок, Ап. Андрія Первозванного — Кагвин.
18. Неділя — Калмар.
19. Понеділок — Едмонтон.
22. Четвер — Едмонтон.
25. Неділя — Пено.

[illegible]
1. Неділя — Оновей.
7. Субота, Різдво Христове — Калмар 12-та год. ночі. Торсбі 10-та год. ранку.
8. Неділя, Собор Пресв. Богор. — Брудергайм.
9. Понеділок, Первомуч. Степана — Пено.
14. Субота, Новий Рік — Едмонтон.
15. Неділя — Кагвин.
19. Четвер, Богоявлення-Водохреща — Брудергайм.
22. Неділя — Калмар.
29. Неділя — Пено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ
11. Неділя — Фовм Лейк
18. Неділя — Вишарт
19. Понеділок, Св. Миколая — „Коло Мельничуків"
22. Четвер. Св. Анни — Едмор
25. Неділя — Винныярд

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Шіго (місто)
7. Субота. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго (місто)
8. Неділя — Вишарт
9. Понеділок Первомуч. Степана — Фовм Лейк.
14. Субота. Новий Рік — Едмор.
15. Неділя — Винныярд.
18. Середа. Вечірня з Великим Водосв. — Шіго (місто)
19. Четвер. Йордан — Шіго полудн.
22. Неділя — Фовм Лейк.
29. Неділя — Вишарт.

Address: Shoho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1961. ЧИСЛО (1125) 1

ЖИВІМО ЗА НОВИМ ЗАПОВІТОМ!

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Нову Заповідь даю вам, — щоб ви любили один одного!" (Івана 13. 34).

Ми живемо в тяжкий час, коли багато важливих питань переоцінюються, коли повстають і нові великі питання.

Ми живемо в час, коли сильно розвинулася техніка, і ці технічні наші досягнення неправдиво сприймають за досягнення наукові.

Ми живемо в час, коли багато пильнують про фізичний свій розвій, але зовсім не думають про найголовніше, — про розвій духа свого.

От уже незабаром сповниться дві тисячі років, як Господь послав Сина Свого на нашу горду землю, і Він народився серед нас і приніс нам Нового Заповіта.

Людство до того — і то тільки частина його — жило за Старим Заповітом, а Син Божий Своїм Народженням і всією Своєю Божественною Наукою встановив на землі Новий Заповіт.

Заповіт — це наші конечні умовини співжиття з Богом. Це наші стосунки до Господа, нашого Творця. І з часу народження Сина Божого установився на землі Новий Заповіт.

Новий, — бо все переродилося на нове!

Новий — бо ми стали в зовсім інші нові стосунки до свого Творця.

Новий Заповіт — це зовсім реальне явище в нашому світі. Явище живе і дійсне. Як їжа, вода та повітря потрібні людині, щоб жити фізично, так потрібний нам і Новий Заповіт, щоб не вмерти духово.

Новий Заповіт — це не сторінка Біблії, — це живі дійсні потреби нашого життя.

Це Догмати нашого буття, — Догмати святі й непорушні. Це збір живих Божих Заповідей, щоб наступило на землі Царство Боже.

Закони Нового Заповіту охоплюють усе наше життя, охоплюють усе потрібне, щоб наступило Царство Боже. Христос навчає: "Коли хто прагне — нехай прийде до Мене та й п'є!" (Ів. 7. 37), бо "Хто вірує в Мене, то річки Живої Води потечуть з його лоня" (Ів. 7. 38).

Людство помалу сприйняло Новий Заповіт, і стало на ньому будувати свою християнську культуру і вводити її в життя, цебто християнізуватися.

Християнська культура — найглибша, найправдивіша і найвірніша культура в світі серед усіх інших культур, бо це культура Божа, яку встановив нам Ісус Христос Новим Заповітом.

Основою Нового Заповіту й основою християнської культури є **Віра** в Господа Бога, — що це Він Творець світу й людини, що це Він — Опікун і Двигун світу.

У Новому-Заповіті Ісус Христос подав нам усі Свої Заповіді, як належить жити, щоб наступило Царство Боже і в нас самих, і в цілому світі. І ці Заповіді — це Священні Божі Догмати, конечні для нашого життя. А коли ми цих Догматів не виконуємо, то ми не християни.

У Новому Заповіті зовсім новими встановлені всі наші стосунки до Бога. Б[illegible] — це наш Батько рідний, який постійно опікується нами. Це було зовсім нове розуміння в світі, до того ніколи не знане й не чуване.

Крім цього, Новий Заповіт приніс світові зовсім нове розуміння людини: Людина — це Образ і Подоба Божа (Буття І. 26), і з цього Христос подав нам зовсім нову науку, а саме: "Люби свого ближнього, як самого себе" (Мт. 22. 39). Мало цього, — Заповідь про любов і пошану до свого ближнього "подібна по першої Заповіді", — до любові до Бога.

Оця заповідь про конечну пошану кожної окремої людини, стала основою Нового Заповіту, і хто її не викнує, той не християнин. "І хто скаже: я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як той може Бога любити, якого не бачить?" (Ів. 4. 20).

Двигуном Нового Заповіту Ісус Христос поставив любов. "Бог — то любов" навчає нас улюблений Учень Ісусів Іван (І. 4. 16). А що Людина — то Образ і Подоба Божа, то й людина буде Людиною тільки тоді, коли вона любов. І коли людина не має любови, то вона не християнин. Апостол Іван навчає: "Бог є любов, і хто пробуває в любові, той пробуває у Бозі, і в нім Бог пробуває!" (Ів. 4. 16).

Ось тому Бог — Чоловіколюбний, і це велике й святе слово ми так часто вживаємо на Службах Божих, бо це основа Християнства.

Любов до Бога й до ближнього — це найперший Догмат Нового Заповіту і всього Християнства і християнської культури. Це Догмат безконечно родючий, і коли б ми належно його виконували, то вже були б Царство Боже та Рай на землі!

Основою Нового Заповіту Ісус Христос поставив також родину. Родина — це домова Церква, навчає Апостол Павло (Рим. 16. 4). Це глибока наука: батько, мати й діти нехай стануть малою Церквою, як навчав і великий учитель Іван Золотоустий. Родина — це всежиттєва підготова до Церкви соборної, спільної. І кожен у цій Домовій Церкві має велику пошану: "Шануй Батька свого і матір свою", наказує Сам Господь.

А діти — то найкращий Дар Божий, яких батьки обов'язані виховати на Славу Бога і Його народу.

Родина — це велика підвалина життя в Новому Заповіті і в християнській культурі, і це основна ціль нашого життя — творити з родини Домашню Церкву.

Правда Божа — це теж основна підвалина, на якій Ісус Христос заснував Новий Заповіт. Запові-

Христос Рождається!

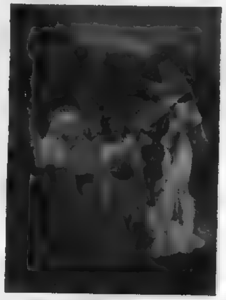

Високопреосвященнішого Владику Митрополита і ввесь Священний Єпископат, Світлу Консисторію і Голову й Президії, Духовенство й вірних нашої Церкви в Канаді, працівників "Вісника" й прихильників його та ввесь український народ поздоровляємо з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і з НОВИМ РОКОМ!

Адміністрація й Редакція.

ді Христові — оце Правда Божа, і коли ти не виконуєш їх, ти не християнин.

А щоб Правду Божу ми належно розуміли й виконували, то Господь вдихнув Духа Свого в людину (Буття 2. 7) і дав їй с о в і с т ь. Совість — це Око Боже в людині (Мт. 6. 22). Апостол Павло навчає (Рим. 2. 15), що совість — це свідок у серці людини, який "чи то осуджує, чи оправдує діло людини". Людина без совісті — не християнин.

Господь і Бог наш Ісус Христос, давши нам Нового Заповіта, дав нам і повну змогу жити ним і в ньому, — заснував Свою Святу Ц е р к в у, як основу і нашого спасіння, і Царства Божого на землі. І хто вчащає до Церкви і приймає Її науку, той виконує основу Нового Заповіту, той справді належить до християнської культури.

От уже дві тисячі років минає, як Господь наш Ісус Христос, прийшовши на землю, дав нам Нового Заповіта. Дав для реального життя ним, для набуття повного щастя в житті. Дав як основу життя живу, дійсну і реальну.

І коли ми всі будемо реально виконувати Новий Заповіт, як основу свого життя, то в світі запанує мир і щастя!

Усіх вітаю з Великим Святом Народження Господа Нашого Ісуса Христа, Творця Нового Заповіту.

Вітаю усіх і з Новим Роком, і всім бажаю душевного спокою та правдивого щастя. А вони наступлять тільки тоді, коли ми всі чистою душею та щирим серцем повно сприймемо Новий Заповіт.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

† *Іларіон*,

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1961-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Смиренний Михаїл,

З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

Архипастирське Привітання

НА СВЯТО РІЗДВА ХРИСТОВОГО 1960-61 РОКУ

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Брати й Сестри, Молодь і діти Сх. Єпархії! Як і в минулі роки, так і цього року в великій піднесеній радості вітаю вас: ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ. СЛАВТЕ ЙОГО! Бо з НАМИ Бог! Близько з нами.

В це Велике Свято радість наша не знає межі, бо святкуємо не якесь людське свято, а святкуємо день НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО НА ЗЕМЛІ ДЛЯ ТОГО, щоб пожити між людьми та повернути їм право й дати силу знову ДІТЬМИ БОЖИМИ стати через віру в Нього. (Іоан. 1, 12; Галат 3, 26).

Дивна і незбагнена ця Таємниця Божої любови до нас людей: Бог явився в тілі. (1 Тим. 3, 16).

І сам Христос Син Божий засвідчив ту несказанну любов Божу до нас, коли сказав: "Бог так полюбив світ (людей), що й Сина Свого Єдинородного віддав (за них) щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне. (Іоан. 3, 16).

Пришестя Сина Божого на землю не сталося несподівано, бо ще в Раю Бог обітував пришестя Його, як такого, що знищить владу змія-диявола. Його там названо Сім'я ЖОНИ, а не сім'я мужа, бо Він народився від Непорочної Женщини Діви Марії з нашестя Духа Святого, а не з насіння мужа. (Ісаї 7, 14; Луки 1, 35.).

Обітування Спасителя Бог повторяв людям на протязі п'яти тисяч років — через Праотців Авраама (I М. 12, 3; 18, 18); через Ісаака (26, 4); через Якова (28, 14); через Мойсея (5 М. 18, 15, 18). Через Давида багато раз у псалмах і через пророків. Через Ісаію сказав Бог що "Ось діва в утробі прийме і породить Сина і дадуть Йому ім'я ЕММАНУЇЛ, що значить: З НАМИ БОГ. Через Ісаію ж сказано Хто він Той ЕММАНУЇЛ:

"Дитятко народилось нам — Син (Божий) і дався нам. Влада Його на раменах Його (це значить — Він Сам ВОЛОДАР). Ім'я Його: Дивний. Радник (один з наради Св. Тройці). (Пс. 39 (40) (6-9). Бог кріпкий (всесильний). Отець вічности. Князь миру (замирення). Змноженню влади Його немає межі. . . Вірність Господа сил небесних утворить це". (Іс. 9, 6-7). Через пророка Даниїла Господь указав і час коли прийде Він, а саме через 62 сідмини (сім років), а в половині 77-ої сідмини припиняться старозавітні жертви, бо принесеться Викупительна Жертва Христа Спасителя на Голгофі на хресті. (Даниїла 9, 24-27).

Через пророка Міхея сказано, що Христос Господь народиться в Віфлеємі: "І ти Віфлеєме-Єфрафо, хіба малий ти в тисячах юдових? Із тебе вийде Мені Той що упасе людей Моїх Ізраїля. Походження Його від ПОЧАТКІВ, від Днів ВІЧНОСТИ". (Міхея 5, 2).

Через пророка Аггея сказано, що Христос Господь з'явиться в цьому храмі, якого збудував Зоровавель після повернення народу Ізраїльського з полону вавилонського. "Так говорить Господь Саваоф: Ще раз — і це буде скоро, — Я потрясу небом і землею, морем і сушею. І потрясу всі народи і прийде БАЖАНИЙ (сподіваний всіма народами) і наповню Дім (храм) цей славою... Говорить Господь сил небесних.

Слава цього храму буде більша аніж слава першого (соломонового), і на цьому місці Я дам мир. . . (Аггея 2, 6-9).

"І це буде СКОРО" сказав Господь Отже, бачимо, що дати, указані Богом точно, бо все сталося так, як сказав Дух Святий через пророків. Син Божий справді народився від Діви Марії, як сказав пророк Ісаія і це засвідчив Архангел Божий Гавриїл, коли сказав до Св. Діви Марії:

"Дух Святий найде на Тебе і сила Всевишнього покриє Тебе, тому й Те, що народиться, Святе і назоветься — Син Божий. (Луки 1, 35).

Народився справді в Віфлеємі. Одно з імен Його — Дивний, як сказав Ісаія. І справді Він у всьому ДИВНИЙ: народився від Діви без отця, народився в крайній убогості, в стайні для скотини, хоч походив з царського роду по Матері, нащадок царя Давида. В той же час ДИВНИЙ Божественною славою, бо справді Бог потряс Небом, як сказав через пророка Аггея, бо в момент народження Ангел небесний сповістив пастухам, що народився Христос Господь, а хори ангелів уже прославляли Його трьохчастною піснею, яка стала програмою Його діяння на землі: **"Слава на Небі Богові. І на землі мир. В людях благовоління"** (любов). (Луки 2, 11, 14).

Він справді прийшов у той самий храм про який говорив пророк Аггей, принесений Матір'ю в 40-ий день. В цьому храмі багато раз молився і проповідував, аж поки не залишив його за невірство юдеїв, коли сказав:

"Ось залишаю дім ваш пусткою, і не побачите Мене, аж поки не вигукнете: Благословен Той, що йде у Ім'я Господнє. (Мф. 29, 38-39).

З того часу храм той втратив своє значення, бо вже виконав своє призначення вихованця народу, а через 37 років римляни зруйнували його так, що не лишилося каміня на камині, як і сповістив Христос. (Мф. 24, 2.). Таким чином кінець Старого заповіту стався тоді, коли принесена була Голгофська Жертва Христос. Тому й каже Апостол: "Кінець старого Закону ХРИСТОС". (Рим. 10, 4).

Даремно послідовники Старого заповіту ждуть іншого "месії", бо всі обітування і всі пророцтва уже до останньої йоти справдилися на Христі Ісусі Сині Божому. Щоправда Христос Господь знав, що ті запеклі Його противники будуть ждати іншого і він таки прийде, але вже не від Бога, а від себе і в своє ім'я, а не в Боже, і що вони його приймуть. Я прийшов у Ім'я Отця Мого і ви не приймаєте Мене, а коли прийде інший во ім'я своє, того приймете. (Іоана 5, 43). Про нього докладно розповідає Апостол Павел (2 Солун 2, 3-12). Ще ясніше про нього написано в Об'явленні Св. Іоана Богослова (Апокаліпсіс) Див. розд. 13 і розд. 19, 20-21).

Все це навів я вам, Любі Браття й Сестри, щоб ви наочно побачили Хто Те Дитятко, що народилося в цю Святу ніч і Кого прославляємо в наших хатах і в храмі молитвами та піснями. Любі мої! це ж Це ДИТЯТКО — Христос дало нам право й силу знову Дітьми Божими стати через віру в Нього. (Іо. 1, 12). Це ж Це Дитятко повернуло нам синівство Боже і через Нього ти став уже не раб, не чужинець, а син Богові і співнаслідник Христові в вічній Радості: (Галат 4, 4-7). Через Нього "ми приступили до безлічі Ангелів, до Єрусалиму Небесного, до святкуючого собору Церкви Первенців, на Небі написаних, до Судді всіх Бога, до духів праведних, що досягли звершенства" (Євр. 12, 22-23).

Хто ж нам рідніший на землі за Це ДИТЯТКО-ХРИСТА? З якою ж радістю, вдячністю та любов'ю нам треба зустрічати Його в цей Свят-Вечір!!

З НАМИ БОГ! в радості викрикував пророк. Так: З нами Бог! Сам Син Бога Бог — Слово явився в тілі. І не тільки раз явився на землі, а дав запевнення завжди бути з нами до кінця віку. (Мф. 28, 20). Більше того: Він намагається бути з нами і в нас, як і сказав:

"Ось Я стою коло дверей і стукаю, і хто почує Мій голос і відчинить двері (серця й хати) до того ввійду і буду вечеряти з ним і він зо Мною. (Об. 3, 20). Ось чому наші Батьки в Україні ніколи не сідали на покутті під Іконами, бо те місце для Христа Господа. А як траплявся на Свят-Вечір подорожній, то його садовили, бо вважали, що Бог його послав. Бо й Апостол сказав, що деякі люди гостили в себе Ангелів. (Авраам Самого Бога).

Тож, Любі мої, Свят-Вечір то зустріч Сина Божого в своїй хаті. Чи треба казати, як зустрічати аж Такого Гостя? Хата стає малою церквою, а ти, батьку, мов би священик серед своєї родини.

Це програма й Святого Вечора. Віддайте славу Богові, помиріться всі між собою, і виявіть благовоління, цебто — добру волю в любові та згоді, і так помолившись, сідайте за стіл. Перша пісня на славу Дитятки Христа: Бог Предвічний народився. . . або "Нова радість стала" чи іншу святу пісню про народження Христа Господа. На столі запалені свічки. Хату кадять ладаном, як робили наші батьки. Сама Вечеря мовби якась священнодія. Тому й розмови пристойні й радісні. Спомини своїх і тих, що на Батьківщині. А ді-допомога убогим і потіха хворим. Це в хаті своїй, а тоді всі до Храму Божого, щоб всією громадою віддати славу й подяку Богові.

Господи! як це все гарно, чисто та піднесено! І які бідні ті, що втратили віру в Бога і не здібні відчути цієї святої Радости! А ще гірше, які нещасні ті, що не тільки не вірують, а ще й, як Ірод, переслідують Христа Господа, щоб убити Його в серцях людей! "Мені помста, Я віддам", — каже Господь. Страшно впасти в руки Бога Живого. (Євр. 10, 31-30). Тепер всі бачать до чого привело богоборство. Але з ними сталося те, що сказано через пророка Ісаію: "Дивлячись, не бачать і слухаючи не чують, бо огрубіло серце їхне і не можуть повернутися, щоб Бог сцілив їх. (Іс. 6, 9-10). Вони вище всього поставили себе й свій розум, хоч і знають, що розум людини не є досконалий. Вони відвернулися від Бога, а Бог відвернувся від них і попустив їм вірити в неправду. (2 Сол. 2, 11-12).

Тож, дорогі мої! Святкуйте за себе й за тих, кому перешкоджають святкувати. Бо Небо і земля сьогодні радістю веселяться; Ангели й люди духовно торжествують, бо Бог у тілі явився... Приєднаймося ж і ми до цього небесно-земного хору Собору святих. Тож і ще й ще Вас усіх вітаю!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ. СЛАВТЕ ЙОГО. З НАМИ БОГ! Йому слава на віки вічні. Амінь.

Дано Року Божого 1960 перед Святом РІЗДВА ХРИСТОВОГО

В Катедрі Св. Володимира в Торонто.

СВІТ МОЖЕ БУТИ ЗНИЩЕНИЙ

Американський хемічний дослідник і нобелівський лавреат д-р Лінус Павлінг заявив тут що сьогодні є в світі стільки атомових бомб (в ЗДА і СССР), що ними можна знищити все людство. На думку Павлінга, вистачить на це 4,000 малих бомб, а на цілковите знищення населення ЗДА і СССР вистачало б 300 таких бомб. Він гостро осудив тих, які уважають, що всякі експеременти з малими атомовими вибухами нешкідливими для людства. Через дотеперішні термоядерні тести, сказав він, поверх три мільйони дітей у світі вродяться з різними дуже серйозними фізичними дефектами.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ПЕРЕД РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

„І вдячними будьте!"
Кол. 3:15.

„Христос з небес — зустрічайте!"

На протязі тисячоліть сповіщали пророки про великий і благословенний день приходу Месії-Спасителя й, сповіщали, закликали народ до належної Його зустрічі. А коли Спаситель прийшов до своїх — свої не прийняли Його. Даремно Йосиф і Пречиста Діва шукали у Вифлеємі хатини — темна й убога кошара стала єдиним притулком народженому Божому Синові. . .

І сьогодні, напередодні торжественного дня Різдва Христового, Спаситель стукає до нас: до наших душ, до наших сердець. . . Чи відкриємо їх для Божого Сина, чи залишимо темними й глухими, як двері вифлиємських хатин?. . . "Хто почує Мій голос, то увійду до нього" — каже Спаситель, — "і сяду вечеряти з ним і він буде зі Мною".

Коли хочемо, щоб Христос не минув нашої хатини — зустрічаймо Його! Зустрічаймо Його, як свого Єдиного Владику й Спасителя. Несім Йому в дар, — хто що зможе принести: хто золото, — золото,, хто миро, — миро, хто пісню, — пісню, але всі разом несімо в дар Христові те, що Йому найдорожче: наші відкриті й зігріті любов'ю серця!

НЕДІЛЯ ПІСЛЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

„Встань, візьми Дитя . . . і йди!"
Мат. 2:20.

Ще лунає радісний ангельський спів про мир на землі, а вже чути плач і ридання вифлиємських матерів. . . Це розлючений заздрісний Ірод вигублює немовлят, щоб разом з ними погубити Новонародженого Спасителя... Але ангел Господній сповіщає Йосифа про небезпеку для Дитяти та наказує йому, щоб він взявши Дитя й Матір Його, відійшов з країни дітовбивців. . .

Ангельський наказ зобов'язує кожного з нас, як найдорожчий скарб, нести у своєму серці Христа і не дати Його ніякому Іродові на наругу. Сьогоднішній Ірод, який шукає убити Христа, такий же лютий і заздрісний, як і був дві тисячі років тому. Лише воїни сучасного Ірода озброєні не списами, але модерними засобами пропаганди, якими убивають душі діток, що їх батьки лишають без опіки.

То ж устань, брате й сестро! Візьми дитя своє і йди з ним на зустріч Христові, віддай дитя своє у Його опіку, і лише тоді будеш певний, що серця твого дитяти не досягне рука ніякого Ірода.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

„Христос народжується — славіте!"

І знову Господь сподобив нас дочекатися радісного й великого Свята — Різдва Христового. І знову погляд і серце кожної християнської душі звертається в далекий Вифлеєм — звідки біля двох тисяч років тому засяяла звізда, сповіщаючи світ про народження Правди, Любові, Життя. . .

Коли промінь Вифлеємської Зорі торкнеться твого серця, дорогий брате і сестро, коли радісний святковий настрій навідає тебе, пам'ятай: до тебе завітав Новонароджений Спаситель!

Тоді поспіши до Божого Храму віддати поклін і славу Новонародженому Божому Дитяті, бо наші Храми — це Вифлеємські Вертепи, в яких вічно народжується Христос; тоді разом з усім твоїм народом нехай полине з уст твоїх різдвяна ангельська пісня: "Слава Богу на висоті, а на змелі спокій".

СЕМИНАРІЯ ДЛЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ АЗІЇ

Року 1954-го ченці-василіяни (неукраїнського роду) відкрили в Метюен, Масс , ЗДА, першу греко-католицьку богословську школу-семинарію для греко-католиків неслов'янського походження. У цій школі вчаться кандидати на священиків для уніятів (т. зв. греко-католиків) у Малій Азії. Перший випускник цієї школи став католицьким священиком маронітського обряду.

Кардинал Кашінг, який пожертвував на цю школу 500,000 дол. (побудова школи коштує 600,000 дол.), 18-го вересня 1960 року посвятив цю школу імені Св. Василія Великого. Тепер там є 11 студентів. У майбутньому вони мають пробувати ширити унію (греко-католицтво) серед православних Малої Азії.

Друга богословська школа Св. Василія Великого будується коштом двох мільйонів долярів у Стемфорді, під опікою Архиепископа Амвросія Сенишина, — вона призначена для греко-католиків українського роду.

Чернечий Чин Св. Василія Великого був оснований у четвертому століттті, — цебто він постав ще тоді, коли була одна, неподільна Вселенська Християнська Церква — перед відступленням від неї Римської Церкви. Центральний василіянський Манастир Св. Спасителя знаходиться в Саіда в Ливані.

Зростання Православія на американському континенті спонукує Рим до конкуренційних протизаходів — до підтримування уніятства, що в багатьох своїх рисах являється наслідуванням Православія.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
[illegible] в Канаді — [illegible]; в ЗДА — [illegible]

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

В українців до великих рокових свят належать Різдвяні Свята, Йордан, Великдень і Зелені Свята. І ті Свята святкуються ще окремо по домах, де український народ установив свої власні звичаї й обряди, які підносять величавість тих Свят.

Свято Різдва Христового є святом усього Християнства, і кожен народ святкує Свято Різдва з окремими своїми обрядами і церемоніялами.

Різдво в українців

Можна сказати, що святкування Різдва в українців є може найвеличавішим. Вони святкують його в церквах, але окремо і величаво святкують його в своїх домах і громадах.

Свята Вечеря. — Український звичай каже, що має бути 12 страв (разом з печевами), а найважніша страва "кутя" з медом або цукром. А також і риба. Яке ж значення куті? Пшениця, то хліб, а Христос казав: "Я хліб життя", а тим хлібом була Його наука. Кожне слово Його науки є тим, що і зерно пшениці, з якого може вирости багато зерен, отже багато хліба. Риба пригадує Христа. За часів переслідувань християни не могли писати слова "Ісус Христос", отже брали букви з назви риби, яка в грецькій мові називається "Ixtic", отже ті букви пригадували слова "Ісус Христос". Було, що і малювали рибу як пригадку Христа.

12 страв.—чому ж має бути 12 страв? Коли люди готовлять великий празник, то приготовляють багато страв, щоб гостей гідно прийняти. А святкуючи Різдво, розуміли, що великим Гостем у них буде сам Ісус Христос, бо говорив же Він: "Де двоє чи троє зберуться в ім'я Моє, там і Я буду між ними".

На стіл для Святої Вечері кладуть сіно для пригадки, що малий Христос лежав на сіні. На землю стелять солому або сіно, що має нагадувати стаєнку, де Христос народився.

У куті ставлять сніп вівса, чи жита, чи пшениці і це "дід" чи "дідух"; він пригадує близьких і далеких предків родини — дідів, бабунь, прадідів, прабабок і ще дальших. І кожний колосок того снопа пригадує одного предка.

Було в народі повір'я, що на Святий Вечір душі предків приходять, щоб разом зі своїми потомками святкувати, отже разом з ними вечеряти. Був навіть звичай, що частинку кожної страви окремо відкладали, щоб погостити тих предків і так їх пошанувати.

Пошана предків. — Очевидно, українці ще перед християнством своїх предків споминали і дуже шанували. — В азійських народів: персів, китайців, японців та індусів пошана предків була завжди дуже великою справою.

У хатах мали таблички з написами імен предків і перед ними світили світло.

Коли ж молода пара дружилася, то йшла на цвинтар на гроби предків і там обіцювала, що буде зберігати і шанувати те, що ті предки шанували, — отже, що будуть зберігати культуру свого народу.

Так пошана до предків стояла на сторожі народньої культури. Все те було знаком великої культурности тих народів і великої моральної їх сили.

Українці на Святу Вечерю ставлять на столі свічку, або і три, що нагадують ту звізду, яка над стайнею де був Христос, світила.

Так хата переміняється в домашню церкву. Перед Вечерею всі вмиваються, прибираються, моляться, і тоді сідають до Вечері, а потім колядують.

А коляди, що співають в часі Вечері і по Вечері, є немов домашнім Богослу-[illegible]

Можна б ще багато згадати, але і згадане вже дає образ святкування Різдва по домах і родинах українських.

Українці вважають Різдво родинним святом і тому всі були вдома, щоби разом святкувати. А сини і дочки носили чи возили "вечерю" до своїх родичів, які з ними не жили, або своїх дітей з тією "вечерею" посилали.

А ще згадати "колядників", які ходили від хати до хати, яке воно було святкове й незабутнє!

І хто хоч один раз такий Свят-Вечір пережив, той його ніколи не забуде і в своїм домі його не занехає. Він і дітям своїм скаже: "І ви в своїх домах такий Святий Вечір справляйте!"

Та згадуючи все те, мусимо пам'ятати, що свято буде аж тоді дійсним святом, коли його гідно і щиро приготовимо, коли по-святковому приготовимо і свою душу, і свою совість, і свою добру волю.

Коли в нашій душі буде те свято, то воно буде разом і в хаті і в родині.

Згадати б ще, що на Свят-Вечір сини і дочки несли "вечерю", або дітьми посилали до своїх родичів, які з ними не жили, щоб так своєю Різдвяною Вечерею з ними поділитися.

А було й таке: під час Святої Вечері одне місце при столі лишали порожнім для того близького, що помер, або не міг з ними бути.

Про Різдво Христа в Євангелії

Саме тоді був перепис населення, отже всі йшли записуватися там, звідки вони походили. Так пішла і Діва Марія з Йосифом до Вифлеєму. Коли ж в місті не знайшли для себе місця, то спинилися в стаєнці, що була поза містом, і тут Христос народився.

А в дальших сторонах були старі побожні три царі, чи мудреці, і їм показалася чудесна зоря, про яку знали, що вона щось велике їм звіщає і треба йти, куди вона їх поведе, і вони пішли за нею. Коли прийшли до Єрусалиму, то там запитали царя Ірода, де мав би народитися новий цар, бо звізда їм об'явила, що він народився. А Ірод налякався, бо думав, що новий цар відбере від нього царський уряд. Коли він розвідався від священиків, що він має народитися десь у Вифлеємі, то каже мудрецям: "Ідіть, а коли його знайдете, то дайте мені знати, а я прийду, щоб йому поклонитися".

Коли вони вийшли від Ірода, то знову йшли за звіздою і вона завела їх до тієї стайні, де був Христос; Діва Марія і Йосиф. Вони Христу поклонилися і дали дарунки: золоті речі, пахучий ладан і дороге пахуче миро (пахучу дорогу оливу).

Ніч тоді була ясна і пастухи пасли на полях череди овець. І їм з'явився ангел і сказав: "Там коло Вифлеєму народився Христос" отже йдіть туди. І вони пішли і побачили Христа і матір Його і дали дарунки, які могли дати. А ангели на воздусі співали: "Слава на небі Богу, а на землі спокій і в людей добра воля".

А мудреці до Ірода вже не заходили, бо знали, що він рад би Христа вбити.

Таке оповідається в Євангеліях.

А Ірод — щоб убити Христа, велів повбивати всіх дітей, хлопчиків, в цілій околиці і думав, що між ними вб'є також і Христа, але не вбив. Ангел сказав Діві Марії і Йосифові, щоб утікали до Єгипту, отже вони і Христа взяли з собою.

Як нині українці святкують

Ті, що сьогодні далеко від української землі, можуть святкувати спокійно, хоч і зі смутком, але ті, що сьогодні в Україні, будуть святкувати з журбою, плачем і сльозами, в голоді і холоді, бачучи над собою злочинні руки тамтешніх царів Іродів, які наважились український народ винищувати.

Та ми, — згадуючи їх, щиро молімося, щоб Христос дав їм поміч, щоб там Іродів не стало й український народ став вільним на своїй землі! І де тепер страшна неволя, щоб там настав мир і добро.

Отже святкуймо і молімося!

РІЗДВЯНА НІЧ

Різдв'яна Ніч —
І думи линуть в далеч-даль. . .
Різдв'яна Ніч —
Лунає коляд спів,
А в мене на душі печаль. . .
В очах картини давніх днів
З рідних країв, —
Туга і жаль. . .
Бувало там:
Над селами прадавніми в полях
Під небом зоряним і синім
Гудуть, гудуть там дзвони різдв'яні;
Немов кадильний фимиям
Туман пливе по тих шляхах. . .
Я бачу вас, мов нині,
Мої минулі дні. . .
Бувало там. . .
Минулося? В душі воно не вмерло, —
Душа жива, і не засне повік,
Хоч би її туга смоктала й жерла
З дня-на-день, рік-у-рік!
Ці сірі дні порожні і понурі
В одноманітних зимних мурах, —
Такі часи!. . .
А серце рветься у поля й ліси. . .
Різдв'яна Ніч —
Низенько я схилюся
І молю я, Рідний Краю,
Христа і Матір Пресвятую,
І з Ними дух мій віч-на-віч. . .
А коляди навколо хати:
"Небо і земля нині торжествують",
"Родивсь на сіні Бог необнятий". . .

Маргарита Пилипчук.

МАТЕРІЯЛИ ДО ІСТОРІЇ У. Г. П. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Дев'ятий Собор Укр. Прав. Церкви в Канаді в Саскатуні 28, 29 і 30 липня 1946 р.

Собор почався Архиерейською Службою Божою в неділю, в якій брали участь також священики з Америки, що прибули на Собор, а то свящ. Веселовський і Лещишин.

По Богослуженні був Спільний обід, після якого всі присутні зібралися до залі Інституту, де відбувалися наради.

Перед Собором була також конференція священиків, де обговорено багато справ, які опісля порушувано на Соборі.

Справа Єпископа для Канади

Може найважнішою справою на Соборі була постанова щоби подбати про окремого єпископа для Канади, а ту справу порушив сам архиеп. Теодорович в своїй промові. Він вказав, що Церква в Канаді значно зросла і поширилась, отже і праця в веденні Церкви збільшилася, а він живе в Злучених Державах і до Канади приїздить лише літом, отже Канаді треба Єпископа, який жив би тут постійно. Так Архиепископ Теодорович заявив свою резиґнацію в користь нашої Церкви в Канаді.

Календарна справа

Згадав Архиеп. Теодорович вістку про те, що на Закарпатті ґреко-католицький Єпископ Гойдич старається завести в ґреко-католицькій Церкві новий Календар, щоб нібито до "цивілізованого" світу достороїтися, але серед вірних є сильний спротив. А дальше: — Історія за зміною календаря то стара історія. Як лише папа Григорій зложив новий календар 1582 року, то зараз старався накинути його "цивілізованому" світові. Поляки силою накидали його українцям, але українці сильно противилися, розуміючи, що полякам і папі ходить не про "культурність", але щоб взяти українців сильніше в руки.

— І важне, що зміни календаря в Українській Церкві завжди хотіли вороги, або між українцями ті, які ворогам прислуговувалися, і яким про ніяку цивілізацію не ходило.

А Українська Церква вдержалася тим, що до цивілізованого світу не достроювалась. Достроюватися до когось, то ліквідувати себе і зі свого ґрунту переходити на чужий.

Що сталося з Церквою на Україні

Окремо Архиеп. Теодорович розказав які відомості він має про церковну справу на Україні.

— Я з великим неспокоєм слідив за новинами з Рідної Землі, а то, — що сталося з нашою Рідною Церквою. Я знав, казав він, що вона підпала під неласку володарів України і що її чекає важкий час мучеництва.

— Від 1931-го року я вже не маю безпосередніх зв'язків з нею. Я жадібно ловив вістки, але вони були дуже неповні і неясні. Вони говорили, що на Україні працюють нові єпископи і по іменах я пізнавав деяких моїх знайомих і товаришів по Семинарії, як прим. Архиеп. Никанора (Абрамовича), і про других дещо чув, а то були Єпископи, що прибули з Волині на Україну, з-під Польщі і розпочали на Україні працю під нашою назвою "Української Автокефальної Православної Церкви". Жодних новин про єпископів Церкви, що зформувалися на Україні в 1921 році, не було.

—Коли я виїздив, я зоставив на Україні 35 єпископів і знав усіх їх імена, і не міг пояснити собі чому про них нема вістей. Страшна правда про їх винищення, аж пізніше розкрилася. Всі діячі, що там були, заплатили муками і смертю.

(Тут була павза і Молитва за замучених проголошена Архиепископом, і Вічная Пам'ять проспівана цілим Собором. А дальше знову йшла бесіда):

— Я подав вам ті відомості, бо нам треба їх мати на увазі.

Українська Автокефальна Церква першої формації, що започаткувала своє діло Всеукраїнським Собором в Києві в Св. Софії, — тепер Церква Мучеників, і ми склоняємось з пошаною перед дорогою нам пам'яттю. Але живе діло Церкви потребує нашої дальшої праці.

Безпосередньо з Україною ми тепер не маємо жодних зв'язків. Там навіть нема з ким мати зв'язків. Церква на Україні насильно передана Московській Патріярхії, і та понасилала своїх чисто московських єпископів, а хоч деякі з них мають українські прізвища і родилися на Україні, але вони стали на службу Церкви московської і залежать від неї та провадять її працю. Нам з ними цілком не подорозі.

— Я тут дам короткі пояснення про Українську Автокефальну Церкву другої формації. Вона зорганізувала себе, коли Церква першої формації, з якої я вийшов, вже мала єпископів, що їй допомагали, а Церква першої формації своїх єпископів не мала, отже мусіла вернутися до давнього Александрійського способу ставлення єпископів.

—Страшну правду я побачив, коли друга формація мусіла вийти на еміґрацію і коли єпископи почали зомною переписуватися.

Один з єпископів, Платон, еп. Рівенський прислав мені довгого листа з описом усього, що в нашій Церкві сталося. Він писав таке:

— З великим сумом приходиться подати до Вашого відома, що Українська Автокефальну Православну Церкву, з якої Ви вийшли, большевики розложили і до 1937 року зліквідували. Не залишилося в живих ані одного єпископа. Всі померли на Соловках, або по катівнях Н. К. В. Д. Так стала передомною та страшна правда.

— Про те приходили до мене і другі вістки. Вони оповідали, що церквів по селах вже цілком не було. Священство понищено десятками тисяч, — і з нашої Церкви і других. Одних єпископів на Україні позамордовували, як пише мені Єпископ Платон, разом 50, отже між тими і наші Єпископи.

— Недавно я отримав точніші вісті, з іменами єпископів і яка їх доля зустріла. Ті відомості переслав мені Митрополит Полікарп, що тепер стоїть в проводі Української Автокефальної Православної Церкви другої формації. Він подає так:

1. Митрополит Василь Липківський усунений большевиками від проводу Церкви і жив тихо у своєї сестри. Йому вже 82 роки. В 1936 році його заарештували, таємно вночі вивезли кудись і треба думати, що на засланні він помер.

2. Другий Митрополит Миколай Борецький був арештований 1931 року і вивезений на Соловки, де під тортурами збожеволів і помер.

3. Єпископи розстріляні: Микола Карабиневич 1934 року; Яків Чулаївський 1936 року; Володимир Самбірський 1936 року; Петро Тарнавський 1938 р.; Юрій Міхновський 1939 року.

4. Заслані на 10 і більше років в ріжні сторони Архиепископи і Єпископи: Александер Ярещенко 1926 року; Юрій Жевченко 1929 року; Степан Орлик 1926 року; Юхим Калішевський 1937 року; Константин Малюшкевич 1936 року; Микола Пивоварів 1929 року; Максим Задвірняк 1934 року; Олександер Червинський 1935 року; Юрій Тесленко 1932 р.; Йосип Оксіюк 1933 року.

Тут подрібні вістки лише про половину єпископів, про 17, а де другі 17? чи розстріляні, чи катуються повільною смертю по катівнях Н. К. В. Д., — невідомо, а лише відомо, що вони зникли.

Така страшна доля судилася за мрією мати Рідну Церкву. — Хочу ще згадати окрім єпископів про Володимира Чехівського, що був видатним діячем нашої Церкви і носив титул Благовістника, а який ще й тепер карається на засланні; всі вони погинули як мученики, або караються по тюрмах і засланнях і смерти чекають. Чи не треба їх усіх як мучеників до Святих зачислити?

Така сильна, така велика і глибока змістом була промова Архиепископа Теодоровича на 9-ім Соборі Української Православної Церкви в Саскатуні 1946 р.

о. В. К.

Як ціла церква співає

Дехто думає, що хоровий спів є верхом найкращого співу, але не завжди воно так.

Візьміть відому коляду "Бог предвічний", коли її на Різдво співає ціла церква в один голос, — то чи може хоровий спів тому співові дорівняти? Ні!

Коли ціла церква коляди співає, то співають і чоловіки, і жінки, і молоді, і старі, висловлюючи ті почування, що є в їхніх душах. Тут співає людська побожність, людська щирість.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
Winnipeg 4, Manitoba, Canada
7 St. Johns Ave.,

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

Папа і його ватиканське окруження правдоподібно не могли надіятися, що провідники Православних й Протестантських Церков підпорядкуються папі. Як було вже сказано, патріярх Атенаґорас І у розмові з ньюйоркським кардиналом Френсесом Спелменом, на тему майбутнього Ватиканського Собору заявив 1960 р., що "не можливо догматично об'єднати обидві Церкви" (Православну й Католицьку). А в Новорічному Посланні 1959 року патріярх Атенаґорас І заклик папи Івана XXIII до "об'єднання Християнства" привітав закликом, щоб Католицька Церква назад повернулася до Православія. Знову ж папа Іван XXIII 15-го березня 1959 року у Венеції сказав до паломників промову, і "вона стверджує, що воз'єднання (всіх християн) було б можливе тільки тоді, коли б усі християнські віроісповідання погодилися з традиційним твердженням Ватикану, що тільки він один зберігає єдиноправдиву релігію".[11])

Хоч Констянтинопільський патріярх Атенаґорас І не є головою всіх Православних Церков, а зберігається за ним традиційний титул "Вселенський Патріярх" тільки в етичному розумінні, як primus inter pares, однак він став символічною постаттю, що в православному світі найбільш підкреслена. Опанувати цього символа — це перша мета Ватикану. І тому саме патріярх Атенаґорас і був одиноким з-поміж первоієрархів усіх Православних Церков, якому папа Іван XXIII на Різдво 1959 року прислав спеціяльне Послання з неточно сформульованим закликом, щоб — з уваги на заповіджений папою Собор — цей патріярх також "причинився до єдности Християнства". У цьому Посланні папи з делікатности не було згадки, щоб патріярх Атенаґорас І признав над собою авторитет папи. Патріярх Атенаґорас І відповів папі в прямому сенсі на такий заклик, як папа його сформулював, — що патріярх принципово також є за єдністю Християнства. А при цьому патріярх Атенаґорас І поінформував папу, що десь коло вересня 1961 року він зробить ініціятиву скликання світового Православного Синоду, щоб там вирішити, чи і в якому характері православні представники могли б узяти участь у заплянованому папою Соборі.[12])

Ось тому то світ почав з пильною увагою стежити за відношенням Констянтинопільського патріярха до майбутнього Ватиканського Собору. Один з типових прикладів — у Канаді один з визначних протестантських діячів д-р К. Едемс 1960 року писав: "фіґурою, що її значення цього року дедалі більше зростає серед християнського світу, являється Святіший Атенаґорас І, Патріярх Констянтинопільський. Він тепер, більше ніж хтонебудь інший, має можливість бути посередником між провідниками римо-католицтва й протестантизму".[13])

Як відомо, Констянтинопільська Патріярхія має свого представника (Якова — Митрополита Мелітського) в Центральному Комітеті Світової Ради Церков, яка об'єднує 71 різних світових протестантських віроісповідань і Англіканську Церкву, отже майже всю протестантську силу світу. Світова Рада Церков, звичайно, була і є рішуче проти намагань папи стати абсолютним правителем усього Християнства; і коли папа звернувся до патріярха Атенаґораса І з закликом до "об'єднання Християнства", то протестантські провідники вважали необхідним про всякий випадок запитати цього патріярха, якої він думки про Світову Раду Церков. Патріярх Атенаґорас І відповів, що Світова Рада Церков "завжди була ревна, стійка і ясна", отже "ми віримо, що вони будуть завжди більше зближені і поширені через участь у них також і інших Православних Церков".[14])

Ледве чи можна сумніватися в тому, що Світова Рада Церков — це та практично-реальна світова сила, на якій тепер спирається Констянтинопільський Патріярхат як у відношенні до політики Ватикану, так і з уваги на політику уряду Туреччини, на території якої знаходиться центр цього Патріярхату. У лютому 1960 року папа Іван XXIII увійшов у дипломатичні зв'язки з Туреччиною, — він вишле в Туреччину нунція (амбасадора) Ватиканської держави, а Туреччина матиме свого амбасадора при Ватикані.[15])

Президент — диктатор Туреччини Баяр у червні 1959 року був урочисто прийнятий папою Іваном XXIII й удекорований найвищою ватиканською відзнакою для не-католиків — Орденом Золотої Шпори. Папа прийняв Баяра у своїй монаршій Престольній залі в присутності кардиналів і інших достойників Ватиканської держави. Він поблагословив турецький народ, а при цьому звелів видати спеціяльну медалю з зображенням площі св. Петра в Римі і з лицем папи Івана XXIII та з написом турецькою мовою.

Ватикан у потребі може вживати своїх дипломатичних впливів, щоб турецький уряд робив натиск на Констянтинопільського Патріярха.

Такий натиск на цього Патріярха в Констянтинополі (Істанбул) турецький уряд може зробити в кожну мить. Наприклад, восени 1960 року турецька влада заборонила патріярхові Атенаґорасові І виїзд на відвідини у Грецію і через цю урядову заборону виїжджати поза Констянтинопіль Патріярх проголосив, що він змушений "відложити на пару місяців" заповіджений ним на осінь 1960 рік усеправославний світовий Синод, що мав підготовити плянований на недалеке майбутнє Вселенський Православний Собор. Справа не в цьому, що заборона на виїзд Патріярха була урядом мотивована причинами тодішнього державного перевороту в Туреччині.[**]) Справа в самому факті — що уряд Туреччини забороняє Патріярхові виїзд, зв'язує його рухи, і через це заповіджений у серпні 1960 року Синод так і не скликається, хоч з того часу вже минуло майже п'ять місяців.

Ватикан у потребі може вживати своїх дипломатичних впливів, щоб турецький уряд робив натиск на Констянтинопільського Патріярха.

Конференція Світової Ради Церков — з провідною участю Констянтинопільської Патріярхії, Патріярхатів Близького Сходу і гостей-спостерігачів Московської Патріярхії — на Родосі в серпні 1959 р., як усі й сподівалися, виступила проти спроб папи підпорядкувати собі все Християнство. У відповідь на таку настанову Світової Ради Церков, а вже тим більше Констянтинопільської Патріярхії в ній, Ватикан заявив, що на майбутньому своєму Соборі він, мовляв, зовсім не мав на думці займатися справою "зовнішнього об'єднання", цебто об'єднання всього Християнства, бо "метою цього Собору є заведення єдности в Римо-Католицькій Церкві",[16])— заявив кардинал Євген Тіссеран у серпні 1959 року. Ба, коли папа Іван XXIII побачив настрій Родоської Конференції Світової Ради Церков у серпні 1959 року, то він зареагував на це так, як про це писала преса: "Папа два тижні цьому (II-го серпня 1959 року) сказав, що головною метою Собору буде скріплення й насназження Римо-Католицької Церкви"[17]).

А однак, не зважаючи на все, Ватикан — "надія проти надії"! — повідомив, що він далі таки буде старатися знайти "спільну мову" з Констянтинопільським Патріярхом[18]).

***

Для здійснення своїх замірів — підпорядкувати папі все Християнство — Ватикан працює і відкрито, і "тихо", але в дійсності він надіється головно на "тиху" акцію, а не на офіційно-формальну, відкриту. Кардинал Євген Тіссеран у своїй відповіді на постанову Родоської Конференції (в серпні 1959 року) Світової Ради Церков сказав: "Однак римо-католики вже роками тихо працюють над покращанняш взаємин з Православними Церквами — з думкою про евентуальне узгіднення"[19]).

***

[11]) The Winnipeg Free Press, 16. 3. 1959.
[12]) American Review of Eastern Orthodoxy, No. 2, 1960.
[13]) The Winnipeg Tribune, 13. 2. 1960.
[14]) American Review of Eastern Orthodoxy, September, 1959.
[15]) Byzantine Catholic World, 14. 2. 1960.
[**]) American Review of Eastern Orthodoxy, September 1960.
[16]) The Winnipeg Tribune, 25. 8. 1959.
[17]) Там таки.
[18]) По телевізійній станції CBC в Вінніпеґу в програмі "World News and Church Reports", 17. I. 1960.

НАСЕЛЕННЯ ПРОТИ ВИГІДНИХ В'ЯЗНИЦЬ

У Вінніпезі 14-го грудня 1960 року відбулося загальне голосування жителів міська управа потребує нової станиці центральної поліційної станиці коштом 4,500,000 дол. Поліційні власті міста й міська управа потребу нової станиці мотивують тим, що в старій станиці умовини життя арештованих надто примітивні: забагато арештованих тиснуться в приміщеннях, немає достатньої кількости матераців, отже деякі арештовані сплять на дошках і т. п.

Однак більшість населення міста віддала свої голоси проти цього проекту. Чому так сталося — це, може, подекуди вияснюється ось хоч би таким фактом: один з голосуючих заявив по телевізії: "Я вже сидів у поліційному арешті, і мені там було невигідно. Отже я голосую за вигіднішою поліційною станицею, бо, коли я ще туди попадуся, то щоб мені там було вигідніше". Більшість населення натомість уважає, що в'язниці існують не нате, щоб в'язні мали вигоду.

Професорка про нешлюбні зв'язки

"Шведи вважають що подружжя не є Святим Таїнством, а тільки "бизнесовою формальністю". . . — сказала д-р Бірґітта Стін, промовляючи в листопаді 1960 року в Жіночому Клюбі в Келґарі. "У Швеції ніхто не вважає тих статевих (полових) зв'язків, що бувають перед шлюбом, за щось сороміцьке, як це має місце в Америці", сказала вона. Осуджуючи "іпокризію й нечесність" статевих засад американців упорівень зо шведами, вона поінформувала: "Там (у Швеції), якщо дівчина завагітніє, то її дозволяється доступ до свого дому і їй вільно перебувати там для відпочинку після родів. Натомість в Америці, якщо дівчина завагітніє, то її скоро висилають "на вакації".

Д-р Б. Стін є професоркою Англійського департаменту Албертійського університету; вона родом із Швеції. Про цю її доповідь подав репортаж щоденник "Да Виннипеґ Трибюн" (13. 12. 1960 року).

Преса нічого не писала про відгомін згаданої доповіді серед жіноцтва. Але в цій доповіді утотожнено дві різні справи: людяність батьків, які не виганяють своєї дочки з дому, коли вона завагітніє перед шлюбом, отже зломить моральні засади суспільства, — це одна справа, і вважання передшлюбних статевих зв'язків "нормальним" і "здоровим" явищем, якого "не слід соромитися" — це друга справа. Моральні статеві засади — це не видумані забобони на шкоду суспільства, а навпаки — вони викликані реальною життєвою конечністю для існування суспільства на здорових основах. Передшлюбні статеві зв'язки належать до статевої анархії, що руйнує родину й суспільство. Адже ні одна совісна жінка не бажає, щоб її чоловік був батьком нешлюбної дитини якоїсь іншої жінки. І ні один совісний мужчина не бажає, щоб його дружина була матір'ю нешлюбної дитини від якогось іншого мужчини. Коли б так не було, то суспільна анархія дійшла б до того, що вже не знали б, хто чий батько чи мати, а хто чия дитина.

Критикування ж подружжя за його заключування на основі Св. Таїнства, замість на основі "формального бизнесу" — це не тільки удар по християнському розумінні подружжя, як священного зв'язку, — це також оголошування подружжя з ніжного цвіту його таємно-чудового релігійного обряду, і перетворення в сірий, урядовий "бизнес", який не є й бути не може запорукою існування родини, бо він зовсім природньо й невідклично не витримує проби життя.

ВЕЛИКА КНЯГИНЯ ПОМЕРЛА, ЦАРСЬКИЙ РІД СКІНЧИВСЯ

У суботу ввечері 25 листопада 1960 р. поблизу Куксвил в Онтеріо померла 78-літня російська велика княгиня Ольга, сестра бувшого російського царя Миколи II з династії Романових.

Большевики 1917 року замордували царя з його родиною, а Ольга врятувалася; вона була замужем за бувшим полковником царсько-російської армії Миколаєм Куліковським.

Зо смертю в. княгині Ольги царсько-російська династія Романових зовсім скінчилася.

ПОГЛЯД ЄЗУЇТА НА ПРАВОСЛАВНИХ

Єзуїт Бернард Лімінґ з Америки був спостерігачем на недавній екуменічній (світово-церковній) конференції протестантів і православних у м. Сейнт-Ендрюс (Шотляндія).

Своїми враженнями з тих спостережень о. Лімінґ поділився з католиками на зборах уніятського Т-ва Св. Івана Золотоустого в ЗДА. Він сказав:

"Моя особиста зустріч з православними в Ст.-Ендрюс переконала мене, що вони є людьми духовного життя, побожні, смиренні, чеснотні. Їхня святість — дійсна, і вони сповнені містичними переживаннями. І мені було болісно думати, що ми (православні й католики) розділені".

Інформації про це подав часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 16 жовтня 1960 р.

Єзуїт Лімінґ говорив:

"Присутні протестанти багато почули від православних про Богослуження, Пречисту Діву Марію і про Св. Таїнства.

Він додав: "На багатьох протестантів це зійшло немов об'явлення — що ці вірування є не тільки й виключно в католиків". На підставі цього о. Лімінґ зробив висновок, що "Протестантські Церкви багато вчаться про католицтво почерез Православні Церкви, що належать до Світової Ради Церков".

Цей висновок о. Лімінґа, звичайно, нереальний. Бо коли у Світовій Раді Церков протестанти справді дечого вчаться від православних, то вони пізнають Православну Віру, а не католицьку. І вони знають, що Св. Таїнства, почитання Пречистої Діви Марії, і Богослуження — це в католицтві збереглося з тих часів, коли Римська Церква ще не була відділилася від Православія.

Але при цьому треба мати на увазі, що протестанти у Світовій Раді Церков пізнають православних і з того боку, що в Православії, яке є одиноким репрезентантом первісного Християнства, не було й немає папізму, що є місцевим витвором Риму, і що головно через нього Римська Церква відкололася від Вселенської Церкви Христової Православної.

УКРАЇНСЬКУ СПРАВУ "СТВОРИЛИ НІМЦІ", ГОЛОСИТЬ КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА В ПОЛЬЩІ

Один з найбільш відомих пресових орґанів Католицької Акції в Польщі, краківський "Тиґоднік Повшехни — католицький суспільно-культурний часопис" 31. 8. 1960 р. помістив довшу статтю про "Залізняка" (Івана Шпонтака) — курінного УПА. Польський суд у Перемишлі засудив "Залізняка" на смерть, але його справу ще розглядатиме суд у Варшаві.

Статтю написав католицький діяч Францішек Бляйда, і вся вона пронизана його твердженням, що "українську справу створили німці". Там він намагається піддати думку, що УПА — це також "німецька справа".

Український націоналістичний "Шлях Перемоги" (2. 9. 1960 р.) з цієї нагоди пише, що "не тільки польські большевики, але й "католики" типу Францішка Бляйди з "Тиґодніка Повшехнего" своїми нацьковуваннями та брехнями про українських борців за волю і український народ відповідно підготовляють ґрунт до цього процесу" (над "Залізняком").

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЖОВТНЯ 1960 ДО 15-го СІЧНЯ 1961 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто—щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА "ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го жовтня 1960 р., до 15-го січня, 1961 р., спеціяльну оферту для передплатників "Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників "Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите "Вістник", Адміністрація "Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них "Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:
До Адміністрації "Вістника",
Вінніпеґ, Ман.

При цьому надсилаю $.........., як подарункові передплати на "Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....
....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....
....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати "Вістник":

....
Його адреса ....
Моє імя і прізвище ....
....
Моя адреса ....
....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА НАЦІОНАЛЬНА?

Католицький україномовний щоденник "Америка" (3. 12. 1960 року) на місці редакційної повістив статтю М. Брадовича п. з. "Чи православна Церква московська?" М. Брадович каже, що всі Православні Патріярхати у вільному світі — Царгородський і Патріярхати в Малій Азії, у всіх важніших справах оглядаються на політику Московського Патріярхату і слідують за його голосом, отже вони є під впливом Москви. Крім того, Православна Церква в усіх країнах за "залізною заслоною" опанована Московською Патріярхією. "В цім відношенні можна означити православну Церкву московською", — зроблено висновок у вищезгаданій статті. Інакше кажучи, автор тієї статті всі Православні Церкви по всьому світі вважає "московськими" — на цій тільки підставі, що деякі з цих Церков — декотрі добровільно, а декотрі силувано — попали під вплив Московської Патріярхії.

Звичайно, авторові вищезгаданої статті відомо, що Українська Православна Церква ставить спротив Московській Патріярхії в обороні своєї незалежности, і саме тому Московська Патріярхія повела наступ на Українську Православну Церкву, а її Український Єпископат в Україні большевицька Москва знищила, і автор статті в "Америці" сам згадує про це. Але при кінці статті автор заперечує й самому собі, і правді, коли пише ось що: "Ті українські православні ієрархи, які закликають українських католиків з нагоди близького Вселенського Собору "вернутися до православної Церкви", закликають їх формально вернутися до московської Церкви".

Автор статті в "Америці" неправильно інформує читачів про заклик українських православних ієрархів до українців греко-католиків. Українська Православна Церква у вільному світі своїм Соборним Посланням 30 квітня 1960 року закликала українців греко-католиків, їхній Єпископат і Духовенство повернутися до своєї прадідної Української Православної Церкви, а не до московської.

Тому що Українська Православна Церква стоїть в обороні своєї незалежности від московської Церкви, то московська Церква з політичних причин не визнає Українську Православну Церкву, вважаючи її "неканонічною". Підтримуючи тут московську Церкву проти Української Православної Церкви, Католицька Акція часто-густо називає Українську Православну Церкву "неканонічною", бо, мовляв, її не визнала московська Церква, яку Католицька Акція — з "православної" точки зору — вважає "канонічною". Для католицьких політиків московська Церква є "канонічна", а Українська Православна Церква, мовляв, "неканонічна". З того виходить, що Рим є московським, цебто під впливом москалів, коли Рим спільним фронтом з москалями наступає на Українську Православну Церкву.

Це ж у тому самому щоденнику "Америка" 22-го липня 1959 року була інформація, що українська греко-католицька парафія Св. Варвари у Відні 2-го серпня 1959 року **"у співпраці з московсько-католицькою та румунсько-католицькою душпастирськими станицями" відбули в катедрі Св. Стефана спільну "Торжественну Службу Божу за поневолену Церкву за залізною заслоною".** Отже церковний провід українців греко-католиків співпрацює з москалями, а не Українська Православна Церква. Це ж греко-католицький московський часопис "Бизентайн Кетолик Ворлд" (15-го березня 1959 року) помістив був світлину з таким поясненням: **"Висвячення російського епископа Андрея Каткова в Римі. Посередині Преосв. Кир Александер Євреїнов — святитель, наліво Преосвященний Кир Іван Бучко, а направо Преосв. Кир Павел Мелетієв".**

Ця церемонія висвячення на греко-католицького епископа москаля Андрея Каткова відбулася в московському греко-католицькому центрі в Римі, що ним є "Російська Колегія", з участю московських греко-католицьких епископів Александра Єреїнова і Павла Мелетієва; епископ жодної іншої нації не фігурує на цій світлині разом з москалями, тільки Іван Бучко — архиепископ українців греко-католиків заманіфестував братнє єднання з цими московськими греко-католицькими достойниками. Правда, україномовна греко-католицька преса воліє не подавати таких фактів своїм читачам. А таких фактів є багато, включно з Посланням папи Пія 12-го "до народів Росії" 1952 року, в якому цей папа українців зарахував до "росіян".

Автор вищезгаданої статті в "Америці" на закінчення зробив такий висновок: ". . . можна сподіватися, що Українець, поставлений перед вибором, чи приступити до московської, чи Української Католицької Церкви, приступить до другого".

Це правда, що українець не приступить до московської Церкви, але він не приступить і до Української Католицької Церкви — не може приступити до неї навіть українець греко-католик, і то вже хоча б з цієї простої причини, що "Українська Католицька Церква" — згідно з наукою католицької релігії й Церкви — не існує взагалі. Папа Іван 23. 1959 р. ще раз з притиском заявив: **"Христос не оснував різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву".** (Між іншим цю заяву папи Івана 23-го подав також і греко-католицький офіційний церковний журнал "Логос" за липень-серпень 1960 року). Отже папа Іван 23-ій ясно навчає католиків, що Католицька Церква не є збірнотою національних Церков, як: "Англійська" Католицька Церква", "Слов'янська" Католицька Церква, чи взагалі Католицька Церква "якоїсь нації", і додаймо: т. зв. "Українська Католицька Церква", — такі Церкви не існують; існує для всіх католиків світу тільки **одна Церква — Римська Церква,** спільна для католиків різних національностей.

Така є наука Католицької Церкви, і на основі цієї науки не існують різні Церкви, не існують національні Церкви, отже й не існує національна Церква українців греко-католиків; а коли не існує національна Церква українців греко-католиків, то це значить, що не існує "Українська Католицька Церква". Хто твердить інакше, той — з церковно-правної точки погляду — говорить неправду; а разом з тим він — з точки погляду науки католицької релігії, говорить "ересь".

"У Римі, звичайно, не існує назва: "Українська Католицька Церква", у Римі для українців греко-католиків існує назва "Рутені уніті" (рутенці-уніяти), цебто "зединені русини"; так Рим підкреслив, що ці "русини" колись не були з Римом з'єдинені (бо вони були православні), а потім з Римом вони "з'єдналися" (польськими нагаями!).

На якій же основі у вищезгаданій статті в "Америці" українцям греко-католикам говориться про мниме існування "Української" Католицької Церкви?

Національна Церква — це тільки **автокефальна** Церква, кожна Церква, що не є автокефальною, тим самим не є національною. **Автокефальна** Церква — це така Церква, що її вірні мають свій власний, місцевий найвищий Церковний Провід, який зовсім не підлягає ніяким чужим церковним властям ні у своїй країні, ні за кордоном, — як ось, напр., Українська Греко-Православна Церква в Канаді є **національною** Церквою православних українців, отже вона **Українська** Церква; а **національною** ця Церква є тому, що вона **автокефальна,** цебто **незалежна від чужих церковних властей** — незалежна від Констянтинополя, Москви, Риму і взагалі від жодного чужого правителя.

П. С.

БАПТИСТИ НАСЛІДУЮТЬ СХІДНІЙ СТИЛЬ СВЯТИНЬ У МІСІЙНОМУ СОПЕРНИЦТВІ В АЗІЇ

Американські баптисти свої місійні святині в Азії почали будувати за зразком святинь східніх (нехристиянських) релігій — буддистів і ін. Напр., буддійські святині дуже багато прикрашені дорогоцінними самоцвітами, золотом і т. д. І баптисти почали робити це саме, — напр. у баптистській святині в Бангкок позолочено стіни й прикрашено дорогоцінним камінням; пишно прикрашено баптистські святині на Гаваях, на Формозі і т. д.

Архітект Ралф. М. Баффінгтон з Гостон, ЗДА, 1960 року виготовив пляни чергових 10 баптистських святинь, що мають бути побудовані в Азії, — всі вони наслідують зразки святинь орієнтальних (східніх) релігій (буддизму, шінтоїзму і т. д.). З Америки вже вислано в Азію транспорти золотого листя для пишного прикрашення цих святинь.

Баптисти тут не вводять новини, — вони тільки ступили на той шлях, яким Римо-Католицька церква йде вже цілими століттями, завівши в себе чимало дечого із східніх нехристиянських релігій, як: чотки для молитви, (польське "ружанец", "пацьоркі"), статуетки (фігурки) і т. д.

Чи ці наслідування-запозичення будують Християнство, чи руйнують — над цим питанням відбуваються дискусії.

ВЖЕ ВИЙШОВ І ПРОДАЄТЬСЯ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА РІК 1961

Календар виданий на білім книжковім папері й містить багато цікавого й повчального матеріялу.

Ціна Календаря з пересилкою $1.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Наше чергове завдання

В останньому числі "Вістника" (15-го грудня) був поміщений Архипастирський Лист нашого Митрополита Високопреосвященнішого Владики Іларіона, яким він закликає нас усіх, православних українців у Канаді, докінчити будову Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, бо вона є Всеканадійською Катедрою.

Коли в Торонті Катедра Св. Володимира є для Східньої Єпархії нашої Церкви, а Катедра Св. Івана в Едмонтоні є для Західньої Єпархії, то Катедра Пресв. Тройці, що в центрі нашої Церкви, є не лише Катедрою Середньої Єпархії, але також Катедрою для всіх трьох Єпархій, а тим самим для цілої Церкви, і всі ми маємо приємний обов'язок послухати нашого Митрополита та помогти побудувати її.

Що Катедра Пресв. Тройці у Вінніпезі є Всеканадійською — це ствердили Собори Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які є її найвищими керівними органами, і їх голосові ми обов'язані дати послух виконати наше благородне завдання: помогти побудувати Катедру.

Перед роками побудовано долішню часть Катедри, але це, звичайно, не вистачаюче. Її треба докінчити. Усі цього бажаємо. Усім відомо, що вона мусить пишатися "в повному блеску і славі своїй" аж тоді, коли буде побудована її головніша, верхня часть, завершена найвеличнішим і найсвятішим знаменням християнства — хрестом.

Прочитаймо заклик Митрополита! Він кличе нас складати гроші на будову Катедри Пресв. Тройці. Хто може подумати, що цей заклик до нього не відноситься? Застановімося над постановами Соборів нашої Церкви, поможімо!

Послушні голосові Первоієрарха і Соборів нашої Церкви з радістю зложимо щедрі датки на цю ціль. Зложимо вже тепер, не відкладаючи справи ні на один день. У парафіях приймуть наші датки ВПреп. Отці Парохи, або вибрані для цього Комітети; і до них зголошуймося!

Також можна слати гроші просто до Катедри на таку адресу:

HOLY TRINITY UKRAINIAN
GREEK - ORTHODOX CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg, Man.

Пам'ятаймо, що будова цієї Катедри — це наше чергове, а одночасно приємне й благородне завдання. Виконаймо його, як годиться!

ЗБІРКОВИЙ КОМІТЕТ КАТЕДРИ.

ПРАВОСЛАВНІ ЗАПРОШЕНІ, АЛЕ БЕЗ ПРАВА „ДІЯЛЬНОЇ УЧАСТІ" В СОБОРІ, ІНФОРМУЄ КАРДИНАЛ

Кардинал Амлето Джіованні Чіконьяні заявив з Ватикану у вересні 1960 р., що хоч папа Іван XXIII запросив на майбутній Ватиканський Собор Православні Церкви, але це ще не значить, що їм дано можливість брати "активну участь у цьому Соборі". Він підкреслив, що "першенство" папи зберігатиметься незмінно. "А це запрошення скоріш означає те, що вони (Православні Церкви) повинні скористати з атмосфери зрозуміння і зважитися на обережну виміну поглядів — з метою шукати шляху, що веде до едности сердець, цебто, до Престолу Св. Петра" (до Риму), — подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (Листопад 1960 рік).

Шевченко на Різдво

Коли надходило Різдво 1848 року, то Шевченко був на засланні і тоді написав він вірш п. з. "Різдво" та послав своєму приятелеві Федорові Лазаревському. Той вірш є образком, де Шевченко словами змальовує, з якими думками він те Різдво дожидає і як доведеться йому святкувати. Ось той вірш:

Не додому вночі йдучи
З кумної хати,
І не спати лягаючи
Згадай мене брате!
А як прийде нудьга вгості
Та й на ніч засяде,
От тоді мене, мій друже,
Зови на пораду!
От тоді згадай в пустині,
Далеко над морем,
Як він горе боре, —
Свого друга веселого
Як він свої думи тії
І серце убоге заховавши,
Ходить собі, та молиться Богу, —
Та згадує Україну і тебе,
Мій друже,
Та іноді й пожуриться, звичайно не
[дуже,
А так тільки. . .
Надворі бач наступає свято, —
Тяжко його, друже брате,
Самому стрічати у пустині. . .
Завтра рано заревуть дзвіниці
В Україні. . . Завтра рано
До церкви молитись підуть люди. . .
Завтра рано завиє голодний
Звір в пустині і повіє ураган холодний,
І занесе піском й снігом курінь —
Мою хату. От так мені доведеться
Свято зустрічати!
Що ж діяти? На те лихо,
Щоб з тим лихом битись. . .
А ти, друже мій єдиний,
Як маєш журитись, —
Прочитай отсю цидулу
І знай, що на світі
Тільки тяжко, що в пустині
У неволі жити. . .
Та й там живуть, хоч погано. . .
Що ж діяти маю?
Треба б вмерти, — так надія,
Брате, не вмирає.

Кос-Арал
1848 р.

Уже 112 літ, як вірш той написаний, але і сьогодні можуть українці в Україні повторити його з тими думками, споминами і жалями, з якими писав той вірш Шевченко. Згадує він церкви, дзвони, а сьогодні нема церков, нема дзвонів і люди не йдуть, як колись, свобідно молитись.

З такими думками будуть святкувати Різдво і ті українці, що порозбігалися по світі, і тільки сумними гадками будуть посилати тим, яких на Україні зоставили, свої щирі бажання.

ЛЮТЕРАНИ ПРОТИ СКАСУВАННЯ КАРИ СМЕРТІ

Рокова конвенція Об'єднаної Лютеранської Церкви в Атлантик Ситі, ЗДА, 1960 року голосами 248 проти 238 висловилася за тим, щоб не вимагати скасування кари смерті в ЗДА.

Проти скасування смертної кари виступає директор ЕфБіАй (Федеральне Бюро Інвестигації) Едгар Гувер і суддя Огайського Верховного Суду та інші визначні провідні державні мужі в ЗДА.

До українського громадянства міста Едмонтону і провінції Алберти!

Державний Центр Української Народньої Республіки на чужині, що складається з трьох чинників: Президента У.Н.Р., Української Національної Ради і Виконавчого Органу У. Н. Ради, у боротьбі за відновлення Української Самостійної Держави, потребують моральної і матеріяльної допомоги українців у вільному світі.

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні вже одинадцятий рік дбає за матеріяльну допомогу Державному Центрові У.Н.Р., зокрема організовує щороку "Коляду" на ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ. Зібрані гроші Комітет відсилає п. ген. М. Садовському, уповноваженому В. О. У. Н. Ради на Канаду, який пересилає їх до Европи.

В цьому році також організовуємо "Коляду". Одначе багато наших прихильників змінило свої адреси, а є й такі, яких адреси нам не відомі взагалі. Тому просимо всіх, без уваги на те, чи одержать наші святочні побажання, чи ні, прислати свою "Коляду" на ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ готівкою, чеком, чи "моней ордером" на адресу:

Mr. Harry H. FARYNA
9638—86 Street
Edmonton, Alberta.

В англійській мові чеки треба писати так:

Ukrainian Canadian Committee —
Ukrainian National Fund

Просимо Духовенство українських Церков, Управи українських організацій і все українське Громадянство всебічно сприяти в переведенні "Коляди" на ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ.

Хай наша жертовність буде найкращим відзначенням 43-х роковин Української Державности і 42-их роковин Соборности Українських Земель!

Бажаємо ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні:

Д-р Ів. Верхомин, голова,
К. Теличко, секретар,
П. Трильовський, заступник секретаря,
Г. Фарина, скарбник.
Д-р М. Росляк, заступник голови,

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Партія виховала тисячі свинопасів

Число за 20-го жовтня 1960 року газети "Радянська Україна" в основному нічим не відрізняється від кожного її іншого числа, — та сама сіра урядова офіційщина, те саме поліційне підбичовування й силуваного самобичування селян і робітників.

На другій сторінці газети типова картинка: у урочистій обвідці, немов сторінка з якоїсь книги культу, поміщений репортаж під заголовком: **"Семен Страх виробляє дешеву свинину".**

І те прізвище: Семен **Страх** (номен-омен"!) і та **свинина** — це реальні символи, які показують, як комуністична партія намагається спотворити душу людини й народів у велетенській тюрмі, що нею є СССР.

Ось початок цього репортажу:

"З великим хвилюванням прочитав Семен Петрович Страх опублікований деякий час тому в газетах лист орловської свинарки Олександри Федотівни Комісарової товаришеві М. С. Хрущову. Робітниця одного з радгоспів Орловщини розповідала главі Радянського уряду, як виконує своє підвищене зобов'язання. За вісім місяців другого року семирічки вона здала державі 1.236 голів добре вгодованих свиней, або на 236 голів більше, ніж передбачалося попереднім річним зобов'язанням. І не зупиняється на досягнутому, відгодовує ще 600 голів.

У відповідь М. С. Хрущов писав свинарці, що її лист і трудові діла дуже радують, приємно знати, що наша партія виховала тисячі й тисячі таких прекрасних патріотів, гідних будівників комунізму.

Семен Петрович Страх, як і Олександра Федотівна, — теж свинар. Працює він у херсонському радгоспі "Сивашський борець".

І в роботі, і в думках, і в устремліннях обох трудівників — російської свинарки тов. Комісарової і українського механізатора тов. Страха — багато спільного. Ознайомившись з матеріялами грудневого Пленуму ЦК КПРС. Семен Страх теж задумався: невже тільки окремі люди, праця яких знайшла таку високу оцінку на Пленумі, можуть творити великі діла? Хіба в умовах Херсонщини не можна досягти того, чого добився Ярослав Хиж?

Ця думка не давала йому спокою ні вдень, ні вночі. З нею він і прийшов до директора радгоспу тов. Туркота.

— Вирішив наслідувати приклад Чижа, — сказав він. — Маю деякі пропозиції щодо механізації робіт на відгодівельнику. . ."

Комуністична верхівка в Москві відібрала від народу його майно і позбавила його права власности. Своїм шматком хліба людина стала залежною від влади. А влада дає людям стільки, що "забагато, щоб умерти, але замало, щоб жити". Люди постійно голодні. У такому стані людина думає тільки про заспокоєння голоду, — всі її думки й почування обертаються навколо шматка хліба; таким чином шматок хліба в голодній уяві мимоволі підноситься до висоти культу матеріялістичної секти. Так матеріялізується душу, з метою довести її до стваринення, — щоб людина, немов тварина, тільки думала й мріяла про харч — про матерію, ні про що інше.

Свинина й сама свиня стала вже чимсь недосяжно — вищим за людину, а людей перемінюється у свинячих слуг — у свинопасів і в свиноматок.

Радіє Микита Хрущов — слуга міжнародніх затаєних сил, які вирішили при помочі комунізму сотні мільйонів християн перемінити у своїх свинопасів з духовістю тварин. Радіє Хрущов, що "комунісичтна партія виховала тисячі й тисячі" свинопасів. Радіє Хрущов, бо він виконує й перевиконує своє зобов'язання перед тими затаєними світовими силами, які поклялися перемінити сотні мільйонів християн в стваринілих свинопасів, затроюючи їх облудно комунізмом, який ці затаєні сили створили для своїх "свинопасів", але самі між собою вони в комунізм не вірять і не практикують його, і нишком сміються в кулак із свинопасів.

Чи мільйони християн у цій велитенській каторзі, в цьому безмежному концентраці, яким є СССР, цього не розуміють і не бачать? Бачать і розуміють, але ще заговорити не можуть, бо їм зав'язано уста, закуто руки. Може декому це може видаватися дивним, неймовірним й самосуперечним, але однак це факт, що тюрма людини й народів, яким є СССР, не втрималася б самою лише силою правлячої верхівки в Москві, якби ці самі затаєні міжнародні сили у вільному світі не підтримували її. Принципово можна сказати, що сила влади СССР має своє головно джерело у вільному світі, а не там у своєму нутрі. Де це джерело таїться — це може бачити кожен, хто слідкує за подіями на арені світової політики і хто до роботи декотрих головних політиків приглядається, — політиків, за якими стоять велетенські капітали.

С. Магдич.

Що то мати!

1944 р. пропав в Торонті 9-літній хлопець Ричард Марлов, а мати все вірила, що він вернеться, отже кожного Різдва прилагоджувала йому ялинку з дарунками, справляла йому нову одежу на його пізніший вік, світила для нього свічку в вікні, бо вірить, що він вернеться. Така велика материна любов! І може статися, що вона тією любов'ю заслужить собі в Бога, — що її син вернеться.

ДАВНІЙ ЗАКОН ПРО ПОДРУЖЖЯ

В 1790 році в Англії був закон, де говорилося: "Жінка всякого віку, зайняття чи ступеня, дівчина, чи вдова, яка заманювала б когось до подружжя перфумами, фарбами, косметиками (прикрашуванням), заманливою поведінкою, штучними зубами, фальшивим волоссям, іспанською крейдою, корсетами, обручками (для розширення спідниць), черевиками з високими обчасами, попідкладаними бедрами, буде карана як чарівниця, і тому таке подружжя неважне".

Певно, що деяким дівчатам і жінкам такий закон не подобався, але здоровий розум каже, що на добру і гідну дівчину всі звертають увагу і без мальовання, отже нехай вона старається такою бути — природньою.

Вже появилася 7-ма книжка
проф. Є. Онацького.

УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

Книжки 1 і 2 коштують по 2 дол., а всі інші по $1.75. 8 книжка появиться в першій половині 1961 і коштує в передплаті $1.50. Замовлення і гроші слати на адресу видавництва:
VRev. Boris Arijczuk,
Casilla de Correo Cent. 160,
Buenos Aires, Argentina або
В США VRev. Iwan Tkaczuk,
132E-7th St. New York 9, NY, USA
В Канаді Iwan Hayduk,
11904-127 St. Edmonton-Alta,
Canada.

"ІСПАНЦІ, БИЛЛІ ҐРЕҐЕМ З НАМИ!"

"Іспанці, Билллі Ґреґем з нами!" — появилися по-іспанському написи в автобусах і крамницях Нью-Йорку в першому тижні другої половини жовтня 1960 року. Того тижня відомий протестантський проповідник Биллі Ґреґем промовляв спеціяльно до іспанців м. Нью-Йорку, в якому нараховується біля 1,000,000 еспанців, головно порторіканців. На Медисон Сквер Ґарден, де він промовляв, прибули 43,500 еспанців-католиків, і після вислухання промови Б. Ґреґема 1,139 осіб з них стали послідовниками науки Ґреґема, отже відразу відпали від Католицької Церкви. Католицька Церква називає таких "паперовими католиками", цебто тільки номінальними католиками, — вони записані як "католики", але в душі католиками вони не є. Скільки таких "номінальних членів" має кожна релігія і її Церква — такої статистики немає і ледве чи коли буде.

ВЖЕ ВИЙШЛА І ПРОДАЄТЬСЯ
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ
ДЛЯ
УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ
ВИДАННЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Програма Навчання ділиться на пять відділів: **для початківців** (дітей), **новаків, юнаків, старших і дорослих,** при чім перших чотири відділи охоплюють дітей від 4 до 15 років життя. Програма розложена на 35 лекцій для кожного відділу, тобто на цілий шкільний рік Недільної Школи, який починається Неділею, що попереджує чи збігається з Різдвом Пресвятої Богородиці, а кінчається Неділею Пятидесятниці.

"Програму Навчання" Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон благословив для вжитку по всіх Недільних Школах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Книжка містить 46 сторін друку, величини листового паперу, й коштує з пересилкою тільки $1.00.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

Марко Вовчок.

СЕСТРА

(Продовження)

Чую, так над вечір брат іде. Я оступилась та й сіла в кутку. Він веселий увійшов: — "Здорові, діточки й ти сестро!" За ним і братова в хату. Посідали вечеряти вони й діти.

"А ти чому не йдеш, сестро?"

"Спасибі, братіку, не хочу".

Він подивився на мене пильно й жінці в очі, похитав головою. — "О, жінко! "каже". "То вже, бачу, твої примхи! Не обіжай сестри, гріх тобі буде!"

"Така мені лиха година та нещаслива! — Каже вона хіба ж я в тебе наймичка, що мені не вільно й слова сказати! Ганю я твою сестру, чи що? Я тільки правду сказала!"

Покинула вечеряти і з хати вийшла.

А старшенька дівчинка до батька: "Чого, тату, тітка все плаче? Так плаче — що Господи! Що мати їй сказала?" Брат мовчав, тільки по голівці дівчинку погладив.

По вечері зблизився до мене, сів поруч зо мною, та: "Сестро моя!" каже. "Не журись, голубко! Досі жили з тобою любенько, треба б так і звікувати. Нас тільки двоє в світі. . . Подаруй моїй жінці яке там незвичайне слово, зроби мені таку велику ласку, сестро моя рідненька!"

"Братіку мій, голубчику! Нехай же мене Господь милосердний боронить, щоб я з тобою в сварку заходила!" кажу. "Що твоя жінка мене обідила, я їй те дарую, тільки важко мені на серці, братіку мій! Нехай поплачу — полегчає".

"Не плач, сестричко, годі!"

"Я, брате, хочу вас покинути. . ."

Він так і стрепенувся: — "А де ж ти будеш?"

"Піду служити!"

"Що то в тебе за думки такі, сестро! Зглянься на Бога!" Почав мене вговоряти та вмовляти, і жінку привів — і вона просить: "Не кидай нас!"

Почули діти — Боже! — як кинуться до мене, та в плач! "Тіточка наша любенька хоче нас кидати! Не кидай, а ми тобі будемо годити, ми тебе шанувати будемо!"

Що проти кого, а проти дітей я й не зговорю. Пригорнула малих до серця, та тільки плачу.

А брат думає, що то вже я роздумалася, — дякує!

"Спасибіг, сестро, що ти моїх дітей жалуєш! Та вони без тебе посиротіли б, як без рідної матері".

Полягали спати. Я й очей не звела; обняли мене думки та гадки, та журба пекуча. Трудно було й здумати, що десь наймичкою маятимусь. Мала й худобу і господарство своє, зросла в розкоші, а доводиться служити за хліба шматок, та годити, може й лихому і ледачому кому! Треба й правду й неправду терпіти, треба привикати! Зазнаю чужої сторони — яка вона є! Перебуду всякого горя й лиха! Ніхто мене не пожалує; ніхто не сяде, не зажуриться коло мене, ані слівця любого та щирого не промовить! Звісно, чужі люди хоч і добрі, та не будуть знати яка я; а я їх не буду знати. . . .

Ранісінько-ранісінько схопилась. Усі сплять; іще на зору не займається — імла. Востаннє глянула на діток, на брата. І братової жалко стало. Взяла свій клуночок та тихенько й вийшла з хати.

Іду, іду та й не оглядаюся. От і велика могила, що геть за околицею зеленіє. Зійшла на могилу, та й глянула тоді на своє село; а сонечко саме сходить... Село як на долоні, так мені в очах замигтіли білі хати, колодязне цимриння, розквітлі садки й городи. Побачила й батьківське подвір'я, і ту вербу кучеряву, гиллясту, що малою ще дівчинкою під нею гралась. Стою і з місця не ворухнуся — задивилася. Що мені там кожна стежечка, кожний кущик знайомісінькі, дивлюся туди та дитинство й дівування своє розкішне, і замужжя щасливе, і вдівство гірке — все мов по писаному вичитую.

Куди мені йти? Нікого й нічого не знаю, і неспокій мене обіймає.

Чула колись ще від батька покійника, що в Демянівці живуть якісь родичі[1]) наші, матусина небога[2]) була віддана туди за коваля Ляща. — Піду собі геть до них, — думаю, — все мені буде охотніше служити, де мій рід ведеться.

Іду шляхом — боюся так, що Мати Божа! Раденька вже, як хто назустріч мені береться. А шлях не спить: то той стрінеться то інший, то возом їде, то йде. Вже скільки сіл минула, і козачих і панських, не забарююся, і не дуже в речі[3]) заходжу: розпитаюсь дороги в Дем'янівку, подякую за хліб-сіль, та й далі.

Другого дня притомилась я дуже, та й сіла спочити під вербою. Округи мене то жито половіє, а в житі купка льону голубо цвіте: то ячмінь колоситься, оддалеки гайок синіє, пісчаний шлях угору закручується, як золота нитка; день Бог дав жаркий, і вітерець не дмухне — тихо; тільки якась пташка сама собі щебече, наче моя душа бідолашна, та гудуть бджоли понад пахучою гречкою

Коли дивлюся — ідуть якісь л ю д и гурмою і старі, й молоді, й дітвора; зблизилися до мене й на "Добридень" дали. "Добридень!" кажу й собі. "Садіться та одпочинемо трохи". — Бачу що дуже вони втомлені.

"Звідки вас Господь несе?" питаю чорнобриву хорошу молодицю, що дитинку на руках тішила.

"На прощу[4]) ходили, у Києві були", каже, "А вас куди Мати Божа та добра доля веде?"

"У Дем'янівку, коли знаєте".

"Як нам не знати, коли ми самі з Демянівки, отже нам один шляшок із вами, то разом і підемо!"

"А чи знаєте там коваля Ляща?"

"Ляща? Який же коваль Лящ?

Ні, серце, не знаю й не чула. Є в нас Лящі, так то не ковалі, а так собі хлібороби, як і ми".

"Спитай мене, молодичко!" озвалась стара бабуся, обділяючи діток, що обсіли її, хлібом, і поглядаючи на мене ласкаво. "Я знала ще того коваля Ляща і жінку його знала. Нехай над ними обома земля пером! Добрі були люди покійники!"

"А давно ж вони померли, бабусю?"

"Давненько, моє серце! Вже років із дев'ятнадцять буде. На одному тижні й померли; як щиро любилися, так одно без одного й не жило. Перше він перестався[5]), а за ним і вона; вкупі поруч і поховали їх. Хата спустіла, бо не було в них ні роду, ні плоду".

"Тож мабуть чи не до них ішла? Може родичка, бо вона була здалека взята?"

"До них, бабусю, — та лиха моя доля!"

"Нехай Господь мулує! Що ж тобі за пригода така, серце?

— Іду служби шукати, то думала, що родичі мені службу нараюють, а теперинькі, головка моя бідна, не знаю, що й робитиму!"

"Шкода журитися, молодичко! Журбою поля не переїдеш! Ось я тобі службу нараю. Іди до нашого отця Івана служити. Я в нього й хрестилася і вінчалася, і досі живу, та мабуть і вмру в нього. Що то за добрі люди — старосвітні, прості! Їх тільки двойко, обоє старенькі вельми. Була дочка, віддали замуж та недовго й господарювала — вмерла. Дівчинка зосталася, то старі при собі держать унучку. Славне таке дитятко, що годі! Отець Іван уже дуже старий і темний[6]) років із дев'ять, а Служби Божої не кидає. Дізнався був владика, що сліпий старець чинить у божому домі відправу, і заборонив. Та люди виходили усенькою громадою просити, щоб його оставлено. "Люди добрі", каже їм владика, "коли він такий вам любий, то я не бороню стояти йому при престолі божому й до кончини його віку; треба тільки мені вивірити на свої очі, що темний сліпець благоподобно Службу Божу відправляє'. Приїхав владика і хвалу Богові віддав, що так твердо і непомильно темний править Службу Божу, і хрестом його благословив. . . Іди до них, молодичко! Роботи буде небагато. Здужатиму, то й я поможу.

"Спасибіг вам, бабусю моя ласкава! Нехай же Господь дає Вам усе добре!"

"Ну, тепереньки полуднуймо, та й поберемось далі. Сьогодні й дома заночуємо, коли Бог дасть".

Демянівка та вдолині, мов у зеленому гніздечку лежить. Село велике й багате. Дві церкви, одна мурована висока, друга дерев'яна й давня дуже, аж у землю вросла й похилилася. Отець Іван жив за мурованою недалечко; мав собі домочок і садок, і город, — та невеличке та хороше зазяйствечко[7]).

Над вечір увійшли ми в село, і розбрелися прочане улицями. Кожна до своєї господи поспішається, а я за старою бабусею іду. Так мені чогось сумно і боязно, аж моє серце мре. Як перше було, коли іду куди, то весело і залюбки, а тут і очей не смію піднести. Увійшла та й стою сама не при собі. Чую, що стара за мене говорить.

"Увійди та відпочинь, дитино", промовив хтось тихо й поважно.

Звела я очі — аж проти мене на липовій лавці старий-старий дід. Очі йому незрячі, і така в тих очах тиша та добрість, що я ніколи й не бачила. Борода біла, нижче пояса кучерявиться; сидить він і тільки вечірній промінь сонішний, наче золотом червоним його обсипає.

Як почула я такі слова ласкаві, аж за серце мене вхопило. Сльози ринули мені з очей, а він простяг руку та й поблагословив мене.

(Далі буде)

4,000,000 БЕЗРОБІТНИХ В ЗДА

Під кінець 1960 року в ЗДА було 4,000,000 безробітних. Це найбільше число безробітних від часу великої господарської кризи 1930 року.

ЮВІЛЕЙ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА

Торонто, Онт.

Дня 20.11. 1960 Православна Громада Катедрального Собору, св. Володимира в Торонті величаво відсвяткувала подвійний ювілей та день ангела свого Архиерея Високопреосвященнішого Владики Михаїла, Архиепископа Торонта і Східньої Канади.

Був то подвійний ювілей: 75-ліття життя Владики та 40-ліття священичої праці. На це свято з'їхалось багато священиків та мирян - представників поблизьких парафій, так що цей ювілей можна вважати святом цілої Східньої Єпархії в Катедрі правлячого архиерея. На ювілейні святкування прибув і Архиепископ УАПЦ Володимир з Детройту, США. День випав погідний. Рано того дня до Катедри поспішали вірні, а діти Рідної Школи вже ждали на прибуття обох Владик.

Перед Собором, на всю його ширину, на полотні, великий, золотними літерами напис: "ВІТАЄМО ВАС, ВЛАДИКО"". Тут о годині девятій зустріч. З церкви винесено хрест та хоругви, що двома рядами стали від напису аж до дверей церкви. Зпереду, по середині хоругов — хрест, ближче до фронту напису шкільні діти з кошичками виповненими квітами для сипання Владикам під ноги. Дві з чотирьох дівчаток-школярок, що стояли зпереду, тримали гарні букети живих рож. Все насторожилось... Приїхали... Висідають з авта оба Владики і поступивши пару кроків затримались перед чвіркою дівчаток. Тут учениця Галя Ковальська перша вітає Владику-Ювілята, а учениця Нуся Чеписюк вручає китицю чудових рож.

Владику-Гостя вітає школярка Тамара Шкурко, а квіти передає Катруся Романко. Дякуючи, Владики цілують дітей і підступають кілька східців вперед. Тут, якраз під простягнутим написом, хлібом та сіллю вітає голова громади інж. І. Янішевський — сперша достойного ювілята, а відтак дорогого гостя Владику Володимира. При вході до храму вітае Владик настоятель собору Митр. Прот. о. Петро Самець.

При перших кроках Владик в церкві, мило залунав спів хору: "Достойно є..." По благословенні вірних, Владики зайняли місця на підвищені серед церкви, і тут підчас облачення чудово розноситься спів - величання: "Нехай радіє душа твоя"...

Соборну Архиерейську Службу Божу правили обидва Архиереї в сослужінні обох о. о. настоятелів собору, чотирох священиків - гостей та Протодиякона — гостя.

Служба урочиста, побожна, піднесена. Євангелію прочитав Владика - Ювілят а проповідь виголосив Владика-Гість. По проповіді дорогий гість привітав Владику-Ювілята від вірних своєї Церкви і від себе. Настоятель собору о. П. Самець привітав Ювілята від Катедри. Ювілят зворушливо дякує.

По службі Божій вірні зійшли до залі під собором на спільний, святковий обід. Простора заля вщерть заповнилась. (З браку місця багато вірних відійшли). Коли вже всі зайняли місця — ввійшли Владики з китицями квітів і пройшовши серед стоячих вірних — сіли за стіл. Хор проспівав: "Отче наш"... а Владики поблагословили страви.

По смачнім і достатнім обіді виголошувано привіти. Голова громади вітав Владику від організацій та установ, що при Катедральній Громаді. Др. М. Лазарович вітав Ювілята від СУС на Східну Канаду. Прот. о. В. Федак зложив Ювілятові привіт від духовенства Східньої Єпархії. Прот. о. Д. Фотій, як секретар ювілейного комітету, прочитує кільканадцять, з поміж кількадесяти надісланих письмових привітів як: від Первоєрарха УГПЦ, Митрополита Іларіона, від Єпископа Андрея, від Митрополита УАПЦ в Америці Івана, від Митрополита УАПЦ в Европі, Ніканора, від Архиепископа Мстислава, від Архиепископа Генадія, та Архиепископа Варлаама з Австралії, від провінційного уряду Онтеріо. І. Яремко і т. п. Настоятель Свято-Дмитрівської парафії в Лонг Бренч о. Федір Легнюк, скарбник ювілейного комітету, при привіті вручив Ювілятові грошовий дарунок від Східньої Єпархії на видання праць Владики Михаїла, що ждуть на друк.

Прот. о. М. Овчаренко вітає Ювілята і переповідає довший життепис-спомин особи Ювілята. В життеписі повно поважних епізодів-подій з життя-діяльности Владики, почавши з шкільної лави, через революцію 1917 р., працю як священика, заслання на Сибір, церковно - організаційна праця за часів німецької окупації України, табори ДП — Бельгія і аж по сьогоднішній день.

Вітав Владику - Батька і син Григорій, а при тому мале внуча, не вміючи ще говорити, поцілувало сивенького Дідуся.

У всіх привітах підкреслювано великий письменницький та проповідницький талант. Ювілят як науковець-теолог, церковно - громадський організатор і провідник. Раз-враз підтверджувано невтомну працю Ювілята на всіх становищах де тільки довелось Йому працювати, при чому у всіх обставинах), а обставини, як згадувалось тут, часто бували надзвичайно скрутні) при розв'язуванні найбільш складних проблем — Владика розв'язував їх неначе біблійний Соломон.

Своїми творами, що вийшли друком Владика значно збогатив нашу духовну літературу. Багато матеріялу Ювілят підготовляє до друку. І тут, враховуючи велику літературну вартість тих творів, і праці Ювілята взагалі, у всіх привітах сердечно бажали Владиці ще довгих років життя, а й сам Ювілят у своїм слові-подяці з застереженням. "Не хвалюсь" заявив зворушливо, що просить Бога щоб дозволив Йому докінчити зачате, а там вже... нехай і... "Нині Відпускаєш" .. По таких словах із щирих сердець вірних, а де у кого й через сльози, пів голосом пронеслось по залі! "Дай Боже, дай то Боже".

Ювілят, дякуючи за привіти, поборював в собі радісне схвильовання й тому говорив коротенько. Молитвою "Достойно є"... відспіваною гуртом закінчено святочний день.

***

Зауважується, що декілька осіб на залі курили цигарки, забувши, очевидно, про те, що в присутности духовної особи взагалі не личить курити, а що вже говорити про курення в приявности епископа. Не будьмо, в тім випадку, надто поступовими... не забуваймо про престіж духовного сану. В пошані до духовних осіб пізнається культуру народу.

Торонто, 7. 12. 60.

М. Котульський

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:

В чорній оправі; з пересилкою, — $2.00

В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

Через нечіткість ручного письма дописувача, сталася помилка у "Посмертній Згадці" по бл. п. Николаю Прокопюкові ("Вістник" 1-го листопада, ц. р.). Замість "Покійний народився у Витиницькому повіті", має бути **"у Вижницькому повіті"**.

До "Посмертної згадки" про Бл. п. Івана Мадюка

З тієї самої причини (нечиткість ручного письма дописувачів) трапилося кілька помилок у "Посмертній згадці" про Бл. п. Івана Мадюка ("Вістник", 15-го листопада, ц. р.), а саме: Науковий ступінь Покійного має звучати B.S.A., а не P.S.A як було подано. Також невірно було подано призвища сестер Покійного — замість Текля і Марта Лобай, як було подано, має бути Текля і Марта **Лабай**, а замість Настя Грінчишин, має бути Настя Жінчишин.

Ласкаво просимо Шановних рідних і приятелів Покійних вибачити нам ці прикрі помилки, які б одначе не траплялися, якби Шановні Дописувачі "Згадок" присилали дописи друковані на машинці або в крайньому випадку читко писані рукописи.

Ред.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ,

Айтуна, Саск.

У неділю 9-го жовтня 1960 р. сини та приятелі влаштували для примірних членів УГП. Громади Св. Тройці у Айтуні, Саск. приємну несподіванку. На цю неділю 9-го жовтня було оголошено, що відправиться Вечірня. П-во Іван і Марія Чайки, замешкують в Келегер, Саск., а є членами УГП. Громади у Айтуні, Саск. Коли вечером простора Церква виповнилась присутніми, то місцевий парох о. П. Зубріцький повідомив всіх присутніх, а зокрема п-во Чайків, що ми нині зійшлися до Св. Храму щоб належно вшанувати працьовитих членів цієї Парафії з їх 25-літнім Ювілеєм подружнього життя. Після чого о. Парох закликав Ювілятів вийти наперід до Тетрапода, а за ними вийшли і дружби, якими були: Петро Базюк і Марія Грибинюк з Айтуни, Саск. По цему о. Парох відправив спеціяльного Молебня та чин Благословення супругів у 25-ліття, супружого життя. По Молебні о. Парох виголосив привітання і повчаюче слово до Ювілятів та до всіх присутніх і підкреслив, що Ювіляти є примірними Християнами, та прикладними і працьовитими членами місцевої Парафії в Айтуні.

Іван Чайка народився 23-го червня 1903 р. в селі Підгірці,

Галичина. Виростав у рідним селі. До Канади приїхав 1928 р. самітним, де спочатку мешкав у Мирнам, Алта. і працював по різних роботах, а 1930 р. залишив Мирнам і переїхав до Саскатуну, де працював звичайним робітником. Пані Марія Чайка з дому Чигайовська народилась 20-го вересня 1900 р. в селі Ланівці, Галичина. До Канади прибула 1924 р. і замешкувала в Саскатуні до часу одруження. 19-го жовтня 1935 р. п-во Чайки подружилися і до року залишили Саскатун та поселилися в Джесмен, Саск. де відкрили крамницю. 1947 р. переселилися до Келегер, Саск. де побільшили свою торгівлю і тепер мають крамницю мішаних товарів. Панство Чайків Бог обдарував чотирма синами. Старший син Володимир закінчив Саскачеванський Університет а другий син Богдан студіює дентистику в Албертійськім Університеті. Два менші сини Ярослав і Орест ходять до місцевої школи в Келегер, Саск. Від часу подружа п-во Чайки належать до УГП Церкви і є добрими та працьовитими її членами: п. Чайка був головою Громади і секретарем Нар. Дому в Айтуні, Саск. Є членом Стрілецької Громади від 1928 р. Є жертвенним на народні і церковні потреби. Пані Чайка належить до СУК. відділ Св. Ольги в Айтуні та щиро працює на добро Рід. Церкви. В кінці промови о. Парох побажав Ювілятам всього найкращого в майбутньому, подякував всім присутнім та величним "на многая літа" закінчено вшанування Ювілятів Церкви. Після всі переїхали до Нар. Дому, де було приготовлено вечеру, членкинями СУК. Господарем вечора був приятель п-ва Чайків п. Михайло Базюк з Айтуни, Саск, який привітав теплими словами Шановних Ювілятів, а відтак говорили: Заступник Голови Громади п. Спільчак. Приятель Ювілятів п. В. Регус. Від СУК говорила п-ні М. Грибинюк — дружина Ювілятів. Відтак промовляв син Ювілятів Володимир, який дякував батькам за добре виховання і підкреслив: "що наші батьки самі не мають великої освіти, але нас своїх дітей заставили покінчити Університети — защо ми вдячні їм і на цім місті обіцяемо бути добрими вашими дітьми — добрими і чесними горожанами свого краю, та свідомими свого рідного, чого Ви нас навчали Тату і Мамо". По цьому вручив дарунок від всіх синів. Промовляли й інші гості вітали ювілятів. Також мав довшу промову о. Парох. Ювілянт п. Чайка в своїй промові дякував всім, що спричинилися до їх Ювілею, а зосібна своїм синам. По промовах і врученю дарунків відспівано ще раз "Многоліття", а тоді на заклик о. Пароха переведено збірку на добру ціль, де було зібрано $59.40, з яких призначено на Прес. Фонд "ВІСТНИКА" $10.00.

Всім жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю: прожить багато років з Вірою і Надією на Божу поміч, в здоровлі, добрі, миру та спокої. Щасти Вам Боже любі наші Ювіляти!

о. П. З.

РАДІСНА НЕСПОДІВАНКА В САРНІЦ, ОНТАРІО

В неділю 16 жовтня 1960 р. була в Сарнії відправлена Служба Божа, а після відправи наш парох Всеч. о. Іван Пестун звернувся до присутніх людей такими словами: "В житті кожної людини є найщасливіші моменти, які не забуваються до самої смерти. Тому я звертаюсь до вас, по Службі Божій не йти додому, а всіх прошу залишитись на відправу Молебня та помолитись за мене й мою родину, бо сьогодні я себе найщасливіше почуваю з приводу того, що з волі Божої, св. п. Єпископ Платон рукоположив мене в перший чин священослужителя в 1945 році в цей день." Всі присутні залишились на Молебен по відслуженні якого о. Іван красно подякував за їхні молитви, нагадавши їм науку з Святого Письма про те, що ми мусимо молитися один за одного. Після цього всі розійшлися до дому.

О 7 годині вечора, цього ж дня до о. Пестуна приїхали представники від нашої Громади й сказали: "Отче! зараз же зберайтесь і їдемо до церковної залі, **бо там Ваші** два земляки хочуть обов'язково Вас бачити"! На це о. Іван погодився і поїхали. Коли під'їхали до церковної залі о. Іван здивовано запитав тих з якими приїхав: "Чому стільки авт?", але відповіді не було. Та ввійшовши до залі першим побачив скільки присутніх з веселими обличчями й квітами в руках, приготовлені столи до перекуски, а там почувся і голосний спів "На многі літа", тоді йому все стало зрозумілим, і він вітаючи всіх з низьким поклоном сів на призначене йому місце. Через кілька хвилин господар цього прийняття попросив Отця помолитись та поблагословити приготовлене. По деякому часі п. И. П. Гаврилюк, фінансовий секретар церковної управи, як господар цього прийняття, звернувся до зібраних з такими **словами: "Сьогодні ми** тут зібрались, щоб вшанувати нашого пароха Всеч. о. Пестуна з його 15 літтям священослужіння. Праця священика з одного боку є дуже відповідальна й дуже тяжка, бо ми вимагаємо від священика часто те, що кожному з нас зокрема до вподоби й часом не належно ставимось до наших священиків. Але з другого боку яка це чесна, моральна та саможертвенна праця священика, й тому я певен, що за 15 років священослужіння о. Пестуну Івану приходилось і може часто не заслужено переносити кривди терпеливо. Але він не зрезигнувавши свого становища дальше продовжує свою духову справу — служить Богові й своєму народові до сьогодні. Тому я звертаюсь до вас присутніх вшанувати цю урочистість, давайте не тільки словами висказувати наше добре відношення до нашого пароха, але давайте це докажемо ділом зібравши зараз же гошовий дарунок для нього, щоб в нього залишився від нас про це добрий спомин." Збіркою зайнялися пані: Чорна й Куць. Зібрані гроші вручено о. Пестуну як дарунок від присутніх.

о. Іван Пестун найсердечніше подякував всім за милу несподіванку та за цінний дарунок. З **цієї нагоди** він склав дар у сумі $5.00: на "Вістник".

На закінчення цього прийняття помолившись **всі стали** розходитися по домах у приємному та веселому настрою.

Один з присутніх.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ Й ХРАМОВЕ СВЯТО В ГРОМАДІ СВ. МИХАЇЛА

Вінніпеґ, Ман.

В неділю 27 листопада 1960 року відбулась дуже гарно й величаво Канічна Візитація Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона й Храмове Свято в Громаді Св. Михаїла. При гарно прибраній привітальній брамі привітав Владику Митрополита хлібом і сілю голова Громади п. Володимир Савчук, а при вході до церкви парох о. Горгіца. Дальше в церкві привітали Владику діти Рідної Школи, учень Головко гарним віршиком, а учениця И. Кукса вручила букет прекрасних живих квітів.

Владика, поблагословивши дітей і подякувавши їм гарними батьківськими словами, йде при милозвучнім співі хору й молиться перед намісними образами. Потім студенти-богослови, одягнені всі в прегарні стихарі, уміло й вправно зодягають Митрополита на катедрі серед Церкви. Владика Митрополит благословляє народ і починається Архиерейська Служба Божа, в якій крім пароха бере участь наш церковний достойник, Високопреподобний о. Д-р Савчук, голова Президії Консисторії.

По відчитанні Св. Євангелії Владика-**Митрополит** виголошує на тему Св. Євангелії надзвичайно сильну й глибоку, дійсно Архиерейську проповідь. Цілою проповіддю та кінцевим зазивом — **любити** й понад все берегти Христову науку й рідну Православну Віру Владика значно вплинув на всіх присутніх і вони довго памятатимуть ці взнеслі й глибокі науки.

Поважно та з найбільшою урочистістю продовжалась Архиерейська Служба Божа. Хто тільки брав у ній участь, ніколи не пожалує, що прибув до церкви хоч і не при зовсім гарній погоді.

Урочистість Служби Божої багато підніс особливо гарний спів хору під управою панни О. Дмитрів. По Службі Божій відслужено Панахиду за всіх спочилих членів цієї найстаршої української Православної Громади у Вінніпезі.

По відправі **відбувся спільний** обід. Церковна заля повніська, всі місця при столах зайняті й на жаль багато гостей мусіли вертатись на обід додому.

По обіді **голова громади** п. В. Савчук вітає Високопреосвященнішого Владику щирими словами з нагоди 20-ліття його Архипастирської діяльності та як дорогого гостя Парафії Св. Михаїла. Він вітає дальше Високопреподобного о. Д-ра С. В. Савчука, всіх Високопреподобних отців сусідніх Вінніпезьких громад, усіх прибулих делегатів церковних громад та громадських організацій та всіх гостей і просить до слова Високопреосвященнішого Митрополита. Владика Митрполит говорив про почуття меншевартості між українцями й про шкідливі наслідки того й закликав всіх любити свою віру, свою мову, свою історію та свою культуру.

Слідуючим промовцем був о. Д-р С. В. Савчук. Він подякував Громаді й пароховi за запрошення до співучасті в Архиерейській Службі Божі й висказав своє задоволення, що при Громаді Св. Михаїла відновилась Рідна Школа, в якій вчаться тепер 36 дітей та що Громада збільшилась новими членами.

Потім привітав Громаду з Храмовим Святом парох Собору Пресв. Покрови о. С. Ґерус. По нім говорив давній приятель Парафії Св. Михаїла Високопреподобний о. В. Кудрик Потім привітав Громаду від себе й від Катедри Пресв. Тройці о. М. Юрківський.

Дальше передали привіти: п. Гуцуляк від Собору Пресв Покрови, **а пані Пелешок** від Жіночого Товариства при Соборі Пресв. Покрови, п. Михаїла, відділ старших, п. Т. Винничук від Братства Св. О. Паліброда від Братства Св. Михаїла відділ молодших, п. О. Паньків від Канадійського Допомогового Товариства, пані Моріс від Сестрицтва Пресв. **Богородиці при Церкві** Св. Михаїла а пані Є. Андрейчук **від Жіночого Товариства** ім. О. Кобилянської. Послідний привітав Владику з нагоди 20-ліття Його Архипастирської **діяльності а Парафію** Св. Михаїла з храмовим Святом від СУЖЕРО п. Г. Кукса.

Вкінці парох о. Ґорґіца подякував Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові за велику радість, яку він справив Громаді Св. Михаїла, прибувши до неї як духовний батько до своїх ду-

ховних дітей, подякував Високопреподобному о. Др. С. В. Савчукові, що своєю співучастю так сильно підніс урочистість Храмового Свята та всім Високопреподобним отцям, хорові, що своїм милозвучним співом звеличив Службу Божу, студентам богословам та всім гостям, що прийшли разом з парафіянами Св. Михаїла помолитися та своїм прибуттям так їх вшанувати. Закінчуючи подяку, парох висловив щире признання й подяку членкиням Жіночого Товариства й Сестрицтву Пресв. Богородиці за приготовлення обіду та побажав всім присутнім якнайліпшого здоровля. Громада Св. Михаїла збереже це величаве Свято як гарний і милий спомин.

Учасник Свята.

ПРОЩАННЯ З о. ПАРОХОМ ЧИЛИВИК, Б. К.

Члени Української Православної Громади в Чиливак 13 листопада, 1960 р. прощали о. Д. Ф. Стратійчука з панею Добродійкою — з приводу переходу отця на іншу парохію.

Вище згаданого дня ввечері зійшлися громадяни до місцевого Народнього Дому і по перекусці, яку зготовив місцевий відділ Союзу Українок, п. І. Скрипник як господар того вечірка, пояснив, що громадянство зійшлося, щоб ще разом побути з бувшим своїм парохом і його дружиною перед їх відїздом на іншу парохію. Бажаючи від себе і своеї дружини о. Стратійчукові і пані Добродійці ще кріпкого здоровя і витривалості служення в Христовій Церкві, він покликав Голову Громади п. Гр. Курляка і ще деяких громадян до слова.

Пан Курляк у своему прощальному слові відмітив гарне служення о. Стратійчука в церкві, і його гарне батьківське відношення до своіх громадян, і побажав йому дальших успіхів у його душпастирській праці. Пані Троян, Голова Жін. Тов., подивляла велику витреваліcть о. Стратійчука і Добродійки в церковно-народній праці, і побажала їм щонайкращого в дальшому їхньому житті. Говорив щиро також п. І. Крепякевич, підкреслюючи, що громада старалася якнайкраще співпрацювати з тепер відходячим від них парохом, і, дякуючи йому за щиру співпрацю і гарне відношення до громадян, побажав йому дальших успіхів. В кінці голова Громади вручив отцеві і Добродійці гарний дар.

ВПреп. о. Прот. Стратійчук дякуючи від себе за щирі слова промовців і за дар, промовив трохи довше, наводячи між іншим, що лише велика віра і любов до Бога і до Його Святої Церкви, і велике бажання служити нашому народові, додавали йому і іншім піонерам священикам, сили і витревалості в праці на церковно-народній ниві. Дякуючи всім громадянам, зокрема п. Крепякевичові за щире співділання в громаді і за всяку поміч, він побажав громадянам в Чиливак якнайгарніших успіхів в їх громадській праці. Коли будете мати велику віру в Бога і сильну любов до своеї Церкви, то зробите багато сказав о. Стратійчук.

Відспіванням деяких народних пісень закінчився вечір. Громадяне, ще прощаючися особисто з о. і Добродійкою Стратійчук, розходились домів.

І. к.

Бл. П. АНАСТАСІЯ МАРТИНЮК (Поминки)

Айтуна, Саск.

У п'ятницю рано 30-го вересня 1960 р. відійшла у Вічність добра мати і баба бл. п. Анастасія Мартинюк. 14-го листопада 1960 р. її діти, замовили Поминальну Службу Божу, яка відправилася місцевим парохом о. П. Зубріцьким в У. Г. П. Церкві Св. Тройці в Айтуні, Саск.

На цю Сл. Божу зійшлися: родина й приятелі Небіжки. Підчас Сл. Божої о. Парох згадав теплими словами про Небіжку, звернув увагу всім присутним, щоби вірили в Бога — та жили Християнським чеснотним життям. По Сл. Божі відправлено Панахиду, а опісля всі з Церкви перейшли до дому доньки Небіжки Софії Давидюк на поминальний обід, що його приготовили родина небіжки.

Підчас обіду о. Парох подякував дітям бл. п. Анастасії за те, що незабувають своеї доброї матері та баби, а приятелям подякував, що не погордили і прибули на поминки своеї доброї співжительки.

В кінці о. Парох закликав всіх присутних, щоби склали на добру ціль з нагоди поминків, де і було зібрано $14.10 з яких призначено на Прес. Фонд "ВІСТНИКА" $5.00.

Всім жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Анастасії Мартинюк Вічна Память.

о. П. З.

П О Д Я К А

Почуваемось до милого обов'язку цією дорогою скласти нашу сердечну подяку всім нашим щирим приятелям, котрі нежалували свого труду і влаштували для час прощальний вечірок в Народнім Домі з нагоди переходу нашого з Мелфорт до Принц Алберт.

Також сердечно дякуемо за дорогоцінні дарунки котрі будуть пригадувати нам до кінця нашого життя, що ми в дійсности мали добрих і щирих приятелів.

На закінчення бажаемо Вам кріпкого здоровля і всього добра, якого собі в Господа Бога бажаете.

Щиро вдячні Вам:
Василь і Марія Запорожан.

Х Р Е С Т И Н И
Сенді Лейк, Ман.

У неділю 6.11.1960, по Службі Божій у Сенді Лейк був охрещений Елен Веслей,

КОЛЯДНИК
З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Вийшов з друку й продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.
Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

синок п.-ва Петра і Катерини Колтуських. Чину хрещення довершив місцевий парох о. В. Мельничук, а хресними батьками були: Пелі Ільчук з Ельфістон і п. Михайло Посмітюх з Мекреру.

По охрещенні було гарне прийняття в домі панства Колтуських, де гості примірно забавлялися при співі гарних українських пісень. Треба зазначити, що панство Колтуські це милі люди, свідомі і добрі члени Української Православної Церкви, за що люблять їх і поважають всі громадяни.

З цієї нагоди п. Колтуський пожертвував 10 дол. на Колегію св. Андрея, за що йому щира подяка, а новоохрещений синок, дай Боже, щоб в щасті ріс їм на втіху.

о. В. М.

З ХРЕСТИН НА "ВІСТНИК"

В українській греко-православній церкви Св. Ап. Петра й Павла, Сирейл, Алта., в неділю 20 листопада 1960 року охрещено Созію Лілію, доньку п. Якова та Наталки Шевців. Кумами були: Микола Грицюк та Емілія Кубрак. Підчас обіду було переведено збірку на пресу, з чого також уділено на "Вістник" 4 дол.

Присутній.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У згадці про Ювілей п. Ґ. Підлубного з Форт Францес, Онт. („Вістник" з 15-го грудня) трапилася помилка: замість п. Василь Підлубний, як було подано, мае бути Георгій Підлубний. Справляючи це одночасно просимо нашого Шановного Піонера Ювілята вибачити цей недогляд. — Ред.

НА МОГИЛУ ДОРОГОЇ ТІТОЧКИ

От-от рік уже минае,
Як наша мама
В гробі спочивае...
В дорогу далеку
Скоро так зібралась,
Що зо своїм родом
Та й не розпрощалась.
Вся родина коло тебе
Віночком стояла
І в далекую дорогу
Слізно провожала.
Дочка з чоловіком,
Три сини з жінками,
І внуки любимі
Вмивались сльозами.
Соборна громада
Голови схилила,
Жалібно дзвіниця
Дзвонами дзвонила.
Всі тебе любили,
Усі тебе знали,
Волиняни у жалобі
Землячку прощали.
Брат твій іздалека
Прибув попрощатись, —
Заридав так гірко,
Не міг промовляти
„Сестро моя люба!
Сестро моя мила,
Нащо ж ти самого
Мене залишила!"
Племінник вклонився
(Всі ж роду одного!) —
Прийшов провожати
В останню дорогу.
Спіть же, люба мамо,
Аж збудять ангели,
А ми не забудем
Тебе тут ніколи.
Рік-в-рік на могилу
Будемо ходити,
Щоб її квітками
Гарно обсадити.
Пам'ять твоя буде
Між дітей, онук, —
Тебе не забуде

Сім'я Пилипюк.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Цим подаемо до загального відома, що п. ВАСИЛЬ БАЮС з Гемилтону, Онт., е представником "Вістника" на Гемилтон і околицю, і як такий, е уповноважений збирати нові й залеглі передплати на "Вістник".

АДМІНІСТРАЦІЯ "ВІСТНИКА"

УВАГА! УВАГА!
РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ЧЕРЕЗ РАДІО

З Благословенства Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, з Церкви Пресв. Тройці в Принс Алберт, Саск. в ніч з 6 на 7 січня 1961 року, буде передане Різдвяне Богослуження о год. 12 ночі.

Святочне Богослуження відслужить місцевий Парох Всеч. о. Юлій Туржанський під мишаним співом церковного Хору під управою пана Михайла Гуменюка.

Православні Українці слухайте Різдвяне Богослужіння з радіо станції СКВІ Принс Алберт на хвилі 900.

Будемо Вам дуже вдячні, на коли висслухали Службу Божу, надішлете Ваш дар на покриття коштів, які будуть звязані з радіопередачею.

Пожертви просимо слати на адресу:

**Ukrainian Orthodox Church
305—6th Street East
Prince Albert, Sask.
о. Юлій Туржанський, парох
М.Сорочан, голова
Мих. Кіналачук, секретар**

ХРИСТОС РОЖДАЕТЬСЯ!

Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владику Архиепископа Михаїла, Преосвященнішого Владику Епископа Андрея, Світлу Консисторію, Професорів і Студентів Богословської Школи Колегії Св. Андрея, Всечесне Духовенство, Ктиторів, Фундаторів, Добродіїв, Почесних Братчиків і Сестриць і Прихильників Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу та всіх Братів і Сестер позодоровляемо з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ!

**Управа Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпегу.
Holy Trinity Cathedral,
1175 Main Street,
Winipeg 4, Man.**

Порядки Богослужень:

В С Е К А Н А Д І Й С Ь К А
Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпегу
СІЧЕНЬ

6. Свят Вечер — Всенічна о 10-й год. вечора.
Св. Літургія о 11-й год. вечора. Відправляе парох, о. М. Юркіаський.
7. Різдво Ісуса Христа — Різдвяна, Архиерейська Св. Літургія о 9-й год. рано. Відправляе ВПреосвященніший Митр. Іларіон.
8. Собор Богородиці — Утреня о 9.30 год. рано.
Св. Літургія о 10.30 год. рано.
9. Степана Прмч. — Св. Літургія о 10-й год. рано.
14. Новий Рік, Василія Вел. — Богослуження о 10-й год. рано.
15. Неділя — Утреня о 9.30 год. р. Св. Літургія о 10.30 год. рано.
18. День Щедрого Вечера — Св. Літургія і Водосвяття о 10-й год. рано.
Катедральна Свята Вечеря о 6-й год. вечора.
19. Богоявлення-Йордан — Велике Повечір'я о 9.30 год. рано.
Св. Літургія і Велике Водосвяття о 10-й год. рано.
20. Собор Івана Хрест. — Свята Літургія о 10-й год. рано.
Неділями — Утреня о 9.30 год. рано.
Св. Літургія о 10.30 год. рано.
Святами—Богослуження о 10-й год. рано.
**Парох — о. М. Юркієвський
18 O'Meara Street, Winnipeg 4, Man.
JU 6-5373**

СЛУЖБА БОЖА У СМАТС, САСК.

На Різдво, 7-го січня, Службу Божу в Сматс, Саск., буде правити о. В. Сенишин

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
СІЧЕНЬ

1. Неділя, — Поплар Парк.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Брендон, Кенора, Транскона, Гонор, Пембіна.
8. Неділя, Собор Пресвятої Богородиці — Бозежур, Селкірк, Дуфрост, Сулукавт, Портедж Ля Прері.
15. Неділя перед Йорданом. — Тиндал, Ледвин.
19. Четвер, Йордан. — Брендон, Гонор, Кенора, Транскона.
22. Неділя. — Брендон, Стед, Сенклтз.
29. Неділя — Кенора, Транскона, Гонор, Попларфілд.

**Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada**

РІЗДВЯНІ БОГОСЛУЖБИ В СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ

7-го січня, субота, РІЗДВО ХР.:
ВСЕНІЧНА — 6.30 год. ранку
СВ. ЛІТУРГІЯ — 8.30 ранку
8-го січня, неділя, Собор Пресв. Богородиці
Св. ЛІТУРГІЯ о год. 10 ранку.
Від год. 11 до 12 Служба Божа буде передаватись по радіо (СКУ) на хвилі 580
СВЯТА ВЕЧЕРЯ з КОЛЯДКАМИ — в неділю, 15 січня, по Службі Божій.
На БОГОЯВЛЕННЯ (Йордан) години відправ, як на Різдво Христове
Йорданське осячення води — по Службі Божій.

Вінніпег, 820 Боррове вул.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Різдво Христове — Витків 12-а год. ночі
7. Субота Різдво Христове — Норт Бетлфорд 9-а год. рано
8. Неділя. Собор Пресв. Богородиці — Глезлин
9. Понеділок. Первомч. Степана — Виткія
14. Субота. Новий Рік — Кендо
15. Неділя — Гетерлей
18. Середа Навечер'я Богоявлення Освячення Йор. Води): Норт Бетлфорд год. 9.00 рано, Виткія 10.30 рано, Гетерлей 11.30 перед полуднем
19. Четвер. Богоявлення — Медов Лейк
20. Пятниця. Собор Івана Хрестителя — Глезлин
22. Неділя — Виткія
29. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! Норт Бетлфорд і Околиці: Слухайте радіо-передачі 6-го січня на Свят Вечір від год. 9.30 до 10.00 вечора. Зі станції Сі. Джей Н. Б. Будуть передаватися українські колядки з Норт Бетлфорду, заходами церковного хору під дерегуванням пані Савелі Лазарович. Святочне Слово виголосить о. Настоятель місцевої У. Г. П. Громади.

**972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.**

о. В. БОРЧУКА
СІЧЕНЬ

1. Неділя Св. Отців — Йорктон.
7. Субота. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон. 10 год. ночі (на Свят-Вечір) Вел. Повечір'я, 12 год. ночі св. Літургія.
8. Неділя. Собор Пресв. Богородиці — Йорктон.
9. Понеділок. Первмч. Стефана — Райн.
14. Субота. Новий Рік — Врокстон.
15. Неділя перед Богоявленням — Ґорлиці.
18. Четвер. Щедрий Вечір — Йорктон. Велике Водосвяття.
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Райн. Початок відправи год. 8-ма рано Велике Водосвяття.
22. Неділя по Богоявленні — Йорктон.
29. Неділя Митаря й Фарисея — Врокстон.

**110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2968**

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Кемсек.
7. Субота РІЗДВО ХР. — Доивел.
8. Неділя — Калдер.
9. Понеділок (Степана) — Мазепа
14. Субота (Новий Рік) — Кемсек.
15. Неділя — Мазепа
19. Четвер (Богоявлення) — Сторновей.
20. Пятниця (Соб. Івана Хрестителя) — Калдер.
22. Неділя — Доивел.
29. Неділя — Сторновей

УВАГА: Слухайте колядки, які будуть передаватись хором з МАЗЕПИ на Різдво 7-го січня о 7.30 хв. вечора по радіо С-ДЖЕЙ-ДЖІ-ЕКС з Йорктону.

**Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447**

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Вернон
7 год. вечером концерт з дітьми.
7. Різдво Христ. Відправа по 12-ій в ночі — Вернон
8. Неділя — Вернон
9. Стефана — Вернон
14. Новий Рік — Вернон
15. Неділя — Вернон
19. Йордан 9 год рано — Вернон
20. Івана Хрестителя — Вернон
22. Неділя — Келовна
29. Неділя — Вернон

**Address:
2602- 42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.**

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Сторджес
7. Субота: Різдво Христове — Ервуд
8. Неділя Собор Пресв. Богор. — Гудсонбей
9. Понеділок. Св. Первмч. Степана — Сторджес
14. Субота. Новий Рік св. Василія Вел. — Гудсонбей
15. Неділя — Ервуд
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Гудсонбей.
22. Неділя — Ендевор
29. Неділя — Гудсонбей

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Сван Рівер.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гаес.
8. Неділя, 2-ий день Різдва — Стінен
9. Понеділок. 3-ій день Різдва — Кобзар.
14. Субота, Новий Рік — Сван Плейн
15. Неділя — Денбирі.
19. Четвер, Йордан — Арран.
20. Пятниця, Собор Ів. Хрест. — Вайтбіч.
22. Неділя — Норквей.
29. Неділя — Мейбридж.

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Ванкуверська Округа.
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
7. Субота, РІЗДВО Іс. ХРИСТА. — Ню Вестмінстер, Б. К.
8. Неділя, Собор Пр. Богор. — Вікторія, Б. К.
9. Понеділок, Стефана — Ню Вестмінстер, Б. К.
14. Субота, Новий Рік — Ню Вестмінстер, Б. К.
15. Неділя — Чиловак, Б. К.
18. Середа, Навечеря, Водосвяття — Чиловак, Б. К.
19. Четвер, Богоявлення — Ню Вестмінстер, Б. К.
20. Пятниця, Ів. Хрестителя — Вікторія, Б. К.
22. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
29. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.

УВАГА: Про відвідування вірних зі Св. Водою буде своечасно оголошено по Богослужбах.

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вест[redacted]
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Атабаска
6. Свят Вечір Всенічна о год. 9 вечером — Вестлок
7. Різдво Христове — Вестлок
8. Неділя Собор Богородиці — Баргерд
14. Новий Рік — Річманд Парк
15. Неділя — Атабаска
18. Середа — Велике Освячення Води — Вестлок
19. Йордан — Водохреща — — Вайлвуд
20. Собор Св. Івана Хрестителя — Сіба Біч.
22. Неділя — Сангудо
29. Неділя — Вестлок

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Фенвуд.
7. Субота РІЗДВО — Айтуна.
8. Неділя Собор Пресв. Богородиці — Мелвил.
9. Понеділок Стефана — Габард.
14. Субота Новий Рік — Понячай.
15. Неділя — Ґудів.
19. Четвер. Йордан — Ґудів.
20. Пятниця Собор Хрестителя (Свяч. Води) — Айтуна.
22. Неділя — Мелвил.
29. Неділя — Габард.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Кадет.
7. Субота. Різдво — Сембурґ.
8. Неділя, Собор Богородиці — Нипавин.
9. Понеділок, Первомуч. Степана — Вірдейл.
14. Субота, Новий Рік — Шипмен.
15. Неділя — Сембурґ.
19. Четвер, Богоявлення-Йордан — Кадет.
22. Неділя — Нипавин.
29. Неділя — Вірдейл.

**Weirdale, Sask.
Tel. 466**

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Вестбрук
7. Різдво Христове — Тіодор (м.)
8. Неділя. Собор Пресв. Богор. — Інсінгер (м.)
9. Стефана — Льора
14. Новий Рік — Дробот
15. Неділя — Половики
19. Йордан — Інсінгер (м.)
20. Собор. Івана Хрестителя — Тіодор (за рікою)
22. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
29. Неділя — Тіодор (м.)

УВАГА! Слухайте Службу Божу по радіо C.J.G.X. Йорктон. В неділю 8 січня 12 год. в ночі.

**Box 6. Theodore, Sask.
Tel. [redacted]**

о. М. КРИЩУКА
СІЧЕНЬ

1. Неділя — Слава Пів.
6. Пятниця. Св. Вечір. Велике Повечір'я з Літією 10.30, 12.05 Св. Літургія — Мирнам.
— Броссов
Служба Божа — Моркемб.
7. Субота. Різдво Христ. Обітниця

8. Неділя. — Собор Пресв. Богородиці — Ст. Пол. і Лужан-Топорівці.
9. Понеділок. Первом. Степана. — Слава Пол.
14. Субота. Новий Рік. Василія Великого — Мирнам.
15. Неділя — Лойдмінстер.
18. Середа — Водосвяття 1.00 пп. — Броссов
2-30 пп. Топорівці.
4.00 пп. — Моркемб.
5.00 пп. — Слава пол.
6.00 вечіром — Мирнам.
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Мусідора.
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Мирнам.
22. Неділя — Слава пол.
29. Неділя — Мусідора.
Address. Box 87, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Ґронлід (північна).
7. Субота. Різдво Христове — Ґронлід (північна).
8. Неділя. Собор Пр. Богородиці — Мелфорт.
9. Понеділок. Св. Ап. Первомуч. Стефана — Бруксбі.
14. Субота. Новий Рік — Ґронлід (північна).
15. Неділя — Ґронлід (північна).
18. Середа. Щедрий Вечір. Освячення Води:
12.00 год. дня — Ґронлід (північна).
2.00 год. по пол. — Мелфорт.
4.00 год. по пол. — Бруксбі.
19. Четвер. Богоявлення Господне. Йордан — Ґронлід (над річкою)
20. Пятниця. Собор Св. Ів. Хрестителя — Ґронлід (північна).
22. Неділя — Ґронлід (північна).
29. Неділя — Ґронлід (північна).
Address: Box 140, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Сірко
7. Різдво Ісуса Христа — Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Сандавн
9. Первомученика Стефана — Сеньків
14. Новий Рік — Сірко
15. Неділя — Арбака Св. Миколая
19. Богоявлення — Вайта
22. Неділя — Сандавн
29. Неділя — Арбака Св. Петра й [illegible]
Box 46, Vita, Man.

о. І. МАРІБИ

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Вимер.
6. Св. Веч. в 11-ій ночі — Ватсон.
7. Субота. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Фостон.
8. Неділя — Вадіна.
9. Понеділок. Стефана — Вимер.
14. Субота. Новий Рік. — Клер.
15. Неділя — Фостон.
19. Четвер, Йордань — Вонда.
22. Неділя — Ватсон.
29. Неділя — Вадіна.
Box 293 Watson. Sask. Ph.: 20[illegible]

[illegible]

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Енгусвіль
7. Різдво Христове — Овкборн
8. Неділя — Сенді Лейк
9. Св. Стефана — Січ
14. Новий Рік — Ґлен Елмо
15. Неділя — Росборн
19. Йордан — Сенді Лейк
22. Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 256

о. М. ОЛЕСЮКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Вінніпеґосіс
6. Пятниця. Свят Вечір. год. 12-та вночі Всенічна — Давфин
7. Субота. Різдво Ісуса Христа — Гилберт Плейнс
8. Неділя. Собор Пресвятої Богородиці — Давфин
9. Понеділок. Св. Ап. Перв. Стефана — Валей Ривер
14. Субота. Новий Рік — Ешвіл
15. Неділя — Косів
18. Середа. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в год. 6-та вечора — Давфин
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Рорктон
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Дрифтінг Ривер
21. Субота. Велике Освячення Води в год. 2-ій дня — Сифтон
22. Неділя — Гилберт Плейнс
29. Неділя — Давфин

УВАГА! В неділю 8-го січня 1961 року, Собор Пресвятої Богородиці, передача Служби Божої в радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-І рано до 12-І 15 хв. Слухайте Службу Божу в радіо!

Address: Box 1068, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Мус Джьо
6. Св. Веч. і 12-тій ночі — Мус Джьо.
8. Неділя — Кіндерслей (і Освячення)
9. Понеділок Стефана — Оен, Алта (і Освячен. Йорданської Води)
15. Неділя — Мус Джьо. 7-год. вечера, Новорічний Молебен.
19. Четвер. Йордан — Кедіяк.
20. Пятниця. Собор Івана Хрест 7-ма год. вечера Освячення Йорданської Води — Мус Джьо
22. Неділя — Пріleйт. (Освячення Йорданської Води)
29. Неділя — Оен, Альта.

Address: 108 Home Str. West. Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1488

о. Я. РИБАЛКИ

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Кридор
7. Субота. Р. І. Х. — Гефорд
8. Неділя — Редфілд
9. Понеділок — Брендон-Білнки
14. Субота — Редфілд
15. Неділя — Гефорд
19. Четвер — Гефорд
22. Неділя — Кридор
29. Неділя — Гефорд
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

[illegible]
1. Неділя — Ворспайт.
7. Субота, РІЗДВО ХРИСТА — Смокі Лейк, 7-ма год. рано.
8. Неділя, Собор Пресв. Богор. — Вільна.
9. Понеділок, Первомуч. Степана — Спеддеn.
14. Субота, Н. Р. — Обрізання — Василія Вел. — Бойн Лейк.
15. Неділя — Стрий.
18. Середа, Щедрий Вечір. Освячення Води:
11.00 год. — Смокі Лейк.
12.30 год. — Вільна.
2.00 год. — Стрий.
3.30 год. — Спедден.
19. Четвер, Йордан-Богоявлення — Давнінґ.
20. Пятниця, Собор Івана Хрестителя — Беліс.
22. Неділя — Смокі Лейк.
29. Неділя — Спедден.

УВАГА! Ще можуть зайти деякі непередбачені зміни, що до порядку Богослужень на місяць січень, про що громади своєчасно будуть повідомлені.

Address: Box 209. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа
СІЧЕНЬ
1. Неділя — Рама
7. Різдво Ісуса Христа — Канора
8. Неділя. Собор Пресв. Богородиці — Бюкенен
9. Првмуч. Стефана — Рама
14. Новий Рік — Канора
15. Неділя — Бирджес
19. Богоявлення — Канора
22. Неділя — Бюкенан
29. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Толстой
6. Пятниця. 11 год. ночі — Сарто
7. Субота Різдво 7 год. рано — Толстой
10 год. рано — Ґарденток
8. Неділя Собор Богородиці — Пембіна
9. Понеділок Стефана — Роза
14. Субота. Новий Рік 7 год. рано — Ґарденток
10 год. рано — Толстой
15. Неділя — Роза
18. Середа. Щедрий Вечер — Толстой
19. Четвер. Йордан 8 год. рано — Толстой
10 год. рано — Ґарденток
22. Неділя — Ґарденток
29. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Вакав
6. Пятниця, Навеч. Р. Хр. — Кадворт 9 год. рано.
7. Субота, Різдво Хр. — Ст. Джуліен 8 год. рано.
8. Неділя по Різдві — Єллов Крік
9. Понеділок, Первом. Степана — Вакав
14. Субота, Новий Рік — Лепін
15. Неділя перед Йорданом — Тарнополь
18. Середа, Богоявлення — Вакав (Осв. Води)
19. Четвер, Йордан — Кадворт 8 год. рано.
20. Пятниця, Собор Ів. Предтечі — Єматс 9 год
22. Неділя про Закхея-Альвіна
29. Неділя Митаря і Фарисея — Лепін

(Йорданське Освячення хатів у кожній громаді).

Address: Box 4. Tel. 48 Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Вилинґдон
7. Субота. Різдво Христове 6-та год. рано — Ендрю
9-та рано — Вилинґдон
8. Неділя — Ендрю
9. Понеділок — Лужани
14. Субота Н. Р. — Заваля
15. Неділя — Лужани
18. Середа — Ґемлин. Водосвяття.
19. Четвер. Йордан 6-та год. рано — Ендрю.
9-та рано — Вилинґдон. Водосвяття.
20. Пятниця. Св. Ів. Хрестителя — Борівці
22. Неділя — Прут
29. Неділя — Борівці
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294. Two Hills, Alta

о. Е. ТРУФИНА

СІЧЕНЬ
1. Неділя Св. Отців — Пайн Ривер.
6. Пятниця. Свят Вечір 8-ма год. веч. — Велике Повечіря і Всенічна — Етелберт, Ман.
12-та год. ночі Всенічна, Утреня — Пайн Ривер, Ман.
7. Субота. Різдво Христове — Ґарленд, Ман.
8. Неділя (Собор Пресв. Бог.) — Етелберт.
9. Понеділок. Св. Степана Пермуч. — Боян
14. Субота. Новий Рік Св. Вас. Вел. — Етелберт.
15. Неділя — Пайн Ривер.
18. Щедрий Вечір (Середа) 10 год. ранку Вел. Освячення Води — Етелберт.
8-ма год. веч. — Пайн Ривер.
19. Четвер (Богоявлення-Йордан) — Венлав.
22. Неділя — Дорбен.
29. Неділя — Етелберт.

Address: Box 71. Ethelbert. Man.

о. О. ФЛЯКА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Егремонт
7. Субота — Редватер, Різдво Христове, 11.30 ночі
8. Неділя — Торгилд, Собор Пресв. Богородиці
9. Понеділок — Радвей. Св. Стефана
14. Субота — Восетна, Новий Рік
15. Неділя — Редватер
18. Середа Велике Освячення Води:
Радвей, в год. 11-ій перед пол.
Восетна, в 1-ій год. дня
Торгилд, в 3-ій по пол.
Егремонт, в 4-ій год. по пол.
Редватер, в год. 5.30 по пол.
19. Четвер — Федора, Богоявлення-Йордан
20. Пятниця — Нюбрук, Собор св. Йоана
20. Пятниця — Нюбрук, Собор св. Йоана
22. Неділя — Торгилд
29. Неділя — Егремонт

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

СІЧЕНЬ
1. Неділя Св. Отців — Лак Ла Біш
6. Пятниця Навечер'я Різдва Христового, 10.30 год. — Лак Ла Біш
7. Субота. Різдво Христове — Крейґенд
8. Неділя. Собор Пресв. Богородиці — Норал
9. Понеділок. Первмуч. Степана — Сирейя
14. Субота. Новий Рік. — Ґресленд
15. Неділя пер. Йорд. — Боїл
18. Середа. Навеч. Богоявлення — Лак Ла Біш.
19. Четвер. Йордан — Сирейя.
20. Пятниця Собор. Івана Передтечи — Крейґенд.
22. Неділя — Ґресланд.
29. Неділя Митаря і Фарисея — Боїл
Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

СІЧЕНЬ
1. Неділя Перед Різдвом — Петлюра
6. Пятниця Св. Вечір, Всенічна з Великим Повечірям, 9.30 ввеч. — Роблин
7. Субота. Різдво — Роблин
8. Неділя — Ленард
9. Понеділок. Степана Первомученика — Калдер „Жучка", Саск.
14. Субота. Новий Рік Василія Вел. — Шортдейл
15. Неділя. Перед Йорданом — Росел
18. Середа. Щедрий Вечір. Водосвяття — Ленард
19. Четвер. Йордан — Ґрендвю
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Врокстон-„Топорівці", Саск.
22. Неділя. По Йордані — МекНат „Драчинці", Саск.
29. Неділя. Митаря і Фарисея — Зелена-Мериделл.
Address: Box 401, Roblin, Man. Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

[illegible]
1. Неділя — Оновей.
7. Субота, Різдво Христове — Калмар 12-та год. ночі.
Торсбі 10-та год. ранку.
8. Неділя, Собор Пресв. Богор. — Брудергайм.
9. Понеділок, Первомуч. Степана — Пено.
14. Субота, Новий Рік — Едмонтон.
15. Неділя — Каґани.
19. Четвер, Богоявлення-Водохреща — Брудергайм.
22. Неділя — Калмар.
29. Неділя — Пено.

Address: 9680—109th Ave., Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

СІЧЕНЬ
1. Неділя — Шіго (місто)
7. Субота. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго (місто)
8. Неділя — Вишарт
9. Понеділок Первомуч. Степана — Фовм Лейк.
14. Субота. Новий Рік — Елмор.
15. Неділя — Винярд.
18. Середа. Вечірня з Великим Водосв. — Шіго (місто)
19. Четвер. Йордан — Шіго полудн.
22. Неділя — Фовм Лейк.
29. Неділя — Вишарт.
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1961. ЧИСЛО (1126) 2

Різдвяна програма радіо „Свобода" для „народів СССР"

Радіостанція "Свобода" на латинське Різдво надала із західньої Европи й з Далекого Сходу серію Різдвяних радіопередач до народів у Советському Союзі. Метою цих радіопрограм було пригадати згаданим слухачам про це Свято, що його советський уряд не признає. Хори, Богослуження, описи Різдвяних урочистостей — від П'ятої Евеню (у Нью-Йорку) аж по Шамп-Елізе (в Парижі) — передавалися по радіостанції "Свобода" у різні частини Советського Союзу безперервно по 24 години на добу.

Радіо "Свобода" підкреслило, що хоч советський уряд визнав Новий Рік як офіційне свято і громадяни СССР обмінюються новорічними привітальними картками, але це не те саме, що Різдво на Заході. Друга різниця — та, що Російська Православна Церква святкує Різдво за Юліянським календарем, а Захід святкує за календарем Григоріянським.

Бюлетень "Редіо Либерті" — інформаційний листок радіостанції "Свобода", розісланий 21-го грудня 1960 р., між іншим, подає:

"Російська Церква (в СССР) вважає, що її членами є 50 мільйонів осіб, — і багато з них тиснуться в переповнених церквах на чудові Богослуження — Всенічні упівніч з Свят-Вечора на Різдво."

"На Російське Православне Різдво, як подає "Радіо Свобода", її передачі (Різдвяні) "оживляться" 7-го січня, а 8-го січня Богослуження будуть передані з Собору Св. Олександра Невського (російського) в Парижі. Спеціяльна програма на цю тему: як православні росіяни святкують Різдво Христове в Нью-Йорку, буде також передаватися по радіостанції "Свобода".

"Тільки "православні росіяни"?

"Радіо Свобода, голос бувших советських громадян, надає передачі 18-ма мовами Советського Союзу по радіостанціях із Західньої Европи і Далекого Сходу" — це той формальний "прапор", під яким виступає "Радіо Свобода", як подає її ньюйоркський бюлетень "Редіо Либерті", а його клич: "Свобода народам СССР".

Однак "народів СССР" немає, а є нації, поневолені в державних межах т. зв. "СССР". "Советських громадян" немає, а є люди, обернені режимом СССР у рабів.

Інформація про це, що, мовляв, Захід святкує Різдво за Григоріянських календарем, а Російська Православна Церква в СССР святкує за Юліянським, — не має нічого спільного з тією християнською місією радіостанції "Свобода", і цього роду місія не правдива, тому що православні на Заході й на Далекому Сході майже всі також святкують Різдво за Юліянським календарем. На Заході за Юліянським календарем є не тільки "Російсько Православне Різдво", а в державних межах т. зв. "СССР" є не тільки православні росіяни, отже чому "Радіо Свобода" обмежується пересиланням до СССР тільки російських православних Богослужень?

Ті т. зв. "бувші громадяни СССР", а точніше: втікачі — бувші жертви режиму СССР, не мають засобів утримувати дві великі радіостанції, бо вони вбогі втікачі. Ці радіостанції утримують американські правлячі політичні круги — під контролею уряду ЗДА. І яку вони почерез це "Радіо" ведуть політику? Ще недавно це було "Радіо Визволення" (Либерейшон), а тепер уже тільки. . . "Свобода", а не "Визволення". А далі — оце дивне: "народи СССР", і штудерне: "советські громадяни", і при цьому все тільки російське. . . Мови про визволення поневолених націй не тільки з-під комуністичної тиранії, але й з-під поневолення Росією, як такою, у цьому "Радіо Свобода" зовсім немає.

Навіть Різдво засобом політики

І навіть Різдво стало тут нагодою для такої москвофільської політики. . . Коли б на Заході не існували Українська Православна Церква й Білоруська Православна Церква, то світ думав би, що ввесь слов'янський Схід — це тільки "православні росіяни", і є такі сили на Заході, що цього прагнуть. І тому їм не на руку існування Української Православної Церкви в Канаді, ЗДА і в інших країнах Заходу, бо факт існування Української Православної Церкви свідчить перед світом, що слов'янський схід — це не тільки самі "православні росіяни", а є там, крім росіян, понад 40 мільйонів православних українців і є православні білоруси.

Кожен свідомий українець-патріот, якого б віровизнання він не був, читко й глибоко з'ясовує собі важливість для української справи існування Української Православної Церкви у вільному світі.

А хто поборює Українську Православну Церкву в Канаді, ЗДА і в інших країнах західнього світу, той свідомо чи несвідомо підкопує українську справу у вільному світі і в Україні.

Рокові збори повної Консисторії

У днях 27-29 грудня 1960 року у Вінніпезі відбулися Рокові Збори Повної Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді — з участю Первоієрарха Владики Митрополита і всього Єпископату, членів Консисторії — духовних і мирян та членів Президії Консисторії.

На Зборах обговорено низку актуальних, важливих зовнішніх і внутрішніх справ Української Греко-Православної Церкви в Канаді; щодо внутрішніх справ — зокрема були предметом обговорення також такі: добудова Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, Колеґія Св. Андрея, Недільна й Рідна Школа, Місія і ін. Резолюції щодо деяких внутрішніх справ нашої Церкви будуть подані в чергових числах "Вістника".

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

ВИЙШОВ З ДРУКУ Й ПРОДАЄТЬСЯ СПРАВЛЕНИЙ КОЛЯДНИК З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ, ВПОРЯДКОВАНИЙ ПРОТ. ВОЛОДИМИРОМ СЛЮЗАРЕМ.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК МІСТИТЬ КОЛЯДКИ, ЩЕДРІВКИ Й ВІНШУВАННЯ.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ПОЛЯКИ МАСОВО ПЕРЕХОДЯТЬ ДО ПОЛЬСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Серед поляків у ЗДА багато вже не знають польської мови. І коли під час Першого Здвигу Польської Національно-Католицької Молоді 28, 8. 1960 року Богослуження вперше відбулося англійською мовою, отже його зрозуміли ці поляки, що належать до папської Католицької Церкви, то вони масово приєднуються до Польської Національної Католицької Церкви.

Польська Національна Католицька Церква постала в ЗДА 1897 року — шляхом виступлення групи поляків римо-католиків і їхніх священиків з-під римської власті, і цю Церкву вперше очолив був єпископ-примас Францішек Годур, який заявив, що Римська Церква "не навчає людей Віри Христової, римо-католицьке духовенство трактує польський народ гірше, ніж тварин".

Польська Національна Католицька Церква — це Старо-Католицька Церква. Старо-Католицька Церква в різних країнах Заходу постала в 19-му столітті, внаслідок Першого Ватиканського Собору Римської Церкви (1868-1870), на якому папа (Пій IX) завів догмат про "непомильність" папи, а багато визначних католицьких єпископів запротестували проти цього й на знак протесту відмовилися далі підлягати папі, а при цьому вони скасували деякі папські додатки до релігії, яких не було в первісній Церкві Христовій Вселенській, отже тим вони в дечому наблизилися до Православія. Так постала Старо-Католицька Церква в Німеччині, Франції, Швайцарії і т. д., а далі й у поляків. Богослужбовою мовою в цій Церкві є рідна мова цього народу, який до цієї Церкви належить. Старо-Католицька Церква зберігає Нікейське "Вірую".

Польська Національна Католицька (чи точніше: Старо-Католицька) Церква з Америки ще під кінець 19-го століття перенесла свою місійну діяльність і в Польщу, куди згодом перенісся з ЗДА й Первоієрарх цієї Церкви, що ним тепер є Архиепископ Роде у Варшаві.

ПЕРВОІЄРАРХ АНГЛІКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ВІДВІДАВ ПАПУ

Ахиепископ д-р Фішер — первоієрарх Англіканської Церкви 2-го грудня 1960 року відвідав папу Івана XXIII у Ватикані. Їхня розмова тривала винятково довго, бо 45 хвилин, тоді як найдовший час авдієнції у цього папи триває тільки 30 хвилин

Ще перед заповідженою авдієнцією, а також після неї англіканські й католицькі офіційні й неофіційні речники попереджували, що розмова папи з архиеп. Фішером не має на меті "поєднання" Церков, а обмежується реальнішою ціллю: довести до практичного кращого співжиття між англіканцями й католиками у світі. Англіканська Церква має 40,000,000 вірних. Архиепископ Фішер належить до тих англіканських ієрархів, які особливо критично дивляться на католицтво.

Поїздка архиеп. Фішера до Ватикану викликала серед англіканського загалу різні коментарі, включно з такими, що краще було йому не їхати, — мовляв: чому папа не приїжджає до архиеп. Фішера до Лондону?

Програма урочистостей у 100-ті роковини смерті Т. Шевченка й 70-ліття поселення українців у Канаді

Урочистості у 100-ті роковини смерті Т. Шевченка й 70-ліття поселення українців у Канаді відбудуться в днях 8 й 9 липня 1961 року, під проводом Комітету Українців Канади, і матимуть характер Українського Всенародього Крайового Здвигу.

У вересні 1960 року Централя КУК познайомила була громадянство з "загальною орієнтаційною програмою Всенародього Крайового Здвигу", а 15-го грудня 1961 року Централя КУК повідомила, що "існує тепер конечність дати про цей Здвиг ближчі вияснення". Отже КУК видав другу інформацію п. н. "Всенародній Крайовий Здвиг у 100-ті роковини смерти Т. Шевченка й 70-ліття поселення українців у Канаді 8-9 липня 1961 року", — в якій подрібно подана програма цих урочистостей — Здвигу у Вінніпезі.

1. Здвиг буде "Всенародній і Крайовий" — здвиг усіх українців у Канаді, дорослих і дітей, "без різниці на церковну, організаційну й політичну приналежність".

2 Впис учасників Здвигу в Пропам'ятну Книгу Фундації Українців Канади ім. Т. Шевченка.

3. Похід під пам'ятник Т. Шевченка, який уже будується й буде до того часу закінчений та відкритий у програмі Здвигу

4. "Молодь Шевченкові" — програма української організованої молоді, що відбудеться 8-го липня в Міській Арені у Вінніпезі.

5. Спільний виступ 200 осіб Мистецького Ансамблю українських танків.

6. Спільний виступ хорів.

На закінчення своїх інформацій щодо Програми Централя Комітету Українців Канади у Вінніпезі повідомляє, що вона приймає від заінтересованих усякі актуальні питання, але кожне з них, коли відноситься до різних справ (хору, танків, коштів подорожі і т. д.), мусить бути писане на іншій картці паперу, тому що кожне з питань спрямовується до окремих спеціяльних референтур, які ці справи полагоджують.

ІЗРАЇЛЬ ПРОДУКУВАТИМЕ АТОМОВІ БОМБИ?

Ізраїль заперечує правдивість інформацій, які кажуть, що він готовиться виробляти атомові бомби.

Уряд Ізраїля 1960 року почав будувати на пустині Неґев велетенські будівлі, і він пояснив, що це має бути "нова текстильна фабрика". Але швидко виявилося, що там будують атомового реактора для продукції плутонія, що потрібний для виробу атомової зброї. Тоді уряди Ізраїля й Франції призналися, що реактора вони будують, але він, служитиме для виробу атомової сили для "мирних цілей". Уряд ЗДА просив ізраїльського амбасадора у Вашингтоні "ближче вияснити цю справу". але цей амбасадор нічого не відповів на це звернення.

Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі

ВПреосвященніший Митрополит Іларіон — Почесний Голова. ВПреп. Протопресв. Д-р С. В. Савчук — Голова. ВПреп. Прот. о. Т. Ковалишин — Секретар.

Члени: ВПреосвященніший Архиепископ Михаїл, ВПреосвященніший Єпископ Андрей, Всеч. о. М. Юрківський, ВПреп. Митроф. Прот. С. Ґерус, ВПреп. Прот. Е. Ґорґіца, ВПреп. Ігумен І. Скакальський, Проф. Д-р П. А. Кондра.

Завдання

Завданням Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці є докінчити будову й окрасу Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі при допомозі Будівельного Комітету тієї Катедри. При тому ця Катедра мусить бути справді велична, в належному українському стилі побудована й прикрашена.

Катедральний Будівельний Комітет у Вінніпезі провадить усю працю побудови Катедри та все своє діловодство за вказівками Всеканадійського та Єпархіяльного Комітетів, для чого провадить відповідну канцелярію.

(Витяг з Інструкції для Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі ВПреосв. Митрополита).

На основі цього Митроф. Прот. Є. Грицина від імені згаданого Комітету відвідає слідуючі місцевості:

Середа 25 січня — Торонто.
Вівторок 31 січня — Вест Торонто.
Пятниця 3 лютого — Лонг Бренч.
Вівторок 7 лютого — Ґримзбі.
Четвер 9 лютого — Гемилтон.
Понеділок 13 лютого — Ст. Кетеринс.
Вівторок 14 лютого — Наяґара Фалс.
Четвер 16 лютого — Велланд.
Субота 18 лютого — Ватерфорд.
Вівторок 21 лютого — Брентфорд.
Четвер 23 лютого — Киченер.
Субота 25 лютого — Виндзор.
Вівторок 28 лютого — Лімінгтон.
Четвер 2 березня — Сарнія.
Субота 4 березня — Лондон.
Понеділок — 6 березня — Ошава, Пресвятої Богородиці.
Середа 8 березня — Ошава, Св. Івана.
Пятниця 10 березня — Монтреал, Св. Софії.
Субота 11 березня — Лашін.
Понеділок — 13 березня — Монтреал, Св. Покрови.
Середа 15 березня — Оттава.
Пятниця 17 березня — Кирклеид Лейк.
Понеділок 20 березня — Содборі.
Середа 22 березня — Су Сент Мері.
Пятниця 24 березня — Форт Вілліям.
Неділя 26 березня — Вест Форт Вілліям.
Середа 29 березня — Форт Френсис.
Четвер 30 березня — Атікокен.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

ПРОТЕСТАНТИ — ПОНАД ОБРЯДОВИМИ РІЗНИЦЯМИ МІЖ СОБОЮ

Різним протестантським віроісповіданням у Канаді можна не тільки співпрацювати, але й релігійно змішуватися, що бачимо на прикладі такого оголошення в протестантському "Канадійському Ранку" за листопад 1960 рік.

"Українська Євангельсько-Реформована Церква в Ошаві потребує українського евангельського ординованого проповідника. Щодо його віровизнання, то він може бути пресвитеріянин, баптист, методист або належати до Злученої Церкви. Важливе, щоб він був по переконанні евангелик".

Нагороди Духовенству за 1960 рік

†

Смиренний Іларіон, з Божої ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства і Преподобного Монашества, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Щиро й сердечно вітаю все Духовенство нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді з великим і величним Святом Божого Народження. І всім щиро бажаю провести це Свято в повному душевному спокої і в ясному родинному щасті.

А в Новому 1961-му Році щиро бажаю всім повного здоров'я та найміцніших сил ревно працювати на Ниві Христовій.

Минулий 1960-ий рік пройшов у нашій Церкві, як рік великої й показної роботи в Божому Винограднику. Наша Свята Церква сильно зросла і зміцніла як матеріяльно, так і духово. Закінчено або розпочато будовою багато Божих Храмів, і Православна Церква в Канаді на наших очах сильно шириться і сильно міцніє.

Глибока й тепла наша молитовна подяка Милосердному Господеві, що так підніс Святу нашу Церкву!

Шлю свою сердечну Митрополичу Подяку і всьому нашому Духовенству та Преподобному Монашеству, бо відданою та ревною працею нас усіх без винятку так сильно розквітла Свята наша Церква

Цим моїм Митрополичим Посланням я радий ствердити, що все наше Духовенство ревно працює на всіх ділянках нашого церковного й національного життя, і тому я, як Митрополит нашої Святої Церкви, усьому Духовенству і кожному Священикові зокрема шлю свою Митрополичу Подяку!

Крім цього, на основі §21 Статуту нашої Церкви, благословляю наше Духовенство такими черговими нагородами:

1. **Набедреником:** о. Миколая Хомєнка

2. **Золотим Хрестом:** о. Степана Гребіля і о. Івана Мельника.

3. **Епіґонатом** (Палицею): о. Протоєрея Франка Керницького, о. Протоєрея Василя Федака і о. Ігумена Іова Скакальського.

4. **Хрестом з оздобами:** о. Протоєрея Петра Запаринюка.

5. **Митрою:** о. Протоєрея Василя Кудрика.

6. **Митрополичою Грамотою подяки:** о. Митрата Сергія Ґеруса, о. Протоєрея Касіяна Квасницького, о. Протоєрея Михайла Овчаренка, о. Митрата Петра Самця, о. Митрата Володимира Слюзара, о. Протоєрея Єпифанія Чижова і о. Протоєрея Бориса Яковкевича.

Цими нагородами кожного зокрема поблагословлю в Церкві за Святою Богослужбою чи я сам, чи наші Єпархіяльні Архиєреї.

Сердечно вітаю всіх Вас з цими заслуженими нагородами, і всіх Вас кличу до ще більшої праці для розвою та зміцнення нашої Святої Церкви, — на Славу нашого Великого Господа Бога і на спасіння Його українського народу!

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на всю Вашу ревну працю, —

† Іларіон,

Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.
Року Божого 1961-го, січня 7-го дня, на день Божого Народження.
Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЄ

„Бо з'явилася Божа ласка, що спасає всіх людей". Тита, 2:11.

День Йорданського хрещення Господа нашого Ісуса Христа Св. Церква іменує днем Богоявлення, бо в цей день Єдиний Господь у Пресв. Тройці явився перед народом, зсилаючи повноту Своєї ласки до людей та вказуючи єдиний шлях до спасіння — через Хрещення і віру в Божого Сина.

В цей день про Христа, як Спасителя світу, свідчать уже не пророки й мудреці, не Різдвяна Зоря, не пастирі й ангельський хор, — сьогодні свідчить про Нього сам Бог-Отець і Бог Дух-Святий, що від Отця походить!

Смиренно схиляючи голову Свою перед Іваном Хрестителем, Спаситель навчає нас, що Хрещення є початком нового життя, Хрещення дає нам право називатися синами Божими і відкриває двері до духовного зростання і до життя вічного, "бо коли хто не народиться від води й Духа, той не може увійти в Царство Боже" (Ів. 3:5).

НЕДІЛЯ ПРО ЗАКХЕЯ

„Закхей... бажав бачити Ісуса". Луки, 19, 3.

Багато перешкод стояло на шляху до здійснення наміру Закхея — побачити Спасителя: і його малий ріст, і великий натовп людей невколо Учителя, і страх бути осудженим за свої переступи перед ближніми... Та поборовши всі перешкоди, він таки побачив Того, Кого так щиро прагнув бачити і в світлому Образі Спасителя, як в дзеркалі, Закхей побачив себе з усіма своїми немочами, з усіма своїми гріхами... І з глибини душі цього, здавалось, нерозкаяного грішника, полилися слова, які хвилюють кожне християнське серце: "Господи, половину маєтку віддам убогим, а коли кого скривдив — верну в четверо".

Чи ж не стоять перед нами подібні перешкоди до нашого наближення до Христа?... Коли натовп наших земних турбот заважає нам побачити Світлий Образ Спасителя, тоді візьмім собі за приклад вчинок Закхея — **піднесімось** понад натовп! Піднесімось духом своїм і побачимо Живого Христа і свій справжній образ у Його Образі...

НЕДІЛЯ МИТАРЯ І ФАРИСЕЯ

„Жертва Богу — дух смиренний". Пс. 50:19.

Притчею про митаря і фарисея Господь навчає нас про дві протилежні й виключаючі себе властивості людської душі — гордість і смиренність.

Гордий фарисей, навіть у Храмі Божому, перед Образом Всевишнього, гордиться своїми заслугами й осуджує ближнього свого, а в той же час смиренний митар, в глибокій покорі приносить Господу найбільшу жертву — смиренність духа свого.

Як часто ми гордимося якимсь добрим вчинком, навіть вимагаємо за той вчинок похвал і признання, забуваючи, що ми лиш були знаряддям через яке Господь, живучий в кожній душі, творить ці добрі вчинки.

Приносячи в дар Господу Його ж дані нам дари, ми вимагаємо не лише від людей, але й від Господа признання за ці вчинки, забуваючи, що кожна жертва Богу наймиліша тоді, коли вона принесена в глибокій покорі, в смиренності духа...

110-ЛІТНІЙ ВОЛИНЯК

Федорові Левчунові з села Кричильське Степанецького району на Рівенщині (Волинь) в грудні 1960 року сповнилося 110 років, отже він найстарший у числі сотні столітніх людей на Рівенщині. Федір Левчун не почувається "надто старим", — він здоровий і працює нормально; його родина складається з 80-х осіб.

ОБЧИСЛЮЮТЬ ПТАХІВ

У першому дні астрономічної зими (21-го грудня) 1960 року почалося обчислювання дикої прашини в ЗДА і в Канаді. Обчислювання, що в ньому взяли участь 800 осіб, закінчилися 2-го січня 1961 року. Вислід обчислення буде проголошений у квітні 1961 року в "Одюбін Філд Нотс", що є органом організації Нешонал Одюбін Сосаєті.

2,000,000 ПОВОЄННИХ ІМІҐРАНТІВ У КАНАДІ

5-го грудня 1960 року в Канаду прибула з Данії 16-літня іміґрантка Аннетт Тофт, і її особою завершилося число 2,000,000 іміґрантів, що прибули в Канаду по другій світовій війні.

„В І С Т Н И К"
Український православний [illegible]
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Новий Рік не тільки в календарі

Людство стає на порозі 1961 року. Чи це "новий" рік? В умовному (конвенціональному) астрономічно-календарному розумінні він новий, у цьому сенсі, що він — черговий рік.

Чи цей рік буде "новий" своїм змістом у житті одиниць, народів, людства? Чи будуть якісь зміни, і то суттеві? А якщо будуть суттеві зміни в змісті життя людей, то чи будуть вони на краще, чи на гірше? Чи буде це рух уперед, чи рух назад, чи лише положення на одному місці, на "точці замерзання"? Чи може це будуть тільки "мертві рухи" — стрибання на одному місці, при злуді, що це немов би "рух уперед"?

Ці питання перш за все цікавлять нас щодо нашої української спільноти в Канаді.

Що вже було — це знаємо. Що є тепер — знаємо. А що буде далі? Українська імігpація тут у своїх початках жила візіями майбутнього, і в цьому напрямі працювала, — вона змагала до все новіших здобутків. А теперішне покоління? Воно живе колишніми здобутками наших піонерів, "спочиває на лаврах", "світить позиченим світлом". Це стан спільноти на точці замерзання. А хто не йде вперед, той усамосіб залишається позаду коліс життя.

Чи змінить цей стан черговий грядучий рік, 1961-ий? Якщо спроможемося на нові спільнотні істотно-важливі здобутки, то це буде новий зміст нашого життя, а тому саме, і тільки тоді в національно-духовому сенсі це буде для нас дійсно Новий Рік.

Між Лондоном і Ватиканом

Рік 1960-ий позначився в історії Християнства низкою явищ, "які ще не бували" в досьогочасній церковній політиці. До таких також належить поїздка Первоієрарха Англіканської Церкви д-ра Фишера до Ватикану на розмову з папою Іваном XXIII 2-го грудня 1960 року.

Католицька преса почала голосити, що Архиеп. "шукає поєднання" з Римом, цебто католицька пропаганда стала робити тут натяк, що Архиеп. Фишер готов піддати Англіканську Церкву під власть папи.

Архиепископ Фишер належить до тих англіканських ієрархів, що особливо критично настроєні до католицтва в усіх відношеннях. Отже тут не могло бути й мови про якийсь його нахил підпорядкувати Англіканську Церкву папі, — і речники Ватикану та Лондону постійно це підкреслювали. Не теологічного, а тільки справа наладнання політично-практичного "замирення" між Ватиканом і Англіканською Церквою була темою розмови між папою і англіканським Первоієрархом.

Однак слід підкреслити — незалежно від справи самої особи Архиеп. Фишера, — що за наших часів самі вірні Церкви мають право й силу вирішувати про це, чи вони хотять залишитися при своїй Церкві, чи перейти до іншої Церкви. Основна маса вірних Англіканської Церкви (а їх є 40 мільйонів) не піддасться Римові — не зважаючи на таке чи інше відношення свого Первоієрарха. Не дарма ж сирійський православний Митрополит в ЗДА А. Башір підкреслив (може й з ноткою деякого жалю) в розмові з римо-катол. епископом Райтом в ЗДА, що його православні вірні (миряни), стоять на перешкоді розмовам з Римом.

Архиеп. Фишер поїхав до папи з пропозицією: створити з усіх Християнських Церков "коммонвелт" (організовану спільноту Церков) — при одночасному затриманні своєї науки, обряду й адміністративно-правної незалежності кожної з Церков; "коммонвелт" — це була б тільки практична зовнішня "співпраця" Церков. Однак папа "ввічливо відхилив" цю пропозицію Архиеп. Фишера. Папа хоче, щоб усі Церкви виреклися своєї незалежності й піддалися під його власть.

Але Ватикан висловився, що розмова папи з первоієрархом Англіканської Церкви великою мірою полегчила важку напружену атмосферу між Лондоном і Ватиканом у напрямі замирення.

Чи щиро вони обидва вірять у можливість здійснити таке "замирення"? Сирійський православний Ієрарх у ЗДА Митрополит Антоній Башір заявив поєднально по адресі Ватикану, що коли появилася комуністична небезпека для всього Християнства, то тим самим уже зникло все те, що досі порізнювало різні Християнські Церкви. Власне, спільну небезпеку для всього Християнства, що нею є світовий комунізм і його зброй не рамено в СССР, папа Іван XXIII намагається використати для такого "об'єднання" Християнства, щоб підпорядкувати собі всі Християнські Церкви.

Ватикан ще донедавна вважав, що комунізм своєю загрозою для всього Християнства мимоволі витворив для цих споконвічних агресивних плянів Ватикану пригожі обставини. Але тепер виявилося, що ці сподівання Ватикану — марні, і Ватикан скоро усвідомив собі це.

Чи, перед лицем такої дійсності, Ватикан готов обмежитися вже хоч би тільки політично-практичним замиренням з іншими Християнськими Церквами? Таке замиреня запропонував Архиепископ Фишер у розмові з папою Іваном XXIII. Розуміється, папа не міг не сказати, що він не хоче такого замирення. Але при цьому слід пам'ятати, що в минулому (19-му) столітті сказав визначний к а т о л и к Люї Вейо (Louis Veuillot): "Де ми католики є в меншості, там ми вимагаємо собі свободи в ім'я ваших (некатолицьких, толерантних) засад. А де ми (католики) є в більшості, там заперечуємо її (свободу релігії для не-католків) в ім'я наших засад".

Де католицтво в небезпеці, там Ватикан, розуміється, змушений силою факту годитися на політичне замирення з тими, кого він уважає "єретиками". Але де католицтво має силу, там воно не йшло й не піде на таке "замирення". Свідомий цього Ватикан і свідомий Лондон.

Дехто підкреслює, що, мовляв, Англіканські Первоієрархи хоч і не визнають претенсій папи на його головство над усім Християнством, то однак не можуть розстатися з своєю традиційною думкою, що папі належиться історично-почесне, отже етичне першенство, як "першому між рівними" серед Первоієрархів усіх Церков, і це могло б стати "мостом поєднання" між Лондоном і Ватиканом; цебто, папа став би найвищим моральним авторитетом е в е н туального "коммонвелту" Церков.

Якщо б це сталося, то чи це був би перший крок до зручного опанування Ватиканом усіх Церков?

Відповідь на це питання може бути предметом дискусії. Коли ж однак Ватикан рішуче не погодився на "коммонвелт", то це тому, що він уважає це загрозою для самих тих основ, на яких існує папізм. Якщо б папа погодився на "коммонвелт", то тим самим він погодився б на сам принцип незалежності інших Церков і на свою юридичну рівність з їхніми первоієрархами. Тим самим папа сам собі усунув би з-під ніг католицький теологічний грунт для папських претенсій на "законне першенство" над усім Християнством.

Сам факт відвідин Архиеп. Фишера у папи свідчить, що між Лондоном і Ватиканом існує "звідний міст" (рухомий), але він далі має не мировий, а "воєнний" характер.

„Відступники" й „дивна логіка"

Вінніпезький греко-католицький часопис "Поступ" в одному й тому самому числі (за 11-го грудня 1960 р.) одночасно у двох місцях зробив випади проти "Вістника". Перше — це стаття проф. Григора Лужницького з ЗДА п. з. "Проти збещещування пам'яті Владик-мучеників". Друга — редакційна нотатка в огляді преси п. з. "Дивний той народ".

У своїй статті професор і письменник Григор Лужницький обурений, що у "Вістнику (1.9.1960 р.) була поміщена згадка (о. В. Кудрика) про греко-католицьких епископів у Галичині критичного характеру, — мовляв, там показано тих епископів не "мучениками, а мучителями", — каже проф. Лужницький.

Проф. Лужницький пише: "З хвилиною відкриття беатифікаційного процесу Слуги Божого Митр. Кир Андрея, один відлам православної церкви в Канаді, яку редагують у більшості відступники від нашої католицької Церкви, почав у московському стилі атаку на нашу католицьку Церкву і її Єпископат". Знову ж, у своїй нотатці "Поступ" протестує проти цього, що "Вістник" означив деякі греко-католицькі часописи не як українські, а як "україномовні" органи міжнародньої Католицької Акції, і що "Вістник" стає проти такої політики Католицької Акції, яка намагається вести українців греко-католиків до "вспулжиця" з поляками — тоді, як поляки далі заявляють свої традиційні агресивні претенсії на з а х і д н ь о-українські землі.

"Поступ" з приводу справи цього "вспулжиця" посуджує "Вістника" в "дивній логіці".

Тут трохи ближче займемося справою обох вищезгаданих писань у "Поступі", а зокрема справою "відступництва" й "дивної логіки".

***

Щодо статті проф. Лужницького, перш за все — справа формальна: ми не погоджуємося з проф. Лужницьким, який пише про нашу Церкву (він навмисне пише з малої букви "церкву", — так, як і московські большевики, а католицька у нього з великої букви: "Церква"!), "яку редагують". Бо редагують тільки пресу й книжки, а не Церкву.

По-друге, православні в Канаді із причин самооборони перед наступом Риму "атакують нашу (для проф. Лужницького) Церкву" не в московському, а у своєму власному стилі, зате ж проф. Лужницький атакує православних українців у Канаді в польському стилі, коли називає їх "горсткою покидьків", а ці слова взяті з дослівного перекладу польського вуличного: "ґарстка вижуткуф". Щоправда, проф. Лужницький, як видно, вважає це за чисто український вислів.

"Вістник" ніколи досі греко-католицької частини українського народу не таврував словом "відступники". Але коли проф. Лужницький назвав "відступниками" православних українців у Канаді, то тим самим він автоматично уповноважив нас у нашій відповіді вияснити справу "відступництва". Отож, із становища Ватикану видно ясно, що Ватикан уважає українців греко-католиків відступниками. Офіційна назва у Ватикані для українців греко-католиків не є "Українська Католицька Церква" (ця назва існує тільки в деякій українській та україномовній пресі для дальшого баламучення греко-католицьких мас), — у Ватикані офіційно називають їх "Рутені уніті", цебто "русини уніяти", отже це Ватикан завів слово "уніят"; термін "греко-католик" увів був уряд Австрії. Латинське означення "Рутені уніті" (русини уніяти) в точному українському перекладі — це: "з'єдинені русини". Чому Ватикан назвав їх "з'єдиненими русинами"? Понурим актом Берестейської "унії" (1596 р.) "горстка" відступників — епископів зрадила свою Українську Православну Церкву й віддалася під владу папи, а одночасно вони за допомогою польського насильства змусили частину українського народу "з'єдинитися" з Римом, і Рим означив їх терміном "Рутені уніті" ("з'єдинені русини") на цій логічній основі, що вони, разом з усім українським народом, від часу Хрещення України (988 р.) аж по 1596 р. були православні, отже не були "з'єдинені" з Римом; а з 1596 роком вони "з'єдинилися" з Римом, — "з'єдинилися", це значить: перестали бути "нез'єдиненими", їх піддали владі Риму, отже вони відступили від Української Православної Церкви, — значить, вони стали відступниками; і те їхне відступництво від Української Православної Церкви навіки замарковане Римом у назві "Рутені уніті" ("з'єдинені русини"). Це не випадок, що тільки для уніятів ("греко-католиків") Рим завів означення "уніті" ("з'єдинені", — ці, що з'єдинилися з Римом не дуже давно, шляхом відступства від Православної Церкви). Для тих народів, які Рим уважає "католиками" від часу їхнього прийняття Християнства, він не вживає означення "уніті" ("з'єдинені"), а просто називає їх "католиками". Напр., у Римі немає означення "Польоні уніті" (з'єдинені поляки"), чи "з'єдинені французи" і т. п.

З того ясно, що сам Рим означив уніятів як відступників від своєї першої Церкви — від Церкви Української Православної. І хто з них назад повернувся до Української Православної Церкви, то тим самим він визбувся непочесного тавра, яке на нього наложив Рим — тавра "з'єдиненого русина", отже й перестав бути відступником від своєї прадідної Віри й Церкви. Хто ж до Української Православної Церкви не повернувся, той у Римі й надалі затаврований словами "Рутенус унітус", а в цих словах уже само собою міститься підкреслення відступництва. "Рутені уніті" — відступники.

Саме з таких римських засновків виходять католицкі богослови, які підкреслюють ,що уніяти (т. зв. "східні обряди" католицтва) — це бувші православні, отже Православна Церква не має до них довір'я, бо ж вони відступили від неї; і через той брак довір'я до уніятів Рим не може й не повинен послуговуватися уніятами як посередниками між Православієм і Католицтвом — з метою з'єднати їх під владою папи, — бо унія, як відступництво, в очах православних зовсім здискредитована.

Наприклад, учений католицький богослов о. Г. А. Райнгольд — член управління католицької Літургічної Конференції в Пітсбурзі, ЗДА, 1960 р. остерігав Католицьку Церкву — що "Східні Обряди (уніятство, гр.-католицтво) Католицької Церкви не слід уважати мостом для об'єднання Православної Церкви (з Римом). Бо Православна Церква вважає деякі з католицьких Східніх Обрядів (уніятів, греко-католиків) "Церквами-відступницями, п'ятою колоною, троянськими кіньми" (потайною зрадою); о. Райнгольд тут погоджується з православними постільки, поскільки він стверджує відомий факт, що, як він підкреслює, деякі уніяти "походять з цієї Церкви (Православної), яку переведено в унію під політичним натиском Австрії й інших урядів" (додаймо: і Польщі!) Ширше про цю доповідь о. Райнгольда писав "Чікаго Сандей Таймс" 23-го серпня 1960 р. Чи не є це з боку о. Райнгольда правда в очі й моральний поличник по адресі уніятства, як відступництва від Православної Церкви?

***

А тепер — щодо справи мучеництва. Це факт, що справжній християнин, як і кожна культурна людина взагалі, не бажає, щоб люди були мучені, отже не прагне мати мучеників: Католицька Церква —поскільки вона вважає себе християнською й одним з носіїв культури — також, з того виходило б, не бажає, щоб якась зла сила мучила її вірних і епископів. Тому тут вона послідовно й оправдано протестує проти мучення католицьких епископів комуністичними режимами — де це мучення буває.

Але, коли з другого боку, Католицька Церква завжди і всюди — де можна й не можна — так гордо підносить справу мучеництва, що мається таке враження, ніби та Церква нишком прагне, щоб ці мученики в неї таки були, — отже вона ніби намагається творити культ мучеництва. Бо цим культом розпалюється в католицьких масах більший фанатизм. Чи приємно думати, що хтось із католиків, живучи собі вигідно й безпечно в Канаді й в Америці, мріє про це, щоб там, у країнах під комуністичною владою, таки були католицькі мученики, і щоб ореол їхнього мучеництва частково обдав своїм сяйвом і його ситу й безпечну особу у вільному світі, — мовляв: і в мені є щось з того мучеництва! Як погодити ці дві протилежні речі: протести проти мучеництва і потайне, а то й відкрите бажання мати мучеників для церковної політики? А бажання мати мучеників — це вже немов би якесь тихе бажання, щоб зла сила (як напр., комуністичні режими) таки мучили провідників Церкви. . . Усе це неприємне й несмачне! Католицький історик Дж. Ф. Мішо стверджує факт, що "греки. . . ніколи не хотіли погодитися на це, щоб на списку мучеників були поміщені ці (римські збройні "хрестоносці"), які загинули в боротьбі з невірними" (мусулманами, на яких напав Рим). Вони (греки) погорджу вали збройно-войовничим характером латинского духовенства" (Joseph Francois Michaud, The History of the Crusades. Translated by W. Robinson. Vol. I., стор. 91). Греки вже давно пізнали, що культ мучеництва потрібний Римові для політичної мети і що Рим, коли в нього немає дійсного мучеництва, витворює його штучно, і показує "мучеництво" навіть там, де його немає.

Рим проголосив "мучениками" тих польських шовіністів і агресорів, які мучили український народ, а саме: перекинчика й відступника Йосафата Кунцевича та Анджея Боболю. Це були мучителі, а не мученики. А таких було і є більше.

А тепер — щодо мучеництва в Совєтському Союзі. Ніхто не заперечує й не може заперечити цього факту, що большевицька влада виарештувала й ув'язнила майже всіх греко-католицьких епископів. Але ці арештовані й ув'язнені епископи — це такі ж люди, як людьми є і звичайні, рядові священики, і світські люди. Отже терпіння переслідуваних епископів не є більшими за терпіння переслідуваної маси священиків і маси світських людей. Чому ж тоді католицька пропаганда ставить вище терпіння епископів-мучеників за священиків-мучеників і с в ітських-мучеників? Єпископи хоч за часів австрійської й польської окупації Галичини не були мучениками, а український загал — чимало рядового духовенства, багато інтелігенції, а вже особливо нещасного, бідного селянства — мучився постійно, і так змучений попав під нове мучеництво — советське. А однак той сірий загал не проголошується мучениками!

Спеціяльна комісія Ватикану, яка займається цим питанням — чи проголосити митр. А. Шептицького святим, офіційно заявила, що митр. Шептицький не був мучеником під большевицькою владою, і на основі цієї заяви Риму греко-католицький церковний орган у Філядельфії "Шлях" — (ч. 25., 1958 р.) інформував про митр. Андрея Шептицького: "Є докази, що він (митр. Шептицький) принаймні два рази просив Святішого Отця (папу), щоб йому дозволено віддатись на смерть. Але Господь йому цього привілею не дав. Мусів вдоволитись природною смертю. . . Помер 1944, проживши 80 років". — Така ін-

формація з Ватикану на сторінках католицького "Шляху". Виходить, що митр. Шептицький просив папу Пія XII, щоб той дозволив йому самому собі пошукати такої нагоди (мабуть виступити проти большевицької влади), щоб його замучили, але папа не дозволив, отже митр. Шептицький мусів поводитися супроти большевиків так, щоб вони не мали причини його замучити, і вони його не замучили. На якій же підставі тоді ж таки, 1958 р., коли Рим заявив, що митр. Шептицький не був мучеником, то католицькі "Українські Вісті" (Едмонтон) 29.12.1958 р. не передали своїм читачам цієї інформації з Риму, а навпаки — вони писали про митр. Шептицького зовсім протилежне: "Він все, що мав, віддав своему народові. Крім грошей, та майна, віддав свое терпіння і вкінці життя". Та ж таке ширення культу "мучеництва" митр. Шептицького не згідне з інформацією Ватикану! Хіба ж не хотіли католицькі "Українські Вісті" тим сказати, що Рим тут фальшує правду!

Коли митр. Шептицький не був замучений і не був засуджений та ув'язнений, а навпаки — з парадою похований на московсько-большевицький державний кошт, з участю самого М. Хрищова, то це не значить, що митр. Шептицький під большевиками не терпів морально, бо ж кожен член Церкви терпить морально під безбожною большевицькою владою. Але тут питання: чи життеві терпіння митр. Шептицького були більші ніж терпіння злиденних селян-колхозників на рабській панщині в колгоспах серед холоду й голоду? Але католицький діяч проф. М. Чубатий в ЗДА 1956 р. у своему листі до Хрущова запевнював, що большевицька економічно-соціяльна система (отже й колгоспи) тут не важні — на них можна погодитися, аби тільки греко-катол. Церква в Галичині була дозволена і її епископат мав свободу діяння. І, як заявив був проф. Чубатий, цей його лист до Хрущова був писаний "за відомом Ватикану". Значить, для римських провідників нехай селянин-колхозник і далі мучиться в рабській праці теперішньої панщини, якою являеться большевицька колхозна система, аби тільки не страждали католицькі епископи — "князі Церкви"! А чи це по-християнському? Дехто з католицьких політиків може нишком подумати собі: "От наївне говорення, — вони в політиці Риму "християнства" вимагають!" — однак це не зміняе самого факту, що така політика Риму не е християнською.

***

Коли католицькі епископи переслідуються під комуністичною владою, то католицькі діячі вимагають, щоб не-католики у вільному світі протестували й журилися. Коли ж дехто з не-католиків не робить цього, то Католицька Акція негайно посуджуе його в такому ж відношенні до Катол. Церкви, як і московське. . . Тут Католицька Акція знову говорить неправду. Бо як довго (по 1939 р.) ні одна католицька країна не була під комуністичною владою, то Католицька Церква нишком, а іноді й відкрито тішиться, що большевики нищать Православіе взагалі, а зокрема Українську Православну Церкву. Греко-католицький церковний орган у Галичині "Нова Зоря" (ч. 34, 1928 р.) з нагоди переслідування большевиками Православної Віри в СССР захоплено писав, що Православіе на католицтво "навернеться хіба допернва з того дикого покоління, яке виросте зпід большевицького режиму і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо сказано — легше есть навернення (на католицтво) з атеїзму, ніж з православія". Коли большевицька Москва жорстоко мордувала десятки епископів, тисячі священиків й мільйони вірних Української Автокефальної Православної Церкви під проводом Митр. В. Липківського, то греко-католицький священик у Галичині, о. М. Каровець ЧСВВ, на сторінках журналу "Літературно-Науковий Вістник" (Львів) за квітень 1931 р. у статті п. з. "Самосвятство — українська ересь" не знайшов інших слів відношення до тих мучеників, крім проголошення їх "еретиками". А чи правовірний католик мае співчувати мученому "еретикові"? Великий католицький учитель Св. Тома Аквінський (з Аквіну) дав Католицькій Церкві інструкцію убивати "еретиків", — він повчав: "Коли світські володарі без вагання й оправдано засуджують на смерть фальшивників грошей чи інших злочинців, то тим більше оправдано буде, коли еретики, зараз після їх арештування, будуть не лише відлучені від Церкви, але й убиті" (Thomas Aquinas, Summa Theologica, розділ VII). Коли й де відкликала Католицька Церква цю сатанську інструкцію "Св." Томи Аквінського? Католицька Церква й досі вважае його своїм "непомильним" великим учителем і "святим". То чи ж можна було надіятися, що Катол. Церква буде протестувати, коли большевицька Москва мордувала Українську Православну Церкву, що її Рим уважае "еретицькою"?

Папа — найвищий церковний голова українців греко-католиків ніде й ніколи не запротестував перед світом в обороні нищеної Москвою Української Православної Церкви і її Єпископату в Україні.

На якій же основі від Проводу Української Православної Церкви католики вимагають протестів в обороні католицьких епископів?

Католицька Церква (ми її пишемо таки з великої букви!), виходячи з теологічного принципу щодо Провидіння Божого, в дійсності не осуджуе воюючого комунізму, коли вона навчае, що Бог зіслав на людство диявольську силу-комунізм, щоб покарати людство за його гріхи. Рим голосить таку науку устами своїх епископів і священиків. Ось один з типових прикладів: в україномовному католицькому щоденнику "Америка" (Філядельфія, ЗДА) ч. 207, 1954 р. католицький священик о. Р. Г-с так виразив цю науку Католицької Церкви: "Комунізм, це бич Божий. Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується гнів і кара" (Божа). — Отже, Католицька Церква навчае, що Бог зіслав комунізм на грішників, щоб їх покарати. Католицькі провідники, послідовно, вірять, Бог покарав комунізмом православні народи, як "еретицькі". Але тим же самим "бичем Божим" — комунізмом е мучені й католицькі епископи, — отже Бог й на них зіслав "бича Божого" — комунізм, щоб покарати їх за їхні важкі гріхи, — це випливае з науки Католицької Церкви. Адже ж мусить у цій науці бути якась логіка, якась послідовність.

Редакція "Поступу" каже, що "Вістник" пише про "вспулжице" українців греко-католиків з поляками, мовляв, на цій підставі, що поляки — це католики й українці греко-католики також належать до Католицької Церкви; приписавши таке твердження "Вістникові", редакція "Поступу" називае це "дивною логікою" "Вістника", бо ж приналежність різних національностей до цієї самої релігії ще не означае "вспулжиця".

У відповідь "Поступові" скажемо, що "Поступ" немов "ломається у відкриті двері". "Вістник" у дійсності ніколи не вважае політичним "вспулжицем" українців греко-католиків з поляками саме на цій підставі, що одні й другі належать до спільної Католицької Церкви. "Вістник", натомість, викривае ці моменти, де Рим намагається втягнути українців греко-католиків у політичне "вспулжице" з поляками на основі спільної приналежности до однієї й цієї самої світової Католицької Церкви, і це "вспулжице" Рим силкується здійснити зо школою для українців, а на користь Польщі. Приклади такого "вспулжиця" "Вістник" цитуе з католицьких джерел. Наприклад, греко-католицький "Християнський Голос" (Мюнхен) за 25.9.1960 р. подав інформацію Українського Християнського Руху (Католицька Акція), що в Галичині "відбуваються наради обох віровизнань (українців греко-католиків і поляків римо-католиків), щоб придумати засоби, як скріпити "уніятську і взагалі католицьку діяльність", а головно йшлося про взаемну допомогу". Український Християнський Рух узяв цю інформацію з большевицького часопису "Підкарпатська правда" (Станиславів) за 1-го червня 1960 р. Інформація Українського Християнського Руху не тільки не заперечуе цій большевицькій інформації, а навпаки — потверджуе її, як правдиву, коли каже:

"Це (співпраця українців греко-католиків з поляками) звичайно — не подобається большевикам, які хотіли б знову роз'єднати (українців греко-католиків з поляками), щоб панувати". З тих слів Українського Християнського Руху виходить, що завжди, коли бувало роз'єднання між українцями гр.-катол. й поляками, то тут діяла лише большевицька рука. А чи ж криваву польську пацифікацію Галичини (це ж роз'єднання!) спричинили большевики? А чи теперішне домагання поляків перед світом, щоб їм віддали Західню Україну — це також большевицька рука? Чи не е це дивна логіка провідників українців греко-католиків з Укр. Християнського Руху? Далі, в цій же інформації УХР запевнюеться українців греко-католиків, що "удари долі призвели до ревізії поглядів, і поляки на українських землях зрозуміли, що костела і релігії не можна використувати для політичних цілей. Цей факт уможливлюе в сучасну пору тісну співпрацю (українців греко-католиків з поляками) в чисто релігійній ділянці, при чому панує взаемна толеранція поглядів". Ось таку агітацію ширить Український Християнський Рух, і було це на сторінках "Християнського Голосу" (25.9.1960).

Є це "вспулжице" з поляками чи не е? То чи не дивна логіка в "Поступу", коли він заперечуе це, що в католицькій пресі стоїть чорне по білому?

Далі, "Вістник" (за 1-го серпня 1960 р.) на основі інформації католицької "Нашої Мети" (Торонто) за 4-го червня 1960 р. писав про це, що митр. А. Шептицький під час 2-ї світової війни потаемно співпрацював з польською підземельною Армією Крайовою, яка масо-

во й по-звірському мордувала українців у Галичині й на Холмщині, а зокрема вимордувала багато української інтелігенції у Львові. А львівський центр, через який для Армії Крайової йшли із закордону грошова допомога і зв'язки, знаходився під опікою митр. А. Шептицького у Св. Юрі. . . Є це "вспулжице" з поляками митр. Шептицького чи не е? То чому ж "Поступ" називае "дивною логікою", коли "Вістник" [illegible]адуе про ці й тому подібні "вспулжиця"? Дивна логіка е в тих, які промовчують це, а навіть голословно заперечують.

"Поступ" почувае жаль до "Вістника", що він деякі католицькі часописи називае не українськими, а тільки "україномовними" оганами міжнародньої Католицької Акції. Так, "Вістник" деякі з цих органів так називае. Наприклад, у числі за 15-го листопада 1960 р. "Вістник" писав про католицький "Християнський Голос" і про подібні йому органи, як про "україномовні". Адже ж той "Християнський Голос" (2.2.1958 р.) помістив був статтю М. Брадовича, в якій була дана українцям греко-католикам така інструкція: "Тут, в Апостольській Столиці (в Римі) е релігійно-моральна Батьківщина українських католиків". Коли часопис велить українцям греко-католикам визнавати не Україну, а Рим своєю основною духовою Батьківщиною, то як же такий часопис можна вважати українським? Це ж була б дивна логіка!

***

Коли "Поступ" не голосить "вспулжиця" з поляками і не закликає українців греко-католиків уважати не Україну, а Рим своєю основною духовою Батьківщиною, то "Вістник" ще ні разу не посуджував його у "вспулжиці" й не означував "україномовним", а вважав його українським. Але, на жаль, "Поступ" перший виступив проти "Вістника", і так "діло зав'язалось". А шкода. . .

"Поступ" дорікае "Вістникові" за це, що він, мовляв, "відомий з нападів на Українську Католицьку Церкву і то в кожному числі". У відповідь на це скажемо ось що: у цьому числі "Вістника" якраз мало не бути "нападу на Українську Католицьку Церкву", але наш замір перекреслив "Поступ", повівши атаку на православних українців у Канаді й на "Вістник", отже він спонукав "Вістника" до негайної відповіді, бо місце в дальших числах буде потрібне для відповідей на дальші католицькі атаки, а вони були е й будуть. "Вістник" не атакуе, а обороняеться перед католицькими атаками. А що "Вістник" обороняеться в "кожному числі" (хоч у дійсності не в кожному!), то тут треба дивної логіки, щоб не зрозуміти причини цього. Україномовна католицька преса досить численна. У самій Канаді на одну сторінку "Вістника" припадае приблизно сорок сторінок україномобної католицької преси. А ще ж е україномовна католицька преса в ЗДА і в Европі. А ще ж е англомовна преса для українців греко-католиків. А ще ж е преса різних політичних партій та інших "-івців", які прикидаються "надконфесійними" (бо ж між ними е й православні члени "-івців"!), а в дійсності їхні провідники обороняють міжнародню Католицьку Акцію. А це ж е католицька преса для москалів, поляків і т. д. Серед цієї заметілі католицької преси з кожним випуском у котромусь е напасть на православних українців. І якби було навіть десять "Вістників", а не один, і щоб усі вони в кожному числі відповідали на католицькі напасті, то навіть і тоді ще далеко не на всі католицькі атаки було б місце дати відповідь.

Якщо б "Поступ" видав заклик на своїх сторінках до всієї католицької преси світу, щоб вона не нападала на православних українців, і вона перестала б нападати, тоді у "Вістника" не було б підстави й потреби оборонятися. Чи "Поступ" готов такий заклик до католицької преси видати й запевнити, що католицька преса перестане нападати на православних українців? Якщо — ні, то це справді "дивна логіка" вимагати, щоб "Вістник", коли католики нападають, не оборонявся! У православних українців досить е такої преси, яка вважае, що не треба нам відповідати на католицькі напасті, але "Поступ" повинен би таки дивитися дійсності й правді в очі, та признати, що котрийсь із тих часописів таки мусить оборонятися. "Вістник" обороняеться не перед українцями, а перед чужими міжнародніми силами, які намагаються прибрати в руки не тільки українське народне майно, важко запрацьоване українцями, але й також намагаються взяти у свої чужі, ворожі руки саму основу українства — його душу. Чи "Поступ" е проти такої самооборони самих основ існування українства?

ІСЛЯМ ПОГРОЖУЄ ХРИСТИЯНСТВУ

Ісламський Пакістан (біля 80 мільйонів населення) щораз більше претендуе на провідну силу ісляму. Пакістанські мусулмани (ісламці) вважають, що іслям повинен пробудитися і піти в наступ. Цей агресивний рух почався з тієї ісламської галузі, що називається "агмадіяг" чи коротше: "агмаді", з центром у Пакістані, що розпочав сильний наступ проти Християнства в Азії й Африці. Мусулмани — "агмаді" кажуть, що Христос не вмер на хресті, а відійшов до Кашміру й там помер 120-літнім старцем. Вони кажуть, що "Обітованим Месією" був не Христос, а ісламський діяч Назрат Агмат, основоположник "агмаді" (він помер 1908 р.). Мусулмани — "агмаді" погрожують, що в Азії й Африці "голова ідола — Сина Марії — буде розбита на шматки, щоб зробити там місце для ісламської печаті ісляму на серці".

Мусулмани — "агмаді" швидко організують свою сітку по всьому світі. У південній Сагарі вони зосередили свої великі сили. Далі, вони поширюються на Ґану, і незабаром побудували тут 15 мошей і 13 шкіл, а тепер опановують Кейптавн (Півд. Африка), і тут уже почали видавати місячний журнал різними африканськими мовами, а також англійською.

ВЗАЄМНІ ДУХОВНІ ВІДВІДИНИ ГРЕЦЬКОГО ДУХОВЕНСТВА В ЗДА

Грецьке православне духовенство в Нью-Джерзі має свою місцеву організацію: "Грецьке Православне Духовне Братство Нью-Джерзі", яке скликае раз до року свої дискусійні збори; перші такі збори відбулися 29-го вересня 1960 р. Згадане Братство мае дозвіл своєї Ієрархії відбувати взаемні відвідини парафій в Нью-Джерзі; це значить, що всі священики, члени Братства, принаймні раз на рік спільно відвідують котрогось із священиків, відправляють Богослужения і після цього влаштовують дискусійні збори.

Жиди домагаються скасування релігійних урочистостей в школах

"Рада Жидівської Громади в Дейтон винесла ухвалу щодо своєї політики, яка противиться "влаштовуванню релігійних урочистостей у початкових публичних і в середніх школах", — подае "Да Виннипеґ Фрі Прес" (17.12.1960 р.).

Роберт Фіттерман — директор Екзекутиви Ради Жидівської Громади в Дейтон вияснив, що ця ухвала не е жодним відокремленим випадком — тільки в Дейтоні, а що це тільки "поновне ствердження жидівського національного становища", і воно мае служити "дороговказом членам жидівської спільноти". Виступаючи проти релігійних урочистостей у школах, Р. Фіттерман сказав: "З нашого погляду — такі урочистості нарушують традиційні американські принципи розділення між Церквою й державою."

Жидівська Громада в Дейтон виступила також проти влаштовування у школах таких релігійних урочистостей, в яких спільно святкується християнське Різдво й жидівське Ганука та християнське Воскресення Христове (Великдень) і жидівське Пассовер (Пасху). Жиди е проти цього, щоб шкільна молодь християнська й жидівська разом сходилися на ці святкування в школах, а жидівські діти "мають право не брати участі" в тих спільних шкільних релігійних урочистостях. Рада Жидівської Громади в Дейтон заявила, що "у своїй діяльності вона далі буде змагати до того, щоб, з уваги на свое самозабезпечення, пильнувати свого права не брати участі" в тих спільних з християнами релігійних урочистостях у школах.

Асистент голови Шкільної Ради Дейтону Геролд Л. Бода сказав, що у школах е діти різних релігійних груп, — тому й влаштовується для них спільні релігійні урочистості. Проте ж у Освітньої Ради немае ніякої "писаної політики" щодо релігійних урочистостей у школах.

***

Слід відмітити, що християни в Дейтон не протестували проти спільного влаштовування у школах разом християнських і жидівських свят. І ще одна проблема: в Ізраїлі жидівські діти влаштовують у державних школах свої релігійні урочистості, не зважаючи на те, що в Ізраїлі е релігійні меншини: християни й мусулмани. Натомість поза Ізраїлем жиди, які в християнських країнах становлять меншість, домагаються, щоб з державних шкіл були усунені релігійні урочистості. У Советському Союзі їх усунено зараз таки з моментом захвачення 1917 р. влади комуністами.

УЧИТЕЛІ КВЕБЕКУ ДОМАГАЮТЬСЯ ДВОМОВНОСТІ

Учителі Квебеку на своїй роковій конференції восени 1960 року поставили урядові цієї провінції вимогу, щоб він поклав більший натиск на вивчення англійської мови у школах, де викладовою мовою е французька мова. Учителі рекомендують урядові зменшити кількість годин релігії, якої там навчають у школах щоденно, і таким чином заощаджений час спожиткувати на навчання англійської мови.

Ватикан нав'язує дипломатичні зв'язки з комуністичним диктатором Тітом

"Ватикан уже наблизився до заключення угоди з комуністичною Югославією, - після вісьмох років порізнення," — подає у спеціяльній кореспонденції з Риму щоденник "Да Виннипеґ Фрі Прес" (18-го листопада 1960 року). — "Ватиканські авторитетні джерела подали, що пересправи між Католицькою Церквою і урядом маршала Тіто осягнули цю точку, на якій уже можна передбачити, що в Београді знову буде відкрита апостольська делеґатура Святого Престоду. Повне відкриття цього посту в Югославії — це буде перше востановлення дипломатичних зв'язків Ватикану з комуністичною країною. Політика Ватикану така, щоб тримати відкритими дипломатичні проходи до комуністичних країн східньої Европи всюди, де це тільки можливе, але червоний блок держав не погоджується на це.

Католицькі епископи в Югославії поставили вимогу, щоб президент Тіто надав свободу навчати релігії і поширювати релігійну пресу. Вони також зажадали повернення цього майна Церкви, що було націоналізоване державою по 2-ій світовій війні. Ці епископи взаміну за це зобов'язалися бути лояльними до цього суспільного порядку, що тепер існує за комуністичного режиму маршала Тіто. Перші відповіді уряду Югославії — прихильні.

Провідні католицькі епископи Югославії минулого тижня нав'язали тайні розмови з властями Ватикану. Це епископи Београду, Загребу, Люб'яни й Спалятто".

"ЛЕГКА" СМЕРТЬ

Під словами "легка смерть" розуміємо таку смерть, коли вмираюча людина не переживає терпінь конання. Коли смертельно недужа людина наближається до смерті, але вона не свідома цього, то це також вважають "легкою" смертю.

Проблемою "легкої" смерті зайнявся протестантський пастор Пресвітерської Єпископальної Церкви в Пітсбурзі, ЗДА, Ралф П. Брукс (молодший) у статті, опублікованій 1960 року в журналі "Да Ливинґ Чорч".

На думку пастора Брукса, лікарі не повинні вмовляти в умираючого християнина і в його родину, що він, мовляв, видужає й ще житиме, — щоб "піднести на дусі" того недужого і його найближчих. Навпаки, християнин повинен бути свідомий цього, що він умирає, отже повинен мати нагоду належно приготовитися до смерті. Але ця підготова до смерті повинна починатися не на ложі смерті, а почерез усе життя християнина. І коли він постійно буде до цього готовий, то вмирати йому страшно не буде, і тоді його смерть буде легкою.

Провідну думку пастора Брукса можна б окреслити давньою латинською мудрістю: "мементо морі" ("памятай про смерть"). Але в цьому випадку, де він каже, що "тут немає жодної заслуги, коли вмираючого, який не жив по-християнському, намагаються спонукати вмирати по-християнському", — то на цій точці ледве чи знайде він собі якесь більше число однодумців.

Успіхи жидів на форумі ОД

Цей факт, що новий президент ЗДА Джек Кеннеді призначив Адлая Стівенсона амбасадором ЗДА при Об'єднаних Державах, являється замітним явищем у світовій політиці. Між іншим, є інформації, що в числі всіх тих дипломатів, які репрезентують різні держави в Об'єднаних Державах, нараховується 70 відсотків жидів.

53-й АРТИКУЛ СТАТУТУ О. Д.

Ініціятори й організатори "світового уряду", що ним подекуди являються "Об'єднані Держави" (чи "Об'єднані Нації"), уклали для цієї світової політичної установи такий статут, що фактично веде до деякого обкроєння суверенности держав.

У статуті О.Д., наприклад, 53 артикул каже: "Ніяка акція насильного характеру не може бути зроблена в реґіональному обсязі без уповноваження Ради Безпеки "Об'єднаних Націй. Це значить, що жодна держава не сміє на власну руку вмішуватися у справи іншої держави і силою нав'язувати їй свою владу чи якісь впливи, якщо Рада Безпеки О.Д. не дала їй на це своєї згоди".

А тепер, коли уряд ЗДА хоче примінити політичну й господарську пресію проти цих країн Латинської Америки, в яких комуністи захватили владу, то політики Совєтського Союзу пригадують урядові у Вашинґтоні, що 53-ій артикул забороняє урядові ЗДА стосувати натиск проти цих країн. Але СССР цю пресію стосує.

ІЗРАЇЛЬ РАДІЄ ВІДВІДИНАМИ АРХИЄПИСКОПА ФИШЕРА

Архиепископ Кентерберійський Дж. Фишер - - Первоієрарх Англіканської Церкви під час тієї самої поїздки відвідав не тільки папу Івана XXIII у Ватикані (2. 12. 1960 року), але й також, ще раніше (28 листопада 1960 року) він склав візиту патріярхові Атенаґорасові I в Констянтинополі (Істанбулі).

Перед цими обома відвідинами (у Констянтинополі й у Римі) Архиепископ Фишер в останньому тижні листопада 1960 року відвідав Святу Землю (Палестину), а головно Єрусалим і Назарет, і відбув зустріч з православним Єрусалимським патріярхом Венедиктом, Вірменським патріярхом Дардеріяном і уніятським "патріярхом" Ґорі.

Уряд Ізраїля висловив "свою радість з приводу цього, що Архиепископ Фишер включив у свою подорож також одноденні відвідини святих місцевостей в Ізраїлі".

В УКРАЇНІ ЗНАЙШЛИ ГРОШІ В ФОРМІ РИБОК

Учені під час розкопок на правому березі Дніпра — в околицях старовинного міста Ольвії, що походить з 7-го століття до Нaродж. Христа, знайшли мідні монети в формі рибок. Учені здогадуються, що населення тієї околиці займалося виробом монет.

ОПЛАТИ ЗА СТУДЕНТІВ ЗАЧИСЛЮЮТЬСЯ ДЛЯ ЗНИЖКИ ПОДАТКУ

З днем 1-го січня 1961 року входить в силу нова урядова постанова: університетські оплати, внесені студентами або їхніми батьками, будуть зараховуватися їм для знижки податків від їхніх прибутків.

ПОСАДНИЦЮ СТОЛИЦІ ВЗИВАЮТЬ ДО ПОКУТИ

Римо-католичку Фелісу де Ґотьє — посадницю міста Сан Хаун, столиці Порто Ріка, римо-католицький священик Томас Месоне візвав до прилюдної покути.

Ця посадниця у виборах 8. XI. 1960 р. підтримувала Народньо-демократичну партію, і за це священик вимагає від неї покути.

Католицький Єпископат у Порто Ріко перед виборами видав спеціяльного Листа, в якому погрозив католикам, що коли хто з них буде голосувати за Народньо-демократичною партією (її очолює губернатор Люїз Муньоз Марін), той допуститься гріху. Однак у виборах 8-го листопада 58 відсотків населення (католицького) віддали свої голоси за цю партію.

Священик Т. Месоне, настоятель парафії катедри Св. Івана в Сан Хуан, до якої належить Феліса де Ґотьє, зажадав, щоб ця посадниця проголосила свою покуту по радіо, телевізії й у пресі, і тільки тоді вона буде допущена до Св. Причастя. Феліса де Ґотьє — провідна діячка Народньо-демократичної партії, не була на всіх тих п'ятьох Богослуженнях у катедрі, на яких о. Месоне взивав її до покути; вона перебувала тоді на відпочинку на пляжі, і запричащалася в місцевого католицького священика, а на вимогу о. Месоне вона покищо взагалі прилюдно не відізвалася.

ДРУГА ПРАВОСЛАВНА МІСІЯ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ

Друга Православна Місія на Далекому Сході для американських вояків православного віроісповідання відбулася від 22 по 31 жовтня 1960 р. у військових базах в околиці Токіо в Японії. Місія відбулася під проводом капеляна-полковника прот. Івана Кивка, уповноваженого представника Комісії Військових Капелянів ЗДА і технічного дорадника шефа капелянів летунства. Вірправлено 16 Богослужень, звершувано Св. Таїнства, відбувалися релігійні доповіді з висвітлюванням відповідних фільмів, відвідували лікарні й доми родин і т. д. Присутніх на Місії було 1100 американських православних вояків. Присутній був Архиепископ Никон з Токіо.

„ЗАГРОБНИЙ МУЗЕЙ"

При церкві Куоре дель Суфраджіо в Римі є т. зв. "Загробний музей", в якому знаходиться багато таких предметів, " що на них залишили свої сліди душі, які раз або кілька разів поверталися з чистилища між людей і залишили свої сліди на землі, як видимі докази їхніх відвідин", інформують католицькі авторитети. Ці сліди — це відбиті на мурі людські подоби, або лише руки і т.д. Цей музей у порозумінні з папою заснував 1912 р. священик Віктор Жуе (француз) — настоятель згаданої святині.

Катедральна Громада ім. Св. Володимира, Торонто

У неділю 29 січня 1961 року, о годині 2-й по полудні відбудуться Рокові Збори членів Громади. Прохання до всіх членів прибути на збори своечасно. Гостей будемо радо вітати.

Управа Громади.

ГРІХ НЕ СЛУХАТИ ЄПИСКОПА НАВІТЬ ТОДІ, КОЛИ ВІН ПОМИЛЯЄТЬСЯ, ЗАЯВЛЯЄ ВАТИКАН

У початках першої половини жовтня 1960 р. католицький Єпископат у Порто Ріко видав спільного пастирського листа із закликом до населення не голосувати на кандидатів Народньої Демократичної Партії, у проводі якої стоїть губернатор Луїс Муньоз Марін. Цей Єпископат натаврував згадану партію як "протикатолицьку" й "протихристиянську", бо вона толерує контролю народжень і цивільні шлюби. Єпископат остерігав населення, що коли хто на цю партію голосуватиме, то він тим "неуникнимо" допуститься гріха,— подавав "Тайм" за 31 жовтня 1960 року.

У виборах Народня Демократична Партія перемогла, — це значить, що католицьке населення Порто Ріко не послухало заклику Єпископату й не налякалося його погрози. Населення було свідоме того, що цей лист Єпископату має політичний, а не релігійний характер, і що Католицька Церква не може твердити, що вона не тільки в релігії, але й у політиці є "непомильною".

У відповідь на це власті у Ватикані заявили: "Єпископи — це смертні люди, отже вони можуть помилятися. І якщо в даному випадку епископи помилилися, то голосуючі люди, які діяли в добрій вірі, не згрішили через сам факт голосування, але вони згрішили самим фактом непослуху супроти свого епископа", — інформує журн. "Тайм" за 28 листопада 1960 року.

Таким чином Ватикан ще раз потвердив стару науку Католицької Церкви, яка вимагає від вірних, щоб вони слухали свого епископа навіть тоді, коли цей епископ дійсно помиляється, — бо коли вони не послухають, то згрішать.

ОДНІ З ПЕРШИХ ЧЛЕНІВ КАБІНЕТУ КЕННЕДІ

Дві відомі політичні постаті в ЗДА — Рібіков і Адлай Стівенсон належать до перших лідерів демократичної партії, що їх президент-елект Дж. Кеннеді назначив членами свого кабінету.

Рібікова (жидівської національности), який багато причинився до того, що жиди масово підтримали кандидатуру Кеннеді у президентських виборах, Кеннеді найменував міністром освіти, отже він буде керувати справою освіти й виховання американців. Адлай Стівенсон отримав пропозицію бути амбасадором ЗДА при Об'єднаних Націях, і він не відкинув її, — отже він вирішуватиме про політику ЗДА на міжнародньому форумі. Становище амбасадора при Об'єднаних Націях — це один з чотирьох найважніших американських урядових постів. Назначення Адлая Стівенсона на цей пост може мати й деяке відношення й до Канади. Адлай Стівенсон, запрошений промовляти на зборах провідних жидів у Торонто в грудні 1960 р., зокрема підкреслював справу зв'язків Канади з ЗДА.

Кеннеді згодом найменував міністрами Ґольдберґа, Фрімана і пані Смит (міністр фінансів). Про Фрімана сказано, що його батьки "скандинавського походження", однак у скандинавців немає такого прізвища — Фріман. Про пані Смит сказано, що вона колись мала канадське горожанство, але її національности не подано.

ПИТАННЯ ТРАДИЦІЇ НА КОНФЕРЕНЦІЇ В ЛУЇСВИЛ

"Між східньою й західньою (православною й католицькою) духовостями немає основних різниць", з гордістю заявив езуїт Пол Мейо на 15-ій роковій конвенції Католицького Богословського Товариства в Луїсвил, ЗДА, в липні 1960 року, і додав: "Після поділу Римської імперії Західня Церква більш почувалася до обов'язку взяти на себе ролю Марти, тоді як на Сході вона продовжувала розвиток духовости Марії..."

Нав'язуючи до становища о. Пола Мейо на цій самій конвенції, о. Ф. Г. Чейс сказав: "Поняття про Традицію у православних і католиків в основному ці самі; католики вважають, що Традиція — це постійно відкривана, об'явлювана правда, яка стає все яснішою під непомильним проводом живого й означеного "Маґістеріюм (непомильного інтерпретатора Традиції, цебто папи).

Щождо православних, то тут відчувається, що після 7-го Вселенського Собору — тому що він був останнім, — Традицію " п е р е стали інтерпретувати ясним способом". Цей арґумент, що ним послужився о. Чейс, у католиків став уже стандартним, вони кажуть, що Православіє з моментом закінчення 7-го Вселенського Собору "зупинилося на одному місці", бо, мовляв, у нього тепер уже немає такого спільного найвищого світового вселенського авторитету, який постійно й "непомильно" інтерпретував би істини Св. Письма й Св. Передання. Натомість у католиків чинить це папа силою своєї "непомильности".

Але католицькі богослови спускають з ока оцей факт: саме тому, що від часу 7-го Вселенського Собору Церкви Христової, як Православна Церква не робить змін в інтерпретації істин Віри Христової, то вона й досі зберегла ці істини непорушними. Натомість папські постійні самовільні "інтерпретації" призвели до істотних змін тих істин, цебто до випачення їх. При чому "інтерпретація" одного папи суперечить інтерпретації іншого папи. Віра в "непомильність" папи тут лиху не зарадить, тому що кожна людина вже з своєї природи є помильною, — "помилятися — річ людська", каже старий римський вислів.

УРЯДОВЕЦЬ КРАВ ГРОШІ, ПЕРЕСЛАНІ ПОШТОЮ В КОНВЕРТАХ

Міський суд у Вінніпезі засудив на шість місяців тюрми 21-річного жителя Ст. Джеймс Джана Стівена Кута, поштового сортівника, за це, що він викрадав на пошті гроші, пересилані людьми в конвертах готівкою. Він украв разом 80 долярів, що їх члени різних Церков надали на адресу своїх церковних центрів.

Шість місяців в'язниці, на яку засудив Дж. С. Кута суддя М. Г. Ґартон — це найменша кара за цього роду злочин.

Це вже не перший випадок цього роду крадіжей на пошті, і цей найновіший випадок повинен бути ще одною осторогою для людей, щоб вони пересилали гроші переказами ("моней ордерс"), а не готівкою в конверті. Коли пропаде "моней ордер", то гроші не пропали, але коли хто вишле просто готівкою в конверті, і гроші в дорозі пропадуть, то пошта не відповідає за пропавшу готівку.

ПРОТЕСТАЦІЙНИЙ ЛИСТ РОСІЯН З ЗДА ДО УРЯДУ ГРЕЦІЇ У СПРАВІ АФОНУ

Федерація Російських Православних Клюбів в ЗДА на своїй 34-ій конвенції в Клівленді (2-5 IX. 1960 р.) у складі 1,500 представників вислала до уряду Греції протест проти цього, що уряд Греції перемінив Св. Афонську гору на "туристичну атракцію", і туди вможливлено легкий доступ іншовірцям та атеїстам; у протесті вимагається, щоб уряд Греції розслідив справу "загадкових" пожеж у манастирях Афону, і щоб припинив їх; і щоб було заборонено промисловим рибалкам виловлювати рибу у водах навколо Афону, бо таким чином монахів з Афону позбавляється головного джерела харчування.

Священик Боричевський — капелян цієї федерації РПК там таки заявив, що уряд Греції спеціяльно намагається "здушити" ці манастирі на Афоні, що не є грецькими, і тому цей уряд ставить перепони кандидатам не-грекам вступати в ченці манастирів Афону; таким чином уряд Греції має замір опорожнити не-грецькі манастирі, щоб перемінити їх на музеї для приваблювання туристів, щоб держава мала з цього прибутки.

ПРАВОСЛАВНИМ ЗАБОРОНИЛИ СВЯТКУВАТИ РІЗДВО

У країнах під комуністичними режимами — в Румунії, Болгарії й Альбанії влада заборонила цього року святкувати Різдво Христове; основна маса населення згаданих країн — православна. День Різдва Христового комуністична влада проголосила там робочим днем і суворо заповіла, щоб люди йшли на роботу.

Натомість у Чехо-Словаччині (яка є більшістю протестантська) і в Польщі та в Угорщині (їхнє населення великою більшістю католицьке) комуністичні уряди толерують Різдво.

У Совєтському Союзі населення ще за пару тижнів до Різдва масово готовилося святкувати, але святкувати традиційного на слов'янському Сході "Діда Мороза", урядово ж гучно святкується тільки Новий Рік. Щодо Різдва Христового, то це Свято в СССР населення (коли в яких місцевостях і деяким людям це можливо) святкує в положенні переслідування, — при ворожому відношенні влади.

ПРО КУРЕННЯ

Британський король Яків 1602 р. ось що сказав про курення: "Вживання тютюну — це плюгава новина, мерзенна для очей, ненависна для носа, шкідлива для мозку й небезпечна для леґенів".

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів. Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

Ця "тиха" акція Ватикану має закулісний характер, в якій примінюються ісидористичні методи: уповноважені Ватиканом особи буцім "на власну руку" ведуть переговори з деякими провідниками Православних Церков, а потім перекручують зміст тих розмов на користь Ватикану, і тоді публікують їх. Як уже вище було сказано, Констянтинопільська Патріярхія на Родоській Конференції запротестувала проти тієї ісидористичної тактики Ватикану, і там таки Світова Рада Церков постановила на майбутнє не входити в жодні приватні розмови з поодинокими діячами Католицької Церкви. Ці поодинокі діячі — це "сірі еміненції" Ватикану. Вони займають про око скромні становища, але для "тихої" акції їм доручені важливі завдання. До таких "сірих еміненцій" належить, між іншим, і унійний діяч о. Дюмон у Франції; о. Ґаґґерро з Італії має постійні відкриті зв'язки з комуністичним урядом СССР у Москві і веде з ними потаємні розмови; Ватикан про всякий випадок уважає його "симпатиком Советського Союзу", цебто ніби симпатиком комунізму(щось у роді декана Г. Джансона в Англіканській Церкві в Англії), а однак Ватикан не виключив о. Ґаґґерро з Церкви. Про завдання "ватиканської сірої еміненції" о. Дюмон висловився так: "Шукати з'єдинення (унії православних з Римом) — це таке моє завдання, як священика, як і кожен інший священик має своє завдання, — і тут я маю уповноваження Ватикану. Але я не можу говорити в імені Ватикану".[20])

Цебто, там де говорить ватиканська "сіра еміненція", то Ватикан її словами не зв'язаний, і не несе за це відповідальности; а коли з нею говорить хтось з православних чи протестантів, то "сіра еміненція" розголошує, що з нею говорить "офіційний представник" даної Православної чи Протестантської Церкви, і він несе відповідальність.

Папа Іван XXIII зовсім виразно й відкрито звелів своїм діячам Католицької Акції працювати на користь ватиканської політики шляхом приватних зв'язків, і в цьому саме роля "сірої еміненції" Ватикану. Кардинал Чіконьяні — голова Конґреґації Сходу (унійний ресорт Ватикану) поінформував, що папа Іван XXIII примінює таку тактику: він кожного католика зобов'язує "індивідуально працювати для нав'язання контакту з православними, і щоб при цьому Католицька Церква шукала зв'язків не з Православієм, як з цілістю, а тільки з окремими групами, — і тут успіх католицтва залежатиме від цього, хто являється провідником (даної православної групи) і чи він признає необхідність ступити на шлях, що веде до унії з Римом."*).

Один з ватиканських "сірих еміненцій" — ватиканський спеціяліст у справі Сходу — о. Шарль Буае також був у приватних зв'язках з Яковом — Митрополитом Мелітським і представником Констянтинопільської Патріярхії у Центральному Комітеті Світової Ради Церков; і це з тих приватних розмов о. Шарль Буае ("тиха" акція!) з Митрополитом Яковом пішла в світову пресу Католицької Акції поголоска, що Констянтинопільський Патріярх Атенаґорас I буцімто "прихильник" унії з Римом. Ця ісидористична тактика "тихої" акції перекручування правди була розрахована на викликання недовір'я між Протестантськими Церквами у Світовій Раді Церков, а також між іншими Православними Церквами у світі з одного боку, а Констянтинопільською Патріярхією з другого боку. Однак ці спроби ("тихої" акції) Ватикану в його підготові до II Ватиканського Собору були спаралізовані одним з актів Родоської Конференції Світової Ради Церков. Преса писала про це так:

"Провідники Православних Церков сьогодні (24-го серпня 1959 року) постановили покищо припинити всі зв'язки із спостерігачами на (Родоській) Конференції Світової Ради Церков. В їхній заяві сказано, що все це, що появилося було в пресі (католицькій) про "приязні розмови на цій Конференції між її православними членами й католиками-гістьми, являється непорозумінням і переборщенням". Цю заяву в імені православних членів Світової Ради Церков підписав Митрополит Яків Мелітський і проф. Василій Йоанідес (з Греції). Цим разом (на Родоській Конференції) фальшиві інформації про свої розмови з православними провідниками подали в католицькій пресі дві "сірі еміненції" Ватикану — о. Жак Дюмон з Франції і о. Й. Г. Віллібрантс з Нідерлянд.[21])

У православних і протестантських сферах спочатку справді був такий погляд, що головною метою II Ватиканського Собору буде намагання папи підпорядкувати собі всі некатолицькі Церкви; коли ж, мовляв, папа незабаром переконався, що це йому не вдасться, то він — щоб рятувати свій престиж — "спростував" (а точніше: змінив) свою думку, і почав заявляти, що метою цього Собору буде "об'єднання католиків", а не об'єднання некатолицьких Церков з Католицькою.

Але в дійсності тут виринає питання, чи папа вже з самого початку не має затаєної думки, що метою Собору таки справді буде "об'єднання католиків", а унійним кличем він хотів тільки прикрити цю головну мету — "об'єднання католиків"- Коли ж унійний клич не витримав проби, то тоді треба було "розкрити карти", і показати справжню мету Собору — "об'єднання католиків".

Питання: чи й чому в папи Івана XXIII могли бути причини спочатку промовчувати факт, що головною метою Собору має бути т. зв. "об'єднання католиків"? Це може пояснюватися тим, що католицький світ міг бути збентежений і настороженний тим "католицьким об'єднанням", під яким Ватикан, як згодом виявилося, має на думці завести строгу дисципліну в католицькому світі, щоб скріпити абсолютну власть папи.

Така сама мета була й Першого Ватиканського Собору, бо коли він відбувався, то преса 1870 року інформувала: "Замір папи Пія IX скликати Загальний Собор став відомим восени 1864 року, незабаром після появи "Силлябуса". Це були дві головні міри, накреслені для відбудови духовної й дочасної сили Св. Престолу".[22])

Очевидно, Ватикан, маючи на меті відбудову давньої папської духовної й світської сили й абсолютизму, не говорив про це відкрито, а ззовні заслонювався тим, що I Ватиканський Собор "буде займатися справами дисципліни, унормуванням шлюбів та освіти, політикою заохочування основувати нові монашині і способами для більшого узалежнення парафіяльних священиків від їхніх епископів".[23])

У справі вищезгаданих завдань цього Собору "Святий Престіл 1867 р. пред'явив епископам сімнадцять питань".[24])

Заповіджений папою Іваном XXIII черговий (2-ий) Ватиканський Собор має цю саму ціль, що й мав I Ватиканський Собор: скріплення абсолютистичної духовної й світської сили папи. Але Ватикан цю мету Собору і тим разом ззовні прислонює лагіднішими аргументами. Католицька преса так передає розуміння майбутнього Собору папою: "Папа Іван XXIII очікує, що майбутній Вселенський Собор скріпить Католицьку Церкву й представить її "без плями й морщини", — щоб ці, що є поза Церквою, могли побачити "її славу й красу в повному блеску". "Коли це буде зроблено", сказав він на авдієнції в Кастельгандольфо, "тоді ми зможемо сказати нашим відлученим православним, протестантам і т. д.: "Погляньте, браття, — це Церква Ісуса Христа, яку ми старалися затримати вірною. Слідуйте за нами, займіть у ній місце!" Намісник Спасителя об'явив, що ідея про Собор прийшла йому на серце не по довгих дискусіях, але так, як спонтанна квіточка неочікуваної весни. Пригадуючи присутнім різного роду дипломатичні зустрічі і зв'язки, Папа сказав: "Чому б нам не мати конференції цих, що погоджуються прославляти найславніший факт в історії людства — цебто перемогу цивілізації у світлі Христа". Згідно зо звітом італійського часопису "Eco di Bergamo", Римський Отець дуже втішений тим ділом, що в історії досі ще ніколи преса всього світу так багато не розписувалася про Вселенський Собор, як тепер. Так само провідники Християнських Церков (некатолицьких) уже тепер сходиться на соборчики, щоб обговорити їхнє відношення до майбутнього Собору. Багато з Ієрархів цих Церков (некатолицьких) просять своїх вірних молитися, щоб вони могли якнайскоріше навернутися до Церкви Христової (католицької). При цьому однак Папа заявив, що для здійснення воз'єднання Відпавші Церкви мусять найперше очистити свої Церкви від ложних наук і проявити сильну волю до воз'єднання".[24])

19) The Winnipeg Tribune, 25. 8. 1959
20) The Winnipeg Tribune, 26. 8. 1959.
*) L'Osservatore Romano, 8. 9. 1960.
21) The Winnipeg Free Press, 24. 8, 1959.

22) The North British Review, October 1870.
23) The North British Review, October 1870. Дів. також The History of Freedom and Other Essays by John Emerich Edward Dalberg — Acton, London 1907. Стаття The Vatican Council, p. 492.
24) Там таки.

ПЕРШИЙ СВІТСЬКИЙ ГОЛОВА НРЦ

У грудні 1960 року союз протестантських Церков в ЗДА, відомий під назвою "Національна Рада Церков", перший раз у своїй історії обрав своїм головою не духовну, а світську людину — відомого американського мільярдера Миллера.

Марко Вовчок.

СЕСТРА

(Продовження)

Бачу, й вона увійшла, старенька, малесенька, ледви від землі видно, а ще чуйненька, говірка.

"Оставайся в нас із Богом, молодичко"! каже. "Ти молоденька, то й хату нашу звеселиш і внучку мою втішиш. Біжи лишень сюди, Марусенько, до нас! Ходи, не соромся. . . Така вже в нас соромлива, мов засватана".

Взяла за ручку невеличку дівчинку, гарненьку, чорнявеньку, що все з-поза дверей блискотіла оченятками, та й увела в хату. — "Пожалуй же, Марусенько. молодицю, вклонися і пошануй!"

От воно і вклонилося, і привітало мене чепурненько. А я думала собі: Як то тепереньки небожата мої кохані?

Чи згадують мене?

Осталась. Живу в них місяць, живу й другий, добре мені, так що годі, так мене жалують як свою дитину. Ото було впораюсь у хаті, пообідаємо, та й посідаємо всі в садку під черешнею. Пан отець тихенько собі сидить та думає, або молитви шепче, а то псалми співає, — так хороше, Господи! Старенька і паніматка гомонять, то те то інше; я коло них тулюся та слухаю. І внучечка качається по садку білим клубочком, і до нас прискочить, і знов у гущавині зелені зникне. Тихенько і любенько день мине, що так, здається, і вік би свій звікував. Але ж все мені туга невсипуща. Вони й розважають і розговорюють. "Не сумуй!" кажуть. "То гріх великий То дитина плаче, бо нічого не розуміє; а доросла то повинна собі раду дати. Нехай помислить, що може трапитись й добре ще на світі; а здоров'я втратиш — яке вже буде життя!

Годі, серце, послухай нас старих! Он поглянь, який Господь вечір дав!" А сонечко заходить. Річка тече, як щире золото, між зеленими берегами; кучеряві верби купають у воді віти; цвітуть-процвітають маки городні і високоверхі коноплі зеленіють: десь коло білої хатки, червоніє рясне вишення, чи високий кущ калини стріху підпирає, закриваючи всю білу стіну; а хатинка ж у розквітлому городі, як у віночку ховається. І зелено, і червоно, і голубо, й синьо, і рожево коло тієї хатки. . . Тихо й тепло, і скрізь червоно — і на небі і на узгірях, і на воді. Господи!. . .

"Наш світ — як маків цвіт. Як то на тім буде?" каже було стара, похитуючи головою.

"Боже мій, Боже!" промовить паніматка стиха.

А панотець підведе темні очі вгору: "Слава Господеві!" рече.

Одного дня раненько іду за водою. коли назустріч мені чоловік. Глянула, — Трохим Рибець, із нашого села! Боже мій! Мало коромесла не впустила, і слова не промовлю — зраділа. А він: "так справді ви тут? Ми чули, та віри не йняли. Брат ваш дуже за вами журиться. "Ідеш у Демянівку (а я, бачте, за колесами), може сестру побачиш", каже мені, "то скажи, що засмутила вона мене сильно, і прошу її милою просьбою, щоб до нас вернулася".

"Та чи здорові вони там?" питаю плачучи. "А діточки як? Мабуть забули мене?"

"Де вже забули! І досі плачуть, що ви їх покинули. Що ж маю вашому братові казати?"

"Кажіть йому, що дуже мені жалко і його, і діток, — (серце моє вяне. . .А вже до нього не вернуся! Шкода мене вмовляти, а силувати — то ж не знаю, хто мене присилує").

"А тут же вам добре?"

"Так то добре, що й сказати не можна!" — за й розповідаю йому, де я служу.

"Зайдіть лишень", кажу, "то я небожатам якого гостинця дам. Скажете: тітка прислала".

От так узяла кілька грошенят, то те купила, то те, — шлю їм. Провожу того чоловіка за село та плачу-плачу!

"Скажіть, що я їх до самої смерті кохатиму, а згадую щогодини, щохвилини. Куди гляну, чи що заговорю, то все їх згадую!"

"Та добре ж, добре. Чому не сказати? Прощавайте! Нехай вам Господь помагає із вашими господарями! Які то люди добрі! Привітали мене заїжджого, як сем'янина. От люди!"

"Так то вже їм Бог дав, що всі їм любі й милі", кажу йому.

"То вже правда, що божі люди!" одказує чоловік радіючи.

Провела його за село, того чоловіка, поплакала. . . Минуло з тиждень. У суботу білю хату, коли біжить моя Марусенька: "До вас гості приїхали!"

"Які?" питаю, а саму як вогнем обхопило.

"Та там якийсь чоловік, такий чорнявий, високий, і молодиця гарна, і діточки з ними, питаються за вас".

Я й не схаменулася — стою. Коли бачу — брат у хату з жінкою й дітьми. Боже мій! Світе мій! Так і зомліла: одно, що радість велика, коли їх побачила, а друге — згадала своє горе й лихо.

Почали всі просити: "Їдь та їдь з нами!

Не послухаєш нас із жінкою (і вона просить, тільки сама невесела), то діток наших послухай, вони за тобою щодня плачуть".

А діти як почепились за шию, то й не уступаються, цілують та просять:

"Їдьте з нами, тіточко наша кохана! Їдьте!"

"Ні, не поїду".

Вони й заплакали, мої голуб'ята, так слізочки з очей і капають.

Як припали вони, то не можна й відхилити від себе. Відмовлялась я, відмовлялась, та й мусіла послухати.

Пішла, попрощалася із господарями, подякувала їм за милость і ласку. Вони радіють, хоч і жалко, що відходжу від них, та за мене радіють, що Бог мені дав — і знов до брата їду, у свою хату. Проводили мене хлібом-сіллю, поблагословили, а Марусенька то й плакала за мною, що покидаю її саму.

Увійшла я знову у ту хату, що в ній і росла, й дівувала. Здається, що кожний куточок веселенько мені всміхається, і я наче відмолоділа; з дітворою кручусь по дворищу та бігаю: то на вулицю вигляну, то в садок кинусь, аджеж я вдома!. . .

Та не довго раділа. . .

Почала мені братова знову допікати. Вже тепер і ступити мені не дасть; уже нема мені й промитої води: та те недобре, та те не гаразд! Та на свою голову прикликала собі біду! Як почне, — Боже, твоя воля, що я їх об'їла, обпила, та якось і про гроші мої згадала, що я їм позичила: "Ти думаєш: ми тобі гроші винні? Іще з тебе треба взяти; ти вже більш хліба в нас з'їла ніж тих грошей було".

А я віддала братові всі до копієчки, що взяла за худобу, — а в мене були й воли хороші, — не одна пара, й корови, і овечок отара велася, й хату продала — то всі, всі йому дала.

"Ну," кажу, "коли вже з'їла я свої гроші, то Бог з вами! Нащо ж ви мене вмовляли вернутися? Там мені було добре, як у рідного батька!"

Вона втихла; бачить, що вже дуже мене скривдила, та мабуть побоялася, щоб брат не сварився.

(Далі буде)

Перший Єпископ Греко-Патріяршої Канадської Єпархії

У суботу 5 листопада 1960 р. в Торонто відбулася інтронізація Митрополита Атенаґораса Елаіаса, як правлячого Єпископа Канадської Єпархії, з катедрою в Торонто, — в складі Американської Архиєпархії, що в юрисдикції Констянтинопільського Патріярха Атенаґораса I.

Згадана Архиєпархія донедавна становила собою неподілену одиницю на всій західній півкулі. 1960 року її поділено на 10 єпархій, і в тому створено Канадську Єпархію, а першим її Єпископом найменовано Митрополита Атенаґораса Елаіаса з ЗДА.

Цілу Архиєпархію, поділену на 10 єпархій на західній півкулі, далі очолює Екзарх Констянтинопільського Патріярха Владика Яків — Митрополит Мелітський, з катедрою в Нью-Йорку.

Реорганізація була плянована давніше

Реорганізація Констянтинопільської Архиєпархії на американському континенті, отже й її поділ на єпархії, була плянована вже давніше. 1959 року відбулася поїздка Констянтинопільського Патріярха Атенаґораса I до всіх Православних Патріярхатів Близького Сходу, заповіджений його приїзд до ЗДА в найближчому майбутньому, 1960 року Церковна Конференція американських епископів Православних Патріярхатів у Нью-Йорку з почину й під проводом Екзарха Якова і т. п. — усе це справи, які вказують на оживлення діяльности Констянтинопільського Патріярхату на американському континенті, і у зв'язку з цим, правдоподібно, стоїть також створення Канадської Єпархії та очолення її Мирт. Атенаґорасом Елаіасом.

КРАЇНА, НАСЕЛЕННЯ ЯКОЇ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

Східня Німеччина (під советською окупацією) — це одинюка країна у світі, в якій населення не збільшується, а зменшується; її населення за 1960 рік зменшилося на 5.4 відсотків.

ПЕРЕЙМЕНУВАЛИ КАНАДСЬКИЙ ЛЕГІОН

Королева Єлисавета погодилася на це, щоб Канадський Легіон був перейменований на "Королівський Канадський Легіон", — проголосив прем'єр Джан Діфенбейкер в парляменті 19-го грудня 1960 року. Цей Легіон нараховує тепер 225,000 ветеранів.

ЮВІЛЕЙ ВЛАДИКИ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА

В неділю 20 листопада православні українці Торонта й Східньої Єпархії вшанували свого Архипастиря — Владику Архиепископа Михаїла в зв'язку з його подвійним ювілеєм: 75-ліття життя і 40-ліття священослужіння. При цій нагоді поздоровили Владику і з днем його Ангела.

Ранком в Катедрі Св. Володимира в Торонті була відправлена Служба Божа. Правили: Ювілят, Владика Архиепископ Володимир з Дітройту, США і багато священиків. Під час Богослужения хор співав Херувимську пісню композиції Ювілята. Надзвичайно урочисто пройшла Служба Божа. Церква була переповнена і багато було ще надворі.

По Богослуженні в залі Катедри відбулося ювілейне прийняття для Владики Михаїла. На жаль, не всі могли вміститися в залі.

Привітань було отримано так багато, що читалися лише деякі, а про всі інші було лише сказано від кого вони.

Владика був відзначений і Онтерійським Урядом.

Від Громад і вірних Владиці був піднесений грошовий дар на видання написаних ним книг.

Тяжкий і тернистий був шлях Владики, що було видно з доповіді прот. М. Овчаренка про життя й діяльність Владики Михаїла. Подамо коротенько її зміст.

Владика народився в 1885 році в українській побожній православній родині біля Чигирина. Вся родина була співуча, то й хлопчик Федот ще з малих років уже співав в церковному хорі. (Ім'я Владики — Михаїл — це монаше ім'я, а до монашества він звався Федом).

Федот дуже любив науку і тягнувся до освіти, але це було не легко, бо батьки були небагаті, а в ті часи освіта дорого коштувала. Але Федот добився таки, що став учителем почаївської школи. Працюючи, він продовжував далі вчитися. Закінчив курси дириґентів, закінчив дяківську школу і став дяком-дириґентом. Він продовжував далі вчитися і витримав іспит на диякона. Це було вже в 1911 році. В 1912 році він уже диякон. Але на цьому не спинився, а продовжував далі вчитися. В 1915 році вступив в старші богословські кляси Київської Духовної Семинарії, і з добрим успіхом закінчив в 1917 році. Служачи дияконом в Києві вступив в Київський університет, де навчався у 1917-1920 роках.

В 1920 році висвятився на священика і був на парафіях. В 1923 році став священиком в м. Черкаси і там же був головою Церковного Управління Округової Ради У. А. П. Ц.

В 1929 році, як український православний священик був заарештований і засуджений на 8 років примусових праць в таборах далекої півночі. Повернувся в 1937 році і скитався по Донбасу, шукаючи праці, а потім переїхав до Єлизаветграду, де якось животів до 1941 року.

В березні 1942 року Духовенством, представниками парафій і українських організацій був обраний, як кандидат на Єпископа. В травні цього ж року в Києві висвячений на Єпископа. Владика Михаїл став Єпископом Єлизаветградським.

На вимогу німецького генерал-комісара м. Миколаєва мусів був перейти в Миколаїв.

В ті часи тяжке було служіння Єпископа УАПЦ: 1) тиснення німців та постійні їх заборони, 2) напади Автономної Церкви, яка особливо не любила Владики Михаїла, бо Владика широко відомий був своєю простотою, доступністю, досвідом і умінням керувати, 3) великі труднощі були і в організації внутрішнього життя Єпархії, бо бракувало священиків, важко було дістати богослужбові речі й інше.

Владика Михаїл справлявся з цими труднощами й Єпархія росла й міцніла.

В листопаді 1943 року на вимогу німців Владика приїхав до Одеси, а потім почалася мандрівка: Румунія, Австрія, Польща. В 1944 році німці зібрали у Варшаву всіх Єпископів, щоб мати над ними контролю. З Польщі всіх Єпископів вивезли до Словаччини, а потім возили по різних містах Німеччини.

1945 рік. Війна закінчена. Але настала друга небезпека — примусова репатріяція. В ці тяжкі часи Владика Михаїл згідно з ухвалою Собору Єпископів УАПЦ приймає керівництво православними українцями в Баварії. В таборах були організовані парафії і Владика всі їх відвідував і не один раз. Владика організував в Мюнхені Духовну Академію, де вчилося до 100 студентів і було до 25 професорів. Владика написав "Поширений Катехизис", видав Часослов і провадив іншу працю релігійно-національного змісту.

В 1948 році в зв'язку з виїздом наших вірних до Бельгії на працю в копальнях, Владика переїзджає туди і очолює УАПЦ в Бельгії. На протязі одного року організувалося багато парафій. Владика відвідував їх усіх і підтримував людей на дусі.

Весною 1951 року Владика переїзджає в Канаду на запрошення Консисторії УГПЦ, щоб очолити Церкву. Всім відомо, як високо шляхетно повівся Владика на Соборі 1951 року, коли добровільно відмовився від очолення Церкви на користь Владики Митрополита Іларіона.

Ось уже 9 років, як Владика Михаїл є правлячим Єпископом УГПЦ в Східній Канаді. За цей час побудовано багато церков і ще будуються. Парафії зросли і кількісно й якісно, і цей ріст продовжується.

Велика проповідницька і літературна діяльність Владики. Він ще в 1919 році переклав Псалтир на українську мову, за що був нагороджений митрою; він написав: "Поширений Катехизис", "Світову Епопею" в 3-ох книгах, "Пояснення трудних місць Євангелії від Іоанна" й ін. Має ще написані книжки, які чекають друку.

Поважна й композиторська діяльність Владики. Він написав співи Вечірні, Утрені, Літургії, 4 Херувимські пісні, 2 Милість миру, 4 концерти, співи на Св. Пасху, 4 колядки, ораторію "Муза" — Шевченко й ін. дрібніші.

Цей коротенький опис життя й діяльности Владики Михаїла показує, що Владика, не дивлячись на труднощі й небезпеки, все своє життя віддав і віддає на службу Богові й рідному народові.

Все свято Ювілею Владики пройшло надзвичайно урочисто. Побажаємо Владиці здоров'я, сил і ще довгих років життя.

На многі літа, Владико!

Учасник ювілею.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:

В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00

В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколін, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ХАМОВЕ СВЯТО

Слава Полуднева, Алта.

У неділю дня 28 серпня 1960 р. Громада Усп. Пресв. Богородиці святкувала своє Храмове Свято, яке очолив Преосвященніший Владика Андрей — Єпископ Едмонтону і Західної Канади. Вже від самого ранку перед церквою Усп. Пресв. Богородиці на брамі виднів напис "Вітай, Владико". Вірні спішать до Храму, щоб зустріти Преосвященнішого Владику Андрея при вході до Храму Божого. Після Утрені всі вірні з процесією і з отцями парохами вийшли зустріти Владику. Старший член Громади Усп. Пресв. Богородиці п. Петро Запаринюк з традиційним хлібом і сіллю у руках вітає Преосвященнішого Владику з нагоди Храмового Свята та просить помолитися Господеві за наших членів-пінерів, за всіх, що отут спочивають та за всіх членів і вірних гостей, що тут присутні у цей святочний день нашої Громади. Маленькі дівчата під проводом голови жіночого Т-ва пані Дмитрунець встелюють дорогу квітами, а у дверях Храму Божого вітає Владику місцевий о. парох Мирослав Крищук. Під спів "Достойно єсть" всі вірні зі своїм дорогим Єпископом входять до Храму Божого. По вході до храму почалось урочисте облачення Владики, а потім розпочалася Божественна Архиєрейська Літургія. Гарно співали місцеві співаки при помочі веґривільських і мирнамських співаків. Після Святої Євангелії Преосвященніший Владика Андрей виголосив проповідь у якій говорив про обовязки вірних до своєї Громади про розвиток нашої Укр. Прав. Церкви. Службу Божу закінчено "многоліттям" Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, Преосв. Владиці Михаїлові та Преосв. Владиці Андреєві, усьому Священству, усім вірним Укр. Прав. Церкви та усьому українському народові. Потім відбулося водосвяття і обхід церкви. Зараз після цього запрошено всіх гостей до Народного Дому на спільний обід де так дбайливо та щедро приготовило Жіноче Товариство при церкві Усп. Пресв. Богородиці. Гарний спів наших співаків "На многі літа Владико". Владика Андрей у супроводі оо. Парохів входить до залі Народного Дому. Хор проспівав Господню Молитву "Отче Наш", а Владика поблагословив страви на столах. Багато гостей вітали нашу Громаду в цей наш Святочний день, бо погода була дуже гарна і гості приїхали з сусідніх громад, а навіть з далекої громади, як Лойдміністер, за що ми є всім тим гостям дуже вдячні, що вони приїхали і відвідали нашу громаду і звеличали наше Храмове Свято.

Друга частина нашого Свята, це була святочна програма і привіт. Господарем свята був голова громади п. Михайло Дмитрунець. А предсідником був парох о. М. Крищук. Голова Громади у своїй промові привітав Преосвященнішого Владику, Отців та всіх гостей. Другим промовцем був наш довголітній секретар і провідник та щирий працівник місцевої громади п. Іван Грикуляк, який у своїй промові згадав наших піонерів дідів та батьків, та їхні початки, як вони заснували отсю маленьку громаду в тих перших часах, побудували маленьку церковцю.

Першим нашим настоятелем був укр. греко-православний покійний о. Іван Кусий тоді наша укр. православна Громада почала чим раз більше розростатися і можна сказати, що в той час наша громада була першою в цій місцевости. А вже коли прибув до нашої місцевости Настоятель о. Іван Майба то вже тоді ми приступили до будови цього Храму Божого, що от тут бачимо перед собою, і при помочі Настоятеля о. Майби ми робили усякі підприємства і так викінчили отсей наш Храм Божий. На закінчення своєї промови п. Іван Грикуляк зробив заклик до молоді: "Наші батьки піонири передали нам усе рідне а ви в майбутності шануйте наші обряди, звичаї і обичаї і підтримуйте Святу Укр. Православну Церкву за котру боролися наші предки провідники і дальше боряться. Слідуючим промовцем був Настоятель Катедральної Громади Едмонтону о. Ол. Хом'як, а дальшим промовцем був пан Сліпченко організатор Тов. Укр. Самостійників. Пан Сліпченко у своїй промові сказав про початки заснування нашої Укр Прав Церкви в Канаді, про всякі труднощі та перепони в перших початках так само пояснив значення і роботу. Тов. Укр. Самостійників. Послідна точка на програмі була — привіт оо. Настоятелів, які прибули під час програми, котру переводив наш Настоятель о. Мирослав Крищук. На прохання предсідателя перший з ряду привітав Владику і всіх присутніх о. Ігумен О. Щербань з Підедмонтонської округи, котрий заступав нашого Настоятеля о. М. Крищука в сусідній Громаді Мусідора — так само Храм Усп. Пресв. Богородиці. Другий Настоятель о. А. Теренко з округи Ту Гилс. А третій Настоятель о. С. Столярчук з округи Вилингдон — всі отці вітали Владику і дали теж привіти від своїх громад. З черги був попрошений до слова Преосвященніший Владика Андрей, який свою промову присвятив виключно проблемам нашого життя, щоб зберегти себе й своїх дітей, свою Святу Прав. Церкву та всю українську приналежність. Зберігати все те з чим прихали наші піонирибатьки, а саме конечно потрібне є передати все те нашим дітям, для яких ми будуємо такі величні Храми Божі. На закінчення Преосв. Владика висловив щиру подяку оо. Настоятелям, зарядові нашої громади, як також всім вірним за їхню жертвенність та за їхню самопосвяту в цій ну працю на церковній ниві Богові угодній праці. Настоятель о. М. Крищук подякував Преосвященнішому Владиці, оо. Настоятелям, і всім гостям, а головно Жіночому Т-ву за обід і за все добре та попросив всіх зібраних відспівати пісню "Де згода в Родині".

Член Громади: П. З.

ЛИСТОПАДОВИЙ КОНЦЕРТ

Гримсбі, Онт.

За старанням Всеч. о Панченка, пароха Української Православної Церкви в Гримсбі і учительки Рідної Школи пані добродійки Панченко, відбувся святочний концерт, в програмі якого виступали хор СУМК-у під дириґентурою п. Охріменка, котрий виконав кілька народних пісень а саме: "Козака Несуть", "Журавлі", "Заквітчали дівчатонька", "Ой у городі" і "Накрила Нічка".

Діти Рідної Школи дуже гарно виконували декламації. Перша деклямувала Наталя Яровенко "Навчила мене мати".

Надія Шпитковська продеклямувала вірш "На службу Україні".

Никола Пейчев продеклямував вірш "Листопадовий сон".

Люба Ткаченко продеклямувала вірш "Україно несем Твій стяг".

Маленька Ганя Васелечко продеклямувала вірші "Героям".

Віктор Білошенко продеклямував вірш "Тим що поляглй".

Ганя Дацьків продеклямувала вірш "Прийдуть нашї дні".

На початку другої частини виголосив реферат Всеч. о. Панченко. Дальше діти деклямували вірші а саме: "Листопад" виголосила Ліда Кухорук; "Надень Свята Героїв" Оксана Хребто, "В осінну днину" Галя Білошенко; "Борцям" Доня Резнек.

Малий Никола Пейчев відограв на акордіоні "Ой Морозе Морозеньку" і "Ой зійди, ясний місяцю".

Концертом проводив П. Дацьків. Кінцеве слово сказав голова Громади п. Іван Лах.

Хор закінчив концерт українським і канадійським гимнами.

На концерті була переведена збірка на інвалідів, до якої зробив заклик П. Дацьків. Зібрано 41.20 дол.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 60-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ П-ВА ДМИТРА І МАРІЇ НІВРАНСЬКИХ

Ватерфорд, Онт.

У суботу 12 листопада 1960 р. родина і приятелі величаво вшанували п-во Нівранських з нагоди 60-ліття їх подружнього життя. Того ж самого дня у вечері Всечесні Отці І. Маґас з Ватерфорду, Й. Тріска з Брентфорд і П. Ґлінський з Ст. Кетерінс у присутності великого числа прибувших до церкви з Ватерфорд і Брентфорд відслужили вдячний Молебень і звершили чин благословіня в 60-ті роковини подружнього життя Ювілятів. На прикінці висловили найщиріші побажання для них. Після Молебня всі присутні перейшли до залі під церквою, щоб там продовжувати таку радісну урочистість. Весільними дружбами були п. С. Ґулька, а дружкою п. М. Шебець. Господарем прийняття був п. Б. Литвин з Гамільтону муж онуки Ювілятів, який попросив Ювілятів родину і гостей засісти за столи, що були за старанням родини і приятелів святково удекоровані гарними квітами.

Господар привітав Ювілятів і попросив Всеч. Отців провести молитву, а по молитві всі гості, около 150 осіб засіли до вечері. По вечері Господар прочитав короткий житепис п-ва Нівранських. Обоє приїхали з Галичини. Пан Дмитро приїхав юнаком 1896 р. з села Горошів повіт Борщів, а пані Марія з роду Тофан з села Сеньків прибула 1900 р. і того ж року 14 листопада вони одружилися і осілись на фармі близько Вайта, Ман. і почали господарювати. За короткий час, бо в 1904 р. приїздять до Саскачевану і беруть знова фарми в Брукбей і то не на довго бо вже 1909 р. шукаючи щастя їдуть в Америку, і купують фарму в Ілиной, близько Шікаго. І там не мало бути їх щастя по 20-ох роках вертають на старе місце до Брукбей і фармерують до 1945 р. Пізніше переїздять до Ватерфорд, Онт., де проживають до тепер і почуваються в добрім здоровлю.

Пан Стефан Дворник прочитав листа від Владики Архиепископа Михаїла. Господар п. Литвин по черзі запрошує до привітів і побажань родину і приятелів, які при були з дальших околиць і місцевих. Господар прочитав телеграму від Королеви Єлисавети II. Лист від премієра Діфенбейкера, телеграму від премієра Онтеріо Фроста лист від мейора Ватерфорд, а посол Яремко переслав Грамоту. Дальше промовляли о. Маґас з Ватерфорд, о. Тріска з Брентфорд, о. і Добр. Ґліцкі з Ст. Кетеринс, посол Іван Новлес, д-р Сатерленд та багато інших.

Син Іван вручив дарунок від родини і приятелів, п. Костюк від Громади Брентфорд гарну ікону, а пані Залуцька китицю квітів від Жіночого Товариства.

Подружжя Нівранські мали 12 дітей з котрих 10 живуть. Слідує висловити щире признання для Шановних Ювілятів, що вони гарно виховали своїх дітей що декотрі йдуть слідами своїх батьків, належать до церковних громад і беруть живу участь в церковно-громадськім життю. Мають 46 онуків, і 46 правнуків. Наділив їх Бог гарною родиною за їх щиру жертвенність бо вони ніколи не скупляться, як на церкву так і на інші громадські потреби. Вони ніколи не опускають Богослужень хоча є вони найстарші віком у нашій громаді.

Другого дня, себто 10 листопада дочка пані Щербань запросила на обід.

По обіді гості відспівали Многоліття Ювілятам і всій родині Нівранських, відспівали теж кілька українській пісень і при тій нагоді не забули і за свою пресу. За згодою п. Нівранського дружка пані М. Шебець попросила гостей зложити жертву на рідну пресу.

Збіркою зайнялись М. Шебець і М. Ґулька. Присутні зложили $25.50. З цієї суми приділено $10.00 на "Вістник" а $5.00 на вироблення Кліші.

Дорогим Ювілятам нехай Господь подасть здоровля і много літ прожити а жертводавцям щира подяка. **М. Г.**

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Форт Френсис, Онт.

У середу, 2-го листопада 1960-го року, родина й приятелі п-ва Юрія й марії Бадюків вшанували їх з нагоди золотого ювілею подружжя.

Святкування розпочалося Молебнем, який відправив о. Настоятель. Церква була заповнена родиною й приятелями.

Після Молебня, в залі Просвіти була вечеря.

Господарем свята був п. Дм. Бадюк (син Ювілятів); о. Парох поблагословив страви; п. Лучків з Вінніпеґу (сват Ювілятів) підніс тост за здоров'я Ювілятів.

Отець Олег Кравченко, в коротких словах, познайомив присутніх з подіями з життя п-ва Бадюків.

Пан Юрій Бадюк походив з Буковини, з села Луківці, Чорновецького повіту. Народився він 1886-го року. До Канади прибув у 1906-ім році. Першим місцем його перебування був Вінніпеґ. У 1908-ім році він переїзджає на фарму до Арбаки де й знайомиться зо своєю майбутньою дружиною Марією Пані Бадюк, з дому Кавуля, також походить з Буковини, з села Жучка, черновецького повіту. Народилася пані Марія Бадюк у 1894-ім році. 6-го листопада 1910-го року вони одружуються. Після одруження п-во Бадюки беруться за фармерування. Тут, на фармі в Арбаці, їхня родина збагачується на 7-ро дітей. Згодом, отримавши працю в папірні в Форт Френсис, п. Бадюк рішає перенестися до цього міста. Тут уже п-во Бадюки й рішають затриматися на постійно. У Форт Френсис їхня родина збільшується ще на одного члена. Високоповажані

Ювіляти виховали 8-ро дітей: 3-ох синів і 5-ро дочок.

П-во Бадюки є добре відомими громадянами в Форт Френсис. Вони завжди брали активну участь в житті місцевої громади. Пан Бадюк був довший час скарбником Громади, а пані Бадюк належить до Жіночого Т-ва, також є сестрицею при Церкві.

"Мені надзвичайно приємно привітати сьогодні таких щирих працівників на церковно-громадській ниві, як п-во Бадюки" — закінчив о. Парох.

Після цього ще промовляли п. М. Настюк, довголітній сусід Ювілятів; пані В. Ґоґоша та п. Василь Кавуля, брат пані Бадюк.

По промовах була виконана маленька програма, яку приготовила пані Калина Бадюк (невістка п-ва Бадюків), а виконали внуки Ювілятів. По цьому присутні довший час співали народні пісні, а м було дарування й забава.

З цієї нагоди була зроблена збірка, яка принесла $45.00, з чого було призначено $10.00 на "Вістник", $10.00 на Колеґію Св. Андрея, $5.00 на пам'ятник Т. Шевченка та $5.00 на місцеву церкву.

Многих і благих літ Високоповажаним Ювілятам!

Приятель.

БЛ. П. ІВАН ДРУЗИК

У вівторок, 8-го листопада 1960-го року, несподівано відійшов у вічність Іван Друзик. Покійний прожив 76 років.

Покійний народився 20-го листопада 1883 року в Галичині, у селі Блищанка, повіт Заліщики. До Канади прибув у 1897 році й поселився в Стюборн, Ман. Тут фармерував до 1946 року, коли був рішив піти на відпочинок. Тоді переїхав до Форт Френсис, Онт., і тут уже затримався на постійно.

Покійний залишив по собі дружину, троє синів, четверо дочок, 22-ох внуків та 33-ох правнуків.

Похорон відбувся 10-го листопада 1960 року з української православної церкви Святого Юрія в Форт Френсис, Онт. Хоронив о. парох Олег Кравченко, дякував п. Дм. Котик. На Похорон зібралося велике число рідних та знайомих.

Після Похорону, в залі читальні "Просвіти", відбулися поминки, на які також зійшлося поважне число людей.

Під час поминків було зроблено збірку на нев'янучий вінок, яка принесла $28.00 і з якої було призначено $10.00 на "Вістник" та $8.00 на Колеґію Св. Андрея.

Вічна пам'ять Покійному!

Знайомий.

СПІВЧУТТЯ УГПЦ ТРАГЕДІЇ В ЛАМОНТ, АЛТА.

Дня 29-го листопада 1960 року сталась в містечку Ламонт, Алберта страшна катастрофа, а саме зудар тягарового поїзду із шкільним автобусом, в якому знаходилось 45 дітей шкільного віку. В тому нещасному випадку згинуло 17 дітей, а решта перебуває в лікарні Ламонт.

З доручення Преосвященнішого Владики Андрея, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, на місце катастрофи виїхали Всечесні Отці М. Фик і Ам. Хруставка. Вони відвідали тих, що їх Господь зберіг при житті та тепер знаходяться в лікарні під лікарською опікою, як також і тих членів родини, що стратили своїх дітей в нещасному випадку.

З Єпископської Канцелярії вислано телеграму на адресу принципала школи п. В. Т. Воробця із співчуттям для тих батьків що понесли страту своїх найдорощих дітей, та для тих що зараз знаходяться в лікарні з побажанням, щоб Господь подав їм ласку виздоровлення.

У пятницю, 2-го грудня 1960 року була заряджена Панахида в Шкільній Авдиторії в Чипмен, Алберта. Духовенство Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви, Російсько-Православної Церкви відправляли — усі зокрема — Панахиди. І наша Церква була зарепрезентована. Всечесні Отці М. Фик і Ам. Хруставка відслужили Панахиду, бо в тому нещасному випадку загинув один хлопець, якого батьки бажали, щоб його похоронити із нашої Церкви. При цьому Отці наші виголосили відповідну проповідь.

У неділю 4-го грудня 1960 р. після Святої Божественної Літургії Преосвященніший Владика Андрей відслужив Панахиду в Катедрі Св. Івана в сослуженні Отців Пархів.

о. Ол. Хом'як.

ПОДЯКА

Огорнуті смутком із приводу втрати нашої найдорожчої Мами, бабки й прабабки, щиро дякуємо Всеч. о.о. П. Самцеві, Д. Фотієві та Ю. Цукорникові за відправу панахид і похоронної Служби Божої в катедрі св. Володимира, приятелям, знайомим, жіночим товариствам та Братству св. Володимира, що в такій великій скількості прибули віддати Покійній останню пошану. Щира подяка Шановним Паням, які потрудились приготовити такий прекрасний поминальний обід.

Нехай Господь благословить і винагородить Вас усіх.

Донька **Анна,**
Внуки: **Леся і Йосип**
і правнуки.

ВИПРАВЛЕННЯ

У числі з 1-го грудня ц. р., на стороні 8-ій, у виказі Пресового Фонду "Вістника" було помилково подано, що Всеч. о. О. Фляк прислав дві збірки з Радвей, Алта. (з Похоронів бл. п. В. Зіника й Г. Віруна), **мало бути з Восетна, Алта., що оцим справляється.**

Редакція.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ РУСНАК

В четвер 21-го липня, 1960 р. упокоївся Василь Руснак у місцевім шпиталі, Едмонтон, Алта., проживши 74 роки

Бл. п. Василь Руснак.

Покійний народився на Буковині, повіт Чернівці, село Задубрівка. Приїхав до Канади з родичами в 1902 році до Вінніпеґу, а відтак імігра́ційні аґенти вислали цю родину до Алберти в околицю Ґвитфорд. Як всі інші імігранти, так і родина Руснаків приїхали до Канади без грошей і без знання англійської мови. Батько Василя був рільником і не знав ніякої іншої праці, взявся до фармерування, а Василь, як молодий хлопець почав працювати на залізничній дорозі. На цій роботі не міг вистояти, тяжкі праці, переїхав до майни в околиці Летбридж, Алта. В скорому часі, його батько також приїхав до майни, бо треба було грошей купити фармерські знаряддя.

В 1908 р. Василь одружився з Василиною Ільчук і від цього часу обоє працювали, щоби почати господарку.

Тому, що Василь був селянином і любив працювати на ріллі, вони обоє покинули роботи в Летбридж і перебралися обоє до Смокі Лейк. В цій місцевости купив "гомстед" за $10.00 і почали фармерувати. Тому, що вони були ощадні і тяжко працювали, доробилися трохи майна.

Коли їхні діти поженилися і порозходилися до своїх господарств, вони перебралися до Едмонтону в 1926 р. В 1944 р. померла його жінка. В той час Василь мав малий склеп і не можливо було йому самому в тім склепі працювати, Василь вдруге одружився з Мокриною Володько. Ще якийсь час обоє працювали в склепі, але здоровля обоїх підупало, продали цей склеп і почали спокійно жити.

Покійний був віруючим та релігійним. До церкви приходив майже що неділі. Час до часу заступав старшого брата у Св. Вівтарі. Хоч він не знав читати, але за те його жінка читала книжки та часописи і завжди був в курсі церковних та світських новинок.

Коли будувалася Катедра Св. Івана він подарував одну тисячу долярів. Став її членом від початку свойого прибуття до Едмонтону. Він також подарував сто долярів на Іконостас до Катедри але тому, що його ще нема збудованого, не побачив його. Покійний подарував $500.00 на Інститут Св. Івана. В послідним тестаменті знова пожертвував на Катедру $500.00. Катедра та Інститут втратили щирого жертводавця.

Полишив у смутку жінку Мокрину, три дочки, 9 внуків і 5 правнуків, три брати і одну сестру.

Перед смертю прийняв Св. Сповідь і Причастя з рук о. О. Хомяка. Похорон відбувся 25 липня в Катедрі. Похоронні відправи відслужили оо. М. Фик, П. Блажук, Гр. Удод та О. Хомяк. Після відправи на цвинтарі, учасники похорону були запрошені на обід.

В. И. П.!

о. М. Ф.

ПОДЯКА

Ми, смутком прибиті сердечно дякуємо всім тим, що так численно відпровадили нашого мужа і батька на вічний відпочинок.

Особливу подяку висловлюємо о. Прот. Фикові, о. Балжукові, о. Удоду та о. Хомякові за похоронну Службу Божу та щирі слова пошани.

Щира подяка Владиці Андреєві, що взяв участь в Панахиді в Катедрі. Щира подяка тим, що несли домовину і дякові П. Паушові. Не менша подяка Жіночому Товариству, що приготовили гарний обід. Нехай Вас всіх Господь винагородить за щире серце.

Дружина, діти, внуки.

БЛ. П. ФЕДІР САВІЦЬКИЙ

Дружина, діти та внуки.
Вакав, Саск.

В суботу 19 листопада, 1960 року в шпиталі "Голи фемили", Принц Алберт, Саск., після короткої недуги, на 94 році життя відійшов у вічність, бл. п. Федір Савіцький. Покійний походив із села Воронів, Городенського повіту західної України. До Канади приїхав із своєю родиною у 1912 році. Все своє життя в Канаді переживав переважно в околицях Вакав, Саск. Заупокійну Панахиду із змістово прощальним словом, при переповненому числі приятелів Покійного у похоронному заведенні в Принц Алберт, відправив о. Ю. Туржанський, настоятель принцалбертійської округи. Похорон із заупокійним Богослуженням, при переповненому храмі довершив о. М. Стеценко, настоятель вакавської округи, при співучасті місцевого дяка п. Р. Скакуна та п. В. Ґаука із Принц Алберт, а також паламарів: пп. В. Фіцича, Луцюка

і Чопюка. Під час останнього цілування присутні зложили на невянучий вінок з чого призначено на "Вістник" 17 долярів. Тіло покійного Федора на його бажання поховано на вакавському православному цвинтарі, там де спочиває його дружина, бл. п. Дора. Всі присутні були запрошені на спільний обід, який приготовило місцеве жіноче т-во з головою пані М. Михайлюк. В церковній залі під кінець обіду, синівську подяку від усієї родини Савіцьких склав підстарший син Покійного д-р Мих. Савіцький. Він спершу подякував обом парохам за довершення похоронного чину, по Покійному татові, дякам за хороший спів, паламарям за прислугу, жіночому т-ву за приготовлення обіду і всім присутнім, що прийшли відпровадити їхнього тата в останню подорож на цьому світі. Слід зауважити, що Покійний Федір і його дружина Дора належать до одної із піонірських родин українського роду в Канаді. Обдаровані Богом великим числом дітей покійні подбали про їхне виховання на чеснотних громадян українсько-канадійського середовища. Залишили на цьому світі синів: Микола у Сокаль, Саск. Михайло (знаний як активний діяч на церковно-націоналній ниві Північного Саскачевану, д-р М. Савіцький, Принц Алберт; Дмитро, Гемилтон, Онт.; Максим, Бов Сити, Алта. Іван, Принц Доньки: Марія (покійна), Параска, Єллов Крік, Саск. Анна (норса), Принц Алберт, Катерина, Гемілтон, Онт. Софія (норса), Гефорд, Саск. Окрім синів і дочок за лишилось 19 внуків та 4 правнуки. Хоч життя покійних не було легке, то нехай канадійська змля буде їм пером.

Вічная Память!

Присутній.

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ ОЙСТРИК

Йорктон, Саск.

Дня 12-го листопада 1960 року, у місцевому шпиталі, упокоївся в Бозі бл. п. Георгій Ойстрик, проживши 74 роки.

Покійний народився 6-го листопада 1886 року в селі Ставчанах на Буковині. В рідному селі він виростав і проживав свої юнацькі роки. В 1912 році одружився покійний Ґеорґій з Анною Клевчук, а вже в 1913 році, полишаючи дружину вдома, виїздить до Канади. Тут він працює з наміром, щоб якнайскорше забрати й дружину до Канади, але цьому перешкоджує вибух першої світової війни. Коли війна скінчилася покійний в 1921 році вертає до рідного села й забирає зі собою свою дружину Анну й сімлітнього синка Івана й ще того самого року виїзджає назад до Канади, де поселюється на постійно. Спочатку поселюється на фармі коло Сторновей, Саск., а по двох роках на фармі в Плеймар, Саск., де проживає аж до часу свойого перенесення до Йорктону, а це до 1957 року. В Плеймар покійний був членом православної церкви св. Івана Хрестителя, а коли перенісся до Йорктону, то зараз включається в ряди цієї православної громади. Був щирим православним християнином, що він виявляв завжди своєю участю на Богослуженнях чи зборах. Будучи ще в краю, перед першою світовою війною, коли творилася Січ, він стає січовиком, а також бив де-який час кошовим Січі свойого рідного села Ставчан.

Покійний Ґеорґій полишив у смутку свою дружину Анну, трьох синів — Івана, Василя й Онуфрія, і чотири дочки — Марію, Магдалину, Агафію і Марту та 7 внуків. Полишив також одну сестру Магдалину й брата Леси.

На передодні похорону вечером був відправлений Парастас. Похоронні відправи зо Службою Божою 14-го листопада відслужив о. В. Бойчук, а дякував на Похороні п. В. Благут. При Послідному Цілуванні на заклик о. Пароха учасники похорону зложили на невянучий вінець покійному $23.00, з чого призначено $5.00 на "Вістник", а $12.40 на будову Колеґії св. Андрея в Вінніпезі.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійного хай Господь прийме до Свого Царства.

Учасник Похорону.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

З нагоди Загального З'їзду і роковних зборів, що відбулися в Вінніпеґу, Ман., 11, 12 і 13 листопада 1960 р.

По $250.00: Д-р П. А. Дрогоморецький, Дейтона Біч, Фла. США.

По $100.00: Д-р П. Шмильський, Гемилтон, Онт., Н. А. Григорчук, Етелберт, Ман., Антін Керелюк, Гелзок, Мінн. США., В. І. Перепелюк, Флин Флон, Ман., Юрко Котелко, Ст. Бонифас, Ман., Судля Іван Соломон, Вінніпег, Ман.; Окружна Рада Укр. Гр. Православної Церкви, Етелберт Ман.

По $50.00: Петро Крипякевич, Вінніпег, Ман., Василь Буряник, Вінніпег, Ман., Параскева Кернац, Вінніпег, Ман., Михайло Ревуцький, Овкбенк, Ман. Іван Фаріна, Ванкувер, Б. К., Никола Штогрин, Сулукавт, Онт., Йосиф Дзьоико, Вірден, Ман.

По $25.00: ВПреосвященніший Роблин Ман., Гр. Угринюк, Вінніпег, Ман., В Гаврин, Біссет, Ман., проф. Андрій Михайленко, Саскатун, Саск., Петро Онисько, Ривертон, Ман., Н. Сакалюк, Торонто, Онт., Андрій Мокоцький, Едмонтон, Алта., Г. С. Шевчук, Вишарт, Саск., Гр. Гладинюк, Ніяґара Фалс, Онт., Василь Совчук, Вінніпеґ, Ман., Гав. Соболта Вінніпеґ Ман., Д-р П. Закус, Вінніпег, Ман., Впреп. Ман., Ілля й Марія Симчич, Вінніпег, Ман., Іван Симчич, Вінніпег, Ман., Петро Пауш, Едмонтон, Алта., Іван Юрків, Вінніпег, Ман., Юліян Білоус, Давфин, Ман., Відділ С. У. К. ім. Лесі Українки, Вінніпег, Ман., Провінційна Екзекутива С. У. К. Манітоби, Василь Лисак, Роблин, Ман., Іван і Ольга Долинчук, Вінніпег, Ман., Володимир Боґонос, Вінніпег, Ман.

По $20.00: Василь Ковальчук, Гренд Марей, Ман., Антін Цюник, Вінніпег, Ман., Д-р Ігор Майба, Вінніпег, Ман., Ольга Дмитрів, Вінніпег, Ман., Др. І. В. Черевик, Вінніпег, Ман., Юрій Підлубний, Фт. Френсис, Онт.

По $15.00: Українська Читальня Просвіти Фт Френсис, Онт.

По $10.00: Преосвящ. Владика Єпископ Андрей, Едмонтон, Алта., Н. Мельник, Едмонтон, Алта., ВПреп. Прот. М. Критюк, Гронлид, Саск., Н. Семенюк, Емгорстбург, Онт., Інсп. Іван Горчинський, Кемсак, Саск., Никола Грабовський, Торонто, Онт., Іван Касюрак, Брендон, Ман., Л. Ф. Кобильник, Келгарі, Алта., Василь і Євфимія Федчун, Кобзар, Саск., Інсп. Ізидор Горецький, Торгилд, Алта., Дм. Котик Фт. Френсис, Онт С. Ґайдичук Монтреал, Кве., І. і Г. Буряник Джезмин, Саск., Петро Лупішка Брокстон, Саск., Петро Сірий, Флин Флон, Ман., Василь Гуменний, Киндерслей, Саск., Анна Фіґус, Вінніпег, Ман., Л. Гаврисишин, Вінніпег, Ман., Ірина Котелко, Вінніпег, Ман., А. Л. Рурак Вінніпег, Ман., Марія Марко, Вінніпег, Ман., Андрій Павлик, Вінніпег, Ман., Журбенко, Вінніпег, Ман., М. Завісляк, Вінніпег, Ман., Григорій Тюкук, Вінніпег, Ман., Ґеорґій Маріян, Вінніпег, Ман., Михайло Лесько Вінніпег, Ман., Семен Лебедович, Роблин Ман., Гр. Угринюк, Вінніпег, Ман., Д-р Петро Кондра, Вінніпег, Ман., Василь Шевчук, Вінніпег, Ман., Йосиф Якимчук, Вінніпег, Ман., Пані М. Руда, Вінніпег, Ман., Пані Марія Колтек, Вінніпег, Ман., Пані Н. Когуська, Вінніпег, Ман., Йосиф Бучковський, Вінніпег, Ман., Іван Трач Вінніпег, Ман., Іван Капчій Ст. Бонифас, Ман., Іван Вахняк, Вінніпег, Ман., Борис Ярема, Вінніпег Ман. Пані Ольга Юзвишин Вінніпег, Ман., М. Кревницький Вінніпег, Ман Іван Дух, Давфин, Ман., Відділ С. У. К. ім. Лесі Українки Давфин, Ман., Впреп. Прот. Т. Ворвичук Вінніпег, Ман., Володимир Рудко Бодерґайм, Алта., Мих. Ригун, Вестон, Онт., Пані І. С. Чипесюк, Фт. Вилиям, Онт., Василь Біленький, Вінніпег, Ман.

По $5.00: Ст. Ємчук Солбові, Онт., Магдалій Настюк, Фт. Френсис, Онт., Всеч. о. О. Кулик, Чікаґо, Іл. США., ВПреп. Прот. Л. Фотій, Торонто Онт., Никола Ґавінчук, Смокі Лейк, Алта., Данило Катявський, Ґай Поейрі Алта., Іван Пастух Гелзок, Мінн. США., Василь Сайко, Де Па, Ман., М. Моргоч, Йорктон, Саск., Іван Бугера Ст. Пієр, Ман., Пані Е. Лабюк, Калина, Саск., І. В. Іванишин, Медов Лейк, Саск., А. Матвійчук, Лекер, Ман., В. Н. Лазарович, Гефорд, Саск., Впреп. Прот. Б. Яковкевич, Шіло Саск., А. В. Гордей, Веґревил, Алта., Павло Петрічко, Флин Флон, Ман., М. Дах, Принс Алберт, Саск., Максим Олійник, Фт. Френсис, Онт., Анд. Гринишин, Монтреал, Кве., К. Мельничук, Ошава, Онт., А. Фіґус, Вайта, Ман., П. Олійник, Вінніпег, Ман., Ольга Козак, Вінніпег, Ман., Анна Тесарська, Вінніпег, Ман., Ф. Тесарський, Вінніпег, Ман., Марія Совсун, Вінніпег, Ман., Олекса Тофан, Вінніпег, Ман., Впреп. Прот. Е. Ґорґіца, Вінніпег, Ман., Пані А. Вишневецька, Вінніпег, Ман., Пані Л. Міхоцька, Вінніпег, Ман., Зеновія Павлик, Вінніпег, Ман., Никола Котелко, Воррен, Ман., Данило Лобай, Вінніпег, Ман., Василь Зелінський, Вінніпег, Ман., Т. Федорик, Вінніпег, Ман., Єлена Дорош, Вінніпег, Ман., С. Мриглод, Калмар, Алта., Н. І. Мессел, Риверс, Ман., Пані Марія Медведюк, Вінніпег, Ман.

По $4.00: Петро Коваль, Овкборн, Ман.

По $2.00: Всеч. о. В. Слюзар, Канора, Саск., Мих. Демянів, Фт. Френсис, Онт.

По $1.00: Г. Кудрик, Квил Лейк, Саск

Дирекція Колеґії Св. Андрея оцим складає Високодостойним Жертводавцям щиросердечну подяку.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

15. Неділя перед Йорданом. — Тиндал, Ледвин.
19. Четвер, Йордан, — Брендон, Ґонор, Кенора, Транскона.
22. Неділя, — Брендон, Стед, Селдгіл.
29. Неділя — Кенора, Транскона, Ґонор, Поплярфілд

ЛЮТИЙ

5. Неділя, — Поллар Парк, Тиндал.
12. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Сулукавт, Бозежур.
19. Неділя, — Портедж Ля Прері, Дуфрост, Ледвин.
26. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Ґонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

СІЧЕНЬ

15 Неділя — Ґетерлей
18. Середа. Навечер'я Богоявлення Освячення Йор. Води): Норт Бетлфорд год. 9.00 рано, Витків 10.30 рано, Гетерлей 11.30 перед полуднем.
19. Четвер. Богоявлення — Медов Лейк
20. Пятниця. Собор Івана Хрестителя — Ґлезлин
22. Неділя — Витків
29. Неділя — Медов Лейк

972 James Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

СІЧЕНЬ

15. Неділя перед Богоявленням — Горлиц.
18. Четвер. Щедрий Вечір — Йорктон. Велике Водосвяття.
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Райн Початок відправи год. 8-ма рано Велике Водосвяття.
22. Неділя по Богоявлені — Йорктон.
29. Неділя Митаря й Фарисея — Брокстон.

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Йорктон.
12. Неділя — Райн.
15. Середа Стрітення Господнє — Йорктон.
19. Неділя — Брокстон.
26. Неділя — Горлиц. Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Мазепа.
19. Четвер (Богоявлення) — Сторновей.
20. Пятниця (Соб. Івана Хрестителя) — Калдер.
22. Неділя — Донвел.
29. Неділя — Сторновей.
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Кемсек.
12. Неділя — Сторновей.
15. Середа. Стрітення — Калдер.
19. Неділя — Ма[illegible]
26. Неділя — Донвел.
Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Вернон
19. Йордан 9 год. рано — Вернон
20. Івана Хрестителя — Вернон
22. Неділя — Келовна
29. Неділя — Вернон
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Вернон
12. Неділя — Вернон
15. Стрітення — Вернон
19. Неділя — Вернон
21. Неділя — Ревелсток (Великодня Сповідь).
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Ервуд
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Гудсонбей.
22. Неділя — Ендевор
29. Неділя — Гудсонбей
Address: Hudson Bay, Sask., Box 86

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Денбирі.
19. Четвер, Йордан — Арран.
20. Пятниця, Собор Ів. Хрест. — Вайтбіч.
22. Неділя — Норквей.
29. Неділя — Мейбридж.
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Піввашкуверська Округа.
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Чиловак, Б. К.
18. Середа, Навечеря, Водосвяття — Чиловак, Б. К.
19. Четвер, Богоявлення — Ню Вестмінстер, Б. К.
20. Пятниця, Ів. Хрестителя — Вікторія, Б. К.
22. Неділя — Порт Алберні, Б. К.
29. Неділя — Ню Вестмінстер, Б. К.
УВАГА: Про відвідування вірних зі Св. Водою буде своєчасно оголошено по Богослужбах.
Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Атабаска
18. Середа — Велике Освячення Води — Вестлок
19. Йордан — Водохреща — — Вайлвуд
20. Собор Св. Івана Хрестителя — Сіба Біч.
22. Неділя — Сангудо
29. Неділя — Вестлок
Box 719, Westlock, Alta. Ph. 496

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Ґудів.
19. Четвер. Йордан — Ґудів.
20. Пятниця Собор Хрестителя (Свяч. Води) — Айтуна.
22. Неділя — Мелвил.
29. Неділя — Габард.
Box 148, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Сембург.
19. Четвер, Богоявлення-Йордан — Кадет.
22. Неділя — Нипавин.
29. Неділя — Вірдейл.
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Нипавин
12. Неділя — Сембург
15. Середа. Стрітення — Кадет
19. Неділя — Вірдейл
26. Неділя — Нипавин
Weirdale, Sask.
Tel. 496

о. М. КОЛЕНИЧА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Половики
19. Йордан — Інсінгер (м.)
20. Собор. Івана Хрестителя — Тіодор (за рікою)
22. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
29. Неділя — Тюдор (м.)
Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 80.

о. М. КРИЩУКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Лойдмінстер.
18. Середа — Водосвяття 1.00 пп. — Броссов
2.30 пп. Топорівці.
4.00 пп. — Моркемб.
5.00 пп. — Слава пол.
6.00 вечіром — Мирнам.
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Мусідора.
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Мирнам.
22. Неділя — Слава пол.
29. Неділя — Мусідора.
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Ґронлід (північна).
18. Середа. Щедрий Вечір. Освячення Води:
12.00 год. дня — Ґронлід (північна).
2.00 год. по пол. — Мелфорт.
4.00 год. по пол. — Брукебі.
19. Четвер. Богоявлення Господне. Йордан — Гронлід (над річкою)
20. Пятниця. Собор Св. Ів. Хрестителя — Ґронлід (північна).
22. Неділя — Ґронлід (північна).
29. Неділя — Ґронлід (північна).
Address: Box 149, Gronlid, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Арбака Св. Миколая
19. Богоявлення — Вайта
22. Неділя — Сандави
29. Неділя — Арбака Св. Петра й Павла
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Сеньків
12. Неділя — Вайта
15. Стрітення Господне — Сірко
19. Неділя — Сандави
26. Неділя — Арбака Св. Миколая, Сповідь.
Box 46, Vita, Man.

о. І. МАРІБИ
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Фостон.
19. Четвер, Йордань — Вонда.
22. Неділя — Ватсон.
29. Неділя — Вадіна.
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Росборн
19. Йордан — Сенді Лейк
22. Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 386

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Косів
18. Середа. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в год. 6-та вечора — Давфин
19. Четвер. Йордан-Богоявлення — Роритон
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Дрифтінг Ривер
21. Субота. Велике Освячення Води в год. 2-ій дня — Сифтон
22. Неділя — Ґилберт Плейнс
29. Неділя — Давфин
Address: Box 1086, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Мус Джьо. 7-год. вечера, Новорічний Молебен.
19. Четвер. Йордан — Кедіяк.
20. Пятниця. Собор Івана Хрест. 7-ма год вечера Освячення Йорданської Води — Мус Джьо
22. Неділя — Прілейт. (Освячення Йорданської Води)
29. Неділя — Оен, Альта.
Address: 108 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 3-1482

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Гефорд
19. Четвер — Гефорд
22. Неділя — Кридор
29. Неділя — Гефорд
Box 183 Hafford, S[illegible]

о. П. САЦЕВИЧА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Стрий.
18. Середа, Щедрий Вечір. Освячення Води:
11.00 год. — Смокі Лейк.
12.30 год. — Вільна.
2.00 год. — Стрий.
3.30 год. — Спедден.
19. Четвер, Йордан-Богоявлення — Давнінґ.
20. Пятниця, Собор Івана Хрестителя — Белліс.
22. Неділя — Смокі Лейк.
29. Неділя — Спедден.
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Бирджес
19. Богоявлення — Канора
22. Неділя — Бюкенан
29. Неділя — Канора
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Рама
12. Неділя — Канора
15. Стрітення Господне — Маморнік
19. Неділя — Бюкенан
26. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Роза
16. Середа. Щедрий Вечер — Толстой
19. Четвер. Йордан 8 год. рано — Толстой
10 год. рано — Ґардентон
22. Неділя — Ґардентон
29. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя перед Йорданом — Тарнополь
18. Середа, Богоявлення — Вакав (Осв Води)
19. Четвер, Йордан — Кадворт 8 год. рано.
20. Пятниця, Собор Ів. Предтечі — Смате 9 год.
22. Неділя про Закхея-Альвіна
29. Неділя Митаря і Фарисея — Лепін
(Йорданське Освячення хатів у кожній громаді).
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Вакав
12. Неділя — Кадворт
15. Середа. Стрітення — Єллов Крік
19. Неділя — Ст. Джуліен
26. Неділя — Лепін (Сповідь 8 год. Р.)
Address: Box 4. Tel. 46
Wa[illegible]

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Лужани
18. Середа — Ґемлин. Водосвяття.
19. Четвер. Йордан 6-та год. рано — Ендрю.
9-та рано — Вилинґдон. Водосвяття.
20. Пятниця. Св. Ів. Хрестителя — Борівці
22. Неділя — Прут
29. Неділя — Борівці
Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Пайн Ривер.
18. Щедрий Вечір (Середа) 10 год. ранку Вел. Освячення Води — Етелберт.
8-ма год. веч. — Пайн Ривер.
19. Четвер (Богоявлення-Йордан) — Веллан.
22. Неділя — Дорфен.
29. Неділя — Етелберт.
Address: Box 71, Ethelbert, Man.

о. О. ФЛІКА
ЛЮТИЙ
15. Неділя — Редвятер
18. Середа Велике Освячення Води: Радвей, в год. 11-ій перед пол. Восетна, в 1-ій год. дня Торгилд, в 3-ій по пол. Егремонт, в 4-ій год. по пол. Редватер, в год. 5.30 по пол.
19. Четвер — Федора, Богоявлення-Йордан
20. Пятниця — Нюбрук, Собор св. Йоана
22. Неділя — Торгилд
29. Неділя — Егремонт
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Радвей
12. Неділя — Восетна
15. Середа — Егремонт, Стрітення Господне
19. Неділя — Редватер
25. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей і молоді в 9-ій рано.
26. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших в год. 9-ій рано.
Box 128, Redway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
СІЧЕНЬ
15. Неділя пер. Йорд. — Боїя
18. Середа. Навеч. Богоявлення — Лак Ла Біш.
19. Четвер. Йордан — Сирейк.
20. Пятниця Собор. Івана Передтечі — Крейгенд.
22. Неділя — Гресланд.
29. Неділя Митаря і Фарисея — Боїя
Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
СІЧЕНЬ
15. Неділя. Перед Йорданом — Росел
18. Середа. Щедрий Вечір. Водосвяття — Ленард
19. Четвер. Йордан — Ґрендвю
20. Пятниця. Собор Івана Предтечі — Врокстон-„Топорівці", Саск.
22. Неділя. По Йордані — Мекніт „Драчинці", Саск.
29. Неділя. Митаря і Фарисея — Зелена-Мериделл.
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Каґвин.
19. Четвер, Богоявлення-Водохреща — Брудергайм.
22. Неділя — Калмар.
29. Неділя — Пено.
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ
15. Неділя — Виниярд.
18. Середа. Вечірня з Великим Водосв. — Шіго (місто)
19. Четвер. Йордан — Шіго полудн.
22. Неділя — Фовм Лейк.
29. Неділя — Вишарт.
ЛЮТИЙ
5. Неділя — Шіго (місто)
12. Неділя. Трьох Святих — Ельмор
15. Середа. Стрітення Господне — Шіго Полудн.
19. Неділя — Виниярд.
26. Неділя — Фовм-Лейк.
Address: Sheho, Sask., Box 82.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1961. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1961. ЧИСЛО (1127) 3

Яка буде майбутність Християнства в школах?

На Різдво 1960 року знову з більшою силою "вибухло" це саме питання: яка буде майбутність Християнства в наших школах?

Під кінець 1960 року на сторінках американського журналу "Нешонал Ріпоблик Меґезін" появилися інформації про "таємну кампанію" в Нью-Джерзі, що "її розпочав суперінтендент початкових шкіл у Сейресвил, щоб занехати святкування Різдва". А "суперінтендент Р. С. Поллек вислав до управителів шкіл на своєму терені інструкції з порадою, щоб вони ступнево усували цей звичай таким способом, аби не дразнити загалу людей" (християн).

Проти релігії в школах ЗДА

З наближенням минулорічного Різдва, цебто в грудні 1960 року директор Екзекутиви Жидівської Громади в Дейтоні, ЗДА, Роберт Фіттерман заявив, що ця Громада "противиться влаштовуванню релігійних урочистостей у початкових і в середніх школах", і що це не тільки голос жидів в Дейтоні, але й голос усього жидівства, цебто "поновне ствердження жидівського національного становища", яке має служити дороговказом жидівській спільноті", — сказав Р. Фіттерман, і додав: "З нашого становища такі урочистості нарушують традиційні американські принципи відділення між Церквою й державою"

Ширше про це пише "Да Виннипеґ Фрі Прес" 17. 12. 1960 року.

У Канаді це саме

Королівська Комісія внесла була рекомендацію, щоб у школах Манітоби поширити схему навчання релігії. Член Шкільної Ради Вінніпеґу п. Жукін (жидівської національності) "опрацював текст спротиву" цій рекомендації, і на основі цього тексту Шкільна Рада (21. 4. 1960) спротивилася рекомендації Королівської Комісії голосами двох проти одного. При цьому "Жукіна підтримали радні І. О. Волч і Ендрю Робертсон". Далі, писала преса, "Жукін плянує скликати наради, щоб п о с т а в и т и питання у справі навчання релігії, яке тепер є обов'язковим у школах". Отже він проти обов'язковості навчання релігії.

Ширше про це писали 21-го квітня 1960 року "Да Виннипеґ Трибюн" і "Да Виннипеґ Фрі Прес".

"Чи Манітоба має бути безбожною?"

Англіканська Церква, протестуючи проти рішення Шкільної Ради Вінніпеґу, на сторінках свого церковного органу "Рупертс Ленд Нюз" (Вінніпеґ), ч. 5, травень 1960 року, у редакційній п. з. "Чи Манітоба має бути безбожною?", між іншим, називала це рішення Шкільної Ради "тиранією меншості". А про тих християн, які також хотіли б усунути релігію із шкіл, вищезгаданий англіканський церковний орган пише так: "Багато тих, які підносять голос у справі шкільництва, і багато з тих, які в цій же справі пишуть листи до щоденників, самі себе поневолили цією концепцією тиранії цієї ж меншості. І вони це чинять під фірмою імені демократії".

Але, пише цей же орган, "яку б там дефініцію слову "демократія" хто не давав, то вона напевно мусить мати щось спільного з урядом більшості. А в Канаді, включаючи й Манітобу, у величезній мірі переважає Християнство. А однак як же часто ми чули, що жиди, унітаріяни та атеїсти кричать "демократія" — щоб перешкодити нашій нації, чи провінції, висловитися по-християнському. Якщо ми піддамося їхнім оскарженям, то ми вже більше не маємо демократії — ми маємо тиранію меншості. Якщо б ми прислухалися до цих лементів, то ми не мали б хреста на нашому прапорі, ані релігійних програм на СіБіСі, ані "Боже храни Королеву", ані молитви в Парляменті, ані Великої П'ятниці, і жодного релігійного святкування в наших публичних школах. Вони називають це "демократією"!

Тому що людина створена на образ і подобу Божу, то люди по своїй природі повинні мати релігійну свободу. Отже й мови не може бути про це, щоб більшість пробувала Християнство нав'язати на горло меншості. Кожен нехристиянин має свободу стояти осторонь релігійного життя християн у християнській демократії. Він також має право старатися навернути християн на свою життєву філософію... Християни Манітоби повинні розв'язати оцю шкільно-релігійну проблему як християни-демократи. Вороги Церкви діють... Час не стоїть. Устань же, о людино Божа!"

Таке становище Англіканської Церкви в Канаді в цій справі.

Два протилежні факти

Жиди поза межами Ізраїля в різних країнах вимагають, щоб строго дотримуватися відділення між Церквою й державою, отже щоб на цій формальній підставі усунути релігію з шкіл. Натомість в Ізраїлі жидівська релігія є державною, і всюди у школах є обов'язкове навчання цієї релігії. Часопис "Каліфорнія Джуиш Воіс" (22 листопада 1957 р.) інформував:

"Безперечно, що дискусія на тему, щоб покласти більший натиск на справу традиційних, культурних і етнічних цінностей життя жидів почерез освіту й виховання в Ізраїлі покищо обмежена тільки до навчання в державних школах: бо в цій державно-релігійній системі релігійне життя й традиція являються їхньою "рацією буття". І вони стараються вкласти в дитину стільки релігійного матеріялу, скільки вони можуть це зробити".

До пропозиції назвати вулицю іменем Т. Шевченка

Щоденник "Да Виннипеґ Трибюн" помістив репортаж у справі проекту КУК, щоб вулицю Мекґреґор у Вінніпезі перезвати на вулицю Т. Шевченка. Репортаж починається так: "Англійці й ірляндці сьогодні прилучилися до шотляндців (шкотів), щоб зберегти назву "Вулиця Мекґреґор незміненою. І вони отримали значну підтримку від цих українців Канади, які спочатку були за цією зміною. Цей клопіт почався з того, що Комітет Українців Канади піддав думку, щоб вулицю Мекґреґор перезвати на ім'я Тараса Шевченка — українського національного поета. Цей Комітет твердить, що більшість вінніпезьких українців живе в околиці цієї вулиці..."

Про теперішню назву цієї вулиці в цьому репортажі сказано:

"Вона названа іменем Джеймса Данкана Мекґреґора — славного плекателя худоби, нагороджуваної пшениці і президента Манітобських Зимових Торгів, а згодом губернатора-лейтенанта Манітоби, в 1929-1934 рр."

При цьому в репортажі "Да Виннипеґ Трибюн" є світлина церкви з таким поясненням: "Українська греко-католицька церква Св. Миколая є одним із стверджень натиску канадських українців на Мекґреґор". (Згадана церква є на розі вулиць Мекґреґор і Стелла).

У цьому ж репортажі сказано: "Метропольна Рада і Комітет М і с ь к о ї Ради Публичних Робіт розглядають цю пропозицію" (КУК).

Архиєп. Дж. Фишер уступив

Телевізійні вісті СіБіСі 17-го січня цього року подали, що Архиєпископ Кентерберійський Дж. Фишер — Первоієрарх Англіканської Церкви подався у стан спочинку.

Згадка про якесь можливе дальше його зайняття мала б свідчити про це, що він і далі працездатний. Але факт його уступлення з становища Голови Англіканської Церкви мав би свідчити, що його вік — 74 роки життя — утруднює йому виконувати такий відповідальний обов'язок, та ще у таких складних часах, як наші. Уступлення Архиєп. Фишера настало досить скоро після цього, як він 2-го грудня 1960 року їздив у Ватикан до папи Івана XXIII, щоб якось договоритися з ним, але при цьому не визнавати папу "Намісником Христа" на землі і його догмату про т. зв. "папську непомильність". Поїздка Архиєп. Фишера до папи була неуспішною, через "тверде становище папи"; і тому дехто може бачити тепер Англіканську Церкву в такій позиції, що вона зазнала "морального удару".

Передплачуйте "Вістника"!

Твір: „Останній праведник"

Повість "Останній праведник" вийшла друком 1959 року у Франції. Французька Академія Ґонкурів ще ніколи досі не зійшлася так скоро, як цим разом, щоб відзначити автора згаданої повісти, Андре Шварца-Барта, найвищою літературною нагородою Франції — нагородою Академії Ґонкурів. Андре Шварц-Барт — син жидів, що прибули перед 2-ою світовою війною з Польщі у Францію й поселилися в місті Метц. Тут він народився. Малим хлопцем він продавав на вулиці часописи, щоб допомогти родичам.

Коли армії Гітлера зайняли Францію, то батьків Андре замучили в ґазовій камері, а сам він, 14-літній хлопець, утік з концентраційного табору і включився у французький протинімецький партизанський рух — т. зв. "макі".

По закінченні війни (1945 р.) Андре Шварц-Барт, 17-літній юнак, став робітником на машино-тракторному заводі. Він постійно жив під враженням недавноминулого — гітлерівської масакри жидів, в тому й мучеництва батьків Андре Шварц-Барта. У зв'язку з цими переживаннями на нього зробив глибоке враження наголовок твору Федора Достоєвського "Вина й кара", і він ще більше спонукував його написати твір про німецько-гітлерівську масакру жидів. У нього була середня освіта, отже він записався на університетські студії в Сорбоні в Парижі, але по двох тижнях він розчарувався в науці, й залишив студії. Через чотири роки він чотири рази написав роман "Останній праведник", і за кожним разом знищував; аж за п'ятим разом рішився видати його друком.

Ця повість мала небувалий досі у Франції успіх: з самого початку вона розходилася по 10,000 примірників щотижня, і в самій Франції впродовж року продано 400,000 екземплярів, а одночасно її перекладено на 17 чужих мов.

У романі "Останній праведник" є дві головної ідеї: перша — Ізраїль відкупить від гріхів усе людство, взявши його гріхи на себе, — отже це месіяністична (післанницька) ідея; друга — виражена словами автора: "Бути жидом не можливо", — цю ідею деякі критики вважають близькою "екзистенціялізму", цебто філософії буття людини.

В апокаліпсі переслідування жидів у світі — почерез історію, аж до 2-ої світової війни — Андре Шварц-Барт на "чорну листу" переслідувачів кладе й українців, почавши ще з Козаччини; при цьому він допускається цієї самої помилки, що наявна серед великої більшості жидівського загалу і їхніх провідників, а саме: коли серед українців, як і серед кожного народу — але пропорційно далеко менше — десь колись бували антисемітські групи чи одиниці, то Андре Шварц-Барт несправедливо й неправдиво узагальнює це на ввесь український народ і малює його найчорнішими фарбами.

Твір "Останній праведник" написаний не на основі логічних міркувань, а на основі почуття, — він написаний серцем і нервами. Де автор попадає в апотеозу, цебто в "обожнювання" свого народу на основі приписуваної йому "світової місії" — для спасіння всього людства, там твір має непересічну мистецьку вартість. А де автор попадає в політичні та всякі інші надумані розумування-дискусії, там твір досить слабенький, повен самосуперечностей.

Коли йдеться про справу українсько-жидівських взаємовідносин, то твір "Останній праведник" виконає тут ролю не додатню, а від'ємну. П. С.

ПАПА ІВАН ПРАВИТЬ ВІЗАНТІЙСЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Преса в листопаді 1960 року принесла ширші інформації про відслуження папою Іваном XXIII Візантійсько-Слов'янське Богослуження у Ватикані. Речники Ватикану кажуть, що це було друге в Римі таке Богослуження; відправлення першого Візантійсько-Словянського Богослуження в Римі ватиканські авторитети приписують папі Адріянові II, який нібито правив його в храмі Св. Петра по Богослужбових Книгах у слов'янському перекладі, зробленому Св. Кирилом і Мефодієм — найбільшими грецькими православними місіонерами слов'янства.

Папа Іван XXIII відправив Візантійсько-Слов'янське Богослуження в римській програмі "демонстрування історичної єдности Сходу й Заходу", сказали речники Ватикану. Для цього Богослуження в базиліці Св. Петра було побудовано спеціяльний Вівтар, поблизу папського престолу. На Св. Літургії Івана Золотоустого (великого Отця Православної Церкви), яку правив Архиеп. Іван Бучко, папа Іван XXIII сказав проповідь — що, мовляв, "велика Церква-Мати (Римська) є тим сільським джерелом, що постачає воду теперішнім поколінням так само, як вона постачала її в минулому"; на Св. Літургії папа Іван виголосив кілька слів старослов'янською мовою. На цій Св. Літургії було 25 кардиналів і сотні архиепископів, "патріярхів" (унітів), єпископів і т. д.

Другого дня відбулося засідання Комісії Підготови до II Ватиканського Собору (її очолює кардинал Тардіні).

Так живуть мільйони

Київська "Робітнича газета" за 30 вересня 1960 року надрукувала листа українки-робітниці, який може бути зразком трагедії життя наших братів в Україні.

"Я хочу відкрити вам свою душу, — пише згадана робітниця. — Живу я на станції Люботин, Харківської області, а працюю на Будянському фаянсовому заводі. Як кажуть, чимало води збігло за цей час, тільки ставлення заводських керівників до робочої людини не змінилося на краще. І це видно на прикладі мого життя.

"Я не тільки робітниця, але і мати двох дітей. Чи легко мені одній їх виховувати?... А чи знає заводський комітет профспілки, керівники підприємства, в яких умовинах ми живемо?

"А життя моє склалося не так, як хотілося. Та чи не найбільше хвилює питання про житло. Коли залишив мене чоловік, ми опинилися на приватній квартирі, за яку щомісяця треба платити 150 карбованців. Це нам не по кишені. Виручила мати, яка прийняла нас до себе. Вже багато років в одній невеличкій кімнаті живе три сім'ї. По суті **моя житлова площа обмежується. . . одним ліжком.** Невже я не заслужила кращого?

"Не думайте, що в нас не будують. Навколо заводу виросли нові багатоповерхові будинки. Але в мене склалося таке враження, що квартири одержують ті, хто може відстояти свої інтереси.

Тамара Кіржа".

Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі

ВПреосвященніший Митрополит Іларіон — Почесний Голова. ВПреп. Протопресв. Д-р Є. В. Савчук — Голова. ВПреп. Прот. о. Т. Ковалишин — Секретар.

Члени: ВПреосвященніший Архиепископ Михаїл, ВПреосвященніший Єпископ Андрей, Всеч. о. М. Юрківський, ВПреп. Митроф. Прот. С. Ґерус, ВПреп. Прот. Е. Ґорґіца, ВПреп. Ігумен І. Скальський, Проф. Д-р П. А. Кондра.

Завдання

Завданням Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці є докінчити будову й окрасу Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі при допомозі Будівельного Комітету тієї Катедри. При тому ця Катедра мусить бути справді велична, в належному українському стилі побудована й прикрашена.

Катедральний Будівельний Комітет у Вінніпезі провадить усю працю побудови Катедри та все своє діловодство за вказівками Всеканадійського та Єпархіяльного Комітетів, для чого провадить відповідну канцелярію.

(Витяг з Інструкції для Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі ВПреосв. Митрополита).

На основі цього Митроф. Прот. Є. Грицина від імені згаданого Комітету відвідає слідуючі місцевості:

Середа 25 січня — Торонто.
Вівторок 31 січня — Вест Торонто.
Пятниця 3 лютого — Лонг Бренч.
Вівторок 7 лютого — Ґримзбі.
Четвер 9 лютого — Гемилтон.
Понеділок 13 лютого — Ст. Кетеринс.
Вівторок 14 лютого — Ниаґара Фалс.
Четвер 16 лютого — Велланд.
Субота 18 лютого — Ватерфорд.
Вівторок 21 лютого — Брентфорд.
Четвер 23 лютого — Киченер.
Субота 25 лютого — Виндзор.
Вівторок 28 лютого — Лімінгтон.
Четвер 2 березня — Сарнія.
Субота 4 березня — Лондон.
Понеділок — 6 березня — Ошава, Пресвятої Богородиці.
Середа 8 березня — Ошава, Св. Івана.
Пятниця 10 березня — Монтреал, Св. Софії.
Субота 11 березня — Лашін.
Понеділок — 13 березня — Монтреал, Св. Покрови.
Середа 15 березня — Оттава.
Пятниця 17 березня — Киркленд Лейк.
Понеділок 20 березня — Содборі.
Середа 22 березня — Су Сент Мері.
Пятниця 24 березня — Форт Вілліям.
Неділя 26 березня — Вест Форт Вілліям.
Середа 29 березня — Форт Френсис.
Четвер 30 березня — Атікокен.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

АНГЛІКАНСЬКА СВЯТИНЯ ВІЗАНТІЙСЬКОГО СТИЛЮ

Святиня Св. Анни Англіканської Церкви в Торонто — це чи не одинокий у Канаді храм цієї Церкви, що побудований у візантійському стилі; минулого року сповнилося 98 літ її існування, і участь в урочистості з цієї нагоди взяло також православне грецьке духовенство і духовенство Польської Національної Старо-Католицької Церкви.

НАСЛІДНИК АРХИЄП. ФИШЕРА

Королева Єлисавета н а й м е нувала Первоієрархом Англіканської Церкви, цебто Архиепископом Кентерберійським, Архиепископа Йоркського д-ра Ремзі, як наслідника уступившого Архиепископа Фишера.

ПОВІДОМЛЕННЯ

в справі названня вулиці ім'ям Тараса Шевченка у Вінніпезі

Маючи на увазі 100-ті Роковини смерти Тараса Шевченка, що припадають в 1961 році, Комітет Українців Канади звернувся ще з початком 1959 року до Міської Ради Вінніпеґу з пропозицією, щоб одну з вулиць у північній частині міста назвати його ім'ям. Головна увага Президії зосередилася на вулиці МекҐреґор.

В місяці травні 1960 року надійшла відповідь від міського уряду, що пропозицію КУК відкладають на 6 місяців та що її передадуть до вирішення Метрополітальній Раді.

Пропозиція КУК прийшла до розгляду Метрополітальної Ради на її зборах 28 грудня 1960 року. Ще того самого дня, 7.15 вечером, телевізійна станція CJAY-TV, ч. 7, у своїй передачі повідомила про рішення Метрополітальної Ради, що пропозицію КУК змінити назву вулиці МекҐреґор на вулицю Т. Шевченка, передано до ближчого опрацьовання Метрополітальному Відділові Плянування. Про це Президія КУК одержала дня 30 грудня 1960 року від Метрополітальної Ради офіціяльне повідомлення.

Під час розгляду пропозиції КУК трапився прикрий випадок, спричинником якого був член Метрополітальної Ради мр. Джек Блюмберґ. Цей випадок, провірений через Централю КУК, представляється слідуючо:

Після відчитання внеску КУК, щоб назву вулиці МекҐреґор змінити на вулицю Тараса Шевченка, мр. Блюмберґ зробив таку увагу: "Чому не змінити її (вулиці) на Блюмберґ стріт?"

На увагу мр. Блюмберґа інший радний мр. Вілис сказав: "Ви мусіли б перше умерти".

Так точно була переповіджена на телевізійній передачі новинка, про яку ми вже згадали вгорі. Слідуючого дня, цебто 29 грудня, Централя КУК звернулася до тієї телевізійної станції з запитанням, чи справді мр. Блюмберґ таке говорив й одержала від репортера мр. Нюмена, що особисто був присутній на зборах Метрополітальної Ради, повне підтвердження того факту. Запитаний в цій справі того самого дня секретар Метрополітальної Ради мр. Ленокс сказав, що тої уваги мр. Блюмберґ він собі не пригадує. Дня 30 грудня Централя КУК звернулася за вияснениям безпосередньо до мр. Блюмберґа. Він не заперечив факту, що він це говорив, але сказав, що ця його увага мала місце вже пб зборах та що це був жарт. Після того була ще одна розмова з репортером Нюменом, в якій він катеґорично ствердив, що мр. Блюмберґ свою увагу сказав під час офіціяльних зборів Метрополітальної Ради, бо, якщо б це було по зборах, то він не був би тієї уваги проголошував у телевізійній передачі. Протокол усіх, названих угорі розмов, є в актах КУК.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Ц е н т р а л я

В. Кохан
Екзекутивний директор.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ БЛУДНОГО СИНА

„Усе мені можна, та не все на пожиток".
1 Кор. 6:12.

Сотворивши людину на Свій Образ і Подобу, Господь дав людині також і вільну волю — право самій вибирати собі шлях між добром і злом. Ідучи шляхом добра, ми наближаємося до Господа, а повертаючись на шлях зла — ми віддаляємося від Нього, як віддалився Блудний Син від свого батька. . .

Притча про Блудного Сина навчає нас, що Господь не тримає нас силою при Собі, проти нашої волі, — що нам вільно, "взявши частину свою, відійти", але разом з тим ця притча також дає нам глибоку й переконливу науку про те, що "в далекій країні" (у розлуці з Господом) нас чекає сум, розпука, самітність. . .

Блудний Син гірким досвідом переконався в цьому, і вернувся до батька свого і був прийнятий, як син, у відкриті батьківські обійми. Нас, християн, Св. Церква навчає використовувати нашу вільну волю Господу на славу, а собі на пожиток, ревно працювати "у домі Отця", щоденно користуватися Його ласкою й опікою. А коли, по немочах своїх, відірвемось від Батьківського Дому — поспішім вернутися до нього. Бо Господь не бажає смерти грішника, але хоче щоб він завернувся з "дороги зла і жив".

НЕДІЛЯ М'ЯСОПУСНА, ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ

„Ви світло для світу".
Мат. 5:14.

Посилаючи на проповідь Своїх учнів-Апостолів, Господь виясню́є їм, що їхня місія у світі рівна світлові серед темряви. Є одне лише Світло правдиве, що просвічає кожну людину — це Сам Господь, але, як сонце дає своє світло для місяця, так і Христос дає Світло Своєї Благодаті Апостолам, а через них і всьому світові, усьому людству.

Проповіддю Божого Слова, жертвенністю і самопосвятою Св. Апостоли розсівали темряву поганства у світі і просвіщали його світлом Божої Правди й любови. Як сонце світить і гріє, так і Апостоли Благодаттю Христовою зогрівали жорстокі людські серця і оживотворяли їх на Славу Божу.

Місія Апостолів, посланих Спасителем у світ, продовжується до сьогодні їхніми послідовниками, тими, що "задля слова їхнього увірували", тобто членами Церкви Христової, які не лише удостоюються "Синами Божими називатися", але й мають також великий і святий обов'язок — бути світлом для світу!

ПІДНОСЯТЬ СВОЇ ЗАСЛУГИ ПЕРЕД ЛЮДСТВОМ

На 15-му Конгресі Духовенства й мирян греко-патріяршої Архиєпархії на американському континенті екзарх Яків —Митрополит Мелітський у своєму звіті 19-го вересня 1960 р. заявив:

"Що ми проповідуємо: Православіє, чи Грецію?", "Христа, чи грецьку мову?" Якщо бажаєте знати, то наша Архиєпархія розуміє це так: "Ми проповідуємо Православіє й Грецію, яка є матір'ю Християнства й культури та цивілізації". Ми також проповідуємо Христа цією мовою (грецькою), якою Його вчення було вперше проповідуване (найперший текст Нового Заповіту) — а це: грецькою мовою" (Журн. "Да Ортодокс Обзервер", листопад 1960 р., Нью-Йорк).

Рабін Морис Ґудблят — декан Юдаїстичної Академії в ЗДА сказав на початку серпня 1960 р. у Філядельфії з нагоди церемонії переходу 15-х християн (переважно католиків) на юдаїзм:

"Жиди дали людству західню цивілізацію. Вони дали людству Десять Заповідей, Тору-Біблію. . . моральну науку цивілізації. Належати до цього народу, це честь і привілей" (Часопис "Да Ізраелайт Прес", 12-го серпня 1960 р. Вінніпеґ).

Жиди й греки так підкреслюють свої заслуги перед усім людством — що вони людству дали, і на цій підставі вони вимагають, щоб людство з ними рахувалося.

Ватикан закликає до „особистих приязних зв'язків"

Папа Іван XXIII 1960 року закликав католицьких провідників, щоб вони намагалися пізнати, хто є впливовим провідником серед тієї чи іншої з Православних Церков, і тоді старатися приєднати до Риму цього провідника, а через нього приєднати й цілу його Церкву.

Ця метода папи вже перемінилася в широку практику в Католицькій Церкві. "Бизентайн Кетолик Ворлд" (15. 1. 1961) інформує: "Римо-католицькі авторитети екуменічного (світового об'єднувального) руху в Европі заявили тут (у Сакраменто, ЗДА), що "особисті приязні зв'язки між католицьким кліром і протестантськими священиками "можуть послужити як успішні вступні заходи в зусиллях формального об'єднаня".

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Заява Ватикану про зустріч папи з Архиєп. Фишером

"Серед багатьох було побоювання, чи надія"

"Серед багатьох було побоювання, або надія, що відбудуться якогось роду таємні пересправи, чи буде драматичне проголошення про навернення однієї чи другої сторони", подає орган Єпископальної Церкви в ЗДА, журнал "Да Ливинг Чорч" (за 25-го грудня 1960 р.) з приводу відвідин Архиєпископа Кентерберійського д-ра Фишера в папи. "Але драма й значення зустрічі (папи з Архиєпископом Фишером) полягає не в тих оживлених припущеннях, але в тому очевидному факті, що, дякуючи мужності й увічливості цього Архиєпископа, - а папа дуже наблизився до цього самого (до мужності й увічливості), ці двері (між Англіканською Церквою й Ватиканом) було ще раз відкрито", продовжує свої коментарі цей же журнал. Але ці двері відкрилися тільки "для поновних спільних розмов глибокого й відповідального характеру, - - а це було неможливе впродовж довгих років взаємних завдавань ран і ігноранції та підозрінь".

Папа "ввічливо, але твердо відхилив пропозицію Архиєп. Фишера"

"Ватикан увічливо, але твердо відхилив англіканські пропозиції створити коммонвелт Церков, як формулу християнської єдності", інформує з Ватикану пресова служба щоденника "Да Виннипеґ Фрі Прес" (16-го грудня 1960). "Однак Ватикан уважає, що більшим успіхом являється нова, краща атмосфера між Римом і Англіканською Церквою. Це є та есенція звіту про авдієнцію у папи Івана (XXIII) Архиєпископа Кентерберійського д-ра Джофрі Фишера, який (звіт) буде проголошений в черговому числі авторитетного езуїтського огляду "Чівіта Каттолика". Цей звіт приготовив кардинал Августин Беа - голова новоствореного Секретаріяту для Християнського Воз'єднання, що його папа Іван (XXIII) створив як одинокий, досі небувалий міст між католиками й протестантами".

Не-католики "браття", — "розширене вчення" Католицької Церкви

"Католицька Церква далі підтримує свої претенсії — що папа є "батьком" усіх християн", продовжує свої інформації з Риму "Да Виннипеґ Фрі Прес", "але вона (Катол. Церква) розширює своє вчення так, щоб прийняти до широкої співучасті християн не-католиків, як "улюблених дітей" папи, — повідомив кардинал Беа у своєму звіті.

"Католицька Церква готова підходити до протестантів шляхом зичливості й почувань приязні, отже як до "братів", але вважає, що вона мусить зберігати ці свої спадкові догмати і мусить запевнити, що такі зустрічі, як папи Івана з д-ром Фишером (Архиєпископом Кентерберійським) не призведуть до релігійної індиферентності (не затруть різниць у релігійній науці обох Церков). Знову ж цей останній (Архиєп. Фишер) уважає, що артикули віри окремих релігій не є суттєвими, і що кожна релігія є такою ж доброю, як і всяка інша. "Яким способом сотні християнських груп можуть об'єднатися з Католицькою Церквою, яка твердо стоїть на своїх догматах — це тяжко передбачити", сказав цей кардинал (Беа), і додав: "Ми (в Римі) щиро переконані, що подія, яка сталася 2-го грудня (1960 р.), цебто зустріч папи з Англіканським Первоієрархом (Фишером) видасть із себе спасенні плоди, а які точно — то вже й не мусимо хотіти докладно окреслювати їх".

Ватикан вимагає від католиків "покірності, зичливості, молитвенності, саможертвенності"

Продовжуючи передавання змісту звіту цього кардинала, "Да Виннипеґ Фрі Прес" інформує: "Кардинал Беа сказав, що католики, продовжуючи свої переговори з протестантами і з прелатами Православної Церкви, повинні дати докази того, що вони є зразком християн - "покірні, зичливі, молитвенні і саможертвенні". Кардинал Беа сказав, що д-р Фишер (Архиєпископ) заслужив собі (в Римі) признання тим, що він визнає "зміну клімату" між англіканством і Католицькою Церквою та працює для цього. Цей кардинал сказав, що ще пару десятків літ тому відвідини Первоієрарха (Англіканської Церкви) у папи були б "немислимі".

Кардинал Беа сказав, що думка про розмову з папою Іваном (XXIII) вийшла від англіканського Первоієрарха (Фишера), і що він отримав на це згоду "інших відповідальних членів англіканської спільноти" перед цим, поки він пішов дальше (відвідав папу). Широке покращання англіксько-католицьких взаємовідносин тепер є ліпше, ніж колибудь досі, і це є наслідком відвідин (у папи) Фишера,—сказав цей кардинал.

Не-католицькі Церкви "побудовані на зраді правди", заявив Ватикан

Щоденник "Да Виннипеґ Фрі Прес" свої вищеподані офіційні інформації про звіт кардинала Беа щодо відвідин Архиєп. Фишера опублікував під спільним наголовком: "Папа непохитний у догматах", і цією справою (папської непохитності у католицьких догматах) він так закінчує свій огляд звіту кардинала Беа:

"Кардинал Беа вияснив: "У таких розмовах, як ця, що відбулася між папою Іваном (XXIII) і англіканським Первоієрархом (Фишером) католицька теологія вимагає від своїх представників, "щоб вони були не тільки непохитними у своїй особистій вірі, але й також — щоб вони захищали всю цілість католицьких догматів". "Єдність християн не може будуватися на зраді правди. І, з уваги на це становище (Риму), така "релігійна зустріч на вершинах" створює собою спеціяльно делікатну справу в цього роду контактах" (Риму й не-католиків), — заявив кардинал.

Хто черговий?

Після цих інформацій слід завважити: "Семпер eадем!" ("завжди це саме") — це одна з традиційних засад Риму в його вченні й політиці. У цьому випадку ця засада діє послідовно. Рим, з нагоди відвідин Архиєп. Фишера у Ватикані, офіційно назвав (устами кардинала Беа) всіх християн-некатоликів "зрадниками правди" Христової, — ось так Рим привітав і попрощав Архиєп. Дж. Фишера.

Чи Архиєп. Фишер аж особисто мусів був їхати до Ватикану, щоб цю образу від Ватикану почути? Щоправда, Архиєп. Фишер більш не поїде до Ватикану, бо після своєї "каносси" (принизливі відвідини) у Ватикані 2. 12. 1960 року незабаром, — бо вже в січні 1961 року, він уважав властивим для себе уступити з посту Первоієрарха Англіканської Церкви.

Але тут питання, чи кожен без винятку не-католицький Первоієрарх скористає з "лекції" Архиєп. Фишера? Чи, може, ще хтось собі захоче зробити такий самий експеримент? Отже: хто мав би тут бути черговий?

Якщо б не було—треба було б створити

Коли наближається Українське Різдво, то українці готовляться, щоб належно зустріти його. Але й разом підготовляються й не-українці, щоб привітати українців з Українським Різдвом. Офіційні чинники міст, напр., у Вінніпезі, від "Крисмесу" (за "новим" стилем) далі залишають місто удекорованим аж до закінчення Українського Різдва. Англомовна преса підготовляє статті — навіть редакційні на тему Українського Різдва. Керівництво радіостанцій і телевізійних станцій також уже наперед з власного почину та з ініціятиви різних великих підприємств (також; не-українських) готовить відповідні точки програм на Українське Різдво: поздоровлення для українців, колядки, описи звичаїв тощо. А по школах трапляються (на жаль!) такі випадки, що коли українська дитина прийде на лекції, то учителі (також і не-українці!) зливовано звертають їй увагу, що нині "Юкреініен Крисмес", отже ця дитина не мусіла б приходити до школи.

Не-українські офіційні й приватні сфери отак готовляться до "Юкреініен Крисмес"-у, бо вони призвичаєні до того, що українці будуть його святкувати.

Але чи можна собі уявити? — як це виглядало б, коли б на тлі тієї святкової картини (удекоровані міста, Різдвяні редакційні в англомовній пресі, українські Різдвяні програми по радіо й телевізії, загальні прилюдні святочні поздоровлення для українців і т .д.), — коли б на тлі такої картини українці всі в один голос запротестували проти цього, і привселюдно заявили: "Ми не хочемо Українського Різдва — не хочемо Різдва окремо від не-українців! Не поздоровляйте нас тепер! Зніміть з міст усі прикраси! Усуньте з prези, радіо й телевізії всі згадки про Українське Різдво за Юліянським календарем, бо ми вже мали Різдво разом з не-українцями, — ми ж не гірші, отже й не інші за вас!"

Як це виглядало б? Що не-українці про українців тоді подумали б? Чи вони почали б українців уважати кращими, ніж вони про них досі думали, чи гіршими? Чи вважали б їх культурними?

А коли ніхто з українців такого прилюдного протесту не складає (хоч і є такі, що бажали б святкувати "по-новому"), — то чи не є воно так, що англомовний світ, признавши факт існування Українського Різдва, немов би морально зобов'язує такі одиниці й групи з-поміж нас, щоб вони Українське Різдво таки святкували? Англомовний світ "спонукує" таких наших земляків триматися своєї традиції? Воно подекуди так виглядає, дарма що це схоже на якийсь неймовірний парадокс (крайню самосуперечність)!

Для прикладу, — одна з редакційних статтей у щоденнику "Да Виннипеґ Фрі Прес" (за 5-го січня 1961 року):

"Для тих манітобців, що святкували Різдво за Григоріянським календарем, свята вже минули. Після цього у них залишилися тільки деякі тужливі спомини по святкових пестро-блискучих забавах і зворушеннях.

Але для багатьох манітобців уся дійсно-особлива радість Різдвяної пори все ще є перед ними, і вона для манітобців українського роду починається у п'ятницю.

У багатьох українських домах усі ці багаті й символічні традиції, значення яких передане їм прадідами та їхніми предками, святкування Різдва повністю зберігається. І так, у цей незвичайний вечір з появою першої зорі — символу Вифлеємської Зорі, у п'ятницю ввечері родини соток українських домів засядуть до урочистости обряду Святої Вечері. Святкування триватимуть далі, почерез дні: Собор Пресв. Богородиці, Св. Стефана, Св. Василія (це разом і Юліянський Новий Рік) 14-го січня, і так далі — аж до Водохреща 19-го січня.

Усі манітобці цього тижня бажають скласти своїм сусідам українського роду: "Найщасливіших Свят!"

У цій статті в "Да Виннипеґ Фрі Прес" сказано ясно й недвозначно, що "Крисмес" ("по-новому") перемінився в час "забав" (гульні) і змислових "зворушень". А на своє Різдво, на Українське Різдво, українці мають Свято у справжньому розумінні цього слова, цебто в релігійно-національному значенні.

А чому воно так? А тому, що Українське Різдво святкується не в тому самому часі, що "Крисмес сізон" ("по-новому"), і тому воно не потонуло, не розплилося в загальному морі того "Крисмес сізону", не перемінилося в гульню й змислові зворушення, а збереглося дійсним Різдвом Христовим.

Отже, якщо б у нас не було Українського Різдва, то для самої християнської справи нам треба було б його створити.

А зміст назви **"Українське Різдво"** міститься не тільки в куті, колядках і в слові "українське", а також, і це найголовніше, в нашому традиційному терміні (речинці) святкування.

І ми самі — українці, і не-український загал уже традиційно призвичаїлися до того, що на Українське Різдво загально говориться головно не про "Різдво Православне", і не про "Різдво Греко-Католицьке", а понад усе говориться про **Українське Різдво.** І в наших очах та в очах не-українців воно символізує собою не тільки християнську, але й національно-культурну єдність українців.

Коли українців дискримінують і не признають на світовій політичній і науковій арені, то принаймні — хоч раз на рік - - їх признають під знаменами Українського Різдва, признають тут українство тому, що воно в цьому випадку маніфестує себе в релігійно-церковному маєстаті.

Чи українці мали б самохіть зректися цього?!

Якщо б не було **Українського Різдва,** то його треба було б створити!

Був час, коли в Канаді різні чинники не були поінформовані про Українське Різдво; і офіційні чинники, напр., шкільні силували українських дітей приходити на Українське Різдво до школи, а робітників на роботу.

Але українські провідні чинники (у Вінніпезі перший це зробив у шкільної влади Голова Президії Консисторії нашої Церкви), маючи за собою підтримку українського загалу, вияснили владі суть усієї справи, і тепер українці мають повну волю, без жодних перешкод і непорозумінь святкувати своє Різдво, - Українське Різдво.

Чи ж мало б бути так, що "заборонені овочі смакують більше", ніж дозволені? Чи ж мала б це бути гірка правда, що ми домагаємося волі для всього свого рідного лише тоді, коли нам його забороняють, а коли дозволяють, тоді ми самі його вирікаємося?

Це справа, яка переростає собою дискусії про Юліянський та Григоріянський календарі; суть справи не в "юліянстві" і не в "григоріянстві", а в тому, що ми маємо свій традиційний український о к р е м и й ч а с святкування Різдва, а як хто називає цей окремий час (формально його називають "Юліянським") — це не має суттєвого значення.

Ми маємо свій о к р е м и й ч а с з прадавніх часів, — і якщо б у нас його не було, то нам конче треба було б його створити!

Велика частина українського народу знаходиться в розсіянні у світі по різних країнах. З уваги на життєво-практичні обставини справді важко, і то дуже важко, зберігати все своє рідне, а в цьому й важко практично зберігати церковно-релігійний календар У к р а ї нського Різдва, бо це декому перешкоджає в праці і т. д. Це поважний аргумент з боку тих, які прагнуть "нового" релігійного календаря.

Але понад тими практичними потребами життя стоять Вищі Закони Буття це Закони існування націй і всього живого взагалі. Вищі Закони Буття кажуть, що тільки у змаганні з труднощами гартується сила духа й тіла, і при житті втримується тільки цей, хто має великі труднощі на шляху життя. А хто цих труднощів не має, той має життя легке, той котиться "по похилій площі" вдолину, ледачіє, вироджується, заникає-гине. Це діється і з націями.

Тайна втримування буття й зміцнення українства полягає в тому, щоб не обминати бічними стежками, а навпаки — щоб труднощі на шляху життя зустрічати віч-на-віч, і перемагати їх, непохитно тримаючись свого. Це важкий шлях. Але бути українцем — це значить рішитися йти важким шляхом. На цьому шляху багато з нас підуть бічними стежками, й загубляться на манівцях. Але ми твердо віримо, що якась частина таки витримає на своєму шляху, і вона дійде до Мети, вона збереже істоту українства, збереже його субстанцію. Так хоче Бог, який є Творцем світу, Творцем націй, а в тому й української нації. І Вищих Законів Буття, створених Богом, ніхто із смертних людей не може заперечити в ім'я своїх маленьких щоденних практичних потреб і потребок.

Слово "культура" має свою дійсно заслужену повагу. Але далеко не всі належно збагнули ідею цього слова.

Дехто говорить, чи й у приватних листах пише, що, мовляв, "культура", а це значить і "поступ", вимагає, щоб ми, українці, вже перестали нарешті триматися "старого календаря", а прийняли "новий".

Але ми поставимо питання: а чи Магатма (Велика Душа) Ганді не був одним з найбільш культурних людей світу? Але він не святкував за "новим" календарем; Ганді взагалі не був християнином, він був буддистом, і твердо тримався своєї релігії. І ніхто не посмів навіть назвати його "поганином". Пандіт Негру — це також один з найкультурніших мужів світу, але він не святкує за "новим" календарем (ані за "старим"), бо він також не християнин, а буддист.

Жиди не святкують за "новим" календарем, ані за "старим", бо вони взагалі не християни, а юдаїсти. Але чи хто може сказати, що жиди не культурна нація? Жиди, які себе обчисляють (принаймні так є в офіційній статистиці) на 12 мільйонів у всьому світі, за свої заслуги-здобутки на полі культури й цивілізації здобули найбільше число найвищих світових нагород — Нобелівських премій, бо аж 24 нагороди. А скільки таких н а г о р о д здобули ці одиниці й народи, які святкують за "новим" стилем, напр., негри в Африці, — адже ж у Конґо біля третини населення-негрів — це римо-католики!

Жиди серед нашого будня-полудня по всьому світі на свої свята закривають свої підприємства на два-три дні, і святкують; вони не дивляться на це, що всі інші нації й релігії не святкують у цей час. Мільйони долярів тратять жиди за цих пару днів у "бизнесі". Але чи тратить на цьому жидівство, як таке? І жиди не хворіють на почуття меншевартості, отже не бояться, що хтось "культурний" показуватиме на них пальцем, як на "некультурних"; бо той "культурний" на жидівські свята виконуватиме за жида деяку роботу, та ще й буде проситися на цю роботу. І тут бачимо різницю між дійсно "культурними" й "некультурними"

Найбільший геній науки нашої доби Алберт Айнштайн не тягнувся за т. зв. "культурними", "новими календарями", — він був юдаїстом, і на жидівські свята прилюдно маніфестував себе в традиційній жидівській ярмулці, але дійсно культурний світ не вважав його некультурним; навпаки — чи хто Айнштайна

любив, чи не любив, він мусів у душі шанувати його за це, що він тримався свого. Але ніхто не заперечить, що Айнштайн — це найбільший геній науки наших часів.

Аргументи "культурності" чи "некультурності" у справі форми й часу святкування справді не серйозні, і їх не слід брати до уваги.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді і формально, і практично святкує Різдво тільки за українським традиційним, т. зв. "старим", Церковним Календарем. В українців греко-католиків Церква дала вибір святкувати або "по-новому", або "по-старому", — як собі хто бажає. Але широкий загал українців греко-католиків далі тримається "старого" стилю, цебто він тримається дійсно Українського Різдва, отже й їхній Єпископат та Духовенство святкує разом з ними.

І ще раз: якщо б у нас не було Українського Різдва, то його треба було б створити!

Рекордова жертвенність одної з Церков

Котра Церква продає це, що вже мала, бо потребує грошей на інші конечніші цілі, а котра не мусить продавати придбаного, а ще й докуповує все новіші речі,—це залежить від ступеня жертвенності її членів.

"Жертвенність членів Церкви Назарету на північно-американському континенті останнього року (1960) становила рекорд — по 142 доляри на особу річно, виявив д-р С. Т. Людвіґ — генеральний секретар з Кенсес Сити"" — подав "Едмонтон Джорнал" за 7-го січня ц. р.

Тому й не дивно, що в цій Церкві тільки за один рік (1960) "всі пожертви становили суму 45 мільйонів і 350 тисяч долярів, отже на 3,170,000 дол. більше, ніж 1959 р. (42,180,000 дол)".

Церква Назарету купила старий будинок Колегії Св. Андрея, що мусів бути проданий через потребу грошей на новий будинок цієї школи.

ПОДОРОЖ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХА

У листопаді 1960 року Московський патріярх Алексій у почоті 15-х знатних провідників Російської Церкви (між ними й еп. Нікодим) відвідав Православні Патріярхати Близького Сходу і по дорозі зупинився в Олександрії (Єгипет), в Дамаску (Сирія), в Єрусалимі (Ізраїл і Йордан, — Єрусалим поділений) і в Атенах (Греція).

Восени 1959 року Констянтинопільський Патріярх Атенаґорас І відвідав православні Патріярхати Близького Сходу, а Московський Патріярх тепер поїхав його слідами. Можливо, це стоїть у зв'язку з поголосками про дедалі виразніше суперництво між цими двома Патріярхатами за церковно-політичні впливи на світовій арені.

АРХИЄП. БОГАЧЕВСЬКИЙ ПОМЕР

Архиепископ Констянтин Богачевський, що очолював Філядельфійську Архиепархію українців греко-католиків, (біля 300,000 членів), помер 6-го січня цього року на серцевий удар по дорозі до лікарні. Йому було 76 років.

ПРАВОСЛАВІЄ СТАЄ „ЧАСТИНОЮ АМЕРИКАНСЬКОГО ЖИТТЯ"

"Послідовники Православної Церкви вважають її (православну віру) четвертою з черги найбільшою вірою в Америці, визнаною нарівні з релігіями протестантською, римо-католицькою і жидівською. Вона (Православна Церква) є старовинною Церквою початків, що сягає початків Християнства, а тільки тепер вона дійсно стає частиною американського життя". — Так починає свою статтю американський журнал "Лук" за 20-го грудня 1960 року п. з. "Православна Церква'.

У згаданій статті інформується, що в ЗДА є коло 3,000,000 православних християн, а всіх православних на світі нараховується понад 150,000,000 осіб. "Православні вважають себе сторожами незміненого Християнства', сказано в інформації.

Далі, в тій же статті сказано, що в ЗДА є тепер 23 різних православних угрупувань, і "декотрі з них незалежні від заграничних вузлів, а декотрі є в юрисдикції старого краю". Найбільше православних в ЗДА — це американські греки: 1,150,000 осіб; росіян понад 810,000, (з того 775,000 — це члени Російської Православної Американської Церкви); менші числом православні групи в ЗДА такі: серби — 200,000, українці — 130,000, карпато-русини — 100,000, сирійці — 80,000, румуни — 50,000, і малі групи естонців та латишів.

ЧОТИРОЛІТНІЙ ПЛЯН РОЗБУДОВИ ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

У початках листопада 1960 р. відбулася інсталяція на катедру Канади Митрополита Атенаґораса Еляяса — першого Єпископа з катедрою в Канаді Американської Архиепархії Грецької Православної Церкви в юрисдикції Констянтинопільської Патріярхії

Цю Архиепархію очолює патріярший Екзарх Яків — Митрополит Мелітський, з катедрою в Нью-Йорку. Митрополит Еляяс попередньо був Єпископом Бостонським (ЗДА). Його Єпископська Канадська катедра установлена в Торонто, і там же, в церкві Св. Юрія, відбулася його інсталяція.

У своєму слові Митр. Атенаґорас прирік упродовж слідуючих чотирьох років число грецьких церков у Канаді з 20-х (що є тепер) розбудувати до 50-х. У Канаді є 150,000 греків, але сподіваються дальшого напливу імігрантів з Греції.

Грецька Православна Церква в Канаді є "в дружніх відносинах з Англіканською Церквою в Канаді", подає "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (листопад, 1960 р.).

22 ЦЕРКВИ ПРЕДМЕТОМ СЛІДСТВА

Телевізійні вісті СіБіСі у Вінніпезі передали 12 січня ц. р., що в метропольному Вінніпезі 22 католицькі церкви можуть стати предметом урядового слідства.

Відомий баптистський пастор Тар з Вінніпеґу формальним порядком звернув увагу влади, щоб вона розслідила справу гри в "бінґо" в 22-х католицьких церквах у цьому місті. В оскарженні є також натяк на це, що якби не побоювання перед владою, то крім "бінго" могла б бути гра і в карти й т. п.

РИМ СТАРАЄТЬСЯ ЗБУДУВАТИ В АТЕНАХ УНІЯТСЬКУ ЦЕРКВУ

Міністерство Освіти й Релігійних Культів уже другий раз відложило справу запляннованої Римом будови уніятської церкви в Атенах — столиці Греції. Міністерство не затвердило будови цієї церкви "через хиби в її пляні".

Уніятський епископ Димитрій Ґад — папський екзарх у Греції, заявив, що "стає ясно, що таке відношення Міністерства є. . . несправедливим і воно чинить перепони. . . тим жертводавцям за граничні і в Греції, які переконуються, що їхні пожертви на будову цієї церкви затрачуються на адвокатів і суди"; і "як країна справедливості може не давати дозволу будувати святиню для тих вірних, які становлять собою меншість"; але "ми надіємося, що уряд належно це полагодить, і католицькі громадяни Греції не будуть позбавлені свого права молитися Богу у своїй власній церкві".

* *

"Коли чобіт взути на другу ногу, то він часто муляє", — починає свій коментар з цього приводу журн. "Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (листопад 1960 р.), і додає: "Єпископ Ґад мабуть не звертає уваги на це, щоб признати цей факт, що в деяких країнах з перевагою католиків Рим перешкоджає всім іншим віроісповіданням навіть правити Богослуження, а не тільки будувати церкви".

ЖИДИ ПРИГОТОВЛЯЮТЬ "ПОВНЕ НАУКОВЕ ВИДАННЯ" БІБЛІЇ

Визначні учені, числом 14 осіб, з Еврейського університету в Єрусалимі вже приготовляють "повне наукове видання" Старого Заповіту. І. том, що появиться 1965 року, охоплюватиме собою Книгу Ісаії, при чому будуть використані т. зв. "сувої Мертвого моря". Ці учені підкреслюють, що "сувої Мертвого моря" — це тексти (старожидівською мовою) Книги Ісаії, на 1,000 літ старші за т. зв. "Масоретські тексти", Біблії, що нею тепер користуються жиди й християни

У цьому запляннованому виданні Старого Заповіту будуть використані, крім "сувоїв Мертвого моря" (текстів Ст. Заповіту, знайдених по 2-ій світовій війні над Мертвим морем у Палестині), ще й інші видозміни текстів Ст. Заповіту: масоретський (узятий за основний), старогрецький, арамейський, сиріяцький, абісинський, латинський, арабський, патристичний, талмудичний, рабіністичний і т. зв. "генізаські фраґменти". Це не буде ані "новий", ані "відновлений" текст Ст. Заповіту, а тільки до того тексту, що є тепер у загальному вжитку, додадуть, для порівняння, також його різні історичні видозміни — старші й молодші за теперішній канонічний текст Ст. Заповіту.

Згадані жидівські учені, між іншим, будуть користуватися при цьому також і бібліотеками Ватикану та Ленінграду.

НОВІ ПЕРЕКЛАДИ "КОБЗАРЯ" НА ЧУЖІ МОВИ

З нагоди 100-х роковин з дня смерті Т. Шевченка в Албанії видано "Кобзаря" в перекладі на албанську мову. "Кобзар" готується до друку в перекладах на мови литовську, вірменську, болгарську, румунську, монгольську, корейську, німецьку й чеську.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

Папа Іван XXIII доповнює минулий ісидоризм новим ісидористичним матеріялом. Бо ж у дійсності він не може назвати ні одного факту, щоб Ієрарх будькотрої з Християнських Церков некатолицьких звертався до своїх вірних, щоб вони молилися за своє приєднання до Риму. У вищезгаданій заяві папи Івана XXIII наявна самосуперечність: з одного боку він каже, що Римську Церкву "ми старалися затримати вірною" заповітам Христа; з другого боку, він каже, що Собор має бути скликаний для "скріплення Католицької Церкви", а внаслідок цього скріплення Римська Церква має стати "без плями й морщини". З цього висновок такий: перед Собором Католицька Церква не є скріпленою, отже на ній є "плями й морщини", а це значить, що вона не зовсім вірна заповітам Христа. Тому саме папа каже, що Ватикан тільки тоді зможе закликати некатолицькі Християнські Церкви приєднатися до Римської Церкви, коли Римська Церква найперше сама стане без "плям і морщин".

Зокрема, слід підкреслити факт, що папа Іван XXIII сам на власну руку, "без дискусій" зо своїми достойниками, заповів скликання Собору.

Що папа Іван XXIII про ціль майбутнього Собору висловився в "лагідній" формі, отже не цілком ясно, то цю саму папську мету Собору ясніше виклав кардинал Євген Тіссеран — на інтерв'ю з італійською пресовою агенцією АНЗА 24-го серпня 1959 року — інформуючи, що "ціллю Собору є заведення єдности в Римо-Католицькій Церкві".[26])

Таким чином Ватикан заявив, що в Римо-Католицькій Церкві немає єдности. А коли немає єдности в самій Римо-Католицькій Церкві, то як же ця Церква може закликати, щоб інші Церкви (некатолицькі) єдналися з нею?

Що розуміє Ватикан під заявою — що "метою Собору є завдання єдности в Римо-Католицькій Церкві"? Відповідь на це питання знаходимо в заяві кардинала Домініка Тардіні, який в телевізійному інтерв'ю з представником французького католицького часопису "La Croix" 1960 року поінформував, що "мета Собору відноситься до дисципліни в Церкві, до заспокоєння потреби модифікації церковного права й до цілости справи моральности католицького життя. Собор скоріш буде займатися практичними справами, ніж предметами доктрини віри. Однак ці останні не будуть виключені, сказав він, поскільки предмети дискусії на Соборі будуть залежати від цього, які думки висловлять епископи всього світу, та від вирішень Його Святости папи Івана XXIII".[27])

Так, нарешті, Ватикан висловився ясно: головною метою II Ватиканського Собору буде заведення дисципліни серед католиків, бо цієї дисципліни в католицькій частині людства бракує, — вважає Ватикан.

Ватиканові головно йдеться про політичну дисципліну серед католиків, — цебто — щоб у своєму суспільно-політичному житті католики йшли за інструкціями папи. Правда, замість терміна "політична дисципліна" Ватикан з делікатности вживає терміна "дисципліна. . . в моральному католицькому житті".

Демократична партія в Пуерто Ріко (населення католицьке) 1960 р. здобула владу величезною більшістю виборчих голосів, незважаючи на це, що місцевий католицький Єпископат перед цим видав спеціяльне Послання до населення з забороною голосувати на демократичну партію. Італійський кардинал Альфредо Оттавіяні 1960 року гостро атакував президента Італії, Джіованні Ґронкі, і інших провідних політиків Заходу, за це що вони у своїй політиці супроти Совєтського Союзу не керуються такою політикою, як Ватикан. А президент Дж. Ґронкі належить до "християнсько-демократичної" (католицької) партії. Ще приклад; американська преса 1960 року принесла таку вістку: "Сенатор-демократ із Масачусетс Джан Ф. Кеннеді, який є католиком, і старався про найменування на кандидата на президента, заявив на радіовій програмі, що треба "віддавати під суд того президента ЗДА, який слухав би наказів папи". При цьому він повторив свою давнішу заяву про відділення Церкви від держави і сказав про себе таке: "Я не приймаю, не приймав і не буду приймати жадних наказів від Папи. . . Коли б навіть Папа старався впливати на Президента ЗДА, то це було б гріхом піддаватися цим впливам, бо Президент присягає на Біблію, що буде обороняти Конституцію цієї країни і буде діяти так, як цього вимагає Конституція".[28])

До завдань автора цієї праці не належить займатися ідеологічною плятформою сенатора Дж. Кеннеді, ані віщувати тут його майбутню політику на становищі президента США, — усе бо ще перед нами. Сенатора Дж. Кеннеді, мільйонера, католика і кандидата демократичної партії, в листопаді 1960 року обрано президентом США. Він отримав біля 300 тисяч голосів більше за свого суперника, дотогочасного віцепрезидента Никсона — протестанта й кандидата республіканської партії. В історії США досі кандидували на становище президента цієї держави тільки два католики: популярний адвокат Чарлз Оконнор з Нью-Йорку, з демократичної партії, 1872 року, і губернатор штату Нью-Йорк Алфред Смит (1928 р.), "який, як побожний католик, мав замір з чотками молитися при столі Білого Дому. Однак протестанти з південних штатів і масони зробили все, щоб перешкодити йому стати президентом", — пише католицька преса.[29]).

Ні один з цих обох кандидатів-католиків не був вибраний президентом. В історії США католик досі ще не був президентом, — Джек Кеннеді це перший католик, що став президентом США. За ним голосували демократи — розуміється, і католики, і протестанти; його підтримав також "блок католиків, жидів і негрів", як інформувала телевізійна пресова служба СіБіСі в Канаді по виборах президента.

Про заяву Дж. Кеннеді — що він не слухав і не буде слухати папи, говорять усіляко: одні вважають, що він папіст, а свою заяву він видав тільки тому, щоб його вибрали президентом; інші ж кажуть, що він щиро не є папістом. Але, незважаючи на те, яке б там дійсне особисте відношення Дж. Кеннеді до папи не було (Дж. Кеннеді незабаром після того, як був вибраний президентом, спеціяльно побував на католицькому Богослуженні, заявляючи, що "релігія — це моя особиста справа"), то тут найважливішим є такий факт: коли в США католик-кандидат на президента США вважає, що він мусить заявляти перед американським народом (отже і перед протестантами, і перед католиками), що він не буде повинуватися волі папи, то цей факт уже сам собою свідчить, що в США навіть серед католицької маси немає ґрунту для папізму. Саме цей факт сильно тривожить папу і його правлячі ватиканські круги.

(Далі буде(

[25]) Byzantine Catholic World, 5. 6. 1960.

[26]) The Winnipeg Tribune, 25. 8. 1959.

[27])Byzantine Catholic World, 7. 2. 1960.

[28]) Щоденник "Свобода" (США) 11. 5. 1960.

[29]) Byzantine Catholic World, 27. 7. 1960.

Всеканадійська Катедра

Всеканадійська Катедра Пресв. Тройці в Вінніпезі, її верхня частина, вже будується. Приємна це вістка для всіх православних українців по всій Канаді, а найбільше для тих приємно, що очікували коли настане час викінчення Катедри, особливо для всіх, що бачили долішню частину, що в ній нераз і бували. Коли наші сподівання здійснилися, то треба це завдячувати тим добрим, щирим, щедрим і свідомим братам і сестрам, які дотепер зложили свої лепти на цю ціль.

Кошти цієї будови великі.

Відомо всім, що цю будову провадить Всеканадійський Комітет, бо таке бажання є всієї Церкви, яке вона виявила ухвалами п'ятьох своїх Соборів.

Коли будову розпочато, і коли тепер дуже потрібні гроші, то прийшла пора, щоб усі, кому дорога наша церковна справа, помогли своїми пожертвами.

Нехай не буде в цю пору ні одного українця, або одної українки, що легковажно поставились би до будування Катедри Пресв. Тройці, що були б бездільними глядачами цьому усьому, що робиться.

Всеканадійська Катедра потрібна всій нашій Церкві. Усі православні Громади від західних до східних берегів Канади, всі православні християни мають великий привілей, а заразом і святий, приємний обов'язок причинитися ділом і словом, щоб ця Катедра цілком була збудована, вивінувана в найкращу обстановку і була світилом для всіх нас своїх, та дивувала своїм виглядом і мистецтвом усіх, хто її побачить.

Вашої помочі потрібно тепер! Присилайте гроші на адресу:

HOLY TRINITY UKRAINIAN
GREEK-ORTHODOX CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg, Man.

За Вашу поміч і за Ваші датки Господь Вас нагородить!

Хто перший?

Будівельний Комітет.

Українська мова в саскачеванських школах

Українську мову, як кредитований предмет, в Саскачеванському університеті введено 1945 року. Це один з предметів слов'янських студій. Тому що українська мова стала кредитованим предметом, учителі мали змогу одержати "сертифікат" за цей предмет, а це давало їм право навчати цього предмету в середніх школах (гай скул).

Навчання української мови в середніх школах почалося, як експериментальна спроба, в Колеґії Св. Йосифа і в Дівочій Академії в Йорктоні. Успіх був добрий. Тут випробувано підручник граматики (Ю. Стечишина), підручник літератури для XI і XII кляс (Андрусишина), а для дев'ятої і десятої кляс залишено "Третю читанку" Матвійчука. У початках цим було заспокоєно найконечніші потреби. Цей курс української мови мусів був бути побудований на зразок подібних курсів чужих мов у курікулюмі Саскачеванського шкільництва, бо треба було вважати, що цей предмет для всіх дітей, не тільки для дітей українського походження. Такий підхід дав добрий успіх.

Кваліфікації учителя мусять бути апробовані провінційним Департаментом Освіти. Для IX і X кляс учитель повинен мати принаймні перший рік української мови університетського ступеня, а для XI і XII кляс потрібно принаймні два роки університетських студій.

Студенти дев'ятої і десятої кляс пишуть із своїх студій української мови іспити, що уложені їхнім учителем, а студенти одинадцятої і дванадцятої кляс пишуть іспити, що уложені спеціяльною комісією для всієї провінції. Ці іспити також перевірювані відповідним призначеним учителем, що має кваліфікації і що є учителем української мови. Студенти одержують відповідні значки у своїх дипломах, як і за всі інші предмети. Студентові, що закінчить дванадцяту клясу в середній школі, університет дає признання нарівні першого року української мови в університеті, і в університеті вони можуть проходити другий рік студій української мови, якщо впишуться на цей курс.

Подаючи це до відома, мусимо підкреслити, що вживання "Третьої читанки" Матвійчука було тимчасове, бо ми вважали, що підручник мусить бути такий, що його могли б уживати всі бажаючі студенти саскачеванських шкіл — не тільки українці. Тому Комітет просив Комітет Українців Канади зайнятися цією справою. Проф. П. Юзик і О. Івах, на поручення КУК, виготовили підручник, який вони вважали, що він відповідає вимогам Комітету. Перевірка і підготовлення цієї читанки зайняли майже 3 роки, а видання її друком удалося здійснити тільки 1960 року. Учителі, що вживають той новий підручник, вдоволені ним. Звичайно, що на новий підручник має бути фахова критика. Комітет її сподівається і очікує, бо така критика допоможе удосконалити підручник. Треба пам'ятати, що цей підручник виготовлено для дітей роджених у Канаді, і не тільки українського походження, але для всіх. Його потрібно було виготовити на основах сучасної педагогії та методах науки вживаних у Саскачевані.

Для повнішого розуміння справи введення навчання української мови в саскачеванських школах треба подати дещо з історії в цій справі. Слов'янський відділ під керівництвом проф. К. Андрусишина, а тепер з допомогою проф. В. Буйняка, почав давати кредити з російської мови в 1944 році, а з української в 1945 р. Від 1945 року до серпня 1960 року здали іспити студенти в такім порядку:

Укр. І. — 341, Укр. II. — 328, Укр. III. 61, Укр. IV. — 15.

Слов'янську філологію — 13. Позаочних курсів з першого року української мови 172. Усього студіювали українську мову 970 осіб. Це відноситься до університету.

Перед нами статистика тільки від 1956 року і тільки з XI і XII кляс.

Рік.	Кляса.	Писали іспити.	Відсоток, що перейшов.
1956	XI	93	82.8
	XII	68	70.6
1957	XI	112	80.4
	XII	78	80.8
1958	XI	130	84.6
	XII	88	81.8
1959	XI	124	82.3
	XII	113	92.0
1960	XI	126	92.9
	XII	101	93.0

За минулих п'ять років 585 студентів писали іспити з XI кляси, а 448 студентів писали іспити з XII кляси. Тут треба зауважити, що рівень навчання поступово підноситься з піднесенням якости учителів.

У цьому шкільному році записано до всіх клис української мови в середніх школах — 620 студентів у двадцятьох пунктах, де викладається українська мова, а це: Айтуна, Альвіна, Арран, Ґудів, Сторджіс, Блейн Лейк, Гефорд, Канора, Колеґія Св. Йосифа і Дівоча Академія в Йорктоні, Інститут Шептицького і Інститут ім. П. Могили в Саскатуні. Порівняльно, пунктів абсолютно замало.

В університеті у цьому році від 1-го липня стан такий:

Укр. І.	У. II.	У. III.	У. IV.	Слов. філ.
Літній семестр				
33	20		15	
Зимовий семестр				
23	52	23		5
Заочний курс				
54				

Разом за цей рік навчання: 225

Правильник Департаменту Освіти подає способи, як увести навчання української мови в середніх школах: бажання податковців має бути висловлене своїм тростом і тільки там, де є середня школа, в якій учить не менше двох учителів. Трости роблять прохання до Департаменту про дозвіл, і якщо школа має кваліфікованого українського вчителя, такий дозвіл буде даний. Є тільки одне застереження, щоб навчання української мови не перешкоджало вивченню французької чи латинської мови, як хто бажає.

Як бачимо, відповідальність за введення навчання української мови в школах спадає на податковців. Саскачеван має подостатком кваліфікованих учителів, має свої підручники і тепле відношення Департаменту Освіти до справи. При Департаменті існує спеціяльний Комітет, що рік-річно переглядає працю, вносить поліпшення до програми навчання, одобряє підручники і все потрібне для удосконалення навчання цього предмету. Ними є: Інспектор шкіл п. П. Воробець, п. В. Поділюк — Директор Інституту Шептицького і Всеч. о. В. Сенишин — Ректор Інституту ім. П. Могили.

Поданий образок уведення й переведення навчання української мови в школах саскачеванської провінції показує, що там, де населення, а зокрема батьки, того хотять, українська мова може з успіхом бути заведена в середніх школах.

Програмовий Комітет Департаменту.

ІЄРАРХ З МОСКВИ ВІДВІДАВ СВІТОВУ РАДУ ЦЕРКОВ

У листопаді 1960 року Єпископ Нікодим — голова Департаменту закордонних Зв'язків Московської Патріярхії відвідав центральний провід Світової Ради Церков у Женеві. У його товаристві був Олексій Буєвський — секретар згаданого Департаменту Московської Патріярхії.

Єп. Нікодим коротко зупинився в Женеві по дорозі з Парижу, де він брав участь у Хіротонії православного єпископа Алексія фон дер Менсбруґґе. Єп. Нікодима привітав д-р В. А. Віссерт Ґуфт (протестант) — генеральний секретар Світової Ради Церков, і єпископ Еміліян Тіміядіс — представник Константинопільського Патріярха у централі Світової Ради Церков у Женеві.

Єп. Нікодимові тільки 31 літ, а його висвятили на єпископа в Москві 10-го липня 1960 року — після цього, як він здобув собі надзвичайно добру опінію в Ізраїлі, де він перед тим був головою Російської Місії і здобув собі приязнь у багатьох, а зокрема в урядових і релігійних сферах Ізраїля, показавшись також "рухливим дипломатом".

ЦЕРКВА ЗАВЖДИ ПРОТИ КОМУНІЗМУ, — АЛЯРМУЮТЬ СОВЄТИ

Газета "Лестер Івнінг Мейл" за 26 серпня 1960 року пише про ліквідацію манастирів в Україні: "Згідно з повідомленням московського радіо в програмі атеїстичної пропаганди, в Україні закрито в минулому році 10 манастирів. У тому самому часі понад 800 монахів і монахинь залишили манастирі в Молдавській Совєтській Республіці. В існуючих манастирях залишилися лише подекуди старші віком монахи. У передачі було сказано, що хоч деякі "релігійні" організації лояльні до комуністичного уряду, одначе не потрібно забувати, як говорив спікер, що особи, прив'язані до Церкви, завжди будуть недопускати до побудови комунізму".

Різдвяне побажання „Вістникові"

Адміністрація "Вістника" отримала листа такого змісту":

"Замість Святочних Побажань (карткових) складаю на пресовий фонд "Вістника" 5 долярів, і зобов'язуюся робити це кожного чергового року. Уважаю, що це принесе нашій Церкві більше користи, чим витрати грошей на картки й поштові значки".

Христос Рождається!
о. Д. Подольський.

КЕННЕДІ Й ЖИДИ

Жидівські впливові круги в ЗДА спочатку дуже холодно віднеслися були до факту назначення сенатора Дж. Кеннеді кандидатом демократичної партії на президента. Католицька преса писала тоді, що навіть Елеонора Рузвелт належить до гурту для поборювання кандидатури сенатора Кеннеді. Читач міг з цього винести враження, що сенатор Кеннеді став "жертвою" якогось організованого спротиву, і, мовляв, це ж "самозрозуміле" і цього треба було сподіватися, бо ж сенатор Кеннеді — "добрий католик". Така атмосфера ще більше спонукувала католиків підтримувати Кеннеді, бо їм увижалося, що тут уже йдеться не так про саму особу Кеннеді, — "свою людину" — католика, а йдеться тут про щось більше, загальніше, принциповіше — йдеться про змагання двох світових сил.

Але вислід є цілком протилежний. Бо "несподівано" сталося ось що: жидівські провідники ра-у-раз почали відбувати розмови у Ватикані. Ось кілька фактів, як приклад: папа Іван XXIII 1960 року відзначив жидівського робітничого посла Британії католицьким титулом "Командора Лицарів Ордена Св. Ґригорія Великого" ("Да Виннипег Фрі Прес", 11.6.1960). Кардинал Тіссеран декан Конґреґації Кардиналів в 1960 році відбув спеціяльну авдієнцію з нью-йоркським рабіном д-ром Виллиямом Розенблюмом — віцепрезидентом Асоціяції військових капелянів ЗДА. Кардинал Тіссеран у розмові з рабіном Розенблюмом "висловив надію, що релігійні відносини (між жидами й Ватиканом) будуть вияснені і все більше будуть кращати" ("Бизентайн Кетолик Ворлд", 20. 3. 1960). У лютому 1960 року папа Іван XXIII просив губернатора Каліфорнії Е. Д. Бравна, щоб він помилував молодого жида К. Чесмена, засудженого до смертної кари за багато кримінальних садистичних злочинів великої міри — головно над жінками. (Телевізійні вісті СіБіСі). 1960 р. провідник жидівських організацій Злучених Держав Америки Артур Шварц очолив делегацію до папи Івана XXIII і подарував йому дорогу гроностаєву пелерину, як символічний дар жидівства за це, що цей папа "є приятелем усіх релігій" (Глоб енд Мейл", 9. 2. 1960), — отже, мовляв, він є приятелем і жидівської релігії. Католицький єпископ Георгій Гакім — голова мельхітського обряду в Ізраїлі у своєму протесті проти антисемітизму писав до ізраїльського прем'єра Бен-Ґуріона, що, як католики, "ми нещасливі з приводу тих напастей на юдаїзм, які недавно появилися в різних країнах" (Бизентайн Кетолик Ворлд", 7. 2. 1960). "Да Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) 2.10.1959 року інформував: "Папа Іван XXIII цього тижня зробив специфічне усунення з Молитви на присягу людства Цареві-Христові цих місць, що образливі для жидів. . . Папа Іван оце вже вдруге цього року звелів усунути з римо-католицького Богослуження ці неґативні слова..." Католицький часопис "Проґрес" (Едмонтон) за 30-го жовтня 1960 року інформував: "Я, Йосиф, ваш брат", сказав Його Святість Папа Іван XXIII жидівській делеґації числом 130 осіб, приймаючи їх на спеціяльній авдієнції". Члени цієї делеґації у папи — це члени жидівської Дослідної Комісії в Америці, а делеґацію очолював рабін Герберт Фрідман. "Да Ізраелайт Прес" у Вінніпезі 26-го серпня 1960 року інформував: "Скликати Ізраїльсько-Арабську Конференцію — це справа важлива тому, щоб таким чином осягнути мир, а також — щоб негайно поробити всі кроки для усунення арабської дискримінації американських жидів, — це підкреслив сенатор Джек Ф. Кеннеді, демократичний кандидат на президента ЗДА у своєму листі, адресованому на ім'я д-ра Ізраїля Гольдштейна — провідника Сіонізму, а також заступника провідника Ліберальної партії. Він (Кеннеді) зобов'язався працювати в цьому напрямі".

Тут подана тільки невеличка частинка тих фактів, що вже відомі. Розуміється цього роду фактів — навіть тих, що вже відомі, можна нарахувати значно більше.

А далі — в ЗДА під час передвиборчої президентської кампанії починає діяти сильна організація американських жидів, що її очолили Яків Ервей і Филип Ключник, а її метою було вияснити жидам, щоб вони у виборах президента ЗДА підтримали кандидатуру Кеннеді проти Никсона. Одночасно, розуміється, "звідкись" узялися великі фонди на пропаганду за кандидатурою сенатора Кеннеді, і так в особі Кеннеді вперше в історії ЗДА вибрали католика на президента цієї держави, очевидно, при одночасній майже загальній співучасті католицьких і робітничих лівих голосів.

Польський князь Станіслав Радзівілл швагер Дж. Кеннеді — зо своєю красунею дружиною 8-го жовтня (1960 р.) спеціяльно прибув з Англії до Дітройту в ЗДА, щоб своїми впливами допомогти Кеннеді в передвиборчій кампанії. А які є впливи князя С. Радзівілла, про це писала преса що вже традиційно "ця родина (Радзівіллів) була однією з трьох магнатських родин Польщі, які були . . масонськими" ("Да Дітройт Нюз", 9.10.1960)

Під сам кінець передвиборчої кампанії, на верхку її розгару, ці сили, які стояли за Кеннеді, "вистрілили" в Никсона (суперника Кеннеді) найбільшу "атомову бомбу": вони оскаржили Никсона в . . "антисемітизмі", мовляв: уряд Айзенгавера, в якому Никсон був віцепрезидентом ЗДА, "підтримував арабські держави проти Ізраїля" (вісті СіБіСі).

Президент-елект Дж. Кеннеді після виборів з-поміж жидівських провідників назначив для свого уряду кандидата на міністра освіти - Рібікова, це дуже важливий пост, бо він очолить ділянку науки й виховання молодого покоління американців. Адлая Стівенсона — близьку для жидів людину (хоч він протестант) Кеннеді назначив кандидатом на американського амбасадора при Об'єднаних Державах; цей його пост дуже важливий, бо ж він там очолює ділянку міжнародньої політики ЗДА — наймогутнішої держави світу, від політичних потягнень якої на міжнародній арені може залежати доля поневолених комуністичними силами в Москві народів, а в цьому й доля України.

Якоюсь мірою і в якійсь формі це може мати відношення й до Канади, поскільки Адлай Стівенсон, отримавши від Кеннеді згадану номінацію, вважав необхідним у своїй промові на жидівських зборах у Торонто в грудні 1960 р. підкреслити "розвиток дружніх відносин" між ЗДА й Канадою (вісті СіБіСі). Очевидно, він мав на увазі пляни уряду Кеннеді по відношенні до Канади.

15-го грудня 1960 р. Кеннеді найменував жида Артура Дж. Ґольдберга секретарем (міністром) праці; А. Дж. Ґольдберг досі був у робітничому русі, як правний дорадник спілки Об'єднаних Сталеварних Робітників Америки.

Міністром хліборобства Кеннеді назначив Орвела Л. Фрімана, — преса писала про нього як про сина "скандинавських батьків", але прізвище "Фріман" не скандинавське. А про назначену міністром уряду Кеннеді пані Смит преса писала, що вона "бувша горожанка Канади".

Далі, Кеннеді звернувся до Юджіна Р. Блека, — президента міжнароднього Банку Відбудови й Розвитку, щоб цей погодився бути міністром скарбу ЗДА.

Жиди в ЗДА добилися великих успіхів, бо в уряді Кеннеді вони з уряду офіційно контролюватимуть справи освіти й виховання, міжнародньої політики, господарства, робітництва і т. д. в ЗДА.

І ось так, у січні 1961 року президент-елект Джек Кеннеді перебрав свій президентський пост від свого попередника — президента Двайта Айзенгавера. З цим моментом в історії ЗДА відкривається нова офіційна сторінка політичних взаємовідносин між урядом ЗДА й жидами. Майбутні історики матимуть змогу досліджувати цю справу у її евентуальному зв'язку з новою політикою у взаємовідносинах між жидами й Ватиканом за папи Івана XXIII.

"О, ТУПОНІЯ!" "О, ГОХЕЛЯГА!"

Теперішній гимн Канади починається словами: "О, Канадо!". Але могло було статися й так, що цей гимн міг би був починатися або словами: "О, Тупонія!" або "О, Гохеляга!"

Від часів Конфедерації, цебто з того часу, відколи населення Канади почало становити собою канадську націю, були пропозиції називати Канаду або "Тупонія" (скорочення назви: "Да Юнайтед Провинсес оф Норт Америка"), або індіянською назвою "Гохеляга" для міста Монтреалу.

Протестуючи проти зміни назви "Канада", Томас Дарси Мекґі — один з найвизначніших "батьків Конфедерації", у своїй промові 9. 2. 1865 року говорив з обуренням: "А тепер я хотів би спитати кожного члена цієї Палати, як він, пробудившись одного хорошого ранку, почувався б замість "канадця": "тупонець", або "ґохеляґець".

Ширше про цю справу написано в періодику "Індустрі" ч. 159, за січень 1961 року (Торонто).

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Марко Вовчок.

СЕСТРА

(Продовження)

Я таки ж того дня й пішла від них, не прощаючись. Брата вдома тоді не було. — Вже як там тяжко не буде, думаю, а вдруге не вернусь! Піду в світ за очі, щоб мене не знайшли і не просили. Бо таке в мене серце хитке, що й не встою, як знов проситимуть і молитимуть. І надумалась іти в Київ. Заходила в Дем'янівку, хоч і не по дорозі мені була, та дуже бажала я побачити своїх перших господарів. Поплакала там, і вони зо мною посумували.

"Піду до Києва", кажу їм. "Як далеко буду, то про мене забудуть, та чи не забуду й я свого лиха".

"Нехай Господь помагає, іди з Богом! А коли схочеш до нас вернутися, вертайся- ми раді тобі будемо, приймемо тебе, аби живі були".

Вийшла я від них веселіша теплим ранком. Перехожий, проїжджий, що їх там на шляху чимало кидалися в очі, ніхто мене не займав, спасибі Богу! І москаль пройде — и мине, і крамарський віз простугонить, і пан четвернею пробіжить, — тільки тебе курявою обнесе, та й знову з поля вітерець повіє, і зазеленіють тобі гаї й степи; деколи озеро заблищить, чи річка розвивається. А що валка чумаків не одна наверталась на очі, та втішно мені було добре слово почути!

"Магай біг!" або дороги розпитатися, то ж усе з наших, з простих людей, що горя зазнали, і вдома і вдорозі, то й душі живої не цураються.

За тиждень прийшла я в Київ. Красний, Боже, який! А що вже святі церкви, то й не сказати! А людей, людей! без ліку, та все мов чужі, — минають і не глянуть на тебе. Спочила коло святої Лаври та й пішла собі служби шукати. Ходжу, ходжу, тільки улиці й заулки перехрещую. Увійшла в базар, той таки Подольський, стоїть купочка молодиць і дівчат. — "Боже помагай!" кажу, а вони: "Спасибіг!" А самі оглядають мене — яка й звідки.

"Чи не знаєте", кажу, "де б тут роботу можна знайти?" "Еге! Ми й самі ждемо, молодичко!" А то вони вийшли, чи не найме їх хто; так уже тут заведено.

"Коли ваша ласка", кажу, "то я й собі коло вас стану".

"Становіться, ми не боронимо!"

Стою я та дивлюся; люд, як та комашня, копошиться, одно на одного наступає, сходяться, гомонять, кричать, — і люди, й пани, і міщани; стукотить, гуркотить. Той своє продає, той прицінюється до чужого. Дві молодички гарненько цокотять удвійці, а тут дітвора змагається — чогось не поділили. Перекупка — як жар, червонолиця — стала проти сонця, бряжчить коралями та вигукує: "Е! Е! коралі добрі! Дивіться ж бо, купи, приміряй до лиця! Ну ж бо, ну, не соромся!" — зривається вона коло повновидої гарної молодиці в білій сорочці і зеленій хустці. Молодиця не хоче, а вона таки зачепила їй за шию намисто та кричить: "Дивіться, дивіться, добрі люди, що в мене молодиця, як калина, як яблучко, як дівочка, як панночка!"

"Та пустіть мене, Бог із вами!" відбивається молодиця. "Я й ваше намисто порву! Чого ж то ви на мене напалися?" А сама засоромилась, почервоніла, як ягідка, і досадно їй очі блищать, і сміється.

Москаль, що якесь старе залізо продавав, задивився, стоїть і всміхається, і не чує, що жвавий міщанин у чемерці штовхає його: "Москва! Москва! Чи продаєш залізо?"

Постояли ми там годину, а може й більш. Якась пристаркувата пані до нас іде.

"А чи нема тут такої молодиці, щоб місячно згодилася?"

"А чому нема!" кажуть усі. "Можна й на місяць згодитися".

Та й почали договорятися. Каже та пані: "Роби мені те й те, і друге, й третє, і все!"

"Шукайте собі деінде!" кажуть їй, відступаючи від неї. А вона до мене: чи не згоджуся я?

"Добре, пані!"

Та й пішла за нею. "Вже", думаю, "щонебудь запрацюю собі. Роботи не боюся: треба жити, то треба й робити, щоб не було від Бога гріха, а від людей сорому. Нема нігде хліба лежаного".

Привела мене пані до своєї господи.

Невеличкий будиночок: кімнатки низенькі, похилі, і завіси на віконицях, і дзеркальце висить, хоч там таке, що як подивитися в нього, то й себе не пізнаєш, так тобі перекривить лице... Зустріла нас панночка, вже доросла й огрядненька собі нівроку.

"Що мамка", питає, "найняли?"

"Ось іде за мною, якась селючка нагодилася".

"Отак, мамо! Що зробите, то все не до ладу! Нащо вам селючка здалась? Вона нічого не вміє, ані плаття вигладити, ані вслужити, як треба! Хіба будемо дивитися, як на мальовану!" Стукнула дверима, аж стільчики всі скакнули, як живі, і вийшла.

Бачу, що мені недобре тут буде. . . Де ж таки хто чував, щоб дитина так незвичайно з рідною своєю матінкою так поводилася! А стара й слова дочці не промовила.

"Вари", каже, "обідати, молодице!" Розказала мені всі там порядки і навчила, що й як, та й покинула мене саму в хаті.

На обід прийшов і чоловік її з крамниць, — такий високий, чорнявий, у синій чемерці.

Очі йому веселі й бистрі. Поклонився мені та й каже: "Гляди ж, молодичко, шануйся, то будемо сватами і братами".

Спасибіг йому! Розважив мене трохи тим словом добрим.

Тяжко робила я — Боже! — як тяжко! Цілісінький день у роботі: одно ще не скінчу, а вже друге мене дожидає. Стара й сама годинки не посидить дурно; а дочка була вже така вигадниця, що нехай Господь боронить! Сходить сонце — вона вередує, і зайде — вередує. І те не добре, і те не до ладу, і не так говориш, і не так ходиш... Та коли б же на мене одну, а то й на матір свою рідну гримає:

"Чому", каже, "в нас не так, як в Іванівських панів, що в них усе по-панському: любе й миле, а в нас усе по-мужицькому? "Я", каже, "так жити не можу!" Та й сяде плакати. Мати вговорює, аж падає коло неї: "Не плач, дочко, не плач! Бог дасть, і в нас по-панському буде!"

А батько таки просто було каже: "Ой, дочко, не дурій! Ще ти химеруєш? Якісь панські розкоші все вертяться в тебе на думці!"

Вона розгнівається і вибіжить.

"А що?" каже було до жінки. "Бог нас покарає, що ми так дитину розпустили! Не буде їй добра у світі, коли такою вередницею зостанеться. Не потурай їй, жінко, бо каятися будеш! Чому ти її на розум не навчиш! Ти ж мати, ти перша порадниця. Вона в тебе увесь день Божий сидить та гави ловить, і за холодну воду не візьметься. Ти все за багатшими пнешся; придивися лише, то й побачиш, що ні за чим гнатися! Так повелось тепер, аби на передніх колесах добре, а на задніх і не знати що... Коли жалуєш дитину, то навчай грозьбою, коли не можна просьбою!"

А дочка не дуже то й слухає матері; загне голову, як муштрований кінь, та й вийде з кімнати.

Послав Бог їм лихо: захворував господар, та хутко і вмер. Як умирав, покликав дочку та й каже: "Доню моя мила, доню моя люба! Багато ти мене журила, та нехай тобі Господь подарує! Послухай мене хоч тепер. Не пнися в пані, не гордуй своїм родом. Твій рід хороший і величний: не плодив ні злодіїв, ні душогубців, як інші багаті роди. Живи, доню, як Бог тобі дав! Шануй стареньку! Нехай би ти коло неї впадала, а не вона на старості літ коло вередливого дівчати.

Послухай, доню!"

Вона тільки плаче, та в руку його цілує. Поблагословив її та знов питає: "А що, доню, чи будеш пам'ятати мій заповіт?"

"Буду пам'ятати, таточку милий!"

Поховали його на Скавиці. Народу зійшлося, міщан, що нігде було й оріщку впасти. І не чула щоб хто лихим словом обніс покійника; усі Царства Божого йому бажають: такий добрий був чоловік!"

(Далі буде)

ІЗРАЇЛЬ ВІДЗНАЧИВ ПІРСОНА

Уряд Ізраїля відзначив Л. Пірсона — провідника Ліберальної партії Канади, високою державною жидівською почестю — Медаліоном Мужности за його "визначну ролю в нарадах Об'єднаних Держав, завдяки яким справедливо полагоджено порізнення між Ізраїльською державою і арабськими народами". Це відзначення надане йому також за "славне діло самопосвяти справі світового миру". Це відзначення передала Пірсонові 27 листопада 1960 р. Елеонора Рузвелт. На цій церемонії Пірсон не був присутній, бо був зайнятий в Оттаві в парляменті. При цьому урядом Ізраїля були відзначені й інші особи за кордоном, а між ними ген. Луцій Клей в ЗДА і бувший прем'єр сер Ентоні Іден у Британії.

ЗДЕКЛЯРОВАНИЙ АТЕЇСТ НЕ МОЖЕ БУТИ НА ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ

Апеляційний суд у штаті Мериленд, ЗДА, під кінець 1960 року в одному із своїх присудів заявив, що "це не справедливо, щоб атеїст займав пост у публічній службі" (у цьому випадку йшлося про нотаря). "Як це могло б бути можливим, щоб нація, яка живе на основі Конституції "З Богом", могла повіряти свою службу особі, що є атеїстом?" — поставив питаня цей Суд.

Незвичайні розбійники

Часопис "Едмонтон Джорнал" (28. 12. 1960 р.) у кореспонденції з Кальтаніссетта — головного міста Сицилії — подає:

"Чотири монахи римо-католицького Чину Капуцинів й чотири інші особи оскаржено в актах насильного грошового здирства й мордування людей в околицях, а свій центр вони мали в недалекому манастирі.

Державний прокуратор у цьому центральному місті Сицилії 27. 12. 1960 р. наказав розпочати судову розправу над вісьмома (членами банди). Очікують, що час розправи буде скоро проголошений.

Офіційні чинники кажуть, що ці монахи, живучи у своєму манастирі в Мазаріно, у 25-х милях від Кальтаніссетта, уже цілими роками займалися вимушуванням грошових сум від певного числа людей, а кожного з них вони перед тим мучили та нищили його майно. Один з цих бандитів оскаржений у вбивстві, 1958 року, багатого фармера, коли вони домагалися від нього грошей, а він злегковажив їхній наказ".

ДО ІСТОРІЇ ІІ-ГО ЗИМОВОГО ПОХОДУ ПІД М. БАЗАРОМ

Дня 11 грудня 1960 р. українська громада в Ляндсгуті урочисто відсвяткувала геройський чин і самопожертву найкращих синів українського народу, безсмертної пам'яті старшин і козаків, що в нерівних підпільних битвах з червоним ворогом-окупантом, зложили на вівтар Україні свої буйні голови до спільної братської могили 21 листопада 1921 року під м. Базаром на Українській Землі.

Згідно з інтенцією і бажанням одного з учасників БАЗАРСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ старого ветерана начальника МОСГД-Хліборобів д-ра Бондар-Бондарівського Івана в Гайзенгаузені, як рівнож і чільних осіб-громадян в Ляндсгуті в справі урочистої АКАДЕМІЇ ПОЛЯГЛИМ, був покликаний 7 грудня тимчасовий ініціятивний комітет з 12 осіб, який після спільної наради установив програму свята.

У двох церквах — УАП Церкві Св. Архистратига Михаїла і греко-католицькій каплиці відбулись Божественні Літургії. Духовні отці з побожними парафіянами молились за спокій їх душ, після того, на проповідях виголосили про тих мучеників відповідне слово про їх безмежну любов до України і самопосвяту, які віддали своє найдорожче життя в обороні Рідного Краю.

Після Служби Божої, в УАПЦеркві, як Греко-католицькій були відслужені урочисті Панахиди.

Чин Служби Божої в УАПЦ та Панахиди відслужив о. протоієрей А. Дублянський й в католицькій каплиці о. Проскурницький.. Проповіді отців зробили гарне враження на парафіян молящих зі свічками в руках. Крім українців, були також козаки Дону й Кубані з отаманом Елессеєвим на чолі.

О год. 16-й в залі ІМКА, прибраній паном Ковалем прапором, тризубом і символічною цифрою 359 та шаблею, учасницею в ІІ-м Зимовім Поході, був виголошений реферат на тему подій в Україні 1921 р. під м. Базаром.

Жалібна Академія була відкрита о. прот. Дублянським, який виголосив вступне слово повязане з академією і поляглими в спільній братській могилі під м. Базаром.

Як перше слово перед авдиторією виголосив старий ветеран, учасник Визвольних змагань і учасник під м. Базаром д-р Іван Бондар-Бондарівський. Він згадав фрагмент спільного мальтретування, знущання і побоїв большевицькими катами жертв історії, гордих лицарів 359, що з усмішкою, і погордою до ворога, не знали, що таке компроміс, або зрада, а з піснею на устах ще: НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА. . . безстрашно йшли до могили, до спільної братньої могили, під м. Базаром. Чудом лише, сказав учасник, мені вдалось вийти з цієї катівні, голим, босим та ще в той час кривим на ногу. Оповідаючи про те, його очі були повні сліз. . . промову його, авдиторія вислухала з великим зацікавленням і піднесенням. Мала учениця Юта Малешко, після промови виголосила гарний вірш про Україну.

Актуальний до подій історії під м. Базаром змістовний реферат виголосив Г. Карасюкевич.

Цей реферат, опрацьований полк. Сидоренком є епопеєю военної розвідки і очайдушної відваги неустрашимих лицарів-козаків, що мов орли в небесах, вони вискочили з теренів Волині і блискавкою ВОЛІ потрясли правобережною Україною, розбуджуючи український народ до державности, аж до Києва досягла їх козацька шабля, приносячи страх і тремтіння ворожим зайдам.

Увесь зміст реферату повний героїзму, самопосвяти, самовідданости Батьківщині Україні, голгофа, спільна могила, і мученича смерть 359! ! !

Він дає світлий образ і достовірний факт найвищого ідеалізму боротьби за: ЄДИНУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ!

За Неї офірою впали безсмертної слави орли-Козаки 359! ! !

Присутні на залі з великим зацікавленням і напруженням вислухали цієї надзвичайної доповіді.

На закінчення М. Мелешко продеклямувала дві деклямації присвячені: 1 подіям у Києві 1917-1921 рр., 2-га Епітафія на могилу 359.

Загальним відсніванням "Ще не вмерла" було закінчено Академію.

Г. Карасюкевич.

ПРОСИМО ПОМОЧІ

У передпослідним числі "Вістника" був поміщений Пастирський Лист Митр. ВПреосв. Іларіона під наголовком: "Докінчімо Всеканадійську Катедру". Це голос першого й найвищого Учителя Архиерея і Архипастиря та голови Консисторії нашої Церкви. Всі обовязані перечитати цей лист, його перестудіювати і до нього пристосуватися, помогти побудувати Катедру Пр. Тройці в Вінніпезі.

Ще в Старім Заповіті Господь Бог звелів будувати святиню, місце молитви і славлення Його, нашого Творця, бо це йому угодним і приємним було. "І поприходили всі, кого підіймало серце його, і всі, кого заохочував дух його, і подавали приноси (дари) Господні на будову громадського намету і на всякі потреби його, і на шати святі". (Вих. 35-21).

Це продовжують віруючі люди віками; будують Божі Доми, щоб у них молитися, приймати св. Тайни, освячуватися і спасатися.

Український нарід наш завжди був, і є побожним. Він усе своє громадське життя будував на релігійному фундаменті, а церква як Дім Божий завжди була предметом його найбільшої уваги. Те саме є тут, у Канаді, де поселилися тисячі синів та дочок нашого народу. І тут вони найпильніше клопочуться Церквою. Вони на початках поселення, сяк-так забезпечившися всім потрібним для життя, наперше клопоталися як би збудувати церковцю, де могли б духом відпочати і найти ратунок на щоденні турботи.

Для Церкви наш нарід завжди був щедрий.

Будуємо Всеканадійську Катедру. Увага всього православного українського загалу скерована на неї. Вона мусить бути найкращою, бо коло неї гуртуються найкращі діти українського народу. Для неї не пожалуємо гроша, ні труду, ані часу.

Настав час складати гроші на її будову. Хто зложив уже свій даток, нехай іще дасть, якщо може. А хто ще нічого не дав, нехай розкриє свої руки і дасть щедру жертву на будову найпершої й найважнішої Катедри нашої. Гроші потрібні вже тепер. І мешканці Вінніпегу, і міст та фармів, всі обовязані стати разом до великого діла; всі кому дорога наша релігійна й національна справа, всі повинні зложити дар на будову її.

За всіми нами діло! Хто з нас перший?

Будівельний Комітет.

БУДОВА НОВОЇ ЦЕРКВИ

Монтреал, Квебек

Громада Св. Покрови в Монтреалі протягом 3-ох років вела під проводом св. п. о. Петра Архангельського та голови Управи п. Н. Жовтоніжка підготовчу працю для будови нового Храму Божого.

Понад 8-річне існування нашої громади у придбанім приміщенні не давало можливости розгорнути повно-кровного життя громади: церковного, громадського, Рідної Школи і взагалі праці для молоді, а тому життєві вимоги часу в цьому році примусили однодушне схвалення всієї громади розпочати нову будову під Храм. Управа громади під керівництвом Н. Жовтоніжка і В. Сойка покликала через надзвичайні збори громади Будівельний Комітет, який очолив О. Канарейський і І. Передерій з настоятелем о. прот. Е. Чижовим, приступили до виконання ухвали загальних зборів громади. Проєкт нового храму виконав архітект Гр. Хороший з Торонта, який вклав багато праці і хисту для того, щоб церква Св. Покрови в Монтреалі (серед католицького світу) була репрезентативною. Цей проєкт був схвалений загальними зборами після розгляду Будівельним комітетом та різними нарадами, як відповідний до специфічних умов Монтреалу. Будування Храму у плані пізньо-візантійськім стилі з внутрішніми рисами українського церковного будівництва з пятьма банями, як зразок Київської Св.-Кирилівської церкви збудованої в 1140 році, що разом у сполуці з останньою частиною робить усю будову стилево — гармонійною, дуже гарною та імпозантною. Автор проєкту не пішов за утертим зразком старо-минулого, а сміливо й майстерно зєднав велич із ледве помітної різноманітности і цим вніс потрібний смак та творчість української церковної будови створюючи казкову небесну веселку архітектурної краси й ідеї — простоти, строгости та урочистости.

Приміщення церкви розраховано на 450 осіб (стоячих), помешкання із 5 кімнат та окреме бюро для настоятеля церкви 4 клясних кімнат для Рідної Школи та кімната для бібліотеки. Має залю для зборів на 340 осіб, роздівальню, кухню, сцену для вистав та інші приміщення.

У майбутньому на старе приміщення буде добудований другий поверх під дім "Просвіти" та для інших потреб.

Нову церкву будує компанія "Roman Construction" п. Романюка з Торонта, яка вже викінчила фундамент та нижню частину і приступає до горішньої частини — головного приміщення церкви.

Вся Громада Церкви Св. Покрови зі всією відповідальністю поставилася до цієї преважливої справи в реалізації задуманих планів та активно включилася до збірки коштів (100 тис. дол.), щоб завершити будову в найскорішому часі.

А. С.

ЕФРОСИНЯ СЛИНЬКО

Торонто, Онт.

24-го листопада, 1960 р., відійшла від нас у вічність поважна громадянка Евросиния Слинько. Народилась вона 8-го жовтня 1888 року, в м. Звенигородка на Київщині, де проживала свої молоді літа. 1904 р. вийшла заміж за старшину російської армії й Господь обдарував їх 4-ма дочками. У боях першої світової війни, 1916 р., загинув її муж і в тому ж році померли три старші доні. Покійна вирішила виїхати до брата, що перебував у м. Харбіні в Манджурії. Не заставши там свого брата, мусіла залишитися в Харбіні між чужими людьми. Але подбала, щоб одинокую свою донечку Ганю належно виховати й дати їй освіту.

1924 р. вдалось Покійній, з великими труднощами, переїхати з групою 100 родин до Канади й через Ванкувер дістатися до м. Пиджен Лейк, в Алберті. Опісля, пересилилась до м. Едмонтону, де життя її покращало. Там включилась до Української Православної Громади, де дуже радо її з донею приняли до жіночого товариства при церкві. По довгій і небезпечній мандрівці п. Ефросинія почувалась наче рідна сестра в гурті симпатичних і відданих Церкві членок. 1929 року переїхала до м. Калгари, де також вписалась до української громади й брала участь у будові нової укр. правосл. церкви.

НОВОСІЛЛЯ ПАНСТВА ДАВИДЮКІВ

Смітон, Саск.

З нагоди переходу Василя і Софії Давидюків до їх новозбудованої хати відбулася весела забава в Народнім Домі в Шипмен 20-го серпня, яку влаштували сусіди і приятелі панства Давидюків.

Василь Давидюк є довголітнім членом Церкви, а його дружина Софія членкинею Жіночого Заряду. Господь обдарував їх трьома синами, і як члени, панство. Давидюки є загально шановані в громаді.

При кінці забави вручено панству Давидюкам електричну стоячу лямпу як дарунок від усіх присутніх.

При цій нагоді В. Боднарчук закликав присутніх до

П-во Василь і Софія Давидюки

збірки, з якої призначено $8.00 на фонд "Вістника".

Бажаємо Панству Давидюкам веселого і щасливого життя в новій хаті!

Василь Боднарчук.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Келґарі, Алберта

У неділю дня 13 листопада ц. р. по Богослуженню відслужено Молебень за здоровля Ювілятів п-ва Федора і Марії Олійник. По Молебні о. Прот. ЛВ. Дячина дав коротке слово про Ювілятів та побажав їм ще прожити многая літа, то ж всі присутні в церкві відспівали "Многая літа".

З нагоди 50-ліття їх подружжя, родина і приятелі зробили несподіванку. Гості несподівано почали приїжджати і численно зібралися в домі Гриця Олійника, сина Ювілятів.

Така рідко бувала оказія розпочалася в вечірній час, коли господар цього Ювілею п. Іван Садовник пояснив присутним значіння такої оказії, та про їх заслугу при нашій громаді. Вони, були отими початковими піонерами серед наших людей, що приїзджали до Канади ще в 1912 року. Так вони і спочатку взялися до розвою й поступу в приналежности наших людей до своєї Української Православної Церкви, що вони належать як члени та щирі жертводавці на церковні і народні справи.

П-во Федор і Марія Олійники.

Шановний Ювілят з дружиною є довголітнім старшим братом, а його дружина сестрицею при церкві св. Володимира в Келґарі, Алта. Робить приємність згадати що пані Олійник належить членкинею до жіночого Товариства місцевого Відділу ім. Ольги Басарабової. Вона бере активну участь в місцевому Відділі, являється на збори, помагає у всіх справах, щоби у відділі був поступ і взірцевий порядок.

Слідує висловити щире признання для Шановних Ювілятів п-ва Олійників, що вони гарно виховали четверо дітей — три доньки й одного сина. Їх діти також належать до церков християнського віровизнання в громадах, беруть живу участь в церковно громадському житті.

Після програми господар покликав до промов і за чергою промовляли: о. Прот. ЛВ. Дячина, Д. Кобильник, пані Анна Данилович, зложив побажання своїм родичам їх одинокий син Гриць, щиро і подякував їм за добре виховання. На кінець оказії говорила пані Марія Олійник, Ювілятка переповіла про їхне щасливе подружжя та подякувала всім присутним, що вшанували їхній старший вік 50-літнім ювілеєм.

Прикінці говорив господар оказії пан І. Садовник. Він пояснив вартість такої оказії, та щоби було довгим спомином таке зібрання є вартісним нам усім зложити свої жертви на підтримання нашого часопису "Вістника", органу УГПЦ в Канаді. Всі присутні жертвували на так дорогий часопис $13.50. Зложено сердечну подяку всім жертводавцям. Закінчилася оказія відспіванням многих літ Ювілятам.

о. Прот. ЛВ. Дячина.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Сторджис, Саск.

Пан П. Юзик уже 5 років працює головою Церковної Громади в Сторджис. Своєю щирою працею з також щедрими працівниками заряду, добився гарних успіхів в церковно-громадському житті і достойних заслуг перед Громадою. П-во Юзики гарно виховали двох синів і доньку.

П-во Петро і Магдалина Юзики.

Службу Божу відправив о. Архимандрит Яків Вітенко. Дуже гарно співав хор під управою проф. Лабюка. Було багато молящих парафіян, та гостей, які прибули помолитись Богу і поздоровити Ювілятів в щасливому і доброму здорові дожити до золотого ювілею. Отець Архим. Яків під час Служби Божої виголосив змістовну повчальну проповідь про "багача і бідного Лазаря".

Після Служби Божої був відслужений Молебень за здоровя Ювілятів. Після привітання відбувся спільний величавий обід (несподіванка) в церковній залі, який влаштувала церковна громада для свого Ювілята.

Господарем і керівником програми цього свята був проф. Лабюк.

Після прочитання молитви "Отче наш" і благословення їжі о. Яковом розпочався обід. Під час обіду промовляли: проф. Лабюк, о. Яків, п. Холод, п. Грушка — секретар Громади, Ювіляти і багато других.

На заклик о. Якова зібрано пожертви в сумі 23 дол. з чого призначено 10 дол. на місійний фонд УГПЦ, а 13 дол. на прес .фонд "Вістника".

Архим. Я. Вітенко.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:

В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00

В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Шипмен, Саск.

В суботу, 15-го жовтня у церкві Всіх Святих у Шипмен відбулось Вінчання Степана Запаренюка з Емілією Пелех. Св. Літургію і тайну Вінчання виконав парох о. С. Зузак при допомозі місцевого дяка Василя Боднарчука. День Весілля був напричуд гарний і церква під час Вінчання була

П-во Степан і Емілія Запаренюки.

вщерть заповнена людьми.

Молодий Степан є сином Василя Запаренюка і Марії з Гловацьких. Вся родина Запаренюків є взірцевими членами нашої св. Православної Церкви, тому сподіємося, що й молодята — Степан і Емілія будуть іти тією дорогою.

Весільна гостина відбулась в Народнім Домі в Шипмен.

Весільні гості щедро обдарували молодят, а після того переведено збірку на пресу, з чого $18.00 призначено на "Вістник". Зате жертводавцям щире спасибі, а молодят — Степана й Емілію хай Господь Бог зберігає у своїй опіці та дарує їм згоду, любов супружну і многії літа.

В. Боднарчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СТЕПАН НАЗАР

Ню Вестминстер, Б. К.

Дня 7-го листопада 1960 р. у Ню Весминстер, Б. К. відбувся похорон бл. п. Степана Назара, одного з перших основників Українських Православних Громад на терені Волей-Ню Вестминстер, Б. К.

Покійний Степан народився 1898 р. у селі Черниво в Галичині. В роках 1914-1920 бере участь у першій світовій війні, перше на італійськім фронті, а від 1918 р. як Український Січовий Стрілець у Листопадовому Зриві й визвільній боротьбі свого народу за самостійність. 1927 р. прибуває до Канади й перебуває у Вінніпезі й Елма, Ман., де працює як робітник і форман на залізній дорозі. 1936 р. переходить до Алберти а 1943 р. оселюється у Волей, Б. К. і тут, працюючи при будовах та ріжних підприємствах, проживає до кіця свого життя. Смерть його наступила несподівано, під час сну, з причини хороби серця.

Покійний, на загал, був енерґійної вдачі. Брав активну участь в засновуванні наших громаду Волей і Ню Вестминстер, Б. К. і підлержував їх розвиток. З його відходом ріднуть ряди учасників визвольного змагу за рідний край і "червона калина" галицької землі ще більше хилиться до долу. А тут, на новій батьківщині, ми втратили одного ділового члена нашого суспільства, що енерґійно піддержував діло розбудови нашого церковно-громадського жити. Так відчули цю нову втрату численні учасники похорону покійного Степана який відправили о.о. М. Дебрин і І. Гикавий.

Покійний залишив у смутку дружину, сина й дочку. Нехай милосердний Бог помилує їх в їхньому горю. На поминальнім прийнятті присутні зложили на невянучий вінок $24.50, з чого на "Вістник" приділено $6.50.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Степанові Вічна Память!

о. М. Д.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПРОЦКО

Ватсон ,Саск.

Дня 7 жовтня 1960 року упокоївся у Бозі в місцевій лікарні відомий громадянин Василь Процко проживши 82 роки і 7 місяців. Покійний народився 10-го березня 1878

Бл. п. Василь Процко.

року у селі Козлів повіт Камінка Струмілова. Галичина. Вислуживши 3 роки при війську за Австрії, по короткім побуті у дома, 1903 року Покійний лишає родину і разом з другими виїжджають до Злучених Держав, Пітсбурґ. Поробивши у фабриці і через короткий час одружується з Анною, з роду Хомякевич з села Тисови, повіт Лісько. 1906 року приїжджають до Канади і оселюються на "Гомстеді" 5 миль на північ від Мікадо, Саск., де почали свою початкову господарку разом з дружиною. Переживши 13 років на "гомстеді" покійний разом з родиною 1920 року, продавши свою господарку, переїжджають в околицю Вимер, Саск. Набувши вже більше землі, починають більшу господарку. Протягом 4 років почали заселювати більше наших українців і 1924 року ці поселенці зорґанізували тут українську греко-православну парохію і Богослуження відбувались по хатах, що обслугували о. Прот. В. Самець і покійний вже о. Прот. П. Мельничук.

1927 року кількома передовими членами було скликано збори, на яких ухвалено збудувати малий народний дім. На цю ціль Покійний подарував 1½ акра землі. В новопобудованому народному домі провадилась народна освітна праця і так само, через довший час, відбувались Богослуження. Опісля цей малий дім продано а на тім місци збудовано українську греко-православну церкву, яка стоїть в околиці Вимер до сего часу і котрої Покійний був фундатором і членом.

У супружім життю Бог поблагословив 6-ма дітьми: 4 сини і 2 доньки. 1928 року покійний Василь з дружиною і молодшими синками перебирається до місточка Ватсон за шкільної потреби менших дітей а лишаючи старшого сина Івана на господарці. Однак Покійний був захоплений своєю господаркою і тому завсігди поїхав помогти синові роботою і порадою. Під час їх мешкання у Ватсон більше наших українців поселились в цім місті і 1948 року почали організувати Громаду. Куплено прошу на цвинтар, а 1949 року розпочато будову української греко-православної церкви св. Михаїла, котрої Покійний був фундатором і членом до кінця свого життя. Так само через довший час був заступником голови і господарем церкви до своєї невтомности. Тяжко було Покійному доживати цю хвилину коли почувши що його друґий син Павло, котрий знаходився також у лікарні невиліченима слабість, один місяць скорше взяла його на вічний спокій від його батька.

В понеділок вечером в 8-ій годині в похоронній заведенні місцевий парох Всеч. о. Ів Майба відслужив Парастас в супроводі співу дяків Л. Половича і П. Сліпця в присутності родини, членів і знакомих. У вівторок 11-го жовтня розпочався похорон. О год. 9-30 рано Всеч. о. Ів. Майба відслужив Панахиду в похоронному заведенні, відтак перевезено тіло до місцевої церкви, де відбулась похоронна Богослужба. Церква була переповнена вірними, котрі прийшли віддати останню прислугу покійному. По Богослуженню тіло відвезено на місцевий укра. греко-православний цвинтар, що покійний був його фундатором. По скінченню похорону родина запросила всіх на поминальний обід до церковної залі, котрий відбувся під проводом жіночого товариства Відділу ім. Лесі Українки. Після обіду всі не забули про жертву на невянучий вінок де зібрано на церкву, котру Покійний будував, суму $65.55. Родина від себе жертвувала $10.00. Разом зібрано $75.55.

Покійний був передплатником "Українського Голосу" і "Вістника" і за рішенням родини відослано на пресовий фонд "Вістника" $5.00 та на вироблення кліші $5.00.

Покійний полишив у смутку дружину Анну 3 синів, 2 дочки — всі подружені, 20 внуків і 14 правнуків. Нехай Всемилосердний Господь потішить горем прибиту родину а душу новопреставленого слуги Божого Василя оселить у Своїх оселях.

В. Й. П.!

Член.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа, тата і дідуся складаємо щиру подяку Всеч. о. Ів. Майбі і дякам: п. Л. Половичові і п. Сліпцеві, котрі провадили співом під час похорону і всім другим співакам. Жіночому Відділові ім. Лесі Українки, що приготовили і занялись похоронним обідом.

Так само дякуємо всій родині близькій, членам і прихильникам, що прибули співчуваючи наш смуток і помогли, що їм можливо, і всім тим що віддали останню прислугу цвітами на домовину. Нехай вас всіх Бог надгородить сторицею.

Дружина Анна, діти, внуки і правнуки.

БЛ. П. ІВАН ОЛІЙНИК

Гудів, Саск.

Бл. п. Іван Олійник.

У середу 26-го жовтня 1960 р. по важкій слабості відійшов до вічности в Мелвил. Саск. в шпиталі бл. п. Іван Олійник. Небіжчик народив-

ся 30-го червня 1889 р. в селі Увисла повіт Гусятин, Галичина. Разом з батьками він приїхав до Канади ще 15-літнім хлопцем 1904 р. й поселився на "гомштеді" в околиці Ґудів, Саск. Як кожному з піонірів у Канаді були важкі початки, так і Небіжчикові, де він лишав своїх рідних і ходив у заробітки, щоби помогти родині. 1908 р. одружується з Анною з дому Хорондяк і далі замешкує на фармі в околиці Ґудів, Саск. А коли Небіжчик підупадає на силі і неміг працювати на фармі, то перенісся до містечка Ґудів де і прожив до смерти. Смерть бл. п. Івана завдала жалю великій його родині та всім, що його знали. Бл. п. Іван був свідомим українцем та побожним християнином. Він болів за свій обездолений нарід, як в рідній краю, так і тут в Канаді, доказом чого є, що Небіжчик допоміг багатьом в переїзді до Канади і сам спровадив 14-ть родин. Небіжчик був глибоко релігійним — доказом чого є, що він віддав свого сина в священнослужителі — тепер його син. о. Василь Олійник служить Богові і свому народу в Йонкстаун, Огайо, в УПЦ Америки. Небіжчик передплачував майже всі українські часописи, що виходять на цім континенті. Він не жалував гроша на книжки — любив читати і других навчати та лишив поважну бібліотеку. Він був одним з перших уділовців Інституту П. Могили в Саскатуні. Щиро жертвував на всі потреби нашого народу в Канаді, — а як вінець своїх пожерта склав поважну суму на будову рідної церкви в Ґудів, Саск., яка щойно цього року посвячена В. П. Владикою Іларіоном. Небіжчик любив всюди щиро жертвувати та помагати ближнім. Він належав до тих, що не закопував свого таланту, тому мав багато приятелів і друзів. Небіжчик дбав про освіту своїх дітей, та дбав щоби не мішалися в подружому житті з інородними, чого і осягнув. Коротко кажучи зо смерттю бл. п. Івана відійшов у вічність, примірний тато, свідомий українець, побожний щирий християнин, та добрий приятель до ближніх своїх. Похоронні відправи відправляв місцевий парох о. П. Зубріцький та син небіжчика о. Василь Олійник. В пятницю 28-го жовтня о 8-ій вечора о. П. Зубріцький відправив Велику Панахиду в Нар. Домі в Ґудів в присутности великого числа молящих, які прибули в останній вечір попрощати небіжчика.

В суботу 29-го жовтня відправлено літію в Нар. Домі, а відтак в місцевій церкві. Св. Духа відправлено Похорон зі Сл. Божою. Під час Сл. Божої проповідував о. П. Зубріцький, де підкреслив заслуги Небіжчика, як в національнім так і в релігійнім житті, та звернувся у своїй промові до сина небіжчика, о. Василя з такими словами "Ваш тато, кого ми нині випроваджаємо до вічности, своїм поводженням і поступом супроти Бога та Його Церкви подібний до Біблійного Авраама, бо, як Авраам на повеління Боже був готовий принести в жертву свого сина Ісаака, так ваш тато віддав вас Отче, на служіння Богові та народу своєму".

А до присутних о. Парох звернувся, щоби брали примір з поводження Небіжчика, та підкреслив, що таких татів мало є серед нашого народу тут в Канаді.

Небіжчик залишив у смутку дружину Анну з якою прожив 52 роки в Ґудів, Саск. Доньку Софію з чоловіком иколою Пилипів в Габорд Саск. Сина Юрка з дружиною Марією Елфрос, Саск. Доньку Марію з чоловіком Михайлом Ткач, Гемилтон, Онт. Сина о. Василя з дружиною Дарусею в Йонкстаун, Огайо. Доньку Анну з чоловіком Стахом Ткач — Гемилтон, Онт. Доньку Ольгу з чоловіком Франко Галюк — Гемилтон, Онт. Доньку Настю з чоловіком Петром Голінатим — Вайтбіч, Саск. Сина Михаїла з дружиною Іриною — Ґудів, Саск. Доньку Олену з чоловіком Стефаном Пруським — Гемилтон, Онт. Доньку Елеі з чоловіком Олексою Каппоні — Саскатун, Саск. Залишив небіжчик 40 онуків, 4 правнуки, 3 сестри, дальшу родину, приятелів та друзів і свою Парафію у Ґудів, Саск. На заклик о. П. Зубріцького присутні склали на Невянучий Вінок $89.00, які розподілено за згодою родини. І з того призначено на прес. фонд "Вістника" $10.00, на клішу $4.50. На Колеґію Св. Андрея у Вінніпеґу $20.00. Всім жертводавцям, щире спасибі. Тлінні останки бл. п. Івана спочили на місцевому цвинтарі у Ґудів, Саск. Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Івана прийме в свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого, мужа, тата, діда та брата Івана Олійника, хочемо зложити сердечну подяку Всеч. о. П. Зубріцькому за Похоронні відправи, та щиру промову. Дя- Іванові Козієві з Айтуни та Іванові Любому з Ґудів за дяківство. Хористам за спів під час Похорону. Всім сусідам і приятелям, що потішали нас в часі смутку. Дякуємо всім жінкам, що помагали в приготованні поминальних перекусок та обіду. Дякуємо всім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць, віддати останню прислугу нашому дорогому татові. Нехай Вас Господь винагородить сторицею.

Горем прибиті:
Син о. Василь, Доньки онуки та сестри.

БЛ. П. ТЕКЛЯ ПОСПОЛІТА
Сифтон, Манітоба

Дня 5-го листопада 1960 року, в год. 8-ій рано, у лікарні Давфин, Ман. упокоїлася в Бозі Текля Посполіта. Перед смертю прийняла Св. Тайни.

Бл. п. Текля Посполіта.

Покійна прожила лише 57-ім років, тому великий жаль огорнув мужа Покійної, дітей, внуків, сестру, та всіх Парафіян Сифтону і довколишніх Громад, коли довідались про її смерть.

Покійна народилась 26-го квітня 1903 року, в селі Княже, повіт Золочів, західня Україна. В 1924-му році вийшла заміж за Петра Посполіту. Покійна походила з родини Коструба. В Канаду прибула в 1929-му році, і поселилась на фармі в Сифтоні. Покійна прибула з краю із трома малими дітьми, — син Михайло, і дві дочки: — Магда й Віра. Один син Григорій народився в Канаді. Виховання дітей було для неї гордістю, і тому Покійна багато трудилась для них, передаючи їм вповні материнську любов, і християнське наставлення до життя. Під час недуги муж і діти, в повному християнському розумінні, дакладали всіх зусиль, щоб уратувати життя найдорощої їм особи. Але воля Божа, смерть перемогла.

Покійна належала до Укр. Гр.-Православної Церкви від самого початку прибуття до Канади. В Сифтонській Громаді, Св. Тройці, була довгі роки сестрицею, брала участь у хорах, і всьому громадсько-церковному житті. Покійна любила слухати Службу Божу кожної неділі, і тому часто вчащала до сусідних Громад, де знала, що Служба Божа відправляється, і брала участь у співі. Майже щороку, а було навіть у снігову заметіль, звіщала своїм парафіянам "Бог Предвічний народився" відвідуючи їх з Колядою".

Дня 8-го листопада ввечері у похоронному заведенні в Давфині був відслужений Парастас, а 9-го листопада відбувся Похорон зо Службою Божою у Сифтоні, при великому здвизі людей. Покійна Текля залишила у смутку чоловіка двох синів, дві дочки внуків та сестру.

Родина Покійної та присутні на Похороні зложили на Невянучий Вінок $14.25 які були призначені на "Вістник". Нехай Милосердний Господь прийме покійну Теклю в Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне, а Вам дорогі муж, діти та сестра Покійної, подасть Господь силу перенести цю велику втрату, сердечна подяка, і нехай Господь обдарить Вас усіми добродійствами.

Вічна Її Память!

о. М. Олесюк.

БЛ. П. АННА ВАСИЛИК
Ошава, Онт.

В середу 21 грудня 1960 р. раненько до схід сонця розпрощалася з цим світом, одна з перших основоположниць нашого Сестрицтва св. Анни при церкві Різдва Пресв. Богородиці, членкиня Церковної Громади і членкиння Взаїмної Помочі відділу 33-го, Анна Василик, проживши около 80 літ.

Бл. п. Анна Василик.

Покійна народилася в селі Підвисоке, повіт Снятин, Західна Україна. В 1902 році вийшла заміж за Івана Василика. В 1904 році виїхала з мужом до Канади. Тут перебувала в околицях Мічам і Кадворт, Саск, а 1921 р. прибула до Ошави, де проживала через 37 літ. В Ошаві стають обоє членами Православної Церкви — беруть живу участь в релігійній праці і жертвують по змозі своїй на добродійні цілі.

В 1951 р. відходить у вічність її чоловік і вона остається при наймолодшій донці Гені до кінця свого життя. Блаженної п. Анна оставила у великім смутку 4 дочки, 4 зяті, 3 сини, 3 невістки, 15 внуків і 9 правнуків. Покійна була доброю матірю, тихої вдачі і працьовитою.

Похорон відбувся при великім здвизі близьких та далеких приятелів і рідні. Похорон відправляв наш парох о. П. Запаринюк.

В суботу дня 24 грудня рано перенесено тіло з парафіяльної залі до церкви. Церква не могла вмістити вірних, які в послідне прийшли віддати пошану Покійній. Службу Божу співав місцевий хор під проводом диригента Андрія Лойка. По Службі Божій попрощав Покійну о. парох від Громади та Сестрицтва і від всіх присутніх та родини. На парафіяльнім цвинтарі, ще

раз попрощав о. парох і пан Янчевський від Взаїмної Помочі.

По похороні відбувся обід в парафіяльній залі, де на заклик о. пароха зібрано на місцеву церкву певну квоту і з того уділено 5 дол. на прес. фонд "Вістника" а 5 дол. на вироблення кліші.

Спи дорога сестро спокійним сном.

Вічна Тобі Память!

Присутній.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 8 листопада помер в Оттаві, Онт. Михайло Єленюк. Покійний Михайло народився 5 листопада 1894 року у Вишківцях на Буковині, Західня Україна. Року 1913 виїхав до Канади і приїхав до Оттави, де й провів ціле своє трудолюбиве життя. Бувши по професії кухаром Покійний працював у різних місцях в Оттаві.

Бл. п. Михайло Єленюк.

Року 1915 Покійний оженився з Єлисаветою з дому Гадинка і Господь Бог поблагословив їх подружжя 4 дітьми. Дружина Покійного Єлисавета походить також з Буковини, з села Костинців.

Покійного оплакують дружина Єлисавета та діти — Аглая, Олександер — жонатий, Мінні, замужня Геллярд, Михайло, жонатий та 7 внуків, як також сестра Покійного Анастазія. Вся родина знаходиться в Оттаві.

У середу, 9 листопада парох оттавської Громади — о. Б. Ґорґіца відправив увечорі Панахиду в похоронному заведенні Ф. Геретта, а на слідуючий день, 10 листопада ц. р. Чин Похорону та Заупокійну Службу Божу в Українській Греко-Прав. Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві.

Похований покійний Михайло на цвинтарі церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві.

Під час останнього цілування присутні зложили на Нев'янучий Вінець Покійному $13,10 дол. з чого призначено $8.60 на пресовий фонд "Вістника", а $4,50 дол. на вироблення кліші. Одночасно родина Покійного пожертвувала 25.00 дол. на місцеву церкву.

Усім жертводавцям щире спасибі, а Покійному Михайлові — вічная Пам'ять!

о. Б. Г.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ РОЛЯ
Сифтон, Манітоба

Дня 1-го грудня 1960 року, по тяжкій недузі, упокоївся у шпиталі Давфин, на 29 році життя Григорій Роля. Перед смертю прийняв Св. Тайни.

Бл. п. Григорій Роля

Покійний народився 19 січня 1931 року в Сифтоні, Манітоба. Мав добре виховання від своїх родичів, батька Андрія і матері Параскевії. Покійний мав свою власну фарму і провадив взірцеву господарку.

Покійний любив свою рідну Укр. Гр. Прав. Церкву, і завжди знаходив час відвідувати її, помимо того, що сам провадив господарку.

Покійний залишив в смутку батька, матір, чотири сестри й три брати.

Дня 5-го грудня ввечорі у поронному заведені в Давфин був відправлений Парастас. Дня 6-го грудня о год. 10.30 рано у Сифтоні відправлено Похорон із Службою Божою, при великій кількости людей. Похоронні відправи доверишв о. М. Олесюк парох Громади.

Родина та присутні на Похороні зложили пожертви на Невянучий Вінок з чого призначено на вироблення кліші, і на "Вістник" $10.00.

Нехай Покійному Григорієві канадійська земля буде пером.

Вічна Йому Память!

Петро Чичота.

БЛ. П. ПЕТРО КОРБУТЯК
Поплардфілд, Ман.

В четвер, 22 грудня упокоївся в Бозі найстарший член Православної громади в Поплярфілд, Ман., бл. п. Петро Корбутяк. Упокоївся він після недовгої недуги в Фішер Бренч Госпиталі.

В понеділок 19 грудня діти покійного викликали з Вінніпеґу Священика і того ж дня вечером бл. п. Петро прийняв Тайни Сповіді й Св. Причастя, а через два дні Покійний докінчив свій довгий життевий шлях тут на землі і перейшов у вічність.

Бл. п. Петро Корбутяк.

Покійний Петро Корбутяк народився 14 червня 1878 року в селі Бучачки, Коломийського повіту. Ще в дитячих роках повмирали його батьки і вже таки з дитячих літ Покійному приходилося самому пробивати свій життєвий шлях. Сам добував собі необхідну освіту, сам заробляв щоденний хліб по службах в інших людей, і так дожив віку зрілости. Відслуживши військову службу, Покійний одружився і вже з дружиною Оленою і двома дітьми 1910 року покидає свої рідні Бучачки, Коломийщину, Україну і виїжджає в далеку Канаду — шукати кращої долі. Після деяких спроб рішає таки того 1910 року осістися десь на фармі і вибирає собі місце в Брод Валей, Ман., і там з своєю дружиною і дітьми фармує все своє життя.

В 1937 році, того ж самого 22 грудня померає йому дружина Олена і Покійний остається вдівцем з трьома синами: Іван народж. 1906 року, Василь 1917 і Василь 1920 і трьома дочками: Марія 1910 року, Стефанія 1913, і Анастасія 1924. Тепер Покійний оставив 18 внуків і 4 правнуки

Покійний Петро належав до своєї Православної Церкви, був взірцевим членом її і так виховав своїх літей. Він був також свідомим українцем. Від самого початку появи часопису "Український Голос" Покійний був його передплатником, передплачував Православного "Вістника" і інші українські часописи. Ніколи не оминав ніяких пожертв а найбільше дбав про свої обов'язки супроти своєї Православної Церкви так що його довголітній друг-побратим Бачинський міг сміливо в свому прощальному слові в імені Покійного заявити словами Св. Ап. Павла: "Боротьбою доброю я боровся, життя прожив, віру зберіг, а тепер готується мені вінець правди, якого мені дасть Господь" (Тм. 4, 7-8).

Похорон покійного відбувся 24 грудня 1960. В п'ятницю вечером тіло покійного було перевезене до Поплярфілдської церковної залі і там одразу була відправлена Панахида за спокій душі покійного Петра. В суботу рано після відслуження Літії тіло покійного було перенесено до православної церкви в Поплірфілд, де була відправлена заупокійна Служба Божа і чин Похорону. Після того тіло покійного Петра було відпроваджене на цвинтар в Брод Валей і там похоронене. Покійного прощала чисельна громада його друзів, сусідів та знайомих.

Православна Поплярфільдська Громада гідно попрощала на віки свого найстаршого члена. Нехай же йому земля буде пером, а пам'ять вічною!

Діти покійного склали на нев'янучий вінок 16 долярів.

Іван Корбутяк 3 дол., Стефанія Амбросяк 2 дол., Володимир Амбросяк 1 дол., Василь Корбутяк і Дмитро Корбутяк 5 дол., Марія Корупатва з дітьми 5 долярів. Зі збірки приділено 8 дол. на "Вістник".

Крім того на Похороні було зібрано 9 дол. і 15 центів і призначено їх на фонд будови Колеґії Св. Андрея.

о. С. Я.

БЛ. П. АНТІН БОХОН
Едмонтон, Алта.

У середу 15-го червня впокоївся в лікарні в Едмонтоні на 67 році свого життя Антон Бохон.

Бл. п. Антон Бохон.

Покійний Антон народився 1893 року в селі Швайківці повіт Чортків. До Канади приїхав 1907 року і поселився в околиці Мирнам і тут все своє життя прожив.

За подругу п. Антон взяв собі Настуню з роду Осеньчук 1915 року і вони обоє працювали при своїй господарці

Від самих його початків піонерських покійний Антон виявляв національну свідомість, і в міру можливости приложився до розвитку околиці різними способами.

Коли повстала думка про Народний Дім п. Антон стає щирим працівником при нім, разом із дружиною вони віддають свої сили до всего того що в рідним краю незазнали Також треба згадати що відколи Православна церква

побудована в Мирнам п. Антон рідко обминав Богослуження і був її членом.

Своїм характером п. Антон був розважний і спокійний. Необхідно тут згадати що п. Антон освідомлював тих що були несвідомі свого походження і несвідомо поводилися задля розвитку свого національного надбання.

Господь обдарував їх шістьма дітьми, і так п. Антон віддав частину домашнього життя не на розбудову маєтків, але на виховання своїх дітей. Був він добрим мужом своєї жони і батьком дітей, своє життя вміло зробив плодючим, бо діти його одні при передових становищах в державній праці, і разом із тією відповідальністю, сини є в проводі своєї рідної Православної Церкви, а це є вияв батьківської опіки над своїми дітьми.

Покійний Антон своєю смертю залишив родину в смутку, але не цілковито, бо родина є глибоко християнська і це виявляє до покійного мужа і тата, в любові і пошані.

В смутку залишив по собі жену Настю, сини Николая — голова громади в Елк-пойнт, Маріяна в Ванкувері, Василя і Романа в Едмонтоні, доньки Анну Яцейко в Дервент, Марію Осенко в Калгарі, 11 внуків, два брати Іван і Петтро в Мирнам, 4 сестри Теця Роса в Мирнам, Марія Дмитраш в Едмонтоні, Мілька Мельничук і Маргарита Дудар в Мирнам.

На заклик пароха о. М. Крищука невянучий вінок приніс $28.40, його проділено: $10.00 на колегію Св. Андрея, а $10.00 на "Вістник". Спи спокійно дорогий тату, бо така є воля Божа, а земля яка ти так любив, нехай буде тобі легкою.

Присутний.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

5. Неділя, — Поплар Парк, Тиндал. Брендон.
12. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сулукавт, Бозежур.
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Ледвин.
26. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Гонор, Попларфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Норт Бетлфорд
12. Неділя — Глезлин
15. Середа. Стрітення Господнє — Гетерлей
19. Неділя — Витків
25. Субота Задушна — Н. Бетлфорд
26. Неділя — Мелов Лейк (Сповідь)

УВАГА! Рідна й Недільна Школа провадиться кожної суботи від години 1-ої, до 3-ої по полудні. Проситься родичів прислати своїх дітей на науку.

Школа провадиться в приміщенні Української Греко-Православної Церкви, у церковній залі.

972 James Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Йорктон.
12. Неділя — Райн.
15. Середа. Стрітення Господнє — Йорктон.
19. Неділя — Врокстон.
26. Неділя — Горлиц. Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-3096

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Кемс
12. Неділя — Сторновей.
15. Середа. Стрітення — Калдер.
19. Неділя — Мазепа.
26. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Гадсон Бей
12. Неділя — Сторджіс
15. Середа. Стрітення Господнє — Гадсон Бей
19. Неділя — Ервуд
20. Понеділок. Початок Великого Канон Андрія Крітського — Гадсон Бей
26. Неділя — Ендевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 55

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛЮТИЙ

5. Неділя Блудн. Сина — Стінен
12. Неділя — Свон Плейн
15. Середа. Стрітення Госп. — Гаес
19. Неділя — Денбирі
26. Неділя 1-ша Посту — Арран, (Сповідь)

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Ню Вестмінстер
12. Неділя — Чилиівак
19. Неділя — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні

Address: 2142 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Сіба Біч
12. Неділя Річмонд Парк
15. Стрітення Господнє — Вестлак
19. Неділя — Атабаска
26. Неділя — Баргерд

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Айтуна
12. Неділя — Мелвил
15. Середа Стрітення Господнє — Габард
19. Неділя — Ґудів
26. Неділя 1-ша Вел. Посту (Сповідь о 8-ій год. рано) — Фенвуд

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Нипавин
12. Неділя — Сембург
15. Середа. Стрітення — Кадет
19. Неділя — Вірдейл
26. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 466

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Неділя — Тіодор (м.)
15. Стрітення Господнє — Тіодар (за рікою)
19. Неділя — Інсінгер (гай вей)
26. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Мирнам
12. Неділя — Слава пол.
15. Середа. Стрітення Господнє. — Броссов і Слава пів.
19. Неділя — Мусідора і Лойдмінстер
26. Неділя — Мирнам

Address: Box 9/, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Гронлід (північна)
12. Неділя. Трьох Святих — Мелфорт
15. Середа. Стрітення Господнє — Гронлід (північна)
19. Неділя — Бруксбі
26. Неділя — Гронлід (північна)

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Сеньків
12. Неділя — Вайта
15. Стрітення Господнє — Сірко
19. Неділя — Сандави
26. Неділя — Арбаки Св. Миколая, Сповідь.

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАРБИ

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Вимнер
12. Неділя Трьох Св. — Водіна
15. Середа. Стрітення — Ватсон
19. Неділя — Вонда
26. Неділя — Канора (Успенська)

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя — Мензі
26. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Сифтон
12. Неділя — Давфин
15. Середа. Стрітення Господнє — Дрифтінг Ривер
19. Неділя — Давфин
26. Неділя — Гилберт Плейнс

УВАГА! В неділю 19-го лютого 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо!

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Мус Джьо
12. Неділя — Кіндерслей
15. Середа. Стрітення Госп. — Прілейт
19. Неділя — Мічам — заступство
19. Неділя — Мус Джьо
26. Неділя — Оен, Алта.

Address: 105 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Кридор
12. Неділя — Гефорд
15. Середа — Гефорд
19. Неділя — Редфілд
26. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Смокі Лейк Беліс
12. Неділя, Трьох Св. — Вільна — Давнінг.
15. Середа, Стрітення Господнє — Стрий
19. Неділя — Смокі Лейк
26. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Рама
12. Неділя — Канора
15. Стрітення Господнє — Маморниця
19. Неділя — Бюкенан
26. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Толстой
12. Неділя, Трьох Святих — Пембіна
15. Середа. Стрітення — Толстой
19. Неділя — Роза
26. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Вакав
12. Неділя — Кадворт
15. Середа. Стрітення — Єллов Крік
19. Неділя — Ст. Джуліен
26. Неділя — Лепін (Сповідь 8 год. Р.)

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 43 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Пайн Ривер
12. Неділя. Трьох Св. — Етелберт
15. Середа. Стрітення Господнє — Драй Ривер, Ман.
19. Неділя — Пайн Ривер
25. Субота — Етелберт (Сповідь і Сорокоусти).
26. Неділя — Етелберт (Сповідь)

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3254

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Радвей
12. Неділя — Восетна
15. Середа — Егремонт, Стрітення Господнє
19. Неділя — Редватер
25. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей і молоді в 9-ій рано.
26. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших в год. 9-ій рано.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Лак-Ла-Біш
12. Неділя — Крейгенд
15. Серела Стрітення Господнє — Норал
19. Неділя — Сирейл
26. Неділя 1 Вел. Посту — Гресланд

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Роблин, Ман.
12. Неділя. Трьох Св. — Ленард
15. Середа. Стрітення Господнє — Ґрендвю
19. Неділя — Шел Велий
26. Неділя, Великого Посту — Петлюра

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Торсбі
12. Неділя — Брудергайм
15. Середа. Стрітення Господнє — Кагвин
19. Неділя — Калмар
25. Субота, 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Пено
26. Неділя — Пено

Address: 9830—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Шиго (місто)
12. Неділя. Трьох Святих — Едмор
15. Середа. Стрітення Господнє — Шиго Полуди.
19. Неділя — Вінниярд.
26. Неділя — Фовм-Лейк.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

ВІСТНИК, ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1961. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1961. ЧИСЛО (1128) 4

Черговий „спутнік" ворогів Християнства

У січні цього року Совети випустили іншого роду "спутніка", і він швидко оббігає навколо світу, а саме: наказ комуністичної влади в СССР, щоб її преса "наступала на пальці релігійним людям легче", ніж досі, і що не припиняється й тепер.

Почав Хрущов

"Бути атеїстом — це ще не значить мати право ображувати релігійні почування церковників", недавно проголосив Хрущов.

Ця його заява стала віссю цілої справи. Цей вислів Хрущова в СССР почали цитувати, як обов'язкові й "модні слова" поряд вислову Маркса: "релігія — це опіюм для народу", і цей Марксів вислів також обов'язковий в СССР.

Це саме, але не так

"Правда" — офіціоз Центрального Комітету Комуністичної партії СССР — недавно підхопила вищезгаданий вислів Хрущова, і опублікувала на цю тему редакційну на чотири колони. (Витяги з "Правди" тут подані за щоденником "Да Виннипег Фрі Прес", 26. 1. 1961).

"Правда" найперше пригадує недавній вислів Хрущова: "Бути атеїстом — це ще не значить мати право ображувати релігійні почування церковників".

"На жаль, не всі советські публікації пам'ятають цю пораду" (Хрущова), продовжує "Правда", і заявляє, що в багатьох советських писаннях на тему релігії видно брак об'єктивності, поскільки вони всіх тих, хто ходить до церкви, таврують словом „безграмотні". Цебто Хрущов вимагає, щоб нищили релігію, але „об'єктивними способами", мовляв: це саме, але не так.

"Такі статті не відограють головної ролі"

"А вже особливо жахливий жарґон деяких атеїстичних статтей, що релігійні збори називають "мітінгами ганґстерів", чи "гніздом розкладання", повчає "Правда", і вона осуджує "однобоку атеїстичну пропаганду", в якій деяких священиків посуджується в неморальних ділах, і цього роду обвинувачення "недавно було повно в деяких советських публікаціях". "Такі статті тільки докучають віруючим, але вони не відограють основної ролі в антирелігійній пропаганді, що являться дуже важливою частиною побудови комунізму".

"Кінцева мета"

"Правда" підкреслює, що з релігією боротися "дозволяється тільки методами освідомлення, а разом з цим треба пильної чуткости, щоб бути певним, щоб духовенство слухало советських законів".

"Правда" ще раз проголошує всім відому мету комунізму: "Кінцева мета: звільнити всіх громадян від трійливого впливу релігії", з притиском заявляє цей орган.

Цебто, мета комунізму ця сама; у "Правді" тільки мова про **гнучкість** большевицьких способів боротьби з релігією.

Про „Конституцію" не говориться

У Конституції СССР сказано, що "громадянам забезпечується свободу совісті й релігії, але кожен має право вести протирелігійну пропаганду". Щоб у Конституції не було самосуперечності, то це само собою розуміється, що законна протирелігійна пропаганда атеїстів мала б бути така, що не **стала** б проти свободи релігії, і не забороняла б віруючим вести свою пропаганду проти атеїстів. Але віруючим не вільно виступати проти атеїстів.

У Конституції, на папері, було "громадянам забезпечено свободу совісті й релігії" також і тоді, коли советська влада масово руйнувала церкви, мордувала епископів, духовенство і віруючий загал.

Справа була б поставлена і ясніше, і принципово тільки тоді, якщо б Хрущов звернув комуністам увагу, що Конституція Советського Союзу "забезпечує свободу совісті й релігії", отже віруючих переслідувати не вільно, бо це є порушення Конституції, а за це суворо карається, як за протидержавний злочин. Але Хрущов цього не зробив. А все ж таки в його словах, як на советського диктатора, є дещо нове; а саме: він признався, що комунізм в СССР переслідує віруючих, а він, Хрущов, мовляв, бере віруючих у свою "оборону". Але ця т. зв. "оборона" тут же таки перекреслена заявою "Правди", що "кінцевою метою" комунізму є знищити релігію. А голос "Правди" — це голос Хрущова.

Що є за словами?

Що є за словами Хрущова? Можливо - це для закордонної пропаганди: комуністи намагаються здобути собі довір'я серед тих народів, які є віруючі, а Совети хотять узяти їх під свої впливи; так є в Азії й Африці. Можливо — сталінський (започаткований Леніним) воюючий чи так званий "воєнний комунізм", який полягав на фізичному нищенні Церкви, витворивши культ мучеників, ще більше скріпив релігію. Можливо - Хрущов бачить, що в цих країнах, де є повна свобода релігії, віра в душах людей заникає ще скоріше, ніж у СССР серед переслідування. Можливо народи в СССР бачать у влади брак консеквенції: що віруючих християн цькують владою у пресі й винищують фізично, а віруючих деяких інших релігій мовчки, "крізь пальці" режим фактично **толерує**. Правда, щоб хоч трохи, формально бути послідовним самому з собою, уряд Советського Союзу мусить так само в дечому обмежувати й не християнські релігії. Але вислід цього такий, що жиди заатакували Хрущова, як "антисеміта", бо він, моляв, "переслідує жидівську релігію", — як це було в типовій цього роду статті Патриції Блейк "Жиди в Росії" (Журнал „Лайф" 7. 12. 1959 р.). Отже, питання: чи Хрущов, закликаючи комуністів "легче наступати на пальці віруючих", має на увазі всі релігії?

Таких і тому подібних питань у світі може бути більше. Але одне тут ясне: що сказав Хрущов — це сказав він не від себе, а від тих міжнародніх сил, в руках яких він є лялькою. І при цьому він заявив ясно, що його "зміна тактики" має на меті побіду комунізму, і знищення релігії.

Але у світі напевно будуть такі "відомі діячі", що заяву Хрущова товмачитимуть, як буцімто "доказ свободи релігії" в Советськім Союзі. Одні це товмачитимуть несвідомо, інші чинитимуть це свідомо; про це подбає ця міжнародня сила, що стоїть за Хрущовим, і вона діє за належно розробленим пляном, а ролі її чемпіонів на міжнародній шахівниці поділені так, щоб сторонні глядачі вже не знали, де "свій", а де "чужий".

СТАРО-КАТОЛИКИ ПРО УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

Старо-Католицька Інтернаціональна Інформаційна Служба (АКІД) в Бюлетені ч. 10 з 12 жовтня 1960 року подала обширну інформацію з життя Української Православної Церкви.

Перша частина інформації присвячена Конференції представників трьох Українських Православних Митрополій, що відбулася у Вінніпезі в Канаді в днях від 28 квітня до 1 травня 1960 року. Окрім подання змісту Соборного Послання Єпископату, що взяв участь у цій Конференції, в статті подано короткі інформації про ці три Українські Православні Митрополії, склад їхнього Єпископату та кількість парафій. Далі згадано про Богословську Академію при Колегії Св. Андрея у Вінніпегу в Канаді, як школу, що підготовляє новий доріст священиків, а також про Український Богословсько-Науковий Інститут у Карлсруе і т. д.

І. Неділя Посту -- збірка по церквах на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Большевики кажуть, що до них „перейшли" провідники УПА

Советська преса голосить, що на сторону большевиків "перейшли" Мирон Матвієйко — крайовий шеф СБ (Служби Безпеки) ОУН, і Василь Кук (Медвідь) — командир УПА (Української Повстанської Армії) після пок. Р. Шухевича (Тараса Чупринки).

Советський комітет "За возвращение на родіну" у Східньому Берліні 1960 року видав брошуркою лист, під яким підписане прізвище Василя Кука, і в цьому листі заявляється, що він, В. Кук, "перейшов" на сторону большевиків та осуджує українську націоналістичну ідеологію і збройну боротьбу українського народу проти большевицької Москви.

Цього листа 1960 року передрукував советофільський часопис у Торонто "Українське життя". Цей же часопис ("Українське життя", 28. 12. 1960 року) передрукував з советської преси листа, під яким підписаний Мирон Матвієйко; в цьому листі сказано, що коли 1951 року Організація Українських Націоналістів (під проводом Степана Бандери) нелегально вислала М. Матвієйка в Україну, і коли він там "побачив, що в дійсності ніякого підпілля немає, зразу ж зголосився до органів Державної Безпеки" (НКВД, бувша ЧеКа).

Паризьке націоналістичне "Українське Слово" (орган ОУН під проводом полк. Андрія Мельника) 1960 року інформувало, що ОУН під проводом С. Бандери 1951 року вислала була з Західньої Німеччини в Україну Мирона Матвієйка, як найбільш довірену особу С. Бандери, в ролі шефа СБ в Україну для контролювання української підпільної боротьби, і він попався в большевицькі руки, а його дружина далі живе в Мюнхені.

У вільному світі не завжди є можливість провірити большевицькі заяви, отже й не завжди можна провірити, чи хтось до них "перейшов", чи вони просто його зловили й присилували його заявити, що він добровільно "перейшов" до большевиків.

Однак тут уже на другий плян відходить питання факту зловлення, чи "переходу" до большевиків. Бо найважливіша тут справа така: якщо обидва ці провідники протибольшевицької збройної боротьби в Україні справді опинилися в большевицьких руках, то тим самим є загроза, що всі головні тайни організованої системи ОУН і УПА можуть опинитися в большевицьких руках, а це може потягнути за собою значно більше українських жертв, ніж було б тоді, якби ці провідники не опинилися були в большевицьких руках. Є характери сильніші і є слабші. Люди сильнішого характеру, попавшися в большевицькі руки, гинуть на муках, але не видадуть інших у жертву большевикам. Люди ж слабшого характеру жахаються мук і смерті, отже намагаються спасти самих себе ціною мук і смерті тих, хто їм підлягав і беззастережно вірив, як провідникам та людям "непохитного" характеру.

Як воно є в дійсності з цими обома провідниками — покищо годі щось певне сказати, поскільки не можливо провірити большевицькі свідчення.

Що треба знати греко-католикам

Греко-Католицькі провідники в Канаді голосять, що й сьогодні в Галичині греко-католики, як тільки можуть тримаються греко-католицизму, отже з того ніби наука: „І ви тут католицизму сильно тримайтеся". Але все те є балачка для малосвідомих.

В Галичині навіть перед приходом большевиків греко-католики не дуже католицизму трималися і переходили до православія, а деякі навіть до протестантів.

Католицька "Нива" вже в 1928 році писала, що православні парафії були в таких повітах: **Львів, Перемишль, Коло-[illegible]**

В повіті **Кросно** були: Пилява, Терстяна, Мшана, Смеречне, Вільшня, Вільховець, Родянка, Свіржава Руська, Святкова Велика, Святкова Мала, Домашниця, Гольбива, Явіре, Скальник, Бжодова, Кремпна, Котань. Все це були православні громади.

В повіті **Горлиці:** Бортне, Пригорнина, Воловець, Незнаєва, Чорне, Довге, Липна, Радоцина, Бониця, Ясінка, Крива Шкірпна.

Повіт **Грибів:** Королева Руська, Богуша.

Повіт **Сокаль:** Корчин, Розджалів.

Разом було 40 православних громад, а дальше нові громади творилися.

Чому ж греко-католики лишали католицизм і переходили до православія?

Причиною були католицькі насильства над українцями і їх Церквою, — насильства католиків поляків та і самих греко-католицьких єпископів. Єпископ Хомишин хоче завести новий календар і заводить целібат, а також і єпископ Коциловський. Викинули зі Служби Божої: „і всіх вас православних", нищать трираменні хрести і т. д.

Та хто схоче потрібно знати що тоді в Галичині діялося, нехай перечитає **"Маловідоме"** (4 книжки по 75 ц. одна), а там дуже подрібно зібрано все, що в Галичині від часу першої війни аж до другої війни діялося.

"Маловідоме" є одинокою збіркою фактів, яких деінде сьогодні не знайдете. — Є там також важні історичні факти і з давніших часів, яких не знайдете деінде. (Автор „Маловідомого" о. В. Кудрик).

Ті книжки можна дістати в Консисторії Української Греко-Православної Цер-

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРАВОСЛАВНИЙ КАПЕЛЯН АМВЕТС У МЕССЕЧУСЕТС

Восени 1960 року православний священик о. Чарлс Л. Мігос отримав номінацію на капеляна АМВЕТС (Американські Ветерани) на штат Мессечусетс. Командант Чарлс Кроніс, вручаючи йому номінацію, сказав: "Поскільки мені відомо: Ви є першим православним священиком, що йому надано це почесне становище. Я переконаний, що це Ваше назначення й Ваші зусилля багато причиняться до того, щоб АМВЕТС признало й встановило у всекрайовому масштабі капелянство чотирьох усекрайових релігій, а не тільки трьох, як це ще існує й досі". В АМВЕТС досі були тільки капеляни протестантські, католицькі й жидівські.

ВІДВІДИНИ ПРОТ. Е. ГРИЦИНИ

У СПРАВІ ЗБІРКИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

Вівторок 14 лютого — Наягара Фалс.
Четвер 16 лютого — Велланд.
Субота 18 лютого — Ватерфорд.
Вівторок 21 лютого — Брентфорд.
Четвер 23 лютого — Киченер.
Субота 25 лютого — Виндзор.
Вівторок 28 лютого — Лімінгтон.
Четвер 2 березня — Сарнія.
Субота 4 березня — Лондон.
Понеділок — 6 березня — Ошава, Пресвятої Богородиці.
Середа 8 березня — Ошава, Св. Івана.
Пятниця 10 березня — Монтреал, Св. Софії.
Субота 11 березня — Лашін.
Понеділок — 13 березня — Монтреал, Св. Покрови.
Середа 15 березня — Оттава.
Пятниця 17 березня — Киркленд Лейк.
Понеділок 20 березня — Содборі.
Середа 22 березня — Су Сент Мері.
Пятниця 24 березня — Форт Вілліям.
Неділя 26 березня — Вест Форт Вілліям.
Середа 29 березня — Форт Френсис.
Четвер 30 березня — Атікокен.

ВИМОГА МОСКВИ, ЩОБ РОСІЙСЬКА МОВА БУЛА УРЯДОВОЮ В О. Н.

З початком 1961 року Москва поставила вимогу, щоб відібрати англійській мові привілей бути урядовою мовою Об'єднаних Націй, а ввести також, як рівнорядну з нею, російську мову. Нове представництво ЗДА в ОН, головою якого президент Кенеді назначив Адлая Стівенсона, не ставить принципового спротиву цій вимозі советської делегації, не вважаючи її для ОН „ані тягарем, ані загрозою". Адлай Стівенсон сказав, що навіть, навпаки, це „була б лише нагода, аби ми тільки розуміли її" (російську мову).

Але деякі сторонні спостерігачі кажуть, що тут справа не так у самій мові, як у силі політичних впливів Советського Союзу і його симпатиків в ОН, а мова — це тільки видимий символ цих впливів.

ЯКА БУДЕ ПОЛІТИКА АРХИЄПИСКОПА РЕМЗІ?

У січні ц. р. королева Єлисавета номінувала архиеп. Ремзі наслідником уступившого архиеп. Дж. Фишера. Цього року, вліті, 56-літній Архиепископ Йоркський, д-р Артур Майкел Ремзі, стане 100-им у черзі Архиепископом Кентерберійським, цебто Первоієрархом Англіканської Церкви.

„Нью-Йорк Таймс" з цієї нагоди написав про нього довшу статтю п. н. „Архиеп. Ремзі здобув признання і в шахтарів, і в учених". Цю статтю передрукувала преса (м. і. і „Да Виннипег Трібюн", 21. 1. 1961), а вона кінчається такою пригадкою: Архиеп. Ремзі „1956 року їздив у проводі вісьмох англіканських духовних у Советський Союз на розмови з провідниками Російської Православної Церкви. Коли він повернувся, то сказав: „Прийняття, яке нам було зготовлено, являється свідоцтвом християнських чеснот, які тужать за тим, щоб потиснути руку поза лінією цього обмеження, яке наложено (на Церкву в СССР) від 39 років".

Не є це бува, спроба „Нью-Йорк Таймсу-у" відгадувати майбутню церковно-політичну „погоду' в Лондоні?

„Щоб ліва рука не знала, що права дає...

На днях прислано нам ціломісячну старечу пенсію на будову Всеканадійської Катедри в Вінніпеґу з допискою: "Ніде не проголошуйте мого імени"!

Яка шкода, що не можемо виявити імени людини з добрим серцем, щедрої, людини, що любить Господа Бога і всього ближнього. Будуємо Катедру для Бога. Багато добрих людей взяли на себе не легкий обов'язок, цю будову допровадити до кінця. Як добре, що Господ подає нам помічників у цьому ділі! Як приємно є трудитися, жертвувати гроші і труд коли видно, що є ще нас більше таких самих, як ми.

Прочитають люди ці рядки й напевно подумають про те, що коли є люди, що вже на схилі віку, що не мають багато грошей на свої власні потреби, а свій останній гріш жертвують на добру справу, то що мають сказати ці, що молоді, що мають достатки, що перед ними світла будучність? О скільки вони, ці останні, повинні щедріше і прихильніше поставитися до будови Катедри? Як багато добра вони зробили б, коли б вони своїми ділами наслідували згадану людину з добрим серцем?

Гроші, зложені на будову Всеканадійської Катедри, це найкращий вклад на "інвестмент", який тепер можна зробити. З нього користати будуть ті, що складають гроші на будову, і наші діти, і діти наших дітей, і вся Церква, і ввесь наш нарід!

У самій Катедрі люди будуть зазнавати багато добра. Багато щасливих хвилин у ній переживуть. Піднесуть свого духа і свої серця до Господа Бога. Скільки душ людських врятуємо через цю святу Божу працю в Катедрі! Що є вартнішого, благороднішого, пожиточнішого чим Дім Божий!?

Тож даваймо щиро, що можемо, на будову Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі! Це буде приємне Богові діло. Воно буде свідчити про нашу любов до Бога, Церкви і Народу!

Хто черговий?

Жертви посилаймо на адресу:

HOLY TRINITY UKRAINIAN
GREEK-ORTHODOX CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg, Man.

Будівельний Комітет.

ЗА СПІЛЬНИЙ ВИШКІЛ КАНДИДАТІВ НА СВЯЩЕНИКІВ

Три духовні професори богословія: С. Б. Фрост — декан Богословського факультету університету Мекґил, Е. Дж. Джей — ректор Англіканської семинарії в Монтреалі, і Дж. Джанстон — ректор Богословської колегії Злученої Церкви в Монтреалі — підписали спільного листа до трьох Церков у Канаді, рекомендуючи їм спільно підготовляти кандидатів на священиків. Лист вислано до примаса Англіканської Церкви в Канаді архиепископа Говарда Кларка в Едмонтоні і до модератора Генеральної Ради Злученої Церкви Канади д-ра Гю Меклавда в Торонто.

У цьому листі рекомендується також, щоб духівники цих різних Церков „признавали один одного". Згаданим Церквам конечно бракує принаймні 600 священиків, а вони зможуть у найближчому часі випустити із шкіл 225.

Слово Боже на неділі й свята

Редаґує о. Григорій Удод

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЄ

„Бо бачили очі мої Спасіння Твоє..."
Лук. 2:30.

Стрітення Господнє — Свято зустрічі Божої Обітниці з сподіванням людського роду. Син Божий у виді Дитяти принесений до Храму, був зустрінутий праведним Симеоном словами глибокої молитви — подяки Господу за прислане Спасіння, за прислане "Світло на просвіту невірних". Власними очима побачивши Боже Спасіння, праведний Симеон у глибокому душевному спокої залишає цей світ і переходить до життя вічного.

Ми, християни, святкуємо Стрітення Господнє не лише на згадку зустрічі Спасителя у Храмі праведним Симеоном, бо це лише одна частина цього Свята. Друга частина — це наша власна зустріч Спасителя з нашим власним серцем і нашою власною душею...

Коли сум, зневіра, чи неспокій закрадається в наше серце, тоді підіймаймо очі свої на Спасіння Боже, йдімо до Джерела Життя з якого постійно "течуть ріки Води Живої" і тоді в самих собі відчуємо безмежну глибину слів молитви-подяки праведного Симеона; тоді не лише в глибокому спокої відійдемо в життя вічне, коли прийде наша година, але також в глибокому спокої душі провадитимемо призначені Господом дні нашого життя на землі.

НЕДІЛЯ СИРОПУСНА

„Як людям простите ви прогріхи їхні, то простить і вам ваш небесний Отець".
Матв. 6:14.

Царство Боже — це царство миру й смирення, царство єдності й братньої любові... У ньому не може бути місця для людей гордих і злопам'ятних і тому наш Найвищий Учитель навчає нас, що прощення нашим ближнім їхніх провин перед нами, є однією з найголовніших передумов нашого наближення до Божого Царства. Суд Божий над нами знаходиться у нашій власній душі, отже Господь кожному з нас дає право судити себе самого: простимо провину братові своєму то й Господь простить нам безліч наших провин перед Ним, а не простимо ближньому своєму — то тим самим накладаємо осуд на самих себе.

Уводячи нас у Великий Піст цією глибокою наукою Спасителя. Церква, як рідна мати, дбає про нас, щоб ні одно з її духовних дітей не вийшло осудженим за провини свої, щоб кожний і кожна з нас зустріли День Світлого Воскресіння Христового повнотою радости, яка може бути лише у тих, що "чистії серцем".

НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВІЯ

„Перемога, що світ перемогла — це віра наша!"
І Ів. 5:4.

Історична доля Св. Православної Церкви на протязі двох тисячоліть — це доля дому збудованого на камені: "І линула злива, й розлилися річки, і буря знялася, й на дім отой кинулася, — та не впав, бо на камені був він заснований" (Матв. 7:25).

Цим каменем — є віра наша в Христа, як Божого Сина і Спасителя світу. Хто правдиво вірує в Христа, повністю зберігає Його науку, той має велику честь належати до Святої Православної Церкви — Церкви основаної Самим Спасителем, утвердженої й розбудованої Його Св. Апостолами, та освяченої кров'ю безконечного числа мучеників.

Святкуючи день перемоги Православія, святкуємо перемогу правди над неправдою, перемогу світла над темрявою, перемогу віри над силами безвірства.

Свято Православія пригадує кожному, — хто уважає себе дитям Матері-Церкви, — непохитно стояти в її обороні, як стояли Святі Отці на Вселенських Соборах, як стояли мученики перед суддями неправдивими, як стояв і стоїть в боротьбі з силами зла православний український народ...

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„Тиха трагедія" під „знаком часу"

Це "тиха трагедія". Мало є таких трагедій, що були б більші за цю; але й мало є між ними таких, що про них говорили так мало, як про цю. Маємо на увазі скоре зменшення числа священиків

Бо коли число людства просто неймовірно скоро зростає, то число священиків відповідно до приросту людей так само дуже скоро далі й далі залишається позаді. А це значить, що число священиків зменшується.

Минулого року статистика подала, що країнам Латинської Америки потрібно додаткових сорок тисяч священиків, а їх немає. Минулого року Англіканській Церкві в Канаді було конечно потрібно принаймні додаткових 325 священиків, а ця Церква їх придбала 1960 року тільки 95.

Замало священиків. Так воно є у всіх Церквах. І так воно в нашій Церкві.

У початках Християнства було так, що за Христом послідували Апостоли, і вони та їхні учні засновували в різних країнах перші християнські громади, що називалися Церквами. І ці початкові пастирі духовні пильнували приєднувати все більше людей до Церкви, щоб не було питання: „Пастирі, а де ж ваші вівці?" Але тепер уже навпаки, — іде до того, що може на ввесь ріст стати питання: "Вівці, а де ж ваші пастирі?"

Чому настав такий стан? І чому він дедалі погіршується?

Над цим питанням застановляються замало. А коли й дехто застановляється, то кожен бачить тут різні причини. І починаються дискусії. Але в дійсності всі ці причини в різних своїх формах зводяться до одного свого спільного кореня· це — "знак часу"!

Так, це "знак нашого часу", чи "дух нашого часу", — під сильним тиском специфічної атмосфери наших часів зменшується число священиків.

Цей тиск діє в різних своїх формах з різних сторін і в різних напрямках, та все більше згущується. Але цей тиск виходить з одного спільного кореня, — з-під "знаку часу" нашого.

Дискутувати над самою істотою "духа нашого часу", — годі: тут бо йдеться про питання: бути чи не бути релігії. Коли одиниці і спільноти, що дійсно мають непохитну волю бути християнами, цебто втримати свою релігію, то над конечністю потреби релігії вони дискутувати не можуть. Якщо в деяких випадках можна, чи навіть треба, дискутувати, то це тільки над методами, чи способами діяльності для втримання Християнства, як Церкви Христової. І тут "духа нашого часу" не можна легковажити постільки, поскільки "нові часи" вимагають нових методів, цебто нових способів для здійснювання однієї й цієї самої вічно-незмінної суті: життя Віри Христової.

За давніших часів, коли дух часу був інший, методи були інші. Давніше люди самі відкривали в собі покликання до духовного стану, і вони шукали Церкви. Але дух часу змінився. І коли тепер люди не відкривають у собі покликання служити у Винограднику Христовому, то Церква має шукати їх, і в їхніх душах відкривати це духовне покликання.

Св. Письмо навчає, щоб "не наливати молодого вина у старі міхи, бо вони прорвуться, і вино витече". І так само старі методи не завжди можна примінювати в нових часах.

Отже "на порядку дня" справа методів, цебто способів шукання Церквою кандидатів на майбутніх священиків.

***

Англіканська Церква поставила справу пошукування кандидатів на священиків у ряді найголовніших справ Церкви. Вона не здавалася на "ласку долі" випадковостей, отже й спокійного чи неспокійного очікування — що може таки хтось зголоситься сам, як це бувало колись, „за старих, добрих часів". Англіканська Церква створила спеціяльний „комітет рекрутації" (він так і називається), який займається вишукуванням кандидатів на священиків. Цей Комітет має свої методи праці, має свою організаційну мережу в різних країнах, — коротко: він має свою добре розроблену систему діяння. Ця система йде і діє згори вниз, цебто: від Проводу Церкви до найнижчих клітин зорганізованого загалу.

Але й є такі Церкви, де система пошукування кандидатів на священиків йде у відворотному порядку: від низу вгору, цебто, коріння цієї системи — ініціятива й способи — починаються в кожній окремій громаді, що в програмі своєї діяльності має, як одне з найголовніших завдань, пошукувати кандидатів на священиків. Перш за все, громада у своїй недільній школі і т .п. спостерігає за дітьми, пізнає, котре з них має природній нахил до майбутнього духовного стану ,і провідники школи та громади, а також батьки й члени в такій дитині розвивають цей її нахил поступово, систематично. Але при цьому вони не занедбують пошукування й серед старшої молоді, зокрема ж університетської.

Така система (діяльність "здолу"), приміняється, наприклад, в Єпископальній Церкві в ЗДА. Які її вислідн — показує один з середніх, типових прикладів: Громада Св. Івана в Нормен, Оклагома, цієї Церкви за останні сім років видала з-поміж себе вісім священиків, дванадцять студентів-богословів і шість постулянтів, цебто кандидатів на студентів-теологів.

Три протестантські Церкви в Канаді роблять заходи, щоб об'єднаними силами вишколювати кандидатів на священиків.

***

Наша Церква не має можливості творити коштовний апарат "Комітету Рекрутації", цебто — систему "згори". Але система пошукування кандидатів на священиків нашій Церкві конче необхідна. І тут одинокий реальний вихід: творити систему "здолу" — організовану підготову кандидатів до нашої Богословської Школи у Громадах.

Це, під сучасну пору, перша й невідкладна справа в нашій Церкві.

ЦЕРКОВНИЙ РОЗКОЛ НА КУБІ

Фідель Кастро — диктатор Куби й однодумець та симпатик комуністичних режимів (СССР, Китаю і т. д.) — створив на Кубі свою церковну організацію під назвою "З Хрестом і з Батьківщиною". У цій новій організації бере участь група римо-католицьких священиків, у проводі якої стоїть римо-католицький священик Ленц.

Римо-католицький Єпископат на Кубі далі признає цих проурядових священиків своїми священиками, а тільки погрозив, що він виключить з Католицької Церкви священика Ленца, якщо він не припинить своєї церковно-політичної праці на користь Кастра.

Фідель Кастро у відповідь на це видав такий виклик Католицькій Церкві на Кубі: "Якщо ви виключите з Церкви о. Ленца, то виключіть з Церкви і мене, і ввесь народ Куби".

Це значить, що Католицька Церква вважає комуністичного диктатора Фіделя Кастро своїм вірним, коли не виключає його з Церкви.

ЧОМУ ПАПА ЗУСТРІВСЯ З АРХИЕПИСКОПОМ ФИШЕРОМ

Архиепископ Фишер — попередній Первоієрарх Англіканської Церкви — 2. 12. 1960 року відвідав папу Івана XXIII у Ватикані, щоб довести до взаємної толеранції між цими обома Церквами в практичному житті, а не об'єднуватися в одну спільну Церкву.

Але ціль, з якою цей папа погодився говорити з Архиепископом Фишером була інша, — це вияснила ватиканська радіостанція по виїзді Архиепископа Фишера з Ватикану, і вона заявила: „Ці відвідини (Архиеп. Фишера у Ватикані) може відкриють очі англікан... і це приведе їх до більшого зацікавлення католицьким ученням. Може вони захотять визнати католицькі істини і піддатися під власть Одного Пастиря", — подає „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (грудень 1960 рік).

УНІЙНА АКЦІЯ В ПОЛЬЩІ

Один з провідних органів Католицької Церкви в Польщі, часопис "Тиґоднік Повшехни" у Варшаві, 1961 року буде містити серію статтей про не-католицькі християнські віроісповідання, написані представниками цих віроісповідань. Ці статті, інформує "Тиґоднік Повшехни", будуть "служити меті ближчих зв'язків усіх християн, цебто цій справі, що її при кожній нагоді дуже підкреслює папа Іван XXIII. Коли ми краще знатимемо один одного, то це допоможе нам наладнати кращі взаємовідносини".

Очевидно, цей почин польського католицького часопису стоїть у причиновому зв'язку систематичної унійної акції Ватикану та з її плянами й способами, що пов'язані також і з заповідженим 2-им Ватиканським Собором.

Велика тайна, — хто є „Зосімою" в СССР?

Під кінець 1960 року патріярх Олексій з Москви відвідував Православні Патріярхати Близького Сходу, а з ним був 32-літній епископ Нікодим — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії. Цікаве явище: не патріярх Олексій, а епископ Нікодим виступав як речник Російської Церкви в СССР, і це його устами ця Церква вперше проголосила умови, на яких вона була б готова говорити з папою. Під час довших розмов з Антіохійським патріярхом Феодосієм у Дамаску в грудні м. р. не патріярх Олексій, а епископ Нікодим, у його присутності, вияснював мету відвідин патріярхом Олексієм Церков Малої Азії; еп. Нікодим сказав, що Російська Церква „сприяє кожному рухові чи потягненню в напрямі об'єднання Церков". Але „ це не може бути здійснене так довго, поки папа Іван XXIII заздалегідь не погодиться обговорювати цю справу з усіми Церквами на основі рівного з рівним".

Незвичайна постать

Епископ Нікодим пройшов свій дипломатично-церковний вишкіл в Ізраїлі, на становищі голови Місії Російської Церкви в Єрусалимі, де між іншим, він, здобув собі симпатії уряду Ізраїля. Унаслідок своїх „здібностей" він був покликаний у Москву, і 10-го липня 1960 року його, 31-річного архимандрита, поставили єпископом і одночасно його найменували головою Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії; а цей пост для советської влади є важнішим, ніж пост самого патріярха, бо ж влада СССР сяк-так „толерує" Російську Церкву головно тому, щоб використовувати її провід для советських політичних цілей шляхом закордонної пропаганди, для якої існує Департамент закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

Тайна Зосіми була розкрита

Був час, що Київ володів над усім Слов'янським Сходом. Тоді жидівські місіонери намагалися навернути володаря Володимира Великого в Києві на юдаїзм, але цей володар волів прийняти Християнство (і то тільки з Візантії). Через княжі „міжусобиці" (ворожнечу між князями), через напад татар, а потім Литви, і далі — Польщі, сила Києва впала. Натомість Москва почала скоро зростати в силу, і бистрі спостерігачі могли завважити, що вона колись може опанувати ввесь Слов'янський Схід. Тоді жиди вирішили опанувати владу в Москві.

Учений і зручний політик жид Схарія, забезпечений жидівством у великі грошові фонди, у 15-му столітті оснував секту „юдаїстів", і зорганізував у Москві тайний гурток юдаїстів, до якого втягнув жінку й невістку царя Івана Васильовича, її сина, канцлера (прем'єра) Куріцина і його брата, отже Москвою стали потаємно правити юдаїсти. А тому що Церква мала велику політичну силу й авторитет, юдаїсти своїми впливами поставили юдаїста Зосіму головою, цебто Митрополитом усієї Московської Церкви, але звеліли йому покищо таїтися з своїм юдаїзмом, і до якогось часу прикидатися „православним". Митрополит Зосіма був потайним політичним знаряддям у руках жидівства.

Але перешкодила Православна Церква: вона р о з к р и л а ролю Зосіми, і усунула його, а юдаїзм був зліквідований.

Хто тепер є советським „Зосімою"?

Комуно-большевицька влада Советського Союзу тримає ввесь провід Московської Патріярхії немов у „домашньому арешті" і силує його виконувати політичні накази уряду СССР. Але тут окремо існує питання: яка особа у провідних духовних сферах Московської Патріярхії в душі є переконаним комуністом і світовим та добровільним агентом советської влади, і при цьому вона має у своїх руках фактичну найбільшу політичну владу в цій Патріярхії? Або, інакше кажучи, хто є большевицьким „Зосімою"?

СВЯЩЕНИК ЗАКЛИКАЄ ДУХОВЕНСТВО ОРГАНІЗУВАТИСЯ У ТРЕЙДЮНІОН І БОРОТИСЯ ЗА ПІДВИШКУ ПЛАТНІ

Один з священиків в ЗДА недавно сказав був з гірким докором: „Люди хотіли б, щоб священик трудився на землі, а харчувався на небі". Але англіканський 62-літній священик Луїс Робертс у Пісмерш, у графстві Сассекс (Англія) шукає іншого виходу: він почав закликати священиків, щоб вони зорганізувалися у профспілку (трейдюніон) і організовано боролися за підвишку платні. Єпископ зробив йому за це догану, але священик не здався, і у своєму парафіяльному журналі далі закликає священиків організовано добиватися підвишки платні. Він скаржиться, що йому не можливо вижити на 650 фунтах (1,820 долярів) платні на рік, що він отримує від Церкви, і він живе в постійних довгах.

ГНІВ ПРИЧИНОЮ СМЕРТЕЛЬНОЇ АВТОМОБІЛЬНІЙ КАТАСТРОФІ

Дж. С. Робертсон, 35-літній житель Вінніпеґу, був на прийнятті у свого приятеля в Стовні Мавнтен; там він посварився з своєю жінкою і сердитий виїхав додому, а її покинув у Стовні Мавнтен. Він був такий сердитий, що не міг панувати над собою, втратив над автом контролю ,і сталася катастрофа, внаслідок якої Робертсон погиб, а його попечене тіло ледве можна було розпізнати.

"НЕЗ'ЄДИНЕНІ ХРИСТИЯНИ НАЛЕЖАТЬ ДО ЦЕРКВИ", ЗАЯВЛЯЄ КАРДИНАЛ

"Церква не може пожертвувати правду задля єдності, але католики мусять пам'ятати ,що нез'єдинені (з Римом — р. В.) християни, тому, що вони охрещені, також якось належать до Містичного Тіла Христового", заявив кардинал Августин Беа у своїй статті в езуїтському органі "Цівіліта Каттоліка", — подає католицький церковний часопис в ЗДА "Бизентайн Кетолик Ворлд" за 15 січня 1961 року. Кардинал А. Беа (німець), бувший особистий сповідник папи Пія XII, тепер є головою Секретаріяту Унійної Акції. Вищезгаданий часопис подає, що цей кардинал проголосив ці точки Ватикану, яких католики мають дотримуватися у "зносинах католиків з особами інших релігій", щоб таким чином привернути їх до Риму.

Бен-Ґуріон „будить" жидів

Прем'єр Ізраїля Бен-Ґуріон викликав великий відгомін у світі своєю промовою до делегатів з 34-х держав на 25-му Світовому Конгресі Сіоністів у грудні 1960 року. Бен-Ґуріон особливо натаврував жидів у ЗДА та в інших "подібних" країнах, в яких жиди — крім "правовірної меншості" — вже "затрачують усе своє значення", бо вони відриваються від жидівського ґрунту, отже жидам у світі поза Ізраїлем загрожує "поцілунок смерті". Ширше про це інформував у своїй кореспонденції з Єрусалиму щоденник "Да Виннипеґ Фрі Прес" (30. 12. 1960 року).

"Багатий, панівний" нежидівський елемент, який окружає жидів, впливає на них, асимілює й заганяє "в тісний куточок без (національного) коріння в тій дійсності, в якій жиди живуть".

Ізраїль, як відновлена держава, існує вже 13 років, але більшість жидів у світі щоденно нарушують засади Тори і Юдаїзму через те, що "вони перебувають поза межами Ізраїля", а тим часом "Сіонізм — це поворот до Ізраїля", заявив Бен-Ґуріон, отже жиди мусять повертатися до Ізраїля, щоб "розвивати його культуру й будувати його забезпечення". Він видав заклик до жидів у світі, головно ж до американських, щоб вони "щороку висилали до Ізраїля принаймні на однорічну науку десятки тисяч жидівської молоді" і "щоб сильно розбудували жидівське навчання за границею". Жидівська релігія — це "характеристичний витвір країни Ізраїля, отже своїм існуванням і обов'язками вона зв'язує жидів з країною їхнього роду". "Хто перебуває поза країною Ізраїля, той не має Бога", зацитував він вислів давнього жидівського мудреця.

Але, як свідчить життя, можна перебувати в країні Ізраїля й через зв'язок з ним та через працю для нього, — це виходить з мови Бен-Ґуріона. А далі, Ізраїл збирає за кордоном серед жидів усе більші й більші фонди. Отже, коли хто далі живе за кордоном і не хоче повертатися до Ізраїля, то він повинен принаймні давати все більші й більші пожертви на розбудову Ізраїля, — така ціль також може бути в промові Бен-Ґуріона.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ПОЖЕРТВУВАВ СИРІЙСЬКІЙ ЦЕРКВІ 10,000 ДОЛЯРІВ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ

Під час своєї подорожі по Малій Азії під кінець 1960 року Московський патріярх Олексій склав Сирійській Церкві в Дамаску 10,000 дол. на добродійні цілі.

Чи і скільки Московська Патріярхія допомагає мільйонам голодних і обдертих людей в СССР — про це не пишуть ніде. А втім, звідки ж Московська Патріярхія може мати гроші, коли вона не має жодної такої приватної власності, що давала б прибутки, бо їй це заборонено владою. Навпаки, християни мусять урядові платити податки за церкви, що їх уряд присвоїв собі, як свою „власність", а християнам він їх тільки „орендує". — Це нагадує ті часи, коли в Україні польська католицька шляхта віддавала православні церкви в оренду своїм посередникам (жидам), а ці вже брали з українців податки за користування церквами...

„Історія повторяється", каже досвід.

ДЕЩО ПРО РЕДАКТОРІВ

Коли редактор "Українського Слова" помістив мою першу статтю, то є надія, що помістить і другу. А що святкуємо 1000-не число "Українського Слова", то хотів би я поділитися з Читачами моїми думками про редакторів українських газет, бо всі вони більш чи менш працюють в однакових умовинах, тож те, що я маю намір сказати про редакторів взагалі, відноситиметься і до редакторів "Українського Слова" (точно не знаю, чи є там більше одного).

Написати про це вважаю доцільним тому, що їй же Богу мало хто здає собі справу з того, як вони працюють, а самі вони про себе не зважаться говорити й не зважаться говорити ніхто з так би мовити офіційних співробітників, тобто з людей зв'язаних з середовищем, що видає "Українське Слово", бо умовини, в яких доводиться працювати Редакції "Українського Слова" не роблять чести ні середовищу, ні загалові його Читачів і Передплатників (зокрема ж — післяплатників).

В моїх подорожах, мав я нагоду відвідати добрий десяток українських часописів по обох боках океану, починаючи від таких "заможних" газет як "Свобода", чи "Америка" й кінчаючи "Українським Словом" в Парижі. Заходив я туди як звичайний українець-перехожий, перед яким вони не мали з чим критися, ані не мали причин розповідати ніяких легенд. То ж маю враження, що бачив я непідроблену дійсність.

Яка вона?

Найперше слід сказати, що умовини праці українських часописів не мають абсолютно нічого спільного з нормальними умовинами навіть найбільшого чужинецького часопису. В поганому французькому часописі, або скажімо — в бідному часописі, редактором є людина абсолютно підрядна, бо здібніша має змогу працювати в багатшому. У нас же редактори добираються випадково, не по їх здібностях. Тобто — найздібніша людина може бути редактором в найбіднішому часописі.

Нормально, навіть в найбідніших часописах, є мінімальне мінімум нормальности. Тобто -- редактор займається редакторською працею. І це вже значить багато. Це значить, що він не витрачає свого часу на зайві для нього речі, що він має змогу працювати над собою, має змогу прочитати книжку, часопис, піти до театру і т. д. Словом — має змогу поповнювати свій духовий багаж, який він потім передає Читачам у формі статтей, рецензій, репортажів. І розуміється, навіть найбідніший нормальний часопис платить редакторові за його статті, платить за ним куповану книжку, платить йому квиток до театру, або подорож.

У нас не так. У нас звичайно редактор не має секретарки й мусить час, призначений на читання, витрачати на переписування оголошень і потім відповідати, що в тому оголошенні адреса подана неправильно (або взагалі не подана ініціяторами імпрези), потім листування у тих справах. Дуже часто редактор ще займається речами, які зовсім до нього не повинні належати: читає коректу, виправляє текст летючок, веде книговодство, займається громадською працею і Бог знає чим, лише не тим, чим він повинен займатися, щоб розвивати себе.

Я маю враження, що наші редактори не працюють, а висушують мозок, без будь-якої надії на те, що той мозок одного дня відсвіжиться. Вони ризикують тим, що одного дня "випишуться" і їх викинуть на смітник з глумом над людиною, що "вже не має що сказати". Я не знаю, як редактори можуть погоджуватися на таку долю, але так воно є. Цим я не хочу їх відмовляти від дальшої праці в нашій пресі, бо скрізь би вони заробили бодай стільки, якщо не більше, а крім того не висушували б свого мозку. Ні, я хочу на цю проблему звернути увагу громадянства взагалі, а зокрема Читачів. Не для того, щоб вони складали співчуття редакторам, а щоб зрозуміли умовини їхньої праці.

А в цьому відношенні панує у нас справді моральне людовбивство. Редактора, людину, яка себе посвячує, просто приносять в жертву, трактують найчастіше як — вибачте за слово — дурня, що займається „чорт зна чим, замість піти на порядну працю". Що було б, коли б наші редактори покидали часописи, про це ніхто не питає. Розуміється, що їх би назвали дезертирами, національними зрадниками, які інших кличуть до чину, а самі відходять. Але, коли вони залишаються на своїй праці, їх називають дурнями і ніхто не почувається до ніякої вдячности супроти них.

Мені здається, що ми просто не думаємо над цим. Адже, коли хтось пішов на війну, в підпілля чи партизанку і там загинув, то він герой, бо віддав своє життя за кілька років боротьби, за кілька місяців, тижнів, чи навіть за мить. Коли ж хтось віддає 20, 30, а то й сорок років свого життя важкому трудові, то він не тільки не герой, а взагалі ні до чого нездатна людина, бо — "хто його до того заставляє?".

І мало, що ми редакторів (як і інших працівників преси, чи українських друкарень, як і громадських робітників) не цінимо, ми над ними просто знущаємося морально й фізично, залишаючи їх у матеріяльних і моральних злиднях, лаючи їх за кожен їхній крок. Я поминаю те, що ніяким редактором читачі не вдоволені. Коли він містить матеріял про життя еміграції, то кажуть — а де матеріял з Рідних Земель? Коли він містить матеріял з Рідних Земель, то кажуть, — пощо він це виписує? Адже ми й так знаємо, що там діється, писав би він ліпше про те, що діється між нами на чужині.

Не виключене, що йому закинуть лінивство, темноту, а то й просто агентуру, бо... "чого це він так цікавиться тим, що діється в СССР?"

Можна дискутувати над питанням: в чому саме виявляється найбільше наше знущання над редакторами? Мені здається, що найбільш боляче вдаряємо ми в них тоді, коли... заздримо їм їхньої праці. А уявіть собі (цього собі не уявляють люди, що мають чисту совість і редакторам не заздрять), що й таке трапляється. Скільки то я чув про те, як редактори "наживаються на громадських грошах", що вони їздять на відпустки, в Америці мають авта, а в Европі помешкання. Так наче б редактор за свою платню не мав права жити, наче б його дружина чи теща не мали права заробляти й всі вони разом не мали права бути нормальними людьми, що мають силу працювати й мусять дожити, доки їхні діти виростуть.

В нормальній газеті — наприклад — не то редакторові, але останньому репортерові платять подорож, щоб він написав більш чи менш вдалий репортаж з неї. Наші редактори про таке й не мріють. Вони — вибачте за слово, такі дурні, що їдуть за власні гроші на відпустку й після неї пишуть репортажі. А читач? Читач замість сказати, що має з гірко зароблених редактором грошей безплатний репортаж, кажуть — Ге, газета ще хоче Пресового Фонду й навіть залеглої передплати? А за що редактори їздять на відпустки і то по закордонах!

Ну, а коли Бог зна якими зусиллями редакція вишле когось на таку імпрезу як Олімпіяда, то тоді справді небо валиться. Замість радіти, що газета нарешті може дати свіжий репортаж з світового розголосу події, ми її лаємо на всі заставки, а редакторів за вигадки, бож вони... витрачають громадські гроші.

Ні, так бути не може. Найперше здаймо собі справу, що передплата це не громадський гріш, а тільки заплата за продукт, який зветься — газета. Далі — здаймо собі справу, що газета на те й є, щоб писала новини й подавала думки про життя. Я буду щасливий тоді, коли будь-яка українська газета зможе вислати співробітника літаком до Токіо на Олімпіяду. Але цього не станеться, бо нінка газета на це не здобудеться. А коли б здобулася, тоді напевно редактора (чи директора її) назвуть у нас злодієм, а то й злочинцем, що розкрадає громадський гріш.

Чого ж ми тоді хочемо від газет й від редактора? Ми хочемо всього: щоб газета була добра, говорила про все скоро й добре, щоб, щоб редактор знав усе, все бачив, але при тому, щоб не смів нікуди їхати, нічого читати, нікуди ходити, щоб обов'язково, плював кров'ю і якнайскорше помирав. Тоді його назвемо ідейною людиною. Бо у нас ідейна людина не сміє жити. Вона мусить вмирати й то якнайскорше. Бо вона нам просто в очі коле. Коли вона дозволяє собі жити, то це вже підозріло. А коли його діти не ходять босі, то це просто скандал!

А при тому забуваємо, що всі ж ми живемо й вважаємо себе ідейними людьми та зовсім непідозрілими. Ну, але ми це зовсім інша справа. Ми ж не редактори...

Роман Дуліб.

("Українське Слово", 8. 1. 1961 р. Париж).

ОРГАНІЗОВАНИЙ СПРОТИВ ПРОТИ УРЯДОВОЇ ДОПОМОГИ СЕПАРАТНИМ ШКОЛАМ

Проти домагання Католицької Церкви, щоб уряд Манітоби фінансував сепаратні католицькі початкові й середні школи, повстав у цій провінції організований спротив. У Вінніпезі створено „Горожанський Комітет Освіти в Манітобі", а його першим (тимчасовим) головою став відомий тут пастор-діяч Леслі Тар (баптист). Згаданий комітет складається з представників таких віроісповідних груп: Злучена Церква (Юнайтед), баптисти, жиди, унітаріяни й Церква Союзу (Аліянс).

Завдання цього Комітету — мобілізувати громадську опінію спротиву, щоб парлямент Манітоби на своїй найближчій сесії взагалі не брав на розгляд вищезгадану католицьку вимогу.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

(Далі буде(

Коли сенатор Дж. Кеннеді, кандидуючи на президента США, в першій половині травня 1960 р. видав був заяву, що він не слухав, не слухає й не буде слухати папи в політичних справах, то зараз того ж таки місяця Ватикан на сторінках свого афіціозу L'Osservatore Romano у передовиці опублікував свої інструкції католикам п. н. "Тверді точки", про які американський журнал "Time" писав ось що.

"Ватиканська газета L'Osservatore Romano подала на першій сторінці редакційну статтю, яка, розуміється, затверджена звище, п. н. "Тверді точки"... "Церква', говорить L'Osservatore Romano, "має силу дійсного правосуддя над усіми вірними, а тому вона має й право вести їх, правити ними й поправляти їх у площині ідей і в площині діяльности... Це обов'язок і право Церкви вмішуватися в (політичну) ділянку, щоб просвічувати свідомість і допомагати їй. . . Католикові ніколи не вільно виходити поза науку і вказівки Церкви. У кожній ділянці діяльности його приватна й суспільна поведінка мусить бути надхнена законами, орієнтацією та інструкціями ієрархії".

"У відповідь на цю редакційну статтю П'ер Селінгер — пресовий секретар Кеннеді видав таку заяву: "Американський державний муж під присягою зобов'язаний підтримувати й захищати Конституцію Сполучених Штатів Америки, яка включає Артикул 1, що стверджує відділення Церкви від держави". Підтримка Кеннеді для цього принципу "за жодної передумови не може бути предметом зміни".[30])

США традиційно не стоять у дипломатичних зв'язках з Ватиканською державою, і не мають там свого амбасадора, хоч Католицька Акція чинить зусилля змінити цей стан, однак цій зміні противиться конституційний принцип відділення Церкви від держави; отже й Дж. Кеннеді, послідовно, заявив, що він, коли став би президентом, також не нав'язував би дипломатичних відносин між Ватиканом і США.

"Тверді точки", видані Ватиканом у травні 1960 року, — це в дійсності ціль найближчого (2-го) Ватиканського Собору. Ватиканська інструкція "Тверді точки" — це наказ католикам усього світу, щоб вони в усіх ланках свого життя — приватного й суспільно-політичного — кермувалися наказами Ватикану, і саме це має бути тією "дисципліною" в католицькому світі і тим "об'єднанням" католиків, що їх хоче завести майбутній Ватиканський Собор.

У зв'язу з цим виринає питання, чи католики — як національні спільноти, як громадяни держав і як люди-одиниці — захотять піддатися під таку абсолютну власть папи, як Ватикан вимагає у своїх "Твердих точках", і що є, власне, метою майбутнього Ватиканського Собору. Папа Іван XXIII, заповідаючи 25-го січня 1959 року майбутній Собор, окреслив його цілі, як "єдність, свобода й мир". Коли "Тверді точки" Ватикану відбирають католикам особисту й спільнотну свободу, — вони велять католикам в усьому повинуватися Ватиканові, — то що ж тоді папа розуміє під терміном "свобода"? Хіба що він має на мислі виключно повну свободу Ватикану обмежувати свободу народів і одиниці Годі знайти іншу відповідь на це питання.

У черзі — згадка про І Ватиканський Собор.

Рік 1848-ий — рік званий "весною народів" — позначився великим рухом за демократію й конституційний лад, проти поневолення народів і людини старим феодальним, абсолютним устроєм. "Але у своїй Аллокуції від 20 квітня 1849 року папа (Пій IX) заявив, що в нього ніколи не було заміру зміняти характер своєї влади. . ."[31])

Діячі "Бальбо й Росміні відвідали його (папу Пія IX) в Ґеті, щоб прихилити його до Конституції, але вони в нього не добилися нічого. Папа Пій IX був переконаний, що кожна уступка (демократичному конституціялізмові) стала б зброєю в руках радикалів".[32])

Папа Пій IX спеціяльною Буллею 1849 року осудив конституційно-демократичний лад, а тим самим він осудив "весну народів". І коли цей же папа, Пій IX, скликав І Ватиканський Собор з метою наново скріпити свою загрожену абсолютистичну власть, то це й значило, що головною метою І Ватиканського Собору було боротися з конституційно-демократичною ідеологією. А всі постанови цього Собору — головно ж уведення догмату про „непомильність" папи — це вже були тільки засоби цієї боротьби проти свободи народів і свободи людини. Програма скріплення папської дисципліни серед католиків ще перед І Ватиканським Собором була вже викладена Ватиканом в "Силлябусі", що в ньому перший принцип такий: Церква має право примінювати зовнішній примус; у неї є пряма й посередня власть дочасна — цебто potestas temporalis, що відрізняється від potestas spiritualis, цебто, за церковною термінологією, власть карати цивільно й тілесно".[33]) Таку власть для папи передбачували принципи в творі "Syllabus" — скороченому змісті всіх писань папи Пія IX. Католицький орган Civilta Cattolica за 6 лютого 1869 року опублікував статтю — у формі вістей з Франції, в якій було сказано: "Ліберальні католики бояться, щоб Собор не проголосив (обов'язковими) доктрин "Силлябуса" і непомильности папи. . ."

"Тверді точки" Ватикану з 1960 р., видані перед черговим Ватиканським Собором, нагадують собою "Силлябуса" Пія IX перед І Ватиканським Собором. Перший Ватиканський Собор сколихнув католицьким світом і Римською Церквою, — він викликав спротив проти традиції григоріянської реакції Ватикану і його папського абсолютизму, цебто проти т. зв. ультрамонтанізму. Ґалліканізм — ідеологія французьких католиків: що Собор стоїть вище папи; що папа не має права вмішуватися в політику держав і усувати їхніх володарів; що таку саму власть, як папі, Бог дав також і іншим епископам — був підтриманий також деякими епископами і з-поза Франції. Йосиф Юрій Штросмаєр (1815-1905) — Єпископ Боснії й Хорватії (професор теології і капелян імператора Австро-Угорщини) сколихнув світ своєю промовою на І Ватиканському Соборі. "Чи Святий Первосвященик, який є предсідником цих зборів, дійсно є наслідником Св. Петра, Намісником Ісуса Христа й непомильним учителем Церкви?" — поставив у своїй промові питання еп. Шторсмаєр, і відповів: "Я не знайшов найменшого натяку про папу, як наслідника Св. Петра, а Намісника Ісуса Христа. . . Перечитавши Новий Заповіт, я підношу руку перед цим Святим Розп'яттям і присягаю перед Богом, що я не знайшов у Новому Заповіті найменших слідів папства в такому виді, в якому воно проявляється в теперішніх часах. . . Церква ніколи не була кращою, чистішою, святішою, як за Апостольських Часів, коли папи не існували. . ."

Єпископа Штросмаєра підтримували: архиеп. Кер з Мюнхену, архиеп. Мельшер з Колонії, еп. Келелер з Майнцу, еп. Гефеле з Роттенбургу, кардинал Шварценберг з Праги, кардинал Раушер з Відня, архиеп. Гайнальд з Кальосси, еп. Дюпанлю з Орлеану й багато інших.

The North British Review за жовтень 1870 р. подав таку інформацію про І-ий Ватиканський Собор, що саме тоді продовжувався: ". . . Дві промови були пам'ятними — Архиєпископа Conolly з Галіфаксу, з уваги на ту безкомпромісову ясність, з якою він відкликався до Святого Письма, відкидаючи всі ці догмати, що встановлені на перекручуванні божественного й невиразно основані на записаному Слові Божому, і промова Архиєпископа Darboy (з Парижу), який віщував, що ця постанова, яка збільшує власть без збільшення її сили, і на яку має претенсію одна особа, що її непомильність тепер означено, і що відмова світу повинуватися всьому Єпископатові, право якого не було в Церкві заперечуване впродовж 1800 років, спричиниться до нової ненависти й підозрень, послаблюватимуть вплив релігії на суспільство і швидко призведуть до руїни дочасної сили". Єпископ Штросмаєр говорив на Соборі: "Зародок модерного безвір'я існував серед католиків ще перед Реформацією, і згодом він породив найгірші плоди в католицьких країнах. Багато з-поміж здібних оборонців християнської правди — це були протестанти, і день згоди мав би вже настати якщо б не насильства й брак благородства в католиків".[34])

---

29) Byzantine Catholic World, 24. 7. 1960.

30) Журн. Time, 30. 5. 1960. Стаття: "Догма й політика".

31) J. E. E. Dalberg - Acton, The History of Freedom, p. 364.

32) Там таки

33) Janus, The Pope and the Counsil, Boston 1870, p. 8

34) The North British Review, October, 1870.

ДАЛАЙ ЛАМА ПИШЕ СПОМИНИ

Далай Лама — це разом і духовний, і світський володар однієї з буддійських сект, т. зв. лямаїстів, що їх у Тибеті є два мільйони. Ламаїсти вважають свого Далай Ламу ‚богом". Коли червоний Китай окупував Тибет, Далай Лама на початках 1959 року утік в Індію, і там він тепер пише свої спомини, що появляться в англійському перекладі в перших місяцях цього року.

Уряд Індії не дозволив Далай Ламі займатися на її території політичною діяльністю для визволення Тибету.

XV конгрес Греко-Патріяршої Архиєпархії

15-ий Конгрес духовенства й мирян греко-патріяршої Архиепархії на американському континенті відбувся в третьому тижні вересня 1960 р. Зміст звіту архиєпископа Якова— патріяршого екзарха Архиепархії і зміст резолюцій свідчать, що 15-й Конгрес являється досить замітним в історії Конгресів Архиепархії. Акти Конгресу опубліковані в офіціозі Архиепархії — в журналі "Да Ортодокс Обзервер" ч. 488 за листопад 1960 р.

Хто не платить вкладок, той не отримує Св. Таїнств

У своєму офіційному звіті на Конгресі 19 вересня Екзарх, Архиєп. Яків — Митрополит Мелітський заявив: "Перш за все ми переконані, що з уваги на цю постанову, що Св. Таїнствами не буде обслужений ні один з членів, поки він не вплатить своєї тижневої вкладки, то така здорова дисципліна й порядок призведе до таких вислідів, що жодна громада вже більше не буде рискувати недомаганням, поскільки інші громади готові бути її суперницями"

У звіті Екзарха сказано, що: 1) в Архиєпархії є 92,000 діяльних членів; 2) членська вкладка від особи становить не менше одного доляра тижнево; 3) громади припиняють побирання оплат від активних членів за такі обслуги, як: Вінчання, Хрещення, Похорон і т. д.; (при чому активним членом, розуміється, є тільки той, хто вплачує вкладки); 4) одиноким додатковим джерелом приходів громад (поза членськими вкладками) є свічки й таца; 5) Рада Повірених (тростів) кожної громади надалі пильнуватиме порядку в громаді, і шляхом освідомлення приєднуватиме вірних у ряди діяльного членства і потримуватиме тих, що схильні робити клопоти.

Греко-патріярша Архиепархія на американському континенті нараховує 400 громад і кожна з них середньо видає 750,000 дол. на Церкву й на громадський центр.

Патріярхові приділяють 40,000 дол. річно

Упродовж останніх 15 років Архиєпархія приділює Констянтинопільському Патріярхові 40,000 дол. на рік допомоги, — сказано у звіті Екзарха, — а Єрусалимському Патріярхові Архиепархія допомагає сумою 10,000 дол. річно.

Видатки на школи: 33,000 на 11-денві школи і 33,000 учительству — на рік, а окремо ще більші суми на недільні школи й стипендії; 10,000 дол. на Богословську Школу і 7,000 дол. на Академію Св. Василія — місячно. На пенсійний фонд Духовенству 40,000 дол. річно. На церковну організацію Архиепархії, як: GOYA — 5,000 дол. річно, а окремо фінансування організації Філоптохос та органу — журналу "Да Ортодокс Обзервер", видатки на добродійні цілі, платня єпископам й утримування їхніх канцелярій, а також багато інших видатків.

"Хоч у більшості видатки з року на рік зростають, то однак приходи залишаються на цьому самому рівні, а часом ще й зменшуються. І тому саме провідники громад змушені шукати заходів (як: бенкети, танці, пікніки, спеціяльні таци і т. д.)", — інформував Екзарх.

Поза вкладками й внесками з прибутків кожна громада має ще окремо, "добровільно", вносити до Ради Повірених Архиепархії від 250 до 1,000 дол. річно, — висловив свою волю Екзарх.

Архиепархія висилає 500,000 дол. на нові будинки Патріярхату в Констянтинополі (Істанбулі).

"Слов'янське Православіє не для греків"

"Православіє і взагалі релігійність - це в основному може бути одне й це саме, але по суті — коли йдеться про ці шляхи, якими воно доходить до наших душ — це не є одне й це саме", — сказав Екзарх Яків, і якраз у тих своїх методах чи способах служення релігійності Грецьке Православіє не відповідає духовому характерові й думанню Слов'янському Православію". Але й навпаки, сказав Екзарх, — "Слов'янське Православіє, наприклад, не є для тих, що є грецького роду".

Специфічно-грецька форма Православія з грецькою національністю пов'язана так, що "на тих територіях, де діти греків-імігрантів зовсім асимілювалися серед народів на цих (чужих) землях, там ані мова (грецька), ані Православіє (у своїй чисто-грецькій формі) не втрималися. У нас є приклади такого положення грецьких православних спільнот у Росії, Угорщині, Румунії, Австрії, Німеччині й Італії", — сказав Екзарх Яків. І тільки тоді, коли грецька "культура плекалася почерез пресу й мистецтво, там православні (грецькі) громади цвіли. Коли ж раптом настала асиміляційна течія, то заник і грецький елемент і разом Православіє (грецьке) з ним", — додав він, і зробив такий висновок: "Коли грецька мова (на американському континенті) вийде з ужитку (в грецькій Церкві), тоді заникне почуття єдности (між місцевими греками), і вони перестануть відчувати, що вони становлять собою окрему етнічну групу. Яка ж сила тоді триматиме нас близько до Церкви (грецької), а особливо тоді, коли ця Церква стане іншою Церквою — без її специфічних (національних) ознак. Брак спільної (грецької) форми в нашій Літургії і Таїнствах, брак спільної форми в нашій церковній музиці, мистецтві й архітектурі - це ознаки того, що наша єдність (грецька) показує — хоч покищо тільки в меншій площині - ознаки ослабання й обдає тривогою".

"У нас великий брак преси"

"Якщо щонебудь може спасти Православіє, то це тільки православна свідомість", — так Екзарх почав у звіті про "Релігійний вишкіл", і продовжував: "Щоб це розвинути (релігійний вишкіл), на це потрібна систематична релігійна дисциплінованість і релігійне освідомлення за допомогою радіо, телевізії й інших засобів. "У нас великий брак Євангелій, релігійної літератури й періодичної преси. . . Американське Місійне Товариство для Грецького Народу, яке складається з греків-євангеликів (протестанти) в Америці, видає 7,000 дол. місячно на свою пропагандивну пресу. Не питайте мене, будь ласка, не питайте мене про це, скільки ми (православні греки в Америці), кожного місяця видаємо грошей на свою релігійну пропаганду й освідомлення почерез пресу й радіо. Ось краще спитайте себе, чи ті 82½ центи, що їх кожен з вас місячно вносить в Архиепархію, дійсно є аж такою великою сумою, що її вже не можна дати без труду й застережень? Наша преса спосібна виконати дуже цінну службу, якщо б її давали грошову підтримку. Ми нарікаємо, коли наші часописи друкують пропагандивні статті. Але що ми для преси робимо? Чи ми цю пресу вживаємо для пропагандивних цілей? . . .

. . .Наша преса справді опинилася перед лицем фатальної кризи. Чи ми залишимо її (пресу) на ласку її власної долі, чи може ми таки вжиємо її як дійсного прапора нашого походу в майбутнє? . . Якщо оцей Конгрес вирішить, що ми мусимо підтримати пресу і послужитися нею, як органом Церкви, то з нашого боку це конечність, яка має своє значення й мету".

Добродійна діяльність

Коли хтось з православних греків опиниться через якесь нещастя в крайній скруті, то "ми, схрестивши наші порожні руки на грудях, слухаємо гіркої критики: "Що наша Архиепархія робить?" — докоряв Екзарх Яків.

Архиепархія подає допомогу тим батькам, у яких народжуються трійнятка й четверинятка, і їм тяжко їх утримати.

Архиепархія заснувала новий дім для старших людей у Нью-Йорку, Добродійну фундацію в Шікаго і т.д. та включається в широку програму добродійної акції Констянтинопільського Патріярхату. Однак під сучасну пору "Архиепархія має в касі тільки 5,000 дол. на добродійну акцію", поінформував Екзарх.

"Добродійність. . . це ділянка нашого життя, яку ми часто легковажимо", — підкреслив Екзарх. (Це завваження Екзарха досить знаменне з уваги на факт, що Християнська Церква цілими століттями, на жаль, не мала систематично-організованої добродійної акції загального характеру, так наче б добродійство не було істотною частиною організованого Християнства, — Р. В.).

Справа "незалежности" Церкви

"Нічим іншим, як тільки ознакою ослаблення (греко-патріяршої Архиепархії) являється відношення - як великою мірою серед духовенства, так і мирян (в Америці) до справи незалежности" (Церкви), - говорив Екзарх Яків, маючи на думці ту течію серед частини грецького православного духовенства й світських вірних на американському континенті, які стоять за унезалежнення цієї Архиепархії від юрисдикції Констянтинопільського Патріярхату, і перетворення її на автокефальну Грецьку Православну Церкву в Америці. Екзарх Яків, розуміється, проти унезалежнення Архиєпархії від згаданого Патріярхату. Але це важливо відмітити — Екзарх Яків у своєму спротиві ні разу не послужився канонами, як аргументами; він не сказав, що унезалежнення американської греко-патріяршої Архиепархії від юрисдикції Констянтинопільського Патріярха було б актом "неканонічним". Одинокий аргумент, що ним Екзарх Яків тут послужився, — це був аргумент національний. Екзарх сказав, що греки на американському континенті конечно повинні далі признавати над собою верховність Констянтинопільського Патріярхату з уваги на "справу виховання, грецької культури і поведінки в дусі грецького Православія", бо "все це є одиноким засобом для втримання нас (греків) в області нашої грецької православної спадщини". Тим самим Екзарх сказав, що Констянтинопільська Патріярхія для греків в Америці не є чужою, а є рідною,

грецькою, отже тому вони повинні триматися її. Екзарх указав на цей факт, що тільки Патріярхія в Констянтинополі, томущо вона національно-г р е ц ь к а, втримала при грецькій національності тих греків, які опинилися разом з цією Патріярхією "під турецьким гнітом, що вже триває 400 років". А грекам в Америці загрожує така ж асиміляції, як і під турками. "Якщо б вони (греки під турками) не опиралися великій спокусі піти з своєю мовою й Церквою та суспільним думанням на компроміс з турецькою мовою, Церквою й соціяльним світоглядом, то чи грецьке Православіє існувало б і досі? Не існували б ані наші предки, ані ми сьогодні. Чи є хтось такий між вами, хто не бажав би, щоб в Америці існувало грецьке Православіє? Я певний, що немає", — сказав Екзарх.

Основна реорганізація національного виховання

З уваги на вимоги нових обставин, грецьке "духовенство й Рада Повірених (Архиепархії) бачать тепер потребу реорганізації виховної системи," — поінформував Екзарх, — "отже ми тут предкладаємо цьому Конгресові нову програму виховання, яка, коли вона буде прийнята й здійснювана з вірою, може стати розв'язкою цього положення" (загрози асиміляції греків в Америці). Нова програма національного виховання складається з шістьох ступенів: 1) "Дитячі садки" (Кіндерґарден) будуть основою нової програми. Такі школи мусять бути навіть у найменших громадах". 2) "Пополудневі школи. . . мусять існувати в кожній громаді". 3) "Парафіяльні цілоденні школи можуть тепер легко існувати в цих громадах, що нараховують 400 чи більше членів". 4) "Четвертим ступенем ми вважаємо середні школи нижчого типу" (Джюніор Гай Скул). 5) "П'ятим ступенем нової виховної програми вважаємо середню школу вищого типу" (сініор Гай Скул), що плянуються в Нью-Йорку й у Шікаго). Останнім щаблем нашої виховно-освітньої програми буде Геленський Університет. . ., який, ще перед своїм заснуванням, має стати справою всеамериканського сумління (греків). . . Зародком цієї установи є теперішня Богословська школа (в Брукліні). . . Існування Університету буде оправданням нашої (грецької культурної) спадщини і нашої історії". (Грецький університет в ЗДА вже будується коштом 100 мільйонів долярів).

Патріярхат і СРЦ

Констянтинопільський Патріярхат є членом Світової Ради Церков (з центром у Женеві), яка складається з 71 членів-Церков різних протестанських віровизнань усього світу, з Англіканської Церкви, й православного Антіохійського Патріярхату. Екзарх Яків є членом Центрального Комітету СРЦ, як представник Констянтинопільської Патріярхії. Отже, "вивищення нашої Церкви (Констянтинопільського Патріярхату) на провідне становище в центрі Екуменічного (світово-церковного) Руху в Женеві, який являється встановленням правдивої й загальної лінії, по якій повинне слідувати все Православіє, з уваги на міжнародні проблеми й змагання Католицької і Протестантської Церков у напрямі "енозіс" (єдности) — усе це Екзарх Яків зачислив до важливої "діяльности Вселенського Патріярха" Атенаґораса І.

"А чи ж особисті відвідини нашого Святішого Патріярха (Констянтинопільського) інших Православних Патріярхатів і урядів (державних) Близького Сходу (1959 р.) не є відновленням поваги Вселенського Патріярхату і чи не свідчить воно про його діяльність?" — підкреслив Екзарх Яків, і додав: "А чи ж не належать до діяльности поїздки по світі й місії нашої ієрархії й богословів, і що все це є наслідком зусиль Вселенського (Констянтинопільського) Патріярхату за останні десять років? . . .

А що можемо сказати ми, Церква, про свою діяльність в Америці, — ми, як багата й вільна Церква?"

Реорганізація Адміністрації та "вічно-незмінне"

Екзарх Яків повідомив Конгрес, що: 1) "Американська Архиепархія вважає й буде вважати Вселенського Патріярха своїм головою. Жодна зовнішня й внутрішня сила не зможуть цього факту змінити". 2) "Наша Архиєпархія розтягається на всю західню півкулю і цей факт також ніколи не буде змінений". Вона (Архиєпархія) буде обхоплювати собою (почавши з 1960 р.) десять "дистриктів" Архиепархії: Шікаго, Бостон, Каліфорнія, Південні Штати, Пітсбург, Південна Америка, Канада, Нью-Орлін, Дітройт і Нью-Йорк, що їх будуть обслуговувати десять єпископів-"асистентів" Архиепархії. . ., і вони будуть відповідальні перед Архиєпископом (Екзархом) Північної й Південної Америки". "Постановою Священного Синоду (Констятинопільської Патріярхії) від 13-го вересня 1960 р. єпископів Південної Америки й Канади найменовано Митрополитами. Це був вислів (з боку Констянтинопільської Патріярхії) поваги для цих країн. . . Вищезгадані Митрополити (Канади й Південної Америки) своїм чином займатимуть друге місце по Архиепископові (Екзархові), а їм, як і всім іншим єпископам-асистентам (вікарним), підлягатиме не більше 30-35 громад кожному, і кожен з них (єпископів) матиме для своєї асисти певні агенції, як: Мішана Рада і місцевий Духовний Суд. Вони (єпископи), крім цього, матимуть право й відповідальність вести й реалізувати справу призначання священиків на парафії в межах свого дистрикту — за потвердженням Архиєпископа (Екзарха). . . Мішана Рада "буде провірювати й адмініструвати справи Архиєпархіяльного Дистрикту і його громад, і намічуватиме архітектурні пляни для нових церков, шкіл у громадах і громадських центрів". Духовний Суд Дистрикту "обмежиться тільки місцевими справами церковної дисципліни Духовенства й Ради Повірених (Борд оф Тростіс), справами церковного розводу, і в цій ділянці вони здаватимуть звіт Архиєпархії (Екзархові), який, на основі їхніх рекомендацій, робитиме кінцеве вирішення". "Наші єпископи-асистенти у своїй праці матимуть до свого розпорядження ще такі (агенції): Федерація Товариств Філоптохос, GOYA і Виховно-освітній Комітет" (світські грецькі організації, що підлягають Церкві). З досьогочасних агенцій Церкви далі залишаються такі: "Мішана або Архиепархіяльна Рада з 20 членів, у склад якої входять по два члени від дистриктових Мішаних Рад, які складаються з п'ятьох членів кожна. Крім тих 20-х членів у склад Мішаної Ради Архиепархії входитимуть ще інші десять членів, і їх назначатиме Архиєпископ (Екзарх)." "Духовний Суд Архиєпархії буде судом "другого ступеня" (інстанції); його предсідником буде Єпископ-Асистент Архиепископа, а віцепредсідником буде Канцлер Архиепархії, членами ж (Духовного Суду Архиєпархії) будуть п'ять осіб, назначених Архиєпископом, з-поміж духовенства."

"Центральний Виховно-освітній Комітет у майбутньому буде займатися не тільки справою грецької мови й літератури і т. д., але й також релігії, і йому підлягатимуть і грецькі, і церковні школи".

"Асоціяція духовенства в стані спочинку" і "Асоціяція вчителів у стані спочинку" надалі збережуть автономний характер своїх організацій, але діятимуть під безпосереднім наглядом Архиєпархії. Організації "Молодь" і GOYA що гуртує молодь від 12 до 30 року життя, надалі залишаться при своїй організаційній системі діяльности, але вони діятимуть під безпосереднім проводом Архиепархії, яка затверджуватиме програму й діяльність GOYA. . ., а парафіяльні настоятелі відтепер будуть її духовними провідниками й духовними дорадниками" (GOYA — Грецька Православна Молодь Америки).

Екзарх Яків цю програму предложив Конгресові на "затвердження".

Монахи, діяконіси, місіонери

"Жодна Церква не може довше існувати, якщо немає таких людей, які виключно їй присвятили своє життя", — сказав Екзарх Яків. "Тут я, розуміється, маю на думці монахів, діяконіс і місіонерів. Це сумно, що нашій Церкві в цій країні бракує всіх цих трьох категорій. Усе, що в нас у цій ділянці існує, — це тільки Братство Мальбіса (ченці) в Дафне, Алабама".

Далі, Екзарх згадав про те явище, що в грецькій церкві (в ЗДА) з ікони стали текти сльози, і цю "сльозоточиву" ікону Патріярх признав чудотворною та поблагословив грекам в Америці збудувати для неї спеціяльну Святиню під назвою "Панагія Портаітісса" ("Сльозоточива Панагія"), а також побудувати манастир, — майбутні "центри духовного життя". Крім цього, має бути створена школа діяконіс і школа для підготови вчителів недільних шкіл та працівників громад. Має бути також створений Центр Візантійської Музики й Мистецтва. Плянується будування святині, що матиме "не тільки всеправославне, але й усехристиянське" значення. У головніших містах ЗДА будуть побудовані залі для виставок книжок, відчитів і взагалі для культурних потреб. У Нью-Йорку побудують новий, великий центр Архиєпархії — при Катедрі Екзарха, де при-

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкюо — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

міщуються також архиепархіяльні ресорти Преси, Молоді, Освіти й Виховання, Видавництво й Міжцерковних Зв'язків. "Ми мусимо дивитися на все це, як на основні речі", сказав Екзарх, "отже мусимо приняти його, з'ясовуючи собі, що на нашій відповідальності лежить зустріч з вимогами теперішнього світу. А це, воно, просто кажучи, значить ось що: на наші обов'язки щодо Церкви, Архиепархії і до Бога та до майбутності Православія ми мусимо дивитися не крізь вушко голки, але крізь побільшуюче скло просвіченої християнської свідомості, бо це наш обов'язок перед Богом і Його Церквою".

По 100 дол. від священика і по 100 дол. від громади річно на Богословську Школу

"Кожна громада вноситиме щороку по 100 дол. на потреби Богословської Школи. Кожен священик Грецької Архиепархії буде вносити річно по 100 дол. на Богословську Школу. Кожен відділ Жіночого Товариства Філоптохос раз до року влаштовуватиме обід на потреби Богословської Школи", — сказано в Резолюціях Конгресу. У цих Резолюціях, між іншим, сказано, що. учителі цілоденних і вечірних грецких шкіл будуть отримувати не менше 200 дол. місячно протягом цілого року, і цим учителям пенсію на старші роки обезпечують громади, вносячи на цю ціль по 20 дол. річно. Ці вчителі мають бути кваліфіковані, і для іхнього вишколу заснують школу. На кожну громаду вложено обов'язок вести грошову збірку на будову Геленського Університету в ЗДА. Обов'язок учитися в недільних школах поширюється також на середньошкільну молодь (гаи скул). Буде пожвавлена місійна праця в ЗДА, а зокрема великий натиск буде покладений на Домашню Місію. Буде поширене військове капелянство, — впродовж найближчих 5-х років греки вишлють 22 додаткових капелянів у збройні сили ЗДА. Видавництво Архиепархії пошириться и скріпиться його система. Крім двомовного (греко-англійського) офіціозу Архиепархії, що ним є журнал "Да Ортодокс Обзервер", що буде побільшений, будуть видавати ще одного періодика, спочатку — двотижневика, в якому буде більше матеріялу по-англійському. (Церква з Греції й з Патріярхату постачає Архиепархії основну пресу й книжки, — р. В.). Кожного року буде відбуватися паломництво до Константинопільського Патріярхату, а грецька молодь з американського континенту кожного літа буде виховуватися в літніх таборах у Греції.

„Тільки грецька мова" в Церкві

"Тільки й виключно грецька мова буде мовою Св. Літургії, Св. Таїнств і Св. Богослужень". "Св. Таїнство Хрещення" не буде дозволене в проміжкі часу між днем Різдва Христового — 25 грудня, і Водохреща (Йорданом) — 6 січня, а також на Чесного Хреста (14 вересня ст. ст.). Під час Св. Літургії не дозволяється фотографувати в церкві. Хресні батьки не можуть бути віком ниже 12 років. — Кожен православний грек віком від 22-ох років, коли стане членом громади, мусить платити не тільки поточну членську вкладку, але сплатити вкладки за всі попередні роки, коли він не був членом громади. Член громади — щоб мати право голосування, мусить внести свою вкладку принаймні днем раніше перед голосуванням, а кандидат, що претендує бути вибраним до правлячих органів, мусить внести свою вкладку принаймні на 15 днів раніше перед виборами. Вибрані члени управи найперше мусять отримати затвердження їх найвищим урядом Архиепархії, а після цього найближчої неділі під кінець Св. Літургії вони в присутності всієї парафії складають присягу, повторюючи її слово-в-слово за священиком.

Жіноча організація. тільки жіноче товариство Філоптохос є офіційною організацією Архиепархії, а всі інші жіночі організації мають бути його відділами, — щоб не дробити сил й не поменшувати поваги цієї організації. Жіноче т-во Філоптохос підлягає Архиепархії (Екзархові) і займається виховною й добродійною діяльністю: адоптацією дітей, убогими дівчатами в Греції, утримує осередок грецьких сиріток у Констянтинополі (Істанбулі) і там же утримує центр допомоги працюючим дівчатам, збирає фонди для Архиепархії і т .д.

З преси

„Наша Мета" (28. 1. 1961 р.) — Редакція "Нашої Мети" почуває до "Вістника" жаль, що "Вістник", мовляв, "атакує тільки католицьку "Нашу Мету", не згадуючи нічого про те, що статтю "До Маніфестації Православія в Торонті" "написав православний священик..."

Значить, автором статті "До Маніфестації Православія в Торонті" є православний священик, а не Редакція, отже Редакція "не винна", "Вістник" поступає "неетично", коли винує за цю статтю Редакцію, — скаржиться "Наша Мета".

Питання: нащо ж "Наша Мета" помістила цю статтю? Чи помістила б вона й таку статтю, в якій автор — "православний священик" — атакував би Католицьку Церкву? "Наша Мета" б'є на сполох: "Становище "Вістника' 'до всього українського, що не православне, таке саме, що й становище Москви, колишньої — царської чи теперішньої — червоної..." Але чи не таке, як москалів-уніятів? Що ж про них скаже "Наша Мета"?

Ні, це не так! „Вістник" є проти цього католицького, що є протиукраїнське Папа Пій XII у своєму Посланні 1952 р. Україну вважав "Росією", це саме 1955 року заявив католицький єпископ Шін у ЗДА. Митрополит А. Шептицький був митрополитом не тільки для українців у Галичині, але й для своїх любимих москалів-уніятів у Росії. Архиепископ Іван Бучко бере участь у висвячуванні москалів-уніятів у Римі, отже братається з ними... — з Мелетієвими, Євреїновими і т .д.... Чи можна чекати, що "Наша Мета" всім цим своїм начальникам на своїх сторінках дасть порядну лекцію? А коли ні, то де ж тут правда, справедливість, етика?

"Свобода" (27. 1. 1961 року). — У редакційній "Жиди, антисемітизм і Україна" сказано про "наявність відкритого антисемітизму... в Советському Союзі". А всі інформації у світі про це "редаговані здебільша так, щоб викликати в читачів враження, що головним тереном антисемітських виступів є Україна... Водночас із цим з усіх цих друкованих матеріялів прозирає тенденція відтяжити від закиду антисемітизму росіян, що, як відомо, є панівним елементог в Советському Союзі". Інформації роблять це так, "цитуючи передусім антисемітські виступи друкованих в Україні газет".

"Свобода" не заперечує, що антисемітські виступи в пресі Советського Союзу дійсно є, але, каже вона, ці виступи є в цілому Советському Союзі (по радіо й у пресі), але вина тут не українців, бо "найбільшим і найголовнішим подвижником антисемінтзму в колишній Росії була московська чорносотенщина, і потім уже в Советському Союзі стали Йосиф Сталін та його послідовники", але — пише "Свобода" — іх не згадано в коментарях ані словом", - цебто в коментарях на Заході про "антисемітизм в СССР".

Долучуємося до протесту "Свободи" проти тієї міжнародньої фабрикованої пропаганди, яка проголошує українців "антисемітами".

Ми разом зо "Свободою" і всією українською "великою політикою" віримо, що якби нам удалося відкрити "невидющі" очі провідних політиків світу, щоб вони нарешті таки побачили Сталіна і його послідовників „антисемітами", то це був би деякий успіх для української визвольної справи. Але як переконати світ, що Сталін і його послідовники — отже його жінка Кагановичка, швагер Каганович, та жиди, які є "дорадниками" Хрущова, і разом з ним їздять у важніші дипломатичні подорожі за кордон — таки є "антисемітами"?

"Православная Русь" (14. 1. 1961. — ЗДА).— У статті „Печальное явленіе" прот. Борис Молчанов пише: „...Невільно Л. Толстого прославляти, як діяча русскої культури... Що писав Толстой про Православіе — це те, що найбільш посоромило русску культуру... Є такі особи, що високо оцінюють творчість Л. Толстого. Ці особи — большевики. ." „Русска ж культура виросла на ґрунті церковного просвічення ,і дала свої вищі досягнення під благодійним виливом Церкви".

Безперечно, що журнал "Православная Русь" тут послідовний сам з собою і згідний з традиційним становищем Російської Церкви, яка осудила Толстого, Достоєвського, Гоголя. Безперечно, що Толстой, Достоєвський, а частково й Гоголь, робили ухили від Православія, отже Російська Церква поступає правильно, коли не зараховує їх до своїх. Але нещастя з "русскою культурою" стає тут це подвійно більшим, коли взяти до уваги факт, що Російська Церква не видала з себе дослівно ні одного генія, — з неї не вийшов ніхто такий, що разом точно дотримувався б законів цієї Церкви, а одночасно був генієм, Чи не є це факт?

ПОСАДНИК ВІННІПЕГУ ЗАПРОСИВ КЕННЕДІ

Посадник Вінніпегу Степан Дзюба вислав до президента ЗДА, Джана Кеннеді, запрошення відвідати Вінніпег з нагоди свята Домініон Дей (1-го липня). На перше запрошення (в грудні м. р.) Кеннеді відповів, що перед президентською інавгураціею він не може дати означеної відповіді. Посадник Дзюба вислав вдруге запрошення після інавгурації Кеннеді. Якщо б президент Кеннеді зупинився у Вінніпезі хочби тільки на 15 хвилин — це було б чудово, — сказано в запрошенні.

Що вони обидва одновірці (католики) — це приватна справа кожного, що не торкається тих урядових становищ, на які їх вибрано; але між ними обома можна знайти деякі спільні риси вдачі: динамічність, ініціятивну активність, сміливість у нових починах, — і ці риси вдачі мають уже суспільне значення.

Марко Вовчок.

СЕСТРА

(Продовження)

От дівчина й схаменулася була трохи; і матері поможе в чому і до мене по-людському заговорить. А там, — як почали вчащати якісь приятельки, верхоглядки та верхоумки, то й звели її на ніщо. І вдома не сидить, і робити вже годі, — все б у гостину, та щоб убрання все нове та хороше на ній було. Як вдома то до півдня буде прибиратися та поначіпляє на себе всього, що треба,а чого й й зовсім не треба, як на кілок у коморі. Аби трохи в матері забряжчало в калитці, зараз і почне вимагати; а мати така, що послухае і віддасть, та потім нікому так гірко, як мені, бо стара хоче те у хазяйстві навернути, що дочка витратила, — та й відпочити мені не дає: роби та й роби, та й роби!

Дав Бог весну, віе теплом, із стріх вода капле, сонечко веселенько світить. тане сніг, задзюрчали по улицях струмочки, садки зазеленіли...

Стали на прощу люди сходитися. Звідки вже не тягнуться у той Київ щовесни! Прийшли і з нашого села і якось на базарі побачили мене, і пізнали

"Як же Господь милує?" питаються. „А твій брат дуже на тебе гніваеться", кажуть, "їздив за тобою в Дем'янівку та там дізнався, що ти аж у Києві. — —Коли вона така", каже, "що мене кидає, як лихого пана, що їй не жалко, то й я відцураюся її!"

"А як вони живуть?" питаю. "Чи здорові, чи живі всі діточки? Чи гаразд у них у господі?"

"Де там! Такі стали голі, як турецькі святі. Чогось не ведеться їм. Господь їх Святий зна що то таке. Може то ваші сльози їм одливаються. Зубожіли так, що часом і хліба позичають".

"Земляки мої любі", кажу їм, "як би то мені вас іще побачити... Чи не зайдете до мене? Я маю дещо братові передати, то, будьте ласкаві, візьміть!"

"Добре!" кажуть. "На ранок наготуй, то візьмемо".

А я вже п'ять карбованців грошей загорювала, та ще й скриньку. То хустку купила, то сорочок кілька. От узяла я ті гроші в калиточку, чотири карбованці братові передала, а за п'ятого купила то намиста дівчаткам, то сережки, то хрестики хлопцям, то перстеники і стрічок, і спідничку старшенькій небозі, нехай мене згадують кохані діточки!

Провела земляків та й з думки мені не йде братова біда. — Боже мій милий! Може справді мої сльози йому відливаються. Нехай Мати Божа прощає мене грішну, що я своему рідному братові лихо наплакала; та й плакати мені не гоже; є й нещасливіші від мене і убогі і недужі, та живуть, а я й здужаю, дякувати Богові, і зароблю собі на хліба шматок і сорочку. Мене і Господь не помилує, коли впаде хоч слізка з моїх очей за себе саму. Коли вже плакати то за брата, що в нього й жінка, й діти дрібненькі.

Надумалася я, — так ніби мені й працювати веселіше стало. Як вже гордувала, як орудувала мною панночка, а перетерплю. Може ласкавістю своєю та покірливістю втихомирю її, — було думаю; та не така то вона вдалася. Бачить, що корюся ,та ще гірше мене зневажае, а далі й бити поривалася.

"Бог із вами!" кажу. "Нехай хто інший вам служить, а я не хочу. Мене зроду ніхто ще не бив, та Бог мені дасть, що й не буде бити поки віку мого!"

"А ми тобі грошей не дамо! Добудь місяця! Не дослуживши — не смієш кидати: Ми тобі грошей не дамо!"

„Та ви з моїх грошей не збагатієте, а я бідна не буду. Не віддасте, то мені Бог віддасть..."

Стара почала вмовляти: "Зостанься!" Бо жалувала мене, що я їй щиро робила, не лінувалась, і слухняна була, — от як той товкач: що мені загадають, те й зроблю...

Коли ми тут сваримось і миримось, — у ворота хтось в'їжджає. Глянула, — та й очам своїм віри не йму, — аджеж то мій брат рідненсенький! Побігла до нього:

"Братіку мій, соколе! А мені казали, що ти дуже розгнівався на мене!"

"Ні, сестро моя рідна!" говорить. "Так уже я звівся, що ані гніватись, ані жалкувати ні на кого не маю. Нужда мене зостаріла і зв'ялила..."

Бачу я з першого погляду, що він зовсім із лиця спав, аж почорнів. А який же він парубком був! І веселий і повновидий! Як місяць. Так мене й обляли сльози .

"Чого тебе Господь приніс? Брате?"

"Здумав собі, та й поїхав... Дуже вже сум великий мене напав. Хотів тебе побачити і світу божого повидати".

Сіли ми в брамі та й говоримо собі, журимося і час нам не змигнеться. Він мені оповідає, яке у нього убожество настало, і як жінка, хоч і любить, та неспокійна дуже; як діточки ростуть і мене згадують. Почули від людей, де я і що, як проживаю, то раділи так, що Господи!

А я кажу йому: "Братіку мій коханий! Ти в мене один на світі ,ти в мене і батько, і дитина... Поки здужаю, буду працювати для тебе і для твоїх діток. Нема в мене тепер нічого, тільки два карбованці, що заробила в панів, та не знаю, чи віддадуть, а я хочу згодитися на рік. Вони мене вмовляють зостатися, та нехай дадуть мені наперед гроші... От візьми та й справиш собі, що там найхутче тобі треба!"

"Спасибіг, сестро!" А сам аж руки заламує...

Я пішла до панів. Тільки на поріг, а стара питає: „Чи останешся? Що те лихо згадувати!" каже. „Моя дочка ніколи тебе обіжати не буде. То вона так щось з нездоров'я..."

„Та коли ти обижаєшся, то я й не доторкнусь до тебе!"

"А як же мені, панночко, не обижатись? Хіба то ви мене пожалували, чи що, щоб вам дякувати?"

"Та вже годі"! перебиває стара. "Годись на рік! Що схочеш?" "А я хочу двадцять карбованців', кажу. "Дасте, то зостанусь, а ні, то піду у друге місце служити. І гроші хочу всі наперед".

Почали торгуватись: і дуже дорого і гроші не можна разом. А я як сказала, то й не відступаюся від свого слова.

"Ну," кажуть, "нічого з тобою робити! Дамо!... Дамо двадцять рублів, тільки не всі разом, а тобі ось п'ятнадцять карбованців!"

"Візьму", думаю собі, "хоч п'ятнадцять. Йому тепереньки дуже потрібно". Віддала ту бумагу, що панотець мені дав, узяла гроші, подякувала — та до брата:

"На", кажу, "братіку мій! Нехай тобі на добре поживання будуть!"

Побув він зо мною два дні. Весело було й прокинутись, що побачу його, поговорю. Що то рідне та своє!

Служу поки в тих панів. Іще два місяці мені до року зосталося. Важко — Боже! — як ледачому годити. Та вже найнялася — як продалася, — треба служити. А добуду року, то може дасть мені Господь, що добре місце знайду собі. Аби схотів, то "знайдеш на свої руки муки!"

(Кінець)

"Марко Вовчок", — жінка-письменниця — **Марія Марковичева**; вона померла 10-го серпня 1907 року. Колись її дуже поважали,, і дуже поважав її Тарас Шевченко, та і своєю "донею" називав. Тепер її менше згадують, хоч вона на великий спомин заслужила. Та нехай хоч ця її "Сестра" буде для неї славним і щирим спомином.

Єпископат оферує порторіканцям католицьку віру на зреформованій базі

Народньо-демократична партія на острові Порто Ріко у виборах 6-го листопада 1960 року перемогла. Пастирський Лист католицького Єпископату, в Порто Ріко з закликом до населення не голосувати на цю партію, не мав успіху серед порторіканців.

Факт цього політичного провалу Єпископату широко обговорюється в народі, і Єпископат пильно прислухається до цього. Журнал "Да Ливинг Чорч" (29. 1. 1961 року) подає, що "Єпископ Свифт у Порто Ріко у своєму "Єпископському Посланні" каже: "...По всьому острові — від професорів університету до гаражних механіків — народ говорить про це становище нашої Церкви, посадник міста Адюнтас прислав до нас посланців з проханням, щоб ми почали працю в цьому місті. У висліді Рада попросила мене приготовити картину цього положення. Це буде пов'язане з Крайовою Радою, і, якщо вони забезпечать нас грішми й людьми, то ми справді можемо вирушити в нові ділянки (життя) й оферувати порторіканцям Католицьку Віру на зреформованій базі, цебто те, чого вони шукають. Нам не вільно підвести їх".

Цебто: Католицький Єпископат погоджується, що ці застереження, що мають порторіканці супроти Католицької Церкви в Порто Ріко, є оправдані, отже Церква мусить зреформувати своє становище, щоб піти на зустріч вимогам порторіканців. Але для цього Єпископат вимагає від населення людей для допомоги Церкві й грошей.

Які це мали б бути церковні "реформи" в Посланні не сказано, але ясно, що ці реформи мають бути введені на те, щоб Церква могла мати панівний вплив на населення.

МОРДУВАННЯ ЗБІЛЬШУЮТЬСЯ

Закон в Англії („Гомисайд Ект") 1957 року скасував кару смерті за різні роди вбивства, крім кількох виняткових типів замордування. Внаслідок цього число вбивств скоро збільшується.

Від 1. 12. 1960 року по 28. 1. 1961 р. в Англії замордовано 50 осіб.

СВ.-АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР У КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕҐУ

В неділю 11-го грудня 1960-го року, о годині 7.30 вечора, в приміщені Колеґії Св. Андрея у Вінніпеґу, відбувся традиційний Андріївський Вечір. Свято почалось молебнем до Св. Андрея, Патрона Колеґії, у каплиці, Колеґії. Молебень відправили оо. прот. С. Ґерус, о. М. Юрківський та о. Ст. Ярмусь. Студентський хор співав під диригентурою Прот. Т. Ковалишина. Присутній був Високопреосвященіший Митрополит Іларіон, Протопресв. Д-р С. В. Савчук, о. Прот. Е. Ґорґіца, о. Г. Удод, проф. Мулик-Луцик, суддя Соломон, проф. Сарчук, проф. В. Богонос, представники всіх Вінніпеських Укр. Прав. Парафій та багато гостей.

По закінченні Молебня, всі перейшли до просторої бібліотеки, де продовжалось свято.

Свято відкрив студ. Т. Глуханюк й попросив до вступного слова студ. І. Похильчука, який в свойому слові, пояснив значення цього свята та його традицію. Опісля студ. хор, під проводом о. настоятеля Томи, відспівав релігійні пісні — "В сильній Надії" і "О Маріє, Мати Божа", які згармонізував студ. І. Фургаль. Після цього слідував реферат на тему: "Життя Св. Апостола Андрея Первозванного", якого виголосив о. С. Ярмусь. Відтак студ. квартет відспівав "Просимо Тя, Діво". Виконавцями були студенти: Х. Гендриксон, Е. Богославський, І. Фургаль і о. Ст. Ярмусь. Опісля слідувала поема "На Київських Горах", автором якої є Митрополит Іларіон, — продеклямував студ. Т. Глуханюк. Музичну точку, "Фантазія" М. Лисенка, виконали студенти: І. Фурґаль, на фаготі, а Х. Гендриксон на фортеп'яні. Точка 7-ма — відспівав знова студ. хор колядку "Возвеселімся".

До кінцевого слова, студ. Т. Глуханюк, попросив о. прот. Є. Ґеруса, духовного настоятеля Колеґії, який подякував студентам за гарну вложену та виконану програму свята. Подякував теж щиро всім присутнім гостям, що так чисельно своєю присутністю вшанували й підтримали на дусі наших студентів, в цьому так великому Святі, головно для нашої Колеґії, що її патроном є Св. Андрей Первозванний!

Закінчилось це Свято чайним прийняттям для всіх гостей.

Успіх цього Свята залишиться напевно приємним та гарним спогадом всім присутнім як й учасникам святочної програми, на довго!

Т. Глуханюк.

СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ

В неділю 18 грудня мин. року, Рідна і Недільна Школи в Ст. Кетеренс, при прав. церкві Св. Юрія, вісвяткували свято Св. Миколая. Зібрався добрий гурток дітей, де під проводом п. Добродійки і О. П. Глицьких, вони ж і вчителі, провели свято. Діти співали колядки, говорили віршики, грали на акордіоні, піяні. Одна маленька солістка, якій щойно 4 і пів року, внучка п-ва Казанівських, Катруся Казанівська проспівала "Гей же діти йдіть до школи" і "Рушничок" слова А. Малишка. Маленька не мала страху ані змішання, голосно витягаючи ноти. Був живий образ поклін мудреців Новонародженому Дитяткові. Під кінець виступів Володя Пилипчук сказав вірш "Щось свище" чим розсмішив присутніх. На закінчення — прихід Св. Миколая, дітвора співала його співом "Ой хто, хто Миколая любить", а потім відбулась роздача подарунків.

Діти розійшлися задоволені, а з ними і батьки.

Маргарита Пилипчук.

ДЕНЬ СВ. МИКОЛАЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ ПРИ ГРОМАДІ СВ. АНДРЕЯ ПЕРВОЗВАННОГО

Торонто, Онт.

До чемних дітей Української Школи при Українській Православній Громаді Св. Андрея Первозванного в Зах. Торонті, гостинно завітав св. Миколай.

Скромна заля гарно прибрана. На сцені, в гарно вишитім рушнику, образ св. Миколая, по середині стіл, а при нім дві дівчинки: старша як учителька — молодша як учениця ,вони грають виставу. "Учениця" щось пише помало, непевно; бачучи це "Учителька" й каже: "Я тобі поможу" — помагає. Ледве "Учениця" промовила: "Я вже скінчила" — хтось застукав у двері. Входять діти. "Учителька" частує їх оріщками, а тут несподівано вганяється "чорт" налякуючи, до розпуку дітей. За дверима чути спів: "А хто, хто Миколая любить." На сцену входить св. Миколай з анголом": Мир дому цьому і тим, що живуть в ньому"! — вітає Миколай. По тім привіт про любов до свого краю і свого народу, розказав які то дарунки св. Миколай приносить чесним дітям там у Рідним Краю. . . Не цукорки і не інші ласощі, а — чобітки, черевички щоб босі не ходили та одяг.

На питання Миколая чи діти Української Школи були чемні і чи добре вчились — діти — навипередки зголошували які хто з них знає вірш. Серед деклямацій найкраще вив'язався хлопчина Степан Кравчук, сміло і голосно та доброю дикцією деклямуючи: "Україно наша рідна". Дівчатка: Хомич Тася та Заліщук Ліда в двійку, вправно заграли на піяно. Малий хлопчина, Росохальський Віктор, ледве двигаючи свого баяна, віділграв на нім короteньку мелодію.

Гуртовою піснею всіх шкільних дітей закінчено артистичну програму і св. Миколай, дякуючи дітям за їх гарний успіх в рідній науці, приступив до роздавання дарунків.

По роздані дарунків, пані В. Скубій, як культурно-освітній референт при громаді, зарядила кілька знимок на сцені всього "акторського персоналу" на чолі з своїм Добродієм Миколаєм, а також кілька знимок з всіх дітей Української Школи.

Було де-кілька "чемних" і з посеред дорослих, яких св. Миколай також відзначив дарунками

М. Котульський.

В РОКОВИНИ СМЕРТИ

Радвей, Алта.

В другі роковини смерти пок. Якима Бойка і приблизно в першу роковину смерті Стефана, сина покійного Якима і Марії Бойко, б. принципала державної школи в Радвей і б. домініяльного голови С.У.М.К. була відслужена в Радвей в суботу, 10-го грудня 1960 р., на замовлення родини Покійних, Свята Заупокійна Літургія з Парастасом, а відтак на нашім православнім цвинтарі відбулось Освячення памятника на могилі пок. Якима і Панахида за обох спочилих, батька і сина.

На ці сумні Відправи прибули дружина і мати покійних Марія, дочки: Катерина Зіник, Анна Ілащук, Павліна Літерська з своїми родинами, дружина пок. Стефана Василина Бойко й остала родина, щоб разом помолитись за спокій душ їх батька, брата й шваґра.

Впамять цих сумних роковин родина покійних пожертвувала до нашої церкви Процесійного Хреста, а "Вістникові" $5.00 на пресовий фонд.

Родині Покійних сердечно дякую за їх жертву до церкви, а покійним Якимові й Стефанові — Вічна Память.

о. О. Фляк.

ЛЕКЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ПО РАДІО

Серед деяких учнів та вчителів шкіл Алберти є домагання, щоб радіо-комітет Західньої Єпархії УГПЦ Канади почав лекції української мови по радіо.

Д-р Яр Славутич, професор Албертійського університету, згодився давати десятихвилинні лекції під час кожного радіопередавання.

Перша лекція відбудеться, у неділю, 29-го січня о 4-ій годині 30 хвилин по обіді з радіостанції CKUA, міста Едмонтону.

Отож, хто цікавиться навчанням української мови по радіо, просимо дістати підручника "CONVERSATIONAL UKRAINIAN" том перший, що його написав Д-р Яр Славутич. Лекції провадитимуться за цим підручником, який можна купити в Едмонтоні в Українській Книгарні п. Дмитра Фербея.

Слухайте й навчайтеся доброї української літературної мови й заохочуйте своїх знайомих чи сусідів молодих і старших.

Проситься Всечесних оо. Парохів і Управи українських організацій широко розголошувати та заохочувати українське громадянство слухати радіолекції української мови.

Радіокомітет.

НОВОРІЧНА ВЕЧЕРЯ

Брендон, Ман.

Так як кожного року, так і цього року, Українська Православна Громада Святого Духа в Брендоні святкувала Новий Рік святочною вечерою. Саму вечерю приготувало наше Сестрицтво, яке так щиро працює при нашій Громаді. Вечеря, як звичайно, була багата. На вечері було багато людей, — членів і прихильників. Також зауважилося, що було з нами на вечері багато дітей.

При нашій Громаді відновилася Недільна Школа. Недільну Школу провадять два українські учителі: Мартин Халатурник і Іван Бойчук. Наука відбувається кожної неділі в Українському Народному Домі. В неділі, коли в нас буває Богослуження, учителі й учні

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:
Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH),
в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25
"Польща і Берестейська Унія", написав
А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів
"The Problem of Orthodox Unity", промова
о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації
Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів
Ця сама промова в двох мовах, англійській та
українській,з пересилкою .... 25 центів
"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж
Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів
"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00
"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00
Замовлення й гроші слати до:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

Недільної Школи бувають на Службі Божій після своєї науки. На теперішний час Недільна Школа має около 25 учнів.

Господарем Новорічної Вечері був голова Громади, п. С. Халатурник. Вечерю почато колядою „Бог Предвічний". В програмі, після вечері, виступило кілька бесідників які говорили на тему згаданого дня. Бесідниками були: М. Халатурник, Іван Бойчук, В. Бюга (голова Народного Дому). Після цієї програми відбулася збірка яка принесла поверх $60.00

Тому, що саме в теперішний час вся наша Церква звертає пильну увагу на докінчення будови Всеканадійської Митрополичої Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпеґу, нище підписаний зясував цю справу і зробив заклик до присутніх, щоб з нагоди Нового Року зложили своє щире побажання для Всеканадійської Катедри з висилкою дару-коляди. Помимо того, що вже відбулася одна збірка, присутні щиро віднеслися до цього заклику і зложили добровільні дари на суму $21.00

Після вечері й програми присутні переспівали різні коляди під проводом п. Т. Бабського, який знає багато старих коляд, яких вже рідко коли чуємо.

При цьому належиться висловити найщирішу подяку нашому жиноцтву за їх труд і працю в приготовленню вечері. Також належиться подяка всім, що в будь який спосіб причинилися до праці й успіху цього вечора. В імені Української Православної Громади Св. Духа в Брендоні бажаємо всім, що були присутні на нашій вечері ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ.

І. Касюрак.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Шипмен, Саск.

В суботу 24-го вересня відбулося вінчання Теодора Соколюка з Оленою Кучіркою в Українській Греко-православній церкві в Шипмен.

Теодор Соколюк і Олена Кучірка являються активними членами Греко-Православної Громади Всіх Святих у Шипмен, через що вони є всіма шановані та люблені

Весільним дружбою був Василь Гуцуляк, а дружкою Меланія Ткачик.

Весільна гостина відбулася в домі Степана Кучірки.

Кожен з присутніх гостей висловлював свою радість з нагоди одруження Теодора й Олени та бажав їм щасливого співжиття.

На заклик пароха присутні зложили свої пожертви, з чого призначено $15.00 на "Вістник".

Щира подяка всім жертводавцям, а Теодора й Олену Соколюків хай Господь зберігає у щастю й здорові на Многії Літа.

о. Ст. Зузак.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. СОФІЯ ДРУЛЬ

Торонто, Онт.

У пятницю, дня 23-го грудня. 1960 року, упокоїлася в Бозі на 83-ому році життя бл. п. Софія Друль, у лікарні в місті Торонті, Онтаріо.

Покійна походила з села Постолівка, Гусятинського повіту, Галичина. До Канади прибула зі своїм мужом Василем у 1898 році і осілася в околиці Вайта, Манітоба. Там і помер її муж, а наш батько, в році 1938. Потім вона переїхала до Вінніпеґу і там ю мешкала у своїх дочок та зятів. А коли наймолодша дочка, Павліна, зі своїм чоловіком Василем, перебралися до Торонта, то вона поїхала з ними на постійний побут і дожила там до своєї смерти.

Була лагідної вдачі і доброю та примірною мамою. Через цілий час належала до Укр. Греко Православної Церкви і постійно читала "Український Голос" та "Вістник". Взагалі вона дуже любила багато читати

Похорон відбувся у вівторок, 27-го грудня, з Катедри св. Володимира. Похоронну відправу — Службу Божу — служив Всеч. о. Д. Фотій. а дякували Всеч. о. Ю. Цукорник та Добродійка Улян. Тлінні останки покійної поховані на цвинтарі Проспект. Усі ті, що були на цвинтарі, були запрошені до хати на поминальний обід, але тому що то був будний день (робочий день), лише мале число прибуло.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашої дорогої Мами, складаємо сердечну подяку Всеч. о. Д. Фотоєві за Похоронні Відправи та за теплі слова розради до нас засмучених; дякам за дяківство, а зарядові Катедри за вживання церковного приміщення та всієї обслуги: Дякуємо ближчій і дальшій родині, сусідам, знайомим, приятелям та всім тим, що в який-будь спосіб помогли приготовити поминальний обід. Дякуємо також всім учасникам похорону, що приїхали з міста та з ближчих і дальших околиць віддати останню прислугу нашій дорогій Мамі та зложили свої вінки на її домовину.

Нехай Вас всіх Господь винагородить сторицею, а Покійній, нашій дорогій Мамі, нехай канадська земля буде легкою. . .

Горем прибиті:
син Степан, донька Анна, Текля, Павліна, і зять Василь.

БЛ. П. НИКОЛАЙ БОДНАР

В четвер 21 грудня 1960 року в йорктонській лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Николай Боднар, проживши 68 років.

Покійний Николай народився в селі Валові на Буковині 1892 р. До Канади приїхав 1911 року і відразу взявся до праці. 20 років працював як форман на залізниці в Саскатуні, а після того працював в Содбурі, Онт.

У глибокому смутку покійний Николай полишив одного старенького брата Михайла.

Похорон зо Службою Божою 28 грудня відправив о. М. Коленич при великому здвизі народу. При послідному цілуванні на заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок для покійного $33.90 — з чого призначено $5.00 на "Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Николая нехай Милий Господь прийме до себе

Вічна Йому Память!

о. М. К.

БЛ. П. ПЕТРО КАСІЯН

Портедж ля Прері

В четвер 22-го грудня 1960 року, в шостій годині вечора, впокоїлся в Бозі бл. п. Петро Касіян.

Бл. п. Петро Касіян.

Покійний народився 26 січня 1880 року в Західній Україні в селі Трупчин, Боріцівського повіту. До Канади приїхав він в 1910 році і оселився в Портедж ля Прері, Ман де й проживав тут весь час, аж до свого упокоення. Працював в Сі-ен-ар до 1945 року до часу, коли пішов на пенсію

Дружина покійного Петра померла ще в 1946 році. В подружжі Касіянів було 3 синів і одна дочка. Перші два сини: Стефан і Олекса народились ще в Україні, там вони й залишились. Третій син Михайло народився вже в Канаді, але під час минулої війни загинув в Гон-Конгу. Залишилась тут лише дочка Анна, одружена з Албертом Смітом, що проживає в Ню Бровнсвік. Осталось в покійного і 4 внуки.

Похорон покійного Петра відбувся 28-го грудня в православній церкві Св. Миколая в Портедж ля Прері. Бажанням покійного було, щоб його похоронив о. Д-р Савчук з Вінніпеґу; але тому, що саме в той час засідала Консисторія, о. Д-р Савчук не зміг виконати останнє бажання покійного Петра і похоронне Богослуження звершив свящ. С. Ярмусь.

В середу вечером була відправлена Панахида за спокій душі покійного Петра в Каплиці похоронного заведення при великій участі людей. В четвер 28.12.60 після Літії, тіло покійного було перевезене до православної церкви Св. Миколая, де була відправлена заупокійна Служба Божа і Похорон, після чого тіло покійного Петра було похоронене на цвинтарі в Портедж ля Прері.

Покійний Петро Касіян був дуже щирим і відданим членом своєї Православної Церкви, а також був довголітнім Старшим Братом. Його любили і шанували всі і найкращим виявом тої любови і пошани до покійного була повна церква його сусідів, друзів та знайомих, що так чисельно зійшлися віддати йому свій останній поклін.

Вволюючи бажання свого батька, дочка покійного Петра Касіяна — Анна прийняла всіх учасників похорону братнім обідом, в домі свого покійного батька.

На похороні було зібрано $14, які розпреділено так: на місцеву Церкву — $4.00, на виріб кліші — $4.50 і на прес. фонд. "Вістника" $5.50.

Похоронний чин звершив свящ. С. Ярмусь з Вінніпеґу, дякував дяк Іван Касюрак з Брендону.

Покійному Петрові земля нехай буде пером, а пам'ять вічною!

С. Я.

БЛ. П. ЮРІЙ КУРСИК

Клер, Саск.

Ділимося сумною і болючою вісткою з рідними і знайомими, з друзями і приятелями в рідному краю і в Канаді. що дня 20 грудня 1960 р. відійшов у вічність бл. п. Юрій Курсик.

Бл. п. Юрій Курсик народився 5 травня 1895 р. в селі Дубінці, повіт Дубно, Волинь. Першої війни служив у Російській армії, відтак по розпаді російської армії, по поворті до дому, року 1918 одружився з Харитиною з дому Грановською. Вже у ранньому віці як національно свідомий українець, горів бажанням стати в обороні прав свого народу і на захист своїй батьківщини і дня 18 травня 1928 р. бл. п. Юрій Курсик зі своею Дружиною Харитиною і з трома літочками виїзджають до Канади і прибувають до Марго ,Саск., де жило багато своїх краянів. Прожили вони

Бл. п. Юрій Курсик.

6 років і задумали знов змінити місце і року 1934 переносяться до Скрип, відтак 1943 р. бл. п. Юрій знов перебрався до Квей Лейк. Своїм працьовитим життям, благородною вдачею і милосердним серцем з'єднав собі велику любов, симпатії та прихильність усіх хто його знав. Покійний Юрій коли організувалася Укр. Гр.-Прав. Громада Клер (місто), то на перших зборах, що відбулися дня 19 червня 1949 р., зібрав на будову церкви 1,100 долярів і ще сам дарував 200 дол. від себе. Як щирий православний українець любив своє рідне, свою Пр. Віру і був головою 5 років Пр. Громади в Клер (місто), але смерть перетяла нитку його життя і дня 24 грудня 1960 р. відбувся Похорон з укр. гр.-прав. церкві в Клер (місто) на котрім взяло участь багато людей як краянів односельчан, дальші і ближчі сусіди, котрі його знали. Відтак Всеч. Отець Протоєрей Іван Майба відслужив Панахиду. Дякував Лука Полович з Ватсон. Зворушливу прощальну проповідь виголосив Всеч. о. Прот. Майба підкреслюючи велику втрату доброго члена Громади, щирого українця, любого мужа, дорогого батька і дідуся. Отже, на заклик о. Прот Майби щоби присутні зложили на Невянучий вінок на могилу, принесло 15 дол. з чого уділено на "Вістник" 5 дол. і на вироблення кліші 5 дол.

Відтак прощав над тілом секр. Пр. Громади Чорній Франко: "Дорогий Друже Юрію, не судилось тобі спочивати на своїй рідній землі, там де ти родився. Нехай Канадійська земля буде тобі легкою, а память про доброго українця хай збережеться у наших серцях! "Бл. п. Юрій Курсик осиротив дружину Харатину, сина Кіндрата, дочки Ганю, Марію, Тарашка і Дорка.

Тіло похоронено на цвинтарі Клєрі.

Франко Чорній.

ПОДЯКА

Горем прибита дружина і діти бл. п. Юрія Курсика висловлюємо свою сердечну подяку всім тим, що причинились до облекшення нашого горя, як рівнож тим, що взяли участь в похороні нашого дорогого мужа, батька, дідуся. Щира подяка Всеч. о. Пр. Майбі як рівнож панови Половичови і щира подяка Сестрицям від Укр. Гр. Прав. Громади Клєр що трудилися в залі коло присутніх. Дякую землякам і приятелям, які надіслали вінки на могилу. Нехай Господь Бог нагородить Вас усіх за добре серце.

Вдова Харетина і діти.

БЛ. П. ЄВГЕН БОДНАРЧУК
Вайта, Ман.

У середу вечером 21 грудня 1960 року рознеслася сумна вістка про наглу смерть бл. п. Євгена Боднарчука.

Покійний народився 7 листопада 1923 року в Вайті, Ман., де проживають його родичі, Михайло й Анна Боднарчуки, які походять з с. Вільче Золоте, Борщівського повіту.

Покійний Євген був лагідної й тихої вдачі, був глибоко віруючою людиною, і все своє життя провадив взірцево, як належить правдивому християнинові. За ці гарні прикмети покійний позискав загальну любов і пошану. Що Покійний дійсно був у великій пошані за свого короткого життя, свідчить факт, що на похорон зійшлося багато приятелів, сусідів і знайомих, усіх коло 500 осіб.

Зогляду, що місцева церква не змогла б змістити всіх присутних, що прибули віддати останню прислугу Покійному, похоронні відправи відбулися в просторому Українському Народному Домі.

У вечері, в пятницю 23 грудня, при переповненій вщерть залі У. Н. Дому, місцевий парох о. І. Кулиш з о. П. Стефюком, парохом з Толстой, Ман., відправили над тілом покійного Чин Великої Панахиди. Другого дня, в суботу, почалися похоронні відправи Службою Божою з участю двох названих священиків. Дякував п. Іван Древняк. Прощальну глибоко змістовну проповідь за Службою Божою виголосив о. П. Стефюк, а перед останнім цілуванням парох заапелював до збірки на нев'янучий вінок.

Під час, коли відбувалися похоронні відправи, в той самий час місцевий парох української католицької церкви, о. Р. Закревський, на прохання родичів покійного, відправив Службу Божу за душу покійного Євгена. Коли похоронний похід зрівнявся з українською католицькою церквою, о. Р. Закревський прилучився до походу та відпровадив покійника на місце його вічного спочинку.

Крім родичів, покійний Євген залишив у глибокому смутку двох братів та пять сестер. Брата Івана в Вінніпегу; брата Василя і сестер: Марію Богдан, Юлію Орлос і Аделю Ярмей Колодзінську в Толстой, Ман.

По похороні відбулася перекуска в Українському Народному Домі, яку приготовила родина Покійного.

Збірка на нев'янучий вінок принесла $62.00, з чого $52.-00 призначено на докінчення Всеканадійської Катедри, а $5.00 на "Вістник".

Нехай Милосердний Господь Бог потішить у смутку родину покійного, а бл. п. Євгена прийме до оселі Святих Своїх.

Вічна Йому память!

П. В.

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. КАЗИМИРА ПАЛИГИ
Чилівак, Б. К.

В місцевій Церкві Св. Дмитрія, о. М. Дебрин відправив 11-го грудня, 1960 р. Парастас в річницю смерти бл. п. Казимира Палиги. Покійний як працівник С. Н. Р, по різних місцевостях, в останніх роках з родиною замешкував у місцевості Чилівак, Б. К., де брав активну участь як член Управи Української Православної Громади. Минулого року, по дорозі до Ріджайни, Саск., він помер нагло у поїзді від серцевої недуги, залишаючи дружину Анастасію й синів Тимка — аптекаря в Ріджайні, та Йосифа — радного в Трийл, Б. К.

В річницю смерти бл. п. Казимира, дружина покійного пані Анастасія Палига влаштувала поминальний обід, на якому рідня й приятелі з жалем згадували його тихим словом, підкреслюючи його життєву солідність та виконання обовязків супроти родини и українського суспільства. На обіді зібрано на рідну пресу, від п-і А. Палиги $5.00 і від присутних учасників $5.50, разом $10.50, з чого на "Вістник" приділено $5.00. Жертводавцям щира подяка, а покійному Вічна Память!

о. М. Д.

Місійний Фонд УГПЦК

ОКРУГА ҐЛЕНДОН, АЛТА. — ПАРОХ: о. П. ЗМІЄВСЬКИЙ.

Ґлендон	29.15
Сенді Репидс	27.00
Елк Пойнт	26.35
Биг Медов	34.25
Ґиффорд	18.90
Терієн	11.00
Разом	146.65

ОКРУГА ФЛИН ФЛОН, МАН. — ПАРОХ: о. Прот. В. АПОНЮК.

Флин Флон	21.45
Ди Па	14.60
Разом	36.05

ОКРУГА ПІД-ВІННІПЕҐ.

Св Лукавт, Онт. — о. Іг. І. Скакальський	11.50
Портеж Ла Преірі, Ман — о. Прот С. В. Савчук	9.10
Тиндалл, Ман — о. С. Ярмусь	10.55
Транскона, Ман — о. Т. Ковалишин	7.10
Кенора, Онт. — о. Іг. І. Скакальський	27.45
Брендон Ман. — о. Іг. І. Скакальський	18.70
Разом	84.40

ПОЖЕРТВА САМОСТІЙНИХ ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД:

Скарборо, Онт. — о. Ю. Цукорник	11.25
Вест Торонто, Онт. — о. Прот. М. Овчаренко	46.65
Вінніпеґ, Ман. — Пресв. Тройці — о. М. Юркієвський	115.68
Вінніпеґ, Ман. св. Покрови — о. Прот. С. Ґерус	65.00
Вінніпеґ, Ман. — св. Михаїла — о. Прот. Е. Ґорґіца	30.30
Пожертва пані Е. Маріян	10.00
Едмонтон, Алта. — Св. Івана — о. Прот. М. Фик	200.00
Едмонтон, Алта. — Св. Ілиі — о. Прот. А. Хруставка	50.00
Ст. Кетеринс, Онт. — о. Прот. П. Ґліцький	12.45
Лашін, Квебек. — о. Прот. К. Квасницький	40.00
Содбурі, Онт. — о. Т. Славченко	30.70
Ошава, Онт. — Пресв. Діви Марії — о. Прот. П. Запаринюк	15.00
Ошава, Онт. — св. Івана — о. Д. Лучак	78.87
Монтреал, Кве. — св. Софії — о. Прот В. Слюзар	124.00
Монтреал, Кве. — св. Покрови — о. Прот. Е. Чижів	27.00
Виндзор, Онт. — о Прот. Ф. Керніцький	25.00
Вернон, Б. К. — о. Прот. Г. Василів	39.50
Вотерфорд, Онт. о. Прот. И. Магас	27.20
Торонто, Онт. — св. Володимира — о. Прот. П. Самець	140.00
Келгарі, Алта. — о Прот. Л. Лячина	44.03
Оттава, Онт. — о. Богдан Ґорґіца	35.85
Ріджайна, Саск. — о. Прот. С. Кіндюк	80.71
Саскатун, Саск. — о. Прот. М Боднарчук	26.55
Ванкувер, Б. К. — о. Прот. С. П. Симчич	61.45

ВОЛЕЙ, Б. К.

Пожертва п. Михайла Грицюка	7.00
Пожертва п Андрія Жучка	3.00
Разом	10.00

ОКРУГА ЕТЕЛБЕРТ, МАН. — ПАРОХ: о. Е. ТРУФИН.

Дорбен, Ман.	$13.00
Етелберт, Ман	21.55
Разом	34.55

ОКРУГА ГОДСОН БЕЙ, САСК. — ПАРОХ: о. АРХМ. Я. ВІТЕНКО.

Ервуд, Саск.	20.50
Сторджис, Саск.	14.75
Збірка на ювілею панства Петра і Магдалини Юзиків в Сторджис, Саск.	10.00
Разом	45.25

ОКРУГА ВАТСОН, САСК. — ПАРОХ: о. ПРОТ. І. МАЙБА.

Виммер, Саск.	28.35
Валіна, Саск.	27.00
Канора-Успенська	13.41
Ватсон, Саск.	14.46
Фосстон, Саск	16.45
Клейр, Саск. (місто)	18.30
Вонда, Саск.	13.25
Разом	131.22

ОКРУГА ВИЛЛИНҐДОН, АЛТА. — ПАРОХ: о. С. СТОЛЯРЧУК.

Виллинґдон, Алта.	20.00
Збірка на Похороні бл. п. Миколи Лазарука	10.00
Пожертва пані Василини Гавреляк	5.00
Завале, Алта.	6.00
Прут, Алта.	5.80
Збірка на Похороні бл. п. Івана Дарії	11.00
Разом	57.80

ОКРУГА ПРИНС АЛБЕРТ, САСК. — ПАРОХ: о. Ю. ТУРЖАНСЬКИЙ.

Принс Алберт, Саск.	33.20
Гонімун, Саск.	12.35
Разом	45.55

ОКРУГА ДАВФИН, МАН. — ПАРОХ: о. М. ОЛЕСЮК.

Дрифтинґ Ривер	14.00
Сифтон, Ман.	15.00
Ґилберт Плейнс	19.00
Косів	13.70
Давфин	21.45
Велдій Ривер	13.20
Рорктон	8.40
Разом	104.75

ОКРУГА ҐРОНЛИД, САСК. — ПАРОХ: о. ПРОТ. М. КРИТЮК.

Бруксбі	25.50
Ґронлид-Північна	30.00
Ґронлид-Полуднева	15.00
Разом	70.50

ОКРУГА НОРТ БЕТЛФОРД, САСК. — ПАРОХ: о. П. БЛАЖУК.

Витків	30.16
Норт Бетлфорд	28.21
Ґлеслин	23.00
Гедерлей	10.00
Медов Лейк	20.00
Разом	111.37

ОКРУГА ВЕСТЛОК, АЛТА. — ПАРОХ: о. ПРОТ. Д. ДЕНИСЮК.

Вестлок	7.00
Сіба Біч	18.00
Ричмонд Парк	7.00
Разом	32.00

ОКРУГА АЙТУНА, САСК. — ПАРОХ: о. П. ЗУБРИЦЬКИЙ.

Айтуна	32.00
Особисті пожертви: Іван Чайка	20.00
Іван Бурянюк	10.00

По 5 дол.: Василь Пюстра, Михайло Базюк, Василь Мандзюк, о. П. Зубрицький, Василь Регуш, Іван Н Ковалів, Іван Самець Іван Березюк, Богдан Мачуга, Петро Баюк, Андрій Татарин, Василь Смишнюк, Василь Мартинюк, Дмитро Давидюк, Василь Кривий. Разом 137.00 дол.

Паничай	18.00

Особисті пожертви по 5 дол.: Петро Музичук, Іван Музичук, Михайло Гусак. **Разом — 33.00 дол.**

Ґудів	24.60
Особисті пожертви: Петро Битський	10.00

По 5 дол.: В Панькін, Б. Лесько, Ф Мачуга, С Пилипів, Б. Скоробогач, Н Витоник, Василь Ґриґорій, Іван Панькін. **Разом — 74.60 дол.**

Габбард	18.40
Особисті пожертви: Василь Бойчук	10.00

По 5 дол.: Микола Пилипів, В. Ваврух, Олекса Писат, Іван Клисак. **Разом 48.40 дол.**

Мелвил	37.00
Особисті пожертви: Іван Костишин	5.00
Разом	42.00
Феневуд	10.25
Загальна сума з Округи Айтуна	345.25

ОКРУГА ГАЄС, САСК. — ПАРОХ: о. С. ГРЕДІЛЬ.

Денбурі	12.35
Арран-місто	16.50
Арран-Кобаар	12.35
Мейбридж	13.18
Гаєс	27.81
Норквей	14.65
Свон Плейн	17.15
Свон Ривер	16.30
Стінен	14.53
Разом	144.82

ОКРУГА ТЮДОР, САСК. — ПАРОХ: о. М. КОЛЕНИЧ.

Тюдор-місто	12.20
Тюдор-коло ріки	5.00
Інсінгер-місто	25.00
Інсінгер-коло гайвей	12.00
Інсінгер-Вестбрук	23.50
Інсінгер-Половики	15.00
Інсінгер-коло Льорн	5.00
Стрий	9.90
Дробот	15.00
Разом	112.70

ОКРУГА ВАЙТА, МАН. — ПАРОХ: о. І. КУЛИШ.

Сондави	26.80
Вайта	25.85
Сеньків	8.80
Арбакка — св. Николая	8.00
Разом	69.45

ОКРУГА КЕМСЕК, САСК. — ПАРОХ: о. П. БУБЛИК.

Калдер	3.60
Кемсек	47.40
Сторновей	8.00
Мазепа	28.00
М Кондра — Мазепа	10.00
Збірка на Похороні бл. п Лаврентія Ковалишина — Мазепа	5.00
Разом	102.00

ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА. — ПАРОХ: о. П. САЦЕВИЧ.

Белліс	5.30
Давнінґ	15.00
Спеддеен	15.85
Вільна	16.35
Смокі Лейк	46.60
Разом	109.00

ОКРУГА РАДВЕЙ, Алта. — ПАРОХ: о. О. ФЛЯК.

Редвотер	18.35
Торгилд	15.00
Радвей	11.20
Еґрімонт	8.00
Разом	52.55

ОКРУГА ЙОРКТОН, САСК. — ПАРОХ: о. В. БОЙЧУК.

Йорктон	58.90
Брокстон	21.20
Горліц	20.00
Райн	15.55
Разом	115.65

ОКРУГА ФОРТ ФРЕНСИС, ОНТ. — ПАРОХ: о. О. КРАВЧЕНКО.

Форт Френсис	30.14
Рейні Ривер	10.55
Атікокен	11.83
Разом	52.52

ОКРУГА НАЕҐАРА ФОЛЛС, ОНТ. — ПАРОХ: о. Ю. ФЕРЕНСІВ.

Велланд	18.00
Наеґара Фоллс	16.00
Разом	34.00

ОКРУГА ШІГО, САСК. — ПАРОХ: о. ПРОТ. Б. ЯКОВКЕВИЧ.

Шіго-місто	15.70
Шіго-Мельничуки	8.75
Шіго-полуднева	6.35
Шіго Федаки	12.00
Шіго Жукливи	11.05
Таффиелд	15.30
Винярт	27.25
Гамор	13.05
Разом	109.45

ОКРУГА КАНОРА, САСК. — ПАРОХ: о. В. СЛЮЗАР.

Канора	75.50
Бюкенан	40.00
Рама	24.00
Свидова	11.60
Борджис	13.25
Пожертва п. Івана Гладуна — Мікадо	5.00
Разом	169.35

ОКРУГА ВЕҐРЕВИЛЛ, АЛТА. — ПАРОХ: о. ПРОТ. С. ГРЕБЕНЮК.

Загальна сума збірок Округи Веґревилл	108.25

ОКРУГА ГЕФФОРД, САСК. — ПАРОХ: о. Я. РИБАЛКА.

Геффорд	38.22
Криндор	25.64
Редфілд	16.32
Борден	15.18
Разом	95.36

ОКРУГА ВІРДЕЙЛ, САСК. — ПАРОХ: о. С. ЗУЗАК.

Кадет	39.80
Нипавин	16.75
Вірдейл	15.55
Разом	72.10

ОКРУГА ВАКАВ, САСК. — ПАРОХ: о. М. СТЕЦЕНКО.

Вакав	44.20
Смитс	12.15
Альвена	10.00
Лепін	15.00
Тарнополь	19.25
Ст. Джуліен	39.70
Кадворт	37.35
Єллов Крік	25.35
Пожертва п. М. Остаповича - Вакав	5.00
п. Й Лисиці — Тарнополь	5.00
п. Г. Стельмащука — Єллов Крік	5.00
Разом	218.00

ОКРУГА ПІС РИВЕР, АЛТА. — ПАРОХ: о. І. МЕЛЬНИК.

Берви	19.45
Детвуд	10.50
Поплар Ридж	12.30
Разом	42.25

ОКРУГА МИРНАМ, АЛТА. — ПАРОХ: о. М. КРИЩУК.

Слава-північ	17.35
Лужани	10.00
Мусідора	9.05
Слава-полудне	7.25
Мирнам	15.50
Разом	59.15

ОКРУГА ЛАК ЛА БІШ, АЛТА. — ПАРОХ: о. М. ХОМЕНКО.

Лак Ла Біш	9.50
Саррейл	4.00
Бойл	3.00
Норал	3.00
Разом	19.50

ОКРУГА РОБЛИН, МАН. — ПАРОХ: о. І. ШВЕЦЬ.

Ленард	10.15
Врокстон Топорівці	2.00
Петлюра	2.40
Россели	7.90
Шортдейл	2.40
Ґрендвю	7.55
Разом	32.40

ОКРУГА МУС ДЖЬО, САСК. — ПАРОХ: о. Е. ПРИСТУПА.

Киндерслей	19.00
Мус Джьо	7.40
Кендіак	17.00
Оен	13.00
Прілейт	20.00
Разом	76.40

ОКРУГА НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. — ПАРОХ: о. М. ДЕБРИН.

Порт Алберні	19.20
Чилливак	16.45
Вікторія	14.35
Ню Вестминстер	11.80
Разом	61.80

ОКРУГА ТУ ГИЛЛС, АЛТА. — ПАРОХ: о. А. ТЕТЕРЕНКО.

Ту Гиллс	33.00
Шепинці	15.00
Кейлленд	6.00
Бринслей	1.20
Разом	55.20

Чи бажаєте вчитися англійської мови по телевізії?

Рада Директорів „Канадської Сцени" („Кенедіен Сін") внесла проект започаткувати безплатні курси англійської мови по телевізії. Щоб зорієнтуватися чи можна надіятися на таке число слухачів, що виправдало б цей проект і дало б підставу здійснити його, „Канадська Сцена" оцим проголошує анкету такого змісту.

Будемо вдячні читачам, які виповнять цей короткий анкетний листок (Підписувати його не потрібно, хіба що самі цього бажаєте). Ваші кмітливі відповіді забезпечать важливий інформативний матеріял для „Канадійської Сцени" і Метрополітної Освітньої Телевізійної Асоціації в Торонті — організації, яка вивчає можливості успішного використання телевізії для освітніх цілей.

Заповнений листок вишліть до:

The Herald, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

АНКЕТНИЙ ЛИСТОК

1) Чи Ви слухаєте регулярно радіо? ....

2) Чи Ви дивитесь регулярно телевізію? ....

3) Чи Ви читаєте регулярно якийсь часопис? ....

4) Якою мовою розмовляєте в себе вдома? ....

5) Яке Ваше зайняття? ....

6) Ваш приблизний вік .... Стать ....

7) Чи Ви були колинебудь на курсі англійської мови? ....

8) Яка була (або є) Ваша найбільша трудність у вивчанні англійської мови? ....

....

....

9) Чи були б Ви зацікавлені курсом англійської мови на телевізії? ....

....

10) Який час дня чи вечора відповідав би найкраще Вам і Вашій родині для використання такого курсу на телевізії? ....

....

11) Які місяці в році були б найдогідніші для Вас? ....

....

....

УВАГА! Бажаючі слухати курсів англійської мови по телевізії ласкаво зволять вирізати виповнений вищеподаний „Анкетний Листок" і прислати його до Адміністрації „Вістника" на вказану вгорі адресу.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Ледвин.
26. Неділя, — Кенора, Транскона, Гонор, Попларфілд.

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя, — Брендон, Поплар Парк, Тиндал.
12. Неділя, — Портедж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сулукавт, Бозежур.
18. Субота — Брендон (Сповідь для дітей).
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк.
26. Неділя, — Кенора, Транскона, Гонор, Попларфілд.

УВАГА! По всіх Громадах відбудеться Великодня Сповідь, і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Витків
25. Субота Задушна — Н. Бетлфорд
26 Неділя — Медов Лейк (Сповідь)

УВАГА! Рідна й Недільна Школа провадиться кожної суботи від години 1-ої, до 3-ої по полудні. Проситься родичів прислати своїх дітей на науку.

Школа провадиться в приміщенні Української Греко-Православної Церкви, у церковній залі.

972 Jame Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Врокстон.
26. Неділя — Горлиц. Великодня Сповідь.

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
12 Неділя — Райн. Великодня Сповідь.
19. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
26. Неділя — Врокстон Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Мазепа.
26. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛЮТИЙ

5. Неділя — Вернон
12. Неділя — Вернон
15. Середа. Стрітення — Вернон
19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Ревелсток (Сповідь)

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Вернон
12. Неділя, Хрестопокл. — Вернон
19. Неділя — Келовна (Свята Сповідь)
22. Середа, 7 год. веч. Поклони — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Ервуд
20. Понеділок. Початок В. Посту Годсон Бей
26. Неділя — Ендевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Денбірі
26. Неділя І-ша Посту — Арран, (Сповідь)

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Свон Ривер, Сповідь
11. Субота. Заупокійна Служба — Кобзар, Сповідь
12. Неділя, Хрестоп. — Норквей, Сповідь
18. Субота, Заупокійна Служба — Денбірі, Сповідь
19. Неділя — Сван Плейн, Сповідь
22. Середа, Поклони — Гаєс
25. Субота, Заупокійна Служба — Стінен, Сповідь
26. Неділя — Гаєс, Сповідь

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Атабаска
26. Неділя — Баргерд

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Вайлвуд. Великодня Сповідь
12. Неділя — Сангудо. Великодня Сповідь

В Сангудо в неділю 12 відбудеться дитячий Шевченківський концерт. Проситься сусідних громад численно прибути

19. Неділя — Сіба Біч. Великодня Сповідь
22. Середа, Поклони. 8 година веч — Вестлак . Великодня Сповідь
26. Неділя — Атабаска. Великодня Сповідь

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Ґудів
26. Неділя. 1-ша Вел. Посту (Сповідь о 8-ій год. рано) — Фенвуд

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Айтуна
5. Неділя, о 7-ій год. веч. Пасія — Габард
12. Неділя — Мелвил
12. Неділя о 7-ій год. веч. Пасія — Ґудів
19 Неділя — Ґудів
19 Неділя о 7-ій год. веч. Пасія — Мелвил
22. Середа, Поклони о 7-ій год. веч — Айтуна
26. Неділя — Габорд

УВАГА! Сповідь у кожній Громаді, 8.30 рано перед Службою Божою.

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Вірдейл
26. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 488

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Інсінгер (гай вей)
26. Неділя — Вестбрук

Box 8. Theodore, Sask.
Tел. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Мусідора і Лойдмінстер
26. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Бруксбі
26. Неділя — Ґронлід (північна)

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Сандави
26. Неділя — Арбака Св. Миколая, Сповідь.

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Вонда
26. Неділя — Канора (Успенська)

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Мензі
26. Неділя — Овкборн

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Сенді Лейк. Сповідь
12. Неділя — Росборн. Сповідь
[illegible]. Неділя — Енгусвіл. Сповідь
22. Середа. Поклони — Овкборн
25. Субота — Овкборн. Сповідь і Причастя дітей і всіх
26. Неділя — Овкборн, Сповідь

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 886

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Давфин
26. Неділя — Гилберт Плейнс

УВАГА! В неділю 19-го лютого 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо!

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Мічам — заступство
19. Неділя — Мус Джьо
26. Неділя — Оен, Алта.

Address: 105 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 3-1468

о. Я. РИБАЛКИ

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Редфілд
26. Неділя — Гефорд

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Кридор
11. Субота. Поминальне — Редфілд
12. Неділя — Гефорд
18. Субота. Поминальне — Кридор
19 Неділя — Редфілд
22 Середа. Поклони — Гефорд
25. Субота. Поминальне — Гефорд
26. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЛЮТИЙ

19 Неділя — Смокі Лейк
26. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа

ЛЮТИЙ

19 Неділя — Бюкенан
26. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛЮТИЙ

19 Неділя — Роза
26 Неділя — Ґардентон

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя Сповідь — Толстой
12 Неділя Сповідь — Пембіна
19. Неділя Сповідь — Роза
26 Неділя Сповідь — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Ст. Джуліен
26. Неділя — Лепін (Сповідь 8 год. Р.)

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Тарнополь (Сповідь 8 год. р.)
Великопісна Пасія — Вакав 7 год. вечера
12. Неділя — Єлов Крік (Сповідь 8 год. р.)
Пасія Вакав 7 год. вечера
18. Субота, Задушна — Вакав (Сповідь для дітей 8 год.)
19. Неділя — Смате (Сповідь від 8 год. ранку)
Великопісна Пасія — Ст. Джуліен 7 год. вечера
22. Середа, Поклони — Кадворт 7 год. вечера
25. Субота, Задушна — Кадворт (Сповідь від 8 год. р.)
26. Неділя — Вакав (Сповідь для всіх 8 год. р.)
Великопісна Пасія — Лепін 7 год. вечера

Address: Box 4. Tel. [illegible]
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Пайн Ривер
25. Субота — Етелберт (Сповідь і Сорокоусти).
26. Неділя — Етелберт (Сповідь)

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Редватер
25. Субота — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для дітей і молоді в 9-ій рано.
26. Неділя — Торгилд, Сповідь і Служба Божа для старших в год. 9-ій рано.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Сирейл
26. Неділя І Вел. Посту — Гресланд

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Лак-Ля-Біш.
12. Неділя. Хрестопоклонна — Крейгенд.
19. Неділя — Сирейл
22. Середа, Поклони — Лак-Ля-Біш
26. Неділя — Бої

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Шел Велий
26. Неділя, Великого Посту — Петлюра

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Калмар
25. Субота, 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь — Пено
26. Неділя — Пено

БЕРЕЗЕНЬ

4. Субота, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Торсбі.
5. Неділя — Торсбі.
11. Субота, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Брудергайм.
12. Неділя — Брудергайм.
18. Субота, 8-ма год. вечера Вечірня й Сповідь — Калмар.
19. Неділя — Калмар.
24. Пятниця, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Кагвин.
25. Субота — Кагвин.
25. Субота, 8-ма год. вечера Вечірня й Сповідь — Пено.
26. Неділя — Пено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛЮТИЙ

19. Неділя — Винярд.
26. Неділя — Фовм-Лейк.

БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя — Шіго м.
11. Субота — Едмор (Сповідь)
12. Неділя — Шіго Полуд. (Спов.)
18. Субота — „Коло Жучканів" (Сповідь).
19. Неділя — Винярд (Сповідь)
22. Середа — Шіго м. (Поклони)
25. Субота. — „Коло Купровських" (Сповідь)
26. Неділя — Вишарт (Сповідь)
30. Четвер. — „Коло Федаків" (Сповідь)
31. Пятниця — Свон Лейк (Спов.)

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1961. ЧИСЛО (1129) 5

Містерії з „антисемітизмом в Україні"

Початок був простий, аж надто простий, як на таке „складне" закінчення тієї цілої „містерії". На Заході час до часу почали появлятися вісті: що в СССР є антисемітизм. Ці вістки появлялися коротенько, нагло, неозначено, і так само нагло зникали, немов би мацали ґрунт — який буде відзив світу.

Відзив був без порівняння кращий, ніж автори цих вісток могли сподіватися; преса на Заході масово на „всіх язиках" заговорила про антисемітизм у СССР. Українська преса всіх угрупувань намагалася не тільки не відставати від решти, але й іти в передніх лавах. Український загал і його політики у вільному світі свідомі цього, що коли Москва переслідує український народ, то світ мовчить, „не бачить" цього. То ж думалося, що коли влада в Москві почне переслідувати жидів, то на своєму антисемітизмі вона спотикнеться, впаде й розвалиться. Українські провідні чинники у вільному світі, виходячи з того засновку, що уряд Советського Союзу - це російський націоналістичний уряд (замаскований під „комунізм"), не може бути інакшим, як тільки антисемітським; бо ж москалі справді є традиційними антисемітами. Отже були сподівання на велику ставку: що коли влада в Москві почне переслідувати жидів, то тоді жиди почнуть боронитися, і можуть розвалити московсько-большевицьку імперію.

Усі ці міркування й сподівання українських провідних чинників справді являються політикою на світову міру „великою політикою". Але... Але якби не отой химерно, магічно заплутаний „гордійський вузол", цебто: як переконати світ, щоб він щиро (не вдавано!) повірив, що влада Советського Союзу — це справді російська націоналістична влада?

Від смішного до трагічного, чи навпаки?

Після успіху початкових коротеньких і блискавково-зникливих, мов метеори, вісток про антисемітизм в СССР, на Заході згодом появилася масова, систематично розроблена політично-пресова акція проти антисемітизму в СССР. І тут в українців могли бути сподівання, що ось настав час, коли провідні сили вільного світу нарешті осудять владу в Москві. А тоді українці могли б сказати: „Жидів у СССР влада переслідує тому, що там узагалі немає свободи людині й народам -- українцям, жидам і

(Продовження на 2-ій стор.)

Прем'єр Манітоби гостем Громади Пресв. Тройці у Вінніпезі

У неділю, 12-го лютого ц .р. Братство й Сестрицтво Української Православної Катедри Пресв. Тройці влаштували свою першу гостинну імпрезу — чайне прийняття. Між визначними гістьми був прем'єр Манітоби Даф Роблин. Ініціятором й організатором прийняття був п. Олександер Брик відомий комерсант у Вінніпезі.

Прем'єра представив присутнім (понад 400 осіб) п. Загарія; прийняття відкрив, по-українському й по-англійському, прем'єр Роблин. Господарем прийняття був о. М. Юрківський — настоятель Катедри.

Ціллю прийняття б у л а чисто товариська зустріч членів Громади, — що тепер є особливо актуальним у ході будування Катедри.

ПОНУРЕ ОСКАРЖЕННЯ З УСТ ПАСТОРА:

„Найплюгавіші листи пишуть релігійні люди!"

Відомий, провідний пастор Злученої Церкви Канади д-р А. С. Форрест заявляє у „Да Вининпег Трібюн" (4. 2. 1961):

„Очевидно, я отримав багато гарних листів також і від релігійних людей". Але: „Спитайте будь-кого з тих, що ведуть свій відділ у часописах: „Якого типу люди пишуть до вас найплюгавіші листи?" — відповідь, звичайно, буде: „Релігійні люди!"

Пастор Форрест продовжує: „Недавно я отримав був одного від суперінтендента Недільної Школи, який у подробицях піддав мені думку, як я повинен би покінчити з моїм саном єретицького священика: утопитися в озері Онтаріо..." Яка причина? „Я написав, що вино в Кані Галилейській було ферментоване, а він заперечив", каже пастор Форрест, і у висліді він запрагнув Форрестової смерті. Його „мова була неопанована; прикметники були повні емоції". „На другий день", каже д-р Форрест, „до мене написав священик; він, як миролюбець, виступив проти мене, як розпалювача війни, і сказав: „З уваги на розмір досі небувалої вашої безмежної ігноранції..." -- такий був один з його висловів".

Пастор Форрест редагує релігійний відділ у щоденнику „Да Виннипег Трибюн".

Жертвуйте на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді!

Як минулими роками, так і цього року в Першу Неділю Великого Посту (Неділя Православія), 26-го лютого, по всіх українських православних церквах у Канаді буде переведена збірка на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Цей фонд створено понад шість років тому для несення допомоги поодиноким хворим, калікам, сиротам та взагалі потребуючим православним українцям у Европі. З цього Фонду Церква також уділює, мірою можливостей, допомогу Українській Автокефальній Православній Церкві в Німеччині й Австрії, а також потребуючим у Канаді, — в першу чергу хворим священикам.

За останніх п'ять років з цього Фонду вділено допомоги на суму $8, 891.17 готівкою та понад три тисячі (3,000) фунтів одягу (поважна частина куплена за готівку) висланим до Німеччини, Югославії та Польщі. Може це й невелика сума, як на канадійські відносини, але ми певні, що ті, що допомогу отримали, щиро вдячні канадійським православним українцям за саму допомогу, та може ще більше, за те, що вони про них пам'ятають та співчувають з ними в їхньому положенні.

Як уже згадано вище, цьогорічна збірка на Допомоговий Фонд відбудеться в неділю, 26-го лютого. Але по тих Громадах, в яких Богослуження не відбуваються кожної неділі та в яких не будуть Богослуження 26-го лютого, там збірка на Допомоговий Фонд відбудеться з нагоди найближчого Богослуження після Першої Неділі Посту. Таким чином усі Громади будуть мати нагоду причинитися до цього благородного діла.

Проситься всіх вірних віднестися до цієї справи якнайкраще та подбати, щоб цьогорічна збірка на Допомоговий Фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбулася якнайуспішніше.

За ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ УГПЦК,
Протопресв. С. В. Савчук, Голова.

ЗАМІСТЬ СВ. ХРЕЩЕННЯ — КОМУНІСТИЧНА ЦЕРЕМОНІЯ

Урядова організація п. н. Воюючі комуністи-атеїсти в СССР завели в Латвії спеціяльну комуністичну церемонію для офіційного оформлення новонароджених; ця церемонія вводиться на місце переслідуваного Св. Хрещення.

Катедра Пресвятої Тройці у Вінніпегу в стані будови — Ваша негайна поміч конечна!

Містерії з антисемітизмом в Україні

(Продовження із 1 стор.)

всім іншим, крім москалів, бо москалі там панують; отже Москву треба осудити не лише за жидів, але й за переслідування всіх, крім москалів".

Такі сподівання українства у вільному світі могли б були вже показатися близькими здійснення, коли справа антисемітизму в СССР у початках цього року опинилася на слідстві в Об'єднаних Націях у Нью-Йорку. Але... Власне — ці „але" дедалі густішають і стають усе більше заплутаними... Справа антисемітизму в СССР дійсно опинилася на слідстві в Об'єднаних Націях; але тут жиди й провідні політики світу заявили, що в Советському Союзі тільки українці є антисемітами, а влади Советського Союзу не згадується; і цим тут без слів сказано, що влада СССР не є антисемітською, отже її не треба в ОН атакувати... У висліді фактично вийшло так, що політичний вклад українців у переконування світу про антисемітизм в СССР „несподівано" обернувся проти українців.

І сповнилося — (від смішного до трагічного тільки один крок!): українство опинилося на суді Об'єднаних Націй (фактичного Світового Уряду) під замітом антисемітизму! Такі наші „акції" (шерн) на світовому політичному ринку...

У „сліпому куті"

Якщо б у цьому „сліпому куті", в який, при частковій помочі таки й нашої „великої політики", нас загнали, хтось раптом сказав: „у Советському Союзі" немає жодного антисемітизму!" — це був би немов голос хлопчини з казки, який раптом скричав: „Та ж король — голий!" — тоді, як усі казали, що він у дорогих шатах... Такий осамітнений голос уважали б злочином супроти української визвольної справи у світі, обороною влади Советського Союзу, антисемітизмом і, в крайньому разі, наївністю...

Чому? Бо ж, мовляв, коли влада в Москві, відпекуючись, каже, що вона не є антисемітською, то нам конче треба твердити навпаки: що влада СССР є антисемітською! Наша „велика політика" дійшла до того, що навіть Сталіна і його однодумців уважає антисемітами. А до однодумців Сталіна належить і Каганович. І — уявіть собі! — жид Каганович — „антисеміт"! Це „велика політика"!

А тепер питання: а хто ж може забожитися, чи Каганович і йому подібні не потребують марки „антисемітів"? Часом і така потреба буває. Що Каганович не є тепер на сцені, а поза сценою — чи це має означати зміну в самій суті справи?

Це дійсно велика політика!

На якій основі „документи", пред'явлені жидами Об'єднаним Націям, говорять, що „антисемітський" (отже націоналістичний"!?) уряд „Української Советської Соціялістичної Республіки" офіційно (у пресі й радіо) веде „нагінку проти жидів"?

Координаційна Рада Жидівських Організацій і Світовий Союз Прогресивного Юдаїзму „зібрали документи" про „вияви антисемітизму й інших форм расових упереджень та релігійної нетолеранції в советській пресі останніх років" в Україні! Справу „урядового антисемітизму в Україні" жиди поставили перед „сумління" світу — передали її Комісії для охорони людських прав ОН, а ця остання передала цю справу своїй агенції — Підкомісії для боротьби з дискримінацією і для охорони національних меншостей. З цього приводу преса на Заході, а серед неї і „Нью-Йорк Геральд Трібюн" один з перших пустили „гарматній вогонь" по „антисемітизмі в Україні", а тенденція цього алярму між рядками прозирає така: українці є „антисемітами" вже тепер, коли Москва хоч трохи поздержує Київ від можливих погромів жидів, але дайте Україні самостійність, щойно тоді побачите!...

Отже все запляновано на сучасне, а ще більше — на майбутнє: щоб спаралізувати українські визвольні змагання вже заздалегідь.

**

Українські політичні чинники одноголосно твердять, що це уряд (у Москві) Советського Союзу провокативно фабрикує антисемітизм в СССР, щоб загал населення переслідував жидів; а уряд СССР дивиться на це крізь пальці, бо цей уряд, мовляв, російсько-націоналістичний, отже й антисемітський; але покищо уряд СССР не є настільки сильний, щоб самому відкрито нищити жидів.

Безперечно, що це уряд СССР фабрикує „антисемітизм", але це ще не доказ, що цей уряд „антисемітський". Бо чому ж не може бути навпаки? Адже ходи політики бувають дуже складні, і вони іноді діють шляхом формальних парадоксів: цебто, назовні ці потягнення бувають ніби самосуперечні, але внутрі вони такими не є, бо вони мають одну спільну ціль.

Якого характеру є „антисемітизм" в СССР? Деякі радіостанції й преса в СССР почали вести пропаганду проти юдаїзму, — оце і ввесь антисемітизм. Жидівські документи, предложені Об'єднаним Націям, згадують радіостанцію в Кіровограді, яка надала авдицію проти юдаїзму п. н. „Ошуканці під маскою богослужителів". Часопис російською мовою „Правда Украины" помістив подібну статтю п. н. „Таємниці Мініяну". У цьому ж дусі писав „Голос Риги" і ін.

Отже тут маємо діло з советською протирелігійною пропагандою. Це не пропаганда проти жидівської нації чи раси, а тільки пропаганда проти однієї з релігій. Жидівські документи в ОН кажуть, що пропаганда в СССР проти юдаїстичної релігії почалася тільки „в останніх роках".

І це правда. Відомий жидівський історик в ЗДА Натан Особел у своєму перевиданні Жидівської Історії 1957 року каже, що советська влада не чинить над жидівською релігією ні фізичного, ні морального насильства, бо, каже він, синагога „не займається політикою".

Правда, каже Особел, в 1921-22 р., коли було загальне переслідування релігії, то для боротьби з жидівською релігією було створено жидівську організацію „безбожників" з жидівського комсомолу; отже жиди самі боролися з жидівською релігією (чи не тому, що як кажуть: „крук крукові ока не виколе?"). Значить, з іншими релігіями було вільно боротися всім, а жид Ґубельман - Ярославський очолив боротьбу проти Християнства. Але право вести агітацію проти жидівської релігії уряд СССР дав тільки самим жидам!

Цей же жидівський історик, Особел, каже, що советська влада „вирішила знищити" Православну Церкву" тому, що ця Церква була „антисемітська", — вона голосила, що „Советський уряд — це Єврейський уряд". Отже це була політика Церкви. Але синагога не займалася політикою, не виступала проти советського уряду, то влада СССР її не нищила. Чи ж мала синагога заявляти, що „Советський уряд — це жидівський уряд"?!

І від 1921-22 років не тільки переслідування, а навіть пропаганди проти жидівської релігії в СССР не було. Та ось в останніх роках (почавши десь з 1958-9 років) пропаганда проти юдаїзму в СССР появилася, і тому жиди заговорили про антисемітизм в СССР, а властиво — тільки „в Україні".

А треба мати на увазі, що в СССР і у світі почали відзиватися голоси: як це воно так, що в СССР винищують усякі інші релігії а головно — Християнство, а юдаїзму не то що не знищують, а навіть хоч би „про людське око" агітації не ведуть? Що ж це діється?

Ну, що ж... Отже нарешті появилася агітація й проти юдаїзму... Шкоди вона юдаїзмові не зробить, — це певна річ. Але зате ж тут є нагода звести „порахунки" з українцями. Крім цього, жиди здобули собі опінію жертв советської влади, і внаслідок цього допомога Америки Ізраїлеві може бути ще більша. А тепер питання: чи Об'єднані Нації захотять перевіряти персонал советської преси й радіо, щоб побачити, що на провідних місцях є жиди? Звичайно, що „сіра людина" може поставити таке питання: Якщо б жиди були на провідних становищах советської преси й радіо, то хіба ж би це було можливо, щоб самі жиди вели пропаганду проти своєї власної релігії?" Ба, таке питання може ставити не тільки „сіра людина", але й деяка т. зв. „велика політика"...

А відповідь на це питання? Відповідь може колись дати історія...

РАКЕТА НА ВЕНЕРУ

Советські вчені повідомили, що випущена ними в лютому ц. р. ракета на Венеру може зупинитися в крузі (орбіті) згаданої планети, але може бути так, що вона помине її і полетить далі.

Відвідини Прот. Є. Грицини

У СПРАВІ ЗБІРКИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

Вівторок 28 лютого — Лімінґтон.
Четвер 2 березня — Сарнія.
Субота 4 березня — Лондон.
Понеділок — 6 березня — Ошава, Пресвятої Богородиці.
Середа 8 березня — Ошава, Св. Івана.
Пятниця 10 березня — Монтреал, Св. Софії.
Субота 11 березня — Лашін.
Понеділок — 13 березня — Монтреал, Св. Покрови.
Середа 15 березня — Оттава.
Пятниця 17 березня — Киркленд Лейк.
Понеділок 20 березня — Содборі.
Середа 22 березня — Су Сент Мері.
Пятниця 24 березня — Форт Вілліям.
Неділя 26 березня — Вест Форт Вілліям.
Середа 29 березня — Форт Френсис.
Четвер 30 березня — Атікокен.

КОТРА ГРОМАДА ЧЕРГОВА?

Уже чотири Українські Греко-Православні Громади постановили, й цю постанову виконують, що кожен член Громади, вплачуючи свою річну членську вкладку, одночасно стає передплатником органу нашої Церкви — „Вістника".

Першою Громадою, що зробила це, була **Катедральна Громада Св. Володимира в Торонті,** починаючи з квітнем 1959 року. За нею пішли **Громада Св. Юрія Побідоносця в Лонґбренч (Ню Торонто)** та **Св. Володимира Великого в Виндзорі,** а з початком цього року також **Громада Св. Івана в Ошаві.**

Громади, члени, Управи й оо. Пароxи дуже задоволені цією системою, і вони дивуються, чому її скоріше не було введено на місцях.

Громади й оо. Пароxи вдоволені, бо загал членства, читаючи орган своєї Церкви, є більш поінформований про наші церковні справи; а крім цього, кожен член зокрема вдоволений ще й тим, що він не мусить сам клопотатися писанням листів та висилкою передплат на „Вістник" — бо це робить тепер за них Управа Громади.

Адміністрація „Вістника" також тим вдоволена, бо висилаючи поквитування та листуючись з Управами Громад, а не поодиноко зо всіма передплатниками в Громаді, вона тим ощаджує собі час, якого їй дуже бракує.

Сподіваємося, що за прикладом цих чотирьох Громад підуть і інші Громади. Коли яка Громада заінтересована в цьому, щоб її члени були передплатниками „Вістника", то хай її Управа (Заряд) напише не поодиноко, а збірним способом до Адміністрації „Вістника", а та подасть їй усі потрібні інформації та передумови, на яких це переводиться.

Адміністрація „Вістника"

ЗУДАР КАСТРА З ЄПИСКОПАТОМ

Прокомуністичний диктатор Куби, Фідель Кастро, зараз таки на початку своєї влади обвинуватив Католицьку Церкву, що її Єпископат на Кубі підтримував був фашистського диктатора Батісту. А тепер Кастро обвинувачує цей же Єпископат у „підпільній, контрреволюційній діяльності" проти влади Кастра. Він каже, що власники цукроварень на Кубі потаємно „дають чеки капітанам, сержантам і капралям Батісти, щоб вони виконували його протинародні завдання... і також (дають такі ж чеки) духовенству". При чому деякі з них — це світські контрреволюціонери „замасковані в духовні шати". А цукроварні, з яких ідуть ці чеки, — це „народня кров", заявив Кастро.

Кастро остеріг, що він почне проти єпископів і священиків „драстичні заходи", якщо вони не припинять своєї „контрреволюційної роботи".

ГРЕКО-КАТОЛИКАМ ДАНО ДО ВИБОРУ ОБИДВА СТИЛІ КАЛЕНДАРЯ

З деякого часу серед українців греко-католиків у Канаді частина святкує свята за григоріянським (латинським) стилем календаря, а частина далі придержується юліянського (старшого) стилю, як це завжди було й досі є в Україні.

Цей стан у Канаді віддзеркалений, між іншим, також і в стінному календарі на 1961 рік, випущеного видавництвом журналу "Голос Спасителя" монахів Чину Редемптористів у Йорктоні. На картці згаданого календаря надруковано: "Причепіть на цім місці той календар, якого Ви придержуєтесь: Юліянський або Григоріянський стиль". А до цієї картонки з образком Божої Матері приложені два стінні календарці — до вибору: і юліянського, і григоріянського стилю.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

ПРО ВАЖЛИВІСТЬ МОЛИТОВ ЗА В БОЗІ СПОЧИЛИХ

„Чекаю воскресіння мертвих".

Трьома словами XI Члена Символу Православної Віри Церква Христова, на основі науки Спасителя і Його Апостолів, висловлює певність про воскресіння всіх у Бозі спочилих, про прихід години, „коли голос Божого Сина почнуть померлі, а почувши оживуть... і повиходять оті, що чинили добро на воскресіння життя, а котрі зло чинили, на воскресіння суду".

В навчанні про Єдність і Соборність Церкви Христової — Небесної й Земної, ми маємо джерело пізнання, що живі й мертві дійсно єднаються в Ісусі Христі — Пастиреначальнику й Спасителю всіх тих, що увірували в Нього, єднаються в одному стаді, Одного Пастиря.

Таким чином для Бога — усі живі: і ті, що тепер живуть на землі й ті, що відійшли з дочасного життя. І тому усе церковне життя просякнене свідомістю, що відійшовші з дочасного життя, продовжують жити в іншій формі й не переривають молитовнго єднання з тими, що живуть на землі.

Коли ж ми живемо одним життям у Христі, та нашим християнським обов'язком є, по заповіді Спасителя, „носити тягарі один одному". Хоч ті, котрі відійшли від нас, не потребують тієї допомоги, яку ми вділюємо нашим братам на землі, але й вони постійно потребують нашої молитовної допомоги.

Наші теплі млитви допомагають зародкам нового християнського життя, з якими наші померлі брати відійшли у вічність, розвинутися, якщо вони не встигли розвинутися на землі, так як розвиваються добрі паростки під животворчим промінням сонця.

Звичайно, нам, перебуваючим на землі, невідомо яка кого доля спіткає, після смерті, але наші молитви любові ніколи не бувають даремними. Якщо ті, за яких ми молимось, удостоїлись наслідувати Царство Боже—тоді вони на наші молитвй відповідають своїми молитвами за нас. Коли ж наші молитви не спроможні допомогти їм, то ці наші молитви нам не пошкодять. Тоді „молитва моя вернеться в лоно моє". — як каже Псальмолівець.

Наші молитви за спочилих корисні також і для нас самих: „Кожний, дбаючи про спасіння свого ближнього, — каже Св. Іван Дамаскин, — в першу чергу дістане користь для самого себе, а потім приносить її ближньому своєму, бо Справедливий Суддя не забуває нашого доброго вчинку, що випливає з нашої глибокої віри".

Час Великого Посту — це час посиленої молитви за померших наших братів і сестер. Виконуймо цей наш важливий християнський обов'язок з любов'ю, з щирістю й посвятою, так як ми виконуємо наші зобов'язання перед своїми живими братами. Молімось за тих, що особливо близькі нашій душі: за батьків, матерів, братів і сестер та приятелів. Але також молімось й за тих, імена яких Один Господь-Бог знає — за всіх тих, що життя своє поклали за Святу нашу Церкву, за волю рідного народу, за всіх убитих, помордованих, голодом і холодом замучених, які часто-густо вмирали, без Св. Сповіді й Причастя, навіть без Св. Хреста над могилою.

Зокрема нехай наші спільні гарячі молитви понесуться до Господа в час цьогорічного Великого Посту за великого страдника й оборонця Правди Божої — Блаженної Пам'яти Слуги Божого Тараса, століття смерті, якого відзначаємо.

ПРОПОЗИЦІЯ ОБ'ЄДНАТИ ЧОТИРИ ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКВИ В ЗДА

Чотири протестантські Церкви в ЗДА, про можливість об'єднання яких почали писати в пресі, — це такі: Методистська, Злучена Пресвітерська Церква, Протестантська Єпископальна Церква і Злучена Церква Христова; разом вони мають 20 мільйонів членів.

Пропозицію об'єднання перший вніс д-р Е. К. Блейк — директор екзекутиви Злученої Пресвітерської Церкви, на Генеральній Асамблеї Національної Ради Церков у Сан-Франціско в грудні 1960 р., а його підтримав єпископальний єпископ Пайк з Каліфорнії. Якщо б вони об'єдналися в одну Церкву, то вона мала б нову назву: „Реформована і Католицька Церква в ЗДА". Упродовж чергових десятьох років мають бути подрібно розроблені пляни об'єднання. Дж. Ірвин Міллер (мультімільйонер)—перший світський голова Націон. Ради Церков (обраний 1960 року) також підтримує справу цього об'єднання.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Так сказав Шевченко

Оце кілька хвилин присвячуємо глибокій тиші, щоб подумати над кількома думками Т. Шевченка. Поки почнуться величаві, шумні, многолюдні академії на честь нашого національного Пророка, найперше кожен з нас на самоті, в глибокій тиші, немов на молитві, присвятить йому хоч пару хвилин на роздумування.

Розгорнімо Послання Тараса Шевченка п. з. „До мертвих, живих і ненароджених земляків моїх в Україні в не Україні сущих моє дружнєє послання".

Це Послання говорить нашим предкам, що вони через брак національної єдности, через сварки і внутрішню боротьбу втратили свою державність. А брак національної єдности постав через брак взаємної любови між українцями.

Брак єдности через брак взаємної любови продовжується в українському народі також і під ворожою окупацією. Але справа тут погіршилася тим, що до браку єдности-любови, як основної прапричини нашого нещастя, доходить ще духове рабство українців; духове рабство витворили в українців вороги-окупанти. І так уже не одна, а дві найголовніші причини стають українському народові перешкодою до державницької незалежности: брак єдности-лобови і духове рабство.

Послання Шевченка починається таким євангельським моттом: „Хто каже: „я люблю Бога", а брата свого ненавидить, той лгун; бо хто не любить брата свого, якого бачить, як же може любити Бога, якого не бачить?" (І. Посл. Св. Івана 4. 20).

Прикладімо ж ці слова до нашої української національної дійсности, і вони представляються так: „Хто каже: „я люблю Україну", а українця ненавидить ,той лгун (брехун); бо той, хто не любить свого брата-українця, як же може любити Україну, коли Україна — це наші браття-українці!"

А однак в українців з давніх-давен покутує такий світогляд, що Україну можна „любити", а брата свого українця ненавидіти. Це світогляд ненормальний і згубний. Шевченко збагнув, що першою і основною причиною браку єдности є брак взаємної любови ,і тому він з одчаєм і розпукою взиває український народ — наших предків, своїх сучасників і майбутні покоління, до яких належимо й ми з вами; він взиває тих, що поза її межами у світі, отже й ми з вами тут у Канаді:

„Обнімітесь, брати мої — молю вас, благаю!"

Обнімітесь не конче в одній політичній партії ,не конче в одній організації чи установі, — обнімітесь у діяльній любові один до одного і всі до всіх. Щоб ніде й ніколи, як у великому, так і в малому ми не чинили кривди один одному ні думкою, ні словом, ні мислею. Щоб один одному не заздрив, не очорнював, не чинив доносів до чужинців, і щоб не вбивав один одного. А щоб кожен радів, зустрічаючи брата свого — знайомого, чи й незнайомого; щоб радів його радощами і болів його болями, щоб прощав йому його провини і щоб сам шукав для себе прощення у нього за свої протріхи.

„Розкуйтеся! Братайтеся!" — закликає нас Шевченко в Посланні.

Розкуйтеся — це значить: перш за все скиньте кайдани із свого духа, невидимі кайдани, що їх самі не бачите й не відчуваєте, що вони у вас є. Не носіть своєї неволі у своїй душі! Бо хоч би ви втікали від фізичного поневолення у вільний світ, то свою духову неволю несете в душі своїй, і не хочете розлучитися з нею. Розкуйтеся! Ніколи бо не визволите свого тіла, а ні землі своєї з ворожої окупації, поки раніше не визволите свого духа з неволі.

Неволя духа — це брак хотіння бути самостійному духово, це внутрішня рабська потреба конче підлягати якомусь чужому моральному авторитетові: чи Москві, чи Варшаві, чи Римові, чи іншим чужим центрам, аби тільки не бути рівнорядним чи й вищим за них самостійним українським авторитетом. Люди поневоленого духа не свідомі свого духового поневолення ,і вони навіть переконані, що цього вимагає добро України, щоб поклонятися чужим божкам, щоб світити позиченим світлом.

І тому то одні раби захвалюють духові кайдани московські, другі захвалюють духові кайдани римські, треті — польські і т. д., мовляв: „ти візьми собі мої кайдани, а свої покинь, бо мої кращі".

І гірко каже Шевченко в Посланні на осуд таким: „Кайданами міняються! Правдою торгують!"

Як же може бути єдність між українцями, коли один прикутий духово до однієї чужої скали-авторитету, а другий — до другої, а третій — до третьої! І не бажають вони визволитися з гіпнози чужих духових сил, а один одного закликає перейти в його духове ярмо, бо його ярмо „золоте", а твоє „залізне"! Але про скинення всякого духового ярма чужинців немає мови!

Говориться тільки про фізичне визволення: про визволення тіл і землі, а про визволення духа не говориться... А чи ж може бути визволення фізичне без визволення духового?

Ми рік-річно поминаємо Шевченка на урочистих академіях, будуємо йому пам'ятники, видаємо твори, в науці займаємося шевченкознавством, — коротко кажучи: ми створили культ Шевченка. Усе це добре, і усе це треба ще більше розвивати, бо культ Шевченка у нас значно слабший, ніж бути повинен. Але цей культ буде тільки величним урочистим мавзолеєм Шевченкові, буде величавим пам'ятником-гробницею, в якому буде урочиста холодна порожнеча, в якій не буде Шевченка, не буде духа Шевченка.

Дух Шевченка витає тільки там, де думкою ,словом і ділом, завжди та всюди, у великому й у малому, ми усвідомлюємо собі і здійснюємо практично в житті його два найголовніші національні заповіти: любити один одного і всім любити всіх та визволити свого національного духа з чужих кайдан, як конечну передумову для визволення України.

Перед судом ОН та історії

Преса на різних мовах світу голосить про т. зв. „український антисемітизм". Українці у своїй пресі обороняються перед цим замітом. Ця справа в останніх роках нашого часу є „криком сезону". Це якийсь химерний сплут — „гордійський вузол". Читання газетних статтей на цю тему не поможе зрозуміти суті справи, — навпаки: газети ще більш заплутують її. У газетних статтях є багато недосказаного, двозначного, натяків та... ігноранції... А ця справа — про відносини між українцями й жидами — не нинішня, вона сягає корінням в понад 1000-літню історію, вона складна, неймовірно складна. Чи наші політики, які займаються цим питанням, простудіювали сотні книг, тисячі документів, чи глибоко передумали цю справу, поки подали свою думку про неї у пресі українському й світовому читачеві? Чи може отак собі одним помахом пера розв'язують цю справу, немов якийсь „випадковий випадок" поточного дня, чи року? Нашою тут темою не є про це судити. Жиди мають супроти українців традиційно розроблювану політику. Чи українці мають свою розроблювану політику щодо жидів? Так, вони її мають устійнену, почавши з 1917 року по наші дні. У чому це полягає — сказано нижче.

Перед большевицькою революцією в бувшій царсько-російській імперії 1917 року серед християн у різних народів цілими століттями були протижидівські рухи під кличем, що, мовляв, „жиди — це вороги Християнства".

З моментом комуно-большевицької революції й процесу творення Советського Союзу протижидівські елементи — російські білогвардійці й Російська Православна Церква під проводом патріярха Тихона перші у світі почали голосити — що „Советський уряд — це Жидівський уряд".
(Див. жидівський підручник історії: Nathan Ausubel Pictorial History of Jewish People).

З того часу антисеміти в усьому світі взяли собі проти жидів цей аргумент, що, мовляв, Советський Союз — це „друга Хозарія". У половині 8-го століття жиди перевели на юдаїзм хозарського кагана (царя) Булана, і за його плечима невидимо правили хозарами, отже це була жидівська влада, жидівська держава, і тому вона в жидівській історії фігурує під своєю властивою назвою: „Жидівське Царство Хозарії".

На жаль, українські історики не пишуть про це, — вони називають це просто „Хозарією" — державою хозарів, бо ж там чисельно було „панівним" хозарське населення й хозарська мова.

Коли протижидівські чинники голосили у світі, що „Советський уряд — це жидівський уряд", то Сіонізм зрозумів, що як довго існуватиме Советський Союз, то на так довго антисеміти візьмуть собі його за аргумент у руки проти жидівства.

Отже зараз таки в перших роках по большевицькій революції Сіонізм почав спростовувати перед світом антисемітську пропаганду ,і заявляв, що комуно-большевизм — це діло голови й рук самих москалів, а не жидів. Москаль „Ленін є творцем большевицької і світової революції" — вияснював один з органів Сіонізму — часопис „Еврейская Трибіна" (в Парижі) 1. 9. 1921 р.

Українці перед усім світом підтримали тоді цей голос Сіонізму. Уряд Української Народньої Республіки під проводом Симона Васильовича Петлюри перед українським народом і перед світом вияснював, що комуно-большевизм — це діло самого московського народу і його душі, а не жидів, бо жиди самі є жертвами московського комунізму: московський комуно-большевизм ,це традиційний московський шовінізм, під іншою маскою, і він переслідує жидів так само, як і українців, отже українці й жиди — це брати по нещасті (Див. документи в книжці проф. В. Іваниса: „Симон Петлюра — Президент України).

Організація в Америці „Крищіен Едюкейшонал Ассосіейшон" в Юніон, Нью-Джерзі, ЗДА, у своїх виданнях, а зокрема за нашого часу у своєму часописі „Коммон Сенз" далі твердить, що Советський Союз — це „Хозарія" (щось у роді давнього „Жидівського Царства Хозарії"), мовляв, жидівська влада в СССР колись була явна, але тепер вона „замаскувалася" за плечима не-жидівських політиків, щоб не давати ворогам жидівства аргументів у руки. Час до часу, мовляв, жиди для маскування своєї влади самі фабрикують „антисемітизм", а коли треба — то навіть є вбивства жидів. Але коли Хрущов їздить у дипломатичні подорожі за кордон, то навіть тоді за його плечима їдуть дорадники — жиди, — голосить „Коммон Сенз".

Сіонізм далі обороняє жидівство перед цього роду оскарженнями, як це бачимо в таких протижидівських виданнях, як було сказано вище. У статті Петришії Блейк „Жиди в Росії" (журнал „Лайф", 7. 12. 1959. ЗДА) говориться, що влада (в Москві) Советського Союзу і сам М. Хрущов — це „антисеміти". Правда, росіяни і їхня (національна) влада в Москві не переслідують жидів, щоб мати добру опінію у світі, але вони нишком толерують владу в Києві („українську"!), щоб вона переслідувала жидів, і українці залюбки це роблять, бо „українці ніколи не любили жидів".

Советським Союзом правлять москалі, але всю вину за своє володіння російська влада в Москві намагається звернути перед українцями на жидів, — мовляв: це не росіяни винні, а жиди. — В такому дусі витримана ця стаття в „Лайфі".

Українська політика і за нашого часу підтримує цей голос Сіонізму — що Советським Союзом правлять москалі, а не жиди за плечима москалів.

По першій світовій війні у український соціялістично-радикальний рух, і український ,націоналістичний рух (головно на сторінках львівського „Літературно-Наукового Вістника", а потім „Вістника" за редакцією д-ра Д. Донцова, філософа українського націоналізму) постійно освідомлювали український народ, що комуно-большевизм — це одна з форм російського націоналізму, і що його (комуно-большевизм) створили самі москалі, бо це випливає з їхньої расової психіки, — отже жиди тут ні при чому.

Поза межами поневоленої України, у вільному світі по 2-ій світовій війні, організоване українство одноголосно заявляє перед світом, що „комуно-большевизм"—це московський націоналістичний імперіялізм, а не жидівська влада; навпаки — влада (у Москві) Советського Союзу по всій цій державі (і в окупованій нею Україні) переслідує жидів.

„... Найбільшим і найголовнішим подвижником антисемітизму в колишній Росії була московська чорносотенщина і потім уже в Советськім Союзі стали (антисемітами) Сталін та його послідовники" (однодумці) — пише в редакційній український щоденник в ЗДА „Свобода", 27. 1. 1961 року. (Пояснення в дужках ред. „Вістника").

Цей голос „Свободи" є типовим для всього українства у вільному світі, і він віддзеркалює в собі таке ж становище всієї української преси і книжок у цій справі — що: Советським Союзом правлять антисемітські московські націоналісти-імперіялісти, а не жиди; жиди ж у ССР урядово переслідуються.

Натомість жиди далі проголошують українців „антисемітами".

Упродовж останніх років офіційно-жидівська преса, а також преса на різних мовах у різних країнах вільного світу, а також дослівно вся політична українська національна преса в різних країнах Заходу спільними силами приготовили прилюдну опінію у принциповій справі — що в Советському Союзі є „активний урядовий антисемітизм"; а коли вже прилюдну опінію світу приготовили, то справа назріла для цього, щоб передати на розгляд „світового уряду", що ним подекуди являються О. Н. (Об'єднані Нації).

Українські політичні проводи могли були сподіватися, що до Об'єднаних Націй будуть подані документи, в яких буде сказано, що жидів переслідує влада Советського Союзу, як „російсько-націоналістична", з центром у Москві; і що при цьому будуть включені й українські однодушні аргументи по цій же лінії, але тут раптом сталася „несподіванка": жиди, принципово стверджуючи, що в межах Советського Союзу урядовий антисемітизм є, при цьому вияснюють, що жидів у межах Советського Союзу переслідує тільки „українська влада" в Києві (ну, і ще „білоруська влада" в Мінську), а про центральний уряд (у Москві) Советського Союзу в тих жидівських „документах", поданих до ОН не згадується взагалі.

Зміст жидівських документів для ОН такий, що центральний уряд (у Москві) Советського Союзу може й є антисемітським, але він не показує свого антисемітизму активно, цебто він не переслідує жидів, але уряд у Москві не перешкоджає місцевій, „національній" владі в кожній „республіці", які є в складі СССР, на власну руку переслідувати жидів, якщо котра нація з місцевою владою захотіла б скористати ,і українці з цієї нагоди скористали „перші й найбільше": і їхній „уряд" у Києві, і український народ почали переслідувати жидів, а Москва є ніби „невтральна".

Керманичі Об'єднаних Націй зроблять з цих „документів" такий висновок: коли навіть під советською владою Москви, яка хоч і „толерує" антисемітську агітацію в Україні, але стримує її від погромів, — все ж український народ і його „автономна влада" в Києві виступають проти жидів, то що б то було, коли б так українці мали свою суверенну Українську Державу! Вони там, мовляв, негайно знищили б жидів! Отже демократичний світ повинен усе це мати на увазі, коли він бачить змагання українців до відновлення Української Держави.

Так формується опінію Об'єднаних Націй про українську визвольну справу.

Десятки (дехто каже, що аж 70) держав мають жидів-дипломатів своїми головними представниками в Об'єднаних Націях; а Дж. Кеннеді, ставши президентом ЗДА, назначив речником ЗДА при ОН Адлая Стівенсона (хоч щодо релігії він, кажуть, протестант) та його дорадника амбасадора Филипа Ключника - одного з головних провідників жидівства. І там, на форумі Обєднаних Націй, з початком 1961 року почали формально готувати суд над українським народом під замітом т. зв. „українського антисемітизму".

А поза межами форума Об'єднаних Націй може виникнута дискусія; українці можуть запитати керманичів Об'єднаних Націй: „Де й коли т. зв. „українська влада" в Києві (вона ж є комуно-большевицькою експозитурою з Москви, а не українською!) переслідує жидів?

Отже українські політики стоять тепер перед таким завданням: стверджуючи факт, що москалі — це антисеміти (бо так воно в основному і є), зокрема нагромадити докази, що також і центральна влада (в Москві) Советського Союзу є націоналістично-російською, отже й антисемітською. І при цьому конче треба виявити:

Чи, де, коли і як советська влада у Москві судила жидівство, як жидівство? Яке число і яких жидівських діячів і на які кари було засуджено? Скільки і яких рабінів було суджено, розстріляно, заслано на каторги, знищено без суду? Скільки жидів було вимордувано штучним голодом в Україні в 1932-33 рр. (коли українців згинуло коло 7,000,000)? І що жидів нищено тільки за те, що вони жиди. Треба подати точні факти, числа, імена осіб, обставини, причини і т. д. Особливий натиск треба покласти у відповіді на питання: За що, конкретно, з яких формальних причин советська влада мала б жидів переслідувати? При цьому конче треба уникнути однієї помилки основного характеру, а саме: не змішувати тих випадків, де жидівські одиниці, стали жертвами власної жидівської політики, — бо ж і між самими жидами є внутрішні суперечки (є вони і в Ізраїлі тепер), отже вони бувають і в інших країнах, — то щоб не записувати цього на рахунок не-жидів.

Документи, що мають дати відповіді на ці питання, повинні бути конче зібрані, — щоб показати світові правдиве обличчя влади в Москві.

Помер претендент на „наслідство Св. Петра" і на „безсмертність"

Головною основою існування секти, званої „Нова Апостольська Церква" в Німеччині була віра в „безсмертність" її провідника Йогана Ґотфріда Бішофа, який вважався „Архиапостолом — наслідником Апостола Петра".

І сам Й. Г. Бішоф, і всі 500,000 членів його секти вірили, що він не вмре ніколи. Й. Ґ. Бішоф жив довго, а це скріплювало віру в його „безсмертність", і завдяки цьому число членів секти збільшувалось. Але під кінець 1960 р. в „Новій Апостольській Церкві" сталася історична катастрофа й трагедія: „безсмертний" Й. Г. Бішоф помер (йому було 90 років).

„Безсмертність" Й. Г. Бішофа була офіційним догматом „Нової Апостольської Церкви", а коли ж він усе таки помер, то ця подія сколихнула самими основами ,на яких ця Церква була побудована; її члени почали масово зневірюватися, а навіть показалися прояви атеїзму.

А тим часом вибрали нового „Архиапостола — наслідника Ап. Петра" в особі Вальтера Шмідта з Ноесфалія.

Щоб заспокоїти своїх вірних, він видав „Послання", в якому вияснює, що покійний Й. Г. Бішоф дійсно був „безсмертний", але згодом ,Бог, з невідомих нам причин, змінив Свої пляни', і внаслідок цього Й. Г. Бішоф мусів умерти.

Деякі члени „Нової Апостольської Церкви' голосно ремствують на своїх провідників, які „проголшують такі догмати, що суперечать законам природи, які встановив Бог, коли Він творив світ".

КАТОЛИКИ — ГОЛОВИ ДЕРЖАВ

Католики є головами в таких державах: в Европі — Австрія, Бельгія, Франція, Західня Німеччина, Ірляндія, Ліхтенштайн, Італія, Люксембург, Монако, Голляндія, Портуґалія, Сан-Маріно, Ватиканська держава, Іспанія. В Африці: Конґо, Айворі Ковст, Сенеґаль, Танаґаїка. В Азії: Філіпіни, Південна Корея, Південний Вієтнам. В Америці: ЗДА, Болівія, Бразилія, Чіле, Колюмбія, Коста Ріка, Куба, Домініканська республіка, Еквадор, Ель-Сальвадор, Ґватамаля, Гаїті, Гондурас, Мексико, Нікараґуа, Панама, Параґвай, Перу, Уруґвай, Венецуела. — У державах: Іспанія, Аргентина й Параґвай на основі конституції тільки католик має право бути президентом.

В АНГЛІЇ ПОМІТНЕ РЕЛІГІЙНЕ ВІДРОДЖЕННЯ

Англіканська Церква інформує, що від часу 2-ої світової війни в Англії стало помітним релігійне відродження. Річник Англіканської Церкви за 1961 рік свідчить, що в провінціях Кентербері й Йорк членство Церкви впродовж повоєнних років зросло на 66 відсотків. За цей час до свого першого Св. Причастя приступило 9.748.000 осіб, а 1959 року було висвячено 601 священиків, при чому попередній середній вік кандидатів на рукоположених був 34 роки, а тепер — 32 роки. До Великоднього Причастя 1958 року приступило 2.248.229 осіб (усіх англіканців є біля 40 мільйонів), цебто на 4.3% більше, ніж 1956 року.

Азія проти Християнства

Уряд Єгипту закрив 20 приватних католицьких шкіл. У Єгипті населення майже виключно мусулманської релігії.

Уряд Британської Ґуяни (азійська автономна колонія Британії) узяв під свою контролю всі християнські приватні школи. Міністр освіти Брит. Ґуяни мотивує цю акцію тим, що християнські шкільні „церковні установи, в яких теорія знання і космологія (наука про всесвіт) уже більше не надається... в цих часах техніки й науки", показалися неспромоможними задовольняти належної потреби освіти. — Населення Британської Ґуяни (540,000 осіб) складається з індійців, китайців, африканців та европейців, а в цьому 170,000 протестантів і 70,000 католиків; решта (близько половини) це не-християни.

Уряд Цейлону закрив 2,500 приватних християнських шкіл, — у цьому католицьких було більше, ніж протестантських. У католицьких школах було тільки 65 відсотків учнів католиків, а решта буддисти. У протестантських школах учнів-буддистів було більше, ніж протестантів. Серед 9,000,000 мільйонів населення Цейлону є тільки 80,000 християн, 2,000,00 ісповідників старої індійської релігії, а решта — буддисти.

Уряд Бурми видав під кінець 1960 р. закон, силою якого державною („панівною") релігією проголошено буддизм, а решта релігій будуть тільки на статусі „меншостевих". На 20,250,000 осіб населення Бурми 80 відсотків — це буддисти, а 6,000,000 — мусулмани. Християни: 600,000 протестантів і 177,000 католиків. Християни кажуть, що уряд Бурми упосліджує їх.

БОРОТЬБА РЕЛІГІЙ У СУДАНІ, „ПРАВДА ПО ОБОХ СТОРОНАХ"

Влада Судану (в Африці) оскаржує захожих християнських місіонерів у політичній „підривній діяльності" проти інтересів Судану; а християнські місіонери обвинувачують суданську владу в „пригнічуванні Християнства". І тут „правда по обох сторонах", каже „Лондон Обзервер".

У південному Судані на велетенських просторах є велика маса поганських племен, що живуть примітивно, крайньо консервативно і розмовляють різними місцевими діялектами. Ці племена називаються „нілотики". Влада і провідна верства Судану намагається об'єднати племена Судану в одну націю (арабську), з одною соборною мовою і культурою, і вона це робить за допомогою суданських державних шкіл; але тому, що ці державні суданські (арабські) школи ісламські (мусулманські), то головний діяч католицької місії у Судані, езуїт Сатурніно (з Італії) розпочав агітацію, щоб погани „нілотики" не посилали дітей до урядових шкіл, бо там їх навертають на мусулманства; більше того, о. Сатурніно і його організаційна сітка повели широку агітацію між різними племенами, щоб вони повстали проти центрального суданського уряду, і творили свої самостійні державки, бо це відгородить їх від мусулманської частини Судану, і тоді легче буде поширити католицтво. Влада побачивши, що національна єдність Судану загрожена, хотіла арештувати о. Сатурніно і його релігійно-політичних співробітників, але він утік в Уґанду.

КЕННЕДІ Й ЖИДИ

У „Вістнику" за 1-го лютого 1961 р. була довша стаття п. з. „Кеннеді й жиди", в якій подано більше джерел на цю тему. Але мірою цього, як президент Кеннеді розгортає свою президентську діяльність, надходять дальші інформації про успіхи жидів за адміністрації нового президента ЗДА.

Тут подаємо точним перекладом і повністю інформацію, опубліковану в жидівському часописі „Да Ізраелайт Прес" (3. 2. 1961 р. Вінніпеґ) п. з. „Клюцнік — допомога Стівенсонові":

„Нью-Йорк. — Тут повідомлено, що Филип Клюцнік — один з наймолодших жидівських провідників у ЗДА і попередній міжнародній президент Бнай Брит отримав рангу амбасадора і він буде в службі делеґації ЗДА до Об'єднаних Націй. Він буде одним з трьох найвищих помічників Адлая Стівенсона, який очолює делеґацію ЗДА.

„Пан Клюцнік приствятив себе разом і справі Злучених Держав Америки, і справі жидівства у цілій своїй кар'єрі. Він займав урядові пости, і здобув найвищі відзначення в адміністрації Рузвелта, Трумана і Айзенгавера, а тепер знову в адміністрації Кеннеді. На жидівській сцені він недавно був вибраний головою „Юнайтед Джювиш Епіл" і завжди грав діяльну ролю в Бнай Брит. Року 1957-го його вибрано головою Президентської Конференції, яка координує акцію 16-ох більших жидівських організацій у найважніших справах. Він є також президентом Американських Приятелів Єврейського університету".

∴

Стільки подав цей жидівський часопис про Ф. Ключника.

Правда, українці-католики в ЗДА масово підтримали кандидатуру Дж. Кеннеді у виборах, бо він — також католик. Правда, ніхто з українців католиків ніякого високого становища від Кеннеді за цю підтримку не отримав і не домагається її (ці наші земляки зробили це безінтересовно), але тепер українцям конче потрібний якийсь високий оборонець в Об'єднаних Націях ,де жиди поставили Україну на слідство (отже й з метою суду). І тепер українцям-католикам, які масово підтримали Кеннеді у президентських виборах, треба б звернутися до амбасадора Ф. Ключника, щоб він на форумі Об'єднаних Націй узяв український народ у свою оборону. Ф. Ключник, як амбасадор Америки при Об'єднаних Націях, має один з вирішальних голосів у світовій політиці.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 15 центів одна або 2 за 25 ц.
Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ
(Між двома Ватиканськими Соборами)

(Продовження)

Папа Пій IX сподівався, що І Ватиканським Собором, а головно своїм догматом про непомильність, що мав би скріпити його духовну й світську власть, він скріпить авторитет Церкви і її вплив на суспільство; опозиція ж віщувала, що станеться якраз навпаки — що папські претенсії на таку власть спричиняться до руїни Церкви й упадку релігійности. А 85 роками пізніше, цебто 1955 р., епископ Ф. Дж. Шін — заступник ньюйоркського кардинала Френсиса Спелмена — заявив: "Західний матеріялістичний світ взагалі вже пропащий, і що його може спасти тільки глибоковіруюча... Росія—навіть большевицька, бо вона у свій большевизм усе таки вірить, а західня людина уже не вірить в ніщо".[25])

Чи справа із західньою людиною представляється аж так зле, як думає еп. Шін, — над тим питанням можна б сперечатися. Але коли еп. Шін під словами "західня людина не вірить уже в ніщо" розуміє той факт, що людина Заходу вже не вірить у папські претенсії, основані на ісидоризмі, — претенсії на абсолютну власть та її буцім то "божественні основи", то це очевидний факт.

Пишучи про заповіджений папою Іваном XXIII черговий Ватиканський Собор, журнал "Раджоне" (28. 2. 1959 р.) заявляє, що йому відома справжня причина заповідження нового Собору; а ця причина така, що "новий світовий Собор буде шукати нових засобів для піднесення Католицької Церкви з морального й релігійного упадку... Може знайдуться якісь драстичні засоби для конаючої Церкви, що сповільнять її кінець, але вони не врятують її перед загибіллю", — заявляє цей журнал. Італійська газета "Аванті" (30. 1. 1959 р.) ухиляючись від критикування папи Івана XXIII, критикує його попередника — папу Пія XII, якого осуджує за зосередження у своїх руках власти й за введення (1950 року) догмату про взяття Діви Марії на небо з тілом, — чим він ще поглибив роз'єднання Римської Церкви з іншими Християнськими Церквами, — бо в них такого догмату немає. Отже "Аванті" сподівається, що заповіджений Собор "для Католицької Церкви без сумніву буде новим поштовхом серед світу, що прямує до 2000-ліття по Нар. Хр., і до здобуття місяця". — Цебто, "Аванті" ціляє в покійного папу Пія XII, а влучає в папу Івана XXIII, хоч по імені не критикує його ("про присутніх не говориться"!); він чинить натяк на те, що в близько 2000-му році по Нар. Хр., у модерних часах, годі думати про оздоровлення Церкви на старих основах, бо вони — ісидористичні. Італійський часопис „Республіканський голос" (28. 1. 1959 року), пишучи про майбутній Собор, ніби похвалює папу Івана XXIII, — що він "второпний і мудрий", бо "у нього є замір погодити вічні й незмінні закони Церкви з конечностями й вимогами сучасних людей". Але цей часопис, очевидно, іронізує. Ця іронічна суґестія згаданого часопису викликає собою спомин про заяву папи Пія IX в його "Алокуції" від 20 квітня 1849 р. — що "він ніколи не мав нахилу змінити характеру своєї власти; отже йому не залишається думати інакше, як тільки так, що стара система церковного правління може бути погоджена з новою конституцією, що тепер опрацьовується",[26], цебто з демократичною Конституцією. Звичайно, свого абсолютизму з демократією папа Пій IX не погодив, не збирався погоджувати, та й погодити не міг з принципових причин, — бо їх погодити не можливо.

Як представляється справа з "свободою", що про неї говорив папа Іван XXIII 25-го січня 1959 року, як про одну з цілей майбутнього Собору, це видно не тільки з "Твердих точок", виданих Ватиканом 1960 року, але й з низки інших офіційних актів Ватикану.

Наприклад, журнал "Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" передав такі інформації з Риму: "Перше засідання Синоду Католицької Дієцезії м. Риму відбулося на початках цього місяця(січня, 1960 року): це був перший Синод після 500-літньої перерви... Понад 800 членів духовенства м. Риму зібралися на засідання, що тривало тиждень, і вони прийняли рекомендації числом біля 800 артикулів, які становлять собою дисциплінарний кодекс, який відноситься до обов'язків духовенства й до пропаганди віри... Папа (Іван XXIII) відкрив це засідання своїм словом, і він заявив, що в усіх виданих нових декретах традиції Риму мусять бути збережені, але в парафразі...

Він також сказав, що засідання цього Синоду було важливе, як вступ до цього, що має продовжуватися на Вселенському Римському Соборі (заповідженим папою Іваном XXIII)... Некатолики зацікавлені тільки ось цими кількома декретами, що були (Синодом у Римі) "парафразовані й видані": "Усім світським забороняється читати всякі видання, що є під впливом протестантів, іллюміністів, екзистенціялістів, атеїстів і матеріялістів. Усім світським забороняється брати участь в усяких Богослуженнях, проповідях чи в розмовах некатолицького віроісповідання".

25) Журн. "Київ". (Филадельфія), ч. 4. 1955.
26) Dalberg - Acton. The History of Freedom. p. 364.

(Далі буде)

ПАТРІЯРХ ОЛЕКСІЙ ВІДВІДАВ ПАТРІЯРХА АТЕНАҐОРАСА

Олексій — Патріярх Московський, повертаючись у січні із своєї подорожі по Малій Азії, по дорозі відвідав патріярха Констянтинопільського Атенаґораса І. Свою подорож патріярх Олексій розпочав в останніх місяцях 1960 року, і він розмовляв з православними Патріярхами Церков у Малій Азії та з головами держав. Уряд Ізраїля прийняв патріярха Олексія (чи може скоріш епископа Нікодима, який був „речником Патріярхату") з почестями.

Патріярх Констянтинопільський, хоч він і зберігає за собою традиційний почесний титул: „Вселенський Патріярх", був останнім, що його відвідав патріярх Олексій. Минулого року патріярх Атенаґорас відвідав Патріярхати Малої Азії, а його слідами незабаром поїхав патріярх Олексій. Деякі спостерігачі вважають, що між Патріярхіями Московською і Констянтинопільською почалося змагання за впливи у Малій Азії.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ КЕННЕДІ

Журнал „Чорч енд Стейт" (за лютий 1961 рік) інформує, що склад Кабінету Міністрів президента ЗДА Джана Кеннеді (католика) такий:

Дін Раск (пресвітеріянин) — Закордонні Справи; Роберт С. Мекнамара (пресвітеріянин) — Оборона; Абрагам Рибіков (жид) — Здоров'я, Освіта, Суспільна Опіка; Артур Дж. Ґольдберг (жид) — Праця; Орвил Фрімен (лютеранин) — Хліборобство; Лютер Годжес (методист) — Торгівля; Стюарт Юдал (мормон) — Внутрішні Справи; Даґлес Діллон (епископалець) — Фінанси; Дж. Едвард Дей (методист) — Пошта й Телеграф; Роберт Ф. Кеннеді, брат президента (католик) — Судівництво.

До цієї інформації, поданої вищезгаданим журналом, слід додати зауваження, що в уряді Кеннеді релігія не завжди інформує про етнічну приналежність члена уряду. Наприклад, Адлай Стівенсон є близькою до жидів людиною, але він є баптист. Поза членами Кабінету Міністрів, жиди займають і інші високі пости в уряді Кеннеді, напр., Ключник має рангу амбасадора і є одним з трьох найвищих дорадників Адлая Стівенсона в О.Н.

Жиди подають, що їх в ЗДА є 5,500,-000 осіб на понад 170,000,000 усього населення ЗДА. Цебто жиди становлять собою (за жидівськими даними) приблизно 3 відсотки всього населення ЗДА, а в Кабінеті Міністрів вони здобули собі 20 відсотків усіх місць. А треба мати на увазі, що жиди займають провідні становища в цих партіях, з яких походять міністри інших релігій, отже вони мають на ці партії вплив.

Виборці-українці (католики), які масово підтримували Кеннеді у виборах, не отримали жодного посту в уряді ЗДА, і не домагалися цього; їм досить, що вони помогли вибрати президентом „католика", а самі залишилися тільки допоміжним матеріялом для політичних успіхів не-українців.

УРЯД УСУНУВ АРХИЄП. З ГАЇТІ

Уряд острова Гаїті, що його очолює Дюваль'є, видав наказ, щоб католицький архиепископ Пуар'є виїхав з цього острова. Дюваль'є сказав, що комуністична організація студентів, замаскована під фірму ,католицької", плянувала повалити уряд; архиепископ Пуар'є допомагав цій організації, і дав їй 7,000 долярів „взятки", — отже, мовляв, він співпрацював з комуністами, щоб повалити уряд Дюваль'є, бо він „націоналістично-диктаторський", і не хоче бути „сліпим знаряддям" у руках Епископату.

Папа викляв „усіх тих, що причинилися до усунення епископа" з Гаїті.

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Дня 17-го листопада 1960 року відбулися перші ініціятивні сходини для зорганізування Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Присутні були: Анна Фіґус, Соня Мандзюк, Зеновія Харовська, Єлисавета Прокіпчук, Ірина Котелко. На цих сходинах створено Ініціятивний Комітет.

Дня 24-го листопада 1960 року відбулися другі сходини Ініціятивного Комітету.

Дня 1-го грудня 1960 року відбулися перші організаційні збори, на яких створено Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Це Товариство складається з дівчат і молодих жінок української національності православного віроісповідання. Загальні цілі Товариства такі:

а) брати допоміжну діяльну участь у культурно-освітньому, виховному й товариському житті питомців Колеґії й українського православного студентства взагалі на терені Вінніпеґу; б) поглиблювати релігійну й громадську свідомість серед своїх членкинь і українського студенства: в) подавати всяку можливу моральну й матеріяльну допомогу Колеґії.

Листом з 10. 12. 1960 р. Товариство звернулося з проханням до Дирекції Колеґії, щоб вона апробувала й визнала Товариство та щоб дала йому приміщення в будинку Колеґії на збори і таке інше. Товариство одночасно заявило, що воно буде провадити свою працю в тіснім порозумінні з управою Колеґії.

Дирекція Колеґії на своїм засіданні 13-го грудня 1960 року узглядинла прохання Товариства й повідомила його про це відповідним листом.

Наша Церква пляную поставити новий будинок Колеґії — вже на університетській площі; так би мовити, „душею" того нового будинку буде Каплиця Колеґії, і наше Товариство поставило собі метою якнайкраще обладнати її та прикрасити в українському православному стилі. Цю каплицю можуть відвідувати люди різних віроісповідань, а тому найособливо йдеться про це, щоб вона повністю віддзеркалювала собою красу, велич і повагу українського православного обряду.

У склад Управи Товариства вибрані слідуючі особи: Анна Фіґус — голова, Зеновія Харовська — заст. голови, Єлисавета Прокіпчук — секретарка, Ольга Дмитрова — касирка, Ірина Котелко — членкиня Управи, Соня Мандзюк—культурно-освітня референтка, Стефанія Копчук — референтка імпрез, Галя Майба — пресова референтка.

Дня 4-го грудня 1960 року Товариство подало перекуску на прийнятті з нагоди відкриття 1960-61 академічного року Колеґії, а 11-го грудня 1960 року, воно влаштувало прийняття на Св.-Андріївському вечорі в Колеґії. Дня 15-го грудня 1960 року на культурно-освітніх сходинах Товариства була висвітлена фільма панни Ірини Котелко п. н. „Подорож по Україні" та виставка деяких предметів, що їх панна Котелко привезла з України, яку вона недавно відвідала.

На зборах 12-го січня 1961 року промовляв голова Дирекції Колеґії о. Д-р С. В. Савчук на тему „Колеґія в минулому й пляни на майбутнє".

Товариство приготовляється до „Великого Базару", що відбудеться в суботу 18-го березня 1961 року в будинку Колеґії Св. Андрея, 259 Чорч Евеню від 1 години по полудні до 19 год. вечора.

На цьому базарі буде випродаж нових і вживаних речей і різні розіграші для всіх.

Усі ті, що бажали б видатніше підтримати цю імпрезу, можуть зробити це також шляхом пожертвування для нашого базару щонебудь з таких предметів: 1) уживані, або нові книжки; 2) уживані жіночі капелюхи; 3) уживані ручні торбинки; 4 нові фартушки; 5) одежа в доброму стані; 6) рукавиці; 7) пояси (паски); 8 шалі; 9 вазончики; 10 ювілерські вироби; 11 печиво; 12) усякі інші нові, або вживані речі в доброму стані, що зайві Вам; 13) грошові пожертви.

З дарованими предметами просимо ласкаво зголошуватися до членкинь Базарового Комітету, в склад якого входять: пані Зеновія Харовська, пані Дарія Земанська, панна Зеновія Богонос, панна Ірина Котелко й пані **Галя Майба**, — або також зголошувати, особисто, чи присилати на адресу:

Women's Auxiliary of St. Andrew's College in Winnipeg
7 St. Johns, Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

На місці буде згадати, що Товариство пляную влаштувати **Чайне Прийняття** в Колеґії Св. Андрея, **в неділю, 7-го травня 1961 року.**

Це, мабуть, буде остання імпреза в теперішнім будинку Колеґії, який переходить на власність нових власників у половині липня 1961 року.

Галя Майба, Пресова референтка.

ПОЖЕРТВИ НА ОБЛАДНАННЯ КАПЛИЦІ

В. Перепелюк — Флин Флон, Ман	$9.00
Мир. Ягольницький, Дніпер, Саск.	6.00
Прот. і Добр. Стефюк, Толстой ...	5.00
о. Прот. Е. Труфин,, Етелберт, Ман.	4.00
А. Боднарчук, Кектас Лейк, Саск.	4.00
Василь Кривий, Айтуна	$1.00
С. Крим, Прілейт, Саск.	1.00
В. Ґалатовський, Флин Флон, Ман.	1.00
В. Баюс, Гемилтон, Онт.	1.00
Н. Лабюк, Стурджіс, Саск.	1.00
Пані В. Круптуль, Кісінгер, Саск.	1.00
Г. Реніцький, Ст. Кетеринс, Онт. ..	1.00
Ф. Татарчук, Лашін, Кве.	1.00
А. Лучка, Ошава, Онт.	1.00
С. Ґереґа, Гаес, Саск.	1.00
П. Курковський, Гаес, Саск.	1.00
Д-р Т. Рева, Торонто, Онт.	1.00

Подяка тим, що продали чи закупили квитки на базар, який відбудеться 18-го березня в Колеґі. Св. Андрея у Вінніпезі

Д-р Ф. Тижук, Вінніпеґ; Іван Бойчук, Брендон; О. Боднарчук, Ретвел, Ман.; Ів. Драбинястий, Вінніпеґ; Д. Ґерич, Вінніпеґ; о. Ів. Куліш, Вайта, Ман.; Ів. Касюряк, Брендон, Ман.; Пані Ременда, Лек Ду Баней, Ман.; Ів. Буґера.

На ЧОМУ Ж ВІН „ГОСПОДАРЮЄ"?

У пропагандивній советській газетці „За повернення на Батьківщину" (ч. 89 (476) 1960 року опублікований лист, під яким підписане ім'я: „Іван Степанович Лунак" з Тернополя. Він приїхав до СССР з Аргентини, куди він виїхав був з Тетнопільщини.

У цьому листі сказано, що його брат Василь „господарює в Чернихові"! Питання: на чому ж той Василь Степанович „господарює", коли комуно-большевицька влада відібрала від селян їхні господарства?

У „країні осла"

В Еспанії осел, як домашня тяглова тварина, дуже розповсюджений, отже журналісти іноді називають Еспанію "країною осла".

Суспільно-політичний і господарський стан Еспанії має статичний характер, цебто він стоїть на місці, нерухомий. Еспанці сильно прив'язані до своєї традиції. У традиції є добрі складники, і їх треба зберігати; ці добрі складники навчають, як треба чинити й надалі. Але у традиції є також недобрі складники, і їх треба позбутися, — вони навчають, як не треба чинити надалі. Напр., у традиції народів є віра в існування "відьом" і жорстоке мучення й мордування невинних жінок, запідозрених у "відьомстві". Але така традиція — шкідлива для суспільства, і цивілізовані народи перестали її практикувати.

До добрих складників еспанської традиції належить зберігання сильних родинних зв'язків, — "дім" (сім'я, родина) з його "домашнім огнищем" має там священний характер, а понад усе — релігія.

До від'ємних і шкідливих складників еспанської традиції, які в Еспанії плекаються й досі, це її півфеодальний характер, що є немов відгомоном давнішого кріпацтва (панщини). Клясове походження людини там відограє дуже важливу ролю. Покутує середньовічна атмосфера нехіті до поступу, страх перед поступом, - перед поступом узагалі, отже й перед поступом до кращого. Народня маса густо, як на наші часи, оповита мряковинням усяких забобонів, що невідомі в жодній іншій цивілізованій країні. Еспанія — хліборобська країна, хліборобство в ній — на примітивному рівні. Вона економічно сильно відстала. Народні маси бідують. Де бідний селянин ступить ногою, там попаде на землю або "ґранда" (шляхтича), або на манастирську землю.

Ґранди живуть пишно. І політична знать живе в розкошах: люксусові апартаменти, купальні басейни в городах. Слуги там дуже дешеві, отже ця правляча знать уважає це "добробутом" — тільки для себе.

Католицька Церква в Еспанії — це майже одинока Церква, що там існує, бо протестантів нараховується тільки коло 30,000 осіб, і вони урядом (він клерикально-католицький) сильно переслідувані, поставлені поза закон.

Найбільш "воюючою Церквою" (традиційне латинське окреслення: "Екклезія мілітанс") Католицька Церква була й досі і такою залишилася саме в Еспанії, — там найгірше шаліла т. зв. "Свята Інквізиція" в середньовіччі, і там якраз діяв найжорстокіший інквізитор — т. зв. Великий Інквізитор, Торквемада, монах-домініканець. Торквемада був сином еспанця й матері-жидівки, дочки жидівського бандира. Там, в Еспанії, ще 1848 року (коли в інших країнах уже цвіла "Весна Народів") Свята Інквізиція в Севіллі спалила "еретиків" (людей, запідозрених у нелояльності до Католицької Церкви).

Брак іншої релігії в Еспанії, крім католицької, дає Католицькій Церкві можливість бути безконкуренційною у своїй науці й авторитеті. Еспанці не мають перед очима іншої релігії й Церкви, крім католицької, отже вони не можуть шля-

хом порівняння критично розцінювати Католицьку Церкву, і їм не вільно мати вибору релігії й Церкви.

Католицька Церква в Еспанії тримається на двох стовпах: один з них — це консервативно-традиційна атмосфера серед еспанського народу, а другий — це те, що за Католицькою Церквою стоїть влада; згідно з Конституцією, головою держави може бути тільки католик.

Еспанці мають у собі не тільки гарячу романську кров, але й домішку арабської крови "маврів", отже вони палкі, вибухові, непогамовані. У них є схильність брати життя більш на віру, ніж на розум. Вони крайні — з однієї крайності перекидаються в протилежну крайність. Це також показала громадянська війна в Еспанії 1936-38 рр.

З традиційних фанатичних католиків велика маса населеня раптом перекинулася до комуністів і жорстоко розправлялася з католицьким духовенством.

Тому то дехто вважає (а в тому й самі еспанці), що в Еспанії потрібна сильна рука — диктатура. Диктатором там є генераліссімус Франческо Франко, — 4 грудня 1960 року йому сповнилося 68 років. Він дуже пильнує свого здоров'я, щоб жити якнайдовше. Ніхто його там не любить, але більшість людей побоюються майбутнього — коли б не стало цього диктатора: самоопанованого, маленького ростом, на білому коні. Народ боїться повторення жорстокої домашньої війни, що була в 1936-38 роках. На цьому побоюванні народу, а ще більше його вищої кляси, а також на силі Католицької Церкви й на загальній темноті серед мас тримається диктатура ген. Франко. Ба, 47-літній Дон Хуан з королівської династії Бурбонів — правнук британської королеви Вікторії - терпляче очікує на Портуґальській Рів'єрі, щоб сісти на престолі в Еспанії.

Гаряча кров, гарячий темперамент еспанців, схильний до фанатизму й вибуховості — це природній чинник, але він не такий, щоб його не можна було відповідно перетворити належним вихованням — зробити розумним, самоопанованим; такою подивогідно опанованою є правляча аристократична верхівка Еспанії, — це наслідки відповідного виховання. Але народніх мас ця верхівка належно не виховує, тримаючи їх у примітивному стані духа й умовин життя, щоб мати для себе й перед світом оправдання для своєї диктатури над масами, бо, мовляв, вони "вибухові" й "темні", отже без диктатури була б "комуністична" революція. Це правда, що в Еспанії, як і в інших країнах, діють комуністичні затаєні агенти. Але правдою є також і це, що де немає для комунізму відповідного ґрунту, там йому не можливо поширитися. Наприклад, у Канаді комуністична партія дозволена, але вона маленька (7,000), і не має навіть стільки голосів, щоб хоч одного свого посла провести до парляменту в Оттаві чи допровінційних леґіслятур. Комунізм — це немов прищ: коли прищ вискакує на тілі, й починає більшати й роліти, то це знак, що зо здоров'ям цього тіла,щось не гаразд. В Еспанії ґрунт під комунізм у 1936-38 роках виробили "ґранди" (шляхта) й Католицька Церква, — цей ґрунт: темнота, нужда, феодальний устрій середньовічного типу, і на цьому ґрунті свобідно й з радістю жирували комуністичні агітатори.

Популярний вислів "залізна заслона" має на увазі поділ світу на "вільний світ" і "поневолений світ"; під словами "поневолений світ" розуміють тільки країни з комуністичними режимами, а під словами "вільний світ" розуміють усі країни Заходу. Але цей поділ неточний, бо хоч Еспанія на Заході, але в ній існує диктатура так само, як у комуністичних країнах, — хоч диктатура не комуністична, а фашистська, а народні маси в Еспанії живуть у такій же нужді й визиску, як у комуністичних державах. У комуністичних державах переслідується всяку релігію, а в Еспанії диктатура Католицької Церкви силою уряду переслідує всі релігії, крім католицької.

При цьому треба зазначити, що диктатор Франко й Католицька Церква в Еспанії таврує кожного словом "комуніст", хто виступає в обороні поступу до кращого й демократії. Бо це дає режимові Еспанії й Католицькій Церкві можливість дійсних демократів, які не є комуністами, замасковано винищувати під фірмою "комуністів". Таким чином вільний світ уже не знає, хто в Еспанії є комуніст, а хто не комуніст, а демократ. Так "скаламутивши воду", режим Еспанії і Католицька Церква мимоволі улегчили роботу комуністичним аґентам, що можуть ховатися за плечі демократів, яких режим так само проголошує "комуністами", хоч знає, що вони ними не є.

Світ говорить про населення Еспанії як про "одну націю" (30 мільйонів осіб 1960 року). Але при тому не говориться, що в Еспанії є, крім еспанців, ще й інша нація -- **баски,** що поневолені еспанцями. Баски живуть у Піренейських горах, — живуть вони там не менше п'ятьох тисяч років. Це в боротьбі з басками поліг славний полководець імператора Карла Великого (Шарльмань), відомийРолян, оспіваний у старовинній французькій творчості. Року 1300-го еспанці врешті покорили басків у цьому розумінні, що баски признали над собою владу еспанських монархів Кастильської династії, але вони не признали над собою влади Еспанії, як держави, і їхня національно-політична автономія впродовж дальших 500 років була забезпечена їм спеціяльними привілеями ("фуерос"). Але з роком 1876-им Еспанія почала основно винищувати решту їхньої автономії, а також мову й культуру басків. Коли в Европі благодійно повіяв дух "Весни Народів", то з того часу баски почали відроджуватися, і на переломі 19-20 століть стояли вже високо національно-політично, культурно й економічно. Зокрема поклали великий натиск на економічний розвиток, щоб утримати свою інтеліґенцію та зробити її незалежною від еспанських посад. Баски не вірили, що інтеліґенція може виконати своє національне завданя на чужих посадах.

Баски католики, але Рим був і є проти них політично. Римові потрібна велика Еспанія, отже він не хоче, щоб баски від Еспанії відділялися й так ослаблювали її.

За часів громадянської війни між комуністами, націоналістами й демократами в Еспанії в 1936-38 рр. баски вирішили, що настала відповідна хвилина визволитися з-під еспанської корииги, користаючи з нагоди военної заверюхи. Як віруючі католики, баски на рукавах своїх уніформів мали знаки білого хреста на червоному тлі. У рядах баскійської невеличкої армії було багато католицьких священиків — баскійських патріотів. Комуністи вороже дивилися на них, як на релігійних людей і патріотів. Знову ж еспанські націоналісти та еспанські єпископи проголосили перед світом всіх баскійців "комуністами", і вони жорстоко з ними розправлялися, а католицько-еспанські єпископи виклинали їх та їхніх священиків.

Басків в Еспанії є близько три четвертини мільйона; вони живуть на просторі 17,500 квадратних кілометрів (у Франції, по другому боці Піренеїв є ще окремо понад 300,000 басків).

Баски й далі мучаться у важкій неволі під еспанським гнітом, а світ мовчить про це. . .

З Еспанії, з-під її диктатури ген. Франко й диктатури Католицької Церкви втікають люди, масово втікають навіть священики. За 1959 рік коло 1,000 священиків утікли у Францію. Уряд Еспанії і Католицька Церква стараються не випускати на еміґрацію еспанців, бо вони, діставшися за границю, "дуже скоро покидають Католицьку Церкву".

Майбутнє Еспанії досить загадкове, його годі передбачити.

М. Луб'янецький.

„БЕЗГОЛОВІ БУДДИ"

Королівство Тайланд (населення — буддистської релігії) густо вкрите статуями Будди. Заграничні колекціонери дорого платять за голову статуї Будди. отже злодії зрубують ці голови і продають. Поліція вже викрила 3,500 тих проданих голов.

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

(а) Світлі Ризи (білі, срібні, жовті, золоті)

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

б) ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений	42.50

(в) ПЛАЩЕНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім осіб

З шовковим обшиттям	100.00
З золотим обшиттям	125.00

Спаситель тільки

З шовковим обшиттям	70.00
З золотим обшиттям	100.00

(г) АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна	15.00

(г) КНИГИ

Великопістні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон св. Андрея Критського	1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРЕС. ФОНД „ВІСТНИКА"

ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Ф. Савіцького 17.00
ШИПМЕН, Саск. Збірка о. С. Зузака з нагоди Вінчання п-ва Теодора Сокалюка і Олени Кучірик 15.00
КЛЕЙР, Саск. Збірка п. Франка Чорнія на Похороні бл. п. Ю. Курсика 15.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Михайла Микитюка 14.00
ШИПМЕН, Саск. Збірка о. С. Зузака з нагоди Вінчання п-ва Степана Заларинюка і Емілії Пелех 13.50
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка д-ра С. С. Саса на Похороні бл. п. Дмитра Данилюка 11.75
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. А. Слимко 10.60
САВТВИК, Масс. — ЗДА. Пожертва пані Я. Сторожук на Похороні бл. п. Григорія Сторожука 10.00
ГУДІВ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Ів. Олійника 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Збірка о. Прот. М. Фика на Похороні блаженої пам'яти Василя Руснака 10.00
РЕДВОТЕР, Алта. Збірка п. В. Школьного з нагоди Вінчання п-ва Василя Назарука і Стефанії Попіль 10.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Івана і марії Чайка 10.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка п. М. Ґульки з нагоди 60-ліття Вінчання п-ва Дмитра і Марії Ніврanських 10.00
ФОРТ ФРЕНСИС, Онт. Збірка о. О. Кравченка на Похороні бл. п. Івана Друзика 10.00
Збірка о. О. Кравченка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Юрія і Марії Бадюків 10.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Михайла і Софії Базюків 10.00
ТОРГИЛД, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Семена Довгана 10.00
СИФТОН, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Теклі Посполіти 9.75
Українська Греко-Православна Громада, Саскатун, Саск. 9.02
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка о. Прот. Л. Дячини з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Федора і Марії Олійників 9.00
ОТТАВА, Онт. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Мих. Єлинюка 8.60
НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К. Збірка о. М. Дебрина на Похороні бл. п. Степана Назара 6.50
КАНОРА, Саск. Збірка о. В. Слюзаря з нагоди Хрещення Євгена-Андрія, синка п-ва Дмитра і Ольги Завісляків 6.00
ПОПЛАРФІЛД, Ман. Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. П. Корбутяка 5.75
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Антона Бохоня 5.50
СИФТОН, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Григорія Ролі 5.50
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Заларинюка на Похороні блаженої пам'яти пані Анни Василик 5.50
СТРИЙ, Алта. Збірка п. В. Підлужного на Похороні бл. п. Захарія Тхора 5.50
ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Збірка на Похороні бл. п. П. Касіяна, переслано Укр. Церковною Громадою 5.50
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Пожертва місцевої УГПГромади 5.50
ВАТСОН, Саск. Збірка п. Л. Половича на Похороні бл. п. В. Процька ... 5.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Ю. Ойстрика 5.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Анастазії Мартинюк 5.00
ВЕЙБОРН, Саск. Збірка п. Т. Дроня з нагоди 50-ліття Вінчання панства Крайників 5.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Якимові Бойкові 5.00
ТІЮДОР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. М. Боднареві 5.00
КАДЕТТ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Микайлові Романиці 5.00
ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. С. В. Друля на Похороні бл. п. Софії Друль 5.00
ОТТАВА, Онт. Пожертва о. М. Д. Подольського 5.00
ЧАТАМ, Онт. Збірка п. О. Хортова з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Миколи і Катерини Андрухів 5.00
ВАЙТА, Ман. Збірка о. І. Куліша на Похороні бл. п. Євгена Боднарчука 5.00
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. Н. Волинського на прийняттю в честь о. Т. Славченка 5.00
ТОРГИЛД, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Василя Надурака 5.00
ЧИЛЛИВЕК, Б. К. Збірка о. М. Дебрина на Поминальному Богослуженні по бл. п. Казимирові Пализі 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва пані Е. Маріян, у пам'ять бл. п. Е. Маріяні 5.00
ЛАК ЛА БІШ, Алта. Збірка о. М. Хоменка, з нагоди Хрещення донечки п-ва Якова і Наталки Швеців 4.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка п. Г. Репіцького з нагоди Вінчання Володимира Мінісора і Лесі Горохівської 4.00
ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Котульського в День Св. Михаїла, від дітей Української Школи 4.00
СМІТОН, Саск. Збірка о. С. Зузака з нагоди прийняття п-ва Василя і Софії Давидюків у новій хаті 3.50
ПОРТ АЛБЕРНІ, Б. К. Збірка о. М. Дебрина з нагоди Хрещення Марії і Юрія, діточок панства Афанасія і Антоніни Костецьких 3.20
АРРАН, Саск. Збірка о. С. Ґреділя на Похороні бл. п. Анни Калинчук 3.00
САСКАТУН, Саск. Пожертва Українського Інституту ім. Петра Могили 3.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Н. В. Гричука 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

В. Малюта — Давфин, Ман. 2.65
Нестор Тимчук — Вени, Саск. 2.40
Пані М. Ґлушенко — Гемилтон, Онт. 2.00
Василь Сайко — Ди Па, Ман. 2.00
П. Павлюкевич — Вінніпеґ, Ман. 2.00
Г. Соломон — Торолд, Онт. 2.00
Пані М. Палинчук — Лідер, Саск. 2.00
Йосиф Пуйда — Велланд, Онт. 2.00
Михайло Савчук — Гемилтон, Онт. 2.00
Адам Ковалишин — Райн, Саск. 2.00
Д. Павич — Джералдтон, Онт. 2.00
Іван Служак — Оберон, Ман. 2.00
С. Мриґлод — Калмар, Алта. 1.75
Пані М. Росиська — Верона, ЗДА. 1.50
М. Шибінський—Ембридж, Па., ЗДА 1.30
о. Прот. М. Мостенський — Вунсокет, Р. Ай., ЗДА 1.15
Гр. Шевчук — Вишарт, Саск. 1.00
Л. Бобіцький — Бітон, Б. К. 1.00
М. Кудловський — Лондон, Онт. ... 1.00
М. Борискевич — Гайленд Парк, Міч., ЗДА 1.00
Михайло Дмитрів — Прісвил, Саск. 1.00
Андрій Дрозд — Редіссон, Саск. 1.00
Роман Шіпович 1.00
Іван Щур — Дорбен, Ман. 1.00
Іван Смоляк — Монтреал, Квебек .. 1.00
Т. Ґлех — Скарборо, Онт. 1.00
В. Підлужний — Едмонтон, Алта. 1.00
Іван Данилевич — Вотерфорд, Онт. 1.00
Ґ. Шнурко — Содбурі, Онт. 1.00
П. Кошлай — Монтреал, Квебек .. 1.00
Василь Бобик — Брендон, Ман. ... 1.00
І. Г. Письменний — Радвей, Алта. 1.00
Андрій Король — Донвел, Саск. 1.00
Петро Чуприна — Саскатун, Саск. 1.00
Е. Шкурат — Монтреал, Квебек ... 1.00
Павло Гуд — Содбурі, Онт. 1.00
П. Т. Воробець — Мондейр, Алта. 1.00
Пані М. Кипанська—Кукс Крік, Ман. 1.00

ЗМІНА ГРОШЕЙ В СССР

Советський часопис для закордонної пропаганди „Вісті з України" (7-го січня 1961 року) інформує: „З 1-го січня 1961 року в нашій країні змінено масштаб цін. Гроші, які досі були в обігу, замінюються грішми нового зразка за співвідношенням 10 карбованців у грошах старого зразка на 1 карбованець нового зразка. ... Обмін грошей старого зразка на нові провадиться на всій території країни до 31 березня 1961 року включно... за новим курсом 1 доляр США дорівнює 90 копійкам".

Цебто, якщо хто має якісь ощадності, то за кожних 10 рублів старими грішми він отримає тільки одного рубля новими грішми, а за одного американського доляра уряд СССР платитиме менше, ніж одного рубля, - бо тільки 90 копійок. В інформації не сказано, чи також і ціни на товари знижено в десять разів, бо аж такої знижки напевно не буде.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

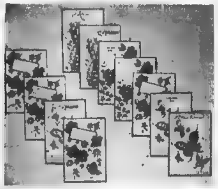

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРО ПРАЦЮ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ

Гідно вшануймо соті роковини смерті Т. Шевченка

20-го січня, 1961 року відбулося поширене засідання Ради Української Школи на Сході Канади, в якому, крім членів Ради, взяли участь професори Гавриш, Килимник, Кислиця, — завідуючий Курсів Українознавства та учителі шкіл м. Торонта. Від катедральної громади добр. Фотій, учитель Ліщина, з півн. Торонта учителька Гірняк та від Т-ва Педагогів проф. Літвінов. Не прибули на засідання представники чи учителі від Зах. Торонта, Сх. Торонта та Лонг Бренч.

Одним з головних питань, що розглядалося на засіданні, було питання про підготовку та переведення святкувань сотих роковин з дня смерті Т. Г. Шевченка.

Голова Ради Української Школи на Сході Канади проф. М. Муха в своїй короткій інформації, що саме було зроблено Радою до цього часу й запропонував накреслити напрями надалі, аж до закінчення святкування.

Хоч коротко, але цікаво відмітити, що приблизно рік тому Рада Української Школи надіслала усім школам Сх. Канади обіжник, в якому крім особливого значення цих роковин, подавалися також вказівки практичного значення як вести підготовку та відбути саме святкування, щоб воно було величним і гідним. За рік наперед подавалося, щоб учителі звернули особливу увагу на біографію поета, на його творчість, — в часі науки як в школі, так і вдома (позашкільне читання), — звичайно в доступній формі для дитячого мислення й віку; також подавалися поради щоб на святах були виголошені короткі реферати, деклямації, інсценізації, спів та музичне виконання. В клясах, давалися поради, при малюванню використовувати ілюстрації творів Шевченка.

Звичайно все це можливо робити по змозі в залежності від місцевих умов. Там де є згуртоване більше число української людности, давалося пораду влаштувати фестивалі, де учасники виявили б знання про поета та його творчість, а кращих учасників, давалося пораду, нагороджувати якимись нагородами чи похвальними грамотами.

Далі проф. Муха відмітив, що підготовка іде й святкування відбудеться, звичайно, що деякі школи може зроблять у себе святкування і в кінці березня, але це ще не буде запізно, бо цілий 1961 рік є роком присвяченим 100-літтю з дня смерті Т. Шевченка.

Щодо самого міста Торонта, то варто підкреслити, що на школи Торонта звертають свої погляди більшість шкіл Сх. Канади, бо тут є більші можливості і умови, ніж у інших місцевостях.

У Торонті існує, крім Катедральної, ще 4 школи, Курси Українознавства, тут маємо кращі приміщення, отже й тому наші завдання більші й відповідальніші. Тому ми й зійшлися спільно щоб накреслити й розробити докладніше пляни відносно переведення святкування та поділитися думками.

В обговоренні цього питання брали участь: Добродійка Фотій — повідомила про працю школи при Катедрі в справі підготовки до Шевченківських Святкувань. З учнями вивчено біографічні дані про Шевченка, читаються твори Шевченка, не лише в клясах, але і вдома, збираються колекції малюнків і т. д. Святкування відбудуться школою в клясах, але також думаємо, що відбудеться й спільне святкування, в якому візьмуть участь усі школи міста.

Учит. Гірняк — повідомила, що на святі, крім реферату й віршів буде зібрана колекція малюнків, з яких окремі будуть висвітлені на екрані. Погоджуються на окреме міжшкільне свято та на участь у ньому зі своїми учнями.

Проф. Килимник, Гавриш, Кислиця подали думку, що варто видати спеціяльну брошуру, яку роздати між учнями шкіл Торонта. Учителька Ліщина обговорювала тему реферату на Святі. Проф. Муха деталізував внески й побажання та дав ряд практичних вказівок відносно укладу програми Свята.

Засідання Ради винесло слідуючі ухвали:

а) Радою Української Школи буде написано й вислано усім школам східньої Канади ще один обіжник, в якому буде пригадано про обов'язки шкіл в зв'язку з надходячими 100-літтям смерті Т. Г. Шевченка.

б) Рада постановила просити Українські Школи м. Торонта, щоб вони крім влаштованих у себе святкувань роковин смерті Т. Шевченка, узяли також участь у спільному міжшкільному святкуванні, яке відбудеться в залі Катедральної Громади 12-го березня 1961 р.

в) Постановлено, що програма міжшкільного святкування повинна укластись у дві години часу, з яких одна година призначена для школи при Катедрі; 15-ть хвилин для Курсів Українознавства, а по 10-ть хвилин для інших шкіл м. Торонта. Детальна розробка програми залишається за керівниками шкіл. Побажання є, щоб початок і кінець програми супроводився виставленням на екрані могили Т. Шевченка й віспіванням „Заповіту".

г) Рада постановила відзначити Соті Роковини з дня смерті поета виданням спеціяльної брошури, яку буде роздано учням українських шкіл, як пам'ятку. Для цієї мети постановлено просити проф. Батинського художньо оформити брошуру, а проф. Гавриша укласти її зміст з творів Т. Г. Шевченка.

д) Просити наші церковні громади, організацій й підприємства та окремих громадян, щоб матеріяльно підтримали видання брошури й допомогли гідно й велично виконати наш загальний обов'язок перед Великим Будителем і Пророком нашого народу — Т. Г. Шевченком.

Рада Української Школи східньої Канади складається з слідуючих осіб: проф. М. Муха - голова; проф. Хохітва - секретар; проф. Кислиця, учит. Ліщина та уч-ка Сокалюк — члени.

Андрій Ліщина.

П О Д Я К А

Окружній раді та всім парафіянам Кемсецького Округа й нашим приятелям поза Кемсеком, складаємо сердечну подяку за милу Новорічну несподіванку, яка відбулась в неділю 1-го січня 1961 року в народнім домі в Мазепа, Саск. за ваш щедрий дар та тепле відношення під час нашого перебування в Кемсек. Нехай Милосердний Господь винагородить всіх Вас, за Вашу щирість!

Свящ. П. Бублик з родиною.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Редвотер, Алта.

У суботу 1-го жовтня, відбулось вінчання пана Василя Назарука, з панною Стефанією дочкою панства Стефана і Емілії Попіль з Редвотер. Чину вінчання довершив о. Прот. М. Фик, в Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Весільна забава відбулась в просторій залі в Едмонтоні. Слідуючого дня, в неділю, панство Попілі запросили родину і близьких приятелів до свого дому на "поправини".

Під час забави пан Іван Садовник, бувший торговець в Редвотер, а тепер співвласник "Імпіріял" готелю в Калгери, закликав присутніх зложити пожертви на добродійні цілі. Збіркою зайнялись дружки панни Віруся Попіль — сестра молодої і Вікторія Москалик.

Збірка принесла суму $44.00, з чого призначено на пресовий фонд "Вістника" $10.00.

Всім жертводавцям щира подяка а молодятам — Многих літ!

Гість.

Х Р Е С Т И Н И

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Чатам, Онт.

Дня 19 листопада 1960 р. п-во Катерина і Николай Андрухів були вшановані з нагоди 50-ти ліття подружнього життя. На цей ювілей зїхалися родина, приятелі та знайомі, з Дітройту, Віндзору, Торонта та дооколичних міст, в числі около 400 осіб, щоб вшанувати їх ювілей. Наспіло багато телеграм та побажань та цінних дарунків, котрі залишаться їх на довгу память. Пан Никола Андрухів приїхав до Канади 1907 р. з села Слобідки Джуринської, повіт Чортків, одружився в Торонто в 1910 р. з Катериною з родини Вишньовських з села Біла Скірка з Тернопільщини. 10 літ пережили вони в Торонті, кілька літ в Ст. Кетерин і більше як 40 літ в околиці Чатам, Онт. на фармі, де проживають і до сьогодні. Ювіляти виховали 3 дітей - два сини і одну дочку. Старший син Іван фармерує, син Петро учителює в середній школі в містечку Бленгем, Онт., дочка Анна учителює в народній школі в Чатам. Ювіляти, де би не були, брали активну участь як у церковнім так народнім житті. Були і є жертвенними на усякі цілі, і своєю повагою до людей здобули собі богато приятелів, що в той вечір заповнили залю.

При вечері було багато привітів і побажань, при кінці Ювіляти зворушливо подякували усім присутнім тим, що приготовили несподіванку — свято, за привіти, за дарунки, що звеличали їх золотий Ювілей подружжя. Зібрані відспівали їм на "Многі Літа".

При тій нагоді не забули і про українську пресу з того призначено на "Вістник" $5.00.

Жертводавцям щира подяка а Ювілятам на Многі Літа!

Олекса Хортів.

Х Р Е С Т И Н И

Ди Па, Ман.

На 27 листопада 1960, відбулося хрещення дітей Федя і Марії Премачуків у Ді Па, Ман. Чин таїнства і прийняття з цієї нагоди відбулася на фармі у діда новоохрещених, п. Василя Премачука.

На заклик п. П. Сірого з Флин Флону, присутні на торжестві зложили 20 дол., з чого половину призначено на „Вістник". Чину хрещення довершив прот. А Апонюк. Дякував п. П. Сірий.

Жертводавцям щира подяка, а Новохрещеним — Многії Літа!

о. В. Апонюк.

З ХРЕСТИН НА "ВІСТНИК"

Канора, Саск.

Добрих наших парохіян, п-во Дмитра і Ольгу Завісляків з Амстердам, Саск. поблагословив Господь ще 22-го грудня 1959 року гарним і здоровим синком Євгеном Андрієм. Дня 1-го травня 1960 р. в Українській Православній Церкві в Канорі довершено над дитиною Св. Таїнство Хрещення і Миропомазання, а опісля відбулася в домі п-ва Завісляків родинна гостина з тої нагоди. Під час прийняття, присутні гості на заклик п. Михайла Ободяка, зложили маленькому Євгенові Андрієві дарунок "на черевички", а при тому і жертву на пресовий фонд "Вістника" в сумі $6.00.

Хай в здоровлю і щастю росте малий Євген Андрій своїм батькам на втіху і поміч, а Богові і нашій Церкві — на славу.

Приятель.

СВЯТО-АНРІЄВСЬКИЙ ПРАЗНИК

Зах. Торонто, Онт.

Дня 12.12 м. р. парафія св. Андрея Первозванного, Західне Торонто належно святкувала храмове свято. В цей день Службу Божу правив тут Владика Архиепископ Михаїл. О год. девятій 30 мін. зустрів і привітав Владику настоятель Прот. о. М. Овчаренко, а мала учениця української школи Олеся Кисіль подала Владиці китицю розкішних живих квітів.

Вірних повна церква. Хор, під проводом молодого, багатонадійного диригента, Ю. Кисіля добре виконує архиерейську Службу Божу. Прислуговують чотирох хлопчиків іподияконів. Служба урочиста. Св. Євангелію прочитав і широко повчальну проповідь виголосив Владика Михаїл.

По Службі Божій Владика вітав парафіян з храмовим святом і поздоровляв всіх Андреїв, що тут присутні. При тім Владика переніс думки вірних в часи коли то, за легендою, по київських горах мандрував св. Андрей і як благословив землю давньої Руси-України. Тут Владика палко підтримував замір місцевого, парафіяльного заряду щодо побудови величного храму Божого на честь св. Андрея Первозванного, що проповідував на українській землі і поблагословив її.

Дякуючи хорові та диригентові за гарний спів, Владика, бачучи в молодім ще диригенті талант, зазначив, що з нього буде добрий диригент. По слові Владики о. настоятель поздоровляє парафіян з храмовим празником і дякує Владиці за звеличання свята Архиерейською Службою Божою. По радісним проспіванні многоліття о. Настоятель запрошує Владику і всіх присутніх на братський обід. Скоро всі місця при столах заповнились парафіянами та гостями. Помолившись розпочато обід. Всім що торкається обіду займається тут працьовите Сестрицтво на чолі з його головою пані О. Хомич. По обіді голова громади п. В. Гринь дякує Владиці та всім присутнім. По нім забирає слово голова будівельного комітету п. Саранчук, деклярyючи при тому сто долярів на будівельний фонд та закликає інших до пожертв. Отець Настоятель закликає будівельний комітет розпочати будову, обмежуючись тимчасово до виконання пивниці під теперішньою церквою, де б можна було примістити українську школу і де можна б вести церковно-громадську і культурно-національну працю. Владика, нав'язуючи до потреби будови Божих храмів взагалі, вказав на завдання і ролю нашої еміграції тут і у всьому вільному світі — про наші конкретні осяги у церковно-національнім та політичнім житті. Закликав до стійкости у своїй вірі, до братолюбства, згоди і громадської єдности, щоб одностійним, споєним фронтом відбивати всі наступи противника на наше святе Православ'є взагалі, а на нашу святу Українську Православну Церкву зокрема.

Щодо будови тут церкви св. Андрея Первозванного Владика радить Будівельному Комітетові не залякуватись бідним станом каси, а таки відважно розпочинати будову і систематично, пляново, продовжувати аж до оснаточного закінчення святині. Владика потішав будівельний Комітет, що до його б... каси будуть напливати пожертви від інших парафій та установ і від приватних осіб як що тільки буде видно розпочату роботу на місці будови. Владика припускає, що з десять тисяч дасть Катедра, дещо прийде з Лонг Бренч і т. п. Показуючи на присутнього іменинника, адвоката Андрія Орищака, Владика приточує три оригінальні факти: — коли будувалась Катедра пан А. Орищак був там головою, під кінець будови церкви на Лонг Бренч А. Орищак був там головою і, коли тепер будується церква на Скарборо пан А. Орищак і там головує. По таких словах, хоч-не хоч адвокат А. Орищак забирає слово і дав згоду стати членом і цієї парафії та пообіцяв пожертву на Будівельний Фонд. Треба припускати, що Свято-Андреївська парафія і тут використає хист і здібність адвоката А. Орищака.

Голова катедральної громади, інж. І. Янішевський у своїм слові приобіцяв, що Катедральна Громада радо допоможе не тільки 10 тисячами, про що згадував Владика, а й більше, якщо зачнеться будова.

Пан В. Григоряк б. голова катедральної громади також підтримав на дусі Будівельний Комітет зазначуючи, що Будівельний Фонд почне зростати лиш тоді, коли буде видно розпочату будову і на потвердження сказаного задеклярував 100 долярів, які внесе в той день коли перша лопата почне працю під будову.

З усього почутого тут помілось у парафіян деяке підбадьорення які до того все рішались розпочинати будову.

Під кінець зібрано і задекляровано понад 600 долярів. Молитвою "Отче Наш" гуртом проспіваною, закінчено храмове свято.

М. Котульський.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ПАРОХА

Кемсек, Саск.

Нема нічого кращого у житті людини, як те що за труд і працю на церковному або народному полі люди доброї волі виявляють признання. 1-го січня 1961 р. відбулось прийняття у залі громади Мазепа, на честь пароха нашої округи о. П. Бублика та його родини.

Отець П. Бублик обслуговує округ Кемсек лише кілька літ. Ця округа складається з громад, — Мазепа, Кемсек, Сторновий, Донвел, Колдер та новоприбулої громади „коло Ахтимійчука". За короткий час тяжкої праці ця округа виявила велике осягнення на нолі церковнім та народнім.

Свято почалось вечірною відправою, о. Бублика у церкві Св. Духа у Мазепі. Сама церква переповнена по береги, учасники із усіх сторін, а хор з Мазепи при участи визначних дяків, співав Св. Вечірню.

По відправі всі присутні перейшли до Народного Дому.

Намічене прийняття для о. Пароха й його родини члени громади вирішили зробити як несподіванку, тому прийняття розпочалося зборами представників від громад Округи, а пізніше інсп. Горчинськии у вступному слові повідомив про ціль цього зібрання, зазначивши, що ніяких нарад не буде, а натомість громадянство округи зібралося вшанувати спеціяльним прийняттям свого о. Пароха.

Господарем цього прийняття був голова Окружної Ради п. Василь Великголова. На прийнятті по черзі виступали представники від громад Округи, дякуючи о. Петрові й Добродійці за їхню щиру й жертвенну працю для Церкви, бажаючи їм усього якнайкращого в житті.

Після привітів та промов представників громадянства від Округи було принесено в дар о. Петрові й його родині телевізійний апарат, який вручив п. Петро Власійчук з такими словами:

„Прийміть, Отче, цей дар від нас усіх присутніх, за Вашу щиру та невпинну працю серед нас". Були також піднесені дарунки для пані Ддобродійки й донечки від Жіночого Т-ва.

Закінчено прийняття відспіванням „Многоліття" для о. Пароха і його родини.

Учасник програми.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Годсон Бей, Саск.

Дякувати Божій Благодати, що нас надгородив таким Священиком, котрий бере живу участь у громадськім життю і тому наша громада поволі відживає. Цим священиком є Архимандрит о. Яків Вітенко.

Ми мали річні збори Церковної Громади, а коли збори закінчились, тоді наш о. парох сказав пару слів до членів, що якраз тепер є нагода зорганізувати Рідну Школу, маєте гарний Народний Дім який можливо вживати на рідну школу. Усі члени згодились одноголосно і прислали своїх діточок — гарне число, бо прийшло поверх 30 дітей, на означений час.

Рідна Школа відбувається два рази на тиждень, де діточки отримують науку рідної мови і релігії. Під час святочного сезону діти взяли активну участь в приготованні до концерту Св. Николая з поміччю Жіночого Товариства і Священика.

Ми мали гарний концерт Св. Миколая, в програму якого входили деклямації і колядки. Отець Вітенко сказав початкове слово, зясовуючи значіння Св. Миколая, а діточки очікували нетерпеливо на прихід Св. Миколая та на дарунки, які їм принесе. Рідна Школа буде продовжувати свою працю від 1-го лютого.

Член.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:
Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25
"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів
"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів
Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів
"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів
"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00
"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00
Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЗАХАРІЙ ТХІР

Стрий, Алберта

В пятницю 23 грудня, несподівано помер Захарій Тхір. Перед смертю захворів, побув тиждень в лікарні в місті Вільна, йому полекшало і Він чувся здоровим. Прийшов на

станцію до свого стриєчного братанича Івана Павлюка, переночував одну ніч, а рано помер. Покійний Захарій народився 1880 року в селі Ястробичі Сокальського повіту, Галичина. До Канади прибув 1907 року. Працював в ріжних роботах, як усі наші еміґранти в той час. Року 1920 набув фарму між українцями в околиці Стрий, Альберта. Довгий час фармерував самий, а коли йому надокучило самому фармерувати (був самотний) він винаймав фарму своїм сусідам. Покійний був членом Укр. Пр. Церкви від початку її заснування в околиці Стрий Багато помагав при будові Народного Дому, а пізніше при будові Укр. Пр. Церкви, бо добре розумів роботу при будівлі. По Покійному лишилась памятка, свята Євангелія в гарній оправі, котру Покійний замовив у Консисторії. Покійний Захарій лишив у смутку рідного брата. Гриця Тхір, котрий живе у Манітобі коло Вінніпеґу і одного стриєчного брата Стефана Павлюка, котрий

жие в Едмонтоні. Похороном зайнявся Іван Павлюк з Вільна, так розпорядив покійний перед смертю. Похоронні відправи і сьвяту Службу Божу відслужив місцевий парох О. Сацевич, дяками були, М Буй зі Спеден, другий дяк був зі Смокі Лейк, нажаль його імени не знаю. На похороні було багато людей, був покійного рідний брат Гриць з Манітоби. При останнім цілованю на невянучий вінець люди зложили 34 доляри і 60 центів. По похороні панство Павлюки запросили усіх на перекуску до Народного Дому. Під час перекуски брат покійного Гриць зворушливо дякував усім, що прийшли віддати останню прислугу його братові Захариеви. При перекусці люди додатково зложили 15 дол. 91 центів, з цієї суми призначено „Вістникови" 10 долярів на пресовий фонд і кліщу. Від православної Громади щира подяка усім жертводавцям, а покійному Захариеві нехай земля буде легкою!

Сусід.

БЛ. П. ІВАН ЯРЕМА

Сенді Лейк, Ман.

29 вересня у Вінніпезі в Дженерал Госпітал, упокоївся бл. п. Іван Ярема.

Бажанням покійного було положити своє тіло у околиці де найдовше переживав у Сенди Лейк, Ман.

Бл. п. Іван Ярема.

Як піонір обстоював за українською Православною Церквою, переконуючи рідню, сусідів і приятелів, що як ріжні народи мають свої церкви у Канаді, так і наш український нарід повинен зорганізувати свою Церкву у Канаді, а не належати до ріжних церков. За тим обстоював будучи на сторожі Церкви як простом до кінця життя.

Покійний прибув 1906 р. з села Кудринці Борщівського повіту, Галичина.

Покійний прожив 80 років. Зістали по ньому Дружина, 6 синів і 3 доньки, трох із синів господарують у околиці недалеко Сенди Лейк, беручи участь в українськім церковнім життю; двох є власниками крамниці у місці Елфінстон, інші діти розїхались по інших містах.

На невянучий вінок участники зложили 62 дол.

Дай Боже ... щоб сини його заслужили честі від людей у церковним і громадським життю, а про Покійного хай зістається добра память довго між людьми, а земля пером йому хай буде.

Онуфрій Дідик.

БЛ. П. МИКОЛА СЕЛІНСЬКИЙ

Торонто, Онт.

У вівторок дня 13-го вересня, ц. р. помер Микола Селінський на 85 році життя. Походив він з місточка Озірна, Зборівського повіту. 1904 року виїхав із рідного краю до Канади, а по трьох роках вернувся назад і забрав свою дружину і трирічного синка Павла й прибув до м. Торонта на постійний побут.

Поверх трьох років тому померла його дружина, а сьогодні, відчувають утрату старенького батька три сини, Павло, Михайло й Олекса і дві дочки. Христина й Ганя, — усі подружені. Також лишив по собі десятьох внуків і двох правнуків. Брат Григорій з м. Бостону С.Ш.А. також був на похороні.

Похорон відбувся в суботу 17-го вересня з Катедри св. Володимира. Усі ті, що були ласкаві супровожати тлінні останки Покійного на цвинтар Проспект, були запрошені вернутись до катедральної зали на поминальний обід. За дозволом родини була переведена збірка при столі, що принесла двадцять пять долярів на катедру св Володимира, а вісім дол. на наш церковний орган „Вістник".

Покійному Миколі „Вічная Пам'ять", а жертводавцям й учасникам похорону щира подяка.

о П. С.

БЛ. П. ВАСИЛЬ НАДАРУК

Торгилд, Алта.

В середу, 7-го грудня 1960 р. відбувся з української православної церкви св. Петра й Павла в Торгилд похорон одного з перших основників і членів нашої церковної Громади Василя Надарука

Бл. п. Василь Надарук.

Покійний народився 1897 року в селі Загайполь, Коломийського повіту, в Західній Україні, а 1929-го року прибув до Канади зі своєю дружиною Марією Ільків і дітьми, Михайлом і Анною. Проживали вони в кількох місцевостях Алберти і дуже важко працювали, щоб здобути кусень хліба. Щойно в 1940 році поселились вони на власній фармі на Тоберман, недалеко Торгилд.

Тут народився їм син Іван. Всі троє дітей вже подружені і на своїх становищах. Василь хворів довгі роки, а в останній час слабість його змоглась і смерть забрала дружині мужа, дітям батька, а 10 внукам їх дорогого діда.

Парастас за спочилого був відслужений в його домі, а другого дня відбувся з нашої церкви в Торгилд похорон з Святою Літургією, на який прибули, так як і на Парастас, крім родини багато наших членів, щоб попрощати одного з перших членів Громади, багато сусідів і приятелів Покійного. По закінченні похоронних відправ тіло спочило на нашім цвинтарі в Торгилд. Покійний Василь довгі роки хворів, він не мав змоги бувати часто в церкві, але про неї, про свою Церкву і її потреби він не забував і допомагав їй матеріяльно.

В часі похорону переведена була збірка на невянучий вінець, з якої $20.00 передано фондові допомоги родинам, що втратили своїх дітей в катастрофі шкільного автобуса на Ламонт, Алта, а решту залишено в касі церковної Громади. Родина від себе передала $10.00 на пресовий фонд „Вістника", вироблення кліші і кошти.

Родині пок. Василя висловлюю цією дорогою в імені власнім і всіх на похороні присутніх сердечні співчуття з приводу смерти Вашого мужа, батька і діда, а душу спочилого хай Милосердний Господь оселить між Святими.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

БЛ. П. СЕМЕН ДОВГАНЬ

Торгилд, Алта.

У пятницю, 13-го січня ц. р. наша Українська Православна Громада в Торгилд з сумом прощала в друге, в життя вічне спочилого Семена Довганя, основателя і члена нашої Громади. Він 10-го січня помер в лікарні у Вестлок

Народився він в 1897 році в селі Верхата-Манастир, повіт Рава Руська, в Західній Україні. 17-ти літнім хлопцем бум мобілізований до австрійської армії, перебув фронт в Італії і щасливо, хоч і в підорванним здоровям повернувся до свейого рідного села. 1920-го року одружився з Катериною Мастикаш і господарювали на півтора морґа землі. Відтак і цей кусень землі продають і за вирученї гроші Семен 1926-го року виїжджає до Канади, сподіючись тут знайти краще життя для себе і родини. В Канаді Семен працює на різних роботах в Онтеріо, Саскачевані, а вкінці поселюється на „гомстеді" в Тудор, недалеко Торгилд. Через три роки прибуває до нього його дружина і народжений на рідних землях син Іван. Натрапляють вони якраз на час великої депресії, тим то й життя їх було бідне й гірке. Але пок. Семен належав до тих людей, що дбають не лиш про себе і свою родину, але й про життя церковне і громадське. В той час ще не було в Торгилд нашої Української Православної Громади, життя наших переселенців зосереджувалось на Тудор і тут Семен враз з іншими будує залю для громадських потреб і в цій залі якраз відбувались перші наші Православні Богослужения, до яких почин дав Семен і ті, що зним працювали.

З подружжя Семена і Кате-

рини, крім сина Івана е ще троє дітей: Анна, Олеся і Григорій. Всі вони подружені і всі вони з своєю мамою і з своїї дітьми, а внуками спочилого Семена, оплакують смерть свого батька і діда.

Похорон пок. Семена попередив Парастас, що був відслужений в нашій церкві, а відтак перевезено тіло до похоронного заведення, де воно перебувало через ніч. Наступного дня був відслужений Чин Похорону зі Службою Божою в нашій церкві, а по закінченні Відправ спочив Семен на нашім цвинтарі.

На похорон прибуло багато людей, багато наших членів, сусідів, приятелів і знайомих Семена. Переведена збірка дала $41.10, з чого $10.00 призначено „Вістнику" на пресовий фонд, а решту передано до каси Громади.

Всім, що прибули на похоронні Відправи — всім, що зложили свої пожертви на невянучий вінець сердечно дякую, а родині спочилого висловлюю щирі співчуття по втраті Вашого мужа, батька і діда.

Хай Милосердний Господь зо Святими упокоїть душу спочилого.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ГЕОРГІЙ НИКОРЯК

Шіго, Саск.

У неділю 15 січня 1961 року, помер тут, на 74 році життя, бл. п. Георгій Никоряк. Помер він не в Шпиталі, як це переважно буває, але таки в своїй власній хаті. Родом Покійний з с. Рипужинець на Буковині. До Канади прибув ще в 1907 році разом з батьками — Ілією та Анною Никоряками. В році 1913, одружившись з п-ною Санхирою Стецькою, розпочав самостійне господарювання в околиці Шіго. Дітей від цього подружжя було восьмеро, але вижило з них тільки четверо. Це: Ірина, Анна, Іван і Марія. Всі вони вже дорослі, подружені та мають своїх власних дітей. До близької родини Покійного належить також рідний брат Іван Никоряк, та брати по батькові: Дмитро, Петро, Василь і Григорій Никоряк. Майже всі вони та ще інші члени родини, були присутні на похороні бл. п. Георгія Никоряка.

Похорон відбувся 18 січня, в українській православній церкві Зіслання Св. Духа, в Шіго. Була також і Служба Божа. Відправляв о. Борис Яковкевич з дяком Теодором Коропатницьким. Поховано Небіжчика на парафіяльнім цвинтарі біля церкви Зіслання Св. Духа в Шіго. Покійний належав до членства цеї Церкви, та, в своїм часі чим міг, помагав при її побудові.

Родина бл. п. Георгія Никоряка щиро дякує всім учасникам похорону. Дякує тим що були в церкві, на цвинтарі та в Народнім Домі. Дякує всім жертводавцям на Невянучий Вінок та одночасно інформує, що загальна сума пожертв була $28.94. З цього: 10.94 призначається на Пресв. Тройці у Вінніпеґу, а 5.00 — на місцеву церкву.

Нехай Господь буде ласкавий до провин Спочилого.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Я.

БЛ. П. ІВАН СТОРОЖУК

Дня 6 вересня ц. р. розійшлася сумна вістка по Овкборні і всій околиці, що несподівано відійшов від нас у вічність бл. п. Іван Сторожук. Покійний хорував якийсь час на серце, та не сподівався що понеділок 5. 9. буде останнім днем його життя. Помер на 72 році свого трудолюбивого життя. Походив з Бичковець, повіт Чортків, Зах. Україна, звідки приїхав 12-літнім хлопцем разом з батьками до Канади. Все задоволений, все з Богом, трудився, дбав разом зі своєю дружиною Теклею, що з нею щасливо проживав. Перед двома роками покійний перейшов до Овкборну, щоб тут у заслуженому спокої доживати свого віку. Покійного всі шанували, бо був він очитаний, побожний, добрий український патріот, з усіма згідливий, тому то багато людей зійшлося на панахиду у пятницю. У суботу рано похорон відходить до Січі, де відбулася Служба Божа у церкві, що збудувана на фармі покійного, що коло неї і спочив покійний вічним сном. По покійному осталися у смутку: дружина-вдова Текля, 4 сини і 3 доньки. На прохання о. Мельничука родина і вірні жертвували на невянучий вінець покійному $30.00 з чого призначено $10.00 на катедру Пресв Тройці і $5.00 на „Вістник"

Жертводавцям щире спасибі, а покійному земля нехай буде легкою. Вічна Йому Пам'ять!

П О Д Я К А

Складаємо щиру подяку всім добрим людям, що прийшли з теплим словом розради і щоб віддати покійному честь і відправити його на місце вічного спочинку. Щиро дякуємо паням з Овкборну за приготування перекуски для всіх людей у пятницю по панахиді, рівнож дякуємо паням з Січі за їх жертву, що приготовили перекуску по похороні. Дякуємо о. Мельничукові за похоронні Богослуження і за надгробні слова, як також дякуємо всім співакам своїм і з Сенді Лейку за їх гарний похоронний спів.

Всевишній нехай винагородить Вас за Вашу доброту стократно!

Горем прибиті:
Текля Сторожук і діти.

БЛ. П. НИКОЛАЙ СЕРЕДЮК

Інсінгер, Саск.

У четвер 26 січня упокоївся в Бозі в лікарні в Йорктоні, Саск., на 83 році свого життя бл. п. Николай Середюк.

Покійний приїхав до Канади із села Добронівці, Буковина, 1909 року. Свою дружину Марію покійний Николай спровадив 1911 року і обоє господарили на власнім господарстві в околиці Інсінгер, виховуючи 9 дітей.

Покійний полишив у глибокому смутку свою стареньку дружину Марію, 5 синів Митра, Івана, Василя, Ґарґія і Антона; 4 дочки — Василину, Домку, Катерину і Анну - 26 внуків і 17 правнуків.

Дня 29 січня ввечорі о. М Коленич відправив Парастас, а другого дня відбувся Похорон зі Службою Божою з церкви Успення Пресв. Богородиці

На заклик о. пароха — при послідному цілуванні присутні зложили $19.85 на невянучий Вінок для покійного з того призначено $5.00 на „Вістник".

Всім жертводавцям щира подяка а покійного слугу Божого Николая нехай Господь прийме до Себе

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Радвей, Алта.

21-го січня ц. р. відбувся з української православної церкви в Радвей похорон пок Анастазії Пурич з дому Савчук.

Пок. Анастазія народилась 1925-го року на Візел Крік. Там ходила до школи, а 1949-го року вийшла замуж за Юрія Пурича з Візел Крік.

Десь в половині мин. року захворіла вона на досі невилічиму недугу, яка й положила її молоду до гробу. Осиротила четверо малих ще дітей, наймолодшому хлопчикові всього два роки.

Парастас за душу спочилої служив 20-го січня о. О. Фляк в каплиці похоронного заведення Парк Меморіял в Едмонтоні, а наступного дня відбувся похорон з церкви в Радвей. На похорон прибуло багато людей, родина так покійної, як і її мужа дуже чисельна, але кромі родини прибуло й багато знайомих і приятелів, тимбільше, що молода людина і мама дрібних дітей

Св Літургію співав наш церковний хор з Редватер під керівництвом п. Мирослава Музики, дружина якого є рідною сестрою покійної. На цьому місці виношу від себе і всіх присутніх на похороні сердечну подяку нашим хористам і їх диригентові за їх труд і гарний спів.

По закінченні Відправ в церкві, спочила пок. Анастазія на цвинтарі Візел Крік.

Зі збірки при останнім цілуванні призначено $5,00 на „Вістник".

Всім учасникам похорону дякую за молитви, за щирі зі сльозами в очах вияви співчуття мужеві, дітям і цілій родині покійної. Сердечно дякую всім учасникам похорону за пожертви на невянучий вінець.

Долучую і свої найщиріші співчуття мужеві Покійної — Юрієві, старенькому батькові її Стефанові Савчукові, братам, сестрам, цілій родині і нещасним малим дітям-сиротам.

Вічна їй Пам'ять!

о. О. Ф.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ СТОРОЖУК

Савтвік, Мес., США.

Сумна вістка рознеслася в суботу 23-го липня в околицях Савтвік, Гатворт, а також в околицях Монтреалу та Віндзору й по інших місцевостях, де Покійний учителював, про те, що ранком того дня загинув в автомобілевому випадку бл. п. Григорій Сторожук.

Покійний Григорій був загально знаний у Канаді як учитель, диригент, інструктор народніх танців та взагалі відданий народній справі працівник на багатьох відтинках, народньо - культурного життя.

Народився Покійний 3-го липня 1904 року в с. Минаїв, Зборівського повіту, Зах. Україна. З молодих років залишившися сиротою, Покійний тяжкою працею й наполегливістю промощував собі дорогу у життя. З молодих років постійно брав активну участь у народній праці. 1928 року покійний Григорій виїздить до Канади й на довший час зупиняється у Віндзор, Онт., де працюючи фізично, одночасно живо цікавиться українським національним життям та з повною посвятою бере в ньому участь. Стає активним членом Т-ва Народнього Дому та Взаїмної Помочі, а також провадить народньо-освітню працю, як диригент хору і учитель Рідної Школи. Увесь вільний від праці та громадських обов'язків час, Покійний використовував для самоосвіти та ближчого пізнання новонабутої батьківщини — Канади. В часі економічної депресії Покійний, шукаючи праці, побував у багатьох місцевостях Канади. З 1932 року покійний Григорій учителював у різних місцевостях Канади — кількома наворотами у Виндзорі, у Тимінс, Онт., Валдор, Кве., Рунав, Кве.

24-го квітня 1934 року бл. п. Григорій одружується з Катрюсею з роду Суп на далекій півночі Канади і від тоді уже спільно з дружиною ішли життевими шляхами цілі четверть століття, далі ні на крок не відступали від українського життя.

1950 року покійний Григорій залишає Канаду й переїздить на постійний побут до США, до містечка Савтвік, де перебуває його старенька мама. Тут відразу Покійний відшукує організоване українське життя й активно включається в нього. У місцевості Гартворт стає дирингентом українського хору, щиро співпрацює з комітетом Української Православної Церкви і ця співпраця зі щирими жертвенними людьми дала наслідок – сьогодні в Гартворт Громада вже має свій власний будинок, а маленька церковця здебільша розмальована особисто рукою Покійного. Крім інших обов'язків при Громаді, покійний Григорій виконував також обов'язки церковного дяка та дирингента церковного хору. В особі Покійного Українська Православна Громада у Гартворт втратила незамінимого працівника та щирого і жертвенного члена.

26-го липня тлінні останки Покійного були перевезені до похоронного заведення Кусика в Савтвік, Мес., де того ж дня о год. 7-ій вечора був відправлений Парастас, що його відслужили три священики — о. І. Чумак, настоятель Громади в Гартворт та бувший настоятель Прот. З. Ковальчук і прибувший з Бостону Прот. І. Данелевич. На парастасі були присутні родина Покійного, багато приятелів і знайомих, як місцевих, так і прибувших з різних околиць Канади, що прибули в останнє попрощати свого приятеля. Зворушливу проповідь сказав прот. І. Данилевич.

Другого дня вечером знову було відслужено Парастас, що його правив Всеч. о. І. Чумак, а Прот. З. Ковальчук керував хором. У цій відправі узяв участь також прибувший з Гартворт національний хор тепер під проводом п. Пришляка.

У четвер 28-го липня тіло Покійного було перевезено до церкви у Гартворт, якої Покійний був членом. Там уже чекав прибувший з Геркімир, Н. Й. о. П. Будний.

Заупокійну Службу Божу відслужили оо. Іван Чумак і П. Будний, які також виголосили прощальні глибокі проповіді, а Прот. З. Ковальчук керував хором.

Довгою валкою авт провожали Покійного на вічний спочинок на місцевім цвинтарі у Свтвік. Над свіжою могилою прощальне слово сказав Прот. З. Ковальчук. У своїх проповідях Всеч. Отці висловлювали глибокий жаль, що в такому молодому віці відходить від нас відданий рідній справі працівник і вірний син своєї Церкви. Безліч вінків від Товариств і приятелів укрили могилу покійного Григорія

Після похорону всі присутні були запрошені на поминальний обід. На обіді за закликом о. І. Чумака та п. Шрайтера присутні склали пожертви на Нев'янучий вінок, яку в сумі $51.10 призначено на будову Церкви-Памятника в осередку У.П.Ц. США в Бавнд Бруку, Н. Дж

Покійний Григорій у великім смутку залишив дружину Катрусю, дочку Марусю, синів — Ярослава, Володимира, Василя, невістку Павліну, двох онуків — Олеся й Тараса, стареньку маму Христину та сестер - Михасю і Пазю, які лишилася в рідному селі.

Спи, Дорогий Мужу, Батьку й Дідуню. Дай Боже тобі Царство небесне і земля, в котрій ти лежиш, нехай буде тобі легкою. Світла пам'ять по тобі залишиться на завжди в наших серцях.

Катруся.

П О Д Я К А

По втраті дорого Мужа, батька, дідуня, складаємо щиру подяку о. Іванові Чумаку й прот. Зиновію Ковальчуку та о. Петру Будному й прот. Івану Данилевичу за похоронні відправи. Зокрема дякую о. І. Данилевичу й Пані добродійці, що не жалували труду й часу й приїхали так з далека з Бостон, Мес., також о. П. Будному, що приїхав аж з Геркімер, Ню Йорк. Братові Емілії й Братам Григорієві й Лазареві, родині Суп за Панахиду, що була відправлена 23-го липня, в день смерти покійного Григорія, отцю Прот. В. Слюзарю в Монтреалі, Кв., сестрі й шваґрови Марії й Іванові Смолій, й братам Петрови, Стахови, Ізидорові й Юркові та братовій Софії з Валдор, Вв. Кузинці Парані Чубей й пані Олі Чубей, сердечно Вам усім дякуємо, що ви приїхали й що подавали допомогу й розраду в той сумний час. Сердечно дякуємо панству М. Телеґам й панству І. Різакам, що приїхали аж з Вінзор, Он. Сердечно дякую, зарядові й членам і Сестрицям з церкви, що так щиро помагали в похороні, та особисту поміч й розраду. Щиро дякую Наумові й Марії Крикунам за їхню особисту поміч. Сердечно дякуємо за прислані квіти від організацій, Українська Православна Церква Святого Володимира й Брацтво в Гатворд Ко., від церкви святого Володимира й Товариство Просвіта й Взаїмній Помочі в Вінзор, Он., Українське Національне Обеднання й Жіноча Організація Руван Кв. Українське Національне Обеднання й О. У. К. Валдор, Кв. Від Українського Національного Хору в Гатворт Ко. Від УНСоюзу ч. 68. Дякуємо всім хто прислав квіти, щиро дякуємо Родині й близьким приятелям й односельчанам та знакомим, за слова, листи співчуття й за невянучий вінок, й всім тим хто брав участь в похороні. Боже дай Царство небесне вічний спокій Тобі Дорогий Мужу, Батьку й Дідусю, ніколи наша любов незгасне до тебе. Вічна Тобі Память!

Дружина, діти, мама, сестра, невістка і внуки.

Чи бажаєте вчитися англійської мови по телевізії?

Рада Директорів „Канадської Сцени" („Кенедіен Сін") внесла проект започаткувати безплатні курси англійської мови по телевізії. Щоб зорієнтуватися, чи можна надіятися на таке число слухачів, що виправдало б цей проект і дало б підставу здійснити його, „Канадська Сцена" оцим проголошує анкету такого змісту:

Будемо вдячні читачам, які заповнять цей короткий анкетний листок. (Підписувати його не потрібно, хіба що самі цього бажаєте). Ваші квітливі відповіді забезпечать важливий інформативний матеріял для „Канадійської Сцени" і Метрополної Освітньої Телевізійної Асоціяції в Торонті — організації, яка вивчає можливості успішного використання телевізії для освітніх цілей

Заповнений листок вишліть до:

The Herald, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

АНКЕТНИЙ ЛИСТОК

1) Чи Ви слухаєте регулярно радіо? ....

2) Чи Ви дивитесь регулярно телевізію? ....

3) Чи Ви читаєте регулярно якийсь часопис? ....

4) Якою мовою розмовляєте в себе вдома? ....

5) Яке Ваше зайняття? ....

6) Ваш приблизний вік .... Стать ....

7) Чи Ви були колинебудь на курсі англійської мови? ......

8) Яка була (або є) Ваша найбільша трудність у вивчанні англійської мови? ....

....

....

9) Чи були б Ви зацікавлені курсом англійської мови на телевізії? ....

....

10) Який час дня чи вечора відповідав би найкраще Вам і Вашій родині для використання такого курсу на телевізії? ....

....

11) Які місяці в році були б найдогідніші для Вас? ......

....

....

УВАГА! Бажаючі слухати курсів англійської мови по телевізії ласкаво зволять вирізати виповнений вищеподаний „Анкетний Листок" і прислати його до Адміністрації „Вістника" на вказану вгорі адресу.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
БЕРЕЗЕНЬ

5. Неділя, — Брендон, Поплар Парк, Тиндал.
12. Неділя, — Портеаж Ля Прері, Кенора, Транскона, Сулукавт, Божежур.
18. Субота — Брендон (Сповідь для дітей).
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк.
26. Неділя, — Кенора, Транскона. Гонор, Попларфілд.

УВАГА! По всіх Громадах відбудеться Великодня Сповідь, і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ

3. Пятниця. Літургія Раніш. Освяч. Дарів — Н. Бетлфорд
4. Субота Задушна — Глезлин (Сповідь)
5. Неділя — Норт Бетлфорд (Сповідь)
11. Субота Задушна — Виткін (Сповідь)
12. Неділя — Кендо (Сповідь)
17. Пятниця. Літ. Раніш Освяч. Дарів — Н. Бетлфорд
18. Субота Задушна — Норт Бетлфорд (Сповідь шкільних дітей)
19. Неділя — Виггер (Сповідь)
24. Пятниця. Літ. Раніш Освяч. Дарів — Н Бетлфорд
25. Субота Задушна — Гетерлей (Сповідь)
26. Неділя — Медов Лейк (Сповідь)

972 James Str. Ph. 5280
North. Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
12. Неділя — Райн. Великодня Сповідь.
19. Неділя — Йорктон. Великодня Сповідь.
26. Неділя — Брокстон Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Кемсек. Вел. Сповідь о год. 9 ранку.
12. Неділя — Калдер. Вел. Сповідь о год. 9 ранку.
14. Вівторок. — Кемсек. Свята Сповідь Священиків Йорктонської місійної Округи, їх родин та вірних. Запрошую вірних з поза Кемсеку взяти численну участь в соборній Сл. Божій.
19. Неділя — Сторновей. Вел. Сповідь о год. 9 ранку
26. Неділя — Донвел. Вел. Сповідь о год. 9 ранку.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
[illegible]
5. Неділя — Вернон
12. Неділя, Хрестопокл. — Вернон
19. Неділя — Келовна (Свята Сповідь)
22. Середа, 7 год. веч. Поклони — Вернон
26. Неділя — Вернон

[illegible]
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя. В 9 год. ранку Сповідь — Годсон Бей
12. Неділя. Хрестопоклінна. В 9 год. ранку Сповідь — Сторджіс
19. Неділя. В 9 год. ранку Сповідь — Ервуд
22. Середа. Поклони — Годсон Бей
26. Неділя. В 9 год. ранку Сповідь — Ендевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
[illegible]
5. Неділя — Своn Ривер, Сповідь
11. Субота. Заупокійна Служба — Кобзар, Сповідь
12. Неділя, Хрестоп. — Норквей, Сповідь
18. Субота, Заупокійна Служба — Денбирі, Сповідь
19. Неділя — Сван Плейн, Сповідь
22. Середа, Поклони — Гаєс
25. Субота, Заупокійна Служба — Стінен, Сповідь
26. Неділя — Гаєс, Сповідь

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Вайлвуд. Великодня Сповідь
12. Неділя — Сангудо. Великодня Сповідь

В Сангудо в неділю 12 відбудеться дитячий Шевченківський концерт. Проситься сусідніх громад численно прибути.

19. Неділя — Сіба Біч Великодня Сповідь
22. Середа, Поклони. 8 година веч. — Вестлак. Великодня Сповідь
26. Неділя — Атабаска. Великодня Сповідь

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Айтуна,
5. Неділя, о 7-ій год. веч. Пасія — Габард
12. Неділя — Мелвил
12. Неділя о 7-ій год. веч. Пасія — Ґудів
19. Неділя — Ґудів
19. Неділя о 7-ій год. веч. Пасія — Мелвил
22. Середа, Поклони о 7-ій год. веч. — Айтуна
26. Неділя — Габорд

УВАГА! Сповідь у кожній Громаді, 8.30 рано перед Службою Божою.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Сембург, Сповідь
11. Субота — Нипавин, Сповідь і Причастя дітей
12. Неділя — Нипавин, Сповідь
19. Неділя — Вірдейл, Сповідь
25. Субота — Кадет, Сповідь і Причастя дітей та СУМК
26. Неділя — Кадет, Сповідь

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Субота — Нора (Сповідь)
5. Неділя — Інсінгер (м.) (Сповідь).
11. Субота — Тюдор (за рікою) (Сповідь)
12. Неділя — Тюдор (м.) (Сповідь)
18. Субота — Вестбрук (Сповідь)
19. Неділя — Інсінгер (гай-вей) (Сповідь)
22. Середа — Теодор (м.) (Поклони) 7 год. вечора
25. Субота — Половики (Сповідь)
26. Неділя — Дробот (Сповідь)
31. Пятниця — Теодор (м.) (Сповідь дітей).

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Топорівці-Лужани. Сповідь 9.00 рано.
12. Неділя — Слава по.-Моркемб. Сповідь 9.00 рано.
19. Неділя — Мусідора. Сповідь 9.00 рано.
22. Середа. Поклони — Мирнам.
25. Субота — Броссов. Сповідь 9.00 рано.
26. Неділя — Мирнам. Слава пів. Сповідь 9.00 рано.

Address. Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Мелфорт. Сповідь
12. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
19. Неділя — Брукобі. Сповідь
26. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Вайта, Сповідь
12. Неділя — Сеньків, Сповідь
19. Неділя — Арбака П. і П., Сповідь
22. Четвер — Вайта. Поклони
26. Неділя — Вайта, Сповідь

Box 46, Vita, Man.

о. І. МАЙБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Сенді Лейк. Сповідь
12. Неділя — Росборн. Сповідь
19. Неділя — Енгусвіл. Сповідь
22. Середа. Поклони — Овкборн
25. Субота — Овкборн. Сповідь і Причастя дітей і всіх
26. Неділя — Овкборн, Сповідь

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя (Сповідь) — Давфин
11. Субота (Сповідь) — Косів
12. Неділя (Сповідь) — Валей Ривер
18. Субота (Сповідь) — Вінніпегосіс
19. Неділя (Сповідь) — Давфин
22. Середа о 7 год. вечора Поклони — Давфин
25. Субота (Сповідь) — Роркток
26. Неділя (Сповідь) — Гилберт Плейнс

ДО УВАГИ СПОВІДНИКІВ: В Громадах, що є зазначена Сповідь, початок 9 год. ранку, а в Давфині напередодні — в суботу від 7 год. вечора.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Мус Джьо
12. Неділя — Кіндерслей (заступство)
12. Неділя — Кендіяк
19. Неділя — Мус Джьо
26. Неділя — Оен, Альта.

УВАГА: В кожній Громаді, початок Служіння 9-та, год. ранку: в кожній Громаді, буде Св. Великодня Сповідь.

Address: 105 Home Str. West.
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 2-1489

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Кридор
11. Субота. Поминальне — Редфілд
12. Неділя — Гефорд
18. Субота. Поминальне — Кридор
19. Неділя — Редфілд
22. Середа. Поклони — Гефорд
25. Субота. Поминальне — Гефорд
26. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Смокі Лейк-Давнінг.
11. Субота, Св. Сповідь дітей 9-та рано — Вільна.
12. Неділя — Вільна-Едвард.
18. Субота, Св. Сповідь дітей 9-та рано — Смокі Лейк.
19. Неділя — Смокі Лейк-Беліс.
25. Субота, Св. Сповідь дітей 9-та рано — Спедден.
26. Неділя — Спедден.

УВАГА: Вищеназваних всіх громадах о 9-тій год. рано Св. Сповідь.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
БЕРЕЗЕНЬ
12 Неділя — Рама
12. Неділя Вечірня в год. 7-ій — Канора
19 Неділя — Бюкенан
22. Середа. Поклони в год. 7-ій — Канора
26. Неділя — Канора

Св. Сповідь відбудеться перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.

Canora, Sask., Ph. 563-6163

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя Сповідь — Толстой
12. Неділя. Сповідь — Пембіна
19. Неділя. Сповідь — Роза
26. Неділя. Сповідь — Ґардентон

Address: Tolstoi. Man

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Тарнополь (Сповідь 8 год р.) Великопісна Пасія — Вакав 7 год. вечера
12. Неділя — Елов Крік (Сповідь 8 год. р.) Пасія Вакав 7 год. вечера
18. Субота, Задушна — Вакав (Сповідь для дітей 8 год.)
18. Субота. Задушна — Вакав (Сповідь для дітей від 8 год. ранку, а Служба Божа почнеться точно в 9 год. ранку). Також в цей день відбудеться Великодна Сповідь для Отців: М. Критюка, Ю. Туржанського, Ст. Зузака і Миколи Стеценка. По Службі Божій, спільна перекуска під церквою у Вакав.
19. Неділя — Сматс (Сповідь від 8 год. ранку) Великопісна Пасія — Ст. Джуліен 7 год. вечера
22. Середа, Поклони — Кадворт 7 год. вечера
25. Субота, Задушна — Кадворт (Сповідь від 8 год. р.)
26. Неділя — Вакав (Сповідь для всіх 8 год. р.) Великопісна Пасія — Лепін 7 год. вечера

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Субота — Етелберт (Сорокоусти).
5. Неділя — Пайн Ривер (Сповідь)
11. Субота — Етелберт (Сорокоусти).
12. Неділя — Етелберт (Сповідь). Шевченківське Свято 8-ма год. веч. в залі Народ. Дому Етелберт
18. Субота — Етелберт (Сорокоусти).
19. Неділя — Ґарленд. Сповідь
22. Середа. Поклони — Етелберт 8-ма год. веч.
25. Субота — Етелберт (Сорокоусти).
26. Неділя — Реввер (Сповідь).
27. Понеділок — Венлав (Сповідь)
30. Четвер — Боян (Сповідь).
31. Пятниця — Етелберт. (Сповідь дітей і молоді).

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Субота — Торгилд, Служба Божа за померлих
5. Неділя — Федора, Сповідь і Служба Божа в 9.30 рано Редватер, Вечірня в год. 8-ій вечера.
11. Субота — Радвей, Сповідь і Служба Божа для дітей, 9 рано.
12. Неділя — Радвей, Сповідь і Служба Божа для старших, 9 р. Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
18. Субота — Редватер, Сповідь і Сл. Божа для дітей в 9 рано.
19. Неділя — Редватер, Сповідь і Сл. Божа для старших в 9 рано.
25. Субота — Редватер, Служба Божа за померших.
26. Неділя — Егремонт, Сповідь і Служба Божа в 9 рано. Федора, Вечірня в год. 4-ій по пол.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Лак-Ла-Біш.
12. Неділя, Хрестопоклонна — Крейгенд.
19. Неділя — Сирейл
22. Середа, Поклони — Лак-Ла-Біш
26. Неділя — Бой

Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
[illegible]
4. Субота, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Торсбі.
5. Неділя — Торсбі.
11. Субота, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Брудергайм.
12. Неділя — Брудергайм.
18. Субота, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Калмар.
19. Неділя — Калмар.
24. Пятниця, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Кагвин.
25. Субота — Кагвин.
25. Субота, 8-ма год. вечера Вечірня й Сповідь — Пено.
26. Неділя — Пено.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Неділя — Шіго м.
11. Субота — Едмор (Сповідь)
12. Неділя — Шіго Полуд. (Спов.)
18. Субота — „Коло Жучканів" (Сповідь).
19. Неділя — Винерд (Сповідь)
22. Середа — Шіго м. (Поклони)
25. Субота. — „Коло Купровських" (Сповідь)
26. Неділя — Вишарт (Сповідь)
30. Четвер. — „Коло Федаків" (Сповідь)
31. Пятниця — Свон Лейк (Спов.)

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1961 ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1961. ЧИСЛО (1130) 6

„Не буде миру", каже Р. Префонтен

Штурм за урядову допомогу приватним школам

Минулого літа кардинал Френсис Спелмен заявив, що одиноким способом, яким уряд в ЗДА міг би „звернути" громадянинові цей його податок, який він „інвестує в державні школи", але дітей посилає до приватних шкіл, був би той, коли б уряд узяв на своє утримання приватні школи.

Цебто, кардинал домагається, щоб уряд „звертав" цю частину податку тим католикам, які не посилають своїх дітей до державної школи.

Подібний аргумент католики ставлять і в Манітобі. Посол Ліберальної партії Роберт Префонтен сказав про стан у Манітобі: „Батьки 7.000 дітей-католиків змушені тепер платити подвійний податок на шкільництво тому ,що сепаратні школи не отримують допомоги від провінції".

У цілоденних парафіяльних католицьких школах у Манітобі є 7.000 дітей, а в не-католицьких 3.000.

„Не буде миру"

„Домагаючись миру та справедливості, п. Префонтен сказав Палаті Послів, що між католиками й протестантами не буде миру, аж поки не буде полагоджена ця справа" (державного утримання сепаратним школам), — інформує „Виннипег Трибюн" (26. 2. 1961).

Чи п. Префонтен висловився погрозливо в імені католиків, чи може лише об'єктивно стверджує факт цієї боротьби, — вгадувати немає потреби, бо це не суттєва справа.

Звичайно, п. Префонтен знає, що Католицька Церква з давніх-давен сама себе з гордістю називає терміном „Екклезіа Мілітанс" („Воююча Церква"), отже брак миру тут не має нічого спільного з державною допомогою католицьким школам. Очевидно, п. Префонтен знає також, що в тих католицьких країнах, де Католицька Церква є державною (Еспанія, Італія, ряд країн Латинської Америки), дійсно немає миру між католиками і протестантами, бо Католицька Церква переслідує протестантів, яким узагалі не вільно мати там своїх шкіл, а навіть церков. А податки протестантів ідуть на урядову підтримку Католицької Церкви.

Інтерпеляція опозиції не конфесійна

Королівська Комісія 1959 року порекомендувала урядові Манітоби фінансувати приватні школи. Справа цієї рекомендації стала предметом прилюдних громадських дискусій (1959-61 рр); 9-го лютого 1961 року організована опозиція склала урядові Манітоби інтерпеляцію проти вищезгаданої рекомендації Королівської Комісії; але ця інтерпеляція є принципово проти урядової допомоги приватному шкільництву, як такому, а не проти допомоги школам тільки котроїсь однієї з Церков.

Чому п. Префонтен вважає потрібним окреслювати цю справу, як боротьбу між католиками й протестантами, — це справа його власного підходу до цього питання. Між католиками в Манітобі (вони становлять тут одну третину всього населення, — 70 років тому становили одну п'яту) ніхто в цій справі не переводив голосування, щоб знати, який з них процент став би проти посилання своїх дітей до державної школи.

Між Оттавою і Вінніпегом

У цій же своїй промові в Палаті Послів п. Префонтен сказав, що він „е певний, що коло року 1967-го... Оттава узгідниить з провінціями справу так, щоб федеральний уряд давав шкільну допомогу" приватним школам. І додав: „Адміністрація прем'єра Роблина розмовлятиме з провідниками партій Ліберальної ССФ і Суспільного Довір'я, щоб довідатися, чи була б одноголосна згода" щодо справи урядової допомоги приватним школам.

Це справа Конституції

Навесні минулого року президент-елект Джан Кеннеді (католик) на інтервю з Американською Асоціяцією Редакторів заявив: ,Федеральна допомога парафіяльним школам, наприклад, є зовсім законним питанням, але для Конгресу. Я ж є проти неї! Я переконаний, що вона є ясно протиконституційною" (За „Міннеаполіс Морнінг Трибюн" подав „Да Крищіен Саєнс Монітор", 4. 2. 1961 року ЗДА).

В СССР закривають церкви

Преса подає, що большевицька влада ліквідує православні церкви в СССР. „Український Голос" (1. 3. 1961 р.) у Вінніпезі подав, що в Галичині „замикають, покищо, церкви, що не мають своїх священиків до обслуги, як їх називають, дочерні. У Львові замкнено досі церкви на Зиссінні, на Богданівці та колишню Василіянську церкву (мабуть старовинну церкву Св. Онуфрія при Жовківській вулиці). У Золочеві замкнено теж дві українські церкви. Залишилась відкрита лиш одна церква і один польський костел. Большевики роблять у Галичині те, що вже давно доконали на Великій Україні". — Очевидно, „Український Голос", подаючи цю вістку, мусів мати достовірні дані про це на основі якоїсь преси.

Вищезгадана інформація стає тим цікавішою, що й не-українська преса пише про закривання церков комуно-большевицькою владою. Почалася нова хвиля закривання саме православних церков, — бо ж і всі церкви в Галичині, почавши з 1946 року, підлягають Російській Православній Церкві в Советському Союзі.

Ліквідують Православні Церкви всіх націй

Німецький часопис „Der Christliche Sonntag" (22. 1. 1961 року) інформує, на основі італійської пресової кореспонденції, що комуно-большевицька влада розпочала нову „ударну" акцію ліквідації православних церков на всій території Советського Союзу. І так, „Дер Хрістліхе Зоннтаг" подає: у Києві на 1.100.000 жителів залишилося 1961 року вже тільки 8 церков, а ще 1959 року там було відкритих 26 церков, а в советському путівнику для туристів було подано 32 відкриті церкви, у Києві недавно закрито старовинний Видубицький манастир (там було 60 монахів).

Про інші міста згаданий німецький часопис вказує такі числові дані: в Ленінграді ще недавно було 14 відкритих церков, а тепер тільки 8; Калінін (26.000 населення) — одна церква; Мінськ на Білорусі (510.000 населення) — три церкви; Львів (410.000 населення) — 10 церков; Смоленськ (150.000 населення) дві церкви; Новгород (170.000 населення) — одна церква.

Тимчасова „відлига" скінчилася

Російська Православна Церква, під проводом своєї Московської Патріярхії, це, розуміється, російська патріотична Церква, і вона русифікує поневолені Москвою нації; отже еміграція тих народів, що поневолені червоною Москвою, переконана, що в інтересі комуно-большевицької влади СССР є підтримувати Російську Православну Церкву для політики комуно-большевицької влади в Москві, яку вони вважають російською націоналістичною владою.

Але урядова акція ліквідації православних церков на теренах різних націй: України, Білорусі, Московщини і ін. свідчить, що комуно-большевицька влада, після коньюнктурної воєнної і повоєнної відлиги на фронті боротьби з Християнством, вирішила знову відновити попередні удари (передвоєнні) по Російській Православній Церкві, щоб знищити її, як офіційно найбільшого там репрезентанта організованого Християнства, і знищити її разом з її російським націоналізмом.

(Продовження на 2-й сторінці)

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА
цебто
Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.
ТРЕБНИК у твердій оправі,
Ціна $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

В СССР закривають церкви

(Продовження з 1-ї стор.)

Безперечно, націоналізм Російської Церкви є причиною цього, що вона не погоджувалася й не погоджується визнати Українській Церкві її історичного й природнього права людського та Божого на незалежність (Автокефалію), яка напевно додала б українцям більше сили в боротьбі Християнства в Україні проти наступу міжнародньої протихристиянської сили.

Це можна було передбачити

Жидівські організації на Заході з початком 1961 року подали на слідство Об'єднаних Націй документи про „урядовий антисемітизм в СССР. У цих документах головно вказують на випадки урядової пропаганди у пресі й радіо проти юдаїзму (Див. джерела у „Вістнику" за 1. 3. 1961). Тут можна було наперед передбачати, що в супроводі деяких пресових і радіових виступів проти жидівської релігії (юдаїзму), як однієї з релігій, буде одночасно переводитися ліквідація Християнства.

Коли в програмі советської протирелігійної агітації між іншими релігіями деколи згадується і юдаїзм, то жиди голосно заговорили про це й передали цю справу на слідство Об'єднаних Націй, — що, мовляв, „в Україні є антисемітизм". А тим часом комуністична влада без крику, потихенько ліквідує церкви, і протестів в О. Н. немає...

Наступ на Почаївську Лавру

„Труд" і „Праця" атакують

Комуно-большевицька влада послідовно здійснює свою програму боротьби з Християнством. Тепер надходять вістки про нову велику посилену хвилю закривання православних святинь — церков і манастирів. Ця чергова ударна хвиля почалася в останніх роках відповідною підготовчою пропагандою проти більших осередків Православія. Як і треба було сподіватися, тут не поминули й Почаївської Лаври, і розпочали провокативні напади на неї в пресі. Наприклад, минулого року московський часопис „Труд" домагався ліквідації Почаївської Лаври на цій, мовляв, підставі, що „до Почаєва на прощу прибувають вороги Совєтського Союзу" та що в цьому „манастирі живуть Василь Яремчук, колишній петлюрівський офіцер і Ганна Ковальчук, членкиня „бандерівських банд".

Звичайно, в пропаганді міжнароднього заговору „таємної руки" всіх українців таврується словом „банда", отже „Труд" пише тут тільки це, що йому „таємна рука" диктує.

Але комуно-большевицька атака на цю славну українську православну Святиню — це не одинокий наступ на неї. Пишучи про комуно-большевицькі атаки на Почаївський Манастир під замітом українського націоналізму, католицька україномовна газетка в Бразилії „Праця" (за 1. 12. 1960 р.) одночасно й собі наступає на Почаївську Лавру з напряму Риму, коли вона має цю споконвічну українську православну Святину за „славного Василіянського монастиря в Почаєві, що ще 1839 року москалі були відібрали від Української Католицької Церкви".

Почаївську Лавру загарбав Рим з Польщею, і від них загарбала її Москва

Про минуле Почаївської Лаври католицька „Праця" дає неправдиві інформації, як неправдиві інформації большевицький „Труд" дає про сучасне цієї Святині

По-перше, католицька догматична наука забороняє навіть саме поняття про національну Церкву. Отже, з точки зору католицької віри, „Праця" говорить єресь, послуговуючись терміном „Українська Католицька Церква". „Українська" — це значить: обмежена тільки до української нації, отже національна Церква українців. Але в католицтві не існували, не існують і не можуть існувати Національні Церкви, бо це суперечить католицькій догматичній науці! Серед католиків далі шириться рух за тим, щоб творити свої Національні Церкви, цебто визволитися з-під залежности від папи. У відповідь на це папа Іван XXIII ще раз з притиском виклав у цій справі їм догматичну науку католицької віри, і на ввесь світ з притиском заявив: **„Христос не основував різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву".** (Про це писав у Канаді католицький журнал „Логос" за липень-серпень 1960 року).

Отже „Праця" повинна була написати, згідно з правдою, так: Почаївську Лавру 1839 року москалі відібрали від Католицької, цебто від Римської Церкви, — чужі відібрали від чужих.

Рим, за допомогою польської наїздницької сили 1596 року нав'язав частині українського народу унію з Римом, і потім силою загарбав від православних українців Почаївську Лавру.

Польські василіяни в Почаєві

Почаївську Лавру Рим і Польща віддали унятським монахам василіянам, які були ополячені, і вони займалися ополячуванням Волині. Хоч Москва відібрала від Польщі Волинь ще під кінець 18-го століття, (після розподілу Польщі Росією, Австрією і Прусією в 1772, 1793 і 1795 рр.), то відбирати від польсько-унятських фасиліян Почаївську Лавру влада в Москві не спішилася, бо поляки в уряді в Москві мали великі впливи. А далі було так, як інформує Енциклопедія Українознавства НТШ (Словникова частина. Зошит 4): „Польське повстання 1830-31 мало своїм наслідком антипольський русифікаційний курс уряду, зокрема на Волині... Між іншим закрито Крем'янецький Лицей та численні інші польські школи й чимало католицьких та унятських манастирів".

Ось тоді уряд у Москві відібрав від ополячених монахів-василіян православну Почаївську Лавру, бо вони людьми й грішми допомагали своїм польським повстанцям, а вже особливо повстанському генералові Дверніцькому, який масово мучив і мордував українців: дерева над шляхами від Почаєва на Вишневець, Крем'янець і т. д. були обвішані трупами українських селян з повиколюваними очима, з повідрубуваними язиками, — а василіяни допомагали тим мучителям. Волинь довго зберігатиме пам'ять тих мучеників...

Православні українці оборонять своє право

Царська Москва і Рим з поляками змагалися між собою, щоб загарбати українську православну Святиню Почаївську Лавру. Тепер же по неї знову простягають свої руки червона Москва — щоб знищити Лавру, і Рим — щоб загарбати її собі.

Але православні українці оборонять своє право на цю їхню Святину — без уваги на це, яка буде її майбутня мінлива доля на шляху її буття.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ 1961 Р.

Неділя 19-го березня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Св. Літургія буде передана на радіо.

Неділя Квітна 2-го квітня, и Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Четвер Страстний 6-го квітня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі. Освячення Мира.

Великодня Неділя 9-го квітня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Неділя Фомина 16-го квітня, — у Соборі Св. Покрови в Вінніпезі.

Неділя всіх Святих 4-го червня, — у Церкві Св. Володимира Великого у Вест Форт Вілліям. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 11-го червня, — Канонічна Митрополича Візитація зо Службою Божою на Польовому Богослуженні біля озера у Вільна, Алберта.

Неділя 18-го червня, — посвячення Церкви Зшестя Св. Духа в м. Реджайні, Саск.

Неділя 9-го липня, — Служба Божа у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

СЕНСАЦІЙНИЙ ВИПАДОК У ВИФЛЕЄМІ

Із сторінок преси ще й з початком цього року не зійшла справа сенсації того випадку, що скоївся у Вифлеємі на минуле Різдво.

„Інцидент стався на католицьких торжествах у Вифлеємі: коли латинський патріярх Єрусалиму, Альберто Горі, вступив на це місце, на якому, згідно з переказом, відбулося народження Христа, то грецький священик зупинив його — на цьому місці не може стояти жодна людина. Почалася суперечка, яка припинила Богослуження" (Журн. „Православная Русь", ч. 1. 1961 рік).

ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІЯ

Біблійне Товариство (протестантське) в Голляндії видало Біблію з 250 ілюстраціями молодого талановитого художника Кемперса, поінформувала преса в січні ц. р. Перший наклад (тиражем 10 тисяч) уже розійшовся, а тепер готовлять друге видання.

Відвідини Прот. Є. Грицини

У СПРАВІ ЗБІРКИ НА КАТЕДРУ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

Середа 15 березня — Оттава.
Пятниця 17 березня — Киркленд Лейк.
Понеділок 20 березня — Содборі.
Середа 22 березня — Су Сент Мері.
Пятниця 24 березня — Форт Вілліям.
Неділя 26 березня — Вест Форт Вілліям.
Середа 29 березня — Форт Френсис.
Четвер 30 березня — Атікокен.

Релігійна боротьба в Конго

Християни в Конго становлять п'ять мільйонів на 13,300,000 усього населення. Конго було колонією катол. держави, Бельгії, і Католицька Церква довший час державною силою забороняла там православні місії. Отже Православна Церква в Конго започаткувалася недавно; вона є частиною Африканської Православної Церкви, яка підлягає Олександрійському Патріярхатові. Місцевим головою Православної Церкви в Конго є Архиепископ Пападопулос — Митрополит Центральної Африки й Екватора.

Католики в Конго мають 2,500 духовних, а серед них тільки 300 негрів, решта ж — це чужинці, головно — бельгійці, з якими конголійці боряться за незалежність. Усіх католицьких монахинь там 3. 300, а в тому тільки 700 негритянок, а решта чужинки, головно ж бельгійки; католики мають там 20 тисяч шкіл з 1 мільйоном і 58 тисячами учнів та 700 лікарень.

Нова релігія, місцевий витвір Конго, — це т. зв. „кібангізм" (мішанина християнства й місцевої поганської релігії конголійців). Релігія „кібангізм" є релігією конголійських незалежницьких патріотичних і націоналістичних сфер населення, і вона стала великою загрозою для Християнства в Конго. (Подібні до „кібангізму" національні релігії ще раніше потворилися і в португальських та іспанських колоніях в Африці, і вони впливають на Конго). Кажуть, що президент Конго, Касавубу, мріє про створення „Великого Конго", і тому він вважає для себе зовсім самозрозумілою потребою підтримувати релігію „кібангізм". Президент Касавубу хоч і стоїть із Заходом, але він не прихильний Християнству, так як не був йому прихильний бувший прем'єр Люмумба (убитий), який стояв з Совєтами. Головний командир конголійської армії (т. зв. „сильна військова людина') — ген. Мобуту— це ревний католик, і він є проти релігії „кібангізму" та проти всіх християнських не-католицьких віроісповідань.

Диктатор Федеративної Арабської Республіки, полк. Нассер, порвав дипломатичні зв'язки з Бельгією, яка не хоче уступитися з Конго (а точніше з багатої провінції Катанги).

Ген. Мобуту, яким править Католицька Церква (очолена бельгійцями), виступив проти Нассера. І коли православний Митрополит Кипріян Пападопулос з Конго склав візиту Нассерові в Каїро, то ген. Мобуту, який тримає прозахідний уряд у своїх руках, як католик, скористав з нагоди, щоб усунути його, як православного, з Конго. Президент Касавубу, як противник Християнства, підтримав генерала Мобуту. І так, міністр Внутрішніх Справ Конго, Мононго, своїм листом з 19-го січня ц. р. „запропонував" Митрополитові Кипріянові негайно виїхати з Конго.

Митр. Кипріян був змушений говорити з Нассером, бо ж він підлягає Православному Патріярхатові, який знаходиться у сфері авторитету Нассера.

Знову ж конголійці — як прихильники совєтофіла Люмумби (убитого), так і націоналісти (прихильники релігії „кібангізм") — почали стихійний наступ на Християнство, а тому що там найбільше християн-католиків, і їхній провід чужинецький, ворожий незалежності Конго, то найбільше боряться з католицтвом, — головно ж молодь. У лютому ц. р. у різних місцевостях Конго молодь атакувала католицькі осередки (крім шкіл і лікарень). Наприклад, Агенція Ройтера подала, що ватага юнаків, озброєна списами й палками, підпалила місійний дім у місті Букаву, убила католицького священика й потурбувала 10 священиків та монахинь (у цьому було й трьох конголійців). А минулого року конголійські вояки побили католицького епископа Жака Ван Кавеле в м. Інонго. Поліція Об'єднаних Націй і військо ген. Мобуту охороняють католицькі осередки в Конго.

А тим часом провідники ісламської релігії вважають, що Африка — це їхнє місійне поле, і вони організують пропагандивний наступ на Африку на велику скалю. Диктатор Нассер уже пустив у рух потужну радіостанцію в Єгипті під назвою „Голос Ісляму". Розуміється, разом з „Голосом Ісляму" іде також політично-дипломатичний наступ арабського світу, а якщо б почався і воєнний — це не було б несподіванкою.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ЧЕТВЕРТА ВЕЛИКОГО ПОСТУ

„Цей рід не виходить інакше, як тільки молитвою й постом". Мар. 9:29.

Проти багатьох недуг людського тіла сьогоднішня наука уже знайшла потрібні ліки, і ці недуги вона успішно поборює; проти інших тілесних недуг, досі невилічних, інтенсивно шукаються засоби боротьби, і в недалекому часі напевно будуть знайдені... Але ліку на хвору душу людську не знайшла і не зможе знайти ніяка у світі наука, крім одного Лікаря душ — Христа Спасителя.

Це твердження здається неймовірним в наш час — час розбитого атому, час міжпланетних ракет, час найбільшого поступу науки й техніки. Одначе дійсність це підтверджує з переконуючою силою, бо саме в наш час, як ніколи перед тим, кількість людських душ, опанованих духом німим, не маліє, а зростає з неймовірною блискавичною скорістю. Коли в евангельських часах людей, душі яких були опановані демоном, нараховувалося одиницями чи десятками, люди ці були здебільша відгороджені від решти людей, то в наш час — навпаки: в наш час мільйони людей опановані духом німим, духом ненависти, зависти, духом знищення й руїни, і духом наживи й жадоби влади... І відгородити ці хворі людські душі немає ніякої змоги, бо страшна душевна недуга охоплює вже цілі суспільства й народи, які „об землю кидаються, зубами скреготчуть і сохнуть"....

І на цю сташну недугу є лише один припис, припис даний самим Творцем душ людських — це молитва й піст, бо „цей рід не виходить інакше". Через молитву людська душа знаходить поєднання з Джерелом життя, а значить і з Джерелом здоров'я, а через піст в першу чергу піст душевний, людина знайде в ближньому своєму не смертельного ворога свого, якого треба знищити, але брата, якому треба служити й по заповіді Спасителя нести його життєві тягарі.

НЕДІЛЯ П'ЯТА ВЕЛИКОГО ПОСТУ

„Хто з вас бути першим бажає — нехай буде всім за слугу". Мар. 10:44.

Жадоба влади й першенства між людьми є найтяжчим гріхом, коли людина прямує до них безоглядно, часто через трупи ближніх своїх.

Серед багатьох поганських народів в давнину владу й першенство здобував той, хто мав сильнішу руку, хто безоглядніше поступав до мети, хто більше міг знищити своїх суперників, з яких часто були й члени найближчої родини.

Тим же шляхом здобувається лаври першенства і влади і сьогодні там, де законом життя не є Божий Закон, а закон джунглів.

У Царстві Божому кожному доступний шлях до першенства і цей шлях веде не через знищення й ненависть, але через любов, через служіння ближнім своїм. Не сильніший мечем, але сильніший любов'ю здобуде у Божому Царстві вінець першенства той, хто зможе піднестися на таку вершину любові, „що зможе душу покласти за друзів своїх".

Тому зникає й попелом історії припадає пам'ять найбільших тиранів людських, а натомість незгасимим світлом сіяє слава Того, Хто був найбільшим слугою серед людей і для людей, Хто прикладом власним показав людству зразок найвищої любові і найпевніший шлях до першенства.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються **по 15 центів одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Дві Енциклопедії

Наукове Товариство ім. Т. Шевченка (НТШ) у Сарсель (Франція) продовжує друкувати „Енциклопедію Українознавства" (ЕУ). Видаючи ЕУ, НТШ поставило собі метою, очевидно, сказати світові українську правду: бо українську правду можна сказати тільки у вільному світі, цебто поза межами комуністичних держав.

А тим часом комуно-большевицька влада в окупованій нею Україні видала „Українську Радянську Енциклопедію" (УРЕ).

З уваги на це, НТШ у Сарсель видало брошурку п. з. „ЕУ контра УРЕ". На звичайній мові цей заголовок означає: Енциклопедія Українознавства Наукового Товариства ім. Т. Шевченка проти Української Радянської Енциклопедії

У цій брошурі НТШ у Сарсель так говорить про „Українську Радянську Енциклопедію" „Нам прикро і боляче, що мусимо ствердити: УРЕ не є у к р а ї н с ь к о ю енциклопедією: УРЕ це большевицька російсько-імперіялістична енциклопедія українською мовою. Єдиною гідною відповіддю на ці нахабні блюзнірства Москви, блюзнірства наших найсвятіших релігійних і національних почувань мусять бути дальші наполегливі старання докінчити як найскоріше видання ЕУ й зробити її також приступною в чужих мовах цілому культурному світові".

„Вавилонська вежа"

У брошурці НТШ, про яку мова вище, найсуттєвішою справою є ствердження цього факту: хоч „Українська Радянська Енциклопедія" появилася українською мовою, то однак сама ця енциклопедія українською не є, — вона є „більшовицькою російсько-імперіялістичною енциклопедією".

Тим самим НТШ стверджує цю правду, що коли хто вживає мови даного народу, то це ще не завжди означає, що ця мова є носієм національності цього народу. Здавалося б, що цей факт є т. зв. „очевидною правдою", — але, на жаль, далеко не для всіх. Це добре, коли ми кажемо, що „мова — це душа народу". Але це зле, і то дуже зле, коли хто не знає, в якому розумінні мова є душею народу. Давній спосіб думання народніх мас був такий, що коли хтось говорив до українського селянина „чистою" українською мовою, то селянин уважав його „нашим" (українцем). У нього було таке поняття, що чужинець не може говорити чистою українською мовою, — він конче мусить „калічити мову", або й взагалі бути „німим".

На жаль, цей примітивний спосіб думання покутує і серед декого з українців і в наших „модерних" часах. Досить ворогові українського народу писати українською мовою, а вже дехто з земляків (а навіть тих, що мають наукові титули) голосить, що цей чужинець дає свій „вклад в українську культуру", бо він, мовляв, пише українською мовою, — а мова — це ж „душа народу".

А ось комуно-большевицька влада видала „Українську Радянську Енциклопедію" чисто-українською мовою, і НТШ заявляє (і правильно!), що ця енциклопедія не є українською. Цебто, в цьому випадку сама українська мова не вирішує про суть українства, — тут бо бракує української ідеології, бракує українського світогляду. Певно, ніхто не сумнівається, що коли б українська мова заникла, то заникло б і українство; але при цьому також бачимо факти, що вороги українства використовують українську мову для боротьби проти українства; і тут українська мова стала слухняним знаряддям і в їхніх руках.

Ці світові сили, що їхня агентура створила Советський Союз і панує над ним, вже заздалегідь докладно опрацювала плян, щоб „змішати карти" в думанні своїх противників і в їхніх провідників, щоб їхні традиційні поняття використати для себе; вона осягає це таким способом, що змішує поняття своїх противників, „переоцінює ц і н н о с т і", втворює хаос, безладдя, і так настає серед її противників „вавилонська вежа"; один одного перестає розуміти. Правда, при Вавилонській вежі, як сказано в Біблії, Бог змішав її будівничим мови, але теперішня „вавилонська вежа" полягає в цьому, що національна спільнота говорить цією самою мовою, але не може один одного зрозуміти. Дипломати навчаються чужих мов, але знання мов не помагає зрозуміти суті ідей. А навіть той, хто говорить, починає не розуміти самого себе.

Так змішалися поняття не тільки про „правду", „справедливість", „свободу", „поневолення", „релігію", „демократію", „щастя", „свого й чужого", але й про суть „національності". У цій хуртовині змішання понять критичну людину не може не огортати тривога й за це, щоб наші провідники не згубили поняття про це, в чому полягає сама с у т ь у к р а ї н с т в а.

Чи „бачити — це вірити"?

Ми можемо дивуватися примітивності селянина з казки, який каже до чорта: „Що бачу — це є, а чого не бачу, — цього нема!" Таке думання полягає в тому, що примітивна людина за початок і кінець усього бере тільки форму, судить поверхово, мовляв: „видно пана по холявах". Але трагедія стає більшою, коли таке думання подекуди показується також і в нашій науці. Наприклад. .

Ми ні трохи не сумніваємося в це, що НТШ, видаючи Енциклопедію Українознавства, має щиру мету служити Україні вірою й правдою. Але ми вважаємо непорозумінням цей факт, що в „Словниковій частині" Енциклопедії Українознавства НТШ, під гаслом „Жиди" те вичислено цих письменників-жидів у СССР, які пишуть свої твори українською мовою, н а з в а н о в с е ц е „Вкладом жидів в українську культуру". Адже ж як і всі письменники в СССР, так і письменники-жиди пишуть там у комуністичному дусі, а коли в них тільки мова українська, а дух та ідеологія протиукраїнська, то це не є вклад в українську культуру, а навпаки: це руйнування української культури. Адже ж москалі за кордоном (нехай цих москалів називають „білими реакціонерами") рішуче не погоджуються вважати р о с і й с ь к и м усе це, що комуністи в СССР видають російською мовою. Ні один свідомий росіянин не назве большевицьку „Історію Росії", в якій на першому місці фігурують такі „російські патріоти", як Маркс, Енгельс, Каганович, Еренбург, — р о с і й с ь к о ю. Свідомих москалів, які думають глибше, ніхто не переконає, що всі ці типи є „російськими провідниками й патріотами". То на якій же підставі ті українські учені можуть уважати комуністичні твори жидів, писані українською мовою, „вкладом в українську культуру"?

Адже ж сама комуно-большевицька влада, яка намагається в самому корені знищити саме почуття про н а ц і о н а л ь н і с т ь, відкрито заявляє, що в СССР мистецька творчість мусить бути (і вона такою є) „національною по ф о р м і, а соціялістичною з м і с т о м", отже мова тут служить комуно-большевикам тільки формою, а не змістом. А тим часом для національності зміст важніший за форму.

Щоб „свої своїх не пізнали"

Знаємо, що нічого немає ідеального; то ж підходимо до справи реалістично: коли в чомусь є більше плюсів, ніж мінусів, то вже вважаємо це добрим, отже й підтримуємо його. Так само й Енциклопедію Українознавства НТШ вважаємо великим надбанням українства, яке конче треба підтримати. Ми не сумніваємося, що НТШ свідоме того, що непомильних людей немає, отже й в Енциклопедії Українознавства є „недотягнення"; і коли ми на одне з тих недотягнень вище вказали, то це зовсім не означає нашої неприхильности до неї, навпаки, саме з прихильности до неї на ці її недотягнення звертаємо нашу увагу, бо покладаємо на неї великі надії, і бажаємо бачити її найкориснішою для українства.

Міжнародня сила, якої агентура панує над тюрмою народів, званою „СССР", була свідома того, що поза межами СССР будуть діяти супротивні їй сили, отже вона заздалегідь поробила заходи, щоб спаралізувати їх навіть тут, у вільному світі: спаралізувати їх тактикою морального терору й „вавилонської вежі", цебто тактикою змішання понять у думанні людей, — так, щоб „свої своїх не пізнали, свої своїх побивали"; щоб не було знати, хто втікає, а хто й кого здоганяє.

Коли хто з українців, щиро думаючи, що службу батьківщині своїй чинить, коли атакує інших українських патріотів, які не милі йому з якихсь групових мотивів, — вносить таку внутрішню боротьбу в Енциклопедію Українознавства, то в таких випадках вона не зможе протиставитися тим енциклопедіям, що ворожі українству. До таких сумних моментів, напр., належить випадок проти Митрополита Полікарпа з боку проф. М. Чубатого в Енциклопедії Українознавства. Правда, тут уже маємо діло з іншою міжнародньою силою — католицькою. Але це, в принципі, не змінює суті справи, — якого роду це сила; факт є фактом, що це також одна з міжнародніх сил.

І, якщо б оглядатися на цю чи іншу міжнародню силу, щоб її не образити, не вразити, мовляв: „чеши дідька зрідка", або—тим гірше! — щиро служити їй, то це вже означало б, що чужі сили вели б нас на своєму шнурку також і у вільному світі. А коли б — так, то яка ж була б тут різниця між станом науки серед українців у поневоленій Україні та у вільному світі?

Дійсно у к р а ї н с ь к а енциклопедія має усунути із своєї сфери абсолютно всі ч у ж і впливи — внесені свідомо й несвідомо, — щоб українство становило собою свою „духову хату", порога якої не вільно переступати чужим впливам: це має бути тільки й виключно українство для українства й почерез українство.

Від „Української Радянської Енциклопедії" не вимагаємо нічого, бо не вважаємо реалістичним поглядом — вимагати, щоб чужинці та ще й вороги будували нам українство. Але щодо Енциклопедії Українознавства, то тут звертаємося з довір'ям, як до своїх — з вірою що вони ці наші зауваження приймуть з таким самим довір'ям — для добра українства.

НТШ будує гробницю для своїх покійних членів

Наша Церква включилася в число жертводавців

Централя Наукового Товариства, яке 1947 року відновило свою діяльність на еміґрації, находиться в Сарсель у Франції. За цей час упокоїлися вже чотири співробітники НТШ у Франції, — четвертий з них — це бувший міністр УНР проф. О. Шульгин († 1960).

НТШ вирішило купити на „вічність" ділянку землі, щоб збудувати гробницю (на 15 осіб), в якій разом будуть спочивати тлінні останки покійних членів НТШ, щоб таким способом причинитися до зберігання українських історичних пам'яток українців у розсіянні, як роблять інші культурні народи, — напр., поляки мають під Парижем свій окремий цвинтар, на якому похоронений Адам Міцкевич і там же вони хоронять своїх інших визначних осіб. Кошти гробниці НТШ провізорично обчислені на 1.000 долярів.

У відповідь на листа НТШ з 1-го вересня 1960 року до нашої Церкви в цій справі, наша Консисторія включилася в число жертводавців на цю ціль хоч скромною сумою — 100 долярів.

В яких важких обставинах працює НТШ, яка ще в Україні (у Львові) на ввесь світ прославила була українське ім'я в е л и к о ю науковою працею, — свідчить лист, що його подаємо нижче.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА

До Високошановної Консисторії
УГПЦ в Канаді В і н н і п е ґ.
Всесвітліші й Високопреподобні Отці!

Зворушені Вашим шляхетним жестом, і вдячні за щедру пожертву на гробницю НТШ у Сарселі, ми почуваємося до обов'язку скласти найглибшу подяку за Ваш щедрий дар. Ваша допомога для нас тим цінніша, що вона нам облегчить наше сумління: досі ми постійно турбуємося прикрим фактом, що не змогли запевнити справді християнським похороном для наших членів, нерідко не тільки видних діячів нашої культури, але й взагалі передових громадян, які мають запевнене тривке вісце в історії України, але не змогли досі мати гідного місця спочинку. Завдяки тим допомогам, які ми отримали в останніх часах місяцях зможемо вже весною приступити до будови гробниці, щоб негайно перенести туди тлінні останки наших Незабутніх Покійних із їх тимчасових могил.

Вибачаємося, що нашу подяку висилаємо спізнено. Саме невблаганна смерть одного з наших Співробітників, — бл. п. дир. Миколи Капусти, збільшила непомірно обов'язки тих, що залишилися. В Европі — за наших еміґраційних умов — нема змоги підшукати заступника, і наш невеликий сарсельський науковий колектив мусить тепер ділити свій час між дослідну роботу й між полагоджуванням біжучої канцелярійної роботи, що не завжди дається щасливо поєднати. Останньо прийшлося трохи занедбати переписку, щоб закінчити підготовку 15-го зошита ЕУ-II., — потрібного до закінчення третього тому, який ми обов'язані розіслати в найкоротшім терміні нашим відданим передплатникам. Після завершення тих праць спішимо до вирівняння адміністраційних залеглостей.

Просимо прийняти із висловом нашої сердечної та найглибшої вдячності запевнення у нашім глибокім поважанні та щирім відданні.

Проф. д-р Володимир Кубійович,
Голова НТШ у Европі.
Проф. д-р Володимир Янів,
Секретар НТШ у Европі.

Бельгійська агенція про переслідування Церкви в Україні

Бельгійська пресова агенція С. І. Р. у своїх випусках французькою і флямандською мовами 31. 12. 1960 року подала інформації п. з. „Мучениця Україна. Як собі пояснювати релігійну толеранцію советського режиму". У цих інформаціях сказано, що за час від 1944 року большевики так переслідують Українську Греко-Католицьку Церкву в Галичині: депортували 18 владик, арештували 1,749 священиків, депортували чи розстріляли 673 ченців і 1,060 черниць, конфіскували 98 манастирів, відібрали 686 шкіл, розв'язали 38 релігійних організацій, зліквідували 36 пресових органів, закрили 7,166 церков, — і що все греко-католицьке населення позбавлене духовної опіки.

Далі, в цих же інформаціях сказано, що советська влада нищить усі „Церкви", які з нею не співпрацюють.

Паризьке „Українське Слово" (29. 1. 1961 року), подаючи вістку про ці інформації бельгійської пресової агенції, завважує: „Поява цих даних про мартирологію Української Греко-Католицької Церкви в Україні — явище дуже приємне, наскрізь позитивне. Зовсім нещасливий одначе дальший коментар... про те, що советська влада нищить усі „Церкви", які з нею не співпрацюють", чим у сумнівне світло ставиться не-католицьких священиків. Так просто справа не представляється і спрощувати нашу трагедію в очах чужинців ми не повинні. А цю інформацію бельгійській пресовій агенції подала ближче невідома „Асоціяція Української Преси для Бенелюксу", — кінчає свої завваження „Українське Слово".

Що ж, „Українському Слову" йдеться про українців (без уваги на віроісповідні різниці), а бельгійській пресовій агенції йдеться не про українців, а про католиків. А що т. зв. „Асоціяція Української Преси для Бенелюксу" подала цій агенції інфромації з натяком (у домисленому висновку) на те, що коли мовляв, не-католицькі священики (отже й українські православні) не всі знищені й деякі з них діють, то всі вони „співпрацюють з большевицькою владою, — то годі такій пропаганді — белгійцям і „Асоціяції Української Преси для Бенелюксу дивуватися", — адже вони католики!

Та й це їхнє узагальнене очорнення всіх не-католицьких священиків у поневоленій Україні ще, як на католицьку аґітацію, „надто лагідне". Був час, що католицька преса, напр., „Нова Зоря" у Львові, відкрито бажала, щоб большевики знищили Православну Церкву.

„Асоціяція Української Преси для Бенелюксу" являється типовим явищем, що під „українською" маркою діє міжнародня Католицька Акція, для якої українці є тільки „матеріялом" для тих цілей, що з українством нічого спільного не мають.

СПІР СЕРЕД КАТОЛИКІВ В АВСТРАЛІЇ

У зв'язку з наближенням перевиборів в Австралії між католиками в цій країні почався розкол, на робітничому ґрунті. Між робітниками, які є членами Католицької Церкви, є прихильники політики Єпископату, є комуністи, а є також католики-демократи, що вірні католицькій релігії, але не бажають Католицької Акції під проводом котролі Єпископату над своїми робітничими організаціями.

Кардинал Манікс, 97-літній, робить усі можливі зусилля, щоб утримати робітництво під своєю політичною контролею.

ПОФАЛЬШОВАНИЙ ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ КОРАН

Араби кажуть, що в Ізраїлі без розголосу підготовляють жидівське видання Корану (священної книги ісламської релігії), і що жиди пофальшували Коран у цьому виданні. Це викликало велике схвилювання в усьому арабському світі. У Каїро створено спеціяльну арабську комісію, яка буде викривати цю підрібку Корану.

У чому ця підрібка мала б полягати — арабські інформації покищо не подають. Ісламська релігія має в собі юдаїстичні основи, і вона також визнає пророка Мойсея. Звичайно, ісламські богослови з ходом часу робили якісь заходи, щоб якось зменшити число юдаїстичних складників в ісламській релігії. А жиди може хотять показати арабам, яким був іслям оригінальний, початковий, цебто в основному юдаїстичний. Це затривожило арабів.

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

† См. Михаїл,

З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ. СЛОВО НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

Дякую Богові, що ще дав мені змогу й цього року звернутися до Вас з щирим батьківським словом поради з нагоди Святого Великого Посту.

Бог створив людину з двох частин душі й тіла. Тіло взяв від землі, а душу в неї вдихнув від Себе Самого створену Ним. Цю душу створив Він, як Образ і Подобу Себе (І М. І, 26-27) і цією душею поріднив нас з Собою, як дітей Своїх. Кожна половина нас, нашого єства, вимагає своєї поживи для життя — тіло своєї, а душа своєї. Тіло вимагає всього того, що й тварини вимагають, а душа людини вимагає поживи іншої, вона дух, через те й поживи вимагає духової. Тому й Христос указав на слова Св. Письма, що „не одним хлібом житиме людина, а всяким словом, що виходить з уст Божих". (Мф. 4, 4). Душа всесвіту Бог і ним управляє ,так і душа в людині керує всим її єством. Отже, головне в людині не тіло ,а душа-дух; Тіло, як організм, це службена частина людини підпорядкована духові. Тому й каже Христос Господь: „Дух ожнвляє, а тіло не дає нічого (для вічного життя). Слова Мої то дух і життя" (Іоана 6, 63). Тому цінність людини в душі її. Душа наше це наше „я", ніяка частина нашого тіла не є наше „я", вони тільки органи нашого „я". Нажаль і на шкоду нам, ми в більшости більше догоджуємо своєму тілові, а про душу не дбаємо, або й забуваємо, мов би її й нема. А між тим, Христос Господь каже:

„Яка користь людині, коли вона і ввесь світ собі пригорне, а душу свою занапастить? Або який викуп дасть людина за душу свою? (Мр. 8, 36-37).

Не за тіло, бо тіло вмирає, а душа-дух умерти не може, бо смерть то розклад на складові частини ,а духові нема на що розкладатися, він, як і Ангели не може вмерти. Дух від Бога, тому тягне до Бога, а тіло від землі,-тому й тягне до землі. Дух є Господар тіла ,але коли ми не слухаємо голосу духа совісті, то зробимо так ,що тіло панує над духом. Тоді совість замовкає, а ми стаємо звичайною твариною ,а не людиною. Тіло для своєї примхи завжди готове порушувати Божі заповіді, а таке порушення то гріх. Гріх же від Диявола, бо це він перший не підкорився волі Божій і згрішив (І Іоана 3, 8).

Коли й ми порушуємо Заповіді Божі, то виконуємо волю диявола і віддаляємо себе від Бога. Можна подумати: яка користь дияволові, коли ми грішимо? А яка користь нам, коли ми вдоволені, що хтось робить прикрість тому, кого ми зненавиділи? То дії зла. Сатана зненавидів Бога і все робить так, щоб руйнувати діла Божі.

„Бог любить людей так, що й Сина Свого Єдинородного віддав (для них), щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне. (в Царстві Божому). (10. 3, 8). А диявол саме цього не хоче. Він знає, що його жде загибіль і муки за всі діла його, (Мф. 25, 41) і він мстить Богові тим, що й людей тягне на погибіль з собою.

Диявол в більшості діє через тіло, розпалюючи пристрасті, діє й на нашу душу, розпалюючи в ній гордість, ненаситливість, гнів, ненависть. Дивно, що коли людина хоче виконувати заповіді Божі, то їй щось перебиває, треба зусилля, а коли пускається на погане, то котиться, наче камінь з гори, аж до своєї погибелі, якщо не схаменеться і не вернеться до Бога, як той блудний син євангельський. Чому так? Господь каже чому. Дух Святий каже через Ап. Петра:

„Тверезі й бадьорі будьте, бо ворог ваш диявол ходить, як той лев, роззявивши пащу, щоб де б кого проглинути. (І Пет. 5, 8). Те саме багато раз повторює й Ап. Павел, бо й Христос Господь багато раз говорив: „Бадьорі будьте..."

Друзі мої! Це не посторонння філософія, це для нас і про нас. Цього не можна легковажити та свідомо йти за сатаною. Коли допотопні люди пішли дорогою служінню тілові за порадами сатани, то втратили цілком образ і подобу Божу, тому були знищені потопом. (І М. р. 6). Коли міста Содом і Гомора пішли слідом тих допотопних, то Бог знищив їх вогнем (І М. р. 19). Господь не хоче погибелі людей, а коли самі люди перестають бути людьми і ворогами Богові то їх жде така участь. (Мф. 25, 46).

Господь дав нам силу й право дітьми Божими стати, але не накидає нам силою. Він кличе, а нам треба послухати Його голосу і те право взяти. Згадаймо притчу про покликаних на Царську вечерю. (Лук. 14, 16-24) Господь знає всі підступи диявола, знає й немочі людські ,тому, як своїм любим дітям, дав усі засоби, щоб приєднати до себе та охоронити від звіра сатани. Коли старозавітні люди не змогли прийти до Бога покаянням, то Бог послав Сина Свого Христа Господа, щоб узяв гріхи всього людства на Себе (Іс. р. 53; Іо. 29). А нам дав Тайну покаяння Сповідь, у якій дав через Апостолів право Священнослужителів Церкви Своєї прощати гріхи тім, хто справді кається перед Богом і має намір не повторювати тих своїх гріхів. (Мф. 18, 18; Іоана 20, 21-23). Чому б нам не користатися з цієї невимовної Ласки Божої хоч раз на рік, Християни перших віків це дуже часто робили та приступали до Св. Причастя, а ми? Чи то добрий господар, який не знає, що він має і як стоїть його господарство? І ми кожний і кожна маємо своє господарство-надбання душі доброго чи злого. Чиж повинні ми хоч раз на рік углянути в свою душу, що там є? А сповідь і покаяння це й є перевірка свого душевного господарства. Сповідаємося не священикові, а Богові, а Священик тільки свідок покаяння та уповноважений видати нам поквитування у вигляді: „Господь нехай простить тобі... і я недостойний Ієрей владою, даною мені від Бога, прощаю і розв'язую тебе від гріхів твоїх во Ім'я Отця і Сина і Св. Духа".

Зі всього знаємо яка велика любов Божа до нас, чи й ми повинні чимсь віддячувати за ту любов? Христос Господь постраждав за нас, щоб ми не страждали, чи ми повинні це забути, і бути невдячними? Каже Христос Спаситель: „Ви друзі Мої коли робитимете так, як Я заповідав Вам" (Іоана 15, 14). Поставмо перед собою запитання: Чи ми друзі Христові?... **Заповіді Його знаємо це Любити Господа всим єством своїм і людей, як себе, чи так воно в нас?** Чи прощаємо коли собі просимо прощення? Є в чому каятися.

Любов Господня до нас така глибока, яка вища навіть за наше розуміння, каже: „Будьте в Мені, а Я в вас"... Це щось небувале! Це злиття з Сином Божим (10. 17, 21). Небувале, щоб Бог аж ось так з'єднався з людиною. І це не з кимсь іншим, а з тобою, якщо ти зрозумієш, що то таке Таїнство Св. Причастя і з любов'ю, як покірний син або дочка підеш на цей поклик Божий „Робіть це на спомин Мені" (Лука 22-19). Не духовне тільки єднання з Христом Господом. Коли б духовного було досить, то Христос не встановляв би Таїнства Євхаристії. Бо Господь хоче святости не тільки душі, але й тіла, адже ж і тіла воскреснуть для життя вічного: Іо. 5, 28-29; Сол. 4, 13-17).

„Святі будьте, бо Я Святий Господь Бог ваш" (3 М. 19, 2; І Пет. І 15-17). Для того й дав нам Тайну Св: Причастя. На Тайній Вечері перед Своїми стражданнями Христос Господь, подаючи хліб ученикам, сказав: „прийміть і їжте це ТІЛО МОЄ, що за вас ламається на відпущення гріхів". Так і чашу з вином подав і сказав: „Пийте з неї всі, це КРОВ МОЯ, що за вас і за многіх проливається на відпущення гріхів" (Мф. 26, 26-28; Мр. 14, 22; Луки 22, 19; І Кор. 11, 24).

Отже, не сказав: їжте хліб цей на спомин Мого тіла, або: пийте вино це на спомин Моєї крові ,а сказав це ТІЛО МОЯ, що за вас і за многих проливається мент вони й стали тілом і кров'ю Христовими. Є секти, які, переломлюючи хліб і п'ючи з чаші вино на спомин страждань Христових, не вірять, що хліб стає Тілом Христовим і вино кров'ю Христовою та й не моляться про це. Цим вони не довіряють словам Христовим і не вірять, що Бог може так зробити. У нас же не повинно бути ніякого сумніву в тому, що на Святій Літургії, коли співають: Тебе в піснях славимо, тебе благословимо... Під благословенням Архиерея чи Священика з словами: „І створи хліб цей святим Тілом Христа Твого, а що в часі Святою Кров'ю Христа Твого. Перетворивши їх Духом Твоїм Святим", хліб стає Тілом Христовим, а Вино Кров'ю Христовою, хоч і зберігають вигляд хліба й вина. Ап. Павел Говорив Духом Святим і він каже: „Чаша, яку благословляємо, чи не є це причастя Крові Христової? Хліб який переломлюємо чи не є це причастя Тіла Христового? (І Кор. 10, 15-16). Коли б не так, то він би так не написав. Коли б це не була така величезна святиня, як Тіло Боголюдини Христа Господа і кров Його ,то Апостол не настоював би готуватися до Причастя так, як він написав.

„Я прийняв від Самого Господа те, що й вам передав, що Господь Ісус в ту ніч, в яку виданий був, узяв хліб, і подякувавши, переломив і сказав: Прийміть, споживайте, це есть Тіло моє, що за вас ламається; це чиніть на Мій спомин.

Так само й чашу після вечері, кажучи: Ця чаша есть Новий Заповіт у Моїй Крові. Це чиніть на Мій спомин".

Далі Апостол каже: „Хто буде їсти Хліб цей або пити чашу Господню недостойно, той буде винен проти Тіла і Крові Господніх".

Нехай же досліджує себе чоловік (людина), і так нехай споживає Хліб із Чаші п'е (І Кор. 11, 23-29). Сам Христос Господь вповні вияснив, що ми споживаємо в Св. Причастя і для чого.

„Істинно, істинно кажу вам: коли не будете їсти Тіла Сина Чоловічеського

(Сина людства) і пити Крові Його, не матимете життя в собі.

Хто їсть Моє Тіло і п'е Мою Кров, той має життя вічне і Я воскрешу його в останній день. Тіло моє то справді їжа і Кров Моя то справді пиття.

Хто їсть Моє Тіло і п'е Кров, той у Мені перебуває і Я в йому. Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, що їстиме Мене буде жити мною". (Іоана 6, 48-57).

Більшого і авторитетнішого вияснення Таїнства Св. Причастя бути не може. Все ясно. Ясно й те, що не духовно тільки причащаємося, а споживаємо фізично і видимо Тіло і Кров Господні, тільки під видом хліба й вина. Отже через Причастя Тіла й Крові Господніх, ми й фізично, навіть кревно, стаємо братами Христа Господа. Хіба може бути більша честь для людини? Яка страшна нерозважність тих, що під всякими відмовками не приступають до Св. Причастя? Вони гірші вороги душі своєї аніж хто інший. Так на всі часи історії, але в наш час все це набуває ще іншого значення. Вік антихриста вже почався. Сатанизм богопротивного атеїзму вже встав на повний свій зріст. Боротьба проти Бога вже охопила пів світу. Все сталося, як Христос Господь сказав і як Дух Святий сказав через Апостолів. (2 Солунян р. 2; почалося й те, що у Об'яв. Св. Іоану). Встало питання — з Богом ми, чи проти Бога? З Христом Христом Господнім, чи проти?

Друзі ми Йому чи вороги? Стоїмо й над прірвою атомового знищення. Але з Біблії ми знаємо, що Господь не знищував би Содома, коли б там було хоч десять праведників. (І. М. р. 19). Ради праведних Господь не знищує беззаконних ворогів Своїх. , Отже, коли ще буде більше праведних вірних Богові, то Господь продовжить життя людства. Тож будьмо Господні і ставаймо праведними й освяченими через Святі Причастя. Нехай Святий Піст цей буде радістю душ наших. А на страстному тижні ми, як друзі Христові розділімо в серцях наших страждання Його у вечері в четвер і поплачмо над гробом Його Плащаницею у Страсну П'ятницю і в Суботу, щоб в радості воскреснути з Ним у День Світлого Його Воскресіння.

Покаяння двері відкрий нам Життя Подавче!

Дано р. Б. 1961-го перед Св. Постом Катедра Св. Володимира в Торонто.

Брате й Сестро! Прочитайте та передайте другим, щоб усі знали.

† Архиепископ МИХАІЛ.
З любов'ю в Господі.

БЕН-ҐУРІОН ВІЩУЄ

Уступивший прем'єр Ізраїля цього року віщує, що в 2000 році Советський Союз буде вільною демократичною країною, між арабами й жидами настане мир, буде переможена недуга рака, Об'єднані Нації будуть правити світом якщо не як уряд, то як моральна сила, а жид зможе бути вибраним президентом ЗДА.

Може цим віщуванням Бен-Ґуріон догодить жидам; бо коли він навесні 1960 ркоу заявив, що з „Єгипетської неволі" вийшло тільки 600 жидів, а не 603.555 осіб, як кажуть рабіни, то рабіни так протестували, що парлямент (Кнессет) Ізраїля вимагав, щоб Бен-Ґуріон уступив з посту прем'єра.

БОЛЬШЕВИКИ „ПРОДАЛИ" ІЗРАЇЛЕВІ МАЙНО РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ ЗА „НЕВИЯВЛЕНУ" ЦІНУ

Советська влада продала Ізраїлеві все майно Російської Церкви в Палестині. „Фактичне полагодження полягає в цьому, що держава Ізраїль має купити всі ці нерухомості — за ціну, якої не виявлено", — подає „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (січень 1961 рік).

Російське Православне Товариство для Палестини під проводом великого князя Сергія (убитого 1905 року) побудувало в Палестині велике число велетенських будинків для потреб Церкви і більш простори землі. Це майно було власністю Російської Церкви. По Першій світовій війні цим майном опікувалася Британія ,а з роком 1948-им почав контролювати його уряд Ізраїля.

Від липня 1960 р. між урядами СССР та Ізраїля велися тайні переговори у справі цього майна, і в січні ц. р. прийшла вістка, що вони закінчилися продажем цього майна. Сторонні знавці оцінюють це майно на сто мільйонів долярів, а комуністична влада СССР за скільки продала його Ізраїлеві — це тайна. А чому тайна — це загадкою не є...

Церкви й каплиці (але вже без майна) бувшої царсько-російської Церкви, що знаходяться в Палестині, ще не „продані" урядові Ізраїля, і вони ніби є „власністю Московської Патріярхії.

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В УГАНДІ

Православна Церква в Уганді (Африка) започаткувалася 29 років тому. Її місцевим головою є владика Миколай, Митрополит Іреюпольський, з катедрою в Намунгона Гил, де є церква Св. Миколая. Усіх церков там покищо тільки шість; православна Духовна Семинарія є в Деґеє (Бомбо). Церква збудувала там велику лікарню добродійного характеру, а тепер збирає фонди на її внутрішнє устаткування.

Уся Православна Церква в Африці підлягає Олександрійському Патріярхові, і вона зосереджена головно в центральній Африці (Камерун, Анґола, Конґо, Руанда-Урунді, Уґанда, Кенія, Танаґаіка, Родезія, Наясаланд), і вона поділена на Єпархії-Митрополії: 1. Центральна Африка й Екватор — митрополит Киприян Пападопулос; 2. Ірінуполіс і вся східня Африка — митрополит Миколай Варелопулос; 3. Акра і вся західня Африка — митрополит Євстатій Евстатіу. Усі ці три юрисдикції були встановлені ще імператором Юстиніяном Мудрим у 6-му столітті.

В області Конґо та Руанда-Урунді є 7,000 православних, вісім священиків, п'ять церков і чотири каплиці.

Усього населення в Африці нараховується понад 50 мільйонів.

КАНАДА ПРИЙМАЄ ХВОРИХ СКИТАЛЬЦІВ

Канада минулого року вже прийняла деяке число хворих скитальців з Европи. А тепер Канада прийме знову 114 осіб недужих з Европи. Про це повідомила міністр горожанства й іміграції Еллен Фейркло. Це допомога Канади скитальцям у пляні Світового Року Втікачів.

До цього часу, зараз таки по закінченні 2-ої світової війни тільки деякі країни (і то лише в Европі) приймали хворих скитальців на своє утримання, а на першому місці тут була Швеція.

ЄП. ДІБЕЛІУС НЕ БАЖАЄ БУТИ ГОЛОВОЮ ЄВАНГЕЛИЦЬКОЇ РАДИ

Єпископ Отто Дібеліус—голова протестантів-евангеликів у Західній Німеччині і їхній найбільший авторитет в усій Німеччині — відмовився кандидувати на голову Євангелицької Ради для всієї Німеччини, цебто Західньої й Східньої. Він заявив це в половині лютого ц. р.

Єпископ Дібеліус своє рішення мотивує тим, що евангелики у Східній Німеччині (під большевицькою окупацією) є в такому положенні, що вони змушені слухати тільки свого місцевого Єпископа.

Коротка заява епископа Дібеліуса має ширший зміст; з неї стає ясно, що Єпископа евангеликів Східньої Німеччини контролює комуністична влада, отже він отримав би наказ ширити комуністичну політику в Євангелицькій Раді по всій Німеччині, або взагалі не підлягати Євангелицькій Раді.

В ЮГОСЛАВІЇ ЗМЕНШУЄТЬСЯ ЧИСЛО СВЯЩЕНИКІВ

Православна Церква в Югославії має 2.400 парафій, а з них 700 залишаються без священиків. Перед захваченням влади комуністичним диктатором Тіто в Югославії було шість православних духовних семинарій, а тепер є тільки дві, і число їхніх випускників не покриває числа запотребувань на священиків.

ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ У КАНАДІ

Статистичне Бюро в Оттаві подало, що в половині січня ц. р. в Канаді було 693,000 осіб без праці, а в тому 87 відсотків -- це мужчини.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

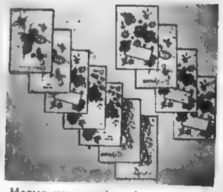

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

- НА ДЕНЬ УРОДИН.
- НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
- З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
- З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
- НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
- НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
- НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
- З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
- З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
- З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
- З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
- КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

Тойнбі посуджений в антисемітизмі

У першому тижні лютого ц. р. преса на американському континенті густо вкрилася вістками про виступ Арнольда Тойнбі в Монтреалі, в якому він заявив про своє становище у справі жидівсько-арабських взаємовідносин.

А. Тойнбі — найбільший історіософ (філософ історії) нашої доби. Над його монументальним твором „A Study of History" дискутують, але цей твір справді вартий дискусії глибокої й на високому рівні. А. Тойнбі не звичайний історик (історіописець), який вишукує готові історичні факти й збирає їх та списує, і так продукує свої твори, — Тойнбі — це мислитель - відкривач (інвентор), який намагається розкривати ці таємні закони природи, які кермують ходом історії не тільки окремих народів, а всього людства. І тому він не звичайний історик, а історіософ, історик-мислитель.

А. Тойнбі не чужий українцям, а українці не чужі йому. Ще 1916 р., коли Україна для світу була „незнаною землею", молодий тоді А. Тойнбі знайомив світ з Україною за допомогою своєї публікації: A. Toynbee, British View of the Ukrainian Question. Ukraine — a Problem in Nationality (London 1916), в якій він (на стор. 3) вияснює, що термін „українець" однозначний з терміном „русин" (Ruthenian & Ukrainian), а українці-русини, це інша нація, ніж москалі (він пише: Moscovites). Із становища Тойнбі виходить, що москалі нате й узяли собі термін „росіянин" (Russian), яка є по суті „русин", щоб штучно затирати різницю між поняттям про українців-русинів і москалів. Тойнбі пише про це так: „Ми мусимо бути обережні з нашими назвами, бо справжній українець (цебто русин — р. В.) ніколи не назве людину з Москви, або Петрограду „русином" (у Тойнбі: Russian), навіть не „великоросом" (Great - Russian), він сам має претенсії до цієї назви „русин" (у Тойнбі: „Russian")". Цебто, Тойнбі каже, що свідомий українець називає людей з Московщини тільки терміном „москалі".

Цих кілька історичних, але відносно недавніх згадок подано не тому, щоб спеціяльно займатися справою української національної назви, а тільки тому, щоб згадати, що Тойнбі українцями цікавиться.

А тепер перейдемо до цього „сенсаційного" виступу Тойнбі в Монтреалі в лютому 1961 р. Цей його виступ справді має історичне значення, і тому його треба згадати з усією повагою його ваги.

Але перед тим, поки перейдемо до цієї справи (виступ А. Тойнбі в Монтреалі), згадаємо — щоб читач мав хоч трохи інформації про релігійне становище Тойнбі — ось що: в одній із своїх доповідей в Англії А. Тойнбі заявив, що „Юдаїзм і Християнство — це дві найбільш агресивні й нетолерантні релігії", і він дав перевагу буддизмові та ісламові, які „не є нетолерантні й агресивні".

Ця заява, безпречено, насторожила супроти нього і жидів, і Християнські Церкви, але ні одні, ні другі над цією справою не дискутували, отже просто промовчали її, отже й тому не маємо матеріялу для цього, щоб дати читачам ширші інформації в цій справі.

Тойнбі говорить жидам відкрито

Журнал „Тайм" за 10-го лютого 1961 р. подав про виступ Тойнбі в Монтреалі інформацію п. н. **„Моральне супроти числового"**, і тут цю інформацію подаємо повністю без змін і скорочень.

„Деякі з моїх найкращих друзів — це жиди", сказав Арнольд Тойнбі, промовляючи в університеті Мекґил у Монтреалі, але він сказав також про інші речі, які втягнули його в один з його періодичних конфліктів з деякими з його **н а й к а щ и х д р у з і в.** Під цей час, коли багато жидів, включаючи бувшого прем'єра Бен-Ґуріона, застановляються над ролею світового жидівства в його відношенні до Ізраїля („Тайм", 6-го січня), Тойнбі повторив ці два свої твердження, які він поставив був у своїй монументальній праці A. Study of History: 1) трактування Ізраїлем арабів під час війни 1948 року морально рівняється трактуванню націстами жидів; 2) треба ставити під великий знак питання, чи справедливими є претенсії жидів на Ізраїль, як на батьківщину, — це щось таке, як би індіяни вимагали, щоб повернути їм Канаду.

Обурившись цим, амбасадор Ізраїля в Канаді, Якоб Герцоґ, викликав А. Тойнбі на прилюдну дискусію, яка відбулася в „Домі Гиллел" при Мекґилському університеті — у присутності ґлітної маси студентів, журналістів і телевізійних фотоапаратів.

Герцоґ доказував, що право на Палестину завжди було центральною темою Юдаїзму, і її підносили три міжнародні акції (1917 р. Декляраця Балфура; 1923 р. Мандат Ліґи Націй для Британії; 1947 р. постанова Об'єднаних Націй створити державу Ізраїль). Але головною точкою арґументів Герцоґа було порівняння між націстами та Ізраїлем. Націсти продумано замордували 6.000.000 жидів („Наша жалоба по нашому народові — безконечна, жалоба вічності"), тоді як це нещасливе пустошення арабських громад просто не може рівнятися з цим випадком. Герцоґ запитав: „Як обидві ці події можна згадувати одним і цим самим віддихом?"

Тойнбі відповів, що його основне порівняння між націстами й Ізраїлем є моральним, а не числовим. „Неможливо ж бути грішним більше, як на 100 процентів. Наприклад, мені не треба вбивати більше, ніж одну людину, щоб бути вбивником". Тойнбі висловив своє здивування, що ці його зауваги викликали таку бурхливу реакцію. „Висловившись психіятричною фразою, я почуваюся так, немов би я зробив жидівському народові лікування шоками. Я ж сказав це, що кожному з вас говорить ваша совість. Я хотів би послухати вашого внутрішнього голосу. Я не вірю, щоб будь-яка особа жидівської віри могла втікти від своєї власної совісти, або, розуміється, хотіла б утікти... Я залишаю вас вашій власній совісті з тими біженцями-арабами, що їх тепер нараховується 800.000. Жидівський народ страждав через мордування, грабунки й вигнання з його домів упродовж 2,500 років. Що більше мається таких випробувань, то більшим стає обов'язок опиратися спокусі чинення цього самого".

Протестантський богослов Reinhold Niebuhr видав такий коментар: „Так як я писав був три роки тому, — я не можу позбутися враження, що, незважаючи на його якнайкращі зусилля бути об'єктивним, у Тойнбі є глибоко закорінене упередження супроти жидів".

ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ НАЗВАННЯ ВУЛИЦІ ІМЕНЕМ ШЕВЧЕНКА

„Канадійський Фармер" (20. 2. 1961 року) подав таку новинку, що є одним з причинків до історії зусиль українців назвати одну з вулиць Вінніпеґу іменем Тараса Шевченка:

„Плянувальний комітет метрополітальної управи відложив наради над петицією Комітету Українців Канади для перезвання вулиці МкҐреґор на вулицю Тараса Шевченка аж до наступного засідання, вислухавши писемні й устні протести проти цієї зміни.

До метрополітального комітету наспіли писемні протести з підписами около 500 людей, які гостро виступили проти зміни. Крім цього на наради комітету прийшла делеґація 12 жінок, які мешкають при цій вулиці. Жінки подавали ріжні причини, чому вони не хочуть зміни назви. Деякі уважали цю зміну „дурною" і „недоречною", інші говорили, що назви Тарас Шевченко вони не моглиб ані вимовити, ані „спелувати". Христина Презентанц, виступаючи в імені Німецько-Канадійського Товариства, сказала, що вона має чотири доми при цій вулиці і прямо не бажає собі, щоб її доми були при вулиці з такою „чудернацькою" назвою".

ПРО „ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ" НАД СССР

Советський учений Л. Арцимович виступив на сторінках часопису „Правда" (8. 1. 1961 року) з осудженням „антинаукової інформації, яка була в доповідях, відчитаних у Москві деякими невідповідальними лекторами", в яких лектори твердили, що „літаючі тарілки" таки існують. „Ці захоплюючі інформації пізніше доповнилися численними чутками про „космічні" тарілки, що появлялися над містами й селами Узбекістану й Таджикістану. При цьому повідомлялося навіть, що мініятюрні жителі Венери, які приземлилися були з своєю „тарілкою", розбіглися на всі сторони, шукаючи дешевих східніх ласощів. Додатковим елементом, що підсилив інтерес до „літаючих тарілок", була фотографія одного з цих об'єктів (ніби „літаючої тарілки"), зроблена в одному з північних районів країни. Як показало ляболаторне дослідження, проведене в Інституті геофізики Академії Наук СССР, ця фотографія також є наслідком оптичної злуди. Такі фота можна мільйонами робити для довірливих людей" — закінчив свій виступ академік Арцимович.

Де є біда, там люди — „потопаючий соломинки хапається" — навіть з Венери готові очікувати рятунку, отже й не диво, що вони творять модерні леґенди про „літаючі тарілки". Мовляв: а може буде якась зміна!

Українські стінні календарі на 1961 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Хто ще не має такого календаря, повинен негайно собі замовити.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Конґо — в джунглі

Конґо — в джунглі. Воно не тільки в джунглі фізичній, але й у джунглі політичній. Світові політики його справу показують так, що в голові світових мас справді існує „джунгля" поглядів на Конґо.

Люмумба відограв свою ролю

Конґо без своєї багатої провінції Катанґи — господарських леґенів Конґа — самостійно існувати не може. Коли свідома частина к[онґ]олійців почала боротьбу проти бел[ьгій]ської колоніяльної влади, то вона зна[л]а, що без Катанґи „незалежність" Конґо буде тільки пустим звуком. Отже тільки той фактично є за незалежністю Конґо, хто не вмішується в його внутрішні справи, і разом з тим не стає перешкодою соборності Конґо, цебто не перешкоджає включенню Катанґи в склад держави Конґо.

Але доля Конґо така сама, як і доля України: усі сили світу стали проти незалежності цієї нещасливої країни.

Бельгія ніби-то й уступила з частини території Конґо, але тільки з ялових убогіших її частин, але багату Катанґу Бельгія собі затримала; терором, підкупством, за допомогою сітки бельгійської Католицької Акції місійної і темноти мас Бельгія заявила, що „народ Катанґи не хоче належати до Конґо, — він уважає Катанґу „незалежною державою". Отже Бельгія промовляла в імені конґолійців Катанґи, щоб втримати її як свою колонію, під фірмою фіктивної „держави" — такої, як „держава" Україна в неволі червоної Москви.

Прем'єр Конґо, Люмумба, звернувся до держав Заходу, щоб вони змусили Бельгію уступити з Конґо, але ні одна з держав Люмумбі не помогла.

Католицька Церква в Конґо під проводом бельгійців, отже вона стала проти незалежності Конґо; коли ж Люмумба почав політичну боротьбу з католицьким бельгійським церковним проводом у Конґо, то світова Католицька Акція проголосила Люмумбу „ворогом Християнства".

Чому Захід не поміг Люмумбі? А тому, що затаєна міжнародня сила по обох боках „залізної заслони" уплянувала поставити його в таке положення, щоб він шукав допомоги в Советів, і Люмумба справді почав спроваджувати собі „поміч" з Москви.

Католицька Акція з одного боку налякалася цього, а з другого боку і втішилася тим, бо мала підстави тепер фактами доказувати, що Люмумба — це союзник Советів.

Але пляни міжнародньої затаєної сили були не такі, щоб впустити в Африку Советів, бо вони там були б окружені силами Заходу, ізольовані. Світова сила тільки налякала світ, продемонструвала советську „допомогу Люмумбі", яку зараз таки ця ж сила сама вигнала руками президента Касавубу й „ґенерала" Мобуту. Католицька Акція була щиро переконана, що це вона руками фанатичного католика Мобуту вигнала з Конґо большевицьких аґентів й арештувала Люмумбу.

А тим часом це зробила затаєна міжнародня сила, що для Конґо призначила ролю бути театром гри на світову скалю. Тому-то політики Заходу й Сходу не обороняли Люмумби, і так уможливили бельгійським платним аґентам убити його, щоб потім використати це для шуму **п р о т е с т і в п р о т и** Бельгії і теперішнього проводу Організації Об'єднаних Націй, що їх ці сили хотять взяти ще цупкіше у свої руки.

Чи знав Люмумба, яку ролю (маріонетки) вложила на нього світова сила? Чи він служив їй свідомо? Чи може тільки з одчаю кинувся в обійми Советів, куди його попхнула світова сила, а Католицька Акція несвідомо помагала? Це такі питання, які час може виснити.

„Сильна людина" ще не скінчила своєї ролі

Друга маріонетка в руках чужих сил — це „командир армії" Конґо, Мобуту, що з підофіцера відразу став „ґенералом"; його освіта — це початки початкової католицької школи, яка дала йому католицький фанатизм. Політики у світі немов на сміх прозвали його „сильною людиною" Конґо, бо він, мовлив, уміє тримати в Конґо порядок. Але в дійсності порядок там тримають поліційні війська Об'єднаних Націй.

Світова Католицька Акція робить таке враження, немов би це вона дає силу „ґенераловї" Мобуту; його справді підтримує католицька Бельгія, а Мобуту не домагається, щоб Бельгія віддала Катанґу, бо ж він, як католик, мусить підтримувати Бельгію проти власного народу.

Затаєній міжнародній силі потрібні такі типи, як Мобуту: своїм католицьким фанатизмом він викличе в конґанців ненависть не тільки до католицизму, але й до Християнства взагалі, а цього треба міжнародній затаєній силі. І коли вже цю ненависть до Християнства своєю поведінкою в масах Мобуту спровокує тоді і його роля маріонетки в руках світових сил буде скінчена, — його доля може піти слідами долі Люмумби.

Яка майбутність третього?

У Конґо є населення 13.300.000, а християн 5.000.000. Як і кожна колоніяльна **д е р ж а в а д е р ж а в н о ю** силою ширила в колоніях тільки свою релігію, так католицька Бельгія ширила католицизм, отже християни там — це переважно католики; православних і протестантів відносно небагато.

Конґолійські патріоти намагаються зберегти від католицького знищення свою національну культуру, виражену в їхніх нехристиянських віруваннях, поєднали Християнство з своєю місцевою релігією, і так постала нова релігія: Християнська наука в національній конґолійській формі, але ця релігія не є ані католицька, ані жодна з протестантських віроісповідань, ані православна, — вони вважають її специфічно „християнсько-конґолійською" національною релігією. Президент Касавубу є прихильником цієї релігії, і тому „ґенерал" Мобуту, як ревний католик, є його фанатичним ворогом — правда, покищо більше затаєним, ніж явним.

Безперечно, Касавубу якось толерує міжнародня сила, він у її руках формально є ніби якоюсь „компромісовою" фіґурою. Але яка йому конкретна роля призначена на майбутнє, — це покищо тільки справа вгадування. Одне тут певне: якщо б він захотів повести самостійницьку роботу, то на теперішньому пості він не був би.

„Між молотом і ковалом"

Ватикан не вірить у силу конґолійських католиків-неофітів, отже він підтримує інтереси Бельгії в Конґо; йому потрібна католицька політична сила в Африці у боротьбі з ісламом за стан політичного посідання. Сіонізм також хотів би мати впливи в Африці, бо державі Ізраїль це потрібне проти арабів.

Знову ж дійсні конґолійські патріоти-самостійники не бажають бути матеріялом для чужих впливів, цебто не хотять, щоб Конґо було чужою колонією — хоч би й навіть у модерній формі.

П. С.

РАБІН ПРОТИ НАВЧАННЯ РЕЛІГІЇ В ПУБЛИЧНИХ ШКОЛАХ

Суперечності у справі навчання релігії в публичних школах „звелися до бучі більш політичного, ніж релігійного характеру", сказав рабін Абрагам Файнберґ. Інформацію про його заяву подав „Виннипеґ Фрі Прес" (4. 2. 1961).

„Свою заяву в цій справі цей рабін виголосив у синагозі Бет Шолом у Торонті", кажучи: „Релігія в публичних школах стала такою прилюдною справою, що стає дедалі гіркішою по всій Канаді". Рабін Файнберґ, як він сказав, вірить, що релігія в публичних школах є несприємливою в самому принципі. „Замість діяти по лінії доброї волі і єдности в Бозі, вона розпалює боротьбу", додав він.

Для кого навчання релігії в публичних школах стає щораз „гіркішим" — рабін Файнберґ не сказав. Христяни, звичайно, не є проти навчання християнської релігії в публичних школах.

Голос рабіна Файнберґа — це один з типових голосів жидів у цій справі. Але коли в Палестині жидівська релігія є не тільки побажаною, але й обов'язковою в державних школах, то чому християнські країни мали б усувати християнську релігію в публичних шкіл?

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

(а) Світлі Ризи (білі, срібні, жовті, золоті)

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

б) ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений	42.50

(в) ПЛАЩЕНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 х 32 цалі.

Сім осіб

З шовковим обшиттям	100.00
З золотим обшиттям	125.00

Спаситель тільки

З шовковим обшиттям	70.00
З золотим обшиттям	100.00

(г) АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна	15.00

(ґ) КНИГИ

Великопістні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон св. Андрея Критського	1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

(Продовження)

...Забороняється голосувати на всяку політичну партію чи окрему особу, які виданґають еретичні принципи і вчення".[37])

Немає потреби приводити ще більше даних про це, як Ватикан розуміє поняття про „свободу". Ватикан послідовно й твердо приміняє один і цей самий принцип: повний абсолютизм папської власті і її тотальна контроля над вірними Церкви в усіх ділянках суспільного й приватного життя. Оце ті старі, григоріянські „традиції", що їх табір ультрамонтаністів (крайніх папістів) скріплював під час І Ватиканського Собору, і які („традиції Риму") „мусять бути збережені" й надалі, хоч і подавані в новій „парафразі", як заявив папа Іван XXIII. Це значить, що папа видаватиме тепер — згідно духа модерних часів — свої накази (декрети) у відповідно зміненій (парафразованій) формі, але зміст його наказів і їхня мета не змінюються — вони такі самі, як були впродовж століть, цебто: „традиції Риму мусять бути збережені" — традиції абсолютного тоталітаризму І папа Іван XXIII на вищезгаданому Синоді в Римі 1960 року попередив, що ці 800 артикулів, дисциплінарного кодекса, виданого на цьому Синоді, — це тільки вступ до цього, що буде продовжуватися на майбутньому (2-му) Соборі.

Отже головна мета чергового Ватиканського Собору, що до нього відбувається саме така підготова, зовсім ясна: це — намагання тут привернути папській власті її „традицію", цебто абсолютно-тоталітарний авторитет; це намагання привернути папі цю необмежену власть не теоретично (бо теоретично ,на папері, він такий авторитет за собою зберігає надалі незмінно), а йдеться про це, щоб він мав таку саму необмежену владу практичну, цебто щоб у нього була потрібна йому сила дисциплінарної екзекутиви. Це тому саме кардинал Тардіні — голова Підготовчої Передсоборної Комісії, заявив, що „цілі цього Собору відносяться до дисципліни Церкви" і що „Собор скоріш буде займатися практичними справами, ніж предметами доктрини віри". [38])

У чому ж має полягати зміна форми чи, за папою Іваном XXIII, „парафразування" форми папської власти, при одночасній традиційній незмінності її суті? Зміна форми вводиться на те, щоб у сучасного людства витворити злуду, що може змінилася й суть папізму. Теперішні народи й людина прагнуть до свободи.

Єпископ Райт тут подав ватиканське розуміння „свободи", яке відноситься до всіх людей, отже й до всіх католиків. Цебто: папа — „непомильний", тільки папам (вони є Отцями Католицької Церкви) Бог об'явив істоту Віри й дав їм виключне право вияснювати суть Віри, а ніхто інший (жодна „приватна" особа) поза папою не має права вияснювати суті Віри, бо коли б вона поважилася це чинити, то вона — „еретик".

Знову ж папа велить католикам вірити, що він є „намісником Христа" на землі, отже він „непомильний у справах віри й моралі" (під яку підтягається всю сферу життя людини, з політичною включно), — і ці атрибути папи, цебто його абсолютно-тотальна власть, являються суттевою частиною Віри. Коли хто з католиків не погоджується з папськими претенсіями на абсолютну власть папи над тілом і душею католика, то такий католик в очах Ватикану є „еретиком"; отже Ватикан не може признати католикам волі виступати в обороні своєї свободи перед папським абсолютним тоталітаризмом. Інакше кажучи, „свобода" у ватиканському розумінні — це те, що католикам надається свободу признавати над собою необмежену папську власть на основі цього, що вона „божественна". Загал же католицької частини людства безумовно не погоджується на таке тотальне обмеження його свободи Ватиканом. Але спротив цим намаганням Ватикану ставлять і ставитимуть тільки ці католики (властне, дійсно релігійні католики), які не тільки прагнуть свободи, але й з'ясовують собі ватиканську загрозу пригніченням природньої свободи людини, не даючись заколихати двозначними словами Ватикану, коли він говорить про „свободу".

Отже, папа Іван XXIII, заповідаючи 25-го січня 1959 року майбутній Собор, підкреслив, що однією з трьох головних цілей Собору (поряд „єдности" й „миру") буде також принцип „свободи". Безперечно, католицька частина людства, для якої ідеал свободи є таким самим священним, як для некатоликів, таку заяву не могла не прийняти — принаймні в її формальному аспекті — з вдоволенням і надією, а деякі може тільки з непевним очікуванням і зацікавленням, а деякі й з відтінком підозрення. Що розуміє папа Іван XXIII під словом „свобода", яку він ніби обстоює?

Як у традиції Римської Церкви представляється справа „свободи" — про це свідчить така доктрина католицького святого й найбільшого філософа Римської Церкви — Томи Аквінського: „Є такий гріх, що заслуговує не лише на відлучення від Церкви почерез позбавлення Причастя, але також шляхом відлучення від світу способом убиття... Коли світські володарі без сумніву й справедливо засуджують до смертної кари фальсифікаторів грошей чи інших злочинців, то тим більше оправданим буде, коли еретики — зараз після того, коли їх арештують, будуть не тільки відлучені від Церкви, але й убиті". [39])

Так розуміє „свободу" найбільший учитель-філософ Католицької Церкви Св Тома Аквінський, який був ревним пропаґатором традиції ісидоризму, — і ця наука Томи Аквінського ніколи не була відкликана Ватиканом, а Тома Аквінський не був Ватиканом осуджений, — навпаки, він і надалі залишається найбільшим авторитетом між усіми історичними ідеологіями Римської Церкви. Отже „зберігати традиції Риму" (а цього строго вимагає папа Іван XXIII) — це значить також дотримуватися ідеології Томи Аквінського.

Але за наших часів це не можливе, бо не дозволяють державні закони, основані на конституційно-демократичних принципах, що їх не вдалося повалити папі Пієві IX, який 1849 р. виступив із спеціяльною Буллею проти демократично-конституційного ладу в державах. Але основна суть не так у демократичних принципах і законах, як у тому природньому дусі людства, що ці принципи створив й закони на них оснував; а цей дух, розуміється, існує серед великої більшости людства — однаково серед некатоликів, як і католиків. Отож, за нашого часу не можливо навіть натякати на практичне примінення дисциплінарного імперативу Томи Аквінського проти „еретиків".

Тому Ватикан мусить шукати якихсь нових екзекутивно-дисциплінарних засобів, щоб удержати свої традиційні претенсії на абсолютно-тоталітарну власть над народами й людиною. Для цього Ватикан вирішив послуговуватися способом „антідотум", цебто „вибивати клин клином", — він свободі протиставляє псевдо-свободу; це значить, щоб вона була запереченням дійсної свободи. Ця суб'ективна інтерпретація свободи на словах іноді виглядає досить приманливо в очах того, хто не вдумується в істоту слова „свобода".

Ось приклад. Римо-Католицький Єпископат Сполучених Штатів Америки 21-го листопада 1959 року видав колективного листа п. н. „Свобода й Мир", і там, між іншим, сказано: „Такі слова, як: „демократія", „республіка", „мир" і „дружба" — це такі слова, до яких світ Заходу призвичаївся давно. Ці ж слова взяли у свій щоденний словник і ці, що проповідують комунізм. Однак, коли ми й можемо вживати цих самих слів, то ми не говоримо цією самою мовою. Під „миром" комуніст розуміє це, щоб піддатися його програмі. Під „дружбою" він розуміє це, щоб друга сторона із свого боку погодилася на „коекзистенцію". Свобода не є твором ніякої політичної партії чи соціяльної системи, — вона є природнім правом людини або, кажучи словами папи Лева XIII, — „найвищим вдзначенням людини".

Як бачимо, в цій заяві римо-католицького Єпископату в США справу свободи, в самому її принципі, поставлено правильно та висловлено її ясно й красномовно. Комунізм, безперечно, інтерпретує поняття про „свободу" за принципом відносним, отже й суб'ективним. Але за таким же відносним принципом інтерпретує „свободу" й Ватикан. Яке це розуміння папської „свободи" — вияснює офіціоз Англіканської Церкви такими словами: „Louis Veuillot у минулому (XIX) столітті сказав: „Де ми, католики, є в меншості, там ми вимагаемо собі свободи в ім'я ваших (некатолицьких) принципів. А де ми є в більшості, там ми заперечуємо її (свободу) в ім'я наших принципів".[40])

(Далі буде)

[37]) American Review of Eastern Orthodox, February, 1940.

[38]) Byzantine Catholic World, 7. 2. 1960.

[39]) Thomas Aquinas, Summa Theologica, розділ ІІІ. Див. Henry Bettenson, Documents of the Christian Church. London—New York—Toronto, 1941, pp. 186—187.

[40]) Church of England Newspaper, 23. 9. 1960.

КОПТІЙСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ВІДВІДАЄ МОСКВУ

Олександрійський Патріярх Кирил VI — голова Коптійської Церкви в Єгипті — 1961 року відвідає Москву. Його запросив патріярх Московський Олексій під час своєї подорожі по Малій Азії під кінець 1960 року й на початку 1961 року.

По дорозі в Москву патріярх Кирил зупиниться в Етіопії відвідати її імператора Гаіле Селассіє.

ДЕНЬ АНГОЛА ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

Едмонтон, Алта.

У вівторок 13 грудня 1960 Б. Р., в день Св. Ап. Андрея Первозванного, Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єапрхії У. Г. П. Ц. відзначав День Ангола.

З нагоди цього, вечером в новому Єпархіяльному Домі, в якому замешкує Преосвященніший Владика Андрей, явились представники Громадянства та Всечесне Духовенство Західньої Єпархії, щоб привітати Свойого Архиерея з Днем Ангола та скласти найщиріщі поздоровлення й побажання.

В офіційній програмі, якою переводив Всеч. о. Олександер Хомяк промовляли. Всеч. о. Прот. М. Фик від Духовенства, Вп. п. адв. П. Лазарович — член Консисторії й Єпархіяльної Ради, Вп. пані Пауш — голова Домініяльної Управи Є. У. К., Вп. п. К. Теличко — секретар Домініяльної Управи С.У.С., Вп. п. В. Бойцун — голова Церковної Громади Св. Пророка Іллі, Вп. п. Я Сліпчук — голова Молодечого Братства та Вп. п. Отто Єринюк — голова Катедрального хору, п. Н. Боднар голова заряду Катедри та д-р І. Верхомин — голова Дирекції Інституту. Всеч о. Ол. Хомяк від імени Українського Православного Загалу передав Преосвященнішому Владиці дорогоцінну вазу з живими квітами. Окремий дарунок передано від Катедрального Хору, що його передав п. Отто Єринюк.

Всі промови були надзвичайно повні тепла й любови та пошани до свого Преосвященнішого Владики Андрея. Катедральний Хор під управою Вп. Професора Ол. Євфимчука проспівав „На Многії Літа Владико!"

В свойому теплому Батьківському слові Преосвященніший Владика Андрей не тільки дякував всім, але звернув увагу на окремі головні моменти з життя нашої Української Православної Церкви, а зокрема вказав на дальшу потрібну розбудову нашого церковного життя в Західній Єпархії — зокрема в Едмонтоні, закликав звернути увагу на виховання молодшого нашого українського покоління.

Свою молодь ми мусимо затримати при нашій Українській Православній Церкві й наших Організаціях — неодноразово було підкреслено в слові Преосвященнішого Владики Андрея.

Цього памятного вечора о год. 6-ій в Єпархіяльному Домі зявились також представники Молодшого Відділу С.У.М.К. з Духівником о. Ол. Хомяком та інструкторкою п. Чорнел. В тій делегації Молодшого Відділу С. У. М. К. були: Доня Івасюк, Лелія Базюк, Олег Лукомський та Роман Єринюк. Лелія Базюк привітала Преосвященнішого Владику, а Доня Івасюк передала гарні квіти.

З нагоди Дня Ангола Преосвященнішого Владики Андрея багато надійшло привітальних листів та телеграм Одержано поздоровлення від Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, Високопреосвященнішого Владики Архиепископа Михаїла, від багатьох священиків УГПЦК, від Т-ва Студентів-Богословів в Вінніпезі при Колегії Св. Андрея і багато інших.

У всіх цих листовних привітанних так само найтеплішими словами висловлена пошана й найкращі побажання Преосвященнішому Владиці Андрею. Того ж дня, 13 грудня в Катедрі Св. Івана Всеч. о. Ол Хомяк відслужив Святу Божественну Літергію та Вдячного Молебня за здоров'я Владики.

Молимо Всемогучого Господа Бога, щоб Він Милосердний держав Вас Владико у Святій своїй опіці, зміцнив Ваше здоровя та зберігав Вас для праці на Його Славу та на спасіння Українського Народу. На многії Літа, Владико!

о. Ол. Хом'як,
секр. Єп. Ради.

1,000 ДОЛЯРІВ НА ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

З нагоди 43-х Роковин Української Державності і 42-х Роковин Соборності Українських Земель та наступної сесії УНРади — Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні, з початком лютого місяця цього року, переслав п. Михайлові Садовському, уповноваженому Виконавчого Органу УНРади на Канаду, чек на суму 1,000 дол., що були зібрані під час цьогорічної Різдвяної „Коляди" на **Фонд Визволення України**, для пересилки Українській Національній Раді в Европі.

Комітет Сприяння Українській Національній Раді в Едмонтоні щиросердечно дякує всім жертводавцям, що сплатили свої грошові пожертви в час цьогорічної „Коляди" на **Фонд Визволення України**, зокрема таким організаціям: Українському Технічному Товариству в Едмонтоні, Управі Української Греко Православної Громади у Вайлвуд та Лізі Українських Католицьких Жінок в Едмонтоні (К. Пецька, голова).

Одночасно управа згаданого комітету повідомляє українське громадянство м. Едмонтону й провінції Алберти, що збірка грошей продовжується. Управа гаряче звертається до всіх тих, що ще з якихось причин не сплатили своєї грошової пожертви на **Фонд Визволення України**, посилати їх чеком, „моней ордером" чи готівкою на адресу скарбника комітету:

H. Faryna
9638-86 Street
Edmonton, Alta.

Чеки треба виписувати:
Ukrainian Canadian Committee
Ukrainian National Fund

Пам'ятаймо, що Державний Центр УНР на чужині, потребує моральної і матеріяльної допомоги українців у вільному світі для переведення визвольної акції в користь України.

За Управу Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні:

Д-р І. Верхомин,
голова
Д-р М. Росляк,
заступник голови
Інж. К. Теличко,
секретар
П. Трильовський,
заступник секретаря
Г. Фарина,
скарбник

Лютий 1961 рік.
м. Едмонтон, Алберта.

ВШАНУВАЛИ ВСЕЧ. ОТЦЯ ОСТАПА Й ДОБР. НАТАЛЮ ФЛЯК

Радвей, Алберта

Дня 24 листопада 1960 р. Церковна Округа Радвей Алберта, відзначила 25-ліття подружжя Всеч. о. Остапа Фляка й Добродійки Наталії, та 10-літній Ювілей Священства Всеч. о. Остапа.

Всеч. о. Остап і добродійка Наталія Фляк із своїм сином.

На це торжество прибуло понад 200 осіб — члени поодиноких громад Округи Радвей прибули щоб скласти сердечні поздоровлення та щирі побажання свойому Отцю Пароховi й Добродійці. Участь в цих ювілейних торжествах взяв Преосвященніший Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади; прибули також Всеч. Отці з Едмонтону, а саме о. Прот. Амвросій Хруставка, Всеч. о. Олександер Хом'як, Всеч. о. Петро Сацевич зі Смокі-Лейк та Всеч. о. Павло Зіпінський з Глендон.

Прибув також Ректор Інституту св. Івана п. д-р Павло Маценко з дружиною.

Ювілейне Торжество почалося урочистим Молебнем, що його відслужив в українській гр.-православній Свято-Вознесенській церкві, Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні Духовенства. Перед Молебнем Преосвященніший Владика Андрей виголосив відповідну до хвилі науку та просив усіх Приявних принести вдячну молитву Господеві за всі ласки, якими Господь обдарував Вп. Ювілятів на протязі іхнього дотеперішнього життєвого шляху.

Після Молебня всі ввійшли до парафіяльної залі. Достойних Ювілятів супроводили п. Добродійка Сацевич та о. Ол. Хом'як — тут усі зустріли Ювілятів оплесками та радісним і могутнім співом „На Многи Літа". Засівши за столи, господар вечора, Всеч. о. Петро Сацевич попросив Преосвященнішого Владику Андрея поблагословити трапезу, після чого Всеч. о. Ол. Хом'як підніс тост за здоров'я Ювілятів.

Під час вечері, що її приготовило Жіноцтво Округи промовляли Всечесні Отці, Пані Торончук — голова Жіночого Товариства з Радвей, п. Інспектор Горецький з Торгилд, п. Юрків з Радвей, п. Василинка з Егремонт, п. Музика з Редватер, п. Лучка з Федори, п. Грім'як з Нюбрук та п. Зінник з Восетної.

Всі промовці сердечно вітали Всеч. о. Остапа й Вп. п. Добродійку з їхнім одинаком сином Борисом — складали їм щирі побажання Божих ласк та всіх дочасних дарів у дальшому іхньому житті. Промовці підчеркнули багато-гранну працю Всеч. о. Остапа в Окрузі Радвей та Добр. Наталії. З великою любов'ю та глибокою пошаною до свойого Настоятеля — виказувались усі представники поодиноких Громад Церковної Округи Радвей.

Сердечний привіт для Ювілятів передав п. д-р Павло Маценко від Дирекції Інституту Св. Івана в Едмонтоні. Всеч. о. Петро Сацевич відчитав надіслані привіти від Високопреосвященнішого Владики Іларіона, від Консисторії У. Г. П. Ц., привіт від Всеч. о. Прот. Бориса Яковкевича із Шіго Саск., та привіти від Всеч. о. Прот. М. Фляка з Форт Вілліям, Онт. і Всеч. о. Волод. Фляка з Вадіни, Всеч. о. Прот. Гр. Кріштановича з Едмонтону й Всеч. о. Ст. Столярчука з Вилінгдон, Алта. Пані Баечко передала Ювілятам Дорогоцінний дарунок.

Після вручення дарунку промовляли Достойні Ювіляти. Вони дякували Преосвященнішому Владиці Андреєві, Всеч. Отцям — сусідам, місцевим та дооколишнім представникам Громад та всім присутнім за щире прийняття, жіноцтву за приготовання вечері та в своїх промовах взивали вірних до любови і праці для своєї Української Греко Православної Церкви в Канаді та свойого народу.

Всеч. о. Ол. Хом'як зробив заклик до збірки на українську пресу, яка принесла

$59.00. З цієї збірки призначено $20.00 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка, а Достойним Ювілятам — Всеч. о. Остапові та Добродійці Наталії Фляк і їхньому синові — Борисові бажаємо кріпкого здоров'я та молимо Всевишнього, щоб дав їм Многих Літ прожити.

о. Ол. Хом'як.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Годсон Бей, Саск.

З нагоди пядесяти років подружжя панства Малютів відбулася Служба Божа, на якій були присутні крім ювілятів також і їх велика родина — два сини і 5 дочок з внуками та багато гостей і парафіян, що прибули вшанувати їх родинне свято і помолитись Господу Богу.

Після Служби Божої Архимандрит Яків Вітенко відслужив торжественний Молебень і вручив Ювілятам золоті перстені та сказав відповідне слово про значення 50-літнього ювілею подружнього життя.

Після церковного торжества Ювіляти і гості зібрались в Народнім Домі, куди прибув теж Архимандрит о. Яків.

П-во Малюти

Жіноче товариство під керівництвом голови пані Словської приготовило обід. Господарем церемонії був п. Саранчук. Після благословення страв о. Яковом розпочався обід, а після обіду взяв перше слово о. Яків і п. Іван Малюта ювілят, голова церковної Громади пан Гуменюк повитав ювілятів, брат ювілята Василь Малюта з Давфіну привит.. ювілятів щирими словами. Відтак вітали Юв . .ів сини, дочки і гості — В. Прокоп, Ф. Килимчук і другі. Кінцеве слово забрав господар п. Саранчук. На заклик о. Якова і Саранчука переведено збірку на пресу. Разом зібрано $33.05 з яких призначено 11.00 дол. на церкву Св. Миколая і 11.00 дол. на „Вістник".

Панство Малюти мали 3 синів і 7 дочок. Двох синів фармерують в Годсон Бей, а третій в Калгорах. Найстарша дочка Ганя Набожняк живе в Годсон Бей. Ірина Гуменюк також живе в Годсон Бей. Марія Бурдейна і Софія Бронінг живуть в Келгарах, а Ольга Стриківська живе в Мелвил, Саск., Катерина Стасюк в Роблин, а Стела Кнопатська в Віндзор, Онт.

При кінці святкування всі гості побажали Ювілятам Многих літ і дочекати диямантового весілля.

Гість.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Дня 29-го жовтня 1960 р. п-во М. Мінесори женили свого одинокого сина Володимира з панною Лесею Горохівською — дочкою п-ва М. Горохівських, Ст. Кетеринс, Онт. Чин Шлюбу звершив о. декан Я. І. Чиж в українській греко-католицькій церкві свв. Кирила й Методія в Ст. Кетеринс, Онт.

Весільне прийняття відбулося в Таверн Готели при Ривер ровд в Нягара Фалс, Онт.

Господарями весільного прийняття були панови Г. Репіцький, та п. П. Квас.

По вечері як звичайно по нашому українському звичаю один із господарів п. Г. Репіцький попросив гостей до дарування для молодят. По даруванню молода пара щиро подякувала гостям за їх дар для них в ріжній формі, після чого забрали слово батьки обох сторін, котрі рівнож подякували гостям за дар для їхніх дітей, та що були так ласкаві не погордили прибути, та звеличати так великий день для їхніх дітей.

На слідуючий день в неділю по полудні прибуло досить поважне число гостей запрошених на поправини. Тут же знову просить о голос один із вчорашніх господарів п. Г. Репіцький і сказав що добре було б ,щоб не лише знали про відбуте весілля наших молодят, але і ті, що немали нагоди бути на весіллі, а одинокий спосіб, що можуть довідатися лише дорогою української преси. На заклик п. Репіцького приявні зложили $24.00, з чого на "Вістник" вділили $4.00.

На порозі нового життя бажаємо всього найкращого нашим молодятам щастя, здоровля, та хай Всевишній наділить їх довгим віком.

Г. Р.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДМИТРО ДАНИЛЮК

Едмонтон, Алта.

Дня 1 січня ц. р. в 8 год. ранку, в едмонтонському шпиталі упокоївся бувший булавний старший десятник УГА, член УГПЦ, Дмитро Данилюк. Не був він ще дуже старим, бо ледви 69 літ життя. Та труди і невигоди, воєнні походи, тверда праця, підкопали його здоров'я і він не нарікаючи на нікого, як Праведний Іов, колись — терпеливо ніс свої болі аж до кінця днів своїх.

Дмитро Данилюк народився 24 травня 1891 р. в селі Княже, у Снятинщині. Згодом батько його набув господарство в селі Волківці того ж повіту, де виростав і жив Дмитро аж до дня, коли відишов до Коломиї до школи, де він закінчив 3 рік реальної школи. У батьків було 9 дітей.

3 жовтня 1913 р. забрано Дмитра в рекрути до 24 п. п. в Коломиї, що на 79% був українським. Одержавши вишкіл у свому 1 батальйоні в Коломиї, Дмитро закінчує підстаршинську школу у Відні. Від перших днів війни 1914 р. воює на фронтах, російському, сербському й італійському. В 183 дні війни мав він уже 4 медалі; срібну I і II кл. на ленті хоробрости й обидві бронзові на ленті хоробрости. На фронті був 28 місяців. За цей час дійшов до ранги булавного старшого десятника і заслужив десять медалів.

Розвал Австрії 1.I 1918 р. застає його на широких степах центральної України, де він виконує службу полевого жандарма в Гуляйполі.

Не вернув до дому, але щолосився 1918 р. до свого 24 п. п. в Коломиї, що перемінився в 24 п. п. Дорошенка. Вчить у підстаршинській школі і воює майже на всіх побоєвищах. Бере участь у Чортківській офензиві. Пізніше переходить табори полонених. А в 1923 р. мусить покинути Україну. Він іде до Канади, щоб стати фармером у Альберті.

Як добрий християнин, не забуває й про свою жінку, з якою повінчався ще як булавний старший десятник УГА, панною Оленою Різун. Він спроваджує її по кількох місяцях у Канаду.

Пізніше працює у фірмі „Свифт" в Едмонтоні, аж до 66 р. життя.

П-во Данилюки виховали 7 дітей: 4 синів і 3 доньки. Д. Данилюк бачив своїми очима своїх 18 внуків.

Дбав він про Церкву, дбав про національну справу. Підтримував екзильний уряд УНР і КУК. Давав гроші на національну позичку. Ці гроші стали тепер його зброєю, якою він продовжував боротися за волю України.

Вмер будучи довший час хворим. Нікому не хотів бути тягарем. Терпеливо зносив свої терпіння і любив читати аж до смерти.

Свою національну свідомість завдячував: С. Федчукові, Равликові, В. Стефаникові, Д-р. К. Трильовському.

Похорон почався 4. I ц. р. торжественною Панахидою в Катедрі св. Івана в Едмонтоні, в якій брали участь о. пароохи Катедри під проводом Преосвященнішого Владики Андрея. Катедра була переповнена.

Дня 5. I. 1961. почався обряд похорону торжественною Св. Літургією в сослуженні о. прот. М. Фика, о. прот. А. Хрустанки, кол. пароха і друга Покійника та о. О. Хом'яка. Отець прот. А. Хрустанка щиро попрощав Покійного після заамвонної молитви. До Панахиди став Владика Андрей, що попрощав Покійника молитвою. Сотні приявних віддали Покійникові „послідне цілування". В домовині спочивав був. булавний ст. дес. Дмитро Данилюк зо скромним пропам'ятним хрестом УГА на грудях, спочивав спокійно. Лиш було чути слова священика: „Христос посеред нс!"

Вічная пам'ять під проводом П. Пауша і домовину взяли стрільці: В. Борух (репрезентант УНО), В. Федчук (снятинець), гармаш УГА М. Байрак (бизнесмен і Проп.

За домовиною ніс боєві відзначення вірний приятель Покійника (з Княжого) п. М. Фербей, тепер бизнесмен. Він ніс теж шаблю Покійника, яку сл. п. Дмитро набув уже тут, бо його воєнна спочиває на дні батьківської криниці. . .

Далі йшла родина: жінка, сини, доньки і внуки. Син Олександер в уніформі канад. літунства, зо шаблею при боці був свідком, що воєнне діло сл. п. Дмитра ще жие.

На цвинтарі попрощав Покійника від армії сурмач едмонтонського гарнізону відігравши йому боєвий останній салют. . .

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:

В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00

В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській,з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

На поминальному обіді, в залі під катедрою св. Івана, на першому місці засів Преосвященніший Аладика Андрей, що поблагословив страви.

Промовляли: о. А. Хом'як, як парох катедри, д-р І. Верхомин від комітету сприяння УНР.

Під кінець промовив інтимний **друг Покійника,** автор оцих рядків, що змалював воєнний шлях Покійника. Приявні вшанували Покійника повстанням з місць, однохвилинною мовчанкою. Потім відспівано останнє „Вічная Пам'ять" і гості розходилися біля 3 год. попол.

Від родини хотів гостям подякувати сотник Олександер Данилюк, та сльози поглонули слова.

Гідно сповняв функцію церемонієра член УГА М. Малицький. На пресу зібрано $35.25, з чого призначено $11.75 на „Вістник".

Тяжко прощати Друга. Та відійшов Він у вічність, де: „Малий і великий там собі рівні, а невільник вільний від пана свого. . ."

Д-р С. С. Сас.

БЛ. П. МАМОНТ СТОПЧУК

Волей, Б. К.

Пізно вночі у четвер 29-го грудня, вдома, помер несподівано, на серцеву недугу, Мамонт Стопчук, полишивши у глибокому смутку дружину Теклю.

Бл. п. Мамонт Стопчук.

Народився 12 вересня 1887 року в Україні, на Київщині.

До Канади прибув — 1926 року і замешкав у Манітобі, працюючи де траплялось, а потім фармерував.

1948 року переїхав до Британської Колумбії, шукаючи теплішого клімату та відпочинку. Замешкав у Нютон, купивши хату з добрим кусеньом землі, на котрій і дальше потроху господарив.

Минулої весни, на останньому році свого життя, щедро відкликнувся на потреби нашої церкви, давши одноразову пожертву на дзвони в сумі 500.00 дол.

Він же й був першим Покійником у нашій громаді, що по ньому, за звичаєм рідного краю, жалібно дзвонили, виряджаючи в останню, на цій грішній землі, подорож та сповіщаючи вірних про переставлення душі.

Звечора тіло було перевезено з похоронного заведення до церкви, відслужено літію і довгенько читалося Псалтир, а на ранок, у вівторок, 3-го січня похоронну відправу і похорон на цвинтарі в Нютон, при чисельній участі рідні й знайомих. Проповідь про Життя і Смерть у світлі Науки Христа.

Обід для всіх учасників зготували членки нашого Жіночого Т-ва ім. Ольги Кобилянської.

При „Останньому цілуванні", на заклик Священика, зібрано 17.49 дол., з чого уділено на будову Катедри Пресвятої Тройці — $10.00 і на „Вістник" — $5.00. Вічна Йому Пам'ять!

о. О. К.

ПОМИНКИ

Кадет, Саск.

Бл. п. Михайло Романиця.

В четвер 3-го листопада в церкві св. Ап. Петра і Павла в Кадет відбулася Заупокійна Служба по бл. п. Михайлові Романиці в річницю його смерті. Погода того дня була гарна і до церкви зїхалось багато людей, не тільки з громади Кадет, але і з сусіднього Нипавин та Мелфорт.

Дякував на Богослуженні місцевий дяк Н. Козунь при допомозі дяка з Нипавин, П. Биця. На запрошення Марії Романиці всі присутні в церкви переїхали до Народнього Дому на поминальний обід.

По обіді о. Парох згадав про великі заслуги бл. п. Михайла для нашої громади. Життя бл. п. Михайла завжди відзначалось високим християнськими чеснотами. Він був надзвичайно жертвенною людиною і Церкву вважав за свою духову Матір, яка й була невідлучною частиною його життя.

Рік тому ми втратили його, і хоч він відійшов від нас, проте він завжди жие в наших серцях, а добрі діла його світять нам і завжди будуть просвічувати шлях нашої громадської праці. В кінці свойого слова о. Парох подякував усім за участь в заупокійній Службі, а пані Марії і її донькам за приготовання обіду, і закликав присутніх зложити свої пожертви на наші виховавчі Інституції, які, за свого життя, щедро підтримував бл. п. Михайло Романиця. Присутні зложили $55.00 — з чого $25.00 призначено на Інститут ім. Петра Могили, $25.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, а $5.00 на „Вістник"

Зять бл. п. Михайла — Никола Козунь подякував о. Пароохові за щирі слова промови та всім присутнім за участь в Богослуженні.

Щире Спасибі усім жертводавцям, а бл. п. Михайла хай Господь простить з великої ласки своєї і умістить душу його в Небесних Оселях між Святими і Праведниками.

о. С. Зузак.

БЛ. П. МИХАЇЛ ОНИЩУК

Пено, Алберта

В суботу 3-го грудня 1960 р., рознеслась сумна вістка, яка долучилась до трагедії з шкільним автобусом (що сталась в Лемонті на перехресті залізної дороги де загинуло 17-ть студентів, а 25-ть поранено), що бл. п. Михаїл Онищук зі своїм сином Василем поїхав на Чипман, щоб віддати останню пошану погибшим в залізничим випадку і по закінченні похоронних обрядів, несподівано впав, біля свого авта де зразу його забран амбуланс і повіз до Лемонту. По дорозі Михаїл Онищук спочив у Бозі на удар серця.

Бл. п. Михаїл Онищук.

Блаженної пам'яти Михаїл Онищук народився 1878 року в селі Гриценоля, повіт Броди, Західня Україна. По відбутті в Австрійській армії військової служби, він 1903 року одружується з панною Теодозією Малаховською. Життя було тяжке, а це заставило його шукати кращої долі за океаном в Канаді. 1907 року прибуває в містечко Лемонт, Алберта, де спочатку працює на залізній дорозі. По двох роках тяжкої праці спроваджує в Канаду молодшого брата й сестру. 1912 року повертається до краю й забирає свою дружину з сином та старшого брата з усією родиною й стареньку свою маму. Прибувши в околицю Пено, Алберта, купив „гомстед" й починає фармерувати в тяжких лісистих нетрях. Тут їх Господь Бог обдаровує двома доньками, яких виховують в релігійно-національному дусі. Він передплачував до останку свойого життя „Український Голос" та „Вістник", а коли відродилася рідна Українська Православна Церква в Канаді то він, як віруючий патріот 1925 року спроваджує православного священика о. Сенету і у своїй хаті було відслужено першу Божественну **Літургію в Пено.** За три роки тут вже збудовано Народний Дім, в якому відбувалося Богослуження аж поки не купили Церкву, до якої Покійний купив процесійного Хреста та дві хоругви й ніколи не відмовляв щедрих дарів на Храм Господній.

Михайло Онищук, був один з найстарших й найчільніших членів Церкви, якого наша Громада втратила.

8-го грудня о. Ігумен О. Щербань відслужив чин Похорону й Заупокійну Службу Божу при переповненому Храмі вірних. По останньому цілуванні тіло Покійного великим жалібним походом було положено, на вічний спочинок на місцевому цвинтарі в Пено, а по цьому був поминальний обід.

11-го січня 1961 року, в сороковий день, о. Ігумен Олександер Щербань, при великій участі вірних відслужив Заупокійну Божественну Літургію й Панахиду, а по цьому був поминальний обід, на якому Голова аЗряду п. Трохим Михальчук закликав присутніх зложити жертву не пресу, яку за життя читав Покійний. Збірка принесла $23.15 з яких приділено на „Вістник" $12.65, з чого $4.50 на вироблення кліші, а 50 центів поштові витрати. Покійний полишив у невіджалуванім смутку вірну дружину, сина, доньку й двох зятів та двох внуків, а також брата й багато вірних друзів.

Вічна йому пам'ять, а канадійська земля, на якій він трудився, хай буде йому легкою.

Трохим Михальчук.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку Настоятелеві Української Православної Церкви в Пено, Високопреподобному Ігуменові о. Олександрові Щербаню за відслуження похоронних Богослужень та за щире Слово потіхи в нашому горі, Зарядові нашої Церкви, Жіночому Товариству та найближчій і дальшій родині, та всім учасникам похорону за віддання останньої прислуги Мужеві, Батькові й Дідові.

Дружина, діти й внуки.

БЛ. П. ПЕЛЯГІЯ ГРИЦАЙ

Арран — Кобзар, Саск.

Дня 25 січня 1961 р. упокоїлася в Бозі бл. п. Пелягія Грицай в шпиталі Беніто, Ман. на 58 році життя Покійна походила з села Первятич, повіт Сокаль в Галичині. До Канади прибула 1927 року і поселилася зо своїм чоловіком в околиці Арран — Кобзар, Саск. на фармі. Серед тяжкої праці і всяких клопотів проходило її життя, а останніх 10 років почало підпадати її здоров'я і останній рік життя воно так погіршилося, що поміч лікарська була вже даремна й вона відійшла від нас у вічність.

Бл. п. Пелягія Грицай.

Покійна відзначалася великими чеснотами як мати родини і як православна християнка. Мала велику любов до церкви, а свій добрий голос віддавала на славу Божу, співаючи на Службі Божій в околичних церквах як найкращий дяк. Була довголітньою передплатницею „Вістника" і передплату що перебирає тепер її чоловік. Її добрий і лагідний характер, її ввічливість до всіх з'єднали їй багато приятелів. На її похорон прибуло дуже багато народу, навіть з дальши хоколиць, було багато й католиків і людей також з інших ще віроісповідань і всі вони з глибоким жалем відпроваджували дорогу їм Покійницю на вічний спочинок. По похороні відбулась прощальна гостина в Нар. Домі в Арран.

Покійна залишила тяжкою жалобою прибиту родину: свого чоловіка Романа й дітей: Максима, що працює в Віндзор, Онт. на фабриці, Мирослава, сіпіярського механіка в Ванкувер, Василя, поліциста в Торонто, Андрія, що помагає дома при господарці, Ольгу, замешкалу в Беніто, Ман. на фармі, Марту, замешкалу в Вінніпеґу, Гальку, що живе тепер в Німеччині, де її чоловік служить при частинах канадійської армії і 13 онуків.

Похоронні відправи служив о. С. Гределі ввечері перед похороном Парастас в Народньому Домі в Арран, а на другий день, 30 січня, Службу Божу в церкві в Арран, Саск. при участі дяка п. Марцінюка. Тлінні останки Покійної спочили на цвинтарі української правосл. церкви в Арран, Саск.

З останнього цілування вислано на „Вістник" $8.00.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Сич.

БЛ. П. ВОЛОДИМИР СТЕФАНОВИЧ ПЛАВЮК

Едмонтон, Алта.

Дня 28-го січня, 1961 р. блискавкою рознеслась вістка по місті Едмонтоні, що несподівано помер В. С. Плавюк від удару авта на вулиці міста. Він вибрався вже у вечірну пору з весільної забави і йшов пішки щоб зловити „баса", котрим мав заїхати домів. І коли на перехрестю вулиць звернув щоб перейти на другий бік, несподівано увігналося авто і вдарило Плавюка так сильно, що він моментально, умер на місці... Слідство, хто був причиною наглої смерти, ще ведеться на поліції в Едмонтоні.

Цей нещасливий випадок був великим ударом для родини а ще більше для його хорої дружини, яка щойно пару днів вийшла з шпиталю і лежала в ліжку. Між годиною 10-тою а 11 у вечір, вона незнала що її дорогого мужа вже небуло між живими. Висше згаданий випадок засмутим не лише весільних гостей, але й всіх тих, що знали його через довгі роки. Самий він був весело-симпатичної вдачі і повний гумору. З його смертtю українські громадяни міста Едмонтону й околиці, стратили доброго українського патріота і примірного горожанина Канади. Він був одним із перших організаторів Товариства Українських Піонерів в Алберті. Широко знаним у Західній Канаді. Він прожив на цім світі 74 роки, і більша половина його віку пройшла не в гараздах, а піонерських злиднях.

Володимир С. Плавюк, родився в місті Кути, повіт Косів, Галичина, дня 6-го жовтня, 1886 р. Його батьки були, Стефан Плавюк і Анна з роду Тарновецьких. Батько Володимира по фаху був швець і мав власний склеп з взуттям і робітню в котрій вчив і других того фаху.

У 1904 році, Володимир скінчив учительський курс в Семинарі у Станіславові. Відтак він одержав посаду в селі, недалеко міста Заліщики, Галичина.

В 1908 році він виїхав до Ню Йорку, С.Ш.А. Тут він одружився з Емілією Левицькою і став працювати у редакції „Американського Голосу".

У 1910 році він вже з родиною перебрався з Ню Йорку до Вінніпеґу, Ман. Тут записався до Манітобської Колегії на курс філософії і теології. Відтак був протестантським проповідником аж до 1924-го року. Потім працював в організації Канадійського Червоного Хреста, як лектор і організатор у Західній Канаді. Поза свою офіційну працю він виголошував відчити між населенням у провінції Алберта. Подорожуючи по широких просторах Західної Канади заселених українськими колоністами, він мав нагоду прислухуватись їх народним дотепам і приповідкам. Він їх записував на місцях у свому деникови. І вже 1946 року, ці Українські Приповідки видав книжкою на свій кошт. Цей його Збірник Укр. Приповідок, є дорогоцінний вклад до Історії Українців Канади.

Від часу, коли в Едмонтоні організувалася Українська Греко-Православна Громада, Покійний постійно належав до її передових членів, словом і ділом підтримуючи розвиток Рідної Церкви.

Останніми роками, по минувшій другій війні він в Едмонтоні через пару років, був перекладачем у дістріктовім суді. відтак отворив власну канцелярію і виконував працю як „публік акавнтант", асекураційний агент і т. п. Тут знова злобув собі велике знакомство не лише між своїми але й другими жителями міста Едмонтону й околиці. І коли його „бизнес" у старости побільшився до тої міри, що він самий не міг у канцелярії дати ради, тоді він до спілки покликав одного із його синів, що є фахівцем у рахунках і книговодстві.

В. С. Плавюк лишив по собі жалем прибиту свою люблу дружину Емілію в Едмонтоні, ... сини і чотири дочки. Ев... три сини і чотири дочки. Евсиль всі три в Едмонтоні; пані Ольга Ганочко, Едмонтон; пані Ярослава Смит, Едмонтон; пані Наталка Філлер, Джексонвіль, Флорида; пані Любка Грегрі, Едмонтон; тринадцять внуків і сестру Ольгу в Галичині та брата Івана в Чікаґо, С.Ш.А.

Похорон відбувся дня 2 лютого при великому здвизі українських громадян міста й околиці з Української Гр.-Православної Катедри в Едмонтоні. Похороном проводив Прот. о. М. Фик, гарно співали дяки під проводом П. Пауша

Домовину з тілом покійного винесли з церкви і відтак на кладовище „Бічмавнт", були його найближчі друзі пп. М. Залізняк, Віктор Купченко, Д. С. Фербей, Йосиф Кузів, Д. Янда і Семен Ґеґорі.

Вже на могилі дуже змістовну прощальну промову сказав п. М. Залізняк. Він знав покійного В. С. Плавюка ще від молодих літ в Ню Йорку, а відтак в Канаді. Прощаючи його на вічний спочинок він між иншим сказав, що покійний Володимир, був людиною благородною, добрий душею і вірний друг; веселої вдачі і симпатичної вдачі із за того його всі, хто його знав, поважали. Спи Друже сном блаженним а канадійська земля, буде тобі легкою.

Учасники вище згаданого похорону, під час Послідного Цілування, зложили на Невянучий Вінок у память В. С. Плавюка, поверх три сотки долярів, з того поверх дві сотки як жертва на Український Інститут Св. Івана, решту на прикрасу місцевої Української Греко-Прав. Катедри в Едмонтоні.

Ось цим дописом родина Плавюків складає всім учасникам похорону щиросердечну подяку і всім тим, що трудилися, помагали чимнебуть в часі похорону, нехай їх Бог нагородить стократно, а Покійному, Вічна Память! „Бо благословен є той, що йде во Імя Господнє".

В. А. Ч. давний приятель.

2-РІЧНИЙ СПОМИН БЛ. П. ЮЛІЯНА НИКОНЕЦЬ

Ервуд, Саск.

В неділю 19 лютого Службу Божу відправив о. Архимандрит Яків Вітенко. Після Служби Божої була відправлена урочиста Панахида по Небіщикови бл. п. Юліянові Никонець. На Службі Божій і Панахиді були присутні дружина небіжчика п. М. Никонець, син Іван, три дочки з горожанами та друзі і знайомі з Годсон Бей. Небіщик Юліян Никонець за життя був невтомний працівник в організуванні Української Православної Церков Громади, а також фундатором в будові церкви. За свій власний кошт купив він павука, який зараз красується в церкви. Після Служби Божої п. М. Никонець з своєю родичкою улаштували поминальний обід для всіх присутніх в церкві. Обід відбувся у власнім Народнім Домі Ервудської Церк. громади. Під час обіду о. Яків Вітенко виголосив промову про значіння поминання опмерших і як це відбувалось у рідному краю, промовляли гол. церк. громади Годсон Бей п. А. Гуменюк, Ілля Калинчук, гості від церк. Громади в Ервуд та п. М. Іжак і другі.

На заклик о. Якова була проведена збірка, яка принесла $18.50. По предложенню о. Якова гроші розприділено на церкву $9.00 і на „Вістник" $9.00.

Жертводавцям сердечна подяка, а небіщику Царство Небесне.

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

18. Субота — Брендон (Сповідь для дітей).
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк.
26. Неділя, — Кенора, Транскона, Гонор, Поплярфілд.

КВІТЕНЬ

2. Неділя Квітна, — Брендон, Попляр Парк, Транскона Гонор, Кенора Свячення вербі, і Сповідь
7. Велика П'ятниця Благовіщення Пресвятої Богородиці, — Служба Божа, і Винос Плащаниці Брендон, Гонор, Кенора, Транскона.
8. Велика Субота, Служба Божа, Брендон Кенора, - Сповідь
8. Велика Субота, - Свячення Пасок Тиндал і Сенгтал спільно о год. 2-ій по полудні в Тиндал в Транскона о год. 4-ій по полудні
9. ВЕЛИКДЕНЬ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ, Брендон год. 12-та в ночі Портедж Ля Прері год. 7-ма рано. Кенора год. 8 м рано. Поплярфілд год. 7 м. рано Ледвин год. 10-та рано. Гонор год. 6-та рано Бозежур год. 10-та рано. Селкірк год. 8-ма рано, Попляр Парк год. 10-та рано. Дуфрост год. 5-та рано, Транскона год. 9-та рано
10. Світлий Понеділок Сте... Служба...
16. Неділя Томина Брендон Дуфрост, Тиндал спільне свячене
23. Неділя, Кенора Транскона
30. Неділя Гонор Поплярфілд

УВАГА! По всіх Громадах відбудеться Великодня Сповідь, і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

БЕРЕЗЕНЬ

17. П'ятниця. Літ. Раніш Освяч. Дарів — Н. Бетлфорд
18. Субота Задушна — Норт Бетлфорд (Сповідь шкільних дітей)
19. Неділя — Биггер (Сповідь)
24. П'ятниця. Літ. Раніш Освяч. Дарів — Н. Бетлфорд
25. Субота Задушна — Гетерлей (Сповідь)
26. Неділя — Медов Лейк (Сповідь)

972 James Str. Ph. 3280 North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Йорктон Великодня Сповідь.
26. Неділя — Врокстон Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Сторновей. Вел. Сповідь о год. 9 ранку
26. Неділя — Донвел. Вел. Сповідь о год. 9 ранку.

КВІТЕНЬ

2. Неділя Мазепа Вел. Сповідь о год. 9 ранку
7. П'ятниця Благовіщення Ахтимійчукова Вел. Сповідь о год. 9 ранку
9. Неділя Великодня Сл. Божа в Кемсек о год. 9 ранку.
10. Св. Понеділок — Сторновей
11. Св. Вівторок — Донвел.
16. Неділя Ахтимійчукова.
16. Проводи о 3 год. — Мазепа.
23. Неділя — Сторновей.
23. Проводи о 3 год. — Каддер.
30. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask. Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Келовна (Свята Сповідь)
22. Середа, 7 год. веч. Поклони — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312 Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя. В 9 год. ранку Сповідь — Ервуд
22. Середа. Поклони — Годсон Бей
26. Неділя. В 9 год. ранку Сповідь — Ендевор

КВІТЕНЬ

2. Неділя Вербна. Освячення Верби — Годсон Бей
6. Четвер Страсний — Годсон Бей
7. Велика П'ятниця Благовіщення Годсон Бей
8. Велика Субота — Годсон Бей 9 год. вечора Освячення Пасок Ервуд. 11 год. ночі Утреня і Освячення Пасок — Годсон Бей в 2 год. по півночі Утреня і Освячення Пасок — Ендевор
9. ВЕЛИКДЕНЬ. В 5 год. ранку Утреня, Літургія і Освяч. Пасок Сторжис
16. Неділя, Провідна — Ервуд
23. Неділя Мироносиць Ендевор
30. Неділя, Розслабленого Годсон Бей

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ

18. Субота, Заупокійна Служба — Денбирі, Сповідь
19. Неділя — Сван Плейн, Сповідь
22. Середа, Поклони — Гаєс
25. Субота, Заупокійна Служба — Стінен, Сповідь
26. Неділя — Гаєс, Сповідь

КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна — Мейбридж Сповідь. Вечірня і свяч. Верби 7 год. веч. Гаєс
6. Страсний Четвер. 7 год. веч. — Гаєс
7. Вел. П'ятниця Благовіщ. Вайбій Сповідь. Плащениця: Арран год. 2 по пол. Норквей 4 по пол. Гаєс 7 в вечері

Свячення Пасок в Велику Суботу:

8 год. рано — Сван Рівер
10.30 — Кобзар.
11.30 — Арран
12.30 — Вайбій
3 по пол. — Мейбридж
5 по пол. — Норквей
7 веч. — Сван Плейн
9 веч. — Денбирі

9. ВЕЛИКДЕНЬ Утреня і Свяч. Пасок 7 год. рано — Стінен. Готона 9 — Гаєс. Вечірня год. 4 по пол. Денбирі
10. Світлий Понед. — Стінен
11. Світлий Вівторок — Норквей
16. Неділя Томина — Арран
23. Неділя Мироносиць — Сван Плейн
30. Неділя — Сван Рівер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ЛЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Сіба Біч. Великодня Сповідь
22. Середа. Поклони 8 година веч. — Вестлак. Великодня Сповідь
26. Неділя — Атабаска. Великодня Сповідь

КВІТЕНЬ

2. Вайлвуд Вербна Неділя Роздача Верби і Великодня Сповідь
6. Сіба Біч Четвер Страсти Госп о год. вечером
7. Сіба Біч Велика П'ятниця Благовіщення Пресвят. Богородиці По Службі Божій винос Плащениці
8. Великодна Субота — Річмонд Парк Служба Божа. Сповідь і свячення Пасок.

Атабаска Свячення Пасок 3 година по полудню

Барґерд. Свячення Пасок 9 год. вечером.

Сангудо. Утреня і Свячення Пасок 12 год. в ночі.

Вайлвуд Утреня і Свячення Пасок 3 год. в ночі.

9. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч Утреня і Свячення Пасок 5 год. рано Вестлок. Служба Божа і Свячення Пасок 10 год. рано.
10. Атабаска Світлий Понеділок Служба Божа і Проводи
11. Річмонд Парк Світлий Вівторок Служба Божа і Проводи
16. Вайлвуд Неділя Томина. Служба Божа і Проводи.
23. Сіба Біч Служба Божа і Проводи.
30. Вестлок Нед. Розслаблен. Служба Божа і Проводи Барґерд Вечірня і Проводи в 4 год. по полудні

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Ґудів
19. Неділя о 7-ій год. веч. Пасія — Мелвил
22. Середа, Поклони о 7-ій год. веч. — Айтуна
26. Неділя — Габорд

УВАГА! Сповідь у кожній Громаді, 8.30 рано перед Службою Божою.

КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна. Свячення Верби Ґудів.
6. Стр. Четвер-Страсти о 7-ій год. вечора Ґудів.
7. Велика П'ятниця Благовіщення Сл. Божа Фенвуд
7. Вел. П'ятниця Винос Плащаниці: 2-га по полудні Мелвил 4-та по полудні Ґудів. 5.30 по полудні Ґарбард. 7.30 вечера в Айтуні

8-го Велика Субота Сл. Божа та Свячення Пасок — Габард

Свячення Пасок в суботу 8-го. 2-га по полудні — Ґудів 3.30 по полудні — Фенвуд

9. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 11.30 перед північю початок Воскресного Богослуження та Свячення Пасок в Айтуні
9. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ Сл. Божа та Спільне Свячене — Мелвіл 9-та рано
10. Світлий Понеділок Ґудів
11. Світлий Вівторок Поничай
16. Неділя Томина-Проводи — Айтуна
16. Неділя Томина-Проводи вихід на цвинтар 4-та по обіді — Ґудів
23. Неділя Мироносиць. Проводи Фенвуд
30. Неділя Розслабленого. Проводи — Габард.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 87

о. СТ. ЗУЗАКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Вірдейл, Сповідь
25. Субота — Кадет Сповідь і Причастя дітей та СУМК
26. Неділя — Кадет. Сповідь

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА

БЕРЕЗЕНЬ

18. Субота — Вестбрук (Сповідь)
19. Неділя — Інсінгер (гай-вей) (Сповідь)
22. Середа — Теодор (м.) (Поклони) 7 год. вечора
25. Субота — Половинки (Сповідь)
26. Неділя — Дробот (Сповідь)
31. П'ятниця — Теодор (м) (Сповідь дітей).

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. М. КРИПНУКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Мусідора. Сповідь 9.00 рано.
22. Середа Поклони — Мирнам.
25. Субота — Броссов. Сповідь 9.00 рано.
26. Неділя — Мирнам. Слава пів. Сповідь 9.00 рано.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Бруксбі Сповідь
26. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь

КВІТЕНЬ

2. Неділя Квітна — Ґронлід (над річкою). Сповідь.
6. Страсний Четвер — Страсти — Ґронлід (північна), 7 год. веч.
7. Велика П'ятниця. Благовіщення — Ґронлід (північна). Сповідь. Служба Божа почнеться о 9-ій год. ранку. Після Служби Божої винос Плащаниці в громаді Ґронлід (північній).
7. Велика П'ятниця: Винос Плащаниці:

2.00 год. по полудні — Ґронлід (над річкою).
3.00 год. по полудні — Бруксбі.
5.00 год. по полудні — Мелфорт.

9. ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресення Христове:

12.00 год. ночі — Ґронлід (північна).
2.00 год. ночі — Ґронлід (над річкою).
4. год. рано — Бруксбі.
7 год. рано — Мелфорт.

10. Світлий Понеділок — Бруксбі.
11. Світлий Вівторок — Ґронлід (північна).
16. Неділя — Ґронлід (північна). Проводи.
23. Неділя — Ґронлід (північна).
30. Неділя — Ґронлід (північна).

Address: Box 149, Gronlid, Sask. Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Арбака П. і П., Сповідь
22. Четвер — Вайта. Поклони
26. Неділя — Вайта, Сповідь

КВІТЕНЬ

2. Неділя — Сандави. Сповідь
6. Стр. Четвер — Вайта
7. Благовіщення Пресв. Богородиці — Вайта. Винос Плащаниці

Винос Плащаниці:

Сеньків — 1 год. по полудні
Арбака Св. Миколая — 3 год.
Арбака Св. Петра й Павла 4 год.
Сірко — 5.30 год.
Сандави — 6.30 год.

9. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта

Свячення пасок

Сеньків 12 год. ночі.
Арбака Св. Миколая — 2 год. рано
Арбака Св. Петра й Павла — 3 год. рано.
Сірко — 4.30 год. рано
Сандави — 5.30 год. рано.
Вайта — 8 год. рано.

10. Світлий Понеділок — Сеньків
11. Світлий Вівторок — Арбака Св. Миколая
16. Неділя — Сірко. Проводи
23. Неділя — Арбака Петра й Павла. Проводи.
30. Неділя — Вайта Проводи

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАРІБИ

КВІТЕНЬ

5. Неділя Квітна — Вимер
7. Вел. П'ятниця, Благовіщення Клер (місто)

Винос Плащаниці
о год. 2-ій по пол. — Вимер
о год. 3-ій по пол. — Ватсон

8. Вел. Субота Свячення Пасок: год. 3 по пол. — Курокі. год. 7 вечером — Канора (Успенська). год. 10 веч. — Водіна. год. 10 (стандарт тайм) — Вимер. год. 11 — Ватсон
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 7 рано Великодна Відправа — Вонда.
10. Вел. Понед. — Водіна. Свячене.
11. Вел. Вівторок — Вимер. Свячене
16. Неділя Томина — Ватсон
23. Неділя Мироносиць — Канора (Успенська)
30. Неділя Розслабленого — Вонда

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

19. Неділя — Енгусвіл. Сповідь
22. Середа. Поклони — Овкборн
25. Субота — Овкборн. Сповідь і Причастя дітей і всіх
26. Неділя — Овкборн, Сповідь

КВІТЕНЬ

1. Субота — Січ Сповідь і Причастя.
2. Неділя Квітна — Сенді Лейк, Сповідь і Причастя
6. Четвер, Страсти — Овкборн. 7 год. вечером.
7. Благовіщення — Мензі. Сповідь і Причастя.

Вечірня і Винесення Плащаниці:
Овкборн 2 год. по полудні.
Сенді Лейк 4 год. по полудні.

6. Свячення Пасок у суботу:
Овкборн — 11 год. рано.
Мензі — 1 год. по полудні.
Січ — 2 год. по полудні.
Росборн — 4 год. по полудні.
Енгусвіл — 6 год. по полудні.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Ґлен Елмо 12 год. ночі і Сенді Лейк 7 год. рано.
10. Світлий Понеділок — Овкборн.
11. Світлий Вівторок — Січ.
16. Неділя Томина — Росборн.
23. Неділя — Виста.
30. Неділя — Овкборн.
Box 12, Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота (Сповідь) — Вінніпегосіс
19. Неділя (Сповідь) — Давфин
22. Середа о 7 год. вечора Поклони — Давфин
25. Субота (Сповідь) — Роркток
26. Неділя (Сповідь) — Ґилберт Плейнс

КВІТЕНЬ
1. Субота (Сповідь) — Ешвіл
2. Неділя Цвітна. Освячення Верби. (Сповідь) — Вінніпегозіс
6. Страсний Четвер (Сповідь) — Сифтон
7 год. веч. Страсти — Давфин.
7. Велика Пятниця. Благовіщення (Сповідь) — Дрифтінґ Ривер
Винос Плащаниці:
2 год. по пол. — Ґилберт Плейнс.
3.30 год. по пол. — Давфин
6 год. вечера — Роркток
8. Велика Субота. Свячення Пасок:
10 год. ранку — Вінніпегосіс
11.30 год. ранку — Сифтон
1 год. по пол. — Валей Ривер
2 год. по пол. — Ешвіл
3.30 год. по пол. — Ґилберт Плейнс
5 год. по пол. — Дрифтінґ Ривер
6.30 год. вечера — Косів
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 11.30 год. ночі — Давфин
6 год. ранку — Роркток
10. Світлий Понеділок — Ґилберт Плейнс
11. Світлий Вівторок — Валей Ривер
16. Неділя. Проводи — Роркток
23. Неділя Мироносиць. Проводи — Давфин
30. Неділя Розслабленого. Проводи — Дрифтінґ Ривер.

УВАГА! На Великдень 9-го квітня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Станія СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 1-ої ночі до кінця Сл. Божої. Слухайте Службу по радіо.

ДО УВАГИ СПОВІДНИКІВ: В Громадах, що є зазначена Сповідь, початок 9 год. ранку, а в Давфині напередодні — в суботу від 7 год. вечора.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
19. Неділя — Мус Джьо
26. Неділя — Оен, Альта.

УВАГА: В кожній Громаді, початок Служіння 9-та, год. ранку: в кожній Громаді, буде Св. Великодня Сповідь.
Address: 106 Home Str. West. Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 2-1468

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота. Поминальне — Кридор
19. Неділя — Редфілд
22. Середа Поклони — Гефорд
25. Субота. Поминальне — Гефорд
26. Неділя — Гефорд
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота. Св. Сповідь дітей 9-та рано — Смокі Лейк.
19. Неділя — Смокі Лейк-Беліс.
25. Субота. Св. Сповідь дітей 9-та рано — Спедден.
26. Неділя — Спедден.

УВАГА: Вищеназваних всіх громадах о 9-тій год. рано Св. Сповідь.

КВІТЕНЬ
2. Неділя, Цвітна — Стрий.
2. Неділя, Вечірня і роздача лози 4 год. — Смокі Лейк.
6. Страсний Четвер, Страсти 6.30 год. — Смокі Лейк.
7. Велика Пятниця, Благовіщення Богослуження — Ворспайт.
7. Велика Пятниця, Винос Плащаниці: 12.00 год. — Смокі Лейк.
2.00 год. — Беліс.
4.00 год. — Давнінґ.
8. Велика Субота, Богослуження — Бой Лейк.
8. Велика Субота, Освячення Пасок: 9.00 год. веч. — Стрий.
10.00 год. веч. — Вільна.
11.30 год. веч. — Спедден.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 1.00 год. ночі — Давнінґ.
2.30 год. — Беліс.
4.00 год. — Едвалд.
5.30 год. — Ворспайт.
6.30 год. ранку — Смокі Лейк.
10. Світлий Понеділок — Давнінґ.
11. Світлий Вівторок — Вільна.
16. Неділя, Проводи — Беліс-місто.
23. Неділя, Проводи — Спедден.
23. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Бойн Лейк.
30. Неділя, Проводи — Смокі Лейк.
30. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Вільна
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
БЕРЕЗЕНЬ
19. Неділя — Бюкенан
22. Середа. Поклони в год. 7-ій — Канора
26. Неділя — Канора

Св. Сповідь відбудеться перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.
Canora, Sask., Ph. 563-5152

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
19. Неділя. Сповідь — Роза
26. Неділя. Сповідь — Ґардентон

КВІТЕНЬ
1. Субота Лазарева. Служба молоді — Толстой.
2. Неділя Цвітна 7 год. Свячення Шутки — Ґарденton
9 год. Служба — Толстой
3. Понеділок 3 год. по пол.. Сповідь молоді — Ґардентон.
4. Вівторок. Служба молоді — Ґардентон.
6. Четвер Страстний 10 год. Служба — Толстой.
6. Четвер Страсний. Страсти 4 год. — Ґардентон; 8 год. Толстой.
7. Велика Пятниця і Благовіщення 9 год. Служба — Толстой.
7. Велика Пятниця. Плащаниця 2 год. Ґардентон, 4.30 Толстой.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 12 ночі Сарто; 3 год. — Роза; 6 год. — Ґардентон; 8 год. — Толстой; 10 год. — Пембіна
10. Великий Понеділок — Ґардентон
16. Провідна Неділя — Роза.
23. Неділя — Ґардентон
30. Неділя — Сарто.
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕФІНКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота, Задушна — Вакав (Сповідь для дітей 8 год.)
18. Субота Задушна — Вакав (Сповідь для дітей від 8 год. ранку а Служба Божа почнеться точно в 9 год. ранку). Також в цей день відбудеться Великодна Сповідь для Отців: М. Кричюка, Ю. Туржанського, Ст. Зазака і Миколи Стеценка. По Службі Божій, спільна перекуска під церквою у Вакав.
19. Неділя — Смітс (Сповідь від 8 год. ранку)
Великопісна Пасія — Ст. Джулієн 7 год. вечера
22. Середа. Поклони — Калворт 7 год. вечера
25. Субота. Задушна — Калворт (Сповідь від 8 год. р.)
26. Неділя — Вакав (Сповідь для всіх 8 год. р.)
Великопісна Пасія — Лепін 7 год. вечера

КВІТЕНЬ
2. Неділя, Цвітна — Ст. Джулієн (Сповідь від 8 год.) Осв. Лози
Великопісна Пасія — Вакав 7 год. вечера.
6. Стр. Четвер — Еллов Крік (Сповідь від 8 год. ранку).
Страсти — Лепін 7 год. вечера.
7. Велика Пятниця і Благовіщення — Вакав (Сповідь 8 год. р.)
Винос Плащаниці:
Еллов Крік — 1.30 по обіді
Тарнопіль — 2—3
Лепін — 3—4
Ст. Джулієн — 4—5
Кадворт — 5—6
Смітс — 6—7 год вечера
8. Велика Субота — Альвіна (Сповідь і Служба Божа 8 год. р.).
Посвячення Пасок:
Смітс — 1.30 год. по обіді
Еллов Крік 3.30.
Тарнопіль — 4.30.
Лепін — 5.30 год. вечера.
Полунощниця з Воскр. Утренею Кадворт 11.30 год. ночі.
9. Неділя, ВЕЛИКДЕНЬ — Ст. Джулієн. Воскресна Утреня 7 год. ранку.
Великодна Літургія — Вакав 10 год. ранку.
10. Св. Понеділок — Тарнопіль
11. Св. Вівторок — Лепін
16. Неділя, Томина — Смітс (Проводи).
23. Неділя, Мирон. — Вакав (Проводи).
30. Неділя, Розслабленого — Кадворт (Проводи).
Address: Box 4. Tel. 48 Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота — Етелберт (Сорокусти).
19. Неділя — Ґарленд. Сповідь
22. Середа. Поклони — Етелберт 8-ма год. веч.
25. Субота — Етелберт (Сорокоусти),
26. Неділя — Ренвер (Сповідь).
27. Понеділок — Венлав (Сповідь)
30. Четвер — Боян (Сповідь).
31. Пятниця — Етелберт. (Сповідь дітей і молоді).
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота — Редватер. Сповідь і Сл. Божа для дітей в 9 рано.
19. Неділя — Редватер. Сповідь і Сл. Божа для старших в 9 рано.
25. Субота — Редватер. Служба Божа за померших.
26. Неділя — Еґремонт. Сповідь і Служба Божа в 9 рано.
Федора. Вечірня в год. 4-ій по пол.

КВІТЕНЬ
1. Субота — Восетна. Сповідь і Служба Божа для дітей, 9 рано
2. Неділя — Восетна, Квітна Неділя. Сповідь і Служба Божа для старших в 9 рано.
6. Четвер Страсний — Торгилд, 7 год. веч.
7. Пятниця — Нюбрук. Велика Пятниця. Благовіщення. Сповідь і Служба Божа в 9.30 рано.
Положення Плащаниці:
Торгилд, в 2-ій год. по пол.
Еґремонт, в 3-ій год. по пол.
Редватер, в 4.30 по пол.
Восетна, в 6.30 веч.
Радвей, в год. 8-ій веч.
8. Субота Освячення Пасок:
Еґремонт, в год. 11-ій перед полуднем
Федора, в год. 1-ій в пол.
9. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Редватер. Полунощниця. Утреня. Служба Божа. Освячення Пасок 11.30 ночі.
Торгилд. Полун. Утреня. Освячення Пасок. 3.30 ночі
Нюбрук. Полун. Утреня. Освячення Пасок. 5.30 рано.
Восетна. Полун. Утреня. Освячення Пасок 7.30 рано.
Радвей. Полун. Утреня. Освячення Пасок в 9-ій рано
10. Світлий Понеділок — Федора
12. Світлий Вівторок — Еґремонт
16. Неділя — Торгилд. Утреня. Служба Божа і Проводи.
Візел Крік. Проводи в год. 3-ій по пол.
23. Неділя — Радвей. Утреня. Служба Божа і Проводи.
Алборнна, Проводи в год. 3.30 по пол.
30. Неділя — Редватер. Утреня. Служба Божа і Проводи
Федора, Проводи в год. 3-ій по пол.
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ
19. Неділя — Сирейк
22. Середа, Поклони — Лак-Ла-Біш
26. Неділя — Бойл
Lac La Biche, Alta.

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота, 8-ма год. вечера Вечірня й Сповідь — Калмар.
19. Неділя — Калмар.
24. Пятниця, 8-ма год. вечора Вечірня й Сповідь — Каґвин.
25. Субота — Каґвин.
25. Субота, 8-ма год. вечера Вечірня й Сповідь — Пено.
26. Неділя — Пено.

КВІТЕНЬ
2. Неділя Цвітна — Равиґна.
6. Четвер. Страсти — Торсбі.
7. Пятниця, винос Плащаниці 8-ма год ранку — Торсбі,
9-та год. ранку — Калмар,
1-ша год. по полудні — Брудергайм.
2.30 хв. пополудні — Пено,
8-ма година вечора — Оновей.
8. Субота — Оновей. Посвячення Пасок:
7-ма год. вечора, посвячення Пасок — Торсбі,
8-ма год. вечора, посвячення Пасок — Калмар,
10-та год. вечера, посвячення Пасок — Брудергайм,
11.30 ночі Полунощниця — Каґвин.
9. Неділя. Світла Пасхальна Заутреня й Служба Божа 12-та година ночі в — Каґвин.
8-га год. ранку — Пено.
4-та год. по полудні Пасхальна Вечірня — Брудергайм.
10. Світлий Понеділок — Брудергайм.
16. Неділя Проводи — Калмар.
23. Неділя. Проводи — Оновей.
30. Неділя. Проводи — Каґвин.
Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Субота — „Коло Жучканів" (Сповідь).
19. Неділя — Винярд (Сповідь)
22. Середа — Шіго м. (Поклони)
25. Субота. — „Коло Купровських" (Сповідь)
26. Неділя — Вишарт (Сповідь)
30. Четвер. — „Коло Федаків" (Сповідь)
31. Пятниця — Свон Лейк (Спов.)

КВІТЕНЬ
1. Субота Лазарева — Елмор (Сповідь).
1. Субота Лазарева — „Коло Федаків" (Сповідь).
2. Неділя Квітна — Шіго місто. (Сповідь).
2. Неділя Квітна — Фовм Лейк (Сповідь)
3. Стр. Понеділок — Тафнел (Сповідь).
6. Стр. Четвер — Шіго місто (Страсті).
7. Велика Пятниця і Благовіщення — Шіго місто.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Елмор.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Винярд.
10. Св. Понеділок — Шіго Полуди.
10. Св. Понеділок — „Коло Жучканів".
11. С. Вівторок — „Коло Мельничуків"
16. Неділя — Тафнел.
16. Неділя — „Коло Стадників"
23. Неділя — „Коло Федаків".
23. Неділя — „Коло Купровських"
30. Неділя — Фовм-Лейк.
30. Неділя — Вишарт.

УВАГА: Про винос Плащаниці та про свячення пасок Громади будуть своєчасно повідомлені.
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український [redacted] двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ot[redacted]

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1961. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1961. ЧИСЛО (1131) 7

ЛЮБІМО Й ШАНУЙМО СВОЮ УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

†

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього нашого Преосвященного Єпископату, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества, до всіх Громадських Церковних Зарядів, до всіх українських установ та організацій, до всіх жіночих організацій, до всієї української преси, до всіх організацій молоді, та до всіх боголюбивих наших вірних, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„А всі Апостоли переповнились Духа Святого, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав!"

(Діяння 2, 4)

Сердечно вітаю всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді з найсвітлішим нашим Святом, Святом Воскресення Господнього, і всім посилаю своє щире й величне:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Свято Воскресення Христового — це найбільше, найвеличніше і найсвятіше наше Свято.

Це над Святами Свято!

Воскресення Христове — це основне, підставове наше Свято. Це найміцніша підвалина самої нашої Віри. „Бо коли б Христос не воскрес, то даремна ваша Віра!" (І Кор. 15, 17), навчає ввесь світ Апостол Павло.

Але ми всі однодушно „віримо, що Ісус був умер — і воскрес!" (І Сол. 4, 14). І з того часу не спиняється наша найбільша радість, виcловлена оцим великим реченням із двох слів:

Христос Воскрес!

Христос Воскрес, і цим чудесним Воскресенням подав нам найбільші Дари Духа Святого, ті Дари, що створили нам Святу Церкву на землі, що створили Християнство по всьому світі, що створили повноцінну людину, яка живе з Богом, — створили сина Божого і дочку Божу!

Одним із найголовніших, великих і величних Дарів Духа Святого був Божий Дар, як Дар Воскресення, це — рідна мова людини.

Рідна мова, якою говоримо ми і якими говорить ввесь світ, — це найбільший Дар Воскресення!

Апостол Лука розповідає в Священній Книзі „Діянь Апостолів" (2. 1-13), що „в день П'ятидесятниці всі Апостоли однодушно знаходились вкупі.

І нагло зчинився шум з Неба, ніби буря гвалтовна зірвалась, і переповнила ввесь той дім, де сиділи вони.

І явилися їм язики поділені, немов би вогненні, та й на кожному з них по одному осів.

Всі ж вони переповнились Духа Святого, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав!"...

Оце зниеcти з Неба огненних язиків і було найбільшим Даром Духа Святого, найбільшим Даром Воскресення Христового. Це було чудо над чудами!

Це був Дар різних мов, якими й заговорили всі Апостоли.

І не тільки заговорили, але цими різними мовами й молитися стали!

Цим чудом уживання різних мов Воскреслий Ісус Христос поблагословив усі мови світу для вжитку і для Молитви. Поблагословив, що нема мов малих і великих, нема мов головних і другорядних, але всі мови світу благословенні, усі мови світу потрібні для громадських зносин та для славлення Бога й Молитви до Нього.

Це був зовсім новий погляд на різні народні мови, зовсім відмінний від погляду старозавітнього, — що різні мови постали через людську гордість при побудові Вавилонської Башти (Буття 11, 1-9).

Тепер Господь поблагословив усі різні мови світу, і наказав вільно уживати їх. І Апостол Павло ясно засвідчив про це, навчаючи: „У Церкві волію п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою!" (І Кор. 14, 19).

Цими новими словами Апостол наказує нам уживати в Церкві рідної, цебто для нас — української мови.

Українська мова в Церкві, — це найбільший Дар Духа Святого, це Священний Дар Воскресення Ісусового! І через це ми повинні щиро любити свою рідну українську мову, любити й належно шанувати її скрізь: у родині, у Церкві, у Громаді.

Ми належимо до Української Нації, і в Канаді живемо серед інших різних Націй. І на свої очі бачимо, як кожна Нація свято береже все своє рідне, щоб часом не перестати бути окремою Нацією.

Те саме належить робити і нам: любімо й шануймо свою Українську Націю, і завжди пам'ятаймо, що ми мусимо берегти її, і вести її до сили та збільшення.

Душа кожної Нації — то її рідна мова. Душа Української Нації — то від віку наша українська мова.

Хто говорить по-українськи, той береже й підсилює свою Українську Націю. А хто по-українськи не говорить, той руйнує свою Українську Націю, той обезсилює її!

Апостол Павло мудро навчає, що родина — то Домашня Церква. Вселенський наш Учитель і Святитель Іван Золотоустий пише, що родина — то Мала Церква.

У Церкві Соборній ми молимось українською мовою, і це є найбільший наш духовий здобуток, якого здобували довгі покоління наших дідів і прадідів. Так само мусить панувати українська мова і по наших Домашніх чи Малих Церквах, — по родинах.

Нехай же кожен батько й кожна мати говорить вдома зо своїми дітьми українською мовою!

Усі пам'ятаймо це старозавітній наказ до різних народів, коли вони

Високопреосвященнішого Владику Митрополита, ввесь Священний Єпископат, Світлу Консисторію, Голову Президії й, Всечесніше Духовенство і всіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, прихильників „Вістника" і працівників його та ввесь український народ поздоровляємо з Світлим Воскресенням Христовим

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Адміністрація і Редакція

живуть суміш в одній державі: „Щоб кожен чоловік був паном у домі своїм, і говорив мовою с в о г о нарду!" (Естер 1. 22).

Нехай ваші діти говорять у родині тільки українською мовою!

Іншої мови вони легко навчаться в школі.

Нехай не буде в нас дитини, щоб вона не вчащала до Недільної та Української Школи! Нехай усі діти наші навчаються української мови найперше по родинах своїх, а потім і по наших школах!

Нехай кожен юнак належить до *якоїсь* української юнацької організації!

Свята наша Церква зветься У к р а ї н с ь к а Православна Церква, і слово „Українська" тут — слово живе й священне, якого великими трудами досягли довгі наші покоління попередників. І це слово „Українська" — це наше найсвятіше слово, як найбільший і найцінніший здобуток нашої Української Нації.

І всі пам'ятаймо, що українська мова в родині та в Церкві — це Священний Дар Духа Святого, це Священний Дар Голготи і Воскресення і Господа нашого Ісуса Христа, і українського народу!

Усіх вас, усіх вірних Української Церкви сердечно вітаю зо світлим Святом Христового Воскресення!

І всіх голосно кличу до найбільшого воскресення і нашої української мови по всіх наших родинах, а особливо серед наших дітей та молоді!

Навчати дітей української мови — це святий і найперший обов'язок кожного батька і кожної матері!

Мова — то серце народу: гине мова — гине й народ!

Але всі українські родини, як Церкви Домашні, нехай піднесуть українську мову на найвищий щабель!

Бо українська мова — душа Української Нації!

А в душі сила, і слава, і будучність!

Х р и с т о с В о с к р е с !
† *І л а р і о н,*
Митрополит Вінніпегу
і всієї Канади.

Року Божого 1961-го, квітня 9-го дня, на день Світлоносного Воскресення Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по **15 центів одна або 2 за 25 ц.** Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Який був Великдень по панщині

Панщина була неволею, а люди були невільниками, як тепер у Советськім Союзі. Та можемо уявляти собі як радів нарід, коли 1848 року панщина скінчилася в Галичині, і люди святкували перший Великдень уже вільними. Ось як Іван Франко змальовує у своїй поемі той вільний Великдень 1848 року, перед 113 літами.

ВЕЛИКДЕНЬ!

Боже мій великий!
Ще як світ світом, не було
Для нас Великодня такого!
Від досвіта шум, гамір, крики,
Мов муравлиско все село
Людьми шумить. Всі до одного
До церкви пруть. Як перший раз
„Христос воскрес" дяки співали,
То всі мов діти заридали,
Аж плач той церквою потряс...
Та бачилось, що вік ми ждали,
Аж дотерпілись, достраждали,
Що Він воскрес посеред нас!
І так якось зробилось нам
У душах легко, ясно, тихо,
Що бачилось готов усякий
Цілій зелі і небесам
Кричать, співать: Минуло лихо!
Найзліші вороги прощались,
Всі обіймались, цілувались,
А дзвони дзвонять, не стають!
А молодь бігає мов п'яна,
Кричить що сили в кожній кут:
„Нема вже панщини ні пана!
Ми вольні, вольні, вольні всі!"
І дітвора, що в старших бачить,
Й собі вигукує, неначе
Перепелята по вівсі.
А як скінчилась Божа Хвала,
На цвинтар вийшов весь народ. .
І як було нас стільки сот, —
Відразу ниць на землю впала
Ціла громада й заспівала
Величній той хвалений гимн:
„Тебе, о Господи хвалим!"
Мов грім зарокотіли зраня
Слова високі, звуки втішні, —
Але кінець святої пісні
Покрили голосні ридання!
Дарма б і силуватися, діти,
Щоб розказати хоч щось-не-щось,
Що в той день славний довелось
Мені на власні очі вздріти.
Народ мов безумів з утіхи:
Старі скакали мов хлоп'ята...
Той пару коників своїх
Цілує кожного мов брата
Та приговорює, пестить.
А там гуртом сільські дівчата
Всі биндочки з голов здіймають
І бють поклони і складають
Перед іконою, кричать
Усякий на витання друга:
„Христос воскрес, а панщину
Вже чорт узяв!" А там старий дідуга,
В селі найстарший чоловік,
На давню, ледви замітну
Могилку аж грудьми приник,
І обіймає дернину,
Й кричить що сили:
„Тату! Тату! Ми вольні! Тату, озовись!
Та ж ти цілих сто літ ту кляту
Неволю двигав і вмирати
Не хотів, а волі не видав. Дивись!
Ми вольні! А ти дождатися не міг, —
Аж нам той промінь блис!
Вже моїх внуків пан, до себе
Так, як мене, не забере!
Возьміть мене до себе тату!
Ваш син свобідним вже умре!

Іван Франко народився 15-го серпня 1856 року, отже він наслухався багато від старших людей і про панщину і про те, як люди раділи, коли панщина 15-го травня 1848 року скінчилася. І люди так раділи, що день скасування панщини уважали святом і святкували той день кожного року, як церковне свято, дякуючи Богу, що поміг їм вийти на волю.

Як люди на Великдень орали

(Народній переказ)

У часах панщини, коли люди були рабами (невільниками), в одному селі був дідич, (пан), який не зважав ані на людей, ані на Бога. „Я для себе сам Бог!" так звик він казати.

І в Великодню суботу посилає він наставника в село — нехай оголосить, що всі господарі мають ранéнько на Великдень йти орати його лан. Та хоч був Великдень, то люди мовчали, бо мусіли. А не послухали б, то їх будуть катувати. І врані, коли люди йдуть до церкви, господарі вибираються з плугами на поле.

Та один старий поважний господар взяв з собою дві воскові свічки, і як тільки виїхав на поле, поставив свічки на ярмі (тоді волами орали), засвітив й гукає до других: „Христос воскрес!" А ті відповідають: „Воістину воскрес!"

Та ледве почали орати, як на коні приїздить пан. Як же побачив горіючі свічки, то кинувся з канчуком на того, що свічки засвітив, і кричить:

„Ти, старий неробо, Великдень тут справляєш та й других від роботи відтягаєш!"

„А я ще всім вам більший Великдень справлю, коли перед вечером знов приїду і побачу кілько ви зорали. Буде вам той Великдень гіркіший від хрону!"

Накричав, накричав, і поїхав. Та коли переїздив коло корча терпини, вибіг заєць, і кінь сполохався та погнав до села щосили. Як уже добігав до села, та з-поза плота вибігла свиня, і кінь настрашився, нагло скочив убік, а пан упав головою до землі і переломив хребет.

І ще люди з церкви не порозходилися, як вже пана повезли до його дому. І вже сповнилося те, що в церкві співалося: „Нехай щезнуть вороги, як щезає дим!" І вже більше на своє поле не виїжджав, а четвертого дня вже його поховали.

Не шанував святого дня, не шанував людей, не шанував Бога, отже Божа рука його досягнула.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Радійте всі — настав вже день,
Зникає ночі тінь. —
Благословення йде з небес:
Христос воскрес!
Христос воскрес!
Зникають смертнії окови,
Приходить проповідь любови,
Як закон Божий із небес:
Христос воскрес!
Всі ми радість в серцях маєм
І Воскресшого благаєм,
Щоб післав нам кращу долю,
Вивів нарід наш на волю,
І дав щастя із небес, —
Христос воскрес!
Христос воскрес!

Д. Р.

З сучасного переслідування українців поляками

Газета „Лемківські вісті", що виходить в Нью-Йорку, надрукувала в січневому числі листа від одного українця з села Мокре на Лемківщині, в якому описується ганебний виступ польського ксьондза. Ось цитата з листа:

„... Далі вам опишу, що я там в Мокрому бачив. Дня 22 вересня був похорон, померла стара Бензиха з Мокрого, того Бензи жінка, котрого називали Бабиш. Коли прийшли до церкви, то М. відімкнув церкву, але ключа забув вийняти, і залишив у дверях. По похороні хотів замкнути церкву, шукає за ключем, а ключа в дверях нема. Питає людей, хто взяв ключа з дверей, всі відповідають, що не брали.

„Тоді до них підходить польський ксьондз, виймає ключа з кишені, і хоче відмикати двері церкви. М. за ключ, а ксьондз до нього: „Пусьць ключ, бо ці рендзе повикренцам". Церковник каже: „Мої руки тверді, не знаю, хто кому покрутить". І, може, було б дійшло до бійтики, бо ксьондз дуже гостро ставився, але в нашім обряді церковний закон не дозволяє битися коло Божого Дому, то ксьондз пустив ключ і каже до М.: „Ти, циґане українскі".

„М. церкву замкнув, ключ поклав до кишені, а ксьондз за ним від церкви аж до крамаря кричав: „Ти, циґане, ходзіш, шукаш ксендзуф українскіх". Там було того дуже багато, всього не годен описати. Ксьондз повів (сказав), же його пога там (в церкві) більше не буде, то йому люди відповіли: „Не мусить бути"..,

Варшавське „Наше слово" пише 22 січня ц. р.: „Місто Тольміцко, Ельблонського повіту, лежить над самим розливом Вісли. Оточене з однієї сторони водою, а з другої — лісом, воно приманює до себе в літню пору на відпочинок трудящих з усіх кінців Польщі. В ньому мешкає понад 20 українських родин".

В тій самій газеті за 29-го січня читаємо знову: „Пару слів про Ждиню". Є у нас церква і школа, але рідного слова не чуємо, ані в церкві, ані в школі, хоч нас тут живе в ріднім селі 25 родин. Рідну пісню можемо чути тільки на весіллі, або на хрестинах. Тоді кожний зриває зі себе сталеву скорупу (шкаралюпу) і з кожного сиплються рідні слова, рідна пісня.

„Живе в нас тут досить багато лемків, в кожному селі по кілька родин, а в Студзьонках Хелмі, Гавронах і Кемблові, пов. Воліва, найбільше".

(„Шлях Перемоги", 19. 2. 1961 року Мюнхен).

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ ЗБІЛЬШИЛОСЯ НА 363,000

Число населення Канади 1 січня 1961 року становило 18,041,000 осіб. Це значить, за останній рік населення цієї країни збільшилося на 363,000 душ.

НАПЛИВ УКРАЇНСЬКИХ ІМІГРАНТІВ ДУЖЕ МАЛИЙ

Року 1960-го в Канаду прибуло тільки 298 українців, а 1959 року — 295 українців.

З Советського Союзу прибуло в Канаду 1959 року 10 імігрантів, а 1960 р. — 96.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

ВЕРБНА НЕДІЛЯ

„І коли Він наблизився й місто побачив, то заплакав..."

Величним і торжественним був в'їзд Спасителя в Єрусалим: море народу з усіх сторін наплинало до шляху, яким Він проїжджав, з тисяч грудей неслося радісне „Осана!", дорога встелялася пальмовим листям і одежею вітаючих, але серед того моря радости один Христос не радувався, а „побачивши місто заплакав".

Чому заплакав Спаситель? Який жаль огортав Його Божественне серце при виді радісного вітаючого натовпу й при виді Святого Міста?

Плакав Спаситель, бо бачив серед натовпу вітаючих злобні лиця книжників і фарисеїв, які вже винесли на своїй нечистивій раді свій безбожний вирок над Сином Божим... Плакав Спаситель, бо знав, що надходить Його остання година, коли треба буде принести Себе в жертву за людські гріхи... Плакав Спаситель, бо знав, що ніхто з тих, що в цей день так захоплено вітають Його, не подасть напитися в Його страстну годину, а навпаки — з таким же захопленям кричатимуть: „Розпни!"... Що навіть найвірніші учні розбіжаться зі страху й свідчитимуть, що не знають і не знали Цього Чоловіка...

Але найбільше плакав Спаситель над долею усього людства, бо Він знав, що Його страждання не скінчаться на Голготі, що прийдуть нові віки й нові покоління. Але незмінною залишиться душа натовпу, яка словами вигукує „Осана!", а ділами — „Розпни!"...

Глянь, брате і сестро, в своє власне серце перед тим як братимеш освячену вітку на спомин в'їзду Господнього в Єрусалим, глянь і дай собі тверду і ясну відповідь на питання: чи зможеш понести хоч найменшу частинку тих терпінь за ближніх своїх, що їх поніс Спаситель, чи може лише словами збираєшся принести славу Божому Синові, а ділами своїми далі Його розпинати?...

БЛАГОВІЩЕННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ

„Я слуга Господня: нехай буде мені згідно з словом твоїм"...
Луки 1:38.

Благовіщення Пресв. Богородиці - початок виконання Божої Обітниці про спасіння людського роду. Через праматір Єву людство впало в гріх перед своїм Творцем, а через Пресв. Діву Марію приходить Боже Змилування на людей, приходить довгі віки очікуваний Месія... Благовіщення — це основа великого Божого Пляну для привернення людям права синами Божими називатися. Благовіщення — це основа Нового Заповіту, бо без Благовіщення не могло б бути Різдва Господнього, Воскресіння і всієї спасительської діяльності Божого Сина...

Як же прийняла Пресв. Діва Марія ту найбільшу вістку, яка навіть не була доступна наймудрішим і найсвятішим пророкам? Прийняла у глибокій покорі й смиренності, з повною готовістю виконати Волю Божу до кінця, згідно з Божим призначенням.

Кожному з нас Господь призначує певні обов'язки, кожному по силах його, дає певну частину співпраці з Господом у великому пляні Божого Промислу над світом і людьми і від того як ми свою частину виконаємо залежить надзвичайно багато. Пресв. Богородиця удостоїлась найвищої ласки — бути Матір'ю Бога Живого і свою частину смиренно і віддано несла до самої Голготи свого Сина. На нас Господь покладає менші й легші тягарі — виконуймо ж їх смиренно й з любов'ю, беручи приклад з найславнішої серед людського роду — родительки Життя нашого — Пресв. Богородиці.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

„Споконвіку було Слово, і Слово було) Бога й Слово було Бог."
Ів. 1:1.

В найсвітліший день християнського року, в день Свята Свят - Воскресіння Христового по всіх Храмах Божих Христової Церкви велично й урочисто читається початок Євангелії від Св. Іоана про предвічне народження і втілення Слова — Божої Премудрості. Як кожна людина виявляє свої почуття і свою волю через слово, так Бог Отець з'являє Свою Істоту через Сина Свого. Ось тому Св. Євангелист називає Сина Божого Словом, через Яке сотворений світ і все що в ньому. Через Слово Господь подає Світло для світу, яке серед темряви світить і темрява не може перемогти Його.

Нарешті, як повне виявлення любови Бога-Отця до людей, Слово, тобто Син Божий, й „сталося тілом й між нас пробувало повне ласки та правди..." Отже Син Божий, як безмежне виповнення всемогутности, премудрості й любові Божої, називається СЛОВОМ. Настане час, коли Слово, Син Божий, стане також і найбільшим виявленням правосуддя Божого, коли про кожного з нас і про всі народи світу скаже Своє останнє с л о в о.

Але тепер у Світлий День Воскресіння Христового ми славимо Його як Слово життя, як Світло для світу, як Слово ласки і правди.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Великдень — свято церковне й народнє

З боку церковного Великдень є спомином великої події, коли Христос воскрес, отже тим показав, що з тілесною смертю людське життя не кінчається, бо душа переходить в інший світ.

Були на світі визначні мислителі, які говорили, що поза людським тілом нема окремої душі, отже коли тіло вмирає, то людське життя цілком кінчається.

Але в людей є природне бажання продовжувати своє життя якнайдовше, — коли вже не на землі, то по смерті. Так сам закон життя вказує, що дійсне життя не є тільки тілесне, але і духове, отже що крім тіла є душа, і що вона по смерті може перебувати у світі духовому, і вона буде там дальше жити.

І Христос дав ясну відповідь на це питання. Готовлячись на смерть, Він сказав, що третього дня по смерті Він воскресне, отже так і сталося. Його вороги раділи, коли завдали Йому тілесну смерть, але їхні радощі були короткі, бо по трьох днях Він дійсно воскрес, і тим показав, що вмирає лише тіло, але не вмирає його життя, не вмирає його душа, і вона буде дальше жити в другому світі. І коли Христос казав розбійникові: „Завтра будеш зо мною в раю", то вказував на той другий світ, де душі перебувають.

Христове Воскересення було несподіваною навіть для Апостолів. Коли Христос умер, вони були зневірені й сумували, бо це, що було їм найдорожче, вже пропало, і надії на ніщо нема.

Але коли вони довідалися, що Христос воскрес, і що Він уже живий, то зникла їх зневіра. Коли ж Він незабаром сходиться з ними й говорить, то їхня віра в безсмертність душі вже стала повною і сильною, і з цією вірою вони тоді йшли у світ і проповідували людству про безсмертність душі. І як могло воно захоплювати людей і їхні бажання заспокоїти!

Ось чому все Християнство почало святкувати Свято Христового Воскресення і тієї правди, яку Христос відкрив, коли Він устав живий із гробу.

Таке велике значення має Великдень з боку церковно-релігійного.

Але коли приходять ті Великі Свята, то народ тісно пов'язує їх із своїм життям і своєю культурою. Він установляє свої обряди, свої церемонії, свої звичаї, які диктує їм життя, щоб величність тих Свят якнайвище піднести. І так ті Свята стають частиною навіть щоденного їхнього життя.

Та хоч і всі християни на Великдень свої обряди, церемонії і свої звичаї святкують, то не однаково. Одні святкують дуже велично, другі простіше, і лише споминами.

Дуже велично святкував і святкує Великдень український народ, і він святкує ще навіть перед Великоднем, приготовляючись Постом, „Поклонами", слуханням Євангелій на „Страстях", Виносом Плащаниці, обходом з нею к р у г о м церкви. І приготовлювання Паски, крашанок (галунок) і дечого іншого для посвячення, усе те є вже п о ч а т к о м святкування Великодня.

Яким в а ж н и м Богослуженням є „Страсті", а яким величавим обрядом Винос Плащаниці і її прикрашуваня на столі, що нагадує гріб Христа! Кругом Плащаниці ставлять свічки, або лямпи, кладуть квіти.

І побожно кланяються, моляться. А хто не був при виносі Плащаниці, той її опісля відвідує, бо як Плащаниці не відвідати?

А Великодне Богослуження яке величне і змістом і співом! Скільки співають „Христос воскрес із мертвих", і завжди хочеться співати, чи слухати.

По Богослуженні приходить Свячення Пасок, і знову який то величавий обряд! Паска нагадує Христа. Крашанки мають за собою давній переказ, але вони, як і „бабки", нагадують нам наших матерів, бабок і прабабок, що вже ті крашанки красили і той звичай нам передали. І якраз крашанки є більшою урочистою ознакою Великодня, ніж писанки, в яких найперше бачимо мистецтво.

І „Свячене", і крашанки встановив сам споконвічний дух українськїо культурної творчості і побожності, і тому Великдень є величною і славною частиною української культури й українського життя. А церква прийняла ці прекрасні й глибокі твори українського духа

І як тісно Великдень пов'язаний з життям народу! Від Великодня до Вознесіння поздоровляють одні одних словами: „Христос Воскрес!"

А про старих людей говориться, що вони „вже з'їли 70 або й 80 Пасок", — так означується їхній поважний вік. Недужі молять Бога, щоб Він поміг їм дожити до Великодня й покушати Святої Паски.

А хворі в лікарнях радіють, коли хтось принесе їм посвяченої Паски та крашанку, і їм здається, що вони вже Великдень святкують. Ось так тісно Великдень в'яжеться з українським життям і культурою!

Був час, що чужі патріярхи, не-українці, не розуміючи української душі, забороняли на Великдень „Свячене" — як витвір українського духа; але українці не дозволили його знищити. Бо яким Великдень був би сьогодні без „свяченого"?

Так з Великоднем пов'язуються давні спомини про минулі святкування, і наші Великодні звичаї, і про наших предків.

З тими звичаями нерозлучно пов'язаний і наш предківський Церковний Календар, і в цей день святкує Великдень увесь український православний народ, а з ним і ті свідомі українці греко-католики, які, обороняючи свої старі українські релігійні звичаї і свій український Церковний Календар, святкують разом з усім українським народом, — то ж у цей Світлий День Воскресення Христового і всіх їх разом з усім українським народом поздоровляємо: „Христос Воскрес!"

І разом з Великоднем полинуть наші думки на українські землі, де український народ у большевицькій неволі, і перед нами встане питання: „Як вони будуть Великдень святкувати? Чи з Паскою, чи голодом, чи в церкві, чи в колгоспі споминами про минуле, а разом і з журбою, плачем і сльозами, і питанням: „Коли та неволя скінчиться?"

І пересилаючи їм свої побажання, пересилаємо їх з вірою, що прийде час, коли неволя скінчиться, й український народ уже на волі заспіває:

„Христос воскрес із мертвих і смертю смерть переміг", і свобідно будуть одні одних поздоровляти словами:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Радійте всі! Христос вже темряву розбив,
Насильство й злобу осудив.
Його Преславне Воскресення
Принесло людям всім спасення.
Христос воскрес! В основу світу
Любов Христос поклав
Словами свого Заповіту,
І справедливість щоб світ мав,
Та щоб душа жива і щира
Відчула подих волі й мира.
Христос воскрес! Небесне сонце
Освічує вже темний світ,
І зазирнуло у віконце,
Де світла не було від літ,
Це був лише понурий сум,
А правда була під ногами,
Де панував жорстокий глум,
Закута воля ворогами.
Христос воскрес! Свята подія!
А з нею воскресне надія,
Надія бідних і рабів,
Закутих в пута ворогів,
Що ниву батьківську орали,
А плід їх рук чужі брали,
Надія, що усе вороже
Христова правда переможе.
Христос воскрес, та вмре неволя,
І світ зустріне краще доля,
ЇЇ полине пісня до небес:
Христос воскрес! Христос воскрес!

Т. Д.

Великодні дзвони

І тепер, як щороку, весною,
Коли все оживає, росте,
Зеленіють левади травою,
І бузок розцвіте.

На Великдень у ранню годину
Звуки дзвонів гудуть в далину, —
І розбудяться думи, полинуть
Зустрічати весну.

Як багато вже років минає
У далекому цьому краю!...
Несіть вітри до Рідного Краю
Поклін-тугу мою!

О, Краю, забутий всім світом!
О, Боже наш, зглянься з'небес!
Край предків згадаймо привітом:
„Христос Воскрес!"

Воскрес Він також в Україні,
В чудових полях і гаях,
У горах на обрії синім,
У народу серцях.

Маргарита Пилипчук.

ВЕЛИКИЙ І РАДІСНИЙ ДЕНЬ

† Смиренний І л а р і о н, з Божої ласки Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади, до всього Духовенства Української Греко-Православної Церкви, —

„Щоб хто сіє й жне, разом радувались".
(Ів. 4. 36).

Закінчена праця довголітня, закінчена праця велика, — наш Требник нарешті вийшов повний із друку! Господь допоміг Своєю Всемогутньою Десницею, допоміг Своєю Животворящою Благодаттю, і багато перепон переможено, і наша Свята Українська Православна Церква в Канаді вже має таку конче потрібну всім нам Книгу власного перекладу, — Требник ч. І і ІІ, цебто Требник повний!

Це великий і радісний день у житті Греко-Православної Церкви в Канаді, бо це день помітного її поступу. Радісний день це і для мене, смиренного перекладача цього Требника, а також і для тієї Комісії, що в міру сил своїх так охоче допомагала мені.

Закликаю все Духовенство нашої Святої Церкви належно відзначити цей величний наш день своїми теплими Молитвами до Господа про добрий розвиток нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді!

Бо наша Свята Українська Церква має вже повного Требника в українському перекладі!

Требник видано за обрядами Святої Вселенської й Апостольської Православної Церкви, головно за віковічним грецьким оригіналом. А в церковних Чинах звернено належну увагу на обряди й звичаї в нової рідної Української Православної Церкви, з помітнішим узглядненням церковних звичаїв і обрядів Української Церкви Матері. І власне через це, ідучи в цьому дорогою славного нашого Митрополита Петра Могили, у нашому новому Требникові звернено н а л е ж н у збільшену увагу на докладніше вияснення тих чи інших церковних Чинів.

Священичий Евхологіон (Молитовник) чи Требник, як Священна церковна Книга, складався ще з Апостольських часів починаючи. У його численних Молитвах, Творах Св. Отців та Вселенських Учителів Церкви, передана вся глибина Православної Догматичної Науки. Кожне слово в Молитвах Тайнодій має своє глибоке догматичне значення, і я цим Посланням своїм закликаю все наше Духовенство кожноденним пильним читанням Святих Молитов Требника глибше навчатися Православної Догматики й щиро сприйняти її повним розумом та відкритим серцем Богові на славу, а собі на спасіння. І закликати до такого навчання і всіх вірних.

З часу виходу нашого повного Требника благословляю всьому нашому Духовенству в своїх Священнодіях завжди користатися тільки цією Священною Книгою, щоб у нашій Церкві помалу запроваджувалася єдність у церковних Молитвах та в церковних обрядах, єдність, конче нам потрібна, щоб хвалити Господа одними устами й одним серцем.

Вознесімо ж усі Милосердному Господеві всю Славу, бо це тільки з Його Святої Волі розвивається наша Українська Православна Церква!

Складімо Йому й належну подяку нашою гарячою Молитвою, і просімо, щоб Він дав нам й достойно Служити в Його Святому Винограднику!

І нехай будуть Милості Великого Бога й Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма нами!

† І л а р і о н,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Лютого 26-го дня, року Божого 1961-го. У неділю Святого Православія.
Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Великодні свята у греків

Проф. І. Кокорудз, якому доводилося святкувати Великдень у Греції, в Атенах, каже у своїх „Споминах", що Великі Свята сполучені з народньою культурою, з народніми обрядами, церемоніями, звичаями і поведінкою.

І коли б ми відобрали тим Святам ті народні форми, церемонії і звичаї (наприклад на Різдво — коляди, дідух, Святу Вечерю, а на Великдень — співання „Христос воскрес", Свячення Паски, святочні печива, святковий обід з побажанням, крашанки, писанки, веснянки, то Свята стратили б свою величність.

Як було в Атенах у Греції

„Коли брати на нашу міру, то не побачив я в Атенах такої величавости, як у нас буває. Спів монотонний, — один дяк співає і кілька дяків вторує. А взяти хоч наш звичайний „самолівковий" спів, в якім бере участь ціла церква, — отже спів, в якім чуємо, що дійсно всі одними устами й одним серцем заносимо молитву до Бога. А великоліпність в самій митрополичій церкві не була така, як буває в нас, або як я бачив в Свято-Володимирській церкві в Києві.

Хоч побожність і релігійність в греків велика, а що було видно по вигляді і настрою Атен. — Противно діється в Римі, де навіть на Великдень я бачив як мурували.

В Атенах склепи до 6-ої години замкнені, а церкви п о в н і в і р н и х. Під час відправи „В о с к р е с е н н я" в митрополичій церкві, доми кругом церкви освічені, і представники власті на всіх Богослуженнях бувають.

На Христові „Страсти" був я з жінкою в церкві панагії. Церква освічена, повна народу. Євангеліє читали по старогрецьки, з новогрецьким виговором. Читання не подібне до нашого, — в нас напів співається, а там звичайне читання, на лад оповідання.

В п'ятницю вечером були ми в митрополичій церкві на Вечірні при обході з Плащеницею. Церква величава, в золоті і зелені барви прикрашена. Іконостас під саму гору, а Царські Двері багато золочені. А над ним великий лук з цвітів і біла та синя лента з написами. Дороговцінна Плащениця була накрита прозорою заслоною, а на ній живі цвіти. Народ приходив і цілував Плащеницю, а за час явилися міністри і другі достойники а дальше з Царських Дверей вийшов митрополит в золотих ризах, в митрі і з жезлом, в супроводі трьох священиків.

В 10-ій годині рушив похід з Плащеницею. Напереді несли чотири хоругви, дальше йшла музика, а ще дальше великий чорний хрест, похилений наперед, а на нім три свічки. Дальше йшло військо, співаки, а за ними митрополит сам один. Він ніс Євангеліє оперте на ліве рам'я. За митрополитом несли чотири священики Плащеницю, а за ними представники власті і народ.

Всюди повно світла, люди несли засвічені свічки. Вікна домів освічені свічками. І похід йде перед королівську палату, де читають Євагелію, співають „На многі літа" і вертаються потім до церкви на 12-ту годину вночі.

Ще гарніше „Воскресення". Перед церквою висока естрада (підвищення) і ціла площа освічена, і народ з горючими свічками. На задній частині естради з одного боку жінки, з другого представники властей, престіл і св[illegible]н.

Вже 12-та година з суботи н[illegible]неділю, і чути трубний сигнал, музика грає народний гимн. І приїхав заступник короля (діядох) і став близько престола. Тут виходить митрополит з Євангелієм і трьома священиками і перед престолом починає Воскресну Утреню. Починає словами: „Христос анесті" (Христос воскрес), а дяки співають дальше. Однакож народ не співав, отже не було того почуття, як буває в нас, коли цілий народ співає. По Утрені народ розходиться і запалені свічки несе додому, що виглядало дуже величаво. І дзвони всі дзвонили. А в великодню П'ятницю і суботу дзвони мовчали, але стогнали, бо вдаряли лише три рази в криса дзвонів, а воно виглядало як стогін.

По Службі Божій було свячення пасок. Паски в греків то плоскі плетені хліби, в яких є одна, дві, або і більше крашанок.

На Вечірні того дня читали Євангелії в девяти мовах. Митрополит читав по старогрецьки, священик читав по церковно-слов'янськи з таким виговором як у нас. Дальше по еврейськи, арабськи, віриенськи і т. д. Так виглядають Великодні Свята і Страстний Тиждень в Греції".

„МІНІСТР" БАБІЙЧУК ГОВОРИТЬ УРЯДОВОЮ МОВОЮ

Москва вислала цього року на відвідини в Англію „міністра культури України" Бабійчука. Цей „міністр" цікавився британськими бібліотеками й музеями. В Англії уряд приймав його з почестями. Але цей „міністр" говорив тільки по-московському. Декто з українців в Англії просто для випробування говорив до нього „добрий день", то „міністр" відповідав „здравствуйте", а на прощання „до побачення" відповідав „досвіданія", — подає з Англія Микола Янущак у мюнхенському часописі „Шлях Перемоги" (19 2. 1961 року).

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
І ПРОДАЄТЬСЯ
ТРЕБНИК
ЧАСТИНА ДРУГА
цебто
Чини Святих-Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.
ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

М. Вітик-Василенко

ІСИДОР САМОЗВАНЕЦЬ

(Між двома Ватиканськими Соборами)

(Продовження)

Однак тут не слід змішувати двох понять: „свободи для католиків" і „свободи для людини". Так звана „сіра людина" серед католицької маси може виробити собі хибне поняття, що Ватикан тільки некатоликам бажав би обмежити свободу, а католикам він готов свободу давати. Тим часом, однак, істота справи полягає у свободі людини взагалі, без уваги на релігійні різниці. І саме в цьому сенсі слід підкреслити, що Ватикан намагався обмежити свободу людини як такої — людини різних релігій. А тому що католики Ватиканові підлягають і він намагається мати їх знаряддям у своїх руках для опанування некатоликів, то тим самим найперше католикам загрожує обмеження свободи. Отже, одинску „свободу", що її католикам Ватикан традиційно надавав, — це була свобода католикам обмежувати свободу некатоликів — де це тільки було можливе; іншої свободи Ватикан католикам не давав.

Католицький епископ Райт в США 1959 року заявив: „Інші народи, навіть добрі народи, дивляться на ересь як на один з родів свободи. На великих просторах — навіть християнського світу— далекого від нашого страху перед ересями, ересь так само вважають виявом духової свободи. Однак це не є притаманне нашим (католицьким) традиціям.... Бо коли йдеться про теологію, про розуміння й прийняття об'явлення, даного Ісусом Христом, Його Євангелією, то ми бажаємо свободи для синів Бога, і признаємо, що свобода не дозволяє нам на ересь і на приватне виснювання Віри, даної Отцями" Катол. Церкви".[41])

Що римський „корабель" на бурхливому морі своєї історії сильно розхитався — це факт. Що Ватикан намагається рятувати Церкву — це зрозуміла й оправдана справа. Але при тому ці застереження, що їх не можна не поставити, відносяться до ватиканських засобів рятування Римської Церкви. Ці засоби зводяться до одного: абсолютно-тоталітарна власть папи з претенсіями на її „божественне" походження. Чи таким засобом Ватикан урятує свою Церкву від евентуальної катастрофи? Ватикан далі вірить, що — так: він вірить, що Римська Церква хилиться до занепаду тільки тому, що послабилася власть папи. Можливо, що скріпленням власті папи скріпиться Католицька Церква, але разом з тим скріплення власті папи вестиме Християнство до дальшого занепаду. Це значить: Католицька Церква буде сильна, але Християнства в ній не буде; це буде щось парадоксальне: „релігія без релігії", „Церква без Бога". Віщу візію такого стану мав був французький римо-католицький архиепископ Darboy, який на І Ватиканському Соборі особа був папу Пія IX, що його жадоба власті й будування „релігії" на ній приведе католицький світ до атеїзму.[42])

Т. зв. „Нова Апостольська Церква" (вона мала 500.000 вірних) у Німеччині оснувалася й існувала на підставі вірення її членів у безсмертність її провідника Йогана Готфріда Бішофа, який уважав себе „Архиапостолом", і єдиним „Наслідником Ап. Петра". Вірення в „безсмертність" та „Архиапостольство" Й. Г. Бішофа — це були найбільші догмати згаданої Церкви; коли ж, однак, під кінець 1960 року 90-літній Й. Г. Бішоф таки помер, то своєю смертю він розвалив самі основи, на яких ця „Церква" стояла. Щоб якось заспокоїти своїх вірних, Вальтер Шмідт — наслідник Й. Г. Бішофа — видав спеціяльне Послання", в якому він виснює вірним, що Й. Г. Бішоф був „дійсно безсмертним", але Бог, з невідомих нам причин, змінив Свої пляни", і внаслідок цього Бішоф мусів померти.[43])

— Так, можна б ще додати до слів Шмідта: Бішоф не хотів умирати, але мусів помирати!

Але все ж таки цим „Посланням" Шмідта члени „Нової Апостольської Церкви" не заспокоїлися, бо смерть Бішофа розвалила догмат про його минулу „безсмертність", — отже цей природній розвал догмату розвалив у душах багатьох вірних вірення у Бога. Серед членів згаданої секти почало вириняти питання: чому провідник їхньої Церкви (Й. Г. Бішоф) установив був такі догмати, що суперечать природнім законам життя, які встановив Бог?

Догмат про „непомильність папи" нагадує собою догмат про „безсмертність" Й. Г. Бішофа, а претенсії в одного й другого на „наслідство Ап. Петра", якого вони вважають „Архиапостолом" — ці самі. Як претенсії Бішофа на свою „безсмертність" зовсім природньо не витримали проби життя, так не можуть цієї проби витримати й претенсії папи на „непомильність", — бо ці претенсії є проти законів природи, встановлених Богом.

Чи папа Іван XXIII, плянуючи II Ватиканський Собор (на 1961 чи 1962 рік), поробив собі висновки з тієї осторогu, що її висказав архиеп. Darboy і велике число його однодумців-епископів та кардиналів на І Ватиканському Соборі? Чи він не помічає, що від часу І Ватиканського Собору, на якому папі надано ще більшу власть, ніж він мав до того часу, Римська Церква — замість сподіваного скріплення — все далі котиться до занепаду? Папа Іван XXIII і його ватиканські дорадники знають історію Римської Церкви краще, ніж хто інший. Перед заповідженям скликання II Ватиканського Собору світова сітка католицьких професійних спеціялістів (у Ватикані, по католицьких університетах в різних країнах і т. д.) отримала з Ватикану наказ подавати свої „рекомендації", а це значить, що справу перед Собором пильно студіюють в аспектах минулого, сучасного й майбутнього. У цьому, звичайно, роблять висновки й з І Ватиканського Собору. Ватикан шукає всіх можливих способів для „скріплення Католицької Церкви", але за однією передумовою: папа не відступає від претенсій на свою необмежену власть. Ісидористичні претенсії папства на його „непомильність" проголошено на Ватиканському Соборі 1870 року догматом. Догмат про „непомильність" папи Ватикан намагається обоснувати релігійними мотивами, але мета проголошення цього догмату була й залишається політичною — щоб надати папству формальну підставу для абсолютно-тоталітарної влади. Таким чином політичний елемент (ціль проголошення догмату про „непомильність папи") став органічною частиною католицької релігії. І цей догматично-політичний фактор веде Римську Церкву до занепаду, але Римська Церква не визбувається його (догмату про папську „непомильність") тому, що він став однією з найважливіших основ цієї Церкви. І так ось Церква сама себе веде до занепаду, немов би котиться вниз по похилій площі свого самопризначення.

У Католицькій Церкві по всьому світі тепер наявні такі факти, які свідчать, що папа справді має поважні причини побоюватися за свою абсолютно-тоталітарну власть. Ось приклад. В сучасній Італії владу у своїх руках мають християнські демократи — католицька партія. Католицька Церква в Італії — державна.

Католицьке духовенство там почувається управненим до безмежної власти над католиками, обмежуючи їхню свободу. Населення ж Італії починає захищати свою громадську й особисту свободу перед Ватиканом. Коли римо-католицький епископ Пієтро Фіорделлі у м. Прато прилюдно образив дрібного торгівця Мауро Белляндi і його дружину за це, що вони відмовилися вінчатися в католицькій церкві (епископ назвав його „атеїстом", а його дружину „грішницею"), то суд засудив цього епископа на грошову кару. Трибунал у Фльоренції 1-го березня 1959 року подав такі мотиви засудження епископа П. Фіорделлі за образу подружжя Белляндi: „Такі поступки церковної влади завжди являють собою порушення горожанських прав громадян Італії, забезпечених Конституцією, і опіка, дана законами держави, мусить діяти в обороні цих таки прав". Мотиви присуду відкинули такі аргументи цього епископа — що „він діяв у рамках своїх релігійних прав", і вони виснили, що „вислови цього епископа не були такого роду, що стисло відносяться тільки до релігійної сфери".[44])

Ватиканський орган L'Osservatore Romano, у відповідь на це, заявив, що папа Пій XII був дуже вражений тим судом над епископом, і можливо, що судді будуть екскомунiковані папою.[45])

[41]) Byzantine Catholic World, 15. XI. 1959.

[42]) The North British Review, 18. 10. 1870.

[43]) Журн. Time, 10. 2. 1961.

[44]) The Winnipeg Tribune 2. 4. 1958.

[45]) Там таки.

(Далі буде)

АНГЛІКАНСЬКИЙ ДУХОВНИЙ „ЛЮДИНОЮ РОКУ" ЖИДІВСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

„Б'наі Б'рит — жидівська організація, найменувала в Оттаві оттавського декана о. Джана Ендерсона „людиною року" своєї громади. Декан Ендерсон — це бувший домініяльний президент Королівського Канадського Легіону, а тепер він є заступником предсідника нижчої палати Генерального Синоду та головою Об'єднаного Комітету Індіянських Справ, а також головою Управи Комітету Духівників Канади", — Цю вістку подав вінніпезький часопис „Рупертс Ленд Нюз" (ч. 3., березень 1961 рік) — орган Англіканської Церкви в Канаді.

„Б'наі Б'рит" — це особливо впливова світова жидівська організація; дехто каже, що вона пов'язана з масонським рухом.

Викрити московську облуду — справжня ціль шевченківських святкувань

Під вищеподаним наголовком піттсбурське „Українське Народне Слово" (9. 3. 1961 року) подало за католицьким „Голосом Спасителя" коротку статтейку, в якій з нагоди 100-ліття смерті Тараса Шевченка сказано:

„В ювілейних святкуваннях в честь нашого славного Тараса слід завжди підкреслювати своїм і чужим, що Тарас Шевченко це не економічний і соціяльний революціонер, хоч і цього не занедбував, бо любив своїх братів-кріпаків, але в першій мірі Шевченко це **політичний і національний** революціонер, бо через нього заговорив непотушний дух України, яка ніколи не зреклася, ані не зречеться своєї волі та не зіллеться з Москвою в одне „русске море", щоб навіки потонути в ньому".

Значить, постать Т. Г. Шевченка вже й на Заході зводять головно до ролі „політичного революціонера", так як це роблять з ним і в СССР.

Вузькозорі люди, або затаєні вороги Шевченка ,таким "вузеньким" бачать його, або навмисне таким показують його.

Шевченко, як національний Пророк, творив не **політичні програми**, а творив **національний світогляд**, щоб оснувати його на **національній самостійницькій психіці; він намагався перекувати рабську п с и х і к у на п с и х і к у національної і людської духової самостійності українців,** — бо тільки з такою психікою і з таким світоглядом українська нація зможе визволитися з московської окупації, і після цього не попасти в іншу окупацію. А коли б український народ якось мав нагоду фізично визволитися з московської неволі, але його дух надалі був би рабський, то це означало б, що духово український народ не був би самостійним. А коли духово він не був би самостійним, то його державна незалежність була б тільки пародією на глиняних ногах.

Тарас Шевченко голосив, що без духового визволення не може бути визволення державницького.

Ті наші „землячки", які тягнуть за всякими „білими федералізмами" з Москвою, чи за червоними інтернаціоналами, чи за римськими інтернаціоналами, отже ті духово-поневолені „дядьки отечества чужого" навмисне зводять Шевченка до вузької ролі „політика" — хоч одні роблять це осуджуючи його, а інші хитро-мудро „підхвалюючи" — розпинаючи Шевченка по смерті.

І. Донченко.

АНГЛІКАНСЬКИЙ КОМІТЕТ ПО СПРАВАХ ДЕРЖАВНОЇ ДОПОМОГИ ПРИВАТНИМ ШКОЛАМ

Англіканська Церква створила Єпархіяльний Виконний Комітет для збирання інформацій щодо державної допомоги приватним школам. Головою цього Комітету є канонік Е. В. Скат, а членами: д-р С. С. Лендон, канцлер Диксон і Дж. Ф. Фоннел.

Теперішній стан питання допомоги приватним школам у Манітобі цей Комітет буде досліджувати разом з епархіями Брендонською і Ківатинською, які або цілістю, або частково знаходяться в Манітобі.

КИЇВ, КАЛЕНДАР І... ПАПА

У своїй статті п. з. „Різдво й українська традиція", опублікованій у „Вільному Слові" (5. 2. 1961 року) п. П. Я. пішов правильним шляхом у цьому, що він так щиро й переконано пише, що Старий Церковний Календар — це частина української національно-релігійної християнської традиції.

Але в повній дисгармонії з українською традицією стоїть таке закінчення статті п. П. Я.:

„І, здається, тріюмфом нашого Різдва була б візита римського папи в столиці України, який прибув би туди на запрошення українського патріярха й українського уряду. І ,служачи Службу Божу в Софійському Соборі, в нашому обряді, в часі радіо й телевізії, дав би змогу всьому світові побачити наше неповторне Різдво...

І дай то, милий Боже, нам дожити до таких благословенних часів".

Значить, і про католицький уряд у Києві мріє п. П. Я!

Можемо запевнити п. П. Я., що до тих часів ні він, ні всі ми не доживемо, хоч би й мали жити сотню років! Не доживемо просто тому, що такі часи ніколи не настануть. Ми воліли б почути від п. П. Я. таке побажання, щоб Римський папа признав над собою авторитет майбутнього українського Патріярха Київського і всієї України, а не бажати, щоб наш Патріярх став рабом чужинця — „папи"!

НАПАСТЬ „РОСІЇ" НА ШЕВЧЕНКА

Часопис „Россия" за 17, 1. 1961 р. (Нью-Йорк) помістив статтю п. н. „Меньше трагізму", в якій він каже, що в творах Шевченка є „антисемітизм", а також „ворожість до польського народу". Автор статті Пронін протестує проти проекту українців поставити у Вашингтоні пам'ятника Шевченкові, і надіється, що президент Кеннеді не допустить до цього.

Цікава та „Россия": вона не цікавиться тим, що Шевченко будив український народ до визволення з ярма Росії, а її цікавить тільки справа жидів, ну й ще — про всякий випадок — поляків...

Якої національності та „Россия" і сам Пронін — у пресі, звичайно, не сказано. Але цей виступ проти Шевченка під замітом мнимого „антисемітизму" — це, розуміється, один з випадків теперішньої загальної на Заході та в СССР кампанії проти українства під сфабрикованим кличем уроєного „антисемітизму" українців.

ЧИСЛО МОРДУВАНЬ В АНГЛІЇ ЗРОСТАЄ

„ У Британії зростає схвилювання з приводу того, що число мордувань збільшується, і тепер уже є одне вбивство на день, цебто в два рази більше, як минулого року", — подає „Да Виннипег Фрі Прес" (28. 1. 1961). Посол — консерватист Сирил Осборн сказав у Парляменті, що від 1-го грудня 1960 року до четверга ввечері (до 27 січня 1961 року) було 50 замордовань. Він заявив: „У країні зростає переконання, що кара смерті повинна відноситися до всіх тих умово-здорових людей, які допускаються мордувань".

Акт Убивств з 1957 року скасував кару смерті для всіх убивців, крім тільки кількох спеціяльних типів убивців".

101-ЛІТТЯ „ЛЬ'ОССЕРВАТОРЕ РОМАНО"

Дня 1-го січня 1961 року вийшло число часопису „Ль'Оссерваторе Романо" з поміткою: „101-й рік".

Цей часопис має тільки 20 тисяч передплатників, але його значення для Католицької Церкви дуже велике; свою ролю мірода́йного органу Католицької Церкви „Ль'Оссерваторе Романо" виконує тим краще тому, що формально він фігурує, як „півофіційний орган Ватикану", а ця нібито „півофіційність" дає йому більше свободи рухів, більше гнучкості, і тим він має можливість виконати для Ватикану більшу роботу, ніж ці його органи, які мають штемпель „офіційних".

„СТУДЕНТИ ЗДА Й ЖИДИ"

Під таким наголовком подав новинку щоденник „Америка" (II. 3. 1961 р.):

Централя студентської корпорації Альфа-Тау-Омега, в Шикагу повідомила, що вона виключила з своїх рядів відділ при Стемфордському університеті, бо до цього відділу прийняли чотирьох жидівських студентів. Централя виснила, що згідно зі статутом, членами цієї корпорації мають право бути тільки християни. „Якщо статут медичної корпорації каже, що членом її може бути тільки студент медицини, так і в нашому випадку є певні обмеження, і їх ніякий відділ нарушувати права не має", заявила Управа Централі.

Читайте, передплачуйте й поширюйте "Вістника"!

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:
— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.
Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**
Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Нарис з історії Української літургіки.

I.

Хто склав „Ізвѣстіе Учительное"?

Здавна знаю одну високо важливу книжечку з дивним заголовком: „Извѣстіе Учительное" (цебто „Навчальна Відомість") про Святу Літургію, яка переповнена дуже цінними відомостями про Св. Літургію. Мова книжечки — церковно-слов'янська, але така темна, що книжечка ця не раз випадала з рук, коли я брався її досліджувати.

Але я здавна знав, що ця книжечка високо цінна, і мала велике історичне значення в історії Православної Церкви. А між тим про неї ніхто ніколи не писав, досліду її не маємо.

Звернувся я до „Енциклопедичного Словника" Брокгауза і Ефрона, і в півтомі 69 на ст. 120 знайшов пару рядків: „Учительное Извѣстіе" складене в кінці XVII ст. На приказ Патріярха Якима склав його монах Євфимій, учень Єпифанія Славинецького". Отже маєте: високо цінна книжечка — російського походження!

„Извѣстіе Учительное" (цебто Відомість Навчальна, або просто Наука про Св. Літургію) завжди робило на мене враження, що це твір чисто української київської науки. Це твір, що приносить велику честь тій Церкві і тому народові, які її написали. І російська Енциклопедія твердить, що склав її росіянин монах Євфимій. Євфимій — це був учений Ієромонах Чудового манастиря в Москві, помер 1705-го року.

Трудно, — велика честь і слава тій Церкві, що склала таку високоцінну й мудру книжку!

А між тим глибший науковий дослід показує те, що й мало бути: цю книжечку складено таки в Києві!

Повний заголовок (титул) цього твору в перекладі на сучасну українську мову такий: „Наука про Святу Літургію, як належить Іереєві та Дияконові служити в Святій Церкві, як приготовлятися до Свиценнодії, а найбільше до Божественної Літургії, і які бувають тяжкі та неясні наглі випадки, та як у них поправлятися, — подається тут коротко".

Цей повний заголовок показує і зміст цієї історичної богословсько-літургічної праці.

II.

Тарасій Земка — автор „Навчальної Відомости".

І зовсім випадком попала мені до рук стара наша книжка, друкована в Києві 1629-го року, а саме: „Літургіаріон, си есть Служебник". Книжка розміром в аркуш, на 28 + 144 + 300 + 4 сторінок, розкішне видання, багато прикрашене. Видано з Благословення Митрополита Іова Борецького.

І ось у цьому Служебнику 1629-го року, на кінці першої вступної частини його вміщено окремий богословський трактат: „О Тайнѣ Тѣла и Крове Христовы", а трактата підписав Ієромонах Тарасій Земка. Цей трактат — це та основа, з якої повстало „Извѣстіе Учительное про Святу Літургію". Крім цього, у цьому Служебнику 1629 р. подано багато різних пояснень („извѣстій"), які дослівно знаходимо в „Извѣстіе Учительное" про Святу Літургію. У трактаті Т. Земки знаходимо десятки сторінок, що цілими увійшли в „Извѣстіе Учительное".

Таким чином першим автором „Учительного Ізвістія" був Ієромонах Тарасій Земка.

III.

Петро Могила — творець української богословської науки.

Славний Петро Могила року 1628-го приїхав до Києва, і зараз же став Архимандритом Києво-Печерської Лаври (по Захарію Копистенському). І зараз таки він став організувати біля себе всі видатні богословські сили, яких в Україні було тоді не мало. Богословська наука в Україні того часу стояла високо, але не була зорганізована, не було ще й відповідних друкованих праць. І власне Архимандрит Петро Могила пильно взявся за цю велику працю.

Для організації потрібні були кошти, а їх Петро Могила, як син господаря (короля) Валахії і Молдавії, завжди мав більше, як їх йому треба було, бо був дуже багатий. У Києві ж була з 1615 р. і Братська школа, яку Архимандрит, пізніше (з 3. XI. 1632 р.) Митрополит поставив дуже високо, і вона проіснувала три віки.

За Петра Могили, за впливом заходу, постав у Києві цінний звичай, — давати в друкованих Богослужбах і інших церковних Книгах богословські наукові трактати. Тоді в Києвопечерській Лаврі був цілий гурт учених Ієромонахів, які глибоко знали богословські науки, — і тепер усіх їх добре організував новий Архимандрит Петро Могила.

IV.

Тарасій Земка.

Серед учених монахів працював у Києвопечерській Лаврі і Ієромонах Тарасій Земка, і він став близько співпрацювати зо своїм Архимандритом Петром Могилою.

До Києва прибув о. Тарасій[1] рано, але коли — не знаємо, і став проповідником Слова Божого, — печерським „казнодієм". Уже р. 1624-го він працює при друкарні, і працює тут невпинно аж до своєї смерти († 13. IX. 1632), працює разом зо своїм улюбленим другом Ієромонахом Памвою Беріндою, славним автором Церковно-слов'янсько-українського словника 1627 р., біля якого і Т. Земка працював.[2]

Архимандрит Петро Могила глибоко знав, як сильно потрібний для Української Церкви добрий Служебник, і, ставши Архимандритом у Києві, він зараз же взявся за видання його. І ось для цього Служебника Ієромонах Тарасій Левкович Земка і склав свою високоцінну богословську працю: „О Тайні Тіла і Крове Христови", а вона — це основа „Ізвістія Учительного".

Бо треба було також і уодностайнювати Богослужби, для чого багато зробив Митрополит Петро Могила.

V.

Собор 1629 р. ухвалив працю Т. Земки.

Щоб надати своєму Служебникові більшої сили, Петро Могила упросив Митрополита Іова Борецького скликати Собора. Собор зібрався в Києві, і Служебника ухвалив, а разом з тим ухвалив і працю Тарасія Земки. Собор склав такого акта: „Служебник сей — писано в акті — ми всі Соєпископи і ввесь Собор Духовний прежде прочтохом, і от всіх пороков чист і свобод, паче же исправлен і сочинен обрітше, в типографію Манастиря Печерського благословихом. Нині уже изображенный такожде соборне приемлем, лобзаєм і єрархічно похваляєм і утверждаєм. Свідительство сіє руками нашима подписавше, да кождо же Священик православний собі єго стяжавает завіщаваєм".

Служебник Могилянський 1629 р. в історії Церкви мав величезне значення, бо це ж перший науково опрацьований твір. Він розійшовся по всьому слов'янському світі, а з ним разом розійшовся і трактат Тарасія Земки про Тайну Тіла й Крови Христових, цебто наше „Ізвістіє Учительное".

Служебник і Наука сильно вплинули на однозгідність Богослужб у всьому слов'янському світі.

(Далі буде)

[1] Про Тарасія Земку я багато розповідаю в своїй монографії 1925 р.: „Історія українського друкарства", Львів.

[2] Найголовнішу працю про Т. Земку написав В. М. Отроковскій: Тарасій Земка, южно-русскій литературный дѣятель XVII в. Спб. 1921 р., 122 ст.

Скільки заробляє колгоспник

Заробітки колгоспника (колхозника) 1961 р. такі самі нужденні, як завжди були. Це видно з тих статистичних даних, що їх опублікувала в СССР „Економическая газета".

Ці статистичні дані показують, що колгоспник 1958 року заробляв 109 рублів місячно — старими грішми. Новими грішми 1960 року колгоспник заробляв 18 рублів і 60 копійок місячно.

До 1-го березня 1961 року в СССР зовсім закінчилася виміна старих грошей на нові — по курсі 10 старих рублів за одного нового (на доляри: 0.9 рубля, цебто 90 копійок за 1 доляр). Новими грішми колгоспникам почали платити вже 1960 року — по 18 рублів 60 копійок на місяць. Звичайно, колгоспникам платять ще й натурою — збіжжям, трохи цукру за буряки, бараболями тощо, але це така мізерія, що забагато, щоб умерти, але замало, щоб жити. Отже тут треба конче докупляти харчів. І тому на видатки колгоспникові платять трохи грішми

Але яка ціна тим 18 рублям і 60 копійкам? За них можна купити 9 тузинів яєць. Звичайно, колгоспник навіть тих яєць за ті гроші не купить, бо всі ці гроші йдуть на податки і тому подібні оплати на державу.

Від уряду Кеннеді домагаються

Кандидатуру Кеннеді масово підтримали католики, масони, ліві елементи (робітничі організації), негри і жиди. Кожне з тих середовищ сподівалося від Кеннеді щось для себе.

А тепер від Кеннеді домагаються... Католики вважають самозрозумілою справою, щоб Кеннеді, як католик, допоміг Католицькій Церкві добитися урядової допомоги для парафіяльних шкіл, але Кеннеді відповів, що це було б проти Конституції.

Адлай Стівенсон, якого Кеннеді призначив головою делегації ЗДА до Об'єднаних Націй, робить заходи, щоб у членство О.Н. прийняти червоний Китай.

Чотириста „видатних" американців підписали домагання, щоб в ЗДА була розв'язана „Комісія для викриття протиамериканських дій". Цю Комісію очолював був сенатор Меккарті, який у силі віку „нагло" помер „з невідомої причини", як ствердило лікарське посвідчення. Згадана Комісія займається головно викриванням підривної діяльності комуністів в ЗДА. А тепер є сили, які домагаються, щоб цю Комісію розв'язати, а між тими, які цього вимагають, є також пані Елеонора Рузвелт.

ЛИСТ АЙЗЕНГАВЕРА ДО БЕН-ҐУРІОНА

Вінніпезький жидівський часопис „Да Ізраелайт Прес" (3. 2. 1961 року) подав таку новинку:

„Бувший президент Айзенгавер у прощальному листі до недавнього прем'єра Бен-Ґуріона, який цього тижня уступив, склав признання національному характерові Ізраїля, „істоті його сили й величі", та зобов'язався продовжувати своє „симпатичне зацікавлення" справами Ізраїля. Пан Айзенгавер писав: „Поки я відійду від своїх урядових обов'язків, я особисто попрощаюся з Вами. У цих роках, коли я був президентом ЗДА, наша співпраця у спільному інтересі світового миру із справедливістю була такою, що я її завжди буду згадувати з глибоким вдоволенням. Наш спільний контакт дав мені нагоду ближче побачити національний характер Ізраїля, що являється суттю його сили й величі", додав п. Айзенгавер. „Я буду далі слідувати за курсом справ Ізраїля зо щирим і прихильним зацікавленням".

КОМУНІСТИЧНА ЗАГРОЗА НАД ЛАТИНСЬКОЮ АМЕРИКОЮ

Дня 31 січня 1961 року вступив на свій пост президента Бразилії 44-літній Жаніо Квадрос (наймолодший в історії президентів країни). Він бувший учитель середньої школи в Сао-Павло і має опінію доброго господаря-економіста.

Президент Жаніо Квадрос заявив, що він буде змагати всіма силами до затіснення приязних взаємин з Совєтським Союзом, як також з сателітними країнами.

Совєти вже контролюють Кубу під проводом диктатора Фідель Кастро, а якщо б Бразилія пішла на „співжиття" з комуністичними країнами, то комуністична загроза над латинськими народами Америки ще збільшилася б.

ЧИСЛО ЧЛЕНІВ ЦЕРКОВ У ЗДА

Згідно з статистикою 1960 р., число членів усіх Церков у ЗДА становить 112,226,905 осіб, цебто 63 відсотки усього населення ЗДА — 178,000,000.

КАТОЛИКИ Й ЖИДИ СТАНОВЛЯТЬ ВІДНОСНУ БІЛЬШІСТЬ СЕРЕД ДЕМОКРАТІВ ЗДА

В ЗДА є багато різних віроісповідань. Але ні одне з тих віроісповідань не має в себе такого великого відсотка членів демократичної партії, як католики й жиди. Членів Конґресу (Сенат і Палата Послів разом) є 534, а в цьому католиків є 98 (12 сенаторів і 86 послів). На всіх 86 католиків конґресменів тільки 14 з них є членами Республіканської партії, решта — 72, це члени Демократичної партії.

Усіх жидів у Конґресі є 12, а в тому член Республіканської партії тільки один, а 11 — члени Демократичної партії.

Президент Дж. Кеннеді (перший в ЗДА президент-католик) вибраний демократичною партією, робітничим рухом (під проводом Давида Дубінського жида), католиками, неграми й жидами.

АРХИЄП. РЕМЗІ І РИМ

„Утримується погляд, що Дж. Фишер відійшов на спочинок силою реакції, яку викликали його відвідини у папи", — подає журнал „Православная Русь" (ч. 3, 1961 р. ЗДА).

Не зважаючи на „каноссу" (принизливі відвідини) Архиєп. Дж. Фишера, який без успіху розмовляв з папою Іваном XXIII 2. 12. 1960 року, його наслідник на становищі Архиєпископа Кентерберійського (цебто Первоієрарха Англіканської Церкви) — Архиєпископ Ремзі також заявив, що він „радо зустрівся б з папою". Чи не тому він склав таку заяву, щоб ратувати престіж уступившого Архиєпископа Фишера, захитаний його невдачними відвідинами в папи, після яких Ватиканська радіостанція заявила, що вона не може погодитися з тими, „які ламають правду" (цебто з некатолицькими Церквами)?

Одначе Архиєпископ Ремзі не їде до папи без попередніх розвідин про вислід таких евентуальних відвідин; він обережніший за Архиєпископа Фишера. Отже Архиєпископ Ремзі наперед вислав свого посланця до Ватикану, щоб той довідався, чи папа готов поєднатися з іншими Християнськими Церквами без підлягання їхніх голов папі. Якщо папа такого запевнення не дасть (а він не дасть його), то які тоді дальші кроки зробить Архиєп. Ремзі — покаже майбутність.

ВИГЛЯД КАСТРА „ДУЖЕ НАГАДУЄ ІСУСА ХРИСТА", ГОЛОСИТЬ КОМУНІСТИЧНИЙ АГІТАТОР

Джеймс Ендикат — голова комуністичного „Канадського Конґресу Миру" — в лютому ц. р. заявив на зборах комуністів у Торонто, що, на його думку, Фідель Кастро — це „найбільший політичний геній Америки", і що „своїм виглядом він дуже нагадує Ісуса Христа".

Значить, Дж. Ендикат, як бувший місіонер Злученої Церкви Канади, намагається використати свою „теологію" для комуністичної пропаганди — шляхом богохульних порівнянь.

Краще було б Ендикатові сказати слухачам, яка є дійсна національність Кастра — червоного диктатора Куби, то тоді було ясно, до кого він подібний, і чия „геніяльна" рука, „таємна сила" у світі зробила його „генієм".

ВЕЛИКДЕНЬ

Днинко свята і велика,
Як на тебе погадаю,
То душі стає солодко,
Як би була в світлім раю.

Хоч уже мій волос білий,
Зморшки личко вже покрили,
Хоть серденька сни-надії
Марним цвітом перецвіли.

Як „Христос воскрес" у церкві
Священики заспівають,
В моє серце всі надії
Й золотії сни вертають.

І тепер ще писаночки
Тішать як малу дитину,
З діточками коло церкви
Цокаюся Божу днину.

Божа днинко! білий волос
Через тебе знов чорніє,
А зморщене старе личко
Як в дитини червоніє.

Знов з тобою повертають
Красні літа молодії,
А в серденьку оживають
Сни солодкі і надії.

Коби кожної то днини
„Христос воскрес" заспівати,
Волос знову почорнів би,
Білого би не видати.

Ізидор Воробкевич

Народився 5-го травня, 1836 року в Чернівцях. Був священиком в Давиденах. Він письменник і композитор пісень. Писав вірші й оповідання. Помер 1903 р.

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

(а) Світлі Ризи (білі, срібні, жовті, золоті)

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник і шовковим обшиттям	28.50

б) ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений	42.50

(в) ПЛАЩЕНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 х 32 цалі.

Сім осіб

З шовковим обшиттям	100.00
З золотим обшиттям	125.00

Спаситель тільки

З шовковим обшиттям	70.00
З золотим обшиттям	100.00

(г) АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна	15.00

(ґ) КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон св. Андрея Критського	1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Наконечний.

Дідусь Пилип

Село, про яке говориться, звалося Павлівка, а господарі в ній були і заможні, і менше заможні, але були і бідняки, як воно всюди буває.

А на кінці того села жив Пилип Бортник, що вже не господарював, але жив у свого зятя, отже в своєї дочки.

Працювати багато він уже не міг, бо 70-ка йому вже скінчилася, і почалася 80-ка, хоч, як на свій вік, то він почувався досить здоровим. А мав він тут невеличку пасіку і дбайливо її доглядав. А було і кілька яблінок та груш, і рядок гарних вишень. Тут була його робота і розрада.

Але яка була його вдача? Усе село знало його як дуже розумного й побожного та дуже милосердного чоловіка. Не мав він врогів, та і він не був нікому ворогом. Треба комусь помогти — він поможе. Треба бідному щось дати — він дасть. Треба пожалувати когось — він пожалує та порадить. Для старших був він як брат, для молодших — як товариш, а для дітей — як батько. Недармо ж про нього деколи казали: „Пилип — то святий чоловік".

А на вигляд він був дуже поважний, високий. Волосся на голові було ще густе, але вже майже біле. І борода в нього також починала біліти. Глянеш на нього — а він наче один з Патріярхів, яких на образах малюють, або як один з Апостолів. Яка свята була його душа, таким був увесь його вигляд, отже для всього села він був „дідусем Пилипом", бо все село так його звало.

А коли в нього буває вільний час, то він обійде все село, на хвилину вступить до хати і розпитає, чи здорові. Коли ж почує, що хтось слабий, то він вже там перший буде, бо пам'ятав Христові слово: „Я був недужий, і ви Мене відвідали", „Я був голодний, і ви Мене накормили".

Пилип відвідує бідну вдову

Подальше від Пилипа жила бідна вдова, Февронка з трьома дітьми, дівчатками. І Пилип ту хату нераз відвідував Вдова була дуже гідна жінка, працьовита, але несильного здоров'я, і часто послабовувала, голова її боліла.

Чоловік її вже давніше помер, і зосталося було четверо дітей — хлопець і три дівчини. А коли хлопець трошки підріс, то помер. А в неї стільки й майна, що хата й город — також невеликий. Отже ходить вона по людях заробляти, щоб троє дітей годувати. Але сила в неї не була велика ,отже почала щораз більше послабовувати. І так разом: і слабість, і журба.

Пилип деколи туди заходив, бо жалував і її, як дуже гідну жінку, і жалував її дітей, бо дітей він дуже любив. А діти її були дуже гарні й милі. Коли ж приходить, то принесе їм чи яблук, чи грушок, чи вишень, отже діти звали його „дідусем", бо так мати їм наказувала.

Та вже наймолодша дівчинка, Павлінка, що ледве пішло їй на п'ятий рочок, була наче ангел. І гарна, і балакуча, і так вона до Пилипа прив'язалася, що сідає йому на коліна і щось розпитує, щось своє йому розказує, а він по головці її погладить, поцілує, та називає її своєю „донечкою".

А звісно, що дітям дуже потрібно, щоб хтось їх щиро любив та щоб вони мали кого любити і мати до нього стільки довір'я, щоб могли про щось розпитати, чимсь похвалитися, або і поскаржитися.

Була вже Пилипівка, і час до Різдва наближаєтьсж, а на дворі ставало холодно.

І Пилип, ідучи в село, спинився коло Февроччиної хати й подумав: „А як Февронка буде зі своїми дітьми Різдво святкувати?" Не поспішаючи дальше, він заходить до хати і застає Февронку дуже нездоровою.

„Вже другий день голова мене болить, що і встати годі, і тілько про дітей думаю", каже вона.

Що сказала Павлінка дідусеві

Пилип ледве сів, як зараз приходить до нього Павлинка, сідає на коліна і, нахилившись майже до Пилипового вуха, каже шепотом:

„Дідусю, я хочу вам щось сказати, але ви нікому не кажіть, ані навіть мамі, бо їх голова болить. Ви, дідусю, нікому не кажіть!"

Бачить Пилип, що в дівчинки якась важна справа на гадці, отже говорить їй також шепотом:

„Скажи, донечко, а я нікому не скажу".

І дівчина знову притулилася до Пилипа, і каже:

„Дідусю, я скажу вам, що я дуже їсти хочу, бо в нас хліба нема і я ще нічого не їла, а маму дуже голова болить. А ви нікому не кажіть, дідусю!"

Погладив Пилип дівчинку по головці і каже шепотом:

„Ти донечко, сиди тихо, а я піду, і вам хліба принесу'.

А дівчинка знову:

„І мамі принесете, і ми всі будемо їсти?"

„Будете, будете!" потакнув Пилип, а дівчинка ще:

„Коли ж ви, дідусю, принесете?"

„Як вже буде вечір, то принесу, а ти сиди тихенько".

Дуже зажурився Пилип і, вийшовши, думає:

„Чи йти додому і взяти хліба? Але ні! Є багато добрих людей, і я найперше до них зайду".

І пішов він до Миколи Мельника, що заможний, і дуже гідний чоловік. Пилип нераз заходив до нього на розмову.

У хаті Пилип застав тільки стареньку матір Миколову, і каже:

„Не знаєте з чим я до вас зайшов.... А я зайшов до вас з клопотом".

„Коли так, та скажіть... Може ви нездорові?"

„Ні", каже Пилип, „але я зайшов з чужим клопотом, що мене дуже журить".

„А що таке? Кажіть!"

І починає оповідати, як він зайшов до бідної Февронки, і що він там застав. Февронка лежала, бо нездорова, голова її дуже болить.

„Але послухайте дальше", каже Пилип. „Найменша дівчина, Павлінка, сіла мені на коліна, притулилася й каже шепотом:

„Дідусю, я хочу вам щось сказати, але ви нікому не кажіть, ані навіть мамі, бо „маму дуже голова болить".

„Скажи, донечко", кажу до неї шепотом, „а я нікому не скажу. Скажи!

,І вона знову притулилася до мене, майже до самого вуха, і каже:

„Я хочу вам, дідусю, сказати, що я дуже хочу їсти; я ще нічого не їла, бо в нас хліба нема, а маму голова болить".

„І як мене ті слова дитини заболіли! Хоче їсти, та не має перед ким і пожалуватись. А ще друга в неї журба — що мати нездорова.

От з такою вісткою я до вас зайшов, але я зараз піду додому ,візьму хліба і занесу тим бідним дітям, а може щось і Февронці, бо певно і вона голодна..."

Як почула стара бабуся все те, то аж скрикнула:

„От яке лихо в людей, а ми й не знаємо! І яка нещасна та дитина, що аж вам призналася, що вона дуже їсти хоче! А хіба ті другі не хочуть? Та ви додому не йдіть, бо ми, слава Богу, не бідаки, і маємо що дати, щоби ви їм занесли. Бідні діточки, а мати їх яка добра жінка! Другої такої в селі нема, бо я добре її знаю. І великий гріх був би їм не помогти. А ви сядьте на хвилину, а ми дещо наготовимо..."

Тут увійшла до хати і Миколова жінка, а як довідалася про все те, то каже:

„Бідна Февронка і її діти!"

Мамо, наготовте хоч дещо, а я пможу дідусеві туди до хати занести. Але так нести не можна, то я знайду торбину, і так понесемо'.

Старенька бабуся зараз принесла цілий бохонець хліба, і каже:

„Треба ще щось дати! Там є горня масла, то принеси, а може і сира взяти!"

„А може, мамо, дати і сметани", каже невістка, „бо в нас є сметана".

„Добре, добре!" каже старенька. „Візьми сметани!"

„А може б і молока склянку дати?" дальше говорить невістка. „У нас є свіже молоко.. А може ще чогось дати?"

„Можна ще чогось, каже старенька". „Ти вкраи кусок солонини, але візьми і трошки круп, трошки гороху, трошки бобу, бо що ж буде Февронка варити?"

Коли ж усе було в торбині, то каже бабуся: „То на тепер, а колись ми більше дамо".

Тоді невістка:

„Вам, дідусю, буде тяжко насти, — то я вам поможу, а вже до хати ви самі занесете.."

(Далі буде)

ВІДПОВІДЬ ЄПИСКОПА РОДЕ З ВАРШАВИ НА АТАКУ РИМУ

Рим натаврував Польську Національну Католицьку Церкву „диссидентською" (схізматицькою) і „бандитською'. Єпископ Роде з Варшави — Первоієрарх згаданої Церкви, відповів на це, що Рим є „яловим" і „ворогом" національного патріотизму", а також „відірваним від сучасного життя". Єпископ Роде сказав це у своїх вияснениях під час подорожі по Канаді й ЗДА під кінець 1960 року.

„Польська Католицька Церква" відрізняється від „Католицької Церкви в Польщі" тим, що вона є національною Церквою поляків, цебто не підлягає ніяким властям поза поляками, отже й не підлягає Римові, а тому вона й Польська Церква, а не Римська.

Єпископ Роде приїхав з Варшави, щоб між поляками в Канаді й ЗДА дістати допомогу для цієї Церкви в Польщі. Польська Католицька Церква (або також: Польська Старо-Католицька Церква) постала 1904 року в Скрентоні, ЗДА., під проводом епископа Годура. На американському континенті її тепер очолює архиепископ Леон Гроховський в ЗДА, який підлягає архиепископові Роде у Варшаві.

СПРОТИВ КЕННЕДІ ПРОТИКОНСТИТУЦІЙНИМ ДОМАГАННЯМ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Журнал „Таймс" (3-го березня 1961 року; канадське видання) подав таку новинку:

„У пропозиції щодо шкільництва було обіцяно, що рівень освіти буде піднесений і будуть прокладені нові напрямні. Але коли прийшло до дійсності, яка вимагала 5.600.000 мільйонів долярів на 5-літній плян, то Кеннеді зробив деякі очевидні пристосованства. А після наради із своїми конгресовими провідниками — з головним сенатором Майком Менсфілдом і спікером палати послів Семом Рейборном — вимагану рекомендаціями суму на публичні школи 1.460.000.000 річно він обтяв на 766.000.-000 річно. Але й так допомога школам стоїть перед „вовчною ямою". Дехто з могутніх римо-католиків роблять крик, щоб парафіяльним школам давати допомогу, хоч Кеннеді ясно заявив, що це було б неконституційним.

Спікер Рейборн відкрито став проти федеральної допомоги вчительству, але він лояльно заявив, що не гальмував би такого закону. Міністр суспільної опіки Абрам Рибіков сказав з одчаєм: „Я надіюся, що ми жодним способом не будемо гальмувати освіти".

ЗА І ПРОТИ ПАМ'ЯТНИКІВ Т. ШЕВЧЕНКОВІ

З нагоди Ювілейних Роковин 100-ліття смерті Т. Шевченка (1961 р.) Богдан Бойчук помістив у ньюйоркському журналі „Листи до Приятелів" ч. II. 1960 р. (за редакцією д-ра М. Шлемкевича) статтю „Безталання Шевченка (на порозі ювілейного року)", в якій він виступив проти ставлення пам'ятників Шевченкові; він бачить перебільшення в усьому в житті українсвкої еміграції, до таких „пошестей" він зараховує також ставлення пам'ятників Шервченкові у Вінніпезі й у Вашингтоні. Він, між іншим, пише ось що:

„Найновішим виявом цієї пошести гіперболізації (перебільшення) є пам'ятники Шевченка. Звичайно культурне і навіть політичне значення пам'ятників (з малими винятками) — мінімальне. Їх ставиться для голубів. Але не у нас! У нашій схемі бачення — це речі найвищої ваги. До тої міри, що над проєктом пам'ятника сидячого Шевченка в Канаді зчинилася буря..."

Часопис „Народня Воля" (9. 3. 1961 року), у статті „Хто кому ставить пам'ятники і для чого? Неправильна оцінка пам'ятників", став проти становища Б. Бойчука, і подав низку аргументів на користь пам'ятників, як ознаки культури.

МІШАНІ ПОДРУЖЖЯ В НІМЕЧЧИНІ

У Західній Німеччині одна третина всіх недавніх подруж — мішана, цебто протестантсько-католицька. Речники протестантизму й католицтва в Німеччині скаржаться, що для цих Церков мішані подружжя являються „дуже складним клопотом".

КАЖУТЬ, ЩО ВІДКРИЛИ ГРОБНИЦЮ СВ. ІВАНА БОГОСЛОВА

Євангелицька (протестантська) преса в Західній Німеччині в січні ц .р. повідомила, що німецька археологічна експедиція відкрила біля Ізміра гробницю Апостола Івана Богослова.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ВІННІПЕГ, Ман. ВПреосв. Митрополит Іларіон 25.00
ЕДМОНТОН, Алта. Преосв. Владика Андрей 10.00
ВІННІПЕГ, Ман. Протопрсв. Д-р С. В. Савчук 25.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на хрестинах сина п-ва Лисиків 30.00
ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Збірка місцевого Українського Жіночого Товариства на несподіванці в честь п-ва Стебелецьких 12.00
ВІТКІВ, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 50-ліття Вінчання панства Михаїла і Серафини Ковальських 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. З тестаментального запису бл. п. В. Семотюка 1350.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка пані К. Сакалюк на Похороні бл. п. К. Материн 77.00
КАДВОРТ, Саск. Пожертва п. В. С. Ковбуза 25.00
ПЕМБІНА, Н. Д. Збірка о. Т. Ковалишина на Похороні бл. п. Д. Богача 30.60
ДАВФІН, Ман. Пожертва пана Весиля Лазарука 20.00
ВАТСОН, Саск. З тестаментального запису бл. п. Г. Романюка 100.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва пана Івана Карасевича 25.00
ЙОРКТОН, Саск. Пожертва п. Мелвина Моргоча 5.00
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. Пожертва п. Петра Колтуського 10.00
ФЛИН ФЛОН, Ман. Пожертва п. Василя Галитовського 20.00
КАДІЛТ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Поминальному Богослуженні по бл. п. Михайлові Романиці 25.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. І. Ойстрика 12.40
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. А. Бохоня 9.00
ДЖЕСМИН, Саск. Пожертва п-ва Івана і Евдокії Буряників 10.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва Українського Жіночого Товариства при Катедрі Св Івана 100.00
ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, Ман. Пожертва Українського Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської 25.00
ФЛИН ФЛОН, Ман. Пожертва п. Василя Перепелюка 5.00
ГОНОР, Ман. Збірка п. В. Перепелюка між членами місцевої Української Греко-Православної Громади 25.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. І. Г. Сирника 25.00
ПОПЛАРФІЛД, Ман. Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Петра Корбутяка 9.15
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва п. Петра Лазаровича 75.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Пожертва Д-ра П. Смильського 135.00
МУСІДОРА, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Анни Лещишин 12.80
ОШАВА, Онт. Пожертва п І. Семенцева 25.00
ВАПТА, Ман. Пожертва п. Антона Фігуса 5.00
п. Петра П. Подольського 5.00
п. Івана П. Цесмиструка 5.00
п. Олекси Підлубного 5.00
п. Михайла Сторожука 5.00
п. Якова Підлубного 10.00
п. Василя Підлубного 5.00
п. Д. Боднарчука 1.00
о. І. Куліша 5.00
п. М. Кадинюка 5.00
п. Семена Сторожука 5.00
п. Івана А. Негрича 5.00
п. Петра І. Ольховецького 5.00
п. Василя Костинюка 2.00
п. Нестора Божика 2.00
Дрібні пожертви 11.00
РОТВЕЛЛ, Ман. Пожертва панства Олекси і Катерини Боднарчук 5.00
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Пожертва пана Матвія Духа 5.00
ВРОКСТОН, Саск. Пожертва п. Петра Лупішки 10.00
ДЖЕРАЛДТОН, Онт. Пожертва пана Д Павича 5.00
ДРОБОТ, Саск. Пожертва місцевої Української Греко-Православної Громади через о. М. Коленича 10.00
Жіноче Т-во ім. Лесі Українки через о. М. Коленича 5.00
АПТУНА, Саск Пожертва панства Василя і Парані Смицнюків через о. М. Коленича 5.00
ТЮДОР, Саск. Збірка о. М. Коленича, на його заклик по радіо 18.25
МІННЕАПОЛІС, Мінн. (ЗДА) Пожертва о Д-ра В. Левицького 10.00
ВИНФІЛД, Іл., (ЗДА) Пожертва пана Григорія Семочка 5.00
РОБЛИН, Ман Пожертва Українського Жін Т-ва „Доньки України" .. 10.00
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. В. Короля .. 12.00
САВТ БАВНД БРУК, Н. Дж., ЗДА. Пожертва о М. Клиша 10.00
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Пожертва п-ва Георгія і Єлени Паскаруків 25.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. Василини Максимюк 32.30
ОВКБОРН, Ман. Українське Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, на невянучий вінок для блаженної пам'яти Ганусі Ковальчук 20.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва Української Гр.-Прав. Громади Св. Михаїла 10.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка на Похороні бл. п. Василя Юрійчука 20.00
ОШАВА, Онт. Пожертва о. Прот. Петра Запаринюка 5.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва п. Євгена Угинюка 10.00
ВЕГРЕВИЛЛ, Алта. Пожертва п. Юрія Шевчука 10.00
ОВКБОРН, Ман. Українське Жіноче Товариство ім. Лесі Українки — на нев'янучий вінок в пам'ять бл. п. Марії Грицак 5.00
ВАТСОН, Саск. Пожертва п. Николи Магіса 25.00
ВАПТА, Ман. Пожертва п-ва Антона і Анни Фігусів 10.00
п. Івана Фігус 5.00
КЕНОРА, Онт Пожертва п. Дмитра Забітовського 5.00
п. А Борчука 2.00
ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва панни Анни Фігус 10.00
пані А. Гудз 3.00
о. Ір. І. Скакальського 3.00
ВАПТА, Ман. Пожертва п. М. Сторожука 2.15
Дрібна збірка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Антона і Анни Фігусів 7.85

ІРЛЯНДІЯ ДОМАГАЄТЬСЯ РІДНОЇ МОВИ В ЦЕРКВІ

Більшість католиків у світі не знають, що католики в Ірляндії боряться з Римом, домагаючись рідної мови в Богослуженні. Вони вже вибороли собі такий успіх, що ірляндська й англійська мови в Ірляндії допущені в Хрещенні, Вінчанні й Оливопомазанні.

ПАРАФІЯ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА
Вінніпег, Ман.

В неділю 22-го січня відбулася традиційна Свята Новорічна Вечеря. Сестрицтво Пресвятої Богородиці доложило всіх сил і приготовило Святу Вечерю якнайкраще. Гості переповнили церковну залю. Страви посвятив Високопреосвященніший Владика-Митрополит Іларіон, який виголосив дуже змістовну й поучаючу доповідь на тему: „Українська мова в нашій родині та в нашій Церкві", що її присутні з великою увагою вислухали та довго, довго оплескували.

По самій Вечері привітав Владику-Митрополита, як дорогого гостя голова громади п. Володимир Савчук та пані Моріс від Сестрицтва Пресв. Богородиці, а наприкінці Свята подякував і попрощав Владику парох о. Ґорґіца та подякував рівночасно всім присутнім гостям, а особливо панству Підлубним з Форт-Френсес та панству Бачинським з Поплярфілду, що потрудились і прибули здалека, як також жінкам-сестрицям, що приготовляли вечерю.

Увесь Святвечір відбувся в особливо урочистім, дружнім і родиннім настрої й ніхто не спішився розходитись, але геть до пізного вечера всі весело колядували за проводом присутніх студентів-богословів.

. . . .

В неділю 29-го січня відбулися Загальні Річні Збори Церковної Громади. По вислуханні й одобренні звітів поодиноких членів Управи, на предсідника Зборів вибрано одноголосно п. Георгія Маріяна, на заступника п. Петра Кравчука, а на секретаря п. Василя Скегара. Так предсідник, як і його заступник перевели Збори дуже вміло. Присутні члени в числі около 60 відносилися до всіх справ, що були на деннім порядку, цілком поважно й розсудливо, через що Збори відбулися в найкращім порядку.

Збори висловили признання й подяку уступившій Управі за її щиру й віддану працю для добра Церковної Громади й перевибрали її одноголосно й на біжучий рік. До Управи входять: п. Володимир Савчук, голова; п. Василь Копичанський, заступник голови; п. Николай Мелен, рекордовий секретар; п. Петро Калушка, заст. рек. секр.; п. Іван Сорохан, фінанс. секр.; п. Пантелеймон Фещук, заст. фін. секр.; п. Григорій Фотій, касієр; п. Георгій Маріян, заст. кас.; п. Пантелеймон Фещук, збирач дискосу; п. Іван Свердилян, продавець свічок; п. Кость Константинюк і п. Іван Семенюк, старші брати; члени контрольної комісії: п. Георгій Ґоряк, п. Петро Кравчук і п. Георгій Фещук, п. Василь Ілюк, паламар і п. Іван Свердилян, господар.

. . . .

31-го січня відбулися в нашій громаді Річні Збори Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської. Звіти уступаючої голови пані Андрейчук та фінансової секретарки пані Шиховської Збори прийняли з подякою до відома. Потім вибрано на предсідника Зборів пані В. Ґоряк, а на секретарку пані М. Медведюк. На біжучий рік вибрано такий Заряд: пані Вікторія Ґоряк, голова; пані Марія Кравчук, заступниця голови; пані Раїса Супрун, рекордова секретарка; пані Кукса, фінансова секретарка; пані Анна Гладій, касірка. Контрольна комісія: пані Марія Медведюк, пані Марія Чудзик, пані Шиховська. Пані Е. Медведюк і пані Анастасія Фотій, делегатки до К.У.К.; пані Моріс, пані Бурдейна, пані Ярема, пані А. Фотій, господині до кухні, а пані Константинюк, почесна господиня.

Прот. Е. Ґорґіца.

ДІТИ І ЮНАЦТВО — В ПОКЛОНІ ШЕВЧЕНКОВІ
КОМУНІКАТ ОПДЛ ПРО ЗМАГАННЯ-КОНКУРС ЮНИХ АВТОРІВ У ШЕВЧЕНКОВОМУ 1961-му РОЦІ

Святкуємо вимковий ювілей — Шевченковий 1961 рік. Разом з батьками вшановує Генія України і наше молоде покоління.

Для якнайповнішого пізнання постаті й життя Т. Шевченка та зрозуміння і сприйняття Шевченкового Слова, поставлено на сторожі нації, для поглиблення й активно-творчого вияву культу духового володаря України нашими дітьми, "Об'єднання Працівників Дитячої Літератури" **проголошує оцим змагання-конкурс юних авторів на літературні й образотворчі праці про Т. Шевченка.**

Участь у конкурсі можуть брати юні автори до 18 року життя, а оцінка надісланих праць буде проведена окремо для молодших авторів до 14 р. життя і для старших авторів від 15 до 18 року життя (включно).

Літературні — в найширшому розумінні цього слова — твори, це оповідання, нариси, вірші, статті, шкільні задачі і всякі інші писані праці юних авторів на будьяку тему, зв'язану з постаттю, життям, літературною і мистецькою творчістю Т. Шевченка, його ідеями і поглядами та його культом у минулому й сучасному. Всі праці мусять бути самостійні і писані власноручно юними авторами (на одній сторінці паперу). Розмір праць довільний. У випадку більшого розміру (понад 3 сторінки шкільного зшитка) слід надіслати машинопис праці, але попри це мусить бути долучена початкова сторінка рукопису.

Образотворчі праці це оригінальні (не копійовані) рисунки і малюнки юних авторів на будьяку тему, зв'язану з Т. Шевченком, у тому ілюстрації до його творів.

Кожна надіслана праця має бути підписана прибраним ім'ям або гаслом юного автора. До кожної праці має бути долучений конверт із написаним зверху прибраним ім'ям або гаслом і датою народження юного автора. Всередині заклеєного коверта має бути картка з прибраним ім'ям або прізвищем юн. автора, його докладна адреса, чи є учнем і якої української школи і членом якого українського молодечого товариства та потвердження учителя, пароха, виховника чи проводу молодечого т-ва, або батька-матері, чи іншої достовірної дорослої особи, що надісланий твір це вповні самостійна — без сторонньої допомоги — праця юного автора.

Реченець надсилання праць — до 30 червня 1961 року на адресу

NASHYM DITIAM — OPDL

39 Jennings Ave.,
Toronto 9, Ont, Canada

Праці можуть надсилати юні автори індивідуально, а виховні установи (рідні школи, курси і под.) і клітини молодечих товариств (МУН, ОДУМ, Пласт, СУМК, СУМ, УКЮ і інші) можуть надсилати їх збірно. Надсилка праць індивідуально не виключає надсилки інших праць цих самих юних авторів збірно, одначе один автор не може брати участи в конкурсі більше як трьома літературними і трьома образотворчими працями.

Надіслані праці розгляне і оцінить оціночна комісія ОПДЛ, зложена з письменників, педагогів і образотворчих мистців.

За найкращих п'ять праць — окремо в категорії молодших авторів і окремо в категорії старших авторів і окремо за літературні, та окремо за образотворчі праці — будуть признані нагороди (разом двадцять), а крім нагород будуть дані „грамоти нагороджених". Крім нагороджених будуть дані „грамоти відзначених" юних авторів.

Нагороджені праці будуть поступово опубліковані разом із знятками-портретами юних авторів у редаґованому ред. Колеґією ОПДЛ дитячому місячнику „Веселка", а теж в інших журналах і пресі. Відзначені праці будуть по змозі теж опубліковані. Всі опубліковані автори дістануть авторські примірники з дедикацією редакції.

Нагороди уфундують наші установи і видавництва і їх виказ буде поданий окремо.

З оригіналів надісланих праць буде влаштована в міру змоги окрема виставка в більших осередках українського поселення.

Вислід конкурсу буде проголошений восени 1961 року.

Торонто - Нью-Йорк,
у березні 1961-го
Шевченкового року

**Управа Об'єднання
Працівників Дитячої
Літератури**

ВІД КОМІТЕТУ БУДОВИ КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ
Вінніпег, Ман.

23 червня, 1959 року, поблизько міста Гемилтону був випадок в якому, при зударі авта з потягом, загинули Володимир і Марія Украінець і їхні діти. В цьому самому авті помер Михайло Папіш і його синок. В память своїх дітей Юрій і Петрина Украінець з Форт Вилліяму зложили Фундаторський Дар Невянучого Вінка в сумі $150.00. Діловий Комітет оцим складає їм щиру подяку за щедрий дар і за побожне вшанування памяті своїх померших дітей. Імена покійних Володимира й Марії та їх діточок вписано до Книги Невянучого Вінка й крім призначених Задушних Днів року, коли відправляються Поминальні Служби Божі, помянеться їх всією катедральною громадою кожного року в неділю яка попереджує день 23 червня.

о. М. Юрківський,
Діловий секретар Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці.

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:
Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25
"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів
"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів
Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів
"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів
"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00
"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00
Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА АНТОНА Й АННИ ФІҐУСІВ
Вайта, Ман.

Дня 18-го лютого 1961-го року відбувся Ювілей 50-ліття подружнього життя п-ва Антона і Анни Фіґусів.

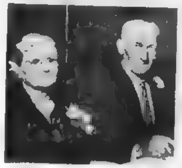

Ювілей почався Молебнем в УГП Церкві Пресвятої Тройці у Вайті. Після Молебня відбулася спільна вечеря в Українському Народньому Домі.

Ювілей відбувся з такою програмою, яку вміло перевів Господар п. Іван Цисміструк. Провід Церкви і громадянство здоровили Ювілятів

Привіти Ювілятам склали:
Парох о. Іван Кулiш;
голова Церковної Громади п. М. Сторожук;
голова Українського Народнього Дому п. П. Подольський;
голова Жіночого Товариства п. А. Подольська;
від Сестрицтва — пані Божик, голова Дирекції Молочарні п. Георгій Ілюк;
від Церковної Громади з Кенори, Онт. — п. Олекса Барчук;
пані Мушуляк — дружка Ювілятки;
від дітей Ювілятів — донька Анна.

Дуже багато було письмених привітів з усіх кінців Канади, які частково відчитав п. Господар:

від Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона з Вінніпегу, Преосвященнішого Владики Андрея з Едмонтону, Високопреподобного о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука з Вінніпегу, о. Митрата Сергія Ґеруса з Вінніпегу, о. Митрата П. Самця з Торонта, Онт., о. Протоєрея Т. Ковалишина з Вінніпегу, від Пана Судді Івана Соломона з Вінніпегу і багато-багато інших привітів.

Життя Ювілятів

На початку програми Господар п. Цисміструк представив Ювілятів такими словами:

„Ювілятка Анна, моя сестра, народилася в селі Ґермаківка, повіт Борщів, Західня Україна.

До Канади прибула, коли їй було три з половиною роки, навесні 1895 року, разом з своїми родичами та з двома братами.

В Канаді оселилася у Вінніпегу в еміграційному бюрі, де перебувала шість місяців. Батьків денно забирали до праці на городи.

Пізно восені 1895 року уряд післав родину до Стюртборн, Ман. Час — пізня осінь, а тодішня транспортація — сани, коні, на санях кухонка, в якій палилося цілу дорогу, коло якої грілася ціла сім'я. Подорож тривала кілька день. І з часом переїхали тут, де тепер Вайта. І так вона тут виросла і старості діждала".

„Ювілят народився в селі ...огів, **повіт Борщів,** Західня Україна. До Канади прибув в березні 1907 року, маючи 18 літ. В Канаді працював на всяких роботах, включно й в Америці.

І так дня 18-го лютого 1911 року наші Ювіляти подружилися, в час коли починалося українське громадське життя в Канаді, і до якого вони обоє включилися. І так від ... часу **ревно й гідно** працюють на громадському полі аж до сьогоднішнього дня".

Слово Ювілятів

На кінець програми вручено Ювілятам подарунки й запрошено їх до слова. Обидвоє Ювіляти сердечно дякували всім присутнім за вшанування їхнього такого великого святочного дня, і також розповіли про своє минуле, про дні радощів, втіхи та турбот й смутку, які зустрічали на своєму життєвому шляху.

Молитва й жертвенність

На закінчення бенкету п. М. Сторожук перевів збірку на громадські цілі. Збірка принесла $80.00.

У неділю 19-го лютого відбулася Служба Божа в церкві, яку відправив о. Ігумен Іов Скакальський з Вінніпегу. Службу Божу співали хористи з Української Греко-Православної **Церкви в Кенори,** Онт.

По Богослуженні всіх присутніх запрошено на обід до Українського Народнього Дому, який приготовили Ювіляти.

На обіді промовляли гості з поза Вайти: о. Ігумен І. Скакальський, п. П. Крип'якевич з Вінніпегу, п. О. Барчук, голова Громади з Кенори, п. Ф. Ґала, пані М. Ґала і п. Дм. Забитовський.

На закінчення обіду п. М. Сторожук продовжував збірку, яка принесла на загальну суму $371.00, що її розділено так:

На будову Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі $210.00;

на будову УГП Церкви Св. Володимира в Кенорі, Онт., $76.00;

на будову Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі $50.00;

на пресовий фонд „Вістника" $10.00;

на пресовий фонд „Українського Голосу" $10.00;

на пресовий фонд „Віри й Культури" $10.00;

на вироблення кліші $5.00.

Пожертви склали:

По 26 дол.: Й. Музика;

по 25 дол.: Ювіляти Антін і Анна Фіґуси, Дмитро Забитовський;

по 23 дол.: о. Ігумен Іов Скакальський;

по 21 дол.: М. Сторожук, Дмитро Стрембіцький;

по 20 дол.: Петро Крип'якевич;

по 16 дол.: Петро Подольський;

по 14 дол.: Іван Негрич;

по 12 дол.: Олекса Барчук;

по 11 дол.: Франк Ґала, Г. Божик, М. Дикун, Г. Пацьорка;

по 10 дол.: Д. Кадинюк, В. Лисак, Іван Фіґус, Анна Фіґус;

по 8 дол.: В. Онисько;

по 6 дол.: Дмитро Голота, Василь Цисміструк, Іван Цисміструк, Василина Кулачковська, М. Колодрубський, М. Прокіпчук;

по 5 дол.: Володимир Цисміструк, Анастазія Ґузь;

по 2 дол.: П. Боднарчук, Іван Дикун, С. Шміґельський.

Дрібними: 24 доляри.

Дух нашої традиції

На тому місці треба підкреслити що Ювілей 50-ліття подружжя Фіґусів відбувся надзвичайно гарно й приємно.

По перше, традиційно прибраний стіл українським звичаєм, — замість новомодного ювілейного торта („кейка") були три прекрасні короваї.

По-друге, **чудові мелодійні** українські пісні, якими так уміло проводив п. П. Крип'якевич.

По-третє, вся гостинна атмосфера була дуже приємна й мила, чисто родинна.

На закінчення Ювілею всі присутні заспівали Ювілятам Многих Літ!"

Усім Жертводавцям щира подяка, а нашим Ювілятам бажаємо міцного здоров'я та віку довгого, і щоб вони ще святкували Брилянтовий Ювілей!

Присутній.

НОВА ГРОМАДА
Вінніпеґосис, Ман.

День 12.8.1960 р. надовго лишиться в пам'яті українців цього містечка. Ще перед цією датою через радіостанцію в Давфині було проголошено, що цього дня відбудеться перше Богослуження в Українській Греко-Православній Громаді у Вінніпеґосис. Почалася Служба Божа о год. 10-ій рано. Відправив її о. Тарас Славченко при співі гарного хору з Давфин. На цей день прибуло до Вінніпеґосис багато вірних з цілої Давфинської Округи й своєю присутністю звеличали цей день початку нашої нової Громади. Під час Богослуження о. Тарас в своїй сильній проповіді закликав присутніх до любови й до ширшої ... на **зріст нашої Рідної** Церкви.

Після Богослуження для всіх присутніх була приготована перекуска місцевим жіноцтвом, яке хоч і невелике числом, але пильно й багато попрацювало в цей день.

Під час перекуски знову промовляв о. Настоятель, а також п-во Григорчуки з Етелберт. Усі промовці закликали до піднесення духа й до зорганізування Громади.

Після цього відбулися Організаційні Збори Громади, які почалися Молитвою, а по Молитві на звернення о. Настоятеля було вибрано Президію Зборів, у склад якої увійшли пп. Н. Григорчук і В. Мартинюк, а секретарем Зборів — п. Й. Ситник.

По короткому вступному слові голови Зборів п. Н. Григорчука, довшу промову сказав п. Лазарук з Давфин, а потім приступлено до вибору Управи нової Громади.

До управи увійшли: п. Василь Мартинюк — голова; п. Василь Отаманчук — заступник; п. Михайло Павлюк — секретар; пані Віра Плеш — касієрка. До Контрольної Комісії обрано: п. Івана Братко і п. Івана Плюш.

По скінченні Зборів було переведено збірку на потреби нової громади. Співом „Достойно є" закінчено Збори.

В. Мартинюк.

ХРЕСТИНИ
Солбури, Онт.

І. 15 жовтня 1960 року відбулося хрещення в церкві св. Володимира, в Солбурах Оксани Жовкевич — доньки Миколи й Ніни Жовкевич.

Хресними батьками й матерями були: Тарасюк Євген, Скобліковський Б., Ольга Гальчук, Марія Корнійчук. Після Таїнства Хрещення в церковній залі відбулося прийняття, на якому зібрано на пр. фонд церковного органу „Вістник" 14 долярів. На пр. фонд склали свої датки такі особи: Микола Жовкевич, Є. Тарасюк, Б. Скобліковський, Д. Корнійчук, О. Гальчук, свящ. Т. Славченко, К. Ткаченко, Галюк, Голенбурґ.

ІІ. 8 січня 1961 р. в цій же церкві звершено Таїнство Хрещення над Катериною Чекаліновою — дочкою Михайла й Марії Чекалін. На хрестинах, на заклик Миколи Жовкевича, зібрано на „Вістник" 11 дол. Датки на прес. фонд „Вістника" склали такі особи: М. Жовкевич і Д. Сивак по 2 дол., М. Коробець — 3 дол., Вовк, Б. Скобліковський, М. Чекалін, Л. Чекалін — по 1 дол.

В обох випадках Таїнство Хрещення звершив свящ. Тарас Славченко.

Новоохрещеним і рідним бажаємо доброго здоров'я. Всім, що склали датки на пр. фонд „Вістника" — щире спасибі!

С. Т. С.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
П-ВА КРЕСАКІВ
Гемилтон, Онт.

В суботу, 22 жовтня 1960 року, в українській православній церкві Св. Володимира в Гемилтоні, Онтаріо, відбулося вінчання — Петрика Кресака й Петруні Зелінка. Тайну вінчання довершив о. прот. Василь Федак. Величаво співав парафіяльний хор під диригуванням п. Нестора Олійника. Храм був заповне-

ний весільними гостями. Дружбами були: Омелян Федак, Роні Свистун, Доналд Смит, Євген Кресак і Євген Тритяк. Дружками були: Наталка Баран, Анна Свистун, Стела Смит, Єва Зубрицька й Ірина Зубрицька.

Обоє молоді були активними членами відділу СУМК в Гемилтоні. В своєму привітальному слові о. прот. В. Федак підкреслив заслуги молодят в молодечій організації СУМК та висловив велику надію, що молодята підуть дорогою своїх батьків і будуть активними членами Рідної Церкви та своєї організації.

Батьки Петруні — Петро і Павліни Зелінка — це старі мешканці Гемилтону та щирі парафіяни церкви Св. Володимира, на яку завжди щедро жертвують.

Батьки молодого Петрика — Михайло і Марґарита Кресак господарюють на своїй великій фармі у Рама, Саск. Обоє вони — одні з основоположників місцевої Української Православної Громади, свідомі, діяльні парафіяни і щирі жертводавці.

Весільне прийняття відбулося у залі Української Православної Громади. Понад 400 весільних гостей звеличали своєю присутністю молодих і їхніх батьків.

На весільні гостині промовляли: о. прот. В. Федак, батьки молодих, як також і молодята.

Наступного дня відбулися так звані „поправини" на які прибуло багато рідні та друзів. Під час обіду промовляли: о. прот. Федак, В. Фастриґа, і батьки молодих.

На цьому гарному зібранні, о. прот. В. Федак зробив заклик до всіх присутніх зложити дар на Церкву і на пресу. Збіркою зайнялися п. В. Фастриґа й п. Т. Вакарик. Збірка принесла 30.00 дол. з чого на „Вістник" призначено 5.00 дол. і на вироблення кліші 4.50 дол.

Жертводавцям щира подяка, а молодій парі — Петрикові і Петруні бажаємо щастя, здоров'я та щоб Бог зберігав їх на многі літа!

Присутній.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Дирекція Інституту Св. Івана в порозумінні з проводом Української Греко-Православної Церкви в Канаді зґодила Всеч. о. М. Крищука, пароха Мирнам і околиці в Алберті, щоб він провадив кампанію грошових збірок по Алберті на Інститут Св. Івана.

Дирекція Інституту Св. Івана просить цим Впр. оо. Парохів, Окружні Комітети Інституту Св. Івана, членство та українське громадянство щиро помагати Всеч. о. М. Крищукові в його праці.

д-р Іван Верхомин,
Голова Дирекції Інституту Св. Івана.
Д-р Орест Ґаук,
Секретар Дирекції.
(1-го березня 1961-го року)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ ЮРІЙЧУК
Торонто

У четвер 9-го лютого ц. р., відійшов із цього світу на вічний спочинок піонер нашого громадського й церковного життя в м. Торонті, Василь Юрійчук, на 76-му році свого життя. Походив він із Старих Заліщиків, Галичина. По військовій службі звінчався з Оленою Романко 1908 р., а по двох роках оставив він рідне село й родину й поїхав до Канади. 1913 р. спровадив жінку й двоє маленьких діточок і замешкав у Торонті аж до останніх днів свого життя.

Бл. п. Василь Юрійчук.

Покійний любив читати свою пресу, „Український Голос" і „Вістник", а коли повстала українська православна громада в Торонті, Василь Юрійчук був один із перших її членів і не щадив ні труду, ні гроша на розбудову віками поневоленої Рідної Церкви. Він же мав шану бути й першим головою Братства св. Володимира, що за останні роки багато попрацювало випустивши в світ чотири томи „В Обороні Віри".

Втрату Покійного болюче відчувають його дружина, дочка Петруня, сини Володимир і Богдан, п'ятеро внуків і троє правнуків і старенький брат Стефан.

Похорон відбувся в понеділок із катедри св. Володимира. Дуже гарну проповідь виголосив о. прот. Д. Фотій. Багато заліщицьких земляків, друзів і членів катедральної громади оддали Покійному останню пошану й прислугу.

По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі, господарем якого був п. М. Мандзюк, що вміло й поважно перевів при столах коротку програму. Від родини промовляв архітект Дж. Кейван, внук. Рівнож, промовляли представники від Громади, Братства і односельчан. Останнє слово сказав п. Мандзюк і попросив присутніх, щоб склали пожертву на невянучий вінок, як памятку по Покійному. Зі збірки призначено 20 дол. на Колеґію св. Андрея та 15 дол. на „Вістник". Щира подяка всім, а Покійному царство небесне.

о. П. С.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КОРОЛЬ
Йорктон, Саск.

В суботу, дня 28 січня 1961 року, в наслідок тяжкої операції, відійшов у вічність бл. п. Василь Король. Він полишив у смутку свою дружину Марію, 10 дітей: 6 синів: Георгія, Николая, Павла, Гарія і Морія; 4 доньки: Катерину, Домку, Виронію і Вікторію; 15 внуків, а також 5 братів: Георгія, Івана, Парафтея Дмитра й Николая та дві сестри: Марію і Єлену й стареньку другу матір.

Покійний Василь народився 5 червня 1890 року в селі Валява на Буковині. В 1901 році, одинадцятилітнім хлопцем, виїздить він зо своїми батьками до Канади, де поселюється на фармі коло Тідор, Саск. В 1910 році одружується Василь з Марією Кіцул і переноситься на свою фарму, на якій господарює два роки, а потім купують іншу фарму, ближче батьків, на якій фармарує до 1934 року. В тому ж році знову переноситься на іншу фарму коло Бенгор, Саск., де проживає до 1949 року. З причини занедужання на серце, а також астма, які не давали більше працювати, переноситься покійний в 1949 році на сталий побут до Йорктону, де він і проживає до кінця свого життя. Василь Король був членом місцевої Української Православної церкви.

Похорон бідбувся в понеділок 30 січня ц. р. з місцевої української православної церкви при многій участи рідні й парафіян. Похорон відправив о. В. Бойчук, а дякував п. В. Благут. По похороні в Народному Домі відбувся поминальний обід, який приготовило жіноче товариство СУК.

На заклик пароха при послідним цілуванні учасники похорону зложили на невянучий вінець для покійного $25.00, з чого призначено $5.00 на „Вістник", а $12.00 на будову Колеґії св. Андрея в Вінніпезі. Жертводавцям щира подяка, а покійному „Вічная память".

Учасник.

БЛ. П. КАСІЯН СТАДНИК
Енґусвіль, Ман.

Дня 23. І. 1961. розійшлася сумна вістка в Енґусвіль і всій околиці, що відійшов від нас у вічність родиною люблений і всіми шанований Касіян Стадник. Покійний хорував недовго, але тяжко і прийшов день 23. І., що був вже останнім днем його життя. Прожив покійник 64 літ, походив з Іланча, повіт Теребовля, Україна. Ще дволітнім хлопцем приїхав покійний з своєю родиною до Канади. Гірка недоля не оминала нікого з перших поселенців, тож і покійному разом з родиною прийшлося зазнати всіх прикростей життя. Та поволеньки ставало краще, діти підростали, а що всі були добрі й дбайливі, то й тали доробятися. Прийшов час і покійний одружився, дочекався радости — діточок, 3 сини і 5 дочок, всі разом працювали, а все з Богом, а хто з Богом, тому Бог помагає. Вже лиш жити б і Бога хвалити за всі ласки, а тут зявилася тяжка недуга, прийшла неумолима смерть і перетяла нитку життя. Похорон відбувся у Енґусвіл зі Службою Божою, на яку прийшло багато людей, щоб помолитися за покійного і відпровадити його в останню дорогу. Всі його любили, бо він був щирий і добрий християнин — член Української Православної Церкви. Похоронений на українськім православнім цвинтарі в Енґусвіль.

На прохання о. Мельничука вірні на послідному цілуванні зложили жертву на невянучий вінець покійному 23 дол., з чого $8.00 приділено на „Вістник". Жертводавцям щира подяка, а покійному земля нехай буде легкою. Вічна Йому Память!

о. В. М.

БЛ. П. ІВАН ЦАРИНЮК
Лашін, Кве.

По короткій тяжкій недузі в лікарні св. Марії в Монтреалі упокоївся бл. п. Іван Царинюк на 69 році свойого трудолюбивого життя.

До Канади прибув в 1913 році з села Жучка на Буковині. Був активним та жертвенним членом церкви св. Юрія в Лашінах. Полишив в смутку дружину Єлену род. Величук, 3 сини, 6 дочок замужних та 15 внуків. На поминальнім обіді зібрано $56.00 з чого $5.00 призначено на „Вістник."

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
КВІТЕНЬ

2. Неділя Квітна, — Брендон, Поплар Парк, Транскона, Ґонор, Кенора, — Свячення верби, і Сповідь.
7. Велика П'ятниця, Благовіщення Пресвятої Богородиці, — Служба Божа; і Винас Плащаниці: Брендон, Ґонор, Кенора, Транскона.
8. Велика Субота, — Служба Божа, Брендон, Кенора, — Сповідь
8. Велика Субота, — Свячення Пасок, - Тиндал і Сенґгія спільно о год. 2-ій по полудні в Тиндал, в Трансконі о год. 4-тій по полудні.
9. ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ, — Брендон год. 12-та в ночі, Портедж Ля Прері год. 7-ма рано.
Кенора год. 8-ма рано.
Попларфілд год. 7-ма рано, Ледвин год. 10-та рано.
Ґонор год. 6-та рано, Бозежур год. 10-та рано.
Селкірк год. 8-ма рано, Поплар Парк год. 10-та рано.
Дуфрост год. 5-та рано, Транскона год. 9-та рано.
10. Світлий Понеділок, — Стел.
16. Неділя Томина, — Сулукавт, Брендон, Дуфрост, Тиндал, — спільне свячене.
23. Неділя, — Кенора, Транскона.
30. Неділя, — Ґонор, Поплврфілд.

УВАГА! По всіх Громадах відбудеться Великодня Сповідь, і Святе Причастя.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ
1175 Main St. Winnipeg, Man.

9. Квітня — ВЕЛИКДЕНЬ.
6-ій год. рано — початок Великодних Відправ.
8-ій год. рано — Службу Божу Відправляє ВПреосв. Митр. Іларіон в сослуженні пароха о. М. Юрківського.
Після Богослуження — чин Освячення Пасок.
16. Квітня — Провідна Неділя.
9-ій год. рано — Утреня.
10-ій год. рано — Служба Божа. Зараз після Служби Божої, „Спільне Свячене".

о. М. Юрківський
18 O'meara Street.
Winnipeg 4, Man.
Tel. JU 6-5373.

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

1. Субота — Норт Бетлфорд. Вечірня і Св. Сповідь 7 год. веч.
2. Неділя Квітна — Норт Бетлфорд.
6. Великий Четвер — Норт Бетлфорд, Страсти год. 7 вечора — Витків
7. Велика Пятниця Благовіщення - Глезлин Виношення Плащаниці Гетерлей 1.00 год по обіді Витків 2.00, Н. Бетлфорд 3.00 Медов Лейк 8.00 вечора.
8. Велика Субота. Свячення Пасок: Глезлин 10 год. рано, Гетерлей 11.30 перед полуднем, Витків 1.30 по полудни, Кендо й Биггер свячення Пасок відбудеться в громаді Кендо о 7 год. веч.
9. Неділя. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд год. 8 рано.
10. Світлий Понеділок — Глезлин.
11. Світлий Вівторок — Витків (Проводи)
16. Неділя Томина — Гетерлей (Проводи).
23. Неділя Мироносиць — Кендо (Проводи).
30. Неділя — Медов Лейк (Проводи).

972 Jame Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

1. Лазарева Субота - Йорктон. Сповідь і Причастя дітей
2. Неділя Цвітна — Йорктон. Посвячення Лози. Напередодні Св. Сповідь.
6. Страсний Четвер — Йорктон. Рано Св. Літургія Год. 7 веч Страсти.
7. Велика Пятниця і Благовіщення - Йорктон. Св. Літургія і винес Плащаниці.
8. Велика Субота — Йорктон.
9. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок: Врокстон 12 год. ночі, — Райн год. 1.30 ранку, — Горлиц год. 3.45 ранку, — Йорктон год. 5.00 ранку повна відправа.
10. Світлий Понеділок — Горлиц.
11. Світлий Вівторок — Врокстон.
16. Неділя Томина — Йорктон.
23. Неділя Мироносиць — Райн.
30. Неділя Розслабленого — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

2. Неділя — Мазепа. Вел Сповідь о год. 9 ранку.
7. Пятниця Благовіщення Ахтимійчукова. Вел. Сповідь о год. 9 ранку.
9. Неділя Великодня Сл Божа в Кемсек о год. 9 ранку.
10. Св. Понеділок Сторновей.
11. Св. Вівторок — Донвел.
16. Неділя. Ахтимійчукова.
16. Проводи о 3 год. — Мазепа.
23. Неділя — Сторновей.
23. Проводи о 3 год. — Калдер.
30. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask,
Ph.: 22[illegible]7

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна — Вернон
6. Страсний Четвер (7 год. Страсти) — Вернон.
7. Велика Пятниця, Благ. Пресв. Бог. — Вернон.
8. Страстна Субота — Вернон.
9. ВЕЛИКДЕНЬ 5 год. ранком — Вернон.
Вечірня 4 год. веч. - Вернон.
10. Світлий Понеділок - Вернон.
11. Світлий Вівторок — Вернон.
16. Неділя Томи — Вернон, (обід і Проводи)
23. Неділя Мироносиць — Ревелсток.
30. Неділя Розслабленого — Вернон.

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
КВІТЕНЬ

2. Неділя Вербна. Освячення Верби — Годсон Бей
6. Четвер Страсний — Годсон Бей
7. Велика Пятниця, Благовіщення - Годсон Бей
8. Велика Субота — Годсон Бей
9 год. вечора Освячення Пасок — Ервуд
11 год. ночі Утреня і Освячення Пасок — Годсон Бей
в 2 год. по півночі Утреня і Освячення Пасок — Ендевор
9. ВЕЛИКДЕНЬ. В 5 год. ранку Утреня, Літургія і Освяч. Пасок Сторжис.
16. Неділя, Провідна — Ервуд
23. Неділя, Мироносиць - Ендевор
30. Неділя Розслабленого Годсон Бей

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна — Мейбридж Сповідь.
Вечірня і свяч. Верби 7 год. веч. — Гаес
6. Страсний Четвер. 7 год. веч. — Гаес.
7 Вел Пятниця, Благовіщ Вайтбіч Сповідь.
Плащениця: Арран год. 2 по пол
Норквей 4 по пол
Гаес 7 в вечері
Свячення Пасок в Велику Суботу
8 год рано - Сван Рівер
10.30 — Кобзар.
11.30 — Арран
12.30 - Вайтбіч
3 по пол. — Мейбридж
5 по пол. - - Норквей
7 веч - - Сван Плейн
9 веч Денбірі
9. ВЕЛИКДЕНЬ Утреня і Свяч Пасок 7 год рано - Стінен Голина 9 — Гаес
Вечірня год. 4 по пол. - Денбірі
10. Світлий Понед - Стінен
11. Світлий Вівторок Норквей
16 Неділя Томина Арран
23. Неділя Мироносиць - Сван Плейн
30. Неділя Свон Рівер

Address: Box 111. Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна — Чиливак. Б. К
6 Четвер, Страсти Чиливак
7. Вел. Пятниця - Порт Алберні
8. Вел Субота - Вікторія
9 ВЕЛИКДЕНЬ — Ню Вестминстер
10 Світлий Понеділок — Ню Вестмінстер.
11. Світлий Вівторок Ню Вестмінстер.
16. Неділя Проводи Ню Вестмінстер.
23. Неділя — Порт Алберні
30. Неділя - Ню Вестмінстер

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
КВІТЕНЬ

2 Вайлвуд Вербна Неділя Роздача Верби і Великодня Сповідь.
6 Сіба Біч Четвер Страсти Госп 9 год вечером
7. Сіба Біч. Велика Пятниця. Благовіщення Пресвят Богородиці. По Службі Божій винос Плащаниці
8. Великодня Субота Річмонд Парк. Служба Божа, Сповідь і свячення Пасок
Атабаска Свячення Пасок 3 година по полудню
Баргерд. Свячення Пасок 9 год. вечером.
Сангудо. Утреня і Свячення Пасок 12 год. в ночі.
Вайлвуд. Утреня і Свячення Пасок 3 год. в ночі.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч Утреня і Свячення Пасок 5 год. рано Вестлок. Служба Божа і Свячення Пасок 10 год. рано.
10. Атабаск Світлий Понеділок Служба Божа і Проводи
11. Річмонд Парк Світлий Вівторок Служба Божа і Проводи
16. Вайлвуд Неділя Томина. Служба Божа і Проводи.
23. Сіба Біч Служба Божа і Проводи.
30. Вестлок Нед. Розслаблен. Служба Божа і Проводи
Баргерд Вечірня і Проводи в 4 год. по полудні

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 496

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

2 Неділя Цвітна. Свячення Верби — Ґудів.
6. Стр. Четвер-Страсти о 7-ій год. вечора - Ґудів.
7 Велика Пятниця Благовіщення Сл Божа — Фенвуд
7 Вел. Пятниця Винос Плащаниці: 2-га по полудні - - Мелвил 4-та по полудні — Ґудів. 5.30 по полудні — Гарбард. 7.30 вечера в — Айтуні.
8-го Велика Субота Сл Божа та Свячення Пасок — Габард
Свячення Пасок в суботу 8-го. 2-га по полудні — Ґудів.
3.30 по полудні — Фенвуд.
9 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 11.30 перед північчю початок Воскресного Богослуження та Свячення Пасок в Айтуні
9 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ Сл Божа та Спільне Свячене — Мелвіл 9-та рано.
10 Світлий Понеділок — Ґудів
11 Світлий Вівторок — Понича́й.
16. Неділя Томина-Проводи — Айтуна.
16. Неділя Томина-Проводи вихід на цвинтар 4-та по обіді — Ґудів
23 Неділя Мироносиць. Проводи - - Фенвуд.
30 Неділя Розслабленого Проводи - Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

2. Неділя Цвітна Шипмен (Сповідь і осв. Верби)
6. Четвер Страсний Вірдейл (Страсті о год. 7 веч.)
7 Вел. Пятниця. Благовіщення — Нипавин
7 Вел Пятниця — Винос Плащаниці о год. 1 по пол - - Кадет. о год. 4 по пол. - Шипмен. о год. 7 веч. — Сембург.
8 Вел. Субота, Освячення Пасок о год. 7 веч — Нипавин
9 ВЕЛИКДЕНЬ — Кадет о год 12.00 ночі
— Шипмен о год. 5.00 рано.
— Вірдейл о год 7.00 рано,
- - Сембург о год 8.30 рано.
10. Світлий Понеділок — Кадет.
11. Світлий Вівторок - Вірдейл.
16 Неділя Нипавин (на гроби).
23. Неділя — Вірдейл (на гроби)
30 Неділя - - Кадет (на гроби)

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

2 Неділя Квітна Інсінгер (м.)
6. Четвер. Страсти 7 год веч. — Тіодор (м.)
7. Вел Пятниця і Благовіщення — Тіодор (за рікою). Винос Плащаниці Інсінгер (м.) 2- год. по обіді — Тіодор (м.) 4 год
9. ВЕЛИКДЕНЬ Свячення Пасок: Інсінгер 11 год в ночі· Гай-вей 1 год. в ночі; Половики 2 год в ночі; Вестбрук 3 год. Тіодор (за рікою) 5 год рано; Дробот 6 год. рано; Тіодор — Служба Божа 7.30 рано.
10 Світлий Понеділок Вестбрук
11. Світлий Вівторок Половики
16. Неділя Томина — Інсінгер (Гай-вей)
23 Неділя — Лора
30 Неділя — Дробот.

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 60.

о. М. КРИЩУКА
КВІТЕНЬ

1. Субота — Мирнам. Сповідь дітей СУМК, Недільна і Українська Школа.
2. Неділя, Цвітна — Лойдмінистер. Сповідь.
6. Страсний Четвер — Мирнам.
7. Велика Пятниця, Благовіщення - - Мирнам.
Винос Плащаниці: — Мусідора 3.00 по пол.
Слава пол. 5.30 по пол.
8. Велика Субота. Свячення Пасок.
Лойдмінистер 1.00 по пол.
Слава пів. 4.30 по пол.
Моркемб 6.00 по пол.
Лужани-Топ. 7.00 вечером.
Броссов 8.00 веч.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Слава пол. 6.00 рано Воскресна Утреня і свячення пасок.
Мирнам 8.00 рано Воскресна Служба Божа і свячення Пасок.
Мусідора 8.00 рано Служба Божа і свячення Пасок.
10. Світлий Понеділок — Лужани-Топорівці.
11. Світлий Вівторок — Броссов.
16. Неділя Томина. Проводи — Слава пол.
23. Неділя — Мирнам. Проводи.
30. Неділя - Мусідора, Моркемб. Проводи

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

2. Неділя Квітна — Ґронлід (над річкою). Сповідь.
6. Страсний Четвер — Страсти — Ґорнлід (північна), 7 год. веч.
7. Велика Пятниця. Благовіщення — Ґронлід (північна). Сповідь. Служба Божа почнеться о 9-ій год. ранку. Після Служби Божої винос Плащаниці в громаді Ґронлід (північній).
7. Велика Пятниця: Винос Плащаниці:
2.00 год. по полудні — Ґронлід (над річкою).
3.00 год. по полудні — Бруксбі.
5.00 год по полудні — Мелфорт.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресення Христове:
12.00 год. ночі — Ґронлід (північна).
2.00 год. ночі — Ґронлід (над річкою).
4. год. рано — Бруксбі.
7. год. рано — Мелфорт
10. Світлий Понеділок — Бруксбі
11. Світлий Вівторок — Ґронлід (північна).
16. Неділя — Ґронлід (північна). Проводи.
23. Неділя — Ґронлід (північна).
30. Неділя — Ґронлід (північна).

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

2. Неділя — Сандавн. Сповідь
6. Стр. Четвер — Вайта
7. Благовіщення Пресв. Богородиці — Вайта Винос Плащаниці
Винос Плащаниці:
Сеньків — 1 год. по полудні.
Арбака Св. Миколая — 3 год.
Арбака Св. Петра й Павла 4 год
Сірко — 5.30 год.
Сандавн — 6.30 год.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Вайта
Свячення пасок·
Сеньків 12 год. ночі.
Арбака Св. Миколая — 2 год. рано.
Арбака Св. Петра й Павла — 3 год. рано.
Сірко — 4.30 год. рано.
Сандавн — 5.30 год. рано.
Вайта — 8 год. рано.
10. Світлий Понеділок — Сеньків
11. Світлий Вівторок — Арбака Св. Миколая
16. Неділя — Сірко. Проводи.
23. Неділя — Арбака Петра й Павла. Проводи
30. Неділя - - Вайта. Проводи.

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАЙБИ
КВІТЕНЬ

5. Неділя Квітна — Вимер
7. Вел. Пятниця, Благовіщення Клер (місто)
Винос Плащаниці:
о год. 2-ій по пол. — Вимер
о год. 3-ій по пол. — Ватсон
8. Вел. Субота, 3 по пол. Курокі, 6.30 вечером (Успенська) Ка-

нора, 9 вечер. Водіна 10 веч. Фостон 10 веч. Винер 11 вечером Ватсон.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 7 рано Великодна Відправа — Вонда.
10. Вел. Понед. — Водіна. Свячене.
11. Вел. Вівторок — Винер. Свячене
16. Неділя Томина — Ватсон.
23. Неділя Мироносиць — Канора (Успенська)
30. Неділя Розслабленого — Вонда
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
1. Субота — Січ. Сповідь і Причастя.
2. Неділя Квітна — Сенді Лейк, Сповідь і Причастя.
6. Четвер, Страсти — Овкборн, 7 год. вечером.
7. Благовіщення — Мензі. Сповідь і Причастя.
Вечірня і Винесення Плащаниці: Овкборн 2 год. по полудні. Сенді Лейк 4 год. по полудні.
8. Свячення Пасок у суботу: Овкборн — 11 год. рано. Мензі — 1 год. по полудні. Січ — 2 год. по полудні. Росборн — 4 год. по полудні. Енгусвіл — 6 год. по полудні.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Ґлен Елмо 12 год. ночі і Сенді Лейк 7 год. рано.
10. Світлий Понеділок — Овкборн.
11. Світлий Вівторок — Січ.
16. Неділя Томина — Росборн.
23. Неділя — Виста.
30. Неділя — Овкборн.
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 236

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ
1. Субота (Сповідь) — Ешвіл
2. Неділя Цвітна. Освячення Верби. (Сповідь) — Вінніпегозіс
6. Страсний Четвер (Сповідь) — Давфин
7 год. веч. Страсти — Давфин.
7. Велика Пятниця. Благовіщення (Сповідь) — Дрифтінг Ривер
Винос Плащаниці.
2 год. по пол. — Ґилберт Плейнс.
3.30 год. по пло. — Давфин
6 год. вечера — Ророктон
8. Велика Субота. Свячення Пасок: 10 год. ранку — Вінніпегосіс
11.30 год. ранку — Сифтон
1 год. по пол. — Валей Ривер
2 год. по пол. — Ешвіл
3.30 год. по пол. — Ґилберт Плейнс
5 год. по пол. — Дрифтінг Ривер
6.30 год. вечера — Косів
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 11.30 год. ночі — Давфин
6 год. ранку — Роркton
10. Світлий Понеділок — Ґилберт Плейнс
11. Світлий Вівторок — Валей Ривер
16. Неділя. Проводи — Роркton
23. Неділя Мироносиць. Проводи — Давфин
30. Неділя Розслабленого. Проводи — Дрифтінг Ривер.

УВАГА! На Великдень 9-го квітня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 1-ої ночі до кінця Сл. Божої. Слухайте Службу по радіо.

ДО УВАГИ СПОВІДНИКІВ: В Громадах, що є зазначена Сповідь, початок 9 год. ранку, а в Давфині напередодні — в суботу від 7 год. вечора.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ
2. Неділя Цвітна — Прілейт (Свячення Верби і Пасок)
7. Пятниця. Свячення Пасок 10 год. ранку Оен, Алта.
1-ша год. по пол. — Кіндерслей
8. Вел. Субота 8-ма год. вечора Свячення Пасок — Кендіяк.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. Повне Велике Богослуження і Свячення Пасок. в Мус Джьо, 12 год. ночі.
10. Вел. Понеділок — Оен Алта
11. Вел. Вівторок — Кіндерслей.
16. Неділя — Кендіяк
23. Неділя — Мус Джьо.
30. Неділя — Прілейт.
Address: 108 Home Str. West. Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1488

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ
1. Субота — Гефорд. Поминальне
2. Неділя — Редфілд
6. Четвер — Гефорд
7. Страсна Пятниця — Винос Плащаниці: Редфілд год. 1: Кридор год. 3. Гефорд год. 5
8. Страсна Субота — Свячення Пасок: Редфілд год. 2: Білики год. 4: Гефорд год. 6
9. ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі в Кридор: 9 год. рано в Гефорд
10. Вел. Понеділок — Борден
11. Вел. Вівторок — Редфілд
16. Неділя — Гефорд
23. Неділя — Кридор
30. Неділя — Гефорд
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
КВІТЕНЬ
2. Неділя, Цвітна — Стрий.
2. Неділя, Вечірня і роздача лози 4 год. — Смокі Лейк.
6. Страсний Четвер, Страсти 6.30 год. — Смокі Лейк.
7. Велика Пятниця, Благовіщення Богослуження — Ворспайт.
7. Велика Пятниця, Винос Плащениці: 12.00 год. — Смокі Лейк. 2.00 год. — Беліс. 4.00 год. — Давнінг.
8. Велика Субота, Богослуження Бойн Лейк.
8. Велика Субота, Освячення Пасок: 9.00 год. веч. — Стрий. 10.00 год. веч. — Вільна. 11.30 год. веч. — Спедден.
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 1.00 год. ночі — Давнінг.
2.30 год. — Беліс
4.00 год. — Едвард.
5.30 год. — Ворспайт.
6.30 год. ранку — Смокі Лейк.
10. Світлий Понеділок — Давнінг.
11. Світлий Вівторок — Вільна.
16. Неділя, Проводи — Беліс-місто.
23. Неділя, Проводи — Спедден.
23. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Бойн Лейк.
30. Неділя, Проводи — Смокі Лейк.
30. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Вільна
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Каноська Округа
КВІТЕНЬ
2. Цвітна Неділя — Маморниця
2. Цвітна Неділя. Вечірня в год. 7-ій — Канора.
7. Вел. Пятниця: Благовіщення Бирджес.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Канора.
10. Світлий Понеділок — Бюкенан
11. Світлий Вівторок — Рама
16. Неділя Томина-Провідна — Свидова.
23. Неділя Мироносиць — Канора
30. Неділя Розслабленого — Маморниця.

ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК — У Велику Суботу:
год. 7.00 веч. — Маморниця
год. 8.00 веч. — Рама.
год. 9.00 веч. — Бюкенан.
на Великдень: 5.00 р. — Бирджес
Парохіянам зі Свидови освятиться Паски в Канорі на Великдень, так як це було минулими роками.
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ
1. Субота Лазарева. Служба молоді — Толстой.
2. Неділя Цвітна 7 год. Свячення Шутки — Ґардентон
9 год. Служба — Толстой
3. Понеділок 3 год. по пол., Сповідь молоді — Ґарденton.
4. Вівторок. Служба молоді — Ґардентон.
6. Четвер Страстний 10 год. Служба — Толстой.
6. Четвер Страсний. Страсти 4 год. — Ґардентон; 8 год. Толстой
7. Велика Пятниця і Благовіщення 9 год. Служба — Толстой.
7. Велика Пятниця. Плащаниця 2 год. Ґардентон. 4.30 Толстой
9. ВЕЛИКДЕНЬ. 12 ночі — Сарто; 3 год. Роза; 6 год. — Ґардентон; 8 год. — Толстой; 10 год. — Пембіна.
10. Великий Понеділок — Ґардентон
16. Провідна Неділя — Роза.
23. Неділя — Ґардентон
30. Неділя — Сарто.
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
2. Неділя, Цвітна — Ст. Джуліен (Сповідь від 8 год.) Осв. Лози. Великопісна Пасія — Вакав 7 год. вечера.
6. Стр. Четвер — Єллов Крік (Сповідь від 8 год. ранку).
Страсти — Лепін 7 год. вечера.
7. Велика Пятниця і Благовіщення — Вакав (Сповідь 8 год. р.).
Винос Плащаниці:
Єллов Крік — 1.30 по обіді
Тарнопіль — 2—3
Лепін — 3—4
Ст. Джуліен — 4—5
Кадворт — 5—6
Сматс — 6—7 год вечера
8. Велика Субота — Альвіна (Сповідь і Служба Божа 8 год. р.).
Посвячення Пасок:
Сматс — 1.30 год. по обіді
Єллов Крік 3.30.
Тарнопіль — 4.30.
Лепін — 5.30 год. вечера.
Полуношниця з Воскр. Утренею — Кадворт, 11.30 год. ночі.
9. Неділя, ВЕЛИКДЕНЬ — Ст. Джуліен. Воскресна Утреня 7 год. ранку.
Великодна Літургія — Вакав 10 год. ранку
10. Св. Понеділок — Тарнопіль
11. Св. Вівторок — Лепін
16. Неділя, Томина — Сматс (Проводи).
23. Неділя. Мирон. — Вакав (Проводи).
30. Неділя, Розслабленого — Кадворт (Проводи).
Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 207

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ
1. Субота — Зелена (Ворд) (Сповідь).
2. Неділя Цвітна — Пайн Ривер (Сповідь).
3. Понеділок Страсний — Драй Ривер (Сповідь)
5. Середа Страсна — Пайн Ривер (Сповідь).
6. Четвер Страсний — Етелберт (Сповідь) 7.30 Страсти — Пайн Ривер
7. Пятниця Велика (Благовіщення Пресв. Бог.) — Дорбен (Сповідь і Винос Плащаниці та Свячення Пасок)
Винос Плащаниці: 3.00 год. по пол. — Пайн Ривер; 4.30 — Боян; 5.30 — Зелена (Ворд); 6.30 — Драй Ривер; 7.30 — Венлав; 8.30 — Етелберт.
8. Субота Велика — Свячення Пасок 9.00 ранку — Венлав; 10.30 — Драй Ривер; 11.30 — Зелена (Ворд); 2.00 по пол. — Боян; 3.30 — Ґарленд; 6.30 — Ренвер; 10.30 Північна Відправа, Воскресна Утреня, Свячення Пасок — Пайн Ривер.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт (9.00 ранку). Повна Відправа Вел. і Свячення Пасок.
10. Світлий Понеділок — Боян 9.00 год. ранку.
11. Світлий Вівторок — Зелена (Ворд) 9.00 год. ранку.
16. Неділя Томина, Провідна — Етелберт (Спільне Свячене).
23. Неділя Мироносиць (Проводи) Венлав
30. Неділя Розслабленого (Проводи) — Ґарленд.
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ
1. Субота — Восетна, Сповідь і Служба Божа для дітей, 9 рано
2. Неділя — Восетна, Квітна Неділя. Сповідь і Служба Божа для старших в 9 рано.
6. Четвер Страсний — Торгилд, 7 год. веч.
7. Пятниця — Нюбрук. Велика Пятниця, Благовіщення. Сповідь і Служба Божа в 9.30 рано.
Положення Плащаниці:
Торгилд, в 2-ій год. по пол.
Егремонт, в 3-ій год. по пол.
Редватер, в 4.30 по пол.
Восетна, в 6.30 веч.
Радвей, в год. 8-ій веч.
8. Субота Освячення Пасок: Егремонт, в год. 11-ій перед полуднем.
Федора, в год. 1-ій в пол.
9. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ — Редватер. Полуношниця, Утреня, Служба Божа, Освячення Пасок, 11.30 ночі.
Торгилд, Полун. Утреня, Освячення Пасок, 3.30 ночі.
Нюбрук, Полун. Утреня, Освячення Пасок, 5.30 рано.
Восетна, Полун. Утреня, Освячення Пасок, 7.30 рано.
Радвей, Полун. Утреня, Освячення Пасок в 9-ій рано.
10. Світлий Понеділок — Федора
12. Світлий Вівторок — Егремонт
16. Неділя — Торгилд, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Візел Крік, Проводи в год. 3-ій по пол.
Box 123, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
КВІТЕНЬ
2. Неділя Квітна — Лак Ла Біш.
6. Стр. Четвер. Страсти — Лак Ла Біш
7. Велика Пятниця й Благовіщення — Сирейл
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Лак Ла Біш 12.30 ранку.
- Крейгенд 4.30 ранку.
Гресланд 7.30 ранку.
- Сирейл 10 ранку
10. Світлий Понеділок — Боїл
11. Світлий Вівторок — Норал
16. Неділя Томи — Крейгенд
23. Неділя Мироносиць — Гресланд
30. Неділя Розслабленого — Боїл
Lac La Biche, Alta. Box 443

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man. Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
КВІТЕНЬ
2. Неділя Цвітна — Равнгия.
6. Четвер. Страсти — Торсбі.
7. Пятниця, винос Плащаниці 8-ма год. ранку — Торсбі,
9-та год. ранку — Калмар,
1-ша год. по полудні — Брудергайм.
2.30 хв. пополудні — Пено,
8-ма година вечора — Оновей.
8. Субота — Оновей. Посвячення Пасок
7-ма год. вечора, посвячення Пасок — Торсбі,
8-ма год. вечора, посвячення Пасок — Калмар.
10-та год. вечера, посвячення Пасок — Брудергайм,
11.30 ночі Полуношниця — Кагвин.
9. Неділя, Світла Пасхальна Заутреня й Служба Божа 12-та година ночі в — Кагвин.
8-га год. ранку — Пено.
4-та год. по полудні Пасхальна Вечірня — Брудергайм.
10. Світлий Понеділок — Брудергайм.
16. Неділя. Проводи — Калмар.
23. Неділя, Проводи — Оновей.
30. Неділя, Проводи — Кагвин.
Address: 9830—109th Ave., Ph.: GA-28012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ
1. Субота Лазарева — Едмор (Сповідь).
1. Субота Лазарева — „Коло Федаків" (Сповідь).
2. Неділя Квітна — Шіго місто. (Сповідь).
2. Неділя Квітна — Фовм Лейк (Сповідь).
3. Стр. Понеділок — Тафнел (Сповідь).
6. Стр. Четвер — Шіго місто (Страсті).
7. Велика Пятниця і Благовіщення — Шіго місто.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Едмор.
9. ВЕЛИКДЕНЬ — Виннярд.
10. Св. Понеділок — Шіго Полудн.
10. Св. Понеділок — „Коло Жучканів".
11. С. Вівторок — „Коло Мельничуків"
16. Неділя — Тафнел.
16. Неділя — „Коло Стадників"

УВАГА: Про винос Плащаниці та про свячення пасок Громади будуть своєчасно повідомлені.
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD 7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1961. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1961. ЧИСЛО (1132) 8

Переслідування за димовою заслоною „толеранції"

Пропаганда в „Правді"

Советська газета „Правда" (орган Центрального комітету комуністичної партії СССР) у числі за 8-го січня 1961 р. присвятила редакційну статтю на тему політики режиму СССР супроти релігії. Згадана газета найперше цитує такі такі слова Микити Хрущова: „Бути атеїстом — це ще не значить ображувати релігійні почування церковників".

„На жаль, не всі советські публікації пам'ятають цю пораду" (Хрущова), — продовжує „Правда", і додає, що в численних советських писаннях видно брак об'єктивності, бо всіх тих, що ходять до церкви, називається „безграмотними"... „А вже особливо жахливий жарґон деяких атеїстичних статтей, що релігійні збори називають мітинґами ґанґстерів" чи „гніздами розкладання", а священиків посуджується в неморальних ділах, і цього роду обвинувачень недавно було повно в деяких советських публікаціях". „Не треба в ідейній боротьбі обмежуватися тільки критикою недостойних священиків, і не треба служителям культів читати мораль, навчати їх, бо це не поможе там, де вірні свідомо релігійні", а серед віруючих є „багато культурних людей". „Такі статті тільки докучають вірним, але вони не відограють основної ролі в протирелігійній пропаганді, що являється дуже важливою частиною побудови комунізму". Боротися з релігією „дозволяється тільки методами освідомлення, а разом з тим треба пильної чуткості, щоб бути певному, щоб духовенство слухало советських законів". А для комунізму „кінцевою метою є звільнити всіх громадян з-під трійливого впливу релігії" — при тому прогрозливо заявляє „Правда".

Ліквідують святині

За тією „димовою заслоною" пропаганди в „Правді", яка намагається піддати суґестії, що в СССР нібито припиняється терор проти релігії й фізичне винищування Церков, відбувається масова ліквідація церков. Напр., німецький часопис „Дер Хрістліхе Зонтаґ" (22.I.1961) подає (за італійськими джерелами), що в Києві 1959 р. було відкритих 26 церков (у туристичному путівнику було 32!), а 1961 р. залишилося тільки 8, і недавно закрили Видубицький манастир (там було 60 ченців). У Ленінграді ще недавно було 14 відкритих церков, а тепер тільки 8, в Калініному 1 церква, у Мінську 3 церкви, у Львові 10, у Смоленську 2, в Новгороді 1. Стільки про це „Дер Хрістліхе Зоннтанг".

У лютому преса принесла вістки, що в Галичині масово закривають церкви, — Львові закрили церкви: Св. Онуфрія, при вул. Жовківській, на Знесінні й на Богданівці. У Золочеві закрили дві церкви. Минулого року советськи часопис „Труд" домагався ліквідації Почаївської Лаври, а цього року вже подали, що всіх ченців з цієї Лаври вже виселили до містечка Почаєва, тайна поліція нотує всіх прочан, що приходять до Лаври, а часопис „Труд" натаврував тих прочан печаттю „українських націоналістів", так як і саму Почаївську Лавру проголосив „гніздом українського націоналізму".

Закривають православні духовні школи

1959 року закрито дві православні духовні Семинарії в Україні: в Києві і в Ставрополі, а до Семинарії в Луцьку вже заборонили дальші вписи кандидатів, цебто вона в стані ступневого ліквідування

В Україні за часів большевицької влади взагалі ніколи не було дозволено відкрити православну Духовну Академію. У Московщині дозволили відкрити дві.

Митрополит Макарій помер

Сирійський православний журнал „Да Ортодокс Ворлд" (квітень, 1961 р.) подав таку вістку:

„Москва. — Макарій, Митрополит Варшавський, 78-літній голова Православної Церкви в Польщі, по довгій недузі помер у місті-пристані Одесі над Чорним морем, — повідомило радіо з Москви. Воно подало, що він приїхав в Одесу на лікування. Православна Церква в Польщі з її 100,000 вірними має статус незалежності, але вона перебуває у зв'язках з Російською Православною Церквою.

Із свого попереднього становища Митрополита Львівського Архиєпископ Макарій перейшов на становище Голови Православної Церкви в Польщі 1952 року. Це було по чотирьох роках після того, як Митрополит Діонисій Валединський, попередній Голова, був усунений із свого становища російською окупаційною владою і поставлений в стан домашнього арешту в Сосновці на Шлеську. Митрополит Діонисій був звільнений з советського арешту й повернувся додому.

Римо-католицькі власті обвинувачували Митрополита Макарія в провадженні ліквідації уніятських церков в Рутенії (? — р. В.) і в Україні в 1946-47 роках. Коли він став Головою Православної Церкви в Польщі, то радіо Ватикану окреслило його, як „довірену людину Патріярха Олексія — ляльки Кремля". Ці слова відносяться до Патріярха Олексія — Первоієрарха Російської Православної Церкви".

ЗВЕЛІВ ТВАРИНАМ ПОСТИТИ

Кардинал Виллиям Ґодфрі, Архиєпископ Вестмінстерський (Англія) наказав католикам в Англії, щоб у п'ятницю 24 лютого разом з людьми постили й собаки та коти, а ощаджений харч віддали бідним людям.

У Мексико не сталася „Фатіма"

У підгірській місцевості біля Фатіми в Португалії 1917 року троє пастушків сказали, що вони бачили, як через пасовище пройшла „біла пані", яка промовляла до них; і навколишні селяни були переконані, що це була Мати Божа, отже вони почали святкувати цю подію. А коли з цього вже витворилася місцева традиція, то через кільканадцять років (1930) і католицький епископат у Португалії признав це за чудесне явління Богородиці тим пастушкам, і Рим офіційно проголосив культ Матері Божої „Фатімської", як покровительки плянованого Римом навертання Росії на католицтво.

Між іншим, запевнення Риму, що Діва Марія предсказала цим трьом пастушкам біля Фатіми, що 1960 року у світі станеться щось надзвичайне, і що перед тим Рим об'явить це, що має статися (сподіване „навернення" Росії на католицтво, чи „кінець світу"), — не були виконані: Рим не проголосив на 1960 рік цієї „тайни".

* * *

Журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (лютий, 1961 рік) подав таку новинку:

„Римо-католицькі церковні власті в Мексико натаврували претенсії 14-літньої дівчини, яка живе в маленькому гірському селі, що їй появилася Діва Марія, „фальшивими й обманними".

І церковні, й державні власті погодилися на тій точці, що в маленькому сільці Сан-Сальвадор, у провінції Ґванахуато, вістка про „чудо" наспіла після того, як 14-літня Хуана Єбра Паян нагло „збудилася" з 24-годинної сп'ячки (сп'ячка, один з родів летаргічного сну, замітка — р. В.).

Батьки цієї дівчини, мабуть, думали, що вона померла, отже приготовлялися до її похоронення. Коли ж дівчина розплющила очі, то, як кажуть, вона промовила: „Діва Марія порадила мені ще залишитися на цьому світі, щоб чинити добро своїм ближнім".

Хуану прибрали в біле, насадили корону з квітів на її голову, і сотні „паломників" проводили її до лікарні, де лікар оглянув її. Лікарі поставили таку діягнозу в цій проблемі, що це одна з „суґестій", — що хтось „вмовляв" у неї, що вона бачила Діву Марію. Далі, вже пізніше провірили, що вона в минулому мала галюцинації (хворобливі видива, — р. В.), в які спонукували її вірити її ж батьки й тітка".

ЗАБОРОНА БРИТИ БОРОДИ

Грецький Православний Митрополит Феофилакт видав офіційне остереження духовенству Греції, щоб воно не поважувалося брити собі бороди, бо це, сказав він, „не лицює духовному санові".

ПРОЧИТАТИ В ХРАМАХ

† СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ, АРХИЕПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ У.Г.П.Ц.К.

До Високопреподобного Духовенства і Вірних Східньої Єпархії

ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАННЯ 1961 р.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю всіх з цим Великим і Радісним Святом із Свят!

Це Воскресення День не тільки Христового Воскресіння, а разом і нашого. Він перший, а ми в Останній день, як Він запевнив нас. Тому — Просвітімось Торжеством і одно одного обнімімо в святій радості. Бо Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував.

І нам дарував життя вічне — поклонімось Його Світлому Воскресінню.

У цих радісних піснях все сказано, як нам треба зустрічати й святкувати радісний День Світлого Христового Воскресіння. Христос Надія наша. Він Посередником між нами й Богом. Він одівся в наше єство, тому, який Він у воскресенні, такими будемо й ми в свій час. Каже Ап. Павел: Як у Адамові всі вмирають, так у Христі всі оживуть (I Кор, р. 15). Тому ми сміливо і з певністю говоримо в Символі Віри: „Чекаю воскресення мертвих і життя будучого віку". Віра в воскресення мертвих іде від самого Праотця Адама, бо вже патріярх Енох, сьомий від Адама про нього говорить. (Див. Послання Ап. Іуди 1, 14-15). Вірив у своє воскресення многостраждальний Іов. (Іова 25-27) Св. пророк Давид в великому піднесенню висловлює ту ж віру у псалмі:

„Ти не покинеш душі моєї в аді і не даси святому Твоєму зазнати тління. (Пс. 15, 10).

Пророк Ісаія каже до Бога:

„Оживуть мерці Твої, встануть померлі тіла! Торжествуйте кинуті в порох: бо роса Твоя, Господи, роса рослин і земля повернуть мерців. . . (Іс. 26, 19). Так вони вірували, але Господь Ісус на Собі показав, як станеться те воскресіння. Він воістину воскрес, але в духовному тілі, яке вже не підлягало законам фізичним. Того Його тіла вже не могли спиняти ніякі перегороди фізичні. З'явився несподівано, як дух, в кімнаті, як двері були замкнені, і тут же ставав невидимий. Вознісся на Небо без посторонньої сили. Так саме й ми, в таких тілах воскреснем. Каже Ап: „Сіється (кладеться в землю) тіло звичайне, а встає (воскресне) тіло духовне. . . Як носили ми образ земного (Адама) так носитимемо образ Небесного, (Христа Господа). Іще скажу: кров і тіло Царства Божого унаслідувати не можуть, ані тління не наслідує нетління. Не всі ми (люди) повмираємо, але всі перемінимося. . . Мертві воскреснуть, а живі зміняться. . . (I Кор. 15, 44-55). Чому треба радуватися, що й ми воскреснем? Христос Господь воскрес для слави з Отцем і нас воскресить для тієї ж слави разом з Ним. Про те Він Благав Отця Свого в саду Гетсиманському такими словами:

Отче! хочу, щоб де Я там були й ті, яких Ти дав Мені, щоб бачили славу Мою... (Іоана 17, 24) А яка ж та Слава? Ап. Павло був піднесений до третього неба і бачив таке, якого людською мовою не можна висловити (I Кор. 12, 1-6) Око не бачило, вухо не чуло, на серце людині не сходило те, що Бог наготовив для тих, хто любить Його. Св. Іоан Богослов, який мав видіння на острові Патмосі, каже:

„Улюблені! Ми тепер діти Божі, але ще не виявилось, що ми будемо, знаємо тільки, що коли (Він) явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є. (Іоана перше послання 3, 2).

Отже, в чому радуватися й веселитися, що Христос воскрес, бо Він сказав, що нас воскресить у свій час і будемо рівні з Ангелами (Луки 20, 35-36). Обітниці Його певні, як слово Бога. Сказав Він:

Хто Мені служить, нехай іде за Мною, і де Я, там і слуга Мій буде. . , його вшановує Отець Мій. (Іо. 12, 26) А Ап. Павло пише: Якщо хто не вірує, то Бог залишається вірний, бо Себе зректися не може. . .

Отож, ми віруємо і в надії радуємося і в тій же надії молимося за померлих.

Яка безмежність і неосяжність страждань і Воскресення Христових! Ось вона: Він—„У гробі тілом, у аді з душею, як Бог, у Раю з розбійником і на Престолі з Отцем і Духом. Все наповняє, як необмежений".

Із аду вивів Адама і ввесь рід його, вернувши їм Небесний Рай (I Пет. 3 18-20) а нам відкрив двері того ж Раю і настирливо кличе ввійти в нього. Ось чому день Його світлого воскресіння такий радісний празників празник і торжество із торжеств. Ось чому „небеса достойно веселяться і земля радується". Празнує або святкує світ видимий увесь і не видимий, бо Христос воскрес — радість вічна. Ось чому співаємо: „Світися, світися, новий Ієрусалиме, бо слава Господня над Тобою засяяла, радій нині і веселися Сіоне, а Ти чистая красуйся Богородице (стань у величній царській красі Твоїй праворуч Сина Твого (Пс. 44).

Ось чому таке миле, таке зворушливе й радісне вітання —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!!!

бо й нам Він дарував життя вічне. Ця радість вища за всі радощі земні. Ніколи її не відчують ті, що відвернулися від Христа Господа, а повірили в суєтні міркування гордих людей, які зненавиділи Бога. Вони найлютіші вороги самі собі. Сатана засліпив їм очі так, що вони дивлячись не бачать і слухаючи не чують. Гординя не дає їм можливости придивитися, щоб зрозуміти та повернутися до Бога, як сказав Ісая пророк (Розділ 6).

Люди замість життя полюбили смерть. Замість любові Христової полюбили ненависть. Христос Господь всім людям приніс свободу, а люди без Бога полюбили насильство та неправду. Господь же судитиме всіх за діла їх. Ми ж дорогі Браття й Сестри, пам'ятаймо слова Господні до жен Мироносиць: Радуйтеся! Пам'ятаймо й слова Ап. Павла: Радуйтеся і ще кажу радуйтеся, бо Господь близько. Молімося і за них, щоб і їм Господь відкрив очі й серце до пізнання цієї Божої несказанної Правди та Любови. Помолімося і за Матір нашу Україну і за тих, що там живуть і не мають змоги вільними устами прославляти воскреслого Господа. Молімося, щоб Господь знову наповнив Матір нашу Україну радісними дзвонами та співами на честь Воскреслого Спасителя Нашого.

А ми в цей день, що його дав нам Господь радіймо і веселімося в ньому з повною вірою, що Господь не забуде вірних своїх докраю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Воістину Воскрес Господь

Воскресне і Правда Його.

Йому Слава на віки вічні. Амінь.

Дано року Божого 1961 в Катедрі Св. Володимира, місто Торонто, Онт.

Брате й Сестро, Прочитайте та давайте другим, щоб усі знали.

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодних Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по **15 центів одна або 2 за 25 ц.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

(а) Світлі Ризи (білі, срібні, жовті, золоті)

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

б) ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений	42.50

(в) ПЛАЩЕНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім осіб

З шовковим обшиттям	100.00
З золотим обшиттям	125.00

Спаситель тільки

З шовковим обшиттям	70.00
З золотим обшиттям	100.00

(г) АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна	15.00

(г) КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон св. Андрея Критського	1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УКРАЇНЦІ КАНАДИ!

Бог благословив труди й працю перших українських поселенців у Канаді. Вони доробилися в Канаді не лише матеріяльного добробуту, але й задержали свою українську віру й традицію.

Сімдесятиріччя українського поселення в Канаді в цьому році зустрічається з сотими роковинами смерти Тараса Шевченка. Тарас Шевченко для всіх українців близький і дорогий. Своїм словом накреслив він шлях, по якому повинен вести життя український нарід, щоб задержати людську гідність, щоб чужі люди його шанували та щоб пов'язати в один нерозривний історичний ланцюг українські покоління — живих, мертвих і ненароджених дітей України, в Україні й поза Україною.

Символом того, що Українці Канади бажають жити так, як Шевченко навчав, буде пам'ятник на гарній і репрезентативній площі Манітобської леґіслятури. Його будують українці Канади своїми щирими пожертвами.

Відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові, получене з Всенароднім Крайовим Здвигом, відбудеться в цьому році, 8 і 9 липня. Підготовляймось зустріти ці великі дні в свідомості нашого наближення до Шевченка, з чистим серцем і добрими намірами.

Склонім у пошані й любові наші голови перед великим духом Шевченка і під час цьогорічних обходів приречім собі в радості й смутку бути поблизу нього.

Хай запанує між нами безсмертний дух Шевченка!

Хай він веде нас до тих вершин, на яких є здійснення його заповіту!

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Президія

ЗВЕРНЕННЯ

Голови Уряду Канади ВДост. Джана Діфенбейкера у 100-ті Роковини смерті Тараса Шевченка й 70-ті Роковини українського поселення в Канаді

Минає століття від смерті Тараса Шевченка, великого українського поета, і це дуже похвальне, що в його честь буде стояти пам'ятник на площі Манітобської леґіслятури.

Він, як поет, не тільки що збагатив літературу свого народу, але й зродив у народі надію на визволення. Він змагався за краще для свого народу й одночасно того самого він бажав усім поневоленим у всьому світі.

Цього року припадає також 70-ліття українського поселення в Канаді. Праця й посвята українських піонерів на західніх преріях багато причинилися до розвитку Канади, і вклад, що його зробили вони та їхні діти в господарське, культурне і суспільне життя Канади, заслуговує на вирізнення.

З нагоди обидвох визначних Роковин мені приємно переслати від Уряду Канади сердечний привіт і найкращі побажання всім демократичним українським організаціям і канадцям українського походження.

Оттава, 1961. Дж. Діфенбейкер, Прем'єр Міністрів Канади.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ

„І не будь ти невіруючим, але віруючим!"
Ів. 20:27.

Тяжким ударом була хрестна смерть Спасителя для Його учнів-апостолів, але той удар був стократно нагороджений радісною вісткою про Воскресіння Христове. Лише один серед апостолів був у такому упадку духа, що не повірив у правдивість вістки про Воскресення й домагався наочного доказу: бажав торкнутися Ран Воскреслого.

Спаситель дав йому можливість доторкнутися до Своїх Ран і при цьому додав: „І не будь ти не віруючим, але віруючим!", тобто коли не повірив братам своїм, коли не повірив Слову Моєму, тоді повір Ранам Моїм!. . .

Майже дві тисячі років минуло від часу, коли сталася ця подія... про правдивість Воскресіння Христового, здавалося б, уже не могло бути найменшого сумніву навіть в найбільш закам'янілих душах, а проте й сьогодні є багато бажаючих вложити пальця свого у Рани Христові, щоб переконатися, що Він воскрес. . .

Не роз'ятрюй Ран Христових, брате і сестро, не шукай доказу про правдивість Воскресіння там, де шукав апостол Фома, але шукай у тій Правді, яка віки перетривала, з найбільших випробувань вийшла й присвічує дорогу в життя кожному, хто знає, що таку Правду, що у віках не гине й не старіє, **міг дати нам лише Той, що „смертію смерть переміг!"** І тому не будь не віруючий, але віруючий!

НЕДІЛЯ МИРОНОСИЦЬ

„Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: „Радуйтесь!"
Матв. 28:10.

Від першого християнського дня й до сьогодні, від мурів Єрусалиму й до останнього краю землі, де лише проповідується Св. Євангеліє, разом з вісткою про Воскресіння Христове згадується і пам'ять про жінок-мироносиць, які перші удостоїлися почути вістку про Воскресіння і перші отримали привіт Воскреслого Спасителя.

Таку честь заслужили собі жінки-мироносиці своєю глибокою вірою, що вела їх за Спасителем на всіх Його шляхах земної проповіді і тримала під Хрестом на Голготі, в той час як учні зі страху розбіглися. . .

Через жінок мироносиць Христос подав спокій Свій світові, через жінок-мироносиць Христос дав право усім жінкам-християнкам бути повноправними членами Церкви і суспільства. Ні одна релігія, ні одна соціяльна система до сьогоднішнього дня не поставила жінки на таку височінь, як це зробив Спаситель Своїм одним Словом: „Радуйтесь".

Радуйтесь — це значить розділяйте перемогу з Своїм Христом, це значить радійте з Ним і творіть з Ним новий світ — світ перемоги над злом і смертю, світ Правди й Любові.

Жінка-християнка має не лише право, але й обов'язок, святий Богом даний обов'язок, творити завтрішній світ через виховання молодого покоління.

Укладаючи в душу своїх діток Христову Науку жінка уподібнюється до жінки-мироносиці, яка перша понесла цю науку у світ. Тому, дорогі сестри, ревно пильнуйте цього свого найпершого життевого обов'язку, наслідуючи в ревності своїх славних попередниць жінок-мироносиць, жінок-апостолів Христової Науки.

НЕДІЛЯ РОЗСЛАБЛЕНОГО

„Хочеш бути здоровий?"
Ів. 5:6.

Тридцять вісім років лежав розслаблений біля цілющої купелі й не було кому допомогти йому сцілитися. . . Кожний пильнував себе, кожний проходив біля нещасного каліки з погордою до його немочей, не виявляючи бажання допомогти його горю. . . Аж ось по довгім часі з'являється Спаситель і питає: „Хочеш бути здоровий?", питає не тому, що не знав бажання розслабленого, але тому, щоб сам розслаблений відповів собі на це питання.

Сотні років лежить наш рідний народ „замучений розбитий мов паралітик той на роздоріжжі, людським презирством ніби струпом вкритий" і немає кому його зцілити, немає кому допомогти увійти в цілющу купіль. . . Кожний проходить мимо, кожний пильнує себе. . .

Постав собі запит і дай на його відповідь, брате і сестро: чи хочеш, щоб народ твій здоровим був?! Коли хочеш, то — устань! Устань сам і сама, іди до цілющого Джерела Христової Науки, проси в Господа допомоги, проси сцілення для себе й для свого народу! Проси ревно, проси з вірою і по вірі твоїй буде дано тобі!..."

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„АКЦІЯ СОЛІДАРНОСТИ"

З католицької організації Український Християнський Рух вилонилася організація, що називається „Секретаріят Акції Солідарности у 15-ліття Переслідування Української Католицької Церкви". Цей Секретаріят видав на циклостилі на 10 сторінок Звернення п. з. „Спільне звернення української спільноти у вільному світі з нагоди акції солідарности проти релігійних переслідувань в Україні". До того Звернення доданий супровідний лист (також на циклостилі), датований у Сарсель (Франція) 8-го березня 1961 року. Цього листа підписав проф. д-р Володимир Янів, президент Українського Християнського Руху і він же секретар Акції Солідарности.

У самій назві Акції Солідарности, в її повнішому вияснені сказано, що ця акція відбувається „у 15-ліття переслідування Української Католицької Церкви", — це зазначено у вищезгаданому листі Секретаріяту Акції Солідарности; і там таки сказано, що це „протест проти переслідування Церкви в Україні, а рівночасно в обороні ЙЕ Високопреосв. Митрополита-Ісповідника", цебто, „Архиєпископа Йосифа Сліпого, пораз третій оце засудженого за вірність Апостольській Столиці", — додано у Зверненні.

У Зверненні говориться про заборону та криваві переслідування української католицької Церкви на Правобережжі (1838) та на Холмщині (1875)".

У супровідному листі до Звернення чиясненo, що „вже від року 7 Центральних Організацій Світського Апостоляту переводить Акцію Солідарности"; і сказано: „Підписи збирано в місяцях листопад-грудень 1960 р. і січень-лютий 1961 р. Скількість охоплених тою формою Акції країн — п'ятнадцять, — скількість заступлених організацій та установ — 134 центральних (не говорячи про регіональні), скількість зібраних підписів — 215 репрезентантів центральних установ. . . серед зібраних підписів находимо прізвища осіб в с і х наших середовищ, як теж **різних віровизнань, різних поколінь, різного територіяльного походження"**. А до преси є таке звернення, щоб вона помістила цей протест-документ: „Але вміщення документу — це також доказ солідарности Вашого Органу з цілою Акцією. Цей доказ остільки важливий, щоб на нього можна було покликатися в нашій зовнішній акції. Річ у тому, що ми хочемо переслати документ з підписами та із згадкою про реакцію преси до міжнародніх Організацій (Секретаріяту Стану Його Святости, ООН, УНЕСКО та ін."

У цьому ж супровідному листі до Звернення сказано: „Ми не сумніваємося, що цей винятковий вияв нашої національної солідарности стрінеться з якнайкращим прийняттям нашої спільноти, яка напевно **шукатиме** серед підписів, **хто саме** Звернення підписав і наскільки листа підписів є повна, наскільки вона відповідає вахляреві наших політичних, культурних та громадських установ". (Усі підкреслення належать авторам листа Секретаріяту Акції Солідарности, — ред. В.).

Серед листи підписів 117 центральних українських організацій та 101 підписів провідників центральних організацій, що приложені до Звернення, знаходимо підписи провідних українців-некатоликів, напр.: протестанти — П. Ковальчук — голова і В. Боровський — секр. Укр. Євангел. Об'єднання; православні — проф. д-р Ю. Шевельов — голова УВАН у США; полк. М. Стечишин — голова СУВІ; проф. д-р Ю. Бойко — голова Незалежної Асоціяції, проф. д-р П. Курінний — за УВАН у Німеччині; проф. д-р І. Марченко — голова СУУВ і Крайової Управи СГД у Британії і багато інших.

***

Згаданих 7 Центральних Організацій „Світського Апостоляту", які створили „Акцію Солідарности" — це Католицька Акція, яка має також назву „Світський Апостолят". Католицька Акція („Світський Апостолят") серед католиків кожної національности являється складовою частиною міжнародньої Католицької Акції, що її **найвищий провід є в Римі.**

А це значить, що „Акція Солідарности" не є жодною суверенною українською організацією, а являється вона частиною інтернаціональної Католицької Акції.

Протест „Акції Солідарности" відбувається під кличем оборони „Української Католицької Церкви" перед переслідуванням Москви.

„А к ц і я Солідарности" протестує: проти ув'язнення Митрополита Йосифа Сліпого Москвою „за вірність Апостольській Столиці" (Римові) і проти цього, що вся Правобережна Україна з Києвом повернулася до Православія (1838) і до Православія повернулася Х о л мщина (1875).

„Акція Солідарности" ставить вимогу, щоб усі українці, а в тому й також православні українці, підтримали цей протест, який буде предложений „у Секретаріяті Стану Його Святості", цебто папи, і це мало б показати, що й православні українці й протестанти, мовляв, протестують проти цього, що Правобережна Україна й Холмщина повернулися до православія, і що українці всіх віровизнань солідаризуються з Митр. Йосифом Сліпим за його вірність Римові.

Інакше кажучи, Звернення Катол. Акції вимагає від православних українців, щоб вони заявили папі свою підтримку т. зв. Берестейській унії (1596), заведеної польською силою, внаслідок чого православна Україна з Галичиною, Холмщиною і Правобережною Україною аж по Київ була віддана під римсько-польську владу. А це дало б папі аргумент у руки, що, мовляв, православні українці „бажають унії з Римом", і вважають православну Холмщину та Правобережну Україну аж по Київ нібито „римською спадщиною".

***

У Зверненні „Акції Солідарности", між іншим, протестується проти московського „нищення в рівній мірі української католицької, що й української православної, але незалежної Церкви, — і то як за царату, так і за безбожницького совєтського режиму".

Українська Православна Церква, поневолена Москвою, тепер уже не має в Україні своєї незалежности. „Акція Солідарности" нібито натякає на оборону Української Православної Церкви, але тільки **незалежної;** натомість про оборону тисячів українського православного духовенства, монашества, єпископів і українського православного загалу в московсько-комуністичній неволі, де вже немає **незалежної** Української Православної Церкви, у З в е р н е н н і „Акції Солідарности" не говориться. З цього можна робити висновок, що українського православного духовенства, мона-монашества і всіх православних українців та православних єпископів — українців в У к р а ї н і „Акція Солідарности" не вважає переслідуваними за Віру Христову, поскільки вони підлягають Російській Церкві, в яку їх насильно включено.

„Акція Солідарности" Православну Церкву в Україні лише так довго вважає українською, як довго вона **незалежна** від чужих церковних властей (у даному випадку — від Москви); тим самим „Акція Солідарности" уповноважує православних українців твердити, що ніколи не існувало, й не існує це, що називають „Українською Католицькою Церквою", бо вона не є **незалежною** Церквою українців-католиків, а підлягає чужим церковним властям у Римі.

***

„Ація Солідарності" — цебто Католицька Акція — підкрелює, що „Українська спільнота. . . напевно **шукатиме** серед підписів, **хто саме** Звернення підписав. . .", — і ці її слова не можна вияснити інакше, як тільки спробу зробити моральний натиск на громадянство, а головно на його організації — з надконфесійними й різноісповідними включно — та особисто на їхніх провідників. Ці підкреслені слова „Акції Солідарности" можна також зрозуміти, як свого роду остереження й моральну погрозу. Бо ж звідки „Акція Солідарности" може знати заздалегідь, чи „громадянство напевно **шукатиме** серед підписів, **хто** Звернення підписав"? Отже з того виноситься враження, що цього шукатиме не громадянство, а тільки „Акція Солідарности", цебто Католицька Акція.

У демократичному світі релігія й Церква — це справи добровільні, і силувати до них нікого не вільно. Отже, коли дана релігійна група обороняє свої релігійні інтереси, то їй також не вільно силувати (хочби й тільки морально) нікого, щоб він цій групі допомагав, бо це суперечить основним принципам демократії — і особливо важливо знати це для демократичних країн американського континенту, а вже найбільше, коли йдеться про Канаду й Америку, на сторожі демократії яких стоять прилюдна опінія й державні закони, — хоч дехто в Европі може бути непризвичаєний до цього.

***

„Акція Солідарности", виступаючи в обороні бувшої унії на Правобережній Україні й на Холмщині, тим самим підтримує ту унію, яку Рим і Польща насильством і розбоєм частині України 1596 р. (т. зв. „Берестейська унія") накинули. Католицька Акція в Польщі 1938-39 рр. з уповноваження папи тому й винищувала українські православні церкви на Холмщині й Підляшші, бо Рим уважає, що православна Холмщина й Підляшшя — це буцімто „католицька спадщина"; „Акція Солідарности" тут солідаризується з Римом, і також уважає Правобережну Україну й Холмщину буцімто католицькою спадщиною.

„Акція Солідарности" має право і обов'язок ставати в обороні тих, яких Москва переслідує за їхню „вірність Апостольській Столиці" (Римові), як це вона заявляє про Митр. Й. Сліпого. Православні ж українці, як християни, завжди стають в обороні тих, кого переслідують за вірність Христові; і православні українці, як українці, завжди стають в обороні тих, кого переслідують за вірність Україні.

Православні українці і їхня Церква впали жертвою безбожної влади Москви, і ніхто їх спільним християнським фронтом не підтримав. Але православні українці завжди є в перших рядах Християнства в його боротьбі проти безбожних сил, проти яких тепер виступає також і „Акція Солідарности", — але при цьому „Акція Солідарности" відкрито заміряється до удару й по православних українцях, коли вона стає в обороні бувшої унії, на правобережній Україні й на Холмщині, яку (унію) православній Україні силою накинули вороги українського народу. Православним українцям залишається глибоко пожаліти, що „Акція Солідарности" використовує момент спільної боротьби Християнства проти безбожних сил, як нагоду для своєї унійної акції серед православних українців, і перед лицем усього світу.

Чистка серед урядових „надзирателів" над Церквою

Від минулого року по наші дні совєтська влада проводить пожвавлену чистку в рядах того урядового апарату, що призначений контролювати релігію й Церкви в СССР.

Минулого року влада усунула міністра по Справах Російської Православної Церкви Г. Г. Карпова, а на його місце назначено Володимира Олексієвича Куроєдова. Тоді ж таки було усунено Митр. Миколая, Архиєпископа Крутицького й Коломенського, з його посту голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, а на його місце назначили 31-літнього Єпископа Нікодима.

Проф. Г. Г. Карпов і Митрополит Миколай належали до числа тих провідних церковно-політичних діячів, які впродовж цілих років користувалися опінією дуже лояльних і особливо довірених в уряді сановників.

Ці зміни на постах відбуваються під алярмуючий супровід совєтської преси, що, мовляв, церковні провідники лояльністю до влади намагаються зберегти релігію й Церкву. А одночасно починається нова хвиля ліквідації православних церков.

Угода кардинала Вишинського з комуністичним урядом на вазі проби

Примас Католицької Церкви в Польщі кардинал Стефан Вишинський за згодою папи 1956 року підписав угоду з комуністичним режимом Ґомулки, і з усім єпископатом закликав католиків голосувати за урядом Ґомулки. Силою цієї угоди Католицька Церква в Польщі співпрацювала з комуністичним режимом у політичній і господарській ділянці, а уряд зобов'язався толерувати Церкву в чисто релігійній ділянці, але щоб Церква матеріяльно була самовистачальною.

Але з тією „свободою" релігії вийшло так, що постали дві великі проурядові (отже прокомуністичні) католицькі організації: „Пакс" і „Харітас". Цього року на у р о ч и с т о с т я х 15-ліття „Пакс-у" було 400 католицьких священиків. Священики масово записуються й до „Харітас", бо від обидвох цих організацій „Пакс" і „Харітас" католицькі ксьондзи мають краще матеріяльне забезпечення, ніж дає їм їхній єпископат.

Кардинал Вишинський має 15,000 ксьондзів, але вже кілька тисяч з них належать до режимових організацій, які підтримують комуністичну владу, щоб мати вигідніше життя.

Кардинал Вишинський видав з приводу цього Окружного Листа до всіх 15,000 ксьондзів із закликом до „більшої дисципліни" і до „готовості перетерпіти навіть переслідування".

Однак кардинал Вишинський не відкликав своєї формальної угоди („співжиття" й „співпраці") з урядом; а у висліді того католицькі ксьондзи, які масово записуються до проурядових організацій, уважають, що вони роблять тут не що інше, а тільки практично здійснюють це „співжиття" з комуністами, до чого зобов'язав їх кардинал Вишинський, підписавши угоду з червоним урядом.

КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП „ПОГРОЖУЄ" ШКІЛЬНИМ РАДНИМ

„Монсіньйор Ж. Н. Желіно, генеральний вікарій Оттавської римо-католицької архидієцезії, видав сильну погрозу по адресі католиків, які є членами шкільних рад у цій канадській провінції Онтеріо", подає „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (лютий, 1961 р.). „Якщо вони будуть вимагати, щоб католики платили податки радам публичних шкіл — замість платити радам сепаратних (католицьких) шкіл, то він, як заявив, не дасть їм „розгрішення".

БРАК МІСІОНЕРІВ — „СОРОМ ДЛЯ ХРИСТИЯНСТВА"

Місійний осередок у Базелі заявив, що в Камеруні, Ґані, Індії й Гонконгу „ще є місце для білих", — негайно потрібно принаймні 12 місіонерів. Однак немає охочих їхати в Африку й Азію. І Базельська Місія називає це „соромом для християнства" наших часів.

Безперечно, місіонери великих Церков воліють навертати віруючих християн іншого віроісповідання на своє, для „з'єдинення" — у Парижі, Нью-Йорку і т. р., бо це легча робота й вигідніша, а не їхати на невигоди в джунглі.

Створення держави Ізраїля „було підтримане Сходом і Заходом"

Дня 2-го лютого 1961 року в Монтреалі відбулася голосна дебата між світової слави англійським істориком професором Арнольдом Тойнбі і Яковом Герцогом, амбасадором Ізраїля в Канаді. Тойнбі заявив, що жиди, після проголошення держави Ізраїля 1948 року зробили з палестинськими арабами те саме, що гітлерівські націсти робили з жидами під час II світової війни, і що відібрання жидами Палестини від арабів подібне до того, як би індіяни в Канаді захотіли усунути з неї всіх білих і проголосити свою державу.

Пишучи про цю дебату, вінніпезький часопис „Да Ізраелайт Прес" (3. 2. 1961 року), між іншим, інформує:

„Саул Гаєс, директор Екзекутиви Канадського Жидівського Конгресу, також сказав слово у справі твердження проф. Тойнбі, що право жидів до Ізраїля може бути оспорюване. „Входити в історичні питання не потрібно взагалі", сказав п. Гаєс. „Починаємо з постанови Об'єднаних Націй і з прихильної опінії цієї більшості, яка створила державу Ізраїль.

Він підкреслив, що постанова Об'єднаних Націй створити державу Ізраїль „була підтримана і Сходом, і Заходом".

До цієї інформації „Да Ізраелайт Прес" слід додати, що це дійсно великий успіх жидівської дипломатії, коли вони добилися одноzгідної підтримки для створення держави Ізраїля і від комуністичної влади Сходу (Совєтський Союз і його сателіти), і разом від некомуністичних держав Заходу (Британія, ЗДА, Франція і т. д.).

Отже жиди кажуть, що совєтська влада помогла створити державу Ізраїля, і разом кажуть, що ця ж влада переслідує жидів.

ПРЕМ. КАТАНҐИ — ПРАВОСЛАВНИЙ

Прем'єр-міністр Катанґи, п. Чомбе, православний. К а т а н ґ а найбагатша країна бувших бельгійських колоніяльних територій, що входили в склад Конго за часів недавнього бельгійського колоніялізму.

Православний М и т р о полит центральної Африки ц. р. поінформував в Атенах, що православіє скоро зростає в Ґані, Камеруні, Анґолі, Уґанді, Кенії, Танаґаїці і в Родезії, а останньо і в Катанзі.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
І ПРОДАЄТЬСЯ
ТРЕБНИК
ЧАСТИНА ДРУГА
цебто
Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.
ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Між двома Ватиканськими Соборами

ВІД РЕД.: Друкування розвідки у „Вістнику" п. з. „Ісидор Самозванець" закінчилося з моментом започаткування друку розвідки „Між двома Ватиканськими Соборами", яку „Вістник" планував від себе, як окремий „Додаток" до вищезгаданої праці. Однак коли вирішено, що „Ісидор Самозванець" уже незабаром вийде окремою книжкою п. з. „Ісидоризм у Римській Церкві", то розвідка „Між двома Ватиканськими Соборами" становитиме собою формально окрему публікацію.

Однак папа Пій XII не екскомунікував суддів з Фльоренції (вони — католики). Чому? Відповідь на це дає вислід виборів до парляменту Італії 25-го травня 1958 року: християнські демократи здобули 12.500.000 голосів (273 мандати); ліберали — 16 мандатів; комуністи під проводом Пальміро Толіятті — 6. 700.000 (140 мандатів), соціялісти під проводом Ненні й соціял-демократи під проводом Сарагато — 5. 500.000 голосів. Католицька партія (християнські демократи) здобула 42 2% місць у парляменті, але в її нутрі існує розлам, бо і в ній є „ліве крило". З уваги на такий політичний стан серед населення Італії, уряд католицької партії, що являє собою абсолютну меншість у парляменті, мусів покарати єпископа, щоб не дати іншим партіям аргументу в руки, що він стоїть на службі Ватикану. Такі відносини в країні самого центру папства — в Італії.

На сьомому році проголошення папою Пієм XII догмату (1950 р.) про взяття Діви Марії з тілом на небо відбувся в Шікаго 1957 року конгрес католицького Товариства Маріології. На цьому конгресі була майже загальна думка така, що папа Пій XII „поспішився" з проголошенням згаданого догмату. Католицький учений богослов, священик Walter Burghart з католицької колегії у Вудсток, США, заявив, що Католицька Церква з деякого часу святкує Assumptio (взяття Богородиці з тілом на небо), але перед минулими віками в Церкві Христовій не знали „Ассумпціо', а знали тільки Dormitio (Успіння — смерть Діви Марії без узяття її тіла на небо)". І майже всі видатні католицькі теологи на цьому конгресі, з приявними єпископами між ними, не заперечили о. В. Бурггардтові; і тут делегат з Риму був майже осамітнений, коли він противився о. Бурггардтові й іншим теологам.[46])

Це була прилюдна критика найвизначніших католицьких богословів світу по адресі папи Пія XII, — його посудили, що він, діючи ex cathedra, допустився серйозної помилки у справі віри, — проголосив догматом це, що не згідне з історичною правдою у Церкві Христовій. А папа Пій XII прийняв цю критику мовчки.

По закінченні II світової війни у Франції постала католицька установа „священиків-робітників"; це священики, які самі ставали робітниками, щоб таким чином стати ближче справжніх робітників, і проповідувати між ними християнство, поборюючи серед них масовий комунізм. Але згодом Ватикан зчинив тривогу, що ці католицькі священики, мовляв, замість комуністів-робітників наверстати до релігії, „самі заражуються від робітників комунізмом". Ватикан зажадав, щоб установу ,священиків-робітників" було розв'язано, але Франція тут поставила спротив Ватиканові, і в 1951-53 рр., за папи Пія XII, між Ватиканом і Францією розгорілася боротьба, — по всій Франції залунала вимога, щоб папа не вмішувався у справи Католицької Церкви у Франції. Франція не уступила. Наслідник Пія XII, папа Іван XXIII вирішив просити. „Апостольська Столиця вислала французькому епископатові листа з проханням закінчити остаточно досвіди з „робітниками-священиками". Одночасно Ап. Столиця прохає французьких епископів шукати нових доріг для праці серед робітників, а саме, праці світських місіонерів".[47])

Це традиційне відгороджування священиків від народніх мас; по-друге, цим же сказано, що світські місіонери краще виконують своє місійне завдання, ніж духовні.

Католицьке Товариство Св. Сульпіція у Франції, у проводі якого стоять учені теологи-езуїти, 1958 року випустило „Вступ до Біблії" ,I том, 880 стор.). Передмову до цього твору написав римо-католицький архиепископ Вебер із Страсбургу, а кардинал Фелтен — Архиепископ Парижу й примас Франції після своєї цензури поблагословив це видання. Але Ватикан тоді ж таки (1958 року) осудив згадане видання як „ересь". Чому? Архиепископ Жюльен Вебер у своїй передмові до цієї книжки написав, що досьогочасна наука Католицької Церкви про Біблію є „застаріла й назадницька", і деякі речі треба усунути, бо вони в модерному світі вже не приймаються, і насторожують людей проти Церкви. Знову ж Ватикан осудив цей „Вступ до Біблії", за виражені в цьому надто „модерні" думки архиеп. Вебера, що їх затвердив кардинал Фелтен. Римо-католицький Катехізис, випущений 1957 року тим же Товариством Св. Сульпіція у Франції, Ватикан також осудив за те, що він виданий „модерним способом", а цей Катехізис поблагословив кардинал Фелтен. Ці випадки з ватиканською забороною обох, вищезгаданих, церковних книжок у Франції — це тільки зовнішні ознаки принципового розходження між „модерним" світоглядом французького Єпископату й „традиційним" світоглядом Ватикану.

Світ призвичаєний до традиційного нахилу Ватикану якнайбільше основуватися на чудах, при чому в цій справі він завжди займав безкритичне становище. Тому-то треба вважати несподіванкою той факт, що римо-католицький епископ епархії Нансі у Франції Emile Pirolley 1960 року заборонив у Богослуженні трьох священиків, які мандрували з фігурками Христа і Св. Серця, твердячи, що ці фігурки двічі на місяць кривавлять і чинять чуда. Вірних, які вірили б цим священикам, цей епископ погрозив екскомунікою. Згаданий епископ осудив цих священиків „за поширювання фальшивого вчення, відкритого бунту проти Св. Престолу (Риму) і за влаштовування забобонних маніфестацій".[48])

Так цим разом французький римо-католицький епископат поступив зо спробами деяких духовних подавати за „чудо" це, що ніяким чудом не є. Але замітне явище — Ватикан у цій справі зайняв мовчазне становище. Світ призвичаєний до цього, що коли хто в Католицькій Церкві виступав проти сумнівних „чуд", то Ватикан уважав такого сміливчака „еретиком", або „атеїстом" та ворогом Ватикану. А тепер французький Єпископат проголосив трьох священиків ворогами Ватикану тому, що вони проголошують ,чуда". Але чи сам Ватикан уважає згаданих священиків своїми ворогами — про це не було сказано нічого.

Справа цього роду, що серед загалу сучасних католиків дедалі більше пробуджується рух за ревізію в традиційній системі чуд — щоб відрізнити чуда від фантазій, видумок і фальшу. Фатімські події, проголошені „чудом", ще в 1917 році й донедавна не викликали серед ширшого католицького загалу більших застережень. Але небагато часу минуло, і ось за наших днів вони вже серед католицьких вірних застереження починають викликати. Троє дітей-пастушків в підгірській околиці біля Фатіми в Португалії 1917 року на пасовищі побачили „білу пані", і для цих убогих селянських дітей це було явище небуденне; вони повідомили про це римо-католицькі церковні власті в Португалії, а серед селянської маси пішла поголоска, що ці діти бачили Діву Марію, і що Діва Марія виявила цим дітям „три тайни" щодо майбутньої долі людства. Тринадцять років народні маси біля Фатіми плекали культ цієї події, і 1930 року Фатімську подію Ватикан проголосив „чудом" і встановив культ „Фатімської Діви Марії". Двоє дітей-пастушків померло, а тільки одна з них залишилася — тепер вона монахиня Лукія в манастирі в Коімбрі. Ці „три тайни" такі: 1) що закінчиться війна; 2) друга війна вибухне за життя папи Пія XII; 3) а третьої „тайни" монахиня Лукія не виявила аж до 1959 року. — Діти бачили „білу пані" 1917 року, — I світова війна вже кінчалася, отже відгадати її кінець не було трудно, — це не „чудо". „Тайна" початку II світової війни не справдилася, бо папа Пій помер 19-го лютого 1939 року, а війна вибухла з початком вересня 1939 року. А щодо третьої „тайни", — то з цим скоїлася голосна подія. Римо-католицький священик Фуентес — сповідник монахині Лукії в манастирі в Коімбрі — 1959 р. повідомив, що монахиня Лукія виявила йому „третю тайну", яку їй і двом іншим дітям (уже покійним) виявила Діва Марія біля Фатіми 1917 р. Ця „третя тайна" полягає в тому — сказала монахиня Лукія священикові Фуентесові — що 1960 року, „настане кінець світу". Тоді ж таки, 1969 року, священик Фуентес проголосив цю „третю тайну" в офіційній католицькій пресі, а при тому й у католицькому „The Canadian Register". І тут сталася подія, якої провід Католицької Церкви не міг очікувати: вірні Католицької Церкви 1959 року почали масово протестувати проти поширювання католицькою офіційною церковною пресою паніки — шляхом заповідання „кінця світу" на 1960 рік. Протести католицького загалу були серйозні й масові; отже сталося ось що: священик Фуентес негайно (1959 року) помістив у португальському щоденнику „A Voz" заяву — що він „жалує, що він дав читачам своєю статтею причину до алярму" — статтею про виявлення Лукією „третьої тайни" (про „кінець світу на 1960 рік"). Але священик Фуентес не відкликав цього, що він чув від Лукії про „третю тайну". (Далі буде)

[46]) The Winnipeg Tribune, 19. 7. 1957.

[47]) Катол. „Християнський Голос" (Мюнхен), 27 9. 1959

[48]) American Review of Eastern Orthodoxy, October, 1960.

В. Наконечний.

Дідусь Пилип

(Продовження)

Коли ж Пилип переступив поріг до хати, то всі дівчата зараз крикнули: „Дідусь приходять!", а Павлінка як взяла Пилипа за руку, то й не пускає.

А Пилип каже:

„Я вам, діточки, щось приніс!"

Павлінка вголос: „І мамі також?"

„Так, так! „потакнув Пилип". „Приніс і вам, і мамі".

І почав усе з торби вибирати і на стіл класти. Положив хліб, масло, сир, сметану, поклав кусок солонини і поставив склянку з молоком, та й каже:

„Тут є ще щось в торбині, то знайдете".

А Павлінка підійшла тихенько до матері й шепнула:

„Мамо, нам дідусь вечерю принесли!"

А все те було несподіванкою і для Февронки, отже вона таки встала, а коли глянула на стіл, то каже:

„Господь Бог привів вас до нас, та й не знаю, як вам дякувати. . . Та нехай Господь дасть вам здоров'я і ще більше літ прожити!"

І сказавши так, вона ревно заплакала.

Тоді каже Пилип:

„Коби Господь дав тобі здоровля, а ти подякуй Богу і добрим людям, бо вони тобі все те передали, і нехай Господь має їх в Своїй опіці. А ти не журись, бо ще є добрі люди на світі. Та і я вас не забуду. А тепер дай дітям дещо попоїсти, бо вони голодні. А завтра я ще до вас зайду, отже всім вам добраніч!"

А тепер каже ще Фавронка:

„Йдіть, діточки, і подякуйте дідусеві та поцілуйте дідуся в руку!"

А Павлінка не хотіла дідусевої руки із своєї руки випустити.

Коли ж Пилип прийшов додому, то зараз почав все розказувати, і зятеві, і дочці, та найбільше їх вразили слова дівчинки:

„Дідусю, я вам щось скажу, а ви нікому не кажіть! „Я скажу вам, що я дуже хочу їсти". — Та як мене ті слова вразили!" — каже Пилип", і я сказав собі: Цілий тиждень буду постити, а що мав би зїсти, то їм занесу!"

Слухаючи такого, зять каже:

„Ви, тату, святе діло виконали, і ті діти будуть вас ціле життя згадувати і другим розказувати".

А дочка говорить:

„От Різдво приходить, то треба подбати, щоб вони не святкували в голоді й холоді. В них певно і палива нема, то треба також дати. Що ж... громада по нитці, — і бідному сорочка".

І помолившись, Пилип ліг і заснув сном праведника.

Другого дня, як сонце вже стало підходити, Пилип відвідав Февронку з діточками.

Февронка вже була встала і вбралася дітям їсти готувати. А Пилип питає:

„А як ти, Февронко, чуєшся?"

А вона:

„Я вже ніби здоровша, дідусю. Ще трошки голова поболює, але дуже мало. Може я вже буду здоровша, а то я дуже журилась. Що було б, коли б я дуже заслабла!..."

— „Я тебе, Февронко, розумію, але тепер ти вже не журися. Є добрі люди, що тобі поможуть", каже Пилип.

„Та певно, що є добрі люди, але хіба вони знають мою біду? Вони своїм клопочуться. А мені було б дуже тяжко просити, щоб мені помагали. Я ж не жебрачка... А тепер вже і до Різдва йде, то я й про те ще думаю. Мушу думати... Та коли ви минулого вечора все те принесли, то мені здавалося, що в нас вже Різдво. Чого ж би нам на Різдво більше треба? Хіба здоровля, щоб Бог дав..."

Слухає Пилип, похитав головою, і каже:

„Дуже добре я тебе, Февронко, розумію, але ти дякуй Богу, і не журися. Тобі не треба до нікого йти просити, а коли треба, то я добрих людей знайду, що і без просьби тобі поможуть. І Різдво буде в тебе таке, як в людей. Але ще одно... Ти певно палива не маєш, бо я чую, що в хаті холодно, але я подбаю, що й паливо буде. Мій зять завтра тобі дещо привезе. А може й другі ще дадуть, а ти не журися, то станеш здорова..."

„Дуже дякую вам, дідусю", каже Февронка, „але мені аж ніяко, що ви мною так клопочетесь, бо чим я на те заслужила?"

„А таки заслужила", каже Пилип, „бо і я знаю і люди кажуть, що ти добра жінка, отже тим ти і заслужилась. А про Різдво і не думай, бо воно буде в тебе таке, як і в мене, коли будемо здорові".

„Велике спасибі вам, дідусю, та я ще маю до вас одне прохання..."

„А яке?"

„Маю таку велику просьбу: коли на Різдво вже зі своїми повечеряєте, то я прошу, щоб ви й до нас зайшли. Я сама з дітьми, а коли ви прийдете, то вже й діти які будуть раді! Вони ж вас так люблять і поважають, що й сказати не можна. Вони й нині як багато про вас говорили! Коли ж ви тоді до нас зайдете, то нам буде здаватися, що сам Христос до нас зайшов".

„Добре, добре", каже Пилип, „та ти проси Бога, щоб ми були здорові, а ми зійдемося. А ти не журися і дітей доглядай, бо вони добрі діти, і я їх дуже люблю..."

Слухає тієї мови Павлінка, і каже:

„А чи ви, дідусю, всіх любите?"

„Та всіх, донечко! Ви всі так, як мої діти. Але будьте добрі, не докучайте мамі, і будьте послушні, а я вам колись ще щось принесу!"

На те Павлінка:

„А я ,дідусю, як виросту велика і буду мати гроші, то я вам гроші дам!"

„І ми вам, дідусю, гроші дамо, як повиростаємо", кажуть разом і другі дівчатка.

Слухає Пилип тих слів дітей, і сльози потекли йому з очей, бо таких дитячих заяв він і не сподівався. І каже він:

„Я вже хочу йти додому, отже ходіть, дівчатка, до мене — нехай я вас поцілую, бо я всіх вас однаково люблю!"

І дівчатка прийшли, поцілували дідуся в руку, а він погладив їх по головках і поцілував.

І певне, що та хвилина була для дітей свята, і вони її ніколи не забудуть.

І питає ще Пилип Февронку:

„Чи ти вже дітям давала їсти?" А Павлінка каже:

„Мама зварили нам трошки каші та ще й маслом трошки помастили, і ми трошки з'їли, а решту мамі зоставили, бо їх голова болить".

Слухає Пилип і думає:

„Ось так-то людське життя виглядає, коли не дивитись на него тільки зверху, але заглянути до його глибин!"

І, відходячи, Пилип каже:

„Час мені йти додому, а я до вас ще зайду..."

Другого дня вибрався Пилип до Мельника, щоб старенькій його матері розказати, що було, коли він подароване до Февронки приніс, а йдучи, він вступив ще до Февронки і привіс муки, круп, пшона, та капусти, щоб було що варити.

А в Мельника все точно розказав, яка була втіха дітей, і що вони казали, та й те, що вже й Февронка здоровша, та як вона дякувала за ті дарунки. Дякувала і плакала з утіхи, що добрі люди їй помагають.

„А нині я прийшов і вам ще раз подякувати, бо ви велику жертву принесли Богу. А завтра вже мій зять завезе їй трошки палива, щоб мала чим запалити".

І стара бабуся, і невістка радо слухали, що Пилип розказував, і кажуть:

„Добре, що ви нам все розказали, а ми Февронки і її дітей не забудемо. А ви ще коли до нас заходьте!"

(Далі буде)

ЗА ОБМЕЖЕННЯМ НАРОДЖЕНЬ

Національна Рада Церков в ЗДА висловилась за штучним обмеженням народжень. Ця рекомендація ухвалена тільки протестантськими голосами. Ці православні групи, що беруть участь у згаданій організації, стрималися від голосування.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

- — НА ДЕНЬ УРОДИН.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
- — З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
- — З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
- — НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
- — З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
- — З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
- — З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
- — З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
- — КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише

25 центів.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Нарис з Історії Української літургіки.

VI.

Всеукраїнський Собор 1640 р. вдруге ухвалив „Ізвістіе Учительноє".

Другою епохальною працею Митрополита (1632—1. І. 1647) Петра Могили був його знаменитий Т р е б н и к 1646-го року. Біля Требника працювала вся Могилянська Колегія. Року 1640-го Петро Могила скликав до Києва Всеукраїнського Церковного Собора і дав йому на затвердження матеріяли до Требника. Собор усе ухвалив, і Требник вийшов у світ 1646-го року.[3]

І ось у цьому Требнику 1646 р. знову поданий трактакт Т. Земки „О Пресвятой Тайні Тіла і Крове Господній", — але трактат трохи перероблений, редагований зо зміненим титулом, — це вже наше „Ізвістіе Учительне".

Отже, „Ізвістіе Учительне" про Святу Літургію — це твір Української Православної Церкви, це твір професорів Могилянської Колегії, це в основі свій твір Ієромонаха Тарасія Земки, що з 1631-го року був Ректором Могилянської Школи в Києві.

„Ізвістіе Учительноє" про Св. Літургію написане церковно-слов'янською мовою київського зразка („ізводу"). Безумовно Т. Земка мав для цього твору якісь г р е ц ь к і джерела, на що вказує тяжкий покручений стиль праці і темна його мова.

„Наука" має форму соборних канонічних постанов, — вони тут звичайно даються в наказовій формі. Так писати міг тільки Собор. Звичайно подається й кара за невиконання того чи іншого наказу, бо так постановляли наші Собори.

VII.

Українська історія відбилася в постановах Собору 1640 р.

Є деякі місця в „Ізвістії Учительнім", які сильно освітлюють криваву історію Української Православної Церкви. Ось окремі постанови Собору про осквернення Церкви та Престолу, — а цих осквернень було тоді дуже багато, бож тоді шаліли не тільки вороги чужинці, а й свої, — уніяти. Вони часто, за польською допомогою, набігали на Православні Церкви і нищили їх...

Послухайте, яку вимовну постанову виніс про це Всеукраїнський Собор 1640 року у Києві: „Коли хто наміриться вбити Ієрея під час Літургії, щоб понизити Православну Віру, то Ієрей жодним способом не повинен відступити від служення, але докінчити Літургію, хоч би довелося йому прийняти й убивство. Бо коли будеш тоді вбитий, то будеш до Мучеників зарахований!"

Така постанова — це віковічна слава і гордість Української Православної Церкви Мучениці! Де ще такі постанови могли бути?

А ось перерахування випадків, коли наша Українська Церква може бути осквернена: „Від нападу язичників, або від насилля еретицького, або від нападу в і д с т у п н и к і в"... Чи можна це спокійно читати? Тут дійсна історія нашої Церкви, Матері Мучениці... „Відступники" — це уніяти...

Це складали ті українські вчені, що безмірно багато витерпіли від переслідувань своїх „відступників", і мусіли втікати від них з Заходу в Київ, або і в Москву...

Ці ж самі Ієромонахи, а особливо Ієромонах доктор Козловський, у цей же час склали „Ісповідання Віри". Року 1645-го у Києві вийшов короткий Катихизис. „Собраніе короткої науки о артикулах Віри Православно-кафоличеської". І ось тут на л. 72, вияснюючи, чого ми просимо від Господа у шостому проханні „Отче наш", („І не введи нас у спокусу") пишуть: „Повторе просимо Господа Бога, аби всім неприятелям і преслідовникам Церкви Христової серця сокрушив, аби нас не преслідували так явно, як і через фортелі свої, от диявола вимишленне. А єсли не может бути без того, принаймній аби над сили наші не допущал нам терпіти"...

Аж жах бере: наші славні історичні українці розуміли шосте прохання інакше, і благали Господа, щоб „відступники від Православної Віри не чинили їм фортелів"...[4]

VIII.

Перевидання „Ізвістія Учительного".

„Ізвістіе Учительноє" чи „Навчальна Відомість", чи простіше: Наука про Св. Літургію дають докладно все, що потрібне для правлення Св. Літургії. Ця „Навчальна Відомість" дуже часто передруковувалась чи в цілості, чи в уривках по Требниках, і передруковується аж до нашого часу. Вплив цієї важливої книжки величезний, — її знав кожен Священик на Сході! Це підручна книжка для всього православного Духовенства от уже 330 літ (1629—1959).

В Україні це „Ізвістіе" чи „Наука про Св. Літургію" ставилося в Требниках перед Тайною Євхаристії, — див. видання київські років 1659, 1679, 1689, 1703 і ін. У Служебниках цієї праці в Україні звичайно не друкували, див. київські Служебники 1639, 1646, 1648, 1653, 1692 і ін. років.

В Росії „Извѣстіе Учительное про Св. Літургію" звичайно дають на кінці Служебників, починаючи від Служебника 1717-го року.[5]

Окремі видання цієї книги почалися з 1705-го року, — того року в Москві видано „Извѣстіе Учительное" окремою книжечкою вісімкового розміру.[6]

„Ізвістіе Учительное" — це Канони Всеукраїнського Церковного Собору 1629 і 1640 років, тому вони мали й мають глибоку й велику пошану, як Канони двох Всеукраїнських Соборів. В одному місці тут читаємо (цебто Всеукраїнський Церковний Собор постановив), щоб вірні „слухали церковного читання Ізвістій". Значить, „Ізвістіе Церковное" читалося по українських Церквах, як книга соборна. І цих постанов ніхто ніколи не відміняв аж до сьогодні!

Більше того, це „Ізвістіе" розійшлося по всіх слов'янських православних землях, і скрізь шанувалося й шанується, як соборна постанова про те, як належить служити Св. Літургію, і як ставитися до Св. Тайни Євхаристії. У цьому невмируща цінність „Ізвістій", тому воно й перевидається аж до сьогодні.

На жаль, темна мова „Ізвістій" завжди була на перешкоді ще більшому поширенню цієї важливої Соборної книжки.

[3] Про Київський Собор 1640 р. і його постанови розповідала книжка, що вийшла в Києві того ж року, див. К а р а т а є в: Описаніе славяно-русскихъ книгъ, 1883 р. ст. 512. Яків Г о л о в а ц ь к и й у своїх „Дополненія к очерку славяно-русской библіографія" 1847 р. ч. 25 подає, що київська книжечка „Київський Собор 1640 р." вийшла польською мовою року 1641-го в Варшаві, а р. 1642-го в Кракові. Директор Архіву давніх актів у Києві проф. Іван Михайлович К а м а н и н (*1850 р.) розповідав мені, що серед архівного матеріялу в нього був оригінал Діяній Всеукраїнського Собору 1640 р. Але де він тепер, не відомо.

[4] Року 1927-го в Парижі, як X том "Orientalia Christiana", вийшла праця: A. M a l v y et M. V i l l e r: Confession Orthodoxe de Pierre Moghila, Metropolite de Kiev (1633-1646). Це дуже цінна праця, в якій „Ісповідання православної Віри", складене р. 1640-го за Петра Могили, видане латинською мовою. Наукова розвідка тут на 1—131 сторінки, а латинський переклад „Ісповідання ст. 1—124. Дослід з католицької точки зору. Шосте це прохання латинською мовою див. тут ст. 81—82.

[5] Про це свідчить П. П е к а р с к і й: Описаніе книгъ, изданныхъ при Петрѣ Великомъ, Спб. 1862 р. ст. 594.

[6] Роспись россійськимъ книгамъ для чтенія изъ библіотеки Александра С м и р д и н а, Спб. 1828 р. No. 140.

(Далі буде)

ПРОКУРЮЮТЬ $6,600,000,000 НА РІК

Кожен курець в ЗДА середньо викурює на 12 місяців 197 пачок сигарок. 1960 р. в ЗДА було продано сигарок, цигар і тютюну на суму 6,600,000,000 дол., а алькогольних напитків — на суму 12 більйонів долярів.

Усі пожертви на Церкви в ЗДА минулого року становили суму $3,750,000,000.

ПРОПОВІДУЄ „НЕПОМИЛЬНІСТЬ" ПРЕЗИДЕНТОВІ ЗДА

На Богослуженні, на якому Дж. Кенеді вперше був, як президент ЗДА, 5 лютого ц. р., в церкві Св. Тройці у Вашингтоні, проповідував о. Мартин Дж. Кейсі, — він проповідував президентові про „непомильність" папи у всіх справах віри й моралі.

ПРАВОСЛАВНИЙ МАНАСТИР З 6-ГО СТОЛІТТЯ ВИЛЮДНЮЄТЬСЯ

Славний історичний православний манастир з шостого століття на горі Синай вилюднюється; там залишилося тільки 23 ченців, в тому шість понад 70 років, а кандидатів на ченців немає. Свого часу там бувало середньо по 200 монахів. Але згодом силою обставин постійне число ченців було обмежене до 32-х.

Манастир Св. Катерини заснував Візантійський імператор Юстиніян.

ПОМИНАЛЬНА УРОЧИСТІСТЬ У РОДИНІ ПРОЦИШИНИХ

Бімсвил, Онт.

У неділю 1-го січня ц. р. в українській греко-православній церкві в Ґримсбі, Онт., після Утрені о. Ростислав Панченко відправив Панахиду за померших членів родини пані Катерини Процишиної з Бімсвил, Онт.

На цю родинно-церковну урочистість прибула пані Анна Підручна — вдова по бл. п. агрономові Василеві Підручному. Брат пані Катерини був вітчимом агр. Василя Підручного, і тому пані Катерина Процишина і бл. п. Василя Підлубного зачисляє до покійних членів своєї родини.

Перші три місяці життя Василеві проминули в дорозі його родичів з західньої України в Канаду, а другі три місяці він прожив на фармі, і коли помер його батько, то Василь був 6-місячною дитиною.

Повдовівши, мати Василя Анастасія Б у ґ ера-Підлубна вийшла вдруге замуж. Василь, найстарший син у своїх родичів, через ціле своє життя дуже любив і поважав свого вітчима — брата пані Катерини Процишиної. Василь завжди пам'ятав ті хвилини, коли його вітчим привів обидвох старшечких синів до школи і сказав до вчителя. „Я хочу записати своїх синів до школи: цей старший називається Василь Підручний, а цей молодший: Дмитро Подіялюк, — і він вияснив учителеві, чому воно так було.

Василь відносився до свого вітчима так, немов до найкращого рідного батька, бо він не дав відчути малому Василькові його сирітства, і також дав йому можливість отримати добре виховання й освіту та, як кажуть, вийти в люди в широкий світ.

Ця родина прибула в Канаду 1900 року. У Панахиді згадували слідуючих: В. Івана Подіялюка, з роду Антона й Ксеньки Подіялюків (у Краю) і Софії, дружини, з роду Гната і Марії Мандзюків (у Краю), було двоє дітей: син Федь і донька Катерина.

Син Федь одружився з Анастасією Б у ґ е ра-Підручною (померла 1948) і в цій родині померли: перший муж її, Никола Підручний; син Василь Підручний; доньки Петруся Подіялюк і Ганька Палямар.

Донька Катерина вийшла замуж за Йосифа Процишина (помер 1947) з роду Петра і Марії Процишин (в Краю) і в цій родині померли: сини Федь Процишин і Василь Процишин; внука Петрішія Лин Пайкер, зять Нелсон Пенлей і зять Василь Лісовський; нанашки Іван і Ганька Кулик.

1926 року Йосиф Процишин забирає свою родину — пятнадцятеро діточок: 6 хлопців і 9 дівчат з камінних, бідних земель „України" (північна Манітоба) і прямує в овочеві сади в Онтаріо. Маленький кусник овочевого господарства-нагода дітям приложити свою силу до заробітків. Доробляються вони маєтків, діти виростають чемні і ввічливі, і розходяться по своїх господарствах.

Родина (пятнадцятеро дітей) була великим обов'язком, але пані Катерина Процишина, з своїм очитаним і науко-свідомим мужем, Йосипом, безупинно клопоталися здоровим вихованням сім'ї. 1947 року помер Йосиф Процишин, і лишилася вдова на господарстві з наймолодшим сином, Тарасом. Дуже вона щаслива що син подбав, щоб на старенькі її літа (їй тепер 83 роки) привів їй невістку з української родини, — таку, що вдома виросла в українській мові і в звичаях українських. Прекрасний обід приготовила невістка Оля, з поміччю братової Софії та за дарами всіх членів родини; 80 осіб сіло до столів, коли задовольнили голод яких 30 дітей.

За благословенством священика спожили смачний обід, і пані Підручна запросила о. Панченка роз'яснити повне значення поминальних молитов у житті живих і в пошані мертвих. Дякуючи Отцю, пані Підручна зложила і родині Процишиних щиру похвалу за таку врочисту пам'ять по своїх рідних. „Цей день я буду пам'ятати як близький доказ Вашої щирої, родинної любови супроти дітей наших, і до мене самої через Вашу пошану до пам'яти мойого Василя".

У теплих словах пошани до родини пані Ковальчук (Ганка Романчич) зазначила, що життя складається з всяких оказій — і всяке свято має своє місце і свою вартість в житті людини. У присутності свого 85-літнього батька і 83 літньої пані Процишиної при цьому обіді сидять люди пятьох ґенерацій, і ми одні з другими так близько зв'язані, що не почуваємо різниці в літах. В англійській мові пані Ковальчук зазначила, що коли одна ґенерація за одною видає із себе щире старання для загалу, самі обставини засвітять нам стежку вперед. Тут є деякі, що не розуміють української мови, але з пошани до роду беруть таку живу участь, як їм цей день позволяє. Чи нам треба буде вживати аглійської мови більше, як ми от сьогодні її вживаємо — покажеться з практики от таких свят як сьогодні.

„Ми часто чуємо вразливі заклики, що діти родичів не розуміють, їм треба інакше жити, і т.д.", сказала пані Підручна. „А сьогодні бачимо, що там, де є живе життя у кожній ділянці, там Богом намічені засадничі правила не міняються; а хто хоче зблизитися до них, то спосіб знайде. Засадничі правила нахиляються то відхиляються в інших пропорціях і складниках; але все можна нам відшукати цю частину засади, яка, — як колись, так і тепер — є конечною для цілості життя людини."

Знайомлячи присутніх з родиною, пані Підручна завважила, що ця родина зуміла поодинокій дитині дати те почуття певної вартости, І сьогодні, крім двох з далекої віддалі Монтреалу і Вінніпегу, приїхали і приносять свій дар молитви і побажань при батьківськім вівтарі.

Зять Тарас В о л о хатюк (брат сенатора Вала) з Торонта висказав сердечну подяку пані Анні Підручній і всім іншим гостям, які приїхали з дальших сторін, щоб звеличати це Свято Панахиди разом з родиною. Пані Катерина Процишина зложила на руки пана Вас. Баюса з Гемилтону $20.00 на будову нового Інституту в Торонті і $5.00 на „Український Голос". Пані Анна Підручна зложила $10.00 на „Вістник". Загальної збірки не робили з огляду на те, що родина платила далекі подорожі, щоб бути присутніми.

Член Родини.

ХРЕСТИНИ

Кадет, Саск.

В неділю 27 листопада 1960 року в домі Николи М. і Гені Козунів відбулось хрещення їхнього сина Андрія Бориса. Того дня в Церкві свв. Апп. Петра і Павла в Кадет було Богослуження, а ввечері гостинний дім панства Козунів заповнився з а п р о шеними гістьми. Тайну Х р е щ ення звершив місцевий парох о. С. Зузак. Хресними батьками були Мирослав Звоздецький і Ольга Козунь.

Андрій Борис народився в Нипавин 21. листопада 1960 року. Його родичі Никола М. Козунь і Ґеня з дому Звоздецька належать до передових національно-свідомих і жертвенних людей в околиці Кадет-Ейлшем. Никола М. Козунь є дяком місцевої Громади. Кожного року виконує обов'язки одного з членів Управи Громади. Також Ґеня є активною членкинею Жіноч. Товариства. Хоч самі являються представниками молодого покоління, проте, як свідомі і передові люди, вони не йдуть за взором сліпої моди, але всім своїм дітям дали українські імена. І так їхній найстарший чотирирічний син називається Денис, середній дворічний син називається Мирон, а наймолодшого назвали Андрій Борис. Дійсно це є гідний приклад і іншим батькам для наслідування.

По вечері й відспіванні Многоліття н о воохрещеним о. Парох просив п р и с у т ніх зложити пожертви на рідну пресу. Збіркою зайнявся дідуньо новоохрещеного Андрія, Василь Звоздецький, який є головою Церковної Громади в Кадет та другий дідуньо Михайло К о зунь, який в останньому часі перебрався з дружиною своєю Оленою з фарми до міста Нипавин, щоб у кращих вигодах провести свої старші роки.

Зі збірки призначено $10.00 на Фонд „Вістника". Гості ще довго забавлялись при веселій товариській гутірці. Всім жертводавцям збірки щире Спасибі, а новоохрещеного Андрія Бориса хай Господь має у Своїй опіці і з ласки своєї подає йому все потрібне для життя та зберігає його на Многії Літа.

о. С. Зузак.

ВІНЧАННЯ

Тірієн, Алберта

Дня 29-го жовтня 1960 р. в Тірієн, Алберта, в церкві Св. Арх. Михаїла відбулося Вінчання Петра Ланюка — сина Василя і Анни Ланюків, із Марією — донькою Іллі і Марії Боровців.

Св. Таїнство Вінчання звершив о. П. Зміївський при великому числі гостей, які прибули з Саскачевану та інших околиць Алберти.

Також варто зазначити, що Молоді покінчали середню школу (гайскул) в Глендоні, отримали з дому гарне релігійне виховання. Б е р у т ь участь у церковному житті, а Молода ще й до того співає в церковному хорі.

Весільне прийняття відбулося в укр. нар. домі ім. Т. Шевченка в Глендоні. Прийняття розпочав о. Настоятель Молитвою, а потім побажав Молодим усього найкращого і підніс тост за їх здоров'я.

Гостей було дуже багато і по вечері вони дуже гарно обдарували молодих. У неділю по Службі Божій відбулися „поправини" і тут батько Молодих подякував всім гостям, а на заклик о. Настоятеля переведено збірку на фонд рідної укр. преси.

Збіркою зайнялися: п. Микола Ткачук і п. Олекса Ста-

сик. Було зібрано $22.50, з них призначено на пресовий фонд „Вістника" $10.00 і на клішу $4.50.

Щира подяка всім жертводавцям, а Молодій парі нехай Господь пошле щастя в подружньому житті та збереже їх на многії літа!

Гість.

ПРИВІТАЛЬНА ВЕЧІРКА
Содбури, Онт.

25 вересня 1960-го року, Українська Православна Громада Св. Володимира, за ініціятивою Управи Громади та Сестрицтва Св. Княгині Ольги, влаштувала в парафіяльній залі привітальну вечірку для о. Тараса Славченка з дружиною та дітьми.

Отець Тарас Славченко, від 1-го вересня 1960-го року перебрав обовязки настоятеля Содбурської парафії.

Заступник голови Громади п. Микола Жовкевич був господарем вечірки і досить зручно перепровадив цілу нового програму, яка пройшла в дружній родинній атмосфері.

Голова Громади п. М. Скоморовський після коротенького привіту для о. Т. Славченка і дружини, доручив о. Т. Славченкові хоч скромний, але щирий дарунок від всієї Громади.

Крім слів подяки за вручений дарунок, о. Т. Славченко промовляв до присутніх та звертався з пастирським закликом, щиро працювати для добра Громади та нашої Української Православної Церкви.

На закінчення, господар вечірки п. М. Жовкевич, звернувся до присутніх з проханням зложити посильні грошові дари на оплату боргу за будову церкви.

Присутні щиро відгукнулися та з загально зібраної суми призначили на пресовий фонд „Вістника" — $5.00.

Вечірку закінчено молитвою.

Бажаємо о. Т. Славченкові найкращих успіхів в його пастирській праці, а Громаді дальшого розвою.

Щира подяка Сестрицтву Св. Княгині Ольги за влаштовану на вечірці гостину та за їх велику працю для Церкви взагалі.

М. В.

З ЖИТТЯ РІДНОЇ ШКОЛИ ТОРОНТО, ОНТ.

Рідна Школа при Катедрі Св. Володимира в Торонті надзвичайно гарно зустріла день Св. Миколая.

У присутності Його Високопреосвященства Архиепископа Михаїла, Всечесних Отців та шановних батьків діточий хор під керівництвом п. Ю. Головка заспівав молитву „Царю Небесний", після чого слідувала дальша програма Свята.

Свято відкрив учень шостої кляси Ющенко своїм вступним словом, привітавши присутніх, і підкреслив працю учнів, що пильно вчилися, побожно й точно ходили до церкви, та хоч коротенько згадав про працю вчителів; та це ми самі добре розуміємо, скільки праці й труду вкладають учителі, щоб нашим дітям заступити кількома годинами цілоденну українську школу, створити українське середовище, розвивати у них українську духовість та навіть деяким дітям заступити українську родину.

Приємно було дивитися на дітей, що своїми чудовими вишивками на сцені творили немов великий квітник, а своїми ніжними голосочками старалися якнайкраще виконати розучені пісні. Серед в'язанки виконаних пісень можна відзначити пісню „Ой, сніжку, мій сніжку" — як пісню, що діти виконали її найбільш легко, плавно, та й сама пісенька своїм змістом надзвичайно підходила до зимових грудневих, холодних днів.

Діти виконували гуртові декламації, що в них висловлювали свою тугу, любов до Батьківщини та розказували про славу нашого минулого.

Надзвичайно гарно виконали збірну декламацію „Ярослав Мудрий" учениці другої кляси: Шкурка, Нечипорчук, Ющенко та Микитенко. Чудова дикція, правильна мова, відчуття вказують, що на чужині діти можуть правильно говорити рідною мовою.

У другій частині програми слідували музичні точки, виконані на піяніно, а струнна діточа оркестра під кермою п. Пасерба виканала в'язанку українських народніх пісень та уривок „Золоті Ворота", що не в одних з присутніх викликала почуття подиву й захоплення.

Під час маленької сценки та розмов про Св. Миколая в гурті дітвори почувся спів Анголів, що супроводили Св. Миколая. Св. Миколай привітав усіх чемних діточок, заохотив до дальшої праці та при помочі Анголів роздавав дарунки.

Св. Миколай, Ангели в чудових білих одягах, повні коші дарунків та чудово прибрана заля — все це ще більше вплинули на настрій дітвори, що з великим нетерпінням очікувала на викликання своїх імен та спішила відібрати свої дарунки.

Свято Св. Миколая закінчилося, а діти у своїх серденьках щиро собі обіцяли на другий рік бути ще чемнішими, пильніше вчитися та між собою говорити українською мовою, щоб Св. Миколай не розгнівався та не забув про них.

Л. Б.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ М. І С. БАЗЮКІВ
Айтуна, Саск.

25-го листопада 1960 р. брат та приятелі влаштували заслуженим членам Укр. Прав. Громади Пресв. Тройці та добрим співжителям в Айтуні, Саск., приємну несподіванку. На цей день (Св. Архистратига Михаїла), було проголошено відправлення Вечірні. Отож, усі, що зійшлися до церкви, знали про справжню ціль цих сходин, тільки не знали п-во Софія і Михайло Базюк, що живуть в Айтуні, Саск., і є членами місцевої Укр. Православної Громади.

Коли люди зійшлися на Вечірню, то місцевий парох о. П. Зубріцький повідомив присутніх, а зокрема п-во Базюків, що ми нині зійшлися до храму не на Вечірню, а помолитися і вшанувати п-во Софію і Михайла Базюків з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя. Після того о. Парох попросив Ювілятів вийти наперед до Тетрапода, а за ними вийшли і дружби, якими були: Петро Базюк — брат Ювілята з Айтуни, і пані Анна Котик з Липтон, Саск. Отець парох відправив спеціяльного Молебня та чин Благословення у 25-ліття подружнього життя Ювілятів. По Молебні о. Парох виголосив привітання і повчальне слово. Парох підкреслив, що Ювіляти — добрі християни і працьовиті члени Парафії в Айтуні.

Михайло Базюк народився 20-го травня 1908 р. у Вінніпезі, де він проживав до 1916 р., і того ж таки, 1916 р. його батьки Іван та Людвіна Базюки залишили Вінніпег і переїхали до Айтуни, де й виростав Михайло та ходив до школи. 1928 р. скінчив школу і управляв крамницею своїх батьків, що в той час уже проживали у Вишард, Саск. 22-го листопада 1934 р. він одружився з Софією, донькою Василя й Марти Луцюків з Вакав, Саск. Пані Софія народилася 12-го травня 1911 р. у Вакав, Саск., і тут виростала, ходила до школи, а потім помагала своїм родичам у господарстві. Подружившись, Ювіляти придбали власну крамницю мішаних товарів — спочатку у Бенкенд, Саск., а з 1944 р. до цього часу живуть в Айтуні, Саск. Ювілятів Бог винагородив донечкою Славкою, яка вчилася в Саскачеванському університеті, а тепер вчителює в Слив-Лейк, Алта. Під час студій в університеті вона перебувала в Інституті ім. П. Могили. Донечка Ювілятів гарно вихована як релігійно, так і національно, за що Ювілятам належиться похвала. Шановні Ювіляти активно цікавляться церковно-національними й суспільними справами за ввесь час свого спільного життя. Ювілят М. Базюк роками був в управі Церковної Громади в Айтуні, а тепер він є головою Громади в Айтуні, а також секретарем і скарбником Айтунської Окружної Ради і також належить до багатьох організацій; завдяки його стараннями Айтуна має середню школу та лікарню; Ювілят є президентом Ліберальної партії на Округу Точвуд, та локальним провідником Л. П.

Шановна **Ювілятка** є доброю господинею, помагає чоловікові в торгівлі, помагає, чим може, в Громаді. Обидвоє Ювіляти жертвенні на церковні й національні потреби; одним з численних доказів чого є ось хоч би й пожертва на Інститут ім. П. Могили в Саскатуні $500.00. У кінці промови о. Парох побажав Ювілятам усього найкращого в майбутньому, подякував усім присутнім та дякові Іванові Козієві за дяківство.

Співом „На многая літа" закінчено вшанування Ювілятів у церкві.

З церкви всі пішли до залі, де вже було багато приятелів Ювілятів і музики. Під спів „Многая літа" Ювіляти зайшли в залю і засіли з дружбами за стіл. Господарем вечора був п. Василь Регус з Келегер, Саск. На честь Ювілятів промовляли: міський секретар Іван Газдевич і Робінсон — обидва англійською мовою, а по-українському промовляли п. Іван Чайка з Келегер, Саск., і о. П. Зубріцький. Промовці підкреслювали заслуги Ювілятів в Айтуні, та що Шановні Ювіляти є добрими торговцями і зразковими співжителями міста, доказом чого є також і те, що на їхній Ювілей зійшлися понад три сотки друзів.

У кінці промовляв Ювілят М. Базюк, підкресливши, що він виростав в Айтуні і майже ввесь свій вік вживає тут. Він подякував усім, що причинилися до влаштування їхнього Ювілею, і всім присутнім. Крім того, він обіцяв і в майбутньому працювати на розбудову міста Айтуни та своєї Канадської Державн. Також пані Софія Базюк дякувала всім за таку милу несподіван-

ку для них з нагоди 25-ліття їхнього подружжя. Опісля о. Парох вручив від зібраних дарунки. П-во Михайло і Софія Базюки з нагоди їхнього Ювілею склали на рідну пресу $20.00. А брат Ювілятки, Дмитро Луцюк з Ростави, Саск., пожертвував від себе на прес. фонд $5.00. З цієї суми на прес. фонд „Вістника" приділено $10.00, а на вироблення кліші $4.50. Щира подяка Вам, Дорогі Ювіляти, і Вам, Пане Дмитро Луцюк, за Вашу пожертву на рідну пресу!

Шановним Ювілятам бажаю прожити багато років з вірою й надією на Божу поміч у здоровлі, добрі, мирі та спокої. Щасти Вам Боже!

о. П. Зубріцький.

У ПОКЛОНІ ВЕЛИКОМУ КОБЗАРЕВІ
Вінніпег, Ман.

У неділю 12-го березня ц. р. заходом Культурно-Освітнього Відділу при Катедрі Пресв. Тройці при співучасті складових організацій СУС і Відділу СУЖЕРО у м. Вінніпезі в залі Катедри було урочисто відзначено величавою Академією-Концертом Соті Роковини смерті Великого Кобзаря й Пророка України Тараса Григоровича Шевченка. У Концерті-Академії взяли участь найкращі мистецькі сили, згуртовані у Відділах згаданих установ і організацій і тому програма Академії була одним чудовим вінком Великому Тарасові.

Розпочалася програма урочистим співом „Заповіту" у виконанні мішаного хору Катедри Пресв. Тройці під кер. п. Володимира Богоноса, а далі п. В. Сарчук, голова Святкового Комітету, відкриває програму словом про Великого Кобзаря, ім'я якого дороге кожному українцеві у світі і кожній людині, яка прагне добра і правди на землі.

Далі, з неменшою урочистістю Катедральний хор заспівав „Думи мої" і „Реве та стогне". Студент Богословського факультету Ярослав Анонійчук з глибоким чуттям продеклямував один з найсильніших творів не лише української літератури, але й світової — геніяльну ліричну мініятуру Т. Шевченка „Мені однаково", а п. Тарновецький, ліричний тенор заспівав пісню на слова цього твору, при акомпаніяменті п-ни Л. Карпінки.

Від наймолодшого нашого покоління в програмі взяли участь 5-літня Лідія Гурінова деклямацією „Село" — уривок з поеми „Княжна".

Центральною точкою програми Академії був святочний реферат о. Григорія Удода на тему: „Великий Шевченко — як людина і християнин". На підставі творів Великого Шевченка та на свідченнях його сучасників, о. доповідач у своєму рефераті змалював величний образ Шевченка, як людини безмірної моральної сили й величі та як проповідника Божої Правди на землі, подібного старозавітнім Пророкам і Христовим Апостолам.

Як доповнення до теми святочного реферату — в другій частині програми, з справді мистецькою силою були прорецитовані твори Шевченка „Холодний Яр" (рецитатор Григорій Фідь) і „Осії Глава XIV" (рецитатор Володимир Севериненко). До обох рецитацій були відповідні вступні слова-пояснення, виголошені Миколою Синенком і Іваном Павлюком. До поеми „Холодний Яр", крім вступного слова, був відіграний на піяніно „Прелюд" муз. М. Лисенка у виконанні студента Богословського факультету Колегії Св. Андрея Гоми Гендирксона.

Дитяча оркестра при Катедрі Пресв. Тройці під управою п. Г. Шевчука виконала „Ой, на горі" та „Бурлака", а відома співачка п-на Іванна Карасевич своїм милим голосом і з глибоким чуттям заспівали дві пісні на слова з творів Шевченка: „Ой, одна я, одна" та „Сережки".

Музикально-вокальний ансамбль у складі: п-ні Галина Гай-Головко (сопрано), п-ні Щудло (альт), п. Сергій Радчук (баритон) та Нестор Крепякевич (скрипач) і Олег Левицький (піяніно) виконали пісню на слова Шевченка „Сонце заходить, гори чорніють".

На закінчення програми Академії-Концерту хор Відділів СУМК при Катедрі Пресв. Тройці та при Соборі Св. Покрови під керівництвом п. Василя Соломона заспівав дві пісні „Ой горе тій чайці" та „Вечір" на слова Шевченка.

Кінцеве слово сказав о. М. Юрківський — настоятель Катедри. Співом українського й канадського гимнів закінчено Академію, присвячену цій великій даті, яку відзначає наше покоління. Академія залишила на присутніх глибоке враження та напевно буде спонукою до дальшої активности громадянства міста Вінніпегу до підготовки всеканадійського здвигу для відзначення Сотих Роковин Смерті Великого Кобзаря.

Другого дня по місцевій телевізійній станції були подані витяги з головніших моментів ходу програми, як також були подані інформації в місцевій англомовній пресі про те, що сотні українців Вінніпегу достойно відзначили соті роковини смерті свого найбільшого поета.

Присутній.

ПРОЩАЛИ М. І Д. МАРЧИШИНИХ
Винярд, Саск.

Українська Православна Громада у Винярд, члени Народнього Дому, своякн й приятелі зібралися до Народнього Дому попрощатися з п-вом Михайлом і Домною Марчишиними, які переїздять з Винярду на побут до Вадини, Саск., де п. Марчишин назначений на становище управителя Лікерної дирекції („Лікер Борд").

Не легко таких членів, як п-во Марчишині, прощати, а ще тяжче перенести їхню втрату для організації. Пан Михайло Марчишин і його дружина Домна були в нас у Громаді довголітніми щирими, зразковими й діяльними працівниками. Пан М. Марчишин був дяком у нашій Громаді від початку її заснування, приготовляв і провадив концертні програми, отже Громада і наш парох о. Борис Яковкевич мали в його особі важного співпрацівника.

Дванадцять літ був п. Михайло Марчишин радним нашого містечка, і він багато потрудився тут для всіх його жителів, а вже найбільше він докладав усіх своїх зусиль коли треба було провести до містечка воду, бо люди раніше тут ще не мали водопровідної системи, а тепер вона вже є, і в тому дуже багато головної заслуги п. М. Марчишина.

Пані Домна, його дружина, так само інтересувалася суспільним життям і брала в ньому широку діяльну участь: вона була членкинею Жіночого Товариства та його довголітньою касиркою, а також була активною членкинею інших місцевих організацій.

П-во Марчишині гарно виховали трое дітей: дві донечки й одного сина.

Пан Йосиф Лисак — господар прощальної вечірки — запросив до слова Достойного суддю Михайла Стечишина, який коротко переповів історію життя п-ва Марчишиних від часу їхнього прибуття до Винярд, 1933 року, а зокрема про їхню діяльність в тодішніх трудних (і як же часто прикрих!) початках — при будові Народнього Дому й української православної церкви. Пан суддя Стечишин, знаючи п-ва Марчишиних зокрема, а маючи природній дар і досвід пізнавати вдачу кожної людини взагалі, мав підставу правдиво підкреслити, що п-во Марчишині — де б вони не жили — завжди будуть такими ж активними, як були у Винярді, бо вони без цього жити не можуть, — така їхня вдача, і така їхня духова потреба і свідомість: трудитися для суспільства.

Пані суддиха Стечишина сказала дуже цінну доповідь в імені Жіночого Товариства, - доповідь ілюстровану численними цікавими життєвими прикладами, і склала пані Марчишиній сердечне признання за її таку щиру працю в Жіночому Т-ві; після того пані Суддиха попросила до слова голову Жіночого Т-ва пані Єлисавету Попович, яка вручила пані Марчишиній дарунок від Жін. Т-ва. А господар вечірки попросив голову Громади п. Теодора Анаку, який вручив від Громади дарунок п. М. Марчишину, а п. Юрія Дмитрука — щоб вручив від гостей спільний дарунок подружжю Марчишиним і їхній донечці.

Промовців на вечірці було багато, і всі вони із щирого серця висловлювалися про заслуги п-ва Марчишиних у Винярді та прощали їх з правдивим жалем.

Пан Михайло Марчишин зворушено склав вислови подяки за таке тепле відношення до них винярдського громадянства і жаль з приводу своєї розлуки з ним — силою службових обставин.

Прощання закінчилося нашими найкращими побажаннями п-ву Марчишиним на майбутнє на новому місці, і це загальне побажання було завершене спільним співом „Многих літ".

Винярдець.

З РАДІО-ПЕРЕДАЧІ НА КОЛЕГІЮ
Тіодор, Саск.

З Благословенства Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона, в неділю 8-го січня Всеч. о. М. Коленич відправив Різдвяне Богослужения по радіо CJGY Йорктон. Співав церковний хор з Інсінгер і Інсінгер (гай вей). На покриття коштів цієї передачі зложили гроші чотири Церковні Громади, а саме: Тіодор, Вестбрук, Інсінгер і Інсінгер „Гай-вей".

При кінці Служби Божої о. М. Коленич просив слухачів присилати завваги і коляду, при чому всі пожертви будуть передані на будову Колегії св. Андрея у Вінніпезі, а імена жертводавців будуть подані в пресі.

На цю ціль пожертви прислали: Церковна Громада в Дработ, Саск. $10.00; Жін. Т-во ім. Лесі Українки з Дработ — $5.00; п-во Василь і Параня Смиснюк, Айтуна $5.00; п-во Іван і Евдокія Буряник, Джесмен $3.00; п-во Іван і Марія Березюк, Гомфілд $3.00; п. Іван Павлюст, Айтуна $3.00; п-во Василь і Доня Пяста, Айтуна $2.00; п-во Митро і Параскевія, Копан-Інсінгер $2.00.

По $1.00: п. Стефан Франко, Тіодор; пані Параскевія Франко, Тіодор; п. Д. Федорчук, Інсінгер; пані Марія Ісар, Інсінгер; п. Тіодор Сощинський, Інсінгер.

Пані Анна Николаїв, Інсінгер .25 цент. Разом $38.25.

Цією дорогою складаю щиросердечну подяку хористам, п. Молдованові з Йорктону, тим Церковним Громадам що оплатили кошти передачі, і щира подяка всім Жертводавцям, що зложили свої пожертви на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі.

Нехай Милосердний Господь винагородить усіх Вас Своєю Небесною Ласкою!

о. М. Коленич.

ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНОСЛУЖЕННЯ ПРОТ. ПЕТРА ГЛІЦЬКОГО
Сейнт-Кетеринс, Онт.

З нагоди 33-літнього священослужения, а з того 30-літньої священичої праці в Канаді парафія Св. Юрія в Ст.

Кетеринс вшанувала величавою гостиною-обідом отця пароха і добродійку Ґліцьких за їхню невсипущу працю, яку вони провели як одні з піонерів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а зокрема від часу прибуття на парафію до Ст.-Кетеринс.

о. Прот. і Добр. Ґліцькі.

Зараз по Богослуженні о. Протоєрей, зійшовши вниз до просторої парафіяльної залі, здивовано споглядав на таке велике число членів і гостей. Побачивши всіх трьох українських кандидатів у міських виборах, подумав, що Громада влаштувала обід, щоб дати нагоду кандидатам вияснити свої плятформи щодо вчетверо побільшеного цього року міста Ст.-Кетеринс. Тому то о. Ґліцький спокійно попросив хор проспівати молитву, після чого поблагословив столи. Аж тоді голова Громади Іван Шоцький викрив секрет словами: „сьогодні ми тут зійшлися, щоб вшанувати нашого о. Пароха з його 33-літнім священослуженням, 30-літ з того на Канадській землі."

По обіді голова Громади далі виконував функцію господаря, по черзі запрохаючи до слова слідуючих: диригента-дяка Казанівського — щоб прочитав біографію Ювілята; кандидата до Міської Управи (олдермена) адвоката Бігору, кандидата на міського радного (кавнсилмена) адвоката Кінга, кандидата Васюту і Дмитра Віндзяка — бувшого голову Громади.

Благословення від Митрополита Іларіона і привіт з Консисторії від Протопресв. Д-ра С. В. Савчука прочитала Гарка Романчич Ковальчук, додаючи коротко дещо з головнішого про їхню працю по різних Громадах у Канаді, — бо з-поміж присутніх вона найдовше знала їх обидвох.

Від СУС говорив Іван Боднар, від СУЖЕРО, І. Заплішний, від ОДУМ І. Федоришин, від КУК Боровський, від Будівельного Комітету О. Пузіків, від Укр. Школи і Бувших Вояків Федір Мороз, від початкуючих-піонерів Укр. Гр.-Прав. Церкви Дмитро Романчич, і Іван Пограничний з Ніягара Фалс, від односельчан близький приятель Сокач з Кристал-Біч.

Мило було спостерігати те задоволення, що зарисовувалось на обличчях присутніх, як і самих Ювілятів, що якраз при такому здвизі членства і приятелів припало Громаді в Ст.-Кетеринс використати ось цю нагоду, щоб підкреслити значення Церкви в громадськім співжитті, а зокрема про священичу працю, яку найкраще висловив о. Д-р С. В. Савчук словами:

„Всю свою довголітню священичу працю Ви провели на полі Укр. Грек-Прав. Церкви в Канаді, і за той час немало гіркого Вам прийшлось пережити, як і всім нашим священикам-піонерам. Хай же Вам тут заплатою буде свідомість того, що в розбудові Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді, яка сьогодні являється найбільшою Українською Православною Церквою у вільному світі, Ви вложили також немало своїх цеголок і тим раз назавжди записали своє ім'я в списку будівничих Рідної Церкви".

Від дітей Недільної Школи пані добродійку Ґліцьку, яка заопікувалася й провадить безнастанно досі науку, обдарувала живими квітами учениця Бобро.

Від Жін Тов. ім. Лесі Українки дарунок передала добродійці голова Т-ва Анна Титенич, додаючи, що коли лиш приїхали на парафію, то Добродійка відразу вписалась до Жіночого Товариства і помагає безперестанно у всіх імпрезах, разом з священиком, а зокрема в писанні і підготовлюванні вистав і діточих концертів.

Від Громади і всіх присутніх о. Протоєреєві передав дарунок голова Громади Іван Шоцький, вичисляючи різні заслуги за 3-літній побут у Громаді, та попросив ще Михайла Головаша, бувшого голову, щоб той додав від себе про працю, яку вони обидвоє вкладають у парафіяльну працю та в допомозі збудувати церкву, а ця будова тепер почалася. Після вручення подарунків Ювілятам хор і присутні тричі заспівали „Многая Літа".

З великим зворушенням подякували отець Парох і Добродійка за дари, за ті милі признання, і всім присутнім — за вшанування їхньої праці.

На закінчення ще подякував син Євген Громаді і приятелям за приготовлення такого родинного і громадського свята родичам, підкреслюючи в легкожартівливій і дотепній формі ту тяжку працю в священичій родині, діти якої в піонерських часах розбудови Укр. Православної Церкви в Канаді найбільше пам'ятають, що тато був дуже рідким гостем у родині, і переважно приїздив у вівторок, а виїздив у четвер, щоб обслужити розкинені по 20-30, а то 100 миль Громади; і в той час, коли батька не було вдома, то тільки пахло кадилом, де перед тим висів кожух, а маму і своє життя по Громадах він ще й сьогодні пригадує з того, скільки було кроків з дому до церкви, а скільки до Народнього Дому, та в які дні й де відбувалися проби співу чи проби аматорських вистав; та ще як був маленьким — щоб сидів тихесенько і давав приклад усім дітям.

З нагоди Ювілею зроблено збірку на видавничий фонд „Вістника" $5.00 і „Українського Голос" $5.00.

Присутня.

СВЯТО ДІТЕЙ
Ст. Кетеринс, Онт.

Дня 15 січня ц. р. в Ст-Кетеринс, батьківський комітет і вчителі Рідної і Недільної школи влаштували для дітей ялинку. Пополудні зібралась чимала громадка дітей, присутніх було сорок шестеро, не враховуючи, що 10-ро не прийшло. Діти розпочали свято співом колядки „Бог Предвічний". Потім починаючи від найменших говорили вірші, співали, зо старших Ілько Щербина і Юрко Бобро грали на акордіоні. Керувала Добродійка Ґліцька. По закінченні програми голова Батьківського Комітету п. С. Сахарчинський подякував дітям і батькам за співпрацю, і він висловив надію, що на другий рік улаштують кращу і що дітей буде більше, а батьки, розуміючи вагу таких свят, будуть ще більше активні. Діти перейшли до столу, де була приготовлена перекуска. Потім ще бавились в різні гри.

Маргарита Пилипчук.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ А. І Л. САРВАНСЬКИХ
Сенді Репидс, Алберта

21-го листопада 1960 року, в день свята Св. Арх. Михаїла, п-ву Антонові й Лукії Сарванським сповнилося 50 років їхнього подружнього життя.

Діти запросили приятелів і знайомих відзначити цей день. О годині 6-ій вечора церква Всіх Святих в Сенді Репидс наповнилася вірними. Ювілейна урочистість розпочалася Молебнем, який відслужив о. Настоятель. Гарно співав хор під проводом дяка п П. Ґаліводи. По закінченні Молебня Ювіляти в супроводі дружби і дружки, якими були Петро Сарванський і його дружина Марія, а також усі запрошені гості прибули на бувшу фарму Ювілятів, яку вони передали синові Петрові. Господар ювілейної урочистості п. Ґалівода запросив Ювілятів і гостей сісти за приготовлені столи. Він же привітав Ювілятів та попросив о. Настоятеля поблагословити страви. Під час перекуски Ювілятів вітали: о. Настоятель, Петро Сарванський, Михайло Ґурин, Микола Болотюк, О. Москалюк, М. Уляніцький, М. Давидович, М. Ткачук. Олександер Федчук — односельчанин і сусід у своєму слові розповів присутнім про тяжкі початки їхнього поселення в Канаді. — О. Федчук продовжував: „1930 р. Ювіляти прибули з України (Волині) у північну Алберту й тут узяли „гомстед" у теперішньому Сенді-Репідс. Великі труднощі зустрілися нашим Ювілятам в початках, але з вірою й надією на Божу допомогу вони все перемогли. Забезпечили себе матеріяльно на старші роки, а також залишили не малі маєтки і для своїх дітей, і тепер живуть у містечку Боневіл, Алберта". Олександер Федчук закінчив свої спогади побажанням Ювілятам кріпкого здоров'я та многих літ.

Слідуючими вітали: Сергій Гапонюк — зять Ювілятів, донька Надя, сини Петро і

НОВІ КНИЖКИ

Вийшли з друку й продаються такі нові видання:

Православний Молитовник "ВІРА" (FAITH), в двох мовах, українській і англійській:
В чорній оправі, з пересилкою, — $2.00
В білій оправі, з пересилкою, — 2.25

"Польща і Берестейська Унія", написав А. Соколів, з пересилкою .... 25 центів

"The Problem of Orthodox Unity", промова о. Д-ра С. В. Савчука, виголошена на Маніфестації Православія в Торонті, 15-го травня 1960, в англійській мові, з пересилкою, — .... 25 центів

Ця сама промова в двох мовах, англійській та українській, з пересилкою .... 25 центів

"Why Learn Ukrainian?", написав Д-р Джордж Симпсон, професор Саскачеванського Університету, в англійській мові, з пересилкою 25 центів

"На руїнах і пустелях далеких", М. Верховинця $1.00

"Св. Дмитро Туптало", написав Митр. Іларіон $1.00

Замовлення й гроші слати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada

Іван. Господар урочистості п. Ґалівода під спів Многоліття вручив Ювілятам гарний дарунок від усіх присутніх; а о. Павло Зміївський попросив зложити пожертви на рідну пресу. Збірку провів п. Ґалівода; зібрано $26.40, і з них призначено $10.00 на „Вістник", $4.50 на клішу, а решту на інший часопис.

Усім Вп. Жертводавцям щиро дякуємо, а Ювілятів нехай Господь Милосердний нагородить кріпким здоров'ям та зберігає на багато ще років!

Присутній.

ХРЕСТИНИ
Скарборо, Онт.

У 5-ту неділю Св. Великого Посту, 26 березня, 1961 р. по відслуженні Служби Божої і Сорокоустів у долишній залі української православної церкви Св. Анни у Скарборо, Онт., відбулося Хрещення малого козака: Рендого - Василя-Данила Слоня, сина п-ва Данила і Францес Слонів з Нью-Торонто, Онт., і внука відомого по всій Канаді піонера-патріота і майстра-різьбаря Іконостасів і Кивотів з бронзу п. Семена Слоня.

Святу Тайну Хрещення звершив настоятель Храму Св. Анни Всеч. о. Юрій Цукорник при співі дяка і голови Громади п. М. Білого, кумів та численної присутньої родини. Хресними батьками були пані Л. Шипко і Мих. Дмитрів з Нью-Торонто та пані Марг. Бейли і Д. Гостренд з Лонг-Бренч, Онт.

Під час прийняття, яке відбулося в домі пані Марії Коцюпер в Нью-Торонто, і на якому була присутня вся велика родина п. Сем. Слоня, Всеч. о. Юрій Цукорник був запрошений господарем родинного свята поблагословити страви й сказати слово. Отець Цукорник, як бувший парох Нью-Торонто, що вінчав і хрестив дітей і внуків п. Слоня під час свого душпастирства впродовж 3 років, привітав велике число присутніх гостей і родину п-ва Слонів, і зложив щирі привіти батькам новоохреценого синка та побажав йому, батькам рідним і хресним, дідусеві й бабусі щастя й здоров'я та Божого благословення, і при цій нагоді попросив зложити пожертви на докінчення будови укр. прав. церкви Св. Анни в Скарборо та на свою церковну пресу „Вістник".

Пожертви склали: по $3.00, п-во Дан. Слонь, п-во Сем. Слонь; по $2.00: пані Надя Витвицька, Мих Дмитрів (кум), Орест Коцюпер; по $1.00: Олекса Слонь, п. Шипко з дружиною, Ник. Шипко, Григ. Шипко, пані Канас і п. Григ. Сливка з дружиною. Зібрано $18.00, з чого призначено на церкву Св. Анни $10.00, а $8.00 на Прес. Фонд „Вістника".

Щира подяка Жертводавцям, а новоохрещеного Рендого Василя Данила хай Всевишній наділить Своїми ласками, щоб він виріс своїм родичам на втіху, а Україні на славу!

Присутній.

ШЕВЧЕНКІВСЬКА УРОЧИСТІСТЬ
Мус-Джьо, Саск.

День 19 березня буде довгий час незабутнім для українців у місті Мус-Джьо.

Дня 19 березня була відслужена Служба Божа, — всі члени — як старші, так і молодь — приступили до Святої Сповіді і Святого Причастя. По Службі Божій парох о. Е. Т. Приступа відслужив Панахиду за Тараса Шевченка; по Панахиді Жіноче Товариство приготовило смачну перекуску, за що належиться їм щира подяка.

По перекусці Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира в Мус Джьо святочною академією вшанувала пам'ять пророка України, Тараса Шевченка, в 100 річчя його смерті.

Академія відбулася в церковний залі - спільно: церковний хор і учні Рідної і Недільної Школи, що відбувається два рази тижнево, під проводом учителя і пароха Всеч. о. Е. Т. Приступи зробили велике враження на присутніх своїми виступами.

Вступне й кінцеве слово зворушливо виголосив голова Церковної Громади пан В. Данькович, реферат виголосив о. Парох.

Учасник Свята.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІЛЛЯ МИХАЙЛЮК
Принс Алберт, Саск.

У пятницю 3 березня 1961 року рознеслася сумна вістка, що в місцевій лікарні по невдалій операції відійшов у Вічність, на 46 році життя, бл. п. Ілля Михайлюк.

Бл. п. Ілля Михайлюк.

Утрата ця глибоко засмутила не тільки всю його родину, але й всіх парафіян, його друзів і знайомих, що зібралися на Похороні, щоб його попрощати. Покійний своїми шляхетними прикметами характеру приваблював людей до себе, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалася б до обовязку віддати останню прислугу Покійному. Велика кількість людей на Похороні ще раз засвідчила, якою популярністю й авторитетом втішався Покійний за життя.

Бл. п. Ілля Михайлюк народився 25 серпня 1914 року в Ст. Джуліен, Саск. Дитячі роки проводить з своїми родичами на фармі, навчаючись у місцевій школі. У 1940 році переїздить до Принс-Алберт, та починає працю біля літаків, і там працював 4 роки. Одружується з Анною з дому Віцінських 13 червня 1943 року, і вони починають самостійну працю: Покійний стає контрактором - будівничим. Він працював совісно та щиро і скоро з'єднав собі багато приятелів.

Поволі почали приходити на світ діточки, яких було 6: три доньки й три сини. Бл. п. Ілля дуже любив своїх дітей, всі вільні від праці хвилини перебував з ними. Він опікувався своїми старими родичами, і на кожному кроці допомагав їм. Покійний любив свою Українську Православну Церкву, яку підтримував зо щирої душі, допомагав Церкві морально й матеріяльно разом з дружиною, — в перших початках при будові нової церкви Бл. п. Ілля кожного дня працює при будові церкви, жертвує на середню баню (найбільшу) хреста, і його ж сам вставляє; і помагає при будові парафіяльної хати; належить до членів церковного хору; як також був членом організації Українців Самостійників; жертвував на будову нового Інституту в Саскатуні $100.00, як також розповсюджував базарові книжки на цей же Інститут. Він дуже любив українську молодь, та дбав про неї. Май-же безкоштовно побудував на площі „Зелений Гай" у Вакав великий будинок, який служить за їдальню.

Покійний Ілля Михайлюк у понеділок 20 лютого ц. р. пішов до місцевої лікарні, а на слідуючий день мав перейти легеньку операцію. Доля не судила її щасливо перенести, бо не зміг прийти до притомності. Коли він перебував у лікарні, то його дружина не відходила від ліжка смертельно хворого свого чоловіка. Родичі, брати й ближча родина поприїздили відвідати тяжко хворого. У четвер 2 березня ц. р. місцевий парох Всеч. о. Юрій Туржанський звершив Святу Тайну Оливопомазання над хворим, який в п'ятницю вранці віддав Богу духа. У неділю 5 березня 1961 р. в Погребному Заведенні була відслужена Панахида, а в понеділок на другий день Похорон зо Службою Божою з православної церкви в Принс Алберт. Простора церква не змогла змістити всіх учасників Похорону. Поставлено голосники в залі під церквою, яка дуже скоро заповнилася, але велика кількість людей мусіла стояти надворі. Глибокозмістовну проповідь та зворушливе прощальне слово виголосив Всеч. о. Ю. Туржанський, який і звершив Похорон з дяками Дахом, Паскаруком, Ґауком, та під спів церковного хору під проводом М. Гуменюка. При Послідньому Цілуванні на заклик о. Пароха учасники Похорону зложили поважну суму грошей на Нев'янучий Вінок, з чого призначено $10.00 на „Вістник" і $10.00 на „Український Голос".

Покійний лишив горем прибитих: дружину Анну, 6 дітей, старенькиx родичів своїх, як також родичів дружини, 5 братів, одну сестру та ближчу й дальшу родину.

Тіло Покійного спочило на місцевому Православному Цвинтарі в Принс Алберт. Після Похорону в залі під церквою відбувся поминальний обід. Не була присутня дружина Покійного Іллі на ньому, бо її хвору з цвинтаря забрали додому. Тато Покійного, Семен Михайлюк, під час обіду зложив усім подяку за поміч та за численну участь у Похоронах його сина. Співчуття родині склав Всеч. о. Туржанський.

Болісна втрата, якої зазнала наша Громада, в особі втрати Померлого, залишиться завжди в нашій пам'яті, — та воля Господня у всьому. Хай Господь, що покликав його до Себе, винагородить йому сторицею за все добро, що вчинив він за час свого короткого земного життя.

Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДАНИЛО СМУКОВИЧ
Йорктон, Саск.

У четвер 2 березня ц. р. у „Провиншел Нирсінг Гом" у Мелфорт, Саск. помер після довгої і важкої недуги бл. п. Данило Смукович.

Покійний народився 20 січня 1888 року в селі Височанка Станиславівського повіту, Західня Україна. Там він прожив свої молодечі роки, і в травні 1907 року 19-літнім виїздить у Канаду, і напочатку живе в околиці Вінніпегу. У році свого прибуття в Канаді працює на залізній дорозі Сі-Пі-Ар, а 1908 року на конструкційній лінії телефонів у Манітобі. Того ж (1908) року одружується покійний Данило з Анною Пушинською, а 1909 року переїздить до Йорктону, де проживає ввесь час свого життя, аж до захворювання при кінці 1957 року.

Проживаючи від 1909 року в Йорктоні Покійний працює в різних місцях, а саме: від 1909 року до 1928 р. працює при місті, від 1928 р. до 1947 р. у „Кенедіен Ютиліті" а від 1947 р. аж до відходу на

спочинок 1953 р. — у „Саскачеван Павер Корпорейшен". Усю цю працю він виконував у Йорктоні.

Крім заробіткової праці, покійний Данило був невсипущим працівником на українській церковно-громадській ниві в Йорктоні. Він належав до перших піонерів церковно-громадського життя Української Православної Громади в Йорктоні. Він був першим з фундаторів першого Народнього Дому в Йорктоні 1920 року, а пізніше — й укр. гр.-прав. церкви. Він помагав своєю працею і грішми. Як той, який працював при електриці, він безплатно провів електрику як в Народньому Домі, так і в церкві. Пізніше, коли будувався новий Народній Дім, він і тут помагав працею і грішми. Покійний Данило був також довголітнім скарбником Церковної Громади, і цю свою працю сповнював, з посвятою, як і всю іншу працю, яку він виконував. Він завжди був спокійної вдачі, але енергійний, коли щось виконував. При праці його заскочила тяжка недуга, бо ще того самого вечора 1957 року він був у Народньому Домі на громадському базарі, а повернувшись додому вночі, нагло стає спаралізований, внаслідок чого тратить мову до смерті. Недужого по якомусь часі перевезено до Мелфорт, Саск., до „Провиншел Нирсінк Гом", де він проживав до кінця свого життя.

Тіло Покійного перевезено до Йорктону і там 7 березня ц. р. з української православної церкви відбувся Похорон, який відслужив о. В. Бойчук, а дяком був п. В. Благут. Під час послідного цілування учасники Похорону зложили на нев'янучий вінець Покійному $17.20, з чого призначено $7.00 на „Український Голос", $5.00 на „Вістник", а $5.00 на будову Колеґії Св. Андрея.

Покійний полишив трьох синів: Івана, Фреда й Василя; і дві доньки: Анну й Гелену; та 6 внуків і 4 правнуки.

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. Б.

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ СЕМЕНЮК
Райн, Саск.

У четвер 9 березня ц. р., після довгої і важкої недуги, прийнявши Св. Тайни Сповіді й Причастя, у йорктонській лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Ґеорґій Семенюк.

Покійний Ґеорґій народився 1888 року в селі Заставна, на Буковині. У Канаду він приїхав 1913 року, коли йому було 25 літ. Напочатку один рік він працює у Вінніпезі, а опісля переноситься на фарму коло Райн, Саск., де осідає напостійне. У 1918 році він одружується з Катериною Тодощук, і обидвоє проживають і працюють на фармі свого поселення ввесь час аж до відходу в 1952 році на спочинок. Отже, того ж (1952) року він переноситься до містечка Райн до своєї хати, де проживає до кінця свого життя. Один рік перед відходом на спочинок йому трапився був нещасливий випадок при різанні дощок, — йому відтяло пальці на руці. З того часу, через страту крови, а також через недугу цукриці він почав хворувати.

Коли бл. п. Ґеорґій проживав на фармі, то там належав до найближчої української православної парафії. Коли ж перенісся до Райн, то тоді ще не було там православної церкви, а коли прийшло до зорганізування Громади й купівлі церкви, то Покійний стає в її ряди й помагає фінансово. Членом парафії цієї ж церкви в Райн він був по кінець свого життя. Тут він ходив, коли був здоровим, на Богослуження, тут сповідався і причащався. Одним словом, був активним православним християнином, що він лишив і в прикладі своїм дітям.

Покійний помер у лікарні в Йорктоні, і звідти був перевезений до похоронного заведення. У неділю ввечері 12 березня був відслужений Парастас, а в понеділок 13 березня відбувся Похорон з української православної церкви Всіх Святих у Райн. Похоронні Відправи відслужив о. В. Бойчук, а дяком був п. Царик. При послідньому цілуванні учасники Похорону зложили на невянучий вінець Покійному $22.22, з чого призначено на „Український Голос" $5.00, на „Вістник" $5.00, а на будову Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі $12.00; на виробления кліше син Покійного. Василь, зложив $5.00.

Покійний полишив у смутку свою дружину Катерину, двох синів: Николая й Василя, три доньки: Марію, Параскевію й Анну, та 23 внуки, а в Рідному Краю — рідного брата, Димитрія.

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. Б.

БЛ. П. НИКИФОР КОЛТУН
Полар Парк, Ман.

У неділю 26-го лютого 1961 року по важкій недузі відійшов у вічність у лікарні в Вінніпезі бл. п. Никофор Колтун.

Небіжчик прожив 67 років; народився в повіті Тараща на Київщині. У Канаду приїхав молодим юнаком — 1910 року. У І-ій світовій війні брав участь як вояк канадської армії.

Покійний Никифор був членом місцевої Української Греко-Православної Парафії в Поплар Парк Ман., і членом Народнього Дому

Похорон відбувся в середу 1-го березня з церкви Пресв. Тройці в Поплар Парк. Під час послідного цілування присутні зложили на нев'янучий вінок $13.00. З цієї суми поділено: на „Віру й Культуру" $3.00, і на „Вістник" $10.00

Покійний залишив у смутку свою дружину Агафію, п'ять синів, одну доньку і 11 внуків.

По закінченні Похоронних Відправ відбувся спільний обід, який влаштувала дружина Покійного.

Нехай Господь Милосердний прийме в Свої Оселі Небесні бл. п. Никофора.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. АНДРІЙ ВОНЕЧКО
Смокі Лейк, Алта.

У неділю 29-го січня ц. р. помер у лікарні в Смокі Лейк, Алта., Андрій Вонечко. Андрій — це один з передових і старих членів і один з дяків нашої Української Православної Громади в Восетна, Алта.

Бл. п. Андрій народився 1901 року в Брудергаймі, Алта., і там 1922 року оженився з Анною Захарко. У два роки пізніш молодята купили власну фарму в Восетна і на ній працювали аж до минулого року, в якому перенеслися на постійний побут до містечка Восетна, набувши там власну хату.

Покійний Андрій залишив у смутку свою дружину Анну, двох синів: Івана і Романа, дочку Ольгу і сім унуків; залишив також п'ять рідних братів: Стефана в Редватер, Дмитра в Онтаріо, Миколу в Едмонтоні, Павла в Сейнт Пол і Михайла в Принс-Джордж.

Андрій належав до тих наших членів, яким добро Рідної Церкви завжди було на серці. Він завжди бував і в церкві на Богослуженях, і на зборах Громади, він щорічно приступав до Святих Таїнств Сповіді й Причастя. Він не тільки добрий член Громади — що для церкви жертвував, що для неї багато працював, але й був вибираний до Управи Громади, був і якийсь час її головою. Його гарний спів завжди чули в церкві наші парафіяни, — він був добрим дяком, що разом з нашим, другим дяком, п. Андрієм Швецем, співав завжди на всіх церковних Відправах. З його смертю наша Громада передусім відчула брак його серед добрих співаків.

Дружина Покійного, Анна, це також одна з передових працівниць як у нашій церкві, як сестриця, так також і працьовита членкиня Жіночого Товариства при нашій Громаді.

Похорон пок. Андрія почався служенням Великої Панахиди в середу, 1-го лютого, ввечері в церкві Св. Рівноапостольського Володимира в Восетна. Другого дня була відслужена Св. Заупокійна Літургія і Чин Похорону. Як на Парастас, так і на Похорон прибуло багато людей, численна родина, члени нашої Громади, приятелі і знайомі не тільки з ближчих і дальших околиць, але й також з околиць Брудергайму, що за рікою Норд-Саскачеван.

При останньому цілуванні о. Парох провів збірку на нев'янучий вінок; вона принесла 52 доляри, а з цього 14 долярів пересилаю „Вістникові": на вироблення кліші і на пресовий фонд.

По закінченні Чину Похорону перенесено тіло покійного Андрія на цвинтар біля церкви, де, по відслуженні Панахиди, воно спочило в гробі.

Усіх учасників Похорону привітала родина Покійного спільною трапезою в залі під церквою, висловлюючи таким способом свою подяку за молитви і присутність на Похороні. У приготуванні обіду допомагали, як і завжди, своєю працею членкині нашого Жіночого Товариства, за що їм належиться сердечна подяка.

У сороковий день смерті Покійного знову служилася Св. Заупокійна Служба Божа з Парастасом, а по її закінченні родина погостила присутніх перекускою.

Хай же Всемилостивий Господь подасть вічний спокій спочилому Андрієві.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Остап Фляк.

БЛ. П. ОКСАНА МЕЛЬНИЧУК
Тіодор, Саск.

У четвер 9 березня ц. р. упокоїлася в Бозі у лікарні в Тіодор ,на 86 році свого життя — бл. п. Оксана Мельничук. Перед смертю Покійна прийняла Св. Причастя

Покійна приїхала в Канаду зо своїм чоловіком Николаєм з села Грешівців, Буковина, 1904 року, і обидвоє господарили в цій околиці до смерті чоловіка, бл. п. Николая — 1925 року. Лишаючись вдовою бл. п. Оксана виховує 7-ро дітей: Василя, Танаска, Митра, Івана, Марію, Катерину й Григорія; 20 років тому Покійна перебирається до своєї дочки Марії (Минкен) і в неї жила до смерті.

Дня 10 березня ввечері о. М. Коленич відправив Парастас, а другого дня відбувся Похорон зо Службою Божою з церкви Різдва Пресв. Богородиці в Тіодор. Тіло похоронено коло церкви Пресвятої Тройці в Дробот, Саск.

На прохання о. Пароха — при послідньому цілуванні — присутні зложили $23.40 на нев'янучий вінок Покійній, з

чого призначено $5.00 на „Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійну, бл. п. Оксану нехай Господь прийме до Себе.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ГАНУСЯ КОВАЛЬЧУК
Овкборн, Ман.

У неділю 8. I. 1961 надвечір сталося у домі п-ва Михайла і Ольги Ковальчуків в Овкборні велике нещастя: згинула трагічно від пострілу їхня одинока дитина Ганнуся.

У них були тоді гості, а всі діти бавилися в помешканні на горищі і знайшли рушницю, що випадково була заряджена, і скоїлося нещастя: при забаві рушниця вистрілила й поцілила малу Ганусю у голову, і вона мертва повалилася на підлогу.

У четвер 12.1. відбувся Похорон покійної Ганусі в Овкборні зі Службою Божою. З сльозами в очах, з невимовним болем у серці стоять коло домовини батьки і вся родина; на Службу Божу прийшло багато людей помолитися за покійну дитину, і щоб Господь всіх нас хоронив від нещастя.

Ми всі знаємо, що смерть нікого не мине, що проти смерти не забезпечує ані молодший вік, ані сила, однак не так болісно вражає смерть старої людини, що її вік сам ту хвилину заповідає, як смерть людини, що ще лиш збиралася жити. Покійна Гануся прожила тільки три рочки, люблена своїми батьками і всіми, хто її знав, бо вона була дитина розвинена і приємна.

Спи, наша Ганусько, вічним сном спи, ми Тебе ніколи не забудемо!

На прохання о. Мельничука вірні при послідній цілуванні жертвували не невянучий вінець для Покійної, з чого призначено $5.00 на „Вістник". Жіноче Товариство замість вінка на домовину пожертвувало $20.00 на Колеґію Св. Андрея.

Жертводавцям щире спасибі, засмученим родичам — Божої потіхи в їх тяжкому горі, а покійній Ганусі Вічна Пам'ять!

о. В. М.

БЛ. П. М. І Ю. ЯНІЦЬКІ ПОМИНКИ
Торонто, Онт.

5-го березня 1961 р. після Служби Божої в Катедрі Св. Володимира в Торонті відбулася Панахида за упокій душ батьків п-ва Яніцьких: Михайла Яніцького, який упокоївся 1926 р., Юстини Яніцької, яка упокоїлась 1958 р., і Дмитра Кетляра, який упокоївся 1950 р.

Панахиду служили Митр. Прот. П. Самець та Прот. Д. Фотій. Панахиду співав Катедральний хор під диригуванням п. Ю. Головка. За українським звичаєм відбувся поминальний обід у п-ва Яніцьких, де зібралися рідні Покійних та друзі і приятелі п-ва Яніцьких. По обіді, за згодою господарів, була проведена грошова збірка на укр. прав. „Вістник". Жертвували слідуючі: п-во Яніцькі — $1.00, п. М. Челюк — $1.00, п-ні Р. Бавус — $1.00, п-во Мудрі — $2.00, п-во І. Комаринські (з Едмонтону) — $1.50, п. Г. Козаченко $1,00, пані Друль $1.00, п. С. . . — $1.00. Разом: $9.50.

Збірку провів і переслав —

Приятель.

БЛ. П. МАРІЯ ОДОКІЙЧУК
Форт Френсис, Онт.

У вівторок ранком, 31 го січня 1961 року перервалася нитка життя Марії Одокійчук. Покійна мала 66 років.

Народилася вона 4-го квітня 1894 року на Буковині, у Канаду прибула малою дитиною 1897 року. До 1943 року перебувала в Гардентоні, Манітоба, а 1943 року перебралася до Форт-Френсис, Онт. Чоловік Покійної, Іван Одокійчук, помер багато років перед нею, — 1932 року

Залишила вона по собі сина Василя у Вінніпезі та дочку Софію, одружену з Юрієм Гущуляком, які перебувають у Форт-Френсис; крім того, ще залишила сестру, пані Шиніт, і брата Василя Гущуляка, обидвоє з Транскони, Ман., та семеро внуків.

Покійна Марія довгий час була в лікарні, і там таки вона й сповідалася й причащалася. Вона ніколи не тратила надії, і все чекала, коли-то їй лікар скаже вже йти додому. І ось так Господь забрав її додому, до Дому Небесного

„У домі Мого Отця багато осель" — сказав Христос. Віримо, що Бог прийме її душу й оселить в одній із Святих Своїх осель.

Похорон відбувся в четвер 2-го лютого з української православної церкви Св. Юрія в Форт Френсис. Хоронив о. О. Кравченко, дяком був п. Дм. Котик. На Похорон зібралося поважне число рідних та знайомих. Після Похорону, у залі читальні „Просвіти", відбулися поминки.

На згадку про маму п-во Юрій і Марія Гущуляки подарували $5,00 на пресовий фонд „Вістника".

Приятель.

БЛ. П. М. КОВАЛЬЧУК
Радвей, Алта.

У понеділок, 20-го лютого ц. р. відбувся з української православної церкви в Радвей Похорон бл. п. Михайла Ковальчука. Хоронила його одинока його дочка Марія замужня Колибаба, з Візел Крік

Бл. п. Михайло прожив 78 років, а походив з села Погорилівка в Україні. Приблизно 1910 року він прибув у Канаду в місцевість Фовм Лейк у Саскачевані. Його спровадили сюди молодший брат Григорій, що й тепер проживає в Фовм-Лейк. На рідній землі залишив був покійний свою дружину Анну Новак-Гуцул, їхню дочку Марію і сина Петра з першого подружжя Анни. Цю родину спровадив з Фовм-Лейк покійний Михайло 1922 року. Там Покійний і працював цілий час на всяких роботах при корчуванні лісів, а згодом уже на власній фармі; — там він і був членом Української Православної Громади у Фовм-Лейк. 1955 року дочка Марія, замужня Колибаба, забрала свого старого батька до себе у Візел-Крік, біля Радвей, Алта.

Тут і померла дружина Покійного, Анна, і похоронена була на нашому цвинтарі в Радвей.

Покійний Михайло залишив дочку Марію Колибаба-Мороз, що є членкинею нашої Громади в Радвей, чотирьох унуків: Дмитра, Миколу (він член нашої Громади), Анну й Івана і одинадцятеро правнуків. Залишив і свого брата Григорія у Фовм-Лейк.

Похоронна Відправа зо Св. Заупокійною Літургією була відслужена в день Похорону в церкві в Радвей. На Похорон прибула родина і знайомі а також родина Покійного з Фовм-Лейк Збірка на останнім цілуванні дала $11.00, з чого $5.00 пересилаю „Вістникові", а $6.00 передано в касу Громади.

Хай з Богом спочиває покійний Михайло!

Вічна Йому Пам'ять!

о. Остап Фляк.

ПОДЯКА

По втраті мого мужа й тата дітей висловлюю щиру подяку Всеч. о. Прот. К. Квасницькому за відправу панахид та повчальну духову науку і в нашім смутку. Всім приятелям та знакомим, жіночому то-ву ім. Княгині Ольги і всім хто допомагав і трудився при похороні — віддаючи покійному останню прислугу щиро дякую.

Єлена Царинюк — вдова. Її сини, дочки і внуки.

ВСЕАЛБЕРТІЙСЬКИЙ СУМКІВСЬКИЙ ЗЛВИГ

Провінціяльна Управа Союзу Української Молоді Канади за підтримкою централі СУМК та провінціяльних управ складових організацій СУС, зокрема провінціяльної управи ТУС, намічає відбути Всеканадійський СУМКівський Здвиг 20 і 21 травня ц. року в Едмонтоні.

Хоч у минулому році подібний здвиг був успішний, то все ж таки належить зазначити, що з деяких околиць молодь чомусь не приїхала. Тому в цьому році необхідно уже тепер розпочати відповідну підготовку до Сумківського Здвигу. В кожній Українській Православній Громаді Алберти, Всечесні о. Пароxи відділи ТУС, відділи Союзу Українок Канади, Управи Українських Православних Громад повинні допомогти СУМКівцям і взагалі нашій українській православній молоді з околиць взяти участь у цьогорічному здвизі. Уже тепер потрібно складати списки тих, що поїдуть на здвиг, та потрібно широко популяризувати серед молоді цей здвиг, а також своєчасно подумати про засоби транспортації.

Віримо, що при спільній допомозі нашій молоді, цьогорічний здвиг СУМКівців буде навіть успішнішим, ніж він був у минулому році.

ПОСОЛ М. І. МАНДЗЮК БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Провінціяльний , та місцеві управи складових організацій СУС в Едмонтоні намічають відбути в суботу 29 квітня у приміщенні Інституту Св. Івана величавий провінціяльний самостійницький бенкет. Головним промовцем запрошено п. Миколу І. Мандзюка, посла до домініяльного парляменту з округи Маркет у Манітобі.

До речі, в днях: субота, 29 квітня та неділя 30 квітня, в Едмонтоні в залі Катедри Св. Івана відбудеться Мистецька виставка, що її організовує провінціяльна управа Союзу Українок Канади.

Провінціяльна управа ТУС також плянує відбути провінціяльну нараду ТУС у суботу, 29 квітня, перед бенкетом.

Проситься членство і прихильників складових організацій СУС м. Едмонтону й околиці пам'ятати про бенкет, мистецьку виставку й наради ТУС та взяти масову участь в цих імпрезах.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Управа Жіночого Товариства при Колеґії св. Андрея в Вінніпезі почувається до милого обов'язку скласти сердечну подяку всім тим, що якимнебудь способом помогли нам у переведенні базару на користь Колеґії. Цією дорогою хочемо подякувати всім тим, що закупили наші базарові квитки по всій Канаді; усім тим, що не пожаліли свого часу й труду на їх розпродаж; усім тим, що подарували нам вартісні, гарні речі на різні розгриші, або дали від себе грошові пожертви; усім тим, що своєю працею в день базару помогли нам його успішно перевести, та всім тим, що прийшли на цей базар і своєю живою участю у всіх його ділянках помогли нам осягнути великий успіх нашого першого підприємства як з морального, так і з матеріяльного боку.

При цій нагоді хочемо також подякувати за десятки листів заохоти та признання й одобрення нашої цілі: улаштування колеґіяльної каплиці в українському православному стилі Цих листів було так багато, що нам неможливо подякувати їхнім авторам кожному зокрема, тому висловлюємо їм наше щире спасибі оцією прилюдною дорогою.

Як уже було згадано вище, — наш базар пройшов дуже успішно, що дає нам велику заохоту на майбутнє продовжувати нашу діяльність на користь Колеґії, і ми з великою приємністю ділимося вісткою з нашими прихильниками, що чистий дохід з базару становить біля $1,500.00.

При цій нагоді хочемо проголосити імена тих щасливців, що виграли нагороди, які були подані на базарових білетах. І так:

1-шу нагороду — вартості 50 дол. — о. Прот. В. КУДРИК — на ч. 13465.

2-гу нагороду — ікони — ІВАН ЖИВИЛО, Вінніпег — на ч. 6434.

3-тю нагороду — товари, п. М. МАНУЛЯК, Вінніпег — на ч. 21177.

4-ту нагороду — електричне залізко до прасування. — п. Олекса Боднарчук — Кектус Лейк, Саск. на ч. 3359.

5-ту нагороду — подорожний будильник — п. Я. Довган, Вінніпег - ч. 6468.

6-ту нагороду — товари — п. Ю. Фліїчук — Вегревил, Алта., — ч. 11915.

7-му нагороду — вишивана подушка — панна О. Угринюк, Вінніпег — ч. 5264.

Ще раз дякуємо всім тим, що піддержали наше Товариство в цій імпрезі на користь Колегії, і просимо надалі так прихильно відноситися.

За Управу Товариства:
Анна Фігус, голова.
Єлисавета Прокіпчук, секр.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

16. Неділя Томина, — Сулукавт, Брендон, Дуфрост, Тиндал, — спільне свячене.
23. Неділя, — Кенора, Транскона.
30. Неділя, — Сендгил, Гонор, Поплярфілд.

ТРАВЕНЬ

7. Неділя, — Брендон, Кенора, Поплар Парк, Транскона, Тиндал.
14. Неділя, - Бозежур, Ледвин Портедж Ля Прері, Сулукавт.
21. Неділя, - Брендон, Дуфрост, Кенора, Транскона.
28. Неділя, — П'ятидесятниця — Зелені Свята, — Брендон, Поплар Парк, Поплярфілд, (в усіх трьох Громадах Храм), Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Ґетерлей (Проводи).
23. Неділя Мироносиць — Кендо (Проводи).
30. Неділя — Медов Лейк (Проводи).

972 Jame Str. Ph. 8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Йорктон.
23. Неділя Мироносиць — Райн.
30. Неділя Розслабленого — Йорктон.

ТРАВЕНЬ

6. Субота. Св. Велкм. Юрія — Йорктон.
7. Неділя Самарянки — Райн.
14. Неділя Сліпонародженого. Свято Матері — Йорктон.
18. Четвер. Вознесення Господнє - Врокстон.
21. Неділя Св. Отців Першого Всел Собору — Ґорлиц.
28. Зелені Свята. — Святої Тройці — Йорктон, Пополудні відправи на могилках.
29. День Святого Духа — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 788-2998

о. П. БУБЛИКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя. Ахтинійчукова.
16. Проводи о 3 год. — Мазепа.
23. Неділя — Сторновей.
23. Проводи о 3 год. — Калдер.
30. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томи — Вернон, (обід і Проводи).
23. Неділя Мироносиць — Ревелсток
30. Неділя Розслабленого — Вернон.

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
КВІТЕНЬ

16. Неділя, Провідна — Ервуд
23. Неділя, Мироносиць — Ендевор
30. Неділя, Розслабленого - Годсон Бей

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Арран
23. Неділя Мироносиць — Сван Плейн
30. Неділя — Своп Рівер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
КВІТЕНЬ

16. Неділя. Проводи — Ню Вестмінстер.
23. Неділя — Порт Алберні.
30. Неділя — Ню Вестмінстер. -

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
КВІТЕНЬ

16. Вайлвуд Неділя Томина. Служба Божа і Проводи.
23. Сіба Біч. Служба Божа і Проводи.
30. Вестлок Нед. Розслаблен. Служба Божа і Проводи

Баргерд Вечірня і Проводи в 4 год по полудні.
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Проводи — Мітуна
16. Неділя Томина-Проводи вихід на цвинтар 4-та по обіді — Ґудів.
23. Неділя Мироносиць. Проводи — Фенфуд.
30. Неділя Розслабленого. Проводи — Габард.

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Нипавин (на гроби)
23. Неділя - Вірдейл (на гроби)
30. Неділя - Кадет (на гроби)

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Інсінґер (Гай-вей)
23. Неділя — Лора
30. Неділя — Дробот.

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина. Проводи — Слава пол.
23. Неділя — Мирнам. Проводи.
30. Неділя — Мусідора, Моркемб Проводи.

ТРАВЕНЬ

6. Субота — Вмч. Юрія — Слава пів. Проводи.
7. Неділя — Лужани-Топ. Проводи
14. Неділя — Броссов. Проводи
18. Четвер: Вознесення — Мирнам
21. Неділя — Лойдмінстер
27. Субота Задушна — Слава пол.
28. Неділя. Зелені Свята — Мирнам Храм.
29. Понеділок День Св. Духа — Броссов Храм

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Ґронлід (північна). Проводи.
23. Неділя — Ґронлід (північна).
30. Неділя — Ґронлід (північна).

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Сірко. Проводи
23. Неділя — Арбака Петра й Павла. Проводи.
30. Неділя — Вайта Проводи

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАЙБИ
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Ватсон.
23. Неділя Мироносиць — Канора (Успенська)
30. Неділя Розслабленого — Вонда

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина — Росборн.
23. Неділя — Виста.
30. Неділя — Оякборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя. Проводи — Роритон
23. Неділя Мироносиць. Проводи — Давфин
30. Неділя Розслабленого. Проводи — Дрифтінґ Ривер.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Кендіяк. (Проводи)
23. Неділя — Мус Джьо. (Проводи)
30. Неділя — Прілейт. (Проводи)

Adress: 1115 Iroquois Str. West
Moose Jaw, Sask.
Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Гефорд
23. Неділя — Кридор
30. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
КВІТЕНЬ

16. Неділя, Проводи — Беліс-місто.
23. Неділя, Проводи — Спедден
23. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Бойн Лейк.
30. Неділя, Проводи — Смокі Лейк.
30. Неділя, Вечірня і Проводи 4.00 год. по обіді — Вільна.

ТРАВЕНЬ

7. Неділя, Проводи — Едванд. Вечірня і Проводи 4.00 год. — Беліс — фарми.
14. Неділя, Проводи — Давиінг Вечірня і Проводи 4.00 год. — Стрий
18. Четвер, Вознесення Господнє — Храм — Смокі Лейк
21. Неділя — Смокі Лейк-Вільна
28. Неділя, Св. Тройці, — Храм і Арх. Осв. Церкви — Спедден.
29. Понеділок. День св. Духа — Храм — Стрий

УВАГА: Дня 28-го травня в громаді Спедден відбудеться Архієрейське освячення новозбудованої церкви та Храмовий Празник. Освячення довершить Преосв. епископ Андрей з частю місцевого духовенства. На це торжество, запрошуємо все українське громадянство сусідних громад.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина-Провідна — Свидова.
23. Неділя Мироносиць — Канора
30. Неділя Розслабленого — Маморниця.

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

16. Провідна Неділя — Роза.
23. Неділя — Гардентон
30. Неділя — Сарто.

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя, Томина — Сматс (Проводи).
23. Неділя, Мирон. — Вакав (Проводи).
30. Неділя, Розслабленого — Кадворт (Проводи).

ТРАВЕНЬ

6. Субота Вмч. Юрія — Ст. Джулієн (Проводи).
7. Неділя, Самарянки — Тарнополь (Проводи)
14. Неділя, Сліпого — Єллов Крік (Проводи).
18. Четвер, Вознесення — Альвіна (Проводи)
21. Неділя, Св. Отців — Вакав.
28. Неділя Зелені Свята — Кадворт (Храм).
28. Неділя, Зелені Свята — Сматс (Храм) о. В. С.
29. Понеділок, Св. Духа — Тарнополь (Храм) о. В. С.
29. Понеділок, Св. Духа. — Лепін (Проводи)

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 46 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томина, Провідна — Етелберт (Спільне Свячене).
23. Неділя Мироносиць (Проводи) — Венлав.
30. Неділя Розслабленого (Проводи) — Ґарленд.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3284

о. О. ФЛЯКА
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Торгилд, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Візел Крік, Проводи в год. 3-ій по пол.

ТРАВЕНЬ

7. Неділя — Еґремонт, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
14. Неділя — Восетна, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Нюбрук, Проводи в год. 3-ій по пол
Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
18. Четвер — Радвей, Вознесення Господнє. Храмове Свято.
21. Неділя — Федора.
Нюбрук, Вечірня в год. 7-ій веч.
28. Неділя — Редватер. Пресвята Тройця. Храмове Свято.
Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
29. Понеділок — Торгилд, Святого Духа.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
КВІТЕНЬ

16. Неділя Томи — Крейґенд
23. Неділя Мироносиць — Гресланд
30. Неділя Розслабленого — Боїя

Lac La Biche, Alta. Box 443

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
КВІТЕНЬ

16. Неділя. Проводи — Калмар.
23. Неділя, Проводи — Оновей.
30. Неділя, Проводи — Каґвин.

ТРАВЕНЬ

6. Субота — Едмонтон.
7. Неділя, Проводи — Торсбі.
7. Неділя, Проводи 4-та год., пополудні — Калмар.
14. Неділя, Проводи — Брудергайм.
14. Неділя, Проводи 4-та год., пополудні — Пено.
18. Четвер, Вознесення Господнє — Едмонтон.
21. Неділя - Пено.
28. Неділя. Пресвятої Тройці, Храмове Свято - - Калмар. Просимо Едмонтон, Брудергайм, Торсбі й околиці взяти участь в Богослуженні.
28. Неділя, Пресвятої Тройці — Каґвин, Храмове Свято, Просимо Ендрю, Пено, Кисілів, Смокі Лейк й околиці взяти участь в Богослуженні, яке відслужить ВПр. Протоєрей о. Григорій Криштанович.
29. Понеділок, День Святого Духа — Едмонтон.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ

16. Неділя — Тафнел.
16. Неділя — „Коло Стадників"

Address: Sheho, Sask., Box 82.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український [redacted] двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1961 ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1961. ЧИСЛО (1133) 9

ПЕРША ЛЮДИНА В ОРБІТІ ЗЕМЛІ

У середу 12-го квітня 1961 року радіо з Москви повідомило світ, що оце першу людину випущено в простір на таку висоту, де вона кружлятиме навколо нашої планети, Землі, в екіпажі без моторів, так, як і всяка інша планета-сателіт. Цей екіпаж називається по-російському „Восток" (Схід), його випущено в орбіту землі складною ракетою, його вага: 10.395 фунтів (трохи більше, як 5 тонн). Висота, на якій сателіт „Восток" летить від землі, вагається між 175 кілометрів (109 з половиною милі) і 302 кілометри (187 і три четверті милі), і свій лет навколо Землі він відбуває із скорістю 89 й одну десяту хвилини.

Людиною, яка облетіла Землю в цьому штучному сателіті „Восток" був 27-літній майор советського летунства Юрій Ґаґарін із Смоленщини, і йому щасливо вдалося повернутися на Землю.

Однак перша вістка про випущення Москвою людини в космічний простір (цебто, першого астронавта) дісталася на Захід почерез англійський комуністичний часопис „Дейлі Воркер" (у Лондоні) 7 квітня, отже п'ятьома днями раніш, ніж подала Москва.

Постать Юрія Ґаґаріна на телевізії і його ім'я по радіо через пару днів другого тижня в квітні прислонили собою всі інші важливі події сучасного схвильованого світу.

Ще бракує хліба, — говорить Хрущов

У неділю 16 квітня у Москві відбулися паради з нагоди успішного лету Юрія Ґаґаріна в космічних просторах в орбіті Землі, а при тому вітали Ґаґаріна.

Хрущов у своїй промові твердив, що успіх советської науки, а специфічно — успіх облету першого астронавта, яким є Ґаґарін, це переломова точка і в історії й долі людства, і що цей успіх принесе щастя „советському народові" і людству взагалі.

Але на світло наукової радості у своїй промові сам Хрущов кинув понуру тінь: він признався, що в СССР людям бракує... хліба! Правда, він не вжив слів „бракує хліба", а тільки закликав селян, щоб вони продукували більше хліба, щоб було подостатком. А тим самим він признався до відомого факту, що народи в межах СССР під комуністичним режимом голодують.

Модерні „піраміди"

Фараони — володарі старовинного Єгипту — будували велетенські піраміди; це було тодішнє чудо техніки, чудо науки. При будові цих пірамід гинули десятки тисяч рабів.

Теперішні туристи й учені-дослідники подивляють ці піраміди, і майже не цікавляться тим, що вони стоять на кістках, на морі крови, сліз і обвіяні духом прокляття погибших десятків тисяч невільників. Що ж, багато такого є в історії цивілізації. . .

Можна було б не питати, яку практичну користь для людей мають ці піраміди, бо ж не все можна практичною користю оцінювати, — піраміди могли б мати культурну, мистецьку вартість, але коли б вони не були збудовані коштом насильних мук і смерті маси людей для примхи фараонів.

Советський „Спутнік", а після цього „Восток" з Ґаґаріним — це безперечно просто казково велетенський крок уперед у науці. Але тут наука служить не людині, а людина служить науці. Коли комуністичні володарі навмисне, обдумано не хотять дати людям хоч подостатком хліба й хоч елементарної людської свободи, коли мають усі природні можливості це зробити, то й тоді, коли вони здобули б Місяця, Венеру, Марса й інші планети, Советський Союз для народів і людини в цій державі не перестане бути одним велетенським концентраційним табором на одній п'ятій частині нашої планети — Землі.

Чим же тоді для понад двох соток мільйонів невільників є ці наукові здобутки? Модерними „пірамідами"!

Ґаґарін — перший без паспорта

Вітаючи Ґаґаріна з успіхом, як першого астронавта, Хрущов заявив, що ім'я Юрія Ґаґаріна навіки буде „безсмертним в історії людства". І це безумовно — так!

Звичайно, першою живою істотою, що була випущена з СССР у космічні простори в штучному сателіті був не Ґаґарін, а дві собачки: Стрелка і Белка.

Світ, на всі лади коментуючи успіх Ґаґаріна, не звернув уваги на цей дрібний факт, що Ґаґарін — це перша в історії СССР людина, яку влада випустила поза свої границі, що їх прозвали „залізною заслоною", без заграничного паспорта. Сам цей факт являється дрібницею і чимсь самозрозумілим, а проте ж він має істотне значення в символічному сенсі. Бо ж влада в Москві хоче здобути простори не тому, щоб дати людству більше свободи, а тільки тому, щоб ці простори поневолити так, як вона поневолила увесь простір у межах Советського Союзу.

ВАТИКАН ПЕРЕСТАВ УВАЖАТИ СВ. ЮРІЯ СВЯТИМ

По радіо СіБіСі (у Вінніпезі 19. 4. 1961 року) передано з Ватикану інформацію, що Ватикан відтепер уже не буде вважати Св. Юрія святим.

Офіційні речники Ватикану сказали, що хоч Св. Юрій — це історична постать, але він не відзначається нічим таким, що б його можна вважати святим.

При тому у Ватикані сказали, що католикам у деяких країнах, напр., в Англії, Ватикан дав винятковий дозвіл далі вважати Св. Юрія святим.

Однак з Ватикану покищо не сказали, які в них е у плані дальші Святі, яких папа евентуально може проголосити „не-святими".

У ВІННІПЕЗІ ВЖЕ БУДУЮТЬ КАТЕДРУ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

Господь поблагословив нас і поміг нам дочекатися будови верхньої частини Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Одні майстрі мурують, другі виконують дерев'яну працю, інші приготовляють матеріял, — словом, коло Катедри великий рух!

За це Господеві нашому слава! А всім, що вже зложили свої пожертви на цю ціль, — щира подяка! Бо цим вони уможливили це діло й ущасливили нас бачити власними очима велику, історичну роботу.

До цієї пори багато добрих і щирих людей зложили дари на будову Катедри. Однак, багато й таких, що вичікували з цим. Тепер дуже відповідна пора зложити свій дар на цю будову. Тепер дуже потрібно фондів.

Будуємо величавий Храм Божий. Господь дає нам добру нагоду і приємний привілей зробити добре християнське діло: причинитися до будови пам'ятки для будучих поколінь — святині, де літами будуть линути молитви до Небесного Отця нашого за щастя і добру долю нашого народу. Зложімо ж тепер свій дар! Зложімо ми всі, що є православними християнами й українцями, — всі, хто може і має що дати!

Читачу, чи Ви зложили свою лепту на будову Всеканадійської Катедри? Брате, Сестро, поможіть, а Господь винагородить Вам сторицею!

Свої датки на будову Катедри можна доручувати на місці членам Управи або Будівельного Комітету, або передати священикам. Позамісцеві зволять поштовими переказами („моней ордерами") чи чеками слати на адресу:

1175 Main St., Winnipeg 4, Man.
HOLY TRINITY CATHEDRAL

За всі пожертви, менші й більші, будемо дуже вдячні.

Управа і Будівельний Комітет.
Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

ВЕЛИКЕ ТОРЖЕСТВО
АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА
Високопреосвященнішого
МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА
і
ОСВЯЧЕННЯ ХРЕСТІВ
(на копули)
відбудеться
В НЕДІЛЮ, 30-го КВІТНЯ, 1961 Р.
у Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі
в такім порядку:
Зустріч Владики Митрополита, год. 9.30 ранку.
Архиєрейська Служба Божа — 10.00 год.
Освячення Хрестів.
Братський обід.
На це Торжество запрошує всіх українців Вінніпегу й околиць,
Управа Катедральної Громади.

ДАРУНКИ НА ДЕНЬ МАТЕРІ

В неділю, 14-го травня ц. р. є Свято День Матері. Нераз тяжко рішити, який подарунок купити для матері, щоб він належно висловив наші почування. В Складі Церковної Крамниці можна якраз набути ті речі, що їх кожна Мати прийме з радістю. А саме:

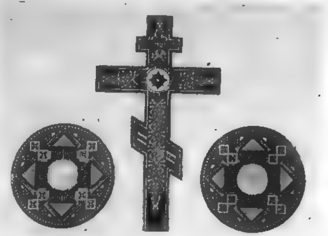

Ч. 164 А

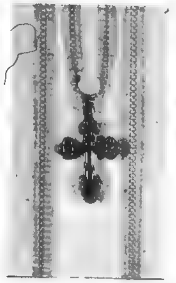

Ч. 165

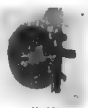

Ч 163

СТІННІ РІЗЬБЛЕНІ ХРЕСТИ И СЕРВЕТКИ

1. Різьблений трираменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $21.00 сет
2. Різьблений однораменний хрест (11 цалів) і дві різьблені серветки (з медальонами Спасителя і Богородиці) .... $17.00 сет

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25
МОЛИТОВНИК "Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі $2.00
в білій оправі $2.25

Стінні кольорові написи на склі — "Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний "Стірлінг", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний "Стірлінг силвер", з делікатним ланцюжком $3.00
Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом з делікатним ланцюжком $2.50
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний "Стірлінг Силвер", з делікатним ланцюжком ..... $ 3.00
Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом, з делікатним ланцюжком .... $ 2.50
Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений, для ношення на одежі .... $ 0.60

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages $4.50
(Книжка "Сини Землі" в анг. мові)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY
(Куховарська книжка)
by Savella Stechishin $5.50

Привітальна Картка „НА ДЕНЬ МАТЕРІ"
25 центів — одна.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4. Man., Canada.

„ШЛЮБНА ПАЛАТА" В МОСКВІ

Навесні ц. р. в Москві відкрили спеціяльну палату для шлюбних не-релігійних церемоній. Ця установа дуже люксусова, і, між іншим, поставлено там великі підсвічники. Такі ж „палати" мають заснувати по всьому СССР. У Ленінграді оснували її вже раніше. Там будуть „розписуватися" ці, що реєструють своє одруження, і при тому відбуватимуться церемонії.

„Шлюбні палати" заводять у програмі боротьби з релігією. Досьогочасний атеїстичний шлюб, який полягав тільки в тому, що наречені „розписувалися" в канцелярії уряду подруж, званій ЗАХС, навіть атеїстам показався тільки буденною формальністю.

ВЕЛИКА, ЧИ „ДОБРА" ПЯТНИЦЯ?

Пятницю перед Великоднем ми називаємо Великою Пятницею, або Страстною, бо вона пригадує муки Христові й Його смерть, отже велику подію. І тоді люди йдуть до церков, щоб поклонитися перед Христовим Гробом.

Але не так в англійців, бо в них та Пятниця називається „Ґуд Фрайдей", отже „Доброю Пятницею". Чому ж вона в них „Добра": чи тому, що Христа судили, розп'яли на хресті, і Він помер? Хто ж може тією Пятницею тішитися і називати її „Доброю", — отже владжувати забави, танці, і весело її проводити?"

Та видно, що англійці цілком про те глибше не думали, і над тим не дуже застановлялися, та, мабуть, тепер глибше не призадумуються, бо якби застановлялися, то вони тієї Пятниці „Доброю" не називали б!

Та про те недавно писала чеська газета „Нови Домов", і каже, що, мабуть, колись англійці називали ту Пятницю „Годс Фрайдей", отже „Божа Пятниця", а пізніше зробили з того „Ґуд Фрайдей", отже „Добра Пятниця". Та диво, що вони тієї „Доброї Пятниці" й дальше примаються.

ОБМІН ДАРУНКАМИ МІЖ ПАТРІЯРХОМ І ПАПОЮ

„(КНА) Православний Патріярх Константинополя Атенагорас. І переслав Папі Іванові XXIII, як вияв особливої приязні і пошани, пакет з турецькими солодощами Папа відповів на цей подарок пересланням Патріярхові золотої медалі свого Понтифікату.

Виміна приязних дарунків поміж Папою і Патріярхом є ознакою покращання відносин поміж православними і католиками, які позначились останніми роками, хоча цього рода жести ще не дають основи до передчасних висновків".

Таку вістку за повідомленням КНА подав катол. „Християнський Голос" (Мюнхен) за 12. 3. 1961 р.

В якому сенсі цей часопис говорить про „про покращання відносин між православними й католиками" – він не вияснив. Невже ж би він хотів тим сказати, що католицькі провідники вже зменшили свої напасті на Православну Віру?

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ САМАРЯНКИ

„Бог є Дух, і ті, що Йому поклоняються, повинні духом і правдою поклонятися".
Ів. 4:24.

Старозавітне поклоніння Богові визначалося певним місцем: для юдеїв цим місцем був Єрусалимський Храм, а для самарян – гора Гаризим. Через довгі століття йшов спір поміж цими двома народами про те, яке місце поклоніння Богові є миліше. Побачивши юдейського Пророка, жінка-самарянка цілком природньо запитала Його про те, що уважала основним у правдивому поклонінні Богові: місце поклоніння. Вона, хоч і відчула, що перед нею не звичайний Пророк, одначе не могла ще збагнути, що перед нею Той, що приніс Новий Закон поклоніння — поклоніння духом і правдою.

Як для самарян, так і для юдеїв поклоніння Богові визначалося принесенням жертв й іншими зовнішніми ознаками. В розмові з самарянкою Спаситель навчає, що таке поклоніння не є повне, що для повного поклоніння Богові потрібне кожному віруючому всією душею, всіма помислами, всім серцем стреміти принести славу й поклоніння Творцеві. І для такого принесення поклоніння не потрібно ні певного означеного місця, ні певно означеного часу. Кожний, хто хоче правдою й духом поклонятися Господеві, знайде завжди і всюди можливість це зробити через службу ближньому своєму, через особисте побожне життя.

Але, поклоняючись Богові **духом і правдою,** це не означає що ми повинні цілковито позбутися завнішнього, обрядового вияву свого поклоніння, як про це навчають фальшиві учителі в наш час. Людська істота складається з душі й тіла і поклоніння духом і правдою — є поклоніння нашої душі, а зовнішній вияв нашої побожности є виявом поклоніння нашого тіла – Творцеві душ і тіл людських.

Сам Спаситель поклонявся Отцеві тілом, падаючи до землі й стаючи на коліна, а також не відкидав такі ж поклони до Себе від інших під час Його земного життя. Тому й ми, християни, коли поклоняємось, по науці Спасителя, духом і правдою, то повинні поклонятися повною правдою, яку нам залишив наш найвищий Учитель: завнішній вияв нашого покоління повинен відповідати нашому внутрішньому духовному горінню і навпаки – наша внутрішня духова віра нехай повністю виявляється через наші вчинки. Фарисейська ж бездушна обрядовість, як і протестантська лженаука, що відкидає всякий зовнішній вияв побожності – не згідні з наукою про поклоніння **духом і правдою.**

НЕДІЛЯ СЛІПОРОДЖЕНОГО

„Доки Я в світі, — Я Світло для світу".
Ів. 9:5.

Тяжким хрестом для людини є сліпота тілесна, але часто люди невидющі бачать душею своєю багато більше, ніж люди з нормальним зором.

Уздоровлений Спасителем чоловік душею був більше зрячий, ніж наймудріші з книжників, бо знав і своє переконання відкрито визнавав, що Той, що може дати людині зір, не може бути звичайною людиною. Для сліпородженого Спаситель був Світлом для тіла і душі, а в той же час для мудрих, але духово сліпих книжників і фарисеїв Він був лише „грішником".

І саме в цьому твердженні фарисеїв ми, християни, бачимо доказ, що Спаситель є справжнім і єдиним Світлом для світу, бо властивість світла є просвіщати й зогрівати тих, що до нього линуть і осліплювати тих, що від нього ховаються.

Кожна людська душа, позбавлена Світла науки Спасителя, приречена на занидіння і смерть, як і всяке інше живе сотворіння, позбавлене світла. І навпаки: як під життєдайним промінням сонця оживає навесні земля, вкривається розкішними квітами, як все живе радіє і лине до зросту, так і душі людські просвічувані Світлом-Спасителем постійно зростають і линуть до свого Творця...

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА
цебто
Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.
ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

РАБІН ПРОТИ РЕЛІГІЇ В ПУБЛИЧНИХ ШКОЛАХ

„Суперечності у справі навчання релігії в публичних школах „звелися на бучу, що більш відповідна для політики, а не для релігії", говорить рабін Абрагам Файнберг. „Релігія в публичних школах стала такою громадською справою, яка у всій Канаді викликає собою огірчення", сказав він у синагозі Бет Шолом (у Торонто) Рабін Файнберг сказав, що, згідно з його переконанням, релігія в публичних школах є чимсь неправильним, чимсь, що його не можна прийняти в самому принципі. „Замість діяти в напрямі доброї волі і єдности в Бозі, (релігія в школі) розпалює боротьбу", — подає „Да Виннипег Фрі Прес" (12. 2. 1961)

Але рабін Файнберг не сказав, що жидівська релігія в Ізраїлі є не тільки обов'язковою в усіх державних школах, але й також ці всі ці школи мають жидівський релігійний характер, хоч вони публичні.

Чому ж, на думку рабіна Файнберга, християнські країни мали б усувати релігію із своїх шкіл? Навпаки, християнська релігія в християнських країнах повинна б бути посилена до тієї міри, в якій жидівська релігія практикується в публичних школах Ізраїля.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вістника"!

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„КОНҐРЕС УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ НАУКИ" І ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Опублікований на циклостилі звіт НТШ (Наукове Т-во ім. Т. Шевченка) в ЗДА, що його ми отримали 3-го квітня ц. р. починається такою інформацією:

„За почином і заходами Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА відбулася в приміщенні Українського Інституту Америки в Ню Йорку, перша Сесія Світового Конґресу Української Вільної Науки, для вшанування сторіччя смерти патрона НТШ, Тараса Шевченка. Програма Конґресу охоплювала два пленарні засідання та 6 засідань окремих трьох Комісій. В часі Конґресу відбулася також щорічна спільна Наукова Шевченківська Конференція НТШ-УВАН, Шевченківська виставка, урочистий бенкет та святочний Шевченківський концерт у Карнеґі Голл".

Оце і вся програма того „Конґресу Української Вільної Науки" для вшанування пам'яті Тараса Шевченка у століття його смерті.

У програмі цього Конґресу, що відбувався нібито під знаком Шевченка, Шевченківських Панахид не було!

Різницю між офіційними світоглядовими системами Сходу й Заходу перш за все окреслюємо на основі відношення до релігії. Панівна, офіційна світоглядова система Сходу Европи — атеїстична. отже матеріялістична; натомість світогляд Заходу ідеалістичний, а це значить релігійний.

Советська влада намагається показати віруючого Шевченка — буцімто атеїстом. Отже це обов'язок українців на Заході освідомлювати світ, що Шевченко був християнином не тільки формально, але й був він глибоко віруючим християнином.

На жаль, у доповідях „Конґресу Української Вільної Науки" не було ні однієї доповіді на тему релігійності Тараса Шевченка.

***

Що в проводі Наукового Товариства імені Шевченка стоять католики, але вони далі зберігають ім'я „Шевченко" в назві цього Товариства — це дуже похвально з їхнього боку; що Архиепископ Іван Бучко є почесним членом НТШ, і він прислав з Риму привіт на відкриття цього Конґресу — це також похвальне явище, — бо ж Архиєп. І. Бучко особливо непримиренно відноситься до Православної Церкви, вірним якої був Т. Шевченко. Що привітання прислали католицькі Єпископи Платон Корниляк з Мюнхену і Йосиф Шмондюк з Філядельфії, католицьке Українське Богословське Т-во з Риму, а від католицького Українського Богословського Т-ва в Нью-Йорку взяв особисто участь і о. проф. д-р С. Саболь, і особисто був присутній голова Асоціяції Католицької Преси проф. д-р Г. Лужницький, — це втішне явище.

Але при всьому цьому понурим явищем являється цей факт, що на Конґресі пам'ять про Шевченка була повністю відгороджена від релігії. Виголошували доповіді, співали на концерті, розважалися на бенкеті в Карнеґі Гол, але в програму Конґресу не включено Молитви-Панахиди.

***

Т. Шевченко, національний пророк України, має для українського народу те національне значення, що він змагався за всебічну самостійність українського народу: за самостійність культурну, політичну, світоглядову й психічну, — щоб рабську духовість, яка має потребу служити чужим силам, перекувати на духовість самостійну, незалежну від чужих божків, — незалежно від того, чия б ця чужа сила не була: московська, польська, римська і т. д.

Т. Шевченко — як один з геніїв людства, змагався за таку ж усебічну свободу всього людства, за неподільну, універсальну правду і справедливість на землі.

Коли провід Російської Церкви був знаряддям у руках царя, а цар — знаряддям у руках проводу цієї Церкви, то Шевченко виступив проти церковної московської політики, бо вона була ворожа Україні національно-політично, а в людському відношенні вона була реакційною.

Отже це закономірне явище, що католик проф. д-р В. Ленцик з католицької газети „Шлях" виголосив доповідь на тему: „Московська церковна політика за часів Шевченка", — осудивши Російську Православну Церкву.

Неоправданим, однак, явищем залишається той факт, що на Конґресі не було порушено в самому принципі чужих Україні церковних політик: отже, крім московської, також і польсько-католицької й унійтської з нею (в поемі „Гайдамаки" і ін.), і не осуджено тих чужих церковно-політичних сил, як реакційних узагалі, що гнітили людську думку і її порив до свободи й поступу (напр., осудження жорстокої інквізиції папізму в творі „Іван Гус"), — адже ж проти всього того боровся Шевченко! Однак на Конґресі нічого з того всього не згадували... Не було вільно? І чому? Та ж сама назва — „Світовий Конґрес Української **Вільної** Науки" — обіцяла свободу ученим „не викидати з пісні слова", і вільно показувати Шевченка на ввесь зріст та всебічно, а не обкроювати католицькою цензурою папізму Шевченкову духову постать!

***

В опублікованому звіті Конґресу сказано:

„На відкриття Конґресу прибули особисто: представники духовенства: від архієпархії Палладія — о. протопресвітер О. Іванюк і о. І. Ткачук; від архієп. Мстислава — о. пропресв. Л. Весоловський".

На цьому й кінець, — крім них особисто ніхто від Церкви не прийшов. Але шкода, що не вияснено, що згадані представники духовенства — це тільки православні, а католицьких представників ієрархії не згадано, бо їх не було...

Як було з Панахидами, — у звіті Конґресу про це сказано так:

„В неділю, 19 березня 1961 року перед полуднем відбулися в українських церквах Ню Йорку урочисті панахиди, а саме: в годині 11-ій перед полуднем — в українській греко-католицькій Церкві св. Юрія, за душі померлих членів НТШ. . .

„В годині 12-ій в полудне того ж дня відбулися урочисті панахиди за душу Тараса Шевченка і за померлих членів НТШ, в таких православних церквах Ню Йорку:... „(названо три українські православні церкви).

Оце і все. . . Шевченка пом'янули тільки православні українці, а в католицьких церквах Шевченківських Панахид не було!

На Шевченківських Панахидах (а їх відправило тільки українське православне Духовенство) представники НТШ були тільки ось ці учені: проф. д-р В. Січинський, проф. д-р М. Зайцев, проф. д-р О. Архімович, проф. д-р С. Крашенніков і проф. М. Величківський, — сказано у звіті Конґресу. А всі ці учені — православні. Цебто, ні одна особа з великої маси тих учених українців, які є католицької віри, в Шевченківській Панахиді участі не взяли!

На цьому Конґресі величезну більшість учасників становили католики. Члени Католицької Акції взяли в Конґресі масову участь, і надали Конґресові відповідний тон, і непоінформований глядач міг винести враження, що між Шевченком і Римом була якась „згода". Брак цієї мнимої „згоди", однак, сам собою прозраджувався тим, що на Конґресі проминули мовчанкою національно-релігійне питання в творах Шевченка, і католики, як звичайно, не влаштовували Шевченківських Панахид, — Римська Церква це забороняє, бо для Римської Церкви Шевченко, як православний, — це „схизматик", отже й „еретик".

Як можуть переконувати світ у своїй пошані до Шевченка всі ці, які вважають його „еретиком"? Комуністи вважають Шевченка атеїстом, а римські папісти вважають його „еретиком"! Подібність!

Можна вірити, що не всі українці-католики, учасники Конґресу, в душі своїй вважали Шевченка „еретиком"; коли ж однак навіть вони не вшанували Шевченка релігійно, то це, мабуть, тому, що не поважилися протиставитися протиукраїнській політиці Риму.

То на якій же підставі цю імпрезу названо „Конґресом Української **Вільної** Науки", коли над ним була ,хоч і невидимо й неофіційна, контроля Риму? У чому ж та „воля науки" на Конґресі виражалася?

ЖИДИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ НАЗИВАННЯ ЗДА „ХРИСТИЯНСЬКОЮ НАЦІЄЮ"

„Жидівські організації запротестували проти поблагословлення методистським єпископом Кеннеді демократичної конвенції в Лос Анджелос: у ньому ЗДА були названі „християнською нацією", — подає журнал „Православная Русь" (ЗДА) ч. 4., 1961 р.

Зудар між Франком і Церквою

У січні ц. р. преса принесла вістки про конфлікт між диктатором Франческом Франком і Католицькою Церквою в Еспанії.

Ген. Франко став диктатором з допомогою Католицької Церкви і тримався головно на силі цієї Церкви. Франко підтримував Католицьку Церкву, а Церква підтримувала його — у взаємному спільному інтересі.

Але Франко вже з самих початків не хотів бути безвільною лялькою в руках Ватикану, —він хотів мати свободу рухів і діяти самостійно, незалежно від Церкви, однак спочатку він не мав сили. За Франком стояла фашистська організація Фалянґа, перемігши в домашній війні 1936-38 рр. комуністів в Еспанії. Фалянґісти, як і всі дійсні націоналісти, були проти цього, щоб чужа сила (Ватикан) правила їхньою державою і вмішувалася в формування душі народу. Франко, перемігши комуністів силою фалянґістів, волів спертися на Католицьку Церкву, а це витворило між Франком і фалянґістами тихе, але затяжне й глибоке напруження відносин. Назовні його не показували, щоб не раділи вороги націоналізму, але це напруження почалося й досі не минулося.

З ходом часу Франко, закріплюючи свою владу, старався унезалежнитися від Католицької Церкви так, як він унезалежнився від фалянґістів. Отже Церква почала насторожуватися проти Франка. Де були між Франком і Катол. Церквою спільні інтереси — там була гармонія, і сторонньому непоінформованому глядачеві годі було розпізнати, хто ким править: Франко — Церквою, чи Церква — Франком, — бо це немов би одне й те саме.

Але ця угода диктатора з Католицькою Церквою була тільки конюнктурна, не основана на постійних і твердих підвалинах, вона мала тимчасовий та відносний характер.

Католицька Церква в Еспанії є державною, держава стала католицько-церковною. У такому стані мусіло нарешті скоїтися це, що в таких випадках (клерикальних держав) неминуче: суперечність інтересів нації й держави з інтересами Церкви.

Католицька Церква вимогла на Франкові, щоб він заборонив в Еспанії всі інші релігії, і Франко, як ревний католик, з охотою це зробив. Коли ж Еспанія опинилася в нечуваній нужді, то народні маси, які живуть примітивно і так пригнічені, як колись за панщини, почали ремствувати, і стали загрозою для влади Франко.

Діти багатої аристократії, яка живе так, як жили феодальні можновладці за середньовічних часів, матеріяльно розкошують, але живуть у духовій неволі: поліційно-католицька держава Франко пильно стежить за тим, щоб десь не було „вільнодумців". Коли нужденний селянин і обдертий робітник скаржиться, що він голодний, то Католицька Церква і Франко казали, що він „комуніст", — у нього комуністичні агітатори вмовили, що він голодний. Коли інтеліґенція домагалася хоч трохи свободи слова, то Католицька Церква і Франко казали, що та інтеліґенція „масонська", — у неї масони вмовили, що вона хоче свободи слова. Коли студенти — сама аристократія, сини багачів, міністрів і т .д. — домагалися хоч трохи свободи слова, то Католицька Церква і Франко сказали, щ оці студенти-аристократи „також комуністи".

Де тільки був хоч би й найскромніший голос за хлібом для голодних і за хоч би якусь елементарну демократію, то світ чув від Франко і Католицької Церкви в Еспанії алярм: „комуністичні агітатори при роботі!" А цей клич на всіх мовах світу підхоплювала вся католицька преса та її свідомі й несвідомі помічники, які у своїй пресі безкритично повторяють готові фабриковані інформації.

Але цей лістряк не дався довго запудровуватися в очах світу, — він почав вилазити наверх у всьому своєму страхітті. Коли Католицька Церква, руками Франко заборонивши всі інші релігії в Еспанії, на ввесь світ оправдувалася тим, що „протестанти — це комуністи", і на цій підставі влада почала арештовувати баптистів, то світ ще вірив, — бо ж між протестантськими провідниками справді трапляються явні чи тайні прихильники комунізму. Але Католицька Церква і Франко твердили, що кожен без винятку протестант — це „комуніст". І тут світ почав уже потрохи недовіряти Франкові й Католицькій Церкві. Але гола правда почала виходити наверх тоді, коли сотні католицьких священиків нелеґально почали втікати з Еспанії у Францію, і впродовж пару років у Францію втікло 1000 католицьких священиків.

Утеча католицьких священиків з Еспанії не припиняється, хоч вони ризикують життям при переході кордону. Католицькій Церкві й Франкові тут треба було б, послідовно, сказати, що й католицькі священики в Еспанії — також „комуністи" чи „масони". Але Католицька Церква й Франко тут уже цього не сказали. А чому ні? Треба було це сказати!

Маси католицьких священиків як не стараються терпіти й бути лояльними та самим допомагати Католицькій Церкві і Франкові свідомо чи несвідомо гнітити народ, усе ж таки відчули, що терпець їм уривається, і терпіння має свою межу; інша справа гнітити своїх підвладних, а інша справа, коли вища влада так само гнітить і священика, і принижує його людську гідність.

Так католицькі священики масово стали проти католицького Єпископату й Франка.

Поліційні погрози й фальшива пропаганда поневолювачів не накормить голодного й не заспокоїть потреби свободи, потреби свободи слова й руху. Щоб серед робітництва не жирували скриті комуністичні агітатори, Катол. Церква в Еспанії сама очолила робітництво — створила „католицькі робітничі організації". Очевидно, самим словом „католицтво" Церква їх не накормить, — бо ж кажуть: „не накормиш соловія піснею". Щоб мати на ці робітничі організації вплив, Католицька Церква мусить їм хоч трохи щось дати — кращі умовини життя і хоч якусь обмаль свободи — принаймні відносної, обмеженої. Але диктатор Франко тут спротивився. Він бачить ,що Католицька Церква, маючи сумний досвід з Пероном в Арґентині (Католицька Церква його поставила, а він збунтувався!), не довіряє й йому, і хоче забезпечитися на випадок бунту Франка проти Католицької Церкви, отже вона хоче мати за собою народні маси. А Франко хоче мати маси за собою. Так почалася між Франком і Католицькою Церквою боротьба за вплив в народі.

Диктатор Франко почав умішуватися в справи робітничих католицьких організацій, керованих католицьким Єпископатом, і забороняти ці інструкції, які католицький Єпископат дав робітникам. Франко боїться, щоб на випадок зудару ці робітники не стали слухняним знаряддям у руках католицького Єпископату.

Щоб рятувати себе від катастрофи, Франкові треба хоч трохи рятувати країну від повного господарського розвалу, — а для цього треба мати закордонну допомогу, головно з Америки. Уряд ЗДА, потребуючи Еспанії, як мілітарної бази, силою факту мусить Еспанії допомогти й економічно; але при цьому протестанти Англії й ЗДА натискають на Франка (хоч і дуже „ніжно"), щоб він перестав переслідувати протестантів.

В американських мілітарних базах в Еспанії є серед персоналу багато протестантів, і вони бачать, як в Еспанії переслідують їхніх одновірців. Отже Франко мусить в деякій мірі дозволити свободу протестантам, бо на нього є зовнішній політичний і господарський наниск, і він уже починає потрохи давати протестантам більше волі. А це сильно озлобило кат. Єпископат, який не журиться тим, як країну рятувати економічно й політично, а хоче всякою ціною відгородити залізною заслоною Еспанію від світу і не дозволяти інших релігій, крім католицької і жидівської. Знову ж Франко бачить, що країну ніяк не вдається втримати в такому відгородженні і не можливо далі втримувати абсолютну заборону інших християнських віроісповідань.

Коли Франко був повільним знаряддям у руках Католицького Єпископату, то цей Єпископат не вважав його „тоталітаристом", хоч він ним завжди був і є супроти народу. Але коли Франко почав у дечому противитися політиці Католицької Церкви, то катол. Єпископат тут уже спротивився Франкові. Як подала преса у січні ц .р., кардинал Плооце вперше звернувся до Франка з офіційним протестом Католицької Церкви проти „тоталітарних" (диктаторських) почнів Франка і тон кардинала Пло звучить погрозливо.

Католицька Церква тут стала в позу нібито „оборонця демократії", але в дійсності їй ідеться не про це, щоб Франко не був диктатором для народу, — вона боїться, щоб Франко не був диктатором над катол. Єпископатом, а для народу він диктатором нехай собі буде, — це на руку катол. Єпископатові.

Боротьба за владу між катол. Єпископатом і Франком в Еспанії почалася; час покаже, чи вона розгориться, чи може буде якось затушована.

В. Барвінський.

ЛІБЕРАЛИ У СПРАВІ СЕПАРАТНИХ ШКІЛ У МАНІТОБІ

Ліберальна партія в Манітобі на своїй конвенції у Вінніпезі в квітні постановила зайняти „безстороннє становище" у справі католицьких домагань, щоб уряд цієї провінції фінансував приватні школи.

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

Монахиня Лукія одночасно заявила, що священик Фуентес „перекрутив" її слова. Провід Католицької Церкви займав тут таке становище, як писала преса з приводу „непорозумінь" в т. зв. „третьою тайною", а саме: „Вона (Католицька Церква) визнала видіння біля Фатіми дійсним чудом, але це ще не означає, що все те, що діти кажуть, ніби то їм сказала Діва Марія, має бути об'явленою правдою".[49])

Коли Католицька Церква вважає, що не всьому тому, що сказали пастушки з Фатіми, можна вірити, то тут питання: чому ж саме на оповіданні тих дітей, ні на чому іншому, Католицька Церква оснувала проголошення „фатімського чуда"?

Діти-пастушки біля Фатіми 1917 р., як вони казали, бачили „білу пані", і народні маси повірили, що ця „біла пані" — це Діва Марія. Цю народню віру Єпископат Португалії 1930 року взяв за підставу для цього, щоб фатімську подію проголосити „чудом". Питання: чи такий аргумент, як народне вірування в дане явище, завжди може бути для Церкви основою? Напр., католицька преса 1960 року подала таку новинку:

„У Франції трапилась комічна історія. Один з бездомних, не маючи можливости дістати мешкання для своєї родини ,вирішив написати в цій справі до Св. Отця і просити його про допомогу.

Випадково в тому часі був у Римі архиепископ Парижу і йому передано цього листа у Ватикані для полагодження. Приїхавши до Парижу, архиепископ передав листа бюрові для допомоги бездомним. Випадок хотів, що секретар бюра, який відповів позитивно на цього листа бездомному, називається Сен П'єр (Святий Петро).

Бездомний, діставши листа, присягався, що йому відписав св. Петро з неба і годі було вияснити йому, як справа малася в дійсності. Для нього було логічне, що відписав йому Той, чиїм наслідником є римський Папа".[50])

Тепер питання: яке становище до такої думки цього бездомного у Франції була б зайняла Римська Церква, якби це скоїлося не в модерному XX столітті, а за давнішого часу?

Справа цього роду, що розбудження змислу критицизму серед сучасних католицьких мас спрямовується не тільки на теперішність, але й на минуле. Про це свідчить історія з фатімськими подіями.

Але тут є ще й інша сторона справи. Католицька Церква каже, що пастушки біля Фатіми 1917 року мали на пасовищі видіння „пекла". Це був 1917 рік — большевицька революція в Російській імперії. Римська Церква це видіння „пекла" пояснила так, що комунізм, який 1917 року революційно перебирав владу у свої руки, з Росії може грозити всьому світові; отже провід Катол. Церкви почав голосити, що Діва Марія біля Фатіми 1917 року до тих пастушків промовляла у справі Росії — „що Росія отримає дар віри", цебто навернення на католицтво, і це буде запосвітові грозило б пекло через поширення комунізму з Росії. На цій основі Ватикан почав пропагувати молитви за навернення Росії на католицтво, а Діву Марію Фатімську проголошено опікункою цього навернення російського народу — до „воз'єднання" з Римом.

Ось приклад. Єпископ Дж. Ф. Шін — заступник Френсиса Спелмена — 5 вересня 1955 року відправив у Мавнт Сейнт Менрина спеціяльне „Богослуження за Росію". З цієї нагоди єпископ Шін сказав проповідь до 100 тисяч присутніх, і при тому так говорив про большевицьку революцію 1917 р. й про одночасну появу Діви Марії біля Фатіми в Португалії: „Як тільки в Росії вибухла безбожна революція, Пресвята Мати показалася в Португалії, з болем серця говорячи про той безбожницький рух, що такий чужий вашій (російській) культурі. Вона сказала, що це спричинить II світову війну. Після опису нещасть зраненого світу Вона подала обіт, що Росія отримає дар віри католицької".[51])

У цій же проповіді єпископ Шін поінформував:

„Чи було тобі відомо, мій добрий російський народе, що статуя Нашої Богоматері з Фатіми, де вона об'явилася в 1917 році та говорила до твого улюбленого краю, перейшла твою границю в січні 1951 року і тепер сама знаходиться недалеко Кремля? Молися до неї, щоб вона отримала від свого Божественного Сина світло Небесне для ваших умів, благодать для ваших душ, щоб ви змогли перемогти ввесь блуд та безбожність та знову стати цим, що було знане як Свята Росія".[51])

Цебто, Ватикан якимсь дипломатичними шляхом (через католицьких політиків) потаємно переніс у січні 1951 року статуетку Діви Марії Фатімської в Москву, щоб Діва Марія навернула Росію на католицтво. „В надії на сповнення цього обіту", говорив еп. Шін, „Святий Отець (Пій XII 7 червня 1953 р.) посвятив вашу улюблену країну Непорочному Серцю Марії такими словами: „Ми присвячуємо й посвячуємо всі народи Росії цьому Непорочному Серцю в тій довірливій певності, що через наймогутнішу опіку Пренепорочної Діви Марії нехай за якнайкоротший час щасливо здійсняться всі надія й бажання, що їх ми разом з вами і разом з тими, що мають чесні заміри, маємо для осягнення справжнього миру, братської згоди і справжньої свободи для всіх". Єп. Шін говорив: „Знаючи твою історію й твоє віковічне почитання Марії, нашої Святої Матері, Пій XII 31-го жовтня 1952 року промовляв до тебе російський народе, „як до того, що зберігає особливу відданість Діві Марії..."[52])

Так ось з тієї події, що троє дітей-пастушків біля Фатіми 1917 року побачили на пасовищі „білу пані", як вони її називали, Ватикан зробив собі аргумент для вікових традиційних спроб оволодіти Росією, під якою він розуміє ввесь слов'янський схід, — поскільки папа Пій XII у своїй промові 31. 10. 1952 року народи в державних межах Советського Союзу назвав „народами Росії", або просто „російським народом для комунізму, бо інакше, мовляв, дом".

(Далі буде)

[49]) Toronto Star, 18. 5. 1960.

[50]) Греко-катол. „Наша Мета" (Торонто), 21. 8. 1960 р.

[51]) Повний текст вищезгаданої проповіді еп. Шіна в 5. 9. 1955 р. подав Greek Catholic Union Messenger, (USA), 8. 9. 1955.

[52]) Greek Catholic Union Messenger, 8. 9. 1955.

ЯК ПРАВОСЛАВНА УКРАЇНА СВЯТКУВАЛА ВЕЛИКДЕНЬ 1961 Р.

Ще тижнями перед Великоднем по містах і селах України почався передсвятковий настрій і рух: побілювали хати, робили закупи харчів, а навіть забавок. У крамницях був постійний натовп покупців.

У Великодню Неділю церкви — там, де хоч деякі з них ще не закриті, були переповнені народом. Навіть багато комсомольців і комуністів узяли участь у Великодніх Богослуженнях — під претокою, що вони „хотять з цікавості подивитися". Великдень тривав по-традиційному — три дні: Неділя, Понеділок, Вівторок.

Затривожена советська влада почала широку кампанію проти Великодня: у Великий Піст і під час Великодніх Днів вона по всіх країнах у межах СССР влаштувала „Свято Весни" — з різними розвагами, зустрічами, забавами, балями, а при цьому й дозволено було давні народні весняні обряди й звичаї, — щоб відтягнути народ від Церкви. Преса, радіо й телевізія посилили широку пропаганду проти релігії. У Великодні Дні відбулися мітінги атеїстів, що їх влаштовували навіть у тих церквах, що влада позакривала, і там — просто у вівтарях — показували протирелігійні фільми і т. п.

Розпалені атеїстичною пропагандою банди комсомольців кидалися на Великдень до церков і там під час Богослуження чинили дикі бешкети, якими обурювалися навіть деякі з цих комсомольців і комуністів, що „з цікавості" прийшли подивитися на Богослуження.

Такий був цьогорічний Великдень в Україні, а також по всіх інших країнах, поневолених у державних межах Советського Союзу.

АТЕЇСТИЧНИЙ НАПАД В АРҐЕНТИНІ

„(КНА) На процесію, що ішла з іконою Люрдівської Матері Божої з Буенос Айрес (Арґентіна) до відпустової місцевости Сантос Люґарес, в'їхало з цілою силою авто, якого шофер здається хотів наїхати на ікону. Та авто не засягнуло ікони, натомість в'їхало в середину процесії, вбиваючи одного паломника, та ранячи багато інших. Ті паломники, яким вдалося вискочити на приступи авта, були з нього насильно скинені. Що більше напасники кинули тяжкий кусник заліза в сторону людей, що обступили вбитого паломника, від якого був поранений спікер радія М. Мансіля.

Паломництво, що відбувалося під гаслом: „Ха християнську родину і поширення кат. преси", мусіло бути відкликане з причини цього вандального нападу".

За КНА цю новинку подав катол. „Християнський Голос" (12. 3. 1961 р.).

Якщо б такий напад на католиків скоївся в не-католицькій країні, — це називалося б „переслідування католиків". Але такі напади відбуваються в католицьких країнах, до яких належить Арґентина. Напасники — арґентинці безперечно є одні з тих, що також фігурують у числі понад 400 мільйонів „католиків" світу, як їх обчислює Ватикан.

Передплачуйте "Вістника"!

В. Наконечний.

Дідусь Пилип

Що було дальше

Пилип заходив ще до декого з заможніших і розказував, яка нужда в Февронки, отже і вони дещо Февронці заслали. А найбільше заінтересував їх Павлінкою: як то вона хотіла йому щось сказати, але щоб він нікому того не розказував. І сказала, що вона дуже їсти хоче, бо вона ще нічого не їла, бо в них хліба нема, а маму дуже голова болить.

Було ще два дні до Свят-Вечора, як Пилипів зять завіз Февронці муки, пшениці на кутю та ще дещо, а Пилип дав дві склянки меду та сушених яблук і грушок.

Дає Пилип і каже:

„То ми Богу на жертву даємо, щоб тим народженого Христа привітати".

Пилипів зять був досить заможний і дуже щедрий там, де треба бути щедрим, і Пилипова дочка була ж такою, як і її батько і її чоловік.

І коли Пилип казав, що Февронка запрошувала його до себе на Свят-Вечір, то його дочка каже:

„Коли ви, тату, будете, то й ми повинні бути і таки будемо!

Та треба з Різдвом ще якийсь дарунок їм дати. Я хіба куплю полотна, щоб Февронка дівчаткам щось пошила, а вона вміє шити, а дівчатам я куплю три хусточки, та може якісь коралики, а їм буде велика радість.

Ціле життя будуть те пам'ятати, отже на Святий Вечір поїдемо і завеземо. . ."

І купила вона полотна та якоїсь матерії і дві гарні хустинки до закручування та ще дещо.

Свят-Вечір

Пилип їв Святу Вечерю зі своїми в своїм домі, бо такий звичай, що родина повинна в своїм домі вечеряти і народженого Христа зустрічати.

Коли ж повечеряли і трошки поколядували, то вибралися до Февронки на Вечерю, — Пилип, його зять Гринь, та його дочка Маруся.

І можна вгадувати, як щиро вітала їх Февронка і як діти раділи!

І каже Февронка:

„Ми ще не вечеряли, бо хотіли, щоб ви з нами вечеряли, а тепер яка я рада, що ви нас відвідали!"

„А ми вам і своєї Вечері привезли", каже Пилипова дочка", то ми з вами, а ви з нами будете вечеряти. І почала викладати — і кутю, і голубці, і пироги з бараболі, і зі сливками, і рибу, і ще дещо.

І каже тоді Пилип:

„А тепер помолімось і сідайте ви до нашої вечері, а ми до вашої."

Як побачила все те Февронка, то ревно розплакалась, що вже і говорити не могла, бо хіба ж вона такого сподівалась? Та певне, що їй пригадалися часи, коли вона їла Святу Вечерю ще зі своїм чоловіком.

А коли Пилип почав проказувати молитву, вона заспокоїлася. Тоді каже Пилип: „Христос Народився! Славімо Його!" і сідаймо вечеряти!"

І певно, що в усьому селі Свята Вечеря не була такою врочистою і побожною, як в домі тієї бідної вдови.

Пилип побажав усім здоров'я, і Вечеря почалася, а Февронка не могла здержатися від плачу, а тоді й каже Пилип:

„Ти, Февронко, не плач, а подякуй Богу, що дав нам Святого Різдва дочекатися, та коли ми Бога не забудемо, то і Він нас не забуде".

І тут почав Пилип коляду „Бог предвічний", а за ним уже і його зять і його дочка, та вже і Февронка почала співати.

А як коляду скінчили, то Павлінка прийшла до Пилипа і сіла йому на коліна, бо вона дідуся дуже любила.

А тоді каже Павлова дочка:

„А вам, дівчатка, я привезла горіхів і ще дещо..." І витягає з клуночка горіхи, яблука, полотно і каже до Февронки:

„Тут вам таке, що пошиєте дівчаткам що треба, а для дівчат я маю вже готове"; і витягає хустинки, гарні з квітами, і всім однакові, щоб усі були однаково вдоволені.

Коли ж роздала дарунки, то дівчатка не знали, що з ними робити.

А коли Пилипова дочка покликала їх до себе і поклала на голову, — коли їх „закрутила" (як люди говорять), то вони дуже пильно одна на одну дивилися. Вони ж про те й не думали, і воно їм навіть не снилося. Вони були вже такі раді, що такої радости за ніякі гроші не можна купити. Щасливі!

Та не тільки дівчатка, але і всі при тій Вечері були вдоволені і щасливі.

Радів і Пилип, що з Святим Різдвом до бідної хати така радість прийшла.

Раділи також Пилипова дочка і зять, а як уже раділа Февронка, на те вже і слів нема.

Прийшло до неї те, чого вона ніколи не сподівалася, і не хотілося їй навіть вірити, що все те є перед її очима.

Ще трошки поговоривши і поколядувавши, Пилип зі своїми пішов додому, щоб бути рано в церкві, а відходячи каже:

„Коли ти, Февронко, завтра в церкві не будеш, то я за тебе і за твоїх діточок помолюся".

Коли ж виходили з хати, то Февронка сказала:

„Нехай Бог всяким добром вам заплатить, що наш дім відвідали, а хоч я в церкві і не буду, то буду вдома за вас усіх і за всіх добрих людей разом з дітьми молитися. . ."

Така величава була Свята Вечеря в домі бідної вдови і її діточок! І певно, що сам Христос невидимо був на тій Вечері.

Свят-Вечір у Февронки був такий радісний, що вона й не сподівалася. Уже не журбою, але тихим спокоєм вона день Святого Вечора переживала. Здавалося їй, що вона ніби опинилася в новому, кращому світі. Вона вже не сама, але є добрі люди, що їй щиро помагають, отже її діти не будуть голодувати і вона з ними; може вже не треба буде так журитися, як досі. Уже і добрі сусіди дають їй поміч і приносять, що найконечніше.

Та ще одна журба її не покидала, що в неї повторяється сильний біль голови, отже — що вона нездорова. А коли б стала здорова, то вже ніякої журби не було б.

А добрі люди жалували Февронку, бо знали яка вона працьовита, яка добра, яка гідна і в усім примірна. Подібної до неї може і в усьому селі не знайшов би.

Та вже окремо жалував Февронку дідусь Пилип, що сам був дуже гідним і розумним чоловіком. І жалував він і її дітей, що були дуже гарні й милі, і які до нього так прив'язалися, немов до свого батька. А Февронка скільки могла, то їх дуже добре виховувала і вчила, чого могла.

Коли ж Пилип на Різдво вертався з церкви додому, то вступив до Февронки і питає:

„Як ти, Февронко, тепер чуєшся?"

„Чуюся якось ліпше, і вже ніби голова перестає боліти. І спала я дуже добре, що вже й не знаю, коли я так спала. А як заснула, то снилося мені, що я була в церкві, і ви, дідусю, там колядували, а я була дуже вдоволена. А як пробудилася, то вже ніби чулася багато здоровша".

„Слава Богу", каже Пилип, „і може ти станеш вже цілком здорова. А в церкві я за тебе і за твоїх дітей помолився. А тепер я вже йду додому, щоб зі своїми разом пообідати, бо Різдво — родинне свято, і Родина повинна разом обідати і святкувати".

А як Пилип уже мав відходити, то приходить до нього Павлінка й каже:

„Дідусю, як вже пообідаєте, то прийдіть до нас, бо маму вже голова не так болить, як перше!"

А за Павлінкою і Февронка каже:

„Ви, дідусю, таки зайдіть до нас, а нам буде здаватися, що сам Христос до нас зайшов! Не будемо самі..."

„Зайду, зайду до вас", каже Пилип, „але на Святий Вечір ми забули вам сіна на стіл привезти, отже я тепер принесу, і будемо вже разом обідати. А на Різдво сіно повинно на столі бути".

(Далі буде)

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

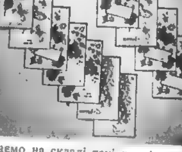

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— В ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Нарис з історії Української літургіки.

А інший Священик, прибувши, нехай відправить Божественну Службу всю, іншого дня або й на іншому Престолі. Зачавши від Проскомідії, нехай вийме нового Агнця, і нехай освятить його за Чином у Службі, бож він не слухав Літургії. А як новий Священик споживе Агнця, то нехай споживе і попереднього, і Божественну Кров нехай вип'е, або, всипавши в Святу Чашу, нехай споживе все разом на Жертівнику.

А коли це трапиться перед Освяченням Святих Дарів, нехай інший (або й той же) Ієрей чинить повну Св. Літургію, відносить Божественні Тайни на Жертівника, і споживає їх, а по цьому нехай споживає і позосталий хліб і вино, але не як Тіло й Кров Христову, а як благословенний хліб і вино.

72. Коли Ієрей почне служити Літургію, і на Проскомідії або в Літургії до Великого Входу він буде покликаний на яку смертельну потребу, чи то охрестити, чи то висповідати, а це не далеко, нехай перерве Службу на тому місці і негайно нехай іде туди. А подавши хворому надійне спасіння в самій смерті, і вернувшися, докінчує Божественну Службу. \ відходячи, нехай Ієрей звелить читати того часу для людей у Церкві Апостола, або Псалми, або Канони, або корисну для спасіння науку.

А коли Ієрей забариться там по потребі, і спізниться, а відійшов по самій Проскомідії, нехай перестане правити Літургію, а ранком другого дня нехай править знову все. А по спожитті Св. Тайни нехай споживе осібно й те, як сказано вище.

А коли Ієрея кличуть по Великому Вході і по Освяченні Дарів, то нехай не перериває Літургії, віддаючи недужого на Волю Божу.

73. А коли через довгий час Святі Дари, освячені чи не освячені, по такому випадкові, через відсутність Священика, зітліють, цебто спліснією, і хліб і вино зоцетніють, так що їх не можливо буде спожити, то нехай Священик візьме це і висипле в текучу річку.

74. А коли б який Ієрей — без такого випадку — правлячи Св. Літургію, не запричастився Божественних Тайн, то він тяжко й смертельно згрішить, і підлягає карі викинення.

XVI. Випадки при Тайні Св. Крови та Тіла.

75. Коли перед Освяченням Святих Дарів у Святу Чашу впаде муха, то витягнути її, обвинути в папір і спалити.

А коли впаде павук, або що інше отруйливе, то нехай вино буде перелите з Святої Чаші в яку іншу пристойну посудину, а в Святу Чашу Ієрей нехай налле іншого вина й трохи води, і проказує оці слова: „Один з воїнів списом бока Йому проколов", і нехай Літургію править за Чином. А по закінченні Служби вино те нехай вилле в біжучу річку.

Якщо це трапиться по Освяченні, і Ієрей буде боятися спожити впале з Божественною Кров'ю, тоді нехай обережно й з великою увагою вийме впале, і щоб не капнуло ніде нічого з Божественної Крови, і нехай добре тричі вимие його вином над іншим Потиром або над пристойною посудиною, і вино нехай збереже. А вийняте нехай Ієрей загорне в папір або в який чистий рушничок. По закінченні Літургії те впале разом з папером чи з рушником нехай Ієрей спалить на цеглині або на чистому камені, а попіл нехай закопає під Святим Престолом, або нехай всипле туди, де руки миють. А те вино, яким мили вийняте впале, нехай вилле в біжучу річку. А коли річка задалеко, то нехай викопає під Престолом, бо там не буде топтане ногами, нехай вилле туди й закриє.

76. Якби Божественна Кров замерзла в Чаші, то Ієрей чи Диякон нехай нагріє Покрівці над огнем, і нехай обвиває ними Святу Чашу, аж поки вона розмерзне. Або нехай Ієрей опустить Святу Чашу в киплячий окріп, а держить нехай обережно, щоб у неї не влилося що від окропу, аж поки не розмерзне.

77. Якби — через недбання служачого Ієрея — капнуло що від Божественної Крови, то він смертельно згрішить. Коли капне на дошку (і коли можна буде йому схилитися й досягти), нехай злиже язиком. А коли це неможливе, нехай добре витре Губкою, а по цьому дошку остругати, а стружки нехай Ієрей спалить на цеглині або на чистому камені, а попіл нехай закопає під Престол.

А коли капне на голу землю, нехай буде остружене те місце, куди капнуло, а стружки спалити і під Престолом сховати.

А коли капнуло на камінь, то так само, коли можна, нехай буде злизано або Губкою добре витерте і вимите чистою водою. А воду зібрати Губкою і під Престолом вицідити.

А якщо Божественна Кров капне на Індитію або на Антимінс, то нехай Ієрей перше висмокче устами, а потому нехай добре витре антимінсовою Губкою. А по закінченні Літургії Індитію зняти зо Святого Престола, і, підложивши Святу Чашу або анидорне блюдо, нехай сам Ієрей чистою водою тричі вимие тільки те місце, куди капнула Владичня Кров. А цю воду нехай вилле в біжучу річку, або, викопавши ямку під Святим Престолом, нехай вилле в неї. А Індитію треба висушити і знову одягти нею Святого Престола.

А якщо Свята Кров капне на Покрівець або на Святі Ризи, то нехай Ієрей перше добре обсмокче устами, а потім витре Губкою. А по закінченні Служби нехай тричі добре вимие водою над антидорним блюдом (тацою), а вимиту воду влити в викопану під Престолом ямку.

Якщо Божественна Кров капне на підніжне сукно або на килим, то мокре витерти перше Губкою, якою обтирається Свята Чаша, а потім добре вимити те місце, куди капнуло, над антидорним блюдом, і вирізати той мокрий плат і спалити на камені. А потім і воду з митя висипати на землю під Престолом і землю покрити.

78. А коли б яким випадком трапилося, що виллється вся Божественна Кров по Освяченні, так що в Святій Чаші мало що й позостанеться, то нехай Ієрей запричаститься позосталим і закінчить Службу. А як Божественну Кров збирати, витирати і вимивати, то робити все так, як вище сказано.

А коли б у Святій Чаші нічого не позосталося, нехай Ієрей знову ввілле в неї вина й трохи води і прокаже проскомідійні Слова: „І зараз вийшла кров і вода", і нехай освятить, починаючи від цього місця: „Також і Чашу по Вечері, проказуючи: Пийте з неї всі" і ін., і Молитви: „Згадуючи ж" і „Твоє від Твойого" проказуючи, підіймає саму Чашу. І „Ще приносимо Тобі", і „Господи, Ти Пресвятого Духа Свого" з Віршами. І тільки на саму Чашу проказує, благословляючи: „А що в Чаші цій" і „Перетворивши її Духом", і Молитву: „Щоб бути причасником" і все до кінця, і так нехай запричаститься. Усі ці Молитви й Вигол оси нехай проказує таємно. А в Церкві за той час нехай співають побожне, поки Ієрей справиться зо своїм випадком, щоб вірні, що стоять у Церкві, не стояли нахмурно через затримку.

І треба сильно дивитися й зазирати в себе, чи не сталося таке страшне діло через яку свою недбалість, і ревно плакати через такий випадок.

79. А коли б по Причасті Святих Таїн сталося (через хворобу), то Ієрей виблював, то блювотину зібрати в льняну хусточку, і вкласти в чисту посудину, і берегти, поки добре висохне, і тоді вкинути в біжучу річку, або спалити на цеглині чи на чистому камені. Також і землю, де впало, вистругати й спалити, а попіл під Престолом вкопати або вкинути в річку.

80. Коли б яка частинка Божественного Тіла впала на землю, то треба взяти її побожно і покласти на Дискоса. А землю, куди впала, добре обстругати, а ці стружки вкинути в біжучу річку. Або спалити, а попіл закопати під Святим Престолом.

81. Якщо Священик, маючи кошлаті вуса, через недбальство омочить їх у Божественну Кров, то згрішить. І нехай перше своїми устами добре їх обсмокче, а по цьому нехай обітре Покрівцем. А найважніше нехай перше добре їх направить, щоб оминути такий гріх!

(Далі буде)

„СВІТСЬКИЙ АПОСТОЛЯТ" — ВАЖЛИВА ТОЧКА МАЙБУТНЬОГО КАТОЛИЦЬКОГО СОБОРУ

Упродовж 1960 року Ватикан провів широку діяльність підготови до недалекого Другого Ватиканського Собору. Звіт з цієї його минулорічної діяльності повністю ще не проголошений, але в католицькій пресі вже є деякі інформації про нього, і в них, між іншим сказано, що справа Світського Апостоляту (Католицької Акції) буде на нарадах II Ватиканського Собору однією з найважливіших точок.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

ДЕЩО З МИНУЛОГО

(Спомини з Інституту)

Був це початок місяця жовтня 1932 року, як у Філії Інституту ім. Петра Могили у Вінніпезі, що тоді був при вулиці 11Кенеді, близько Манітобського парляменту, був рух.

Того дня прибули студенти, що бажали присвятитися на служіння Богові і своєму народові в Рідній Церкві, отже вони приїхали сюди перший раз — проходити повний чотирилітній теологічний курс, щоб стати священиками Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Студенти Духовної Семинарії—знімка з 31 березня 1936 р.

Перший ряд (згори) зліва: Прот. С. В. Савчук, Іван Гикавий, Андрій Мельничук, Франко Керніцький, Николай Мороз, Гарасимюк.

Передній ряд (сидять): Г. О. Василів, Степан Симчич, Михайло Фик, Павло Німчук.

Вони знайомилися з тими студентами, що вже місяцем раніше прибули на університетські студії, а були ними: теперішній суддя І. Соломон, посол Н. Мандзюк, письменник О. Івах, д-р Бачинський і інші, а тим самим вони й зайняли собі найкращі кімнати в Інституті.

На той раз студентів-теологів приїхало сім, а всі вони сини Манітоби; тільки один з них ніби албертієць, а в дійсності він недавно прибув з Галичини, отже — емігрант, чи властиво, як тоді кликали по фармах: „манігрант". Цей останній, як тільки прибув у Канаду, зголосився був до католицької Колегії в Йорктоні, але коли побачив, що ця колегія тільки назву має українську, скоро її покинув, а розвідавшися докладніше про Українську Православну Церкву в Канаді, зголосився на православну теологію.

Теологічні виклади почалися таки зараз слідуючої днини, а місцем служила простора каплиця в Інситуті. Професорами на початку були: Протоєрей С. В. Савчук, що саме в той час був і Адміністратором нашої Церкви — молодий, ще повний енергії, що всеціло віддав себе служінню Рідній Церкві і своєму народові, бо це ж тільки за його ініціятивою було відкрито Духовну Семинарію, та тільки він, отець Савчук, і найбільше нею інтересувався, бо бачив, що поле для нашої Церкви широке, але робітників було мало.

Дальше, викладали отці: Филип Галицький, Петро Маєвський, Петро Запаринюк, теорію співу — В. Бурянник, а опісля — п. Богонос. Мусимо пам'ятати, що ці теологічні курси були започатковані за часів тієї найбільшої кризи, що переживала Канада, а враз з нею — і ми, теологи в Інституті.

Правда, що в той час не було голоду, бо в Канаді поживи було подостатком, але зима тоді була затяжна, а що грошей бракувало, бо не всі студенти могли своєчасно сплачувати свою належність до Інституту, отже ж і головно паливо було досить обмежене.

Простора кімната, що на другому поверсі в північно-західній частині Інстиитутуту приміщувала всіх теологів, була, може, найзимнішою.

Причиною, мабуть, були попсовані огрівальні проводи, що вели до найдальше висуненої кімнати; вікна тут цілу зиму були замуровані льодом, а коли потрібно було поглянути на Божий світ, головно ж на прекрасний парлямент, то треба було рукою шибку протирати, та, здається мені, що навіть не було подвійного вікна, що ми тут називаємо „сторм виндов".

Може щасливішою була ця кімната, що її ми називали „сімкою", бо там було сім теологів; у ній була пічка в стіну вмурована, що „фаерплейсом" її називали; але тут друга біда була в тому, що, як уже згадано на початку, палива в Інституті було обмаль, тому й треба було бути „артистом", щом, непомітно від очей ректора, головно вечорами, роздобути пару полін, та огріти кімнату.

Ще й досі в пам'яті один такий випадок, що саме така робота „артиста" на той раз припала була й цьому, що пише ці ось рядки. Та хоч я не мав аж таких „артистичних" здібностей, але коли вже раз на мою долю припала ця праця, то треба було з нею справитися, як слід. Отож, я зійшов згори по сходах, заглянув у канцелярію через вікно, що звернене було до сходів, де око ректора, головно ж вечорами, було пильне переважно щодо молодших студентів, що любувалися в „шовях", — але саме на той раз його не було. Миттю зійшовши до пивниці, я набрав круглих смерекових дров, і вже, не оглядаючись, чимскоріше опинився на половині дороги на сходах, що вели на вищий поверх.

Та на моє нещастя звідкись узявся ректор Інституту, а побачивши мене з дровами, гнівно та з докором запитав, що я роблю? Я добре зрозумів цей запит ,і тому мені руки стряслися і дрова по сходах покотилися прямо вниз до ректора. Значить, моє „артистичне" діло на цей раз мені таки не вдалося; повернувшись у кімнату, я все це розказав своїй сімці, а що їх не треба було скликати, бо всі жили в одній кімнаті, то на скору руку відбувся мітинг, щоб таки зараз телефоном повідомити голову Консисторії, цебто отця В. С. Савчука, що через холод ми мусимо покинути Інститут, а це значить і науку теологічну.

Та ось якраз на цей мітинг, коли тільки ми почали гарячитися, увійшов і сам ректор; а поглянувши, що ми вчимося, і при тому в плащах, він за хвилинку повернувся з тими самими розсипаними мною дровами, розпалив у печі, і з того разу вже не потрібно було теологам бути „артистами", отже наша сімка була вдоволена, а кімната завжди була вже огріта.

У слідуючому шкільному році, коли криза поглиблювалася ще більше, Інститут було розв'язано, а отець В. С. Савчук знову мав багато клопоту, щоб підшукати відповідне місце для дальшого приміщення й навчання теологів. Таке місце знайдено в будинку „Балморал", а складалося воно з просторої їдальні, що служила й викладовою кімнатою, двох спалень та кухні.

Але це вже не було аж так вигідно, як в Інституті; правда, хоч кімнати були добре огріті, та зате ж студенти мусіли собі самі готовити їжу. Одначе це не дуже турбувало нас, бо між нами були й добрі „кваліфіковані кухарі". Один дуже добре вмів варити макарони, а другий, що ми його називали „гуцулом з Косова", хоч він ніколи його не бачив, умів добре приготовляти мамалигу, що, як він казав, у них називають „кулешею", а можна було її краяти ниткою, як це він вияснив, бо, мовляв, колись його покійна мамуня так робили; а що він був, як видно, людиною великих куховарських здібностей то й скоро засвоїв собі це ремесло, а тепер ось воно і йому, і нам стало у великій пригоді.

Ну, а мусимо пам'ятати, що мамалига - то не „паї", ані „кейки", — вона додавала більше й енергії, отже не раз, у вільніші від викладів чи науки хвилини, дальшою програмою у нас була гімнастика. А що ми були приміщені на третьому поверсі, а до того ж ще жителями апартаменту були самі юдеї, то не раз вони думали, що вже атомна бомба згори на них спадає, як на Гірошіму, хоч за того часу про неї ще ніхто не чував.

Не обходилося й без просьб, а часом і докорів із сторони тих наших сусідів, — і тоді ми мусіли цей надпрограмовий руханковий предмет на якийсь час залишити, а якого наші сусіди не могли зносити; а тому ж що його самі студенти на власну руку включили в програму навчання, отже ми й боялися, щоб таки не донесено нашому ректорові, а він певно був би нас за це не похвалив.

(Далі буде)

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Хомяка з нагоди 25-ліття Вінчання о. Остапа і добр. Наталі Фляків 20.00

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка п. М. Фербея з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Івана і Анни Макарів 19.60

СОДБУРІ, Онт. Збірка о. Т. Славченка на Хрестинах Оксани, донечки п-ва Миколи і Нини Жовкевичів ... 14.00

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка з нагоди 25-ліття Вінчання о. Прот. Михайла і добр Емілії Фляків 11.00

ГОДСОН БЕЙ. Саск. Збірка о. Архм. Я Вітенка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Малютів 11.00

СОДБУРІ. Онт. Збірка о. Т. Славченка з нагоди Хрещення Катерини, донечки п-ва Михайла і Марії Чекалиних 11.00

ШИГО, Саск. Збірка о. Прот Б. Яковкевича на Похороні блаженної пом'яті Георгія Никоряка 10 94

ТОРОНТО, Онт Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні блаженної пам'яти Василя Юрійчука 10.50

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. Я. Рибалки на Похороні бл. п. Д. Боянчука 10.50

СТРИЙ, Алта Збірка п. В. Підлужного на Похороні бл. п. Й. Голька 10.50

ЕРВУД. Саск. Збірка пані Р. Дух з нагоди 30-ліття Вінчання п-ва Івана і Катерини Рураків 10.50

ВОТЕРФОРД. Онт. Збірка п. Івана Даниленвича на Похороні бл п. Прокопа Сторожука 10.00

ДИ ПА. Ман Збірка о. Прот. В. Апоннюка на Хрестинах діточок п-ва Федора і Марії Примачуків 10.00

СЕНДІ РЕПИДС, Алта. Збірка о. П. Змиіївського з нагоди 50-ліття Вінчання панства Антона і Лукії Сарванських 10.00

ТЕРІЄН, Алта Збірка о. П. Змиіївського з нагоди Вінчання Петра Ланюка і Марії Бороцевої 10.00

ВАЙТА. Ман Збірка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Антона і Анни Фігусів, передана дочкою Анною 10.00

ПРИНС АЛБЕРТ. Саск. Збірка о. Юрія Туржанського на Похороні бл п. Ілії Михайлюка 10.00

ГЕМИЛТОН. Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні блаженної пам'яти п Григорія Пасічки 10.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва Парафії Св. Михаїла 10.00

ПОПЛАР ПАРК, Ман. Збірка о. Іг. І. Скакальського на Похороні бл. п. Никифора Колтуна 10 00

ТОРОНТО. Онт Збірка п. Ю. Стефановича на Поминальному Богослуженні по бл п Михайлові і Юстині Яніцьких та Дмитрові Кетляреві 9 50

ЕРВУД. Саск. Збірка п. Ф. Калинчука на Поминальному Богослуженні по бл. п. Юліяні Ніканець 9.00

ВАСЕТНА. Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Андрія Вонечка 9.00

ПЕНО. Алта. Збірка о Іг. О. Щербаня на Похороні бл п. М Онищука 8.15

СКАРБОРО. Онт. Збірка о. Ю. Цукорника на Хрестинах Василя-Данила, синка п-ва Данила і Френсис Слонів 8.00

ЕНГУСВИЛ. Ман. Збірка о. В. Мельничука на Похороні бл. п. Касіяна Стадника 8 00

КАДЕТ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Хрестинах Андрія-Бориса, синка п-ва Николи і Гені Козунів 5.50

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка п. В. А. Чумера на Похороні бл. п. Володимира Плавюка 5.50

БІМСВИЛ, Онт. Від пані А. Підручної з Поминального Богослуження по членах родини Процишиних 5.00

ТУ ГИЛЛС, Алта. Збірка о. О. Хомяка на Похороні Оленки, донечки о. Андрія і добр Галини Тетеренків .. 5.00

ІНСІНГЕР, Саск Збірка о. М. Коленича на Похороні бл п Н. Середука 5.00

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о О Фляка на Похороні бл. п Анастазії Пурич 5.00

ВОЛЛЕЙ, Б. К Збірка о. О. Костюка на Похороні бл. п. М. Столчука 5.00

ЙОРКТОН, Саск Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. В. Короля 5.00

ЛАШИН, Квебек. Збірка о. Прот. К. Квасницького на Похороні бл. п. Івана Царанюка 5.00

РЕДВОТЕР, Алта. Збірка о. О. Фляка з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Симеона і Анни Хабів 5.00

ОВКБОРН, Ман. Збірка о. В. Мельничука на Похороні Анниці, донечки п-ва Михайла і Ольги Ковальчуків 5.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Г. О. Василева на Похороні бл. п П. Іванчук 5 00

МОНТРЕАЛ. Квебек. Збірка о. І. Стуса на Поминальному Богослуженні по бл. п. Іванові Тердунові 5.00

ТЮДОР, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. О. Мельничук 5.00

РАДВЕЙ. Алта Збірка о. О. Фляка на Похороні бл п. М Ковальчука 5 00

РАЙН. Саск Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п Юрія Семенюка 5.00

ЙОРКТОН. Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні блаженної пам'яти Данила Смоковича 5.00

СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка пані Ганки Ковальчук з нагоди 33-ліття Священства о. Прот. П Глібцького 5.00

ФОРТ ФРЕНСИС, Онт Збірка о. О. Кравченка на Похороні бл. п. Марії Одокійчук 5 00

ОШАВА, Онт. Збірка о Д Лучака на Похороні бл. п Дори Моткалюк 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт Збірка о. Прот. В. Федака з нагоди Вінчання Петрика Крисака і Петруні Зелінко 5.00

РІДЖАЙНА, Саск. Збірка о. Прот. С. Кцюка на Похороні блаженної пам'яти Івана Шипиляка 4.90

БЕГОТ, Ман Пожертва п. Василя Паршюка 4.50

АРРАН, Саск. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл п. Пелагії Грицай 3.50

БАРРГЕД. Алта. Збірка п. Г. Савчука з нагоди 72-ліття уродин п. Івана Кечмана 3.50

ІНСІНГЕР, Саск Збірка о. М Коленича на Похороні бл. п. Ю. Побережника 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Н Малсевич	Англія	2.75
Петро Грицив	Абердин, Саск.	1.00
Іван Лесько	Вонда, Саскачеван	1.00
Федір Якубишин	Горисей, Саск.	1.00
Г. Гладинюк	Наегара Фоллс, Онт.	1.00
П. Гарасимчук	Венкувер, Б. К.	1.00
О Мельник	Елк Пойнт, Алта	1.00
К Мельничук	Ошава, Онт.	1.00
С. Хомик	Монтреал, Квебек	1.00
Олекса Матвійчука	Декар, Ман.	1.00
Данило Кравчук	Елфрос, Саск.	2.00
А. Ленько	Канора, Саскачеван	1.00
Олекса Сторож	Кендагар, Саск.	1.00
О. Клим	Гемміньгфорд, Квебек	2.00
Ю. Ріпак	Винярд Саск. (з прийняття для Марчишиних)	2.00
С. Гайдичук	Монтреал, Квебек	2.00
Н. Крайник	Вейборн, Саск.	1.00
Р. А. Шимко	Йорктон, Саск.	1.00
І. Загородний	Стоней Крік, Онт.	1.00
Р Карпець	Вінніпег, Манітоба	1.00
Іван Буряник	Джесмин, Саск.	1.00
В. Белзюк	Моринвилл, Алберта	1.00
Б Ковальчук	Атабаска, Алта.	1.00
М. Дутчак	Ошава, Онт.	1.00
С. Чорноморець	Едсон, Алта.	2.00
Ольга Ситник	Гемилтон, Онт.	.50
П. Филипчук	Монтреал, Квебек	.50
П. Ониськів	Спедден, Алберта	.50

КЛОПОТИ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ З ЦЕРКОВНО-СЛОВ'ЯНСЬКОЮ МОВОЮ В ЗДА

Як і кожна етнічна група, так і росіяни в Америці бачать занепад рідної мови серед молодшого покоління їхньої спільноти. Але Російська Церква в Америці має ще свої специфічні труднощі: до неї належить значне число несвідомих українців, головно закарпатців, які російської мови не знають, бо вона їм чужа. До того ж ще, богослужбовою мовою в цій Церкві є мова церковно-слов'янська, і кандидати на священиків мусять належно опанувати її, хоч це мертва мова.

Досьогочасна практика показала, що на священиків цієї Церкви висвячували кандидатів без знання церковно-слов'янської мови, і вони калічили її. Тому-то Митрополит Леонтій, голова Американсько-Російської Церкви ц. р. видав заборону приймати у священики кандидатів без знання цієї мови.

ДУХ МИТР. АНАСТАСІЯ

Митрополит Анастасій, голова Російської Зарубежної Церкви, опублікував статтю п. з. „Дух Св Володимира"; у цій статті він пропагує на американському континенті такі думки: „Св. Володимир (який завів християнство в Росії..) являеться камінним верстівником історії Росії..." А також: „...славний Іларіон, Митрополит Росії..." (з XI ст.).

Дух славного Іларіона — Митрополита Київського і всієї Русі-України був український, отже митр. Анастасій неправдиво інформує читачів про нього, як нібито „москаля". Митрополит Анастасій натомість правдиво інформує читачів про свого власного духа — про духа протиукраїнського, про духа присвоювання Москвою земель, народу та історії України.

Цю статтю Митрополита Анастасія помістив англомовний органі Сирійсько-Антіохійської Архиепархії на американському континенті, журн. „Да Ортодокс Гералд" (квітень, 1961 р.). Цю Архиепархію очолює Митрополит Антоній Башир в ЗДА.

НОВІ НОТИ
співи до слів Т. Шевченка

Музика — Григорія Павловського:
„МОЛІТЕСЬ, БРАТІЯ, МОЛІТЕСЬ", сольо бас і фортепіян
„ЗОРЕ МОЯ ВЕЧІРНЯЯ", жіночий квартет і фортепіян.
НА РІКАХ КРУГ ВАВИЛОНУ, хор „а капелля".
Ціна по 60 цент. за пісню.

Того ж автора Екзапостиларій на Великдень— „ТІЛОМ ЗАСНУВШИ", за Галицьким напівом, сольо з хором — Ціна 20 цент.

Видання автора. Адреса:
G. PAVLOVSKY
541 W. 113th Street — NEW YORK 25, N. Y.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО СОТИХ РОКОВИН СМЕРТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА В СОБОРІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

„. . .І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим, тихим словом".

Вшановуючи пам'ять нашого безсмертного Кобзаря та великого сина України — Тараса Шевченка, діти трьох Рідних Шкіл українських при православних церквах Св. Юрія в Лашін, Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві і Собору Св. Софії в Монтреалі в неділю 19-го березня, о год. 3. по пол. в залі під Собором відзначили Ювілейним Святом Соті Роковини смерті Того, хто все своє життя присвятив Україні, для всіх нас — „живих, мертвих і ненароджених" та боровся аж до самої смерті за здійснення тих християнських ідеалів і чеснот, на яких виховувалося й виховується людство, а наш український народ зокрема. Таким був, є і назавжди остається для нас славної пам'яті Тарас Шевченко, який, хоч і був селянським сином, зумів стати князем духа, і хоч був кріпаком — він став великим оборонцем за Волю й гідну пошану всіх людських прав.

Тому всі українці в Україні і в розсіянні по всьому світі глибоко шанують пам'ять Т. Шевченка, який з Божої ласки був даний нашому народові. Його особиста доля була долею всієї України, і він може в найгрізніший час нашої історії став непохитним оборонцем віковічних людських і національних прав віками поневоленого українського народу.

З такими почуттями приступали наші найменші та всі присутні до відзначення цього Ювілейного Свята, яке коротким словом відкрив Настоятель Собору Св. Софії о Іван Стус. Привітавши присутнього на Святі Високопреосвященнішого Владику Михаїла, Духовенство та всіх присутніх, о. Іван закликав до глибокого розуміння Шевченкового невмирущого Слова та одночасно підкреслив, що одиноким для нас шляхом на майбутнє в Канаді є шлях, по якому так рішуче та свідомо йшов Шевченко, і тільки за його настановами повинні ми виховуватися, як також виховувати наші прийдешні покоління.

Після вступного слова слідував „Заповіт", виконаний спільним діточим хором під дир. о. В. Слюзара та при акомпаніяменті на піяніно панни Людмили Мойсієвської. Далі слідував реферат, якого гарною українською мовою виголосив учень сьомої кляси Рідної Школи при Соборі Св. Софії Анатолій Русецький. Дуже приємно й мило було слухати виконання збірних деклямацій „Привіт Батькові Тарасові" (М. Підгірної) та „Поклін Тарасові" (П. Шепурака) дітьми першої кляси Рідної Школи при Соборі Св. Софії під проводом учительки добр. Н. Стус. Дехто із згаданих дітей ще пару місяців тому не могли нічого сказати по-українському, а тепер, завдяки навчанню в Рідній Школі, вони так прекрасно деклямували вірші на честь Т Шевченка. У першій деклямації виступали: В. Сидоренко, п Остапчук, Сметанюк, П Вахович, Д. Сокирко, Д. Загурак, Р Ланяк, Р. Ваверчак, І Ставнича, І. Русин і М Бородуля. Другу деклямацію виконали слідуючі учні: А. Сербин, Р. Літепло, О. Наум, Н. Стрілецька та Є. Гаманюк. Не залишилися позаді й дошкільники. Доказом цього була деклямація чотирирічного хлопчика Ігоря Стуса, який „дуже відважно" продеклямував „Я ще хлопчик маленький".

Черговими двома успішними точками були „Думи мої" у виконанні спільного діточого хору і збірна деклямація „Шевченкові думи", яку виконали такі учні 4 кл Рідної Школи з Лашін О. Білоцерківська, О Малицький, В Яковенко та Ю. Калищук. Останню свою точку, „Слава Кобзареві", спільний діточий хор виконав найкраще, після чого слідували поодинокі деклямації, а саме: „Доля" (Тараса Шевченка) деклямувала Таня Мушка, учениця Рідної Школи в Оттаві. Вона також гарно продеклямувала „Шевченко на чужині" (Р За вадовича) Деклямацію „Сестрі" (Шевченко) виконала уч. 3 кл. Рідної Школи в Лашін Наталка Білоцерківська.

Також дуже глибоке враження зробила на присутніх інсценізація, яка була попереджена збірною деклямацією „Мені однаково" (виконали учні 2 кл. Рідної Школи при Соборі Св. Софії) та „Перебендя", яку дуже гарно виконав учень 3 кл Рідної Школи в Лашін, О. Малицький. Згадану інсценізацію твору Антона Лотоцького „Що говорила червона калина Тарасикові" виконували діти Рідної Школи Собору Св. Софії під умілим проводом учительки пані О Третяк та її мужа. Інсценізація пройшла з великим успіхом. На особливе признання та відзначення заслуговує наш „малий артист" Євген Береза, уч 2 кл. Р. Ш при Соборі, який, не зважаючи на свій вік, став незаперечним „героєм дня" та удостоївся навіть особливого признання й архиерейського благословлення від Впреосв Владики Михаїла. У цій інсценізації брали участь ще такі учні: згаданий вже Є. Береза (Тарасик), Л. Лискун (Мачуха), М Паньчук (Катерина), Г Сокирко (дівчина Калина), П. Олійник (Тарас — 14 років), О. Бучацька (Оксана). Діти: О Юхименко, В Юхименко, С. Рудко. Дівчата. Н Рудко, Л Драган, Л. Горобійовська, Г. Вахович, А. Бавер. Ведучі: Р. Береза, Б. Гринишин, В. Русецька і Л. Бородуля.

Після інсценізації о. Іван Стус попросив до слова Впреосв. Владику Михаїла, який висловив своє вдоволення, що наші діти так дбайливо підготовлені до вшанування пам'яті Тараса Шевченка в Соті Роковини його смерті. Наш Достойний Гість на цьому Святі кількакратно закликав батьків постійно виявляти оте глибоке розуміння свїх обов'язків у вихованні наших дітей в шевченківському дусі.

Друга частина цього Ювілейного Свята почалася виконанням дуета на піяніно „Реве та стогне". Цей дует дуже добре виконала Галина Сокирко і Даруся Прокопова — учениці Рідної Школи Собору Св. Софії.

На особливе признання заслуговує також панна Ангеліна Штепа з Оттави, яка з чуттям виконала деклямацію „Сон", і також Наталка Чала з Оттави, яка успішно виконала сольо на піяніно „сім варіяцій на теми українських гумористичних пісень".

У продовженні, збірну деклямацію „Іван Підкова" виконали слідуючі учні 3 і 4 кл Р. Ш. Собору Св Софії В. Ваверчак, Б Сербин, І Гах, В Ткаченко, О. Юхименко, Н Ревко, І Вахович, Л Сібілек і О Бучацька. З особливим чуттям була виконана деклямація „Розрита Могила" В Останчуком уч Рідної Школи Св. Софії.

З наближенням до закінчення програми, на сцені знову появилися учні 2 кл. Р. Ш. при Соборі, які під проводом своєї учительки панни О Турченюк дуже дбайливо й гарно виконали цикль Дум, написаних Шевченком на засланні. Деклямували: „Думи мої" — Галя Безначук, „Чого мені" — Люба Линок, „О милий Боже" — Д. Стрілецький, „Обнимітеж" — В. Гринишин, „Так сміються" — С. Коваль. Також приємно було слухати миле виконання на піяніно „Полонеза". Цю точку виконали Надія Ляшук і Ірена Кодак з Оттави.

Останньою мистецькою точкою був незабутній і дуже мило виконаний живий образ „Тарасова Ніч". Цю точку виконали учні Р Ш. Собору Св Софії під проводом пані О Третяк і пана О Третяка — учителів згаданої школи. Усі виконавці були дійсно на висоті своїх завдань, а на особливе признання заслуговує Богдан Кравченко, який в ролі „Кобзаря" дуже гарно виконав сольо, співаючи та граючи на бандурі. Особливі здібності виявила також Галина Сокирко, по-мистецькому виконуючи майже всі деклямації. Іншими відмінними виконавцями цього живого образа були: О. Дем'яненко, В. Останчук, Б. Гринишин, К. Випрук, П. Олійник, В. Русецька, В. Клендух, та Ліза Бородуля. У підготуванні всіх точок програми дуже багато допомагав управитель Рідної Школи проф. Ю. Гавалешка і членкиня Батьківського Комітету згаданої школи пані М. Стрілецька.

На закінчення, Настоятель православної церкви Св. Юрія в Лашін, Прот. К. Квасницький, подякувавши всім виконавцям і присутнім за таке величне вшанування пам'яті нашого безсмертного Батька Тараса в Соті Роковини його смерті, висловив надію на те, що ця наша пошана продовжуватиметься постійно в нашому далеко від рідної України житті та виявлятиметься вона в щирих наших зусиллях виховувати своїх найменших на тих духово-моральних та національних принципах, за які боровся, страждав і передчасно помер великий та улюблений син України — Т. Г. Шевченко.

У цей святковий момент і наш Національний Гимн, який був проспіваний в глибокому зворушенні всіма присутніми, звучав немов би присягою всіх любити нашу Україну так, як навчав нас її любити наш безсмертний Тарас. У ту хвилину мимовільно думки линули до рідного Канева, де сто років тому були поховані тлінні останки Того, який національно удухотворив на віки вічні наш український народ.

Бувши глибоко-релігійною людиною, Шевченко завжди боровся за здійснення в Україні Божественної Правди, що виявляється в любові, свободі і справедливості. Шевченко підносив завжди свій правдивий і відважний голос проти всіх тих, хто сіяв неправду, а особливо проти тих, хто прикривав цю неправду іменем Христа

Ідімо ж і ми слідами цього Національного Праведника, навчаймо ж своїх діток за Його порадою: „І чужого научатися і свого не цуратися"! Докажімо ж своїм зразковим життям, що й ми вміємо шанувати та розуміти вагу і значення рідної мови, рідного слова, яке поклав Шевченко на вічну сторожу і службу свого народу!

То ж виховуймо і ми своїх добрих, милих та улюблених діточок у дусі безсмертного Шевченка — оцього великого і відважного козацького нащадка, великого сина України, щоб і ці наші найменші могли вже тепер усвідомлюватися. . . „хто вони і чиї вони діти. . ."

Хай цих кілька кінцевих слів стануть нашим дітям і нашій молоді основою їхнього життя і будуть тією пахучою квіткою на могилу нашого безсмертного Кобзаря в Соті Роковини Його смерті.

о. Іван Стус.

ДЕНЬ АНГОЛА М. ПЕТРУЩАКА
Ревелсток, Б. К.

У неділю 5-го березня ц. р. члени Української Православної Церковної Громади в Ревелсток, Б. К., зробили неспо-

діванку п-ву Петрущакам, — щоб привітати п. М. Петрущака з його Днем Ангола та скласти найщиріші побажання.

П-во Петрущаки перед кількома роками прибули сюди в теплішу околицю з Саскачевану, тут відразу віднайшли собі таких самих щирих саскачеванців, як і вони самі, зорганізували Українську Православну Громаду, і обидвоє стараються якнайкраще виховати і своїх діточок, а п. Петрущак уже довший час є в Управі Громади.

Треба знати, що п-во Петрущаки літами ще досить молоді, але вони щиро віддані своїй Рідній Церкві та жертвенні як на церковні, так і на народні справи.

Ці сходини також не пройшли позабутими, — присутні зложили, крім щирих побажань, також і пожертву в сумі 20 долярів на пам'ятник Т. Шевченкові, — отже це вже друга збірка з цієї гористої околиці Британської Колумбії.

Жертводавцями були слідуючі: по $2.00: Андрій Тимрик, Павло Бобіцький, Тоний Тимрик, П. Сенишин, Н. Кочеркевич, М. Петрущак; по $1.00: М. Стефюк, Джек Сенишин, С. Озіро, Петро Свикула, Параска Стефюк, Євген Стефюк, Федір Тимрик, Стела Тимрик.

Вп. Жертводавцям щира подяка, а п. Михайлові з родиною — на многі літа!

Присутній.

ВЕЛИКОПІСТНА СПОВІДЬ

Кемсек, Саск.

Як двома минувшими роками, так і цього року відбувалася Великопістна Сповідь о.о. Духовних та їх родин Місійної Округи Йорктон-Канора, Саск. Цього року Сповідь і Св. Причастя відбулося у вівторок 14-го березня 1961 р. в Кемсак, Саск.

О 9 год. ранку того дня всі о.о. Духовні Округи та їх родини були в церкві, як також і вірні з Кемсак та навколишніх Громад. Після Св. Сповіді як у церкві, так і хворих по домах — о 10 год. ранку почалася величава Соборна Сл. Божа. Предстоящим був о. Архимандрит Я. Вітенко з Годсон Бей, Саск., а сослужили отці: Прот. Б. Яковкевич, В. Бойчук, В. Слюзар, С. Греділь, Прот. С. Кицюк, П. Бублик, П. Зубріцький. Відсутніми, через обставини, на цьому Соборному Богослуженні були о. М. Коленич з Тіодор, Саск. і о. Апонюк з Флин Флон, Ман. На Богослуженні співав хор з Мазепи, Саск. Усі вірні, що були на Богослуженні, молилися разом з Духовенством щиро й побожно. По прочитанні Св. Євангелії проповідь виголосив о. Архим. Я Вітенко, - вона була коротка, але глибокозмістовна, на тему: „Покаяння". А по Св. Причасті проповідував о. Прот. С. Кіцюк на тему: „Ціль життя людини". По Службі Божій соборно відправлено Панахиду за померших. Опісля місцевий парох о. П. Бублик представив усіх Отців, що були на цьому Богослуженні. Голова Громади в Кемсак п. В. Великголова зняв Службу Божу й Панахиду на записну стяжку як також сфільмував головні моменти Служби Божої. По Богослуженні все Духовенство з родинами та вірні були запрошені на братський обід, який приготувало Жіноче Товариство; о. Архимандрит Я. Вітенко поблагословив страви пісного обіду. На обіді Прот. Б. Яковкевич виголосив промову на тему: „Плекаймо свою рідну мову", а всі присутні вислухали її з великим зацікавленням. Добродійка Бублик представила всіх присутніх добродійок. Голова Громади з Кемсак п. В. Великголова дякував усім о.о. Духовним, що прибули цього дня до їхньої Громади, і сказав: „Не знаю, чи ми ще коли будемо мати більше в своїй Громаді таку величаву Службу Божу, як ми мали нині." Він дякував хористам з Мазепи, дякував усім, що прибули з дальших і ближчих околиць цього дня до церкви; дякував працьовитим і жертвенним жінкам Жіночого Товариства за їхню щиру працю та за смачний обід, що вони приготовили безкоштовно.

На закінчення це промовляв місцевий парох о. П. Бублик, від себе дякувавши всім присутнім отцям та родинам, що прибули на цей день у його Громаду; дякував голові Громади п. В. Великголові за його щиру працю в Громаді, а зокрема ж цього дня; дякував Жіночому Товариству за обід, та всім, що так численно прибули на це величаве Богослужения. Молитвою закінчили обідній час.

По обіді о.о. Духовні відбули свої Місійні збори, на яких Головою був о. Прот. Б. Яковкевич, а секретарем о. П. Бублик. На цих зборах було прочитано листи і вказівки від ВПреосв. Митроп. Іларіона, і вибрано о. Духівника Місійної Округи, яким є о. Прот Б. Яковкевич. Далі, докладно і всебічно обговорено пляни дальшої Місійної праці та ухвалено, що чергова Місія відбудеться в м. Годсон Бей, Саск., 22-го травня, в понеділок, 1961 р., і вона почнеться Соборною Службою Божою о 9 год. ранку. Запрошується: прибудьте на цю Св. Місію з ближчих і дальших околиць.

Молитвою закінчено Місійні збори, і всі о.о. Духовні з великим душевним задоволенням та радісним настроєм виходили з прекрасного Храму Божого, якого збудувала Кемсецька Громада на славу Божу, а собі на спасіння. Ті з отців, які прибули автобусами, таки зразу від'їхали додому, а ті, які прибули власними автами, були запрошені о. Бубликом та Добродійкою до їхнього дому, де мали нагоду спочити, в корисних розмовах провести час і обмінятися своїми враженнями з цього пам'ятного дня, а також мали нагоду ще раз прослухати Св. Службу Божу, що її записав на фонографну стяжку п. В. Великголова.

На цьому місці складаємо щиру подяку о. П. Бубликові, його Пані Добродійці, Управі Громади та Жіночому Товариству за їхню щиру працю та вміле підготовлення до цього місійного дня, що в них відбувся.

Щасти ж Вам Боже в дальшій праці у Вашій новій Окрузі на славу Божу, а Вам на спасіння!

о. П. Зубріцький.

РОКОВІ ПАРАФІЯЛЬНІ ЗБОРИ

Монтреал, Кве.

У неділю 5 березня ц. р. по Службі Божій відбулися рокові парафіяльні збори Громади Церкви Св. Покрови. Після проказання Прот. Єпіфанієм молитви, голова Громади п. Н. Жовтоніжка, відкриваючи збори, поставив під голосування внесену пропозицію — вибір президії зборів у складі: проф. А. Степовий — голова, а секретарі: проф. Ю. Гавалешко і І. Педерій, — і всіх їх затвердили одноголосно.

За повісткою денною склав звіт наст. Прот. Єпіфаній за 1960-1961 р., підкреслюючи, що Богослужень було 202, відвідано 67 хворих, та що приємне явище для Громади — це прихід парафіян до Сповіді в кількості 300 осіб старших людей та 90 дітей. Вказівки Владики Митроп. Іларіона виконуються нашою Громадою належно.

Опісля склав звіт голова Громади п. Н Жовтоніжко, який ширше висвітлив працю управи Громади за минулий рік, зупиняючись особливо щодо будови нової церкви, а зокрема мобілізації сил і засобів викінчення будови Божого Храму в цьому році. Не оминув звітодавець труднощів та недотягнень у виховній ділянці внутрі Громади, Рідної Школи з організаційного боку, та закликав до згуртованості й до праці на всіх ділянках церковно-громадського життя Громади.

Склали звіти голова Будівельного Комітету п. О. Канаренський, фінансовий референт п. В. Мельник; від Сестрицтва — пані А. Сойко і М. Новикова та голова Контрольної Комісії п. Ф. Шевченко.

Після запитів і відповідей вив'язалася ділова дискусія в приємній атмосфері, і прийнято пропозицію: повне довір'я уступаючій Управі та добра оцінка за її працю. Голова зборів проф. А. Степовий подякував усім тим, які працювали на добро нашій Українській Православній Церкві та подякував учителям Рід. Школи — Вірі Нечай, Ользі Гуменюк, Надії Грицині і І. Козачкові — за їхню віддану працю.

Після внесків та голосування обрано нову управу Громади в такому складі: голова Громади п. Н. Жовтоніжко, а членами п.п. В. Сойко, М. Оксюк, І. Замоздра, І. Гайчук, М. Ковалів, В. Мельник, Ф. Шевченко, П. Сарнавський, О. Кісіль, В. Гела і С. Момот; і Контрольну Комісію в складі: п.п. Д. Терещенко, В. Валах, проф. Ю. Гавалешко, С. Грицина і І. Михайлівський. Обов'язки Номінаційної Комісії на чергові рокові збори передали братчикам при Церковній Громаді.

Парафіяльні рокові збори закінчилися молитвою. Новій Управі Церковної Громади бажаємо повних успіхів у праці: Щасти Боже!

Парафіянин.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІ Й ВЕЛИКОДНІ ДНІ В КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Велично й радісно було цього року в Передвеликодні й Великодні дні в Катедрі Св. Івана, що є Святинею Українського Православія Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Протягом Великого Посту ввесь час відбувалися Богослуження: Св. Літургії Раніш Освячених Дарів, Пассії, Сорокоусти. Дуже велике число вірних приступили до Св. Таїнств Сповіді й Св. Причастя. Число вірних у Катедральній Громаді все збільшується й збільшується. Просторе і розкішне приміщення Катедри стає все тісніше й тісніше навіть тоді, як в Едмонтоні постали нові українські православні церкви: Св. Пророка Ілії в північному Едмонтоні, Св. Архистратига Михаїла в Калдер (півн.-зах. частина міста), оформилась нова Громада — Св. Апостола Андрея — у південно-східньому Едмонтоні. А до цього потрібно додати ще й Каплицю в Інституті Св. Івана Золотоустого.

На цьому місці належить пригадати, що ще нема й десяти років тому, як уся Українська Православна Громада Св. Івана вміщалась в невеличкому Домі Божому, що був на розі 96 вулиці й 105 евеню. Других Українсько-Православних Громад в Едмонтоні в той час не було. А тепер — які радісні зміни настали! Число вірних Української Греко-Православної Церкви значно збільшилося порівнюючи з зовсім недавнім минулим. Такий великий ріст вірних свідчить, що свідоме українство покидає чужі Церкви й повертається до Української Православної Віри, до віри своїх предків, щоб духово завжди бути з своїми братами й сестрами на Батьківщині й поза Батьківщиною. Правда, хоч ворог в Україні знищив Доми Божі, але Українська Православна Віра глибоко зберігається в душах усього українського народу.

У Цвітну Неділю

Не пройти, не просунутись — повно було в Катедрі у Цвітну Неділю. Того дня урочисту Архиерейську Службу Божу відправляв Преосвящений Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії в сослуженні о. Прот. М. Фика, о. Ол. Хомяка і о. Прот. Г. Кріштановича.

На Службі Божій величаво співав Катедралний хор під управою проф. Іл. Євфимчука. Змістовну й повчальну проповідь виголосив Преосвященний Владика Андрей, в якій було підкреслено, як саме стався розкол Вселенської Церкви на Східню й Західню, що його спричинила Західня Церква. Року 1582-го вона завела новий стиль, не запитавши своєї сестри-Східньої Церкви, чим ще більше поглибила роз'єднання, а наслідки чого ми відчуваємо в наших часах, особливо ж серед українців. При кінці проповіді Владика закликав бути завжди вірним своїй Українській Церкві, бути вірним Богові й своєму українському народові.

По Св. Службі Божій відбулося посвячення Архиерейського Облачення, що його набуло для Катедри Жіноче Товариство Відділ С.У.К., і Посвячення Верби. Кожен у піднесенні лишав Катедру, і з гілками Лози в руках розходились і роз'їжджались по домах.

На Страстному Тижні

На Страстному Тижні Богослуження в Катедрі відбувалися щоденно. У Великий Четвер увечері служилися Христові Страсті з читанням 12 Св. Евангелий, у присутності Преосвященного Владики Андрея, який молився на стасидії. Богослуження відправляли парохи Катедри о. Прот. М. Фик і о. Ол. Хом'як.

У Велику П'ятницю, з якою в цьому році святковано Празник Благовіщення Пресвятої Богородиці, служилися в Катедрі Царські Часи й Літургія Св. Івана Золотоустого з Вечірнею. По Літургії Преосвященний Владика Андрей в сослуженні Отців Парохів відслужив Чин Винесення Плащаниці й Положення її на Божому Гробі, із Хрестним Ходом-тричі довкруги Катедри. Страстну проповідь виголосив о. Ол. Хом'як на тему: „Співтерпіння Богоматері під Хрестом". У цьому році набуто до Катедри прекрасну Плащаницю, що її розмалював артист-маляр Вадим Доброліж, як також набуто новий Божий Гріб. Чин Освячення Плащаниці й Божого Гробу звершив Преосвященний Владика Андрей. О 8-ій годині вечора служилася Єрусалимська Утреня.

У Велику Суботу служилася Літургія Св. Василія Великого з Вечірнею. У день відбувалося Свячення Пасок у домах на запрошення вірних. У вечері — читання Діянь Апостолів. Пізніше — Полуношниця перед Плащаницею, а о год. 12-ій по півночі — Воскресна Утреня, що її правив Преосв. Владика Андрей у сослуженні Отців Парохів Катедри під урочистий спів Катедрального хору під проводом проф. Ол. Євфимчука.

— Великдень —
Христос Воскрес!

О 12-ій годині ночі з суботи на неділю відбувся величний Хресний Хід навколо Катедри Св. Івана під проводом Преосвященного Владики Андрея з Духовенством, хористами й вірними з Запрестольним Хрестом, рипідами, хоругвами, іконою Воскресення Христа, артосом и свічками. Ніч була трохи мороз-на-дзвінка. Могутній спів Катедрального хору і звуки Великодних дзвонів далеко розносилися по Едмонтоні й сповіщали про ВЕЛИКДЕНЬ. Лунало радісно всім „Христос Воскрес"!

На нічній Великодній Архиерейській Службі Божій, що передавалася по радіо, з Катедрі було повно людей. З уст Преосвященного Владики не одноразово розносилося в Катедрі радісне Великоднє старо-українське „Христос Воскрес!" „Воістину Воскрес!" — сильна відповідь вірних.

Урочисту и змістовну проповідь виголосив Преосвященний Владика Андрей, яку вірні вислухали з великою увагою. За величавий спів цієї ночі Катедральний хор і його диригент проф. Ол. Євфимчук дістали багато похвали від вірних й Великодніх радіо-слухачів.

Під час Хресного Ходу звернули на себе увагу За престольний Хрест і рипіди, що їх Катедрі пожертвувала и Розина Колісняк на вічний спомин свого дорогого мужа бл. п. Івана Колісняка.

Звертали на себе увагу и живі квіти, що були уставлені в Катедрі, і які також подихали Великодньою святковістю.

Над ранком, по Службі, відбулося Посвячення Пасок. Усі у великій радості з Свяченим розходилися і роз'їжджалися по домах. Ця величава Великодня ніч у Катедрі назавжди лишиться у пам'яті старших і молодших.

О год. 7-ій ранку, на Великдень відбулося в Катедрі друге Богослуження: Воскресна Утреня й Св. Божественна Літургія, що її відслужив о. Ол. Хом'як. І цього разу Катедра була переповнена вірними. Всеч. о. Ол. Хом'як після Св. Євангелія відчитав Архипастирське Посланія Високопреосвященного Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу і всеї Канади „Любімо й шануймо свою українську мову". По Богослуженні вдруге відбулося Свячення Пасок.

Тоді ж таки в переповненій церкві Св. Пророка Ілії відбулася Великодня Служба Божа, що її відслужив о. Ам. Хруставка. У церкві Св. Михаїла на Калдер служив Великодню Службу о. Прот. М. Фик.

Отже, в Едмонтоні на Великдень відбулися чотири Великодні Богослуження в переповнених храмах Божих. Спостерігаючи все це, можемо з певністю ствердити, що сильно зберігається церковно-релігійна традиція серед українців у Канаді, і завданням нашої Церкви і вірних є не послаблювати цього, а навпаки, зберігати це і скріплювати. Не одноразово уже було стверджено, що Українська Православна Церква в Західній Канаді багато зробила в минулому й багато робить тепер для збереження українських віковічних церковно-религійних традицій, зокрема це ще є помітнішим, коли для Західньої Єпархії було призначено Преосвященного Владику Андрея.

Українська Православна Церква твердо й непохитно зберігає цей стиль, за яким є ввесь свідомий український народ у світі и на Рідних Землях.

К. Т.

ВШАНУВАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНІВ

Баргед, Алта.

У неділю 5-го березня ц. р. діти, сусіди та членство місцевої Громади зібралися в домі п-ва Івана і Насті Кечманів, щоб вшанувати Шановних Господарів за їхню жертвенну працю в Громаді та взагалі як добрих і зразкових людей в околиці. Саме цими днями п. Іванові сповнилося 72 роки життя.

На обіді, який розпочато Молитвою Господньою, численні промовці вітали Господарів та бажали їм довгого віку и сил для праці в рідній Громаді й Церкві, якої обоє є примірними та жертвенними членами.

При цій нагоді було зібрано на пресовий фонд „Вістника" $3.50.

Усім Вп. Жертводавцям сердечна подяка, а п-ву Кечманам — багато літ прожити у щасті й здоров'ї!

Г. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ТВЕРДУН

Монтреал, Кве.

„Там же немає болю ні журби, а життя безконечне. . ."

Невблаганна смерть вирвала ще одну жертву з українських громадських лав. Після короткої недуги, 5-го лютого ц. р. в монтреальській лікарні „Квин Елізабет" назавжди перестало битися серце бл. п. Івана Твердуна.

Жорстока дійсність сколихнула своєю наглістю до болісних глибин почуття рідних, друзів і співгромадян.

Бл. п. Іван Твердун народився 1904 року в селі Ілявче, на Теребовельщині. В 1927 році він, як і тисячі інших українських людей, гнаних з рідного двора економічними і політичними знущаннями окупантів, подається в далеку, невідому, але таку приманливу волею й багатствами Канаду.

І в нього, як і, мабуть, в тисячів інших, що кидали рідні пороги, була тверда постанова заробити дещо в тій грошовитій Канаді, а там вернутись назад до рідної, а може й також колись своєї, землі. Та еміґрантська дійсність була тверда й жорстока. У Канаді гроші не збирались на дорогах, а довгі, безхлібні роки великої кризи надовго й назавжди перекреслили всі мрії та сподівання.

Бл. п. Іван Твердун.

У Канаду привіз бл. п. Іван Твердун трудолюбивість і стихійну, не-навчену чи начитану свідомість та любов до всього рідного, —ті непереможні рушійні сили українського народу, які за кілька десятків років завели оцих закожушених і часто густо висміюваних, беззасібних українських іміґрантів у середні прошарки канадського суспільства, а їхніх синів та дочок до найбільш відповідальних становищ у громадських та державних інституціях. І ми бачимо Покійного в цьому змагу за збереження й проявлення вартостей української людини. За непосильною фізичною працею в нього завжди був час для громадських справ. Він активний член культурно-освітніх товариств та самодіяльних гуртків, він відданий і жертвенний член своєї рідної Української Православної Церкви. Покійний інтуїтивно відчував, що Українська Церква - це символ і заборола української духовости серед чужого окруження, для неї він ніколи не жалів часу, труду чи матеріяльної допомоги. Як член Управи Свято-Софійської Соборної Громади, він з гордістю глядів, як, завдяки отим муравлиним і, в основній більшості, безіменним

зусиллям все вище та вище виростали стіни нового Собору, і може в думках міркував: „А може Володимир і Галя вінчатимуться в новому Соборі?" Відповіді на ці задушевні бажання він, на жаль, так і не одержав.

Як у логічному завершенні всіх його потойбічних змагань і турбот — оце невсипуще серце почало послабати саме тоді, коли Покійний з питомою йому наполегливістю виконував доручені йому громадські завдання. Не зважаючи на швидку й дбайливу лікарську допомогу, не вдалось здержати неминучого.

Трагізм ненадійного та невчасного відходу у вічність залишив глибоку рану в серцях дружини Анастасії, синів Йосифа й Володимира, брата Миколи з дружиною й 3 дітьми, братів і сестри в Україні, якими Покійний так сердечно й щедро піклувався.

Отці Настоятелі Собору Св. Софії о. Митрат Володимир Слюзар та о. Іван Стус проводили свого зразкового вірного на місце вічного спочинку. Серпанком сліз закривались очі рідних і таких численних приятелів та знайомих. Втираючи нишком з очей сльозу, я думав: „Невже ж може дійсно вм:рти людина, яка захована так глибоко й у так багатьох живих серцях!"

Учасник Похорону.

БЛ. П. ДМИТРО БОЯНЧУК ПОМИНКИ
Гефорд, Саск.

У понеділок 16-го січня 1961 року в місцевій українській греко-православній церкві відбулося Поминальне Богослуження за бл. п. Дмитра Боянчука, яке відслужив о. Я. Рибалка.

Покійний Дмитро народився 18-го травня 1904 року в селі Баня-Березів, повіт Коломия в західній Україні.

Року 1928-го він одружується з Розалією Васкуль, а на слідуючий рік (1929) виїжджають у Канаду й поселюються в околиці Гефорд, Саскачеван.

Їдучи в Канаду, Покійний думав побути тільки пару років, щоб заробити грошей і вернутися назад у своє рідне село. Не маючи фінансових засобів купити фарму, Покійний вліті 1930 року іде працювати на залізну дорогу, а дружина залишається працювати в фармера коло Гефорду. Вернувшись з роботи, Покійний в СіПіА-ра бере на виплат фарму і починає вирубувати ліс, щоб міг зорати та посіяти зерно, а дрова возить до містечка Редісон на продаж і за ці гроші утримує родину, — поки не виробив досить землі.

Від часу поселення в околиці Гефорд Покійний стає діяльним членом-фундатором місцевої української греко-православної церкви, і мало було таких Богослужень, на яких покійний Дмитро не бував присутній у храмі разом з родиною.

Покійний постійно думав про поворот в Україну, але польська пацифікація українського села, а далі — друга світова війна змінили пляни Покійного. Усе ж любов до всього українського, а особливо до Церкви і мови, залишаються незмінними в нього аж до його упокоєння.

Тяжка праця в молодих роках, щоб матеріяльно забезпечити родину, відбилася помаленьку на здоров'ї і 1959 року Покійний проходить операцію в Саскатуні, після якої вже не приходить до здоров'я, а 8-го грудня 1960 року відходить у вічність.

Похорон відбувся при великій участі людей, які прийшли віддати останній поклін приятелеві чи сусідові. Бо за тридцять років життя в Гефордській околиці Покійний здобув собі велику пошану як між членами Української Православної Громади, так і між жителями околиці. Під час останнього цілування присутні зложили на потреби місцевої церкви 90 долярів. Тіло Покійного поховано на місцевому цвинтарі Української Православної Громади.

Жертвенність покійного Дмитра на церковні й народні справи була велика; Покійний не тільки давав на місцеві потреби, але й не забував Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі, Колегію Св. Андрея, Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, давав на будову церков в околиці, особливо ж у Норт Бетлефорд, як також не забував і за Пресовий Фонд „Українського Голосу" й „Вістника".

З вищесказаного бачимо, що Покійний тяжко запрацьованого гроша не марнував, але давав на такі справи, які ширили й ширять не тільки вірування в Бога, але й несли любов та співпрацю між українськими поселенцями в Канаді.

Любов до Православної Віри Покійний зумів защепити і в своїх дітей, які беруть живу участь в житті місцевої Громади, а найстарший син Мирослав вже пару років виконує обов'язок паламаря та є в Комітеті при церкві, якого завданням є допомагати Управі Громади в розширюванні ідеології Української Православної Церкви та робити імпрези, щоб Громада була забезпечена фінансово.

Після Поминального Богослуження відбувся обід у домі пані Боянчук, по якім о. Я. Рибалка парома словами зробив заклик скласти на пресовий фонд української преси, якої покійний Дмитро був передплатником.

Збірка принесла $26.00, в якої на „Український Голос" і „Вістник" по $10.50, а $5.00 на вироблення кліші. Склали: по $6.00 родина Боянчуків; по $5.00 Василь Яківчук; по $1.00 І. Павлуш, В. Лозовчук, Д. Білик, П. Лазарович, М. Симчич, М. Трафяк, Д. Симчич, В. Д. Симчич, Г. Бартко, М. Федіш, І. Лазар, М. Г. Лазарович, С. Кирилюк, пані Т. Палагіцька і В. Оншпок.

Усім Вп. Жертводавцям велика подяка, а покійному Дмитрові Вічна Пам'ять!

Присутній.

Подяка

Горем прибиті по втраті нашого найдорожчого мужа, тата й дідуся складаємо подяку Отцям Я. Рибальці, П. Блажукові, М. Крищукові за Похоронні Відправи та за слово розради в тяжкий для нас час. Дякуємо дякам І. Павлушові, Д. Симчичеві і К. Фефдейкові, як також усім тим, які прислали вінки на домовину.

Сердечна подяка о. М. Бондарчукові та жіночому Т-ву С.У.К. в Саскатуні за відвідування Покійного в Університетській лікарні після операції. Дякуємо жіноцтву Православної Громади в Гефорд за приготування обіду, який відбувся після Похорону; і всім тим, які висловлювали співчуття чи допомагали в Похороні складаємо сердечну подяку.

Дружина Розалія і діти: Мирослав, Михайло, Микола, Наталка, і внука Петруся.

БЛ. П. ПАРАСКА ІВАНЧУК
Вернон, Б. К.

У суботу дня 4-го березня ц. р. прийнявши Святі Тайни упокоїлася бл. п. Параска Іванчук у вернонській лікарні.

Бл. п. Параска народилася 68 років тому в селі Раранче на Буковині, і 4-літньою дівчиною разом з батьками прибула в Канаду і вони поселилися в околиці Беліс, Алберта.

Року 1910-го вона вийшла замуж за Ісидора Іванчука, а 1940 року переселася до Британської Колумбії і замешкала у Вернон. Вона була релігійною членкинею нашої Церкви, як також гідною членкинею Жіночого Товариства ім. кн. Ольги.

З якогось часу вона стала занепадати на здоров'ї, але трималася, отже ніколи не бракувало її ані в церкві на Богослуженні, ані на всяких громадських імпрезах.

Покійна Параска полишила в смутку мужа Ісидора, дві сестри: Марію Чернівчан у Беліс і Євдокію Костенюк в Андрю, Алберта, чотирьох синів: Івана, Михайла, Андрія і Миколу, та три дочки: Параску, Марію і Єлену, (усі вони одружені) та 22 правнуків.

Діти приїхали відвідати хвору маму, і разом вже відбули Похорон.

У понеділок ввечері відбувся Парастас, а у вівторок рано (7-го березня) Служба Божа з Похороном, при переповненій церкві. Похоронні Відправи відслужили Впреп. о. Протоєрей Василів з дяком п. Павлом Малишем, як також і з церковним хором.

Тіло її спочило на міському цвинтарі біля її сестри Єлени.

Із збірки, яку провів о. Г. Василів, призначено $5.00 на „Вістник".

Жертводавцям щира подяка!

Покійній Вічна Пам'ять!

Учасник.

БЛ. П. ДОРА МОТКАЛЮК
Ошава, Онтаріо

У суботу 19-го листопада 1960 р. упокоїлася у Бозі бл. п. Дора Моткалюк.

Покійна вже довший час була під опікою лікарів, але сама вдома доглядала себе аж до смерті.

Бл. п. Дора народилася 14-го березня 1884 року у селі Герматівка, Борщівського повіту. Вона приїхала в Канаду 1921 року і з своїм мужем Пилипом, жила в Ошаві довші роки, де належала до місцевої Української Греко-Православної Парафії Св. Івана. Пилип, муж Покійної, упокоїся в Бозі 29 березня 1949 р. Одинокий син, Стефан, був забитий у 2-ій світовій війні, як вояк канадської армії. Покійна залишає по собі невістку Аделю Моткалюк, що живе тепер у Торонто, Онтаріо.

Похорон Покійної відбувся з місцевої церкви Св. Івана у понеділок 21-го листопада. Покійну супроводили у вічність усі сусіди, ближні та ближча рідня з-поза Ошави. На поминальному обіді прощали Покійну теплим словом слідуючі: пані Ганна Дудар, п. Яків Смольський, пані Аделя Моткалюк (невістка), Іван Олексин та парох Всеч. о. Дмитро Лучак.

На Нев'янучий Вінок Покійній проведено збірку, з чого на „Вістник" призначено $5.00. Треба згадати, що невістка Аделя сповнила бажання покійної Дори в тому, що для церкви Св. Івана передала гарний грошовий дарунок, що буде зужитий на церковні потреби.

Усім учасникам Похорону, за їхнє тепле прощальне слово та пожертви, Управа Церковної Громади складає найщиршу подяку! А Слузі Божій Дорі хай Господь сотворить Вічную Память!

Член Управи.

П О Д Я К А

Горем прибиті по втраті дорогого мужа й тата, складаємо щиру подяку оо. Настоятелям Собору Св. Софії — Митроф. Прот. В. Слюзареві та о. Іванові Стусові за співчуття в нашому так великому родинному горі і за такі урочисті Похоронні Відправи, як у похоронному заведенні, так і Соборі Св. Софії.

Складаємо також щиру подяку всій нашій близькій та дальшій родині, як також усім односельчанам та знайомим з Монтреалу, Содбур та Сполучених Штатів Америки за вінки, співчуття, квіти та за щирі братські слова розради в нашому родинному великому смутку.

Щиро дякуємо також і всім тим численним приятелям та знайомим, які тим чи іншим способом вшанували пам'ять Покійного.

Спи спокійно, Дорогий і ніколи незабутній Мужу й Тату, світла пам'ять про Тебе залишиться вічно в серцях наших; а канадська земля нехай стане Тобі легкою!

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина і діти.

РАДІОПЕРЕДАВАННЯ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

Понад чотири роки тому, точніше — 11-го листопада 1956 року, було започатковано радіо передавання Західньої Єпархії УГПЦ з гостинної Радіостанції СКГА, кожної другої неділі о годині 4:30 по обіді.

У неділю, 26 лютого, відбулася остання радіопрограма, бо з кінцем лютого місяця адміністрація радіостанції (СКГА) припиняє етнічним групам надавати самим радіопрограми і через це радіопрограми Західньої Єпархії припиняються.

Від самого початку було передано 113 радіопрограм. Українці дуже радо їх слухали як в місті, так і на околицях. У кожній програмі, крім української добірної музики чи співу, як правило була коротка промова на церковно-релігійні, історично-національні, літературно-мистецькі, виховні, державницькі чи організаційні теми та різні оголошення із українського життя, як одної з великих етнічних груп у Західній Канаді.

Радіостанція СКГА запланувала з днем 5-го березня розпочати раз на тиждень півторагодинне радіопередавання від год. 12:30 до год. 2-ої по обіді, кожної неділі. Ця нова програма буде називатися „Пісня Европи".

Це радіопередавання проводитиме один з дикторів радіостанції СКГА.

Характерно, що радіопередавання на цій радіостанції відбувається 120 годин тижнево, і прикро, що в цьому часі нема для етнічних груп місця на передавання.

Відмовлення радіопередавання адміністрація радіостанції СКГА пояснює тим, що нечебто „ми маємо мало радіослухачів і не було широкого зацікавлення.

ЗБІРКИ СВЯЩЕНИКІВ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦК — 1961.

о. Прот. П. Гліцький — Ст. Кетеринс, Онт.	$ 5.00
о. Прот. М. Овчаренко — Вест Торонто, Онт.	38.00
о. Д. Лучак — Ошава, Онт. (св. Івана)	79.27
о. О. Костюк — Воллей, Б. К.	20.00
о. Прот. Н. Магас — Вотерфорд, Онт.	20.50
о. Прот. К. Квасницький — Лашін, Квебек	40.00
о. Прот. Л. Дячина — Келгарі, Алта	47.70
о. Б. Горгіца — Оттава, Онт.	23.65
о. Прот. Н. Тріска — Брентфорд, Онт.	8.50
о. Прот. М. Бондарчук — Саскатун, Саск.	38.58
о. Прот. Е. Чижів — Монтреал, Квебек (св. Покрови)	39.00
о. Прот. Е. Горгіца — Вінніпег, Ман. (св. Михаїла)	37.40
о. С. Гнидяк — Лондон Онт.	20.00
о. Прот. Г. О. Василів — Вернон Б. К.	34.47
о. Прот. А. Хрустанка — Едмонтон, Алта (св. Іллі)	16.90
о. Прот. В. Слюзар — Монтреал, Квебек (св. Софії)	117.00
о. Прот. М. Кінюк — Рідждейл Саск.	84.42
о. М. Юрківський — Вінніпег, Ман. (Пресв. Тройці)	100.00
о. Прот. Н. Самець — Торонто, Онт. (св. Володимира)	108.00
о. Т. Славченко — Содбурі, Онт.	20.35
о. Ф. Легенюк — Ню Торонто, Онт.	40.41

ЦЕРКОВНІ ОКРУГИ:

Округ — Норт Бетлфорд, Саск.
Парох: о. П. Блажук

Виткiв, Саск.	17.30	
Глеслин, Саск.	20.00	
Медов Лейк, Саск.	15.00	
Кендо, Саск.	6.00	
Норт Бетлфорд, Саск.	27.00	
Гедерлей, Саск.	5.00	90.30

Округ — Мус Джьо, Саск.
Парох: о. Е. Приступа.

Киндерслей, Саск.	34.50	
Мус Джьо, Саск.	10.00	
Кендяк, Саск.	8.70	
Оєн, Алта.	11.20	64.40

Округ Ватсон, Саск.
Парох: о. Прот. І. Майба.

Канора, Саск. (Успенська)	13.00	
Ватсон, Саск.	14.60	
Вонда, Саск.	12.00	
Иньмер, Саск.	11.15	
Клейр, Саск.	9.20	59.95

Округ — Мелфорт, Саск.
Парох: о. Прот. М. Критюк.

Гронлид, Саск. (Півн.)	17.00	
Мелфорт, Саск.	5.20	
Гронлид, Саск. (Пол.)	9.50	
Брукебі, Саск.	10.50	42.20

Округ — Гефорд, Саск.
Парох: о. Я. Рибалка.

Гефорд, Саск.	18.05	
Кридор, Саск.	11.75	
Редфілд, Саск.	11.50	41.30

Округ Тіодор, Саск.
Парох: о. М. Коленич.

Іnсінгер, Саск. (Місто)	[illegible]	
Іnсінгер, Саск. (Глайсн)	8.00	
Тіодор, Саск. (Місто)	10.70	
Вестбрук, Саск.	6.50	37.20

Округ — Вакав, Саск.
Парох: о. М. Стеценко.

Лепін, Саск.	10.25	
Тарнопол, Саск.	8.00	
Єллов Крік, Саск.	19.00	
Смате, Саск.	11.00	
Каднорт, Саск.	12.30	
Вакав, Саск.	18.35	
Ст. Джуліен, Саск.	13.00	91.90

Округ — Шіго, Саск.
Парох: о. Прот. Б. Яковкевич.

Винярд, Саск.	11.85	
Фоам Лейк, Саск.	31.65	
Вишарт, Саск.	6.65	
Шіго, Саск. (Місто)	20.00	70.15

Округ — Айтуна, Саск.
Парох о. П. Зубрільський.

Гудів, Саск.	29.00	
Фенвуд, Саск.	2.45	
Айтуна, Саск.	19.87	
Мелвилл, Саск.	5.00	56.32

Округ — Гвес, Саск.
Парох: о. С. Греділь.

Свон Плейн, Саск.	3.87	
Денбур, Саск.	4.04	
Арран, Саск.	3.90	
Кобар, Саск.	6.30	
Норкней, Саск.	10.85	
Стінен, Саск.	4.25	
Глес, Саск.	7.75	
Мейбридж, Саск.	6.15	
Гвайтбич, Саск.	17.06	64.16

Округ — Принс Алберт, Саск.
Парох: о. Ю. Туржанський.

Принс Алберт, Саск.	80.00	
Гонімун, Саск.	20.00	100.00

Округ — Кемсек, Саск.
Парох: о. П. Бублик.

Кемсек, Саск.	15.00	
Донвелл, Саск.	5.70	
Сторновей, Саск.	5.00	25.70

Округ Вайта, Ман.
Парох: о. І. Куліш.

Сандавин, Ман.	17.00	
Вайта, Ман.	15.20	
Арбакка, Ман. (св. Николая)	9.25	
Арбакка, Ман. (св. Петра й Павла)	5.25	
Сенкін, Ман.	9.25	
Сірко, Ман.	3.50	59.45

Округ — Флин Флон, Ман.
Парох: о. Прот. В. Апонюк.

Ди Па, Ман.	9.00	
Флин Флон, Ман.	18.79	27.79

Округ — Лак Ла Біш, Алта.
Парох: о. М. Хоменко.

Лак Ла Біш, Алта	3.65	
Крейгенд, Алта	2.15	
Норал, Алта.	1.45	
Серрейл, Алта	2.25	
Грессенд, Алта	2.00	
Бойл, Алта.	2.40	13.90

Округ — Смокі Лейк, Алта.
Парох: о. П. Сацевич.

Смокі Лейк, Алта	36.45	
Спедден, Алта.	27.55	
Стрий, Алта	12.05	
Давинінг, Алта.	9.55	85.60

(Дальше буде)

ЕДМОНТОН, АЛТА.
Посвячення Єпархіяльного Дому й чайне прийняття

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії У.Г.П.Ц. й Відділ С.У.К. при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні ввічливо запрошують Всечесне Духовенство й вірних Західньої Єпархії У.Г.П.Ц. — зокрема з Едмонтону й Околиць на

ПОСВЯЧЕННЯ ЄПАРХІЯЛЬНОГО ДОМУ Й ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

які відбудуться в НЕДІЛЮ **7-го травня 1961 року.**

ПРОГРАМА:

1) Година 2 по полудні: Посвячення Єпархіяльного Дому, що його звершить Преосвященний Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії У.Г.П.Ц. в сослуженні місцевого й прибулого Єпархії Духовенства.

2) Від год. 2.30 до 5.30 по полудні: ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ, що його влаштовує Відділ С.У.К. при Катедрі Св. Івана з співучастю Відділу С.У.К. при церкві Св. Пророка Іллі й при церкві св. Михаїла. Чайне прийняття відбудеться в новопосвяченому Єпархіяльному Домі, який знаходиться під адресою: 11404—112 Евеню.

ч. Тел.: HU 8-6226.

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії У. Г. П. Ц.
о. Ол. Хомик, секретар.
Відділ С. У. К. при Катедрі Св. Івана
Софія Гриник, голова.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

щиро запрошує громадянство міста Вінніпегу й околиці на ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

в неділю, 7-го травня 1961 р. в Бібліотеці Колегії — 259 Чорч вул. від год. 3-ї до 6-ї по полудні

Впреп. о. Д-р С. В. САВЧУК відкриє імпрезу.

Анна Фігус, голова.
Соня Маназюк, конвінерка.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ У ВОЛЕЙ, Б. К.

Перша Канонічна Візитація Преосвященного Єпископа Андрея у Волей, Б. К. відбудеться в неділю 14 травня 1961 року.

Зустріч Владики — 9.30,
Соборна Архиєрейська Літургія — 10 год. ранку.
Обід у Лиджен Гол,
Концерт на День Матері — зараз по обіді.

Усіх сердечно запрошуємо й вітаємо.

о. О. Костюк, настоятель
Федір Шеремета, голова
Василь Найдеш, писар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ТРАВЕНЬ

7. Неділя, — Брендон, Кенора, Поплар Парк, Транскона, Бозежур.
14. Неділя, — Тиндал, Ледвин, Портедж Ля Прері, Сулукавт
21. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Кенора, Транскона.
28. Неділя, — П'ятидесятниця — Зелені Свята, — Брендон, Поплар Парк, Попларфілд, (в усіх трьох Громадах Храм), Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ТРАВЕНЬ

6. Субота. Св. Юрія вмуч. — Н. Бетлфорд
7. Неділя — Норт Бетлфорд (Проводи)
14. Неділя — Виткiв
18. Четвер. Вознесення Господне — Медов Лейк
21. Неділя Св. Отців — Виггер (Храмовий Празник)
27. Субота. Заупокійна Сл. Божа — Глезлин
28. Неділя. Пресв. Тройця — Гетерлей (Храмовий Празник)
29. Понеділок Св. Духа — Виткiв (Храмовий Празник)

972 Jame Str. Ph. 3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ

6. Субота. Св. Велкм. Юрія — Йорктон.
7. Неділя Самарянки — Райн.
11. Неділя Сліпонародженого. Свято Матері — Йорктон
18. Четвер. Вознесення Господне — Брокстон.
21. Неділя Св. Отців Першого Всел.

Собору — Горлиц.
28. Зелені Свята. — Святої Трійці — Йорктон. Пополудні відправи на могилах.
29. День Святого Духа — Йорктон.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask.
[illegible]

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя Самарянки — Вернон
14 Неділя — Сторджис
18. Вознесення — Вернон
21. Неділя Св. Отців — Вернон
28. Неділя Пресв. Тройці — Ревелсток (Храм)
28. Неділя Пресв. Тройці — Вернон
29. Зелений Понеділок — Вернон
[illegible]
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4012
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Ервуд
14. Неділя — Стурджіс
18. Четвер. Вознесення Госп. — Годсон Бей
21. Неділя. Архиерейська Служба Божа, Освячення Церкви — Годсон Бей
27. Субота Поминальна — Годсон [illegible]
28. Зелені Свята — Ендевор
Address: Hudson Bay, Sask., Box 86

о. С. ГРЕДІЛЯ
7. Неділя — Стінен
Вечірня 7 год. веч. — Гаєс
14. Неділя — Кобзар, Храм
Вечірня 7 год. веч. — Норквей
18. Четвер, Вознес. Госп. — Денбірі
21. Неділя — Свон Ривер, Храм
28. Неділя Зелені Свята — Арран, Храм
29. Понеділок. Св. Духа — Вайтбіч, Храм
Address. Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
6. Субота, Св. Юрія, — Вікторія
7. Неділя, Храмова Відправа — Вікторія
14. Неділя — Ню Вестмінстер
18. Четвер, Вознесення Госп., — Ню Вестмінстер
21. Неділя — Ню Вестмінстер
28. Неділя — Порт Алберні, Зел. Св.
29. Понеділок, День Св. Духа — Ню Вестмінстер
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ТРАВЕНЬ
6. Субота, Юрія Побідоносця — Баргерд
7. Неділя — Вестлок
14. Неділя — Сангудо, День Матері
18. Четвер, Воздвиження Госп. — Сіба Біч
21. Неділя Св. Отців Нік. Собору Храмове Свято — Вайлвуд
28. Зелені Свята. Храмове Свято 2— Річмонд Парк
29. День Свят. Духа — Атабаска
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — вихід на гроби — Поничай
14. Неділя — Спільне Свячене (День Матері) — Мелвил
14. Неділя о 7-ій веч. Вечірня — (День Матері) — Айтуна
18. Четвер Вознесення Господне — Айтуна
21. Неділя — Габард
28. Неділя Зелені Свята (Храм) — Айтуна
29. Понеділок День Св. Духа (Храм) — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Нипавин
14. Неділя — Вірдейл
18. Четвер. Вознесення — Шипмен, (на гроби)
21. Неділя — Кадет
28. Неділя. Зелені Свята — Сембург (Храм)
29. Понеділок. Св. Духа — Вірдейл (Служба за померших членів)
Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Інсінгер (м.)
14 Неділя — Тіодор (м.)
18. Четвер. Вознесення — Вестбрук (Храм)
21. Неділя — Інсінгер (гай вей)
28. Неділя. Зелені Свята — Дробот (Храм)
28. Неділя. Зелені Свята — Інсінгер (м.)
(Храм) о. Прот. Б. Яковкевич
29. Понеділок Св. Духа — Нора (Проводи)
Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 88.

о. М. КРИЩУКА
ТРАВЕНЬ
6. Субота — Вмч. Юрія — Слава пів. Проводи.
7. Неділя — Лужани-Топ. Проводи
14. Неділя — Броссов. Проводи.
18. Четвер: Вознесення — Мирнам
21. Неділя — Лойдміністер
27. Субота Задушна — Слава пол.
28. Неділя. Зелені Свята — Мирнам Храм.
29. Понеділок День Св. Духа — Броссов Храм
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ
7 Неділя — Бруксбі. Проводи
14 Неділя — Мелфорт. Проводи
18. Четвер. Вознесення — Гронлід (над річкою). Храм
21 Неділя — Гронлід (північна).
28. Неділя Пресв. Тройці — Гронлід (північна). Храм
29. Понеділок. День Св. Духа — Бруксбі
Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Сандави. Спільне Свячене
14. Неділя — Сеньків
18. Вознесення — Арбака Св. Миколая. Проводи
21. Неділя — Сірка
28. Зелені Свята — Вайта Храм
29. День Св. Духа — Арбака П. і П.
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. І. МАЙБИ
ТРАВЕНЬ
7 Неділя — Клейр
14. Неділя — Водіна
18. Четвер. Вознес. — Вимер. Храм
21. Неділя — Ватсон
28 Неділя Зел. Св — Фостон, Храм
29. Зел. Понеділок — Курокі. Храм
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Сенді Лейк
14. Неділя — Росборн
18. Вознесення 2-дня — Глен Елмо
21. Неділя — Енгусвіль (Храм)
28. Неділя. Пресв. Тройці — Виста (Храм)
29. День Св. Духа — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 386

о. [redacted] ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ
6. Субота. Св. Юрія Переможця. Проводи — Косів
7. Неділя. (Храм) — Давфин
14. Неділя. Проводи — Гилберт Плейнс
18. Четвер. Вознесення (Храм) і Проводи — Ешвіл
21 Неділя — Давфин
28 Неділя. Зелені Свята. (Храм) — Сифтон
29. Понеділок. Св. Духа. (Храм) і Проводи — Валей Ривер

УВАГА! В неділю 7 травня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо. Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Мус Джьо
14. Неділя — Прілейт
18. Четвер. Вознесення — Кендіяк
21. Неділя — Мус Джьо
28. Зелені Свята — Кіндерслей (Храм)
29. День Св. Духа — Оен, Алта.
Address: 1115 Iroquois St. W. Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Борден-Білики
14. Неділя — Саскатун
18. Четвер — Кридор
21. Неділя — Редфілд
28. Неділя — Гефорд (Храм)
29. Понеділок — Пискливці (Храм)
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя, Проводи — Едванд. Вечірня і Проводи 4.00 год. — Беліс — фарми.
14. Неділя, Проводи — Давнінг. Вечірня і Проводи 4.00 год. — Стрий.
18. Четвер, Вознесення Господне Храм — Смокі Лейк.
21. Неділя — Смокі Лейк-Вільна.
28. Неділя, Св. Тройці, — Храм і Арх. Осв. Церкви — Спедден.
29. Понеділок, День св. Духа — Храм — Стрий.

УВАГА! Дня 28-го травня в громаді Спедден відбудеться Архієрейське освячення новозбудованої церкви та Храмовий Празник. Освячення доверщить Преосв. епископ Андрей з участю місцевого духовенства. На це торжество, запрошуємо все українське громадянство сусідніх громад.
Address. Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ТРАВЕНЬ
7 Неділя — Канора
14 Неділя — Рама
14. Неділя. Вечірня в год. 7.00 — Канора
18. Вознесення Господне; Храм і Проводи — Бирджес
21. Неділя — Бюкенан
21. Неділя. Вечірня в год. 7.00 Канора
28. Зелені Свята — Канора
29 Зелен Понеділок — Свидова

УВАГА! У неділю, 21 травня відслужиться Панахида на гробах на цвинтарі в Кенорі. Початок о год. 2.30 по пол
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
6. Субота. Юрія, Онуцька церква Гардентон
7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Пембіна
18. Четвер. Вознесення — Толстой
21. Неділя Храм — Роза
28. Зелені Свята. Храм — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
6. Субота Вмч. Юрія — Ст. Джуліен (Проводи).
7. Неділя, Самарянки — Тарнополь (Проводи).
14 Неділя, Сліпого — Єллов Крік (Проводи).
18. Четвер, Вознесення — Альвіна (Проводи).
21. Неділя, Св. Отців — Вакав.
28. Неділя, Зелені Свята — Кадворт (Храм).
28. Неділя, Зелені Свята — Смитс (Храм) о. В. С.
29. Понеділок, Св. Духа — Тарнополь (Храм) о. В. С.
29. Понеділок, Св. Духа. — Лепін (Проводи).

УВАГА! Вечірня Служба Божа відбувається у Вакав кожної неділі (за вийнятком, коли правиться Св. Літургія, то Вечірньої в той день не буде), 7 год. вечера. По Вечірні виклади і дискусії на церковно-національно історичні теми, в церковній залі.

Цілю викладів: „Назад до піонерських часів українського народу в Канаді!" Запрошується всіх парафіян, що належать до Вакавського Округа.
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 49 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА
Address: Box 294. Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Пайн Ривер (Проводи). — Спільне Свячене.
14. Неділя — Етелберт (День Матері).
18. Четвер (Вознесення Г.Н.І.Х.)— Пайн Ривер.
21. Неділя — Ревнер (Проводи).
28. Зелені Свята — Етелберт (Проводи).
29. День Св. Духа — Драй Ривер (Проводи).
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
ТРАВЕНЬ
7. Неділя — Егремонт, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Торгилд, Вечірня в год. 7-ій веч.
14. Неділя — Восетна, Утреня, Служба Божа і Проводи.
Нюбрук, Проводи в год. 3-ій по пол.
Редватер, Вечірня в год. 7-ій веч.
18. Четвер — Радвей, Вознесення Господне. Храмове Свято.
21. Неділя — Федора.
Нюбрук, Вечірня в год. 7-ій веч.
28. Неділя — Редватер. Пресвята Тройця. Храмове Свято.
Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
29. Понеділок — Торгилд, Святого Духа.
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ТРАВЕНЬ
6. Субота Св. Вмч. Юрія — Норая
7. Неділя — Лак-ла-Біш
14. Неділя — Крейгенд
18. Четвер Воснесення Господне — Греслend
21. Неділя Св. Отців — Сирейл
28. Неділя Св. Тройці — Боїл Храм
29. Понеділок Св. Духа — Лак-ла-Біш.
Lac La Biche, Alta. Box 443

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ТРАВЕНЬ
6. Субота — Едмонтон.
7. Неділя, Проводи — Торсбі.
7. Неділя, Проводи 4-та год., пополудні — Калмар.
14 Неділя, Проводи — Брудергайм.
14. Неділя, Проводи 4-та год., пополудні — Пено.
18. Четвер, Вознесення Господне — Едмонтон.
21 Неділя — Пено.
28. Неділя, Пресвятої Тройці, Храмове Свято — Калмар. Просимо Едмонтон, Брудергайм, Торсбі й околиці взяти участь в Богослуженні.
28. Неділя, Пресвятої Тройці — Кагвин, Храмове Свято, Просимо Ендрю, Пено, Кисілів, Смокі Лейк й околиці взяти участь в Богослуженні, яке відслужить ВПр. Протоєрей о. Григорій Криштанович.
29 Понеділок, День Святого Духа — Едмонтон.
Address: 9530—109th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

[illegible]
ТРАВЕНЬ
7 Неділя — Виннярд
7. Неділя — Шіго місто
14 Неділя — Шіго Полудн.
14. Неділя — Вишарт
18. Четвер. Вознесення — „Коло Купровських" (Проводи)
21. Неділя — „Коло Мельничуків"
21. Неділя — „Коло Жучканів"
28. Зелені Свята — Шіго місто (Храм)
29. День Св. Духа — „Коло Стадників" (Хрма)
29. День Св. Духа — „Едмор" (Проводи)
30. Зелений Вівторок — „Коло Федаків" (Храм)
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1961 ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1961 ЧИСЛО (1134) 10

З ПРОЦЕСУ В ЄРУСАЛИМІ

"Fair Trial"

Уряд Ізраїля усе чинить із свого боку, щоб переконати світ, що Адольф Айхман матиме fair trial (чесний суд).

Оборонець Айхмана, д-р Сарветіюс із Західньої Німеччини, вікликається до „букви закону", але генеральний прокуратор Ізраїля, д-р Галеві, відкинув це. Сарветіюс протестує на цій основі: по-перше, що агенти Ізраїля нелеґально схопили Айхмана на території чужої держави й нелеґально (без відома і згоди уряду Арґентини) насильно й потаємно вивезли його поза її кордони — в Ізраїль; по-друге, що держави Ізраїля (постала 1948 року) ще не було тоді, коли Айхман був на службі в Гітлера, і очолював антижидівський відділ (до 1945 року), — отже Ізраїль не є компетентним судити його. Оце „буква закону", до якої відкликається адвокат Сарветіюс.

Прокуратор Галеві відкинув цю „букву закону", — він зайняв таке становище: Айхман відповідальний за винищування жидів за 2-ї світової війни, отже жиди мають право судити Айхмана; а яким способом вони його дістали у свої руки — це не важне.

Гітлер і ввесь його націстський урядовий апарат проголосив був „законним" усе це, що він уважав корисним для себе; його сила — це був „закон". Винищування мільйонів безборонних неімців, з жінками й дітьми включно, а в тому й багато жидів, — це в гітлерівців, отже й в Айхмана, було „законне діло".

На протест адвоката Сарветіюса, що суд над Айхманом в Єрусалимі є „незаконним", — влада Ізраїля мусить дивитися, як на наївність, або на насміх. Що уряд Аргентини запротестував про ловлення жидівськими агентами на його території людей — чи пак у цьому випадку лиш одної людини, Айхмана — то що це обходить жидів? Айхман винен супроти них, отже жиди вважають зовсім „законним" ділом переходити кордони на територію кожної держави, і без відома й дозволу влади злапати кожного свого ворога — злочинця типу Айхмана, і зробити йому „fair trial".

Символічний суд на Сіоні

Айхман уже був засуджений на Нюрнберзькому процесі, — отже залишилося тільки зловити й покарати його, а мали б це зробити ці чиники (Аліянти) які заочно засудили його в Нюрнберзі.

Але жидівська нація вважала, щоб його судив ще й Ізраїль, — власне, конче Ізраїль! Судовий апарат і процедура розроблені на світову скалю, а на фоні цього велетенського судового процесу особа Айхмана (фізично мізерного) схожа на порошинку в безмежному космосі. Невже ж би це було „стріляння атомовою бомбою на горобців?"

Зовсім — ні! Тут ідеться не про особу Айхмана, як таку, — Айхмана тут піднесено до ступеня й ролі символу Антисемітизму, і в його особі судять антисемітизм, як такий. Тому-то рутина судової процедури — ось як показування документів, на яких Айхман власноручно підписав наказ винищувати жидів, тощо — це щось далеко другорядне, несуттєве, — це тільки докази для світу про fair trial.

Ім'я „Айхман" і його особа тут затираються, і на його ролю випало тут символізувати собою Антисемітизм.

"With Ukrainian Assistance"

Процес не дармо відбувається якраз в Єрусалимі, на горі Сіон. Гора Сіон — це символ жидівства всіх віків і всіх просторів світу; і оце перший раз у споконвічній історії жидівства на вершині священного Сіону жидівство прилюдно, відкрито, перед усім світом судить Антисемітизм.

Антисеміти справді вважали б собі за честь, якщо б на цьому першому в історії людства публичному суді на вершині Сіону над Антисемітизмом Ізраїль згадав також і їхнє ім'я, — як ім'я тих, що навіть сам Ізраїль лякається їх, власне навіть сам Ізраїль!

Але коли на цьому Суді Сіону дочіплюють до Судженого Антисемітизму ім'я того народу, який абсолютно не є антисемітським, то тут не тільки кидається тінь на юридичну й моральну сторону того fair trial, але й — і це найголовніше — порушується ввесь той маєстат жидівського суду вічності — Суду Сіону над Антисемітизмом, і цей Суд перемінюють у дешеву театральну „буду". А сталося це під час другого тижня процесу Айхмана (ці фрагменти з судової залі передано по телевізії Ч. - 7 у Вінніпезі 25-го квітня ц. р.), коли прокуратор Ізраїля, д-р Галеві, двічі підкреслив, що Айхман, мовляв, винищував жидів „With Ukrainian assistance", а це значить: „з українською допомогою". Не було сказано, що, евентуально, „з допомогою якихсь людей (одиниць чи груп) з України," а було підкреслено, що — „з українською допомогою", — цебто, мовляв, з „допомогою українства"!

Судять — принаймні формально — Адольфа Айхмана, судять німецько-гітлерівських націстів і націзм, але не судять німецького народу. А щодо трактування українців, — то тут справу обернено навпаки: не судять, евентуально, якись „айхманів" з території України (самі жиди не знаходять в Україні таких), а судять українство, як таке!

Що ж, суддям на Сіоні до особи Айхмана (щоб вона, немов порошинка, не згубилася з-перед очей світу на просторах того грандіозного суду) ще треба було додати якусь велику асисту, немов побільшуюче скло, — треба було додати якийсь великий народ Европи, але тому, що всі інші великі народи є державними, і зачіпатися з ними не надто безпечно (покищо), а тільки українська нація є бездержавною, отже й безборонною, то жиди вважають, що ім'я українського народу можна безкарно поставити для асисти імені Айхмана!

Через це прокураторове „with Ukrainian assistance" повага суду з символічного раптом перемінилася в „монстр-процес", що пригадує українцям суди в Советському Союзі.

Що ж на це українці? Мовчанка всюди — ні словом про це! Невже ж би цього факту не завважили? А якщо й завважили, — то невже ж би не зрозуміли дійсної суті його значення, і вважають „дрібницею"?

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ В ВІННІПЕГУ

ПРИГАДКА

У половині грудня 1960 р. ВПреосв. Митрополит Іларіон оголосив своє Архипастирське Послання, в якому поручив усім православним українцям у Канаді докінчення будови Всеканадійської Катедри. Для цієї цілі ВПреосвященніший Владика зарядив „відновити і пожвавити" діяльність Будівельних (Збіркових) Комітетів на місцях, цебто в усіх парафіях, Єпархіях і Головного в Вінніпезі, „щоб вони належно зайнялися збірковою акцією на докінчення будови згаданої Святині".

Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресв. Тройці веде всю адміністраційну працю, і він мусить знати про Збіркові Комітети на місцях, а саме: коли і при якій нагоді їх зорганізовано, хто є членами їх (подати імена), і як поступає праця при збиранні фондів.

Оцим просимо існуючі Збіркові Комітети, Заряди Парафій, як також Всеч. Отців нас повідомити про відновлення чи заснування таких Збіркових Комітетів, про їх склад, хто в них входить і що зроблено чи плянується зробити для того, щоб призбирати гроші й їх відіслати, куди слід.

Будова Катедри скоро йде вперед. Вона не сміє перериватися, чи з будь-яких причин спинятися. А це залежить від жертвенности наших вірних у Вінніпезі й поза ним, а також від праці, як її поведуть Збіркові Комітети.

То ж просимо про докладні інформації про роботу в усіх парафіях Української Греко-Православної Церкви як щодо самої збірки, так і про те, хто її виконує. Просимо й надсилати зібрані суми, бо знаємо, що в численних Громадах Збіркові Комітети діють і мають певні фонди на будову Катедри.

За поміч і співпрацю будемо Вам вдячні.

За Всеканадійський Комітет Будови Катедри Пресвятої Тройці:
о. М. Юрківський, секретар.

Занепад Церкви в Італії

„У Римі, недавно, одна жінка, висповідавшись, чекала на свою покуту, а священик їй: „Проважіть шість раз „Прослався, Маріє", і виплетіть мені светер, — з довгими рукавами, будь ласка!"

Так починає журнал „Тайм" (7-го квітня 1961 року) свою статтю про сучасний стан римо-католицького духовенства в Італія. Священик в Італії середньо отримує менше 2-х дол. денно. „Відомо, що на півдні Італії священики ночують по церквах, бо не мають помешкань, а деякі заробляють собі збоку, як кінооператори та в каварнях", інформує цей же журнал.

„Мілянська Архидієцезія — найбагатша і найбільша в Европі... мала 1860 р. 1.168.063 католиків, а в тому 2.470 священиків, цебто один священик на кожних 473 душ. Останнього ж року (1960) на 3.513.000 населення було 2.235 священиків, цебто один священик на 1.572 душі.

„В Італії, як цілості, число священиків, у пропорції до числа світських, тепер є найменше, ніж колинебудь досі бувало в історії цієї країни: один священик на 1.008 світських, — тоді як в Ірляндії: 1 на 750, а навіть у Франції: 1 на 850. У дуже скомунізованій Больонії (архидієцезії) є без священиків 81 парафій, а в (архидієцезії) Салерно на всіх 160 парафій 60 не мають священиків.

Сто літ тому в південній Італії (крім Сицілії) було 80.000 священиків, а тепер менше ніж 10.000. В Італії 18 відсотків священиків понад 70-літніх, і вони вимирають скоріше, ніж їх успівають заміститн; напр., у Флорентійській архидієцезії за останні 10 років умерло 135 священиків, а висвячено тільки 85. В архидієцезії Ґенуї, що являється хрестоносним бастіоном кардинала Джіузеппе Сірі, за останні 20 років число учнів духовних семинарій упало на 40 відсотків, а 80 відсотків учнів покидають семинарії ще перед 12-им (останнім) курсом. Семинарії в архидієцезії Турина на дві треті опорожніли".

„Дон Люіджі Нолі, який є у проводі інституту призвань в архидієцезії Ґенуї, сказав: „Молоді люди нині думають, що вони знають, як жити. Ще поки вони доростають до 18 літ, вони надіються заробити 100.000 лірів (160 долярів) на місяць. Як же ви можете переконати їх, щоб вони ставали священиками?"

„Щоб знайти якийсь запобіжний засіб, Ватикан чинить великі зусилля, щоб переконати уряд Італії, щоб він збільшив свою щорічну допомогу священикам: від 500 до 2.700 долярів — залежно від сану, і щоб він надав священикам соціяльне й лікарське обезпечення".

Такі інформації подає журн. „Тайм".

З того видно, що священики в Італії бідують, хоч уряд їм допомагає. Але населення утримувати їх не хоче. Знову ж небагато є таких, які хотіли б жертвувати собою для Церкви, ідучи в священство на нужду.

У Середньовіччі Римська Церква мала велику політичну, матеріяльну та моральну силу, і тоді італійський народ мав таких священиків, на яких він собі був заслужив. А в модерних часах, коли народ має більше свободи, то священики в Італії мають таких „членів Церкви", на яких вони самі собі заслужили.

ГОЛОС ТРИВОГИ ПРОТЕСТАНТІВ З НЬЮ-БРОНСВИК

У провінції Нью-Бронсвик є замало шкільних будинків, і тут Католицька Акція вирішила скористати з нагоди, і вона пустилася на такий спосіб:

„Римська Церква складає (шкільній адміністрації) таку оферту, що вона збудує шкільний будинок безкоштовно (за свої гроші), і віддасть у піднаєм дистриктові за 10.000 долярів річно. Це значить, що 10.000 на рік з публичних фондів іде у скриню Риму... Треба мати на увазі, що ці члени шкільної арміністрації — це протестанти, і вони є іграшкою в руках Риму", подає журн. „Протестант Екшон" (березень 1961 р.), і тривожно голосить:

„Римо-католицька н е б е з п е к а для свободи нашого шкільництва в Нью-Бронсвик ще ніколи досі не була такою загрозливою, як сьогодні. Школу за школою опановує римська ієрархія. Найбільш застрашливою стороною цієї справи є це, що їм (католицькій ієрархії) помагають тут самі протестанти. Б а г а т о священиків, офіційних осіб Церкви, шкільних радних і протестантських громад відмовляються признати цю небезпеку для наших релігійних переконань. Усе, що тут кожному слід зробити — це читати про відому історію Римської Церкви в минулому. . ."

У БОРОТЬБІ З РЕЛІГІЄЮ

„Нерідко матеріяли на атеїстичні теми спрямовані не проти релігії, а лише проти аморальних вчинків окремих служителів церкви", — такими словами скритикував способи советської атеїстичної пропаганди Алексеєв на сторінках часописа „Комуніст". Алексеєв — заступник завідувача відділом пропаганди й агітації Центрального Комітету Комуністичної Партії України. З цією своєю критикою він виступив з нагоди наради журналістів України й Молдавії в К и є в і, яка почалася 21-го лютого ц. р. й тривала кілька днів.

Виходить, що Алексеєв затривожений тим, що советська преса воліє атакувати окремі особи Церкви, а не релігію, як таку, бо така тактика загрожує тільки цим окремим особам, але релігії шкоди не чинить.

Знову ж журналісти-атеїсти вважають, що їм легко атакувати окремі віруючі особи, а боротися з релігією вони не є в силах.

ВЕЛИКОДНІЙ ГОЛОС З-НАД ПЛОЩІ СВ. ПЕТРА

На перший день Великодня (за новим стилем) папа Іван XXIII по Богослуженні виголосив своє Великодне Послання перед близько 250.000 людей, що зібралися на площі Св. Петра. Своє Послання папа закінчив традиційною формулою — благословенням urbi et orbi („Містові (Римові) і світові").

У цьому Посланні папа, між іншим, сказав: „Світ продовжує свою історію. Але це певне, що його кінець буде вічною славою Христа, Божого Сина, і всіх тих, що вірують у Нього".

Папа тут повторив очевидну правду. А в цілості свого Послання папа „засуджує насильство, закликає до миру". Це становище папи таке, як воно висловлене ним формально — є християнським становищем. Однак шкода, що Послання папи має характер абстрактний, відірваний від сучасного життя, — бо ж папа не вказав специфічно на ці держави, де тоталітарні режими поневолюють людину й народи. Коли б папа був поіменно називав держави, то він мусів був осудити диктаторську червону владу в Москві за національно-політичне поневолення нею десятків народів, за переслідування нею релігії в державних межах СССР, і осудити комуністичні режими тих держав, які є сателітами СССР; папа також мусів би був осудити ці католицько-клерикальні диктаторські режими як, напр., у сучасній Еспанії, які гноблять людину взагалі, отже й людську свободу католицького населення, а разом з тим Католицька Церква в тих державах (як ось Еспанія) руками влади забороняє й переслідує не-католицькі Християнські Церкви.

АЙХМАН ЗАПИСАВСЯ КАТОЛИКОМ

Після повалення гітлерівської влади в Німеччині Адольф Айхман утік до Риму і там дістав з Ватикану фальшивий паспорт на інше прізвище, і в цьому документі він подав себе католиком, хоч перед тим він був протестантом. Завдяки цьому ватиканському паспортові він зміг виїхати в Аргентину.

Інформуючи про це, власті Ізраїля при тому додали, що власті Ватикану, видаючи Айхманові ці документи, очевидно, не знали, кому вони їх дають.

ЄПИСКОП ПАЙК ОБВИНУВАЧЕНИЙ В ЄРЕСІ

Англіканський єпископ Пайк обвинувачений англіканським духовенством в єресі аґностицизму. Головний Єпископ англіканської Церкви в ЗДА, до якого духовенство звернулося, щоб він скликав Собор для розгляду цієї справи, відповів, що він мусить подумати над тим, бо нічого доброго у висліді такого Собору він не сподівається. Цебто, він покищо воліє не розголошувати цієї справи, щоб з іскри не знялася пожежа.

А тим часом преса в лютому поінформувала, що єпископ Пайк виступив у Нвю-Йорку з проповіддю, в якій далі захищає свою єресь — аґностицизм (таке вчення, яке твердить, що питання про Бога не можна збагнути) і твердить, що церковна істина має „мітологічний" (релігійно-фантастичний) характер.

Провід англіканської Церкви в ЗДА робить зусилля, щоб єресь єпископа Пайка ізолювати до одної тільки його особи і не робити йому розголосу.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА
цебто
Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.
ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Свящ. Є. Грицина

відвідає нижчеподані місцевості в цілях збірки фондів на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Він іде з доручення Всеканадійського Комітету Будови Катедри. Просимо його тепло прийняти і складати на його руки всі датки на будову її. ВПреподобні оо. Пароxи і Хвальні Заряди Парафій зволять зарядити на вечір сходини всіх членів і прихильників, щоб вислухати докладу його і зложити свій дар на святу справу.

Четвер 18 травня — Мус Джо, Саск.
Субота 20 травня — Летбридж, Алта.
Вівторок 23 травня — Келґарі, Алта.
Субота 27 травня — Ревелсток, Б. К.
Понеділок, 29 травня — Вернон, Б. К.
Четвер 1 червня — Келовна, Б. К.
Субота 3 червня — Волей, Б. К.
Середа 7 червня—Ню Вестминстер, Б. К.
Неділя 11 червня — Ванкувер, Б. К.
Середа 14 червня — Вікторія, Б. К.
Субота 17 червня — Порт Алберні, Б. К.
Вівторок 20 червня — Мишен Ситі, Б. К.
Четвер 22 червня — Агасі, Б. К.
П'ятниця 23 червня — Чиливек, Б. К.
Середа 28 червня — Гинтон, Алберта.
Четвер 29 червня — Вайлдвуд, Алберта
П'ятниця 30 червня — Сіба Біч., Алта.
Неділя 3 липня — Калмар, Алберта.
Вівторок 4 липня — Торзбі, Алберта.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

ЄЗУЇТ ДЕЙВІС ЗАСЛОНЮЄТЬСЯ ОСОБОЮ КЕННЕДІ

„Протикатолицькі групи на американській сцені наполегливо ставлять свої безпідставні твердження, що католики не є стопроцентовими американцями, бо вони зобов'язані бути лояльними найперше до Ватикану.

Голосним стало твердження Пола Бленшарда, — що американські католики не сміють діяти інакше, як тільки так, щоб не наразитися своїй ієрархії, яка хоче з них зробити макківельську (дволично-підступну) силу в американській політиці. . .

„Нав'язуючи до цього, о. Дейвис, редактор єзуїтської публікації „Америка", в останньому тижні промовляв на зборах, і сказав так: з уваги на те, що президент тепер є католик, то таврування католиків, як американців другої кляси, вже більше не існує.

„Можна б спорити, чи о. Дейвис частково має рацію; найближчі роки дадуть на це відповідь. . .

Так пише „Б и з е н т а й н Кетолик Ворлд" (9. 4. 1961 р.).

КАСТРО УСУВАЄ З КУБИ ЧУЖИНЕЦЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ

Телевізійні вісті СІБіСі (у Вінніпезі передано 3-го травня) поінформували, що комуністичний диктатор Фідель Кастро видав наказ, щоб усі католицькі священики-чужинці негайно виїхали з Куби. У Католицькій Церкві на Кубі 75 відсотків священиків становлять прибувші еспанці — громадяни Еспанії, а деякий відсоток, хоч і невеликий, — це французи з Канади, з провінції Квебек. Між католицькими священиками на Кубі є тільки понад 20 відсотків кубинців.

Уряд Кастра видав наказ, силою якого всі католицькі школи мають бути перемінені на школи публичні.

Слово Боже на неділі й свята

Редаґує о. Григорій Удод

ВОЗНЕСЕННЯ ГОСПОДНЄ

> **„І сталось, як Він благословив їх, то зачав відступати від них і возноситись на небо".**
>
> **Луки 24:51.**

Вознесення Господнє — це останній ступінь в довершеному Спасителем Божого Пляну для спасіння людського роду: через Втілення Слово Боже сталося тим, чим ми є; через Воскресіння Воно воскресило нас, людей, до життя вічного; а Своїм Вознесенням — відкриває нам шлях до духовного нашого вознесення, до вдосконалення нас, мета якого є „бути досконалими, як досконалий є Отець наш Небесний".

Через Св. Письмо, Богослужби, Св. Тайни й науку богомудрих Отців, Церква розкриває нам глибоке духовне розуміння значення Вознесення Господнього. Церква закликає нас, щоб ми, її вірні, кожен зокрема і всі разом, брали участь у торжестві Вознесення. „Якщо Христос сходить на небо, — говорить Св. Григорій Богослов, — возносся з Ним і ти, брате й сестро, будь і ти душею в числі провожаючих Його ангелів".

Церква закликає нас іти вслід за Христом, як пішли за Ним на Оливну Гору Св. Апостоли, залишивши старе місто. Так і кожний віруючий, залишивши свої гріховні думки й бажання, нехай **підносить** свій зір, чуття і помисли **вгору,** де в славі Вознісшийся Господь, готує місце тим, котрі будуть достойні його прийняти . . .

НЕДІЛЯ СВ. ОТЦІВ

> **„Життя вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого" . . .**
>
> **Ів. 17:3.**

Пізнання правдивого Бога — є не лише засіб, через який людина знаходить вічне блаженство у Господі, але є також саме вічне життя.

Пізнання правдивого Бога починається вірою, „бо ходимо вірою, а не видінням" (2 Кор. 5:7), а закінчується споглядвнням Бога живого „обличчям в обличчя" (І Кор. 13:13).

Коли ж метою людського життя — є осягнення життя вічного, то звідси стає очевидним, що поміж усіх набутих людиною знань, на першому місці повинне стояти пізнання Бога. Але пізнання Бога полягає не в холодному знанні основ Віри й Божого буття, бо таке пізнання в кращому випадку буде лиш світити, а не гріти. Правдиво пізнати Бога — це глибоко перейнятися основами Правди Божої, полюбити її, стреміти до ствердження цієї Правди в житті . . .

В сьогоднішньому світі, ми православні християни, на власні очі бачимо безліч „знавців правдивого Бога", які запевняють нас, що лише їм „відкрито" глибини тайн Божої Премудрості, що лише вони „покликані" стверджувати в житті Правду Божу й вести за собою загублене людство . . .

Можливо, що таким „знавцям" і справді відкриються очі й з часом і вони наблизяться до правдивого пізнання Бога, але ми знаємо, що такі „знавці" не новина в християнстві — їх було безліч також і перед нашим часом. Одним з таких „знавців" був Арій, засуджений Св. Отцями першого Вселенського Собору, не дивлячись на те, за ним стояла грізна військова сила могутньої Візантії. Св. Отці перемогли аріянство, бо вони від Св. Апостолів прийняли Науку Христову „прийняли й зрозуміли правдиво" (Ів. 17:8). Це свідчення самого Спасителя про учнів Своїх — Св. Апостолів, які безпосередньо передали свою науку Св. Отцям, трудами яких утверджена Св. Православна Церква — правдива Ючителька пізнання єдиного Бога правдивого . . .

НЕДІЛЯ ПЯТИДЕСЯТНИЦІ

> **„А коли Утішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, — Він засвідчить про Мене".**
>
> **Ів. 15:26.**

Ще перед Хресними Стражданнями, Спаситель обіцяв своїм Учням-Апостолам прислати їм Утішителя — Духа Святого, що від Отця походить, котрий буде їх Наставником і Провідником у дальшій їхній діяльності для поширення Науки Божого Сина по всій землі.

Цю обітницю Спаситель виконав у десятий день по Своїм Вознесенні, коли Дух Святий зійшов на Апостолів у виді вогненних язиків в той час, як Св. Апостоли і Пречиста Мати Божа перебували в Сіонській світлиці, замкнувшись „ради страху юдейського".

Відразу, Духом Святим переродженї, Св. Апостоли почули в собі досі незнану їм відвагу, заговорили іншими мовами, почали до найбільших глибин розуміти те, що не могли зрозуміти раніше . . . Будучи простими рибалками і звичайними заляканими людьми, вони, перероджені Духом Святим, стають безстрашними проповідниками серед найбільших зібрань „сильних світу цього", проповідуючи з такою силою і переконливістю, що їм не змогли протиставитись навіть найбільш учені мужі того часу . . .

Дух Святий, що від Отця походить, перебуває постійно у Церкві Святій і провадить її життям для спасіння тих, що знаходяться в її лоні . . . Тому Церква сильна й безстрашна в своїй проповіді Божої Правди, тому проти неї не можуть і сьогодні протиставитися найбільш учені мужі, як не можуть її Слова заглушити „сильні світу цього" ніякими засобами знищення й насильства! . .

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПІД СОТІ РОКОВИНИ СМЕРТІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Актуальні замітки

Провідники католицьких Рідних Шкіл у Торонті 12 березня ц. р. влаштували з дітьми цих шкіл Шевченківську урочистість. Опис цієї урочистості подав торонтонський католицький часопис „Наша Мета" за 18 березня 1961 р. на першій сторінці, у репортажі п. з. „У століття смерти національного пророка. — Рідношкільна дітвора віддає поклін Шевченкові".

Рідні Школи Українських Православних Парафій мали свої причини, через які вони не взяли участі в цій імпрезі, і провід цих Шкіл сам від себе вияснює цю справу в пресі.

„Наша Мета" (25. 3. 1961) в редакційній статті „Шевченкове „єдиномисліє і братолюбіє" на практиці" вчинила з цього приводу напасть на провід Рідних Шкіл Українських Православних Парафій у Торонті.

До цього випадку в Торонті ми тут підходимо, як тільки до одного з численних того роду випадків, які являються показниками справи загального й принципового характеру. Наслідків не слід відривати від їхніх причин. Причини важливіші. Усієї справи не слід зводити до „дрібних" інцидентів, бо ними, немов димовою заслоною католицькі політики намагаються зручно закрити суть справи.

Католицька Церква офіційно кинула прокляття на всіх не-католиків, отже й також на православних українців, — православні українці для Риму є „прокляті". Тарас Шевченко, — тому що він православний, — також є Римом „проклятий". Шевченко — як і кожен православний — для Католицької Церкви є „схізматиком", отже й „еретиком".

Тому що Католицька Церква проголосила папу „непомильним" авторитетом у справах віри й моралі, то трактування Римом не-католиків, як „проклятих", обов'язує всіх католиків, як частина їхньої релігії, — а тим самим кожен католик зобов'язаний також і Тараса Шевченка трактувати, як „проклятого", і тому саме католики не поминають Шевченка Панахидами, — Католицька Церква забороняє правити Панахиди по „проклятих".

Як ці діячі можуть голосити, що що вони „шанують" Шевченка, а разом з тим уважають його „проклятим" — це вже їхня тайна, яка для декого могла б бути проблемою. Ми ж твердимо, що Шевченка не шанують ці, які вважають його „проклятим".

Культ Шевченка в Україні серед православного населення нерозлучно пов'язаний з Шевченківськими Панахидами. Натомість католицькій вітці українського народу їхня Римська Церква, як Церква чужа їм, забороняє поминати Шевченка Панахидами. Таким чином Рим роз'єднав український народ у його відношенні до Шевченка: під час Шевченківських Свят православні українці йдуть до своїх церков пом'янути Т. Шевченка в Бозі, а українці католики не можуть тут єднатися з православними українцями, бо Рим забороняє їм правити Шевченківські Панахиди.

Рим роз'єднав українців у Шевченківському культі.

Щоб українці в Шевченківському культі могли поєднатися, для цього треба, щоб або католики так само й у своїх церквах, чи й на місці Шевченківських Академій, правили Шевченківські Панахиди, або щоб православні українці пішли слідом католиків, і перестали правити Шевченківські Панахиди. Звичайно, православні українці не перестають правити Шевченківських Панахид, хоч би католицькі діячі за це й посуджували православних українців у мнимому „розбиванні національної єдности" в культі Шевченка.

Серед людей українського походження у вільному світі є два такі середовища, які на Шевченківські Роковини поминають ім'я Тараса Шевченка (повторяємо: тільки ім'я!) лише поза Церквою, а це значить без Церкви: так чинять комуністи, бо вони атеїсти, і Шевченка вони проголошують „атеїстом", і так чинять католики, бо Шевченко, як православний, для них „схизматик", отже „еретик", а це значить „проклятий"; отже комуністи й католики різняться між собою в причинах такого їхнього відношення до Шевченка, але вислід в одних і других цей самий, тобто: і комуністи, і католики відзначають ім'я Тараса Шевченка без Церкви, отже й без Бога.

Православні українці не можуть посилати своїх дітей на такі імпрези, де Шевченка принципово усувається поза межі релігії й Церкви, — і тут уже не важне те, з яких причин це хто робить: чи з комуністичних, чи з католицьких, — бо це в обох випадках однаково руйнуюче впливає на душі християнських дітей і на їхнє відношення до Шевченка.

Ми свідомі цього, що діячі міжнародньої Католицької Акції на українському відтинку мусять показати загалові українців-католиків, що вони також „почитають" Тараса Шевченка, — бо інакше цей загал (а він більшістю ще глибоко-патріотичний) покинув би тих католицьких діячів. А разом з тим ми свідомі також і того, що католицьким діячам не можливо погодити ці дві протилежні справи: і почитати Шевченка (нехай би лиш про людське око, не щиро), і разом з тим вірно робити римську політику, — адже ж Шевченко був проти Риму, а Рим був і є проти Шевченка.

Ми свідомі також і цього, що діячі Католицької Акції всюди, де вони говорять про „національну єдність", у дійсності мають на думці спроби „з'єднення" православних українців з Римом, і для цього Католицька Акція творить різні відповідні організації та імпрези, включно з імпрезами під іменем Шевченка.

Однак католицькі діячі ще не свідомі цього, що їхня тактика — хоч і як намагаються її маскувати — свідомим українцям зовсім ясна, і вона не дасть бажаних вислідів агентам Риму, а цього роду пресові алярми, що в „Нашій Меті", цю замасковану тактику Католицької Акції розкривають ще більше.

Римські політики, не можучи знищити ідеології Шевченка і його культу серед католицької вітки українського народу, примінили таку тактику: „Коли не можете його побити, то візьміть його між себе!" Отже діячі Католицької Акції, коли їхня довга боротьба з духом Шевченка в Галичині і у світі, з Канадою включно, зустрілася з твердим опором загалу українців греко-католиків, отих щиро-патріотичних фармерів і робітників, то римські діячі, як довго ця сіра „маса" старих піонерів ще живе, вирішили на деякий час, поки ці піонери згодом відійдуть у вічність, піти нібито „на уступки". А які діла почнуть творити римські політики і серед дітей тих піонерів, коли ці піонери нарешті відійдуть, передбачати не трудно. . . Оті тимчасові мнимі „уступки" римських діячів полягають у тому, що вони хвилево змінили свою тактику.

Вони вже беруть Шевченкове ім'я (тільки ім'я!) „між себе", цебто вони „перемальовують" дійсне духове обличчя Шевченка, показують народові Шевченкову ідеологію в пофальшованому ними вигляді. Таким чином римські діячі послуговуються іменем Шевченка нате, щоб поставити буцімто „Шевченка" проти дійсного Шевченка, — щоб під Шевченковим іменем боротися з Шевченковою ідеологією, отже й з національною ідеологією українства взагалі, і якраз з цією ціллю, і якраз такими, а не іншими, способами римські діячі влаштовують свої політичні католицькі імпрези під іменем Шевченка.

Цей факт, що католицька імпреза під іменем Шевченка в Торонті 12 березня цього року була влаштована для цього, і влаштована саме так, а не інакше, щоб штучно створити собі тут нагоду атакувати (і то під іменем Шевченка!) українське патріотичне вчительство Рідних Шкіл Українських Православних Парафій у Торонті, — це тільки один з численних прикладів-наслідків діяння генеральної політичної лінії міжнародньої Католицької Акції, спрямованої на знищення духово-самостійницького українства.

Сучасні обставини поставили українців у справі Шевченка перед одним з чергових твердих іспитів життя; чи український народ цей іспит здасть — це залежить від стану його свідомості й ступеня сили волі, а обидві ці передумови вимагають, щоб стати або по цьому, або по другому боці, — вигідно-безпечної „золотої середини" тут немає.

„Умоляю вас, браття, іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили одне, і не було між вами поділів, але щоб ви з'єднані були в одному дусі і в одних думках". (І Кор. 1. 10).

„НАША МЕТА" І ЇЇ „БРАТОЛЮБІЄ"

Усі ми знаємо, як тяжко в теперішній час знайти людей, які віддали б себе громадській праці, тим більше праці з дітьми у школах. Маємо багато освічених людей, у цій ділянці фахових, але вони мусять заробляти на прожиток деінде, бо із шкільної винагороди не виживуть.

Усе ж таки знаходяться одиниці, які себе всеціло присвячують для цієї важної справи. Вони, неначе герої наших буднів, роками вистоюють на своїх позиціях, працюють самовіддано, з посвятою, з любов'ю, щоб тільки допомогти батькам, громаді у вихованні молодого покоління в новій прибраній батьківщині.

І ось, саме на цих відданих робітників з нашими дітьми, кинено с т р а ш н е оскарження, названо їх не виховниками, а ворогами дітей, національними злочинцями. Це оскарження зробила „Наша Мета", католицький часопис, що виходить у Торонті, у числі 13, з суботи 25 березня 1961 року, на вчителів, що працюють в Українських Школах при Українських Православних Церквах міста Торонта. Ось тут подаємо без найменших змін уривок із редакційної статті „Нашої Мети":

„Крім великого національного підйому, що його мають нам дати величаві святкування пам'яти Шевченка у найрізнородніших формах, у всіх країнах нашої еміграції, 100-ліття від дня його смерти має нас не тільки наблизити, але й зреалізувати між нами національну єдність — отой національно-суспільний ідеал „єдиномислія і братолюбія", що за нього Шевченко так щиро благав Господа:

„А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай
І братолюбіє пошли".

Бо як ми в ювілейний Шевченківський рік цього єдиномислія і братолюбія між собою тут, у країнах вільного світу не дібємось, то надаремне святкуватимемо ці великі роковини. Без нашої єдности і взаємної любови один до одного ми не осягнемо бажаних успіхів ні на зовнішнім відтинку нашого національного життя, ні тимбільше, на внутрішнім. Наша єдність стане передумовою доброї слави України в широкім світі, до якого звертаємось за підтримкою наших визвольних змагань, вона зцементує теж всю нашу національну спільноту у вільному світі в один моноліт і поведе її до змагань за визволення Рідного Краю.

Наше єдиномисліє і братолюбіє буде найбільшим ударом для Москви, яка всебільше поневолює Україну.

І треба признати, що під проводом найвищих наших національних установ ми приступаємо до святкування Шевченківських роковин не тільки з розмахом, але і обєднано. Це дає надію, що може в цьому ювілейному році запанує в нас на еміґрації „єдиномисліє і братолюбіє".

І якже ж прикро ствердити, що вже на самім початку ювілейних святкувань стрінуло нас усіх, у першу чергу українську громаду Торонта, сумне й болюче розчарування. Тут, в одному з найбільших скупчень Українців на Сході Канади, — у святочний похід пошани й звеличання Шевченка пішла перша наша рідношкільна молодь. На превеликий жаль пішла вона не об'єднана, не в братолюбії і єдиномислії.

У спільнім святкуванні не взяла участь українська молодь православного віровизнання. Виховники й учителі тієї молоді не дозволили їй взяти асти у Шевченківськім концерті, що його молодь всіх інших українських шкіл Торонта влаштувала в неділю, 12 березня цього року у торонтонській Мессий Гол.

Не винувата тут молодь, а винуваті виховники. Вони не виховники своєї дітвори, але її вороги. Мало цього. Якщо вони зважуються ставити свій віроісповідний фанатизм, гідний середневічної заскорузлости і московсько-комуністичного ненависництва, вище всенаціонального інтересу, до того ще і в ювілейний Шевченківський рік, то ці виховники радше національні злочинці і повинні станути перед громадський суд. Бо хто ж дав їм право затроювати душу молоді братньою ненавистю, хто дав їм право кпити собі із святих закликів Шевченка до братолюбія?!

Думаємо, що ані УНРада, ані КУК, ані інша українська провідна організація такого розпорядку, — щоб українська шкільна молодь не віддавала поклону Шевченкові спільно й об'єднано, в єдиномислії і братолюбії, — не видавала. Така несамовита думка могла зродитись хіба лих у якійсь законспірованій організації, метою якої є — не допустити до національної єдности між дітьми одного народу.

Жалюгідний поступок таких учителів і виховників української молоді засудила вся українська громада Торонта без огляду на її віроісповідну приналежність і осудить її теж вся українська національна спільнота.

Доволі вже нам того розбиття і взаємної ненависти! Нам нині, більш як будь коли досі, треба національної єдности, треба у всіх наших діях „єдиномислія і братолюбія", за яким так побивався Шевченко.

„Схаменіться, будьте люди,
Бо лихо вам буде!"

і не виховуйте в атмосфері національного роз'єднання і ненависти нашої молоді!"

Ми взяли довший уривок із статті „Нашої Мети", щоб познайомити читачів із змістом, якого може не всі читали.

Що ж, коли прочитати оскарження „Нашої Мети", речника українців католиків, а не знати другої сторінки медалі, то справді, як пише „Наша Мета" (цитуємо уривок): „засудила вся українська громада Торонта, без огляду на її віроісповідну приналежність і осудить її теж вся українська національна спільнота", виглядає, що ми, вчительство при Українських Православних Церквах, вчинили якийсь злочин. Але ось як справа мається.

У місяці жовтні 1960 року був розісланий обіжник ОУПК — тобто Об'єднанням Українських Педагогів Канади, — в якому запрошували на ширші сходини з поданим порядком нарад. Передруковуємо обіжника без змін для ознайомлення нашого громадянства, яке, як пише „Наша Мета", нас „засудило".

„О Б І Ж Н И К

Повідомляємо, що дня 7 жовтня 1960 р. в 8-мій годині вечора відбудуться Ширші Сходини ОПУК. Відділ в Торонті зі слідуючим порядком нарад:
1. Комітет Шевченківських Святкувань.
2. Календар рідношкільних святкувань.
3. Рідношкільна дитяча радіохвилина.
4. Актуальні шкільні справи.
Приміщення **Укр. Нар. Дім, Ліпенкот.**

Важливі справи вимагають Вашої приявности.

На ширші Сходини ОПУК запрошені:
1. КУК. — Відділ Торонто.
2. Всч. о. др. Липський — Рідна Школа Св. Миколая.
3. Всч. о. др. Федорів — Рідна Школа Св. Миколая.
4. Всч. о. прелат Каменецький, Рідна Школа 276 Бетирст.
5. Всч. о. ігумен Краевський — Рідна Школа схід. Торонто.
6. Всч. о. прелат В. Філевич — Рідна Школа захід. Торонто.
7. Всч. о. ігумен Пащак — Рідна Школа північ. Торонто.
8. Дир. Р. Ш. С. Паладійчук — Рідна Школа УНО Каледж.
9. Дир. Р. Ш. І. Андрусяк — Рідна Школа СУМ 83-85 Крісті.
10. Дир. Р. Ш. Боднарчук, Рідна Школа Народний Дім.
11. Дир. Р. Ш. М. Завадівська, Рідна Школа схід. Торонто.
12. Дир. Р. Ш. інж. Охрим, Рідна Школа Вільна Громада Клермонт.
13. Дир. Р. Ш. п-ні Фотій, Рідна Школа, Православна Громада.
14. Дир. Курс. Укр. ім. Сковороди мгр. О. Копач.
15. Дир. Курс. Укр. ім. Ю. Липи др. Б. Стебельський.
16. Дир. Курс. Укр. ім. І. Мазепи мґр. Ухач.
17. Дир. Курс. Укр. Православна Громада.
18. Пласт, СУМ, ОДУМ, УКЮ, МУН".

Коли громадянство, яке нас так тяжко „засудило", як пише „Наша Мета", ознайомилось із змістом обіжника, то думаємо, що воно повинно хоч бодай крихітку мати пошани, братньої любови і до нас, українців православних.

Як ми бачимо, обіжником було запрошено Українські Школи міста Торонта на ширші Сходини, щоб у „єдиномислії і братолюбії", як подає „Наша Мета", віддати пошану на звеличання Шевченка.

Ми певні того, що хтось довго мусів плянувати і передумувати над змістом цього обіжника — запрошення на ширші Сходини. Він не є собі припадковий, тим більше, що Об'єднання Українських Педагогів Канади знають прекрасно умовини на терені Торонта з попередніх років. Цей обіжник нас приголомшив, — чого-чого, а такої зневаги до нас, українців православних, та ще й в цей Ювілейний Шевченківський рік, ми не сподівалися!

Ось дещо із прочитаного Вами, Шановні Читачі-Громадяни, обіжника. В обіжнику вичисляється Директорів, назви Шкіл і Всеч. Отців, поіменно. Обіжником запрошено і Директора Рідної Школи „Православної Громади", але котрої Православної Громади? Усе ж таки, ми додумались, що це запрошують школу при Українській Православній Катедрі Св. Володимира. Курси Українознавства при Катедрі Св. Володимира чогось безіменні і без назви директора.

Ми певні того, що ОУПК знають добре, що нами керує проф. М. Муха, який є і Головою Шкільної Ради на Східню Канаду. З інших Українських Шкіл при Українських Православних Церквах нікого не запрошено.

А в нас існують, діють, працюють Школи при:

1. Українській Православній Церкві Св. Влмч. Димитрія на Лонг Бренч.
2. Українській Православній Церкві Св. Андрея Первозванного на західне Торонто.
3. Українській Православній Церкві Св. Анни на Скорборо.
4. Українській Православній Громаді Св. Івана Хрестителя на північ. Торонті.

Чому представників цих Шкіл не запрошено, коли з деяких Шкіл при католицьких Церквах, як Східне Торонто, запрошено і священика і учительку? Невже учителі, що працюють в Школах при Православних Церквах меншевартісні? Як нам відомо, ОУПК декларує себе понадконфесійним Учительським Об'єднанням. Невже закрався такий недогляд?

Далі, з обіжника бачимо, що запрошені були на Сходини Школи навіть з дуже малим числом учнів. А наші Школи багато численніші. Може провід ОУПК не знав, що існують Українські Школи при Українських Православних Церквах, — так може подумати громадянство. Але справа так не представляється. Провід ОУПК дуже добре знав про їх існування. В органі Об'єднання Українських Педагогів Канади в „Учительському слові" за місяць квітень 1956 року в числі 4-5 було подано статистичні дані про Рідні Школи в Торонті і там же точно подано про Українські Школи при Українських Православних Церквах.

Ми, учителі, уважаємо, що нехтувати дітворою, що гуртується в числі коло 200 осіб в Українських Школах при Українських Православних Церквах, поза Катедральною Школою, і не запросити представників від цих Шкіл на наради, це щось ненормальне і неподібне до доброї волі. . .

Пригляньмося ще раз до обіжника. Виглядає, що Українські Православні Церкви на терені міста Торонта не мають НІ ОДНОГО свого священика, щоби працював при Школах, натомість запрошено аж ШІСТЬ католицьких священиків, ба що більше від Церкви Св. Миколая аж ДВОХ! А де наші? Де українські православні священики? Чи вони менш гідні уваги, як католицькі? Чи вони менші патріоти? Чи вони спроневірились перед нашою українською спільнотою морально, чи національно і негідні брати участи в нарадах у справах Шевченківських Святкувань, тільки католицькі священики? ОУПК приділює увагу тільки католицьким священикам? І це роблять ті, що покликані до виховання молодого покоління у „единомислії і братолюбії і понадконфесійності"? Подібних випадків ми мали багатенько в попередніх роках. Часом нас і преса, злегка, зачепила, але нам було прикро виносити таке перед громадянство. Ми вважали: хай на нас воно „присхне", бо сором, щоб ми, українці, себе очорнювали, та в пресі виказували наші поступки. Але ця зневага вдарила нас по живому. Це заставило нас заговорити в пресі. І це, саме, мусіло статися у століття пошани Пророка України! Шевченко сказав би до такого „єдиномислія і братолюбія":

„Суєслови, лицеміри,
Господом прокляті!"

Шевченко кров'ю писав „ГАЙДАМАКИ". Ґонта — це розпука Шевченка, це вистражданий протест українського народу проти наруги католицизму над його святощами, над його Церквою Православною. Може засудимо нищком ще й Шевченка за Ґонту?!

Брати по крові, брати по предківській вірі, брати по мучениках від княжої доби, через козацьку по сьогоднішний день, не годиться нас, українців православних, так трактувати!!! Доки будете такими методами працювати? Ми ж таки працюємо при Церквах, як вихованики, вчителі, виховуємо дітей в дусі християнському і національному! І ви хотіли нас взяти до участи у святкуванні тільки одною групою, без нашого духовенства?

Помимо цієї незаслуженої і безприкладної зневаги, ми все таки шукали способу, щоб діти Українських Шкіл при Українських Православних Церквах взяли участь у спільному святкуванні Шевченка у 100-ті роковини. Голова Української Православної Громади Св. Володимира в Торонті, п. інж. І. Янішевський, був на засіданні Відділу КУК в Торонті і вніс пропозицію, щоб у цьому році всі святкування Шевченка, і дорослих і дітей, очолював КУК, Відділ Торонто. Одначе цю пропозицію не взято до уваги у дальшій підготовці до Свята. Так само ОУПК не полагоджували справу спільного святкування із Радою Шкільною, як керівним органом Шкіл, що існують при Українських Православних Церквах на Сході Канади. На жаль, ОУПК цю Шкільну Раду ігнорує, не визнає її і до неї не звертається. Так само не визнає він і станової організації ТУПК — Товариство Українських Педагогів Канади, що льокується при Катедрі Св. Володимира.

І ще одне питання до організаторів Свята. Чи це обов'язково, щоб на святкуваннях Шевченка Українськими Школами міста Торонта зібраним хором учнів диригував греко-католицький священик? На терені міста Торонта є багато світських диригентів, які нічим не уступають отцю-диригентові. Невже це мусить бути? Чи може такими шляхами шукається співпраці і згоди з православними?

І ще хочемо заторкнути одну справу. Святкуємо століття з дня смерти Пророка України Тараса Григоровича Шевченка. У цьому році преса, реферати найбільше уваги присвячують Шевченкові-християнинові. За померлих християн моляться. Чи Шевченко, за свою любов до українського народу, негідний, щоб у століття його Похорону помолитися організовано за його праведну душу у всіх Церквах, до яких належать українці, без різниці віроісповідання? Чи організатори. Свята звернулися до священиків усіх тих Церков, щоб у неділю 12-го березня 1961 року, коли молодь і діти вшанували Шевченка Академією у світській будівлі, помолились за душу страдальника України, своїми дитячими та юними устами у Церквах? Щоб ушанувати Кобзаря всіми мислями своїми, всіми думками своїми, і всім серцем своїм, у молитві? А він писав-просив:

„Молися сину, за Вкраїну
Його замучили колись!"

Не кажемо вже спільною Панахидою всіх віровизнань, хоч і це цілком можливо з боку нас, українців православних. Про Панахиди по церквах, усіх віровизнань, не принесла вістки преса громадянству. А в Українських Православних Церквах сотні дітей і старшого громадянства молилися за душу Тараса Шевченка, за ту душу, що була положена на вівтар добра українського народу.

Узявши під увагу умовини підготовки до Шевченківського рідношкільного святкування, питаємо українське громадянство:

1) Чи бодай хоч з етичного боку редакція „Нашої Мети", — що є одним з органів Католицької Церкви, хоч до деякої міри оправдано кидає обвинувачення учителям, що працюють в Українських Школах, при Українських Православних Церквах, що вони „вороги", „національні злочинці", „законспірована організація" і закидає їм „московсько-комуністичне ненависництво?".

2) Наставляючи і читачів своїх трактувати учителів шкіл при Українських Православних Церквах так само, як їх трактує католицький орган „Наша Мета", і то в цьому році, в році вшанування великого духа Шевченка, коли мало б ся, за словами тієї ж редакційної статті, „зреалізувати між нами національну єдність — отой національно-суспільний ідеал „єдиномислія і братолюбія", що за нього Шевченко так щиро благав Господа:

„А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай і братолюбіє
пошли" —

хто властиво не допускає до єдиномислія і братолюбія?! А яке саме єдиномисліє і братолюбіє хоче зреалізувати „Наша Мета", це видно із статті „Нашої Мети" із того самого числа, із тієї самої сторінки та дати, під заголовком „ТУГА ЗАГАЛУ ХРИСТИЯН ЗА ЦЕРКОВНОЮ ЄДНІСТЮ".

Отже, справа тут сама собою стає ясна!. . .

Тепер громадянство, як пише „Наша Мета", яке нас „засудило" в національній зраді, нехай з увагою прочитає ще й цю статтю з вищеподаним заголовком та наше вияснення і застановиться, без упередження, до всіх однаково і скаже, чи „братолюбієм і єдиномислієм" керувалися тут „Наша Мета" і організатори рідношкільного Свята в поклоні Шевченкові в соту річницю з дня його смерті?

А слова редакції „Нашої Мети": „не виховуйте в атмосфері національного роз'єднання і ненависти нашої молоді", якими він звертається до нас православних учителів та цитат Шевченка:

„Схаменіться, будьте люди,
бо лихо вам буде!"

якими нас б'є „Н. Мета", повертаємо назад до „Нашої Мети" та ще й з додатком: шкода ваших трудів! Нас не візьмете туди, до чого зміряєте!

Наша постава: ми, вчителі Українських Шкіл при Українських Православних Парафіях, заявляємо публично, що ми ще з більшою відданістю, любов'ю, та посвятою, будемо працювати з нашими дітьми, допомагаючи цим батькам виховувати добрих дітей — християн, українців і горожан Канади. Заявляємо ще, що будемо твердо стояти при своїй Українській Православній Церкві, незалежній від жодного чужоземного центру. Будемо серцем і душею стояти за наших Владик, Консисторію, наш Провід церковний, за наше Священство. В цьому нам, Боже, допоможи! Закінчуємо такими словами:

„Не висохне Дніпровая вода,
Яку святив Великий Володимир,
По наших предків-християн слідах
До перемоги радісно ітимем!

Ніхто не зломить нашого хреста —
Поставлений він Богом перед нами,
Бо наша путь — велична і проста,
Бо сам Ісус Христос завжди із нами!"

Учителі Українських Шкіл при Українських Православних Церквах міста Торонта.

ЕПОХА ТРАГЕДІЇ СТАТУЙ

ПАПСЬКА „ЧИСТКА" МІЖ СВЯТИМИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

За наших часів на протязі одного десятиліття вже два рази відбулася офіційна „деградація" й усування тих статуй, що їх раніше власті наказували почитати.

По смерті комуно-большевицького диктатора Сталіна в СССР новий диктатор (після короткого володіння І. Маленкова) Хрущов „розвінчав" був Сталіна, і звелів усувати його портрети і статуї з прилюдних місць, — це була одна з відомих большевицьких „чисток".

Другий випадок „трагедії статуй" скоївся за наших днів: папа Іван XXIII у місяці квітні цього року проголосив, що Св. Юрій (Георгій) і Св. Філомена відтепер позбавляються папою святості, і папа скреслює їх з числа Святих. Це значить, що образи і статуї Св. Юрія і Св. Філомени (чи тепер уже просто: Юрія й Філомени) мають бути усунені з католицьких церков.

Вище подана ілюстрація показує, як католицький священик Joseph Boyle усуває статую Св. Філомени з церкви в Довер, Месс., ЗДА, виносячи її з вівтаря, після того, як папа скреслив Св. Філомену з числа Святих. Церква, що зображена на цій ілюстрації, досі була під іменем Св. Філомени, а тепер її перейменували на „The Most Precious Blood".

До цього часу всі католики світу, з папами включно, молилися до Св. Філомени, не знавши, що вона не є Свята, аж папа Іван XXIII відкрив їм на це очі, і виправив цю „помилку".

Поміщену світлину з переповідженими тут інформаціями про винесення статуї Св. Філомени подаємо з американського часопису „Daily News" за 21 квітня 1961 року.

ЯКОЇ ВІРИ ЧОМБЕ?

Ім'я прем'єра Катанґи (в Конґо) Чомбе стало голосним у політичному світі. Чомбе — християнин, але якого він віроісповідання?

Владика Кипріян — Єпископ Центрально-Африканської Єпархії Православної Церкви в Африці — поінформував, що „прем'єр-міністер Чомбе належить до практикуючих членів Православної Церкви" і що в Катанзі „ряд впливових осіб висловили бажання стати членами Православної Церкви", — подає інформативний орган Євангелицько-Лютеранської Церкви в Західній Німеччині журнал „Еванґеліше Вельт" з (1-го березня 1961 року).

Натомість американський православний інформативний журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (березень, 1961 рік) подає: „Речник Ватикану. . . назвав Чомбе (який убив Люмумбу) „добрим католиком". Далі, цей журнал інформує: „Провінція Катанґа, яку очолює Чомбе, недавно вигнала (з Катанґи) Архиєпископа Кипріяна, православного Ієрарха Центральної Африки".

Обидві ці інформації у справі релігії Чомбе походять з того самого часу, з березня 1961 р., і вони суперечать одна одній.

145 ЖЕРТВ КАТАСТРОФИ В КИЄВІ

Унаслідок обвалу греблі на Дніпрі 13 березня ц. р. в Києві згинуло 145 осіб, а 143 особи були покалічені. Шкоди становлять 3,700.000 рублів. Бабин Яр хотіли замулити мулом з Дніпра, але маси мулу прорвали гаті, і мул жахливою масою посунув на передмістя, заливаючи будинки.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

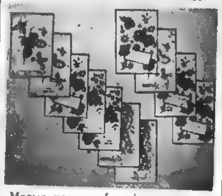

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada**

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Нарис з історії Української літургіки.

(Продовження)

„Ізвістіє Учительне" на Москві.

Требник Митрополита Петра Могили видрукуваний був року 1646-го в Києві, а 1-го січня 1647-го Митрополит упокоївся в Бозі, і не міг сам належно пустити свою велику працю по слов'янських Церквах. Але вона незабаром таки поширилася по всіх слов'янських народах. Цього ж часу, з 1646-го року почалося повстання Великого Гетьмана Богдана Хмельницького за Віру Православну та волю українського народу,[7] зрештою настала в Україні Руїна, яка тягнулася аж по 1687 рік, і вона створила умовини, що Требник Петра Могили спочатку не знайшов правильної й належної оцінки, — знайшов її пізніше.

У Москві Требник Петра Могили був прийнятий з повною пошаною, але це був час, коли там складали свого Великого Требника, який і вийшов за Патріярха Йосифа (1640—1652).

Багато Чинів Московська Церква прийняла з Требника Петра Могили, а в тому прийняла і „Ізвістіе Учительное".

Московська Церква не мала порядку в відправленні Св. Літургії, не мала й навчального підручника для цього, а тому вона ухопилася за українське „Ізвістіе Учительное" („Навчальна Відомість" чи „Наука про Св. Літургію") і запровадила його по всій своїй Церкві.

В Московській Церкві тоді скрізь панувало т. зв. „многогласіе", — в Церкві разом виголошували, читали й співали. Дяк вичитував усе своє, співці без перериву співали все своє, а Священик без перерви виголошував все своє. Творився „многогласний" хаос. І жодна боротьба з цим не давала наслідків, — його застав у Ростовській Єпархії ще Митрополит Димитрій Туптало (1702—1709)

Патріярх Йосиф поблагословив „Ізвістіе Учительне", і тільки воно внесло порядок у служенні Св. Служб в Московській Церкві.

Цебто, — українці завели порядок і єдність у Відправах Богослужб у Російській Церкві!

X.

Виправлення „Ізвістій" у Москві.

Але „Ізвістіе" було українським твором, а всі такі книжки в Москві звичайно виправляли, — виправляли в них головно мову (а особливо наголоси) на російську.

В Москві працював тоді київський Ієромонах Єпифаній Славинецький, якого викликав із Києва Патріярх Йосиф року 1650-го, — для виправлення Богослужбових Книг та для виправлення Біблії. Єпифаній Славинецький 26 літ працював у Москві, і зробив надзвичайно багато. Він переносив усе українське до Московської Церкви, і сильно підняв її. Він же звернув увагу, що „Ізвістіе Учительное" сильно потрібне для піднятя порядку Російської Церкви та для уодностайнення Відправ, і запровадив його для загального вжитку. Помер Єпифаній Славинецький у Москві року 1676-го.

Учнем Єпифанія Славинецького і його помічником був Ієромонах Чудівського московського манастиря Євфимій. Це був освічений монах, який працював „справщиком" (коректором) при московській друкарні. Ось оцьому Євфимію Єпифаній Славинецький і доручив виправити „Ізвістія" і підготовити його до друку. Євфимій помер 1705-го року.

XI.

Праця над „Ізвістієм" Ієромонаха Євфимія.

Що саме зробив Євфимій, мало можна сказати, бо не маю в своїх руках повного Требника Петра Могили, — маю його львівські скорочення 1682 і 1695 років, які подають тільки частину „Ізвістія" ще під старою назвою Тарасія Земки, його автора: „О Пресвятой и Предивной Тайні Тіла і Крови Господа нашего Ісуса Христа" (з Требника 1682 р. л. л. 49-54).

Найперше о. Євфимій виправив мову, — багато українізмів він змінив на російське. Але виправив не все, і ще й сьогодні відчуваємо деякі українізми і в новіших виданнях. Напр. Євфимій на деякі слова давав пояснення в самому тексті: „плинфа сієсть кирпичь" ст. 32 б (за виданням Джорданвілл 1954 р.), „вкус сієсть смак" 16, „матерією сієсть вещію" 16 і т. ін.

Остались невиправлені такі українські слова, як: одежди брудния 12 (російські видавці не зрозуміли слова і дали: рудния), постава, терновий сок 16 б, затхлая мука 19, часто оцет, „служба поставляется і престает" (перестає) 28 б, вино „всипав (замість улив) в Св. Чашу", і т. ін. Часті чужі слова, тоді в Росії не знані: искусство 32 б, часте слово матерія (рос. вещество, вещь). Українське Тайна тут частіше ніж Таїнство. „Церковних Молитв слушают" 38 б (замість російського: слушают церковныя Молитвы).

Видання кінчається віршем таким:

Человіком всім Правило належит,
кому что требно, всяк то да держит.
Господу славу всегда возсилая,
як твар Творця своего вовік знає.

До своїх творів додавали вірші тільки в Україні. Тут росіяни передрукували цього вірша, але по-своєму: не віршованими рядками, як оце тут, а слово за словом, як прозу.

Сам заголовок затемний, „Ізвѣстіе Учительное", цебто „Відомість Навчальна" чи „Наука", здається, наданий уже в Москві.

Українське видання цієї праці має свої стародавні власні наголоси, а Євфимій попереправляв їх на російські. Ось трохи прикладів:

„Тайна" 1646 р.:	„Ізвѣстіе" 1954 р.:
Божестве́нний	Боже́ственний
вто́рий	вторий
кро́мі	кроме́
Літу́ргія	Літургія
че́стний	честни́й
зі́ло	зело́
бо́лізнь	болє́знь
дру́гій	друго́й
прі́имет	приімет
бо́льний	больно́й
сіє (цеє)	сіє́
ну́жда	нужда́
Ко́піє	Копіє́
ше́стий	шести́й
сотво́рит	сотвори́т

І довгі десятки таких інших, — у Москві все переправили на наголос російський, видаючи, буцім то це наголос церковний. Ні, це наголос не церковнослов'янський, але чисто російський, — наголос український ближчий до церковно-слов'янського.[8]

А все таки, поза мовою, в Москві „Тайну Тіла й Крові" передрукували без змін. А що це так, ось подаю уривка з Требника Петра Могили (за львівським передруком 1682 р. л. 52 б — 53) і сучасного видання 1954 р. Правопис сучасний.

Т р е б н и к 1646 р.:

Утрию же совершая,
прилежно с умиленіем
да розмишляет, како
Господь велим уничиженіем
от Анни к Каіафе веден бисть,
і какова тамо іспитанія, лютая
томленія, заушенія, оплеванія,
наруганія же, і немилостивая
ударенія, от полунощи даже до
утра грѣх ради наших
волею претерпѣ.

Р о с і й с ь к е, 1954 р.:

Утреню же совершая,
прилежно со умиленіем
да розмишляет: како
господь велим уничиженіем от
анни к каіафе веден бисть:
і какова тамо іспитанія, лютая
томленія заушенія, оплеванія,
наруганія же, і немилостивая
ударенія от полунощи даже до
утра, грѣх ради наших
волею претерпѣ.

Як бачимо з цього прикладу, Московська Церква дослівно передрукувала український канонічний твір, широко його вживає, — і зве своїм.

За того часу в Москві піднялося було основне питання, — коли саме на Св. Літургії перетворюється хліб і вино на Тіло й Кров Христову. Католики визнають, що під час Виголосу Ієрея: „Прийміть, споживайте" та „Пийте з неї всі". Православні це відкидають, і ісповідують, що Перетворення чиниться трохи далі, під час Молитви Прикликання Духа Святого (під час Єпіклези): „Господи, Ти Пресвятого Свого Духа"... та: „І вчини хліб цей"..., „А що в Чаші цій"... та „Перетворивши Духом Твоїм Святим". Це Всеукраїнські Собори 1629 і 1640 рр. ясно зазначили, а в Москві це зазначили ще ясніше.

[7] Див. М. Іларіон: Українська Церква за час Богдана Хмельницького, Вінніпег, 1956 рік.

[8] Див. Монографію: Іларіон: Український літературний наголос, Вінніпег, 1952 р.

(Далі буде)

ДЕЩО З МИНУЛОГО

(Спомини з Інституту)

(Закінчення)

Та ось сонце заглянуло і в наше віконце, — бо оце восени 1934 року наша Церква, за старанням о. В. С. Савчука, набула свій власний будинок — близько парку Сейнт Джонс. Це вже, сказати б, була своя рідна хата, і студенти, бувши вже на третьому році науки, замешкали були тут разом з отцем-ректором С. В. Савчуком.

Тут студенти вже мали багато місця для науки, мали гарно прибрану каплицю, а важне й те, що поміж нами завжди був і сам о. ректор, тому вже більше не практикували „гімнастики", знаючи, що атлетами не будуть, а тільки священиками, хоч священикові, головно в тодішніх початках, може було б і придалося бути і атлетом у громаді. Так пройшов і четвертий рік науки в Духовній Семинарії.

Тому що останніми двома роками теологи не потребували журитися ані дровами, ані кухнею, бо все їм було готове, та й кухарка була знаменита, а нею була мама пані-добродійки Савчук, пані Найлс, тому й теологи могли більше вільного часу віддати для народньої праці в українських організаціях. По неділях вони вчили дітей Катехізиса в церкві Св. Михаїла і в соборі Св. Покрови, та їздили до нашої Церковної Громади в Трансконі.

На Різдво теологи займалися колядою, і то не тільки у Вінніпезі, але їздили навіть аж до Вайти, Толстой, Рози, Сенді Лейку і інших місцевостей ближче Вінніпегу.

У тих часах і організація нашої молоді відогравала велику ролю. При соборі Св. Покрови було зорганізовано відділ старших сумківців, що переважно складалися із самих студентів, а в управі були самі теологи. Під той час, якщо не помиляюся, були при Соборі чотири відділи: два молодші — хлопців і дівчат, а два старших — хлопців і дівчат.

Бували часи, коли всі відділи сходилися разом на збори вечорами, — і приємно було поглянути по просторій соборній залі: як то наша молодь горнулася до своєї організації! А такі сходини регулярно відбувалися раз на тиждень, і там теологи давали виклади з української історії, літератури та географії, а сумківці були тим захоплені і охоче користали з тієї науки, якої тоді не могли їм дати в державних школах, з університетами включно.

Треба, однак, пам'ятати, що й батьки за того часу більше дбали за своїх дітей, та й ними цікавилися. Вони цінили цю організацію, СУМК, бо пригадується, що на кожних зборах можна було на задніх рядах у залі побачити батьків, як вони уважно придивлялися до своїх дітей. Вони старалися і вдома вщіплювати в дітей рідну мову від дитинства; пригадується ж бо той час, як уже 25 років минало, то на таке велике число лоді, що гуртувалися при Соборі, то в старшому відділі СУМК була тільки одна така дівчина, що слабо володіла рідною мовою.

Та може найбільше праці теологи присвятили під час своїх студій у Вінніпезі в студентському гуртку „Прометей". У тих часах управа Народнього Дому дала безплатну домівку, і тут майже кожної неділі по полудні відбувалися сходини студентства; ось маючи знімку перед собою, я бачу, що в роках 1934-35 було понад 50 студентів і студенток у цьому гуртку, а рушієм праці були студенти-теологи.

Часто відбувалися дискусії, вистави, концерти і т. п., що їх приготовляв студентський гурток „Прометей" не тільки у Вінніпезі, але й на провінції.

Народня праця за того часу була оживлена, а що найважніше — студенти на зборах чи інших імпрезах розмовляли тільки своєю рідною мовою, а коли хтось приглядався збоку, то подивляв ту велику свідомість студентства.

Незабутній образ залишився в пам'яті. Одного вечора студенти сіли в автобус, — бо саме проголошений був концерт у Трансконі. А що брало участь чимале число студентів, то й майже ввесь автобус був наш. Та в той таки час поверталися з Богослуження в Соборі кілька родин-трансконців. І коли ми з ними вже опинилися на місці в Трансконі, то один з поважних громадян приступив до мене і каже, що „сьогодні вечером, коли я повертався додому в басі, думав, що я на Україні, а не в Канаді, що студенти так дорожать своєю мовою, та нею і розмовляють і співають!" І я сьогодні, пишучи ці рядки, хотів би пригадати тим усім, які того вечора їхали на концерт до Трансконі: а як же їх діти, чи й вони самі, — чи йдуть їхніми слідами?

Та вже при кінці квітня 1936 року четвертий рік науки закінчився і теологам, і декотрим студентам та студенткам університету, отже, вже настав був час, щоб покинути шкільну лавку та братися за працю за вибраним фахом.

Тому-то ті студенти з гуртка „Прометей", що ще продовжували свою науку, дня 25-го квітня 1936 року приготували в честь абсольвентів процальний вечір, що відбувся в Народньому Домі.

Маючи й тепер ось перед собою програму цієї вечірки (вона збереглася в мене), я ще й досі маю перед очима всіх тих, що того року свої студії закінчили: 9 студентів і студенток, в тому чотири теологи: Іван Гикавий, Григорій Василів, Михайло Фик і Стефан Симчич; а з університету: Ольга Продан, Соломея Угринюк, Оля Крет, Олександер Ласько і Володимир Янчинський. На цю вечірку зійшлося було багато визначних громадян міста Вінніпегу; господарем вечірки на той раз був теолог О. Мех, який одночасно студіював також і в університеті. Головну промову до студентів виголосив о. Митрат С. В. Савчук, а слово від студентів сказав Степан Симчич.

Дальше, у Хроніці, що з тієї оказії була видана для абсольвентів, були поміщені їхні знімки з короткими описами, а наприкінці зазначено було ось що:

„Студентський Кружок „Прометей", заснований в році 1927, при Інституті ім. П. Могили в Вінніпегу, цього року, так як і минулих років, не припинював своєї діяльности. Через минулих два роки кружок льокувався при Українськім Народнім Домі в Вінніпегу. До кружка належало поважне число студентів і всі по змозі працювали в користь кружка. Головою першого півріччя був п. М. Колтик, а другого півріччя був п. О. Мех. В протязі року кружок устроїв багато концертів, а саме: два в Читальні „Просвіти", один в Бруклендс, один в Трансконі, два в залі церкви Св. Михаїла, один в Українськім Православнім Соборі. Також було три дебати, в яких брали участь: в першій пп. І. Гикавий, і С. Симчич, П. Кондра і В. Янчинський.

В другій брали участь бувші члени кружка, котрі тепер на становищах, а саме: пп. І. Соломон, М. Савіцький, М. Іванчук, та І. Карасевич. В третій брали участь пп. Гр. Василів, М. Фик, П. Кондра і В. Німчук. Ще мало бути змагання між переможцями в першої і третьої дебати, та з причини тої, що іспити наближалися, змагання відложено. Крім ряду концертів та дебат, кружок устроїв пару товариських забав і саме тепер устроює привітній вечерок в честь абсольвентів.

Почесними головами кружка цього року були: Прот. С. В. Савчук, п. Мир. Стечишин та п. Т. Д. Ферлей. Члени кружка „Прометей" бажають, щоб студенти на далі задержали добру славу кружка та працювали так, як той славний „Прометей", якого ім'я цей кружок носить. За заряд: Олександер Мех — голова, Олександер Ласько — заступник голови, Михайло Строкан — секретар, Степан Симчич — касієр".

Однак цією вечіркою прощання не закінчено, бо зараз таки другого вечора (а це була неділя), о. Савчук з Добродійкою приготовили самим теологам вдруге прощальну вечірку — уже в будинку Консисторії, і туди також зійшлося було поважне число громадян, які щиро прощали цих перших у Канаді наших абсольвентів теології, і бажали їм, перш за все, щасливо підшукати собі відповідні добродійки, та щоб вони були щиро віддані для помочі своїм мужам у церковно-народній праці.

Та вже ось минає чверть століття з того часу, як бувші студенти-теологи, а тепер уже священики, знову зійшлися на заході Канади, а це о.о. Гикавий, Симчич і Василів, — вони працюють у Британській Колумбії, а четвертий — о. Фик в Едмонтоні, Алберта.

Правда, виснажлива праця, тяжкі канадські зими, турботи, а частково й невигоди полишили на них свої сліди, та все ж таки дух у них дальше такий же бадьорий, як це було 25 літ тому, коли вони при Святому Престолі під час висвяти складали святу присягу перед Богом, своєю Церквою і народом гідно й вірно служити Господу Богові й своєму українському народові тут у Канаді.

Бувший теолог.

ТОВАРИСТВО ОПІКИ НАД ДІТЬМИ ВИРІШУВАТИМЕ СПРАВУ РЕЛІГІЇ ДІТЕЙ ПРИ АДОПТАЦІЇ

Новий закон у Манітобі

Коли мати віддає свою дитину під опіку Т-ва Опіки над дітьми з правом віддати дитину на адоптацію іншим людям, то тут тільки це Товариство уповноважене вирішувати справу, в якій релігії ця дитина, коли буде адоптована, має виховуватися. Такий закон цього року введено в Манітобі.

До цього часу закон був такий, що тільки Церква, до якої мати дитини належала, мала право цю справу вирішувати. На основі цього старого закону суд не дозволив родині Галасів у Вінніпезі адоптувати дитинку, матері-католички, яка в них була на вихованні, бо ця родина протестантів, і Католицька Церква вимагала, щоб суд відібрав від Галасів ту дитинку.

Між двома Ватиканськими Соборами

Внутрішні суперечності в Католицькій Церкві між прихильниками повороту до жонатого духовенства й прихильниками римського целібату існують постійно, хоч і відбуваються скоріш тільки за кулісами, а відгомін цього внутрішнього тертя тільки час до часу прорива́ється на поверхню прилюдности. І ця проблема також може прорватися й на арені майбутнього Собору. Партія прихильників одруження священиків є, мабуть, досить сильна в Католицькій Церкві, коли ватиканські офіційні чинники вважали необхідним заговорити про це з нагоди плянованого Собору. „Ля Міссіоне Католіке" (за 31-го березня 1959 року), офіціозу Папського Інституту Закордонних Місій у Міляно, у своїй передовиці висловив „з усього свого серця надію" на те, що ця реформа (в целібаті) нарешті таки буде зроблена, і що „з уваги на важливість цієї справи вона не була б ніякою несподіванкою для Католицької Церкви". На основі цієї інформації, католицька світська преса писала, що „місії вимагають жонатого духовенства", і що вимогу дозволу дружитися священикам найбільше підкреслює римокатолицький епис. Вільгельм фан Беккум в Індонезії, та що справою потреби повороту Католицької Церкви до жонатого духовенства особливо зацікавлені католики в Німеччині і Франції.

Правда, „Ля Місіоне Католіке" (31. 3. 1959 року) писав, що Собор, можливо, тільки дияконам дасть дозвіл дружитися.[53])

Чи і як цей спір вирішиться на Соборі — це питання. Заборону священикам дружитися видав папа Григорій VII Гільдебрандт (1073-1085). Частина католиків, які внаслідок спору з папізмом на І Ватиканському Соборі (1869-70) відпали від Римської Церкви (т. зв. „старокатолики"), повернулися до жонатого духовенства. Але прихильники жонатого духовенства (такі, як епископ Вільгельм фан Беккум, провідні круги в Папському Інституті Закордонних Місій у Міляно, провідні католицькі круги Німеччини й Франції і т. д.) 1960 року прийняли до відома осторогу Ватикану — щоб вони не осмілювалися виступати проти целібату священиків. Преса ширше зацікавилася цією осторогою. Папський Синод (Малий Собор) в січні 1960 року осудив рух у Католицькій Церкві проти целібату: „Ми журимося, що деякі люди забагато говорять про те, що було б можна, а навіть — що було б корисно, якби Католицька Церква зреклася того (целібату), що сотнями років було й тепер є найдостойнішою й найчистішою славою її священства".[54])

Звичайно, Ватикан бачить, що целібат призводить священиків до такого стану, в якому Ватикан не бажає їх бачити, але ці прояви занепаду моральности Ватикан старається приборкати черговими заборонами. Отже й на папському Синоді в Римі в січні 1960 року видано черґову низку обмежень для духовенства, а при тому й для світських: 1. монахині по вулицях мають ходити тільки двійками; 2. жінки не повинні забагато політикувати; 3. священики не повинні позичати людям грошей на процевти, ані грати в карти, в гроші. вони також не повинні заходити до коршем, де є піятика, ані на політичні збори, і не повинні належати до фінансових і мистецьких організацій.[55])

Справа комуністичної загрози правдоподібно буде — безпосередньо чи посередньо — одним з важливих предметів майбутнього II Ватиканського Собору. Католицька преса 1960 року подавала: „Титулярний Архиепископ Ізмаеле Кастелляно — генеральний асистент Італійської Католицької Акції, сказав, що II Ватиканський Собор проголосить „таке урочисте натаврування комунізму — найрадикальнішої ересі всіх часів, як досі ще ніколи в Церкві не було проголошено".[56])

Відношення Ватикану до комунізму в принципі — очевидне і всім відоме, але Ватикан, здається, не має розробленої системи політичної тактики по відношенні до урядів комуністичних держав. Головно ж, коли йдеться про Советський Союз, то тут особливо складна тактична проблема, перед якою стоїть Ватикан. З одного боку, Ватикан намагається підпорядкувати собі Російську Православну Церкву, що опанувала всіх православних християн слов'янського сходу в державних межах СССР, а Патріярхат Російської Церкви ставить спротив Ватиканові.

Речник Російської Церкви в СССР епископ Нікодим — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії у грудні 1960 року заявив, що Російська Церква „сприяє кожному рухові чи жестові, що його метою є призвести до єдности між різними Християнськими Церквами", але „ця мета не може бути здійснена так довго, як довго папа Іван XXIII заздалегідь (цебто, ще перед II Ватиканським Сообором) не погодиться займатися цією справою з провідниками інших Церков як рівний з рівним".[57])

Цю свою заяву еп. Нікодим склав у Дамаску в присутності Олексія, Патріярха Московського, подорожуючого по Малій Азії, де він відвідав тамтешніх православних патріярхів. Але якщо б папа визнав рівними йому первоієрархів інших Церков, то тим самим він сам перекреслив би свої претенсії на „навертання" до Риму Православні Церкви й протестантів.

З другого боку, комуно-большевицька влада СССР принципово виступає проти всякої релігії взагалі, а в тому й проти самої Російської Православної Церкви.

У межах СССР і тих менших держав — Польща, Угорщина, Литва і ін., що є т. зв. „сателітами" Советського Союзу — є показне число католиків. Свій традиційний тактичний принцип — ніде й ніколи не підтримувати комуністів — Ватикан по 2-ій світовій війні переробив на подільний принцип, цебто надав йому відносного характеру: де Католицька Церква не має сили, там Ватикан дозволив католикам підтримувати комуністичну владу, щоб зберегти себе перед знищенням. Року 1956-го примас Польщі кардинал Стефан Вишинський визнав — за згодою Ватикану — комуністичну владу Польщі, очолену С. Гомулкою, і він та всі його римо-католицькі епископи в Польщі зобов'язалися бути лояльними до комуністичної влади цієї держави в політичних справах, і вони спеціяльним Пастирським Листом взивали католиків голосувати на комуніста С. Ґомулку, диктатора Польщі.

Року 1959-го Св. Конгреґація під проводом папи Івана XXIII видала католикам заборону голосувати на комуністів під загрозою екскомуніки, але ця заборона відноситься тільки до тих держав, що не опановані комуністичною владою, але Ватикан не заборонив католикам голосувати за комуністичну владу в комуністичних державах, — це тому, що своїм спротивом католики там наразили б себе на небезпеку, — подав вияснення неофіційний орган Ватикану „Оссерваторе делля Доменіка".[58])

[53]) The Winnipeg Free Press, 1. 4. 1959.
[54]) New York Times (27. I. 1960).

[55]) New York Times, 27. I. 1960.
[56]) Greek-Catholic World, 11. 9. 1960.
[57]) American Review of Eastern Orthodoxy, December, 1960.

[58]) Катол. український щоденник „Америка" (Філядельфія), 28. 4. 1959.

(Д. б.)

ДАНСЬКІ УЧЕНІ ДОСЛІДЖУЮТЬ „СУВОЇ МЕРТВОГО МОРЯ"

Міністр освіти Йордану, Шеік Шанкееті, ц. р. повідомив, що одна з наукових установ Данії, можливо, отримає виключне право досліджувати й публікувати ці „сувої Мертвого моря", які знаходяться в „Палестинському Музеї" в старому Єрусалимі — на території Йордану. „Палестинський Музей" засновано за кошти фундації Кокефеллера.

У науковому світі кажуть, що Вітус Тестаментум (Інститут Старого Заповіту) університету в Лейден (Голляндія) також вислав у Йордан свою археологічну комісію під проводом проф. Д. Бера (Boer). У Палестинському Музеї вже працює о. Роллян де-Во (Rolland de Vaux) і британський учений д-р Кетлін Кіньйон (Kathleen Kenyon). Д-р Джон Аллеґро з Манчестерського університету ц. р. відкрив біля Квамрам над Мертвим морем нові „сувої".

„Сувої Мертвого моря" — це звитки давніх рукописів, що відносяться до Св. Письма, і вони з біблійних часів збереглися в печерах над Мертвим морем у Палестині.

КЕННЕДІ СТВОРИВ КОМІТЕТ БОРОТЬБИ З РЕЛІГІЙНОЮ І РАСОВОЮ ДИСКРИМІНАЦІЄЮ

Комітет боротьби з релігією і расовою дискримінацією в ЗДА, що його утворив президент Дж. Кеннеді, складається з 15-х членів, а в його проводі стоять, між іншим, такі особи: міністр Абрам Рібіков (жид), монсіньйор Джордж Дж. Гиґґінс (католицький прелат), рабін Якоб Йозеф Вайнштайн і декан Френсис Б. Сейр (протестантський священик).

ПЕРЕД СОБОРОМ НА РОДОСІ
Пляни Об'єднання Вірменської і Коптійської Церков з Православієм

На Соборі, що відбудеться на острові Родос у серпні 1961 року, одною з важливіших точок нарад буде справа плянованого об'єднання Вірменської і Коптійської Церков з Православієм. Цю інформацію подав епископ Еміліян Тіміадіс — представник Константинопольського Патріярха при централі Світової Ради Церков у Женеві.

Єп. Тіміадіс окреслив заповіджений Собор терміном „Всеправославний".

В. Наконечний.

Дідусь Пилип

Що було дальше

І коли дідусь пішов, то діти вже довго через вікно заглядали, чи дідусь не йде і сіна не несе. Для дітей то була дуже важна справа.

Не минуло багато часу, як діти в один голос:

„Мамо, мамо! Дідусь вже йдуть і сіно несуть!"

Коли Пилип мав уже входити, то діти разом відчинили двері на зустріч дідусеві. А переступивши поріг, каже Пилип: „Христос народився! Славімо Його!" Та от я приніс і сіна, і свічку, а ти, Февронко, розстели сіно і постав свічку, а я вже з вами буду обідати!"

І Февронка сіна розстелила, чистим настільником накрила, положила калач, який привезли їй на Свят-Вечір, поставила свічку і каже:

„Тепер, дідусю, засвітіть свічку, і будемо обідати!"

„І почала ставити на столі дещо з того, що на Свят-Вечір їй привезли.

„Так!" говорить Пилип. „Але найперше помолімось, бо то Святе Різдво!"

І всі разом помолилися.

Коли ж Пилип сів, то зараз сіла коло нього Павлинка, і каже:

„Ви, мамо, сідайте коло дідуся з другого боку, а я буду тут сидіти"

А решта дівчат і собі в один голос:

„І ми хочемо коло дідуся сидіти!"

„Добре, добре!" каже Февронка. „І ви будете сидіти! Я посиджу трошки, а потім ви тут сядете, і так ми всі будемо коло дідуся сидіти, а дідусь коло нас".

І дівчатка заспокоїлися.

Коли вже їли, то одна дівчинка, дивлячись на свічку, каже:

„Мамо, в нас нині в хаті так, як в церкві!"

Діти на щось нове дуже вразливі, і їхня уява набирає ширини й ідеальної величности. Тепер же вони знають, що в них велике Свято, бо є і сіно, є свічка є дідусь між ними, — то хіба ж все те не надає церковної святости їхній хаті?

Дивиться Пилип, слухає, і каже до Февронки:

„Що то — діти! Пам'ятаю, як я був колись дитиною, і нині воно мені так пригадуєсь, ніби я до тих давних часів вернувся. І тому я дітей розумію і їх люблю. І вас, діточки, я люблю, бо ви добрі діти!" каже він, звернувшись до дітей.

Коли вже обід скінчився, каже Февронка:

„Не знаю, дідусю, як Вам дякувати за Вашу доброту. В мене вже таке було, що я не знала, що маю робити. Хліба в хаті вже не стає, діти голодні, я слаба, що і підвестись тяжко. І звідки мені помочи дістати? Та пригадалась мені приказка: „Де біда найбільша, там поміч Божа найблизша", і я вже твердо на Божу поміч надіялася і молилася, щоби Бог мені поміг, і Бог мою молитву вислухав.

Несподіванкою для мене було, коли Ви, дідусю, зайшли до нашої хати, бо вже довший час ніхто до нас не заходив. А то Господь прислав Вас до нас, коли нам найбільше було того треба, і яку Ви нам поміч дали і яку розраду принесли! І я певна, що коли мої діти повиростають, то будуть Вас згадувати, як Божого чоловіка і будуть другим про Вас розказувати. А я і тепер і завсігди буду уважати Вас своїм татом. Коли б не Ви, то не знаю, як нині в нас було би"...

„Ні, не мені дякуй, Февронко", каже Пилип, „але Богу Небесному, бо Він тобі поміг, а не я. Та мені ніби якийсь голос наказував тоді, щоб я до тебе зайшов, а то певно був голос Божий. Я тобі трошки поміг, та і другі добрі люди помогли, і ще поможуть, — та коби Господь дав тобі здоровля, а я тебе і твоїх дітей не забуду. Є ще добрі люди, що тобі поможуть, отже не журись, бо журба —то вже половина слабости. А де буде треба, то я буду за тебе журитися".

„Дуже дякую Вам, дідусю!" говорить Февронка. „Та от я лежала й думала, що вже Святий Йордан приходить, і я Вас вже тепер прошу, щоби Ви прийшли до нас на Вечерю, і нам буде відрадніше. А яка та Вечеря буде, то вибачите. . ."

„Добре, добре", каже Пилип, „я і без запрошення прийду, а Вечерою не журись, бо я вже про те думав. Мої тобі щось поможуть, я поможу та й добрі люди поможуть".

Слухає Февронка, і поважно задумалася, та й каже:

„Дідусю, мені вже соромно стає, що люди дають мені щобудь, як жебрачці... Та коли б я була здорова, то заробила б, чого мені треба, але в мене сили нема. Та коли Бог дасть здоровля, то зароблю і людям подякую за їх доброту".

„Ти, Февронко, про те й не думай", каже Пилип, „бо я ще не чув від людей одного лихого слова про тебе. Люди про тебе дуже добре згадують, знаючи, що ти була нездорова, і тебе жалують. Ти будь спокійна, то скорше видужаєш! А на Вечеру я прийду".

І можна доброго дідуся Пилипа розуміти, чому він цією родиною так клопочеться. Мати нездорова, діти не мають батька, коло хати нема господаря... — таке, що всю хату можна назвати сиротою.

І ще вечір не настав, як діти вже через вікно заглядали, чи дідусь не йде. А коли побачили, то яка то вже радість була! З дідусем вже все добро буде . . .

Коли ж починалася Вечеря, то знову всі молилися, а Пилип засвітив аж три свічечки, щоб хата це більша дітям церкву нагадувала.

По Вечері Пилип ще дещо дітям розказував, — як він був малим хлопцем, як ходив по свячену воду, і як на Йордан ходив щедрувати, а там і каже:

„Подякуймо Богу, що ми вже повечеряли, а ви готуйтеся йти спати, а завтра ж я вам свяченої води принесу!

Тепер же скажу вам: добраніч! — і йду додому, бо треба трошки спочити".

Другого ж дня прийшов Пилип зо свяченою водою і врочисто покропив хату, як український звичай велить, а дітям знову було дуже цікаво, бо діти всім новим, невиданим і несподіваним дуже захоплюються. А окропивши хату, Пилип ще й хрестики написав крейдою на дверях та одвірках хатніх і сінешніх, як то був звичай в усіх українців. Окроплюючи хати і всі будинки, вони виписували крейдою хрестики на всіх дверях і одвірках. Такий був обряд Водохреща української культури.

Так при допомові Пилипа та других добрих людей Февронка разом з дітьми була дуже вдоволена і Різдвом і Водохрещами.

Багато добра можуть добрі люди на світі зробити, — і другим добро зроблять, і самі будуть вдоволені.

(Далі буде)

ІНВАЗІЯ ЗАСУДЖЕНИХ НА СМЕРТЬ
ДЕСАНТ НА КУБІ

Десантні загони кубинських патріотів-кубинців, вишколені в ЗДА, удосвіта 17-го квітня зробили збройну інвазію на Кубу, щоб повалити комуністичний режим диктатора Кастра. Острів Куба знаходиться в 90-х милях від побережжя Флориди (ЗДА).

На десант цих революціонерів (самий цвіт політичних ворогів Кастра) уже чекали великі збройні сили Кастра, — чекали, точно в тому часі і в тому місці, як прибув десант, немов би домовилися одні з одними, щоб не розминутися.

Катастрофа десанту повстанців була повна: 82 особи вбитими на місці, 1000 осіб попали в полон, а в тому сотні тяжко поранених.

Щоденник „Да Виннипеґ Трибюн" (за 29. 4. 1961 р.) поінформував на основі заяв урядових чинників ЗДА, що уряд президента Кеннеді дав кубинським революціонерам проти Кастра точно таку саму допомогу, як президент Айзенгавер дав був допомогу Кастрові, щоб повалити попереднього клерикально-фашистського диктатора Батісту, — цебто, він вишколив кубинських емігрантів, озброїв їх і зорганізував десант, але в ньому не брали участі американські вояки.

Вищезгаданий щоденник інформує, що уряд ЗДА потвердив, що організацією десанту кермували урядові спеціялісти ЗДА, але між кубинськими повстанцями, як тепер показується, були Кастрові шпигуни, які заздалегідь інформували Кастра про підготову повстанської інвазії.

Преса густо заговорила про велике розчарування кубинських противників Кастра на уряд ЗДА за таке невдале приготування ним десанту, що уряд Кеннеді „не зумів передбачати" цієї катастрофи.

Як виходить, політики уряду ЗДА за часів президента Айзенгавера помогли Кастрові захватити на Кубі владу, а політики президента Кеннеді зорганізували такий десант, щоб Кастро міг знищити самий цвіт своїх противників, і щоб морально зломити ворогів Кастра на Кубі.

НОВІ НОТИ
співи до слів Т. Шевченка
Музика — Григорія Павловського:
„МОЛІТЕСЬ, БРАТІЯ, МОЛІТЕСЬ", сольо бас і фортепіян.
„ЗОРЕ МОЯ ВЕЧІРНЯЯ", жіночий квартет і фортепіян.
НА РІКАХ КРУГ ВАВИЛОНУ, хор „а капелля".
Ціна по 60 цент. за пісню.
Того ж автора Екзапостиларій на Великдень — „ТІЛОМ ЗАСНУВШИ", за Галицьким напівом, сольо з хором — Ціна 20 цент.
Видання автора. Адреса:
G. PAVLOVSKY
641 W. 113th Street — NEW YORK 25, N. Y.

ЮВІЛЕЙ 30-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

П-ВА І. і К. РУРАКІВ
Ервуд, Саск.

Дня 10-го лютого 1961 р. місцеве громадянство — родина, приятелі і знайомі — під проводом Української Православної Громади зібралися, щоб „несподіванкою" звеличати 30-ті роковини подружнього життя п-ва Івана й Катерини Руракiв.

П-во І. і К. Рураки.

Панство Рураки є членами місцевої Української Православної Громади. Пан Рурак довгі роки є діяльним провідником „4-H Club" і секретарем „Пшеничного Пулу" та передовим членом інших окружних організацій. Уся та праця, звичайно, вимагає і часу, і також фінансових вкладів, отже вона в значній мірі відтягає п-во Руракiв від їхньої праці на фармі, але вони не жалують ні часу, ні грошевих видатків на працю й жертвенність у церковній і громадській ділянці. Тому вони так добре відомі в цій околиці, як також в окрузі Годсон Бей, — отже заля, в якій відбувалася урочистість Ювілею 30-ліття подружнього життя п-ва Руракiв, була вщерть заповнена присутніми.

Це була дійсно велика „несподіванка" для Ювілятів, — а вже особливо тоді, як з-поміж великого числа присутніх вийшла родина: батько Онуфрій Рурак з Веригіна, Саск., так радісно привітав Ювілятів, а далі вітали їх Настя й Николай Ойстрик і Анна та Василь Масюки — сестри Івана Рурака, а також їхні колишні дружки і дружба: Марія та Іван Боднарики, і друга дружка — Марія Ойстрик з мужем Петром, — усі з Веригіна. Від брата Михайла Рурака з Вінніпеґу Ювілятам доручено картку з поздоровленням. Приїхав син Володимир з жінкою й діточками з Кренбирі Портедж. Другий син, Орест, з жінкою і донькою з Квебеку прислали своїм родичам телеграфічне поздоровлення.

У Ювілятів є ще вдома два надійні сини, Данило і Євген, та одна дочка — Єлисавета.

З нагоди цієї урочистості проведено збірку — в сумі 15 дол., з чого 4.50 дол. на клішу, а 10.50 дол. на „Вістник".

Щира подяка Жертводавцям, а Ювілятам бажаємо многих літ!

Гість.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ А. і І. МАКАРІВ
Едмонтон, Алберта.

День 11-го березня 1961 р. залишиться в глибокі пам'яті п-ва Анни й Івана Макарів з нагоди 25-ліття їхнього подружжя.

У цей день зібралося в церковній залі велике число родини, приятелів та знайомих, щоб поздоровити їх з їхнім 25-літтям подружжя, а також побажати їм усього найкращого в майбутньому.

При вході в залю першими привітали їх діти: сини Богдан і Данило, а дочка Петруся заквітчала свого тата й маму букетами квітів; усі присутні заспівали їм „Многії літа"; о. Крищук провів їх до головного стола разом з дружбами й дружками — з тими самими, що дружбили 25 літ тому; о. Крищук був господарем цього вечора.

Після молитви дружба п. Теленко підніс Ювілятам тост, опісля споживали смачну вечерю, що була приготована родиною Ювілятів.

Після вечері о. Крищук розказав про родину Ювілятів, п-ва Макарів. Родина Івана й Анни Макарів складається з трьох дітей: два сини, які студіюють тепер в Албертійському університеті, і дочка Петруся, яка з успіхом закінчила курс гри на скрипці. Усі вони відзначаються добрими прикметами. Ось недавно тут заснувалася наша нова, четверта з ряду, в Едмонтоні церковна парафія, і п. Іван Макар є в ній вибраний заступником голови управи, він щиро працює для збільшення членів цієї Громади.

Господар урочистості запросив ще кількох промовців, які висказували свою любов, та бажали всього найкращого в житті Ювілятів.

При кінці о. Крищук попросив присутніх зложити дар на пресовий фонд „Вістника", щоб задокументувати цей Ювілей і одночасно помогти нашій пресі. Зібрано $24.10, за що складаю щиру подяку Жертводавцям.

М. С. Фербей.

ДІЛО ГІДНЕ НАСЛІДУВАННЯ
Айтуна, Саск.

У Великий Піст місцевий парох Округи Айтуна, Саск. о. П. Зубріцький звернувся до дітей Недільної Школи, як і до їхніх родичів, щоб під час Великого Посту діти Недільної Школи склали від себе дар бідним українським православним дітям, що перебувають на скитальщині в західній Европі. Отож, діти, родичі яких вірують у Бога і люблять ближнього свого і ділом, а не самим словом, відгукнулися на заклик о. Пароха, і склали свої пожертви, а імми є слідуючі:

Айтуна, Саск. Громада Св. Тройці. Люба Зубріцька $3.00. По одному дол.: М. Березюк, О. Чайка, М. Булич, Іван Самець, Д. Самець, Р. Самець, А. Мачула, Т. Павлюст, Іванна Мартенюк, А. Мартинюк, Д. Мартинюк, Д. Мартинюк, Данило Мартинюк, Д. Кривий, М. Давидюк. **Разом $18.00.**

Малвил, Саск. Громада Св. Покрови: По одному дол.: Х. Вівчар, С. Вівчар, Б. Вівчар, Я. Паньків, М. Стриковський, Л. Пилипов, Л. Козакевич, Є. Галик, А. Юзик, С. Юзик, П. Юзик, Р. Юзик, Д. Петрів, А. Прокопець, Н. Віндзяк, Д. В. Благий, Р. Головачук, Р. Бика, Б. Паньків, М. Юзик

Разом: $20.00.

Гудів, Саск. Громада Св. Духа: По одному дол.: Р. Григорів, Рузя Григорів, М. Скоробогач, Л. Паньків, Г. Паньків, Г. Щур, Д. Щур, В. Скоробагач, Є. Козій. **Разом $9.00.**

Фенвуд, Саск. Громада Св. Петра й Павла. По одному дол.: Є. Савчин, Д. Г. Савчин. **Разом: $2.00.**

Йорктон, Саск.: пані Домна Рудачек склала від себе $5.00.

Усім Вам, Діточки й Родичі, що склали цей Великопісний дар бідним дітям, які перебувають на скитальщині, щира подяка від мене, Вашого о. Пароха, а Бог Милосердний невидимо винагородить Вас усіх сторицею!

о. П. Зубріцький.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ПАСЕЧКА
Гемилтон, Онт.

У вівторок 11 квітня 1961 року в лікарні Дженерал у Гемилтоні, Онт., упокоївся в Бозі Григорій Пасечка, проживши 74 роки.

Покійний народився 1887 року в Галичині, в селі Шипівці, повіт Заліщики. У Канаду він прибув 1909 року й поселився в Гемилтоні, де й провів усе своє життя. Року 1913-го він одружився з Магдалиною Диривінчук. Покійний працював у підприємстві Інтернешонал Гарвестер Компані до 1953 року, а після цього був на відпочинку. Покійний залишив по собі дружину та дочку Софію, замужню за Николою Свидовецьким.

Величавий Похорон відбувся в четвер 13 квітня 1961 р. з української православної церкви Св. Володимира в Гемилтоні.

Покійний був доброю людиною і одним з українських піонерів у Гемилтоні, отже й багато знайомих та приятелів прибули віддати останній поклін Покійному.

Похоронні Відправи відслужив ВПреп. о. Прот. В. Федак, а дяком був п. Богдан Радиш. У своєму прощальному слові о. Василь Федак підкреслив великі заслуги піонерів для Канади, як також і для свого рідного народу.

Після Похорону відбулися в парафіяльній залі поминки, на які прибуло велике число людей. На поминках о. Василь Федак зробив заклик до присутніх скласти пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному. Усі присутні відгукнулися на заклик о. Пароха й склали поважну суму.

Оплакують Покійного: дружина Магдалина, дочка Софія Свидовецька з мужем Николою і сестра Марія Киба з мужем Іваном.

Жертвували: по $5.00: Магдалина Пасечка, Микола й Софія Свидовецькі і Наум Свидовецький; по $2.00: Петро Панчішик, Павло Деревинчук, Іван Панчішик, Іван Ткачик, Іван Менюк, Матвій Дідурик, Митро Деревичук, Д. Леськів; по $1.00: Петро Панчішик, Николай Пелепюк, М. Деревинчук, Федір Деревинчук, пані Киба, Іван і Марія Деревій, Йосиф і Марія Дерії, Петро і Варвара Логин, Софія Кривошенко, Єва Басіста, Стефан Мельник, пані Доца, пані Смит, пані Світальська, пані Левчук, пані Підсадна, Дж. Паралісу, Юстина Савчук, Селій Дудар, З. Калинюк, Алекс. Гуцуляк, М. Будник, Теодор Олексюк, Катерина Слотюк; по $0.50: пані Греґлевич, пані Стецик, пані Скорпин, пані Антонюк, Н. Волещук, пані Караїм, пані Чернищук, Ілля Мойсюк, пані Криворучко; по $0.25: пані Шевчук, пані Морґен.

З цього приділено: на „Вістник" $10.00; на „Український Голос" $10.00; на журнал „Промінь" $10.00; на Церкву $22.22; на клішу $5.00; пересилка $0.57.

Жертводавцям щира подяка, а покійного батька, мужа й брата Григорія нехай Милосердний Господь прийме в Царство Небесне!

Спи, Дорогий Брате Григорію, по довгих земних трудах, а канадська земля нехай буде Тобі легкою!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО ПІДВЕРБЕЦЬКИЙ
Ошава, Онтеріо

Сумно продзвонили дзвони в українській православній церкві Св. Івана в Ошаві, коли сповістили, що між живими вже не стало енергійного і працьовитого мужа й батька та ревного працівника парафії, бл. п. Петра Підвербецького. Його смерть тяжко засмутила всіх, що любили його. По важкій операції в лікарні в Торонті бл. п. Петро вже тижнями припадав на здоров'ї і вкінці було Богові вгодно покликати його до Себе — туди, де немає ні болю, ні журби, ні зітхання, — а життя вічне.

Бл. п. Петро народився у Норт Бетлфорд, Саск., 12-го травня 1912 року, і одружився в тій самій місцевості з Юлією з роду Ковальських. Прибувши з своєю родиною до Ошави 20 років тому, він 19 літ працював тут в автомобільній фабриці „Дженерал Моторс" в Ошаві.

По собі він залишає в глибокому смутку дружину Юлію, трьох синів: Ореста, Мориса і Ронія, та одного внука — Елена. З ближчої рідні Покійний залишає дві сестри — Параску й Анну, три брати — Фредріка, Давида та Стефана, у Виткові, Саск., залишає тестя й тещу п-во М. та І. Ковальських, прідних лядьків (вуйків) — Олексу Підвербецького в Солборі Онтеріо, та Василя Підвербецького в Торонто, Онтеріо

За життя бл. п. Петро Підвербецький був діяльним у Церковній Громаді, де він довгі роки в управі Громади був скарбником. Він брав на себе ще й додаткові обов'язки, очолюючи Кредитову Спілку при Парафії.

Працю Покійного досить належно оцінили всі, доказом чого була хоч би й та велика маса людей, що прийшли віддати йому пошану під час Похоронних Відправ, та сотні чудових вінків живих квітів, що принеслу з собою вірні.

Похоронні Відправи служив Всеч. о. Дмитро Лучак. Похорон відбувся з місцевої церкви Св. Івана і тіло похоронено на цвинтарі Мовнт Лон в Ошаві. На могилі прощальні промови виголосили Всеч. о. Д. Лучак та п. Дмитро Шелегон від Робітничого Союзу та Кредитової Спілки. На Похорон приїхав брат Давид із Принц Алберт. Саск. На поминальному обіді в домі Покійного ближні та родина зложили на „Вістник" пожертву в сумі $7.50.

Спи, Дорогий Батьку, Муже та Брате, сном спокійним, де праведні спочивають!

Вічна Тобі Пам'ять!

Твій Друг.

БЛ. П. ЄЛИСАВЕТА ІВАЩУК
Брудергайм-Ярослав, Алта.

У четвер 2-го лютого ц. р. в лікарні „Арчер Меморіял Госпітал" в Лемонті після народження сина попрощалася з цим світом бл. п. Єлисавета Іващук, проживши 38 років.

Бл. п. Єлисавета Іващук.

Покійна народилася 18-го листопада 1923 року в Егремонт, Алберта. Там вона зросла й 1945 року одружилася з п. Андрієм Кучаном, з яким прожила 12 років. Це подружжя Господь поблагословив одною донечкою Лесею, яку вони гарно виховали.

1958 року Єлисавета одружується з п. Чарлом Іващуком, з яким вона прожила 2 роки й 8 місяців, залишаючи сина Даніїла-Мирослава-Олександра та донечку Лесю. Бл. п. Єлисавета належала до Української Греко-Православної Церкви Святого Димитрія в Брудергаймі-Ярославі. Тут вона, як сестриня, брала ділъну участь у всіх ділянках церковно-громадського життя а також любила співати всі Богослужби, на які ніколи не спізнювалася та не пропускала їх з своїм чоловіком і донечкою. Не тільки в Брудергаймі-Ярославі, а й у сусідніх Громадах, де знала, що Служба Божа відправляється, і так вона з своїм чоловіком і донечкою брала участь у Богослуженні та співі

Дня 6-го лютого ввечері в парафіяльному Народньому Домі, при великому здвизі людей, Настоятель Свято-Димитріївської Церкви о. Ігумен Олександер Щербань відправив Парастаса та сказав змістовне слово на тему „Щасливі ті, що вмирають у Господі".

На другий день, при великому здвизі близьких та далеких приятелів, та рідних, тіло Покійної перенесено з парафіяльної залі до церкви Св. Димитрія. На порозі церкви зустрів Всеч. о. Остап Фляк, який прибув принести свої молитви за добре йому знану побожну Єлисавету Іващук. Церква не могла вмістити всіх вірних, а тому багато слухали Службу Божу на дворі, де, на щастя, була тепла погода По Євангелії Всеч. о. Остап Фляк сказав до вірних слово про „воскресіння дочки Яіра", в якому глибоко вияснив про повернення Духа її.

Перед „Останнім Цілуванням" прощав Покійну Настоятель Свято-Димитріївської церкви о. Ігумен Олександер Щербань, і він підкреслив велику любов Покійної до рідної Церкви, та відмітив її примірне виховання донечки в церковно-національному дусі і подякував за всі труди її для Церкви. Покійна з своїм чоловіком, якиий є дяком у місцевій церкві, були жертвенні на всі потреби церковні й національні. Вона належала до тих, що не закопують своїх талантів, і тому так багато людей прийшли попрощати її. Вона дбала про освіту донечки, посилаючи її до Рідної й Недільної шкіл; вона не занедбувала читати рідну пресу — „Український Голос", „Вістник" і „Промінь". Коротко кажучи, зо смертю бл. п. Єлисавети Іващук відійшла у вічність примірна мама, свідома українка, побожна й щира християнка та добра сусідка і приятелька своїх ближніх.

По Похороні відбувся в парафіяльному Народньому Домі поминальний обід, де засідали за столи чотири рази, а на 40-й день по Богослуженні і поминальному обіді було зібрано датки на пресу, яку любила читати Покійна. Збірка принесла $25.35 центів, з яких розподілено: на „Український Голос" $5.00, на „Промінь" $5.00 і на „Вістник" $15.00, з яких $4.50 на виробленя кліші, а 35 центів поштові розходи.

Покійна залишила в глибокому смутку свого мужа — Чарла, донечку Лесю, сина Даніїла-Мирослава-Олександра, тата — Йосифа, маму Марію, трьох братів: Михаила, Василя Йосифа, і сестру Євгенію, ближчу й дальшу родину та багато приятелів і знайомих.

Вічна Тобі Пам'ять, та ми Тебе не забудемо у своїх молитвах!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті по втраті нашої доброї жінки й мами, складаємо сердечну подяку Настоятелеві Свято-Димитріївської церкви, ВПреп. о. Ігуменові О. Щербаню, Всеч. о. Остапові Фляку за Похоронні Відправи та щирі промови й слова потіхи. Щиро дякуємо дякові й хористам та всім, хто взяв участь у Похороні та потішали нас в смутку. Наша тепла подяка всім Сестрицям і жінкам, що приготовили поминальний обід. Нехай Господь Бог усіх Вас винагородить сторицею!

Горем прибиті:

Муж Чарл, донечка Леся, син Даніїл-Мирослав-Олександер.

БЛ. П. ІВАН СОРОХАН
Вінніпеґ, Ман.

У четвер 16-го березня ц. р. рознеслася сумна вістка, що в лікарні Св. Боніфатія помер Іван Сорохан. Ця цілком несподівана вістка сильно приголомшила не тільки родину Покійника, але й всю Громаду Св. Архистратига Михаїла, якої членом був він майже від самих початків її існування, та всіх, що його знали. Трудно було повірити, що ця кремезна, здорова й житерадісна людина так скоро відійшла з цього світу! Повідомляли одні других, і трудно було переконати когось про цю сумну дійсність. Кожне казало: Як? Хто? Не може бути! У неділю бо рано був він, як звичайно, в церкві, по полудні був на зборах Братства, а ввечері на Святі Шевченка ще збирав добровільні датки на Церкву та ще й прижартовував. У вівторок дістав малий вибух крові, а в середу по вечері наступив другий, сильніший вибух, і Покійний втратив майже кров. Узяли його скоро до лікарні, зробили перелив крові, але він вже не прийшов до пам'яті, і о 1-й годині ночі віддав Богові духа.

Бл. п. Іван Сорохан народився 3-го липня 1894 р. в селі Вилавче, повіт Вашківці, Буковина, Україна. У Канаду приїхав 1912 р. і поселився в Брендоні. Там одружився 1913 р. з Марією Бабій і прожили вони там два роки. Потім перейшли вони напостійне до Вінніпеґу. Перші роки їх подружнього життя були дуже тяжкі, але вони дбали працювали, жили тверезо й ощадно, і Господь поблагословив їх достатком і кращим життям.

Покійного оплакують: дружина Марія, дві доньки, Ольга, замужня Вайдман у Вінніпезі, і Павліна Бенестер у Трансконі, та дві внучки, а також дві сестри в Краю: Єлена в с. Вилавче і Евфрозіна в с. Драчинці та дядько (вуйко) Василь Колотило у Вінніпезі.

Не тільки дружина втратила зо смертю Покійника свого найщирішого і найвірнішого друга, а діти втратили батька і внучки — улюбленого дідуся, але й Громада Св. Михаїла втратила одного з найкращих своїх членів і найревніших працівників. У теперішньому часі дуже мало таких людей, як був Іван Сорохан; він глибоко був релігійним чоловіком, і не було такої неділі, чи свята, щоб він з дружиною не був у церкві. Він надзвичайно любив свою церкву і дбав про неї може більше, чим про свою власну особисту господарку. Був часто він членом управи Церковної Громади, а послідні три роки — її фінансовим секретарем. Він сильно радів кожним центом, що прибував до церковної каси, а тільки дуже нерадо зустрічав ті справи, коли треба було наражувати Громаду на видатки, отже, коли приходилося щонебудь заплатити, то він охоче полагоджував церковні справи з поодинокими підприємствами особисто, щоб зискати хочби й маленьку

знижку для Парафії.

За його ревну працю вся Громада його дуже любила й шанувала, і тепер вона дуже-дуже жалує за ним, і тому старалася якнайкраще віддати йому послідню прислугу й пошану й якнайбільше звеличати його Похорон.

У п'ятницю ввечері відслужив о. Парох Панахиду в похоронному заведенні Завідовського, гарно й зворушливо співав парафіяльний хор під проводом панни Ольги Дмитрової, а людей було так багато, що не тільки заля, де лежало тіло, але й коридор і сіни були битком набиті так, що хористи тільки з трудом пропхалися до залі.

У суботу служили Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук і парох Прот. Ґорґіца. Обидва священики виголосили глибокозмістовні проповіді. Знову було багато людей, з яких може тільки половина помістилася в церкві. При Послідньому Цілуванні було зібрано на Нев'янучий Вінок Покійному певну суму, яку віддано на місцеву церкву.

На цвинтар Всіх Святих супроводили Покійника понад 50 авт. По Похороні родина запросила учасників Похорону на перекуску до церковної залі. Пані Сорохан пожертвувала на українську пресу $15.00.

Спи спокійно Дорогий Брате Іване, а Твоя дружина, діти, внуки і вся Громада збережуть про Тебе назавжди якнайкращу память!

С. Е. Ґ.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку Високопреподобним отцям: Протопресвітерові Д-р С. В. Савчукові й Прот. Е. Ґорґіці за підправу Заупокійних Богослужб по нашому дорогому мужеві, батькові й дідусеві, за їх гарні потішаючі проповіді, а зокрема ще Високопреп. о. Д-р Савчукові за прочитання молитви при смерті Покійника. Дякуємо щиро Парафіяльному Хорові, дякові п. П. Калушці та всім, що щирими словами прощали Покійника, а саме: п. В. Савчук від Церковної Громади, п. П. Фещук від Братства Св. Михаїла (старших), п. О. Палиброда від Братства Св. Михаїла (молодших). Щиро дякуємо Церковній Громаді, що причинилася до звеличання Похорону, всім, що послужили нам своїми автами, всім, що розважали нас у нашому тяжкому смутку, та всім учасникам Похорону! Хай Господь нагородить усіх стократно!

Марія Сорохан,
діти й внуки.

БЛ. П. АНТІН КОВАЛЬЧУК
Овкборн, Ман.

У пятницю 17-го березня ц. р. розійшлася сумна вістка, що помер на удар серця Антін Ковальчук, на 71 році життя.

Антін Ковальчук народився 14 червня 1889 року в селі Бичківці Чортківського повіту, у родині Яська і Олени Ковальчук з роду Слоїк.

Молоді літа проживає в рідному селі, займаючись шевством і музикою; одружується 1913 року з Анною Панчук, жило молоде подружжя не довго живе разом, бо задумали вони шукати собі кращої долі.

Отже молодий Антін лишає свою дружину і їде до Канади — року 1914-го, та й приїжджає до брата Петра в Нудайл і тут тяжко працює через 7 літ, бо війна змусила, щоб так воно було. Робив він, як наймит, у фармерів коло Нудайл і Бесвуд, а 1921 року спроваджує з краю свою дружину і дочку Анастазію, і тоді замешкали вони в околиці Овкборн та й займалися фармерством, а Антін також був музикою, не одне весілля й забава відбулися, де він брав участь.

У році 1948 вони перебираються до містечка Овкборн на відпочинок, але вже не надовго.

Року 1952-го вмирає їхній син Іван, що був учителем.

Покійний був добрим і свідомим чоловіком; він був вірним Української Греко-Православної Церкви і старшим братчиком місцевої церкви через послідні роки аж до смерті, був членом Українського Народнього Дому і через довгі роки членом його управи, також був передплатником через довгі роки „Укр. Голосу" , „Вістника".

У релігійному й національному дусі нашої рідної Церкви він виховував своїх дітей, і вони є членами своєї церкви та Народнього Дому. Отже наша околиця тратить доброго члена, а дружина й діти тратять доброго мужа й батька.

Покійний лишає у смутку дружину Анну, і синів — Михаїла в Овкборн, Миколу і Володимира у Лондоні, Онт., і Славка, бувшого вчителя в Томпсон Ман. та дочки — Анастазію Кушловську у Лондоні, Онт., і Марію Коваль у Овкборні, і 13 внуків.

У понеділок ввечері відбулася Панахида, яку відправили місцевий о. Мельничук і о. Кулiш з Вайти, з дяками під проводом М. Матіешина. Похоронні Відправи відбулися 21-го березня: ранком — Панахида в Українському Народньому Домі і прощання, — служив о. Мельничук; а після того взяли тіло Покійного до церкви, де відбулася Служба Божа при великій участі людей. При Посліднім Цілуванні зібрали на Нев'янучий Вінок на Катедру у Вінніпезі й на місцеву церкву $57.50, з чого половину вислали на Катедру у Вінніпезі. Жертводавцям щира подяка!

Велика валка авт їхала на цвинтар за Покійним. Покійного Антона похоронено на місцевому цвинтарі.

Опісля родина запросила присутніх до Українського Народнього Дому на перекуску, яку приготовило Жіноче Товариство.

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого мужа, тата й діда Антона Ковальчука, складаємо щиру подяку Всеч. о. Кулішеві і Всеч. о. Мельничукові за Похоронні Відправи та щирі промови; дякам М. Матіешину, І. Пелишкові і С. Сторожукові — за дяківство; п.п. Хористам — за спів під час Похорону; всім сусідам і приятелям — що потішили нас у нашому горі; Жіночому Т-ству — за приготування поминальних перекусок і обіду. Дякуємо всім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць віддати останню прислугу дорогому мужеві, батькові й дідові.

Дружина **Анна,** діти: **Михаїл, Микола, Володимир, Славко, Анастазія і Марія,** та **внуки.**

БЛ. П. АННА ОЛІЙНИК
Ґудів, Саск.

У п'ятницю ввечері 24-го березня 1961 року о годині 6.45 в нещасливому випадку відійшла у вічність бл. п. Анна Олійник з дому Харандюк в Йонгставн, Огайо.

Того вечора бл. п. Анна вийшла була з хати свого сина, о. Василія Олійника, і переходила через дорогу, ідучи до церкви на Вечірню Постову Молитву, як наїхало авто і на очах її сина о. Василія бл. п. Анна була на місті забита 21-річним юнаком — водієм авта.

Бл. п. Анна народилася 1889 р. в селі Явниця, Станиславівського повіту в Галичині.

Року 1905-го вона прибула в Канаду з своїми родичами, і вони поселилися в околиці Айтуна, Саск. 1908 року вона одружилася з Іваном Олійником (тепер уже покійний) і вони жили в околиці Ґудів, Саск. 26-го жовтня 1960 року помирає її чоловік бл. п. Іван Олійник. Після чого бл. п. Анна тимчасово лишає Ґудів, Саск., і їде до своїх дітей до Гемилтону, Онт., а згодом — до свого сина о. Василія Олійника в Америку, в місто Йонґставн, Огайо, де і постигла її трагічна смерть.

Бл. п. Анна була доброю матір'ю, доброю дружиною, лагідної вдачі та побожною християнкою, і завжди дякувала Богу, що її син, о. Василій, служить Богові своєму народові у Святій Православній Церкві.

Похоронні Відправи бл. п. Анни відбулися в Парафії її сина о. Василія Олійника в Йонґставні, Огайо. 25-го березня відправилася Велика Панахида в похоронному заведенні, — відправляв о. Іван Заяць. 26-го березня о 3-ій годині по обіді знову відправлено Панахиду в церкві, правили три о.о. Духовні. 27-го березня відбувся Похорон зо Службою Божою, — правили 7-ох о.о. Духовних Деканату Пен-Огайо, співав хор місцевої Парафії Свв. Петра й Павла. Під час Похоронних Відправ було багато молящих, і всі глибоко співчували о. Василієві та всій родині Небіжки з приводу втрати їхньої мами в їхньому місті, далеко її дому — Ґудів, Саск., де Небіжка прожила довгі роки. Того ж дня, 27-го березня, після Похорону в Парафії її сина о. Василія, тлінні останки бл. п. Анни відвезено до залізничої станції, звідки попроваджено до Канади в Ґудів, Саск.

На Похороні в Йонґставн, Огайо, були присутні діти Небіжки: о. Василій з родиною та доньки з Гемилтону, Онт.: Марія Ткач з чоловіком і дітьми, Анна Ткач, Ольга Галюк і Олена Пруська. У середу 29-го березня тлінні останки бл. п. Анни прибули в Ґудів, Саск., і того ж вечора було відправлено Велику Панахиду в Українськім Народнім Домі місцевим парохом о. П. Зубріцьким, дяками були п. І. Кузій з Айтуни і п. Іван Любий з Ґудова, Саск., в присутності великого числа молящих. У четвер 30-го березня відбувся Похорон зо Службою Божою в місцевій Українській Греко-Православній Церкві Св. Духа в Ґудові, Саск., у присутності великого числа молящих, — як місцевих, так і з дальших околиць, та дітей з околиці Ґудова, й дальшої родини. Покійної. Під час Похорону дяками були ті ж самі, що й на Панахиді. Під час Похорону о. Парох у своєму слові оповів про життя Небіжки та про її трагічну смерть, що настала на очах її сина о. Василія; при тому о. Парох звернувся до присутніх з такими словами: „Коли ви берете керівницю авта у свої руки, то згадайте Ім'я Бога, і не забувайте, що ви їдете автом, а не биками. Бо бл. п. Анна трагічною смертю відходить у вічність через неуважну їзду молодого хлопця, який напевно не думав про Бога, як сідав за керівницю авта"!

Небіжка залишила в смутку 7 доньок з чоловіками, 3 сини з дружинами, 40 онуків, 4 правнуки, 2 сестрі, 2 брати, дальшу родину, приятелів, та свою любу Громаду в Ґудові, Саск., якої Небіжка була доброю членкинею.

На заклик о. Пароха присутні склали на Нев'янучий Вінок $51.16, з чого призначено на Прес. Фонд: „Вістника" $5.50, а на вироблення кліші $4.50.

Усім Жертводавцям щире спасибі!

Тлінні останки бл. п. Анни спочили на місцевому парафіяльному цвинтарі в Ґудові, Саск., рядом з її небіжчиком чоловіком Іваном.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину Небіжки, а бл. п. Анну нехай прийме в Свої Небесні Оселі!

Вічна Їй Пам'ять!

о. П. З.

БЛ. П. ЙОСИФ ҐОЛЬКО
Стрий, Алберта

У суботу 25 березня відійшов на вічний спочинок піонер і батько Йосиф Ґолько на 86 році життя.

Бл. п. Йосиф Ґолько.

Покійний народився 1875 року в селі Яструбичі, повіт Сокаль, в Галичині. Відбувши військову службу, Покійний одружився з Марією з дому Крук. Побачивши, що нема на чому „ґаздувати" в рідному Краю, Покійний оставив дружину й родину, і 1903 року виїхав шукати кращої долі в Канаді. Прибувши в Канаду, працював по різних роботах, найбільше при будові нових доріг. Заробивши трохи грошей, 1908 р. вернувся до рідного Краю; але там уже довго не був: того самого року (1908) бере дружину та дружинину родину і виїздить вдруге в Канаду. Тут вони осіли на гомстедах в околиці Стрия. На початку треба було тяжко працювати, але життя було веселе, бо була воля.

Покійний Йосиф був веселої вдачі і дуже згідливий зо своїми сусідами — всі його любили.

Покійний знав дяківство, якого навчився ще в старому Краю, то ж при відновленні рідної Української Православної Церкви Православна Громада в Стрию в його особі мала свого дяка. Покійний ніколи не прийняв винагородження за свою обслугу Громади; служив щиро своїй рідній Церкві, був жертвенний не лише для Церкви, але й на другі українські справи, — передплачував „Вістник" і „Український Голос".

Господь послав їм 3-ох синів; найстарший, Володимир, служив у канадській армії під час 2-ої світової війни і загинув на фронті в Европі. Другий син, Стефан, фармерує на власній фармі в околиці Тірієн. Наймолодший, Іван, фармерує на батьківщині, а при ньому живе мама і жив покійний батько. Сини Покійного виховані в релігійному і національному дусі, і так само виховують своїх дітей.

У середу ввечері 29 березня місцевий парох о. П. Сацевич відслужив Панахиду в Народньому Домі; там було тіло Покійного. У четвер рано тіло перенесено до церкви, де о. Парох відслужив Похоронну Відправу; дяками були П. Мороз із Смокі Лейк, Д. Панас із Спеден і І. Бойчук з Ґлендон. По Службі Божій о. Парох зворушливо прощав Покійного від себе, від Громади і родини Покійного, як зразкового християнина і доброго члена Української Православної Церкви. Під час Послідного Цілування о. Парох попросив присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному. Присутні зложили 32 доляри і 50 центів.

Покійний лишив у великому смутку дружину Марію, двох синів і їх дружин і 6 онуків.

Покійного поховано на Православному Цвинтарі в Стрию. По Похороні родина Покійного запросила всіх присутніх на обід до Народнього Дому. На обіді присутні склали 32 доляри і 50 центів на нашу пресу: 15 дол. на „Вістник" і клішу, 7 дол. і 50 ц. на „Український Голос", 10 дол на Інститут Св. Івана в Ґдмонтоні.

Усім Жертводавцям щира подяка!

Покійному Йосифові Вічна Пам'ять!

Сусід.

ПОДЯКА

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого тата й діда бл. п. Йосифа Ґолька, складаємо сердечну подяку Всеч. о. Парохові П. Сацевичеві і дякам за Похоронні Відправи. Дякуємо похоронному заведенню „Парк Меморіял". Щире спасибі всім учасникам Похорону, що приїхали з дальших околиць віддати послідню прислугу нашому дорогому татові. Нехай Вас усіх Бог нагородить сторицею!

Дружина, сини,
невістки й онуки.

БЛ. П. ҐЕОРҐІЙ ПОБЕРЕЖНИК
Інсінґер (гай вей), Саск.

У Великодню Пятницю 7-го квітня ц. р. в йорктонській лікарні відійшов у вічність на 60 році свого життя бл. п. Ґеорґій Побережник.

Покійний народився в околиці Інсінґер, тут ходив до школи, тут і господарив аж до смерти.

Покійний полишив у глибокому смутку свою дружину Анну і восьмеро дітей: Івана, Розалію, Григорія, Домку, Орисю, Алберта, Олену і Берніса, та 8 внуків.

Похорон відбувся у Світлий Вівторок 11-го квітня при великому здвизі народу. На зазив о. М. Коленича, присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному при послідним цілуванні, і з того призначено $3.00 на „Вістник".

Усім щира подяка за пожертви, а покійного бл. п. Ґеорґія Побережника нехай Господь прийме до Себе.

о. М. К.

ЗБІРКА НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦ — 1961.

(Докінчення)

Округ Йорктон, Саск.
Парох: о. В. Бойчук.

Йорктон, Саск.	71.10	
Врокстон, Саск.	15.05	
Райн, Саск.	12.04	
Ґорліц, Саск.	11.10	109.29
Округ — Радвей, Алта.		
Парох: о. О. Фляк.		
Торгилд	4.25	
Радвей	9 20	
Редвотер	15.00	
Еґрімонт	8.50	
Федора	6.00	
Нюбрук	4.75	
Васетна	5.60	
Округ — Під-Вінніпеґ.		
Транскона — о. Т. Ковалишин	13.30	
Кенора, Онт. — о. Іг. І. Скакальський	27.60	
Тиндалл — о. Т. Ковалишин	6.60	
Поплар Парк — о. С. Ярмусь	10.25	
Брендон — о. Іг. І. Скакальський	11.75	69.40
Округ — Форт Френсис, Онт.		
Парох: о. О. Кравченко.		
Форт Френсис	24.15	
Рейні Ривер	4.10	
Атікокан	20.55	48.80
Округ — Ниаґара Фоллс, Онт.		
Парох: о. Ю. Ференсів.		
Велленд	3.50	
Ниаґара Фоллс	2.35	5.85
Округ — Ту Гиллс, Алта.		
Парох: о. Тетеренко.		
Ту Гиллс	14.55	
Кейлленд	7.58	
Бришлей	3.05	
Шепинці	2.91	
Іспас	.91	29.00
о. Е. Труфин — Ételберт, Ман.	27.35	
о. М. Олесюк — Ґілберт Плейнс, Ман.	14.00	
о. І. Швець — Петлюра, Ман.	4.27	
о. В. Сенишин — Мічем, Саск.	25.25	
о. Прот. Д. Ф. Стратійчук — Летбридж	8.50	
о. Р. Панченко — Ґримсбі, Онт.	13.00	
о. С. Столярчук — Виллинґдон, Алта	12.26	
п. А. Павлик — Вінніпеґ, Ман.	2.00	
п. В. Ґаврищ, Біссетт, Ман.	5.00	111.62
Додаток до Округа Ґавс, Саск.		
Парох: о. С. Ґреділь.		
Свон Ривер, Ман.		5.55

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК

Запрошує українське громадянство на Митрополичу

СЛУЖБУ БОЖУ

яку Відслужить Високопреосвященніший Д-р ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу й всієї Канади з участю запрошеного Духовенства.

У неділю 11-го червня 1961 коло озера близько Віліна, Алберта.

Програма:

10.00 год. — Архієрейська Служба Божа.
12.00 год. — Обід.
2.00 год. — Промови.
4.30 — Коронація Королівни.

ЗАПРОШЕНО ПРОМОВЦІВ

На головного промовця запрошено Митрополита Д-ра Іларіона та інших промовців від Албертійського Уряду та складових наших організацій.

КОМІТЕТ:
Олександер Матвійчук, голова.
о. П. Сацевич, парох.
Н. В. Ґавінчук, секретар.

ХРАМОВЕ СВЯТО
й
АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА

відбудуться
в Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі 28 травня,
на перший день
ЗЕЛЕНИХ СВЯТ.

УТРЕНЯ — **год. 8:30 ранку.**
ЗУСТРІЧ ВПреосв. Митр. Іларіона — **год. 9:30**
СВ. ЛІТУРГІЯ — **год. 10:00**

Після Відправи — Братський Обід у залі Катедри з відповідною програмою.

Сердечно запрошуємо православний загал міста Вінніпеґу й околиць.

о. М. Юрківський, парох.
Суддя І. Р. Соломон, голова.
В. Процюк, секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ТРАВЕНЬ

21. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Кенора, Транскона.
28. Неділя, — П'ятидесятниця — Зелені Свята, — Брендон, Поплар Парк, Попларфілд, (в усіх трьох Громадах Храм), Ґонор.

ЧЕРВЕНЬ

3. Субота, — Плезент Гом, — Заупокійна Служба Божа.
4. Неділя, — Брендон, Кенора, Поплар Парк, Транскона. Храм.
11. Неділя, — Сулукавт, Портедж Ля Прері, Бозежур, Тиндал.
18. Неділя, — Брендон, Кенора, Дуфрост, Транскона.
25. Неділя, — Ґонор, Попларфілд, Селкірк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення Господне — Медов Лейк
21. Неділя Св. Отців — Биттер (Храмовий Празник)
27. Субота. Заупокійна Сл. Божа — Глезлин
28. Неділя. Пресв. Трійця — Гетерлей (Храмовий Празник)
29. Понеділок. Св. Духа — Витків (Храмовий Празник)

972 James Str. Ph. 5280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення Господне — Врокстон.
21. Неділя Св. Отців Першого Всел Собору — Горлиц.
28. Зелені Свята. Святої Тройці — Йорктон. Пополудні відправи на могилках.
29. День Святого Духа — Йорктон.

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято
11. Неділя — Йорктон.
18. Неділя — Врокстон.
25. Неділя — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 788-2998

о. П. БУБЛИКА

ТРАВЕНЬ

18. Вознесення — Мазепа
21. Неділя Кемсек
28. Неділя (Зелені Свята) Мазепа (Храм)
29. День Св Духа Донвел

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя (Всіх Святих) — Кемсак (Храм)
11. Неділя — Калдер
15. Св. Вмч. І. Сучавського Ахтимійчукова
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел

УВАГА! Ласкаво запрошуємо сусідні громади та людей доброї волі, на храмові свята.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ТРАВЕНЬ

18. Вознесення — Вернон
21. Неділя Св. Отців — Вернон
28. Неділя Пресв. Тройці — Ревелсток (Храм)
28. Неділя Пресв Тройці — Вернон
29. Зелений Понеділок - Вернон

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 24812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення Госп. — Годсон Бей
21. Неділя Архиерейська Служба Божа, Освячення Церкви — Годсон Бей
27. Субота Поминальна — Годсон Бей
28. Зелені Свята — Енлевор

Address: Hudson Bay, Sask., Box 86

о. С. ГРЕДІЛЯ

18. Четвер, Вознес. Госп. Денбирі
21. Неділя — Свон Ривер, Храм
28. Неділя Зелені Свята — Арран, Храм
29. Понеділок, Св. Духа — Вайтбіч, Храм

Address. Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

18. Четвер, Вознесення Госп., — Ню Вестмінстер
21. Неділя Ню Вестмінстер
28. Неділя Порт Алберні, Зел Св
29. Понеділок, День Св. Духа — Ню Вестмінстер

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ТРАВЕНЬ

18. Четвер, Воздвиження Госп. — Сіба Біч
21. Неділя Св. Отців Нік. Собору

Храмове Свято — Вайлвуд
28. Зелені Свята Храмове Свято 2— Річмонд Парк
29. День Свят. Духа — Атабаска

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознесення Господне — Айтуна
21. Неділя — Габард
28. Неділя Зелені Свята (Храм) Айтуна
29. Понеділок День Св. Духа (Храм) — Ґудів

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення — Шипмен. (на гроби)
21. Неділя — Кадет
28. Неділя Зелені Свята Сембург (Храм)
29. Понеділок. Св Духа — Вірдейл (Служба за померших членів)

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Шипмен (Храм)
11. Неділя — Кадет
18. Неділя — Вірдейл, Посвячення Угольного Камена Всеч. о. Др. С Савчуком
25. Неділя Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення — Вестбрук (Храм)
21. Неділя Інсінґер (гай вей)
28. Неділя Зелені Свята — Дробот (Храм)
28. Неділя Зелені Свята — Інсінгер (м) (Храм) о. Прот Б. Яковкевич
29. Понеділок Св. Духа — Нора (Проводи)

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Тюдор (за рікою)
11. Неділя — Тюдор (м)
15. Четвер Св. Івана Сучавського Вестбрук
18. Неділя Половики (Храм)
25. Неділя — Нора

Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознесення — Мирнам.
21. Неділя — Лойдмінистер
27. Субота Задушна — Слава пол
28. Неділя Зелені Свята — Мирнам Храм.
29. Понеділок День Св. Духа — Броссов Храм

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознесення — Ґронлід (над річкою). Храм
21. Неділя Ґронлід (північна)
28. Неділя Пресв. Тройці — Ґронлід (північна). Храм
29. Понеділок День Св. Духа — Брукебі

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛІША

ТРАВЕНЬ

18. Вознесення Арбака Св. Миколая. Проводи
21. Неділя — Сірка
28. Зелені Свята — Вайта Храм
29. День Св. Духа — Арбака П і П

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя Санлави
11. Неділя — Вайта
15. Св Вмч Івана Сучавського — Сірко
18. Неділя Сеньків. Проводи
25. Неділя Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАЙБИ

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознес. — Вимер. Храм
21. Неділя Ватсон
28. Неділя Зел Св. Фостон, Храм
29. Зел Понеділок Кукокі Храм

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Водіна (Храм)
11. Неділя — Водіна
18. Неділя Ватсон
25. Неділя Канора (Успенська)

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ТРАВЕНЬ

18. Вознесення 2-дня — Ґлен Елмо
21. Неділя — Енгусвіль (Храм)
28. Неділя. Пресв. Тройці — Виста (Храм)
29. День Св. Духа — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 886

о. М. ОЛЕСЮКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення (Храм) і Проводи — Ешвіл
21. Неділя — Давфин
28. Неділя Зелені Свята. (Храм) — Сифтон
29. Понеділок. Св. Духа. (Храм) і Проводи — Валей Ривер

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення — Кендіяк
21. Неділя — Мус Джьо
28. Зелені Свята — Кіндерслей (Храм)
29. День Св. Духа — Оен, Алта.

Address: 1116 Iroquois St. W.
Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 8-1483

о. Я. РИБАЛКИ

ТРАВЕНЬ

18. Четвер — Кридор
21. Неділя Редфілд
28. Неділя Ґефорд (Храм)
29. Понеділок — Пискливці (Храм)

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесения Господне — Храм — Смокі Лейк.
21. Неділя — Смокі Лейк-Вільна.
28. Неділя, Св Тройці, — Храм і Арх. Осв. Церкви — Спедден.
29. Понеділок, День св. Духа — Храм — Стрий

УВАГА: Дня 28-го травня в громаді Спедден відбудеться Архієрейське освячення новозбудованої церкви та Храмовий Празник Освячення доверишть Преосв єпископ Андрей з участю місцевого духовенства На це торжество, запрошуємо все українське громадянство сусідних громад.

Address. Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ТРАВЕНЬ

18. Вознесення Господне, Храм і Проводи — Бирджеє
21. Неділя Бюкенан
21. Неділя Вечірня в год. 7 00 Канора
28. Зелені Свята — Канора
29. Зелен Понеділок Свидона

УВАГА! У неділю, 21 травня відслужиться Панахида на гробах на цвинтарі в Канорі Початок о год. 2.30 по пол.

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознесення Толстой
21. Неділя Храм — Роза
28. Зелені Свята. Храм - Толстой

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембина
18. Неділя — Роза
25. Неділя Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ТРАВЕНЬ

16. Четвер, Вознесення — Альвіна (Проводи).
21. Неділя, Св Отців Вакав.
28. Неділя. Зелені Свята — Кадворт (Храм)
28. Неділя, Зелені Свята — Сматс (Храм) о. В. С.
29. Понеділок, Св. Духа — Тарнополь (Храм) о. В. С
29. Понеділок, Св. Духа — Лепін (Проводи).

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя, Всіх Святих — Альвіна (Храм) Вечірня, 7 год. вечера — Кадворт
11. Неділя — Вакав Вечірня 7 год вечера Ст. Джулієн
15. Четвер, Вмч. Ів Сучавського — Лепін
18. Неділя Єллов Крік
25. Неділя Священик на відпустці

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА

Willingdon, Alta. Tel. 48 Box 307

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер (Вознесення Г.Н.І.Х.)— Пайн Ривер.
21. Неділя — Ренвер (Проводи).
28. Зелені Свята — Етелберт (Проводи).
29. День Св Духа — Драй Ривер (Проводи).

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер — Радвей, Вознесення Господне. Храмове Свято.
21. Неділя — Федора. Нюбрук, Вечірня в год. 7-ій веч.
28. Неділя — Редватер. Пресвята Тройця. Храмове Свято. Радвей, Вечірня в год. 7-ій веч.
29. Понеділок — Торгилд, Святого Духа.

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Федора, Всіх Св. Храм Восетна, Вечірня в год. 7-ій веч.
11. Неділя — Торгилд Нюбрук, Вечірня в год. 4-ій по пол
18. Неділя — Егремонт, Окружне Богослуження
25. Неділя Радвей Редватер, Вечірня в год. 8-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Воснесення Господне — Гресленд
21. Неділя Св. Отців Сирейл
28. Неділя Св Тройці — Боїл Храм
29. Понеділок Св Духа — Лак-ла-Биш

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя Всіх Святих — Крейгенд
11. Неділя — Сирейл
18. Неділя - Гресланд
25. Неділя — Боїл

Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. І. ШВЕЦЯ

Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ТРАВЕНЬ

18. Четвер Вознесення Господне — Едмонтон.
21. Неділя — Пено.
28. Неділя, Пресвятої Тройці, Храмове Свято — Калмар Просимо Едмонтон, Брудергайм, Торсбі й околиці взяти участь в Богослуженні.
28. Неділя, Пресвятої Тройці — Кагвин, Храмове Свято, Просимо Ендрю, Пено, Кисілів, Смокі Лейк й околиці взяти участь в Богослуженні, яке відслужить ВПр Протоєрей о. Григорій Кринтанович.
29. Понеділок, День Святого Духа — Едмонтон.

ЧЕРВЕНЬ

4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудергайм
15. Четвер Вмч. Івана Сучавського - Кагвин
18. Неділя — Калмар
25. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ТРАВЕНЬ

18. Четвер. Вознесення — „Коло Купровських" (Проводи)
21. Неділя — „Коло Мельничуків"
21. Неділя — „Коло Жучканів"
28. Зелені Свята — Шіго місто (Храм)
29. День Св. Духа — „Коло Стадників" (Храм)
29. День Св. Духа — „Едмор" (Проводи)
30. Зелений Вівторок — „Коло Федаків" (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN. JUNE 1, 1961 ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1961. ЧИСЛО (1135) 11

В Україні починається великий голод

Коли в квітні ц. р. в телевізійному інтервю запитали журналіста, який недавно повернувся з відвідин СССР, чи там є голод, то він відповів, що бачив його сліди — „бліді люди зо спухлими лицями". Це питання журналістові поставили „між іншим", і він тільки „між іншим" відповів, — коротенько, пару слів, знехотя.

Світова преса не пише про це, — але в Україні починається великий голод.

На тему „недотягнень" у сільському господарстві Української ССР була дебата на пленумі КПСС у Москві і на пленумі КПУ в Києві, і винесено відповідні постанови. Хрущов „вичистив" прем'єра УССР Кальченка та інших керманичів сільського господарства України. На великій параді в Москві на честь Ґаґаріна свою промову про технічні досягнення советської науки Хрущов густо й понурим голосом переплітав закликами до продукції хліба.

В Україні 1960 року був великий неврожай. Коли взяти до уваги цей факт, що навіть під час найбільших урожаїв селянські маси живуть упроголодь, то не трудно уявити собі їхне положення під час великого неврожаю.

Ці люди, які ще пару років тому з Польщі особисто їздили в Україну, інформують, що населення по селах голодує так, що впорівень з тим навіть нужденне життя в Польщі видається „розкішним". Шкіру людей з голоду вкривають рани, які постійно ятряться.

Тепер же, коли настав великий неврожай, люди почали масово пухнути і вмирати, а лікарні переповнені хворими з голоду.

Як відомо, колхози мають наложені державою норми зерна, які вони мусять здати державі, а вже тільки із залишків уділюють селянам, залежно від того, хто скільки трудоднів виробив. Хто слабий, отже виробив мало трудоднів, тому відповідно менше приділу дають.

Коли ж настав неврожай, то державі норму мусіли здати, а залишків зосталося так мало, що селяни навіть за свої трудодні ледве що діставали, отже хліба до жнив не вистачило, і немає ані за що, ані де купити, ні позичити, ні вижебрати, як це можна було собі якось порадити за „буржуазних" часів. Так народ засуджений на голодові муки й на масове вимирання.

АРЕШТОВАНІ ЗА ДРУКУВАННЯ РЕЛІГІЙНИХ КНИЖОК

Преса подає, що в Москві арештували групу технічних робітників, які потаємно друкували й поширювали релігійні книжки, і продавали їх за суму рівновартну 50 центам за примірник.

СПРАВА ВЗАЄМОВІДНОШЕННЯ ІМІГРАЦІЇ З МАТІРНИМИ ЦЕРКВАМИ В „СТАРИХ КРАЇНАХ"

Однією з важливіших точок на повістці нарад Конференції Православних Церков на острові Родосі в серпні 1961 р. буде проблема взаємовідношення між Церквами „старих країн" (країн Европи й Малої Азії) й тими групами людей, які вийшли з тих країн, і поселилися в нових країнах (ЗДА, Канада, Австралія і т. д.), поінформував єп Емеліян Тіміадіс представник Констянтинопольського Патріярха при Світовій Раді Церков.

Розуміється, всі ці Патріярхати (з Европи й Близького Сходу), які візьмуть участь у цій Конференції, чинять усі зусилля, щоб надалі утримати свою юридичну контролю над Церквами в нових країнах, там, де вони цю юрисдикцію з самих початків уже мають, та будуть намагатися розтягнути свою контролю на ці Церкви, над якими вони юрисдикції не мали й не мають. На точці принципу — контролювати Церкви в нових країнах усі Патріярхати погодяться. Але як вони між собою будуть цю контролю ділити — це вже окреме питання.

СУД ПОКАРАВ АБАТА ЗА ПЕРЕКРУЧЕННЯ ТЕКСТУ КНИЖКИ

Суд у Ліоні (Франція) покарав грошовою сумою рівновартості 200 долярів католицького абата о. Поля Шалієля за перекручення тексту книжки російського советського письменника Анатоля Кузнецова „Продовження леґенди".

Суд признав, що о. Шалієль, перекладаючи цю книжку з російської мови на французьку, допустився „фальшування", „перекручення" і „пропущень", що він усе це зробив з приводу свого „морального упередження". Навіть оригінальний наголовок твору він змінив з „Продовження леґенди" на „Червона зоря в тумані".

Цей твір А. Кузнецова має комуністичну ідеологію, і це потвердив перед судом сам її автор, а о. Шалієль перекрутив її так, щоб показати Кузнецова „антикомуністом".

Ширші інформації про цю справу подав журн. „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" за квітень 1961 року.

КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОПАТ В ІНДІЇ ЗА КАСТОВОЮ СИСТЕМОЮ

У провінції Мадрас (південна Індія) католицькі єпископи виступили проти партії Дравіда Мунистра Казгаґам тому, що ця партія є за скасуванням кастової системи в Індії. Ці єпископи видали наказ своїм вірним не голосувати на цю партію.

Чому? А тому, що коли народ поділений на касти, то римським політикам легче тут послуговуватися старою римською тактикою: „діли, і пануй!"

ЗАПОВІДАЮТЬ ВСЕЛЕНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР

Конференція Православних Церков відбудеться в серпні 1961 року на острові Родосі, і вона буде вступним кроком підготови до плянованого Вселенського Православного Собору, — поінформував представник Констянтинопольського Патріярха в централі Світової Ради Церков у Женеві єп. Еміліян Тіміадіс. Він поінформував, що Конференція Православних Церков, яку вирішили були відбути ще 1960 року, не відбулася тому, що Російська Православна Церква в СССР відмовлялася минулого року взяти в ній участь, а тепер вона вже на це погодилася, отже Конференція відбудеться цього року.

Треба додати, що цю Конференцію заповів Констянтинопольський патріярх Атенаґорас І, і він же її минулого року несподівано відкликав, коли Східні Патріярхати вже мали вислати на неї своїх делеґатів, — і це відложення викликало собою прикре здивування на Близькому Сході та різні коментарі. Аж тепер єп. Еміліян з уповноваження патріярха Атенаґораса вперше прилюдно виявив дійсну причину відложення 1960 року Конференції на Родосі.

ПРОПАГУЮТЬ „КИЇВСЬКУ РОСІЮ"

Визначний католицький історик о. д-р Френсис Дворнік написав працю „Byzantine Political Ideas in Kievan Russia" (Dumbarton Oaks Papers 9—10(1956) 75—121), яка викликала широкий відгомін у католицькому світі.

Часопис „Бизентайн Кетолик Ворлд" (16. 4. 1961) разом з іншою пресою Католицької Акції проголошує її, як „піонерську працю". Очевидно, щодо деяких специфічних історичних проблем, які в католиків ще не були опрацьовані, — це є піонерська праця; але проголошування факту, що Рим завжди вважав і тепер Україну вважає „Росією" — це не є піонерство, бо тут немає нічого нового. Що Рим не признає українського народу, вважаючи його частиною російського народу, — доказ цього давав також і папа Пій XII, який у своєму Посланні „До народів Росії" зачислив українців до росіян. Доказ цього дав і його наслідник, теперішній папа Іван XXIII, який також зараховує українців до росіян: говорячи про народи східньої Европи, він усіх їх збиває в „один народ" під назвою: „православні росіяни". Що це так — доказів можна цитувати багато.

У Ватикані це не є жодна несвідомість — це свідома політика. Це цікавий, але разом з тим трагічний факт, що з боку українців у вільному світі немає абсолютно жодного організованого протесту проти зараховування Римом українців до „росіян", — у зв'язку з традиційною русофільською політикою проводу Римської Церкви.

ФАЛЬШУЮТЬ ІНФОРМАЦІЇ ПРО „ЦЕРКВУ В ПІДПІЛЛІ"

Що комунізм у своїй істоті є атеїстичний — це справа кожному ясна, бо одна з конечних прикмет комунізму — це заперечення буття Бога. Найбільший комуністичний ідеолог Карл Маркс ясно проголосив: „Релігія — це опій народові" (опій — отруя, що задурманює). Отже говорення про всякі „толеранції" релігії з боку комуністів, про всякі „можливості співжиття" релігії з комунізмом — це звичайні політичні казки.

У Советському Союзі влада комуністична, а тим самим вона й атеїстична, отже й ворожа всякій релігії взагалі, і вона переслідує кожну релігію.

Ватикан має великі жнива користі з існування комуно-большевицької влади, і він вирішив мати з тих жнив якнайбільший збір. Ватиканська політика перед II світовою війною падала в усіх країнах з католицьким населенням, — аж тут раптом прийшло для Ватикану спасіння: комуністи захватили владу в деяких країнах з католицьким населенням, почали переслідувати релігійних людей. і тут політика Ватикану на мучеництві народів за залізною заслоною почала збивати собі політичний капітал: Ватикан проголосив себе „найбільшим мучеником" і „моральним провідником у боротьбі з воюючим комунізмом за залізною заслоною". Так большевицька сила причинилася до того, що світ уже готов не бачити дійсного обличчя Ватикану — того обличчя, що й було в Середньовіччі.

Збиваючи собі політичний капітал на мучеництві соток мільйонів мучених людей за залізною заслоною, римські політики, однак, посунулися задалеко: вони заперечують стан мучеництва людей не-католицьких релігій, а твердять, що большевики переслідують тільки католиків. Тим самим римські політики роблять большевикам добру прислугу, бо вони виробляють у світі враження, що советський режим не поборює релігію принципово, не поборює релігію як таку, цебто всяку релігію, але він веде тільки віроісповідну боротьбу: всі інші релігії, мовляв, большевики „толерують", а тільки поборюють католиків.

Це щось подібне, мовляв, як політика католицького режиму в Еспанії: режим Франка, як католицький, переслідує всі не-католицькі релігії, але це не значить, що він атеїстичний, бо ж він католицький. Так Ватикан виробляє у світі враження, що влада в СССР є лише протикатолицькою, але не є вона, мовляв, принципово протирелігійною, бо ж інших релігій, крім католицької, вона не переслідує.

Большевикам на руку така пропаганда в політиці Ватикану. А Ватиканові виходить на руку переслідування католицьких народніх мас червоними режимами.

***

Політики Ватикану, твердячи, що большевики інших релігій не переслідують, а переслідують тільки католиків, посунулися аж так далеко, що ці моменти, де большевики переслідують некатолицьку релігію, вони на Заході підфальшовують, і подають їх за „переслідування католиків".

Факт цього фальшування міг би показуватися неймовірним, якщо б не було речевих, безперечних доказів на це. Нижче подаємо один з цього роду масових прикладів.

Часопис „Українське Слово" (Париж) за 26-го березня на першій сторінці подав за французькою (звичайно, католицькою) пресою ось таку вістку:

„ЦЕРКВА В ПІДПІЛЛІ

Французька преса подала, на жаль, дуже плутано, інформацію за „Московським Комсомольцем" про викриття в Галичині української католицької церкви в підпіллі. Це викриття провели в підступний спосіб „молоді безбожники", які провадять безоглядну боротьбу з Українською Католицькою Церквою.

„За вказівкою одного донощика стежа безбожників прибула до великого дерев'яного дому, засипаного снігом. Перед порогом дому дві жінки різали дерево. „Ви помиляєтеся, в цьому домі мешкаю тільки я та моя сестра", — запевняла комсомольців одна із жінок .Одначе комсомольці насильно відчинили двері і побачили в домі 40 осіб, які клячучи співали Псалом 123.

— Заарештувати всіх, — вигукнув командант стежі, — і всі за мною...

„Московський Комсомолець" не подав про дальшу долю заарештованих вірних. Мабуть, „етапним походом" попрямували на Сибір.

„Ніякого насильства над тими, які вірять в Бога, ми не робимо, а тільки їх просвіщаємо, що немає ніякого Бога", говорить для наївних Микита Хрущов, яких у вільному світі неймовірно багато".

***

„Українське Слово" правильно завважило, що свою інформацію французька преса подала „на жаль, дуже плутано"! А як же ця преса Католицької Акції інакше могла б подавати „інформації"? Але сказати: „плутано" — це ще не все; бо ця преса не поплутала, а свідомо пофальшувала інформації. Бо „Московський Комсомолець", на якого посилається преса Католицької Акції у Франції, писав не про Українську Католицьку Церкву в Галичині, а про одну з груп, популярно званих „віруючими" чи „євангеликами", в околиці Москви. Правдиво подав ці інформації за „Московським Комсомольцем" американський журнал „Тайм" за 17-го березня 1961 року. І нижче подаємо з нього дослівний переклад:

„ПІДПІЛЛЯ

Було темно, коли розвідча стежа добилася до бідної околиці Москви, де, як сказав донощик, мала місце підпільна активність. Перед членами стежі похилий дім стояв темний і опущений, очікуючи нищителів. У світлі слабенької жарівки при вході дві жінки різали дрова. Великий собака кидався з гарчанням до провідника стежі, поки його не відкликала одна з жінок. „Хто б ви не були, ви є у невластивому місці", сказала вона їм. „Тут нема нікого, тільки я і моя сестра і моя стара теща".

Та розвідчики посунулися вперед і з стукотом пішли по порожніх кімнатах. Вони вже мали вертатися, коли один з них ударом ноги відкрив незамітні двері. А там у задушливій, темній кімнаті, освіченій мигаючими свічками, товпилися коло 40 чоловіків й жінок. Це були потайні християни, а шайка „воюючих атеїстів" — одна з багатьох подібних розвідчих шайок, зорганізованих групою комуністичної молоді — Комсомолом — розшукувала якраз таких віруючих у підпіллі. Провідник шайки розказав про те, що сталося, в недавньому числі молодечого журналу „Московський Комсомолець".

„А тепер заспіваймо 123-й псалом" сказав великий, широкоплечий мужчина, одягнений у пальто з футряним коміром. Та молодий провідник-атеїст знав що робити. „Зоставте це, громадяне!" приказав, і звелів жінкам вийти, поки не було проведене слідство з мужчинами. Один з цього гурта тількищо цього дня прибув з України. „Я зліз з потягу й тільки питав прохожих, де знайти правдивих віруючих", він сказав. „Вони дали мені вказівки".

Провідник секти виглядав на „лагідну людину", писав капітан стежі, аж поки „раптом не пригадалася подія з одної документальної фільми про хижі дії сектаріян. Це саме подане взад лице, зведені вгору очі, благаючі Бога руки, тремтячі в екстазі, а його вільна молитва заражувала десятки несвідомого простолюддя. Людина, що була перед нами, це не був хтось, що простодушно був зведений на манівці. Перед нами сояв ворог".

***

Ось так писав про цю справу „Московський Комсомолець", інформації якого пофальшувала католицька преса у Франції.

Допомога Українській Автокефальній Православній Церкві в Европі

Перед Великоднем цього року Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді вислала на допомогу Українській Автокефальній Православній Церкві в Европі та на допомогу православним потребуючим, — хворим, калікам, сиротам — тисячу долярів ($1,000.00). Це частина тієї збірки, що була переведена на Допомоговий Фонд У.Г.П.Ц.К. в першу неділю Великого Посту.

Від Владики Ніканора, Митрополита У.А.П.Ц. на Чужині, Консисторія отримала листа подяки, в якому він, між іншим, пише:

„Вашого ласкавого листа з 24-го березня і при ньому чек Державного Канадійського Банку з 24-го березня 1961 р., ч. 097628 на суму 1,000 американських долярів Семої Допомоги Української Греко-Православної Церкви для УАПЦ в Европі ми одержали, і в імені нашої Церкви приносимо Хвальній Консисторії УГПЦеркви в Канаді нашу сердечну подяку. Ваш дар особливо нас розчулює тому, що ми свідомі, як Канадійська Церква, в зв'язку з побудовою Вінніпеґської Катедри, є обмежена в можливостях витрат. Ми не маємо змоги чим-будь віддячитись за Християнську поміч нашій Церкві, лиш молимо Господа, щоб Він винагородив Вас за це Самаританське діло.

„Для канцелярського ужитку додаю при цьому поквитування на одержану допомогу".

Ніканор".

Можна ще додати, що крім вищезгаданої допомоги Консисторія вислала додатково понад триста долярів допомоги поодиноким особам та допомоговим установам в Европі.

Свящ. Є. Грицина

відвідає нижчеподані місцевості в цілях збірки фондів на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Він іде з доручення Всеканадійського Комітету Будови Катедри. Просимо його тепло прийняти і скласти на його руки всі датки на будову П. ВПреподобні оо. Пароха і Хвальні Заряди Парафій зволять зарядити на вечір сходини всіх членів і прихильників, щоб вислухати докладу його і зложити свій дар на святу справу.

Четвер 1 червня — Келовна, Б. К.
Субота 3 червня — Волей, Б. К.
Середа 7 червня—Ню Вестминстер, Б. К.
Неділя 11 червня — Ванкувер, Б. К.
Середа 14 червня — Вікторія, Б. К.
Субота 17 червня — Порт Алберні, Б. К.
Вівторок 20 червня — Мишен Сіті, Б. К.
Четвер 22 червня — Агасі, Б. К.
П'ятниця 23 червня — Чиливек, Б. К.
Середа 28 червня — Гинтон, Алберта.
Четвер 29 червня — Вайлдвуд, Алберта.
П'ятниця 30 червня — Сіба Біч., Алта.
Неділя 2 липня — Калмар, Алберта.
Вівторок 4 липня — Торзбі, Алберта.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА В СССР НАЛЕЖАТИМЕ ДО СРЦ?

У пресі недавно появилися вістки, що Московська Патріярхія внесла ц. р. заяву до Світової Ради Церков (з центром у Женеві, Швайцарія) про своє бажання стати членом цієї міжнародньої організації.

Якщо б ці вістки були правдиві, то це хоч і була б замітна й цікава подія в міжнародньому політично-церковному житті, але вона не була б несподіванкою.

Журнал Московської Патріярхії недавно опублікував статтю професора богословія Ленінградської Духовної Академія Шішкіна, в якій він з беззастережним признанням висловлюється про цілі й тактику Світової Рари Церков в праці „для миру", і каже: „Ми певні, що СРЦ є абсолютно незалежна від жодного уряду і від жодної політичної партії", -хоч „Церкви, які є членами СРЦ живуть в дуже різних соціяльних і політичних системах і... в політичних умовинах... діяментрально протилежних одні одним".

Проф. Шішкіну ще треба було б додати, що тільки Російська Церква в Советськім Союзі буде таким членом СРЦ, що залежить від уряду й партії.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА

цебто

Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.

ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.

Перша частина в твердій оправі $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Слово Боже на неділі й свята

Редаґує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ВСІХ СВЯТИХ

„Хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той не достойний Мене".
Мать. 10:38.

Кожного дня Св. Православна Церква Христова вшановує пам'ять своїх Святих Угодників, які вірою, праведним життям та подвигами в розповсюдженні Христової Науки будували й укріплювали Царство Боже на землі. Але крім знаних Церкві Святих Угодників, було багато більше таких, що їх імена Господь-Бог знає, хоч і вони не менше заслужилися перед Церквою. Щоб нікого з них не оминути, щоб кожному віддати „по заслузі його", Церква встановила день, в який згадує пам'ять Всіх Святих, щоб не було нікого не прославленого й ненагородженого. . .

Цим днем є перша неділя по зісланні Св. Духа, Який дав силу Святим Угодникам зректися себе, узяти хреста Христового і йти за своїм Спасителем через терпіння й страждання, часто через мученицьку смерть, щоб потім вічно жити з Господом.

Але вшановуючи пам'ять Святих Угодників Божих Церква не обмежується лише прославленням їх, як героїв духа, що зуміли свої хрести донести до переможного кінця. Церква вказує на Святих як на живий приклад до наслідування кожному християнинові. Св. Угодники Божі при своєму народженні були такими ж як і кожен з нас, такими ж вони були й при охрещенні, тобто духовному народженні. Але різниця між нами і ними є та, що ми часто, під тягарем життєвих обставин, занедбуємо в собі зерно благодаті Духа Святого, посіяного в наші душі, тоді як Святі Угодники це зерно пильно вирощували й отримали багатий урожай.

Вшановуючи пам'ять Всіх Святих Божих, не забуваймо при цьому про міліони пастирів і вірних нашої Св. Української Православної Церкви, які по заповіді Спасителя несли свого хреста через фізичні й моральні тортури, через наругу „сильних світу цього" і часто знаходили свій страдницький кінець в холодних нетрях Сибіру та в братських могилах, якими так густо укрилася українська земля за останніх сорок років. Не забуваймо цього! І не забуваймо також і того, що ми не достойні будемо зватися християнами, не достойні будемо Христа, **коли не візьмемо на свої плечі хреста, якого несли наші батьки й діди** і під тягарем якого падали, щоб смертю своєю засвідчити безсмертність Правди Божої. . .

ДРУГА НЕДІЛЯ ПО ПЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Ідіть за Мною, — Я зроблю вас ловцями людей!"
Мате. 4:19.

Велику честь покладає Спаситель на вибранців своїх — Архипастирів і Пастирів Стада Христового, але разом з тим і велику відповідальність—бути не лише ловцями людських душ серед розбурханого пристрастями житейського моря, але і привести ці душі до спасіння у Господі. Для належного виконання цього пастирського обов'язку священики навчають людей віри й закону Божого, освячують їх святими Тайнами і моляться за них перед Престолом Божим. Молитва перед Престолом, тобто Богослуження, повинна завжди бути глибоконадтхненною, бо „проклятий кожен, хто діло Боже творить недбало", а тимбільше священики, які призвані спасти не лише себе, але й доручену їм паству.

При цьому, розуміється, священик повинен завжди показувати приклад доброго Пастиря у любові, в смиренності, в жертвенності, пам'ятаючи слова Спасителя сказані Св. Апостолам: „Ви сіль землі, ви — світло для світу. . . Нехай же ваше світло світить перед людьми, щоб добрі діла ваші бачили та прославляли Отця вашого, що на небі".

Не легко самому Пастиреві нести цей тягар відповідальності за себе й за вірних своїх, тому зрозуміло, яким напруженим повинно бути постійно життя правдивого Пастиря. Знаючи це, охороняймо спокій наших духовних Пастирів, дорогі брати і сестри, слухаймо пильно їхньої науки, бо доля кожного з нас, вірних, тісно пов'язана з долею наших Пастирів. Падає Пастир під тягарем свого обов'язку — падаємо й ми з ним; підноситься Пастир — підносимось і ми. Вороги Церкви і християнства добре розуміють значення Пастрів і для знищення Церкви, найперше знищують її Пастирів, морально підкопують їх авторитет, а коли це не вдається, то знищують фізично. „Але будьте відважні, — закликає нас Спаситель, — Я світ переміг!" І в цій перемозі Пастирі знаходять невичерпну моральну силу іти за Христом і вести до Нього доручені їм стада духовні. . .

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ЗАГОНИ МИРУ" КЕННЕДІ

Демократична адміністрація президента Кеннеді створила організацію молодих людей, т. зв. „Загони Миру" (Peace Corps), що викликала собою серед опозиції (республіканців) дискусії.

„Загони Миру" створені для діяльності у відсталих країнах Азії й Африки. І тут ці молоді люди, ідеалісти-ентузіясти, роблять добру, благородну роботу: вони працюють як лікарі, медичні сестри, техніки, економісти, суспільні робітники і т .д. Ця добродійна праця — це безпосереднє завдання „Загонів Миру".

Чи вони мають також якесь завдання посереднє? Безумовно, — так!

Політики в ЗДА кажуть, що коли запобігти нужді серед відсталих народів Азії й Африки, то тим самим там уже не буде ґрунту для комуністичної пропаганди.

Розуміється, тут є правда, але тільки часткова. Ясно, що на ґрунті людської нужди комуністам легко ширити свою пропаганду, як це бачимо на прикладі нужденних мас Італії, країн Латинської Америки та країн Азії й Африки. Але небезпека є в тому, що офіційні світові політики підходять до справи матеріялістично, і всю причину ширення комунізму вони зводять тільки до матеріяльних справ, — про духове джерело комунізму вони не говорять. Але ж вони бачать, що комунізм шириться навіть там (напр., у Франції), де ніякої нужди немає. Мільярдер Ітон в ЗДА і йому подібні є симпатиками Советського Союзу.

На світі є такі сили, які прагнуть „миру за всяку ціну", — на основі цього побудована політика „мирного співжиття" (модна „коекзистенція") демократій Заходу з комуністичними державами.

З Советського Союзу йде у світ пропаганда „миру", і вже також від урядів Заходу йде пропаганда „миру за всяку ціну", цебто політика „коекзистенції".

Саме тому політики уряду Кеннеді надали цій своїй новій організації назву „Загони Миру"; ця організація має ширити на Заході і в країнах Азії та Африки ідею миру, щоб утримати теперішній політичний стан у світі, щоб запобігти можливостям вибуху війни, щоб психіку і світогляд народів переробляти на мирний,—це політика „духового розброєння".

Злочинцем є той, хто пропагує війну з метою загарбати той народ і територію, який живе мирно — згідно з ідеєю: „чужого не хочу і свого не дам". Але злочинцем не є той, хто закликає до оборони свого народу перед напастю, або до визволення поневолених народів.

Ідею миру піднесла на щабель абсолютний та універсальний наука Христа, ніхто інший. Але ідея Христового миру є невіддільна від ідеї справедливості. Де немає справедливості, там миру немає і бути не може. Брак справедливості є запереченням миру.

Світова темна сила „штиками" мільйонів темних мас опанувала п'яту частину земської кулі, і створила державу СССР. Ця сила опанувала їх дурманом комунізму, що є опієм для темних людей. І ця сила, поваливши на землю закована справедливість, та ставши побідною ногою на її плечах, підносить над усім світом прапор в кличем „Мир усьому світові"!

Це не мир, а лже-мир!

Якщо б рядові члени „Загонів Миру" — оці ідеалісти-ентузіясти, самі цю справу вирішували — без вищих політиків, то не виключена можливість, що вони назвали б себе „Загонами Справедливості".

Безпосереднім провідником „Загонів Миру" є відома серед Католицької Акції фігура — Р. Сарджент Шрайвер, шваґер президента Джана Кеннеді. Р. С. Шрайвер підлягає адміністрації Кеннеді, але якому комітетові він підлягає, і які люди стоять у проводі комітету для справ „Загонів Миру" — у пресі про це не пишеться.

Що Р. С. Шрайвер є відомою серед Католицької Акції фігурою — це ще не значить, що у своїй функції безпосереднього керманича „Загонів Миру" він підлягає органові Католицької Церкви, — він підлягає найвищому органові, що складається з політиків президента Кеннеді. Склад цього органу може бути мішаний, але там можуть бути й офіційні католицькі фігури. Наприклад, створений президентом Кеннеді Комітет Боротьби з Релігійною й Расовою Дискримінацією складається з 15-х осіб, а в його проводі стоять особи таких релігій: міністр Авраам Рибіков (жид. релігії), рабін Якоб Йозеф Вайнштайн, католицький прелат монсіньйор Джордж Дж. Ґиґґінс, протестантський пастор Френсис Б. Сейр.

Пропаганда адміністрації президента Кеннеді за вербуванням членів до „Загонів Миру" поведена широко по всій країні — починаючи від великих наголовків на лицевих сторінках газет, почерез радіо, телевізію, аж до приватних та інтимних зв'язків у Голлівуді. Але по квітень 1961 р. до цієї організації вписалося тільки 20.000 осіб (населення ЗДА становить 175 мільйонів).

ЄГОВІСТИ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

В. Шнайдер — провідник єговістів у Польщі— засуджений комуністичною владою цього року на шість літ в'язниці; перед тим він був відсидів п'ять років „досмертної в'язниці", але його, розуміється, випустили.

У східньому Берліні (під комуністичною владою) два єговісти („свідки Єгови") засуджені цього року на 30 місяців каторги за „агітацію проти Советів" та осуджені, як „агенти американського імперіялізму".

„Комуніст" — офіційний орган Центрального Комітету Комуністичної Партії СССР — недавно заатакував різні християнські групи, а між них вмішав і секту „Свідки Єгови", — обвинувачуючи їх у „браку політичної лояльності" до держави і „браку політичної зрілості".

Істоту Бога в Старому Заповіті, що згадується також і під іменем „Єгова", Християнство вважає Богом в універсальному значенні, і Християнство принципово вживає ім'я „Бог".

Натомість жиди вважають Єгову своїм національним Богом, і тільки таке розуміння вони пов'язують з іменем „Єгова".

Єговісти не вип[illegible]во воліють уживати на першому місці ім'я „Єгова", а не „Бог", і вони чинять це підкреслено та принципово; бо тут ідеться не про справу назви, а про ідеологію єговізму, яку вони під цю назву по-своєму підкладають. Під кінець 15-го століття жиди на слов'янському Сході ширили юдаїзм під фірмою т. зв. „секти юдаїстів".

На жаль, православні богослови не добачали в цій секті інших цілей, як тільки чисто-релігійні, і тому підходять до її істоти виключно з теологічного становища; вони назвали її протестантською сектою раціоналістичного напрямку, і це вся інформація про юдаїзм! А тим часом жид Схарія — основоположник секти юдаїстів — був політиком, а не богословом, і офіційно займав політичні становища.

У комуністичних державах є такі жиди, що займають високі урядові становища. Чому ж вони не стають в обороні єговістів, які ширять ім'я Єгови? А тому, що й сам Лев Троцький — фактичний будівничий Советського Союзу — не став би в обороні єговістів, поскільки він, як один з провідників комунізму, принципово голосив гасла проти всякої релігії, коли комунізм узявся винищувати Християнство. Але ні один з жидівських істориків не сказав, що Троцький (Бронштейн) може не був добрим жидом та ворогом Єгови.

У переслідуванні єговізм набирає сяєва мучеництва, і він його потребує. Найвищі керманичі знають, що комунізм раніше чи пізніше програє, бо це тільки сезонове явище, викликане певними потребами, а релігія діє, як кажуть, під кутом вічності, і вона діє силою опанування душ. Коли дана релігія формально поставить ставку на якусь владу, а ця влада провалиться, то тоді ця релігія впала б. Ці провідники, які мають цілі на довгу мету, не зв'яжуться з комуністичною владою ,бо вони знають, що комуністична влада неуникнимо буде розвалена. А тоді всі ці, які були комуністичною владою переслідувані, матимуть тим більший успіх.

ЄПИСКОПІВ НА КРИТІ ВИБИРАТИМЕ СИНОД

Православна Церква на острові Криті знаходиться в юрисдикції Констянтинопольського Патріярха, але вона півавтономна. Починаючи з цим роком (1961) єпископів для цієї Церкви вже не буде назначувати Констянтинопольський Патріярх, як було досі, а їх вибиратиме Синод Критської Церкви. Це сталося головно з ініціятиви уряду Греції, а Патріярх погодився на це. Крит — це частина етнографічної й державної території Греції.

Боротьба між Церквою й Кастром

Населення Куби становить 6 мільйонів душ; за винятком 250.000 протестантів, населення цього острова — католицьке.

Рим повів таку політику, щоб священиків з-поміж кубинців було якнайменше, а щоб більше було чужинців. Тільки 200 духовних є місцевого походження, а решта — 500 чи 600 священиків — чужинці, приходці з Еспанії, а коло 90 — французів з Канади.

Приблизно на 9.000 католиків припадає один католицький священик, а в тому 75 відсотків чужинців.

Темнота й нужда

Серед народніх мас великий процент неписьменних, нужда і примітивні мешканеві умовини. За фашистсько-клерикального режиму Батісти уряд щороку давав Католицькій Церкві дванадцять мільйонів пезів на добродійну діяльність, але для народніх мас ця допомога була „краплиною в морі".

Комуністичний режим диктатора Кастро значно обкроїв маєтки Католицької Церкви і сконфіскував великі земські посілості невеликої групи магнатів, але серед народніх мас далі та сама нужда й темнота.

Сила і слабість

Якщо б комуністична диктатура Кастра втрималася й перейшла на його наслідників, то народ Куби попав би не тільки у фізичне, але й духове рабство „колхозної системи", як це є в СССР. Правда, такого духового рабства бояться цивілізовані народи: французи, англійці, німці і ін., але народні маси Куби ще не усвідомили собі такої справи, як духова свобода. Католицька Церква не дбала про піднесення людської свідомості народніх мас; вона воліла мати їх безкритичними; бо коли у Франції настало просвічення ,то Католицька Церква втратила там свій авторитет.

А знову ж на цій темноті й безкритичності виграв Кастро; як раніше безкритично йшли народні маси за Католицькою Церквою, так само вони пішли безкритично за комуністом Кастром, коли він пообіцяв їм більше. Кастро не говорив масам про духову свободу, людську гідність і т. п., бо це не в його інтересі; а втім, народні маси Куби такої мови все ще не розуміють. Маси хотять хліба й одягу, — Католицька Церква не дбала про це, а Кастро їм пообіцяв це. Католицька Церква підтримувала великих землевласників, а Кастро відібрав від них багатство.

Правда, народні маси небагато з цього скористали матеріяльно, але їм „легче на душі", що тепер уже немає нерівності: ‚не мав я, не май же й ти"! — Кастро всіх порівняв в убожестві.

Коли католицький Архиепископ Куби Анрік видав перше своє Пастирське Послання на осудження комунізму уряду, то Кастро їдко-насмішливо відповів йому:

„Він найперше атакує очевидну слабість Церкви!"

Цим Кастро відкрито заявив, що він, Кастро, здобув владу не своєю силою, а моральною слабістю Католицької Церкви. Якщо б Церква була дбала про освіту народу, виховувала людей на розумних істот, що вміють самостійно думати й критично дивитися на справи, то вони певно були б не пішли сліпо на кличі аКстра; а до того ж іе, якби Церква була належно дбала про поліпшення матеріяльних умовин життя народу, а не тримала спілку виключно з магнатами.

Далі, у відповідь на згадане Послання цього ж Архиепископа Кастро вивісив на мурі університету таку відповідь: „Я хотів би бачити Пастирського Листа, яким було б осуджено господарський визиск Куби і висилання людовбивчих літаків!"

Кастро знає дух мас на такому рівні, як на Кубі, — він такими кличами здобув владу й на таких кличах його влада тримається. Католицька Церква жде, поки якась зовнішня сила повалить Кастра, або народні маси в ньому розчаруються.

Протестанти мовчать

Поки Куба була колонією Еспанії, протестантським місіонерам узагалі був заборонений вступ на Кубу. А тепер їхне число зростає. Їхні фактичні впливи серед населення більші, ніж їхне число (2,500,000), але вони поділені на різні групи. Куба — це одинока країна, куди з Еспанії приїжджають студіювати протестанти теологію еспанською мовою (бо в Еспанії католицька влада не дозволяє відкривати протестантські школи). Отже протестанти дорожать цією своєю еспанською станицею на Кубі, і воліють не зачіпатися з Кастром. До того ж, між Католицькою й Протестантською Церквами на Кубі існує непримиренна ворожнеча, а навіть ненависть, — протестанти на Кубі неначе б мстилися за переслідування протестантів в Еспанії, і не без тихого вдоволення дивляться на боротьбу Кастра з Католицькою Церквою. Між протестантами на Кубі спочатку були навіть такі провідники ,які з надією споглядали на Кастра — що, може, з нього почнеться такий рух в Латинській Америці, який повалить диктатуру Католицької Церкви, яка в латинських кріанах переслідує протестантів, але ці провідники скоро переконалися, що Кастро — комуніст ,отже, справившись з Католицькою Церквою, візьметься й за протестантів.

Однак протестанти мовчать, — їхній провід не пішов слідами Католицького Єпископату й не виступив проти Кастра відкрито. Протестанти вважають, що Католицька Церква, начисляючи 6 мільйонів вірних, може собі позволити на відкриту боротьбу з Кастром, а для чверті мільйона протестантів така боротьба була б негайним самогубством. Більше цього, коли Кастро заповів, що він плянує контролювати церковне шкільництво, то протестанти побоюються, що Кастро візьметься за них скоріше, ніж за католиків, бо протестантів є менше.

Проурядові священики

Ідучи слідами інших комуністичних країн, Кастро створив організацію проурядових католицьких священиків, яких очолює священик Ленц; їхній клич: „Хрест і Батьківщина". Католицький Єпископат не усунув з Церкви й не викляв цих священиків, — вони далі підлягають одночасно і католицькому Єпископатові, і служать комуністичному режимові. А покищо Кастро ще 1960 року попередив католицький Єпископат: „Коли Церква виклене о. Ленца, то нехай вона виклене й мене та ввесь народ Куби!"

Католицька Церква поза Кубою покищо відносно стримано пише про відносини між Кат. Церквою і Кастро на Кубі. Так само стримано інформують про свої там справи й Протестантські Церкви, що бачимо з публікацій провідних протестантських пасторів, як ось А. С. Форреста (у „Виннипеґ Трибюн" 25. 2. 1961 року; „Да Юнайтед Чорч Обзервер" і ін.).

Напровесні ц. р. Кастро видав наказ чужинецьким духовним виїхати з Куби, і 300 еспанських священиків і ченців та черниць уже виїхали з Куби в Еспанію Щодо французьких священиків з Канади (Квебеку), то Кастро — з уваги на залицяння до уряду Канади — покищо стримується з усуненням їх з Куби.

П. С.

„ЧОРНІ МУСУЛМАНИ" В ЗДА

Сильна організація неґрів-мусулман в ЗДА, популярно відома під назвою „Чорні Мусулмани", — у своєму минулому має деякі тайни. . .

Цю секту в 30-х роках нашого століття основав у Дітройті мусулманин В. Д. Фард, який прибув з Близького Сходу. 1934 року його наслідником став Еліяг Мугаммад, і його осідком є Шікаґо. Провід секти каже, що вона складається з 100.000 членів. Вони мають свої приватні школи, — напр., у Дітройті й Шікаґо вони утримують дві 12-клясні школи. У Нью-Йорку їхня святиня знаходиться при вулиці 102 Вест 116.

Офіційна назва секти: „Lost — Found Nation of Islam in North America" (Загублена-Віднайдена Нація Ісляму в Північній Америці").

Останніми часами ця секта веде широку кампанію проти всіх тих державних чинників, які, на її думку, обмежують релігійну свободу її членів. Ця секта має замір домагатися від уряду ЗДА, щоб він виплатив неґрам відшкодування за ввесь той час, коли вони в ЗДА були рабами — по часи визволення їх з рабства (проголошення „Проклямації Еманципації").

Цього року голосним став виступ д-ра С. Е. Лінколна — професора Коледжу Кларка в Атланті, який заатакував цу секту, заявивши, що: „Чорні Мусулмани" — це рух „проти християнства", „проти білої раси", „проти інтеграції", „проти Америки", отже це те саме, що Ку Клакс Клен, але в неґритянському виданні, і що колись вона кожного члена зобов'язувала убити 4-х білих. А тепер вона проникає в християнські громади неґрів, щоб вербувати собі членів.

ЄПИСКОП ОСУДИВ ЗВЕРШУВАННЯ СВ. ТАЇНСТВ СВІТСЬКИМИ ЛЮДЬМИ

Пресова агенція КІПА (а також журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", березень, 1961 рік) подала, що Владика Василій — православний Єпископ Баналюки в Боснії напровесні ц. р. у своєму спеціяльному Пастирському Листі осудив усіх тих світських людей в його єпархії, які самі взялися звершувати Чин Похорону, Св. Таїнства, Причастя, Сповіді й ін. Він запевнив вірних своєї єпархії, що в найближчому майбутньому він надасть цим вірним священиків.

Альбанія знаходиться під комуністичним режимом, який намагається знищити Церкву шляхом ліквідування священиків.

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

Так ось досьогочасний принцип Ватикану — за жодних умов не голосувати на комуністів, — тепер Ватиканом уже розщеплений: за таких-то умовин католикам забороняється підтримувати комуністів, а за таких-то умовин не забороняється. І тут виринає питання: чи Ватикан завжди має можливість провірити факти, де „католики" щиро підтримують комуністів, а де знову ж вони це чинять в небезпеці для свого життя?

Документи, основані на слідстві Об'єднаних Держав, виявили, що Католицька Акція хорватів за роки 1942-45, заручившись невтральністю окупаційної німецько-гітлерівської влади за ціну коляборації з гітлерівцями провідника хорватських фашистів Анте Павеліча, замучила й вимордувала в Хорватії коло 1.700.000 православних, а при тому й протестантів та жидів.

Хорват і католик — бувший міністр Югославії, Првіслав Ґрізбгоно у листі до примаса Хорватії архиеп. Альойзія Степінача відкрито оскаржив його за його сприяння цій масакрі, інспірованій Католицькою Церквою в Хорватії.[58])

Але — замітне явище! — документи про цю масакру видали в некомуністичних країнах, а комуністичний диктатор Югославії (після 1945 року) не видає цих документів, а затаює їх у резерві, погрожуючи Католицькій Церкві в Югославіія якщо вона не погодиться на політичну співпрацю з комуністичним режимом, то він зробить з цих документів відповідний вжиток. Правда, сам архиепископ А. Степінач за режиму Тіто помер у домашньому арешті, а по 1945 році він був папою Пієм XII нагороджений саном кардинала. Але теперішній примас Католицької Церкви в Югославії, епископ Йосиф Уйчіч у Београді погодився на політичну співпрацю з комуністичним режимом, і диктатор Тіто надав йому 1960 року найвище комуністичне відзначення — орден Югославії. А Ватикан не осудив цього.

Така тактика Ватикану, розуміється, вимушена комуністичною силою й конюнктурна. Але, взявши справу на довшу мету, вона може призвичаїти католицький загал до того, що він може вважати нормальним явищем співпрацю католицтва з комунізмом. Така можливість не може не тривожити Ватикану.

Відношення Ватикану до Російської Православної Церкви в Совєтському Союзу також не основано на якійсь устійненій тактиці. Ватикан, з одного боку, не зацікавлений у цьому, щоб Російська Православна Церква в СССР існувала, — так як Російська Православна Церква не заінтересована в існуванні Римської Церкви. Коли большевицька партія 1917 року захватила владу в бувшій царській Російській імперії, то з боку католицького світу був такий голос: „Бог упокорив лячно Росію... І коли вона має навернутися (на католицтво), то навернеться хіба допервa з того дикого покоління яке виросте з-під большевицького режиму, і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо сказано — легче есть навернути з атеїзму, ніж з православія".[1])

Такий погляд міг бути панівним у Ватикані, але так довго, поки переконалися, що совєтська сила не обмежується територією бувшої Російської імперії, а поширюється (почавши з 1945 року) й на території католицьких народів. З цього часу Ватикан побачив, що комунізм загрожує не тільки Російській Православній Церкві, але й Римській Церкві, і всьому християнству. З уваги на це у Ватикані стали перед питанням: чи знищення Православної Церкви в СССР справді буде на користь Ватиканові? Чи на руїнах Православної Церкви, коли б прищепився загальний атеїзм, справді буде легче завести католицтво? Чи дійсно легче навернути на католицтво з атеїзму, чи може таки з іншої релігії, напр., православної? І тепер у Ватикані вже поділені погляди на цю справу. Католицький епископ Шін у Нью-Йорку у своїй проповіді по адресі російського народу в СССР на Богослуженні „за Росію" в Мавнт Сен Мекріна 5-го вересня 1955 року назвав російських православних священиків „дійсними Апостолами Христовими".[2])

Офіціоз католицької унійної акції на Близькому Сході, журн. „The Eastern Churches Quarterly" (Лондон) в числі за літо 1959 року закликав католиків підтримати патріярха Олексія — первоієрарха Російсьгїо Православної Церкви в СССР тому, що він бореться з урядовим атеїзмом у СССР, і таким чином він там „веде справу Християнства", як такого. А одночасно Ватикан чинить зусилля, щоб совєтський уряд у Москві злагіднив свій гострий курс проти Римо-Католицької Церкви і щоб не забороняв унійній акції. З цією метою папа Пій XII молився за здоров'я диктатора Йосифа Сталіна (Джуґашвілі) і за його „навернення до Бога", коли Сталін був важко хворий — на ложі смерті.

1952 року Ватиканське радіо так натаврувало теперішнього голову Російської Православної Церкви: „маріонетка Кремля — Патріярх Олексій" (Журн. „Да Ортодокс Ворлд", США, квітень, 1961). Монтреальський часопис „Ля Прес" (9. 3. 1957) подав, що греко-католицький архиепископ Іван Бучко на католицьких урочистостях у Монтреалі 1957 року заявив: „Большевики послуговуються Православною Церквою (в СССР) для знищення Християнства".

Коротко кажучи, проблема Совєтського Союзу є дуже важливою на II Ватиканському Соборі в двох аспектах: по-перше, з уваги плянів Ватикану унійної акції на православний слов'янський Схід, і по-друге, з уваги на загрозу всякої релігії з боку комуністичної сили в СССР. З морального боку ця проблема, мабуть, найважніша. За перших часів Християнства поганська влада мучила переслідуваних християн, а християни терпіли всякі тортури й смерть за Христа, і в ореолі християн-мучеників була сила Церкви. А за наших, модерних часів мучеників заступили угодовці, що заключають договори політичної співпраці Церкви з комуністичними атеїстичними режимами, і Ватикан дає на це свою згоду. Справа не в тому, що вони чинять це під примусом, — щоб зберегти себе від знищення, — а справа в тому, що в них немає охоти віддавати свого життя за християнську віру, як віддавали його перші християни. Чому терпіти муки й життя своє віддавати за Христа? Бо в модерної людини занепадає вірення в Бога. Загроза Церкві з боку воюючого комуністичного атеїзму випливає не з сили комунізму, а з слабости віри в модерному християнському світі. На американському континенті кардинал Меґвиґан заявив: „Коли наші провідці хвалять наш (американський) спосіб життя в протиставленні до комуністичного, я, очевидно, цілковито з ними згоджуюся. Однак іноді прислухаючись до таких одушевлених похвал нашого життя, я почуваю себе дещо ніяково... Коли б віра, яку ви визнаємо в наших церквах і в самотності наших домів, мала змогу впливати на наше суспільне життя, чи були б наші газетні кіоски по коліна засипані неморальною літературою? Чи рахунки службових видатків були б загально відомі, як шахрайські паперці? Чи деякі робітничі лідери були б мільйонерами, або бодай жили як мільйонери? Чи „швидкий доляр" був би предметом наших найбільших зусиль, а його посідання так часто єдиним мірилом життєвого успіху?... Не маймо найменшого сумніву в цьому. Холодна війна є не лише пробою економічної, політичної або військової сили поміж нашим і комуністичним світом. Це є пробою основних вартостей, зударення поміж філософіями, згідно з якими люди живуть і за які вони готові віддати життя. Наскільки ми не будемо шукати в нашій релігійній вірі джерела нашого надхнення і нашої сили — як це ми в засаді заявляємо перед світом, — наскільки ми не дозволимо цій вірі пересякнути економічне і політичне життя західнього світу, ми вестимемо війну з величезними перешкодами; на ділі викликаючи справедливий гнів Божий, ми — Боже борони можемо її (холодну війну з комунізмом) програти".[3])

(Д. б.)

[58]) Monica Farrell, Ravening Wolves.

[1]) Так писав катол. часопис у Львові „Нова Зоря", ч. 34. 1928 р.

у них немає ні духової сили, ні охоти

[2]) Greek Catholic Union Messenger, 8. 9. 1955.

[3]) „Вільне Слово" (Торонто), 22. 10. 1960.

ХРИСТИЯНСТВО ТРАТИТЬ АФРИКУ, — ОСТЕРІГАЄ ГРЕЦЬКИЙ МИТРОПОЛИТ У КАНАДІ

Християнство тратить Африку, — таке остереження висловив ц. р. Митрополит Атенагорас — Правлячий Єпископ Грецької Православної Єпархії в Канаді, у своїй промові в Лондоні, Онт. Християнство тратить Африку тому, що воно поділене. Але Митрополит Атенагорас висловив надію, що Християнство об'єднається принаймні морально, якщо не можливе об'єднання фізичне.

Чи причина цього явища є в факті роз'єднання первісно одної Християнської Церкви (Митрополит Атенагорас вірить, що — так!) — над цим питанням можна б дискутувати. Чи не слід би тут глибше подумати ось над цим фактом і поробити логічні висновки з нього: могутня радіостанція з Каїро „Голос Ісляму" без передишки голосить по всій Африці й Малій Азії ось що: „Християнство є европейським... західнім... імперіялістичним!"

Звичайно, Християнство (цебто наука Христа) не має нічого спільного з політикою взагалі, а з імперіялізмом зокрема. Але чи можна це саме сказати про ідеологію, мету й тактику місіонерів-політиків в Африці й Азії?

о. Ярослав Пук

ЗАСЛАННЯ І СМЕРТЬ Т. ШЕВЧЕНКА

Причиною арештування й заслання Т. Шевченка було Кирило-Мефодіївське Братство. Уже 18 березня 1847 року в Петербурзі був арештований Микола Гулак. У нього знайдено програмовий документ: „Книги битія українського народу", і інші, в яких згадувалося ім'я Тараса Шевченка. 22 березня того самого року шеф жандармів 3-го Відділу граф Орлов у Петербурзі видав розпорядження київському генерал-губернаторові Бібікову арештувати членів Кирило-Мефодіївського Братства і в тому числі Тараса Шевченка; але на той час Тараса Шевченка в Києві не було, то арештовано тільки членів-організаторів того Братства: Костомарова, Посяденка, Марковича, Тулуба, Андруського і Білозерського, а при повороті в Київ 17 квітня був арештований Тарас Шевченко. Співробітник тайної жандармерії Фундуклей доніс 3-му Відділові в Петербурзі, що в Шевченка при розшукові була виявлена „рукописна книга з малоросійськими, власного його витвору віршами, багато з яких підбурливі і злочинні за змістом" Але ще перед арештом 1-го березня 1947 року Київська Археологічна Комісія, до якої належав Т. Шевченко, своєю ухвалою виключила із складу своїх членів Т. Шевченка. До цього поставили причину, що Т. Шевченко виїхав з Києва нібито без згоди Комісії. За того часу головою Комісії був управитель канцелярії генерал-губернатор М. Писарев, який також виконував обов'язки голови Київської секретної комісії по викриванні таємних товариств, і тому був у курсі справи щодо розкриття Кирило-Мефодіївського Братства, до якого конспіративно належав і Тарас Шевченко, що давало йому змогу поширювати ідеї визволення України від окупанта. Кирило-Мефодіївське Братство постало коло 1845 року під проводом Миколи Гулака і Миколи Костомарова. Це Братство свідомо поставило собі завдання дати народові нові напрямні ідеї і політично-соціяльну програму, що була найважнішою в Україні того часу. Але ця програма ще не вспіла набрати теоретично-ідеологічного змісту, як ініціяторів уже було арештовано й заслано у Петербург. Але та програма глибоко вкоренилася й увійшла у світогляд інтелігенції, а в тому була найбільша заслуга поезій Тараса Шевченка.

6-го квітня Тараса Шевченка було вивезено з його любої батьківщини — України, і так відірвано від його улюбленого народу, що його він так оспівував у своїх творах. Уже 17-го квітня приставили його до Петербургу й ув'язнили в казематі 3-го Відділу коло Ланцюгового мосту. Слідством над Т. Шевченком проводив головний начальник граф Орлов з своїм заступником Дубельтом. На слідстві було поставлено 22 запитання, на яких Тарас Шевченко не заломився, і не виявив своєї приналежності до Кирило-Мефодіївського Братства.

У травні Орлов подав вислід слідства над Тарасом Шевченком до царя Миколи І, який підписав рішення ув'язнити Тараса Шевченка без права листуватися, писати поезії і малювати. Арешт і заслання не зламали Тараса Шевченка, хоч подекуди психічно пригнобили.

У своєму ідеалістичному світогляді й творчості поет-геній залишився незламним. Він писав навіть у казематі 3-го Відділу. Засланий за зв'язки з Кирило-Мефодіївським Братством і писання „підбурливих" віршів супроти царя і московських гнобителів українського народу, він уже на самих початках порушив петербурзько-московський наказ про заборону писати й малювати. Засланий поет не може стерпіти, і ще більше запалюється гнівом до Москви і Петербургу в таких віршах: „Княжна", „Варнак", „Якби тобі довелось...", „Марина", „Царі". Особливої майстерності він досягає в ліричних жанрах під час заслання. Пригнобленість арештом і заслання відчувається в нього плачем серця і душі в таких словах:

„Та не дай, Господи, нікому,
Як мені старому
У неволі пропадать,
Марне літа коротать".

Поет не хоче примиритись у своєму серці з обставинами українського народу і його гнобителями, і тому пише:

„Погано дуже, страх погано
В оцій пустині пропадать;
А ще поганіше на Україні
Дивитись, плакать, — і мовчать".

Тарас Шевченко покладає великі сподівання на свої твори. Він висловлює свою віру в те, що збудить ними національний рух у народі.

„А де ж твої думи, рожевії квіти.
Доглядані, смілі, викохані діти,
Кому ти їх, друже, кому передав?
Чи. може, навіки в серці поховав?
О, не ховай, брате! Розсип їх, розкидай!
Зійдуть, і ростимуть, і у люди вийдуть!"

Під „думами", „дітьми" Тарас Шевченко розумів визвольні ідеї, виявлені в літературних творах. В образі політичного каторжника: „Розсип їх, розкидай" — він показав, як можна провадити літературно-політичну діяльність навіть і на засланні. Говорячи про творчість Шевченкової поезії й його духові переживання в ув'язненні можна написати цілий нарис психологічної студії про духовість в'язнів.

Відносно коротка форма статті не дає нам змоги входити в подробиці життя і творчість Тараса Шевченка, — для цього треба б писати книгу під багатьма розділами, включно з соціологією і філософією. Тут є тільки потреба вказати, що проти одноманітности кіргізького степу Шевченко на засланні зумів прийняти правильну лінію, яка дала йому змогу уникнути духового саморозкладу й заламання. Саме тому Шевченко став таким близьким і дорогим нам, як поет-пророк, від якого черпаємо свою силу віри, — тієї віри, що говорить про буття не тільки фізичне, але й буття вічне, духове, задля якого треба жити навіть серед кошмару неволі, а не тільки у вигідних обставинах, — треба жити включно до смерті індивіда. Так жив Тарас Шевченко. Неволя забрала здоров'я, але не забрала йому снаги й сили пробуджувати народ з неволі, — пробуджувати тепло й гаряче силою Слова:

„Воскресну нині, ради їх
Людей закованих моїх,
Убогих нищих... Возвеличу
Малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово!"

Це Слово пророче, що було в початку, що стало основою буття всього на землі, без якого статись нічого не могло, мав наш геній-пророк, і це його Слово зродилося з болю душі та глибокої батьківської віри; це Слово Тарас Шевченко поставив „на сторожі" духа свого народу — духа національного й людського. Це Слово Шевченка було звернене до Дніпра, до України і до її народу. Він був певен, що й по його смерті його невмируще слово-твори служитимуть Україні в її визвольній справі.

10 березня 1861 року серце великого поета і пророка України перестало битися. Тіло, вимучене засланням і недугою, перестало служити потребам фізичного життя, але дух поета не вмер, а є в народі, і він поривае народ до дії, до чину ще й сьогодні. Похоронили тіло поета на Смоленському цвинтарі. Під час похорону над могилою поета промовляли знайомі і друзі: П. Куліш, В. Білозерський, М. Костомаров, О. Чужбинський, а також представники інших народів, що їх доля лучила під той час з українським. Згідно з „Заповітом" Т. Шевченка, прах його пізніше перевезли з Смоленського цвинтаря в Канів. Труну супроводили друзі поета: Г. Честоховський і О. Лазаревський, а з Києва в Канів прилучилися родичі і знайомі поета. З приводу смерті Т. Шевченка заговорила преса як українська, так і чужа. Журнал „Основа" в 1861 року число 2-ге написав такі слова: „Україна відповість стогнам на страшну вістку про смерть нашого батька: так усі звикли називати Тараса. Вона втратила в ньому своє найгарячіше серце, свою славу, свою печаль і відраду, свою хворобу і здоров'я. Тепер Україна дійсно вдова-сиротина, сирота-небога, як він назвав її в своїх вічноюних, сповнених безмежної любові і туги, воістину народніх творіннях... але труну його оточувала величезна сім'я людей, які співчували справжній гідності, без різниці віровання і народностей. Могила Тараса Шевченка, де б вона не була, буде вовіки священною: тепер її відвідують знайомі і незнайомі, і вся вона вкрита свіжими вінками. Слава його не вмре, не поляже!". У пресі таких висловів співчуття було багато.

Народ поховав свого Батька, згідно його „Заповіту", над „Дніпром" на Чернечій (тепер Тарасовій) горі. Могила була викопана студентами і приятелями поета. Тут було поховано батька-Тараса й насипано руками українського народу високу могилу, що стала символом і священним місцем всієї української нації.

Тому-то в Соті Роковини, що цього року вшановує український народ по всьому світі, нехай і Ґонта, оспіваний Шевченком, не стане на перешкоді відзначити ці Роковини гідно, по заслузі поета-генія, Соборним Здвигом, включно з посвяченням Пам'ятника, поза межами України.

Бо фізичною смертю поета-генія не закінчилося його духове життя, а живе його слава — „Кобзар", що, крім Хреста, Апостола Андрея Первозванного і Володимирського Тризуба з Хрестом, також є символом українського духа взагалі, а в тому і його державницьких змагань.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Нарис з історії Української літургіки.

(Продовження)

Так само в Москві позоставляли всі київсько-українські тогочасні наукові ознаки, — в „Наука" багато таких випадків („случаї"), які аж надто рідко трапляються. Ці випадки звуть „схоластичними", але вони в службі Духовенства таки трапитися можуть.

XII.

„О должностях Пресвітерів приходських".

Господь поблагословив Українську Церкву, і в Ній постала ще одна важлива церковна книга, — це „О должностях (обов'язках) Пресвітерів приходських" 1776-го року.

Це важлива необхідна підручна книжка для кожного Священика. Вона розповідає про обов'язки парафіяльного Священика на основі Слова Божого, Священних Канонів та творів Св. Отців.

Повний заголовок цієї підручної книги для Священика такий: „О должностях (цебто обов'язках) Пресвитеров приходських, от Слова Божія, соборних Правил і Учителей Церковних".

На самій книжці на перших її виданнях було зазначені й автори її: Єпископ Парфеній і Єпископ Георгій Кониський.

Обидва Єпископи — українці.

Парфеній Сопковський закінчив Могилянську Колегію в Києві, і перше тут і працював. Пізніше його викликали в Москву, і поставили Єпископом Смоленським. У Бозі упокоївся року 1795-го.

Георгій Кониський — славний й історичний Архиепископ Білоруської Єпархії. Українець, народився 20. XI. 1717-го року в м. Ніжені, в родині бурмістра цього міста. Покінчив Академію в Києві, і був її професором та ректором. З 1755-го року був призначений Єпископом Білоруської (Могилівської) Єпархії. Упокоївся в Бозі 13-го лютого 1795-го року.

Єпископ Сопковський і склав книжку „О должностях Пресвітерів приходських", а Єпископ Гергій допоміг йому в цьому.

Книжка вперше вийшла в Петербурзі 1776-го року, потім у Києві 1779-го року. А по цьому вона видавалася дуже часто аж до нового часу. Пізніше Св. Синод поблагословив цю книжку, і вона стала видаватися разом з „Ізвістіем Учительним про Св. Літургію".

XIII.

Історичне значення „Навчальної Відомісті".

„Навчальна Відомість про Св. Літургію" („Ізвістіе Учительное") — це дорогоцінна стародавня пам'ятка української духової культури. Це пам'ятка величезної ваги в історії Української Церкви. Це одна з найславніших сторінок в історії нашої культури взагалі. Це та канонічна книга Всеукраїнського Собору, що розійшлася по всьому слов'янському православному світі, скрізь навчаючи, як належить чинити Таїнство над Таїнством, — Таїнство Євхаристії, і як взагалі служити в Церкві Священику.

В усьому православному світі ніде подібного твору не складено, — він складений і міг постати тільки в духово найсильнішій Православній Церкві, — в Церкві Українській. І вже рівно 330 літ (1629—1959) світить по всьому слов'янському світу цей великий твір українського релігійного духа.

А росіяни ввесь час перевидають у великому числі цю цінну Книгу, і вперто звуть її своєю, не надають їй належного історичного значення.

На цій Книзі виросла наша Українська Церква, вся наша богослужбова практика. У цій Книзі, ухваленій двома Всеукраїнськими Соборами, зібране наше стародавне церковне літургійне Передання.

„Навчальна Відомість" — це короткий, але повний курс Літургіки, курс глибоко догматичний та щиро канонічний, бо це ж ухвала двох Всеукраїнських Соборів. Ухвала, якої ніхто ніколи не відміняв.

„Учительне Ізвістіе" мало таку велику церковну силу, що російський Св. Синод свого часу зробив зарядження, що ця книжка мусить бути в кожній Церкві в Росії.[9]

Мало цього, „Ізвістіє Учительноє про Св. Літургію" стало в Україні й Росії офіційним канонічним джерелом. Його цитують, як канонічне джерело всі підручники й праці канонічного права, але не зазначають ані року, ані навіть віку цієї пам'ятки.

Дуже важливе ще те, що ця „Навчальна відомість" постала ще тоді, коли Українська Православна Церква була вільною, від Церкви Московської незалежною. Це була власна українська Літургіка, яка була рознесена по всьому слов'янському світу.

Це дуже важливе джерело українського канонічного місцевого права,[10] бо це ухвала Всеукраїнського Собору, а за нового часу — ухвалена й російським Св. Синодом.

Одним словом, — „Навчальна Відомість про Св. Літургію", — це дорогоцінна пам'ятка української духовної культури, її Літургіки, що заховала нам наші віковічні місцеві Канони, що вже живе записаною в нас 330 літ, і житиме й далі на віки вічні.

І всі конче пам'ятаймо, що ця „Наука", як ухвалена двома Всеукраїнськими Соборами, є канонічна, цебто обов'язкова для нас і сьогодні.

Цією своєю працею я встановляю і час цієї цінної пам'ятки, — 1629 рік, і місце її постання — Київ, цебто — роблю її живою, одною з найцінніших наших українських літургічних пам'яток. Тепер на неї можна поклнкатися, як на пам'ятку і стародавню, і високоцінну, бо двічі ухвалену Всеукраїнським Церковним Собором.

Далі друкую свій повний переклад „Науки про Святу Літургію", — переклад по можливості дослівний і точний.

У своєму перекладі я в більшості зберігаю нашу давню українську київську термінологію та наш український віковічний церковний на́голос.

Більше трьох віків (1629—1959) ця пам'ятка була основою нашої Української Православної Церкви, — нехай послужить вона нам і в своїй рідній формі до кінця віку.

16. III. 1956.

† Іларіон.

(Далі буде)

[9] Див. Я. Ивановскій: Обозрѣніе церковно-гражданскихъ узаконеній по Духовному Вѣдомству". Спб., 1900 р., ст. 56, видання трете.

[10] Проф. Ол. Лотоцький у своїй праці „Українські джерела церковного права", Варшава, 1931 р., цього джерела, на жаль, не згадує.

ЮДАІЗМ І ПОЛІТИКА ВЛАДИ СССР

Комуно-большевицька влада в СССР, яка є слухняною маріонеткою в руках затаєної міжнародньої сили для опанування світу—сили, яка діє під різними дволичними фірмами, вирішила знищити релігії, і то перш за все серед народів, поневолених у державних межах СССР. Перший і головний удар завдають Християнству, і тільки Християнство винищувано також і фізично.

Щождо безбожницької пропаганди — то її ведуть за допомогою преси, радіо, телевізії і нібито „наукових" книжок, і проти Християнства все це направлене масово.

Минулого року так само й проти Юдаїзму видали агітаційну книжку — М. И. Шахнович: „Реакционная сущность Иудаизма" (Видання Академії Наук. 1960 р., 240 стор., тираж 17000 примірників). Це „короткий нарис походження і класової сутності Юдейської Релігії".

Пропагандисти в СССР час до часу критикують у програмі боротьби з Християнством також і жидівську релігію, і головно на цій підставі організоване жидівство на Заході оскаржує советську владу в антисемітизмі, — цебто, що жиди є жертвою комуністичної влади в Совєтському Союзі.

Якої національності автор вищезгаданої книжки і всі ці інші автори, що їм червоні маріонетки в Москві дають замовлення писати також проти Юдаїзму — по прізвищах пізнати годі.

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $1.60

Хрестик деревяний, звичайний . . $1.50

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Різниця поглядів на Толстого в Російській Церкві

Російська Церква, а може точніше, провід Церкви завжди вважав і вважає Л. Толстого релігійною людиною, але при цьому Російська Церква в царсько-російській імперії не вважала його християнином. Синод Російської Церкви проголосив, що „Гр. Л. Н. Толстой не належить до Православної Церкви". Правда, це виключення його з Церкви було зроблено в дуже делікатній формі: без „анатемування" (виклинання), без проголошування, що він „позбавляється права Св. Таїнств" і т. д. і без усього цього, що в таких випадках практикує, напр., Римська Церква. Заява Російської Церкви, що Толстой „не належить" до Православної Церкви може бути пояснювана, що Толстой сам відійшов від Церкви, а не Церква його усунула, — і так у дійсності було. Отже Російська Церква зовсім логічно не могла твердити, що вона, мовляв, „виключила" його з Церкви.

Провідники Російської Церкви — навіть найконсервативніші з них, як напр., митрополит Антоній Храповицький (який також і Т. Шевченка вважав „еретиком") — мріяли про це, що Л. Толстой, якого вони вважали генієм (хоч і „злим генієм") таки колись навернеться „на путь праведних". Російський єпископ Нікон (Крліцький) пише: „У дальших роках свого життя о. Антоній (пізніший митроп. Антоній Храповицький) далі пильно стежив за розвитком учення Толстого, усе ще сподіваючись, що він повернеться до Церкви". Митроп. Антоній Храповицький був переконаний, що Л. Толстой не позбавив би нас надії на те, що він сприйме все учення Євангелії, якщо б він не поспішився вмерти в Остапово" (Епископъ Никонъ (Крлицкій), „Жизнеописаніе Блаженнѣйшаго Антонія, Митрополита Кіевскаго и Галицкаго". Т. І. Нью Іоркъ, 1956).

Але коли після большевицької революції (1917 р.) Російська Церква за кордоном почала ступнево відриватися, а вкінці й зовсім відірвалася від юрисдикції Московської Патріярхії, то на Заході внутрі Російської Православної Церкви почали зарисовуватися розходження в погляді на Л. Толстого. Процес розвитку цього розходження — це довша й складна історія, яку годі виясни́ти популярно кількома словами, — то в проводі Російської Церкви почали появлятися такі особи, що піддають ревізії деякі моменти у світогляді давнішої Російської Церкви. А втім, це саме бачимо і в інших Церквах. Екзарх Царгородської Патріярхії Архиеп. Михаїл в Америці у своєму Різдвяному Посланні (1957 р. н. ст.) „Сателіти Христа" заявив: „В наших часах відповідальність і значення Церков є багато більші, як колись були. Сьогодні Церкви й релігії мусять зробити деяку переоцінку своєї діяльности — в світлі того, що було й що гряде" (Див. щоденник „Свобода", 6. І. 58 р.). Можливо, що ця заява Екзарха Михаїла являється одним з відгомонів світогляду Констянтинопільського Патріярха Атенагораса І, який 1960 р. висловив таку думку: „Ми знаходимося тільки на порозі християнської революції" (Див. офіціоз Патріяршого Констянтинопільського Екзархату в Америці: „The Ortrhodox Observer, травень 1960 р.). Хоч, щоправда, цей Патріярх не уточнив цього питання — в чому саме мала б ця мапоутня „християнська революція полягати; так само й його Екзарх Михаїл конкретно не означив цю свою вимогу — що „сьогодні Церкви й релігії мусять зробити деяку переоцінку своєї діяльности — у світлі цього, що було й що гряде".

Але цього роду заяви, як оця Патріярха Атенагораса й його Екзарха Михаїла (уже покійного) проливають деяке світло на цей грунт, на якому частина Російської Церкви на Заході вже почала зміняти своє відношення до Л. Толстого. Щоб цю справу насвітлити докладніше, для цього було б потрібно писати принаймні об'ємистий том наукової студії — на основі цього показного історичного й сучасного матеріялу, що його маємо перед собою. Очевидно, метою цієї статтейки не є ані дати перелік тих джерел, ані займатися аналізою цього питання, її мета — поінформувати читача про сам цей цікавий факт нашого часу, що в Російській Церкві настав поділ думок у поглядах на Л. Толстого.

Можливо, що саме 1960 рік можна вважати тим шпилем, до якого дійшли ці розходження думок. Росіяни на Заході 1960 р. відзначали 50-ті роковини смерти Л. Толстого (він помер 1910 р.). Російська Зарубежна Церква (в юрисдикції Митр. Анастасія) відзначила це 50-ліття осудженням Л. Толстого. Зате ж Російська Церква (Російсько-Американська) в юрисдикції Митр. Леонтія вважає Л. Толстого членом Російської Православної Церкви, і офіційно „реабілітує" його.

Російська Зарубежна Церква своє слово про Л. Толстого з нагоди цього 50-ліття сказала в книжці п. н. „Отецъ Іоаннъ Кронштадтскій и графъ Левъ Толстой" (видання Св.-Троїцького Манастиря в Джарданвил, 1960 р.). Сам наголовок цієї книжки говорить про її зміст та ідею. Л. Толстой мав, має й буде мати багато противників. Але прихильники Л. Толстого вважають, що один з історичних світил Російської Церкви Прот. Іван Кронштадтський — це найбільший противник Л. Толстого. В одній із своїх церковних проповідей (сказаній 19-го жовтня ст. ст. 1908 р.) Прот. Іоан Восторгов підкреслив: „І поправді, майбутній історик російського життя відмітить, і не може не відмітити, як „знамення часу", дві замітні постаті за останні 40—50 років, прожиті російським суспільством, двох пророків — одного Господнього, другого ваалового, одного слугу Христового, другого Антихристового, одного — як служителя духовного будування, другого — як понурого генія заперечення й руїни: о. Іоана Кронштандтського і гр. Толстого" (Текст з журн. „Колоколъ", чч. 797-8, 1908 р. А також окремо — видання Усурійського Св.-Троїцького Николаївського Манастиря 1909 р.).

Ось кілька витягів з писань о. І. Кронштадтського проти ідеології Толстого: „Толстой — велетень, але у своїй сфері, в ланці такої літератури, як романи й драми, — в релігійній ланці й догматичній він дійсний пігмей (малесенький), що нічого не второпає... О, Христе Боже, доки Лев Толстой буде чинити наругу над Тобою і Церквою Твоєю? Доки буде спокушати Росію й Европу? Він знову пише хули на Церкву й служителів її, знову говорить клевету на нас усьому світові! — Покажи ж, нарешті, Владико, всьому світові пекельну злобу його! Будь! Він втягнув половину світу в оману й пагубу. О, предтеча антихриста!" („Изъ дневника о. Іоанна Кронштадтскаго въ обличеніе лжеученія графа Л. Толстого. Изданіе В. М. Скворцова. С. — Петербургъ, 1910).

Тому-то прихильники Л. Толстого з нагоди 50-ліття його смерті перш за все атакують о. І. Кронштадського, як найбільшого противника Толстого. Напр., в російській еміграційній „Русской Мысли" (за 15-го грудня 1960 р.) її редактор С. Водов писав: „Щодо грубих випадів Іоана Кронштадтського, то творення їх було, принаймні, дивною нетактовністю... Але якщо не можливо оправдати подібне відношення Толстого з боку політичних і церковних ізувірів, то зовсім не можна збагнути поведінки молодечих організацій, які поскільки мені відомо, ніяк не відзначили 50-ліття з дня смерті Толстого". У цій статті С. Водов нарікає, що „далеко не всі" росіяни взяли участь у відзначенні цього 50-ліття в Парижі 1960 р.

На статтю С. Водова дала відповідь Російська Зарубежна Церква у своєму офіціозі — у журналі ньюйоркському „Православная Русь" (ч. І. (714), 14. І. 1961) — статтею Прот. Бориса Молчанова п. н. „Печальное явленіе". Прот. Молчанов, м. ін., написав: „...не вільно прославляти Л. Толстого, як діяча російської культури .. Що писав Толстой про Православіє — це те, що найбільше посоромило російську культуру... Є такі особи, що високо оцінюють творчість Л. Толстого. Ці особи — большевики".. „Російська ж культура виросла на грунті церковного просвічення, і дала свої вищі досягнення під благодійним впливом Церкви".

• • •

Тоді ж таки, в ювілейному році (1960 р.), 30-го вересня, Митрополит Леонтій — Первоієрарх Російсько-Американської Церкви написав вірша на честь Л. Толстого п. н. „До 50-ліття кончини російського класика — творця шедеврів „Війна і мир", „Анна Кареніна" й оповідань: „Свічка", „Трое нас" і інших, — графа Льва Николаевича Толстого". Цього вірша подаю нижче в перекладі на українську мову:

„Вшануймо ж в мовчанці містичній
Родимих образів творця —
У вірі цій, що розумінням
Досяг він лона всіх Отця.
Хай дозволяв собі багато
В картинах й вислові своїм, —
Чи ж нам його судити строго,
Як Ноя Хам?...
То ж всі мовчім!
Не кожен з нас, неначе Гомер,
Життя воскресить давніх днів,
І не в усіх знайдеться віра,
Щоб гріхи ближньому простив;
А бути наче Магдалина:
Забути гордість, насміх, гріх, —
На жаль! — не кожна є така людина...
А він, Толстой, — один із тих!
Минуть віки — і змінять віхи,
І мова щезне до слівця,
І втіхи нові знайдуть люди,
Росія стане без лиця...
Але не згасне Божа „Свічка",
В молитві „Три" спасуться в тім, —
Талан і геній не пошкодить,
Співаймо ж „вічну пам'ять" їм.

• • •

Ця стаття не має своєю принциповою метою інформувати про відношення між Російською Церквою і Л. Тол-

стим; її завданням показати, що в деяких Церквах е прояви ревізії відношення до деяких письменників. Напр., 1960 р. папа Іван XXIII скреслив з „Індекса" (листи заборонених Церквою книжок) повість „Нуждарі" Віктора Юго. Українська Православна Церква (цебто національна, автокефальна Церква українського народу) офіційно визнае Т. Шевченка великим християнином і своїм вірним, хоч деякі з чужих Церков проголосили його „еретиком". Католицька Церква в Польщі не посміла проголошувати А. Міцкевича „еретиком" (хоч він не був „правовірним" католиком), бо польський народ не дозволив би на це.

А як стоїть справа між Толстим і Російською Церквою — це видно на матеріялі цих фактів, що подані вище.

П. Скаржевський.

„В КОМУНІСТІВ... ВИСЯТЬ ІКОНИ"

„Радянська Україна" атакуе

„Але чи варто дивуватися матері Івана або бабусі Катрі, коли виявляється, що навіть деякі комуністи не позбулися релігійних пережитків. Партійна організація мириться з тим, що в комуністів— обліковця тракторної бригади Михайловича, водовоза Ніколаева — висять ікони в хатах, а зоотехнік Флуерар навіть осв'ячував хату!" — алярмуе з села Паліївки на Кіровоградщині Л. Рута — спеціяльний кореспондент „Радянської України" (17. 2. 1961 року).

Л. Рута помістив у „Радянській Україні" довгий репортаж „Іван Антонюк шукае відповіді", в якому поіменно атакуе жителів села Паліївки за їхню релігійність, — інакше кажучи, робить на них донос до влади.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

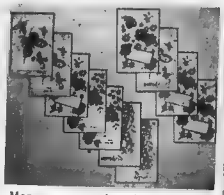

Маемо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УКРАЇНЦІ СОБОРНО СВЯТКУЮТЬ 100-ті РОКОВИНИ СМЕРТІ Т. ШЕВЧЕНКА

Тільки православні українці поминають Тараса Шевченка релігійно

Центр (у Сарсель, Франція) Наукового Товариства ім. Т. Шевченка видав на циклостилі на 6 сторінок інформацію, датовану 27-го березня 1961 року, за підписом проф. д-ра Володимира Кубійовича, голови НТШ, — п. з.

„Величаве відзначення Шевченкового Століття в Парижі"

Тут інформується, що пам'ять Тараса Шевченка величаво відзначили в Парижі НТШ, „Polskie Towarzystwo Literackie" і Міжнародня Вільна Академія в Парижі.

Секретар НТШ проф. д-р В. Янів на Шевченківській Академії НТШ в Парижі „змалював постать Т. Шевченка не тільки як поета, маляра та бунтаря-революціонера, але й як великого державного будівничого та мислителя з багатством величніх суспільних ідеалів... Ці ідеали були заперечені в рівній мірі в царській Росії, що й у сучасній — большевицькій, що вказуе на ввесь фальш офіційних Шевченкових святкувань на Рідних Землях. На тлі тієї аналогії промовець вказав на актуальні завдання сучасного покоління у Шевченкове століття. Нам треба у зразковій національній солідарності передати великі державницькі ідеали наступним поколінням, подібно, як зробив це Шевченко-пророк, народжений у 99 літ після зруйнування Січі". — подае інформація НТШ.

У цій інформації немае жодної згадки про якесь церковне поминання Шевченка на цих Шевченківських урочистостях.

**

Управа Наукового Товариства в ЗДА видала на циклостилі інформативний бюлетень п. н. **„Світовий Конгрес Української Вільної Науки"**, який починається так: „За почином і заходами Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА відбулася в днях 17-19 березня 1961 року, в приміщенні Українського Інституту Америки в Ню Йорку перша Сесія Світового Конгресу Української Вільної Науки, для вшанування сторіччя смерти патрона НТШ, Тараса Шевченка".

У бюлетені сказано: „На відкриття Конгресу надіслали привіти:" ...Митрополит Іларіон Огієнко, Вінніпег; Митрополит Максим Германюк, Вінніпег; Почесний Член НТШ, архиепископ Іван Бучко, Рим; Архиепископ Палладій, Ню Йорк; Митрополит Ніканор, Карльсруе; Архиепископ Михаїл, Торонто; Єпископ Платон Корнилюк, Мюнхен; Єпископ Йосиф Шмондюк, Філядельфія".

Віроісповідання їх не названо в бюлетені, отже тут треба поінформувати, що Владики Іларіон, Ніканор, Михаїл і Палладій — православні, а решта — католики. При чому між ними тільки католик Архиепископ Іван Бучко е Почесним Членом НТШ. А тим часом Митрополит Іларіон д-р Огієнко — це найбільший український славіст нашої доби.

Але на цей Конгрес прислали своїх представників тільки два Владики, отже в бюлетені сказано: „На відкриття Конгресу прибули особисто представники духовенства: від архиеп. Палладія — о. протопресв. О. Іванюк і о. І. Ткачук; від архиеп. Мстислава — о. протопресв. Л. Веселовський".

У бюлетені не сказано, якого віроісповідання були ці „представники духовенства", отже тут треба поінформувати, що це були тільки православні.

На Сесії була тільки одна доповідь на церковну тему у зв'язку з Т. Шевченком, а саме, як сказано в бюлетені, цю доповідь виголосив „проф. д-р В. Ленцик: „Московська церковна політика в часах Шевченка". У бюлетені сказано, що проф. д-р В. Ленцик був одним з учасників-представників католицької преси, — він репрезентував католицький часопис „Шлях" в ЗДА. Отже тим треба пояснити, що він обмежився темою про московську церковну політику в часах Шевченка, а не поширив тему так, щоб охопити нею й протиримський світогляд Тараса Шевченка (на матеріялі його творів „Іван Гус" (або „Єретик"), „Гайдамаки" і ін.).

У бюлетені сказано: „В неділю, 19 березня 1961 року перед полуднем відбулися в українських церквах Ню Йорку урочисті панахиди, а саме: в годині 11-й перед полуднем — в українській греко-католицькій Церкві св. Юрія, за душі померлих членів НТШ... В годині 12-ій в полудне того ж дня відбулися урочисті панахиди за душу Тараса Шевченка і за померлих членів НТШ в таких українських православних церквах Ню Йорку: в Церкві св. Володимира при 82 вулиці... В Свято-Троїцькій Церкві... В Церкві св. Володимира при 14 вулиці..."

Отже тут сказано ясно, що Шевченківські Панахиди відбулися тільки в українських православних святинях, і зазначено, що на цих Панахидах представниками від НТШ були: проф. д-р В. Січинський, проф. д-р М. Зайцев, проф. д-р О. Архімович і проф. д-р С. Крашенніков. У бюлетені не поінформовано, якого віроісповідання ці вчені, отже треба тут додати, що вони — православні; а це значить, що в Шевченківських Панахидах не взяли участі члени НТШ католицького віроісповідання. — Згаданий бюлетень НТШ про цей Конгрес редакція „Вістника" отримала 3-го квітня 1961 року, і ширшу увагу присвятила йому у „Вістнику" за 1-го травня 1961 року в редакційній статті п. з. „Конгрес Української Вільної Науки".

**

Католицький щоденник „Америка" (у Філядельфії, ЗДА) за 5-го травня 1961 року на першій сторінці подае інформацію п. з. **„Науковий Конгрес в Австралії"**.

Цей щоденник помістив таке підзаголовне виясненння:

„Вшановуючи століття смерти Т. Шевченка, Наукове Товариство ім. Шевченка в Австралії влаштовуе Конгрес Української Вільної Науки, сесія якого відбудеться в Мельбурні, в днях 12-13 травня 1961 року".

Далі, цей же щоденник вияснюе, що на цій Шевченківській Сесії „доповіді виголосять: о. д-р П. Дячишин, ген. вікарій Української Католицької Церкви в Австралії на тему: „Релігійність Тараса Шевченка"... І подано імена інших доповідачів. Там таки сказано: „Конгрес пічнеться в п'ятницю 12 травня... Ранком у неділю відбудуться Богослуження в українських церквах за душу Шевченка й померших членів НТШ..."

Отже, НТШ вшанувало Тараса Шевченка сесією Конгресу Української Науки в днях 12-13 травня (п'ятниця й субота), і цією датою це офіційне святкування скінчилося. А тим самим „Богослуження в українських церквах" стоять поза програмою сесії Конгресу, бо ці Богослуження відбулися 14 травня (в неділю).

Відділ НТШ в Австралії, заповідаючи цей Конгрес, поінформував (як це подано в „Америці"), що відбудуться „Богослуження в українських церквах за душу Шевченка і за померлих членів НТШ",—одначе саме так зредагована ця інформація подана не точно, бо в дійсності Богослуження за душу Т. Шевченка (а також і за померших членів НТШ) відслужили у своїх українських церквах тільки православні українці, а в католицьких церквах, до яких належать українці-католики, були Богослуження тільки за душу померших членів НТШ, —отже тут було так само, як і в Нью Йорку.

Католицький священик д-р П. Дячишин прочитав на Конгресі свою доповідь „Релігійність Шевченка", — отже він правильно твердив, що Шевченко був релігійний. Але о. Дячишин, як католицький духовний, не твердив, що Т. Шевченко був також і п р а в о в і р н и й релігійний, бо ж для Католицької Церкви всі не-католики, навіть ці, що їх Рим признае релігійними, вважаються „еретиками" („неправовірними"), і на всіх них Католицька Церква кинула прокляття (анатему), якій також подлягае й Т. Шевченко, бо ж він православний, отже не католик.

Тому що цей Конгрес відбувався під кличем „Української Вільної Науки", то тут треба було вільними устами й вільною свідомістю сказати в доповіді на тему релігійності Шевченка, що Католицька Церква вважае його „еретиком". отже й „проклятим"; але доповідач, звичайно, цього не сказав.

Кінчаючи цей огляд про Шевченківські святкування НТШ, треба ствердити, що проф. д-р Володимир Янів у своїй ювілейній доповіді в Парижі правильно „змалював постать Т. Шевченка, не тільки як поета маляра та бунтаря-революціонера, але й як великого державного будівничого та мислителя з багатством величніх суспільних ідеалів", але, сказав він, „Ці ідеали були заперечені в рівній мірі в царській Росії, що й у сучасній — большевицькій, що вказуе на весь фальш офіційних Шевченкових святкувань на Рідних Землях".

Але до цього треба додати, що одним з високих ідеалів Т. Шевченка була його боротьба з папсько-римським фанатизмом Католицької Церкви, якому Т. Шевченко протиставляв ідеал Християнства невід'ємно пов'язаний з духовою свободою людини — християнина і з конечною для неї релігійною толеранцією — цей ідеал Т. Шевченка був заперечений не тільки в царській та большевицькій Росії, але заперечуе його й Католицька Церква, коли вона не дозволяе на Шевченківські Панахиди в католицьких церквах, бо вона вважае Т. Шевченка, як православного, „еретиком", отже й „прокаятым" для Риму; наукові установи, що їх очолюють українці-католики, або мають у собі членів українців-католиків, не допускаючи у свою програму Шевченківських Святкувань поминання Т. Шевченка Панахидами, тим самим ідуть по лінії церковної дискримінаційної політики Риму, — а це вже е диктат Риму науці, — на якій, отже, підставі її називають „вільною наукою"?

АЙХМАН ЗАЯВИВ, ЩО ВІН ЖИД

Адольф Айхман заявив, що він почуваеться жидом, бо його мати була жидівка; він сказав це в ході процесу, що почався над ним у квітні в Єрусалимі. Айхман каже, що він не почуваеться до відповідальності й вини за знищення 6-х мільйонів жидів гітлерівцями під час 2-ї світової війни, бо він тільки виконував накази Гітлера, Гіммлера й Гайндріха, які звеліли йому очолювати акцію винищування жидів.

У пресі, головно в Америці, появилися жидівські голоси, які кажуть, що краще було вбити Айхмана відразу після його зловлення, а не ставити на суд, який вони вважають не надто корисним для жидівства.

Католицькі священики „Візантійсько-Російського Обряду"

Понтифікальна Російська Колегія Візантійського Обряду в Римі відома також під латинізованою назвою „Russicum". Вона е під безпосередньою опікою всесильного кардинала Євгена Тіссерана (Tisserant) — француза, — який являеться одним з найбільших папських політиків у справах слов'янського Сходу. Колегія „Руссікум" готовить священиків для „майбутньої праці в СССР". Абат Поль Шалієль у Франції, покараний 1961 року судом в Ліоні за пофальшування твору А. Кузнецова при перекладанні, - це один з вихованців цієї колегії.

Яку ведуть роботу бувші вихованці колегії „Руссікум" на Заході, про це, може свідчити, як один з численних прикладів, теперішня їхня робота в Сао Паульо в Бразилії: 1958 року вони там заснували російську школу ім. Св. Володимира, до якої вербують дітей православних родичів, місцевий римо-католицький манастир ордену Бенедиктів вони переміннли на російський манастир візантійського обряду (уніятський) під назвою „Colegio Sao Vladimir", що його очолюють єзуїти, які перейшли на „візантійський" обряд — один з Югославії, а другий з Італії. Для дівчат вони створили Російський Інститут Святої Ольги.

Єзуїти, перейшовши на візантійський обряд, прийняли майже в цілості православний обряд, а при тому вони ще й додали російського забарвлення. Хто не поінформований, той вважае їх за російських православних священиків: вони добре говорять по-російському, позапускали бороди, зодягаються в традиційні православні щоденні шати, а в церквах (з Іконостасами) вони зодягаються в православні облачіння і т. д. Так замаскувалися ці римські місіонери, яких готовлять до місії на слов'янському Сході.

Звичайно, колегія „Руссікум" у Римі виховуе цих уніятських місіонерів у дусі „єдіной неділімой Россії", отже вона виховуе ярих москвофілів, ворогів українства.

Замітне явище, яке слід особливо і з натиском підкреслити: уніятська (греко-католицька) україномовна преса, яка прикидаеться „українською національною" пресою, і що головні сили звертае на атакування Української Православної Церкви, яка завжди стояла і стоїть на засадах державницької незалежності українського народу, ніколи не атакуе москвофільської і протиукраїнської політики колегії „Руссікум" та Риму, який оснував це протиукраїнське гніздо москвофільства і опікується ним, — а навпаки: між безпосередніми церковними провідниками українців греко-католиків і москалів-уніятів е тісна співпраця: напр., архиеп. Іван Бучко бере участь у висвячуванні московських уніятських епископів, разом з москалями уніятами влаштовуються різні католицькі імпрези і т. д.

Значить, коли римські агенти стверджують факт, що москалі е ворогами українського народу, то вони мають на увазі тільки православних москалів, але при тому вони братаються з москалями-католиками, отже не вважають їх ворогами України. А це свідчить, що ці римські агенти, яким дано завдання вести римську політику серед українців, тільки маскуються словами „Україна", „тризуб", „Шевченко" і т. д., а в дійсності вони мають на душі тільки римську ціль, а не українську національну справу.

ХРУЩОВ ДАЛІ ЗНІМАЕ МАСКУ ІЗ СТАЛІНА

В СССР цього року випущено новий фільм (режисер Григорій Чухрай) „Ясне небо".

Зміст фільми: під час 2-ї світової війни советський летун Олексій Астахов попав у німецький полон. По війні він повернувся з полону додому, але тут влада Сталіна ув'язнила його й мучила допитами до тієї міри, що він уже мало не збожеволів, і йому робили таке „промивання мозку", що він уже сам маломало не почав вірити, що він справді винен.

Суд: судді всі в чорному, понурі, бездушні, а за їхніми плечима високо стоїть велетенська статуя Сталіна. І Олексій Астахов рештою сил з одчаєм запитав свою дружину: „Чим же я провинився? Чи тим, що мене збили на ворожій території, і я не сконав з голоду, чи не був вкинений націстами в піч?!"

Та ось в той час проголосили: „Сталін помер!"

Смерть Сталіна врятувала Олексія Астахова.

Публіка, яка оглядае цю фільму, при словах „Сталін помер" реагуе бурхливими оплесками, — подае „Вінніпег Фрі Прес" (10. 5. 1961 року) за інформаціями лондонського кореспондента.

Микита Хрущов — мірою того, як його сила зростае — відновляе свою кампанію за демаскування Сталіна, щоб знищити всі культи попередніх вождів СССР, і самому залишитися тут без конкуренції.

СВІДОЦТВА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ І НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Маемо на складі:

Свідоцтва-формуляри для Неділььних Шкіл — ціна: 5 ц одне.

Свідоцтва-формуляри для Українських Шкіл — ціна 5 ц. одне.

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Жиди, німецькі націсти й СССР

В Ізраїлі відбувається процес над арештованим А. Айхманом, який, скориставши з наказу влади Гітлера, з охотою взявся за здійснювання пляну винищування жидів на тих територіях, що були окуповані німцями під час 2-ої світової війни.

Канцлер Західньо-Німецької Федеративної Республіки д-р Конрад „Аденауер стверджує протинімецькі настрої у світі", у зв'язку з підготовою процесу над Адольфом Айхманом, — подає щоденник „Свобода" (ЗДА) за 14. 3. 1961 рік), „Аденауер висловив надію, що всі розумні люди у світі зрозуміють, що не можна оскаржувати ввесь німецький нарід у злочинах, що їх доконував гітлерівський режим та зокрема типи такі, як Айхман", інформує цей таки щоденник.

Антисемітизм — „живуча частина Німецької культури", оскаржують жиди

У першому тижні лютого 1961 року речники світових жидівських організацій Об'єднаних Націй у Нью-Йорку офіційно оскаржували режим Советського Союзу в урядовому антисемітизмі. При цьому вони оскаржували й німецький народ під замітом, що він увесь просякнутий гітлерівським націзмом, отже й антисемітизмом.

Д-р Айзик Левін — представник Світової Організації Аґудас Ізраїль — сказав, що расистські теорії націзму „були не тільки політичною пропагандою, вжитою для розбурхання молоді — вони стали живучою частиною німецької культури", — подає жидівський часопис „Да Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) 3. 2. 1961 року.

„Однобока виставка" про антисемітизм

З нагоди підготови до судового процесу над Адольфом Айхманом в Ізраїлі цього року жиди влаштували в Мюнхені (Західня Німеччина) виставку під назвою „Айхман", де виставлені на показ документи про винищування жидів німецько-гітлерівською владою під час 2-ої світової війни.

З приводу цієї виставки появилася в українському щоденнику „Свобода" (14. 3. 1961 р. ЗДА) стаття автора А. П. п. н. „Документи нелюдяности", в якій автор критикує жидівських керманичів цієї виставки за те, що вони поруч документів про німецько-гітлерівське винищування жидів не дали також документів про переслідування жидів комуно-большевицькою владою Москви; п. н. П. А. пише:

„Виставка могла б мати повний успіх, якби упорядники не обмежилися матеріялами й документами про нищення жидів тільки в країнах Західньої і Середньої Европи, а поширили її також на Україну, Білорусь і балтійські країни.

Однобокість виставки виявилася також у тому, що вона представила жорстокі діла Гітлера лише проти жидівської людности, але не подала фактів про переслідування жидів в СССР. На це звернув увагу один жидівський відвідувач виставки і висловив щиро свою думку її упорядникам: мовляв, ви бачите минуле, але не звертаєте уваги на сучасність, на те, що діється з жидами в Советському Союзі.

Безперечно, виставка „Айхман" в Мюнхені була організована так званими „поступовими елементами", що стоять у зв'язку з Москвою. Але — поза тим — документи, показані на ній, мають свою історичну вагу", — закінчує п. П. А.

З вищесказаного виходить, що це „поступові" (ліві?) жиди не повторяють за „не-поступовими" жидівськими елементами обвинувачення по адресі комуно-большевицької влади в СССР під замітом її антисемітизму.

„Прозирає тенденція" проти українців

З початком 1961 року світові жидівські організації на Заході склали рапорт до Об'єднаних Націй, обвинувачуючи Советський Союз під замітом урядового антисемітизму в СССР.

Український щоденник „Свобода" (27. 1. 1961) підкреслив був факт, що в тому рапорті на форумі ОН жиди хоч і кажуть, що в СССР є урядове переслідування жидів, але цей рапорт злагоджений на основі таких документів, з яких „прозирає тенденція" звести антисемітизм у Советському Союзі головно до території України, з чого в непоінформованих може скластися враження, що це, мовляв, українці в СССР „переслідують жидів".

„Свобода" заявляє, що в СССР є переслідування жидів, але антисемітами там є лише москалі і їхня влада в Москві; цей же щоденник висловлює здивування, чому жиди на форумі Об'єднаних Націй не говорять про антисемітизм московської влади (цебто, комуно-большевицької). „Найбільшим і найголовнішим подвижником антисемітизму в колишній Росії була московська чорносотенщина і потім уже в Советськім Союзі стали (антисемітами) Сталін і його послідовники", вияснює „Свобода".

„Провокативний і панічний" характер має жидівське обвинувачення в О.Н.

Коли жидівський рапорт про урядовий антисемітизм в СССР (а головно „в Україні", — мовляв, з урядового почину самих українців під Советами) був обговорюваний на форумі Об'єднаних Націй, то жидівська преса на початку лютого 1961 року звітувала: „На ранішому засіданні проф. С. Ричард Гискокс — делегат Британії — критикував цей рапорт Американського Жидівського Комітету і Координаційної Ради, як „провокативний і панічний". Проф. Гискокс сказав, що було дуже мало доказів на те, щоб якусь більшу ролю мав відогравати організований антисемітизм" під час виступів у 1959-60 роках.... Він сказав, що становище Американського Жидівського Комітету роздуте й панікерське. Після цього він нав'язав до рапорту Координаційної Ради жидівських організацій, яка займається спеціяльно справою антисемітизму в Советському Союзі. Він сказав: „Мені не подобається провокативний тон цих документів, і я відчуваю, що вони, здається, не підходять до наших понять про цю справу". — Промову проф. Гискокса передав „Да Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) у ч. 3. 2. 1961 року.

Інакше кажучи, проф. Гискокс заявив, що немає об'єктивних даних, на основі яких можна б говорити про урядовий антисемітизм в СССР, і він натякнув, що ця панічна поголоска штучно витворена жидами у світі.

Юдаїзм і сіонізм

Це факт, що в советській пропаґандивній сітці—радіо й преса—постійно ведеться брутальна урядова нагінка проти Християнства; але навіть ці, які відкрито заявляють, що нищення Християнства в СССР — це, мовляв, робота Сіонізму під маскою вдаваного комунізму, не можуть тепер сказати, що советська влада не агітує також і проти жидівської релігії — юдаїзму; бо ж в останніх роках советська влада почерез радіо й пресу час до часу почала випускати пропаганду й проти жидівської релігії. І головне на основі цього жиди подали рапорт до Об'єднаних Націй про урядовий антисемітизм у СССР.

Виступаючи в Об'єднаних Націях після проф. Гискокса, представник Федеративної Арабської Республіки Абдел-Гамід-Ґані заявив, що релігія — це одна справа, а національність — це друга справа, і що, мовляв, якщо де є виступи проти юдаїзму (жидівської релігії), то це ще не означає переслідування жидів, як нації, не означає переслідування жидів за їхню расову приналежність.

„Да Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) 3. 2. 1961 року інформує про виступ згаданого арабського дипломата в Об'єднаних Націях: „Абдел Гамід-Ґані, представник Об'єднаної Арабської Республіки, тоді виголосив довгу промову, яка, на думку деяких спостерігачів, була найбільш їдкою протижидівською промовою з усіх дотогочасних протижидівських промов, виголошених в Об'єднаних Націях. Після своєї заяви про різницю між юдаїзмом, який він назвав „особистою справою між людиною й Богом", та сіонізмом, який, як він сказав, „був політичною концепцією, яку ми поборюємо", п. Абдел-Ґані, продовжував поменшувати значення пошесті свастики в 1959-60 роках".

Вимоги жидівських делегатів в О.Н.

„Да Ізраелайт Прес" у цій же статті так передає виступ советського делегата в О.Н.: „Валентін Сапожніков шляхом парляментарної процедури успішно стримав декламацію Каца про специфічні випадки в Советському Союзі. Советський делегат обвинувачував, що його уряд був „очорнений" попереднім промовцем, д-ром Айзиком Левіним, репрезентантом Ізраїльської Світової Організації Аґудас. . . Кац почав натиском на підкомісію, щоб вона злегковажила советську пропозицію зняти з порядку справ підкомісії точку про „вияви Антисемітизму" (в СССР). Він також натискав, щоб підкомісія домагалася від урядів, щоб вони надсилали регулярні звіти генеральному секретареві Об'єднаних Націй „про вияви антисемітизму і про запобіжну акцію для зменшення їх".

„Жиди включені у Верховний Совет. . . жиди помогли створити советські ракети", каже делегат СССР

„Да Ізраелайт Прес" далі подає: „Советський делегат дав відповідь на ці „провокативні т. зв. документи", які твердять, що в Советському Союзі існує антисемітизм. . . Советський делегат повторив уже попередньо подані советські джерела, на цій підставі, що жиди є включені у Верховний Совет і що жиди помогли Советам створити ракети..."

Уряд ЗДА візьме в оборону советських жидів

„Сенатор Кеннет Кітінґ з Нью-Йорку сказав у Вашинґтоні, що він написав до Адлая Стівенсона, представника ЗДА в

Об'єднаних Націях, вимагаючи американської підтримку, щоб провірити положення советського жидівства на форумі світової опінії в Об'єднаних Націях", пише „Да Ізраелайт Прес". „Цей сенатор вимагає, щоб Америка освідомила ввесь світ про дволичність советської акції" по відношенні до жидівського населення в СССР. Він сказав п. Стівенсонові, що, мабуть, буде можливим через Об'єднані Нації осудити цю практику", кінчає свої інформації „Да Ізраелайт Прес".

Так ось є можливість, що Об'єднані Нації під проводом Америки осудять советський уряд під замітом його антисемітизму. З боку об'єднаних урядових репрезентацій майже всіх держав світу це буде історична відповідь усім тим, які ще з 1917 року почали твердити й досі твердять, що „советська влада — це жидівська влада".

ТАЙНИ ДАХАУ

Дахау — це один з найбільших гітлерівсько-німецьких концентраційних таборів мук і смерті. Там масово мордували людей різних національностей, а серед них також і жидів. У Дахау було багато українців, які всякими способами боролися проти німецько-гітлерівської окупації України, отже німецькі націсти мучили їх у Дахау й мордували, кажучи „Коли ви проти німецької влади Гітлера, то тим самим ви помагаєте большевикам!"

Перехрестя смерті

Коли війна навесні 1945 р. скінчилася, й Німеччину окупували союзні війська, то вони поділили її на чотири зони окупації: американську, французьку, советську й англійську.

Союзники дали Советам такий привілей, що ніхто з них не мав права діяти на советській зоні окупації, а советські агітатори і тайна та мундурована збройна поліція (НКВД) мала право роз'їздити по всіх інших зонах окупації, гонитися за „советськими горожанами", арештувати їх, замикати в таборах-каторгах, і там їх убивати, мучити, насилувати, а решту насильно вивозити до СССР на дальші кари, муки, смерть; їх вивозили в закритих товарних вагонах, немов худобу, під пильною сторожею НКВД. І все це большевики робили на зонах своїх союзників, а союзники: американці й французи, а частково й англійці помагали советській поліції в цій роботі, і ще й помагали пильнувати советських таборів мук і смерті на своїй таки (американській) зоні окупації.

Американці так само дозволили Советам силою вивезти українців з Дахау, що був на американській зоні окупації в Німеччині. Чому українців вивозили до СССР? Большевики не могли українцям у Дахау пришити латки „гітлерівців", бо ж ці українці в Дахау — це самі жертви гітлерівського терору й знищення. Отже большевики сказали американцям, що вони забирають тих українців, як „советських громадян". Але — це цікаво! —американська влада не спитала большевиків, чому вони силують виїздити до СССР тільки й виключно українців, білорусів, грузинів, москалів і ін. Між усіма бувшими гітлерівськими в'язнями, які збереглися в концентраку в Дахау, тільки жиди були в тому щасливому положенні, що большевики й американці не зачіпали їх і не змушували виїжджати до Советського Союзу, хоч ці там були також советськими громадянами. Один з бувших американських вояків, Голтен Гвайті пише, що жиди в Дахау були в панівному положенні, а начальником над усіми людьми всіх національностей у таборі був жид-утікач Гівець. А всіми таборами скитальців в Західній Европі завідував жид з ЗДА Ля Ґвардія.

„Прости їм, о Боже, не знають бо, що чинять!"

Американець Голтен Гвайті 1961 р. описує в пресі сцени, від яких кров морозиться в жилах: американські й большевицькі вояки окружили бараки українців у таборі в Дахау, і закидали їх хмарою слізних бомб, щоб змусити їх вийти надвір. Коли українці почали виходити, то американці й большевики били їх, і стали падати трупи українців. . . Усіх їх гнали до товарних (вантажних) вагонів і замикали там, немов худобу, окружали большевицькою й американською сторожею, і вивозили до Советського Союзу одних на „кару" (без вини), інших на муки й смерть. . . Голтен Гвайті пише: „Терен (табору в Дахау) був вкритий тілами жертв слізного газу фізичного насильства. Один з них звівся. Він молився, і я чомусь милувався тим, що він виголосив: „Прости їм, о Боже, не знають бо, що чинять!"

Але Дахау — це тільки один з прикладів такого ж масового явища по всій Німеччині й Австрії після закінчення війни.

Коли кому прийде охота, на першого попавшого крикнуть: „антисеміт!" — покажуть пальцем, збіжаться змордують українця, що аж кров'ю на цементі спливе, і американська поліція „не бачить". А коли нарешті й вирвуть з рук смерті, то напасники, коли їх хоч „про людське око" попросять доказати цій жертві вину, починають крутити, і виявляється, що вони зовсім не знають цієї жертви, — отже вийшла „помилка". А за такі помилки ніхто їх не притягав до відповідальності. . . Чи ж не було так, напр., в Дойчес Музеум у Мюнхені в перших роках по війні?

На цьому не кінець. . .

Нащо большевики з американцями мучили тих українців, які були вже перед тим мучені в гітлерівському концентраційному таборі в Дахау? А тому, що вони —українці! А для комуністичної влади всі українці — то явні або тайні „фашисти", „націсти", отже й „антисеміти". Один з жидівських світових провідників, Істерман, 1960 р. заявив іменем жидівських організацій, які він очолює, що вся українська еміграція" в Німеччині — це „антисеміти".

Жиди в Советському Союзі кажуть, що всі українці — це антисеміти. Таку саму пропаганду жиди в Советському Союзі передають і на Захід та вільно її ширять. Напр., американська кореспондентка журналу „Лайф" Петришія Блейк була в Советському Союзі. І жиди там сказали їй, що українці в СССР — антисеміти, бо „українці ніколи нас не любили" Петришія Блейк написала це в журналі „Лайф" (7.12.1959).

Жиди тепер подали на слідство Об'єднаних Націй „документи" про „антисемітизм" у Советському Союзі, а з цих документів видно таку тенденцію, щоб вказати „антисемітизм" тільки в Україні (та ще й на Білорусі). Мовляв, в Україні під Советами владу мають „українці", і ця влада „антисемітська".

Советська урядова пропаганда — а в тому й ця, що її із східнього Берліну веде комуно-большевицький „Комітет за возвращеніе на Родіну", подібну пропаганду ширить трохи іншим способом: замість алярмувати про „антисемітизм" українців — він воліє алярмувати про „український націзм".

П. С.

„ПРОТЕСТАНТСЬКИЙ ПАТРІЯРХ"

Під вищеподаним заголовком появилася книга (англійською мовою), що її автором є Джордж А. Гадіантоніу.

Автор називає „протестантським патріярхом" Кирила Лукаріса (1572-1638). — Константинопольського Патріярха. Історикам відомий факт, що за життя патріярха Кирила Лукаріса в Женеві появився Катехізис у протестантському дусі, а на ньому фігурувало ім'я патр. Лукаріса. Православні історики доказали, що це не твір патр. Лукаріса, а підрібка. Це — історичне непорозуміння, що всі без винятку православні історики й богослови вважають це підрібкою протестантів, тоді як у дійсності це з усією певністю була підрібка католицька; бо ж патріярх Кирило Лукаріс був особисто в Бересті, коли відбувалася насильна унія (1596 року) і протестував проти римського насильства над православною Україною. Рим помстився так, що за його намовою турецька влада втопила цього Патріярха. А ще перед тим римські автори написали Катехізиса під іменем патр. Лукаріса в протестантському дусі, щоб підірвати до нього довір'я серед православних, що їм і вдалося на деякий час.

Звичайно, таким підходом до справи, як є в Дж. Гадіантоніу і вже навіть самим наголовком цієї книжки: „Протестантський Патріярх" — уводиться читача в оману.

Тут ідеться про книжку: "George A. Hadjiantoniu, Protestant Patriarch". Foreword by Albert C. Outler.

СКІЛЬКИ ЖИДІВ ПЕРЕЙШЛО В ІЗРАЇЛІ НА ХРИСТИЯНСТВО І ЧОМУ?

Число католицьких монахів і монахинь в Ізраїлі становить 700 осіб, а протестанти мають там 18 організацій числом понад 1.000 осіб, — це прибувші християнські місіонери для навертання жидів на Християнство. Журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (березень 1961 рік) подає:

„Навернених обчислюють цифрою від 3.000 до 6.000 осіб від часу заснування держави Ізраїля. Головна причина цього — економічна: християни дають найбіднішим імігрантам велику допомогу, а також прикладом цієї допомоги цим занедбаним людям служить факт будування для них шкіл високої якості. Отже, можна сказати, що „навернення" головно полягає в тому, що ці найбідніші люди, які очевидно опинилися „на кінці шнура", попали в стан одчаю".

Християнські місіонери дають, то потребуючі жиди беруть. Але скільки жидів стали християнами, — то християнські місіонери, як видно з розбіжності в цифрах, самі не знають. А чи знають вони напевно, чи ці „навернені" таки є наверненими?

40-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І А. БОЄЧКІВ

Радвей, Алта.

У суботу, 15-го жвітня 1961 р. п-во Михайло й Анна Боєчко з Радвей, Алта, святкували свій Ювілей 40-ліття подружжя.

З цієї нагоди діти Ювілятів дочка Параскева зо своїм мужем Іваном Онищуком та дітьми, син Ювілятів Стефан, родина з Едмонтону і п-во Микола й Марія Чорні з Радвей влаштували Ювілятам гостинне прийняття в домі п-ва Івана і Парaскеви Онищуків.

Уся родина як з Едмонтону, так і з Радвей та околиць прибула на це прийняття. Запрошено було в гостину й місцевого о. Пароха з родиною.

Господарем цього Ювілею був п. Рудик з Едмонтону знайомий і приятель Ювілятів. За спільною вечерею виголошено було кілька промов. У них відмічували промовці заслуги п-ва Боєчків, як добрих і примірних родичів, що виховали належно своїх дітей в дусі релігійнім і національнім, а не забули також згадати й подякувати Ювілятам за їхню працю для нашої Православної Громади, бо багато корисної праці поклали і покладають наші Ювіляти як для своєї Церкви, так і для нашого загалу.

Ювіляти походять з другої еміграції з західніх областей України. У Канаду прибув першим п. Боєчко. Тут він працював між місцевими фармерами, спровадив у Канаду свою дружину і, хоч ще тоді вони бідні, але вони вже члени нашої Церковної Громади і для неї працюють.

Під час гостини розказала присутнім пані Боєчко, як то вона, прибувши в Канаду, взяла перший раз участь у базарі Громади. Від свого мужа вона дістала 10 центів на базар, бо більше не було, і цих 10 центів вона віддала за базаровий квиток. Але яка її радість була, коли оголосили, що її квиток виграв першу нагороду, а саме: укривало. Вона огорнула себе ним і тішилася, що вже буде чим покрити себе, лягаючи до сну. Але Господь винагогроджує сторицею тих, хто любить Його і Церкву. Сьогодні наші Ювіляти вже заможні господарі, всіми високо шановані і люблені. М. Боєчко не лише член нашої Громади, але й довголітній вже й діяльний її голова. Не відстала в нічому від свого мужа й пані Боєчко, вона також членкиня Жіночого Товариства при нашій Громаді, енергійна й працьовита вже довші роки його голова.

Правдиво один з промовців під час гостини відмітив, що, зайшовши до хати Ювілятів, зараз можна зорієнтуватися, з ким маєте діло: на стінах кімнат святі образи-ікони, вся хата прибрана вишивками, на столі побачите українську пресу, а на полицях багато українських книжок, але не щоб порохом припадати. Наші Ювіляти і їхній син Стефан, що живе з ними, мають у господарстві аж надто праці, але зайдіть до їхньої хати ввечері, коли вже робота закінчена, і побачите, що родина читає свою рідну літературу. Усе їх цікавить, а своє рідне — передовсім. П-во Боєчки не відказуються і від матеріяльної допомоги — чи то Церкві, чи загально українським цілям. По своїй змозі підпомагають вони і свою Рідну Церкву, й нашу загальну справу.

На гостинному прийнятті проведена була збірка серед присутніх, яка принесла $20,00. З них призначую $10.00 „Вістникові".

В імені власному, моеї родини, в імені членів нашої Церковної Громади, членкинь Жіночого Товариства, дітей і внуків Ювілятів, родини й приятелів поздоровляю Вас, Дорогі Ювіляти, з Вашим 40-літтям спільного життя, - сердечно дякую за працю для Бога й народу й бажаю Вам надалі щастя, здоров'я, сили й добрих успіхів у Вашій праці.

Хай Господь благословить і наділяє Вас Своїми Святими Дарами ще на багато років!

о. Остап Фляк.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

Ди-Па, Ман.

У неділю, 16 квітня 1961 р. в УГП Громаді в Ди-Па, відбулося Богослуження, яке відправив Всеч. о. Апонюк з Флин-Флон.

По Богослуженні Громада влаштувала братський обід — Спільне Свячене — в домі п-ва Яремів.

На обіді п. Г. Примачук піддав думку, щоб зложити пожертви на „Вістник", і присутні на обіді зложили по одному долярові: Г. Примачук, пані Є. Примачук, Василь Примачук, пані М. Примачук, К. Ярема, пані В. Ярема, Н. Фіцич, В. Кобар, С. Грабчук, Й. Слука, В. Кіцул, Д. Колибаба, В. Сайко, д-р Черномо-рець, П. Сірий з Флин Флон, І. Щурик. Разом 16 дол

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

З ВЕСІЛЛЯ НА УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ Й ІНВАЛІДІВ

Торонто, Онт.

В суботу 6 травня 1961 р. відбулося Вінчання пана Володимира і панни Олі в Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Увечері о год. 6.30 почалася весільна гостина в залі УНО в західньому Торонті.

Під час гостини за згодою молодої пари, на заклик старости весілля п. М. Собчака проведено серед гостей збірку на українську пресу і українських інвалідів.

Гості зложили 34.46 дол., з чого призначено: 17 дол. на на українських інвалідів і 8.46 дол. на „Вістник" та на іншу пресу.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а молодій парі бажаємо щасливого й веселого життя в їхнім подружжі і многих, многих літ!

Ф. Цимбалюк.

„КАТЕРИНА"

Опера на три дії

Музика МИКОЛИ АРКАСА

за Т. Шевченком

В 1961 році минає сто років з дня смерти великого українського Кобзаря ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. Українське громадянство, шануючи його пам'ять, кожного року відзначало ШЕВЧЕНКОВІ ДНІ, 9 і 10 березня, окремими святами. В наступному році такі святочні літературно-музичні зібрання мають бути найбільш змістовними і урочистими.

Для гідного вшанування пам'яти Великого Кобзаря особливо надається опера Миколи Аркаса „КАТЕРИНА". Мелодіка її має забарвлення української народньої творчости: особливо прекрасні хорові співи і танці, що можуть бути виставлені на сцені, як окрема музична картина „Вечір на Україні". Головні дієві особи — Батько бас, Мати меццо-сопран, Катря сопран, Андрій тенор, Іван баритон — по музиці і тесситурі не є тяжкими для співаків-виконавців. Опера „Катерина" побудована на драматичній однойменній поемі Т. Шевченка, захоплює слухачів своєю музикою і змістом, була завжди в репертуарі кращих українських театрів і дійсно є народньою оперою.

Клявір першого видання опери „Катерина" 1898 року є раритетом. „Рампа" видала тепер клявір цієї опери, в якому старий правопис „яжиґкою" замінено сучасним літературним правописом, пороблено незначні зміни тексту з огляду на ритміку співів, додано портрет Миколи Аркаса з коротким життєписом та відомостями про саму оперу.

Ціна клявіру у твердій оправі — 10 долярів. Замовлення виконуються після одержання суми вартости. Для книгарень велика знижка.

Адреса для замовлень:

G. PAVLOVSKY

541 W. 113 Street New York 25 N. Y.

3-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В Інституті Св. Івана в Едмонтоні
ВІД 10-го ЛИПНЯ ДО 12-го СЕРПНЯ ВКЛЮЧНО
Для хлопців і дівчат від 15 років життя
В предметах навчання включається: ТАНКИ, СПОРТС, прогульки до оселі „БАРВІНОК" і міста ЕДМОНТОНУ
Впис на курси приймається 15-го червня
Оплата за науку, мешкання й харчі 90.00 долярів
Вдавайтеся за інформаціями і аплікаціями до:
Інституту Св. Івана
11024—82 Аве. Едмонтон, Алта.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДОМКА ДЖАМАН

Сембург, Саск.

У четвер, 9-го березня в лікарні Вікторія Госпітал у Принц Алберт закінчила свою земську мандрівку Домка Джаман.

Домка народилася 1881 року в селі Баенські на Буковині. 1902 року вийшла замуж за Юрія Гливку, який два роки по одруженні помер.

У 1906 році Домка вийшла замуж за Олексу Джамана, який походив з села Луківці.

Роком пізніше приїхали вони в Канаду й осілися в околиці Гардентон у Манітобі, де поселилося багато наших ранніх поселенців з села Луківці, через що й церква, побудована пізніше тими ж поселенцями, стала зватися Луківською.

У 1914 році вони переїхали до Саскачевану в околицю Сембург, й осілися на фармі. Розбудовуючи свою господарку від самих початків, Домка й Олекса не занедбували і церковного життя в тій околиці, та разом з іншими поселенцями побудували тут православну церкву.

У 1943 році помер її муж Олекса, а Домка, залишившись вдовою, жила при своїх дітях; в останніх роках свого життя — при наймолодшому синові Николі в Міт Парк.

Домка виховала семеро дітей: Олексу, Петра, Юрія, Николу, Марію, Василину і Оксану. Діждалася також 30 внуків та 10 правнуків.

Домка була православного віровизнання, піонеркою церковного життя в Сембурзі і на потреби Церкви не жалувала грошей.

Ще восени 1960 року занедужала і перебувала в лікарні деякий час, де запричастилася Святих Тайн, а 9-го березня 1961 року померла.

Похоронні Відправи відслужив о. Парох, а дяком був місцевий дяк п. Юрій Паскарук, рідний брат бл. п. Домки.

У Похороні взяла участь велика кількість людей. Тлінні останки бл. п. Домки похоронено на православному цвинтарі Пресв. Тройці в Сембурзі.

Усі її діти прибули на Похорон, включаючи доньку Марію з Ванкуверу; прибули також і внуки з Едмонтону, Саскатуну і Мусджа

Залишила в смутку також трьох братів: Юрія, Николу і Василя Паскаруків.

По Похороні відбувся в Народнім Домі обід заупокійний, на який були запрошені всі учасники Похорону.

При Останньому Цілуванні переведено збірку на Нев'янучий Вінець, яка принесла $30.-00, з чого $15.00 призначено на фонд „Вістника".

Усім учасникам Похорону щире спасибі, а душу бл. п. Домки хай Господь оселить у Небесних Оселях.

о. Ст. Зузак.

БЛ. П. МАРІЯ БУТНИК

Тернопіль, Саск.

У суботу 29-го квітня, після довгої недуги, на 68 році життя в університетській лікарні в Саскатуні, Саск. упокоїлась в Бозі блаженної пам'яті Марія Бутник.

Покійна народилася 1892 року в родині Родійчуків у західній Україні. У Канаду приїхала в околицю Тернополя 1911 р., де й одружилася того самого року з п. Теодором Бутником, одним з піонерів українського національно-церковного руху північної Саскачеванщини. Від самого початку свого життя в Канаді Покійна зо своїм мужем були невтомними працівниками як при відродженні рідної Української Православної Церкви, так і взагалі при національному освідомленні тих своїх братів та сестер, що деякі з них були впоєні польським, чи російським шовінізмом. Із своїм мужем Теодором вони положили не один день тяжкої праці при будові українського народнього дому в Тернополі. Також жителі Тернополя пам'ятають Покійну, як активну членкиню при Жіночому Т-ві як у проводі, так і при рядовому членстві, а її мужа як неодноразового члена управи

Але зловіщі темні сили цього світу вже 1926 року взагалі перериваають активну працю Покійної і віддають її під нагляд лікарів. Для кращої лікарської опіки Покійна з мужем шість років тому залишають фармерські околиці Тернополя і переїжджають на постійне перебування до Принц Алберт. Але останнього часу недуга Покійної була така серйозна, що потребувала консультації більшого числа лікарів, от тому Покійна опинилася аж в Саскатуні. Перенісши тяжку операцію, вона спершу подавала надію родині на виздоровлення, але жорстока смерть несподівано перервала і так натягнену вузловату нитку тяжко-хворобливого життя — якраз тоді, коли того ніхто не сподівався: ні лікарі, ні родина.

У передсмертному завіщанні Покійна просила свого мужа, щоб її було похоронено на цвинтарі біля православної церкви в Тернополі. Тому тіло Покійної спершу із Саскатуну було перевезено до Принц Алберт, в похоронне заведення Мекензі, де внеділю ввечері о. Ю. Туржанський відправив Панахиду, а в понеділок Покійну було перевезено до хати її найстаршої доньки Анни, замужньої за п. Йосипом Лисицею в Тернополі. Тут увечері о. М. Стеценко, парох Вакавської Округи, при співучасті дяка п. Ів. Сенчини та переповненого дому родини, сусідів та знайомих відправив також Панахиду за вічний спокій спочилої душі Марії. Похорон із Заупокійною Службою Божою, при переповненому храмі вірних у вівторок 2-го травня звершили: о. Ю. Туржанський та о. М. Стеценко. Під час Останнього Цілування, на заклик о. М. Стеценка присутні зложили на Невянучий Вінок, з чого призначено на „Вістник" 5 дол., а також на кліше 4.50 дол. і 50 цент. на пересилку. Після Похоронних Відправ діти та внуки разом зо змученим татом запросили всіх присутніх на спільний обід в память Покійної дружинимами й бабусі до новозбудованого народнього дому. Слід згадати, що народній дім, який колись помагала будувати Покійна, постарівся, як і постаріли всі будівничі того дому, а новий будують уже діти під проводом зятя покійної п. Йосифа Лисиці. На обіді згадували присутні заслуги Покійної та її мужа. Покійну Марію оплакують її муж Теоодор і брат Покійної Іван, та діти: Олена, Микола, Анна, Зиновія, зяті та 17 внуків і 5 правнуків. То ж хоч її життя на цьому світі було тяжко-хворобливе, то зате ж нехай Господь оселить її душу там, де всі Святі і Праведні спочивають, — Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

Вінніпеґ, Ман.

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку всім тим, що якимнебудь способом — своєю щирістю, симпатією та трудом — показали нам своє добре серце в нашому горі та смутку під час Похорону нашого дорогого мужа та батька. На першому місці наша подяка Парафії Собору Св. Покрови в Вінніпезі, що в їхній церкві відбулася Похоронна Служба, Отцю Прот. Герусові, Панові Рекрутові і його Хорові, Сестрицтву при Парафії, всім іншим паням за перекуску та усім учасникам — близьким і дальшим.

Також наша щира подяка всім нашим приятелям, сусідам, Родині, всім знайомим, що через усе життя жили поприятельськи з покійним нашим татом, в якийбудь спосіб ділилися прикрими та смутними хвилинами, і причинилися до його радіснішого й успішнішого життя.

Спи спокійно, дорогий і ніколи незабутній мужу і тату наш, світла пам'ять про Тебе не згине, а залишиться вічно в серцях наших та в серцях усіх, що знали Тебе, а канадська земля нехай буде Тобі легкою. Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина й діти покійного Юрія Карпяка.

БЛ. П. ЙОСИФ КУЗЬМИН

Мейбридж, Саск.

Дня 6-го травня 1961 року упокоївся в Бозі в Мейбридж, Саск., бл. п. Йосиф Кузьмин — член місцевої Української Православної Громади, на 71 році життя.

Покійний прибув у Канаду 1909 року з села Кучерова, Черновецького повіту на Буковині. Зразу працював при „кортах" у Манітобі, потім перенісся до Британської Колумбії і там був форманом на залізній дорозі аж до 1921 року.

Але українська людина любить трудитися при хліборобстві. Так і покійний Йосиф; заробивши трохи гроша, переїхав у Саскачеван і тут, в околиці Мейбридж, придбав фарму де зо своєю дружиною Іриною, родом Прихітко, прожив сорок років. Вони виховали двох синів: Рудольфа, що співпрацював з татом на фармі, і далі продовжує ту роботу, та Івана, що з своєю жінкою Діяною живе у Вінніпезі і є там будівельним майстром.

Покійний був дуже добрим господарем; його фарма й будинки знаходяться в прекрасному стані, всюди видно дбайливість, порядок і господарність Покійного. Різні ще пляни мав покійний Йосиф щодо дальшого поліпшення господарства, але Господу було вгодно покликати його до Себе раніше, ніж родина й приятелі того сподівалися.

Також і родинне життя Покійного як під оглядом релігійним, так і народнім могло б бути прикладом для других. У Церковній Громаді залишив Покійний по собі дуже гарний спомин як відданий член ним дуже любленої Української Православної Церкви та охочий співробітник при побудові й вдержанні Дому Божого.

Великий і тяжкий смуток оповив його жінку Ірину та дітей і дальшу родину, бо не стало того, хто був радістю і підпорою родини, хто всю роботу плянував і своє плече підкладав. Порожнє місце в хаті видне тим більше, що тільки двоє осіб є тепер у хаті: мама і один син Рудольф.

У старому краю живе сестра Покійного Альбіна, в ЗДА — брати Володимир і Михайло та дві сестри — Леонтина й Анеля.

У Пеллі, Саск., живе сестра Марія зо своїм чоловіком Павлом Прихітко. Разом з жінкою Покійника переживають смуток по його відході теж її брат Григорій і жінка його Анна, і друга сестра Юстина з чоловіком Михайлом і друга сестра Серафина зо своїм чоловіком Лукою.

Похорон відбувся 9-го травня, у вівторок, з православної церкви в Мейбридж при великому числі людей з ближчих і дальших околиць, бо всі Покійного знали, любили й поважали. Похоронні Відправи служив о. С. Греділь при дяківській помочі п. Губича з Мейбридж, пані Іванчук з Кобзара і пана Марцінюка з Арран. Тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі при церкві Мейбридж.

Після Похорону відбувся поминальний обід. На „Вістника" вислано 5 дол. і на вироблення кліші 5 дол.

Вічна Йому Пам'ять!

Павло Прихітко.

ПОДЯКА РОДИНИ
Принс Алберт, Саск.

Ми, нижчепідписані, оцим складаємо сердечну подяку всім тим, що взяли участь в Похороні нашого любого сина, мужа й зятя бл. п. Ілька Михайлюка, який упокоївся у лікарні в Принс Алберт, Саск., 3-го березня ц. р.

Найперше щиро дякуємо Всеч. Отцеві Юріеві Туржанському за відвідування бл. п. Ілька на його ложі болізні, за його молитви в хвилині смерті, за відправлення Парастасу в похоронному домі і за зворушливу прощальну проповідь на Службі Божій.

Наша тепла подяка дякам п.п. Дахові, Гаукові й Паскарукові та п.п. Хористам під проводом п. П. М. Гуменюка і за його щирі слова в дописі до „Вістника".

Велике спасибі Хвальному Жіночому Товариству за приготування поминального обіду, всім ВП. Учасникам Похорону за їхню участь і за ласкаві пожертви на „Нев'янучий Вінок" Покійному.

Усім Вам наша глибока подяка!

Дружина Анна з дітьми.
Родина Візінських.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК

Запрошує українське громадянство на
Митрополичу
СЛУЖБУ БОЖУ
яку Відслужить Високопреосвященніший Д-р ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу й всієї Канади з участю запрошеного Духовенства.
у неділю 11-го червня 1961
коло озера близько Вілна, Алберта.

Програма:
10.00 год. — Архієрейська Служба Божа.
12.00 год. — Обід.
2.00 год. — Промови.
4.30 — Коронація Королівни.

ЗАПРОШЕНО ПРОМОВЦІВ

На головного промовця запрошено Митрополита Д-ра Іларіона та інших промовців від Албертійського Уряду та складових наших організацій.

КОМІТЕТ:
Олександер Матвійчук, голова.
о. П. Сацевич, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЧЕРВЕНЬ
3. Субота, — Плезент Гом, — Заупокійна Служба Божа.
4. Неділя, — Брендон, Кенора, Сендгіл Храм, Транскона Храм.
11. Неділя, — Сулукавт, Портедж Ля Прері, Бозежур.
18. Неділя, — Брендон, Кенора, Дуфрост, Транскона.
25. Неділя, — Гонор, Попларфілд, Селкірк, Тиндал.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Витків (Окружний З'їзд СУМК „Верховина")
11. Неділя — Медов Лейк (Храм)
15. Четвер Івана Сучавського Кендо
18. Неділя — Глезлин
25. Неділя — Норт Бетлфорд

УВАГА! Подається до відома громадянству, що Окружний З'їзд СУМК „Верховина" і Здвиг Української Молоді відбудеться в днях 3-го і 4-го червня.

Програма З'їзду слідуватиме:
1. Субота 3-го червня: Спортові змагання у галлі 1.00 год по обіді.
2. „Вінер ровст" — по спортових змаганнях.
3. Драматичні змагання 8.00 год. вечора.
4. Танець-забава Сумківців.

Неділя 4-го червня:
1. Соборне Богослуження 10.00 година рано.
2. Сумківський обід 11.30.
3. На площі вправи 1.00 година по обіді.
4. Спільна сесія і промови 2.30.
6. Величавий концерт СУМК з поезії Т. Г. Шевченка.
7. Коронація королеви.

972 Jame Str. Ph. .8280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято.
11. Неділя — Йорктон.
18. Неділя — Брокстон.
25. Неділя — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя (Всіх Святих) — Кемсак (Храм)
11. Неділя — Калдер
15. Св. Вмч. І. Сучавського Ахтимійчукова
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел

УВАГА! Ласкаво запрошуємо сусідні громади та людей доброї волі, на храмові свята.

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Гвес
Вечірня 7 год. веч. — Стінен
11. Неділя — Мейбридж
18. Неділя — Свон Плейн
Вечірня 7 год. веч. — Денбирі
25. Неділя — Нарквей

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Ню Вестмінстер
11. Неділя — Чиливак
15. Четвер Св. Ів. Сучавського — Ню Вестмінстер
18. Неділя — Ню Весминстер
25. Неділя — Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Баргерд (Храм)
11. Неділя — Сіба Біч
18. Неділя — Атабаска
25. Неділя — Вестлак

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Понича́й
4. Неділя — о 7-ій год. веч Вечірня — Айтуна
11. Неділя — Мелвил
11. Неділя о 7-ій год. веч. Вечірня — Фенвуд
15. Четвер Вмч. Івана Сучавського — Айтуна
18. Неділя — Гудів
25. Неділя — Габард

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Шипмен (Храм)
11. Неділя — Кадет
18. Неділя — Вірдейт, Посвячення Угольного Каменя Всеч. о. Др. С. Савчуком.
25. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Тіодор (за рікою)
11. Неділя — Тіодор (м.)
15. Четвер Св. Івана Сучавського — Вестбрук
18. Неділя — Половини (Храм)
25. Неділя — Нора

Box 5. Theodore, Sask.
Tel. 59.

о. М. КРИЩУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя Всіх Святих — Слава пів. (Храм)
11. Неділя — Мусідора
15. Четвер. — Різдво Івана Предтечі — Мирнам
18. Неділя — Слава пол.
25. Неділя — Лужани Топорівці. Окружна Полева Служба Божа.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИПЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Мелфорт (Храм)
11. Неділя — Гронлід (Північна)
18. Неділя — Бруксбі:
25. Неділя — Гронлід (Північна)

Address: Box 149, Gronlid, Sask.
Tel. 29

о. ІВАНА КУЛИЦА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Сандави
11. Неділя — Вайта
15. Св. Вмч. Івана Сучавського — Сірко
18. Неділя — Сеньків. Проводи
25. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАРІБИ
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Воліна (Храм)
11. Неділя — Водіна
18. Неділя — Ватсон
25. Неділя — Канора (Успенська)

Box 293 - Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Сенді Лейк (Проводи)
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Мензі
25. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Вінніпегосіс
11. Неділя — Дофин
15. Четвер Вмч Івана Сучавського Рорктон
18. Неділя — Полеве Богослуження Давфинської Громади св. Юрія. — Брокен Пайп Лейк, Манітоба
25. Неділя — Гилберт Плейнс

УВАГА! В неділю 18-го червня, коли б погода не відповідала вражіння тощо, то Служба Божа відслужиться в Давфині у церкві св. Юрія. Запрошуємо все українське громадянство сусідніх громад взяти участь в Полевому Богослуженні.

В неділю 11-го червня 1961 року, передача Служби Божої по радіо Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Оен, Алта.
11. Неділя — Мус Джьо
18. Неділя — Кіндерслей
25. Неділя — Мус Джьо

Address: 1115 Iroquois St. W.
Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Витків. Сумківський з'їзд Округи Верховина
11. Неділя — Кридор
18. Неділя — Гефорд
25. Неділя — Борден-Білики

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя, — Беліс (Храм)
4. Неділя — Смокі Лейк
11. Неділя Польове Богослуження — Вільна
18. Неділя — Смокі Лейк — Стрий
25. Неділя — Спедден-Давінг

УВАГА: Запрошуємо все українське громадянство на Архиерейське Польове Богослуження, котре відбудеться 11-го червня, коло озера у Вільні. Польове Богослуження відслужить Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в асисті Всеч. о. Ігумена І. Скакальського та місцевого пароха о. П. Сацевича.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
Canora, Sask., Ph. 563-6158

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон

Address. Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя, Всіх Святих — Альвіна (Храм)
Вечірня, 7 год. вечера — Кадворт
11. Неділя — Вакав
Вечірня, 7 год. вечера — Ст. Джуліен
15. Четвер, Вмч. Ів. Сучавського — Лепин
18. Неділя — Єллов Крік
25. Неділя — Священик на відпустці

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. СТЕПАНА СТОЛЯРЧУКА
Willingdon, Alta. Tel. 43 Box 307

о. А. ГЕТЕРЕНКА
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Дорбен (Храм)
11. Неділя — Етелберт. По пол. в год. 2-ій відбудуться Окружні Збори.
18. Неділя — Полеве Богослужения при Брокен Пайп Лейк, Ман.
25. Неділя — Вонлав

Запрошується всіх вірних з Округа Етелберт і околиць взяти участь у Храмовому Празнику в Дорбен, Ман. і з нагоди Полевого Богослуження при Брокен Пайп Лейк, Ман. яке заряджує парафія св. Юрія Переможця в Давфині, Ман.

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Федора, Всіх Св. Храм Восетна, Вечірня в год. 7-ій веч.
11. Неділя — Торгилд
Нюбрук, Вечірня в год. 4-ій по пол.
18. Неділя — Егремонт, Окружне Богослуження
25. Неділя — Радвей
Ревватер. Вечірня в год. 8-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя Всіх Святих — Крейгенд
11. Неділя — Сирейл
18. Неділя — Гресланд
25. Неділя — Бойл

Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. І. ШВЕЦЯ
Address: Box 201, Roblin, Man.
Ph.: 214-R 2

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудергайм
15. Четвер Вмч. Івана Сучавського — Кагвин
18. Неділя — Калмар
25. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ
4. Неділя „Всіх Св." — Винпарт (Храм)
4. Неділя „Всіх Св." — Тафнел (Храм)
11. Неділя — Виниярд
18. Неділя — Шіго місто
25. Неділя — Елмор
25. Неділя — „Коло Федаків"

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1961. ЧИСЛО (1136) 12

ПОЛЬСЬКО-КАТОЛИЦЬКА ПРОТИУКРАЇНСЬКА АВДИЦІЯ

Французька радіостанція в Сен-Боніфасі, Ман., регулярно надає щонеділі одногодинну польсько-католицьку авдицію, що нею керує катол. ксьондз

У неділю 28 травня ц. р. польсько-католицька авдиція з Сен-Боніфасу була присвячена польському святому і одному з найбільших святих Католицької Церкви — Анджеєві Боболі.

Ксьондз-спікер підкреслив, що Анджей Боболя був на „кресах Польщі" (читайте: окупована Польщею Україна) борцем за польськість і католицизм, і що він був великим польським патріотом, який був свідомий того, що де на „кресах Польщі" (в Україні) буде католицизм, там і буде польськість. Отже, змагаючись за католицизм, Анджей Боболя тим самим змагався й за польський стан посідання на „кресах". Але козаки Анджея Боболю „замучили", і тоді він прославився чудами релігійно-патріотичного (польсько-католицького) характеру. Отже папа проголосив Боболю святим та опікуном Польщі.

Ксьондз-спікер поставив такі твердження: що за часів Козаччини польськість і католицтво — це було одне й це саме, — хто на „кресах" був католиком, той тим самим був уже й поляком; і що православіє та московство — це також було одне й це саме, — хто на „кресах" був православним, той тим самим був або москалем, або московським агентом; цебто, хто на „кресах" боровся проти католицтва, той тим самим боровся проти Польщі, а хто боровся проти Польщі, той тим самим боровся проти католицтва. Хто ж боровся проти католицтва, цебто проти польськости, обороняючи Православну Віру, той тим самим автоматично обороняв Москву, отже був московським агентом.

Тому, що козаки на „кресах" обороняли Православну Віру, боролися проти католицтва, то тим самим вони боролися проти польськости; а коли вони боролися проти польськости, то тим самим вони допомагали Москві, бо ж Москва православна, а Православіє — це „політичне знаряддя Москви", що направлене проти Польщі та її стану посідання на „кресах".

Виходить, що для ксьондза-спікера не існує Україна, а є тільки „креси всходне Польські" (східні окраїни Польщі); для ксьондза-спікера не існували козаки-українці, козаки — оборонці України для України, а існували козаки-оборонці Москви, бо вони були православні й обороняли свою Віру й Церкву.

Інакше кажучи, ксьондз-спікер під фірмою релігійної авдиції повів польську політичну пропаганду по лінії польського історичного шовінізму й імперіялізму супроти України, яку він уважає „кресами Польщі", отже мнимою частиною Польщі. Ксьондз-спікер намагався показувати українських лицарів-козаків дикими, [illegible]мними варварами, православними ф[illegible]тиками, що були сліпим знаряддям [illegible] руках Москви, і мучителями великих польських патріотів-католиків типу Анджея Боболі. А коли до цього додати надмірно зворушений голос ксьондза-спікера [illegible] такі слова, як „католицизм", „польськість", „боротьба", „кров", „мучеництво" і т. д., якими ксьондз-спікер густо пересипав свою „релігійну" радіо-авдицію, то тут картинка цієї політичної пропаганди стає у своїй повноті.

Папа, проголосивши Боболю одним з найбільших святих Католицької Церкви, тим самим зобов'язав усіх католиків почитати його пам'ять і тим самим шанувати роботу Боболі, — а його роботою було ополячування України під протекцією польських мушкетів гармат, канчуків і кайдан. Папа проголосив Боболю „патроном Польщі", і католики всього світу мають поклонятися „опікунові Польщі" Анджеєві Боболі: польському національному святому! Папа проголосив, що Боболя — це мученик-жертва українських „варварів-козаків", і хто почитає Боболю, як „святого", той тим самим мусить осуджувати Козацьку Україну за те, що вона оборонялася перед польським імперіялізмом, у передніх рядах якого йшли всякі боболі!

Ані папа, ані такі ось ксьондзи-спікери (а числo їм мільйон!) абсолютно не рахувалися з цим ось питанням: яким же, наприклад, правом вони зобов'язують так само й католицьку вірну частину українського народу, щоб вона почитала польського національного святого, кланялася перед його роботою для поневолення й мучення українців, та разом з усією Католицькою Церквою на приказ папи, а в догоду Польщі, плюгавила Козацьку Україну?

ЗАКРИВАЮТЬ ДУХОВНІ СЕМИНАРІЇ В УКРАЇНІ

Радіо з Москви з незатаєним вдоволенням повідомило, що духовні семинарії в Києві і в Ставрополі закрито — „через брак учнів".

У цій же вістці сказано, що закрито духовну семинарію — „через брак учнів" — і в Саратові (у Московщині).

ПЕРШИЙ НЕГР В АФРИЦІ ПРАВОСЛАВНИМ СВЯЩЕНИКОМ

Першим негром в Африці, що став православним священиком, є о. Іриней, що його цього року рукоположив владика Миколай — Архиепископ Іринопольський (грек) в Аруші (в північній Танаганіці).

Цей новий священик викладає в Другій Меморіяльній Колегії Чва в Касубі, що є центром Православія Східньої Африки.

НОВИЙ МИТРОПОЛИТ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ПОЛЬЩІ

По смерті Митрополита Макарія його наслідником на престолі Митрополита Православної Церкви в Польщі став Владика Тимофій (Шретер), і його інтронізація відбулася 30-го травня ц. р. у Варшаві.

Митрополит Тимофій родом з Волині. Бувши довгі роки священиком, а потім єпископом Православної Церкви в Польщі, він, безперечно, знає духа обставин праці в Православній Церкві в Польщі краще, ніж усі його попередники на митрополичому престолі у Варшаві.

ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ

1-го червня ц. р. почався найновіший перепис населення Канади, — повідомило Статистичне Бюро в Оттаві. Само собою розуміється, що у статистичних формулярах є рубрика про релігійну приналежність громадян, а також надалі зберігається рубрика про етнічне походження.

Який ступень свідомости поодиноких членів даної етнічної спільноти і її Церкви, так вони виповнять обидві вищезгадані рубрики, а від цього буде залежати, чи статистичні цифри будуть точним віддзеркаленням стану етнічної й релігійної приналежности горожан Канади.

МЕТА СОБОРУ — ПРИНОРОВИТИ ЦЕРКВУ ДО ВИМОГ ЧАСУ

Папа Іван XXIII прийняв на авдієнції членів Управи Міжнародньої Унії Католицької Преси, яких він інформував про майбутній Ватиканський Собор. „Собор сказав Св. Отець, має як ціль — католицьку Церкву і життя її вірних достосувати до вимог часу, щоб Церква притягла також християн інших віровизнань", — подає мюнхенський катол. „Християнський Голос" (7. 5. 1961).

Як виходить, папа Іван XXIII припиняє досьогочасну ватиканську політику — достосування життя до вимог Церкви, а розпочинає нову політику достосовувати Церкву до вимог життя. Як папа цю зміну розуміє конкретно — він не сказав.

НОВИЙ ОСЕРЕДОК МОСКОВСЬКОГО КАТОЛИЦТВА

Рим щораз густіше покриває західньо-європейський і американський континенти осередками московського католицтва, що променує з світового центра московського католицтва, яким є московсько-католицька Колегія Руссікум у Римі.

Цього року засновано осередок московського католицтва в місті Мелборні (Австралія). Це нове огнище московофільської політики Риму розростається з подивугідною скорістю, коли вже на початок у нього вписалося 300 членів.

ЗГАДАЙМО Т. ШЕВЧЕНКА МОЛИТВОЮ!

Митр. Василь Липківський

РЕЛІГІЙНІСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

(Проповідь на Шевченківське свято)

Любі брати й сестри, українці! Чи є між нами зараз більш щира, більш дорога, більш близька для нас душа, як душа великого сина України — Тараса Григоровича Шевченка, — яка, віримо, невидимо присутня між нами, що за неї тепер молимось в Роковини його смерти? Від цієї душі, як від батька рідного, кожний з нас бажає мати найкращу науку в любові до свого рідного народу, найбільшу підтримку й утіху в своєму житті. На цій душі — на її переконаннях, мріях і стражданнях — кожний з нас повинен випробувати й себе самого, оскільки він є дійсний, свідомий, щирий українець, оскільки він достоен вважати себе дійсним сином України.

Де ж брав Тарас Шевченко цю велику силу для своєї душі? По чому він випробував свою душу? Візьмемо один з видатних і найбільш сміливих його творів, його „Сон", за який перетерпів він тяжкі муки й каторгу. В цьому творі Тарас Шевченко — бідна, самотня людина, недавній кріпак — підняв свій голос, проти кого? Проти безмежної величности царя Миколи І, проти великих гір панства, проти тяжких кайданів, що віками кувались на бідний народ. Що ж дало Шевченкові цю безмежну сміливість? Що подвигнуло його, одинокого, вийти на боротьбу з владиками світу?

Він сам про це каже в заголовку до цього твору — „Дух істини, Якого світ прийняти не може, бо не знає Його і не бачить Його" (Ів. 14, 17). От цей Дух Христовий, Дух істини, як той вогонь горів у душі Т. Шевченка, не давав йому спокою, щоб спокійно зносити неправду людську, цей Дух істини Христової був тим чинником, про якого питав Т. Шевченко: „Чиї тяжкі руки моє серце запалили, і мов тую чорну галич думи розпустили?" От цей Дух істини виливав з душі Шевченка ті вогненні слова — слова, які здавались такими необачними, навіть безумними тому світові, який не бачив і не знав тієї істини, якою горів, яку розумів Т. Шевченко. „Схаменіться", — казав він цим царям — він кріпак, — „схаменіться, усі на цім світі, і царята і старчата, Адамові діти!"

От цей Дух істини підніс Т. Шевченка на безмежну духовну височінь — аж до Бога звернутися, Його запитати: „Чи довго ще на цім світі катам панувати?" Мабуть сказав Господь Тарасові, що вже не довго, бо вмираючи він заповів: „Поховайте, та вставайте, кайдани порвіте. і вражою злою кров'ю волю окропіте!"

Не пройшло і шістьдесят літ після того, як його поховали, а ми вже є свідками, як рвуться віковічні кайдани панування над нашим народом, — з яким величезним напруженням народ наш здобуває собі волю, як щиро поливає цю волю — поливає тільки не вражою злою кров'ю, а праведною братньою кров'ю найкращих синів України. І ми бачимо, що в цей величний момент визволення України, душа Шевченка, як він сам це казав, — „і лани і гори — все покинула і полинула до самого Бога молитися" за сім'ю велику, сім'ю вільну, нову Матір Україну, яку він більше від усього на світі любив...

Любі брати і сестри! Наш батько Т. Шевченко сам свідчить про свою релігійність, сам каже, що Дух істини Христової завжди горів в його душі, і не тільки його твори, а й його інтимне життя — його „Щоденник" — свідчить про його високу істинно-християнську релігійність. Який же неправдивий і безсоромний наклеп наводять вороги Христової віри, які кажуть, ніби Т. Шевченко був людиною, як і вони, що нібито він був безвірником. Як бачите, це цілковита неправда і знущання над чистою християнською душею нашого Батька.

Правда, як і передбачав Батько Тарас, повстали тепер такі діти України, яким він вкладає такі слова: „Нема ні пекла, ані раю, немає й Бога, тільки я", і до них Батько звертався з таким закликом: „Умийтеся, образ Божий багном не скверніте!" Нехай же ці нерозумні діти, що вже цим багном замастилися, нехай вони не плямують ним чистої християнської душі Т. Шевченка. А яке тяжке знущання вчинили ці нерозумні діти над святою для всіх дітей України могилою Батька Тараса?! Він же все своє життя свідомо ніс на собі хрест Христовий, про який Христос казав: „Хто хоче йти за Мною, нехай відречеться себе і візьме хрест свій та йде за Мною" (Марка 8, 34).

Цей заповіт буквально виповним Т. Шевченко: він дійсно відрікся від себе, від своєї волі, від спокою, від щастя, і за Христову правду ніс хрест страждань, заслання й неволю. І от цей хрест, який Батько Тарас все життя на собі ніс, його нерозумні діти скинули з його могили... Але не в силі вони скинути той хрест, з яким перейшов Батько Тарас на небо до Христа Спасителя, з яким він живе і завжди буде жити в душі нашого побожного народу, і нам дав заповіт: „Смирітеся, молітесь Богу та згадуйте один одного, свою Україну любіть! Любіть її во время люте, в останню тяжкую минуту за неї Господа моліть!" Отже, замість знущання над святою пам'яттю Батька Тараса, згадаймо його сьогодні й ми, вірні діти його, щирою молитвою до Господа за нього.

Але не тільки проти кайданів царських та панських підняв своє вогнене слово Батько Тарас. Той же Дух істини, який примусив його так сміло повстати проти цих кайданів, подвигнув його рвати ще більше тяжкі кайдани — кайдани духовні, повстати проти неправди в Церкві. Він пише: „Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить, а на апостольськім престолі чернець годований сидить; людською кровію торгує, і рай у найми віддає, о Боже, суд Твій правий всуе... розбійники, людоїди, правду побороли, осміяли Твою славу і силу і волю!" Це так Т. Шевченко докоряє католицькій Церкві з її папою.

Але багато гірких, докірливих слів говорив Т. Шевченко й про стару російську православну Церкву, бо багато в ній бачив вже й тоді неправди наш „апостол правди і науки". Бо навіть і тепер, коли народ наш з таким напруженням рве й ці духовні кайдани, будує свою рідну вільну Церкву, що роблять ті ченці — старе духовенство, — що сидять на наших „апастольських престолах"? Тихенько та лагідненько, благообразно і по чину, як вони говорять, вони намагаються всетаки затримати на нас ці духовні кайдани, навіть нашою рідною мовою хотять їх озолотити, навіть автокефалією й іншими принадами, аби тільки закувати нас. А їм щиро допомагають і ті наші теж „українці", яких Шевченко називає — „раби, підніжки, грязь Москви, варшавське сміття", і колотять нашим бідним народом.

От через що вже й наш Батько Тарас, признаться, не любив цих керівників старої російської Церкви, що благословляли всяке гноблення, війну та неволю, і закликав: „Розправте руки, будьте люде, а не посміщище ченцям!" Наші безвірники хотять бачити в цьому безвірство Тараса, але це цілковита неправда. Не любив він старої російської Церкви, називав її „церквою-домовиною", але своїм пророцьким зором він уже бачив нову Церкву, до неї прагнув, нею втішався: „Розвалиться, — казав він, — розвалиться церква-домовина... а з-під неї встане нова, світло правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти!" — Амінь

(Журн. „Церква й Життя" — ЗДА).

СВІДОЦТВА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ І НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Маємо на складі:

Свідоцтва-формуляри для Недільних Шкіл — ціна: 5 ц одне.

Свідоцтва-формуляри для Українських Шкіл — ціна 5 ц. одне

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

КОМІТЕТ ДЛЯ НАВЕРНЕННЯ НА ЮДАЇЗМ ОДНОЇ ЛЮДИНИ

„Брат і сестра — жиди — по десятьох роках зустрічаються в Ізраїлі: він офіцер ізраїльської армії, вона католицька монахиня. Він вимагає повернення її до віри батьків. Створений комітет для того, щоб „переконати" Марію Тересу", — подає журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14. 5. 1961 року.

Це дрібна подія, але вона характеристична для жидів: як вони дорожать кожною своєю одиницею, — щоб одну особу привернути до своєї релігійної спільноти — вони не вагаються для цієї цілі створити навіть спеціяльний комітет.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА

цебто

Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.

ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.

Перша частина в твердій оправі $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Свящ. Є. Грицина

відвідає нижчеподані місцевості в цілях збірки фондів на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Він іде з доручення Всеканадійського Комітету Будови Катедри. Просимо його тепло прийняти і скласти на його руки всі датки на будову її. ВПреподобні оо. Парохи і Хвальні Заряди Парафій зволять зарядити на вечір сходини всіх членів і прихильників, щоб вислухати докладу його і зложити свій дар на святу справу.

Четвер 1 червня — Келовна, Б. К.
Субота 3 червня — Волей, Б. К.
Середа 7 червня — Ню Вестминстер, Б. К.
Неділя 11 червня — Ванкувер, Б. К.
Середа 14 червня — Вікторія, Б. К.
Субота 17 червня — Порт Алберні, Б. К.
Вівторок 20 червня — Мишен Сіті, Б. К.
Четвер 22 червня — Агасі, Б. К.
П'ятниця 23 червня — Чиливек, Б. К.
Середа 28 червня — Гинтон, Алберта.
Четвер 29 червня — Вайлдвуд, Алберта.
П'ятниця 30 червня — Сіба Біч., Алта.
Неділя 2 липня — Калмар, Алберта.
Вівторок 4 липня — Торзбі, Алберта.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

ПОРТРЕТ КОБЗАРЯ

Художнику, облиш на мить моря
І сині гори, й сонце у діброві
Та намалюй Тараса-Кобзаря:
високий, мудрий лоб і темні брови.

Густий, козачий вус, уста і — очі. . .
Та так зумій, щоб з уст отих тонких
Вчувалась мова, слово те пророче,
Що заступилось за рабів німих.

А з тих очей, з-під тих кошлатих брів,
На чесних — щоб тепло-добро ясніло,
Та на лукавих — щоб іскрився гнів
І пік вогнем їх підлу душу й тіло.

Та — щоб і погляд той, і ті вуста,
І вид увесь — натхнення осінило,
Щоб з них світила та любов свята,
Якою серце Кобзаря горіло:

Любов гаряча, як сто сонць в діброві,
Любов могуча, як тих гір основа,
Любов глибока, як оті моря, —
Таким змалюй нам, друже, Кобзаря!

Юрій Шкрумеляк.
м. Львів.
Березень, 1961 р.

Від Редакції:

„Українська Загальна Енциклопедія" (Львів-Станиславів-Коломия, за редакцією проф. Ів Раковського, видання кооперативи „Рідна Школа") ось що подає про Юрія Шкрумеляка за час його діяльности в західній Україні між двома світовими війнами

„Шкрумеляк Юра — галицький український письменник і журналіст, народився 1895 р.; редактор часописів „Народня Воля" й „Дзвіночок", нариси „Поїзд мерців", збірка поезій „Авлева Жертва", повісті „Чета Крилатих", „Огні з полонин"; переклади й писання для дітей"

Унаслідок II світової війни Юрій Шкрумеляк опинився під совєтською окупацією, і, як видно з місця написання вірша „Портрет кобзаря", він і надалі проживає тепер у Львові

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ТРЕТЯ ПО ПЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Шукайте найперше Царства Божого і правди Його, а все інше додасться вам."
Матв. 6:33.

Надмірні турботи людини про земні багатства, прив'язаність до цих не може принести щастя людині, а скоріше навпаки — ці турботи здебільша бувають причиною незгоди в родинах, причиною грабунків і насильств, причиною смерті. Людина, яка думками всеціло прив'язана до своїх турбот про багатство й наживу, не має ні часу, ні спромоги глянути поза них, бо „де скарб твій, там і серце твоє". Часто чуємо, що такі люди вмирають з голоду й самотності на своїх скарбах, усіма забуті і покинуті. . .

Дбати про матеріяльне забезпечення себе й своїх родин — це Богом освячений обов'язок кожної людини, але дбаючи про це не слід забувати, що найпершим нашим обов'язком — є пізнання Бога і Правди Його. Тоді й придбане добро піде нам і нашим ближнім на користь, тоді й серце наше буде там, де йому повинно бути — у Стіп Творця.

Але ця глибока наука Спасителя не обмежується лише питанням матеріяльного забезпечення людини: — вона відноситься до всіх проявів людського життя. Закладаємо родину — шукаймо найперше Правди Божої і будемо певні, що спокій і щастя в родині додасться нам. Змагаємося за свою Державу — також шукаймо в ній найперше Царства Божого і Правди Його і будемо мати Державу, в якій мир і щастя людей будуть запевнені. Без цього залізного принципу всяка людська будова раніше чи пізніше завалиться, як валилися й валяться на наших очах, здавалось, наймогутніші держави, які відкинули й відкидають цей принцип.

НЕДІЛЯ ЧЕТВЕРТА ПО ПЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Недостойний я, Господи, щоб зайшов ти під стріху мою".
Матв. 8:8.

Подивогідну віру і смиренність виявив капернаумський сотник перед Спасителем і по вірі своїй не лише отримав бажане, але й став тим, про якого віру Спаситель сказав, що й серед Ізраїля не знайшов подібної. Представник гордої римської пануючої кляси, прохаючи навіть не за себе, а за слугу свого, схиляє свою голову перед галилейським Учителям і просить допомогти для нещасного слуги... Чи міг Спаситель відмовити такій вірі і такому смиренню, хоч ця віра й смирення виходили з уст і серця поганина?...

Приклад капернаумського сотника глибоко повчальний для кожного християнина, а зокрема для тих з поміж них, кому Господь і люди доручають керму провідництва. Їхнім обов'язком є так дбати про своїх підлеглих, як дбав капернаумський сотник про свого слугу! Їхнім обов'язком є також мати таку віру й смиренність, як мав сотник, бо без віри в призначену ціль, а ще до того гордий і зарозумілий провідник ніколи до тієї цілі ні сам не дійде, ні не приведе тих, кого йому поручено вести...

Бути смиренним — це не значить бути рабом, як здебільша люди собі уявляють, відкидаючи смиренність, що ніби понижує людську гідність. Смиренність правдива — це розуміння того, що ми є ніщо перед величним Маєстатом Творця, а разом і розуміння того, що ми є люди сотворені на Образ і Подобу Божу і в цьому останньому випадку не повинні цього Образу Божого топтати в багні рабства і плазування перед сильними світу цього!. . .

ЛІТНІ КУРСИ В ОСЕЛІ „СОНЯШНА КУПІЛЬ" коло Канори, Саск.

почнуться реєстрацією курсантів у неділю, **16-го липня** і триватимуть **до 30-го липня ц. р.**

На Курси приймаються хлопці й дівчата віком від 9 до 16 літ.

Оплата за прожиток і навчання становить за одну дитину **$20.** Якщо з одної родини буде більше чим одна дитина, тоді **за першу платиться $20, а за решту дітей по $15 за особу.**

За аплікаціями звертайтеся до Всеч. Отців Парохів, або пишіть на адресу:

Rev. W. SLUZAR,
Canora, Sask.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

У РАДІ КАНАДИ НОВІ ЧЛЕНИ

Прем'єр Джан Діфенбейкер 18-го травня ц. р. оголосив, що до Ради Канади кооптовано п'ять нових членів — на місце тих, що були номіновані 1957 р., і їхня каденція (трирічна) цього року закінчилася. А на їх місце номіновані слідуючі: о. д-р Василь Кушнір з Вінніпеґу, Ман., лейді Дон із Сейнт-Ендрюс, Нью-Бронсвик; пані Жінет П. Трепань'е з Квебеку (католичка), рабін Давид Монсон з Торонто, Онт., Даґлес Б. Велдон з Лондону, Онт.

Щоденник „Да Виннипеґ Фрі Прес" за 19-го травня 1961 р., як місцевий часопис, головну увагу присвятив членові з Вінніпеґу — о. д-рові В. Кушніреві—в інформації п. з. „Монсіньйор Кушнір номінований до Ради Канади". Інші члени згадані тільки побічним порядком.

Трохи ширші інформації про особу о. д-ра В. Кушніра цей щоденник починає так:

„Монсіньйор Кушнір — папський прелат, генеральний вікарій Рутенської архидієцезії Вінніпеґу, вікарій катедри Володимира й Ольги у Вінніпезі...

Він служив в австрійській армії... Він став президентом Комітету Українців Канади з листопада 1940 року. Він є членом Братства Українців Католиків Канади, Пан-Американської Конференції і Українського Допомогового Фонду. Він був перевибраний як президент Комітету Українців Канади на шостому Всеканадському Конгресі Українців Канади в липні 1959 року. Він був офіційним канадським делегатом на конференцію НАТО в Лондоні, Англія, і в листопаді 1959 року — в Нью-Йорку".

„Да Виннипеґ Фрі Прес" подав ці інформації з Оттави за джерелами „Стефф", отже це інформації урядові, — про що свідчить також ужиття урядового терміна „Рутенська архидієцезія", бо в Римі українців гр.-католиків називають словом „Рутені" („рутенці", цебто русини).

На марґінесі кажучи, урядові інформатори з Оттави вжили не зовсім точного терміна „перевибраний" щодо президента КУК-а, бо президента вибирають не складові організації КУК-а, а, за статутом КУК-а, назначає його з-поміж себе тільки Братство Українців Католиків. Очевидно, урядові інформації не входять у цього роду подробиці процедури номінування президента КУК-а, а це тим більше, що це внутрішня справа українців, яку самі українці вирішують.

Але щодо терміна „Рутенська архидієцезія" — то цю справу вирішують не українці, а їхній церковний провід—папа, і цей термін („рутенці") звучить прикрим скреготом в урядових інформаціях про українців-католиків.

Але все ж таки, поминаючи ці справи, що згадані вище, і тому подібні, треба ствердити очевидний факт, що Комітет Українців Канади, підтриманий майже всіма українцями Канади—без уваги на політичні й віроісповідні різниці, а в тому головно православними українцями, на протязі свого досьогочасного, 21-літнього, існування зумів добитися замітного престижу, а тепер особа його президента вже засідає в Раді Канади.

Радіємо, коли українці мають успіхи. Але... Але в даному випадку було б краще, якби світ знав наших діячів тільки під іменем „українці", а не „рутенці"; звичайно, свідомі цього і КУК, і його президент о. д-р В. Кушнір, отже успіх українців у даному випадку був би ще більший, коли б вони поробили відповідні заходи там, де треба, щоб образливий для українців термін „рутенці" був офіційно відкликаний.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ ХОЧЕ СТАТИ ЧЛЕНОМ ССЦ

На нарадах американських учасників Світового Союзу Церков було повідомлено, що Московський Патріярхат висловив бажання вступити у Світовий Союз Церков. Формально це питання повинно стати предметом рішення Союзу в його складі 176 протестантських і православних Церков більшістю двох третіх голосів. Таке рішення повинно бути прийняте асамблеєю, що має зібратися в найближчому листопаді в Нью-Делі. У декого з учасників нарад ця вістка викликала схвилювання. Було поставлено запитання: що ж відповідати тим, що будуть розглядати прийняття в склад Світового Союзу Церков Московської Патріярхії, як акт послаблення по відношенні до комунізму. Їх заспокоїв голова центрального комітету Фрай і бувший голова еп. Шеріл переконаним запевненням: „Не можливо бути членом Російської Церкви і одночасно — комуністом".

У цій інформації подекуди революційною являється вістка, що принаймні хоч декого тривожить зголошення Московської Патріярхії своєї кандидатури в членство ССЦ, але, щоправда, ці затривожені члени, як видно, відограють тільки підрядну ролю в ССЦ, а провідники — типу Фрая і епископа Шерілла дивляться на цю справу оптимістично.

Кінець-кінцем, коли Світовий Союз Церков брати таким, яким він є тепер, то можна думати, що його досьогочасне значення хоч і не покращає, то ледве чи багато погіршає від того, коли в його членство вступить Російська Церква в СССР.

Адже ж політика ССЦ і досі була така, що вона хоч і не формально, то зате ж фактично числилася з голосом Московської Патріярхії.

У зв'язку із зголошенням Російської Церкви в СССР у членство Світового Союзу Церков ще можуть бути деякі несподіванки, але, правдоподібно, більше із сторони Російської Церкви з-під Советів, ніж з боку провідників ССЦ.

Безперечно, серед провідників ССЦ є люди не тільки різних віроісповідних приналежностей, але й різних політичних переконань, хоч вони їх не мусять ясно викладати на прилюдній арені. Одні з цих провідників можуть щиро кермуватися таким поглядом: хоч комуно-большевицька влада СССР, даючи дозвіл (а може й наказуючи) Московській Патріярхії вступити в членство Світового Союзу Церков, очевидно, має тут метою свої політичні міжнародні інтереси; але, не зважаючи на це, сам цей факт, що Російська Церква буде витягнена з-поза залізної заслони на широке світове поле й включена в круг життя Церков вільного світу, може дати такі наслідки, що самі собою перекреслять ці пляни советської влади, з якими вона дає дозвіл підсоветській Російській Церкві вступити у Світовий Союз Церков; інакше кажучи, ці провідники (властиво ж. деякі з них) надіються перехитрити владу СССР. Вислідн ж цього змагання („перехитрити" одних одними) на арені ССЦ згодом можуть стати прилюдно-ясними, але можуть також такими не бути. Може скоїться й таке, що навіть один з партнерів може бути несвідомим цього, що його другий партнер перехитрив. Але чи тим переможцем будуть ці провідники ССЦ, які надіються це змагання виграти? Чи переможцем може тут буде комуно-большевицька влада СССР?

Що між провідниками ССЦ можуть бути й такі політики, які мають ще якісь інші пляни, коли вони бажають бачити підсоветську Російську Церкву в членстві ССЦ,— і вони не мають заміру вступити в конфлікт з владою Советського Союзу, — це також не виключена справа.

Але, поминаючи ці проблеми „вищої політики", можна без ризика вже заздалегідь сказати, що евентуальна участь Московської Патріярхії у Світовому Союзі Церков буде приблизно тим самим, чим є участь Советського Союзу в Організації Об'єднаних Націй. А про справжнє обличчя відносин між провідниками СССР і провідниками Об'єднаних Націй не пишеться нічого, — може колись хоч рубчик цієї таємної заслони відхилять історики. . .

Католицькі епископи-українці й москалі на спільній церемонії

Єпп. Бучко й Катков

У неділю 16-го квітня ц. р. в Римі у Сикстинській каплиці папа Іван XXIII висвятив на архиерея візантійського обряду сирійця Гавриїла Куссу — асесора Конгрегації Східніх Обрядів, і при тому папа відправив Службу Божу візантійського обряду, — Божественну Літургію Св. Отця Івана Золотоустого, яку папа служив грецькою мовою, — отже він відновив (хоч тільки оказійно) це, що Римські Архиереї вже занехали були з давніх-давен.

Коли папи до цього часу висвячували уніятських епископів, то звершували це в латинському обряді, — а сирійцеві Куссі зробили виняток.

На цій церемонії було багато латинських епископів та епископів католиків візантійського (східнього) обряду, а між ними були також католицькі епископи східнього обряду українець Іван Бучко і росіянин Катков, — подає український католицький „Християнський Голос" (Мюнхен) за 1. 5. 1961 р., і він же інформує: „В часі Богослужби співав хор питомців Грецької Колеґії святого Атаназія в Римі. Також деякі пісні виконали питомці нашої Української Папської Семинарії святого Йосафата і питомці Руссікум".

Архиепископ Іван Бучко відомий з того, що у своїй боротьбі проти Православної Віри Христової залюбки послуговується старим польським аргументом: „московське православіє"; і між українцями можуть бути такі простодушні слухачі, які вірять, що архиепископ Бучко справді вороже настроєний до московства в обороні України, і не хоче мати з москалями нічого спільного, — навіть Православного Християнства. Однак виявляється (це вже не перший раз), що архиепископ Іван Бучко настроєний непримиренно-вороже тільки до Православної Віри, а не до московства; бо з москалями-католиками він є на стопі дружнього співжиття, як це показує його спільна участь з ними в папських церемоніях, а українська католицька молодь — питомці папської семинарії св. Йосафата в Римі, є в дружбі з московською молоддю — питомцями московської папської колеґії Руссікум у Римі, і вони по-братському єднаються на спільних папських імпрезах.

Значить, церковні провідники українців-католиків наказують своїм вірним вороже відноситися до своїх однокровних братів православних українців, а з москалями-католиками вони дають приклад братання.

ЖУРНАЛІСТ В ІТАЛІЇ ЗАСУДЖЕНИЙ ЗА КРИТИКУ ВАТИКАНУ

Арріджіо Бенедетті — редактор тижневика „Експрессо" засуджений італійським судом у Римі на 5-місячне ув'язнення за те, що він у своїй статті твердив, що папа вмішується у внутрішню політику Італії. Судовий процес тягнувся досить довго; цю свою статтю Бенедетті опублікував ще 20-го травня 1960 року, а процес закінчився навесні ц. р.

Свою статтю Бенедетті написав у відповідь папському політичному органові „Ль'Оссерваторе Романо", який заявив, що Церква (католицька) має право провадити своїх вірних навіть у політичних справах.

Редактора Бенедетті засуджено на основі 297 артикулу карного кодексу Італії, який передбачує кару, аж до трирічного ув'язнення включно, „для кожного, хто на землі Італії ображує честь і повагу голови чужоземної держави". (Папа є монархом Ватиканської держави).

Ред. Бенедетті у своїй статті звернув увагу на факт, що папа і його ієрархія обмежують свободу горожан Італії, і нарушують конституцію тим, що вони вмішуються у внутрішню політику Італії та вимагають від горожан, щоб ті займали в політиці таке становище, як їм наказує провід Церкви.

Розуміється, за пресову критику політики голов інших держав суд в Італії не карає. Отже цього редактора покарано не за критику голови чужої держави, а за критику папи.

Хибна інформація про Панахиди за „борців України"

Часопис „Едмонтон Джорнал" за 24 травня ц. р. помістив новинку, яку подаємо тут з деякими скороченнями несуттєвих місць:

„Члени української спільноти в Едмонтоні в неділю (28. 5. 1961 — р. В.) вшанують цих людей, що втратили своє життя в боротьбі за волю України.

Спеціальні поминальні Богослужения будуть відправлені в катедрі св. Йосафата... Між цими вождями, які втратили своє життя в боротьбі за Волю України, є полк. Євген Коновалець — з Українського Визвольного Руху; Симон Петлюра — бувший голова Української Держави і командир армії; Роман Шухевич-Чупринка і Степан Бандура (Бандера? — р. В.) з Організації Українських Націоналістів".

Ця інформація в „Едмонтон Джорнал" — хибна: бо, по-перше, між названими борцями за волю України є один православний — Симон Петлюра, отже по ньому ця група українців в Едмонтоні не правила Панахиди у своїй католицькій катедрі св. Йосафата, — Рим забороняє католикам правити Панахиди по православних; отже заповіджені Панахиди відносяться тільки до полк. Євгена Коновальця, Р. Шухевича-Чупринки і Степана Бандери, бо вони католики. По-друге, полк. Євгена Коновальця окреслено неправильним терміном, як борця „з Українського Визвольного Руху", бо в дійсності він спочатку був провідником Української Військової Організації, а згодом — провідником Організації Українських Націоналістів.

По-трете, група українців в Едмонтоні (як видно, самі католики, коли Панахиди заповіджені лише в католицькій церкві) хоч і відзначила пам'ять С. Петлюри і Є. Коновальця, але решта борців — то обидва з них: Степан Бандера і Р. Шухевич-Чупринка — це члени Революційної Організації Українських Націоналістів, у протиставленні до Організації Українських Націоналістів під проводом пол. А. Мельника, — значить, організаторам цієї урочистості йшлося про відзначення головно провідників ОУН-р. (з-під стягу пок. С. Бандери); непоінформований читач часопису „Едмонтон Джорнал" подумає, що й Симон Петлюра є одним з членів Організації Українських Націоналістів, поскільки ім'я Симона Петлюри замішано між імена провідників ОУН, немов би одного з них, — тоді як Організація Українських Націоналістів не існувала за часів Української Народньої Республіки під проводом Симона Петлюри, і Симон Петлюра був демократом, а націоналістичний рух („братчики" під проводом Міхновського і ін.) був в опозиції (і то підпільній) до уряду Симона Петлюри, і цей рух боровся з урядом С. Петлюри.

З того всього бачимо, що інформація в „Едмонтон Джорнал" містить у собі деякі крайньо неправдиві дані.

Для кого католики виписують ім'я Симона Петлюри, як такого, по кому нібито має в католицькій церкві правитися Панахида, — коли ці ж католики знали, що Панахиди по С. Петлюрі в католицькій святині не буде? Невже ж католики вважають потрібним підробляти враження серед свого загалу й серед англомовного середовища, що в українців католиків не забороняються Панахиди по українцях православного віроісповідання? Невже ж католики воліють затушковувати цю заборону у своїй Римській Церкві? Коли вони вважають це явищем, якого треба соромитися, то вони повинні перед Римом запротестувати проти цього, і перекреслити цю заборону всупереч волі папи. А коли вони вважають цю заборону доброю, то повинні відкрито писати про неї, і подавати: Панахида відбудеться по пол. Є. Коновальцеві, С. Бандері і Р. Шухевичеві-Чупринці, а по С. Петлюрі Панахиди не буде, бо він православний, і ми не можемо та не хочемо по ньому молитися в церквах, — тоді справа була б поставлена ясно, і хоч сумно, але правдиво.

„АМЕРИКАНСЬКІ ПРОТЕСТАНТИ НІКОЛИ НЕ ПЛАТИТИМУТЬ ПОДАТКІВ НА ПІДТРИМКУ КАТОЛ. ШКОЛАМ"

Католицька Церква в ЗДА всі свої сили зосередила на здобуття урядової фінансової допомоги католицьким парафіяльним школам. Цим концентрованим тотальним наступом вона викликала гостру реакцію з боку протестантів.

Журнал „Чорч енд Стейт" (ЗДА) за червень 1961 рік з цього приводу пригадує статтю д-ра Геролда Е. Фея у „Да Крищієн Сенчюрі" (лютий, 1961 р.), де сказано:

„Кардинал Спеллмен не змінює своєї думки. Він продовжує свою ціль: присилувати протестантів, жидів і інших, щоб вони підтримували повністю контрольовану функцію Католицької Церкви. Цим примусом мали б послужити податкові власті федерального уряду при стяганні фондів на католицькі школи. Американські протестанти ніколи не будуть платити податків на утримування католицьких шкіл... Якщо б Конгрес під цим натиском увів такі закони, то ми будемо позивати їх на суд. Якщо б суди не прихилилися б до цього, і проголосили б такі закони конституційними, то ми далі не платили б цих податків, а платили б усяку ціну для цього, щоб зберегти релігійну свободу в плюралістичному суспільстві".

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2 75
6. Єрусалимський — $2 25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

Отже, не зважаючи на це, що, згідно з статистикою, 1959 року всі Церкви в Америці мали 109.557.714 членів (у тому 39.509.508 католиків) на 176.000.000 усього населення, то кардинал Мегвиґан ствержує, що загал тих офіційних членів Церков не практикує вірення в Бога. Кардинал Монтіні в Італії, якого вважали майбутнім наслідником папи Пія XII, вліті 1958 року так характеризував членів Католицької Церкви в Італії: „Вони тяжко зневажають Бога, ображують Його, легковажать, затикають перед ним в у х а; вони недружелюбні, мало моляться, живуть у моральній байдужості, в лінивстві, зіпсутих звичаїв, в ненависті і в сварці між собою".

Щоб запобігти цьому лихові, Ватикан намагається по-старому послуговуватися формальною дисципліною, але тут на перешкоді стають державні закони. Покарання судом Італії (у Фльоренці.) римо-католицького еп. Фіорделлі з м. Прато за публичне осуджування подружжя Белляндї, яке відмовилося вінчатися в католицькій церкві, — це не перший цього роду випадок. У квітні 1958 року державний суд Італії покарав римо-католицького священика Баільо з м. Рокастрада за те, що він натаврував, як „конкубінати", п'ять подруж, які взяли цивільний, а не церковний шлюб.

У Франції справа стоїть не краще. Католицькі офіційні дані за 1928 рік були такі: у Франції за того часу було 12 тисяч парафій без священиків, тільки третина населення признається до релігійности, але їх, мабуть, і стільки немає, католицтво сильніше стоїть у тих провінціях, що не є етнічно французькими: Альзасі, Льотаринґії, Фляманді, Бретонії, а в етнічній частині Франції славною своїм „католицтвом" стає вже така парафія, в якій є принаймні одна п'ята населення, що признається до релігії. У робітничих центрах до релігії признаються не більше п'ятьох процентів населення.[4])

Цей стан не покращав за останні 32 роки, як свідчить голосна справа з т. зв. „священиками-робітниками" у Франції після 1945 року.

Такий стан релігії серед тих народів, що фігурують (числом 500 мільйонів), як „католики". І це буде найбільшою проблемою II Ватиканського Собору.

Ватикан заповідає скріпити на Соборі „дисципліну" серед католиків. Але тут наявна основна трудність: теперішня демократична система забезпечує за громадянами свободу вибору — належати до Церкви або ні. Отже таким примусом, що Ватикан примінював у Середньовіччі, він тепер не має права користуватися. Теперішня приналежність до Церкви основана на вільній, невимушеній волі людей. Але щоб належати до Церкви й добровільно повинуватися її законам, для цього треба вірити у Бога, отже й також — коли йдеться про католиків — треба вірити, що Бог так хоче, щоб повинуватися папській дисципліні, і треба б вірити, що вірення в Бога конечно включає в себе віреня в це, що папа є „намісником Христа" на землі, і що папа „непомильний". Без віри в існування Бога та разом — в „божественне намісництво" папи і його „непомильність" годі знайти серед членів Католицької Церкви ґрунт для добровільного самопідпорядкування а б с о лютній владі папи, бо вони не бачать причини й цілі, для якої вони мали б добровільно виректися особистої й спільної свободи думки й слова на користь папського абсолютизму.

Але не тільки явні й тайні атеїсти (а тих других є ще більше) та недовірки, але й дійсно віруючі католики невідхильно йдуть у цьому напрямі, що їхній сумнів у папську „непомильність" і „безгрішність" та „божественне намісництві" дедалі зростає і все більше зростатиме, бо свідомість людства постійно розвивається, — з давнього свого дитячого віку воно помітно переходить у свій вік духового дозрівання, унаслідок цього релігія починає очищуватися з живих божків, цебто обмежуватися тільки до Бога, а давнє вірування в те, що й деякі люди можуть мати характер „божества", починає відпадати.

Досі було тільки двоє таких на землі, що в одній особі були й головою Церкви й головою держави: це Далай Лама в Тибеті і папа у Ватикані. Але з 1959 роком, коли комуністичний Китай окупував Тибет, Далай Лама — в одній особі і монарх Тибету і голова Тибетанської секти (відлам буддизму) втік в Індію. Два мільйони тибетанців довгими століттями вірили й досі більшістю вірять ,що кожен черговий їхній Далай Лама — це „бог" у людській подобі, і Далай Лама, як довго він був у Тибеті, не заперечував цього, а тепер ,опинившись на еміграції в Індії, він починає делікатно натякати на це, що він, мовляв, не вважає себе „богом".

Але папа, який є разом і головою Католицької Церкви, і монархом Ватиканської державки (тільки на території Ватикану), далі вважає себе „Видимим Намісником Христа на землі", та „непомильним Святішим Отцем".

Очевидю католицький загал уже не признає за папою цього „божественного" авторитету, що його він призначив у Середньовіччі, і Ватикан називає це „браком дисципліни" серед католицької частини людства. Щоб цю давню „дисципліну" відновити, Ватиканові для цього треба б відродити серед католиків давню віру в „божественність" папи, — іншого виходу тут немає, але давньої віри в „божественність" папи Ватикан уже не відродить ніколи, — хіба тільки тоді, коли б — не допусти, Боже! — людство і вся його культура та цивілізація були зовсім знищені, і життя людства знову починалося від печерної доби.

Отож, стає зовсім ясно, що Ватикан на Майбутньому Соборі давньої дисципліни — такої, як Ватикан її розуміє й бажає собі — серед католиків не відновить.

Чи і в якій мірі модерна людина Заходу вірує в існування Бога, чи взагалі не вірує — це питання може бути предметом дискусії. Але Ватикан голосить, що модерна людина Заходу „вже не вірить у ніщо", як заявив римо-католицький єпископ Дж. Ф. Шін в США. Звідси питання: на якій же основі Ватикан розуміє існування Римської Церкви, коли він уважає серед її членів немає вірування в Бога? На якому ж тоді фундаменті ця Церква існує, коли не на віруванні у Бога? Чим ця Церква в дійсності є, — хіба тільки світовою політичною організацією! Це не реторичне питання, а питання, яке вимагає відповіді. Як-не-як, а сучасна поведінка Ватикану на міжнародній арені може на спостерігачів робити таке враження, що тут є метою не релігія, а його політика тільки тактикою, а навпаки — що метою є політика, а релігія тільки тактикою. А тому, що тактика, звичайно, гнучка, конюнктурна, „пристосована", то й релігія, що стала тільки тактичною методою, стає „пристосованою', гнучкою, мінливою, а це дорешти розхитує її істоту й ґрунт, на якому вона стоїть.

Коли католицька теологія каже, що комунізм — це „бич Божий", і коли цей „бич Божий" карає також і провід Католицької Церкви — переслідує її Єпископат і духовенства у країнах з комуністичними режимами, то, консеквентно, католицька теологія хоч-не-хоч признає, що й провід Католицької Церкви тяжко грішить, коли Бог і його покарав „бичем Божим" — комунізмом карає й провідників Католицької Церкви; такі логічні висновки самі собою випливають з засновків католицької науки про комунізм — „бич Божий".

У цих гріхах проводу Католицької Церкви є його слабість. І ніхто не сказав цього ясніше, як комуністичний диктатор Куби Фідель Кастро. Коли католицький Архиєпископ Куби, Анрік, у своєму П а с т и р с ь к о м у Л и с т і атакував уряд Кастро за його комунізм, то Кастро з цинічною щирістю відповів Архиєпископові: „Він найперше атакує очевидну слабість Церкви".[5])

Кастро має на увазі моральну слабість Католицької Церкви, моральну слабість її проводу; цебто, він указує на гріхи проводу Церкви — що Церква не є дійсно Християнською, вона тим не є, чим повинна бути, і тому вона не має за собою підтримки народу. Отже Кастро побідив на Кубі не своєю силою, а переміг слабістю Церкви, — цебто, комунізм родиться не сам із себе, а з моральної слабості проводу Церкви, з його гріхів. Коли комунізм уявити собі, як „чиряка" на тілі людства, то причина появи чиряка в тому, що є якась недуга в тому тілі, а головно в його духовому проводі, яким являється провід Церкви. Таким є філософський характер взаємовідношення між Католицькою Церквою й комунізмом. Коли Ватикан вирішив справу цього взаємовідношення полагодити традиційним способом — анатемою, то це нагадує чарівничу формулу баби-шептухи (знахорки), яка закляттями хоче вилікувати смертельну рану, замість цього, щоб покликати лікаря, який би встановив діягнозу й лікував рану. Одинокий успішно-реальний спосіб боротися з комунізмом — це радикальне переродження Церкви, її поворот до Христа словом і ділом: діяльна любов людей думкою, словом і ділом; самопожертва, скромність, смиренність її провідників, просвічення людства, і так далі, а не жадоба майна, й титулів, власті і т. д. Однак Ватикан не подає навіть натяку на охоту перероджуватися, — він волів полагодити цю справу анафемою.

4) Польська Gazeta Kościelna (Див. греко-катол. львівський журн. „Рідна Нива", ч. 4. 1928.

5) The Winnipeg Tribune, 25. 2. 1961.

(Д. б.)

ПАМ'ЯТНИЙ ПОДАРУНОК СУЧАСНИМ І МАЙБУТНІМ

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

Митр. В. Липківського.
Із вступом і замітками Протопресвітера С. В. Савчука.
Вінніпеґ, 1961 рік. Стор. 270. Накладом Фундації Івана Ґрещука. Орнаментація обкладинки мистця М. Битинського.

Жодний інший український твір у модерних часах не викликав собою такого зацікавлення, спору й розголосу, як твір митрополита Василя Липківського п. з. „Відродження Української Церкви", що являється сьомим розділом більшого твору митрополита Василя Липківського „Історія Української Православної Церкви".

Яка доля рукопису більшої праці „Історія Української Православної Церкви", що так і не вийшла друком, — не відомо. У вільний світ дісталися тільки машинописні копії лише сьомого розділу цієї більшої праці, а той сьомий розділ, — це „Відродження Української Церкви". Доля рукописа 7-го розділу, що оце вийшов друком, також не відома; особи, які зробили з нього копію й вивезли у вільний світ, зустрілися з цим рукописом у Києві, і там з ним розсталися під час 2-ї світової війни.

Коли митрополит Василь Липківський писав цю „Історію", то він уже був большевицькою владою відсунений з проводу Української Автокефальної Православної Церкви, і жив на самоті, під пильним наглядом поліційної большевицької влади. Стан його життя й переживання та процес писання „Історії" були малодоступними для його однодумців, і їх таємно прикриває заслона невідомості, рубчик якої тільки декому вдавалося відхилити.

Тому виявлення (під час 2-ї світової війни) хоч частини рукописа його твору (VII розділ) було великою історичною подією, що навіть набрала характеру сенсації.

Коли рукопис появився на Заході на еміграції, то про нього говорили пошепки, сям-там появлялися в різних статтях цитати з цього твору, але навіть пильне око невтаємничених не могло досягнути того джерела, в кого були відписи цього рукописа.

І вкінці навколо твору митрополита Василя Липківського почали творитися легенди. . .

Коли тексти копій цієї праці митр. Липківського вже почали в и р и н а т и на світ, то виявилося, що між ними є р о з х о д ж е н н я, — і тому дехто почав кидати тінь п і д о з р е н н я на цей твір: чи справді написав його митрополит Василь Липківський? Вороги почали послуговуватися цим твором проти Української Православної Церкви, а зокрема й проти Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — але вони місцями подають текст цього твору таким, з чого виходить, що їхні копії пофальшовані.

Однак до цього часу ніхто з тих, що ці копії рукописа твору митрополита В. Липківського використовували для друку, не зраджував своєї тайни — звідки він цю копію взяв, і це ще більше згущувало загадку цієї справи, та так воно було аж по наші дні.

Протопрес. д-р С. В. Савчук перший узявся розшифрувати цю непроглядну тайну: дослідити, звідки ці загадкові копії, протендуючі бути копіями рукописного твору митрополита Василя Липківського, походять; з якого першоджерела; хто, коли й де ці копії робив; хто за них авторитетно ручається; хто мав у руках рукописа твору митрополита Василя Липківського й сам особисто робив з них копії; чи була така особа — диякон Вадим Чорноморець, — і хто була оця таємна постать, що її існування дехто заперечує, а дехто потверджує; яким чином тільки в руках цієї особи — диякона В. Чорноморця опинився рокопис твору митрополита Василя Липківського, а від нього достали її для переписання в Києві приходці з Західньої України під час 2-ї світової війни.

Цілими роками, — майже день-у-день, досліджував цю загадку о. д-р С. В. Савчук з величезним вкладом енерґії і зусиль; цілий складний апарат для систематичного пошукування розвинув він — почерез західньо-европейський і американський континенти, десятки кореспонденційних зв'язків і сотні листів, проникання в архіви і т. д., — усе це дало нарешті успішні висліди: загадка вперше розв'язана, — і вже відомо, звідки походить рукопис митрополита Василя Липківського; хто був загадковий диякон В. Чорноморець; хто, коли і в яких обставинах робив копії з оригіналу-рукописа в Києві; хто їх вивіз за кордон; у чиїх руках усі ці копії були змінювані, і звідки походять ці копії тих, які користуються ними проти Української Православної Церкви, отже вони відповідно пофальшували їх.

Найголовніші моменти висліду своїх дослідів над цією загадкою о. д-р С. В. Савчук подав у вступі до виданої ним копії твору митрополита Василя Липківського „Відродження У к р а їнської Церкви"; у тому вступі подані численні документи: листи, автографи, важливі свідчення, що появилися в останніх часах в різних публікаціях, трудно-доступні архівні документи і т .д.

Вступ о. д-ра С. В. Савчука опрацьований за строго-науковим принципами, а однак його зміст — про справу загадки копій твору митрополита Василя Липківського — читається, немов цікава повість, — тут дійсність життя справді перевищує фантазію людської уяви, — ось такий шлях пройшли копії твору митр. В. Липківського!

Протопресв. д-р С. В. Савчук перший видав цю копію, що авторитетно засвідчена її переписувачами з оригіналу рукописа в Києві, і ці авторитетні особи своїми іменами й престижем ручаються за неї. Одночасно ж видання, зладжене о. д-ром С. В. Савчуком, — це перше наукове видання згаданого твору митрополита Василя Липківського. Отже, поскільки твір митрополита Василя Липківського — це найбільша пам'ятка нашої доби, постільки й книжка, в якій ця праця видана, являється найважливішою публікацією нашого часу, і можна сміло сказати, що недалекий той час, коли вона стане великою книжковою рідкістю, що буде пошукувана, — поскільки видавнича справа у нас, на жаль, помітно й то скоро занепадає.

Книжка о. д-ра С. В. Савчука видана на люксусовому папері, з показчиком імен з твору митрополита Василя Липківського, в чудовій обкладинці, орнаментованій у стилі українського церковного мистецтва. Зовнішнє оформлення книжки своєю красою та повагою повністю віддзеркалює собою маєстат цього рідкісного документу, що в формі цієї книжки опублікований.

Протопресвітера д-ра С. В. Савчука треба п р и в і т а т и за його не тільки вміле й блискуче дослідження справи копій твору митрополита В. Липківського та чисто-науковий, отже й строго-об'єктивний, підхід до справи (що у нас, на жаль, у науці так рідко трапляється), але й за правдиве та глибоке зрозуміння вартості цієї цінної пам'ятки та повної відповідальності своєї перед історією за совісне передання її дальшим поколінням. Нехай же це послужить зразком до наслідування всім іншим видавцям, яким доводиться видавати історичні документи.

Фундації Івана Ґрещука, а в тому, зокрема, дружині пок. Івана Ґрещука, належиться признання за це, що вона роблення вжитку з засобів цієї Фундації започаткувала так щасливо — виданням саме цієї прецінної книжки.

П. Скаржевський.

Тойнбі про юдаїзм

„Славний історик Тойнбі висловився проти національно настроєного юдаїзму, — він є за чистим юдаїзмом, який являється монотеїзмом (однобожжям) у чистому виді, у відрізненні від християнства й мусулманства. Духовні скарби юдаїзму стануть добром усього людства, особливо ж через мішані подружжя", — подає журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14. 5. 1961 рік.

Найбільший історіософ нашої доби проф. Арнольд Тойнбі, далі вважаючи Християнство „політеїстичною" (многобожною) релігією, як видно, з упередженням підходить до Християнства, коли він іґнорує Символ Віри, який починається словами: „Вірую в единого Бога". А з другого боку, рекомендація Тойнбі жидівству, щоб воно позбавило юдаїзм жидівського національного характеру, — це означає не щось інше, як тільки порада жидам, щоб вони рішилися на національне самогубство у своєму „ґалюті" (розсіянні по світі). Жиди з давніх-давен глибоко свідомі цього, що тільки національна релігія (юдаїзм) впродовж майже 2000-літнього розсіяння по світі зберегла їх перед винародовленням.

ПРАВОСЛАВІЄ ЗАЧИСЛЕНЕ ДО БІЛЬШИХ РЕЛІГІЙ В ЗДА

Леґіслятура стейту Вісконсин, ЗДА, цього року винесла резолюцію, в якій сказано, що Православна Церква є „більшою релігією в Америці і в Вісконсині". Таку саму резолюцію ц. р. винесла й леґіслятура Північної Каролайни.

Подаючи інформацію про це, журн. „Да Ортодокс Обзервер" (ЗДА) за травень 1961 р. пригадує, що православні в Пів. Каролайні ще 1959 р. робили заходи, щоб леґіслятура визнала Православіє однією з більших релігій, при чому тоді подавали назву: „Грецька Православна Церква', — але ця справа тоді перепала. А 1961 року в леґіслятуру подали назву: „Східня Православна Церква".

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ, —

як належить Іереєві та Дияконові служити в Святій Церкві, як приготовлятися до Священнодії, а найбільше до Божественної Літургії, і які бувають тяжкі та неясні наглі випадки, та як у них поправлятися, — подається тут коротко.*

I. Що потрібне для Таїнства Євхаристії.

1. У благодатному Законі нашого Спасителя Бога, Ісуса Христа, Свята Церква має сім Таїнств, а саме: Хрещення, Миропомазання, Євхаристія чи Причастя, Покаяння, Священство, Вінчання чи Шлюб та Оливопомазання. Усі вони чиняться тільки в Храмі, якого освятив Архиерей. Чинять їх Священики на правдиве спасіння всіх людей. Але деякі Таїнства, при нужді, можуть чинитися й по інших помешканнях чи де інде.

2. А Таїнство Священства та Євхаристія, цебто приношення Безкровної Жертви, Тіла й Крови Господа нашого Ісуса Христа, ніде інде не чиниться, а тільки в посвяченому Храмі, і не подобає їх чинити де інде під великим гріхом.

3. А що до цього потрібне, подаємо так: Святий Храм чи Церква — на збори для подяки Богові Всетворцеві, у Тройці Єдиному, і на Молитву, і на освіту, і на очищення від гріхів. Храм мусить бути за Чином посвячений від самого Архиерея, або йому присланий освячений Антимінс.

4. Священик повинен бути вибраний, чеснотний, знаючий Священне Писання, правильно рукоположений від Архиерея.

5. Ієрей повинен мати Священне Одіння (Ризи) за установленим, Богом переданим Чином: Стихар, Епітрахиль, Нарукавниці, Пояс, Фелонь. А Диякон: Стихар, Нарукавниці й Орар, — його носить, на ліве рам'я покладеного.

Служити Божественну Літургію без Священного Одіння чи Ієрей чи Диякон рішуче не можуть. А коли б Ієрей відважився чинити яке Таїнство без Риз, то сам смертельно прогрішить, і за це буде позбавлений сану свого.

6. Інші Святі Тайни, молитви та церковні співи, зодягання Священних Риз, — усе мусить бути за Уставом, як наказано про це в відповідному Чині.

7. А до цієї Святої Тайни, щоб чинити Тіло й Кров Господа нашого Ісуса Христа, найперше потрібне таке: 1. Ієрей, висвячений від Архиерея, 2. Священик мусить мати міцний намір та волю чинити Тайну Тіла й Крови Господньої, які дією за Чином цілком перетворяться в правдиві Тіло й Кров Ісуса Христа.

8. У цій Тайні потрібні: Просфорй (Проскурки) з чистої пшеничної муки, квашені, п'ять їх, та вино виноградне. З іншого ж зерна, крім пшениці, Просфор не готуй. Не можуть бути Просфорй черстві, або зацвілі, або з інших зерен. Вино не може бути з соку яких ягід, або скисле на оцет.

9. Ця Тайна Євхаристії чиниться Молитвою Ієрея і оцими словами з Благословенням руки: „І вчини хліб цей Чесним Тілом Христа Твойого", „А що в Чаші цій — Чесною Кров'ю Христа Твойого", „Перетворивши Духом Твоїм Святим", — так навчає і держить Свята Апостольська Східня Церква Православна.

10. Нехай Ієреї добре знають про це, що без освяченого Храму, або без Священного Престолу (Трапези), цебто без Антимінсу, і без Священних Риз, і церковних потрібних речей, або коли наміру не має про те, або коли Просфорй (Проскурки) нечисті, або не з чистої пшениці, і коли Ієрей не знає, якими саме словами чиниться Перетворення, коли хто почне так просто служити, затуманений великим п'янством і мало розуміти, що чинить, він не тільки святокрадчим гріхом смертельно прогрішить, але й сама Тайна Тіла й Крові Христа, Бога нашого, жодним способом не вчиниться.

II. Як Священнослужителеві належить готовити себе наперед до достойного служення Божественної Літургії і до Причастя Божественних Христових Таїн.

11. Тайна Святої Євхаристії ніколи не освятиться від світського, не висвяченого, простого чоловіка, і від клірика, і від Диякона, і від Іподиякона, освятиться тільки від дійсного Ієрея. Бо невідповідний жодним способом цієї Тайни не вчинить, а хто насмілиться чинити таке, той упаде в тяжкий осуд та в гріх святокрадства.

12. А правильно висвячений Ієрей та Диякон повинні готуватися до Служіння так: Найперше нехай береже себе від перешкод для достойного Служіння Літургії і для Причастя Пречистих Таїн.

А великі перешкоди оці: коли він знаходиться в проклятті, або відлучений від Церкви, або заборонений від Архиерея, або має на собі смертельний гріх.

Коли він знаходиться в проклятті, або відлучений від Церкви, або знаходиться в якій забороні, то жодним способом нехай не насмілиться служити Літургії, аж поки не буде цілком прощений і розв'язаний тим, хто має на це владу. Бо хто насмілиться священнодіяти, не бувши розрішений, той поповняє гріх святокрадства, і від Божественної Служби вернеться з новим і ще тяжчим гріхом. Він буде винний перед Тілом і Кров'ю Господніми, він стане Боговбивцею разом з невірними юдеями, що вбили Христа. Такий причаститься Пречистими Тайнами на суд і на засудження собі.

13. Так само і той, хто знаходиться під забороною свого Архиерея чи Ієрея, Отця свого Духовного, хочби й світський чоловік, бувши в гніві, і зневаживши свого Отця, без його дозволу перейде до іншого Отця Духовного, і насмілиться причаститися Пречистих Таїн Тіла й Крови Ісуса Христа, той так само прогрішить і буде осуджений, як Боговбивець.

14. А коли йому його совість докоряє про смертельний гріх, нехай не насмілиться служити Літургії, аж поки не очистить себе від того гріха, в якому знаходиться, скрухою і сердечним болем, і усною Сповіддю перед своїм Духовним Отцем, і міцною обіцянкою, що вже не вернеться до цього гріха.

15. А хто, бувши в смертельному гріху, і не висповідавшись, і Покаянням не очистивши себе, насмілиться служити Літургію, той додасть до смертельного гріха, якого має, ще другий, найтяжчий смертельний гріх, і прийме Божественні Тайни, ради свого недостоїнства, на суд та на осуд собі.

16. Коли Ієрей зрозуміє й пізнає, в час служіння Божественної Літургії, що він знаходиться в смертельному гріху, то нехай розчулить себе великим болем та жалістю, і пожуриться в серці своєму, і нехай прийме незмінний намір якнайскоріше висповідатися, і надолужити й пожуритися за гріх свій.

(Далі буде)

* Це дослівний і повний переклад з церковнослов'янського оригіналу. Поділ на окремі розділи, а розділи на частини зробив перекладач. Перекладач дав також числову нумерацію розділів та частин. Наголос у більшості подається стародавній, який і тепер уживається в нашій Церкві. Церковна термінологія подається сучасна українська, що в своїй основі стародавня. † М. Іларіон.

АРХИЄП. ЯКІВ ПРО ЧЛЕНСЬКЕ ЗГОЛОШЕННЯ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ ДО ССЦ

Архиепископ Яків — Екзарх Констянтинопільського Патріярха на американському континенті сказав, що він радо голосував би за прийняттям усіх Церков з-поза залізної заслони в члени Світового Союзу Церков, якщо б він міг бути певним, що їхні заміри є „чисто-релігійними", тому-то у нього викликає „змішані почуття" факт зголошення Російською Церквою з СССР своєї кандидатури у члени Світового Союзу Церков. — Однак архиепископ Яків додав: „Я не бажав би, щоб Світовий Союз Церков став засобом пропаганди ані для Католицької Церкви, ані для совєтської пропаганди", — подає журнал „Да Ливинг Чорч" (ЗДА) за 21. 5. 1961 рік.

Архиепископ Яків є одним з п'ятьох президентів Світового Союзу Церков.

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний .. $1.50

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

М. Вітик-Василенко.

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

I

Дослівність і символізація

„Євангелія — це книга чудес своїм змістом і діянням на серця людей", сказав був російський православний священик Єлеонський. І воно справді так. В Євангелії є чудесність щодо її змісту в дослівному розумінні, а саме: втілення Бога-Христа в постать людини, чуда звершені Ним на землі і т. д. В Євангелії є також чудесність у вислові, у стилі її мови.

Святе Письмо Християнства — Біблія, цебто Старий Заповіт і Новий Заповіт, що Християнство прийняло їх як єдність, — це збірник творів, написаних під Божественним натхненням, як Откровіння Боже, щодо їхньої ідеологічної сторони. Щождо стилю мовного вислову їхнього Божественного вчення це найкращий збірник мистецьких шедеврів (архитворів), написаних геніями кількох тисяч літ.

Біблія — це немов бібліотека сама в собі, що в ній містяться всі роди літературної форми: лірика, етика, драма і при цьому — вершини поезії найбільшого піднесення духа; тут є також розповіді, описи, поучення, філософія

Одним Біблія не є, а саме — вона не є науковим підручником; цебто, вона не є авторитетом для фізики, хімії, математики, ботаніки, географії, геології, астрономії, економії і т. д., і при цьому вона не писана науковим стилем наукової мови. Мовний стиль Біблії в багатьох моментах — поетичний, і в цих моментах її мову треба розуміти так, як мову мистецьких творів, а не як мову наукових праць.

Теорія художньої літератури знає цілу систему засобів образного (фігуративного) вислову, і вона має для них різні технічні терміни, як: метафора (переносне значення), гіпербола (перебороення без заміру обманути), порівняння і т. д.

Усі ці стилістичні засоби образного вислову являються, у загальному філософському розумінні, поетичною символізацією. Коли даний вислів має пряме (безпосереднє) значення, наприклад, слово „людина" для означення людини, то це реалістична мова. Коли даний вислів ужитий не в прямому значенні, а в образному (фігуративному), як, наприклад, слово „Агнець" для означення доброти Ісуса, то це мова не реалістична, а символічна.

Це безперечний факт, що в Біблії є багато поетичних висловів у Старому й у Новому Заповітах. Зокрема ж, коли йдеться про Новий Заповіт, багато поетичних висловів знаходимо в Євангелиста Св. Івана (Откровіння). Він густо користується засобами образного вислову, а головно він послуговується метафорою, синекдохою і метонімією. Багато наших читачів, звичайно, вже знайомі з цими поетичними фігурами з української поетичної мови. Ось кілька прикладів:

Метафора — слово чи вислів у переносному значенні, а не в дослівному: „А думкою старий чернець високо літає" (Т. Шевченко, „Чернець") „Луна покотилася полонинами" (І. Франко, „Захар Беркут"). „Мовчать гори, грає море" (Т. Шевченко, „Тарасова ніч"). „Чорна земля поорана (зброєю) і кулями засіяна, білим трупом зволочена (заскороджена) (Народня пісня). „Рідна Україна — стара мати-жалібниця" (І. Франко, „Іван Вишенський"). „Дніпро і поле (сонце) золотом крило" (Т. Шевченко, „Сон"). Народні метафори: „сокіл" (козак), „квіточка" (дівчина), „голубка" (дівчина), „серце" (кохана особа), „камінь на серці" (духовий тягар), „реп'ях" (влізлива людина) і т. д.

Синекдоха — поетична фігура, що якесь ширше значення передає за допомогою його вужчої форми, цебто, як кажуть, ужита „частина за цілість", наприклад: „А ще серце козацькеє не боїться турка" (турків) (Пісня „Ой, сів пугач на могилі"). „Де кров ляха, татарина морем червоніла" (Де кров ляхів і татар...) (Шевченко). „А на Січі мудрий німець картопельку сіє") (мудрі німці) (Шевченко). У народній мові: „Схилив чоло" (Замість: „схилив голову", — називають тільки частину голови: чоло — в значенні всієї голови.

Метонімія - зміна вислову на виразніший, — головно шляхом ужиття наглядного, змислового образу; напр., замість звичайного, абстрактного, вислову: „Я заплатив пять долярів" дехто каже: „Я заплатив п'ять зелених" (зоровий засіб: колір) Замість абстрактного слова „гордий", часто кажуть: „Він дере (вгору) носа" (також зоровий образ). Замість: „Він зажурився", часто кажуть: „Він узявся за голову". Напр., „І голову узявши в руки, дивуюся, чому не йде апостол правди і науки" (Шевченко). „Ще треті півні не співали" (перед досвітком) (Шевченко).

Адже ж ніхто не стане пояснювати синекдоху в Шевченка: „Де кров ляха, татарина морем червоніла" дослівно, цебто — що, мовляв, з одного татарина стало море крови, — бо ж кожному відомо, що під словами „лях" „татарин" Шевченко має на увазі не одного, а багатьох ляхів і татар. Ніхто не стане дослівно товмачити синекдоху: „Він похилив чоло" — так, що тільки чоло похилилося, а вся решта голови залишилася непохиленою,—бо в дійсності тут слово „чоло" означає голову.

Давні народи, а вже особливо жиди, так само послуговувалися поетичною мовою — і то так само у своїй розмовній щоденній мові, не тільки в писаних творах.

За давніх часів був більший нахил і здібність висловлюватися поетично, образно, ніж у модерної людини.

Ісус Христос Свою Божественність і вірування у Нього Сам означує численними поетичними фігурами, а головно метафорами, як це, напр., в Євангелії Св. Івана: „вода" (IV. 14), „світильник" (V. 35), „пожива" (VI. 27), „хліб" (VI. 33), „Я — хліб життя" (VI-50), „хліб живий" (VI-51), у віруючого „ріки живої води потечуть з лоня" (VII-38), „дорога" (VII-47), „нехай прийде до Мене і п'є" (питво духовне) (VII. 37), „світло" (VIII-12), „двері вівцям" (X-7), „двері" (X-9), „Я — Пастир добрий" (XII. 35-36), „Засліпив їхні очі й отемнив їхнє серце" (XII. 40), „Я — виноградина, а ви — галуззя" (XV. 5), „народився з гори", „народився з води й духа" (III. 3, 5, 7).

Це тільки ілюстрації, як приклад, — а поетичних елементів у мові Біблії дуже багато.[1])

Метафоричний вислів Христа в Його зверненні до Ап. Симона: „Ти — скеля" („петр", камінь) — це не була жодна проблема для Апостолів, які знали духа арамейської мови з її поетичними фігурами, отже вони були свідомі цього, що Христос мав на увазі тверду, немов камінь, віру взагалі, а не тільки віру Ап. Симона (Петра).

II

Апостол Петро

Апостол Симон — це „бар Іона" (Мат. XVI. 1), цебто, в перекладі на українське: „син Івана", або: „Іванович", походив із села Ветсаїда. Одружившись, він пристав до жінки приймаком, і переселився в містечко Капернаум над Галилейським озером. Там він займався риболовством, але, як і всі інші рибалки, заробляв небагато.

Дружина Ап. Симона (Петра) два рази згадана в Новому Заповіті (1 Лист Петра V. 19; І Лист Павла до Коринтян IX. 5). Св. Климентій каже, що дружина Ап. Симона (Петра) називалася Перпетуа. У творах інших Отців Церкви сказано, що його, Симонова (Петрова), дочка називалася Петронелля, а його син - Марк (І Лист Петра V. 13).

Ісус іноді бував у домі цього Апостола в Капернаумі. Перше чудо, звершене Ісусом, — це було уздоровлення тещі Ап. Петра — таки в домі цього ж Апостола.

[1]) Див., напр.: Geo. Gilfillan, The Bards of the Bible, 1874. R. G. Moulton, The Literary Study of the Bible, 1896. Arnot, The Parables of Our Lord, 1882.

(Далі буде)

Вже вийшла з друку й продається

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

написана Митрополитом Василем Липківським,

із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку

Ціна з пересилкою $3.00

Змовлення й гроші висилати до

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ДОПОВІДЬ КАТОЛ. СВЯЩЕНИКА В МАСОНСЬКІЙ ЛОЖІ

Навесні цього року сталася подія, якої не бувало впродовж останніх 200 літ: католицький священик узяв відкриту участь у засіданні масонської ложі. Це сталося у Франції. Католицький священик о. Ріке сказав на зборах масонів доповідь на тему атеїзму.

Майстер цієї масонської ложі Марій Лепаж у своєму листі до редакції газети „Монд" заявив, що ніхто з членів не заперечував цьому священикові, і всі уважно та з охотою вислухали його доповідь.

ПАПА ПІЙ XII, ГІТЛЕР І ЖИДИ

„Папа Пій відмовився протестувати проти антижидівських жахів націзму"

Під вищеподаним великим наголовком на першій сторінці часописа „Да Ізраелайт Прес" (Вінніпеґ) за 19-го травня 1961 р. була подана така інформація:

„Вашінгтон (ЗДА) — Державний Департамент цього тижня опублікував деяку скількість тайних дипломатичних документів, в яких виявлено намагання уряду ЗДА вплинути на покійного папу Пія XII, щоб він осудив жахливі діла націзму проти жидів 1942 року — в розгарі „ліквідації" ґетто у Варшаві, і „брак нахилу" з боку цього папи зробити це. Деякі з цих намагань були зроблені почерез міністра ЗДА у Швайцарії, а інші — почерез Мирона Тейлора — особистого амбасадора президента Рузвелта при Ватикані.

Як виявляють ці документи, державний секретар Гол упродовж серпня 1942 року наглив американських дипломатів за кордоном позискати допомогу Ватикану для жидів у Польщі та активне заступництво папи Пія XII перед націстським урядом. 3-го серпня міністр ЗДА у Швайцарії п. Геррисон звітував секретареві Голлові:

„Переважає думка, що занехання Святим Престолом прилюдно запротестувати проти жахливих діл націзму виставляє на небезпеку його моральний престиж і підкопує віру і в Церкву і в самого Святого Отця. При цілій низці нагод я приватно нагадував Ватиканові про цю небезпеку, і це саме чинили деякі з моїх товаришів, — але без вислілу. Відповідь усе ця сама: що папа вже осудив порушення моральности під час війни, і що якби тепер специфікувати це, то справи тільки погіршилися б".

Вище подана — в дослівному перекладі—вступна частина інформації в цій справі у вищезгаданому жидівському часописі, а далі там же зацитовано кілька документів, що їх виявив уряд ЗДА, але через обмаль місця я їх не цитую тут.

Конкордати з Муссоліні й Гітлером

Папа визнав владу диктатора Беніто Муссоліні таким чином, що він заключив з урядом Італії під проводом фашистського диктатора Муссоліні конкордат (угоду) 1929 року, що дало папі велетенські (на сотні мільйонів долярів) користі на території Італії і такі ж велетенські політичні права в Італії.

Року 1933-го папа заключив конкордат з Гітлером. Коли Муссоліні готовився до нападу на Абісинію (Етіопію), то папа Пій XII поблагословив зброю „чорних сорочок" — фашистської партійної армії Муссоліні, — у пляні папи було під протекцією зброї Муссоліні загарбати Коптійську Церкву Абісинії.

Коли Гітлер і Муссоліні заключили політично-мілітарний союз — т. зв. „Вісь Берлін-Рим", щоб розпочати 2-гу світову війну, то папа Пій XII поблагословив цю „вісь", цебто поблагословив їх на зачіпну війну. Коли Муссоліні напав на Албанію (на Балканах), то папа надіявся, що Італія під проводом Муссоліні на Албанії не зупиниться, а піде далі — на Сербію, Болгарію й Грецію, отже папа покорить собі Православні Церкви в цих балканських країнах.

Наскільки Рим надіявся, що похід німецько-гітлерівських армій на схід Европи дасть Римові можливість під осłоною гітлерівської зброї підпорядкувати собі Українську Православну Церкву — це видно ось хочби з таких фактів: митрополит А. Шептицький у своєму Пастирському Листі, датованому у Львові 1-го липня 1941 р. заявив:

„Побідоносну Німецьку Армію витаємо як освободительку від ворога. Установленій владі віддаємо належний послух".

А кардинал Інніцер в Австрії 1938 року заявив, що Католицька Церква готова співжити з націзмом Гітлера.

І це не випадок, що коли німецько-гітлерівські війська зайняли Україну, то саме тоді митр. Андрей Шептицький звернувся до Єпископату Української Православної Церкви з пропозицією підпорядкуватися папі.

Розуміється, що німецько-гітлерівську армію витав і з унійною пропозицією до українського православного Єпископату митр. Шептицький звертався згідно з плянами Риму і його надіями на мілітарний союз Берлін-Рим.

Політика резерви

Робивши політичну ставку на „вісь Берлін-Рим", папа Пій XII усе ж таки не забував, що Гітлер і Муссоліні можуть програти війну, і їхня влада може провалитися. Тому-то папа мав у резерві ще й іншу політику, але вже виключно таємно-приватну: Католицька Церква, ховаючись з цим перед владою Гітлера, декому з жидів давала поміч, щоб у випадку упадку Гітлера папа міг вилеґітимуватися перед жидами, що він рятував їх.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

- — НА ДЕНЬ УРОДИН.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
- — З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
- — З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
- — НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
- — НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
- — З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
- — З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
- — З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
- — З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
- — КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

І справді, католицькі манастирі в Бельгії переховали деяке число поодиноких жидів, а також переховував поодиноких жидів і митрополит Шептицький у Галичині: „Через його (Митрополита А. Шептицького) руки перепливають значні фонди Апостольської Столиці (Ватикану)... для жидів, що їх багато переховується в греко-католицьких манастирях", — довірочно свідчать високі католицькі авторитети у Франції під час 2-ої світової війни.

Але разом з тим збройні загони Католицької Акції в Хорватії під проводом Анте Павеліча пішли з Гітлером на співпрацю, і під протекцією гітлерівської сили (нібито „невтральної"), почавши з 1942 року, вимордували коло 1.700.000 православних у Хорватії, а також протестантів і жидів. А католицький Архиєпископ Хорватії Алойзій Степінач знав про це, і не протестував, — по війні ж він був нагороджений папою Пієм XII саном кардинала. Анте Павеліч до своєї кривавої акції в Хорватії над не-католиками готовився в Римі, а по війні його переховували в католицькому манастирі в Еспанії.

З нагоди процесу Айхмана

Коли в квітні 1961 року почався в Єрусалимі процес Айхмана, судженого державою Ізраїлем за очолювання ним акції винищування урядом Гітлера жидів під час 2-ої світової війни, то слідчі органи Ізраїля заявили, що після війни власті Ватикану (за часів папи Пія XII) видали Айхманові документи, виставлені на інше прізвище — при чому Айхман тут з протестанта став „католиком", і завдяки цим фальшивим документам Айхманові Ватикан уможливив утечу в Арґентину.

Правда, інформуючи про цю аферу з документами Айхмана, органи Ізраїля повторили за властями Ватикану, що, мовляв, Ватикан не знав, кому він ці фальшиві документи видав, — цебто, що папа і урядовці не знали, що Айхман — це був Айхман.

Чи, лояльно подаючи арґумент Ватикану, що він не знав, кому він ці фальшиві документи видав, уряд Ізраїля повірив у цей арґумент Ватикану, поданий уже за папи Івана XXIII? Можливо, що уряд Ізраїля подав про цю аферу з пофальшуванням документів для Айхмана в делікатній формі тому, щоб не образити папу Івана XXIII, який із свого боку чинить усе, щоб мати в жидів якнайкращу опінію. Папа Іван XXIII заявив, що під час 2-ої світової війни він, ще бувши кардиналом (Ронкаллі), ужив своїх впливів у Туреччині для врятування жидів, яких везли пароплавом на знищення; ставши, після Пія XII, папою, Іван XXIII скреслив з Богослуження ці слова, що їх жиди вважають образливими для себе; жиди подарували папі дорогий подарунок (гроностаєву пелерину), папа Іван XXIII осудив антисемітизм, і проголосив жидам: „Я ваш брат!"

Безперечно, політична сила жидівства у світі після 2-ї світової війни стала, мабуть, найбільшою, ніж коли-будь досі в історії, і папа Іван XXIII веде іншу політику супроти жидів, ніж її вів його попередник — Пій XII під час 2-ї світової війни.

Одначе політика папи Івана XXIII — його заява жидам: „Я ваш брат!" — не стримала уряду президента ЗДА Джана Кеннеді (католика) від проголошення

документів про відмову папи Пія XII протестувати в обороні жидів, винищуваних націстами Гітлера і їхніми коляборантами серед інших народів, і не стримала жидівської преси від публікування цих же американських урядових документів.

Папі Іванові XXIII, з одного боку, безумовно, прикро слухати цих обвинувачень уряду ЗДА (та ще й під проводом президента — католика) і жидів по адресі свого попередника — Пія XII; а з другого боку, розуміється, годі сподіватися, щоб він, папа Іван XXIII, разом з урядом ЗДА й жидами так само осудив папу Пія XII за це, що той не запротестував проти вимордовування жидів, — так, як, напр., Хрущов осудив Сталіна.

Хоч жиди могли б сказати до папи Івана XXIII: якщо ти проголошуєш себе „братом" жидів, то ти повинен би осудити папу Пія XII за те, що він не обороняв нас!

А може жиди й не будуть від папи Івана XXIII вимагати осудження політики папи Пія XII, бо ж жиди, розуміється, знають, що він хоче мати прихильність великих держав і сильних урядів та взагалі сильних світу цього, а разом з тим йому треба мати опінію „оборонця слабших", — тут треба вести політичну „подвійну бухгальтерію", отже папою бути не легко.

А ми?...

Жиди почувають до папи жаль, що він не запротестував проти вимордовування націстами жидів. А що ж мають сказати українці про папу, який не запротестував проти того, що совєтська влада в 1921-22 і 1932-33 роках штучним голодом вимордувала понад сім мільйонів українців-християн! Правда, проти цього не протестувала ні одна нація, з жидами включно.

Але нехай для Риму ці вимордувані мільйони жертв-українців під совєтською окупацією — це хоч і християни, але „схізматики", отже „прокляті" Римом, — але чому папа не протестував, коли між двома світовими війнами католицька Польща жорстоко „пацифікувала" Галичину, отже католицьку вітку українського народу? Чому папа не протестував і не протестує, коли польсько-латинський епископат у сучасній Польщі під комуністичним режимом 1956 року визнав комуністичну владу і так здобув собі політичні права, та використав їх на те, щоб заборонити греко-католицький обряд українців під сучасною польською окупацією?

Коли совєтська влада ув'язнила греко-католицький епископат у Галичині, то папа ні разу не протестував проти переслідування „Української Католицької Церкви" (він такої назви не вживає ніколи!), а 1952 р. папа Пій XII у своєму посланні до „народів Росії" українців зарахував до „росіян", а тим самим епископів українців греко-католиків у Галичині він зарахував до росіян, — цебто, з висновку цієї заяви папи, виходить, що совєтська влада арештувала епископів греко-католиків „російського народу"!

Але в усіх цих випадках організоване українство ще ніколи не вимагало від папи, щоб він протестував в обороні українців, — бо, українство ніколи не вимагало й не вимагає від папи, щоб він хоча б уже нарешті припинив ворожу супроти українців політику.

А в жидів інакше.

П. С.

ЗАГАДКА КНЯЖНИ АНАСТАСІЇ НА СУДІ

Останнього російського царя Миколая II Романова з родиною большевики розстріляли 1918 року.

Але сорок років тому в Німеччині появилася жінка, яка твердила, що вона наймолодша дочка царя Миколая II Романова — велика княжна Анастасія, що являється одинокою з дітей царя, яка врятувалася від смерті; і тоді ж таки (1921 року) ця жінка передала свої претенсії на судове вирішення у Шварцвальді (Німеччина). Цей суд ведеться й досі, отже він триває сорок літ. Ця жінка виступає під іменем: Анна Ендерсон. Їй тепер 61 рік життя.

Навколо особи великої княжни Анастасії постали легенди: про її втечу від смерти і про таємну погоню за нею большевицьких агентів створено чимало різних історій, і накручено фільми.

А тим часом судова справа триває далі.

Останньо суд у Гамбурзі (Західня Німеччина) занотував свідчення двох свідків, які „запевняють поза всякий сумнів, що 61-літня Анна Ендерсон — це ніхто інший, а тільки наймолодша дочка царя Миколая II — велика княжна Анастасія".

Визначний антрополог (знавець типу будови людського тіла) проф. д-р Отто Рехе ствердив, що риси будови Анни Ендерсон подібні до тілесних рис царської родини Романових, і що риси лиця Анни Ендерсон майже тотожні з рисами дружини царя Миколая II — з [illegible]ського княжого дому.

Графолог (знавець індивідуального характеру письма) Мінна Бекер твердить, що характер письма Анни Ендерсон є цей самий, що характер письма великої княжни Анастасії.

Син бувшого надворного царського лікаря Гліб Боткін (який тепер живе в Нью-Йорку) сказав, що він „глибоко переконаний, що пані Анна Ендерсон — це велика княжна Анастасія, яку він знав ще бувши малим хлопчиною, коли він перебував на царському дворі".

Княжна Ксенія (яка живе тепер у Нью-Йорку, і замужня за відомим адвокатом Джадом) — посвоячена з царською родиною Романових — також твердить, що Анна Ендерсон — це велика княжна Анастасія.

Найголовнішим і найсерйознішим свідком проти Анни Ендерсон являється княгиня Варвара Мекленбурзька, що споріднена з царським домом Романових, і вона вважає себе спадкоємицею тих казково-великих скарбів, що їх цар Миколай II здепонував на переховання в Англії, — княгиня Варвара Мекленбурзька хоче ці скарби дістати собі.

Княгиня Варвара Мекленбурзька твердить, що Анна Ендерсон не є великою княжною Анастасією, а є вона жінкою на ймення Францішка Шанковська з польської селянської родини. Княжна Варвара Мекленбурзька запротестувала на суді в Гамбурзі проти допущення свідків — антрополога проф. д-ра Отто Рехе і графолога Мінни Бекер — які промовляють на користь Анни Ендерсон.

Безумовно, тут ведеться боротьба за здобуття казкових скарбів царя Миколая II, і за княгинею Варварою та за Анною Ендерсон можуть стояти ці сили, які сподіваються собі дістати частину цього майна, якщо б одна чи друга з суперниць виграла справу.

ДИСЦИПЛІНА Й УНІЯ — ДВІ ОСНОВНІ ЦІЛІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

МОЛИТВА ЗА ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

Папа Іван XXIII і дехто з кардиналів офіційних речників Ватикану не раз підкреслювали, що найголовнішою метою майбутнього (другого) Ватиканського Собору являється справа введення більшої „дисципліни" в Католицькій Церкві, а при тому, як другу з черги найважливішу справу цього Собору, вони вважають справу „християнської єдности", цебто спробу підпорядкувати папі всі Християнські Церкви не-католицькі.

Ці дві справи підкреслюються, як основні, і в „Молитві за Вселенський Собор" католицький, що має відбутися: Католицька Церква велить своїм вірним молитися, „щоби всі постанови Собору ми прийняли зо щирим і охочим підчиненням та з такою ж готовістю волі їх виповняли". — це справа „дисципліни"; і сказано ще: „Молимо Тебе також про тих овець, що не належать до єдиного Христового стада, щоби й вони, що також славляться назвою християн, дійшли вкінці до єдности під проводом одного Пастиря"

Нижче подаємо, за католицьким щоденником „Америка" (Філядельфія) за 13-го травня 1961 року, передрук „Молитви за Вселенський Собор", як один з причинків до матеріялів про цілі майбутнього Ватиканського Собору.

„МОЛИТВА ЗА ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР

Святий Душе, Тебе післав Небесний Отець в імя Ісуса і Ти завжди перебуваєш у Церкві та провадиш її непомильно. Благаємо Тебе, зішли ласкаво на Вселенський Собор повноту Твоїх благодатей.

Наймиліший Учителю і Утішителю, просвіти уми наших Владик, що за покликом Вселенського Римського Архиєрея, радо братимуть участь у священних зборах.

Дай, щоб з цього Собору зродилися багаті плоди; щоб світло і сила Євангелія все більше і більше поширювалася серед людської спільноти, щоби з більшою живучістю процвітала католицька віра та ревна місійна праця; і так поможи дійти до повнішого пізнання науки Церкви та й до спасенного поширення християнських обичаїв.

Милий Гостю душ наших, укріпи уми в правді, а серця наші розположи до належного послуху, щоби всі постанови Собору ми прийняли з щирим і охочим підчиненням та з такою ж готовістю волі їх виповняли.

Молимо Тебе також про тих овець, що не належать до єдиного Христового стада, щоби й вони, що також славляться назвою християн, дійшли вкінці до єдности під проводом одного Пастиря.

Віднови під сучасну пору, немов через нову Пятидесятницю, Твої чудесні дії і дозволь святій Церкві, щоби вона перебуваючи однодушно на молитві з Марією — Матірю Ісуса — й кермована святим Петром і його наслідниками, змогла поширити царство Божественного".

о. Ярослав Пук

ЛЮБОВ ТАРААС ШЕВЧЕНКА ДО БОГА І СВОГО НАРОДУ

Шевченкова любов до Бога і свого народу була дійсним змістом його життя і творчости згідно закону, найвищою сплаведливістю, найбільшою Божою благодаттю, якою Сотворитель світу міг обдарувати людину й її людську душу. Цю любов мав наш Поет-Геній у своїм серці, як найбільший скарб, через своє ціле життя намагався наповнювати і защіплювати цю віру Божественної любови в душі свого народу. Але треба згадати, що місія Т. Шевченка припадала на той тяжкий час, коли наша земля родила земляків, що були „оглухли, не чують, кайданами міняються, правдою торгують!". Це була найбільша трагедія у душі Т. Шевченка відносно свого народу, що спонукала повторити такі слова: „Де ж та любов, яку переказав нам на хресті наш Спаситель-Чоловіколюб?" Ця Божественна віра і любов, що є найбільшим стимулом життя людини, спонукала нашого Мислителя просити єдиної допомоги у Господа: „а дай жити, серцем жити і людей любити". Дальше в „Артисті" читаємо зворушливі до глибини душі такі слова: „Звичайні люде не можуть так щиро, так безкорисно прив'язуватися до таких бідолашних, всіма покривджених злиднів, як був ним небіжчик Демський.

„Зі своєї природи і по заповіту нашого Божеського Вчителя всі ми повинні бути такими. Але на жаль дуже й дуже мало є між нами таких, що заховали Його святу Заповідь і зберегли свою божеську природу в любові й чистоті. Тому людина, що любить безкорисно, людина справді благородна, видається нам чимсь надзвичайним".

Отож, тут ясно бачимо, що формування ідей християнських у Т. Шевченка відбувалося на християнських засадах, а було цим Св. Письмо. Не має ніхто сили заперечити, що ідеалістично-християнський світогляд дала нашому Генієві „Мінея", яку, коли він був хлопчиком, читав йому дідусь Іван, а пізніше батько Григорій. Вже бувши школярем знав на пам'ять „Псалтир", що читав його в церкві де давав йому дяк П. Рубан, а з Біблією не розставався, починаючи від студій в Академії Мистецтва. Він читав її в тюрмі і в казематі 3-го Відділу на засланні, а також у казармі будучи салдатом.

Тому великий вплив її позначився на всіх творах Т. Шевченка .А зокрема він любив Христову Євангелію, бо писав до княжни В. Репніної: „Одинока розрада моя тепер, це Євангелія. Я читаю її без вивчення щодня і щогодини". Без сумніву, що мали вплив на надхнення Т. Шевченка твори християнських філософів Томи Кемпійського „Наслідування Христа", і Г. Сковороди, що були його вчителями і вкладали у молоде серце і душу іскру вогню Прометеевого, яким запалював свій народ до боротьби за визволення від окупанта.

Тарас Шевченко був посланцем Божим для українського народу такого масштабу, як були старозавітні пророки Ісая, Єремія, Захарій для ізраїльського і єгепітського народів. Він будив зі сну народ: „Вставайте кайдани порвіте". Він був посланий Богом, як Мойсей, вивести свій народ з неволі й освободити від кайданів і рабства. Він через Кирило-Мефодіївське Братство відновив і поставив клич на сторожі „Бог і Батьківщина", що був змістом життя наших предків сивої старини. Він усією послідовністю, жертвою свого особистого життя реалізував ці ідеї, що був за них суджений і засланий без права листування і повороту на свою батьківщину, яку він так сердечно любив. Тому без „Бога і Батьківщини" ніяк собі не можна уявити дійсного Т. Шевченка. Тільки можемо сказати, що „Бог і Батьківщина" для Тараса Шевченка були більшим за створену реальність, бо була його чеснота у відношенні до Бога, як і в відношенні до своєї Батьківщини. Коли нашого Мислителя з євангельською любов'ю не вбив панський двір, злидні й врешті заслання, то треба сказати, що цю глибоку християнську мораль у душі Поета-Мислителя не могло вложити його оточення, а посіяв її в його серці сам Бог і він їй, цій незрівняній моралі, залишився вірний до кінця свого життя.

Значення Т. Шевченка в історії українського народу та його літератури

Т. Шевченко був просвітителем. В останній час своєї творчости він особливо дбає про освіту свого народу, зокрема в недільних школах, що були того часу в Україні. Він просить В. Тарновського (молодшого) переслати 50 примірників „Кобзаря" в Чернігів на ім'я Романа Тризни, організатора недільної школи. Так само 50 примірників Шевченко 11 серпня 1860 року посилає в Київ М. Чалому з проханням розпродажи і гроші передати для недільних шкіл у Києві. На згадані імена Т. Шевченко пізніше висилає сотки примірників свого „Кобзаря", бо знає його вартість духову для української молоді. Організація в Україні недільних шкіл надала великого значення для народу і тому спонукала Т. Шевченка скласти „Буквар" для молодшого покоління. Характеристичне те, що Буквар був надхнений християнським світоглядом, бо містив у собі приспіви з Псалмів, а також молитви.

Значення Т. Шевченка в історії українського народу та його літератури тяжко собі окреслити стисло, бо він мав універсальний характер, що виходив поза межі України, бо його твори видавались в різних мовах світу. Це був український Данте, Шекспір, Ніцше, Кант, Геґель Руссо і Сан-Сімон. В образовій формі це спробував зробити тільки Іван Франко, що в статті „Присвята" писав: „Він був сином мужика, і став володарем у царстві духа. Він був самоуком, і вказав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним учням... Найкращий і найцінніший скарб дала доля йому лише по смерті — невмирущу славу і всерозквітаючу радість, яку в мільйонів людських сердець все наново збуджуватимуть його твори". Дійсно Т. Шевченко вийшов із глибини народніх мас, на собі відчув тягар завдань перед українським народом. У цих несприятливих умовинах геній щедро обдарований надприродою людини, розвинувся на всю свою широчінь слави в народі.

Уже за молодих років Т. Шевченко став визначним Поетом-Мислителем, художником і громадським діячем. Він здобув найвищу того часу освіту — закінчив Петербурзьку Академію малярства. Але мав рацію Іван Франко, назвавши автора „Кобзаря" „самоуком".

Академію малярства закінчило багато видатних майстрів образотворчого мистецтва, але Т. Шевченко як людина, поет-мислитель стояв значно вище своїх учителів і колег. Він був удійсності самоуком, бо вчився сам, вчився з книжок, а особливо з найбільшої і найвеличнішої в світі книги — книги життя свого народу. У справжній, глибокій народності — один із секретів надзвичайної популярности як першої, першої маленької книжечки під назвою „Кобзар", як і безсмертя величної книги, що становить тепер кілька томів, а зокрема набуває великої духової вартости у Соті Роковини його смерті, коли український народ віддає йому поклін і найглибшу пошану цього року в цілому світі.

Молодий поет-маляр наполегливо, з благословенням Господнім сприймав усе краще з скарбниці-джерела світової літератури. Але він не був наслідувачем, епігоном. Усе, що Т. Шевченко брав з світової літератури, витворів образотворчого мистецтва, з книги самого життя, він перетворював у горнилі свого генія й повертав своєму народові в новому змісті, новій формі. Це може мало найбільший вплив не лише на українську літературу, а і на літературу слов'янських народів. Велика заслуга в тому, що Т. Шевченко своєю поетичною творчістю вивів українську літературу за межі України, що його „Кобзар" знайшов місце у всіх народів світу.

Тарас Шевченко почав свою творчу діяльність у жанрах образотворчого мистецтва. Тут він проходив школу справжнього навчання і формування ідеалістично-християнського світогляду, тут в нього защеплювався альтруїзм (любов до ближнього). Це була прикмета філософського ідеалізму, що ставила в основу життя людини — дух, а в реалізацію дії — ідею. Це був той дух, що княжої і козачої доби. Уже в ранніх творах Т. Шевченка виявляються основні риси його світогляду й творчого методу, що широко відображає життя народніх мас, їхне горе і страждання під феодально-московським пануванням. Він формує визвольницькі ідеї і ставить селян-кріпаків до реформ соціяльного устрою „панів... препоганих" („Катерина"). Він усе бере від народу, але йде поперед його, розкриває йому нові обрії і шляхи, надає форму життя, не стаючи при цьому в позу, не виявляючи погорди до свого народу, з якого він вийшов і виховавсь.

Все своє життя Т. Шевченко був і залишився полум'яним патріотом своєї Батьківщини-України, борцем за її визволення від московського імперіялісичного шовінізму. У творах на історичні теми він показував своєму народові його героїчне минуле. Поет збуджував цим не тільки соціяльну форму життя, але й національну самосвідомість українського народу, закликав його до боротьби супроти своїх гнобителів. У творі „Три літа" поет глибше проникає до суспільних відносин, дає ґрунтовну аналізу дійсности. Він неощадно таврує систему-самодержавництво в усіх його ланках життя московської Росії, в таких своїх творах: „Сон", „Кавказ", „Великий льох", „Розрита могила", „Холодний Яр" та інших.

Також яскраво змальовує тюрму народів і поневолення їх Росією в таких

словах: „На всіх язиках все мовчить, бо благоденствує!" Це докладно зрозуміли політичні діячі того часу, а зокрема Чернишевський, що поклав ці слова до літературно-політичного вжитку.

Вшановуємо Соті Роковини свого батька Тараса

Вже минає сто літ, як наші діди з батьками виконали „Заповіт" свого Батька Тараса: „Як умру, то поховайте мене на могилі, серед степу широкого, на Вкраїні милій". Нам, молодшому поколінню, як членам своєї нації і добрим синам Матері-України, лишилося гідно виконати „Заповіт" свого Батька: „Вставайте, кайдани порвіте", а також гідно вшанувати творчість і Соті Роковини смерті — Панахидами, що не має можливости наш народ в Україні з огляду панування комуністичного безбожництва. Правда, у вільному світі є такі панотці і владики, по крові українці, що молитвою не віддають пошани своєму поетові, але вони чинять це не своєю волею. Не зважаючи ж на це відзначимо цю небуденну подію, Соті Роковини свого Генія Великим Соборним Здвигом, що буде символом, а не забуттям свого Батька-Тараса.

До цього готувавсь і готується ввесь український народ розсіяний по цілому світу, включно з видаванням творів Т. Шевченка на чужих мовах, а також є названий цей рік „Роком Шевченківським". Не спить „тихим сном" безбожницько-комуністична влада в Україні й Москві. Силкується всіма могучими засобами та модерною технікою: телевізія, кіно, радіо, преса, включаючи Університети й Академії Наук, представити Т. Шевченка перед нашим народом, а також чужинецьким вільним світом, як пророка комунізму, найбільшого матеріяліста-безбожника і звеличника тюрми народів московського імперіялізму. Але це все бліде перед дійсністю творів Т. Шевченка. Візьмім за приклад Шевченкову молитву, що говорить сама за себе:

„Все упованіє моє
На Тебе, Мати, восскладаю:
На Тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє Твоє,
Все упованіє моє
На Тебе, Мати возлагаю;
Святая сило всіх Святих,
Пренепорочная, Благая!!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх
Отих окрадених сліпих
Невільників, подай їм силу
Твого Мученика Сина
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю!
Достойно-питая! Благаю,
Царице неба і землі!
Вонми їх стону і пошли
Благий конець, о, Всеблагая!
А я, незломний, воспою,
Як процвітуть убогі села,
Псальмом і тихим і веселим
Святую доленьку Твою. . ."

Дальшими словами, повчаючи свій народ, Тарас Шевченко, загарбникам і злодіям говорить:

„Радуйтеся, вбогодухі,
Не лякайтесь дива!
Це Бог судить, визволяє
Довготерпеливих
Вас, убогих, і воздає
Злодіям за злая. . ."

Відповідає на всі фальшування Святої Правди такими словами:

„Тоді, як Господа святая
На землю правда прилетить
Хоч на годиночку спочить. . .
Незрячі прозрять, а кривії
Мов сарана з гаю, промайнуть.
Німим одверзуться уста;
Прорветься слово, як вода,
І дебрь-пустиня неполита,
Зцілющою водою вмита,
Прокинеться. І потечуть
Веселі ріки, а озера
Кругом гаями проростуть
Веселим птаством оживуть".

Як бачимо з вище сказаного, Тарас Шевченко був любитель Бога і свого українського народу. Він був одночасно полум'яним борцем супроти атеїзму, будив Святу Правду і національну гідність у всіх поневолених народів Москвою. Отож у Соті Роковини заглибімось у невичерпну його криницю-джерело текуче — „Кобзар", і берімо ту живу воду, що дає національно-духове життя, життя вічне для українського народу. Спростовуймо викривлювані ідеї Т. Шевченка комуністами, перед вільними народами світу. Вірмо, що Свята Правда переможе, бо прорік Пророк Ісая: „Вернуться визволені Господом: із радісними піснями прийдуть на Сіон, і радість вічна буде над головами їх. . ."

ДАНСЬКА РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА В АФРИЦІ ТІЛЬКИ ДЛЯ БІЛИХ

Конституція Данської Реформованої Церкви в Південно-Африканській Унії дозволяє тільки людям білої раси бути членами цієї Церкви.

У грудні 1960 року в Йоганесбурзі відбулося засідання представників тих Церков в Африці, які належать до Світового Союзу Церков, і там винесли таку резолюцію:

„Ніхто з тих, що вірують в Ісуса Христа, не може бути виключений з жодної Церкви з причини кольору його шкіри".

Ця резолюція була ухвалена голосами понад 80 процентів усіх присутніх, а Данська Реформована Церква Африки спротивилася цій постанові; цього ж року вона взагалі виступила із Світового Союзу Церков.

Данська Реформована Церква — це одна з найменших Церков Південно-Африканської Унії, і тільки вона підтримує расистську політику уряду цієї держави, який своїми законами тримається системи сеґреґації супроти негрів.

КАРДИНАЛ КУШІНҐ ЗА САМОКРИТИКОЮ ЦЕРКВИ

„Бостон, Масс. — Ричард Кушінґ — Архиепископ Бостону, промовляючи на прийнятті крайового з'їзду Товариства Католицьких Учителів ім. Священної Доктрини, заявив: „Після 19-х століть ми рішуче не є в такій позиції, що була б на кредит нам. Легко бо говорити, що цим поневоленим душам промивають мозки, але справа в тому, що молоді це подобається!" — подає „Да Ортодокс Обзервер" (травень, 1961 р.) за „Реліджієз Нюз Сервис".

Кардинал Кушінґ критикує Церкву, що вона на протязі 1900 років не зробила людей відпорними проти комунізму.

ЄПИСКОПИ ЗАКЛИКАЮТЬ „ЗАБУТИ СХІЗМУ З 1054 р."

Кардинал Кушінґ з Бостону і Митрополит Православного Сирійсько-Антіохійського Екзархату в ЗДА Антоній Башір у взаємному порозумінні одночасно видали заклики до всіх християн світу, щоб вони „забули старовинну схізму" (поділ Церкви на Східню й Західню) з 1054 року, та об'єдналися у спільному фронті проти комунізму. — Вістку про це подав журнал „Да Ортодокс Обзервер" (травень, 1961 рік).

Що Православні Церкви і Католицька Церква завжди виступали, виступають і будуть виступати проти комунізму, і що факт ,схізми" з 1054 року не перешкоджає їм у цьому — це, звичайно, ясне і кардиналові Кушінґові і митрополитові Башірові, і свідомий цього також і комунізм. Але обидва ці єпископи, розуміється, свідомі також і цього, що „схізма" настала (1054) тоді, як комунізму не було, отже її причини не мають нічого спільного з комунізмом, а це також значить, що сама наявність комуністичної загрози також не може сама собою ані вирішити тих причин „схізми", ані усунути їх, ані перекреслити факту схізми

Схізма заіснувала через претенсії папства на власть над усією Церквою Христовою, і цих претенсій папство не визбувається по нинішній день, і це є причиною продовження „схізми".

Коли Християнство Православне й Католицьке, не зважаючи на „схізму", змагається з комунізмом, отже воно в одних і в других діє на протикомуністичному фронті, то якого ще „получення в об'єднаний фронт" бажають обидва ці єпископи? Чого тут хоче кардинал Кушінґ — це відомо: він хоче, щоб православні піддалися папі. А на що натякає митрополит Башір? Він не так-то давно недвозначно нарікав (у зв'язку з майбутнім Ватиканським Собором), що члени Церкви (отже світські) є проти цього, щоб з Римом порозумівалися православні єпископи — ці, які бажали б це робити. Що під цим розумів митр. Башір — він точніше не вияснив.

КАТОЛИЦЬКИЙ ДОСТОЙНИК ДЕМАСКУЄ ЄЗУЇТІВ

Цього року голосним став зудар між орденом Єзуїтів і протиєзуїтською течією католицького духовенства.

Іспанський езуїт Альонсо-Шекель помістив статтю в єзуїтському органі „Цівільта Каттоліка", присвячену вияснению Біблії.

У відповідь на цю статтю монсіньор Антоніно Ромео (не-єзуїт) так заатакував єзуїтів: „Терміти", що підкопуються під твердині споконвічного благочестя, чинителі наруги над традиціями Віри, заговірники проти Церкви".

Подаючи цю вістку, журнал „Православная Русь" (14. 5. 1961) каже, що стаття єзуїта Альонсо-Кешеля „просякнута модерністичними тенденціями, які дуже свобідно трактують надприродні явища", і що монсіньйор Антоніно Ромео, атакуючи єзуїта Альонсо-Шекеля, в дійсності „нападає на інститут вивчення Біблії, який тепер знаходиться в руках єзуїтів", та що „за спиною Ромео хотять бачити більш впливову особу — монсіньйора Антоніо Піоаланті — голову Лятеранського університету, готового з рук єзуїтів прийняти інститут вивчення Біблії у свої руки".

ПОСИЛАЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ В ОСЕЛЮ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

Дорогі батьки й опікуни!

Подаемо вам до відома, що окремий будинок для хлопців в оселі „Зелений Гай" уже на викінченні. Ділимося з вами також радісною вісткою, що цьогорічна опіка й наука в „Зеленому Гаю" буде в руках довголітнього й досвідченого педагога-учителя п. **Михайла Охітви,** диригента церковних і світських хорів та доброго виховника української молоді.

Науку релігії та церковних обрядів нашої Української Православної Церкви в Канаді подаватимуть священики: **о. Прот. М. Критюк, о. Степан Зузак та о. М. Стеценко.**

На літніх курсах в оселі „Зелений Гай" Ваші діти пізнають, який їх національний рід. Вони ознайомляться з історією нашого народу і нашої Церкви, зачерпнуть дещо з багатої скарбниці нашої літератури і навчаться цінити й шанувати все свое рідне, українське. Викладовою й розговірною мовою в оселі буде українська мова. Це знаменита нагода Вашим дітям навчитися чи поглибити знання рідної, матірної мови.

В оселі „Зелений Гай" Ваші діти не тільки відпочинуть серед чудової природи, але й укріпляться в українському дусі. Не відмовте їм золотої нагоди побути кільканадцять днів у своему рідному середовищі, в товаристві своїх ровесників і під дбайливим наглядом добрих виховників.

Щоб забезпечити місце для дитини чи дітей на перший чи другий курс, – виповніть формуляр що поданий тут поруч, і вишліть до секретаря оселі на адресу:

Mr. M. W. Ostapovitch,
Hoey, Sask.

.... 1961 року.

До

ВПоважаного п. М. В. Остаповича,
секретаря Оселі „Зелений Гай",
в Гой, Саск.

АПЛІКАЦІЯ

Цим прошу прийняти мою дитину (дітей) на літній курс в Оселі „Зелений Гай"

Перший курс, від 2-го до 14-го липня 1961 р. ....

Другий курс, від 17-го до 30-го липня, 1961 р. ....

Всі умови щодо перебування курсантів в Оселі мені відомі.

Ім'я і прізвище дитини (дітей) ....

....

Рік народження ....

Закінчена кляса, англ. школи ....

Найвигідніший для моеі дитини (дітей) курс відбудеться, як зазначено вище, в днях .... 1961 р.

Підпис батьків чи опікуна ....

Адреса по англійському ....

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN DENOMINATIONS WITH THE EASTERN ORTHODOX FAITH — by Bishop G. Polizoides	$ .25
THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich	.05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book — black cloth bound	2.00
— white cloth bound	2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages	3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich	.50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich	.05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages	2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko	1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound	7.50
Paper Bound	6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D.	.25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell—64 pages	.60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich	.05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood	7.00
SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages	4.50
THE RUDDER — by D. Cummings	10.50
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell	3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin	5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych	.75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Women's Association of Canada	4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan	.25

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

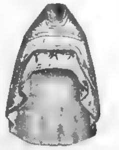

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендуемо замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників.

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослужения та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.
ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

УКРАЇНЦІ В ПОКЛОНІ НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРОРОКОВІ

У днях 8-9 липня 1961 р. відбудеться у Вінніпезі Всеукраїнський Здвиг у 100-ті Роковини Смерти Національного Пророка України — Тараса Шевченка, і Відкриття Йому Пам'ятника перед Парляментом у Вінніпезі.

Це одна з найбільших історичних подій в історії українців Канади!

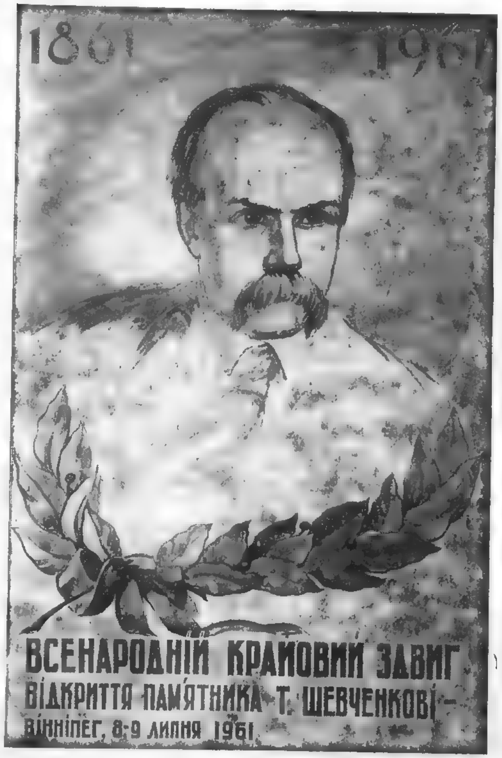

Своєю громадною участю з усієї Канади українці засвідчать перед світом свою солідарність з високими християнськими й національними ідеалами свого Національного Пророка й заманіфестують свою непохитну волю здійснити їх!

ЖІНОЧИЙ ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
відбудеться
в неділю, 18-го червня 1961 р.
В РОБЛІН, МАН.

Уранці того ж дня відбудеться Богослуження в місцевій Українській Греко-Православній Церкві о год. 10.00 ранку.

З'ЇЗДОВА ПРОГРАМА ПОЧНЕТЬСЯ ПО ОБІДІ.

Жіноче Товариство „Доньки України".

УВАГА! ВІРДЕЙЛ — УВАГА!

ВІЗИТАЦІЯ

Голови Президії Консисторії Всеч. о. Др. С. САВЧУКА і Освячення Угольного Каменя Церкви св. Івана Хрест. у Вірдейл, Саск., відбудеться **в неділю 18 червня.**

Зустріч Всеч. о. Др. Савчука о год. 9.45 рано.

По Спільнім Обіді слідуватимуть привіти представників громад, а відтак промови — Всеч. о. Др. С. Савчука, достойного посла В. Березовського та інших промовців.

Запрошуємо українське громадянство Саскачевану численно прибути на те велике Торжество.

За Громаду:
о. С. Зузак, парох
А. Косован, голова
Н. Крайник, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя, — Брендон, Кенора, Дуфрост, Транскона.
25. Неділя, — Гонор, Поплярфілд, Селкірк, Тиндал.

ЛИПЕНЬ
2. Неділя, — Брендон, Кенора Поплар Парк, Транскона, Плезент Гом, Стед (Храм).
9. Неділя, — Субота 8-го і неділя 9-го відкриття Пам'ятника Шевченка у Вінніпезі.
16. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Дуфрост, Тиндал (Храм).
23. Неділя, — Сулукавт (Храм), Божежур (Храм), Портедж Ля Пре-рі, Ледвин.
30. Неділя, — Кенора (Храм), Гонор, Транскона, Поплярфілд, Селкірк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Глезлин
25. Неділя — Норт Бетлфорд

972 James Str. Ph. 4280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Брокстон.
25. Неділя — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 788-2998

о. П. БУБЛИКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Tel.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Свон Плейн
Вечірня 7 год. веч. — Денбирі
25. Неділя — Нарквей

ЛИПЕНЬ
2. Неділя - Спільне Полеве Богослужения округів Баес, Канора і Кемсек — Кристал Лейк
7. Пятн. Різдво Ів. Хрест. — Гаес (Храм)
9. Неділя — Стінен
12. Середа, св. Петра і Павла — Свон Плейн (Храм)

16. Неділя — Норквей (Храм)
23. Неділя — Свон Ривер
28. Пятниця. Св. Володимира — Кобзар
30. Неділя — Денбирі (Храм)

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя - - Ню Весмінстер
25. Неділя — Порт Алберні

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Атабаска
25. Неділя — Вестлак

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Вайлвуд
9. Неділя - - Сіба Біч. (Храм)
16. Неділя — Атабаска. (Храм)
23. Неділя — Сангудо
30. Неділя — Вестлок. (Храм)

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Гудів
25. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Вірдейл Посвячення Угольного Каменя Всеч. о. Др. С. Савчуком
25. Неділя — Нипавин

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Сембург
7. Пятниця, Різдво Ів. Хрестителя Вірдейл. (Храм)
9. Неділя - Нипавин
12. Середа, Ап. Петра і Павла - Калет (Храм)
16. Неділя - Вірдейл
23. Неділя - Шипмен
28. Пятниця Св. Володимира Вел. — Калет
30. Неділя - - Сембург

Weirdale, Sask.
Tel. 488

о. М. КОЛЕНИЧА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя - Половники (Храм)
25. Неділя — Нора

Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя -- Слава пол
25. Неділя — Лужани-Топорівці
Окружна Полева Служба Божа

Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Брукебі:
25. Неділя — Ґронлід (Північна)

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Мелфорт
7. Пятниця Різдво Св. Ів. Хрестителя — Ґронлід (Північна).
9. Неділя — Ґронлід (Північна).
12. Середа. Св. Ап. Петра й Павла Брукебі (Храм)
16. Неділя — Ґронлід (Північна)
23. Неділя — Ґронлід (Північна)
30. Неділя - Ґронлід (Північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛПША

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Сеньків. Проводи
25. Неділя — Вайта

Box 48, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. Ј. МАЙБИ

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Ватсон
25. Неділя — Канора (Успенська)

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Вимер.
7. Пятниця. Різдво Ів. Хр. — Київ
9. Неділя — Вонда
12. Середа П. і П. -- Канр (Храм)
16. Неділя — Ватсон
23. Неділя — Канора (Успенська)
30. Неділя -- Келвінгтон (Храм)

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя - Мензі
25. Неділя — Овкборн

ЛИПЕНЬ
2. Неділя -- Сенді Лейк
9. Неділя Росборн
12. Св. Апост. Петра і Павла - Сіп (Храм)

16. Неділя — Мензі
23. Неділя — Енгусвіль
30. Неділя — Овкборн (Храм)

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 886

о. М. ОЛЕСЮКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Полеве Богослуження Давфинської Громади св. Юрія, — Брокен Пайп Лейк, Манітоба
25. Неділя — Гилберт Плейнс

УВАГА! В неділю 18-го червня, коли б погода не відповідала, вразі дощу, то Служба Божа відслужиться в Давфині у церкві св. Юрія. Запрошуємо все українське громадянство сусідніх громад взяти участь в Полевому Богослуженні.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Кіндерслей
25. Неділя — Мус Джьо

Address: 1115 Iroquois St. W.
Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Гефорд
25. Неділя — Борден-Білики

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Гефорд
7. Пятниця - Гефорд-Искалині
9. Неділя — Гефорд
12. Середа — Редфілд
16. Неділя — Кридор (Храм)
23. Неділя — Борден-Білики
28. Пятниця - Гефорд
30. Неділя — Редфілд (Храм)

Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Смокі Лейк — Стрий
25. Неділя — Спеллен-Давнінг

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Смокі Лейк.
7. Пятниця Різдво Ів. Хрестителя - Ворспайт (Храм).
9. Неділя Візна
Вечірня о 4-ій год. -- Беліс
12. Середа, Св. Ап. Петра і Павла — Спедден.
16. Неділя - Давнінг.
Вечірня о 4-ій год. - - Стрий.
23. Неділя - Елвана
28. Пятниця Св. Володимира Вел. князя України - Смокі Лейк.
30. Неділя — Бойн Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЛИПЕНЬ
4. Неділя - Канора
11. Неділя Маморнния
11. Неділя — Вечірня о год. 4-ій — Рама
18. Неділя — Канора
18. Неділя. Вечірня о год. 4-ій — Бюкенан
25. Неділя -- Бирджес
25. Неділя. Вечірня о год. 7-ій — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон

ЛИПЕНЬ
2. Неділя. (Храм) — Пембіна
7. Пятниця. Івана Хрест. - Толстой
8. Субота і 9 неділя Шевченківський Здвиг — Вінніпег
12. Середа. Петра й Павла (Храм) Арбака
16. Неділя — Роза
23. Неділя - - Ґардентон
30. Неділя - Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕПЕНКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Єллов Крік
25. Неділя — Священик на відпустці

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Смате
7. Пятниця, Різдво Ів. Предтечі — Калворт
9. Неділя — Тарнополь
12. Середа — Єллов Крік (Храм, Ап. П. й П.)
16. Неділя Лепін
23. Неділя -- Ст. Джулієн
28. Пятниця, Володимира Вел. Князя
30. Неділя - Альвіна

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Е. ТРУФИНА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Полеве Богослуження при Брокен Пайп Лейк, Ман.
25. Неділя — Вонлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 8264

о. О. ФЛЯКА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Егремонт, Окружне Богослуження
25. Неділя — Радвей
Редватер, Вечірня в год. 8-ій веч.

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Восетна
7. Пятниця — Егремонт, Різдво Св. Йоана, (Храм)
9. Неділя — Радвей
Федора, Вечірня о год. 4-ій по пол.
12. Середа — Торгила, Св. Петра й Павла, (Храм)
16. Неділя — Нюбрук
23. Неділя — Редватер
Торгила, Вечірня о год. 7-ій веч
30. Неділя — Восетна, (Храм)
Радвей, Вечірня о год. 7-ій веч.

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя -- Гресланд
25. Неділя Боїл

Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя - Калмар
25. Неділя Пено

ЛИПЕНЬ
1. Субота, Заупокійна по бл. пам Катерині Попович - Калмар.
2. Неділя, Соборна Служба Божа яку очолить о. Митрат Є. Гринина — Калмар.
7. Пятниця, Різдво Івана Хрестителя — Пено. Храмове свято на яке запрошуємо Равнгил, Брудергайм, Ендрю, Кагвин, Редватер й околиці
9. Неділя Равнгил.
12. Середа, Петра і Павла - Торсбі. Храмове свято і Канонична візитація Єпископа Андрея, запрошуємо Едмонтон. Під-Едмонтонську Округу, Пиджен Лейк та околиці взяти участь в Богослуженні першого Єпископа Едмонтону.
16. Неділя - Оновей, Храмове свято на яке запрошуємо Сіба Біч, Сенгюдо, Ричмонт Парк та околиці прибути громадно.
23. Неділя - Брудергайм
30. Неділя Калвин

УВАГА: Починаючи з понеділка 3-го липня й по 22-го школа в Брудергаймі. З понеділка 24-го липня по 5-го серпня школа в Калмар. Всіх родичів просимо записати дітей до школи.

Address: 9830—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЧЕРВЕНЬ
18. Неділя — Шіго місто
25. Неділя — Едмор
25. Неділя — „Коло Федаків"

ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Шіго місто.
2. Неділя — Вишерт
9. Неділя — „Коло Купровських"
9. Неділя — „Коло Жучканів"
12. Середа. Св. Ап. Петра й Павла — Фовм Лейк (Храм)
12. Середа. Св. Ап. Петра й Павла „Коло Мельничуків" (Храм)
16. Неділя — Шіго Полудн.
16. Неділя — „Коло Стадників"
23. Неділя -- Едмор.
23. Неділя — „Коло Федаків"
30. Неділя — Виннирд.
30. Неділя — Тафиел.

УВАГА: В неділю 30-го липня місто Виннирд святкує 50-літній Ювілей свойого існування. Просимо загостити.

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1961. ЧИСЛО (1137) 13

„БУДУТЬ ДАЛІ БОРОТИСЯ, АЛЕ... РОЗВАЖНО!"

„Я просив за це спеціяльної ласки Св. Йосифа", заявляє Єпископ Боду з Сейнт Боніфасу в Манітобі

„Його Ексцеленція Монсіньйор Моріс Боду, Архиепископ Сейнт Боніфасу, заявив, що католики будуть далі домагатися від уряду допомоги для своїх шкіл, щоб напранити цю найнесправедливішу ситуацію. Монсіньйор Боду промовляв на бенкеті після Богослуження на Свято Св. Йосифа... Він висловився так:

„У ході свого Богослуження я прохав Св. Йосифа спеціяльної ласки. У моїй провінції немає католицьких шкіл, немає віроісповідних шкіл. Католики платять державі шкільний податок, і вони мусять давати на будову своїх власних шкіл. Це дуже несправедлива ситуація. Ми тепер двигаємо тягар... Безумовно, ми будемо продовжувати боротьбу, але ми будемо чинити це розважно. Я просив Св. Йосифа спеціяльної ласки для цього", — інформує монтреальська газета „Френч Прес".

Подавши текст цієї новинки за вищезгаданою газетою, журн. „Протестант Екшон" (ч. 7, 1961 р.) додав від себе таку замітку: „Важно тут зауважити, що цей французько-канадський архиепископ каже, що його люди будуть далі боротися, але — що вони будуть продовжувати це р о з в а ж н о !"

Це суперечить конституції

„На пресовій конференції... п. Кеннеді, першому католикові, що його вибрано президентом ЗДА, було поставлено питання, чому у своєму законопроєкті, представленому Конгресові... з пропозицією, щоб дати федеральну допомогу початковим і середнім школам в сумі 2.298.000.000 дол., було виключено приватні й парафіяльні установи. Президент відповів:

„Звичайно, конституція ясно забороняє допомогу... парафіяльним школам. Сумніву тут немає. Місця на дискусії в цій справі немає. Це заборонено конституцією, і Верховний Суд висловив це ясно. Отже, у нас немає можливості рекомендувати це". — Навівши цю заяву президента Дж. Кеннеді, журн. „Протестант Екшон" (ч. 7, 1961 р.) при тому інформує:

„Високі римо-католицькі церковні мужі у своїй твердій заяві... сказали, що вони будуть боротися із становищем президента Кеннеді, який вважає, що федеральна допомога парафіяльним школам є виразно неконституційною. Ці церковні мужі, включно з п'ятьма кардиналами, сказали: якщо б така федеральна програма допомоги школам стала законом, виключаючи учнів парафіяльних шкіл, то ці останні будуть „жертвами дискримінаційного закону".

Це суперечить справедливості

Канони Католицької Церкви забороняють католикам сходитися з некатоликами.

Канон 1375: — Діти католиків мусять уникати шкіл не-католицьких, нетральних, чи мішаних, цебто таких, що відкриті також для католиків. Тільки місцевий єпископ вирішує, згідно з інструкціями Апостольської Столиці, за яких обставин і шляхом яких засобів обережності можна толерувати вчащання до таких шкіл — без небезпеки, що учні зіпсуються.

Канон 2319: — Ці католики є предметом автоматично наложеної на них екскомуніки, — і це зарезервоване для місцевого єпископа, — які, коли вони, одружуючись, роблять специфічну умову, або так воно саме собою стається, щоб виховувати або всіх своїх дітей, чи котрогонебудь з дітей поза Католицькою Церквою.

Католицька Церква хоче мати свої власні школи, щоб діти католиків не сходилися з дітьми не-католиків, — для цього Католицька Церква вимагає, щоб уряд узяв на своє утримання католицькі школи.

Коли громадяни платять податок на державні школи, то ці школи — їхні будинки і взагалі все майно, залишається державним, цебто власністю всього народу.

Де уряд бере на своє утримання католицькі школи, там громадяни платять податок на розбудову й утримання цих шкіл, які, як і взагалі все майно, є власністю Риму, цебто власністю Ватиканської держави

Вимагати, щоб громадяни, — будь це й католики, а вже тим більше й некатолики — платили податки на купівлю майна для закордонної держави, - якою є для Канади держава Ватиканська, це суперечить основним засадам справедливості.

РОЛЯ КОМСОМОЛУ В ЛІКВІДАЦІЇ ДУХОВНИХ ШКІЛ

З незатаєною радістю подаючи вістку про закриття православних духовних семинарій у Києві, Ставрополі й Саратові, радіо з Москви вияснило, що ці школи закрито „через брак учнів", та що це заслуга комсомолу, який відмовляє молодь від богословських студій. Московська радіостанція каже, що комсомольці виконали „добру роботу" також і серед студентів Богословських Академій у Москві і в Ленінграді, внаслідок чого число студентів у цих школах цього року різко зменшилося.

ГРЕЦЬКИЙ СИНОД ЗАБОРОНИВ ПЕРЕДАВАННЯ БОГОСЛУЖЕННЯ ПО РАДІО

Синод Православної Церкви в Греції цього року заборонив передавання Богослужения з церков по радіо й по телевізії та фотографування Богослужения.

Одночасно заборонено світським людям проповідувати в церквах.

ДРУГА МАНІФЕСТАЦІЯ ПРАВОСЛАВІЯ

„Тепер християнські провідники і Єпископи обнялися один з одним і признали свої недотягнення, разом визнаючи, що Ісус Христос є їхнім Богом і Спасителем", — сказав у своєму слові на цьогорічній Маніфестації Православія представників і вірних 12 Церков Митрополит Атенагорас у Торонто.

Владика Митрополит Атенагорас — це Правлячий Архиепископ Канадської Єпархії Екзархату Констянтинопільського Патріярха на американському континенті, очоленого Екзархом Митр. Яковом з катедрою в Нью-Йорку. Катедра Митрополита Атенагораса знаходиться в Торонто.

Головне слово на цій урочистості сказав Владика Атенагорас. Владика Михаїл — Правлячий Архиепископ Східньої Єпархії, з катедрою в Торонто, Української Греко-Православної Церкви в Канаді, був запрошений до діяльної співучасті в цій урочистості: він поблагословив присутніх і сказав слово.

„Шоста рана на Тілі Христа"

Митр. Атенагорас у своєму слові сказав:

„Розщеплення й поділ Християнської Церкви являється шостою раною на Тілі Христа. Коли інші п'ять ран вигоїлися, то шоста далі кривавиться через той наш споконвічний поділ, який порізнив собою християнський світ...

„Ми, що раніше б у л и не обмінялися Різдвяними й Великодніми поздоровленнями, принаймні тепер ось говоримо один з одним... Тепер ось християнські провідники і Єпископи обнімають один одного...

Екуменічний рух є спричинником ось цього нашого великого досягнення".

Це вже друга з черги (1960 р. відбулася перша) Маніфестація Православія, що влаштувала Православна Рада міста Торонто.

Дванадцять Церков

Ця урочистість — місцева: вона організована ініціятивою й силами вірних з терену метропольного Торонто, що належать до 12 різних Православних Церков у Канаді, — однак, як було сказано вище, на ній був присутній Правлячий Архиепископ Канадської Єпархії Церкви Констянтинопільського Екзархату.

На цій сесії був, як гість, ВПреосв. Ф. Г. Вілкинсон — англіканський Архиепископ з Торонто, що склав своє привітання, як представник Англіканської Церкви в Канаді. Від уряду провінції Онтаріо привітання склав міністр Іван Яремко, а від міста Торонто — посадник Натан Филлипс.

Такі інформації про Маніфестацію Православія подав торонтонський часопис „Дейлі Стар" за 8. 5. 1961 року.

Цей же часопис помістив світлину трьох Єпископів — з поясненням:

„Церковні провідники—учасники се-

сії: Український Архиепископ Михаїл, ВПреосв. Ф. Г. Вілкинсон — англіканський Архиепископ Торонто, і грецький Митрополит Атенагорас. 12 Церков з метропольного Торонта взяли участь".

Крім цього, цей часопис помістив світлину трьох світських учасниць і учасників у своїх національних строях: українка — Доротея Дацишина, румунка — Георгіна Прікоп і грек — Уліссес Орологас.

Поза пресовими інформаціями

Звичайно, Маніфестація Православія не є жодним ані формальним, ані практичним з'єднанням цих Православних Церков під якусь одну юрисдикцію, — це тільки зустріч духовних і світських осіб цих Церков з міста Торонто.

У цих пресових інформаціях, що подані вище, не сказано, що російське духовенство не взяло участі в Маніфестації Православія, — з причини участі Автокефальних Церков, а між ними і Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які Російська Церква — в угоду своїй національній політиці — називає „неканонічними". Як видно, Правлячий Ієрарх Константинопільського Патріярха в Канаді, Митрополит Атенагорас, найавторитетніша постать на II Маніфестації Православія, зайняв тут інше становище, ніж Російська Церква.

Ватиканський Собор може початися 1962 року

Архиепископ Перікль інформував на пресовій конференції у Ватикані, що II Ватиканський Собор може відкритися вже восени 1962 року, якщо підготова буде закінчена. Архиеп. Перікль є секретарем Ради Центральної Підготовчої Комісії (передсоборної), — подає „Бизентайн Кетолик Ворлд" (30. 4. 1961).

Цей архиепископ сказав, що папа Іван XXIII забезпечив усім членам Підготовчої Комісії свободу вислову, отже тут безпідставне обвинувачення, що майбутній Собор буде тільки голосом церковної адміністрації самого Ватикану, — заявив папа. Архиеп. Перікль подав до відома, що майбутній Собор не буде займатися цими справами, які вже були вирішені попередніми Соборами, як: Церковне Право, целібат і т. д.

Центральний Комітет підготови покищо опрацьовує ці питання: як Собор має бути зорганізований, та хто має бути на Собор запрошений. Архиепископ сказав, що „голос світських католиків буде вислуханий", і що „не-католицьким спостерігачам вільно бути на Соборі".

„Я взиваю вас повстати проти тенденцій сумнівного поступу!"

Екзарх Яків проти „модернізації" Церкви

„Я взиваю вас повстати проти нахилів до сумнівного прогресу, що його, як дехто з-поміж нас уважає, в добрій вірі, одинокою надією для Православія.

„Я звертаюся до тих, які вірять, що скорочення Святої Літургії й інших Богослужень було б ознакою поступу. Вони також бажали б бачити вступлення Церкви на шлях теперішніх напрямків у ділянці священної музики, церковної архітектури, релігійного мистецтва і навіть внутрішнього освітлення.

„У світлі бистро-мінливого розвитку в цих ділянках, однак, — від кого можна очікувати, що б міг він судити про обсяг і напрямок поступу в кожній з цих ділянок? Коли є нахил до таких нововведень, то завжди може бути й така можливість, що може бути змінений і характер самої Церкви. Вона може стати такою, що її не можливо буде пізнати.

„Тому-то можна оправдано поставити питання: чому б Церква не мала зберігати всі свої традиційні риси й притаманності? Я вірю, що для нас, як відповідальних людей, настала пора призадуматися над тим, чи з нашого боку було б розумно очікувати, щоб Церква змінилася згідно з нашими бажаннями, або — чи ми самі повинні б змінитися відповідно до думки й учення Церкви".

Це звернення до вірних Константинопільського Патріяршого Екзархату на американському континенті виголосив Голова цього Екзархату Митрополит Яків, як одну з точок своєї проповіді, в Неділю Православія ц. р. в катедрі Пресвятої Тройці в Нью-Йорку, й опубліковану в його органі „Да Ортодокс Обзервер" ч. 492 (1961).

Загадка софійської фрески

„Загадка софійської фрески" — так окреслюють дослідники проблему цієї фрески, що її відкрито цього року в Софійському соборі в Києві — святині з одинадцятого століття.

Дослідники цього року усунули в одному місці на стіні цієї святині цей пласт, на якому був намальований образ з 19 століття, і під ним показалася фреска (картина з кольорових камінців) з XI століття. Ця фреска зображує світську постать у дорогій княжій одежі з XI століття; риси лиця тонкі, овал підборіддя ніжний, чоло високе, ніс гарний, прямий, невеличка борідка, очі великі, ніби чимсь стурбовані. Ця постать стоїть біля невисокого пагорбка.

Згадана фреска знаходиться в стіні бокового Вівтаря, що називається Юрієвським, названим на честь Св. Юрія.

Між дослідниками є поділ думок: одні кажуть, що ця постать — це Св. Юрій, а інші — що це князь Ярослав Мудрий (978-1054), що його християнське ім'я було Юрій, і це за часів його князювання збудовано Софійський собор.

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ В ЛИПНІ 1961-го РОКУ

Неділя 9-го липня, — урочиста Служба Божа у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі. По Святій Літургії урочиста Панахида по бл. п. Тарасові Шевченкові.

Середа, 12-го липня, — Митрополича Візитація в м. Калдер, Саск. Храмове Свято Св. Апостолів Петра й Павла.

Неділя 23-го липня, — Посвячення Церкви в м. Петлюра, Ман. Митрополита супроводить о. Іов Скакальський.

Неділя 30-го липня, — Митрополича Візитація в м. Гефорд, Саск., і Посвячення нового Іконостасу.

Свящ. Є. Грицина

відвідає нижчеподані місцевості в цілях збірки фондів на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Він іде з доручення Всеканадійського Комітету Будови Катедри. Просимо його тепло прийняти і скласти на його руки всі датки на будову її. ВПреподобні оо. Пароxи і Хвальні Заряди Парафій зволять зарядити на вечір сходини всіх членів і прихильників, щоб вислухати докладу його і зложити свій дар на святу справу.

П'ятниця 23 червня — Чиливек, Б. К.
Середа 28 червня — Гинтон, Алберта.
Четвер 29 червня — Вайлдвуд, Алберта.
П'ятниця 30 червня — Сіба Біч., Алта.
Неділя 2 липня — Калмар, Алберта.
Вівторок 4 липня — Торзбі, Алберта.

о. М. Юрківський, діловий секретар.

ЧИ ПРОГОЛОСЯТЬ ЄП. ПАЙКА ЄРЕТИКОМ?

У своїй поїздці по ЗДА еп. Джеймс А. Пайк ц. р. голосив агностицизм (неможливість пізнати істоту Бога) та твердив, що Біблія має „мітологічний" (релігійно-фантастичний) характер. З уваги на це духовенство Єпископальної Церкви в ЗДА, до якої належить еп. Дж. Пайк, домагається від свого Єпископату, щоб він проголосив еп. Пайка еретиком. Але Єпископат вагається зробити цей крок, не бажаючи робити єп. Пайкові „розголосу" та викликати цим „ускладнення".

А тим часом єп. Пайк голосить щораз-то новіші „ревеляції"; як подає „Джорнал — Амерікен" (за 17 квітня 1961 року), еп. Пайк почав виступати проти віри в непорочне народження Христа.

Покищо не провід Єпископальної Церкви в ЗДА, а тільки один з її епископів, а саме Джеймс Де-Вольфе з Лонг Айленд у своєму пастирському листі прилюдно виступив проти еп. Пайка з заявою: „Жоден з поодиноких епископів не має власті піддавати ревізії віру своєї Церкви". Цього пастирського листа 24-го квітня ц. р. прочитано в 210 церквах дієцезії еп. Де-Вольфе.

Єпископ Пайк очолює Каліфорнійську дієцезію Єпископальної Церкви.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА

цебто

Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.

ТРЕБНИК у твердій оправі.
Ціна $6.50.

Перша частина в твердій оправі $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

о. Григорій Удод.

СЛОВО НА СОТІ РОКОВИНИ СМЕРТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

„ЩОБ СЛОВО ПЛАМЕНЕМ ВЗЯЛОСЬ!.."

(У століття смерті Т. Г. Шевченка)*

„Пророк буває не без честі — за винятком в краю своєму та в домі своїм".
Мат. 13:57.

„Любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою"
І Ів. 3:18.

Моттом до свого безсмертного „Посланія до мертвих і живих і ненароджених земляків, в Україні й поза Україною сущих" Великий Шевченко поставив основу з основ Нового Заповіту: „Як хто скаже: „Я Бога люблю", та ненавидить брата свого, той неправдомовець". (І Ів. 4:20). Через любов до брата свого, до народу свого, до свого Рідного Краю, Великий Шевченко показував шлях своїм землякам до найвищої універсальної любові — любові до Бога. Інакше й бути не могло, „бо як хто не любить брата свого, якого він бачив, то як може він Бога любити, Якого не бачив"?... Як Пророк, з Ласки Божої посланий нашому народові в найчорнішу добу всенародньої трагедії, Шевченко своїм вогненним Словом закликав нас до виконання цієї заповіді Божої та сам ділом засвідчив свою безмірну любов, поклавши душу свою за ближніх своїх..

Сто років минуло з того часу, коли перестало битися полум'яне серце Поета. Через нелюдські страждання, ведений його „Заповітом", український народ прямує до своєї мети — до повного виконання Заповіту свого Пророка, до здійснення тих найсвятіших прагнень, якими він жив і за які душу поклав...

Чому ж наш народ ще не дійшов до цієї мети, чому дальше складає неймовірні жертви на шляху до неї, чому дальше ще не має ні своєї хати, ні своєї сили і волі, „чому далі тягне ярмо рабства" „на нашій не своїй землі" та проливає сльози на чужих „ріках навилонських"?.

Чи помилився наш Пророк, показуючи народові шлях до волі і щастя, чи навпаки: помилився народ, признавши Шевченка своїм Пророком? Ні, Шевченко не помилився, бо його устами говорила Найвища Правда, бо він знав, що як через страждання й Голгофу прийшла радість Воскресіння, так і для поневоленого народу воля може прийти лише через терпіння й боротьбу. Не помилився і народ, до якого ще так ніхто не промовляв ні перед тим, ні потім, як промовляв Шевченко — так міг говорити лише Пророк.

Але вся дотеперішня трагедія і Шевченка, як Пророка, і нашого народу полягає в тому, що навіть у сторіччя смерті свого національного Пророка, навіть пройшовши свою нечувану Голгофу й страждання, ми ще далеко не всі розуміємо нашого Пророка, або гірше, — розуміючи, не виконуємо поставленого ним Заповіту, так як учив Шевченко — не минаючу" ані титли, ніже тії коми"...

Найпершим закликом Шевченка до народу був заклик: „Розкуйтеся!" Коли не здійснимо цього найголовнішого заклику, то не витягне нас з рабства ні власна держава, ні найвільніша воля у світі. Духовний раб, що на своїй душі волочить кайдани, де б він не був, він залишиться рабом, підніжком, коли не зовнішніх сил, то своїх власних амбіцій і пристрастей і поза ними не спроможний глянути нікуди. Духовний раб не може бачити у ближньому своєму брата, Образу і подобія Божого, але бачить лише соперника, який може заскочити перед ним по панську ласку...

Сьогодні, встократ гірше, як за часів Шевченка, духовний раб в Україні за страх і за совість „помагає москалеві господарювати, та з Матері полатану сорочку здіймати".

У вільному світі цей духовний раб вже не за страх, а лише за совість „свого брата-недобитка дорізати хоче", щоб лише догодити панам з Москви чи Риму чи й заслужити ще там десь собі їх поблажливу усмішку... Раба б'ють в обличчя, плюють у його душу, а він все ж кланяється й присягає, то у вірність „апостольського престолу", то „всесвітній революції", то „всеобщей федерації" чи навіть „універсальній демократії"....

Духовний раб не спішить заглянути в безсмертні рядки, писані кров'ю Пророка; навпаки: він їх ховає, щоб „брати незрячі гречкосії" не довідалися часом.

Правда, інколи і в раба сумління озветься, тоді він б'є себе в груди, голосно декларує свій патріотизм... і будує пам'ятники Пророкові. Але щоб помолитися за Пророка — духовний раб чекає, що на те „німець скаже" (чи хто там) Раб не спроможний зрозуміти того, що найвеличнішим Пам'ятником Пророкові може бути лише нерукотворний Пам'ятник в душі, у кожному українському серці, в нашій національній однодумності, згоді, в нашому „единомишлії і братолюбії". Тоді й матеріяльний Пам'ятник буде символікою Пам'ятника нерукотворного. Всякий інший пам'ятник при відсутності Нерукотворного, є лише глум над Пророком і його святою ідеєю!....

Доки язва духовного рабства роз'їдатиме наш національний організм, доки ті, кому доручено вести народ, вестимуть його не по Шевченковому Заповіту, відкинувши всі без винятку чужі авторитети й орієнтації, доки не вглибимось всіма своїми помислами й чуттями в сторінки „Кобзаря", шукаючи там єдиного цілющого джерела нашого національного відродження,—доти Пророк залишається непризнаним "у краю своїм і в домі своїм.."

Другим закликом Шевченка до народу був заклик любові до Батьківщини: „Свою Україну любіть!" Чи справді всі шануємо нашого Пророка такою любов'ю до Батьківщини, яку він нам заповів? Абстрактної України не було, нема й не буде! Україна — це народ це мільйони одиниць - наших братів по духу і по крові. І коли ми брата свого ненавидимо, а кажемо, що любимо Україну — ми неправдомовці, свідомі обманці самих себе. Тому кожна партія, група чи організація, як би патріотично вона себе не величала, не має нічого спільного ні з любов'ю до України, ані з Шевченком, — доки в її програмі, практиці чи пресових органах просвічуватиметься нетерпимість до брата свого. Так розумів Шевченко любов до України і так заповідав нам цю любов розуміти. Та, на жаль, і тут голос Пророка часто лишається „голосом вопіющого в пустині..."

Третім наказом нашого Пророка є наказ: „Учітеся, брати мої!" Чи виконуємо ми цей наказ так, як слід? Чи вчимося з гіркого минулого досвіду невдач і поразок, щоб їх більше не повторювати? На жаль ні, не вчимося зовсім, або так погано засвоюємо матеріял, що ніякої користі з цієї науки немає. Як і в часи Визвольних Змагань, так і сьогодні серед вільної частини народу в розсіянні сущої, махновщина й навігластво керує всіма ділянками нашого життя, зокрема політичного, а маса народу, тобто „братія мовчить собі... Нехай, каже, може так і треба"... Не так треба! Не так ми повинні виконувати Заповіт нашого Пророка, коли дійсно шануємо його! Учитись — це значить глибоко до серця й свідомості прийняти ті трагічні помилки минулого, як також і досвід відійшовших поколінь. Уміти побачити приємні й неприємні факти минулого не через призму партійної чи групової приналежності і вивести з цього належні висновки, це означає бути навченим, і тоді, розуміється, не треба буде чекати, що там „німець скаже", а до того й історію нам нашу покаже".

Це найголовніші Накази нашого Пророка. Хто відчуває в душі своїй, що він виконав їх належно, той має повне право чистим серцем спом'янути його „не злим тихим словом" в ці святкові дні, хто ж не виконав, — нехай усвідомить собі ці накази й виконуватиме в дальшому своєму житті.

Сльозами і кров'ю серця свого писав наш Пророк ці свої заповіді і просив у Молитві Всевишнього, щоб те „Слово пламенем взялось і людям серце розтопило." То ж бережімо це слово не на полицях, не в сховищах, а в серцях своїх і в ділах своїх, щоб це Слово Великого Пророка-Кобзаря справді горіло незгасимим вогнем любові до Батьківщини, до Правди, до Бога. Амінь.

* Це Слово о. Григорія Удода поміщене — замість „Слова Божого на Неділі й Свята" спеціяльно на Шевченківські урочистості 100-х Роковин смерті Т. Шевченка. — **Редакція.**

ШЕВЧЕНКІВСЬКА РЕЛІКВІЯ

Визначний педагог у Львові Є. Я. Козинець ц. р. з нагоди 100-х роковин смерті Т. Шевченка подарував Львівському Історичному Музеєві посмертну маску Т. Шевченка, виконану 100 років тому.

Молодий різбар Ф. Ф. Коменський 2-го березня 1861 року прибув у помешкання Т. Шевченка в Петербурзі (в будинку Академії Мистецтв), де в труні лежало тіло Т. Шевченка, і зняв з поета посмертну маску. Перший відлив маски Коменський залишив собі, другий відлив передав Меморіяльному Музеєві Т. Шевченка в Києві, а третій відлив подарував одному з найбільших тодішніх прихильників поетичного таланту Т. Шевченка адвокатові Г. С. Вашкевичеві. Родина Вашкевичів передавала цю маску з покоління в покоління, як найдорожчу родинну реліквію. За нашого часу родина Вашкевичів поріднилася з родиною Козинців, і таким чином ця цінна пам'ятка опинилася в руках учителя Є. Я. Козинця, який передав її Львівському Історичному Музеєві.

„ВІСТНИК"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РЕЗОЛЮЦІЇ НЕПОРОЗУМІННЯ

Основну масу православних українців у ЗДА об'єднує Українська Православна Церква, яку тепер очолює Митрополит Іоан (Теодорович), і це автокефальна Церква. Крім неї існують ще деякі малі організовані українські православні спільноти, а між ними — група під проводом Архиепископа Палладія (Відибіди-Руденка); ця група відбула свій другий з'їзд ще минулого року, але резолюції його вона опублікувала цього року - у своєму офіціозі „Життя й Церква" ч. 1-8, 1961 р. п. з. „Резолюції Другого Єпархіяльного Собору УАПЦеркви в Екзилю, що відбувся в м. Ютика, Н. Й. в днях 24-25 грудня 1960 року в Церкві Чесного Хреста".

У Резолюціях сказано, що ця група „знаходиться в канонічному єднанні з Св. Вселенським Царгородським Престолом" (Резол. 3) та „перебуває в молитовному єднанні зі всіма помісними Церквами посередньо через Вселенського Патріярха, який є символом єдности Православія" (Резол. 4).

З уваги на це, що ця група знаходиться в юрисдикції (церковній залежності) Царгородського Патріярха, то вона становить собою тільки частину единої Церкви Царгородського Патріярхату; отже вона не становить сама собою ані Церкви взагалі, ані Української Автокефальної Церкви зокрема, — бо ж автокефальність — це незалежність Церкви від чужих церковних властей. Отже термін „Українська Автокефальна Церква", що ним ця група себе означує, юридично не належиться їй, і Царгородський Патріярхат, розуміється, не признає їй такої назви.

Ця група заявляє, що вона „Своє адміністраційне життя спирає на засадах автокефалії про бажання якої було проголошено Українським Урядом 1-го січня 1918 року, а канонічне признання її наступило з Патріяршим Томосом від 13 листопада 1924 року" (Резол. 2).

Тут ця група неправдиво інформує про відношення між фактами 1 січня 1918 року і 13 листопада 1924 року, і вона також безпідставно претендує на спадкоємство цих обидвох традицій.

Коли уряд Української Народньої Республіки офіційно заявив був про свою волю, щоб Українська Православна Церква була автокефальною, і просив Царгородського Патріярха поблагословити цю автокефалію, то цей Патріярх зігнорував цю справу, і навіть не відповів Українському Урядові на його прохання; отже автокефалії в Українській Державі, цебто Української Автокефалії, Царгородський Патріярх не захотів визнати.

Своїм Томосом з 13-го листопада 1924 року Царгородський Патріярх признав автокефалію не Церкві в Українській Державі, а в Польській Державі, і то завдяки політичним стараням уряду Польщі — при його ж фінансовій підтримці цієї справи; ця автокефалія була надана не спеціяльно українському народові, а всім православного віросповідання громадянам Польщі, серед яких, щоправда, основну масу становили українці, але було також значне число білорусів і менші групи: чехи, москалі-емігранти, а навіть невелике число поляків, німців, литовців і ін.

Це була „Православна Автокефальна Церква в Польщі", отже це була не українська, а польська автокефалія, бо вона була в польській державі, а Патріярхи надають автокефалію виключно за державним принципом, а не за національним (етнічним). На основі Томоса Царгородського Патріярха з 13 листопада 1924р. автокефалія Православної Церкви в Польщі мала поширюватися також і на ці території з православним населенням (українців і білорусів), що їх в майбутньому Польща евентуально могла здобути (від большевиків), поширюючи свої території до меж давньої, історичної Польської Держави (включно з територіями всієї України Білорусії, Литви і ін.).

По 2-ій світовій війні Московська Патріярхія уневажнила цю автокефалію, що її надав був Царгородський Патріярх Православній Церкві в Польщі своїм Томосом з 13-го листопада 1924 року, і Царгородський Патріярх погодився на це уневажнення, а тим самим він і сам її уневажнив. Московська Патріярхія після цього надала теперішній Православній Церкві в Польщі свою автокефалію, і Царгородський Патріярх її визнав.

Цей же З'їзд заявив: „Погубним є погляд, що Українська Православна Церква зовсім не потребує признання Вселенської Церкви тоді, коли вона сама себе проголосила автокефальною. Таке проголошення незалежности Церкви від Вселенського Православ'я є намаганням відколотися від Єдиної Східної Православної Церкви і означає відділення від Тіла Христового" (Рез. 5).

Ця резолюція самосуперечна тому, що вона змішує й утотожнює слово „Церква" у двох її різних аспектах: містичному і в адміністративно-юридичному.

Резолюція говорить про признання Вселенською Церквою, — це значить: треба дозволу від власті Вселенської Церкви на існування Української Церкви'

Питання: а хіба ж є такий людський Голова, що був би Головою Вселенської Церкви? Немає! Головою Вселенської Церкви є Ісус Христос. А коли немає людського голови Вселенської Церкви, то до якої ж власті Вселенської Церкви Українська Церква мала б звертатися про визнання її?

В адміністративно-юридичному аспекті існує не одна світова (вселенська) Церква, а існують автокефальні (самостійні) Церкви, очолені або Патріярхами, або Митрополитами, або Архиепископами

Коли одна з цих Церков визнає канонічною (церковно-законною) якусь іншу Церкву, то ця Церква не мусить радитися в цій справі з іншими Церквами. І так, наприклад, Царгородська Патріярхія Томосом з 13-го листопада 1924 року визнала Православну Церкву в Польщі автокефальною, натомість Московська Патріярхія тоді ж таки не визнала цієї Церкви.

Питання: чи Православну Церкву в Польщі з 1924 року визнала Вселенська Церква, — коли одна Патріярхія визнала її, а друга — ні? Що скажуть на це автори Резолюцій?

Справа автокефалії — це справа юридично-адміністративна, а в загальному політична. Якщо б справа визнання, чи невизнання автокефалії мала щось спільного з Тілом Христовим (Церквою в містичному аспекті), то в такому разі котрась з цих двох Патріярхій — або Константинопільська, або Московська— мала б бути посуджена в єресі, і відлучена від Тіла Христового, коли між ними настала суперечність: одна з них визнала Церкву в Польщі автокефальною, а друга не визнала.

Однак Константинопільська й Московська Патріярхії з цього приводу не посудили одна одну в єресі й не відлучили від Тіла Христового, бо вони знають, що справа автокефалії нічого спільного з Вірою не має.

Резолюції вищезгаданої церковної групи побудовані на непорозумінні.

ТЕОЛОГ ПРО ПОДВИГ ҐАҐАРІНА

Успіх росіян, що перші випустили людину в космічний простір „не зміняє відношення до Бога", заявив у Женеві д-р Карло Барт — відомий у світі протестантський богослов. Коли представник женевського тижневика „Ля Ві Протестант" навесні ц. р. запитав д-ра Барта про його погляд на успіх советського летуна Юрія Ґаґаріна, який за 108 хвилин облетів землю — зо скорістю понад 17.000 миль на годину, то він сказав:

„Ця подія має значення з точки зору наукової, політичної, а може й економічної, але не в теологічній сфері'. „Ця нещасна людина", сказав д-р Барт, „кружляла навколо землі — і це тим краще, а може й тим гірше для неї! Але одного дня він помре, і тоді для нього, як і для всіх нас, важним буде не кружляння навколо світу, але важним буде це, що він робив зі своїм життям".

„Звичайно, ця подія є важливою, а навіть хвилюючою, але її значення не можна переборщувати. Почавши із старовинних часів, багато дечого у світі змінилося, і багато ще зміниться. Але в основному не зміняється нічого".

ІЗРАІЛЬ ЗАОПІКУВАВСЯ УКРАІНЦЕМ, ЩО РЯТУВАВ ЖИДІВ

В. Пімоненко в м. Луцьку на Волині під час 2-ї світової війни рятував від смерті жидів з рук німецьких націстів. Коли В. Пімоненко по війні опинився на скитальщині, то 1957 р. жиди прийняли його з родиною до Ізраїля і там хворого Пімоненка утримували й лікували на державний кошт. Навесні ц. р. Пімоненко помер, і уряд Ізраїля влаштував йому християнський Похорон.

Подаючи про цей Похорон вістку, чужоземна преса одначе через непорозуміння повідомила про „католицький" Похорон, а в дійсності це був Похорон православний.

НАЙБІЛЬША МІЖНАРОДНЯ ПОДІЯ В ІСТОРІЇ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ В СССР

Із становища сили, чи слабості?

Спочатку провід Світового Союзу Церков у Женеві мріяв про це, щоб якнебудь вивести Московську Патріярхію на широкі світові води з-поза „залізної заслони", і ввести її у членство ССЦ, — а советська влада боялася цього; вона боялася, що Церкви в складі Світового Союзу Церков (з центром у Женеві) могли б впливати на Московську Патріярхію в дусі проти советської влади.

А тепер, коли советська влада вже дала дозвіл Московській Патріярхії вступити в членство ССЦ, серед деяких членів ССЦ починають зроджуватися сумніви, чи советська влада почерез Московську Патріярхію внутрі ССЦ не перетворить ССЦ у знаряддя своєї пропаганди у світі.

Чи сильними є ті, які приймають між себе небезпечного партнера, і вони не бояться цього? Чи навпаки: цей небезпечний партнер настільки є сильним, що не боїться входити між своїх противників?

Це советська влада дала дозвіл, а точніше — наказ, Московській Патріярхії вступити в членство ССЦ. Цебто, советська влада вже має певність, що Світовий Союз Церков не вплине на Московську Патріярхію в дусі проти советської влади. Значить, советська влада переконана, що Московська Патріярхія вже стала досить сильною у своїй відпорності проти діяння на неї всяких впливів проти советського режиму.

А чи Світовий Союз Церков почувається настільки сильним, щоб не боятися прийняти між себе Московську Патріярхію, що є політично залежною від советської влади? Чи може Світовий Союз Церков настільки слабий, що він не може протиставитися тим силам, які намагаються ввести Московську Патріярхію в його ряди? Що Московська Патріярхія намагається ввійти в членство ССЦ із становища своєї політичної сили, - це очевидна справа. Але чи провідники ССЦ, виявляючи свою готовість прийняти Московську Патріярхію, чинять це з становища моральної і політичної своєї сили, чи може із становища своєї слабості, — це перше й основне питання, з яким слід підходити до цієї справи.

Це питання важливе постільки, поскільки зголошення своєї кандидатури Московською Патріярхією в членство ССЦ — це найбільша подія в історії Російської Церкви в СССР на міжнародньому форумі.

Західні ручителі Московської Патріярхії

Протестантський орган „Зоннтагсблятт" (за 7-го травня 1961 року) у Західній Німеччині помістив статтю німецького протестантського єпископа Лільє, який, з приводу бажання Московської Патріярхії вступити в членство ССЦ, висловився так:

„Виражається благоговіння перед Провидінням Божим, яке зберегло Російську Церкву — після всього того, що вона пережила за останні 44 роки.

Стверджуються відомі політичні небезпеки, що пов'язані з вступленням Російської Церкви до ССЦ. Але треба брати до уваги всі труднощі, які випливають із самого об'єднання Церков, щоб не надавати особливого значення цій новій (трудності). Треба пам'ятати про двоякий вклад (у ССЦ) Російської Церкви: по-перше, усе догматичне й літургічне насліддя її минулого, а по-друге, цей великий винятковий досвід, який вона пережила за останні роки. Розібратися у своїх відношеннях до марксизму це одне з головних і найтрудніших завдань сучасності. Російська ж Церква (в СССР) зуміла на свій лад це зробити. Вона мусіла була зберегти свою віру в стражданнях і свідкуванні. Що ж може з цього випливати, як не можливість і іншим Церквам „навчитися і навіть отримати благословення" (від Російської Церкви в СССР). Ось чому всі Церкви повинні прийняти російське християнство з легким серцем і братським настроєм — у тій свідомості, що Російська Церква послужить справі миру".

Орган „Зоннтаґсблятт" — це один з найвпливовіших протестантських органів не тільки в Західній Німеччині, але й у світі; він узяв на себе місію ширити голос тих, які ручаються на Заході за Московську Патріярхію у справі її бажання вступити в членство Світового Союзу Церков. Одним з таких ручителів є також протестантський єпископ Лільє, і його аргументи є типовим голосом усіх інших ручителів Московської Патріярхії на Заході.

Становище американських членів ССЦ

Деякі протестантські діячі в ЗДА занепокоєні можливістю прийняття Московської Патріярхії в членство Світового Союзу Церков. Навесні цього року представники американських Церков, що належать до ССЦ, відбули свої наради, на яких дехто „з підлоги" ставив питання: чи Світовий Союз Церков зможе виступати проти советської системи і її пропаганди після того, якби Московська Патріярхія стала членом ССЦ, і чи не буде вона на форумі ССЦ вести советську пропаганду?

Голова Центрального Комітету ССЦ Фрай і бувший голова єпископ Шеріл запевнили, що ця небезпека виключена, і вони подали такий аргумент: „Не можливо бути членом Російської Церкви і одночасно — комуністом", — подає журн. „Да Ливинг Чорч" (21. 5. 1961 року).

В якому сенсі ці провідники подали цей аргумент — вони ближче не виявили. Але тут слід мати на увазі, що комуністичний диктатор Куби Фідель Кастра прилюдно вважає себе „католиком", і Католицька Церква формально не усунула його з числа своїх вірних.

Ці аргументи, що їх на Заході подають про Російську Церкву в СССР, являють собою повний хаос термінів і понять. Католицька Акція у своїй пропаганді проти Православної Віри утотожнює провід кожної поодинокої Православної Церкви з самою Церквою (так є в католиків: там тільки провід Церкви є „Церквою"); ба, Католицька Акція посунулася аж так далеко, що саму Православну Віру утотожнює з проводом поодиноких Православних Церков. Беручи до уваги факт, що провід Московської Патріярхії пішов на політичну угоду з советською владою (так, як католицький єпископат у Польщі пішов, почавши з 1956 року, на угоду з комуністичним режимом), Католицька Акція голосить, що „Православна Віра стала в СССР на послуги комунізму". Розуміється, що світ Заходу цей аргумент уважає абсурдом (бо він таким і є); і власне такими нелогічними й нереальними аргументами та їхньою метою Католицька Акція мимоволі звела всю справу до абсурду, в який не вірить ніхто, з самими католицькими політиками включно; таким чином Католицька Акція мимохіть компромітує сам факт тих застережень, у справі відношення між Московською Патріярхією і советською владою. І загал на Заході, попікшись на абсурдних аргументах Католицької Акції, вже взагалі схильний не вірити нікому з тих, що підозрівають якусь згідність політики Московської Патріярхії з політикою советського режиму. Це і є з боку Католицької Акції ця „медвежа прислуга" справі боротьби з советською політикою в церковному секторі на міжнародньому форумі.

Хто є „Зосимою?"

Коли Католицька Акція піддає сугестії світові, що, мовляв, усі православні в СССР є „комуністами" чи на „послугах комунізму", то протестантські провідники попадають у протилежну крайність, кажучи, що ніхто з членів Російської Церкви в СССР не може бути комуністом, — як твердять Фрай і еп. Шеріл та інші.

Коли советський режим сяк-так „толерує" Російську Церкву в СССР, то він це чинить не з вибору між добром і злом, — він уважає, що має вибір між двома злами для нього: вибір між меншим злом і більшим; советський режим уважає для себе добром знищення всякої Церкви й релігії, з Російською Церквою включно; але він уважає, що на цьому він політично втратив би і внутрі СССР, і у світі. Тому-то цей режим покищо воліє тут „примиритися з тим злом", і цю „толеранцію" він безумовно вважає великим нещастям для себе, як уступка своєму противникові; але щоб хоч трохи надолужити ці свої втрати, режим намагається якось використати для себе Російську Церкву, і тому він напевно має в рядах її проводу якусь одну чи більше відданих йому осіб

Юдаїзм у XV столітті вирішив знищити Православну Церкву на слов'янському Сході, але коли він побачив, що не може цього зробити відкритим боєм, то він вирішив опанувати провідні особи на її верхах. Юдаїсти під проводом визначного жидівського політика Схарії посадили на митрополичому престолі в Москві Зосиму, — потайного юдаїста, і звеліли йому до деякого часу прикидатися „православним", поки юдаїзм всеціло не опанує влади в Москві, а тоді вже відкрито знищили б Церкву.

Але це не значить, що всі члени Церкви і все духовенство та єпископи й митрополити були юдаїстами, — бо ж це якраз духовенство і єпископат нарешті викрили ролю митрополита Зосими, і зліквідували юдаїстичні впливи — т. зв. „єресь жидівствующих" чи „зжидоватілих".

Хто є теперішнім „Зосимою" проводу Московської Патріярхії і хто є його помічником — це може колись буде відомо.

Справа евентуального вступлення Московської Патріярхії до ССЦ — це вже поширення її діяльности за кордон, отже це специфічно справа Департамен-

ту Закордонних Справ Московської Патріярхії; а Департаментом управляє 32-літній епископ Нікодим, який почав свою кар'еру з Ізраїля, де він був головою Російської Місії, і там здобув собі прихильність урядових сфер Ізраїля, а незабаром, як 31-літня людина, був викликуваний у Москву, поставлений в єпископи, і настановлений на пост голові Департаменту Закордонних Справ Патріярхії, і він став безпосереднім контролером справ відношення цієї Патріярхії до Світового Союзу Церков.

„Завдання ССЦ утотожнюється з ділом Юди", — заявляє орган Російської Церкви за границею

Один з органів Російської Православної Зарубежної Церкви в юрисдикції митрополита Анастасія журн. „Православная Русь" ч. 3 (1961 р.) в ЗДА заявляє:

„З перетворенням Московської Патріярхії в сліпий орган Кремля та вчащання Патріярха Алексія за кордон советські проводирі мають дві меті: перша, — увести в оману народні маси некомуністичних країн, що Православна Церква в Росії нібито не є переслідуваною, і друге — перешкоджати рухові поєднання між іншими християнськими Церквами (внутрі Світового Союзу Церков, — р. В.), в яких існує свідомість протилежності між християнством і комунізмом. Ось ці два завдання советської влади виконує патріярх Алексій. І якщо б це його проводирям у Москві не було корисне, то він не міг би бути патріярхом, не мешкав би у своїх покоях, не мав би права виїжджати поза советські кордони. Він або не повинен би був залишитися в живих, або гнив би в котрійнебудь советській тюрмі, або — в крайньому разі — доживав би свої дні, як багато інших — у советських концтаборах доживають".

Цей самий журнал („Православная Русь") у числі 10, 1961 року дав гостру й тверду відповідь протестантському епископові Лільє за його агітацію в „Зоннтагсблятт" (7. 5. 1961 р.) на користь прийняття Московської Патріярхії в членство ССЦ. „Тут що не слово — то брехня... Але тут ще щось гірше, ніж брехня, коли утотожнювати Московський Патріярхат з Російською Церквою в її дійсному мученицькому досвіді з комунізмом. З таким самим правом можна утотожнювати Юду Іскаріота з рештою Апостолів. А це утотожнення тут исповідується, поскільки додатнім успіхом російської церкви (советської) признається її спосібність договоритися й поладнати з марксизмом, — полагодивши цим головну проблему нашого часу. Завдання Світового Союзу Церков тим самим утотожнюється з ділом Юди, і саме під таким знаком і приймається в братство т а к о г о християнства московський патріярхат — з відкритим серцем в ім'я грядучого миру".

„Мішані почуття" Митр. Якова

Журнал „Да Ливинг Чорч" (ЗДА) за 21. 5. 1961 рік поінформував:

„Архиепископ Яків — Екзарх Константинопільського Патріярха на американському континенті сказав, що він радо голосував би за прийняттям усіх Церков з-поза залізної заслони в члени Світового Союзу Церков, якщо б він міг бути певним, що їхні заміри є „чисто-релігійними", тому-то у нього викликає „змішані почуття" факт зголошення Російською Церквою з СССР своєї кандидатури у члени Світового Союзу Церков. — Однак архиепископ Яків додав: „Я не бажав би, щоб Світовий Союз Церков став засобом пропаганди ані для Католицької Церкви, ані для советської пропаганди".

Архиепископ Яків є одним з п'ятьох президентів Світового Союзу Церков".

Митрополит Яків є екзархом в Америці Константинопільського патріярха Атенагораса І, який має представника в Женеві при централі Світового Союзу Церков, що ним є епископ Емеліян Тіміадіс. Чи і в Константинопільського Патріярха є також „мішані почуття" у справі кандидатури Московської Патріярхії в членства ССЦ, як вони є в митрополита Якова — покищо не відомо. Зате ж відомо, що патріярх Атенагорас заповів був скликання світової православної Конференції на Родосі 1960 року, що мала бути вступним кроком до майбутнього православного Вселенського Собору, але цей Патріярх нагло відкликав цю Конференцію тому, що тоді була не погодилася на неї Московська Патріярхія; тепер же Московська Патріярхія вже погодилася на це, і Конференція відбудеться — цього року; так поінформував іменем патріярха Атенагораса на весні цього року епископ Емеліян Тіміадіс у централі ССЦ у Женеві.

Це значить, що потягненнями Константинопільського Патріярха в цьому випадку правила Московська Патріярхія, і то вже на самому вступі до Конференції на Родосі, що має відбутися восени 1961 року, — а яка роля буде Московської Патріярхії на самій цій Конференції — покаже недалека майбутність, якщо ще до цього часу не буде „непередбачених несподіванок", і заповіджена Конференція таки відбудеться.

І папа об'єднався б...

Закликаючи Православні Церкви приєднатися до Римської Церкви, папа Іван XXIII перш за все має на увазі православних греків і Російську Церкву в СССР, — про це він заявив ще перед його обранням на папський престіл. Інакше кажучи, папа прийняв би в Католицьку Церкву Московську Патріярхію разом з патріярхом Алексієм. Ці інтенції папи, звичайно, відомі Світовому Союзові Церков, — і тут є свого роду змагання між протестантськими й католицькими провідниками за впливи на слов'янському Сході, і боротьба затаєної світової „третьої сили" за впливи у Християнстві.

Іван Дрель.

КАТОЛИЦЬКИЙ КАНОН 1374

Заборона вчитися в „мішаних" школах

Журнал „Чорч енд Стейт" (ч. 2) 1961 року, ЗДА, подає:

„Архиепископ Джозеф Е. Рітер із Сент-Луїс, недавно піднесений папою Іваном XXIII до сану кардинала, в червні минулого року видав едикт, в якому наказує студентам-католикам своєї архидієцезії, щоб вони не вступали в державні університети без письмового дозволу з його канцелярії. Він покликався на Канонічний Закон 1374 своєї Церкви, який забороняє католикам вступати в „мішані" школи без дозволу своїх епископів".

Школи „мішані" — це такі, в яких навчається молодь різних релігій, а такими є головно школи державні.

СПІР В АНГЛІКАНЦІВ НА ТЕМУ СВЯТИХ

Серед англіканців щораз більшої гостроти починає набирати спір на тему системи Святих.

„В останніх роках відбувається цікава наукова пропаганда за введенням такої системи і в англіканській спільноті", стверджує цей факт англіканський архиепископ Керрингтон у статті „Більше про Календар", у „Кенедіен Чорчмен" (травень, 1961 рік).

Цей же архиепископ вияснює:

„В Англіканській Церкві немає жодної означеної теології про „святих" та про процедуру возведення у святі... Уведення нових імен у наш Календар не має своєю ціллю змінити цей стан.... З боку англіканської спільноти було б нерозумним задумувати будь-яку форму канонізації... У нашій англіканській традиції при першому Молитовнику були форми молитов у пам'ять фундаторів і добродіїв різних установ релігії й науки; і це саме продовжується по наші дні... Поминання фундаторів, добродіїв і місіонерів та інших достойних цього має місце в Октаві Всіх Святих".

Стаття архиепископа Керрінґтона — це одна з його відповідей тим англіканцям — між ними й високим церковним достойникам та ученим богословам, — щоб провід Англіканської Церкви назад повернувся до традиційної православної концепції про Святих у Церкві Христовій.

СУД У СПРАВІ РЕЛІГІЇ В ШКОЛІ

Суд у Маямі на Флориді вирішив, що щоденне читання Біблії та щоденна молитва „Отче наш" надальше будуть затримані в початкових державних школах Маямської округи, але Різдвяні й Великодні урочистості, або й тільки прикрашування шкіл на ці Свята, та взагалі все, що могло б ці Свята нагадувати, не будуть мати в школах місця.

Справу проти релігії в школі на суд подали 3 позовники. 1 безконфесійний (з бувшим протестантським минулим) і 3 жиди. Ці позовники, вигравши справу щодо Різдва й Великодня, однак ще невдоволені справою читання Біблії й молитви „Отче наш", отже вони подали справу в апеляційний суд.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

**Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.**

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

У такому положенні Ватикан дійсно стоїть перед проблемою: як йому відродити релігійність серед католиків у країнах під комуністичними режимами, коли там релігію урядово переслідується, — тоді, як Ватикан не може стримати занепадання релігії й моральности в країнах Заходу, де він має повну свободу це чинити, а в деяких країнах навіть має в руках політичну владу?

Ватикан заявляє, що майбутній Ватиканський Собор формально об'явить війну комунізмові. Це видно хоч би з заяви титулярного архиепископа Ізмеле Кастелляно, генерал-асистента Італійської Католицької Акції 1960 року—що майбутній II Ватиканський Собор проголосить „найурочистіше осудження комунізму, який являється найрадикальнішою з-поміж єресей всіх часів, які тільки досі були в Церкві відомі", і що „це буде найурочистіша анафема з-поміж усіх тих, які досі були проголошені проти нього Церквою". Чому? Тому, що комуністичні режими опанували „країни зо старою католицькою традицією, де відхристиянізування дає фатальні наслідки в житті одиниць, родин і суспільства", — сказав архиепископ Кастелляно.[8])

І ця його заява звучить благородно, однак не послідовно до принципового становища Ватикану, який одночасно заявляє, що на Заході людська моральність падає або так само, як і під комуністичними режимами (кардинал Меґвиґан), або ще й гірше (еп. Шін). Ватикан уважає, що католицька частина людства так упала, що з Провидіння Божого появився комунізм, який Бог вибрав, як знаряддя для покарання „християнського світу" за його безвірність і неморальність, — так, як це, напр., висловлює о. Р. Г. Г-с на сторінках католицького щоденника „Америка" (ч. 207, 1954 року): „Комунізм, це бич Божий. Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується Божий гнів і кара". І на той „бич Божий" Ватикан збирається наложити анафему.

Ватикан, розуміється, чинить усі зусилля, щоб мати якусь свободу рухів за „залізною заслоною", цебто в країнах під комуністичними режимами. Чого Ватикан собі там бажає — це видно з його теперішнього офіційного становища. Як типовий приклад, тут приводиться таку пресову інформацію з Ватикану 19-го вересня 1960 року: „Угода Ватикану з комуністичною Югославією — після вісьмох років порізнення — уже близька. За авторитетними ватиканськими джерелами, переговори між Католицькою Церквою й маршалом Тіто осягнули цю точку, на основі якої вже можна передбачати возстановлення апостольської делегатури Св. Престолу в Београді.

Повне в і д к р и т т я цього поста в Югославії означатиме перше возстановлення дипломатичних зв'язків Ватикану з комуністичною країною. Політика Ватикану така, щоб тримати відкритими дипломатичні канали до комуністичних країн східньої Европи всюди, де це тільки вдається, але червоний блок народів не погоджується на це. Католицькі епископи в Югославії вимагають від президента Тіто свободи навчати релігії й поширювати католицькі газети. Вони також жадають повернення цього церковного майна, що його було націоналізовано по II світовій війні. Єпископи взаміну за це зобов'язуються бути лояльними до цього суспільного ладу, що тепер існує за комуністичного режиму маршала Тіто. Чільні католицькі єпископи з Югославії минулого тижня провели з властями Ватикану довірочні розмови. Ці епископи: з Београду, Загребу, Люб'яни й Спалятто".[60])

Це типовий, так би мовити, „ідеальний" зразок угод Ватикану з комуністичними режимами. Але Ватикан у потребі йде також і на дальші уступки, наприклад, 1956 року папа Пій XII погодився на таку угоду католицького Єпископату під проводом примаса кардинала Вишинського в Польщі, що цей Єпископат зобов'язався бути лояльним до комуністичного устрою за режиму диктатора Ґомулки і видав Пастирського Листа до католиків підтримувати Ґомулку. Але при цьому комуністичний уряд Польщі не зобов'язався нав'язувати дипломатичних контактів з Ватиканом, а тільки дозволив навчати релігію в школах (для бажаючих), видавати католицьку пресу (цензуровану урядом), і користуватися церковним майном, але в обмежених розмірах.

Папа Іван XXIII більш гнучкий у своїй тактиці за свого попередника Пія XII — містика, з нахилом до аскетизму, — якого тактичні принципи були такі самі твердо-устійнені, не гнучкі, як і його ідеологія. Зате ж папа Іван XXIII має опінію „модерного" папи, що „тримається землі". Він знаток людей, життя, і тонкий політик, який „постійно усміхається".

Гнучкість конкордатів Ватикану (вони ж є політичними актами!) має за собою практичну традицію; однак це не випадок, що саме за понтифікату папи Івана XXIII Ватикан уважає для себе необхідним прилюдно подати це до відома світові. Католицька преса 1960 року подала таку вістку: „Апостольський Делегат у ЗДА, архиепископ Е. Ваньоцці виголосив в університеті ім. Льойолі в Шікаґо довшу промову, в якій він висловлює, що. . . конкордати Апостольської Столиці пристосовані до обставин і звичаїв кожної країни". [61])

Коли цю заяву Ватикан подав до відома всім, то в цьому також він подав її до відома й комуністичним режимам — що конкордати Ватикану „пристосовані до обставин", отже їхня „пристосованість" дає можливість угод також і з комуністичними урядами. З а к л ю чаючи угоду з комуністичним режимом, Ватикан свій конкордат пристосовує так, що він погоджується визнати політично-суспільну й економічну систему комуністичного устрою, погоджується бути лояльним до комуністичного уряду і його ладу, цебто зобов'язується співрацювати з ним у всіх ділянках, але за одною передумовою — що комуністичний режим дозволить Ватиканові контролювати в комуністичній країні Католицьку Церкву і не перешкоджати цій Церкві займатися релігійною діяльністю та поверне Церкві її майно, щоб Церква була матеріяльно самовистачальною.

Коли не зо всіма комуністичними режимами Ватикан заключив такі угоди, то тут вина не з боку Ватикану, а з боку комуністичних режимів, які досі не приймають пропозицій Ватикану заключити такі угоди, — не приймають цих ватиканських пропозицій Советський Союз, Китай, Чехо-Словаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія і ін.

Яким способом Ватикан н '' Ватиканському Соборі звершить „осудження комунізму", — про що Ватикан заявив устами архиепископа Кастелляно, і в якому сенсі це буде зроблено, він точніше не вияснив. Але тут видно самосуперечність: з одного боку Ватикан формально заповідає тотальну війну комунізмові, а з другого боку він пропонує угоди з комуністичними режимами, визнаючи комуністичну систему в усіх її секторах — крім релігійного.

А вже сама пропозиція Ватикану такі угоди заключувати свідчить, що він проголошує війну комунізмові не тотальну, а виступає проти комунізму тільки в релігійному секторі—осуджуючи комунізм лише через його атеїзм, а всі інші сторони комунізму Ватикан у потребі визнає у своїх угодах. Цебто: нехай й буде диктатура комуністичної партії, нехай не буде приватної власности населення, нехай уряд веде атеїстичну пропаганду, і Ватикан готов з тим погодитися, аби тільки приватну власність у комуністичній країні мала Римська Церква, і щоб їй вільно було голосити Слово Боже, і щоб ця Церква підлягала контролі Ватикану.

Знову ж світські противники комунізму, — принаймні так воно є на Заході, — не погоджуються тут з політикою Ватикану, бо вони вважають, що загроза для Церкви — це ще не найбільша небезпека з боку комунізму, отже за ціну відносної „свободи" релігії не можна визнавати комуністичну систему, як це чинить Ватикан у своїх угодах з комуністичними режимами. Світські противники комунізму вважають, що найбільша загроза з боку комунізму — це загроза всебічній свободі одиниці, національній культурі, п р и в а т н і й власності і т. д. Наприклад, у США Федеральне Бюро Інвестиґації (органи державної безпеки) 1959 року випустило афішу, в якій, між іншим, є такі інструкції по боротьбі з комунізмом: „Шануй людську гідність, — комунізм і індивідуальність права не можуть іти впарі". „Поборюй фанатизм й упередження, де тільки вони проявляються", справедливість для всіх є твердинею демократії". „Набувай відомості: знай свій край — його історію, традицію і спадщину".[62])

[8]) Byzantine Catholic World, 11. 9. 1960.

[60]) The Winnipeg Free Press, Nov. 21, 1960.

[61]) Катол. щоденник „Америка", 22 березня 1960 р.

[62]) Матеріяли NCWC за 11-го травня 1959 р. Стаття Др. Дж. Ґілберта

ПОВСТАНЦІ АНҐОЛИ НЕ Є КОМУНІСТАМИ

У червні ц. р. у політичному світі ширший розголос викликала боротьба Анґоли (в Африці) проти колоніяльного панування Портуґалії над анґольським народом. Уряд Портуґалії (католицький і тоталітарний) заявив перед світом, що ці анґолці (негри), які не є комуністами, не борються проти портуґальської влади, а повстання почали й очолили комуністи.

Натомість католицькі місіонери в Анґолі заявили, що в проводі повстанців стоять не комуністи, а націоналісти, — подали телевізійні вісті СіБіСі в Канаді.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

(Продовження)

17. Сильною перешкодою до достойного Служіння й Причастя Пресвятих Тайн буде й оце: Коли Ієрей чи Дияко̀н кого зневажив, або обра̀зив, або неправду на кого сказав, і знає, що той на нього гнівається й сумує, то нехай такий ненасмілиться служити Літургію. Але нехай перше піде за Господнім наказом та й помириться з братом своїм, і тоді нехай служить Літургію.

А коли обра̀жений далеко, а служити треба, то нехай прийме добрий намір, що коли побачиться з ним — конче помириться, і в своєму серці нехай сильно жаліє, і нехай служить Літургію з необхідности.

18. Багато їсти й пити ввечері це перешкода для достойного Служіння й Причастя Святих Тайн. Тому належить конче стриматися з вечора від їжі та пиття, або мало що спожити. А від півночі нічого не можна їсти. А коли Ієрей споживе по півночі хоч і мало що від їжі та пиття, то нехай не наважиться служити Літургію, бо з півночі починається вже природний день.

19. Нарешті, кожний Ієрей і Дияко̀н, що має жінку, повинен здѐржатися лежати з нею перед Службою ще декілька день, а також і по Службі того дня. А хто не здержується від жінки, а таки служить, той тяжко грішить.

20. Оцих вищеподаних перешкод повинен сильно берегтися не тільки Ієрей, але й кожен християнин, що хоче достойно причастѝтися Божественних Христових Тайн, крім тільки недужих, що знахо̀дяться в смертельній ну̀жді.

21. Крім цього, є ще й інші перешкоди для достойного Служіння й Причастя Святих Тайн. Хоч вони й менші від вищевказаних, але їх повинен викорінювати й омина̀ти їх Ієрей та кожен християнин, поскільки може

Перше, зайве блука̀ння думками. Їх треба збирати в одне, і треба їх здержувати теплою Молитвою та роздумуванням про Стра̀сті Господні.

Друге, внутрішнє хвилюва̀ння, цебто тоскливість. Нехай пильнує Ієрей відігнати це від себе надією прийняття Благодаті Божої, яку сподобиться мати Причастям Пречистих Тайн.

Третє, сум або лінощі. Їх треба сильно відганяти від себе бадьорістю, тверезінням та неспанням або малоспанням.

Понад усе це четверте, — хвилюва̀ння чи тілесний рух, що буває в сні від заночинення, що може статися і без усякої його вини, — такий нехай не насмілиться служити, хіба через велику потребу.

А коли сам винен за цю перешкоду чи бѐсідами, чи нечистими думками звечора, чи їжею, питтям чи довшим сном, то нехай не відважиться служити, поки не висповідається своєму Духовному Отцеві і не прийме від нього епітемію та розрішення.

22. Тому всі недостачі треба викорінити теплою Молитвою, слізьми, уболіва̀нням та журбою сердечною і перед Служінням, і в час самого Служіння.

Найперше Ієрей, готуючися так до Божествѐнного Служіння, повинен берегтися від вищевказаних перешкод.

Подруге, йому треба мати сердечне уболіва̀ння за гріхи, хочби й за простимі, цебто за повсякденні малі.

Тому̀, коли його совість оскаржує його хоч у чому мало̀му, нехай висповідається своєму Духовному Отцеві, і прийме від нього розрішення.

Коротко кажучи: нехай Ієрей пильнує мати в собі все, що стосується до чистоти від гріхів совісти.

А своє серце нехай очистить від усякої чуттевої любови, і від по̀хотей, і тілесних насолод, що противляться Божій любові, і свої чуття нехай гамує розсудним здѐржанням, хоч би і не в заборонених речах.

23. Потрете, нехай має добрий намір послужити Господѐві преподобно і в правді по всі дні життя свого. І цей намір виявити свого часу добрими ділами.

24. Четверте, — нехай міцно виявляє голод і спрагу до Божествѐнної їжі та до цього питтѝ в душі і в серці своєму подвійним роздумуванням.

Поперше, над вѐличчю цієї Пребожествѐнної Тайни. Бо в ній Цар і Творѐць усього видимого і невидѝмого, Христос, Бог і Чоловік, невидѝмо під видѝмими видами хліба й вина в споживу вірним речево лежить, і правдиво роздається і користю, і набуттям, що від неї походить.

Бо хто достойно служить і причащається Божествѐнних Тайн, одержує не тільки про̀щення гріхів, але й освя̀чення, і сподобляється особливої Благодаті: приєднується до Христа, а Він — невичѐрпне Джерело̀ Освячення й Благодаті.

Подруге, над недостачею й вимогами своєї убогости. Бо кожен, хто звертається до цього Скарбу, поправді одѐржує достаток багатства Божествѐнних Да̀рів, і недостачу своєї духовної убогости щедро запо̀внить.

І тому̀ нехай приступає з безсумнівною Вірою до Причастя Пречистих і Животворя̀щих Тіла й Крови Христових Тайн, щоб ними душу нагодувати. Такий намір і Віру повинен мати не тільки Ієрей і Дия̀кон, але й кожен вірний, що хоче достойно причаститися.

25. Ієрей же і Дия̀кон, що хотять служити Літургію, повинні мати понад те ще й оце, щоб мати гарячий намір служити на Славу Бога, у Тройці Святій славленого, і на честь усіх Святих, що радісно пробувають в Небесному Раї, на ко̀ристь і про̀щення гріхів собі і всім Божим вірним, на землі сущим, і в Православії побожно спочилим, особливо ж за всіх живих і спочилих, які доручили себе Його Молитвам, і про добрий стан Святої Соборної Апо̀стольської Східньої Православної Церкви, — служити Божествѐнну Літургію за Уставом Господнім і звичаєм Святої Східньої Православної Церкви, як Тайну освячуючу і як Жертву Бога умилостивля̀ючу, і гріхи очищаючу, в якій Дух Святий Його устами, зо словами Божествѐнних слів: „І вчини хліб цей Тілом Христа Твого, і вино (водою мало розбавлене) Кров'ю Його Божествѐнною, перетворивши Духом Твоїм Святим", покладені на Престолі правдиво перетво̀рить.

26. П'яте, — нехай Ієрей міцно пильнує, щоб приступити до цієї Божествѐнної Тайни з великою побожністю й глибоким смиренням, роздумуючи про Божу величність і милосердя та безмірну чистоту, а свою убогість, нечистість та неміч. Від такого розду̀мування людина одержить велику Благодать та радість

27. Шосте, нехай Ієрей ревно пильнує набути собі побожність, і роздумувати про Стра̀сті Господні, і мати духовну надію та любов до цієї Христової Тайни, а до неї дуже помічна пильна Молитва.

III. Що визначають церковні Богослужби.

28. Священнослужѝтель, отак готуючи себе для достойного Служіння, або бажаючи причаститися Божественного Тіла й Крови, повинен з вечора за церковним Чином відправити (або вислухати) Вечірню, і на ній нехай побожно повчається в думці своїй, зворушливо роздумуючи

Як Господь і Спас наш Ісус Христос, по спасенних Своїх Страстя̀х в п'ятницю ввечері, висячи на Хресті за наші гріхи, помер ради нашого спасіння. Як один з воїнів списо̀м бока Йому проколов, і з нього зараз вийшла кров і вода. Як по цьому Йо̀сип з Никодѝмом, Тіло Христове знявши, Плащаницею обвинули і в Гробі поклали Його. І як Марія Магдалина, з Пречистою Матір'ю Господа, з плачѐм і великим риданням з болем серця бачили все це.

29. А в Повечір'я, і до сну йдучи, чинячи Молитви та встановлені для цього Канони, як Акафист Боговладичиці або Господу Ісусу, або яким Святим на тижні, і своєму Ангелу Хоронителю, нехай Ієрей побожно роздумує:

(Далі буде)

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний .. $1.50

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

М. Вітик-Василенко.

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Тому-то не може бути сумніву, що Ап. Петро був сім'янином: він жив з дружиною, в нього були діти й теща при його сім'ї жила.

Симон придбав був собі ту елементарну освіту, що тоді була обов'язковою в краю його народження й виховання — в Палестині. Коли книжники прозивали були Апостолів словом „аграмматої", що по-грецькому значить: „неписьменні" (неграмотні), то вони, мабуть, мали на увазі цей факт, що у більшості Апостолів не було вищої освіти. Ледве чи можна сумніватися в це, що — з уваги на істоту Синагоги — Симон замолоду вчився в рабінів і читав Старий Заповіт, отже він знав його. Рідною мовою Симона була ця сама мова, що нею говорив Христос, цебто арамейська мова мішанина сирійської і еврейської мов. За того часу майже всі жиди в Палестині вважали арамейську мову (а не еврейську) своєю „рідною" мовою — так, як у новітніх часах близько три четверті світового жидівства прийняли за „свою" мову трохи перекручену німецьку мову, з незначною домішкою еврейських слів, і називають її „ідіш".

III
Ім'я „Симон"

Оригінальне ймення Ап. Петра — „Симон" було одним з типових і популярних імен у жидів. Новий Заповіт згадує багатьох різних Симонів, напр.: Симон Канаанин (Мат. X. 4; Діяння 1-3); Симон, один з „братів Господніх" (Мат. XIII. 55); Симон Прокаженний (Марк. XIV 3); Симон Фарисей (Лука VII. 40); Симон батько Юди Іскаріо̀та (Іван VII. 71); Симон Характерник (Чарівник) (Діяння VIII 9), Симон Кожем'яка (Діяння IX. 43); Симон Побожний (Лука 11. 25); Симон Пророк і Ученик з Антіохії (Діяння XIII.) і ін.

Отже, щоб відрізнити котрогось одного Симона від решти численних Симонів, конче треба було до ймення „Симон" додавати ще якесь друге ймення, яке виражало б індивідуально-характеристичну прикмету цього чи того Симона. Це, очевидно, була одна з причин, чому до ймення „Симон" — син Іонин, згодом було додане Христом ще й друге ймення: „Кифа" (по-грецькому перекладене на „Петрос", що значить: камінь, скеля).

IV
„Кифа" — „Петро"

В Євангелії Ап. Матвія сказано, що Христос назвав Ап. Симона арамейським словом „кифа", і це слово („кифа") переклали на грецьке „петрос", (що значить: камінь, скеля), і звідси ймення „Петр", в українській формі: Петро.

Ап. Петро зачислений — з уваги на його прикмети — історією Християнства між передових Апостолів, — поскільки хто вважає можливим ділити Апостолів на „передових" і „другорядних". А Римо-Католицька Церква пішла аж так далеко, що вважає Св. Петра „Верховним Апостолом" — „Наслідником Христовим на землі", і вона навчає, що Ап. Петро це своє „право наслідства" передав Єпископам Риму — папам. Цю свою претенсію Римська Церква основує на Євангелії Св. Матвія XVI. 13-20, де в розмові Христа з Апостолами сказано: (13) — „.... за кого народ уважає Сина Людського?" (14) — „Вони ж відповіли: „Одні — за Івана Хрестителя, одні — за Іллю, інші — за Єремію, або за одного з пророків". (15) — Він каже до них: „А за кого маєте Мене ви?" (16) — А Симон-Петро відповів, і сказав: „Ти Христос — Син Бога Живого". (17) А Ісус відповів Йому, і промовив „Блаженний ти, Симоне, сину Іонин, бо не тіло й кров тобі виявили це, а Мій Отець Небесний. (18) — І кажу тобі: ти є камінь, і на камені цьому Я збудую Церкву Свою, і сили пекельні не переможуть її. (19) — І ключі тобі дам від Царства Небесного,—що ти зв'яжеш на землі, це буде зв'язано на небі, а що ти розв'яжеш на землі, це буде розв'язано на небі". (20) — Тоді сказав Ученикам Своїм, щоб вони нікому не казали, що Він — Христос".

Вищеподаний текст — це одинока цього роду нотатка в Новому Заповіті щодо цієї важливої проблеми. З 4-х євангелистів усі три, цебто — поза Матвієм, записали цю саму подію зовсім інакше, ніж у Матвія. В аналогічному місці в Луки немає жодної згадки ані про „будування Церкви", ані про „ключі від Царства Небесного" (Лука XI. 18-21), а також Євангелист Іван нічого не говорить про оте „будування Церкви" й про „ключі від Царства Небесного".

Отож, складається дивна ситуація: адже ж такі справи, як „поставлення Наслідника Христового", з „правом передавати наслідство Єпископам Риму", й „осуування Церкви" Христом це справи не маловажні, а все ж таки Євангелисти, за винятком Ап. Матвія, нічого не пишуть про ці дуже істотні для Християнської Церкви справи.

Розглянемо звернення Ісуса до Ап. Симона: „І кажу тобі: ти — кифа („петрос" камінь, скеля), і на скелі цій Я побудую Церкву Свою..."

Перш за все — тут справа стилю мови, образності вислову.

Слово „камінь" (чи „скеля") вжите тут у метафоричному (переносному) значенні, — воно символізує собою тверде, мов камінь, чи скеля, вірування в Христа, як у Сина Божого.

Жиди часто користувалися словом „скеля", символізуючи ним або сильне вірення у Бога, або й самого Бога. Ось приклади:

„Він — скеля; діла Його (Бога) досконалі; усі шляхи Його справлені. Він Бог вірний, без омани, справедливий і правдивий" (V Кн. Мойсея XXXII 4.). Тут Мойсей називає Бога „скелею", чи „каменем", а по-грецькому: „петрос", в українській формі: „Петро". Ще з Мойсея: „А про скелю (Бога), що видала тебе на світ, ти не дбав, і забув про Бога, що створив тебе" (V Кн. М. XXXII. 18). І ще: „Господь — скеля моя, у тісноті моїй захищає й спасає" (II Самуїла XXII. 2). „Сполягайте ж на Господа повіки, — Бог, Господь наш, бо в Ньому є скеля вічна" (Ісаія XXVI. 4).

Слово „камінь" чи „скеля" 116 разів ужите в Старому Заповіті для символічного означення віри, чи Божества.

У Новому Заповіті Апостоли слово „скеля" (камінь), цебто „петр", так само вживали для метафоричного означення віри, або Божества. Наприклад, Ап. Лука так характеризує глибоковіруючу людину: „Той схожий на цю людину, що, будуючи дім, глибоко викопала, і основу на камінь поклала" (Лука VI. 48). Сутність стилістично фігури „скеля" (камінь, петр) читко вияснює Ап. Павло, кажучи:

„І всі пили це саме духовне питво, бо пили з духовної скелі (з каменя, петра), що йшла слідом за ними, а ця скеля (петр) — це Ісус Христос" (І Послання Ап. Павла до Коринтян X. 4).

Коли словом „скеля" (петр) означувано непохитне вірення у Бога, то це значить, що цим словом окреслювали не дану людину, як таку, а тільки одну з її духових притаманностей, а саме — сильне вірення у Бога. Отож і в даному випадку, коли Христос звернувся до Ап. Симона словами „ти — кифа" (скала, петр), то Він мав на увазі не особу Ап. Симона, як таку, а тільки говорив про таку тверду віру, як у Ап. Симона, і що саме на такій сильній вірі, а не на особі Ап. Симона, Він „збудує Церкву Свою".

„За кого ви Мене маєте?"—з таким питанням звернувся Христос до Своїх Учеників (Апостолів). Тому що всі Ученики не могли говорити одночасно, то Ап. Симон, який відзначався бистротою поведінки, зумів перший, скоріше всіх, відповісти за всіх Апостолів: „Ти — Христос Син Бога Живого". Після цієї відповіді Ап. Симона всі решта Апостолів уже не відповідали, бо ж Ап. Петро вже зумів висловити їхню думку, — що Христос — це „Син Бога Живого". Отже ж не тільки в Ап. Симона, а в усіх Апостолів була така віра, як „камінь" (скеля, петр); і Христос, відповідаючи Ап. Петрові, адресував свої слова до всіх Апостолів, маючи на думці, що у всіх них така віра, як „петр" (камінь), отже на такій вірі, як в усіх Апостолів, Христос збудує Церкву Свою.

(Далі буде)

АЙХМАН ЗАВЖДИ ПРОЧУВАВ, ЩО БУДЕ СУДЖЕНИЙ

Адольф Айхман гітлерівський провідник винищування жидів заявив на суді в Єрусалимі, що в нього завжди (ще за влади Гітлера) було прочуття, що він колись буде зловлений і суджений за свої вчинки; він тільки не знав, коли, де і як це станеться.

Айхман сказав це на п'ятому тижні суду над ним в Єрусалимі, — подала преса в другій половині травня ц. р.

Вже вийшла з друку й продається

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

написана Митрополитом Василем Липківським,

із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двоколировій обкладинці та з ілюстраціями 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

„ВОГОНЬ У ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ"

„Під таким наголовком появилась, в італійськім католицькім місячнику „Мондо Міліоре" (Кращий Світ) з грудня м. р., стаття відомого провідника Отця Ріккардо Льомбарді Т. І., що недавно вернувся з місійної поїздки по різних країнах Південної Америки.

В Південній Америці був він вже багато разів і зустрічався з різними людьми з різних середовищ. Під час останніх зустрічей зі здивуванням спостеріг він у багатьох людей велике захоплення Ф. Кастром, якого дехто вважає таки справдішним героем свободи. Щобільше навіть в одній католицькій виховній установі чув він, як група молодих хлопців співала гимн на честь Фідель Кастра. І це все діється в тому самому часі, коли Куба котиться до економічної руїни, коли Совети купують кубинський цукор за ціну нижчу від коштів продукції і коли безробіття і голод поширюється щораз більше по цілій країні.

Щож отже діється в Південній Америці? Правди не можна закривати, зрештою вона всеодно вийшла б на яву, але тоді було б вже запізно. А правда є така: **в останніх місяцях у південній Америці комунізм несподівано зробив великі поступи.**

Комуністична ідеологія вже сильно закріпилась в Болівії, у Венезуелі, в Еквадор, в Сальвадор, в Нікарагуа, в Гондурас, в Мексіку, а навіть в Колюмбії.

Вправді від деякого часу в тих країнах передбачувано деякий поступ комунізму, але ніхто не сподівався такого скорого і такого великого поступу.

Наприклад, в місті Мексіко(столиці республіки Мексико) Совети мають у своїй амбасаді 1000 (тисячу) урядовців, що займаються тільки комуністичною пропагандою. Кожного року Москва призначує 2000 (дві тисячі) дарових місць у своїх університетах для студентів з південної Америки. Крім цього платить їм: подорож до Советського Союзу, побут, студії, а навіть правильно виплачує їм деякі суми на приватні видатки, а по закінченні студій запевнює їм добру працю після їхнього повороту до рідного краю.

В Колюмбії, католицькій країні південної Америки, комунізм дуже скоро поширюється серед університетської молоді. Ще більші вплив комунізму видно серед портових робітників Ліми, в Перу, а також серед мексиканських і аргентинських робітників та серед гірників Болівії...

Хочете або не хочете, вірте або не вірте, але не можна заперечити — пише о. Льомбарді — що сьогодні є дійсна небезпека, що деякі латинсько-американські народи з дня на день можуть проголосити себе комуністичними, навіть і без революції. Якщо таке сталося б так в одній країні, то за нею підуть другі країни, руйнуючи в той спосіб моральні і духові здобутки південно-американських народів, бо немає сумніву, що з комунізмом зруйнується їхне економічне життя, а світло віри їхніх душ погасне під впливом науки матеріялізму.

Чому такий наглий поступ комунізму?

Щоб зрозуміти цей наглий поступ комунізму треба з увагою застановитися над особою Фідель Кастра.

Прихильність південних американців до „бородатого диктатора", бодай в початку не походила з прихильности до комунізму. **Треба це ствердити, що південних американців захоплює Фідель Кастро своєю ворожою поставою до ЗДА.**

Він став речником невдоволення й неохоти латинської Америки супроти великого північно-американського народу. Це невдоволення має давню історію: південні американці часто мали почування меншевартости, бо не мали ані такого престижу, ані господарського розквіту, ані такої завзятої підприємчивости як це є у північних сусідів. Для південних американців Кастро став символом другого „визвольника", тобто такого, що після визволення з-під власти Еспанії, старається освободити південну Америку з-під впливу ЗДА.

А все ж в латинській Америці є дуже пригожий терен для комуністичної пропаганди.

В більшости тих держав, соціяльна справедливість дотепер була зовсім занедбана. Є там численні маси бідних, малоземельних людей, побіч малого числа багачів, справді найбагатших у світі. Тому легко собі уявити який то відгомін і які надії викликає серед тих бідних мас поширення комуністичних ідей.

Коли Кастро став явним комуністом, зраджуючи тих, що допомогли йому зробити революцію, то свідомість про советські злочини не спинила прихильности мас до Кастра, хіба в дуже малій мірі. Сьогодні вже є багато таких, що бачуть в ньому людину, що відбирає панам багатство й остаточно зачинає розділювати багатство між бідних. Така думка поширюється зокрема серед університетської молоді.

Виглядає, що сьогодні на тім південно-американськім континенті, що має невичерпні скарби для цілого людства, ведеться боротьба за перемогу між капіталізмом і комунізмом, між заходом і сходом. Ця боротьба стає щораз гарячіша й гостріша, а вислід її дуже непевний".

(Передрук з українського католицького „Християнського Голосу" (Мюнхен) за 7. 5. 1961 рік).

**

Вище подана, за католицькими церковними джерелами, картина сучасного стану католицьких країн Південної Америки. Цей стан — такий, яким він є — з фотографічною вірністю представив відомий провідний католицький діяч о. Ріккардо Льомбарді.

Коли о. Льомбарді починає аналізувати причини, через які в цьому стані Південна Америка (латинські держави) опинилася, то тут також за ним не можна не визнати правди — але з тим застереженням, що він подає тільки ті посередні причини, через які Південна Америка котиться в обійми комунізму, а не подає причин безпосередніх, причин перших, і подає він навіть не всі посередні причини.

Ворожість і заздрість супроти ЗДА, - так. Нужда народніх мас через економічну несправедливість, — так. Брак соціяльної справедливості, — так. Брак духа підприємчивості, — так. Про все це о. Льомбарді пише, і тут він правий. Але він не згадує, що в країнах Південної Америки серед мас існує традиційна темнота, несвідомість. Він не згадує, що дух тих мас, а навіть дух освіченої верстви традиційно уформований так, що він має нахил до тоталітарної системи, і хоч і сам не завжди цього свідомий, — їхній дух тужить за диктаторською властю, — за тим, щоб якась влада всебічно контролювала його, вела його за руку й думала за нього, — а тут, власне, і причина, що в людей цих країн немає духа підприємчивості.

Хто цілими століттями був паном духа населення країн Південної Америки? Католицька Церква, — о. Льомбарді, очевидно, це знає. Хто ж ці народи виховав у дусі туги за тоталітаризмом, що впродовж століть був паном їхнього духа, - Католицька Церква, і о. Льомбарді, очевидно, це знає, і він знає, що провід Католицької Церкви завжди був проти демократії. А тільки демократичний дух і устрій дає можливість плекати індивідуальність, а не масу, — тільки він розвиває духа підприємчивості. Катол. Церква завжди контролювала й далі намагається контролювати думку, слово й діло кожного католика, — і коли цей католик лояльний до своїх церковних провідників, то він справді не знає, на яку ногу ступити, щоб буйа не наразитися своїй церковній власті,—як же він може бути підприємчивим?

Як одну з важливих причин комунізму о. Льомбарді подає економічну й соціяльну несправедливість у цих країнах. Але що досі чинила Католицька Церква, щоб цю економічну й соціяльну несправедливість скасувати? Нічого! Навпаки, Католицька Церква завжди підтримувала й досі підтримує в цих країнах економічну й соціяльну несправедливість.

Чи о. Льомбарді може вказати хоч одне Послання Єпископату в цих країнах, чи папську енцикліку, які взивали б уряди цих країн завести демократичні закони в державі — для скасування економічної й соціяльної несправедливості та надання людині свободи думки, слова й дії? Ніколи! Католицька Церква підтримувала й підтримує такі закони, що є на користь визискувачам проти визискуваних, і на користь суспільно-упривілейованих проти суспільно-упосліджених державними законами.

Католицька Церква держала і досі намагається держати уряди цих країн у своїх руках, як сліпо-слухняні ляльки, і ця Церква воліє, щоб ці уряди були диктаторські, бо завдяки таким урядам Католицька Церква має в цих країнах диктаторську політичну владу.

Католицька Церква вимагала й вимагає, щоб її вірні сліпо слухали її вказівок у всіх ділянках свого життя, і таким чином та з цією метою Католицька Церква навмисне формує духовість своїх вірних так, щоб вони бажали диктатури. Таким чином населення католицьких країн виховалося в тузі за диктатурою, як такою. І тому населення католицьких країн так легко переходить з-під одної диктатури під іншу, а в даному випадку — з-під диктатури Католицької Церкви під диктатуру комуністичну. І тому тут так легко культ безмежного володаря душ-папи перемінюється на культ володаря душ — комуніста Кастра.

Наука — коли вона має бути не самою тільки професією задля хліба — має своєю основною метою шукати правди, цебто пізнавати існуючу дійсність і її причини. Але провід Католицької Церкви був і є проти розкривання абсолютної правди, бо в цій Церкві було і є далеко не все гаразд (напр., т. зв. „Свята Інквізиція", догмат про т. зв. „непомильність" папи і т. д.), отже ці провідники воліють, щоб народи не про все знали правду, а тим самим ці провідники були і є проти вільної науки, а це значить — проти дійсної науки. Провід Католицької Церкви завжди був проти просвічення народніх мас, — і тому така темнота серед народніх мас католицьких країн.

Серед темноти легко комуністичним агітаторам ширити отрую комунізму.

Про все це о. Льомбарді не написав, — він не написав би, хоч би й хотів; як довго він є католицьким священиком, та ще й одним з провідних, то йому цього писати не вільно.

Але цей італійський католицький журнал — „Мондо Міліоре", публікуючи статтю о. Льомбарді, „чуже бачить під лісом, а свого не бачить під носом", хоч він і знає, що в Італії, навколо Ватикану -столиці папи, діється менш-більш це саме, що й у латинських країнах Америки, а в католицькій Еспанії — стан не менше понурий.

Це ж є факти, яких ніхто не заперечить - що комунізм на Заході шириться головно в католицьких країнах. І тут очевидно, що де ступить нога папізму, то на її слідах виростає бурян комунізму.

П. С.

Д-р Мойсей Ґітлін про царя Давида й Т. Шевченка

„Народ ізраїльський, у далеку сиву давнину, надав своєму класичному поетові цареві Давидові, епітет: „Любий співець Ізраїля" (2 Сам. 23. 1). Так і український народ може повністю приточити цей епітет свого поета, бо краще нього досі ще ніхто не оспівав долі й недолі того народу.

На мою думку, український народ повинен бути вдячний Богові, що Він дав йому такого чудового співця", —такі є, між іншим, думки у статті д-ра Мойсея Ґітліна „Наш Тарас Шевченко" в баптистському журналі „Християнський Шлях" (Вінніпеґ) за березень-квітень 1961 року.

Д-р Мойсей Ґітлін є людиною жидівської національності і одним з визначних знавців Бібілії. Навернувшись у молодих роках на Християнство, він є тепер одним з відомих баптистських проповідників, і при цьому він проповідує також і українською мовою.

Тому що д-р Мойсей Ґітлін є жидом і християнином, то його думки, в яких він прирівнює Тараса Шевченка до псалмопівця Давида, — тим цікавіші, як один з причинків до матеріялів про Тараса Шевченка.

КАТОЛИЦЬКИЙ ПРОВІДНИК ЗАКЛИКАЄ МОЛОДЬ БРАТИ ПРИКЛАД З КОМУНІСТІВ

„Голова Католицького Союзу в Індії підкреслив, що комуністична партія має великий вплив на народ. А. Соарес промовляв тут (у Банґалоре, Індія) на зборах цього Союзу. Він сказав, що католицька молодь може брати приклад з тисячів відданої комуністичної молоді, яка служить комуністичній партії в Індії" („Бизентайн Кетолик Ворлд", ЗДА, 30, 4. 1961).

„Чи має антисемітизм корені в Християнстві?"

Відомий жидівський педагог у Франції Ісаак опублікував свою книжку п. н. „Чи має антисемітизм корені в Християнстві?"

Ісаак твердить, що — так. На його думку - всі найгірші прояви антисемітизму походять не з чогось іншого, а тільки з антисемітських елементів, що традиційно існують у Християнстві. Ісаак заявляє, що це його твердження „може заскочити християн, а одначе — таки так воно є, і Християнство повинно від цього очиститися".

Цю книжку Ісаака поширює відоме в ЗДА „Товариство жидів, католиків і протестантів", і вона масово розсилається по всій країні. Сподіваються, що цього літа ця книжка стане предметом живого обговорення на різних зборах в ЗДА.

Кардинал Кушінг з Бостону (ЗДА) прихильно висловився про цю книжку.

У травні ц. р. відбулася в Нью-Йорку пресова конференція, на якій обговорювано книжку Ісаака.

Звіт з цієї пресової конференції подав „Нью-Йорк Таймс" (за 19-го травня 1961 року), і з цього звіту видно, що Ісаак у своїй книжці визначив такі дві головні риси, як „елементи антисемітизму", в Християнстві: 1) що християни знецінюють старозавітне жидівство, — хоч, щоправда, тут є помилка не Християнства, як такого, а тільки помилка деяких християн. На якій же бо підставі християни виступають проти старозавітнього жидівства, коли саме ж Християнство приймає книги Бібілії Старого Заповіту (Тори) також і за своє Св. Письмо? 2) Християнство, осуджуючи жидів, що не прийняли Христа, твердить, що жиди тим самим відкинули й Старий Заповіт, який звіщав про прихід Христа й очікував Його, а цей факт, що жиди не визнали Христа, наложив на жидів вічну печать зради Богові, якої вже ніщо з них не може зняти, бо ж жиди розп'яли Христа, — отже тільки прийняття жидами Християнства перед другим приходом Христа на землю могло б викупити жидів від цього гріху.

Ось таке вчення про жидів у Християнстві являється головними причинами антисемітизму не тільки з чисто релігійного характеру, але воно призвело також і до антисемітизму расового, — так твердить Ісаак.

**

При цій нагоді слід пригадати, що жиди роблять усі можливі заходи, щоб з Християнства були усунені всі ці елементи, що жиди вважають їх „антисемітськими". Католицька Церква вже дещо почала усувати. Коли після закінчення 2-ї світової війни слово „жид" стало символом жертви гітлерівських звірств, і коли ніхто з чесних людей не бажав бути не тільки антисемітом, але й бути підозрілим хоч би у мнимому антисемітизмі, то папа Пій XII почав усувати з католицького Богослуження такі слова, що жиди могли вважати їх „антисемітськими". Папа ж Іван XXIII продовжує з католицького Богослуження — наприклад, з Молитви на Свято Христа-Царя — усувати ці „антисемітські" слова, де осуджується жидів за те, що вони розп'яли Христа, хоч ці слова у згаданій Молитві основані на Св. Письмі Нового Заповіту.

Митрополит Теокліт — Первоієрарх Православної Церкви Греції — запропонував, щоб на майбутньому вселенському православному Соборі усунути з Св. Письма Нового Заповіту ці слова, що можуть ображувати жидів, як „антисемітські".

Усе організоване жидівство устами своїх речників, а також на сторінках преси, привітало почин папи Пій XII та продовження його папою Іван XXIII в напрямі очищування католицького Богослуження з „антисемітських" елементів. Найбільше признання висловили жиди грецькому православному Митрополитові Теоклітові за його пропозицію піддати цензурі Св. Письмо Нового Заповіту, щоб усунути з нього „антисемітські" думки. Жиди заявили: ця реформи — це частина „покути" Християнства за його антисемітизм у минулому, а також за його обтяжене сумління з часів винищування жидів націстами під час 2-ї світової війни.

Це досить цікава проблема, як ця справа буде розвиватися дальше.

ВІДНОШЕННЯ НАСЕЛЕННЯ ІТАЛІЇ ДО ЦЕРКВИ

„Влаштована в Італії анкета показала, що серед католицького населення хрещення отримують 96% дітей, щодо миропомазання процент падає до 78, до першого причастя приходять 65%.

„Щождо дорослих — то 56% звичайно не ходять на Богослуження, а 70 відсотків ніколи не причащаються. Активних протицерковників є 12%" (Журнал „Православная Русь" (ЗДА) ч. 2 (1961 рік).

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

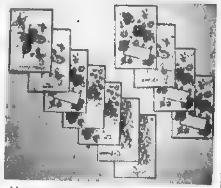

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ЧАСТИНА КАТОЛИКІВ ПРОТИ ДЕРЖАВНОЇ ДОПОМОГИ ПРИВАТНИМ ШКОЛАМ

Католицький Єпископат в ЗДА солідарно склав „моральну заяву" — з вимогою, щоб уряд узяв на своє фінансове утримання парафіяльні католицькі школи. Але серед світського загалу католиків, а навіть серед світських католицьких організацій та їхніх провідників відзивається щораз більше голосів проти такої урядової допомоги цим школам.

„Наприклад, „Дієцезіяльна Рада Католицьких Людей Тіла Христового" в Тексас засвідчила, що вона „противиться підтримці приватних і парафіяльних шкіл фондами з податків". Ця Рада заявила, що це своє становище вона зайняла „не тільки на ґрунті конституції, але й також з уваги на те, що така державна допомога призводить до введення таких урядових приписів, які виходять поза межі мінімального обсягу існуючого обов'язкового пршсму" в цих школах, — подає журнал „Чорч енд Стейт" (червень, 1961 р.), і додає:

„Вілліям Клейсі — бувший редактор „Коммонвіл", заявив у Вашинґтоні в квітні (1961 р.): „Тому, що тепер тільки 50 відсотків дітей католиків навчаються в католицьких школах, то ми не повинні триматися старого клича: „кожен католик у католицькій школі", бо примінювання його, починаючи з дитячих садочків і поверез вищі школи, не є ані практичним, ані завжди пobажаним".

Слід завважити, що в т. зв. католицьких країнах, як. Франція, а навіть передвоєнна ультра-католицька Польща, католицький Єпископат не посмів виступати проти мішаних шкіл.

НОВІ СПОСОБИ БОРОТЬБИ З ЦЕРКВОЮ В РУМУНІЇ

Комуністична влада в Румунії останніми роками головно фізичним способом нищила Православну Церкву: масово арештувала духовенство, закривала церкви і т. д. З початком цього року до фізичного переслідування додали ще один спосіб: священиків почали з сільських околиць переселювати в більші промислові центри, і там так обтяжують їх примусовою світською роботою, що в тих священиків дуже мало часу на виконування душпастирських завдань.

Сільські околиці дедалі більше залишаються без священиків; Румунська Церква намагається надолужити це висвячуванням „наскоро" нових священиків, але з них не всі мають належну підготову.

„РЕЛІГІЯ В СССР"

Під цим наголовком — „Релігія в СССР" — цього року вийшла книга на 236 сторінок за редакцією проф. Бориса Іванова, на англійське переклав Джеймс Ларкін. Цю книжку видав Інститут для вивчення історії й культури СССР в Мюнхені.

Матеріялом книжки являється низка статтей, написаних емігрантами з СССР; на зміст цілості книжки складається виключно політичне насвітлення справи релігії в СССР, головно — переслідування релігії совєтською владою. Автори цієї книжки взяли до уваги положення різних релігій в СССР: різні віровизнання християнської релігії, юдаїзму, буддизму, ісляму (мусулманства).

Розуміється, всі дані в цій книжці основані на зовнішньо-формальних актах, — без подання їх закулісся.

ПРАВОСЛАВНІ ФОРМОЗИ ПІДЛЯГАЮТЬ ЯПОНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ

Православна парафія в Тайпей (на Формозі) приєдналася до Японської Православної Церкви, що її Первоієрархом є єпископ Нікон з катедрою в Токіо.

ВСЯЧИНА

— **„Червона королева"** — так бельгійці називають 84-літню королеву Єлисавету, бабку теперішнього бельгійського короля Бодуена; „червоною королевою" прозивають її тому, що вона часто їздить на концерти в Москву і в Варшаву, де комуністичні режими вітають її з королівськими почестями.

— **„Індійські святі"** мають волосся сім стіп довжини. Вони розпускають це волосся тоді, коли моляться. А коли йдуть між люди, то ховають це волосся під турбани. Індійці вважають „святими" тих людей, які посвячуються виключно молитві й роздумуванню, а утримуються з милостині.

— **„Божок щастя"** в Японії називається Го Теї. Японські промисловці прислали в дарунку статую цього божка містові Маямі (на Флориді). Статуя має вигляд гладкого, випасеного японця з лисою головою.

— **„Богиня" Непалю** має шість років. Населення країни Непаль вірує у живу „богиню". Коли вона вмирає, то на її місце вибирають „богинею" маленьку дівчинку, і вона залишається „богинею" на все життя, тільки раз на рік показуючись народові.

ВІНЧАННЯ П-ВА СТЕФАНОВИЧІВ

Торонто, Онт.

Дня 2а-го червня ц. р. в годинах пополудневих, в Українській Православній Катедрі, при вулиці 404 Батурст у Торонті відбувся акт шлюбу сотника Юрія Стефановича з панею Розалією Баус, якого звершив о. Прот. Д. Фотій.

По закінченні шлюбної церемонії о. Прот. Д. Фотій, знаний торонтонський золотоуст, виголосив для молодят повчальну з життя людини, на сьогоднішній час дуже змістовну і гарну промову. З дяком п. Семченком у співі допомагав наш високоповажаний і вельмишановний о. Прот. П. Самець, настоятель Катедри Св. Володимира в Торонті.

Після Вінчання в одному з ресторанів відбулося маленьке прийняття для рідних, приятелів і знайомих близького окруження п-ва Стефановичів. Під час вечері з-поміж присутніх промовляли багато про корисну працю, яку вкладали і тепер вкладають на полі громадському і церковному сот. Юрій Стефанович і пані Розалія.

Сотн. Юрій Стефанович народився у східній Україні, в Канаду прибув по останній війні, працює в багатьох організаціях, які ведуть визвольну українську акцію, є активним членом Генеральної Управи Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді.

Пані Розалія Баус народилася в західній Канаді, прекрасно володіє українською мовою, а також і своїх дочок навчила добре говорити своєю рідною мовою. Пані Розалія належить до жіночих організацій, які знаходяться при Катедрі Св. Володимира в Торонті, є активною і рухливою членкинею, а також високоморальною і релігійною людиною. На цю тему більше висловився о. Прот. П. Самець, бо він дуже добре знає пані Розалію з довгих, довгих років.

Усі присутні на цій імпрезі побажали п-ву Стефановичам багато радісних та щасливих років життя і зложили на пресовий фонд суму 16 долярів, з чого вислано і на „Вістник" (Український Православний часопис) — **$7.50. Один** доляр затримано для видатків, пов'язаних з пересилкою грошей і кореспонденції.

Пожертву зложили по 1 долярові:

п-во Туркали з Ошави, п-ва Яницькі з Торонта, п-во Мудрі, п-во Антонишини, п-во Григоряки, Д. Сачківський, п-во Яремки, панна Ліна Стадник, п-во Стахові.

По 2 доляри: п-во Барабащі.

Панство Стефановичі зложили 5 долярів.

Збірку перевели пані Яницька і Д. Сачківський.

Д. С.

ЮВІЛЕЙ 60-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ОЛЕКСІЯ І МАРІЇ ЯРЕМІВ

Вилсонвилл, Онт.

У суботу, 22 квітня 1961 р. родина та приятелі влаштували зразковим членам в українській греко-православній церкві Св. Михаїла у Брентфорді, Онт., п-ву Олексієві і Марії Яреміям приємну несподіванку.

На ту суботу було оголошено, що відправиться Вечірня. Коли ввечері церква виповнилася присутніми, то місцевий парох о. Й. Тріска повідомив присутніх, що „ми нині зійшлися до Св. Храму, щоб не тільки вислухати Вечірню, але й щоби також вшанувати працьовитих членів цієї парафії — п. Олексія і Марію Яреміїв в їх 60-літтям подружнього життя".

О. Парох попросив Ювілятів вийти наперед до тетрапода, а за ними вийшли й дружби — п. Юліян Ціхміструк і пані Марія Тебец з Вотерфорду. Тут покликано і панну Петрусю Марію Яремій — внучку Ювілятів, якій в той день справляли також урочистість, а це з нагоди успішного закінчення нею Курсів у Торонті.

О. Парох відслужив Молебен, поблагословив Ювілятів і в зворушливій промові підніс заслуги їх перед Церквою і парафією, та побажав, щоб вони в щасті і здоров'ї дочекали Ювілею 75-ліття, а панні Петрусі Марії побажав успіхів в її вибраному нею фаху техніка радіології.

По Молебні відбувся бенкет в парафіяльній залі, на який діти п-ва Яреміїв запросили друзів і знайомих. Господар свята п. П. Савіцький привітав Ювілятів і попросив о. Пароха проказати молитву. По молитві всі засіли до вечері.

Привіти склали: п. В. Костюк — голова Громади Св. Михаїла; п. Н. Іванець — голова Т-ва СУС; пані Бурдейна — голова Жін. Т-ва ім. Лесі Українки в Брентфорду; п. С. Дворнік з Вотерфорду; дружби й родина; писемні привіти: Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл; Її Величність королева Єлисавета II; прем'єр Канади Джан Діфенбейкер; прем'єр провінції Онтаріо п. Фрост; отримання Грамоти з канцелярії провінції Онтаріо; урядники з Муніципалу — п. Я. Н. Аллан і п. Еванс Новлс.

Олексій Яремій нар. 1879 р. в Горошеві, Борщівського повіту в західній Україні, прибув у Канаду 1897 р., осів на фармі в Толстой, Ман.

Пані Марія, з дому Леник, нар. 1883 р. в Михайлівці, Борщівського повіту, прибула в Канаду 1897 р.; вони одружилися 1900 р. в Толстой.

Господь обдарив їх 5-ма синами і 3-ма дочками: Дмитро Яремій у Савт Каюга, Онт., Анна Давсон у Дітройті, Стефан у Дітройті, Олександра Михайлунь у Бурлінгтон, Ярослав в Альберті, Ольга Домитрак у Манітобі, Нестор у Прескотт, Онт., Василь у Вилсонвилл, Онт., а також 20 внуків і 12 правнуків.

Родина Ювілятів жертвенна, релігійна, належить до різних товариств. Ювілят Олексій — перший поштар, перший урядник Статистичного Уряду в Толстой, Ман., пожертвував 6 акрів землі під церкву і цвинтар. В його хаті відбувалися збори церковні й громадські.

В 1935 р. він продав фарму і переїхав до Вилсонвилл в Онтаріо і тут перебуває на фармі до нині.

По вечері промовляв син Дм. Яремій, який дякував батькам за добре виховання і підкреслив, що наші батьки, „хоч і не мали великої освіти, але вони вміли виховати нас на добрих, чесних горожан свого краю та освідомили нас про все наше рідне, і за це ми їм дуже вдячні".

По цьому вручено Ювілятам гарні дарунки від дітей і друзів; від Церковної Громади — ікону Спасителя; від Жіночого Т-ва золотий хрестик для пані М. Яремій.

Від внуків промовляла панна Петруся М. Яремій, бажаючи дідусеві й бабусі діждатися 100-х літ життя, а при тім сказала, що рідної мови, якої її вони навчили, вона ніколи не буде встидатися, але, де тільки можливо, її вживати. Тут хресні батьки вручили Петрусі гарний дарунок, а бабуся — книжку „Історія Української Православної Церкви" проф. Івана Власовського (2 томи). Довшу промову сказав о. Парох. Ювілят Олексій Яремій подякував усім тим, що причинилися до влаштування Ювілею.

На закінчення Ювілею всі присутні заспівали Ювілятам Многоліття. По Многоліттю на заклик п. І. Михайлуня переведено збірку, — було зібрано 34 дол. Усім Жертводавцям щира подяка, а Ювілятам бажаю прожити багато літ з вірою і надією на Божу поміч в здоров'ї і добрі.

Із збірки приділено 10 дол. на „Вістник".

Присутній.

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ У 100-ті РОКОВИНИ СМЕРТІ НАЦІОНАЛЬНОГО ПРОРОКА УКРАЇНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Санґудо, Алберта

Дня 12 березня ц. р. українці м. Санґудо та навколишніх містечок зібралися в залі „Ріджін Голл", щоб віддати честь і пошану тому, який за свого мученичого життя закликав український народ, щоб колись у будучині в **„сім'ї вольній, новій"** спом'янули його **„не злим тихим словом"**. І оце родина Звоздецьких, яка заслуговує на вирізнення, як щирі громадські й національні працівники, повні національної свідомості та свідомі того історичного значення, яке мають 100-ті роковини смерти Т. Шевченка, гідно відзначили Шевченківське Століття, як символ ідеалів свободолюбства, за які вмирали найкращі сини України та на яких поет вирізьбив і залишив на сторожі своє могутнє Слово; а це Слово Його —

„У серце падало глибоко
І ніби там вогнем пекло
Холодні душі".

У святковій атмосфері переповнена заля присутніми. Програма академії була добре приготована і виконана. Усі пісні хорові під управою пані Звоздецької були виконані майстерно, що належно відчули слухачі, покриваючи виступи хору грімкими оплесками.

Найкраще далися відчути наші традиції в добре виконаних деклямаціях. Своє одушевлення присутні виявляли грімкими оплесками.

Програма Свята була укладена в такому порядку:

1) Вступне слово, Анна Звоздецька, 2) загальний спів „Як умру, то поховайте"; 3) дитячі вірші в честь Тараса і пісня „Поклін Тобі, Тарасе", 4) деклямація „Б'ють пороги", Мирон Задерей, 5) сольо з гітарою „Перебендя", „В горах Карпатах", Євген Звоздецький, 6) вірш „Тополя", деклямувала учителька Іванна Іващук, яка найбільше враження зробила на слухачів своєю чудовою рідною українською мовою; 7) реферат о. Д. Денисюка, який закінчив закликом до нашої молоді, щоб бралися до науки. „Наша сила є нині тільки в школі, а поміч нашому народові дадуть ті, що будуть знати „чиї ми діти, ким за що закуті"; 8) музика „Садок вишневий"; „Куку", Йосифина Мандюк, 9) деклямація „Живи, Україно, живи" — Богдан Воронюк; 10) деклямація „Мені тринадцятий минало", — Роман Задерей; 11) дует „На смерть Тараса", Докія Воронюк і Анна Звоздецька. 12) дитячий хор — „Наш отаман Гамалія"; 13) загальний спів „Ще не вмерла Україна"; 14) кінцеве слово, — Ілля Звоздецький; 15) гимн „Ґад Сейв да Квін".

Загалом концерт випав знаменито. Хоч може за це дякувати й не повинні, бо це ж наш обов'язок брати участь у таких імпрезах, то все ж таки я дякую всім тим, що брали участь у виконанні концертної програми, та всім учасникам, що прибули так численно і своєю участю звеличали це Свято та віддали поклін великому Тарасові.

о. Д. Денисюк.

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ У РІДНІЙ ШКОЛІ

Скарборо, Онт.

Учітеся брати мої,
Думайте, читайте —
І чужого научайтесь,
Свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає!

Тарас Шевченко.

Яку велику науку в цих словах оставив нам наш національний пророк і геній Тарас Шевченко! Та чи всі діти України добре це розуміють? На жаль, тільки мала частина батьків і матерей в Канаді великі слова Пророка України розуміють, і тому посилають свої діти до української Рідної Школи.

У суботу 10 червня 1961 р. вранці прибули батьки з діточками до православної залі при церкві Св. Анни в Скарборо, Онт., щоб бути присутніми на іспиті учнів Рідної Школи. По проказанні молитви Всеч. о. Ю. Цукорник, наш парох і учитель, запросив у члени Іспитової Комісії голову Шкільного Комітету п. Мих. Олексина, п. Вас. Мельничука і паню М. Мороз, як також голову Громади п. Михаїла Білого і п. Вас. Петришина. Іспити переводив о. учитель. Вітаючи присутніх о. Парох подав звіт цілорічної праці в школі, до якої з початком навчального року вписалося 21 дітей і одна старша англійка. Навчання відбувалося кожної суботи 3 з половиною години, де діти в 3-ох клясах, крім вивчання української мови, читання й писання, учні 3 кляси вчилися також української історії, географії, граматики, літератури й релігії. Тому що будова церкви була взимі перервана, то з браку огріття в листопаді і грудні навчання не було. Піврічний іспит відбувся по Різдвяних Святах. Де в українських родинах уживана англійська мова, там їх діти не вміли були засвоїти рідну мову під час побуту кілька годин в українській школі. І тому тільки 11 учнів, яких батьки говорять рідною мовою, і помагали в домашніх лекціях своїм дітям, ті діти перейшли з успіхом до вищої кляси.

Кожна дитина одержала Шкільне Свідоцтво й іконку від свого вчителя, а Орися Петришина учениця 4-ої кляси одержала Похвальну Грамоту за її гарний поступ у науці та зразкову поведінку в школі. Кожен член Іспитової Комісії висказав велике признання і подяку о. пароховi Цукорникові за його старання й науку, яку він уже 34 роки в Канаді і Америці уділяє дітям, народженим у новій Батьківщині — Канаді, про нашу славу і незабутню рідну Україну, з якої їхні батьки прибули сюди шукати волі й кращої долі. Отець Цукорник учив їх любити й шанувати все, що своє рідне: мову, пісню, рідні звичаї та свою прадідну Українську Православну Церкву й Віру.

Голова п. М. Білий приобіцяв ужити всіх старань, щоб будова нашої Святині скоро була закінчена, а в церковній залі, де тепер відбуваються Богослужби щонеділі, будуть приготовані 3 кімнати для дітей Рідної Школи.

Мала учениця 3-ої кляси Олеся Мельничук, передала в імені дітей і батьків о. Цукорникові цінний дарунок, як признання за його щиру працю з дітворою в нашій Громаді. Крім Рідної Школи о. Цукорник зорганізував, від Великодня Недільну Школу для тих дітей, які не ходили до Р. Школи, а тільки приїжджали з батьками на Богослуження. Першими вчительками є пані М. Мороз і панна Славця Петришина, яка скоро стане вчителькою в державних школах Канади.

Для 23 діточок Недільної Школи приготовляв о. Парох лекції в українській і англійській мовах. Діти перед Службою Божою вчилися молитов, правильно хреститися і як слід поводитися в Божому Храмі.

Старанням наших пань: Білої, Мельничук, Мороз, Дубік і Петришиної, членкинь Громади, було приготоване чайне прийняття як для дітей, так і для всіх присутніх. Отець парох Цукорник подякував дітям і їхнім батькам за дарунок та закликав управу Громади і все членство, щоб з початком шкільного року ні одна українська дитина не залишилась поза Рідною Школою та Недільною, бо ж ці діти колись займуть місця своїх батьків в новозаснованій молодій Українській Православній Громаді Св. Анни в Скарборо, яку їх батьки під проводом довголітнього голови Громади Прав. Катедри Св. Володимира і теперішнього голови нашої Громади п. М. Білого докінчують величаву будову Божого Храму, який остається твердинею Православія Української Церкви і її вірного членства та величавою пам'яткою української культури на Сході метрополітального міста Торонта.

Шкільний Комітет.

З ЖИТТЯ ПІДВАНКУВЕРСЬКОЇ ЦЕРКОВНОЇ ОКРУГИ

Церковне релігійне життя наших громад у Ванкуверщині робить замітний зворот у своєму ході і вступає в новий етап розвитку.

Це виразне вияви тим, що тут в багато тяжчих, як на Сході, обставинах протидіяння організованому безбожництву, сектанству й байдужості до Церкви, і доводиться побороти багато труднощів. Але перед лицем цих труднощів громадянство зрозуміло потребу співпраці. І хоч від цієї пори одночасна розбудова по всій Канаді і в наших Громадах утруднює взаємну допомогу, то все ж таки стають замітними величезні відрухи сильніших Громад, головно Ванкуверу й Велен прийти з конкретною поміччю початкуючим парафіям.

Тут слід підкреслити ходатайні впливи дєї

нашого ВПреосв. Митрополита Іларіона, зреалізованої через створення Місійних Округ, як також Візитацій нашого Владики Первоієрарха, а в послідніх двох роках - - архипастирського піклування у нас Преосв. Владики Андрея.

У таких обставинах Громади Підванкуверської Округи (Нью-Вестмінстер, Вікторія, Порт Алберні, Чиливак, Б. К.), поборюючи загальні й питомі їм труднощі, відповідно до своїх сил поступають вперед.

Громада Нью-Вестмінстер, Б. К (зараз понад 30 членів. головою по відході п Н Мороза є п. М Терлецький), окружена Громадами Ванкувер і Волей є найбільша в Окрузі, але й має найбільше неприятливі обставини розвитку: найбільший тягар утримання Округи й найвищі фінансові зобов'язання за закуплену площу (33 тис.) Тому й не дивно, що до членів може закрастися зневіра, а до прихильників неохота стати членами. Але, не зважаючи на це, завдяки відданості членства, а головно жіноцтва (Відд. СУК ім О Пчілки) фінансові зобов'язання пляново виконуються. Правда, намічений плян розбудови, як і всюди буває, ще не зреалізовано, — і це в даних обставинах треба було передбачити з самого початку, — однак, солідарність громадянства Ванкуверщини дає повне право вірити, що всі належно оцінять це жертвенно започатковане діло, і підтримають його в ім'я наших спільних інтересів.

З такою вірою працюючи, Громада Нью-Вестмінстер-Бирнабі старається охопити всі ділянки громадської праці. Поза жіноцтвом діє тут СУМК і невеличкі Недільна та Рідна Школи, які виконують усі доступні їм ділянки праці (періодичні святочні імпрези, хор, курс укр танків, беруть участь у всіх спільно організованих торжествах, тощо) у повній свідомості обов'язку й, зо зростаючою любов'ю й зрозумінням до рідного.

Сама Громада й жіноцтво використовують кожнісеньку можливість торжества Свят, розвагові імпрези (базари, Спільні Вечері й Свячене, обіди, чаї, бенкети, бінга, перекуски, як і культ.-освітні сходини) — все це, щоб зрости морально й добудовувати свою матеріяльну основу. Стремління Громади зростає з успіхами, а вони є, лиш не стали ще очевидними у відносно короткому часі — неповна двох років.

Громада Вікторія, Б.К., (12 чл.), у столиці Б. К., в 1960 р. (під проводом п. С. Мойсюка) скріпилася набуттям власного приміщення. Жіноцтво й тут виконує працю сопутника Церкви. З подякою слід підкреслити братню поміч для Вікторії сусідніх Громад, а саме: 1960 р. Громада Волей (участь хору й громадянства у Св. Відправі Посвячення дому) і Громада Ванкувер з грошевою допомогою 200 дол., а 1961 р. участь хору Церкви з Ванкувер і громадянства в Храмовій Відправі. Це сильно підтримало морально й матеріяльно цю невеличку, але віддану рідній справі Громаду.

Громада Порт Алберні, Б. К., (12 чл.), — це невеличка група прибувших тут лісовирубних працівників, яка зараз під проводом п. ПавлаРеваковського з любов'ю до рідної Церкви живе надією придбати своє власне приміщення. Замітними в Громаді є постійні Недільна й Рідна Школи, що під проводом і співпраці пань О. Никитюк, І. Рудої та учениці Розмарі Реваковської започаткували дуже важливу працю з підростаючими дітьми. Жіноцтво й тут гуртується біля Громади й стремить зорганізувати себе в рамцях СУК.

На східнім побережжі острова, в Нанаімо, Б. К.. згуртовано коло 7 родин, які в майбутнім повинні створити зародок нової Громади.

У Чиливак, Б. К., у неприятливих обставинах сектанства, тощо, наша Громада (голова п Г. Курляк) продовжує приводити до порядку власне приміщення - „галю", в якій, крім Відправ, наші діти з Чиливак і околиць відбувають свої святочні імпрези, що сильно підтримує духа Громади. Тут заслуговує на теплу згадку курс українських танків під проводом учениці Діяни Крипякевич, який пригортував відсталих від Громади дітей, а їхніми матерями скріпляться ряди місцевого жіноцтва у Відд. СУК.

В околиці Чиливак, повздовж фармерської долини Фрейзера, є багато нашого люду, і місійна акція тут дуже побажана.

Ще одне, особливіше явище Ванкуверщини слід тут відмітити, а саме: з нагоди Ювілею Століття Смерті Т Шевченка, влаштованого Відділом КУК у Ванкувер, з участю всіх Церков і установ, наше громадянство на чолі зі своїми проводами, діти й молодь з ентузіязмом підтримали велич цього Свята, що означає величний і небувалий дотепер успіх українства у Б. К., і, доказує — яка є велика сила в єдності.

о. М. Д.

3-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

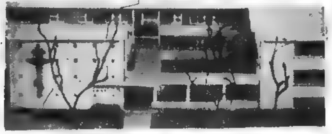

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В Інституті Св. Івана в Едмонтоні
ВІД 10-го ЛИПНЯ ДО 12-го СЕРПНЯ ВКЛЮЧНО.

Для хлопців і дівчат від 15 років життя.
В предметах навчання включається ТАНКИ, СПОРТ, прогульки до оселі „БАРВІНОК" і міста ЕДМОНТОНУ.

Вписи на курси приймається 1-го липня
Оплата за науку, мешкання й харчі 90.00 долярів
Вдавайтеся за інформаціями і аплікаціями до:

ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА
11024—82 Аве. Едмонтон, Алта.

КНИЖКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

A COMPARISON OF VARIOUS CHRISTIAN DENOMINATIONS WITH THE EASTERN ORTHODOX FAITH — by Bishop G. Polizoides	$ .25
THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich	.05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book — black cloth bound	2.00
— white cloth bound	2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W Carlson — 160 pages	3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich	.50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich	.05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages	2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko	1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound	7.50
Paper Bound	6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D.	.25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell—64 pages	.60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich	.05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood	7.00
SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages	4.50
THE RUDDER — by D. Cummings	10.50
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell	3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin	5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev S. P. Symchych	.75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Women's Association of Canada	4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan	.25

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

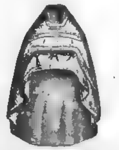

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за винятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пар риз, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні свята:

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на будних Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.
ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЮСТИН ТОМАЩУК

У суботу 17-го грудня 1960 року по важкій недузі відійшов у вічний спочинок бл п Юстин Томащук. Покійний прожив 75 років.

Бл. п Юстин Томащук народився в селі Бобятичі, Сокальського повіту. У Канаду приїхав 1910 року і поселився в околиці Мічам, де прожив увесь час свого життя в Канаді. Він належав до перших піонерів Української Православної Парафії і Народнього Дому в Мічам.

Юстин належав до тих наших членів, яким добро Церкви завжди є на серці.

Похорон відбувся 21-го грудня з української православної церкви в Мічам. Похоронні Відправи відслужив о. В Сипишин.

Покійний полишив у смутку свою дружину Розалію, три сини: Луку і Віктора в Монтреалі і Мартина в Мічам, та шість дочок, Доцю, Ганьку, Ольгу, Зоню, Олесю і Віру, а також 16 внуків і 5 правнуків.

Усіх учасників Похорону привітала родина Покійного спільним обідом в залі Народнього Дому. У приготуванні обіду допомагали, як і завжди, своєю працею членкині нашого Жіночого Товариства і сусіди, за що їм належиться сердечна подяка.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПРОКОПЕЦЬ
Дробот, Саск.

Дня 5-го червня ц. р в лікарні у Ріджайні, Саск., відійшов у вічність на 53 році свого життя бл п Василь Прокопець.

У п'ятницю ввечері о М. Коленич — парох з Тюдор, відправив у домі Покійного Парастас, а в суботу відбувся Похорон зо Службою Божою, при великому здвизі народу, з церкви Св. Тройці у Дробот.

Покійний полишив горем прибиту свою дружину Кицю и одного сина Василя

Була збірка на Невянучий Вінок для Покійного, з чого призначено 5 дол на „Вістник".

Усім ВП Жертводавцям щира подяка, а покійного Василя нехай Господь прийме до Себе Вічна Йому Пам'ять

о. М. К.

ЗБІРКИ СВЯЩЕНИКІВ НА ДОПОМОГОВИЙ ФОНД УГПЦ—1961

(Доповнення)

Округ Вірдейл, Саск. Парох: о. С. Зузак.

Нипавин	516.35
Катег	10.30
Сембург	5.80
Разом	32.45

Округ Вестлок, Алта. Парох: о. Прот. Д. Денисюк.

Атабаска	11.00
Баррхед	7.20
Сіба Бі	6.50
Валлавул	6.20
Разом	30.90

Додаток до Округа Давфин, Ман. — Парох: о. М. Олексюк.

Реректон	8.20

Додаток до Округа Ватсон, Саск. — Парох: о. Прот. І. Майба.

Вадіна	18.40

Катедра св. Івана, Едмонтон, Алта. — Парох: о. Прот. М. Фик.

Катедральна Громада св Івана	208.04

Під-Едмонтонський Округ — Парох: о. Іг. О. Щербань.

Пеко	21.55
Торсбі	21.00

ЛІТНІ КУРСИ В ОСЕЛІ „СОНЯШНА КУПІЛЬ" коло Канори, Саск.

почнуться реєстрацією курсантів у неділю, **16-го липня** і триватимуть **до 30-го липня ц. р.**

На Курси приймаються хлопці й дівчата віком від 9 до 16 літ.

Оплата за прожиток і навчання становить за одну дитину **$20.** Якщо з одної родини буде більше чим одна дитина, тоді **за першу платиться $20, а за решту дітей по $15 за особу.**

За аплікаціями звертайтеся до Всеч. Отців Парохів, або пишіть на адресу:

Rev. W. SLUZAR,
Canora, Sask.

ЕДМОНТОН, АЛТА!

Катедра св. Івана в Едмонтоні
10951 -107 Стр.
У неділю 2-го липня 1961 р.
Катедральна Громада Св. Івана
святкує
ХРАМОВЕ СВЯТО

Порядок:

8.30 рано: Всенічна й Утреня

10.00 год рано: Архиерейська Св Божественна Літургія що її відслужить Преосвященний Владика Андрей в сослуженні Всеч Отців Парохів

12.30 год рано Храмовий обід з програмою

Запрошуємо все Членство Катедральної Громади Членство Церковної Громади Св Пророка Ілля Членство Церковної Громади Св Михаїла Сердечно вітаємо Членів навколишніх та дальших Громад

За Управу:
о. Прот. М. Фик.
о. Ол. Хомяк.
Н. Боднар, голова.
Є. Ваврнюк, кор. секр.
Є. Єрнюк, діл. секр.

УВАГА! УВАГА!
ЕТЕЛБЕРТ, МАН.

Храмове Свято Української Греко-Православної Церкви Св. Петра й Павла в Етелберт, Ман відбудеться **в середу, 12-го липня 1961 року.**

Храмове Богослуження відслужить **Впреп. о. Д-р С. В. Савчук,** голова Президії Консисторії, та о. Парох Всеч о Е. Труфин.

По Богослуженні відбудеться Братський Обід, під час якого буде промовляти о Д-р С. В Савчук та інші промовці

Запрошуємо на це Свято членів та гостей з навколишніх Громад.

Заряд і Парох Громади
Св. Петра й Павла в Етелберт.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИПЕНЬ

2 Неділя, - Брендон, Кенора, Поплар Парк Транскона, Плезент Гом Стет (Храм)
9 Неділя Субота 8-го і неділя 9-го відкриття Пам'ятника Шевченка у Вінніпезі
16 Неділя Брендон Кенора, Транскона Дуфрост Тиндал (Храм)
23 Неділя Сулкавт (Храм), Божежур (Храм), Портедж Ля Прері Ледвин
30 Неділя Кенора (Храм), Гонор. Транскона, Поппарфілд, Селкірк

Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИПЕНЬ

2 Неділя Норт Бетлфорд (Храм)
9 Неділя - Вінніпег (Шевченківський Здвиг)
12 Середа Св ап Петра і Павла - Глезлин (Храм)
16 Неділя - Гетерфілд
23 Неділя - Виткін
28 Пятниця Св Володимира Биггер
30 Неділя Медов Лейк

УВАГА! Проситься громадян Норт Бетлфордської Округи, взяти численну участь в празничних торжествах що відбудуться в громаді у Норт Бетлфорді і Глезлині.

У неділю 2-го липня в полуденній програмі у приміщенні української православної церковної залі в Норт Бетлфорді Головним бесідником буде Впов Др Ю Дранчук з Саскатуну він же і буде висвітлювати фільму з піонірських часів наших поселенців-піонерів в Канаді

972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА
ЛИПЕНЬ

2 Неділя — Йорктон
7 Пятниця Різдво Св. Івана Хрестителя Йорктон
9 Неділя Відкриття Памятника Тараса Шевченка в Вінніпегу
16 Неділя - Горлиц Храмове Свято
23 Неділя — Йорктон
28 Пятниця Св Володимира Великого - Райн
30 Неділя Брокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ

2 Неділя Кристал Лейк
7 Пятниця (Івана) - Донвел
9 Неділя Мазена
12 Середа Петра і Павла, (Храм) зі Митрополичою Канонічна Візитація в Камсак зустріч Митрополита Іларіона о год 9.30. рано Щиро запрошуємо сусідні парафії та людей доброї волі, прибути на Митрополичу Св Божу
16 Неділя Сторновей (Храм)
23 Неділя - в Оселі „Сонячна Купіль"
28 Пятниця (Володимира) - Кемсек
30 Неділя Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Келовна
23. Неділя — Вернон
28. Св. Володимира Вел. — Вернон
30. Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Address: Hudson Bay, Sask., Box 66

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Спільне Полеве Богослуження округів Гаес, Канора і Кемсек — Кристал Лейк.
7. Пятн. Різдво Ів. Хрест. — Гаес (Храм)
9. Неділя — Стінен
12. Середа, св. Петра і Павла — Свон Плейн (Храм)
16. Неділя — Норквей (Храм)
23. Неділя — Свон Ривер
28. Пятниця Св. Володимира — Кобзар
30. Неділя — Денбірі (Храм)
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Ню Вестмінстер
7. Пятниця, Різдво Ів. Хрестителя — Ню Вестмінстер
9. Неділя — Вікторія
12. Середа, Св. Петра і Павла — Ню Вестмінстер,
16. Неділя — Ню Вестмінстер (Візитація Владики Андрея (Храм).
23. Неділя — Ванкувер
28. Пятниця, Володимира Вел. — Ню Вестмінстер
30. Неділя Порт Алберні

УВАГА. Щиро запрошуємо сусідні громади взяти участь у Храмовій Відправі й Канонічній Візитації Преосв. Владики Андрея, в неділю, 16-го липня, б. р. у Ню Вестмінстер, Б. К.
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Вайлвуд
9. Неділя — Сіба Біч (Храм)
12. Середа — Сангудо св. Апост. Петра і Павла
16. Неділя — Атабаска (Храм)
23. Неділя — Сіба Біч Соборне польове Богослуження, коло лейку
30. Неділя — Вестлок (Храм)

УВАГА! В неділю 23 липня в Сіба Біч відбудеться коло лейку Соборне Полеве Богослуження на котре сердечно запрошується ціла Округа: Річмонт Парк, Атабаска, Вестлок, Баргерд, Сангудо і Вайлвуд.
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Айтуна
7. Пятниця Різдво Ів. Хрестителя — Ґудів
9. Неділя — Мелвил
12. Середа Св. Апостолів Петра і Павла (Храм) — Фенвуд
16. Неділя — Габард
23. Неділя — Священик на відпустці
30. Неділя — Священик на відпустці
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Сембург
7. Пятниця, Різдво Ів. Хрестителя — Вірдейл, (Храм)
9. Неділя — Нипавин
12. Середа, Ап. Петра і Павла — Калет (Храм)
16. Неділя — Вірдейл
23. Неділя — Шипмен
28. Пятниця, Св. Володимира Вел. — Кадет
30. Неділя — Сембург
Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Іксінгер (м.)
7. Різдво св. Івана Предтечі Тюдор (за рікою) Храм
9. Неділя — Тюдор (м.)
12. Ап. Петра і Павла — Іксінгер (гай вей) Храм.
16. Неділя — Вестбрук
23. Неділя — Половики
28. Св. Володимира Великого — Тюдор (м.)
30. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 98.

о. М. КРИЩУКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Мирнам
7. Пятниця. Різдво Івана Предтечі
9. Неділя —
12. Середа. Ап. Петра і Павла — Броссов
16. Неділя — Лойдмінстер
23. Неділя — Мусідора
28. Пятниця. Володимира Великого — Мирнам
30. Неділя — Слава пол.
Address: Box 67, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Мелфорт.
7. Пятниця. Різдво Св. Ів. Хрестителя — Ґронлід (Північна).
9. Неділя — Ґронлід (Північна).
12. Середа. Свв. Ап. Петра й Павла — Брукскбі. (Храм)
16. Неділя — Ґронлід (Північна)
23. Неділя — Ґронлід (Північна).
30. Неділя — Ґронлід (Північна).
Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Сірко
7. Різдво Івана Хрестителя — Сеньків
9. Неділя — Арбакаєв Миколая
12. Свв. Ап. Петра й Павла — Сандави (Храм)
12. Свв. Ап. Петра й Павла — Арабака П. і П. Храм о. П. Стефюк
16. Неділя — Вайта
23. Неділя — Сандави
30. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАРБИ
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Вимер
7. Пятниця. Різдво Ів. Хр. — Київ.
9. Неділя — Вонда
12. Середа П. і П. — Кипр (Храм)
16. Неділя — Ватсон.
23. Неділя — Канора (Успенська).
30. Неділя — Кервінгтон (Храм)
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 20

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Росборн
12. Св. Апост. Петра і Павла — Січ (Храм)
16. Неділя — Мензі
23. Неділя — Ґиґусвіль
30. Неділя — Оакборн (Храм)
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Давфин
7. Пятниця Різдво Ів. Хрестителя Дрифтінґ Ривер (Храм)
9. Неділя — Косів (Храм)
12. Середа. Св. Апостолів Петра і Павла — Валей Ривер
16. Неділя — Роркток
23. Неділя — Давфин
28. Пятниця Св. Володимира Вел. Сифтон
30. Неділя — Ґилберт Плейнс. Храм

В неділю вечером вечірні не буде в місяці липень і серпень.
Запрошується сусідних Громад до тих Громад де є Храм взяти участь.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Мус Джьо
7. Пятниця, Різдво Івана Хрест. — Прілейт (Храм)
9. Неділя — Кендіяк
12. Середа. Св. Ап. Петра і Павла Оен, Алта (Храм)
16. Неділя — Мус Джьо
23. Неділя — Кіндерслей
30. Неділя — Прілейт
Address: 1116 Iroquois St. W. Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Гефорд
7. Пятниця — Гефорд-Писклевці
9. Неділя — Гефорд
12. Середа — Редфілд
16. Неділя — Кридор (Храм)
23. Неділя — Борден-Біланки
28. Пятниця — Гефорд
30. Неділя — Редфілд (Храм)
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Смокі Лейк.
7. Пятниця, Різдво Ів. Хрестителя — Ворспайт (Храм).
9. Неділя — Вільна.
Вечірня о 4-ій год. — Беліс.
12. Середа, Св. Ап. Петра і Павла — Спедден.
16. Неділя — Давнінг.
Вечірня о 4-ій год. — Стрий.
23. Неділя — Едванд.
28. Пятниця, Св. Володимира Вел. князя України — Смокі Лейк.
30. Неділя — Бойн Лейк.
Address: Box 300, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Кристал Лейк
Полеве Соборне Богослуження відправлять Всеч. Отці Пароxи з округів Гаес, Канори і Кемсек, з участю хору з Мазепи. Всіх вірних з цих округів проситься про найчисленнішу участь.
7. Різдво Івана Хрестителя — Рама
9. Неділя — Канора
12. Св. Апост. Петра і Павла — Мюлик
16. Неділя (Храм) — Бюкенан
23. Неділя — Канора
28. Св. Володимира — Канора
30. Неділя — Оселя
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя (Храм) — Печбіна
7. Пятниця Івана Хрест. — Толстой
8. Субота і 9 неділя Шевченківський Здвиг — Вінніпег
12. Середа Петра й Павла (Храм) Арбака
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гардентон
30. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕПЕНКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Смате
7. Пятниця, Різдво Ів. Предтечі — Кадворт
9. Неділя — Тарнополь
12. Середа — Єллов Крік (Храм. Ап. П. й П.)
16. Неділя — Лепін
23. Неділя — Ст. Джулієн
28. Пятниця, Володимира Вел. — Вакав
30. Неділя — Альвіна
Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Пайн Ривер
7. Пятниця — Різдво Івана Хрестителя — Гарленд (Храм)
7. Пятниця — Різдво Івана Хрестителя — Драй Ривер (Храм) в заступстві відслужить Всеч. о. В. Мельничук, парох з Оакборн Ман.
9. Неділя — Зелена (Ворд).
12. Середа — Свв. Апп. Петра й Павла — Етелберт (Храм) — будуть служити Впрев. о. Др. С. В. Савчук і місцевий парох. Спільний братський обід. По обіді будуть промовляти: Впрев. о. Др. С. В. Савчук та інші запрошені промовці також з околиць Етелберту, Давфину.
16. Неділя — Дорбен
23. Неділя — Боян
30. Неділя — Ренвер

З цим запрошуємо все українське громадянство взяти участь у Храмових Святах — Богослуженнях, Спільних Обідах і програмах, щоби звеличити громадно ці торжества: Етелбертську Округу, і навколишні сусідні громади.
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Восетна
7. Пятниця — Егремонт, Різдво Св. Иоана. (Храм)
9. Неділя — Радвей
Федора, Вечірня о год. 4-ій по пол.
12. Середа — Торгилд, Св. Петра й Павла. (Храм)
16. Неділя — Нюбрук
23. Неділя — Редватер
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч.
30. Неділя — Восетна, (Храм)
Радвей, Вечірня о год. 7-ій веч.
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Лак Ла Біш
7. Пятниця. Різдво Івана Хрестителя — Норая (Храм)
9. Неділя — Крейґенд
12. Середа св. Ап. Петра і Павла — Спрейґ (Храм)
16. Неділя — Гресланд
23. Неділя — Бої
30. Неділя — Лак Ла Біш.
Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. І. ШВЕЦЬ
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — „Драчинці", — почта Мек-Нат, Саск.
7. Пятниця. —Різдво Івана Хрестителя — Шел Велий (Храм)
9. Неділя — Роблин (Храм)
12. Середа. Св. Апостолів Петра і Павла — Мерндейл (Храм)
16. Неділя — Грендвю
16. Неділя — Ленард. Вечірня 4.30 по полудні.
23. Неділя — Петлюра. Візитація Владики Іларіона
28. Пятниця Св. Володимира Вел. князя України — Шортдейл
30. Неділя — Росел (Храм)
Address: Roblin, Man.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИПЕНЬ
1. Субота, Заупокійна по бл. пам. Катерині Попович — Калмар.
2. Неділя, Соборна Служба Божа, яку очолить о. Митрат Є. Грицина — Калмар.
7. Пятниця Різдво Івана Хрестителя — Пено. Храмове свято на яке запрошуємо Равингил, Брудергайм, Еідрю, Каганн, Редватер й околиці
9. Неділя — Равингил.
12. Середа, Петра і Павла — Торсбі. Храмове свято і Канонічна візитація Єпископа Андрея, запрошуємо Едмонтон, Під-Едмонтонську Округу, Пиджен Лейк та околиці взяти участь в Богослужении першого Єпископа Едмонтону.
16. Неділя — Оновей. Храмове свято на яке запрошуємо Сіба Біч, Сентюдо. Річмонт Парк та околиці прибути громадно.
23. Неділя — Брудергайм
30. Неділя — Калвин

УВАГА: Починаючи з понеділка 3-го липня й по 22-го школа в Брудергаймі. З понеділка 24-го липня по 5-го серпня школа в Калмар. Всіх родичів просимо записати дітей до школи.
Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
2. Неділя — Шіго місто.
2. Неділя — Вишарт.
9. Неділя — „Коло Купровських"
9. Неділя — „Коло Жучканів"
12. Середа. Св. Ап. Петра й Павла — Фовм Лейк (Храм)
12. Середа. Св. Ап. Петра й Павла „Коло Мельничуків" (Храм)
16. Неділя — Шіго Полудн.
16. Неділя — „Коло Стадняків"
23. Неділя — Едмор.
23. Неділя — „Коло Федаків"
30. Неділя — Винярд.
30. Неділя — Тафнел.

УВАГА: В неділю 30-го липня місто Винярд святкує 50-літній Ювілей свойого існування. Просимо загостити.
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN. JULY 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1961. ЧИСЛО 1138) 14

УСІ ПОМОЛІМОСЬ ЗА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА!

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді до всього Преосвященного Єпископату, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить,
І брата милувать!

Так кличе до нас зо своєї високої могили над Дніпром наш найбільший письменник, наш найбільше люблений геніяльний поет, — Тарас Шевченко, так кличе він до всього українського народу!

Ніхто так тяжко не страждав усе своє життя, як страждав Тарас Шевченко. Майже половину свого життя він перебув на нелюдській панщині, а пізніше десять літ страждав на каторжному засланні... Але тяжкі оці муки ніколи не вбивали його високого духа, і він ніколи не спинявся в своїй праці для Господа і українського народу.

І це з пустельного Кос-Аралу, з тяжкого заслання Шевченко гукнув до всієї України:

Навчайтесь
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить
І брата милувать!

У цих словах нашого Кобзаря коротко подана вся найбільша Заповідь усього Божого Закону (Матвія 22.36-40).

А сидячи у в'язничному казематі Шевченко написав для всіх українців, де б вони не проживали:

Свою Україну любіть,
Любіть її й во врем'я люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа моліть!

Шевченко позоставив нам свою незабутню книжку, яку читає вся Україна, — це його славний „Кобзар". Книга ця багато всіх нас навчає, але оці чотири подані його науки запам'ятаймо все життя: 1. Треба Господа любити, 2. Треба брата милувати. 3. Треба путями добрими ходити і 4. Свою Україну любім!

Усе своє життя Шевченко був людиною глибоко релігійною. І писав він як релігійний поет, — у його „Кобзарі" нема сторінки, щоб на ній не було слів: Бог, Господь, Божий, Святий і таких інших. Писання Шевченкове завжди релігійне, і він завжди показує, як треба морально жити, Божу Правду любити, завжди визнавати Божу Волю.

З глибини своєї душі Шевченко кличе до Бога у глибокій смиренності:

Не мені,
Великий Господи, простому
Судить великі діла
Твоєї Волі!... Люта зла
Не дієш без вини нікому...

Не нам на прю з Тобою стати,
Не нам діла Твої судить!

Шевченко дивився на своє завдання, як поета, як ні один поет у світі: це велика служба Богові і Його українському народові!

І Шевченко серцем написав:

Душа поетова святая
Жива в святих своїх речах,
І ми, читавши, оживаєм,
І чуєм Бога в Небесах!

Ось чому ми часто звемо Шевченка пророком, — це тому, що він ревно служив і Богові, і своєму народові, як це робили і давні Пророки!

У „Кобзарі" Шевченко подав свою моральну, а то й церковну науку. Він глибоко сприймав Сповідь і Святе Причастя, і це також і він навчає всіх нас:

Пропаде
Душа без Сповіді Святої!

Шевченко у своєму „Кобзарі" подав такі науки, які ми повинні все своє життя добре пам'ятати. Скажемо, він десятки раз закликав всіх конче молитися Богу, шанувати батька-матір, шанувати старших.

А ось цей його приклад буде віки вічні жити й світити. Мати наймичка пішла в Київ на прощу. Вернулася стомлена й запорошена. Невістка Катерина стріла її.

І ось наймичка мати
Ввійшла в хату... Катерина
Їй ноги умила!...

Це святий приклад для дітей українців усього світу на віки вічні!

Шевченко, бувало, тяжко мучився, і тоді часом впадав у чорну безнадію й розпуку, і на всіх і на все нарікав і нападав... Але це в Шевченка — тільки людська неміч.

У неділю 9-го липня буде відкритий у місті Вінніпегу — пам'ятник Шевченкові. Благословляю усьому нашому Духовенству ревно, щиро й велично, разом зо всіма своїми вірними, помолитися за великий й вселюблячу душу Тараса Шевченка.

Усі благаймо Господа, щоб Він, Всемилостивий, оселив душу слуги Свого Тараса в Оселях Праведників!

† *Іларіон.*
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1961, липня 9-го дня.
Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

**

Благословляю в неділю 9-го липня відслужити Панахиду по всіх Церквах Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а перед нею перечитати це моє Послання.

† Митрополит *Іларіон.*

ТІЛЬКИ ОДИН ІЗ СВЯЩЕНИКІВ НЕ „ПОКАЯВСЯ" НА КОМУНІСТИЧНОМУ ПРОЦЕСІ

Комуно-мадярський суд у Будапешті 12-го червня ц. р. засудив 12 осіб під закидом „державної зради", а між ними — п'ять католицьких священиків і три монахи. о. Елена Ленарда, який єдиний з-поміж підсудних відмовився „покаятися" і ввесь час твердо запевняв, що він невинний, засуджено на 7½ років в'язниці", — подає щоденник „Свобода" (ЗДА) за 21-го червня.

З цього виходить, що решта — сім католицьких духовних — прилюдно „призналися до вини" і „покаялися", хоч і не були винні. Між підсудними були чотири світські, а серед них відома в Угорщині княжна Зіхі-Домонкос.

Католицькі інформативні джерела, а за ними й інші агенції, подали про це вістку не як про засудження мадярських патріотів, а тільки як про „засудження католиків".

ЖИДИ З ІЗРАЇЛЯ ЕМІГРУЮТЬ ДО КАНАДИ

Міністерство горожанства й іміграції в Оттаві поінформувало (і подав це часопис „Кенедієн Джювіш Нюз"), що 1960 року в Канаду прибуло 2.964 імігрантів-жидів, а в тому з Ізраїля — 1.474 осіб.

З інших країн у Канаду прибуло жидів 1960 року: з ЗДА — 579, з Британії — 208, з Польщі — 133, з Франції — 104, з Мадярщини — 50, з Австрії — 42, з Німеччини — 40, з Південної Африки — 31, з Австралії — 20, з британських колоній — 41.

На все число імігрантів, що прибули в Канаду 1960 року, 2.85 відсотків становили жиди.

Не зважаючи на те, що прем'єр Ізраїля, Бен-Ґуріон, ще минулого року викликав розголос у світі закликом до жидів, щоб вони з інших країн переселювалися в Ізраїль (з натяком, що жидам треба там більшої сили проти арабів), то все ж таки впродовж одного року в Канаду виїхало аж 1.474 жиди. З Ізраїля кожного року емігрує якась скількість жидів, і то до різних країн, не тільки в Канаду.

ПОЛІТИЧНИЙ АРГУМЕНТ РЕЧНИКІВ ЄДНОСТІ

Провідники Церков справедливо осуджують тих політиків, які свою ідею „миру" будують не на християнській основі, а на всяких політичних комбінаціях.

Але провідники видних Церков свою ідею християнського миру, чи світової християнської єдности („екуменізм") також будують не на евангельській підвалині, а на політичній базі, — вони кажуть: об'єднаймося, бо цього вимагає потреба сучасної хвилини — натиск спільного ворога Християнства, а цим ворогом є комунізм.

Комунізм безперечно — спільний ворог Християнства, як і деяких інших релігій; і якщо б Християнство об'єдналося, то його фронт проти комунізму був би сильнішим, — але з тією передумовою, що це об'єднання було б об'єднанням справжнім, щирим, в переконання, і були б усунені всі причини роз'єднання.

Коли два партнери, між якими є різні внутрішні розходження, оказійно, з потреби поточної хвилини, монтують спільний фронт проти третьої особи, яка є їхнім спільним ворогом, то цей фронт не сильний. Традиційна поговірка „ворог мого ворога є моїм приятелем" не витримує проби життя, хоч, щоправда, наші політики вірно її тримаються. Злодій може пограбувати мог оворога, але це не значить, що злодій є моїм приятелем, — бо ж він після того може пограбувати й мене.

Ідея єдности між християнами — це одна з суттєвих, конечних ознак Християнства, отже її треба здійснювати завжди і всюди — без огляду на те, чи існує спільний ворог Християнства, чи не існує

„Святий Отче, в ім'я Своє збережи їх, яких Ти дав Мені, щоб, як і Ми, вони єдине були" (Єв. Ів. 17 11).

Коли церковні провідники, які закликають усі Церкви „об'єднатися", перестають згадувати, як аргумент, цей заповіт Христа, а починають на перше місце ставити політичні аргументи, то з їхнього боку це мимовільний вислів зневіри в можливість об'єднати Християнство на християнській базі й за допомогою евангельських аргументів.

Єдність Християнства буде здійснена тоді, коли буде здійснений заповіт Христа: „Люби ближнього свого, як самого себе". У політиці ненависть до спільного ворога може єднати в тимчасовий блок тих партнерів, між якими немає любови.

Але в Християнстві самою тільки спільною ненавистю до спільного ворога не можна здійснити ідеалу єдности, так довго, як довго між людьми, які називають себе терміном „християни", немає взаємної любові і спільного правильного розуміння Св. Письма.

Якщо б сталося таке чудо, і Християнство об'єдналося тільки з причини й на базі спільної небезпеки з боку Анти-Християнства, то це був би політичний успіх, а не релігійний. А після цього майбутні історики записали б, що Християнство об'єднував ,хоч тільки шляхом загрози, комунізм, а не Христос, отже тут, мовляв, є заслуга комунізму.

Коли б християни об'єдналися на базі любови один до одного, то внаслідок цього створився б фронт взаємної любови між християнами, а це вже й була б найтвердіша основа і під політичний спільний фронт проти комунізму.

Екзарх Елько про росіян і американців

„Росіяни переконані, що американці присвячуються не майбутності своєї країни, але комфортові і розкошам „за потисненням ґудзика", — сказав єпископ", так починає католицький щоденник „Америка" (22. 6. 1961 р.) інформацію про цю частину промови єпископа Елька, де він говорить про росіян і про комунізм та про американців.

Греко-католицький (уніятський) єпископ Миколай Елько — папський екзарх в Піттсбурзі, промовляв на бенкеті провінційної конвенції Лицарів Колюмба (біля 1.000 делегатів і їхні дружини) в Синсиннаті в червні цього року.

Далі, цей же щоденник дослівно подає ось цю частину промови єп. Елька:

„Росіяни витикають нам нашу слабість, брак у нас самопосвяти ідеалові", сказав він, пригадуючи, що Хрущов у Голлівуді критикував був фільм як соромицький, а недавні видання російських часописів відмітили, що американські фільми, коли їх мають показувати росіянам, „прочищують".

Єпископ продовжував: „Слово „самопожертва" дуже популярне в росіян, але не популярне в нас". Це слово вони вживають не тільки в значенні самопожертви, але й також у значенні праці й самовіданности. Цей прелат ствердив: „Вони вірять, що вони здобудуть наші уми так, що вони не будуть потребувати армії, щоб завоювати нас. Але якщо такі організації, як Лицарі Колюмба, залишаться в Америці, то я не вірю, щоб комунізм прийшов сюди".

Інформацію про цю промову єп. Елька, подавши дослівні витяги з неї, помістив на першій сторінці часопис „Америка", український католицький щоденник у Філядельфії, без коментарів.

З промови єп. Елька видно, що поперше, всі поневолені народи в державних межах Советського Союзу, звичайно, з українцями включно, — він уважає „росіянами".

По-друге, єп. Елько всі народи СССР уважає „комуністами". По-третє, він показує їх дуже ідейними, — як таких, що добровільно й самовіддано жертвуються й працюють для ідеалу, яким для них є комунізм, і що своєю моральністю та ідейністю вони стоять дуже високо, і що вони не мають заміру атакувати Америку зброєю, бо вони вірять, що завоюють її духово — шляхом своїх ідеалів і своїм прикладом служення цим ідеалам. Зате ж американців єп. Елько натаврував, як духово „слабих" — безідейних, зіпсутих розкошами, тільки католицькі організації, такі як Лицарі Колюмба, — це одинока духова оборона Америки перед комунізмом.

Український католицький щоденник „Америка", подавши без коментарів на першій сторінці інформації про цей виступ єп. Елька, зробив це, звичайно, по лінії спільности католицьких інтересів

Тому, однак, що тут немає спільности українських інтересів, то до вищеподаних інформацій „Америки" слід додати доповнення. І так, єп. Миколай Елько це папський екзарх для цієї групи несвідомих українців греко-католиків (головно із Закарпаття), яка вважає себе „росіянами", а Рим штучно плекає в них цей світогляд, і тому він ствердив для них в ЗДА окремий від українців екзархат.

Єпископ Елько — це одна з найближчих осіб до відомого русофіла єп. Шіна — заступника кардинала Спеллмена в Нью-Йорку.

Це вияснення саме собою проливає світло на зміст і на ціль вищезгаданої промови єп. Елька, і дає відповідь на питання: чому він усі народи (отже й українців) у державних межах Советського Союзу назвав „росіянами", і чому він намагається показувати росіян такими ідейними і повними чеснот, які, мовляв, не думають зброєю завоювати Америку... Тому що єп. Елько не провів межі між комуністами і росіянами, а при тому він вихваляв росіян, то тим самим комуністи в СССР вийшли в нього аж в надто світлих барвах: ідейні, працьовиті, жертвенні для свого ідеалу (комунізму), моральні і т. д. і т. п., — з кожного погляду досконаліші за американців...

Це нічого нового, — це тільки один з численних фактів послідовної русофільської політики Риму — проти українства.

ЩОДЕННО НАРОДЖУЄТЬСЯ 3.600 ДІТЕЙ

За 40 років число населення землі становитиме 3 більйони осіб, щодня народжується 3.600 д і т е й, — заявив цього року Юджін Блек в ЗДА — директор Світового Банку. Найскоріше зростає число населення Азії.

Ю. Блек уважає це загрозливим положенням, бо господарський розвиток не може поспішати за скорим приростом населення землі: не всіх людей можна прохарчувати, вдягнути й забезпечити дахом над головою.

Ю. Блек каже, що якби не перегони в зброєннях, то ще можна б забезпечити прожиток усім людям на землі. Але ці гроші, які могли б бути вжиті на утримання людей, витрачуються на озброєння. Совєти тримають своє населення в крайньо примітивних умовинах життя, а всі засоби видають на зброю, щоб завоювати світ, і тим вони спонукують інші країни зброїтися — для оборони перед збройним комунізмом.

Згідно з статистикою з 1960 року, в ЗДА кожна родина в середьому складається з трьох з „половиною" осіб.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА

цебто

Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.

ТРЕБНИК у твердій оправі. Ціна $6.50.

Перша частина в твердій оправі $6.50. Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Римський екуменізм і реакція Москви

Об'єднання Християнства (екуменізм) різні Церкви у вільному світі розуміють по-своєму. Рим розуміє екуменізм так, щоб усі християни підпорядкувалися папі.

Пожвавлені за теперішнього папи Івана XXIII заходи Риму розтягнути свою власть на ввесь християнський світ, звичайно, є і будуть безуспішні. Коли вони, однак, уже дали якийсь вислід — то це тільки той, що вони політично скріпили Російську Церкву в Советському Союзі на міжнародній арені, і спровокували небувалу досі її експансію поза межі СССР.

Коли організація не-католицького екуменічного руху (76 різних Протестантських Церков і деякі Православні Церкви) — С в і т о в и й С о ю з Церков ще раніше з в е р н у л а с я була до Московської Патріярхії з пропозицією, щоб Російська Церква в СССР вступила в членство цієї світової міжнародньої організації, то Синод у Москві 1948 року не прийняв цієї пропозиції; чи бажав цього Патріярх Московський і його Синод, чи ні, — це окреме питання, але тут важне те, що советська влада тоді не бажала вступлення Російської Церкви в членство ССЦ (з центром у Женеві).

Коли ж тепер (1961 р.) Московська Патріярхія зголосилася в членство Світового Союзу Церков (провід ССЦ ще не вирішив своєї відповіді в цій справі), то тут певно влада СССР дала на це дозвіл, а може й присилувала Мсковську Патріярхію вступити в членство ССЦ

Чому советська влада дозволила тепер це, чого вона не дозволила 1948 р.? У Римі вважають, що советська влада затривожилася енергійними заходами папи Івана XXIII об'єднати Християнство під своєю властю, — і тому ця влада призвела Російську Церкву до формальної заяви про своє бажання вступити в члени ССЦ, щоб скріпити цю організацію, а одночасно мати можливість на її світовому форумі поборювати римський „екуменічний" наступ.

Це внаслідок клича папи Івана XXIII про об'єднання Християнства Архиеп. Фишер, — бувши тоді Первоієрархом Англіканської Церкви, особисто їздив до папи на розмови, — і це насторожило владу в Москві, яка почала серйозно трактувати римську „екуменічну" політику папи Івана XXIII.

Якщо висновки Риму в цій справі правильні, то Рим тим самим сам признається, що це він дав почин — хоч і мимоволі — до збільшення світової експансії Російскії Церкви в СССР, і це він допоміг їй піднестися політично так, як цього досі ще не було. Бо своїм „екуменізмом" папа Іван XXIII спровокував владу в Москві до того, що вона дозволила Російській Церкві вийти з-поза советської „залізної заслони" на світовий форум, де всі Православні Патріярхати і більшість провідників протестантського світу до її голосу прислухаються; а це все більше скріплює силу Російської Церкви, і тим більше змушує советську владу толерувати її, — хоч би навіть тільки й тому, щоб ужити провідників Російської Церкви в СССР як одне із знарядь своєї міжнародньої політики; але треба мати на увазі, що за знаряддя беруть тільки це, що є сильним, і стараються, щоб це знаряддя було могутнім.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ СЬОМА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„І очі відкрилися їм".
Мат. 9:30.

Одним лише дотиком рук Спаситель повернув зір двом незрячим і дарував їм радість милуватися красою Божого світу, а згодом довершив й інше чудо — повернув дар мови і слуху глухонімому. Як відкрилися тілесні очі незрячих, так відкрилися й очі душ багатьох тисяч людей, що дивувалися цьому промовляючи: „Ніколи не було подібного в Ізраїлі..."

Не радувалися лише фарисеї, яким душевний зір був закритий темною завісою заздрості й, не маючи сили заперечити наявних чудес Спасителя, вони говорили в злобі: „Виганяє він демонів силою князя демонів".

Лише заздрість могла породити такі помисли, бо ж відомо, що зла злом ще ніхто не вигнав і не може вигнати, бо одне зло тягне за собою інше.

Заздрість є причиною всякого зла, бо вона веде за собою ненависть, а ненависть несе страшну душевну сліпоту, через яку людина не бачить ні краси Божого світу, ні радості любові. „Заздрість, — говорить Св. Василій Великий, — є ніщо інше як тільки печаль серця, що походить від успіху ближнього. Заздрість є найбільше зло від всіх інших зол, що породжує злобу, ненависть, наклепи і т. д. Як іржа роз'їдає залізо, так заздрість роз'їдає душу, в якій вона живе .Вона затьмарює людський розум і робить людину здібною на всякий злочин".

Бережімось цієї душевної недуги! А коли відчуємо, що помимо нашої волі вона таки знайшла щилинку, щоб увійти до нашого серця, тоді просімо в Господа допомоги, щоб відкрив очі наших душ і допоміг нам викорінити це страшне зло з нашого серця.

НЕДІЛЯ ВОСЬМА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„І всі їли й наситились"...
Мат. 14:20.

Спрагнені Божого Слова йшли за Спасителем люди в пустинні місця далеко від своїх осель, часто забуваючи з собою запасів на прожиток. Але вони, шукаючи поживи для душ своїх, одночасно не були приречені на недостаток поживи й для тіла. Так сталося і з п'ятьма тисячами народу, що були в чудесний спосіб нагодовані Спасителем в пустині, коли Спаситель явно показав, що хто шукає найперше Царства Божого і Правди Його, тому додасться все інше потрібне для життя.

Як п'ять тисяч народу наситив в пустині п'ятьма хлібами, так і сьогодні безліч народу насичує Спаситель: відкриває людям розум знаходити собі все більше й кращої поживи, вигіднішого й легшого життя і всього необхідного для життя. Даром Божим вдосконалюється медична наука, яка подає людям сцілення тілесних слабостей і полегшує страждання.

Але, як і в тій далекій давнині, так і сьогодні закликає нас Господь за Собою — шукати найперше Правди Божої, щоб кожен, хто наситився земною поживою, не був голодним душею і пам'ятав про ближнього свого, а пам'ятаючи знав, що ніхто не повинен лишитися в цьому світі голодним і спраглим, нагим і убогим. Як нікого не минув Спаситель в пустині, так і в світі ми не повинні нікого залишати в злиднях, бо Господь посилає досить для того, щоб „всі їли й наситились..."

НЕДІЛЯ ДЕВ'ЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Маловіре, чого ти зневірився?"
Мат. 14:31.

Як довго Ап. Петро звертав свій зір і помисли на Спасителя, так довго він безстрашно йшов по розбурханих хвилях моря, але як лише оглянувся і побачив грізну стихію, зневіра й розпач огорнули Його й перед ним відкрилася пропасть.... Тоді в страсті знову звернувся до Господа з благанням: „Рятуй мене, Господи".

Випадок з Ап. Петром не одинокий. Кожний може знаходитися або й знаходиться в подібному стані. Віра у Всемогутність Божу, віра в поставлену мету додає людині такої сили й відваги, що здається ніякі небезпеки не можуть стати перешкодою й людина довершує таких чудес, які немислимі без віри. Але як тільки сумнів закрадається в душу, тоді трататиться рівновага духа й бачимо під собою безодню...

Що стається з однією людиною, те саме може статися з цілим народом: народ, що впадає в зневіру — не може дійти до мети, а летітиме в безодню. Тому виховуймо в собі постійно сильну віру в призначену нашому народові мету, а також таку саму віру у Всемогутність Божу, завжди і всюди пам'ятаючи Слова Господні: „Не бійтеся, Я з вами!"

ПОЛІТИЧНИЙ АРГУМЕНТ РЕЧНИКІВ ЄДНОСТІ

Провідники Церков справедливо осуджують тих політиків, які свою ідею „миру” будують не на християнській основі, а на всяких політичних комбінаціях.

Але провідники видних Церков свою ідею християнського миру, і світової християнської єдності („екуменізм”) також будують не на евангельській підвалині, а на політичній базі, — вони кажуть: об'єднаймося, бо цього вимагає потреба сучасної хвилини — натиск спільного ворога Християнства, а цим ворогом є комунізм.

Комунізм безперечно — спільний ворог Християнства, як і деяких інших релігій; і якщо б Християнство об'єдналося, то його фронт проти комунізму був би сильнішим, — але з тією передумовою, що це об'єднання було б об'єднанням справжнім, щирим, з переконання, і були б усунені всі причини роз'єднання.

Коли два партнери, між якими є різні внутрішні розходження, оказійно, з потреби поточної хвилини, монтують спільний фронт проти третьої особи, яка є їхнім спільним ворогом, то цей фронт не сильний. Традиційна поговірка „ворог мого ворога є моїм приятелем” не витримує проби життя, хоч, щоправда, наші політики вірно її тримаються. Злодій може пограбувати мог оворога, але це не значить, що злодій є моїм приятелем, — бо ж він після того може пограбувати й мене.

Ідея єдності між християнами — це одна з суттєвих, конечних ознак Християнства, отже її треба здійснювати завжди і всюди — без огляду на те, чи існує спільний ворог Християнства, чи не існує.

„Святий Отче, в ім'я Своє збережи їх, яких Ти дав Мені, щоб, як і Ми, вони єдине були” (Єв. Ів. 17 11).

Коли церковні провідники, які закликають усі Церкви „об'єднатися”, перестають згадувати, як аргумент, цей заповіт Христа, а починають на перше місце ставити політичні аргументи, то з їхнього боку це мимовільний вислів зневіри в можливість об'єднати Християнство на християнській базі й за допомогою евангельських аргументів.

Єдність Християнства буде здійснена тоді, коли буде здійснений заповіт Христа: „Люби ближнього свого, як самого себе”. У політиці ненависть до спільного ворога може єднати в тимчасовий блок тих партнерів, між якими немає любови.

Але в Християнстві самою тільки спільною ненавистю до спільного ворога не можна здійснити ідеалу єдності, так довго, як довго між людьми, які називають себе терміном „християни”, немає взаємної любові і спільного правильного розуміння Св. Письма.

Якщо б сталося таке чудо, і Християнство об'єдналося тільки з причини й на базі спільної небезпеки з боку Анти-Християнства, то це був би політичний успіх, а не релігійний. А після цього майбутні історики записали б, що Християнство об'єднував ,хоч тільки шляхом загрози, комунізм, а не Христос, отже тут, мовляв, є заслуга комунізму.

Коли б християни об'єдналися на базі любови один до одного, то внаслідок цього створився б фронт взаємної любови між християнами, а це вже й була б найтвердіша основа і під політичний спільний фронт проти комунізму.

Екзарх Елько про росіян і американців

„Росіяни переконані, що американці присвячуються не майбутності своєї країни, але комфортові і розкошам „за потисненням ґудзика”, — сказав епископ”, так починає католицький щоденник „Америка” (22. 6. 1961 р.) інформацію про цю частину промови епископа Елька, де він говорить про росіян і про комунізм та про американців.

Греко-католицький (уніятський) епископ Миколай Елько — папський екзарх в Піттсбурзі, промовляв на бенкеті провінційної конвенції Лицарів Колюмба (біля 1.000 делегатів і їхні дружини) в Синсиннаті в червні цього року.

Далі, цей же щоденник дослівно подає ось цю частину промови еп. Елька:

„Росіяни витикають нам нашу слабість, брак у нас самопосвяти ідеалові”, сказав він, пригадуючи, що Хрущов у Голлівуді критикував був фільм як сороміцький, а недавні видання російських часописів відмітили, що американські фільми, коли їх мають показувати росіянам, „прочищують”.

Єпископ продовжував: „Слово „самопожертва” дуже популярне в росіян, але не популярне в нас”. Це слово вони вживають не тільки в значенні самопожертви, але й також у значенні праці й самовіданності. Цей прелат ствердив: „Вони вірять, що вони здобудуть наші уми так, що вони не будуть потребувати армії, щоб завоювати нас. Але якщо такі організації, як Лицарі Колюмба, залишаться в Америці, то я не вірю, щоб комунізм прийшов сюди”.

Інформацію про цю промову еп. Елька, подавши дослівні витяги з неї, помістив на першій сторінці часопис „Америка”, український католицький щоденник у Філядельфії, без коментарів.

З промови еп. Елька видно, що поперше, всі поневолені народи в державних межах Советського Союзу, звичайно, з українцями включно, — він уважає „росіянами”.

По-друге, еп. Елько всі народи СССР уважає „комуністами”. По-трете, він показує їх дуже ідейними, — як таких, що добровільно й самовіддано жертвуються й працюють для ідеалу, яким для них є комунізм, і що своєю моральністю та ідейністю вони стоять дуже високо, і що вони не мають заміру атакувати Америку зброєю, бо вони вірять, що завоюють її духово — шляхом своїх ідеалів і своїм прикладом служення цим ідеалам. Зате ж американців еп. Елько натаврував, як духово „слабих” — безідейних, зіпсутих розкошами, тільки католицькі організації, такі як Лицарі Колюмба, — це одинока духова оборона Америки перед комунізмом.

Український католицький щоденник „Америка”, подавши без коментарів на першій сторінці інформації про цей виступ еп. Елька, зробив це, звичайно, по лінії спільності католицьких інтересів

Тому, однак, що тут немає спільності українських інтересів, то до вищеподаних інформацій „Америки” слід додати доповнення. І так, еп. Миколай Елько це папський екзарх для цієї групи несвідомих українців греко-католиків (головно із Закарпаття), яка вважає себе „росіянами”, а Рим штучно плекає в них цей світогляд, і тому він ствердив для них в ЗДА окремий від українців екзархат.

Єпископ Елько — це одна з найближчих осіб до відомого русофіла еп. Шіна — заступника кардинала Спеллмена в Нью-Йорку.

Це вияснення саме собою проливає світло на зміст і на ціль вищезгаданої промови еп. Елька, і дає відповідь на питання: чому він усі народи (отже й українців) у державних межах Советського Союзу назвав „росіянами”, і чому він намагається показувати росіян такими ідейними і повними чеснот, які, мовляв, не думають зброєю завоювати Америку... Тому що еп. Елько не провів межі між комуністами і росіянами, а при тому він вихваляв росіян, то тим самим комуністи в СССР вийшли в нього аж в надто світлих барвах: ідейні, працьовиті, жертвенні для свого ідеалу (комунізму), моральні і т. д. і т. п., — з кожного погляду досконаліші за американців...

Це нічого нового, — це тільки один з численних фактів послідовної русофільської політики Риму — проти українства.

ЩОДЕННО НАРОДЖУЄТЬСЯ 3.600 ДІТЕЙ

За 40 років число населення землі становитиме 3 більйони осіб, щодня народжується 3.600 дітей, — заявив цього року Юджін Блек в ЗДА — директор Світового Банку. Найскоріше зростає число населення Азії.

Ю. Блек уважає це загрозливим положенням, бо господарський розвиток не може поспішати за скорим приростом населення землі: не всіх людей можна прохарчувати, вдягнути й забезпечити дахом над головою.

Ю. Блек каже, що якби не перегони в зброєннях, то це можна б забезпечити прожиток усім людям на землі. Але ці гроші, які могли б бути вжиті на утримання людей, витрачуються на озброєння. Совети тримають своє населення в крайньо примітивних умовинах життя, а всі засоби видають на зброю, щоб завоювати світ, і тим вони спонукують інші країни зброїтися — для оборони перед збройним комунізмом.

Згідно з статистикою з 1960 року, в ЗДА кожна родина в середньому складається з трьох з „половиною” осіб.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ І ПРОДАЄТЬСЯ

ТРЕБНИК

ЧАСТИНА ДРУГА

цебто

Чини Святих Таїнств, Благословення, Освячення та інші Церковні Моління на різні потреби.

ТРЕБНИК у твердій оправі. Ціна $6.50.

Перша частина в твердій оправі $6.50.
Видання Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Римський екуменізм і реакція Москви

Об'єднання Християнства (екуменізм) різні Церкви у вільному світі розуміють по-своєму. Рим розуміє екуменізм так, щоб усі християни підпорядкувалися папі.

Пожвавлені за теперішнього папи Івана XXIII заходи Риму розтягнути свою власть на ввесь християнський світ, звичайно, є і будуть безуспішні. Коли вони, однак, уже дали якийсь вислід — то це тільки той, що вони політично скріпили Російську Церкву в Советському Союзі на міжнародній арені, і спровокували небувалу досі її експансію поза межі СССР.

Коли організація не-католицького екуменічного руху (76 різних Протестантських Церков і деякі Православні Церкви) — Світовий Союз Церков ще раніше звернулася була до Московської Патріярхії з пропозицією, щоб Російська Церква в СССР вступила в членство цієї світової міжнародньої організації, то Синод у Москві 1948 року не прийняв цієї пропозиції; чи бажав цього Патріярх Московський і його Синод, чи ні, — це окреме питання, але тут важне те, що советська влада тоді не бажала вступлення Російської Церкви в членство ССЦ (з центром у Женеві).

Коли ж тепер (1961 р.) Московська Патріярхія зголосилася в членство Світового Союзу Церков (провід ССЦ ще не вирішив своєї відповіді в цій справі), то тут певно влада СССР дала на це дозвіл, а може й присилувала Московську Патріярхію вступити в членство ССЦ

Чому советська влада дозволила тепер це, чого вона не дозволила 1948 р.? У Римі вважають, що советська влада затривожилася енергійними заходами папи Івана XXIII об'єднати Християнство під своєю властю, — і тому ця влада призвела Російську Церкву до формальної заяви про своє бажання вступити в члени ССЦ, щоб скріпити цю організацію, а одночасно мати можливість на її світовому форумі поборювати римський „екуменічний” наступ.

Це внаслідок клича папи Івана XXIII про об'єднання Християнства Архиеп. Фишер, — бувши тоді Первоієрархом Англіканської Церкви, особисто їздив до папи на розмови, — і це насторожило владу в Москві, яка почала серйозно трактувати римську „екуменічну” політику папи Івана XXIII.

Якщо висновки Риму в цій справі правильні, то Рим тим самим сам признається, що це він дав почин — хоч і мимоволі — до збільшення світової експансії Російськії Церкви в СССР, і це він допоміг їй піднестися політично так, як цього досі ще не було. Бо своїм „екуменізмом” папа Іван XXIII спровокував владу в Москві до того, що вона дозволила Російській Церкві вийти з-поза советської „залізної заслони” на світовий форум, де всі Православні Патріярхати і більшість провідників протестантського світу до її голосу прислухаються; а це все більше скріплює силу Російської Церкви, і тим більше змушує советську владу толерувати її, — хоч би навіть тільки й тому, щоб ужити провідників Російської Церкви в СССР як одне із знарядь своєї міжнародньої політики; але треба мати на увазі, що за знаряддя беруть тільки це, що є сильним, і стараються, щоб це знаряддя було могутнім.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ СЬОМА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„І очі відкрилися їм”.
Матв. 9:30.

Одним лише дотиком рук Спаситель повернув зір двом незрячим і дарував їм радість милуватися красою Божого світу, а згодом довершив й інше чудо — повернув дар мови і слуху глухонімому. Як відкрилися тілесні очі незрячих, так відкрилися й очі душ багатьох тисяч людей, що дивувалися цьому промовляючи: „Ніколи не було подібного в Ізраїлі...”

Не радувалися лише фарисеї, яким душевний зір був закритий темною завісою заздрості й, не маючи сили заперечити наявних чудес Спасителя, вони говорили в злобі: „Виганяє він демонів силою князя демонів”.

Лише заздрість могла породити такі помисли, бо ж відомо, що зла злом ще ніхто не вигнав і не може вигнати, бо одне зло тягне за собою інше. .

Заздрість є причиною всякого зла, бо вона веде за собою ненависть, а ненависть несе страшну душевну сліпоту, через яку людина не бачить ні краси Божого світу, ні радості любові. „Заздрість, — говорить Св. Василій Великий, — є ніщо інше як тільки печаль серця, що походить від успіху ближнього. Заздрість є найбільше зло від всіх інших зол, що породжує злобу, ненависть, наклепи і т. д. Як іржа роз'їдає залізо, так заздрість роз'їдає душу, в якій вона живе .Вона затьмарює людський розум і робить людину здібною на всякий злочин”.

Бережімось цієї душевної недуги! А коли відчуємо, що помимо нашої волі вона таки знайшла щилинку, щоб увійти до нашого серця, тоді просімо в Господа допомоги, щоб відкрив очі наших душ і допоміг нам викорінити це страшне зло з нашого серця.

НЕДІЛЯ ВОСЬМА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„І всі їли й наситились”...
Матв. 14:20.

Спрагнені Божого Слова йшли за Спасителем люди в пустинні місця далеко від своїх осель, часто забуваючи з собою запасів на прожиток. Але вони, шукаючи поживи для душ своїх, одночасно не були приречені на недостаток поживи й для тіла. Так сталося і з п'ятьма тисячами народу, що були в чудесний спосіб нагодовані Спасителем в пустині, коли Спаситель явно показав, що хто шукає найперше Царства Божого і Правди Його, тому додасться все інше потрібне для життя.

Як п'ять тисяч народу наситив в пустині п'ятьма хлібами, так і сьогодні безліч народу насичує Спаситель: відкриває людям розум знаходити собі все більше й кращої поживи, вигіднішого й легшого життя і всього необхідного для життя. Даром Божим вдосконалюється медична наука, яка подає людям сцілення тілесних слабостей і полегшує страждання.

Але, як і в тій далекій давнині, так і сьогодні закликає нас Господь за Собою — шукати найперше Правди Божої, щоб кожен, хто наситився земною поживою, не був голодним душею і пам'ятав про ближнього свого, а пам'ятаючи знав, що ніхто не повинен лишитися в цьому світі голодним і спраглим, нагим і убогим. Як нікого не минув Спаситель в пустині, так і в світі ми не повинні нікого залишати в злиднях, бо Господь посилає досить для того, щоб „всі їли й наситились...”

НЕДІЛЯ ДЕВ'ЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Маловіре, чого ти зневірився?”
Матв. 14:31.

Як довго Ап. Петро звертав свій зір і помисли на Спасителя, так довго він безстрашно йшов по розбурханих хвилях моря, але як лише оглянувся і побачив грізну стихію, зневіра й розпач огорнули Його й перед ним відкрилася пропасть.... Тоді в страсті знову звернувся до Господа з благанням: „Рятуй мене, Господи”.

Випадок з Ап. Петром не одинокий. Кожний може знаходитися або й знаходиться в подібному стані. Віра у Всемогутність Божу, віра в поставлену мету додає людині такої сили й відваги, що здається ніякі небезпеки не можуть стати перешкодою й людина довершує таких чудес, які немислимі без віри. Але як тільки сумнів закрадається в душу, тоді тратиться рівновага духа й бачимо під собою безодню...

Що стається з однією людиною, те саме може статися з цілим народом: народ, що впадає в зневіру — не може дійти до мети, а летить в безодню. Тому виховуймо в собі постійно сильну віру в призначену нашому народові мету, а також таку саму віру у Всемогутність Божу, завжди і всюди пам'ятаючи Слова Господні: „Не бійтеся, Я з вами!”

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $8.00 на рік.
За границею — $8.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $8.00 — Foreign — $8.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД СИНОДОМ НА РОДОСІ

Це, що загально в пресі називають терміном „Православний Собор на Родосі", в декого може утотожнюватися з поняттям про Вселенський Православний Собор.

У дійсності ж так воно не є. Цей з'їзд що відбудеться на грецькому острові Родосі в днях 20-30 вересня ц .р., запляванований не як Вселенський Православний Собор, а тільки як конференція, або, за традиційною церковною термінологією, Синод (Малий Собор) Первоієрархів більших Православних Церков, в основному ж — Патріярхів.

Цілі Синоду

Цілі Синоду є різні — не одна. Інформації католицької преси, яка подає, що головною ціллю Синоду на Родосі 20-30 вересня 1961 року нібито буде окреслити своє становище до майбутнього (може вже 1962 року) світового католицького (II Ватиканського) Собору не покриваються з інформаціями Константинопільського Патріярха Атенаґораса I — ініціятора скликання Синоду на Родосі. Цей Патріярх заявив, що згадані наради на Родосі можуть бути вступним кроком до майбутнього православного Вселенського Собору. Це головна моральна ціль цього Собору, — хоч вона не сформульована офіційно.

Царгородська Патріярхія поінформувала, що найголовнішою формальною точкою на повістці цих нарад буде справа плянованого об'єднання Коптійської і Вірменської Церков з Православієм.

Самозрозуміло, що на Синоді будуть обговорювані ще й інші справи — підрядні, як формальним, так і приватним шляхом. А між цими останніми справами буде й якесь обговорення чергових більших унійних заходів Риму (з ініціятиви папи Івана XXIII), щоб їм належно протиставитися. Справа т. зв. „відношення до майбутнього II Ватиканського Собору" з боку православних сама собою автоматично відпадає, бо ж цей католицький Собор, згідно з заявою папи, буде скликаний головно для вирішення різних внутрішніх справ Католицької Церкви (головно справи „дисципліни"), а всі інші справи (унійні пляни, відношення до комунізму і т. д.) обговорювані там будуть, але в дальшому пляні. Це не буде спеціяльно унійний Собор. Тому-то папа не бачив потреби запрошувати на цей Собор офіційних представників Православних і Протестантських Церков, — він тільки заявив, що на Собор допускається не-католиків виключно як спостерігачів (не як делегатів-партнерів).

З уваги на це справа вирішування відношення (принаймні — офіційного) православних до католицького Собору не є і не може бути актуальною.

Учасники Синоду

Тому що це не буде Вселенський Собор Православія, а тільки вужчі наради, то само собою розуміється, що там будуть заступлені не всі Православні Церкви. В інформаціях не сказано навіть про евентуальну участь Патріярхів, а говориться про представників Патріярхатів: Констянтинопільського, Олександрійського, Єрусалимського, Антіохійського, Сербського, Московського й Румунського та про делегатів Православних Церков: грецької, болгарської, кипрійської і альбанської.

Натомість не згадано низки інших Церков, що їх визнають усі Патріярхати: Автокефальних Православних Церков у Польщі, Чехословаччині і ін. Не згадано Російської Зарубежної Церкви в юрисдикція Митр Анастасія і Російсько-Американської Церкви в юрисдикції Митр. Леонтія, хоч їх визнають Констянтинопільський і всі три східні Патріярхати, але не визнає Московська Патріярхія.

Участь Московської Патріярхії

Участь Московської Патріярхії в нарадах на Родосі може призвести до різних ускладнень. Наприклад, хоч усі Патріярхати (крім Московського) визнають Російську Зарубежну Церкву (Церкву за границею) канонічною, то однак на наради на Родосі її не запросили, бо Московський Патріярх не признає цієї Церкви канонічною. Ініціятори Собору тут уже жертвують однією з Церков в угоду Московській Патріярхії. Але ще важніше те, що сама Російська Зарубежна Церква не хоче брати участі в таких нарадах, де виступють представники Московської Патріярхії, бо вона (Російська Зарубежна Церква) хоч і признає Російську Православну Церкву, як Церкву, в СССР, але не признає її духовного проводу: патріярха Олексія і його Синоду, вважаючи їх „советчиками".

Коли таке становище самих російських провідних Єпископів на Заході супроти Московського Патріярха і його Єпископів, то тим більше є підстави сподіватися, що таке саме становище до участі Московського Патріярха в Синоді буде з боку тих Єпископів, що їхні народи поневолені в СССР. Задалегідь знаючи таке їхне відношення, ініціятори Синоду декого з проводів Православних Церков на Заході не запросять тому, бо проти цього буде Московський Патріярх. Деякі, знову, самі не поїдуть туди, хоч їх і запросять, тому, що там буде Московський Патріярх.

Коли Московська Патріярхія зголосила свою кандидатуру в члени Світового Союзу Церков, то Митр. Яків — екзарх Констянтинопільського Патріярха в Америці, заявив, що це дразлива справа бо, по-перше, сказав він, немає певності, чи через участь Московського Патріярхату в Світовому Союзі Церков большевицька влада не буде вести своєї пропаганди на форумі цієї організації; по-друге, католики можуть використати це для своєї пропаганди, що у Світовому Союзі Церков є „большевицька агентура", і з нею сходяться провідники Православних і Протестантських Церков, як члени ССЦ, на наради.

Це саме дразливе питання, послідовно, стане, може, перед Митр. Яковом в Америці і з приводу участі Московської Патріярхії і в нарадах на Родосі. Однак Митр. Яків сам цієї справи не вирішує, бо він залежний від Констянтинопільського Патріярха, отже й мусить йому повинуватися. То ж у щасливішому положенні є ці Єпископи, що не залежні від цих Патріярхів, отже їх не зобов'язує участь у цих нарадах.

Законні рекомендації „обійти" закон

Законопроект про урядову допомогу приватним церковним школам відложений

Ненормальні причини призводять до ненормальних наслідків.

В ЗДА дійшло до того, що дехто з законодатних чинників рекомендує „боком обійти" закони держави. Що ж би ще інше могло довести до такої самосуперечності, як не справа допомоги католицьким приватним школам! Фактично тут ідеться тільки про католицькі школи, поскільки церковні провідники інших віроісповідань є проти урядової допомоги парафіяльним школам.

Ці посли, що походять з тих виборчих округ, де католики становлять більшість, у Палаті Послів домагаються ухвалення законопроєкту про урядове фінансування парафіяльних шкіл, бо — кажуть вони — на них натискають католики-виборці.

Однак знавці Конституції кажуть, що це було б незаконним. Верховний Суд вирішив, що державне фінансування парафіяльних шкіл суперечило б Конституції, — і на рішенні цього Суду спирається в цій справі становище президента Кеннеді.

Ці прихильники урядового фінансування парафіяльних шкіл, що є членами Конгресу, пропонують „обійти" Конституцію таким чином, що радять законопроєкт про допомогу приватним школам включити в закон про оборонне виховання, а не в шкільний законопроєкт.

Підрив Конституції

Чи можна „обійти" Конституцію, і ці манівці вважати „законними"? Що протиконституційне — це протизаконне. Справа не в способах урядової допомоги школам, а справа в принципі: щоб уряд не фінансував парафіяльних шкіл жодним способом: ані шляхом шкільного закону, ані шляхом закону про оборонне виховання.

Самі проектодавці знають, що та ціль, з якою Католицька Церква намагається виховувати свою молодь тільки в католицьких школах, основується на віроісповідно-сеґреґаційних Канонах Католицької Церкви (щоб католицька молодь не сходилася з молоддю не-католицькою), отже вони не мають нічого спільного з вихованням молоді в дусі оборони держави Тут ідеться про виховання в дусі беззастережної лояльності до папи, який є головою Ватиканської держави.

Щоб точно дотримуватися ватиканських законів — то для цього дехто з конгресменів-католиків пропонує „обходити" державні закони ЗДА. Рекомендація „обходити" Конституцію — це рекомендація саботувати саму основу законів держави, а цей факт суперечить самим принципам виховання молоді в дусі оборони держави.

З ПРИВОДУ ОДНІЄЇ „РЕЦЕНЗІЇ" І ДЕЧОГО З „КРИТИКИ"

У календарі „Рідна Нива" на 1960 рік опублікована моя стаття п. з. „Шевченко й Церква". Пан Володимир Дорошенко — наш заслужений науковець — удостоїв мене честю, і написав на неї рецензію, яка становить собою фрагмент більшої статті п. В. Дорошенка, друкованої 1961 року частинами в філядельфійському журналі „Київ" п. з. „Шевченкіяна в українських кал арях". Рецензія на мою статтю знах ться в цій частині публікації п. В. Дорошенка, що надрукована в журналі „Київ" за березень-квітень 1961 року.

Огляди п. В. Дорошенка українських публікацій мають за собою світлу традицію — ще з-перед 1-ї світової війни. З його оглядами я мав нагоду познайомитися ще на гімназійній лавці. Коли на університетських студіях у польських університетах нам доводилося — в курсі полоністики — знайомитися з монументальними Бібліографами Корбута й Естрайхера, мені завжди приходило на думку, що п. В. Дорошенко дав би нам не менш славну „Українську Бібліографію", якщо б він мав для цього відповідні життєві умовини праці.

Коротко кажучи, хоч з п В. Дорошенком я не мав честі бути знайомим особисто, то я мав нагоду здавна знати його, як визначного українського науковця; він належить до тих рідкісних тепер у нас науковців старшої дати, які мають у своїй пам'яті багато цього важливого матеріялу, який ще ніде не записаний, і який вони — з великою втратою для української науки — навіки заберуть його з собою, бо не мають потрібних життєвих умовин, щоб записати й опублікувати його, — отже моральна відповідальність за це лежить на совісті нашої спільноти. У народніх жартах говориться: „шкода його на попа, — з нього був би кращий дяк". На жаль, у нашій дійсності американського прагматизму, — чи скоріш — утилітаризму, „останні могікани" нашої світлої пам'яті науки „добрих старих часів" змушені для шматка хліба всеціло віддавати себе зайняттю „по курсі хвилини", по лінії потреб мінливо-поточного дня, — зайняттю, що з наукою або не має нічого спільного взагалі, або, в угоду практичних потреб часу, вони мусять трактувати предмети науки під не надто науковим кутом, що у висліді являється переважно псевдо-наукою.

Звичайно, це також лежить на сумлінні нашої спільноти.

Я не потребую підкреслювати цього факту, що я шаную п. В. Дорошенка за його довголітню видатну працю на ниві культури й науки; і тільки тому, що я шаную його, я дозволив собі ось висловити деякі завваження з приводу його рецензії на мою скромну, популярну, вищезгадану статтю („Шевченко й Церква").

Хоч у мене є ціла низка й інших різних застережень, то однак — з уваги на специфічні обставини писання п. В. Дорошенком рецензії — я не вважав би потрібним реагувати на них, поскільки вони не мають, на мою думку, наукового характеру ні щодо своєї мети, ні щодо методи. Крім цього, я не належу до тих людей, які чутливо й негайно відзиваються на всякого роду не тільки критику, але й на т. зв. „критику", бо їм залежить на цьому, „що люди скажуть" про них. Я завжди співчував і співчуваю тим особам, які — силою своєї вдачі чи світогляду — ставлять себе у становище невільників мінливої людської опінії.

Однак у рецензії п. В. Дорошенка є один факт, який я вважаю потрібним спростувати, і головно цей факт спонукав мене написати ці рядки.

**

Року 1912-го греко-католицький священик о. Кобилянський видав брошуру п. з „Шевченко и публичныя торжества вь честь его" (Львів) і другу — п. з. „Два важныи додатки" до першої брошури.

У цих брошурах о. Кобилянський заявив, що Шевченко — це „схизматик і богохульник, недостойний шанування з боку вірних греко-католиків".

У своему огляді українських публікацій за 1912 р., (надрукований в журналі „Літературно-Науковий Вістник" березень, 1913 р) п. В. Дорошенко згадав також і ці протишевченківські публікації о. Кобилянського, і при тому дав йому відповідь, в якій, між іншим, п. В. Дорошенко так сказав про інтенцію о. Кобилянського: „Тільки даремні зусилля чорносотенного батюшки Шевченко така величина, що святожерська критика не вдіє вже нічого..." (підкр. слова „святожерська" моє — ЮМЛ).

У своїй статті „Шевченко й Церква" я зацитував вищеподані слова п. В. Дорошенка про о. Кобилянського.

У своїй рецензії на мою статтю п. В. Дорошенко з цього приводу написав по моїй адресі ось що: „Цитуючи мою завваґу, автор вільно чи невільно перекрутив мій прикметник „святоюрська" (критика) на „святожерська" (підкреслення моє — ЮМЛ).

Власне, посуджування мене п. В. Дорошенком у мнимому „перекручуванні" спанукало мене відізватися на це.

Науковцеві не тільки вільно, але й треба критично підходити до предмету його критикування, але ця критика, по-перше, мусить мати своєю метою розкриття правди; по-друге, вона мусить бути умотивована; по-трете, науковий критик має критикувати науковий твір автора, а не особу автора.

Отже, коли п. В. Дорошенко критикує деякі з моїх поглядів, виражених у моїй статті, — то йому, звичайно, чинити це вільно.

Але я був, є й буду проти перекручування слів. Це інша справа, —і це звичайне життєве явище, — що „часи зміняються, і люди зміняються з ними", — зміняються погляди людей; або зміняються обставини життя так, що своїх дійсних поглядів людина не може висловити. І я є в позиції зрозуміти це, і просити в Достойного Автора пробачення за те, що я перед тим не запитав його, чи можна цитувати на американському континенті 1960 р. Авторові писання з 1913 року. Але, якщо б, однак, це моє почуття обмануло мене, — і Шановний Автор в дійсності не відчував до мене жалю за сам факт цитування його завважень щодо о. Кобилянського, то й у цьому випадку я також прохаю в нього ласкавого пробачення.

Але, коли йдеться про посудження мене п. В. Дорошенком у мнимому „перекрученні", то я вважаю потрібним довести до відома Шановного Автора, що його таке важке обвинувачення по моїй адресі зовсім безпідставне: п. В. Дорошенко 1913 року написав не „Шевченко така величина, що святоюрська критика на вдіє вже нічого" (підкр. моє—ЮМЛ), — як це тепер він репродукує в журналі „Київ", а писав він по адресі о. Кобилянського так: „Шевченко така величина, що святожерська критика не вдіє вже нічого..." (підкр. моє — ЮМЛ).

Отже, обвинувачення п. В. Дорошенком на сторінках журн. „Київ" під закидом, що я нібито „перекрутив" мнимо вжите ним слово „святоюрська" (критика) на „святожерська" (критика), — являється безпідставним, неправдивим і несправедливим. Щоб не бути голослівним, я тут подаю фотокопію оригіналу тексту цього місця із статті п. В. Дорошенка з журн. „Літературно-Науковий Вістник" за березень 1913 р., де надруковано „святожерська критика" о. Кобилянського, (а не: „святоюрська критика").

Примірник журн. „Літературно-Науковий Вістник" за березень 1913 року у мене є, і, якщо п. В Дорошенко цього бажає, то я готов пред'явити його для провірки тут на місці тим представникам котроїнебудь з українських установ — УВАН чи НТШ у Вінніпезі, — яких сам п. В. Дорошенко зволить собі вибрати для цього, як тих, кому він повністю довіряє, а я із свого боку також запрошу своїх свідків.

Якщо ж, однак, п. В. Дорошенкові доступний цей примірник „Л.-Н. Вістника" в Філядельфії (про що може свідчити факт, що п. В. Дорошенко у своїй статті в журн. „Київ" подає цитати з „Літературно-Наукового Вістника" за березень 1913 р.), то в такому випадку мені залишалося б сказати — принаймні в формальному аспекті — ось що: Мені не відомо, чому п. В. Дорошенко посудив мене в мнимому „перекрученні" його слова з 1913 року, коли йому доступне те перводжерело, в якому видно, що я жодного перекручення слова п. В. Дорошенка не допустився!

Я не знаю, як, після передумання цієї справи, п. В. Дорошенко зволить поступити далі, — але посудження мене в „перекручуванні" слів іншого автора, а вже тим більше такої міри, як п. В. Дорошенко, я вважаю серйозною справою.

Безумовно, могла б була бути така евентуальність, що, якби в статті п. В. Дорошенка з 1913 року справді був вислів „святоюрська критика", а мені в цій цитаті трапилася б була друкарська помилка, — „друкарський чортик" міг би був трапитися, — чому ж би ні! Але і в такому евентуальному випадку я мав би був моральні підстави очікувати, що — згідно з доброю волею, з добрими замірами й без передвзятих упереджень — мої критики будуть найперше підозрівати тут друкарську помилку, а не, користаючи з нагоди, спохвату приписувати мені „перекручення".

На щастя, в цьому випадку в мене не трапилася й друкарська помилка, а цитату я подав точно, згідно з оригіналом; на жаль, однак, і це мене не спасло від прилюдного посудження на сторінках поважного журналу, з боку поважного віком і своїм іменем науковця, посу-

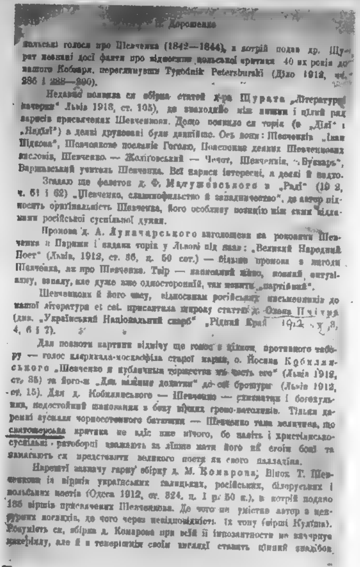
[illegible] Дорошенко

[illegible] голоси про Шевченка (1842—1844), в котрій подав др. Щурат незнані досі факти про відносини польської критики 40-их років до нашого Кобзаря, переглянувши Tygodnik Petersburski (Діло 1912, ч. 286 і 288—290).

Недавно появила ся збірка статей д-ра Щурата „Літературні начерки" Львів 1913, ст. 105), де знаходимо між иншим і цілий ряд нарисів присвячених Шевченкови. Досить появило ся торік (в „Ділі" і „Надії") а деякі друковані були давнійше. Ось вони: Шевченків „Іван Підкова", Шевченкове посланіє Гоголю, [illegible] деяких Шевченкових висловів, Шевченко — Жалиговський — Чечот, Шевченків „Букварь", Варшавський учитель Шевченка. Всі нариси інтересні, а деякі й надто.

Згадаю ще фелетон д. Ф. Матушевського в „Раді" (1912, ч. 61 і 62) „Шевченко, славянофільство й западничество", де автор підносить оригінальність Шевченка, його особливу позицію між иными [illegible] російської суспільної думки.

Промова д. А. Луначарського виголошена на роковинах Шевченка в Парижи і видана торік у Львові під назв.: „Великий Народний Поет" (Львів, 1912, ст. 36, ц. 50 сот.) — більше промова з нагоди Шевченка, як про Шевченка. Твір — написаний живо, повний ентузіазму, запалу, але дуже вже односторонній, так можна „партійний".

Шевченкови й його часу, відносинам російських письменників до нашої літератури et cet. присвятила широку статтю д. Олена Пчілка (див. „Український Національний скарб" „Рідний Край" 1912, ч. 3, 4, 6 і 7).

Для повноти картини відмічу ще голос з цілком противного табору — голос клерикала-москвофіла старої марки, о. Йосифа Кобилянського „Шевченко и публичныя торжества въ честь его" (Львів 1912, ст. 35) та його-ж „Для вяйшне дошитие" до сеї брошури (Львів 1912, ст. 15). Для д. Кобилянського — Шевченко — схизматик і богохульник, недостойний шанування в боку вірних греко-католиків. Тільки даремні зусилля чорносотенного батюшки — Шевченко таки величина, що святожерська критика не вдіє вже нічого, бо навіть і християнсько-суспільні ратоборці намагають за лішше мати його в своїм боці та намагають ся представити великого поета як свого паладина.

Нарешті зазначу гарну збірку д. М. Комарова; Вінок Т. Шевченкови із віршів українських галицьких, російських, білоруських і польських поетів (Одеса 1912, ст. 324, ц. 1 р. 50 к.), в котрій подано 186 віршів присвячених Шевченкови. До чого не умістив автор з цензурних погадів, до чого через невідповідність їх тону (вірші Кулїша). Розуміють ся, збірка д. Комарова при всій її імпозантности не вичерпує матеріялу, але й в теперішнім своїм вигляді станить цінний звадбок

Фотокопія сторінки з журналу „Літературно-Науковий Вістник" за березень 1913 р., де п. В. Дорошенко у своїй статті вжив слово „святожерська", а не — як це він тепер твердить — слово „святоюрська". Підкреслення слова „святожерська" моє. — Ю. М.-Л.

дження в мнимому „перекрученні"!

Я дозволю собі прохати дозволу в Шановного Автора залишити за ним ініціятиву щодо кінцевого полагодження цієї справи на прилюдному форумі, — з однією основною передумовою: що, безпосередньо після появи цього мого спростування друком, у найближчому журналі „Київ" Шановний Автор належно виправить своє в цій спржаві становище.

∴

Може хтось попрікнути мене питанням: чому я на цей випадок не „подивився крізь пальці", і, мовляв, „роблю з голки вола"?

Можливо, що якби це сталося кілька років тому, то я пустив би цю справу „мимо вух". Але, на жаль, стаття п. В. Дорошенка мала нещастя появитися в той момент, коли й у мене чаша горечі почала переливатися через вінця — і то з тих причин, які походять з середовища наших науковців, чи т. зв. науковців... Я поминаю донос на мою особу тоді, коли я старався про становище викладача в одному з університетів, — до речі, на пропозицію з середовища того ж таки університету, щоб ці старання робити. (Звичайно, цю справу я не вважаю закінченою...).

Року 1953-го вийшла друком моя розвідка „До методології назвознавства" (вид. УВАН у Вінніпезі 1953 р.). Проф. А. Коцевалов у своїй „рецензії" приписав моїй розвідці це, чого в ній немає, а заперечив це, що в ній таки є.

Ось один з типових прикладів: я вияснив, що грецьке слово „хорідзо" означає: „я ділю" (англ. „I divide") та „я відділяю, відмежовую" (англ. „I separate").

Проф. А. Коцевалов у своїй т. зв. „науковій рецензії" посудив мене, що я, мовляв, навіть не знаю значення цього слова, бо — сказав проф. Коцевалов — „хорідзо" означає тільки: „I divide", а не також „I separate", як це я подав у своїй розвідці. На якій підставі сказав це проф. Коцевалов? На підставі тільки „авторитету" свого імені, але нічим іншим він свого твердження не обоснував. При тому він не взяв до уваги цього факту, що наукові словники грецької мови (напр., монументальний „Greek - English Lexicon by Henry George Liddell and Robert Scott, New York, 1858) подають, що „хорідзо" означає „I divide", „I separate" — і я цим Словником користувався, хоч і не цитував його, бо ж знавцям ці значення згаданого слова відомі. Ні, проф. Коцевалов „авторитетно" заявив, що „хорідзо" означає тільки „I divide", — а щодо значення „I separate" — то це, мовляв, тільки моє власне „філософствування, недостойне дійсного мовознавця".

Я знаю, що читачі, читаючи рецензії, не надто завдають собі труду в джерелах, поза рецензією, провіряти, чи „рецензент" говорить правду, чи може просто очорнює саму особу немилого йому автора, отже я мав підстави сумніватися, чи читачі будуть заглядати в солідні грецькі словники, щоб переконатися, що проф. А. Коцевалов пише неправду.

І ця неправда про мою розвідку так і залишилася в журналі Української Вільної Академії Наук „The Annals" у Нью-Йорку (здається, з 1954 року) — і в журналі науковому, академічному, англійською мовою, — ця неправда є в рецензії проф. Коцевалова, тодішнього голови, здається, класичної секції цієї ж УВАН!

Журнал УВАН „The Annals" з цією очорнюючою „рецензією" (чи пак напастю на мою особу) розійшовся по науковому світі, і так поширено неправду про мою особу й про мою розвідку. Мені ж довелося залишитися тут з правдою мовчазним, у руках з монументальною книгою „Greek-English Lexicon" Лідделла і Скатта, в якій сказана про слово „хорідзо" правда, що її у своїй рецензії затаїв проф. Коцевалов. Так „робиться наука!"

Я хотів вияснити справу, але... для газет ця тема не підходила, бо вона надто академічна, отже широкі круги читачів її не зрозуміють. Пробував я до двох журналів — не прийняли... Чому? Не знаю... Може тому, що проф. А. Коцевалов — старий „науковець з ім'ям" і один з бувших філярів УВАН. І так мені довелося німувати з зав'язанними устами, — отже я при цій нагоді („краще пізно, ніж ніколи") дозволю собі звернути увагу УВАН на той факт, що проф. Коцевалов цією своєю т. зв. „рецензією" в її заслуженому журналі зловживав їхнім довір'ям до його титулу й стажу, та написав неправду щодо слова „хорідзо", намагаючись скомпромітувати мою розвідку й мою особу, як її автора, — отже він увів в оману провід УВАН і всіх тих, що мають до УВАН довір'я, — на доказ чого я поручаю тим, що несуть за цей журнал відповідальність, провірити значення слова „хорідзо" в найавторитетнішому досі грецько-англійському словнику „Greek-English Lexicon" Лідделла і Скатта, то їм буде відомо, з якими „рецензентами" вони мають діло.....

Цей факт, що я подав — це тільки один з численних прикладів типового характеру, — я міг би подати їх велике-велике число, і все це посвідчити джерелами!

Ось під таку ситуацію — коли вже „мірку перебрано" — якраз наспіла стаття п. В. Дорошенка з обвинуваченням мене в мнимому „перекрученні" його слова, і я вирішив тепер відмовитися від свого попереднього бажання уникати всяких спростувань, відповідей, дискусій,—на жаль, бо є люди, які бажання скромності й делікатність розуміють, як „слабість".

У дальшому, в усіх аналогічних випадках, я постараюся послідовно доказувати таким, що вони помиляються.

Щодо інших застережень з боку п. В. Дорошенка супроти моєї статті „Шевченко й Церква" — то вони мають — у формальному аспекті—інший характер, ніж те невдачне посудження мене в мнимому „перекрученні" слова, отже вони не такі й важливі для мене.

Чи виявиться потреба відповідати у справі цих інших застережень, — це покаже відносно недалека майбутність.

„Мені здається, що я розумію ситуацію п. В. Дорошенка, — але, не зважаючи на це, я хочу вірити, що він зрозуміє також і мою ситуацію, — і буде вирозумілим на моє саме таке, а не інше відношення до цієї справи.

Юрій Мулик-Луцик.

ГРОМАДЯНИ НЕ ЗНАЮТЬ ПРАВДИ

Чи можливо, щоб люди не знали правди про ці важливі події, що відбуваються у світі, так би мовити, у них на очах? Арнольд Тойнбі каже, що не знають! Не знають, — дарма що людина має всі наймодерніші засоби отримування інформацій: преса, радіо і телевізія!

Проф. д-р Арнольд Тойнбі — найбільший історик та історіософ нашої доби, отже хоч з його опінією можна погоджуватися, або ні, але її не слід легковажити.

Преса є двояка: виховна й інформативна; деякі часописи й журнали пробують виконувати ці два завдання одночасно.

Виховні пресові органи мають свою окреслену ідеологію, і вони поширюють її; дані ж події у світі вони насвітлюють з точки зору своєї ідеології. Хоч, щоправда, і така преса іноді подає деякі новини без коментарів.

Інформативна ж преса в основному намагається подавати вістки без своїх коментарів: вона подає вістку такою, як отримала з даного джерела, і часом подає це джерело, і на тому кінець.

Люди — не зважаючи на бажання особистої й суспільної свободи, згідно з ідеалами демократії — ще далеко не зовсім призвичаєні до того, щоб подавати вістки шляхом безсторонньої інформації, без коментарів редакції. Чимало є ще таких, які вимагають, щоб під кожною інформацією редакція конче подала свій погляд на цю справу. Одні вважають це потрібним, щоб знати становище редакції. Інші ж вимагають цього тому, бо вони песимісти щодо свідомості й здібності самостійного судження в пересічної людини чи загалу читачів, — мовляв: я особисто й без коментарів редакції розумію про що тут ідеться, але є такі, що можуть це вияснити собі хибно — на шкоду нашій справі, отже редакція повинна їм вияснити.

Ось один з типових прикладів: кілька років тому вінніпезький журнал „Віра й Культура" помістив був за церковними джерелами з СССР опис однієї з великих церковних урочистостей у Львові й Почаєві, і подав це шляхом передруку — без коментарів. І з цього приводу в деяких українських часописах і журналах в ЗДА і в Канаді появилися критичні голоси,—що треба було „Вірі й Культурі" конечно подати від себе коментар, — щось у роді того: що ці церковні урочистоті в СССР—це був тільки інспірований комуністично ювладою „показовий парад", щоб обманути світ пропагандою про мниму свободу релігії в СССР. Без такого коментаря, мовляв, дехто з несвідомих читачів міг би подумати, що в СССР може справді є „свобода релігії".

Вінніпезький тижневик „Канадійський Фармер" ц. р. спеціяльно присвятив був редакційну статтю, в якій принципово висловився проти коментарів редакцій часописів на кожну інформацію; він підкреслив цей факт, що редакція не повинна нав'язувати читачам свої погляди, бо кожен читач має свій розум, має своє знання, і йому вистачить подати саму інформацію такою, якою вона є, а осуд про неї залишити читачеві.

Правда, є також і такі читачі, які невдоволені самим фактом коментарів редакції, бо їх ображує це, що редакції вважають читача дитиною, яку треба вести за руку і показувати світ крізь такі окуляри, крізь які дивиться на світ редактор; це тим більше, що редактор так само може помилятися, як і кожна людина, — „помилятися—річ людська", каже давній латинський вислів.

Ці дискусії, про які було сказано вище, хоч ведуться у справі принциповій, але вони мають скоріш тільки теоретичний характер. Бо якщо б ці джерела — джерела з місцевих і міжнародніх пресових агенцій і т. п. авторитетів, — подавали про події у світі так, як ці події представляються у дійсності, тоді можна було б дискутувати про це, чи інформації (правдиві) з тих джерел подавати з коментарями, чи без коментарів.

Але з тими першими джерелами інформації справа представляється зовсім не рожево...

Напровесні ц. р. Арнальд Тойнбі, як гість з Англії, їздив з викладами в університетах ЗДА і з доповіддями в різних організаціях. У ході цих своїх доповідей він висловився і про „інформаційну політику".

„В найновішій своїй доповіді на Семинарі Світової Інформації в Нью Йорку Тойнбі заявив, що „звичайному громадянинові" щораз важче тепер дізнатися правду про загальні події, бо інформації про них обмежують „могутні приватні інтереси та урядові агенції", — подає український католицкий щоденник „Америка" за 22 квітня 1961 року.

Кожному відомо, що в тоталітарних державах, — у державах з владою диктатури (як ось усі держави з комуністичними режимами, католицько-фашистські держави типу Еспанії, Португалії і ін.) гостро цензурують пресу, і подають не конче це, що згідне з правдою, а в потребі певні факти або взагалі промовчують, або за „правду" подають фальш, а фальш — за „правду".

У вільному ж, демократичному, світі інформації є в руках приватних мільйонових пресових концернів з велетенськими капіталами, і через руки їхньої світової сітки агенцій переходять усі інформації з перших джерел. Отже, хто має велетенські капітали у своїх руках, той і має у своїх руках інформацію: світову пресу, радіо, телевізію.

А мала преса — напр., типу української преси, — подає про світові події тільки ці інформації, які вона бере з тих світових пресових концернів. І так, наприклад, появляються у всяких „Таймсах" та всяких „Нюз", „Лайфах" вістки, що в СССР є урядовий антисемітизм, і українська преса бере ці інформації та передає своїм читачам, бо ж не має вона своїх пресових агенцій, які могли б світові події перевіряти особисто, безпосередньо.

Католицька Церква має свої пресові світові концерни, керовані Ватиканом, отже всі світові події насвітлені нею так, як потрібно політиці Риму, і інформації про важливі події походять тут з одного джерела та розсилаються до всієї католицької преси в готовій формі, щоб подати їх читачам. І так, подасть світове католицьке джерело, що, мовляв, після візити Англіканського Первоієрарха Кентерберійського Архиепископа Фішера, а згодом — після візити королеви Єлисавети II, у Ватикані, настає буцімто „зближення" між Англіканською і Католицькою Церквами, і не-католицька преса бере собі ці ватиканські інформації та подає їх своїм читачам.

Дійсна політика відбувається за сценою, а на сцені — тільки „театр"; і не тільки звичайна людина, але й навіть чимало простодушних людей політики приймають цей „театр" за правдиву політику, і за правдиві інформації про неї.

Але, з другого боку, такі „коментарі" редакцій на всякі інформації про важливі світові події, як редакційні замітки: „це брехня" і т. п. — наскільки простакуваті своїми висловами, настільки й наївні своїми „аргументами", поскільки редакція пише їх лише на цій підставі, що редакції „так здається". До всіх інформацій треба відноситися критично, але свої застереження треба умотивувати аргументами: подати інші джерела, які заперечують ці інформації, подати внутрішні самосуперечності, які іноді бувають у даній інформації, і т. п. — тоді це буде коментар, а не редакційне: „мені так здається", на що читач може відповісти: „а мені здається інакше, — тільки різниця в тому, що редакція має де свої думки висловити в пресі, а я не маю де їх висловити, бо преса не хоче допустити мої думки на сторінки".

П. Скаржевський.

ЗНАЙДЕНО ТАБЛИЦЮ З ІМЕНЕМ ПОНТІЯ ПИЛАТА

На кам'яній таблиці вириті імена 2-х осіб: „Тіберіус" і „Понціус Пілятус". Тиберій — ім'я римського імператора ,а Понтій Пилат — ім'я імператорського намісника в Палестині того часу, як був замучений Христос.

Цю таблицю знайшов італійський археолог у старовинному римському амфітеатрі на побережжі Середземного моря в Палестині; розмір таблиці: 23x31 цалів.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
Один фунт $3.50
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
Один фунт $2.25
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

Як Пресвята Спасителева душа, поєднана з Божеством, зійшовши в ад, владно зв'язала князя темряви, полонила його царство і визволила душі всіх праведних, що від віку там були, від муки його, з Собою возвела, й оселила в Рай ще до Свого преславного Вознесення.

Тому, дякуючи Йому за всі добродійства, які Він спасенною мукою й оживляючою Своєю смертю учинив роду людському, нехай Ієрей пильно благає, щоб ради них і його всі гріхи очистив, і визволив його від вічних мук і Царства Свого сподобив.

І щоб Пречисту Богородицю, учасницю мук і смерти Сина Свого, що, таке бачивши, співчувала, пильно благати, щоб Вона була в цьому житті Заступницею й на всі чесноти Помічницею. І щоб Вона, удень виходу душі з тіла, від усіх дияволових наскоків міцним Своїм Заступством її визволивши, оселила в Царство Сина Свого. Бож Вона, як Мати, може випросити в Сина Свого все для тих, хто з Вірою до Неї прибігає.

30. А в ранішній час співання, перед світанком, служачи Північну, нехай Ієрей побожно роздумує таке:

Як наш Господь опівночі йшов на вільну муку, був у саду, і ревно молився в Своєму подвизі так, що аж виступав піт, що й каплі крови капали на землю. . І як там воїни схопили Його, і привели перше до Анни, як злодія зв'язаного . . . І які Він терпів там зневажливі пониження, — оплювання, побої і незчисленне зло добровільно витерпів, щоб визволити нас з гріховних кайданів, і від мук та знущань дияволових!

31. А служачи Утреню, нехай Ієрей пильно зо зворушенням роздумує:

Як вели Господа з великим пониженням від Анни до Каяфи . . . І які Він добровільно витерпів там за наші гріхи випробування, люті знущання, побої, оплювання, наруги, і немилосердні вдари від півночі аж до ранку! . . .

32 А по Утрені, коли служиться Перша Година, нехай Ієрей побожно роздумує:

Як нашого Спасителя о першій годин дня* вели у преторій від Каяфи до Пилата, як злодія зв'язаного . . . І як там Суддю всього світу засудили й оклеветали беззаконні Архиєреї й юдейські старші та неправедний суддя . . .

33. А Годину Третю свого часу побожно чинячи, нехай Ієрей побожно зо зворушенням серця роздумує:

Як нашого Спасителя о годині третій судив Пилат, і як там були безчисленні наруги та побої . . . А по цьому біля мармурового стовпа його зв'язали, і Він витерпів люті рани, накладання вінка з гострого терня, і інші нестерпні муки, щоб визволити нас від муки дияволової . . .

* Перша година дня — це година 7, третя — це 9, шоста — це 12, а дев'ята — це година третя пополудні. Добавляти треба 6 годин.

А до цього пристойно роздумувати і про таке: Як Дух Святий о третій годині дня зійшов у виді огненних язиків на Апостолів, що були на Молитві, і їх просвітив. Роздумуючи про це, нехай Ієрей пильно молиться Богові, щоб подав і йому Святого Духа, як і Святим Апостолам, на просвіту духовного розуму, і щоб йому достойно відслужити оцю Божественну Службу.

34. Чинячи благоговійну Шосту Годину, нехай Ієрей роздумує, як шостої години наш Спаситель, несучи Хреста Свого, був ведений на розп'яття . . . І як немилосердно чотирома* цвяхами був жорстоко прицвяхований до Хреста на Голготі посеред двох розбійників, і висів розп'ятий . . . І як вояки поділили одежу Його собі. І як ті, хто повз проходив, насміхалися з Нього, і розбійник, що висів ліворуч, хулив Його, і як темрява настала по всій землі . . .

35. А коли Ієрей чинить Дев'яту Годину з великою побожністю, нехай уважно роздумує про це:

Як наш Спаситель, висячи на Хресті ради спасіння людського роду, скрикнув: „Прагну!" . . . І як був напоєний оцтом, змішаним з жовчю . . . І як Свою Пресвяту душу передав у Руки Бога Отця . . . І як усі основи землі захиталися, каміння розпалися, мертві з гробів повставали, і як один з вояків Йому бока проколов, і зараз вийшла з нього кров і вода . . .

Нехай коротко згадує Ієрей оце все та інші Господні муки, нехай побожно й усе роздумує про одно це в скрусі серця, а як може, то і зо слізьми, чинячи Молітви Годин.

36. А на Обідниці (Чин Зображальних, „Ізобразительних"), якщо Літургії не буде, нехай Ієрей усердно дякує Спасителеві, Який ради нас добровільно витерпів жорстокі страждання, щоб визволити нас від диявольського мучіння. І нехай дякує за пролиття Пречистої Його Крови, Якою Він нас викупив від прокляття Закону, і за Його смерть, що подає нам життя і що нею Він оживив рід людський, померлий гріхами.

І нехай Ієрей молиться смиренним серцем, щоб ради всіх цих добродійств, якими Він обдарував рід людський, подав і йому Благодать прощення гріхів, щоб він міг достойно принести Безкровну Жертву і неосудно запричаститися Святих Його Тайн.

IV. Церковне Правило до Св. Причастя.

37. Якщо Ієрей чи Диякон, або хто інший, готуючись до Причастя, вищевказане Церковне Правило, потрібне для Причастя, самовільно від лінощів чи через недбальство, омине все, чи яку частину його, то той смертельно грішить.

А коли Ієрей змушений полишити Правило через свої духовні обов'язки ради спасіння людей; цебто через Сповідь хворих чи здорових, через Причастя або Хрещення недужих, а надійшов час Божественної Служби, то він не грішить. Але по Божественній Літургії нехай він усе позостале виконає. А Молитви на Причастя нехай конче проказже перед Літургією.

* Для рук — два цвяхи, і для ніг — також два цвяхи, бо кожна нога була прибита окремо. Православний стиль Розп'яття має конче чотири цвяхи. Навпаки, католицький стиль має три цвяхи: два для рук, а ноги прибиті одним цвяхом.

38. Ось тому, хто хоче причаститися Таїнства, той повинен цілою своєю душею виконати церковний спів та Правило до Святого Причастя, і пильнувати про роздумування про муки Господа. А коли вірні неписьменні, то нехай Ієрей, чи Диякон або причетники навчать про те, щоб люди мали більше бажання до Господньої любови.

А хто вміє читати, але про церковне Правило недбає, переможений думкою тільки про себе, і без скрухи серця, хоч би то були й високі особи, коли відважаться приступити до цього страшного Таїнства, нехай відступлять від нього, і Ієрей, як Отець Духовний, нехай повчить такого і відлучить від Святині на час, аж поки той виправиться й уважно все те виповнить. Бо страшно впасти в Руки Живого Бога, коли на суд або на осудження буде їсти Тіло й пити Кров Господа нашого Ісуса Христа!

V. Зовнішнє приготовлення.

39. Ієрей і Диякон на служіння Божественної Літургії мусять бути чисті як душею, так і тілом. І як чисте тіло, так треба мати на собі чисті й цілі церковні Ризи. А якщо ці Ризи будуть дуже брудні або пірвані, а Ієрей відважиться служити в них, то смертельно грішить, бож він понижує Христа Бога, у Пречистих Своїх Тайнах направду сущого! Тому Священнослужителі повинні пильнувати, хоч би були вони й бідні, мати конче священні Ризи благопристойні та чисті. А крім цього голова мусить бути зачесана, а лице й уста вмиті, а нігті обрізані, — це ради пошани до Божественних Тайн. Через усе це й люди, дивлячись на нього й руку його цілуючи, нічим не спокусяться.

40. Добре зробить кожен, хто хоче запричаститися, коли почистить зуби і уста свої помиє ще звечора, щоб часом що з води не впало йому в горло, коли буде вранці мити уста, і стане перешкодою причаститися. А коли й ранком старанно виполоще уста, і нічого від води не проковтне, нехай такий без сумніву служить.

(Далі буде)

НА КУБІ ТВОРИТЬСЯ УРЯДОВА ЦЕРКВА

Комуністичний режим Кастра на Кубі усунув з цієї країни чужинецьких — головно іспанських — місіонерів; тим самим він сильно зменшив число духовенства на Кубі, бо 75 відсотків духовних на цьому острові — це були чужинці.

Кастро повільно, ступнево, але послідовно і непохитно творить на Кубі урядову католицьку Церкву, цебто латинську Церкву, але незалежну від папи. Багато церков уряд покищо взяв під свою охорону до того часу, коли туди прийдуть священики урядової Церкви. Урядові священики — це бувші католицькі священики, які раніше підлягали Римові.

М. Вітик-Василенко.

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

V

Христос осуджує Ап. Петра

У цьому самому розділі (XVI) Євангелії Матвія, в якому перше Христос сказав Ап. Симонові: „...ти—камінь („кифа", петр), і на цьому камені Я збудую Церкву Свою" (Мат. XVI. 18), — зараз таки 22-ма рядками нижче сказано ось що: „Він (Христос), звернувшись, сказав до Петра: „Відійди від мене, сатано, — ти спокуса Мені, тому що ти думаєш не про це, що Боже, а про це, що людське!" (Мат. XVI. 23).

Отож, скоїлося не так, що Христос може спершу осудив Ап. Симона, як „сатану", а потім Ап. Симон поправився, і тоді своєю вірою заслужив собі в Ісуса признання, як „камінь" (петр), — а навпаки: було так, що спершу Христос назвав Ап. Симона „каменем" (петром), а вже аж після цього Христос осудив Ап. Симона як того, що був Христові „сатаною-спокусою", який „помишляє не про Боже, а про людське". Коли до цієї справи підходити логіко-формально, то виходить, що Христос своїм пізнішим осудженням Ап. Симона, як „сатани-спокуси" Христові, відкликав це, що сказав раніше, — відкликав Своє попереднє означення Ап. Симона, як „каменя" (скелі) віри, і після цього вже більше йому, Ап. Симонові, Христос ніколи не привернув цього признання; і ніде після цього Христос не відкликав, не зняв з Ап. Симона (Петра) цього тавра: „сатана".

Цей же Апостол-Євангелист, Матвій, в якого в одному місці (Мат. XVI. 18) сказано, що Христос за Свого перебування на землі означив був віру Ап. Симона, як „камінь" (петр), далі свідчить, що, коли Христос уже був на Своєму фізичному відході з землі—коли Його мучили перед розп'яттям, то Ап. Симон (Петро) взагалі вирікся Христа. Коли Христа мучили, то, як свідчить Євангелист Матвій, „Петро ж сидів надворі, на подвір'ї. І підійшла до нього одна служебниця і сказала: „І ти був з Ісусом Галилеянином". Але він відрікся перед усіма, сказавши: „Не знаю, що ти говориш" (Мат. XXVI. 69-70). „Коли ж він виходив за ворота, друга побачила його, і сказала до всіх, що там були: „І цей був з Ісусом Назарейським". І він знову вирікся з клятвою, що не знає Цього Чоловіка" (Мат. XXVI. 71-72). „Незабаром опісля підійшли ці, що там стояли, і сказали до Петра: „Напевно й ти з-поміж них, бо ж і мова твоя розкриває тебе". Тоді він почав присягатися й божитися, що не знає Цього Чоловіка (Мат. XXVI. 73-74). І Петро згадав слова, що їх сказав був йому Ісус: „Перед цим, поки півень тричі запіє, ти тричі відречешся Мене.." (Мат. XXVI. 75).

Так ось Ап. Симон (Петро) перед людьми відрікся від Христа, — а Христос же сказав: „А хто відречеться від Мене перед людьми, відречуся і Я від нього перед Отцем Моїм Небесним" (Мат. X. 33). Отже, коли Ап. Петро (Симон) прилюдно відрікся від Христа, то, послідовно, Христос відрікся Ап. Петра перед Богом Отцем. І все це сталося якраз тоді, коли Христос був на муках, які завершилися Його смертю на хресті. І з моментом смерті Христової Ап. Петро залишився на землі не „Наслідником Христа", а тільки відступником від Христа, Який через те й відрікся Ап. Петра перед Богом Отцем на небі.

Так представлялася б справа, якщо б хто хотів іти слідами Римської Церкви, і до стилю та всієї форми змісту Св. Письма підходив з міркою дослівної інтерпретації. А дослівне товмачення — це немов „двосічний меч", що рубає на обидва боки, свідчить на користь „за" і на користь „проти", отже дає можливість брати текст Св. Письма за предмет софістики — довільної інтерпретації в угоду власній меті інтерпретатора, хоч би й коштом перекручення правди.

VI

Метода розуміння Св. Письма на основі цілості тексту

Приклади можна б множити, але й це, що на основі Св. Письма було тут, у попередньому розділі цієї книжки, сказане, вистачає для цього, щоб побачити, що Римська Церква примінює неправильну методу інтерпретації тексту Св. Письма; її метода полягає, перш за все, в цьому, що вона живцем вириває з цілості Св Письма тільки окремі місця, і ці виривки, ізольовані нею від цілості Св Письма, вона ще й товмачить дослівно. Це крайньо примітивна метода. Такою методою можна „доказати" все, що кому хочеться, і саме тому, дякуючи цій примітивній методі, Християнську Церкву роз'єднано й уможливлено появу численних сект.

Таким примітивним способом — виривання окремих місць із цілості тексту Св. Письма, та довільного й дослівного товмачення тих виривків в ізольованому від цілості тексту стані, — що суперечить навіть найелементарнішим основам наукової методології, Римська Церква намагається „доказати", що Христос, мовляв, назначив Ап. Симона (Петра) „Наслідником Христовим" на землі. Але противники Римської Церкви, якщо б захотіли послуговуватися такою самою неправдивою методою, якою в даному випадку послуговується Римська Церква, могли б з більшим успіхом „доказати", що Христос прогнав від Себе Ап. Симона (Петра), і що цей же Апостол (Симон-Петро) взагалі вирікся Христа; і що Христос ніде не відкликав Свого осудження Ап. Петра, а Петро ніде не відкликав свого відречення від Христа.

Новий Заповіт становить собою одну неподільну цілість, отже кожну проблему в ньому слід вияснювати на тлі цілости тексту Св. Письма, а не на окремих виривках з нього.

Цілість тексту Нового Заповіту свідчить, що Христос підходив до Своїх Апостолів, як до людей, що їм були притаманні і чесноти, і також деякі слабості живих людей. У них іноді бувала незвичайно сильна віра, і Христос тоді означував цю твердість їхньої віри словом „камінь" (петр), і це означення („камінь", петр) обмежувалося тільки до цього моменту, коли в Апостолів саме така сила віри бувала, а не розтягалася вона назавжди. Коли ж у декого з Апостолів іноді появлявся—як вияв звичайної слабості смертних істот—людей — деякий сумнів у вірі, тоді Христос уже не вважав такого стану духа „каменем" (петром), а навпаки — Він осуджував цю людську слабість-сумнів даного Апостола, як ось Він у моменті сумніву-слабості Ап. Симона (Петра) назвав його „сатаною-спокусою", а в тому моменті Христос уже не вважав віри Ап. Симона „каменем" (петром). Коли Христос докоряв Апостолам, між якими був і Петро: „Чому ви боязливі, маловірні?" (Мат. VIII. 26), — то в тому моменті Христос, звичайно, не вважав віру всіх Апостолів, отже й Симона (Петра), між ними, „каменем" (чи „скелею", петром).

Почування всіх Апостолів, а з тим і стан їхньої віри, мінялися в різних життєвих обставинах, як міняються почування людей взагалі, і відповідно до цього Христос або висловлював Апостолам признання за їхню віру, або докоряв, а то й осуджував за моменти їхнього душевного ослаблення — за сумніви щодо віри. Отже основну помилку чинить той, хто схоплює тільки котрийнебудь один з тих моментів, і узагальнює його та підносить до абсолютності, як ось Римська Церква вчинила з тим моментом, де Христос назвав Ап. Симона „кифою" (каменем, петром).

VII

Апостоли — рівні

Апостоли були учнями Христа, а це значить, що вони ввесь той час вчилися у Христа; а коли вони вчилися, то це значить, що їм треба було вчитися, бо вони не були досконалими; вони вчилися, а це значить, що вони не тільки засвоювали собі теоретичне знання Християнства, цебто богословіє, але й також виховувалися — розвивали й скріплювали в собі віру й моральні чесноти. Отже в самому ході цього вишколювання Христом Апостолів бувало всяко, як це буває в школі: вони мали свої успіхи в науці, і тоді Христос висловлювався про них з признанням, але й мали також свої неуспіхи (моменти духової немочі), і тоді Христос докоряв їм і ганив їх.

Але, як кажуть, „кінець вінчає діло", так воно було й з Апостолами; хто з них витримав цю пробу науки у Христа, а не заломився так, як ученик Юда, то Христос уважав такого настільки досконалим, що вже доручив йому самостійно навчати народи. Про останню зустріч Апостолів з Христом—уже після Його воскресення — евангелист Матвій свідчить так:

(Далі буде)

Вже вийшла з друку й продається

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

написана Митрополитом Василем Липківським,

із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та в ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ПРОБЛЕМА ЄДНОСТИ ХРИСТИЯНСЬКОГО СВІТУ

ВІД РЕД.: Цю статтю передруковуємо з паризького тижневика „Українське Слово" (11. 6. 1961) — одного з органів Організації Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника. Головний редактор цього органу О. Жда-[redacted]

Цю статтю, під її оригінальним заголовком передруковуємо шляхом інформації, як один з матеріялів-причинків до зусиль міжнародньої Католицької Акції на українському відтинку підпорядкувати всіх українців під контролю Риму.

Слід підкреслити, що православні українці — учасники згаданих у цій статті дискусійних зборів — виступали приватно, а не від організованого православного українства; натомість між українцями католиками були офіційні особи, — напр., проф. д-р Володимир Янів — голова Українського Християнського Руху (одна з віток Католицької Акції), о. М. Левенець і ін.

Модерне життя ставить цілий ряд преважких проблем перед людиною. Але не менш важкі проблеми стають і перед людством та організаціями, між якими воно розподіляється. Переживаємо такі важкі злами, що важкі проблеми стають навіть перед інституціями, які тільки однією ногою стоять на землі, як ось Церква.

Вже останнє 50-ліття поставило ряд питань філософічного й наукового характеру, характеру соціяльного чи політичного. В зовсім новому світлі поставили атомні досліди питання матерії, а здійснення багатьох передумов міжпланетних подорожей висунуло питання наявности живих істот на інших планетах чи в інших космічних системах.

Технічний поступ міняє спосіб думання людей і Церква опиняється перед новими завданнями, що на вістря меча ставлять проблему сьогоднішнього поділу християнського світу, загроженого комунізмом і матеріялізмом, що з технічного поступу випливає.

Та цими проблемами повинні займатися не лише проводи Церков, але й їх члени. І тому дуже добре сталося, що Українське Академічне Т-во в Парижі зважилося поставити на порядок дня своїх дискусійних вечорів питання Екуменічного Собору й з'єднання Церков. І 25 травня відбулася дуже цікава дискусія на цю тему. Дискусію попередили виступи аж трьох доповідачів, з яких кожен порушив окремий аспект проблеми.

Ред. О. Жданович дав загальний огляд проблем.

Заявивши, що він не виголошуватиме доповіді, як було подано в запрошеннях, він підкреслив, що торкнеться проблем як людина віруюча, але світська.

Щоб щільно підійти до питання об'єднання Церков, треба дати означення ролі Церков. І цю ролю він означує так:

Церква це сторож моральних вартостей, носій духового первня в житті, а тим — величезний засіб боротьби зі злом, яким є комунізм і матеріялізм, імперіялізм і всяка несправедливість. Доповідач підкреслює, що між небезпеками для душі людини й духового життя бачить не лише комунізм. В боротьбі двох концепцій життя — матеріялістичної й ідеалістичної — релігія є основою боротьби людини не лише проти воюючого матеріялізму, але проти машини взагалі, яка нищить душу людини, що свого часу так виразно змалював Гекслі в своїй книжці „Новий чудовий світ". Релігія є опорою людини проти хижацтва комунізму, але й капіталізму.

Як це не виглядало б дивно, але капіталізм і комунізм мають в собі щось спільного. Доказом цього може бути те, що по суті СССР і ЗДА мають багато спільного в підході до життя. Щоб боротися з успіхом проти вихолощення духовости, необхідно збільшити ролю релігійного чинника, а це значить—Церкви, яка послаблена в першу чергу поділом, що прийшов тисячу років тому наслідком земних розходжень.

Тут приходимо до епохальности ідеї з'єднання Церков, що з окремою гостротою виникла при проголошенні скликання Екуменічного Собору, який має цим питанням зайнятися.

Осягнення цієї високої мети натрапляє на великі трудноші. Тисяча років створила певні категорії думання, які побороти не легко. Роз'єднані Церкви мають свої традиції і упередження. Тому до з'єднання не може йти шляхом „привернення" єдности, а лише шляхом з'єднання Церков, тобто шляхом визнання наявности окремих Церков, з яких кожна має свої права. Врешті-решт ці права взаємно визнані, бож Католицька й Православна Церкви признають Св. Тайни між собою і більшість догматів.

Розходження за тисячоліття стали поважними. Але потреба полагодження спору така велика, що муситься знайти спосіб зговорення. Та теологи трудитимуться даремно, коли не буде зближення людей, що становлять масу членства цих Церков. Тому вже сьогодні треба прищепити загалові саму ідею з'єднання Церков, почати дискусію, яка не є менш важною, як дискусія богословів.

Інж. А. Жуковський реферує становище православних українців, як воно виглядає з оприлюднених заяв церковних проводів на еміграції. Собор єпископів у Вінніпезі зайняв неґативне становище, але там найменше мови про догматичні розходження і тому слід припускати, що це становище не остаточне, а тільки викликане не надто щасливим посланням українських греко-католицьких Владик.

Та в православній українській пресі є доволі голосів, які бачать можливість зговорення шляхом знайдення відповідної інтерпретації догм. Важко на рішальний крок здобутися еміграції, яка не має змоги запитати про думку поневоленого народу. Але до розв'язки цього епохального питання треба йти. Нехай на найближчому Екуменічному Соборі Католицької Церкви нічого не станеться, але проблема вже поставлена й треба провести її дебату. І наш вечір може бути малим поштовхом до великої дебати, що колись дасть свої висліди.

Д-р К. Митрович реферує становище католиків. Він стверджує, що поставлення Екуменічного Собору під знаком привернення єдности християнського світу має величезний розголос. Чому? В першу чергу завдяки вийнятковій коньюктурі, якої ніколи досі не було. Сьогодні світські чинники ніяк не мішаються до церковних справ і це дуже важливе явище.

Рим не зайняв виразного становища, а обмежився лише до висунення проблеми. Собор, що скликається, буде Собором Католицької Церкви, але він матиме й ширше значення. Ми є свідками зм'якшення становища Католицької Церкви. Вона виразно стала на шлях шукання справжнього об'єднання, не шукаючи тільки тактичного зговорення. Вона ставить наголос на евангельські правди, спільні всім, а не на канонічні різниці.

Певно, на шляху до осягнення мети є трудноші — практичні й теоретичні. Але в обличчі спільної загрози мусять відпасти всі другорядні моменти, а в першорядних є можливість порозуміння.

В українському світі ще панує подекуди релігійна війна і це зле. Цей стан випливає з браку справжнього релігійного життя, богословських дослідів і дискусії. У нас ще живе комплекс Гонти, як відгук давніх часів, що давно вже втратили будьяку актуальність. Ми в багатьох випадках бачимо тільки Рим, а не бачимо Заходу. Парадоксально, що москалі-православні бачать проблему ширше й готуються до дискусії питання єдности Церков. На цю тему вони дискутують, видають ряд цікавих публікацій. Було б катастрофою, коли б вони почали говорити й за нас, іменем всього Сходу Европи.

Після цих експозе, почалася вийнятково цікава дискусія.

Проф. д-р В. Янів дав дуже докладні вияснення самої проблеми Собору, в інтерпретації якої у нас є багато непорозумінь. Він уточнив, що Екуменічний Собор буде Собором Католицької Церкви, який зветься вселенським тому, що Церква зветься Вселенською, як і Православна. Інакше його трактувати не слід. Там можуть бути обсерватори з інших Церков, там може порушуватися питання об'єднання Церков, але Собор не може мати іншого характеру, бо скликаний він лише Головою Католицької Церкви.

Папа має намір подати руку іншим Церквам і бажає, щоб Собор до того причинився. Собор може устійнити вихідні позиції для об'єднання і в тому його вага. Але шлях до об'єднання веде не через сам Собор. Об'єднання може прийти через зближення, що повинно наростати органічно, через контакти. І такі контакти вже є, наприклад, з Англіканською Церквою. Але ще важливіші настрої загалу, зустрічі між членами різних християнських Церков.

Недавно в Лювені відбулася зустріч представників протестантів і католиків. Вона була революційна, зовсім неможлива 50 років тому. Там устійнено, що не будеться уживати в майбутньому таких слів як „схизма", „відступництво" і т. д. Рішено не говорити про унію, а про з'єднання. Але в Лювені всі були згідні, що без чуда об'єднання не може статися. Та до того чуда всі повинні спричинитися: змагаймо до взаємного зрозуміння, а не перехитрення. Завданням всіх нас є — мостити шлях до чуда.

В Лювені були й православні, але не українці, а — москаль, нубієць і грек. Цьому треба зарадити, бож місією саме українців повинно бути посередництво між Сходом і Заходом. Але ми якось не відчуваємо духа часу, тримаючись вже згаданого тут комплексу Ґонти.

Проф. Шумовський стверджує, що Академічне Т-во виявило багато відваги, започатковуючи дискусію на таку дразливу тему. Але це потрібно, бож релігія загрожена наступом безбожництва, яке використовує розбиття. Західні політики в боротьбі проти комунізму не беруть зовсім до уваги релігійного чинника. Дискутант вірить, що сучасний папа може зробити багато, бо знає його як людину ліберальну.

Проф. д-р О. Кульчицький стверджує ще раз, що цей Собор буде Собором Католицької Церкви, але для осягнення вселенськости Церкви. Запрошення обсерваторів має служити цій меті. Об'єднання Церков має дві площини: 1. дискусія між теологами, 2. почуття потреби об'єднання в масах. Цю другу проблему слід прослідити та поглибити й тому він голоситься до доповіді на ці теми.

Впреп. о. Протопресв. В. Вишневський стверджує найперше, що сам факт дискусії на таку тему є дуже позитивний. А дискутувати є над чим, бо з перспективи для осягнення мети. Від якогось часу повіяло від католиків духом християнської любови. Сучасний Папа йде шляхом Христової любови, без якої не може бути зближення.

З'єднання Церков о. Протопресвітер вважає можливим, бо догмати є тільки засобом спасіння. Навіть догмат про непогрішимість Папи може знайти свою екзегезу. Адже один з семи Вселенських Соборів визнав першенство Римського єпископа. А Папа ж не рішає сам без собору єпископів. В такому світлі можна знайти спосіб і цю перешкоду усунути.

Чудо об'єднання Церков — можливе. Наша дискусія є цього доказом.

Інж. Маслов висловлює вдоволення з уточнення характеру Собору і не поділяє песимізму щодо бажання єдности в українців. Наше внутрішнє напруження на церковному полі це тільки залишки минулого, яких не можна вважати чимось непереборним. В обличчі небезпеки матеріялізму, можна й треба знайти шлях для зміцнення релігії шляхом з'єднання Церков. Він подає масу прикладів, які доводять, що в українській масі релігійної війни нема, коли її не викликають зацікавлені в цьому.

Іменем протестантів забирає голос п. Лубінець, який дякує за ініціятиву сьогоднішнього вечора й вважає, що цей початок виміни думок слід продовжувати.

Впреп. о. Канцлер М. Левенець, привітавши такого роду зустріч, каже, що ця дискусія є запорукою здійснення надій. Звертає увагу, що в великому ділі об'єднання Церков мусить переважати надземський мотив, а не тиск небезпеки. Шляхом відповідної екзегези можна дійти до усунення різниць, коли в допомогу прийде християнська любов і бажання здійснення Евангельської Правди.

Після всього сказаного, о. Канцлер звернув увагу на позитивне наставлення Грецької Православної Церкви, православних російських кол на еміграції і також українців, широко цитуючи українську православну пресу, згадуючи вислови російських теологів.

Доповідачам і дискутантам подякував д-р А. Вірста іменем Академічного Т-ва.

Цей вечір слід вважати однією з найцікавіших зустрічей української інтеліґенції Парижу.

Присутній.

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний .. $1.50

Зcamовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Заява Бен-Ґуріона у світлі фактів практики

Чому цьогорічна заява прем'єра Бен-Ґуріона вимагала, щоб жиди з інших країн переселювалися в Ізраїль, була так широко розголошена по світу всіми засобами інформацій? І чому жиди, серед яких Бен-Ґуріон користується авторитетом і послухом, поступають так, немов би вони не чули цього заклику Бен-Ґуріона?

Суперечність заяви

У зв'язку з вищезгаданими питаннями стоїть ще й третє, питання: чому із середовища Сіонізму вийшли інформації, що сіоністи поділилися на два табори? Одні з них голосять, що жиди повинні з різних країн виїжджати в Ізраїль, якому має підлягати світове жидівство; і тільки ці жиди, як каже Бен-Ґуріон, які виїжджають в Ізраїль, є дійсними жидівськими патріотами, а ці жиди, які не хотять переселюватися в Ізраїль, уже не є жидівськими патріотами, отже вони, мовляв, є патріотами тих націй, серед яких вони живуть, а лояльними жидівськими патріотами вони не є. Другі голосять, що держава Ізраїля має підлягати світовому жидівству. Серед того другого табору є заяви про поділ на два напрямки: одні кажуть, що Юдаїзм — це світова релігія, дана жидам, як Богом вибраному народові, отже цієї релігії не треба утотожнювати з політичним світовим жидівством; другі ж заявляють, що Сіонізм і Юдаїзм утотожнюються.

Оборона Ізраїля

Між спостерігачами (не-жидами) є два суперечні відношення до цих питань. Одні вважають, що над ними треба дискутувати, а інші думають, що тут немає патреби дискутувати, бо все ясно.

Бен-Ґуріон заявив, що потреба збільшення жидівського населення в Ізраїлі викликана необхідністю обороняти Ізраїль; Бен-Ґуріон тим самим сказав, що Ізраїль, мовляв, зданий тільки на свої сили. А тим часом відомо, що Палестину обороняли й обороняють різні велико-держави, де жиди мають впливи.

Війська держав Антанти (Франція, Британія, ЗДА і інші) стояли на сторожі Палестини проти Туреччини після 1-ї світової війни. Об'єднані Нації пильнують безпеки Ізраїля.

Напад Ізраїля з допомогою Франції і Британії (за часів прем'єра Ідена) на Єгипет — це також оборона Ізраїля.

Жиди знають, що — з уваги на невеликий розмір території Ізраїля — ця країна не може змістити у своїх границях такого великого числа жидів, отже там не може бути стільки населення, щоб воно власними силами могло оборонитися перед арабами. Отже, не зважаючи на те, скільки б там населення не було, то однаково Ізраїль може бути оборонений тільки чужими силами.

Питання: чим же є заява Бен-Ґуріона — щоб жиди виїздили в Ізраїль з усього світу? Заяви тут є різні, а практика одна й та сама: жиди йдуть у світ!

Жиди еміґрують з Ізраїля

Ще цікавіший факт: у повітрі ще лунає заклик Бен-Ґуріона, щоб жиди, мовляв, їхали в Ізраїль, а тим часом лише за один рік (1960) і то лише в одну країну — Канаду — виїхало з Ізраїля 1.474 жидів, — як подало 1961 року Міністерство горожанства й іміграції в Оттаві (також після цього поінформував часопис „Кенедіен Джювіш Нюз"). Але жиди переселюються з Ізраїля в Канаду і в інші країни кожного року, — уряд Ізраїля, звичайно, не затримує їх.

Скількість жидів

Жиди кожного року подають у своїх Річниках статистику жидів у світі, а дані для своєї статистики вони беруть з тих чисел, що їх проголошують уряди різних держав. Яке число жидів у даній державі при переписі населення подає свою жидівську національність, таке число жидів у даній країні проголошує у своїй статистиці уряд, і на цій урядовій підставі жиди проголошують ці цифри у своїх Річниках.

Але відомий сучасний жидівський історик Nathan Ausubel у своїй книзі „Pictorial History of Jewish People" (Нью-Йорк, 1957) каже, що, напр., у Советському Союзі із специфічних советських причин не всі жиди записуються жидами, — деякі з них (через свої державні становища тощо) записуються росіянами.

З цієї інформації згаданого історика виходить, що, напр, советська статистика не подає дійсного числа жидів в СССР. Жиди, однак, знають свою скількість поза урядовою статистикою, коли вони знають, що є такі жиди, які воліють записуватися не-жидами, і вони, очевидно, знають, хто з жидів так поступає — мірою потреби.

Щодо того числа жидів, яке подане на урядових статистичних даних у різних країнах за 1960 рік—то в цій справі інформації опубліковані в „Амерікен Джювіш Ір Бук" за 1960 рік, — ось ці цифри: на американськомуи континенті записано 6.450.000 жидів, в різних країнах Европи — 3.700.000, в Азії — 2.000.000, в Африці — 540.000, в Австралії й у Новій Зеляндії разом — 68.000, в ЗДА — 6.531.000, в державі Ізраїль — 1.880.000.

ЗАРОБІТКИ АМЕРИКАНЦІВ

Статистика 1960 року подала цифри про заробітки американців. Половина родин заробляє річно 5.600 долярів. На 45 мільйонів американських родин 15 мільйонів родин мають від 7 мільйонів угору річного прибутку, 11 мільйонів родин — від 5 до 7 тисяч долярів річно, 9 мільйонів родин — від 3 до 5 тисяч долярів на рік, 10 мільйонів родин — 3 тисячі долярів річно. Середній річний заробіток жінки в ЗДА становить $3.600.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вістника"!

ОРГАН АНТІОХІЙСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В ЗДА ПРО МАСОНЕРІЮ

„Да Ворлд" (травень, 1961 р.) на сторінці „Скринька питань" помістив таке питання Ч. С. Гаддада з Ворсестер, Масс.: „Чи добрий православний християнин може разом дотримувати вірності і масонському обрядові, і обрядові своєї Церкви? Тільки один обряд допущений при смерті".

Редакція цього ж журналу так відповіла на це питання:

„Тайни вільномасонерії є такими далекими від підкопування політичного й релігійного установлення, що багато з-поміж найвищих державних достойників і визначних горожан є вільномасонами" (Енциклопедія Бриттаніка). Обряд Православної Церкви є чистою релігійністю, цебто — релігійним зображенням спасительських діянь Господа нашого Ісуса Христа. Наші молитви й обряд не є просто церемоніяльними, але вони являються обсолютною реальністю: хліб стає Тілом, а вино стає Кров'ю. Ніщо інше не може бути більш піднеслим. Масонський же обряд — це церемоніял, який практикується для передачі моральних принципів, а найголовніший з них — братська любов. Тому-то, якщо православний християнин, який є членом масонів, „Олд Фелловс", „колледж фратерниті", чи якогось іншого таємного братства, має правильне розуміння різниці між Церковним Обрядом і церемоніялом ложі, — я не можу бачити тут жодної наявності конфлікту. Знову ж, якщо ложа бажає звершити корпораційний церемоніял своєму помершому членові, — це дозволяється, — якщо це не чиниться замість обряду Церкви, але виконується окремо — перед тим, поки священик прибуде до похоронного дому".

Так навчає журнал „Ворд" — офіційний церковний орган Сирійсько-Антіохійського Екзархату в ЗДА, що підлягає Православному Антіохійському Патріярхатові. Цей Екзархат в ЗДА очолює митрополит Антоній Башір.

Чи о. Михаїл В. Стотт, який редагує сторінку „Скринька питань" у журналі „Да Ворд", і він дав цю відповідь про масонерію, давав її на цензуру проводові своєї Церкви, і чи він висловив погляд духовного проводу Сирійсько-Антіохійського Екзархату в ЗДА, чи тільки свій особистий погляд, — не відомо. Якщо о. Стотт мав уповноваження проводу цього Екзархату давати цю відповідь в його органі, то він міг це чинити порядком „внутрішньої справи" цього Екзархату. Але коли о. Стотт уживає тут таких термінів, як „православний християнин", то тим самим він претендує бути авторитетом для всіх Православних Церков у справі їхнього відношення до масонерії, — і тут він поступив самовільно та супроти правди: бо йому ж повинно бути відомо, що поодинокі Православні Церкви устами своїх авторитетів не раз виступали й виступають проти масонерії, і їхні аргументи повинні б бути о. Стоттові відомі.

Я особисто не погоджуюся з о. Стоттом, який каже, що масонерія не претендує мати „релігійного" забарвлення у своїх ритуалах, — бо ж у масонських ложах є, напр., титул „Високого Священика" (англ. High Priest).

Далі, таємність масонських обрядів і їхня загадкова символіка (різні таємні знаки) мають містичний характер, — а це вже знову доказ їхніх претенсій на „релігійний" тип організації. І ще одне: якщо масонерія каже, що її одиноким і виключним завданням є плекати братську любов між людьми, — то тут питання: чому ж масонерія має свої тайни?

Коли б тут ішлося тільки про плекання братської любови, то чого ж би тут треба було мати свої тайни перед світом?

Чи ж можуть бути ще вищі ідеали братньої любови між людьми, як дав нам Ісус Христос, і ці ідеали ширить Церква Христова! Яка ж є причина цього, що є такі люди, які чомусь уважають, що ідеали повинні бути ними плекані не почерез Церкву, а поза нею?

Але коли треба сказати, що між Церквою й масонерією відношення є складне й заплутане, то це не з теоретичного, а з практичного боку; напр., офіційні авторитети Католицької Церкви час до часу видають осудження на масонерію і повторюють заборону своїм вірним належати до масонерії, але папі хіба ж таки відомо, що визначні державні мужі-католики належать до масонських лож, і папа проте вважає їх добрими католиками та старається використовувати їхні політичні успіхи для політики Ватикану, хоч ці успіхи вони здобули почерез масонерію.

Папа Пій XII надав високе відзначення Геррі Трумановi, хоч він знав, що Труман—масон високої ранги. Один з найбільших масонських орденів — „Іллюмінаті" („Просвітлені") заснований німецьким езуїтом; правда, він потім виступив з езуїтів (чи його усунули, коли справа викрилася), але як довго він був масоном ще перед тим, бувши езуїтом? 1956 року в Римі скоїлася одна голосна подія, яку скоро затушкували, бо вона була пов'язана з таємними обрядами „Просвітлених", а в це були замішані високі достойники Ватикану, включно з свояками папи Пія XII.

Масони взяли участь у підтримуванні кандидатури Дж. Кеннеді на президента ЗДА, — чому? Але папа прислав своє благословення для Кеннеді, коли той переміг у виборах, і він уважає його добрим католиком.

Російська цариця Катерина II була масонкою, але Російська Православна Церква — очевидно, знаючи це — не викляла її, а вважала її своєю вірною. Яке приватно-особисте відношення теперішнього папи Івана XXIII до тих католицьких державних мужів, що є масонами високої ранги — про це преса не пише нічого.

З боку Протестантських Церков не чути, щоб вони виступали проти належання своїх членів до масонерії.

Отак, приблизно, представляється практичне відношення між Церквами та масонерією. Отже практика тут не покривається з теорією. І може саме о. Стотт, бачучи, що голоси Церков проти масонерії — це „голос взиваючого на пустині', волів якось „леґалізувати" цю справу, — це справді революційний випадок (хоч і чисто місцевий) в історії Церкви.

Жиди належать до мішаних масонських лож, але вони мають також свої ложі, зложені виключно з жидів. Отже, як видно, юдаїзм не забороняє жидам належати до масонерії. А чи юдаїзм спонукує жидів бути масонами? Цього не знаю!

Що я бажав би почути від о. Стотта — то це вияснення справи масонерії не на основі „Енциклопедії Бриттаніка" (бо ця Енциклопедія доступна кожному з нас — звичайних смертників!), а що б вияснив справу масонерії з якихсь інших джерел — таки масонських. Бо коли масони мають свої таємні обряди, то, послідовно, вони повинні б мати і якісь свої таємні твори: про свою історію, про свої цілі й способи і т. р., — і якщо б о. Стотт усе це подав читачам, то тоді вони не потребували б його особистих інтерпретацій, а самі могли б судити про відношення між істотою Християнства та істотою масонерії.

Р. Косарець-Косецький.

ПІДНЕСЕННЯ СВЯТИНІ КОШТУЄ 70 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ

Уряд Федеративної Арабської Республіки погодився заплатити 70.000.000 долярів за піднесення старої святині на таку висоту, щоб її не затопила вода ріки Ніл.

Це святиня Рамзеса II, вона походить з 13-го століття перед Народженням Христа, і стоїть на березі Нілу. На цій ріці будують велику греблю (т. зв. Асванську), внаслідок чого вода піднесеться до такого рівня, що святині неуникнимо загрожує затоплення

Святиня важить 400.000 тонн, а її мають піднести на висоту 186 стіп. Для виконання цієї роботи будуть ужиті 300 гидравлічних підойм.

Плян піднесення цієї понад 3.000-літньої святині придумали італійські інженери під проводом проф. Пієрро Ґацоллі, який буде кермувати цією роботою.

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

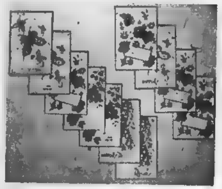

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Підпільний виступ

(З приводу статті п. з. „Робота на виворіт" у часописі „Батьківщина")

У торонтонському часописі „Батьківщина" за 15-о травня 1961 р. появилася стаття п. з. „Робота на виворіт", — автор її підписаний криптонімом „Ортодокси". Автори згаданої статті кажуть про себе:

„Говоримо також і тому, що самі автори цих рядків є православними і нам не байдуже життя УГПЦ, до якої належимо".

Я особисто не вірю, що автори цього листа є „авторами" (багатьма), і що вони є членами Української Греко-Православної Церкви. Мені відомо, що є такі католицькі діячі, які, нападаючи на „ортодоксів", чи на ґрік-ортодоксів" (вони іноді такого терміна в полеміці вживають) у своїй католицькій пресі, час до часу підшиваються під православних, і в різних „підпільних" жалюгідних памфлетах нападають на немилу їм Українську Греко-Православну Церкву в Канаді. Навіть маскуючись, вони не поважилися підписати себе криптонімом „Православні", і воліли підписатися чужим словом: „Ортодокси".

Автор вищезгаданої статті в „Батьківщині" роз'ятрився гнівом з того приводу, що торонтонські духовні з Української Греко-Православної Церкви в Канаді взяли участь у Маніфестації Православія в Торонті 7-го травня 1961 р.

Автор вищезгаданої статті пише ось що:

„Поперше, наші українські священики з УГПЦК (ті, що в Торонті) поєдналися в спільному перебуванні і в репрезентативній президії зі священиками московських еміграційних церков, які, як відомо, не визнають УАПЦ, як не хочуть визнавати української державної самостійности їхні політичні організації. Очевидно, священики московських церков терплять за „круглим столом" наших тому, що останні належать до УГПЦ-Канади. Коли б наші виступали з рамени УАПЦ, когось би в тому поєднанні на спільній маніфестації не було, або московських священиків, або наших".

Іншими словами кажучи автор згаданої статті каже, що Російська Церква мусить рахуватися з українськими православними священиками в Канаді тому, що ці священики належать до Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отже це Церква не України, а тільки Церква держави Канади, і Російська Церква мусить рахуватися з Канадою, а тим самим вона мусить числитися і з однією її (Канади) Церков, якою в даному випадку є Українська Греко-Православна Церква Канади. Але якщо б це не була Українська Православна Церква **Канади**, а була Українська Автокефальна Православна Церква в Україні, або еміграційна, або міжнародня, а не специфічно Канадська, то тоді, мовляв, Російська Церква з нею не рахувалася б.

Але, на думку автора вищезгаданої статті, за те, що інші Православні Церкви, а в тому й Російська Церква, мусять з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді числитися, ця остання (УГПЦК) заплатила такою ціною, що вона є **„Українська по формі, а канадійська — по змістові"**, — як це висловився автор статті.

Що інші Православні Церкви, включно з Російською Церквою, мусять з Українською Греко - Православною Церквою рахуватися тому, що за територіяльним принципом вона є Канадською Церквою, то тут я з автором статті погоджуюся. Я свідомий того, що якщо б це була еміграційна Українська Православна Церква, або Українська Церква в покищо бездержавній Україні, то інші Церкви - з політичних мотивів (бо з бездержавними народами не числяться) — зовсім не рахувалися б. Але Українська Греко-Православна Церква в Канаді є Церквою не бездержавної спільноти, а є вона Церквою спільноти, яка має свою державу — Канаду, якої вони є горожанами.

Я не бачу нічого злого для Української Греко-Православної Церкви в Канаді в тому факті, що Російська Церква мусить рахуватися з нею, — чи, як каже автор статті: „московські священики терплять" її, цебто вона обставинами змушена толерувати її як рівного партнера в Православному Християнстві. Що ж у тому є злого для нашої Церкви? Хіба тільки те, що католицькі діячі воліли б, щоб інші Церкви не рахувалися з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, а тоді ці діячі, як звичайно, сказали б: „Та ж навіть православне духовенство інших Церков не хоче з вами рахуватися!" Колись католицькі діячі завжди таким аргументом послуговувалися, і деякі — спізнені! — ще й досі пробують таких аргументів, — аж тут вони бачать, що їхні аргументи життя зовсім заперечує, — вони бачать, що з духовними української Греко-Православної Церкви в Канаді „за круглим столом" (це вислів автора згаданої статті) засідають не тільки репрезентативні священики інших Православних Церков у Канаді, але й разом засідає з ними сам грецький Митрополит у Канаді, Атенаґорас, що очолює Канадську Єпархію Констянтинопольського Патріярха. А католицьким діячам це сильно не подобається, бо воно шкодить їхній тактиці боротьби проти Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Автор обурюється, що на першій Маніфестації Православія в Торонті 1960 р. „наші українські священики з УГПЦК (ті, що в Торонті) поєдналися в спільному перебуванні в репрезентативній президії зі священиками московських еміграційних церков, які, як відомо, не хочуть визнавати УАПЦ, як не хочуть визнавати української державної самостійности їхні політичні організації".

Щоб заспокоїти біль автора статті, який так буцімто „щиро співчуває" Українській Автокефальній Православній Церкві (котрій саме?!), я ось тут прилюдно з повною відповідальністю інформую його, що в президії Маніфестації Православія ані 1960 р., ані 1961 року не було ні одного московського священика, — отже тут цей автор пише неправду!

Автор пише про Українську Греко-Православну Церкву в Канаді ще таке:

„Якщо ми підходимо до таких явищ з мірилом лише канадійської церкви українсько-православного ґатунку, то тоді УГПЦ лише здійснить перелицьоване гаслі **„Українська по формі, канадійська — по змістові"**, що відкриває їй двері до міжнаціональних чи інтернаціональних поєднань. Під такими прапорами ми зможемо доповзти й до московського патріярха. Врешті, дехто з УГПЦ такі кроки започаткував. Конкретніше: деякі члени Консисторії вже були в московського патріярха".

Іншими словами кажучи, цей автор каже, що якби це була або бувша Українська Автоккефальна Православна Церква в Україні (формації 1921 р., вперше очолена Митр. В. Липківським), або еміграційна Церква, то вона не пішла б у жодні міжнародні церковні поєднання з іншими Православними Церквами, бо ці останні між себе її не впустили б, не рахуючись з нею, та й сама вона між них не пішла б. Але Українська Греко-Православна Церква в Канаді, мовляв, не зв'язана ні з українською територією, ні з українською державністю, а вона є територіяльно Канадською Церквою, отже на цій підставі й інші Православні Церкви можуть допустити її між себе, як партнера для всяких міжнародніх „поєднань", і сама вона, мовляв, не бачитиме причини, чому б на ці „поєднання" не піти, і так — каже він — „ми зможемо доповзти й до московського патріярха".

Значить, одним з важких обвинувачень, які цей автор ставить Українській Греко-Православній Церкві в Кана-

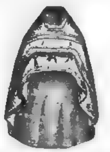

Священичий одяг (Облачення)

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфікованою кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії "район" з підризником	$125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за ви-
Але громадам, які мають або думають набути більше
нятком Похорону, який відправляється в чорних ризах.
пар риз, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на свята.

Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші; та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свята Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослуження та на буднях Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи кольор матерії.
ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ді є це, що, як він каже, ця Церква є „Українська по формі, а канадійська по змістові".

А тому що істотно важним є зміст, а не форма, то цей автор, як видно, хоче, щоб наша Церква в Канаді була „канадійською по формі, а українською по змістові". Як видно, сам цей автор є „канадійським по формі" тільки, а „по змістові" він „канадійським" не є. Може цей автор тільки гість, або тимчасовий емігрант у Канаді, отже він взяв на себе лише „форму канадійця", а „по змістові" (цебто, по суті) він канадійцем не є й бути не хоче.

Що ж, це особиста справа цього автора. Але я вважаю, що горожанство в Канаді містить у собі такі привілеї й обов'язки горожан, які вимагають, щоб бути канадцем не лише по формі, але й по змістові. Посудити нашу Церкву в Канаді в якомусь, так би мовити, угодовстві супроти Канади цьому авторові не вдається просто тому, що члени нашої Церкви в Канаді не є в чужій державі, а є у своїй власній державі, отже цього факту, що вони є частиною всіх канадців угодою вважати не можна, бо це була б нісенітниця.

Цей автор вимагає від Української Греко-Православної Церкви в Канаді кермуватися українськими державницькими мотивами і т. п. Адже ж він знає, що Провід і вірні нашої Церкви в Канаді не тільки в теорії бажають, щоб український народ мав свою державу на своїй етнографічній території — в Україні, але й практично вони докладають у цьому напрямі всіх своїх можливих зусиль. Але, однак, цей автор, чомусь не хоче взяти до уваги цього факту, що наша Церква, як і кожна Церква, є установою не політичною, а тільки релігійною; її українство має характер не політичний, а релігійно-культурний; цебто, всі ці українські елементи, що становлять собою невід'ємну частину її життя: українська мова (вона є Богослужбовою мовою) історія України (бо вона є разом історією Української Православної Церкви в Україні на шляху її життя), українська культура, бо вона є невід'ємною частиною Української Православної Церкви: український церковний спів, українська церковна архітектура, українське церковне малярство, українські релігійні обряди (колядки, Кутя, Паска і т. д.), український церковний стиль (т. зв. „Старий Календар") і т. д., і все це наша Українська Православна Церква в Канаді зберігає, — зберігає в церковно-релігійному житті українську культуру, і що саме з середовища цієї Церкви вперше в Канаді вийшло загальне вживання на цьому континенті назви „українець" замість „русин", — то мені байдуже, як цей автор зберігання української культури в нашій Церкві називає „українською формою", а не українським змістом. Якщо для нього українська культура — це тільки форма, а не зміст, цебто не суттєва справа, тим він дає доказ, що він не вміє відрізнити форми від змісту. У кожному разі, большевики намагаються переконати українців в Україні, щоб вони свою національну культуру трактували лише як форму, а не як зміст.

Що в Канаді українці мусять сходитися з тими своїми співгорожанами, які походять з тих народів, що є проти української державності в Европі, — то це справа неуникнима: не можуть же українці в Канаді втікати від решти суспільства, і не можуть бойкотувати його, бо між ними є горожани походження німецького, польського, московського і т. д.

Адже ж і британський уряд, ба — уряди Канади й ЗДА не ставлять концепції Української Держави, і не ставлять Москві ультимату, щоб Москва звільнила Україну. Чи цей автор радить ці уряди бойкотувати? Українці з Канади, як горожани цієї держави, 1918 року воювали проти Української Держави; Українська Держава 1918 р. на деякий час заключила була союз з Німеччиною й Австрією, проти яких воювали держави Антанти, а між ними й Канада, а в канадській армії були канадці українського роду. Коли Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери у Львові проголосила була „Українську Державу" у союзі з гітлерівською Німеччиною то українці Канади також воювали проти цієї „Української Держави", бо проти гітлерівської Німеччини та її союзників воювала Британія, отже й її союзниця Канада та вояки українського роду в її армії.

Може цей автор назве тих українських вояків також „українськими по формі", а канадійськими по змістові", бо вони воювали проти Української Держави, — але я тут додам, що не тільки світські вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді воювали в рядах канадської армії, але її священики цієї Церкви добровільно зголосилися в канадську армію, як капеляни. А тим часом ці, які були канадцями лише „по формі", а не по змісту, посилали Гітлерові в дарунку золоті годинники, а на головній стороні своїх органів захоплено писали: вісь „Рим-Берлін-Київ"!

Коли члени — світські й духовні — Української Греко-Православної Церкви в Канаді беруть участь в Маніфестації Православія, то вони по-перше, беруть тут участь з горожанами Канади, а не з якимись міжнародніми чинниками з-поза Канади; по-друге ж, вони беруть участь там лише тому, щоб мати ширший форум для оборони Української Греко-Православної Церкви перед наступом на неї інших Церков, і вони обороняють її шляхом вияснювань. Переконувати в нашій правді ми один одного не потребуємо, бо всі ми й без того переконані, — нам треба переконати наших співгорожан у Канаді.

Доповідь о. Д-ра С. В. Савчука на першій Маніфестації Православія в Торонті 1960 р. п.з. „Проблема єдности Православія" вийшла друком брошурою, і кожен може з нею познайомитися, отже кожен може сам переконатися, чому українці беруть участь у Маніфестації Православія; о. Д-р Савчук висловився за тим, щоб Церкви в Канаді зберігали й розвивали цю свою національно-релігійну спадщину, яку вони унаслідували з „старого краю" від своїх матірних Церков, але щоб юридично (отже й політично) вони не були залежні від „старого краю", а щоб були власне Канадськими Церкквами, — щоб чужі церковно-політичні центри не диктували Церквам у Канаді закордонної, чужої політики, яка може бути шкідливою для Канади.

Коли автор статті в „Батьківщині" таке становище вищезгаданого учасника Греко-Православної Церкви в Канаді на Маніфестації Православія назве „українським по формі, а канадійським по змістові", то це вже особиста справа цього автора, диктована йому тим, на якій стопі він перебуває в Канаді, і чим для нього є Канада.

Автор статті вимагає від Української Греко-Православної Церкви ось чого:

„Мусимо змагатися за вибір і висвяту свого українського, православного Патріярха УАПЦ. І в цьому напрямі, напрямі розбудови й скріплення УАПЦ мала б піти допомога УГПЦ й інш. теренових українсько-православних церков. І тільки тоді, коли б таке сталося, УАПЦ вибере совшляхи до маніфестацій чи поєднань, кермуючись інтересами національно-політичного зціленя українського визвольного фронту".

На цю пораду автора я скажу: „теплий кожух, але не нас пошитий"! Цей автор бажає поєднань з папою, і вірить, чи вдає, що вірить, що поєднання з папою зцілить український визвольний фронт; цей автор думає, що папі легче було б переконати одного патріярха УАПЦ, ніж незалежні одна від одної „теренові Церкви". Це відома тактика Католицької Акції, і дивно, що цей автор не спромігся на якусь свіжішу, оригінальнішу концепцію.

Я можу заспокоїти „турботу" автора вияснениям загально відомого факту, що всі Українські Православні Церкви у вільному світі становлять собою духову українську релігійно-церковну єдність і без Патріярха. Якщо б Патріярх був, напр., у ЗДА, і йому підлягала б Українська Церква в Німеччині, а Німеччина знову опинилася б у стані війни з ЗДА й з Канадою, то цей автор хоче, щоб Церква в Канаді підлягала цьому Патріярхові, який, може, був би змушений благословити німцям зброю проти Канади? Адже ж папа Пій XII поблагословив був зброю союзу Рим-Берлін (Гітлерові й Муссоліні), а це ж було різом і проти Канади!

По-друге, члени Церкви беруть участь на користь визвольної акції українського народу в Україні, — вони цю участь беруть і індивідуально й організовано — почерез світські організації, але сама наша Церква, як кожна Церква, не є членом політичних організацій, і не була б вона нею й тоді, якби й був наш Патріярх. Цей автор не може подати жодного випадку, де б наша Церква забороняла належати своїм вірним до зцілення українського визвольного фронту. На жаль, цей автор не згадав, що коли б навіть наша Церква включилася в політичний рух, то й таким чином зцілення українського визвольного фронту не було б, бо ж до Української Православної Церкви — навіть тоді, якби був наш Патріярх, не приєднаються католики й протестанти. Отже нехай цей автор найперше переконає католиків, щоб вони повернулися на лоно Української Православної Церкви, щоб був один українськкий визвольний фронт, — чому ж неоправданні претенсії лише до православних українців?

Крім того, цей же автор ось так обвинувачує Українську Греко-Православну Церкву в Канаді за те, що вона є суверенною Церквою тільки українців Канади:

„Якщо ж ми підходимо до таких явищ під мірилом лише канадійської церкви, українсько-православного ґатунку, то тоді УГПЦ лише здійснить перелицьоване гасло „Українська по формі, а канадійська по змістові", що відкриває їй двері до міжнаціональних чи інтернаціональних поєднань. Під такими прапорами ми зможемо доповзти й до московського патріярха. Врешті, дехто з УГПЦ такі кроки започаткував. Конкретніше: деякі члени Консисторії УГПЦ вже були в московського патріярха."

Мені здається, що цей автор — виливаючи свою лють з цього приводу, що з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді рахуються всі Церкви в Канаді, що видно з їхнього відношення до неї на Маніфестації Православія, — головно й писав свою статтю, щоб підшившись під буцімто „православного", із свого нездарно замаскованого підпілля хляпнути по адресі когось із членів Консисторії жменею болота. І головно тим цей автор здемаскував своє алібі: свій характер, своє лице в

світлі моральності і ціль своєї статті.

Якщо б наша Церква в Канаді хотіла підлягати чужим властям — у Римі, чи в Москві чи в Костянтинополі, — то всі ці Церкви самі прилюдно пропонують Церквам, і нашій також, піддатися під їхню власть, — чому ж цей автор думає, що хтось з Консисторії нашої Церкви мусів би від себе почати ініціятиву в тому напрямі, і аж спеціяльно добиватися, щоб Московський Патріярх зволив прийняти нашу Церкву під свою „височайшую руку"? Маючи на думці власне таку плюгаву неправду сказати, а знаючи, що він робить неправдивий натяк, цей автор хитро-мудро вигадав і комбінував собі двозначний вислів, щоб, коли б його потягнули до відповідальності, він міг так само викрутитися, що, мовляв, його вислів деякі читачі „зле зрозуміли".

Тому цей „хитрий русин" чи „хитрий малорос" спочатку нахабно пише: „... дехто з УГПЦ такі кроки започаткував", — тим він хоче сказати, що, мовляв, з чинників Консисторії вже ведуть закулісні розмови з Московським Патріярхом; щоб — на випадок відповідальности за написану неправду втекти від свого власного твердження він лукаво асекурується додатком: „Конкретніше, деякі члени Консисторії УГПЦ вже були в московського патріярха".

Що означають слова: „вже були в московського патріярха"? Але він мусів би відповісти на питання: В якому характері „деякі члени Консисторії вже були в московського патріярха"? Що означають слова: „в московського патріярха" — чи ці „члени Консисторії" мимо були особисто в Московського Патріярха, і чого вони там були, — чи тількки були в примусовій юрисдикції Московського Патріярха, коли вони були під советською окупацією в Україні? Автор хитро-мудро цього не уточнив, а заминяв поганою „грою слів"! Далі, питання: конкретно як називаються ці особи (цей автор подає їх у множині „деякі члени"), що їх автор має на увазі, як тих, що мимо „були в московського патріярха"? Цей автор не назвав імен цих осіб, — а це доказ, що він не знає жодних таких осіб з Консисторії нашої Церкви, які їздили б до Московського Патріярха на якісь церковні переговори, отже цей автор пише свідомо неправду, а при тому дрижить, щоб його не потягнули до судової відповідальности за очорнення, і тому пише двозначниками, заминаючи свої вислови так, щоб у потребі з білого можна зробити чорне, а з чорного — біле.

У нашій Церкві є священики з найновішої еміграції, головно з західньої України, які, тоді як вони були в окупованій Советами Україні, примусово „були в Московського Патріярха" — в тому сенсі, що вони примусово підлягали йому, і ці священики, прибувши, почерез скитальщину, в Канаду і вступивши в склад Духовенства нашої Церкви, можуть бути в членах Консисторії, якщо Собор їх вибере. Та з чорними замірами вживати цей факт для лукавого натягання його для демагогічно-провокативних цілей — це підло!

Як видно, не всі редактори часописів запам'ятали собі халепу католицького „Канадійського Русина" через подібні статті! Яка ціль гетьманського органу „Батьківщина" чинити напасть на нашу Церкву в Канаді?

Повертаючи до справи наклепу, треба підкрреслити, що цей автор з формального боку склонив його крайньо нелогічно. З одного боку, він твердить, що наша Церква в Канаді є „українською по формі, а канадійською по змістові", цебто по духові; бути „канадійською по змістові" — це значить бути Церквою асимільованою в канадійстві і сповненою канадським патріотизмом та обмеженою лише до території Канади і її ґрунту та інтересів.

Але з другого боку, цей же автор саме на цій підставі (підкреслення змістового канадизму в нашій Церкві) твердить, що завдяки цьому наша Церква тим самим може вступити на шлях інтернаціоналізму! Тут повне безглуздя в розумуванні! Та ж кожен патріотизм, а в нашому випадку канадський — суперечить інтернаціоналізмові!

Далі, цей автор ще виразніше заперечує сам собі, пишучи:

„Коли провадиться маніфестація православія, католики подратовані. Коли провадиться маніфестація католицизму, православним недобре. Отже маніфестуючи церкви одна проти другої підривають спільне християнство. Ворогуючі між собою християнські церкви роздирають самі себе і ті народи, які їх тримають. І не бачать ті церкви, або не хотять бачити, що перед ними є спільний і дуже грізний ворог — **антихристиянство.** Ворог, який вже тисячу дев'ясот шістдесять один рік, від початку і до цього дня намагається знищити християнство... Якщо допустимо, нашій УГПЦ проблема розбудови УАПЦ є байдужою, то нехай, в такому випадкові, спільно з іншими християнськими церквами спрямовує свої сили на боротьбу проти основного й головного ворога, ім'я якого — антихристиянство.

Цей ворог, на цьому американському континенті, набрав надзвичайно потужної сили в усіх галузях суспільного життя і поставив під загрозу існування усіх християнських тут церков. Чиж не бачимо, як в Канаді та США із шкіл Слово Боже виганяють... На такі речі треба звернути увагу в першу чергу, а не копирсатися по історичних смітниках середньовіччя й не вишукувати гріхів того чи іншого папи або патріярха... Ми апелюємо до УГПЦ в першу чергу тому, що настала актуальна причина — названа маніфестація".

Отже з одного боку цей автор посуджує нашу Церкву в мнимій можливості піти на всякі інтеррнаціональні церковні поєднання (це він собі уроює!), а з другого боку він обвинувачує нашу Церкву за це, що, вона не йде до поєднання інтернаціонального з „спільним християнством", цебто не єднається з іншими Церквами, щоб зміцнити фронт проти антихристиянства.

Що ж спричинило таке „змішання язиків" у думках цього автора? Його лютить Маніфестація Православія, і він сам признається, що пише якраз тільки з цього приводу.

А чому? Він каже: „Коли провадиться маніфестація православія, католики подратовані", і, як видно цей автор разом з ними подратований. Але щоб замаскувати свою католицьку чи прокатолицьку подратованість, він її маскує додатком: „Коли провадиться маніфестація католицизму, православним недобре".

Але цей маскувальний додаток не маскує його, — бо чому ж він не написав спеціяльної статті проти католицьких маніфестацій, і взагалі „Батьківщина" ніколи проти католицтва нічого не публікувала! А про славозвісні маніфестації Католицької Церкви було б що писати!

Цей автор правильно окреслює цю антихристиянську силу, яка вже 1961 років намагається знищити Християнство; але, — замість закликати нашу Церкву включитися в спільний християнський фронт (інтернаціональний!?) для боротьби з Анти-Християнством, цьому авторові треба перш за все включитися в цей фронт, і проти нього виладувати свої боєві набої в статті, а не проти нашої Церкви в Канаді. На сторінках „Батьківщини" є досить місця також і для цього, щоб вона вияснила масі української преси, яка через несвідомість кормить читачів такими „високими політиками", якими вона мимоволі заслонює справжнє обличчя світової сили Анти-Християнства і його ролі в СССР.

Правда, є такі Церкви, які твердять, що з антихристиянською силою треба боротися конче під одним світовим церковно-політичним проводом (головно ж папи), — ба,

3-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

В Інституті Св. Івана в Едмонтоні
ВІД 10-го ЛИПНЯ ДО 12-го СЕРПНЯ ВКЛЮЧНО.

Для хлопців і дівчат від 15 років життя.
В предметах навчання включається: ТАНКИ, СПОРТ, прогульки до оселі „БАРВІНОК" і міста ЕДМОНТОНУ.
Вписи на курси приймається 1-го липня.
Оплата за науку, мешкання й харчі 90.00 долярів.
Звертайтеся за інформаціями і аплікаціями до:

ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА
11024—82 Аве. Едмонтон, Алта.

ЛІТНІ КУРСИ В ОСЕЛІ „СОНЯШНА КУПІЛЬ" коло Канори, Саск.

почнуться реєстрацією курсантів у неділю, 16-го липня і триватимуть **до 30-го липня ц. р.**

На Курси приймаються хлопці й дівчата віком від 9 до 16 літ.

Оплата за прожиток і навчання становить за одну дитину **$20.** Якщо з одної родини буде більше чим одна дитина, тоді за **першу платиться $20, а за решту дітей по $15 за особу.**

За аплікаціями звертайтеся до Всеч. Отців Парохів, або пишіть на адресу:

Rev. W. SLUZAR,
Canora, Sask.

навіть створити спільний моральний фронт з іншими релігіями (не-християнськими), — напр., сучасний папа Іван XXIII іде впереді морального єднання з юдаїзмом, і він заявив жидам: „Я ваш брат", і він у дарунку дорогу гроностаєву пелерину від жидів дістав; і правда також, що й без підлягания папі, який уважає себе провідником „спільного християнства" (вживаємо вислову цього автора), наша Церква в Канаді належно виконує свою християнську роботу; і якщо б цьому второві справді йшлося про добро Християнства, а не спеціяльно католицтва, то він напевно був би цієї своєї статті не писав.

І. Кононійчук.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Радіокомітету Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

По трьохмісячній перерві, Радіокомітет Західньої Єпархії УГПЦ в Канаді, в неділю 18-го червня ц. р. розпочав надавати щочетвертої неділі (раз на місяць) свої радіопрограми з Радіостанції CKUA в Едмонтоні. Відновлені радіопередавання є двадцятихвилинними від 1-ої години 30 хвилин до 1-ої години 50 хвилин по полудні. Тематика радіопрограм зберігатиметься попереднього змісту, тобто, програми укладатимуться на релігійні, громадські й культурні теми. Мовний зміст обмежено до 5-8 хвилин, проте музичне оформлення збільшено до 12-15 хвилин.

Радіокомітет закликає всіх радіослухачів міста Едмонтону й Провінції Альберти — бути належно зацікавленими нашими радіопрограмами й активно реагувати на їхній зміст, надсилаючи до Дирекції Радіостанції CKUA — короткі листи з своїми побажаннями, пропозиціями або критичними зауваженнями. Нам усім треба добре затямити, що всякі громадські мировриємства, що спрямовані на користь нашої української культури, ми всі повинні підтримувати якнайактивніше. Листи просимо пересилати на таку адресу: **Radio Station SKUA, Alberta Block, Edmonton, Alta.**

Наступні радіопрограми надаватимуться в такі неділі: **16-го липня, 13-го серпня й 10-го вересня ц. р. від 1-ої години 30 хвилин до 1-ої години 50 хвилин.**

РАДІОКОМІТЕТ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ В КАНАДІ
м. Едмонтон, Алта., червня 22, 1961.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПРОКОПЕЦЬ
Дробот, Саск.

Дня 5-го червня ц. р. в лікарні у Ріджайні, Саск., відійшов у вічність на 53 році свого життя бл. п. Василь Прокопець.

У п'ятницю ввечері о. М. Коленич — парох з Тіодор, відправив у домі Покійного Парастас, а в суботу відбувся Похорон зо Службою Божою, при великому здвизі народу, з церкви Св. Тройці у Дробот.

Покійний полишив горем прибиту свою дружину Кіцю й одного сина — Василя.

Була збірка на Невянучий Вінок для Покійного, з чого призначено 3 дол. на „Вістник".

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійного Василія нехай Господь прийме до Себе. Вічна Йому Пам'ять

о. М. К.

УВАГА: ВАНКУВЕРЩИНА!
ХРАМОВА ПОЛЕВА ВІДПРАВА Й ВІЗИТАЦІЯ

Преосв. Владики АНДРЕЯ, в участю о. Пароха й церк. хору з громади Волей, Б. К. — відбудеться в НЕДІЛЮ, 16-го ЛИПНЯ, б. р. в громаді НЮ ВЕСТМІНСТЕР, Б. К. на площі громади: 7137 Гриндвю-Доглас Гайвий, Бирнабі, Б. К.

На Спільнім Обіді, там-же, слідуватимуть привіти громад, слово Владики й гостей. Запрошуємо на ше громадянство Венкуверу підтримати це торжество Ню Вестмінстеру.

За Громаду:
о. **М. Дебрин**, настоятель.
М. Терлецький, голова
І. Ревяковський, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Дуфрост, Тиндал (Храм).
23 Неділя. — Сулукавт (Храм), Бозежур (Храм), Портедж Ля Преpi, Ледвин.
30 Неділя, — Кенора (Храм), Гонор, Транскона, Поплярфілд, Селкірк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Гетерлей
23 Неділя — Витків
28 Пятниця Св. Володимира — Биггер
30 Неділя — Медов Лейк
972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Горлиц. Храмове Свято
23 Неділя — Йорктон
28. Пятниця. Св. Володимира Великого — Райн
30 Неділя — Брокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Сторновей (Храм)
23 Неділя — в Оселі „Соняшна Купіль"
28 Пятниця (Володимира) — Кемсек
30 Неділя — Доннел
Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Келовна
23 Неділя — Вернон
28. Св. Володимира Вел. — Вернон
30. Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Address: Hudson Bay, Sask., Box 55

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
16 Неділя — Норквей (Храм)
23. Неділя — Свон Ривер
28. Пятниця Св. Володимира — Кобзар
30. Неділя — Денбирі (Храм)
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Ню Вестмінстер (Визитація Владики Андрея (Храм).
23 Неділя — Венкувер
28. Пятниця. Володимира Вел. — Ню Вестмінстер
30. Неділя Порт Алберні

УВАГА: Щиро запрошуємо сусідні громади взяти участь у Храмовій Відправі й Канонічній Візитації Пресв. Владики Андрея, в неділю, 16-го липня, б. р. у Ню Вестмінстер, Б. К.
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Атабаска (Храм)
23. Неділя — Сіба Біч. Соборне польове Богослуження, коло лейку
30. Неділя — Вестлок (Храм)

УВАГА! В неділю 23 липня в Сіба Біч відбудеться коло лейку Соборне Полеве Богослуження на котре сердечно запрошується ціла Округа: Річмонт Парк, Атабаска, Вестлок, Баргерд, Сангудо і Вайлвуд.
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Габард
23. Неділя — Священик на відпустці
30. Неділя — Священик на відпустці
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Вірдейл
23. Неділя — Шипмен
28. Пятниця, Св. Володимира Вел. — Кадет
30. Неділя — Сембург
Waldale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Вестбрук
23. Неділя — Половики
28. Св. Володимира Великого Тіодор (м.)
30. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask.
Тел. 89.

о. М. КРИЩУКА
ЛИПЕНЬ
16 Неділя — Лойдмінстер
23. Неділя — Мусідора
28. Пятниця. Володимира Великого Мириам
30. Неділя — Слава пол
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
16 Неділя — Гронліт (Північна).
23. Неділя — Гронліт (Північна)
30. Неділя — Гронліт (Північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
16 Неділя — Вайта
23 Неділя — Сандави
30. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-52.

о. І. МАЙБИ
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Ватсон
23 Неділя — Канора (Успенська)
30. Неділя — Келвінгтон (Храм)
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 20

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Мензі
23. Неділя — Енгусвіль
30. Неділя — Овиборн (Храм)
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Рорктон
23 Неділя — Давфин
28 Пятниця. Св. Володимира Вел. — Сифтон
30 Неділя Гилберт Плейнс. Храм

В неділю вечером вечірні не буде в місяці липень і серпень.

Запрошується сусідних Громад до тих Громад де є Храм взяти участь.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Мус Джьо
23 Неділя — Кіндерслей
30 Неділя — Прілейт
Address: 1115 Iroquois St. W.
Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Борден-Біліки
23. Неділя — Редфілд (Храм)
28 Пятниця — Гефорд
30 Неділя — Кридор — Архиерейська Візитація Високопреосвященнійшого Митрополита Іларіона і освячення нового Іконостасу. На це велике торжество запрошується все українське громадянство з близьких і дальших громад
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Давнінг.
Вечірня о 4-ій год. — Стрий.
23. Неділя — Едванд.
28. Пятниця, Св. Володимира Вел. князя України — Смокі Лейк.
30. Неділя — Бойн Лейк.
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ЛИПЕНЬ
16. Неділя (Храм) — Бюкенан
23. Неділя — Канора
28. Св. Володимира — Канора
30 Неділя — Оселя
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Роза
23. Неділя — Гардентон
30 Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Лепін
23. Неділя — Ст. Джулієн
28. Пятниця, Володимира Вел. — Вакав
30 Неділя — Альвіна
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
16 Неділя — Дорбен
23 Неділя — Боян
30 Неділя — Ренвер

З цим запрошуємо все українське громадянство взяти участь у Храмових Святах — Богослуженнях, Спільних Обідах і програмах, щоби звеличити громадно ці торжества: Етелбертську Округу, і навколишні сусідні громади
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Нюбрук
23. Неділя — Редватер
Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч.
30. Неділя — Восетна, (Храм)
Радвей, Вечірня о год. 7-ій веч.
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Гресланд
23 Неділя — Боїл
30 Неділя — Лак Ла Біш.
Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. І. ШВЕЦЬ
ЛИПЕНЬ
16 Неділя Грендвю
16. Неділя — Ленард. Вечірня 4.30 по полудні.
23. Неділя — Петлюра. Візитація Владики Іларіона
28. Пятниця. Св. Володимира Вел. князя України — Шортдейл
30. Неділя — Росел (Храм)
Address: Robiln, Man.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Оновей, Храмове свято на яке запрошуємо Сіба Біч, Сенгюдо, Ричмонт Парк та околиці прибути громадно.
23. Неділя — Брудергайм
30. Неділя — Калинн
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
16. Неділя — Шіго Полудн.
16. Неділя — „Коло Стадників"
23. Неділя — Едмор.
23. Неділя — „Коло Федаків"
30. Неділя — Винниярд.
30. Неділя — Тафнел.

УВАГА: В неділю 30-го липня місто Винниярд святкує 50-літній Ювілей свойого існування. Просимо загостити.
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN. AUGUST 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СЕРПНЯ, 1961. ЧИСЛО (1139) 15

Достойна пошана українському Національному Пророкові

Найбільша маніфестація українства у вільному світі

В історії українців у розсіянні досі ще не занотовано такої великої маніфестації організованого українства, якою був крайовий Здвиг українців Канади у Вінніпезі на свято Сотих Роковин смерті Тараса Шевченка в днях 8-9 липня ц. р.

Ця маніфестація являється найбільшою не тільки числом кількох десятків тисяч учасників з Канади, і не тільки маєстатом своєї могутньої зовнішньої організованої репрезентативності, але й також — і це найголовніше — своїм духом національної єдності українства — під знаменом одної спільної, національної соборницької ідеї, що її Символом став український національний пророк Т. Шевченко.

Українська Молодь Шевченкові

„Українська Молодь Шевченкові" — під таким кличем у міській Арені відбувся в суботу, 8-го липня, фестиваль української молоді — організацій: СУМК, ОДУМ, ПЛАСТ, МУН, СУМ, УКЮ.

Сотні організованої й дисциплінованої молоді віддали тут поклін Кобзареві України. Вокальні, хореографічні й танцювальні виступи молоді увели непроглядні маси українських глядачів не тільки у спонтанні зовнішні вияви захвату, але й у тихий подив: перед їхніми очима молодь показала щось досі небувале, що перейшло крайні межі очікуваного навіть з боку найбільших оптимістів.

Пам'ятник Т. Шевченкові біля Манітобського Парляменту, відслонений 9-го липня 1961 р.

Вступне слово українською й англійською мовами сказав Петро Крип'якевич, диригентом був Ю. Гнатюк, гостем-промовцем — федеральний міністр Михайло Стар, чудове слово від молоді сказав юнак О. Кандиба — син пок. поета Ольжича, внук поета Олеся та славного ученого проф. Леоніда Білецького.

Акомпаніювала на піяніно Вірляна Кисілевська і панна Л. Карпінка. Інструкторами танків були відомі танцюристи В. Дудар з Вінніпегу і М. Куць з Едмонтону, а Мирослав Лехів з Вінніпегу — широкої слави танцюрист — опрацював хореографію. Прекрасно грала оркестра Барабаша.

Своїми виступами Пласт тут засвідчив, що він і в Канаді гідно продовжує славну традицію бувшого Пласту в західній Україні між обома Світовими війнами. Його справність і залізна дисциплінованість тих юнаків в одностроях заслужили собі на вирізнення, що його не легко було осягнути на загальному тлі виступів молоді, що була на високому рівні.

Молодь перевершила покладені на неї надії, вона дала величавий початок Маніфестації, і тут можна б сказати про її виступ: „початок діло хвалить".

Шевченківські Панахиди в українських православних церквах

Церковна частина не була в програмі загальних всеукраїнських святкувань, очолених Комітетом Українців Канади. Але православні українці пом'янули Тараса Шевченка Панахидами у своїх церквах у Вінніпезі в неділю 9-го липня: в Катедрі Пресв. Тройці Шевченківську Панахиду правив Владика Митрополит Іларіон, у Соборі Св. Покрови о. Прот. С. Ґерус, у церкві Св. Михаїла — о. Прот. Е Горгіца.

Усі ці згадані церкви були вщерть виповнені місцевими й приїжджими українцями.

Св. Літургія в намірені цілого українського народу в українських греко-католицьких церквах

Єпископат українців греко-католиків у Канаді видав Пастирського Листа, датованого у Вінніпезі 15-го червня ц. р. п. з. „Всенаціональне врочисте відзначення 100 роковин смерти Тараса Шевченка", в якому точка перша призначена церковній стороні для греко-католиків під час Шевченківської Маніфестації, і там сказано:

„1. — зариджуємо, щоб в неділю, 9 липня ц. р. всі наші Отці душпастирі відслужили по наших церквах св. Літургію в намірені цілого українського народу, а зокрема в намірені тих, що за світлим прикладом безсмертного нашого поета-героя Тараса Шевченка боролись і борються за ті великі й святі християнські та національні ідеали, за які боровся страждав і терпів колись Тарас Шевченко. При тому вони виголосять проповідь про святі обов'язки українця-громадянина супроти свого народу, беручи за приклад горіючий і жертвенний патріотизм Тараса Шевченка".

Відслонення Пам'ятника

У неділю, 9-го липня від год. 1.15, після Богослужб у церквах, у Вінніпезі царила святкова, урочиста тиша — все місто було в настрої Української Маніфестації. Від центра міста в околицю Парляменту всі шляхи були відповідно регульовані порядковою поліцією, щоб нормувати рух маси народу, що слідував за маніфестаційним походом чи йшов йому на зустріч.

Стрункі ряди молоді різних організацій, військові-ветерани, оркестри, представництва організацій з усіх провінцій

Канади, делегації й оркестра з ЗДА — з прапорами й транспарентами понад годину проходили колона за колоною на площу Парляменту, проходили поміж маси народу, що заповнив тротуари.

День був чудовий.

Площу Парляменту і її довкілля залягли непроглядні маси народу — десятки тисяч. Ту урочистість відкрив вступним словом о. прелат монсіньйор Д-р В. Кушнір — президент КУК-а. Настала велика тиша, коли прем'є-міністр Канади Дж. Діфенбейкер вийшов до Пам'ятника, накритого полотнами кольорів прапора Канади й українським жовто-блакитним, маєстатичним рухом зняв заслону, з-під якої показався монументальний пам'ятник національному Пророкові України. І з багатьох тисяч грудей пронеслися понад Вінніпеґом могутні тони гимну „О, Канада", а за ними, за чергою, величавий спів „Заповіту" Шевченка, — співали сотні співаків збірного хору в супроводі славної оркестри проф. Івана Барабаша з Шікаго.

Промовляв прем'єр провінції Манітоби Роблин, несуґірше цитуючи українською мовою з твору Шевченка „Учітеся, брати мої", а його заява, що 1962 року в середні школи (гай скул) Манітоби буде введена українська мова, була спонтанно зустрінута довгою овацією.

Прем'єр-міністр Канади Джан Діфенбейкер у своїй промові говорив про українців у Канаді тепло й з признанням, а про Шевченка він говорив, як про ідеолога й мученика за свободу не тільки українців, але за свободу взагалі — за свободу всіх народів і кожної людини.

Своє Слово про Тараса Шевченка Митрополит Іларіон закінчив словами: „Благословляю й освячую пам'ятника цього, — Вічная Пам'ять", — і в повітрі звершив знак благословення руками. Звичайно, Чину Освячення Пам'ятника не було, бо церковної точки не було в програмі відслонення Пам'ятника.

Після Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, говорив греко-католицький Митрополит Вінніпеґу й Манітоби Максим (Германюк), — він говорив по-українському й по-французькому.

Серед визначних гостей були: Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви Владика Андрей (Метюк), греко-катол. Архиепископ Ніль Саварин і греко-католицький Єпископ А. Роборецький, лейтенант-губернатор Манітоби Ерик Виллис, федеральний міністр праці Михайло Стар, сенатор І. Гнатишин, творець Пам'ятника скульптор Андрій Дараґан з Брукленду, ЗДА і його помічник у праці над Пам'ятником мистець Роман Коваль з Вінніпеґу та ін.

Шевченківська Академія

Після урочистостей відслонення Пам'ятника відбулася в міській Авдиторії Шевченківська Академія. Велетенська заля була вщерть переповнена. Виступав хор у складі 200 співаків. Акомпаніювала Міська Симфонічна Оркестра під батутою гостя — українського композитора Ярослава Барнича з ЗДА та, на зміну, проф. Л. Туркевича з Торонта. Із сольоспівами виступав європейської слави тенор М. Скала-Старицький, при акомпаніяменті панни Л. Карпінки. Визначний режисер і актор Йосиф Гірняк з ЗДА продеклямував „Кавказ" Шевченка. Солістами в хорових точках були: М. Тарновецький, Я. Щур, Я. Семчишин і Оля Гаврилюк.

Промовляли: лейтенант-губернатор Манітоби Ерик Виллис і редактор І. Г. Сирник — перший заступник президента КУК.

Закінчення — бенкет

На закінчення урочистостей, у неділю 9-го липня відбувся в готелі Марлборо великий бенкет — з участю біля 1.200 гостей.

Головну промову сказав прем'єр Дж. Діфенбейкер; узявши за точку виходу відкриття Пам'ятника, він далі говорив про сучасне положення у світі Прем'єра Діфенбейкера представив професор В. Сарчук — генеральний секретар КУК, а квіти прем'єрові вручила панна Анна Фіґус з Вінніпеґу. Поетеса Лазечко-Гаас прочитала свого вірша (по-англійському) на честь прем'єра Діфенбейкера.

На бенкеті Президія КУК відзначила медальйонами (великі, позолочені) з подобою Т. Шевченка слідуючі особи: бувшого прем'єра Манітоби Л. Кемпбела і теперішнього її прем'єра Д. Роблина, проф. Дж. Симпсона з Саскатуну, проф. В. Кіпконнела — президента Акадського університету (цих обох неприсутніх, відзначено заочно), президента КУК о. Д-ра В. Кушніра, бувшого довголітнього першого заступника КУК о. Д-ра С. В. Савчука, заступника президента КУК інж. В. Коссара, і Тому Кобзея — провідного невтомного діяча КУК у ділянці робітничих справ.

Господарем бенкету був проф. Павло Юзик з Манітобського університету.

Поза досьогочасні межі

Коли до цього часу Вінніпеґ був відомий, як „столиця українців Канади" то в періоді Шевченківських святкувань дехто з туристів жартом називав Вінніпеґ „столицею України", — бо, мовляв тут більше маніфестується українство й чути українську мову, ніж тепер у Києві.

Вінніпезька англомовна преса — щоденник „Виннипеґ Трибюн" і „Фрі Прес", почавши з 1-го липня по 10-го липня включно, густо містили матеріяли про українців і Шевченка. Крім великих таблиць з жовтоблакитними написами (українською й англійською мовами) „100 Річчя Смерти Тараса Шевченка" що висіли на всіх українських установах, а також на українській православній Митрополичій Катедрі Пресв. Тройці вікна багатьох установ (не тільки українських) часто-густо були вдекоровані портретами Т. Шевченка.

По місцевих радіостанціях і телевізійній сітці були широко переплані частини з Української Маніфестації. Важливі промови прем'єр-міністра Канади Діфенбейкера виголошені на Маніфестації, на теми світової політики, були широко в Канаді пресою коментовані, і кожного разу згадувалося, що вони були виголошені на Українській Маніфестації. Таким чином Українська Маніфестація була винесена поза свої вужчі межі — на світові обрії.

СУДДЯ МИХАЙЛО СТЕЧИШИН

(З нагоди відходу на пенсію)

Суддя Михайло Стечишин зрезигнував із свого судейського посту в Центральній Судовій Окрузі у Виннярд, Саскачеван. Причиною резиґнації — катаракт очей, що вже довший час, і дедалі більше притемнював йому зір, так що він працював майже напомацки. Операції очей і надії на них покищо не виправдали себе; урядові ж обов'язки не давали змоги зайнятися послідовним лікуванням очей у такому маленькому містечку, як Виннярд.

Судді М. Стечишину тепер 74-й рік життя. Йому ще бракувало півтора року вибути на посаді, щоб реґулярним шляхом відійти на пенсію, і його амбіцією було доложити всіх зусиль, щоб якось подолати цей час, але бистро прогресуюча втрата зору вже не дозволила, і він подався на димісію, та й відійшов на пенсію.

Михайло Стечишин народився в селі Глещаві, Теребовельського повіту, в Галичині, 1881 року.

Усе, що є в змісті відомого терміна „українські піонери в Канаді", є в історії життя М. Стечишина, — але на загальному фоні „піонерства" в його життєписі є щось більше, щось виняткове, — щось нове для нашого українського загалу.

Переборення специфічних труднощів виїзду з України в Канаду було настільки пригодницько-романтичне, наскільки й суворе своєю дійсністю, але воно свідчило, що цей новий піонер піде в Канаді не тими різними популярними шляхами нашого тут піонерства, а прокладатиме собі зовсім новий шлях, думка про який ще не була відомою загалові нашого піонерства.

Михайло Стечишин привіз з собою в Канаду 85 центів у кишені, закінчення двоклясової сільської школи, жодного багажу предметів, зате ж великий багаж очитаності, а ще більший багаж прагнень знання науки й світу.

До року 1905-го вже треба було б з трудом шукати такої книжки українською мовою, якої б уже не прочитав був молодий Михайло Стечишин.

Фізична праця в Канаді, — з уваги на її умовини й з уваги на це, що наші піонери-селяни з України, як діти української лагідної природи, не були призвичаєні до атмосфери праці країни важкої індустрії — ця праця була такою, що вона видавалася б чимсь неймовірним в очах нашого селянства в Україні. То ж і не дивно, що наші піонери й досі згадують тамті часи, як якийсь понурий, важкий сон. Тяжкі обставини праці — це якраз те, що в нашому піонерстві згадується як найбільша початкова трудність поселенців у Канаді.

Розуміється, все це пережив і відчув був молодий Михайло Стечишин.

Але — це явище дивне й рідкісне навіть серед т. зв. конквістадорських народів, загартованих у здобуванні світу, — а вже тим більше серед „хуторянських" народів! — Михайло Стечишин на фізичну працю і її тягар майже не звертав уваги, бо він майже не відчував її, важко працюючи, був задивлений очима своєї душі у свої духові обрії великого світу. Найбільшою трудністю для нього була не фізична праця, а ці перепони, що лежали на його шляху „до зір".

Більше двох років він був шахтарем, — копав вугілля. Але центром його життепису того шахтарського періоду життя не є сам факт важкої праці в шахті, — центром тут є його рівнобіжна „вища" праця, а саме: у вільних від фізичної праці хвилинах він не спочиває, не нарікає, не бідкається, не марнує часу на розваги, а вчиться.

Він вивчає англійську мову, вчиться її самоорганізовано, послідовно, пляново: 10 слів денно мусить навчитися, хоч би й світ валився, — жодні перешкоди не зупинять машинерії його системи праці над самоосвітою. Це не було „хапання" будьчого, аби друковане; він знає, до чого він прямує: він постановив собі здобути канадську систематичну шкільну освіту, і мати посвідчення її дипломом. Удома в нього небагато часу, — він не має можливості часто заглядати в підручники, щоб повторяти прочитане; це був „люксус", коли була нагода прочитати раз; але він робить виписки з прочитаного; щоб не носити з собою книжок у шахту (бо його „взяли б на язики"), він робить на маленьких шматках паперу записки з географії, фізики, математики і т. д., і при кожній нагоді — непомітно для очей свого окруження робітників і „форманів" — наглядачів — заглядає нишком, немов у нелеґальну, підпільну „бібулу", і, працюючи, повторяє собі в пам'яті прочитане, щоб утвердити його в пам'яті.

Провідником у вивчанні географії Канади були йому його власні ноги й очі, коли він, пошукуючи роботи, пішки проверстав великі простори цієї країни.

Він був опанований бажанням опанувати ключа до дверей „сезаму" — Канади: опанувати англійську мову, — ба, літеартурну англійську мову, а навіть „гай спіч". Завчити її зорово з книжки, це „мертва" система. Отже, коли він спромігся на грамофон та звукові лекції (на „рекордах") зладжені в Америці Іваном Арданом, — це був його великий успіх, і з цих двох джерел він почав учитися англійської мови звуково.

За відносно короткий час, бо вже 1911 року, він був запрошений на посаду вчителя державних шкіл у Саскачевані.

Але й цю працю він трактує як тільки один з чергових щаблів на стрімкій драбині, по якій він рішився спинатися все вище до знання. Тут він самотужки навчився німецької й латинської мов, приватно пройшов 12 кляс середньої школи („гай-скул"), іноді проходячи по дві кляси за рік, і скінчив т. зв. матрикуляцію.

Не зважаючи на це, що він уже мав дружину й дітей, року 1916-го він записується на університетські студії, і закінчив правничий факультет.

Першу свою адвокатську канцелярію він вів спільно з адвокатом Джаном Діфенбейкером — теперішнім прем'єр-міністром Канади.

Бувши адвокатом у місті Йорктоні, Саск., Михайло Стечишин тільки для прожитку займався адвокатською практикою, а вся головна діяльність була на українській громадській ниві. У цих кількох словах замикаються великі книги на тему цієї його діяльності. Самопожертвенний філянтроп, меценат, — він навіть у своїй адвокатській канцелярії більше працював для своїх убогих клієнтів з доброго серця, ніж за гроші. Така його людяна вдача, таке його виховання й світогляд — служити іншим — заздалегідь веліли йому погодитися з фактом, що грошей „на чорну годину" в нього вже не буде ніколи.

Коли говориться про М. Стечишина, то говориться про різні його діяльності, але його навіть ближче окруження мало знає, або й цілком не знає тієї його діяльності, що стала тайною його душі, і в яку він, так би мовити, нишком, вкладав найбільше своїх сил, і з якої також і черпав найбільше енерґії духа: це літературна й наукова діяльність.

Десятки років пиллю припадали пожовтілі стоси наборзі пером накиданих на папері рукописів, — він писав, сказати б, для самого себе, з власної потреби душі. І тільки його дружина ввесь той час була повірницею його дум і мрій, і хвилювань і довгих ночей, проведених за писанням цілими роками, — за писанням цього, чого він сам не мав наміру друкувати.

З цього забутого архіву — просто немов випадково — недавно появилася на світ кінця друком книжка художньо-літературних творів (збірник байок), а у „Вістнику" недавно опубліковано одну з його наукових праць: „Ісидор Самованець", що вийде окремою відбиткою п. з. „Ісидоризм у Римській Церкві", а тепер публікується у „Вістнику" більша праця „Петро і Рим". Обидві ці наукові праці автор здав у друк під одним із своїх численних псевдонімів — М. Вітик-Василенко. Багато дечого публікованого (також під псевдонімами) потонулого у хвилях часу й у старих річниках газет.

Виховання дітей — це була важлива й чутлива сторінка в книзі життя М. Стечишина. Дітей у нього четверо; усі вони мають університетську освіту; усі вони виховані в такому світогляді, що вчитися треба не для більшого заробітку, а для знання.

У містечку Виннярді, в сільській їдиллі, де він прожив 12 з половиною літ, суддя М. Стечишин залишиться надалі — осторонь від гамору великих міст.

М. Стечишин був урядовцем — „офишел ресівер" — 7 літ, учителем — 5 літ, адвокатом — 29 літ, суддею — 12 з половиною років.

Уряд Канади, вирозуміло узглянивши прохання М. Стечишина про резиґнацію з приводу недуги очей, прийняв його резиґнацію з днем 9-го червня 1961 р.

Годі тут сказати Достойному Судді: „Вітаємо Вас із заслуженим відпочинком", — як це звичайно в таких випадках водиться, бо ж кожному відомо, що суддя М. Стечишин — це втілення діяльності й труду, і слово „відпочинок" не вкладається в рамки його духового портрета, — то ж з цієї нагоди побажаємо йому: багато сил для продовження громадської, а головно літературної й наукової праці!

ВАЖНЕ ДЛЯ ВП. ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСТНИКА"

З приводу обов'язкової, нормованої державними законами, мінімально двотижневої літньої відпустки для працівників, число „Вістника" за 15-го серпня не вийде. Чергове число появиться за 1-го вересня.

Юдаїзм у розумінні рабіна Каплана

„Юдаїзм є ані релігією, ані расою, ані культурою, але поєднанням усіх цих 3-х елементів",—вияснює рабін Мордехай Каплан у своєму пресовому інтерв'ю з нагоди свого 80-ліття з дня народження, яке цього року відзначили його прихильники.

Рабін М. Каплан в ЗДА є основоположником руху „реконструкціонізму" (перебудови) серед жидів. Цей рух діє в напрямі приноровлення Юдаїзму до „політичних, господарських, культурних і суспільних змін, які настають у світі", — вияснив цей рабін. Покищо він має тільки 5.500 своїх організованих послідовників. „Жиди мають бути духово об'єднаними, не зважаючи на теологічні різниці між ними," сказав він.

Звичайно, він має на увазі внутрішні теологічні різниці в Юдаїзмі, а не перехід жидів на інші, не-юдаїстичні релігії й признавання чужих найвищих релігійних авторитетів.

„Юдаїзм пройшов три розвиткові щаблі: національний, екклезіястичний і рабіністичний, а тепер він на порозі четвертого щабля: демократичного. Конечність цього демократичного щабля вимагає переформування жидівського народу — в Ізраїлі — його батьківщині, і в краях його розсіяння, і зробити новим тісний зв'язок усього світового жидівства з Ізраїлем, як його центром", — вияснює рабін Каплан

*Ширше писав про це журн. „Таймс" ч. 26. 1961.

Якого нового зв'язку між світовим жидівством прагне рабін Каплан, коли світове жидівство є неподільно об'єднане, він не сказав. Але його заява, що жидівство ще не вступило на демократичний щабель — особливо цікава, — цікава у світлі того факту, що жиди намагаються ставати у проводі демократичних рухів серед інших народів, і очолили большевицьку революцію 1917 року, а для себе мали б вони демократами не бути? Таке виходить із заяви рабіна Каплана.

СУПЕРЕЧКА КАТОЛИКІВ У СПРАВІ УМСА

Католицький часопис „Аур Сандей Визитор" в ЗДА гостро зaатакував УМСА і тих католиків, які належать до цієї організації

Він погрозливо остеріг католиків, що це „сорок років тому Святий Уряд остеріг католиків перед належанням до УМСА і підтримуванням її, як „організації, що сприяє індиферентності й відступництву" від католицтва.

Натомість католицький єпископ Томас К. Ґормен (Єпископ Деллесу й Форт-Ворту) прилюдно заявив, що він не має навіть найменших застережень проти „проживання католиків в УМСА і їх участі в її розваговій програмі. Розуміється, вони не повинні брати там участі в релігійному вишколі — так, як ми не можемо очікувати від баптиста, щоб він приходив на наші Богослуження..."

Інформуючи про це, журн. „Таймс" (ч. 23. 1961 року) каже, що еп. Ґормен „дав могутньому „Аур Сандей Визитор" поличника".

Ставши в обороні УМСА і висловившись за тим, що католицька молодь може належати до цієї організації, католицький еп. Ґорман тим самим прилюдно став проти заборони Ватикану.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 .... Foreign — $3.50
Single copies: in Canada—20¢; in U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДУМКИ ПІСЛЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО ЗДВИГУ

У днях 8-9 липня ц р. у Вінніпеві відбувся Шевченківський Здвиг українців Канади. Здвиг організував Комітет Українців Канади під проводом о. прелата д-ра Василя Кушніра. Головним моментом цих урочистостей було відслонення пам'ятника Тарасові Шевченкові перед будинком Манітобського парляменту.

Здвиг був зорганізований, як на умовини розпорошености українців по великому просторі Канади, досить прецизійно. Хто під час підготови очікував більше, ніж побачив, той може міг бути й дечим розчарований; але хто був зовсім невідрадної думки про організаційні здібності українців, той міг бути заскочений несподіванкою, і мав нагоду змінити свою думку.

До цього Здвигу треба підходити з двох сторін: зовнішньої і внутрішньої. Зовнішня сторона — це соборна маніфестація українства Канади перед світом. Вона засвідчила едність українства в вірності своїм культурним і політичним ідеалам. Мета внутрішньої сторони — заманіфестувати самим перед собою свою українську свідомість і духову едність у служенні українській справі.

Зовнішня сторона була зорганізована не найгірше, і вона пройшла, в загальному, успішно. Є підстави сподіватися, що організований здвиг тисячів українців не міг не зробити враження на наших співгорожан інших етнічних груп. Факт відслонення пам'ятника Шевченкові федеральним прем'єр-міністром Джаном Діфенбейкером і присутність прем'єра та королівського лейт.-губернатора провінції Манітоби свідчить про це, що українці Канади зайняли питоме місце серед тягарців на вазі життя Канади. Що в урочистостях — як з боку урядових достойників, так і українських провідників — головний натиск покладено на політичну сторону — тут не було несподіванки; бо ж головна мета цього здвигу й була політичною. Але брак більшого підкреслення — хоч би й тільки в побічному пляні — справи української культури дався відчути.

Щодо внутрішньої сторони маніфестації, то загал українців із свого боку чинив усі зусилля, щоб їхне бажання едности було здійсненим повно й природньо. Чи це їм удалося? Над цим можна дискутувати.

У кожного була свідомість цього, що, за українською традицією, Панахида е невід'емною конечною й основною частиною кожних роковин смерті. Але на цих ось роковинах смерті Шевченка Панахиди не було, отже це виняток з правила. Свідомість цього не могла якоюсь мірою не затьмарити думок і почувань.

Коли б навіть поминути це, що в програмі святкувань не було Панахиди за Шевченка, як такого, то ще залишається ця причина, через яку Панахиди не було; отже йдеться про принцип, який з цією причиною пов'язаний.

Ось ця причина: Католицька Церква не дозволяе церковним чином виражати пошану до не-католиків, і тому Комітет Українців Канади не включив церковної точки в програму цих урочистостей.

Принципом, що з цією причиною пов'язаний, являеться питання про релігійну толеранцію, чи нетолеранцію.

Якщо б Шевченко був католиком, то Українська Православна Церква не відмовилася б разом з католицьким духовенством, чи й окремо від нього, пом'янути його Панахидою. Адже ж не тільки Українська Православна Церква, але й Католицька Церква в Канаді молиться за уряд Канади, прем'ером якої е не католик, а протестант, за королеву Єлисавету II, яка е англіканкою. І це — нормальне явище, яке й повинне бути.

Хоч Тарас Шевченко не е головою держави, отже не мае політичної влади, та й взагалі він уже не живе, то все ж таки, коли Рим у принципі дае дозвіл на церковне поминання не-католиків, будь це й королі та прем'єри, то чому ж не дано дозволу по-церковному пом'янути Тараса Шевченка, дарма, що він українець та тільки український національний пророк, а не політичний правитель?

Не знаемо, що сказали б католицькі провідники, якщо б Тарас Шевченко був католиком, а православні українці не то що самі не хотіли б у себе Панахиди за нього, але й навіть католикам не дозволяли б її правити.

Православні ж українці не вимагали, з уваги на принцип релігійної толеранції, від католиків, щоб ці правили Шевченківську Панахиду. Коли Римська Церква, якої українці католики е вірними, забороняе їм Шевченківську Панахиду, то православні українці не вимагали, щоб українці католики в ім'я релігійної толеранції супроти Тараса Шевченка зломили цю заборону.

Але кому сталася б була кривда, і супроти кого це була б нетолеранція, коли б в офіційній програмі святкувань Українська Православна Церква була пом'янула Т. Шевченка з нагоди відслонення йому пам'ятника, і освятила б цього пам'ятника? Адже ж таким чином не ображено було б католицької релігії, не було б нарушено вірности католиків Римові та його законам!

Що Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді закінчив свое слово, як один з промовців, словами: „Благословляю й освячую цього пам'ятника. Вічная Пам'ять!" — і зробив руками знак благословення (без Чину Освячення), то він цим, мабуть, зробив несподіванку провідним чинникам, і, з точки зору програми, поступив немов би „нелеґально..."

Це був серце роздираючий момент...

У Советському Союзі комуно-большевицький режим „по-казьонному" відзначив 100-ті роковини смерті Шевченка, — розуміеться, без релігійного чинника, бо цей режим — атеїстичний. А українському народові в Україні комуністична влада заборонила (напевно при сприянні Російської Церкви) виявляти пошану Шевченкові шляхом Панахид.

У Канаді соборне українство пом'януло Шевченка офіційно також без релігійної точки в програмі. І сталося це на вільній канадській землі...

РОДОС І НЬЮ-ДЕЛІ

Світовий Союз Церков (76 Протестантських Церков і деякі з Православних) на своїй черговій світовій конференції, що тим разом відбудеться в Нью-Делі, між іншим розглядатиме також і зголошення кандидатури Московської Патріярхії в членство Світового Союзу Церков.

Деякі спостерігачі кажуть, що Синод представників більших православних Церков, який мае відбутися на острові Родосі, відложено до 1-го вересня саме тому, щоб він відбувся пізніше за конференцію Світового Союзу Церков у Нью-Делі; таким чином православний Синод на Родосі матиме змогу зайняти свое становище щодо вислідів конференції ССЦ в Нью-Делі.

Розбіжність поглядів у ССЦ

Справа зголошення Московської Патріярхії в членство Світового Союзу Церков, однак, ледве чи буде для Родоського Синоду дразливою проблемою; бо хто ж з представників більших Православних Церков міг би попрікнути протестантів за це, що вони евентуально прийняли б Московську Патріярхію в членство Світового Союзу Церков, коли Констянтинопільський Патріярх і Патріярхи Близького й Середнього Сходу приймають Московську Патріярхію на Синод на Родосі. Більше того, ці ж Патріярхи вважали, що Синод на Родосі не може відбутися без участі Московської Патріярхії.

Синод на Родосі мав відбутися ще 1960 року, але Констянтинопільський Патріярх Атенаґорас І не скликав був його тому, що Московська Патріярхія тоді відмовлялася брати в цьому Синоді участь. А тепер вона вже погодилася прислати на Синод своїх делегатів, отже тому Синод на Родосі відбудеться.

Як Синод на Родосі подивиться на евентуальне вступлення Московської Патріярхії в членство Світового Союзу Церков — це також ледве чи буде проблемою Синоду на Родосі; бо ж індивідуально вже деякі Православні Церкви, а навіть Констянтинопільська Патріярхія, вже належать до ССЦ. Але може бути поставлене питання, щоб усі Православні Церкви належали до ССЦ, і тут можуть бути суперечки. Напр., Екзарх Констянтинопільського Патріярха на американському континенті Митрополит Яків висловив бажання, щоб усі Православні Церкви вступили в членство ССЦ; натомість Православна Церква Греції уважае ССЦ організацією не „екуменічною" (міжцерковно-світовою), а протестантською. Тому-то Грецька Церква не тільки відмовилася стати членом ССЦ, але й навіть заборонила своїм духовним особам брати там участь у ролі спостерігачів, і висилае тути обсерваторами тільки світських людей.

„МУХИ В ПОМАДІ"

ПРО „БУДЕННІ" СПРАВИ ВЕЛИКОГО СВЯТА

Хвальна Редакціе!

Хоч я знаю, що Ви зовсім певно були на святі відслонення пам'ятника Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу, 8-9 липня б. р., й напевно опишете свої спостереження зі свята в своїм хвальнім орґані, то з досвіду знаю, що газети наші в таких випадках свят пишуть лише про „святочні" справи, про ідеольоґічні справи, а таких справ, що я тут називаю „буденними", ніколи не порушують. Через те я рішив на ту тему написати „дещо про дещо" зі своїх спостережень. Але роблю те не для того, щоб Ваші спостереження доповнити, а радше для того, щоб добре „виговоритися", і так бодай частинно позбутися того несмаку, який через ті „буденні" справи з того свята виніс. Та щоб Ви не подумали, що я виніс той несмак із цілого свята, як такого, то спішу Вас запевнити, що так воно не е; бо коли брати те свято в цілости, то я виніс з нього якнайкращі враження, які не затруться в моїй пам'яті, як буду жити. Бо хіба можна коли забути от хочби отой момент, коли, — безпосередньо після того, як прем'єр Діфенбейкер відслонив пам'ятник — збірний хор так величаво, так прекрасно й побожно відспівав „Заповіт" Тараса Шевченка: „Як умру, то поховайте мене на могилі"?

Або той другий момент, коли вже по закінченню офіціяльної частини програми й коли публика вже почала розходитися домів, — дві старенькі бабусі (чи не гості з фармів?) клякнули у стіп пам'ятника, побожно перехрестилися і щиро-щиро молилися за спокій душі слуги Божого Тараса Шевченка? Ті бабусі, очевидно, не знали, що, згідно з указом Комітету Українців Канади, — за Шевченка не можна прилюдно, та й до того ще й коло його пам'ятника! — молитися й тому власне церемонія відкриття пам'ятника відбулася без церковного обряду; але чи можна собі уявити якийсь кращий, більше многомовний спосіб вияву любови й пошани до Тараса Шевченка, а разом з тим і його значіння для нашого н а р о д у, — як та щира, прилюдна молитва тих двох старенькнх, побожних бабусь? Думаю, що ні!

Ні, Хвальна Редакціе, — ні того „Заповіту", котрий відспівав збірний хор, ні тої щирої, нелукавої молитви двох старенькнх бабусь, щирих приклонниць Тараса Шевченка, — я ніколи не забуду! Ті два моменти з Шевченківського свята мені в сто раз заплатили і за ту скромну жертву, яку я спромігся дати на пам'ятник, і за тих кількадесять долярів, що їх видав на подорож і перебування в Вінніпеґу.

Отже дякую тобі, Збірний Хоре! Стократне спасибі вам, бабусі сердечні, — хай ваша щира, прилюдна молитва стане світлим прикладом для всіх українців як треба Шевченка шанувати, як його любити...

Але разом з тим, Хвальна Реракціе, я виніс теж деякі неприемні враження зі свята, котрі зіпсули мені святочний настрій та котрих я дотепер не годен позбутися. До того спричинилися певні недотягнення так з боку впорядчиків свята, як теж з боку виконавців деяких частей програми свята. Ті неприемні враження, у відношенню до цілого свята як такого, я порівнав би, — після англійської приказки до „мухи в помаді" (a fly in the ointment), або, після перекладу тої приказки на українську мову М. Л. Подвезька (в „Англо-Українськім Словнику")—до „ложки дьогтю в бочці меду".

Будучи „канадійцем українського походження", (точніше: „Українцем канадійського походження", бо я роджений в Канаді) мені краще подобаеться та приказка в англійськім тексті, отже буду говорити про недотягнення в святочній програмі, як про „мухи в помаді", замість про „дьоготь в меді". От сі „мухи", і в такім порядку, як вони мені насуваються на голову:

Муха ч. 1. Квитки на фестивал в Міській Арені та на Концерт в Авдиторії я набув собі наперед поштою, отже не мав з тим клопоту. Але мій сусід, що до останнього дня, ще не був певен, чи він на те свято поїде, прибув до Вінніпеґу без квитків. Приїхавши разом у суботу коло полудня, та примістившись в готелі, ми зараз почали розпитувати, де можна набути квитки. Телефонуемо до канцелярії КУК, — але ніхто не відзиваесь; телефонуемо до „У. Г." та до Української Книгарні, але там кажуть, що вони здали нерозпродані квитки ще в п'ятницю вечер, отже більше їх не мають. Телефонуемо ще раз до КУК-а, але знова ніхто не відповідае. Телефонуемо до Консисторії УГПЦК, а нам те саме кажуть: ми свої квитки вже здали, отже вдавайтеся до КУК-а. — Звідтам ніхто не відзиваеться, — кажемо, отже що нам робити? — Телефонуйте до Арени, дуже можливо, що квитки вже там продають. — Щоби не гаяти більше часу на телефонування, ми взяли таксі і поїхали до Арени. Але й там квитків не продавали, а „супервайзер" Арени сказав, що люди ще від полудня туда за квитками приходили та й з нічим відходили, — що ж, кажу сусідові, видно, всі квитки наперед розпродали й більше їх не мають! — Та коли я пішов вечером на фестивал у Арені, то побачив там не менше тисячу крісел порожних,—значить, усіх квитків таки не розпродали. Отже крісла світили порожні, а гості, котрі не могли квитків купити, блукали того вечера улицями та певне й проклинали свою долю... Хто за то винен, не знаю, але знаю, що тому можна було легко запобігти в той спосіб, щоби наперед зарядити й добре оголосити, що в суботу, скажім до 6-ої години вечера, квитки можна буде набути в якімсь центральнім та легко доступнім місці, як, наприклад, в салі УНО на Мейн стріті. Та того не зроблено.

Муха ч. 2: Хвалимося нашими великими осягами в Канаді та нашою культурністю, але, на жаль, я не видів великої ознаки тої культурности на Святочній Академії-Концерті, котрий відбувся в неділю пополудні, в Міській Авдиторії. Я мав сидження на ґалерії і міг докладно обзервувати, що діеться вдолині, на головній підлозі. Те, що я видів, виглядало радше на якусь товариську зустріч, або на пикник, ніж на „святочну громаду", котра зібралася вшанувати пам'ять найбільшого ґенія українського народу. Багато з тої „святочної громади" все що мож робили, лишень не слухали концертової програми. Вони голосно розмовляли, одні других відвідували, частували себе содовою водою, перекликалися, вимахували одні до других руками, а навіть сварилися за місця, бо недосвідчена обслуга позаводила декого не на ті місця, котрі їм належуться. А коли хто з культурніших ґостей звертав їм увагу й просив їх успокоїтися, то ще й „терпку" відповідь за те почув. Щастя, що урядові достойники: прем'єр-Діфенбейкер, лейтенант-губернатор, прем'єр Роблин, міністер Стар (всі з жінками своїми) українські Митрополити та другі сиділи на самім переднім ряді крісел і не могли видіти, що поза ними діеться, хоча цілком певно добре чули той „гармидер", який за їх плечима „святочна громада" провадила, бо навіть міська орхестра не могла того „гармидеру" придушити... Але й ті урядові достойники, котрі сиділи на переднім ряді крісел, мали можність бодай частку того „культурного" поведення декого зі „святочної громади" побачити, бо один добродій, таки з міста Вінніпеґу, час від часу, під ріжними претекстами то сідав то вставав та проходжувався між ними та орхестрою раз сюди, раз туди... Так, ніби виставляв себе на оглядини, гейби хотів сказати: А дивіться, який красний був би з мене міністер, або сенатор!...

Судіть мене, як хочете, але з розпачі я не видержав, і згрішив тоді, а то: що на тій Академії я перший раз почав шкодувати, що я е не „чистокровний канадіець", — хай би й індіянин, — а маю за собою додаток того „українського походження". Щоб Ви не подумали, що та грішна думка в мене надалі залишилася, то спішу сказати, що ні. Бо хоча в народних приказках нераз криеться „правдива правда", то я не думаю, щоби одна „паршива" вівця справді „цілу отару" спаскудила. Ні, я думаю, що паршива вівця сама залишаеться паршивою, а решті отари те нічого не шкодить. Отже я дальше залишаюся гордим з того, що я „канадіець українського походження", а щодо „паршивих" овець, то е вже їх справа індивідуальна.

Муха ч. 3. В суботу в полудне, коло Сенотафу, відбувся молебень за поляглих вояків та зложення вінка на могилу незнаного вояка. Участь в тій частині програми Шевченківського Свята взяли українські комбатанти обоїх світових воен та молодечі організації. Ціла програма-церемонія відбулася дуже гарно і врочисто та в добрім порядку, за що належиться признання місцевим українським ветеранам, котрі відповідали за порядок та виконання програми. Отже все було добре, все було гарно, але...

Одним з промовців коло Сенотафу був вельми заслужений діяч своеї організації та довголітній член головного заряду КУК-а. Він говорив у двох мовах — в українській та анґлійській.

Знаю його довгі роки, дуже його люблю і шаную, але не люблю його анґлійщини. Думаю, що і він сам її не любить, отже пощо накладати на него такий обов'язок, з якого він не може належно вив'язатися — то е промовцем по анґлійськи? Коли вже так було рішено, що одним із промовців мусів бути обов'язково член „старої войни", а до того ще й член КУК-а, то чому не було ущасливити ще одну особу,—котра е і одним і другим, а до того ще й володіе добре анґлійською мовою? Хай тоді перший говорив би по українськи, а другий по анґлійськи! По моїй думці, то не

є маловажна справа, — всі промови були зарекордовані й призначені для передачі по цілій Канаді (на радіо та телевізії), отже в нашім інтересі є, аби вони були випали якнайкраще, аби були виголошені в досконалій українській і англійській мовах.

Та ні, в нас чогось таке завелося, що коли треба якусь українську справу представити чи то перед урядом, чи перед загалом канадийського громадянства, то ми то обов'язково робимо „ломаною" англійщиною, ніби чванимося, які то ми „тверді" українці, що вже 70 літ живемо в Канаді, але ще не навчилися добре англійської мови. . .

Те, що сказано про дво-мовну промову коло Сенотафу, відноситься теж до дво-мовної промови президента КУК в часі відслонення пам'ятника. Знаю, що в Президії, а тимбільше в Ширшій Раді КУК-а є не мало осіб, котрі досконало володіють англійською мовою, отже чому б було не зарядити так, аби президент говорив тільки по українськи, а хтось другий з заряду КУК — по англійськи? Поза все друге, в той спосіб можна було дати нагоду ще одному членові КУК-а взяти участь в програмі Свята і так задоволити і його особисто і організацію, котру він в КУК-ові заступає.

Не знаю, Хвальна Редакціє, чи Ви поділяєте мої думки по питанню доброї англійщини в наших українських виступах, і чи погодитеся їх опублікувати, та я гадаю, що те питання є великої для нас ваги. Ми ж нераз критикуємо молодших людей, що вони не включаються в нашу громадську роботу, але як лучається якась нагода „до попису", в англійській мові, головне там, де молодші могли би знаменито себе й нашу справу зарепрезентувати, то ми що робимо? Ми їх відтручаємо набік, а наперед майже завше висуваємо одних і тих самих осіб, яким аж надто тяжко висловитися в англійській мові.

Муха ч. 4. Шевченківське Свято закінчилося спільним обідом-бенкетом в неділю вечером, де прем'єр Діфенбейкер був головним промовцем. В часі бенкету було около 1200 гостей, а господарем бенкету був проф. П. Юзик. При головнім столі сиділи гості-достойники ріжної „ранґи": високої, нижчої і ще нижчої, а сиділи й такі, що я не знаю, до котрої „ранґи" їх зачислити... З високої „ранґи" були: прем'єр Діфенбейкер з дружиною; лейтенант-ґубернатор Манітоби Виллис з жінкою, прем'єр Манітоби Роблин, український православний Митрополит Іларіон і український католицький Митрополит Максим; провідник опозиції п. Малґат з дружиною, президент КУК-а о. Д-р Кушнір; православний Владика Андрей і католицькі Владики Ніль і Андрей, ну, а там дальше все менші й менші достойники та гості.

Але **не сидів за головним столом артист-скульптор Андрій Дараган з Брукленду, ЗДА., — творець пам'ятника Т. Шевченкові;** не сидів теж його помічник **артист Роман Коваль** з Вінніпеґу; і не сидів вінніпеґський **мистець Л. Мол (Молодожанин),** який виробив проект пропам'ятного медальйону з подобою Шевченка. (Медальйон той КУК виробив у двох розмірах: медальйон бронзовий, величини кводра, якого розпродувано по $1.00, як пам'ятку Шевченківського Свята; та медальйон позолочений, розміром три інчі в діяметрі, призначений для відзначення „заслужених" осіб). Не сиділи за головним столом теж члени жюрі, які вибрали пам'ятник та між якими було 2-х не-українців: проф. Джан А. Россел — голова відділу архітектури при Манітобськім університеті, та п. Ґилберт Парфит — бувший головний провінціяльний архітект Манітоби. Всім тим належалося місце при головнім столі, але їх там не було. Пізнійше з того вийшов дуже неприємний інцидент: коли господар бенкету представив гостей при головнім столі, він теж хотів представити з власного почину, — чи хтось йому то підшепнув, не знаю, — творця пам'ятника п. Дараґана, і каже: „Я ще повинен вам представити п. Дараґана, він десь тут має бути!" А дальше гукає: „Пане Дараґан, де ви є? Ану покажіться, хай гості Вас побачуть!"

І так кілька разів, аж поки хтось іззаду салі не гукнув: „Пана Дараґана вже нема, він сидів тут недалеко, пане, з'їв вечеру і пішов домів!"

Пізнише я чув, що на запит когось, чому п. Дараґан не сидів при головнім столі, відповідь була, що через брак місця, хоча при обох кінцях стола було не менше десять крісел порожних. — Думаю, що коментарі до тої „мухи" тут вже злишні ...

Муха ч. 5. Мейор міста Вінніпеґу, п. Степан Дзюба, видав проклямацію, котрою офіціяльно проголосив суботу, неділю й понеділок, 8, 9 і 10 липня, як дні присвячені пам'яти Тараса Шевченка. Вдодатку до того, вулиці міста в ті дні були вдекоровані українськими прапорами. На жаль, п. Дзюба кілька тижнів перед тим мав прикрий припадок, в наслідок котрого опинився в шпиталі, і через те не міг взяти офіціяльної участи в Святі. Гості з-поза Вінніпеґу, не знаючи про ту слабість мейора, дивувалися, для чого його на Святі не було, і деякі навіть посуджували його у байдужности до української справи... Не будучи в силі самому прийти на бенкет і привитати гостей від імени міста, п. Дзюба виделеґував для того свого заступника в особі члена міської ради (алдермена), пані Теннер. **Але її також за головний стіл, не посадили, ні не покликали до привіту, хоча вона лише для того на бенкет прийшла.** Хто за те відповідальний, — аранжери бенкету чи його господар, — то вже лише вони знають, але що вони тим нанесли зневагу мейорові — то про те не може бути сумніву.

Муха ч. 6. В часі бенкету президент КУК-а, о. д-р Кушнір, оголосив, що з нагоди Шевченківського Свята рішив відзначити за ріжні заслуги вісімох осіб, вручаючи їм позолочені медальйони з подобою Шевченка. Серед відзначених була так само „скромна особа" президента КУК-а (так себе о. д-р Кушнір оголосив). Поминаючи те, чи на місци було президентові КУК-а переводити ту частину програми, в котрій його „скромна особа" була заінтересована (дехто після говорив, що було би вийшло поважніше, якби президента був відзначив Конґрес КУК-а, що має відбутися в наступному році, а не Президія КУК-а, котрої він сам є головою!), — я хочу звернути увагу на щось друге. Так межи культурними людьми буває (а ми чейже культурні!), що коли, наприміp, якийсь достойник „заложить" наріжний (угольний) камінь під нову будову, то йому дарують на пам'ятку ту лопату (скребачку), звичайно позолочену чи посріблену, котрою він той камінь „вмурував".

Коли ж відбувається врочисте чи офіціяльне відкриття якогось будинку, то достойникові, котрий ту церемонію перевів, дарують на пам'ятку золотий чи який там „ключ" до дверей.

А яку пам'ятку дав КУК прем'єрові Діфенбейкерові, на спомин того, що він відслонив пам'ятник Т. Шевченкові? Наскільки мені відомо — ніякої! А те можна було прекрасно зробити, вручаючи йому прилюдно, на бенкеті, позолочений Шевченківський медальйон, — не у формі відзначення, або і просто як пам'ятку („сувенір"). Маловажна справа, скажете? Може й так, але життевий досвід нас учить, що нераз від „маловажних" справ великі справи залежать! Читав я в однім журналі, що Діфенбейкер має велику колекцію ріжних пам'яток, а його гості нею дуже інтересуються та оглядають. От хай би оглядали Шевченківський медальйон та запитували свого господаря, де він його набув та кого той медальйон представляє.... Зрештою, може то й справді маловажна справа, не гідна нашої уваги, бо ми лише „високою" політикою інтересуємося...

Муха ч. 7. При кінці програми господар бенкету, — на власну руку, чи на чиєсь припоручення, не знаю, — проголосив кілька імен „більших" жертводавців на пам'ятник, починаючи з президента КУК-а, о. д-ра В. Кушніра. Жертви були від $500.00 до $120.00. Коли він тую свою лісту жертводавців вже вичерпав, то з авдиторії почали підноситися руки й посипались виклики: „Я знаю, що і такий то пан зложив $500.00, а ви його не проголосили!" „А такий то дав $300.00!" „А мій сусід дав $150.00!" „А я дав $300.00, а ви моє ім'я пропустили!" А далі: „А наша організація дала $500.00!" „А наша $750.00!" „А наша маленька організація дала $350.00!" і т. д., і т. д.

Здавалось, що зараз от-от прийде до якогось бунту!... А чужі гості достойники сидять при столі, дивляться на те все і не знають, що робиться; прийшли на бенкет, а тут ніби якийсь політичний мітинґ починається . .

Ставиться питання: Хто й для чого вирішив оголосити на бенкеті „більших" жертводавців на пам'ятник, а до того далеко-далеко не всіх? Зараз після бенкету гості говорили між собою, що то, мабуть, було зроблене для того, аби піднести тую „скромну особу", як першого в числі „більших" жертводавців, а далі говорили: „Як мали проголошувати, то найби були проголосили всіх, або нікого! А до того ж — хто знає, хто дав більшу жертву, а хто меншу? Не оден бідний фармер чи робітник, що з остатнього дав 20, 30 чи 50 долярів, дав богато більше, як богатий професіоналіст чи бизнесмен чи хочаби й самотний священик, що дав $500.00 — бо перший дав з недостатків своїх, а не для того, що жертва на пам'ятник звільнена від доходового податку!"

Для мене, Хвальна Редакціє, той інцидент був не звичайною „мухою", а хіба „тарганом в помаді"...

Муха ч. 8. Функція господаря бенкету чи вечері, головно коли там є високі урядові достойники — надзвичайно важна і відповідальна, і через те серед англійців та других культурних народів

до виконання тої функції покликають лише дійсно відповідних та кваліфікованих для того осіб. Якою важною є та функція, про те свідчить хоча би той факт, що в Англії та в Злучених Державах Америки є спеціяльні школи для „майстрів церемонії" (Masters of Ceremonies), то є для господарів бенкетів чи якої другої програми. Не так є воно в нас! Ми вибираємо на господаря або такого, котрий самий до сего зголошується і „нема лиця" йому сказати, що він для того не відповідний, або такого, що для нього не лишається нічого інакшого на програмі, а він на ній „мусить бути", бо того домагається або його організація, або таки він самий.

За час свого довгого життя я вже не на однім українськім бенкеті був, але мушу з жалем признати, що пам'ятаю лишень два-три бенкети, де господарі вповні відповідали своїм обов'язкам. Головніші недомагання наших „майстрів церемонії" такі:

(а) Господар бенкету чи якої другої програми мусить якнайменше говорити, — він лише втримує порядок та наглядає, щоби програма була належно і без непотрібних затримок виконана. А в нас якраз противно: в нас господар нераз більше говорить, як всі другі промовці, що є на програмі. Наші господарі користають з нагоди, що їх ніхто не може спинити, балакають, скільки лише хочуть, а головно „веселять" гостей своїми „жартами", які забирають дорогий час, але з котрих дуже часто лише вони самі сміються....

(б) Господар мусить докладно ознакомитися з програмою, майже навчитися її напам'ять, і стисло її придержуватися. Наколи господар має представляти гостей, сидячих за першим (почесним) столом, то він мусить знати хто вони, як називаються та де хто з них сидить, а не звертатися до гостей із запитом: „Перепрошаю, я забув, як Ви називаєтеся, — прошу скажіть Ваше чесне назвисько!" Або гукати на другий кінець стола: „Прошу, посуньтеся, добродію, трошка взад, бо я не бачу, хто коло Вас сидить!" „А! то Ви там сидете? А яке Ваше ім'я, прошу?". (То не є видумка, то свята правда, бо і на Шевченківськім бенкеті таке було).

(в) Господар не сміє нічого нового до наперед вложеної програми додавати, — але наші господарі рідко коли того правила придержуються, і через таке наші бенкети та другі програми до безконечности продовжуються. Скільки раз ви, та і я, були свідками от такого: „Ну, наша програма вже закінчилася, і ми добре пописалися, бо лише годинку спізнили. Я знаю, що ви вже перемучені, і хочете йти домів, але я от бачу ще пана такого то, і я покличу його на кілька слів!"

Ні той „пан", ні ви того не очікували; ви того „пана" не знаєте, і не знаєте, чи його „кілька слів" в дійсности будуть кількома словами, чи може він на самий вступ візьме чверть години; — а той вступ такий: „Я не сподівався, що мене покличуть.... Я не приготовлений.. Я не бесідник... То є, що я мав сказати, вже другі сказали... Але ще кілька слів додам." І так у безконечність! Ви вже давно хотіли йти додому, ви в душі клянете і господаря і того „пана", котрий покликаний сказати „кілька слів", але ви — культурна людина, і не хочете публично образити ні господаря, ні того несподіваного бесідника, і чекаєте терпеливо до кінця. Але в душі присягаєте на все, що вам дороге, що більше на такий бенкет чи вечерю, чи яке друге „підприємство" не підете. Правда, людська пам'ять коротка, — промене місяць-два — і ви знова переживаєте таке саме або подібне „чистилище", як на остатньому бенкеті, і знова заприсягаєте, що то вже остатній раз... Я те знаю, бо сам таке переживаю, але є теж і такі завзяті характери, котрі додержують постанови, і замість іти на такі підприємства — сидять вдома (як я їм завидую!). А сусіди дивуються, критикують: „А дивіть, а такий то не прийшов; який там з нього патріот!..."

А чи було таке і на Шевченківськім бенкеті, то ви вже сами про те скажіть, — але щиро!

Муха ч. 9. Програма Шевченківського бенкету, як звичайно, затяглася до пізної ночі. Гості терпеливо сидять, але щораз більше непокояться, крутяться... Але, слава Богу, програма таки врешті добігла до кінця, бо то вже господар заявив, що ще має лише перечитати кілька писаних привітів і на тім кінець.

Як лише господар скінчив читати привіти, гості заметушилися й почали залишати свої місця. Та ні, голубчики, не так скоро!... Пан господар проголошує: „П р о ш у ще на хвильку! Я знаю, що вже пізно, і що ви хочете йти домів, але ми ще маємо пару коротких привітів!"

Не витримала публика, уривається терпець, і ціла саля спонтанно, відрухово заявила свій спротив всім добре знаним і зрозумілим: „Бу-у-у-у-у!" Той протест „буканням", спантеличив пана господаря, і він пояснює: „Вибачайте! Я знаю, як Ви почуваєтеся, і жалую, — але тут є наші Митрополити, і я хотів їх прикликати до коротких привітів!" Чи треба казати, в яке положення те поставило і публику і Митрополитів? Відносно публики, то ясно, що вона не хотіла Митрополитів образити, бо й не знала, що то господар їх думає покликати. А відносно Митрополитів, то мені вже пізніше було сказано, що вони мали говорити лише коло пам'ятника й про те були повідомлені, а друге, — як виголошувати привіти по такім многозначнім „Бу-у-у"? Отже Митрополити (дай їм Боже многих літ прожити!) змісця заявили, що вони не будуть привітів давати і не давали! Щоби якось затерти неприємне враження, викликане нетактовністю господаря та тим спонтаничним „Бу-у-у" — публика нагородила Митрополитів гучними оплесками.

Муха ч. 10. То вже й не така то велика „муха", а радше мушка, але треба і її відзначати, от хоча би для того, аби всіх мух було десять. Те відноситься до моменту, що Митрополит Максим, закінчивши свою промову коло пам'ятника по українськи, зараз виголосив другу промову по.... — **ні, не по англійськи, як ви того сподівалися б, — а по французьки.** Присутні сильно тому дивувалися, бо там не було ніодного француза, — ні запрошеного французького достойника, ні запрошених, ні незапрошених французьких гостей, — отже для кого було по французьки балакати? Гості міркували, що то було зроблене для французької ерархії в Ст. Боніфасі, передмістю Вінніпеґу; але чи воно справді так, не знаю...

На закінчення хочу дати коротеньку відповідь на запитання, яке, я певний, перед вами стояло, коли ви читали про ті мої „мухи", а се: Пощо я все тее описав? Для якої цілі? Відповідь коротка:

На науку добрим людям, щоби такого чи подібного в нас більше не повторялося! З якихось причин наша українська преса ніколи не скаже щиро своєї думки про те, що і як у нас відбувається. Отже чи то в описі про якийсь храм, чи про відчит, чи про концерт, чи театральне представлення, чи що б там не було — в нас все відбувається „якнайкраще", „якнайдосконаліше", „якнайуспішніше", „якнайцікавіше". Одним словом все від початку до кінця — досконало!

Як не вірите, то прочитайте в українській пресі дописи-описи ріжних підприємств, а побачите, чи бодай знайдете якийсь натяк, що щось там трохи слабше випало. Ще таких засад придержується, наприклад, англійська критика: вона хвалить те, що треба хвалити, і ганить те, що заслугує на нагану. Недавно в Вінніпеґу співала американська відома оперова співачка, яка з якоїсь причини не дописала, і вінніпеґська преса порядно її за те скритикувала. А чи ви вже коли читали в українській пресі, бодай натяк про те, що хтось із наших „славних артистів" у чімсь бодай крихітку не дописав? Борони Боже! В нас кожний артист чи співає, чи грає, чи танцює лише „якнайкраще"! Тож чи треба дивуватися, що хто тільки в українців закінчив вступний курс музики, співу, чи танку, так зараз себе проголошує: „українським Карузом", „українською пріма-доною", „оперовою зіркою", „високої марки балеріною" „українською Павловою", і т. д. і т. п.

Ні, Шановні Читачі, добре треба хвалити, а погане критикувати, щоби воно не закорінювалося та не повторювалося.

Учасник Здвигу.

ЗАБОРОНА АБСОЛЬВЕНТАМ ПАРАФІЯЛЬНИХ ШКІЛ СТУДІЮВАТИ В ДЕРЖАВНИХ ШКОЛАХ ПОЛЬЩІ

Комуністичний режим Польщі ц. р. видав закон, який забороняє вписуватися на студії у високих державних школах тій молоді, що скінчила парафіяльні (приватні церковні) школи.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
Один фунт $3.50
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60

2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
Один фунт $2.25
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35

3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

(Продовження)

VI. Про час Св. Літургії.

41. За стародавнім церковним звичаєм час служіння Св. Літургії — дев'ята година ранку. Але вона може почагися і раніше й пізніше, коли буде на те потреба. Але тільки щоб не було це перед світанком або по полудні, — бо хто так почне, той згрішить.

Але Церква виділила окремі дні, коли Св. Літургію треба правити по полудні, особливо ж коли Літургія правиться разом з Вечірнею, цебто Літургія Ранішеосвячених Дарів Великого Посту, в Велику Суботу, і в Навечір'я Різдва Христового та Богоявлення.

VII. Св. Антимінс і Престол.

42. Коли Антимінс ірваний, діравий, або почорнілий, так що зовсім не можна прочитати ані на ньому, ані на полотні,* — не можна служити на такому Антимінсі. А хто відважиться на такому служити, смертельно грішить, як руїнник Божественних Тайн, і підпадає Єпископській карі, цебто забороні в Священнослуженні або відлученні від Церкви.

43. На Престолі повинна бути Сорочка одна, а друга Індитія, ними Престол зодягається до землі. А зверху Ілітон з тонкого й густого полотна, або шовковий, — на ньому розстелюється Св. Антимінс. Ілітон мірою такий же, як і Антимінс.

Сорочка (Катасарка), і Індитія, і Ілітон повинні бути чисті, не ірвані і не діраві. А коли вони зостаріються, їх треба змінити за церковним Чином з Молитвою.

44. У Церкві і в Вівтарі, і на Св. Престолі Божому все повинно бути чисте, ціле, пристойне, прибране (підметене), чеснотне, щоб Божественні Тайни не понижувалися недбальством, і за цим Ієрей повинен пильно доглядати.

VIII. Осквернення Церкви і Престолу.

45. Коли Церква і Престол освячені, але буде осквернена яким випадком у коромолі (бійці) пролиття людської крови, чи від удару зброї або руки, чи від чогобудь, чи від якої тілесної нечистоти на помості, — нехай Ієрей не відважиться служити, аж поки не наступить, з Архиєрейського Благословення, очищення за Чином. А хто знехтує це, той смертельно грішить, і підпадає Архиєрейській карі.

46. Коли ці випадки осквернення станують при зачатій уже Літургії перед Великим Входом, нехай Ієрей припинить правити Літургію. І нехай спожиє хліб і вино як поблагословлені, але не перетворені в Тіло й Кров Христову, бо ще ж не були освячені. І нехай Ієрей скине Ризи свої і вийде, Служби Божої не відслуживши.

А коли це станеться по Великому Вході, то нехай Ієрей не перестає служити, але нехай закінчить почату Божу Службу. А більше нехай не відважиться знову служити, аж поки з Благословення Єпископа через прийняті на це Молитви Церква буде очищена й освячене те місце.

(Див. Требник ч. II ст. 264—268).

47. Коли Церква буде осквернена нападом язичників, або насиллям еретиків, або відступниками, або явний еретик буде там похований, то Ієрей нехай не відважиться правити в ній Св. Літургію, аж поки окремим Благословенням Єпископа Церква за Чином очиститься й освятиться. А коли Ієрей відважиться служити без цього Благословення, то він смертельно грішить і підпадає Єпископській карі.

IX. Як повинно правити Св. Літургію.

48. На служіння Св. Літургії потрібний такий церковний Посуд: Потир чи Чаша, Дискос, Звіздиця (Звізда) і Ложечка.

А до цього Посуду потрібні три Покрівці: один для покриття Потира, другий — Дискоса, третій (більший) — їх обох. Ці Покрівці повинні бути пошиті з пристойного матеріялу, чисті й цілі.

А чотири Сосуди (Посуд) повинні бути золоті, або срібні, або в крайньому разі олив'яні. Вони не повинні бути з якої міді, заліза або дерев'яні, — хто служить у таких, той грішить, і Єпископській карі підпадає.

49. Книга Служебник конче потрібна для служіння, а напам'ять Молитов Ієрей не проказує. Якщо ж Ієрей служить напам'ять, без Книги, то смертельно грішить, бож тоді трапляється багато перешкод, забуття, і зупинки, і він не буде знати, що робить, чи що проказує, і вводить людей у сумнів, і робить, забувши, явну помилку.

50. До цього хоч чотири запалені свічки, або три повинні бути при служінні Літургії на Престолі, на Жертівнику, перед Іконами дві. А на крайність, при великій нужді дві або й одна. А коли Ієрей відважиться правити Св. Літургію без свічок, він смертельно грішить.

51. Накінець, у Вівтарі повинен прислуговувати хтось чоловічої статі. Бо якщо Священик у Вівтарі, а особливо в Божественній Літургії буде сам собі допомагати, то тим він понизить Божественні Тайни, і Самого Христа, сущого в них, і Невісту Його Церкву, якої Образ того часу він на собі носить, обертає в ніщо, і тим смертельно грішить.

52. У всій службі Божественної Літургії Ієрей повинен бути лагідний, тихий, примирений, і побожний, — він же духовними очима дивиться на свого Владику, перед Яким стоїть, Якому служить і Якого Образ на собі носить.

53. А Молитви нехай Ієрей проказує з великою побожністю, і з великою увагою, пильно й повно, нічого не пропускаючи, добре знаючи, що Бог приймає це з уст його, як многоцінні перли.

54. Ієрей повинен служити зо страхом і дрижанням. І повинен показувати свою внутрішню Віру смиренним поглядом очей, і побожним піднесенням рук, і всією своєю дією, благочесним стоянням, і всією зовнішньою поставою. Цим усім він стверджує, що Престол є Трон Небесного Царя, Судді живих і мертвих, на якому Він справді сидить, і безліч Анголів кругом Нього зо страхом невидимо стоять.

X. Матерія Тайни Тіла Христового.

55. Річ чи матерія Тайни Тіла Господа нашого Ісуса Христа є хліб з чистої пшеничної муки, чистою простою природною водою замішаний та добре випечений, квасний-кислий, непересолений, свіжий і чистий. Він має природний смак, приємний і можливий на їжу.

А хліб прісний, не квасний, хочби й пшеничний, у Святій Східній Православно-кафолицькій Церкві жодним способом бути не може матерією чи самою річчю Тіла Христового, — тому ніхто нехай не служить на такому!

Інший який хліб, крім одного пшеничного, квасний, із зерен якої рослини, матерією Тіла Христового бути не може. Ієрей, що відважиться служити на такому хлібі з інших зерен, або хоч і з пшеничної муки, і з природною водою, і квасний, але помазаному молоком, або маслом, або яйцями, або він зацвілий, спліснілий або згірклий, або черствий, або зітлілий, — дуже тяжко грішить, і підпадає карі відлучення від Церкви, бо на такому хлібі Таїнство не відбудеться!

XI. Матерія Тайни Крови Христової.

56. Матерія Тайни Крови Христової вино з винограду, цебто з ґрон винограду витовчене. Належить, щоб воно мало природний смак, і запах, і на пиття було приємне, і чисте, незмішане з яким іншим питтям, крім того, що з ґрон.

На Проскомідії треба ввіляти в вино трохи води, а по Освяченні Тайни теплої води, як велить Чин.

Вином не є і не можуть бути всякі соки, видушені від різних овочів і ягід, цебто яблучний, грушевий, вишневий, терновий, малиновий і інші, до цих подібні.

57. А коли б хто відважився служити Св. Літургію не на самому виноградному вині, а на інших видах і соках, або на вині, що кислістю в оцет перетворилось, або буде з чим змішане, — Таїнство ніяк не вчиниться, а Ієрей тяжко й смертельно згрішить, і підпадає позбавленню Священства.

58. Якщо Ієрей і в Проскомідії, виголошуючи оці слова: „Зараз вийшла кров і вода", не ввілле трохи води, а також і по Освяченні Святих Тайн свого часу, коли кладе в Св. Потир частину Святого Агнця, не ввілле трохи теплої води, або замість теплої ввілле води холодної, то він смертельно грішить, як переступник Церковного Передання.

59. Вливаючи воду на Проскомідії або теплоту по Освяченні в Потир, треба сильно пильнувати, щоб не змінити природного смаку вина на водяний. Бо в такому вині, що зміниться на смак водяний, Тайна не вчиниться, і Служачий тяжко, смертельно згрішить!

(Далі буде)

* Коли не видно малюнків.

Михайло Стечишин*

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„Одинадцять же учеників пішли в Галилею, на гору, куди звелів їм Ісус; і, побачивши Його, поклонилися Йому, а інші сумнівалися. І, наблизившись, Ісус сказав до них: „Мені дана всяка власть на небі й на землі: і так, ідіть та навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого духа, навчаючи їх дотримуватися всього, що Я вам звелів; і оце Я з вами по всі дні до кінця віку. Амінь" (Мат. XXVIII. 16-20).

При цій останній зустрічі очоловіченого Христа з Апостолами, як і ніколи перед цим, Христос нікотрого з-поміж них не назначав „старшим" над іншими Апостолами, усі вони в Нього рівні.

Чи може Церква, або кожен християнин, сказати, що котрий-небудь з Апостолів не вірував у Христа? Ні, не може! Чи може Церква, чи кожен християнин, сказати, що були такі Апостоли, яких Христос, возносячись на небо, зоставив із слабою вірою на землі, цебто що вони трохи вірували у Христа, а трохи не вірували у Нього? Ні, не може! А коли віра кожного з Апостолів не була слабою, цебто не було такого, що трохи вірив, а трохи сумнівався, то в такому разі не можна говорити про віру Апостолів як про „сильну", або як про „слабу", — це була тільки віра в дійсному значенні цього слова. Коли — так, то до віри Апостолів треба відносити тільки й виключно таку логічну формулу: „або-або", або кожен з них вірував, або не вірував у Христа. Коли кожен з них вірив, то це значить, що він вірив повно, абсолютно. Коли ж би хто з них трохи вірив, а трохи не вірив, то це — в світлі науки Христової не є віра, і таких Апостолів (недовірків) Христос не посилав би навчати народи віри. А тому що всі одинадцять Апостолів недовірками не були, а вірували, то це значить, вони вірували повно, цебто вірували абсолютно, а не половинково; коли ж вони вірували повно (абсолютно), то це значить, що вірування кожного з них осягнуло свій вершок, і його вже вище посунути не можливо. Саме тому в Апостолів не може бути ступенування віри, і їх не можна класифікувати чи ділити на основі ступенування віри — що, мовляв, в одних була віра більша, а в інших менша (отже „недовірство"), а в Ап. Петра — „найбільша" віра. Хто допускає в Ап. Петра (Симона) „найбільшу" віру понад усіма Апостолами, як це чинить Римська Церква, той усамосіб допускає в усієї решти Апостолів „слабшу", ніж у Петра віру, цебто всіх інших, крім Петра, Апостолів уважає „недосконалими" у віренні у Христа, або, просто кажучи, такий уважає решту (10-х) апостолів „недовірками". Це логічний висновок з того засновку, що, мовляв, тільки в Апостола Симона ствердив Христос „найбільшу" віру, отже Він тільки цього Апостола назвав „каменем" (петром). А такий погляд не тільки неправдивий, але й шкідливий для Християнства, — він сильно підкопує самі підвалини Християнської Церкви тим, що допускає недоскональність віри всієї решти Апостолів, за винятком Ап. Симона (Петра).

VIII

Хто між Апостолами „найбільший"?

„Він (Христос) сказав ученикам Своїм: „Вложіть ви собі в уха ці слова: Син Людський буде виданий в людські руки". Але вони не зрозуміли цього слова, і воно було закрите від них, отже вони не збагнули його" (Лук. IX. 43-49).

Це приклад із Св. Письма. Цей приклад свідчить, що в процесі ступневого засвоювання науки Христа Його ученики не все розуміли в Його вченні, а істоту Християнства в деяких моментах вони вияснювали по-своєму, міряли мірилом своїх людських слабостей. До таких людських слабостей, що суперечать духові й суті Християнства, належить примітивна людська гордовитість — бажання слави, вищості над іншими і т. д. Був час, що й ученики Христові були ще на такому рівні свідомості, коли вони ще не визбулися тих людських слабостей духа, отже й був час, коли учеників Христа хвилювало питання — хто з-поміж них найугодніший у Бога, цебто „найбільший". А Христос вияснив, що бажання бути „найбільшим" є тільки в тих, які ще „не навернулися" на Християнство, цебто ще не збагнули суті науки Христа й не здійснюють цієї науки в житті, бо ідея „вищості", „першенства" в людей суперечить науці Христа. Не першенство, не власть, а тільки скромність, відречення від першенства і власти та від бажання власті й вищості, при одночасному дійльному служенні іншим — це те, чого вимагає від людей Християнство.

„Тоді підійшли до Ісуса учні Його, питаючи: „Хто більший у Царстві Небесному?" Ісус, покликавши дитя, поставив його посеред них і сказав: „Поправді кажу вам: якщо не навернетеся, і не будете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне; і так, хто стане малим, як оця дитина, той буде більшим у Царстві Небесному" (Мат. XVIII. 1-4).

Уже саму ідею, видвигнену Апостолами, про земну вищість одного християнина над іншим Христос осудив як ідею нехристиянську, ідею грішну. Земна бо вищість конечно призводить до нижчості на небі, і навпаки: нижчість людини на землі призводить таку людину до осягнення собі вищості на небі.

„І прийшло їм (ученикам Христа) на думку: хто найбільший з них був? Ісус же, думку серця їх знавши, узяв дитину й посадив її біля Себе. І промовив до них: „Хто приймає це дитя в ім'я Моє, цей Мене приймає, а хто приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене, бо ж хто з вас менший за всіх, той буде великим" (Лука IX. 46-48). Отже той, хто між людьми взагалі, а між Апостолами зокрема, не має титулу „перший", чи „найбільший", і не прагне його мати, той буде належати до числа „перших" чи „найбільших" на небі.

Одна з ознак суті Християнства є ця, що наука Христа абсолютно виключає ідею всякої земної „вищості" чи „першенства"; це справа настільки ясна й очевидна, що подрібніше над нею застановлятися немає потреби. Цю ідею й вимогу Християнства (скромності, покори й служення) можна прийняти або не прийняти, але не можна над нею дискутувати з точки зору Св. Письма.

На черзі — справа логіко-формальна.

В Євангелиста Матвія спершу сказано, що Христос так говорив до Ап. Симона: „Я говорю тобі: ти — петр (камінь, скеля), і на цьому камені Я побудую Церкву Свою, і брами пекла не переможуть її, і дам тобі ключі Царства Небесного..." (Мат. XVI. 18-19). І на основі цього тексту Св. Письма Римська Церква твердить, що Христос назначив Ап. Петра (Симона) „найстаршим" чином і правами над усіми іншими Апостолами та найменував його (Ап. Петра) „Намісником Христа на землі". А після цього у того самого Євангелиста (Матвія) зараз таки двома розділами далі говориться, що Апостоли питали Христа, хто з них „більший": „...Ученики приступили до Ісуса і спитали: „Хто більший у Царстві Небесному?" (Мат. XVIII. 1). З того ясний висновок, що Апостоли цікавилися питанням, хто з них „вищий" чи „перший", але досі вони про цю справу ще нічого не чули з уст Христа; а це значить, що попередні слова Христа до Ап. Симона: „Ти — петр" (камінь) і т. д. (Мат. XVI. 18-19) зовсім не мали на увазі справи „першості" між Апостолами.

Отож, тут таке питання римо-католицьким богословам: чому ученики Христові пізніше питали Христа, хто з них буде „більшим" чи старшим у Царстві Небесному. (Мат. XVIII. 1), — коли, на думки цих богословів, Христос уже раніше (Мат. XVI. 18-19) сказав Апостолам, що найбільшим чи найстаршим між ними є Ап. Симон (Петро)?

(Далі буде)

*)На бажання Автора — ця ось його праця надалі буде друкуватися вже не під його псевдонімом (Вітик-Василенко), а під його прізвищем — Михайло Стечишин. — Ред.

БУВШІ НАЦІСТИ СВІДЧАТЬ ПРОТИ АЙХМАНА

Айхман — це жорстокий і безпощадний антисеміт, який своєю зажертістю перевершив був Гімлера, — такі свідчення склала група бувших гітлерівських високих функціонерів: бувший полковник ґестапо Курт Бехнер, бувший заступник шефа гітлерівської розвідки д-р Вільгельм Геттль і бувший генерал есесів Макс Юттнер. Тільки 2 бувші націсти — Горст Ґредль і Вальтер Гуппенкотен — хоч і не заперечили, що Айхман очолював акцію нищення жидів, але вони сказали, що Айхман чинив це з власної волі й почину, але з наказу Гітлера.

Ці свідчення націстів були прочитані на суді Айхмана в Єрусалимі з доручення генерального ізраїльського прокуратора Гідеона Гавзнера.

Вже вийшла з друку й продається

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

написана Митрополитом Василем Липківським, із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.,
Canada.

ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКОВІ

ЗДВИГ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ 8-9 ЛИПНЯ

Факт став доконаним: 9-го липня пам'ятника Тарасові Шевченкові біля будинку Манітобського парляменту у Вінніпезі відслонено.

Приготування у всекрайовому масштабі і урочистості здвигу українців Канади 8-9 липня і відслонення пам'ятника в 100-ті роковини смерті Шевченка вже за нами. Пам'ятника поставлено на шлях його історичного буття.

До майбутніх істориків належатиме справа досліджувати ініціятиву будови пам'ятника й хід здійснювання цього задуму. А ця справа гідна зацікавлення з боку істориків. До віщунів належить справа передсказування майбутньої ролі й долі цього пам'ятника.

До нас же, свідків цієї нещоденної події, належить говорити перш за все про сучасність, і дивитися на неї відкритими очима.

Ми не будемо застановлятися над тими критичними голосами, які кажуть, що: — ліберальна партія за своєї урядової каденції дала дозвіл поставити пам'ятника Тарасові Шевченкові біля Манітобського парляменту, а консервативна партія, здобувши урядову керму, потвердила це — не з пієтизму до Тараса Шевченка, істоти якого вони не знали, а з уваги на виборчі голоси українців; що метою ініціяторів побудови пам'ятника було морально й фінансово скріпити становище тієї інституції; що, з уваги на істоту Тараса Шевченка, місце на пам'ятник перед будинком парляменту — політичної інституції — не відповідне; що, манія пам'ятників"—це „пережиток"; що ці, які очолювали всю цю справу, такі далекі від духа Тараса Шевченка, а він від них, як „кіно від університету"; що Тарас Шевченко не прагнув пам'ятників, а прагнув здійснення його ідеалів; і що, врешті, „бизнес" на кожному кроці подихав від усієї імпрези, а це — зневага для Тараса Шевченка.

Не будемо ближче зупинятися над цими й тому подібними критичними голосами. А що ці голоси — нехай і винятки — були, то згадати це треба для повноти цілісного образа цієї справи, яка сама собою є велика й величнa.

Не будемо також дискутувати з цими критичними голосами, — немає потреби. Слова бо минаються, а діла залишаються. Цим ділом є поставлення пам'ятника Тарасові Шевченкові. Щоб дивитися на справу реально й об'єктивно, — її не треба ані перебільшувати, ані поменшувати; тільки рідкісні винятки говорили, що пам'ятники пошкодять українській справі; трохи більше було таких, які твердили, що пам'ятник якщо й не поможе, то напевно й не пошкодить; але широкий загал та його провідники переживали враження, що пам'ятником осягнеться дуже багато.

„Золота середина" дійсності ж велить ствердити факт, що пам'ятник Тарасові Шевченкові належить до тих здобутків, які безперечно дадуть собою якийсь плюс для українства. Життя почало це посвідчувати вже з моментом початку організування цілої справи, в ході здійснювання і врешті під час урочистості. Дальше слово — за майбутнім.

*

Пам'ятник був потрібний не Шевченкові, — він потрібний народові і потрібний українській справі. Однією з ознак духової величі є велика скромність. І якщо б Шевченка за його життя були запитали, чи бажає він собі пам'ятника, то він напевно був би рішуче й щиро запротестував проти цього. Але це — особиста справа. Коли Тарас Шевченко душу й тіло поклав за Україну, щоб послужити своєму народові живим, то духа його не ображено, коли поставлено йому пам'ятника, щоб він послужив українському народові. Бо пам'ятники потрібні не тим, кому їх ставлять, а тим, хто їх ставить

Мірою розвитку науки людина має щораз більший нахил підходити до життя в більшому чи меншому ступені раціоналізації, розумовості, самокритицизму й критицизму. Освічені верстви підходять до генія (як і взагалі до життя) з точки зору науки, мистецтва, політики; народні ж верстви підходять до геніїв шляхом почувань, і так вони творять культ генія.

Серед українських освічених верств були різні погляди на Шевченка; правда, тут тільки рідкісні винятки не вважали його геніяльним, а дехто вважав хоч і геніяльним, але „шкідливим". Загал же українських освічених верств відразу оцінив його істоту: одні вважали його дуже здібним, інші — геніяльним; але вони обмежилися виключно раціональною оцінкою: вважали його великим національним поетом, що має, крім мистецького, також і політичне значення.

Натомість народній загал, який підходить до великого поета не з міркою теорії літератури й політичних програм, сприйняв його головно почуванням, і так він витворив культ Шевченка. Так, це народній загал витворив культ Шевченка! Це народній загал витворив його образ, як національного пророка України, дарма що народні маси цих слів не вживали, а вжила цих слів інтелігенція, вгадуючи почування народу.

Не інтелігенція, а народній загал дав ініціятиву в душі своїй створити нерукотворного пам'ятника Шевченкові в такому сенсі, який згодом названо національним пророком України.

Інтелігенція поступово почала приймати від народу образ Шевченка, як національного пророка; одні приймали щиро, інші — не щиро, але прийняли всі, бо не могли не прийняти; хто хоче бути з народом, і йти за народом, або хоче мати за собою народ і вести його, той мусить прийняти образ Шевченка як національного пророка України. І тому навіть комуно-большевики не посміли виступити проти Шевченка, хоч він був пробудителем українського народу до національно-політичного і самостійницького життя і до людського вільного життя та був він людиною релігійною. І тому навіть ті католицькі авторитети, які не йдуть з народом, а намагаються вести народ по своїй лінії, і які спочатку стали проти Шевченка, як „схізматика" (так вони називали православних) і мнимого „богохульника", згодом мусіли піти з народом — з народом узагалі, серед якого в понад 90 відсотків переважають православні, а з греко-католицькими народніми масами зокрема — на компроміс, і визнати Шевченка національним пророком України.

І коли розглядати сам корінь справи, то треба ствердити, що це заслуга українського народнього загалу в тому, що тепер ось українська інтелігенція — без уваги на клясові, групово-політичні й віроісповідні різниці, включаючи й духовенство різних віроісповідань — зійшлися разом на точці пошани до Шевченка, що, між іншим, особливо було заманіфестовано в днях 8-9 липня ц. р.

Нашим завданням не є ширше займатися подрібним розглядом факту — що всі зійшлися на цій точці, і дискутувати над причинами, над евентуальними випадками щирості, чи нещирості; нам тут важливо підкреслити наслідок-факт: що всі українці солідарно заманіфестували свій культ Шевченка. Заслуга тут народньої верстви, що своєю інтуїцією вгадала в постаті Шевченка національного пророка, і призвела до того, що й провідні верстви солідарно прийняли цей культ, і всі вони, — а велика більшість з них щиро — визнали Шевченка не тільки геніяльним поетом і національно-політичним пробудителем українського народу, але й національним пророком України.

Стався цей факт, і це великий успіх українства

*

Не відзначення 100-х роковин смерті Шевченка було частиною поставлення пам'ятника Шевченкові, а було навпаки: поставлення пам'ятника було частиною відзначення 100-х роковин смерті Шевченка; і цей пам'ятник був центральною точкою цих роковин.

Згідно з предковічним християнським звичаєм українського народу — не може бути таких роковин смерті, щоб вони відбулися без Панахиди. Однак у програмі 100-х роковин смерті Шевченка не було точки про Панахиду, — принаймні не було цього в офіційній програмі. Православні українці (і тільки православні) приватно, поза точками програми офіційних урочистостей, відправили по своїх церквах Шевченківські Панахиди, але при відслоненому пам'ятникові, що був центральною точкою роковин, Панахиди не було, — її не вставили в програму урочистостей.

Це той перший у світі пам'ятник Тарасові Шевченкові, що хоч його поставили релігійні українці, але його не посвячено, — у програмі точки про посвячення не було. Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді Митрополит Іларіон та Архиепископ українців католиків у Манітобі, Митрополит Вінніпегу Максим Германюк виголосили промови на урочистості відслонення пам'ятника.

Під кінець Митр. Іларіон виголосив: **„Благословляю й освячую цього пам'ятника!"** Промовисто й трагічно прозвучали ці слова, коли Митрополит Іларіон не освячував свяченою водою — згідно з християнським обрядом, (бо цього не було в точках програми), а тільки руками зробив знак благословення. . .

Після цього Митрополит закінчив словами: „Вічная Пам'ять!" І настала тиша; здавалося, ось-ось з тисяч грудей народу — згідно з споконвічним християнським звичаєм — пролунає „Вічная Пам'ять", — але не пролунало; на мить стала гробова тиша над головами тисяч людей, — і стало болісно й моторошно... У програмі не було навіть передбачено „Вічної Пам'яті", і маси народу в незвичайній тиші зберегли тут свою дисциплінованість, — адже світ на них дивився: дивилися маси людей різних національних походжень; дивився прем'єр Канади Джан Діфенбейкер, що відслонив пам'ятника, дивився прем'єр провінції Манітоби Даф Роблин і інші достойники.

Римська Церква забороняє своїм вірним, цебто католикам, церковно поминати не-католиків, отже церковні й політичні провідники цих українців, які належать до Римської Церкви, не погодилися на те, щоб 100-ті роковини смерті Шевченка і відслонення йому пам'ятника, під проводом Комітету Українців Канади, що його головою є о. прелат монсіньйор д-р В. Кушнір, мали хоч будь-який церковно-обрядовий елемент у програмі цієї урочистості, — не дозволено на це й православним у цій соборній імпрезі. Через те під час цієї урочистості мимоволі відчувалося таке враження, немов би ці святкування відбувалися у умовинах переслідування релігії, — в давніх римських катакомбах, чи в Советському Союзі; але що це відбувалося в Канаді, на вільній землі, куди українці втекли з поневоленої батьківщини шукати волі, — то враження ставало тим більш моторошним і дивним-предивним. . .

Але ці тисячі людей, які подібне враження переживали, зберегли повну здисциплінованість, і хоч це було світлом на тіні цього понурого моменту.

Поминаючи своє непогодження на включення церковно-релігійної точки в програму цих святкувань, місцеві церковні провідники українців католиків були присутні на урочистості відслонення пам'ятника й на інших імпрезах програми святкувань.

Поминаючи це, що вимога православних українців — щоб їм було дозволено пом'янути Шевченка Панахидою під пам'ятником і посвятити його — не була узгляднена, церковні провідники православних українців узяли участь у відслоненні пам'ятника і в інших імпрезах.

З однієї й з другої сторони це був „компроміс", ціною якого українці всіх віроісповідань спромоглися солідарно заманіфестувати свою пошану до Шевченка, — солідарно в очах своїх власних і в очах не-українців.

Поминаючи це, яку ціну за цю солідарність кожна сторона заплатила, — сам факт солідарності стався, і він був імпозантний, та зробив враження як на самих українців, так і на різноетнічних жителів усього Вінніпегу, а подекуди й усієї Канади.

Цей вияв здисциплінованості й солідарності — то успіх українства в Канаді.

Не-українських спостерігачів не цікавило те питання, що там діється внутрі українства, — не-українці оцінювали українців такими, якими бачили їх назовні, формально.

Положення тут, назовні, улегчував і рятував той факт, що модерна людина на американському континенті байдужіє до релігії, тому не було обави, щоб не-українські глядачі не питали, чому українці, які стараються всюди манiфестувати свою релігійність і які перед усім світом змагаються за свободу релігії своїх земляків в Україні, — чому ці українці це своє велике національне свято відбували на очах усього світу... без релігії....

Але ледве чи можливо, щоб таки зовсім ніхто з не-українців цим питанням не поцікавився; хто релігійною справою цікавиться, той напевно звернув на цей факт свою увагу. Але його тут також не обходила причина браку релігійних точок в урочистостях українців, бо причина — це внутрішня справа українців; його цікавив тільки сам цей факт, що свого національного пророка, про релігійність якого українці стільки світові голосять, спростовуючи большевицьку пропаганду про мнимий атеїзм Шевченка, — ці самі українці, і то на всекрайовій манiфестації з нагоди 100-х роковин смерті Тараса Шевченка, самі

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний .. $1.50

Зמовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ДЕСЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Цей рід не виходить інакше, як тільки молитвою й постом".
Мат. 17:21.

На запит Апостолів, чому вони не змогли сцілити сновидного, Спаситель відповів їм: „Через ваше невірство". Отже і в цьому випадку, як і в багатьох інших доконаних Ним чудес, Спаситель підкреслює важливість віри — віри того над ким сцілення доконується і віри того, хто сціляє. Якраз на той час в Апостолів не знайшлося такої віри, за що й були докорені своїм Учителем.

Але однієї віри мало для довершення будьякого важливого вчинку. Для цього-ще необхідні молитва й піст — цих двоє крил на яких людина підноситься понад звичайні людські думки й бажання та стає здібною творити великі небуденні діла. Усердна молитва — це початок нашого Богопізнання, через яку ми творимо Волю Божу, віддаючи серце своє Господеві, а через піст, тілесний і духовний, відриваємось душею від земних турбот, бо людині заклопотаній і прив'язаній до своїх щоденних турбот не лише неможливо створити чуда, але навіть ніколи подумати про нього...

Молитвою й постом з давних давен починалося всяке велике діло серед наших предків й вони, ті великі й непоборні, уміли творити й творили чудеса: розбивали чужі кайдани на собі, сціляли й воскресали народнього духа до боротьби за Правду, підіймали з мертвих багато разів поховану волю своєї батьківщини. . .

Чого ж бркує нашому поколінню, що воно не спроможне не лише створити того, що могли творити батьки й діди, але навіть не має сили затримати при житті ними створене? Бракує найважливішого — ВІРИ, МОЛИТВИ і ПОСТУ...

НЕДІЛЯ ОДИНАДЦЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Потерпи ти мені — й я віддам тобі".
Мат. 18:29.

На одне лише прохання десять тисяч талантів боргу прощає господар своєму слузі й відпускає його вільним додому, але той же невдячний слуга, замість творити подібне з своїм боржником, хоч борг останнього був у тисячу разів меншим, — не прощає, а вкидає його до в'язниці... Що може викликати в кожній християнській душі такий недостойний вчинок слуги, як не почуття глибокого й правдивого обурення... Але мало серед християн усвідомлює собі, що саме він і є отим невдячним слугою, саме він не може простити братові своєму і найменшого боргу, в той час, як Господь терпить і прощає нам безліч наших боргів перед Ним...

Господь терпить і нашу невдячність до Нього, і наше лінивство, і наше самолюбство, і нашу зарозумілість... Але як же скоро ми відгукуємося на вид хоч найменшого натяку на невдячність, чи лінивство чи зарозумілість нашого брата відносно нас? Ми хапаємо й душимо його так довго, доки він не віддасть нам свого боргу — доки не похвалить нас, чи не віддасть нам пошану та признання!...

Потерпи, брате і сестро! Потерпи і більше отримаєш як вимагаєш за свою працю, чи за свою діяльність! Отримаєш і від людей і, ще більше, від Господа. Тільки потерпи і не души брата свого... Коли твориш добре діло для свого суспільства, то не вимагай за це нагород і похвал, бо Господь безліч разів більше за тебе творить і тебе благословляє на це і тому подякуй Господеві, що дає тобі сили творити...

собі не дозволили на релігійний вияв пошани до нього; а коли це забороняє в Україні комуно-большевицька Москва, то українці перед усім світом протестують. Так, протестуємо, і треба протестувати. Але коли протести — це слова, а діла заперечують цим словам, то такі діла виходять на шкоду українській справі в нашому нутрі й у світі.

Що на це все сказав би Тарас Шевченко, якщо б він воскрес і був присутній на цих урочистостях 100-х роковин своєї смерті?

Чи, якщо б Шевченко був не православний, а католик, то чи також не було б посвячення пам'ятника й Панахиди за Шевченка в програмі урочистостей?

Свято 100-х роковин і побудова пам'ятника Тарасові Шевченкові — це наш успіх. Але чи це успіх і внутрішній, і зовнішній, чи лише зовнішній?

І що буде далі по цій самій лінії?

Коли загал українців і їхні провідники вважають, що тут усе гаразд, і немає чим тривожитися, то в такому випадку нехай вони мої питання вважають недійсним, — нехай злегковажать їх; але, пишучи ці рядки, я керувався не чимсь іншим, а тільки принципами правди й справедливості, які є невіддільними від добра української справи, принаймні так, як це я її добро особисто розумію. Я не маю нічого проти того, якби хтось доказав мені, що мої погляди на добро правди й справедливості в цьому відношенні є, може, помилковими.

Дмитро Дремів.

Передплачуйте, читайте і поширюйте „Вістника"!

ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі такі привітальні картки в українській мові:

— НА ДЕНЬ УРОДИН.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН.
— З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.
— З ПРИВОДУ ВІНЧАННЯ.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН БАТЬКА.
— НА ДЕНЬ ІМЕНИН МАТЕРІ.
— НА ДЕНЬ МАТЕРІ.
— З НАГОДИ СПІВЧУТТЯ.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ СИНА.
— З НАГОДИ НАРОДЖЕННЯ ДОЧКИ.
— З ПОВОРОТОМ ДО ЗДОРОВ'Я.
— КАРТКИ ПОДЯКИ.

Картки в гарнім артистичнім викінченні, в гарних кольорах. Ціна одної картки з конвертом лише **25 центів.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

Тут виражений принцип демократії Заходу: поборювати фанатизм усюди, де тільки він проявляється, шанувати людську гідність і людські права кожної одиниці, — і вже тим самим поборюється комунізм, а при тому слід плекати культ своєї нації, і цим також поборюється комунізм.

Але в ідеології, програмі й політиці Ватикану поборюється якраз ці принципи, які — як голосить демократія Заходу — успішно поборюють комунізм. Ватикан далі зберігає свою традицію фанатизму й обмеження свободи одиниці й народів. Про це свідчать проголошені Ватикані 1960 р. „Тверді точки"*) і Артикули Дисциплінарного Кодекса, складені Синодом Архидієцезії міста Риму 1960 року, в яких світським католикам забороняється в усіх ділянках особистого життя думати, висловлюватися й діяти без інструкцій Ватикану, щоб не попасти в ересь. А що світські католики мусять уважати „ерессю" — це вирішує Ватикан.

Із заяви римо-католицького єпископа Райта в США 1959 року виходить, що Ватикан є проти такої свободи, коли вона дає можливість католикам і взагалі людині та всім народам противитися наказам власті Ватикану (папі), бо все, що не згідне з наукою Ватикану — це, мовляв, „ересь".

Тому світські католики не можуть не стати перед питанням: у чому ж має полягати їхня особиста й суспільна свобода, коли вони мусять думати, висловлюватися й діяти тільки так, як їм наказує Ватикан? У такому положенні не тільки світські католики, але й римо-католицькі священики не можуть витерпіти цього тоталітарного обмеження особистої свободи, і вони цілими сотнями втікають „на зелену границю" (нелегально) з тих держав, в яких державна влада у руках Ватикану — почерез уряд, що складається з членів Католицької Акції, цебто т. зв. „Світового Апостоляту", як, напр., з Італії й Іспанії.

Року 1960-го таких римо-католицьких священиків-утікачів з Італії й Іспанії у самій Франції нараховувалося біля тисячі, і ними не було кому заопікуватися, отже допомогу подала їм французька Реформована Церква — на основі своєї постанови в м. Сет.[63])

Артикул 402 Карного Кодекса сучасної Італії передбачує кару для кожного жителя цієї країни, який „ображує державну релігію" (католицьку). Там таки за образу католицької релігії карається більше, як за образу не-католицької релігії. Ось приклад:

Року 1960-го в Італії, в селі Бенедетто дель Марсі біля Акволя католичка вийшла замуж за протестанта, і римо-католицький священик у прилюдній проповіді ганьбив за це її саму, її батьків-католиків і всіх протестантів. Протестантів це могло вивести з рівноваги, щоб не допустити до їхнього вибуху, отже 80-літній протестантський пастор Донато Кретарольо вивісив відозву до протестантів, щоб вони зберегли спокій, щоб не наслідували такої тактики (напастей) католиків. І поліція за це арештувала цього старенького протестанського пастора під замітом „образи державної релігії" (католицької).

Офіціоз Англіканської Церкви „The Church of England Newspaper and Record" (Лондон) за 20-го травня 1960 року подає: „У Палаті Репрезентантів (Британського Парляменту) відбулися наради під головуванням капітана І. П. С. Орра — посла до Парляменту. На ці наради було запрошено певне число представників обох партій (Партії праці й Консервативної партії) Палати Послів, щоб розглянути теперішнє положення щодо проблеми християнської свободи в Іспанії. „Тепер, коли расова дискримінація лежить на серці загалу, то так само важливою справою вважається потреба розглянення скандальної релігійної дискримінації в Іспанії, що так близько знаходиться поблизу наших побереж", — заявили збори на цих нарадах. Далі, цей часопис подає: „Ці збори вирішили поінформувати Міністерство Закордонних Справ Британії про своє становище в цій справі. Крім цього, висловлено надію, що в недалекому майбутньому буде можливість вислати в Іспанію слідчу комісію, яка наочно ствердить ці факти". Цей же часопис інформує, що католицький Єпископат Іспанії, розпоряджаючи урядовими повновластями диктатора Ф. Франко, поліційними методами переслідує протестантів: закриває їхні святині й школи, силує вінчатися тільки в католицьких церквах, забороняє їхнє друковане слово, ув'язнює їх і так далі.

Вищезгаданий часопис подає тільки частинку цих фактів, що загально відомі. На основі законів сучасної Іспанії, в цій державі Католицька Церква має право вважати католиком кожного іспанця, незважаючи на це, що він фактично й формально виступив з Католицької Церкви, і це своє право вона здійснює поліційними методами. Центральний Комітет Світової Ради Церков із свого центру в Женеві в грудні 1959 р. звернувся до Ватикану з закликом, щоб на майбутньому. ІІ Ватиканському Соборі Католицької Церкви Ватикан поставив таке питання: як Католицька Церква розуміє „свободу релігії". Інформуючи про цей заклик Світової Ради Церков, журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" (січень 1960 р.) при цьому писав, що справа нехтування релігійною свободою з боку Католицької Церкви здавна хвилює ввесь християнський світ, — акти мордувань, терору, розбоїв, упереджень, наклепів і т. д. цілими роками займають увагу преси у вільному світі. А тепер такі події мають місце головно в латинських країнах: у Південній Америці, Італії, Іспанії. Ось один з типових прикладів: 1960 року в місті Ля Пліята в Колумбії протестантська громада (100 осіб) почала будувати каплицю — дім молитви, а ошаліла юрба римо-католиків каплицю зруйнувала й вчинила криваве заворушення проти протестантів. Хто цю юрбу так виховав? З уваги на це бувший федеральний суддя в США Алберт Левітт заявив: „Три великі вороги свободи в США — це: комунізм, фашизм і Католицька Церква".[64])

*) „Тверді точки" Ватикан проголосив 1960 р. на сторінках свого офіціозу L'Osservatore Romano. Тут вони подані з передруку в журн. Time за 30. 5. 1960 у статті „Догма й політика".

63) American Review of Eastern Orthodoxy, April 1960. Більше даних про це систематично подає журн. Christian Heritage в США, що його видають ці бувші римо-католицькі священики, які виступили з-під власті Ватикану.

64) American Review of Eastern Orthodoxy, Sept. 1960.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПИЛИП РУСИН

Монтреал, Кве.

Дня 1-го червня 1961 року нагло упокоївся в Бозі один з перших визначних піонерів українського та церковного життя в Монтреалі, як також довголітній член Соборної Громади Св. Софії, бл. п. Пилип Русин.

Покійний народився 3-го грудня 1888 року в селі Свідові, пов. Чортків, у Галичині. У Канаду приїхав 1906 року 16-літнім хлопцем. Як і всім іншим нашим першим піонерам, покійному доводилося перших п'ять років свого побуту в Канаді тяжко фізично працювати, — аж до 1911 року, коли і йому усміхнулася доля, і він відкриває крамницю, з якою пов'язане його все дальше трудолюбиве й корисне — як для своєї родини так і для всієї Соборної Громади Св. Софії, — життя. Мавши надзвичайно добру та спокійну вдачу, покійний Пилип завжди був гідним прикладом до наслідування всіх тих, які на своїх плечах несли тяжку і витривалу піонерську працю на загально українському та церковному полі, що принесла такі багаті-багаті плоди для прийдешніх поколінь.

Родинне життя покійного починається 1915 року, коли він одружується з Анною Хомик, яка була йому зразковою подругою життя впродовж усіх тих 46 років. Господь поблагословив їхню родину гарними дітьми — трьома синами й трьома дочками. Сини — Іван, Михайло й Мирослав — повністю пішли слідами своїх батьків, і вони тепер утішаються заслуженою пошаною людей, серед яких їм доводиться жити й працювати. Вони всі одружені. Дочки — Євгенія, Маруся й Олеся — також всі одружені, і вони також утішаються загальною пошаною, як добрі дружини й матері.

Не зважаючи на свою тяжку й відповідальну працю для своєї родини, бл. п. Пилип Русин завжди знаходив час і глибоке розуміння конечної потреби працювати якнайбільше для своєї Рідної Православної Української Церкви. І коли 35 років тому вірні сини нашої Рідної Церкви закладали основи під теперішній Собор Св. Софії, то покійний Пилип Русин належав до тих перших основоположників тієї малої колись, але великої історичної ваги, а тепер уже і великої числом Соборної Громади Св. Софії в Монтреалі. Покійний був завжди між першими жертводавцями на церкву Св. Софії, дуже часто гарантувавши та забезпечувавши її постійний розвиток своїм власним майном. Св. Церква напевно оцінила великі заслуги покійного, і ось ми бачили бл. п. Пилипа Русина довголітнім членом Управи Громади Св. Софії та постійним членом Братства Християнського Милосердя. Він завжди давав — не словом, а ділом — докази, як щиро він любить свою Рідну Православну Церкву та свій народ.

Панахиди й Похоронні Відправи служили оо. Настоятелі Собору Св. Софії — Митроф. Прот. В. Слюзар і о. Іван Стус, а 5-го червня ц. р., після Заупокійної Служби Божої та чину Похорону, тлінні останки покійного були поховані на цвинтарі Мавнт Роял у Монтреалі.

На поминальному обіді, приготованому родиною покійного та Жіночим Товариством „Доньки України" при Соборі, на заклик п. С. Тимчака і голови Жін. Т-ва — пані М. Немої була проведена збірка на Нев'янучий Вінок в пам'ять покійного, яка принесла суму 229 дол. Із зібраної суми призначено на Прес. Фонд „Вістника" 10 долярів, а на клішу 5 дол. На поминальному обіді промовляли п. Д. Мокринський, брат покійного, Петро, і дочка Евгенія (Чупрун).

В особі покійного Пилипа Русина Соборна Громада Св. Софії втратила ще одного з тих уже небагатьох, оставших її основоположників, а організації, до яких покійний належав, втратили примірного члена, родина ж — доброго та улюбленого мужа, батька та дідуся.

Висловлюючи найщиріші співчуття з приводу цієї невіджалуваної втрати бл. п. Пилипа Русина його осиротілій родині, члени Соборної Громади Св. Софії молитимуть Всемилосердного Господа, щоб канадська земля була йому легкою і щоб добра пам'ять про нього залишилася із роду і в рід.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

По втраті нашого дорогого мужа, тата й дідуня, оцим складаємо щиру подяку о. Прот. В. Слюзареві та о. Іванові Стусові за відправлення Панахиди у похоронному заведенні через три вечорі і за Похоронну Відправу. Особливу подяку висловлюємо синові Іванові, що приїхав з Трентону з дружиною і двома дітьми на Похорон, улегчуючи тим самим нам усім переживання цієї сумної родинної події. Щира подяка також п. Грицькові Кирилові з Трентону за його прибуття, як також Жіночому Т-ву „Доньки України", особливо паням: Мединській, Гроско, Шарановській та Світусі за приготовлення поминального обіду.

Складаємо також щиру подяку всім тим, хто прислав вінки, як вияв пошани до Покійного та всім тим, хто тією чи іншою мірою причинилися своєю допомогою в Похороні. Хай Господь Бог нагородить за це Вас усіх сторицею!

Спи спокійно, Дорогий і Незабутній Мужу, Тату і Дідуню, світла пам'ять про Тебе залишиться назавжди в серцях наших!

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина, діти, і внуки.

БЛ. П. МИКОЛА ПОПІЛЬ РАДВЕЙ, АЛТА.

„То ж будьте обережні, бо не знаєте ні дня, ні години" (Мат. 25, 13). Смерть приходить тоді, коли її найменше сподіваємося. Так несподівано вона й прийшла до Миколи Попіля.

При праці він несподівано захворів серцевою недугою; його зараз віддали під опіку лікаря в лікарні в Радвей, де він пролежав 10 днів; зараз по прибутті в лікарню він прийняв Святі Таїнства Сповіді і Причастя; стан його здоров'я спочатку значно покращав, і Микола жив надією, що вже в найближчих днях повернеться здоровим до своєї родини. Ще в неділю, 18-го червня, його відвідали біля 20 осіб з родини, приятелів і членів нашої Громади, а о. Парох пробув з ним до пізнього вечора. Микола був з усіми ввічливий, з усіми жартував, а в понеділок, 19-го червня, ще до полудня, несподівано помер. Смерть наступила так скоро, що й намагання лікаря рятувати життя були безуспішні.

Микола Попіль народився 2-го грудня 1898 року в селі Звиняч, Чортківського повіту, в Україні. Він помер на 63 році життя.

3-літнім хлопчиком він прибув з родичами в Канаду, 1901 року, і в Скаро в Алберті родина почала своє нове життя на гомстеді.

Як жилося на гомстедах нашим поселенцям — про це вже загально відомо всім, а коротко кажучи — життя їх було таке: бідували родичі, бідував і з ними малий Микола. І аж 1918 року родина придбала собі власну фарму, в Миртел Крік, — недалеко Радвей; жити стало трохи легче. Через п'ять років Микола одружився з Параскевою з дому Вархола, і молода пара почала вже свою самостійну господарку на фармі біля Радвей. Микола сильно працював так з своїми батьками, як і пізніше на власній фармі. Не диво, отже, що вже 1953 року він захворів на серце. Лікар заборонив йому важку працю, але Микола таки працював далі, бо він хотів, щоб родина його жила краще, чим жив він в своїй ранній молодості. Це намагання і призвело його до нової хвороби, а наслідком її була смерть.

Похорон покійного Миколи відбувся в четвер, 22-го червня, з української православної церкви в Радвей. У середу ввечері був відправлений над тілом покійного Парастас в його домі, а в четвер уранці, по відслуженні Панахиди, перевезено тіло до церкви в Радвей, де й відслужена була Свята Заупокійна Літургія й Чин Похорону.

У Богослужбах — як у домі спочилого, так і в церкві — взяли численну участь родина, члени нашої Церковної Громади, сусіди й приятелі. По закінченні Богослужб похоронено тіло спочилого на нашому цвинтарі.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружи-

УВАГА! ДАВФИН — УВАГА!

1. Запрошуємо все українське громадянство Давфинської Округи взяти участь у Полевому Богослуженні в Пайн Ривер.

2. Запрошуємо всі сусідні Громади взяти участь у Богослуженні в Перші Роковини існування Громади Чесного Хреста в Винипеґосіс.

ну Параскеву, сина Володимира, жонатого з Емілією Волянською, двоє внуків і дочку Марію, замужню за Павлом Дегодем у Восетні, та двоє внуків; залишив він також своїх чотирьох братів — Михайла к Радвей, Йосифа й Олексу в Едмонтоні й Дмитра в Ванкувері, та три сестри: Марію Торончук в Радвей, Антоніну, вдову по пок. Базилевичеві, в Гемилтоні, Онт., і Анастасію Лаковецьку в Радвей.

Покійний був членом нашої Церковної Громади ще з 1939 року. Він належав до тих християн, що не лише задокументовують свою приналежність до Церкви вплачуванням членських внесків, але й до тих, що прибувають на Богослуження до церкви, тут моляться, приступають до Святих Таїнств Сповіді і Причастя і виконують всякі інші на них положені Богом, Церквою і Громадою обов'язки.

При Останньому Цілуванні, на прохання о. Пароха присутні в церкві зложили 65 дол. на Невянучий Вінець. З цієї суми призначено 15 дол. на прес. фонд „Вістника" і разом на кліщу.

По закінченні Похорону влаштовано для всіх присутніх братський обід у залі Народнього Дому, біля церкви. Цей обід був приготовлений старанням членкинь Жіночого Товариства при нашій Громаді, і за їхній труд і працю, в імені родини спочилого Миколи висловлюю їм сердечну подяку. Сердечно дякую всім за присутність на Богослужбах, за молитви за душу спочилого і за пожертви під час Останнього Цілування.

Дружині покійного, Параскеві, синові Володимирові, дочці Марії, братам, сестрам, внукам і всій родині сердечні співчуття з приводу великого горя, яке їх зустріло. Хай Добрий Господь подасть Вам силу перебороти Ваш жаль і смуток, а спочилого Миколу хай прийме у Свої Святі Оселі!

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ІВАН ЖИТОРУК

Мелвил, Саск.

Дня 16-го червня 1961 р. трагічною і несподіваною смертю відійшов з цього світу бл. п. Іван Житорук, який учителював 33 роки. Бл. п. Іван народився 1907 р. в околиці Калдер, Саск., у родині Михаїла і Вироні Житоруків. У початковій школі вчився в Калдер, Саск. Опісля, в рр. 1919-20 перебував в Інституті П. Могили в Саскатуні, а докінчував середню школу у Йорктоні, Саск. В учительській школі (нормал) вчився в Реджайні, Саск; закінчивши її, почав учителювати в 1928 р. Він учителював в околицях Сторновей-Гоґол-Ярослав-Отон 13 років; у Скотланд 2 роки; у Бурмінггейм 9 років; у Кенінскберн 5 років, і тут постигла його смерть

Небіжчик був віруючим християнином, був членом Української Греко-Православної Громади в Мелвил, Саск Він виконував усе, що покладається на християнина; був тихої і милої вдачі, і всі його поважали, а особливо любили Небіжчика діточки, яких він учив. Але, як кажуть, „біда не спить", — і Небіжчик став жертвою нещастя.

Похорон відправили місцевий парох о. П. Зубріцький та о. М. Куленич з Тюдор, Саск., з дяком Іваном Козіем з Айтуни, Саск. 19 червня ввечері у похоронному заведенні в Мелвил відправлено Панахиду, а 20-го червня — Похорон зо Службою Божою, а потім Літію в похоронному заведенні. Про повідували обидва священики. Під час Похоронних Відправ було велике число молящих за душу бл. п. Івана. Після Похоронних Відправ, що відбулися в українській православній церкві в Мелвил, тлінні останки бл. п. Івана перевезено в Йорктон, Саск. на міський цвинтар. Покійний залишив у смутку батька, дружину Марію з дому Прокопець, з якою одружився 1933 р. і прожив до смерті, дві сестри дальшу родину, приятелів, діточок у школі, з якими вже не докінчив річної науки, та свою любу Українську Греко-Православну Парафію Св. Покрови в Мелвил, якої членом він був з 1948 року.

Тато Небіжчика, Михайло Житорук, склав від себе на Прес Фонд „Вістника" $5.00 Щира йому подяка!

Покійного Івана нехай Милосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Йому Пам'ять!

о. П. З.

БЛ. П. ІВАН ГАЛІЦЬКИЙ

Форт Виллиям, Онт.

У суботу, 3-го червня 1961 р. тут відбувся Похорон бл. п. Івана Галіцького. Покійний прожив 68 років.

Бл. п. Іван Галіцький народився в селі Оришівці на Буковині; в Канаду він прибув 1910 року. По собі залишив він у смутку дружину Марію з дому Кебіз, з якою він звінчався 1923 року в українській православній церкві у Форт Виллиям.

Похорон звершив бувший парох фортвиллиямської Української Православної Громади о. Митрат Олександер Новицький.

Замість квітів на могилу, присутні на Поминках зложили на пресу 36 дол., що їх за згодою дружини бл. п. Івана розділено на допомогу нашій пресі, а з того на Прес. Фонд „Вістника" $20.50, а крім цього 50 центів на поштові видатки, що з цим зв'язані.

Усім ВП. Жертводавцям щире спасибі, а покійному Іванові — Вічна Пам'ять!

Присутній.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

ВП. З. П. — Нансі. Франція.

„За Ваші слова: **„Ми є сталими читачами й прихильниками „Вістника", якого вважаємо за єдиний український православний часопис, що в наш час нечуваних фальшувань історії та дійсности сміло голосить Божу Правду"** — щиро дякуємо!

Ці слова мають для „Вістника" тим більше значення, що вони походять з уст б. українських вояків.

Статтю, про яку Ви говорите, ми передрукували у „Вістнику" покищо без коментарів - порядком інформації про „голі факти". Критичне обговорення цих фактів буде у „Вістнику" за 1-го вересня ц. р.

За прислані Вами витинки з преси з Франції спасибі Вам! Будемо Вам вдячні за Вашу дальшу цього роду співпрацю, а Ваші дописи й статті будемо радо вітати.

Усім Вам наш щирий привіт!

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ О. І М. СОКОЛЮКІВ

Сандавн, Ман.

Увечері 6-го травня 1961 р вшановано п-ва Онуфрія і Марію Соколюків з нагоди 50 ліття їхнього подружнього життя Приняття влаштовано родиною п-ва Соколюків

При вході до Народнього Дому п-во Соколюки були привітанні весільною музикою і причеплено їм букети

Усіх було запрошено за столи до вечері. Промовляли о Кулик, п Халатурник, п Дубник, пані Марія Ілюк

Теодор Ілюк був господарем цього вечора, а Стефан Соколюк висловив привіт від родини

72-літній Онуфрій син Олекси й Катерини Соколюків, прибув у Канаду 1907 року з Луковець, пов Чернівці, а Марія (їй тепер 68 літ) є дочкою Федора і Параски Ганчуків; вона прибула в Канаду 1902 року з Гриньковець, повіт Заліщики. Ювілянти звінчалися 26 лютого 1911 р. в околиці Арбака й поселилися на фармі в Сірко, Ман.; 1942 р. перенеслися на фарму в Сондавн, а 1955 року переїхали в містечко Сондавн, і там досі проживають.

Родина п-ва Соколюків складається з трьох дочок, п'ятьох синів і 15-х онуків. Їх ні дочки: Анна Розлин і Параска Волчук (у Пайн Фалс) і Оля Ткачик (у Сірко) Сини: Іван (у Трансконі), Стефан і Олекса (у Сондавн), Василь (у Вінніпезі) і Михайло (у Венкувері). Усі діти були присутні, окрім Михайла

По вечері, після промов і відспівання „Многая Літа" п-во Соколюки подякували родині й присутнім за таку гарну несподіванку

П-ва Соколюків обдаровано гарними предметами, як також гулярєсом грошей.

Присутній.

ПОДЯКА

18-го травня 1961 року помер у лікарні „Вікторія" у Вінніпезі Василь Колотило, дядько (вуйко) мого покійного чоловіка. Мій чоловік помер два місяці перед тим, тому пришлось мені й моїм донькам зайнятись похороном дядька. У цьому допомогли нам добрі люди, і я почуваюся зобов'язаною подякувати їм прилюдно.

Передусім складаю щиросердечну подяку Впр. о. Е. Горгіці за таку урочисту відправу Похорону, за щирі прощальні слова на Панахиді і на Заупокійній Службі Божій. Щиро дякую дякові П. Калушці, як також Канадійському Допомоговому Товариству за гарний вінок та за щире прощальне слово п. О. Панькову від імени цього товариства. Спасибі Похоронному Заведенню Заядовського за точну обслугу, Управі Церковної Громади за залю, всім паням, що помогли дати перекуску, учасникам Похорону та всім, що помогли мені сповнити мій християнський обов'язок. Замість вінка на могилу покійного дядька жертвую на „Вістник" $5.00.

Марія Сорохан та доньки Ольга і Павліна.

ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ АНДРЕЯ В ГРОМАДІ СВ. ВОЛОДИМИРА В КЕЛҐАРІ, АЛБЕРТА

У неділю 25-го червня 1961 року о год. 9.30 ранку всі парафіяни урочисто чекають Преосв. Владику Андрея — Єпископа Едмонтону і Західньої Канади, бо це ж перша його Візитація в Келґарі. Біля церкви зустрічають Владику з хлібом-сіллю голова Громади Д. Ф. Кобильник, а від старших братчиків Г. Комарницький. Владика всіх вірних благословить. Входить до церкви. У церкві зустрічає о. Прот. Л В. Дячина. Хор співає „Достойно є" під управою пані Надії Кобильник. Починається Архиєрейська Служба Божа. Асистують Владиці о. Прот. Д. Ф. Стратійчук — настоятель церкви Св. Тройці в Летбридж, і о. Прот. Л. В. Дячина — настоятель місцевої церкви. Дяк - п. П. Корнійчук з Летбридж.

По прочитанні Євангелії Владика Андрей сказав дуже гарну проповідь на тему „Українська Прав. Церква, як історична Церква нашого народу". І звернувся до вірних з таким закликом: „Любімо нашу Українську Православну Церкву, як Церкву нашого народу!" По Службі Божій о. Прот Л. В. Дячина запросив усіх присутніх на братський обід. На обіді, що його приготовило Жін. Т-во ім. Ольги Басарабової, слідували промови.

Голова Д. Ф. Кобильник сказав, що має велику честь витати Владику в Келґарі та всіх гостей. На превеликий жаль, дехто не міг, через якісь причини, прибути, щоб звеличити цей день, як ось як пані Островерха — членкиня хору, яка знаходиться в лікарні. Від Жін. Т-ва ім. О. Басарабової витала всіх його голова, пані Є. Коваль. Гарну промову сказав о. Прот. Д Ф. Стратійчук Він сказав „Приємно мені було молитися разом з Владикою Андреєм та зо всіма Вами. Ми, українці, - великий народ, але тут, у Канаді, нас тільки частина того народу; і коли б у нас не було байдужности, то в нас була б велика духова сила Нам треба продовжувати роботу наших піонерів, і ми прийдемо до своєї цілі".

Далі, п. І Петращук довголітній член Громади, згадав історію Парафії в Келґарі, і сказав, що багато наших членів відійшли у вічність, але молодь хай продовжує ту роботу, та розбудовує нашу Церкву.

Голова Д Ф. Кобильник говорив про Всеканадійську Катедру у Вінніпезі, і просив, щоб люди складали свої пожертви на таку велику ціль

Прот. Л. В. Дячина перечитав імена тих, що вже жертвували на Катедру від нашої Громади І згадав, що ми в Келґарі маємо добру Громаду, але будучність залежить на нашій ідейності, щоб ми поступали вперед.

Голова Громади попросив до слова Преосв. Владику Андрея.

Владика сказав. „Мені дуже приємно бачити наших піонерів, а о Прот Д Ф Стратійчук це один із трьох піонерів-священиків у Канаді. Нам треба молодих священиків, щоб наша Церква росла; бо коли буде більше церков, то буде менше в'язниць Ми мусимо збагачувати знання нашої Церкви"

Говорить Владика. „У Келґарі, як мені відомо, є ще багато людей православних, які стоять поза Церквою.. Є змагання за об'єднання Церков. Колись, як історія доказує, була тільки Одна Церква; цебто, Церква Православна, і нам немає чого об'єднуватися, бо ми й не роз'єднувалися"

Дальше. Владика наводив деякі факти з греко-католицьких друків-джерел. І так, наприклад, греко-катол. Молитовник з 1918 року згадує, що Св Миколай боронив Православну Віру, а вже Молитовник з 1959 року цього не має Або Послання Папи Пія XII до гр.-катол Єпископів - з нагоди „1000-ліття охрещення кн Ольги„ Текст цього Послання м. ін. поміщено і журн. „Світло" (червень, 1956 р.). У цьому Посланні ніде й словом не згадано за український народ; але: „ваш народ", „великий народ" і т. д., але ніде - український народ!

На цьому Владика поблагословив усіх вірних і просив батьків і матерів, щоб вони говорили до дітей українською мовою, бо діти це наша будучність!

На закінчення, голова Громади Д Ф Кобильник подякував усім присутнім, що прийшли звеличати цей день, і разом молитися з Преосв Владикою Андреєм.

Усі заспівали „Многи Літа".

І. Чернецький.

БГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ на всі неділі і свята цілого року 232 стор Оправлений Ціна	$5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА Прокимени Алилуя і Величання 36 стор. Ціна	.25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ Збірник Церковного Співу на Нотах (на міміографі) 57 стор Ціна	3.00
МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі золотими тисками Ціна	7.50
МОЛИТОВНИК - Добрий Пастир в чорній оправі Ціна	2.75
МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі - золочений Ціна -	8.00
МОЛИТОВНИК Добрий Пастир, в білій полотняній оправі Ціна	6.50
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей в полотняній чорній оправі Ціна —	1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей в полотняній білій оправі Ціна	1.25
ОКТОІХ — або Восьмигласник - видання УГПЦК - 194 стор. Ціна -	5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси на нотах Прот. В. Кудрик - 21 стор. Ціна -	1.00
СЛУЖБИ БОЖІ СТРАСНОГО ТИЖНЯ. Ціна	2.00
СЛУЖБА СВ. ВОЛОДИМИРОВІ ВЕЛИКОМУ, князеві українському 18 стор. Ціна	.75
СЛУЖБА В ДЕНЬ СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО (Великдень) 16 стор Ціна	.50
СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЙЦІ (Зелені Свята) 24 стор Ціна	.50
СЛУЖБА НА РІЗДВО ХРИСТОВЕ І НОВОРІЧНИЙ МОЛЕБЕНЬ - 18 стор. Ціна	.50
ТРЕБНИК Частина І в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна -	6.50
Брошурований Ціна	5.00
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА Ціна -	1.00

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Can.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ПРОТ. ГРИГОРІЯ І ДОБРОДІЙКИ ВАСИЛЕВИХ ВЕРНОН, Б. К.

Дня 31-го травня сповнилося 25 літ подружнього життя нашому о. Парохові Григорієві й Добродійці Василевим, і наша Громада Успіння Пресвятої Богородиці у Вернон постаралася, щоб той день гідно відсвяткувати враз із Ювілянтами.

Уже кілька тижнів наперед вибраний був Ювілейний Комітет, правда без відома Шановних Ювілятів, який старався, щоб усе відбулося якнайкраще.

На велике щастя, в той час завітав у нашу Округу представник Всеканадійської Катедри з Вінніпегу Впреп. о. Митрат Грицина; а що він був кілька днів поміж нами, то й багато він нам допоміг, щоб цей Ювілей випав так, як належиться Священикові.

Згаданого дня, точно о 7 годині вечора, авто п. Михайлюка заїхало перед резиденцію о Пароха, а голова Громади п. Василь Гакман з дружбами п. Кіндрачуком і панею Михайлюк увійшли в середину з словом привітання, і вони пояснили Ювілятам, у чому справа, а саме: оце якраз 25 років, як Ювілянти подружилися, а зараз в короткому часі о Григорій був висвячений на нашого українського православного священика і цю велику й важну гідність достойно сповняє аж досі, і наша Громада вважає собі великою честю й приємністю відзначити цю дату разом з Ювілятами.

Церковна площа вже була заповнена вірними, не лише членами Громади, але й прихильниками, бо всім було приємно бути на такому Ювілеї; бо, як пізніше довідуємося, ще ніхто з наших парафіян не мав нагоди бачити Ювілею Священиків.

При вході до церкви Ювілятів стрінув найстарший член Громади і він же й піонер Вернону, п Никола Малиш, і привітав Ювілятів за нашим давнім звичаєм хлібом і сіллю; о Василів, поцілувавши хліби, подякував.

У церкві Впреп. о. Митрат Грицина перед святим тетраподом відповідним словом пригадав Ювілятам 1936 рік -- рік їх Вінчання; відправивши Молебня за їхнє здоров'я, він поблагословив Ювілятів на дальший хід їхнього життя.

Церковний хор під проводом п. П. Малиша, святково й так справно співав, як ніколи перед тим, а це й був один з найкращих доказів нашої пошани до Ювілятів По закінченні в церкві всі зійшли до церковної залі, а п. Гакман завів Ювілятів на призначене місце, де пишався прекрасний триповерховий торт із засніченими двома свічками, та дальше ведення програми він передав заступникові голови п. Іванові Чижевському, цебто господареві цієї урочистості.

Господар ще раз, коротко, пояснив значення цієї урочистості, і попросив Митрата Грицину проказати молитву й поблагословити страви, що приготовило наше жіноцтво.

Під час вечері прибув з Ванкуверу Всеч. Прот. Симчич, що разом з Ювілятом чотири роки перебував на студіях теології у Вінніпезі; тому що час був опізнений, то він уже не мав змоги Ювілятам послужити в церкві.

По вечері відбулася дальша програма.

Господар попросив п. Кіндрачука і о. Симчича прочитати привіти, що їх було досить багато; отже, щоб одного не втомити, то перечитували їх удвох Привіти прислали: Впреосв. Митрополит Іларіон, Преосв Владика Андрей, Впреп. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, родичі Ювілятки п-во Рипки з Едмонтону, п-во Ясенчуки з Ванкуверу, п-во Рипки з Ґренд Прері і від отців: Прот. Гребенюка з Веґревил, Прот. Фика, Прот. Криштановича, о. Хомяка з Едмонтону, о Фляка з Радвей, о. Крищука з Мирнам, о Костюка з Волей, о. Дебрина з Вест Мінстер, о. Гикавого з Ванкуверу і Церковної Громади з Ревелсток.

Дальше, були запрошені до слова від Церк. Громади з Келовни п Н. Кудла, а від світських організацій пані Кучер - від Жіночого Товариства св. Ольги у Вернон, і вона вручила китицю квітів пані Добродійці, — як вона сказала: „за ревну працю в Громаді та в Рідній і Недільній школах".

Укр. Народний Дім репрезентував п. Третяк такими словами: „Складаю щире привітне слово Шановним Ювілятам за їх працю не тільки на полі релігійному, але й на полі громадському, так як і належиться всім нам, українцям, працювати на обох ділянках нашого самостійного і ні від кого незалежного життя!"

Від У.Н.О. вітав Ювілятів п Н. Василишин з 25-літтям подружжя та душпастирської праці, і побажав і ще

працювати до Ювілею 50-ліття.

Від Рідної й Недільної шкіл господар запросив ученицю Ніну Висоту, яка відчитала привіт, побажала Ювілятам найкращих успіхів у житті і вручила дар від шкільних дітей.

При кінці говорили ще пані Михайлюк, п. Кіндрачук і п. Гакман — голова Громади, він же й вручив від усіх присутніх гарний дарунок на пам'ятку Ювілятам, а в той час із більш як півтори сотні грудей рознеслося „На Многі Літа".

Господар попросив до слова Ювілятів, — найперше отця Григорія, який сказав, коротко, що четверть століття пройшло дуже скоро. В його праці були часи й рожеві, а були й захмарені. Але тепер він радіє, що бачить нашу Святу Православну Церкву тут, у Канаді, могутньою установою, з якою вже мусять числитися й ті, що колись в початках старалися не допустити до її існування.

Далі, Ювілят подякував Ювілейному Комітетові, що так вміло приготовив це святкування і Впреп. о. Митрату Грицині, — що якраз навідався у Вернон — саме в той час, коли його побут тут був побажаним, а отцю Симчичу,— що прибув аж з Ванкуверу, і це пригадало йому ті молоді літа, що вони разом перебували на богословських студіях у Вінніпезі.

На просьбу господаря, пані Добродійка, як дружина й помічниця отця Григорія в місійній праці, і як мама, пожалілася, що разом з батьками немає тут їхніх дітей, хоч вони Комітетом були повідомлені; — та, на жаль, не могли прибути, бо це під кінець шкільного року — час іспитів; старший син, Володимир, тієї днини кінчав торговельний курс в Едмонтоні, а молодший, Василь, скінчивши другий рік теології в Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, перед кількома днями одержав вакаційну працю в Едмонтоні, і через далеку віддаль також не міг бути присутнім.

Опісля кінцевим словом господар подякував усім присутнім, що так громадно й на час зійшлися, а обом священикам і Жіночому Товариству — за таку багату й смачну вечерю.

У той сам час п. Михайлюк перейшов поміж зібраних з тарілкою, щоб не забути й за гостей, що до нас навідуються з Вінніпегу, а це — „Вістник" і „Український Голос", і зібрав 25 дол., з чого 10 дол. на „Вістник" і 5 дол. на кліше.

Це Свято-Ювілей закінчено пісенею „Де згода в родині". Годинники вже показують близько 12-ту ночі, як усі підходили до Ювілятів і зо щирими побажаннями потискали їм руки.

Іван Чижевський.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя, — Брендон, Поплар Парк, Кенора, Транскона.
13. Неділя, — Портедж Ля Прері, Сулукавт, Бозежур.
20. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Тиндал.
27. Неділя, — Дуфрост і Ледвин — Храм, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ
2. Середа. Пророка Ілії — Витків
6. Неділя — Норт Бетафорд
13. Неділя — Глезлин
19. Субота. Преображення Господне — Норт Бетафорд
20. Неділя — Медов Лейк
27. Неділя — Витків
28. Понеділок. Успіння Пр. Богородиці — Гетерлей

972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford. Sask.

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Брокстон. (Храм).
13. Неділя — Йорктон
19. Субота. Преображення Господне — Горлиц. Посвячення Овочів
20. Неділя — Йорктон (Храм)
27. Неділя — Райн
28. Понеділок. Успення Пресв. Бог — Йорктон. Посвячення квітів

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 788-2998

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ
2. Середа. (Ілії) — Мазепа.
6. Неділя — Кемсек
13. Неділя — Каллер
19. Субота (Спаса) — Донвел (Храм)
20. Неділя — Мазепа.
27. Неділя — Ахтимійчукова
28. Понеділок. Усп. Пресв. Богородиці — Сторновей

Box 1241 Kamsack, Sask.
Ph.: 22447

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Вернон
13. Неділя — Вернон
19. Преображення Господнє — Вернон
20. Неділя — Вернон
27. Неділя — Ревелсток
28. Успення Пресв. Богород — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Address: Hudson Bay, Sask., Box 85

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Арран
13. Неділя — Вайтбіч
19. Субота, Спаса — Свон Плейн
20. Неділя — Стінен
27. Неділя — Гаєс
28. Понеділок. Успення Пр. Бог. — Мейбридж (Храм)

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
СЕРПЕНЬ
2. Середа, Св. Ілії — Ню Вестмінстер
6. Неділя — Ню Вестмінстер
13. Неділя — Чілівак
19. Субота, Преображення — Ню Вестмінстер
20. Неділя — Ню Вестмінстер
27. Неділя — Порт Алберні
28. Понеділок, Успіння Богородиці — Ню Вестмінстер

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Річмонд Парк
13. Неділя — Атабаска
19. Субота — Вайлвуд Преображення Господне Спаса
20. Неділя Сіба Біч
27. Неділя — Баргерд
28. Понеділок — Сангудо. Успення Прес. Богородиці (Храм)

Сердечно запрошується вся Округа! Маємо свій власний будинок, і сердечно раді всім, хто загостить до нас.

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Айтуна
13. Неділя — Мелвил
19. Субота Преображення Госп. Спаса — Айтуна
20. Неділя — Ґудів
27. Неділя — Рабард
28. Понеділок Успіння Пресв. Богородиці — Мелвил

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Нипавин
13. Неділя — Кадет
19. Субота, Преображення — Сембург
20. Неділя — Вірдейл
27. Неділя — Кадет
28. Понеділок, Успіння — Нипавин (Храм)

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
Box 6. Theodore, Sask.
Tel. 89.

о. М. КРИЩУКА
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Гронлид (північна)
13. Неділя — Бруксбі
19. Субота. Преображення Господне — Гронлид (північна)
20. Неділя — Мелфорт

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. PL 2-2915

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ
2. Св. Прор. Ілії — Сірко (Храм)
6. Неділя — Сеньків
13. Неділя — Вайта
19. Преображення Господнє — Арбака II і II
20. Неділя — Сандави
27. Неділя — Вайта
28. Успення Пресв. Богородиці — Арбака Св. Миколая

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. І. МАЙБИ
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Вимер
13. Неділя — Водина
19. Субота Преображення Госп (Храм) — Кнів
20. Неділя — Ватсон
27. Неділя — Вонда Посвячення електричного Павука
28. Понеділок. Успення (Храм) в Успенській Черкві в Канора

Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Росборн (Храм)
13. Неділя — Сенді Лейк
19. Преображення Господне — Виста (Посвячення Овочів)
20. Неділя — Мензі (Храм)
27. Неділя — Овкборн
28. Успіння Пресв. Богородиці Глен Елмо (Храм)

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ
2. Середа. Пророка Ілії — Косів
6. Неділя — Поєве Богослуження округа Етелберт — Пайн Ривер
13. Неділя — Ешвил
19. Субота — Преображ. Госп. (Спаса) — Гилберт Плейнс
20. Неділя Перші Роковини Існування Громади — Виннипегосіс
27. Неділя — Давфин
28. Понеділок — Успіння Пресв. Богородиці — Велий Ривер

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
Address: 1115 Iroquois St. W.
Moose Jaw, Sask. Tel.: OX 3-1483

о. Я. РИБАЛКИ
Box 163 Hafford, Sask.

о. П. САЦЕВИЧА
СЕРПЕНЬ
2. Середа, Св. Прор. Ілії — Давнінг (Храм)

6. Неділя — Смокі Лейк
13. Неділя — Стрий
19. Субота, Преображення Господне — Вільна
20. Неділя — Смокі Лейк
27. Неділя — Спедден
28. Понеділок, Успіння Пресв. Богородиці — Беліс

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Канора
19. Преображення Господне — Канора
20. Неділя — Рама
27. Неділя — Канора
28. Успення Пресв. Богородиці (Храм) — Маморниця

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Толстой
13. Неділя — Пембіна
19. Субота, Преображення — Толстой
20. Неділя — Роза
27. Неділя — Гардентон
28. Понеділок — Успіння Богородиці (Храм) — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
2. Середа, Пророка Ілії — Смітс
6. Неділя — Кадворт
13. Неділя — Леніп
В червня 7 год вечера — Альвіна
19. Субота, Преображення (Спаса) Тарнополь
20. Неділя — Ст. Джуліен
27. Неділя — Єллов Крік
28. Понеділок, Успення Бр. — Вакав (Храм)

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. Е. ТРУФИНА
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
СЕРПЕНЬ
19. Субота — Радвей, Преображення Господне
20. Неділя — Восетна Федора, Вечірня о год. 4-ій по полудні
27. Неділя — Редватер Торгилд, Вечірня о год. 7-ій веч.
28. Понеділок — Нюбрук, Успення (Храм)

Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
СЕРПЕНЬ
6. Неділя — Крейгенд
13. Неділя — Нарал
13. Неділя — Норал Грестанд (Храм)
20. Неділя — Сирейл
27. Неділя — Бойл

Lac La Biche, Alta. Box 443. Tel. 187

о. І. ШВЕЦЬ
Address: Roblin, Man.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
СЕРПЕНЬ
2. Середа — Едмонтон
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудергайм
19. Субота — Едмонтон
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Пено
28. Понеділок — Едмонтон

Address: 9650—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ
2. Середа. Св. Ілії — „Коло Жучканів" (Храм)
6. Неділя — Шіго місто
6. Неділя — Вишарт
13. Неділя — „Коло Мельничуків"
13. Неділя — „Коло Стадників"
19. Субота. Спаса — Шіго місто (вільна Служба)
20. Неділя — Виниярд
20. Неділя — Фовм Лейк
27. Неділя — Едмор (Храм)
27. Неділя — „Коло Федаків"
28. Понеділок. Успіння Пр. Богор. — Шіго Полудн. (Храм)
28. Понеділок. Успіння Пр. Богор. — „Коло Купровських" (Храм)

Address: Sheho, Sask., Box 86.
Tel. 21.

Український [redacted] двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1961. ЧИСЛО (1140 і 1141) 16 і 17

ЗУДАР МІЖ УРЯДОМ І ПАТРІЯРХОМ В СССР

Церковно-політичний світ звернув увагу на найновіші випадки в житті Російської Православної Церкви в СССР. Ці факти формально „дрібні", однак їх уважають ознаками великих, але прикритих подій.

Осипов вирікся релігії й Церкви. В СССР це звичайне, щоденне явище. Російська Церква досі не поважувалася відзиватися на це. Відступники від релігії й Церкви користуються опікою влади.

Але цим разом Московська Патріярхія вперше в СССР зробила революційний крок: вона виклила Осипова. Цей факт послужив причиною явного, загостреного зудару між патріярхом Олексієм і урядом.

Карпов „вичищений"

Проф. Карпов урядово управляв політично-церковними справами. Він був особливо довіреною особою влади. За це, що Карпов не зумів стримати патріярха Олексія від викляття Осипова, уряд „вичистив" Карпова з його становища.

Нові фігури

Митрополит Миколай — Архиепископ Крутицький і Коломенський, ще донедавна втішався довір'ям уряду, принаймні формально. Про нього говорили, що він чинить усе можливе й неможливе, щоб це довір'я до нього оправдати. Він був протегований Карповим. Коли ж влада усунула Карпова, то з ним у неласку влади попав і митрополит Миколай, — його усунено з становища керманича Департаменту Закордонних Справ Московської Патріярхії. Карпова заступив молодий Борис Ротов — людина советського виховання. Крім цього, уряд повищив у політичній ранзі митрополита Пітирима.

„Сміливе слово" патріярха Олексія

Осипов — це була собі звичайна „сіра еміненція" в Російській Церкві. Число таким — „мільйон". Його відступство від релігії й Церкви саме собою не могло бути тягарем на вазі життя Церкви та її відносин з урядом. Але силою випадку доля удостоїла Осипова ролею символа; цебто: коли Патріярх викляв Осипова, то широкий загал населення міг зробити такий висновок, що Церква в особі Осипова анатемувала також усіх атеїстів, включно з комуно-большевицькою владою. Це вдарило по повазі влади. Ця справа не була б аж такою дразливою, якби її були широко не розголосили. Коли Карпов не спромігся на це, щоб не допустити до викляття Осипова, то його урядовим обов'язком було вже принаймні зробити так, щоб народ не знав, що Патріярх поважився анатемувати атеїста — проти во-

(Продовження на стор. 2)

НАСТУП ПАЦИФІЗМУ

Слова „пацифізм" і „миролюбство" постали для означення одної й цієї самої ідеї. Але за наших часів слово „пацифізм" в устах ворога означає ось що: коли я нападаю на тебе, то ти не повинен боронитися.

У цьому значенні клич пацифізму голосять большевики. Але й на Заході дедалі більше говориться про „пацифізм"; про нього говорять у різних формах, у різних значеннях, з різною метою.

„Християнська конференція загального миру" в Празі

У червні ц. р. в Празі відбулася так звана „конференція загального миру". З наказу комуністичної влади цю конференцію скликали Церкви за залізною заслоною. Там був також екзарх Російської Церкви на західню Европу еп. Іоанн Вендланд.

Комуністична влада голосить світові кличі миру, щоб вільний світ не готовився до оборони перед наступом збройного комунізму. Але щоб замаскувати цю свою мету, комуністична влада втягає в „пацифістичну" пропаганду також і достойників Церков. Ці ж церковні голосники комуністичного „миролюбства" із свого боку свою участь в цій пропаганді намагаються мотивувати тим, що, мовляв, це ж не гріх голосити мир, а навпаки: сам Христос вимагає миролюбства. Звичайно, їм відомо, що Христос не вважав миролюбством такої поведінки, коли голоситься мир, а нишком готовиться війну.

Пацифістична церковна конференція в Англії

Церковна організація „Англіканське Пацифістичне Товариство" 6-го липня ц. р. відбуло свою 21-шу рокову конференцію — під головуванням о. каноніка Т. Б. Скраттона. Ширший звіт про це подав часопис „Чорч оф Енгленд Нюзпейпер" (Канада) за 26 липня ц. р.

Так звана „християнська конференція загального миру" в Празі викликала відгомін на конференції Англіканського Пацифістичного Товариства. Як і можна було сподіватися (з уваги на теперішній настрій на Заході: мир усякою ціною!), на цій англіканській пацифістичній конференції переважав погляд, що „Християнська конференція загального миру" в Празі — це явище все таки додатне.

Дійшло до того, що навіть ці учасники конференції в Англії, які свідомі того, що Церкви в комуністичних державах голосять „мир" з наказу комуністичної влади, отже й на її користь, хоч і знають, що сама комуністична влада мирною не є, то все ж таки й такі заявили, що празька „християнська" конференція таки є „позитивною".

Наприклад, д-р Ульман у своїй доповіді заявив: „Я вважаю, що це один з дивоглядних трюків історії, що Кремль, намагаючись ужити цих християн для своєї власної пропаганди, тим самим змушений уможливити їм єднання в Християнській Вірі, а це призводить до їхнього єднання з християнами світу в русі миру".

Коротко кажучи, д-р Ульман потішив себе й конференцію тим, що, мовляв, „немає такого зла, щоб на добро не вийшло".

Церковна конференція пацифістів в Англії свідчить, що комуністична „мирова" пропаганда у своєму наступі (большевики кажуть: „завоювати мир"!) у дійсності є ще більш небезпечною, ніж її бачать навіть найбільші „песимісти".

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Цим подається до загального відома, що до часу побудови нового будинку Колегії Св. Андрея в Вінніпегу на університетській площі, Богословський Факультет Колегії буде міститися в будинку ч. 115 Мекрей Евеню, Вінніпег 4, Ман., який Колегія набула спеціяльно для цієї цілі.

Богословська Школа Колегії Св. Андрея в Вінніпегу — це чотирирічна вища богословська школа, яка дає своїм абсольвентам підготову на православного священика, а також урядово признаний ступень Ліценціята Теології або Бакалавра Теології. Кандидати до Богословської Школи повинні мати скінчену принаймні повну 11-ту клясу (грейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступень освіти з-поза Канади.

Академічний рік у Богословській Школі триває від 1-го жовтня до 30-го квітня.

Зголошення на студії в Богословській Школі Колегії Св. Андрея в Вінніпегу приймаються до 30-го вересня.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися по адресі:

St. Andrew's College in Winnipeg,
115 Machray Ave.,
Winnipeg 4, Man.
Telephone: JU 9-6862

ПРОПАГАНДИВНИЙ АПАРАТ СССР І КИТАЮ

Советський Союз і червоний Китай кожного року видають 3,660,000,000 комуністичних пропагандивних книг — головно для закордону. При цій праці на самих тільки відповідальних становищах працює 500,000 осіб, а щорічні видатки на цю справу становлять 2,000,000,000 долярів.

УРЯДОВА ЦЕРКВА НА КУБІ

Комуністичний диктатор Куби Фідель Кастро організує урядову „римо-католицьку" Церкву. Головою цієї „Церкви" став священик Е. Гвезурага — бувший папсько-католицький священик.

Зудар між урядом і Патріярхом в СССР

(Продовження зі стор. 1-ї)

лі уряду. Але Карпов тут не виконав свого завдання, бо скоїлося ось що: патріярх Олексій несподівано виступив у цих справах з прилюдною промовою на одних зборах. Католицький журнал „Jubilee" (червень 1961 рік) називає це „сміливим словом" патріярха Олексія.

Справа вилкяття Осипова, а в тому й смілива промова патріярха Олексія стали широко-голосними. Урядова нагінка на Церкву раптом крайньо загострилася.

Рим про патріярха Олексія

Яка буде доля патріярха Олексія — це справа вгадування. Навіть у Римі вважають, що патріярх Олексій був і є у стані боротьби з атеїстичним урядом. І ще цікавіше, — це якраз Рим перший на Заході заявив, що патріярх Олексій це „ісповідник", цебто він у стані мученика за Віру Христову — так про нього говорить вищезгаданий католицький журнал „Jubilee" (червень 1961 р.) Унійний квартальник "Eastern Orthodox Quarterly" (Лондон, Англія) за літо 1961 рік закликав католиків підтримати патріярха Олексія, бо, мовляв, в СССР тільки він „веде справу Хрисітянства". Журнал „Православная Русь" (28-го липня 1961 року) — орган Російської Церкви за кордоном, в юрисдикції митрополита Анастасія в ЗДА, інформує (очевидно, не без огірчення): „Навіть... кардинал Беа висловився в тому сенсі, що вступлення патріярха Олексія у Світовий Союз Церков окреслюється церковно-релігійними мотивами", а не політикою уряду СССР. Журнал „Православная Русь", однак, твердить, що це советська влада видала наказ Московській Патріярхії вступити в членство ССЦ.

Рим виразно намагається показатися в світлі „єдиного приятеля" Олексія в його положенні під комуністичною владою.

Митрополит Пітирим на овиді

Католицький журнал „Джюбілі" за (червень 1961 року) між духовними особами, що останньо стали „висуванцями" советського уряду, на першому місці називає митрополита Пітирима; цим він натякає на це, що фактичним духовним правителем Російської Церкви в СССР є не патріярх Олексій, а митрополит Пітирим; цей же журнал цитує таку недавню заяву митрополита Пітирима: Захід повинен припинити свої твердження, що Схід — це царство Сатни, а Захід — царство Христа; і Захід повинен припинити голошення думки, що краще загинути від атомових бомб, ніж піддатися комунізмові. — Цебто, митрополит Пітирим радить Заходові краще піддатися наступові комунізму, ніж починати оборонну війну. Ці політичні заяви митрополита Пітирима роблять загальне враження, що між духовними Російської Церкви в СССР саме він є головним довіреним комуно-большевицького уряду.

Фігура із служби в Ізраїлі

Про кого майже не говориться — це про „скромного" й тихого епископа Нікодима, дарма що він на нескромному становищі — на становищі голови Департаменту Закордонних Справ Московської Патріярхії. Свою кар'єру він почав як голова Російської Православної Місії в Ізраїлі. На цьому становищі він політично справлявся блискуче: він здобув собі не тільки приязнь іншовірців, але й приязнь жидівського народу та уряду Ізраїля. За часів цієї його служби в Ізраїлі сталася одна з замітних подій: уряд СССР „продав" Ізраїлеві казково-велетенське майно бувшої царської Російської Церковної Місії в Ізраїлі: землі, будинки і т. п. — вартості більйонів долярів, але уряди СССР та Ізраїля не подали, за яку суму це майно „продано".

Після такого блискучого службового іспиту в Ізраїлі раптом сталася небувала досі подія: позаминулого року 30-літнього монаха Нікодима покликали в Москву на становище заступника голови Департаменту Закордонних Справ Патріярхії, щоб він привчався при митрополитові Миколаєві, як голові; а минулого року 31-літнього ченця Нікодима рукопоможили (з наказу уряду) в епископа і назначили головою згаданого Департаменту, а митрополита Миколая усунули. Таку добру опонію собі привіз у Москву з Ізраїля оцей Нікодим!...

Департамент Закордонних Справ Патріярхії — це по суті найважніша політична агенція Російської Церкви, і нею править советський уряд почерез еп. Нікодима. А над советським урядом та еп. Нікодим є ще, очевидно, вища світова політична сила...

Єпископ Нікодим не виголошує жодних політичних советських промов (це робить митрополит Пітирим), отже ніхто не має формальної причини вважати його найбільш довіреною між духовними особою уряду; він говорить тільки на „богословські" теми, і то „несміливо" і не часто. Зате ж він, немов тиха тінь, стоїть за плечима патріярха Олексія — головно в його поїздках за кордон, як це було недавно під час перших відвідин патріярхом Олексієм Патріярхів Сходу та Царгороду. І коли патріярхові Олексієві ставили різні питання, то він незамітно оглядався на еп. Нікодима і вичитував в його очах відповідь. А у складніших питаннях відповідав сам еп. Нікодим. Так воно було і під час їхньої поїздки по Ізраїлі...

Передплачуйте, читайте, підтримуйте і поширюйте „Вістника"!

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний . . $1.50

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Кеннеді не уявляє собі Польщі без Західньої України

Коли польський генерал Андерс перед трьома роками запитав був сенатора Джана Кеннеді, як він уявляє собі майбутню Польщу, то Кеннеді відповів, що він „не уявляє її без Вільна і Львова", — заявив ген. Андерс на польських зборах (1000 осіб) у Лестер в Англії на польському національному святі Третього Мая ц .р.

Це подала польська преса.

Ген. Андерс почув ці слова в розмові з сенатором Джаном Кеннеді 1958 року. А тепер цей же Джан Кеннеді є президентом Америки, правителем наймогутнішої держави світу.

Українська преса не звернула уваги на цю заяву ген. Андерса. Тільки „Канадійський Фармер" (Вінніпеґ) за 10 липня 1961 року подав про це коротку новинку в іронічному дусі.

Але добре було б, коли б українці з уст самого Кеннеді почули, що він думає про польські претенсії на західню Україну.

Ген. Андерс — це провідник польських військовиків на еміграції. Він живе в Лондоні (Англія), і являється фактичним найвищим політичним авторитетом польської національної еміграції у світі. Ген Андерс свого часу командував 12-м полком Уланів Подільських у селі Білокриниці біля міста Крем'янця на Волині. Англійський ерл Оберон Герберт, який є в близьких зв'язках з ген. Андерсом, під час своїх відвідин у Канаді ц. р. приватно поінформував був у редакції „Вістника", що дружина ген. Андерса — це українка, донька православного священика з Волині, і ген. Андерс добре володіє українською мовою.

Президент Джан Кеннеді — це задушевний приятель польського народу, і він це засвідчує при кожній нагоді; з нагоди хрестин донечки польського князя „Стася" Радзівілла (з Лондону в Англії), який є шваґрем і одним з найближчих приятелів та повірників Джана Кеннеді; цей останній, як хрестний батько, донечки князя Радзівілла, виголосив був велику політичну промову до польського народу, „заприязненого з американським народом", як висловився Кеннеді по радіо.

Поляки діють на міжнародній арені, щоб третя світова війна й новий поділ світу не заскочив їх неприготованими.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗДА ВИРІШИВ СПРАВУ НЕДІЛІ

Верховний Суд ЗДА під проводом Франкфуртера (жида) вирішив, щоб неділя надалі залишилася в Америці днем відпочинку.

Деякі впливові середовища, а головно з-поміж жидів, були проти неділі, як дня відпочинку, і тому ця справа опинилася на суді.

Свого часу в СССР неділя також була скасована, а днем відпочинку большевицька влада назначила суботу. Одначе народні маси почали говорити, що це доказ, що Советським Союзом правлять жиди, і вони силують християн святкувати шабас, отже уряд СССР згодом знову привернув неділю, як день відпочинку (т. зв. ‚вихідний день").

Між двома Ватиканськими Соборами

(Продовження)

У справі людської свободи одиниці й спільноти, коли йдеться про сам принцип свободи в її західньо-демократичному розумінні, немає суперечності між комуністичною диктатурою та всякою іншою тоталітарною системою правління—будь вона фашистська, клерикальна і т. д. Різниця між ними в цій справі тільки ця, що кожна з цих систем намагається тільки собі збудувати таку деспотичну владу, а не дати її ніякій іншій силі.

І комунізм, і Ватикан однаково виступають проти культу національності, хоч кожен з них чинить це з іншою метою. Папа Іван XXIII 1959 року „до прочан з Венеції. . . сказав Папа 19 березня: „Єдність Церкви була волею Христа теж в Його останній молитві перед жертвою на хресті. Христос не основав різні Церкви, як приміром англіканську, слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську, Римську Церкву".[65])

Ватикан завжди стояв на такому становищі; але папа Іван XXIII саме перед майбутнім Ватиканським Собором уважав потрібним ще раз підкреслити, що Ватикан не визнає національної Церкви, не визнає національних атрибутів в означенні Церкви. Церква — за вченням та інструкціями Ватикану — це тільки Католицька Церква, а не Слов'янська Католицька Церква, Англійська Католицька Церква і т. п., бо це друге (національне) означення Церкви вже саме собою перекреслює її католицьку істоту. Підкреслюючи це, папа Іван XXIII, мабуть, зробив це вмисне тому, бо він свідомий цього, що серед вірних і серед частини духовенства дедалі більше розвивається нахил бачити Церкву національною. Наприклад, Ватикан затривожений, що внутрі його світової, многонаціональної Церкви все голосніше вимога римо-католицьких народів завести місцеві національні мови в Богослуження — на місце незрозумілої їм латини, що являється старою національною мовою італійців, а не рідною мовою всього світу. Преса 1960 року виявила „публічну тайну", що між римо-католицьким Єпископатом у США ведеться глуха боротьба за справу Богослужбової мови: епископи південних штатів підтримують Ватикан у його зусиллях затримати латинську мову, а епископи північних штатів (між ними й відомий епископ Дж. Ф. Шін — заступник нью-йоркського кардинала Ф. Спелмена) домагаються усунення латини й заступлення її місцевими національними мовами.[66])

На зборах католицького „Привітального комітету для гостей-некатоликів" у Шікаґо 2-го серпня 1960 року доповідач римо-католицький священик Ігнатій Гант (монах Бенедиктинського Чину) заявив: „Латинська мова — це завада в римо-католицькому обряді. У давньому Юдаїзмі і в первісному Християнстві не знали такої Літургії, що її правили б незрозумілою мовою".[67])

Не тільки світські католики, але й епископи — всупереч ідеології й заборонам Ватикану — беруть у свої руки ініціятиву заводити свою рідну мову в римо-катол. церквах. Напр., римо-католицький Єпископат у Шотляндії 1959 р. доручив епископові Ф. Валшеві перекласти деякі частини Літургії на англійську мову.

Ватикан опинився в лябіринті грубих самосуперечностей. Політична сила папи бистро падає, а з цим і падає його власне твердження про його „непомильність", — папа починає складати такі заяви, з яких у висновку виходить, що він сам себе вже не вважає „непомильним". Коли християн-некатоликів Ватикан не може ані морально, ані фізичною силою включити в Католицьку Церкву, то це значить, що він мусить надати католикам право якось співіснувати з християнами-некатоликами. І саме тому відомий кардинал Августин Беа (німець) склав таку заяву на сторінках езуїтського органу „Цівіліта Каттоліка" 1961 року:

„Церква (Католицька) не може пожертвувати правду задля єдності, але католики мусять пам'ятати, що нез'єднані християни — тому, що вони охрещені - також якось належать до Містичного Тіла Христового".[68])

Кардинал А. Беа — бувший особистий сповідник папи Пія XII і голова Секретаріяту Унійної Акції. Це голос Ватикану до християн-некатоликів: піддайтеся папі, але при цьому ви не мусите перехрещуватися, бо ви вже є християнами! Інакше кажучи, папа признає благодатність не-католицького християнського духовенства (головно ж православних), а коли так, то він не може вважати його „еретичним". Звідси питання: на якій же тоді підставі папа вимагає, щоб інші християнські Церкви визнавали, що „тільки католицтво є правдивим Християнством?"

У І Артикулі Берестейської Унії 1596 року папа признав цим православним українцям і білорусам, які перейшли на унію, право зберігати православний догмат (тому що уніяти вимагали цього): що Св. Дух походить тільки від Бога-Отця. Знову ж Римо-Католицька Церква має догмат, що Св. Дух походить і від Отця і від Сина. Так у Бересті 1596 року Римська Церква визнала правдивими два догмати, що суперечні один одному. Цебто, Римо-Католицька Церква тим засвідчила, що всі інші догмати принципової ролі не грають, аби тільки визнавати один догмат: про „непомильність папи" і його „головство" над усім Християнством. Чим же тоді є істота догмату для папи?

65) Греко-катол. богословський журн. „Логос" (Йорктон, Канада) за липень-вересень 1959 р. Стаття о. Вол. Малачука, ЧНІ: „Унійні вигляди будучого вселенського Собору".

66) Chicago Sunday Times, 25. 8. 1960. Стаття Долорес Мекнеґел: „Католики настановляються над мовою Літургії".

67) Там таки.

Слово Боже на неділі й свята

Редагує о. Григорій Удод

НЕДІЛЯ ЧОТИРНАДЦЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одежі весільної?"
Матв. 22:12.

Два рази посилав цар слуг своїх до тих, що були запрошені на весілля, але запрошені відмовилися.... Тоді були покликані випадкові люди, яких лише могли слуги здибати на роздоріжжях. Кожному, за східнім звичаєм, була дана весільна одіж перед тим, як він мав увійти в кімнату прийняття. Одначе один з гостей не вдягнувся в цю одіж, і прийшов на весільну гостину у своїй звичайній одежі, чим, безперечно, розгнівав господаря, і був за це покараний.

Як цар на весільну гостину, так і нас Господь закликає з усіх роздоріж на Свою Весільну Трапезу — до Церкви Христової. У Св. Тайні Хрещення та в евангельській науці подає весільну одіж для наших душ, щоб наші душі, зодягнені в одіж віри, правди, любови, були достойними бути присутніми на Господній Трапезі. Коли ж ми осмілюємося переступати поріг Божого Храму з своїми гріховними думками й почуттями, то як би не старалися нарядити себе в одіж тілесну, повинні бути приготовані зустріти запит Господаря: „Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одежі весільної?" — тобто: чого йдеш до Храму, коли не бажаєш скинути з душі своєї злоби, ненависті, невірства?...

НЕДІЛЯ П'ЯТНАДЦЯТА ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

„Котра заповідь найбільша в Законі?"
Матв. 22:36.

Фарисеї розділяли в своїй науці Божі Заповіді на більші й менші: до більших зачисляли всі обрядові заповіді Мойсея, а до менших — усі правила доброго побожного життя. Одначе котра з більших заповідей є найважливішою — про це вони не мали одноздгідної думки: одні вважали найважливішою заповідь про суботній день, інші — про обрізання, ще інші — про очищення і т. д. Тому, спокушаючи Спасителя, один з фарисеїв і запитав Його: ‚Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?" — надіючись, що цим запитом поставить Спасителя в тяжке положення і тим самим принизить Його перед народом.

Спаситель бачив намір фарисеїв, бачив, що вони зовсім забули про дійсну найважливішу Заповідь, і тому відповів їм просто, вказуючи на те, що вони забули — на Заповідь про любов до Господа і до ближнього свого.

Фарисеї не усвідомлювали собі, що вся істота Закону полягає в покорі Господеві, а тому, що коли хтось і всі заповіді виконав би та нарушив одну лише — він переступає ввесь Закон. Натомість любов до Господа і до ближнього свого є основою Закону: хто зберігає ці дві Заповіді, той збереже непорушним і ввесь Закон.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕПОСВЯЧЕНИЙ ПАМ'ЯТНИК

Редакція „Вістника" отримує низку листів у справі відношення між відкриттям пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі та церковно-релігійним фактором. Одні з авторів листів зрозуміли цю справу так, що цей пам'ятник, мовляв, „посвячений".

Цим авторам відповідаємо: пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі не посвячений.

Ці автори, як видно з листів, на урочистості відкриття пам'ятника Шевченкові не були, а відомості про це мають з „других рук": з преси, а може ще більше — з різних усних поголосок.

У „Вістнику" за 1-го серпня ц. р. було ширше написано про урочистість відкриття пам'ятника Шевченкові. При тому там таки пару разів було згадано, що Митрополит Іларіон свою промову закінчив словами „Благословляю й освячую цього пам'ятника, — вічная пам'ять!".

Однак це був тільки вислів у промові Митрополита Іларіона, а не Чин Освячення пам'ятника. Чину Освячення пам'ятника Шевченкові не було, отже пам'ятник не освячений. Та й вищезгадані слова Митрополита Іларіона — хоч це й не був Чин Освячення, — як це вже було у „Вістнику" підкреслено, були висказані на власну руку, приватно, і „так немов би нелеґально", і католицькі чинники обурилися навіть тими згаданими словами Митрополита Іларіона.

Але, як і треба було сподіватися, велика більшість авторів листів — і тих, що були на урочистості відкриття пам'ятника, і тих, що на цій урочистості не були — знають, що пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі не освячений. Деякі з цих авторів прохають подати вияснення в цій справі. Ми погоджуємося з ними, — що таке вияснення потрібне; ба, воно не тільки потрібне, але й необхідне, а це тим більше, що ця справа починає виринати на сторінках преси; але досі вона або показується в невірному світлі, або пишуть про неї лише натяками, отже ці читачі, що про згадану справу ближче не поінформовані, мажуть її собі всяко виснювати по-своєму.

У статті письменника О. Гай-Головка п. з. „Perpetuum modile" в „Канадійському Фармері" за 14-го серпня ц. р. сказано:

„А тим часом памятник Шевченкові стояв неосвячений, бо дві церкви не могли його освятити, то не посвятила ні одна".

О. Гай-Головко у своїй статті на теми відкриття пам'ятника тільки мимохідь, і то коротко, з докором підкреслив факт, що пам'ятника Шевченкові не осв'ячено, але над причинами цього він не зупинився ширше (хоч ці причини йому, мабуть, відомі), бо це не було темою його статті.

Отже, ми уповноважені подати до відома, що Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді далеко заздалегідь, ще в ході підготови до урочистостей відкриття пам'ятника Шевченкові, робив офіційні заходи, щоб КУК дозволив освятити цього пам'ятника Шевченкові. При тому Провід нашої Церкви погоджувався на освячення цього пам'ятника за всяких можливих передумов: або разом з греко-католицькими ієрархами й духовенством, або — щоб православні й греко-католики звершили освячення окремо одні від одних; або — якщо греко-католики взагалі не погоджуються освячувати від себе, то щоб принаймні православним українцям було дано дозвіл освятити його.

Таку пропозицію поставив Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді почерез організацію Союз Українців Самостійників Канади, яка є складовою організацією КУК.

Однак п р о в і д КУК не погодився на цю пропозицію Проводу нашої Церкви, і він, КУК, принципово заявив, що посвячення пам'ятника і Панахиди не буде.

Тому-то пам'ятник Шевченкові посвячений не був.

Причина, яку тут тількищо подано, потрактована тут з формальної точки зору. Але під цією формальною причиною (цебто офіційна відмова КУК дати дозвіл на освячення пам'ятника Шевченкові) є ще моральний підклад, моральна причина, що являється перводжерелом цієї заборони. Кажучи коротко і ясно, дозволу на посвячення пам'ятника Шевченкові не дано тому, що цьому спротивилися католицькі чинники.

Усякі оправдання з боку тих, які стали проти освячення пам'ятника Шевченкові та їхніх однодумців, як ось: що, мовляв, у Канаді немає звичаю посвячувати пам'ятники, і т. п. — є безпідставними; і разом з тим цього роду оправдання — це тільки прикривання дійсної причини, через яку заборонено цього пам'ятника освятити. Дійсна ж причина має церковно-політичний характер, — тут діяла рука Католицької Акції.

Спроби деяких чинників вмовляти в суспільство — хоч і неясними словами, що, мовляв, Провід православних українців у Канаді погодився на це, щоб не було Панахиди біля пам'ятника Шевченкові під час його відслонення, не згідна з правдою. Бо Провід православних українців у Канаді ніколи не резиґнував з своєї пропозиції відправити Панахиду біля пам'ятника Шевченкові під час його відслонення.

Приватні розмови Оберона Герберта

Оберон Герберт недавно був гостем Комітету Українців Канади, і після цього він написав, що мав нагоду належно пізнати українство в Канаді. Натомість ширші круги українського громадянства в Канаді ледве чи мали нагоду добре познайомитися з постаттю Оберона Герберта. Одним відомо, що він британський аристократ; дехто знає, що він є головою Англо-Українського Товариства в Британії; усім відомо, що він досить можливо говорить по-українському, а зовсім добре по-польському; майже все громадянство привітало його, як приятеля українців; декому відомо, що він вихований католицькими монахами бенедиктинцями, — як це підкреслив один з провідних наших діячів-католиків, представляючи п. О. Герберта в одній з місцевостей на сході Канади, і ще дещо.

Але сам О. Герберт говорить про себе дещо більше — чого ширший український загал не знає.

Після своїх відвідин у Канаді О. Герберт, як і цього можна було очікувати, своїми враженнями поділився з польськими провідними сферами, — він зробив це своєю статтею п з. „Українці в Канаді" в польському паризькому журналі „Культура" за липень-серпень 1961 рік. Даймо тут слово О. Гербертові, — як він пише у цій своїй статті, з якої подаємо деякі витяги.

„Як голова Англо-Українського Товариства у Великій Британії, я був запрошений КУК-ом — Комітетом Українців Канади — на об'їздку українських осередків у Канаді з метою поробити зв'язки й обговорити співпрацю між братніми організаціями. Я об'їхав 13 міст, говорив без перерви по-англійському й по-українському на двадцятьох оказіях. Крім цього, парафіяльні вечері, розмови зо студентами, пресові, радійові й телевізійні інтерв'ю. Мене приймали з гостинністю вже не поговірковою, але з просто зворушливою. КУК резервував для мене найкращі готелі і покривав усі видатки. Завдяки цій щедрості мені став доступним вгляд у неймовірний світ..."

Це початок статті О. Герберта. А на закінченні статті О. Герберт написав ось що:

„Польсько-українські справи болісні більше всіх.

Визначні канадські українці приватно хотіли б відпруження в польсько-українських відносинах, їхньої направи, напевно-співпраці, може бути — поєднання. Але жоден з них не заризикує публично обороняти ці тези. Властивий час ще не надійшов.

Мушу тут ствердити, що за кожним разом я дбайливо підкреслював, що я мав честь служити в Польському Війську під час 2-ї світової війни, і що я найтісніше пов'язаний як з українським, так і з польським суспільством в Англії, а почуванням—з обидвома краями взагалі. Я не відчував з цього приводу будь-якого опору чи застережень серед моїх українських господарів і приятелів у Канаді".

Такий висновок — закінчення статті О. Герберта на тему тієї його мети, з якою він відвідав українців Канади та його досвіду з цих відвідин.

З цього видно, що основною метою О. Герберта в його відвідинах українців Канади було діяти для справи польсько-українського „відпруження", „співпраці", „поєднання", — цього, що поляки називають словом „вспулжице".

Зупинимося, якнайкоротше, на справі того пресловутого „вспулжиця".

Українці мають застереження до поляків не тому, що вони є поляками, а тільки тому, що поляки сотками літ поневолювали, і досі частково поневолюють українців (Лемківщина, Засяння, Холмщина, Підляшшя). Поляки, а в тому й провід польської еміграції, надалі заявляють претенсії на західньо-українські землі зо Львовом і Луцьком.

Якщо б поляки не мали претенсії на західньо-українські землі, то в українців не було б причини відноситися до поляків із застереженням, і ніхто з українців не мав би причини боятися виходити перед український загал з своєю миролюбною політикою по відношенні до поляків.

Але в поляків це вже просто така політична догма, що вони готові до „вспулжиця" з українцями тільки за ціну уступлення їм західньої України. Іншого „вспулжиця" поляки не розуміють і не хотять розуміти.

З цього стає ясно: що коли хто з українців таки наладнує з поляками якесь там „вспулжице", то це вже тим самим означає, що такий українець автоматично поґоджується на те, щоб поляки зайняли західню Україну.

Як на теперішній час — і н ш о г о „вспулжиця" немає й покищо бути не може.

Ширший український загал аж надто добре знає цю ціну, якої поляки вимагають від українців за „вспулжице", і він знає, що це таке оте „вспулжице", чи відома „угода".

Тут-то й причина, чому ці з-поміж українських провідників, які бажають „вспулжиця" з поляками, бояться з цією політикою виходити перед український загал, — вони бояться цього тому, що це „вспулжице" має означати уступлення полякам західньої України.

Отже саме тому ці з „українських господарів" і „приятелів" О. Герберта в Канаді покищо воліли, як він пише, лише „приватно" перед ним висловлювати свої симпатії до „поєднання" (цебто „вспулжиця") з поляками, але жоден з тих провідних українців „вспулжицьовців", як каже О. Герберт, „не заризикує публично обороняти ці тези", — цебто не заризикує перед українським народом голосити й обороняти „вспулжице". Бо, каже О. Герберт, „властивий час ще не настав". — Тобто, як видно, „українські господарі" й „приятелі" О. Герберта в Канаді довірочно запевнили його, що ґрунт під „вспулжице" нишком, поступово підготовляється, і поволеньки деякі політики так закабалять український народ, що він перестане ставити спротив тому „вспулжицю". А польські політики, мабуть, думають собі словами пісні: „Я мам час — я почекам..."

Римові залежало на цьому, досі залежить і завжди буде залежати, щоб якнайбільше українських земель було під польською займанщиною, бо польською політичною та поліційною силою він намагається ширити серед українців римо-католицтво, а полякам за це він помагає ополячувати українців. Тому-то про всі ці польські римо-католицькі дієцезії, що знаходяться на західньо-українських землях (Галичина, Волинь, Полісся) в Шематизмі Риму далі говориться, що вони знаходяться на „польських землях"!

У зв'язку з цим міжнародня сітка Католицької Акції далі наполегливо працює для того, щоб великодержави світу признали Польщі землі західньої України, і для цього також цій міжнародній римській сітці потрібні „вспулжицьовці" також і з українського боку, які виконували б накази Католицької Акції.

Як виходить з заяви О. Герберта, такі „вспулжицьовці" між провідними українцями є, але вони покищо діють тільки потаємно.

АНГЛІКАНСЬКА ЦЕРКВА НЕ МАЄ СВОБОДИ, ЗАЯВИВ АРХИЄП. РЕМЗЕЙ

„Коли б зв'язок між Церквою і державою розірвався, то розірвали б його не ми, що домагаємося свободи, але ці — якщо такі є, які заперечують нам свободу", — заявив Архиєп. Артур Майкел Ремзей.

Це остереження по адресі держави він виголосив у промові з нагоди своєї інтронізації на пост Первоієрарха Англіканської Церкви, що автоматично надає йому титул Архиепископа Кентерберійського. Інтронізація Архиепископа д-ра Ремзея, наслідника уступившого Архиєп. Фишера, відбулася в останньому тижні червня цього року.

Може загрожувати розрив між Церквою й державою

Архиєп. Ремзей сказав, що держава, вмішуючись у справи Церкви, призводить до підтримки неладу в Церкві. Наприклад, 1928 року Палата Послів відкинула пропозицію Церкви, яка хотіла піддати ревізії досьогочасний текст Літургії. А тим часом Літургія Англіканської Церкви вимагає ревізії й устійнення, бо досьогочасний її текст такий неокреслений, що священики вагаються, як його інтерпретувати, і тому блудять між псевдо-римською і конґреґаційною Літургіями.

Архиєп. Ремзей натякнув на те, що коли б держава ще раз відкинула пропозицію Первоієрарха, щоб піддати ревізії Літургію, то може бути „розладнання"; Архиєп. Ремзей означив цим словом натяк на евентуальну загрозу розриву між Церквою й державою.

Складна проблема

Англійський монарх — це „Верховний Голова Церкви", що має титул „Оборонця Віри", цебто в Англіканській Церкві існує це, що в історії Церкви давніх віків відоме, як цезаропапизм: світський володар є офіційно найвищим правителем Церкви.

Року 1543-го парлямент Британії проголосив короля Генрика VIII „Верховним Головою Церкви"; дехто з істориків цей рік уважає датою офіційного відділення Ц е р к в и в Англії від Риму. З того часу й по наші дні правителем Англіканської Церкви є монарх, а за нашого часу Церквою править королева Єлисавета II. Коли цього року ця королева відвідала папу Івана XXIII у Ватикані, то в пресі (напр., у вінніпезькому „Да Трибюн Вікенд") бували інформації про це п. з.: „Зустріч Голов двох великих Церков"; у цьому ж тижчевику була подана світлина: королева Єлисавета II стоїть у темних шатах (на зразок монаших), маєстатично зосереджена в собі, а папа перед нею у світлих шатах (біло-червоних) усміхається до неї. Католицька преса вдоволено писала про відвідини королеви Єлисавети II, як Верховного Голови Англіканської Церкви, в папи Івана XXIII, вважаючи це „зближенням" між обома Церквами, — з надією на те, що це може бути вступним кроком до прилучення Англіканської Церкви до Риму.

Як на відвідини королеви в папи дивиться Архиєп. Ремзей — він не говорить прямо. Але в деяких кругах говорять, що відвідини попереднього Первоієрарха, Архиєп. Фишера, в папи 1960 року, п р и з в е л и, що під моральним натиском о п і н і ї англіканців він мусів уступити („через старість"), а його наслідником ця ж прилюдна опінія обрала Архиєп. Ремзея, і королева номінувала його.

Історична заява

Світовий Союз Церков, до якого належить Англіканська Церква, веде таку політику, щоб Церкви були незалежні від держав.

Коли Палата Послів, членами якої є не тільки англіканці, але й жиди, католики та комуністи, має право вирішувати справи Англіканської Церкви (а навіть справи Літургії), то можна думати, що Архиєп. Ремзей обурився відкиненням у Палаті Послів пропозиції піддати Літургію ревізії скоріш тому, що він шукає причин для зміни загального й принципового характеру, а саме: унезалежнення Церкви від держави.

Архиепископ Ремзей, замість діяти в цій справі тихо, без р о з г о л о с у, — бо це внутрішня справа Британії, — мабуть, не випадково проголосив свою заяву перед міжнародньою авдиторією, — він сказав свою промову перед тисячею епископів з Британії й різних країн світу, що були присутні на його інтронізації: епископи Англіканської Церкви й різних Протестантських Церков з різних країн усіх континентів. Були й православні епископи: Архиєп. Тіятерійський, Митрополит Картагенський, Архиепископ Нікодим Ростовський і Ярославський (з СССР) і ін., і 4,000 духовенства.

ПРОТОПРЕСВ. В. ВИШНЕВСЬКИЙ УПОКОЇВСЯ

З української преси у Франції за липень ц. р. довідуємося, що в Парижі помер на серцевий удар о. Протопресвітер В. Вишневський — Адміністратор Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині на Францію й Еспанію.

Покійний прожив 64 роки.

Бл. п. о. Протопресвітер В. Вишневський народився 1897 року в селі Теслугові (біля Берестечка) на Волині у священичій родині. Він був магістром теології Богословського Факультету Варшавського університету, де він студіював у 1924-28 рр.

Покійний належав до визначних священиків Української Православної Церкви і заслужених українських діячів.

Вічна Йому Пам'ять!

ІЗРАЇЛЬ УЖЕ МАЄ АТОМНУ ЗБРОЮ

У липні ц. р. Ізраїль одночасно з кількох місць своєї території вперше випустив свої ракети. Перша ракета пролетіла тільки 50 миль.

Араби вже давніше заявили, що уряд Ізраїля потаємно продукує атомову зброю, але Ізраїльська влада сказала, що її атомові заведення наставлені тільки на мирну продукцію.

СОВІТ У ПАРИЖІ

У Парижі 25-го травня ц. р. гурток українських емігрантів улаштував вечір розмов на тему „проблеми єдности християнського світу". Цей вечір названо „дискусією" чи „дебатами". На нашу ж думку, це не була жодна дискусія. Католицька сторона поставила не-католикам-ультимат піддатися папі, а учасників не-католиків формально „пошановано" т. зв. ролею „лояльної опозиції", а в дійсності ролею „есменів", що по-українському означає „потайкали".

Ці сходини в пресі названо „зустріччю української інтелігенції Парижу". Тому що зійшлася інтелігенція, то там і вживано „інтелігентних слів". Інтелігентних, чи — інтелігентських слів, тим разом уживала й католицька сторона. Широкий загал називає це „вченими словами". Наприклад, католицькі діячі „до слуху" заявили православним учасникам, що триматися православної віри проти католицтва — це значить хворіти на „комплекс Ґонти", і що, мовляв, „комплексом Ґонти" наздужають усі православні українці. Простою мовою це означає ось що: на точці непримиренности щодо католицького наступу православні українці попали в духову „ненормальність", як, мовляв, Іван Ґонта, який дітей своїх убив тому, що вони були католики, як виховала їх мати-католичка.

Ніхто з православних українців не вбиває українців-уніятів, а однак діячі Католицької Акції називають їх людьми хворими на „комплекс Ґонти", — як назвав їх на цьому вечорі д-р К. Митрович і повторив це проф. д-р В. Янів. Вони дали православним-учасникам морального поличника інтелігентськими словами, - москалі це називають: „вежливо но в морду", що означає: „увічливо - але таки по морді". Православні учасники прийняли це мовчанкою. Чи цією мовчанкою вони хотіли сказати, що „мовчанка — знак згоди"? Так виходить! Принаймні так видно з цього звіту, що його подала преса.

Український православний полеміст козацької доби аскет Іван з Судової Вишні з-під Львова т. зв. „дискусійний вечір української інтелігенції" в Парижі назвав би суворим стилем суворої козацької доби, він назвав би його „совітом нечестивих', або чимсь у цьому роді. Це було б названня факту його іменем, і то простою мовою. Але в пресі сказано, що учасниками були самі інтелігенти, отже вони воліють інтелігентські слова, то ж назвімо це „коекзистенцією" (відомий польський термін: „вспулжицє"), а по-українському це означає просто: ,угода'. Але ж це, що в політиці відоме під словом „коекзистенція", хіба ж не є „совітом нечестивих"?

Один з найбільших лицарів української визвольної боротьби Іван Ґонта більш відомий широкому загалові українців з Шевченкової поеми „Гайдамаки", ніж з історії України. За поему „Гайдамаки", отже й за оспівання провідників Гайдамаччини — Максима Залізняка та Івана Ґонти — Тарас Шевченко ще за свого життя був атакований москалями та своїми „землячками" — всякими „кирпапи-гнучкошиєнками". А діячі міжнародньої Католицької Акції послідовників ідеології Шевченка таврують модерними ученими словами: „комплекс Ґонти", — мовляв: хворіють на ґонтизм!

Що ж, коли римські аґенти українські самостійницькі церковні принципи (а на них побудована українська православна автокефальність) називають „комплексом Ґонти", то тим самим, послідовно, вони й саму ідеологію українства (ідеологія національної незалежности на всіх ділянках життя, з церковним включно) вважають „комплексом", цебто духовою „ненормальністю" на точці непримиренности щодо ворогів українства. Справа була б ще яснішою, коли б аґенти Риму голосно висказали це, що вони нишком думають, і українських патріотів натаврували словами „комплекс Шевченка", чи ще ширше — „комплекс України..." Коли хто з українців не хоче бути рабом і твердо стоїть на основах української незалежности на всіх ділянках українства, то вороги України і їхні ступайки з-поміж „наших" проголошують людьми з „комплексом", тобто людьми з „духовою ненормальністю"! Тільки тоді вони вважають українця „нормальним", коли він добровільно суне свою шию в ярмо напасника!

Ми пропонуємо учасникам цього „совіту" в Парижі порушити справу комплексу папи, на який хворіють ці „дядьки отечества чужого", сказавши словами Шевченка: Так — хворіють на комплекс папи! Бо коли українці шанують Ґонту, то це явище нормальне: Ґонта був одним з найбільших борців за життя України. А за що українці мали б почитати папу? Чому декто з землячків так „самоотверженно" відданий папі, що на цій точці „куку-на-муню" дістав? Якщо на цьому вечорі — „совіті" можна й треба було говорити про „комплекс", то це тільки про „комплекс папи"!

***

На цьому вечорі-„совіті" були учасники трьох віроісповідань: католицькі ініціятори-господарі й православні та протестантські гості, - звичайно, всі українських батьків діти...

Обмаль місця не дозволяє мені все подрібно вичитувати з тексту пресових звітів з цього вечора-„совіту". Отже читачі — коли кому це цікаво — можуть знайти ці звіти в пресі; наприклад, також і „Вістник". (за 15-го липня 1961 р.) передрукував один з тих звітів — він подав його з паризького „Українського Слова" (за 11-го червня 1961 року). І саме на згаданому пресовому звіті я осно вую свої інформації про ці паризькі „дебати".

Т. зв. „дискутанти" поставили перед собою питання: чи можливе здійснення „єдности християнського світу?" А мали вони на увазі питання: чи можливо папі опанувати всі християнські (не-католицькі) Церкви?

І ввесь „совіт" одноголосно відповів, що — можливо! Хоч це було б „чудо", сказали вони, але це можливе! Але щоб це чудо здійснити, для цього потрібна взаємна християнська любов, — вирішили вони. Православний бл. п. протопресвітер В. Вишневський (він недавно упокоївся) сказав, що взаємна любов уже починається: „Від якогось часу повіяло від католиків духом християнської любови. Сучасний папа йде шляхом християнської любови, без якої не може бути зближення..." міжцерковного.

Достойний і повний чеснот бл. п. протопресвітер В. Вишневський, на жаль, міряє противну сторону своєю власною міркою, і бачить її, сердечний, крізь окуляри бажального думання...

Середньовічна римська „Свята Інквізиція" не всіх християн могла тортурами загнати під власть папи. Чи справді Рим вирішив Інквізицію замінити любов'ю до не-католиків, і за допомогою любови попробувати заманити не-католиків до папи в підданство? Певно, хто хоче втопитися, але не в морі крови, розлитої „Св. Інквізицією", а тільки в баюрі медку папської „любови", той у захваті втягає в ніздря новий запах — як „від якогось часу повіяло від католиків духом християнської любови'. Але коли хто бореться за духове існування, — за існування вільної людини й вільної нації (а стадо духових рабів нацією не є й бути не може), той вважає, що смерть у баюрі ненависті, чи в озері т. зв. „любови" ворога — це один і той самий кінець: — смерть!

Ми бачимо „любов" теперішнього папи до українців: цей папа далі обома руками благословляє католицькому епископатові в Польщі поневолювати і нищити греко-католицтво українців і православних українців у межах теперішньої польської держави. Яка це папська „любов" — про це писав не так давно українець-католик о. Попович на сторінках едмонтонських греко-католицьких „Українських Вістей". Це було за Пія XII, а за Івана XXIII цей стан не змінився, і не зміниться. Бо і як має змінитися, коли „на похиле дерева і кози скачуть!"

„Папська любов..." Старі римляни казали: „бійся данайців, коли вони дари приносять" тобі! Вони знали „любов" данайців! А по-нашому: „борони мене, Боже, від „приятелів', а з ворогами я собі сам раду дам!"

***

Збори в Парижі вирішили, що здійснення „християнської єдности" є можливим, тобто є „можливим", що всі християни з любови піддадуться під папську власть, бо вже папа почав їх „любити'" Але як же ж бути з теологічними різницями між православними й католиками, та між протестантами й католиками? Збори вирішили, що ці різниці то звичайний собі пустяк: там було сказано, що відповідним поясненням (екзегезою) можна все оправдати, коли це потрібно і коли цього захочуть противники „доброї волі" навіть догмат про „папську непогрішимість", мовляв, можна відповідною екзегезою оправдати...

З того виходить, що для учасників паризьких зборів релігійні принципи — це щось немов би совєтська „конституція", про яку кажуть: „конституція — як дишло: куди повернеш, туди й вийшло!"

Назар Полин.

(Далі буде)

ЧИСЛО НЕГРІВ В ЗДА ЗРОСТАЄ

1950 року негрів у ЗДА було 15 мільйонів 45 тисяч, а 1960 року — 18 мільйонів 872 тисячі; за десять років негрів зросло на 25.4 відсотка більше.

Білого населення в ЗДА 1950 року було 135 мільйонів 150 тисяч, а 1960 р. — 159 мільйонів 832 тисячі; цебто за десять літ в ЗДА число білого населення зросло на 17 з половиною відсотків.

Негри в ЗДА розроджуються на 7.9 відсотків більше, ніж біле населення.

Юдаїзм у числах

Яке число людей на світі визнають юдаїстичну (жидівську) релігію? Над цим питанням ведеться дискусія, — різні джерела подають різні числа.

Американський Жидівський Комітет і Статистичне Бюро Синагог подали, що 1938 року на світі було 15.688.259 осіб, що,ісповідують юдаїзм.

Жиди подають, що під час 2-ї світової війни (1939-45 рр) німецькі націсти замордували 6.000.000 жидів, отже юдаїстів 1945 року мало б бути тільки 9.688.259.

Авторитетний „World Almanac" (ЗДА) на 1947 р., стор. 219, подав, що 1939 року юдаїстів на світі було 15.-688,259, — і там таки сказано, що цю цифру редакції цього Альманаху подали Американський Жидівський Комітет і Статистичне Бюро Синагог, директором якого був тоді Г. С. Лінфілд.

Як видно, ці самі жидівські джерела подали це саме число юдаїстів за 1939 рік, що й подавали за 1938 рік.

Амерікен Джювиш Ір Бук за 1959 рік означив скількість жидів у світі числом понад 12 мільйонів.

Коли з жидівських даних виходить, що, після націстської масакри шістьох мільйонів жидів, на світі року 1945 залишилося тільки 9.688.259 жидів, а 1959 року було вже понад 12.000.000 жидів, то з того мало б виходити, що за 14 років по війні прибуло понад 2.000.000 жидів; цебто впродовж вже 14 років число їх збільшилося на біля 20 відсотків.

У своїх даних опублікованих у „Нью-Йорк Таймс" за 22-го лютого 1948 року, Генсон В. Болдуїн поінформував, що в 1948 році число юдаїстів на світі становило від 15 мільйонів до 18 мільйонів осіб, окремо в Палестині - від 600 тисяч до 7000 тисяч осіб. Болдуїн сказав, що його дані основані на „офіційних інформаціях".

РОСІЙСЬКИЙ АРХИМАНДРИТ ПРО КВІТКИ, ВИШИВКИ і т. д.

На сторінках московського церковного журналу „Православная Русь" (ч. 12 1961), що його видають у манастирі Св. Тройці в Джорданвил, Н. Й., ЗДА, на питання одного з читачів: чи церкву можна прикрашувати вишитими рушниками й штучними квітками? — дано відповідь:

„Вишиті рушники нічого спільного у властивому сенсі з штучними квітками не мають, але цей звичай прийшов до нас через Малоросію (як і багато іншого, чужого духові Православія), яка знаходилася під польською владою, з латинського Заходу. До церкви вірні повинні приносити все справжнє, а не підроблене, фальшиве, штучне, чим являються і штучні квіти. Багато в нас увійшло у звичай за останнього часу, під впливом Заходу, що чужий Православію, але це не значить, що все це може бути оправданим з точки погляду дійсного Православія".

Це написав російський архимандрит Константин в ЗДА.

Журнал „Православная Русь" цупко тримається не тільки старорежимного правопису (твердий знак, ять і т. д.), але й московського старорежимського політичного словника, коли Україну називає „Малоросією".

ЮВІЛЕЙ 100-ліття „ЛЬ'ОССЕРВАТОРЕ РОМАНО"

Щоденник Ватикану „Ль'Оссерваторе Романо" 1-го липня ц. р. відзначив 100-ліття свого існування. Ювілейне число цього органу Ватикану вийшло велике об'ємом, видане різними мовами світу.

„Ль,Оссерваторе Романо" почав виходити 1861 року в Римі — поза тереном Ватикану. З моментом упадку папської держави 1870 року на недовгий час було припинене видавання цього щоденника — найпопулярнішої трибуни, що була і є носієм ідеології папської політичної й церковної власті.

Сталося це тоді, коли відбувався I Ватиканський Собор (1869-1870), на якому проголошено догмат про „непомильність" папи, шляхом якого він намагався відновити свою політичну середньовічну силу абсолютистичного володаря, проти чого виступила більшість католицького світу під проводом найвідоміших епископів і кардиналів, а особливо ж епископа Штроссмаєра.

Усі католицькі народи стали проти політичної влади папи над ними, і проти цього стали також італійські патріоти. Італійський народ змусив папу Пія IX зректися своєї політичної влади над Італією, і він заборонив папі вважати Рим столицею папської держави.

Правда, так само й від 1870 р. папи формально не резиґнували з своєї політичної власті, і вважали папську державу існуючою, але ніхто цієї власті не визнавав. Аж 1929 року папі вдалося заключити з Італією договір у Лятерані, на основі якого Італія офіційно визнала існування папської держави, але тільки на маленькому терені Ватикану; і папа тоді (1929 року) був змушений перенести цього свого щоденника з Риму до Ватикану.

„Ль'Оссерваторе Романо" - це найважніший папський орган, але він не церковний, а політичний.

ПРО ХРИСТИЯНСЬКЕ ІСНУВАННЯ В АТЕЇСТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ

У Німеччині протестанти видали брошуру, в якій у 13-х параграфах подано поучення, як мають жити християни в атеїстичних (комуністичних) державах.

Ця наука така:

Християни не повинні ставити політичного чи фізичного спротиву комуністичній владі, а навпаки: вони повинні молитися за неї, і любити своїх ворогів. Цебто, християнин повинен Богові підлягати більше, ніж людині, там, де від християн влада вимагає, щоб вони прийняли комуністичне вчення.

У брошурі закликається до терпіння в Христі.

З цієї нагоди до речі б пригадати, що д-р Ульман на конференції Англіканського Пацифістичного Т-ва в Англії 6-го липня ц. р. голосив таку саму думку; він сказав, що давні християни були миролюбними (пацифістами) в такому розумінні: вони не робили жодних революцій проти влади (поганської), вони виконували всі її накази — крім одного: не виркалися віри в Христа; і коли влада вимагала від них виректися Христа, то й тоді вони не воювали, а йшли на муки й смерть.

Як і треба було сподіватися, ця течія в протестантському світі, яка полягає в „непротивленні злу", не має успіху серед протестантського загалу.

Бомби у Тиролі, тиша у Ватикані

Австрійські патріоти в південному Тиролі розпочали збройну боротьбу проти італійської окупації. Після даремних домагань, щоб уряд практично надав австрійцям права нарівні з правами італійців, — заговорили бомби австрійських революціонерів, і стріли італійського війська, що прибуло на „пацифікацію" австрійців у Тиролі.

А у Ватикані тиша. . .

Австрійці, як в Австрії, так і в Тиролі — в основній масі католики. Італія також католицька. Католицизм австрійців не врятував їх від неволі католицької держави — Італії. Це один з численних доказів проти твердження католицьких агітаторів, що якби Україна піддалася папі, то він поміг би визволити її.

Папа залюбки говорить про потребу свободи народам, але коли настає потреба конкретно й специфічно стати в обороні даного народу — таки католицького, то у Ватикані настає тиша, коли Римові не вигідно ставати в обороні поневоленого народу.

Італія сильніша за Австрію, а до того ж ще сам папа резидує в Італії, отже годі сподіватися, щоб він став проти Італії в обороні католицьких австрійців у Тиролі. Жоден папа так само не став був в обороні греко-католицької Галичини перед польською окупацією.

У таких випадках Ватикан говорить що він „не займається політикою".

Південний Тироль — австрійський, споконвіку заселений австрійцями. Року 1919-го переможена Австрія була змушена уступити південний Тироль Італії. Року 1946-го уряд окупованої Австрії знову був присилуваний признати його Італії.

— **Жінка — голова Церкви,** це королева Єлисавета II. Кожний монарх Британії одночасно є головою Англіканської Церкви, і він назначує Архиепископа Кентерберійського.

Королева Єлисавета II, відвідуючи цього року папу Івана XXIII, мала на собі такі шати й покриття голови — темного кольору, як монахиня, і була дуже урочиста А папа був у світлих шатах — у білих і червоних барвах, і вітав її усміхаючись.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
Один фунт $3.50
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) 60
2. Чистий ладан - Smyrna AS-WP
Один фунт $2.25
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан - Smyrna AS-G
Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

(Продовження)

XII. Випадки матерії Тайни Тіла Христового.

60. У матерії Тайни Тіла Христового, цебто хліба, можуть трапитися такі випадки.

Коли Ієрей, служачи, пізнає, що хліб, поставлений на Престолі на Дискосі, зотлілий, або з якого не пшеничного зерна, або трохи зацвілий, або прісний, нехай зараз же відложить його і візьме інший свіжий, і чисто пшеничний, і прокаже над ним тихо: „На спомин Господа і Бога" і все інше проскомідійне, що проказується над Агнцем, і нехай вийме за Чином Агнця, покладе на Святому Дискосі, принесе в Жертву й проколе. І далі, звідки перестав перед Освяченням, нехай починає, і освятить, і чинить Св. Літургію далі за Чином.

А коли б це виявилося перед самим Виголосом Божественних Слів, нехай Ієрей починає від Молитви: „З цими Божественними Силами і ми" повторюючи, і так усе за порядком нехай чинить.

61. Так само чинить Ієрей, коли по Проскомідії перед Великим Входом, або по Вході якимсь чином не буде Агнця на Дискосі, і знайти його не можна.

А коли Ієрей дізнається про це по Освяченні, нехай чинить так, як вище сказано: Узявши іншу пшеничну свіжу Просфору, нехай прокаже над нею все проскомідійне, і вийме Агнця і від Молитви „З цими Блаженними Силами і ми" нехай починає і за Чином освятить, і Літургію докінчить.

А першого Агнця по Причасті Божественного Тіла й Крови, або на Жертівнику з останками Божественних Тайн на ньому нехай споживе.

62 А коли пізнає це в самому Причасті, нехай Ієрей чинить як вище сказано: бере свіжу пшеничну Просфору, проказує над нею, чинить усе проскомідійне, виймає Агнця, приносить його в Жертву і проколює, і від цього місця зачне: „У ніч, коли був виданий", і Слова Господні, що тільки над Хлібом проказуються (а над Чашою нічого не проказує, опускає, бо все було вже проказане), проказує Молитву: „Поминаючи ж" і „Твоє від Твойого". підносить тільки Дискос з Божественним Агнцем. По цьому читає Молитву: „Ще приносимо Тобі", „Господи, Ти Пресвятого Духа Свого" з Віршами над Агнцем, і накінець: „І вчини хліб цей Чесним Тілом Христа Твойого, перетворивши його Духом Своїм Святим". Нехай читає і Молитву: „Щоб стали вони причасниками" . . . Усе це нехай проказує таємно, і не виголошуючи нічого непотрібного другий раз. І так нехай Ієрей запричаститься Божественного Тіла й Крови Христових, і за порядком докінчить Божественну Службу.

63. Коли Ієрей усе це, як вище сказано, пізнає перед Освяченням, що хліб не відповідний для чинення Тайни Тіла Христового, а іншого відповідного хліба тоді добути не можна, нехай зараз перестане служити.

А коли пізнає це по Освяченні, а іншого хліба нема, нехай Ієрей не перестає служити, але нехай докінчує.

64. Ось тому, щоб уникнути всіх оцих випадків, а з ними й смертельного гріха, нехай Ієрей наглядає над проскурницями, щоб вони пекли Проскурки з чистої й доброї пшеничної муки, а не з зітлілої та що від неї вже чути, чи якої невідповідної, і невідповідну Проскурку нехай вилучає.

65. Крім цього, нехай ніхто ніколи не відважиться служити Проскуркою черствою, надто давно спеченою. Ще не починаючи Проскомідії, нехай Ієрей завжди візьме Проскурку в руки, і нехай дослідить, якого вона стану. А щоб краще пізнати, нехай одну переломить. Як дізнає, що хліб відповідний, то нехай Ієрей служить Св. Літургію без усякого хвилювання та сумніву, — нехай служить з совістю чистою та спокійною!

XIII. Випадки в матерії Тайни Крови Христової.

66. Коли Ієрей перед Освященням Крови, по Освяченні Тіла, пізнає, що вина в Чаші нема, а сама вода, нехай вилле цю воду в який чистий і пристойний сосуд (посудину), і зараз налле вина, і трохи води, проказуючи: „Один із воїнів списом бока Йому проколов". По цьому нехай починає від цих слів: „Так само і Чашу по Вечері, промовляючи" і ін.

А коли по Виголошенні Слів пізнає, що нема вина в Святій Чаші, а тільки вода, нехай чинить і проказує все так, як сказано.

А коли Ієрей пізнає це аж при Причасті, нехай вилле воду в іншу посудину, а в Чашу нехай увілле вина й трохи води, проказуючи: „Один із воїнів списом" і ін. І починає від слів „Так само і Чашу по Вечері, промовляючи: Пийте з неї всі" . . . Усе це проказує тихо. Також Молитву. „Згадуючи також", і підносячи Чашу, проказує: „Твоє від Твойого" і Молитву „Ще приносимо Тобі". І накінець молиться: „Господи, Ти Пресвятого Свого Духа". Пропустивши, що проказується над Св. Хлібом, проказує: („Благослови, Владико!" коли Диякон є) „А що в Чаші цій", і благословляючи тільки Чашу, нехай прокаже: „Перетворивши її Духом Твоїм Святим" і ін. всі Молитви до Причастя. І так причаститься, і за Чином закінчує Божественну Службу.

А воду ту, закінчивши Божественну Службу, і споживши останки Божественних Тайн, нехай Ієрей увілле в Святу Чашу і споживе.

67. А коли б на Проскомідії Ієрей забув влити води до вина в Святу Чашу, і згадає про це перед Освяченням Св. Чаші, то нехай зараз увілле трохи води, проказуючи: „Один з воїнів списом бока Йому проколов, і зараз вийшла кров і вода". А коли згадає, що не влив, але не ввілле, смертельно грішить.

А коли це згадає аж по Освяченні, нехай уже не вливає, але свого часу нехай своєчасно ввілле звичайну теплоту.

68. Ось тому Ієрей і Диякон, коли вливає вино, повинен обережно пам'ятати про всі ці випадки, щоб своїм недбальством не прогрішити смертельно, — щоб вино було не оцетоване, не заплісніле, не зігниле, і чим іншим не було зіпсуте. А як запримітиш що невідповідне, не насмілюйся служити. Бож усім християнам треба завжди думати, як найкраще догодити Богові. Зо страхом, сказав, спасіння своє чиніть! А хто нехтує цим страшним служінням, і про належне виконання його не клопочеться, ті тяжко постраждають!

XIX. Випадки Освячення і чинення Святих Дарів.

69. Коли служить кілька Ієреїв, то подобає, щоб Слова Господні: „Прийміть, споживайте" і „Пийте з неї всі", і „Твоє від Твойого"(також: „І вчини хліб цей", „А що в Чаші цій", „Перетворивши Духом Твоїм Святим"), — щоб ці Слова промовляли разом, а не щоб хто один їх виголосив.

(Замітка. Тепер старший виголошує, а інші тихо).

70. Коли Ієрей, служачи, забув би, чи виголосив Господні Слова над хлібом і вином, чи Молитви: „Господи, Ти Пресвятого Духа Свого", також Слова Перетворення: „І вчини хліб цей", „А що в Чашій цій", „Перетворивши Духом Своїм Святим", і вагався б, цебто хвилювався про Освячення Тайни, то нехай не вагається надто, але нехай тихо в умі своїм постановить: коли не освячені ці тут лежачі Дари, хліб і вино, вони нині освячуються, і нехай прокаже над ними Слова Господні, почавши від цього місця „У ніч, коли був зраджений" і ін. І про які Слова і Молитви вагається, що не проказав їх, то нехай прокаже їх до кінця.

(Далі буде)

НАЙБІЛЬШИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК ЗГИНУВ У ВИПАДКУ

У липні ц. р. згинув найбільший сучасний письменник Америки і один з найбільших письменників світу Ернест Гемінгвей. Йому було 62 роки.

Гемінгвей чистив рушницю (він любив ловецтво) й ненароком прострілився.

Одним з найкращих його численних творів уважають роман „Фор Гум Да Бел Толс" — з часів еспанської громадянської війни (1936-38).

Гемінгвей за свою літературну творчість був відзначений американською нагородою Пуліцера та найбільшою нагородою світу — Нобелівською премією. Історія пригодницького життя Гемінгвея не менш цікава за його творчість.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

І ще одне питання цього ж типу: коли римо-католицькі теологи вважають, що Христос уже раніше (Мат. XVI. 18-19) надав був Ап. Симонові (Петрові) „першенство", і всі Апостоли це чули, то чому ж тоді пізніше (Мат. XX. 20-28) Апостоли Яків і Іван — сини Заведееві — прийшли до Ісуса з своєю матір'ю, яка просила Його, щоб Він назначив цих обох її синів „першими" Апостолами, щоб вони займали перше місце зараз по Ісусові? Та ж обидва ці Апостоли мусіли б були вже знати, що „перше" місце вже віддане Ап. Петрові! І коли Христос вияснив Апостолам Якові і Іванові, що Він, Христос, не має власті надавати першенства (зараз перше місце після Себе) нікому з людей, бо таку власть має тільки Бог Отець (Мат. XX. 23), то на якій підставі римо-католицькі богослови твердять, що Христос таки надав одному з Апостолів — Петрові (Симонові) таке „першенство"? Коли вся решта — десять — Апостолів, отже й Ап. Петро між ними, обурилися на саму згадку про „першенство" між Апостолами, що його („першенства") просили собі в Христа Апостоли Яків і Іван (Мат. XX. 24), то на якій підставі римо-католицькі теологи твердять, що Христос ще перед тим надав це „першенство" Петрові, і Петро прийняв його?

„Тоді приступила до Нього (Ісуса) мати синів Заведеевих з синами своїми Апп Яковом і Іваном), кланяючись Йому і чогось прохаючи у Нього. Він сказав їй: „Чого ти хочеш?" Вона каже Йому: „Скажи, щоб ці два сини мої (Апп. Яків і Іван) сіли один по правій, а другий по лівій стороні у Тебе в Царстві Твоєму." Ісус у відповідь сказав: „Не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку Я питиму, або хреститися хрещенням, яким Я хрещуся?" Вони кажуть Йому: „Можемо". І каже (Христос) їм: „Чашу Мою будете пити і хрещенням, яким Я хрещуся, будете хреститися; але дати сісти по правій і по лівій стороні у Мене — не від Мене (залежить), але кому приготовано Отцем Моїм". Почувши (це), десять (решта учеників) обурилися на двох братів (Ап. Якова і Івана) (Мат. XX. 20-24).

Ісус Христос, перебуваючи на землі в очоловіченій постаті, мав власть від Бога Отця вирішувати про це, хто і за якою передумовою буде в Царстві Небесному, і Він же мав власть говорити, що всі дванадцять Апостолів, якщо кожен з них залишиться вірним послідовником Христа, засядуть у Царстві Небесному при Його престолі, щоб бути суддями дванадцятьох поколінь Ізраїля.

„Поправді кажу вам, що коли, при відновленні буття, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді й ви — ці, що були Моїми послідовниками, засядете на дванадцятьох престолах, щоб судити дванадцять поколінь Ізраїля" (Мат. XIX. 28). Це відповідь Христа на питання Ап. Петра: „Ось ми залишили все і послідували за Тобою, — що ж нам буде" (за це?) (Мат. XIX. 27).

Значить, Ап. Петро перший поцікавився справою нагороди від Бога за це, що він та інші Апостоли виреклися всього й пішли за Христом, а Христос пояснив Йому, що всі Апостоли матимуть однакову нагороду: усі вони однаково засядуть на престолах у Царстві Небесному, всі вони однаково, як рівні з рівними, судитимуть дванадцять поколінь Ізраїля. Але Христос не сказав, що він котрогось із Апостолів удостоїть „першенством"; навпаки, Він виснив, що це не від Нього, не від Христа, залежить призначування людям, отже й Апостолам, „першенства" в Царстві Небесному, а залежить це від Бога Отця (Мат. XX. 23).

На якій підставі римо-католицькі богослови твердять, що Христос надав Ап. Петрові „першенство", бо Він сказав до Петра (Симона): „...і дам тобі ключі Царства Небесного: і що ти зв'яжеш на землі, це буде зв'язано на небі, а що ти розв'яжеш на землі, це буде розв'язано на небі" (Мат. XVI. 19), коли Христос таку саму власть дав усім Апостолам, кажучи. „Поправді говорю вам: що ви зв'яжете на землі ,це буде зв'язано на небі, і що ви вирішете на землі, це буде вирішено на небі" (Мат. XVIII. 18)?

Значить, Христос не тільки Ап. Петрові, а кожному з Апостолів дав такі самі „ключі" Царства Небесного, що й Ап. Петрові, бо ж без цих ключів вони не могли б „зв'язувати" й „розв'язувати"

Усі ці, що зосереджуються лише на тексті Мат. XVI. 19, випускають з уваги логіку тексту Мат. XVIII. 18. Тим часом обидва ці тексти один одного доповнюють. Коли в тексті Мат. XVI. 19 сказано, що Христос обіцяв дати Ап. Петрові „ключі" Царства Небесного, щоб він ними „зв'язував" і „розв'язував", то це значить, що й усім іншим Апостолам Христос дав такі самі „ключі", коли дав їм власть „зв'язувати" й „розв'язувати"; хоч про ці „ключі" у Мат. XVIII. 18. не згадується, але ця справа дорозумівається сама собою. Адже не могло бути так, що тільки Ап. Петрові були потрібні „ключі" для „зв'язування" й „розв'язування", а інші Апостоли могли „зв'язувати" і „розв'язувати" без „ключів".

А щодо титулу „першенства" між християнами, а вже тим більше „першенства" між Апостолами, то Христос з притиском і послідовно навчає й вимагає, що такого „першенства" бути не може, бо це суперечить волі Божій.

Коли Апостоли Яків і Іван — сини Заведееві — бажали, щоб Христос ще на землі дав їм титул „першенства" між Апостолами, і щоб таким чином Він забезпечив їм „першенство" в Царстві Небесному, з приводу чого всі (десять) Апостоли обурилися на Апп. Якова і Івана, то тоді сталося ось що:

„Ісус же покликавши їх (Апостолів), сказав: „Ви знаєте, що князі народів панують над ними (над народами), і вельможі володіють ними; але між вами нехай не буде так; а хто між вами хоче бути більшим, той нехай буде вам слугою; і хто хоче бути між вами першим, той нехай буде вам слугою; бо Син Людський не (нате) прийшов, щоб Йому служили, а щоб послужити і віддати душу Свою для відкуплення багатьох" (Мат XX. 25-28).

Отже тут ясно, що Христос заборонив усяке „першенство" між Апостолами, Він заборонив титули „князів Церкви" чи „вельмож Церкви" і інших „достойників" та претенсії на власть „першенства".

Аналогічне місце в Євангелиста Луки: „І був спір між ними (між Апостолами) — хто з них повинен уважатися більшим. Він же (Христос) сказав їм: „Царі панують над народами, а ці, що володіють ними (народами), (ще й) „добродіями" називаються; а ви (поступайте) не так: бо хто з вас більший, нехай той буде, як менший, а той, хто є провідним, (нехай буде) як слуга. Бо хто ж більший: чи той, хто лежить? Я між вами — як Той ,що служить" (Лука XXII. 24-27).

„Першенство" між Апостолами, як і взагалі між людьми, Христос признає тим, що не мають формального титулу „першенства" та формальної власті, і не прагнуть цього, та не приймають, бо Христос заборонив це, як грішне явище, нехристиянське. А таке „першенство" може мати кожен Апостол і взагалі кожен дійсний, а не вдаваний, послідовник Христа. Це християнське „першенство" полягає у відреченні від першенства і в запереченні його.

IX

Хто перший збагнув і визнав істоту Христа?

„...Ісус питав учнів Своїх: „За кого люди вважають Мене — Сина Людського?" Вони сказали: одні — за Івана Хрестителя, одні за Іллю, а інші—за Єремію, або за одного з пророків". Він каже їм. „А за кого вважаєте Мене ви?" Симон же — Петро, відповідаючи, сказав: „Ти — Христос, Син Бога Живого". Тоді Ісус сказав йому у відповідь: „Блаженний ти, Симоне, сину Іонин, бо не тіло й кров тобі це виявили, але Отець Мій, що на небі, і Я говорю тобі: ти — петр (камінь), і на цьому камені Я збудую Церкву Свою..." (Мат. XVI. 13-18).

На цьому тексті Біблії Римо-Католицька Церква основує свої претенсії на „першенство" Ап. Петра, мовляв, ніхто ніший, а тільки Ап. Петро перший зумів збагнути дійсну істоту Ісуса, — що Він Христос, Син Бога Живого, — і в нагороду за це Христос надав йому „першенство" над усіми Апостолами й над усією Християнською Церквою у світі.

Помилковість цієї римо-католицької інтерпретації полягає в цьому, що вона ізолює згаданий фрагмент тексту (Мат. XVI. 13. 18) від цілості тексту Біблії. Бо ж насправді Біблія свідчить, що Ап. Петро не перший збагнув — дякуючи Божому об'явленню, — що Ісус — це Христос, Син Божий. Перше за все, все Християнство, а в ньому й Римо-Католицька Церква, признає, що Бог об'явив був це пророкам у Старому Заповіті про майбутнє пришестя очоловіченого Бога-Христа на землю, та відкрив їм ці признаки, по яких Христа можна розпізнати, а пророки голосили це Боже Откровіння всьому Ізраїлеві (Єремія XXXI. 15), Суддів XIII. 5., Ісаія XI. 3., і ін).

Бог об'явив Іванові Хрестителеві, що прийде Христос, і Іван Хреститель голосив це людям (Мат. III. 3, 5, 11, 12). Іван Хреститель відразу пізнав Христа, — що Він — Син Божий (Мат. 13-15). Зараз після того, як Іван Хреститель охрестив Ісуса в Йордані, то сталося ось що: „І оце — голос із неба, що говорив: „Це є Син возлюблений, в Якому Моє благовоління" (Мат. III. 17). Отже не тільки Іванові Хрестителеві, а всьому світові Бог об'явив, що Ісус — це Син Божий. Отже не дивно, що Ап. Петро мусів усе це знати; навпаки, було б дивно, якби він та всі інші Апостоли цього не знали.

(Далі буде)

ПОЛЬСЬКА АКЦІЯ У СПРАВІ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ

Картографічна фірма Гельваґа в Берні (Швайцарія) видала мапу, на якій територія України представлена як „частина корінної Росії„: територія Росії зазначена зеленою барвою, і такою ж барвою зазначена Україна.

Українські репрезентативні чинники у вільному світі не звернули на цей факт уваги. Натомість польська політична акція негайно поробила в цій справі рішучі заходи.

Протест Союзу Західніх Земель

На вищезгаданій мапі Гельваґа землі над Одером і Найсою не включені до території Польщі ,і проти цього запротестував польський Союз Західніх ,Земель устами свого голови Маріяна Маневського. У своему протесті поляки доказують, що ці землі (над ріками Одер і Найса), які Польща зайнята від Німеччини внаслідок 2-ї світової війни, є корінними польськими землями.

До слова кажучи, по розбитті Німеччини землі над Одером і Найсою були дані Польщі побідними державами тільки під тимчасове адміністрування, і тільки Совєтський Союз визнав ці землі „польськими", але держави Заходу не признали цих понімецьких земель на власність Польщі.

Протестуючи у справі земель над Одером і Найсою, М. Маневський іменем Союзу Західніх Земель при цій нагоді одночасно запротестував проти означення західньо-українських земель на мапі, як „російських", а в цьому протесті західньо-українські землі названо терміном „східні землі Польщі".

У протестаційному „своему листі п. Маневський подав також історичний вивід щодо східніх земель, що совєти однобічним актом їх загарбали" від Польщі, — інформує вінніпезький польський тижневик „Час" за 21-го червня ц. р.

Цей же польський тижневик („Час"), звичайно, також уважає західньо-українські землі „польськими", коли вищезгадану мапу Гельвіґа він називає „фальшивою мапою Польщі", тому що „східні землі" (чит.: західня Україна) на ній не включено в територію Польщі.

Протиукраїнська ідея „вільного миру"

Року 1667-го Польща й Росія поділилися Україною на основі Андрусівського договору: Лівобережну Україну зайняла Московщина, а Правобережну — Польща. Це був перший поділ України між Москвою й Варшавою, і він згодом був ними ще раз потверджений — 1686 року т. зв. „Вічним миром", який став просто символічним для польської політики на сході Европи по наші часи. Польська політика вважає, що засобом втримання „вічного миру" на сході Европи має бути ніщо інше, а тільки поділ України між Польщею й Росією

І так, Ризьким договором 1922 року Москва й Варшава також поділили між собою Україну. Унаслідок закінчення 2-ї світової війни Москва й Польща знову поділилися Україною, але тим разом Польща дістала дуже мало — тільки Холмщину, Підляшшя, Лемківщину й Засяння, і з цих земель 1947 року вона виселила всіх українців — за згодою Москви.

І тим разом поляки ні словом не обмовилися про це, що вся східня й центральна Україна, яка на мапі Гельваґа означена, як „частина Росії", — це українські землі, а не московські; для поляків уся решта України нехай належить до Москви, аби тільки західня Україна належала до Польщі. Отже — ця сама традиційна політика поляків — т. зв. „ідея вічного миру" з Москвою коштом України.

Подвійна гра

Політика диктатора Польщі Юзефа Пілсудського й пілсудчиків, — нібито створити над Дніпром Українську Державу (а західню Україну прилучити до Польщі), щоб самостійна наддніпрянська Україна відгороджувала Польщу від Московщини, серед загалу польського народу і його політиків не була і не є популярною. Польща воліла й воліє, щоб уся Україна була поділена між Москвою й Варшавою.

А втім, Юзеф Пілсудський і пілсудчики не брали поважно свого клича про самостійну наддніпрянську Україну, — вони поставили цього клича тільки для погрожування Москві, щоб від неї виторгувати собі більше українських земель. Бо в дійсності і Пілсудський, і пілсудчики також прямували до поділу України між Москвою й Варшавою, що вони й засвідчили Ризьким трактатом.

Кінець війни вирішується перед її початком

Найбільш геройські подвиги й досягнення армії коштом мільйонів поляглих і ранених нації можуть бути перекреслені одним потягненням пера дипломатів великодержав. Поляки це знають. Польська політична акція на міжнародньому форумі перед першою світовою війною й під час війни призвела до того, що одніею з 14-х точок Вілсона, які він поставив як передумови світового миру, була точка про конечність відновлення польської держави; і ця ж польська міжнародня політична акція довела до того, що Рада Амбасадорів у Парижі 1923 року західню Україну признала Польщі.

Маючи цей довгий історичний досвід, поляки й тим разом уже заздалегідь ведуть усіми заходами світову політичну акцію явну й закулісну, щоб на випадок третьої світової війни провідники побідних великодержав передали Польщі західню Україну. І це якраз у пляні цієї дипломатичної польської акції Союз Західніх Земель запротестував проти цього, що на мапі Польщі видавництво Гельваґа не подало західньої України. Наслідок цього польського протесту був такий, що мапу вияли з вистави у Шікаґо, влаштованої Картографічним Дослідним Департаментом Мекнеллі

„Конгрес Американської Польонії не зупиниться у своїх зусиллях..."

У днях від 30 вересня по 2 жовтня 1960 року відбулася в Шікаго 5-а Крайова Конвенція Конґресу Американської Польонії, яка у своїй 5-й Резолюції заявила:

„Конгрес Американської Польонії не зупиниться у своїх зусиллях, щоб Польщі була привернена на Сході границя з 1939 року і щоб бастіони польскости Львів і Вільно могли знову вернутися на матірне лоно. Польські східні землі були насильно передані під совєтську тиранію, обезлюднені з допомогою масових депортацій та врешті відступлені комуністами в Ялтинському договорі всупереч волі і без відома населення, як також леґального польського уряду", — інформує польський часопис „Нови Сьвят" (Нью-Йорк) за 6 жовтня 1960 року. Цю свою Резолюцію Конгрес Американської Польонії вислав до уряду ЗДА Секретарем Американської Польонії і її фактичним провідником є польський католицький священик о. Валеріян Карч.

Слід відмітити, що з боку репрезентативних чинників організованого українства не було зроблено жодних протизаходів з приводу цих специфічних потягнень польського проводу на міжнародньому форумі.

„Вспулжице"

Коли Польща була поневоленою, то її політики починали говорити про „вспулжице" (мирне співжиття й співпрацю) з українцями проти спільного ворога — проти Австрії в Галичині й проти Москви. Воюючи проти Москви під час І світової війни, Пілсудський і пілсудчики видвигнули українцям клич: воювати спільно „за нашон і вашон вольносьць" (за вашу й нашу свободу). А коли Польща виборола собі державність, що клич „за нашон і вашон вольносьць" перемінився в криваві польські „пацифікації" західньої України.

І нині, коли Польща опинилася під гнітом комуністичної Москви, серед польських політиків знову видвигають українцям клич: „за нашон і вашон вольносьць", клич „вспулжиця". Тому що польські політики вже відомі українцям з-перед 2-ої світової війни, то замість них „всулжице" проповідують українцям чужинні польські високопоставлені приятелі. Для цього змонтована відповідна політична сітка...

Поляки ставлять українцям справу так: тому що ми з вами маємо спільного ворога (Москву), то між нами повинно бути „вспулжице".

Пан Оберон Герберт — британський аристократ — який був у Канаді ц. р., як гість КУК-а (з фінансовою допомогою КУК-а), промовляючи в різних українських осередках, також підтримує ідею спільного фронту поневолених Москвою народів. При тому ж п. Оберон Герберт тісно пов'язаний не тільки офіційними, але й інтимно-приватними, зв'язками з польським проводом у Лондоні в Англії. Але як п. О. Герберт дивиться на міжнародню політичну акцію польського проводу, який вважає західню Україну „польською" — він прилюдно не сказав. А чи ж ніхто з українських лідерів його не питав?

Дехто з наших діячів офіційно представляв п. О. Герберта, як вихованка католицьких монахів чину бенедиктинів, і це, мабуть, як той доказ, що він стоїть на християнському становищі. Безперечно, українському народові потрібно приятелів саме з християнського світу — не з іншого — проти червоної сили в Москві й у світі. Але якщо б п. О. Герберт, як людина, що має в поляків приязнь і довір'я, узявся впливати на поляків, щоб вони припинили свою міжнародню акцію для плянованої ними майбутньої окупації західньої України, то тим він багато причинився б для справи спільного фронту проти Москви.

Однак у проводі поляків є католицькі ксьондзи, як ось о. В. Карч в Американській Польонії, і вони домагаються західньої України для Польщі, а їх підтримує в цьому міжнародня Католицька

Акція з центром у Ватикані Отже явні й тайні діячі різних національностей з міжнародньої сітки Католицької Акції у порозумінні з польським проводом і Римом, промовляючи до українців за ідеєю спільного фронту, разом з тим мають на увазі, щоб українці виреклися західньої України на користь Польщі.

Польські політики стараються класти натиск на українців тим аргументом, що Україна знаходиться „між молотом і ковалом" — між Москвою і Варшавою, отже вона, мовляв, не може воювати на два фронти, тому вона мусить купити собі польську приязнь за кошт західньої України.

Але при цьому польським політикам відомо, що Польща знаходиться між двома державами: Росією і Німеччиною, отже вона є в гіршому положенні, ніж Україна, бо на заході Німеччина грізніша для Польщі, ніж Польща для України. А однак поляки навіть не думають повернути Німеччині земель над Одером і Найсою, щоб замиритися з німцями, і створити спільний фронт проти Москви.

Україна перш за все надіється на свої власні сили, а сильною вона буде тільки тоді, коли вона об'єднає у своїх межах усі свої землі.

Мати приятелів у світі народові, який бореться за свою державність, — це конечна й дуже важлива справа. Але коли поляки самі себе не можуть оборонити перед Москвою, то їхні суґестії про евентуальну „допомогу" Україні (і то лише за кошт уступлення їм західньої України), висловлюючись делікатно, звучать нереально.

КОНСТИТУЦІЯ ДОЗВОЛЯЄ АТЕЇЗМ

Верховний Суд Америки (під головуванням Франкфуртера) вирішив, що коли на відповідальну державну службу в ЗДА не приймають людини тому, що вона є атеїстом, то тут нарушується точку Конституції про свободу релігії.

Закони в Мериленді хоч і не вимагають від кандидата на публичний пост якогось спеціяльного релігійного „тесту", але все ж таки вони вимагають від нього вірення в Бога взагалі.

Коли атеїст Торказо не був у Мериленді допущений на становище нотаря, отже він звернувся з цим до Верховного Суду, то Суд вирішив, що цей закон у Мериленді суперечить Конституції ЗДА.

ТОВАРИСТВО АТЕЇСТІВ У ПЕРУ

„В Лімі, столиці Перу, створилося товариство атеїстів, якого члени зобов'язуються щоденно проказувати по 50 богохульних слів проти Господа Бога й Пречистої Діви Марії. Щоб задосить учинити Пречистій Діві Марії й її перепросити за ці зневаги, католики в Перу збільшили своє почитання Матері Божої та помножили молитву на вервиці".

Цю новинку подав катол. український щоденник „Америка" (ч. 119, 1961 р.).

Перу — це країна крайнього католицизму.

ТРИ ЗАВДАННЯ ЄП. РАМЗЕЯ

Первоієрарх Англіканської Церкви, Кентерберійський Архиепископ Рамзей заявив, що він поставив собі три головні завдання: змагати до об'єднання Церков, переглянути форми Богослуження (для введення цих самих форм у всій Англіканській Церкві) і наблизити людей до Бога (Архиеп. Рамзей сказав: „наблизити Бога до людей").

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка п. С. Гаркота на Похороні блаженної пам'яті Івана Галіцького 21.00

ВИНЯРД, Саск. Збірка п. Гр. Щевчука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Іллі і Анастасії Поповичів 19.75

ДИ ПА, Ман. Збірка п. І. Слюки на „Спільному Свяченому" 16.00

СУ СТ. МАРІ, Онт. Збірка п. І. Бренька з нагоди Посвячення нагробного хреста на гробі бл. п. Ем. Балан .. 12.15

МЕРРІДЕЙЛ, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні блаженної пам'яти Василя Шафранського 10.57

БРУДЕРГАЙМ, Алта. Збірка о. Іг. Щербаня на Похороні бл. п. Єлисавети Іващук 10.50

СЕМБУРГ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Домки Джаман 10.50

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка з нагоди 40-ліття Вінчання п-ва Михайла і Анни Боечків 10.00

ВИЛСОНВИЛЛ, Онт. Збірка о. Прот. Й. Тріски з нагоди 60-ліття Вінчання п-ва Олекси і Марії Яремів 10.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка п. Івана Чеґенського з нагоди 25-ліття Вінчання о. Прот. Григорія і Добродійки Марії Василевих 10.00

РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. М. Попеля 10.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка о. І. Стуса на Похороні бл. п. Пилипа Русина 10.00

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка п. Василя Савчука на Похороні бл. п. Михайла Вербного 10.00

ВИНЯРД, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Параскевії Пилипюк 10.00

БРОД ВЕЛЛЕЙ, Ман. Збірка о. ІГ. І. Скакальського на Похороні бл. п. Агати Ручко 10.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка в Катедрі Св. Володимира на Вінчанні Володимира і Ольги Цимбалюків 8.46

ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка п. Н. Москалика на Похороні бл. п. М. Горудько 8.00

ВИЛЛИНГДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Николи Бабюка 8.00

ОШАВА, Онт. Збірка п. Івана Стезика на Похороні блаженної пам'яті Петра Підвербецького 7.50

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Д. Сачківського на весіллі Юрія Стефановича і Розалії Баюс 7.50

КЕМСЕК, Саск. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Дарії Козосвист 7.00

РОБЛИН, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Я. Никифорака 6.97

РИВЕРС, Ман. Збірка п. Василя Мануляка на весіллі І. і О. Белезюків 6.00

ГУДІВ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Анни Олійник 5.50

ОВКБОРН, Ман. Збірка о. В. Мельничука на Похороні блаженної пам'яті Антона Ковальчука 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва пані Марії Сорохан з нагоди Похорону бл. п. Івана Сорохана 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Якова Ковальчука на Похороні блаженної пам'яті Семена Олійника 5.00

ТАРНОПОЛЬ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні блаженної пам'яті Марії Бутник 5.00

МЕЙБРИДЖ, Саск. Збірка о. С. Гредpoints на Похороні блаженної пам'яті Йосифа Кузьміна 5.00

МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Санди Вовк .. 5.00

СОНДАВН, Ман. Збірка п. Івана Іл юка з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Онуфрія і Марії Соколюків 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. Збірка о. Прот. Е. Ґоргіци на Поминальному Богослуженні по бл. п. Василеві Колотило 5.00

ПЕМБІНА, Н. Д. Пожертва п. Івана Борденюка з нагоди Вінчання дочки Антонетти з Карманом Воллером.. 5.00

ПЕМБІНА, Н. Д. Збірка п. І. Пастуха з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Василя і Анни Сиваків 5.00

ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. Ф. Калинчука на громадському обіді в день Св. Миколая 4.75

СТЕД, Ман. Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Данила Йосика ... 4.62

МЕЛВИЛЛ, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні блаженної пам'яті Івана Житарука 4.50

СТОРДЖИС, Саск. Збірка о. Іг. Я. Вітенка на Храмовому Святі 4.25

КЕЛГАРІ, Алта. Збірка п. М. Ворона на вводинах до нової хати п-ва Спитських і Чарнецьких 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

М. Олійник — Форт Френсис, Онт. 2.00
І. Слюка — Ди Па, Ман. 2.00
М. Євчин Форт Френсис, Онт. 2.00
Лука Гавалко — Торгилд, Алберта 2.00
Д. Котик — Форт Френсис, Онт. ... 2.00
Михайло Турів — Престон, Онт. 2.00
Пані Марія Кузів — Бізекер, Алта. 2.00
Пані Анна Макарчук — Рейні Ривер, Онтаріо 2.00
о. Прот. І. Ґундяк — Картерет, Н. Дж. 1.50
Пані Т. Забродська — Ленсиньг, Міч., Америка 1.50
Панство Д. Гізовські — Чікаґо, Ілл., Америка 1.50
Мирослав Коваль — Радвей, Алта. 1.15
С. Тимчишин—Норт Борнабі, Б. К. 1.00
О. Єренюк — Едмонтон, Алта. ... 1.00
І. Костюк—Вест Форт Віллям, Онт. 1.00
Ф. Ємчук—Вест Форт Віллям, Онт. 1.00
М. Буряник — Бирч Ривер, Ман. 1.00
І. Редчук — Монтреал, Квебек 1.00
Микола Сич — Монтреал, Квебек 1.00
Пані А. Паскевич — Нейтал, Б. К. 1.00
Пані К. Ксьондзина—Келґарі, Алта. 1.00
Степан Довганик — Торонто, Онт. 1.00
Іван Озубко — Ґолден, Алта 1.00
Микола Тутка — Ватсон, Саск. ... 1.00

Усім В. Д. Жертводавцям сердечна подяка!

Вже вийшла з друку й продається

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

написана Митрополитом Василем Липківським,

із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Величезна більшість з Канади й ЗДА підтримала мене, каже атеїст

„Величезна більшість підтримала мене" з ЗДА й з Канади, заявив Рой Р. Торкасо, домагаючись, щоб йому, атеїстові, не перешкоджали зайняти відповідальне публичне становище.

На суді він скаржився, що якісь люди телефонічно погрожували йому, називаючи його словами: „ти гидкий комуніст" і „ти безбожний гольтіпака", і прилюдно зневажали його дружину. Але, сказав він, прилюдна опінія Канади й Америки величезною більшістю стала в його обороні.

Згідно з 37 артикулом конституції Мериленду, — „ні від кого з тих, що стараються про таке становище в цьому стейті, яке дає дохід, або'зв'язане з довір'ям, не вимагається, як кваліфікації, жодної іншої релігійної проби, крім заяви про вірування в Бога".

На цій основі Р. Р. Торкасо, як атеїст, не мав права бути нотарем у Мериленді. Він передав цю справу на судове вирішення, але дві судові інстанції не підтримали Торкаса. Коли ж ця справа врешті опинилася у Верховному Суді ЗДА, то там суддя Гуґо Блек видав рішення, що жоден уряд, ані стейтовий, ані федеральний, „не може конституційно силувати людину „визнавати віру, чи безвір'я щодо всякої релігії". Уряд не може також „нав'язувати таких вимог, які підтримують усі релігії проти невіруючих, і уряд не може також помагати цим релігіям, які основані на вірування в існування Бога, проти цих релігій, що основані на інших віруваннях".

Це рішення суду не є жодною несподіванкою, — бо конституційна „свобода віри й сумління" означає не тільки свободу кожній релігії, але й свободу вірувати, або не вірувати в існування Бога. Не силою державних законів можна людину тримати при вірі в Бога, а тільки шляхом релігійного виховання.

І коли тут дійсно є понуре явище, то це не конституційна свобода релігії, а той факт, що з Канади й в Америки дали атеїстові Торкасо моральну підтримку „величезною більшістю", як він гордо заявив у Верховному Суді ЗДА, — у присутності судді Блека. До якої релігії належить суддя Блек — можна б угадувати, але в пресових інформаціях про це не говориться.

Цей випадок не є випадком, — він являється одним з масових показників загальної лінії сил Анти-Християнства, що діє під різними формами в країнах за „залізною заслоною" і в усіх інших країнах світу

Заява судді Блека про це, що є „релігії основані на інших віруваннях", а не лише на віруванні в існування Бога, — є знаком нашого часу. На жаль, навіть теологи, та й церковні достойники, через свою несвідомість голосять цей загрозливий для релігії погляд, — напр., вони й комунізм називають „свого роду релігією".

У дійсності ж слово „релігія" з давніх-давен уживається тільки в значенні духового зв'язку людини з Богом. Отже таке вірування, що не є віренням в існування Бога, не є релігією.

ПЕРШИЙ ЖИД ПОСАДНИКОМ ДАБЛІНУ

Цього року знову перевибрано Роберта Бріско на пост посадника (мейора) Дабліну — столиці Ірляндії. Роберт Бріско — це перший жид на цьому становищі (з 1956 року) в Ірляндії — країні наскрізь католицькій.

Минулого року католицька преса широко писала про цей факт, що Роберт Бріско послав свою доньку вчитися в середній школі, яку провадять католицькі монахині.

З'ЇЗД СУМК ОКРУГИ „ВЕРХОВИНА"

У днях 3-4 червня 1961 р. у Виткові, Саск., відбувся з'їзд Норт Бетлфордської й Гефорської округ СУМК „Верховина". З'їзд був величавий. У суботу біля другої години по обіді сумківці почали масово з'їжджатися на площу, де мали розпочатися спортові змагання й гри. Участь в спортових змаганнях узяли сумківці з Відділів: Норт Бетлфорд, Витків і Гeффорд. У грі в галку перемогли сумківці (хлопці) з Відділу Витків, а в сумківок перемога була за Відділом Гефорд. Після спортових змагань гостинним прийняттям зайнялися сумківці Відділу Витків. Серед гарної літньої природи на майдані під ліском розложено вогнище, на якому молодь приготовляла собі „вінер ровст", що його смачно споживала після спортових змагань. Спортова частина З'їзду закінчилася гуртовим співом „Заповіту" під керівництвом проф. Андрущака.

Друга частина програми відбулася в місцевому українському нар. домі. Увечері, о 9 годині, сумківці розпочали свої драматичні змагання веселого, жартливого типу. Драматичні аматори говорили чистою українською мовою, а це дало змогу старшим прислухатися, що наша молодь досить спосібна говорити мовою своїх батьків. Тут належиться дати признання всім аматорам-сумківцям, які того вечора були на сцені, за їхній труд і працю, вложену в ці мистецькі виступи. Вони вказали також, як науку для інших, що почерез належне вивчення ролі українською мовою молодь тим самим і навчається правильно говорити нею. Як у драматичних, так і в спортових змаганнях сумківці брали участь з вижчезгаданих Відділів. Першість на сцені здобули аматори з Відділу Витків, а саме сумківці Мирон Ґоян і Борис Іванчук. З Відділу Гефорд почесне відзначення в театральному аматорстві отримала панна Маруся Федейко, а з Відділу Норт Бетлфорд славною аматоркою признано панну Катрю Гаргару. За декорацію сценерії першість здобули сумківці з Геффорд.

Програма першого дня З'їзду закінчилася сумківською забавою.

Неділя, другий день З'їзду, — і того дня, як і першого, погода випала сонячна, гарна, тепла, чудова.

Уранці, о 10 годині, в місцевій укр. греко-православній церкві Св. Духа в Виткові розпочалася Св. Літургія, що її правили о. В. Сеннишин — ректор Інституту П Могили в Саскатуні, і місцевий парох о. П. Блажук. Після прочитання Св. Євангелія духовну науку для молоді виголосив о. Ректор. Проповідь була змістовна її повчальна не лише для молоді, але й для старших. На Богослуженні вся церква була переповнена молоддю; священикам прислужували самі сумківці; урочисто співав прекрасний хор з Геффорд під дириґуванням проф. Андрущака. Хор складався виключно з сумківців.

По Богослуженні капелян о. П. Блажук у своїх щирих словах тепло привітав молодь у церкві, яка так масово з'їхалася з дальших і ближчих місцевостей. з Саскатуну, Медов Лейк, Глезлин, Норт Бетлфорд, Гетерлей, Редфілд і ін. Він же й подякував о. Ректорові В. Сеннишину і проф. Андрущакові за звеличання своєю участю цього торжества: у Службі Божій — духовною наукою і чудовим співом сумківців з Гефорду.

У місцевому народньому домі відбувся сумківський обід, що його приготовило місцеве Жіноче Товариство. За столи, переповнені українськими стравами, засідали аж тричі. Тут належиться щира подяка працьовитому жіноцтву у Виткові.

Пообідню програму розпочато на площі місцевої школи, де сумківці відбули українські вправи. Сумківці ці вправи робили і разом, і окремо хлопці й дівчата; вони виконали на площі танки гопака й „Катерину". До танків і вправ увесь час приґравала українська оркестра з Геффорду. Опісля сумківці зо своїми провідниками перейшли до народнього дому на спільні сесії. Головою З'їзду був п. Роман Штокалко, — він же й кермував програмою.

На пообідній сесії найперше слідували привіти, першим бесідником був о. П. Блажук, він же її передав привітання від о. Я. Рибалки, який на цей раз був відсутній Щирі привіти Сумківському З'їздові склали також провідники від кожного Відділу. з Саскатуну, Гeффорду, Виткова, Редфілду, Норт Бетлфорду і Ґлезлина. Цікаво було присутнім послухати, як провідник сумківців з Ґлезлину інтересно подав свої інформації про відновлення Відділу СУМК у Ґлезлині. Мирослав Чернецький — провідник цього Відділу, висловив свою радість, що завдяки співпраці між нашим о. Парохом, родичами і молоддю ця ж молодь послухала дорогоцінних вказівок своїх провідників і внаслідок того постав новий Відділ, що тепер ось так численно бере участь у цьому великому З'їзді української молоді.

Привітальне слово до З'їзду сказав також п. Ковальський — голова Провінційної Екзекутиви СУМК на Саскачеван, і він закликав сумківців міцно співпрацювати по своїх Відділах.

Святковий реферат виголосила пані Соня Ціпівник з Саскатуну; у своєму добре обґрунтованому рефераті вона з'ясувала присутнім суть українського мистецтва, яке здобуло собі великий престиж і між іншомовними народами на канадській землі, — а це сталося завдяки свідомим українцям, що зберегли свою культуру, привезену з України.

Далі слідував величавий концерт, спеціяльно присвячений Сотим Роковинам Смерти українського національного пророка Тараса Шевченка. У концерті брали участь зо всіх тих Відділів, що були зарепрезентовані на З'їзді СУМК „Верховина".

Вступне слово сказав о. П. Блажук, і він звернувся до українських батьків з закликом щоб вони були зразковими виховніками свого молодого цвіту, бо тут вони відповідальні перед Богом й українським народом.

Наша молодь — це український цвіт нації; якої міри буде національна свідомість нашої молоді, такими й будуть її здобутки; а здобутки нашої молоді повинні бути такими, щоб вони оправдали її батьків перед завданням українства у сучасному й майбутньому; о. Блажук закликав батьків і молодь належно пізнати ці ідеали, що їх дав українському народові Тарас Шевченко, — вони записані в його вічному „Кобзарі".

Концерт розпочато „Заповітом" Т. Шевченка, що відспівав мішаний хор СУМК „Верховина" під дириґуванням проф. Андрущака. Дальше слідували декламації з творів Шевченка, що їх продекламовували наймолодші сумківці

Конкурсом красномовства молодь захоплювала присутніх, бо це були речеві теми добре опрацьовані; конкурсові теми рефератів на цей раз відносилися тільки до святкування Сотих Роковин Смерті Т. Шевченка. Змагуни у своїх цінних доповідях сильно заполонили увагу слухачів, і за це їх нагороджувано довгими рясними оплесками.

За чергою слідували виступи сумківських хорів Норт Бетлфорду, Виткова, Ґлезлину і Геффорду. Хор СУМК з Норт Бетлфорду під дириґуванням о. П. Блажука гарно заспівав „Поклін Тобі, Тарасе". Хор СУМК з Виткова під дириґуванням п. Костика Свистуна чудово виконав Шевченкове „Зоре моя вечірняя". Хор СУМК з Геффорду під проводом проф. Андрущака знаменито заспівав „Ґамалію" у супроводі рецитації цього ж твору Т. Шевченка. Хор СУМК з Ґлезлину під керівництвом о. П. Блажука виконав Шевченкове „Ой три шляхи широкії". Тут слід згадати, що хор СУМК з Ґлезлину своїм співом так зворушив слухачів, що в декого стали сльози на очах. Сумківці з Ґлезлину за їх чудовий спів отримали велику бурю рясних оплесків, бо треба відмітити, що відновлений Відділ СУМК у Ґлезлині за такий короткий час свого існування належно приготовився до дуже активного виступу на З'їзді, — а це завдяки свідомості їхніх батьків, їхньому зрозумінню справи добра своєї молоді зокрема і української справи взагалі.

Подяка й признання належаться й сумківцям, що слухали своїх провідників, та з любов'ю і відданістю співпрацювали з своїм о. капеляном і з п. Мирославом Чернецьким та всіми іншими виховниками, щоб добре справитися на цьому З'їзді у Виткові.

Дальше, слідували українські танки; першим у цій точці програми виступив молоденький сумківець з Ґлезлину, затанцювавши чумака; цей сумківець — синок п-ва Гаврилових — це Зеньо Гаврилів, що своїм мистецьким виконанням захопив увагу присутніх Молоденький сумківець І. Семко з Гефорду танцював гопака. У танковому конкурсі брали участь усі вищезгадані Відділи; балетні групи сумківців чудово виконали засвоєні ними танки.

У програмі концерту слово привіту сказав також п. Мирослав Ягольницький — організатор від Інституту П. Могили з Саскатуну; у своїх теплих і щирих словах він висловив сумківцям найщиріші побажання добра й розросту, сильної і невгнутої постанови для великокорисної організації СУМК.

Передкінцеве слово сказав о. В. Сеннишин; він змістовно говорив до молоді на тему: „Якою українська молодь повинна бути" Між іншим він сказав, що після того, що він бачив і чув на З'їзді, та що бувши дуже захопленим виступами сумківців, він стверджує, що все це саме за себе вині говорить; о. В. Сеннишин висказав також свою радість що побачив на сцені також і сумківців з Ґлезлину, які з своїм дириґентом о. Петром своїм небуденним співом звернули на себе особливу увагу слухачів Він же помітив, що кожен, навіть найменший такт свого дириґента сумківці сприймали серйозно у своєму радісно-ангельському співі сильну увагу вони звертали на ритм і мелодійність пісні, так що просто дивно, що молоді юнаки і юначки могли так глибоко збагнути істоту української пісні, до якої вони проявили такий великий ентузіязм

У кінці програми п. Р. Штокалко щиро подякував усім учасникам цього успішного З'їзду; він же попросив суддів подати оцінку конкурсових виступів; суддями були пані Соня Ціпівник з Саскатуну, п Андрій Меланченко з Едмонтону і п. Мирослав Ягольницький з Саскатуну

В імені суддів оцінку проголосив п. Андрій Меланченко — в такому порядку: у грі в галку перемогу здобули сумківці з Виткова, а дівчата-сумківки — з Геффорду. У драматичних змаганнях переможцями вийшли сумківці з Виткова. Почесні і нагородні відзначення в драматичних змаганнях отримали панна Маруся Федейко з Геффорду й панна Катря Гаргара з Норт Бетлфорду. Вони були визнанні суддями, як здібні аматорки на сцені, в яких проявляється хист добрих майбутніх акторок.

У декламаціях першість здобула Маруся Блажук з Норт Бетлфорду. У красномовстві переможцем вийшла Маруся Федейко з Геффорду. У хоровому конкурсі перше місце здобули сумківці з Геффорду, а почесне відзначення від присутніх отримали сумківці з Глезлину. В українських танках перемогу здобули сумківці з Норт Бетлфорду.

Щира подяка належиться п-ву Савчукам за вишколення в танках сумківців у Н. Бетлфорді. За добре зорганізування З'їзду щира подяка належиться інструкторам — учителям Романові Штокалкові, Володимирові Никіфорукові і Августинові Іванчукові — голові Окружної Ради „Верховина", Всеч. о. П. Блажукові — капелянові, всім інструкторам з інших Відділів, місцевій Церковній Управі, Жіночому Товариству і всім учасникам цього величавого Сумківського З'їзду.

Урочистість закінчилася „Коронацією королеви". „Королевою" цього разу вийшла панночка З. Сенько з Гефорду, а „принцесами" залишилися панночки Анна Токарик і Петруся Іванчук.

З'їзд закрито відспіванням Гимнів та кличем СУМК

Належить відмітити, що такі здвиги української молоді дуже привабливі для нашого українського молодого цвіту в Канаді. А цей З'їзд являється одним з замітних прикладів усім українцям на канадській землі, бо вся молодь і учасники цієї радісної події роз'їхалися з великою радістю і з новими надіями на майбутнє. Такі здвиги української молоді збуджують у неї повне завзяття й ентузіязм до української справи і вони принесуть добрі плоди нашій Церкві й українському народові.

Сумківець.

ВИЯСНЕННЯ

Ознайомившись з закидами, що були видвигнені в пресі по Всенароднім Шевченківськім Здвизі у Вінніпеґу I, бажаючи згідно з правдою допомогти устійнити в тій справі справедливу опінію, просимо надрукувати у Вашому цінному часописі наступне вияснення:

1. Ані КУК ані організатори Шевченківського Здвигу не зіґнорували творця памятника, скульптора п. Андрія Дарагана і всупереч твердженням критиків він був запрошений на всі імпрези в тому також на обід, що відбувся на закінчення обходів в Марлборо готелі. Водночас він наперед був поінформований про своє місце при почесному столі. Коли б не прикрий припадок, що спричинив спізнення прибуття мистця на обід то він з певністю був би при почесному столі на своєму місці, яке до закінчення обіду було незайняте. Тому всі дотеперішні здогади, обвинувачення і закиди за неприсутність п. Дарагана на обіді є безпредметові.

2. Під час офіційного відкриття памятника на площі леґіслятури п. А. Дараган не був представлений, бо та частина святкової імпрези була присвячена тільки Тарасові Шевченкові. Проте в інавґураційній промові Президента КУК о. д-ра В. Кушніра була гідна і сердечна згадка про творця памятника п. Андрія Дарагана. Цю згадку Президія оцінила за найвищу почесть якою вона могла обдарувати творця памятника в тому історичному моменті.

3. Були запрошені на всі Шевченківські імпрези включно з обідом, також скульптори п. Роман Коваль, помічник в праці п. Дараганові і п. Лев Молодожанин. Місця для них під час обіду були передбачені за головним столом, разом з головами Складових Організацій і головами Відділів КУК. Президія вважала, що таке їх вирізнення є заслужене і справедливе. Те саме відноситься до інших мистців, науковців, дириґентів, солістів і організаторів. Закид що КУК, організуючи обід зіґнорував мистців, письменників, науковців і поетів, є несправедливий і жалюгідний. Вправді не можна було запросити всіх до почесного стола, але такі факти, що професор науковець Павло Юзик проводив під час обіду, що він був головою Програмової Референтури, яка устійнювала програму цілого Здвигу, або що під час обіду поетеса М. Лазечко-Гас могла відчитати свій вірш присвячений Дост. Дж. Діфенбейкерові, зілюструє дійсні інтенції у відношенню до наукового і мистецького сектора.

4. На закид одного з критиків, що історію націй творять „не політичні і не церковні достойники, а мистці", можна сказати, що історію можуть творити одні і другі і ті про яких автор не згадав, але одні чи другі можуть однаково руйнувати історію своїх націй, якщо вони жили б в неґації і ненависництві. Не може бути сумніву, що особиста участь в Шевченківських святкуваннях українських Епископів і обидвох Українських Митрополитів з їх незабутнім закликом під час офіційного відкриття памятника, щоб любити і виконувати заповіти Шевченка це світла і конструктивна подія і вона з певністю ввійде в аннали історії українського народу. І це власне є творення історії нації і за це ми повинні бути своїм церковним провідникам щиро і глибоко вдячні.

5. Проблема відслуження коло памятника традиційної панахиди розглядалася совісно і не була вирішена ані забороною ані неохотою КУК до релігійних практик ані будьяким стороннім впливом. Рішення відслужити панахиди і молебні по церквах, не перед памятником було передисковане спершу і остаточно вирішене на зборах Президії

КУК по розмовах з відповідальними церковними чинниками і узгідненню з Перво-Ієрархами Українських Церков. Всі складові організації КУК однаково щиро стриміли до позитивної розвязки і приймали її солідарно й однодушно хоча були різниці в поглядах.

6. Не можна поминути без вияснення закиду, що на площі леґіслятури перед памятником впорядчики, до речі члени українських комбатантських організацій, яких автор чомусь називає „ґвардією КУК", вимагали перепусток, — бо цей факт не може бути закидом в їх сторону і то навіть тоді коли трапилося, що впорядчики вимагали її від когось з нас.

Так постулати наказувала конечність, щоб вдержати лад і порядок з десятками тисяч учасників Здвигу. На жаль, не можна дати вияснення на ті закиди що хоч появилися на сторінках поважних органів є переповнені глумом, сарказмом і явною ворожістю до установи і до її проводу. Не думаємо що така критика може вийти комунебудь на добро і можна сподіватися, що сам нарід належно оцінить її вартість.

Були помилки, недотягнення в організаційній ділянці, були задержки і спізнення в програмі, здебільша спричинені масовістю Здвигу і перемученням організаторів, не завжди можна було запобігти прикрим недоглядам під час імпрез і обіду. Все це підлягає критиці і добра зичлива критика могла б бути для організаторів великих здвигів в майбутньому з великим пожитком. Але, не повинно так бути, щоб критикувати те чого не було і щоб наперед не провіривши справи друкувати її на сторінках преси. Від такої критики може зазнати багато шкоди загальна справа і ніхто включно з критиками не може від неї нічого доброго сподіватися.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя
За згідність —
В. Кохан.

Від Редакції:

Помістивши надіслане Централею КУК „Вияснення", Ред. „Вістника" вчинила це із звичайного пресового обов'язку, основаного на етичних принципах: „щоб була вислухана і друга сторона", як каже старий латинський вислів.

При цьому, одначе, Редакція „Вістника" уповноважена вияснити, що в точці 5-ій „Вияснення" Президії КУК є одне з тверджень, що не згідне з дійсністю, — а саме: у „Вияснені" Централі КУК сказано, що факт невідправлення традиційної Панахиди коло пам'ятника Шевченкові був вирішений між іншим, і „по розмовах з відповідальними церковними чинниками і по узгідненню з Перво-Ієрархами Українських Церков".

У дійсності ж ані Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, ані ніхто з провідних осіб цієї Церкви не погодилися на вимогу КУК — що б біля пам'ятника Шевченкові не було Панахиди.

ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ АНДРЕЯ І ХРАМОВЕ СВЯТО

Ню-Вестмінстер, Б. К.

Друга з черги Візитація Преосв. Владики Андрея у Громаді Свв. Апп. Петра й Павла в Ню-Вестминстер, Б.К., відбулася в неділю, 16-го липня ц. р. у великому духовому піднесенні й залишила глибоке враження.

У суботу перед обідом по привітанні Владики-візитатора настоятелем о. М. Дебриним і вірними Громади Ню-Вестмінстер, як також оо. С. Симчичем з Ванкуверу і О. Костюком з Волей, та по врученні йому квітів маленькою Надією Костюк усі перейшли до парафіяльного дому Громади, де відбувся приготований нашим жіноцтвом братський привітальний обід.

Тут Владика серед присутніх відновлює свої пережиття і враження з першої своєї в цій Громаді Візитації, відбутої тут 1959 р., яка була першим кроком його Преосвященства у важливій праці Архиерея на Зах. Канаду, і якою розпочалося властиве церковне життя й цієї ж Громади. І ось під враженням ювілею 2-ліття положеної тут праці приступаємо до цієї Візитації, наче до нового щабля в наших стремліннях, щоб, підсумовуючи пророблене, набрати нових сил до дальшого ходу.

Громада в Ню-Вестмінстер своїм положенням, внутрішнім складом і збіжністю зовнішніх обставин, що дедалі погіршуються у відрізненні від інших Громад, знаходиться в критичній точці свого змагу за самостійне життя, і з другого боку, не зважаючи на трудності, завдяки відданости небагатьох її членів вона вже пішла задалеко вперед, що б лише животіти й не могла надіятися на поміч сусідів і людей доброї волі. Ця Візитація для неї — це повний іспит її внутрішніх і зовнішніх сил, вислід якого дасть їй право, або відмовить його, на перехід до нового, безпечнішого етапу розвитку. Тому-то, напередодні Візитації стільки журливих думок і така потреба підбадьорливих порад Преосв. Візитатора.

Для Візитації були заздалегідь пороблені всі заходи. Місцевий Жін. Відділ СУК ім. О. Пчілки під проводом пані К. Коропатницької й при помочі пань К. Демйон, М. Ракочі, П. Лалюк, І. Реваковської, Микитюк та ін., і членів Управи Громади: пп. П. Демйон, Д. Коропатницький, І. Реваковський і ін. під проводом заст. голови п. І. Коропатницького з тією ж наполегливістю, з якою розпочали перед двома роками це діло, зробили все можливе для успішности Візитації Храму.

У неділю вранці захмарене небо й заблукані краплі дощу чимало затривожили всіх, але не вбили духа й не спинили розпочаття Архиерейської Служби Божої на прибраній площі. Владику хлібом-сіллю тепло вітали І. Коропатницький й М. Куфлей, діти стелили квітами йому дорогу до того місця, де привітав його о. Настоятель. Сослужили о. О. Костюк з Волей і о. І. Гикавий з Еґезі. Мелодійно супроводили Відправу хор з Громади Волей під енергійною управою пані Залубняк, а згодом ще прилучився і хор з Ванкуверу з його диригентом п. В. Ільчуком. Велике число громадянства з Ванкуверу, Волей, Чиливак і Вікторії, присутніх на Відправі, завершили собою величний образ нашого українського Архиерейського Богослуження. Його не можна описати — хіба пережити. Сподівання о. Настоятеля й вірних Громади Ню-Вестмінстер сповнилися, і глибоко в серцях відізвалася тепла струя будівної братньої любови та сильно заякорилася надія на успіх започаткованого діла у цій Громаді, будування нашої єдности і взаємне скріплення православної Ванкуверщини.

Владика Андрей піднесено проповідував про апостольську працю нерівних соціяльно, але злитих у Христі Покровителів Громади — Свв. Апп. Петра й Павла, прикладаючи їхню велич до болячевеликих потреб сучасности. Ця проповідь була особливо актуальна щодо часу й місця.

Як звичайно, місцевим зверненням Владики, привітом і подякою всім за все, Многоліттям о. Настоятеля, і Архиерейським Благословенням Громаді, її праці, присутніх, усіх вірних Рідної Церкви, й тих, що ще не вернулися до неї — Відправа кінчається.

Храмовий обід відбувся в недалекій залі на Едмондс Ст., своєю чергою — при несподівано великому числі приявних бездоганно програмою тощо, безумовно, доповнив незаперечну успішність Свята.

По відспіванні молитви й Благословенні Владики — введення в програму зробив о. Настоятель своїм привітанням Владики, делегатів і всіх приявних, а проводив програмою п. І. Реваковський — секретар Громади.

Привіти покликаних делегатів були ясні, щиросердечні. Усі вони стверджують хотіння й наявність зростання Громади, однозгідно висловлюючи безумовну конечність помогти їй, як ще одній твердині нашого релігійно-національного духа. Особливіше Всеч. отці О. Костюк з Волей, Прот. С. Симчич (прибувший з панею Добродійкою пізніше) з Ванкуверу і о. І. Гикавий — перший парох Громади.

З делегатів промовляли пп. І. Громик з Ванкуверу, П. Шеремета з Волей, М. Григірчук з Чиливак, В. Ільчук — від хористів. До збірки заклик зробив Ф. Гаврилюк — бувший шкільний інспектор; його наскрізь захопливий заклик знайшов відгомін у серцях приявних, і збірка принесла коло $450 готівкою й понад $400 деклярацiями, з яких щодо установ слід згадати слідуючі: $100 - від Гр. Ванкувер, $25 — від Гр. Волей та $25 від місцевої Жін. Орг. ім. О. Пчілки

Головну промову виголосив Владика Андрей, який, як учасник Шевченківського Здвигу перед тижнем у Вінніпезі, майже не виходив з порядку думок і сильного враження з цього Свята, надхненого духом Великого Шевченка. Усі свої бесіди він мережав незабутньо-хвилюючими образами відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі. Перед нашими очима велика солідарність нашого українського загалу — поруч з болючою відсутністю релігійного вияву при цьому знаменному вшануванні нашого національного Пророка. Але й бачимо образи рятуючі цю прикру прогалину: колінопреклонні молитви простолюддя під відкритим Пам'ятником, що його — з почуття обов'язку Українського Владики — спонтанно благословляє Владика Митрополит Іларіон — Первоієрарх нашої Церкви.

Владика Андрей завзиває всіх працювати згідно з ідеологією Т. Шевченка: він бо все робив з Богом! Увага Владики зосереджується на помочі Громади в Ню-Вестмінстер і на справі співпраці всіх тут на місцях, яка одинока нас скріпить і включить у загальне змагання нашого народу за своє християнське й національне обличчя в цей критичний час. Одним із засобів цього змагання є рідна преса, — тому Владика просить звернути особливішу увагу на орган нашої Св. Церкви „Вістник" і на конечну потребу піддержати його.

ВИЙШОВ З ДРУКУ

ПСАЛТИР і ЧАСОСЛОВ

українською мовою, переклад київський, видання **Архиепископа Михаїла,**
на добрім книжковім папері, чітким чорним друком.
Ціна: В твердій паперовій оправі в Канаді **$3.50, в США $4.00.**
В дорожчій оправі в Канаді **$5.00,** в США **$5.50.**
Замовлення посилати на адресу:
ARCHBISHOP MICHAEL,
92 Burnside Dr.,
Toronto 4, Ont.

Наприкінці о. Настоятель дякує всім: найперше Владиці Андреєві за його величний вклад у це Свято, отцям духовним — за сослуження, хорам, делегатам і вірним сусідніх Громад — за їхню значну допомогу, і. безумовно, - своєму членству, а особливо жіноцтву за обід, і взагалі за їхню жертвенну працю. Можна тут без перебільшення підкреслити великий — як на обставини й час — моральний і матеріяльний успіх цього Храмового Свята, на якому слід відмітити два відрадні явища: завзятість у стремлінні до наміченої цілі малого числом, але сильного духом членства Громади, та, з другої сторони, наявний доказ братньої любови Управ сусідніх Громад і громадянства з Ванкуверу та з Волей, виявлений так великодушно з цієї нагоди; і віримо свято, що це й надалі залишиться нашою спільною засадою співпраці й єдности. Громада в Ню-Вестмінстер — зворушена цим висловлює всім їм свою щиру подяку!

Під час свого перебування в Ню-Вестмінстер Преосвященніший Владика Андрей примiщувався у мотелі п. Д. Окоси у Бирнабі, за що п-ву Окосам висловлюємо щиру подяку.

У міжчасі, по неділі, Владика відвідував о. Настоятеля у Волей, о. І. Гикавого у Ванкувері та декого з громадян і він поблагословив та відбув наради з місцевими отцями Настоятелями (о. Прот. С. Симчич, о. І. Гикавий, о. О. Костюк, і о. М. Дебрин) в рамках діяльности Місійної Округи Ванкувер, Б. К. У середу другого тижня Владика Андрей переходить на помешкання до о. С. Симчича у Ванкувері, а це з уваги на Ювілейну Відправу в 25-ліття Священства о. Настоятеля, що мала там відбутися слідуючої неділі.

У понеділок, 24-го липня, по обіді згадані оо. Настоятелі з своїми родинами попрощали Преосвящ. Владику Андрея від себе й від вірних Ванкуверщини, склавши йому подяку за його духовне піклування та побажавши йому повного успіху в його відповідальній праці на ниві збуджування християнської й української свідомости й совісти в західній Канаді.

о. М. Дебрин.

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР - оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ - Прот. П. Мельничук 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ - Митрат. С. Герус.	.50
ВИФЛЕЄМ Катехізис для дітей Прот. П. Мельничук — 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ Прот. С. В. Савчук. 63 стор	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту Кляса І-ша 40 лекцій	.85
Кляса ІІ-га 10 лекцій	.85
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК - Віра Faith, у двох мовах українській та англійській, в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА Прот. С. В. Савчук	.50
НАША ВІРА Короткий Катехізис Православної Віри	1.25
OUR FAITH -- Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові	1.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ	1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шклянка	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Кирїяк - буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЙОСИФ КУРЧАБА
Келґарі, Алберта

У пятницю, 21-го липня 1961 р. по короткій недузі відійшов у вічність в Дженерал Госпітал Йосиф Курчаба.

Небіжчик народився 15-го березня 1887 р. в селі Вільхівцях Гусятинського повіту, західня Україна. У Канаду приїхав 1911 року і поселився в Ґімлі, Ман., а згодом переїхав до Келґарі, працював у С. П. Р. на залізниці секційним форманом, аж поки не відійшов на пенсію.

Пок. Йосиф був членом Гр. Православної Громади ще від часу її заснування в Келґарі, і також немало вложив свого труду і грошей, коли будувалася церква Св. Володимира. Він також був членом Взаємної Помочі. Передплачував „Вістника" і „Український Голос". Увечері 25-го липня о. Прот. А. Хруставка з Едмонтону відправив Панахиду при співучасті дяка п. І. Сенькова.

Похорон відбувся в середу 26-го липня, з церкви Св. Володимира. Співав церковний хор. Після Похоронних Відправ о. А. Хруставка від родини запросив усіх присутніх на обід в церковну залю. Тіло пок. Йосифа відпроваджено на місцевий цвинтар Квінс Парк. Господарем під час обіду був п. Ів. Петращук з Пенголд, Алберта. Промовляли на обіді п. І. Петращук, який знав пережиття пок. Йосифа, п. Д. Кобильник — голова Громади Св. Володимира, В. Бісюк з Едмонтону, п. П. Байрак, п. П. Білявий і на закінчення о. А. Хруставка, який своїми лагідними словами потішав родину.

Всі промовці згадували заслуги Покійного. Під час обіду на заклик п. І. Петращука присутні зложили на Нев'янучий Вінок 42 дол. 85 ц., з чого призначено на „Вістник" і на вироблення кліші 9 дол. 85 ц.

Покійний Йосиф залишив у смутку дружину Анну, сина Петра і дочку Каролину (замужня) Федор, 8 внуків і 6 правнуків.

Нехай Господь прийме його душу у Свої Небесні Оселі, а канадська земля нехай буде йому легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ЛИСТЮК
Оттава

Дня 23-го травня 1961 року померла в Оттаві бл. п. Анастасія Листюк.

Покійна народилася 29-го червня 1887 року в селі Бабинцях, Галичина. Батьки Покійної — Яків і Варвара Гнатюки, виїхали на початку цього століття в Канаду та поселилися в Онтеріо. Року 1909-го Анастасія виходить замуж за Юрія Бриника. Недовго жила Покійна з своїм чоловіком, бо за кілька років він помирає, оставляючи її саму з 4 доньками: Марією (тепер замужня за п. Гидим), Анною (Лашкевич), Жанеттою (Стефюк) та Катериною.

У 1914 році Покійна виходить вдруге замуж — за Петра Листюка. До 1941 року вони живуть в околиці Витна, Онт., а потім переносяться до столиці Канади — Оттави. Від другого мужа Покійна мала 5 дітей: Розі (замужня Рейлей), Олену (Брул), і синів Фреда, Василя та Івана.

Покійну оплакують окрім дітей 42 внуків та 29 правнуків, а також сестра, замужня Качуровська, та брат Петро Гнатюк в Сандави,, Ман. Від самого початку заснування в Оттаві Української Греко-Православної Парафії Успіння Пресв. Богородиці Покійна була її активною членкинею разом з своїм чоловіком Петром Листюком, що живе в Оттаві під опікою доньки від першого мужа, Женетти Стефюк. Муж Жанетти — Олександер Стефюк — це брат о. Петра Стефюка з Толстой, Манітоба.

У п'ятницю ,26 травня ц. р. у похоронному заведенні Галз і Плейфер була відправлена Панахида, а другого дня, в суботу, 27 травня, в церкві Успіння Пресв. Богородиці був відправлений Похорон з Службою Божою — парохом о. Б. Ґорґіцою та о. М. Подольським.

Покійна Анастасія похоронена на Православному Цвинтарі при шляху Мерівейл в Оттаві.

Під час Похорону зібрано

на Нев'янучий Вінець Покійній 23.76 дол. з чого призначено на „Вістник" 18.76, а 5 дол. на вироблення кліші.

Усім ВП. Жертводавцям щире спасибі, а покійній Анастасії — Вічная Пам'ять!

о. Б. Г.

БЛ. П. ДЕБОРА ЛІНДА АНДРУХОВА
Еґремонт, Алта.

У неділю, 9-го липня 1961, молоде подружжя Олександер і Розалія (з дому Юркова) Андрухові відбували автом подорож з Едмонтону до родичів Розалії, що живуть на фармі в Еґремонт. Унаслідок нещасливого випадку — зудару двох авт на шляху ч. 28, недалеко Редватер, Алта. — була поранена в голову маленька, бо ледве 15-місячна, донечка Олександра і Розалії — Дебора Лінда. Перевезена до лікарні в Радвей після кількох годин віддала Богові свого духа.

Ця трагічна подія потрясла не лиш батьків Дебори Лінди, не лиш бабусь і дідусів, ближчу й дальшу родину, але й цілу нашу околицю, бо ж у випадку загинула невинна дитина.

У вівторок ввечері в каплиці Парк Меморіял в Едмонтоні служилася Панахида над тілом Дебори, а в середу, 12-го липня, о годині 2 по пол. почався похорон Дебори з дому її бабусі і дідуся Юркових в Еґремонт. По відслуженні Панахиди перевезено тіло до нашої церкви в Еґремонт. Там був відслужений Чин Похорону, і тіло маленької Дебори спочило на нашому цвинтарі.

При Останньому Цілуванні проведено збірку, з якої $5.57 призначую „Вістникові" та $4.50 на вироблення кліші.

Батькам трагічно помершої Дебори, дідусям, бабусям і всій родині висловлюю цією дорогою в імені власному і всіх присутніх на Похороні наші найщиріші співчуття. Сердечно дякую всім за участь у Похороні і за пожертви на Невянучий Вінець.

Вічная Пам'ять невинній дитині Деборі!

о. О. Фляк.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя, — Поплар Парк, Брендон, Кенора, Транскона.
10. Неділя, — Портедж Ля Прері, Сулукавт, Бозежур, Селкрік.
17. Неділя, — Дуфрост, Брендон, Кенора, Транскона.
24. Неділя, — Ґонор Поплярфілд, Тиндал, Ледвин.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Норт Бетлфорд
10. Неділя — Кендо
11. Понеділок. Усікновения Г. Івана Хр. Н. Бетлфорд
17. Неділя — Ґлезлин
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Медов Лейк
24. Неділя — Витків
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Ґлезлин
972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Йорктон
10. Неділя — Врокстон.
17. Неділя — Йорктон
21 Четвер. Різдво Пресвятої Богородиці — Райн
24. Неділя — Ґорлиц
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
Ph.: 22447
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ
3 Неділя, Візитація і 25-літній Ювілей — Вернон
10. Неділя — Вернон
11. Усічення голови Івана Предтечі — Вернон
17. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресвятої Богородиці — Вернон
24. Неділя — Вернон
27. Воздвиження Чесного Хреста — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Address: Hudson Bay, Sask., Box 65
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ
3 Неділя — Сван Ривер
10. Неділя — Норквей
17. Неділя Денбирі
21 Четвер, Різдво Пр. Б. — Ґаес
24 Неділя — Аррая
27. Середа, Воздв. Чесн. Хреста — Стінен
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Ню Вестмінстер
10. Неділя — Вікторія
17. Неділя — Ню Вестминстер
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Ню Вестмінстер
24 Неділя — Порт Алберні
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Ню Вестмінстер
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Вестлак
10. Неділя — Сібв Біч
17. Неділя — Вайлвуд
21. Четвер. Різдво Пресвятої Богородиці — Річманд Парк
24 Неділя — Сангудо
27. Середа Воздвиження Чес. Хр. — Атабаска
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Сембург (по Службі Окружні Збори)
10. Неділя — Кадет
17. Неділя — Вірдейл
21. Четвер, Різдво Богородиці — Сембург
24. Неділя — Кадет
27. Середа, Воздвиження — Нипавин
Weirdale, Sask.
Tel. 466

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Lac La Biche, Alta. Box 449. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Лужани-Топ.
10. Неділя — Мирнам
17. Неділя — Броссов
21. Четвер. Різдво Богородиці — Мусідора
24. Неділя — Лойдмінстер
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Слава пол.
Address: Box 97, Myrnam, Alta.

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Сандави
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Арбака П. і П.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сеньків (Храм)
24. Неділя — Вайта
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КРИПЮКА
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. PL 2-2915

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Росборн
17. Неділя — Січ
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сенді Лейк
24 Неділя — Ґлен Елмо
27. Воздвиження Чесного Хреста — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 326

о. І. МАРІБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Дрифтінґ Ривер
10. Неділя — Давфин
11. Понеділок. Усік. Гол. Івана Хрестителя — Косів
17. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Четвер. Різдво Богородиці (Храм) — Роркток
24. Неділя — Давфин
27. Середа. Воздв. Чесного Хреста (Храм) — Вінніпегосіс

УВАГА! В неділю 10-го вересня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Ман. від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Ватсон
10. Неділя — Фосстон
17 Неділя — Вадіна
21. Четвер — Різдво Пресв. Богородиці — Вимер
24. Неділя — Клейр (місто)
27. Середа. Чесн. Хреста — Канора (Успіння Пресв. Богородиці)
Watson, Sask.

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Інсінґер (м.)
10. Неділя — Вестбрук
17. Неділя — Інсінґер (гай-вей)
21. Різдво Пресв. Богор. — Половики
24. Неділя — Тіодор (м.) (Храм)
27. Воздвиження Чесного Хреста — Тіодор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 29.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Кридор
10. Неділя — Гефорд
11. Понеділок — Кридор
17. Неділя — Редфілд
21. Четвер — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
27. Середа — Борден-Бланки
Box 163 Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Кадворт
10. Неділя — Ст. Джулієн
17. Неділя — Ваквв
21. Четвер, Різдво Богород. — Еллов Крік
24. Неділя — Смате
27, Середа, Воздвиження — Лепін
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Толстой
10. Неділя — Пембіна
11. Понеділок. Головосіки — Толстой
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Різдво Богор. — Толстой
24. Неділя — Ґардентон
27. Середа. Чесного Хреста — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. П. САЦЕВИЧА
Adress: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32.

о. Е. ТРУФИНА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Пайн Ривер
10. Неділя — Етелберт
17. Неділя — Ґарленд
21. Четвер. (Різдво Пресв. Богородиці) — Боин (Храм)
24. Неділя — Ренвер (Храм).
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Дорбен

УВАГА! Сердечно запрошується все громадянство взяти участь у Храмових Святах в громадах Боин і Ренвер.
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3284

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Радвей
Еґремонт, Вечірня о год. 4-ій по пол.
Редватер, Вечірня о год. 8-ій вечора.
10. Неділя — Торгилд
Восетна, Вечірня о год. 7-ій веч.
17-го Неділя — Редватер
21. Четвер — Федора, Різдво Пресв. Богородиці
24. Неділя — Радвей
27. Середа — Восетна, Воздвиження Чесного Хреста
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Айтуна
10. Неділя — Мелвил
17. Неділя — Ґудів
21. Четвер Різдво Присвятої Богородиці — Айтуна
24. Неділя — Фенвуд
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. І. ШВЕЦЬ
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Роблин
10. Неділя — Ленард
17. Неділя — Зелена-Мерндейл
21. Четвер. Різдво Пресв. Богородиці — Калдер „Жучка", Саск.
24. Неділя — „Петлюра".
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Ґрендвю
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ
3. Неділя — Шіго місто
3. Неділя — Вишарт
10. Неділя — „Коло Жучканів"
10. Неділя — „Коло Мельничуків"
17. Неділя — Винирд (Храм)
17. Неділя — Фовм-Лейк
21. Четвер — „Коло Стадників". Різдво Пр. Богор.
24. Неділя — Шіго Полуди
24. Неділя — „Коло Купровських"
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Едмор
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — „Коло Федаків"
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1961. ЧИСЛО (1142) 18

ЛИСТ ПЕРВОІЄРАРХА
У СПРАВІ ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

До Хвальної Редакції „Вісника",
у Вінніпегу, Ман.

26-го серпня 1961 р.

Хвальна Редакціє!

У пресі появилося вияснення Комітету Українців Канади, в якому, у пункті 5-му, подано, що „проблема відслуження коло пам'ятника традиційної Панахиди" по Тарасові Шевченкові в день 9-го липня 1961-го року була „узгіднена з Первоєрархами Українських Церков".

Цим листом своїм заявляю, що зо мною ніхто ніколи офіційно цю справу не узгіднював, — мене поставили перед доконаним рішенням КУК-а: при пам'ятнику в час його відкриття Панахида служитися не буде.

Навпаки, — я ввесь час був тієї думки, що відслужити коротку Панахиду конче треба.

З глибокою до Вас пошаною
і любов'ю у Христі
Митрополит Іларіон,
постійний богомолець за кращу долю України.

У шпиталі.

Владика Митрополит Іларіон повернувся з лікарні

Владика Митрополит Іларіон щасливо переніс складну операцію і вже повернувся з лікарні додому.

Стан здоров'я Владики Митрополита був такий важкий, що лікарі окреслювали його, як безнадійний.

Тільки з поміччю Бога наш Первоієрарх перебув цей загрозливий стан.

З глибокою радістю вітаємо Владику з його одужанням і бажаємо Йому якнайбільше сил та здоров'я.

АЙХМАНОВІ ГОТУЮТЬ ПРИСУД

Судовий процес над Адольфом Айхманом закінчився в серпні. Кінцева промова головного прокуратора Ізраїля Гідеона Гавзнера, тривала три дні. Оборонець Айхмана, адвокат із Західньої Німеччини д-р Серваціюс, при кінці промовляв п'ять годин

Присуд має бути проголошений у листопаді 1961 року.

КОМУНІСТИЧНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ В ЛЯОСІ

Комуністичні партизани з партії Патет-Ляо недавно вбили священика Вікентія Ль'Оноре, смертельно поранили о. Ноеля Тенавда, без сліду пропав о. М. Коквеле, ув'язнили о. Людвика Лероя і ін. Ці священики—католики-французи.

ЗМІНИ РЕЛІГІЙНОГО ХАРАКТЕРУ В НОВОМУ МАНІТОБСЬКОМУ АКТІ АДОПТАЦІЇ

Справа Галасів (1960-61 рр.) стала голосною.

Галаси заопікувалися нешлюбною дитиною з притулку, а потім хотіли її адоптувати, але власті не дозволили на це, бо Галаси — протестанти, а ця дитина походить від матері-католички. Ця справа схвилювала прилюдну опінію

Основа старого Акту

Манітобський „Чайлдс Велфер Ект" у своїй основі мав такий принцип: католицькі діти, що походять від одружених батьків, не можуть бути адоптовані протестантською родиною; діти одружених батьків-протестантів не можуть бути адоптовані католицькою родиною.

Зміни в Акті

У старому Акті було сказано, що у справі релігії дитини „вирішальним чинником буде воля матері, якщо вона живе, висловлена тоді, коли вона свою згоду на адоптацію своєї дитини дасть, або тоді, коли уряд бере дитину під свою опіку, або якщо мати не живе, то (вирішує) релігія матері в моменті її смерті, якщо вона устійнена".

Манітобська леґіслятура 1961 року ухвалила зміну у справі релігійного чинника при адоптації дітей; згідно з цим **новим Актом,** релігійний чинник не грає жодної ролі при адоптації, але тільки тоді, „якщо одне з батьків у цьому моменті, коли дає згоду на адоптацію своєї дитини, або, як уряд бере дитину під свою опіку, (одне з батьків) підписує заяву, в якій не виражає своєї волі щодо релігії, в якій дитина мала б бути вихована після адоптації її тією особою, яка, згідно з опінією директора чи агенції, почерез яку звершується адоптація, є найвідповіднішою з-поміж тих, що бажають адоптувати дитину, - без уваги на їхню релігію".

Ця зміна в Манітобському „Чайлдс Велфер Ект" увійде в практику з днем 1-го вересня 1961 року.

ПРОГРАМА „ЗА БОГА Й БАТЬКІВЩИНУ" ЗЛІКВІДОВАНА

Адміністрація Кеннеді потрясена в самих основах. За „залізною заслоною пресової тиші" відбувається боротьба двох сил. Тривожна промова сен. Строма Тормонда в сенаті ЗДА. Нагінка проти генерал-майора Едвіна Вокера.

Проф. Арнольд Тойнбі у своїх відчитах в ЗДА навесні ц. р. підкреслив був, що сучасне суспільство не може довідатися з преси про правдиві події у світі, бо всю головну світову пресу та всі без винятку джерела інформацій контролюють власники великих пресових концернів.

Тому-то в пресі не пишеться про ці ревеляційні події, що недавно до самих основ потрясли адміністрацією президента Дж Кеннеді.

Програма „Про-Блю" зліквідована

Для американських військових частин в Зах. Німеччині - ще з-перед часів влади Кеннеді — регулярно з деякого часу була введена програма „Про-Блю": її завданням було виховувати американських вояків у дусі такої ідеології: **за Бога і Батьківщину,** за американський патріотизм, за свободу думки й слова людини.

Керманичем і душею програми „Про-Блю" був генерал-майор Едвін Вокер. Коли ж Джан Кеннеді став президентом, то, після деякої підготови, раптом незвичайна подія сколихнула армією ЗДА в Европі: 31-го травня 1961 р. від уряду Кеннеді прийшов наказ програму „Про-Блю" зліквідувати, а генерал Вокер дістав „від армії" (по суті ж з Пентаґону) догану за те, що він захищав цю програму — програму „За Бога і Батьківщину".

Сен. Едвін Тормонд алярмує Америку, — його тривога похоронена пресовою

В обороні ген. Вокера став сенатор Тормонд з Південної Каролайни; він виголосив у цій справі промову в сенаті 26-го липня ц. р. Сенатор Карл Е. Мундт назвав цю промову Тормонда „однією з найбільших промов у сенаті" в історії ЗДА. Однак, хоч під час промови Тормонда пресова ґалерія в сенаті була вщерть виповнена журналістами, то на сторінки найбільших і впливових пресових органів не дісталося ні одне слово з промови сенатора Тормонда.

Сен. Мундт, підтримуючи Тормонда, підкреслив: „Часописи багато говорять про кримінальні злочини, про схоплювання людей і расові суперечки. Але в даному випадку є промова (Тормонда) у справі того, щоб Америка втрималася при житті, і вона майже зовсім злегковажена американською пресою"

Сен. Тормонд на цю тему вперше промовляв 26-го липня. Він порушив цю тему в сенаті ще кілька разів: 29-го липня, 31-го липня, 2-го серпня, 4-го серпня. Його підтримали сенатори: Карл Е Мундт з Савт Дакоти, Стайлес Бриджес з Ню-Гемпшир, Карл Т. Киртіс з Небраски, Беррі Ґолдвотер з Арізони, Джек Р. Миллер з Айови і Джан Тавер з Тексасу.

Тут ідеться вже не так про ліквідацію програми „Про-Блю", як такої, — тут ідеться про питання: хто й нащо ліквідує серед армії ЗДА виховання в дусі клича „за Бога й Батьківщину"?

Нагінка на ген. Вокера

Один з американських вояків у Зах. Німеччині прислав до конгресмена Дейла Елфорда з Арkенсасу листа, в якому він каже, що скасування програми „Про-

(Продовження на стор. 2)

Програма „за Бога й батьківщину" зліквідована

(Продовження з стор. 1)

Блю" й нагінка ген Вокера будуть записані „в календарах у Москві, як побіда світового комунізму". Лист цього вояка (з 24-ї піхотної дивізії, якою командує ген. Вокер) включено в Рекорд Конгресу 8-го червня 1961 року.

В урядових кругах адміністрації президента Кеннеді вважають, що ген. Вокер не є добрим демократом. Цебто ці самі урядові круги вважають, що й виховання в дусі Бога й Батьківщини є проти демократії. Тому на ген. Вокера почалася нагінка.

Наказ скасувати програму „Про-Блю" прийшов з Пентагону, що є центром головного керівництва всіх збройних сил Америки. Персонал Пентагону през. Кеннеді обсадив своїми людьми.

„Кожен знає цього ворога"

Не великі часописи мільйонових пресових концернів, а невеличка публікація „Да Бруклин Тейблет" (Бруклин, Н Й., ЗДА) за 6-го серпня 1961 року у репортажі Дана Зіркела подала частини тексту промови сен. Тормонда в сенаті і голоси його противників з уряду Кеннеді. Із згаданої бруклинської публікації взяті наші інформації

Сен. Тормонд атакував тих відповідальних людей з адміністрації през Кеннеді, які припинили діяльність тих американців, що спеціяльно займалися викриванням „міжнародного заговору" („інтернешонал конспірасі").

Артур Силвестер відповів Тормондові в сенаті, що така діяльність зовсім зайва, і тому її зліквідовано „О, сенатор, кожен знає цього ворога!" -- викликнув А Силвестр до Тормонда. Цебто він сказав, що кожна людина знає, що ворогом є комунізм, і кожна людина розпізнає членів того міжнародного заговору (комунізму).

Сен. Тормонд відповів:

„Аж забагато людей, включно з тими, що займають становища високого довір'я (в уряді ЗДА) ані не розуміють повністю характеру цього конфлікту (Америки з „міжнароднім заговором"), ані природи цього ворога, який є проти нас. Ще раз повторюю: я є проти цих людей, які позбавляють нас знання про цього ворога — на цій підставі, що, мовляв, „кожен знає цього ворога".

Сен. Тормонд висловив переконання, що далеко не кожен знає цього ворога, бо його пізнати не легко, — ворог виступає під різними виглядами

Сен Тормонд зробив недвозначний натяк по адресі уряду Кеннеді, заявивши: „Нашому народові треба не тільки кращого знання і зрозуміння комунізму, але є багато і таких, яким треба більше інформацій та пошани для цих принципів, на яких основано наш власний уряд. Якщо в когонебудь немає поняття про нашу власну систему, то як же такі люди можуть розпізнавати цю широку пропасть, яка розділює ці принципи (системи устрою Америки) від тієї лукавої, фальшивої ідеології, яка становить собою підґрунтя для комуністичної загрози?"

(Розуміється, тут сен. Тормонд натякнув на це, що таким підґрунтям для комунізму в ЗДА є, між іншим, і ліквідація програми „Про-Блю" з її ідеологією: „за Бога й Батьківщину").

Примара Ялти і тінь Розенбергів

Сен. Тормонд згадав Ялту (в м. Ялті на Криму 1944 року президент Рузвельт і прем'єр Чорчил відписали Сталінові велику частину Європи і світу взагалі), згадав Розенбергів (жидівське подружжя, що видали Советам атомові тайни Америки), згадав і інших.

„Да Бруклин Тейблет" подає цей текст промови Тормонда:

„Якщо б ми, як народ, розуміли комунізм і комуністичну тактику, то ми ніколи не були б впали жертвою субверсії в руки Алджера Гіса, Розенбергів, Грінгласів, Фукса, чи Геррі Декстера Гвайта, і багатьох інших комуністичних шпигунів та агентів, що їх приловлено, — не згадуючи багатьох тих, які залишаються невикритими і нерозпізнаними".

„Якщо б ми зрозуміли й признали загрозу комунізму, то сьогодні ми не боліли б через ці втрати, яких ми зазнали через нашу сліпоту в переправах у Ялті і Потсдамі".

Зудар з Пентагоном

Програму „Про-Блю" зліквідували і нагінку на генерала Вокера повели чинники в Пентагоні. Виступаючи в обороні ген. Вокера, сен. Тормонд тим самим виступив проти цих чинників у Пентагоні. Проти сен Тормонда в сенаті виступив офіційний представник Пентагону

Артур Силвестр, що є асистентом міністра державної оборони. На це становище його покликав президент Кеннеді. Артур Силвестр є однодумцем Адама Ярмолінського, (жида), що є асистентом міністра державної оборони та шефом федеральної екзекутиви военної рекрутації при міністерстві оборони, отже він добирає відповідних людей до армії. В ЗДА дехто вважає, що це головно завдяки А. Ярмолінському президент Кеннеді назначив на найвищі урядові федеральні становища у Вашингтоні 75 жидів А. Ярмолінський 1943 року був редактором лівого періодика „Ярдлінг" для студентів Гарвардського університету, а деякий час був директором Республіканської Фундації (15,000,000 долярів) для поборювання „націоналізму", „релігійного фанатизму" і т п. Ярмолінський походить з цього середовища, з якого вийшов шеф державної контррозвідки уряду Кеннеді (Сентрал Інтелліджен Ейдженсі) Фавлер Гемилтон (вони обидва були членами адвокатської канцелярії „Клері, Ґотліб і Френдлі"), з якої вийшов також Герберт Леман, що належить до цього ж середовища, що й Адлай Стівенсон (амбасадор Америки в Об'єднаних Націях за уряду Кеннеді) та Елеонора Рузвелт — дружина покійного президента Рузвелта.

Посвячення пам'ятника письменникові Іллі Киріякові

У неділю 17-го вересня о 3-й годині по полудні на цвинтарі Бічмонт м. Едмонтону відбудеться урочисте посвячення пам'ятника бл. п письменникові Іллі Киріякові. Освячення звершить Преосвященний Владика Андрей - Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії в сослуженні Високопреподобного о. Протопресв. Д-ра С. В. Савчука — голови Президії Консисторії та духовенства провінції Алберти.

З цієї нагоди вранці в Катедрі Св. Івана по Службі Божій відбудеться Панахида за спокій душі бл. п. Іллі Киріяка

Академія присвячена письменникові Іллі Киріякові

Того ж дня о 8-ій годині вечора в залі Катедри Св Івана відбудеться академія, присвячена письменникові Іллі Киріякові, з такою програмою: Вступне слово скаже Високопреподобний о. Протопресвітер Д-р С. В Савчук, а з черги буде слово з життєпису письменника, слово про літературну оцінку твору „Сини Землі", слово про окремі зауваги щодо перекладу твору „Сини Землі" англійською мовою та мистецьке читання з твору письменника Іллі Киріяка.

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Цим подається до загального відома, що до часу побудови нового будинку Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу на університетській площі, Богословський Факультет Колеґії буде міститися в будинку ч. 115 Мекрей Евеню, Вінніпеґ 4, Ман., який Колеґія набула спеціяльно для цієї цілі.

Богословська Школа Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу — це чотирирічна вища богословська школа, яка дає своїм абсольвентам підготову на православного священика, а також урядово признаний ступень Ліценціята Теології або Бакалавра Теології. Кандидати до Богословської Школи повинні мати скінчену принаймні повну 11-ту клясу (ґрейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступень освіти з-поза Канади.

Академічний рік у Богословській Школі триває від 1-го жовтня до 30-го квітня.

Зголошення на студії в Богословській Школі Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу приймаються до 30-го вересня.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися по адресі:

St. Andrew's College in Winnipeg,
115 Machray Ave.,
Winnipeg 4, Man
Telephone: JU 9-6862

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) $2.50

Хрестик деревяний, звичайний .. $1.50

Змовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

SINE IRA ET STUDIO*)

„Розгляньмо тихо та спокійно,
В нові міхи й нове вино, —
Не вирішаймо самостійно,
Що треба вирішить водно!"
† Митрополит Іларіон

Не то що прочитав я з великою увагою, а то перестудіював я „Мухи в помаді" непідписаного Автора і тому підписуюся під усіми „мухами". Похвально, що Шановний Редактор помістив усі ці мухи в „Вістнику" за 1-го серпня 1961 р. Допис тимбільше важний, що пише його „канадієць українського походження".

Самий спосіб написання „мух" є дещо „екс катедра", що вказувало б лише на ерудицію автора „мух", якому не першина братися за перо.

Роздаживши всі „мухи" я не знаходжу кращої ради на уникнення подібних помилок у майбутності, як ця, що міститься в наведеному стиху з драми Митрополита Іларіона: „Розп'ятий Мазепа"

Шановний Автор „мух" покликується на англійців та других культурних народів" і згадує „мастерс оф серемоніс", що покінчили спеціяльні студії. Це все було б досить коштовним, на мою скромну думку. Зате ж, знову на мою скромну думку, більше практичним і реальним було б заглянути до книги доброї поведінки: „VOGE's BOOK of ETIQUETTE", a complete guide to traditional forms and modern usage by Millicent Fenwick, Associate Editor of Vogue. Тамтуди заглянувши, Шановні Господарі „Великого Свята", якщо не полонувалися б, знайшли б усе, що треба.

Тамтуди заглянувши, Шановні Господарі „Великого Свята', якщо не полінувалися б, знайшли б усе, що треба...

Та хочу потішити Шановного Автора „мух", що й імпрези „культурних англійців" мають свої „мухи".

Пару літ тому був я запрошений, силою мого тодішнього уряду, враз з дружиною взяти участь в одному англійському „Великому Святі". Приявний був покійний губернатор Алберти. Ми з дружиною сиділи при „парадному" столі. Гостей було пару соток, самої еліти. Дружині припало сидіти поруч з одним шотляндцем. На біду призначено їй це місце. Бо дружина захворіла після того на блювання й примусову голодівку. Добрий шотляндець по-культурному курив увесь час свою улюблену люльку, а дим „найдорожчого" тютюну випускав прямо в лице сусідам ..

Другий раз запрошена нас на „Велике Свято" в честь безсмертного Бирнса (Шевченка Шотляндії, смію порівняти). Тим разом знову мене запрошено із-за мого тодішнього уряду. І добре зробили ми з дружиною, що пішли. Бо побачили на власні очі як культурні народи святкують „Великі Свята". Їли ми вівсяні коржики, а при головному столі майстер церемонії робив якісь священні обряди з велечезним HAGGIS (по-нашому „гадай" це називали мацько). Співали вибрані співаки й якась дуже славна жінка-комік „сипала" „джовками" Бирнса. Ми з дружиною дуже тужно заглядали на двері, якби то осягнути їх і більше сюди не заходити. Бо ми згідні з автором „мух" в одному і то дослівно цьому самому думанню: „Але в душі присягаєте на все, що вам дороге, що більше на такий бенкет чи вечерю, чи яке друге „підприємство" не підете"...

Не знаю яких „Карузів" з-поміж українських мистців має на думці. Але я певний, що хто себе за такого поставив, то тим і є. Затеж митці, що їх ми стрічали на „Великому Святі" Бирнса, це були звичайні „джезові вибранці".

Я „поділяю" думки Автора „мух" по питанню англійщини в наших українських виступах"... Затеж, прошу прислухатися до „спікерів" у радіо й телевізії. Чи стрінули ви бодай одного, що вимовляв би хоч одне „чуже" слово по-людському? Зачне щось лепетати. А пізніше зачинає сміхом, що це не так важне, бо „чуже".

А тепер, яке англійське краще? Беру самий верх. Чи англійське б. президента Айзенгавера й президента Кеннеді мають багато спільного?

Знаю високих шотляндців, що говорять по-англійському якби молов хтось горох на жорнах. І є з цього горді...

Одне є дуже вірне, що „висуваємо одних і тих самих осіб". Непотизм, що ми українці плекаємо, це не наш національний гріх. Це гріх, що до нас „прийшов від культурних народів". Згадаймо тут князя Святослава. Його щирість була щирістю навіть зглядом ворогів. „Іду на вас!" Одверто й ясно сповіщав він своїх ворогів. .

Наша еліта головно в Галичині, привикла вкидати в пам'ять „низів" сліпе наслідування всього, що німецьке. Через оце „що культурні народи" на це скажутьє", ми соромили багато під час наших визвольних змагань 1918 рр.

Думаю, що Автор „мух" нічого не втратив на цьому, що був на „Великому Святі", а ми скористали теж, бо маємо „мухи", про які може ніхто й не згадував би був...

На Великому Святі „Бирнса" я теж переходив паралелю між українцями й шотляндцями. Ми на нашому „Святі" стояли на „струнко!" там на рідних землях, шотляндці під час співу споживали HAGGIS і варені млинці. Історичні бенкети в Україні були важливі. На всяких важних, боярських, а то й козацьких бенкетах, по середині столу лежало ціле печене .. порося. Чим визначніший був господар, - тим більше порося лежало на його столі. Не голубці, ані вареники, символізували в кулінарному звичаї України, а порося... Шотляндці, „культурні англійці" не могли собі позволити на таку важність ніколи. Їхнім великим святом був день, коли вони мали на столі „начинку" із серця вівці, легенів, печінки, що посічене все з цибулею, лоєм, з доданям вівсяної муки, зварене в шлунковій овечій торбі: — додавала HAGGIS...

Тож хоча підписуються під „мухами" автора, то якщо ці „мухи" є на „Великих Святах", виною є наше лінивство заглянути в історію української традиції, а це що беремо від культурних народів нам на здоров'я не все виходить...

Сягнувши думкою 70 літ у минувшину, були піонери і тяжка фізична праця. Тепер є й духова праця. Немає „мух" лише там, де „солодке безділля"...

Д-р С. С. Сасс.

*) Цей латинський вислів уживається в сенсі: безпристрасно, безсторонньо, об'єктивно

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА

Будова її тепер у повнім русі. Скоро, за поміччю Бога і добрих людей, щедрих жертводавців, увійдемо в верхню її частину. Це буде велике свято для всіх, хто дорожить Українською Греко-Православною Церквою в Канаді й бажає їй світлої будучности.

Це, що дотепер зроблено, — велика робота. Вона вимагала й вимагає багато зусиль і великого вкладу грошей. За все це ми вдячні Богові й добрим людям. Ніколи цього не забудемо й завсіди будемо всім вдячні.

Але до завершення будови ще потрібні фонди. І дальше голос Архипастиря нашої Церкви Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона бренить: „Благословляю належно зайнятися збірковою акцією (грошей) на докінчення (будови) Всеканадійської Катедри... Благословляю всьому Духовенству і всім Церковним Зарядам Громад нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді зараз таки зайнятися збіркою потрібних коштів на добудову Всеканадійської Катедри..." (Послання з 13-го грудня 1960 року).

Мусимо мати гроша. Мусимо їх збирати, мусимо їх давати.

Дуже просимо всіх нам помогти. Чільні громадяни, духовні і світські, займуться збіркою, в чім поможуть усі вірні нашої Церкви в Канаді. ......

Усі вірні, — це чоловіки і жінки, молодь, а навіть діти.

Просимо не відкладати діла, а зараз таки зложити свою щедру пожертву чільним громадянам або місцевим збірковим Комітетам чи надіслати просто до нас.

Усі складаймо гроші на будову Всеканадійської Катедри мірою своїх сил, — хто більше, хто менше; однак нехай не буде ні одної православної української душі, яка не причинилася б до будови Всеканадійської Катедри. Пам'ятаймо, що „Бог любить того хто радо дає" (2 Кор. 9:7).

Будівельний Комітет.

Лист подяки КУК

Хвальна Редакція Часопису
„Вістник",
Вінніпеґ, Ман., 28 липня 1961.
Високоповажані Панове: --

Кількома скромними словами бажаємо відзначити велику працю, що її поклала Ваша газета в підготові до Всенароднього Шевченківського Здвигу.

Завдяки Вашій співпраці наші організаційні заходи були успішні й великий тріюмф Шевченківських святкувань пронісся широким відгомоном по Канаді й поза її границями.

Просимо прийняти нашу щиру подяку від керівних органів КУК для Видавництва й редакційного штабу за всю Вашу допомогу, за яку ми Вам щиро зобов'язані

З глибокою пошаною

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Централя

В. Кохан,
Екзекутивний директор.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СТАЛІ ТОЧКИ

Конференція Православних Церков на Родосі запланована, як підготова до майбутнього православного Вселенського Собору. Є деякі знаки, однак, які свідчать, що сама ця підготова ще не зовсім підготовлена. І, можливо. саме тут причина проволоки скликання Конференції; ця проволока триває ще з минулого року.

Якщо час буде використаний відповідно, то ця проволока буде корисною.

У зв'язку з запланованою Родоською Конференцією і майбутнім православним Вселенським Собором недавній жест у сторону Української Греко-Православної Церкви в Канаді являється явищем закономірним, подиктованим логікою життя. Не передчасні захоплення, ані спізнені розчарування, а тільки усвідомлення собі, власне, цієї закономірності логіки життя, — це одинока реальна база, на якій обидвом сторонам слід зайняти відношення до цього жесту.

**

На шляху того часу, що розділює нас від Апостольської доби, вже не постала ні одна інша така Православна Церква, що заіснувала б сама собою, а не шляхом відділення від Церкви-матері, або як галузь Церкви-матері, шляхом її місії, — тільки Українська Греко-Православна Церква в Канаді постала і на новому, місійному ґрунті, в новій країні, і вона постала сама з себе; цебто, вона постала з тих вірних (бувші греко-католики), які перед тим були в юрисдикції Риму, отже вони ніколи досі не були в юрисдикції жодної Православної Церкви-матері, якої вони не мали, і від неї не походять, а тим самим, вони не могли з-під юрисдикції жодної з Православних Церков вилучитися; по-друге, ці греко-католики стали православними самі собою, шляхом своєї власної свідомості, а не шляхом місії між ними з боку жодної з Православних Церков, отже тим самим вони створили свою Церкву (Українську Греко-Православну Церкву в Канаді) не як галузь котроїсь з досі існуючих Православних Церков, а створили її самобутньо, отже як Церкву з самого початку незалежну від усяких інших Церков.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді постала таким шляхом, як поставали були Церкви в Апостольських часах, після яких, крім Української Греко-Православної Церкви в Канаді, вже не постала так самобутньо жодна інша Церква у світі по наші часи.

Саме такий спосіб постання нашої Церкви в Канаді — це та база, з якої вона займає своє становище до інших Церков, а зокрема до екуменізму.

**

Однією з головних точок Родоської Конференції намічене відношення Православія до інших Церков.

На першій Маніфестації Православія в Торонто 1960 року о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, у своїй доповіді звернув увагу на це, що Православіє матиме перешкоди в шуканні свого відношення до християнських Церков іншого віросповідання так довго, як довго воно не устійнило внутрішнього відношення між самими Православними Церквами.

Послідовно треба сподіватися, що одним з головних предметів у підготові до Родоської Конференції буде устійнення внутрішнього відношення між самими Православними Церквами.

Так пом'янули Тараса Шевченка в Европі

Журн. „Рідна Церква" (липень-вересень 1961 р.) -- орган Української Автокефальної Православної Церкви на чужині -- інформує:

У Голляндії всекрайовий „Шевченківський Комітет під головуванням п інж. М. Скрипника, приготовляючись до святкувань, звернувся завчасу до обох українських Церков з проханням помолитися за душу Великого Мученика за правду і волю українського народу. Але тільки Православна Церква сповнила свій священний обов'язок. Православне Богослуження (у пам'ять Шевченка. в Утрехті) було відправлено в неділю 26 березня..."

Цебто, цей журнал інформує, що греко-католицьке духовенство відмовилося пом'янути Шевченка молитвою в церквах.

У м. Зальцбурзі (в Австрії) 12 березня українська православна „Служба Божа з поминанням раба Божого Тараса й Панахида мали особливо урочистий і глибоко молитовний характер. Церковця була вщерть виповнена. Були українці обох віровизнань. Були й чужинці"

Так інформує вищезгаданий журнал

В Европі на еміграції у справі Шевченківських святкувань діється це саме, що й у Канаді.

Коли ці греко-католики (світські). що є українськими патріотами й релігійними людьми, мусять іти до української православної святині, щоб там пом'янути Шевченка молитвою, то це значить, що вони не мають своєї **української** Церкви; адже така Церква, що є **українською,** не дискримінує у себе Шевченка

Ватикан заявляє, що він за „поступом" і „всяким знанням"

„Місто Ватикан — (Радіо. НС) Совєтська хвальба, що завоювання простору завдає удар релігії, була заквестіонована ватиканським щоденником „Ль'Осерваторе Романо". Його редакційна стаття була викликана спеціяльним виданням атеїстичного місячника „Наука і релігія", присвяченим льотові Юрія Гагаріна — першій людині, що облетіла земну кулю в просторі.

„Цей журнал у своїй статті сказав, що „завоювання простору є побідою матеріялізму і сильним та прикрим ударом по ідеалізму, релігії та обскурантизмі".

„Ль'Оссерваторе" в редакційній сказав, що тріюмф науки не є ударом по релігії, „яка завжди заохочувала й підтримувала поступ у правді та знанні всякого роду". Ніхто не може сумніватися в дійсній цінності досягнень Гаґаріна і майора Германа Тітова, які 17 разів облетіли земну кулю, -- сказано в редакційній. - - Але атеїстична пропаганда, яку комуністи намагаються робити з льоту Гаґаріна та яку вони без сумніву робитимуть з льоту Тітова, — „викличе усмішку в майбутніх поколінь", - - сказано там".

Католицька преса, а в тому й едмонтонський католицький англомовний „Проґрес" (3. 9. 1961), з якого, як приклад, цю новинку в перекладі вище передруковано, подали цю вістку без коментарів.

Коли йдеться про коментарі, то заява Ватикану на сторінках свого офіціозу „Ль'Оссерваторе Романо" — що жодні здобутки науки не можуть бути ударом по релігії, - - являється правильною. І правильною, в принципі, являється та заява, що релігія, як така, не є проти науки, а навпаки -- вона сприяє знанню всякого роду.

Цікаво, одначе, відмітити, що Рим тут говорить про релігію взагалі, а не говорить специфічно про Католицьку Церкву.

Якщо б Рим говорив про відношення до науки з боку Католицької Церкви, то він не повинен би був промовчати середньовічної католицької „Святої Інквізиції", яка переслідувала науку, переслідувала її палила на кострах великих учених, а в тому й тих, що досліджували простір.

Комуністи тепер залюбки використовують для своєї пропаганди діла „Святої Інквізиції", щоб таким чином боротися проти релігії.

Немає жодного сумніву, що Рим є проти науки там, де вона є проти політики Риму (не проти релігії, як такої). Рим і досі намагається тримати на списку „заборонених книжок", цебто на своєму „Індексі" великі твори науки й мистецтва, які не є проти релігії, але Рим уважає їх небезпечними для своєї політики. Тільки під натиском сміливіших світських католиків Рим час до часу з трудом робить уступки, і скреслює з „Індексу" деякий твір, -- як це було минулого року з повістю „Нуждарі" Віктора Юґо. „У зв'язку з Собором, католицька преса піддає критиці цю методу, що тепер приміняється при поміщуванні в „Індексі", і тепер уже не приймається серйозно", — інформує журнал „Православная Русь" (ЗДА) 14. 8. 1961.

Якщо б учені були сліпо слухали вказівок Риму, то тепер не існувала б цивілізація.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і піддтримуйте „Вістника"!

НАША ПРЕСА

ПИТАННЯ ВАЖЛИВЕ І НЕВІДКЛАДНЕ

Хто знає тайну сили слова, той свідомий цього, що писане слово (що його популярно називають „мертвим" словом) ніколи не заступить т. зв. живого слова, цебто слова звукового, слова почутого безпосередньо з уст людини. Однак з уваги на обставини часу й простору та суспільні умовини життя немає можливости все почути з уст людини, і тому потрібно також і друкованого слова — книжки й преси.

Преса, відколи вона появилася, стала наймогутнішим засобом ширення ідей, отже скількістю і якістю преси почали міряти активність сили тих, що дані ідеї голосять.

Церкви давніше обмежували свою пресу чисто церковною ділянкою, — і типовим цього роду її органом були „Єпархіяльні Відомості" чи щось у цьому роді. Цього роду преса виникала з якогось не зовсім уточненого думання, що релігія й Церква немов би то мають існувати окремо від усіх інших ділянок життя людини й народу.

У наших часах цей давній офіційний погляд Церковного Проводу змінився: тепер завжди і всюди особливо, з великим натиском підкреслюється, що релігія — це життя й переживання побожної людини. Це значить, що релігія не може бути відірвана від життя, отже й Церква не може стояти осторонь від усіх ділянок життя; отже й преса Церкви повинна нотувати важливі прояви життя в народі й світі, та насвітлювати їх з точки зору ідеології цієї Церкви.

Наука, політика, економія, суспільне життя, національне, культурне і т. д. - ніщо не може бути випущене з уваги преси Церкви, — все це мусить бути записуване, і до всього цього Церква може й повинна зайняти своє становище. Релігійне й національне виховання — це перше завдання української церковної преси.

Як бачимо, та широка скаля завдань церковної преси зобов'язує її далеко більше, ніж пресу не-церковну. Не-церковна преса подає тільки матеріяли з головно не-церковного життя, а коли подає дещо й з церковного життя, то тільки шляхом випадкових, відірваних інформацій. Преса ж церковна мусить нотувати ці самі факти життя, що й преса не-церковна, бо вона мусить це робити, щоб насвітлити її з релігійно-церковного становища,—цього бо релігійно-церковного насвітлення не дає преса нецерковна. То ж ці, які могли б казати, що ми вже читали про ці не-церковні, або й церковні речі в не-церковній пресі, отже вже не треба про них у церковній пресі писати, — зайняли б дуже неправильне становище, і показали б брак свідомості про зв'язок Церкви з усім життям, і про виникаюче з цього завдання церковної преси.

Конечне популярне релігійне навчання для широкого загалу на основі Св. Письма. Конечна лектура для релігійного виховання: добре зредаговане життя Святих, що давали б не тільки церковно-історичне знання, але, і то найперше, давали б постаті Святих для практичного наслідування їхнього чеснотного життя і праці; і відповідна література (оповідання, повісті) релігійно-виховного змісту (не самі теорії, а з практичного життя).

Конечна література національно-релігійного змісту — на тему історичного й сучасного життя Української Православної Церкви, — зокрема ж у Канаді.

Конечні наукові розвідки на теми: істоти Християнства і його православної суті, Української Православної Церкви, — зокрема ж у Канаді; розвідки з різних ділянок релігії: філософії, соціології, психології і т. д.

Конечні статті на різні теми життя, що формально є „поза-церковними", але в дійсності, внутрі, воно так чи інакше пов'язане з релігійною сферою людини і спільноти. Необхідна хроніка церковного життя у світі і в Канаді. І необхідні новинки, новинки і ще раз новинки, коли вони так чи інакше мають зв'язок з релігією, Церквою, моральністю, національною справою під кутом зору нашої Церкви і т. д., і т. д.

Окремо ж потрібна специфічно місійна література, а вже конче преса для нашої дітвори, науково-богословські публікації і т. д.

Наша ж Церква має тільки один орган: „Вістник", він має 16 сторінок, але його формат — це половина нормального формату, і виходить два рази на місяць. Коли все це обчислити (а це зробити легко), то з цього виходить такий висновок: поємність теперішнього „Вістника" рівняється тижневикові нормального формату (як, напр., „Український Голос") на чотири сторінки! Коли відрахувати від цього це місце, що відходить на дописи й оголошення (майже всі неплатні!), що разом займають принаймні половину „Вістника", то у висліді маємо „Вістника" нормального формату (як, напр., „Український Голос") на **дві сторінки тижнево** для всіх цих величезних завдань, що згадані вище у цій статті, і то згадані дуже скорочено, як приклади тільки.

Дві сторінки нормального, стандартного формату на тиждень, цебто один нормально-стандартної величини листок друку на велетенський і багатогранний матеріял, який конче треба поміщувати!

І релігійні науки, і науково-релігійні розвідки, і оповідання, і новинки, і редакційна та інші статті, і т. д., і т. д. — усе це має зміститися на одному листку нормально-стандартного формату раз на тиждень!

Скільки на цих двох сторінках можна помістити матеріялу, щоб одинокий орган нашої Церкви міг хоч приблизно належно виконати своє завдання, що є його обов'язком, — тепер, мабуть, кожному стане ясно.

Розмір одинокого пресового органу нашої Церкви становить тільки два нормально-стандартні листки на тиждень — з того половина на дописи, оголошення й інші офіційні матеріяли, а тільки один листок на матеріял загального змісту.

Це явище понуре! Це трагедія!

А чому так воно є? Тому, що орган нашої Церкви не має матеріяльних засобів, щоб розбудуватися до більших розмірів.

На одну сторінку нашого органу припадає понад сорок сторінок самої тільки офіційно-церковної україномовної преси для українців греко-католиків. А до того ще, окремо, майже вся та преса, що її видають різні українські світські організації, в тій чи іншій мірі, свідомо чи несвідомо, добровільно чи морально-силувано допомагають церковно-офіційній католицькій пресі.

Нехай стан свідомості і совісті кожному відповість на питання: що він із свого боку зробив, щоб цей стан направити, чи, і яку індивідуальну ,або групово-організовану допомогу „Вістникові" він подає?

„Вістник" ніколи не відмовляв своїх шпальт тим нашим Громадам, які до нього звертаються, щоб він прийшов їм з допомогою помістити все це, що їм конче потрібно помістити. „Вістник" свідомий цього, що бувають і такі справи, які ніколи і ніде більше, крім органу нашої Церкви, не знайшли б місця, щоб їх помістити, чи принаймні помістити в такій формі, як даній Громаді, чи всій Церкві, чи деяким окремим її діячам потрібно.

В якій мірі наші Церковні Громади під проводом своїх Управ („Зарядів") чинять такі індивідуальні й організовані зусилля для підтримки одинокого органу своєї Церкви, як це вже зробили Громади Торонто й Нью-Торонто, — на це питання можуть дати відповідь самі ці Громади, і це питання конче треба поставити, як дуже важливе й пильне.

СВЯЩЕНИК РАДИТЬ АРХИЄПИСКОПОВІ КЕНТЕРБЕРІЙСЬКОМУ НАСЛІДУВАТИ КЕННЕДІ

Англіканський священик Н. Стесей, 33-літній настоятель парафії у Вулвіч (Англія) у своєму листі до Первоієрарха Англіканської Церкви, Архиепископа Кентерберійського д-ра М. Ремзея радить йому уважно добирати собі дорадниками таких людей, що мали б такі якості, яких Архиеп. Ремзеєві „може бракувати" особисто.

„Ваш попередник (Архиеп. Фішер) провадив Церкву з допомогою таких функціонерів, що їх навіть жінка з вулиці вважала невідповідними", — пише цей священик. Він радить Архиеп. Ремзеєві наслідувати президента ЗДА Дж. Кеннеді, який „почав з того, що він окружився групою незвичайних людей з незвичайних ділянок праці".

„Без цих життєвих якостей Вам буде трудно, а може неможливо, прорватися крізь червону стяжку, настороженість, консерватизм і відсталі закони, які заморожують сміливу й винахідливу діяльність... Ви не можете зробити цього сам... Ви повинні приглянутися, чому в багатьох індустріяльних околицях біля 95 відсотків людей не є лояльними до Церкви і не шанують її".

Лондонський часопис „Сандей Експрес" (25. 6. 1961 року) подав текст цього листа без коментарів.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

СОВІТ У ПАРИЖІ

(Продовження)

Церковно-релігійне розбиття Християнства якраз і скоїлося через те, що Рим почав крутити християнськими принципами і лукаво „оправдувати" їх „відповідною екзегезою". Ну, а паризькі збори твердять, що цей самий римський клин, який розколов Християнство, може тепер зцілити його! Уявіть собі: крутійством („відповідна екзегеза") можна зцілити Християнство, — кажуть вони! Самі вониважуть, що це було б „чудо", але вони вірять, що це чудо таки здійсниться.... Дійсно, „тринадцята година" в Парижі вдарила!

Православні учасники — це справді люди доброї волі. Хто по собі мірить, той другому вірить. Вони шукають миру. Щиро шукають. Не лукаво. Але чи не задалеко вони посунули межі своєї доброї волі? Здається, що вони посунули їх так далеко, як це католикам потрібно. Ні ближче, ні дальше. І саме тому католицька сторона засурмила про „успіх" зборів. А чи не навмисне в пресових репортажах не підкреслено того факту, що православні учасники брали там участь лише на власну руку, як приватні особи, а не як репрезентанти православного українства? У пресовому звіті сказано, що православний учасник інж. А. Жуковський „реферує становище православних..." Але ніхто не повинен датися ввести в оману тим висловом. Інж. А Жуковський подав лише свою власну інтерпретацію про становище православних. Однак інтерпретація інж. А. Жуковського не згідна з дійсністю, коли він заявив: „Собор єпископів у Вінніпезі зайняв негативне становище, але там найменше мови про догматичні розходження і тому слід припускати, що це становище не остаточне, а тільки викликане не надто щасливим посланням українських греко-католицьких і Послання українського православних владик".

Чому інж. А. Жуковський воліє бачити Послання Українського Православного Єпископату, видане у Вінніпезі, „не остаточним" становищем духовного проводу православних українців, — це справа погляду інж. Жуковського. Насправді ж у згаданому Посланні Український Православний Єпископат дав свою рішальну й завершену відповідь уніятському Єпископатові, який своїм Посланням закликав православних піддатися папі. Відповідь нашого Єпископату звучить: ні! Це ж написано ясно, як на долоні! Православні українці не підуть під власть папи, бо Рим вирікся Православної Віри, і український православний Єпископат закликав уніятів повернутися до Православної Віри почерез повернення до Української Православної Церкви. Чому ж інж. Жуковський думає, що в цьому Посланні нашого Єпископату „найменше мови про догматичні розходження?" Адже, з богословської точки зору, істотна різниця між Православієм і католицтвом полягає в догматичних розходженнях. І коли в Посланні нашого Єпископату сказано ясно, і в основному, що православні українці є проти папізму, то на якій основі вони сказали це, як не на догматичній? Адже ж про це сама за себе говорить логіка Послання наших Єпископів — вона це говорить як щодо мети цього Послання, так і способу його вислову.

Ось цитати з цього Послання—„Соборне Послання Архипастирів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки й Української Православної Автокефальної Церкви на чужині":

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати якубудь участь у цьому Соборі Римо-католицької Церкви" — сказано в цьому Посланні. А чому? Відповідь: „Ми прийняли з Царгороду Святу Віру Православну в часах Св. Князя Володимира і Світло її ясно світить нам довгі віки з того часу".

Відповідь ясна: православні українці не можуть єднатися з папою, бо папа — католик, а ми — православні. Ця відповідь основана на догматичній підвалині. (Повний текст цього Послання опублікований в календарі „Рідна Нива" на 1961 рік, що є офіційним виданням Української Греко-Православної Церкви в Канаді).

„Українське Слово" так передає погляд одного з православних учасників паризьких зборів — о. Протопресв. В. Вишневського:

„Навіть догмат про непогрішимість папи може знайти свою екзегезу. Адже один з семи Вселенських Соборів визнав першенство Римського єпископа. А Папа ж не рішає сам без собору єпископів. В такому світлі можна знайти спосіб і цю перешкоду усунути".

Наша відповідь: ні один з сімох Вселенських Соборів Церкви (цебто Церкви перед її роз'єднанням) не визнав папських претенсій на так зване „першенство" та на „непомильність", — і такого немає в оригінальних документах — у постановах (діяннях) сімох Вселенських Соборів. Папі признали були „першенство" над усім Християнством тільки римські фальсифікатори, які поперекручували й попідробляли постанови сімох Вселенських Соборів. На ширшу скалю ці римські підрібки почалися коло 6-го століття, і тут першим найбільше подвизався Діонисій Ексіґуус (Куций чи Малий), — він перший в більшому масштабі зайнявся фальшуваням, і в тому також фальшуванням постанов Вселенських Соборів. Парома століттями пізніше група римських фальшивників, скрившись під псевдонім „Ісидор" (якого взагалі не було), створила величезне число підрібок, а в тому й підрібок постанов Вселенських Соборів, включивши й спадщину Діонисія Ексіґія, — цей збірник фальсифікатів відомий під назвою „Ісидорові Декреталії".

Що православні офіційні авторитети на слов'янському Сході були безкритичні, довірливо прийнявши „за добру монету" багато римських підрібок, а в тому й підроблені постанови сімох Вселенських Соборів (Напр., у підручнику „Діяння Вселенських Соборів', виданому православною духовною Академією в Казані, і т. п.), — то це не вина о. Протопресвітера В. Вишневського; він бо тільки з довір'ям повторив це, чого його в православних богословських школах в Европі вчили.

Про римські підрібки, які мають за собою глибоку традицію, що сягає ще початкових століть Християнства, можна б і треба б писати широко, щоб вияснити, скільки православні офіційні авторитети з найдавніших часів з довір'ям прийняли римських підрібок.

Але в даному випадку — щодо постанов Вселенських Соборів — зацікавленим слід познайомитися з книжкою „Папа і Собор", що її в оригіналі німецькою мовою 1869 р. написав один з найбільших богословських катол. авторитетів і достойників того часу, під псевдонімом „Янус"; ця ж книжка є і в англійському перекладі.

Деякі частини цього твору (про римські фальсифікати) перекладені і в праці Михайла Стечишина у „Вістнику" (Див. М. Вітик-Василенко: „Ісидор самозванець").

Як довго православні богослови нарешті таки основно не познайомляться зо справою римських фальсифікатів, так довго вони мимоволі й несвідомо ставитимуть Православіє проти Православія! А покищо католицький автор о. Мих. Щудло у своїй книжці „Папський примат і Східня Церква" по всіх фронтах б'є православних богословів, „аж гай гуде", за допомогою римських підрібок, що їх, на жаль, прийняли — через непоінформованість — офіційні церковні авторитети на слов'янському Сході, почавши з найдавніших часів (ось хоч би „Свято перенесення мощів Св. Миколая", що його Греція не прийняла ніколи, називаючи це „перенесення" римською крадіжжю православних святощів, — але це тільки один із соток прикладів!).

Православні, католицькі й протестантські учасники паризьких зборів — головно світські, а з православних — тако ж і духовні — м л о с н о повторяли вичовганий аргумент: що, мовляв, об'єднатися Церквам треба, бо всім їм разом загрожує наступ сили безбожництва і що політична єдність українського народу також вимагає церковного об'єднання, — звичайно, об'єднання з Римом.

Є такі наївні люди, які вірять, що можна об'єднувати все — навіть стару підошву, бороду цадика й котлета в спільному сосі, — і вони вірять, що таке об'єднання натворить чудес! На цій підставі християни мали б поєднатися з магометанами, а з цими обидвома — ще й буддисти, створити собі спільну „теологію" — щось в роді „мішанки оселедця з канарком".

Коли папі йдеться не про особисту

Вже вийшла з друку й продається
„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"
ІСТОРІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
з 1921 року, п. н.
написана
Митрополитом Василем Липківським,
із Вступом і Замітками
Протопресв. д-ра С. В. Савчука.
Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.
Ціна з пересилкою $3.00
Замовлення й гроші висилати до:
Consistory Chuach Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

власть, а про це, щоб спасти Християнство перед наступом безбожної світової сили, то чому ж він не пожертвує своїх католицьких принципів, і не повернеться до Православія? Це й було б поєднання! Ні, нехай і яка там сила Християнству загрожує, папа непохитно тримається католицтва, — отже нехай роз'єднання залишається! Чому ж тільки від православних українців вимагають, щоб вони пожертвували своїми релігійними й національно-церковними (автокефальність) принципами, бо цього, мовляв, вимагає справа єдності Християнства перед лицем загрози безбожної сили? Ні, нехай папа перший жертвується, — він же претендує на „першенство"! Православна Україна — після твердих змагань — вже опинилася під гнітом безбожної сили, а Рим не тільки не подав їй політичної допомоги, але навпаки — він ще радів: комунізм в СССР знищить „проклятих схизматиків"! А тепер доля України така, що, як кажуть: „голий дощу не боїться"! Але Рим, який ще не зазнав влади того, що він сам називає „бичем Божим" (затямте: Католицькі авторитети так величають комуно-большевицьку силу!) — цей Рим трусливо починає дрижати, і всіх лякати загрозою. Ні, голубчику — українців уже нічим не злякаєш! Найбільша небезпека, що могла б грозити українству і знищити його (перш за все духово) — це та, якщо б українство зійшло з своїх незалежницьких принципів, і втратило свій хребет та ґрунт під собою. А Рим хоче їх довести до цього. Як довго українці є українцями, як довго вони (чи точніше — частина з них) мають свої українські принципи, так довго їм не страшна жодна загроза. Не стадна спільність у череді „об'єднань", а тільки український світогляд і непохитність його дадуть українцям силу перемогти в боротьбі за існування.

(Кінець буде)

Назар Полин.

Маємо на складі чистий ладан
1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
Один фунт $3.50
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
Один фунт $2.25
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
Один фунт $2.00
МІШАНИЙ ЛАДАН
4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25
Замовлення й гроші слати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ВІСТНИКА"!

ЦЕРКВА НА КУБІ НЕ Є „АНТИРЕВОЛЮЦІЙНА", СПРОСТОВУЄ ВАТИКАН

Кастро помилкою утотожнює Католицьку Церкву з „антиреволюційними силами" і твердить, що на Кубі щось змінилося, — заявило папське радіо у Ватикані, і цю заяву опублікувала „Асосшіейтед Прес" 25-го червня ц. р.

Ці зміни не настали серед католиків, бо вони не виреклися вчення Церкви, але Кастро, проголосивши „соціялістичну державу", щораз виразніше переслідує Католицьку Церкву, — сказано в ватиканській заяві, в якій, як каже „Ассошіейтед Прес", висловлено Кастрові „догану".

Недавня заява Ватикану, що папа буде виклинати з Церкви кожного „католика", який виступатиме проти Католицької Церкви, не примінена щодо особи Кастра. Ватикан висловив йому тільки легку догану, а при тому він старається переконувати його, що Католицька Церква на Кубі не є проти революції Кастра, — цебто: можна бути добрим католиком, а одночасно підтримувати ці кличі Кастра, які він голосив під час своєї революції на Кубі.

РОЗВОДІВ В ЗДА ЩОРАЗ БІЛЬШЕ

В ЗДА 1950 року було одружених 74 з половиною мільйони осіб, а розведених було 2 мільйони 475 тисяч осіб. Року 1960-го одружених було 85 мільйонів осіб, а розведених — 3 мільйони 152 тисячі. Цебто, впродовж 10-х років число розведень зросло на 28 відсотків, а число подружніх сепарацій піднеслося на 9.3 відсотка.

Жінок в ЗДА 1960 року було 2 мільйони 700 тисяч більше, ніж мужчин; це значить, що 1960 року число жінок більше за число мужчин на 19 з половиною відсотків, а 1950 року було їх більше тільки на 17 з половиною відсотків.

Суспільна пошесть Америки, що нею є розводи й сепарації — це найбільше її нещастя.

Але одночасно зменшується й скількість шлюбів: 1950 року на кожну одну тисячу осіб населення припадало 11.1% шлюбів, а 1960 року — тільки 8.5% шлюбів на одну тисячу осіб населення ЗДА.

„ПОТРЯСАЮЧЕ СВІДОЦТВО НАЗРІВАЮЧОЇ АПОСТАСІЇ"

Під таким наголовком появилася стаття в журн. „Православная Русь" (ч. 3, 1961 року в ЗДА), що є органом Російської Зарубежної Церкви під проводом Митр. Анастасія в ЗДА. У цій статті редакція цього журналу осуджує Митр. Леонтія — голову Російсько-Американської Церкви — за його вірш на честь Л. Н. Толстого п. з. „До 50-ліття кончини російського класика — творця шедеврів „Війна і мир", „Анна Кареніна" і оповідання „Свічка", „Троє нас" і інших графа Льва Миколаєвича Толстого".

Митрополит Леонтій цього свого вірша на похвалу Толстому опублікував 1961 року в „Церковному календарі Канадської Єпархії" своєї Церкви.

Журнал „Православная Русь" таврує Л. Н. Толстого, як ворога Християнства взагалі і Православія зокрема, отже вірша Митр. Леонтія на честь Толстого цей журнал називає „потрясаючим свідоцтвом апостасії" (відступництва).

Айхман каже, що він невинний

Адольфа Айхмана прозвали „міністром смерті". Суд Ізраїля обвинувачує його, що він відповідальний за знищення 6.000.000 жидів під час 2-ї світової війни, коли Айхман був начальником Відділу жидівських справ при уряді Гітлера.

У ході 9-тижневого процесу прокуратор переслухав 112 свідків (за винятком кількох осіб не-жидів, решта — тільки жиди), а після цього, 20-го червня ц. р., почав зізнавати Айхман. Він заявив, що він невинний. Ось частина аргументів Айхмана: до націстської партії Гітлера він вступив [illegible]оді, коли в її програмі не було антисемітизму; Айхман відносився прихильно до сіонізму, і діяльно помагав жидам емігрувати в Палестину; сам він ніколи не вбивав жидів, коли ж жидів винищували ґестаповці, які Айхманові підлягали, то Айхман чинив це не з ненависті до жидів, а з сліпого послуху Гітлерові; „якщо б мені були дали наказ убити свого батька, то я був би вбив його", сказав Айхман; він окреслює себе як одне з бувших підрядних коліщат в урядовій машині Гітлера.

На зізнання Айхманові на суді призначено 10 днів (від 20-го червня по 29 липня).

КАРДИНАЛ КУШІНҐ КРИТИКУЄ ПАПУ

Папа Іван XXIII цього року скреслив з числа Святих дві постаті: Філомену і Юрія. Він сказав, що їх признано Святими лише на основі легенди, отже немає підстав уважати їх Святими.

Коли папа це своє рішення проголосив, то кардинал Кушінґ саме був у дорозі, отже не відразу мав можливість довідатися про цю новину; а тоді він якраз їхав до Доверу в ЗДА на посвячення новозбудованої церкви в честь Св. Філомени. Коли ж згодом у дорозі він таки довідався про це, то вирішив посвятити церкву в честь Крови Христової.

Після посвячення церкви кардинал Кушінґ у розмові з журналістами у жартівливій формі, але обурено заявив: „Тепер ще бракує тільки, щоб заявити ірляндцям, що не було Св. Патрика". Таку новинку подало „Свободное Слово Карпатской Руси" (ЗДА) за березень-квітень 1961 року.

КАРТКИ
Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.
Картки з конвертами продаються такі:
1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5½, чотири серії. 15 ц. одна 2 за 25 ц.
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

(Продовження)

XV. Випадки зо служачим Священиком.

71. Якщо Ієрей, служачи Св. Літургію, перед Освяченням Тіла й Крові Господньої тяжко захворіє, так що не зможе нічого чинити, або зараз і помре, то Служба спиняється.

А коли це трапиться по Освяченні, то нехай закінчить Божественну Літургію інший Священик, якщо там буде, що слухав Літургію, начавши від місця, де перестав перший.

А коли захворілий Ієрей не помре, але буде живий, і може прийняти Божественні Тайни, той, хто служить замість нього, нехай відломить малу частину Святого Агнця і зачерпне Ложечкою Божественної Крови, і нехай запричастить його, а сам нехай запричаститься за Чином і докінчить Службу.

А коли тоді не буде іншого Ієрея, щоб докінчити Службу і спожити Святе, то нехай хто з побожних і чистих мужів візьме Покрівця, і, не торкаючись голою рукою, нехай добре покрие Святе, щоб нічого не впало на Дискос або в Святу Чашу, поки прибуде інший Священик.

А інший Священик, прибувши, нехай відправить Божественну Службу всю, іншого дня або й на іншому Престолі. Зачавши від Проскомідії, нехай вийме нового Агнця, і нехай освятить його за Чином у Службі, бож він не слухав Літургії. А як новий Священик споживе Агнця, то нехай споживе і попереднього, і Божественну Кров нехай вип'е, або, всипавши в Святу Чашу, нехай споживе все разом на Жертівнику.

А коли це трапиться перед Освяченням Святих Дарів, нехай інший (або й той же) Ієрей чинить повну Св. Літургію, відносить Божественні Тайни на Жертівника, і споживає їх, а по цьому нехай споживає і позосталий хліб і вино, але не як Тіло й Кров Христову, а як благословенний хліб і вино.

72. Коли Ієрей почне служити Літургію, і на Проскомідії або в Літургії до Великого Входу він буде покликаний на яку смертельну потребу, чи то охрестити, чи то висповідати, а це не далеко, нехай перерве Службу на тому місці і негайно нехай іде туди. А подавши хворому надійне спасіння в самій смерті, і вернувшися, докінчує Божественну Службу. А відходячи, нехай Ієрей звелить читати того часу для людей у Церкві Апостола, або Псалми, або Канони, або корисну для спасіння науку.

А коли Ієрей забариться там по потребі, і спізниться, а відійшов по самій Проскомідії, нехай перестане правити Літургію, а ранком другого дня нехай править знову все. А по спожитті Св. Тайни нехай споживе осібно й те, як сказано вище.

А коли Ієрея кличуть по Великому Вході і по Освяченні Дарів, то нехай не перериває Літургії, віддаючи недужого на Волю Божу.

73. А коли через довгий час Святі Дари, освячені чи не освячені, по такому випадкові, через відсутність Священика, зітліють, цебто спліснїють, і хліб і вино зоцетніють, так що їх не можливо буде спожити, то нехай Священик візьме це і висипле в текучу річку.

74. А коли б який Ієрей — без такого випадку — правлячи Св. Літургію, не запричастився Божественних Тайн, то він тяжко й смертельно згрішить, і підлягає карі викинення.

XVI. Випадки при Тайні Св. Крови та Тіла.

75. Коли перед Освяченням Святих Дарів у Святу Чашу впаде м у х а, то витягнути її, обвинути в папір і спалити.

А коли впаде павук, або що інше отруйливе, то нехай вино буде перелите з Святої Чаші в яку іншу пристойну посудину, а в Святу Чашу Ієрей нехай налле іншого вина й трохи води, і проказує оці слова: „Один з воїнів списом бока Йому проколов", і нехай Літургію править за Чином. А по закінченні Служби вино те нехай вилле в біжучу річку.

Якщо це трапиться по Освяченні, і Ієрей буде боятися спожити впале з Божественною Кров'ю, тоді нехай обережно й з великою увагою вийме впале, і щоб не капнуло ніде нічого з Божественної Крови, і нехай добре тричі вимие його вином над іншим Потиром або над пристойною посудиною, і вино нехай збереже. А вийняте нехай Ієрей загорне в папір або в який чистий рушничок. По закінченні Літургії те впале разом з папером чи з рушником нехай Ієрей спалить на цеглині або на чистому камені, а попіл нехай закопає під Святим Престолом, або нехай всипле туди, де руки миють. А те вино, яким мили вийняте впале, нехай вилле в біжучу річку. А коли річка задалеко, то нехай викопає під Престолом, бо там не буде топтане ногами, нехай вилле туди й закрие.

76. Якби Божественна Кров замерзла в Чаші, то Ієрей чи Диякон нехай нагріє Покрівці над огнем, і нехай обвиває ними Святу Чашу, аж поки вона розмерзне. Або нехай Ієрей опустить Святу Чашу в киплячий окріп, а держить нехай обережно, щоб у неї не влилося що від окропу, аж поки не розмерзне.

77. Якби — через недбання служачого Ієрея — к а п н у л о що від Божественної Крови, то він смертельно згрішить. Коли капне на д о ш к у (і коли можна буде йому схилитися й досягти), нехай злиже язиком. А коли це неможливе, нехай добре витре Губкою, а по цьому дошку астругати, а стружки нехай Ієрей спалить на цеглині або на чистому камені, а попіл нехай закопає під Престол.

А коли капне на голу з е м л ю, нехай буде оструження те місце, куди капнуло, а стружки спалити і під Престолом сховати.

А коли капнуло на к а м і н ь, то так само, коли можна, нехай буде злизано або Губкою добре витерте і вимите чистою водою. А воду зібрати Губкою і під Престолом вицідити.

А якщо Божественна Кров капне на І н д и т і ю або на А н т и м і н с, то нехай Ієрей перше висмокче устами, а потому нехай добре витре антимінсовою Губкою. А по закінченні Літургії Індитію зняти зо Святого Престола, і, підложивши Святу Чашу або антидорне блюдо, нехай сам Ієрей чистою водою тричі вимие тільки те місце, куди капнула Владичня Кров. А цю воду нехай вилле в біжучу річку, або, викопавши ямку під Святим Престолом, нехай вилле в неї. А Індитію треба висушити і знову одягти нею Святого Престола.

А якщо Свята Кров капне на Покрівець або на Святі Р и з и, то нехай Ієрей перше добре обсмокче устами, а потім витре Губкою. А по закінченні Служби нехай тричі добре вимие водою над антидорним блюдом (тацою), а вимиту воду влити в викопану під Престолом ямку.

Якщо Божественна Кров капне на підніжне сукно або на к и л и м, то мокре витерти перше Губкою, якою обтирається Свята Чаша, а потім добре вимити те місце, куди капнуло, над антидорним блюдом, і вирізати той мокрий плат і спалити на камені. А потім і воду з миття висипати на землю під Престолом і землю покрити.

78. А коли б яким випадком трапилося, що в и л л є т ь с я вся Божественна Кров по Освяченні, так що в Святій Чаші мало що й позостанеться, то нехай Ієрей запричаститься позосталим і закінчить Службу. А як Божественну Кров збирати, витирати і вимивати, то робити все так, як вище сказано.

А коли б у Святій Чаші нічого не позосталося, нехай Ієрей знову ввілле в неї вина й трохи води і проказже проскомідійні Слова: „І зараз вийшла кров і вода", і нехай освятить, починаючи від цього місця: „Також і Чашу по Вечері, проказуючи: „Пийте з неї всі" і ін., Молитви: „Згадуючи ж" і „Твоє від Твойого" проказуючи, підіймає саму Чашу. І „Ще приносимо Тобі", і „Господи, Ти Пресвятого Духа Свого" з Віршами. І тільки на саму Чашу проказує, благословляючи: „А що в Чаші цій" і „Перетворивши її Духом", і Молитву: „Щоб бути причасником" і все до кінця, і так нехай запричаститься. Усі ці Молитви й Виголоси нехай проказує таємно. А в Церкві за той час нехай співають побожне, поки Ієрей справиться зо своїм випадком, щоб вірні, що стоять у Церкві, не стояли похмурно через затримку.

І треба сильно дивитися й зазирати в себе, чи не сталося таке страшне діло через яку свою недбалість, і ревно плакати через такий випадок.

79. А коли б по Причасті Святих Тайн сталося (через хворобу), що Ієрей виблював, то блювотину зібрати в льняну хусточку, і вкласти в чисту посудину, і берегти, поки добре висохне, і тоді вкинути в біжучу річку, або спалити на цеглині чи на чистому камені. Також і землю, де впало, виструґати й спалити, а попіл під Престолом вкопати або вкинути в річку.

(Далі буде)

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Факт залишається фактом, що Ап. Петро не був першим у пізнні Божественної істоти Христа; Бог об'явив це через Ангела Гавриїла Діві Марії ще перед народженням Христа: „Ангел, увійшовши до неї, сказав: „Радуйся, благодатна! Господь з тобою, благословенна ти між жінками (Лука 1. 28)... Ти осягнула ласку у Бога; і ось почнеш у лоні, і народиш Сина, і назвеш Його іменем: Ісус. Він буде великий, і наречеться Сином Всевишнього" (Лука 1. 30-32). Уночі, коли народився Христос, то на полі в околиці Вифлеєму пастухам явився Ангел і сказав: „....Я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям: бо нині народився вам у місті Давидовому Спаситель, Який є Ісус Христос" (Лука 11. 10-11). „І, поспішивши, прийшли (пастухи) і знайшли Марію і Йосифа, і Дитя (Ісуса), що лежало в яслах. Побачивши ж, розповіли про це, що було сповіщено їм (Ангелом) про Це Дитя. І всі, що слухали цього, дивувалися цьому, що їм розповіли пастухи" (Лука 11 16-18). Симеон в Єрусалимі з Божої волі не міг умерти так довго, „поки не побачить Христа Господнього (Лука 11. 26), — і коли Симеон побачив Дитятко Ісуса, то відразу пізнав Христа, і визнав Його (Лука 11. 27-33). Три царі, чи мудреці Сходу в далеких краях пізнали по чудесній Зорі, що народився Христос — Син Божий, і вони здалеку прибули поклонитися Йому (Мат. 11. 1-2).

Біси устами двох біснуватих закричали до Ісуса: „Чого Тобі до нас, Ісусе, Сину Божий?" (Мат. VIII. 29), — і це чули Апостоли й багато пастухів на полі а сталося це ще перед тим, поки Ап. Петро назвав Ісуса „Христом — Сином Бога Живого". А втім, Сам же Христос відкрив усім Апостолам, що Він — Син Божий, кажучи: „І так, кожного, хто визнає Мене перед людьми, того визнаю Я перед Отцем Моїм Небесним, а хто вирečеться Мене перед людьми, того вирečуся Я перед Отцем Моїм Небесним" (Мат. X. 32-33), — а вже тільки пізніше Ап. Петро назвав Його „Сином Бога Живого", бо він і всі Апостоли знали це вже давніше з уст Христа.

X

Чи є свідчення Ап. Петра про приписуваний йому авторитет?

„Я є Лоза, ви — вітки" (галузки) (Івана XV, 5), сказав Христос до Апостолів, і цими словами сказано, що Голова Церкви—Ісус Христос. Тому то за часу перебування Христа в постаті очоловічення на землі в Євангелії нічого не сказано про „старшинство" котрогось з Апостолів над рештою Апостолів, бо ж Христос був їхнім Головою.

Але Ап. Петро по Вознесенні Христа прожив ще трицять років; отже у нього було досить часу на те, щоб якимсь чином показати — принаймні вже по Вознесенні Христа — свій авторитет „вищості" над рештою Апостолів. У цій справі слід би було очікувати хоч якогонебудь сліду у Св. Письмі — якогось слівця чи хоч натяку. Адже ж Св. Петро був дуже діяльним Апостолом, то ж серед багатьох фактів його жвавої діяльності не то що була нагода, але й просто неможливо було б йому уникнути згадки про його „старшинство" над Апостолами; ба, для добра Церкви було б його обов'язком проголосити, що він — „Намісник Христа на землі", щоб усі вірні Церкви знали, хто їхній Первоієрарх, — це було необхідне для організаційного порядку. Він мусів би був залишити по собі якісь інструкції, якесь розпорядження Апостолам, що мали б йому підчинятися, і все це, чи хоч якась частинка цього, ніяк не могло б бути промовчане у Св. Письмі. А однак Св. Письмо ні слівцем, ні навіть натяком про жодне „старшинство" Ап. Петра не згадує, і не згадує про це те Передання (цебто свідчення поза Євангелією), що його Вселенська Церква з часів перших, сімох Вселенських Соборів призвала автентичним.

Св. Євангелисти Марк, Лука й Іван ні одним словом, навіть жодним натяком не згадали про якийсь „авторитет старшинства" Ап. Петра. В Євангелиста Матвія є метафоричний в и с л і в про Ап. Петра як „скелю" (чи камінь) (Мат. XVI. 18), на якій Рим основує с в о ї претенсії, — однак цей поетичний вислів також не говорить про жодне „старшинство" Ап. Петра над Апостолами і всією Церквою Христовою.

Після цього нам залишається останній, але одночасно найавторитетніший матеріял, а саме — писання Ап. Петра.

Ап Петро написав тільки два Послання: Перше Послання складається з п'ятьох розділів, а Друге Послання — з трьох розділів; обидва ці Послання разом зміщаються на шістьох сторінках і десятьох рядках сьомої сторінки стандартного формату Євангелії. Перше Послання Ап. Петра адресоване до „приходців", розсіяних у Понті, Галатії, Каппадокії й Азії; а Друге Послання його адресоване „до тих, що прийняли з нами рівно дорогоцінну віру по правді Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа". Друге Послання писане десь близько перед смертю Ап. Петра („...знаючи, що скоро повинне залишити храмину (тіло) мою" — II Петра 1. 14), Це і все, що написав Ап. Петро. Вимога й порада, а то навіть прохання до християн жити святим, праведним життям — це ввесь зміст цих Послань. Вони писані просто, коротко, але в них вітає дух маєстату Божественного надхнення, і дух скромності, немов „зникливості" автора, що обдає враженням неначе якогось знеосіблення.

Докладно розглядаючи всі ці писання Ап. Павла, ані в його рядках, ані, так би мовити, „між рядками" не знаходимо жоднісінького сліду якогось його „старшинства" чи „першенства". У своєму Першому Посланні він називає себе словами: „Петро, Апостол Ісуса Христа" (І Петра 1. 1), а в Другому Посланні „Симон Петро, раб і Апостол Ісуса Христа" (II Петра 1. 1), — це і ввесь його „титул". Отже своїм „титулом" Ап. Петро рівний іншим Апостолам, — напр., Ап. Павло „титулує" себе: „Павло, волею Божою Апостол Ісуса Христа" (Послання Ап. Павла до Колоссян 1. 1).

Поскільки Римська Церква за основний аргумент для своїх претенсій бере згаданий в Ап. Матвія (XVI. 18) метафоричний вислів „камінь" чи „скеля", то перш за все займемося цією метафорою також і на матеріялі писань Ап. Петра.

І справді, Ап. Петро шість разів ужив слово „камінь" (І Петра 11. 4-7), і то, звичайно, в метафоричному значенні; цебто, ап. Петро в усіх випадках уживає слово „камінь" виключно в значенні: „віра".

„Приступаючи до нього — каменя живого, людьми відкиненого, але Богом вибраного, дорогоцінного, і самі, як живі камені, робіть із себе дім духовний, священство святе, щоб приносити жертви духовні, милі Богу Ісусом Христом. Бо ж сказано в Писанні: „Ось Я кладу в Сіоні камінь наріжний (угольний), вибраний, дорогоцінний, і ці, що вірують у нього, не посоромляться (Ісаія XXVIII. 16). І так, він для вас, віруючих, — це дорогоцінність, а для невіруючих — це камінь, що його відкинули будівельники, але який став головою угла (Псал. (XVII. 22) — камінь спотикання й камінь спокуси, об який вони спотикаються, не покоряючись слову, на що вони й залишені" (І Петра 11. 4-7).

Ап. Симон (Петро), як жид, користувався традиційним, ще із часів Старого Заповіту, жидівським мовним стилем, в якому „вірення у Божество" (цебто віру) означується метафорично словом „камінь" (чи „скеля"); і в такому самому значенні Христос ужив слово „камінь" (скеля), сказавши до Ап. Симона (Петра): „Ти — камінь", — цебто: ти є віра, і на такого типу вірі (цебто сильній вірі), як у Петра — у кого таку віру Христос знайде), — Він будуватиме Церкву Свою

А що тільки віру, як таку, а не особу Ап. Петра, Христос принципово мав на увазі, вживаючи слово „камінь", то найкращим для цього аргументом являється це вияснення метафори „камінь" (чи „скеля"), що його подав сам Ап. Петро у своєму Першому Посланні, що було тількищо цитоване вище.

Тут уже було сказано, що Ап. Петро нарівні з іншими Апостолами означував своє становище в Церкві — „Петро, Апостол Ісуса Христа", а навіть: „Симон Петро, раб і Апостол Ісуса Христа", - отже „раб", а не „Намісник".

Адресуючи своє Перше Послання тільки до частини Церкви — до християн тільки в деяких країнах, названих у цьому Посланні, Ап. Петро так звертається до них:

Пастирів ваших благаю я — сопастир і свідок страждань Христових, і співучасник у славі, що повинна відкритися: пасіть Боже стадо, яке у вас, наглядаючи не вимушено, але з охотою, богоугодно, не для низької користі, але з самовідданості, і не пануючи над наслідіям (Божим), але подаючи приклад стадові, — і коли появиться Пастиреначальник (Христос), ви одержите нев'янучий вінець слави Молодші, також повинуйтеся пастирям; а всі, підчиняючись один одному, зодягніться в смиренномудрість, тому що Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать" (І Петра V. 1-5).

(Далі буде)

ЗАБОРОНИЛИ СВЯЩЕНИКОВІ ВСТУП МІЖ РОБІТНИКІВ

Більшість австрійських робітників хоч їх охрещено в католицтві, — покинули Церкву, і пристали до соціялізму.

Тому-то, коли католицький священик Фрідріх Цек у м. Зекау (Австрія) хотів стати робітником у фабриці, щоб н а в е р т а т и робітників на католицтво, то дирекція фабрики не впустила його, бо це „викликало б ворожість з боку фабричних робітників, які більшістю є соціялістами".

Пляни Хрущова супроти Америки

Перша зустріч президента Дж. Кеннеді з Хрущовим відбулася у Відні в днях 3 і 4 червня цього року. Противники модної „коекзистенції" Америки з Совєтським Союзом, а разом з тим політичні противники президента Кеннеді були проти цієї зустрічі; вони виразно остерігали перед можливістю дальших уступок Америки на користь СССР, як це було в Тегерані і в Ялті. Натомість політики уряду Кеннеді висловилися за розмовами Кеннеді з Хрущовим; вони повторяють відомий політичний аргумент: „як довго говорять політики, так довго мовчить зброя".

Хоч Кеннеді й Хрущов погодилися у всіх питаннях щодо Ляосу, то однак між ними виринули глибокі розходження у справі Німеччини й Берліну; це заспокоїло поміркованих песимістів: мовляв, Кеннеді не йде на уступки Совєтам.

Зате ж крайніх песимістів може затривожити цей факт, що з нарад у Відні не все проголошено, і що Хрущов у висліді схарактеризував цю конференцію, як „добрий початок".

Чи Хрущов уважає „добрим початком" сам факт зустрічі з Кеннеді — не зважаючи на її вислід? Чи може він добився якогось успіху, про який не говориться? Це питання непокоїть тих, які з підозренням відносяться до совєтського наступу шляхом політики т. зв. „миру", відомої „коекзистенції" („співіснування").

„Малі порції соціялізму"

Є такі провідні політики на Заході, що свідомі дійсної тактики й мети совєтської міжнародньої політики; однак вони погоджуються на неї. Але є такі політики, що збаламучені кривими стежками совєтських дипломатів, і вже не відрізняють тактики від мети.

Совєти час до часу штучно витворюють кризу в якійсь точці на землі, яку вони проголошують „найважнішою", на цій точці вони зосереджують увагу Заходу, відвертаючи її від дійсного відтинка свого наступу. Ця тактика нагадує тактику „штучного стиску" злодіїв-кишенковців: хоч у трамваї є досить місця, але кишенковці витворюють „штучний стиск", щоб легче випорожнювати кишені пасажирів.

До. таких „штучних стисків" совєтської тактики належала Корея, а тепер є ним Берлін.

Таким чином комуністичні політики та їхні свідомі й несвідомі „попутчики" на Заході голосять, що якби криза в Берліні була полагоджена, то вже все було б гаразд: не було б жодного політичного й збройного наступу комунізму.

Корея, Ляос, Берлін і т. д. — це справи важливі. Але помилкою було б уважати їх найважливішими.

Найбільшою небезпекою є це, що мав на думці Хрущов, і про що не згадують політики, але тепер це пригадує один з релігійних органів у ЗДА, тижневик Єпископальної Церкви „The Wanderer" за 15-го червня, а саме він підкреслює ось ці слова Хрущова, висказані ним під час його останніх відвідин у ЗДА:

„Ми не можемо очікувати від американців, щоб вони відразу перескочили від капіталізму до комунізму; але ми можемо співпрацювати з провідниками їхніх партій у цьому, щоб вони давали американцям малі порції соціялізму, — поки вони, проснувшись, раптом побачать, що вони вже мають комунізм".

Цебто, комуністичні політики мають у пляні поробити з американців комуністів так, щоб американці й самі не знали, що вони вже прийняли комунізм.

Отже тут справа ступневого „перевиховання". Не так-то давно уряд ЗДА скасував цензуру на совєтське друковане слово, і з того часу совєтська преса й література почали масово напливати до ЗДА.

ЧИСЛО ОБРІЗАНИХ ЗРОСТАЄ

В американських лікарнях усе більше практикують обрізання новонароджених не-жидівських хлопчиків-немовлят. Лікарі пояснюють це причинами гігієни.

Давніше серед християн не було обрізаних. Між іншим, коли німецькі нацисти під час 2-ї світової війни з вигляду не могли відрізнити жида від не-жида, то вони жидів розпізнавали по обрізанні.

Зараз по закінченні 2-ї світової війни також у лікарнях в Канаді раптом почалася була посилена пропаганда за обрізуванням не-жидівських хлопчиків-немовлят, і на матерів тут клали просто моральний натиск. На цьому ґрунті було багато тихих суперечок. Але з деякого часу ця справа в Канаді трохи притихла, хоч і не заникла. А в ЗДА наступ „обрізання" продовжується далі.

Один з Отців Церкви перших віків її існування Св. Іполит Римський віщував був, що антихрист буде насильно вводити обрізання.

БЕЗПЕКА СВІДКАМ АЙХМАНА НЕ ҐАРАНТОВАНА

На процесі Айхмана свідчив бувший гітлерівський в'язень — німець-пастор (перший німець-свідок), який безпечно прибув до Єрусалиму і виїхав з нього. Він не свідчив на користь Айхмана, але свідчив про нацистські вбивства жидів, — Айхмана специфічно він не обвинувачував, але й не оправдував; в ім'я Боже й людяності він рекомендував, майже благав, прощення для нього.

Щождо тих свідків — бувших нацистів, які евентуально бажали б свідчити в обороні Айхмана, то уряд Ізраїля остеріг, що він не може ручатися за їх безпеку, якщо б вони прибули, бо хтонебудь з жидів міг би на власну руку вчинити над ними самосуд так, що й влада б не допильнувала.

Оборонець Айхмана, адвокат з Німеччини, д-р Роберт Сервеціюс, під час процесу постійно пильно нотував свої застереження, підготовляючи вимогу, щоб прокуратор Гавзнер скреслив цілу низку обвинувачень проти Айхмана, яких він (Гавзнер) не міг доказати, як твердить Сарвеціюс.

3-го липня повідомлено, що п'ять бувших товаришів Айхмана свідчили проти нього.

— Мужчини здобувають права рівні жінкам на островах Велике Оранґо. На цих островах жінки традиційно мають права більші ніж чоловіки; там сватаються жінки, а не мужчини, і горе тому хлопцеві, який не погодиться дружитися з дівчиною, яка сватається до нього. Мужчини починають бунтуватися проти цього, і домагаються рівності в правах з жінками.

ЄПИСКОПИ ВИПРАВИЛИ ЕНЦИКЛІКУ ПАПИ

Католицький український щоденник „Америка" (Філядельфія, ЗДА) за 1-го липня 1961 року інформує:

„Св. Отець Папа Іван XXIII у проповіді під час Св. Літургії в день празника Св. Петра й Павла повідомив вірних, що в своїй енцикліці на соціяльно-робітничі теми, яка буде опублікована незабаром, звернеться до всіх християн світу, а не тільки до католиків.

Звітуючи про це пресова агенція „Ассошіейтед Прес", каже, що текст енцикліки переробляється після того, як її проект переглянули всі єпископи католицької Церкви у світі".

До цієї інформації слід додати таке зауваження: свою енцикліку (Послання) на соціяльно-робітничі теми папа видає не на основі справи Віри (релігії), а на основі справи Моралі. Догмат же „непомильності" папи говорить про його т. зв. непомильність у справах Віри й Моралі.

Коли ж усі католицькі єпископи світу цензурували проект цієї папської енцикліки, і деякі її місця признали помилковими, то цим вони ствердили, що папа помиляється у справі Моралі, і тим вони заперечили догмат „непомильності" папи, а папа бачить себе в такому положенні, що мусить прийняти цю критику й підписатися під нею. Це його сучасне положення подиктувало йому конечність вислати на цензуру єпископів сам проект енцикліки, щоб після її евентуального опублікування без цензури єпископату папська „непомильність" не була критикована католицькими духовними авторитетами так, як була критикована „непомильність" папи Пія XII на маріологічному з'їзді найвизначніших духовних католицьких теологів (100 осіб) у Шікаго 1956 року, де майже одноголосно було осуджено проголошення (1950 р.) папою Пієм XII догмату „Ассумпціо" („Взяття Діви Марії з тілом на небо"). Сталося це ще за життя папи Пія XII. Ширше писав був про це щоденник „Да Виннипеґ Трибюн" за 19 січня 1957 року.

У ФІНЛЯНДІЇ 577 ЖІНОК ТЕОЛОГАМИ

У Фінляндії 300 жінок уже скінчили свої богословські студії, а 277 жінок ще студіюють у богословських школах. Протестантська Церква Фінляндії вже затвердила проект допущення жінок до сану священства.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.
Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ВІСТІ З ЕДМОНТОНУ

Едмонтон — столиця сонячної Алберти і скупчення православних українців велике. Тут пишається величний Собор Св. Івана Хрестителя, який з 1960 року стає Катедрою Єпископа Едмонтону й Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Катедра Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні стала центром церковного й культурно-освітнього життя на всю Єпархію. При нашій Катедрі зосередився десяток різних установ-організацій: добродійні, культурно-освітні, жіночі, та молодечі організації, Молодече Братство, школи. Усе це викликає радість і вдоволення та наказує нам дякувати Богові за Божу поміч й Боже Благословення у всій нашій праці. У цьому дописі подаю короткий огляд праці проведеної досі.

ОСВЯЧЕННЯ ЄПАРХІЯЛЬНОГО ДОМУ

— У неділю, 7-го травня 1961 р. заходом Єпархіяльної Ради під проводом Преосвященного Владики Андрея — Єпископа Едмонтону й Західньої Єпархії нашої Церкви відбулося Освячення Єпархіяльного Дому, що його звершив Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні Прот. Амвросія Хруставки й о. Олександра Хом'яка. Співав Катедральний хор під управою проф. Ол. Євфимчука. Преосвященніший Владика Андрей, як звершитель чину Благословення єпархіяльного дому, склав сердечну подяку всім жертводавцям єпархіяльного дому; всім побажав щедрих ласк від Христа Господа, щасливого життя та великих заслуг у Господа на будуче життя вічне. Від Єпархіяльної Ради з нагоди цього радісногог Свята промовляв адвокат Петро Лазарович — член Консисторії й член Єпархіяльної Ради. Після акту Освячення Жіноче Товариство при Катедрі Св. Івана зо співучастю Жіночих Товариств Церковних Громад Св. Пророка Іллі й Св. Архистратига Михаїла влаштували чайне прийняття під проводом пані Т. Лазарович. Учасники цього Свята в глибокій пошані й любові вітали в той радісний день Преосвященнішого Владику Андрея в Єпархіяльному домі.

ЗАКІНЧЕННЯ ПРАЦІ В МОЛОДШОМУ ВІДДІЛІ СУМК

— У суботу, 13-го травня 1961 р. Жіноче Товариство при Катедрі Св. Івана влаштувало бенкет для членів Молодшого Відділу С.У.М.К. з нагоди закінчення цілорічної праці та для відмічення акту переведення членів з Молодшого відділу С.У.М.К. до Старшого Відділу. Ця імпреза відбулася в залі ім. М. Грушевського. Прибули не тільки сумківці, але і також парафіяни Катедри, членство С.У.К. й Т.У.С. Господарем був о. Олександер Хом'як — духівник Молодшого Відділу С.У.М.К. Уся програма, як також уся наша праця в Молодшому Відділі С.У.М.К., відбувалася українською мовою. Прекрасно промовляючи провідниця Молодшого Відділу С.У.М.К., Лелія Базюк подала короткий огляд цілорічної праці та зложила подяку інструкторці пані А. Чорнел за її працю. Сумківка Доня Івасюк вручила пані Чорнел невеличкий, але щиренький дарунок на милий спомин.

Промовляла також пані Анна Чорнел, яка вела програму молодшого Відділу С.У.М.К. впродовж цілого року. Пані Чорнел склала подяку всьому Комітетові, який працював з сумківцями, а саме: о. Ол. Хомяк, п. Н. Базюк, п. М. Солован, п. о. Семчук, п. Ів. Мельничук.

Від Товариства Т.У.С. промовляв п. Кость М. Теличко. Голова Провінційної Управи С.У.М.К. на Алберту п. Б. Хрущ, вияснивши обов'язки і труд сумківців, виконав акт переходу з Молодшого Відділу С.У.М.К. до Старшого, яких формально прийняв у членство Старшого Відділу п. Борис Фик. При цьому він вручив їм відзнаки С.У.М.К. Цього року перейшли слідуючі сумківці: Олег Лукомський, Роман Єринюк, Лелія Базюк, Роман Солован, К. Палилик, Діяна Феняк, Лелія Сулима, Р. Камінський і Лелія Грушка, які відспівали пісню „Моя Любов". Після закінчення вечері молодь мило й гарно розважалася.

УЧАСТЬ МОЛОДШОГО ВІДДІЛУ В ПРОВІНЦІЙНОМУ З'ЇЗДІ С.У.М.К. — У днях 20-21 травня відбувся в Едмонтоні З'їзд Української Православної Молоді, зорганізованої в рядах С.У.М.К. Молодший Відділ С.У.М.К. узяв дуже діяльну участь у З'їзді, у всіх нарадах, у Богослуженні та в Концерті. Молодший Відділ С.У.М.К. виконав такі точки на вечірньому концерті: красномовство — на тему: „Тарас Шевченко — найбільший геній України", — говорила Маріянна Базюк. Деклямація: „Мені тринадцятий минав", — виголосив Богдан Єринюк. Пісню: „Моя любов", — заспівали сумківці. Група сумківців і сумківок виконали декілька народніх танків. Останньою їхньою точкою була інсценізація п.н. „Тарас — маляр", яку належно підготовила п. Оля Лукомська — учителька Української Школи.

Усім нашим українським православним родичам належить пам'ятати, щоб їхні діти вступали до Організації С.У.М.К., яка під опікою священиків та Надзірних Рад дістане змогу довершити національне та релігійне виховання, поглибити почуття приналежности до українського народу. Молодь, вихована в організації, завжди буде з сильним характером, пошанує дорогі традиції своїх предків, любить та шанує свою Церкву, мову та пісню. Релігійна та національно-свідома молодь — це цвіт нашого народу, це найбільша запорука нашої світлої будучини.

НЕДІЛЬНА Й УКРАЇНСЬКА ШКОЛИ. — Майже в кожній нашій парафії існує Недільна та Українська Школи. Так воно і в Едмонтоні. Існують вони при Катедрі Св. Івана, в яких навчаються наші діти Божого Закону та української мови. Що ж може бути кращого, як працювати над діточками, вщіплювати в їхню душу і серце любов до рідної прадідної Православної Церкви та до її поневоленого народу!

Головою Недільної Школи вже довгі роки є п. Андрій Мирослав Мельничук. Цього року було шість кляс. Кожну клясу ведуть два учителі, чи дві учительки. Усі вчителі працюють віддано, безплатно, з любов'ю. Дітей цього року було 257. Учителями були А. Мельничук, В. Лобай, Ів. Карп'як, Н. Базюк, Гр. Мусійчук, М. Шевчук, пані Стечишина, п-на Пелех, п-на Цвікиевич, п-ні Дженис, п-ні Танасюк. Учителі користуються лекціями, виданими Консисторією нашої Церкви, а для деяких кляс приготовляв лекції о. Ол. Хомяк. Навчання доповнюється навчанням церковного співу. Діти люблять навчання в Недільній Школі; це видно з того, що ні дощ, ні холод, ні сніг не являються для них перешкодами. Вони радо йдуть до церкви, а буває, що іноді і своїх батьків з раннього ранку в неділю заохочують: „Ходім вже до церкви!"

Хлопчики кожної неділі гарно прислужують на Св. Службі Божій. Цьогорічне навчання в Недільній Школі закінчено 11-го червня спільним пікніком у Вікторія Парк. Кожна дитина одержала свідоцтво.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА. — Вона поза рідним домом перша засіває в дитячу молоду душу все щонайкраще. Вона перша невидимо зв'язує дітей з своєю Церквою, своїм народом. І посіяне тепер — останеться на все життя. Запам'ятаймо це! Учителями в Українській Школі були: п. Єв. Ваврињюк, пані О. Лукомська, пані Д. Корпан, п. Ів. Карп'як. Навчання відбувається кожної суботи від год. 10:30 до 2:30 по полудні. До помочі учителям існує Комітет Української Школи під проводом п. Наталії Фарини. Усіх дітей цього року навчалося в Українській Школі понад 100. Цього року вперше зорганізовано першу вищу клясу Курсів Українознавства, в якій впродовж цілого року навчалася молодь — Молодший Відділ СУМК. Ця кляса під проводом учительки п-ні Олі Лукомської — зробила надзвичайний поступ, курсанти багато навчилися і тут хочу сказати, що учні цієї кляси приготовили чудову мапу України — з плястеліни в красках, яка є виявом муравлинної праці учнів та їх учительки. Поза навчанням української мови-читання й писання та граматики, силами дітей Української Школи приготовлено низку імпрез: Свято Миколая, Концерт на честь Тараса Шевченка (цього року спільний Концерт української дітвори відбувся в Ювілейній Авдиторії), День Матері та інші. Діти дуже люблять такі виступи, солідно до них готуються. Тут тільки треба пригадати нашому Громадянству, що всі імпрези, що їх приготовляють наші діти й молодь, мусять знайти піддержку у нашого громадянства, тобто **ми мусимо приходити на всі діточі імпрези і тим дати дітворі та молоді моральну піддержку!**

Навчання в Українській Школі закінчилось 29-го травня концертним виступом та роздачею свідоцтв.

Коли пишу ці рядки, то особливо хочу підчеркнути одне: батьки мусять співпрацювати з Українською Школою! Мусимо собі усвідомити, що перше джерело, з якого дитина черпає знання своєї мови, — це **дім!** Школа вчить читати й писати, — це перше знання розвиває і поглиблює. Тільки безнастанний догляд над дітьми, тісна співпраця дому з учителями допоможуть нам спільно виховати належний **молодий доріст** свідомих українців і добрих канадців!

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ „БАРВІНОК". — У неділю 2-го липня ц. р. відбулося в оселі „Барвінок" відкриття літнього сезону. Того дня прибула в Оселю перша група наших дітей як з Едмонтону, так і з околиць на двотижневе таборування, сполучене з належною програмою навчання й виховання. Замаяли прапори — український й канадський, що їх діти підносять угору при співі канадського гимну і при співі молитви за український народ: „Боже великий, Творче всесильний". Повних шість тижнів гомонітиме оселя „Барвінок" юним життям.

Директором Оселі є п. Василь Дем'янів; духівниками: першої групи о. Ол. Хомяк, другої групи — о. Прот. М. Фик, третьої групи — о. Прот. Ам. Хруставка. Кухнею завідує пані добродійка Юстина Мельничук, яка з надзвичайною пильністю та дбайливістю доглядає дітей та їх годує. У програмі таборування дітей в Оселі є: солодкий відпочинок, сполучений з навчанням Закону Божого, української мови, й пісні. Кожної неділі правиться в Оселі Свята Божественна Літургія. Мені доводилося служити двічі, і приємно було, коли ці малі діти в роках 9-10 своїми устами слали моління до Всевишнього. Вони самі співали Службу Божу. При кінці Служби всі співали „Боже великий". За короткий час перебування в Оселі (усього

два тижні) діти багато навчилися, — аби тільки вдома батьки „НЕ ВГАШАЛИ ДУХА"! Двотижневе перебування першої групи в Оселі закінчено коротким концертом під проводом . Ол. Хом'яка. Накінець хочеться зробити заклик: Спрямовуймо своїх дітей в Оселю, де вони проведуть час у здоровій атмосфері!

ВІДНОВЛЕННЯ РАДІОПЕРЕДАЧІ. — Радіокомітет Західньої Єпархії нашої Церкви відновив надавання що четвертої неділі свої радіопрограми по радіостанції CKUA. в Едмонтоні. Відновлені радіопередачі є 20-хвилинні, а саме від 1 год. 30 хв. до 1 год. 50 хв. Найближчі радіопрограми надаватимуться в такі неділі: 13-го серпня й 10-го вересня. Будьмо належно зацікавлені нашими радіопрограмами та слухайте їх!

ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК при Катедрі Св. Івана. — І на цьому відтинку культурної праці Драматичний Гурток при Катедрі Св. Івана добився певних успіхів. Останнього часу було виставлено п'єсу „Воскресіння" й комедію „Мартин Боруля". Режисером першої був п. П. Пауш, а другої проф. Ол. Євфимчук. Створилася Управа Драматичного Гуртка в такому складі: п. Б. Мельник — голова, о. Ол. Хомяк і п. Отто Єрицюк — організаційні референти, п. Н. Голейчук — скарбник, пані Анна Мельник — гардероба. Управа Драматичного Гуртка зараз має метою підготовити дещо на осінь і робить пляни на зимовий сезон.

ХРАМОВЕ СВЯТО. — Цьогорічне Храмове Свято Катедральна Громада відсвяткувала тижнем раніше, а це з уваги на Всеукраїнський Здвиг, який відбувся у Вінніпезі 8-9 липня в Соті Роковини Смерті Тараса Шевченка. Храмове Свято велично й урочисто відбулося 2-го липня. Точно о год. 9:45 всі парафіяни Катедральної Громади під проводом своїх отців Настоятелів — о. Прот. М. Фика і о. Ол. Хом'яка та гостя — о. Прот. Гр. Василева з Вернон вийшли зустрічати Преосвященнішого Владику Андрея. Найперше привітав Владику другий заступник голови Управи п. Тарас Гнатюк. Діточки Недільної Школи під проводом пані Н. Базюк сердечно вітали Дорогого Владику, кидаючи під ноги Владики квіти. У самому Храмі зустріли Владику Андрея Всечч. Отці. Під спів Катедрального хору „Достойно есть" Владика ввійшов у Храм. Читаються Вхідні та Облачальні Молитви. Гарно прислужують іподиякони під проводом студента богословія п. Василя Василева. У піднесеному настрої пройшла Свята Божественна Архиерейська Літургія. За Св. Службою Божою Владика сказав до вірних повчальне слово — проповідь про велич Св. Івана Хрестителя, закликаючи і вірних до постійної праці на церковній та народній нивах, до братолюбства в цій праці, як також глибшого зрозуміння Божої Премудрості та Господньої Ласки. Величнo й торжественно пройшла вся Служба при прекрасному та зворушливому співі Катедрального хору під диригентурою проф. Ол. Євфимчука Друга частина Храмового Свята відбулася в залі Катедри, де Жіноче Товариство під головуванням пані Софії Гриник приготовило смачний обід. Голова Катедральної Громади п. Н. Боднар, привітавши всіх присутніх з цим Торжеством, попросив хор проспівати Молитву Господню, після якої слідувало Благословення трапези Владикою Андреем. По обіді головне слово сказав Владика Андрей. У своему слові Владика закликав постійно пам'ятати про те, що всі ми є діти українського народу, і повинні пам'ятати про те, щоб наша мова, традиції та взагалі культурні надбання впродовж віків були збережені. Преосв. Владика Андрей зробив сильний заклик до ще більшого зусилля в праці для нашої Матері- Церкви і її народу.

На закінчення цього пам'ятного Храмового Свята проспівали присутні Молитву „Достойно есть", після якої розійшлися по домах з глибоким почуттям сильної віри в світле майбутне нашої Св. Української Православної Церкви в Канаді.

БУДОВА АВДИТОРІЇ при Катедрі Св. Івана. — Місяці червень, липень, серпень і вересень призначені на збірку Будівельного Фонду Авдиторії при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Збірщики почали свою працю — відвідують доми наших вірних та приймають пожертви. Нам треба зібрати біля $300,000, і якнайскоріше приступити до запланованого будування Авдиторії. У цьому будинку, що його почнемо будувати ще восени, а найпізніше — навесні, будуть знаходитися кляси Української та Недільної шкіл, Репрезентативна Авдиторія для імпрез, бібліотека, музей, спортова заля для молоді. Нехай кожен з нас уважає своїм громадським обов'язком скласти відповідну пожертву на будову Авдиторії! Щирість, посвята та жертвенність нехай будуть з нами в нашому спільному запляновану діді!

о. Ол. Хом'як.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ В. і А. СИВАКІВ
Пембіна, Н. Д., ЗДА

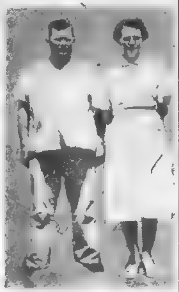

Дня 17-го червня ц.р. вшановано п-ва Василя і Анну Сиваків з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

Прийняття влаштовано за почином пані М. Костюк - сестри Ювілята. О год. 8 вечора зійшлися родина, приятелі і члени Укр. Прав. Громади Св. Івана в Пембіна, Н. Д., постійними членами якої є Шан Ювіляти, хоч вони й не живуть у Пембіні

П. Василь Сивак працює на залізній дорозі форманом, і кілька років працював у понад 10 милях від Пембіни, однак Шан. Ювіляти все стараються бути присутніми на Богослуженні, коли було в нашій Громаді.

По вечері автор цих рядків попросив Ювілятів, щоб позволили провести збірку на добродійні цілі, на що вони погодилися.

Збіркою зайнявся п. П. Пастух, і вона принесла $19 25, які розділено: по $5.00 на „Український Голос", „Вістник" і Колегію Св. Андрея, а решту на вироблення кліші.

Жертводавцям щиросердечне спасибі, а Шановним Ювілятам нехай Всещедрий Господь дозволить в щасті, здоровлі і добробуті дожити до Золотого Ювілею.

Ів. Пастух.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

ВП. Г. Д., — Вінніпег.

Ви пишете: „Вістник" цікавий для мене поза церковними справами" і називаєте по імені ці ворожі нам сили, через яких „ми не маємо вільної України".

Нам приємно почути, що Ви розумієте істоту цієї ворожої сили, тим більше, що в дійсності відносно небагато людей глибше цікавляться нею та ще менше розуміють її, — бо ж вона виступає під різними „фірмами"; отже простодушні люди театральну маску вважають „дійсним" лицем, і тому не знають, що діє саме ця, а не якась інша сила. Загалові непоінформованих годі дивуватися, але дивно, що серед нас подається про ці сили зовсім хибні інформації, і таким чином через несвідомість інформаторів загал мимоволі вводиться в оману

Безумовно, з формального боку ці справи є „позацерковними"; однак у своїй суті вони мають невіддільний причиновий зв'язок з релігією і Церквою, — адже ці сили намагаються перш за все знищити не тільки національності, але й саму ідею про національність, та знищити Християнство.

Щиро вітаємо Вас!

ВП. Б., — Нью-Йорк.

Ми звернули належну увагу на Ваші слова: „Щаслива я була, прочитавши статтю „Резолюції непорозуміння" в Вашому цінному часописі, де автор в українській, а не старослов'янській мові пояснив, що таке Вселенська Православна Церква, автокефалія і значення слова „Церква" у двох її різних аспектах: містичному та адміністративно-юридичному. Було духовне заломлення... Своєю статтею „Резолюції непорозуміння" Ви підсилили мене маловірну на шляху духовному".

Ми переконані, що Ви перемогли свої сумніви й вагання силою свого християнського й українського духа й вищим ступенем свідомості. Якщо ж при цьому „Вістник" хоч побічним шляхом та хоч дрібну допоміжну прислугу Вам учинив, то Ваші слова признання для нього являються Вашим даром на його, так би мовити, „моральний пресовий фонд".

Цими справами, про які Ви ширше пишете у своему листі, жінки можуть цікавитися, говорити і читати про них з таким самим правом, що й мужчини.

Сердечний Вам привіт!

ДІТОЧА УРОЧИСТІСТЬ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ ГЕМИЛТОН

У неділю, 25 червня 1961 р. в оселі „Золота Брама" заходами Місійної Округи Гемилтон відбулася величава урочистість — спільне закінчення українських і недільних шкіл Округи. У цій урочистості взяли участь Громади: Ватерфорд, Ніягара Фалс, Ст.-Кетеринс, Гримсбі і Гемилтон. Не прибули: Брентфорд, Веланд і Лондон.

Урочистість почалася в „Павільйоні" урочистим Молебнем у присутності парусот дітей, багатьох батьків і гостей. Молебень правили: о. Прот. В. Федак (голова Округи), о Прот. І. Магас, о. Прот. П. Гліцький, о. Ю. Ференсів, о. С Гуцуляк, о. Р. Панченко. Співав збірний хор під керуванням М. Сушка, який прекрасно прочитав Апостола. Св. Євангелію читав найстарший з священиків о. Прот. Магас. Шість священиків, добрий хор, мистецьке читання Апостола робило торжественне враження на дітей і на всіх присутніх. Відповідне слово до дітей і батьків сказали о С. Гуцуляк та о. Прот. В. Федак. Молебень закінчено многоліттям Королевій, Владикам, дітям та їхнім батькам

Після Молебня відбулася концертна програма, якою проводив о. Р. Панченко. Кожна школа виступала осібно зо своєю програмою в такому порядку: Ватерфорд під упр. отця і добр. Магасів, Ніягара Фалс під упр. учительки пані Сало, Ст.-Кетеринс о. і добр. Гліцьких, Гримсбі під проводом пані Степової і добродійки Панченко, Гемилтон під управою п. Ф. Ігнатюка. У програму входили пісні деклямації, вправи та інструментальні виконання. Кожна школа справилася добре Треба скласти признання учителям і учителькам та отцям духовним за їхню щиру працю для молоді. Кінцеве слово сказав о. С. Гуцуляк. Після концертної програми відбулися розваги для дітей і перекуска.

о. Р. Панченко,
секретар Округи

ХРАМОВЕ СВЯТО
Брендон, Ман.

Як кожного року, так і цього року Укр. Правосл. Громада Св. Духа святкувала свій Храм.

Наша Громада була створена 4-го квітня 1922 року. На початку вписалося 15 членів З цих 15-ох залишилося тільки трьох між живими, а це В. Бобик, А. Овчар і М. Овчар.

Перше Богослуження в нас відправив Всеч. о. Петро Самець — теперішній настоятель Катедри Св. Володимира в Торонто. Згадане Богослуження було відправлене в хаті покійного Олександра Жилича, 16-го липня 1922 року. (Коли, пишучи ці рядки та заглянувши до старих „рекордів", я знайшов, що в дійсності перше Богослуження відправив у нас Всеч. о. Гребенюк у залі Рідної Школи, а Всеч. о. П. Самця — це було друге).

Опісля відвідав нашу Громаду Всеч. о. Василь Новосад (уже покійний). Дальше, нашим парохом був (аж до 1924 року) теперішній голова Президії Консисторії Впреп. о Д-р С. В. Савчук. Року 1924-го ми почали будувати церкву, а 24 серпня відбулося Освячення угольного каменя, і це звершив о. Д-р Савчук в асисті о. В. Новосада; 9 серпня 1925 року була перша Архиерейська Візитація Високопреосв. Владики Івана Теодоровича і Освячення церкви.

Ось така, в коротких словах, історія нашої минувшини. Годиться зазначити, що в міжчасі у нас були дві Візитації нашого Високопреосв Владики Митрополита Іларіона

А тепер — про цьогорічний Храм, який відбувся 28-го травня в день Зелених Свят. Саме Свято, як звичайно, було почате Богослуженням, яке відправив Впреп. о. Ігумен Іов Скакальський. На Богослуженні було людей більше як звичайно в неділю, бо були й гості з-поза Брендону, як: з Портедж Ля Прері, з Риверс, Сурис і Елгін. По Євангелії Всеч о. Скакальський сказав проповідь на основі Св. Євангелії. При кінці Богослуження було читання Молитви з колінопреклоненням а опісля процесія вийшла на двір, де відбулося Водосвячення і обхід довкола церкви з читанням Євангелії

Після церковних Відправ Всеч о. Скакальський запросив усіх до народнього дому на братський обід, приготовлений нашим славним Сестрицтвом, яке гуртується при нашій церкві Св. Духа. Кожний хто був на цьому обіді то не пожалував, бо сам собою обід був багатий; по обіді було чути вдоволення гратуляції для нашого Сестрицтва. Обід було розпочато молитвою, яку проказав о Скакальський. Нижчепідписаний був господарем згаданого обіду, де і своїм вступним словом згадав і тих членів, які вже відійшли від нас у вічність (а їх уже відійшло від початку заснування нашої Церковної Громади 39 членів і членкинь), і просив присутніх, щоб устали і відспівали їм „Вічная Пам'ять"

По обіді, як звичайно, була збірка на церковні потреби. Далі були промови на тему згаданого Храму, що їх виголосили гості п. Никола Месел з Риверс, п. С. Петик з Портедж Ля Прері, о. Скакальський і наш голова п. Семен Халанчук. він між іншим подякував гостям з-поза Брендону, — що вони не забувають, і щороку прибувають на наш Храм. При кінці говорила голова Жіночого Т-ва пані Стефания Павлишина, і вона також, між іншим, подякувала всім присутнім, а гостям зокрема, за їх прибуття, і побажала їм усього найкращого та щасливого повороту додому

Обід закінчено Многоліттям нашому Високопреосвященнішому Митрополитові Іларіонові, Всесвітлій нашій Консисторії всьому нашому Духовенству, усім присутнім і нашому жіноцтву. По відспіванні „Достойно" і „Ще не вмерла Україна", всі з піднесеним духом розійшлися по домах.

І. Касюрак, секр.

ПОДЯКА

Почуваємося до милого обов'язку скласти щиросердечну подяку за влаштування нам ювілею 25-ліття подружжя і Священства.

Велике спасибі Ювілейному Комітетові в Громаді Вернон, Б. К., та родичам п-ву Петрові й Анні Репкам та дітям в Едмонтоні.

Щиро дякуємо за надіслані писемні привіти й телеграми. ВПреосв. Владиці Митрополитові, голові Президії Конс. Впреп. о. Протопресвітерові Д-ру С. В. Савчукові, Отцям Духовним і вірним.

Впреосв. Владиці Андрею, Впреп. о. Митр. Є. Грициині та Отцям-собратам наша тепла подяка за відслуження Молебнів на нашу інтенцію як у вернонській церкві, так і в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

Глибока подяка Жіночому Товариству ім. Св. Ольги у Вернон за приготування вечері, господарям п. І. Чижевському і д-ру Л. Фарині — за проведення цих імпрез, та нашим приятелям — що так громадно прибули і збагатили своєю присутністю обидві вечірки, а нас удостоїли цінними дарами.

Хай Всемилостивий Господь нагороджує і всіх Вас Своєю десницею, а пам'ять про це, досі небувале, наше святкування останеться в наших серцях назавжди.

о. Григорій і Маруся Василеві.

„Немає нічого тайного, що не стало б явним; і немає нічого затаєного, що не вийшло б наяву".

(Марка 4. 22)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. В. і З. ГЛОВАЦЬКІ

Поминальне Богослуження Принс Алберт, Саск.

У суботу 15 липня 1961 року було Поминальне Богослуження по бл. п. Василеві і Зойці Гловацьких, що відбулося заходами їхніх дітей. Рідня, діти і приятелі Покійних поприїздили до Принс Алберт, щоб на Службі Божій помолитися за спокій душ бл. п. Василя й Зойки Гловацьких. Заупокійне Богослуження відслужив місцевий парох о. Юрій Туржанський, а дяками були Гео. Паскарук і Матвій Дах. Глибокозмістовне слово під час Служби Божої виголосив о. Парох, вказуючи на велике значення Молитви.

Покійний Василь народився 89 років тому в селі Онуті, повіт Заставна на Буковині. Молоді літа проводить у рідному селі, де й одружується з Зойкою Олійник. Господь послав їм у „старому краю" дітей — сина й донечку, якими вони дуже тішилися.

Тяжке життя заставило лишити рідне село і шукати кращої долі в невідомій далекій Канаді. У Канаду вони приїхали 1902 року та й поселилися на фармі в околиці Стюартбирн, Ман. Відразу почали братися за тяжку працю на запущеній землі, в чому їм допомагав Господь, бо були обидвоє глибоко віруючими людьми

Поволі приходили діти на світ, яких у Канаді народилося восьмеро. Усіх дітей було десятеро. Не всім судилося жити, бо п'ятеро з них Господь покликав до Себе. Покійні тяжко перенесли втрату своїх дітей, але всю надію поклали на Бога, Який і потішив їх у великому нещасті. 1914 року переїздять на постійне перебування до Принс Алберту, Саск., де й відразу стають діяльними членами нашої Православної Церкви. Бл. п. Василь й Зойка грішми допомагають у будуванні нової церкви, як також багато жертвують на різні церковні потреби. Не диво, що в такому ж дусі вони виховали своїх дітей, які приїхали всі помолитися за спокій душ своїх родичів.

Бл. п. Зойка відійшла у вічність 7-го березня 1959 року, а бл. п. Василь — 18-го січня 1960 року.

По Богослуженні всі учасники поїхали на цвинтар, де Всеч. о. Ю. Туржанський посвятив Пам'ятника на могилі Покійних. Після всього відбувся поминальний обід в залі під церквою, під час якого о. Парох сказав відповідне слово. Діти Покійних пожертвували $10.00, з яких призначено $5.00 на Пресовий фонд „Вістника" і $5.00 на вироблення кліші. Нехай же діти Покійних стануть прикладом для всіх інших: як повинні пам'ятати діти й по смерті своїх родичів, приносячи щирі молитви за них, а душі бл. п. Василя й Зойки нехай Всеми-

ВИЙШОВ З ДРУКУ

ПСАЛТИР і ЧАСОСЛОВ

українською мовою, переклад київський, видання **Архиепископа Михаїла,**
на добрім книжковім папері, чітким чорним друком.
Ціна: В твердій паперовій оправі в Канаді **$3.50, в США $4.00.**
В дорожчій оправі в Канаді $5.00, в США $5.50.
Замовлення посилати на адресу:
ARCHBISHOP MICHAEL,
92 Burnside Dr.,
Toronto 4, Ont.

лостивий Господь прийме у Свої Небесні Оселі. Вічна Їм Пам'ять!

Учасник Богослуження.

БЛ. П. ОНУФРІЙ МІГАЙЧУК
Форт Френсес, Онт.

У вівторок, 11-го липня ц.р., по короткій тяжкій недузі в місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Онурій Мігайчук, проживши 69 років.

Покійний народився 1892 року в с. Зазулинцях на Тернопільщині в Галичині. У Канаду прибув 1911 р. і довший час проживав у Саскачевані біля Йорктону. 1920 р. одружився з Василиною з роду Горійчук. Від 1925 р. проживав до кінця свого життя у Форт Френсес де, поза працею в паперовій фабриці та поза родинними обов'язками брав активну участь у місцевому громадському й церковному житті; був одним з основоположників місцевої Української Греко-Православної Громади, а також одним з будівничих читальні „Просвіта" де кількома наворотами був головою

Вістка про його смерть глибоко схвилювала всіх, хто його знав, а зокрема членство Церковної Громади, якої Покійний був ревним членом. Похоронні Відправи почалися у четвер 13-го липня Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в церкві були відправлені Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону при співі хору Громади.

Похоронні Відправи відслужив о. Г. Удод, який у своєму слові розповів про життєвий шлях Покійного та від імени Громади висловив глибоке співчуття його родині. Тлінні останки Покійного спочили на місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся в залі читальні „Просвіта" братський поминальний обід, на якому від громадянства висловив співчуття Родині близький приятель Покійного п. В Библів

Покійний Онуфрій у глибокому смутку залишив дружину Василину, доньку Євгенію та чотирьох внуків. Нехай же Господь потішить засмучену Родину й Громаду, а Покійного прийме до Своїх Небесних Осель!

На Нев'янучий Вінок Покійному, на заклик о. Настоятеля, присутні зложили $40.-55, з чого за $25.00 набуто пальми до храму Божого, а $4.50 на вироблення кліше $5.00 — на Пресфонд „Українського Голосу", а $5.00 на пресфонд „Вістника". Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному Онуфрієві Вічная Пам'ять!

БЛ. П. СТЕПАН БУРЯК
Форт Френсес, Онт.

У неділю, 30-го липня ц. р. несподівано відійшов у Вічність бл. п. Степан Буряк, проживши 82 роки.

Покійний народився 8-го січня 1879 р. в селі Паньківцях, Борщівського повіту, в Галичині. 1906 р. він одружився з Христиною, а вже слідуючого року виїздить у Канаду, залишаючи молоду дружину на 5 років у рідному селі. І аж 1911 р. прибуває дружина в Канаду, і з того часу вони проживали на власній фармі у Мелеп, Ман., до 1945 року, а останніх 16 років свого життя Покійний проживав з родиною у Форт Френсес, Онт.

Покійний Степан відзначався надзвичайно лагідною вдачею і християнських світоглядом та був постійно зразковим головою родини як і зразковим членом місцевої Української Греко-Православної Громади.

Похоронні Відправи розпочалися Панахидою в місцевім похороннім заведенні у вівторок 1-го серпня, а в середу 2-го липня в місцевій церкві Св. Юрія були відправлені Заупокійна Служба Божа й Чин Похорону при участі всієї родини Покійного та численного місцевого громадянства.

Після Похорону в залі відбувся спільний поминальний обід, де присутні теплими словами згадували Покійного та висловлювали свої співчуття його родині.

Покійний Степан залишив в глибокому смутку дружину Христину, сина Василя, шість доньок Анну, Марію, Юстину, Павліну, Євгенію та Катерину, двадцять п'ять внуків та двох правнуків.

При Останньому Цілуванні було зібрано на заклик о. Настоятеля на Нев'янучий Вінок Покійному $20.26, з чого призначено $4.50 на вироблення кліше та $10.76 на Пресфонд „Вістника".

Нехай покійному Степанові буде земля легкою, а його засмучену родину нехай Господь потішить і допоможе перенести цю болючу втрату!

В. Й. П.!

Присутній.

БЛ. П. Я. ЛЕСЬКІВ
Поминальне Богослуження
Спедден, Алта.

У суботу, 24-го червня 1961 р. родина і місцева Церковна Громада вшанували пам'ять покійного Яков Леськова в роковини його смерти.

Службу Божу в українській православній церкві відслужив о. П. Сацевич. Храм був переповнений вірними, членами близької й дальшої родини Покійного, та приятелями і знайомими з близьких й дальших околиць Спедден.

По Богослуженні всі перейшли до українського народнього дому на поминальний обід. На обіді була проведена збірка на українську пресу, а з того призначено на Пресовий Фонд „Вістника" $8.00.

Нехай Всевишній Господь прийме покійного Якова у Царстві Небесному, а його вдову та всю родину нехай Господь потішить та допоможе перенести болісну втрату.

Вічна Йому Пам'ять!

ОСП

БЛ. П. ІВАН РОМАНЧУК
Спедден, Алберта

Дня 18-го травня 1961 р. розійшлася вістка по всій околиці Спедден про смерть бл. п. Івана Романчука.

Покійний Іван Романчук народився 12-го травня 1882 р. в селі Яструбичах, Сокальського повіту в західній Україні. У Канаду приїхав 1908 р. Того самого року одружується з Ольгою з дому Іванкевич у місті Едмонтоні. По одруженні переїжджають на фарми в околицю Стрия до своїх братів і односельчан. У Стрию покійний Іван з дружиною почали будувати своє як господарське, так і родинне життя. Коли в тій околиці почався перший рух за відродження своєї рідної Української Православної Церкви, то покійний Іван був тим першим, що вступив у ці ряди відважних та свідомих піонерів відродження.

Пізніше він переїжджає до містечка Спедден, де відразу вступає в ряди Громади і бере активну участь як у церковному, так і в національному її житті. Покійний був довголітнім господарем та старшим братчиком місцевої Громади, і був він щирим жертводавцем своєї рідної Церкви. Бл. п. Іван був глибоко віруючим й практикуючим християнином Св. Прав. Церкви. До нього була пошана й довір'я у всій околиці. Покійний перед самою смертю прийняв Святі Тайни, звершені парохом Всеч. о. П. Сецевичем.

Похорон відбувся 20-го травня ц. р. з Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. Прот. М. Фик.

Покійний Іван залишив у смутку свою дружину Ольгу та синів - Василя в Стрию, Гриця — в Спеддені, Луця в Едмонтоні; та дочок — Катерину Тхір у Вільні, Алта., Анастасію Сеневу в Едмонтоні, а також 28 внуків та правнуків. Покійний Іван Романчук прожив 79 років.

Дружина покійного і син Гриць склали від себе $5.50 на Прес. Фонд „Вістника" і $4.50 на вироблення кліши.

Нехай Всевишній Господь потішить горем прибиту Родину, а душу новопреставленого слуги Божого Івана оселить у Своїх Оселях Праведних.

Вічна Йому Пам'ять!

ОСП.

БЛ. П. МИХАІЛ КОЗУНЬ
Ейлшем, Саск.

У п'ятницю, 23-го червня ц. р. розійшлася по всіх Громадах нашої Округи сумна вістка про несподівану смерть Михаїла Козуня.

Михаїл Козунь народився 1900 року в селі Ямниці, Станиславівського повіту в Галичині. 6-літнім хлопцем приїхав у Канаду разом з своїми батьками, які поселилися на гомстеді в околиці Айтуни в Саскачевані. Підростаючи, Михаїл помагав своїм батькам у праці на фармі.

Року 1921-го Михаїл одру-

жився з Оленою Спільчак, яка також прибула в Канаду з Галичини. По весіллі одружена пара поселилася вже на своїй фармі в тій самій околиці (Айтуна). Там вони включилися в члени Української Православої Церковної Громади та Народнього Дому.

Року 1930-го вони спровадили в Канаду батьків пані Олени, які замешкали в їхній хаті і проживали з ними аж до своєї смерті.

Року 1939-го Михаїл купив фарму в околиці Нипавин і переїхав з Оленою та її родичами на нову господарку, в новій околиці. Тут, фермеруючи на кращих землях, Михаїл доробився значного майна. Михаїл з Оленою дуже скоро стали членами Громади Св. Апп. Петра й Павла в Кадет. Як люди релігійні, вони ретельно сповняють свої членські обов'язки та виконують усі релігійні практики Церкви. У своїй околиці вони відомі із своєї працьовитості, гостинності та жертвенності на релігійні й народні справи. Господь поблагословив їх двома дітьми Николою й Ольгою, яких вони виховували в побожності та в національному дусі. Їхні діти вже подружені. З любови до рідної Церкви Михаїл і Олена дали нагоду своему синові Николі навчитися дяківства, і він кілька років належно сповняє дяківські обов'язки в своїй Громаді.

Минулої осені Михаїл купив собі гарну хату в місті Нипавин, щоб провести свої старші роки в кращих вигодах. Але доля не пощастила йому довго користуватися вигодами міста, і в п'ятницю 23-го червня Михаїл несподівано помер на удар серця.

У понеділок ввечері, 26-го червня, в домі бл. п. Михаїла був відправлений Парастас за упокій його душі, а у вівторок, 27-го червня, відбувся Похорон при великому здвизі народу. Лише половину всіх присутніх на Похороні людей могла вмістити в собі церква Свв. Апп. Петра й Павла в Кадет. Дяками на Похороні були п.п. І. Іванусь з Ґронлиду і П. Биць з Нипавин

Гірко оплакувала свого мужа Олена. Тяжко переживали смерть свого тата діти Ольга й Никола та невістка Євгенія, яка була для бл. п Михаїла немов рідною донькою. Несподівана смерть бл. п. Михаїла була важким ударом для його шістьох братів: Антона, Петра, Василя, Івана, Николи й Тараса, які жили між собою завжди у великій згоді і дружбі.

У великому смутку залишив бл. п. Михаїл сім сестер — Марію, Докію, Зосю, Настуню, Анну, Катерину, Галю.

Три внуки — денис, Мирон і Андрій, хоч малі ще, та вони довго будуть пам'ятати свого діда, який частенько брав їх на коліна, вчив їх української мови та був для них усібненням вирозуміння, любови та захисту.

Між присутніми на Похороні людьми було багато ближчих і дальших рідних з Айтуни та інших околиць Саскачевану

При Цілуванні Хреста присутні зложили свої пожертви на Нев'янучий Вінець. По Заупокійній Літургії і відпровадженні тлінних останків на місце спочинку на запрошення пані Олени та дітей усі присутні на Похоронній Відправі прибули до народнього дому ім. І. Франка на поминальний обід.

Із збірки на Нев'янучий Вінець призначено $10.00 на Пресовий Фонд „Вістника", а $5.00 на клішу.

Щира подяка всім за участь у Похоронній Відправі. Нехай Господь Милосердний потішить усіх засмучених, а душу бл. п. Михаїла хай прийме в Оселі Небесні, де всі святі і праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. Зузак.

МІСЯЦІ – ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ
Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат. С. Ґерус.	.50
ВИФЛЕЄМ — Катехізис для дітей Прот. П. Мельничук — 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ Прот. С. В. Савчук. 63 стор	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту	
Кляса І-ша 40 лекцій	.85
Кляса ІІ-га 40 лекцій	.85
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК - Віра — Faith, у двох мовах українській та англійській:	
в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА Прот. С. В. Савчук	.50
НАША ВІРА Короткий Катехізис Православної Віри	1.25
OUR FAITH Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові	1.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ	1.00
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ	
НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шкляпка	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Киріяк — буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО, читанка для 1-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

БЛ. П. ЮРІЙ ЩІТКА
Вакав, Саск.

Ще вчора з ним бачились і говорили, а 29-го червня ц.р. жителів міста Вакав потрясла сумна вістка про ніким непередбачену смерть Юрія Щітки. Смерть спричинена ударом серця.

Покійний Юрій Щітка народився в околиці Вакав 1-го вересня 1908 р. Відійшов від нас у вічність на 52-му році життя. Покійний Юрій Щітка був з усіма товариський, завжди життерадісний. Мав великий круг знайомих і приятелів. У п'ятницю 30-го червня о 8 годині вечора о. В. Сенишин, ректор Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, відправив Панахиду в каплиці вакавського похоронного заведення.

Близько 600 осіб прибули на Похоронну Відправу, яку відправив о. М. Стеценко — парох Вакавської Округи. В останню дорогу покійного випроваджали Матвій Олексин, Михайло Олексин, Василь Олексин, Петро Щітка, Іван Щітка, Микола Олексин, Федір Олексин, Іван Олексин, Григорій Балон, Федір Щітка, Рон Олексин, Денис Олексин та Ґерман Щітка. Похідний хрест тримав Андрій Олексин. У народньому домі був поминальний обід

Покійний Юрій Щітка фермерував в околиці Вакав усе своє життя. Тільки три роки тому перебрався з дружиною до м. Вакав, дальше обробляючи свою фарму. Він був діяльним членом парафії Св. Михаїла в Лепін. Упродовж чотирьох років з дружиною провадив крамницю в Паплир Біч, коло озера Вакав, де своєю ввічливою обслугою приєднав велике число приятелів та знайомих з дальших околиць.

У смутку залишив дружину Марію, сина Едварда у Вакав, дочку пані Т. Голубець (Силвія) в Едмонтоні, п'ятьох братів: Олекса в Лепін, Петро в Саскатуні, Іван у Смітс, Василь у Нью-Йорку, Михайло у Виндзорі, одну сестру Павліну в Дітройті та одного внука.

З цієї нагоди на „Вістник" пожертвувано $5.00.

Вічна Тобі Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ МАНДЗЯК
Айтуна, Саск.

15-го липня 1961 р. відійшов у вічність піонер нашої Парафії Св. Тройці в Айтуні, Саск., бл. п. Василь Мандзяк

Небіжчик народився 1881 р. в селі Кобилиці Воловськії, Галичина. 1909 р. одружився з Варварою з дому Вушко. Проживши в Україні до 1911 р., лишають рідний край і прибувають у Канаду, і поселюються в Айтуні, Саск. У міжчасі вони жили три роки в Мелвил, а решту свого життя бл. п. Василь прожив на фармі в околиці Айтуна, Саск.

Небіжчик майже все своє життя нездужав, переніс багато операцій; а коли зробили останню операцію, то на 6-й день віддав Богу душу. Було це 15-го липня ц. р. в Йорктоні, Саск., у лікарні. Небіжчик дбав про розвиток нашої Парафії, був головою Громади. За його старанням церковну площу обсаджено прекрасними соснами, які небіжчик садив і поливав з покійним о. Кусим. Небіжчик був діяльним членом Громади, жертвенним як на національні, так і на церковні потреби, увесь час передплачував „Вістника". Він був веселої та лагідної вдачі.

Похорон зо службою Божою відбувся 19-го липня з церкви Св. Духа в Айтуні, Саск., при великім числі молящих, правив місцевий парох о. П. Зубріцький, а дяком був п. Іван Козій.

Небіжчик залишив у смутку дружину Варвару, сім дочок з чоловіками, трьох синів з дружинами, 25 онуків, 9 правнуків, дальшу родину, приятелів, друзів та свою любу Укр. Гр.-Прав. Громаду в Айтуні, Саск.

Під час Останнього Цілування була збірка на Нев'янучий Вінок, — зібрано $37.35, з яких призначено на Прес. Фонд. „Вістника" $5.00 Усім ВП. Жертводавцям щире спасибі!

Тлінні останки бл. п. Василя спочили на місцевому

парафіяльному цвинтарі в Айтуні, Саск., біля церкви.

Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Василя прийме у Свої Небесні Оселі, — Вічна Йому Пам'ять!

о. П. Зубріцький.

БЛ. П. МИХАЙЛО БИБЛОВ
Вишарт, Саск.

У п'ятницю, 28-го липня 1961 р., в лікарні Лесток Саск., упокоївся член Української Православної Громади у Вишарт бл. п. Михайло Библов.

Покійний народився 14-го листопада 1893 р. в с. Лецівцях у Галичині. Його батьки: Василь Библов (проживає в Брит. Колумбії) і Анна Скалівська. У Канаду він приїхав 1907 року. У 1914 році одружився з панною Магдалиною Стефанишиною. Осиротив девятьох синів і шість дочок. Крім наймолодшої дочки і сина підлітків, усі діти дорослі. З близької родини в Канаді мав чотирьох братів і стільки ж сестер.

Похорон і Заупокійну Службу Божу відправив парох о. Б. Яковкевич 31-го липня ц. р. в українській православній церкві Св. Арх. Михаїла у Вишарт, а дяком був п. Гр. Шевчук. Людей до церкви зійшлося багато. Видно, що Покійний, як людина заслужив на увагу. Він був побожним, жертвенним на наші церковні й народні цілі, мірою своїх достатків, а якщо і мав якісь хиби, — то хто ж з нас їх не має?

Присутні в церкві під час Останнього Цілування зложили на Нев'янучий Вінок $21.20, з чого $11.00 призначено на Прес. Фонд „Вістника", $10.00 — на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі, а 0.20 ц. — поштові оплати.

Бл. п. Михайла Библова похоронено на парафіяльному цвинтарі — там, де колись стояла сучасна вишартська церква. Зараз же по похороні, згідно нашого українського звичаю усі учасники, в приміщенні під церквою, мали поминальну перекуску.

Нехай Господь упокоїть душу спочилого, — Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

БЛ. П. АҐАТА РУЧКА
Брод Волей, Ман.

У понеділок, 26-го червня ц.р. упокоїлася в Бозі бл. п. Аґата Ручка на 81 році життя.

Покійна народилася в селі Лази, повіт Радимно. У Канаду приїхала молодою дівчиною і тут вийшла замуж за Антона Ручку. У Канаді прожила 56 літ. 1908 року покійна поселилася разом зо своїм мужем у Брод Велей, і тут проживала на фармі до кінця свого життя. Муж покійної помер 1936 року. Коли покійна занедужала, то якийсь час проживала у свого сина Адольфа, а пізніше в доньки Домієї.

Покійна залишила у смутку трьох синів: Йосипа, Адольфа і Михайла, і чотири доньки: Анну, Стефанію, Домію і Ґеню, 15 внуків та 2 правнуків. В Україні позоставила брата Івана і сестру Ольгу. Один брат Михайло живе у Франції.

Похорон відбувся 30-го червня у Брод Велей. Під час Послідного Цілування о Ігумен Іов Скакальський, попросив присутніх зложити дар на Нев'янучий Вінок; зібрано $30.57; з цієї суми призначено на „Вістник" $10.00.

Після Похорону відбувся поминальний обід у місцевій залі, приготовлений доньками покійної.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а покійну Аґату нехай Милосердний Господь прийме у Свої Оселі Небесні

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя, — Дуфрост, Брендон, Кенора, Транскона.
24. Неділя, — Гонор Попларфілд, Тиндал, Ледини.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Ґлеслин
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Медов Лейк
24. Неділя — Витків
27. Середа. Воздвиження Ч. Хреста — Ґлеслин
972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Йорктон
21. Четвер. Різдво Пресвятої Богородиці — Райн
24. Неділя — Ґорлиц
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста Йорктон.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА
ВЕРЕСЕНЬ
17 Неділя — Мазепа
21. Четвер — Каллер. Різдво Пр. Богородиці
24. Неділя — Доннел
27. Середа — Ахтимійчукова. Воздвиження
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресвятої Богородиці — Вернон
24. Неділя — Вернон
27. Воздвиження Чесного Хреста — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel, LI 2-4918
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Денбирі
21. Четвер, Різдво Пр. Б. — Гвес
24. Неділя — Арран
27. Середа, Воздв. Чесн. Хреста — Стінен
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Ню Вестминстер
21. Четвер. Різдво Пр. Богородиці — Ню Вестмінстер
24. Неділя — Порт Алберні
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Ню Вестмінстер
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ВЕРЕСЕНЬ
21. Четвер. Різдво Пресвятої Богородиці — Річманд Парк
17. Неділя — Вайлвуд
24. Неділя — Сангудо
27. Середа. Воздвиження Чес. Хр. — Атабаска
Box 719, Westlock, Alta. Ph. 496

о. СТ. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Вірдейл
21. Четвер, Різдво Богородиці — Сембурґ
24. Неділя — Кадет
27. Середа, Воздвиження — Нипавин
Weirdale, Sask.
Tel. 406

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Сирейл
21. Четвер. Різдво Пр. Богород. — Ґресленд
24. Неділя — Бойл
27. Середа Воздвиження Чесн. Хр. — Лак Ла Біш
Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. М. КРИЩУКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Броссов
21. Четвер. Різдво Богородиці — Мусідора
24. Неділя — Лойдмінстер
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Слава пол.
Address: Box 97, Mycnam, Alta.

о. ІВАНА КУЛІША
ВЕРЕСЕНЬ
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Арбака П. і П.
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сеньків (Храм)
24. Неділя — Вайта
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Сірко
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КРИТЮКА
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. PL 2-2915

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Січ
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сенді Лейк
24. Неділя — Ґлен Елмо
27. Воздвиження Чесного Хреста — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 236

о. І. МАҐЕБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Ґилберт Плейнс
21. Четвер. Різдво Богородиці (Храм) — Рорктон
24. Неділя — Давфин
27. Середа. Воздв. Чесного Хреста (Храм) — Віннінегосіс
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Вадіна
21. Четвер, — Різдво Пресв. Богородиці — Вимер
24. Неділя — Клейр (місто)
27. Середа. Чесн. Хреста — Канора (Успіння Пресв. Богородиці)
Watson, Sask.

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Інсинґер (гай-вей)
21. Різдво Пресв. Богор. — Половики
24. Неділя — Тюдор (м.) (Храм)
27. Воздвиження Чесного Хреста Тюдор (за рікою)
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Редфілд
21. Четвер — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
27. Середа — Ворден-Бінки
Box 163 Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Вакав
21. Четвер, Різдво Богород. — Єллов Крік
24. Неділя — Сматс
27. Середа, Воздвиження — Лепін
Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Роза
21. Четвер. Різдво Богор. — Толстой
24. Неділя — Ґарденток
27. Середа. Чесного Хреста — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. Е. ТРУФИНА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Гарленд
21. Четвер. (Різдво Пресв. Богородиці) — Боян (Храм)
24. Неділя — Ренвер (Храм).
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Дорбен

УВАГА! Сердечно запрошується все громадянство взяти участь у Храмових Святах в громадах Боян і Ренвер.
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
ВЕРЕСЕНЬ
17-го Неділя — Редватер
21. Четвер — Федора, Різдво Пресв. Богородиці
24. Неділя — Радвей
27. Середа — Восетна, Воздвиження Чесного Хреста
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Ґудів
21. Четвер Різдво Присвятої Богородиці — Айтуна
24. Неділя — Фенвуд
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. І. ШВЕЦЬ
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Зелена-Меридейл
21. Четвер. Різдво Пресв. Богородиці — Калдер „Жучка". Саск
24. Неділя — „Петлюра".
27. Середа. Воздвиження Чесного Хреста — Ґрендвю
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Калмар
21. Четвер, Різдво Пресв. Богородиці — Пено
24. Неділя — Равиґил, Храмове Свято, на яке запрошуємо Едмонтон і всі довколишні Громади взяти численну участь.
27. Середа — Воздвиження Чесн. Хреста — Каґвин
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ВЕРЕСЕНЬ
17. Неділя — Виннард (Храм)
17. Неділя — Фовм-Лейк
21. Четвер — „Коло Стадників". Різдво Пр. Богор.
24. Неділя — Шіго Полудн
24. Неділя — „Коло Купровських"
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — Едмор
27. Середа. Воздвиження Чесн. Хр. — „Коло Федаків"
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

[illegible]
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1961. ЧИСЛО (1143) 19

III З'ЇЗД ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Черговий З'їзд Ієрархів і Представників Помістних Українських Православних Церков

Третій З'їзд Ієрархів і Представників Помістних Українських Православних Церков — Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки і Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині відбудеться в Нью-Йорку в днях 24-28 вересня 1961 року.

Усі ці три Українські Православні Церкви, що з них кожна має свою власну Найвищу Юрисдикцію, цебто кожна з них є Помістною Церквою — молитовно об'єднані, і за принципом саме молитовного об'єднання, цебто в містичному аспекті, становлять собою Українську Православну Церкву.

До цього часу вже відбулися, — саме на базі молитовного об'єднання, — два З'їзди Ієрархів і високих Представників Помістних Українських Православних Церков: Перший З'їзд відбувся 1957 року в Нью-Йорку, Другий З'їзд 1960 р. у Вінніпезі.

Підготова до III З'їзду

Черговий, цебто Третій З'їзд Ієрархів і високих Представників Помістних Українських Православних Церков був плянований, на пропозицію Владики Митрополита Іларіона, на липень 1961 року, однак тяжка недуга Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді перешкодила цьому, і це призвело до пересунення дати III З'їзду на останній тиждень вересня ц. р.

Початок III З'їзду в Катедрі Св. Володимира

З'їзд почнеться Соборною Архиєрейською Службою Божою в неділю, 24-го вересня в українській православній Катедрі Св. Володимира в Нью-Йорку, що її правитимуть усі присутні Владики в сослуженні Духовенства. Опісля відбуватимуться наради учасників З'їзду

Репрезентація нашої Церкви на З'їзді

Від Української Греко-Православної Церкви в Канаді участь у З'їзді беруть. Первоієрарх Владика Митрополит Іларіон, Високопреосвященніший Михаїл — Архиепископ Торонта і Східньої Канади, Преосвященний Андрей — Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, і Високопреподобний о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук — Голова Президії Консисторії.

СЕМІТИ Є АНТИСЕМІТАМИ, КАЖЕ ПАСТОР ГАВЗ

Відомий пастор д-р Е. М. Гавз — один з визначних діячів у боротьбі з антисемітизмом — заскочений несподіванками. „У повісті „Ісход" видно зручне роздування ненависті". Забуваємо, що Гітлер знищив не-жидів більше, ніж жидів. Робота жидівства утруднює боротьбу з антисемітизмом.

„Араби є, перш за все, дійсними семітами— будь вони ісповідники жидівської, чи християнської, чи ісламської релігії. Якої б вони релігії не були, то все ж спрямований проти арабів у Палестині антисемітизм являється злом таким самим, яким воно було б тоді, якби в Канаді чи в Німеччині виступали проти жидів", — заявив протестантський пастор д-р Е. М. Гавз.

Цими словами він сказав ось що: коли араби є народами цієї самої раси, що й жиди, цебто семітської раси, і коли жиди в Палестині ненавидять арабів і поборюють їх, то тим самим жиди в Палестині є антисемітами; це значить семіти-жиди є антисемітами супроти семітів-арабів.

Пастор д-р Е. М. Гавз — це визначна постать Юнайтед Чорч у Канаді. Він був близьким приятелем покійного федерального міністра Смита, і він відомий своєю надгробною хвалою на його похороні, хоч в англійців немає цього звичаю.

Пастор д-р Е. М. Гавз виступив своєю статтею у щоденнику „Да Виннипег Фрі Пресс" (2-го вересня 1961 року) п. з. „У повісті „Ісход" видно зручне роздування ненависті". Усі подані тут — у знаках наведення — цитати взяті з цієї його статті.

Таким він був „у минулих 30-х роках"...

Пастор д-р Е. М. Гавз на початку статті пригадує, що в 30-х роках нашого століття в Америці організація „Срібні Сорочки" масово й невпинно ширила пропаганду проти жидів. „З багатьох нагод я словом виступав проти тієї тодішньої пропаганди — ще тоді, коли це (боротьба з антисемітизмом) не було таке популярне, як тепер".

Далі, каже д-р Гавз: „Я не тільки промовляв в обороні жидів, але я працював у Канадському Крайовому Комітеті для Втікачів, працював для впущення жидів-

(Продовження на стор. 3)

МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ

У неділю 22-го жовтня відбудеться Візитація Митрополита Іларіона в Митрополичій Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці в Вінніпезі.

Перед іспитом на Родосі

ЗАЯВА МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Журнал „Вон Чорч — Единая Церковь" (чч. 7-8, 1961)—орган Американського Екзархату Московської Патріярхії, так передає інформацію Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І про головну мету плянованого Світового Православного Конгресу на Родосі:

„Головною метою цього Конгресу буде зміцнити спільність Все-Православія Помістних (Місцевих) Церков".

Тому що відношення старих Церков (головно ж Патріярхатів) до Помістних Церков на американському континенті ще й досі не устійнене, то тепер Московська Патріярхія знову ставить перед Констянтинопольською Патріярхією це саме питання, яке вона вже ставила була 1953 року, а саме:

„На Конгресі (на острові Родосі 1961 року) буде розглянене питання регуляції православного життя в Америці. У зв'язку з цим Патріярх Московський Олексій своїм Посланням від 7-го березня 1953 року до Патріярха Атенаґораса (Констянтинопольського) вказав, що Констянтинопольський Патріярхат і його представники не причинилися до урегулювання канонічного положення Російських Церков в Америці в ході своїх взаємовідносин з низкою самовідділених (від Московської Патріярхії) Російських Православних Єпархій", — як подає цей же журнал „Вон Чорч" (чч. 7-8, 1961 року).

Цебто, Московська Патріярхія вважає неканонічними ці Російські Церкви в Америці (наприклад, Церква в юрисдикції Митрополита Леонтія), які існують, як Помістні Церкви, не підлягаючи жодній іншій юрисдикції, крім свого Митрополита. Натомість Констянтинопольська Патріярхія практично трактує ці незалежні Російські Церкви на американському континенті так, якби вважала їх канонічними.

Очевидно, сучасне повторення цього самого докору з боку Московської Патріярхії по адресі Констянтинопольського Патріярха, — докору, який був уперше зроблений ще 1953 року, ставить перед Констянтинопольським Патріярхатом справу руба: або-або; цебто, Констянтинопольський Патріярхат або має офіційно проголосити, що він визнає ці Російські Церкви на американському континенті канонічними, або офіційно заперечити їхню канонічність, — третього вибору тут немає.

Справа всіх Помістних Церков в Америці й Канаді

Чи це Московська Патріярхія своїм

(Продовження на стор. 2)

ПЕРЕД ІСПИТОМ НА РОДОСІ

(Продовження зі стор. 1)

застереженням щодо канонічності Російських Помістних Церков на американському континенті спонукала ініціяторів Конгресу поставити справу всіх Помістних Церков цього ж континенту на розгляд Конгресу на Родосі, чи може ці ініціятори (головно ж Констянтинопольська Патріярхія) з власного почину урухомили це питання, — всякі опінії в цій справі були б покищо тільки вгадуванням.

Але тут слід підкреслити ось такий факт: хоч Московська Патріярхія вимагає від Констянтинопольського Патріярхату, та й від майбутнього Конґресу, унормувати справу Канонічності тільки Російських Помістних Церков на американському континенті ,то однак Констянтинопольська Патріярхія воліє розглядати справу всіх Помістних Церков на американському континенті, не тільки Російських, і вона має в цьому підтримку декого із сфер інших Патріярхатів.

Два роди Помістних Церков

Щодо їхнього походження — є два роди Помістних Церков на американському континенті: одні з них — дочерно-віддiлені, — як, наприклад, Американсько-Російська Церква в юрисдикції Митрополита Леонтія походить від Російської Православної Церкви-Матері в Росії, від якої вона відділилася; другі Церкви — це місійно-самородні, цебто такі, які постали не шляхом відділення від юрисдикції своєї Православної Церкви-Матері, ані шляхом місії своєї котроїсь Православної Церкви-Матері, — бо вони не мали жодної своєї юрисдикційної Православної Церкви-Матері, — а постали вони самі з себе й почерез себе з іншого віроісповідання, — вони постали так, як поставали Церкви за Апостольських часів, — і до таких Церков, наприклад, належить Українська Греко-Православна Церква в Канаді, яка сама собою постала в Канаді з бувших греко-католиків, і в юрисдикція жодної іншої Православної Церкви вона ніколи не була, отже й жодна інша Церква не має підстав мати до неї якісь історичні претенсії, щоб узяти її під свою юрисдикцію.

Перед історичним іспитом

Від вирішення на Родоському Конгресі справи Помістних Церков на американському континенті залежатиме справа успіху, чи неуспіху цього Конгресу. Констянтинопольський Патріярх правильно вважає, — і його думку підтримують (принаймні в теорії), всі без винятку Церкви, — що Православне Християнство може бути скріплене тільки шляхом скріплення Помістних Церков, цебто Церков існуючих на основі автокефальності. Отже хто хотів би поборювати Помістні Канадські й Американські Православні Церкви, — тому тільки, що вони Канадські й Американські, а не европейські чи мало-азійські, — той тим самим діяв би для ослаблення Православного Християнства, і тим самим він обертав би Родоський Конгрес проти його власної мети, з якою він буде скликаний.

У цьому, властне, сенсі перед історичним іспитом стоять не Помістні Американські й Канадські Церкви, а перед цим іспитом стоїть майбутній Конгрес на Родосі.

Всеканадійська Катедра Пресв. Тройці

У збірковій кампанії за фондами на будову Катедри стрічаємо людей, які подають причини, щоб не давати грошей. Вони кажуть: ми також будуємо свою церкву, чи залю, чи дім для свого священика, чи щось подібне.

Радіємо, що розбудовуємося на місцях, — це ознака життя ,сили і світлої будучности нашої Церкви. Однак, крім цього, всі православні українці в Канаді мають приємне й почесне завдання зложити дар на будову Всеканадійської Катедри, бо вони на це добровільно погодилися на п'ятьох Соборах Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Собори постановили, щоб Громада Пресв. Тройці у Вінніпеґу „стала Катедральною Громадою"; що згадана Громада „має понести половину коштів будови", а другу половнну зложить уся Церква, цебто всі православні українці в Канаді, що живуть поза Вінніпеґом.

Десятий Собор закликає „загал вірних нашої Церкви прийти негайно з посиленою матеріяльною допомогою на ціль будови Катедри".

Надзвичайний Собор 1951 року пригадує, що „половину коштів будови Катедри мають понести вірні і Громади Української Греко-Православної Церкви з-поза Вінніпеґу"... і закликає „всіх вірних та всі Громади і Парафії Української Греко-Православної Церкви, щоб вони щиро віднеслися до справи Катедри та підтримали її будову щедрими пожертвами".

Згаданий Надзвичайний Собор пішов дальше, бо „наложив обов'язок на Всечесних Отців Духовних та на Парафіяльні Уряди, щоб вони зайнялися перепроваджуванням збірок на будову Катедри по всіх Громадах та Парафіях".

Одинадцятий Собор справу двигнув ще дальше: він виявив бажання, „щоб докінчення будови Катедри почати з весною 1956 року, і припоручив Зарядові Катедральної Громади перевести збірку грошей (на її будову) у Вінніпеґу і по всій Канаді".

Коли стало відомо, що Катедральна Громада рішила докінчувати будову Катедри, то Дванадцятий Собор заявив, що „він вітає рішення Управи Катедральної Громади Пресв. Тройці в Вінніпезі негайно приступити до праці над викінченням будови Катедри". А, знаючи, що Громада потребує фондів, згаданий Собор „закликає український православний загал жертвенно підтримати це велике і похвальне діло".

У висліді сказаного ясно, що ми всі повинні підтримати добрим словом і фінансами будову Всеканадійської Катедри. Учасники Соборів, як свідомі і практичні люди, знали, що прийдеться на місцях будувати одне чи друге, знали, що потреби в парафіях не зменшаться, ні не зникнуть, а навпаки, збільшаться; а все ж таки, розуміючи вагу й велике значення Катедри, вони вирішили будувати Катедру, призначуючи певну суму фондів (половину коштів будови), та встановили й той час, коли її докінчувати, — негайно.

Тепер слово і діло за Всечесними Отцями Духовними, за Зарядами Громад і Парафій, за всіми вірними православними українцями по всій, розлогій Канаді.

Грошева поміч потрібна тепер. Будова йде. Усі, хто любить нашу Церкву, кому дорога наша свята справа, наша будучність, — передаваймо, посилаймо гроші на будову Всеканадійської Ка- Катедри, а також заохочуймо всіх чином стати коло великого діла!

о. Прот. Єронім Грицина,
уповноважений для збірки фондів Катедри.

ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ПРАВОСЛАВІЯ

Цього року Грецький Богословський Інститут Св. Хреста в Брукліні, ЗДА, закінчив перший не-грек (давніше туди приймали тільки греків) — є ним француз з Канади Джеймс Дж. Ліберт, який перейшов з римо-католицтва на Православіє в Констянтинопольському Екзархаті в Америці. В юрисдикції цього ж Екзархату знаходяться два бувші римо-католицькі духовні: чех (уроджений в ЗДА) о. Фр. Димек і о. Архимандрит Пол де Баллестер (іспанець).

Англіканський духовний Фр. І. Бортон прийняв Православіє 1960 р. і православний Архимандрит (француз) Дені Шомбол прийняв його до православного манастиря у Франції під іменем Варнави. 1960 року в Парижі його рукоположив на священика Екзарх Московської Патріярхії на Західню Европу Архиепископ Миколай — Митрополит Корсунський.

1960 року Єпископи Московської Патріярхії — Митрополит Корсунський Миколай, Архиепископ Брусельський Василій (Кривошеїн), Єпископ Сергієвський Антоній (Блюм), Єпископ Подільський Нікодим, у присутності Єпископа Реґійського (з Констянтинопільського Патріярхату) висвятили на Єпископа Архимандрита Олексія фан дер Менсбруґґе — бувшого римо-католицького священика і визначного богослова.

До Православної Віри повертаються щораз більше визначних людей, а при цьому й римо-католицьких і протестантських духовних. Зокрема ж, чимало з них є в Російській Церкві.

Ці з уніятських діячів, які спеціяльно присвятилися поборюванню Української Православної Церкви, звичайно, свідомі цього, що якби в західньому світі не було цієї Церкви, то це порожне місце було б сяк чи так виповнене неукраїнцями.

ПОХОРОННІ РУЧНІ ХРЕСТИКИ

Ціна $2.50

Маємо на складі малі ручні хрестики, які згідно з традицією кладеться в руки покійника.

Хрестик деревяний (як на ілюстрації) [illegible]

Хрестик деревяний, звичайний . . $1.50

Зმовлення й гроші слати адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada.

СЕМІТИ Є АНТИСЕМІТАМИ...

(Продовження із стор. 1).

утікачів у Канаду". „Я також поміг створити у Вінніпезі першу Канадську Конференцію Християн і Жидів. І я переконаний, що це я був тим першим християнським священиком у Канаді, який запросив рабіна проповідувати на регулярному недільному ранішньому Богослуженні (моєї) парафії".

Говорячи про це, як він з іншими присвячував себе справі жидів — жертв гітлеризму, пастор Гавз, м. і., тепер додає: „Нам, здається, загрожує небезпека забувати, що Гітлер знищив не тільки багато жидів, але ще більше нежидів".

А тепер він „жаліє"...

„Отже, нині мені треба жаліти з приводу того, що ці — особливо ж жиди які так енергійно і справедливо протестували проти пофальшованої історії, проти викривлених фактів і проти образливих прикметників та принизливого очорнення, самі залюбки прийняли і, здається, похвалюють це саме, коли вони чинять його іншим".

„Ісход"

Пастор д-р Гавз у своїй статті зосередився на жидівській повісті „Ісход" (по-англійському „Ексодус"), що недавно була написана й видана друком та сфільмована, ставши голосною. Пастор Гавз гостро осуджує цю повість, бо вона „зручно розбуджує ненависть" жидів проти англійців і арабів. Він каже про сфільмовану повість „Ісход": „Я маю на увазі повість і фільм „Ісход". У фільмі, мабуть, злагіднено деякі гостріші натяки книжки. Але, все ж таки, коли я пригадую собі ці атаки проти жидів, основані на пофальшованих фактах у 30-х роках, я не спроможний навіть подумати, що якась частина тодішньої літератури могла б була давати жидам більше права протестувати, як це (право) дає тепер британцям і арабам цей „Ісход".

Домагається протесту жидів проти жидів

„Властиво, не я повинен би тут писати протест. Хтонебудь з рабінів чи з-поміж визначних громадян-жидів повинен би це зробити" за мене, — каже пастор Гавз, і він додає: „Очевидно, я думаю, що ці жиди, які приймають „Ісход" без протесту, позбавляють себе права говорити проти антисемітизму".

Пастор Гавз посуджений в антисемітизмі...

У відповідь на вищезгадану статтю пастора д-ра Гавза появилася з-поміж жидів така відповідь: „Ми дякуємо докторові Е. М. Гавзові за всю його добру роботу проти антисемітизму і за його добрі заміри. Але тим, що він мікроскопійно дошукується в „Ісході" поширювання ненависті, — на мою думку, він робить відворотню роботу". — Ця відповідь дана в листі, поміщеному в „Да Виннипеґ Фрі Пресс" (9-го вересня 1961 року), що його підписала криптонімом „Дочка рабіна". Цебто вона сказала, що Гавз раніше боровся з антисемітизмом, а тепер він, мовляв, бореться з жидами.

Чи протесту з-поміж жидів можна сподіватися?

На це питання в цьому випадку годі відповісти. Але життя знає випадки, що коли не-жиди іноді домагалися від жидів, щоб вони осудили деякі діла жидівства, то тоді з боку жидів часом появлявся голос якогось визначного жида, який особисто ці діла своїх земляків осуджував. А це часом цілком, або частинно заспокоювало не-жидів, бо це для них був доказ, що навіть у самому проводі жидівства не всі жиди однакові.

ПРЕСА, ЩО ПОЗА МЕЖАМИ ЖИТТЯ

„Протестантська церковна думка, не займаючись навіть самою можливістю боротьби з комунізмом, тим самим служить комунізмові; частково таке ж становище й Світового Союзу Церков у ЗДА",—тривожно заявив відомий швайцарський богослов Е. Брунер на сторінках впливового протестантського органу в Швайцарії „Ноє Цюріхер Цайтунг".

„Без політики"

Це правда, що серед протестантських провідників переважають такі, які призвичаюють народні маси до такого погляду: нехай політики цікавляться політикою, а церковні діячі повинні цікавитися тільки релігією; вони подають народові виключно Св. Письмо і свої вияснення його, але не дають нічого з інших ділянок життя, — нехай, кажуть, це дає світська преса й книжка.

Таким чином ці провідники відривають народні маси від усіх різних ділянок життя, і відривають релігію від життя. Отже народні маси, маючи релігійне знання, не знають, як його приложити до життя в різних ділянках. Зустрічаючись з різними життєвими питаннями—політичними, науковими, господарськими, суспільними, національними, культурними і т. д. — вони губляться в хаосі слів, думок і фактів.

Комунізм — це проблема філософії, економії, соціології, а головно політики.

Але ці люди, які втікають від політики при змаганні релігії з комунізмом, являються повними ігнорантами, просто „немовлятами" у справі комуністичної загрози й боротьби з нею, а ігноранція є на руку комунізмові.

За релігійне виховання у всіх ділянках життя

Релігія й Церква не повинні бути відмежовані від практичного життя. А життя — многогранне. Отже релігійний чинник виступає всюди: в науці, в економії, в соціології, в мистецтві, в політиці і т. д.. Немає такої ділянки життя, якої не можна чи не треба було б розглядати з релігійної точки зору. І завдання церковних провідників є так виховувати вірних, щоб вони могли дати відповідь на різні життєві питання з релігійної точки погляду, а зокрема ж також з точки зору Церкви, до якої вони належать.

Давній тип церковної преси — це був тип відомих „Єпархіяльних Відомостей", в яких давали відомості тільки вузько-церковного характеру: проповіді, життя святих, історію Церкви і т. д.

Отже читачі, які читали тільки таку пресу, або не знали нічого про ширше життя, або знали його з не-церковної преси. І коли таке життя поставило таких людей перед різними життєвими проблемами, — напр., — під час комуністичної революції 1917 року, то більша частина народніх мас виявилася ігнорантною у справі комуно-большевизму, і вони не знали, як прикласти свою релігійну свідомість, щоб критичними очима подивитися на загрозу комунізму й оборонитися перед ним.

Світська преса й церковна

Є такі люди, які кажуть: заповняйте якнайбільше сторінок церковної преси Біблією та своїми поясненнями до неї. А про світські справи не згадуйте, бо ми вже читали це у світській пресі.

Люди, що так думають, стали жертвою непорозуміння.

Світська преса загалом не цікавиться церковно-релігійними справами; а коли вона ними цікавиться, то робить це так: церковно-релігійні справи вона насвітлює читачам під світським кутом.

Церковно-релігійна преса чинить, чи повинна б чинити навпаки: усі світсько-життєві справи насвітлювати під церковно-релігійним кутом.

Отже наявність світсько-життєвих справ у пресі світській і церковній ще ніяк не означає, що людині байдуже, де про ці справи читати: чи в пресі світській, чи в церковній.

Не відривати релігії й Церкви від широкого життя в усіх його різнородних ділянках і проявах, „тримати пальця на живчику" життя, ловити „на гарячому" різні питання, які хвилюють людство наших часів, і ставити їх перед світлом християнської релігії та життєвих інтересів нашої Церкви зокрема.

На жаль, у нас, православних українців, майже немає такої преси.

П. Скаржевський.

Расово-релігійна боротьба на Цейлоні

На Цейлоні розгорілася боротьба між двома частинами цього острова — одна частина заселена сінгалійцями, а друга — тамільцями.

На Цейлоні є близько десять мільйонів населення: сінгалійців біля 7 мільйонів і близько 3 мільйони тамільців. Ще 1956 року було постановлено, що урядовою мовою буде мова більшості, цебто сінгалійців, і 1-го січня 1961 року цю постанову практично введено в життя.

Тамільці ж домагаються, щоб на заселеній ними території урядовою мовою була тамільська мова.

Крім того, сінгалійці — це буддисти, тамільці — визнавці індуської релігії. Тамільці обвинувачують уряд, що він дає перевагу буддійській релігії, а упосліджує релігію індуську.

Між тамільцями й сінгалійцями вже п'ять років тому почалася кривава боротьба, що тисячами трупів вкриває цей острів — колись такий спокійний. Прем'єром Цейлону є жінка — С. Д. Бандаранаіке, перша й досі одинока жінка — прем'єр у світі; вона вислала військо на територію тамільців на „пацифікацію".

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною Іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис.
Виходить 1-го і 15-го кожного місяця.
Видає
ВИДАВНИЧА СПІЛКА ЕКЛЕЗІЯ.
Передплата: в Канаді — $3.00 на рік.
За границею — $3.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА — 25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by
ECCLESIA PUBLISHING CO. LTD.,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Subscription per annum:
In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50
Single copies: In Canada—20¢; In U.S.A.—25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ПРИВАТНІ ЗВ'ЯЗКИ"

Еміса, Ватикану намагаються шляхом приватних зв'язків з різними висо... ...ставленими православними достойниками прихилити їх до унії з Римом. Так звані „приватні зв'язки" — це закулісні зв'язки. За цією унійною акцією Ватикану є відповідно розроблена тактика.

Кардинал Ронкаллі (теперішній папа Іван XXIII) 18. XI. 1958 р. сказав, що найближча мета Ватикану така: „Воз'єднати католиків, яких є принаймні 500 мільйонів, і 125 мільйонів православних греків і росіян, — як перший крок до релігійного миру між усіма християнами" („Да Виннипег Фрі Пресс", 26. 1. 1960).

У неділю, 25-го січня 1958 року папа Іван XXIII повідомив Колеґію Кардиналів, що він скличе „Вселенський Собор". Метою Собору має бути: „Єдність, Свобода, Мир. І головно — „можливе воз'єднання поділеного Християнства" („Да Виннипег Фрі Пресс", 26. 1. 1959).

З Ватикану подавали:

„Папа Іван XXIII ясно довів до відома в заяві, проголошеній у п'ятницю (3. 4. 1959 року — р. В.), що Вселенський Собор, який він заповів, буде зосереджений на задемонструванні єдности 500 мільйонів вірних Римо-Католицької Церкви, і він запрошує 300 мільйонів інших християн „назад прилучитися" до католицтва, („Да Виннипег Фрі Пресс", 4. 4. 1959).

Коли Ватикан переконався, що його заходи — ще перед Собором (плянованим II Ватиканським Собором) підпорядкувати собі православних християн були безуспішні, то він, щоб на Соборі не зазнати поразки, згодом відкликав, а по суті просто заперечив свою попередню заяву, що метою цього Собору буде намагання Ватикану підпорядкувати собі Православіє.

Кардинал Євген Тіссеран 24-го серпня 1959 року заявив: „Пресові вісті, які кажуть, що в програмі (катол. Собору, — р. В.) намічена також дискусія над унією, — фальшиві" („Да Виннипег Фрі Пресс", 25. 8. 1959).

Але в дійсності Ватикан таки не викреслив унійної мети з цілей свого майбутнього Собору. Про це, між іншим, свідчить також проголошена Ватиканом „Молитва за Вселенський Собор" (католицький), в якій є також такі слова:

„Молимо також про тих овець, що не належать до єдиного Христового стада, щоби й вони, що також славляться назвою християн, дійшли вкінці до єдности під проводом одного Пастиря" (католицький український щоденник „Америка", 13. 5. 1961).

***

Тепер Ватикан змінив свою тактику. Замість діяти відкрито і пробувати офіційно переговорювати з Православієм, як з цілістю, — він почав діяти закулісно.

На сторінках свого офіціозу — щоденника „Ль'Оссерваторе Романо" (3. 9. 1960) Ватикан видав Католицькій Акції такі інструкції:

„Обов'язок кожного католика індивідуально працювати для нав'язання контактів з Православієм і не як з цілістю, а з окремими православними групами, — і тут успіх католицтва залежитиме від того, хто є провідником (даної православної групи, — р. В.) і чи він признає необхідність ступити на той шлях, що веде до унії".

Цю інструкцію Ватикану діячі Католицької Акції взялися негайно здійснювати. Велика світова мережа різних католицьких діячів і священиків почала акцію „нав'язування контактів" з видатними постатями Православія, а передусім з Єпископами. У цих приватних контактах ці католицькі діячі мають наказ триматися такої тактики: перед своїми православними партнерами ні до чого самому не зобов'язуватися, але свого партнера якось зобов'язати. Один з таких відомих католицьких діячів акції „приватних зв'язків", о. Дюмон у Франції, виявнив:

„Шукати унії шляхом приватних зв'язків — це таке моє завдання, як священика, як і кожен інший священик має своє завдання, — і тут я маю уповноваження Ватикану. Але я не можу говорити в імені Ватикану" („Да Виннипег Трибюн", 25. 8. 1959).

***

Ціль тих „приватних зв'язків" така, щоб підіслані Ватиканом емісари Католицької Акції, в скромних постатях священиків, старалися прихилити до справи унії видних православних діячів, а головно Єпископів — поза плечима загалу вірних та решти Єпископів і духовенства, — при чому такі „навернені" не мусять відразу „розкривати свої карти" перед своєю Церквою.

Де католицьким висланцям ці „приватні розмови" не вдаються, то вони починають голосно афішуватися тим, що вони мали „довірочні розмови" з таким-то православним Єпископом, і він „приватно" висказався за унією. Таким чином ці католицькі емісари підривають серед православного загалу довір'я до свого Єпископа, і вже тут частково вони свою ціль осягнули: почали в Православії розкладову роботу.

Ось один з типових прикладів. Подаємо за „Да Виннипег Фрі Пресс", за 24. 8. 1959:

„Провідники Православних Церков сьогодні (24. 8. 1959 — р. В.) постановили покищо припинити всі зв'язки із спостерігачами (католицькими) на Конференції Світового Союзу Церков (на Родосі). В їхній заяві сказано, що все це, що появилося було в пресі (католицькій) про „приязні розмови на цій Конференції між її православними членами і католиками-гістьми, являється непорозумінням і переборщенням". — Цю заяву іменем православних членів ССЦ підписали Митрополит Яків Мелітський (Екзарх Царгородської Патріярхії в Америці) і проф. Василій Йоанідес з Греції. Цим разом свої фальшиві інформації про свої розмови з православними провідниками подали (католики) о. Жак Дюмон з Франції і о. Й. Т. Віллібрандес з Нідерлянд" (Пояснення в дужках Ред. В.).

***

Маючи такий невдачний досвід, як це було, наприклад, з Екзархом Митрополитом Яковом Мелітським, ці римські емісари стають трохи обачнішими у виборі православних провідників для своїх з ними контактів. Вони стараються тепер вибирати таких, про яких думають, як про податливих для їхньої роботи. Тих же, кого вони знають, як непохитного у своїй вірі і світогляді, вони стараються здалеку минати. Коли дана особа — головно ж, коли вона високопоставлена в Православії — утримує „приватні зв'язки" з діячами Католицької Акції, зокрема ж з духовними, то тим самим ця особа сама собі виставляє свідоцтво, або це свідоцтво виставляють їй підіслані до неї римські висланці. В одному й другому випадку ці високопоставлені особи наражуються на те, що вони самі мусять нести перед загалом вірних своєї Церкви моральну відповідальність за ці „приватні зв'язки" за їхні наслідки.

ПРАВОСЛАВНІ ВЧЕНІ СТУДІЮЮТЬ ЕВТАНАСІЮ

Визначні грецькі професори університетів досліджують питання „евтанасії", цебто „лікарського вбивства з милосердя", коли хворий вже не може видужати, але перед смертю ще якийсь час дуже мучиться.

Синод Православної Церкви в Греції покликав для цього спеціяльну комісію під проводом двох епископів: Григорія — Митрополита Галкіського і Мелетія — Єпископа Кетерського. Ця комісія має здати свій звіт Св. Синодові у жовтні 1961 року.

„Немає нічого (такого) тайного, що не стало б явним".
(Марка 4. 22)

ЖИДИ І ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА

Шкоди, заподіяні 2-ю світовою війною, дуже великі, але найбільше відшкодування отримує цей народ, який чогось із цієї війни навчився.

Що було б, якби. . .

Що б то було, якби Британія й ЗДА були замирилися 1941 року з Гітлером, і чекали, поки він розіб'є Советський Союз, а тоді вони напали б на Гітлера?

Рудольф Гес — заступник Гітлера — в травні 1941 року особисто прибув літаком у Британію запропонувати їй мир, — щоб Британія була невтральною в боротьбі Німеччини з Советським Союзом.

Винстон Чорчил не прийняв пропозиції Ґеса.

Н. Нал у „Народній Волі" (25. 6. 1961 року) з цього приводу пише про це ось що: „Якщо він (Чорчил,—І. Д.) був би прийняв пропозицію миру, яку ставила тодішня німецька влада, то були б такі очевидні наслідки: По-перше, війна була б скорочена на яких 4 роки, отже було б менше кровопролиття, менше людських жертв і економічної руїни. По-друге, була б тільки війна між двома протигуманними деспотіями, — большевицькою і нацистською. Обидві ці деспотії були б скрівавилися. Імовірно вже в третім році війни між Гітлером і Сталіном царство Сталіна було б повалене, але з страшенними крівавими жертвами нацистів. Гітлерівська влада була в и к р і в л е н а й ослаблена. За той час були б західні демократичні держави зміцнені збройно і могли б подиктувати інший політичний порядок світу..."

Князь Гемилтон (у Британії) недавно прилюдно виявив, що Гес у травні 1941 року приїхав від Гітлера з пропозицією до Винстона Чорчила, щоб Британія замирилася з Німеччиною й не перешкоджала Гітлерові розбити Советський Союз. Гемилтон був посередником між Гесом і Чорчилем.

Н. Нал пише: „Постанова Чорчила, як бачимо, прогавила цю історичну ситуацію. Потім Чорчил зробив ще гіршу помилку. В момент вибуху війни між двома ранішими союзниками, Гітлером і Сталіном, Черчил негайно заявив себе союзником Сталіна і виступив в його обороні. Далі він до тієї політики намовив також і Ф. Рузвелта. Вислід тієї політики маємо тепер".

Н. Нал ще пише таке:

„Які були тоді рахунки Черчила, того він виразно не сказав у своїх споминах у всіх подробицях. В кожнім разі дальша історія доказала, що Черчил зробив фатальну помилку".

„Божевільний Ґес"

Вище був поданий один з голосів з його висновками на основі повоєнних реваляцій князя Гемилтона в Британії.

Я не бачу можливості заперечувати висновки Н. Нала, але й не бачу також можливості прийняти їх. Вони, на мою думку, дискусійні. Головно, я не вважаю можливим прийняти твердження кн. Гемилтона, що, мовляв, Гес прибув у Британію з уповноваження Гітлера. Може так було, а може й ні. Але покищо ні на одне, ні на друге припущення немає доказів.

Хто був в Европі за 2-ї світової війни, той мав нагоду чути, як німецько-гітлерівська преса й радіо різними мовами голосили, що Советським Союзом правлять жиди під маскою комунізму, а Британією й Америкою жиди правлять під маскою масонерії, але що одні й другі — це один і той самий Сіонізм. Німецько-нацистська пропаганда не вагалася також використовувати як аргумент родинні зв'язки; і тому, що жінки Сталіна й Ф. Рузвелта і мати Винстона Чорчила є жидівського роду, німецько-гітлерівська пропаганда голосила, що Сталін, Рузвелт і Чорчил — це „одна родина", і що Сіонізм диктує їм їхні політичні договори.

Беручи до уваги вищевказані факти, чи після цього можна допускати можливість, щоб Гітлер вислав був Геса до Чорчила на переговори з пропозицією замирення Німеччини з Британією? Чи голосячи про Чорчила, як „сіоніста" (мовляв, В. Чорчил сам в Америці до цього признався прилюдно), Гітлер міг би був надіятися, що Чорчил не поведе Британію проти Німеччини?

Я вважаю, що покищо немає таких даних, що б на їх основі можна відповісти на це питання. Ця справа й надалі залишається загадковою, а це тим більше, що коли Гес полетів у Британію в травні 1941 році, то гітлерівська пропаганда безперебійно голосила, що Гес „утік", на власну руку, без відома Гітлера поїхав у Британію. Гітлерівська преса подавала широкі виясненя цієї справи. Загально писали, що Гес „попав у духову депресію", „заломився психічно", і „уроїв собі, щоб конче замиритися з Британією". Коротко кажучи, Гітлер офіційно й серйозно проголосив Геса „божевільним".

З уваги на такі заяви Гітлера, виринає питання: які докази має князь Гемилтон на своє твердження, що Геса вислав у Британію сам Гітлер? Він не дає жодних доказів, а тільки спирається на заяві Геса, який нібито мав сказати, що його вислав Гітлер. Питання: чи правду говорив Гес? І які докази на це дав Гес? І врешті, чи Гес говорив це?

У споминах Вінстона Чорчила не виявлено багато різних подробиць. Але й князь Гемилтон, мабуть, не все сказав з того, що він знає. Над справою Геса надалі висить серпанкова заслона тайни. Як видно, ця справа є такою, що її треба було затаїти, коли уряд Англії й досі не подав її на прилюдний форум. Рубчик тієї заслони трохи відхилив,—але приватним шляхом — князь Гемилтон. Тим він тільки загострив зацікавлення цією справою, але в дійсності не розкрив тайни до самого дна.

Більше того, — тут питання: чи кн. Гемилтон правдиво справу Геса насвітлив? Адже злі язики говорили, що кн. Гемилтон — це „симпатик гітлерівської Німеччини". Правда це, чи тільки чиїсь спроби компромітувати князя Гмилтона — на цю тему знову ж ніде не пишеться. і сам князь Гемилтон не займається цим.

Факт є фактом, що 1941 р. в Британії відбулася таємна велика політична внутрішня боротьба, з якої Чорчил вийшов переможцем, — це все, що досі можна б евентуально вважати відомим, а більш нічого.

„Лякмусова бібула"

„Лякмусова бібула" — це папір забарвлений таким барвником — „лякмусом", що коли на нього капнути хемікалією, то він показує, якого роду є ця хемікалія: чи квас, чи луг. Отже термін „лякмусова бібула" вживається в значенні „показчика".

А тепер слід звернути увагу на той безперечний факт, що в першій світовій війні жидівське питання було „лякмусовою бібулою", цебто „показчиком" світової політики. Коли який народ мав у жидів опінію антисеміта, то тим самим і держави Антанти (Мілітарний Союз Америки, Британії, Франції і ін.) також уважали цей народ антисемітським, і такому народові Антанта не дозволяла на його державність.

Щоб не бути голословним, я подам тут свідчення одного з визначних жидівських політичних авторитетів у світі — д-ра Арнольда Марголіна. Марголін був у Лондоні дипломатичним представником Української Народньої Республіки. У своєму листі до Симона Петлюри з Лондону 12-го лютого 1920 року д-р Арнольд Марголін, між іншим, писав ось що:

„Коли поставити питання, чому від самого початку Антанта, а особливо Англія й Америка, краще поставилася до держав Балтику й Кавказу, ніж до українського народу, то при розв'язуванні цього питання слід дуже багато віднести на рахунок двох причин:

„1. Утопійність і надто л і в и й напрямок Директорії під час її перебування в Києві, 2. погроми. З цих двох причин найшкідливіше відбилися на відношенні до нашого руху, очевидно, погроми. Навіть у Польщі не було подібного в порівнянні з жорстокістю і скількістю жертв погромів на Україні.

„А що відношення до еврейського питання є тепер немов лякмусова бібула для найкультурніших народів Европи й Америки, то про це свідчать дуже багато фактів, у цьому й остання стаття Черчила, яку до цього долучаю. Щоправда, погроми Денікінської армії були ще значно гірші, ніж погроми весни 1919 року. І самозрозуміло, що ми тут, у Лондоні, вживаємо всіх заходів, щоб в Европі й Америці вияснити ці обставини" (Цього свого листа до С. Петлюри д-р А. Марголін повністю опублікував у своїй книжці російською мовою: „Украина и политика Антанты" (Берлин, 1922) на сторінках 391-393).

З цього листа видно, що Винстон Чорчил 1920 року своєю голосною статтею виступив в обороні жидів, а з його статті виходить, що кожен той народ, який є антисемітським, не повинен мати своєї держави.

Інакше кажучи, Антанта не дозволить жодному антисемітському народові на державницьке існування. Звідси й стає ясно: держави Антанти не підтримали російських монархістів (армії Денікіна і ін.) проти большевиків, бо монархісти були антисемітами. Держави Антанти не підтримали Української Держави в 1918-1921 рр., бо український народ був жидами проголошений „антисемітським".

Коли держави Антанти (головно ж Британія й Америка) не підтримали Української Держави в її самообороні перед большевиками, то це вже означало те саме, що держави Антанти (Британія, Америка, Франція) воліли, щоб Україну окупувала комуно-большевицька збройна сила, створена Левом Троцьким (Лейбою Бронштайном), — бо большевики з коренем виривали антисемитизм".

(Продовження на стор. 7)

СОВІТ У ПАРИЖІ

(Закінчення)

Речники Католицької Акції, знаючи „м'які" місця теперішнього міжнародного укладу та тугу українців за внутрішньою консолідацією, „кують, поки горяче", і голосять: об'єднуйтеся (з папою), бо цього вимагає потреба спільного фронту проти світової безбожної небезпеки! Об'єднуйтеся (з папою), бо цього вимагає справа єдності українства!

Як же то: об'єднуйтеся не тому, що маєте повірити в першенство папи? Не тому, що папа претендує на титул „наслідника Ап. Петра" й „намісника Христа" на землі? Не тому, що має бути одне стадо й один Пастир, яким уважає себе папа, хоч Св. Письмо говорить про Одного Пастиря — Христа, не про папу?

І тут Рим оглянувся, і нарешті „страх юдейський" обхопив його!

То ж католицький учасник зборів — о. канцлер Левенець „вилив відро холодної води" на отетерілих речників об'єднання, які одноголосно чарували політичними аргументами слухачів: мовляв, об'єднуймося (з папою), бо цього вимагає „наша і ваша вольносьць", як кажуть поляки. А тут, як блискавка з ясного неба, о. Левенець заявив: гой — не туди стежка в горох! Вимахуючи палками політичних аргументів, ви самі в невіжості своїй не бачите, що б'єте по папі.

„Українське Слово" подає:

„Вирен. о. Канцлер М. Левенець, привітавши такого роду зустріч, каже, що ця дискусія є запорукою здійснення надій. **Звертає увагу, що в великому ділі об'єднання Церков мусить переважати надземний мотив, а не тиск небезпеки.** Шляхом відповідної екзегези можна дійти до усунення різниць, коли в допомогу прийде християнська любов і бажання здійснення Євангельської Правди".

Канцлер о. М. Левенець — це ж офіційна фігура Римської Церкви, і він тут офіційно виступив у дусі папських інструкцій, а саме: він заборонив повторяти нісенітницю і небезпечний для папізму аргумент, що мовляв, об'єднуватися треба головно перед лицем спільної небезпеки, що загрожує Християнству, — він повчив, що Церквам об'єднуватися (з папою) треба, бо цього вимагав, вимагає й буде вимагати Бог почерез Своє откровіння у Св. Письмі. Це основа потреби об'єднання, а політичні аргументи тут не істотні.

Хто має вуха — нехай слухає!

У принципі — що ніщо інше, а тільки Св. Письмо дає основу: причину, мету й спосіб єдності Християнства — о. М. Левенець, а точніше — Католицька Церква, має рацію, — з тим застереженням, що, очевидно, претенсії папи на „першенство" й „непомильність" не можна погодити з Християнством. Але — в цьому ж таки принциповому сенсі — треба признати, що о. Левенець прилюдно дав прочухана й лекцію, немов учитель школярам, усім учасникам зборів — світським (католикам і протестантам, а також і православним, а між ними й духовним), повчаючи їх, що політичні аргументи не є істотні у справі поєднання Церков.

Ця „наука в ліс не піде", — політичним речникам об'єднання не слід її забувати. Хоч „Вістник" час до часу писав це саме, але з цього часу — я вірю — він буде при цьому покликатися й на голос Риму почерез о. Канцлера М. Левенця.

⁂

Лекцію православним учасникам авторитетно дав і видний діяч Католицької Акції в українському секторі проф. д-р В. Янів — голова католицького Українського Християнського Руху (одна з віток міжнародньої Католицької Акції).

„Українське Слово" інформує:

„Проф. д-р В. Янів дав докладні вияснення самої проблеми Собору (майбутнього II Ватиканського, — Н. П.), в інтерпретації якої у нас є багато непорозумінь. Він уточнив, що Екуменічний Собор буде Собором Католицької Церкви, який зветься вселенським тому, що Церква (Католицька,—Н. П.) зветься Вселенська, як і Православна".

Пригадую собі, коли папа Іван XXIII вперше заявив, що буде скликаний у Римі „Вселенський Собор", то як багато православних авторитетів нервово заметушилися, - мовляв: буде Собор усього Християнства, адже ж папа виразно сказав: „Вселенський Собор", а не „католицький". Пригадую собі, як ще тоді — з самого початку — „Вістник" вияснював, що папа під терміном „Вселенський" розуміє „католицький", - але не помагало! Ба, дійшло до того, що журнал „Православний Українець" погрозливо остерігав, що хто перекручує поняття про плянований папою Собор, який буде „Вселенським", і вважає його католицьким, то той повторяє пропаганду Москви, тобто називає його не Вселенським, не загально-християнським, а тільки Собором Католицької Церкви!

Але „Вістник" твердо витримав усі ці атаки!

А тепер питання: що ж скажете Ви, церковні „провідні" політики на офіційну заяву проф. д-ра В. Янова, який мусів таку „азбуку" викладати Вашим однодумцям, а Ви слухали, і, мабуть, вухам своїм не вірили! Чи ж далеко Ви заведете церковні справи, які ведете? Коли сліпий веде сліпого, то вони неминуче причалять у роваку!

Чи скористають православні учасники з лекції проф. Янева й о. Левенця — годі сказати; мабуть — ні... Оце й знайшли партнерів до „поєднання"!

⁂

На зборах у захваті говорили, що світ „єднається", отже й православним українцям треба приступити до „церковного об'єднання". Католик д-р К. Митрович хвалив москалів, які цікавляться справою об'єднання Церков, і сказав: „Парадоксально, що москалі — православні бачать справу ширше і готуються до дискусії питання єдности Церков. На цю тему вони дискутують, видають ряд цікавих публікацій. Було б катастрофою, коли б вони почали говорити й за нас, іменем всього Сходу Европи".

Католик проф. Янів поінформував:

„Недавно в Лювені відбулася зустріч протестантів і католиків... Там устійнено, що не буде уживатися в майбутньому таких слів, як „схизма", „відступництво" і т. п. Рішено не говорити про унію, а про з'єднання. Але в Лювені були всі згідні, що без чуда об'єднання не може статися... В Лювені були й православні, але не українці, а — москаль, нубієць і грек. Цьому треба зарадити, бож місією саме українців повинно бути посередництво між Сходом і Заходом. Але ми якось не відчуваємо духа часу, тримаючись вже згаданого тут комплексу Ґонти".

Ото бо й біда: немов якого опиря — так боїться Рим духа Ґонти! З бідкань католицьких діячів виходить, що дух Ґонти не тільки стоїть на дорозі до „вспулжиця" з поляками за ціну західньої України, але й також перегороджує дорогу до „общего катьолка" з москалями. Рим видає інструкції, щоб українці по Ватиканах, Лювенах і т. п. люб'язно засіли за „круглі столи" з москалями і унійними руками сердечно обняли „старшого брата", а тут отой несамовитий „комплекс Ґонти" православних українців стримує від цього: Не смій брататися з ворогами отчизни своєї, бо заріжу!

Тут збори стали перед кошмарно-демонічною проблемою, і всім моторошно стало...

Коли наші унійні землячки, засідаючи в Лювені за круглим столом з москалями, щоб з ними спільно „викурити люльку миру", то на майбутнє ми пропонуємо їм не брататися з москалями на базі світового інтернаціонального католицтва, а запитати їх, як вони по-католицькому дивляться на справу незалежності України. Рим уважає, що коли нас пожере православна Москва, то це гріншне діло, а коли пожере католицька Москва, то це праведне діло. Чи ж справді у нас немає важливіших справ, як місія годити Москву з Заходом, чи точніше— „ломлячи списа об пліт", голови покласти свої, аби Москву привести до папи?

Польща — це пилинка в порівнянні з Московщиною; але скільки ударів за допомогою Польщі Рим завдав Україні! А щоб то було, коли б Московщина стала католицькою в цілості, або хоч частково (а це може бути!), як ось Америка, — тоді Рим, щоб догодити Москві, старався б у ложці води втопити Україну, щоб вона не стала „яблуком роздору" між Римом і Москвою.

Чи думали над тим наші унійні діячі? А втім, що їх обходить якась там Україна, коли тут є великі світові справи: об'єднання людства! Україна для них не ціль, а матеріял...

⁂

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана Митрополитом Василем Липківським, із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

СОВІТ У ПАРИЖІ

(Продовження з стор. 6)

Дехто з католицьких учасників — спасибі їм! — по адресі Риму сказав таки правду в живі очі! Наприклад, д-р Митрович заявив з докором — головно по адресі православних українців: „Ми в багатьох випадках бачимо тільки Рим, але не бачимо Заходу". Що він цим сказав? Коли на Заході будеш бачити тільки Рим, то певно, що нічого доброго там не побачиш. Але Захід і Рим — це не одне й те саме. Не на Рим дивітеся, а на Захід, що є поза Римом (і проти Риму!?), тоді бачитимеш не тіні, а світла!

Проф. Янів з признанням висловився, що католики в Лювені вирішили вже більше не жонглювати такими слівцями, як „схизматики" (тільки в Лювені? — а як з рештою католиків?). Це, безперечно, похвально, що вони нарешті хоч в Лювені вдарилися в груди і призналися до гріха. Але ми чекаємо, щоб на чергових зборах повідомили, що папа зняв наложене Римом на Ватиканському Соборі (1869-70) прокляття на християн не-католиків, отже й на православних. І ми переконані, що тоді на зборах самі католики будуть почуватися достойніше, коли вони вважатимуть, що говорять не з „проклятими" Римом, а з християнами.

Назар Полин.

ЖИДИ І II-га СВІТОВА ВІЙНА

(Продовження із стор. 5)

Коли держави Антанти, між політиками якої визначну ролю відогравав Винстон Чорчил, внаслідок Першої Світової війни погодилися, щоб ці народи, яким приписувано „антисемітизм", опинилися під владою Советського Союзу для того, щоб комуно-большевицька влада вилікувала їх з антисемітизму, — то звідси таке питання: з якою метою договором у Ялті (1944 р.) між Сталіним, Рузвелтом і Чорчилем не тільки що мовчазною згодою потверджено Советам усі території, опановані комуно-большевиками ще під час їхньої революції 1917 року, але й там (у Ялті 1944 року) віддали під контролю комуно-большевицької влади ці країни, які до 2-ї світової війни були незалежними: Естонію, Латвію, Литву, Польщу, частину Фінляндії, Чехословаччину, Югославію, Болгарію, Угорщину, Албанію, частину Німеччини з частиною Берліну.

Як відомо, в жидівській історії підкреслені всі ці народи, що їх жиди вважають антисемітськими. Звичайно, сильно підкреслена Україна, але й Польща, Румунія й Угорщина (Мадярщина) з часів між обома Світовими війнами підкреслені як „антисемітські", а тільки влада Советського Союзу показана там, як така, що поборює антисемітизм.

І ось у Ялті 1944 року Рузвелт і Чорчил погодилися, щоб Польща, Румунія й Угорщина та інші країни опинилися під комуністичною контролею ставлеників Советського Союзу, і комуністична влада в цих країнах з корнем вириває антисемітизм, — „лікує" їх з антисемітизму і Україна опинилася під комуно-большевицькою владою, щоб ця влада „вилікувала" українців з „антисемітизму", що його українському народові приписують жиди, отже й приписували большевики.

У споминах не все сказано...

Коли, як свідчить А. Марголін, Вінстон Чорчил під час Першої світової війни жидівську справу вважав „лякмусовою бібулою", цебто показчиком напрямку світової політики, а така ж була політика й Америки, — то й під час 2-ї світової війни Винстон Чорчил і Ф. Рузвелт, розуміється, справу жидів уважали важливою частиною світової політики.

Якщо б Чорчил і Рузвелт були погодилися на пропозицію Геса, і дозволили Гітлерові розбити Советський Союз, то практично це означало б, що вони погодилися б на винищування Гітлером усіх жидів на територіях Советського Союзу.

Адже ж кожен знає, що де тільки німецькі війська займали території Советського Союзу, там вони негайно винищували всіх жидів; масова масакра жидів у Бабиному Ярі біля Киева — це типовий образ загального стану.

Але тому, що Чорчил і Рузвелт помогли Советському Союзові оборонитися перед гітлерівською Німеччиною, то внаслідок цього більшість територій Советського Союзу німці не вспіли зайняти, і завдяки цьому врятувалося три мільйони жидів; це тільки та цифра, яку подають самі жиди (див. стаття американської жидівки Петриції Блейк у журналі „Лайф" за 7. 12. 1959 рік; П. Блейк була 1959 року в СССР і там жиди сказали їй, скільки їх було в СССР 1959 р.).

Але треба мати на увазі, що від кінця війни, тобто від 1945 року, значне число жидів з СССР виїхало, щоб помогти заселити Ізраїл, а деяке число виїхало в інші країни; а все ж таки 1959 р. жидів у СССР було ще три мільйони, як подають жиди. Значить, з 2-ї світової війни жидів у СССР збереглося більше, ніж три мільйони.

А всі ці жиди були б знищені, коли б Гітлер був розбив Советський Союз; однак Чорчил і Рузвелт помогли Советському Союзові врятуватися, і таким чином вони врятували мільйони жидів від знищення.

Чи після цього можна говорити, що Чорчил, а з ним і Рузвелт, зробили помилку, що не дозволили Гітлерові розбити Советський Союз?

Я не думаю, що Гемилтон, намагаючись вплинути на Чорчила, щоб той прийняв пропозицію Геса, випустив з уваги справу жидів. А що Гемилтон не згадує цього у своїх ревеляціях про Геса, і Чорчил не згадує цього у своїх споминах, це ще не доказ; адже ж не про все у споминах говориться.

Наприклад, бувший британський прем'єр Етлі також видав свої спомини; і за договір у Ялті він складає вину на Рузвелта й генерала Айзенгавера, які дозволили Советам зайняти, внаслідок 2-ї світової війни, такі велетенські території. Але у своїх споминах Етлі не робить причетним Чорчила до цієї спра[ви]

Такі спомини....

Від Революції 1917 р. до Ялти 1944 р.

Антисеміти іноді утотожнюють жидівство з комунізмом, — але це твердження не згідне з дійсним станом справи; що в комуністичних державах відсоток числа жидів є далеко більший у комуністичній партії, ніж відсоток числа не-жидів, — це ще не доказ, що ці жиди є комуністами. А ось, наприклад, в Ізраїлі комуністична партія належить до числа найменших серед інших партій цієї країни; і вона там існує так, немов би лиш для засвідчення різнородності партій.

Комуністичний політик з Польщі жид Ісаак Дойчер у своїй книжці (англійською мовою) „Лев Троцький" називає Троцького (Бронштайна) дійсним „архітектом СССР.

Чи Троцький був комуніст, — цебто чи сам для себе, в душі своїй, він був щирим комуністом?

Про всякий випадок, треба зазначити, що в жидівській історії Лев Троцький згадується як визначний жидівський діяч, — само собою розуміється, жидівський патріот, але не називається його комуністом (див. жидівського автора Натана Аусубеля „Ілюстрована історія жидівського народу"; англійською мовою). Усі жиди взяли участь у валенні царсько-російської держави, бо вона була антисемітською.

Але треба признати, що жидівський провід спочатку пробував перетворити царсько-російську державу в демократичну, де жиди мали б такі життєві можливості існувати й виявляти себе, як мають в Америці, Британії, Канаді і Франції та в повоєнній Німеччині.

І тому, після повалення царату першим черговим урядом був Тимчасовий уряд, очолений жидом Олександром Керенським (правдиве прізвище: Кірбіс). Тимчасовий Уряд був демократичний, і цього бажав жидівський провід. Але цей експеримент жидам не вдався. Російські монархісти налякалися, що в демократичному устрої жиди матимуть змогу опанувати всі ділянки життя. Але цей же демократичний устрій дав змогу монархістам виступити проти жидів. Тоді жиди переконалися, що на демократичній базі в Росії їм не можна безпечно спертися. І тоді жиди пошукали собі іншої — безпечнішої бази опертя — в комунізмі.

Визначний жидівський діяч Соломон Ґольдельман (помер 1961 року як професор університету в Єрусалимі), який свого часу був міністром при уряді Української Народньої Республіки, написав ось що про 1917-21 року в Україні:

„А жидівське робітництво готове стихійно кинутися в обійми большевизму, шукаючи в нього того шляху до радикальної зміни його соціяльного і економічного рабства, який є неминучий історичний наслідок вікового перебування жидівського народу на чужих теренах, між чужою більшістю, в порах чужої

(Закінчення на стор. 11)

КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Пачка карток (20 штук) з конвертами — $1.75 пачка.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

80. Коли б яка частинка Божествéнного Тіла впала на землю, то треба взяти її побожно і покласти на Дискоса. А землю, куди впала, добре обстругати, а ці стружки вкинути в біжучу річку. Або спалити, а попіл закопати під Святим Престолом.

81. Якщо Священик, маючи кошдаті вуса, через недбальство омочить їх у Божествéнну Кров, то згрішить. І нехай перше своїми устами добре їх обсмокче, а по цьому нехай обітре Покрівцéм. А найважніше, — нехай перше добре їх направить, щоб оминути такий гріх!

82. Коли служачий Ієрей кладе Божествéнне Тіло на долоні своєї правиці, або при соборній Службі приймає його від Архиєрея, нехай не держить самою правицею, але, трохи зігнувши її (коли приймає від Архиєрея), нехай піддержує лівицею, і нехай держить не над головою, але над Престолом. І схиливши побожно голову до долоні, дивлячись на Божествéнне Тіло зо страхом і Вірою, нехай проказує прийняті Молитви і нехай запричаститься.

83. А по Причасті нехай Ієрей добре придивиться до долоні своєї правиці, і коли найменша крупинка позосталася, нехай візьме її язиком в уста, і добре виниже долоню, щоб на ній нічого не позосталоси. По цьому, взявши антимінсову Губку, добре витерти нею долоню над Дискосом. Те саме зроби і з Ілітóном.

84. Коли Ієрей запричаститься Божествéнної Крови з Святої Чаші, нехай добре виссе свої уста і виниже язика, а по цьому витре і антимінсовою Губкою. Коли п'є, нехай добре виссе край Святої Чаші, щоб на ньому не позосталося Божествéнної Крови, а по цьому нехай витре край Губкою.

85. Коли б Святий Агнець на Дискосі так замерз, що Ієрей не зможе його свого чáсу переломити, то нехай покриє Святий Дискос з Божествéнним Агнцем Звіздою й Покрівцем і нехай поставить його над вугіллям у горщику на Престолі, і нехай держить, аж поки розмерзне.

XVII. Напад на Церкву під час Св. Літургії.

86. Коли під час Служби Ієрея нападуть вороги чи чужинці, еретики або погані, чи убивники, і Служби не можна докінчити, то нехай Ієрей спожиє Святе, щоб воно не позосталося на зневагу нечистим убивникам. А сам нехай утече, як зможе: а коли не відступиться, краще зробить: бо як буде забитий, прийме мученичого вінка!

87. А коли хто наміриться вбити служачого Ієрея, щоб понизити Святу Православну Віру, то Ієрей жодним способом не повинен відступати від служіння, але докінчити його, хоч би довелося йому прийняти убивство. Бо коли будеш тоді вбитий, то будеш до Мучеників зарахований!

88. Якби під час Служби загорілася Церква, або від бурі чи з іншої причини стане падати верх, то нехай Ієрей обережно візьме Святе з Антимінсом, і нехай вийде з Церкви, і на іншому пристойному місці на тому ж Антимінсі нехай докінчить Божествéнну Службу, почавши від того місця, з якого, виходячи, перестав.

89. Накінець, нехай пам'ятає парафіяльний Ієрей, що кожного великого Свята і кожної неділі, а до цього й кожної суботи він повинен правити Св. Літургію, і це під смертельним гріхом. Бо коли не буде правити Св. Літургії, то багатьом перешкодить слухати Божествéнну Службу, яку — з Божого й церковного веління — кожен християнин повинен слухати кожного Святого дня.

90. А до цього нехай Ієрей пам'ятає й оце, що тільки одну Літургію на день на одному Престолі він може відправляти. Бо ця єдність показує одну смерть Христову, яку прийняв Він ради нас одну, і одну муку Його, яку Він один раз витерпів за нас.

XVIII. По закінченні Божественної Літургії. Як поводитися в Св. Вівтарі.

91. Зараз по Причасті Божествéнних Тайн Ієрей чи Диякон повинен останок Божествéнного Тіла пересипати з повною увагою з Дискоса в Святу Чашу, щоб ніщо ніде не впало чи позосталося навіть із найменших крупинок. І тому нехай Ієрей добре витре Дискоса антимінсовою Губкою над Святою Чашею, добре дивлячись, щоб не позосталося чого на ньому.

Так само нехай збере Ієрей Губкою рáзом і на Антимінсі та на Ілітóні, як що є там, на Дискос, і нехай всипле в Святу Чашу, так само все добре зібравши.

92. І оце повинен Ієрей зáвжди на кожній Літургії чинити, і під смертельним гріхом і карою викинення пам'ятати: ніколи Антимінса чи Ілітóна не витрушувати над огнем або над водою! Бож на ньому може бути ніщо інше, а тільки крупинки Божествéнного Тіла, що від недбальства ієрейського позостáються. І тому, як сказано, нехай Ієрей бережно збере їх на Дискос і всипле в Святу Чашу, а на Жéртівнику споживе їх чи він, чи Диякон.

93. По закінченні Божествéнної Служби, у час спожиття́ останків Святих Тайн на Жéртівнику, Ієрей повинен дуже стерегтися, щоб у Святій Чаші не позосталося нічого з найменших крупинок чи найменших капельок. Для цього нехай він сполоще Чашу не один тільки раз, але й удруге і втрете, і нехай вип'є, а потім Губкою чи Платом, на це приготовленим, витре. А Губку чи той Плат нехай позоставить у Святій Чаші.

94. На Жéртівнику ж, коли там стоять перенесені Божествéнні Тайни, нехай буде засвічена свічка, аж поки буде споживатися Святе.

95. Паламаря і всіх служачих у Вівтарі нехай Ієрей навчить, щоб вони побожно ходили зо страхом і тремтінням біля Престолу, а також біля Жéртівника, коли на них Божествéнні Тайни, і щоб вони творили, проходячи чи наближаючись до них, пристойний поклін.

96. Губку як ілітонну, так і витиральну, або Плата, коли вони занечистяться чи припадуть пилом, нехай добре випере своїми руками сам Ієрей чи Диякон, у вівтарній умивальниці. Це миття нехай буде часте, щоб ці речі завжди були чисті!

97. Священний Пóсуд, цебто Чашу, Дискоса, Звіздицю та Лóжечку треба часто витирати від пороху та вологости, щоб не впала на них іржа.

98. Нарешті по закінченні Божествéнної Літургії і по спожитті Божествéнних Тайн, зараз таки, перше як зняти священні Ризи або по цьому, не виходячи з Вівтаря, Ієрей повинен з великим зворушенням та вдячним серцем — перечитати Вдячні по Св. Причасті Молитви.

99. А коли Ієрей вийде з Церкви, то нехай не зараз береться за яку іншу (буденну) працю, але нехай перебуде який час у Молитвах та в роздумуванні, що в Святій Літургії сподобився такого великого Дáра, і нехай дякує Богові, і нехай просить, щоб Він сподобив його достойно приймати такого Дáра по всі дні життя його.

100. Того дня, коли служив, нехай Ієрей бережеться від зайвої їжі, і пиття і сну, а найбільше від тілесного поєднання з своєю дружиною, як має її, і від усякої тілесної любови, — ради любови й пошани до Небесного Царя, Якого сприйняв у Храм і оселю своєї душі.

XIX. Як берегти Божественні Тайни для недужих.

101. Парафіяльний Ієрей повинен пильнувати, щоб церковний Пóсуд, себто: Потúр, Дúскос, Звіздúця, Лóжечка, Кивóт чи Гробниця (Труна) був золотий чи срібний, у крайній нýжді олив'яний. І щоб цей церковний Пóсуд був пристойно зроблений для служіння, й зберігання Божествéнного й Животворящого Тіла Ісуса Христа, бож у ньому чиниться страшне Тáїнство, і сам Ісус Христос ясно перебуває.

102. І всі церковні речі робляться пристойні й дорого прикрашені, як Ризи священні, Святі Хрести, Євáнгелія, і нехай будуть так зроблені. А де через убогість неможливо, щоб ці Сосуди (Пóсуд) були золоті чи срібні, а це: Потúр, Дúскос, Звіздúця, Лóжечка і Кивóт чи Гробниця (на збереження Тайни болящим), то нехай будуть хоч олив'яні, — під відповідною карою та архиєрейською забороною.

103. Кивóт, у якому бережуться Святі Тáйни, Тіло Господне, нехай буде покритий, і зверху його Хрест, і нехай зáвжди стоїть з Божествéнними Тáйнами на Престолі, а не де на іншому місці.

104. Неосвячена рука нехай ніколи не торкається до Святого Пóсуду під смертним гріхом і під великою епітимією, хіба тільки в якій крайній нýжді.

105. Божествéнні Тайни можуть бути освячені, висушені і бережені не тільки в Великий Четвер, але через багато причин і в інші дні за Чином Великого Четверга.

106. Коли Кивот золотий чи срібний, в середині позолочений, то в нього можна класти засушені Тайни і без підкладання паперу. А коли він срібний не позолочений або олив'яний, то треба конче підстелити в ньому чистий папір і на нього класти Божествéнні Тайни.

(Далі буде)

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Отже навіть над частиною Церкви — в тих кількох країнах, які він у Першому Посланні називає, — Ап. Петро не має жодної власті, бо він є тільки „сопастирем" тих пастирів, які є на місцях у цих країнах, отже офіційно вони рівні Ап. Петрові; і тому Ап. Петро не велить тим своїм „сопастирям", а „благає" їх, надіючись, що вони його послухають з уваги на його моральну повагу, бо він же старенький віком Апостол, який був „свідком страждань Христових", і він буде „співучасником слави" Христової, — цебто: коли Христос засяде в Царстві Небесному на престолі слави Своєї, то всі Апостоли (отже й Петро з ними) також засядуть у Царстві Небесному на дванадцятьох престолах (Мат. XIX. 28).

Про схему духовної Ієрархії в Церкві Ап. Петро говорить ось що: молодші пастирі в кожній країні мають підлягати своїм місцевим старшим пастирям, а ці місцеві старші пастирі вже не підлягають нікому з людей, і вже далі тільки один одному підлягають усі християни, цебто — щоб один перед одним був смиренний і служив один одному; Ап. Петро підкреслює пастирям, щоб вони не посягали по власть-панування, бо це противне Богу діло.

Підкреслюючи свою рівність з іншими Апостолами, Ап. Петро не каже: „Я звістив", а каже: „Ми (всі Апостоли) звістили вам силу й прихід Господа нашого Ісуса Христа, не наслідуючи хитро видумані байки, але бувши очевидцями Його величі" (II Петра 1. 16).

**

Тільки один з Апостолів згадується в Писанні Ап. Петра, а це Ап. Павло, і то тільки раз.

„...Довготерпеливість Господа нашого вважайте спасінням, як і возлюблений брат наш Павло — по даній йому премудрості — написав вам, як він говорить про це у всіх посланнях, в яких є щось не легке до зрозуміння, що невіжі й неутверджені (у вірі) — на свою власну загибіль — перекручують, як і всі інші писання" (II Петра III. 15).

Ап. Петро називав себе „сопастирем" усіх інших численних пресвітерів, бо вважав їх рівними йому духовною службою в Церкві; але Ап. Павла він називає не сопастирем, а „возлюбленим братом" своїм і всіх Апостолів, цебто повністю трактує його як рівний рівного, Апостол-Апостола. Ба, Ап. Петро говорить про Ап. Павла, як про інтелектуально вищого; Ап. Петро каже, що Ап. Павлові дана особлива „премудрість"; але формально признаючи авторитет „премудрості" Ап. Павла, Ап. Петро одночасно відноситься до неї з делікатним, хоч і з незатаєним застереженням; мовляв, Ап. Павло пише якось не зовсім зрозуміло, — сказавши нашою колоквіяльною мовою, — „надто по-вченому"; отже ширший загал — особливо ж ігноранти та ті, що ще не тверді у вірі Христовій, — по-своєму перекручують його думки, а з цього виходить їм гріх. — Ап. Павло мав, на свій час, високу освіту, а Ап. Петро був звичайний рибак, і його освіта була невелика. І хоч т. зв. сіра людина справді могла не надто розуміти глибокі думки Ап. Павла, то однак освічена верства певно вважала Ап. Павла найбільш „премудрим" між Апостолами, коли й сам Ап. Петро вирізнює його „премудрість", але з тінню застереження проти неї, як не зовсім зрозумілої для „ігнорантів і утверджених" у вірі.

XI

Ап. Петро про Ап. Павла

Серед авторів Нового Заповіту Ап. Павло найплідніший. Пропорційне відношення між кількістю писань Апп. Павла й Петра таке: коли всі писання Ап. Петра обчислити на дванадцять сторінок, то писання Ап. Павла становлять сто сорок вісім сторінок такого самого розміру; отже Ап. Павло написав дванадцять разів більше за Ап. Петра. Це щодо кількості. А щодо якості змісту, то її оцінку знаємо з опінії Ап. Петра, який відзначив „премудрість" Ап. Павла (II Петра III. 15). Ап. Петро не згадує ла (II Петра III. 15).

Вище вже була мова про це, що питання: в кого з Апостолів, висланих у світ Христом проповідувати по Вознесенні Христа, була „більша віра", — це питання зовсім нелогічне. В усіх цих Апостолів, що все життя своє витривали на апостольській праці, була однакова сила віри. Якщо можна говорити про різниці в їхній якості, то тільки на основі розмірів праці кожного з них. У цьому відношенні про Ап. Павла свідчить число його Послань, — він написав їх найбільше за всіх інших Апостолів, і вартість думки його писань, як оцінив також і Ап. Петро, підкресливши, що в Ап. Павла є особливіша, Богом „дана йому премудрість".

Ап. Павло кілька разів перейшов Малу Азію, Балкани й Італію. Своєю широкою освітою, глибокою мислительською (філософською) думкою, тонким тактом культурного виховання й розважністю, повним знанням життя й людської істоти, енергійною, невсипущою працею, небуденним організаційним хистом і непохитністю характеру, при одночасній своїй апостольській вірі, Ап. Павло духовно завоював для Христа всю Римську імперію і широкі простори поза її границями.

Ми вже звертали увагу на це, що Ап. Петро „титулував" себе: „Петро — Апостол Ісуса Христа" (І Петра 1.), „Симон Петро — раб і Апостол Ісуса Христа" (II Петра І. і). Ап. Павло „титулувався": „Павло — раб Ісуса Христа, призначений Апостол, вибраний до Благовістя Божого (Рим І. 1), — цебто: Апостол, призваний і вибраний Христом. „Павло, волею Божою призваний Апостол Ісуса Христа" (І Кор. І. і). „Павло, волею Божою Апостол Ісуса Христа" (II. Кор. І. і). „Павло — Апостол, (вибраний) не людьми і через людей, але Ісусом Христом і Богом Отцем" (Гал. І. і). І цим Ап. Павло засвідчував, що він, як Апостол Христа, у своєму апостольстві не залежний від жодної людини, отже над ним, як і над кожним іншим Апостолом, не було ніякого „старшого" Апостола.

Тільки великий ум може правильно й повно оцінити велику людину. До таких великих умів в історії Християнства належить Св. Іван Золотоустий, Патріярх Константинопольський (Царгородський), і він же каже про Апостола Павла: „Він був провідником і опікуном збору всіх Святих." „Устами він був Учителем і Апостолом усього світу. Увесь світ був у його руках і під його доглядом, — йому були припоручені люди всього світу". „Він був світлом для Церков, Основою Віри, Стовпом і Твердинею Правди"[3]). „Він був лучший всіх людей, більший усіх інших апостолів, і він перевищував усіх".[4]) „Нічого не було яснішого, нічого більш сяючого, як він".[5]) „Ніхто не був більший і ніхто не був рівним йому".[6])

Папа Григорій, що в Римській Церкві відомий під іменем „Великий" (590-604), визначив таке місце в історії Церкви Ап. Павлові:

„Його було поставлено як Голову всіх народів, бо він одержав першенство над усією Церквою".[7])

Теперішній папа Іван XXIII маніфестує свою особливу пошану до Св. Івана Золотоустого, і 1960 року він у Римі правив Слов'янську Літургію Івана Золотоустого — у приявності 24 кардиналів, католицьких „патріярхів" східнього обряду й багатьох архиепископів та епископів. Цебто, Св. Іван Золотоустий і для Римської Церкви являється великим авторитетом. Щождо папи Григорія Великого, то його, як і кожного папу, Римська Церква вважає непомильним у справах віри; і коли папа Григорій Великий визнав першенство Ап. Павла в Церкві та його головство над усіма народами, то, Римська Церква, послідовно, і і в цьому випадку повинна б уважати його „непомильним".

Вище було сказано, яким великим авторитетом Св. Іван Золотоустий і папа Григорій Великий уважали Ап. Павла серед усіх Апостолів. А однак ніхто, навіть протестанти, не опрокинув з такою силою й переконливістю римських претенсій на „першенство" Ап. Петра, в усій Церкві, як це зробив цей великий апостольський авторитет — Ап. Павло.

Римська Церква твердить, що: 1: Ап. Петро був Єпископом Риму, і то хронологічно першим Єпископом, та що він, мовляв, пробув на цьому становищі (Єпископа Риму) 25 років, 10 місяців і 12 днів; 2) що епископування Ап. Петра в Римі почалося з 42 року по Вознесенні Христа, і він був Єпископом Риму до 67 року християнської ери, цебто — до своєї смерті; 3) що він був замучений через розп'яття на хресті, і то — на своє власне бажання — униз головою; 4) перед своїм розп'яттям Ап. Петро рукоположив свого наслідника і передав йому всі власті, що їх Христос надав Ап. Петрові; 5) Ап. Петро передаючи свої власті своєму наслідникові, тим самим передав право дальшого наслідства усім черговим Єпископам Риму, цебто папам.

А однак писання Ап. Павла все це заперечують.

[3]) Св. Ів. Золот. у творі „І Кор. IX. 2"
[4]) Там таки.
[5]) De Sacerd. 4.
[6]) Tom V. Or. 47.
[7]) Cyrll. Cat. 6.

(Далі буде)

ПОТАЄМНЕ ДРУКУВАННЯ МОЛИТОВНИКІВ

Німецький часопис „Мюнхенер Меркур" приніс вістку, що советська влада сконфіскувала кількасот примірників молитовника, надрукованого потаємно. Поліційне слідство виявило, що вони були надруковані в друкарні „Публичної науково-технічної бібліотеки".

Після цього в советській пресі появилася посилена хвиля закликів до боротьби з релігією.

ЩЕ ОДНЕ КАТОЛИЦЬКЕ НАСИЛЬСТВО

Від Ред. — Нижче містимо в перекладі статтю з англійського церковного журналу „ПРОТЕСТАНТ ЕКШЬОН", яка появилася в числі за липень-серпень 1961 р. під вищеподаним заголовком.

„Минулого квітня на цих сторінках був поміщений лист одного французько-канадського священика. У ньому онтарійський податковець отримав офіційний наказ від римо-католицької ієрархії, щоб він переніс свій шкільний податок з публичної школи до сепаратної, римо-католицької школи та щоб він відтягнув своє ім'я з листи кандидатів на троста публичної школи. Карою за непослух його церковним зверхникам щодо їхніх приказів у цих фінансових та політичних справах мала бути відмова звершення йому Св. Таїнств, — що в точній інтерпретації означає, що цьому вільному горожаннинові вільної країни грожено терпінням вічних мук, якщо він негайно не зречеться своєї політичної свободи.

„Ось як мінсіньор Желіно — Головний Вікарій Оттавської Архидієцезії висловив свою страшну погрозу:

„Це мій обов'язок натаврувати твій поступок, повідомляючи тебе, що, якщо ти до першого надходячого місяця лютого не заявиш мені своєї постанови усунутися з цієї Шкільної Управи та платити свої податки до Управи Сепаратної Школи, я мушу проголосити тебе як негідного розгрішення.

У цьому випадку примінення законів Дієцезійного Синоду буде мати те значення, що ти не зможеш приймати Св. Таїнств і внаслідок цього тобі відмовиться Похорону Церквою".

Протестанти глибоко занепокоєні цим вживанням духовної зброї для політичних цілей. Також є багато занепокоєних римо-католиків, хоч вони покірно цьому піддаються і не мають відваги висказати одного слова критики проти своїх священиків. Насильство, тобто вимушення при помочі брутальних погроз, є особливо відстрашуючим злочином. Чи справа багато різниться, коли погрози страшних мук не є якраз фізичного характеру? Ці церковні загрози починаються в цім житті, настроюючи руки сусідів проти цієї жертви, а одночасно розраховується на те, щоб тепер відібрати йому його внутрішній спокій та грозити йому найстрашнішими муками в загробному житті. Ось якраз такі зловживання вмовленої ніби-всемогучості церковного авторитету загнали багатьох вірних та відданих членів Римської Церкви в ряди анти-клерикалів та безвірків. Величезна більшість „слухняної пастви" напевно піддасться покірно, але їхні серця будуть поранені і їхні уми будуть потрясені безпощадною брутальністю страшного присуду цього виклятія. Це присилує їх спитати себе, чому їхні священики, — ці „другі Христи", як це вони відважуються себе називати, є так усеціло нехристиянські у своїй жадобі клятвами силувати безборонну пастсву до збагачення вже й так переповненої скарбниці Церкви.

Вислід

Який був вислід цього погрозливого листа священика? Коли податкові урядники, вже по отриманні таких листів податковцями, чергово відвідали їх у справі податкових належностів, то вони відкрили, що всі податковці, крім трьох чи чотирьох родин, нагло рішили змінити свою шкільну піддержку з публичних шкіл на сепаратні. Кінець-кінцем пересічний канадський француз не буде ризикувати, щоб його священик послав його в пекло, а ще головно тоді, коли він знає, що його приятелі й родина будуть трактувати його як виродка, якщо він не послухає священика. Воно велике диво й так, що хтось з цих римо-католиків відважився на таке, що відмовився піддатися страшній силі такого лячного присуду Генерального Вікарія: „Ти не зможеш прийняти Св. Таїнства... тобі відмовиться церковного Похорону". Тільки римо-католик, що живе у твердій римо-католицькій громаді, розуміє лячні натяки таких погроз.

„Ді Торонто Телеграм" помістив дві великі статті з описом наслідків у подробицях. Він сповіщає, що будинка публичної школи перебрала управа сепаратної школи. Голова управи публичної школи був перевибраний на голову управи сепаратної школи. І управа публичної школи тепер залишилася без шкільного будинку, а кількоро дітей тих батьків, які відважилися встояти проти священиків, лишилися без школи.

У цьому репортажі також говорилося про різні зловживання під час зборів податковців, на яких вирішувалося ці справи. Один з податковців посуджує, що ці збори запаковано людьми, які не мали права на них голосувати, а таких, що мали право, не допущено на збори, замкнувши перед ними двері.

Несправедливість

Додатковим чинником у цій ситуації є недавне рішення суду, що податковці, які змінять свою піддержку з публичної школи на сепаратну, не є більше відповідальними за бондові задовження публичних шкіл, які були попередньо зроблені. У дійсній практиці це значить, що римо-католики, які піддержують публичні школи, мають тепер змогу висунути своїх сусідів-податковців на тонку галузку великих задовжень і цю галузку підрізати та вкинути своїх бувших спільників в банкроцтво, а самим тоді включитися в ряди податковців римо-католицьких сепаратних шкіл, без ніякого зобов'язання за довги, які попередньо вони помогли наробити.

Онтарійське Товариство Тростів Публичних Шкіл зажадало від Онтарійського Департаменту Освіти розслідження цієї справи. „Ді Торонто Телеграм" сповіщає, що слідча комісія, мабуть, обмежить своє слідство тільки питанням: що зробити з тими кількорома дітьми, що лишилися без школи. Цей часопис, дальше, повідомляє нас, що місцевий шкільний інспектор, — канадський француз римо-католик, — який дальше отримує свою платню з фондів публичних шкіл, мав сам заохочувати податковців до переходу від публичної школи до сепаратної. Це одна з проблем у нашій онтарійській шкільній системі: у ній є поважне число публичних урядовців, які отримують платні — і то добрі платні — з урядових фондів, які діють як віддані слуги священиків для виконання їхніх приказів.

Найсерйозніша сторона цієї події полягає в тому, що вона дає приклад багатьом іншим оселям в Онтаріо, головно на сході та півночі, де публичні школи можуть бути перебрані священиками, озброєними в погрози церковного насильства, подібними до погрози, яку видав Генеральний Вікарій Оттавської Архидієцезії.

Ось тут, у Канаді, лиш у кількох милях від федеральної столиці Канади, Римська Церква чинить наругу над демократичними процесами, диктує в фінансових та виховних справах, і силоміццю вводить у життя свої політичні прикази при помочі церковних та духовних насильств. Перед лицем цих безличних крадежів публичних шкіл онтарійський уряд збоку боязко стоїть, боячись протиставитися волі римських священиків, щоб не зазнати страти кількох голосів".

Від Ред. — Ми помістили цю статтю з журналу „Протестант Екшьон" без жодних коментарів, бо вона сама за себе говорить. Хіба тільки пригадаємо читачам, що описані в цій статті події мали місце не колись давно, ще десь у часах Святої Інквізиції, і то в якій римо-католицькій Італії або Еспанії ,а мали вони місце таки року Божого 1961-го, і то таки в нашій вільній, демократичній Канаді.

Минулого року ми були свідками завзятої католицької кампанії, також на шкільному полі, і то таки в нашій Манітобі ,отже вищеподана стаття повинна бути належно осторогою для всіх, що не бажають римо-католицької диктатури над нашим шкільництвом.

КАТЕДРА, ЩО ЗМІЩАЄ 8,000 ЛЮДЕЙ

У Софії (столиці Болгарії) православна катедра Олександера Невського зміщає 8,000 осіб. Однак для жителів Софії вона замала; на великі Свята до неї сходяться десятки тисяч людей. Наприклад, на Великдень цього року прибуло 40,000 людей, хоч вони знали, що стоятимуть надворі.

ВПИСИ НА БОГОСЛОВСЬКІ СТУДІЇ

Цим подається до загального відома, що до часу побудови нового будинку Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу на університетській площі, Богословський Факультет Колеґії буде міститися в будинку ч. 115 Мекрей Евеню, Вінніпеґ 4, Ман., який Колеґія набула спеціяльно для цієї цілі.

Богословська Школа Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу — це чотирирічна вища богословська школа, яка дає своїм абсольвентам підготову на православного священика, а також урядово признаний ступень Ліценціята Теолоґії або Бакаляра Теолоґії. Кандидати до Богословської Школи повинні мати скінчену принаймні повну 11-ту клясу (ґрейд), цебто матрикуляцію в Канаді, або мати однозначний ступень освіти з-поза Канади.

Академічний рік у Богословській Школі триває від 1-го жовтня до 30-го квітня.

Зголошення на студії в Богословській Школі Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу приймаються до 30-го вересня.

За ближчими інформаціями та за аплікаційними формулярами звертатися по адресі:

St. Andrew's College in Winnipeg,
115 Machray Ave.,
Winnipeg 4, Man.
Telephone: JU 9-6862

ЖИДИ І ІІ-га СВІТОВА ВІЙНА

(Закінчення із стор. 7)

господарки, правильніше, по закутках, на смітнику народного господарства нормально живучих націй і держав" (див. Соломон Ґольдельман: „Листи жидівського соціял-демократа про Україну". Матеріяли до історії українсько-жидівських відносин за час революції. Відень, 1921 р. жидівське видавництво „Гайман" на Україні, стор. 14-16).

Тим самим Ґольдельман свідчить, що жиди не стали комуністами, а тільки підтримали заводження комуністичної системи і влади та творення держави СССР тому, щоб мати в ній опору й оборону для жидівських національних інтересів, поскільки вони не мали іншого вибору на територіях разваленої 1917 року царсько-російської імперії.

З того виходить, що щирими комуністами були тільки не-жиди, і на них-то жиди оперлися для забезпечення своїх життєвих можливостей на сході Европи.

Комунізм — це була єдина сила, яка таке обезпечення жидам там могла дати. Отже тому-то жиди цю силу масово підтримали, і стали в провідних рядах комунізму.

Правда, Ґольдельман пише, що 1917 року тільки „жидівське робітництво готове стихійно кинутися в обійми большевизму", — але в дійсності кинулася в ці обійми також і жидівська інтелігенція, про що говорить той таки Ґольдельман в іншому місці своєї, згаданої тут, книжки.

Тому-то твердження антисемітів, що Ялтенський договір 1944 року зробили „комуністи", не витримує критики. Сталін (Джуґашвілі, грузин) безумовно щиро вважав себе комуністом і вірив, що він служить комунізмові. Але коли німецькі нацисти іноді проголошували Рузвелта й Чорчила „комуністами" — то це грубе безглуздя. Якщо б світове жидівство бачило, що в цих державах, які в Ялті передано під патронат комуністичної влади, був би такий демократичний лад, як у Британії, Америці, Канаді й Франції, де влада пракитчно надала б жидам права рівні правам не-жидів, і де жиди могли б без перешкод вибиватися своїми здібностями у всіх ділянках життя, — включно з займанням посад міністрів, генералів і т. п., як це є в Америці, Британії, Франції, то вже аж після цього тільки можна було б ставити питання, чи була б т. зв. „Ялта" 1944 р.

І. Д.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

НА ПРЕС. ФОНД "ВІСТНИКА"

ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Федора Феняка 22.00
ҐЛЕСЛИН, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Ілька і Марії Галевичів 13.50
ОТТАВА, Онт. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Анастасії Листюк 18.76
ІСТ СЕЛКИРК, Ман. Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Емілії Клим 12.52
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Теодора Метецького 12.50
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онтаріо Збірка о. Г. Удода на Похороні блаженної пам'яти Катерини Варниченко 12.29
САСКАТУН, Саск. Пожертва п. С. М. Клапоущака на Поминальному Богослуженні по блаженній пам'яті Анні Клапоущак 12.00
ВИШАРТ, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні блаженної пам'яти Михайла Библова 11.00
ІННІСФРІ, Алта. Збірка п. Івана Богайчука на прощальному прийнятті в честь о. Протоерея і Добродійки Гребенюків 11.00
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на Похороні блаженної пам'яти Стефана Буряка 10.76
ЕРЛШЕМ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Мих. Козуня ... 10.00
БЮКЕНАН, Саск. Збірка п. С. Талпаша з нагоди 70-ліття уродин п. Стефана Кінашука 10.00
ҐРИМСБІ, Онт. Збірка п. Т. Дяковського на Похороні бл. п. В. Туртяка 10.00
ВЕНКУВЕР, Б. К. Збірка п. М. Гомоли з нагоди 50-ліття Вінчання подружжя Стащиних 10.00
СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. П. Сацевича на Поминальному Богослуженні по бл. п. Якові Леськову 8.00
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. О. Василева на Похороні блаженної пам'яти Василя Мойсіюка 7.50
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Григорія Удода на Похороні блаженної пам'яті Ф. Міґайчука 6.05
ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні блаженної пам'яті Василини Шимко 6.00
ИНГЛІС, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Н. Столярчука 6.00
СПЕДДЕН, Алта. Збірка о. П. Сацевича на Похороні бл. п. І. Романчука 5.50
ВИТКІВ, Саск. Пожертва Сумківського З'їзду Округи „Верховина" 5.50
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка о. Прот. М. Кригюка на Похороні блаженної пам'яти Івана Гайдея 5.50
ГИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні блаженної пам'яти Марії Гуцуляк 5.50
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка п. І. Чернецького на Похороні бл. п. Й. Курчаби 5.35
ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Юлію Щіткі 5.00
НЮБРУК, Алта. Пожертва пані Катерини Семотюк, прислана о. О. Фляком, — з нагоди Поминального Богослуження по її бл. п. мужеві 5.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п. Л. Андрухової 5.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні блаженної пам'яти Василя Мандзюка 5.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка п. Ю. Сенчука на Похороні бл. п. В. Костинюка 5.00
СОРБУРІ, Онт. Збірка п. Н. Волинського з нагоди 60-ліття уродин пана Стефана Ємчука 5.00
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Збірка о. Юрія Туржанського на Поминальному Богослуженні по бл. п. Василеві і Зоїці Ґловацьких 5.00
КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Поминальному Богослуженні по бл. п. Дмитрові Стасюкові .. 5.00
РІДЖАЙНА, Саск. Збірка п. А. Андрійчука з нагоди 60-ліття Вінчання п-ва Івана і Анни Павчуків та з нагоди 99-ліття уродин бабуні — пані Ріпей 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка п. Василя Савчука на Похороні блаженної пам'яти Василя Ґолінатого 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва пані Марії Руснак на Вічну Пам'ять її мужа бл. п. Василя 5.00
ШІКАҐО, Ілл. Збірка п. Николи Ґудза на Похороні бл. п. Мих. Слижука 5.00
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка о. Архм. Я. Вітенка з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Володимира й Катерини Демкових 3.70
ОВКБОРН, Ман. Збірка о. В. Мельничука на Похороні бл. п. Олени Панчук 3.00
АРРАН-КОБЗАР, Саск. Збірка о. С. Гределя з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Федчунів 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Василь Трефяк — Еджертон, Алта.	2.00
Д. Забітовський — Кенора, Онт.	2.00
Пані Анна Магара — Кемсек, Саск.	2.00
К. Ґондзьола — Канора, Саск.	2.00
І. Волян — Льонтвіль, Квебек....	2.00
Н. Юсипчук — Едмонтон, Алберта	2.00
Ольга Косс — Едмонтон, Алберта	2.00
Ф. Татарчук — Ля Саль, Квебек	1.00
С. Байдак — Ля Саль, Квебек	1.00
Д. Голота — Кенора, Онт.	1.00
А. Звоздецький — Брендон, Ман.	1.00
І. Фульмес — Габбард, Саск.	.75

ПРАВОСЛАВНІ АРХИПАСТИРСЬКІ ПОСЛАННЯ В ПОЛЬЩІ 4-ма МОВАМИ

Послання Митрополита Православної Церкви в Польщі на Різдво й Великдень видаються 4-ма мовами: російською, українською, білоруською і польською.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ВІСТНИКА"!

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластинковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний —.......... $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ЮВІЛЕЙ о. ПРОТ. СТЕПАНА І ДОБРОДІЙКИ СИМЧИЧІВ

Ванкувер, Б. К.

Українська Православна Громада Пресвятої Тройці у Ванкувері відзначила подвійним ювілейним торжеством і прийняттям 25-літнє служення Церкві і 25-ліття подружжя Високопреподобного о. Прот. Степана й Вікторії Симчичів.

Торжество розпочалося врочистою Архиєрейською Службою Божою Владики Андрея — Єпископа Едмонтону і Західньої Канади, в асисті пароха о. Симчича і оо. М. Дебрина та І. Гикавого. У молитвах і проповіді Владика Андрей глибоко заторкнув значення й обов'язки священика.

Ювілейне прийняття було в залі Канадійського Легіону заходами Ювілейного Комітету. Присутніх було понад 300 осіб.

За головним столом сиділи почесні гості: Владика Андрей, ВПреп. Прот. о. Степан і пані Вікторія Симчич із дочкою Орисею, (сина Ювілятів не було присутнім — він у Гаррисбурґ, Пенсильванія, лікарем у лікарні), отці духовні, професори університету, професіоналісти-приятелі Ювілятів, делегати й дехто з Ювілейного Комітету.

Під час бенкету різні промовці відмітили заслуги Дост. Ювілятів з кожної ділянки. Життепис подав п. Е. Тарновецький, а пані Є. Єлиняк говорила англійською мовою і вона трохи ширше оповіла про діяльність пані Добр. Симчич. З державних відпоручників говорив д-р В. Дж. Блек, від університету — професори Клер-Собел і Ронімойс, отці-собрати, уповноважені від різних організацій, як. Екзекутиви та відділу С.У.К.,К.У.К., Т-ва У.Н.Д., УН-Ради, Т-ва Поширення Української Книжки.

Для відміни, щоб урізноманітнити Ювілей, пані Єлиняк відспівала дві майстерно-виконані пісні: „Аве Марія" і „Вечірня пісня" Лисенка. Хор Громади відспівав „Це Торжественний День".

Рясні привіти посипалися з різних частин Канади і Америки. Через брак часу господар урочистости п. Д. Мацелюх перечитав лише кілька привітів, а п. Ф. Богдан перечитав прізвища й місцевості тих, що прислали привіти. Усіх побажань було коло 120.

Ювілятам передано багато дарунків-пам'яток від різних організацій, родини з Манітоби і від приятелів; між дарунками був в и різьблений альбом, в якому вміщено всі привіти-побажання, знімки з прийняття, вирізки з часописів. Також передано звукостяжку (тейп-рекордінг) ювілейних промов. Приявних надзвичайно зворушив привіт від Недільної Школи і розкішна китиця квітів-троянд, що від Школи вручили діти п-ва Шевчуків з Ричмонд.

Достойні Ювілянти подякували Громаді і Ювілейному Комітетові за влаштування їм Ювілею.

На особливу згадку заслуговує передовиця Програмки Урочистості, яку виконали п-во Є. Пелехи на основі 15 різних квітів згадуваних у Біблії.

На закінчення голова Ювілейного Комітету п. Д. Мацелюх подякував усім приявним, і всім тим, що надіслали привіти, і тим, що висловили заслуги. Урочистість закінчили співом „На Многі Літа".

Головою Ювілейного Комітету був п. Данило Мацелюх, а секретарем був п. Стефан Синявський. Інші члени комітету були: пані О. Сироїд, пп. В. Кігніцький, С. Шевчук, п-во Ткачі, Тарновецькі, Вакалюки, Ясенчуки, Мисько, Швайківські, Єлиняки, Богдани.

Е. Т.

ХРЕСТИНИ В РОДИНІ П-ВА РОМАНЮКІВ

Ванкувер, Б. К.

На обіді в домі п-ва Михайла і Анни Романюків після Хрестин п. С. Маскаль сказав, що є звичай обдаровувати новоохрещених. Куми й приявні зложили 28 долярів.

П-во Романюки висловили подяку за зложений дар новоохрещеним, але сказали, що буде краща пам'ятка, коли суму віддасться на добру українську ціль. Рішено віддати на будову Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі.

П-во Романюки хрестили четверо дітей:: Анну, Петрусю, Василька й Наталію. Хрещення звершив о. Прот. С. П. Симчич.

Сердечна подяка кумам і гостям за зложену пожертву, а п-ву Романюкам честь за те, що передали на будову Катедри. Нехай новоохрещені діточки ростуть здорові на радість і потіху батькам, та щоб засвоїли батьківську щедрість і розуміння пожертв на високі церковні цілі.

О. С.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. І М. ГАЛЕВИЧІВ

Ґлеслин, Саск.

У суботу, 15-го липня 1961 р., п-во Ілько й Марія Галевичі відзначили 50-ліття свого подружнього життя. На цю урочистість численно з'їхалася майже вся родина, яка перебуває по всіх частинах сходу й заходу Канади. Гідність дітей і їхне велике розуміння пошани до своїх батьків були спонукою для родини і великого числа місцевих членів Церковної Громади з'їхатися на Богослуження до церкви Свв. Апп. Петра й Павла в Ґлеслині. Богослуження відправив місцевий о. Парох під спів місцевого дяка п. М. Савчина і співаків церковного хору в Ґлеслині. На Службі Божій о. Парох виголосив зворушливу науку про родину й релігію, якою приявні були захоплені.

Після Служби Божої відслужено також і Молебень за здоров'я Ювілятів, з благословенням, за Чином Требника, 50-ліття подружжя, яке звершив Священик і він же виголосив Многолітствія за здоров'я Ювілятів, чим й закінчено першу частину в церкві. Весільними дружбами були п. Василь Павлишин і пані Роберта Дмитришина, — обоє односельчани Ювілятів.

До другої частини ювілейних урочистостей належить прийняття в місцевій церковній залі, де дбайливими господинями та зразковими членкинями Жіночого Товариства був знаменито приладжений обід на честь Ювілятів. Господарем цієї оказії був п. Кирило Левчук, який попросив о. Пароха проказати Молитву. Після спожиття обіду розпочалася гостинна програма, якою проводив п. К Левчук; він найперше склав щире привітання п-ву Галевичам з нагоди такої небувалої оказії — їх ювілею. Господар також попросив до слова священика П. Блажука, який висловив щире признання родині Галевичам і їхнім дітям за зразкове відношення й належну пошану до своїх родичів. При тому він розділив з Ювілятами велику радість, що Бог поблагословив їм дочекатися щасливого 50-ліття одруження. Бо не кожне подружжя удостоюється мати такі щасливі Золоті Ювілеї.

Від родини склав теплий привіт п. Василь Дідула — зять п-ва Ілька і Марії Галевичів. Потім слідувала промова п. Володимира Чернецького — голови місцевої Церковної Громади нашої Св. Церкви.

Голова п. В. Чернецький розповів присутнім про Ювілятів, як щирих працівників від самих початків; коли вони тільки поселилися в цій околиці „Воля", тут обидвоє були членами народнього дому, а п. Ілько Галевич довший час був скарбником його управи Так само і обоє належали від самого початку до Української Греко-Православної Громади в Ґлеслині, п. І. Галевич є вже довший час старшим братчиком при церкві; пані М. Галевич є довголітньою членкинею С. У. К. Пан В. Чернецький вручив цінний дарунок Ювілятам від Церковної Громади.

Від Жіночого Товариства, як голова, передала щирий привіт пані Розалія Савчина. Потім слідували обдарування дарунками Ювілятів від дітей, внуків і приятелів. Сини й дочки п-ва Галевичів зробили дійсну несподіванку своїм родичам, бо справили їм декоровані меблі і набули коштовний телевізор.

У кінці говорив зять Михайло Лиско, прибувший на цю оказію з Іден, Онт. Урочистість закінчилася велично й радісно відспіванням Многоліття і молитвою „Достойно Єсть". Родина цього дня не забула також і за своїх любих приятелів — пресу, а в тому й „Вістник" Збіркою пожертв зайнялися члени Церковної Громади пп. К. Левчук, В. Павлишин і Г. Дмитришин. Ювіляти від себе склали на цю ціль $10.00, а діти і присутні пожертвували $19.50, і з цього на Прес. Фонд „Вістника" $13.50, на клішу $9.50.

Треба згадати, що п-во Ілько і Марія Галевичі стали передплатниками „Вістника" ще з 1924 року. Їм належиться щире й велике признання, що вони виховали своїх гарних трьох синів і сім дочок, які є на вищих становищах в усіх ділянках культурної праці. Деякі з них були присутні на Золотому Весіллі своїх батьків, як ось дочка Катерина з своїм мужем і Микола з дружиною приїхали з Торонта, Онт. Дозя з чоловіком з Грен Прері, Алта. і дочка Рузя з чоловіком з Н. Бетлфорд, Саск. Василь з жінкою Розалією з Н. Бетлфорд. Також були три дочки і зяті з своїми дітьми, які проживають в Ґлеслині.

Разом з своїми родичами приїхали також і внуки, і це тим більше зрадувало Ювілятів у їх душевному настрої того незабутнього дня.

Усім Жертводавцям на пресу щира подяка, а достойним Ювілятам нехай Господь Бог продовжить віку довгого, та здоров'я доброго. На многі і благі літа!

Гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ТЕОДОР БРИК

Вінніпеґ, Ман.

У понеділок 24-го квітня 1961 року відійшов у вічність бл. п. Теодор Брик з Вінніпегу.

Покійний залишив замужню доньку паню Е. М. Яренко і чотирьох синів: Василя, Данила, Михайла та Івана.

Покійний Теодор приїхав у Канаду з села Колодіївки, Скалатського повіту, Україна, в 1909 році. Початково він був затруднений на різних працях, а головно, як форман, на залізниці СіЕнАр. Через

недугу очей він залишив працю — в 1944 році — і деякий час працював на аеродромі у Вінніпезі, і тут мешкав в своїй хаті разом з донькою.

У 1927 році Покійний по довгих труднощах спровадив у Канаду з Советського Союзу свого брата Олександра Брика, а з Галичини свою стареньку маму і трьох братів: Петра, Григорія і Миколу. Хоч це були початки кризи в Канаді, то одначе всіма ними він відповідно заопікувався.

Управителем спадщини та зарядчиком похорону Покійний призначив свого брата Олександра. У своїм завіщанні Покійний, як свідомий українець патріот, з решти свого скромного майна записав $100 на Комітет Українців Канади, $100 на Фундацію ім. Тараса Шевченка та $200 на Всеканадійську Українську Православну Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі, з якої він був похоронений.

Похоронну Відправу звершив Впреп. о. Митрат Єронім Грицина.

Спочивь, сину Української Землі, у вільній Канаді!

Вічна Йому Пам'ять!

С. Р-к.

БЛ. П. АННА КЛАПОУЩАК

Поминки

Геффорд, Саск.

Дня 22-го липня ц. р. відбулися Поминки по бл. п. Анні Клапоущак, яка померла 5-го червня 1961 р.

Покійна народилася 2-го квітня 1898 р. в Галичині, в Борщівському повіті, село Вузирина. Прибула в Канаду з родичами (Йосип Гарбуз з дружиною) 2-літньою дитиною, і вони поселилися у Фіш Кріку. Там покійна одружилася з Мих. Клапоущаком 1913 року. Зараз потім вони перебралися на фарми коло Геффорд, де жили до 1927 року, і тоді перебралися до міста Геффорду, де покійна жила до смерті. Її чоловік помер 1937 року.

У них було 11 дітей: 4 сини і 7 дочок. Один син і дочка померла, а другий син убитий на війні у Франції. Два сини скінчили університет, і вчителюють, — Стані слав, B.A., B.Ed., є принципалом у Генлі, а Едвард — B.A. B.Ed., учителює у каліджейті в Саскатуні. Залишилося 6 дочок — пані: С. Вережак і Ю. Герман у Геффорді, Ю. Гарасим, Мих. Гаврилова, П. Галевич у Ґлеслині і С. Ригорчук у Гетерлі.

Покійна мала 24 внуків і 8 правнуків. Вона також залишила 5 братів: Мих. Гарбуз у Панока, Алта., Дмитро Гарбуз у Норт Бетелфірд, Саск., Ст. Гарбуз у Саскатуні, Вас. і З. Гарбуз у Геффорді. Залишила й одну сестру — пані П. Бабич у Геффорді.

Покійна похована на православнім цвинтарі в Геффорді. Всеч. о. Яків Рибалка відправив був Службу Божу під час Похорону і Поминальне Богослуження.

Покійна належала до Жіночого Товариства та й дуже інтересувалася церковними справами, як також старалася виховати дітей в релігійному та українському дусі.

На поминках пожертви склали слідуючі: по $2.00: Є. Клапоущак, С. Клапоущак; по $1.00 — о. Я. Рибалка, Михайлина Гаврих, Ів. Думка, Дм. Гарбуз, П. Бабич, Ст. Ригорчук, Ю. Гарасим, Надія Бабич, Марія Бабич, Мих. Гаврилів, Мих. Гарбуз, Вас. Гарбуз, Доця Іванишина, Варвара Сулятицька, Вас. Палагіцький, Дм. Білик, Мих. Калин, Дм. Симчич, Ів. Смитанюк, Ів. Березіна, Мих. Симчич, Ф. Микита, З. Гарбуз; по 50 ц. — пані Карплюк, пані Яківчук; пані Дишко; по 25 ц. пані Палагіцька, пані Смитанюк.

Із зібраної суми на Прес. Фонд „Вістника" вислано $12.00. ВП. Жертводавцям щира подяка

Покійній Вічна Пам'ять.

С. М. Клапоущак.

ПОСВЯЧЕННЯ НАГРОБНОГО ХРЕСТА

Сейнт Мері, Онт.

У неділю, 11-го червня ц.р. по Службі Божій у місцевій Парафії Св. Покрови о. М. Пахолків, родина покійного Ем. Балана, приятелі та парафіяни поїхали на цвинтар Ґрін Вуд, де о. М. Пахолків відправив Панахиду і посвятив нагробного пам'ятника на могилі бл. п. Ем. Балана, який народився 1910 р. в с. Миткові на Буковині, помер 22-го грудня 1960 р. в Су Сейнт Мері, Онт.

Співав парафіяльний хор під проводом І. Юрченка.

Після Панахиди і посвячення пам'ятника сестра покійного Софія з мужем Емануїлом Манчуленком запросили присутніх на обід. Поминальний обід відбувся в їхньому готелі. На заклик І. Корнелюка присутні склали на пресу 25 дол., з того на „Вістник" $12.25.

Бл. п. Ем. Балану Вічна Пам'ять!

І. Бренко.

БЛ. П. МАРІЯ ГУЦУЛЯК

Ґилберт Плейнс, Ман.

Дня 10-го липня 1961 року о год. 8.30 ранку рознеслася сумна вістка по Ґилберт Плейнс і околиці, що несподівано померла у своїй хаті Марія Гуцуляк.

Несподівана смерть Марії Гуцуляк вразила сусідів, знайомих, та дітей, внуків і правнуків, а найбільше чоловіка покійної Петра Гуцуляка, який був у лікарні в Вінніпегу, і мав приїхати додому у п'ятницю 14-го липня. Вістка про смерть дружини вплинула негативно на виздоровлення, і лікар не дозволив мужеві Покійної, Петрові, виїхати з Вінніпегу, і бути на її похороні.

Покійна народилася 1900 року в селі Кривчі, Борщівського повіту, західня Україна. У Канаду прибула з родичами 1904 року в місяці березні. Покійна походила з родини Николайчиних Вийшла замуж за Петра Гуцуляка в 1914 році, і поселилися на фармі в Зорі, Манітоба, де прожили 22 роки. У 1936 році переїхали до Венлов, Ман. У 1939 році переїхали до Дрифтінг Риверу, де пробули 11 років. У 1950 році поселилися в Ґилберт Плейнс.

Покійна належала до Укр. Гр. Православної Церкви довгі роки в Канаді. У Ґилберт-Плейнській Громаді Св. Володимира була сестрицею, брала участь у церковно-громадському житті, була членкинею Жіночого Товариства

Покійна виховала 10 дітей: двох синів і 8 дочок а саме Іван у Ґилберт Плейнс, Ман., Йосиф у Ванкувері, Б. К., Євгенія Керелюк у Ґилберт Плейнс, Анна Горбай у Роблин, Ман., Єлена Тофан у Бері, Онт., Юстина Крокер у Бері, Онт., Ольга Леґір у Бері, Онт., Емілія Бренен у Торонто, Онт., Настя Енґус у Бері, Онт., Савеля Фуч у Вінніпезі, Ман.

Покійна залишила в смутку мужа Петра, дітей, 28 внуків і 2 правнуки.

Дня 13-го липня ввечері у похоронному заведенні у Давфині був відслужений Парастас, а 14-го липня відбувся Похорон зо Службою Божою у Ґилберт Плейнс, при великому здвизі людей.

Родина Покійної та присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 45.00 долярів, які були в ім'я Покійної призначені на церкву, а 10.00 дол. призначено на „Вістник".

Нехай Милосердний Господь прийме покійну Марію на Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де немає ні смутку, ні журби, а життя безконечне, а Вам, дорогі мужу, діти, внуки і правнуки, подасть Господь силу перенести цю велику втрату у Вашій родині, і нехай Господь обдарить Вас добрим здоров'ям і всіми добродійствами.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

БЛ. П. КАТЕРИНА ВИННИЧЕНКО

Форт Френсес, Онт.

У неділю 16-го липня в місцевій Громаді рознеслася вістка, що несподівано відійшла у вічність бл. п. Катерина Винниченко, проживши 65 років. Покійна народилася в с. Солоному, Галичина 1896 р. У Канаду вона прибула 1911 р. й поселилася у Форт Вільям, Онт. 1916 року Покійна вийшла замуж за Йосипа Винниченка, а слідуючого року молода пара переїхала до Форт Френсес, де й проживали до цього часу.

Муж Покійної був одним з перших організаторів місцевого українського громадського й церковного життя, був головою місцевої читальні „Просвіта", а також головою управи місцевої Української Греко-Православної Громади Св. Юрія в часах, коли Громада ставала на ноги та розбудовувалася.

Покійна Катерина постійно, мірою своїх сил, допомагала своєму чоловікові в його громадській праці та сама брала живу участь у Жіночому Товаристві.

Похоронні Відправи започатковано у вівторок ввечері Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а в середу, 19-го липня, тіло Покійної було перевезено до святині, де при великому здвизі вірних, що прийшли віддати останню прислугу Покійній, була відправлена Заупокійна Служба Божа і Чин Похорону. Тлінні останки Спочилої поховано на місцевому цвинтарі.

Після похорону всі присутні зібралися в залі читальні „Просвіти" на поминальний обід, на якому настоятель Громади о. Г. Удод в імені всієї Громади висловив співчуття мужеві та дітям Покійної та просив громадян дати родині Покійної всяку мораль-

ну підтримку в їхньому смутку. Теплими словами про Покійну та всю її родину поділився з присутніми п. Юрій Підлубний.

Покійна Катерина залишила в глибокім смутку мужа Йосипа, шість доньок — Анну, Марію, Наталію, Ольгу, Євгенію та Галину, і чотирнадцятьох внуків. Син Василь загинув у трагічному автомобільному випадку шість років тому.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Настоятеля присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $16.79, з чого $4.50 призначено на вироблення кліше, а решту на Пресфонд „Вістника".

Нехай Господь оселить душу Покійної там, де праведні перебувають, а всій її родині нехай подасть сил перенести болісну втрату дружини, мами й бабусі.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ОНУФРІЙ МІГАЙЧУК
Форт Френсес, Онт.

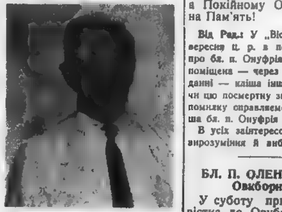

У вівторок, 11-го липня ц.р., по короткій тяжкій недузі в місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Онуфрій Мігайчук, проживши 69 років.

Покійний народився 1892 року в с. Зазуленцях на Тернопільщині в Галичині. У Канаду прибув 1911 р. і довший час проживав у Саскачевані біля Йорктону. 1920 р. одружився з Василиною з роду Ґорійчук. Від 1925 р. проживав до кінця свого життя у Форт Френсес де, поза працею в паперовій фабриці та поза родинними обов'язками брав активну участь у місцевому громадському й церковному житті; був одним з основоположників місцевої Української Греко-Православної Громади, а також одним з будівничих читальні „Просвіта", де кількома наворотами був головою.

Вістка про його смерть глибоко схвилювала всіх, хто його знав, а зокрема членство Церковної Громади, якої Покійний був ревним членом. Похоронні Відправи почалися у четвер 13-го липня Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня в церкві були відправлені Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону при співі хору Громади.

Похоронні Відправи відслужив о. Г. Удод, який у своєму слові розповів про життєвий шлях Покійного та від імені Громади висловив глибоке співчуття його родині. Тлінні останки Покійного спочили на місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся в залі читальні „Просвіта" братський поминальний обід, на якому від громадянства висловив співчуття Родині близький приятель Покійного п. В. Библів.

Покійний Онуфрій у глибокому смутку залишив дружину Василину, доньку Євгенію та чотирьох синів — Івана, Віктора, Дмитра і Ореста та чотирнадцять внуків. Нехай же Господь потішить засмучену Родину й Громаду, а Покійного прийме до Своїх Небесних Осель!

На Нев'янучий Вінок Покійному, на заклик о. Настоятеля присутні зложили $40.-55, з чого за $25.00 набуто пальми до храму Божого, а $4.50 на вироблення кліше, $5.00 — на Пресфонд „Українського Голосу", а $5.00 на Пресфонд „Вістника". Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному Онуфрієві Вічна Пам'ять!

Від Ред.: У „Вістнику" за 15-го вересня ц. р. в посмертній згадці про бл. п. Онуфрія Мігайчука була поміщена — через помилку в складанні — кліша іншої особи; містячи цю посмертну згадку вдруге, цю помилку справляємо: поміщена кліша бл. п. Онуфрія Мігайчука.

В усіх заінтересованих просимо вирозуміння й вибачення.

БЛ. П. ОЛЕНА ПАНЧУК
Овкборн, Ман.

У суботу прийшла сумна вістка до Овкборну, що в п'ятницю 28. 7. 1961 р. несподівано відійшла у вічність у Вінніпезі бл. п. Олена Панчук на 64 році життя.

У Канаду вона приїхала малою дівчиною разом з родичами ще до першої світової війни з Галичини, із Скалатського повіту. Одружена з Іваном Панчуком господарила ввесь час в Овкборні. Проживали тяжко, як і всі люди в той скрутний час, але все з Богом, все з Церквою, і тому життя їм було легчим, милим. Обидвоє належали до старої Церковної Громади в Мензі, де покійна разом з мужем не мало труду вложила для добра церкви.

І так плило життя приємно й мило, вже було й семеро діточок. Та прийшов страшний припадок і розбив родинне щастя, бо 1929 року муж Іван згинув трагічно. Покійна осталася вдовою з дрібними діточками, яких гарно виховала, і всі вони тепер є поважними людьми. По покійній осталися у смутку один син, шість доньок, два брати, чотири сестри і багато свояків.

Похорон зо Службою Божою відбувся у вівторок 1-го серпня 1961 р. в Овкборні. Покійну похоронено на її власне бажання у Мензі коло мужа. При Останньому Цілуванні зібрано $18.00, з чого призначено $3.00 на „Вістник", а $15.00 на катедру Пресв. Тройці. Жертводавцям щире спасибі за пожертви, а покійній Олені земля в Мензі нехай буде легкою!

Вічна Їй Пам'ять!

о. В. Мельничук.

БЛ. П. ВАСИЛЬ МОЙСЮК
Вернон, Б. К.

У неділю вполудень 6-го серпня ц.р. нагло упокоївся Василь Мойсюк, проживши 65 років свого трудящого життя.

Якийсь час Василь знемагав на здоров'ї і вкінці мусів піддатися операції. Та операція була досить вдалою, а найкраще свідчило те, що Василь скоро приходив до здоров'я, так що на його бажання по дев'ятьох днях по операції лікарі відпустили його додому.

Він тішився разом з дружиною, що кожної днини почувається здоровшим, однак та радість була тимчасовою. Правда, ще в неділю рано він поснідав, опісля більшу частину часу провів на свіжому повітрі у своєму садку. А вполудень, коли дружина його попросила на обід, Василь увійшов до хати, сів коло стола й почав скаржитися на біль у грудях. Перелякана дружина негайно покликала лікаря, який однак сам не міг устійнити, що Василеві бракувало але дав йому застрик, і Василь на очах лікаря і дорогої дружини помер.

Був це великий удар як для родини, так і для всіх, хто знав його, бо відколи він прибув до Вернон, то був тут членом місцевої парафії нашої Церкви, а також членом Народнього Дому, де багато праці вклав останніми часами, коли Нар. Дім майже в цілості відремонтовано.

Василь народився в Галичині, в селі Видинові, коло Снятина. У Канаду прибув 1912 р. 16-літнім хлопцем разом із старшим своїм братом і довший час працював у шахтах („майнах").

1921 року одружився з Катериною Аронець, набули фарму близько Мондеру в Алберті, там фармерували до 1945 року, і саме в тому році покинули Алберту й перебралися до Вернон, Б. К.

У Вернон набули крамницю, однак Василь не любив цього зайняття, отже вони продали крамницю, вибудували со-

(Продовження на стор. 16)

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ
Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук .... .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. .... .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат. С. Ґерус. .... .50
ВИФЛЕЄМ — Катехізис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор. .... .20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор. .... .25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту
Кляса І-ша 40 лекцій .... .85
Кляса ІІ-га 40 лекцій .... .85
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей в полотняній білій оправі 1.25
МОЛИТОВНИК — Віра — Faith, у двох мовах — українській та англійській;
в чорній полотняній оправі 2.00
в білій полотняній оправі 2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук .... .50
НАША ВІРА — Короткий Катехізис Православної Віри 1.25
OUR FAITH — Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові 1.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ .. 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ
НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шклянка $1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Кипріяк — буквар 1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького) 1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ КНИЖКИ

В КНИГАРНІ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОЛОГЕТИКА — або Оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. $2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. 1.00
БІБЛІЯ українською мовою, Старий і Новий Заповіт, в оправі. Ціна 2.50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .... .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів. Власовського — Частина І 1.00
Частина ІІ 1.00
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви — Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована 3.00
В оправі 4.50
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ. Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .... .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіона. Ціна .50
КНЯЗЬ КОСТЯНТИН ОСТРОЗЬКИЙ — Митр. Іларіон .75
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО — (Старий Заповіт) Арх. Ігор. 45 стор. .30
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. — Ціна 1.00
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. Прот. В. Кудрик. Том. І — 254 стор. .75
Том ІІ — 286 стор. Ціна .75
Том ІІІ — 252 стор. Ціна .75
Том IV — стор. 265. Ціна .... .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик. 220 стор. Ціна .... .75
МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ — в 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика 1.00
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — Том І — стор. 294, брошурований .. 6.00
Том ІІ — стор. 398, брошурований 6.00
Том ІІІ — стор. 390, брошурований 7.00
НОВИЙ ЗАПОВІТ І ПСАЛТИР — ціна 1.50
НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон — 424 стор. 2.00
ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — ціль людського життя — Митр. Іларіон — 96 стор. .... .25
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .... .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОЛЬЩА І БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ — А. Соколів .... .25
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 сторін. Ціна .... .50
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — послання східніх патріярхів — Митр. Іларіон — 200 стор. .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — стор. 64. Ціна .... .25
ПРОБЛЕМА ПРАВОСЛАВНОЇ ЄДНОСТИ — о. С. В. Савчук, двома мовами — українською і англійською .... .25
ПРОПОВІДІ на неділі і свята року — Прот. М. Угорчак 4.00
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 стор. 2.00
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. .... .50
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1961 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1960 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1959 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1958 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1957 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1956 .50
РІДНА НИВА — Календар на рік 1954 .25
РІДНА НИВА — Календар на рік 1952 .25
РІДНА НИВА — Календар на рік 1950 .25
РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях — 69 стор 1.00
РОЗП'ЯТИЙ МАЗЕПА — Митр. Іларіон .75
СВЯТА ПОЧАЇВСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон 4.00
СВ. ДМИТРО ТУПТАЛО — Митр. Іларіон 1.00
СЛОВНИК ШЕВЧЕНКОВОЇ МОВИ — Митр. Іларіон 2.00
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. 30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митр. Іларіон — 180 стор. .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон — 564 стор. 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 ст. 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. .50
ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ — 429 стор. Брошурована 3.00
ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко .... .75
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. 2.00

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна $5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимни, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на міміографі) 75 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотній оправі. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.25
МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами; українською і англійською, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25
ОКТОЇХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна . 1.00
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00
ТРЕБНИК — Частина І, в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна . 6.50
Брошурований, Ціна 5.00
Частина ІІ — в оправі, ціна 6.50
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

КНИЖКИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

THE EPIPHANY, Its Meaning and Customs by Rev. Fr. N. Fedorovich ... $ .05
FAITH — Ukrainian-English Prayer Book
- black cloth bound 2.00
- white cloth bound 2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .... .50
HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich .... .05
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev David F. Abramtsov — 238 pages 2.50
OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko . 1.25
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound 7.50
Paper Bound 6.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D. .25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .... .60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich .... .05
SERVICE BOOK — by Isabel Florence Hapgood 7.00
SONS OF THE SOIL — by Illa Kiriak — 303 pages 4.50
THE RUDDER — by D. Cummings 10.00
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY by Savella Stechishin 5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .... .75
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES—Published by Ukrainian Women's Association of Canada 4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .... .25

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

БЛ. П. В. МОЙСЮК
(Закінчення із стор. 14)

бі прекрасну хату, і тільки вже б спокійно дожидати старости літ, однак смерть стає сильнішою, і перериває ту нитку дальшого життя.

Василь полишив у великому смутку дорогу дружину, чотири дочки: Анну зам. Шпилей у Вернон, Надію зам. Шо в Ел-Пазо, Тексас, Олесю зам. Лучак у Вернон і Лелійку МекКю в Вікторії, Б. К. А також 6 внуків і сестру Марію Басько у Вінніпезі.

Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Василів з дяком Павлом Малишем і хористами, Похоронне заведення „Вернон Фюнерал Гови" дало солідну обслугу.

По похороні відбувся в залі під церквою обід, приготований нашим сестрицтвом, де голова Громади п. В. Гакман мав слово, а від Нар. Дому промовляв п. Чижевський. На просьбу нашого о. Пароха під час похорону присутні в церкві зложили $35.00 на на Всек. Катедру в Вінніпезі, „Український Голос" і „Вістник".

Відпочивай по туземних трудах, дорогий друже, батьку й мужу Василю, а земля тут у долині Оканаган хай Тобі буде легкою. В. И. П.!

Член.

ПОДЯКА

По так несподіваній втраті нашого дорогого мужа, батька й діда Василя, на цьому місці складаємо щиру подяку Високопреп. о. Прот. Г. О. Василеву за Похоронні Відправи та слова розради. Дякові п. Павлові Малишеві та хористам, членам церковним і Народнього Дому, Жіночому Товариству ім. Св. Ольги. Всім приятелям і знакомим, що в такий робочий час прийшли віддати останню прислугу моному дорогому мужеві, всім що дарували вінки, тай склали жертви на добрі цілі.

Нехай Всемилосердний Господь нагородить всіх Вас здоровлям, а нашого найстаршого члена в родині оселить в Свойому Небесному Царстві.

Катерина Мойсюк, діти й внуки.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя, — Поплар Парк, Брендон, Кенора, Транскона.
8. Неділя, — Портедж Ля Прері, Сулукавт, Селкірк.
15. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Дуфрост.
22. Неділя, — Тиндал, Стед, Ледвин.
29. Неділя, — Попларфілд, Гонор, Транскона, Кенора.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Норт Бетлфорд (Окружний З'їзд)
14. Субота. Покрова Пр. Богородиці — Н. Бетлфорд
15. Неділя — Биггер
22. Неділя — Вятків
29. Неділя — Глезлин

972 James Str. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. [illegible]
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Йорктон. Цього дня тут і Окружний З'їзд Інституту Могили
14. Субота. Покрова Пресв. Богородиці — Брокстон.
15. Неділя — Райн.
22. Неділя — Горлин
29. Неділя — Йорктон. Передача Служби Божої по радіо. Год. 10.30 — 12.00. Стація CJGX 940 Йорктон, Саск.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Кемсек
8. Неділя — Калдер
14. Субота — Сторновей. Покрова.
15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Кемсек
29. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
[illegible]
1. Неділя — Вернон
8. Неділя — Вернон
1[illegible] Покров Пресв. Богородиці — Вернон
15. Неділя — Вернон
22. Неділя — Вернон
29. Неділя — Ревелсток

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Смокі Лейк
8. Неділя — Спедден
14. Субота Покров. Пресв. Богородиці — Едвайд (Храм)
15. Неділя — Смокі Лейк
22. Неділя — Ворспайт
29. Неділя — Стрий

Address: Box 308, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Вайтбіч
8. Неділя — Свон Плейн
14. Субота, Покрова П. Б. — Норквей
15. Неділя — Свон Ривер
22. Неділя — Кобзар
29. Неділя — Мейбридж

Address: Box 111, Hyas, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
Південокуверська Округа.
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Ню Вестмінстер
8. Неділя — Чилівек
14. Субота. Покров Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер
15. Неділя — Ню Вестмінстер
22. Неділя — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Порт Алберні (Храм)

УВАГА: В неділю, 29-го жовтня, в громаді Порт Алберні, Б. К. відбудеться Храмова Відправа з обідом, на які запрошується [illegible] громадянство зі сусідних громад.

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Вестлак
8. Неділя — Вайлвуд. День Подяки
15. Неділя — Сіба Біч. День Подяки
22. Неділя — Атабаска. День Подяки
29. Неділя — Річмонд Парк. День Подяки

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Сембург (Окружні Збори)
8. Неділя — Вірдейл
14. Субота.Покрова — Кадет
15. Неділя — Нипавин
22. Неділя — Вірдейл
29. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя .День Подяки — Лак Ла Біш
8. Неділя. День Подяки — Крайгенд

14. Субота Покров Пресвятої Богородиці — Норах
15. Неділя. День Подяки — Сирейк
22. Неділя. День Подяки—Ґреслендв
22. Неділя. Вечірня і День Подяки о 4-ій по обіді — Норах
29. Неділя. День Подяки — Бої

УВАГА! Цим повідомляю всіх своїх парафіян і прихильників, що цього року, всі громадно святкуємо Дні Подяк та влаштовуємо з цієї нагоди спільні обіди, як то було, коли я був між Вами тому 5-ть років. Бож мусимо дякувати Богу, за Його Дари, що Він нас ними обдаровує.

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 167

о. М.. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Мелфорт
8. Неділя — Гронлід (північна)
14. Субота. Покрова Пр. Богородиці — Гадсон Бей
15. Неділя — Ервуд
22. Неділя — Брунсбі
29. Неділя — Ендевор

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. PL 2-2915

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Сандавн
8. Неділя — Вайта
14. Покров Пресв. Богородиці — Сірко
15. Неділя — Арбакл Св. Миколая
22. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Сенді Лейк
8. Неділя — Росборн
14. Покров Пресв. Богородиці — Виста
15. Неділя — Мензі
22. Неділя — Енгусвіль
29. Неділя — Оакборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. І. МАЙБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Валей Ривер
8. Неділя — Ґілберт Плейнс
14. Субота. Покров Пресвятої Богородиці — Ешвил
15. Неділя — Давфин
22. Неділя — Давфин
29. Неділя — Сифтон

УВАГА! В неділю 22-го жовтня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Ватсон
8. Неділя — Фосстон
15. Неділя — [illegible]
22. Неділя — Вимпер
29. Неділя — Клейр-Місто

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Неділя — Тюдор (м.)
14. Покрова Пресв. Богор. — Дробот
15. Неділя — Вестбрук
22. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
29. Неділя — Льора

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 86.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Кридор
8. Неділя — Гефорд
14. Субота — Редфілд
15. Неділя — Гефорд
22. Неділя — Борден-Бізики
29. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Вакав
Вечірня 7 год. веч. — Тарнопоаь
8. Неділя — Кадворт
Вечірня 7 год. веч. — Леніп

14. Субота, Покрова — Ст. Джуліен (Храм)
15. Неділя — Єллов Крік
22. Неділя — Вакав
29. Неділя — Альвана

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Толстой
8. Неділя — Пембіна
14. Субота. Покрова — Роза
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя (по Службі катехизація молоді) — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. В. СЛЮЗАРА
Канорс. Округа
Canora, Sask. Ph. 563-5153

о. Е. ТРУФИНА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
14. Субота (Покров Пресв. Бог.) — Гарленд
15. Неділя — Драй Ривер
22. Неділя — Венлав
29. Неділя — Зелена (Ворд)

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 2264

о. О. ФЛЯКА
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Айтуна
8. Неділя — Мелвил (Храм)
14. Субота. Покрова Пресв. Богор. — Понечай (Храм)
15. Неділя — Гудів
22. Неділя — Айтуна
29. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Мирнам
8. Неділя — Броссов
14. Субота — Покров Пресв Богородиці
15. Неділя — Лойдмінстер
22. Неділя — Мирнам
29. Неділя — Слава пол.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. [illegible]

о. І. ШВЕЦЬ
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Роблин
8. Неділя — Ленард
14. Субота. Покров Пресвятої Богородиці — „Петлюра"
15. Неділя — Шортдейл
22. Неділя — Брокстон — „Тополівці", — Саск.
22. Неділя — Мек-Нат — „Драчинці", — Саск., Вечірня 4.15 по полудні
29. Неділя — Рос[illegible]

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Торебі, День Подяки
8. Неділя — Брудергайм, День Подяки
8. Неділя — Пено, Вечірня в 5-й год. по полудні й День Подяки
15. Неділя — Оковей. День Подяки
22. Неділя — Калмар, День Подяки
29. Неділя — Кагвин, День Подяки

Address: 9650—106th Ave.,
Ph.: GA-29012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
1. Неділя — Шіго місто
1. Неділя — Вишарт
8. Неділя — „Коло Купровських"
8. Неділя — Едмор
14. Субота. Покрови. — „Коло Стадників"
15. Неділя — Винярд
15. Неділя — „Коло Жучканів"
22. Неділя — Фовм Лейк.
22. Неділя — „Коло Мельничуків"
29. Неділя — „Коло Федяків"
29. Неділя — Шіго Полудн.

Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

УВАГА — ДАВФИН І ОКОЛИЦІ!

Канонічна Візитація Владики Митрополита ІЛАРІОНА і Освячення Хрестів у церкві св. Юрія в Давфині в неділю 15 жовтня 1961 р.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1961. ЧИСЛО (1144) 20

НАРАДИ ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

КОМУНІКАТ

У днях 23-26 вересня 1961 року в місті Нью-Йорку відбулися чергові наради Ієрархів і Представників Церковних Управлінь Української Греко-Православної Церкви в Канаді і Української Православної Церкви в СШАмерики, в яких узяли участь: Митрополит Іларіон, Митрополит Іоанн, Архиєпископ Михаїл, Архиєпископ Мстислав, Єпископ Андрей, Протопресвітер Д-р С. В. Савчук і Протопресвітер Л. Веселовський.

У неділю 21-го вересня в катедрі Св. кн. Володимира була відправлена урочиста соборна Архиєрейська Служба Божа, очолена згаданими Ієрархами, в сослуженні численного духовенства і з великою участю вірних.

Під час кількаденних нарад обговорено багато справ з поточного українського церковного життя, а саме:

1. Підтверджено всі постанови попередніх спільних нарад Ієрархів і Представників Церковних Управлінь об'єднаної Української Православної Церкви, до якої входять Митрополії Канади, СШАмерики і Европи, та одночасно стверджено благодійний вплив цього об'єднання на зростання й поглиблення церковно-релігійного і культурно-національного життя серед наших братів і сестер поза межами України.

2. Єпископат і Представники Церковних Управлінь об'єднаної Української Православної Церкви, ствердивши велику тугу за церковною єдністю наших братів і сестер українців у різних країнах великого Українського Розсіяння, які це досі не належать до однієї з Митрополій об'єднаної Української Православної Церкви, звертаються до них з щирим закликом приєднатися до Неї, як єдиної поза межами Української Землі Церкви нашого народу.

3. Наша об'єднана Українська Православна Церква, постійно зростаючи числом свого членства, що призводить собою збільшення числа парафій, відчуває брак священиків — такий самий, як і інші Церкви, а тому учасники Наради звертаються з гарячим закликом до нашої молоді вписуватися на теологічні студії в Колегії Св. Андрея в Вінніпеґу, — єдиної вищої української православної школи поза межами України, щоб по їх закінченні присвятити себе пастирському служінню Богові і своєму народові.

4. Обговорено справу Православної Конференції на острові Родосі.

5. У зв'язку з тим, що в місяці жовтні ц. р. припадає 40-ліття Першого Всеукраїнського Православного Собору 1921 року в Києві, учасники цієї Наради молитовно схиляють свої голови перед пам'ятю мучеників і ісповідників Української Автокефальної Православної Церкви.

6. Нарада також застановлялася над справою відношення об'єднаної Української Православної Церкви до інших Православних Церков на Західній Півкулі та взагалі у світі, і винесла постанову, яка підтверджує наше досьогочасне становище, а саме — Українська Православна Церква може зноситися та кооперувати з іншими Православними Церквами тільки як Церква автокефальна, як рівна з рівними.

ТРЕТІЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ В ЕДМОНТОНІ

У днях 25-го (середа) й 26-го (четвер) жовтня відбудеться

ТРЕТІЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні з участю Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, й Високопреподобного Протопресвітера о. Д-ра С. В. САВЧУКА, Голови Президії Консисторії.

До обов'язкової участі в цьому З'їзді запрошується все ДУХОВЕНСТВО та ДЕЛЕГАТІВ Церковних Громад Західньої Єпархії.

Спільними силами, з Божою допомогою, будемо вирішувати поточні справи нашого церковно-релігійного й культурно-національного життя, щоб його продовжувати на хвалу Богові та на користь нашої рідної Святої Православної Української Церкви.

За Єпархіяльну Раду
о. Ол. Хом'як, секретар.

Католицька Церква в Індії домагається, щоб її урядово проголосили „назадницькою"

Таким способом Католицька Церква хоче дістати урядову допомогу

„Мисорське Т-во Католицької Акції в Бомбеї (Індія) поступило крайньо незвичайним способом, звернувшись до держави, щоб вона реклясифікувала католиків в Індії, як „назадницьку спільноту", — подає журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1961 р.), і вияснює: „Це жадання, що з першого погляду може здаватися незвичайним, було наслідком цього рішення урядової комісії: що католицька спільнота мусить бути признана „поступовою спільнотою"; на основі цього рішення католикам уже більше не належиться урядова підтримка. Згідно з законами Індії, тільки цим спільнотам належиться грошова урядова допомога, що заклясифіковані, як „назадницькі".

Вищеподана коротка пресова інформація викладає справу ясно: коли уряд Індії вважає, що дана людська спільнота в цій державі є відсталою, то уряд допомагає їй грішми, щоб вона мала можливість стати поступовою. Тому Католицька Церква в Індії воліє, щоб її урядово записали „назадницькою", і щоб на цій підставі уряд давав їй фінансову допомогу.

ДЕЛЕГАЦІЯ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ НА КОНФЕРЕНЦІЇ НА РОДОСІ

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ЗАПЕРЕЧУЄ „ВСЕЛЕНСЬКІСТЬ" КОНСТЯНТИНОПОЛЬСЬКОГО ПАТРІЯРХА

У православному світі постійно визнають за Констянтинопольським Патріярхом його традиційний титул, що його започаткував 595 року Патріярх Іван Постник: „Патріярх Вселенський". Популярно розуміють цей титул, як: Патріярх Екуменічний, цебто Всесвітній, і що він має етичне (не юридичне) значення, цебто: що Констянтинопольський Патріярх є серед Єпископів усієї Церкви Христової „першим між рівними"

(Закінчення на 6-й стор.)

У ЖОВТНІ ПО ВСІХ ЦЕРКВАХ ПРОВОДИТЬСЯ ЗБІРКА НА МІСІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

РИМ ЗАДИВЛЕНИЙ У РОСІЮ

Шість років минуло з того часу, як католицький епископ Дж. Ф. Шін — заступник кардинала Ф. Спелмена в Нью-Йорку 5-го вересня 1955 року відправив у Мавнт Сейнт Макріна спеціяльне Богослуження „за Росію" — при 100-тисячному здвизі народу.

У своїй проповіді під час цього Богослуження еп. Шін заявив:

„Наш Святий Отець, Пій XII, зволив, почерез Його Еміненцію Кардинала Тіссерана і за ласкавою згодою Його Екселенції епископа Миколая Елька, дати нам дозвіл на Св. Відправу в Візантійському Обряді. Його Екселенція Епископ, сповіщаючи про це, запитав:

„В якому намірені Ви будете правити це Богослуження?"

„Я відповів без вагання: „За Росію!"

„Але чому — за Росію?"

„З уваги на ці глибокі почування й пошану, які Церква (Католицька) мала й сьогодні має до російського народу, що мав Віру понад тисячу літ. Як вірний син Церкви (Католицької), я приєднуюся до цієї любови (Католицької Церкви до російського народу), і я чинив зусилля здійснювати її (любов до росіян) всякими способами... На дальший доказ нашого спочування з російським народом — хай мені буде вільно сказати, що пару років тому я кожного тижня зустрічався з деякими російськими священиками... Як тільки вони (російські православні священики) постукали в двері, я впав на коліна й поцілував їх у руки. Вони були зовсім здивовані такою ознакою пошани, і спитали: „Нащо Ви це робите?!" Я ж сказав: „На знак пошани до Вашого духовного сану. Ви — правдиві Священики Христові, і я кланяюся Вам, як Ваш брат у Христі. Ваші Священики (російські православні) є дійсними Священиками, Ваші Єпископи (російські православні) є дійсними Наслідниками Апостолів, Ваше Богослуження — це продовження Голгофи. Сердечність, яку я почуваю до Вас, я поширюю на ввесь народ у Росії".

„З того дня ця любов (до Росії) у моєму серці помножилася, і по радіо та через (радіо-висильню) „Голос Америки" я говорю до російського народу (в СССР): „Я беру Вас у свої обійми в Серці Христовому!"

„Отже й не дивно, що я бачу золото в золотодайних скелях російського народу... Лише три відсотки населення Росії належить до комуністичної партії. Але сам російський народ є добрий, і він з'єднався б з нами сьогодні в молитвах, якби йому було це вільно зробити...

„... Взяття на небо Діви Марії, чи, як це Ви іноді називаєте, Успіння... було першим Святом Марії, яке тільки було святковане в Росії: через три роки після свого охрещення Володимир 999 року поклав камінь під будову Церкви, посвяченої під іменем Взяття на Небо Діви Марії (у дійсності: Успіння!) в Києві.

„Знаючи твою історію і твоє віковічне почитання Марії, Нашої Святої Матері, Пій XII 31-го жовтня 1952 року промовляв до тебе, Російський Народе, „як до того, що зберігає таку особливу відданість Діви Марії..."

„Пригадайте собі, що серед багатьох об'явлень Нашої Пресв. Матері на протязі історії був один, і тільки один, той винятковий випадок, коли Вона (Діва Марія) заговорила про інші народи світу, назвавши їх поіменно, — а було це 1917 року в Фатімі. У жодному Об'явленні, яке там будь-коли було проречене устами Маєстату, не було вимовлене слово „Америка", — зате ж Вона (Діва Марія) говорила про Росію! Яка ж ніжність, яка любов (до Росії), яка свята надія (на Росію) була в її звіщанні!

„Як тільки в Росії вибухла безбожна революція (1917 р.), то Пресв. Мати показалася в Португалії (в місцевості Фатіма, 1917 року), з болем говорячи про той безбожний (большевицький) рух, що такий чужий Вашій (російській) культурі.

Вона сказала, що це (большевизм) спричинить II світову війну. Після описання (Дівою Марією) нещасть зраненого світу (II світовою війною), Вона дала обіцянку, що Росія отримає дар Віри (католицької).

„У надії на здійснення цієї обітниці (даної Дівою Марією в Фатімі 1917 р.) Св. Отець (папа Пій XII) 7-го червня 1953 року посвятив Вашу улюблену країну (Росію) Непорочному Серцю Марії такими словами:

„Ми присвячуємо й поручуємо Ваші народи Росії цьому Непорочному Серцю в тій довірливій певності, що через наймогутнішу опіку Пренепорочної Діви Марії нехай через якнайкоротший час щасливо здійсняться всі ті сподівання і бажання, які ми разом з Вами і разом з тими, що мають чесні заміри, маємо для осягнення справжнього миру, братської згоди і дійсної свободи всім!"

„Чи було тобі відомо, мій добрий Російський Народе, що статуя Нашої Богоматері з Фатіми, де вона (Діва Марія) об'явилася 1917 року та промовляла до Твого улюбленого краю (Росії), перейшла (ця фатімська статуя) Твою границю (російську) в січні 1951 року, і тепер сама вона (ця статуя) знаходиться (потаємно) недалеко Кремля (в Москві)? Молися ж до Неї, щоб Вона отримала від свого Сина світло небесне для Ваших (російських) умів, благодать для Ваших душ, щоб Ви могли перемогти ввесь блуд і безбожність (повалити большевицьку владу) і знову стати цим, що було відомо, як Свята Росія!" (Пояснення в дужках мої. П. С.).

Ці витяги, з проповіді еп. Шіна подані тут за „Грік Кетолик Юніон Мессенджер" 8. 9. 1955 р.

Синя Армія

Ця проповідь еп. Шіна не є собі голосом тільки еп. Шіна, як приватної людини, — його „Богослуження за Росію" і ця проповідь мали місце з благословення папи Пій XII і всемогучого політика кардинала Євгена Тіссерана, — отже це голос Риму.

Рим голосить, що в місцевості Фатіма в Португалії 1917 року об'явилася Діва Марія, яка обіцяла, що Росія навернеться на католицтво, і тільки тоді настане мир у світі.

Таким чином т. зв. „Фатімська" Діва Марія стала для Риму символом спроб навертати Росію на католицтво. Рух навертання Росії на католицтво під знаком „Фатімської" Діви Марії призвів до створення міжнародньої католицької організації „Синя Армія", що її спеціяльною метою є діяти для навернення Росії на католицтво.

Основоположником „Синьої Армії" є католицький священик Герολд Колген з ЗДА — настоятель парафії в Плейнфілд.

У греко-катол. журналі „Світло" (Торонто) за вересень 1959 року у статті „Ще про 1960 рік" — розділ „Народини Синьої Армії" автор О.М.М. пише ось що:

„Якось попав йому (о. Колґенові) в руки часопис „Да Ґел", а в ньому стаття про Фатіму. Правда, об'явлення у Фатімі не було для нього чимось невідомим, але досі він якось більше тією справою не поцікавився. Та ось нагло прочитана вістка неначе осяяла його. Наче електричний струм пройшов його істоту: **„Якщо сповните Мої прохання, то Росія навернеться й настане мир"** — таке провістила Марія тридцять років тому" (нібито 1917 року у Фатімі, — отже в о. Колґена зродилася ідея про „Синю Армію" 1947 року, — П. С.)... І тут, у цьому часописі, о. Колґен прочитав-пригадав і ще раз призабуту вістку, що адже Божа й людей Мати саме в годині народин советської сили 1917 року, провістила була в Фатімі вже наперед небезпеку, яка загрожує всьому людству від червоної небезпеки, від Росії. Та мало того: Вона, Мати, подала там рівночасно людському родові зброю, яка єдино могла бути проти цього демонічного ворога, проти російського большевизму. Але та її зброя — це не були атомові бомби, ні далекосяглі ракети, ні всяка інша матеріяльна зброя, яка, якщо примінити її в майбутній війні, то оберне вона цілий світ у згарища й руїни. Ні! Зброя Пречистої Діви була зовсім іншого роду: надприродня зброя. **Зброя молитви й жертви.** Люди мали відмовляти вервицю та приносити жертви за навернення грішників (комуністів у Росії). І ще одного хотіла Пречиста (у Фатімі, 1917 року): „Треба посвятити ввесь світ Моєму Непорочному Серцю'.

„Наступної неділі вийшов сивоволосий о. парох Колґен на проповідальницю в церкві... Став говорити про Фатіму, про спасенну вістку-послання Марії до світу, про умовини, на яких можна буде зберегти мир (шляхом навернення Росії на католицтво): „Хочете сповнити ці умовини? Хочете присвятити щодня 20 минут на відмовлення вервиці (за навернення Росії)? Хочете всі прикрощі і труди, що їх приносить вам кожний день, приносити як жертву за навернення грішників (комуністів у Росії)? Хочете віддати себе й свої родини під покров Пречистої (спеціяльно „Фатімської")... Створімо ж Армію Пречистої Діви, СИНЮ АРМІЮ, для боротьби з червоною армією комунізму! Не терор і насильство, танки й гармати будуть зброєю, з якою підемо в бій, а молитва й покута. Тільки ними переможемо комунізм. Хочемо комуністів (росіян) навернути, а не поневолити їх. Нехай і вони нарешті пізнають, що таке свобода й радість Божих дітей! Нехай Марія приведе Росію до Бога (до католицтва) і з нею велику частину всього людства!"

„Десять тижнів підряд проповідував так о. Колґен про Марію й послання її світові (щоб навернути Росію на католицтво). А тоді домігся від них, щоб вони склали приречення на письмі, що виповнятимуть прохання Пречистої... Не проповідував даремне: майже всі парохіяни пішли за його покликом. Невдовзі скрізь по місті можна вже було зустрінути людей із синіми стрічками чи жетонами, як знаком приналежности до Синьої Армії..." (Пояснення в дужках П. С.). (Далі буде)

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1:00.
2. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3¼x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4¼x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

КОРОТКІ ВІСТІ

● Православна Конференція на острові Родосі почалася 24 вересня ц. р. Наради заплановано на тиждень часу.

● Патріярх Єрусалимський Венедикт приїхав 15-го вересня ц .р. на американський континент з „відвідинами доброї волі", — щоб „скріпити свої зв'язки з греками на цьому континенті". Він тут перебуватиме два місяці.

● В Ен Арбор, Мич., ЗДА, відбулася під кінець серпня ц .р. Перша Світова Асамблея Молоді Англіканців, Протестантів і Православних (майже виключно греків) з участю 2.000 представників. Її скликав Світовий Союз Церков, при підтримці грецького православного Митрополита Якова в ЗДА.

● Архиєп. Макарій—Первоієрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви і 1-й президент новопосталої Кипрійської Республіки повідомив, що згадана Церква розділить свої земельні маєтки між убогих селян. — У своєму слові до паломників ц .р. влітї папа Іван XXIII славив тих, що „жертвуються" для Католицької Церкви, але він не згадав про маси вбогих селян-католиків, хоч Католицька Церква по всьому світі має велетенські земельні маєтки.

● Патріярх Румунської Православної Церкви Юстиніян уліті ц .р. запропонував стипендії тим американцям, які бажали б студіювати православну теологію в Румунії. Між православними в ЗДА з цього приводу відізвалися голоси осторогі, — що це комуністична влада Румунії присилувала цього Патріярха вербувати американську молодь на студії в Румунії, щоб там прищеплювати їй комунізм.

● Сирійський Архиєпископ Афанасій Єшуе Самуїл в ЗДА 1948 року купив був від племені бедуїнів чотири сувої старовинних рукописів — т. зв. „сувої Мертвого моря" — за 170 долярів. Року 1954-го він перепродав ці рукописи за 250,000 долярів. А тепер уряд ЗДА домагається від нього 61,878 долярів податку від заробленої суми (Журнал „Да Ортодокс Обзервер", ЗДА, вересень 1961 рік).

● Після найновішого державного перевороту в Туреччині в цій державі ц .р. вперше дано конституційну ґарантію свободи всім релігіям. Парлямент створить 50-членну Вищу Раду, яка пильнуватиме, щоб конституційна свобода релігії не була нарушувана.

● Папа Іван XIII звелів вписати на індекс (цебто заборонив) книжку про Ісуса Христа, написану римо-католицьким абатом Штайнманом у Парижі, і затверджену кардиналом Морісом Фелтеном— Архиєпископом Паризьким, Примасом Франції. (Журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", вересень 1961 рік).

● Біблійне Товариство поінформувало, що у світі є ще 1,800 таких мов, на які не перекладено Біблії обох Заповітів. На 2,900 мільйонів душ населення землі півтори тисячі мільйонів (отже більше половини) ще не чули благовістя Христового.

● У Бірмі (Індія) проголосили буддизм державною релігією. Завзятий спротив католиків був безуспішний; католики назвали цей закон „дискримінаторським" супроти „інших релігій" (вони мають на увазі католицьку релігію).

● Парлямент Болівії після двох літ дискусій ц. р. ухвалив закон, силою якого католицька релігія стає державною. Ухвалено Артикул 3-ій Конституції — що держава „признає і підтримує Католицьку і Апостольську, Римську релігію".

● Уряд Австрії ц .р. надав протестантському віроісповіданню права законного існування в цій країні; так 100-літня боротьба протестантів в Австрії увінчалася успіхом. Досьогочасний закон т. зв. „Хартія з 1861 року", який упосліджував протестантську релігію, тепер уневажнено.—Рим докоряє австрійцям, що вони „відходять від Церкви" Католицької.

Релігійне життя в СССР

Журнал московських націоналістів-еміґрантів „Посев" за 2-го липня ц .р. подає низку інформацій про релігійне життя в СССР. Ось деякі з них:

Таганріг. — Віруючих з кожним роком стає все більше. У церквах завжди багато людей — не тільки старших, але й молодіжі і дітей. Старики говорять, за за минулих часів, до революції, до церкви ходило менше людей, ніж тепер.

Сухиничі. — За останні роки невідхильно збільшується чисельність віруючих. Майже всі родини хрестять дітей. Хрестять дітей і багато партійців. Велика більшість весіль — церковна. З церквами в районі зле: більшу їх частину влада ще до війни розібрала на цеглу („заготовки кірпіча в системі Ільїча"). Тому-то Служби часто відбуваються в помешканнях.

Рославль. — За всі останні роки помічається зростання релігійності. В Рославлі одна церква, і в дні свят (навіть не в дванадесяті свята) вона не всіх може змістити, — сюди приходять і приїжджають люди зо всієї округи. Товпа стоїть кругом церкви. При тому — багато віруючої молодіжі, і з кожним роком її стає все більше. При церкві є добрий хор.

Тульчинський район. — Майже неможливо знайти таку сім'ю, в якій діти не були б охрещені. Майже у всіх домах ікони. У дні свят церква в Тульчині переповнена людьми, стоїть товпа і навколо церкви. Сюди сходяться зо всіх сіл, в яких немає церков.

ВАТИКАН У СПРАВІ БОРОТЬБИ В ТИРОЛІ

Австрійський (він католицький) південний Тироль окупований Італією, отже католицькою країною. Католики-італійці переслідують католиків-австрійців, а ці останні в самообороні почали терористичну акцію.

Ватикан устами епископа Ґарґіттера в цій справі видав таку заяву: „Комунізм шукає вогнище неспокою у серці Європи. Тому крайня пора, щоб християнські сили „по обох сторонах" злучилися... під знаком доброї волі і християнської любови. „Тільки в цей спосіб можна спинити. щоб безбожні, тоталітарні сили, які вже від довшого часу діють, — не спонукали рішення людей до дальших негідних актів насилля і вкінці не довели наш добрий католицький наріл над пропасть", — подає католицький „Християнський Голос" (Мюнхен) за 20. 8. 1961.

Тому що Ватиканові Італія важніша, ніж нещасні тирольські австрійці, то він осуджує їхню визвольну боротьбу проти Італії, і вважає її підшептами комуністичної сили. А за чиїми підшептами Італія окупувала австрійський Тироль і переслідує австрійців, цього епископ не сказав.

ДОСЛІДИ ПРОСТОРУ ВИКЛИКАЮТЬ ВІДГОМІН У РИМІ

Коли советський майор Герман Тітов облетів землю (другий після Юрія Ґаґаріна) ракетою „Восток II" 6-го серпня 1961 року, у 88,6 хвилинах, на віддалі від землі між 178 і 257 кілометрів, то ватиканський орган „Ль,Оссерваторре Романо" негайно відгукнувся на це, цитуючи слова папи Пія XII, які він висказав 20-го жовтня 1956 року — після випущення першого штучного сателіта (советський „Спутнік"):

„Бог, Який вложив людині у серце ненаситне прагнення до знання, не хотів накладати ніяких меж для її дослідних сил, коли Він сказав: „Підкоряйте собі землю!" Цими словами Він довірив і дозволив людському духові ввійти в безмежні простори Творця і всього Його твору, щоб він їх тим глибше зрозумів і охопив".

Додаймо: з нагоди цих нових наукових досягнень — ні теперішній папа Іван XXIII, ні його попередник папа Пій XII ще досі не видали своєї опінії про давніше переслідування й винищування Св. Інквізицією учених дослідників усякого роду, а в тому головно дослідників-астрономів.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„В І С Т Н И К"

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА—25ц.

THE HERALD

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THT HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man

БЕЗКРОВНЕ ЛЮДОВБИВСТВО

СОВЄТСЬКЕ „ВИПРОБОВУВАННЯ" АТОМНИХ БОМБ І МИРОВА ТА ПСЕВДО-МИРОВА АКЦІЯ У СВІТІ

Радіоактивна сила атомної енергії нищить організм людини; вона нищить організм не тільки сучасної людини, але й руйнуюче відбивається — почерез організм батьків — на організмі дітей, що родяться у цих батьків. Випробовування атомних бомб засвідчило, що від місця вибуху атомної бомби її радіоактивна сила розходиться на тисячі миль, і руйнує все, що живе, — руйнує безкровно. Хоч вибух атомної бомби кінчається, то все ж таки ця руїнницька енергія, що вийшла з неї, залишається на висотах ще довгі роки, і вона ступнево винищує людину з покоління на покоління, а саме: людина фізично починає вироджуватися, родяться діти-виродки: чи то без вух, чи без пальців, чи взагалі із спотвореним тілом. Безперечно, ця сила також призводить до спотворення мозку в деяких новородків.

Коли світ усвідомив собі цю загрозу, і знавці устійнили її поза всяким сумнівом, то держави світу, в розпорядженні яких є продукція атомної зброї, припинили її випробовування, — а принаймні припинили випробовування атомних бомб на поверхні землі, під відкритим небом.

І ось раптом влада Совєтського Союзу перша порушила це загальне стримання випробувань атомних бомб, і почала випробовувати їх одну за одною, — так що в останньому тижні вересня ц. р. начислено шіснадцять вибухів атомних бомб у Совєтському Союзі, почавши з територій Далекого Сходу, а кінчаючи на Алясці; остання з бомб була такої сили, якої ще не бувало досі. Які наслідки — ось один з прикладів: у самому тільки Торонті в Канаді повітря стало раптом насичене радіоактивною енергією в 320 разів більше, ніж це в середньому було досі внаслідок давніших совєтських і американських випробувань атомних бомб.

Світ зжахнувся! А Хрущов виразно заявив, що коли політичний конфлікт між СССР і Заходом не буде полагоджений мирно, то він знищить Захід атомними бомбами досі нечуваної сили.

Світ зжахнувся, бо це ж почалася війна! Почалася війна така, якої досі не знало людство — це безкровна війна! З жертв цієї нової війни кров не ллється, але атомна енергія з вибухів випробовуваних бомб на велетенських просторах в тисячі миль руйнує харч і людські організми, руйнує їх на довгі покоління; почалося безкровне винищування людського роду та й узагалі життя на землі.

Ту безкровну атомно-збройну винищувальну війну розпочала влада Совєтського Союзу під проводом диктатора Микити Хрущова.

Світ став віч-на-віч з примарою повільної смерті людства...

І ось світ заговорив про мир голосніше, ніж будь-коли досі.

Хрущов розпочав т. зв. „випробовуваннями" атомних бомб безкровну винищувальну війну! Чому? А тому, що, як він заявляє, держави Заходу, мовляв, „не хотять" мирним способом розв'язати т. зв. „берлінського конфлікту" та взагалі справи поділеної Німеччини.

Ми не бачимо підстав вірити заяві Хрущова та його пропаганді (яка, між іншим, має місце в „Відкритому листі КВК ТОУК у Канаді), що це нібито політичний „конфлікт" через Берлін і Німеччину став причиною відновлення совєтських випробувань атомних бомб та погрози Москви розпочати також і криваву атомну війну.

Берлін, а навіть сама Німеччина — це настільки відносно дрібна справа в історії і долі людства, що вона ніяк не може собою виправдувати знищення людського роду атомними бомбами, — і влада Совєтського Союзу, очевидно, це знає.

Цій світовій силі, мечем у лівій руці якої є світовий комунізм, ідеться про опанування всього людства, і тому ця сила готова знищити світ атомними бомбами, якщо він не піддасться їй у рабство. Берлін і Німеччина — це тільки одна з причин для пускання тумана в очі, і це тільки один з чергових кроків до все дальшого опановування світу на територіях різних країн і різними способами — навіть такими, що недосвідченому глядачеві вони можуть видаватися „самосуперечними" та ніби „воюючими" один з одним...

За кулісами видимої політичної сцени, на якій офіційним провідним політикам призначено грати ролю комедії для пускання тумана в очі народам, — за кулісами цієї сцени відбувається затаєна сатанська гра дійсної політики цієї світової сили з її капіталами в правій руці, а з комунізмом у лівій руці.

* *

ТОУК у своєму „Відкритому листі" голосить це саме, що Микита Хрущов, бо цього вимагає політична плятформа ТОУК і у зв'язку з цим дане йому пропагандивне завдання. ТОУК повторяє за Хрущовим таку пропаганду: якщо ви не вплинете на уряди держав Заходу, щоб вони віддали під совєтську контролю ввесь Берлін і всю Німеччину, то тоді ви будете відповідальні за грядучу атомну війну, бо ви своєю неуступчивістю спонукаєте владу Совєтського Союзу розпочати атомну війну...

У зв'язку з „Відкритим листом КВК ТОУК ставимо ось ці два питання:

1. Якщо КВК ТОУК уважає, що народи поза межами Совєтського Союзу можуть бути знищені совєтськими атомними бомбами тому, що ці народи і їхні уряди є, мовляв, „проти миру на основах справедливості", — то тут ось таке питання: чому ж комуністична влада, випробовуючи свої атомні бомби, одночасно винищує радіоактивною енергією перш за все таки населення самого Совєтського Союзу, яке нічим не завинило у т. зв. „берлінському конфлікті"?

Наша відповідь: бо комуно-большевицькій владі в Москві і світовій силі, яка нею править, не залежить на житті жодного народу — з народами на території держави СССР включно, — їй залежить тільки на опануванні світу. Ця сама світова сила руками своїх сліпо-слухняних манекінів у Москві в 1921-1922 роках сотні тисяч людей (головно в Україні, але й також на Поволжі в Московщині) виморила штучним голодом, аби тільки зломити їхній опір супроти цієї міжнародньої сили і її змови. Ця сама світова сила штучним голодом (переважно в Україні) в 1932-1933 роках знищила біля сім мільйонів людей — у більшості жінок і дітей, — щоб зломити опір християн...

Чи ж можна дивуватися, що ця сама сила намагається також зломити опір інших народів — поза межами СССР? Сюди не сягає наган-револьвер енкаведистів — посіпак цієї сили, отже вони тепер мають можливість досягнути народи шляхом своїх атомних бомб з території СССР.

2. Чому ж ТОУК у своєму „Відкритому листі" заявляє, що й Канада може бути знищена совєтськими атомними бомбами, — дарма що Канада атомної зброї зовсім не продукує, і не купує, цебто не має її, отже й Совєтському Союзові вона не загрожує атомним знищенням?

Наша відповідь: бо цій світовій силі, яка править комуно-большевицькою клікою в Кремлі в Москві йдеться не про це, чи хто винен у якихсь там штучно створених „берлінських конфліктах", чи не винен, і чи хто загрожує Совєтам атомною зброєю, чи не загрожує (як ось Канада), — а цій силі йдеться про це, щоб залякати і зломити опір атомною зброєю кожного мирного народу — тому тільки, щоб цей народ узяти під свою політичну й економічну абсолютну владу. І „вина" цих мирних народів в тому, що вони не хотять піддатися в ярмо цій силі.

Сама ця світова сила числово невелика, але вона має велику світову сітку платних, продажних агентів, які ведуть за собою у світі мільйони темних іванів, які, нещасні, вірять, що вони борються за правду і справедливість, і не знають, що змовники світової сили зручно використовують їх для своїх власних затаєних цілей.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ КВК ТОУК

ДО КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ І ЙОГО СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, ДО УСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, СВІТСЬКИХ І ЦЕРКОВНИХ, У КАНАДІ, ДО ПАРОХІЙ І ЇХ ЧЛЕНІВ, ДО УСІХ УКРАЇНСЬКИХ ГАЗЕТ В КАНАДІ

ШАНОВНІ ГРОМАДЯНИ!

Звертаємось до Вас заразом оцим відкритим листом у негайній, надзвичайно важливій і серйозній справі — в справі життя або смерті наших братів і сестер на Україні, нашого життя і наших дітей та співвітчизників у Канаді, життя більшості людей світу

З приводу Західнього Берліна і мілітаристсько-реваншистської, знову переозброєної Західної Німеччини — тієї Німеччини, яка на протязі одного покоління двічі топтала українську землю, двічі руйнувала Україну, двічі вбивала мільйони українців, тієї Німеччини, проти якої двічі воювали і гинули кращі сини Канади, над усім світом нависла загроза страшної ядерної війни, яка може спалахнути, якщо нічого не буде зроблено, кожної хвилини.

Якщо вибухнула б ядерна війна, то, безсумнівно, почнуть падати жахливі термоядерні бомби на нашу любиму Україну — будуть зруйновані міста і села, фабрики і заводи, загинуть десятки мільйонів наших братів і сестер. Існує небезпека, що Україна і український народ можуть перестати існувати.

Але якщо почнуть падати ядерні бомби на Україну, то, безсумнівно, ядерні бомби почнуть падати і на дорогу нам Канаду — з тими ж результатами. Існує небезпека, що й Канада та її народ можуть перестати існувати

В ядерній добі війна повинна бути немислимою.

Але загроза такої війни, в якій можуть бути зметені з лиця землі Україна і Канада, в якій може загинути пол вина людства, якщо не все людство, існує вона очевидна для всіх

Народи світу розгортають посилену боротьбу, щоб відвернути цю страшну небезпеку — ядерну війну — і врятувати мир та життя сотень мільйонів людей світу

Товариство Об'єднаних Українських Канадців завжди боролося проти війни і за мир Тепер, коли над світом нависла загроза негайної ядерної війни, наше товариство напружує усі свої сили у боротьбі проти війни і за переговори, щоб проблему Західного Берліна і питання Німеччини розв'язати в мирний спосіб.

Ви маєте свої організації і членів, свої газети і читачів. Ви маєте на них свій вплив. Як і усім людям, їм дороге їхнє життя і життя їхніх дітей. Тим-то перед своїми членами і читачами, більше того — перед усією українською громадскістю в Канаді, серед якої Ви дієте, — в справі миру і війни Ви також несете важку **відповідальність.**

В теперішній грізний час, коли доля людства висить на волосині, серед українців Канади ніяка організація, ні одна людина не можуть мовчати

Ми також вважаємо, що коли йде справа про життя або смерть двох нам рідних народів, українського і канадського, про можливість загибелі людства, то ніякі політичні, релігійні чи будь-які інші переконання не повинні бути на перешкоді у боротьбі за відвернення жахливої ядерної катастрофи.

Ми закликаємо усіх Вас рішуче виступити проти загрози ядерної війни і за мир — за мирну розв'язку міжнародних спорів шляхом переговорів — в інтересах народів України і Канади, в інтересах всього людства.

Впливайте на уряд, щоб Канада не втягалася у военні блоки, але діяла позитивно проти війни, яка може бути тільки ядерною, за мирне розв'язання німецького питання, за повне роззброєння і мир.

Війна не є неминучою. Але, як показує сьогоднішня дійсність, вона можлива. Її можна відвернути рішучою боротьбою народів світу. Обов'язок усіх нас — вести боротьбу за мир і життя.

Крайовий Виконавчий Комітет Товариства Об'єднаних Українських Канадців:

М. КОРОЛЬ, голова;
П. ПРОКОПЧУК, секретар.

Торонто, Онт.

Від Редакції „Вістника". — Вищеподаний „Відкритий лист КВК ТОУК — совєтофільської організації — передрукований тут з совєтофільської вінніпеської газети „Українське Слово" за 27-го вересня 1961 року. Згаданого листа ми передрукували тут тому, що він, між іншим, звернений також і до Церков, і що даємо на нього нашу відповідь у ред. статті п. з. **„Безкровне людовбивство"** в цьому числі „Вістника", і читачі повинні бути точно поінформовані про зміст цього комуністичного „Листа".

Вшанування пам'яті письменника Іллі Киріяка в Едмонтоні

Минуло вже майже шість років, як помер в Едмонтоні найбільший доцьогочасний український письменник на канадській землі Ілля Киріяк.

Щоб належно вшанувати його світлу пам'ять, українське громадянство Едмонтону і його околиць під проводом створеного Комітету віддало глибоку пошану Іллі Киріякові цілоденною програмою, що складалася з трьох частин і відбулася в неділю 17 вересня 1961 р.

У Катедрі Св. Івана по Святій Літургії відслужено урочисту Панахиду за спокій душі бл. п. Іллі Киріяка. Панахиду відправив Преосвященніший Владика Андрей Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, в сослуженні Високопреподобного о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, настоятелів Катедри Св. Івана — о. Протоєрея Михайла Фика і о. Ієрея Олександра Хомяка та о. Протоєрея Григорія Криштановича.

О 3-й годині по полудні на цвинтарі Бічмаунт в Едмонтоні Преосвященніший Владика Андрей в сослуженні вищезгаданого Духовенства Української Греко-Православної Церкви та Всечесних оо Остапа Фляка, Мирослава Кришука й Андрея Тетеренка звершив Чин Освячення пам'ятника на могилі бл. п. Іллі Киріяка.

Пам'ятник виготовлено з сивого мармуру, надзвичайно гармонійної форми, з відповідним написом двома мовами: українською і англійською.

Пам'ятник споруджено заходами Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Під час Освячення пам'ятника було вдекоровано пишними китицями квітів, між якими був один від похресників і похресниць на вшанування світлої пам'яті їхнього хресного батька.

На Панахиді й Освяченні пам'ятника чудово, як і завжди, співав хор Катедри Св. Івана під диригентурою проф. Олександра Євфимчука.

Увечері в залі Катедри Св. Івана відбулися Пропам'ятні Сходини за укладеною Комітетом програмою. На удекорованій сцені стояв великий фотопортрет Іллі Киріяка, прикрашений живими квітами й книжками його творів. Голова Сходин Високопреподобний о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук у вступному Слові подав відомості про Іллю Киріяка — про його літературну творчість та про причини вшанування його пам'яті.

Д-р Левко Г. Фарина — Голова Централі СУС, подав уривки з життєпису покійного Іллі Киріяка, в яких яскраво висвітлив пройдений ним трудовий шлях та особливість його індивідуальних добродушних рис, що натхнули до пильної спостережливості і письменницької творчості.

П. І. Лазарович — Голова Централі ТУС-СУНД, у своїй змістовній і цікавій доповіді докладно з'ясував позитивну літературну оцінку твору „Сини Землі" европейськими й канадськими літературними критиками.

Михайло Лучкович — колишній федеральний посол Канади, досить оригінальною формою розповів про трудності перекладу твору „Сини Землі" англійською мовою, та зачитав високу літературну оцінку цього твору видатними літературними критиками.

Дмитро Пелех — колишній актор Українського Державного Драматичного Театру, по-мистецькому прочитав уривок з твору „Сини Землі" — ці моменти, коли герой повісті Григорій Воркун востаннє прощається з своєю землею. Його читанням слухачі були сильно зворушені, тому що читач виконав це так емоційно, що вони відчули психологічну глибину і міць Киріякового мистецького хисту.

На закінчення Сходин хор Катедри Св. Івана під диригентурою проф. Олександра Євфимчука по-мистецькому відспівав церковну пісню „Задостойник Воздвиження" — музика Турчанінова, і народню пісню „Ой горе тій чайці небозі" — аранжування Леонтовича.

Загальним співом присутніх „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти їй" закінчилися Пропам'ятні Сходини.

На всіх згаданих урочистостях була велика кількість людей, що віддали належну пошану світлій пам'яті Іллі Киріякові.

Другого дня, в понеділок 18-го вересня, о 10-й годині вечора з едмонтонської французької радіостанції CHFA відбулося півгодинне радіопередавання присвячене згаданим урочистостям, і була повністю передана відслужена Панахида.

„Нічого нового під сонцем", — це старий вислів, який стверджує таку дійсність: людина всіх часів не може створити чогось такого, чого люди не знали б у якійсь формі ще раніше.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Предплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА—25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THT HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man

БЕЗКРОВНЕ ЛЮДОВБИВСТВО

СОВЕТСЬКЕ „ВИПРОБОВУВАННЯ" АТОМНИХ БОМБ І МИРОВА ТА ПСЕВДО-МИРОВА АКЦІЯ У СВІТІ

Радіоактивна сила атомної енергії нищить організм людини; вона нищить організм не тільки сучасної людини, але й руйнуюче відбивається — почерез організм батьків — на організмі дітей, що родяться у цих батьків. Випробовування атомних бомб засвідчило, що від місця вибуху атомної бомби її радіоактивна сила розходиться на тисячі миль, і руйнує все, що живе, — руйнує безкровно. Хоч вибух атомної бомби кінчається, то все ж таки ця руїнницька енергія, що вийшла з неї, залишається на висотах ще довгі роки, і вона ступнево винищує людину з покоління на покоління, а саме: людина фізично починає вироджуватися, родяться діти-виродки: чи то без вух, чи без пальців, чи взагалі із спотвореним тілом. Безперечно, ця сила також призводить до спотворення мозку в деяких новородків.

Коли світ усвідомив собі цю загрозу, і знавці устійнили її поза всяким с у м н і в о м, то держави світу, в розпорядженні яких є продукція атомної зброї, припинили її випробовування, — а принаймні припинили випробовування атомних бомб на поверхні землі, під відкритим небом.

І ось раптом влада Советського Союзу перша порушила це загальне стримання випробувань атомних бомб, і почала випробовувати їх одну за одною, — так що в останньому тижні вересня ц. р. начислено шіснадцять вибухів атомних бомб у Советському Союзі, почавши з територій Далекого Сходу, а кінчаючи на Алясці; остання з бомб була такої сили, якої ще не бувало досі. Які наслідки — ось один з прикладів: у самому тільки Торонті в Канаді повітря стало раптом насичене радіоактивною енергією в 320 разів більше, ніж це в середньому було досі внаслідок давніших советських і американських випробовувань атомних бомб.

Світ зжахнувся! А Хрущов виразно заявив, що коли політичний конфлікт між СССР і Заходом не буде полагоджений мирно, то він знищить Захід атомними бомбами досі нечуваної сили.

Світ зжахнувся, бо це ж почалася війна! Почалася війна така, якої досі не знало людство — це б е з к р о в н а в і й н а! З жертв цієї нової війни кров не ллеться, але атомна енергія з вибухів випробовуваних бомб на велетенських просторах в тисячі миль руйнує харч і людські організми, руйнує їх на довгі покоління; почалося безкровне винищування людського роду та й узагалі життя на землі.

Ту безкровну атомно-збройну винищувальну війну розпочала влада Советського Союзу під проводом диктатора Микити Хрущова.

Світ став віч-на-віч з примарою повільної смерті людства...

І ось світ заговорив про м и р голосніше, ніж будь-коли досі.

Хрущов розпочав т. зв. „випробовуваннями" атомних бомб безкровну винищувальну війну! Чому? А тому, що, як він заявляє, держави Заходу, мовляв, „не хотять" мирним способом розв'язати т. зв. „берлінського конфлікту" та взагалі справи поділеної Німеччини.

Ми не бачимо підстав вірити заяві Хрущова та його пропаганді (яка, між іншим, має місце в „Відкритому листі КВК ТОУК у Канаді), що це нібито політичний „конфлікт" через Берлін і Німеччину став причиною відновлення советських випробувань атомних бомб та погрози Москви розпочати також і криваву атомну війну.

Берлін, а навіть сама Німеччина — це настільки відносно дрібна справа в історії і долі людства, що вона ніяк не може собою виправдувати знищення людського роду атомними бомбами, — і влада Советського Союзу, очевидно, це знає.

Цій світовій силі, мечем у лівій руці якої є світовий комунізм, ідеться про опанування всього людства, і тому ця сила готова знищити світ атомними бомбами, якщо він не піддасться їй у рабство. Берлін і Німеччина — це тільки одна з причин для пускання тумана в очі, і це тільки один з чергових кроків до все дальшого опановування світу на територіях різних країн і різними способами — навіть такими, що недосвідченому глядачеві вони можуть видаватися „самосуперечними" та нібито „воюючими" один з одним...

За кулісами видимої політичної сцени, на якій офіційним провідним політикам призначено грати ролю комедії для пускання тумана в очі народам, — за кулісами цієї сцени відбувається затаєна сатанська гра дійсної політики цієї світової сили з її капіталами в правій руці, а з комунізмом у лівій руці.

**

ТОУК у своєму „Відкритому листі" голосить це саме, що Микита Хрущов, бо цього вимагає політична плятформа ТОУК і у зв'язку з цим дане йому пропагандивне завдання. ТОУК повторяє за Хрущовим таку пропаганду: якщо ви не вплинете на уряди держав Заходу, щоб вони віддали під советську контролю ввесь Берлін і всю Німеччину, то тоді ви будете відповідальні за грядучу атомну війну, бо ви своєю неуступчивістю спонукаєте владу Советського Союзу розпочати атомну війну...

У зв'язку з „Відкритим листом КВК ТОУК ставимо ось ці два питання:

1. Якщо КВК ТОУК уважає, що народи поза межами Советського Союзу можуть бути знищені советськими атомними бомбами тому, що ці народи і їхні уряди є, мовляв, „проти миру на основах справедливості", — то тут ось таке питання: чому ж комуністична влада, випробовуючи свої атомні бомби, одночасно винищує радіоактивною енергією перш за все таки населення самого Советського Союзу, яке нічим не завинило у т. зв. „берлінському конфлікті"?

Наша відповідь: бо комуно-большевицькій владі в Москві і світовій силі, яка нею править, не залежить на житті жодного народу — з народами на території держави СССР включно, — їй залежить тільки на опануванні світу. Ця сама світова сила руками своїх сліпо-слухняних манекінів у Москві в 1921-1922 роках сотні тисяч людей (головно в Україні, але й також на Поволжі в Московщині) виморила штучним голодом, аби тільки зломити їхній опір супроти цієї міжнародньої сили і її змови. Ця сама світова сила (штучним голодом (переважно в Україні) в 1932-1933 роках знищила біля сім мільйонів людей — у більшості жінок і дітей, — щоб зломити опір християн...

Чи ж можна дивуватися, що ця сама сила намагається також зломити опір інших народів — поза межами СССР? Сюди не сягає наган-револьвер енкаведистів — посіпак цієї сили, отже вони тепер мають можливість досягнути народи шляхом своїх атомних бомб з території СССР.

2. Чому ж ТОУК у своєму „Відкритому листі" заявляє, що й Канада може бути знищена советськими атомними бомбами, — дарма що Канада атомної зброї зовсім не продукує, і не купує, цебто не має її, отже й Советському Союзові вона не загрожує атомним знищенням?

Наша відповідь: бо цій світовій силі, яка править комуно-большевицькою клікою в Кремлі в Москві йдеться не про це, чи хто винен у якихсь там штучно створених „берлінських конфліктах", чи не винен, і чи хто загрожує Советам атомною зброєю, чи не загрожує (як ось Канада), — а цій силі йдеться про це, щоб залякати і зломити опір атомною зброєю кожного мирного народу — тому тільки, щоб цей народ узяти під свою політичну й економічну абсолютну владу. І „вина" цих мирних народів в тому, що вони не хотять піддатися в ярмо цій силі.

Сама ця світова сила числово невелика, але вона має велику світову сітку платних, продажних агентів, які ведуть за собою у світі мільйони темних іванів, які, нещасні, вірять, що вони борються за правду і справедливість, і не знають, що змовники світової сили зручно використовують їх для своїх власних затаєних цілей.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ КВК ТОУК

ДО КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ І ЙОГО СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, ДО УСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, СВІТСЬКИХ І ЦЕРКОВНИХ, У КАНАДІ, ДО ПАРОХІЙ І ЇХ ЧЛЕНІВ, ДО УСІХ УКРАЇНСЬКИХ ГАЗЕТ В КАНАДІ

ШАНОВНІ ГРОМАДЯНИ!

Звертаємось до Вас заразом оцим відкритим листом у негайній, надзвичайно важливій і серйозній справі — в справі життя або смерті наших братів і сестер на Україні, нашого життя і наших дітей та співвітчизників у Канаді, життя більшості людей світу.

З приводу Західного Берліна і мілітаристсько-реваншистської, знову переозброєної Західної Німеччини — тієї Німеччини, яка на протязі одного покоління двічі топтала українську землю, двічі руйнувала Україну, двічі вбивала мільйони українців, тієї Німеччини, проти якої двічі воювали і гинули кращі сини Канади, над усім світом нависла загроза страшної ядерної війни, яка може спалахнути, якщо нічого не буде зроблено, кожної хвилини.

Якщо вибухнула б ядерна війна, то, безсумнівно, почнуть падати жахливі термоядерні бомби на нашу любиму Україну — будуть зруйновані міста і села, фабрики і заводи, загинуть десятки мільйонів наших братів і сестер. Існує небезпека, що Україна і український народ можуть перестати існувати.

Але якщо почнуть падати ядерні бомби на Україну, то, безсумнівно, ядерні бомби почнуть падати і на дорогу нам Канаду — з тими ж результатами. Існує небезпека, що й Канада та її народ можуть перестати існувати.

В ядерній добі війна повинна бути немислимою.

Але загроза такої війни, в якій можуть бути зметені з лиця землі Україна і Канада, в якій може загинути половина людства, якщо не все людство, існує — вона очевидна для всіх.

Народи світу розгортають посилену боротьбу, щоб відвернути цю страшну небезпеку — ядерну війну — і врятувати мир та життя сотень мільйонів людей світу.

Товариство Об'єднаних Українських Канадців завжди боролося проти війни і за мир. Тепер, коли над світом нависла загроза негайної ядерної війни, наше товариство напружує усі свої сили у боротьбі проти війни і за переговори, щоб проблему Західного Берліна і питання Німеччини розв'язати в мирний спосіб.

Ви маєте свої організації і членів, свої газети і читачів. Ви маєте на них свій вплив. Як і усім людям, їм дороге їхнє життя і життя їхніх дітей. Тим-то перед своїми членами і читачами, більше того — перед усією українською громадськістю в Канаді, серед якої Ви дієте, — в справі миру і війни Ви також несете важку відповідальність.

В теперішній грізний час, коли доля людства висить на волосині, серед українців Канади ніяка організація, ні одна людина не можуть мовчати.

Ми також вважаємо, що коли йде справа про життя або смерть двох нам рідних народів, українського і канадського, про можливість загибелі людства, то ніякі політичні, релігійні чи будь-які інші переконання не повинні бути на перешкоді у боротьбі за відвернення жахливої ядерної катастрофи.

Ми закликаємо усіх Вас рішуче виступити проти загрози ядерної війни і за мир — за мирну розв'язку міжнародних спорів шляхом переговорів — в інтересах народів України і Канади, в інтересах всього людства.

Впливайте на уряд, щоб Канада не втягалася у воєнні блоки, але діяла позитивно проти війни, яка може бути тільки ядерною, за мирне розв'язання німецького питання, за повне роззброєння і мир.

Війна не є неминучою. Але, як показує сьогоднішня дійсність, вона можлива. Її можна відвернути рішучою боротьбою народів світу. Обов'язок усіх нас — вести боротьбу за мир і життя.

Крайовий Виконавчий Комітет Товариства Об'єднаних Українських Канадців:

М. КОРОЛЬ, голова;
П. ПРОКОПЧУК, секретар.

Торонто, Онт.

Від Редакції „Вістника". — Вищеподаний „Відкритий лист КВК ТОУК — советофільської організації — передрукований тут з советофільської вінніпезької газети „Українське Слово" за 27-го вересня 1961 року. Згаданого листа ми передрукували тут тому, що він, між іншим, звернений також і до Церков, і що даємо на нього нашу відповідь у ред. статті п. з. **„Безкровне людовбивство"** в цьому числі „Вістника", і читачі повинні бути точно поінформовані про зміст цього комуністичного „Листа".

Вшанування пам'яті письменника Іллі Киріяка в Едмонтоні

Минуло вже майже шість років, як помер в Едмонтоні найбільший доцьогочасний український письменник на канадській землі Ілля Киріяк.

Щоб належно вшанувати його світлу пам'ять, українське громадянство Едмонтону і його околиць під проводом створеного Комітету віддало глибоку пошану Іллі Киріякові цілоденною програмою, що складалася з трьох частин і відбулася в неділю 17 вересня 1961 р.

У Катедрі Св. Івана по Святій Літургії відслужено урочисту Панахиду за спокій душі бл. п. Іллі Киріяка. Панахиду відправив Преосвященніший Владика Андрей — Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, в сослуженні Високопреподобного о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука, настоятелів Катедри Св. Івана — о. Протоєрея Михайла Фика і о. Ієрея Олександра Хомяка та о. Протоєрея Григорія Криштановича.

О 3-й годині по полудні на цвинтарі Бічмаунт в Едмонтоні Преосвященніший Владика Андрей, в сослуженні вищезгаданого Духовенства Української Греко-Православної Церкви та Всечесних оо. Остапа Фляка, Мирослава Кришука й Андрея Тетеренка звершив Чин Освячення пам'ятника на могилі бл. п. Іллі Киріяка.

Пам'ятник виготовлено з сивого мармуру, надзвичайно гармонійної форми, з відповідним написом двома мовами: українською і англійською.

Пам'ятник споруджено заходами Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Під час Освячення пам'ятника було вдекоровано пишними китицями квітів, між якими був один від похресників і похресниць на вшанування світлої пам'яті їхнього хресного батька.

На Панахиді й Освяченні пам'ятника чудово, як і завжди, співав хор Катедри Св. Івана під диригентурою проф. Олександра Євфимчука.

Увечері в залі Катедри Св. Івана відбулися Пропам'ятні Сходини за укладеною Комітетом програмою. На удекорованій сцені стояв великий фотопортрет Іллі Киріяка, прикрашений живими квітами й книжками його творів. Голова Сходин Високопреподобний о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук у вступному Слові подав відомості про Іллю Киріяка — про його літературну творчість та про причини вшанування його пам'яті.

Д-р Левко Г. Фарина — Голова Централі СУС, подав уривки з життєпису покійного Іллі Киріяка, в яких яскраво висвітлив пройдений ним трудовий шлях та особливість його індивідуальних добродушних рис, що натхнули до пильної спостережливості і письменницької творчості.

П. І. Лазарович — Голова Централі ТУС-СУНД, у своїй змістовній і цікавій доповіді докладно з'ясував позитивну літературну оцінку твору „Сини Землі" європейськими й канадськими літературними критиками.

Михайло Лучкович — колишній федеральний посол Канади, досить оригінальною формою розповів про труднощі перекладу твору „Сини Землі" англійською мовою, та зачитав високу літературну оцінку цього твору видатними літературними критиками.

Дмитро Пелех — колишній актор Українського Державного Драматичного Театру, по-мистецькому прочитав уривок з твору „Сини Землі" — ці моменти, коли герой повісті Григорій Воркун востаннє прощається з своєю землею. Його читанням слухачі були сильно зворушені, тому що читач виконав це так емоційно, що вони відчули психологічну глибину і міць Киріякового мистецького хисту.

На закінчення Сходин хор Катедри Св. Івана під диригентурою проф. Олександра Євфимчука по-мистецькому відспівав церковну пісню „Задостойник Воздвиження" — музика Турчанінова, і народню пісню „Ой горе тій чайці небозі" — аранжування Леонтовича.

Загальним співом присутніх „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти їй" закінчилися Пропам'ятні Сходини.

На всіх згаданих урочистостях була велика кількість людей, що віддали належну пошану світлій пам'яті Іллі Киріякові.

Другого дня, в понеділок 18-го вересня, о 10-й годині вечора з едмонтонської французької радіостанції CHFA відбулося півгодинне радіопередавання присвячене згаданим урочистостям, і була повністю передана відслужена Панахида.

„Нічого нового під сонцем", — це старий вислів, який стверджує таку дійсність: людина всіх часів не може створити чогось такого, чого люди не знали б у якійсь формі ще раніше.

ДЕЛЕГАЦІЯ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ НА КОНФЕРЕНЦІЇ НА РОДОСІ

(Закінчення з 1-ї стор.)

(традиційна формула по-латинському: „primus inter pares").

Тому-то для загалу православних може бути несподіванкою сучасне становище Московської Патріярхії, в якій вона заперечує „вселенськість" (всесвітність) Констянтинопольського Патріярха.

У журналі „One Church — Единая Церковь" (липень-серпень 1961 р.), що є органом Американського Екзархату Московської Патріярхії, дано таке вияс- [redacted]

„Констянтинопольський патріярх зберіг старовинний титул „Вселенський", що дослівно означає „Всеімперський", це значить всієї неіснуючої тепер Візантійської Імперії. Він „перший серед рівних" і на Богослуженнях з іншими патріярхами він займає перше місце. Це почесть, а не власть".

Слід підкреслити, що це становище Московської Патріярхії спеціяльно подане в статті, написаній з нагоди Конференції Православних Церков на Родосі у вересні ц. р. Це значить, що Московська Патріярхія, висилаючи своїх делегатів на Родоську Конференцію, вважала потрібним підкреслити, що Констянтинопольський Патріярх не є Всесвітнім Патріярхом.

Арх. Нікодим атакує національність

Щоденник „Новое Русское Слово" (Нью-Йорк) за 26-го вересня ц .р. подав ось цю інформацію:

„Родос, 25 вересня. — Тут відкрито конгрес 12-х незалежних православних церков різних юрисдикцій. Присутніми є понад 80 православних ієрархів і богословів, у цьому числі прибувші з Совєтського Союзу. Архиєпископ Нікодим, що очолював московську делегацію, у своему виступі обережно осудив контролю, що її „деякі держави" мають над церквою. Він заявив, що свобода совісті перш за все повинна бути поширена на релігію. Велику шкоду чинять недопустимі ,суперечні догматам, національні течії, що розколюють вірних і вносять ворожнечу між церкви, що ісповідують одну віру. Церква, закінчив свою промову представник московської патріярхії, повинна звільнитися від усякого рабства та осуджуваної християнством національної ненависті".

Преса не подала інформацій про становище делегатів Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І та інших Церков у справі вищезгаданої заяви представника Московської Патріярхії Архиеп. Нікодима.

Становище Московської Патріярхії у світлі мети Конференції

Архиеп. Нікодим у своєму першому виступі на Родоській Конференції головний натиск у своїй промові поклав на політичні справи: 1) він „обережно осудив контролю, що „деякі держави" мають над Церквою, і 2) виступив проти „осуджуваної християнством національної ненависті" і проти „національних течій, що розколюють вірних і вносять ворожнечу між Церкви, що ісповідують одну віру".

Як відомо, головна мета Конференції зовсім інша, ніж тема першої промови Архиеп. Нікодима. Адже орган Американського Екзархату Московської Патріярхії журнал „One Church — Единая Церковь" (чч. 7-8, 1961 р.) так передавав заяву Патріярха Атенагораса І про мету Конференції (чи Конгресу) на Родосі:

„Головна ціль Конгресу — скріпити всеправославну спільність місцевих Церков".

Місцеві Церкви — це Автокефальні Церкви, отже національні. А почерез скріплення Автокефальних Церков на основі Православної Віри буде скріплене Православіе.

Це становище Констянтинопольського Патріярха повністю покривается з цією заявою Московської Патріярхії 1959-го року:

„Переходячи до сучасного устрою Православної Церкви, треба сказати, що вона, не зважаючи на це, що в адміністративному відношенні поділена на 14 автокефальних церков, зберігає свою єдність, і на протязі історії залишається соборною". „Право на адміністративну самостійність кожної автокефальної церкви знаходить собі повне обоснування в канонах... Взагалі ж канонам зовсім чужа думка про підпорядкування місцевих Церков якійсь одній Церкві" („Журнал Московской Патриархии" (Москва) за серпень 1959 року).

У світлі вищезгаданої заяви Московської Патріярхії 1959 року, розуміється, годі інтерпретувати заяву Архиеп. Нікодима на Родосі 25. 9. 1961 року, як може його спротив самому принципові автокефальності Церков, — бо ж інакше це був би разом виступ і проти автокефалії Російської Церкви в СССР.

Принцип автокефалії не є суперечний догматам, — і це признає Московська Патріярхія у своїй вищеподаній заяві 1959 року. А це ще один доказ, що Архиєпископ Нікодим не має на думці автокефалії, коли він виступає проти „недопустимих суперечних догматам національних течій".

З цього можна зробити висновок, що Архиеп. Нікодим, мабуть розуміє під „національними течіями" ніщо інше, як тільки „націоналістичні течії". Безперечно, націоналізм (у сенсі шовінізму) є суперечний християнству. Але тут виринає питання: як Архиеп. Нікодим означує термін „націоналізм"? Наприклад, для комуністів „націоналістичним" є не тільки шовінізм, але й також ідеологія державної самостійності кожного народу, національна культура не тільки своєю формою, але й змістом і т. д. А проти яких „національних течій" виступав Архиеп. Нікодим із СССР — цього він точніше не вияснив.

Архиеп. Нікодим „обережно осудив контролю, що її „деякі держави" мають над Церквою..., — подає преса. Чи Архиєпископ Нікодим у цьому осудив також і контролю над Церквами влади Совєтського Союзу? Чи може, навпаки, він тим хотів сказати, що, мовляв, в СССР є „свобода релігії", але в деяких державах немає свободи релігії? Він також цього не уточнив, і годі було б цього уточнення сподіватися. Натомість виступу представника Російської Церкви в СССР проти т. зв. „національних течій' 'у Церквах сподіватися можна було.

Якщо б шукати паралелі між форумом Організації Об'єднаних Націй і Конференцією на Родосі, то тут перш за все виринуло б питання: чи на трибуні Конференції на Родосі буде дотримана лінія цієї мети, яку запропонував був Констянтинопольський Патріярх, чи може вона служитиме декому форумом для інших справ, — що не мають нічого спільного з Вірою? Це питання не може не виринути перед тими, хто покладає на цю Конференцію надії в чисто релігійному дусі ,і тому хвилюється її долею.

Гаммершолд — після Бернадотта

Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй швед Даг Гаммершолд загинув у літаковій катастрофі 18-го вересня ц. р. в Північній Родезії по дорозі в Катанґу на мирові переговори з провідником Катанґи Мойсеєм Чомбе.

Катастрофу цього літака спричинили „загадкові" вибухи в його моторах, як свідчив один з його пасажирів, що важко покалічився, але не згинув

Диктатор СССР Хрущов — волею цієї світової сили, що за ним стоїть, рішуче домагався, щоб Даг Гаммершолд був усунений із становища генерального секретаря Об'єднаних Націй, бо його особа у дечому перешкоджала політичним плянам і акції цієї світової сили.

І ось літаковий „випадок" усунув Дага Гаммершолда... Скоїлось це, що можна було передбачити, але не хотілося вірити, щоб це сталося аж так скоро. Як видно, невидима рука тут діяла крайньо нервово

Очевидно, за цим є „історія ."

Адлай Стівенсон восени 1960 року (як подавали телевізійні вісті СіБіСі в Канаді) на зборах сіоністів у Торонті заявив, що Злучені Держави Америки будуть намагатися якнайкраще співжити з Канадою. Це значить ,що за президентури Джана Кеннеді політика ЗДА буде намагатися якось тісніше заз\блювати собою політику Канади.

Що ще сказав Адлай Стівенсон провідним сіоністам у Торонті — цього не знаємо. Чи там були також обговорювані й жидівські справи (хоч з урядових даних в ЗДА знаємо, що релігія Адлая Стівенсона фігурує, як християнська (протестант), — цього також не знаємо. Але досить цього, що його заява про особливе зацікавлення Канадою не може не викликати собою й інтересу з боку канадців

Адлай Стівенсон — це головний амбасадор уряду Кеннеді в Об'єднаних Націях, а йому додані до помочі відповідні політики, а між ними й відомий сіоністський діяч Ключник.

Адлай Стівенсон, як представник Злучених Держав в Об'єднаних Націях, що являють собою фактичний світовий уряд ,має там стільки сили, скільки ЗДА мають сили у світі. Другою найбільшою силою в Об'єднаних Націях є Совєтський Союз ,і там сидить совєтський представник Валеріян Зорін (він жид). Глядачі телевізії були у вересні ц. р. свідками цікавої сцени: Адлай Стівенсон сперечався в Об'єднаних Націях з Валеріяном Зоріним. Це жодна несподіванка: коли їм дано різні ролі — перший виступає від ЗДА, а другий — від СССР, то вони мусять свої ролі належно виконувати. Адже ж світ знає, що ЗДА і СССР стоять у політиці на двох протилежних бігунах. Отже світ дивувався б, якщо б Адлай Стівенсон і Валеріян Зорін на форумі О.Н. не сперечалися

Але Адлай Стівенсон голосить мир так само, як і Валеріян Зорін. Адлай Стівенсон ще перед обранням Кеннеді на президента висловився за тим, щоб уряд комуністичного Китаю був допущений у членство Об'єднаних Націй. Коротко кажучи, Адлай Стівенсон є за т. зв. „коекзистенцією", цебто за мирним співжиттям з тими країнами, де є комуністичні режими, і Валеріян Зорін також є за цим самим

Але особа Даґа Гаммершолда якоюсь мірою перешкоджала цій коекзистенції. Валеріян Зорін це знав, отже й Хрущов це знав. І Адлай Стівенсон це знав.

Микиті Хрущову було нишком наказано, щоб це він від себе вимагав уступлення Даґа Гаммершолда. Перший висловив цю вимогу в О.Н. Хрущов. Чи Адлай Стівенсон мав би був погодитися на цю вимогу Зоріна, чи пак Хрущова? А що ж сказав би світ!

І так Адлай Стівенсон обороняв Даґа Гаммершолда. Але факт далі залишався фактом: Гаммершолд не був на руку тим світовим політикам, що бажають коекзистенції Заходу з комуністичними державами всякою ціною, — Гаммершолд перешкоджав їм

Отже одного дня Гаммершолд перестав існувати. Це „звичайна історія".

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" за 18-го вересня ц. р. зробив таку пригадку з нагоди трагічної смерти Даґа Гаммершолда:

„Це не було цього роду найтрагічніше потрясення в виконному органі Об'єднаних Націй від того часу, коли граф Фільке Бернадотт—повірений (від О.Н.) для Палестини, був застрілений на вулиці Єрусалиму 13 років тому—17 вересня 1948 року. Бернадотт, так само як і Гаммершолд, був шведом".

Подібність: Гаммершолд і Бернадотт — обидва були шведи, обидва високі функціонери Об'єднаних Націй, обидва вбиті на політичному ґрунті, обидва загинули у вересні (перший — 17 вересня, другий — 18 вересня). Бернадотта вбив жидівський атентатчик, бо він не йшов на руку жидівським політикам; жиди вважали, що Бернадотт ішов на руку арабам, а не жидам. Можна й далі шукати подібностей...

А хто убив Гаммершолда—цю справу ніби досліджують, але.... не дуже.

Опінія т. зв. „сірої людини" ломить собі голову над питанням: чи Гаммершолд був убитий таємним „якимсь агентом" діючим через Совєтський Союз, чи може почерез країну ЗДА?

Звичайно, це питання зовсім не суттєве, — і воно може звести хід думок на блудні шляхи та й замазати суть справи. Справа тут не в назвах міст — Москва, чи Вашингтон, —і справа не в руці, яка виконала атентант на Гаммершолда,

справа бо тут у голові, яка цією рукою кермувала.

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана Митрополитом Василем Липківським, із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

в Алберті відновлено українські радіопередавання

Радіостанція CKUA в Алберті відновила радіопередавання етнічних груп, а в тому й українців.

Чергові радіопередавання Західної Єпархії УГПЦ до кінця цього року відбудуться в неділі: 8-го жовтня, 5-го листопада та 3-го грудня від 1-ої год. 30 хв до 1-ої год. 50 хв.

Просимо радіослухачів м. Едмонтону та околиць провінції Алберти слухати ці радіопередавання, а також широко заохочувати до цього все українське громадянство.

Радіокомітет Західньої Єпархії УГПЦ в Канаді.
Едмонтон, Алберта.

СЕРБ ПОЖЕРТВУВАВ $250.000 НА ЦЕРКВУ

В ЗДА „Сербська Православна Церква минулого року отримала від одного з членів цієї Церкви дар в сумі 250 тисяч долярів", — подає журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (вересень 1961 рік).

Центр цієї Церкви в ЗДА знаходиться в Либертівилл (Іллиной).

МИТРОПОЛИЧІ ВІЗИТАЦІЇ В ЖОВТНІ 1961 р.

Неділя 22-го жовтня, — Митрополича Візитація у Всеканадійській Митрополичій Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпегу.

Неділя 29-го жовтня, — Митрополича Візитація в Церкві Пресвятої Тройці в м. Ванкувері, Б. К.

Патріярх Єрусалимський в ЗДА і в Канаді

15-го вересня ц. р. Патріярх Єрусалимський прибув до ЗДА як гість Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату. Його відвідини окреслюють, як „візиту доброї волі". В останньому тижні вересня він побував у Канаді і відвідав у Торонті Владику Атенаґораса — Митрополита Канадійської Єпархії Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату, його супроводив Екзарх Яків.

На американському континенті він пробуде два місяці. Мета його відвідин: нав'язати ближчі взаємовідносини з вищезгаданим Американським Екзархатом і зібрати фонди на ремонт Православної Святині на Гробі Господньому в Єрусалимі.

З Єрусалиму Патріярха Венедикта супроводять два протоєреї, його особистий лікар і чотири священики.

Під час повороту в Єрусалим він відвідає Первоієрарха Англіканської Церкви Архиєпископа Кентерберійського Рамзея та інших церковних не-католицьких провідників.

Патріярх Венедикт народився 1892 р. на острові Самосі, його мирське ім'я й прізвище: Василій Пападокулос; він грек. 1903 р. він прибув до Єрусалиму і тут учився в місцевій православній духовній семинарії; на священика рукоположений 1920 року.

Року 1921-го на бажання Синоду Грецької Церкви він прибув до Атен (столиця Греції) студіювати право, економію, дипломатію і політичні науки.

Року 1940-го він став Митрополитом Єрусалимським.

Року 1947-го його обрано на пост голови Комітету для справ Гробу Господнього.

У сан Архиєпископа його повищено 1951 року. Коли помер (1956 р.) Єрусалимський Патріярх Тимофій, то 1957 р. його наслідником став Владика Венедикт.

На кожних сто хворих різними недугами припадає 40 відсотків умовохворих, і їх відсоток сильно зростає.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластинковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

107. Божественні Тайни, що бережуться в Кивоті, відвідуй щоденно з належною побожною пошаною, і чини їм поклоніння з відкритою головою, а руки маючи наперед помиті. А якщо не можна відвідувати щоденно, то хоч другого чи третього дня, відкривши Кивота, доглядай, чи через твою недбалість та через недогляд не спліснілн вони або зітліли від мокроти. І тому, як нищитель Божественних Тайн, ти тяжко смертельно згрішиш, і підпадеш карі викинення.

108. Коли побачиш, що Тайни нахиляються до мокроти, то розгорни Антимінса на Святому Престолі, і дуже бережно виймай з Кивота й поклади їх на Святий Дискос, і, повідчинявши вікна, просуши. І сам вартуй, поки не висохнуть, і щоб не торкнулася до них муха чи що інше, — тоді тяжко й смертельно згрішиш.

А як ти, висушуючи Божі Тайни, припалиш їх, або через лінощі покинеш їх, щоб зітліли від мокроти, то тяжко й смертельно згрішиш, і підпадеш провині викинення.

109. Коли трапиться такий випадок (нехай його не буде!), то не відважся кого такими Тайнами причастити! Вийми тоді за Чином іншого Агнця, як розказано нижче. Не відкладаючи, як станеться таке, приготуй себе до Служби, а завтра рано начинай Божественну Літургію, і вийми, освяти, і висуши й збережи Агнця, і Ним запричасти і болящих, і потребуючих. А сплісніли чи надтлілі Тайни на тій же Літургії на Жертівнику всип у Потир, і споживи з останками Божественних Тайн.

110. Коли маєш приготовляти Святі Тайни для необхідних потреб, о Ієрею, у Великий Четвер чи іншого часу, тоді вийми другого Агнця, і чини за Чином, як у Великий Піст до Літургії Раніше освячених Дарів. А Святого Агнця помалу насичуй Животворящою Кров'ю Ложечкою над Святою Чашею, з великою обережністю та вмінням, щоб де не капнуло від надміру.

111. Сушити ж Святого насиченого Святого Агнця подобає так: перше розстели Антимінса, і, вийнявши з Кивота Тайни, поклади їх на Дискосі, і покади навкруги. По цьому вчини пристойне поклоніння, і з великою побожністю роздроби Святим Копієм на малі частинки. А по роздробленні поклади камінну плиту або плинфу, цебто цеглину на краю Антимінсу праворуч від себе, а зверху каменя новий горщик глиняний, або горщик залізний чи мідний, чистий, з горючим вугіллям. І вклонившися належно, візьми Святого Дискоса з Божественними Тайнами, уважно роздробленими, і поклади його на верх горщика, і уважно вартуй, щоб Божественні Тайни помалу висохли, перевертаючи їх Святим Копієм, щоб не пригоріли. Коли Святий Дискос добре нагріється, зніми його і поклади на Святому Антимінсі, або на Покрівці, щоб він, сильно нагрівшися, не спалив Святих Тайн. Коли ж він трохи охолоне, знову поклади його зверху горщика чи на осібну на те посудину. І це чини кілька разів, аж поки не засушаться. А сухі Святі Тайни уважно вклади в Святий Кивот, і, покривши, поклади на своєму місці. І вчинивши побожний поклін, знову згорни Антимінса.

112. А де Божественна Служба правиться завжди, як то буває по великих містах або по манастирях, і Божественні Тайни можуть бути і без сушення, таким чином: не два Агнці готуються, а береться частина з одного, насичується Божественною Кров'ю, як уже говорилося, і зберігати її до ранку, на випадок якого смертельного випадку. І так чинити на кожен день, і не треба сушення, і тим вибавляємось від усяких нещасливих випадків.

XX. Св. Причастя і підготова до нього.

113. Усі Священнослужителі повинні чинити в Храмі своє Господнє служіння з відповідною шаною, і творити Тайнам Божим святопобожне поклоніння, і пильнувати про часте прийняття цього Дара.

114. А парафіяльні Ієреї нехай повчають про це і своїх парафіян, — щоб вони, і чоловіки й жінки, коли можливо то в Свята, а коли ні, то конче в чотири Пости в році повинні в смиренності і в чистоті тіла приступати до дих Божественних Тайн.

115. Коли, крім чотирьох звичайних Постів, захотять приступати до Святого Причастя, нехай перше постяться сім день, і нехай перебувають у церковних та в домашніх Молитвах. (І це без примусу, а в нужді три дні, або й тільки один день нехай постять), і нехай готують себе до Сповіді гріхів своїх за Чином.

А подружжя нехай у ті дні зовсім здержаться від тілесного єднання.

116. Перед восьмим же днем нехай сповідають усі гріхи свої перед Ієреем, і з вечора нехай нічого не їдять. А хто не може так постити через юність або глибоку старість, нехай здержуються з вечора й мало що їдять. А від півночі нехай всі здержуються їсти.

А хто готується до Причастя, то нехай провадять час у Молитвах, поклонах і духовних роздумуваннях, скільки можуть. А неписьменним, і таким, що живуть далеко від Церкви, нехай Ієрей дасть їм правило, як кому готуватися вдома.

117. А по звичайних ранніх церковних Молитвах усі, що мають причащатися, але читати не вміють, нехай залишаються в Церкві, щоб вислухати Правило перед Святим Причастям, яке прочитає Ієрей, та звичайні церковні Години. А хто вміє читати, ті прочитають це самі по своїх домах.

118. На початку Святої Літургії нехай усі зберуться в Церкву, і всю Святу Службу нехай зо страхом і побожністю стоять, моляться та слухають. А під час Причастя нехай усі приступають побожно, в глибокому смиренні, і нехай кожен поклониться до землі один раз Христові, що справді перебуває в Тайнах під видом хліба й вина. І нехай усі складуть руки Хрестом на грудях, і нехай ісповідують розп'ятого Христа, і мають до Нього любов.

А прийнявши Святу Тайну, нехай побожно ковтнуть її, і коли Священик витре уста Покрівцем, хай поцілують край Святої Чаші, як самого Христового бока, з якого витекла кров і вода.

І відступивши, трохи вклоняються, але не до землі, для охорони прийнятих Тайн, і стоять на своїх місцях, один з одним не говорячи, не вільно й плювати, і подасться їм Антидор і вино з окропом. І до закінчення Святої Літургії нехай чекають не виходячи, і нехай послухають Вдячні Молитви по Святому Причасті.

119. Нехай буде відомо тобі, о. Ієрею, що коли б було багато причасників, а в Святій Чаші забракло Божественної Крови чи Тіла; щоб ти не наважився долити вина або досипати простого хліба, бо тяжко й смертельно згрішиш, і підпадеш карі викинення.

У такому випадкові звели декому зачекати до ранку, і, відслуживши, причасти їх. Або візьми з Кивота Божественні Тайни, що бережуться для болящих, всип їх у Святу Чашу і причасти ними.

(Далі буде)

Орган баптистів оскаржує Федерацію Баптистів

Контакти між баптистами Заходу й баптистами в СССР

„Ґовспел Витнесс" — що його видає Баптистська Церква — оскаржив Федерацію Баптистів Канади під замітом „співпраці з комуністами", — подає щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 2 жовтня 1961 року. Цей щоденник має на увазі найновіше число „Да Ґовспел Витнесс"

Це оскарження появилося з приводу того, що баптистів у Канаді відвідали три баптистські пастори з СССР: д-р Яків Жідков — голова Всесоюзної Ради Євангельських Християн Баптистів у Совєтському Союзі і він же заступник голови Світового Союзу Баптистів, його син — пастор Михаїл Жідков і пастор Ілля Іванов.

Орган баптистів у Канаді „Да Ґовспел Витнесс" підкреслює, що коли на з'їзд Світового Союзу Баптистів у Ріо-де Жанейро 1961 року прибув з СССР Яків Жідков, то Міжнародній Союз Християн запротестував був проти цього.

„Агенти"

„Да Ґовспел Витнесс" окреслює баптистських провідників з СССР, як „агентів" пропаганди комуно-большевицької влади в СССР.

„У світлі акції теперішнього дня, коли ці баптистські провідники пішли по лінії мирного співжиття („коекзистенції") з комунізмом, і ось з відкритими раменами приймається тих представників комуністичного режиму, який являється безбожним і нехристиянським, ми бачимо оправдання для саме такого свого становища з уваги на майбутнє, коли йдеться про далекосяжні наслідки безвір'я й модернізму. Тепер же ми маємо цих агентів присутніми і в Канаді, спонсорованими Федерацією Баптистів Канади", — заявив „Да Ґовспел Витнесс".

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Звичайно, Ап. Павло не міг передбачити, що згодом постане легенда про мниме „перебування Ап. Петра в Римі", і що на основі цієї легенди Єпископи Риму будуть намагатися здобути собі владу над усією Церквою Христовою. Ап. Павло діяв і писав з волі Божої, і він поступав згідно з таким станом, який тоді у Вселенській Церкві був, та свідчив про це, що тоді було, а не говорив про це, чого тоді не було. А дійсність у тодішній Вселенській Церкві Христовій Ап. Павло знав якнайкраще.

Римська Церква каже, що Ап. Петро був Єпископом Риму від 42 до 67 року: Ап. Павло написав своє Послання до Римлян 58 року. Звідси й питання: чи міг би був Ап. Павло писати своє Послання до Римлян, якби там справді був свій власний місцевий Єпископ, поставлений для Риму самим Ісусом Христом? Як міг би Ап. Павло вмішуватися в несвою архиєпархію, та ще й нібито очолену самим „Намісником Христа", „Князем Апостолів" — Ап. Петром? Якщо б Ап. Петро справді був Єпископом Риму, і то ще й аж 25 років, то Ап. Павло напевно був би це знав, отже мусів би був адресувати своє Послання до Римлян через Ап. Петра, а не минати його; тим часом Ап. Павло у своєму Посланні до Римлян узагалі не згадує Ап. Петра.

Християни того часу були в Римі переслідувані, отже вони могли затаюватися. А все ж таки імена провідних християн були відомі Апостолам, і Ап. Павло у своєму Посланні до Римлян поіменно згадує 26 провідних християн у Римі, і їх він поздоровляє та згадує їхні заслуги в розбудові Церкви. Цей факт свідчить, що Ап. Павло, коли писав це своє Послання, був докладно познайомлений з усіма подробицями життя Церкви в Римі. Якщо б Ап. Петро був Єпископом Риму, то Ап. Павло у своєму Посланні напевно був би і його поздоровив, — а однак у Посланні до Римлян Ап. Павло не згадує Ап. Петра.

Дехто з римо-католицьких богословів каже, що Ап. Павло в Посланні до Римлян не згадує Ап. Петра тому, щоб уберегти його перед переслідуванням поганської влади, бо коли б, мовляв, у своєму Посланні до Римлян Ап. Павло згадав був ім'я Ап. Петра, як „Єпископа Риму", і коли б це Послання попалося було в руки влади, то тоді Ап. Петра влада зловила б і замучила б.

Але цей „аргумент" римо-католиків не витримує логічної критики; бо якщо б Ап. Павло справді вважав, що своїм Посланням він може наробити християнам у Римі нещастя, то він не був би згадував у Посланні і тих 26 провідних римських християн! А втім, відомий бо факт, що жоден з Апостолів не боявся смерті, — кожен з них був готовий на мученицьку смерть, і ніхто з них не ухилявся від цього.

У Посланні до Римлян Ап. Павло поздоровляє ввесь провід християн у Римі, а саме: Прискиллу, Акилу, Епенета, Маріям, Андроніка, Юнію, Амплія, Урбана, Стахія, Апеллеса, сім'ю Аристовула, Іродіона, сім'ю Наркисса, Трифену, Трифосу, Руфа, та його матір, Асинкрита, Флегонта, Ерме, Патрова, Ермія і їхніх найближчих, Філолога, Юлію, Нирея з сестрою і Олімпа та „всіх святих з ними". (Рим. XVI. 3-15).

Ап. Павло поіменно вичислив провідників християн у Римі, але між ними Ап. Петра немає. Ап. Петра між цими чільними християнами напевно був би назвав, якщо б Ап. Петро там був.

Адже ж Ап. Павло писав своє Послання до всіх християн у Римі, бо ж він говорить: „...всім, що знаходяться в Римі, возлюбленим Божим, призваним святим: благодать вам і мир... (Рим. I. 7).

Усі християни були святі.

З Послання видно, що християнська громада в Римі, цебто Римська Церква була під найвищою духовною опікою Ап. Павла, а не Ап. Петра, про якого у Св. Письмі ніде нічого у зв'язку з Римом не згадується. Ап. Павло пише до римлян: „...бо я не осмілюся сказати чогось такого, чого через мене не звершив би Христос, у покоренні поган (для віри) словом і ділом, силою знамень і чудес, силою Духа Божого, — так що благовіщення Христове поширене мною від Єрусалиму й околиць по Іллірику. При цьому я старався благовістити не там, де (вже) було відоме ім'я Христове, щоб не будувати на чужій основі... Це то багато разів і перешкоджало мені прийти до вас. Нині ж, не маючи (такого) місця в цих країнах, а з давніх літ маючи бажання прийти до вас, — як тільки вирушу в подорож в Іспанію, прийду до вас" (Рим XV. 18-24).

З цього видно, що Ап. Павло почувався до обов'язку відвідати римських християн, бо знав, що над ними не було такої авторитетної духовної опіки, яку давав Ап. Павло, і він оправдується, чому так довго не відвідував їх у Римі: бо він мусів найперше ширити віру Христову в цих країнах, де ще Християнства не було, а в Римі вже воно було тоді започатковане.

Але й заочно Ап. Павло мав римських християн у своїй духовній опіці, — він запевнює їх: „...постійно згадую про вас, завжди прохаючи в молитвах своїх, щоб воля Божа колинебудь благопоспішила мені прийти до вас. Бо я дуже бажаю побачити вас, щоб подати вам деякий духовний дар на ваше утвердження" (Рим. I. 9-11).

Значить, хоч християнська громада в Римі вже була і мала своїх місцевих провідників, яких Ап. Павло назвав у своєму Посланні, то найвищу духовну опіку подав їм не хтось інший, а тільки Ап. Павло, бо він ніс їм дар на їхне утвердження в вірі. А під час неприсутності Ап. Павла в Римі не було там ніякого найвищого духовного авторитету на міру Ап. Павла, тому він радить їм покищо обходитися самим — без найвищого духовного наставника, отже він і пише до римської християнської громади: „І сам я певний щодо вас, браття мої, що й ви повні благості, сповнені всяким пізнанням, і можете навчити один одного... (Рим. 15. 14). Отже найвищу науку дає їм Ап. Павло здалека, в Посланні, а згодом особисто прийде до Риму, щоб тамтешню Церкву „утверджувати (укріплювати) в вірі", а поки Ап. Павла в Римі особисто немає, то й немає нікого з вищих духовних авторитетів, то нехай вони самі „навчають один одного".

Однак треба мати на увазі, що своїх місцевих провідників римська громада таки мала: Ап. Павло передає в Рим привітання й тут дає перевагу „Андронікові і Юнії, рідних мені і в'язнених зо мною, які прославилися з-поміж Апостолів, і раніше мене увірували в Христа" (Рим. XVI. 7). Цебто в Римі були вже й місцеві Апостоли, що здобули собі прославлення між Апостолами в інших країнах; були знані римській поганській владі, та переслідувані — ув'язнювані. А цими найбільшими римськими Апостолами були Андронік і Юнія, а ніхто інший.

А проте Ап. Павло вважає себе вищим авторитетом за римських Апостолів, Андроніка і Юнію, коли в Посланні до всієї римської громади, включаючи її Апостолів і святих, він пише, як їхній найвищий духовний наставник, — сказати б пізнішою церковною мовою, — як їхня найвища духовна власть, коли говорить: „... але я писав вам, браття, з деякою сміливістю, частково якби в напоминання вам, по давній мені від Бога благодаті..." (Рим. XV. 15). Ап. Павло підкреслює, що Бог дав йому „благодать" (тепер сказали б: власть) бути для Римської Церкви найвищим авторитетом — мати „сміливість напоминати" її, а в ній і самих Апостолів і святих.

Крім двох Апостолів, Андроніка й Юнії, Ап. Павло згадує, як визначного проповідника Християнства в Римі також і Ахаію, який навернув у Римі Епенета, що також став провідним християнином (Рим XVI. 5). Ахаія потім опікувався убогими є Єрусалимі (Рим XV. 26).

Тільки про Ап. Петра немає в Ап. Павла ніякої згадки між християнами Риму й проповідниками Римської Церкви.

Такий відомий Апостол, як Ап. Павло — римський горожанин, який у своєму Посланні до Римлян (58 року) засвідчив своє докладне знання провідних християн у Римі, — і чи міг би він не знати, що в Римі був Ап. Петро, якщо б він справді там був? Ап. Павло не згадав Ап. Петра у своєму Посланні до Римлян тільки тому, що Ап. Петра в Римі взагалі ніколи не було.

Католицькі авторитети, не маючи інших доказів, узяли собі за основу легенду, як „аргумент" для мнимого „перебування Ап. Петра на єпископському престолі в Римі", почавши, мовляв з 42 року.

XII

У Посланнях Ап. Павла з Риму немає згадки про мниме перебування Ап. Петра в Римі

Десь коло 60 року по Н. Х. римська влада арештувала Ап. Павла й засудила під замітом бунтування людей проти римського уряду. Ап. Павло був civis romanus, цебто римський громадянин, отже він мав право відклику (апеляції) до самого імператора. Тому Ап. Павло, замість відбувати свою кару у в'язниці, поїхав до Риму у справі апеляції. Тільки тому, що Ап. Павло мав у Римі рідню серед аристократії й правлячих кругів та широкі впливи, римський уряд повівся з ним, як на ті часи й серйозність оскарження проти нього, відносно дуже лагідно; бо ж попереднє його засудження до тюремної кари в Римі перемінено на „домашній арешт", цебто на поселення в Римі під наглядом урядників державної безпеки, по-теперішньому — поліції.

(Далі буде)

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ АНДРЕЯ ЦЕРКОВНОІ ГРОМАДИ

У ВЕРНОН, Б. К.

Неділя 3-го вересня ц. р. буде пам'ятною в нашій Громаді як для молоді, так і для старших, бо того дня Українська Греко-Православна Громада відзначила велике свято, а це 25-ліття заснування нашої першої Церковної Громади в Британській Колумбії — у Вернон.

Уже з самого ранку день заповідався прекрасний, а саме — не дуже гарячий. Осьчлени — головно ж Управи, метушаться коло церкви, щоб усе якнайкраще приготовити, а головно — вхідну браму, бо ж незабаром у ній мають вітати дорогого гостя в особі нашого Владики на Західню Єпархію Преосв. Андрея.

Також і для жителів цеї місцевости та туристів, які, переїжджаючи головною вулицею, звертають очі в сторону нашої святині, що являється найкращою будівлею в нашому місці, це був небуденний день.

Та оце вже й дзвін дав знати, що наближається Владика. Процесія під проводом пароха о. Василева, і гостя з Ванкуверу Впреп. о. Прот. С. Симчича вийшла на зустріч, а в брамі найстарший віком братчик Никола Малиш хлібом і сіллю та відповідним привітом вітав (уже вдруге) коло нашої церкви Владику Андрея.

У дверях церкви Владику стрічав о. Парох, іподіякони студ. теол. Василь Василів і Денис Попович облачили Владику, а хористи під проводом диригента п. П. Кіндрачука співали відповідні піснопіння.

Перед Святою Літургією відбувся Чин Відновлення Храму, бо восени 1956 року вогонь (з невідомих причин) наробив тут був досить поважної шкоди. Дальша Архиерейська Відправа відбувалася в заповненій церкві членами та гістьми-туристами, що, як опісля показалося, були аж з далекого Монтреалу, Торонта, і по Ванкувер на заході.

Проповідь Владики Андрея була сильна, - вірні багато з неї скористали; навіть один з англо-саксонців, будучи присутнім на Богослуженні, при кінці Відправи підступив до Владики й подякував словами. „Хоч я не розумів Вашої мови, але я бачив, як Ваші люди з увагою слухали її, а Ваша повага ще більше додавала урочистості цьому Святі".

По Службі Божій відбувся обхід кругом церкви з читанням Євангелій і Мируванням, а опісля отець Парох запросив усіх присутніх на братський обід, що цього разу відбувся в просторому укр. народньому домі, який цього літа заходами членів повністю відновлено, а Жіноче Товариство ім. княгині Ольги зайнялося приготуванням цього обіду.

По обіді відбулася дальша програма, що її відкрив о. Парох, а ведення її передав п. І. Чижевському, який до першого привіту попросив нашого дяка п. П. Малиша. Пан Мельничук говорив від Громади в Келовні, а п. Л. Бобіцький — від Громади в Ревелстоку.

Дальше, з привітами виступали: від Недільної Школи — Євген Кіндрачук, від Жіночого Товариства — голова Василина Кучер, від СУМК — Ніна Висота, від Української Школи Савеля Попович, від Укр. Нар. Дому — голова Петро Третяк

Були також прочитані привіти з Монтреалу від п. Яворського, з Едмонтону від п-ва Рииків, та від бувшого Пароха Всеч. і. С. Гуцуляка — з Лондон-Торонто, Онт.

По привітах був запрошений до слова Впреп. о. Прот. С. Симчич, який поділився з присутніми своїми споминами про Вернон, бо коли він був у війську капеляном за 2-ї світової війни, то час до часу відвідував тут військо, отже мав нагоду правити Богослуження в народньому домі; а коли війна закінчилася, то він кілька літ обслуговував цю Громаду, доїжджаючи з Ванкуверу, до часу, коли Провід нашої Церкви назначив до Вернон постійного Пароха в особі о. Прот. П. Мельничука

Дальше, слово було надано гостеві з Торонта п. Каратнікові, що оповів нам, як то гарно розвиваються там наші чотири Укр. Православні Парафії в Торонті.

Голова п. Василь Гакман — довголітній член Громади, оповів цілу історію, від часу заснування Громади, за повних 25 років, що саме вже було й частково поміщене в календарі „Рідна Нива" на 1961 рік

Головне Слово на цьому Святі сказав Преосв. Владика Андрей на тему: „Наше місце серед християнської спільноти". Ця доповідь Владики дуже актуальна, і вона глибоко запала в серця присутнім.

Владика звернувся до батьків, і напоминав, щоб в їхніх домах розговірною була українська мова, бо інакше діти ніколи не навчаться говорити своєю мовою, а мова — це ж важливий інструмент у житті нашого народу в дальшому майбутньому.

Тут же таки, за ревну працю при нашій Святій Православній Церкві, з рук Владики одержали Митрополичі Похвальні Грамоти слідуючі родини: Николай і Василина Малиші; Олекса і Евдокія Ірийчуки, Ілько і Павліна Андрусеві, Васіль і Павліна Гакмани, Іван і Василина Кучери, Петро й Катерина Лучаки, Михайло й Агафія Лучаки, Василь і Калина Виничуки, Іван і Анна Остафійчуки.

У кінцевому слові о. Парох Громади щиро подякував Преосв. Владиці Андрею, що вже другий раз навідався до нас у долину Оканаган, членам Громади — за їхню спільну працю на користь нашої Церкви, та всім вірним, що так численно зійшлися звеличати цей великий день у нашій Громаді у Вернон.

Співом „Достойно" і обома державними гимнами о 5-й годині вечора закінчено Свято.

о. Г. О. Василів.

ХРЕСТИНИ

Витків, Саск.

У неділю 16-го липня 1961 р., відбулися Хрестини в п-ва Романа й Галини Штокалків. Св. Таїнства Хрещення і Миропомазання новонародженому їхньому синкові звершив після Служби Божої Всеч. о. П. Блажук в укр. греко-православній церкві Св. Духа у Виткові. А при кінці о. Парох виголосив Многоліттє за охрещеного Марка-Олександра і рідних та хрестних батьків.

Хрестними батьками були п. Орест Войтюк і панна Анна Свистун, вони обидвоє вже роками належать до Відділу СУМК у Виткові, Саск., та є досить діяльними в сумківській організації.

З нагоди цієї небуденної оказії — родинного християнського свята — майже вся ближча й дальша родина, а також місцеві члени Церковної Громади нашої прибули на запрошення п-ва Романа і Галини Штокалків до їхнього гостинного дому на фарму. І тут цього ж дня відбулося приємірне прийняття для всіх учасників Хрестин.

Господарем святочного дня був п. Іван Ворох, який попросив о. Пароха проказати Молитву. Після спожиття Божих дарів усі присутні мали нагоду цю радісну й приятельську гостину на родинному святі продовжувати мило надворі і при гарній соняшній погоді. Це дало й більше нагоди ознайомитися з життям родини п-ва Штокалків, — що вони належать до тих українців, які не забувають найдорожчих традицій українського народу, і тут же була збережена правдива традиція Хрестин. Це було справді радісне родинне свято; родинне, — бо майже вся родина була приявна на Хрестинах, а церковне, — бо майже всі члени Церковної Громади були запрошені на цю оказію. Особливіша радість була, що наша Церква в той день прийняла у свої обійми навоохрещеного члена Марка-Олександра.

Висловлюючи свої привітання й побажання о. Парох, — як у церкві, так і на гостинній оказії — сильно підкреслив велике значення Св. Таїнств Хрещення й Миропомазання, — про що й треба знати кожному християнинові.

У кінці святкової програми п. Іван Ворох пояснив присутнім, що п-во Роман і Галина, на їхне бажання, із зібраних грошевих дарунків — замість на „черевички" Маркові Олександрові — передають цей дарунок, як „княжий дар", на збудований Іконостас у Виткові. На заклик п. Івана Вороха зібрано $105, з чого розподілено $100.00 на збудований Іконостас до укр. правосл. церкви Св. Духа у Виткові, а $5.00 доларів на Пресовий Фонд „Вістника".

Це гідний учинок п-ва Романа і Галі Штокалків, що виявляють свою любов і пошану до своєї рідної Матері-Церкви, як також виявляють, як щирі християни і свідомі українці, свою жертвенність, що стане не одному прикладом для подібних майбутніх оказій.

Свято закінчено Многоліттям Маркові та рідним і хрестним батькам.

Бажаємо новоохрещеному Маркові-Олександрові від Бога доброго здоров'я і щасливого життя, а родичам — дочекатися від їхнього синочка якнайбільше радости і успіху в його житті. Усім Жертводавцям за щирі пожертви — сердечна подяка. Хай Господь Бог усіх Вас нагородить Своєю Святою Ласкою!

Присутній.

ДО УВАГИ

ВП. Дописувачів

Кожен, хто цікавиться пресовою справою, той знає, що за нашого часу ліквідуються деякі з найстарших англомовних часописів, що мали сотні тисяч передплатників. А однак вони не могли себе утримати з приводу великих коштів друку. Хоч вони мали свої друкарні і хоч мали багато добре платних оголошень, то все ж таки вони не могли утриматися.

Навіть при якнайбільшому числі передплатників ні один часопис не зможе утриматися без постійних добре платних оголошень, і то в більшій кількості.

„Вістник" не має своєї друкарні, отже мусить кожного року платити друкарні понад 7,000 дол. за друк.

„Вістник" не містить комерційних оголошень.

„Вістник" ще не має такої кількости передплатників, щоб з передплат покрити вже хоч би найконечніші свої видатки.

„Вістник" бореться з неймовірно великими фінансовими труднощами.

„Вістник" не має такого персоналу редакційного та адміністраційного, який би тільки і виключно міг присвятитися праці для „Вістника"; він має дослівно пару осіб у Редакції і Адміністрації, але їхня тут праця є тільки побічною, додатковою; бо — вони — поза працею при „Вістнику" — мають інші відповідальні зайняття, — з самої праці при „Вістнику" вони не могли б утриматися, бо „Вістник" не має фондів дати їм хоч би навіть якусь таку мінімальну платню, з якої вони могли б вижити вже хоч би й навіть на найбіднішому життєвому рівні.

Коли ж, одначе „Вістник" сяк-так утримується, то це не тільки завдяки передплатникам (а їх немає належного числа!), але й також завдяки жертводавцям, — головно ж з пожертв, що свідомі люди доброї волі складають і збирають їх з різних нагод, а передусім з різних товариських та родинних оказій, — як часткове покриття коштів друку „Вістника"; кажемо часткове, бо й ці пожертви не покривають коштів цього місця, що займає кожен допис; кожному відомо, що за комерційне оголошення такого розміру, як допис, треба платити відносно показну суму грошей.

„Вістник" радо містить дописи з нашого загального церковно-громадського життя, і він чинить це для загального добра. „Вістник" радо також містить дописи приватно-особистого характеру, тобто з нагоди різних родинних подій: ювілеї, хрестини, вінчання, похорони, поминки і т. п., які — як частинки в цілості, також віддзеркалюють собою наше загальне життя.

При дописах — а вже, як правило, при дописах приватно-особистого характеру, звичайно присилають якусь пожертву на Прес. фонд „Вістника". Якщо б, побіч передплат, не було тих скромних пожертв при дописах, то „Вістник" фінансово взагалі не міг би утриматися.

Тобто, кожен, хто присилає допис приватного характеру (про дану особу, чи родину, чи гурт осіб), але не припильнував долучити хоч скромненьку пожертву, то це значить, що його допис має можливість друкуватися в пресі тільки завдяки цьому, що інші люди при своїх дописах присилають пожертви. Правда, наші дописувачі, вже з правила, відносяться до справи так, щоб їхні приватні дописи не були друковані за кошт інших жертводавців, — їм не дозволяє на це ні їхня свідомість, ні почуття обов'язку, ні особиста честь.

Але іноді бувають такі дописувачі, що може перший раз у своєму житті пишуть до „Вістника" допис з нагоди якоїсь особистої, чи родинної, чи товариської події, і тому вони не поінформовані про все це, що сказане вище, — і саме до таких дописувачів ми тут звертаємося з проханням, щоб вони були ласкаві не випускати з уваги матеріяльного положення „Вістника". На жаль, бувають такі випадки — хоч вони й нечасті, але таки бувають, — коли в дописі сказано про пожертви (у десятках, а то й сотках долярів) на всякі інші цілі, а при тому про „Вістник" забуто, тобто забуто про цю трибуну, яка має про цю подію дати знати нашому громадянству на своїх сторінках і оплатити за це друкарню та інші потреби. Звідки „Вістник" може мати фонди на це?

Ми віримо, що вищезгадані поодинокі випадки трапляються тільки через непоінформованість, і що всі ці дописувачі, які свідомі цієї справи, при нагоді ласкаво інформують тих, що ще непоінформовані.

За ласкаву співпрацю в цьому заздалегідь складаємо ВП. Дописувачам щиру подяку.

Адміністрація „Вістника".

ВШАНУВАЛИ СВОГО О. ПАРОХА

Іннисфрі, Алта.

У неділю 27-го серпня по Богослуженні всі присутні перейшли до церковної залі і запросили свого пароха о. Протоєрея Гребенюка. Жіноче Товариство приготовило перекуску.

У вступнім слові голова Церковної Громади розповів про заслуги о. Прот. С. Гребенюка в нашій Церковній Громаді, і при тому він підкреслив, що „нема нічого ціннішого в життю людини, як признання тим, які працюють задля добра суспільства на церковнім чи народнім полю свого народу".

ВПреп. о. Протоієрей С. Гребенюк обслуговував нашу Громаду через минувших п'ять літ; за той час Церковна Громада за порадою о. Гребенюка поступила дуже гарно в церковній будові, — наша церква вже близько на окінченні.

Опісля промовляла голова Жіночого Товариства, дякуючи о. Гребенюкові за його щиру обслугу для Церкви та за поради для Жіночого Тов. і вона побажала йому всього найкращого в народній праці. Опісля вона вручила дарунок від Жіночого Тов. і Церковної Громади зі словами: „Прийміть, Отче, цей маленький дарунок від нас за Вашу щиру працю за минувших п'ять літ з нами!"

Члени і членкині бажали всього якнайкращого о. Гребенюкові на відході до дальших парафій.

При цім не забули згадати й за церковний „Вістник"; пані Ю. Сайк попросила зложити на Прес. Фонд „Вістника".

Зложили по $1.00: Нестор Богайчук, Іван Богайчук, о. Прот. С. Гребенюк, Олекса Кшик, Марія Сайк, п. Кузик, Марія Богайчук, Лікерія Лучко; по 50 ц.: Іван Бордей, Василь Дронек, Олена Головайчук, Юрій Сайк.

ВПреп. о. Прот. С. Гребенюкові ще раз бажаємо: Многих Літ! ВП. Жертводавцям щира подяка!

Член Громади.

З ДІЯЛЬНОСТІ ДИТЯЧОЇ ОСЕЛІ СВ. СОФІЇ В СТ. ТЕОДОР КОЛО МОНТРЕАЛУ

Громада Собору Св. Софії в Монтреалі вже від декількох років має свою Дитячу Оселю в Ст. Теодор, Кве. Щоправда, ця Оселя знаходиться ще в стані розбудови, але, не зважаючи на це, вона повністю виконує свої виховні обов'язки щодо наших дітей. Вона виконує ці свої обов'язки тим краще, бо як виховна, так і адміністративна її ділянки знаходяться в компетентних та досвідчених руках.

Оселя знаходиться під безпосередньою опікою Дирекції — головою якої є п. Р. Жеребецький, і під духовною опікою отців Настоятелів — Митроф. Протоієрея В. Слюсаря та о. І. Стуса.

Цього року Оселя була відкрита від 2-го липня до 13-го серпня включно, коли-то (в неділю) відбулося традиційне в оселі Свято Хрещення України. Під час цих 6-х тижнів діяльности в оселі пробувало біля 70 душ молоді, віком від 8 до 18 років.

За загальну виховну програму в Оселі був відповідальним о. І. Стус, а за адміністративну ділянку — пані Г. Михальчук. Господарем в Оселі (так, як і з самого початку її заснування) був п. В. Лисобей — один з ініціяторів Оселі та членів її Дирекції. Отця Івана Стуса заступали в Оселі слідуючі священики Монтреальсько-Оттавської Місійної Округи, що наглядали за духовним вихованням дітей (першого тижня робив це сам о. І. Стус): о. М. Подольський, о. Прот. К. Квасницький і о. Б. Горгіца, а два останні тижні знову о. І. Стус.

Виховниками в Оселі були пан Павло і пані Леонтина Яворські, п. Л. Гусин, пані Самойлюк, п. О. Гах, пані Наум, пані Бурак і п. І. Михальчук. Усім виховникам за їхній труд належиться повне признання та щиросердечна подяка. У кухні працювали (на особливе вдоволення всіх учасників Оселі) пані Ксеня Радченко і пані Дудник.

Найкращим свідком того, що діти, які пробували цього року в Оселі Св. Софії, провели час корисно для їхнього духа та тіла, є „Порядок дня в Оселі". Цей „Порядок" своїм ідеальним розположенням обов'язків і дозвілля може подекуди стати зразком „Порядку Дня" для інших осель, що їх наші православні парафії по всій Канаді чимраз більше організують. Тому слід навести його тут у повному розкладі.

Порядок дня в Оселі:

7.30-8.00 Вставання. Руханка
8.00-8.30 Миття. Стелення ліжок. Чищення бараків.
8.30-8.40 Молитва. Піднесення прапора.
8.40-9.20 Сніданок.
9.20-9.30 Крамниця.
9.30-10.00 Гутірка.
10.00-11.00 Закон Божий. Церковний спів.
11.05-12.00 Історія, або географія України. Для менших — оповідання та казки.
12.00-12.30 Спортові гри на площі.
12.30-1.30 Обід.
1.30-1.40 Крамниця.
1.40-2.00 Відпочинок.
2.00-4.00 Купання. Пляжа.
4.00-5.40 Практичні зайняття. Вишивання і т. ін.
5.40-6.00 Гутірка.
6.00-7.00 Вечеря.
7.00-7.10 Крамниця.
7.10-8.30 Дозвілля. Спів. У середу — Вогнище („Ватра") (до 9 год.)
9.00-9.10 Перекуска.
9.10-9.20 Опущення Прапора. Молитва.
10.00 Нічна тиша.

Кожного вівтірка в тижні — прогулянка на цілий день.

Велика подяка також належиться д-рові Д. Тодосійчу-Ст. Агат, за його безкоштовну лікарську опіку над дітьми під час цьогорічного сезону в Оселі Св. Софії. Будучи постійним лікарем минулорічного й цьогорічного сезону в Оселі, він завжди совісно й по-батьківському дбав про добрий стан здоров'я наших дітей.

Свято Хрещення України в Оселі

Згідно з традицією попередніх років, і цього року все Духовенство Місійної Округи міста Монтреалу й околиць урочисто відзначило це наше релігійно-національне Свято. Згадане Свято почалося урочистою Соборною Св. Літургією, яку служили: Митроф. Протоієрей В. Слюзар, Прот. К. Квасницький, Прот. Е. Чижів, о. І. Стус і о. С. Цетухін. Ще більшої урочистості Св. Літургії надавав милозвучний хор Собору Св. Софії, під дир. п. Я. Бартка, який також співав під час процесійного ходу „на річку" і під час Малого Освячення Води — зараз після Св. Літургії. На закінчення цієї богослужбової частини відбулося біля Великого Хреста Освячення Зілля, після чого Митроф. Прот. В. Слюзар сказав до вірних глибокорелігійну та патріотичну проповідь.

На братському обіді заступник голови Управи Громади Собору Св. Софії п. А. Дольницький висловив щиру подяку всім тим, які працювали цього сезону в Оселі, і він же звернувся з проханням до всіх присутніх якнайбільше підтримувати це дуже важливе діло, яке робиться в Оселі, а саме — виховання нашої молоді.

Черговим і останнім промовцем був Настоятель Оселі Св. Софії о. І. Стус. Він особливо подякував усім отцям настоятелям Місійної Округи Монтреал-Оттава за їхню всебічну допомогу у вихованні нашої молоді в Оселі. Він також висловив надію, що наше Духовенство і всі працівники — виховники нашої молоді також і на майбутнє знаходитимуть постійну підтримку наших вірних, внаслідок чого можна буде належно підготовити наше молоде покоління до його праці на церковній та національній нивах.

о. Б. Г.

ЛІТНІ КУРСИ ПРИ УКР. ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ

Ґлеслин, Саск.

Поступово і немов непомітно для спостерігачів уже ввійшла в традицію серед українського загалу в Канаді практика, що треба робити щось доброго й корисного, аби таки зберегти нашу українську культуру, в якій зберігаються дорогоцінні діяманти українського духа. Тому одні провадять курси при наших Інститутах, щоб молодому підростаючому поколінню прищепити любов і пошану до своєї Української Православній Церкви, до свого народу, і також передати правдиву історію про нашу Матір-Україну. Други роблять це так, що висилають своїх дітей у Літні Оселі, де їхні діти черпають зання про культуру своїх батьків. А ще інші свідомі українці роблять це саме таки у своїх власних місцевостях, — а все це тому, щоб не дати погибати своїм дітям у морі чужих впливів, які нам ніколи не принесуть жодної користі.

Тому-то й організують таки в себе дома Літні-Курси. От, до таких зразкових і щирих українських патріотичних родин належать і українці з околиці Ґлеслина. Уже другий рік з черги за свідомістю родичів, що бажають, аби їхні діти знали українське письмо й мову, цього літа заходами Шкільного Комітету проваджено одномісячні курси: українознавства, релігії, співу і українських танків.

Цьогорічні Літні Курси замітні, між іншим, тим, що до помочі нашому о. Пароховi прийшла ще одна фахова педагогічна сила, а саме учителька пані Анна Муравська бувша питомиця Інституту ім. П. Могили. Бо вже раніше Шкільний Комітет робив відповідні заходи і старання, щоб зорганізування і цьоголітніх Курсів випало якнайкраще. І це здійснено завдяки добрим і діяльним зорганізованим зусиллям та відданістю і щирою посвятою Шкільного Комітету, в особах Володимира Чернецького, Миколи Савчина, Всеч. о. П. Блажука й учительки пані А. Муравської, та завдяки національній свідомості і повному розумінню святого обов'язку місцевих родичів, яким близько серця лежить справа вивчення й зберігання української мови, а також релігійного виховання своїх найменших нащадків, що колись мали б стати в ряди працівників на народньо-релігійній ниві — і на позиціях своїх батьків, які займали відповідні становища в провідних верствах организованого українського життя, щоб збагачувати культурну скарбницю українського народу.

І з таких курсів — незалежно від того, де б вони не відбувалися — українська молодь дуже багато користає, якщо бере участь в цьому. Належиться згадати, що і цього літа такі Курси в Ґлеслині були успішні, бо курсанти - учасники скористали багато, скріпивши своє знання української мови і інших предметів, і це залишиться в їх пам'яті корисним, надійним та незабутним.

Закінчення Літніх Курсів відбулося в неділю 13-го серпня; о. Парох відслужив у неділю Св. Службу Божу – з масовою участю вірних і курсантів. Священикові прислуговували молоді студенти; усі молоді юнаки і юначки і старші люди співали Св. Літургію. Ця урочистість Відправи була в дечому інша від звичайної, бо ж нічого приємнішого не може бути, як те, коли молодь бере у Св. Службі Божій діяльну участь, тримаючи засвічені свічки і молитовники „Добрий Пастир", з яких співає церковні піснопіння, і з уст молодих християн несуться моління до Престолу Небесного Бога-Отця! Це неначе ангельська божественність, святість душі й чистота Віри Правдивої Віри Православної! Батьків огортає душевна радість, що спостерігають, як їхні найменші складають пальчики й побожно хрестяться по-православному.

Після Служби Божої місцеве працьовите Жіноче Товариство влаштувало гарний обід для учасників цієї святкової оказії, після чого відбувся заздалегідь приготовлений Концерт. Вступне слово до Концерту виголосила учителька пані Анна Муравська, яка в щирих словах з'ясувала присутнім ціль таких зразкових Курсів і що вона мала приємність також трудитися для добра і користі української шкільної молоді.

З черги розпочато офіційну частину програми Концерту, яка складалася з добірних точок. Хор курсантів виконав низку релігійних і народніх пісень під проводом о. Пароха. Потім слідували декламації, якими молоді аматори — студенти мило захоплювали слухачів; молоді хлопці Ілько Савчин і Павло Кухарук чудово відограли свої ролі в виставленій комедії.

Слідували в програмі також і українські танки, що їх уміло приготувала пані А. Муравська, яка доложила досить труду, щоб молоді танцюристи належно їх виконали. Дівчата й хлопці під мистецьким проводом пані Муравської знаменито виконали три точки українських танків: „Гони Вітер", „Катерина" і „Подільський козачок", якими сильно захопили глядачів. Після того самі дівчата виконали ще одну пісню в хороводі під проводом о. П. Блажука.

Кінцеве слово сказав п. В. Чернецький - голова місцевої Церковної Громади, який не міг оминути того, щоб не подякувати дорогим учителям в особах Всеч. о. П. Блажука і пані А. Муравської, які, крім пильного навчання, мали також велику здібність приготовити такий небувалий Концерт з довготривалою програмою. Він дякував і родичам за їхнє зрозуміння й відчуття обов'язку щодо української справи, та курсантам, що були терпеливі й слухняні в науці; потім він попросив ученицю Савелю Дмитришину, яка в імені курсантів вручила дарунок і прищепила корсаж о. П. Блажукові. Від хлопців вручив дарунок Ілько Савчин і корсаж учительці пані А. Муравській. Голова Громади п. В. Чернецький передав також грошеві дарунки за труд і працю на Літніх Курсах о. Пароховi і пані А. Муравській.

Програма закінчилася відспіванням „Ще не вмерла Україна" і „Боже щасти".

Шкільний Комітет.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИХАЙЛО СЛИЖУК

Шікаґо, Ілл., ЗДА

У неділю, 13-го серпня 1961 року невблагана смерть перервала нитку трудолюбивого життя покійного Михайла Слижука.

Покійний народився в Канаді в місті Давфині, і прибув до Шікаґо 1929 року. Покійний прожив приблизно 60 років (від 25. 9. 1901 до 13 серпня 1961). Він зоставив у великому горі свою дружину Марію, і дочку Савелю, яка вчителює в публічній школі в Шікаґо, як також численну родину: братів, сестер і шваґрів та кузинів, які приїхали майже зо всіх сторін Канади і Злучених Держав на послідне прощання з покійним.

Похорон відбувся в середу 16-го серпня з погребового заведення братів Оленців до церкви Св. Володимира, а звідти на Елемвуд-Меморіял, де віддано тлінні останки матері-землі.

Покійний Михайло був зразковим православним членом своєї рідної Матері-Церкви, свідомим українцем, щирим патріотом, зразковим батьком, чесним і справедливим організатором за всі минувші 30 літ свого трудолюбивого життя, відданий у чесній праці своїй Церкві і своїй Громаді, яку так щиро любив..

Якби не заслуги і невтомна праця покійного Михайла, то ця Українська Православна Громада ніколи не була б мала цієї святині, що тепер пишається в м. Шікаґо. Тому що покійний працював на ніч, то не один день не спав ані хвилиночки бо, як це він не раз згадував, „справа того вимагає"!..

Не один раз покійний зіставив свою роботу при хаті, яку мусіла виконувати дружина покійного або дочка, а сам поїхав збирати гроші на сплачення церкви. За його старанням, і також покійного В. Мигаля та при помочі підписаного, протягом півтора року виплачено церкву з приміщеннями в сумі 64 з половиною тисяч. Ця невтомна і понад силу віддана праця почала підкопувати здоров'я покійного. А до того частково ще й причинилися люди, які, замість оцінити дбайливу і чесну працю покійного Михайла Слижука, який ніколи не взяв ні одного цента за свою працю, їдучи куди треба, своїм автом і не поставив ані одного цента видатків, — тоді, як дехто з інших на громадській ниві старалися більш дбати за свої особисті інтереси.

Покійний Мих. Слижук не любив жодної несправедливості і завжди гостро виступав проти тих, які своєю лицемірністю наносили шкоду нашій Громаді.

На цвинтарі п. Іван Оленець — наш погребовий, в імені дружини покійного, дочки, братів, сестер і всієї родини запросив усіх друзів до дому покійного на похоронну тризну. Під час перекуски давній друг покійного п. Микола Ґудз сказав кілька гарячих слів про працю і заслуги покійного, а підписаний попросив присутніх зложити — хто що може — на Нев'янучий Вінок покійному Михайлові Слижукові. Покійний працював щиро за життя для нашої молоді і кожного наклонював до цієї праці, бо завжди старався придбати щось, щоб наші діти були горді цим.

Слідуючі присутні зложили свої пожертви: д-р. і пані Смильські з Гемилтону, Онт., 20 дол.; по 5 дол.: брат пок. Мих. Слижук з родиною з Детройт, Андрій Слижук з родиною з Віндзор, Онт., Стефан Слижук з родиною з Вінніпеґу, пані Анна Смильська з Давфину, Ман., родина Тобак, родина Шмигельських з Ломбард, Ілл., род. Ґудз, Григорій Семочко; по 3 дол: П. Яремій; по 2 дол.: Анастасія Слижук, пані Симчич з Ст. Роза, родина Штоґрин, п. Гладій; по 1 дол.: п. Гамада. Разом: 72 дол. Цю скромну пожертву розділено так: на клішу 5.00 на „Український Голос" 5.00, на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу 57.00 і на „Вістник" 5.00 дол.

Бл. п. Михайло Слижук.

А ти, Дорогий Друже Михайле, прощай навіки! Ти виконав своє завдання і своєю щирою працею давав усім нам приклад, як працювати при нашій Матері — Церкві. Ти пішов по заплату за свою працю до Всевишнього, а ми присягаємо перед Богом і перед Тобою, що як ми разом працювали за життя, так і надалі, будемо продовжувати і боротися за престіж і справедливість нашої Матері-Церкви і будемо так, як Ти, обороняти честь і принципи нашої Громади.

Прощай Друже, спи спокійно, хай Тобі присняться ті приємні хвилини, де ми разом удвох стільки вечорів провели для спільної праці нашої Громади!

Григорій Семочко.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю свою найсердечнішу подяку Всеч. о. Юрківському — Пароховi Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі за відвідування мене в лікарні Дженерал Госпітал. І коли я дістав вістку про смерть моєї любої дружини Марії, то о. Юрківський прийшов розрадити мене в мойому найбільшому горю. Також дякую і другим, що мене відвідували.

Нехай Господь милосердний Вас всіх нагородить Своїми щедротами.

Петро Гуцуляк.

ПОДЯКА

Оповиті жалібним смутком по втраті нашої дорогої дружини, матері, бабки і прабабки — бл. п. Марії Гуцуляк, висловлюємо нашу щиросердечну подяку слідуючим: о. Олесюкові за відправлення Панахиди в похороннім заведенні, за відправлення Похорону зо Службою Божою і зворушливу проповідь; тим всім, що брали участь в похоронних співах; тим, що несли домовину; усім тим, що принесли вінки квітів і зложили жертву на нев'янучий вінок; Жіночому Товариству ім. Лесі Українки за прилагодження перекуски для всіх учасників Похорону; за картки співчуття; і всім тим, що розраджували нас в нашім родиннім горю своїми порадами і трудами допомогли нам відпровадити на вічний спочинок нашу дороґу і ніколи нами незабуту Дружину, Матір, Бабку і Прабабку.

Нехай Всемогучий Господь нагородить Вас всіх Своїми щедрими ласками!

Муж Петро, діти, унуки і правнуки.

БЛ. П. ВАСИЛИНА ШИМКО

Сторновей, Саск.

У понеділок 14-го серпня 1961 року упокоїлася в Бозі після довгої і важкої недуги в йорктонській лікарні, на 65 році життя, бл. п. Василина Шимко з дому Пелешитик.

Покійна народилася 25-го березня 1907 року в околиці Калдер, Саск. Коли їй було чотири роки, її адоптували, за згодою її батьків, свояки її батьків, — подружжя Мостові, які були бездітними. Дальші свої роки Покійна проживала вже під опікою і доглядом своїх названих батьків. В 1922 році вона виходить заміж за Антона Шимка й проживає з ним, разом з названими батьками Мостовими, 27 літ — аж до їх смерті.

Живучи в околиці Калдер на фармі, Покійна зо своїм мужем були діяльними членами Української Православної Громади в Сторновей, Саск., а також одночасно членами Громади в Калдер. У Калдері Покійна належала до Союзу Українок Канади й брала діяльну участь у праці цього Товарнства, бувши також довголітньою касиркою. Покійна була дуже тихої і лагідної вдачі, завжди жертвенна й щиро релігійна; її шанували всі ті, з якими вона жила й працювала. Два роки тому вона перенеслася зо своїм мужем жити до Йорктону, де думала осісти напостійне. Але покійній Василині не судилося довго жити на новому місці, бо вже на другому році свого перебування в Йорктоні вона почала поважно хворувати. 16-го березня ц. р. мусіла піддатися операції, яка, як здавалося, пройшла успішно, але ця операція була початком кінця, — від неї Покійна почала чимраз більше привпадати, і вже 14-го серпня ц. р. покінчилося її життя. Серед терпінь, які мусіла переносити, ні разу не нарікала, — і завжди казала: „Така воля Божа, що я мушу терпіти, так мені Бог дав". За час своєї недуги Покійна два рази прийняла Святі Тайни Сповіді й Причастя, а також Св. Тайну Маслосвяття. Кілька днів перед смертю вона висловила перед своїм мужем бажання, щоб він по її смерті пожертвував на спомин про неї по $100.00 на будову Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі, на будову української православни церкви в Йорктоні й на церкву в Сторновей, до якої Покійна належала й коло якої вона спочила навіки.

Покійну оплакують її муж Антон, три сини: Михайло у Врокстон, Саск., Володимир на фармі коло Калдер, Саск., Орест у Форт Вілліямі й одна дочка Катерина Вінтоник у Сторновей; старенькі батьки з Кемсек, Саск., 8 внуків, 5 братів: Іван, Дмитро, Филип, Стефан і Василь та 4 сестри: Анна, Юстина, Параскевія й Настя.

Два дні перед Похороном о. В. Бойчук відправив увечері в Йорктоні Парастас, а напередодні Похорону, коли тіло було перевезене до Сторновей, о. П. Бублик відправив у церкві в Сторновей Панахиду. Похоронні Відправи з Св. Літургією відправили о. П. Бублик і о. В. Бойчук у четвер 17-го серпня 1961 року в церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Сторновей при великому здвизі народу з кількох місцевостей. Дяком був п. В. Благут з Йорктону, а Св. Літургію гарно співали сторновейці. Після Похорону в місцевій залі відбувся для всіх учасників Похорону поминальний обід.

При Посліднььому Цілуванні, на заклик пароха о. П. Бублика, учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець для Покійної $51.00, які розподілено: $6.00 на пресовий фонд „Вістника" і $4.50 кліше, $10.00 на пресовий фонд „Українського Голосу" і кліше, $30.00 на Інститут Могили в Саскатуні й 50 цт. на пересилки.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійну Василину хай Господь прийме у Свої оселі, де всі праведні перебувають!

Вічна Їй Пам'ять!

о. В. Б.

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ ПАЛАМАР

Давфин, Манітоба

Дня 8-го серпня 1961 року рознеслася сумна вістка по Дафині й околиці, що відійшла у вічність на 85-му році життя по довгій недузі Параскевія Паламар. Перед смертю прийняла Св. Тайни.

Покійна народилася 27-го листопада 1876 року в селі Павушівці, Чортківського повіту, Західня Україна: Покійна походила з родини Восовичів. Вийшла замуж за Стефана Паламара 1897 року ще в Україні. У Канаду прибула з чоловіком 1904 року в околицю Давфину, Манітоба, і проживала на фармі коло Давфину до 1956 року. Від 1956 року перебувала у своєї дочки Євдокії, де мала найкращий догляд і любов до останнього віддиху. Євдокії Чайковській в почутті обов'язку доглядати спокійної і лагідної вдачі маму дуже тяжко перенести цю велику втрату. Покійна була дуже релігійна; належала до Укр. Гр.-Православної Церкви, вчащала на Богослуження, скільки могла, виконуючи при тому й родинні обов'язки.

Покійна виховала 2 синів і 6 дочок. Дмитро Паламар у Давфині, Никола Паламар у Вінніпезі, Марія Ковтун і Софія Соломон у Вінніпезі, Юстина Отава в Домініон Сити, Ман., Анна Коваль і Євдокія Чайковська у Давфині. Дочка Галина, що була вже замужня, померла 1947 року. Покійна залишила 9 внуків і 9 правнуків.

Дня 10-го серпня ввечері у похоронному заведенні в Давфині був відслужений Парастас, а 11-го серпня відбувся Похорон зо Службою Божою в Давфині при великому здвизі людей.

Родина Покійної і присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 41.00 доляр., з загальної суми призначено $4.50 на клішу і $5.50 на Пресовий Фонд „Вістника", а решту на церкву Св. Юрія в Давфині.

Усім Жертводавцям велике спасибі!

По Похороні відбувся великий поминальний обід у Народньому домі, який на замовлення родини приготовило Жіноче Товариство імені Лесі

Українки в Давфині.

Нехай Милосердний Господь прийме покійну Параскевію в Лоно Авраама, Ісаака і Якова, де немає ні болю, ні смутку, а життя безконечне; а Вам, дорогі діти Покійної, сердечна подяка за виявлення любови і доброго догляду в останні дні життя Вашої дорогої мами, і нехай Господь обдарить Вас усіми добродійствами!

Вічна Її Пам'ять!

о. М. Олесюк.

ПОДЯКА

По втраті нашої дорогої мами й бабусі Параскевії Паламар складаємо подяку Всеч. о. М. Олесюкові за Похоронні Відправи та теплі слова розради до нас засмучених. Панові В. Лазарукові за диригування хором, і всім хористам. Усім приятелям, — що потішали нас у нашому смутку і вшанували нашу маму зложенням вінків. Жіночому Товариству ім. Лесі Українки — за приготовлення поминального обіду сердечна подяка. Дякуємо всім, хто в тій чи іншій мірі причинився своєю допомогою в Похороні. Дякуємо всім учасникам Похорону, що приїхали з ближчих і дальших околиць віддати останню прислугу нашій дорогій мамі.

Нехай Милосердний Господь винагородить усіх Вас сторицею!

Родина.

БЛ. П. МИКОЛАЙ КАЛИН
Київ, Саск.

У середу, 13 вересня 1961 року рознеслася сумна вістка про смерть піонера бл. п. Миколая Калина.

Покійний Микола народився в селі Чортовці, Городенського повіту в Галичині; прожив 84 роки. У Канаду приїхав з родиною 1907 року, і ввесь час проживав на фармі в околиці Киева, Саск.

Дружина Покійного відійшла у вічність 1957 року, і бл. п. Миколай проживав коло дітей; був активним членом Української Греко-Православної Церкви; на його фармі побудована гарна місцева церква.

Дня 16 вересня відбувся Похорон зо Службою Божою, що відслужив Всеч. о. Е. Т. Приступа — Парох з Ватсон, при помочі дяка п. Половича з Ватсон; при Посліднім Цілуванні на заклик о. Пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок $15.85, з того $4.50 на виріб кліші, 35 ц. пересилка, $ 11.00 на Допомоговий Фонд нашої Церкви.

Усім учасникам Похорону і Жертводавцям на Нев'янучий Вінок щира подяка, а покійному Миколаеві Вічна Пам'ять!

Учасник.

БЛ. П. ЛУКА МУЛИК
Радвей, Алта.

У середу, 26-го липня ц. р. помер у лікарні Дженерал Госпітал в Едмонтоні член нашої Української Православної Громади в Радвей, Алта., Лука Мулик, проживши 65 років.

Він прибув у Канаду 1903 року 8-літнім хлопцем зо своїми родичами і з своїм — тепер уже покійним — братом Паньком і двома сестрами — Катериною й Анною, з села Стібно, Перемиського повіту в Україні. Родина поселилася була в Голден, Алта, на гомстеді, згодом перебралася до Делмор, а вкінці — до Радвей на власну фарму. 1926 року він оженився з Оленою з дому Олешко. З подружжя є п'ятеро дітей: дочка Марія, зам. Кирбі, у Форт Сант Джанс, Б. К.; син Яким, жонатий з Лесею Ендерсон; він інженер-хемік в Кесолгард, Б. К.; дочка Анна; син Іван — кресляр в архітекта — одружений з Глорією Кабан; дочка Катерина, замужня Гордіца; і 11 внуків. Покійний Лука оставив у живих, крім вищезгаданої родини, ще й свою стареньку 88-літню маму і дві сестри: Катерину й Анну.

За час своєї недовгої слабості Лука перебував у Дженерал Госпиталі в Едмонтоні і тут своїм добрим батьком опікувалася його донечка Анна, що є медичною сестрою в цій же лікарні.

Покійний Лука був добрим членом нашої Церковної Громади, займав відповідальні пости в читальні в Делмор, а також і в нашій Громаді, та взагалі був він привітною, лагідною і веселої вдачі людиною.

Похорон покійного Луки розпочався відслуженням Парастасу в нашій церкві в п'ятницю ввечері, а по його закінченні перенесено тіло спочилого до Народнього Дому. У суботу, 29-го липня, був відслужений у церкві Чин Похорону з Св. Службою Божою, і похоронено покійного Луку на нашому цвинтарі. Як на Парастасі, так і на Похоронній Відправі було багато людей, що прибули востаннє попрощатися з Покійним.

Із збірки при Останньому Цілуванні призначено $14.50 „Вістникові", на клішу $4.50, а решту передано до каси Церковної Громади.

По закінченні Похоронних Відправ був братський обід, що його приготовили членкині нашого Жіночого Товариства, і за їхній труд висловлюю їм в імені родини Покійного глибоку й сердечну подяку.

Сердечно дякую присутнім на Похоронних Відправах за їхні молитви за душу Спочилого, сердечно дякую й за пожертви при Останньому Цілуванні!

Родині покійного Луки висловлюю мої і членів нашої Церковної Громади щирі співчуття з приводу ненадійної смерті їхнього сина, мужа, батька, брата і дідуся, а спочилого Луку хай Милосердний Господь зо Своїми Святими упокоїть!

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

БЛ. П. ІВАН ОЛІЙНИК
Торгилд, Алта.

Нещасливий випадок трапився в суботу, 19-го серпня на шляху ч. 41, недалеко містечка Ейбі, Алта. Тут того дня зударилися два особові авта, внаслідок чого помер від завданих в катастрофі ран член Української Православної Громади в Торгилд, Алта., Іван Олійник, а важко пораненими були декілька осіб, між ними й дружина покійного Івана пані Сілія Олійник.

Іван Олійник народився 1905 року в містечку Восток, Алта. 1926 року він оженився з Сілією з дому Ворощук. Там обидвоє молодята фармерували, пізніше перенеслися на фарму в Смоки Лейк, а 1936 року перебрались на постійне перебування до Торгилд, де Іван мав власний гараж, представництво продажу авт і був співвласником готелю в Лек Ла Биш, Алта. Декілька років Покійний був радним містечка Торгилд, а членом нашої Церковної Громади був від часу її заснування, одночасно займаючи відповідальні пости в правлінні Громадою.

У родині є троє дітей: син Іван одружений з Іриною Чомай. Іван має власний шкільний автобус, а також працює в підприємстві батька; дочка Марія замужня за Євгеном Василиком,, — обидвоє вчителюють у Торгилд; дочка Орися замужня за Іваном Запачем, — вони обидвоє також учителюють у Джеспер Плейс, Алта., і залишилося двоє дівчат.

Покійний Іван оставив двох рідніх братів — Ґеорґія й Миколу, та чотири сестри: Єфросинію Танасюк в Коллінг, Алта, Марію Федуник в Едмонтоні, Олену Янковську в Стар, Алта, і Вероніку Ґлубіш у Гемонд, Б. К.

Парастас за душу Спочилого відправив в Едмонтоні Всеч. о. Прот. Михайло Фик, а Похоронна Відправа була в середу, 23-го серпня в православній церкві в Торгилд. На Похороні було дуже багато людей, місцева газета подала, що в Похороні взяло участь 800 осіб. Дружини пок. Івана не було на Похороні, — вона була в лікарні в Вестлок.

З переведеної при Останньому Цілуванні збірки вислано „Вістникові" на клішу $4.50 і на пресовий фонд $10.00, а для „Українського Голосу" $10.00; решту збірки передано в касу Церковної Громади.

По закінченні Похоронних Відправ був поданий всім учасникам Похорону обід, а після цього тіло Покійного перевезено до Едмонтону, де, воно, після відправлення Панахиди, спочило на цвинтарі Бічмонд.

Усім учасникам Похорону і Жертводавцям на Нев'янучий Вінець складаю подяку за участь і пожертви. Хворій дружині пок. Івана сердечні співчуття з приводу трагічної смерті її мужа і щирі бажання швидкого видужання; дітям, внукам, братам і сестрам та всій родині сердечні співчуття з приводу смерті їх батька, брата і дідуся, а Милостивий Господь хай милостивим буде до душі Покійного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

МІСЯЦІ — ВЕРЕСЕНЬ І ЖОВТЕНЬ
Початок науки в Недільних і Українських Школах
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат. С. Ґерус.	.50
ВИФЛЕЄМ — Катехізис для дітей — Прот. П. Мельничук — 48 стор.	.20
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	.25
ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповіту	
Кляса І-ша 40 лекцій	.85
Кляса ІІ-га 40 лекцій	.85
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК — Віра — Faith, у двох мовах — українській та англійській;	
в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	.50
НАША ВІРА — Короткий Катехізис Православної Віри	1.25
OUR FAITH — Короткий Катехізис Православної Віри в англійській мові	1.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ	1.00
ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ	
НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи — І. Шклянка	$1.75
ЧИТАНКА МАРУСЯ — І. Киріяк — буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ПОДЯКА

По втраті нашого мужа, батька, брата й дідуся складаємо цим нашу прилюдну щиру подяку обом Священикам і дякам за Відправи; щиро дякуємо учасникам Похорону; членкиням Жіночого Товариства — за приготування обіду; всім, хто надіслав квіти на Похорон і співчуття для родини; приятелям і сусідам і всім, хто допоміг нам в нашому горі, — усім Вам щира й сердечна подяка!

Родина.

БЛ. П. СТЕФАН ТКАЧ
Смокі Лейк, Алта.

Дня 29-го червня 1961 р. розійшлася сумна вістка про смерть бл. п. Стефана Ткача, який по довшій хворобі та тяжкій операції відійшов у вічність.

Покійний Стефан народився 29-го жовтня 1892 р. в селі Тудорові, західня Україна. Під час Першої світової війни молодий юнак Стефан був покликаний до австрійської армії. Покійного доля кинула на італійський фронт. Вернувся з фронту голодний, виснажений, збідований, але його національна свідомість та патріотизм не дозволили сидіти і дивитися, як його друзі проливали кров за визволення своєї батьківщини, отже він вступає в ряди Української Армії.

1919 р. вертається додому, і одружується з Марією з дому Палилик у селі Білій, повіт Чортків, Галичина. А 1926 р. Покійний залишає рідну землю і виїжджає в Канаду шукати собі та родині кращого і спокійнішого життя. Оселюється в околиці Варвик, Алберта, куди пізніше приїжджає дружина Марія з сином Іваном. Згодом переїжджають до містечка Смокі лейк, де Покійний перебував до кінця свого життя.

У Смокі Лейк бл. п. Стефан стає одним з піонерів відродження Св. Української Православної Церкви, Українського Народнього Дому, членом Взаємної Помочі, Інституту Св. Івана в Едмонтоні, жертводавцем Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, Катедри Св. Івана в Едмонтоні, Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Він читав багато книжок, передплачував „Український Голос", „Вістника", „Канадійського Фармера" та іншу пресу. Покійний взагалі над собою багато працював та поширював своє знання як релігійне, так і національне.

Покійний за фахом був знаменитим столярем. З праці своїх рук він дав університетську освіту своїм дітям — синові Іванові та донці Ользі, які тепер учителюють у Ванкувер. Покійний по собі залишив вічні спомини а саме: будова церкви в Смокі Лейк, будова укр. нар. дому в Смокі Лейк, іконостаси в Смокі Лейк, Вилингдоні, Ендро, Еґремонті та величавий іконостас у Саскатуні і багато церковних речей у Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

Похорон відбувся 4-го липня 1961 р. в такому порядку: 2-го липня Парастас у похоронному заведенні в Едмонтоні правив Всеч. о. А. Хом'як; 3-го липня Парастас і 5-го Похорон відслужив місцевий парох Всеч. о. П. Сацевич з участю дяків: п. Пауша з Едмонтону, п. П. Мороза та п. Ференцева із Смокі Лейк. В особі Покійного Парафія в Смокі Лейк втратила щирого та свідомого незаступимого члена.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, сина Івана, дочку Ольгу, троє внуків і дальшу родину.

Нехай Всевишній Господь прийме душу покійного Стефана і винагородить його віру і працю у Божому винограднику вічним життям у Царстві Небесному!

Учасник Похорону СОП.

БЛ. П. МИХАЙЛО ГНАТЮК
Босежур, Ман.

У лікарні Кінґ Джордж у Вінніпезі після довгої недуги упокоївся 19 серпня 1961 р. Михайло Гнатюк. Прожив 73 роки.

Покійний походив з села Дуб'я, пов. Броди, Україна. 1907 р. виїхав у Канаду й поселився в околиці Гарсон, Ман., що близько Тиндал.

1912 р. одружився з Анною Долинюк; розвів господарство. Бог поблагословив його п'ятерма дітьми: син Мирослав, дочки — Катерина Сторожук (у Флин Флон, Ман.), Софія Чирко (в Айленд Лейк, Ман.), Ольга Бутсмен (у Бюкен, Ман.) і Віра Колмен (у Босежур, Ман.).

Один рік він побув з родиною в Ватерфорд, Онт.

Покійний був передовим у Церковній Громаді Української Православної Церкви в Тиндал і довгі літа завідував парафіяльною касою. Дім його був гостинний. Передплачував українську пресу, а в тому й „Вістник"

У вівторок, 22 серпня о год 8 вечора була Панахида у похоронному заведенні в Босежур, 23 серпня відбувся похорон з місцевої української православної церкви. Служили два священики: о. Митрат Є. Грицина і о. Я. Пук. Учасників було багато. При Послідній Цілуванні, замість вінків, приявні зложили $43.20 на будову Всеканадійської Катедри, за що їм велика подяка.

Його страту оплакують: дружина, пятеро дітей, шістнадцятеро внуків і четверо правнуків. Він оставив по собі глибокий смуток серед родини й усіх, що його знали.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник.

БЛ. П. ІВАН БОЙЧУК
Габбард, Саск.

Несподіваною смертю відійшов від нас на вічний спочинок Іван Бойчук (4-го липня 1961 р. в лікарні в Айтуні)

Покійний народився 1894 р в селі Вишковиці на Буковині. Він прибув у Канаду хлопцем, і працював у Ріджайні до 1927-го року, і того ж року в цьому таки місті одружився з Марією з роду Місійчуків.

Покійний задумав виїхати з Ріджайни на фарми, в околиці Айтуни, і так поліпшити свою долю і долю своєї дружини.

Дружина Покійного відійшла на вічний спочинок 10 місяців раніше свого мужа, і йому довелося жити самому, — але недовго, бо тепер уже вони знову будуть разом навіки...

Іван Бойчук на фармах в околиці Айтуни прожив разом зо своєю дружиною й діточками від 1934 до 1957 року, а опісля перенеслися до містечка Габбард, Саск.

Не легко було жити Покійному з родиною на фармах, були діти малі, і треба було дуже-дуже тяжко працювати, аби дати дітям життя моральне й матеріяльне; тоді були всякі недостатки на фармах.

Обидвоє Покійні були чесними людьми, були чесними членами Укр. Греко-Православної Громади в Габбард та добрими вірними нашої Св Церкви.

Покійний оставив у великім смутку одну дочку — Анну, яка живе в околиці Дзесман і 2 сини — Михайло в Торонті, а Василь фармерує в околиці Айтуни. Усі троє дітей подружені. Покійний оставив 5 внуків

Похоронну Службу Божу відправив о. П. Зубріцький; при цій нагоді о. Зубріцький

попросив дітей і решту тих, що прибули відпровадити Покійного на вічний спочинок, зложити на Нев'янучий Вінок бл. п. Іванові. Зложили 34 доляри, з цього $4.50 на клішу для допису і 75 центів на „Вістник", а 29 долярів на місцеву церкву в околиці Габбард.

Усім Жертводавцям щира подяка, а бл. п. Івана нехай Милостивий Господь прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ГАЙДІЙ
Мелфорт, Саск.

У неділю, 9-го липня 1961 року в університетській лікарні в Саскатуні, Саск., упокоївся в Бозі на 90 році життя бл. п. Іван Гайдій.

Покійний народився 1871 року в м. Кіцмані на Буковині. У Канаду він прибув 1900 року разом зо своєю дружиною Анною і двома синами Николаем і Василем. Прибувши в Канаду, він поселився на фармі в Гонор, Ман. 1912 року переїхав у Саскачеван і поселився на фармі в Резорс, Саск., де перебував увесь час.

Напередодні Похорону в четвер о 8 год. ввечері місцевий парох о. Прот. М. Критюк у похоронному заведенні в Мелфорті, куди було привезене тіло покійного, відправив Панахиду. У п'ятницю 14-го липня в Українській Православній Громаді Всіх Святих у Мелфорті о. Критюк відправив Службу Божу та Чин Похорону. На всіх цих Відправах дяком був місцевий дяк п. К. Копачівський. Покійника похоронено не цвинтарі в Резорс, Саск. Покійний Іван полишив у смутку 4 сини, 3 дочки, 5 невісток, 24 внуки, 33 правнуки та 4 праправнуки.

На заклик о. Пароха присутні зложили під час Посліднього Цілування на Нев'янучий Вінок 15.88 дол., з чого призначено 5.50 дол. на „Вістник". Усім Жертводавцям щире спасибі! Хай милосердний Господь потішить опечалену Родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Івана прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ
15. Неділя, — Брендон, Кенора, Транскона, Дуфрост.
22. Неділя, — Тиндал, Стед, Ледвин.
29. Неділя, — Попларфілд, Гонор, Транскона, Кенора.

ЛИСТОПАД
5. Неділя, — Брендон, Поплар Парк, Плезент Гом.
12. Неділя, — Кенора, Портедж Ля Прері, Судукавт, Транскона.
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк — Храм.
26. Неділя, — Гонор, Попларфілд, Кенора, Транскона, Тиндал.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Виткін
29. Неділя — Гледвин

972 James Str. Ph. 445-3250
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Горанц.
29. Неділя — Йорктон. Передача Служби Божої по радіо. Год. 10.30 — 12.00. Стація CJGX 940 Йорктон, Саск.

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Йорктон.
8. Середа. Св. Вмч. Димитрія — Райн.
12. Неділя — Йорктон.
19. Неділя — Врокстон.
21. Вівторок. Св. Архистратига Михаїла — Йорктон.
26. Неділя — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Кемсек
29. Неділя — Донвел

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Кемсек.
8. Середа — Мазепа. Димитра.
12. Неділя — Калдер.
19. Неділя — Сторновей.
21. Вівторок — Кемсек. Михаїла.
26. Неділя — Донвел.

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Вернон
29. Неділя — Ревелсток

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Вернон (Панахида за поляглих)
8. Димитрія Вел. муч. — Вернон
12. Неділя — Вернон
19. Неділя — Келовна (Панахида по поляглих)
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
ЖОВТЕНЬ
21. Субота: Вечірня в 7 год. вечора — Гленд
22. Неділя: 8 год. рання Служба Божа в год. 10 — Глендон
29. Неділя — Біг-Медов

Address: Box 194, Glendon, Alta.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Ворспайт
29. Неділя — Стрий

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Смокі Лейк
8. Середа Св. Димитрія (Храм) — Вільна
12. Неділя — Спедден
19. Неділя — Смокі Лейк
21. Вівторок Св. Арх. Михаїла — Давнінґ
26. Неділя — Белліс

Address: Box 308. Smoky Lake, Alta.
Tel. 82

о. С. ГРЕДІЛЯ
[illegible]
22. Неділя — Кобзар
29. Неділя — Мейбридж

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Гаес
8. Середа св. Димитрія — Стінен (Храм)
12. Неділя — Арран
19. Неділя — Денбирі
21. Вівторок св. Михаїла — Сван Плейн"
26. Неділя — Свон Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Порт Алберні (Храм)

УВАГА: В неділю, 29-го жовтня, в громаді Порт Алберні, Б. К. відбудеться Храмова Відправа з обідом, на які запрошується наше громадянство зі сусідних громад.

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька Округа
[illegible]
22. Неділя — Атабаска. День Подяки
29. Неділя — Річмонд Парк. День Подяки

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Сангудо (Окружний З'їзд Вестлоцької Округи).
8. Середа—Вестлок Св. Димитрия
12. Неділя Баргед
19. Неділя — Сіба Біч
26. Неділя — Атабаска

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 496

о. СТ. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Вірдейл
29. Неділя — Нипавин

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя. День Подяки — Гресленд
22. Неділя. Вечірня і День Подяки о 4-ій по обіді — Норал
29. Неділя. День Подяки — Боїл

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Бруксбі
29. Неділя — Ендевор

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. PL 2-2915

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Енгусвіль
29. Неділя — Овкборн

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Сенді Лейк
8. Св. Вмч. Димитрія — Глен Елмо
12. Неділя — Овкборн (відбудеться окружний з'їзд С.У.К.)
19. Неділя — Росборн
21. Св. Архистр. Михаїла — Сенді Лейк
26. Неділя — Січ

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. І. МАРБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

[illegible]
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Давфин
29. Неділя — Сифтон

УВАГА! В неділю 22-го жовтня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1068, Dauphin, Man.
Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Виммер
29. Неділя — Клейр-Місто

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Інсінгер (гай-вей)
29. Неділя — Льора

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Неділя — Тіодор (м.)
19. Неділя — Половики
21. Архист. Михаїла — Вестбрук
26. Неділя — Інсінгер (гай-вей).

УВАГА: Буде служитися вечірня у м. Тіодор, що 1-ша і 3-тя неділя в місяці. Початок год. 7-ма.

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Борден-Білики
29. Неділя — Гефорд

Box 193 Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Вакав
29. Неділя — Альвіна

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Кадворт
8. Середа, Вмч. Димитрія — Вакав (Базар)
12. Неділя — Ст. Джуліен
19. Неділя — Тарнополь
21. Вівторок, Архистрат. Мих. — Лепін (Храм)
26. Неділя — Єллов Крік

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя (по Службі катехизація молоді) — Сарто

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Толстой
8. Середа. Димитрія — Толстой
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Роза
21. Вівторок. Михаїла — Онуцька Церква (Храм) — Гардентон
26. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Нюбрук Торгилд, Вечірня в год. 7 веч.
29. Неділя — Федора. День Подяки. Редватер, Вечірня в год. 8 веч.

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
22. Неділя — Бюкенан
29. Неділя — Канора

ЛИСТОПАД
5. Неділя — участь в Богослуженню в Гаес, з нагоди Окружного З'їзду Інституту П. Могили
8. Св. Вмч. Димитрія (Храм) — Свидова
12. Неділя — Канора
12. Неділя, година 2 по полудні, Збори Окружної Ради в Народнім Домі в Канорі
19. Неділя — Бирджес
21. Св. Арх. Михаїла (Храм) — Рама
26. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-6153

о. Е. ТРУФИНА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Венлав
29. Неділя — Зелена (Ворд)

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. О. ФЛЯКА
Box 128, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Айтуна
29. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Мирнам
29. Неділя — Слава пол.

Address: Box 87, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Врокстон — „Топорівці", — Саск.
22. Неділя — Мек-Нат — „Дравчинці", — Саск., Вечірня 4.15 по полудні
29. Неділя — Росел

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Калмар, День Подяки
29. Неділя — Кагвин, День Подяки

ЛИСТОПАД
5. Неділя — Торсбі
8. Середа — Брудергайм. (Храм), на яке запрошуємо Редвотер, Кагвин, Ендрю, Федора та Під-Едмонтонську Округу.
12. Неділя — Равнгил. День Подяки
19. Неділя — Калмар
21. Вівторок — Едмонтон
26. Неділя — Пено

УВАГА: В цьому місяці у Всіх Громадах буде відслужена Панахида по Героях, що життя своє положили в Листопадовому Зриві.

Address: 9680—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
22. Неділя — Фовм Лейк.
22. Неділя — „Коло Мельничуків"
29. Неділя — „Коло Федаків"
29. Неділя — Шіго Полудн.

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український Православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1961. ЧИСЛО (1145) 21

НАЙВАЖНІША УСТАНОВА ЦЕНТРОМ УВАГИ

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ ВІДЗНАЧАЄ СВОЄ 15-ЛІТТЯ

У днях 17-19 листопада ц. р. у Вінніпезі відбудеться З'їзд Колегії Св. Андрея. З'їзди Колегії відбуваються регулярно — кожного року. Але цей роковий З'їзд є Ювілейним З'їздом, бо він припадає на 15-ліття існування Колегії.

Одинока цього роду українська установа у світі

Колегія Св. Андрея у Вінніпезі відзначається цим, що її Теологічний Факультет — це одинока українська Православна Богословська Школа у світі; уже сам цей факт вияснює її сучасне значення для всього православного українства. Це її значення, а також виконане нею завдання, в майбутньому оцінюватиме історія.

У рамках Української Греко-Православної Церкви в Канаді Колегія Св. Андрея — це найважніша установа, бо її Богословський Факультет постачає Церкві кадри Духовенства.

Визначні гості

З'їзд започаткується Ювілейною Вечерею для членів і прихильників Колегії у п'ятницю 17-го листопада в готелі Сейнт Чарлс. Високим почесним гостем і промовцем на Вечері буде проф. д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету.

Дост. Даф Роблин — прем'єр Манітоби, промовлятиме на Спільному обіді в залі Катедри Пресв. Тройці.

Колегія Св. Андрея асоційована з Манітобським університетом

Колегія Св. Андрея — це одинока у вільному світі українська школа, що асоційована з державним університетом. Процедура асоціяції, що почалася 1959 р., завершилася 1960 р., — таким чином Колегія Св. Андрея ввійшла в рамки системи Манітобського університету.

Голова Дирекції Колегії представить найважнішу справу цієї школи

Найважнішою справою Колегії в сучасний момент — це збірка фондів на новий будинок Колегії — цим разом уже на площі Манітобського університету. Місце на цей будинок на університетській площі вже призначено. Архітектурні пляни запроектованого будинку Колегії майже готові, — їх виготовляє ця сама фірма, що зробила пляни будови Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Про хід справи заплянованого будинку Колегії і про все, що з цим пов'язане, інформуватиме голова Дирекції Колегії Св. Андрея Протопресв. Д-р С. В. Савчук.

Дирекція Колегії на своєму останньому засіданні ухвалила розпочати збіркову кампанію на новий будинок з початком 1962 р. Хоч постанова перенести Колегію ближче університету була зроблена ще кілька років тому, отже вже була потреба давніше проголосити збіркову кампанію, однак Дирекція Колегії не проголошувала її з уваги на це, що в останніх кількох роках проводилися всекрайові збірки на інші справи, як: Інститут Св. Івана в Едмонтоні, Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вінніпезі, Катедра Пресв. Тройці у Вінніпезі і ін.

Тому що, однак, збіркової кампанії на новий будинок Колегії дальше вже не можна відкладати, то Дирекція Колегії рекомендуватиме З'їздові Колегії апробувати започаткування збіркової кампанії 1962 року, та звернутися з закликом до українського православного загалу не проголошувати на цей час жодної іншої всекрайової збірки.

Константинопольський Патріярх відмовився відвідати Папу
ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС І ЗАПРОСИВ ПАПУ ДО СЕБЕ

Упродовж двох останніх років папу Івана XXIII відвідали визначні постаті світу; напр., його відвідав тодішній Первоієрарх Англіканської Церкви — Архиепископ Кентерберійський Фишер, а з черги папі склала візиту королева Британії Єлисавета II. Усе це сталося з бажання зближення між Християнськими Церквами різних віроісповідань. У пресі були такі думки, точніше непровірені, що Архиеп. Фишер мусів уступити із свого становища Первоієрарха Англіканської Церкви через те, що він відвідав папу, і його місце зайняв Архиеп. Рем[illegible].

У Римі впродовж століть виробилася така традиція, що коли хто — будь він монарх, чи найвищий достойник Церкви і т. п. — бажає бачитися з папою, то він мусить їхати до Риму, а сам папа ні до кого не їде, — і до цього звичаю світ уже вспів призвичаїтися так, що це явище він приймає як щось „нормальне", а навіть „конечне".

Патріярх Атенаґорас відвідав би папу тоді, якщо б папа з черги відвідав Патріярха

Католицька преса в різних країнах вже пару років постійно голосить, що

(Закінчення на 5-й стор.)

Хор Богоноса в програмі Симфонічної Оркестри

15-го жовтня у Вінніпезі в Міській Авдиторії відбувся виступ місцевої Симфонічної Оркестри під проводом Віктора Фелдрилла.

Диригент Володимир Богонос

У програмі цього виступу Сифонічної Оркестри з гостинною участю — на запрошення згаданої Симфонічної Оркестри — виступив Вінніпезький Український Мужеський Хор під диригентурою Володимира Богоноса — диригента хору Української Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі і виклада співу Колегії Св. Андрея.

Досі небувале враження

Враження, викликане серед англомовних слухачів виступом Хору В. Богоноса, мало досі небувалий характер; маси слухачів, що виповнили велетенську Авдиторію, кожну пісню цього хору привітали із спонтанним ентузіязмом. „Яке ж це чудове!..." — чути було такі й тому подібні нестримні оклики.

З особливим захопленням слухачі привітали „Херувимську Пісню" — аранджування В. Богоноса.

На жаль, ні в одному українському часописі не було згадки про цей виступ Хору Богоноса.

Жиди обвинувачують СССР в антисемітизмі

Жидівські провідники на Заході знову оживили свої недавні заяви про це, що, мовляв, жиди в Советському Союзі є жертвами комуно-большевицької влади, бо ця влада переслідує жидів.

Напр., щоденник „Да Виннипег, Фрі Пресс" за 16-го вересня (понеділок) 1961 р. подав цю новинку:

„Секретар праці Артур Ґольдберґ сказав у неділю ввечері, що Советський Союз „жваво продовжує протижидівську політику". Пан Ґольдберґ, який є жидом,

(Продовження на 2-й стор.)

ЛИСТОПАД – МІСЯЦЬ ЗБІРКИ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ. ЗІБРАНІ ПОЖЕРТВИ НАДСИЛАТИ ДО КОНСИСТОРІЇ УГПЦК!

ЖИДИ ОБВИНУВАЧУЮТЬ СССР

(Продовження з 1-ї стор.)

сказав, що – не зважаючи на „протестаційні заяви Советів, що жидівський народ добровільно включився в советську культуру" — отримано достовірні рапорти про російський антисемітизм.

„Свою атаку на росіян за релігійну дискриминацію цей секретар праці повів під час того, як він отримував „нагороду людини року", надану йому Клюбом Мужчин Синагоги ім. Стефана Мудрого.

„Він сказав, що росіяни позакривали синагоги, перемінивши святині в зернові магазини, сконфіскували жидівські фонди, заборонили ритуальні й приватні молитовні збори, понищили пам'ятники й цвинтарі „Жидівський народ у Советському Союзі стоїть перед лицем усунення його з політичного й суспільного життя", сказав п. Ґольдберг „Вони мусять носити паспорти, в яких їхня національність зазначена словом „жид". Жидівський театр і жидівська культура – раніше такі знамениті — тепер є під гнітом. Жидівський народ позбавлений навіть таких малих прав і можливостей, що їх надано іншим меншинним групам у Росії. Їхня ізоляція – це справа суспільної політики".

Голос Артура Голдберґа, що є секретарем, цебто федеральним міністром праці в уряді президента Дж. Кеннеді, являється авторитетним у світі, отже ця його заява — що комуно-большевицька влада переслідує жидів у СССР значно більше, ніж інші меншинні групи, має відповідне значення у світі.

Після масових голосів тривоги в пресі всього вільного світу (включно з українською пресою) в 1959-60 роках про „урядовий антисемітизм в СССР", в січні 1961 р. жидівські організації в Америці внесли на форум Об'єднаних Націй в Нью-Йорку скаргу, що „в Советському Союзі існує урядовий антисемітизм" Цю справу на розгляд Об'єднаних Націй внесли Жидівська Координаційна Рада і Жидівський Комітет в ЗДА.

Характер цілої скарги жидів обдає таким враженням, що він не зовсім уточнений. з одного боку тут є неясні натяки, що це, мовляв, уряд СССР переслідує жидів; з другого ж боку жиди більший натиск кладуть на це, що населення Советського Союзу переслідує жидів на власну руку (без наказу уряду), а головно населення України і советський урядовий апарат в Україні (отже, мовляв, це чинять українці) – переслідує жидів. Білоруси також.

Питання: а яке ж становище цих жидівських оскаржень щодо комуно-большевицької влади в Москві? На це питання ясної відповіді серед жидів не маємо. Жиди натякають на це, що хоч советський уряд сам не проголошує урядового антисемітизму, але він також і не спиняє його серед населення; коли ж уряд бачить, що антисемітизм задалеко заходить, то тоді він стримує його, щоб не було погромів.

Ревеляції Петришії Блейк

Жидівська журналістка з Америки Петришія Блейк опублікувала в американському журналі „Лайф" за 7-го грудня 1959 р. репортаж із своїх відвідин (1959 р.) в Советському Союзі, і вона написала, між іншим, ось що:

„У Києві, столиці України, жиди мають довгі і гіркі спомини. Там у 17-му й 18-му століттях козаки вимордували сотні тисяч жидів... На тлі такої історії в Києві тепер живе вісімнадцять тисяч жидів. Україна н е д а в н о була сценою погромів. Відбулися вломи до синагог і молящі були побиті. Молодий київський жид сказав: „Уряд властиво не відповідальний за ці погроми. Поліція припиняє їх ще перед тим, коли вони могли б зайти задалеко. Можливо, що влада навіть не знає про них, перед тим, як вони починаються. Але з другого боку ледве чи вони в поліційній державі могли б ставатися випадково. Але, головне те, що **українці завжди ненавиділи жидів"**, додав він гірко. „Росіяни досить хитрі, і вони використовують місцевий антисемітизм для своєї власної користі. Погроми дають українцям можливість виладувати свою ненависть, яка в іншому випадку могла б бути звернена проти Москви".

Подібна до тенденції в статті Петришії Блейк помітна і в жидівському обвинуваченні про „антисемітизм в СССР", яке вони зробили на форумі Об'єднаних Націй.

Переслідується національність, чи релігію?

Жиди кладуть натиск на це, що в СССР переслідується жидівську релігію, і на цій підставі вони кажуть, що там є антисемітизм Це переслідування жидівської релігії полягає головно в урядовій пропаганді шляхом преси й радіо.

Вищезгадані жидівські організації у своєму обвинуваченні, чи офіційно „рапорті", на форумі Об'єднаних Націй подали перважно українські й білоруські міста, з яких ведеться пропаганда проти жидівської релігії (юдаїзму). Точніші дані про це подав український щоденник в ЗДА „Свобода" (за 27-го січня 1961 р.). З цієї нагоди „Свобода" заявила, що згаданий жидівський рапорт до ОН зложено з таких матеріялів, з яких „прозирає тенденція" бачити антисемітизм тільки на території України, щоб витворити враження, що це, мовляв, тільки „українці переслідують жидів".

Тоді ж таки, в січні 1961 р., в Об'єднаних Націях відбулося обговорення жидівського рапорту про „антисемітизм" в СССР.

Представник Арабської Федеративної Республіки в Об'єднаних Націях Абдель Гамід-Ґані під час обговорення цього жидівського рапорту заявив, що релігія й національність – це дві різні справи; і коли советська влада виступає проти жидівської релігії, то це ще не значить, що ця влада переслідує жидівську національність, чи сіонізм. Цей же арабський делегат легковажив пошесть потаємного малювання гітлерівського знаку – свастики — на синагогах в різних країнах (головно ж у Зах. Німеччині) в 1959-60 роках, – цей дипломат волів не записувати цього явища на рахунок антисемітизму.

Подаючи інформації про цю дискусію в ОН, жидівська газета „Да Ізраелайт Пресс" (Вінніпеґ) за 3-го лютого 1961 р. писала:

„Абдель Ґані — представник Об'єднаної Арабської Республіки, тоді виголосив довгу промову... Після своєї заяви про різницю між юдаїзмом, який він назвав „особистою справою між людиною й Богом", та сіонізмом, який, як він сказав, „був політичною концепцією, яку ми поборюємо", п. Абдель Ґані продовжував поменшувати значення пошесті свастики в 1959-60 роках".

Делеґат Британії не вірить рапортові про „урядовий антисемітизм в СССР"

Тоді ж таки — під час обговорення жидівського рапорту в Об'єднаних Націях — делеґат Британії проф. С. Ричард Гискокс у своїй промові виразно натякнув, що це, мовляв жиди самі собі видумали, чи сфабрикували у р я д о в и й „антисемітизм в СССР".

Вищезгаданий часопис „Да Ізраелайт Пресс" (3-го лютого 1961 р.) в цих же інформаціях подавав ось що:

„На ранішому засіданні проф. С. Ричард Гискокс — делеґат Британії — критикував цей рапорт Американського Жидівського Комітету і Координаційної Ради, як „провокативний і панічний". Проф. Гискокс сказав, що було дуже мало доказів на те, що б якусь більшу ролю мав відогравати організований антисемітизм" під час виступів у 1959-60 роках... Він сказав, що становище Комітету роздуте й паникерське. Після цього він нав'язав до рапорту Координаційної Ради жидівських організацій, яка займається спеціяльно справою антисемітизму в Советському Союзі. Він сказав: „Мені не подобається провокативний тон цих документів, і я відчуваю, що вони, здається, не підходять до наших понять про цю справу".

Що розумів проф. Гискокс під своїми словами, що жидівський рапорт про „урядовий антисемітизм в СССР", мовляв, має характер „провокативний" і „роздутий"? Чому він уважає, що заяви про „а н т и семітизм в СССР" – це щось таке, що „не підходить до наших понять про цю справу? Чому він заявив, що жиди дають на це „дуже мало доказів"? Чи проф. Гискокс натякав, що жиди таким чином хотять заперечити всім тим, хто каже, що Советським Союзом правлять жиди, — і тому жиди, мовляв, штучно творять інформації про антисемітизм у світі взагалі, а в СССР зокрема? Чи може він також хотів цим сказати, що жиди в СССР через урядовий апарат навмисне час до часу випускають якусь пропаганду проти жидів, яка жидам не є шкідливою? Проф. Гискокс точніше не говорив про це.

Рух „за рівність жидів в СССР"

Жидівська газета „Да Ізраелайт Пресс" (Вінніпеґ) за 4-го листопада 1960 р. подала цю інформацію.

(Закінчення на 3-й стор.)

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3¼x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4¼x5⅝ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ЖИДИ ОБВИНУВАЧУЮТЬ СССР

(Закінчення з 2-ї стор.)

„Париж (ДЖТА). — Гострі резолюції, які осудили „расистську політику" Арабської Ліги й атакували президента Федеральної Арабської Республіки Ґамаля Абдель Нассера, як „диктатора, що намагається спровокувати світову пожежу своєї акції й пропаганди", були тут минулого тижня схвалені на зборах новоствореної політичної партії – „Комітет Демократичної Оборони й Акції". Цю групу очолює Жак Сустель — бувший близький співробітник президента Шарля де Голя. Інша резолюція, схвалена на цих же зборах, домагається „рівноправності для жидів в СССР".

Це сталося двома місяцями раніше перед внесенням жидівського рапорту про „урядовий антисемітизм в СССР" на форум Об'єднаних Націй.

Становище влади СССР

Провідною особою в делеґації Советського Союзу до Об'єднаних Націй є Валеріян Зорін — жид. Що він мав би відповісти в імені влади СССР американським жидам, які оскаржують владу СССР в „антисемітизмі"? Якщо б він заявив, що уряд СССР таки є антисемітським, то його могли б запитати (напр., проф. Гискокс), чи антисемітський уряд міг би його, Зоріна, вислати своїм делеґатом на форум Об'єднаних Націй? А з другого боку, якщо урядовий антисемітизм в СССР був би, то Зорін, як урядовий представник, усе таки не міг би оскаржувати свого уряду в антисемітизмі.

Отже в імені СССР відповідав не Зорін, а тільки Валентін Сапожніков. І це про його відповідь подає „Да Ізраелайт Пресс" (3.2.1961) ось що:

„Советський делеґат дав відповідь на ці „провокативні т. зв. документи", які твердять, що в Советському Союзі існує антисемітизм... Советський делеґат повторив уже попередньо подані советські джерела, на цій підставі, що жиди є включені у Верховний Совет і що жиди помогли Советам створити ракети..."

Ця заява Сапожнікова говорить, що жиди займають у владі СССР провідні становища, а також беруть участь у збросенні Советського Союзу атомовими бомбами, — отже, мовляв, в СССР немає урядового антисемітизму. Цебто, як сказав Хрущов, у комуністичній державі не може бути расистської політики.

Але, з другого боку, провідні політики американських жидів можуть це вияснювати так, що жиди під урядовим примусом беруть провідну участь у політиці й збросенні Советського Союзу, — якраз так, як це змушені там чинити й інші національності.

В ІЗРАЇЛІ МАЛО КОМУНІСТІВ

У цьогорічних виборах до Кнессету (парляменту) Ізраїля 15-го серпня на всіх 120 членів парляменту пройшло тільки п'five комуністів. У попередньому парляменті їх було тільки три.

З цього виходить, що більше число жидів підтримує комуністів в інших країнах, ніж в Ізраїлі. Чи комунізм жидівських комуністів в Ізраїлі такий самий, як і в інших країнах, — це окреме питання.

РИМ ЗАДИВЛЕНИЙ У РОСІЮ

(Продовження)

Такі інформації про „Синю Армію" подані у вищезгаданому католицькому журналі. Там же сказано, що перший орган Синьої Армії — часопис „Совл" основано 1950 року з ініціятиви журналіста Джана Гafферта, та що „постав пізніше Інститут Аве Марія у Вашинґтоні (Н. Д.), як осередок (централя) руху Синьої Армії. Звідти виходять листки приречень, летючки й книжки та йдуть до численних співробітників, які стараються ними приєднати людей до свого оточення для дії Синьої Армії. Там же збираються підписані приречення для висилки в Фатіму".

„Синя Армія" нараховує вже коло 15 мільйонів членів у світі, і її ряди зростають, — вона стала широко розгалуженою аґресивною світовою політичною католицькою організацією для навернення Росії на католицтво. Фанатична ідеологія, якій „Синя Армія" всеціло присвятилася — ідеологія навернення Росії на католицтво, — наповняє повітря католицького світу та його окруження у світі словом „Росія" і взагалі атмосферою Росії, перед якою блідне все інше...

З Росією не треба воювати! Росії не вільно не любити! Навпаки, Росію треба любити й молитися за її навернення на католицтво!

Ці кличі „Синьої Армії" являються тепер наймогутнішим світовим раменом русофільської політики Риму, — це своє політичне русофільство Рим поставив під Божественний авторитет: під авторитет Діви Марії Фатімської, отже католикам не вільно його квестіонувати!

З уваги на це українцям-католикам на міжнародньому католицькому форумі не вільно зачіпати Росію, як Росію; що їм вільно — то тільки атакувати Православну Віру з конечним політичним додатком „московське православіє", — щоб словом „московське" виробити серед українського загалу враження, ніби ці українські діячі Католицької Акції справді виступають проти Росії, як такої.

Якщо б Рим створив такий культ „Фатіми", в якому було б сказано, що Діва Марія заповідала, що московська тюрма народів розсиплеться, і постане незалежна Україна, і якщо б саме таку ідеологію ширила міжнародня „Синя Армія" та працювала для неї, то українцям-католикам були б підстави радіти цим Але створений Римом культ „Фатіми" для навернення Росії (в її сучасних імперських межах, що є тюрмою народів на католицтво, це велика загроза для української справи на міжнародній політичній арені. Тут бо Рим витворив культ, що сама Діва Марія особисто заявила, що вона опікується Росією" (такою, як була царська Росія!), хоч вона так само поневолювала Україну.

Та все ж таки провідники католиків українців намагаються якнайбільше придбати з-поміж українців членства в ряди „Синьої Армії".

Ось, наприклад, автор ОММ у цитованій тут статті в журналі „Світло" пише ось що: „Члени Синьої Армії, так же як жовнір, дістає відповідну „платню": різні відпусти й „суботнішній привілей". Цей „суботнішній привілей" обіцяла Пречиста Діва тим, які будуть носити брунатний параман (шкаплір) та дотримувати чесноти в своєму стані: хто з них помре з таким параманом на собі, такого Пречиста Діва забере першої суботи по його смерті з чистилища до неба. Більше про брунатний параман та його ношення та обов'язки написано в книжці п. н. „Брунатний параман', яку можна дістати в адміністрації (журналу) „Світла" за 25 ц. штука.

Як бачимо, „платня" тих „вояків" Синьої Армії", які будуть ревно старатися навернути Росію на католицтво, справді велика: Рим запевнює, що Діва Марія обіцяла їм по смерті рай.

„Поклін Заходу перед святинею Сходу"

Дня 30-го квітня 1961 року один з органів Католицької Акції в ЗДА журнал „Аур Сандей Визитор" вийшов з репродукцією православної ікони з Московщини – Владімерської ікони Божої Матері, і ця ікона названа в тому журналі „Святинею Сходу", отже вона стала для Католицької Церкви символічною Святинею Сходу. Бо ж для Риму, як відомо, увесь слов'янський Схід і Росія — це одне й те саме, а Україна й Білорусь на цьому Сході — це для Риму „частини Росії".

У вищезгаданому журналі („Аур Сандей Визитор", 30. 4. 1961 року) у статті п. з. „Антидот проти матеріялізму – Владімерська ікона" поінформовано, що кардинал Кушінґ з Бостону 9-го жовтня 1960 року промовляв на демонстрації у Бостоні до 20-тисячної католицької авдиторії, і там „він свідчив про це, що Віра зродилася на Сході, отже й тепер чи Росія не повинна б начати епоху відродження Віри? Не слід очікувати, що на майбутньому Соборі (II Ватиканському) будуть поконані всі перешкоди (до унії Росії з Римом), але тим більше треба високо оцінювати такі зустрічі, як оця поклін перед Святинею Сходу". – Значить, цей кардинал голосить, що Росія відродить Віру у світі. Кардинал Кушінґ проповідує традиційний російський імперіялістичний „месіянізм"!

Цей поклін Заходу (Католицької Церкви) перед „Святинею Сходу" — це поклін 20-тисячної маси католиків під проводом кардинала Кушінґа і авдиторії в Бостоні перед російською Владімерською іконою Божої Матері, — і копії цієї Ікони були роздані всім присутнім, а вся ця демонстрація по радіо й телевізії була широко передана по всьому світі, — інформує „Аур Сандей Визитор", і при тому подає від себе:

„До росіян спрямовано це слово, до поневолених (росіян): ви, православні, отримуєте дійсне Причастя, хоч воно й схізматичне, і ви молитеся за це, щоб отримати свободу і спокій, — тим же самим турбується (свободою і спокоєм росіян) папа Іван XXIII. Вас хвилює про-

(Закінчення на стор. 5-й)

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

„В І С Т Н И К"
Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Предплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20ц.; в ЗДА—25ц.

THE HERALD
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THT HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man

Проблема підручників

У цих перепонах, що стоять на шляху трудностів прищеплювання української мови шляхом українського шкільництва, справа підручників мови займає важливу позицію.

Ця проблема найгострішою показується на початку шкільного року, а в ході навчання вона трохи притуплюється таким чином, що вчителі з резигнацією мусять погодитися з існуючим станом, — згідно з висловом: „як немае — що ми любим, то ми любим — що ми маєм".

Українська Греко-Православна Церква в Канаді створила при своїй Консисторії Раду Української Школи, одним із завдань якої є також дбати про справу підручників української мови.

На ширшому засіданні Ради Української Школи в Торонто 20-го січня 1961 р. справа підручників була обговорювана обширніше. Але, як це видно з протокольних звітів цього засідання та з коментарів у пресі на цю тему, — ця справа опинилася перед лицем суперечних поглядів.

Українці в Канаді мають деяке число підручників української мови, і потрохи видають їх усе більше. Але з-поміж учителів — головно початкових шкіл — аж надто часто чути голоси невдоволення існуючими підручниками. Такі самі голоси часто чути й з середовища батьків.

Джерело клопоту в тому, що підручники укладали й далі укладають філологи (мовознавці), а не педагоги (учителі), і то педагоги фахові щодо теорії й практики. Про якість підручників повинні вирішувати не філологи, а педагоги, — і то ці педагоги, які мають постійний практичний контакт з дітьми в початкових школах, ба, навіть у дитячих садочках. Підручників для дітвори не можуть укладати філологи професори університетів, що знають тільки дорослих студентів, а не душу дитини.

При укладанні підручника його автор не мусить бути українським мовознавцем, — він мусить бути педагогом: він мусить знати душу дитини, і відповідно до цього дати належний матеріял для підручника і вміло укласти цей матеріял як щодо змісту, так і щодо якості і кількості слів та способу їх викладу, — щоб легче дитині ці слова защепити.

Роля мовознавця тут являється не основною, не вирішальною, а повинна вона бути тільки допоміжною: мовознавець має допомогти педагогові у справі правопису слів, розділових знаків та припильнувати, щоб слова були українські й речення були побудовані згідно з духом української мови.

Ось приклад: педагог вирішує, що одне й це саме слово (напр. „свято") повинне в даній лекції повторюватися постійно, щоб дитина мала нагоду обслухатися з ним; а філолог має тільки припильнувати правопису, — щоб було написано не „сьвято", а „свято".

Як довго справу підручників будуть вирішувати філологи, а не педагоги, так довго у нас не буде потрібних підручників української мови. А покищо потрібних, цебто добрих, підручників української мови у нас зовсім немає.

Поєднання – не з'єднання

Словом „поєднання" (англ. „юниті") означується в Церкві тільки практичне з б л и ж е н н я між різними Церквами — при одночасному збереженні теоретичної й практичної незалежності цих Церков. Словом „з'єднання" (англ. „юніон") означують теоретичне й практичне злиття всіх Церков під проводом одного, спільного для всіх Церков Первоієрарха.

Коли папа Іван XXIII почав проголошувати свій заклик, щоб християнський світ об'еднався, то він мав на увазі з'є д н а н н я всіх християн під властю папи.

Католицька пропаганда різними мовами світу розголошувала, що, мовляв, сам Констянтинопольский Патріярх Атенагорас І, — відзиваючись на цей заклик папи, — „також" заявив, що він бажає „поєднання". Цим своїм натяком католицька пропаганда намагається вмовити в безкритичних читачів преси, що Констянтинопольський Патріярх нібито вважає можливим своє евентуальне підпорядкування папі.

Ця католицька пропаганда двозначними натяками, розуміється, фальшива.

Орган Констянтинопольскої Патріярхії для її Американського Екзархату — журнал „Да Ворд" (ч. 8, за жовтень 1961 р.) подає ось цю інформацію про становище Констянтинопольського Патріярха в цій справі:

„У своєму інтерв'ю Патріярх Атенагорас також заявив, що поняття про п о є д н а н н я („юниті"), що було викладене ним під час поїздки по Середньому Сході, не викликало собою відгуку з боку Римо-католицької Церкви. Він натякнув на своє твердження, що існує різниця між „поєднанням" (англ. „юниті") і „з'єднанням" (англ. „юніон") Православної і Римо-католицької Церков, — п о є д н а н н я означає гармонію, згоду і злагоду між обидвома Церквами. Догматичне ж з'є д н а н н я між обидвома Церквами є „неможливим", — підкреслив цей Патріярх."

З черги — інше явище.

Вищезгаданий журнал „Да Ворд" (у цьому ж числі) подає з Нью-Йорку:

„Архиепископ Яків — грецький православний голова в Північній і Південній Америці, предсказав, що впродовж двох чергових років може настати якийсь більший розвиток у напрямі з'є д н а н н я (англ. „юніон") усіх Православних Церков на Західній Півкулі. . ."

„Ми мусимо організуватися в одну Православну Церкву в Америці", сказав Архиеп. Яків.

Цебто, коли Архиеп. Яків говорить про зближення Православних Церков на американському континенті, то він має на увазі тільки їхне злиття в одну спільну для різних національностей Церкву — отже з'є д н а н н я (англ. „юніон"), а тим самим він виключає цю форму зближення, що нею евентуально могло б бути п о є д н а н н я (англ. „юниті").

Архиеп. Яків є в юрисдикції Констянтинопольського Патріярха; під чиєю — на його думку — юрисдикцією мали б бути всі Православні Церкви на американському континенті, якби вони злилися в одну Церкву, він не сказав.

З'єднання в одну Церкву є несприємливим для Православних Церков на Західній Півкулі, отже ця справа нереальна. На жаль, ці, що вимагають тут з'єднання, ставлять справу так: або з'єднання, або невизнавання одних Церков другими, — а третя розв'язка не дана. І чому? Адже ж існує третя можливість, а це — п о є д н а н н я, — таке, як його визначив Констянтинопольський Патріярх Атенагорас І.

Атомний терор

24-го жовтня повідомлено, що советська влада випробувала атомну бомбу „досі небувалої сили", а масові радіоактивні опади на Аляску й Канаду передбачено на 26-го жовтня.

У довгій серії „випробувань" атомних бомб советською владою це найновіше випробування доводить настрій на Заході близько вершка паніки.

Безперечно, радіяція (атомні опади) з вибухів атомних бомб руйнуюче впливають на організми людей теперішнього покоління, і, як дослідники віщують, це ще більше відіб'ється на майбутніх поколіннях, отже небезпека тут існує.

Але, здається, ця міжнародня сила, що підтримує комуно-большевицьку владу в Москві, до того ще й штучно підсичує паніку у світі.

У західньому світі постійно говориться про атомну загрозу для Заходу, — і ця загроза справді існує. Але — питання: чому на Заході не говориться про таку ж небезпеку для країн під комуністичною владою, для яких советські вибухи атомних бомб також загрозливі?

Світова сила, яка править комуно-большевицькою владою, — це ж також люди, і советські вибухи атомних бомб руйнують їхні організми так само, як і інших людей.

РИМ ЗАДИВЛЕНИЙ У РОСІЮ

(Закінчення з 3-ї стор.)

паганда вашого уряду (большевицького) — ви сумніваєтеся в щирість Заходу (щодо приязні до Росії). Але ось ви довідаєтеся, що католики моляться перед дорогою для вас іконою (російською іконою Богоматері Владімерської) — ви природньо скажете: „Ні, вони повинні бути в цьому випадку щирими!"

Цей же католицький журнал каже, що Католицька Церква поклоняється цій російській православній іконі — Богоматері Владімерській — по всьому світі: в Римі, Англії, ЗДА, Ветнамі, Формозі, Гаваях і т .д....

У цьому журналі сказано, що такі самі католицькі демонстрації з цією російською іконою відбуваються і в інших містах ЗДА; наприклад, у Клівленд, як повідомив інспектор цих шкіл монсіньйор Кл. Елвел 134 тисячі католицьких дітей отримали копії цієї Ікони та інформації про її чудотворність, і цій же справі було присвячене одне з чисел католицької епархіяльної газети в Клівленді. У католицькій катедрі Св. Івана в Клівленді мають збудувати кіот з цією російською іконою.

Далі, цей же журнал інформує, що Католицька Церква хоче допомогти Росії: „Цією поміччю може бути наш особистий щоденний апостолят" (цебто молитва за навернення Росії на католицтво)... Ми можемо поставити цю Ікону (російську) вдома, на видному місці, де всі відвідувачі могли б її бачити. Ми можемо викликати зацікавлення до неї в рамках почитання Марії і його цілів, в організації наших парафій. Ми могли б роздавати картки з молитвою (за Росію) нашим друзям. Ми могли б включити молитву (за навернення Росії на католицтво) кардинала Кушінґа в наші щоденні молитви, і також проказувати: „Наша Владімерська Госпоже, молися за нас!"

Католицька Церква, кланяючись перед російською іконою Владімерської Богоматері, яку вона вважає символічною „Святинею Сходу", одночасно кланяється своєму привидові вимріяної Римом майбутньої католицької Росії, і... кланяється самій Росії. А в цей поклін Росії, на жаль, Рим втягає також і католицьку вітку українського народу — принаймні тих, хто повинується політиці Риму, його політичній силі — міжнародній Католицькій Акції, включно з „Синьою Армією". П. С.

КОНСТЯНТИНОП. ПАТРІЯРХ ВІДМОВИВСЯ ВІДВІДАТИ ПАПУ

(Закінчення з 1-ї стор.)

навіть сам Констянтинопольский Патріярх Атенагорас І — найбільший моральний авторитет в православному світі, бажає відвідати папу Івана XXIII, і він прийняв папське запрошення прибути до Ватикану з візитою.

Із сфер Констянтинопольського Патріярха досі не було точніших даних у справі цієї католицької пресової пропаганди. Але ось недавно авторитетна інформація в цій справі появилася.

Журнал „Да Ворд" (ЗДА) ч. 8, за жовтень 1961 р. подає:

„Атени (РНС). — Вселенський Патріярх Атенагорас в Істанбулі виявив тут у пресовому інтерв'ю, опублікованому в щоденнику „То Віма", що він уже був готов відвідати папу Івана XXIII, але якщо б папа Іван XXIII зреванжувався йому візитою в Істанбулі".

Журнал „Ворд", що подав цю інформацію — це головний пресовий офіціоз Американської Архиепархії Констянтинопольського Патріярхату.

Преса Констянтипольського Патріярхату подала цю заяву Констянтинопольського Патріярха без коментарів, — і це, мабуть, тому, що саме таке, а не інше, становище Патріярха Атенагораса являється самозрозумілим і логічним; для Первоієрархів Православних Церков ніколи не існувала й досі не існує ця амбіція папи, — щоб усі їздили до нього, а він не їздить до нікого, бо всі, мовляв, цього „non digni sunt" („є недостойними"). Розуміється, що для православних усього світу не було б сприємливим якесь інше становище кожного православного Первоієрарха у справі побачення з папою, як тільки таке, що його зайняв Патріярх Атенагорас І. Вони ж знають ,що коли папа нікого не світі не вважає таким достойним для цього, щоб папа приїхав до нього у відвідини, то тим самим і відвідини папи головами інших Церков — це була б „каносса" (відвідати з чолобитнею — приниження).

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" НА 1962 РІК

накладом В-ва „Екклезія" у Вінніпезі. 192 сторінки.

Перша стаття в цьому календарі — на тему становища Церков по відношенні до Тараса Шевченка в 100-ті роковини його смерті; це становище Церков подане на документальному матеріялі Шевченківських святкувань українськими науковими інституціями, на матеріялі відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі, і т. п. Усе це такі документи, яких досі ще не друковано.

Друга стаття присвячена 40-літтю першого голоду в Україні під советською владою в 1921-22 роках - - на основі совєтських і західніх джерел; тут подані документи про всі жахи голоду, з людоїдством включно, і все це ілюстроване автентичними світлинами, які тепер являються великою рідкістю.

Велике оповідання О. Левицького „Превелебний сват" з часів насильного ширення поляками унії в Україні — це твір, який ще з-перед І-ої світової війни не був поширений для ширшого загалу читачів, і тільки тепер наш загал має нагоду познайомитися з страхіттям тих часів.

У Календарі, крім цього, є ще багато й іншого цінного матеріялу, з яким українського ширшого загалу досі ніхто не знайомив, хоч це матеріял сучасний і дуже важливий для українців.

Наклад Календаря не великий. Тому що в ньому поданий матеріял до тих питань, які дуже хвилюють, і який запевнює собою попит на нього, то всім тим, хто бажає собі його набути, В-во „Екклезія" рекомендує наглитися з замовленням його.

Ціна $1.00.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

У СПРАВІ ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ

До Редакції „Вістника" далі надходять листи й статті у справі урочистості відкриття пам'ятника Т. Шевченкові, 9-го липня ц. р.

У зв'язку з цим подаємо до відома, що на сторінках „Вістника" згадана справа вже була обговорена, і на цьому вважаємо її висвітлювання завершеним, закінченим.

Немає потреби — щоб не повторюватися — дальше тримати цю справу на сторінках „Вістника" ще й тому, що в календарі „Рідна Нива" на 1962 рік, що є публікацією нашого Видавництва „Екклезія", становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді у справі непосвячення пам'ятника Шевченкові у Вінніпегу висвітлене основно — на підставі документів з процедури тодішніх заходів, щоб пам'ятник був посвячений.

РЕДАКЦІЯ.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Товариство Українців Самостійників

Едмонтонський Відділ

Едмонтон, Алберта
22 вересня 1961.
До Редакції „Вістника"
Вінніпеґ, Ман.

Хвальна Редакціє!

Нижче подаємо постанову місячних зборів членів Едмонтонського Відділу ТУС, що відбулися 15 вересня 1961 року.

З Християнською пошаною до Вас!
За Управу Едмонтонського Відділу ТУС.
Б. Мельничук, секретар.

Виписка з протоколу місячних зборів членів Едмонтонського Відділу ТУС від 15-го вересня 1961 року.

„Збори Едмонтонського Відділу ТУС висловлюють велике призвання й подяку редакції „ВІСТНИКА", — пресовому органові Української Греко-Православної Церкви в Канаді, за високий рівень цього органу, а зокрема за вміле й відважне висвітлення різних подій, пов'язаних з сучасним релігійним і національним життям українців у Канаді, — тоді, як іншими українськими часописами подібні факти чомусь промовчуються".

Оголошення Оголошення
Появився новий журнал:
НОВИЙ ЛІТОПИС
Квартальник суспільного життя, науки й мистецтва
Видає: Видавниче Т-во „Новий Літопис"
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ
Головний редактор **д-р Юрій Мулик-Луцик**
Передплата: **на рік — $3.00; окреме число 75ц**
Зміст першого числа, за жовтень-грудень 1961 (80 сторін друку):
Редакційна: Новий Журнал; Протопресв. д-р С. В. Савчук: „Акт проголошення Української Держави" 30 червня 1941 р.; Юрій Шкрумеляк: Портрет Кобзаря; Болеслав Червенський: Смерть Шевченка; Проф. д-р Юрій Мулик-Луцик: Latein glossae; Протопресв. д-р С. В. Савчук: Відношення УГПЦК до Канонів УАПЦ з 1921 р.; Василь Буряник: До історії манітобського шкільництва; Оберон Герберт: Українці в Канаді; Рецензії
Гроші й замовлення висилати на адресу:
THE NEW CHRONICLE,
P. O. Box 3525, Stn. "B",
Winnipeg 4, Man.

Справа відкриття пам'ятника Шевченкові на сторінках „Канадійського Фармера"

Відслонення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі 9-го липня 1961 р. — це була центральна точка відзначення 100-ліття смерті Т. Шевченка українцями Канади. Ініціятива й здійснення справи цього пам'ятника належить Комітетові Українців Канади.

У ході підготови до цієї імпрези (відслонення пам'ятника) і після цієї імпрези українська преса в Канаді писала багато. Питання: чому ж саме вважаємо потрібним зупинити свою увагу на писаннях у „Канадійському Фармері" з нагоди цієї імпрези? А це тому, що „Канадійський Фармер" був одиноким українським часописом у світі, який був абсолютно незалежним від усіх різнородних політичних і віроісповідних угрупувань, і він містив — незалежно від погляду його головного редактора п. М. Гикавого — різні погляди поодиноких українців на справу цієї імпрези. Напр., коли жюрі при КУК затвердило було перший проект вигляду пам'ятника Шевченкові й подало світлину цього проекту до преси, то „Канадійський Фармер" був першим і майже одиноким часописом, який містив голоси за й проти саме такого вигляду пам'ятника Шевченкові. Не дивно, що ніде інде, а тільки на сторінках „Канадійського Фармера" мала змогу помістити свою голосну критику першого проекту форми пам'ятника наша відома письменниця Галина Журба.

І коли нарешті цей проект пам'ятника таки поправлено, то тут головна заслуга „Канадійського Фармера", бо це він широко відкрив свої сторінки для вільної громадської дискусії на цю тему.

Так само тільки „Канадійський Фармер" широко відкрив свої сторінки для дискусії на тему урочистості відкриття пам'ятника, даючи можливість висловитися тим, що вважали спосіб здійснення цієї урочистості досконалим, і тим, хто вважав цей спосіб недосконалим.

**

„Канадійський Фармер" багато причинився до позитивної популяризації справи пам'ятника серед українського громадянства в Канаді. Головний його редактор п. Михайло Гикавий, як українець-патріот, розуміється, в принципі був за поставленням пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі, і бажав його бачити якнайкращим.

У своїй редакційній статті у „Канад. Фармері" за 17-го липня 1961 р. п. з. „Чим є памятник Шевченкові" п. Гикавий насвітлив значення цього пам'ятника для українців у Канаді краще й глибше, ніж усі інші часописи. Урочистість відслонення пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі тільки „Канадійський Фармер" відзначив також ще й окремим журналом-одноднівкою „Канадійський Фармер" (3-го липня 1961 р.), який складається з статтей про Шевченка визначних українських науковців, отже з усіх газет і журналів „Канадійський Фармер" дав найбільший вклад у шевченкознавство тривкої вартості. Це заслуга ред. М. Гикавого.

Ред. М. Гикавий поряд свого беззастережного патріотизму є демократом у повному значенні цього слова як у теорії, так і на практиці, а це означає толерантність, отже й культурність, людяність; у всяких дискусійних справах він тримається такого принципу: дати можливість і другій стороні, щоб була вислухана!

У своїй редакційній статті п. з. „Преса та її свобода" („Кан. Фармер" за 20-го лютого 1961 р.) він підкрелював ось що:

„Що це таке свобода преси? Це свобода вислову опінії, поглядів та безсторонні інформації про ріжні події. В свобідній пресі бачимо погляди на ріжні справи, домашні й закордонні або світові, а також і на місцеві, льокальні або громадські... В доброму часописі факти про ріжні події відокремлені від поглядів читачів і редакторів..." А також там таки він писав:

„Нема сьогодні на світі багато держав, де преса є свобідною. Є вона свобідною лише в тих демократичних державах, де демократичний лад встановлено дещо давніше, як ось у Британії, Злучених Державах Америки, Канаді та в кількох інших... В західній Европі, на континенті, нема повної свободи преси... Західньо-европейська преса відріжняється від американської, британської і канадійської тим, що майже кожна новинка є забарвлена редакційними замітками, тобто — новинки змішані з поглядами редактора, а не в формі чистих фактів, інформацій для власної інтерпретації читача... Про свободу преси в східній Европі, тобто в комуністичних державах, зайво й говорити..."

Отже, світогляд ред. Гикавого щодо свободи слова в пресі висловлений ясно, і він усіми силами намагався здійснювати цей світогляд у газеті, якої він був головним редактором — у „Канадійському Фармері". Тому він містив опінії різних авторів про різні справи, подібно, як це є, наприклад, сторінка **„Опінії читачів"** у різних англомовних часописах, напр., у вінніпезькому щоденнику **„Да Виннипег Трибюн"**.

Коли після відслонення пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі (9.7.1961) серед нашого громадянства почалися різні розмови над питанням: чому пам'ятника Шевченкові не було посвячено? — то ред. Гикавий помістив у „Канадійському Фармері" (за 4-го вересня 1961 р.) п.з. **„Справа посвячення пам'ятника"** такі інформації в цій справі: **„Вияснення" Президії Комітету Українців Канади — точка 5-та,** в якій Президія КУК заявила: „Рішення відслужити панахиди і молебні по церквах, не перед памятником, було передискутоване спершу і остаточно вирішене на зборах президії КУК по розмовах з відповідальними церковними чинниками і узгіднене з Перво-Ієрархами Українських Церков". 2) Зараз за цим „Виясненням" КУК „Канадійський Фармер" помістив частину заяви „Вістника" (за 1-го вересня 1961 р.) — органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в якій сказано, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді не зрезигнувала з свого становища, щоб пам'ятник Шевченкові таки був посвячений, але на посвячення КУК не дав дозволу, бо „цьому спротивилися католицькі чинники". 3) Третя точка в цих же інформаціях „Канадійського Фармера" — це лист до преси Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, датований 28-го серпня 1961 р., в якому Митр. Іларіон спростував 5-ту точку „Вияснення" КУК, поінформувавши: „Цим листом своїм заявляю, що зо мною ніхто ніколи офіційно цю справу не узгіднював, — мене поставили перед доконаним рішенням КУК-а: при памятнику в час його відкриття Панахида служитися не буде. Навпаки, — я ввесь час був тієї думки, що відслужити коротку Панахиду конче треба".

Подавши ці три інформації з цих трьох джерел, щоб читачі могли вислухати різні офіційні голоси в цій справі, Редакція „Канадійського Фармера" в кінці дала таку замітку: **„Ось так ця справа представляється. Редакція цього часопису не робить від себе ніяких коментарів".**

Звичайно, жодних коментарів — згідно з своїм незмінним принципом — Редакція „Канадійського Фармера" не подавала й до статті письменника О. Гай-Головка п. з. **„Perpetuum mobile"** („Канадійський Фармер" 14-го серпня 1961 р.). У цій статті п. О. Гай-Головко головно звертає увагу на це, що КУК в програмі урочистості відслонення пам'ятника не звернув належної уваги на справу евентуальної ширшої участі мистців і науковців.

Ця стаття п. О. Гай-Головка також, між іншим, належала до тих критичних голосів, які викликали собою відповідь з боку КУК, як це видно з того „Вияснення", що його подав КУК.

Як відомо, ні один з авторів на сторінках „Канадійського Фармера" в принципі не виступав проти справи поставлення пам'ятника Шевченкові, ані проти КУК, як такого, — вони тільки критикували деякі мінуси в організуванні самої імпрези (відслонення пам'ятника). Однак у „Виясненні" КУК з цього приводу сказано ось що:

„На жаль, не можна дати вияснення на ті закиди що хоч появилися на сторінках поважних органів є переповнені глумом, сарказмом і явною ворожістю до установи і до її проводу" (цебто, мовляв, ворожістю до КУК і його проводу). Крім цього, у „Виясненні" КУК сказано ще й таке:

„Але, не повинно так бути, щоб критикувати те чого не було і щоб наперед не провіривши справи друкувати її на сторінках преси. Від такої критики може зазнати багато шкоди загальна справа і ніхто включно з критиками не може від неї нічого доброго сподіватися." (Повний текст „Вияснення" КУК подала

(Закінчення на 7-й стор.)

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана **Митрополитом Василем Липківським,** із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна в пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

СПРАВА ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ...

(Закінчення з 6-ї стор.)

преса, а в тому подав його наш „Вістник" у числі за 1-го вересня 1961 р.).

Однак, як свідчить життя, „загальна справа" жодної шкоди від згаданої критики не зазнала. Чи критики не можуть через свою критику „нічого доброго сподіватися", — про це зараз годі щонебудь сказати. Але хоч ред. М. Гикавий критиком у цій справі не був, отже й не мусів нічого злого сподіватися, то все ж таки починаючи з числа за 11-го вересня 1961 р. „Канадійського Фармера" він уже не фіґурує, як головний редактор, цебто він уже не є головним редактором, а з днем 17-го жовтня він уже взагалі не працює в „Кан. Фармері".

Те перше число „Канадійського Фармера" (за 11-го вересня 1961 р.), з яким п. Гикавий вже не є головним редактором, має місце редакційна стаття п. з. **„Дякуймо Богові, що маємо КУК",** у цій статті, між іншим, сказано по адресі тих людей, які критикували деякі точки в урочистості відслонення пам'ятника Шевченкові під проводом КУК:

„...в нівець обертаються намагання горстки нарікайлів дошукуватися дрібничкових недотягнень в поодиноких фазах цього величавого святкування. Що ж нарікайли всюди водяться, а в нас особливо щедро лиха доля ними обдарувала. Може тому, що в нас вони мають добре поле до попису, бо ми ще якслід не пізнали різниці поміж позитивною критикою й пустомельством".

Подаючи деякі з чеснот КУК-а (а вони в дійсності правдиві), вищезгадана редакційна „Канадійського Фармера", між іншим, інформує ще й про ось що:

„Яку велику ролю відограв КУК в укладі нашого громадського, церковного, а то й економічного життя? Мало хто і мало коли застановляється над тим, що ця велика праця для добра всіх вимагає самопосвяти і зусиль людей, що тихо, без розголосу, без великих претенсій виконують добровільно взяті на себе обовязки для добра загалу".

Признаючи майже всі ці заслуги КУК, що вичислені в редакційній п. з. „Дякуймо Богові, що маємо КУК", ми одночасно ставимо питання: що має на увазі автор цієї статті, коли твердить, що КУК займається і церковною ділянкою і тут він має заслуги для громадянства?

*

Як було сказано вище, ред. М. Гикавий в „Канадійському Фармері" за 20-го лютого 1961 р. помістив свою редакційну статтю п. з. **„Преса та її свобода",** а в числі за 11-го вересня 1961 р. цього часопису він уже не фіґурує, як головний редактор, дарма що він свято вірив, що в Канаді існує свобода преси.

Маємо багато доказів на те, що в „Канадійському Фармері" іноді бували такі інформації, які могли вражати православних українців, а бували й такі, які могли вражати також і католиків, але Редакція „Кан. Фармера" давала можливість висказатися на сторінках „К. Ф." різним заінтересованим сторонам. Справді, „Канадійський Фармер" — це була одинока у вільному світі українська газета, на сторінках якої можна було вільно висловити свої думки людям різних угрупувань. А тепер уже такої газети немає.

Усе це, що сказане вище, написане для справи демократії, яка допускає всякі світогляди й думки, але разом з тим вимагає оборони свободи слова для всіх згідно з таким принципом: я не погоджуюся з твоєю думкою, але я буду боронити право на вільний вислів твоєї думки.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

КАРДИНАЛ КУШІНҐ ОРГАНІЗУЄ ДОПОМОГУ ЖИДАМ

Катол. орден монахинь „Нотр Дам де Сіон" спеціяльно присвячується добродійній акції серед жидів і боротьбі з антисемітизмом

Кардинал Кушінґ організує в Бостоні, ЗДА, католицький центр для боротьби з антисемітизмом і католицької допомоги жидам. Цим має зайнятися католицький чин монахинь під французькою назвою „Нотр Дам де Сіон" (Богородиці Сіонської). Цей орден постав у Парижі 1843 р., а поширений на ЗДА 1892 р.

Щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс" за 30-го вересня 1961 року подає в цій справі з Бостону інформацію кардинала Кушінґа, що ці католицькі монахині присвятилися „діяти для порозуміння між християнами й жидами" і „поборювати антисемітизм всюди, де тільки вони знайдуть його". Далі, цей же кардинал сказав, що ці монахині займаються суспільною роботою на користь жидів всюди, де тільки це можливе".

Кардинал Кушінґ — Архиепископ Бостонський, створить також і в Бостоні відділ цього ордену монахинь, щоб вони тут спеціяльно присвятилися праці для жидів. Цей кардинал сказав, що коли ці монахині присвятилися нести допомогу жидам, то це „не є головною метою навертати жидів, а скоріш перемогти їхнє всяке недовір'я супроти католиків".

А. Соколів

ЗАЙВА ДИСКУСІЯ

Проблема поєднання Церков не нова; вона заіснувала понад дев'ятсот років тому, коли римська жадоба влади розбила єдність Христової Церкви. І якщо ця проблеме існує ще й тепер, то не з вини Православної Церкви, як і не з її вини вона постала.

У ході минулих сторіч неодноразово були спроби привернення давньої єдности Церкви. Проте, коли доходило до безпосередніх контактів і дискусій, кожна сторона вперто й завзято боронила слушність свого становища, — і розмови розбивались. Якщо ж Рим здобував перемогу, то тільки завдяки винятково сприятливій для нього політичній коньюнктурі і насильству світського чиника над сумлінням православної ієрархії. У той спосіб здобуте Римом поєднання не могло, звичайно, мати характеру постійности, — по якомусь часі воно розривалося і проклиналося. Обидві Церкви знов ішли своїми самостійними окремими шляхами, навчаючи кожна по-своєму. А тим часом бар'єри поміж ними щораз виростали, щораз грубшали, зміцнювалися й урешті перетворилися в непрохідний мур.

Тепер важко цей мур розвалити. Перешкоди на шляху до поєднання накопичувалися Римом упродовж сторіч, сторіччя також потрібні, щоб їх усунути.

Існування тієї нерозв'язаної проблеми пригадав теперішній Папа Іван XXIII. Багато місця присвячує їй світова преса, не залишається позаду й українська, а особливо католицька заметушилась. З паризького „Українського Слова" (ч. з 11.VI.1961) довідуємося, що там, з ініціятиви Українського Академічного Товариства, відбулось уже навіть обговорювання її шляхом безпосередньої виміни поглядів живим словом. Хто в тому випадкові стояв за плечима Академічного Т-ва — для нас ясно.

Можна зустрітись, можна сходитись разом і говорити, і спонукою до того повинна бути передусім Правда Божа, а не страх перед загрозою ззовні. Але насамперед католицька сторона мусить подба-

(Закінчення на 10-й стор.)

Опублікували „Другу книгу Гітлера"

Так звана „Hitler's Second Book" появилася на книгарських полицях ще в липні 1961 р.

Вищезгадану книжку Гітлер написав ще перед тим, поки він опублікував свою програмову книжку „Mein Kampf" („Моя боротьба"). „Друга книга Гітлера" недрукованою зберіглася в центральному націстському видавництві в Мюнхені. Року 1945 американська влада, окупувавши Мюнхен, сконфіскувала ці скрипти й вивезла до Вашингтону. Пару років тому цими скриптами зацікавився проф. Ґергард Вайнберґ з Мичиганського університету, і причинився до видання цієї книжки друком. Проф. Вайнберґ написав до неї відповідну передмову.

У „Другій книзі Гітлера" є дві теми: 1) Гітлер ідеалізує війну, вважаючи її „найвищою рушійною силою для розвитку людського роду"; 2) антисемітизм Гітлерові випади проти жидів, яких він називає „жидівськими паразитами" і загрозою для світу, бо вони „спотворюють расу".

Як у книжці „Майн кампф", так і в цій своїй другій книжці Гітлер поставив собі головною темою непримиренність супроти „сходу" (Советського Союзу). Гітлер писав, що він розіб'є Советський Союз і знищить „жидівських провідників" цієї держави, — при цьому він уживає слів: „знищу", „зітру" і т. п.

Коли преса поцікавилася, чи в Німеччині є серед населення попит на цю книжку, то німецькі книгарі сказали, що — ні.

Митрополит ІЛАРІОН

„Наука про Святу Літургію" 1629 р.

(Закінчення)

XXI. У Св. Храмі і Св. Вівтарі.

120. Священнослужителі і всі люди, коли входять у Святий Божий Храм, то дивляться до Святого Вівтаря, і зо страхом вклоняються.

121. Хто стоїть у Храмі, нехай мислить, що він стоїть на Небесах перед Самим Богом, а хто приносить Молітви Богові — що він обіцяє тут Присутньому.

122. А як входиш у Вівтар, Ієрею, то перше голову відкрий, вчини поклоніння, і тоді входь. І приступи до Божественного Престола, і вчини найнижчий поклін. І все, що ти чиниш у Вівтарі, чини з повним смиренням і побожністю, бож ти перед лицем тут присутнього Бога.

А виходячи, також перше поклонися Божественним Тайнам, і виходь.

123. Коли ти проказуєш перед Святими Царськими Вратами Ектенію, завжди перше побожно відкрий голову, поклонися, і тоді починай. Так само і закінчивши, вклонися.

124. Так само, коли випадає тобі проходити мимо Святих Царських Дверей, ніколи не проходь, не вклонившись.

125. Нарешті, кожен Священнослужитель та церковний причетник, скінчивши в своєму чині нічне, ранішне, чи денне, чи вечірне церковне Служіння, побожно віддай поклоніння Господу Богові, бож це Йому належиться від тебе і всіх людей. Бо за таке поклоніння Святим Божим Тайнам, і за побожне смиренне ходіння, кожен одержить від Христа Бога щедру Благодать.

XXII. Поводження у Св. Вівтарі паламарів і їхня праця.

126. Ієрей повинен пильно навчати служачих у Вівтарі, цебто паламарів, щоб вони входили у Святий Божий Вівтар з великим страхом і тремтінням, і з повною побожністю. І коли вони роблять належне їм діло, то щоб знали, що там присутній на Престолі Сам Христос Бог наш. І входячи, і виходячи, нехай низько вклоняються!

127. А Божественного Престола, а особливо самих Божественних Тайн, що на ньому, також служебного Посуду, і інших священних речей, щоб паламарі й інші неосвячені жодним способом не сміли доторкатися, щоб не впасти в гріх; це крім світильників та свічок, кадильниці і інших менших священних речей.

128. Ради пошани Божественних Тайн нехай ніхто з невисвячених не входить у Святий Вівтар.

А жінки ніколи у Вівтар не входять!

129. Паламарі повинні часто сповідатися й причащатися Божественних Тайн, і жити тверезо й побожно в чеснотах.

130. Ці паламарі повинні вносити у Вівтар Проскурки, вино, воду, ладан та світло, свічки засвічувати й гасити, кадильницю й теплоту приготовляти та Ієрею подавати, увесь Вівтар пристойно й часто замітати та чистити, як підлогу від усього нападалого, так і стіни, і верх від пороху та павутиння.

131. А Престола та Жертівника, щоб ніколи на них не було пороху чи чого впалого, нехай чистить та витирає тільки сам Ієрей чи Диякон або Іподиякон, — щоб не торкнулася до Священного неосвячена рука з гріхом!

132. У Церкві ж і паперті паламарі повинні часто чистити також Образи, стіни, стелю, даха від пороху та павутини, а підлогу від упалого. А виметене з Вівтаря й Церкви не достойно викидати в непотрібні місця, але виносити або в річку, або в місце, де не ходять і не ступають.

XXIII. Шануймо Св. Тайни.

133. Треба додати, що не тільки Ієреї та Священнослужителі Вівтаря, але й усі православні християни, коли побачать Божественні Тайни чи то в Церкві, чи то несені до болящого, нехай пошанують їх побожним поклоном!

XXIV. Навчаймося в Церкві.

134. Так само, прийшовши у Святий Храм, нехай усі в кожному співі та в Молитвах вклоняються Господу Богу за Чином чи Церковним Уставом, коли, скільки й як, нехай старанно чинять усе, і нехай приносять початки старанности трудів своїх, моління, благання й подяку. І спів, та читання з цієї „Науки" нехай слухають, щоб навчатися за Апостолом „Псалмами, і Співами, і Піснями духовними", і в читанні Священного Писання, і Святих церковних Учителів, і безперестанно оспівуючи Господа Бога в серцях своїх. І ось цього Ієреєві подобає завжди навчати парафіян, дітей своїх духовних, щоб вони знали про те Волю Божу та наказ своєї Матері Церкви.

XXV. Кого причащати, а кого ні.

135. Нехай Ієреї і це добре знають, що всі християни Єдиної Православної Віри, Єдиної нашої Православної Церкви, що не мають на собі відлучення та прокляття, і що чисто приносять покаяння Сповіддю, живуть чеснотно, і не мають від свого Духівника якої часової заборони, — нехай вони Тіла Христового й Крови Його запричащаються з відповідною честю!

Також і підрослих юнаків, що вже можуть ходити до Сповіді, і малих діток, за звичаєм Церкви, за Віру тих, що їх принесли, — усіх їх сподобляти Святих Тайн на освячення душ і їхніх тіл, щоб прийняти Благодать Господню!

136. А недостойні нехай рішуче будуть позбавлені цього Таїнства: хто має на собі клятву від Єпископа чи заборону Духовного Отця, чи яке відлучення, і явні грішники, блудники і блудниці, хто має наложниць і самі ті наложниці, перелюбники, хабарники, чародії, всякі ворожбити, святокрадці, картярі, азартники, святозневажники, соромномовці, і ті, хто чинить беззаконня, сором та догани, і інші, до цих подібні. Оці всі, поки правдиво не покаються, і не вчинять достойних покаяння плодів, і не понищать своїм покаянням спокус, які вони явно чинили і чинять, — нехай жодним способом не сподобляться Причастя Святих Тайн!

137. А скритих грішників, що так сповідаються, розумно виправляй, щоб не виросла яка спокуса для інших від такої зарозумілости, і щоб та особа не стояла в підозрі, і не було їй на сміливість оправдання, причащаючись чи відлучаючись.

138. Безумним або обмерлим ніяк не можна давати Божественні Тайни, а тільки тоді коли прийдуть у себе і набудуть розум, і прийдуть у чуття від обмертя, і коли вчинять Сповідь своїх гріхів у скрусі сердечній, коли приходять до Церкви, Богу молитися, і церковних Молитов слухають. А особливо коли вже нема в них жодної ознаки недостоїнства, — тоді нехай причащаються!

XXVI. Божа Благодать на тих, хто береже церковне Передання.

139. А за правдиве побожне й добре пильнування, щоб догоджати Господу Богу з повним старанням і берегти Церковне Передання на тілесну й духовну чистоту, Господь скрізь подасть Своїм людям мир і милість, і щастя всім, хто чесно живе на землі!

А по цьому Він подарує нам одержати наслідля всерадісної Вічної Краси в Небесах, що й станеться для християнських православних душ Благодаттю Ісуса Христа, і заступством Всеславної Пречистої Діви Богородиці Марії, і Молитвами всіх Святих!

Амінь.

———o———

„Ми, увесь Єпископат і ввесь Духовний Собор перше перечитали цього „Служебника" (1629-го року, з „Наукою про Св. Літургію" в ньому) і знайшли, що він чистий і вільний від усяких недостач, виправлений і належно складений. І ми поблагословили видати його в друкарню Києво-Печерського манастиря.

А тепер соборно приймаємо його, цілуємо і Ієрархічно ухвалюємо й затверджуємо.

Це свідчення нашими руками підписуємо, і наказуємо, щоб кожен православний Священик набував його собі".

Митрополит Київський Іов Борецький.

З Діянь Всеукраїнського Церковного Собору в Києві 1629-го року. Повторено Собором 1640-го року.

КАТОЛИЦЬКІ МОНАХИ ОСКАРЖЕНІ ЗА КРАДІЖ

Щоденник „Да Винипеґ Фрі Пресс" за 25-го вересня ц. р. (понеділок) подав таку новинку:

„Неаполь, Італія (Ройтер). — Два римо-католицькі монахи станутъ тут у грудні на суд, як оскаржені за продаж, ціною між 320,000-480,000 дол., скарбів мистецтва з церкви, що була під їхнім наглядом, — як це повідомлено в неділю.

Всеч. Ґ. Мартінеллі і Всеч. А. Веско обвинувачені за грабунок церкви Джерольоміні з 17-го століття в Неаполі, — вони оскаржені неапольським суперінтендентом пам'яток за зловживання й крадіж.

Пропали предмети від мармурових погрудь почавши, а на старовинних органах кінчивши".

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Відбуваючи свою кару „ізоляції" в Римі на вільній стопі, Ап. Павло жив або у винайменому домі, або у свояків. До нього мали право заходити гості. Отож, в Ап. Павла була нагода поширювати в Римі Християнство. І він, як видно, повністю користувався цією нагодою. Ап. Павло за того часу зробив дуже багато для Римської Церкви, а також — для всього Християнства поза містом Римом. Він, тоді ж таки, вислав з Риму кілька своїх Послань, що тепер є частиною Нового Заповіту. Але в Посланнях Ап. Павла з Риму немає жодної згадки про мниме „перебування Ап. Петра в Римі".

Ап. Павло перебував у Римі, як уже було сказано, на вільній стопі, і до нього мали право заходити не тільки свояки й знайомі, але й взагалі всякі відвідувачі. В якій мірі Ап. Павло мав, як свій „домашній арешт", відносну свободу рухів, свідчить хоч би й цей факт, що в нього була можливість понаписувати Послання з Риму й поширювати їх серед християн навіть поза межами Італії, а поширювали їх ці люди, які заходили до Ап. Павла, або він — до них. Ап. Павло прибув до Риму десь під кінець 60 року чи з початком 61 року, і тут пробував кілька років.

Католицька теологія твердить, що Ап. Петро в Римі таки був, і що час його там перебування тривав від 42 роки по 67 рік — до смерті Ап. Петра. Але якщо б Ап. Петро в Римі справді був, то Ап. Павло впродовж свого довшого перебування в Римі напевно був би з ним у найближчих чи хоч у будь-яких зв'язках; бо ж Ап. Павло мав усі відомості про Християнство в Римі. А це значить, що у своїх Посланнях з Риму Ап. Павло конче був би згадав Ап. Петра, якщо б цей у Римі був. Адже в Ап. Павла був звичай у своїх Посланнях згадувати, як своїх найближчих, найвизначніших християн у цих місцях, звідки він писав Послання. І так, у Посланні до Римлян він передає Римській Церкві привітання не тільки від себе, але й від провідних християн, які з ним разом перебували, і каже: „Вітає вас Тимофій — сотрудник мій, і Луцій, Іасон і Сосіпатр — рідні мені..." (Рим. XVI. 21).

Своє І Послання до Коринтян Ап. Павло посилає не тільки у своєму імені, але й в імені „брата Сосфена" (І Кор. 1. 1) видатного християнина, з яким Ап. Павло разом перебував. Знову ж своє ІІ Послання до Коринтян Ап. Павло пише не тільки від себе, але й в імені „брата Тимофія" (ІІ Кор. І. І). Так само своє Послання до Филип'ян Ап. Павло починає словами: „Павло й Тимофій — раби Ісуса Христа..." (Филип. І. І) Також і своє Послання до Колоссян Ап. Павло пише в імені своєму та „брата Тимофія" (Кол. І. І). А свої Перше й Друге Послання до Солунян Ап. Павло пише в імені таких осіб: „Павло і Силуан, і Тимофій..." (І Сол. І. І), (ІІ Сол. І. І).

Хоч ці Послання Ап. Павло писав сам, але з етичних мотивів він додавав, що пише і в імені тих видатних провідників Християнства, з якими він у момент писання свого Послання перебував і діяв, бо ж вони були його однодумці й видатні християнські пастирі. А коли в цій місцевості, де в даний момент перебував Ап. Павло, пишучи своє Послання, не було відомих провідних християн, то в таких випадках він писав своє Послання по імені тільки від себе, а від імені свого християнського окруження писав загально: „І вся братія, що знаходиться зо мною", — як ось у Посланні до Галатів (Гал. І. І). Перше й Друге Послання до Тимофія Ап. Павло пише тільки у своєму власному імені, (Тим. І. І. І), (Тим. ІІ. І. І), але в цьому випадку він передає Тимофієві привітання від провідників християнської громади, з якої він це Послання написав, — цебто від Еввула, Пуда і Лина, від „усієї братії" місцевої (ІІ Тим. IV. 21).

Послання до Тита Ап. Павло писав тільки в імені власному, але передавав йому привітання „від усіх тих, що знаходилися" з Ап. Павлом (Тит. ІІІ. 15). Цебто, там, звідки Ап. Павло писав своє Послання до Тита, не було християн з відомими всім християнам іменами, отже Ап. Павло не згадує їх.

Якщо б Ап. Петро був у Римі, то Ап. Павло, пишучи свої Послання з Риму, напевно був би писав їх від імені свого і від Ап. Петра, бо він мав звичай таким чином відзначати найвищих провідників християн, що перебували там, звідки Ап. Павло писав своє Послання; або вже принаймні Ап. Павло був би передав християнам у світ привіт від Ап. Петра: невже ж би Ап. Петро, якщо б він був у Римі, не передав би через Ап. Павла привітання християнам в інших країнах?

Та ж в Апостолів був такий звичай, що коли один з них писав Послання, то ці Апостоли, які з ними перебували, передавали через нього свої привітання християнам. Та ж Ап. Петро, коли писав своє Перше Послання (до християн у Понті, Галатії, Азії і Вифинії), а Ап. Петро писав це Послання з Вавилону (І Петр. V. 13), то він вітає християн у згаданих країнах не тільки від своєї місцевої Церкви Вавилонської, але й від Марка, якого називає: „син мій" (у Христі). (І. Петр. V. 13). А це своє Послання Ап. Петро передав християнам у згаданих країнах через Силуана (І Петр. V. 12). Силуан був близьким співробітником Ап. Павла (І Сол. І. І.; ІІ Солун. І. І). і вже це свідчить, що були в різних країнах такі особи, які стояли близько Ап. Павла й Ап. Петра, як ось Силуан. Отже, коли вже не особисто, то хоч через такі особи міг би був мати зв'язок з Ап. Павлом у Римі Ап. Петро, якщо б він там був.

Перегляньмо трохи ближче ці Послання, що їх Ап. Павло писав з Риму.

У „Посланні Св. Ап. Павла до Филимона" (це Послання написане в Римі) згадується найвидатніших християн, що тоді були в Римі: „Вітають тебе Епафрас — в'язень зо мною задля Ісуса Христа, Марк, Аристарх, Димас, Лука — сотрудники мої" (Фил. І. 23). Ім'я ж Ап. Петра в цьому Посланні не фігурує.

„Послання Св. Ап. Павла до Колоссян" (також з Риму) написав Ап. Павло, але він вислав його не тільки в імені своєму але й в імені Тимофія. „Павло, волею Божою Апостол Ісуса Христа, і Тимофій брат" (Колос. І. І) — так починається це Послання. Цебто, Ап. Павло між християнами в Римі за того часу був першою особою, а Тимофій — другою. Ім'я Ап. Петра тут не фігурує.

У цьому Посланні Ап. Павло дає таке повеління християнам Колоси: „Коли це Послання буде прочитане у вас, то розпорядіться, щоб воно було прочитане і в Лаокадійській Церкві" (Колос. IV. 16). Це значить, що це Послання Ап. Павла було обов'язково читане в різних громадах, цебто в місцевих (помісних) Церквах, і Ап. Павло був свідомий цього, що його Послання на всі часи стане складовою частиною Слова Божого й основою Історії Церкви для всього Християнства. То ж Ап. Павло, бувши свідомим усього цього, не промовчував би був імені Ап. Петра, якщо б цей був у Римі. Коли ж, однак, ім'я Ап. Петра в його Посланнях з Риму не згадується, то це тільки тому, що Ап. Петра в Римі не було.

У цьому ж Посланні Ап. Павло називає видиму (фізичну), земну форму Церкви і цю видиму її форму він називає „тілом" Церкви. А про Христа каже: „І Він є Головою Тіла Церкви" (Колос. 1. 18). Отже, Ап. Павло вияснює, що Христос є Головою не тільки Церкви невидимої (містичної), але й також Він є Головою Церкви на землі, цебто „тіла Церкви". Це значить, що Христос, невидимо перебуваючи на землі, є Головою Церкви на землі, а не мусить виручатися жодним „Намісником Христа на землі", в особі папи, як це згодом придумала собі Римська Церква. У цій своїй науці до християн Колосси Ап. Павло точніше й доповняюче вияснив цю науку про Голову Церкви, яку він подав був у своєму „Посланні до Ефесян", в якому він говорить про Апостолів, але не говорить про ніяке „старшинство" котрогось з Апостолів над іншими Апостолами, а Головою Апостолів і всіх християн називає Ісуса Христа. Він каже до християн: „...ви... утверджені на основі Апостолів і Пророків, маючи Самого Ісуса Христа наріжним (каменем), на Якому вся будівля, струнко складаючись, зростає у Святу Церкву в Господі, на Якому і ви будуєтеся в Житло Боже Духом" (Ефес. ІІ. 19-22). Отже, каменем (чи скелею) Церкви в її формі невидимій (містичній) і видимій (земній) Сам Ісус Христос, — навчає Ап. Павло; отже Ап. Петро не є основою (чи каменем, скелею) Церкви на землі.

Своє „Послання до Филип'ян" Ап. Павло посилає в імені власному і в імені Тимофія, починаючи його так: „Павло і Тимофій, раби Ісуса Христа" (Филип: І. І.). Це Послання написане в Римі. Ап. Павло не раз підкреслює, що він має Богом дану йому духовну власть над Церквами. Наприклад, у своєму „Посланні до Коринтян" Ап. Павло заявляє Коринтській Церкві: „Нате я і пишу це, будучи неприсутнім, щоб тоді, як буду присутнім, не вжити суворості по власті, що дана мені на збудування, а не на руйнування" (Кор. XIII. 10).

(Далі буде)

УКРАЛИ ПРАВОСЛАВНУ ІКОНУ

Преса в жовтні 1961 р. подала, що на острові Родосі вкрадено з грецької православної каплиці у Філерімон ікону Плакучої Божої Матері з 17-го століття; Грецька Православна Церква проголосила цю ікону чудотворною.

Крадіж було викрито зараз після того, як група німецьких і італійських туристів, відвідавши цю каплицю, вийшла з неї.

ЗАЙВА ДИСКУСІЯ

(Закінчення з 7-ї стор.)

ти про створення відповідної атмосфери для таких зустрічей і говорити з нами щиро, в покорі, без прагнення перехитрити і не з своїх католицьких позицій уявної вищости й правдивости.

А тепер? Чи доцільні такі зустрічі й дискусії в обличчі голосу такої авторитетної особи в Ватикані як кардинал Беа, що вимагав від католиків твердого й непохитного боронення цілости католицьких догматів у розмовах з некатоликами? Чи за наявности канонів Католицької Церкви, які забороняють католикам сходитись з вірними інших Церков можливе будь-яке релігійне зближення? Адже Католицька Церква навіть свої школи має окремі (ще й на основі згаданих канонів домагається фінансування їх з публічних фондів), щоб тільки відокремити свою молодь від молоді інших віровизнань. А де ж як не в школі, в умовах безпосереднього контакту між згуртованими в ній дітьми й молоддю, зближення те може краще започаткуватись, „наростати органічно" й принести врешті людству справжню християнську любов? Китайський мур зближенню не сприяє.

Під час обговорювання проблеми, доповідач католицької сторони заявивши, що Рим ще „не зайняв виразного становища", інформував водночас про його „зм'якшення". Дивно, як можна говорити про зм'якшення невідомого. Зрештою, де, в чому воно позначилось? Хібащо в недавній ревізії текстів шкільних підручників для католицьких шкіл у Сполучених Штатах Америки. Англомовна преса донесла, що з нового їх видання викинено такі образливі вислови щодо інших віровизнань як „фальшива релігія". „фальшиве Богослуження" та інші. Але в той самий час багато е інших фактів, які насторожують, кажуть обережно ставитись до того, зовсім непомітного, „зм'якшення", бо в їхньому світлі воно ніщо інше тільки троянський кінь. А втім, „зм'якшення" таке, це тільки льокальне сказати б, американське явище і стосується там, бо обставини того вимагають; даремно хтось шукав би його в Еспанії або в Колумбії.

Брак офіційно проголошеного становища Риму зовсім не доказуе, що він його ще не зайняв. Справжні думки Риму відомі, вони в пресі виходять наверх. Заяви впливового члена езуїтського ордену Карла Бойера, професора Григоріянського Університету в Римі, ігнорувати не вільно. А сказав він дослівно так: „Єдине можливе й законне поєднання, це повернення розкольників до Римо-Католицької Церкви."

Кардинал Чіконьяні, керманич справами пропаганди унії, заявив: „. . .православні мусять погодитись, що повинно бути одне стадо й один провід під одним пастирем", розуміючи, очевидно, що пастирем тим е папа.

Чи не визначили вони цим становища Риму?

Не бракує голосу й папи Івана XXIII. У свойому спеціяльному посланні з січня 1960 р. закликав він до масової участи католиків у 8-денних молитвах за поворот до Католицької Церкви всіх відокремлених від Риму християн. Папа підкреслив в нім, що він „часто звертався з ніжним закликом до наших відокремлених братів, любовно запрошуючи їх вернутись до дому свого Батька". Іншими словами: едність Церкви може бути осягнена тільки тоді, коли члени інших Церков беззастережно приймуть авторитет папського трону в Римі.

Чи ж не виразно? Оце й е становище Риму, що його з мотивів тактичних, покищо не виявлено офіційним актом. Через таке становище розбивались усі попередні спроби, розіб'еться й теперішнього папи „намір подати руку іншим Церквам". Марні надії на папський лібералізм. Рим не змінився.

Не змінився Рим, не зміниться й становище української православної ієрархії, що вона його зайняла на соборі в Вінніпезі; воно остаточне і український православний загал на американському континенті вповні з ним солідаризується.

Звичайно, в моментах другорядних, а за такі вважаемо церковні обряди й звичаї — вони не мусять відпасти, про них також треба говорити — порозуміння може наступити, але в моментах першорядних, щодо змісту віри, її суті виложеної в догматах, за теперішньої римської настанови можливостей на зговорення не видно.

Євангельська Правда одна і давно вже Православною Церквою знайдена, отож не шукання ще якоїсь нової „відповідної" екзегези евангельських текстів і догматів потрібне, (тим „відповідним" екзегезам завдячуемо існування сотки різних сект), а треба щоб Рим піддав перевірці вже ним знайдені. Доки такої ревізії не буде, доки не переведеться в Римі основної провірки всього минулого і не веліміну еться з фундаменту Римської Церкви фальшивих цеглин, що вможливили постання примату, непомильности, заступництва Христа та гучних, прикрашуючих папський титул, епітетів, доти неможливе чудо справжнього поеднання Церков щоб навіть не знати як дискусії, подібні паризькій, шлях до нього мостили.

Комплекс Гонти не заваджае; на перешкоді стоїть викривлення Євангельської Правди. Свідомість православної людини ніяк не може погодитись із твердженням, що звичайна смертельна людина з усіма притаманними людській натурі недосконалостями й пристрастями до курення тютюну включно, може бути непомильним заступником Бога.

А пропо комплексу Гонти. Хто ж винен тому, що він колись народився? Хто тепер, в наш час, розбудив і розворушив ту релігійну анімозію? Хто витягнув той комплекс із музейних закамарків духовости православного українця? Над цим би слід застановитись кому треба та подбати про припинення доплиresponse оливи, що його віджившла й постійно підсичуе.

Східня мудрість каже: „Легче всього — це образити людину, але як багато потрібно зусиль щоб образу ту загладити без сліду".

А хто вірить, що в українській масі нема релігійної війни, то нехай приїде до Канади чи С.Ш.А. й переконається, жахнеться й гірко розчарується. Наявність війни незаперечна, а зацікавлений в ній — чужий нам Рим.

Викликали її й підтримують ті з-посеред з'еднаних з Римом братів наших по крови, що пройняті духом воюючого католицтва, одержимі нетерпимістю, зарозумілістю, виключністю, „правдивістю", ті що все ще чують бреніння слів папи Урбана VIII „Мої рутени, я сподіюсь навернути схід за вашим посередництвом", ті, що навіть привернення суверенности Україні узалежнюють від її окатоличення.

З такого, від віків незмінного становища Риму, за наявности ворожнечі в нашому внутрішньому міжконфесійному житті, не варто було й дискутувати. Сподівання аранжерів дискусії аж надто оптимістичні й нереальні.

Інша річ, що в висліді таких дискусій може, евентуально, з'явитись на нашому горизонті певна кількість апостатів. Ну, та що ж, вони завжди були е й будуть, і не тільки в нас. А зрада кількох осіб пройде непомітно; нехай ніхто не сподівається від неї наслідків Берестейської унії чи меркантилізму Йосифа Шумлянського, сумної слави епископа львівського. Живемо в двадцятому сторіччі і не під зверхністю „найяснішого государа нашого короля його милости Полского і великого князя Литовського Жикгимонта третого пана побожного"*

І врешті кілька слів на адресу православних учасників дискусії. Ніхто не обвинувачуе й, мабуть, не обвинувачуватиме їх в узурпації права говорити в імени православних українців, нема до того жадних підстав. Все ж таки, виступаючи в такій дразливій справі на ширшому, офіційному форумі — що саме такого значення надае йому католицька сторона видно з того, що участь у дискусії брав д-р В. Янів, голова діючого за директивами з Риму Українського Християнського Руху — обов'язком кожного православного учасника було ясно й твердо підкреслити, що не виступае в ролі офіційного представника та що висловлені погляди е поглядами особистими, суто-приватними й ніякою мірою не віддзеркалюють настроїв і поглядів українського православного загалу. Це конче потрібне було ще й тому, щоб уникнути непорозумінь і внеможливити виникнення неправдивих, перебільшених тверджень католицької сторони, з чим, якщо мова про майбутній католицький собор і поеднання, раз-у-раз доводиться зустрічатись.

*) З послання українських владик-віровідступників, що ним повідомляли український народ про заключення Берестейської унії.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
Один фунт $3.50
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60

2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
Один фунт $2.25
Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35

3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Ювілейний З'їзд
КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ
і
Провінціяльний З'їзд
СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС

відбудеться

в днях 17, 18 і 19 листопада 1961 року
в Вінніпегу, Ман.

П Р О Г Р А М А

ПЯТНИЦЯ, 17-ГО ЛИСТОПАДА — 6.30 год. ввечорі:

(а) **Ювілейна Вечеря** для членів і прихильників Колеґії Св. Андрея, в готелі Ст. Чарлс, на розі вулиці Нотр Дам і Алберт (St. Charles Hotel, Notre Dame and Albert). Під час вечері виголосить промову ДР. Г. Г. САНДЕРСОН, Президент Манітобського Університету.

(б) По вечері Сумківська Забава з музикою, в тім же готелі.

СУБОТА, 18-ГО ЛИСТОПАДА:

9.00 год. рано: Окремі сесії складових організацій СУС в залі Катедри Пресв. Тройці.
(а) Союз Українок Канади
(б) Товариство Українців Самостійників
(в) Союз Української Молоді Канади

2.00 год. попол.: Річні Збори членів Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу, в залі Катедри Пресв. Тройці.
(а) Звіт урядників
(б) Дискусія над звітами
(в) Вибір членів Дирекції
(г) Інші справи

3.30 год. попол.: СПІЛЬНА СЕСІЯ організацій СУС.
(а) Привіти від Централь ТУС, СУК, СУМК.
(б) Привіти від Інститутів та інших установ.
(в) Привіти від відділів складових організацій СУС.

8.00 год. ввечорі: СПІЛЬНА СЕСІЯ — в залі Катедри:
(а) Промови
(б) Дискусії

9.45 год. ввечорі: ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ.

НЕДІЛЯ, 19-ГО ЛИСТОПАДА:

9.30 год. рано: АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА в Катедрі Пресв. Тройці.

12.30 год. попол.: СПІЛЬНИЙ ОБІД в залі Катедри Пресв. Тройці. **Під час обіду промовлятиме** ДОСТОЙНИЙ ДАФ РОБЛИН, **Премієр Манітоби.**

2.30 год. попол.: СПІЛЬНА СЕСІЯ:
(а) Привіти
(б) Промови:
1. **Митрополит Іларіон,** 2. **Ісидор Горецький** - інспектор шкіл в Алберті, 3. **Представник Централі СУС та ін.**

З'ЇЗДОВИЙ КОМІТЕТ.

ХРЕСТИНИ
Лондон, Онт.

17-го вересня ц. р. відбулося хрещення синка п-ва Олександра й Анни Блощинських.

На їхній фармі в Денфільді коло Лондону, Онт., відбулося з тієї нагоди прийняття для рідних, приятелів і знайомих. Тут заохотив присутніх гостей лондонський парох о. Прот. Іван Магас, у своїй промові до родичів, прародичів і присутніх до збірки на наш „Вістник".

Збіркою зайнялися хресна мати — пані Вікторія Калюжна з Лондону. Зібрано 10 долярів, з чого 5 дол. призначено як пожертву на „Вістник", а решту на церкву.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а родичам багато потіхи із свого синка Олександра!

Присутній.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ І ХРАМОВЕ СВЯТО У ВАТЕРФОРД, ОНТ.

У неділю 8 жовтня 1961 р. о 9.30 ранку парафіяни вийшли з процесією перед церкву і малі дівчатка з кошиками квітів привітати Високопреосв. Владику Михаїла.

Марта Андрушко, учениця Недільної і Рідної Шкіл, привітала Достойного Владику в імені дітей нашої Громади і вручила букет рож, а старший братчик Григорій Копачинський зустрів Владику з хлібом і сіллю.

Владика благословить вірних і входить до церкви, де на сходах привітав Владику наш новий Парох о. Юрій Цукорник, який просив благословення і Архиерейської молитви за своїх вірних і за весь поневолений народ.

Під час входу Владики проводили його діти, сиплячи під ноги квіти. Хор і всі присутні вірні співають торжественно „ДОСТОЙНО"; церква, прикрашена квітами й рушниками, заповнюється вірними, яких Владика з солеї благословить.

Починається Архиерейська Служба Божа в асисті місцевого настоятеля, прислужують Іподиякони: учні Рідної Школи Борис Дворняк і Тарас Андрушко, і чотири більші Іподиякони, убрані в відповідні православні Стихарці: Володимир Галик, Тарас Кондрат, Іван і Петро Блажейки. Гарно співае вся церква під управою п. Мих. Дроздовського, а Апостола чудовим тенором читае п. Максим Топіка. По читанні Св. Євангелії Владика Архиєпископ Михаїл виголосив дуже повчальну і глибоку змістом проповідь про значення Свята ПОКРОВИ в Україні. Після Служби Божої о. Настоятель привітав Достойного Владику і виголосив МНОГОЛІТТЯ Високопреосв. Владиці ІЛАРІОНУ, Митрополиту Вінніпегу і всієї Канади, Високопреосв. Владиці Архиепископу м. Торонта й Сх. Канади МИХАЇЛУ і всім присутнім на Храмовому Святі, яких запросив на спільний обід, що його приготовило Жін. Т-во ім Лесі Українки.

Господар свята, голова Громади п. Іван Ткачук, привітав Владику і попросив благословити страви. Усі присутні відспівали „Отче наш" і по молитві — „Іс полла еті, Деспота!"

У своїй дальшій привітальній промові п. Ткачук познайомив присутніх з життям нашої Громади у Ватерфорд, згадав про ведення ним і 4-а учительками Недільної Школи, яка цього року начислюе 46 дітей, як також Українська Рідна Школа, яку веде в 4-х клясах о. Парох, мае вписаних 27 дітей, і сподіваемося ще більше нових дітей у короткому часі в наших школах. Отець Парох підготовляе з дітьми Рідної Школи перший концерт пам'яті **Листопадового Зриву і Відродження Української Держави.**

Запрошений до слова Всечесний о. Цукорник привітав Високопреосв. Владику і усіх делегатів і гостей з Торонта, Брентфорду, Симко, Скатленд, Никсон і околиці. Хоч тоді відбувався З'їзд СУС Східньої Канади в Гемилтоні, на який поважне число наших вірних поїхало, наша церква й заля під час обіду були заповнені. Промовляли: делегат із Громади Скарборо п. Мих. Олексин, п. Т. Довголіс від Православної Громади у Брентфорд, п-ні Іванович — гол. Жін. Т-ва від жінок у Ватерфорд, п. Мих. Сокирка від уряду м. Ватерфорд (який е також членом Управи Громади), і Високопреосв. Владика Михаїл, який у своїй довшій промові закликав вірних стояти на сторожі Св. Православної Віри і Церкви наших предків і берегти в родині і в громаді свою рідну мову.

На закінчення прийняття промовляв о. Парох Цукорник, який зложив щиру подяку Дорогому Владиці за прибуття до нашої Громади, Жін. Т-ву за приготований обід, як також усім жінкам за поміч, та членкиням, які хоч би чимсь меншим причинилися до звеличення Свята і добра Громади; він же склав подяку всім гостям, делегатам та нашим симпатикам за участь в нашому роковому Святі і просив зложити пожертви на Церкву.

Відспіванням „Достойно" і молитвою, яку проказав Владика Михаїл, як також відспіванням МНОГОЛІТТЯ Владиці, що його виголосив о. Парох, та українським і британським гимнами закінчено наше Храмове Свято.

Член Громади.

ХРЕСТИНИ
Торгилд, Алта.

У неділю 8-го жовтня ц. р. відбулося Богослуження в Торгилд, Алберта, а потім відбулося хрещення Ричарда Володимира, сина Володимира й Еви Левицьких з місцевої Громади. Св. Таїнство Хрещення звершив о. Прот. Д. Ф. Стратійчук. Кумами були: Анна Потюк, Мих. Михайлович, Ева Маковійчук і Ол. Іськів. Потім батьки (родичі) охрещеного Ричарда Володимира запросили священика і його дружину, кумів і знайомих до свого дому на обід.

По обіді переведено грошеву збірку, з якої вділено 7 долярів на Пресовий Фонд „Вістника".

Усім Жертводавцям щира подяка, а охрещеному Ричарду Володимиру многих літ, прожити на радість батькам!

Гість.

ВІДКРИТТЯ ЦЕРКВИ Й ПОСВЯЧЕННЯ ВІВТАРЯ, ПРЕСТОЛУ Й ЖЕРТІВНИКА В ЦЕРКВІ СВ. АННИ
Скарборо, Онт.

Три роки тому, вліті 1958 року, свідомі та побожні чле-

ни Української Православної Церкви, що живуть на сході Торонта, головно в Скарборо і ближчих передмістях, започаткували організувати нову Українську Православну Церковну Громаду в Скарборо, Онт.

Початки, як звичайно, були тяжкі. Але ті, що започаткували, не жахалися, бо вони ж знали, що починають з Богом, для Бога — то й Бог допоможе. Між ними були й старші члени, що не одну церкву побудували на просторі великої Канади і не одну цеголку вклали в будування церков по всій Канаді; між ними були й молодші — діти перших піонерів-українців, що багато-багато праці й труду та розуму вклали в розбудову нової країни; були й ті, що недавно приїхали в Канаду, і вони приєдналися, щоб спільними силами допомогти в зберіганні Віри, культури, мови та всіх традицій батьків і дідів наших. Усі вони взялися за спільне, святе й благородне діло. Вони ж мали й мають віру в Бога і надію на Нього. Хіба ж не вони бачили й бачать, як Православна Віра поширилася й поширюється! Вони ж і сполягали тільки на Боже благословення й благодать Духа Святого.

І ось вони запопадливо взялися за працю в Божому Винограднику. Бог їм поблагословив, і Громада почала зростати.

Найперше взялися будувати нову церкву — на площі, що її подарувала для церкви пані Анна Волошинювська. Так помалу виросла нова Святиня в Скорборо, Онт., — Церква Св. Анни.

В останніх днях серпня та в перших днях вересня ц. р. коло нашої церкви був великий рух. Це ж приготовляються до Відкриття самої Церкви і Посвячення Престолу, що має звершити Високопреосвященніший Владика Архиепископ Торонта і східної Канади, в неділю 3-го вересня 1961 року. Як чоловіки, так і жінки й молодь узялися за спільну роботу. Усі пильнують, щоб їхне Свято випало якнайкраще. До того треба належно й приготовитися.

Скільки праці вклала Управа Церковної Громади під проводом п. М. Білого і всі решта членів Громади, членкині Жін. Т-ва та молодь — то тільки Сам Господь знае!...

Настав великий день — неділя 3-го вересня. Із самого ранку люди з'їжджаються, хоч ранком погода дощова— йде дощ, але Бог — Добрий Батько, — пізніше небо прояснилося, і погода була добра. Усе приготовлено. Того дня мае відбутися й Канонічна Архнерейська Візитація Владики Михаїла. Під спів духовенства „Спаси Господи" іподиякони й вірні з хором Церкви Св. Анни супроводжали Владику перед входом до Церкви. Владика перетинае стяжку — пам'ятку Відкриття Церкви — і всі входять. Тут вітае Владику хлібом-сіллю п. Охітва. Сердечно вітае Владику, а радість та щирість відчувається в його словах. Владика благословить вірних і під спів хору „Достойно" входить до церкви.

У церкві Владика щиро молиться й читае молитву на Відкриття Церкви. Усі присутні на колінах уважно слухають молитву. Після облачення — все за Уставом Православної Церкви — Владика освячуе Св. Престіл, Жертівник і Вівтар і вітае вірних з цим великим та радісним днем.

Починається Архнерейська Літургія. Владиці сослужать о. Прот. Іван Магас та новопризначений парох о. Степан Гуцуляк. Після прочитання Євангелії Владика проповідує. Проповідь повчальна — повна порад. Владика вчить та радить, як батьки своїх дітей. У церкві повно людей, — не тільки із Скарборо, але й з Торонта, Лонг Бренч (Нью Торонта) та з Ошави.

Після Служби Божої Владика ще раз вітае всіх вірних з нагоди цього великого Свята. Владику вітае та дякує о. Настоятель і запрошуе всіх на братський обід, що й відбувся в залі під церквою.

Владика благословляє страви, і всі засідають за столи. Людей повна заля. Є свої із Скарборо, е багато гостей з Торонта з о. Д. Фотієм від Катедри Св. Володимира та о. Ф. Легенюком з Церкви Св. Димитрія (Нью-Торонто), е гості з Ошави з о. Прот. П. Запаринюком (що перший обслуговував Громаду Св. Анни) та з о. Д. Лучаком.

Усі отці духовні та делегати від згаданих Громад склали привіти та побажання.

Господарем на обіді був голова Управи Громади пан Михайло Білий. Головну промову сказав Високопреосв. Владика Михаїл.

На заклик д-ра І. Вахни (йому допомагали решта членів Управи) присутні зложили $2,165.00 на докінчення нової церкви.

Сам прибуток з нагоди Відкриття Церкви, тобто з тац, з розпродажу стьожок та з обіду становить $400.00.

На цьому місці складаемо сердечну подяку всім Жертводавцям, — хай Бог Вам заплатить!

У Громаді е, — як показуе останне святкування, багато людей щирих, свідомих та вірних — готових до праці й до діла. Нехай за прикладом цих останніх підуть і всі інші, а їх у Скарборо е багатенько. Закликаемо і їх, і всіх інших стати діяльними членами нової Громади та вірними ісповідниками Святої Православної Церкви — Церкви Українського Народу.

А що жертвенність наших людей не меншае, — хай послужать ці приклади за останне літо: $785.00 пожертва пані А. Волошиновської на вікна; $500.00 п. Коваль на кухню і $400.00 пожертвувало Жіноче Товариство при Церкві.

Сердечна подяка незвичайним Жертводавцям за їхні княжі дари.

Усі розійшлися з радістю та з задоволенням з цього Свята. Не один буде довго пам'ятати про ці урочистості в Скарборо.

о. С. Г.

НОВИЙ ШКІЛЬНИЙ РІК У КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Хоч навчання у Вищій Богословській Школі почалося 2-го жовтня, то офіційне відкриття шкільного року відбулося, в Катедрі Пресвятої Тройці, 8-го жовтня, — зо співучастю Владики Митрополита Іларіона, студентів університету та українського громадянства Вінніпеґу.

Положення Колеґії цього року не найкраще; Богословський Факультет знаходиться в перехідному стані до нового будинку на університетській площі, тому зацікавлення громадянства Колеґією, її станом та потребами е надзвичайно побажаним. Українське громадянство Вінніпеґу, розуміючи цей винятковий стан Колеґії, своею участю в офіційному відкритті шкільного року засвідчило, що воно цікавиться внутрішнім життям і діяльністю Колеґії

Святкування почалося о 7 годині вечора в Катедрі Пресвятої Тройці. Молебень відправив ВПреподобний отець Протоерей Емануїл Ґорґіца — Настоятель Церкви Св Михаїла. Співав студентський хор під управою студента о. Степана Ярмуся. Дальше слідувало інавгураційне слово Митрополита Іларіона на тему: „Як треба розуміти й виконувати Заповіді Божі".

Слово було сильне своїм змістом, яке присутні вислухали з пильною увагою та притаєним духом. По цьому слідувала вокальна частина, в якій взяли участь слідуючі студенти: Іван Фурґаль, Олеґ Левицький і Тома Гендриксон. Вони мали тут нагоду проявити свої таланти й показати громадянству, що вони можуть задовольнити навіть найбільш вибагливу публіку.

Вечір закінчено чайним прийняттям, яке приготовили молоді жінки і дівчата Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея.

Присутні розійшлися пізно ввечері з милими враженнями та добрими надіями.

Студент.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ І. І А. ПОПОВИЧІВ
Винярд, Саск.

За почином дітей — родина, сусіди й Жіноче Т-во зробили заслужену приємну пам'ятку панству Іллі й Анастасії Поповичам — піонерам цієї околиці.

Дня 11-го червня ц. р. по Богослуженні в місцевій українській православній церкві о. Пропресв. Тит Яковкевич відправив Молебень за здоровля Ювілятів і поблагословив їх та побажав їм ще багато літ прожити, і в імені зарядчиків цього Ювілею запросив усіх до місцевого Українського Народнього Дому на дальшу програму й перекуску.

При вході Ювілятів до Народнього Дому всі присутні, а їх було около двох сотень, Ювілятів привітали Многоліттям.

Коли в залі всі засіли за гарно прибрані столи, то Гр. Шевчук коротким словом розказав про ціль тих сходин, а це: відзначити 50-ліття подружнього життя п-ва Іллі і Анастасії Поповичів; він підкреслив, що численна присутність родини, що прибула з дальших околиць, а навіть і з другої провінції, а найголовніше — сусіди і знайомі, та вся околиця широко зарепрезентована відзначує довголітне чесне, християнське співжиття Ювілятів з ними.

Ілля Попович народився 1881 року на Буковині село Лука, повіт Заставна; у Канаду приїхав 1907 року.

Анастасія, з дому Іванчук народжена 1891 року там же, — у Канаду приїхала з родичами 1898 року, і вони осіли в околиці Розборн, Ман., і там же подружилися в червні 1911 року. В околицю Винярд, Саск., вони переїхали 1912 року (а Винярд же святкуе цього літа ювілей свого 50-ліття), і тому то п-во Поповичі е одночасно й піонерами цієї околиці.

Вони мають 5 дочок, 4 синини, 25 внуків і 8 правнуків.

Знаючи п-во Поповичів уже 30 років, — що вони були членами Української Православної Громади у Винярд, Саск., від початку її заснування 1927 р., ще поки була зорганізована наша Церковна Громада у Винярді, нам відомо також, що пані Попович належала до Жіночого Т-ва у Вишарт, а тепер належить до того ж Т-ва у Винярд. Ювіляти виховували своїх дітей в релігійному й національному дусі, а найголовніше — що їхні діти вміють і говорять своєю рідною мовою; і їхні діти, що ми їх знаємо, поступають їхніми слідами, бо їхні внуки говорять по-українському також.

Після промови Гр. Шевчу-

ка, що її зміст поданий вище, говорив їхній бувший сусід п. Іван Білінський, що вказував на Ювілятів як на доброзичливих сусідів і бажав їм ще многих літ разом прожити.

Дальший знайомий п. Петро Сирник з Лакі Лейк, Саск.; він дякував їм за їхні труди, му в його першій роботі в Канаді своею порадою, як імігрантові, отже тепер він прибув сюди відзначити цей їхній великий день; він уважае Ювілятів немов би своеюріднею, — і він також побажав їм ще многих літ. Від родини говорив зять п. Димтро Сирник з Лакі Лейк, Саск.; він дякував їм за їхні труди, — що вони вложили великий труд у належне виховання дітей, — і вручив дарунок від родини та бажав їм ще многих літ.

Гості й родина з Манітоби також привезли дарунок від себе.

Голова Жіночого Т-ва пані Добровольська з побажанням передала дарунок від Товариства. Також говорила від Сестрицтва церкви пані Анака, і бажала многих літ. Були й привітання (телеграфічні) від внуків.

На закінчення ще раз промовляв тим разом у Народньому Домі — о. Протопресвітер Тит Яковкевич, вказуючи, що не дуже-то багато подруж доживають до Золотого Ювілею, і що — як це вже в церкві він благословляв їх, — то й тут бажае їм щасливо дочекати ще й Діямантового Ювілею.

По гарно приготовленому обіді ще промовляв п. Михайло Марцішин — бувший член Церковної Громади у Винярд, а тепер уже у Ваділна, Саск.; він сказав, що щоб відзначити цей день, то ми повинні скласти щось на пресу, і це буде найкраща пам'ятка Ювілятам, які цю пресу передплачують і читають. На його заклик присутні зложили $44.10, і рішено, по відтягненні кошту за клішу, розділити решту суми пополовині на „Вістник" і „Український Голос". Тоді Ювіляти зложили від себе $10.00 на Всеканадійську Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпеґу,— за що всім Жертводавцям найщиріша подяка! На закінчення відспівано „Де згода в родині".

Гр. Ш.

КОНЦЕРТ РІДНОЇ ШКОЛИ
Вайлдвуд, Алта.

„Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забувае,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь мае."

Яка велика наука в цих словах! Та чи всі українські діти добре це розуміють?

На жаль, тільки мала частина батьків і матерей в Канаді розуміють ці великі слова поета.

І оце пані Дайна Костюк, яка заслуговуе на вирізнення, як щира громадська і національна працівниця, що своїм стараниям і щирою працею, а навіть матеріяльним фінансуванням причинилась до відкриття літньої Рідної Школи в м. Вайлдвуді.

Не мало труду положила і пані Федчук, помагаючи мені в організуванні дитячого хору. Пані Федчук володіе прекрасним сопрано; у неї е своїх четверо дітей, і вони стали провідною силою враз з своею мамою, і під її диригентурою спів був виконаний дуже добре.

День 24 серпня, — у святковій атмосфері переповнена церковна заля присутніми.

Концерт був добре приготований і добре учнями був виконаний, що належно відчули слухачі, покриваючи виступи дитячого хору грімкими оплесками.

Найкраще далися відчути наші традиції в добре виконаних дітьми деклямаціях.

Програма концерту була уложена в такому порядку: 1) Молитва (спів); 2) Слово о. Денисюка, який провадив навчанням дітей Рідної Школи; 3) Іван Федчук: вірш „Тато й мама"; 4) Денис Костюк: вірш „Прощання з школою"; 5) Хор: „Гей на горі там женці жнуть"; 6) Хор: „Сіяв мужик просо"; 7) Ольга Федчук: вірш: „Зайчик на морозі"; 8) Микола Костюк: вірш „Не забуваймо рідної мови!"; 9) Хор: „Гей там на горі Січ іде!"; 10) Володимир Грач: вірш „Я собі Юрко"; 11) Тарас Федчук: вірш „Україна славна"; 12) Хор: „І шумить, і гуде"; 13) Олена Грач: вірш „Я люблю вчитися"; 14) Богдан Бек: вірш „Тату мій-соколе, пустіть мене до школи!".

Після концерту відбулася роздача свідоцтв дітям, а цей акт о. Денисюк закінчив закликом до нашої молоді щоб вона бралася до науки. „Наша сила е нині тільки в школі, а поміч нашому народові дадуть ті, що будуть знати: „Чиї ми діти"!. З початком цього шкільного року щоб ні одна українська дитина не залишилася поза Рідною Школою, — бо ж ці діти в будучині займуть місця своїх батьків у молодій Українській Православній Громаді міста Вайлдвуд!" — підкреслив о. Денисюк.

Вдячне Сестрицтво приготовило чайок для дітей, в святковій атмосфері забавлялися діти враз зі своїми родичами до 11 години ночі.

о. Денисюк.

ПРОЩАННЯ З о. ПАРОХОМ
Ватерфорд, Онт.

У неділю 27-го серпня ц. р. Високопреподобний о. Іван Маґас відправив у нашій Громаді своє останне Богослуження, під час якого виголосив змістовну проповідь, а по Заамвонній Молитві в церкві додатково він тепло попрощав Громаду, що її, як він сказав, мав честь обслуговувати повних два роки.

Вірні, хоч і далеко не всі, з почуттям симпатії до свого о. Пароха сприйняли теплі слова прощання зі сльозами в очах.

Як у церкві, так і на перекусці вірних багато не було, та на це складалися питомі причини. Наша Громада — це фармерська околиця, і люди в літні дні постійно зайняті сезоновою роботою — збиранням земних плодів, — це правда; але все ж таки, якщо б було щире бажання, то знайшовся б час хоч на дві години піти до церкви, і Богу помолитися. Трошки таки забагато байдужости. . .

Після Відправи всі вірні зійшлися до долішньої залі, де чесне жіноцтво приготовило перекуску. Отець Парох поблагословив страви. Господарем був п. Михайло Дроздовський, і він запрохав до слова. Першим запрошений був церковний касир п. Мих. Сокирка, який у кількох теплих словах попрощав Отця і Добродійку і вручив їм хоч скромний, але щирий дарунок. Говорив слідуючий промовець — п. Антін Завальський, як звичайно в таких випадках, коли настае потреба, — дуже річево, висловлюючи признання о. Пароховi за його душпастирську працю в нашій Громаді.

Також промовляв двголітній дяк цієї Громади п. Іван Данилевич, висказуючи свою любов і пошану за його, о. Настоятеля, смиренність і щире відношення до всіх вірних на протязі 2-х років, бажаючи Отцеві кріпкого здоровля та щирих успіхів і ще довго працювати на ниві Христовій в іншій Громаді, до якої його призначно Світлою Консисторією.

Останнім говорив наш громадський меценат, піонер і старший братчик при церкві, п. Д. Нівранський, згадуючи, що приємно йому було на Богослуженні прислужувати отцю Пароховi коло Святого Престола, і він же закликав до єдности й любови, а особливо — щоб уже раз назавжди викорінити в суспільних церковних і світських організаціях оте руїнницьке „я — понад усе"!

Між іншим, господар попросив, з черги, до слова панінатку Марію Маґас, і вона висказуючи своє вдоволення з нагоди дворічного побуту в цій Громаді, де вона співпрацювала зо своїм мужем упродовж пройденого часу у вихованні й навчанні дітвори української мови в Рідній Школі.

Слід підкреслити, що впродовж 2-ох років під її, пані Добродійки, проводом діти Української Школи дали 2 концерти на День Матері й прекрасно з цим справилися; вона закликала також, щоб членкині Жіночого Товариства ставали передплатницями журналу „Промінь".

На закінчення говорив о. Маґас, дякуючи всім братам і сестрам у Христі за щирі симпатії до свого о. Настоятеля. „Не все воно так складається, як бажається", говорив він, „але це річ звичайна, і мусимо покоритися Волі Божій".

На його заклик вірні з цієї нагоди дрібними лептами зложили на Прес. Фонд „Вістника" $18.35.

Після відспівання молитви „Достойно" і пісні „Де згода в родині" вірні підходили й поданням руки бажали Отцю й Добродійці всього найкращого.

Друг.

ЦЬОГОРІЧНА ПРАЦЯ В ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ", ВАКАВ, САСК.

Діточа Оселя „Зелений Гай" розположена в розкішному гаю над озером Вакав, у західній частині провінції Саскачеван. З кожним роком ця основно-виховна діточа інституція набирае все більшого й більшого значення для української православної спільноти, розростаючись у поважну установу як духовного, так і матеріяльного значення.

Цьогорічна Дирекція Оселі складається з цих членів: Гр. Сарчук — голова, д-р Михайло Савіцький — заступник голови, Михайло Остапович — секретар і скарбник, о. Микола Стеценко — Декан. До Господарського Комітету належать: п.п. В. Фіцич, Ст. Котелко, Ф. Тацюк і Ф. Хомин. На минулорічних зборах Дирекцією Оселі було заплановано закупити ще одну хатинку (кабіну) та збудувати цілком нове, модерне помешкання спеціяльно для хлопців. Для цього був створений Будівельний Комітет у такому складі: п.п. В. Гаух з Принц Алберт — голова, І. Михайлюк (уже покійний, — Вічна Йому Пам'ять!) з Принц Алберт — заступник голови, В. Фіцич і Ф. Тацюк — члени. Отож підготовча праця розпочалася ще взимі; п. В. Гаук розшукував за матеріялами, а решта членів за головним майстром та іншими допоміжними силами, як: булдозер для вирівняння площі, вантажне авто для привезення шутру і так далі. Після декількох інформативних нарад Будівельного Комітету і Дирекції, о. М. Стеценко та п. В. Фіцич викопали рови під фундамент будинка, чим і було розпочато саму будову. Уся будова відбувалася переважно власними силами (через брак місця не перераховуемо хто брав участь), під проводом досвідченого майстра п. Ст. Сарчука і під наглядом члена Будівельного Комітету п. В. Фіцича. За тиждень перед початком приїзду дітей до Оселі будинок був зовсім викінчений. Щодо зорганізування самих Курсів, то тут підготовча праця цілковито була в руках о. М. Стеценка і п. Мих. Остаповича. При помочі сумківок: М. Луцюк, С. Чопюк, О. Вережак, О. Олексин, Р. Михайлюк та інших, за редакцією о. М. Стеценка і п. М. Остаповича були розіслані листи до українських батьків і опікунів, щоб поси-

лали дітей на відпочинок і науку в Оселі; о. М. Стеценко своїм благально-переконливим закликом домігся того, що церковні Громади Кадворт і Вакав заплатили вписову половину (а це добрий приклад для інших Громад) за всіх своїх дітей, а за деяких вплатили й повністю, і цим вони видатно причинилися до цьогорічного побільшення числа дітей в Оселі. Дирекція Оселі ще навесні договорилася, що управителем Оселі буде проф. Мих. Охітва, а до помочі йому панна Віра Вережак і панна Надя Залещук (обидві бувші вихованки Оселі), а духовна опіка: о. М. Стеценко, О. Прот. М. Критюк і о. Ст. Зузак (останні через брак часу не могли бути). Кухня — під керівництвом пані С. Охітви і пані В. Папіш.

Але коли з'їхалися діти, то виявилося, що учительський персонал замалий, щоб належно виконувати працю. Тому було рішено покликати до помочі проф. В. Сопотика і його дружину з Принц Алберт.

Навчання в Оселі розпочато в понеділок 3-го липня Молебнем, який відправив о. М. Стеценко. На 2-тижневих курсах в Оселі перебуло 130 дітей. Крім відпочинку, купання, спорту і розваг діти перш за все навчилися нижченазваних предметів: 1) Релігії навчали о. М. Стеценко і о. Прот. Мих. Боднарчук. І тут особливо слід подякувати о. Прот. Боднарчукові, — пароху Громади в Саскатуні, бо він, хоч і дуже переобтяжений працею у своїй Громаді, все ж таки якось знайшов час бути присутнім майже на обох Курсах. У курсі своїх лекцій релігії о. Боднарчук ще висвітлював фільми з Старого і Нового Заповітів, а зокрема з життя Ісуса Христа; о. Боднарчук піддав думку і, можна сказати, розпочав працю з дітьми над виробленням статуй Шевченка, Франка і інших.

Щодо фізичної праці, то о. Боднарчук звідкись роздобув фарбу (може позичив від Добродійки тоді, як її не було дома), і перемалював майже всі лавки в Оселі. 2) Українська мова й література У старших клясах викладали: проф. Мих. Охітва, о. М Стеценко, проф. В. Сопотик. У молодших, початкуючих клясах учили панна Н Залещук і панна В. Вережак У зв'язку з тим, що цей рік призначений вшануванню великого поета Т. Г. Шевченка в 100-ліття його смерті, то й молодші, і старші кляси переважно вивчали його творчість.

3) Спів. — Викладачі: професор Мих Охітва і проф. В. Сопотик. Спів (Шевченківська тематика й народня), деклямації, танки, діялоги та спортові вправи — все це склалося на програму двох концертів, на яких батьки подивляли своїх дітей, а одночасно зворушено висказували свою подяку вчителям.

4) Танки, вишивання, писання писанок. — Ці предмети були цілковито в руках (однаково під наглядом управителя п. Охітви, його дружини і пані Р. Сопотик) панни В. Вережак і панни Н. Залещук. Діти навчилися танцювати таких національних танків: хлопці — „Аркан", „Гопак" і „Запорожець", а дівчата: „Катерина", „Гонивітер", „Коломийка" та інші.

5) Ліплення статуй і вироблення „Френдшип Логс", навчали: о. Прот. М. Боднарчук, о. М. Стеценко, професор В Сопотик Це ремесло виконували хлопці й дівчата. Кожне з дітей повезло додому статую і „Френдшип Лог" з підписом на ній усіх учасників Оселі „Зелений Гай".

5) Спортові вправи. — Інструктори: проф В. Сопотик і проф Мих. Охітва. У цьому відділі Курсів участь брали тільки хлопці. Присутні на концертах захоплювалися „мускулами українських гладіяторів", коли вони уставлялися в „живі піраміди".

Життя в Оселі проходило в належно зорганізованому порядку, в згоді й в любові як викладачів до дітей, так і дітей до викладачів.

Управитель Оселі проф. М. Охітва так справно проводив Оселею, немов Кошовий Отаман своїми січовиками.

Зразкова чистота в таборі, кухні, їдальні, кабінах, залі і самих здисциплінованих дітей світилася на кожному кроці. Від підняття українського й канадського прапорів зі співом „О, Україно" і „О, Канадо" та молитви „Царю Небесний', аж знову до опущення прапорів з „Ще не вмерла Україна" та „Боже щасти" (по-українському) і молитви „Достойно є", життя в таборі йшло пляново за годинником, під наглядом Управителя й Духовного Настоятеля.

Стовідсотковий харч (за це належиться подяка всім батькам і прихильникам Оселі, що привозили кури, яйця, масло, сир, морозиво та все, що було потрібне до їди) приготовлений панями: С. Охітва, В. Папіш і Р. Сопотик, належно скріплював молоді організми дітей.

Діти любили своїх учителів і куховарок; доказом цього є те, що по закінченні обох Курсів діти самі складалися й купували їм пам'яткові дарунки, а коли від'їжджали, то плачам не було впину. На протязі другого Курсу Оселю відвідали п-во Василь і Ольга Назаруки з Саскатуну. Пан Назарук висвітлював дітям майже двохгодинний фільм з життя українців у Канаді та різних місцевостей Америки і Мексика, де вони перебували. Пані О. Назарук подарувала 100 долярів на покриття заборгованості, спричиненої побудовою нового будинку в Оселі Обом їм належиться щира подяка!

Під кінець дозволю і собі сказати пару слів загально-принципового характеру. Бачивши майже всі Православні Оселі в Канаді, я сміливо можу твердити, що Оселя „Зелений Гай" — це одна з найкращих Осель щодо вигоди дітям. Дуже розумно зробив о. Прот. Ф. Керніцький та перша Управа — у складі: п.п. Мих. Гуменюк (з Принц Алберт), В. Кіндрачук та Ів Луцюк, — що постаралися закупити той кусок зеленого гаю над озером Вакав.

Честь і подяка Вам! Чергові парохи — о. Желішкевич (покійний), о. Апонюк і о. Туржанський -також вложили багато фізичної і духової праці разом з вірними для розбудови Оселі. Мені в теперішній час досталося тільки допильнувати цього, що попередники зробили. Думаю, що при такій помочі, яку я мав цього літа, мені буде дуже легко це завдання виконати. Тому висловлюю особисту щиру подяку Дирекції Оселі, Господарському Комітетові, Управителеві, Учителям, Куховаркам, Батькам і Опікунам дітей. Жертводавцям та всім, хто допомагав розростові Оселі „Зелений Гай". Одночасно прохаю пробачення у всіх тих, яких я, можливо, оминув, або не зовсім належно висвітлив у своєму дописі, — зробив я це не умисне, не із злої волі, а тільки з людської природньої слабости-забудькуватості До дітей скажу тільки. До побачення на другий рік! І дай Боже, щоб Вас приїхало не 130, а від 150-200 разом!

о. М. Стеценко,
Декан Оселі „Зелений Гай" у Вакав, Саск.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ПОПОВИЧ
Винярд, Саск.

28-го вересня 1961 року в місцевій лікарні упокоїлась на 70-ім році життя бл. п. АНАСТАСІЯ ПОПОВИЧ.

Покійна родом з с. Луки на Буковині. Її батьки — Іван і Юстина Іванчуки. У Канаду прибула в році 1898, а в 1910 році вийшла замуж за Іллю Поповича. Місцем поселення подружжя Поповичів була околиця Винярд, а останні 6 років місто Винярд. Тут у червні ц. р. вони відсвяткували свій ювілей 50-ліття спільного життя, а 2 жовтня цього ж таки року в українській православній церкві Різдва Пресвятої Богородиці у Винярді вже відбувається Заупокійна Служба Божа по Спочилій та її Похорон. Відправляв о. Прот. Б. Яковкевич з Шіго, а дяками були М. Бабій з Винярд, Гр. Шевчук з Вишарт і М. Марцішин з Вадіни.

Церква у Винярді того дня була переповнена, бо покійна Анастасія Попович мала велику родину. Також широко знана вона була як людина побожного й чеснотного життя, як добра мати, що виростила й виховала четверо синів і п'ять дочок. Майже всі діти змогли віддати останню послугу своїй незабутній матері, а з ними -онуки та правнуки. Діти своєчасно подбали також, щоб їхня мама по-християнському приготовилася до своєї кончини відбула Тайну Св. Сповіди та Св. Причастя.

Покійну поховано на міському цвинтарі у Винярді, після чого всіх учасників Похорону було запрошено до Українського Народнього Дому на поминальний обід.

З пожертв на Нев'янучий Вінок, згідно бажання родини 10 долярів відіслано на Пресовий Фонд „Вістника" і 10 долярів на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Ласки Божої, Царства Небесного та гріхів відпущення для Спочилої просимо.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

БЛ. П. НАТАЛКА ЛОПУЛЯК
Сторджес, Саск.

Родина Ілі Лопуляка живе в околиці Сторджес, Саск. Вони фермерують

Біля хати в них є копанка для збору води для худоби. 17-го липня ц. р. п'ятилітня Натали - донька Ілі і Юліяни Лопуляків, бавилася біля копанки, і втопилася.

18-го липня Службу Божу і Похорон відслужив о. Архимандрит Яків Вітенко.

Збірний хор співав під керівництвом п. Ілі Калинчука з Годсонбей.

Після Похорону п-во Лопуляки запросили учасників Похорону на обід.

Під час обіду о. Яків перевів збірку на Нев'янучий Вінок; збірано 26 дол., що їх розпреділено: на „Вістник" 5 дол., на „В. і Культ." 4 дол., на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці $4,00, на „Український Голос" 4 доляри, на клішу 5 долярів, на церковні видатки 4 доляри.

Царство Небесне любимій Наталочці, а Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

БЛ. П. ФЕДІР ФЕНЯК
Торонто, Онт.

У п'ятницю, 11-го серпня ц. р. помер Федір Феняк на 72 році життя, а Похорон відбувся у вівторок 15 серпня.

Покійний народився в селі Слобода Рівнянська, Калуського повіту, в Галичині.

До Торонта приїхав з рідного краю 1913 року і працював як звичайний робітник. 1922

року одружився з Донею Матуляк. Молода дружина затужила за рідним краєм, і по якомусь часі повернулася додому, де й померла.

Покійний Федір остався самітним, але зумів зберегти повагу й гідність доброго громадянина. Це також показалося й на його похороні, коли то зібрався гарний гурток його земляків, не лише з Торонта, але й з Четам та з інших околиць, а навіть з Америки, щоб виявити пошану й віддати останню прислугу своєму землякові.

Останніми роками він занедужав, і його старістю за минулих 14 років щиросердечно заопікувалася добра й ввічлива родина Єльських, що справила Покійному Похорон гідний належної уваги.

Похоронну Вірправу відслужив о. П. Самець із катедральним дяком п. Семченком і співати помагав п. Материн, який впродовж миннулих понад 30 років постійно помагав усім дякам, яких ми тут мали.

Тіло Покійного відпровадили на цвинтар Проспект.

Учасники Похорону були запрошені до хати п-ва Єльських, де був гарно приготований Поминальний обід.

Щоб згадка про Покійного Федора ще надовго залишилася у пам'яті його дорогих земляків з Калуського й Долинського повітів, то п Олекса Хортів з м. Четам започаткував збірку на Видавничий Фонд нашого церковного органу „Вістник", що боронить нашу святу Українську Православну Церкву й голосить про давню її славу.

По 5 дол дали американці з міста Детройт: Гарий і Маруся Бойки та Михайло і Ольга Дмитрові.

По 1 дол. о. П. Самець, Олекса Хортів, Андрій Вовчук, М. Кос, Олекса Федорів, Франко Матуляк, Анастасія Єльська, Л. Озарів, Катерина Міґорій і Юрко Попович.

По 50 ц.: Анна Попович, Ольга Долинська, Марія Січак і Н.Н.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Федорові Вічная Пам'ять!

о. П. Самець.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДОЛІНСЬКИЙ
Паплар Парк, Ман.

У суботу 30 вересня ц. р. внаслідок трагічного випадку помер на 41 році життя бл. п. Василь Долінський з Лібов, Манітоба.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Гийзол і двоє дітей, своїх родичів, одного брата і три сестри.

У вівторок ввечері о. М. Коленич відправив Парастас у похоронному заведенні в Селкирк, Ман., а другого дня відбувся Похорон зо Службою Божою з церкви Пресв. Тройці в Паплар Парк.

При Послідньому Цілуванні на заклик о. Коленича присутні зложили на Нев'янучий Вінок для Покійного $60.61; з цього призначено на місцеву церкву $30.61; на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі $5.00, на „Вістник" $5.00, на „Віру й Культуру" $5.00.

Жертводавцям щира подяка, а покійного Василя нехай Всемилосердний Господь прийме до Себе!

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Коленич.

ПОДЯКА
Тіодор, Саск.

Почуваємося до милого обов'язку зложити прилюдну подяку за виявлену до нас прихильність з приводу перенесення в іншу Округу.

Щиро дякуємо Церковній Громаді у Вестбрук і Жіночому Товариству при церкві за гарний дарунок і смачний обід, що його приготували з цієї нагоди Щиро дякуємо Церковній Громаді в Тіодор, як також Жіночому Товариству за прощальне прийняття і за дорогі дарунки.

Нехай Всемилосердний Господь Бог нагородить усіх Вас щастям і Своєю любов'ю!

За все щиро дякуємо і остаємося з правдивою пошаною і любов'ю до всіх Вас!

Свящ. і добр. Коленичі.

БЛ. П. Т. МЕТЕЛЬСЬКИЙ
Торонто, Онт.

У суботу, 12-го серпня ц. р. відійшов з цього світу Теодор Метельський — син Атанасія й Софії, на 68 році життя.

Він народився в селі Метенов, на Зборівщині, зах Україна. У Канаду приїхав 1913 року до міста Торонта, до батька й брата Данила, що вже раніше тут були. 1925 р. одружився із Катериною з родини Дувало. 36 років працював на одному місці — в готелі Кінг Едвард, де й при праці несподівано захворів і по кількох годинах помер у лікарні.

Похорон відбувся у вівторок з Катедри Св. Володимира при співучасті великого числа ближчої і дальшої родини, земляків і друзів Покійного. Похоронні Відправи відслужив о. П. Самець, а милозвучно співали п п Семченко і Материн.

Боляче відчувають втрату його дружина, син Петро, невістка Віра і двоє внуків, — бо пок. Теодор був всеціло відданий своїй родині. Це був працьовитий, ощадний і дбайливий голова родини. У церкві на Богослуженнях завжди бував одним із перших, — так, як і його покійний батько, і щедрі пожертви давав на будову церкви й на сплату боргів.

Теодор Метельський залишив двох братів — Данила в Торонті й Луця в Нью Йорку, та сестру Параску Буртникову — відому солістку нашого місцевого катедрального хору.

Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі Проспект.

Учасники Похорону були запрошені на поминальну тризну до парафіяльної залі, де членкині іночого Т-ва ім. кн. Ольги приготовили були гарний обід і цим зробили милу прислугу своїй довголітній членкині, пані Метельській; п. В. Григоряк перевів збірку на пресу, яку покійний Теодор дуже любив, — на $12.50 на „Український Голос" і „Вістник", та на клішу $5.00.

Щира подяка Жертводавцям, а нашому вірному Парафіянинові Царство Небесне!

В. Григоряк.

БЛ. П. ДАРІЯ КОЗОСВИСТ
Веригин, Саск.

Сумна вістка понеслась по колоніях довкруги Веригину, Мікади, Райни і Кемсаку про смерть бл. п. Дарії Козосвист, яка попрощалася з цим земським світом у лікарні в місті Кемсак, Саск., в нічній порі, з неділі на понеділок, цебто з 18 на 19 червня, Покійна прожила, 64 роки, 5 місяців і 14 днів.

Перед кількома роками почала почувати себе не зовсім добре, і так на зміну всяко переходило: і зле, і добре. Після довшого протягу часу показалось, що це не жарт, так була змушена піддатися лікарській операції у Вінніпегу, де перебула в лікарні через довший час, а повернувшись додому, почувалася через довший час не зле. Аж рік тому недуга знову привернулась і почала вже серйозно їй внутрі докучати, так знову піддалася на якийсь час лікарським оглядинам у місті Ріджайні, Саскачеван, а там вже показалося, що дальшого порятунку й виходу з цієї недуги немає. Отже вона повертається додому і так щораз нудьгує, аж врешті раз назавжди переходить до лічниці в Кемсаку, де покінчила життя.

От як то людське життя проминає, де родитися треба було, а де судилося вмирати і вічно спочивати на кемсецькім цвинтарі, в Саскачевані, в новоназваній її вітчизні Канаді!...

Покійна народилася в селі Глубічку, Борщівського повіту, західньо-українська територія, — як дочка вже давно померлих бл. п. Якова Цимбалістого й Анни з роду Гуликів. Там вона зростала і ходила до школи та до церкви. Вона ще дитиною була, як померла її мати, якої навіть не пам'ятала, бо була вже наймолодшою за всіх у родині. Дійшовши до зрілих літ, перед 40 роками вийшла замуж за Павла Козосвиста, з яким на рідних землях прожила 6 літ, після яких муж виїжджає сам у Канаду на заробітки В протязі року спроваджує її з двома малими дітьми - старшим Михайлом і Ганею до Брендону, де проживали рік, чи два і вибралися потім у Саскачеван, у Веригин, що ближче до рідних і односельчан, де проживали разом аж до цього часу. Тут ще прийшло на світ двоє дітей Вікторія і Геленка, яка ще дитиною так необачно вибігла з дому і вбив її вантажний поїзд. Це було тяжке пригноблення для всього дому.

Похорон відбувся у такому порядку: напередодні похорону, цебто у вівторок 20-го червня ввечері о. П. Бублик відслужив у похоронному заведенні Заупокійну Литію.

Бажанням покійної було ще на кілька місяців перед смертю, через її сина Михайла, щоб це взяв участь у Похоронній Відправі свящ. Ілля Швець, як її односельчанин. Бажання її виконано. У середу, 21-го червня зранку прибув поїздом свящ. І. Швець зо своєю дружиною Виронею з Роблин, Ман., до Кемсаку, і відразу відслужив Панахиду в похоронному заведенні, звідки вже припровадив тіло до української греко-православної церкви Всіх Святих, а тут до брами церковної огради вийшов на встрічу похоронному походові місцевий парох, о. П. Бублик з многолюдними учасниками, і вони удвох впровадили тіло в церкву, де, окрім Похоронної Богослужби, виконано всякі конечні похоронні потреби, включно з проповідями обох священиків.

При останньому прощанні з покійницею через цілування Св. Хреста учасники Похорону пожертвували на Нев'янучий Вінок на могилу покійниці в сумі $32.50, з чого

розподілено: $12.00 на місцеву церкву, $10.00 на будову Катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі, а $10.00 на виготовлення кліші і на поміщення її знимки разом з похоронним дописом.

З церкви відпроваджено тлінні останки на цвинтар на місце вічного спочинку. В Похороні взяли участь вся родина, односелячани і багато знайомих. Після всього учасники Похорону зійшлися до підцерковної залі на перекуску, яка була багата і досить вдоволяюча.

Попрощалася раз назавжди з мужем Павлом, з яким прожила тут, у Канаді, більш 34 року, з дітьми: Михайлом і його дружиною Доротеєю, з двома дочками: Анною Кесик, з її чоловіком Михайлом і Вікторією Бенсон, з її чоловіком Степаном, як також з 10 внуками. Тут ще, в Канаді, осталися з найближчих її рідних: старша рідна сестра Олеська Чорномаз у Брендоні і старший брат рідний Семен у Давфині. На рідних землях осталися діти її двох старших вже покійних сестер — Насті Гладибороди й Катерини Бездух, з якими вона часто переписувалася. Ще треба згадати про дочку її найстаршого, рідного, вже покійного брата Павла, Маринку, замужню за Николою Бойком, бо все про них покійна споминала.

Учасникам Похорону щира подяка, як також за щирі пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу покійниці; нехай Господь подасть души її в Оселях Праведних оселитися, а канадійська земля хай буде їй легкою!

о. Ілля Швець.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИСТОПАД
5. Неділя, — Брендон, Поплар Парк, Плезент Гом.
12. Неділя, — Кенора, Портедж Ля Прері, Сулукавт, Транскона.
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк — Храм.
26. Неділя, — Гонор, Попларфілд, Кенора, Транскона, Тиндал.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Норт Бетлфорд
8. Середа. Дмитрія вмч. — Витків
12. Неділя — Медов Лейк
19. Неділя — Глезлин
21. Вівторок. Собор Ах. Михаїла — Кендо (Хам)
26. Неділя — Битер
972 James Str. Ph. 445-3280
[illegible] Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Йорктон.
8. Середа. Св. Вмкм. Димитрія — Райн.
12. Неділя — Йорктон.
19. Неділя — Брокстон.
21. Вівторок. Св. Архистратига Михаїла — Йорктон.
26. Неділя — Йорктон.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Кемсек.
8. Середа — Мазепа. Дмитра.
12. Неділя — Калдер.
19. Неділя — Сторновей.
21. Вівторок — Кемсек. Михайла.
26. Неділя — Доллел.
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Вернон (Панахида за полеглих)
8. Димитрія Вел. муч. — Вернон
12. Неділя — Вернон
19. Неділя — Келовна (Панахида по полеглих)
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
26. Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4612
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Лакла Біш
8. Середа Вмч. Димитрія (Храм) — Крийгенд
12. Неділя — Нормал
19. Неділя — Сирейл
21. Вівторок. Михаїла — Боїя
[illegible] Неділя — Ґрасленд
Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Смокі Лейк
8. Середа Св. Димитрія (Храм) — Вільна
12. Неділя — Спеддеп
19. Неділя — Смокі Лейк
21. Вівторок Св. Арх. Михаїла — Давиньг
26. Неділя — Белліс
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Гаес
8. Середа св. Димитрія — Стінен (Храм)
12. Неділя — Арран
19. Неділя — Денбирі
21. Вівторок св. Михаїла — Сван Плейн
26. Неділя — Свон Ривер
Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
Підванкуверська Округа.
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Чилливак, (Храм)
8. Середа, Св. Димитрія — Ню Вестмінстер
12. Неділя — Вікторія
19. Неділя — Ню Вестмінстер
21. Вівторок, Св. Михаїла — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні

УВАГА! В неділю, 5-го листопада в громаді Чилливак, Б. К. відбудеться Храмова Відправа з обідом. Запрошуємо наше громадянство в Долини Фрейзиру й Ванкуверщини взяти участь.
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Вестлоцька округа
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Сангудо (Окружний З'їзд Вестлоцької Округи).
8. Середа—Вестлок Св. Димитрия
12. Неділя Баргед
19. Неділя — Сіба Біч
26. Неділя — Атабаска
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Кадет
8. Середа, Вмч. Димитрія — Вірдейл
12. Неділя — Шипмен
19. Неділя — Кадет
21. Вівторок, Арх. Михаїла — Нипавин
26. Неділя — Сембург
Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Гадсон Бей.
8. Середа. Вмч. Димитрія Сол. — Мелфорт
12. Неділя — Ґроввія (північна)
19. Неділя — Брунсбі
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Прейрі Рівер (Храм)
26. Неділя — Ендевор
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. PL 2-291[illegible]

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Сеньків
8. Вмч. Димитрія — Сірко
12. Неділя — Вайта
19. Неділя — Сандави
21. Собор Арх. Михаїла — Арбака П. і П.
26. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-84-62.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Сенді Лейк
8. Св. Вмч. Димитрія — Глен Елмо
12. Неділя — Оакборн (відбудеться окружний з'їзд С.У.К.)
19. Неділя — Росборн
21. Св. Архистр. Михаїла — Сенді Лейк
26. Неділя — Січ
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 386

о. І. МАЙБИ
Box 293 Watson, Sask. Ph.: 201

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Косів
8. Середа. Вмч. Димитрія — Дрифтінг Ривер
12. Неділя — Давфин
19. Неділя — Гилберт Плейнс
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Валей Ривер
26. Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Фосстон
8. Середа. Дмитрія — Клейр (м.)
12. Неділя — Вимпер
19. Неділя — Вадіна
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Ватсон (Храм)
26. Неділя — Канора Успенська
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Інсінґер (м.)
12. Неділя — Тюдор (м.)
19. Неділя — Маморниці
21. Архист. Михаїла — Вестбрук
26. Неділя — Інсінґер (гай-вий).

УВАГА: Буде служитися вечірня у м. Тюдор, що 1-ша і 3-тя неділя в місяці. Початок год. 7-ма.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Box 153 Hafford, Sask.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
[illegible]. Неділя — Кадворт
8. Середа, Вмч. Димитрія — Вакав (Базар)
12. Неділя — Ст. Джуліен
19. Неділя — Тарнополь
21. Вівторок, Архистрат. Мих. — Лепін (Храм)
26. Неділя — Єлляов Крік
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Толстой
8. Середа. Димитрія — Толстой
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя — Ро[illegible]
21. Вівторок. Михаїла — Онуцька Церква (Храм) — Гардентон
26. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Восетна
8. Середа. Вмч. Димитрія — Торгилд. Церк. Базар в Редватер
12. Неділя — Редватер
19. Неділя — Торгилд. Церк. Базар в Торгилд
21. Вівторок. Архистр. Михаїла — Редвей. Церк. Базар в Редвей
26. Неділя — Федора
Address: Box 128. Radway, Alta.

о. В. СЛЮЗАРА
Канорська Округа
ЛИСТОПАД
5. Неділя — участь в Богослуженню в Гаес, в нагоди Окружного З'їзду Інституту П. Могили
8. Св. Вмч. Димитрія (Храм) — Свидове
12. Неділя — Канора
12. Неділя, година 2 по полудні, Збори Окружної Ради в Народнім Домі в Канорі
19. Неділя — Бирджес
21. Св. Арх. Михаїла (Храм) — Рамо
26. Неділя — Канора
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. Е. ТРУФИНА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Пайн Ривер
8. Середа. Вел. Муч. Димитрія — Етелберт
12. Неділя — Етелберт
19. Неділя — Гарленд
21. Вівторок (Собор Арх. Михаїла) — Венлав (Храм). Проситься навколішних громад звеличити цей Річний Празник своєю численною участю.
26. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 2264

о. О. ФЛЯКА
Box 122, Radway, Alta.

о. М. ХОМЕНКО
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Айтуна
8. Середа Вмч. Димитрія — Фенвуд
12. Неділя — Мелвіл
19. Неділя — Ґудів
21. Вівторок Собор Арх. Михаїла Айтуна
26. Неділя — Габард
Box 148, Hubbard, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Мирнам
8. Середа. Вмч. Дмитрія — Лужани-Топорівці
12. Неділя — Лойдмінстер
19. Неділя — Бросов
21. Вівторок. Собор Арх. Михаїла — Слава пол.
26. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Роблин (Річні Збори Роблинського Округа в підцерковній залі, в Роблин
8. Середа Вмч. Димитрія — Леннард
12. Неділя — Шортдейл (з нагоди перенесення церкви з фарми до Шортдейл на власності п-ва Івана й Марії Яловегів, відбудуться — благословення й посвячення церкви, а після всего Парафіяльний обід — Вчасників цього Торжества дуже радо витаємо).
19. Неділя — „Драчинці" — фарма, почта Мек-Нат, Саск.
21. Вівторок. Св. Арх. Михаїла і прочих Небесних Сил — „Топорівці" — фарми, почта Брокстон, Саск.
26. Неділя — Грендвю
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
Підедмонтонська Округа
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Торсбі
8. Середа — Брудергайм. (Храм), на яке запрошуємо Редвотер, Кагвин, Ендрю, Федора та Під[illegible]нську Округу.
12. Неділя — Равигил. День Подяки
19. Неділя — Калмар
21. Вівторок — Едмонтон
26. Неділя — Пело

УВАГА: В цьому місяці у Всіх Громадах буде відслужена Панахида по Героях, що життя своє положили в Листопадовому Зриві.
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД
5. Неділя — Шіго місто
12. Неділя — Едмор
19. Неділя — Вининрд
19. Неділя — Фовн Лейк
21. Вівторок. Арх. Михаїла — В[illegible]
26. Неділя — Шіго Полудневе
Address: Shoho, Sask., Box 26.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1961. ЧИСЛО (1146) 22

ЗАХ. ЄПАРХІЯ ЗА ПРИСПІШЕННЯ ПОБУДОВИ КОЛЕҐІЇ

Єпархіяльний З'їзд в Едмонтоні

У днях 25-26 жовтня ц. р. в Едмонтоні відбувся Третій Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

З'їзд відбувся під духовним проводом Владики Андрея, Єпископа Західньої Єпархії; участь у ньому взяло все Духовенство й делегати Церковних Громад Західньої Єпархії. Від Консисторії на З'їзді був Голова Президії Консисторії Протопресв. Д-р С. В. Савчук.

ШИРОКА ПРОГРАМА ДІЯЛЬНОСТІ

Програма З'їзду включала доповіді Преосвящ. Владики Андрея, і о. Д-ра С. В. Савчука — про духовний і матеріяльно-господарський стан Єпархії, а також коротші доповіді на теми: „Осяги нашої Церкви та її сучасні завдання" — о. Прот. Г. О. Василів; „Недільні й Українські Школи" — о. Ст. Столярчук; „Рада Української Школи Західньої Єпархії" — проф. д-р Я. Славутич з Албертійського університету; „Праця оо. Душпастирів у Відділах СУМК" — Прот. А. Хруставка; „Дяківські Курси" — п. П. Пауш; „Богословський Факультет Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу" — о. Д-р С. В. Савчук.

По всіх доповідях була дискусія. Крім доповідей були ще й короткі звітні інформації про церковно-релігійне й культурно-освітнє життя Громад, як також фінансовий звіт Єпархіяльної Ради, про купівлю єпархіяльної резиденції, який пред'явив п. П. М. Гричук, скарбник Ради. З'їзд висловив подяку п. Гричукові за точне і вміле ведення рахунків та взагалі за його безкорисну працю для Єпархіяльної Ради, як її скарбник.

ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ ДАСТЬ ЯКНАЙБІЛЬШУ И НЕГАЙНУ ПІДТРИМКУ КОЛЕҐІЇ

Вислухавши звіту о. Д-ра С. В. Савчука про Богословський Факультет Колеґії та про справу побудови нового будинку Колеґії на університетській площі, З'їзд схвалив таку резолюцію:

„Третій Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, вислухавши звіту Впреп. о. Д-ра С. В. Савчука про справу побудови нової Колеґії на кемпусі Манітобського університету та про те, що Дирекція Колеґії постановила розпочати кампанію за фондами на нову Колеґію з початком слідуючого (1962) року, вітає цю постанову Дирекції Колеґії, повністю її апробує та закликає Всечесне Духовенство, Церковні Громади та поодиноких вірних Західньої Єпархії доложити із свого боку всіх зусиль, щоб кампанія за фондами випала якнайуспішніше та щоб нову Колеґію побудувати найдалі з початком 1963 року."

ПАСТОР ГЕНЛЕЙ: ЦЕРКВИ — „ІГРАШКА В РУКАХ УРЯДУ ІЗРАЇЛЯ"

Місіонер Р. Т. Генлей (з Церкви Христа) заявив, що в Ізраїлі „американський генеральний консулят... добре знає, що Міністерство внутрішніх справ (Ізраїля) має Церкви (Християнські) за свою іграшку, надіючись за їхньою допомогою здобути нові голоси у загальних виборах 15-го серпня", - подає журнал „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (за вересень 1961 р.).

Хотять „вимести" Християнство

Вищезгаданий журнал інформує, що на думку Р. Т. Генлея, в Ізраїлі жидівські „релігійні партії противляться всій місійній діяльності в цій країні... Вони хотіли б прочистити країну виметенням з неї Християнства, як занечищення".

Пастор Генлей був місіонером в Ізраїлі, але влітї минулого року уряд Ізраїля відмовився продовжити його візу на дальше його перебування в цій країні, отже цей пастор дуже огірчений, і мабуть у приступі одчаю сказав тепер це, чого не говорив раніше, коли він працював в Ізраїлі.

Ця заява пастора Генлея, — що всі Християнські Церкви в Ізраїлі є закулісною політичною „іграшкою" в руках жидівських провідників, може мати досі нечуваний характер в опінії загалу християнського світу.

Квебек, — чи це мала б бути „церковна держава"?

По телевізії Сі-Бі-Сі ч. 3 в програмі „Inquiry" (у Вінніпезі 31-го жовтня) було передано обмін думками між провідниками сепаратистів (французів) з провінції Квебек — з одного боку, і різними особами (професорами, політиками, журналістами) канадського суспільства — з другого боку.

Це була б „церковна держава"

З-поміж дискутантів (противників сепаратистичного руху в Квебеку) було чути голоси, що сфери Католицької Церкви в Квебеку сприяють рухові за відділення Квебеку від решти Канади, як держави. Однак провідники сепаратистів кажуть, що Католицька Церква не править ними; але вони при тому заявляють, що в потребі вони могли б звернутися до Католицької Церкви за вирішальною підтримкою.

(Закінчення на 2-й стор.)

ЗУДАР ДВОХ СИЛ НА РОДОСІ

НАРАДИ ПРАВОСЛАВНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЗА ЗАКРИТИМИ ДВЕРИМА

Недавня (під кінець вересня ц. р.) Конференція Православних Церков на Родосі відбувалася за закритими дверима; видане спільне Послання не спопуляризовано аж до тієї міри, що це обдає враженням, немов би воно було видане тільки для приватного вжитку учасників Конференції. У ході Конференції телеграфічні агенції передавали деякі інформації, але вони походили з коридорів, а не із заль. У пресі в ЗДА появилися деякі тексти, що являють собою нібито витяги цього Послання. Вісті інформативних агенцій мутні, самосуперечні й повні особистих міркувань.

Що є за заслоною тайни?

У всіх пресових спекуляціях католицькі коментатори виступили з найпевнішою міною лиця, буцімто тут усе „ясне"; а „ясним" вони вважають нібито бажання Константинопольського патріярха Атенагорасаа І таки якось договоритися з папою Іваном XXIII; і католицька преса справу представляє так, що проблема відношення між православієм і католицтвом являється найголовнішою точкою Родоської Конференції. Очевидно, ця преса бачить тільки це, що вона бажає бачити. У дійсності атмосфера Конференції мала такий характер, що такі питання, як справа відношення між Православієм і Римом автоматично мусіла далеко відійти на другий плян.

Якими ж були початок, хід і закінчення цих нарад?

Прямих доказів у цій справі покищо немає. Про завдання, з яким поїхав на Конференцію епископ Ярославський і Ростовський Нікодим (недавно повищений у сан архиєпископа), у „Вістнику" було писано ще перед Конференцією. Не може бути сумніву, що архиеп. Нікодим - голова Департаменту закордонних справ Московської Патріярхії, являється фактичним керманичем Московського Патріярхату, що формально очолений патріярхом Алексієм.

Коли архиеп. Нікодим був на Родоській Конференції, то при нагоді він хотів відвідати Св. Афонську Гору, але грецький уряд не дозволив йому. Це перший цього роду крок грецького уряду по відношенні до будь-котрого з православних ієрархів. Архиеп. Нікодим користується опінією достойника, що його советська влада обдарувала своїм особливим довір'ям.

Можливо, що заборона архиеп. Нікодимові відвідати Афон стоїть в якомусь зв'язку з характером Родоської Конференції та з її найголовнішими справами; і якщо воно в дійсності — так, то можна здогадуватися, що фактично найголовнішою проблемою Родоської Конференції був конфлікт Константинопольського Патріярхату з Московським Патрі-

(Закінчення на 2-й стор.)

Зудар двох сил на Родосі

(Закінчення з 1-ї стор.)

ярхатом. Родоська Конференція правдоподібно цей конфлікт ще більше поглибила, і обидві сторони на Конференції напевно показали свої „карти" більш відкрито, і саме тому дискусії відбувалися за закритими дверима.

Коли відбувалася підготова до Родоської Конференції, то Констянтинопольського патріярха відвідав (розуміється в асисті еп. Нікодима) Московський патріярх Алексій, і тоді преса й уряд Греції радо їх привітали. А коли по короткому часі влада Греції заборонила архиеп. Нікодимові відвідати Афон, то це різка й нагла зміна, і саме сам факт цієї зміни може бути одним з показників всієї атмосфери Родоської Конференції та її фактичних головних проблем.

Проба сил

Мабуть годі сподіватися виявлення дійсного ходу Родоської Конференції. Усякі офіційні заяви, з Посланням включно, це тільки шата, яка нічого не говорить про тіло, яке вона прикриває. Але хоч немає прямих свідчень у цій справі, то є посередні, обставинні докази; а ними являється цей факт, що Московська Патріярхія намагається прихилити на свою сторону Східні Патріярхати і пригасити традиційний моральний авторитет Констянтинопольського Патріярха у православному світі.

Коли Московська Патріярхія воліє не говорити про це, як і що відбувалося на Родоській Конференції, то це тому, що вона зазнала тут політичної поразки, і не має чим повеличатися, і, можливо, її делегація зазнає нагани з боку советської влади; при цьому ж у Москві напевно буде розроблювана дальша стратегія наступу. Але що також і Констянтинопольська Патріярхія воліє прилюдно не говорити про ці справи — то це, мабуть, тому, що сучасний стан змагань не дає їй причини до оптимізму. Преса (напр., „Нью-Йорк Таймс"), подає, що Родоська Конференція поділилася на „схід" і „захід"; звичайно, ці терміни („схід" і „захід") тут зовсім не на своєму місці, і вони вводять хаос у погляді на справи; у дійсності тут ідеться про боротьбу советського напрямку з одного боку і супротивного йому табору Констянтинопольського Патріярхату з другого боку. Як подає вищезгадана преса, по стороні Констянтинопольської Патріярхії спочатку було сім членів Конференції, а по стороні Московської Патріярхії — п'ять членів. Але коли Грузинській Церкві згодом признали самостійний статус, то по стороні Констянтинопольської Патріярхії було шість членів-Церков, і по стороні Московської Патріярхії також шість, отже тимчасова формальна рівновага.

Якщо б навіть прийняти ці цифри із застереженням, то все ж таки факт залишається фактом, що змагання тут відбувається далі, і воно розгортається ще більше. А скільки Церков є по одній і другій стороні — кожен може сам собі знайти відповідь, якщо він уважно слідкуватиме за діяльністю Констянтинопольської і Московської Патріярхій на терені різних Церков у світі, а зокрема ж у Малій Азії з її Східніми Патріярхатами, та спостерігатиме політичні успіхи, чи поразки однієї й другої сторони.

Квебек...

(Закінчення з 1-ї стор.)

Один з дискутантів (англомовних) висловив побоювання, що якби Квебек відділився від решти канадської держави, то він став би „Чорч Стейт" (церковною державою), — Квебек був би клерикальною католицькою державою, з усіма її наслідками для населення Квебеку.

Ченці зберегли мовчанку

Один з репортерів при цьому поділився з присутніми своїми враженнями з відвідин однієї з середніх шкіл Квебеку.

Він запитав учнів цієї школи (там було 500 учнів), як вони відносяться до сепаратистичного руху в Квебеку. Учні відповіли йому, що вони цей рух підтримали б за допомогою „райфлс" (гвинтівок, крісів). Присутні в цій школі вихователі цієї молоді — католицькі монахи, — чуючи ці заяви учнів, зберегли тут мовчанку, і „тільки всміхалися".

Однак провідники сепаратистів у цій дискусії заявили, що коли б Квебек мав відділитися від канадської держави (а це, сказали вони, може евентуально статися за років 10), то вони робили б це шляхом голосування в Квебеку, а після цього внесли б свою вимогу на розгляд федерального уряду Канади в Оттаві.

СТАЛІНА УСУНУЛИ З МАВЗОЛЕЮ

„Москва. — П'ять тисяч депутатів і офіційних осіб Советської комуністичної партії захоплено голосували сьогодні за усуненням тіла Йосифа Сталіна з його місця біля Леніна у великому гробі на Червоній площі", — подав щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" 30-го жовтня 1961 р.

„Усунення тіла Йосифа Сталіна з мавзолею — це найновіший крок Микити Хрущова в десталінізації" — подали телевізійні вісті СіБіСі у Вінніпезі 1-го листопада ц. р.

По всьому світі широкими хвилями пролунала вістка: Сталіна усунули з мавзолею!

Яка ж причина?

„Верховний Совет зробив це внаслідок промов Хрущова та інших, що розкривали цього диктатора, який довго володів (Сталіна), як того, що допускався мордувань і призводив до масового репресування комуністичних і військових провідників. Хрущов сказав, що внаслідок Сталінових „чисток" боєздатність советської армії була на низькому рівені під час німецького нападу 1941 року", продовжує свої інформації вищезгаданий щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс", і додає: „Мавзолей, що його щодня відвідують тисячі людей, у неділю (29-го жовтня) раптом закрили „з приводу ремонту", а поліція, як кажуть, пильнує його."

* * *

Питання: чи диктатор СССР Микита Хрущов, усуваючи тіло Сталіна з мавзолею, де лежить тіло Леніна, справді зробив це тому, що Сталін „мордував і репресував провідників комунізму і советського війська", як каже Хрущов?

Так, це правда, що Сталін мордував ідейних комуністів, — і Хрущов за це обвинувачує Сталіна по його смерті, хоч при тому Хрущов не згадував, що Сталін вимордував мільйони людей, які були проти комунізму. Бо Хрущов, звичайно є затим, щоб противників комунізму мордувати.

Советський Союз постав 1917 р. тільки завдяки масовим комуністичним мордуванням противників комунізму. Якщо б Хрущов узагалі був проти мордувань, то йому треба було б стати проти Советського Союзу. Хрущов був одним з тих, що вірно допомагали Сталінові мордувати народи в Советському Союзі, а головно українців.

Якщо б советська влада припинила мордування, то Советський Союз сам собою перестав би існувати.

Комунізм — це мордування. Хто має в руках комуністичну вдаду, той мордує. Сталін був вірним слугою комуністичної сили, і таким є Хрущов. Чи Сталін у душі був комуністом (принаймні тоді, як здобув владу), і чи в душі комуністом є Хрущов — це також може бути питання.

Але що тільки комуністична сила поставила була Сталіна, а тепер Хрущова в офіційному (видимому) проводі Советського Союзу, і що Сталін бажав особистої влади, і бажає її Хрущов, — це факт. І тільки задля бажання влади і почестей Сталін та Хрущов стали на службу комунізмові. Тут справа чисто особистих амбіцій і користей, отже й справа особистого суперництва між культом Сталіна і культом Хрущова. Це справа осіб, а не ідеї.

Якщо б Хрущов був сам ідейним комуністом, і якщо б він Сталіна вважав ідейним комуністом, то він не викидав би тіла Сталіна з ленінського мавзолею, бо він трактував би Сталіна не як особу, а як одного з символів комунізму.

Хрущов — це „хитрий малорос", і він не може бути настільки духово обмеженим, щоб не знати, що комунізм — це нереальні фантазії, — це „мрії стятої голови". Але Хрущов у погоні за славою й вигодами рішив віддати себе на послуги цій міжнародній силі, яка темним масам у світі голосить дурман комунізму. Знаючи це про самого себе, Хрущов не може не знати й цієї самої тайни Сталіна, (грузина Джугашвілі) з його „грузинською смикалкою": Сталін був цієї ж потайної думки про ці справи, що й Хрущов. Отже тут свій свого пізнав.

Сталін усунений з мавзолею, — і чому? А можна б також ставити питання:

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4¼x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Сталіна усунули з мавзолею

Закінчення з 2-ї стор.)

чому Сталін „нагло помер"?

Ця світова сила, яка править комунізмом, дала Хрущову наказ усунути тіло Сталіна з ленінського мавзолею на Червоній Площі в Москві, і Хрущов вволив волю цієї сили.

Ця світова сила, яка нишком у комунізм сама не вірить, а подає дурман комунізму масам у світі для опанування тих мас, — ця сила вибирає собі вірного слугу для безпосереднього керування Советським Союзом. Першим таким слугою був Ленін, (дійсне прізвище Ульянов) — загадкового національного походження; другим — Сталін (дійсне прізвище — Джугашвілі) — грузин; третім, дуже коротко — Маленков, загадкового національного походження; четвертим - Хрущов, — невизначеного точно національного походження.

Щоб цей головний слуга світової сили міг виконати свою ролю слуги, то ця світова сила мусить дати йому необмежену владу екзекутиви над народами в СССР і над кожною людиною зокрема. І тут і с н у є можливий конфлікт між працедавцем (світовою силою) та її найнятим робітником („д и к т а т о р о м" СССР). Світова сила уважно пильнує, щоб цей її слуга не переріс своєю могутністю саму цю світову силу, яка найняла його для її роботи. Коли т. зв. псевдодиктатор (дійсним диктаром СССР є ця світова сила) Советського Союзу починає зростати в таку могутність, що може унезалежнюватися від цієї світової сили, тоді невидима рука усуває його.

Одиноким справді ідейним комуністом між провідниками Советського Союзу був перший псевдо-диктатор СССР — Ленін. Він вірив у комунізм, він був кабінетний теоретик-фантаст, доктринер. Серед збаламучених комунізмом темних мас він користувався великим моральним авторитетом, і тим він був загрозливий для світової сили, яка надала йому ролю псевдо-диктатора СССР. І тому його потаємно знищили (кажуть, що руками Сталіна). Правда, з наказу рабинської ради в Києві (як подає поляк Оссендовський у своїй великій книжці „Ленін") жидівка Фані Каплан перша виконала атентат на Леніна, але невдачно. А втім, цим своїм досить демонстративним атентатом ця жидівка виробила таку опінію у світі, що провід жидів в СССР є проти советської влади.

Сталін також помер майже нагло.

Сталін з власного досвіду знав, що світова сила може усунути його кожної хвилини — може знищити, — як кажуть „мурин зробив своє, і мурин мусить відійти". Тому-то Сталін занедужав манією переслідування: він у всіх і всюди бачив своїх ворогів. Чи він вірив своїй дружині — рідній сестрі Лазара Кагановича (жида), — це також питання. Якне-як, обставини смерті Сталіна мають такий характер, який вказує на це, що цій світовій силі, яка ним правила, він уже був став невигідним, — ба навіть загрозливим, про що свідчать деякі ходи його політики. Усунення тіла Сталіна з ленінського мавзолею, — це помста цієї світової сили на ньому ще й по смерті. Але це не одинока причина усунення його з мавзолею. Культ видимих псевдовождів в СССР цій світовій силі потрібний лише за життя, щоб ці псевдо-вожді мали більше могутності виконати своє завдання в інтересах світових заговірників. Але культ псевдо-вождя СССР по його смерті вже невигідний цій світовій силі, — бо посмертний культ — як завжди і всюди — в уяві народніх мас набирає фантастичних форм; з покоління в покоління померший вождь набирає дедалі більше ідеальних прикмет, які надає йому людська уява, і так урешті уява народніх мас починає малювати його, як „надлюдину", та починає прирівнювати до цієї помершої „надлюдини" живучого псевдо-вождя, та бачить, що живий „вождь" блідне в порівнянні з помершим „вождем"; таке порівняння, некорисне для живучого вождя, призводить до того, що авторитет має померший, а живого критикують. Таким чином померший стає суперником живого, і перешкоджає живому виконати це його завдання, яке на нього вложила сила світових заговірників. Тому-то ця світова сила скидає з п'єдесталу слави помершого псевдо-вождя СССР. Так сталося з Сталіним по смерті. Така сама доля чекає й Хрущова по смерті, а може також ще й за життя. Така сама доля, кінець-кінцем, чекає й самого Леніна.

Про всякий випадок, слід мати на увазі, що світової міри знавець комуністичних тайн учений жид Іссак Дойчер у своїй книжці „Троцький" перший тепер почав доказувати, що будівничим Советського Союзє був не Ленін, як світ думає, а тільки Лев Троцький (Бронштайн). Отже це вже початок нищення культу Леніна.

К. О. Зайцев.

Патріярх Атенаґорас визнав Болгарську Церкву

Болгарська Церква 1953 року обрала собі Первоієрархом-Митрополитом Владику Кирила, - без згоди Констянтинопольського Патріярха, і Патріярх Констянтинопольський А т е н а ґорас І уважав цей вибір „незаконним" і цим проголосив „неканонічною" всю Болгарську Церкву. Такий стан тривав вісім токів. У міжчасі Болгарська Церква обрала Митрополита Кирила своїм Патріярхом — також без поради і згоди Констянтинопольського Патріярха.

І ось 1961 р. Констянтинопольський Патріярх постановив змінити своє досьогочасне становище в цій справі, і він визнав Патріярха Болгарії Кирила канонічним, а з ним визнав весь Болгарський Патріярхат.

Для „любови і згоди" між Православними Церквами

Проголошуючи своє визнання Болгарського Патріярхату, Констянтинопольська Патріярхія на сторінках свого органу „Апостолос Андреас" заявила, що вона, „як старша сестра всіх Православних Церков, бажає, щоб любов і згода поширилася на всі її сестри-Церкви", — подає журнал „Амерікен Ревю оф Істерн Ортодоксі", (вересень 1961), за якими тут цитується вищеподані інформації

Року 1953-го Констянтинопольська Патрі я р х і я проголосила Болгарську Церкву „неканонічною" тому, бо вона вважала цю Православну Болгарську Церкву залежною від Константинополя; болгари ж без згоди Констянтинопольського Патріярха вважали свою Церкву автокефальною. А тепер Констянтинопольський Патріярх визнав їхню автокефалію.

НОВА ТЕОРІЯ СПІВЖИТТЯ З АТЕЇСТАМИ

Ґюнтер Якоб у підсоветській частині Німеччини опрацював і опублікував свою теорію співжиття християн з атеїстами, і назвав цю теорію „післяконстянтинівською". Він навчає, щоб християни вирeклися цього відношення до противників християнства, яке (відношення християн до нехристиян) почалося від часів візантійського імператора Констянтина і триває по наші часи. Ґюнтер Якоб називає це ворожим відношенням; мовляв, за часів першого християнського імператора Констянтина християнство стало державною релігією, і при державній підтримці переслідувало нехристиян.

Але під комуністичною владою сила християн є меншою, ніж сила атеїстичної влади (Ґюнтер Якоб каже, що „християни є в меншості", а „атеїсти — в більшості"!), отже християни повинні жити в принципово добрих відносинах з атеїстами.

Ґюнтер Якоб — це протестантський пастор.

Питання: чи цей пастор хоче цим способом зберегти християнство від знищення під комуністичною владою? Адже ж ця влада нищить християнство, де тільки може. А коли вона його не знищила, то це доказ, що вона не має сили цього зробити, отже ця влада хапається за такі політичні способи боротьби, що до них належить, між іншим, і теорія Ґюнтера Якоба.

ПРОПАГУЮТЬ СВІТОВИЙ УРЯД

Методисти в ЗДА видають підручник для вивчення Біблії; вони видають його частинами-лекціями; одна широка лекція, призначена на 10-го вересня 1961 р., виповнена вказівками щодо того, як християнин повинен дивитися на міжнародні справи. У згаданій лекції повчають, щоб християни не признавали націй та держав, а щоб змагали до об'єднання всього людства під одним світовим урядом. Автори лекції основують тут свої вказівки на відповідній своїй інтерпретації висловів пророка Ісаї.

Текст згаданої лекції — для інформації читачів — фотографічним способом подав „Christian Beakon" (ЗДА), за 28-го вересня.

З цього виходить, що та сама світова сила, з одного боку намагається знищити національності й держави за допомогою комуністичного вчення Маркса, а з другого боку вона це робить шляхом перекручування ідей Біблії. Залежно від місця й обставин міняється й тактика боротьби з національностями й державами.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ВІСТНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДЕ МЕЖА „РЕЛІГІЙНОЇ БОРОТЬБИ"?

Зустріч української інтелігенції трьох віроісповідань — католиків, православних і протестантів, — що відбулася в червні ц. р. у формі т. зв. „дискусії" на тему „поєднання Християнства" під проводом папи, викликала собою ширший відгомін у пресі.

Цю дискусію преса розглядала під різними кутами зору, — крім одного, а саме:

У ході паризької дискусії було спільно підкреслювано факт „релігійної боротьби" між українцями. Але при цьому і в дискусії, і в пресових коментарях було пропущено питання: де є межа цієї релігійної боротьби?

Коли інтелігенція в паризькій дискусії ствердила факт існування цієї боротьби в народі, то тим самим вона сказала, що й інтелігенція бере участь у релігійній боротьбі. А тому що інтелігенція — це провід народу, то це значить, що ініціяторами й провідниками релігійної боротьби є інтелігенти, а це значить також — українські науковці.

Ці науковці, відповідальні за Енциклопедію Українознавства (видання НТШ в Сарсель, Франція), відповідальні також і за це, що католицькі автори пофальшували деякі моменти в історії Української Православної Церкви.

Це була голосна громадська справа, але це тільки один з прикладів подібного загального стану.

Коли учений, пишучи свою наукову працю, свідомо проводить у ній католицьку ідеологію, то яку ідеологію він проводить у своєму вченні, коли цей же вчений викладає українознавство, наприклад, у Слов'янознавчому Департаменті університету?

Історія української літератури старої (княжої) доби йде під прапорами релігійної православної ідеології. Середня (козацька) доба історії української літератури відбувалася під прапорами боротьби українського народу проти наступу Риму. Це саме значною мірою відноситься й до історії України.

Історію української літератури й історію України українські науковці викладають в університетах, цебто подають студентам свої інтерпретації цих предметів, отже, не може не виринути питання: як далеко сягає межа релігійної боротьби між українською інтелігенцією, з науковцями включно, — завжди і всюди?

РЕЛІГІЙНИЙ РОЗКОЛ ВНУТРІ КАТОЛИЦТВА

Т-во Св. Сульпіція (езуїтське) видало у Франції 1958 р. „Вступ до Біблії" (І т., 880 стор.). Передмову до цієї книги написав Страсбурзький епископ Вебер. Дозвіл надрукувати її дав Архиепископ Паризький, примас Франції кардинал Фелтен.

Тоді ж таки (1958 р.) папа заборонив вищезгадану книгу, проголосивши її еретичною, бо вона, мовляв, аж надто „модерністична", отже й „раціоналістична"; цебто, в ній Св. Письмо виясняється „по-новітньому", отже не згідно з обов'язуючим ученням Католицької Церкви.

Цього року папа заборонив книгу католицького французького богослова о. Жана Штайнмана п. з. „Життя Христа". Папа вважає цю книгу еретичною тому, що, на його думку, о. Ж. Штайнман „по-модерністичному" й „раціоналістично" виясняє істоту Ісуса Христа. Звичайно, дозвіл друкувати книгу о. Штайнмана дав кардинал Фелтен у Франції.

Число книг, виданих духовними католицькими авторитетами, але заборонених папою, скоро зростає.

В Католицькій Церкві існує внутрішня релігійна боротьба між двома напрямками — традиціоналізмом і модернізмом. Традиціоналісти вимагають, щоб Св. Письмо (обидва Заповіти) виясньовати якмога більше дослівно; модерністи ж уважають, що у Св. Письмі, а зокрема ж і в Новому Заповіті, далеко не все є історією, а що там є також багато поетичних висловів, головно ж — символіка, отже їх не можна інтерпретувати дослівно. Модернізм поширився серед католицьких авторитетів у всьому світі. Провідником французьким модерністів формально вважається о. Жан Штайнман, але за ним стоїть кардинал Фелтен.

Папа Іван XXIII очолює традиціоналістів, і він почав боротьбу з модернізмом. Цю боротьбу Рим намагався затаювати, однак йому це вдавалося недовго, — і вона нарешті голосно прорвалася наверх.

Один з офіційних папських авторитетів у ділянці Св. Письма кардинал Ернесто Руффіні (з Палермо на Сицилії) виступив на сторінках папського органу „Ль'Оссерваторе Романо" (за 12-го жовтня 1961 р.) в редакційній статті проти о. Жана Штайнмана зокрема і проти модернізму взагалі. Звичайно, устами кардинала Руффіні промовляє тут папа.

Папа Іван XXIII пару разів підкреслював, що головною метою майбутнього (ІІ-го) Ватиканського Собору являється потреба „об'єднати католиків"; і цим він уже сказав, що католицтво роз'єднане. Звичайно, подія на традиціоналістів і модерністів — це серйозний розкол, бо він відноситься до справи самих основ Віри, цебто — до інтерпретації Св. Письма.

Тому-то заява папи і його найближчих речників, що зусилля Риму об'єднати всі Церкви під властю папи не буде ІІ-го Ватиканського Собору, безперечно, в цьому випадку є абсолютно щирою; бо коли Католицька Церква роз'єднана в самих основах, то в папи немає можливості займатися „об'єднанням" Церков.

Королівське сватання в церковно політичному світлі

Плянують подружжя православної княжни з князем-католиком

Щоденник „Да Винніпеґ Триб'юн" за 4-го жовтня подав за „Нью-Йорк Таймс Сервіс" ось цю новинку:

„Мадрид. — Дон Хуан де Бурбон, граф Барцельонський і претендент на еспанський престол, має замір побачитися з тридцятьма своїми найголовнішими дорадниками-еспанцями у себе вдома на вигнанні в Есторії в Портуґалії.

Метою цієї зустрічі, як інформують репортери, є справа розгляду зростаючих ускладнень з приводу плянованого одруження його сина — 23-літнього князя Хуана Карльоса, з грецькою княжною Софією.

Неуникимість переходу княжни Софії з Православної Віри, що є Вірою її родини, та з її національності на римокатолицтво — це для всіх добре поінформованих еспанців являється певною справою, поскільки вона одного дня може стати королевою Еспанії, яка є в 90 процентах римо-католицькою.

Однак, релігійна справа є тут загостреною менше, ніж питання: де мав би відбутися шлюб? Це питання пов'язане з релігійно-політичними ускладненнями. Кажуть, що ієрархія Греко-Православної Церкви та ієрархія Римо-Католицької Церкви, а так само й королівські доми та політичні провідники Еспанії й Греції дають такі поради, що суперечать одні одним.

Із супротивних сторін ставлять всілякі пропозиції: одні — щоб це відбулося в Атенах, другі — щоб у Мадриді, треті — щоб у Римі, а навіть у Льозанні, (Швайцарія), як у „невтральному" місці.

Еспанський королівський двір уже звернувся до Ватикану, щоб цей приготовив необхідну формулу для „мішаного" подружжя осіб королівського роду різних віроісповідань і щоб княжну приготовити до зміни віроісповідання.

У попередніх місяцях папа Іван XXIII авторитетно наполягав на потребу ближчих зв'язків між римо-католицьким і греко-православним віроісповіданнями.

Однак, з боку греко-православної ієрархії ще немає жодної повної згоди на це, бо, як кажуть, мірою наближення дня Вінчання мова про зміну віри їхньої княжни призводить до дедалі голоснішого гамору про це, що в Греції зростав би „вплив Ватикану".

НА ВОЛИНІ ЗАБОРОНЕНО ПРОЦЕСІЇ

Восени ц. р. повідомлено, що советська влада заборонила на Волині православні церковні процесії й масово почала закривати решту цих церков, що ще досі були винятково незакритими. Церковні вияви вірення в Бога можуть відбуватися тільки за закритими дверима церков.

РАБІН Ф. СІҐАЛЬ КРИТИКУЄ „ПОСИЛЕННЯ НАЦІОНАЛІЗМУ МІЖ ЖИДАМИ"

„Рабін Сіґаль так само турбується цим, що він називає зростанням духа націоналізму між жидами, що заохочені успіхами нації в Ізраїлі", — інформує щоденник „Да Винніпеґ Триб'юн" за 28-го жовтня 1961 р. у статті п. з. „Рабін: „Юдаїзм мусить змінити свій напрямок, або перестати існувати".

Рабін Сіґаль закликає вважати жидів релігійною спільнотою, а не нацією

„Рабін Филип Сіґаль із синагоги Бет Абрагам у Бриджтон, Нью-Джерзі, каже, що за наших днів існує нахил уважати жидів скоріш нацією чи народом, ніж просто релігійною спільнотою, і що „цей трагічний перехід від релігії до політичного вчення в жидівському житті й думці являється першим дійсним кроком жидів у напрямку самогубства", — переповідає „Да Винніпеґ Триб'юн", і ще подає ось цю заяву рабіна Сіґали:

„Перетворення природи й призначення жидів з теологічного поняття про „народ угоди з Богом" на політичне поняття про „націю тепер закорінене так глибоко, що коли хто відноситься до цієї ідеї з застереженням, то на це дивляться, як на щось немиле". Отже рабін Сіґаль каже, що цей його погляд серед жидів може бути „критикований, як груба ересь".

Далі, згаданий щоденник інформує: „Особиста думка рабіна Сіґаля така, що жидів з'єднує релігія, більше нічого. У старовинних часах, каже він, „жиди були спільнотою на цій головній основі, що не становила собою ані раси, ані походження, ані горожанства, ані мови, ані цивілізації, а тільки виключно релігію".

„Рабін Сіґаль зокрема зайняв своє становище супроти ізраїльського прем'єра Бен-Ґуріона, який уважає, що правдивий Сіонізм є нічим іншим, як тільки „аліяг" - цебто еміграція всіх жидів в Ізраїль".

Громадяни Мойсеєвого віроісповідання

Рабін Сіґаль воліє ці минулі часи, коли жиди були окреслювані не як нація, а тільки як „релігійна спільнота", цебто, жиди в кожній державі були громадянами цієї держави, отже були членами місцевої нації, але вони мали свою окрему релігію.

А тепер обернімося назад, у минуле, і побачимо це на практиці. І так, у царсько-російської держави жиди називали себе „русскіе Моисеева закона", у Польщі — „поляци визнання Мойжешовеґо", і т. д. в інших державах. Так само і в Америці вони є „американцями жидівської релігії", це на цій основі, що національність — одна справа, а релігія — інша справа.

Само собою розуміється, що коли хто вважається росіянином, поляком, американцем, то це зобов'язує його бути патріотом російським, чи польським, чи американським.

Проблема „подвійної лояльності"

Гітлер вимагав, щоб німці в Америці були лояльними до німецької держави. Звичайно американським громадянам німецького походження було неможливо погодити одну з одною дві лояльності: лояльність до Америки й лояльність до німецької держави.

Як довго жидівський народ не мав своєї держави на землі своїх предків (у Палестині), так довго ніхто не мав підстави по відношенні до жидів ставити питання про подвійну державну лояльність. Але з моментом постання жидівської держави Ізраїль (1948 р.) антисеміти, напр. в Америці, почали голосити, що жиди в Америці є, мовляв, більш лояльними до держави Ізраїля, ніж до Америки.

Отже, коротко кажучи, антисеміти в Америці голосять, що жиди не є американськими патріотами, дарма що вони в Америці займають високі становища в федеральному уряді.

Далі, жиди голосять, що націоналізм серед різних народів автоматично означає антисемітизм, отже жиди є проти націоналізму інших народів. Але коли серед самих жидів зростає націоналізм (як це каже рабін Сіґаль), то тим самим вони самі собі вибивають з рук зброю в боротьбі з націоналізмом серед інших народів.

Це, мабуть, тому рабін Сіґаль заявляє, що жиди повинні обмежуватися в різних країнах тільки релігійним юдаїзмом, цебто бути тільки чисто релігійною спільнотою, а не фіґурувати як жидівські національно-політичні групи й не голосити жидівських націоналістичних кличів.

Адже ж рабін Сіґаль знає, що жидам не треба було в минулому окремої національно-політичної ідеології та націоналістичних гасел для цього, щоб зберегти себе національно; бо ж жидівську національність зберігала жидівська релігія (релігійний юдаїзм), бо вона є жидівською національною релігією

Ось учення жидівської релігії, як виясняє рабін Лео Юнг:

„Тора заповідає, що Бог вибрав жидівський народ на те, щоб він був царством священиків і священною нацією, це значить, що жид має навчати світ побожного життя, життєвих чеснот, правди і справедливості..." „Цей вибраний народ мусить зберігати себе чистим, мусить не дозволяти чужим впливам вмішуватися до їхнього релігійного устанвлення. Тому ми так особливо пильнуємо наших спеціяльних жидівських прикмет, — таких, як: жидівська мова в релігії, закони щодо підбору харчів, сьомий день — субота, як запобіжні, дані Богом, засоби, як охорона перед асиміляцією... Заключування мішаних подружь — це нелояльність до юдаїзму" (Rabbi Leo Jung; Ph. D., Essentials of Judaism. The Jewish Library. I. Series Edited by Rabbi Leo Jung, Ph. D., New York, 1928, pp. 3, 5).

Ось такою є жидівська релігія, бо вона національна, і тому сама їхня релігія зберігає жидівську національність. Отже, коли рабін Сіґаль каже, що жидам у світі досить зберігати тільки свою релігію, а політичної ідеї жидівства не треба, бо воно шкідливе для жидів, то цей рабін має на увазі це, що сама жидівська релігія має силу зберегти жидівську національність.

Голосна заява Бен-Ґуріона

Рабін Сіґаль — як було сказано вище на основі інформації щоденника „Да Винніпеґ Триб'юн", виступив проти погляду ізраїльського прем'єра Давида Бен-Ґуріона.

Антисеміти голосять, що жиди створили Советський Союз і досі там тримають владу у своїх руках за плечима Хрущова. Антисеміти в Америці голосять, що жиди опанували також уряд в Америці, але при тому вони, мовляв, є жидівськими патріотами-сіоністами і лояльними до Ізраїля, але не є американськими патріотами.

Таку пропаґанду, напр., ширить в Америці часопис „Common Sense".

Ця пропаґанда болячка для жидів так само, як була б вона болячкою для кожної іншої етнічної чи релігійної спільноти в Америці.

Але в цей же час залунав ще один голос - тим разом з-поміж жидів, — який осудив американських жидів, і викликав серед них широкий відгомін.

Це голосна заява Бен-Ґуріона. З черги подаємо його заяву на основі жидівської преси:

„Єрусалим (ДжТА). — Прем'єр-міністр Давид Бен-Ґуріон цього тижня знову оскаржив, що сіоністський рух, зокрема ж в ЗДА, є без значення так довго, як довго сіоністи відмовляються признати, що Сіонізм має означати евентуальне поселення в Ізраїлі.

Прем'єр-міністр наніс цю політичну образу сіоністському рухові, жваво захищаючи це на сесії Кнессету — парляменту Ізраїля" („Ізраелайт Пресс" 26. 5. 1961).

Інакше кажучи, Бен-Ґуріон на ввесь світ заявив, що хто з жидів в Америці не хоче переселюватися в Ізраїль, той не є дійсним сіоністом, отже й не є правдивим жидівським патріотом; а з цього висновок, що ці жиди є американськими патріотами, а не жидівськими.

Голос уряду СССР

Тут слід звернути увагу на цікаву збіжність фактів, а саме: трохи раніше, бо ще 1959 року, комуно-большевицька влада осудила жидів в Америці в цьому самому дусі, цебто вона посудила їх у бракові дійсного жидівського патріотизму й оскаржила їх у тому, що жиди в Америці є вірними слугами американського народу; але комуно-большевицька влада пішла ще далі, ніж Бен-Ґуріон, і проголосила сіоністів запроданцями Америки, — мовляв, вони віддали державу Ізраїль у кишеню американців.

Ось що офіційно говорить пропаганда комуно-большевицької влади в Москві.

Уже вийшов з друку й продається
КАЛЕНДАР НА 1962 РІК

РІДНА НИВА

У цьому календарі поміщені документальні матеріяли про відношення Церков до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерті, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений, — але, не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті, присвяченій 40-літтю першого голоду в Україні під Советами, знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду, з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбудованої Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані, і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна **$1.00**

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Рабін Ф. Сігаль критикує...

„Сіоністські верховоди, які займають керівні пости в уряді Ізраїлю, всіляко сприяють закабаленню країни американськими монополіями; вони перетворили Ізраїль в американську военну базу... Сіонізм - це реакційна течія націоналістичної еврейської буржуазії, яка знаходиться на службі у великих імперіялістичних державах і виконує ролю їх агентури..." (Див. советська газета „За повернення на Батьківщину", ч. 37, травень 1959 р. Східній Берлін).

Такого роду пропаганду комуно-большевицької влади в Москві, яка обвинувачує жидів у вірності Америці і т. п. жиди проголошують, як один з доказів урядового „антисемітизму в СССР"; так само й уся українська преса у вільному світі голосить, що в комуно-большевицька влада в Москві є антисемітською.

Але, звичайно, заяву Бен-Ґуріона, який обвинуватив жидів в Америці у бракові жидівського патріотизму (а тим самим він без слів сказав, що жиди в цій країні є американськими патріотами), — цю заяву жиди не можуть проголошувати антисемітською, бо ж вона походить з уст жида, і то самого прем'єра Ізраїля.

Але, як цього слід було сподіватися, жиди відізвалися й на цю заяву Бен-Ґуріона. І так, напр., газета „Да Ізраелайт Прес" (2. 6. 1961) інформує:

„Провідники сіоністичного руху в ЗДА цього тижня далі критикують прем'єра Ізраїля Давида Бен-Ґуріона за його останні атаки на американських сіоністів..."

Звичайно, що такі обвинувачення з боку комуно-большевицької влади в Москві і з боку Ген-Ґуріона, — що, мовляв, жиди в Америці не є дійсними жидівськими патріотами, але вони є, перш за все, вірними Америці, в очах світу є болячкам для національних почувань жидів в Америці, і жиди в Америці цей моральний біль мусять перенести.

Але, з другого боку, з практичного, жиди в Америці не зазнають втрат через ці обвинувачення з боку червоної влади в Москві і з боку влади в Єрусалимі; бо ж така опінія про жидів в Америці, яку ширить червона влада в Москві і влада в Єрусалимі (Бен-Ґуріон) ставить жидів в Америці в зручніше положення в очах усієї американської нації. А вже тим більше виринає питання: що на це тепер скажуть антисеміти, коли з уст самого прем'єра Ізраїля та з уст червоної влади в Москві вони чують, що жиди в Америці не є жидівськими патріотами, а є вони вірними Америці?

Прилюдна опінія у всьому світі, включно з опінією українського загалу і його провідників на Заході, вважає, що якби червоною владою в Москві справді правили жиди, (як це твердять антисеміти), то в такому випадкові червона влада в Москві не проголошувала б американських жидів-сіоністів та уряду Ізраїля „вірними запроданцями Америки".

Щоправда, комуно-большевицька влада (стоячи на цій основі, що жиди в СССР до світового жидівського — до організованого руху, яким є сіоністи, не належать, бо ця організація заборонена) не атакує советських жидів. не атакує жидівства взагалі, як такого, але атакує специфічно тих жидів, що належать до Сіонізму, отже — жидів на Заході, головно в Америці та владу Ізраїля; мовляв, тільки в Советському Союзі жиди є добрі, а поза межами Советського Союзу вони не є добрі.

Знову ж, Бен-Ґуріон проголосив з Єрусалиму, що тільки в Ізраїлі жиди є добрі (дійсні жиди), а всюди поза межами Ізраїля вони не є добрі (не є дійсними жидами).

Складна справа

Положення жидівського Ґалюту (розсіяння) у світі завжди було дуже складне. Але тепер воно, здається, стає ще складнішим, отже воно вимагає від жидівських провідників складної політики.

Однак широкий загал, а в тому й українська політична думка, як це свідчать голоси преси, підходить до цих складних справ аж надто спрощено — згідно з українською народньою традиційною філософією — що, мовляв, „видно пана по холявах". Але життєвий досвід каже, що пана по холявах таки не завжди видно.

ПРЕЗ. ДЖ. КЕННЕДІ ВІДЗНАЧЕНИЙ ПРАВОСЛАВНИМ ОРДЕНОМ

Єрусалимський Патріярх Венедикт, що тепер перебував у відвідинах на американському континенті, вручив президентові ЗДА орден Гробу Господнього і передав йому запрошення відвідати святі місця в Єрусалимі.

През. Кеннеді це перший американець, що відзначений цим орденом; почавши з четвертого століття, по наші дні тільки сім осіб удостоїлися цього відзначення, а през. Кеннеді між ними є восьмим з черги.

НАСЛІДНИК МИТР. МАКАРІЯ (ОКСІЮКА) ЗБІЛЬШУЄ ПРАВОСЛАВНИЙ ЄПИСКОПАТ У ПОЛЬЩІ

Митрополит Православної Церкви в Польщі Макарій (Оксіюк), помер у квітні 1961 р., проживши 78 літ. Його наслідником став Митрополит Тимофій (Шретер), і він почав збільшувати Єпископат цієї Церкви. Ще тоді, як Митрополит Макарій був недужий, Архиеп. Білостоцький Тимофій, що в заступстві управляв Церквою (в ролі „льокум тенеис"), 25. 3. 1960 року хіротонісував Архимандрита Василія (Дорошкевича), який тепер є Єпископом Більським.

Не зважаючи на тяжке положення православних у сучасній польській державі — в морі католиків і під урядовим тиском комуністичного режиму — до членства в ній все ж таки офіційно признаються 100,000 вірних. Ця Церква має Духовну Семинарію у Варшаві і Православну Секцію у Християнській Богословській Академії.

Нова большевицька хвиля нищення церков

Журнал „Православная Русь" (ЗДА) за жовтень 1961 р. подав пресові джерела, в яких подані цифри знищених цього року большевицькою владою православних церков і манастирів. Ниже подаемо, в скороченні, ці джерела і їхні інформації про нищення православних святинь.

УКРАЇНА

Еміграційна російська газета „Наше Общее Дѣло" подає: в Україні цього року відбувається масове закривання церков; у Черкаській області закрито 40 церков, у Волинській області — 180, при цьому закрили Почаївський скит, Уведенський манастир у Києві, Балтський манастир (Одеська область), а також закрито багато манастирів на Закарпатті і в Молдавії.

БІЛОРУСЬ

На Білорусі цього року закрито 300 православних святинь, а в тому й манастир у Гродні.

РОСІЯ

Лондонський „Таймс" подав, що цього року за останні шість місяців (від квітня по вересень включно) у самій тільки Московській епархії в Росії ц. р. знищено 700 церков.

***

„Таймс" інформує, що нищення церков відбувається ось так:

„...І, вкінці, треба згадати про фізичне знищування церков юрбою (приблизно 200-300 осіб), нацькованою урядом, часто при діяльній підтримці поліції. Звичайно ця юрба вломляється до церкви і виносить звідтіля всі „предмети культу" — ікони, сосуди, хрести, облачіння — все це складається на вантажні авта і вивозиться, після чого церква бистро перемінюється в руїну. Це діється не тільки по селах, але й по містах".

УРЯД ГРЕЦІЇ ДОЗВОЛЯЄ БІБЛІЮ ТІЛЬКИ ОРИГІНАЛЬНОЮ ГРЕЦЬКОЮ МОВОЮ

Міністр справедливості Греції Констянтин Еліяс видав 1961 р. обласним прокураторам наказ, щоб вони — згідно з Конституцією Греції — пильнували урядової заборони видавати Біблію якоюсь іншою мовою, крім оригінальної грецької мови, цебто старої грецької мови, якою був написаний Новий Заповіт і на яку вперше було перекладено Старий Заповіт із старожидівської мови

Конституція Греції забороняє друкувати в цій країні й поширювати обидва Заповіти Біблії не тільки чужими мовами, але й також модерною грецькою мовою.

Згаданий міністр сказав, що ця урядова заборона зроблена на внесення Синоду Православної Церкви в Греції, щоб зберігати стару грецьку мову Біблії, як засіб охорони перед „усякими змінами з боку еретиків у релігії".

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана Митрополитом Василем Липківським, із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ЧИ ЗУДАР КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ З УРЯДОМ КЕННЕДІ?

„Католицька преса обурюється проти заяви Секретаря Праці А. Ґольдберґа, що жінка повинна бути зовсім свобідною у виборі своїх зайнять, і що ілюзією являється думка, нібито її місце вдома. Тим часом, місце замужньої жінки якраз удома", — подає російський журнал „Православная Русь" (ЗДА) за жовтень 1961 р.

А. Ґольдберґ — релігійний

А. Ґольдберґ — секретар (міністр) Праці в уряді президента Джана Кеннеді — є добрим ісповідником жидівської релігії, коли синагога ім. Стефана Мудрого 15-го вересня, ц. р. відзначила його, як нагородою, званням „людини року", — як подає щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" (16. 9. 1961).

Жидівська ж релігія особливо дбає про домашнє огнище, і з усіх релігій в різних країнах між жидами є найменший процент таких замужніх жінок, що працюють поза домом, отже тим самим більше чи менше занедбують родину, а тим самим якоюсь мірою причиняються до занепаду родинного огнища.

Отже загал жидів, мабуть, також не піде за порадою міністра Ґольдберґа. Натомість, як видно, Католицька Церква побоюється, що багато католиків може таки піти за поглядом Ґольдберґа, і тому-то ця тривога в католицькій пресі..

Це справа не тільки праці, але й суспільного виховання

Заява Ґольдберґа, як міністра Праці, відноситься не тільки до справи праці; вона зазублюється також зо справою суспільного виховання. Міністром Освіти і Суспільних Справ в уряді Кеннеді є Рібіков — також добрий ісповідник жидівської релігії, і його голос у цій справі мав би своє значення; але його думки тут не чути.

Проти погляду особи, чи проти політики уряду?

Восени ц. р. мати президента Кеннеді відвідала папу Івана XXIII, і через неї папа передав „повне, особливе апостольське благословення" президентові Кеннеді і в його особі — державі ЗДА та американському народові.

З цього виходило б, що відношення Католицької Церкви до президента Кеннеді є зовсім добрим, — принаймні, коли підходити до цього з формального боку. Чи папа говорить про Кеннеді це, що він у дійсності думає про нього? Чи це „благословення" — це тільки дипломатичний жест, — і яке він має дійсне значення? Про це покищо нічого не пишеться.

У зв'язку з цим виринає питання: чи вищезгадане обурення католицької преси спричинене специфічною вимогою Ґольдберґа, щоб жінка була „свобідною" від домашнього огнища, — чи може це тільки один з виявів загального невдоволення Католицької Церкви урядом Кеннеді?

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1961 ДО 15-го СІЧНЯ 1962 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1961 р., до 15-го січня, 1962 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вістник", Адміністрація „Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСТНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $........, як подарункові передплати на „Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

Моє імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

(Коли маєте більше імен. можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

20,000 ПАЛОМНИКІВ У ПРОЦЕСІЇ ЗА ІКОНОЮ

Восени ц. р. на грецькому острові Тенос Грецька Православна Церква проголосила чудотворною одну із старовинних ікон Божої Матері; з цієї нагоди, коли провадили цю ікону, в процесії взяло участь 20,000 греків.

Традиція говорить, що цю ікону намалював Св. Євангелист Лука.

Коли 38-літній Антуля Куцоянні осліп, то лікарі сказали йому, що він уже ніколи не буде бачити, але він помолився перед цією іконою, то йому повернувся зір. Ґеорґія Пападімітріон хворів паралічем ніг, і не міг ходити, а лікарі сказали, що його вилікувати не можливо. Але коли він у рухомому кріслі прибув до церкви, де була ця ікона, і помолився, то відразу виздоровів, — звівшись з крісла, він пішов без допомоги палок. Обидва ці випадки ствердили численні свідки і їх розглянула церковна й лікарська комісії.

ПОМЕР ЗАСТУПНИК КАРДИНАЛА МІНДСЕНТІ

Після кривавого подавлення угорського повстання проти советсько окупації кардинал Міндсенті схоронився під захист американського посольства в Будапешті, і досі там безвихідно перебуває.

Фактичним провідником Католицької Церкви після Міндсенті став архиеп. Йозеф Ґреш, і він мав можливість бути на своему становищі тільки тому, що „покаявся" перед комуністичною владою і зобов'язався співпрацювати з нею в усіх цих справах, чого ця влада від нього вимагала. Ватикан визнав церковно-законним пост архиеп. Ґреша.

Восени ц. р. 74-літній архиеп. Ґреш помер.

НАЙНОВІШИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯТИЙ

У числі православних святих найновішим є Св. Космас Айтолос, — Констянтинопольський Патріярх Атенаґорас І проголосив його Святим 1961 р. У своєму Посланні до голов Православних Церков цей Патріярх повідомив, що пам'ять цього Святого щороку відзначатиметься в день 24-го серпня.

Вищезгаданий Святий народився 1714 року, був ченцем у манастирі на Св. Афонській Горі. За того часу, коли турки, завоювавши Візантію (1453 р.), переслідували Християнство, він був першим місіонером, що не побоявся всюди подорожувати й підтримувати греків у вірі Христовій. Турки за це повісили його — 24-го серпня 1779 року.

ВІДНОВЛЮЮТЬ ЦЕРКВУ З АПОСТОЛЬСЬКИХ ЧАСІВ

Однією з найстарших у світі християнських церков є церква поблизу Антіохії (по-турецькому Антакія) у південно-східній частині Туреччини. Ця церква походить ще з часів Апостолів Христових, — вона з давніх-давен існує під іменем Св. Петра — згідно з писанням Нового Заповіту (Гал. 2. 11), що Ап. Петро деякий час жив там. І з Антіохії Ап. Петро написав Послання. В цій же Антіохії послідовники Христа були тими першими, що їх названо іменем християн (Діяння 11.26), і звідтіля Ап. Петро вирушив у світ навертати народи на Християнство.

В. Дубровський

Поїздки Московського Патріярха

На початку 1961-го року по різних пресових органах, особливо церковних, промайнула вістка про мандрівку московського патріярха Алексея по Близькому Сході наприкінці 1960-го року. Тепер в нашому розпорядженні вже є офіційні звідомлення про це, - вони подані в органі „Журнал Московской Патриархии", ч. 3, березень 1961 р., стаття архим. Філарета, й ч. 4, квітень 1961 р., стаття М. Добриніна. З аналізи цих звідомлень можна дещо зрозуміти, не зважаючи на видимо дуже старанну „редактуру" їх.

Ця мандрівка з удаваною метою „укріплення братських відносин між Церквами й народами" (№ 3:10), була широко запляннована на понад місяць часу: з 25 листопаду 1960 р., коли патріярх з своїм почотом відлетів з Москви спеціяльним советським літаком — „Ілюшін-18", і кінчаючи 30 грудня 1960 р., коли вони повернулись до СССР тим самим літаком.

Патріярха супроводжували: митр. Крутицький і Коломенський Пітірім (особа зараз найближча до патріярха — на місце митр. Ніколая, що раніше відогравав у Московській Патріярхії першу ролю, але влітку 1960 р. був усунений із сцени); голова Відділу Зовнішніх Церковних Відносин еп. Ярославський і Ростовський (недавно він був еп. Подільський) Нікодім Ротов: ректор Московськії Духовної Академії прот. К. І. Ружицький; керівник справ Української Екзархії архимандрит Філарет Денисенко; член Відділу Зовнішніх Церковних Зносин доц. о. А. Д. Остапов; заступник голови Господарчого Управління при Священому Синоді А. Д. Остапов; проф. д-р Н. Д. Успенськiй; преподаватель М. А. Добринін; протодиякон В. Прокімнов; єродиякон Платон Лобанков; референт-перекладач Відділу Зовнішніх Церковних Зносин В. С. Алексеєв; співробітник протокольної частини Відділу Зовн. Церк. Зносин І. В. Варлаамов; лікар А. В. Алексеев; журналіст Д. В. Кузнецов. У м. Александрії, Єгипет, до цієї делегації приеднались ще: заступник представника Московського патріярха при Антіохійському патріярхаті прот. П. К. Статові секретар цього представництва Н. П. Анфіногенов. Таким чином, на 8 духівників — 8 цивільних осіб, що цілком забезпечувало догляд КГБ за тими духовними подорожниками. Присутність одинокого українця з Києва — архим. Філарета Денисенка не могла псувати гурту, тому що він напевно є цілком довіреною особою, бо посідає номенклятурну посаду при Екзарху України. При всіх урочистостях під час цієї мандрівки, архим. Філарет здебільшого асистував еп. Нікодіму Ротову, що так само посідає чільну номенклятурну посаду при московському патріярху (в Александрії — 3:15, 17, в Каїрі — 3:20, 23, в Дамаску — 3:26, 28, 31, 32, в Бейруті — 3:33, 35, 36, 38, в Єрусалімі — 3:42, 45, 46, 49, 50, у Стамбулі — 3:15, 52, 55, в Афінах — 3:60, 61, а також — 4:11, 16, 20). Крім того, треба відмітити, що першу й генеральну звітну простору статтю — огляд цієї мандрівки — було доручено написати тому самому архим. Філарету Денисенку та й опублікувано її з спеціяльним зазначенням коло підпису автора її — **„Киев"** в ч. 3-му „Ж. М. П.", 1961 р., під декляративним заголовком: „Во имя единения й мира. Паломничество патриарха московского й всея Руси Алексея к святиням Востока" (3:10-64, — аж 54 сторінки!). Хоч архим. Ф. Денисенко ніде не випинався чимсь наперед і тримався ніби позаду чільних осіб, але з багатьох подробиць видно, що він клопотався на задньому пляні, як годиться досвідченому довіреному тоталітарної держави.

Єгипет

Маршрут подорожі цих т. зв. „паломників" теж не позбавлений політичного сенсу: насамперед вони побували в Александрії й Каїру, Єгипет (де патріярх Алексей вже був уперше в 1945-му році), бо просякнення в Африку є зараз „ударним завданням" советської політики. Після того, як минулого року конголійці викинули з Леопольдвілю усе советське „посольство" й усіх советських військових „дорадників", а Нассер трохи охолов щодо дружби з Москвою, посадивши до в'язниці египетських комуністів, — то залишився для Москви ще один шлях до серця Африки — через православних Єгипту, Судану й Абісінії (минулорічна візита православногог імператора Гайле Селясіє до Москви, що його приймали дуже шанобливо!). Дійсно, в Египті патріярх Алексей мав таке помпезне прийняття, як ніде в іншому місці Близького Сходу, і яке було цілком міжнародньо-політичного, а не релігійного характеру. Досить зазначити, що патріярха Алексея в Александрії зустрічали увечорі на аеропорті не тільки Александрійський грецький патріярх Христофор, але й советський ген. консул Азовцев з співробітниками. Другого дня вранці патр. Алексей з „сонмом" візитували губернатора Александрії (мусульманина), при чому патріярха Алексея вшанували в мілітарний спосіб, вишикувавши для зустрічі його „почетний караул" вояків (3:13). Пізніше цей губернатор склав візиту патр. Алексею (3:16). Другу візиту патр. Алексей склав до Александрійської Міської Ради, де так само він дефілював перед „почетним караулом" вояків 3:13). На Богослуження патр. Алексея в катедральному Соборі св. Савви прибули не тільки духівництво Александрійської грецької патріярхії, але й консулі: американський, грецький, бельгійський та інші та представники Коптської Католицької і Реформованої Церков та від евреїв (3:13). На прийнятті у патр. Христофора були не тільки православні духівники советські й александрійські, але й знову советський консул Азовцев (що в Москві повинен бути безвірником, а в Єгипті — навпаки!), грецький консул, представники консулятів американського та інш. (3:14). На цьому прийнятті патр. Алексей виголосив програмову промову (певно написану заздалегідь), де політично висловив жаль, що „Схід і Захід розділені взаємним недовір'ям... великі держави поспішають перевищити одна одну в військовій могутності... навіть окремі християнські Церкви стають на наших очах знаряддям політичних задумів та забувають про своє покликання" (так, ніби советські довірені серед проводу московської Патріярхії в цьому зовсім не грішні?!). Ніби через це патр. Алексей у своїй програмі дій надалі виявив таке: „Прийшов час, коли Православ'я повинно проявити себе як вселенська єдність всіх своїх помістних автокефальних Церков та закликати всі християнські Церкви до єднання в творенні мира поміж людьми й народами... Вселенська Православна Церква повинна сказати про це всьому світу, щоб найбільша кількість людей супротивилась би каверзам світового зла" (3:14, про кого це мова?). Переказуючи ці дипломатичні вислови зрозумілою мовою, бачимо, що 1) патр. Алексей намагається перебрати на себе обов'язки лідера Православних Церков Сходу, 2) цим самим він фактично одкидає від лідерства Константинопільського патріярха, 3) він закидає якимсь, точніше не названим християнським Церквам (Ватиканові? Світовій Раді Церков?) перетворення їх на „знаряддя політичних задумів", 4) він прагне поставити православні патріярхії Сходу на службу советській пропаганді „миру".

Але ще помітніша роля, ніж Александрійської грецької патріярхії, в плянах советської пропагандивної акції намічена мабуть у Коптській Церкві. Її патріярх Кирил VI-ий першим візитував патр. Алексея (в приміщенні Александрійської патріярхії), що викликало зворотні одвідини на другий день патр. Алексеєм коптського Собору, де його зустрічав патр. Кирил VI-й з своїм духівництвом і де обидва патріярхи спільно „вознесли молитву про поєднання святих Божих Церков" (3:15). 27-го листопада між патр. Алексеєм і патр. Христофором, в загородній резиденції останнього, відбулась довірочна бесіда, що на ній були присутні тільки митр. Пітірім, еп. Нікодім і Д. А. Остапов. Увесь інший „сонм" був відісланий на цей час в прогулянку до весільної курортної місцевости Боріваж. Про що домовились два патріярхи, — залишилось неопублікованим, за вийнятком скупої замітки: „відбулась бесіда в питаннях, що цікавлять Александрійську й Російську Церкви" (3:16, зовсім як про таємні домовлення голів держав!). Другого дня обидва патріярхи знову зустрілись в тій же резиденції, де й „обговорювали спільне комюніке" (3:17). Це досить просторе „комюніке"

(Продовження на 10-й стор.)

Увага Едмонтон і околиці !

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ

Преосвящ. Владики Андрея

і відзначення третіх роковин існування нашої Громади

відбудеться

в НЕДІЛЮ, 19-го ЛИСТОПАДА Ц. Р.

в ЦЕРКВІ СВ. ПРОРОКА ІЛЛІ

в Едмонтоні.

Год. 8,30 ранку — Утреня.

Год. 9,30 ранку — Зустріч Владики

Год. 10,00 — АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ в сослуженні Всеч. о. А. Хомяка — пароха Катедри Св. Івана і місцевого о. Пароха

Год. 12,00 — Братський обід і пообідня програма.

До ласкавої участі запрошується вірних Едмонтону й околиць!

За Управу Громади Св. Іллі:
о. О. Фляк, парох.
Д. Єрійчук, голова
Д. Ониськів, секретар.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Ап. Павло висилав свої Послання, як найвища духовна власть, до багатьох Церков у багатьох різних країнах, і він був найвищою властю також і над єпископами. Своє „Послання до Филип'ян" Ап. Павло посилає „до всіх, що знаходяться в Филиппах, з епископами й дияконісами" (Филип'ян. І. 1). Таку саму найвищу власть мали всі Апостоли — рівні один одному.

Перебувши в Римі, Ап. Павло сам вибирав і посилав місіонерів до Церков у різних країнах, а ці вислані Ап. Павлом місіонери з Риму ставали на час своєї місії найвищими місцевими духовними авторитетами, отже й головами місцевих Церков. І тих голов різних Церков вибирав, назначав і висилав Ап. Павло в Римі, а не Ап. Петро. Напр., Ап. Павло пише з Риму до Филипійської Церкви: „Надіюся ж у Господі Ісусі незабаром вислати до вас Тимофія, щоб і я, довідавшись про ваші обставини, втішився духом. Не маю ж бо я нікого рівного (йому) відданістю, хто б так щиро дбав про вас, — тому що всі шукають свого, а не того, що (служить) Ісусові Христові... А втім, я вважав потрібним вислати до вас Епафродита — брата й сотрудника і сподвижника свого, а вашого посланника і служителя у моїй потребі" (Филип'ян. II.). Це значить, що не Ап. Петро, а тільки Ап. Павло висилав з Риму своїх намісників до Церков у різних країнах.

Ап. Павло ніде не сказав: „Ап. Петро є Головою Церкви", а тільки сказав: „Маючи Самого Господа Наріжним Каменем, на Якому вся будівля, струнко складаючись, зростає у Святу Церкву в Господі, на Якому і ви будуєтеся в Житло Боже (Церкву) Духом" (Ефес. ІІ. 19-22). А це значить, що тільки Христос є Головою Ап. Павла і всіх Апостолів і всієї Церкви, — тільки „Він є Головою Тіла Церкви" (Колос. І. 18), — а не Ап. Петро. Отже не з авторитету Ап. Петра, а тільки з авторитету Ісуса Христа Ап. Павло висилає з Риму своїх намісників до різних Церков, отже й він виясиює Филип'янам: „Надіюся в Господі Ісусі незабаром вислати до вас Тимофія" (Филип'ян. II. 19). Ап. Павло не каже: „Надіюся на Ап. Петра, що він (Ап. Петро) незабаром вишле до вас свого намісника Тимофія". Ап. Павло не каже вірним Церкви, щоб вони повинувалися авторитетові Ап. Петра й наслідували його, але Ап. Павло закликає й повчає християн: „Наслідуйте, браття, мене, і дивіться на тих, що поступають по образові, який маєте у нас" (Филип'ян. III. 17). Ап. Павло стверджує, що християни різних Церков у різних країнах, отже й Филипійська Церква, завжди признавали над собою духовну власть, як найвищу на землі, Ап. Павла, і Ап. Павло далі від них цього послуху вимагає, бо цього вимагає Сам Бог(а не Ап. Петро). І так, Ап. Павло звертається до Филипійської Церкви: „...завжди будьте слухняні, не лиш тоді, як я був присутній, але значно більше нині — під час моєї відсутності — зо страхом і тремтінням звершайте своє спасіння, тому що Бог створює у вас хотіння і діяння згідно (Свого) благовоління. Усе чиніть без ремствування й сумніву" (Филип'ян. II. 12-14).

„Послання Св. Ап. Павла до Тимофія" також написане з Риму. Як і в інших своїх Посланнях, у Посланні до Тимофія Ап. Павло зараз таки на вступі підкреслює, що його, Ап. Павла (так само, як і всіх інших Апостолів), найвищим учителем Церкви Христової настановив Сам Бог(а не Ап. Петро), отже Ап. Павло підлягає тільки Богові (а не Ап. Петрові). Тому Ап. Павло заявляє про себе: „Павло — Апостол Ісуса Христа по повелінні Бога, Спасителя нашого Ісуса Христа, надії нашої" (І Тимоф. І. 1). Цю заяву Ап. Павла треба взяти до уваги глибоко і з усією повагою та відповідальністю своєї свідомості, коли ми читаємо її, і стверджуємо її, як наочний факт. Не волею Ап. Петра, а тільки волею й благодаттю Бога Ап. Павло став і був Апостолом, і тільки перед Богом, а не перед Ап. Петром, був відповідальним Ап. Павло, бо ж він каже, що він був Апостолом „по славному благовістю Блаженного Бога, яке йому повірене" (Тимоф. І. 11). Не Ап. Петро назначив Ап. Павла на Апостольське служення в Церкві, отже й не Ап. Петрові підлягав Ап. Павло. Каже ж бо Ап. Павло: „Дякую давшому мені силу Христові Ісусові, Господеві нашому, що Він признав мене вірним, назначивши на служення" (Тимоф. І. 12). Христос сам назначив Ап. Павла Своїм Апостолом, але над Ап. Павлом Він не назначав „вищим" жодного з Апостолів. Коли ж ідеться про розмір вложеної праці для Церкви і про розмір терпінь для неї, то не Ап. Петро тут згадується „першим", а тільки Ап. Павло, бо ж він говорить про себе: „Але я помилуваний для цього, щоб Ісус Христос у мені першому показав усе довготерпіння як приклад тим, що будуть вірувати у Нього в житті вічному" (Тимоф. І. 16). Отже не Ап. Петро, а Ап. Павло є для всієї Церкви Христової п е р ш и м зразком (ідеалом) Апостола, якого найперше треба наслідувати.

Св. Ап. Павло оце своє Послання (до Тимофія), з якого тут подані цитати, писав уже в похилих літах своїх, коли він сподівався бути зловленим і замученим, і тому він готовив себе на жертву за Христа. Отже це Послання Ап. Павла особливо торжественне, — і він каже: „Бо я вже стаю жертвою, і час мого відходу настав: подвигом добрим я подвизався, терпіння звершив, віру зберіг; а тепер готовиться мені вінець Правди, що його дасть мені Господь, — Праведний Суддя, в день той; і не тільки мені, але і всім тим, що возлюбили явління Його. Постарайся прийти до мене скоро" (II Тимоф. IV. 6-9).

Отже з міста Риму, перед своїм відходом із світу того, Ап. Павло доводить до відома всієї Церкви Христової, що волею й благодаттю Ісуса Христа він є п е р ш и м між Апостолами своїми терпіннями за Христа, отже й п е р ш и м між Апостолами зразком до наслідування його всіми християнами; але якщо це хто терпітиме за Христа так само, як і він, Ап. Павло, то і вони так само заслуговують на таку ж п е р ш і с т ь і таку саму нагороду в Царстві Небесному. І в цих же Посланнях (до Тимофія) Ап. Павло, стоячи над гробом, з усією торжественністю, свідомістю важливості своєї науки і своєї відповідальності перед Богом за цю свою науку, заявляє, що не було, немає й бути не може ніякого людського „Намісника Христового на землі", цебто немає й бути не може ніякого „Посередника між Богом і людьми". Ап. Павло навчає: „Бо один Бог, один і Посередник між Богом і людьми: Чоловік Христос Ісус, передавший Себе для викуплення всіх: таке свого часу було свідоцтво, для якого я поставлений проповідником і Апостолом (правду говорю у Христі, не брешу), учителем поган у вірі й правді" (І Тимоф. II. 5-7). Отже ніхто з людей узагалі, і ніхто з Апостолів зокрема, отже й не Ап. Петро, а Сам Ісус Христос і тільки Христос, є і Бог і разом Посеречник (чи „Намісник" Бога на землі) між людьми й Богом.

І якщо б навіть не було інших аргументів, то сама одна ця цитата з Послання Ап. Павла до Тимофія (І Тимоф. II. 5-7) повністю вистачає для цього, щоб стало ясно, що ідея Католицької Церкви про л ю д и н у (Ап. Петра), як буцімто „Намісника Христа на землі" є абсолютно не-християнською, — вона стала проти істини Св. Письма. У цьому ж таки Посланні (до Тимофія) Ап. Павло навчає; „Негідних же бабських байок цурайся, а вправляй себе в благочесті" (І Тимоф. IV. 7). І ці слова осторогинауки Ап. Павла повинні мати на увазі всі ці, що заперечують істину Св. Письма, вірячи в можливість бути л ю д и н і „Намісником Христа на землі", — вони повинні таких „негідних бабських байок цуратися, а вправлятися в благочесті", отже розкривати очі своєї душі на Праву Св. Письма

Кінчаючи своє Друге (і останнє) Послання до Тимофія, Ап. Павло докладно інформує Тимофія про стан цього гуртка осіб, що становили тоді, під проводом Ап. Павла, найвищий духовний Провід Римської Церкви, — і він пише до Матвія: „Постарайся прийти до мене скоро. Бо Дімас покинув мене, — полюбивши нинішній вік, і пішов у Солунь, Крискент — у Галатію, Тит — у Далматію; один Лука зо мною. Марка візьми й приведи з собою, бо він потрібний мені для служення. Тихика я послав в Ефес" (II Тимоф. IV. 10-12). А тоді, коли Ап. Павло писав був з Риму Перше Послання до Тимофія, то у Проводі Римської Церкви була тільки одна особа: Ап. Павло без помічників, і про цей час він пише. „При першій моїй відповіді нікого не було зо мною, а всі мене покинули. Нехай же це не числиться їм!" (II Тимоф. IV. 16). Ім'я ж Ап. Петра зовсім не фігурує при інформаціях Ап. Павла про тодішній стан Проводу Церкви в Римі, — бо Ап. Петра там не було.

XIII

ЧИ ЦЕ „ПРОВИНА" АП. ПАВЛА?

Католицька Церква встановила догмат про мниме перебування Ап. Петра в Римі" й про своє вважання його „Намісником Христа на землі", цебто „Князем Апостолів". Однак у своєму Посланні сам Ап. Петро такої ролі собі не приписує, — він узагалі нічого не говорить про ці справи.

Щождо Ап. Павла, то він писав дуже багато, і тому не поминув і цієї справи — фіктивного „Намісництва" котрогонебудь з Апостолів, а в цьому й Ап. Петра. З Послань Ап. Павла ясно видно, що Ап. Петро не був жодним „старшиною" над Апостолами, і він не був „Намісником Христа на землі". Якщо б Католицька Церква хотіла бачити ці свідчення

(Продовження на 10-й стор.)

ПЕТРО І РИМ

(Продовження з 9-ї стор.)

Ап. Павла, то вона або занехала б свої претенсії вважати Ап. Петра „Намісником Христа на землі", або почала б уважати ці свідчення Ап. Павла „провинами" перед Католицькою Церквою.

Питання: чому Ап. Павло — всупереч пізнішій науці Римської Церкви — не вважав Ап. Петра „Намісником Христа на землі" й „старшиною всіх Апостолів"? Відповідь на це питання така: Ап. Павло не міг цього зробити тому, що це суперечило б ученню Ісуса Христа. Отже, строго-точно слідуючи за наукою Христа, Ап. Павло принципово не признавав ніякої ідеї про мниме „старшинство" будь-котрого з Апостолів, отже й Ап. Петра між ними, над іншими Апостолами, та фіктивної ідеї „Найвищого Головства" над усією Церквою Христовою, фальшиво приписуваної будь-котрому з Апостолів, отже й Ап. Петрові між ними. І це ясно видно з учення Ап. Павла.

Стара римська мудрість каже: „немає нічого нового під сонцем". Так воно є й з пізнішою претенсією Католицької Церкви на сповидне „старшинство" Ап. Петра над рештою Апостолів. Ці католицькі претенсії, як такі, не є нічим „новим".

Адже ж ще за часів Апостольського періоду Християнства між християнами у світі почалися були суперечки, подиктовані місцевими амбіціями: деякі з християн уважали „Найвищим Головою всього Християнства" Ап. Павла, інші ж — Ап. Аполлоса, ще інші — Ап. Кифу (цебто Петра), а ще інші (і то єдино-правильно!) — Самого Ісуса Христа. Отже, зараз таки в перших роках Християнської ери в Церкві Христовій почалося це саме еретичне, не-християнське явище: вважати Найвищим Головою Вселенської Церкви Христової на землі котрогось з Апостолів, не Самого Христа, без жодного Його „Намісника на землі". Між цими найдавнішими часами Християнства й теперішніми різниця, в цьому відношенні, є тільки ця, що давніше було більше таких Церков, що з них кожна вважала „Найвищим Головою Вселенської Церкви" тільки „свого" Апостола, цебто цього, який дану місцеву Церкву оснував, а інших Апостолів вона вважала тільки „підрядними".

Але в пізніших часах при цій концепції залишилася тільки Католицька Церква.

Тому що Ап. Павло найбільше навернув поган на Християнство, і він оснував місцевих Церков більше, ніж будь-котрий інший Апостол, і його інші Апостоли, а між ними й Ап. Петро, вважали особливо „премудрим" в Божої благодаті (II Петр. III. 15), (і додаймо: з глибокої освіти), — то й своїм голосом і числом займали перше місце ці, які на перше місце між Апостолами ставили Ап. Павла, а друге місце ці, які вивищували Ап. Аполлоса, а треті ці, що вище ставили Ап. Петра.

Ап. Павло все це бачив і чув, отже він тривожився цим не тільки за тодішні часи, але й за майбутні; він турбувався цим, щоб і в майбутньому серед Християнства не було тієї самої ересі, цебто вважання цього чи того Апостола „Головою всіх Апостолів" і „Найвищим Головою Вселенської Церкви Христової". Щоб усунути цю ересь і за свого часу, і на майбутнє, Ап. Павло в Першому Посланні до Коринтян говорить:

„Умоляю вас, браття, іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили одне, і не було між вами роз'єднань, але щоб ви були з'єднані в одному дусі і в одних мислях. Бо від Хлоїних стало мені відомим про вас, браття мої, між вами є спори. Я розумію це, що у вас говорять: „Я Павлів"; „я Аполлосів"; „я Кифин"; „я Христів". Чи ж розділився Христос? Чи ж Павло розп'явся за вас? Або, чи в ім'я Павла ви хрестилися?" (І Кор. І. 10-13).

Досить знати ці, вищезгадані, слова науки Ап. Павла, і стане зовсім ясно, що ця наука Католицької Церкви, в якій ця Церква каже: „Я Петрова", (по-арамейському: „Кифина"), абсолютно суперечить науці Св. Письма. Бо Церква є тільки Христова. Ап. Павло навчає, щоб християни не вивищували понад інших Апостолів ні Ап. Павла, ні Ап. Аполлоса, ні Ап. Петра (цебто Кифу), а щоб усіх Апостолів вважали однаковими, рівними один одному, а своїм Єдиним Головою мали тільки Христа — нікого іншого.

(Далі буде)

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й вінштування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Поїздки Моск. Патріярха

(Продовження з 8-ї стор.)

(яка дипломатична термінологія!), з датою 29.XI.1960 р. (3:19), дає мало для ясної характеристики плянів московського патріярха: все затулено цитатами з Св. Письма й загальними любвеобильними побажаннями. Але одне речення, — „християнин не може примиритися з порабощенням і пригнобленням людини, якими б зовнішніми формами це не прикривалось, — він засуджує колоніялізм по всіх місцевостях і у всіх його проявах", — (3:4-6), — дозволяє зробити висновок, що патр. Алексей намовляв патр. Христофора до боротьби проти колоніялізму в Африці. Мабуть патр. Христофор в чомусь істотному погодився з патр. Алексеем, тому що, одразу після підписання цього „комюніке" (але не перед цим!), прот. К. Ружицький, ректор Московської Духовної Академії, оголосив ухвалу Совета цієї академії, затверджену патр. Алексеем, про надання патр Христофору звання почесного члена цієї академії „за його видатні заслуги в ділі розвитку братерських відносин між Александрійською й Російською Церквами" та вручив патр. Христофору диплом на це звання (3·19). Підписання цього договору було скріплено тостом, — бо випивали взаємно „за здоров'я" (3:19).

Щось так вплинуло на єгипетських греків, що президент грецького клюбу в Александрії влаштував прилюдний обід (для вшанування патр. Алексея), що на ньому були присутні не тільки перший секретар советського консульства Борисенко, але й інші „члени дипломатичного й консульського корпусу" (3:17). Патр. Алексей також влаштував у готелі „Віндор" (не в манастирі!) велике прийняття (для вшанування патр. Христофора), що на ньому було 400 гостей, в тому числі знову „консульський корпус" (3:18). Промову патр. Алексея александрійські греки „неодноразово перенивали аплодисментами" (3;18), а патр. Алексей не забув сказати компліменту Нассерові: „Я вважаю своїм обов'язком, — сказав він, — також висловити почуття вдячности урядові Об'єднаної Арабської Республіки, що уважно поставився до нашого приїзду та сприяв в нашому приємному перебуванні у вашій чудовій країні" (3:18). Несумнівно, що це — натяк на щось, повне особливого значення. Усім александрійським ієрархам було подаровано „цінні" панагії, а деяким з них (чомусь виборочно?) ще й ордени Св. Володимира, а архимандритам — наперсні хрести „с украшеннями" (3:19). Чи не були ці речі з сейфів КГБ із збірок церковних цінностей, колись реквізованих, здебільшого в Україні? Крім александрійського духівництва, провожали патр. Алексея на аеропорті також консули: советський Азовцев і грецький. Можна легко догадуватись, що симпатії александрійських православних греків до советського патріярха були викликані побоюванням їх насупроти модерного й агресивного арабо-мусулманського націоналізму: мовляв, дружба з православною Москвою може нас охоронити в разі чогонебудь!

(Далі буде)

ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ ЗЕМЛІ

Продовж 1961-62 років населення землі збільшиться на 100 мільйонів осіб, отже 1962 року буде три мільярди людей. Згідно з статистикою з 1956 року, людство продукує тільки 800 мільйонів тонн річно, — це так мало, що три четвертини людства постійно голодують.

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Pessize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply.
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

Ювілейний З'їзд
КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
і Провінціональний З'їзд
СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС

відбудеться
в днях 17, 18 і 19 листопада 1961 року
в Вінніпеґу, Ман.

ПРОГРАМА

ПЯТНИЦЯ, 17-ГО ЛИСТОПАДА — 6.30 год. ввечорі:

(а) **Ювілейна Вечеря** для членів і прихильників Колегії Св. Андрея, в готелі Ст. Чарлс, на розі вулиці Нотр Дам і Алберт (St. Charles Hotel, Notre Dame and Albert). Під час вечері виголосить промову ДР. Г. Г. САНДЕРСОН, Президент Манітобського Університету.

(б) По вечері Сумківська Забава з музикою, в тім же готелі.

СУБОТА, 18-ГО ЛИСТОПАДА:

9.00 год. рано: Окремі сесії складових організацій СУС в залі Катедри Пресв. Тройці.
(а) Союз Українок Канади
(б) Товариство Українців Самостійників
(в) Союз Української Молоді Канади

2.00 год. попол.: Річні Збори членів Колегії Св. Андрея в Вінніпеґу, в залі Катедри Пресв. Тройці.
(а) Звіт урядників
(б) Дискусія над звітами
(в) Вибір членів Дирекції
(г) Інші справи

3.30 год. попол.: СПІЛЬНА СЕСІЯ організацій СУС:
(а) Привіти від Централь ТУС, СУК, СУМК.
(б) Привіти від Інститутів і делеґатів.
(в) „Відповідальність за Молодь" - Цю тему обговорять В.Л. Сарчук і Андрій Мельничук
(г) Промова Голови Союзу Українок Канади — пані Стефанія Пауш.

7.00 - 9.00 год. вечора: ВЕЧІРНА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ призначена для 35-ліття Союзу Українок Канади.
(а) Святочна промова - пані добр. О. Савчук
(б) Про початки організування Провінц. Екзек. в Манітобі — панна Марія Марко.
(в) Церемонія вручення стипендії студентці Манітобського університету.
(г) Церемонія вручення нагороди учасникам кампанії „Променя"
(г) Вибір провінціяльної екзекутиви на наступну каденцію

9.00 год. вечора: ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ, заходом провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок Канади.

9.00 год. вечора: СУМКІВСЬКА ЗАБАВА Й КОРОНАЦІЯ КОРОЛЕВИ, в Українськім Народнім Домі.

НЕДІЛЯ, 19-ГО ЛИСТОПАДА:

9.30 год. рано: АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА в Катедрі Пресв. Тройці.

12.30 год. попол.: СПІЛЬНИЙ ОБІД в залі Катедри Пресв. Тройці. **Під час обіду промовлятиме** ДОСТОЙНИЙ ДАФ РОБЛИН, **Премієр Манітоби.**

2.30 год. попол.: СПІЛЬНА СЕСІЯ:
(а) Слово ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА
(б) Гість-промовець — п. ІЗИДОР ГОРЕЦЬКИЙ, Інспектор Шкіл в провінції Алберта, бувший посол до албертійського парляменту і бувший ректор Інституту ім. М. Грушевського.

7.00 год. вечора: КОНЦЕРТ в залі Катедри Пресв. Тройці, заходом всіх відділів СУМК. **Під час концерту буде промовляти** Д-р ЛЕВКО ФАРИНА, Домініяльний Голова Союзу Українців Самостійників.

З'ЇЗДОВИЙ КОМІТЕТ.

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Арх. Михаїл: Духовний світ. Душа людини. (Парапсихологія). Торонто, 1961. 154 стор.

Олександер С. Брик: Українсько-жидівські взаємовідносини. Вінніпеґ, 1961. 384 стор.

Псалтир і Часослов українською мовою. Переклад Київський. За редакцією Арх. Михаїла. Видання 2-ге. Торонто, 1961. 100 стор.

Устим Пискуненко: Дніпро плаче (Вірші). Нью-Йорк, 1961. 164 стор.

Судір Запорожець: Відвічні вороги України. Торонто, 190. 220 стор

Joseph Dwirnyk: Role de L'Iconostase dans le Culte Divin. Montreal, 1960; 128 p.

СПРОСТУВАННЯ

Поплар Парк, Ман.

Заінтересовані й компетентні оцим спростовують, що з нагоди Похорону б. п. Василя Долінського на Катедру Пресв. Тройці (Вінніпеґ) було пожертвувано $28, а не 5 дол., як це було через помилку подано в дописі (у „Вістнику" за 1-го листопада 1961 р.).

ВШАНУВАЛИ ГРОМАДЯН

Линтлав, Саск.

Дня 8-го жовтня ц. р. в домі п-ва Симеона і Ефрузини Яйчуків зібралось поважне число родини і знайомих, щоб привітати п-во Яйчуків з нагоди 50-ліття їхнього подружнього життя: п-во Яйчуки приїхали в Канаду 1930 року з села Завидова на Волині, і осілися на фармі в околиці Линтлав, Саск.

П-во Яйчуки є добрими горожанами, і примірними християнами. Присутні побажали їм усього найкращого в житті і при цій нагоді вручили їм дарунок; була переведена збірка, зібрано 28 долярів, з цієї збірки призначено на свою пресу, а решту віддано на свою Українську Греко-Православну Церкву.

З цієї нагоди призначено на пресовий фонд „Вістника" 3 доляри.

Жертводавцям сердечна подяка, а п-ву Яйчукам многих літ прожити!

Присутній.

Урочистість у родині судді М. Стечишина

50-ЛІТТЯ ВІНЧАННЯ

Прот. Борис Яковкевич і о. Ректор Сеннишин звершують п-ву М. і А. Стечишиним Чин Благословення Подружжя у 50-ліття Вінчання.

Виньярд, Саск. 23-го липня ц. р. тут відбулася урочистість 50-ліття подружнього життя пана судді Михайла Стечишина і його дружини пані Анастасії Стечишиної з роду Якиміщаків

Дім п-ва Стечишиних у Виньярді широко відомий своєю гостинністю; однак, коли йдеться про спеціяльно родинні свята для відзначення п-ва Стечишиних, то тут цього роду урочистей досі ще не бувало, тому що п-во Стечишини, як люди природньо скромні, уникають цього

Отже, ця урочистість була одинокою цього роду в родині п-ва Стечишиних, а відбулася вона завдяки ініціятиві гуртка осіб, що стоять близько родини п-ва Стечишиних почерез родинні зв'язки, а також і тих, що причинилися таким чином для створення цієї нагоди, щоб особисто прибути для виявлення п-ву Стечишиним свого теплого віднощення до них.

Хоч формально це була родинна урочистість, то однак загальна його атмосфера мала характер більш суспільний ніж особистий; в особах судді Стечишина і його дружини відзначено визначних поміщників на українській ниві в Канаді. Ця урочистість була винятковою тим, що

присутні на ній особисто, а також і ці, що на віддаль приєдналися до неї почерез прислані поздоровлення, були зацікавлені не тільки українською суспільною працею п-ва Стечишиних, але й також літературною, а ще більш науковою діяльністю судді М. Стечишина. Хоч у нас, на жаль, небагато є таких людей, які проявляють своє зацікавлення літературною й науковою роботою тих рідкісних одиниць, що цим займаються, але все ж таки деяке число таких людей у нас таки є, і це головно з-поміж цих людей — любителів науки й мистецтва — прибули на цю урочистість особи з різних частин Канади, люди обох статей, різного віку й професій.

Тут не було офіційних промовців, запрошених до слова; тут був гурток людей, які взаємно ділилися своїми враженнями й думками з минулого і сучасного та линули думками в невідоме майбутнє.

Якщо б опублікувати це, що сказали д-р Драґан з Саскатуну, п. Рурик з Мус Джо, адвокат Пилипів з Виньярд, адвокат Юліян Стечишин і його дружина пані Савеля Стечишина з Саскатуну, пані Ольга Войценко з Вінніпеґу, п. Григорій Тижук з Вінніпеґу, — це була б цікава книга не тільки щодо судді Стечишина і його дружини, але й також, як матеріял до історії українців Канади, — ба, скажемо тут про це, про що у нас не говориться, — це був би важливий матеріял до історії визначних індивідуальностей українців у Канаді; бо, як це правильно завважила на цій урочистості пані Ольга Войценко, у нас, на жаль, не цікавляться процесом життя творчих індивідуальностей ,а без цього й стан насвітлення життя українства являється неповним, без основ, і стає незрозумілим для наших нащадків. Образ цієї праці стає немов би анонімним.

Члени ширшої родини—діти, невістки, зяті, внуки, брат, братова і ін., тепло згуртувалися навколо Ювілятів не тільки, як члени родини, але також, як українці, що належно розуміють, чи хоч би тільки інтуїцією відчувають значення духової постаті судді Михайла Стечишина і його дружини пані Анастасії.

В українській православній церковці в тихому Виньярді, де о. Б. Яковкевич і о. Сенишин звершили Ювілятам Чин Благословення Подружжя, перший раз разом появився чималий гурток людей з відомими іменами з різних сторін Канади.

Прецінний домашній музей, архівні скарби й велетенська бібліотека притягали собою увагу присутніх. Тиша робочого кабінету Ювілята досі ще ніколи не була порушена такою скількістю допитливих голосів у справі інтелектуальної праці судді М. Стечишина.

Багато зроблено, — все у пожовклих скриптах сивіє порохом часу, не видрукуване. Багато начеркнено й не зовсім викінчене технічно, бо недуга очей, що спричинила майже отемніння зору, змусила до крайніх границь обмежити працю. Це все, що досі довгими роками було зроблено — переважно ночами, поза межами службових зайнять і безінтересовної суспільної праці, — покоїться в архіві невиданим. Це, що досі появилося друком, видано за кошти Ювілята.

Присутні однозгідно висловлювали свої критичні голоси, — чому в нас стало вже майже звичаєм, що індивідуальність, яка може щось із себе дати, не тільки віддає свій час на творення праць, і не тільки що не отримує за ці праці жодного гонорару, але й ще мусить за свої гроші їх видавати. Це одна з головних трагедій нашої культури й науки, і це загрожує катастрофою...

На ґрунті зрозуміння цієї справи серед присутніх п. Г. Тижук підійшов до справи практично, — і запропонував створити Видавничий Фонд на публікування праць Ювілята, і присутні — як на ініціятивний початок — склали кілька соток долярів.

Ювілянти — такі щедрі гостинністю, а такі скупі словами про самих себе, і цим разом абстрагували від самих себе, а спрямовували настрій урочистості на всі ці загальні справи, що є, або мають бути в основах українського буття.

Таким чином ця неголосна, але замітна урочистість непомітно для самих учасників набула собі немов би символічного характеру: тут бо теоретично й практично звернено увагу на непересічну індивідуальність, як таку, абстрагуючи від її імені, а її тим разом репрезентував суддя Михайло Стечишин.

З діяльності Дитячої Оселі „Соняшна Купіль" коло Канори, Саск.

Одним з найважливіших обов'язків є добре, по-християнському виховувати наших дітей і молодь. Бо наша будучність у Канаді залежатиме не тільки від доброго характерного виховання української молоді, але й також від її знання української мови, історії, культури та звичаїв і понад усе від її глибокого релігійного виховання, з чого родитиметься гаряча любов до Бога та щира відданість і пошана до рідної Православної Церкви.

Без сумніву, що добрі християнські родини є першим та основним джерелом доброго християнського виховання молодих сердець. У допомогу їм, одним із найважливіших допоміжних чинників, що багато допомагає у вихованні православної молоді, є літні оселі, в яких діти не тільки мають для себе відпочинок від цілорічної шкільної науки, але одночасно загартовують себе фізично та здобувають багато користей в духовно-національному значенні. Бо вони, поперше, зближаються між собою, як українські діти, та хоч на короткий час усеціло поринають у духовість рідно-національну. По-друге, вони поглиблюють своє знання релігії й українознавства і більше ознайомлюються з українськими традиціями і звичаями. Тому й не дивно, що юнак чи юначка, пробувши декілька тижнів у своєму рідному окруженні, здобуває багато знань та пробуджує в собі ще більше почуття і любов до рідного свого та починає більше цікавитися ним.

Цього літа Оселя „Соняшна Купіль" провела свої чергові курси від 16 до 30 липня. Дітей прибуло в Оселю 114; і протягом двох тижнів була чудова погода, що дала змогу дітям добре відпочити та обпалитися на сонці над озером.

Діти не тільки відпочивали та обпалювалися, а й навчалися Закону Божого, церковного співу, національних пісень, танків, читати й писати по-українському, писання писанок, вишивання, ручних робіт та плавання. Вони також прослухали декілька лекцій Всеч. о. В. Слюзара на тему: Життя і творчість Тараса Шевченка, та: Поведінка дітей вдома й поза домом.

Пан В. Д. Великголова з Кемсек, Саск., безкоштовно висвітлив два звукові фільми; один з них був український, — про життя українців у Канаді, на який діти дивилися з великим зацікавленням.

Завідуючим Оселі й виховним керівником був Всч. о. В. Слюзар з Канори, Саск., якому належиться особливе признання та щира подяка за його восьмирічну щиру й віддану працю для добра й розвитку осель, з яких чотири кермування Оселею „Соняшна Купіль" ніс на своїх плечах. ніс всю відповідальність за організацію, добрий успіх і порядок Оселі

Крім Всч. о. В. Слюзара в Оселі вчителювали: п-во Заліщуки, п. М. Ковальський, панни Н. Ягольницька, Д. Данильчук, П. Вівчар і Всеч. о. Петро і добр. К. Бублики, і всім їм належиться щира подяка за їх вложений труд для добра дітей. Сердечна подяка належиться д-рові Данильчукові і д-рові Кусому з Канори за їхню безкоштовну опіку над дітьми, що потребували лікарської допомоги. Подяка належиться також управі Оселі за її добру підготовчу працю до цьогорічних Курсів. Особлива подяка та велике признання належиться нашому невтомному жіноцтву, що так щиро та щедро обдаровували Оселю продуктами, і то навіть були такі жінки, що не мали дітей в Оселі, але багато продуктів подарували, та з Канори і Горлиць приходили і приготовляли вареники дітям в Оселі, та всім тим добродіям, що складали свої пожертви для кращого устаткування і розвитку Оселі.

У неділю 23-го липня Всеч. о. П. Бублик відслужив Службу Божу, під час якої діти своїм милозвучним співом прикрасили її. На закінчення Курсів відбулася Служба Божа в неділю 30-го липня, яку відслужив Всеч. о. В. Слюзар, — як завжди, при великій участі молящих, які разом з дітьми своїм могутнім співом прикрашають Службу Божу. По обіді відбувся успішний концерт, що складався з двох частин: 1) Присвячена в честь Сотих Роковин Т. Шевченка; 2) Спів, танки, деклямації, театральна вистава й промови Всеч. о. В. Слюзара, директора Оселі, д-ра Данильчука, та від батьків— п. І. Франка, які в своїх глибоких і щирих промовах доказали, що справа виховання української молоді в теперішній час є пекуча і болісна справа для всієї свідомої української спільноти в Канаді.

Думаю, що українські матері й батьки, що були присутні на концерті, добре їх зрозуміли та мали нагоду на своїх власних очах побачити та переконатися, яку користь їхнім дітям дають оселі, а тому ще більше буде кожного року прибувати дітей в Оселю „Соняшна Купіль".

о. П. Бублик.

МІЖ ЖИДАМИ Й УКРАЇНЦЯМИ, — ЧИ ВИ ЦЕ ЗНАЄТЕ?

Чи ви знаєте, що жиди обчислюють себе на 12 мільйонів душ, але по 1952 рік вони здобули аж 24 найвищі світові нагороди — нагороди Нобеля за свої великі досягнення на полі науки й мистецтва?

Чи ви знаєте, що в найвищому проводі Советського Союзу 1917-18 рр. на всіх 545 провідників було 446 жидів, — бо советська влада прийняла на відповідальні пости жидів за „їхні організаційні здібності", як кажуть жидівські авторитети?

Чи ви знаєте, що давня Київська Русь (Україна) була завойована Жидівським Царством Хозарії, але Україна визволилася з цієї неволі, і раз назавжди розбила

Жидівське Царство Хозарії? Чи ви знаєте, що перший погром жидів на сході Европи був у Києві 1113 року? Чи ви знаєте, що від часів Хмельниччини жиди релігійно кожного року проклинають Богдана Хмельницького? Чи знаєте, що найбільший інквізитор — Торквемада в Еспанії — був жидівського походження? Чи ви знаєте, що в бюджетах великих жидівських організацій „ввадів" фігурують видатки на „Рим"? Чи ви знаєте, що в чому насправді полягає причина трагічного замордування С. Петлюри? Чи ви знаєте?... Цього роду питання можна б ставити дуже багато разів.

На ці й тому подібні питання існує відповідь в тих джерельних документах, які або мало доступні, або й зовсім недоступні для ширшого загалу читачів, але їх знайдете у книжці Олександра Брика „Українсько-еврейські взаємовідносини" (Вінніпеґ, 1961).

Ця книжка — 384 сторінки дрібного друку (вісімки) — це свого роду енциклопедія на тему українсько-жидівських взаємовідносин від найдавніших часів аж по наші дні.

В українській цього роду літературі досі ще не було такої книжки, що охоплювала б собою це питання заокруглено на всьому його історичному шляху, — книжка О. Брика є тут першою працею цього роду. Тому-то серед тих нечисленних українських книжок непромінальної вартості, що появилися у вільному світі, ця книжка О. Брика займає, безперечно, одне з чільних місць.

Своїм способом підходу до теми її автор серед інших українських авторів вирізняється ще й тим, що він обмежився тільки поданням історичних і сучасних матеріялів (при цьому головно жидівських), не подаючи своїх особистих коментарів і міркувань, — і це тим легче уможливлює читачеві виробити свій особистий погляд на справу українсько-жидівських взаємовідносин на основі історичних документів.

Автор подає всі ці документи дуже точно, докладно цитуючи тексти, подаючи джерела, з яких він їх узяв. Він дає можливість бути вислуханими обидвом сторонам: українській і жидівській.

Справу українсько-жидівських взаємовідносин О. Брик розглядає на ширшому ґрунті: на канві загальної історії жидівського народу, і тут ми бачимо початки жидівського розсіяння, перші жидівські погроми у світі, і їхні причини; перше посудження жидів у т. зв. „ритуальному вбивстві" — коли, де і як воно сталося. Жидівство і комунізм, жидівство і Християнство, жидівство і Католицька Церква; жидівство і Православна Церква на сході Европи; жидівство і капітали; жидівство і СССР; жидівство і Хмельниччина та УНР; початки й розвиток антисемітизму; справа т. зв. „Протоколів старших мудреців Сіону"; найзамітніші точки вчення Тори й Талмуду; проблема числа жидів у світі; як жиди здобули Палестині державну незалежність; Сонізм, і т. д. і т. д.

Автор поставив собі хоч навбач скромну мету — зібрати докупи розпорошені матеріяли до цієї теми, а більш нічого, але це завдання, безперечно, дуже трудне, поскільки матеріяли роздобути не легко, а іноді дуже трудно, а то й не можливо. І автор подав сотні різнородних джерел. Подані автором джерела самі собою свідчать, що на основі самих тільки писань у пресі на цього роду теми читач не має можливості довідатися правди про дійсний стан справ, коли не має основного знання, яке подає ця монументальна книжка, що її дійсну ціну справді не можливо зміряти мірою грошей.

З долученої окремою карткою інформації довідуємося, що книжка коштує 4 доляри, а адреса замовлення ось ця.

ALEXANDER S. BRYK,
420 Salter St., Winnipeg 4, Man.,
Canada.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ТЕКЛЯ САДОВА
Торонто, Онт.

У понеділок, 9 жовтня ц. р. відійшла з цього світу на вічний спочинок Текля Садова на 70 році життя.

Покійна народилася в с. Кобиловолоках на Теребовельщині в Галичині. Молодою дівчиною приїхала в Канаду 1909 року й поселилася у Форт Вілліям, де вже жила її молодша сестра Ксеня, дружина Івана Гуменюка. До року вийшла замуж за Теодора Садового. Господь поблагословив їх трьома діточками — Данило, Анна й Стефанія. Всі вони подружені й мають свої родини.

Форт Вілліям давніше був одним з головних осередків, де зразково провадилася культурно-освітня праця. І багато бувших діяльних людей з Форт Вілліям маємо тут у Торонті. Сюди й переселилася родина Садових 30 років тому.

Покійна Текля була тихої й лагідної вдачі, і такою будуть її пам'ятати ті, що її знали. Останніми роками вона хворіла на серцеву недугу, й була в лікарні. Св. Тайни звершив їй о. Прот. Д. Фотій, і вона по кількох днях спокійно скінчила своє земне життя.

У четвер вранці (12. X.) відбулася Похоронна Відправа в Катедрі Св. Володимира, а тлінні останки супроводжала показна валка авт з учасниками Похорону на цвинтар Проспект.

Присутні були запрошені до парафіяльної залі на поминальну тризну. Господарем був Іван Гуменюк — швагер Покійної; він згадав дещо про початки нашої еміграції та про громадське життя в м. Форт Вілліям, при кінці він попросив до слова М. Мандзюка, якому також була дуже добре видома родина Садових, і цей закінчив своє слово апелем за збіркою на пресовий фонд „Вістника" й „Українського Голосу", яка принесла $27.65.

Щира подяка Жертводавцям за дар на пресу, а душу Покійної Теклі нехай Всевишній прийме, де праведні спочивають!

о. П. С.

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ ЧОПИК (ПАРАНЬКА)
Гонор, Ман.

У вівторок 24 жовтня ц. р. в лікарні у Селкирк, Ман., упокоїлася в Бозі бл. п. Паранька Чопик з Гонор, Ман., проживши 56 років.

Покійна полишила у глибокому смутку свого чоловіка Митра і 5 дітей — Марія, Ганя, Віктор, Володимир і Лоренц; та 3 сестри й одного брата.

У п'ятницю ввечері о. М. Коленич відправив Парастас в похоронному заведенні в Селкирк, Ман., а другого дня відбувся Похорон зо Службою Божою з церкви Св. Миколая в Гонор, Ман.

При Послідньому Цілуванні присутні зложили $28.70 на Нев'янучий Вінок Покійній, з чого призначено $10.00 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі, а $2.00 на „Вістник".

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійну нехай Милосердний Господь прийме до Себе!

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ТЕОДОР АНДРУШКО
Форт Френцес, Онт.

У вівторок 10-го жовтня у лікарні упокоївся, прийнявши Св. Причастя, бл. п. Теодор Андрушко.

Покійний народився 26-го лютого 1879 року в селі Волківці, Борщівського повіту в західній Україні. Після скінчення народньої школи в рідному селі, закінчив також сільськогосподарську школу в Борщеві, а потім працював деякий час в організації кооперативного життя. Призваний до війська, Покійний вислужив 7 років у ранзі старшини.

1906 року Покійний одружився з Марією з роду Бубела, яка походить із села Підберезенець біля Львова. Звільнившись з війська, покійний Теодор працював урядовцем на залізниці у Львівському головному двірці аж до першої світової війни. 1909 року в родині Андрушків народився син Володимир, а 1912 р. — син Омелян.

1915 року родина Андрушків була евакуована російською військовою владою спершу до Києва ,а потім до Одеси, де покійний Теодор мусів на рік залишити дружину з дітьми, а сам мусів виїхати на працю в Туркестан, Середня Азія. Через рік туди прибула й родина й разом замешкали в м. Скобелев. 1918 року в родині народився третій син — Микола.

1921 року родина Андрушків повертається до Львова, де за той час змінилася і влада й обставини. Довший час Покійний не міг дістати зайняття, як свідомий українець. Через два роки Покійний Теодор виїздить з старшим сином Володимиром у Канаду й працювали в різних фармерських околицях, заробляючи на прожиток. Від 1928 року Покійний напостійно осілився у Форт Френцес, Онт., куди того ж року прибув і син Омелян ,а через два роки й дружина з молодшим сином Миколою. З 1928 року по 1955, покійний Теодор працював у паперовій фабриці. Останніх шість років свого життя перебував на відпочинку

Покійний Теодор належав до тієї частини свідомого українського громадянства, що вбачало трагедію українського народу в нашій національній несвідомості, і все своє життя стремів до поглиблення своєї освіти, одночасно виховуючи своїх трьох синів на зразкових членів українського народу. Усі три сини Покійного є передовими членами місцевої Громади, провадячи культурно-освітню діяльність та взагалі всяку працю на підтримку церковного й громадського життя у цьому місті.

Похорон покійного Теодора відбувся в п'ятницю 13-го жовтня. При великому здвизі народу була відправлена Заупокійна Служба Божа й чин Похорону в місцевій українській православній церкві. Тлінні останки покійного Теодора спочили на загальному міському цвинтарі у Форт Френцес.

Покійний в глибокому смутку залишив двох братів: Василя, що живе у Вайті, Манітоба, і Пантелеймона, що живе в Вотерфорд, Онтеріо, дружину Марію, синів — Володимира, Омеляна й Миколу, 10 внуків та двох правнуків

Нехай буде легкою йому канадська земля, а засмученій Родині нехай Господь допоможе перенести цю болючу втрату!

Присутній.

БЛ. П. ЙОСИФ ГОЛУБОВИЧ
Волей, Б. К.

У вівторок 21 березня ввечері у себе вдома помер Йосиф Голубович, зовсім того не сподіваючись.

Покійний народився 27-го вересня 1886 року в с. Васильковї, Гусятинського повіту в Галичині. У Канаду приїхав 1901 року; перебував у Вінніпезі, а потім якийсь час у Ванкувері. Одружився 1908 року в Чіпмен, Алберта. Вони жили в Смокі Лейк, потім у Піс Ривер, а від 1949 року в Британській Колумбії.

Два місяці перед смертю Покійний витерпів тяжку операцію, втративши ногу. Він лишив у глибокому смуткові дружину Марію, 6 синів, 5 доньок, 43 внуків і 6 правнуків. Усі сини й доньки і частково їхні родини, хто міг, були на Похороні.

Зараз по смерті родина Покійного повідомила про своє нещастя о. О. Костюка, і він негайно прибув до дому Покійного і разом з Родиною, що швидко зібралася, відслужив Літію, потішив прибиту горем родину та допоміг відпровадити Покійника до похоронного заведения.

У п'ятницю ввечері тіло було привезене до церкви і відслужена Панахида, була й Вечірня та читано Псалтиря.

У суботу 25 березня після Заупокійної Літургії й Чину Похорону в церкві ,тіло Покійника відпроваджено на місце вічного спочинку в Нютон, а всіх учасників Похорону запрошено було на поминальний обід, що його на прохання родини, приготовили наші жінки у своїй невеличкій залі при церкві.

Опісля, у Провідну Неділю всі діти, що тут мешкають, разом з мамою були на цвинтарі, щоб пом'янути в цей день свого батька; якраз у півроку по смерті, на Різдво Пресвятої Богородиці, родина запросила до дому сина Петра священика й дяка з родинами, а також декого з приятелів. Відслужено Панахиду ,а потім обід для всіх за Покійника.

Після Літургії й Молебня (на початок науки в наших школах при церкві) на прохання пані Голубович відслужено Панахиду і потім освячено плиту-пам'ятник на цвинтарі в Нютон, де були також доньки Покійного, що близько мешкають.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. К.

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ІВАНЬЧУК
Витків, Саск.

Напередодні 9-го червня 1961 року в лікарні в Норт Бетлфорді несподівано упокоївся бл. п. Григорій Іваньчук.

Покійний Григорій народився 8-го грудня 1902 року в селі Лишкові, Сокальського повіту, західня Україна. Він прожив несповна 59 років, у Канаду приїхавши ще молоденьким хлопчиком з своїми родичами; спочатку вони поселилися 1909 року в околиці Орензо, Саск, а від 1913 року проживали в місцевості Витків. Незавидна доля була тодішнього життя, — були труднощі піонерам — родині Іваньчукам, як і кожен піонер українець переживав певні життьові недостачі.

У 1926 році Григорій Іваньчук одружився з Марією з родини Шумлич. У цій же родині Григорія Іваньчука всміхнулося щасливе подружнє життя: Господь поблагословив Григорія і Марію гарними діточками - трьома синами й двома донечками. Але незавидна судьба не дозволила пок. Григорієві довго втішатися ними, бо невмолима серцева недуга спричинила завчасу розлуку з його любимою подругою і милими дітьми.

День, в який він мав відійти у вічність, Григорій, що вже був безрадним і безнадійним, як побожна християнська людина зажадав негайного покликання священика до себе, щоб його приготовив Св. Тайнами. Св. Тайни Покійному звершив о. П. Блажук.

Похоронні Відправи відбулися 13-го червня в українській греко-православній церкві Св. Духа у Виткові. На Похорон з'їхалося багато родини, сусідів-приятелів і знайомих Покійного. Не лише церква була переповнена присутніми, які відчули велику втрату в особі бл. п. Григорія, але також і велике число народу було під церквою, бо не всі змогли приміститися в церкві. Сумний був день не тільки для родини, але і для Громади, бо Покійний мав велику приязнь між нашими членами Церковної Громади. Сам він належав ще від самого початку до цієї Громади, як щирий і жертвенний член, а з 1934 року сповняв обов'язки і ролю скарбника Церковної Громади в Виткові. Він брав не меншу участь і в українському народньому житті, бувши довголітнім головою Українського Народнього Дому в тій же околиці. Він дбав про розвиток і успіх українського народнього й церковного життя. Він защепив український патріотизм і своїм дітям, які постійно беруть діяльну участь у розвитку церковно-народнього життя.

Тлінні останки бл. п Григорія Іваньчука похоронено на місцевому українському цвитарі, рядом з його братом, бл. п. Миколою Іваньчуком, який упокоївся пару років тому.

Завершенням сумного похоронного дня був поминальний обід у приміщенні Українського Народнього Дому.

Покійний полишив у великому смутку й журбі своїх найдорожчих: дружину Марію, синів — Августина, Михаїла й Івана, донечок — Катерину і Наталю, братів — Луцька, Івана, Михайла, і сестру Марію (замужем за п. Мартинюком), як також двоє внуків — Андрійка та Івася.

На заклик Священика при Послідньому Цілуванні родина й присутні зложили на Нев'янучий Вінок 106 дол., з чого родина бажала передати пожертву 90 дол. на сплату довгу за новозбудований гарний іконостас до місцевої церкви у Виткові, а на клішу $4.50 і $11.50 на видавничий фонд нашого цінного органу Церкви „Вістника".

Нехай же Господь оселить бл. п Григорія у Своїх Святих Оселях — там, де всі праведні спочивають, і подасть йому щасливе життя у Своїм Царстві. А пам'ять по нім хай буде вічною між нами!

Жертводавцям щира подяка! **о. П. Блажук.**

БЛ. П. МАРІЯ ВОРОНЮК
Шіго, Саск.

У вівторок 10 жовтня 1961 року в українській православній церкві Св. Прор. Ілі „Коло Жучканів" відбувся Похорон бл. п. Марії Воронюк. Напередодні о. Б. Яковкевич з дяками Т. Коропатницьким і В. Сандулом в Українському Народньому Домі в Шіго відправив Панахиду, а чергового дня — Службу Божу та чин Похорону.

Біографічні дані про Покійну такі: народилася 25-го червня 1870 р. в с. Кадубищах на Буковині. Її батько — Михайло Остапчук, а мати — Параскева Гладій. 1890 р. вийшла замуж за Івана Сохолюка. Року 1911-го з родиною прибула в Канаду. У 1932 році повдовіла, а в 1938 році вийшла замуж вдруге — за Петра Воронюка, і року 1957-го знову повдовіла.

Покійна залишила в смутку дочок — Катерину Никоряк і Василину Звоздецьку, а також сина Дмитра. Дочекалась численних онуків (21), правнуків (30), а навіть 5-х праправнуків Померла 4-го жовтня ц. р Похована на парафіяльному цвинтарі Громади „Коло Жучканів".

На всіх Похоронних Відправах було багато людей з близьких і дальших околиць, а присутні в церкві, віддаючи останню послугу Покійній своїм співом і своєю Молитвою, були також жертводавцями на Нев'янучий Вінок для неї, за що Милосердний Господь нехай всіх нагородить!

На бажання родини покійної Марії Воронюк більша частина пожертв, а саме. 22 дол. призначається на пресовий фонд „Вістника" і на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі пополовині.

Вічна Пам'ять Спочилій!

о. Б. Яковкевич.

БЛ. П. ІВАН ПАСЄКА
Гемилтон, Онт.

У суботу 19-го серпня 1961 року в лікарні Нора Гендерсон у Гемилтоні, Онтаріо, відійшов у Вічність Іван Пасєка, — один з піонерів канадського життя, проживши 84 роки. Покійний народився 1877 року в Галичині, в селі Кудерівці, в Камінецькому повіті. В році 1903-му одружився з Марією Король. Кілька років після одруження покійний Іван покинув рідний край, щоб знайти кращу долю для своєї родини. 1912 року він прибув у Канаду й поселився на фармі біля містечка Сван Плейн у Саскачевані. Він прибув у Канаду навесні, а восени того самого року спровадив свою сім'ю — дружину і три малих донечки: Стефанію, Анну і Емілію. Тяжкі були піонерські часи в Канаді! Доводилось тяжко трудитись, бо Господь благословив їх діточками — 5 синами й 4 дочками. Року

1928-го померла дружина, і Покійний залишився вдівцем до смерти. Більше не одружувався, бо жаль було дітей. Всю материнську роботу біля дітей виконував сам, тому діти багато завдячують своєму батькові. Покійний був вірним сином своєї Української Гр.-Православної Церкви. Не раз, коли не було священика, Іван з своєю дружиною читав Утреню та Вечірню, бо дуже любив церковне діло. У Сван Плейн прожив 34 роки. До Віндзору прибув 1943 року, а до Гемилтону 1945 року. У Гемилтоні працював у „Пікет Констрокшен".

Величавий Похорон відбувся в середу, 23 серпня 1961 року, з української православної церкви Св. Володимира в Гемилтоні. На Похорон прибули всі сини з дружинами, та всі дочки, зяті и внуки. Сини Михайло, Леонід, Федько і Дмитро з Гемилтону і Володимир з Ріджайни, Саск. Дочки — Анна Прединчук з Вінніпегу, Емілія Прокопчук з Віндзор, Стефанія Сорочук з Челан, Саск., і Михайліна Цибак з Гемилтону.

Було й багато парафіян, бо Покійний був членом Громади Св. Володимира в Гемилтоні. Похоронні Відправи відслужив Впр. о. Василь Федак, настоятель церкви Св. Володимира. Дяками були Б. Радиш і Я. Климашко. У своєму прощальному слові о. В. Федак підкреслив великі заслуги піонерів для Канади, як також і для свого рідного народу.

Після Похорону, в ресторані Джонійз Грил відбувся поминальний обід, на який прибуло велике число людей. На поминках о. Федак зробив заклик до присутніх скласти пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному. Усі присутні відгукнулися на заклик о. Настоятеля і склали поважну суму.

Пожертви склали: по 2 дол.: Вол. Пасека, Анна Придінчук, Стефанія Сорочук, Василь Прокопчук, Мих. Пасека; по 1 дол.: о. Прот. В. Федак, Федь Пасека, Франко Пасека, Леон Пасека, Лойд Пасека (внук) Фавсто Веспа, В. Диняков, Вас. Цибак, Ернест Цибак, Марія Карпінев, Марта Глущенко, Еленор Кубай; по 50 центів: Ів. Цибак, Ольга Ситник, Альбіна Чернещук, П. Зелінка, Юл. Стецик, Юл. Новак, Санда Буртна, Анна Олексюк, Юл. Савчук, п. Геменюк.

Із збірки призначено на „Український Голос" — 5 дол.; на „Вістник" — 5 дол.; на „Промінь" — 5 дол. Решта на оплату клішів.

Щира подяка усім Жертводавцям!

Покійного Івана Пасеку, оплакують п'ять синів, чотири дочки, 18 внуків і 11 правнуків.

По довгих і тяжких трудах спи спокійним вічним сном дорогий Батьку, Дідусю і Брате! Нехай Господь оселить твою душу у Своїй Світлій Оселі!

Вічна Тобі Пам'ять!

Близький.

БЛ. П. ПЕТРО ГУЦУЛЯК
Гилберт Плейнс, Ман.

Дня 20-го вересня 1961 року о год. 8 ранку рознеслася сумна вістка по Гилберт Плейнс і околиці, що несподівано у своєї дочки Евгенії Керелюк помер Петро Гуцуляк. Несподівана смерть Петра Гуцуляка вразила всіх знайомих, а найбільше дітей, які 14 липня поховали свою маму Марію Гуцуляк, а з черги другий похорон в Гилберт Плейнс, похорон їхнього тата.

Покійний народився 12 лютого 1892 року в селі Залісці, Борщівського повіту в Галичині. У Канаду приїхав з родичами 1900 року і поселився в Зор., Ман. В 1914 році оженився з Марією Николаїшиною. 1936 року переїхав до Венлов, Ман. 1939 року переїхав у Дрифтинг Ривер, де пробув 11 років. 1950 року поселився в Гилберт Плейнс.

Покійний був тихої вдачі, але в потребі рішучий у своїй поведінці, любив правду і умів постояти за неї Був членом Української Греко-Православної Церкви, і брав активну участь у житті її; був діяльним у громадському житті.

Покійний виховав 10 дітей: двох синів і 8 дочок, а саме: Іван у Гилберт Плейнс, Ман., Йосиф у Ванкувері, Б К., Євгенія Керелюк у Гилберт Плейнс, Анна Горбань у Роблин, Ман., Єлена Тофан, Юстина Крокер, Ольга Легір і Настя Енгус у Бері, Онт., Емілія Бренен у Торонто, Онт., Савеля Фуч у Вінніпезі Покійний має двох братів — Василя в Ашвіл, Ман. і Олексу в Реджайні, Саск.

Покійний залишив у смутку дітей, 28 внуків і 2 правнуки.

Дня 22-го вересня ввечері у похоронному заведенні у Давфин був відслужений Парастас, а 23-го вересня відбувся Похорон зо Службою Божою у Гилберт Плейнс, при великому здвизі людей.

Родина Покійного і присутні на Похороні зложили на Нев'янучий Вінок 38 долярів, які були в ім'я Покійного призначені на церкву, а 10 долярів призначено на „Вістник".

Нехай Милосердний Господь прийме покійного Петра на Лоно Авраама, Ісаака та Якова, де нема ні смутку ні журби, а життя безконечне, а Вам, дорогі діти, внуки і правнуки, подасть Господь силу перенести цю велику втрату Ваших тата і маму, і нехай Господь обдарить Вас добрим здоров'ям і всіми добродійствами! Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

П О Д Я К А

Ми, горем прибиті по втраті нашого дорогого Тата й Дідуся, складаємо сердечну подяку Всеч. о. Олесюкові за Похоронні Відправи та за теплі слова розради до нас засмучених; усім тим, що брали участь у похоронних співах, та Жіночому Товариству в Гилберт Плейнс, як також Жіночому Товариству в Роблині за поміч в приготовленні перекуски Дякуємо також усім учасникам Похорону, — що приїхали з міста та ближчих і дальших околиць, віддати останню прислугу нашому Татові й Дідусеві та зложили пожертви на Нев'янучий Вінок.

Нехай Вас усіх Господь Милосердний винагородить сторицею, а Покійному нашому Татові й Дідусеві нехай канадійська земля буде легкою!

Діти, Внуки і Правнуки.

БЛ. П. ІЛЛЯ РІПАК
Вакав, Саск.

У середу, 4-го жовтня 1961 року рознеслася по Вакав сумна вістка, — бо не стало в живих ще одного з піонерів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, бл. п. Іллі Ріпака.

Покійний народився 30-го липня 1876 року в селі Городенці в Галичині. Як і багато наших людей залишило рідні землі і їхали в гостинний канадійський край, так і Покійний приїхав з своєю першою жінкою Ганею (покійна), в околиці Ст. Джуліен, Саск., 1905 року. В 1915 році Покійному померла перша жінка, залишивши п'ятеро діточок: Доця (покійна), Михайло, Федір (покійний), Марія, Михайлина. Маючи таке число дітей, Покійний 1916 року одружується вдруге — з Василиною Никифорук. З цією другою дружиною, Василиною, яка залишилася вдовою, також мали восьмеро дітей: Василь (Вінніпег), Василина (Торонто), Ганька (Америка), Елис (Торонто), Паранька (Ладук, Алта.), Дмитро (Торонто), Катерина (Ст. Джуліен, Саск.), Настя (Торонто).

Через далеку віддаль не всі діти були присутні на похороні їхнього тата. Похоронні Богослуження відправив місцевий парох о. М Стеценко, — у четвер і п'ятницю Св. Панахиду, а в суботу, 7-го жовтня, Заупокійну Службу Божу, пов'язану з Похороном. Під час Останнього Цілування присутні зложили на Нев'янучий Вінець покійному Іллі, з чого призначено на „Вістник" $5 і „Український Голос" $5, а на вироблення кліші $1.50.

Слід зазначити, що Покійний Ілля був одним з тих, які боролися за відродження Української Православної Церкви в Канаді. Від самого початку зорганізування парафії нашої Церкви в Ст. Джуліен, Саск. Покійний брав діяльну участь у церковному житті молодої Парафії, 9 років був паламарем і прислужував Священикам у Св. Вівтарі. Відходячи на пенсію, Покійний з своєю дружиною перебралися до Вакав Тут три роки він виконував обов'язки паламаря при церкві Успіння Пресв. Богородиці, а також брав активну участь у розбудові літньої Оселі „Зелений Гай", не жаліючи ані своїх рук, ані гроша на цю ціль. Рапіди при Св Престолі у Церкві були куплені на кошти покійного Іллі і його зоставшої вдови Василини Місцеві люди знають покійного Іллю, як людину тихої вдачі, працьовиту та зразкової чистоти Покійного оплакують вищезгадані діти, вдова Василина та 28 онуків і 6 правнуків.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Фіцич.

БЛ. П. ПАРАСКЕВА МЕЛЬНИЧУК
Вайнот, Саск.

У неділю 8-го жовтня 1961 року несподівано, на 59 році життя, віддала Богові свою душу бл. п Параскева Мельничук.

Покійна занедужала напередодні, саме тоді, як наймолодша її донечка Василина приготовлялася їхати до церкви у Вишарт, щоб узяти Шлюб з Володимиром Луцюком. Шлюб відбувся, бо годі було все відкладати, та й ніхто не сподівався, що аж до такого прийде, а тим часом на другий день матері не стало; вона померла в лікарні у Лесток, Саск

Покійна походить з міста Вашківець на Буковині Її батьки — Юрій Мельничук і Василина з дому Певцик. У

Канаду вона приїхала шостилітньою дитиною враз з батьками.

Місцем поселення нових імігрантів став Дробот, Саск., недалеко містечка Тідору. У 1917 році Покійна вийшла замуж за Івана Мельничука, а 1930 року молоде подружжя переноситься на постійний побут в околицю Вишарт (Вайнот, Саск.). Дітей у них було п'ятеро, а саме: Дмитро, Петро, Марія, Єлена і, згадана раніше, Василина. В особах батька й матері ці діти мали розумних та дбайливих виховників. У своїй хаті вони завжди бачили друковане українське слово, чули свою рідну мову та знали про свою Церкву.

Похорон бл. п. Параскеви Мельничук відбувся в четвер 12-го жовтня. Досить простора Церква Св Арх. Михаїла у Вишарт на цей раз показалась малою. Прибули всі діти з онуками. Прибули з різних кінців Канади браття й сестри Покійної. Численно прибуло місцеве жіноцтво, з яким вона працювала для своєї Церкви та для своєї Громади. Було багато приятелів і просто таких, що Покійна їх знала, а вони — її. Правив о. Б. Яковкевич з Шиго з дяком Гр. Шевчуком, а присутні помагали своїм співом — як на Службі Божій, так і під час Чину Похорону.

При Останньому Цілуванні учасники Похорону на прохання священика створили своїми пожертвами Нев'янучий Вінок, що його загальна сума становить $43.75. На пресовий фонд „Вістника" вділено $10.00.

Усе закінчилося відпровадженням тіла Покійної на парафіяльний цвинтар у трьох милях від містечка, а потім — поминальною перекускою в залі під церквою.

Спи спокійно, Сестро наша! Господь Милосердний нехай упокоїть душу Твою.

Твій муж, твої діти та вся родина будуть все згадувати тебе в своїх молитвах.

Вічна Пам'ять Спочилій!

о. Б. Яковкевич.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД
19. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Селкірк — Храм.
26. Неділя, — Гонор, Попларфілд, Кенора, Транскона, Тиндал.

ГРУДЕНЬ
3. Неділя, — Брендон, Поплар Парк.
10. Неділя, — Кенора, Портедж Ля Прері, Транскона, Сулукант.
17. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Гонор (Храм).
24. Неділя, — Кенора, Транскона, Тиндал.
31. Неділя, — Гонор, Попларфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Глезлин
21. Вівторок. Собор Ах. Михаїла — Кендо (Хам)
26. Неділя — Биггер

972 James Str. Ph. 445-3280 North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Врокстон.
21. Вівторок. Св. Архистратига Михаїла — Йорктон.
26. Неділя — Йорктон.

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Йорктон
4. Понеділок. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Врокстон
10. Неділя — Райн
17. Неділя — Йорктон
19. Вівторок. Св. Миколая — Горлиц
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богородиці — Йорктон
24. Неділя Праотців — Йорктон
31. Неділя Св. Отців — Йорктон

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Сторновей.
21. Вівторок — Кемсек. Михаїла.
26. Неділя — Доннел.

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Келовна (Панахида по полеглих)
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
26. Неділя — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. Li 2-4912 Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Сирейл
21. Вівторок. Михаїла — Боїн
26. Неділя — Грасленд

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Смокі Лейк
21. Вівторок Св. Арх. Михаїла — Давиньг
26. Неділя — Белліс

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Денбирі
21. Вівторок св. Михаїла — Сван Плейн
26. Неділя — Свон Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Ню Вестмінстер
21. Вівторок, Св. Михаїла — Ню Вестмінстер
26. Неділя — Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Сіба Біч
26. Неділя — Атабаска

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Кадет
21. Вівторок, Арх. Михаїла — Нипавин
26. Неділя — Сембург

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Вірдейл
4. Пятниця, Уведення — Шипмен
10. Неділя — Нипавин
17. Неділя — Сембург
19. Вівторок, Св. Миколая Чудотв. — Кадет
22 Пятниця, Св. Анни — Нипавин
24. Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Сембург

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КРИТЮКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Брукслі
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Прейрі Рівер (Храм)
26. Неділя — Ендевор

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. PL 2-2915

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Сандави
21. Собор Арх. Михаїла — Арбака П. і П.
26. Неділя — Вайта

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Сандави
4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Сеньків
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Сірко
19. Св. Миколая Чудотворця - Арбака Св. Миколая (Храм)
24. Неділя — Арбака Св. П. і П.
31. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Росборн
21. Св. Архистр. Михаїла — Сенді Лейк
26. Неділя — Січ

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Мензі
17. Неділя — Глен Елмо
19. Св. Миколая — Росборн
24. Неділя — Енгусвіль
31. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 836

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Гилберт Плейнс
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Валей Ривер
26. Неділя — Давфин

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Вадіна
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Ватсон (Храм)
26. Неділя — Канора Успенська

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Маморниці
21. Архист. Михаїла — Вестбрук
26. Неділя — Інсінгер (гай-вий).

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Інсінгер (м.)
4. Увед. у Хр. Пр. Богор. — Льора
10. Неділя — Тіодор (м.)
17. Неділя — Половики
19. Св. Микол. Чуд. — Інсінгер (гай-вий)
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Тіодор (за рікою)

УВАГА: Буде служитися вечірня у м. Тіодор, що 1-ша і 3-тя неділя в місяці. Початок год. 7-ма.

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Гефорд
21. Вівторок — Бордерн-Біляки
26. Неділя — Гефорд

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Кридор
4. Понеділок — Редфілд
10. Неділя — Гефорд
13. Середа — Гефорд
17. Неділя — Борден-Біляки
19. Вівторок — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
31. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ЛИСТОПАД
12. Неділя, година 2 по полудні, Збори Окружної Ради в Народнім Домі в Канорі
19. Неділя — Бирджес
21. Св. Арх. Михаїла (Храм) — Рама
26. Неділя — Канора

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Сандова
4. Введення Пресв. Богородиці — Стирджес
10. Неділя — Канора
17. Неділя — Рама
19. Св. Миколая — Канора
22. Зачаття Пресв. Богородиці — Бюкенан
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Тарнополь
21. Вівторок, Архистрат. Мих. — Лепін (Храм)
26. Неділя — Єллов Крік

ГРУДЕНЬ
3. Неділя — Вакав
4. Понеділок, Уведення — Ст. Джуя.
10. Неділя — Тарнополь
17. Неділя — Лепін
19. Вівторок, Св. Мик. — Єллов Крік
22 Пятниця, Зачаття — Кадворт
24. Неділя — Смагс
31. Неділя — Альвіна

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Роза
21. Вівторок. Михаїла — Онуцька Церква (Храм) — Гардентон
26. Неділя — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Торгилд. Церк. Базар в Торгилд
21. Вівторок. Архистр. Михаїла — Редвей. Церк. Базар в Редвей
26 Неділя — Федора

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ЛИСТОПАД
19 Неділя - Гарленд
21. Вівторок (Собор Арх. Михаїла) — Венлав (Храм). Проситься навколішних громад звеличити цей Річний Празник своєю численною участю.
26. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 2284

о. М. ХОМЕНКО

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Гудів
21. Вівторок Собор Арх. Михаїла Айтуна
26. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Бросов
21. Вівторок. Собор Арх. Михаїла — Слава пол
26. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ЛИСТОПАД
19 Неділя — „Драчинці" — фарми почта Мек-Нат, Саск.
21 Вівторок Св. Арх. Михаїла і прочих Небесних Сил „Топорівці" — фарми, почта Врокстон, Саск
26. Неділя — Грендвю

Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Піделмонтонська Округа

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Калмар
21. Вівторок — Едмонтон
26. Неділя — Пено

ГРУДЕНЬ
2. Субота — Пено. Заупокійна Служба Божа за бл. п. Михайла Онищука
3. Неділя — Торсбі
4. Понеділок — Едмонтон
10. Неділя — Брудергайм
17. Неділя — Оновей
19. Вівторок, Миколая Чудотворця — Кагвин
22. Четвер, Зачаття св. Анни — Брудергайм
24. Неділя — Калмар
31. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИСТОПАД
19. Неділя — Винярд
19 Неділя — Фовм Лейк
21. Вівторок. Арх. Михаїла — Вишарт
26. Неділя — Шіго Полудневе

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Український православний двотижневик у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1961. ЧИСЛО (1147) 23

15-ліття одинокої Української Православної Богословської Школи

НОВИЙ БУДИНОК КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ПЛЯНУЮТЬ ЗАКІНЧИТИ 1963 Р.

Ювілейний З'їзд Колеґії

Українці в Канаді відзначили 15-ліття Колеґії Св. Андрея. Ювілейний З'їзд Колеґії відбувся у Вінніпезі 17-19 листопада ц. р. З'їзд відзначався особливо урочистим і діловим характером. Атмосфера була сповнена повагою тієї свідомости, що тут започатковується черговий розділ історії українства в Канаді.

Одинока українська православна богословська школа у світі

Відкриваючи З'їзд бенкетом у готелі Сейнт Чарлс у п'ятницю ввечері, 17-го листопада, голова Дирекції Колеґії Св. Андрея о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук - - голова Президії Консисторії, вказав не тільки на місцеве значення цієї школи для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але й також підкреслив її універсально-історичну ролю для українства, як одинокої під сучасну пору української православної академічної богословської школи у світі. Він поінформував також, що Колеґія вже асоційована з Манітобським університетом, і це евентуально може бути початком прямування до повної її афіліяції з цим університетом.

Президент університету про важливість ролі Колеґії

Головний промовець на бенкеті д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету, окресливши теологію, як „королеву всіх наук", з'ясував справу важливости ролі Колеґії Св. Андрея в пляні розбудови й розвитку науково-виховної системи Манітобського університету, а тим самим і для всього суспільства взагалі.

Життя вимагає дедалі більшої освіти

У неділю, 19-го листопада під час Архиерейської Служби Божої Владика Митрополит Іларіон у своїй проповіді, у зв'язку з Колеґією Св. Андрея, наголосив цей факт, що життя скорими темпами ускладнюється, і це вимагає від сучасного священика дедалі більшої освіти, — перш за все богословської, але при цьому також широкого й глибокого всебічного знання.

Справа Колеґії є близькою прем'єрові Манітоби

Справа Колеґії в різних відношеннях є близькою прем'єрові Манітоби, Дост. Д. Роблінові, — як це він сказав на Ювілейному обіді в неділю 19.XI. в залі катедри Пресв. Тройці. Зокрема, він „гордиться цим, що в провінції Манітоба знаходиться одинока на американському континенті й світі українська православна академічна богословська школа". „Українські піонери привезли у своїх серцях духову спадщину таких академій, як була в Києві (Могилянська)", і тому вони заснували Колеґію Св. Андрея.

Об'єднані біля справи Колеґії

Ювілейний З'їзд посвідчив, що православні українці в Канаді як почерез свої організації, так і індивідуально об'єднані біля справи Колеґії Св. Андрея. Між іншим, на З'їзді відбулася перша безпосередня зустріч громадянства з новозаснованою організацією „Жіноче Т-во при Колеґії Св. Андрея"; ця організація під проводом панни Анни Фіґус блискуче зорганізувала Ювілейний бенкет 17-го листопада в готелі Ст.-Чарлс, що його влаштувала Дирекція Колеґії; Жін. Т-во при Колеґії склало від себе дар Колеґії - 1.500 дол., що зібрані за коротенький час існування цієї організації.

Обід, виданий жіноцтвом Катедри Пресв. Тройці в неділю 19-го листопада, характеризувався бистрою організаційною справністю і висококультурною атмосферою.

Присутні на Ювілеї склали понад 6.000 дол. на фонд Колеґії.

Резолюції З'їзду Колеґії Св. Андрея

Ювілейний з'їзд Колеґії Св. Андрея в Вінніпегу, скликаний в місті Вінніпегу в днях 18-19 листопада 1961 року, вислухавши звітної доповіді голови дирекції Колеґії о. д-ра С. В. Савчука, постановили:

1. Апробувати дотеперішню підготовчу працю, яку дирекція Колеґії, виконуючи припоручення попередніх З'їздів, пробила в справі побудови нової Колеґії на площі Манітобського університету в Форт Ґеррі.

2. Припоручити дирекції Колеґії підготовити, проголосити і перевести по всій Канаді збіркову кампанію на ФОНД БУДОВИ КОЛЕҐІЇ, запляновуючи її на повних два роки (1962 і 1963) і починаючи її з початком 1962 року.

3. Просити провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Владику Митрополита Іларіона і Консисторію — благословити збіркову кампанію на ФОНД БУДОВИ КОЛЕҐІЇ і припоручити Духовенству, Церковним Громадам і Вірним включитись всеціло в збіркову кампанію та доложити усіх старань, щоб вона охопила всі церковні громади й місійні округи і не оминула ні одного вірного нашої Церкви.

4. Просити Владику Митрополита Іларіона і Консисторію УГПЦ Канади звернутися з особливим закликом до громад і вірних Церкви, щоб вони найбільш жертвенно поставились до збіркової кампанії і в часі її тривання, тобто в 1962 і в 1963 роках, стримались від проголошення та переведення інших загальних збірок та кампаній, щоб тим чином сконцентрувати всі наші сили навколо справи побудови нової Колеґії, як найважнішої під цю пору інституції, найбільш необхідної для життя і розвитку Української Греко-Православної Церкви в Канаді та інших Українських Православних Церков у вільному світі.

5. Припоручити дирекції Колеґії звернутись до Союзу Українців Самостійників в Канаді й його складових організацій (Союзу Українок Канади, Товариства Українців Самостійників, Союзу Української Молоді Канади), студентських гуртків та інших церковних і світських організацій, що солідаризуються зі становищем Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з проханням — визнати справу побудови Колеґії на університетській площі за один зі своїх особливо важливих проєктів в 1962-63 роках і взяти повну і активну участь у переведенні по місцях збіркової кампанії на ФОНД БУДОВИ КОЛЕҐІЇ в порозумінні з управою Колеґії.

6. Припоручити управі Колеґії доложити всіх старань, щоб перша стадія будови Колеґії на площі Манітобського університету почалася якнайскорше, з тим розрахунком, щоб будова була закінчена і будинки передані до вжитку з початком 1963 академічного року, і тому уповноважує дирекцію Колеґії робити такі фінансові зарядження, в часі перед закінченням збіркової кампанії на ФОНД БУДОВИ КОЛЕҐІЇ, які вона з огляду на згаданий реченець уважатиме доцільними і конечними.

БИЧУЄ ШКІЛЬНУ Й РЕЛІГІЙНУ СИСТЕМУ КВЕБЕКУ

Під вищеподаним заголовком помістив щоденник „Да Виннипеґ Триб'юн" інформацію про доповідь професора Бассета — француза, родом з Саврбуа в Квебеку, в якій він „бичує шкільну й релігійну систему Квебеку"

Католицька Церква володіє, — 40% не практикують релігії

„Да Виннипеґ Триб'юн" за 10-го листопада (п'ятниця) ц. р. подав:

„У четвер (9.XI.1961) проф. Жерар Бассет — професор французької мови

ПРАВОСЛАВНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА РОДОСІ

Осінній ранок на острові Родосі, – урочисто дзвони дзвонять по всіх святинях — від берега до берега, звіщаючи незвичану церковну православну подію: наради Православних Церков. Це було дня 24-го вересня, року Божого 1961-го, — початок Конференції.

Історичний грецький острів Родос на Середземному морі — це немов один великий старовинний музей. Він багато бачив на своєму довгому віку історії Греції.

Радісно ж дзвонили дзвони всіх храмів острова, немов на Великдень, звіщали подію велику, повідомляли про початок нарад, що їх офіційно названо „Всеправославною Конференцією".

Але вже з самого початку були зловіщі признаки, що це немов би „похоронні дзвони", — вони формально заповідають відкриття Конференції, але разом з тим ці дзвони, в морально-символічному сенсі, неначе б закінчили конференцію ще раніше, ніж вона почалася. Надії на успіх були поховані ще тоді, коли вони як слід не народилися.

У „Вістнику" (15.XI.1961) була стаття (від Редакції), п. з. „Зудар двох сил на Родосі". Там представлено цю важливу справу у відносно короткій формі, і зредуковано її до одного й найголовнішого моменту, а саме — до змагу між тими делегатами, що репрезентували Московську Патріярхію і її сателітів у світі з одного боку, і тими, що репрезентували Константинопольську Патріярхію і її однодумців — з другого боку.

Після першої світової війни вже відбулися дві Конференції, звані „Всеправославними", а оце відбувається третя в черзі. Перші дві були неуспішні. А чи оця, третя, буде успішною?

Над Родосом став великий знак питання — під звуки всіх дзвонів.

Без передчасного захоплення

У „Вістнику" (1. X. 1961) була стаття (від Редакції) п. з. „Перед іспитом на Родосі", опублікована перед початком Конференції на Родосі („Вістник", як двотижневик, за 1.10.1961 вийшов з друку саме під час відкриття цієї Конференції), на тему можливості того, що на Конференції може бути такий елемент, який „діяв би для ослаблення Православного Християнства, і тим самим він обертав би Родоський Конгрес проти його власної мети, з якою він буде скликаний" з ініціятиви Константинопольського Патріярха.

За півтора тижня до Родоської Конференції „Вістник" (1.IX.1961) у редакційній статті п. з. „Сталі точки", між іншим, писав з приводу плянованої тоді Конференції, що відношення православних християн узагалі, а православних українців зокрема до Родоської Конференції повинне вирішуватися „не передчасним захопленням, і не спізненим розчаруванням". „Вістник" за 15-го липня 1961 р. в редакційній статті „Перед Синодом на Родосі" висловився так: „Участь Московської Патріярхії в нарадах на Родосі може призвести до різного роду ускладнень. . ."

Становище „Вістника" до Конференції на Родосі не було ні оптимістичне, ні песимістичне, — воно було реалістичне. Знаючи характер деяких моментів підготови до цієї Конференції, можна було без труду передбачити логічні кінцеві висліди. Коли нам заздалегідь відомі числа „два" і „два", то не треба бути пророком, щоб „передбачити", що коли ці числа скласти разом, то вийде число „чотири".

„Що сталося на Родосі?"

Конференція на Родосі відбувалася, широко про неї говорили й писали, а тим часом журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14-го жовтня 1961 р., отже по 12-х днях по закінченні Конференції (вона, почавшись 24-го вересня, тривала тиждень) опублікував статтю під пигайним заголовком: „Що сталося на Родосі?"

Невже ж після цілої бурі пресових новинок про Родоську Конференцію, де, як могло б світові здаватися, все „видно ясно, мов на долоні", можна вкінці ставити тривожне, алярмуюче питання: „Що сталося на Родосі?"

Журн. „Православная Русь" уважає, що це питання треба ставити, і він свою, тількищо названу, статтю починає так:

„Повідомляли ми в минулому числі на основі свідчень телеграфічної агенції, як почалися всеправославні наради на Родосі. На жаль, і тепер ще нічого не знаємо, не зважаючи на свідчення телеграфічної агенції. Але вже на основі цих свідчень можна з певністю сказати, що ці наради зазнали невдачі".

Безперечно, журн. „Православная Русь" стоїть на правильному становищі, що можна мати про дану справу інформації телеграфічних (чи й пресових) агенцій, але разом з цим не знати суті цієї справи. У даному моменті справа не в цьому, що журн. „Православная Русь" — орган Російської Церкви на чужині (т. з. „Зарубежної") в юрисдикції Митр. Анастасія в ЗДА — поборює провідників Московського Патріярхату в Советському Союзі, від якого ця Церква не залежна, — а поборює тому, що в особах цих провідників він бачить знаряддя комуно-большевицької політики. Покищо тут маємо на увазі цей факт, що, як подає цей журнал на основі звідомлень телеграфічної агенції, на Конференції „засідання були майже виключно закритими", цебто відбувалися за закритими дверима, отже тайні наради! А тому що ці наради тайні, то тут, безперечно, зовсім на місці виринає питання:

„Що скоїлося на Родосі?"

Хто був провідником Конференції?

Ініціятива скликати Родоську Конференцію походить від Константинопольського патріярха Атенаґораса І. Для Московської Патріярхії не була тайною ця мета, з якою згаданий патріярх рекомендував скликати Конференцію. Патріярх Атенаґорас заздалегідь інформував: „Головною метою цього Конгресу буде скріплення спільности Всеправославія Помістних Церков", — так передає цю заяву патр. Атенаґораса журн. „Вон Чорч — Единая Церковь" (чч.7-8, 1961) — орган американського Екзархату Московської Патріярхії.

Отже, ініціятором Конференції і її ідеологом був патр. Атенаґорас І, — це було в ході підготови до Конференції.

Конференція почалася Богослуженням у Благовіщенському Соборі, під час якого владика Спиридон — Митрополит Родоський, прочитав Послання патріярха Атенаґораса І, підкресливши його особу, як „першого між рівними серед Східніх Патріярхів" — як подає журн. „Да

БИЧУЄ ШКІЛЬНУ Й РЕЛІГІЙНУ СИСТЕМУ КВЕБЕКУ

(Закінчення з 1-ї стор.)

Квінського університету заатакував релігійну і шкільну систему Квебеку, тому що вона витворює людей байдужими, і вони тепер підсказують відділення від решти Канади.

„Промовляючи на фестивалі Мистецтва в Манітобському університеті, проф. Бассет сказав:

„Я злучую (релігію і школу) разом, бо релігія (у Квебеку) просякнула все життя — ще донедавна. Релігія (Квебеку) є проникліва, догматична, вузька, вона навчає покірності (перед провідниками Катол. Церкви), як головної чесноти, вона відстрашує від оригінальності (думки й праці) та від підприємчивості, а понад усе ставить послух (провідникам Церкви)".

„Студенти, які пройшли крізь таку систему, у своєму відношенні (до життя) з „позитивних" стають „негативними".

„Недавно відчулася зміна. Обчислення в одній з парафій (у Квебеку) показали, що 40 процентів людей не практикують своєї релігії.

В їхній науці далеко не все є правдою

Далі, „Да Виннипег Триб'юн" подає з промови проф. Бассета ось що:

„Він ствердив, що (в Квебеку) було мало світських учителів, але й „вони не піднеслися на вищі становища в (шкільній) ієрархії; не вони вирішують програму". Канцлерами університетів є кардинали, чи священики.

„Половина французьких книжок є „на індексі, цебто вони заборонені. Якщо приловлять на читанні цих „грішних" книжок, то спочатку вас остерігають, а потім проганяють (із школи). Вольтер і Декарт є на листі заборонених.

„У навчанні (шкільному) є трагічний брак змісту. Воно (це навчання) є далеко не все правдою. Воно відстрашує від дослідництва (наукового) та від оригінальності. Спасіння і послух підкреслюються як у схоластичних, так і в моральних справах".

Ізольовані від життя

„У такому суспільстві (як у Квебеку) молодий інтелектуаліст „при зударі з життям почувається відокремленим. Для нього немає місця ні у французькій Канаді, ні в Канаді взагалі."

Підкупство в політиці

„Повертаючись до політики, проф. Бассет сказав: „Виборець вагається зайняти становище. Він погорджує політиками, бо він переконаний, що більшість з них можуть піддаватися корупції — можуть бути підкуплені, і я погоджуюся (з цією думкою). (Пояснення в дужках Ред. В.).

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ПРАВОСЛАВНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА РОДОСІ

(Продовження з 2-ї стор.)

Ворд" (за листопад 1961 р.) — орган Антіохійського (Сирійського) Екзархату в Америці.

Але все ж таки можна ставити питання: чи патр. Атенаґорас І — перший між рівними серед Східніх Патріярхів та ініціятор Конференції і її, плянованої ним ідеології — був провідником (почерез свою делегацію) Конференції?

„Православная Русь" вказує на „юного церковно-комуністичного магната, архиеп. Нікодима, що погрозливого пальця раз-у-раз зміняв облесною усмішкою і явно був провідною фігурою нарад. . ."

Це архиеп. Нікодим фактично захватив у свої руки провід Родоської Конференції?! А чому ж би він не міг цього зробити!

Якщо він не захватив у свої руки провідництва в повному значенні цього слова, то все ж таки він напевно перехопив у свої руки ініціятиву ходу Конференції, і йшов у наступ, змусивши своїх противників до самооборони, отже уже тим самим поставив їх у позицію слабших.

Але журн. „Православная Русь" потішає своїх читачів цим, що „однак архиепископові Нікодимові не вдалося повністю взяти наради під свою команду". З цього висновок такий: хоч він не став провідником повністю, то став ним частково; у дечому він подиктував свою волю Конференції, а в дечому йому це не вдалося. У чому ж він мав успіх, а в чому — ні?

„Схід" і „Захід"?

Журн. „Православная Русь" — ідучи слідами американських інформативних агенцій — подає: „Розслоєння позначилося несцілиме: „захід" і „схід", так означила його преса, з відомим обоснуванням, тому що воно було відображенням цього розслоєння, яке тепер під цими знаками роздвоює ввесь світ".

Ми не вважаємо можливим прийняти ці модні політичні терміни — „схід" і „захід" — в релігійній ділянці не тільки в їхньому конкретному значенні, але й навіть у символічному сенсі, і вважаємо, що журнал „Православная Русь" повторяє й приймає їх за американською пресою неоправдано. Бо не географічна межа розділяє людство на частину комуністичну й протикомуністичну, а розділяє його духова межа, — ця межа проходить від душі до душі по всьому світі, а не між сходом і заходом нашої планети. Архиеп. Нікодим на Конференції репрезентував не ввесь схід світу чи хоч би й тільки схід Европи, не репрезентував він всіх православних християн, поневолених комуно-большевицькою владою (отже він навіть не репрезентував Російської Церкви в СССР, — бо „Церква — то всі вірні", як навчає Православна Церква), не репрезентував він багатьох тисяч православного духовенства і всіх єпископів, ані Московського патріярха Олексія, а фактично тільки репрезентував він своє комуно-большевицьке начальство. Хто словом „схід" означує комуно-большевицьку сферу влади, той тим самим піддає думку, що на сході нібито всі люди комуністи, а на заході — всі люди є противниками комунізму. А тим часом у дійсності так воно не є. Комуно-большевизм у державі СССР тримається не силою народів у межах цієї держави, а головна його сила, що підтримує його, є якраз на заході! Якщо б захід не насадив і не підтримував комуно-большевизму на сході Европи, то його там не було б.

Уступки архиеп. Нікодимові

Журнал „Прав. Русь" у жовтні ц. р. інформував, що на Конференції „Опрацьовано було спільне послання, в якому і позначилася неповна єдність зборів — ми не маємо його повного тексту".

Значить, під кінець Конференції пресові й телеграфічні агенції вже передали були з Родосу деякі частинки цього Послання, взяті з неопублікованого тексту, але ще в жовтні повного тексту не було подано.

Дехто з інтерпретаторів уривків цього Послання каже, що в ньому є уступки архиеп. Нікодимові, цебто комуно-большевицькій владі СССР. Напр., журнал „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (жовтень 1961) інформує: „На закриття сесії на Родосі. . . було прийнято послання. Воно було прочитане по-грецькому й по-російському. . . Як уступку російській делегації, Конференція, однак, таки дочепила до діянь поправку, додатково включаючи відповідний матеріял, такий як: 1) „Православіє і расові дискримінації"; 2) Примінення ідей Християнства для миру, братерства і любови між народами; 3) „Християнство і християнський обов'язок в областях бистрих соціяльних змін"; 4) Періодичні взаємні відвідини між православними спільнотами".

Правда, журн. „Православная Русь" щодо цього Послання так говорить про архиеп. Нікодима: „Було очевидним його невдоволення: мова „миру" хоч і отримала свій вислів у кінцевому зверненні нарад, але не в такій просоветській формі, яка була приписана Москвою. Деякий переляк навіть відчувався серед декотрих „звідтіля" — як вони повернуться в Москву!"

Але про найбільшу уступку архиеп. Нікодимові подає вищезгаданий сирійсько-антіохійський орган — журн. „Да Ворд" (листопад 1961 р.), — він подає на основі даних агенцій РНС ось що:

„Родос, Греція (РНС). — „. . .делегація Російської Православної Церкви вимагала, щоб артикул, який відноситься до методів поборювання атеїзму, викреслити. Це зроблено."

Кажучи коротко і ясно, архиеп. Нікодим вимагав, щоб Православіє не боролося з атеїзмом. Архиеп. Нікодимові відомо, що Православіє ніде й ніколи не було інквізицією щодо атеїстів, — воно не судило їх судами, не мучило, не вбивало, а тільки переконувало словами, оце і всі методи боротьби з атеїстами. Але архиеп. Нікодим, як видно, вимагає, щоб припинити боротьбу з атеїзмом!

Конференція, що погодилася на цю вимогу архиеп. Нікодима, могла зробити йому цю уступку тому, щоб Церква в СССР не вела боротьби з атеїзмом, щоб тим не дразнила комуно-большевицької влади, і таким чином зберегла себе від переслідування.

Але ж Конференція знала, що Православна Церква в СССР боротьби з атеїзмом не веде, бо не може вести, — комуно-большевицька влада суворо заборонила їй це. Отже ця вимога архиеп. Нікодима відносилася не до Советського Союзу, а тільки до вільного світу; цебто архиеп. Нікодим вимагав, щоб і поза межами СССР припинити боротьбу з атеїзмом.

Що Конференція погодилася на цю вимогу архиеп. Нікодима — це найпонуріша тінь на постановах Конференції.

Кінець-кінцем можна б дискутувати над справою методів боротьби з безбожництвом, щоб вибирати якмога успішніші способи цієї боротьби, але вимога скреслити методи боротьби з атеїзмом має зовсім іншу ціль і значення, коли вона походить від архиеп. Нікодима.

Не дивуємося архиеп. Нікодимові, — він іде цим шляхом, на який пустився йти, — але решта членів Конференції?!

(Д. б.)

Монахині в Італії потаємно хрестять немовлят

Пресовий орган Вальдесіянської Церкви в Італії протестує проти цього, що католицькі монахині в Італії потаємно хрестять у католицькій вірі дітей-новородків у лікарнях, не питаючись про згоду їхніх батьків, які не є католиками.

Це „навертання" новородків на католицтво посунено до таких меж, що в Турині так довго не випускають з лікарні новонароджених немовлят, поки їм не виставлять католицького свідоцтва охрещення.

Вальдесіянську Церкву 1179 року оснував Петро Вальдо з Ліону (Франція), — вона проповідує строго-пуританський спосіб життя й не визнає обрядів та догматів.

Щождо вищезгаданого католицького, потаємного хрещення новородків-некатоликів — то в цій справі історія медицини знає й такі випадки, що католицькі монахині хрестили також ще ненароджених дітей, коли боялися, що дитятко може померти в лоні матері.

ТРИ ХРИСТИЯНСЬКІ ПОСЛИ В ПАРЛЯМЕНТІ ІЗРАЇЛЯ

У сучасному парляменті Ізраїля на всіх 120 послів є три християни: Тевфік Тубі православний, Юзеф Хаміс — протестант-епископалець, Еліяис Наклег — уніят мельхітського обряду; усі вони араби.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3½x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4½x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2. за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСТНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДОБРОДІЙСТВО И ПОДАТКИ

Населення Канади досить багато жертвує на допомогу голодним у різних країнах світу. Видатну участь у цій допомоговій акції беруть також і українці. Більшість населення Канади бере участь тільки в організованій добродійній акції; але українці належать тут до цієї меншості, яка — крім своєї участі в організованій добродійній акції — жертвує на потребуючих також і індивідуальним шляхом, цебто: дана одиниця сама безпосередньо посилає допомогу даним потребуючим одиницям за океаном.

Ось один з прикладів організованої допомоги.

У Канаді існує організація КЕР, яка збирає пожертви на харчеві пачки для різних країн, як: Корея, В'єтнам, Формоза, Ізраїль і т. д. Українці в Канаді, беручи участь — почерез свої пожертви на КЕР в організованій акції допомоги неграм, китайцям, жидам в Ізраїлі і т. п. мають моральне вдоволення з цієї добродійної акції. Але їхне вдоволення було б ще ширшим, якщо б з фондів організованої добродійної акції о т р и м ували якусь лепту і їхні потребуючі брати й сестри — українці в Україні під комуно-большевицькою владою, в державних межах СССР. Однак, як відомо, організована добродійна акція із Заходу забороняється комуно-большевицькою владою СССР. А якщо б цієї заборони й не було б, то можна було б ставити питання: к о м у йшла б ця допомога?

Тримати народи в нужді — це одна з точок програми комуно-большевицької влади в СССР. Тому ця влада чинить усі потрібні їй перешкоди проти акції допомоги, яку (тільки індивідуально) подають українці в Канаді своїм ближнім за залізною заслоною; советська влада обкладає ці посилки з Канади таким митом і іншими оплатами, що іноді дорівнюють вартості змісту посилки. Таким чином большевицька влада сильно обмежує українцям у Канаді їхні можливості більшої допомоги своїм ближнім за залізною заслоною. А трудність цієї допомоги є ще тим більшою, що й уряд Канади не зменшує податку тим добродіям, які висилають допомогу (посилками харчів і одежі) своїм ближнім за залізною заслоною.

Чи через це тільки, що ця допомога ближнім за залізною заслоною подається індивідуальним, а не організованим шляхом (бо цей останній спосіб не можливий), тих жертводавців ще й позбавляється привілею користуватися податковими полегшами? І чому воно так?

Вище був поданий один з прикладів організованої допомоги голодуючим різних народів (за винятком тих, що за залізною заслоною) почерез КЕР, як загальноканадської допомогової установи.

Але є також організована допомога ще й з боку добродійних установ різних етнічних чи релігійних спільнот, які допомагають потребуючим тільки в їхньому „старому краю". Як один з прикладів, згадати б хоч би жидів; жиди в Америці й у Канаді рік-річно збирають організованим способом мільйонові суми на Ізраїль, і їхні жертводавці на це діло користуються тут відповідним зменшенням податку. У даному випадку справа не в цьому, на яку ціль в Ізраїлі призначаються зібрані в Канаді й Америці гроші на допомогу Ізраїлеві, — вони можуть там купувати собі за них чи харчі, чи одежу й ліки, чи зброю, чи устаткування для шкіл і лікарень, — це вже може бути окреме питання, яке до нашої теми не відноситься. Нам ідеться ось про що: вирішальним чинником при зменшуванні податку на основі добродійства повинен бути сам факт добродійства, а не спосіб здійснювання його; отже податок повинен би бути зменшуваний не тільки тим, що жертвують організованим способом, але й також і тим, що жертвують індивідуальним шляхом — через посилання допомогових посилок („пачок").

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ШАШКЕВИЧЕВІ

У щоденнику „Да Виннипег Фрі Пресс' (за 4-го листопада) був поміщений репортаж п. з. „Українці в пам'ять о. М. Шашкевича", де було, між іншим, сказано:

„Канадські українці по всій Домінії, а також українці в ЗДА і в інших країнах вільного світу впродовж місяця листопада відзначають 150-ліття... народження Шашкевича, „незабутнього сина західньо-української землі, який започаткував її літературне й національне відродження..."

Після описання урочистостей в честь Маркіяна Шашкевича, у вищезгаданому репортажі у „Виннипеґ Фрі Пресс' далі поінформовано про ось що:

„Тоді було відправлене Митрополитом Максимом Германюком в сослуженні п'ятьох монсіньйорів велике архиреейське Богослуження в місті, в церкві Св. Андрея. Після цього Богослуження тисячі українців-католиків з 15-х парафій взяли участь у поході до пам'ятника Шашкевичеві при Юклид евеню й вул. Мід, where a brief ceremony was conducted by the metropolitan". Цебто Митрополит Максим Германюк звершив „коротку церемонію" біля цього пам'ятника.

Католицька преса писала про урочистості в пам'ять Шашкевича, як про політичну українську національну маніфестацію. Напр., вінніпезький „Поступ" за 29-го жовтня в репортажі п. з. „Маніфестація в честь пробудителя Галицької Землі" інформував: „Похід очолювали українські комбатантські організації зі своїми прапорами, а дальше йшли молодечі організації з прапорами, дітвора Рідних Шкіл, духовенство з Митрополитом і чисельне громадянство... в Рідній Школі ім. Маркіяна Шашкевича відбувся бенкет з відповідною програмою. Представники церковних і національних організацій та установ у своїх промовах підкреслили заслуги поета Шашкевича..."

Про участь католицького священика В. Кушніра при тім сказано так, як про участь „президента КУК".

Що в програмі урочистості в честь Маркіяна Шашкевича, з участю президента КУК і представників національних організацій, була також католицька митрополича „церемонія" біля пам'ятника М. Шашкевичеві — це явище нормальне й конечне.

Маркіяна Шашкевича вшанували очевидно, не тому, що він є католицьким священиком, бо ж від часу Берестейської унії католицьких священиків українців було багато, але їхньої пам'яті не вшановують національними маніфестаціями. Маркіяна Шашкевича вшанували тільки тому, що він має українське національно-культурне й національно-політичне з н а ч ення для українців Галичини, а тим самим і для всього українського народу. Коли ж, однак, М. Шашкевича пом'янули також і релігійно, то це зроблено згідно з українською традицією, бо український народ з давніх-давен поминає всіх покійних, включаючи й визначних людей, перш за все Молитвою Церкви.

Але католицька духовна „церемонія" біля пам'ятника Шашкевичеві в програмі урочистостей тим більше підкреслює собою цей факт, що біля пам'ятника Тарасові

Шевченкові, здвигненому українцями Канади під проводом КУК у Вінніпезі під час його відслонення не було жодної православної „церемонії", бо на це не дозволили ці чинники, які очолювали цю Шевченківську урочистість.

Пам'ятник Шевченкові д а л і стоїть не посвячений, біля нього не було Молитви Церкви, і тому біль назавжди залишився в душах православних українців, що воно так сталося...

У релігійному відношенні з католиком Шашкевичем повелися зовсім інакше, ніж з православним Шевченком.

Цього болю в душах православних українців не може втишити і цей факт, що в католицькій пресі видно немов би „делікатність" в інформаціях про урочистість у честь Шашкевича, бо в місцевому католицькому „Поступі" (україномовному) взагалі не згадується про цю „церемонію" біля пам'ятника Шашкевичеві. І в англомовному виданні цього ж „Поступу", цебто в „Проґрес" за 5-го листопада було в цій справі сказано коротко й не зовсім означено:

„Following the church service a colorful procession of thousands of Ukrainian Catholics from fifteen parishes proceeded to the Shashkewich monument at Euclid Avenue and Meade Street, where a brief ceremony was held".

„Делікатність" і неозначеність в інформації про церковний обряд біля пам'ятника видно в передачі словами „коротка церемонія", а якого характеру „церемонія" — цього недосказано.

Урочистість у честь Маркіяна Шашкевича, який в історії української літератури фігурує, як український соборницький поет, у Вінніпезі була не тільки національною, але й також, і то на першому місці, вона мала характер католицької маніфестації. Це видно з інформації вінніпезького „Поступу", (за 29-го жовтня), який поінформував: „В неділю, 22 жовтня ц. р. українці Вінніпегу величавою релігійно-національною маніфестацією вшанували пробудителя Галицької Землі о. Маркіяна Шашкевича в 150-ліття з дня його народин".

Православні українці в Вінніпезі не вимагали собі привілею так вшановувати православного Тараса Шевченка православною релігійною маніфестацією в 100-ліття його смерті біля його пам'ятника у Вінніпезі 9-го л и п н я. Наш Церковний Провід чинив заходи, щоб православні українці устами своєї Української Греко-Православної Церкви в Канаді могли звершити Освячення Пам'ятника Шевченкові й Панахиду біля нього, чи вже хоч би принаймні православну „коротку церемонію", але ці заходи були безуспішні; а чому? — про це писати ширше тут немає потреби, поскільки в календарі „Рідна Нива" на 1962 рік ці справи вияснено досить обширно на основі офіційних документів архіву нашої Церкви.

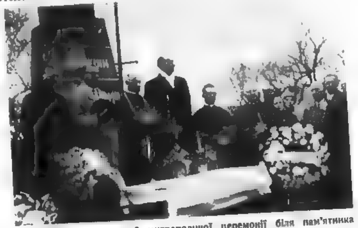

Момент католицької митрополичої церемонії біля пам'ятника Маркіянові Шашкевичеві у Вінніпезі 22 жовтня 1961 р. у 150-ліття народження М. Шашкевича.

Біля цього пам'ятника "a brief ceremony was conducted by the metropolitan", — поінформував щоденник "The Winnipeg Free Press" (4. XI. 1961).

Перший ряд зліва направо: президент КУК о. В. Кушнір, Слав Ребчук, Митрополит Максим Германюк, сенатор Вал, р. Пуляк, о. Шевчук і ін.

На столі під час митрополичої „короткої церемонії" стоять дві свічки, а між ними — хрест.

Трудності Ґалюту

Мабуть жоден інший народ, що розсіяний так по світі, не стоїть перед такими трудностями, як світове розсіяння (по-жидівському: ґалют) жидів. Ця трудність полягає головно ось у чому: жиди — це люди амбітні, — вони своєю працею і всіми іншими зусиллями намагаються займати передове місце в усіх ділянках життя: в економіці, науці, мистецтві і т. д., а також політиці; коли дві держави — як, наприклад, Советський Союз і Америка — ворогують одна з одною, і коли в обох державах жиди займають високі становища, то таке положення вимагає, щоб жиди в СССР і жиди в ЗДА ворогували одні з одними, і тут основне джерело трудностів жидівського ґалюту.

Ось один з численних прикладів.

Жида Лева Троцького (дійсне прізвище: Лейба Бронштейн) убито на еміґрації в Арґентині. Троцький уже не живе, отже про нього вже пишуть трохи ширше та глибше, і... більш відкрито. І так, коли помер Сталін, а владу в СССР спочатку передали Ґеорґієві Маленкову, а після нього незабаром — Микиті Хрущову, то прихильники Сталіна налякалися, і дехто з них виїхав за кордон. З Польщі виїхав в Англію визначний сталінець-жид Ісаак Дойчер, і він видав по-англійському книжку „Троцький" (у видавництві Оксфорд Пресс) 1960 року, а в цій книжці він інформує, що Лев Троцький був „архітектом Советського Союзу", — цебто, що державу Советський Союз збудував Троцький, а не Ленін. Бо Троцький практично очолював політику СССР і він був творцем та провідником Червоної Армії, без якої держави СССР не можна було б створити і втримати. А Ленін — це був тільки кабінетний „мрійник".

Це пише тепер Ісаак Дойчер.

Але інакше писали про Троцького, коли він будував Советський Союз.

За того часу сіоністська газета російською мовою в Парижі (в числі за 1-го вересня 1922 р.) заявляє, що тривога антисемітів, які вважають Советський Союз твором жидів, не є оправданою, бо

(Закінчення на 6-й стор.)

Уже вийшов з друку й продається
КАЛЕНДАР НА 1962 РІК

РІДНА НИВА

У цьому календарі поміщені документальні матеріали про відношення Церкви до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерті, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений, — але не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті, присвяченій 40-літтю першого голоду в Україні під Советами, знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду, з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбудованої Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані, і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна $1.00

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Советський астронавт чув релігійну радіопередачу

Советський астронавт майор Герман Тітов, описуючи в щоденнику „Правда" свої враження з лету ракетою навколо землі, між іншим, виявив, що він чув з російську релігійну радіопередачу радіостанції „Голос Америки". Він висловився, що „чув неясне про Бога, Анголів і Святих".

Ця радіопередача — це була доповідь російського православного архиєпископа Івана з Сан-Франціско на тему російської православної місії в Японії 1861 р.

ТРУДНОСТІ ҐАЛЮТУ

(Закінчення з 5-ї стор.)

„творцем російської і світової революції є тільки... Ленін".

Відомий сучасний жидівський історик в ЗДА Nathan Ausubel у своїй книжці „Pictorial History of Jewish People" каже, що під час большевицької революції (1917-1921) російські монархісти і православне духовенство ширило вістку, що „Советський Уряд — це Жидівський Уряд".

Ці вістки ширено на цій підставі, каже Аусубель, що жиди, „завдяки їхнім здібностям, займали високі становища в советському уряді". І Аусубель інформує, що жиди й надалі (отже й за Сталіна і його наслідників) займають високі становища в советському уряді.

Чи можемо знати всіх визначних жидів у СССР? Цей же жидівський історик (Аусубель) каже, що — ні, бо специфічні обставини іноді вимагають від жидів, щоб вони не подавали своєї жидівської національности, а також у потребі входили в подружні зв'язки з не-жидами.

Аусубель не вияснює тих специфічних обставин, але вони ясні: жиди, навчені досвідом 1917-18 років, у СССР, воліють на провідних становищах в СССР не афішуватися, як жиди, щоб знову не ширилися вістки (як у 1917-18 рр.), що, мовляв, „Советський Уряд — це Жидівський Уряд". Для цього також жиди на високих становищах в СССР зміняють свої прізвища переважно на російські, але бувають випадки зміни прізвищ і на українські, та ін. А втім, у значній мірі це було і в 1917-18 рр. Але факт є фактом, що жиди в СССР в останніх часах уже не фігурують аж так масово на офіційних урядових постах в СССР (міністри, і т. д.), як це було в початках існування СССР, що дало було причину декому голосити, що „Советський Уряд — це жидівський Уряд".

Чи ці жиди, які займають високі комуністичні становища, в душі є дійсно комуністами? Жидівський історик — сіоніст Аусубель не займається цим питанням, — але у своїй вищезгаданій книжці він згадує Троцького і визначних комуністичних провідників-жидів, як визначних жидів, а з цього висновок, що він пише про них, як про жидівських патріотів. Значить, Аусубель уважає, що жиди в СССР не є комуністами, але тільки большевики взяли жидів в оборону і тільки большевики дали їм „необмежені можливості" виявити себе, — каже він. З цього висновок, що саме тут причина, чому жиди в 1917-18 рр. масово підтримали комуно-большевизм, і чому вони й тепер політично не боряться проти влади СССР. Із саме такого представлення справи Аусубелем можна зробити такий висновок: у цих випадках, де в СССР визначний жид очолює комуністів не-жидів, то сам цей жид-провідник комуністом не є, а тільки підлеглі йому не-жиди є щирими комуністами. Але ці комуністи не-жиди є, мовляв, на сході Европи одиноким елементом, які взяли жидів в опіку перед погромами, і дали їм можливість виявити свої здібності та вибитися на передові становища.

*

Але тут саме й появляється ця трудність, про яку було сказано вище: коли Америка в конфлікті з Советським Союзом, і коли антисеміти ширять пропаганду, що, мовляв, усі жиди — це „комуністи", бо вони стоять за плечима влади Советського Союзу, то положення жидів в Америці було б складним: у кожному жидові підозрівали б „комуніста", отже й, мовляв, „ворога Америки", — а така пропаганда не дала б жидам можливості займати провідні місця в житті Америки. А тим часом жиди на Заході взагалі, а в Америці зокрема займають високі становища в різних ділянках життя. Головно ж вони займають деякі з ключевих позицій в уряді Кеннеді в ЗДА.

Це надзвичайно складна ситуація, коли ці жиди, що є представниками Америки в Об'єднаних Націях, і ці жиди, що є представниками Советського Союзу в ОН, зустрінуться на форумі ОН віч-на-віч, і мусять прилюдно сваритися: одні заступають систему комуністичну, а другі заступають систему капіталістичну; а при цьому одні й другі є патріотами свого жидівського народу — одніеї світової родини.

Тут наглядно видно цю найбільшу трудність провідників жидівського розсіяння у світі.

Жидівська преса майже постійно подає тривожні вістки про антисемітські рухи в теперішньому світі. Дехто каже, що ця тривога „безпідставна", — однак воно не зовсім так є. Як один з прикладів — для наглядної інформації конкретними фактами — можна б подати ось хоч би ці твердження газети „Common Sense" (Нью-Джерзі, ЗДА) за 15-го вересня 1961 р.:

„Що міжнародні жиди фінансували комуністичну революцію в Росії 1917 р., вони встановили комунізм і поширили його по світі."

Світове жидівство, а зокрема його Anti-Defamation League в Нью-Йорку чинять великі зусилля, щоб протиставитися цій пропаганді. Жиди намагаються доказати, що жидівство не є комуністичним, і що воно не підтримує комунізму. Ба, більше цього, в останніх роках світове жидівство почало все більше заявляти, що жиди є переслідувані владою Советського Союзу. А чи ж жиди могли б бути переслідувані комуно-большевицькою владою, коли б вони самі правили цією владою? Що більші політичні впливи жиди здобувають на Заході, а зокрема в Америці, то більше говориться про урядовий антисемітизм в СССР. Отже жиди кажуть, що вони є жертвами комунізму. А з Советського Союзу йде за кордон урядова советська пропаганда, яка говорить, що жиди в Америці й Ізраїлі — це „вірні агенти Америки", отже вони, мовляв, вірно служать Америці, а Ізраїль — це „американська колонія": цебто що жиди запродали Америці свою Батьківщину — Ізраїль! Так, наприклад, писала советська газетка для заграниці „За повернення на батьківщину", а також інші советські часописи в 1959-60 роках.

Пропаганда СССР атакує тільки цих жидів, що фігурують, як сіоністи, а не всіх жидів, цебто не жидів як таких. Знову ж американські жиди кажуть, що жиди в Советському Союзі не є сіоністами (це напр. говорить історик Аусубель у своїй книжці, що тут була згадана), от же комуно-большевицька влада немає підстав переслідувати їх.

Советська пропаганда каже, що Ізраїлем правлять сіоністи; значить, жиди в Америці й у Палестині — це одна рука, і сіоністи є американськими патріотами, а не жидівськими.

Між іншим, таку пропаганду про американських жидів ширить не тільки комуно-большевицька влада, а ширить їх також сам політичний і духовий провідник Ізраїля — Давид Бен-Ґуріон. Напр., часопис „Да Ізраелайт Пресс' (Вінніпеґ) за 26-го травня 1961 р. інформує:

„Прем'єр Давид Бен-Ґуріон цього тижня обвинуватив рух Сіонізму, а головно в Америці, в тому, що він так довго являється без значення, як довго сіоністи не хотять погодитися на евентуальне переселення в Ізраїль".

З цієї заяви Бен-Ґуріон перед Кнессетом (парляментом) Ізраїля в травні 1961 р. виходить, що Бен-Ґуріон не вважає справжніми жидівськими патріотами тих жидів, які не бажають переселюватися в Палестину, і надалі залишаються у країнах свого розсіяння, — значить, вони є патріотами цих країн, а не дійсними жидами, — а найбільше це відноситься до американських жидів.

Коли советська преса все частіше починає писати проти жидів-сіоністів, то жиди в Америці б'ють на тривогу; але жиди на Заході одночасно мають для антисемітів докази, що жиди не є комуністами, і вони не правлять Советським Союзом за плечима Хрущова.

Душевне самопоневолення

Термін „вільна канадійська земля" став у нас невіддільною частиною нашої щоденної і святкової мови. Цим терміном рясно пересипаємо свої промови й дописи в пресі. У своїх споминах, у своїх віршах, у своїх думках наші піонери в Канаді згадують, що вони були поневолені в Україні ворогами, — поневолені національно, економічно, соціяльно, релігійно; а найголовніше — вони були там поневолені, як л ю д и. Поневолені, як л ю д и — це значить, що окупанти України (австрійці, поляки, москалі) не дозволяли їм вільно висловити думку в різних справах. Поневолені, як л ю д и — це значить: п о н е в і л е н і д у ш е в н о.

Окупант шляхом поневолення народу чинить цьому народові кривду тому, що він завдає поневоленому народові моральні й фізичні терпіння; але окупант чинить поневоленому народові ще одну

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана Митрополитом Василем Липківським, із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

кривду, — хоч поневолений народ не усвідомлює собі цього, — а ця кривда дуже-дуже велика й безмежно загрозлива: ця кривда полягає в тому, що окупант шляхом поневолення псує душу народу — виробляє в поневолених людей комплекс меншевартости, а найголовніше — він призвичаює його до неволі; окупант перетворює духовість поневолених так, що вони вкінці вже перестають відчувати й усвідомлювати собі різницю між свободою духа й неволею духа. Таким чином витворюється душевний раб, — він носить свою неволю в душі своїй, і не може з нею розлучитися.

Як тісне взуття натирає на нозі мозолі й нівечить природню форму ноги, так і довга неволя нівечить природню форму душі людини й народу, — неволя натирає на душу духові „мозолі". А до таких духових „мозолів" належить почуття меншевартости й душевне самопоневолення: людина й народ, довго перебуваючи в неволі, згодом доходить до такого стану, що починає душевно поневолювати самого себе.

Один суспільний діяч, який життя своє присвятив боротьбі за свободу людини, вирішив навіть свою пташку з клітки випустити на волю, щоб вона не мучилася в клітці. І він безмежно радів, коли та пташечка свобідно полетіла в простір. Але... — тут раптом скоїлося неймовірне явище: випущена з клітки пташечка непевно літала біля клітки, і ось знову повернулася у свою клітку... А цей ентузіяст-діяч раптом упав духом, — він побачив, що довге перебування пташечки в клітці зробило з неї духового раба, що вже не може жити без неволі.

Хто поневолений духом, і сам не свідомий того, що він — раб, тому не поможе втеча з країни неволі у вільну країну; бо він утікає від фізичної (тілесної) неволі, але сам не знає, що він у вільну країну везе з собою душевне самопоневолення, тобто несе з собою свій гін далі бути в духовій неволі. Отже й у вільній країні він шукає і знаходить для себе поневолювача, щоб йому покірно, сліпо служити, бути його рабом; так чинять фанатичні папісти, ...овісти і т. д.

Щиро дякуючи вільній країні, яка прийняла його до себе, духовий раб і сам не знає, що він чорною невдячністю відплачується цій вільній країні, коли він тут спомагає ці сили, які поневолюють людські спільноти. І якщо б усі люди тут були такі раби, як він, і тоді напевно запанувала б тиранія, то куди після цього він утікав би з цієї країни?

Над тим треба подумати!

ЖИДІВСЬКІ ДАРУНКИ ПРЕЗИДЕНТАМ

14-го листопада 1961 р. жиди дали президентові ЗДА Дж. Кеннеді дарунок — Тору, чи Тойру, тобто Жидівський Закон. Ще перед тим подібний дарунок дістав президент ЗДА Т. Труман. Президент Д. Айзенгавер також був дістав від жидів дарунок.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Св. Ап. Павло (у „Першому Посланні до Коринтян") подає цілу науку, цілий спеціяльний теологічний виклад, щоб виснити, що вважання котрогонебудь з Апостолів „Намісником Христа на землі" та „Найвищим Видимим Головою всієї Вселенської Церкви" — це ложна наука, бо вона суперечить науці Христа. Концепція про „Видимого Голову Всієї Вселенської Церкви" — це матеріялістична, цебто „тілесна" ідея, якщо вона має на думці котрогонебудь з Апостолів, чи взагалі когонебудь з людей, як буцімто „Видимого Голову Вселенської Церкви Христової". Голова Церкви — після Вознесення Христа на небо, є тільки о д и н - це Невидимий Голова: Ісус Христос, а ніякого „Видимого", цебто т і л е с н о г о Найвищого Голови всього Християнства на землі немає й бути не може, — навчає Ап. Павло. Ось ця наука Ап. Павла: „Бо коли один говорить: „я Павлів", а другий: „я Аполлосів", — то чи ж не тілесні ви? Хто ж Павло? Хто ж Аполлос? Вони тільки служителі, через яких ви увірували, і при цьому — поскільки кожному дав Господь. Я насадив, Аполлос поливав, але виростив Бог; тому-то й насаджуючий і поливаючий є одно; але кожен одержить нагороду свою по своєму труді. Бо ми — співробітники Бога, ви ж — Божа нива, Боже будування. Я — по даній мені Богом благодаті, як мудрий будівельник, положив основу, а інший будує на ньому, але кожен уважай, як будує. Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім положеної, Якою є Ісус Христос" (І Кор. III. 4-11).

Отже с к е л е ю, цебто о с н о в о ю Церкви є не хтось з Апостолів, а тільки Ісус Христос. А хто твердить, що може бути „Видимий („тілесний") Голова" Вселенської Церкви, той подає т і л е с н у (матеріялістичну) науку, а вона є проти науки Христа, — вияснює Ап. Павло у вищенаведених словах. І далі Ап. Павло навчає:

„Чи то Павло, чи Аполлос, чи Кифа, чи світ, чи життя, чи смерть, чи теперішнє, чи майбутнє, — усе ваше; ви ж — Христові, а Христос — Божий" (І Кор. III. 22-23)

Цебто, всі Апостоли: і Павло, і Аполлос, і Кифа (Петро), і всі інші — всі вони рівні один одному, всі вони однакові, всі вони рівні перед людьми всі вони „ваші", але члени Церкви Христової, цебто всі вірні, не є „апостольські", вони не належать до жодного з Апостолів, бо всі християни є Христові, вони належать тільки до Христа, а Христос є Божий.

Отже Ап. Павло тут називає Ап. Петра його іменем: „Кифа", і виразно, глибоко, з притиском вияснює, що Ап. Петро не є Головою Вселенської Церкви, та не є Вселенським Головою Церкви також і жоден інший Апостол, — цим Головою є тільки Христос.

Цей факт, що Ап. Павло всіх Апостолів уважає рівними один одному, підкреслюється в Ап. Павла тим яскравіше, що Ап. Павло у принципі далеко не всіх християн, щодо Божої благодатності, вважав рівними один одному. Про всіх

(Продовження на стор. 9)

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1961 ДО 15-го СІЧНЯ 1962 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1961 р., до 15-го січня, 1962 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вістник", А д м і н і с т р а ц і я „Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати поніжчий формуляр:

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСТНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $........, як подарункові передплати на „Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

Моє імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Дубровський

Поїздки Московського Патріярха

(Продовження)

У Каїро, куди патр. Алексей прилетів 20.XI., його зустріли, крім духівників, совєтський п о с о л Єрофеєв і представники „деяких ч у ж о з емних посольств" (3:20). Після помпезного, під дзвін дзвонів, входу до грецького манастиря св. Георгія, патр. Алексей з добірною чвіркою (митр. Пітірім, єп. Нікодім, прот. Ружицький і прот. Статов) був запрошений до президентського палацу (тобто Нассера), де вони ніби тільки розписались у книзі „почесних гостей" (3:20). Як довго тривала ця „розписка", у звіті не зазначено, але мабуть не коротко, бо до палацу вони прибули о 17-й годині, а більше в той вечір нічого вже й не відбувалось, — принаймні не згадано.

На другий день 30.XI., вранці відбулась Богослужба в св. Ніколаївському Соборі (мабуть російському?), що під час її єп. Нікодім виголошував літургійні возгласи слов'янською, грецькою й арабською мовами, і співав грецький хор. Після Молебня й многоліття обом патріярхам, митр. Пілусійський Парфеній звернувся з промовою до присутнього патр. Алексея, що з неї стали відомі деякі факти: 1) патр. Александрійський Христофор чомусь „занедужав" після візити до нього патр. Алексея й підписання договору — „комюніке", 2) за два минулі роки Александрійський патріярх висвятив 5 осіб „у вищі ступені священства" і відрядив їх „у різні пункти Африки", в додаток до двох грецьких митрополитів, що там вже є (в самому Єгипті · тільки два грецьких митрополити), для того щоб вони „забрасивали сети для обильного уловлення в Православную веру неверующих жителей Африки'," 3) за його думкою, таке „миссионерское движение Александрийской Церкви будет п о д д е р ж к о й о б щ о г о д е л а в с е й Православной Церкви", тобто блоку, керованого Моск. патріярхом, 4) було підкреслено, що патр. Алексей прибув до Каїро після візити у Каїро Констянтинопольського патріярха Атенагораса І і Сербського патріярха Германа (3:21). Навіть за відредагованим звітом все це виглядає досить прозоро для зрозуміння: Москва намагається поставити Александрійську патріярхію на послуги Московської патріярхії для потреб імперіялізму Совєтського Союзу. Опівдні патр. Алексей з „сонмом" одвідали Сінайське подвір'я резиденцію Сінайського архиєпископа Порфірія, що йому було подаровано книжки, видані Московською патріярхією (3:21, мабуть він вже вміє читати російською мовою?). Але цього здалося замало, отже на другий день особлива делегація — єп. Нікодім, архим. Ф. Денисенко і свящ. Остапов вручили арх. Порфірію ще й орден Св. Володимира й „цінну" панагію (3:23).

Увечері президент грецького клюбу в Каїро влаштував у готелі прийняття для вшанування патр. Алексея. Крім духівництва й представників „грецьких кіл", були присутні совєтський посол Єрофеєв та інші „представники дипломатичного корпусу" (3:21). 1-го грудня московські „прочани" одвідали грецьку Богослужбу в храмі свв. Констянтина й Єлени, де митр. Пітірім возложив на

на архим. Косьму, настоятеля Св.-Ніколаєвського Собору „патріярший хрест" від патр. Алексея (3:22), — але сам патр. Алексей був відсутній, — був зайнятий чимсь важливішим. Після того, всі, крім патр. Алексея, єп. Нікодіма і свящ. Остапова, відвідали сирійський храм св. арх. Михаїла, де на настоятеля його архм. Ніколая було возложено „патриярший хрест" (3:22). Відвідали вони також сирійську середню школу й грецький притулок для сиріт, — але то все дуже коротко (3:22), бо мабуть поспішали на важливу імпрезу: прийняття в розкішному палаці Латфула (де патр. Алексей перебував у 1945-му році). На жаль, не зазначено, х т о саме влаштував це прийняття. Можна догадуватись, що якась поважна особа (але не патр. Христофор), бо про нього інакше було б згадано), — бо був присутній совєтський посол Єрофеєв, представники „ділових кіл" та інші „офіційні особи", що їх не названо (3:23, чому?). Так само жодного слова не сказано про промови, що ними там обмінялись господар прийняття (хто? Насер?) і його гість — „паломник" патр. Алексей. Напевно КҐБ (совєтська поліція) викреслило цю цікаву подробицю із статті архим. Ф. Денисенка. Того самого вечора в готелі „Семіраміс" відбулась прес-конференція, що на ній єп. Нікодім, голова Відділу Зовнішніх церковних Зносин, оповів журналістам про мету приїзду патр. Алексея в Александрію й Каїро та відповів на запитання (3:23). Про зміст цієї доповіді і відповідей не сказано жодного слова, — мабуть КҐБ знову перешкодило. Єп. Нікодім, архим. Ф. Денисенко встигли ще того вечора відвідати Коптський Інститут, де їм було влаштовано урочисту зустріч, а єп. Нікодім у промові натякнув на пляни „паломників" з СССР дуже ясно: „Коптська й Російська Церкви, — сказав він, — дуже близько одна до одної, і треба думати, настане час, коли вони о б'є д н а ю т ь с я в Єдиній Святій Соборній і Апостольській Церкві" (3:23, — під мудрим керівництвом партії й уряду?). Присутні йому аплодували: це свідчило, що ґрунт у Коптській Церкві підготований належно. 2-го грудня патр. Алексей з „сонмом" вилетів у Дамаск, Сирія.

Ці короткі відомості про політичну гастролю патр. Алексея в Єгипті доповнюються в іншій звітній статті доц. М. Добриніна — „Во имя единения и мира (братские встречи св. патр. Алексея с восточными христианами") Ж. М. П. № 4, квітень 1961 р., стор. 8-29), де особливу увагу присвячено нав'язанню зносин з Коптською Церквою, що найбільше надається, на думку політико-теологів із СССР, для швидкого воз'єднання з Московською Патріярхією, бо єгипетські копти ще більше, ніж греки, шукають захисту від арабського націоналізму, що так швидко зростає. Тому й у вступі статті Добриніна зазначається, що то був „визит мира и дружбы", що делегати з СССР „змогли ознайомитися з сучасним життям східних християн, з'ясувати їхнє відношення до Православ'я (якого? адже. вони самі православні?) і до питання м а й б у т н ь о г о п о е д и н а н н я Церков" (4:8). Добринін вважає, що православне й інославне східне населення дивиться на Російську Православну Церкву „как на оплот и утверждение христианской веры, как на свою п о м о щ н и ц у и з а щ и т н и ц ю" (тобто московська патріярхія прагне й пропагує, щоб так було (4:8). Крім того, відбувався „обмін інформацією про сучасне життя Церков" (4:8-9), (тобто здобувались відомості для КҐБ). Хоч Коптська Церква ще за каноном Халкедонського Собору в 451 році була вилучена з Православної Вселенської Церкви, як монофізитська (єресь Євтихія), — але тепер совєтські політико-теологи прийшли до висновку, корисного зараз для СССР, що віронавчання Коптської Церкви відрізняється від православного „более терминологически, чем по существу" (4:9) і вирішили продовжити спроби „воз'єднання", що їх розпочав ще в XIX ст. архим. Порфірій Успенський. У 1956-му році відвідав Москву коптський архиєпископом Хартума й Уганди (!) Анба Іоаніс, а в 1959 році проїздом до Абісинії (!) відвідав Коптську патріярхію в Каїро архим. Нікодім Ротов з доц. Добриніним (4:10). На відміну від Московської Церкви, коптського патріярха ніколи не обирають з-поміж єпископів, а тільки з-поміж ченців, саном не вищим за архимандрита, і коптський патріярх не займається адмініструванням, а тільки віронавчанням (4:12). Якщо совєтська патріярхія „воз'єднає" Коптську Церкву, — то напевно знищить цю стару коптську традицію. Але зараз копти прагнуть знайти міцного захисника, — тому натовп коптів рясно оплескував патр. Алексея, коли він проходив у дворі коптського катедрального Собору в Александрії й вигукували: „Єдність Церков!" „Нумо, єднатись!" (4:12 і 3:15-16). Відповідаючи на привітання коптського патріярха Кирила VI-го, патр. Алексей відкрито заявив про „можливість щільного зближення й пов'язання поміж нашими Церквами... навіть у н е д а л е к о м у м а й б у т н ь о м у" (4:14). Це зближення потрібне для того, щоб „нести світло Христового навчання" народам Африки, що відроджуються нині. Певно, щоб конкретизувати це „зближення", патр. Алексей запросив патр. Кирила VI-го приїхати на другий рік у Москву, — на що Кирил VI-й дав свою згоду, а газета „Аль-Ахрам" другого дня опублікувала статтю під заголовком „Папа Кирил VI-й на другий рік відвідає

(Продовження на 10-й стор.)

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових Лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками(з Старого й Нового Заповітів:

Класа І — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками $1.00

Кляса І — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50

Кляса ІІ — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса ІІ — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Уявне чайне прийняття на Колегію

Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі розіслало до громадян запрошення такого змісту:

„ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ
щиро запрошує Вас і Ваших знайомих
на
„УЯВНЕ" ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ,
яке відбудеться у Вашому домі між 20-им жовтня і 15-им листопада 1961 р., — в такий день і годину, як Ви сами собі виберете.

Дохід призначений на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі на площі Манітобського університету.

Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка"

Прийняття продовжується до 31-го грудня 1961 р.

Уже отримано нижчеподані пожертви:

БІСЕТ, Ман. — Володимир Гавриш $5.00.
ВАЙТА, Ман. — З прийняття в домі п-ва Підлубних $10.00; з прийняття в домі п-ва Божиків $5.00; Василина Кулачковська $5.00.
ВАКАВ, Саск. — о. М. Стеценко $2.00.
ВЕЛЕЙ РИВЕР, Ман. — Мих. Костучук $2.00.
ВЕРМИЛІОН, С. Д., ЗДА — д-р М. Яремко $10.00.
ВІННІПЕҐ, Ман. — **по $5.00:** Олександер Гаврилюк, Іван і Ольга Долинчуки, Юрій Завідовський, о. Д-р і Добр. С. В. Савчуки, Суддя І. Р. Соломон; **по $2.00:** ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон, Дмитро Яремчук; **по $1.00:** Іван Басараб, Пилип Семака.
ГАЄС, Саск. — о. С. Греділь $2.00.
ҐРЕНД МАРИЙ, Ман. — пані В. Ковальчук $2.00.
ДАВФИН, Ман. — Юліян і Марія Білоуси $5.00, Д-р М. Потоцький $5.00.
ЕДМОНТОН, Алта. — Евген і Марія Вавринюки $10.00, о. Прот. Г. Кріштанович $5.00.
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. — о. І. Труфин $5.00.
ЙОРКТОН, Саск. — Отець і Добр. Бойчуки $2.00.
МЕЛФОРТ, Саск. — П-во В. Чапельські $5.00.
МОНТРЕАЛ, Кве. — о. Ів. Стус $5.00.
ОВКБЕНК, Ман. — Пані М. Ревуцька $5.00.
ОВКБОРН, Ман. — Посол І. Н. Мандзюк $1.00.
РЕДЖАЙНА, Саск. — Пані Н. Масиник $4.00.
РЕТВЕЛ, Ман. — О. Боднарчук $2.00.
РИВЕРТОН, Ман. Петро Ониськo $5.00.
РОБЛИН, Ман. — П-во Гаврилюки $5.00.
САСКАТУН, Саск. Д-р М. Бойкович $5.00, Проф. І. Рудевський з дружиною $5.00.
СТОРДЖИС, Саск. — З прийняття в домі пані Катерини Лабюк з допомогою пань В. Грушки, В. Пелеховської і Е. Лабюк $21.00.
ТОРОНТО, Онт. — З прийняття в домі п. Нестора Грабовського з нагоди дня Нестора 9-го листопада — Нестор Грабовський $5.00, Т. Ґлех $2.00; по $1.00 — В. Гриворяк, Н. Храпко, О. Квас, М. Боднар; разом $11.00. Проф. С. І. Килимник з дружиною $5.00; інж. А. Шумовський з дружиною $5.00.
ФЛИН ФЛОН, Ман. — З прийняття в домі п-ва Перепелюків $25.00.
ШІГО, Саск. — Прот. Т. Яковкевич $5.00, Прот. Б. Яковкевич $5.00.
ШІКАҐО, Іл. ЗДА — Прот. Н. Житинський $5.00. Листа ч. 1 $235.00.

(Далі буде)

Усім Жертводавцям щира подяка!

Управа Жіночого Товариства При Колеґії Св. Андрея
Women's Auxiliary of St. Andrew's College,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

ТОРОНТО, Онт. — Пожертва Кредитівки „СОЮЗ"	$50.00
СЛАВА, Алта. — Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Ґені Процини	15.35
СЛАВА, Алта. — Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Михайла Заяського	22.10
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пожертва пані Марії Руди	50.00
ЙОРКТОН, Саск. — Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Данила Смуковича	5.00
РАЙН, Саск. — Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Георгія Семенюка	12.00
ДЖАСТИС, Ман. — Пожертва пані Н. Бурячок	10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пожертва п. Т. І. Марцінова	5.00
МАЗЕПА, Саск. — Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Іванни Брезінської	15.00
ОВКБОРН, Ман. — Пожертва пані Марії Бабій	10.00
ТИНДАЛЛ, Ман. — Збірка о. д-ра С. В. Савчука на Похороні бл. п. Василя Лугового	13.05
КЕЛҐАРІ, Алта. — Пожертва пані Парасkевії Карпяк	50.00
ВИНФІЛД, ІЛЛ., ЗДА. — Пожертва п. Григорія Семочка	2.00
ОВКБОРН, Ман. — Збірка о. В. Мельникчука на Похороні бл. п. Василя Ковальчука	10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пожертва п. Т. Стадника	5.00
ФІНИКС, АРІЗ., ЗДА. — Пожертва п. М. Маркова	50.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пожертва пані Марії Руди	50.00
ЧІКАҐО, ІЛЛ., ЗДА. — Пожертва о. Г. О. Кулика	10.00
ТРОЯН, Саск. — Пожертва пані Марії Никифорук	25.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — З тестаментального запису бл. п. П. І. Кравченка	100.00
КЕЛҐАРІ, Алта. — Переслав п. Дмитро Кобильник пожертву жертводавця, що не бажає оголошення її імені.	200.00
ПЕМБИНА, Н. Д., ЗДА. — Збірка п. І. Пастуха на весіллі панства Василя і Анни Сиваків	5.00
ЧІКАҐО, Іл., ЗДА. — Пожертва панства Д. Гізовських	25.00
ҐОНОР, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Домки Пиявчук	10.00
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. — Пожертва п. Юрія Білика	50.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пожертва п. Антона Блонського	75.00
СТ. ПОЛ, Мінн., ЗДА. — Збірка п. В. Філоновича на Поминальному Богослуженні по бл. п. Евгенії Глянко	30.00
ІСТ СЕЛКИРК, Ман. — Збірка о. С. Ярмуся на Похороні бл. п. Емілії Клим	20.00
ЧІКАҐО, Іл., ЗДА. — Збірка п. Миколи Ґудза на Похороні бл. п. Михайла Слизюка	57.00
БЕЛЛІС, Алта. — Пожертва Укр. Жін. Т-ва ім. Олени Пчілки	3.50
ЧІКАҐО, Іл., ЗДА. — Пожертва священиків чікаґовського Деканату, переслана о. Г. О. Куликом	32.91

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея будуть проголошувані в кожному числі „Вістника", мірою того, як Фінансовий Відділ виготовлятиме листи жертводавців, — в такій кількості, як на це дозволятиме місце у „Вістнику", — часом більше, а часом менше, але без перерви.

ПЕТРО І РИМ

(Продовження з 7-ї стор.)

християн Ап. Павло каже, що вони всі разом становлять собою в и д и м у Церкву Христову: „І ви — Тіло Христове, а нарізно — члени" (І Кор. XII. 27). Але Ап. Павло навчає, що не всі члени Церкви заслужили собі у Бога благодать в и щ о г о служення в Церкві,— і говорить: „І інших Бог поставив у Церкві, по-перше: Апостолами, по-друге: Пророками, по-третє: Учителями, далі: (іншим дав) сили (чудодіяти), також дари сціляти, спомагати, управляти, різні мови. Чи ж усі Апостоли? Чи ж усі — Пророки? Чи ж усі — Учителі? Чи ж усі — Чудотворці? Чи ж усі мають дари сціляти? Чи всі говорять мовами? Чи ж усі толкувателі? Старайтеся про дари більші, і я вам покажу шлях ще досконаліший" (І Кор. XII. 27-31).

Значить, Ап. Павло навчає, що кожен християнин, якщо він бажає удостоїтися в и щ о г о служення в Церкві, то він, якщо вірний послідовник Христа, може удостоїтися цього, і такий шлях Ап. Павло християнам показує. Але тому, що якість віри серед християнського загалу не у всіх однакова, то й, у висліді, не всі удостоїлися у Бога однакового ступеня благодатності Божої.

Так ось Ап. Павло принципово порушив і вияснив питання щодо „рівності", чи „нерівності" між християнами, і він сказав, що при такому стані Християнства, як було за його часів, серед загалу християн не було рівності щодо ступення отриманої благодатності Божої, бо не кожен заслужив собі у Бога однаково.

Порушивши цю справу — „рівності", чи „нерівності" — серед загалу християн, Ап. Павло не міг поминути цієї проблеми і щодо Апостолів (чи всі вони рівні один одному? чи може хтось із них таки є „більший" за інших Апостолів?) — і Ап. Павло, звичайно, не поминув цього питання: він вияснив, що всі Апостоли рівні один одному своїм становищем (чи по-модерному: „чином") і служенням у Церкві. Є розрізнення між Апостолами і не-Апостолами, але немає розрізнення між Апостолами і Апостолами.

Ап. Павло взивав поган, щоб вони навернулися до Христа, а охрещених він взивав, щоб вони не тільки назвою: „охрещений", але й думкою, словом і ділом навернулися до Христа, а не закликає ані християн, ані поган, щоб вони навернуилсь до Ап. Петра. Натомість Католицька Церква закликає християн (не-римських), щоб вони навернулися „до Ап. Петра", а точніше — до папи, який вважає себе „Намісником Христа на землі".

Тільки в одній частині Нового Заповіту є інформації про це, де перебував Ап. Петро після Вознесення Христа, а це — в „Діяннях Апостолів". І так, перше місце, яке згадується тут, як місце перебування Ап. Петра — це Іоппія в Палестині. У Кесарії (також у Палестині) сотникові римського війська Корнилієві явився Ангел і сказав: „...пішли людей в Іоппію, і приклич Симона, званого Петром: він гостить у якогось Симона — кожум'яки..." (Діяння X. 5-6). У Палестині тоді діялося ось що:

„За цього часу цар Ірод підняв руки на декого з тих, що належали до Церкви, щоб заподіяти їм зло, і убив Яко-

(Продовження на 11-й стор.)

Поїздки Моск. Патріярха

(Продовження з 8-ї стор.)

Москву за запрошенням патріярха Алексея". За це патр. Алексей нагородив патр. Кирила VI-го орденом кн. Володимира й „цінною" панагією (4:14). Добринін вважає, що ця зустріч патр. Алексея з патр. Кирилом VI-м „буде мати велике значення в історії взаємовідносин поміж Російською й Коптською Церквами" (4:16). З цього видно яке значення Московська Церква надає придбанню церковних помічників для опанування континентом Африки, куди білошкірим советчикам важко просякнути, а чорняві копти можуть це робити залюбки.

Добринін досить докладно описав їхню візиту до Інституту коптських наук, що був відкритий в Каїро в 1954-му році в багатоповерховому будинку, в центрі міста. Інститут поділяється на Відділи, а останні — на Секції. В Академічному Відділі є такі секції: 1) египтології, 2) історії, 3) ефіопіології, 4) африканістики, 5) семітичних мов, 6) археології, 7) богословії, 8) канонічного права, 9) християнської арабської літератури, 10) соціяльних наук. Особливу увагу звертають тут на вивчення Ефіопії (Абісінії) і при секції є Музей ефіопської культури й мистецтва. Інститут вивчає також народи Африки та їх прагнення до національного визволення. В Практичному Відділі є Секції: 1) коптського мистецтва, що дбає про відродження коптської церковної архітектури й іконографії, 2) літургічних співів, 3) фотографії й мікрофільмів. У Соціяльному Відділі займаються: 1) вивченням коптського суспільства, 2) підготовкою фахівців у суспільних питаннях та благодійності, 3) виконанням різних допомогових завдань, 4) освітою сліпих (Інститут св. Дідіма) (4:17-18). Не дивно, що висланці з СССР приділили таку увагу цьому надзвичайному у всіх відношеннях коптському релігійно-культурному центру. Прихильність коптів до уявних покровителів з Москви виявилася в тій овації, що вони вчинили її еп. Нікодіму (4:18). Зрозуміло, що керівники Коптського Інституту прийняли пропозицію висланців з СССР щодо обміну професорами й студентами і щодо щільного контакту поміж цим Інститутом і духовними академіями в СССР (4:19). Добринів залишив Каїро в повному переконанні, що ця візита скріпила зв'язки „Церкви в СССР з Коптською й наблизила момент їх „поєднання" (4:19). Таким чином Московська Патріярхія набула собі відданого сателіта, що вона надіється його цілком поглинути в недалекому майбутньому.

При прийнятті патр. Алексея в Антіохійському Патріярхаті, Сирія, (що керована з Єгипту), повторилося щось подібне до Александрії й Каїро. У Дамаску, на аеродрові, зустріли 2-го грудня патр. Алексея: сам патріярх Антіохійський Феодосій VI-й з своїм вищим духівництвом, а також представник советського консуляту Кисляк, міністр фінансів Сирії, представники Яковитської Церкви й великого муфті та — „інші офіційні особи". Появу патр. Алексея зустріли маршем (!) духової військової оркестри та продефілюванням його перед почесним військовим загоном (3:24). Сирійські урядовці подбали й про дальше політичне вшанування патр. Алексея: вулиця проїзду його до патріяршого Собору була декорована прапорами й ілюмінована. Патр. Алексей ввійшов до Собору знову під марш військової оркестри (3:24). Очевидно, араби більше розраховують на військову допомогу СССР, ніж на молитви патріярха в СССР. Добринін доповнив це цікавою подробицею, що на зустрічі в аеропорті був також представник патріярха Якова, що очолює з 1958 року Сирійську (Яковитську) Церкву, що з нею Московська Патріярхія „не мала ще зв'язків" (4:19). Добринін виявив також причину, чому церковники з СССР так зацікавилися Яковитською Церквою: „Римсько-Католицька Церква намагається поглинути Сирійську Церкву, користуючися головним чином її матеріяльною вбогістю. По всіх селах, поруч з сирійськими храмами, побудовано католицькі капели й каплички, утворено широку мережу добродійних установ" (тобто католицьких, 4:20). Але патр. Алексей був зацікавлений у першу чергу офіційними кругами Сирії: 3-го грудня він склав візиту міністрові фінансів і „розмовляв з ним" у присутності патр. Феодосія VI-го та інших духівників. Тему цієї бесіди затаєно (3:26). Відразу після цього патр. Алексея відвідав великий муфті з імамом (мусульманські духівники), що їм пізніше склав візиту за патріярха Алексея еп. Нікодим з помічниками. Пізніше згаданий міністр фінансів ушанував патр. Алексея парадним обідом в одному з готелів, де заявив, що „православні й мусульманни повинні жити в мирі й дружбі, як браття" (3:26). Очевидно, сирійські мусульмани мають підстави побоюватися агресії „православних" росіян. Увечері того самого дня міністр фінансів склав візиту патр. Алексею в готелі (3:26). Видно, що Московська Патріярхія вже міцно вкорінилася в Дамаску, бо там навіть є її „представництво" при Антіохійській Патріярхії (в роді посольства, на зразок ватиканських). Парафіянами церкви цього „представництва" є араби, советофіли, розуміється (3:26). 4-го грудня патріярхи Алексей і Феодосій VI-й служили Літургію в патріяршому Соборі, що передавалася по дамаському радіо (3:26). Потім у патріяршій залі було оголошено ухвалу Московської духовної академії про надання патр. Феодосієві VI-му звання її почесного члена. Взаємно Феодосій VI-й удекорував патр. Алексея орденом Свв. Петра й Павла та якимись іншими орденами відзначив усіх інших членів советської делегації (3:28). Увечері патр. Феодосій VI-й влаштував прийняття для патр. Алексея, що на ньому був той самий міністр фінансів, советський консуль Кисляк, грецький консуль та інші „офіційні особи" (3:28). У своїй промові патр. Алексей висловив побажання „народам советському й арабському" та виявив деякі провідні політичні думки: „Зважаючи на деякі ознаки, час здійснення молитви „про поєднання всіх" наближується... Свідомість провини розділення приводить багатьох християн Заходу (не Сходу?) до висновку, що приміщення сили — це не християнський шлях, і що єдиним засобом перемогти ворожнечу є любов. Тому вони (не советчики?) шукають зближення з східними християнами і не хотять, щоб людство було вкинуто в вир нової світової війни" (3:29). 6-го грудня патр. Алексей влаштував у готелі прийняття для патр. Феодосія VI-го, що на ньому, крім духовних осіб і журналістів, були присутні „консульський корпус" (3:31). На другий день обидва патріярхи підписали спільне „комюніке", яке, хоч воно і стисліше за александрійське, але фіксує ті самі зобов'язання: „благословляти які завгодно почини (напр., комуністичну революцію?), що спрямовані до миру поміж людьми й народами", та „ми рішуче засуджуємо будь-які форми вияву колоніялізму" (3:7). У такий спосіб Антіохійського патріярха Феодосія VI-го поставлено й задекляровано на советську політичну платформу.

До Яковитського (Сирійського) патріярха Якова патр. Алексей все ж таки особисто не пішов (не тому, що останній не є православний, а тому, щоб не ставити його нарівні з Антіохійським патріярхом). Але він в останній день (!) перебування благословив піти до нього митр. Пітірима, архим. Ф. Денисенка, прот. Статова, Добриніна й Алексеева (3:32). Добринін істотньо доповнює архим. Ф. Денисенка. Митр. Пітирим натякнув на щось патр. Якову: „...нам розділюватись не корисно". На це патр. Яків одбився тим, що заявив, що „Сирійська Церква відноситься до православних християн як до братів і з Антіохійським патріярхом є в найкращих братських відносинах". Очевидно, закид про „некорисність" розділення стосувався відносин Сирійської Церкви до Москов-

(Продовження на стор. 11-й)

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Peasize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластинковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ПЕТРО І РИМ

(Продовження з 9-ї стор.)

ва брата Іванового мечем; і, бачивши, що це приємне юдеям, услід за цим узяв і Петра, — тоді були дні опрісноків, — і затримав його, посадив у темницю і приказав чотирьом четверицям воїнів стерегти його, щоб після Пасхи вивести його до народу" (Діяння XII. 1-4). „І ось Ангел Господній явився, і світ осіяв темницю; штовхнувши Петра в бік, збудив його і сказав: „Устань скоріш!" І ланцюги опали з його рук. І сказав йому Ангел: „Підперežися і взуйся!" Він учинив так. Потім говорить йому: „Одягнись в одежу свою і йди за мною. Він вийшов і слідував за ним, не знаючи, що це, що Ангел чинив, було дійсним, а думав, що він бачить видіння. Пройшовши першу й другу сторожу, вони прийшли до залізних воріт, що вели в місто, які самі собою відчинилися; вони вийшли, і пройшли одну вулицю, і раптом Ангела не стало біля нього" (Діяння XII. 7-10).

Так Ап. Петро був чудесно визволений з в'язниці, а „опісля він з Юдеї подався в Кесарію і (там) залишився" (Діяння XII. 19). Отже, після виходу з в'язниці в Юдеї Ап. Павло далі залишився в Палестині (в околиці Кесарії). А тоді ж таки — „В Антіохії, в тамтешній Церкві, були деякі Пророки й Учителі: Варнава і Симеон, прізвищем Нігер, і Луцій Киринеянин, і Манаїл — співвихованець Ірода Четвертовласника, і Савл (Павло). „Коли вони служили Господеві й постили, Дух Святий сказав: „Відділіте Мені Варнаву й Савла (Павла) на діло, на яке Я призвав їх. Тоді вони, звершивши піст і молитву, і возложивши на них руки, відпустили (їх). Ці ж, бувши послані Духом Святим, прийшли в Селевкію, а звідтіля на Кипр, і ,бувши в Саламині, проповідували Слово Боже" (Діяння XIII. 1-5).

Отож, коли Ап. Петро залишився в Палестині, то Ап. Павло був Духом Святим виведений з Палестини в чужі країни „на діло, на яке Дух Святий покликав його". Це діло, на яке Бог послав Ап. Павла, і задля чого Христос невидимий спеціяльно навернув його до Себе, цебто з Савла — гонителя Християн, переміннв його на Павла, — було Боже призначення Ап. Павлові спеціяльно працювати серед язичників (поган), а „язичниками" (поганами) називали жиди всіх не-жидів. Як про це Ап. Павло розповідає значно пізніше римській владі в Палестині, невидимий Христос, навертаючи Савла (Павла) до Себе, сказав йому: „Я тому і явився тобі, щоб поставити тебе служителем і свідком цього, що ти бачив, і що Я відкриваю тобі, визбавляючи тебе від народу Юдейського, і від язичників, до яких Я посилаю тебе" (Діяння XXVI. 16-17). Ап. Павло ще раз розповідає це саме — що Христос сказав був йому: „Він сказав мені: „Іди! Я пошлю тебе далеко до язичників" (Діяння XXII. 21).

Ап. Павло й Варнава пішли в чужі краї - поза межі Палестини — і в багатьох чужих землях між язичниками проповідували Слово Боже, але при цьому й не минали жидів, що були розсіяні по чужих країнах, — а далі Ап. Павло і Варнава „відпливли в Антіохію" (Діяння XIV. 26).

В Антіохії скоїлося ось що: „Деякі, що прибули з Юдеї, навчали братів: „Якщо ви не обріжетеся за обрядом Мойсея, не можете спастися. Коли ж настала незгідність думок, і немала суперечка Павла й Варнави з ними, то вирішили, щоб Павло і Варнава, і деякі інші з них вирушили в цій справі до Апостолів і пресвітерів у Єрусалим... („Діяння XV. 1-2). „Після прибуття ж у Єрусалим, вони були прийняті Церквою, Апостолами й пресвітерами, і сповістили, що Бог учинив з ними, і як відкрив двері язичникам..." (Діяння XV. 4). „Апостоли й пресвітери зібралися для розгляду цієї справи. По довгих міркуваннях, Петро, вставши, сказав їм: „Мужі-браття! Ви знаєте, що Бог з днів перших був обрав із нас, щоб і з уст моїх язичники почули слово Євангелії й увірували; і Серцевидець Бог дав їм Духа Святого, як і нам; і не поклав жодної різниці між нами й ними, вірою очистивши серця їхні..." (Діяння XV. 6-9).

Але, як видно, не всі учасники зборів провідників Єрусалимської Церкви слухали християнської думки Ап. Петра, і мусіли бути дальші суперечки й шум, коли настала тиша аж тоді, як почали говорити Ап. Павло й Варнава: „Тоді замовкли всі збори, і слухали Варнаву й Павла, які розказували, які знамення й чуда створив Бог через них серед язичників. Після того як вони замовкли, почав своє слово Яків, і сказав: „Мужі-браття! Послухайте мене! Симон (Петро) виклав, як Бог початково зглянувся на язичників, щоб утворити з них нарот в ім'я Своє: і з цим згідні слова Пророків, як написано: „Потім повернуся і відбудую скинію Давидову, що впала, і це, що в ній зруйновано, відбудую та направлю її, щоб осягнути Господа і решту людей, і всі народи, між якими возвіститься ім'я Моє", говорить Господь, що творить усе це" (Амос. IX. 11-12). Відомі Богу від вічності всі діла Його. Тому я вважаю не ставити перешкод тим, що навертаються до Бога з язичників..." (Діяння XV. 12-19).

Ап. Яків дав тут ще більше аргументів і порад, як тут поступити з язичниками, і авторитет Ап. Якова був вирішальний, коли всі збори послухали його, а наслідок був такий:

(Далі буде)

ПОЇЗДКА МОСКОВСЬКОГО ПАТРІЯРХА

(Продовження з 10-ї стор.)

ської Патріярхії. Тоді митр. Пітірим почав агітувати патр. Якова, оповідаючи йому про „досягнення" Московської Патріярхії. На це патр. Яків замітив ухильно, але ввічливо, що про це йому приємно чути, бо на Заході про Московську Патріярхію говорять „багато злого. Коли ж шановні архиєреї самі нам оповідають, то ми віримо їх словам" (4:21). Тоді було закинуто вудку глибше: делегація з СССР запросила патр. Якова відвідати Москву (щоб подивитися на „потьомківські деревні"?), на що патр. Яків погодився. (4:22). Цікаво відмітити, що з Яковитською Церквою не було спільного комюніке, так само як і з Коптською. Жодних орденів і панагій патр. Якову не було подаровано: певно, не заслужив! Не в приклад патр. Кирилу VI-му коптському (див. раніше).

Делегати з СССР порозумівалися також і з зверхником цієї галузі Вірменської Церкви в Дамаску, яка визнає своїм головою патріярха-католікоса Вазгена, Ечміадзін, СССР, — еп. Шаваржем, що відвідав патр. Алексея в Дамаску і був на прийнятті у патр. Феодосія VI-го. Але за це йому дали тільки мізерний подарунок — шкатулку палехських майстрів (4:22). Добринін же висловив жаль, що частина закордонних вірмен не визнає підсоветського Патріярха-католікоса Вазгена, а перебуває під зверхністю еп. Заре у Бейруті, Ливан (4:22).

Коли ввечері 8-го грудня президент грецької громади в Дамаску влаштував у готелі прийняття для патр. Алексея, то цей останній подякував йому досить красномовно: „...благодарим вас за сердечний прием, свидетельствующий о Вашей преданности русскому народу и русской Церкви" (3:32). Але ні ордена, ні навіть шкатулки цьому президентові не було пожалувано: холоп і без того буде відданий панові!

(Закінчення буде)

ДО ВП. СПІВРОБІТНИКІВ

Оцим подаємо до відома ВП. Співробітників — як теперішніх, так і майбутніх, — що жодні вірші у „Вістнику" друковані не будуть. Причини цього—різні, а найголовніша з них та, що вірші — це дуже відповідальна справа; вона вимагає особливого догляду щодо оцінки й коректи. Але „Вістник" є в такому трудному фінансовому положенні, що він не може утримати постійних працівників у Редакції й Адміністрації, які могли б хоч сяк-так прожити з своєї платні за працю при „Вістнику"; пара тих осіб, що затруднені в Адміністрації й Редакції „Вістника", працюють тут тільки побічно, ділячи свій час також і на іншу працю — поза „Вістником", бо вони й там потрібні, а при тому з праці при самому „Вістнику" вони не змогли б утриматися.

Отже наші працівники ледве мають можливість виконувати найконечнішу роботу при „Вістнику", працюючи над ним (добровільно) дуже часто і вдома, поза службовими годинами, — без винагородження.

Цей стан сам собою свідчить, що працівники „Вістника" не мають фізичних можливостей присвятити час такій відповідальній справі, якою є поезії; віршам треба присвячувати багато часу, щоб читати їх, оцінювати й у потребі поправляти, як це робиться завжди і всюди, навіть у випадках великих поетів.

А втім „Вістникові" це можна вибачити тим більше, що він не є літературним часописом, або журналом. У нас є журнали, що, між іншим, частково призначені й літературі, і ми переконані, що ці вірші, які заслуговують на це, напевно знайдуть у цих журналах місце для себе — на користь нашої культури.

Адміністрація й Редакція.

ХРЕСТИНИ

Лондон, Онт.

У суботу, 28 жовтня ц. р. відбулося Хрещення Ольги — дочки Івана Шевченка і Лідии з роду Співак, — членів місцевої Громади.

При гостинній вечері на прохання о. Прот. І. Магаса проведено збірку, з якої 5 долярів вділено на Пресовий Фонд „Вістника".

Жертводавцям щира подяка, а охрещеній Ользі многих літ на радість батькам!

Гість.

ВІЗИТАЦІЯ

Митрополита Іларіона в Українській Православній Громаді Св. Тройці у Ванкувері, Б. К.

Візитація Високопреосв. Митрополита Іларіона відбулася в Громаді Св. Тройці в днях 28-31 жовтня і пройшла у великому духовому піднесенні та залишила у всіх православних українців Ванкуверу і сусідніх Громад глибоке і незабутнє враження.

У суботу 28 жовтня ц .р. о 8 годині ранку зустріли Митрополита на летовищі настоятель Української Православної Громади о. П. Сацевич, заступник голови Громади і член управи Турупко. По виході Митрополита з літака його вітав настоятель о. Сацевич. Митрополит, привітавшись, склав подяку всім, хто його зустрів, Архиерейським Благословенням.

З летовища Митрополита Іларіона привезено до парохіяльної резиденції, що є рядом із церквою і Митрополит там перебував ввесь час під доброю і сердечною опікою о. Сацевича та його пані добродійки.

Там же у парохіяльній резиденції 28. 10. 1961 року відбулося і засідання Управи Громади, де в присутності Митрополита було обговорено громадські і православно-церковні справи у Громаді.

У неділю 29 жовтня о 10 годині ранку прийшли до парафіяльної резиденції вчителі та учні Недільної та Рідної Шкіл з кошиками квітів. Усі священнослужителі та парафіяни прибули з процесією.

Як вийшов Митрополит з резиденції, то діти всю дорогу всипали квітами.

Перед входом у церкву Митрополита привітав традиційним українським звичаєм з хлібом і сіллю старший український піонер і один з основоположників Української Православної Церкви в Канаді М. Сташин.

Всеч. о. Сацевич подякував Владиці Митрополитові за приїзд і просив у Митрополита Архиерейського Благословення для всіх зібраних.

Владика входить до церкви, благословить вірних, а хор і всі присутні співають торжественно „Достойно".

Церква, прикрашена квітами, заповнюється вщерть вірними. і їх Владика ще раз благословить з солеї.

***

Починається Архиерейська Служба Божа в асисті новопризначеного місцевого настоятеля о. Петра Сацевича, бувшого місцевого настоятеля о. Симчича та настоятелів із сусідніх Громад — о. Гикавого, о. Дебрина та о. Костюка. Прислужують шість іподияконів, учні Рідної Школи, зодягнені в стихарі.

Владика Митрополит дає благословення розпочати Службу Божу настоятелеві о. Сачевичеві. Отець Сацевич своїм прекрасним голосом розпочинає Службу Божу, і читає Св. Євангелію. Гарно співають два церковні хори. Один місцевий під управою В. Ільчука і другий з Громади Волей під енергійною управою пані Залуб'як.

Після читання Св. Євангелії Владика Митрополит виголосив дуже повчальну і глибокозмістовну проповідь: „Християнство і поганство". У своїй проповіді Митрополит навчав, як боролись християни раніш із поганством і як далі слід боротися з новітнім поганством, що тепер існує в новій формі — під назвою „комунізм". Комунізм це поганство, бо ідеологом його є Маркс — людина не християнської віри.

Митрополит закінчив проповідь закликом вірити у Бога і любити ближнього — починаючи від Церкви Громадської аж до Матої Церкви—родини. Як буде це у нас, то і новітню форму поганства — комунізм легче буде побороти.

***

Після закінчення Богослуження о. Сацевич ще раз подякував Владиці Митрополитові за його прибуття та за Високоторжественну Службу Божу, в якій він молився за ввесь український народ та всіх присутніх; о. Сацевич дякував усім священикам, дякові, керівникам хорів — В Ільчукові, пані Залуб'як та всім хористам, а також учителям Рідної та Недільної Шкіл та їхнім учням і всім взагалі присутнім.

Під кінець о. Настоятель оголосив дальший порядок Візитації і просив усіх прийняти участь у Хресному Ході.

Після цього Митрополит з Духовенством, хорами та вірними з процесією обійшли кругом церкви Хресним Ходом і читанням Св. Євангелії.

***

За короткий час після Хресного Ходу Митрополит, всі о.о. Настоятелі Громад та громадянство пішли до парохіяльної залі на братський обід, що його приготувало Жіноче Товариство ім. Лесі Українки. Бажаючих бути на цьому обіді було так багато, що заля не могла вмістити, і понад 100 осіб примушені були від'їхати додому.

У залі Настоятель Громади о. Сацевич, привітавши Владику Митрополита, попросив його благословити страви.

Митрополит благословить страви, а всі співають молитву „Отче наш".

Обід закінчено. Усі встають і співають „Достойно єсть". Голова Громади С. Крипс вітає Митрополита від себе і Громади та кличе п. Лазаровича для кермування програмою, — як господаря Візитації.

Його ведення програмою пройшло гарно і вміло.

Господар Візитації привітав Владику від себе та попросив представників, що вітали Митрополита від парафій і організацій.

Першим вітав Митрополита Настоятель місцевої Громади о. Сацевич і говорив на тему: „Проф. Доктор Іван Огієнко — Єпископ і Митрополит Іларіон". У доповіді було коротко охоплено життя Владики в Україні, на еміграції в Европі і в Канаді. Привіт був виголошений захопливо; промовець закінчив свій привіт подякою господині та помічниці кухні, що приготували дуже смачний обід.

Далі вітали Митрополита від громадських організацій: заступниця голови Жіночого Товариства ім. Лесі Українки Ясенчук, від молодшого СУМК голова Д. Гузик, від Народнього Дому голова Кнігніцький, від ТУС голова Гомула, від Громади в Нью-Вестминстер Коропотніцький, від Громади у Волей п. Шеремета.

Митрополита вітали й настоятелі сусідніх Громад: о. Гикавий, о. Дебрин і о. Костюк.

Після привітів, господар п. Лазарович попросив до слова Митрополита, який говорив на тему: „Розвиток Української Православної Церкви в Канаді".

Митрополит говорив більше як 45 хвилин. У доповіді сказано було про всю Канаду. Найбільш було сказано про предові Громади; як на приклад, Митрополит вказав на будову Всеканадійської Української Православної Катедри у Вінніпезі, на будову катедри Св. Софії та церкви Св. Покрови у Монтреалі, на будову й Посвячення церкви у Ріджайні. Митрополит, говорив і про інші новобудови та про пляни на майбутнє.

Під кінець Митрополит говорив і про невпинне зростання Ванкуверської Громади та сказав далі: „Отче Петре Сацевич, передаю Вам цю Громаду! Будьте її Настоятелем і духовним провідникам та ведіть її до дальшого розросту і розвитку! У Ванкувері всі передумови є для цього".

Прощальне прийняття закінчилося відспіванням Многоліття Високопреосв. Владиці Митрополитові.

***

У неділю (29. 10.) о 7.30 вечора в супроводі о. настоятелів — о. Сацевича, о. Гикавого, о. Дебрина і о. Костюка — Митрополит входить до парафіяльної залі. Усі присутні встають, і Митрополит їх благословляє.

Настоятель о. Сацевич оголошує, що зараз почнеться концерт, який приготовано під проводом пані О. Крипс для дорогого нашого гостя Високопреосв. Митрополита Іларіона.

Відкривається куртина, а на сцені стоять хористи та під проводом диригента В. Ільчука прекрасно співають: „Владико Неба і Землі" і „Високоторжественний День".

Вилаштувані в ряд діти Рідної Школи тримають величавий плакат з написом: „Привіт, Владико!" і деклямують по черзі один за одним поезії Митрополита Іларіона.

По закінченні цих деклямацій дві дівчини — маленька Віра Шевчук і Оксана Дзюбенко — підносять Владиці квіти — живі троянди, вітають його і просять прийняти квіти.

Владика дякує за квіти і благословляє діточок.

Концерт продовжується. Деклямує Оксана Сацевич. Грає на піяніно і співає Констянтина Шевчук. Виступає мандолінова оркестра під проводом В. Ільчука та танцюристи під проводом О. Крипс. Уся концертна частина пройшла прекрасно.

Після концерту на сцену ставиться стіл і за нього сідають Владика Митрополит, о. Сацевич, о. Костюк, о. Дебрин, гол. Громади С. Крипс і господар Лазарович.

Господар Лазарович просив до слова о. Дебрина, який вітає Митрополита і просить батьківських порад у дальшій праці Ванкуверщини.

***

Митрополит встає і виголошує доповідь на тему: „Митрополит-Мученик Арсеній Мацієвич". Майже цілу годину Владика говорив про життя і працю Митрополита Мацієвича та переслідування спочатку езуїтами в Польщі, а потім царицею Катериною II в Росії.

Високовчений Митрополит Мацієвич де жив, то скрізь ревно захищав православну віру. За це цариця Катерина II його замордувала, а всі твори, а навіть речі його спалила. За те, що Митрополит Мацієвич предсказував майбутню долю російських царів, то аж 1914 року цар Микола II наказав зруйнувати і саму келію у в'язниці, в якій був замордований Митрополит у Ревелі.

З приходом революції в 1917 році в Росії православне духовенство хотіло канонізувати Митрополита Мацієвича у святі, та прихід до влади большевиків перешкодив цьому.

Під кінець Митрополит Іларіон сказав: „Я гордий з того, що я православний, бо наші українські князі і гетьмани були православні!"

Про життя Митрополита-Мученика Арсенія Мацієвича було виголошено навчання для прикладу, як треба жити і захищати свою прабатьківську православну віру й тепер — де б ми не жили.

Присутні з великим захопленням вислухали доповідь. Вона була виголошена прекрасною легкою мовою, а місцями і з відповідним гумором.

Головне, що присутні почули тут вперше про це, бо ніякої літератури через заборону царської та большевицької Росії про Митрополита-Мученика Арсенія Мацієвича ще й до цього часу ніде немає.

Після цього вітав Митрополита о. Костюк за щире батьківське навчання.

Господар п. Лазарович оголосив програму вечора закінченою і попросив усіх спільно проспівати національні гимни — український „Ще не вмерла Україна" і канадський „Боже Королеву храни!"

У понеділок 30. 10. 1961 р. удень під проводом Митрополита Іларіона і з участю настоятелів о. Сацевича, о. Гикавого, о. Дебрина, о. Костюка та бувшого настоятеля Громади у Ванкувері о. С. Симчича відбулася конференція Місійної Округи Ванкувера й околиць.

Після конференції Митрополит спільно з о. Сацевичем, о. Дебриним і о. Костюком оглянув ближчі Громади Нью-Вестминстер та Волей і висловив свої зауваження та батьківські поради щодо їх розвитку.

У понеділок 30-го жовтня 1961 року о 8 годині вечора був влаштований у залі чайний вечір зустрічі Митрополита з громадянством. Господарем цього вечора був д-р Савіцький.

Першим говорив о. Сацевич. Він дякував Митрополитові за дороговкази і щирі батьківські поради та попросив його і в цей останній вечір спільного побуту подати свої поради.

Митрополит з великою приємністю прийняв і це прохання і виголосив доповідь: „Як треба нам, православним українцям, працювати".

Доповідь почалася з великих гетьманів України: Богдана Хмельницького і його сина—Тимоша Хмельницького, та Івана Мазепи. Ця історична доповідь виголошена так, щоб її примінити в житті нашої Громади: Митрополит радив відкидати незгоди, зазнайство і всю взагалі дрібничковість, яка б вона не була, а прямувати до великого та жити в любові та згоді. У Ванкувері є всі передумови, щоб ця Громада виросла в Катедральну. Митрополит надіється з ласки Божої дожити до того часу, коли, він приїде сюди посвячувати нову катедру на 700-800 місць.

Як великий патріот Соборної України і будучи під глибоким враженням відкриття пам'ятника Шевченкові, Митрополит говорив, при яких умовах централя КУК пропонувала робити відправу Панахиди Тарасові і посвячення пам'ятника. Ці умови були просто понижуючі для Митрополита на його вік і становище, але він годився й на це. Як же побачив КУК, що Митрополит годиться на всі умови — аби відправити панахиду і освятити пам'ятника, тоді КУК в порядку розпорядження повідомив Митрополита, що ніякої Панахиди і посвячення при відкритті пам'ятника Т. Г. Шевченкові не буде. Митрополит подав і причини цього розпорядження.

Скориставшись Митрополит з того, що він говорив на відкритті пам'ятника другим по прем'єрові Канади, Митрополит після виголошення високопатріотичної промови до українського народу, поблагословив і освятив пам'ятника, як Первоієрах Церкви у Канаді, — бо свою промову він закінчив словами: „Благословляю, освячую пам'ятника цього", і в повітрі зробив рукою знак хреста в напрямі пам'ятника.

Далі говорив голова Громади С. Крипс. Він із щирого серця дякував Митрополитові за його глибокозмістовну доповідь і добрі поради, що дуже піднесли Громаду духом. С. Крипс склав обіт, що він буде невпинно працювати для розросту і розквіту Громади. Від Жіночого Товариства говорила пані Ясенчук. Вона також дякувала Митрополитові за науку і поради і обіцяла, що Жіноча Організація все це буде виконувати.

Пані Ясенчук склала невеликий грошовий дар від Жіночого Товариства і закликала всіх присутніх скласти свої пожертви у фонд видання неопублікованих науково-церковних праць Митрополита Іларіона. Всі присутні прийняли це з оплесками і склали від себе пожертви.

Під кінець господар вечора д-р Савіцький подякував Митрополитові за труд і працю не тільки у себе у Вінніпезі, але і тут у Ванкувері та побажав Митрополитові аби Господь і далі посилав йому здоров'я для невпинної праці понад 100 років. Господар д-р Савіцький бажав ще Митрополитові дожити до того дня, коли буде вільна Україна та поїхати до Києва і зайняти там місце Всеукраїнського Патріярха, бо Митрополит Іларіон усе своє життя віддав Україні і її Православній Вірі. Митрополит мріє про Вільну Україну, бо за час еміграції і перебування в Канаді він приготував усі Богослужбові книги для відправи Богослужень по всій Україні в її рідній українській мові.

Після цього д-р Савіцький попросив Митрополита до залі, щоб він особисто познайомився з усіма присутніми.

Так і незчулись ми, як уже було поза 11 годину ночі. Була пора і на відпочинок Митрополита. Він попрощав присутніх і пішов з настоятелем о. Сацевичем до парафіяльної резиденції.

Було вже пізно, але всі присутні в залі, бувши у великому духовному і любовному піднесенні, все говорили між собою про таку величаву Візитацію. Старожителі Ванкуверу кажуть: „Були у нас і раніш гарні Візитації, але такої прекрасно-величавої Візитації у Ванкувері досі ще не бувало!"

Це вказує на те, що при єдності у Громаді можна довершити великого діла.

У вівторок, 31 жовтня, о 9 годині ранку провожали Митрополита на летовище о. Сацевич, заступник голови Громик та член Громади Новосад. Там востаннє дякував і прощав Митрополита о. Сацевич і побажав йому доброї і щасливої подорожі від Ванкуверу до резиденції Митрополита у Вінніпезі та побажав у майбутньому ще милішої зустрічі.

Присутній.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВЛАДИКИ АНДРЕЯ В КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ І ДЕНЬ ПОДЯКИ

У неділю 15-го жовтня 1961 року відбулася Канонічна Візитація Преосвященнішого Владики Андрея в Катедрі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. У цю неділю Катедральна Громада відсвяткувала також День Подяки.

Точно о год. 9.45 члени Катедральної Громади під проводом отців парохів і з головою Громади п. Н. Боднарем та діти Недільної Школи під проводом пані Н. Базюк зустрічали Владику Андрея при вході до Катедрального Храму.

Голова Громади п. Н. Боднар привітав Владику хлібом і сіллю, а від Духовенства тепло привітав Владику Всеч. о. Прот. М. Фик. Владика Андрей, відповідаючи на всі привіти при зустрічі, сказав, що завжди по-батьківському огортає Катедральну Громаду своєю Архиерейською опікою.

О год. 10 почалася величава Архиерейська Свята Літургія в сослуженні Всеч. о. Прот. М. Фика, Всеч. о. Ол. Хомяка та в сослуженні Всеч. о. Прот. Гр. Криштановича. Прекрасно співає Катедральний Хор під мистецькою рукою Проф. Ол. Євфимчука. Належиться також згадати наших Іподияконів, які вміло ввесь час прислужували; ними були Іван Челядин, Євген Особа, Федір Лозиник, Осип Челядин, Богдан Сулима, Роман Солован і Петро Боднар.

Після прочитання Св. Євангелії Владика виголосив проповідь на тему „Подякуймо Господеві", в якій вказав на „обов'язок дякувати Господеві за всі незчислимі дари, які ми маємо від Нього, як: наше життя, наша Свята Православна Віра, — твердиня нашого українського православного духа, наші духовні і матеріяльні скарби та всі добродійства, які знаємо та яких не знаємо, за виявлені й невиявлені, які відбулись на нас".

Невдячність не тільки що є неприємною Богові й людям, але часом навіть каригідною, як ми часто це спостерігаємо у нашому житті. Як приклад, Владика вказав на тих десять прокажених, з яких тільки один повернувся й подякував Христу Господеві за ласку виздоровлення.

Тому завжди „дякуймо Господеві за всі добра, бо Він добрий, бо повік милість Його на нас" (Псалом 107, 1).

Після закінчення Св. Літургії Владика висловив щиру подяку Катедральному Хорові і його дигентові та всім вірним Катедральної Громади за всю дотеперішню працю на церковній ниві та їхню посвяту в цій Богові угодній праці.

По Богослуженні відбувся щедрий братський обід. При вході в залю Катедри Катедральний Хор зустрів Владику в супроводі Всеч. Отців величним „На Многії Літа, Владико"! Усі засідають за столи. Хор проспівав молитву „Отче наш", а Владика поблагословив святкову трапезу. При подаванні обіду допомагали сумківки й сумківці Молодшого Відділу, за що їм і нашим паням Відділу С. У. К. належиться щира подяка.

Споживши смачний обід, приступили до офіційної програми, якою вміло проводив п. Отто Єринюк — голова Програмового Комітету.

Катедральний Хор відспівав дві пісні: „Сивий голубочку" — Лентовича і „Ой піду я в сад гуляти" — Леонтовича.

З черги, до слова був запрошений Владика Андрей. У своєму слові Владика продовжує свій заклик, щоб виявляти нашу вдячність Богові й ближнім, ілюструючи це життєвими прикладами, а в тому із життя відомого філософа Швайцера з його твору п. н. „Мої спомини з юнацьких і діточих років".

Владика підкреслив, що подяка — це щось більше, ніж тільки певний сентимент. Подяка поєднує нас з Богом — з джерелом нашого вічного і дочасного життя та з нашими ближніми. Дякуючи Богові, ми маємо бути вдячні нашим ближнім, а в тому найперше нашим піонерам-працівникам на нивах церковно-релігійній та культурно-освітній. Владика згадав і про обов'язок усіх якнайбільше допомогти своїм зрозумінням важливості справи побудови Авдиторії при Катедрі Св. Івана.

Промовляли також п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, і пані С. Гриник — голова Відділу С.У.К.

Катедральна Громада Св. Івана рік-річно у День Подяки відзначує Почесним Членством заслужених для Громади своїх членів. Придержуючись цього прийнятого звичаю, цього року відзначено Почесним Членством п-ва Василя й Василину Чумерів та п-ва Луку й Марту Ляхманів, вручивши їм Грамоту Почесного Членства та нагороджено їх Медаллю.

Про працю п-ва Чумерів та їхні заслуги для Громади говорив п. Гр. Фарина, а про працю та заслуги п-ва Ляхманів говорив о. Ол. Мом'як.

Як п-во Чумери, так і п-во Ляхмани належать до тих наших щирих та відданих працівників, які на протязі довгих і повних праці років ніколи не падали духом, а в повній надії на ще кращу будучність доложили неодну цеглинку в розбудову нашого церковного та культурно-національного життя. За їхню працю їм належиться щира подяка й глибоке признання. У цю пам'ятну Неділю, 15-го жовтня 1961 Р. Б. члени Катедри на заклик п. Отта Єринюка зложили свій Дар на Будівельний Фонд Авдиторії. На протязі кількох хвилин зібрано біля 4.000 долярів. Усім дотеперішнім жертводавцям щира подяка! А інших закликаємо до пожертви!

Наша Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні під проводом Преосвященнішого Владики Андрея, Хвальної Управи, Всечесних Отців Парохів та наших Організацій: Відділу С.У.К., Молодечого Братства С.У.М.К., Недільної та Рідної Шкіл та їх Учителів прямує дальше до своїх нових успіхів та досягнень.

Господня Ласка і надалі буде над нашою Громадою та напевно Господь допоможе нам усім довершити й цього нового діла, а саме будову так конечної в найближчому нашому майбутньому Авдиторії.

Після відспівання молитви „Достойно єсть" та після Благословення вірних Владикою Андреєм, давалося запримітити на обличчях усіх велику надію у ще краще майбутнє нашої Церкви та наших Організацій в Канаді, які в ім'я Христа Спасителя працюють уже понад 40 років на Славу Божу й на добро українського народу й Канади.

о. Ол. Хом'як.

НОВИЙ ХРАМ НА ЧЕСТЬ ПОКРОВИ БОГОМАТЕРІ В МОНТРЕАЛІ

15-го жовтня 1961 року Свято-Покровська парафія в Монтреалі мала незвичайно радісне й урочисте свято — відкриття новозбудованого храму та посвячення Наріжного Каменя, яке звершив Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл — Правлячий Єпископ Східньої Єпархії, в сослуженні всього православного українського духовенства в Монтреалі, о. М. Подольського з Оттави та о. Протодиякона Віталія Метулинського, запрошеного з Детройту.

Новий храм умістив до 800 віруючих парафіян і гостей з інших парафій. Слово Владики Михаїла після Євангелії незвичайно високо піднесло молитовний настрій вірних. Св. Літургія пройшла на висоті урочистості, піднесення та краси, які дуже нагадали урочисті Архиєрейські Відправи в Україні. Чудово й піднесенно співав на хорах великий хор під дириґентурою І. С. Козачка. Добра акустика нового храму й резонанс дуже сприяли піднесенню хору та й самих священнослужителів, — що так легко і звучно лунав їхній голос.

Посвячення Наріжного Каменя відбулося після Служби Божої на середині храму. Після посвячення хор разом зо всіма вірними проспівав „Хваліть Ім'я Господнє", що співається на Утрені. Враження від такого піднесенного співу незабутнє.

Настоятель парафії Протоієрей Єпифаній Чижів прочитав Пропам'ятну Хартію з історією побудови храму, з переліком діючих осіб та жертводавців, яку потім уклали в Наріжний Камінь і замурували в приготовленому місці на передній стіні храму.

Через страйк робітників не можна було покрити бань та поставити на верх храму. Вони стояли виготовлені тут же на землі.

Святковий обід відбувся не в своїх великих залях, бо таки через страйк не можна було винести риштувань. Тому винайняли залю під гр.-католицькою церквою. Присутніх на обіді було може до 700. Збірка на докінчення храму дала $5,000.00.

На честь Управи, Будівельного Комітету та Сестрицтва треба сказати, що з такою кількістю гостей вони все ж таки належно справилися.

Храм цей збудовано на протязі тільки одного (1961) року за пляном, розрахунками та безпосереднім кермуванням інженера Г. Хорош-Ґреґорі з Торонта.

Завдяки тому, що будовою руководив сам інженер, як і набуванням та вживанням матеріялів, будова коштувала лише $100,000.00. Уся будівля охоплює собою 10,000 квадратових стіп. У тому числі сам храм на 350 сидячих місць. Великий Вівтар, дві канцелярії, великі хори, притвір (сіни), широкі сходи. Внизу (салер) велика заля по розміру храму, кухня і всі потрібні приміщення, також дві канцелярії. Крім того при храмі прибудовано резиденцію — три кімнати й кухня. Нижче — три клясні кімнати та інші служебні приміщення. Інженер Т. Хорош-Ґреґорі дав плян храму на зразок київського барокко часів гетьмана І. Мазепи з прикрасами сучасного канадського архітектурного стилю. Хоч храм досить великий, але назовні виглядає якийсь легкий і ажурний і цим приваблює зір глядача.

Задоволення парафіян таке велике, що багато з радості плакало. А на знак подяки й пошани Управа Парафії тут же на обіді вручила інженерові Хорош-Ґреґорі коштовного золотого годинника з написом парафії. Піднесла також і Грамоту вдячности.

На честь Парафії треба сказати, що самі парафіяни багато попрацювали коло свого храму власними руками, що зробили багато тисяч робочих годин. Сам інженер зробив до 800 годин надпорової роботи („овертайм"), яко пожертву на церкву.

Парафію можна щиро поздоровити з таким незвичайним успіхом. Треба думати, що для неї почалася нова ера розвитку, бо вже є де розгорнути широке парафіяльне життя, школи та інші парафіяльні потреби. Крім того, церква Св. Покрови разом із собором Св. Софії становлять собою гордість українського населення в Монтреалі і прикрасили околицю Розмонт-Бульвар.

Учасник урочистостей Л. К.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ГРИГОРІЙ ГУМЕНІЦЬКИЙ
Торонто, Онт.

Дня 17 вересня ц. р. блискавкою рознеслась по Торонті сумна вістка, що того дня помер на удар серця бл. п. Григорій Гуменіцький, визначний член Катедри св. Володимира в Торонті і Гетьманського Руху. Покійний народився 17 травня 1897 року в с. Нова Брикула, пов. Теребовля, західня Україна. Був свідомим і щирим українцем та брав участь у визвольних змаганнях у рядах Українських Січових Стрільців і був ранений на фронті. В 1927 році приїхав у Канаду і працював на різних роботах. Від самих початків був активним членом Союзу Гетьманців Державників, а потім у Торонті Української Православної Громади, на Катедру якої жертвував 100 долярів. Був щирим українцем і соборником та брав активну участь у громадському житті м. Торонта.

Похорон відбувся з Катедри св. Володимира дня 20 вересня, а Богослуження відправили о. Прот. Петро Самець і Прот. Дмитро Фотій з великою участю його рідних, друзів і приятелів. Опісля в залі Православної Громади відбувся поминальний обід, який почався і кінчився молитвою згаданих Всечесних Отців. По трапезі Іван Палка промовив до присутніх і попросив до слова друзів Покійного, з якими він найбільше співпрацював — Івана Граблюка і Степана Зварича, які сказали свої спомини про Покійного. Попросив до слова Іллю Грицева, який згадав про Покійного, як доброго українця, що любив свій народ, свою Церкву, свою пресу і був жертвенним, та завізвав присутніх скласти свої пожертви, щоб увіковічнити бл. п. Григорія Гуменіцького. Збіркою зайнялись п-і Граблюк і п. Палка і вона принесла $52 50, яку розділено: 15 дол. на Катедру св. Володимира, по 10 дол. на пресу „Вільне Слово", „Вістник" і „Український Голос", решту $7.50 на кліші і поштові видатки.

На кінець пан Іван Палка попросив до слова єдину доньку Покійного пані Емілію, що недавно прибула із старого краю із своїм сином Андрієм, якими не мав щастя Покійний довго натішитися. Пані Емілія сердечно подякувала Всеч. Отцям за гарні Похоронні Богослуження і слова потіхи, п-ву Граблюкам, п-ву Палкам і п-ву Зваричам, які найбільше зайнялися похороном її незабутнього тата, пані Диньці та її помічницям за великий труд у кухні, як також усім, що чимнебудь спричинились до звеличання пам'яти її тата і взяли участь у похоронах.

На збірку склали по 5 дол.: С. Зварич, пані Динька, І. Граблюк, П. Дзьобала; по 2 дол.: С. Парій, Л. Кардинал, П. Шпит, Н. Гуменіцький, Й. Хамутак; по 1 дол.: І. Гриців, о. мит. прот. П. Самець, о. прот. Д. Фотій, І. Палка, К. Кульчик, П. Піхуд, П. Паньковнч, П. Грицай, П. Махіброда, д-р Мицик, П. Загородний, П. Кікіщук, Ю. Сологуб, Е. Баран, О. Воробець, п-і Зрадовська, П. Керемар, В. Перидон, П. Курочка, К. Біяк, С. Цапко і П. Перейма.

Щира подяка всім Жертводавцям і спокій Душі бл. п. Григоріеві Гуменіцькому, хай канадійська земля буде Йому легкою!

Ілля Гриців.

БЛ. П. Т. І. БРЕНЬКО
Су Сейнт Мері, Онт.

У суботу 7-го жовтня 1961 року по довгій і тяжкій недузі, на 60-му році життя в Бозі упокоївся Тимофій Іванович Бренько.

Покійний народився 22-го січня 1902 року на Конотопщині (Слобожанщина). У періоді останньої війни він на вигнанні перебував у Німеччині і в Бельгії. У Канаду він приїхав 1952 року.

Це був працьовитий, ощадний та дбайливий член Громади. У церкві на Богослуженнях завжди був одним з перших та постійно прислужував священикові — аж до часу своєї хвороби.

Тимофій І. Бренько залишив дружину, одинокого сина Івана, невістку Мілю та двоє онуків — Богдана й Олю, що проживають в Су Сейнт Мері, Онт.

Похорон відбувся в вівторок 10 жовтня 1961 року. Похоронну Службу відправив о. Т. Славченко. Співав місцевий церковний хор, дириґував І. Юрченко.

Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі Ґрін Вуд.

Учасники Похорону були запрошені на поминальний обід. На заклик І. Корнелюка присутні на обіді склали пожертву $40.50, яку розділено, за згодою родини, на „Український Голос $10.00 і кліша $5.00 і на „Вістник" $10.00, а решта на придбання церковних речей для місцевої Громади.

Щира подяка Жертводавцям, а нашому парафіянинові Царство Небесне!

П. Семенець.

БЛ. П. ВЕРОНЯ ФИЛИПЧУК
Ґлендон, Алберта.

26 вересня 1961 р. рознеслась по Едмонтоні, Ґлендоні і близьких околицях сумна вістка про смерть Вероні Филипчук. Ця вістка привела в смуток родину, близьких і знайомих. Два роки лікувалася Вероня в Університетській лікарні, але неблаганна смерть вирвала з рядів кращих жінок зразкову християнку, дружину й маму.

Бл. п. Вероня народилася в родині Костенюків у селі Щи[illegible], Чернівецького повіту на Буковині. Дворічною дитиною з родичами прибула [illegible] р. в Канаду і 1920 р. одружилася з п. Миколою Филипчуком. Господь обдарував їх трьома синами: Степан, Василь і Корнилій.

Небіжка Вероня з своїм мужем виховали своїх синів і пустили у світ свідомими українцями і зразковими канадійцями. Старший син Степан — фармер, Василь працює учителем у середній школі в м. Ґлендоні, Корнилій працює зубним лікарем у м. Едмонтоні. Небіжка з своїм мужем 41 літ ревно працювала на церковно-українській і громадській ниві, чим заслужила собі велику пошану в громаді.

Перед смертю вона прийняла Тайнство Сповіді й Причастя від прав. свящ. о. [illegible] в Едмонтоні. [illegible] вересня відбувся величний похорон, муж і три сини віддали, які тільки могли, матеріяльні можливості, щоб якнайкраще виправити у вічне життя дорогу дружину й маму.

Службу Божу й Похорон правив Архимандрит Яків Вітенко в церкві Св. Трійці в Ґлендоні, звідки тіло небіжки було перевезено в церкву Св. Петра й Павла в [illegible] і там таки на цвинтарі тіло небіжки було передане землі, де похована її родина.

Після Похорону відбувся братський обід, який влаштувала родина небіжки. На заклик о. Якова Вітенка було зібрано на невмирущий вінок [illegible] дол. За зібрану пожертву ухвалено намалювати ікону, як дар небіжки Вероні, до церкви Св. Трійці в Ґлендоні, де пам'ять небіжки буде невмирущою.

Родина бл. п. Вероні складає свою сердечну подяку о. Архимандриту Якову Вітенкові, Хорові, всій Родині, друзям, близьким і знайомим, які віддали останню пошану нашій дорогій, незабутній, дружині й мамі.

Нехай Милосердний Господь нагородить Вас Своїми щедротами!

Залишилися в смутку:
Муж Микола Филипчук, і сини Степан, Василій, Корнилій.

БЛ. П. ПЕТРО СЕМОТЮК
У треті роковини смерти

Ньюбрук, Алберта.

20-го листопада минає три роки, як відійшов у вічність наш дорогий муж, батько дітей і дідусь внуків Петро Семотюк.

Ми діти, внуки і вся родина, з великим жалем та болем у серцях згадуємо цю нашу передчасну і болісну втрату дорогої нам особи.

Ми завжди споминаємо його тихим робрим словом і клонимо низько голови над його могилою з великою пошаною.

Спи, наш Дорогий Мужу, Батьку й Дудусю, тихим вічним сном, а ми Тебе завжди любимо і ніколи не забудемо! Нехай земля, на якій Ти тяжко працював, буде Тобі легкою, — Вічная Тобі Пам'ять!

Катерина Семотюк, Дочки, зяті, внуки та вся родина.

БЛ. П. СЕМЕН ГОРОБЕЦЬ
Едмонтон, Алта.

У неділю 1-го жовтня 1961 року о год. 9.30 ранку рознеслася сумна вістка, що несподівано відійшов у вічність бл. п. Семен Горобець, проживши 67 років.

Покійний народився 20-го червня 1894 р. в околиці міста Умання в Україні, в селянській родині. Виростав і ходив до школи в рідному селі при своїх родичах. 1916 р. сповнилися його молодечі мрії — він одружився. Але недовго прожив з любою дружиною, бо того ж таки (1916) року був покликаний до війська — під час І світової війни. На фронті був важко ранений, але витримав, і по скінченні війни повернувся в рідне село до родини; там господарив, як чесний і трудолюбивий селянин. 1930 р. большевицькою владою був пограбований-„розкуркулений"; родину вигнали з рідного села, а небіжчика за чесну працю вивезла большевицька влада на далеку північ у Мурманськ, де небіжчик з такими обездоленими, як і сам, чесними селянами й робітниками копав Біломорський канал. Відбувши незаслужену кару 5 р., небіжчик був звільнений, але не мав права вертатися в Україну. І 1935 р. спроваджує свою дружину і девятеро дітей на далеку північ, в околиці Мурманська, де працював на різних роботах. Неймовірно тяжке життя й брак поживи забирає в небіжчика смерть передчасно семеро дітей. Надзвичайно важке життя на півночі примушує небіжчика втікати з своєю родиною з півночі, але не в рідну Україну, а на Донщину, де й жив до ІІ світової війни, під час якої був вивезений з сином Федором у Німеччину на примусову роботу. Знаючи, яке життя під большевицькою владою в рідному краю, небіжчик по закінченні війни не повернувся до рідного краю, як і сотні тисяч йому подібних, а залишився в західній Европі. 1947 р. небіжчик з своїм сином виїхав у Бельгію, де важко працював. У червні 1951 р. він прибув у Канаду з своїм сином та невісткою й поселився в Едмонтоні, Алта., де й жив аж до трагічної смерти.

Прибувши в Канаду, небіжчик на протязі року важко працював, копаючи рови, а останніх 9 років працював шевцем у компанії Годсон Бей, і був вдоволений своєю працею; всі його поважали, як чесного працівника.

Небіжчик у своєму житті не хворів поважно, і все говорив: „Нема часу хворувати!" Аж у неділю 1-го жовтня, ідучи до церкви Св. Іллії в Едмонтоні, якої був членом, і переходячи 118 евеню при 66 вулиці, близенько церкви, трагічно погиб — був забитий автом „пенел-троком" о 9.30 ранку, на очах своїх двох приятелів, які також ішли до церкви.

Бл. П. Семен був глибоко релігійним і побожним християнином. Бог і Церква були розрадою в його важкому житті. Він був національно свідомим і болів недолею свого обездоленого народу та рідної України; він передплачував рідну пресу. Був членом Парафії Св. Іллії в Едмонтоні. Був тихої та милої вдачі, любив всюди жертвувати як на релігійні, так і на національні потреби, жив з усіма у згоді та любові, був чесним і працьовитим, бо хоч йому було 67 літ — він працював до останнього дня. Коротко говорячи, небіжчик прожив в горі та біді, але чесно, як подобає кожному християнинові.

Похоронні Відправи відбулися в церкві Св. Іллії в Едмонтоні, — правили настоятель Громади о. О. Фляк та о. Ігумен О. Щербань, а також близький земляк небіжчика о. П. Зубріцький з Лак Ла Біш, Алта; дяками були п. Оніськів та близький приятель небіжчика Стефан Кушнір та інші, що їхніх імен, на жаль, не знаю. Увечері 3-го жовтня відправлено Велику Панахиду, а другого дня — Похорон зо Службою Божою. Проповідували: о. О. Фляк та о. П. Зубріцький, які в своїх проповідях підкреслювали побожність та чеснотне життя небіжчика. Настоятель Громади о. О. Фляк звернув увагу присутнім на це, що хоч яке важке життя було небіжчика, але він зумів зберігти віру свого народу та виховати свого сина на зразкового й чесного християнина, та закликав наслідувати небіжчика у вихованні своїх дітей. Хоч день був робочий, то однак на Похоронних Відправах було бага-

то молящих за душу бл. п. Семена, які також склали поважну суму на Нев'янучий Вінок, що її віддали на фонд добудови церкви Св. Ілії. Небіжчик залишив у смутку сина Федора з дружиною Вірою та трое онуків, біля яких мешкав до смерті. В Україні він залишив дружину, доньку з чоловіком, двое онуків та брата й дальшу родину. Тлінні останки бл. п. Семена спочили на цвинтарі Св. Михаїла, власність похоронного заведення п. Смолика. Після Похорону син небіжчика Федір з дружиною у своему домі дали поминковий обід тим, що мали час вступити в їхній дім. На обіді на заклик о. П. Зубріцького присутні склали на прес. фонд рідної преси $19.65, з чого призначено на вироблення кліші $4.50, на прес. фонд „Вістника" $9.50 та на „Український Голос" 5 дол., а 65 ц. на пересилку.

Усім жертводавцям як у церкві так і на обіді щире спасибі! Нехай Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Семена прийме у Своїх Небесних Оселях.

Вічна Йому Память!

о. П. З.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя, — Брендон, Поплар Парк.
10. Неділя, — Кенора, Транскона, Сулукавт.
17. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Гонор (Храм), Портедж Ля Прері.
24. Неділя, — Кенора, Транскона, Тиндал.
31. Неділя, — Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Норт Бетлфорд (Річні Збори)
4. Понеділок. Уведення у Храм Пресв. Богородиці — Глезлин (Річні Збори)
10. Неділя — Гетерлей (Річні Збори)
17. Неділя — Витків (Річні Збори)
19. Субота. Св. Миколая — Биггер
22. Пятниця. Зачаття Пр. Діви — Н. Бетлфорд
24. Неділя — Кендо (Річні Збори)
31. Неділя — Медов Лейк

972—108 St. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Йорктон
4. Понеділок. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Врокстон
10. Неділя — Райц
17. Неділя — Йорктон
19. Вівторок. Св. Миколая — Горлиц
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богородиці — Йорктон
24. Неділя Праотців — Йорктон
31. Неділя Св. Отців — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2986

о. П. БУБЛИКА

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Смокі Лейк
4. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Ворспайт
10. Неділя — Вільна
17. Неділя — Смокі Лейк
19. Св. Миколая Чудотворця — Страй
24. Неділя — Давнінг
31. Неділя — Спедден

Address. Box [illegible] Smoky Lake, Alta.
Tel. [illegible]

о. С. [illegible]

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Гаес
4. Понеділок. Уведення в Храм П. Б. — Менбридж
10. Неділя — Стінен
17. Неділя — Норквей
19. Вівторок, Св. Миколая — Арран
22. Пятниця, Св. Анни — Денопрі
24. Неділя — Вайтбіч
31. Неділя — Сван Ривер

Address. Box [illegible], Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Підванкуверська Округа.

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Ню Вестмінстер
4. Понеділок. Введення в Храм П. Богор., — Ню Вестмінстер
10. Неділя — Чиловак
17. Неділя — Ню Вестмінстер
19. Вівторок. Св. Николая — Ню Вестмінстер
22. Пятниця, Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни — Ню Вестмінстер
24. Неділя — Порт Алберні
31. Неділя — Ню Вестмінстер

Address: 7127 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Вестлак
4. Понеділок. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Баргерд
10. Неділя — Вайлауд
17. Неділя — Атабаска
19. Вівторок. Миколая Чудотворця — Річманд Парк
24. Неділя — Сіба Біч
31. Неділя — Сангудо

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Лак Ла Біш
4. Понеділок. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Крийгенд
10. Неділя — Норал
17. Неділя — Сирейл
19. Вівторок, Миколая Чудотворця — Лак Ла Біш
22. Пятниця Зачаття Пр. Богородиці від Анни — Сирейл
24. Неділя — Боїл
31. Неділя — Гресланд

Address: Box 581 Lac La Biche, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Вірдейл
4. Пятниця, Уведення — Шипмен
10. Неділя — Нипавин
17. Неділя — Сембург
19. Вівторок, Св. Миколая Чудотв. — Кадет
22. Пятниця, Св. Анни — Нипавин
24. Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Сембург

Weirdale, Sask.
Tel. 486

о. М. КРИТЮКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Гадсон Бей
4. Понеділок. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Ервуд
10. Неділя — Гронлід (північна).
13. Середа. Св. Ап. Андрія Первоз. — Гронлід (північна)
17. Неділя — Мелфорт
19. Вівторок. Св. Миколая — Бруксбі
22. Пятниця. Зачаття Пр. Богородиці від Анни — Гронлід (північ.)
24. Неділя — Гронлід (над рікою)
31. Неділя — Гронлід (північна)

Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛИКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Сандави
4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Сенькiв
10. Неділя — Вайта
17. Неділя — Сірко
19. Св. Миколая Чудотворця — Арбака Св. Миколая (Храм)
24. Неділя — Арбака Св. П. і П.
31. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-82.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Мензі
17. Неділя — Глен Елмо
19. Св. Миколая — Росборн
24. Неділя — Енгусвіль
31. Неділя — Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 338

о. М. [illegible]

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Давфин
4. Понеділок. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Роритон
10. Неділя — Ешвіл
13. Середа. Ап. Андрія Первозванного — Валей Ривер
17. Неділя — Вінніпегосіс
19. Вівторок. Св. Миколая Чудотворця — Сифтон
22. Пятниця. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Гілберт Плейнс
24. Неділя — Давфин
31. Неділя — Дрифтінг Ривер

УВАГА! В неділю 3-го грудня 1961 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Ватсон
4. Понеділок. Уведення Пр. Богор. — Київ
10. Неділя — Вимнер
17. Неділя — Вадіна
19. Вівторок — Клейр-місто
22. Пятниця — Н. З. Пр. Д. — Фостон
24. Неділя — Канора-Успенська
31. Неділя — Келвінгтон

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Ісінгер (м.)
4. Увед. у Хр. Пр. Богор. — Льора
10. Неділя — Тіодор (м.)
17. Неділя — Половики
19. Св. Микол. Чуд. — Ісінгер (гай-вий)
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Тіодор (за рікою)

УВАГА: Буде служитися вечірня у м. Тіодор, що 1-ша і 3-тя неділя в місяці. Початок год. 7-ма.

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Кридор
4. Понеділок — Редфілд
10. Неділя — Гефорд
13. Середа — Гефорд
17. Неділя — Борден-Блинки
19. Вівторок — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
31. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Свидова
4. Введення Пресв. Богородиці — Стіпражес
10. Неділя — Канора
17. Неділя — Рама
19. Св. Миколая — Канора
22. Зачаття Пресв. Богородиці — Бюкенан
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Вакав
4. Понеділок, Уведення — Ст. Джул.
10. Неділя — Тарнополь
17. Неділя — Лепін
19. Вівторок, Св. Мик. — Єллов Крік
22. Пятниця, Зачаття — Кадворт
24. Неділя — Смагс
31. Неділя — Альвіна

Address: Box 4. Tel. [illegible]
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Толстой
4. Понеділок. Уведення — Толстой
10. Неділя — Пембіна
17. Неділя (по Службі Катехиз. молоді) — Роза
19. Вівторок. Николая — Толстой
22. Пятниця. Зачаття — Толстой
24. Неділя (по Службі Катехиз. молоді) — Гардентон
31. Неділя (по Службі Катехіз. молоді) — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Егрімонт. Річні Збори
4. Понеділок. Увед. у Хр. Пр. Д. М. — Восетна
10. Неділя — Нюбрук. Річні Збори
17. Неділя — Торгилд. Річні Збори
19. Вівторок. Св. Миколая — Федора. Річні Збори
22. Пятниця. Зачаття Пр. Д. М. — Редватер
24. Неділя — Редвей. Річні Збори
31. Неділя — Восетна. Річні Збори

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Пайн Ривер
4. Понеділок (Уведення в Храм Пресв. Богор.) — Етелберт
10. Неділя — Етелберт
17. Неділя — Ренвер
19. Вівторок. (Миколая Чудотворця) — Пайн Ривер
22. Пятниця. (Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни) — Драй Ривер
24. Неділя — Етелберт
31. Неділя — Боян

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Мелвіл
4. Понеділок. Уведення М. М. — Айтуна
10. Неділя — Гудів
13. Середа Св. Ап. Андрея — Мелвіл
17. Неділя — Айтуна
19. Вівторок Св. Миколая — Габард
22. Пятниця. Зачаття П. Б. — Гудів
24. Неділя — Фенвуд
31. Неділя — Габард

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 87

о. А. ХРУСТАВКИ

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Мусідора
4. Понеділок. Уведення в Храм Пресв. Богород. — Моркемб
10. Неділя — Слава пол.
17. Неділя — Мирнам
19. Вівторок. Миколая Чудотворця — Лужан-Топорівці
24. Неділя — Лойдмінстер
31. Неділя — Бросов

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Підедмонтонська Округа

ГРУДЕНЬ

2. Субота — Пено. Заупокійна Служба Божа за бл. п. Михайла Онищука
3. Неділя — Торсбі
4. Понеділок — Едмонтон
10. Неділя — Брудергайм
17. Неділя — Оновей
19. Вівторок, Миколая Чудотворця — Кагаин
22. Четвер, Зачаття св. Анни — Брудергайм
24. Неділя — Калмар
31. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ГРУДЕНЬ

3. Неділя — Шіго місто
10. Неділя — Вишарт
17. Неділя — Винниярд
17. Неділя — Едмор.
24. Неділя — Фовм Лейк
31. Неділя — Шіго Полудневе

Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

Український православний [illegible] у Канаді.

ВІСТНИК
THE HERALD

THE HERALD
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in cash.

РІК XXXVIII. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1961. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1961. ЧИСЛО (1148) 24

ДЕСЯТИЛІТТЯ МИТРОПОЛІЇ УКР. ГР.-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

УРОЧИСТОСТІ 10-ЛІТТЯ АРХИПАСТИРСТВА МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА Й АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА В КАНАДІ

Цього року сповняеться 10 літ з того часу, як Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді обрав Владику Митрополита Іларіона (д-ра Огієнка) Митрополитом-Первоієрархом, з катедрою у Вінніпезі, а Владику Архиепископа Михаїла (Хорошого) правлячим Єпископом східньої Канади з катедрою в Торонті.

Ці 10-ті роковини наша Церква відзначила урочистістю, що відбулася в Торонті у неділю 25-го листопада ц. р.

У цій урочистості взяли участь численне духовенство й визначні світські особи нашої Церкви. Консисторію Церкви репрезентував о. Протопресв. Д-р С. В. Савчука — голова Президії Консисторії і голова Дирекції Колегії Св. Андрея.

Владика Митрополит Іларіон був висвячений на Єпископа під час II світ. війни Митрополитом Діонисієм (Валединським) — Первоієрархом Автокефальної Церкви в Польщі (тоді — в т. з. Генеральному Губернаторстві) з участю Екзарха Константинопольського Патріярха на Чехословаччину. Владика Іларіон був правлячим Єпископом — з титулом Єпископа, а потім Архиепископа, а згодом Митрополита Холмсько-Підляської Архиепархії, з катедрою в Холмі, Автокефальної Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві, що отримала була статус автокефальної від Константинопольського Патріярхату, але була під його моральним протекторатом.

Владика Архиепископ Михаїл був під час II світової війни висвячений на Єпископа Владикою Митр. Полікарпом (Сікорським), що був Митрополитом-Адміністратором „Райхскомісаріяту Україна" в юрисдикції Митрополита Діонисія — Первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві.

Кн. Филип проти принижування „простих людей"

Князь Филип, чоловік королеви Єлисавети II, під час відвідин у Гані (в Африці) на клюбовому обіді в м. Фрітавн 29 листопада сказав промову, що викликала собою розголос у світі.

Він звернув увагу на те, що в багатьох частинах вільного світу у влади зростае тенденція „попихатися звичайними людьми" — нібито „для їхнього власного добра".

„Справедливість, толеранція, свобода й рівність взагалі нічого не означають, якщо вони не примінюються практично до звичайної сірої людини, її дружини й дітей. . .

„Загальна чеснотність вимагае, щоб усіх людей, хоч би й звичайних, трактувати ввічливо й розважно. Здоровий розсудок вимагае, щоб дозволити їм мати власний погляд і свободу висловити його. За такого стану держава може не бути аж такою пруживою, але зате ж вона буде значно більше життерадісною і стане людяним місцем для життя в ній".

Комуністична пропаганда в Африці й Азії голосить, що колоніяльні нації білих з Европи (а в тому й британці), та їхні місцеві кольорові ставленники — „можновладці" призвичаїлися дивитися на народні маси Азії й Африки, як на „нижчі" істоти.

У цьому випадку промова кн. Филипа мала такий характер, що був спрямований проти цього ґрунту, який використовуе для себе комуністична пропаганда.

У Ґані це особливо важливе

Кн. Филип взагалі відомий, як оборонець і приятель народніх мас. Але його промова в Ґані мае особливе значення.

Ґана — це донедавна африканська колонія Британії — отримала незалежність і стала членом Британського коммонвелту. Британія вишколила її армію й помодерному озброїла та наладнала її господарську систему й адміністративний апарат.

Але теперішній політичний керманич Ґани президент — Кваме Нкрума почав накладати з Советським Союзом і все більше усувати з країни сліди британців

Хрущов поздоровив папу — папа відповів

„Прем'ер Хрущов прислав особистий привіт і побажання всього найкращого папі Іванові XXIII, що в останню суботу (24.XI.1961) відзначав 80-ліття свого народження. Ватикан ледве чи старався затаїти свое здивування з приводу цього неочікуваного кроку прем'єра СССР. Але речник Ватикану потвердив, що лист Хрущова отримано й дано на нього відповідь" — подае щоденник „Да Виннипег Триб'юн" (1.12.1961) за „Нью-Йорк Таймс Сервіс".

Ватикан не виявив змісту відповіді

Що папа Іван XXIII відповів у своему листі на привітання Хрущова — Ватикан цього не виявив.

Пресові інформації, що подані тут вище, кажуть: „Згідно з даними комуністичної преси в Римі, папа у своїй відповіді подякував Хрущову і висловив надію на майбутне щодо миру у світі".

З цього виходить, що тільки комуністична сторона тут „виявила" зміст від-

(Закінчення на стор. 2-й)

III Асамблея Світового Союзу Церков

18-го листопада відкрито третю асамблею Світового Союзу (чи Ради) Церков, що триватиме до 5 чи 6 грудня, і тим разом відбуваеться в Ню Делі. Це перша асамблея ССЦ, що відбуваеться в Азії. Її головна тема — це „Ісус Христос — Світло для світу". Число делегатів і спостерігачів разом становить 1,200 осіб.

Церкви з-поза залізної заслони прийняті в членство ССЦ

У понеділок 20 листопада асамблея прийняла в членство Світового Союзу Церков Православні Церкви з СССР, Польщі, Румунії й Болгарії.

Провід ССЦ (у Женеві) ще минулого року пропонував Російській Православній Церкві в Советському Союзі вступити в члени Світового Союзу Церков, але Московська Патріярхія тоді відмовлялася, а цього року вона сама зголосилася в членство ССЦ, а за нею пішли Православні Церкви в тих державах, що політично залежні від СССР.

Константинопольська Патріярхія вже давніше вступила в членство ССЦ.

Католицькі спостерігачі

Метою Світового Союзу е не об'еднання в одне віроісповідання, ані в одну Церкву, а тільки практична співпраця в християнізації світу. Рим, що підготовляеться до чергового світового католицького Собору, зацікавлений Світовим Союзом Церков, який об'еднуе понад 75 різних Церков, а в тому 198 різних християнських віроісповідань (католики туди не належать) з 300.000.000 вірних у 60-х країнах, тому він вислав (це перший раз) своїх офіційних спостерігачів (5 священиків) на асамблею ССЦ.

Свято-Андріївський Вечір

Заходами Богословського Товариства Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, Свято-Андріївський Вечір відбудеться в СЕРЕДУ, 13-го ГРУДНЯ, 1961 р., в залі Катедри Пресвятої Тройці.

Початок Свята о годині 7.30 вечора.

ПРОГРАМА СВЯТА:

1. Молебень до Святого Апостола Андрея (година 7.30)
2. Слово о. Настоятеля.
3. Реферат на тему: „Церква про Св. Апостола Андрея Первозванного".
4. Концертна частина.
5. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям буде гостити Жіноче Товариство при Колегії Святого Андрея.

Сподіваемось вітати численне громадянство Вінніпегу і околиць на нашому Святі, і всім, хто звеличить наше Свято своею присутністю, заздалегідь щиро дякуемо!

Управа Богословського Товариства.

Послання Всеправославної Конференції на Родосі

СЛАВА Святій, Одноістотній, Життедавчій і неподільній Тройці.

Браття й улюблені діти в Бозі, нехай Ласка Божа від Ісуса Христа буде зо всіма вами.

Христові, нашому Найвищому Пастиреві, було вгодно зібрати нас на цьому благословенному острові Родосі. Ми репрезентуємо наші Святі Церкви з усяких місць. Нашою метою є проголосити світові, по нашій можливості, Послання нашої Єдиної і Неподільної Церкви; заманіфестувати нашу єдність і віддатися специфічній праці й меті цієї Конференції. У покорі духа і в добрій волі ми звертаємося нашими словами до всіх, у висліді цієї нашої конференції, що була такою натхненною і щедро благословенною Богом.

Ми свідомі нашої великої відповідальности перед Богом і людьми. У стислих межах нашої тут відповідальности ми розглянули висліди звершені нами в братській любові і в єдності духа. Ми однодушно вирішили про предмети, що мають бути включені в агенди майбутнього Просиноду. Ці предмети довго займали увагу наших помістних і національних Православних Церков і християнського світу взагалі. Ми означили їх тепер точніше в формі агенд для досліджения й розгляду на майбутньому Просиноді. Ми надіємося, що, з волі Божої, вони підготують шлях до розв'язок і добрих та ясних постанов, що будуть звершені Вселенським Синодом, який має відбутися.

Наші тут збори — це велика подія. Ми не були несвідомі цього основного й найочевиднішого факту, що очі всіх членів наших Церков скрізь, а властиво всього вселенського християнського світу, були звернені на нас і на наше завдання. Православіє зійшлося вперше, після довгого періоду, на конференцію, яка була дуже репрезентативною щодо її повноти. Упродовж усіх цих днів представники Церков були повністю свідомі значення цієї події і своєї відповідальности перед лицем дуже великих сподівань світу.

Ми дійшли до кінця цієї конференції скріплені в нашій вірі, нашій надії і любові, та запевнені силою єдности нашої Святої Православної Церкви.

Ми особливо застановлялися над відповідальностями наших помістних національних Церков у сучасному світі, і над проблемами щоденного життя вірних членів наших Церков та людства взагалі. Отож, ми пишемо, щоб запевнити всіх людей, що Православіє свідоме повноти своїх відповідальностей і зобов'язань перед ними.

Ми віримо, що наші помістні національні Православні Церкви — посестри зберігають спасенну віру наших Батьків, і що вони далі перебувають у цій єдності, що нею є образ цієї містичної і надприродньої єдности Всесвятого, Всемогутнього і соцарствующого Бога Отця. Це була ця єдність — разом і глибока, і непорушна, що була заманіфестована нашою Православною Церквою при цій ось теперішній історичній нагоді.

Символ буття Церкви на землі є єдність у любові, сповнення „нової заповіді" (Ів. 13. 14), що подав нам Господь. „Як Божественною силою Його даровано нам усе потрібне для життя і правдивої віри почерез пізнання Призвавшого нас славою і благістю" (ІІ Петр.1.3).

„Наша Церква — це не цеглини й вапно з піском, але віра й життя". Душа кожної людини створена Святим Духом у Церкві й почерез Церкву. А Церква звіщає світові добру вість миру в Христі і звершення діла примирення, — як говорить Св. Павло — апостол народів (ІІ Кор. 5. 18).

Сьогодні, більш ніж колинебудь, ми призвані сповнити Закон Христа, двигати один одному тягарі і вести себе так, як ми повинні, „в домі Божому, що є Церквою Бога живого" (І Тим. 3. 15). Ми віримо, що в сучасному і в майбутньому наші напрямні будуть ці самі, що й були у великих періодах історії нашої Церкви, а будуть це напрямні будівні на спомогу одного Тіла Христового на спасіння насліддя Божого і звеличення Слави Його (Ефес.І.14).

Ми свідомі нашої великої відповідальности перед Богом за душі людей, всіх людей, всіх живучих на лиці землі і створених з однієї крови. Ми далі перебуваємо під покровом Єдиної, Святої, Вселенської і Апостольської Церкви. Сповняючи заповідь любови, даної Господом, в Ім'я Його, ми взиваємо всіх нас, браття, — тих, що далеко, і тих, що близько, — бути в мирі один з одним (Марк. 9. 50), — мир у Христі, мир у нашому Бозі, що перевищує всяке розуміння.

Ми скріпилися молитвами й присягами наших Церков, їхніх достойних пастирів і їхніх членів, що є всюди, і що їхнього побожного духа ми є носіями й інтерпретаторами. Ми також вітаємо в любові всіх наших братів старовинного Сходу, з якими ми ніколи не перестанемо співдіяти для виконання заповіді нашого Господа, „щоб усі були одне", — за що постійно молиться наша Свята Церква.

В усіх цих справах наші очі звернені на Христа, Який є Покровителем нашої віри. Ми виражаємо надію, що Він утримає нас і ввесь світ у Своїй любові і Ласці; і ми молимося, щоб Христос — Володар Миру зберіг незанепокоєними „на землі мир і добру волю між людьми".

Нехай же Любов розвіє наш страх.

Нехай же Господь наш збереже Церкву.

Нехай же ласка, змилування й мир Бога Отця і Його Сина Ісуса Христа в правді і любові будуть з нами (ІІ Ів. 3).

(Текст цього Послання Конференції Православних Церков на Родосі 1961 р. точно й повністю перекладено з офіційного його тексту, в перекладі на англійське, проголошеного в журналі „Да Ортодокс Обзервер" (за листопад 1961 р.) — органі Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату. Оригінал цього Послання був згаданою Конференцією проголошений трьома мовами — грецькою, російською і арабською. — Ред. „Вістника").

„СВЯЩЕННИЙ ЗУБ БУДДИ" З-ПОЗА ЗАЛІЗНОЇ ЗАСЛОНИ

З комуністичного Китаю приїхали в Цейлон китайські буддистські жерці і привезли з собою буддистську реліквію — „священного зуба Будди" та й обвозять його по Цейлоні, збуджуючи серед китайських мас цього острова масовий національно-релігійний захват.

Що комуністичний режим Китаю, який у себе переслідує всяку релігію, випустив на Цейлон своїх буддійських жерців, — це не є несподіванкою; у комуністів слово „випустив" іноді може означати „вислав".

Справа не в „священному зубі Будди", як такому; для віруючих буддистів — це велика святість; справа, натомість, у тому, що комуністи-безбожники в потребі політично спекулюють святощами, в які вони не вірять, зловживаючи ними.

Усякі гострі „політичні зуби" показує світові комуністичний режим Китаю, а тепер він показав ще й „священного зуба Будди". Цим „зубом" комуністи Китаю намагаються прихилити до себе буддистські маси Цейлону.

ҐВІНЕЯ „АФРИКАНІЗУЄ" КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ

Президент Ґвінеї, Тур, заявив, що уряд Ґвінеї постановив повністю „африканізувати" Католицьку Церкву в Ґвінеї. Першим кроком цього пляну буде заборона впускати в Ґвінею цих католицьких єпископів, що не є африканцями.

ХРУЩОВ ПОЗДОРОВИВ ПАПУ

(З 1-ої стор.)

повіді папи Хрущову. Але чи це вже все, що папа сказав у цьому листі — крім змагання до „миру", — це питання.

Що було у змісті листа папи до червоного диктатора СССР Микити Хрущова, і чому Ватикан уважав властивим узагалі не говорити про зміст цього папського листа — це також, покищо, загадка.

Перший вияв „приязні"

Від початків існування Советського Союзу (1917) між Ватиканом і урядом СССР досі не було явного листовного контакту, — якщо не вважати контактом листа, що його вислав 26-го серпня 1956 р. Верховний Совет СССР до папи Пія XII з закликом, щоб усі держави світу розброїлися. Влада СССР вислала (1956) цього листа до Ватикану як до держави, і цей же заклик вона вислала тоді до всіх держав світу.

Отже, лист Хрущова до папи Івана XXIII — це перший листовний жест дипломатичної „приязні" з боку влади СССР по відношенні до Ватикану. Але усні офіційні зв'язки між урядом СССР і Ватиканом бувають.

Яка роля о. Ґаґґерро?

До цих пресових інформацій слід би додати: щодо зв'язків, то відомий католицький діяч — священик Ґаґґерро постійно „на власну руку" їздить на переговори з урядом у Москві, — і Католицька Церква офіційно відмежовується від цієї тайної політичної акції о. Ґаґґерро, і навіть називає його „комунофілом". А однак Ватикан не виключив о. Ґаґґеро з Церкви.

Чи політична місія о. Ґаґґерро і затаєність змісту відповіді папи Івана XXIII Хрущову мають щось спільного одне з одним — це одна з загадок політичних взаємовідносин між Ватиканом і сучасною владою в Москві.

Делегації на Родоській Конференції

Делегації Православних Церков

1. Констянтинопольський Патріярхат, — делегація під проводом владики Хризостома — Митрополита Філіппського, Неаполітанського і Тасського, він же й голова Конференції. (У делегації 5 осіб духовних і 2 світські).

2. Олександрійський Патріярхат, — дел. під проводом вл. Партенія — Митр. Полусіоського. (У дел. 6 осіб — усі духовні).

3. Антіохійський Патріярхат, — дел. під пров. вл. Ігнатія — Митр. Епіфанейського. (4 духовні, 1 світський).

4. Єрусалимський Патріярхат, дел. під проводом вл. Епіфанія — Архиеп. Філядельфійського. (3 духовні, 2 світські).

5. Московський Патріярхат, — дел. під проводом вл. Нікодима — Архиеп. Ярославського й Ростовського. (4 Духовні, 3 світські).

6 Сербський Патріярхат, — дел. під пров. вл. Дамаскина — Митр. Загребського. (4 духовні, 1 світський).

7. Румунський Патріярхат, — дел. під пров. вл. Юстина — Митр. Молдавського. (5 духовних, 2 світські).

8. Болгарський Патріярхат, — дел. під пров. вл. Климіса — Митр. Старо-Загорського. (4 духовні, 2 світські).

9. Кипрська Церква, — дел. п. пр. вл. Геннадія — Митроп. Пафського. (2 духовні, 1 світський).

10. Грецька Церква, — дел. п. п. вл. Якова — Митр. Митилінського. (3 духовні, 3 світські).

11. Автокефальна Православна Церква в Польщі — дел. п.п. Блаженнішого Тимофія (Шретера), Митрополита Варшавського і всієї Польщі — Первоієрарха цієї Церкви. (4 особи — тільки духовні).

12. Автокефальна Православна Церква в Чехословакії, — дел. п. п. вл. Доротея — Єпископа Пряшівського. (2 особи — тільки духовні).

Делегації інших Церков

1. Коптська Церква, — делегацію очолив Митрополит Климентій Кінор Радер. (3 духовні, 1 світський).

2. Етіопська Церква, — дел. оч. Архиепископ Єрусалимський Филип. (2 особи, — тільки духовні).

3. Вірменська Церква, — дел. оч. Єпископ Єробе Манукіян. (1 особа — духовний).

4. Сирійсько-Антіохійська Церква, — дел. оч. Архиеп. Григорій Булос. (4 особи — 3 духовні, 1 світський).

5. Малабарська Церква, — Філоксенський Єпископ Даниїл. (2 особи — тільки духовні).

Офіційні гості і спостерігачі не-православних Церков

(Тут подані тільки головні представники)

1. Англіканська Церква, вл Мекіннес — Архиеп. Єрусалимський.

2. Єпископальна Церква в ЗДА, — Єпископ Мекдоналд.

3. Протестантські Церкви з Світового Союзу Церков, — пастор Френсис Гавз.

4. Старо-Католицька Церква, — о. Проф. Кюпперс.

Організаційний Комітет Конференції

У проводі Комітету був Родоський Митрополит Спиридон. У Комітеті було 12 осіб, а в цьому 3 особи духовні, а 9 світських.

Секретаріят Організаційного Комітету

У проводі був п. Аф. Арванітіс. Секретаріят складався з 3-ох осіб, усі вони світські.

Замітка

У всіх православних делегаціях, крім Російської Церкви в СССР (Московський Патріярхат), що в них, поруч більшости духовних, брали участь також і світські делегати, ці світські делегати всі — професори богословських шкіл. Одиноким винятком тут являється делегація (7 осіб) Московської Патріярхії, в якій на 4-ох духовних припадали три світські, і жоден з них не є професором теології. Ось вони: Олексій Ботефський — секретар Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії; Іван Варламов — член Департаменту закорд. зв. Моск. Патр.; Віктор Алексеєв — перекладач делегації.

Крім провідника делегації вл. Нікодима — Архиепископа Ярославського й Ростовського, що є головою Департаменту закордонних зв'язків, — духовні члени делегації ще були ось ці: Василій Кривошеїн — Архиеп. Брюссельський (з Бельгії, отже заграничний), вл. Олексій — Єпископ Таллінський (з Естонії, отже з країни, окупованої Советами внаслідок II світ. війни); о. Прот. Віталій Боровой — проф.-асистент теології, який спеціялізується в офіційних поїздках закордон, в яких він майже завжди бере участь.

З цього видно, що делегація Московської Патріярхії складалася з цих осіб, що являються функціонерами Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, і з тих, що службово перебувають за межами Советського Союзу, або в недавно окупованих Советами країнах.

Коротко кажучи, ця делегація складалася з функціонерів, призначених для заграниці. Це свідчить про те, що офіційно-формальний аспект Російської Православної Церкви існує в СССР леґально тільки на показ для заграниці, а не для православних мас у межах Советського Союзу, де православна віра переслідується.

Усі дані (делегації, число членів делегацій і їхні провідники) подані тут за офіційними інформаціями журналу „Да Ортодокс Обзервер" (листопад 1961 р.) — органу Екзархату американського континенту Констянтинопольського Патріярхату; згаданий орган опублікував інформації ширші й точніші, а тут поданий з них тільки коротенький витяг.

ПРЕЗ. КЕННЕДІ ВІТАЄ РОЗВИТОК ПРАВОСЛАВІЯ В АМЕРИЦІ

Президент ЗДА Джан Кеннеді „вітає розвиток Православія в Америці". Це своє привітання він виголосив з нагоди відвідин Америки й Канади Єрусалимським Патріярхом Венедиктом І-им. Патріярх Венедикт І-ий формально був гостем Архиеп. Якова — американського Екзарха Констянтинопольського Патріярхату, — отже през. Кеннеді свої привітання в Америці склав на руки Архиеп. Якова під час особистої з ним зустрічі.

Патріярх Венедикт І-ий під час своїх відвідин Америки (від 15.IX до 18.XI) удекорував президента Кеннеді (він католик) найвищим відзначенням Єрусалимського Патріярхату.

Відкритий лист

Всечесні Отці!

У журналі „Світло" за жовтень 1961 р. Ви помістили статтю М. Поронюка п. з. „СЛОВЕСНА ҐАНҐРЕНА".

Стаття ця дійсно є сама справжня ґанґрена, а тому я дуже прошу Вас помістити у тому ж Вашому журналі відповідь на неї.

Пан М. Поронюк ніби хоче виправляти різкість автора Сидора Запорожця, а насправді сам у своїй статті допустився неймовірно образливих висловів та різних вигаданих витівок. Жодної ж заперечливої дійсности до суті книжок Сидора Запорожця вона не відбиває, а просто на цілих трьох сторінках виллято велику купу несенітниці.

Та й насправді, чи можна ж заперечити те, що є правдивим?

До того ж, п. Поронюк міряє все на свій аршин, на свій метр. Він думає так: раз деякі греко-католицькі священики, зокрема й у нас у Торонті, а в Европі сам греко-католицький Владика, не кажучи вже про пресу, всіляко плюгавлять Православну Церкву і всіх її вірних, себто Церкву всього українського народу, а значить і ввесь український народ, то й ми так робимо.

Ні, це не є правдою, бо ж ніякої боротьби проти Католицької Церкви, як такої, — безперечно не „Вселенської", як висловлюється п. Поронюк, а Католицької, — ніхто тут не веде й вести не думає.

Боротьбу провадимо проти ворогів нашої Батьківщини, ворогів усіх барв, чи то кольорів — червоних, чорних, брунатних, білих і всіх інших.

Щождо того, що, коли торкаючись відвічних наших ворогів поляків, Риму оминути ніяк неможливо, то не є вина того чи іншого автора, а дійсність.

Візьміть справу на сьогоднішній день. Хто знущається над нашими братами та сестрами на території, що залишилася під Польщею?

Хто руйнує, а частково забирає для себе церкви?

Червоні поляки на спілку з католиць-

(Закінчення на 5-й стор.)

НОВИЙ НАКЛАД
Листкових Лекцій
для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Класа І — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками $1.00
Кляса І — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50
Кляса II — українською мовою — 40 лекцій, з малюнками 1.00
Кляса II — англійською мовою — 40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Man.

ВІСТНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20¢; In U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

РОДОС, НЮ ДЕЛІ, ВАТИКАН

У перших днях листопада ц. р. закінчилася на острові Родосі Конференція Православних Церков. У першому тижні грудня ц. р. закінчиться в Ню Делі Третя Асамблея Світового Союзу Церков, що саме тепер відбувається. У недалекому майбутньому відбудеться заповіджений II Ватиканський Собор Католицької Церкви.

Єдність християн на основі миру й любови у Христі — це той клич, під знаком якого відбуваються ці історичного розміру, якщо не значення, події у християнському світі. Тут бачимо кличі до об'єднання, чи принаймні поєднання, або всіх християн, або вже хоч би тільки пов'язання їхніх менших частин в якісь більші спільноти.

Але чи є якась надія на мир між різними християнськими віроісповіданнями і їхніми численними Церквами?

Не будемо тут вирікати засудження цих надій на майбутнє; що буде колись — це покаже історія. Нам залишається побажати, щоб слова цих кличів покривалися з ділами, і щоб здійснилися надії християн на ці конференції, асамблеї, синоди й собори.

Але щодо такого стану справ, які існують тепер, то тут покищо, на жаль, немає підстав дивитися на них крізь рожеві окуляри.

Рим змагає не до поєднання, а тільки до приєднання під свою власть усіх Християнських Церков, цебто він проти національних (незалежних) Церков.

Православна Конференція на Родосі проголосила себе „Всеправославною Конференцією", а в дійсності на ній були присутні тільки Патріярхати і декотрі з Церков, але не всі Православні Церкви. Напр., з усього американського континенту не було ні одного православного делегата, цебто учасника Конференції з правом голосу; коли хто був з цього континенту, то тільки як гість-спостерігач.

З цього виходить, що, на думку ініціяторів, пляновиків і провідників Родоської Конференції, американський континент не має в сучасному світі аж такого значення, що б його треба було репрезентувати на цій Конференції.

У дійсності ж американський континент відограє тепер дуже важливу ролю у світі; і в якій мірі він цю ролю відограє, в такій мірі Родоська Конференція була неповною, бо на ній не було, як рівноправних партнерів, представників Православних Церков американського континенту, і в такій також мірі ця Конференція в дійсності не була Всеправославною.

До Світового Союзу Церков належать різні Православні Патріярхати: Констянтинопольський, Московський, Румунський, Болгарський і т. д., а також менші Церкви, і вони там практично, на загальній християнській основі співпрацюють з Протестантськими Церквами, які були ініціяторами Світового Союзу Церков і досі становлять у ньому масову більшість.

Різні Православні Церкви в одній спільній організації — ССЦ співпрацюють з Протестантськими Церквами; отже вони визнають протестантів; але ці Православні Церкви, а зокрема Патріярхати, в той же час не визнають інших незалежних Православних Церков, бо хотять підпорядкувати їх під свою власть, так само і з цих самих мотивів, як і Рим намагається всі Церкви підпорядкувати під свою власть.

ЖЕРТВЕННІСТЬ ДІЙСНА Й МОЖЛИВА

З одного боку, ми віримо, що щоб бути ідеалістом, то треба погорджувати „бизнесом" і „бизнесменами" та з призирством дивитися на „грошоробів"; з другого ж боку, через брак грошей не можемо розвинути системи діяльности, що служила б ідеалістичному вихованню. Тут зачарований круг безвихідности!

Ми, ідеалісти, погорджуємо „бизнесменом", як „шкурником-грошоробом", бо він не поет, не учений, не політик, а тільки от собі „бизнесмен", отже з ним, мовляв, не слід рахуватися. Але коли треба збирати пожертви, то перш за все звертаємося до цього ж таки „бизнесмена". А тоді той „бизнесмен" дивується: „Як то воно так, що сам я нездалий, але мої гроші — добрі!"

Так ми стаємо жертвами своєї власної крайности й самосуперечности.

„Бизнесмен" — принаймні велика їх більшість — буде відповідно щедрим, коли в громаді будуть побажанними не тільки його гроші, але й також його особа.

Це саме відноситься до фармера й робітника.

Це одна з важливих причин, через яку збірки пожертв у нас значно слабші, ніж могли б бути.

Переважає думка, що дух жертвенности серед нас дедалі більше занепадає. Що вислід збірок пожертв зменшується — це факт, якого можна доказати матеріяльними даними. Але це ще не доказ, що зменшився дух жертвенности. Є підстави думати, що дух жертвенности нашого народу не зменшився. Коли ж, одначе, суми збірок зменшуються — впорівень до повищення життевого рівня в Канаді, то головна вина тут не жертводавців — дійсних, чи можливих, а вина по стороні тих, що збирають пожертви, — їхня вина в тому, що у них немає відповідно продуманої і розробленої системи способів збирання пожертв.

Один і той самий спосіб: „Дайте!" Уже своєю незмінною одноманітністю, сірою тосамістю цей традиційний спосіб сам себе засуджує на слабкі успіхи.

Люди мають нахил до різнородности, до свіжости; нехай буде ця сама ціль, але якось усе інакше здійснювана; нехай буде те саме, але — не так; те саме, але іншим способом.

Люди люблять дати, але й люблять брати. Брати — це не значить жадати звороту повновартости за пожертву; брати — це отримати „щось" хоч би символічне; або „щось" морального характеру; або „щось" дрібне матеріяльне; але все це дасть жертводавцеві те заспокійне вдоволення, що, мовляв, я дав і мені дали. Що дали?

Один з прикладів.

По сто долярів від особи масово зібрати не легко. Але коли цього року греки в Америці проголосили спільний обід за вступом по сто дол. від особи, то на обіді було повно гостей, — місця не вистачало в залі.

Від них узяли по сто дол., а за це поставили їм обід і зібрали їм добірне товариство. І більшість з них, крім того, ще окремо пожертвували.

Це збірка на грецький університет в Америці.

Безперечно, старий спосіб збирання пожертв був, є й буде основним способом — так, як предковічна піхота і в нашій „атомній добі" надалі залишається „королевою поля бою". Однак на підмогу їй дають щораз іншу зброю, яку удосконалюють.

При різнородності й численності різних збірок — усе з одної і тієї самої кишені — різнородність способів збирання пожертв не тільки побажана, але й конечна.

БУДУВАННЯ ДУХА Й БУДИНКІВ

Є такі місцевості, де немає церкви тому, що немає Церковної Громади. Це кожному ясно. Але не кожному ясно, що в деяких випадках Церковної Громади немає якраз тому, що немає церкви.

На одному з дальших передмість одного більшого міста нараховується пару десятків українських православних родин. Є тут також показне число симпатиків. Православні тут розпорошені: одні їздять до міста до одної православної церкви, інші — до другої, — хто має авто, бо автобусна комунікація — особливо ж у неділі — дуже пинява. Отже православні з того передмістя — це тільки гості у своїх церквах у місті; простірна віддаленість від церков подекуди призводить і до віддалености моральної; вони не всі беруть систематичну участь у житті Громад. Щождо симпатиків — то вони ходили б до української православної церкви, якщо б вона була тут на місці, а коли її немає, то або вони далі ходять до чужих церков, або не ходять до жодної.

Загальний настрій такий: якщо б тут на місці була своя церква, то вона напевно порожня не стояла б — вона скоро заповнилася б; вона була б місцевим центром, що притягав би дедалі більше людей; тут сам церковний будинок був би немов би „місіонером". І Громада скоро зростала б. Але тут немає церкви, отже й немає Громади; тут немає церкви, отже число вірних і симпатиків не зростає.

Це один з прикладів.

У нас дедалі частіше говорять:

„Будинки будуємо, а на молодь не звертаємо належної уваги, отже настане час, коли ці будинки стануть порожні.

(Закінчення на 5-й стор.)

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

(з 3-ої стор.)

кими ксьондзами! Це ж не тайна, про це ж пишуть самі католицькі газети — „Свобода" і „Гомін України". До того ж, пам'ятаймо, що, за газетними повідомленнями, католицькі ксьондзи над безвинними нашими братами та сестрами в знущанні перевищують навіть червоних.

Як, на думку п. Поронюка, Рим про це знає, чи ксьондзи на власну руку роблять все це? Певно, мають таки „благословення" Риму.

Пан Поронюк згадує про „московсько-комуністичних мрякобісників, що розп'яли Українську Католицьку Церкву".

Про те, що ці мрякобісники поруйнували безліч православних церков і повбивали не тільки православних Владик та священнослужителів, а й великі мільйони православних вірних, п. Поронюк не згадує. Не згадує також і того, що лише в 1932 та в 1933 рр. одним голодом замучили сім мільйонів православних вірних.

Але ж Рим їх, мрякобісників, згадує. Папа Пій XII не тільки сам молився Богу за найбільшого бандита світу, за сатану в людській шкірі — Сталіна, а наказав молитися і всім католикам, певно ж і Ви... молитеся! За вбитих православних та померлих з голоду Ви, безперечно, не молитеся, бо ж усіх православних Рим прокляв.

За москалів же, мрякобісів, Богу моляться й деякі католицькі Владики, також з благословення Риму, як, наприклад, заступник кардинала Спелмена в Ню-Йорку — єпископ Шін.

Натомість Вас, починаючи від дня т. зв. Унії (1596 року) і по сьогодні, ні один із проводирів католицтва (а їх дуже багато за цей час перебуло) і правдивим ім'ям він не назвав.

Вони Вас називають „рутенцями", католиками східнього обряду", „східніми католиками", а не українцями.

Бо ж для Риму Україна не існує. Вона Римом в його шематизмі віднесена частково до Московії, а частково до Польщі. А Ви чомусь Церкву свою називаєте „української". Можливо це лише для мене!!! Бо ж і католицька догматична наука забороняє навіть саме поняття про національні Церкви.

Придумує п. Поронюк і якісь два типи запорожців. Тип же запорожців був один. Усі вони були безстрашними лицарями і всі боролися за волю Батьківщини, в т. ч. й Ґонта

Але пригадаймо собі на мить діла католицтва. Страшні, безглузді, ніколи ніким і нічим неоправдані інквізиції, до того ж, названі „святими", „варфоломеївські ночі", палення праведникків на кострах і т. д. і т. п., то стане повністю ясним, чому ж саме найбільший син України, її Пророк і Апостол — геній Тарас Григорович Шевченко всю свою душу й серце, щодо католицизму, відбив якраз у поемі „Ґонта" і також у поемі „Єретик" (присвячену І. П. Шафарикові) про Івана Гуса.

„Сидір Саранчук — пише п. Поронюк — заховався за „Запорожця".

Сидір Саранчук не ховався за Запорожця, а просто, як автор, який не шукає для свого особистого „я" слави, а хоче в людській пам'яті закріпити щось доброго, або визначного з історії батьківщини чи будь-яких великих подій, то він звідти й прибирає для себе ім'я.

Візьмемо, для прикладу Лесю Українку. Вона любила матір Україну, що й себе її ім'ям назвала. Далі — Олена Звичайна, Марко Вовчок і багато, багато інших

Що Сидір Саранчук-Запорожець не був і не міг бути на конвенції „Свідків Єгови", то п. Поронюк дуже добре знає, бо ж він ще в першій своїй книжці „Кожний повинен знати!", в спеціяльному розділі „Тверде переконання", дуже докладно схарактеризував і діяльність і саму організацію „Свідків Єгови"

Знаючи це, п. Поронюк усе ж таки пише, — постає питання: чому? Та тому, що не має сумління! Пише ж з метою якмога більше Саранчука-Запорожця заплямувати.

Пан Поронюк також дуже добре знає, що Саранчук-Запорожець жодних віршів не писав і не пише, не розсилав і не розсилає, і що роблять це люди опановані злим духом, які, підробивши мій штамп, таємно продають мою душу. Про це сповіщалось усім без винятку Владикам, священикам і багатьом особам, а в тім і п. Поронюку про це все відомо, але..., не маючи сумління, і про це він пише... і тут же згадує про католицьку акцію.

Про католицьку акцію я особисто не писав, а лише переповідав те, що пишуть про неї люди, але з дій згаданих тут і незгаданих таємних осіб і дій самого п. Поронюка видно, що вона таки такою і є, як про неї пишуть не-католики.

Крім того, ті ж таємні особи у великій мірі „атакують" і різними способами намагаються залякати й мене.

Усі ж вони, таємні особи, певно ж і п. Поронюк, рахують себе за правдивого віруючого у Господа Бога. А чи насправді так воно є? Думаю... хіба що по-католицькому!

Безперечно, всі дані передані мною в книжках, узяті з тих або інших правдивих джерел. Не винен же автор тому, що п. Поронюк не йме віри ані історії, написаній пером греко-католика, а ні історії написаній пером особи православної віри

Ось Вам „Велика Історія України" — до 1923 р., що опрацювали проф. д-р Іван Крип'якевич і ред. Микола Голубець, до 1948 р. доповнив проф. Дмитро Дорошенко, праісторію України доповнив проф. д-р Ярослав Пастернак. За словами п. Поронюка, їй вірити не можна?!

Також, як пише п. Поронюк, не можна вірити писанням проф. Грушевського, проф. Антоновича, також Івана Франка. Навіть писанням Івана Франка, якого католицькі газети поносять тепер, як великого сина України, як великого батька сім'ї і т. д. і т. п., а вірити, як бачимо, і йому не можна. На думку п. Поронюка, перекручена й „Історія Русів"!!!

Кому ж вірити? Можливо, що якби написав історію України проф. Микола Чубатий, то це була б уже історія правдива. Треба припускати, що в ній, як і в т. зв. шематизмі Риму, Україна зовсім не існувала б. Не тільки Православну Церкву і православну віру всього українського народу він затушкував би, а й саму Україну, як православну, зітер би з лиця землі.

Пише п. Поронюк також про те, що слово „намісник" я беру в лапки. Слово „намісник" беру в лапки тому, що намісника Господа Бога не було, немає і ніколи не може бути.

Бог є один — скрізь і всюди і кожночасно перебуваючий і всемогутній.

„Де двоє, або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я серед них". Так сказав Господь Бог. А тим більше в Божому Храмі. Так що „намісник" таки зайвий.

Сидір Саранчук-Запорожець.

10. XI. 1961 р.
Торонто, Онт., Канада.

БУДУВАННЯ ДУХА Й БУДИНКІВ

(Закінчення з 4-ї стор.)

Ліпше було б будувати не будинки, а духа народу."

Тут правда посередині.

Справа з національно-релігійною свідомістю підупадає не тому, що будують церкви чи світські громадські будинки. Навпаки, якби не ставили будинків, то національно-релігійне життя ще більше й скоріше хилилося б до занепаду.

Єдиноправильна розвязка — це одночасно розбудовуватися рівнобіжно двома лініями мети: будувати і духа народу, і будувати будинки. Треба припинити крайність і однобокість, — коли задивляться в одну точку, то в той час забувають про другу.

ЗНОВУ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

У советському журналі „Перець" (україномовний) у Києві поміщено карикатури ізраїльського прем'єра Давида Бен-Ґуріона і західньо-німецького канцлера Конрада Аденауера, як двох політичних „спільників"; там таки гітлерівську свастику „поєднано" з жидівською зіркою Давида.

Деякі автори на Заході з цього приводу знову атакують українців під советською окупацією. Ширше займаючись згаданою карикатурою, що поміщена в „Перці", часопис „Геральд Триб'юн Нюз Сервіс" (13.XI.1961) в Америці заявляє:

„Це напевно розпалюють українці!"

З приводу цієї ж карикатури в „Перці" Стюарт Лурі в Канаді опублікував статтю в „Да Виннипеґ Фрі Пресс" (14. XI. 1961), в якій заявляє:

„В Україні антисемітизм і ненависть до німців є на однаковому рівні інтесивности".

ЧИСЛО НЕЗАКОННОРОДЖЕНИХ В АМЕРИЦІ

В Америці тільки в 35-х штатах (отже не у всіх) є статистика нешлюбних дітей. Статистика тих 35-х штатів свідчить, що 1959 р. в ЗДА було принаймні 221.000 нешлюбних народжень. У цьому на кожну тисячу нешлюбних народжень припадає: 679 від матерів нижче 15 років життя; 242 від матерів між 15-17 роками життя і 106 від матерів між 18-19 роками життя.

Коли порівняти, ші всіх разом народжень в ЗДА 1959 р. було 4.225,000, (а в цьому 3,622,000 білих і 673,000 чорних), то кожне дев'ятнадцяте народження є незаконним.

Цю статистику проголосила 1961 р Служба Здоров'я ЗДА.

ЦЕРКОВНИЙ РОЗКОЛ НА КУБІ

Під впливом політики Кастро — червоного диктатора Куби — вже 200 католицьких священиків включилися в „Національно-католицьку Церкву Куби", що її очолює бувший римо-католицький священик Ленц, який підтримує режим Кастра. Ця нова Церква не підлягає папі.

Кажуть, що свящ. Ленца має поставити єпископом хтось з-поза Куби.

Православна Конференція на Родосі

(Закінчення)

Нікодим Ротов — правитель Церкви в СССР

Журн. „Да Ворд" (листопад 1961 р.) опублікував ось ці інформації агенції РНС з Родосу про ролю архиєп. Нікодима Ротова на Конференції:

„Однією з найдинамічніших постатей Всеправославної Конференції є тут архиєпископ Російської Православної Церкви Нікодим, який на відкритті засідання електрифікував своєю промовою, критикуючи, як це він окреслив, „поневолення" Церков державою в різних країнах... 33-літній архиєп. Нікодим — це наймолодший епископ не тільки в Російській Церкві, де він очолює Департамент закордонних зв'язків Московського Патріярхату, але й у всіх Православних Церквах... „Архиєп. Нікодима найменовано головою Комітету соціяльних питань",

„Вісімдесят православних епископів і богословів... були на Конференції, що була найповнішими зборами представників Православія в модерних часах", — далі інформує журн „Да Ворд"

І ось на цій Конференції на чільне місце вийшов 33-літній архиєп. Нікодим. Це свідчить про здібності цієї особи.

Нікодим Ротов, у сані архимандрита, перед тим був в Ізраїлі головою Місії Московської Патріярхії. За часів служби Нікодима Ротова в Ізраїлі влада СССР почала переговори з урядом Ізраїля у справі „продажу" Ізраїлеві велетенського майна Російської Церкви ще з царських часів; ці переговори особливо пожвавилися 1960 р. Їм не надавали більшого розголосу, а згодом навіть повідомили, що їх „припинено". Аж раптом з початком 1961 р. коротко повідомлено, що це майно влада СССР таки „продала" Ізраїлеві. „Фактичне полагодження полягає в цьому, що держава Ізраїль має купити всі ці нерухомости за ціну, якої не виявлено", — подав був журн. „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" в січні 1961 р. Питання: коли офіційні чинники кажуть, що це майно було продане, а не подароване, то дивно стає, чому затаєно суму, за яку його „продано!"

Архимандрит Нікодим, як видко, добре був справився зо своєю службою в Ізраїлі; поминаючи цей факт, що тоді большевиками було „продане" церковне майно Ізраїлеві, архимандрит Нікодим виробив собі незвичайну прихильність серед жидівського проводу в Палестині до себе самого й до Місії Московської Патріярхії. Цим він улегчив ролю своєму наслідникові на становищі голови цієї Місії — архимандритові Августинові, який прибув в Ізраїль 1960 р., і тут він був „глибоко зворшенийу увічливим відношенням до його місії з боку уряду Ізраїля", — інформує журн. „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" в червні 1960 р., і подає, що на обіді в Місії Московської Патріярхії в Єрусалимі були провідні політичні мужі Ізраїля: Генеральний директор Міністерства ісповідань рабін Шльома Зельман Каганаг, вищі члени уряду Ізраїля, члени Кнессету (парляменту), посадник ізраїльської частини Єрусалиму Мордехай Іш Шалом.

Є підстави твердити, що свій політичний „іспит зрілости" архим. Нікодим здав ніде інше, а тільки в Ізраїлі, і цей ізраїльський „іспит зрілости" був йому рекомендацією до комуно-большевицької влади в Москві, яка ще 1959 р. найменувала його — 31-літнього — заступником голови (головою був Миколай — митрополит Крутицький і Коломенський) Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, але він і далі залишався в Ізраїлі, де проходив свою політичну практику. Советська влада мусіла мати з Ізраїля добрі вістки й опінію про політичний вишкіл Нікодима, коли його, 32-літню людину, вліті 1960 р вислано чи покликано в Москву й дано наказ Патріярхові Московському Олексієві висвятити його на епископа (10-го липня 1960 р.).

Того ж таки року (1960) комуно-большевицька влада „вичистила" із становища голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії митрополита Миколая, а на його місце поставила головою цього Департаменту 32-літнього епископа Нікодима (Ротова) нововисвяченого епископа Ярославського й Ростовського, що через рік, тобто 1961 р., був піднесений в сан архиєпископа.

Отже, від його служби і своїх заслуг в Ізраїлі шлях архиєп. Нікодима на пост фактичного керманича Московської Патріярхії був дуже коротенький і він пройшов його надзвичайно бистро. Ця кар'єра архиєп. Нікодима являється в історії Російської Церкви таким незвичайним явищем, що рівним йому є ще тільки одна з подій у XV столітті, коли юдаїсти в Москві потаємно провели на становище голови Російської Церкви потайного юдаїста митрополита Зосиму, якому було наказано ще деякий час прикидатися „ревним православним" — так довго, поки вони вважатимуть, що настав час відкрито зліквідувати Православіє не тільки в Москві, але й на всьому слов'янському сході Европи.

У православних сферах світу деякі провідники з нагоди Родоської Конференції пригадали, що архиєп. Нікодим заслужив собі ласку в Ізраїлі. І так, напр., орган антіохійсько-сирійського екзарха в Америці митр. Антонія Башіра журн „Да Ворд" (листопад 1961 р.) інформує:

„Делегацію Російської Церкви (з СССР) очолював архиєп. Нікодим — голова Департаменту закордонних зв'язків Московського Патріярхату, який попередньо був головою Російської Церковної Місії в Ізраїлі, де, як кажуть, він утішався значною популярністю як в релігійних (жидівських), так і в виховних кругах Ізраїля" (Пояснення в дужках наші, — П. С.).

Як вихований архиєп. Нікодим — про це свідчить той факт, що його характер виховання сподобався політичним і релігійним провідникам в Ізраїлі, і він їм відповідає.

Напр., жиди поза Ізраїлем в усіх країнах світу боряться з націоналізмом і расизмом, і архиєп. Нікодим так само атакував „націоналізм" і „расизм", в якому він запідозрив Православіє. Щодо того його обвинувачення Православія в мнимому націоналізмі — то журн. „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (листопад 1961 р.) в цій справі звітує з Родоської Конференції:

„...Архиєп. Нікодим з російської делегації... сказав, що „...місцеві Православні Церкви" ...часто підлягали... „неприроднім взаємовідносинам між державою і Церквою. Це призвело (Православні Церкви) до націоналізму та ізоляціонізму..."

А щодо Нікодимового обвинувачення Православія у мнимому расизмі — то це видно з його вимоги, щоб Родоська Конференція включила в точки своїх нарад справу потреби боротися з расизмом. „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (листопад 1961 р. інформує про це так:

„Як уступку російській делегації (архиєп. Нікодимові) Конференція (Родоська), однак, таки доповнила агенди додатковим включенням відповідного матеріялу — такого, як: „Православіє і расова дискримінація.."

Архиєп. Нікодим знає, що Православна Віра сама собою є проти расизму, одначе він поставив собі метою обвинувати Православні Церкви у мнимому „расизмі". Архиєп. Нікодим є також проти національного духа в Православних Церквах різних народів, — а в цих Церквах він волів бачити духа інтернаціоналізму, щоб національний дух був по-большевицькому „вичищений" з Православних Церков різних народів.

Цього вимагає від Православія архиєп. Нікодим, який, бувши в Ізраїлі головою „церковної місії", з симпатією відносився до жидівського націоналізму в жидівській релігії і вихованні жидів, коли він здобув собі приязнь жидівських релігійних і виховних провідників. А що жидівські провідники в Ізраїлі й поза ним стоять на жидівському націоналістичному становищі — про це голосно заявив ц. р. сам відомий рабін Сіґаль в Америці, як подає „Да Винніпеґ Триб'юн" (за 28-го жовтня 1961 р.):

Можливо, колись настане час, що справжню ролю архиєп. Нікодима історія висвітлить.

П. Скаржевський.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем:

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Aye.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПРАВОСЛАВНІ ХРИСТИЯНИ — ЦЕ ВАЖНА ГРУПА В КАНАДІ

„Канадці загалом дивляться на релігію, як на потрійне пасмо: протестантське, римо-католицьке й жидівське", — починає свою статтю д-р Гавз, і виясняє популярним читачам, що вони мають хибне поняття, коли думають, що християнство складається тільки з римо-католиків і протестантів. „При діленні християн на дві (галузі) зовсім недобачують, що Християнська Церква, включаючи православіє і коптів, ділиться на чотири головні відгалуження... Очевидно, православні християни тепер творять важний елемент у житті Канади", — подає „Да Винніпеґ Фрі Пресс" (25.XI.1961).

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„Тоді Апостоли й Пресвітери зо всією Церквою розсудили, — вибравши з свого середовища мужів, послати (їх) в Антіохію з Павлом і Варнавою: (а саме) Юду на прізвище Варсава, і Силу — мужів, що начальствували між браттями, написавши і вручивши їм слідуюче: „Апостоли і Пресвітери, і братія, — до тих, що знаходяться в Антіохії, Сирії і Кілікії — браттям із язичників: радуватись! — Поскільки ми почули, що дехто з тих, що походять з-поміж нас, смутили вас словами й захитали ваші душі, кажучи обрізуватися, і триматися Закону, — чого ми їм не поручали, то ми, зійшовшись, однодушно розсудили: обравши мужів, послати до вас з возлюбленими нашими Варнавою й Павлом, — людьми, що душі свої посвятили за ім'я Господа нашого Ісуса Христа" (Діяння XV. 22-26).

Тут, по-перше, бачимо, що на зборах Апостолів, Пресвітерів і мирян (братії) Єрусалимської Церкви вирішальне слово сказав Ап. Яків, і він припинив спір, а збори його послухали. По-друге, справу відношення між Законом Мойсея (зокрема обрізування) і вірою Христовою та язичниками вирішували шляхом дискусії всі Збори Проводу Єрусалимської Церкви, а не сам Ап. Петро, який також там був. По-трете, Центр Християнства був у Єрусалимі, і там вирішувалися найважніші (теологічні) справи християн у країнах язичників, цебто в усіх без винятку країнах, поза Палестиною. По-четверте, тоді, коли Ап. Павло проповідував по багатьох різних краях поза межами Палестини, цебто навертав „язичників" („поган", не-жидів) на Християнство, то Ап. Петро був у Малій Азії, бо Єрусалимська Церква не вислала його поза межі Близького Сходу, і він працював тільки серед жидівського народу.

На цій інформації — що Ап. Петро залишився надальше в Малій Азії у Св. Письмі починається й кінчається вияснениям щодо місця перебування Ап. Петра. І, звичайно, більше не було чого говорити, бо ж Ап. Петро був у Малій Азії, а не в Римі

***

Як було сказано вище, Ап. Павла на християнську місію серед поган покликав Сам Христос, а формально вирядила його в путь Єрусалимська Церква — рішенням Собору Апостолів, Пресвітерів і мирян („братії"), а не рішенням Ап. Пеетра, який був присутній на цьому Соборі.

У Міліті Ап. Павло викликав до себе з Ефесу Пресвітерів, і так навчав їх: „І так, пильнуйте самі себе і всього стада, що в ньому Дух Святий поставив вас сторожами: пасти Церкву Господа й Бога, яку Він придбав Собі Своєю Кров'ю" (Діяння XXI. 28).

Ап. Павло не сказав, що може Ап. Петро поставив Пресвітерів, а сказав, що їх поставив Дух Святий. І не сказав, що може тільки Ап. Петрові Христос доручив „пасти вівці Його", а сказав, що Христос доручив усім Апостолам і Пресвітерам „пасти вівці Його", цебто бути сторожами Церкви Христової.

Проповідуючи Християнство в багатьох краях і великих містах, Ап. Павло відвідав і Ефес, і там „Ап. Павло постановив у дусі: пройшовши Македонію й Ахаію, іти в Єрусалим, сказавши: „Побувавши там, я повинен побачити й Рим" (Діяння XIX. 21). Це самозрозуміла справа, що Ап. Павло постійно навідувався в Єрусалим, щоб поінформувати Єрусалимську Церкву, як головний центр Християнства, про це, як стоїть справа з поширенням Християнства у світі, поза Палестиною. Співробітники Ап. Павла розповідають: „Після нашого прибуття в Єрусалим, братія радісно прийняли нас. На другий день прийшов з нами до Якова; прийшли всі Пресвітери. Привітавши їх, (Ап. Павло) подрібно розповідав, що вчинив Бог у язичників його служенням. Вони ж, вислухавши його, прославили Бога..." (Діяння XXI. 17-20).

Не Ап. Петра, а тільки Ап. Якова інформував Ап. Павло, про свою працю серед язичників. Про Ап. Петра він тут не згадує.

По дорозі в Єрусалим жидівський пророк Агав віщував Ап. Павлові, що в Єрусалимі його чекає небезпека, і християни „просили, щоб він не ходив у Єрусалим" (Діяння XXI. 11-12). „Але у відповідь Ап. Павло сказав: „Що ви робите? Чого плачете й печалите серце моє? Я не тільки (хочу) бути в'язнем, але готов умерти в Єрусалимі за ім'я Господа Ісуса" (Діяння XXI. 13). В Єрусалимі Провід Єрусалимської Церкви (Ап. Яків і Пресвітери) сказали до Ап. Павла: „...а про тебе наслухались вони (жиди в Єрусалимі), що ти всіх жидів, які живуть серед язичників, навчаєш відступства від Мойсея, кажучи, щоб вони не обрізували дітей і не сповняли звичаїв" (XXI. 21). Тому саме велика юрба жидів з своїми провідниками хотіла вбити Ап. Павла, коли він пробував доказувати їм, що він не виступає проти Закону Мойсея. Тоді римський військовий „тисячоначальник, побоюючись, щоб вони не розшарпали Павла, звелів воїнам зійти і взяти його з-поміж них і завести в кріпость. Другої ночі Господь, явившись йому, сказав: „Дерзай, Павле: бо як ти свідчив про Мене в Єрусалимі, так належить тобі свідчити і в Римі" (Діяння XXIII. 11).

Отже не Ап. Петра, а тільки Ап. Павла Господь покликав на очолення справи утвердження віри Христової в Римі.

***

Рим, столиця найбільшої за того часу держави світу, це було, так би мовити, „неприступне" місце місії, і тому Господь вибрав на духовного провідника Римської Громади, цебто Церкви, саме Ап. Павла. Він був не тільки безбоязно-ревний, але й особливо освічений та мудрий. Не дарма ж у Палестині один з римських достойників, Фест, грімким голосом сказав: „Безумствуєш ти, Павле! Велика вченість доводить тебе до божевілля!" — „Достойно-шановний Фесте", сказав він, „я не безумствую, а говорю слова істини і здорового роз-

(Продовж. на 8-й стор.)

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСТНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1961 ДО 15-го СІЧНЯ 1962 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в памяті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСТНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1961 р., до 15-го січня, 1962 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вістника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вістника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вістник", Адміністрація „Вістника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вістник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати пониживчий формуляр:

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСТНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $........, як подарункові передплати на „Вістник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вістник":

....

Його адреса ....

....

Моє імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

В. Дубровський

Поїздки Московського Патріярха

(Продовження)

Ливан

Візита патр. Алексея в Бейруті мала ще більш політичний характер, ніж в Єгипті й Сирії. Крім митр. Іллі Салібі і митр. Іллі Карама, його зустрічали 9 грудня в аеропорті: прем'єр і віце-прем'єр Ливану, советський посол Кіктев, депутати парляменту, члени муніципалітету, а також почесний військовий карауя, і грала духова оркестра. У великій залі митрополії патр. Алексей прийняв спочатку „голів дипломатичних представництв", а тільки після них — духівників від Вірменської, Яковитської і Євангельської Церков, від мусульманських сект-друзів і джафаритів. Тільки другого дня патр. Алексей прийняв нарешті голів і членів православних громад і установ Бейруту, хоч — треба підкреслити — православні росіяни зайняли вже міцні позиції в Бейруті: мають в своему розпорядженні один з приділів митрополичого Благовіщенського храму і утримують там свій церковний хор. Коли патр. Алексей 11-го грудня з'явився до Георгієвського Катедрального Собору, щоб правити Літургію, то його знову продефілювали перед Собором повз почесний караул. Літургію передавали по бейрутському радіо (3:33). Під час урочистої закладщини нової лікарні патр. Алексей пообіцяв подарувати для неї медичне устаткування, за що йому присутні аплодували (3:34). Увечері митр. Ілля Салібі влаштував обід для патр. Алексея, що на ньому були присутні прем'єр-міністр і члени уряду Ливану, посли — советський, грецький, югославський та інші „офіційні особи" (3:34). Проте немає інформацій про зміст промов митр. Іллі й патр. Алексея; останній чомусь ухилився від участі у вшануванні 80-ліття вірменського арх. Гареніна Хачатуряна — патріярха вірмен у Туреччині (проживає у Ливані), що йому вірменський патріярх — католікос Вазген Ечміодзін прислав перед тим високохвальний „декрет". На цій урочистості був тільки еп. Нікодим, архим. Ф. Денисенко та інші, при чому архим. Ф. Денисенко обмежився у своїй статті лише декількома рядками згадки про це (3:34), в той час як Добринін описав це на півтори сторінки (4:24-25). Хоч вірменська громада гаряче оплескувала хвальну для неприсутнього патр. Алексея промову голови ювілейного комітету (4:25), але ж треба відмітити, що серед різдвяно-новорічних взаємних привітань 1960-61 року патр. Алексея й інших голів Церков не було опубліковано привітань ні до патр.-католікоса Вазгена, ні від нього до патр. Алексея (див. ЖМП № 1, 1961 р., 4:5, № 2, 1961 р. 3-12). Можливо, що привітання від патр.-кат. Вазгена й було, та його чомусь не надрукували. Мабуть через це не було й жодних подарунків (ні „соболями", ні панагіями) духівникам-вірменам. Цікаво відмітити, що супутники патр. Алексея одвідали в Бейруті багато учбових і добродійних установ, що одному з них (колегії св. Іллі) Московська патріярхія ще раніше подарувала лабораторію (3:34-35, звідки вона бере гроші то на лабораторію, то на медичне устаткування?). Через два дні еп. Нікодим і архим. Ф. Денисенко одвідали в околицях Бейруту церкву Св. Петра й Павла, де є дзвін подарований патр. Алексеєм, і пропам'ятна таблиця для увічнення пам'яті про цей дар (щоб араби не забували!), та храм Преображення, де ввесь іконостас складений з російських ікон (певно зліквідованих в СССР церков), та дві новобудови церков, що з них одна — на пошану Казанської (!) Божої Матері (3:36).

12 грудня прем'єр-міністр Ливану вшанував патр. Алексея прийняттям і сніданком в палаті президента цієї республіки. Крім них двох, були присутні лише декілька довірених осіб: два ливанські митрополити, митр. Пітірим, еп. Нікодим і советський посол Кіктев (3:35). Змісту їхнім балачок, розуміється, не переказано, або КГБ викреслило. Другого дня патр. Алексей був з візитою в колишнього президента Ливану, що склав йому візиту друго ж дня (3:35, 38), а також був на сніданку десь в одному з готелів, на запрошення заступника прем'єр-міністра, але з участю самого прем'єра, інших міністрів, членів парляменту, губернатора, членів муніципалітету і, розуміється, советського посла Кіктева (3:35). Не можна було обминути й настоятеля російської парафії в Бейруті прот. Статова, що його патр. Алексей з почотом відвідав на його квартирі, і російську парафію (80 осіб), що з ними патр. Алексей зустрівся в готелі, зфотографувався з ними і подарив їм ікони (3:35).

13-го грудня патр. Алексей влаштував велике прийняття в готелі, що на ньому були: віце-прем'єр і міністри Ливану, губернатор, дипломатичний корпус, — крім духівників і представників релігійних громад. У своїй промові патр. Алексей підкреслив, що „наші Православні Церкви, що стоять поза політичними задумами й пристрастями, закликані самим Спасителем нашим приймати участь у великій миротворчій справі"... і т. д. (3:36). Після того випивали тости „за здоров'я" миротворців.

Останній день у Бейруті, 14-го грудня, був повний урочистостей. Насамперед, патр. Алексею довелося снідати у митр. Іллі Карама, де були присутні міністри Ливану, советський посол Кіктев та інші. Патр. Алексей в промові підкреслив свою радість, що його заклики до миру й дружби знаходять відклик в серцях ливанців (нібн Ливан раніше загрожував воювати з СССР?). Митр. Ілля вручив усім присутнім медалі, спеціяльно викарбувані з нагоди приїзду патр. Алексея (3:36). Таким чином вони розглядають цю візиту патр. Алексея, як подію історичного значення. Відвідавши квартиру настоятеля Антіохійського „подвір'я" в Москві (еп. Василія Самахи, що перебував тоді у Бейруті, мабуть не випадково, патр. Алексей з почотом" склали прощальну візиту прем'єр-міністрові Ливану, де, крім духівників, були міністри Ливану — військовий (так!) і державної контролі та інші члени уряду, а також великий муфті Ливану (мабуть для узгодження політичних справ однозгідно з обома частинами населення Ливану — православними й мусульманами). Про що там розмовляли, архим. Ф. Денисенко не написав (або КГБ викреслило) (3:38). Але напевно ті розмови й домовлення були такі поважні, що відразу після них колишній президент Ливану Каміль Шамун прибув до патр. Алексея й про щось з ним розмовляв (3:38). Цей же день напружених урочистостей закінчився останнім прийняттям у митр. Іллі Салібі, де були прем'єр-міністр, віце-прем'єр, міністр інформації, начальник протоколу міністерства закордонних справ, інші міністри, члени парляменту, советський посол Кіктев й різні духівники (для церковної закраски цієї політичної імпрези). Патр. Алексей нагородив орденом Св. Володимира: прем'єр-міністра, віце-прем'єра, міністра інформації і шефа протоколу, — можливо, мусульманин (очевидно, орден Св. Володимира в СССР має не релігійне значення, а державно-політичне). Взаємно, прем'єр Ливану нагородив патр. Алексея від імені президента Ливану вищим державним орденом цієї республіки (мусульманським). Патр. Алексей виголосив при тому якусь промову, що її ливанські державні мужі оплескували, — але архим. Ф. Денисенко (або КГБ) не опублікував змісту цієї промови. Того самого вечора еп. Нікодим, архим. Ф. Денисенко й інші побачилися з православною ливанською молоддю, організованою в Союз, при чому архим. Ф. Денисенко занотував, що „з боку молоді відчувалася прихильність до Російської Православної Церкви" (3:39).

Проводи патр. Алексея 15-го грудня відбулися в обстанові, що підкреслювала політичний характер цієї візити його до Ливану і успішність її у ливанців: крім духівників, були знову присутні: прем'єр-міністр, інші міністри, губернатор, со-

(Продовження на стор. 11-й)

ПЕТРО І РИМ

(Продовження з 7-ї стор.)

судку" (Діяння XXVI. 24-25. Між іншим, тут слід пригадати слова Ап. Петра: „...довге терпіння Господа нашого вважайте спасінням, як і возлюблений брат наш Павло, по даній йому премудрості, написав вам, як він говорить про це в усіх Посланнях, в котрих є щось незрозуміле, що невіжі й нетверді у вірі, на свою власну погибіль, перекручують, як і інші Писання" (II Петр. 15-16).

Для багатьох Ап. Павло своєю незвичайною освітою й умом був, як видно, понад рівень заглибокий.

(Далі буде)

Уже вийшов з друку й продається КАЛЕНДАР НА 1962 РІК

РІДНА НИВА

У цьому календарі поміщені документальні матеріали про відношення Церков до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерті, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений, — але, не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті, присвяченій 40-літтю першого голоду в Україні під Советами, знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду, з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбудованої Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані, і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна ... $1.00

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

Уявне чайне прийняття на Колегію

Листа ч. 2

БАЛМЕРТАВН, Онт. — Стефан Пелешок $5.00.

БРЕНДОН, Ман. — С. Халанчук $2.00.

ВАЙТА, Ман. — З прийняття в домі о. і добр. Кулішів $10.25; з прийняття в домі п-ва Евгена й Анни Подольских $8.00.

ВІНДЗОР, Онт. — Пані Марія В. Вахна $1.00.

ВИНЯРД, Саск. — З прийняття в домі судді й пані Стечишин $19.00.

ВІННІПЕГ, Ман. — П-во М. Солоники $10.00; **по $5.00:** п-во Анонійчуки, п-во Г. Маріяни, і п-во Ів. Трачі; **по $3.00:** Марія Руда; **по $2.00:** о. Іов Скакальський; **по $1.00:** Ів. Андрушко, Д. Бартощук, Марія Боянівська, Анна Воробець, пані М. Живило, Марія Медведюк, М. Терентяк, Іван Тиктор, пані С Юськів, Гелен Бішоф, Ольга Паньків.

ГИРІ ГИЛ, Алта. — Галя Н. Веґара $5.00, Калина Гуманик $5.00.

ГАЙ ПРЕРІ, Алта. — Д. Калавський $5.00.

ДЖЕСМИН, Саск. — Евдокія Буряник $5.00.

ЕДМОНТОН, Алта. — А Волчанський $1.00.

ЕЛФІНСТОН, Ман. — М. Кава $10.00.

КАНОРА, Саск. — о. В. Слюзар $2.00

КЕНОРА, Онт. — Дм. Забітовський $5.00

КАДВОРТ, Саск. — П-во П. Грицюки, $1.00.

КЕМСЕК, Саск. — З прийняття в домі пані П. Горчинської $10.00; з прийняття в домі о. і добр. Бублик: **по $1.00:** пані В. Сабістянович, пані Ф. Рабчак, пані Д. Гриньків, пані С. Михасів, добр. К. Бублик; **по 50 ц.:** пані А. Ахтимійчук, решта дрібними. Разом на суму $9.00.

МЕКІЗ РОКС, Па., ЗДА — Галя Капелюх $10.00.

МІННІЯПОЛІЗ, Мін., ЗДА — о. прот. В Левицький $2.00.

НОРТ СУРЕЙ, Б. К. — З прийняття о. і добр. Костюків, дар. п. Ю. Воронюка $5.00, дрібними $25.70, разом на суму $30.70.

РЕДЖАЙНА, Саск. — З прийняття в домі Марії Корпан — жертвували пані: М. Андрейчук, І. Арійчук, П. Бігун, Є. Бузько, А. Мудрей, М. Юзик, Д. Керелюк, Н. Зенчишин, М. Мельник, В. Сопівник, О. Збитнюк, Н. Трифанов, О. Корпесь, О. Патрилюк, Ю. Онишко, В. Мойсюк, добр. Г. Кіцюк, А. Шупенюк, М. Середюк, Г. Кушнір, О. Масиник, П. Челяк, Е. Процюк, М. Процишин, М. Маслюк, М. Шевчук, Г. Стратійчук і Марія Корпан. Разом на суму $27.00; В. Весоловський $5.00.

РИЧМОНД ПАРК, Алта. — Вісента Хрущ $2.00.

САЛІСБЕРІ, Ма., ЗДА — о. А. Берик $1.00.

СТ. КАТЕРИНС, Онт. — А. Соколів $5.00.

ТОЛСТОЙ, Ман. — З прийняття в домі Олекси й Клавдії Долинчуків — жертвували слідуючі: о. і добр. Стефюки $4.00; **по $2.00** п-во: Ф. Матійчуки, С. Долинчуки, Я. Ткачуки, Ів. Школьні, М. Арсенії, пані Л. Бачинська, Вол. Колодзінський. **По $1.00:** А. Шудловський, М. Данилейко, В. Фостій, П. Арсеній, пані М. Біялий, пані Я. Біялий, пані Слоболян, В. Онисько і пані Ів. Кособан. Разом на суму $27.00.

ТОРОНТО, Онт. — о. Д. Фотій $2.00; Анна Валас $1.00.

ФЛИН ФЛОН, Ман. — о. В. Апонюк $5.00, п-во Киби $5.00.

ЧЕСТЕР, Па., ЗДА — о. О. Мицик $5.00.

Листа ч. 2 $271.95.

Усім Жертводавцям щира подяка!

Управа Жіночого Товариства При Колегії Св. Андрея

Women's Auxiliary of St. Andrew's College,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Не маючи змоги особисто прибути на З'їзд Колегії Св. Андрея в днях 17, 18 і 19 листопада ц. р., слідуючі жертводавці прислали свої побажання й пожертви на руки Дирекції Колегії:

Олекса В. Процюк — Саскатун $	25.00
Впреп. о. Прот. Д. Фотій — Торонто	10.00
П. І. Колтуський — Сенді лейк, Ман.	2.00
Никола Малицький Едмонтон, Алта.	25.00
Данило Мацелюх - Ню Вестминстер, Б. К.	100.00
Н. С. Шевчук — Виллиньґдон, Алта.	50.00
Лука Ґавалко — Торгилд, Алта.	5.00
Н. І. Мессел — Риверс, Ман. ..	5.00
В. Зарубій - - Вегревил, Алта.	25.00
М. Настюк - Форт Френсес, Онт.	5.00
Всеч. о. Г. О. Кулик — Чікаґо, Ілл., ЗДА.	5.00
Никола Лабюк - - Сторджис, Саск	5.00
В. С. Конбуз Кадворт, Саск.	50.00
Данило Калявський — Гей Прері, Алта	5.00
Всеч. о. С. Гределі — Гаєс, Саск.	3.00
Окружна Церковна Рада - Ételберт, Ман.	100.00
Всеч. о. В. Бойчук Йорктон, Саск.	5.00
Стефан Сітко - - Вадіна, Саск.	25.00
Петро Лупішка - - Врокстон, Саск	10.00
І. Корбутяк - Брод Веллій, Ман.	5.00
Андрій Мокрицький — Едмонтон, Алта.	20.00
Іван Фарина — Венкувер, Б. К.	50.00
Захарій Демчук — Сенді Лейк, Ман.	5.00
Д-р В. Г. Лазарук — Веллиньґдон, Алта.	25.00
Впреп. о. Прот. К. Квасницький - - Лашін, Квебек	10.00
Павло Кокор — Наеґара Фоллс, Онт.	10.00
Всеч. о. Я. Пук — Тіодор, Саск.	5.00
І. Касюрак — Брендон, Ман. ..	10.00
Михайло Мандзюк — Форт Вілліям, Онт.	10.00
Максим Олійник — Форт Френсес, Онт.	10.00
Дмитро Ф. Кобильник — Келґарі, Алта.	25.00
Лука Томащук — Монтреал, Квебек	10.00
Впреп. о. Прот. М. Критюк — Мелфорт, Саск.	10.00
Н. Стогрин — Су Лукавт, Онт.	50.00
Впреп. о. Прот. Б. Яковкевич — Шіго, Саск.	5.00
Впреп. о. Прот. Т. Яковкевич — Шіго, Саск.	5.00
А. Боднарчук — Ротвелл, Ман.	5.00
Дмитро Котик — Форт Френсес, Онт.	5.00
Григорій Шевчук — Вишарт, Саск.	25.00
Іван Гладинюк — Наеґара Фоллс, Онт.	25.00
Гриць Гладинюк — Наеґара Фолс, Онт.	25.00
Федір Пазюк — Принс Алберт, Саск.	300.00
Петро Сірий — Флин Флон, Ман.	10.00
Петро Онисько — Ривертон, Ман.	20.00
Петро Горбай, Роблин, Ман	5.00
Всеч. о. В. Сеннишин — Саскатун, Саск.	10.00
Петро Мельничук — Венкувер, Б. К.	10.00
Пані Марія Пилипів, від внуків бл. п. А. Пилипова — Саскатун, Саск.	10.00
Іван Саранчук — Гадерлей, Саск.	3.00
З. Драган — Кридор, Саск. ..	5.00
F. Черепаха — Киркленд Лейк, Онт.	5.00
Іван Буряник — Джесмин, Саск.	10.00
Всеч. о. П. Блажук — Норт Бетлфорд, Саск.	5.00
О. Лукіянчук — Гинтон, Алта.	25.00
Преосвящ. Єпископ Андрей Едмонтон, Алта.	25.00
Всеч. о. І. Стус - Монтреал, Квебек	10.00
Василь Гуменний — Киндерслей, Саск.	50.00
Іван Геник — Торонто, Онт...	1,000.00
Впреп. о. Прот. П. Стефюк Толстой, Ман.	30.00
Всеч. о. П. Бублик — Кемсек, Саск.	5.00
Всеч. о. В. Слюзар - Канора, Саск.	5.00

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки в українській мові, в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім папері.

Картки з конвертами продаються такі:

1. Різні — 10 ц. одна, 12 карток за $1.00.
2. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 3¼x5 — чотири серії. 10 ц. одна, 12 за $1.00.
3. Картки з українською Різдвяною тематикою, розміром 4¼x5¾ — чотири серії. 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Різдвяні подарунки

ЗБЛИЖАЮТЬСЯ РІЗДВЯНІ СВЯТА, НЕРАЗ ТЯЖКО РІШИТИ, ЯКИМИ ПОДАРУНКАМИ ОБДАРУВАТИ СВОЇХ БЛИЗЬКИХ. В НАС МОЖНА НАБУТИ РЕЧІ, ЯКІ ЯКРАЗ ДЛЯ ЦЬОГО НАДАЮТЬСЯ, А САМЕ:

Стінні кольорові написі на склі — „Господи Благослови Наш Дім". Ціна $2.50

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages $4.50 (Книжка „Сини Землі" в англ. мові)

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY (Куховарська книжка) by Savella Stechishin $5.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна $7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі. Ціна $2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна $8.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна $6.50

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна $1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна $1.25

МОЛИТОВНИК „Віра" — в двох мовах, українській та англійській, в полотняній чорній оправі $2.00

в білій оправі $2.25

FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages $3.00

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .50

HOW ANCIENT IS MY CHURCH? — by Rev. N. Fedorovich .05

THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David Abramtsov — 238 pages 2.50

OUR FAITH — a short Catechism of the Orthodox Faith by A. Bilousenko 1.25

OULINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky - Cloth Bound 7.50
Paper Bound 6.00

THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D .25

UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES — Published by Ukrainian Women's Association of Canada 4.00

WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph. D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .25

Ч. 164 А

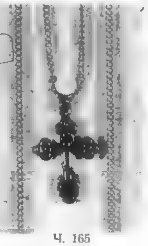

Ч. 165

Ч. 163

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $16.50

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) позолочений, срібний „Стірлін'", з делікатним ланцюжком .... $ 4.00

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) срібний „Стерлін силвер", з делікатним ланцюжком .... $ 3.00

Ч. 165 — Нашийний Хрестик (декорований) покритий золотом з делікатним ланцюжком .... $ 2.50

Ч. 164А — Нашийний Хрестик з 14-каратного золота, з делікатним ланцюжком $12.50

Ч. 164А — Нашийний Чрестик з 10-каратного золота, з делікатним ланцюжком $10.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик срібний „Стірлінг Силвер", з делікатним ланцюжком ... $ 3.00

Ч. 164А — Нашийний Хрестик, покритий золотом з делікатним ланцюжком .... $ 2.50

Ч. 163 — Хрестик гарно позолочений для ношення на одежі .... $ .60

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована .... $ 3.00
В оправі .... $ 4.50

НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ - Ів. Власовський — Том І — стор. 294, брошурований .... $ 6.00
Том II — стор. 398, брошурований .... $ 6.00
Том III — стор. 390, брошурований .... $ 7.00

СВЯТА ПОЧАЇВСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон .. $ 4.00

ІКОНИ

Гарно оправлені в глибоких рамах, на завісах, 5" x 7" — сет $25.00

У звичайній оправі: (Shadow Frame)
8" x 10" — сет $7.00
5" x 7" — сет 5.00
4" x 5" — сет 4.00

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

ПОЇЗДКА МОСК. ПАТРІЯРХА

(Продовження з 8-ї стор.)

ветський посол Кіктев. „Перед всіданням у літак прем'єр-міністр і Святіший Патріярх Алексей обійшли під звуки маршу (так!!) стрій почесного караулу" (3:39). Але, на диво, жодного комюніке про порозуміння патр. Алексея з урядом Ливану не було оголошено. Найевно, потрібний підсумок цієї візити буде складено міністрами Громиком і Маліновським пізніше.

Добринін доповнив звіт архим. Ф. Денисенка цікавою подробицею, що в Бейруті продовжувалися переговори російських церковників з сирійськими (яковитськими) духівниками. Сирійський митр. Діонісій Бехнам і якийсь єпископ з Індії відвідали патр. Алексея і розмовляли з ним у присутності еп. Нікодима (і тільки?). Ця Яковитська Церква особливо цікава для росіян, бо вона існує і в Індії, де є приблизно мільйон її вірних, 15 єпископів і 1,400 церков. Змісту розмов не подано, хоч зазначено, що з митр. Діонисієм вони зустрічалися декілька разів, — отже балачки були цікавими для обох боків і напруженими. Наслідком їх було те, що „при прощании сирийские иерархи е щ е р а з п р я м о и о т к р ы т о(!) заявили о своем искренном желании е д и н е н и я" (4:25). Таким способом підготовлено церковно-політичний плацдарм СССР і в Індії

(Далі буде)

ПРОТИ ДВОЛИЧНОСТІ В РЕЛІГІЇ

Спеціяльний комітет (з п'ятьох осіб) Об'єднаної Пресвітеріянської Церкви в ЗДА присвятив спеціяльну увагу справі релігійної моральності. Цей комітет заявив, що в релігії голоситься моральність, а практично її не виконується. І ця розбіжність між теорією й практикою щодо моральності являється великою загрозою для релігії. Він також уважає, що самі таки Церкви щодо моралі практично не виконують цього, що вони голосять теоретично; а це значить, каже цей комітет, що Церкви прямують до такої релігії, яка полягала б у цьому, що б мораль треба було голосити тільки словами, а при цьому щоб не треба було практикувати моральність у житті, і така релігія мала б бути „нормальною", і комітет називає це „дволичною релігією".

8,000,000 ВДІВ У ЗДА

Б'юро перепису населення в ЗДА інформує, що в цій країні є тепер вісім мільйонів повдовілих жінок, а повдовілих мужчин нараховується 2,219,355. На кожного вдівця припадає чотири вдови У середньому вдова старша за вдівця на сім років

У подружжях в Америці чоловік у середньому трьома роками старший за свою дружину, але в середньому жінки живуть на чотири роки довше за мужчин.

Від Всеканадійського Комітету Будови Катедри Пресв. Тройці

Свящ. Є. Грицина відвідає нижчеподані місцевості в провінції Алберті для збірки фондів на будову Всеканадійської Катедри. У кожній парафії о год. 7-ій вечора — Молебень. Потім наради в церковній залі чи Народнім Домі, на які всіх запрошується. При тому будуть подані інформації про будову Катедри і її фінансування

У неділі, або свята на тижні наради відбудуться зараз по Службі Божій, або ввечері, як зазначено нижче.

Неділя, 17 грудня — Смоки Лейк.
Вівторок, 19 грудня (свято св. Миколи) — Стрий.
Вілна (год. 7-а вечером).
Середа, 20 грудня — Ворспайт.
Четвер, 21 грудня — Белис.
Пятниця, 22 грудня — Сведен
Неділя, 24 грудня — Редватер.
Восетна (г. 7-а вечером).
Вівторок, 26 грудня — Редвей.
Середа, 27 грудня — Еґрімонт.
Четвер, 28 грудня — Торгилд.
Пятниця, 29 грудня — Крейгенд.
Субота, 30 грудня — Лейк Ла Биш.
Неділя, 31 грудня — Гресленд.
Бойл (год. 7-а вечером.

Просимо до нього віднестися з повним довір'ям і зложити йому щедрі суми на будову нашої найпершої Святині-Катедри.

о. М. Юрківський,
діловий секретар

25-ліття душпастирства о. Прот. Михаїла Фика
25-ліття подружжя о. Михаїла й добродійки Розалії Фик

У неділю, 18 червня 1961 р. Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні з співучастю Відділу С.У.К. відзначила 25-ліття душпастирського служення Всеч. о. Протоерея М. Фика, а також 25-ліття подружжя о. Михаїла й добродійки Розалії Фик.

О 10 годині ранку Преосв. Владика Андрей в сослуженні о. Прот. Михаїла й о. Олександра Хом'яка відслужив Літургію, — всі присутні молилися за здоров'я й успіх Достойних Ювілятів та їхніх дітей. По Євангелії Владика виголосив проповідь про Св. Тайну Священства, через прийняття якої священик відрізняється від інших членів Церкви, бо він із незмазаним характером виконує священний і пастирський уряд і продовжує діло спасіння найвищого „Священика вовіки" (Євр. 7, 17) і „Пастироначальника" (Петро 5, 4) - Христа Господа. По Літургії Владика сердечно привітав Ювілятів, а катедральний хор відспівав „На многії літа".

О 7-ій годині вечора в залі Катедри відбулося прийняття в честь Ювілятів. Було понад 300 осіб. Між присутніми — Владика Андрей, священики, представники наших світських організацій, родина Ювілята з батьком о. Прот. Михаїла, який приїхав з Манітоби, молодь та наш катедральний хор в дир. проф. Олександром Євфимчуком. Ювілятів вводить у залю п. Н. Боднар голова Катедральної Громади, і пані Софія Гриник голова місцевого відділу С.У.К. Катедральний хор заспівав „На многії літа". Присутні займають м і с ц я, Владика благословить вечерю.

Господар урочистості п. Н. Боднар започатковує програму привітом від Катедральної Громади, закликаючи Ювілятів глянути на переповнену залю радісних облич, які свідчать про пошану й любов до Ювілятів; він познайомив присутніх зо складом Ювілейного Комітету, до якого входили: Н. Боднар, Д. Пронюк, О. Єринюк, і пані: Софія Гриник, Анна Данилович й Анна Особа; а до співпраці з Комітетом запрошено о. Ол. Хом'яка, який був головним ініціятором Ювілею.

Про життєвий шлях, працю та заслуги Всеч. о. Прот. Михаїла для нашої Церкви говорив адв. Петро Лазарович — член Консисторії Української Греко-Православної Церкви і член Єпархіяльної Ради.

Тут подаю тільки деякі моменти з життя Всеч. о. Ювілята. Він народився 11 травня 1907 року в Ґарленд, Ман. Після закінчення середньої школи (гай-скул) записався на студії в Духовній Семинарії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яку закінчив 1936 року.

Висвячений на диякона в Ґарленд, Ман., 13-го серпня 1936 року, а на священика 26 серпня 1936 року в Розбурн, Ман., Владикою Іоаном Теодоровичем, — теперішнім Митрополитом Української Православної Церкви в Америці; о. Ювілят душпастирював у Саскачевані — в о к о л и ц я х Дробот, Рама, Бюкенан, Вимер, а опісля в Алберті — в окрузі Радвей. Звідтіля був покликаний на капеляна військових частин Канадійської Армії. По цій службі вертається до душпастирської праці в Радвей. У лютім 1951 р. призначений на парафію Св. Івана в Ошаві, Онт., а 1956 р. стає парохом Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Сповнилося 25 років душпастирської праці Всеч. о. Прот. М. Фика! Були трудноці, були невигоди, були прикрі хвилини, одначе о. Михаїл завжди спокійний, зрівноважений достойно виконує с в я щ е н и ч і обов'язки і по 25-х роках праці може повеличатися чималими успіхами й осягами для Церкви. Його великий досвід дає йому можливість щораз успішніше працювати для Св. Церкви на славу Божу й добро нашого народу.

Року 1952-го Владика Митрополит Іларіон нагородив його саном Протоієрея, а 1957 року Епігонатом Він віддано працює серед молоді та студентів університету, є Членом Консисторії та Єпархіяльної Ради.

Цього вечора промовляв наш дорогий Владика Преосв Андрей — Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, і він передав о. Ювілятові ЗОЛОТОГО ХРЕСТА на молитовний спогад, якого Владика особисто освятив.

Від імені Духовенства щирий привіт передав Ювілятам Всеч. о. Прот. А. Хруставка який висказав п о б а ж а н н я дальших успіхів в праці на Христовій Ниві та обильних Божих ласк в їхньому дальшому житті

Далі, співували привітн:

від Жіночого Т-ва при Катедрі Святого Івана — пані С. Гриник, яка передала Ювілятам на спомин прекрасний дар; від Інституту Св. Івана — д-р Ів. Верхомин; від ТУС — інж. Костянтин Теличко; від родини вітав Ювілятів п. Володимир Фик.

Про добродійку Розалію Фик говорила пані Голубіцька, яка ще з юних років знала добродійку; у своєму слові пані Голубіцька вказала на ці завдання дружини священика, що їх гідно та совісно виконує добродійка Розалія Фик.

Священик Олександер Хом'як відчитав ряд привітів, які наспіли від Церковного Проводу нашої Церкви з Вінніпегу, від Високопреосв. Архиеп. Михаїла, від Консисторії, від священиків, від організацій, від поодиноких членів родини Ювілятів і від багатьох вірних нашої Церкви; о. Олександер також передав привіт від своєї родини та побажав Ювілятам всяких благ.

Від дітей Ювілятів вітала найстарша доня, панна Фіялка, передаючи своїм дорогим батькам побажання, щоб вони в щасті й добробуті спокійно дожидали Ювілею 50-ліття, і вона подякувала їм за добре релігійне й українське виховання. У Ювілятів є ще один син, Борис, і доня Зеня.

На кінець промовив Всеч. о. Прот. Михаїл. У своєму слові він усім за все подякував і переглянув усі етапи свого життя, про які в цей вечір згадувалося, та зазначив, що по можності своїх сил він працює як священик Української Церкви, — свідомий цього, що виконує високий та відповідальний обов'язок як християнський, так і національний.

Молитвою „Достойно есть" та Благословенням Преосв. Владики Андрея закінчено цей пам'ятний день як для самих Ювілятів, так і для всіх присутніх.

Нехай Всевишній і надалі обдаровує Вас, Дорогі Ювіляти, Своїми милостями та щедротами! „На Многії Літа"!

За Ювілейний Комітет
о. Ол. Хом'як.

ХРЕСТИНИ
Лондон, Онт.

У неділю, 12 листопада 1961 року відбулися Хрестини в п-ва Віктора Тищенка і Ольги з дому Чайківської.

Хресними батьками були п. Микола Співак і панна Люба Рибка.

З нагоди цього родинного християнського свята п-ва Тищенків, де були присутні й прародичі новохрещеника Павла-Дмитра — п-во Тищенки й Чайковські.

При кінці гостини на прохання о. Пароха зібрано на наш „Вістник" 11 долярів.

Усім жертводавцям щиросердечна подяка, а маленькому Павлові-Дмитрові много щасливих літ на потіху його родичам і прародичам!

Гість.

Свято-Покровська Церква в Монтреалі

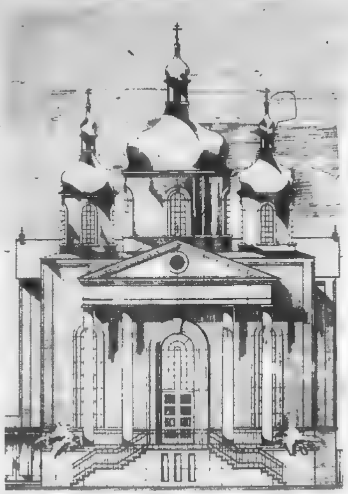

Відкриття цієї новозбудованої святині відбулося 15-го жовтня 1961 р. Чином Освячення, що звершив Високопреосвященніший Владика Архиепископ Михаїл в сослуженні Духовенства.

(Допис про урочистість в Українській Православній Громаді Св. Богоматері Покрови з нагоди відкриття цього храму був поміщений у „Вістнику" за 1-го грудня 1961 р.).

Українці очолювали наради провідників православної молоді ЗДА

ВІД РЕД. — Цього допису, публікованого в пресі ЗДА прислав нам о. Прот. М. Федорович для передруку.

В днях 17-19 листопада мали місце в Пітсбургу збори Провідників Православної Молоді у ЗДА, які відбувалися в кімнатах репрезентативного Пен-Шератон готелю. Ця Пан-Православна організація молоді існує 15 р. в її склад входять президенти (або їхні відпоручники) семи крайових організацій православної молоді ЗДА. Цього року господарем цього збору була Українська Православна Ліга, разом й Західньо-Пенсилванська округа.

По національно-юрисдикційній приналежності участь у цих нарадах взяли керівники таких церковних організацій православної молоді: Американська Карпато-Руська Молодь, Американсько-Румунська Молодь, Федерація Руських Православних Клюбів, Грецька Православна Молодь Америки, Сербська Співацька Федерація Америки, Сирійська Православна Молодь та Українська Православна Ліга у ЗДА.

Діловими нарадами проводив президент цього „суперпарляменту" православної молоді, п. Богдан Грицишин із Філадельфії, бувший двократний президент УПЛіги. Цього року він очолює цю крайову Пан-Православну організацію він і вибрав на місце річних її нарад місто Пітсбург.

Українські господарі цих нарад (з терену Пітсбуржчини) зробили велику роботу для успіху тієї конференції, влаштувавши ці триденні наради якнайкраще, під кожним оглядом.

В суботу з полудня почесним гостем нарад був Високопреосв. Митрополит Іоанн Теодорович, Первіерарх Української Православної Церкви в ЗДА.

Достойний Гість зробив глибоке враження на учасників нарад, зокрема своєю глибоко обдуманою промовою, в якій він з'ясував хресний шлях відродженої тому 40 років на Україні Української Автокефальної Православної Церкви, та свою 38-літню працю на терені ЗДА.

Владика Митрополит при цій нагоді чітко, твердо й переконливо подав становище УПЦеркви та її Ієрархії супроти інших Православних Церков у ЗДА і поза ними. Владика сказав, що радо привітає всяке зближення і співпрацю з іншими Православними Церквами, але лише зі становища рівних з рівними. Таке ясне й авторитетне „експозе" Владики Митрополита зробило помітне враження на учасників нарад.

Головною темою Пітсбурзької конференції було приготування до великої церковної маніфестації православної молоді ЗДА в 1963-у році в Пітсбургу, з нагоди сотної річниці Православя на терені ЗДА. В згаданому році перед „Днем Праці" всіх сім крайових організацій православної молоді ЗДА відбудуть свої окремі річні конвенції на терені Пітсбургу, а під кінець їх у „День Праці", у недавно збудованій велетенській Міській Арені буде мати місце спільна релігійно-культурна імпреза під назвою „Маніфестація Православя в ЗДА".

Вечером в спеціяльно улаштованій кімнаті готелю відслужено Вечірню, яку очолив ВПреосв. Владика Митрополит І. Теодорович, в асисті українського, сербського й сирійського духовенства. Частину Вечірні відслужено по англійськи, при участі сирійського церковного хору з Пітсбургу. З черги мав місце величавий бенкет, також з участю Митрополита. Товстмайстром бенкету був о. прот. Андрій Бек з Карнегі, Па.

Цьогорічний президент Української Православної Ліги, п. Степан Капелюх вітав делегатів і гостей цього небувалого збору активістів православної молоді у цій країні.

Після бенкету мав місце триголинний „Фестиваль Православія", з участю численних хорів і танцювальних груп ріжних національностей, які обєднані в цій Пан-Православній Конференції Провідників її молоді.

Просторy концертову залю на 17-у поверсі Пен-Шератон готелю вщерть заповнили слухачі. Учасники цього „духового пиру" мали чи не перше в житті нагоду почути церковні й народні мелодії ріжних православних етнічних груп, зокрема таких „екзотичних", як сирійська і грецька.

Під кінець виступив великий хор української групи, відомий під назвою „Хор Української Православної Ліги Західньої Пенсилвенії", під мистецьким проводом свого вельми заслуженого й талановитого диригента, п. Осипа Головацького.

Виступ українського хору полонив усіх, це була найкраща хорова одиниця на цьому неписаному „конкурсі" мистецьких скарбів кожного народу, з-поміж цих семи церковних і національних одиниць. Для популяризації української духовної культури виступ цього хору зробив колосальну прислугу.

В неділю, 19-го листопада ц. р. закінчено згадані наради урочистою Архиерейською Богослужбою в Українській Церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Карнегі, яку відслужив ВПреосв. Владика Митрополит Іоанн Теодорович.

ХРЕСТИНИ
Гемилтон, Онт.

День 25 червня 1961 року був для Ангелини й Дмитра Блащуків дуже радісним, бо по довгому очікувані дочекалися охрестити сина Данила-Марка. Кумом був п. Василь Бойчук, а кумою панна Євгенія Новак (сестра пані Блащук), Тайну Хрещення звершив о. Прот. В. Федак, а дяком був п. Богдан Радиш.

Тому що Ангелина з роду Новак походить з великої родини, а Дмитро Блащук також не з малої, то по охрещенні родина й гості зібралися у великій залі Легіону в м. Бімбрук, бо в місцевій залі саме тоді записували на пластинки пісні церкви Св Володимира.

Під час обіду першого до слова п. Радиш (господар урочистости), запросив інженера-електротехніка п. Михайла Новака (брата пані Ангелини Блащук) з Америки, який здалека прибув ві своєю родиною звеличати важний день сестри й шваґра. Слідуючим промовцем був п. Василь Бойчук, який зробив заклик до збірки для малого похресника. Слідуючими промовцями були пані Євгенія Новак, о. В Федак та бабка пані Юлія Новак, яка є відомою членкинею Союзу Українок Канади, і вона ж бувша голова місцевого Відділу СУК та велика дорадниця своїм дітям. За її вмілим вихованням усі діти родини були завжди активними в СУМК та в церковному хорі. Свящ. В. Федак побажав родичам новохрещеного синка витривалости в його вихованні на доброго члена української спільноти та доброго члена Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Бажаючи новохрещеному многих літ, усі присутні встали й заспівали „Многоліття". На закінчення о. Федак зробив заклик до присутніх відзначити цю родинну подію, складаючи пожертву на українську пресу, в цьому і на „Вістник".

Ангелина й Дмитро Блащуки склали сердечну подяку всім за дарунок їхньому синкові та всім гостям, що прибули та звеличали їх родинне Свято.

Вони також склали подяку й тим, що помагали влаштувати святковий обід.

Дякуючи всім присутнім, пані Новак (бабка новохрещеного) висловила свою велику радість з приводу того, що Ангелина й Дмитро дотримуються своїх рідних церковних законів та українських традицій.

Присутній.

ХРАМ
Чиловак, Б. К.

У неділю, 5-го листопада 1961 року Українська Православна Громада в Чиловак, Б. К., відбула Храмове Свято в ім'я свого Небесного Покровителя Церкви — Св. Дмитрія.

По відправленні Храмової Богослужби настоятелем церкви о. М. Дебриним, на якій молитовно відзначено Ювілей 80-ліття Первоієрарха ВПреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона, та пом'януто борців Листопадового Зриву 1918 року, присутні з Відправи взяли участь у празниковому обіді.

У Відправі й обіді взяли участь і декілька родин німців,—це з християнської куртуазії до празникуючих сусідів, або й з кулинарного респекту до українських празникових страв.

По молитві й обіді, господар обіду, п. І. Крепякевич, двомовно вітає приявних і просить до привітів: п. П. Алексія зі сусідньої Громади Еґен, з якої прибули майже всі громадяни, пані Н. Троян від Відділу СУК ім. О. Кобилянської з Чиловак; пані І. Алексин (старшу) від жіноцтва з Еґені; пп. М. Григорчука й Г. Равлика. Головним промовцем була пані Масюх з Ванкуверу голова провінціяльної екзекутиви СУК на Б. К., яка з нагоди 35-ліття СУК у Канаді висвітлила цю важливу співпрацю й відданість організованої в СУК канадійської українки в нашій Церкві.

У продовженні висказаних ідей про Листопадові Дні — пані добродійка К. Дебрин з чуттям продеклямувала вірш „Послідній лист до матері", який всі присутні відчули глибоко.

Свящ. М. Дебрин видвигає наші потреби часу: Рідна й Недільна Школи, праця з молоддю, вирозуміла співпраця між членством і сусідніми Громадами. Кінцевою подякою о. Настоятеля й господаря — п. І Крепякевича, присутним делегатам і гостям за участь, жіноцтву — за обід, молитвою й гимнами Празник закінчено.

Наше громадянство Чиловак, не зважаючи на нездорові впливи сектанства й матеріяльних труднощів, духово держиться на висоті. Жертвенно працює тут жіноцтво під проводом пані Н. Троян. Докінчення церковної залі розпочато енергійно й незабаром воно буде доверщене. Як здорове явище тут слід відмітити: жива співпраця Чиловак з Еґезі, а це чимало підтримує обидві ці Громади, в яких приріст молодого членства майже неможливий.

Громада Чиловак, мірою можливостей виконує свій християнський й український обв'язок. Якщо замітніший її розвиток під цю пору не є можливим, то виконану працю при одноразовому на 6 тижнів Богослуженні треба вважати реальним успіхом, який повністю заслуговує на цю згадку та піддержку сусідів.

Із збірки на обіді призначено 3 доляри на „Вістник".

о. М. Дебрин.

ВІНЧАННЯ
Гемилтон, Онт.

У суботу 30-го вересня 1961 року в українській православній церкві Св. Володимира в місті Гемилтон, Онт., відбулося величаве Вінчання Євгена Криворучко, сина Максима та Ніни з Гемилтону, з Уляною Кондрацькою, дочкою Сафронія та Марії, які живуть у далекому Урагваю, в Південній Америці.

Чин Вінчання звершив настоятель гемилтонського храму ВПреп. о. Прот. В. Федак. По мистецькому співав парафіяльний хор під умілим керуванням диригента п. Макара Сушка. Апостола читав молодий співак-соліст, студент Л. Скірко. Дружбами були: старший дружба — Петро Петрук, дальше Анатолій Криворучко (брат молодого), Іван Ткач і Микола Маскутка. Дружками були: Єлисавета Криворучко (сестра молодого), Стефа Подоляк, Наталка Баран і Рената Козар. Старостами були: Леонід Криворучко (найстарший брат молодого) і Іван Адамович (шваґер молодої).

Після Вінчання у своєму привітальному слові о. Прот. В. Федак, підкреслюючи заслуги молодят, висловив свою глибоку надію, що вони й у дальшому подружньому житті будуть добрим прикладом посвяти й любови для своєї рідної Церкви та свого українського народу.

Євген народився на Волині біля Луцька, в Україні. У 1945 році він опинився в Німеччині, де перебував до 1950 року. У 1950 р. прибув у Канаду й осілився в місті Гемилтоні, Онт. Ще з юних років Євген навчився любити все своє рідне, то й не диво, що вже від першого року свого прибуття до Гемилтону він включився в церковне та громадське життя нашої парафії. Він скоро став членом Церковної Громади та членом СУМК і ОДУМ, а також хористом парафіяльного хору церкви Св. Володимира.

Уляна народилася на Волині біля Почаева, в Україні. Малою дитиною вона виїхала була з батьками в Парагвай. Після одного року перебування в Параґваї вони переїхали в Ураґвай, де умовини життя були кращі. Там вона росла й виховувалася, хоч у чужому окруженні, але під опікою дбайливих батьків вона виховалася на свідому українку. До своєї сестри й шваґра Івана й Феодори Адамовичів в Гемилтоні прибула 1960 року, і зараз таки включилася в церковний хор та скоро познайомилася з своїм новим середовищем.

Величаве весільне прийняття відбулося в парафіяльній залі, на яке прибуло біля 400 гостей, щоб ушанувати молодят та їхніх батьків. Господарем був д-р Петро Смильський. На вечері промовляли о. В. Федак, батьки молодого, пані Ф. Адамович і дружби. На всі промови прекрасно відповіли молодята Євген та Уляна, дякуючи всім присутнім, а найбільше — своїм батькам за виховання та піклування.

На другий день, у неділю, після Служби Божої, зійшлися чимало гостей на „поправини". Після смачного обіду гості не забули і про збірку на пресу. На заклик о. Прот. В. Федака присутні склали свої пожертви на нашу пресу, а в тому й 10 дол. на „Вістник".

Присутній.

ВІНЧАННЯ
Витків, Саск.

7-го жовтня 1961 року відбулося Вінчання п. Ореста Войтюка з панною Анною Свистун. Молодята і їхні батьки проживають у Витковi, Саскачеван.

Таїнство Вінчання звершив Всеч. о. П. Блажук у місцевій українській греко-православній церкві Св. Духа при великому числі присутніх вірних і великої родини, та під мелодійний спів місцевих дяків

п. М. Ковальського і п. А. Іванчука. Господь з'єднав молоду пару для їх щасливого християнського життя. Теплим привітальним словом о. Настоятеля і побожним многоліттям молодій парі завершилося урочисте Вінчання у великому побожному настрої.

Весільна гостинність відбулася в українському народньому домі.

Це було справжне українське весілля, бо обое молодята походять від обох свідомих українських родин. Їхні батьки з самих початків аж дотепер відограли важливу ролю в житті народно-церковному в нашому славному Виткові. Вони стояли на сторожі своєї Святої Віри і Української Православної Церкви, як її побожні члени; вони защепили також і своїм молодятам велику любов, пошану і вірність для своєї Рідної Церкви і українського народу.

Самі молодята — Орест і Анна — відзначаються ще окремо й тим, що між українською молоддю вони втішаються великою приязню й пошаною. Вони здібні, і мають свої добрі християнські прикмети. Вони довгими роками належать до Союзу Української Молоді у Виткові, де постійно були діяльними й щиро працювали як свідомі молоді патріотичні сумківці.

Господь Бог допоміг Орестові й Анні здобути вищу освіту, і вони щасливо будуть працювати в ділянках своїх професій і для свого народу.

Нехайже Милосердний Господь винагородить молоду українську пару в їхньому житті щастям, здоров'ям і всіми добрими життевими успіхами на многі літа!

Приятель.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ П-ВА ЙОСИПА І МИХАЙЛИНИ ВОЙТЮКІВ

Витків, Саск.

У неділю 8-го жовтня 1961 року — це день, що залишиться незабутнім і приємним спогадом для ювілятів — п-ва Войтюків, та їхньої великої родини і місцевих членів Церковної Громади.

Того самого дня по полудні масово почали з'їжджатися родина і приятелі Ювілятів до церкви на Молебень, що його відправив місцевий священик за здоров'я п-ва Йосипа і Михайлини Войтюків, у присутності великого числа молящих, родини і приятелів.

У кінці Молебня о. Настоятель привітав Ювілятів з їхньою Ювілейною урочистістю та згадав про їхні великі заслуги, як невтомних працівників, які вложили великі дорогоцінні перлини своею працьовитістю в розбудові українського життя у Виткові.

Після Молебня присутні перейшли до народнього дому, в якому відбулося прийняття, яке влаштувало місцеве Жіноче Товариство.

Господарем цієї оказії був п. М. Никіфорук, який по вечері привітав п-ва Войтюків з їхнім Ювілеєм. Після того він покликав п. Василя Кіндрачука, що прибув з дружиною з Моркемп, Алберта. Він передав щирі побажання і вручив дорогоцінний дарунок від ближчої родини для Ювілятів.

Щире привітання склала пані Марія Мелвин (сестра п. Й. Войтюка) з Келґарі, Алта. Промовляв також п. Чарбин з Норт Бетелфорду і він вручив дарунок від дальшої родини. Від Церковної Громади вручив дарунок і зложив теплий привіт з признанням пан Роман Штокалко. Були ще й окремі привітання — від п. Петра Ковальського і Анни Буй; цінний дарунок передали п-во Ковальські з Н. Бетлфорду, які не мали нагоди прибути на цю оказію.

Від старостів промовляла також пані Катерина Маліцька.

Належить згадати, що п-во Войтюки належать до тих родин, що мають добру приятельську вдачу, е також дуже жертвенні на церковно-народні цілі. Господь обдарував їх у їхній побожності великою любов'ю до Української Православної Церкви, і вони постійно е зразковими її членами, фундаторами і добродіями. І свої добрі прикмети вони передали й своему синові Орестові, отже він буде стояти у своему житті на позиціях і ідеалах своїх релігійних батьків.

При кінці зложив привіт своїм батькам син Ювілятів п. Орест Войтюк. Господар Свята попросив до слова п. Йосипа Войтюка, який щиро подякував усім присутнім, що так численно зійшлися на їхній Ювілей.

З цієї нагоди до збірки на добру ціль закликав о. Настоятель; збіркою зайнялися пп. М. Никіфорук і Р. Штокалко, і вона принесла 108 долярів, з чого 18 долярів на клішу і видавничий фонд „Вістника", а 90 долярів на новий іконостас до нашої церкви в Виткові.

Гість.

ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ

Канора, Саск.

У неділю ввечері, 12 листопада 1961 року великий гурт приятелів увійшов до нового просторого дому д-ра Ол. і пані П. Данильчуків, щоб привітати шановних господарів та їхню родину з нагоди їх замешкання в новому домі. Присутній в тому числі о. Парох повідомив заскочених несподіваною візитою господарів про плян того вечора та запропонував почати привітання Чином Освячення і Благословенням дому. Гостинні, як завжди, господарі дуже радо погодилися. Освячення дому відбулося при дуже достойному настрої та супроводилися гармонійним співом всіх присутніх. Після Освячення всі мали нагоду оглянути нове модерне помешкання п-ва Данильчуків та виявити свою радість і признання господарям.

У теплому й привітному окруженні, при висвітленні фільму з останньої Митрополичої Візитації в околиці Канори і під звук милих народніх пісень швидко проходив час. Коли закінчилася традиційна кава, п. В. Мисак розпочав офіційну програму вечора, і попросив до слова п. М. Кушніра. В імені всіх присутніх п. Кушнір тепло привітав достойних господарів дому, згадав про їхню жертвенну працю для Канорської Громади, Церкви та інших інституцій. Промовець особливо підкреслив той факт, що православна канорщина високо оцінює рішення наших лікарів,—д-ра Ол. Данильчука і д-ра Е. Кусого, що вони обидва постановили оснувати свої канцелярії в Канорі, щоб таким чином стояти ближче своїх людей та нести їм не тільки свою медичну, але й цінну культурну допомогу. „Ми щиро радіемо успіхами наших професіоналістів і бизнесовців, особливо тих, що живуть і працюють для нашого народу, бо своїми успіхами вони приносять добре ім'я для всіх нас", — сказав п. Кушнір.

Після многоліття піднесено господарям дому пам'ятковий дарунок. Дальше, в імені піонерів Канорської Громади зложив побажання й дарунок п. Г. Стратійчук, а пані Е. Козяр продеклямувала свое віршоване поздоровлення.

У відповідь на ці привітання п-во Данильчуки склали від себе сердечну подяку. Д-р Данильчук сказав, що легко й мило працювати з такими людьми, які самі бачать потребу народньої праці, оцінюють цей благородний труд та спільними силами активізують таку працю.

Висловивши й від себе щире признання багатьом жителям Канори, д-р Данильчук дуже похвально висказався про всю Громаду та запевнив її про свою дальшу жертвенність і працю.

Гостина затягнулася до півночі. Усі присутні виявили свое щире вдоволення тим, що д-р і пані Данильчуки, разом з дітьми, дійшли своєю працьовитістю не тільки до гарних особистих успіхів, але і втішаються належною їм високою оцінкою всього громадянства Канорщини.

В. В.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ В. і А. ГУМЕННИХ

Кіндерслей, Саск.

Діти Василя й Анни Гуменних, як також члени Церковної Громади в Кіндерслей, вшанували їх з нагоди 50-ліття їх подружжя

Василь і Анна народилися в селі Копичинцях, Гусятинського повіту в західній Україні, а в Канаду прибули 1902 року ще малими дітьми. Вони повінчалися 1911 р. в Фрейзервуд, де тоді фармерували їхні батьки. Року 1926-го вони переїхали до Ітонії, Саск., і тут включилися в громадську працю як при Українському Народньому Домі в Ітонії, так і при Українській Православній Церкві. 1955 року вони відійшли на заслужений відпочинок до містечка Кіндерслей, і тут також включилися до будови прекрасної нової Української Православної Церкви. Піонерські часи були трудні, але глибока віра й тяжка праця допомогли перемогти всі трудноші, і на старості літ п-во Гуменні втішаються глибокою пошаною громадянства, як також і глибокою любов'ю своїх дітей. Господь Бог поблагословив їх 4-ма синами і 2-ма дочками, що вже замужні.

Прийняття відбулося в залі під церквою, де вся родина була присутня. Радість сяяла на обличчях дітей, що дочекалися такого великого й радісного дня. Найстарший син вручив цінний дарунок Ювілятам, а п. О. Купчак — від Громади. Були прочитані телеґрами-листи від Дост. прем'єра Діфенбейкера з Оттави і Дост. Доглеса — прем'єра Саскачевану. Відділ СУК, Громади Кіндерслей вшанував пані Анну Гуменну окремим дарунком за невсипущу працю в користь Жіночого Товариства.

Прийняття попередила Св. Літургія, що відслужили оо. Є. Приступа і В. Сенишин в місцевій церкві, де Ювіляти приступили до Св. Причастя. На прийнятті виступали з привітами о. парох Є. Приступа та о. Сенишин — ректор Інституту, що знав Ювілятів ще за його молодечих літ з Манітоби.

Ювіляти з нагоди цього прийняття зложили на їхні улюблені інституції, а саме: по 50 долярів: на будову нового Інституту ім. Могили, Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі, Колеґію Св. Андрея і на православну церкву в Кіндерслей.

На пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вістника" по 10 долярів.

Нехай ця родинна й громадська подяка буде для п-ва Гуменних запорукою великої пошани громадян і дітей для них, а їх шляхетна жертва на наші цілі — заохотою для інших.

На Многії Літа — ще прожити і втішатися корисним і трудолюбним життям!

Приятель.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АНТОНІНА ЧИЛЮК ПОМИНКИ

Торонто, Онт.

У неділю, 12-го листопада 1961 року після Служби Божої в Катедрі Св. Володимира в Торонто, заходом п. Н. Чилюка і його сина Володимира відслужено Панахиду в перші роковини смерти за упокій душі дружини и матері — Антоніни. Панахиду урочисто відправили Митрофорний Прот. П. Самець і Прот. Д. Фотій, з участю великої кількости рідних і знайомих.

За українським звичаєм присутні були запрошені на поминальний обід, який відбувся у помешканні п. Чилюка.

Цей обід відкрив господар, і дальше її ведення передав п. ген. О. Кузьмінському, який по відспіванні молитви „Отче наш", запропонував присутнім ушанувати пам'ять Покійної хвилинною мовчанкою

Опісля було приступлено до споживання смачних страв, які були приготовлені приятелями, за що, на внесок пана генерала, вони були нагороджені сердечною подякою.

По закінченні обіду пані А. Чулій пригадала наслідки праці і щирість Покійної дружини, доброї матері й бабусі; зокрема ж, її свідомість і любов витворили їй багато приятелів.

За згодою господаря була переведена грошева збірка, якою зайнялися п. А. Чулій і п. М. Яніцька, яка винесла 17 долярів, і була призначена на пресовий фонд часописам: „Вістник", „Український Голос", і „Вільне Слово".

Жертводавцям щира подяка, а Покійній нехай Всемилосердний Господь подасть Царство Небесне, — Вічная Їй Пам'ять!

М. Яніцька.

БЛ. П. ЮСТИНА МАРТИН

Торонто, Онт.

5-го листопада 1961 року упокоїлася в Бозі Юстина Мартин.

Покійна народилася в селі Будзанові, Теребовельського повіту, західня Україна. У Канаду вона прибула 1906 року і цього року вийшла замуж за Семена Мартина. Її дівоче прозвище – Медецька. У піонерських часах поселення нашого народу в Канаді вона дуже напрацювалася й набідилася. Свого чоловіка похоронила в м. Торонті 1943 року, оставшись з дома дочками — Анною, замужньою за п. Ю. Гуменюком, і Розалією, замужньою за Вовчуком.

Похорон відбувся 7 листопада. На похорон приїхали з Толідо, Огайо, стриєчний кузин з дружиною Д. Медецький, родина з Гемилтону і Вотерфорду та багато торонтонських приятелів і знайомих. Чин Похорону відправив о. Прот. Д. Фотій з дяком п. М. Материним.

Після Похорону відбувся поминальний обід у п. Юрка Гуменюка. На заклик п. Дмитра Кримка переведено в пам'ять покійної збірку серед присутніх, що принесла 15 долярів, з цього 10 долярів на „Український Голос" і 5 долярів на „Вістник".

Родині складаемо глибоке співчуття, а Спочилій нехай Господь подасть Царство Небесне!

Присутній.

БЛ. П. ЕМІЛІЯН ГРИБА

Твей, Саск.

Дня 21-го вересня 1961 року після короткої недуги упокоївся в університетській лікарні в Саскатуні на 64 році життя бл. п. Еміліян Гриба.

Покійний народився 3-го травня 1897 року в селі Ґуштині, Борщівського повіту, західня Україна.

Родичі Покійного виїздять у Канаду того самого року (1897), а вже в липні поселюються на фармі в 25 милях на північ від Йорктону в Саскачевані.

Там малий Еміліян ріс, до школи ходив і родичам помагав на фармі. В червні 1918 року він одружується з Маґдалиною Смитанюк. Покійний лишив 4 сини і 4 доньки та 18 внуків, 2 сини ще неподружені.

Покійний з дружиною і дітьми перевозиться 1936 року в околицю Твей, де жив до смерти.

Покійний Еміліян Гриба був свідмим українцем, дуже багато читав, а також випозичав багато книжок з бібліотеки Саскачеванського пшеничного пулу.

Дня 24-го вересня Всеч. о. Стеценко відправив Панахиду в українській православній церкві в Тернополі при поважному числі громадянства.

Похорон відбувся 25 вересня. О 9-ій годині ранку привезли тіло до української православної церкви в Тернополі, де о. Стеценко відслужив Похоронне Богослуженя, а Іван Сенчина був дяком. Після Богослуження о. Стеценко заапелював, щоб присутні зложили на Нев'янучий Вінок. Громадянство віднеслося щиро, і зложили $76.10, з того дали 5 долярів на „Вістник", а решта грошей лишилася в Громаді в Тернополі, яка буде будувати нову церкву (1962 року).

Після Похорону вдова пані Гриба запросила всіх на перекуску до Народнього Дому. [illegible] Похорону щира [illegible], так зокрема [illegible] Нев'янучий Вінок.

[illegible] подасть душі [illegible] в Оселях Праведних [illegible], а канадська земля [illegible] буде йому легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Леон Войціхівський.

БЛ. П. НИКОЛАЙ СТОЛЯРЧУК

Леннард, Ман.

Ділимось сумною вісткою, яка вразила нас усіх, що в середу вранці 2-го серпня 1961 року, бл. п. Николай Столярчук попрощався з цим світом в лікарні Сейкред Гарт в Россел, Ман., покінчивши 79 літ, два місяці і 21 днів життя, а о 12-ій годині дня церковний дзвін сповістив місцевості Инґлис, Шел Веллей, Блувинг і Асессіпі, неначе промовляючи: „Не стало вже між нами свідомого, ревного та вірного Української Православної Парафії Св. Духа в Леннард".

Покійний народився в селі Чагор, Черновецького повіту, на Буковині, як син Аксентія й Домніки, з роду Воращук. При батьках зростав, поки не дійшов до зрілих літ, а потім одружився з Анною Онгурієв і Господь поблагословив їх сином Василем. Вони жили на рідних землях до 1911 р., коли Николай виїхав у Канаду шукати кращої долі. Кільканадцять років працював на залізній дорозі у СПР в околицях Брендону і набув собі фарму.

Після скінчення першої світової війни спровадив дружину з сином Василем в 1921 році. Так разом почали господарювати на землі при пошті Инґлис, Ман. 1924 року померла його дружина. Николай вдруге оженився з Марією, дочкою вже покійного Андрія Мацькова і ще живучої 83-літньої Анастасії, з роду Лазарук. Він узяв її з дитиною Ільною

Так у другім подружжі проживав з дружиною Марією по над 28 років, а за той час Господь поблагословив їх дочками Катериною й Анною та сином Миколою, який тепер учиться в публичній школі в Инґлис, а одночасно доглядає господарку в вільних годинах від науки.

Похорон бл. п. Николая відбувся в суботу 5-го серпня з Похоронною Богослужбою всіма конечними требами в асисті роблинського дяка п. Юрія Піця і його дружини Леонтини в українській греко-православній церкві Св. Духа в Леннард при поважному числі людей і з відповідною проповіддю, бо Покійний був щирим церковним працівником і свідомим громадянином.

Під час останнього прощання через цілування Св. Хреста учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного $16.47. З цієї суми призначено 6 дол. на „Вістник".

Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі в Леннарді. Тугою і смутком оповиті супроводжали його до могили дружина Марія, дочки Катерина Яцук з мужем Семеном, Анна Вит з мужем Романом і син Николай, як також син з першого подружжя Василь з дружиною Марґаліною, пасербниця Ільона з мужем Омеляном Гаврилишиним, старенька теща Анастасія Мацькова, її син Григорій з дружиною Анною, свати, церковні члени, односельчани, сусіди, знайомі з довколішніх сіл і 10 внуків

Учасникам Похорону за їхню участь і за щирі пожертви на Нев'янучий Вінець на його могилу щира подяка, ще й многих літ прожити, а бл. п. Николаєві легко в землі спочити, а душі його в оселях праведних оселитися, а мати свята земля хай буде йому легкою

о. Ілля Швець.

Порядки Богослужень:

ПІВДЕННИТЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя, — Брендон, Дуфрост, Гонор (Храм), Портедж Ля Прері.
24. Неділя, — Кенора, Транскона, Тиндал.
31. Неділя, — Гонор, Попларфілд.

СІЧЕНЬ

7. Неділя, РІЗДВО ХРИСТОВЕ, — Дуфрост, Гонор, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
8. Понеділок, Собор Пресвятої Богородиці, — Плезент Гом, Стед, Сулукавт.
14. Неділя, Новий Рік, — Ладвни, Малантон, Селкірк, Тиндал.
19. Пятниця, Йордан, — Гонор, Кенора, Попларфілд, Транскона.
21. Неділя — Дуфрост.
28. Неділя — Гонор, Кенора, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Витків (Річні Збори)
19. Субота. Св. Миколая — Биттер
22. Пятниця. Зачаття Пр. Діви — Н. Ьетлфорд
24. Неділя — Кендо (Річні Збори)
31. Неділя — Медов Лейк

972—108 St. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Йорктон
19. Вівторок. Св. Миколая — Горлиц
22. Пятниця. Зачаття Пресв. Богородиці — Йорктон
24. Неділя Праотців — Йорктон
31 Неділя Св. Отців — Йорктон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2906

о. П. БУБЛИКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Мазепа
19. Вівторок (Миколая) — Донвел
24. Неділя — Кемсак
31. Неділя — Донвел

СІЧЕНЬ

7. Неділя (РІЗДВО ХРИСТОВЕ) — Кемсак
8. Понеділок (С. П. Богородиці) - Сторновей
9. Вівторок (Степана) — Мазепа
14. Неділя — Калдер
18. Четвер (Вечірня о 7 год. веч.) — Кемсак
19 Пятниця (Богоявлення) — Донвел
20. Субота (Соб. Івана Хрестителя) — Кемсак
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Кемсак

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 24812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Смокі Лейк
19. Св. Миколая Чудотворця — Стрий
24. Неділя — Давнінг
31. Неділя — Спедден

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 22

о. С. ГРЕДІЛЯ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Норквей
19. Вівторок, Св. Миколая — Арран
22. Пятниця, Св. Анни — Денбирі
24. Неділя — Вайтбіч
31. Неділя — Сван Рівер

СІЧЕНЬ

7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Свон Плейн
8 Понеділок 2-ий день Різдва — Гаес
9. Вівторок 3-ій день Різдва — Стінен
14. Неділя, Новий Рік — Арран
19. Пятниця. Йордан — Норквей
20. Субота Св. Івана Хрестителя — Кобзар
21. Неділя — Денбирі
28. Неділя — Свон Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ДЕБРИНА

Пiвденнoванкуверська Округа.

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Ню Вестмінстер
19. Вівторок. Св. Миколая — Ню Вестмінстер
22. Пятниця, Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни — Ню Вестмінстер
24. Неділя — Порт Албері
31. Неділя — Ню Вестмінстер

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

Вестлоцька округа

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Атабаска
19. Вівторок. Миколая Чудотворця — Річманд Парк
24. Неділя — Сіба Біч
31. Неділя — Сангудо

СІЧЕНЬ

7. Неділя, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлак
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сіба Біч о. Криштанович
8. Понеділок. Другій день Різдва Христового — Атабаска
9. Вівторок. Третій день Різдва Христового — Річмонд Парк
14. Неділя. Новий Рік — Баргед
19. Пятниця. Йордан — Вайлвуд
20. Субота. Івана Хрестителя — Сангудо
21. Неділя — Сіба Біч
28. Неділя — Річмонд Парк

Box 718. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Сирейк
19. Вівторок, Миколая Чудотворця — Лак Ла Біш
22. Пятниця Зачаття Пр. Богородиці від Анни — Сирейк
24. Неділя — Боїн
31. Неділя — Гресланд

Address: Box 661 Lac La Biche, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Сембург
19. Вівторок, Св. Миколая Чудотв. — Кадет
22. Пятниця, Св. Анни — Нипавин
24. Неділя — Вірдейл
31. Неділя — Сембург

Weirdale, Sask.
Tel. 466

о. М. КРИТЮКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Мелфорт
19. Вівторок. Св. Миколая — Бруксбі
22. Пятниця. Зачаття Пр. Богородиці від Анни — Гронлід (північ.)
24. Неділя — Гронлід (над річкою)
31. Неділя — Гронлід (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Сірко
19. Св. Миколая Чудотворця — Арбака Св. Миколая (Храм)
24. Неділя — Арбака Св. П. і П.
31. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАРІБИ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Мічем
19. Вівторок Св. Николая — Вонда
22. Пятниця, Св. Анни — Оен
24. Неділя — Кіндерслей
31. Неділя — Прізейт

СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вонда
8. Понеділок, Собор Богор. — Мічем
9. Вівторок. Стефана — Оен
14. Неділя, Новий Рік — Кендіак
19. Пятниця. Йордан — Мічем
21. Неділя — Кіндерслей
28. Неділя — Прізейт

240 Ave. T. S., Saskatoon, Sask.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Глен Елмо
19. Св. Миколая — Росборн
24. Неділя — Енгусвіль
31. Неділя — Оакборн

Box 12, Oakburn, Man. Tel. 396

о. М. ОЛЕСЮКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Вінніпегосіс
19. Вівторок. Св. Миколая Чудотворця — Сифтон
22. Пятниця. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Гілбépт Плейнс
24 Неділя — Давфин
31. Неділя — Дрифтінг Ривер

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Вадіна
19. Вівторок — Клейр-місто
22. Пятниця — Н. З. Пр. Д. — Фостон
24. Неділя — Канора-Успенська
31. Неділя — Келвінгтон

СІЧЕНЬ

6. Субота. Свят-Вечір — Велике Повечір'я, 8-ма год. вечора
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Ватсон, Служба Божа 12 год. ночі.
8. Собор Пресв. Богородиці — Вадіна
9. Степана Первомуч. — Фосстон
14. Новий Рік — Канора-Успенська (по Службі освячення Йорданської води)
18. Щедрий Вечір. Освячення Йорданської Води. Фосстон 10 год. ранку — Вадіна — 11.30, Клейр-місто — 2 год. Вимер — 4 год. Ватсон — 5.30 год.
19. Йордан — Повне Богослуження — Вимер — 12 год. ночі.
21. Неділя — Клейр-місто
28. Неділя — Київ

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Половики
19. Св. Микол. Чуд. — Інсінгер (гай-вий)
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Тіодор (за рікою)

УВАГА: Буде служитися вечірня у м. Тіодор, що 1-ша і 3-тя неділя в місяці. Початок год. 7-ма.

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Борден-Бімник
19. Вівторок — Гефорд
24. Неділя — Гефорд
31. Неділя — Гефорд

Box 169 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

Канорська Округа

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Рама
19. Св. Миколая — Канора
22. Зачаття Пресв. Богородиці — Бюкенан
24. Неділя — Канора
31. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5188

о. М. СТЕЦЕНКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Лепін
19. Вівторок, Св. Мик. — Еллов Крік
22. Пятниця, Зачаття — Кадворт
24. Неділя — Сматс
31. Неділя — Альвіна

СІЧЕНЬ

6. Субота. Навечоря Р. Христового — Ст. Джуліен 10 год. р.
6. Субота. Святий Вечір. Велика Повечірня — Вакав 11.30 ночі
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Тарнополь 9 год. р.
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Кадворт
9. Вівторок. Св. Стефана — Сматс
14. Неділя. Новий Рік — Вакав
18. Четвер. Повечірня і Велик. Осв. Води — Вакав 10 год. р.
19. Пятниця Йордан. — Еллов Крік, 8 год. ранку
20. Субота. Собор Ів. Предтечі — Лепін, 8 год. ранку
21. Неділя — Кадворт
28. Неділя — Альвіна

(Освячення хатів в кожній громаді).

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя (по Службі Катехиз. молоді) — Роза
19. Вівторок. Николая — Толстой
22. Пятниця. Зачаття — Толстой
24. Неділя (по Службі Катехиз. молоді) — Гардентон
31. Неділя (по Службі Катехіз. молоді) — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Торгилд. Річні Збори
19. Вівторок. Св. Миколая — Федора. Річні Збори
22. Пятниця. Зачаття Пр. Д. М. — Редватер
24. Неділя — Редвей. Річні Збори
31. Неділя — Восетна. Річні Збори

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Ренвер
19. Вівторок. (Миколая Чудотворця) — Пайн Ривер
22. Пятниця. (Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни) — Драй Ривер
24. Неділя — Етелберт
31. Неділя — Боян

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 8264

о. М. ХОМЕНКО

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Айтуна
19. Вівторок Св. Миколая — Габард
22. Пятниця. Зачаття П. Б. — Гудів
24. Неділя — Фенвуд
31. Неділя — Габард

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Мирнам
19. Вівторок. Миколая Чудотворця — Лужан-Топорівці
24. Неділя — Лойдмінстер
31. Неділя — Бросов

Address: Box 87, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Петлюра
19. Вівторок. Св. Миколая — Мек-Нат „Драчинці"
22. Пятниця Св. Анни — Шортдейл
24. Неділя Св. Праотців — Вроокстон „Топорівці"
31. Неділя — Россел

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

Північноедмонтонська Округа

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Оновей
19. Вівторок, Миколая Чудотворця — Кагвин
22. Четвер, Зачаття св. Анни — Брудергайм
24. Неділя — Калмар
31. Неділя — Пено

СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ, 12-та год. ночі — Торсбі 10-та год. ранку — Калмар
8. Понеділок. Собор Пресвятої Богородиці — Брудергайм
9. Вівторок. Первомученика Стефана — Кагвин
14. Неділя. Новий Рік — Оновей
19. Пятниця. Йордан — Кагвин
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Виннярд
17. Неділя — Едмор
24. Неділя — Фовм Лейк
31. Неділя — Шіго ·Полудневе

Address: Sheho, Sask., Box 92.
Tel. 21.

о. М. КОЛЕНИЧ

ГРУДЕНЬ

17. Неділя — Портедж Ля Прері (Храм), Брендон "(Річні Збори)
19. Вівторок — Брендон
24. Неділя — Брендон
31. Неділя — Брендон

Address: 2204 McDonald Ave.,
Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in cash.

РІК XXXIX. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1962. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1962. ЧИСЛО (1149) 1

Православна Церква національна

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Преосвященних Архипастирів, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества і до всіх боголюбивих вірних,

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Не думайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виповнити!" (Матвія 5.17).

Господь наш Ісус Христос, прийшовши Богодюдиною на нашу землю, приніс нам Нового Заповіта, а з ним і Церкву Нову.

А вознісшись на Небо, не позоставив нас сиротами, але створив нам Свою Святу Церкву, якій заповідав проповідувати всьому світові всю Його Святу Науку (Матвія 28. 19-20).

І на землі стали поставати вже за перших віків Християнства різні Церкви, які мали над собою Одного Голову — Ісуса Христа, і одну Науку, — Його Святе Писання, чому ця Свята Церква зветься Церквою Єдиною й Соборною.

(І вже за перших віків Християнства народилося багато різних Церков, які об'єднувалися Одним Головою, Ісусом Христом, та однією Його Наукою). Але назовні ці різні Церкви не були зовсім однакові, — вони своєю зовнішністю розвивалися за місцевими впливами. І справді, в Єдиній Соборній Апостольській Церкві з бігом віків стали розвиватися свої окремі національні церковні обряди та звичаї, свій спосіб відправи Святих Богослужб, появився різний спосіб прикраси Церков, різна форма побудови їх, різна форма Обрядів, різна форма одежі Духовенства, різна мова Богослужения, — і багато такого іншого.

Таким чином по різних Церквах появилися свої окремі зовнішні церковні ознаки, а вкінці появилися різні національні Церкви. Ці Церкви, за 34 Апостольським Правилом, з бігом часу стали Церквами автокефальними, незалежними.

І таким чином історичне церковне життя допровадило до того, що Єдина своєю Наукою Вселенська Православна Церква помалу поділилася на Церкви національні: грецьку, арабську, коптійську, сирійську, грузинську і т. ін. Так само пізніше постали й Церкви слов'янські, і стали Церквами національними: українська, московська, білоруська, болгарська, сербська і інші. Історичне життя православних Церков допровадило до того, що всі вони стали Церквами національними.

У Церкві Католицькій процес її розвою пішов зовсім інакше, — вона пильнувала творити Церкву інтернаціональну, усім однакову, навіть з однією богослужбовою латинською мовою.

Таким чином Христова Церква з бігом часу поділилася на дві частині: 1. Церква Православна, в істоті своїй національна, і 2. Церква Католицька, що прагне бути інтернаціональною.

Новозавітня Христова Церква у своїй національній істоті продовжувала ідеологію Старого Заповіту. І справді. Старий Заповіт переповнений подіями й прикладами, які навчають нас національного життя.

Напр., Пророк Софонія передає наказа Господнього: „Покараю Я всіх, хто зодягається в одежу чужинну!" (1.8). Цебто, Пророк Божий Ім'ям Господа забороняє нам кидати своє національне і перозбірливо приймати чуже.

Апостол Павло навчав про найбільшого старозавітнього Пророка Мойсея: „Через Віру Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати зо своїм народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху!" (Євр. II. 24, 25). Мойсей бачив тяжкс страждання своїх катованих братів гебреїв у Єгипті, тому заступився за них, покинув Єгипет і вернувся до свого народу.

Юдеянка Есфир, що попала в Вавилонський полон і стала там царицею, не забула за свій рідний юдейський народ, і під загрозою смерти заступилася за нього. Вона казала: „Як я можу бачити нещастя, що впаде на народ мій, і як я можу бачити загибіль своїх родичів?" (Есфир 8. 6).

Ісус Христос, творячи Новий Заповіт, не відкидав і Заповіту Старого. Він голосно заявив: „Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виповнити!" (Матвія 5. 17).

Цією Своєю заявою Ісус Христос поблагословив усі старозавітні приклади національного життя, і заповів і нам так поступати.

А в Новому Заповіті Христос не раз навчав національного життя, і навчав любити свій рідний народ. Так, посилаючи Своїх Учнів на проповідь, цебто на спасіння людства, Він їм наказав: „На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіте радніш до загинулих овечок дому Ізраїлевого!" (Матвія 10. 5, 6).

Це ясний приклад, щоб Духовенство працювало на спасіння найперше свого рідного народу!

Коли Ісус навчав, то одного разу одна чужинка, хананеянка, голосила до Нього й казала: „Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, — демон тяжко дочку мою мучить!" А Ісус не казав ані слова. Тоді Учні Його, підійшовши, благали Ісуса та казали:

Високопреосвященнішого Владику Митрополита, Преосвященніший Єпископат, Світлу Консисторію і Голову Президії її, Всечесніше Духовенство й Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Колегію Св. Андрея, працівників, співробітників і прихильників „Вісника" поздоровляємо —

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
з НОВИМ РОКОМ

АДМІНІСТРАЦІЯ Й РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА"

„Відпусти її, бо кричить вслід за нами!"

А Ісус відповів і сказав: „Я посланий тільки до загинулих овечок дому Ізраїлевого!.. Не годиться взяти хліб у дітей і кинуть щенятам!" (Матвія 15. 21-26).

Це другий ясний наказ Ісуса Христа до Духовенства всього світу: Хліб духовний, цебто спасіння треба давати найперше своєму рідному народові!

Як кожна побожна мати найперше й найбільше любить своїх власних, своїх рідних дітей, і про них найперше піклується, так і Православна Українська Церква найперше дбає про своїх рідних дітей, бо так навчає Ісус Христос.

Дехто проти цього подають науку Апостола Павла, що в Церкві Христовій „нема ані елліна, ані юдея, обрізання чи необрізання, варвара, скифа, невільника чи вільного, — але все та в усьому Христос!" (Кол. 3. 11). Цією наукою Апостол Павло показує, що народи всього світу можуть ставати християнами, що Християнство — Віра всесвітня. І само собою, — у кожного народу ця Віра своїми зовнішніми ознаками — національна, проти цього Апостол не навчає.

Перед Своїм Вознесенням на Небо Ісус Христос наказав Своїм Учням: „Ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх у Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів був!" (Матвія 28. 19, 20). Це стало за основну Заповідь християнізації всього світу.

Але як це зробити? Як Христовим Учням, що знали тільки мову гебрейську, а деякі з них і грецьку, як їм цими мовами заснувати було Церкву Христову по всьому світу?

Щоб це виконати, Ісус Христос учинив найбільше Своє чудо, над чудами чудо: через десять день по Вознесенні Він послав на Апостолів Духа Святого, „Який, в виді огненних язиків, на кожному з них по одному осів". І наслідком цього всі Апостоли „переповнились Духа Святого й почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав" (Діяння 2. 1-4).

Це було найбільше Христове чудо, це основа християнізації світу, це основа Новозавітньої Церкви: Дух Божий допоміг усім Церквам стати національними своєю мовою, а тим самим легко й повно сприйняти Науку Христову.

Тому Апостол Павло написав величного гімна живій мові в Церкві (I Кор. 14. 1-40), і на ввесь світ наказав: „У Церкві волію п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять слів чужою (незрозумілою) мовою!" (I Кор. 14. 19).

Таким чином усі Православні Церкви стали Церквами національними. Тому й Українська Православна Церква, за навчанням Ісуса Христа, є Церква щиро національна, а Служби Божі, за Даром Духа Святого, правимо в Ній мовою рідною, мовою українською!

Своєю Рідною мовою легче глибоко християнізуватися, тому благаймо Милосердного, щоб Силою Новонародженого Ісуса Христа і Його євангельською Наукою ми всі якнайглибше християнізувалися, і всі жили в братській єдності, у повній згоді та в гарячій любові!

Усіх вас щиро вітаю з Різдвом Христовим.

Усіх сердечно вітаю і з Новим Роком, і всім бажаю щастя повного, здоров'я міцного, а віку довгого!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

† **Іларіон,**

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1962-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.

Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

IV Собор Української Православної Церкви в ЗДА

У 40-ві роковини постання УАПЦ в Україні

У днях 30.XI — 3.XII 1961 р. в Нью-Йорку відбувся Четвертий Собор Української Православної Церкви в ЗДА.

У цьому Соборі взяли участь: Первоієрарх Митр. Іоан (Теодорович), Архиеп. Мстислав (Скрипник) — голова Консисторії, і Архиеп. Володимир з Дітройту; 81 священиків і 101 світських делегатів.

У склад Президії Собору входили: всі три приявні Владики — „екс оффіціо", і вибрані Собором делегати: від духовенства — Протопресв. Іван Савчук з Філядельфії, і від миряи — Богдан Грищишин з Філядельфії. Два священики і два світські секретарювали двомовно: по-українському й по-англійському.

„Собор відкрив Владика Митрополит Іоан, згадавши, що він відбувається в 40-ліття відродження Української Автокефальної Православної Церкви (під проводом Митр. Василя Липківського) на Рідних Землях. Погибшим мученичою смертю Єрархії, Духовенства і вірним цієї нашої Церкви-Страдниці, також нашим усопшим архипастирям, пастирям та вірним УПЦеркви поза Батьківщиною — відспівали всі зібрані на Соборі пісню-молитву „Вічная Пам'ять".

Стан Церкви в числах

Митр. Іоан числово представив стан цієї Церкви: число вірних, відсоток тих, що ходять до церкви, приступають до Св. Сповіді й Св. Причастя, число щорічних Місій по парафіях, число духовенства і його вік (від 30 до 80 років життя). Найбільше священиків є між 50 і 60 роками життя. Усіх священиків — 102, парафій — 92, а в тому 85 таких, що мають постійних священиків.

Дорібок 5-х років

Архиеп. Мстислав склав звіт з діяльности Консисторії за останні 5 років, а в тому до успіхів належать: „певний зріст числа парафій і вірних, також їхне між собою пов'язання; деякий зріст зрозуміння ролі священика, також деяке матеріяльне покращання його стану — збоку вірних на місцях; прибули нові кадри, здебільша тут народженого духовенства; піклування проводу Церкви над студентами (з ЗДА) св. Богослов'я у Духовній Колегії св. Андрея у Вінніпегу, Канада; за останні п'ять років Православна Ліга (Укр. Прав. Ліга) виявила свою зрілість і була дуже активною на місцях, - вона видала ряд цінних публікацій для молоді англійської мовою. Заходами Церкви (Укр. Прав. Церкви в ширшому розумінні, — всі три Митрополії у вільному світі) наступило молитовне об'єднання трьох Митрополій у вільному світі: ЗДА — Канада, - Західна Европа. Ця молитовно об'єднана Церква поза Батьківщиною охопила 90 відсотків усіх православних українців у вільному світі, в результаті чого в братньому єднанні знаходиться 11 єпископів, 450 священиків, 500 парафій".

Церковне огнище в Савт Бавд Брук

Архиеп. Мстислав поінформував, що будування відомої Церкви-Пам'ятника здійснене у 85 відсотках. Заступник голови Церковної Ради Митрополії о. Протопресв. І. Савчук на будування цієї Церкви-Пам'ятника зібрав досі 250,000 дол. Директор Науково-Богословського Інституту Церкви проф. В. Завітневич подав до відома, що цей Інститут розпоряджає архівом-бібліотекою в Савт Бавнд Бруку, який начислює 10,000 книжок, а в тому деякі дуже цінні й рідкісні. У власній друкарні Церкви Інститут видав 115 назов різних публікацій, а саме тепер (у перший день Собору) уже появився IV. том праці проф. І. Власовського „Нарис історії Української Православної Церкви".

Укр. Прав. Ліга, Сестрицтво і ін.

У першому дні Собору здавали звіт, м. і., Степан Капелюх з проводу Української Православної Ліги, пані Людмила Івченко — з Центрального Сестрицтва, Митроф. Прот. Григорій Пипюк — з Кураторії Пенсійного Фонду Церкви.

Другий день Собору повністю призначено на поїздку до Савт Бавнд Брук оглядати Церкву-Пам'ятника.

Третього дня був обмін думками у справі плянування дальшої розбудови Церкви. Тоді ж таки обрано на чергові

(Закінчення з 2-ї стор.)

три роки нові органи (ці, котрі є виборними) до Проводу Церкви, при тому на пост голови Консисторії далі перевибрано Архиеп. Мстислава.

„Історія Укр. Прав. Церкви" — найбільша пам'ятка Собору

У суботу, 2-го грудня відбувся бенкет, господарем якого був Архиеп. Мстислав. Тут були присутні всі три Владики, що були на Соборі. Владика Мстислав між іншим сказав, що „найбільше вдовілля для нього з нагоди цього Собору — це поява IV-го тому „Нарису Історії УП-Церкви" проф. І. Власовського.

У неділю, 4-го грудня в катедральному храмі Св. Володимира відбулася Архиєрейська Служба Божа, по полудні того ж дня Собор закінчено актом заприсяження новообраних органів Церкви на чергову 3-літню каденцію. Акт заприсяження звершив Митр. Іоан.

(Ця інформація про Собор скорочено подана тут на основі статті в щоденнику „Свобода" за 5-го грудня 1961 р. Пояснення в дужках подані ред. Вісника.)

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками(з Старого й Нового Заповітів:

Класа I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00

Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

См. Михаїл з ласки Божої Архиеп. Торонта і Східньої Єпархії УГПЦК

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ ДО ОТЦІВ ПАРОХІВ І ВІРНИХ ЄПАРХІЇ.

Улюблені в Господі мої Сопастирі, Брати, Сестри, Молодь і Діти!

Милосердний Господь дав нам і цього року зазнати Світлої Радости — святкувати Радісні дні НАРОДЖЕННЯ СИНА БОЖОГО на землі. Тож радію я і Вас вітаю з цією святою Радістю:

Христос рождається — славімо Його.
Христос із Неба — зустрічаймо Його.
Христос на землі — підносьмося до Неба.
Співай Господеві вся земля.
У веселощах співайте, люди...
(Ірмос канону свята.)

Хто ж Він Той Христос? Дух Святий устами пророка Ісаїї ясно нам каже:

Дитя народилось нам. Син (Божий) дався нам
Влада Його на раменах Його і миуванню Його
[немає краю.
Ім'я Йому — Великої Наради (Божої) Радник
Бог Кріпкий, Володар (світу), Цар миру,
Отець будучого віку... (Ісаії 9, 6).

Ось Хто народився нам і Кого ми зустрічаємо! Тоді хто ж ми, що нам аж така честь від Бога? Той же Дух Святий устами св. Апостола Павла виясню нам:

„Коли прийшла повнота часу, Бог послав Сина Свого Єдинородного, щоб народився від Жони (Св. Діви Марії) і підкорився під закон, щоб викупити підзаконних (людей) аби ми одержали всиновлення (Богові).

А як ви вже сини (й дочки), то Бог послав у серця ваші Духа Сина Свого, Який кличе: Авва Отче! (Батьку Отче!)

Тому ти вже не раб, не чужий, а син (Богові), а коли син, то і наслідник Божий через Ісуса Христа." (Галат 4, 4-7).

Ось що приніс нам Син Божий Дитятко Христос і ось хто ми стали через пришестя Його на землю. Тому то з таким піднесенням і радістю викрикував Ісаія пророк:

„З НАМИ БОГ! ЗРОЗУМІЙТЕ НАРОДИ! ПОЧУЙТЕ ЦЕ ВСІ АЖ ДО КРАЮ ЗЕМЛІ!"

Тож, дорогі мої, зрозуміймо й ми, що ми святкуємо? А святкуємо те, що Дух Святий сказав через того ж пророка: „Ось Діва в утробі прийме та породить Сина і дадуть Йому Ім'я ЕММАНУЇЛ, що значить: З НАМИ БОГ! (Ісаії 7, і 4). Це те, що сказав Архангел Гавриїл до Св. Діви Марії: „Дух Святий найде на Тебе і сила Всевишнього покриє Тебе, тому і Те, що народиться назоветься СИН БОЖИЙ. (Луки 1, 30-33).

Чи ми тільки споминаємо ті події, чи може тут для нас щось більше? Так, це Свято не тільки Народження Дитятка Христа, а народження в Дусі Святому і нас самих. Справді, що то значить: „Ти вже не раб (не чужий), а Син Богові через Ісуса Христа... і співнаслідник Божий!.. Чи не те, що каже той же Апостол: „Ті що в Христі Ісусі, ті — нове творіння (Боже). Давне пройшло, тепер все нове". (2 Кор. 2, 17). Отже, Різдво Христове то й наше різдво в Духові Святому, бо Христос знову народжується в серцях наших, і це в кожному і в кожній родині у всіх вірних Церкви Христової. Цим і пояснюється, чому всі Християни так урочисто і так піднесено святкують це Величне Свято навіть заздалегідь до дня Народження Христового. На жаль, тільки, що не всі його отак глибоко розуміють.

Але ми можемо радіти, що наш український побожний народ так саме й зрозумів цю велику Тайну Божу. Свят-Вечір це не щось інше, як зустріч народженого Дитятка Христа в кожній хаті, в кожній родині. Тоді кожна хата стає Малою Церквою, в якій Батько стає ніби священиком серед своїх дітей. Чисто, прибрано, всі в новому, свічі горять, ладаном пахне, молитви й співи на честь народженого Дитятка Христа. І не обманювалися, бо слова Христові правдиві:

„Ось Я стою коло дверей і стукаю і хто відчинить двері, Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, а він зо Мною." (Об'явлення 3, 20).

Вони справді зустрічали Христа і Він Духом Своїм приходив до них на їх уряджений Свят-Вечір. Було й таке: батьки наші вважали щастям на Свят-Вечір гостити в себе подорожнього. Садовили його на почесному місці за столом, як колись Авраам вітав Бога в вигляді трьох странників.

Тож і ми — сини й дочки того побожного народу, не забуваймо отих святих і високих традицій. Нехай і наш Свят-Вечір буде не для того, щоб смачно повечеряти, а для вшанування Дитятка Христа в кожній хаті. Як це гарно й піднесено! І як сумно, що в нашій любій Батьківщині все це отруєно богопротивною пропагандою та перешкодами, щоб душі вірних Богові людей не відчули тієї святої радости! Разом з тим, як нерозумно й шкідливо для себе діють ті, що відкинули цю святиню і виявилися не тільки невдячними Богові за Його любов до людей, а ще й, як нерозумні сказали: „Бога нема." Вони проміняли своє первородство людині, як колись зухвалий Ісав, за суп із сочевиці. Проміняли в собі образ Божий на образ якоїсь нерозумної безсловесної тварини-звірини, яку стали вважати своїм родоначальником. Справді сталося так, як сказав Ап. Павло: „І попустить їм Бог вірити неправді" (2 Сол. 2, 11).

Тож, дорогі мої, дякуймо Господеві, що дав нам вільними устами і спокійним серцем у вільному світі славити Бога та відчувати солодкість віяння Духа Святого в серцях наших.

Святкуймо ж у радості та в чистоті серця, як діти Божі для Сина Божого Дитятка Христа. Святкуймо в себе в хатах. Зустрічаймо Христа на Свят-Вечір, а потім усі йдімо до Храму Божого, щоб спільно зо всією Церквою віддати славу Богові за Його Любов до нас і за всі Його до нас милості.

З НАМИ БОГ!

Йому Слава на віки вічні.

Дано в місяці грудні р. Б. 1961
в Катедрі Св. Володимира
в Торонто.

Всечесні Отці! Прочитайте ці мої привіти в неділю перед Різдвом Христовим, цебто 31 грудня ц. р. в церкві.

† **Михаїл**
Архиепископ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ВІСНИКА"!

IV СОБОР УКР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В ЗДА

НЕРУ ЗАКЛИКАЄ ДО МИРУ

„Якщо ми прагнемо до миру, то ми повинні якимсь способом прийняти ці шляхи, що ведуть до миру... Я не можу збагнути: як кожен може думати, що він осягне мир такими способами, які лиш усе більше витворюють воєнний настрій!" — заявив прем'єр Індії, Неру, у своєму листі до III. Асамблеї Світового Союзу Церков у Ню Делі. Він звернувся з закликом до всіх у світі провідників Християнства, щоб вони відносилися до міжнародніх проблем „скоріш у дусі приязні, а не в дусі холодної війни".

Досі Християнство адресувало свої послання до не-християн; а оце вперше було спрямоване „послання" не-християнина, Неру, до християн.

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішому ІЛАРІОНУ, Митрополиту Вінніпегу і всієї Канади, Преосвященнішому АНДРЕЮ, Єпископу Едмонтону і Західньої Канади, Високопреосвященнішому МИХАЇЛУ, Архиепископові Торонта і Східньої Канади, Світлій Консисторії та її Президії на чолі з Протопресвітером о. Д-ром С. В. Савчуком, Вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Всехвальному Членству Катедральної Громади Св. Івана, Членству й Проводові наших Організацій та всьому Українському Народові на Рідних Землях й в розсіянні по всьому світу сущим, оцим передаємо найсердечніший привіт і поздоровлення

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ!

ЗА УПРАВУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРИ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

о. Прот. М. Фик, парох.	**о. Ол. Хом'як,** парох.
Н. Боднар, голова.	**В. Косташ,** секретар.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. за границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА СВЯТВЕЧІРНІМ СТОЛОМ ДУХА НАРОДУ

Правдиво кажуть, що якби ми узгіднили між собою значення цих слів, які ми вживаємо, то всякі дискусії закінчилися б ще перед тим, поки вони почалися.

Напр., ми вживаємо слів „свято", „поступ", „поступовий церковний календар" і т. д. Питання: чи кожен з нас однаково розуміє ці слова?

Англійські слова „голі дей", що їх згодом почали писати разом: „голідей", початково означали тільки й виключно: „святий день" чи коротше: „свято".

Але який зміст у ці слова почала вкладати модерна людина? Слово „голідей" згодом почали розуміти, як „відпустку" з роботи, — як звичайний відпочинок навіть у будний день, коли в дійсності немає жодного свята. Отак перекрутили „по-модерному" церковно-релігійний термін „голідей". Звичайно, багато „модерністів" скажуть, що це „поступ", і що всім треба його наслідувати, бо інакше нас назвуть „непоступовими".

Подібно, як з тим „голідеем", є і т. зв. „Крисмесом".

„Крисмес Ґрітіньс" — це вже „Сізонс Ґрітінґс", тобто: „Сезонові привітання". Чому сезонові? Бо це зимова пора (сезон). Виходить, що це ніщо інше, а тільки „свято зими", а не Різдво Христове. Зиму зустрічають, а не народженого Христа! Із слова „Крисмес" уже усунули його християнський зміст та ідею; а зимовий „Сезон" і „Крисмес" у т. зв. „модерністів" уже стали означати одне й те саме. Це „поступ"?

У чому проявляється отой „Сізон", чи інакше „Крисмес"?

У відпустці з роботи, в посиланні подарунків і в очікуванні подарунків, і в оживленні „бизнесової" реклями. Якщо б у слові „Крисмес" справді бачили християнську ідею, то бизнесові реклями підприємств тих, що називають себе християнами, і тих, що взагалі у Христа не вірують, не були б обвішані написами: „Крисмес" І на „Крисмесі" роблять торговельні інтереси, отже ще тільки для цього відкрито не виступають проти „Крисмесу" т. зв. „поступовці". Але при тому вони знають, що їхньому безвірству „Крисмес" уже не загрожує, бо вони перемінили „Крисмес" в урочистість зимового „Сезону", де вже немає християнського змісту взагалі.

Гульня, забава, пиятика — це загальний характер і ціль відзначення дня 25-го грудня, що називається „Крисмес". Це називається т. зв. „святкування" „по-модерному". Сама ця „змодернізована" дата — день 25-го грудня — є невіддільною частиною цього „модерного святкування" і разом символом його.

Цей факт, що ми, українці, відзначаємо не „Крисмес", а тільки Різдво Христове, завдячується головно тому, що ми — згідно з нашою споконвічною українською християнською традицією — святкуємо це Свято двома тижнями пізніше після „Крисмесу". І головно цей наш українсько-християнський Церковний Календар рятує нас перед небезпекою утотожнювання Різдва Христового з т. зв. „Крисмасом" — таким, як його розуміє ширший загал окруження, серед якого ми живемо.

Коли прошумить гомін забав „Крисмесу", коли все заспокоїться й настане тиша, тоді тільки в цій урочистій тиші настає наше велике Свято — Свято Різдва Христового — не „Крисмес".

Дехто, на жаль, каже, що ми, дотримуючись нашої національно-релігійної традиції щодо календаря, є „непоступовими", бо, мовляв, треба йти з духом „поступу" цього середовища, яке нас окружає. Але такі одиниці чи гурти, які бажають іти з саме таким „поступом", не хотять усвідомити собі цього, що є два роди календарів: один календар для щоденно-загального вжитку всього людства, — це астрономічний календар; другий календар це Церковний Календар, який відноситься тільки до религії і її Церкви, що є національною Церквою даного народу; Церковний Календар — це невіддільна й жива частина релігії цього народу; у нас, православних українців, наш Церковний Календар є українським, - він є частиною українсько-християнської культури, і ні в чому він не перешкоджає ні нам, ні нашому іншовірному окруженню в щоденному суспільному житті буденному, для якого ми прийняли світський календар нового стилю, як і інші народи.

Є такі народи в розсіянні по світі, які по три дні за чергою святкують свої свята тоді, коли серед маси його іншовірного окруження в той час є, так би мовити, „жнива", чи „будень-полудень". Але цей народ не оглядається на своє окруження, а замикає всі свої підприємства на три дні, і святкує, немов одна велика родина. І хоч за той час тратить мільйони грошей через закриття своїх підприємств на цілі дні, то однак духово він зискує на цьому, бо своїм окремим від загалу святкуванням він зберігає себе, як окрему націю. І ніхто цього народу не називає „непоступовим", і сам цей народ, не маючи в собі згубного почуття меншевартости, не лякається, що б хтонебудь не назвав його „непоступовим".

Це такі справи, над якими дискусії бути не може, — вони бездискусійні, немов би догмати, бо в них зберігаються природні закони національного самозбереження; хто ж слабий духом, і йому ці принципи або байдужі, або він не усвідомлює собі їх, то ця слабість духа буде нашіптувати багато всяких аргументів за тим, щоб Різдво Христове замінити на „Крисмес" — цебто на день 25-го грудня. Але Бог Всемилостивий зберігає загал нашої спільноти від цих звідних підшептів — принаймні зберігає величезну більшість нашої спільноти і найкращих одиниць у ній

Нехай же цей наш українсько-християнський шлях у невідоме майбутнє нашого народу у Великому Розсіянні освітлює нам Святвечірня Зоря, і щоб ми й цього року, як і продовж тисячі літ нашої українсько-християнської історії, всі разом, немов одна родина, в один і цей самий Свят-Вечір сіли за спільний Стіл нашої національно-духової едности, за Святвечірню Вечерю Духа Нації, — „щоб усі були одне".

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Світовий Союз Церков поборює антисемітизм

На недавній своїй Асамблеї (III Асамблея в Ню Делі, Індія) Світовий Союз Церков звернувся до всіх цих 198 різних віроісповідань, що є членами цієї організації, щоб вони „противилися всякій формі антисемітизму" всюди, де тільки він появляється.

Подаючи вістку про це, часопис „Да Оттава Ситизен" (4.XII.1961) завважує, що цей заклик - це повторення такого самого заклику Асамблеї Світового Союзу Церков, що відбулася в Амстердамі 1948 р., в якому було сказано, що „антисемітизм — це гріх перед Богом". У цій же постанові сказано, що теперішні жиди не відповідальні за розп'яття Христа

Дискусія: чи жиди — це „вибраний народ"?

Поки немає пресових вісток про подробиці дискусії III Асамблеї Світового Союзу Церков у Ню Делі щодо питання: чи жидів треба вважати „вибраним народом". Коли постановлено усунути це питання з точок дискусії, то Асамблея радо цей крок привітала.

Вищезгаданий часопис інформує коротко:

„Після богословського шуму, оплесками було прийнято становище у справі питання, чи твердження про „вибраний народ" має відноситися до жидів? Ця додаткова справа була усунена, бо відчувалося, що вона могла б довести до теологічної плутанини, отже це могло б призвести до того, що „ясне й просте слово", потрібне у справі антисемітизму, „який існує далі", стало б кульгати"

Дж. С. Беннетт: „Антисемітизм на відповідальності Церков"

„Свящ. д-р Джан С. Беннетт — декан богословського факультету Юніонської духовної семинарії в Нью-Йорку перед голосуванням звернув делегатам увагу на ось що: якщо б Асамблея говорила „про антисемітизм непевним голосом", „то це була б катастрофа". „Антисемітизм лежить на спеціяльній відповідальності Церков упродовж століть, бо християнське вчення й символи були вживані хибно — проти жидів", сказав він".

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР НА МІСЬКІЙ УПРАВІ У ВИНДЗОРІ

Управа міста Виндзору прийняла пропозицію Комітету Українців Канади, щоб на будинку Міської Управи кожного року 22 січня - у день проголошення Української Народньої Республіки 1918 р. — вивішувати українського прапора. І дня 22 січня 1962 р. український прапор уперше буде там вивішений.

Посадник („мейор") м. Виндзору Майкел Дж. Петрик противився постанові Міської Ради, але безуспішно, — подає „Виндзор Стар" (5.XII.1961). „Посадник Петрик звернув Управі увагу на це, що на будинку федерального уряду (в Оттаві) не вивішують прапорів інших національностей, — за винятком, коли голова іншої держави відвідує Оттаву".

НА ЗУСТРІЧ РІЗДВУ ХРИСТОВОМУ

Смиренний Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, до Всечесного Духовенства й боголюбивих вірних Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„Ось Я стою біля дверей і стукаю: коли хто почує Мій голос і відчинить двері, Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, а він — зо Мною".

(Откровіння 3. 20).

У природі одна за одною настають різні пори року. І кожна з них викликає в нас різні почування й переживання. Ми мріємо про весну, коли-то природа пробуджується до нового життя; втішаємося й любуємося красою літа; не любимо мокро-дощливої осені; боїмося холодної зими

Так само ми маємо різні пори року в нашому церковно-літургічному році. Вони приходять до нас одна за одною, викликаючи в душі кожної віруючої людини особливіші почування й переживання.

Спеціяльну красу й силу впливу на оновлення нашого життя мають ці з них, у центрі яких знаходяться наші Свята: Великдень і Народження Христа Спасителя. Довші приготування до них та їх святкування — це час особливішого релігійно-духового піднесення, великої духової радости й насолоди, а одночасно й скріплення нашого релігійно-морального життя, щоб „ми поводилися достойно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покорою та лагідністю, з довготерпінням, у любові зносячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі спокою" (Єф. 4, 1).

І ось тепер, коли на фоні наближення Свята Різдва Христового перед нашим духовим зором уже починає розгортатися величний вигляд Різдвяної Ночі з Вифлеемською Зіркою — одинокої в історії людства ночі народження Дитини-Христа, Свята Церква, як любляча Мати, закликає нас готовитися до зустрічі Христа Спасителя.

Від кількох днів ми вже розпочали 40-денний піст, за прикладом сорокденного посту Христа Спасителя в пустині; а починаючи від завтра, від Свята Введення в Храм Пресвятої Богородиці, ми будемо чути в наших церквах на раніших Богослуженнях величавий спів-заклик Церкви: „ХРИСТОС НАРОДЖУЄТЬСЯ — ПРОСЛАВЛЯЙТЕ ЙОГО! ХРИСТОС З НЕБЕС — ВИХОДЬМО НА ЗУСТРІЧ ЙОМУ!"

Чому ж Свята Церква каже „НАРОДЖУЄТЬСЯ"? Чому вона закликає зустрічати Того, Хто з небес ісходить?

Адже ж Христос уже народився, жив на землі і доконав діла нашого спасіння. І ми поєднані з Ним у Святих Таїнствах Церкви!

Так, — але, на жаль, гріховне життя людей віддалює їх від Христа Спасителя. „Як бджола втікає від диму", — каже Святий Іван Дамаскин, — „так і Христос не може замешкувати в тому серці, яке наповнене гріховним брудом", з яким ми ходимо цілими днями, місяцями, а часто навіть цілими роками. Ось тому-то ми маємо потребу, щоб Христос повсякчас народжувався в нас.

І Він народжується в серці кожної людини, коли вона чистить своє серце від гріховної нечистоти, яка стоїть на перешкоді нашого єднання з Христом Спасителем.

Для того ми маємо належно приготовити наші серця до народження й замешкання в них Христа Спасителя.

Приготовляймо їх щирим покаянням, постом, молитвою й роздумуванням про велику тайну явлення в тілі Сина Божого та прикрашуймо наші душі добрими вчинками любові до Бога, до Святої Матері Церкви нашої, до нашого народу та до ближніх наших.

Під час наших приготувань до величного Свята Народження Христа Спасителя Свята Церква пригадує нам, що „ГОСПОДЬ БЛИЗЬКО Є" (Фил. 4, 6). Наближається до нас у наших сумліннях, промовляє до нас голосом Своєї Церкви та вживає багато інших способів, щоб поєднатися з нами.

Користаймо з того наближення до нас Христа Спасителя, щоб нам взаємно наблизитися до Нього, щоб прийняти Його до наших сердень

„Ніч минула, а день наблизився, тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімось у зброю світла" (Римл. 13. 12).

„Наблизьтесь до Бога, то і Бог наблизиться до вас".

† **Андрей**, Єпископ.

(Це Слово Владики Андрея було передане по радіостанції CKUA в Едмонтоні 3-го грудня 1961 р.).

Із закулісся вбивства Степана Бандери

Степана Бандеру знайшли мертвим у Мюнхені. Зах. Німеччина, 15-го жовтня 1959 р. на сходах камениці, в якій він жив під іншим прізвищем, а брама камениці була постійно замкнена

Преса подавала, що в організмі пок. Бандери під час слідства було знайдено сильну отрую, що спричинює негайну смерть. Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів (революційної), провідником яких був С. Бандера, заявили, що С. Бандеру вбив невикритий советський агент. Але українська преса з-поза кругів ОУН під б проводом С Бандери або займала неозначене становище вичікування, або й дехто твердив що Бандера погиб з руки когось із провідних членів своєї організації. Чужинецька ж преса, а в тому головно зах.-німецька — легковажила цю справу.

17-го листопада 1961 р.

Справа загадкової смерти С. Бандери почала не так відходити в забуття, як скоріш ніби якось „усуватися" з овиду. Так було майже два роки.

Аж ось дня 17-го листопада 1961 р. цю відносну тишу нагло, поразливо сколихнула вістка: викрито большевицького агента, що вбив Бандеру!

Вечірне видання мюнхенського німецького щоденника „Абендцайтунг" 17-го листопада 1961 р. вперше повідомило жителів Мюнхену, що Ст. Бандеру вбив советський агент Богдан Сташинський, який уже є в руках західньо-німецьких органів безпеки.

Богдан Сташинський

Богдан Сташинський, який заявив, що це він убив Бандеру, сам зголосився до американської влади в західньому Берліні і сказав, що він — советський агент, і що це він убив С. Бандеру. Американці передали його зах.-німецькій поліції.

Богдан Сташинський — українець; він народився 4-го листопада 1931 року у Борщевичах коло Львова в родині, що відома своєю ворожістю до большевизму. Року 1960-го Б. Сташинський випадково попався в руки советської порядкової міліції в потязі, — його притримали тому, що він їхав без квитка. При допиті КГБ (колишнє Че-Ка) советські органи безпеки погрозили йому, що його будуть судити за колишню протибольшевицьку націоналістичну революційну діяльність, якщо він не погодиться співпрацювати з большевицькою тайною поліцією для викривання українських революційних протибольшевицьких елементів, і Б. Сташинський погодився.

Після советського відповідного вишколу він був посланий убити Бандеру ще в травні 1959 р., але йому не вдалося, бо Бандера був добре пильнований. Після цього Сташинський знову повернувся до СССР і проходив дальший вишкіл. І тоді знову повернувся до Мюнхену, пробрався на сходи камениці, в якій жив Бандера і там, зустрівши Бандеру, убив його з отруйного „пістоля" — такої шприці, що при вколенні впускає таку сильну отрую, яка спричиняє негайну смерть, і скоро зникають усі сліди отруєння, а здається, що жертва померла внаслідок звичайного „серцевого удару".

Б. Сташинський, вже бувши советським агентом, одружився в підсоветській частині Німеччини з німкенею і вінчався в католицькій церкві.

Він заявив, що не довіряв большевикам, бо підозрівав, що він, коли вже виконає вложені на нього большевиками завдання, може бути большевиками знищений, отже тому він вирішив здатися в руки не-большевицькій владі, і сам до всього признався.

Ці інформації про особу Б. Сташинського і його зізнання скорочено подані тут на основі ширших інформацій проводу Закордонних Частин ОУН в Мюнхені, опублікованих у торонтонському „Гомоні України" за 9-го грудня 1961 р.

Советська пропаганда в Америці

Почавши з 1959-60 років, відколи уряд ЗДА ще більше злагіднив доступ советських видань до цієї країни, число напливу советських пропагандивних газет, журналів, брошур і книжок зросло в три рази. Ось деякі цифри. „Дітройт Фрі Пресс" ч. 7 (4) 1960 подає, що 1959 р. з СССР прислано десять мільйонів примірників різних пропагандивних видань. „Ню Йорк Нюз" ч. 6 (17) 1960 інформує, що 1960 р. тільки через порт Нью-Йорк прибуло з СССР в Америку 7,000.000 штук комуністичної літератури, а через Сан Франціско вплинуло 17 тон советської літератури. „Н. Й. Джорнал Амерікен" ч. 6(28)1961 стверджує, що впродовж лютого й березня 1961 р. комуністичний диктатор Куби, Фідель Кастро, прислав в Америку (ЗДА) 162.000 пачок журналів і 11.700 пачок газет. А з усіх країн прислано в Америку впродовж цих двох місяців 1961 р. 14.200.00 пачок комуністичної літератури.

Чин Перенесення Св. Мощів до нового Храму

Дня 5-го січня 1962 р. Владика Митрополит Іларіон у сослуженні Духовенства звершить Чин Перенесення Св. Мощів до нового Храму — до новозбудованої

Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Початок о **год. 7.30 вечора.**

Усіх сердечно запрошуємо.

о. М. Юрківський, настоятель **Суддя І. Соломон**, голова

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященного Владику Архиепископа Михаїла, Преосвященного Владику Єпископа Андрея, Світлу Консисторію, Професорів і Студентів Богословської Школи Колегії Святого Андрея у Вінніпезі, Всечесне Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Покровителів, Ктиторів, Фундаторів, Добродіїв, Почесних Братчиків і Сестриць і прихильників Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі та всіх Братів і Сестер поздоровляємо з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ!

Управа Всеканадійської Греко-Православної Катедри Пресвятої Тройці у Вінніпезі

Holy Trinity U. G. O. Cathedral,
1175 Main Street, Winnipeg 4, Man.

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

Порядок Богослужень

6-го січня — День Свят-Вечора (субота).
10.00 год. вечора — Велике Повечір'я.
11.00 год. вечора — Різдвяна Служба Божа, яку править Настоятель Катедри о. Мих. Юрківський.

7-го січня — Різдво Ісуса Христа (неділя).
9.00 год. рано — Різдвяна Архиерейська Служба Божа. Править Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в сослуженні о. М. Юрківського й о. Прот. Є. Грицини.
Під час Служби Божої — Чин Рукоположення в сан Диякона студента четвертого курсу Богословської Школи Євгена Стефанюка.
7.00 год. вечора — Всенічна.

8-го січня — Собор Пресвятої Богородиці (понеділок).
10.00 год. ранку — Служба Божа.
7.30 год. вечора — Всенічна.

9-го січня — Св. Первомученика Стефана (вівторок).
10.00 год. ранку — Служба Божа.

13-го січня — Субота напередодні Нового Року.
7.30 год. вечора — Всенічна.

14-го січня — Новий Рік. Обрізання Господнє. Св. Василія Великого
10.30 год. ранку — Служба Божа.

18-го січня — Щедрий Вечір. Навечір'я Богоявлення (четвер).
9.30 год. ранку — Царські Години.
10.00 год. ранку — Служба Божа Василія Великого з Вечірнею і **Велике Освячення Води.**
6.30 год. вечора — СВЯТА ВЕЧЕРЯ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ.

19-го січня — Йордан-Богоявлення-Водохреща (п'ятниця).
10.00 год. ранку — Служба Божа й Велике Водосвяття.
7.30 год. вечора — Всенічна.

20-го січня — Собор Івана Хрестителя (субота).
10.00 год. ранку — Служба Божа.
7.30 год. вечора — Всенічна.

21-го січня — Неділя по Богоявленні —
10.30 год. ранку — Служба Божа.

о. М. Юрківський, настоятель. тел. JU 6-5373
Прот. Є. Грицина, парох. Тел. JU 9-0020

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ

На Свят-Вечір, 6-го січня 1962 р. слухаймо Різдвяного Слова Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона і колядок Катедрального Хору під управою п. Володимира Богоноса по радіо, як подано нижче:

British Columbia			
Vancouver	CKLG	(730)	8.45 P.M.
Alberta			
Calgary	CFCN	(1060)	7.30 P.M.
Edmonton	CFRN	(1260)	6.45 P.M.
Camrose	CFCW	(790)	8.15 P.M.
Peace River	CKYL	(630)	7.30 P.M.
Saskatchewan			
Saskatoon	CFQC	(600)	8.30 P.M.
Prince Albert	CKBI	(900)	8.30 P.M.
Yorkton	CJGX	(940)	7.30 P.M.
Manitoba			
Winnipeg	CKY	(580)	8.40 P.M.
Dauphin	CKDM	(730)	7.05 P.M.
Flin Flon	CFAR	(590)	7.15 P.M.
Altona	CFAM	(1290)	8.45 P.M.
Ontario			
Fort Frances	CFOB	(800)	7.10 P.M.
Fort William	CJLX	(800)	7.00 P.M.
Hamilton	CHML	(900)	9.15 P.M.
Niagara Falls	CHVC	(1600)	8.00 P.M.
St. Thomas	CHLO	(680)	6.15 P.M.
Sudbury	CHNO	(900)	8.00 P.M.
Quebec			
Montreal	CJAD	(800)	9.45 P.M.

Колядуймо на Всеканадійську Українську Греко-Православну Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі. Щедра Коляда допоможе в докінченні будови Катедри.

Коляди просимо висилати на цю адресу:

HOLY TRINITY U. G. O. CATHEDRAL
1175 Main Street, Winnipeg 4, Man.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюсарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Зв'язки між папою і Хрущовим

З Ватикану 18-го грудня 1961 р. передали ось цю вістку:

„Місто Ватикан (Ройтерс). — Советський прем'єр Микита Хрущов побажав папі Іванові успіху в його зусиллях для миру, коли він поздоровив папу минулого місяця з нагоди 80-ліття його народження, — як минулої п'ятниці виявив ватиканський часопис „Ль'Оссерваторе Романо".

Він опублікував текст Хрущового привітання і відповідь папи. Він же сказав, що советський амбасадор в Італії, Семен Козиров передав через папського нунція, монсіньйора Карльо Ґрано, 25-го листопада ось що:

„Мені повірено висловити в імені М. С. Хрущова Його Святості Папі Іванові з нагоди 80-ліття його уродин поздоровлення і щирі надії щодо доброго здоров'я і успіхів у його благородних замірах скріплення й консолідації миру у світі та розв'язки міжнародніх проблем шляхом відкритих переговорів.

Монсіньйор Ґрано другого дня відповів:

„Його Святість Папа Іван зволив подякувати за добрі побажання, і він також із свого боку висловлює добрі побажання всьому російському народові, сердечні побажання щодо розвитку й консолідації світового миру шляхом щасливої згоди в братерстві людей. За це він возносить свої моління" (Щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс", 18.12.1961).

„ТРІЮМФ ПРАВОСЛАВІЯ"

(Ф. ГАВЗ ПРО РОДОСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ)

Від Редакції: — Протестантський пастор і богослов Френсис Гавз — це товариш генерального секретаря Світового Союзу Церков; він являється одним з найвизначніших протестантських діячів і коментаторів. Він же й був головою групи спостерігачів Світового Союзу Церков на Родоській Конференції.

Статтю Френсиса Гавза п. з. „Тріюмф Православія, Всеправославна Конференція на Родосі 24 вересня — 1 жовтня 1961 р." передруковуємо в перекладі з англійської мови з журналу „Да Ортодокс Обзервер" (за листопад 1961 р.). Цю статтю містимо повністю, і без коментарів, як один з документів нашого часу, що відноситься до церковних рухів у світі. Розуміється, наше становище не у всьому покривається з поглядами пастора Гавза в його коментарях про Родоську Конференцію.

„Надії, що плекалися століттями, і благородні зусилля десятиліть" стоять за зборами Всеправославної Конференції на Родосі, — сказав під час відкриття Хризостом — Митрополит Миронський у своїй проповіді за Літургією.

Останні офіційні Всеправославні збори відбулися в 17-му столітті — в Яссах, в Румунії, 1642 року, і в Єрусалимі 1672 року. Почавши з 1920 року, Вселенський Патріярхат чинив наполегливі зусилля скликати репрезентативний „Просинод", який міг би підготовити шлях до Синоду, що його можна б було прирівняти до Сьомого Вселенського Собору в Нікеї 787 року, одинадцять століть тому. Православні провідники прийшли до переконання, що різні Патріярхати і національні Церкви, що разом становлять собою Православну Церкву, мусять зійтися, щоб унормувати як свої внутрішні справи, так і розглянути їхне спільне відношення до проблем модерного світу і до християн інших віроісповідань. Але обидві світові війни, революції і зміни обставин у низці „православних країн" паралізували зусилля скласти дійсне репрезентативне тіло. (Найбільшим наближенням до цього була Конференція на Афонській Горі 1930 р., але Московський Патріярхат не міг бути зарепрезентованим безпосередньо).

У вересні 1961 р. цю надію здійснено. Великі делегації єпископів, священиків і світських богословів дванадцятьох більших Православних Церков зійшлися на Родосі на Конференцію, яку Митрополит Хризостом окреслив, як „представлення Православія на всеправославному, всехристиянському і світовому рівні". Переваги в різницях політичних, ідеологічних і культурницьких між православними і незгідності були драматично символізовані спільною урочистістю Святої Літургії Єпископів, які стояли в проводі дванадцятьох делегацій. На початковому засіданні Конференції було узгіднено, що під проводом представника Вселенської Патріярхії (80-літнього Митрополита Филипського Хризостома), Президія повинна бути складена з провідників делегації „старовинних Патріярхатів": Оександрійського, Антіохійського, Єрусалимського, і з новіших Патріярхатів: Російського, Сербського й Румунського; і це була знаменна досконала рівновага між старшими й новішими, та між представництвом різних культурних традицій. Послання Конференції і агенди Просиноду були затверджені однозгідним голосуванням, а Послання було урочисто прочитане трьома офіційними мовами:

(Продовження на 7-й стор.).

„ТРІЮМФ ПРАВОСЛАВІЯ"

(Продовження з 6-ї стор.)

грецькою, арабською і російською — на традиційному місці, по Євангелії за кінцевою Літургією.

Яким же чином можна б підсумувати осяги Конференції? Як один з трьох спостерігачів Світового Союзу Церков, якому дано привілей бути присутнім на цих історичних зборах, я, шляхом спроби, заризикую запропонувати слідуючі точки, — як предмет для поправки православними друзями й товаришами.

По-перше, як це вже було вказано, уже сам цей факт, що такі повні збори православних представників змогли відбутися саме в таких обставинах історії, — справді має величезне значення. Інші віроісповідання в цьому столітті скликали були по кілька світових зборів, — у Православії ж не було можливости цього зробити.

По-друге, збори здійснили велику візію Вселенського Патріярха Констянтинопольського Атенагораса І-го Без його непохитности й наполегливости ці збори ніколи не відбулися б. Вислід був практичним потвердженням тієї спеціяльної функції Вселенського Патріярхату — не так, як папство в римському сенсі, але як зв'язковий чинник, що особливо відповідальний за підтримування зв'язків між автокефальними (незалежними) Церквами, що разом становлять Православну Церкву Постанова скласти Президію з провідників шістьох старших делегацій з представником Вселенського Патріярхату, який очолював Конференцію, правдоподібно, зображує цей стан справи. З одного боку, Констянтинополь втішається любов'ю й повагою, як primus inter pares (перший між рівними) і за ним є відповідальність за ініціятиви у всеправославних справах; з другого ж боку, він являється видатно діючим впорядчиком і символом, що повністю укладаються в цю відповідальність; предсідниками Комісій стали провідники інших Православних Церков, і вони також можуть ставити Констянтинополеві пропозиції щодо дій у всіх справах загального інтересу. У зв'язку з цими натяками, що були опубліковані, — що цей стан справи заіснував у висліді російського політичного натиску, можна б з таким же успіхом додати, що представники Олександрійського Патріярхату і Грецької Церкви так само були за цим укладом справ.

По-трете, Конференція якнаймогутніше заманіфестувала основну єдність Православної Церкви щодо Віри й Літургії. Були поточні різниці в поглядах на справи меншого значення, але торжественне служення Літургії головами дванадцятьох делегацій перед іконою дванадцятьох Апостолів з моменту Зшестя Святого Духа на них поєднальні моління й виголоси грецькою, слов'янською, арабською й румунською мовами, взаємні поцілунки миру перед проказанням Нікейського Вірую („Возлюбімо один одного, щоб ми могли ісповідувати єдиним духом"), урочисті молитви з поминанням Патріярхів і Єпископів усіх автокефальних Церков — згідно з Констянтинопольськими діптихами (таблиці з іменами тих, за кого спеціяльно моляться під час Св. Причастя. Включення імен Первоієрархів Церков у ці списки являється символом повного сопричасництва і єдности з цією Церквою), і видиме поєднання в сопричастництві по-грецькому і слов'янському, арабському й румунському залишили по собі незабутнє літургійне й історичне враження

По-четверте, нагода для особистих зустрічей за трапезою, під час паломництва в Патмос перед Конференцією, і в Атени після неї, мають просто неоцінимe значення. Усякі непорозуміння й очевидні незгідності розв'язувалися, чи вже принаймні були показані в новому світлі, як вислід зустрічі віч-на-віч. Нове розуміння й особиста здруженість, що впродовж десятиліть не були можливі шляхом листування, тепер стали можливими. Це може бути ілюстроване цим фактом, що навіть такі делікатні справи, як мир і колоніялізм, були поставлені таким чином, що в цій справі однодушно погодилися всі.

Наприклад, російська делегація почала з того, що поставила вимогу, щоб зайняти ригористичне становище у справі світових політичних проблем, включно з закликом до „загального й повного роззброєння" до „мирного усунення слідів Другої світової війни, які ще далі затроюють атмосферу", і до „покладення кінця всім проявам злочинної колоніяльної системи".

У кінці дійшло до згоди так, що ці справи повинні бути включені в агенди — шляхом таких термінів·

„Вклад різних Православних Церков у справу прийняття християнських ідеалів миру, свободи, братерства й Любови між народами"; „Православіє й расове напруження; і „Православіє та проблеми християн в ділянках бистрих суспільних змін".

Знову ж, росіяни домоглися скреслення параграфу щодо методів поборювання атеїзму, зате ж усі погодилися включити „способом свідкування Православія у світі згідно з православною традицією", яка оформила цю саму справу позитивним способом.

Між багатьма іншими замітними змінами в довгих агендах, що їх прийнято для продискутування в Церквах — під час підготови до Просиноду, можна відзначити ось такі:

„За повнішу участь світських в усьому житті Церкви"; „Шукати такої системи обирання єпископів, що б була ближчою узгіднення з Канонами"; „Вигляд і шати духовенства"; і „Взаємовідносини Церков у різних країнах одних з одними і з Вселенським Патріярхатом — на основі Канонів та історії".

З другого ж боку, Конференція шляхом голосування усунула з агенд справу правил проти одруження вищого духовенства.

Послання Конференції — це заклик до Православних Церков прийняти на себе повну відповідальність у модерному світі на добро всіх християн і, розуміється, всього людства.

Конференція порекомендувала розглянути можливості ближчих зв'язків особливо ж із Старо-Католицькою й Англіканською Церквами. Вона „в любові привітала" християн Заходу, „з якими ми ніколи не припиняли співпраці у спра-

(Закінчення на 8-й стор.)

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА" З НАГОДИ

РІЗДВЯНИХ СВЯТ

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1961 ДО 15-го СІЧНЯ 1962 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1961 р., до 15-го січня, 1962 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вісника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вісника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вісник" Адміністрація „Вісника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вісник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСНИКА", ВІННІПЕГ, МАН.

При цьому надсилаю $........, як подарункові передплати на „Вісник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

Моє Імя і прізвище ....

....

Моя адреса ....

....

(Коли маєте більше імен. можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

В якому стані було за того часу Християнство в Римі?

Перш за все слід ствердити такий загальний факт: хоч Християнство почало тоді ширитися поза межі Палестини, цебто серед язичників, то в деяких випадках це було поширене тільки „в площину", а не в глибину. Про це свідчить спір у самому Проводі Вселенської Церкви в Єрусалимі на тему відношення між Новим Заповітом і Старим Заповітом: чи християни з язичників мають обрізуватися так само, як і християни з жидів, і т. д. (Діяння XV. 1-24). Поза межами Палестини, очевидно, ця справа була ще гострішою. Між християнами бували навіть такі у ч е н и к и Апостолів, які не чули про Св. Духа, а проте вони були переконані, що вони були „християни". „Під час перебування Аполлоса в Коринті, Павло, пройшовши горішні сторони, прибув в Ефес, і, знайшовши деяких учеників, сказав їм: „Чи прийняли ви Святого Духа, увірувавши?" Вони сказали йому. „Ми навіть не чули, чи ви є Дух Святий". Він сказав їм: „У що ж ви хрестилися?" Вони відповіли: „В Іванове Хрещення" (Діяння XIX. 1-3).

У Римі за того часу також, з цього погляду, очевидно, було не все гаразд.

Перш за все, слід ствердити, що саму основу тодішніх християнських місіонерів (а цією основою були жиди) римська влада за того часу вигнала з Риму. Коли Ап. Павло відбував свою другу місійну путь, і то не тільки по країнах Малої Азії, але й по деяких містах Европи (тоді він ще не був у Римі), то вже тоді він побачив, що місцеві жиди, отже й жиди-християни, мусіли опустити Рим. Ось свідчення: „Після цього Павло, залишивши Атени, прийшов у Коринт; і, знайшовши якогось юдея, іменем Акила, родом з Понту, що недавно прийшов з Італії, і Прискиллу — його дружину, — тому що Клавдій повелів усім юдеям покинути Рим, — прийшов до них" (Діяння XVIII. 1-2).

За того часу, коли римська влада (Клавдій) приказала всім жидам опустити Рим, Ап. Петро пробував у Малій Азії. Ап. Павло останньо бачився був з ним у Палестині (Діяння XV. 7). Перше своє Послання Ап. Петро написав з Вавилону (І Петра 1. 13). Цебто Ап. Петро принципово волів залишитися в Малій Азії, отже його в Римі не було.

Такий стан був у Римі, коли Сам Бог покликав Ап. Павла, який саме тоді був у в'язниці в Єрусалимі, йти до Риму свідкувати про Бога (Діяння XXIII. 11).

Христос покликав Ап. Павла рятувати Віру в Римі, загрожену заникненням — і для цього Бог покликав не Ап. Петра, який був у М. Азії, а тільки — Ап. Павла. Коли Бог призначив Ап. Павла на духовний провід Римської Церкви, то вже тим самим це був знак Божого Провидіння, що Ап. Павло не може загинути в Палестині, де старозаконні жиди вирішили його вбити. Бог чудесно врятував Ап. Павла, цебто вчинив, щоб усе складалося так, що старозаконні жиди не мали можливості вбити Ап. Павла; а формальною перепоною їм у цьому був факт, що Ап. Павло був хоч і жид, але родовитий римський горожанин. І вислід суду римської колоніяльної влади в Палестині над Ап. Павлом (його судили на вимогу старозаконних жидів) був такий: „І сказав Агриппа до Феста: „Можна було б звільнити цю людину, якщо б він не домігся суду в кесаря". Тому й рішився правитель (Агриппа в Палестині) послати його (Ап. Павла) до кесаря" (в Рим) (Діяння XXVI. 32).

Так діяло Провидіння Боже, щоб Ап. Павло конечно був у Римі, бо Бог призначив йому це.

Коли Ап. Павло був покликаний Богом ширити Християнство між поганами (цебто не-жидами), і, коли він був виправлений Єрусалимською Церквою у свою другу далеку (і найбільшу) місійну путь до поган, то Ап. Петро залишився в Єрусалимі. (Діяння XV. 7). Як довго Ап. Павло пробув на цій другій місії поза Палестиною (в Малій Азії і в деяких країнах Европи) — у Св. Письмі не сказано. Але коли Ап. Павло з другої великої місійної подорожі повернувся до Єрусалиму, то тут між Апостолами в Єрусалимі згадується тільки Яків, а про Ап. Петра немає згадки (Діяння XXI. 17-19). І так, від часу виходу Ап. Павла з Єрусалиму й Палестини взагалі в другу велику місійну подорож у країни поган про місце перебування Ап. Петра у Новому Заповіті вже не говориться нічого, і немає в Новому Заповіті згадки про це й під час другої місійної подорожі Ап. Павла; немає про це згадки й після повороту Ап. Павла в Єрусалим після його другої місійної подорожі до поган; і немає про це згадку й тоді, коли Ап. Павло, після свого повороту в Єрусалим, пробув у Палестині в арешті римської колоніяльної влади (його тримав в арешті Фелікс) аж два роки (Діяння XXIV. 27). На третій рік римська колоніяльна влада (Агриппа) в Палестині вислала Ап. Павла до Риму на кесарів суд. Подорож з Палестини кораблем тривала з небезпечними пригодами „чотирнадцять ночей" (Діяння XXVII. 27), а потім знову ще „три місяці" (Діяння XXVIII. 11), і знову „три дні" (Діяння XXVIII. 12), і, звичайно, ще якихсь кілька днів, що, може точно не згадані.

Як-не-як, ці дані, що є в „Діяннях Апостолів" (Розділи XXVII-XXVIII), свідчать, що п о д о р о ж Ап. Павла з Палестини в Рим не тривала більше півроку. Де перебував Ап. Петро за цей період часу — в Новому Заповіті немає відповіді на це питання. Але його не було тоді в Римі. За тих коло двох з половиною чи трьох, або й більше, років (час перебування Ап. Павла в арешті в Палестині і його подорожі з Палестини в Рим) римська влада дала дозвіл жидам узагалі, чи може тільки деяким, знову повернутися в Рим після попереднього вигнання їх з Риму Клавдієм.

Корабель, на якому їхав Ап. Павло в Італію, прибув, нарешті, з Регії в Путеол, і там Ап Павло в супроводі деяких християн „знайшли братію (місцевих християн) і були прошені пробути в них сім днів, а потім пішли в Рим. Тамтешня братія (християни), почувши про нас, вийшли нам на зустріч до Аппієвої площі і Трьох Господ; побачивши їх, подякував Богу й підбадьорився. Коли ж прийшли ми в Рим, то сотник (Юлій) передав в'язнів военачальникові, а Павлові дозволено жити окремо

„ТРІЮМФ ПРАВОСЛАВІЯ"

(Закінчення з 7-ї стор.)

ві виконання Заповіді Господа — „щоб усі були одне".

Однак присутність спостерігачів від Коптської, Етіопської, Вірменської, Сирійської і Малабарської Церков і розмови з ними був винятково вселенської важливости. Мабуть, за винятком деяких невдалих розмов з ними в 12-му століттї, така іфіційна зустріч між Православієм і „Старовинними Східніми Церквами" не відбувалася від часів Халкедонського Собору (451 р.).

Це Послання так говорить про них: „Ми вітаємо в любові всіх наших братів старовинного Сходу, з якими ми сполучені довгими й незмінними вузлами споріднення серця й мислі, що триває віками".

Якщо за цими плянами, що їх уже розроблено неформально, і за цими початковими розмовами послідують дальші (напр., відвідини Малабару православними делегатами на Третю Асамблею Світового Союзу Церков у Нью Делі), то започаткування руху в напрямку воз'єднання Православія і старовинних східніх Церков може стати доказом найбільших осягнень Родоської Конференції.

Саме відбуття цієї Конференції, і це, що нею було звершено, у загальному може бути окреслене цією фразою, що стала клясичною після останнього Вселенського Собору (787), а саме — як „тріюмф Православія".

У Польщі наступ на Церкву злагіднено

„Комуністичний режим в Польщі тимчасово злагіднив наступ проти Церкви", — подає щоденник „Свобода" (ЗДА) за 30-го листопада 1961 р. Далі „Свобода" інформує: „Видано без труду державний дозвіл на відкриття на новий шкільний рік початкових католицьких шкіл та залишено в спокої священиків і монахинь, які вчать у школах релігію, хоч раніше заборонено їм робити це. Гадають, що Ґомулка не хоче створювати нового внутрішнього фронту боротьби, коли досить клопоту він має з господарською кризою, хабарництвом, внутрішньо-комуністичними спорами та конфліктами за Берлін. Перспектива дістати від Заходу визнання кордону Одри-Нісси диктує Ґомулці зберігати мир з Церквою".

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів x 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕТРО І РИМ

(Продовження з 8-ї стор.).

з воїном, який стеріг його. По трьох днях Ап. Павло скликав знатніших з-поміж юдеїв,і, коли вони зійшлися, говорив їм: „Мужі-браття! Не вчинивши нічого проти народу (жидівського) чи батьківських звичаїв, я в кайданах з Єрусалиму виданий (жидами) в руки римлян..." (Діяння XXVIII. 13-17).

„Вони ж сказали йому: „Ми ані листів не отримували про тебе з Юдеї, ані від тих братів, що приходили (з Юдеї в Рим) ніхто не сказав про тебе чогонебудь поганого; а в тім, нам бажано чути від тебе, як думаєш ти, бо нам відомо, що про це вчення (Християнство) всюди спорять. І, назначивши йому день, дуже багато прийшли до нього в господу; і він з ранку до вечора викладав їм про Царство Боже; подаючи свідчення і доказуючи їм про Ісуса з Закону Мойсеєвого і Пророків. Словами (його) одні переконувались, а другі не вірили" (Діяння XXVII. 21-24).

Тоді Ап. Павло словами Старого Заповіту сказав присутнім жидам, що „огрубіло серце людей цих, і вухами з трудом чують, і очі свої заплющили" (Ісая VI 9-10), отже Ап. Павло заявив їм: „І так, нехай буде вам відомо, що спасіння Боже послано язичникам: вони й почують" (Діяння XXVIII. 26-28).

„І жив Ап. Павло (в Римі) цілих два роки на своєму утриманні і приймав усіх, що до нього приходили, проповідуючи Царство Боже й навчаючи про Господа Ісуса Христа зо всяким дерзанням без заборон" (Діяння XXVII. 30-31)

Ап Павла в Римі зустріли місцеві християни („братія"), але ні одного Апостола між ними не згадується, отже й не фігурує ім'я Ап. Петра між „братією", що вітала Ап. Павла в Римі. А треба мати на увазі, що якщо б Ап. Петро, чи інший Апостол. був між братією, то його було б згадано окремо. Це вже прийняте правило в Новому Заповіті. Наприклад, коли Ап. Павло свого часу повернувся був у Єрусалим, то його співтрудники говорять: „По нашому приході в Єрусалим братія радісно прийняли нас" (Діяння XXI. 17). А окремо згадується Апостолів і Пресвітерів: „На другий день Ап. Павло прийшов до Якова, прийшли і всі Пресвітери" (Діяння XXI. 18).

А під час прибуття Ап. Павла в Рим сказано тільки про привітання його „тамтешньою братією" (Діяння XXVIII. 15), а імені жодного Апостола ніяк не згадано. І за час дворічного перебування Ап Павла в Римі нічого не говориться про евентуальну наявність ще когось з Апостолів, крім Ап. Павла А це тому, що інших Апостолів там не було, отже й не було там Ап. Петра.

Протикатолицька демонстрація в Атенах

Преса в грудні 1961 р. принесла вістку, що в Атенах (столиця Греції) відбулася демонстрація проти плянованого Римом будування уніятської церкви в Атенах. У демонстрації взяли участь 3.000 греків, що належать до Пангелленського Православного Союзу, що його очолює архимандрит Харламбос Вассілопулос, який був особисто присутній на демонстрації, а демонстранти несли його на руках.

Сильні загони грецької поліції розпорошили демонстрантів.

Ватиканський (папський) екзарх у Греції єпископ Яцинт Гад сказав, що він висловлює свій жаль з приводу цієї демонстрації, тому що вона впливає на настрої „в усій Християнській Церкві, — особливо тепер, коли Християнство повинне бути в єдності більше, ніж колинебудь досі".

Архимандрит Вассілопулос прочитав на демонстрації свого листа, в якому він обвинуватив католиків за те, що вони „діють проти Православія в Греції", а свою церкву в Атенах будують „для пропаганди й прозелітизму" (релігійних розколів). Влада Греції заборонила поширювати цього листа між народом.

У Греції є тільки 2.500 уніятів („католики візантійського обряду"), і їхній центр знаходиться в Атенах, де вони мають свою друкарню, школу з бурсою, дім для працюючих дівчат, лікарню і чин черниць (монахинь).

Ватикан проти підмінювання Різдва „Санта Клавсом"

„Місто Ватикан (АП). Ватиканський тижневик каже, що „Санта Клавс" являє собою „жахливе підмінювання" Дитятка Христа, отже „ображує віру". Християнам з цим „не можна й не вільно згодитися та толерувати це", говорить цей же „Ль'Оссерваторе делля Доменіка" в редакційній поточного числа. Ця сама редакційна стаття виступає також проти ялинки, яка є „намаганням підмінити собою Ясла". Але автор італійський священик, о. Пірро Сковіччі, сказав, що дерева не є таким злом, як Санта Клавс, тому що вони (дерева) нагадують собою цю зимну ніч, коли народився Христос".

Цю заяву Ватикану, опубліковану в папському тижневику „Ль' Оссерваторе делля Доменіка" під кінець першої половини грудня 1961 р., негайно відмітила преса у світі, а в тому й щоденник „Да Виннипег Триб'юн" (14.12.1961), що з нього ми її вище подали в точному перекладі.

Конґо й Ангола на порядку дискусії в Ню Делі

Сер Френсис Акану Ібіам своєю промовою на Третій Асамблеї Світового Союзу Церков у Нью Делі (Індія) 23-го листопада 1961 р. потвердив факт, що політичний і церковно-релігійний чинник зазублюються один з одним в країнах Африки.

Агенція Ройтера 23-го листопада подала до відома зміст промови Ф. Акану Ібіам, і за цею агенцією коротко подав про це інформації торонтонський „Ґловб енд Мейл" за 24-го листопада 1961 р.

Тавруе Бельгію

„Делегат Нігерії сьогодні представив расову дискримінацію як найбільший млиновий камінь, що висить на шиї деяких церковних людей і деяких церковних властей", інформує „Ґловб енд Мейл" за Ройтером.

Цей делегат — сер Френсис Акану Ібіам, протестантський місіонер в Африці, — є губернатором східньої Нігерії і головою протестантської Всеафриканської Конференції Церков. Чи він говорив про ролю спеціяльно католицької політики Бельгії в Конґо (а ця справа є фактом) — інформації не згадують про це. Але цей делегат заявив, що „Бельгія безсоромно підвела Конґо".

Оскарження проти Португалії

„Сер Френсис оскаржив Португалію за розпалювання нищівної війни проти народу Анголи, де Юнайтед Чорч Канади має свої місії", — подає „Ґловб енд Мейл".

Подробиць не згадано

Агенція Ройтера, а з нею й „Ґловб енд Мейл", не вияснюють, чому вони згадують про місії Юнайтед Чорч Канади, коли говорять про винищування Португалією (католицькою країною) народу Анголи.

У зв'язку з католицькою політикою Португалії в її африканській колонії слід, одначе, пригадати ось такого роду факти:

„Португальська тайна поліція арештувала чотирьох американських методистських священиків у воюючій Анголі в Африці... Функціонери Місійної Методистської Ради з цього приводу оскаржили уряд за дискримінацію й переслідування протестантів узагалі..", подає журн. „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (жовтень 1961 р.), і додає: „Ця Рада заявляє: білі португальці відчувають, що протестантів треба сильно винувати за це, що африканці домагаються покращання свого політичного й суспільного положення".

Заперечує щирість місій

У своїй промові сер Френсис Акану Ібіам заявив, що він не вірить у щирість білих християнських місій в Африці.

„Ґловб енд Мейл" передає цю думку сер Френсиса так:

„Сьогоднішня промова була щирою оцінкою Церкви і її відношення до Африки, і була вона остереженням, щоб білі християни конечно змінили це своє відношення, і тільки тоді негри зможуть переконатися про щирість їхнього благовістя".

Уже вийшов з друку й продається
КАЛЕНДАР НА 1962 РІК

РІДНА НИВА

У цьому календарі поміщені документальні матеріяли про відношення Церков до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерти, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений, але не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті присвяченій [illegible] голоду в Україні під Советами знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбудованої Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна $1.00

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

В. Дубровський

Поїздки Московського Патріярха
(За завданням партії й уряду)

(Продовження)

Єрусалим

Тижнева візита до Єрусалиму (15-23 грудня) відрізнялася від візити до Єгипту, Сирії й Ливану, бо тут було більше духовних церемоній, хоч і не без присмаку політики, розуміється. Патр. Алексей прибув до арабської частини Єрусалиму — старого міста, що належить до королівства Йорданії. Зустрічали його майже виключно духівники, серед яких був „начальник Русской Духовной Миссии" в Єрусалимі архим. Августин та архим. Нікодим Руснак, — з цивільних осіб був тільки губернатор Єрусалиму і, мабуть, начальник поліції, бо вони також і відпроваджували потім російських „паломників" (3:39, 50). Єрусалимський патріярх Венедикт І-ий вшанував своєю присутністю на аеродромі патріярха Алексея, — він зустрів останнього тільки у вході до патріярхії, де з ним поцілувався, як годиться (8:39-40). Текст привітання патр. Венедикта І-го архим. Ф. Денисенко чомусь не цитував (3:39), натомість привітальну промову патр. Алексея навів включно з таким ось реченням: „Ми молимося про повну єдність в любові (тільки, не організаційно!) наших помісних (Єрусалимська й Московська патріярхії нарівні — „помістні") Православних Церков і про те, щоб повернулись до нас брати, що відокремилися від Православ'я" (3:41), — можна догадуватись, про кого це мова. Патр. Венедикт І-ий розмістив патр. Алексея й ще декого (кого саме не зазначено) у своїх покоях, — певно для зручности й довірочности переговорів. Другого дня, після Літургії, патр. Венедикт І-ий запросив советських „паломників" до себе „на чашку кави", після чого весь „сонм" поїхав до Вифлеему, а патр. Алексей залишився в покоях, бо був „сильно уставший с дороги" (3:41). Про що він там розмовляв з патр. Венедиктом І-им і чим та розмова закінчилася, — ні архим. Ф. Денисенко, ні Добринін не написали. Але підкреслення Добриніна, що патр. Алексей був" гостем не тільки Єрусалимської Православні Церкви, але й у с і х і с п о в і д а н ь" (що є явним перебільшенням) свідчить про якусь невдачу патр. Алексея в переговорах. Не було так само й жодного „комюніке" обох патріярхів після того, а різдвяне привітання 1960-61 року патр. Венедикта І-го до патр. Алексея було навдивовижу формально-коротке: на півтора рядка тільки (2:4). Привітання ж від патр. Алексея до патріярха Єрусалимського стоїть на четвертому, тобто останньому серед патріярхів Сходу місці, після Констянтинопольського, Александрійського й Антіохійського (1·4). Закинув патр. Алексей політичного гачка й до короля Гусейна, поїхавши до Аману з патр. Венедиктом І-м і декількома духівниками й цивільними своїми делегатамя. Там він склав візити королеві Гусейнові і прем'єр-міністрові (3:42), але жодних подробиць про це в обох звітах нема (напевно було б згадано, коли б щось поважне відбулося). Єдине, що згадано, це те, що пізніше губернатор Єрусалиму вручив патр. Алексеві подарунок від короля Гусейна — перлямутрову ікону (3:49). Жодних текстів промов, жодного комюніке! Тільки 18 грудня патр. Венедикт І-й дав обід для вшанування патр. Алексея, що на ньому були, крім духівників, — єрусалимський губернатор, грецький консуль і начальник поліції — для порядку (3:46). Патр. Венедикт І-ий нагородив патр. Алексея орденом Св. Хреста, а патр. Алексей взаємно „возложив" на патр. Венедикта І-го орден Св. Володимира. Прот. Ружицький оголосив обрання патр. Веенедикта І-го почесним членом Московської Духовної Академії (не везти ж було заготований заздалегідь диплом назад — до Москви?). Привітальна промова патр. Венедикта І-го була дуже коротка — на два рядки (3:46). Що відповів йому патр. Алексей — невідомо.

19-го грудня митр. Пітірим, еп. Нікодим, архим. Ф. Денисенко та інші відвідали ізраїльську частину Єрусалиму, — патр. Алексей чомусь стримався від відвідин Ізраїля (3:46). Мабуть після бучного й надто підкресленого політичного прийняття в Єгипті й Сирії, патр. Алексеві не випадало візитувати Ізраїль, де постало б дразливе питання, чи візитувати йому прем'єра й президента Ізраїлю, і як останні можуть до нього там поставитися? Але делегацію з церковників з СССР зустріли на кордоні, крім духівників і представників советського посольства в Ізраїлі, радник міністерства релігії д-р Варді, секретар президента д-р Мендес і директор департаменту християнських віровизнань д-р Кольбі. Діло в тому, що в ізраїльській частині Єрусалиму міститься „Российская Духовная Миссия", що її головою є архим. Августин. Там, в російському Троїцькому соборі було відправлено Літургію й Молебень Св. Ніколаеві зо співом хору черниць Горненського манастиря. Промовляв митр. Пітірим до „насельників Русскої Місії та горненських черниць". Потім в приміщенні Місії відбувся обід, що на ньому були, крім духівників, советський посол Бодров і згадані три ізраїльські представники (3:46, 47). Перед обідом еп. Нікодим оголосив привітання від патр. Алексея до Місії, де між іншим було одне промовисте місце: „. . .поміж віруючими у Христа і навіть поміж чад Русской Православної Церкви не завжди зустрічається єдність. . . Серед них існують ще розподіли з н е ц е р к о в н и х причин. Наше серце завжди сумує за тими чадами Русскої Церкви, що не прислухаються до голосу своеї Матери-Церкви і продовжують перебувати поза її спасаючою огорожею (залізною заслоною?), бувши спонуканими до того нерозумними духовними керівниками, що ведуть їх до духовної загибелі. Хай допоможе їм Господь в пізнанні істини! І в цій спасаючій справі наша Духовна Місія готова подати всяку допомогу" (3:47-48). З цієї згадки ясно, що 1) в Єрусалимі є група православних росіян (чи тільки росіян? не підлеглих патр. Алексеєві і ворожих до большевицького режиму, 2) Духовна Місія з СССР намагається оволодіти ними, 3) патр. Алексей загрожує їм загибіллю (може й не тільки „духовною"?), якщо вони не повернуться до Московської Патріярхії в СССР (подібно, як Римо-Католицька Церква вважає спасенними тільки своїх католиків). Після відвідання Горненського манастиря й відправи там Молебня Св. Діві Марії, церковники з СССР були на прийнятті у д-ра Когане, ген. секретаря міністерства релігій Ізраїля, де були, крім духівників, д-ри: Варді і Кольбі. Митр. Пітірим і д-р Когане обмінялись промовами, але про зміст їх нічого не сказано (3:48). Що в той день проробив патр. Алексей — так само невідомо. Вранці 20-го грудня патр. Алексей приймав „релігійних діячів і офіційних осіб Єрусалиму", — кого — не зазначено (3:48). Серед діяльности того ж і другого дня відмічено побачення (двічі) з самаритами (єврейської релігії) та їх первосвящеником (3:49), різні релігійні церемонії та взаємні візити еп. Нікодима з іншими до Вірменської Патріярхії, Англіканської Архиепископії, Яковитського патріяршого вікарія і Коптського єпископа (3:49). Увечері останнього дня 22 грудня — після Молебня в резиденції патр. Венедикта І-го, там же відбулась

(Продовження на 11 стор.)

НОВІ КНИЖКИ

ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

від Народження до покликання дванадцятьох Апостолів, — в кольорових малюнках (228 малюнків) і з текстами з Нового Заповіту, видання Братства „Віра" в Гемилтоні.

Надається для домашнього вжитку та як підручник для початкових кляс Недільної Школи.

Ціна з пересилкою $1.00

ОТЧЕ НАШ

Підручна книжка для шкіл та для ширшого громадянства, — написав Прот. С. Симчич.

Владика Митрополит ІЛАРІОН поблагословив цю книжку для читання вірними, а також для вжитку по школах.

На гарнім книжковім папері, 64 сторінки друку.

Ціна з пересилкою 60 центів.

КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАРИС ПОЧАЇВСЬКОЇ УСПІНСЬКОЇ ЛАВРИ

написав С. Антонович

Передрук з видання, яке було вийшло у видавництві „Церква і Нарід" у Крем'янці на Волині 1938 р., передрук зробило Видавництво „Перемога" в Аргентині.

На гарнім книжковім папері, з ілюстраціями та з словами і нотами двох дум про Почаївську Божу Матір: „Ой зійшла зоря вечеровая" та „Пасли Пастирі".

Ціна з пересилкою $1.25

БАЙКИ, Частина І.

74 віршовані байки, написав Михайло Стечишин, з передмовою д-ра Юрія Мулика-Луцика.

Надається для домашнього читання та для деклямацій на концертах.

На гарнім книжковім папері, 190 ст. друку.

Ціна з пересилкою ...... $1.50.

Замовлення й гроші надсилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЇЗДКИ МОСК. ПАТРІЯРХА

(Продовження з 10-ї стор.)

спільна з ним вечеря, ще після якої патріярх Венедикт І-ий нагородив духівництво з СССР орденом Св. Хреста, а світських церковників — медалями. В іншій кімнаті (чому?) патр. Алексей нагородив вісьмох ерусалимських духівників орденом Св. Володимира 2-го ступня (3:50). Перед відльотом 23-го грудня вранці, делегація церковників з СССР (складу не зазначено) ще раз з'явилась до патр. Венедикта І-го, щоб подякувати йому. Може внаслідок цього, на аеродром приїхав провожати патр. Алексея й патр. Венедикт І-ий, а також губернатор Єрусалиму й начальник поліції для порядку. Духової оркестри, почесного караулу й натовпу так само не було, як і при прибутті.

(Закінчення буде)

Московська делегація на III Асамблеї ССЦ

III Асамблея Світового Союзу Церков у Ню Делі прийняла (20-го листопада 1961 р.) у свої члени Російську Православну Церкву в СССР, що зголосила свою кандидатуру 1961 р.

Склад делегації Російської Православної Церкви з СССР на III Асамблеї ССЦ у Ню Делі був такий:

Архиеп. Нікодим (Ротов) — голова Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, і він же голова цієї делегації; владика Іоан -- єпископ Берлінський — екзарх Московської Патріярхії на Середню Европу; вл. Сергій архиепископ Пермський і Соликанський; вл. Миколай — єпископ Мукачівський і Ужгородський; протоієрей Віталій Боровой -- професор Богословської Академії в Ленінграді; архимандрит Пітірим — проректор Правосл. Богословської Академії в Москві; архимандрит Леонтій ігумен манастиря Успіння Пресв. Богородиці в Одесі; о. Володимир Котляров професор Богосл. Академії в Ленінграді; Олександер Шішкін -- редактор органу Російської Церкви в СССР „Журнал Московской Патриархии"; і п'ять членів Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії: ієромонах Ювеналій, Олексій Буєвський (секретар цього Департаменту), Іван Варламов, Борис Кулінкін і Віктор Алексеєв.

III Асамблея поінформувала, що делегація з СССР складалася з 16-ох осіб, але покищо їхніх імен вона не назвала; Московська Патріярхія назвала поіменно тільки 14 членів делегації, а імен решти двох делегатів вона не подала

АРХИЄП. АВГУСТИН ВІДКЛИКАНИЙ З ІЗРАЇЛЯ

До 1959 р. головою церковної Російської Місії з СССР в Ізраїлі був архимандрит Нікодим (Ротов). Року 1959-го архимандрита Нікодима назначили на пост заступника голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, а згодом його поставили єпископом і головою цього ж Департаменту (на місце усуненого вл. Миколая -- єпископа Крутицького й Коломенського), що ним він є й досі, але вже в сані архиепископа Ярославського й Ростовського.

На місце вл. Нікодима головою Місії в Ізраїлі (з центром в ізраїльській частині Єрусалиму) 1959 р. Московська Патріярхія поставила була архимандрита Августина.

У литні 1961 р. архимандр. Августина відкликали в Москву, і він уже не повернувся в Ізраїль. Преса в грудні 1961 р. подала з Єрусалиму, що „його повернення з Москви не очікують". Ці ж інформації подають, що головою цієї Місії буде священик із СССР. „Father Bartolomew" — переповідає цю вістку правосл. журнал „Да Ворд" (в ЗДА) за грудень 1961 р.

Причини неповернення архим. Августина в Ізраїль не проголошено.

ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ВІДБУДЕТЬСЯ 1962 Р.

Папа Іван XXIII на латинське Різдво 1961 р. повідомив, що Катол. Собор (II Ватиканський) відбудеться 1962 р.

Передаючи цю вістку з Ватикану, радіовісті в Канаді (у Вінніпезі радіостанція CJOB — 25-го грудня 1961 р.), при тому відмітили, що Ватикан, хоч повідомив про рік скликання Собору, але не означив точної дати не подав ні дня, ні місяця.

Папа у своїй заяві про це підкреслив, що головна мета Собору — це „внутрішні справи Католицької Церкви", але при тому він „висловив надію на об'єднання Християнства".

Гостям-спостерігачам з не-католицьких Церков відкрита можливість бути на Соборі, — поінформовано з вищезгаданого джерела.

Жиди в П. Африці затривожені

Упродовж 13-х останніх років — відколи владу в Південній Африці, яка є державою великої білої меншости (европейських колоністів) проти місцевої негританської більшости, захватили білі націоналісти-расисти — жиди почали почуватися там усе більш непевно. А за наших днів ця їхня непевність положення прорвалася в велику тривогу, що відбилася широким відгомоном у світі.

Знову проблема: Ізраїль і світове жидівство

Гендрик Верверд — прем'єр Південної Африки - опублікував у пресі свого листа, в якому він осудив Ізраїль за це, що він в Об'єднаних Націях голосував за осудженням уряду Південної Африки, тому що цей уряд є расистським: він переслідує негрів, як нібито „нижчу расу".

Відомий політичний діяч-жид, Іст, бувший радний міста Кейп Тавн (Східне Сити в Півд. Африці), у листі до прем'єра Верверда осудив його за це. У своїй листовній відповіді Істові цей же прем'єр заявив: „Це становище Ізраїля в Об'єднаних Націях являється трагедією для жидівства в Південній Африці, як також і це, що в загальних виборах тут 18 жовтня багато жидів голосували за Прогресивною Партією. . . Якщо б я захотів погрожувати жидам в Південній Африці, то я чинив би це не приватно. Я всім їм буду погрожувати".

Відгомін в Ізраїлі

Урядові чинники Ізраїлю стрималися від коментарів у справі погрозливого листа по адресі всіх жидів у Півден. Африці, що його вислав прем. Верверд до південно-африканського діяча-жида Іста. Але прилюдна опінія Ізраїлю гостро зареагувала на це.

Релігійно-консервативні жиди посуджені в „угоді"

Релігійно-консервативні жиди Південної Африки зберігають мовчанку у справі погрози прем. Верверда. У зв'язку з цим інші (поступові?) жиди оскаржують жидівських релігійних консерватистів („ортодоксальних") під замітом „угодового" становища до уряду П. Африки.

Обвинувачення в анснмітизмі

Про всі ці, вищезгадані події в Півд. Африці, ширше поінформував „Лондон Обзервер Сервіс" шляхом кореспонденції з Кейп Тайн, 2. XI. 1961 р., і шляхом передруку звідти подав торонтонський „Гловб енд Мейл" (27. XI. 1961).

У цій кореспонденції, про відношення уряду П. Африки до жидів сказано — між іншим, ось що:

„Одиноким тут вияснення є те, що він займається контрольованим антисемітизмом — з метою, яку залишається розкрити".

Українсько - Жидівська конференція

„В неділю, 26 листопада відбулася в Ню Йорку в Українськім Інституті Америки Конференція для обговорення українсько-жидівських взаємин.

В конференції взяли участь около 100 Українців і понад 30 Жидів, головно професорів та студентів нюйоркських університетів, діячів наукових жидівських установ та громадських організацій. Конференцію скликав спеціяльно створений громадський комітет, до якого належали: А. Берльштайн, Я. Білінський, Л. Чикаленко, А. Фрідман, Ф. Ґросс, В. Голубничий, І. Кедрин, А. Кін, Й. Ліхтен, І. Лисяк-Рудницький, В. Новицький, Я. Пеленський, Н. Райх, Ю. Шевельов та Є. Стахів. Конференцією керували пп. Йосип Л. Ліхтен, чільний співробітник жидівської громадської організації Б'най-Б'рит і Ярослав Пеленський, секретар Комісії УВАН для вивчення історії українсько-жидівських відносин.

Наради відкрив голова громадського комітету п. Євген Стахів вступним словом. Він сказав, що метою конференції наладнати взаємне порозуміння й добросусідські відносини між Українцями і Жидами." (Америка", 8.12. 1961).

СПІР У СПРАВІ ВІДНОШЕННЯ М. ДРАГОМАНОВА ДО РЕЛІГІЇ

Уніятський історик проф. Микола Чубатий в своїй статті в уніятському українському щоденнику „Америка" (ч. 205, 1961 р.) заявив, що Михайло Драгоманів ширив атеїзм.

У відповідь на це Р. Літописець у статті „Чи Михайло Драгоманів ширив атеїзм", поміщеній у тижневику „Народня воля" (ЗДА) за 23-го листопада 1961 р. збиває твердження проф. Чубатого Р. Літописець, між іншим, підкреслює, що М. Драгоманів „не пропагує безбожництва, а тільки волю віри".

Н. Наливайко у статті „Релігійність Михайла Драгоманова" (у цій же „Народній Волі" за 30-го листопада 1961 р.) підтримує становище Р. Літописця проти твердження проф. М. Чубатого, і пише: „Микола Чубатий у своїй історичній статті розійшовся з історичною правдою, назвавши Михайла Драгоманова безбожником-атеїстом. . . своєрідністю відзначався у великій мірі М. Драгоманів, релігійність якого визначалася його загальним світоглядом, як науковця і демократа, який виходив у своїй діяльності з етичних заложень. . . Демократ однаково шанує кожну щиру віру: православну, католицьку, протестантську. Розуміється, що кожний свою віру визнає найліпшою".

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА"

ВОТЕРФОРД, Онт Збірка п. І. Данилевича на прийнятті в честь Впрел. о. Прот. Магаса $18.35

ГЕФФОРД, Саск. З завіщання бл. п. Антонини Никифорук 15.00

КАНОРА, Саск. Пожертви Управи літньої оселі „Соняшна Купіль" 15.00

СМОКІ ЛЕЙК, Алта. Пожертви Окружної Церковної Ради 15.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка о Прот. П. Самця на похороні бл. п. Теклі Садової 14.65

ВИТКІВ, Саск. Збірка о П. Блажука на Похороні бл. п. Григорія Іванчука 11.50

ҐЕФФОРД, Саск. Збірка о Я. Рибалки на Поминальному Богослуженні по бл п. Іванові Семкові 11.25

ЛОНДОН. Онт. Збірка о. Прот. І. Магаса при Хрещенні Павла Дмитра, синка п-ва Віктора й Ольги Тищенків 11.00

ШИГО, Саск Збірка о Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. п. Марії Воронюк 11.00

ТОРҐИЛД, Алта Збірка о. О. Фляка на Похороні бл. п Івана Олійника 10.00

РАДВЕЙ. Алта Збірка о. О. Фляка на Похороні бл п. Луки Мулика 10.00

САСКАТУН, Саск. Пожертва пані Марії Пилипової на спомин її мужа, бл п А Пилипова 10.00

ВИНЯРД. Саск Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Анастасії Попович 10.00

ВАЙНОТ, Саск. Збірка о Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Параскеви Мельничук 10.00

СУ СТ МАРІ, Онт. Збірка п. П Семенця на Похороні бл. п. Тимофія Івановича Бренька 10.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. А. Грицева на Похороні бл. п. Григорія Гуменіцького 10.00

ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архим. Я Вітенка на Похороні бл. п пані Волянської 10.00

КИНДЕРСЛЕЙ, Саск. Збірка отця ректора Сенишина з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Василя й Анни Гуменних 10.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о Прот. В. Федака з нагоди Вінчання Євгена Криворучка з Юлією Кондратською 10.00

ЕДМОНТОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Семена Горобця 9.50

АРАБЕЛЛА, Саск. Збірка на Похороні бл п. Павла Яниця, переведена о. С Гредилем 9.50

ВИТКІВ, Саск. Збірка о П. Блажука з нагоди 25-ліття Вінчання Йосифа й Михайлини-Войтюків 9.00

СТ. ПОЛ, Алта Збірка о. Архим. Я. Вітенка з нагоди Вінчання Романа Брукса 8.00

ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Вероніки Филипчук 7.50

ТОРҐИЛД, Алта. Збірка о Прот. Д. Ф. Стратійчука з нагоди Хрещення Володимира, Ричарда, синка Володимира і Еви Лівицьких 7.00

ҐЛЕСЛИН, Саск. Збірка о. П. Блажука на Літніх Українських Курсах у Громаді в Ґлеслин 5.50

ДАВФИН, Ман Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Параскеві Паламар 5.50

ВИНЯРД, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича з нагоди 25-ліття Вінчання Михайла і Домки Марцишиних 5.50

ҐИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п п. Петра Гуцуляка 5.50

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка п. Б. Радича з нагоди Хрещення Данила Марка, синка Дмитра і Ангелини Блащуків 5.25

АРАБЕЛЛА, Саск. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл. п. Матвія Лукащука 5.00

ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка п. М. Дроздовського на Похороні бл. п. Марії Залуцької 5.00

ВИТКІВ, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди Хрещення. Марка Олександра, синка Романа і Галини Штокалків 5.00

ЛОНДОН, Онт. Збірка о. Прот. І. Магаса з нагоди Хрещення Олександра, синка Олександра і Анни Влошинських 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертви п. Якова Ковальчука, яку переслав п. П. Мошук 5.00

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Івана Пасєки 5.00

ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Іллі Ріпака 5.00

ЛІДЕР, Саск. Збірка п. Івана Філика на Похороні бл. п. Аксентія Паленчука 5.00

ЛОНДОН, Онт. Збірка о. Прот. І. Магаса з нагоди Хрещення Ольги, донечки Івана і Ліди Шевченків 5.00

ТВЕЙ, Саск. Збірка п. Л. Войціховського на Похороні бл. п. Еміліяна Ґриби 5.00

ПРІЛЕЙТ, Саск. Збірка п. Івана Філика з нагоди 25-ліття Вінчання п-ва Товстих 5.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. Д. Фотія на Похороні бл. п. Юстини Мартин 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве Збірка п. Д. Мокринського з нагоди 25-ліття Вінчання Стефана і Анни Салюків 5.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. С. Яніцького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Антоніні Хилюк 5.00

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. В. Григоряка в память сестри Евфросини 5.00

СТОРДЖИС, Саск. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Наталії Лупуляк 5.00

ПОПЛАР ПАРК, Ман. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Василя Долинського 5.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. о. Г. Удода на Похороні бл п. Теодора Андрушка 5.00

ВІННІПЕГ, Ман. Пожертва о. Прот. Е. Ґорґіци 4.90

КАЛДЕР, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Анни Скаб 4.50

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка п. Василя Савчука на Похороні бл. п. Теодора Кушніріка 4.00

ВЕНКУВЕР. Б. К. Пожертва п. Василя Новосада 4.00

ДАВФИН, Ман. Пожертви п. В. Малюти 3.65

ЛИНТЛО, Саск. Збірка о. Е. Приступи з нагоди 50-ліття Вінчання Симйона і Евфросини Яйчуків 3.00

ЧИЛЛИВЕК, Б. К. Збірка о. М. Дебрина на Храмовому Святі.. 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ:

Впрел. о. Прот. Т. Бузенко — Ню Гейвен, Конн., США. 2.50

Никола Ґудз — Скарборо, Онт. .. 2.00

Т. Ґлех — Скарборо, Онт. 2.00

Іван Цибак - Гемилтон, Онт. 2.00

Пані Ю. Чепесюк — Форт Вілліям, Онт. 2.00

Пані К. Семотюк — Нюбрук, Алта 2.00

Пані Марія Руда - Вінніпеґ, Ман. 2.00

З Похорону бл п. Параскеві Чопик - Ґонор, Ман. 2.00

Збірка о. О. Костюка на Похороні бл. п. Йосифа Голубовича — Воллей, Б. К. 1.50

Пожертва п. К. М. Росицького — Верона, Н. Й., США 1.50

Петро Паланиця Дітройт, Міч., США 1.50

В. Н. Ґрушка — Сторджис, Саск. 1.00

Семен Хаба - Коронадо, Алта. .. 1.00

Юрко Кухта Єллов Крік, Саск. 1.00

Михайло Реуцький - Овкбеньк, Ман. 1.00

Петро Фіґуш — Венкувер, Б. К.. 1.00

М. Тарчук — Нелсон, Б. К. 1.00

П. Шміґельський — Брендон, Ман. 1.00

Іван Мисик — Летбридж, Алта .. 1.00

С. Бригадир Салтковтс, Саск. 1.00

Іван Місюрик - - Ґилберт Плейнс, Ман. 1.00

Павло Дацьків Ґримсбі, Онт. .. 1.00

Василь Лозовчук — Геффорд, Саск. 1.00

М. Ревун - Едмонтон, Алта. 1.00

Митро Матієць Свон Плейн, Саск. 1.00

Іван Корбутяк — Брод Веллій, Ман. 1.00

Михайло Костючук — Веллій Ривер, Ман. 1.00

Юрій Ґаврелюк - Міннеаполіс, Мінн., США. 1.00

Семен Якович - Монтреал. Квебек 1.00

Л. Іванчук – Витків, Саск 1.00

Никола Сулятицький - Вишарт, Саск .... .51

Усім ВП. Жертводавцям, Збірщикам та всім тим, що взагалі причинилися до зібрання пожертв, складаємо сердечну подяку.

АДМІНІСТРАЦІЯ

ВИШИВКА — ДАР НА КОЛЕҐІЮ

Пані Парескева Клим з Су Лукавт, Онт., вишила прекрасний обрус, українським стибом і подарувала для розгришу („розігравки"), що її Жіноче Товаристві при Колеґії Св Андрея у Вінніпезі влаштовує навесні 1962 року.

Сердечна подяка пані Клим за такий щедрий дар, який є прикладом до наслідування.

ДОБРОБУТ ОБЕЗЦІНЮЄ ДУХОВІ ВАРТОСТІ

Інженер-хемік Вилліям МекКінлі з дружиною і двома дітьми 1961 р. внеміґрував з Френкліну (в Пенсилвенії, ЗДА) в Австралію, бо в ЗДА „добробут обезцінює духові вартості людини".

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Укр. Жіноче Т-во при Колеґії — Вінніпеґ, Ман................ 1,500.00

Михайло Ревуцький — Овкбеньк, Ман. 50.00

Іван Неґрич — Вайта, Ман....... 25.00

Михайло Крипякевич — Вінніпеґ, Ман. 25.00

Юрій Маріян — Вінніпеґ, Ман. ... 25.00

Юрій Підлубний - Форт Френсес, Онт. 50.00

Никола Солоничний - Сенді Лейк, Ман. 20.00

Василь І. Перепелюк – Флин Флон, Ман. 100.00

Панна Анна Фіґус - Вінніпеґ, Ман. 10.00

Пані Анна Фіґус -- Вайта, Ман. .. 10.00

Андрій Ю. Павлик – Вінніпеґ, Ман. 10.00

Іван Г. Сирник Вінніпеґ, Ман.. 20.00

Д-р Павло Закус Вінніпеґ, Ман. 100 00

Гриць Соломон -- Вінніпеґ, Ман. 10.00

Пані Анна Вишневецька - Вінніпеґ, Ман 10.00

Укр Жіноче Товариство – Вайта, Ман. 10.00

Укр. Жіноче Товариство Сандавн, Ман 10.00

Василь Кассіян з дружиною Вінніпеґ, Ман. 10.00

Впрел. о Прот Е. Ґорґіца Вінніпеґ, Ман. 10.00

К. Левицький Вінніпеґ, Ман. ... 10.00

Укр. Жіноче Т-во при церкві св. Михаїла - Вінніпеґ 10.00

В. Ґоряк - Вінніпеґ, Ман 5.00

Пані Марія Якімищак - Вінніпеґ, Ман. 50.00

Пані Гниздовська Вінніпеґ, Ман. 10.00

Пані М. Ковальчук 120.00

Пані Юлія Черевик - - Вінніпеґ, Ман. 5.00

Укр Гр.-Прав. Громада Вайта, Ман. 25.00

Михайло Сторожук - Вайта, Ман. 10.00

Пані П Буґера 5.00

Укр. Жін. Т-во „Доньки України" - Флин Флон, Ман 15.00

Ілейн Верхомин - Едмонтон, Алта. 25.00

Іван С. Верхомин – Едмонтон, Алта 25.00

Ізидор Ґорецький - Торґилд, Алта 20.00

Д-р Л. Г. Фарина - Едмонтон, Алта 10.00

Пані Марія Швалюк — Мензі, Ман. 10.00

Володимир Гавриш — Біссетт, Ман. 50.00

Пані Василина Кулачковська – Вайта, Ман 10.00

Іван Долинчук з дружиною — Вінніпеґ, Ман.................. 100.00

Антон Кирилюк — Геллок, Мінн., ЗДА. 25.00

Михайло Кадинюк — Вайта, Ман. 10.00

Іван і Ольга Юзвишині — Вінніпеґ, Ман. 10.00

Суддя І. Р. Соломон — Вінніпеґ, Ман. 200.00

Стефан і Евдокія Олекшії — Калмар, Алта. 200.00

Владика Митр. Іларіон — Вінніпеґ, Ман. 25.00

Михайло Іванчук — Вінніпеґ, Ман. 25.00

Мирослав Кривецький — Вінніпеґ, Ман. 10.00

Пані Анна Гавриш — Біссетт, Ман. 10.00

Василь Буряник — Вінніпеґ, Ман. 100.00

Укр. Жін. Т-во ім. Лесі Українки

Юліян Білоус з дружиною — Давфин, Ман. 20.00

Ман. 20.00

Антон Цюник — Вінніпеґ, Ман... 20.00

Пані А. Новак — Вінніпеґ, Ман.. 10.00

Пані Зеновія Ситник — Давфин, Ман. 10 00

Іван Андрушко – Вінніпеґ, Ман. .. 3.00

Гаврило Соболта — Вінніпеґ, Ман. 25.00

Укр. Жін. Т-во ім. Лесі Українки — Вінніпеґ, Ман. 100.00

Петро Крипякевич -- Вінніпеґ, Ман. 50.00

Василь І. Сарчук - Вінніпеґ, Ман. 20.00

Іван А. Юрків - Вінніпеґ, Ман. .. 10.00

Іван Ю. Карасевич -- Вінніпеґ, Ман. 100.00

Декларації на пожертви склали слідуючі жертводавці:

Д-р Василь Черевик – Вінніпеґ, Ман. 500.00

Пані Анна Вишневецька - Вінніпеґ, Ман. 50.00

Стефан і Евдокія Олекшії -- Калмар, Алта. 300.00

УЯВНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Листа ч. 3.

ВАЙТА, Ман. З прийняття в домі Антона й Анни Фіґусів $15.00; дохід з Освітніх Сходин 9 го грудня, де промовляли п.п. В. Буряник і П. Крип'якевич з Вінніпеґу та було висвітлено таку фільму: 1) з імпрез у Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі, 2) з відкриття Пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі, 3) з Ювілею 30-ліття А. і А. Фіґусів у Вайті. Разом $21.00. Григорій й Ольга Пацьорки $5.00, Йосиф і Марія Музики $5.00.

ВАНКУВЕР, Б. К. Пані Ф. Богдан $1.00, на прийнятті в домі Петра Фіґуша пожертвували: Петро Фіґуш $10.00, В Токарик $6 00; по $5.00. С Кірстюк і І. Паланич; по $2.00: пані К. Бабійчук і пані М Гомала Разом $30 00.

ВІННІПЕҐ, Ман. - На прийнятті в домі пані Одарки Яреми пожертвували: Оленка Неґрич $5.00; по $2 00: Анна Фіґус, Катерина Соломон, Вікторія Сорочук, Галя Гривінська, Анна Назаревич,, Одарка Ярема, разом $16 00; Петро Крипякевич $5 00, Іван і Єлисавета Прокінчуки $2.00, по $1 00: пані М. Яриш, Соня Мандзюк, Марія Мирович, Зеновія Харовська, Ірина Котелко, Анна Новосад.

ГАРВЕЙ, Ілл , ЗДА -- о. Борис Збродський $5 00.

ГЕФФОРД, Саск. — Петро Ощипок $5.00.

ДЕТРОЙТ, Міш. ЗДА – Архиєпископ Володимир $2.00.

ЕДМОНТОН, Алта. - Владика Андрей $5 00; Марія Копот $5.00.

ЕЛФРОС, Саск. -- пані Т. Кравчук $5.00.

ЕТЕЛБЕРТ, Ман. --- пані Н. Григорчук $10.00

ЕШВИЛ, Ман - Василь Костишин з дружиною $5.00.

ЙОРКТОН, Саск. - на прийняті в домі Сесілії Хриптул пожертвували. по $1.00 -- Добр. О. Бойчук, Петруня Процишин, Анна Ковалик, Веронія Трофанюк, Єлисавет Дружка, Софія Хриптул, Василина Дмитрійчук, Олеся Піц, Марія Гупка, Василина Крип'якевич, Розалія Стратійчук, Настя Трофаненко, Єлисавета Погоролик, Ґлорія Лукий, Ґафія Равлик, Сесілія Хриптул; по 75 ц.: Фрузина Білокрила; 50 ц. — Стела М. Трофаненко; разом $17.25

КЕЛҐЕРІ, Алта. — Дарія Ревлок $5.00.

КАЛІЕНТО, Ман. — Нестор Ковальчук $5.00.

КАЛМАР, Алта. -- Стефан Мриглод з дружиною $5.00.

НЮ БРИТЕН, Кон ЗДА - Андрій Мельник $1 00.

НОРТ СУРЕЙ, Б. К. — Н. Н. $1 00

РЕДЖАЙНА, Саск. – на прийнятті в домі Добр. Кіцюк пожертвували пані: І. Лупчак, І. Стратійчук, Е Лисейко, О. Патилюк, Андрейчук, Джонстон. Филінгер, Скрипник, О. Збитнюк, Токар, Ґреґорі, Ватрик, В. Бойчук, Сопівник, Лапчук, О Пасєка, Пилипова, Корпан, С Зенчишина, Катрусяк, Лобач. Глек, Палиґа, добр. Кіцюк; разом $27.00.

РИВЕРТОН, Ман. - Ґ. Божик $5.00.

СЕНГУДО, Алта. - Анна Звоздецька $5.00.

САСКАТУН, Саск. пані А. Михайленко $5.00.

СВАН РИВЕР, Ман. - з прийняття в домі п-ва Прищуків — переслала пані В. Барабаш $17.00

ТОРОНТО, Онт. Галя Слюзар $3.00.

Листа ч. 3 $246.25

Усім Жертводавцям щира подяка!

Усіх Жертводавців і Прихильників поздоровляємо з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і з НОВИМ РОКОМ!

За Управу Жіноч. Товариства при Колеґії Св. Андрея.

Анна Фіґус, голова

Єлисавета Прокінчук, секретарка

III Асамблея ССЦ за розброєнням

„Розумне ризико" за мир

III Асамблея Світового Союзу Ц[illegible]ков у Ню Делі, Індія, закінчилася 5 грудня 1961 р. На закінчення своїх нар[illegible] Асамблея видала заклик до всіх народів прямувати до миру. Вона закликає [illegible] людей, які ходять до церкви, „щоб во[illegible] разом ішли шляхом єдности Христи[illegible]тва", а головно [illegible] ішли шляхом, що [illegible] де до миру.

Ця Асамблея звернулася у справ[illegible]ру із закликом до урядів усіх держа[illegible]ту, закликаючи їх до роззброєння.

Для такої дразливої справи, як р[illegible]зброєння, III Асамблея ССЦ створил[illegible] зовсім нове окреслення: „розумне ризико" за мир Це т. зв „розумне ризико" має полягати ось у чому, як подає „Ла Вінніпеґ Триб'юн" (6 XII. 1961):

III Асамблея свідома того, що держави бояться роззброєння ось з цих причин: по-перше, „небезпека системи такої інспекції і контролі, яка „не може бути повним доказом"; і по-друге, „небезпека, що ця інспекція (роззброєння) може переступити свої специфічні обов'язки"

Однак III Асамблея ССЦ закликає уряди держав, щоб вони не боялися цих обидвох небезпек, і таки пішли „на розумне ризико", та й роззброїлися „Ці, що хотять прорвати зачарований круг взаємних підозрень, повинні відважитися зробити це першими", - сказано в заклику III Асамблеї, як подає вищезгадана газета.

Цебто, III Асамблея ССЦ закликає, щоб одні держави почали роззброюватися, не чекаючи, поки зроблять це інші держави, і щоб такі „відважніші" дали приклад тим державам, які не хотять роззброюватися, бо вони „підзорливі" щодо своїх противників.

Декляраціа Світового Союзу Церков у Ню Делі

Не з'єднання, а зближення

Генеральна Асамблея Світового Союзу Церков, що 1961 року була скликана в Ню Делі (Індія) і була третьою з черги в історії ССЦ, під кінець своїх нарад увечері 4-го грудня видала деклярацію у справі єдности Християнства.

У цій декляраціі сказано, між іншим, що Генеральна Асамблея Світового Союзу Церков зобов'язується працювати скоріш у напрямку зближення між Християнськими Церквами, ніж створення однієї, спільної для всіх християн світової Церкви. Це мало б бути поєднання, а не об'єднання.

У цьому документі в 9,000 словах - - подані погляди на передумови, якими зумовлене евентуальне зближення між Церквами, що являється метою Світового Союзу Церков.

Поєднання — не уніформованість

„Поєднання це не просто уніформованість організаційна, обрядова чи мовна", - сказано в декляраціі. У ній пропонується не уніформованість, а лиш внутрішне зближення між християнськими спільнотами на базі місцевій, національній і міжнародній, взаємно визнаючи священиків одних одними та єднаючись в участі у Вечері Господній.

Перша декляраціа про поєднання

Документ Світового Союзу Церков, виданий у Ню Делі 4-го грудня 1961 р., — це перша така її декляраціа, в якій вона точно висловила свої думки на справу поєднання.

Цю деклярацію затвердили всі 600 делегатів на III Асамблею Світового Союзу Церков, у склад якого входять численні протестантські віроісповідання, православне, національно-католицькі й інші - - усі разом числом 198. Розуміється, римо-католики туди не входять.

Компромісові зміни в Церквах

Декляраціа говорить, що тільки різними взаємними уступками можна осягнути порозуміння між Церквами, а ці уступки це деякі переміни в Церквах, переміни, щоправда, не щодо суті ісповідання кожної Церкви, а тільки щодо деяких форм; оці переміни полягають в цьому, щоб усунути ці форми, які перешкоджають співжиттю Церков, а відродити ці форми, які сприяють взаємному порозумінню різних віроісповідань.

Ця справа в декляраціі виражена коротко, — що поєднання „пов'язане з нічим іншим, як тільки з замертям та з воскресенням таких багатьох форм церковного життя, якими ми їх знаємо. Ми віримо, що ніщо інше, що було б дешевшим, не може бути більш успішним".

Відгомін у світі

Декляраціа III Асамблеї Світового Союзу Церков викликала собою широкий відгомін у світі. Преса протестантська й чимала частина незалежної досить густо позначена нотками віри й надії на успіх цієї мети Світового Союзу Церков. У Канаді „Оттава Ситизен" (5. XII. 1961), який інформує про ці точки декляраціі, що подані в цій ось нашій статті, являється тут одним з типових цього роду оптимістичних голосів, коли він говорить про цю деклярацію, як про „більший крок уперед — у напрямку світового поєднання між Церквами".

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО
Вотерфорд, Онт.

У неділю 19 листопада 1961 року заходами й силами дітвори Української Рідної Школи при Українській Православній Парафії Святої Покрови в Вотерфорд, Онт., відбулася урочиста академія в 43-ті роковини Листопадового Зриву 1918 року. Урочистість у пам'ять нашим лицарям, почалася торжественною Панахидою в церкві заповненій дорослими вірними та дітворою (понад 50 осіб) Недільної Школи, яку відслужив Всеч. о. парох Ю. Цукорник, при співі всієї церкви. Усі діточки зо свічечками вилаштувалися кругом Тетраподу, на якому наше жіноцтво зложило вінок з квітів з синьо-жовтими лентами

Учасники війни п. А. Завальський та п. М. Тюник держали пол. і канадський прапори, що їх глибоко схиляли при співі „Вічна Їм Пам'ять", а всі вірні схиляли голови в спільній молитві за полеглих у бою за Рідний Край Україну. У своїй патріотичній промові о. Настоятель вияснив присутним вірним і діточкам тут родженим за кого ми сьогодні молимося, і згадав поіменно всіх наших спочилих у Бозі генералів, отаманів, старшин, і загально всіх Січових Стрільців, творців того безсмертного Листопада, яких могили розкинені по всій Україні.

Свято розпочав увечері в заповненій церковній залі голова Шкільного Комітету С. Дворник, бувший десятник Української Галицької Армії. Програму що складалася з 30 точок, об'явив учень четвертої кляси Борис Дворник, і вона була виконана дітворою невкравно, а присутні нагороджували це рясними оплесками

Діточий хор під акомпаніямент о. Пароха виконав слідуючі пісні: „Коли ви вмирали", „О, Канада", „Їхав стрілець на війноньку", „Заквітчали дівчатонька", „Видиш, брате мій", „Вечірній дзвін" і „Молитва за Україну". Сопранове сольо пісні „Стоїть явір" виконала Мирослава Жекало. „Ой у полі нивка"— стрілецька пісня, тріо виконали Маруся Сокирка, Марта Андрушко і Мирослава Жекало

Чистою українською мовою деклямували: „Іди, хлопче" Борис Андрушко, „При дорозі" Ліда Македонська, „Отче наш" — Мирослава Жекало, „Гей! Гуртуймось" Гриць Сокирка, „Молитва" - Марта Андрушко, „Хрести"— Денис Завальський, „Хто я?" Маруся Сокирка, „Грай, пісне!" Тарас Жекало, „Навчила мене мати" - Ганя Іванович, „Ідім до них" Тарас Андрушко, „Забуті могили" - Давид Харчук, „Ми прийдемо" Борис Дворник.

Святковий реферат виголосив Всеч. о. парох Ю. Цукорник бувший сотник Армії Української Народньої Республіки і учасник Визвольних Змагань, який у своїй доповіді зобразив перед очима присутніх на урочистості ввесь шлях нерівної боротьби Української з окупантами, і розповів про Українських Січових Стрільців які від 1915 року почали бій з москалями — спершу за Австрію, а від 1917 року за визволення України. Він згадав також про наше славне жіноцтво, яке брало діяльну участь зо зброєю в руках у боях з 4-ма ворогами, і про теперішнього московського окупанта, який буде з Божою поміччю, в останньому рішучому бою, прогнаний з рідних земель, большевицько-московська імперія буде розбита, а на руїнах нашої Батьківщини знову постане Соборна, Самостійна Українська Держава!

Серед загалу присутніх у залі були бувший четар Української Галицької Армії п. І. Ковталюк — учасник боїв під Маківкою, Потуторами і Бережанами 1915 року, і Антін Завальський бувший стрілець, що зробив заклик до грошової збірки на Українських Інвалідів, яка принесла $47.72, і ці гроші переслано на місце призначення. Слідували музичні виступи дітей: сольо на піяно-акордіоні виконали Люба Іванович, Лінда Македонська, Марта Андрушко, Т. Андрушко; і на гавайський гітарі сольо: Роман Тюник. Усі діти в програмі справилися дуже гарно. Під час концерту була повна тишина в залі; справді, за неповна півтора місяця часу наш о. парох Ю. Цукорник і учитель доконав чуда з діточками, зорганізувавши таку велику Рідну Школу (34 дітей!) і поза часом ще й приготовив цей такий гарний концерт, що подібного я, від мого 15 років побуту в Вотерфорді, досі ще не мав змоги бачити й почути

За цю працю о. парох Юрій Цукорник і діточки отримали прилюдне признання в кінцевому слові від нашого голови Церковної Громади п. Ів. Ткачука.

Відспіванням українського і британського гимнів закінчено наше Листопадове Свято.

Степан Дворник.

ДЕНЬ УРОДИН
Ґлендон, Алта.

19-го листопада 1961 року Українською Православною Громадою було влаштовано членкині Жіночого Товариства і зразковій церковній сестриці пані Филипчук урочистість у день її народження.

Прийняття відбулося в церковній залі, і там же вручено дарунок від Громади.

Архимандрит о. Яків Вітенко виголосив привітання іменинниці, і при тому попросив присутніх пожертвувати на пресовий фонд, і він особисто зібрав пожертв на суму $10.60., з яких ухвалено виписати часопис „Вістник" Іменинниці на 1962 рік і 7 долярів на пресовий фонд „Вістника".

Іменинниці многи літа, а Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ
Торсбі, Алта.

У неділю 5 листопада 1961 року у Церкві Свв. Апостолів Петра й Павла, ВПреп. о. Ігумен Олександер Щербань відправив Велику Панахиду за полеглих в нерівному бою Українських Вояків, які брали активну участь на полі бою в Листопадовому Зриві.

Дяки Василь Сташко і Мих. Хруник з пієтизмом співали „З душами спочилих праведників..." Усі вірні із сльозами на очах возносили свої Святі Молитви за „Друзів своїх". По Відправі настоятель о. Ігумен О. Щербань усіх запросив до Народнього Дому на спільний обід, який приготовило Жіноче Товариство.

Отець Ігумен поблагословив страви. По спожитті обіду відбулася Академія, присвячена Героям Листопадового Зриву Голова Управи п. І. Терлецький попросив дяка-диригента п. Василя Сташка сказати доповідь, і цей прегент реферував на тему Першого Листопаду. По цьому пані Світик продеклямувала: „З наших воскресних днів". „Спіть герої", „Листопадовий спомин".

На закінчення говорив настоятель церкви о. Ігумен О. Щербань, який своєю зворушливою промовою згадав за Військових Інвалідів та закликав усіх присутніх зложити пожертву на Фонд Військових Інвалідів та сам зайнявся нею. Збірка була успішна, — вона становить $31.50.

Усім Жертводавцям щира подяка! Співом „Вічна Пам'ять" та „Боже, вислухай благання" закінчили урочистість.

Василь Сташко.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ М. І Д. МАРЦІШИНИХ
Виниярд, Саск.

У квітневому числі „Вістника" 1961 року було поміщено допис, за підписом „Виниярдець", про те, як місцева Громада у Виниярді прощала свого доброго члена п. Михайла Марцішина та його дружину — Домну. Отже, з того приблизно часу, п-во Марцішині перенеслися до м. Вадіни, Саск., де й тепер проживають. За короткий час свого перебування у Вадіні вони вже й там придбали приятелів, і ось постав спільний Ювілейний Комітет Виниярд-Вадіна для вшанування 25-ліття їхнього подружжя

Ювілейна урочистість відбулася 1-го листопада у Виниярді. Прибули численні гості не тільки з Виниярду й з Вадіни, але також і з дальших місцевостей, а особливо з багатьох околиць Церковної Округи Шіго, до якої Виниярд належить.

Урочистість розпочалася Молебнем у місцевій українській православній церкві Різдва Пресвятої Богородиці. Правив настоятель Округи Протоієрей Борис Яковкевич, а співав хор з Шіго під управою отця Протопресвітера Тита Яковкевича.

На годину 9-ту вечора всі прибувші на Ювілей вже були у відповідно прибраній залі місцевого Українського Дому. Ювілятів зустріли хлібом-сіллю їхні дружби, а господар вечора п. Йосиф Лисак запросив усіх за приготовлені столи. Він же й проводив усією програмою ювілейного вечора.

Першим говорив, після вступного слова господаря, о. Протопр. Т. Яковкевич. Провідною думкою його промови були чималі заслуги п. М. Марцішина на полі церковному й народньому у Виниярді, праця при будові церкви, членство в Церковній Громаді та дяківство, що його п. Марцішин таки солідно опанував. Черговий промовець, п. Нестор Шевчук, звернув увагу присутнім на той факт, що п. М. Марцішин повних 11 років був радним містечка Виниярд. Пригадав його службу в канадській армії за останньої війни та корисну секретарську діяльність в Окружній Раді по будові Інституту Могили в Саскатуні. Далі слідував привіт від членів Українського Народнього Дому, а п. Іван Клевчук з Вадіни привітав Ювілятів від своєї Громади.

Говорив також і достойний пан суддя Михайло Стечишин. З притаманним йому гумором він згадав про перші кроки наших Ювілятів у Виниярді в ділянці їхнього особистого життя, а згодом і громадського.

П. Онуфрій Клевчук з Шіго подав біографічні дані про Марцішиних, а також відмітив ті трудноші, з якими їм довелося змагатися. Згідно розповіді п. Клевчука та інших, стало відомим, що п. Михайло Марцішин походить з Галичини. Він народився 1907 року; в Канаду прибув 1931 р., а до Виниярду 1933 року; одружився з панною Домною Стахирук 1936 р. Дітей у них троє, а саме: Іван, Савеля і Глорія. Вони вже діждалися й онуків.

Заслуговує на увагу присутність на цьому Ювілеї посадника (мейора) містечка Виниярд та всіх радних. Уже навіть з цього видно, що п. Марцішин, як довголітній радний, своєю діяльністю повністю заслужив собі повагу місцевого громадянства. Одним з атракційних моментів Ювілею був виступ секретарки Жіночого Товариства пані Анни Ріпак та голови Церковної Громади п. Юрія Ріпака. В імені всіх присутніх вони вручили Ювілятам цінний подарунок, а пані Ріпак при тому гарно їх привітала в імені жіноцтва Відділу Доньок України у Виниярді, підкресливши, зокрема, довголітню плідну працю пані Домни в Жіночому Т-ві у Виниярді.

Діти п-ва Марцішиних нагородили, складаючи їм подарунком, який повинен бути для них пам'яткою та розривкою у вільний від праці час.

Останнім промовцем був настоятель о. Б. Яковкевич. Він зробив, так би мовити, підсумок змісту всього цього вечора: привітав і подякував п-ву Марцішиним за все те добре й корисне, що їм, при Божій помочі, вдалося зробити для своєї Церкви, для своєї Громади та для всього українського суспільства.

Глибоко зворушений був п. Марцішин, коли господар п. Лисак попросив його до слова. Він — усупереч тому, що бачив і чув — був навіть такої думки, що не заслужив на таке відзначення, але все ж таки у своїй промові мусів признати, що люди ось так з доброго дива не дякують. Цілковитою, але дуже приємною несподіванкою для обох Ювілятів був приїзд хору з Шіго, який своїм мелодійним співом звеличив Молебень за їхне здоров'я. Із щирого серця подякувала всім і пані Домна, а особливо місцевому жіноцтву, серед якого вона завжди почувалася неначе в родині.

Многих літ Ювілятам — панству Марцішиним та дальшої корисної праці!

Учасник Ювілею.

УВАГА! УВАГА!
БРЕНДОН Й ОКОЛИЦІ!

Цим повідомляється православних українців міста Брендону, Ман й околиці, що Українська Православна Громада Св Духа набула нову резиденцію для священика

Владика Митрополит ІЛАРІОН призначив для обслуги Брендону й Портедж Ля Прері постійним парохом Всеч. о. М. Коленича.

У всіх церковно-релігійних справах проситься звертатися по адресі:

Rev M Kolenich
2204 McDonald Ave.
Brandon, Man.
Phone PA. 9-5814

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПО РАДІЮ

З Благословенства Високопреосвященішого ІЛАРІОНА з Різдвяну Ніч з 6-го на 7-го січня 1962 року о годині 12 ночі (час „сентрал стендерт"), буде передане РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ з української православної церкви в ПРИНС АЛБЕРТ, САСК., по РАДІОСТАНЦІЇ СКВІ на хвилях 900.

Богослуження правитиме місцевий настоятель о. Юрій Туржанський під спів церковного хору під управою п. Михайла Гуменюка.

Просимо й цього року вислухати Різдвяне Богослуження, та вислати Ваш дар на покриття коштів, що пов'язані з радіопередачею.

Пожертви просимо надсилати на адресу:

Ukr. Gr. Orthodox Church
305-6th St., East,
Prince Albert, Sask.

За Ваш дар заздалегідь сердечно дякуємо.

о. Юрій Туржанський, настоятель.
Михайло Кіндрачук, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Дуфрост, Гонор, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
8. Понеділок, Собор Пресвятої Богородиці, — Плезент Гом, Стед, Сульхавт, Попларфілд.
14. Неділя, Новий Рік, — Ледвин, Селкірк, Тиндал.
19. Пятниця, Йордан, — Гонор, Кенора, Транскона.
21. Неділя — Дуфрост.
28. Неділя, — Гонор, Кенора, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд (Св. Служба Божа по радіо початок 12.00 год. ночі
7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Глезлин 10.00 год. рано
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Витків
9. Вівторок. Степана Первомуч. — Медов Лейк
14. Неділя. Новий Рік. Василія Вел. — Гетерлей
18. Четвер. Щедрий Вечір — Освячення Йор Води. Глезлин 9.00 рано, Гетерлей 11.00 год. перед обідом, Витків 11.30, Норт Бетлфорд — Велике Повечір'я 7.00 година вечером.
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Кендо
20. Субота. Собор Св. Івана Хрестителя — Норт Бетлфорд
21. Неділя — Биггер
28. Неділя — Медов Лейк

УВАГА! З Благословенням Високопреосвященійшого Митрополита ІЛАРІОНА, з Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорді, Саск. вночі з суботи на неділю 7-го січня о 12.00 годині ночі, буде передаватися по радіостанції Різдвяне Богослуження.

Святочне Богослуження відслужить Настоятель Всеч. о. П. Блажук під спів церковного хору, та управою п-ні Савелі Лазарович.

Українське громадянство слухайте Святочне Різдвяне Богослуження з радіовисильної станції С. Джей. Н. Б. на хвилях 1460. Норт Бетлфорд, Саск.

На вперед будемо вдячні, що вислухавши Св. Літургії, то надішлете Ваш щедрий дар коляди на покриття коштів які будуть звязані з радіопередачею. Вашу пожертву проситься висилати на Управу Окружного Заряду.

Address: Rev. P. Blazuk Ph. 445-3280
972 108 St. North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРЧУКА
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон .10 год ночі (на Свят-Вечір) Вел. Повечір'я, 12 год. ночі св. Літургія
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Врокстон.
9. Вівторок. Первомуч, Стефана — Йорктон
14. Неділя. Новий Рік — Горлиц
18. Четвер. Щедрий Вечір — Йорктон. Велике Водосвяття
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Врокстон. Початок Відправи год. 8-ма рано. Велике Водосв.
21. Неділя по Богоявленні — Йорктон
28. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ

7. Неділя (РІЗДВО ХРИСТОВЕ) — Кемсак
8. Понеділок (С. П. Богородиці) — Сторновей
9. Вівторок (Степана) — Мазепа
14. Неділя — Калдер
18. Четвер (Вечірня о 7 год. веч.) — Кемсак
19. Пятниця (Богоявлення) — Донвел
20. Субота (Соб. Івана Хрестителя) — Кемсак
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Кемсак

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вернон
8. Собор Пресв. Богородиці — Вернон
9. Первомуч. Степана — Вернон
14. Неділя. Новий Рік — Вернон
18. Щедрий Вечір (6 год. веч. Свячення Води і Свята Вечеря) — Вернон
19. Йордан — Вернон
20. Собор Ів. Хрест. — Вернон
21. Неділя по Богоявленню — Келовна
28. Неділя — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СІЧЕНЬ

7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ 6 год. рано — Смокі Лейк
7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ 8.30 — Вільна
8. Собор Пресв. Богородиці — Спедден
9. Степана Первомученика — Едвалд
14. Неділя. Новий Рік — Смокі Лейк
19. Йордан-Богоявлення — Стрий
20. Собор Івана Хрестителя - Ворспайт
21. Неділя по Богоявленню — Давнінг
28. Неділя - Белліс

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ

7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Свон Плейн

8. Понеділок 2-ий день Різдва — Гаес
9. Вівторок 3-ій день Різдва — Стінен
14. Неділя, Новий Рік — Арран
19. Пятниця. Йордан — Норквей
20. Субота Св. Івана Хрестителя — Кобзар
21 Неділя — Денбирі
28 Неділя — Свон Ривер

Address: Box 111, Hyas, Sask

о. М. ГЕБРИНА
СІЧЕНЬ

7 Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Ню Вестмінстер
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Ню Вестмінстер
9. Вівторок. Вмч. Стефана — Ню Вестминстер
14 Неділя, Новий Рік. Василія Вел. Вікторія
18 Четвер, Навеч. Богоявлення — Ню Вестминстер
19. Пятниця. Йордан, Богоявлення Вікторія
20 Субота, Соб. І. Хрестителя — Ню Вестмінстер
21 Неділя Чиловак
28 Неділя Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
СІЧЕНЬ

7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлак
7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сіба Біч о. Кріштанович
8. Понеділок. Другий день Різдва Христового — Атабаска
9. Вівторок Третій день Різдва Христового Річмонд Парк
14 Неділя Новий Рік Баргед
19. Пятниця. Йордан — Вайлвуд
20 Субота. Івана Хрестителя — Сангудо
21 Неділя — Сіба Біч
28. Неділя — Річмонд Парк

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ

7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ з 12-ої по півночі Лак Ла Біш
8 Понеділок Собор Пресв. Богородиці Сарайл
9 Вівторок Степана Первомуч. - Норал
14 Неділя Новий Рік - Ґресланд
19 Пятниця Йордан, Освячення Води - Боїл
20. Субота Собор Івана Хрестителя Освячення Води — Лак Ла Біш
21 Неділя - Сарайл
28. Неділя - Боїл

Address: Box 551 Lac La Biche, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

6. Субота Навечер'я Різдва. год 10 вечером - Вірдейл
7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Нипавин
8 Понеділок Собор Богородиці Кадет
9. Вівторок, Стефана — Сембург
14 Неділя Новий Рік — Вірдейл
19 Пятниця, Йордан — Шипмен
21 Неділя - Нипавин
28. Неділя - Кадет

Weirdale, Sask.
Tel 486

о. М. КОЛЕНИЧ
СІЧЕНЬ

7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ 12 год ночі — Брендон 10 год ранку Портедж Ля Прері
8. Понеділок Собор Пресв. Богородиці - Брендон
14. Неділя Новий Рік - Брендон
19. Пятниця. Йордан — Брендон
21 Неділя — Портедж Ля Прері
28. Неділя Брендон

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ

7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ - Ватсон Бей
8 Понеділок Собор Пр. Богородиці - Ґронлід (північна)
9. Вівторок. Св. Первмч. Стефана — Мелфорт
14 Неділя Новий Рік Брукебі
18 Четвер Щедрий Вечір, Освячення Води:
12.00 год дня - Ґронлід (над річкою).
2.00 год. по пол. — Брукебі.
4.00 год. по пол. — Мелфорт.
19. Пятниця. Богоявлення Господнє. Йордан — Ґронлід (північна)
20. Субота. Собор Св. Івана Хрест. Ґронлід (над річкою)
21. Неділя — Ґронлід (північна)
28. Неділя — Ґронлід (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вайта
8. Собор Пресвятої Богородиці — Сандави
9 Стефана Первомученика — Сеньків
14. Новий Рік — Сірко
19. Богоявлення — Вайта
21. Неділя — Арбака Св. Миколая
28. Неділя Арбака Свв. Апп. Петра й Павла

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАЙБИ
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вонда
8 Понеділок, Собор Богор. — Мічем
9. Вівторок Стефана — Оен
14 Неділя Новий Рік — Кендіак
19. Пятниця. Йордан — Мічем
21 Неділя - Кіндерслей
28 Неділя — Прілейт

340 Ave.-T. S., Saskatoon, Sask.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сенді Лейк
8. Собор Пресв. Богородиці Січ
9. Св Первомученика Стефана — Овкборн
14. Неділя Новий Рік - Енгусвил
19. Йордан — Росборн
18 Щедрий Вечір. Нав. Богоявлення - Велике Водосвяття у Мензі в 9 годині рано, в Овкборн в 11 годині
20. Собор Івана Хрестителя — Сенді Лейк
21. Неділя Мензі
28 Неділя - Овкборн

Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ

6. Субота. Свят Вечір год. 12-та ночі Всенішня — Ґілберт Плейнс
7 Неділя Різдво Ісуса Христа - - Давфин
8. Понеділок. Собор Пресвятої Богородиці — Дрифтінг Ривер
9. Вівторок. Св. Ап. Первомученика Стефана — Косів
14. Неділя. Новий Рік — Валей Ривер
18. Четвер. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в Громадах: год. 2-га по обіді Ґілберт Плейнс.
год. 3.30 по обіді Дрифтінг Ривер
год. 6.00 вечером Давфин
19 Пятниця Йордан-Богоявлення — Сифтон
20. Субота, Собор Івана Предтечі — Ашвіл
21. Неділя Роркton
28. Неділя Давфин

УВАГА! В неділю 7-го січня 1962 року, Різдво Господа Ісуса Христа, передача Служби Божої по радіо Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо.

Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

Address. Box 1180, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ

6. Субота. Свят-Вечір — Велике Повечір'я, 8-ма год. вечора
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Ватсон, Служба Божа 12 год. ночі.
8. Собор Пресв. Богородиці — Вадіна
9. Степана Первомуч. — Фосстон
14. Новий Рік — Канора-Успенська (по Службі освячення Йорданської води)
18. Щедрий Вечір. Освячення Йорданської Води. Фосстон 10 год. ранку — Вадіна — 11.30, Клейр-місто — 2 год. Вимер — 4 год. Ватсон — 5.30 год.
19. Йордан — Повне Богослуження — Вимер — 12 год. ночі.
21. Неділя — Клейр-місто
28. Неділя — Київ

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Інсінгер (м.)
8. Собор Пр. Богородиці — Тіодор (м.)
14. Неділя. Новий Рік — Вестбрук
19. Пятниця Йордан — Дробот
20. Субота. Ів. Христителя — Половики
21. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
28. Неділя Льоря

Box 5. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ

7. Неділя — Гефорд
8. Понеділок — Редфілд
14. Неділя — Кридор
19. Пятниця — Гефорд
21. Неділя — Борден-Білики
28. Неділя — Гефорд

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ

7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Канора
8. Собор Пресв. Богородиці — Стирджес
9. Первомуч. Стефана — Рама
14. Новий Рік — Бюкенан
19. Йордан-Богоявлення — Канора
21 Неділя — Канора
28. Неділя Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ

6. Субота Навечеря Р. Христового — Ст. Джулієн 10 год. р.
6. Субота Святий Вечір. Велике Повечіря — Вакав 11.30 ночі
7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Тарнополь 9 год. р.
8 Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Кадворт
9 Вівторок. Св. Стефана — Смате
14 Неділя Новий Рік — Вакав
18 Четвер. Повечіря і Велик. Осв. Води — Вакав 10 год. р.
19 Пятниця Йордан. — Еллов Крік. 8 год. ранку
20 Субота Собор Ів. Предтечі — Лепин, 8 год. ранку
21 Неділя - Кадворт
28 Неділя Альвіна (Освячення хатів в кожній громаді).

Address: Box 4. Tel. 45 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ

6 Субота. Свят Вечір
7. Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ 7 год. — Ґардентон, 9 год. — Толстой
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Роза
9 Вівторок Стефана — Ґардентон
14 Неділя Новий Рік — Пембіна
18 Четвер. Щедрий Вечір. Свяч. Води 9 год. — Толстой
19 Пятниця. Йордан 8 год. — Толстой, 10 год. — Ґардентон
20 Субота, Івана Хрестителя - - Толстой
21 Неділя — Роза
28. Неділя - Ґардентон

Address: Tolstoi, Man

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ

7 Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. Сл. Божа в ніч під Різдво в 11 год. - Редвей
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Восетна
9. Вівторок. Св. Стефана — Торгилд
14. Неділя Новий Рік — Федора
18 Велике Освячення Води:
Год. 11 перед пол. — Торгилд
Год 1-ій в полуд. — Федора
Год. 3-ій по пол. Редвей
Год 5-ій по пол Восетна
19. Пятниця. Богоявлення Госп в 9-ій год. — Еґремонт
20. Субота. Собор Св. Йоана Хр. — Редватер
21 Неділя - Нюбрук
28. Неділя — Редвей

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ

6. Субота — Свят Вечір: 8-ма год. веч — Велике Повечіря і Всенічна — Етелберт. 11.30 — Ренвер.
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Пайн Ривер (8-ма год. ранку)
8. Понеділок — Собор Пр. Бог. — Етелберт
9. Вівторок — Зелена (Ворд). — Степана Первомученика
14. Неділя. Новий Рік Етелберт
18. Четвер — Щедрий Вечір: 8-ма год. веч. Вел. Повечіря і Всенічна Вел. Водосвяття — Пайн Рівер
19. Пятниця. Йордан — Етелберт (8-ма год. ранку).
20. Субота. Собор Івана Хрестителя — Пайн Ривер
21. Неділя — Гарленд
28. Неділя — Венлав

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Мелвіл
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Айтуна
9. Вівторок. Первомуч. Арх. Стефана — Ґудів
14. Неділя Новий Рік — Габард
18. Четвер. Навечіря Богоявлення Йорданське Освяч. Води. Габард 10 год. ранку Ґудів 11.30 год. ранку Фенвуд 1.00 год. дня Мелвіл 2.30 год по пол.
19. Пятниця. Йордан-Богоявлення — Айтуна
20. Субота. Собор Ів. Хрестителя — Мелвіл
21. Неділя — Фенвуд
28. Неділя — Ґудів

Box 145, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ

7 Неділя РІЗДВО ХРИСТОВЕ Мирнам
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці — Слава пол.
9. Вівторок — Степана Первомуч — Мусідора
14. Неділя — Лойдмінстер
19. Пятниця. Св Богоявлення Мирнам
20. Субота. Собор Ів. Хрестителя — Моркемб
21. Неділя — Топорівці-Лужани
28. Неділя — Бросон

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ Роблин
8. Понеділок. Собор Пресв. Богородиці - Леннард
9. Вівторок. Св. Степана Первмч — Ґрендвю
14. Неділя. Св. Василія Вел., Новий Рік — Шел Велий
19. Пятниця. Йордан, Богоявлення-Водохреща — Петлюра
20. Субота. Собор Івана Хрестителя — „Топорівці"-Брокстон, Саск.
21. Неділя — „Драчинці"-Мек-Нат, Саск.
28. Неділя — Зелена-Меридейл

Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ

7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. 12-та год. ночі — Торсбі 10-та год. ранку — Калмар
8. Понеділок. Собор Пресвятої Богородиці — Брудергайм
9. Вівторок. Первомученика Стефана — Кагвин
14. Неділя. Новий Рік — Оновей
19. Пятниця. Йордан — Кагвин
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ

6. Субота. Свят-Вечір. Відправа в Шіго (м.) від 10.30 ночі
7. Неділя. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго Полудн. (9 год. рано)
8. Понеділок. Собор Пр. Богор. — Вишарт
14. Неділя. Новий Рік — Форм Лейк
18. Четвер. Щедрий Вечір. (Вечірня з Вел. Водосвяттям у Шіго (м.) в год. 2-ій по пол.)
19. Пятниця. Йордан — Елмор
21. Неділя — Винниярд
28. Неділя — Вишарт

Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office-Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1962. ВІННІПЕГ, МАН. 15-го СІЧНЯ, 1962. ЧИСЛО (1150) 2

З важливих напрямних Церкви

Рокове засідання Повної Консисторії

Кожне рокове засідання Повної Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді являє собою одну з важливих подій у житті нашої Церкви. Життя у всіх галузях людства й народів, а вже особливо на церковній ниві, несе з собою дедалі більше проблем, повз які годі пройти байдуже і яких не можна розв'язати механічно апаратом канцелярської рутини, — тут потрібно живого підходу до справ.

ЧЛЕНИ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Передній ряд (сидять зліва направо): Протопресв. Д-р С. В. Савчук, Голова Президії Консисторії; Впреосв. Владика Михаїл, Архиєп. Торонта і Східньої Канади; Високопреосвященніший Владика Іларіон, Митрополит Вінніпегу й всієї Канади, Голова Консисторії; Преосвящ. Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Другий ряд (зліва направо): Д-р П. Смильський, Гемилтон; Митрат Вол. Слюзар, Монтреал; Прот. М. Фик, Едмонтон; адвокат П. Міськів, Едмонтон; Митрат С. Ґерус, Вінніпеґ, заст. Гол. Президії Консисторії; Митрат П. Самець, Торонто; Прот. В. Федак, Гемилтон; Прот. Т. Ковалишин, секретар Президії Консисторії.

Третій ряд (зліва направо): Богдан Панчук, Монтреал; Прот. С. П. Симчич, Венкувер; адвокат П. Лазарович, Едмонтон; редактор І. Сиряик, Вінніпеґ, скарбник Консисторії; адвокат Ю. Стечишин, Саскатун.

Четвертий ряд (зліва направо): Проф. В. Іванис, Торонто; проф. В. Сарчук, Вінніпеґ, заст. секретаря Президії Консисторії; Іван Стратійчук, Ріджайна; Прот. М. Боднарчук, Саскатун.

Чергове рокове засідання Повної Консисторії, що відбулося (як завжди — у Вінніпезі) 27-29 грудня 1961 р., у своїх агендах також мало чимало таких важливих справ історичного значення, що їх не було раніше, — це низка нових явищ як внутрішнього характеру нашої Церкви, так і зовнішнього (чи, якщо хто воліє цей термін, міжнароднього) церковного характеру. Можливо, що в майбутньому деякі з цих справ будуть висвітлені ширше, і вони становитимуть собою важливі розділи історії нашої Церкви.

У пошані Митрополитові Іларіонові

Дня 15-го січня 1961 р. Первоієрархові нашої Церкви, Владиці Митрополитові Іларіонові, сповнилося 80 років життя, і вся наша Церква почерез свою Консисторію висловила Йому пошану першою точкою Резолюцій засідання Повної Консисторії:

„Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді щиро вітає Високопреосвященнішого Іларіона, Митрополита нашої Церкви, з нагоди 10-ліття Його Митрополичої праці в нашій Церкві, визнає його великі заслуги перед Церквою і нашим народом і висловлює Йому велику подяку; вітає Його з нагоди Дня Його Ангола 3-го листопада цього року і бажає Йому здоров'я та Божої допомоги для дальшої, такої важливої роботи. Консисторія також постановляє відслужити по всіх церквах 15-го січня 1962 року вдячний Молебень за здоров'я Владики Митрополита з нагоди Його 80-ліття з дня Його народження".

Для майбутнього історика ця Резолюція буде документом великого значення, бо ж історія напевно визнає цей безперечний факт, що Митрополит Іларіон є однією з найбільших українських постатей не тільки нашої епохи, але й також всієї історії українського народу та однією з великих постатей людства і найбільшим з усіх досьогочасних Ієрархів в історії Української Церкви.

Відношення нашої Церкви до православного екуменізму

За останні роки майже раптом і з

(Продовження на 2-й стор.)

Сенсаційна нова тактика атеїстів у СССР

Тактика спокушування

Молода красуня застукала в м...стиську браму; коли браму відчинив молодий послушник, вона заговорила до нього:

„Такий хлопець, як ти", сказала вона з палаючою в очах пристрастю, „повинен розколювати стовбури дерев, палити мотоциклем шляхи, або бути коханцем дівчат! Це, чого тобі треба, — то не чотки ані монаший клобук, але вибивання аж під небо закаблуками в шаленому танку!"

„Послушник не відповів нічого, а тільки, немов злодій, опустив свої голубі очі і зник за залізною огорожею, а тоді якраз високо залунали дзвони".

Про цю подію розповіло радіо з Москви в грудні м. р. в програмі атеїстичної пропаганди. Переповідаючи цю вістку з Москви, американський „Бизентайн Кетолик Ворлд" (31.12.1962) при тому додає: .

„. . . Молоді дівчата, що належать до Комсомолу — Комуністичної організації молоді - як там (по радіостанції Москви) було сказано, також послуговуються молодими жінками, щоб шляхом більш особистого й безпосереднього зусилля знеохочувати молодих семинаристів" (студентів-богословів).

Дівчата знаряддям

„Спеціяльно вишколені дівчата-спікерки, які читали по радіо протирелігійні вірші, заанґажовані советськими радіостанціями нате, щоб вони (дівчата) намагалися відмовляти молодих мужчин від вступання в богословські школи для підготови до священства в Російській Православній Церкві, повідомило радіо з Москви", — передає вищезгадана газета в ЗДА.

Чи Ватиканський Собор обмежить владу папи ?

На латинське Різдво 1961 р. Ватикан повідомив, що Ватиканський Собор (II Ватиканський) відбудеться 1962 р. З приводу цього почалися різні вгадування щодо ролі й характеру цього Собору. Ось один з прикладів. Називаючи світовий Собор Католицької Церкви „Екуменічним", цебто „Вселенським", Світовим Собором (хоч таке його окреслення досить туманне, а властиво недійсне), Беррет Мекґарн свій репортаж з Ватикану заголовив:

„Екуменічний Собор може послабити власть Ватикану".

Автор цього репортажу має на увазі ось що: можливо, що недалекий Ватиканський Собор обмежить власть папи.

Віщування Мекґарна не є ані вислідом бажального думання, ані воно голословне. — воно основане на деяких конкретних даних, а головно на намічених точках програми Собору, а частково — на

(Продовження на 3-й стор.)

Рокове засідання...

(Продовження з 1-і стор.)

великою натугою відновився світовий (екуменічний) рух за „поєднанням" (не об'єднанням), цебто за мирним відношенням між Православними Церквами у світі.

Усім вірним відоме становище нашої Церкви в її відношенні до інших Церков, — це її становище від самих її початків у Канаді було, тепер є і завжди буде незмінним.

Це особливо треба мати на увазі також і тепер, коли офіційні чинники світового руху за мирне співвідношення між Православними Церквами формально звернулися до нашої Церкви в Канаді і до Укр. Прав. Церкви в ЗДА.

Початок цього звернення до нашої Церкви діячів православного екуменічного руху датується днем 15-го травня 1960 р., коли представники тих різних Православних Церков у Канаді, що входять у склад Церков в Европі і Малій Азії, отже й у склад Патріярхатів, запросили о. Протопресвітера Д-ра С В Савчука — голову Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на спільну зустріч представників цих Церков у Канаді, і о. Д-р С. В. Савчук сказав там доповідь на тему, в якій виклав свій погляд на справу „поєднання Православія", цебто згоди між Православними Церквами, і виклав передумови, згідно з якими наша Церква в Канаді евентуально могла б підтримувати цей рух.

Ця зустріч, відома під назвою „Перша Маніфестація Православія", відбулася в Торонті 15-го травня 1960 р., а вищезгадана доповідь о. Д-ра С. В. Савчука. виголошена там, після того вийшла (1960 р.) книжечкою двома мовами: україн. п. з. „Проблема православної єдности" і англійською п. з. „The Problem of Orthodox Unity", — отже Проводи всіх Православних Церков мали можливість знати становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді щодо екуменічного руху Православних Церков у світі.

Перша Маніфестація Православія в Торонті — це було — хоч і не офіційне, але фактичне — відгалуження світового православного екуменічного руху, що випробовувало ґрут також і в Канаді для екуменізму, а зокрема й ґрунт у нашій Церкві.

Трудно було передбачити, яка буде реакція інших Православних Церков на це становище нашої Церкви, що його висловив о. Д-р С. В. Савчук. Можна було думати, що за цією першою спробою нав'язання офіційного контакту з нашою Церквою — спочатку тільки почерез місцеві зв'язки (цебто тільки в Канаді) — вже більше не буде жодних спроб, а можна також було думати, що, навпаки, вони будуть ще більш посилені.

Але відомо, що коли відбулася 7-го травня 1961 р. Друга Маніфестація Православія, то тоді, тому що цей з'їзд відбувався в Торонті, як офіційно локальний (обмежений до Торонта), уже взяв участь і один з наших Владик, цебто Архиепископ Михаїл з Торонта, і тут уже відбулася його зустріч з грецьким Митрополитом Атенагорасом у Канаді, що є в юрисдикції Константинопільської Патріярхії, при тому наш Владика Михаїл був запрошений поблагословити цей з'їзд на закінчення його.

На обміні думками представників Церков на Першій і Другій Маніфестації (про що була мова вище) ця справа не закінчилася, а продовжувалася й розвивалася, бо незабаром Архиепископ Яків — американський Екзарх Констянтинопольського Патріярха (цьому Екзархові безпосередньо підлягає Митр. Атенагорас у Канаді, з катедрою в Торонті) звернувся до Української Греко-Православної Церкви в Канаді і Української Православної Церкви в ЗДА листом, що відносився до передумов евентуальної участи Української Православної Церкви в екуменічному православному русі. А тоді якраз відбувалася жвава підготова до організованого вияву цього екуменізму в формі Православної Конференції на Родосі.

Відповідь Українських Православних Митрополій

Відповідь американському Екзархові Констянтинопольського Патріярха була дана спільним листом Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді і Укр. Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки на спільних нарадах Проводів обидвох цих Церков у Нью-Йорку в днях 23-25 вересня 1961 р У цій відповіді було сказано, за яких передумов Українська Православна Церква евентуально могла б узяти участь в екуменічному русі.

Про цю відповідь Резолюція ч. 2 Повної Консисторії, між іншим, говорить ось що:

„Консисторія приймає до відома, що в днях 23-25 вересня 1961 року відбулися в Нью-Йорку наради Ієрархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді та Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки напередодні заповідженої Архиепископом Яковом в Нью-Йорку так званої „конференції канонічних православних єпископів в Америці" для церковного „об'єднання всіх православних українців на Західній Півкулі" та „визнання Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки та в Канаді", та ознайомившись зі становищем, яке згадані Українські Ієрхи спільно зайняли та проголосили у своїй Постанові, яка була вислана Архиепископові Якову та іншим православним Єпископам і яка подається нижче, — Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді цілком поділяє те становище та вважає його єдиноправильним для Укр. Греко-Православної Церкви для всяких її зносин з іншими Православними Церквами..."

Консисторія включається в акцію побудови Колеґії

У днях 18-19 листопада 1961 р. відбулася подія, що її можна назвати точкою зламу в досьогочасній схемі праці по лінії розвитку нашої спільноти і її Церкви; ця подія спрямувала всі наші сили в русло до однієї мети, що стала центральною метою діяльности на пару найближчих років, — це Резолюція З'їзду Колеґії (18-19 XI 1961) у справі побудови нового будинку Колеґії Св. Андрея — тим разом уже на площі Манітобського університету.

Резолюцією ч. 4. Повна Консисторія зайняла в цій справі таке становище:

„Ознайомившись з резолюцією, яка була ухвалена на З'їзді Колеґії Св Андрея в Вінніпеґу 18-19 листопада 1961 року, в справі побудови Колеґії на площі Манітобського університету, Консисторія заявляє свою повну однозгідність з цією резолюцією і просить Владику Митрополита Іларіона благословити Президії Консисторії, щоб вона в порозумінні з проводом Колеґії почала реалізувати пункти тієї резолюції..."

Як відомо, згідно з резолюцією згаданого З'їзду Колеґії, заплановано концентрацію всіх сил у крайових масштабах у кампанії за побудову Колеґії при університеті, і ця кампанія почнеться з 1962 роком.

Новий орган Церкви — для молоді

Справа молоді — це проблема, що її можна б коротко висловити шекспірівським „бути чи не бути". Як відомо, українська преса повна голосів тривоги і дискусій у справі майбутности нашої молоді, однак під поверхнею заслони прилюдних опіній суть дійсности не зміняється, а дедалі погіршується по такій лінії: є зле, а може бути ще гірше.

Провід нашої Церкви, осторонь від дискусій і декларацій, роками інтенсивно безперебійно шукає реальної, конкретної і практичної розв'язки цього питання, справу виховання нашої молоді звернути на належну колію.

У пляні цього пошукування а в потребі, навіть у дусі ревізіонізму, впорівень з досьогочасними способами підходу до справи молоді, Повна Консисторія в Резолюції ч. 5, між іншим, постановила:

„...визнаючи, що доля українства і нашої Церкви в Канаді пов'язана і залежна від виховання нашої молоді в українському дусі, Консисторія за благословенням Владики Митрополита а) обирає Комісію.., яка має опрацювати програму виховання для організованої і неорганізованої української молоді та наглядати над виконанням цієї програми; та б) припоручає Президії Консисторії створити при Консисторії для переведення цієї програми окремий Відділ або так звану Референтуру для справ молоді під проводом з відповідними кваліфікаціями особи, яку Консисторія для цієї справи заанґажує".

Четвертий Єпископ для нашої Церкви

У пропорції до числа вірних і великого простору діяльности нашої Церкви в

(Закінчення на 6-й стор.)

НОВИЙ НАКЛАД
Листкових лекцій
для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Класа I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00
Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50
Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00
Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Чи В. С. обмежить владу папи?

(Закінчення з 1-і стор.)

логічних висновках. Репортаж Мекґана опублікований у щоденнику „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 30 грудня 1961 р.

Дискусійні проблеми

Проблеми, що можуть виринути на Соборі: 1) справа протестантів у католицьких країнах, головно в Еспанії, а також у країнах (латинських) південноамериканського континенту; 2) мішані подружжя; 3) заборонені книжки; 4) децентралізація власти Ватикану; 5) жонате дияконство.

Б. Мекґарн вичислив ці точки тому, що вони вже з деякого часу під тиском життя обдискутовуються в Католицькій Церкві, а деякі з них ввійшли в ці агенди Собору, що вже відомі.

Трохи ширше про ці евентуальні точки нарад Собору:

Свобода релігії

1) „Релігійна толеранція. Серед ватиканських авторитетів багато є таких, які боліють тим, що в Еспанії та в інших країнах протестантів обмежено труднощами. Отже там (у Ватикані) існує сильна течія за тим, щоб Собор проголосив, як теологічний факт, що обов'язком людини в релігійних справах є слідувати за своїм сумлінням і мати право на те, щоб респектували її діяльність. Це означало б разом і право протестантам свобідно ісповідувати свою віру в масово-католицьких країнах, і також право католиків на подібні привілеї католиків у країнах з великою перевагою протестантів, як ось Німеччина і південь ЗДА." — говорить Мекґарн. Він продовжує:

„Однак, Собор, мабуть, ясно означить, що мають бути границі таких прав. В умах багатьох у Ватикані постає питання, чи людський нахил пропагувати свою релігію дає йому право пропагувати її шляхом наступу там, де країна масово прив'язана до іншої релігії".

Мішані подружжя

2) „Собор може злагіднити сучасні суворі правила, які силують не-католицьку сторону (мішаного подружжя) під присягою зобов'язуватися до виховування своїх дітей в римській релігії, і які силують католицьку сторону (мішаного подружжя) завжди старатися навернути протестанта (який, чи яка, є в подружжі з католиком, чи католичкою). Теперішні правила призвели до багатьох нарікань з боку протестантів, напр., у Німеччині. Це відноситься також, але тільки частково, і до правил адопції — на основі теперішнього Канонічного Права (католицького) з 1918 р., отже відносно недавнього," — переповідає Б. Мекґарн. „Зміни могли б полягати в тому, що б кожну сторону мішаного подружжя закликати, щоб вона йшла за голосом своєї совісти в тих справах, що відносяться до дітей та до релігії обидвох подругів. Застереження ж тут буде таке, що Ватикан не хоче причинятися до релігійної байдужости."

Індекс заборонених книг

3) „Собор може поробити великі зміни", — передбачує Мекґарн. „Багатьом з цих правил уже по триста років. — вони сягають тих часів, коли винайдено друк. Собор може скасувати цей монополь на Індекс (спис заборонених книжок), що його тепер тримає Священний Уряд у Римі. Єпископи різних країн можуть бути уповноважені рекомендувати ці книжки, що мали б бути поставлені на Індекс (заборонені), а також зголошувати свої рекомендації проти заборонювання книжки — тоді, коли це (заборона), з уваги на розбіжності поглядів суспільства, може Церкві скоріш пошкодити, ніж причинити добра. Так можуть бути злагіднені теперішні суворі правила, які вимагають, щоб священики-науковці старалися про спеціяльний дозвіл від місцевих єпископів читати книжки з ділянки їхнього наукового зацікавлення, і (може бути) заведене блянкове уповноваження (видача порожніх формулярів дозволу для вписання в ньому духовним науковцем кожної книжки, яку він сам хоче) для науковців у їхніх ділянках студій".

Децентралізація

4) „Це майже певне, що централізація великого зосередження власти Конґреґації в Римі буде зменшена. Єпископи різних країн, а також, мабуть, і цілих континентів, можуть отримати власть вирішування в тих справах, які досі були монополізовані Ватиканом." — говорить Мекґарн з Ватикану.

Жонате дияконство

5) „Тут (на Соборі) є добра нагода дозволити дияконам женитися", — далі говорить Мекґарн. „Минулими роками Пій XII (попередник теперішнього папи Івана XXIII) сказав, що час цього ще не дозрів, але Собор може вважати, що час уже настав. Одружені диякони могли б проповідувати, а не сповідати чи правити Службу Божу. Одним з арґументів за одружене дияконство являється замале число священиків. Другий арґумент на користь жонатого дияконства — це улегчення різним протестантським духовним навертатися на католицтво. За останні 10 років шість німецьких священиків (що перейшли з протестантства на католицтво) отримали дозвіл залишитися священиками в жонатому стані, — однак Ватикан невдоволений такою розв'язкою цієї справи".

Модернізація семинарій

6) „Багато семинарій (католицьких) відгороджені від світу аж настільки, що їхні молоді абсольвенти стають неспосібними давати своїм парафіянам поради у щоденних справах їхнього життя. Семинаристи (студенти-богослови) повинні б частіше зустрічатися з жіночим товариством, щоб таким чином зменшити це враження, якого вони зазнають тоді, коли вони, після висвяти, зустрінуться зо світом", — наприкінці свого репортажу з Ватикану поінформував Мекґарн.

Таємні дискусії

Усе це, про що говорить Мекґарн, не конче мусить бути в офіційній програмі Собору. Коли оглянути події в Католицькій Церкві навіть за недавні роки (хоч би й тільки по II світ. війні), то можна знайти досить конкретних доказів на те, що всі ці справи (жонате духовенство, заборона книжок і т. д.) стали предметом дискусії між католицькими єпископами, — напр., катол. Архиепископ Нової Зеляндії пару років тому став за жонатим духовенством, Єп. Фултон Дж. Шін, здається, також трохи схильний до цього руху. Сюди можна б включити ще більше справ, що не згадані Мекґарном, — напр., рух серед великої частини катол. єпископів за усунення латинської мови з Богослуження, — ця течія сильна в Америці (північні її частини), Британії, Німеччині.

А втім, це ще питання, чи і якою мірою делегати на Собор матимуть свободу висловитися.

Мекґарн у своєму, репортажі з Ватикану інформує:

„Багато з-поміж агенд Собору були виготовлені на тайних засіданнях підготовних комісій, на яких іноді особисто бував папа Іван XXIII. Багато з-поміж точок агенд будуть предложені Соборові таким способом, що 2,000 єпископів на Соборі будуть спроможні голосувати потверджувально — без більших дискусій".

Це завваження Мекґарна оправдане досвідом. На Першому Ватиканському Соборі (1869-70) процедура дискусії і схвалювання постанов була заздалегідь укладена так, щоб опозиція (навіть маючи більшість голосів), не могла мати успіху

Чи Собор — це „конечне ризико"?

Дехто, як, напр. Мекґарн, перебуваючи у Ватикані, як журналіст, в атмосфері підготови до Собору, вважає, що внутрішні розбіжності думок у Ватикані на різні справи Катол. Церкви є такі, що вони можуть довести до обмеження абсолютної власти папи, — цебто, що переможе цей напрямок серед єпископату, який є проти абсолютизму папської власти.

Але, з другого боку, папа Іван XXIII заявив, що головна мета Собору — це внутрішні справи Катол. Церкви; а речники папи сказали з Ватикану, що внутрішні справи в цьому випадку — це головно справи „дисципліни" в Церкві.

Папа скликає Собор головно для скріплення дисципліни в Церкві, а це також значить — для скріплення власти папи. Яким же чином можна сподіватися, що Собор може обернутися проти папської мети, і, замість скріплення власти папи, обмежить цю власть, як передбачує Мекґарн?

Це питання зовсім не означає, що передбачування Мекґарна не можуть здійснитися; навпаки, вони можуть справдитися, тобто — власть папи може бути найближчим Собором обмежена. Але це могло б статися тільки шляхом боротьби між противниками і прихильниками необмеженности папської власти.

Отже тут усе залежить від того, чи вдалося папі Іванові XXIII успішно поробити такі заходи, щоб спаралізувати голос опозиції.

Тут ідеться не тільки про те, чи опозиція переможе. Опозиція може не перемогти (і так воно й буде), але сам факт наявности опозиції і її розголос у світі — це вже часткова її моральна побіда.

Отож, якщо в цій справі існує якесь питання основного характеру, на яке покищо годі відповісти, то воно таке: Чи папі вдасться не допустити до розголосу опозиції? У цьому сенсі Собор — це ризико для папи.

Проти політики в Церкві

Одна з найстарших парафій Єпископальної (Англіканської) Церкви в Америці — а це парафія в Бофорт — однодушно схвалила і вислала до свого єпископа Ґрея Темпла в Південній Кароляйні вимогу, щоб Єпископальна Церква в ЗДА виступила з Крайової Ради („Нешонал Кавнсил") Церков Христа, бо ця Рада займається політикою.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПАПА ВВАЖАЄ УКРАЇНЦІВ „РОСІЯНАМИ"

25-го листопада 1961 р. советський амбасадор в Італії Семен Козиров передав через папського нунція при уряді Італії монсіньйора Карло Ґрано поздоровлення комуністичного диктатора СССР, Микити Хрущова, папі Іванові XXIII листом цього змісту:

„Мені повірено в імені М. С. Хрущова висловити Його Святості Папі Іванові з нагоди 80-ліття його уродин поздоровлення і щирі надії на здоров'я і успіхи в його благородних замірах для скріплення й консолідації миру у світі та розв'язання міжнародніх проблем шляхом відкритих переговорів".

Папа 26-го листопада 1961 р. передав через монсіньйора К. Ґрано на руки амбасадора С. Козирова подяку Хрущову цього змісту:

„Його Святість Папа Іван зволив подякувати за добрі побажання, і він також із свого боку висловлює добрі побажання всьому російському народові — побажання щодо розвитку й консолідації світового миру шляхом щасливої згоди в братерстві людей. За це він возносить свої молитви".

Тексти привітання Хрущова папі і подяки папи Хрущову опублікував папський орган у Ватикані — щоденник „Ль'-Оссерваторе Романо" 15-го грудня 1961 р. Ці тексти опублікувала преса у світі, а в тому і в Канаді (напр., щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 18-го грудня 1961 р., і інші).

У своїй подяці Хрущову папа склав побажання всім народам, що поневолені в державних межах СССР, але всі ці народи разом папа Іван XXIII назвав „російським народом", а тим самим він і українців, поневолених у державі СССР, зачислив до „російського народу".

Відмічуючи цей факт у вищезгаданому листі папи Івана XXIII, як протиукраїнський, ми свідомі цього, що всі українці-патріоти, без уваги на різниці в віроісповіданні, відчують це, як важкий удар по українській справі на міжнародній арені.

Папа Пій XII — попередник папи Івана XXIII — у своєму посланні „До народів Росії" (7-го липня 1952 р.) так само зачислив був українців до „народів Росії", цебто до росіян. Удар папи Пія XII по українській справі на міжнародній політичній арені всі українці-патріоти всіх віроісповідань відчули дуже болісно. Ми розуміємо, що також українським патріотам і католицького віроісповідання було прикро це чути, хоч папа є найвищим головою Церкви, до якої вони належать.

У редакційній статті п. з. „Папа Пій XII та український нарід" (її автор відомий серед українців історик проф. М. Чубатий), опублікованій у католицькому філядельфійському щоденнику „Америка" (17-го жовтня 1958 р.) було, між іншим, сказано:

„Професійні ненависники Ватикану поміж Українцями постійно згадують недогляд у наголовку папського листа „До народів Росії"... Річ природня, що це був недогляд".

Ця спроба католицьких провідників між українцями виправдати папу Пія XII тільки потверджує це, що патріотичний загал українців-католиків був, так само, як і українські патріоти інших віроісповідань (православні й протестанти), глибоко обурений протиукраїнською політикою папи Пія XII, і тому католицькі провідники чинили зусилля заспокоїти українське суспільство взагалі, а його католицьку вітку зокрема.

Безперечно, і серед самих тих католицьких діячів напевно були такі, які сами для себе шукали якогось оправдання для папи Пія XII, щоб таким чином заспокоїти свій душевний біль.

Покищо годі передбачити, якого виправдання для папи Івана XXIII будуть шукати католицькі діячі серед українців, коли цей папа також зачислив українців до „російського народу". — чи вони також уважатимуть це „недоглядом" у листі папи Івана XXIII до Хрущова?

Коли ці т. зв. „недогляди" повторяються постійно, без винятків, то вони являють собою правило в Римі — правило проголошувати українців „росіянами".

Якщо тут є „недогляд", то це не в папи, а в папістів серед українців: їхній „недогляд" полягає в тому, що вони або не бачать, або стараються прислонити перед українським народом традиційну й сучасну політику папства, як політику москвофільську і протиукраїнську.

Папство воліє бачити російську імперію якнайбільшою, тому воно було і є за „єдіною, неділімою Росією".

Папство добре знає історію українського народу, — отже евентуальний брак неосвідомлення в українських справах сам собою виключається з-поміж причин папського москвофільства.

Рим завжди намагається позискати собі прихильність політично сильнішого народу, чи вже принаймні старається бути з ним у мирі. Плекаючи свої традиційні заміри навернути російський народ на католицтво, Рим не може й не хоче ворогувати з росіянами, бо інакше Росія ніколи не випустила б католицьких місій у границі російської держави. Тут і причина, чому Рим не визнає українського народу.

Ось логічні засновки й висновки стану цієї справи: 1. Москва рішена ніколи не дати Україні волі на самостійно-державницьке життя. 2. Якщо б Рим визнав український народ окремим від російського народу, то Росія не впустила б у свої границі католицьких місій. 3. Рим рішений ніколи не зректися своїх плянів навернути Росію на католицтво або повністю, або принаймні хоч частинку росіян, щоб запустити в Росії католицьке коріння. 4. Отож, як довго Рим не зречеться плянів вислати свої католицькі місії в Росію (а цих плянів він не зречеться ніколи), так довго Рим не буде ворогувати з російським народом, отже так довго він уважатиме українців „росіянами".

Цього вимагає політична рація стану Риму, і Рим від неї не відступить, а політика не знає сентиментів, — вона холодна, невблаганна, вирахувана, — отже Рим готов навіть по трупі України йти до своїє віковічної мети: проникнути в Росію.

Але українська рація стану інша: український народ рішений не складати зброї в боротьбі за своє визволення. Римська рація стану абсолютно йде врозріз з українською рацією стану. Хто підтримує Рим, той автоматично підтримує москвофільську політику Риму, — той підтримує споконвічних і непримиренних ворогів українського народу.

ЗБІРНЕ ПЕРЕДПЛАЧУВАННЯ

Українська Православна Парафія Св. Володимира в Торонті перша постановила передплачувати стільки чисел „Вісника", скільки в Парафії є родин і самітніх членів разом.

Це збірне передплачування.

Таким чином Українська Греко-Православна Церква в Канаді стала першою і покищо одинокою досі між Українськими Православними Церквами, в якій є такі парафії — а це досі були Громади: в Торонті, Ню Торонті, Ошаві і Виндзорі, — де всі родини й самітні її члени передплачують орган своєї Церкви.

Під кінець 1961 р. Українська Православна Парафія Св. Івана в Едмонтоні також почала збірне передплачування „Вісника".

Збірне передплачування церковної преси в тоталітарній Церкві — тобто там, де вірні не мають голосу, це явище звичайне, самозрозуміле; абсолютистичний провід Церкви, не питаючись згоди членів, сам висилає свій орган кожній родині й кожному самітному членові, і вони — читають, чи не читають — мусять платити.

Наша Церква не є й бути не може тоталітарною, — тут усе має добровільний характер. Один добровільний передплатник — це більший моральний успіх, ніж сто силуваних передплатників.

В історії українського народу досі ще не було таких випадків, що б кожна родина і всі самітні члени громади добровільно взяли на себе обов'язок передплачувати дану газету чи журнал.

За нашого часу падають, через брак фондів, навіть великі англомовні щоденники. Щождо вірних нашої Церкви — вони поважно переобтяжені фінансовими видатками на розбудову (церкви інституту, Колеґія і т. д.), що обраховується на мільйони долярів.

Організування — і то добровільне та з власної ініціятиви — збірних передплат (нехай покищо тільки 5-ма згаданими Громадами) — це явище історичного значення, що буде записане не тільки в Історії цих виняткових Громад, але й в Історії нашої Церкви.

„СКАНДАЛ У ХРИСТИЯНСТВІ", КАЖЕ „ЧОРЧМЕН"

„Скандалом Християнства" називає журнал „Чорчмен" цей факт, що „віроісповідні громади видають гроші на люксуси в церквах".

Журнал „Чорчмен" — орган Англіканської Церкви в Канаді — вважає цю справу однією з важливих, і він порушив її в редакційній статті. Ця стаття викликала у світській пресі живий, навіть сенсаційний відгомін, а деякі великі щоденники (напр. „Да Виннипеґ Фрі Пресс", 6.I.1962) подали її на першій сторінці.

В. Дубровський

Поїздки Московського Патріярха

(За завданням партії й уряду)

(Продовження)

Але Добринін додає дещо цікавого. „Виїнятково тепло" приймав делегацію церковників з СССР, очолену еп. Нікодимом, представник Ефіопської Церкви в Єрусалимі арх. Филіпос, що був знайомий з еп. Нікодимом ще раніше. На привітання еп. Нікодима, арх. Філіпос у відповіді підкреслив мир і любов поміж Російською й Ефіопською Церквами, що „близько споріднені між собою", а також „гарні відносини поміж нашими народами в минулому. Советська країна також стала по нашому боці й допомогла нам" (4:27). Арх. Філіпос згадав і про те, що „делегація Русскої Православної Церкви відвідала Ефіопію, а імператор Гайле Селяссіє одвідав вашу країну, де він знайшов прийняття, що відповідає його імператорській гідності" (4:28). У дальшій балачці еп. Нікодим необмежено кадив арх. Филіпосові, вихваляючи ефіопські манастирі, де „люди живуть як земні янголи і небесні люди" (4:28). Так політичні й церковні мотиви щільно переплутувались одне з одним.

Добринін вважав також за потрібне відмітити дружне прийняття у патріярха Вірменської Церкви в Єрусалимі — Еше Дердеряна, що „за хворобою" (?) не міг прийняти їх особисто, а доручив це діло своєму вікарієві еп. Хайріку Асланяну. Єп. Нікодим вітав вірменського патріярха (заочно) від імени патр. Алексея й розповів про недавню поїздку патр. Алексея в Ечміадзін, Вірменська ССР, до патріярха — католікоса Вазгена (4:28). Та поїздка була викликана, несумнівно, якоюсь делікатною подробицею у підготовці патр. Алексея для його агресивної подорожі на Близький Схід.

Істанбул

В Істанбулі зустрічали 23-го грудня патр. Алексея на аеродромі різні духівники з Константинопольської патріярхії, і цивільні особи, як консули — советський Волков, болгарський, грецький і ливанський та інші. Сам патріярх Атенагорас на аеродром не з'явився. Так само його не було під час Молебня в патріяршому Георгієвському Соборі, де проголошувалось і йому многоліття. Патр. Атенагорас зустрів патр. Алексея тільки у своїх покоях, навіть не біля входу, а в кабінеті. Цим було, несумнівно, підкреслено його „вселенськість" і „помісність" Московської патріярхії. Патр. Атенагорас представив патр. Алексею членів свого Св. Синоду, консульський корпус (так!) і професор Галкінської богословської школи в Галкі. Після бесіди, про зміст якої нічого не сказано (чому?), патр. Атенагорас почастував гостей обідом. Потім патр. Алексей, еп. Нікодим і ще дехто склали офіційну візиту губернаторові Істанбула (3:50-51).

24-го грудня еп. Нікодим з членами делегації поплили до Галкінської школи, а патр. Алексей залишився в патріяршій резиденції, де мав увечері (тільки?) довірочну балачку з патр. Атенагорасом, що його візитував, — про зміст її нічого не сказано (або КГБ викреслило). 25-го грудня тут святкувалось Різдво, і після Літургії патр. Атенагорас вітав патр. Алексея, вихваляючи Російську Церкву і його особисто, але підкреслив при тому: 1) що патр. Алексей є першим російським патріярхом, що відвідав Констянтинопільського патріярха (нарешті!), 2) що Російська Православна Церква отримала християнську віру й свою автокефалію від Констянтинопільської патріярхії, і 3) що московському патріярхові надано перше патріярше місце після старих чотирьох патріярхій Сходу, тобто, що московська патріярхія є перша тільки поміж такими молодшими патріярхіями, як сербська, болгарська і т. ін. (3:54). Не можна не помітити в цих ствердженнях намір патр. Атенагораса поставити патр. Алексея на належне місце, щоб він не возносився після прийняття його в Александрійській та Антіохійській патріярхіях. Патр. Алексей, проковтнувши цю пигулку, відповів увічливими загальниками, хоч і нагадав, що Московській патріярхії вже 500 літ (3:55). Він подарив Георгієвському Соборові якісь „священні сосуди" (точніше не зазначено, що саме), а в покоях (не прилюдно), після цього, нагородив патр. Атенагораса орденом Св. Володимира і подарував йому „цінню" панагію (але ні соболів, ні червонців). Патр. Атенагорас взаємно подарував йому митру й панагію, а іншим духівникам із СССР — панагії й хрести (3:55). Потім патр. Атенагорас почастував патр. Алексея і його почот обідом, що на ньому були советський консул Волков і сателітні консули — болгарський і румунський, а з не-сателітних — грецький. Увечері патр. Алексей удвох з еп. Нікодимом відвідали патр. Атенагораса й знову бесідували з останнім (3:55, про що?). Очевидно, ці розмови були нелегкі і не дали для патр. Алексея бажаного наслідку, — отже й не було ні звіту про зміст цих переговорів, ні жодного „комюніке" після того. Звітодавець архим. Ф. Денисенко, мабуть щоб пом'ягчити прикре враження, висловився тільки, що „установившийся личный контакт" поміж двома патріярхами „как можно надеяться, будет способствовать дальнейшему улучшению отношений между Константинопольской и Русской Церквами" (3:55-56). Звідси можна зробити ясний висновок, що ці відносини не були досі задовільними, як на московську оцінку.

Пробувши в Істанбулі тільки три дні (23-26.XII), не делегувавши нікого до Анкари з офіційними візитами, без будьяких виїздних урочистостей, з невеликою групою, що провожала його на аеродром (духівники й консули: болгарський, грецький і советський Волков), — патр. Алексей з „сонмом" вилетів до Атен, Греція. Чому треба було відвідати, після Констянтинопільської патріярхії, ще й Грецьку Церкву? Тому, що остання — автокефальна, тобто перебуває в подібному відношенні до Констянтинопільського патріярха, як раніше Сербська, Болгарська патріярхії тощо. Отже могла бути надія домовитися з провідниками Грецької національної Церкви сепаратно, так би мовити, поза плечима Констянтинопільського патріярха. Дійсно, на аеродромі патр. Алексея зустрів сам архиепископ Атенський і всієї Еллади Феокліт з духівниками, послами — румунським, чехословацьким, угорським, болгарським повіреним у справах, советським — Сергеевим, президентом Товариства греко-советської дружби (організація відома!) та інш., і юрба народу. Урочистість зустрічі було підсилено тим, що „под звуки духового оркестра Свят. патр. Алексей обошел строй почетного караула" (3:56). У Соборі, після Молебня, арх. Феокліт коректно привітав патр. Алексея, залишаючися виключно у сфері церковних ідей („Ваші одвідини будуть сприяти укріпленню єдности і любови і розвитку содружества св. Православних Церков у ділі розв'язання загально-церковних питань..." — тільки!) Але патр. Алексей у відповіді намагався трохи поширити в політичний бік рямці, зазначені арх. Феоклітом („Единство св. Божих Церквей в наши дни приобратает особую важность. Это единство необходимо в миротворческом делании..." — сказав патр. Алексей. (3:58). Після того патр. Алексей з „сонмом" відвідав королівську палату, де йому (не „сонму") було „предложено расписаться в книге почетных гостей (3:58), — і нічого більше! Того ж вечора арх. Феокліт влаштував вечерю для патр. Алексея і його „сонму",

але на цій вечері були тільки грецькі духівники і советський посол Сергеев (3:60). Другого дня на обіді в манастирі Пенделі на пошану патр. Алексея, знову були тільки арх. Феокліт з грецькими духівниками та советський посол Сергеев з своїми співробітниками (3:60). Роздмухати політичну пропаганду советському патріярху в Атенах не пощастило, не зважаючи на те, що Нікодим влаштував собі в одному готелі прес-конференцію (3:60), що про неї нема нічого, крім загальної згадки. Отже, то була або порожня, або не дуже приємна для еп. Нікодима прес-конференція. Грецькі журналісти напевно ще не забули „повстання" полк. Гріваса, інспірованого й активно підтримуваного Советами. Трохи більше надії церковні делегати з СССР могли покладати на балачки з професорами Богословського факультету Атенського університету, що з'явилися увечері 27-го грудня до патр. Алексея, певно, на запрошення останнього (або советського консуля?). Патр. Алексей одверто їм сказав, чого він хоче від них: „Следует выработать положение, чтобы представители греческого богословия приезжали к нам, а русские богословы ездили в Грецию. До сих пор (!) такой научный обмен практически задерживается (ким?). Богословам (тобто грецьким і советським безпосередньо!) необходимо конкретно договориться о возможности установления постоянных (!) связей путем обмена делегациями представителей богословской науки" (3:60-61). Один з представників грецьких богословів проф. Фітракіс у відповіді не заперечив цієї пропозиції, — тому пізно ввечері того самого дня (куй залізо поки гаряче!), вже у вужчому крузі тільки богословів (без участи патр. Алексея), продовжилися ці переговори. Лідером богословів із СССР був еп. Нікодим, з участю прот. Ружицького, архим. Ф. Денисенка і Добриніна. З них тільки прот. Ружицький і Добринін належать до складу російських духовних академій. Зміст їхніх розмов і наслідки покрито повною мовчанкою (3:61), що є багатозначне. У міжчасі советський посол Сергеев, щоб допомогти патріярхові Алексееві в нелегкому пропагандивному завданні,

РОКОВЕ ЗАСІДАННЯ...

(Закінчення з 2-ї стор.)

її релігійно-місійній меті кількість Священства і Єпископату далеко не вистачальна. У пляні зусиль для покращування цього стану справи Повна Консисторія, між іншим, постановила —

„...щоб Українська Греко-Православна Церква в Канаді якнайскоріше мала четвертого Єпископа, та одночасно рішає перевести реалізацію цього питання на нарадах Повної Консисторії в грудні 1962 р.".

До Конференції на Родосі і Ватиканського Собору

Папа Іван XXIII заповів черговий католицький Собор — це буде II Ватиканський Собор, що запляновaний на цей (1962) рік.

Орган нашої Церкви „Вісник" був осамітнений серед усієї преси світу тоді, коли він у числі за 15-го лютого 1959 р. був на тодішній час перший і одинокий заявив, що заповіджений папою Іваном XXIII Собор буде католицьким Собором, а не „вселенським" (у значенні: Собор усіх Християнських Церков). Уся ж інша преса — католицька і не-католицька — ясно чи тільки натяками вважала, що вжитий папою вислів „вселенський" Собор" — мовляв, означає в устах папи Собор „усіх Християнських Церков для поєднання їх". Це ще був найкращий випадок, коли деякі органи вичікуюче покищо взагалі стримались були від коментарів. Але згодом і сам папа вияснив, що це буде таки католицький Собор.

Наша Церква в Канаді разом з Українськими Православними Церквами в ЗДА і в Зах. Европі в Соборному Посланні у Вінніпезі 30 квітня 1960 р. офіційно висловили своє становище щодо згаданого плянованого католицького Собору, між іншим, заявивши:

„Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати якубудь участь у цьому Соборі Римо-католицької Церкви. Уся наша багатовікова історія перестерігає нас проти такого кроку. Ми прийняли з Царгороду Святу Віру Православну..." (Повний текст цього розділу (2-го) згаданого Послання див. „Вістник" за 15-го червня 1960 р.).

Але католицький Собор наближається, і про нього пишуть і говорять, отже Повна Консисторія постановила в Резолюції ч. 6:

„Консисторія одночасно просить Владику Митрополита і Владик та Президію Консисторії ще раз з'ясувати становище нашої Церкви до Собору, що його скликає папа Іван XXIII і поінформувати про це становище Українські Православні Митрополії та всі інші Православні Церкви на американському континенті".

Щодо Православної Конференції на Родосі, що почався був 24-го вересня 1961 р., тільки орган нашої Церкви від початку — ще від часу підготови до згаданої Конференції — і до кінця займав і займає критичне становище з різних точок зору, а найголовніше — з уваги на ролю делегатів Російської Православної Церкви в СССР на цій Конференції, — бо:

— „Участь Московської Патріярхії в нарадах на Родосі може призвести до різного роду ускладнень" („Вістник", 15. 8. 1961).

— „Вістник" остерігав перед „передчасним захопленням і спізненим розчаруванням" у підході до Родоської Конференції („Вістник", 1. IX.1961).

— „Вістник", маючи на увазі політику делегатів з СССР, остерігав, що на Родосі „може бути такий елемент, який діятиме для послаблення Православного Християнства" („Вістник", 1.X.1961).

— „Вістник" заявив: „Православна Конференція на Родосі проголосила себе „Всеправославною Конференцією", а в дійсності на ній були тільки Патріярхати і декотрі з Церков, але не всі Православні Церкви. Напр., **з усього американського континенту не було ні одного православного делегата, цебто учасника з правом голосу**" („Вістник", 15. XII. 1961).

— „Вістник" осудив цей факт, що провідник делегації Московської Патріярхії Архиепископ Нікодим (Ротов) на цій Конференції „хоч він і не став провідником повністю, то став ним частково: у дечому він подиктував свою волю (політичну) Конференції" („Вістник", 1.XII.1961).

Але справа Родоської Конференції, хоч ця Конференція вже закінчилася (1-го жовтня 1961 р.), далі актуальна, головно ж тому, що вона є тільки вступним кроком підготови до майбутнього Просиноду, що також заповіджений, як „Всеправославний".

Зростаючою актуальністю цієї справи слід пояснювати ось цю Постанову (частина Резолюції ч. 6):

„Консисторія просить Владику Митрополита і Владик та Президію Консисторії опрацювати відповідну Резолюцію у справі участи Російської Православної Церкви на Конференції на Родосі, як також у справі недавнього прийняття Російської Православної Церкви до Світової Ради Церков".

Тут ідеться про справу Московської Патріярхії на міжнародній арені.

**

Інформації, що подані вище, являють собою не проголошення всіх резолюцій Рокового Засідання Повної Консисторії. — це тільки репортаж з нагоди цього факту, і тут подані тільки деякі витяги з декотрих Резолюцій.

ВІДКРИЛИ РУКОПИС „НАЙСТАРШОЇ КОПІЇ" ЄВАНГЕЛІЇ СВ. ЛУКИ?

Д-р Брус М. Мецгер ширше „схарактеризував нововідкритий грецький рукопис, на папірусі, Св. Луки, що відомий як найстарша копія Євангелії Св. Луки", — поінформував „Да Виннипег Фрі Пресс" (6.I.1962) у своєму репортажі із наукового засідання 500 знавців Біблії, що відбулося в першому тижні січня ц. р. На цьому засіданні д-р Б. М. Мецгер — професор Нового Заповіту в Семинарії в Принстоні, Н. Дж., читав свою доповідь на тему новознайденого рукописа.

Згадавши, що „Ватиканський Кодекс (Codex Vaticanus) з 4-го століття — це одна з найважливіших копій, зроблених з грецького оригіналу Нового Заповіту", д-р Мецгер каже, що новознайдений текст Єв. Св. Луки „дуже часто сходиться з текстом Ватиканського Кодекса".

„Дуже часто сходиться" — цей вислів д-ра Мецгера означає, що між цими обидвома копіями — новознайденою, як найстаршою, і римською (чи ватиканською), як пізніше (з 4-го століття) в загальному є багато розходжень.

Поїздки Московського Патріярха

(Закінчення з 5-ї стор.)

влаштував у себе прийняття на пошану патр. Алексея, мабуть з метою втягти в балачки й атенське чільне громадянство. Але, крім атенських духівників, на чолі з арх. Феоклітом, і трьох професорів-богословів, були там тільки „лідери прогресивних партій" (тобто грецькі комунофіли) і якийсь колишній (?!) прем'єр Греції (3:61, хто?). Таким чином це прийняття було збойкотоване дійсними репрезентантами державних і політичних і культурних кругів Греції. Певно через це, у звіті архим. Ф. Денисенка нема жодного слова про промови на цьому прийнятті. Адже, може там не було й до кого промовляти?

Ударна „богословська" група еп. Нікодима продовжила 28-го грудня свою „обработку" грецьких богословів: для цього вони виїхали до Коринту, де є вища школа дияконіс (з 1957 р.), директором якої є проф. Фітракіс. До цієї школи приймають грекинь, що закінчили Богословський факультет Атенського університету. Нічого подібного в Московській Патріярхії в СССР нема й бути не може. Тому привітання цій школі еп. Нікодима було навдивовижу коротке і ялове (3:62). Мабуть підсумки розмов з проф. Фітракісом не дали йому потрібного надхнення.

ПАПА ГОВОРИТЬ ДИПЛОМАТАМ ПРО СОБОР І МИР

Папа Іван XXIII 28 грудня м. р. прийняв на авдієнції представників дипломатичних представництв при Ватикані 49-х держав, які відвідали папу, як це тут є в традиції, з нагоди Нового Року (1962 р.). У розмові з ними папа головно говорив про II Ватиканський Собор, що відбудеться ц. р., і він, м. ін., сказав:

„Екуменічний (світовий) Собор (католицький) покаже величаву єдність, всесвітність та братськість", і „ми певно віримо, що він буде також діяти, як приклад і як заклик до безчисленних людей доброї волі всюди, які цінять мораль і духовні речі".

„Папа сказав їм (дипломатам), що він непохитно переконаний, що Екуменічний (католицький) Собор допоможе світовому мирові шляхом розбудови атмосфери зрозуміння і доброї волі", — поінформував щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс" (6.I.1962) у кореспонденції з Ватикану.

Згадані дипломатичні представники 49-х держав (а в тому й Японії, Туреччини і ін., отже й не-християнських) акредитовані при Ватикані не як центрові Катол. Церкви, але як При Ватиканській державі, що її монархом є кожночасний папа. Отже, приймаючи дипломатів інших держав, папа приймав їх не як голова Катол. Церкви, а як монарх-голова держави, отже можна було очікувати, що головною темою його промови буде якась інша справа, а не католицько-церковна. А однак папа говорив цим політикам про недалекий Катол. Собор. Щоправда, папа при тому підкреслював політичне значення Собору.

НАГОРОДИ ПРАЦІВНИКАМ НА НИВІ ХРИСТОВІЙ ЗА 1961 РІК.

†

Смиренний Іларіон, з Божої Ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Високодостойних Архиєреїв, до Всечесного Духовенства і Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Господь і Бог наш Своєю Всемогутньою Десницею щедро допомагає нашій Святій Церкві на кожному кроці її нелегкого життя. Десять років тому, 8-го серпня 1951-го року надзвичайний Собор Української Греко-Православної Церкви, за допомогою Духа Святого, створив з нашої Церкви Митрополію. Господь поблагословив цей великий історичний акт, і за останні десять років наша Митрополія сильно зросла на всіх своїх силах, і матеріяльних, і духовних, і в ряді Православних Митрополій міцно стоїть їх сестрою, чисто православною по Вірі, і глибоко чеснотною за життям своїм.

Митрополія наша за десять останніх літ глибоко й широко розрослася, бо ми всі завжди працювали вкупі з Господом Своїм, бо і всі сини та дочки Господні стали в нас до ревної праці в Його Винограднику. Тому цим своїм Митрополичим Посланням я сердечно і щиро дякую всім працівникам, що ревно потрудилися для здвигнення нашої Святої Митрополії.

Найперше шлю свою глибоку подяку нашим Архиєреям, що останні десять літ ревно й правдиво навчали Слова Істини. Навчали, не шкодуючи сил своїх, не жаліючи здоров'я свого.

Так само сердечно дякую всьому Духовенству нашої Митрополії, що ревно працює на Ниві Господній при дуже тяжких умовах. Наше Духовенство ревне й працьовите, і своїм потом чесно орошує нашу Святу Митрополію!

А найбільшу свою подяку я шлю всім благочестивим вірним нашої Церкви, — вони своєю чеснотністю та гарячим стремлінням до свого Господа Бога, своєю матеріяльною жертвенністю та великими трудами створили нашу Велику й Святу Митрополію. І багато — багато було й є при наших Церквах таких Громадських Зарядів, що всі сили свої віддавали й віддають на зміцнення своєї Церкви.

Усім Вам у це ювілейне десятьліття нашої Митрополії складаю свою Архипастирську подяку і доземний поклін за Вашу велику й родючу працю!

Разом з тим оголошую і свої чергові нагороди нашому Духовенству, і благословляю:

Митрою — о. Прот. Дмитра Фотія.

Митрополітальною Грамотою — о. Прот. Бориса Яковкевича.

Хрестом з оздобами — о. Прот. Василія Апонюка, о. Прот. Івана Маґаса, о. Прот. Йосипа Тріску і о. Прот. Григорія Василева.

Протоерейством: о. Олександра Хом'яка, о. Василія Сенишина, о. Юрія Туржанського, о. Михайла Юрківського і о. Василія Мельничука.

Золотим Хрестом — о. Василія Бойчука і о. Федора Легенюка.

Каміловкою — о. Степана Зузака і о. Дмитра Лучака.

Скуфією: о. Івана Куліша, о. Якова Рибалку і о. Володимира Слюзара в Канорі, Саск.

Набедреником — о. Петра Зміївського, о. Мирослава Крищука, о. Миколу Стеценка і о. Івана Стуса.

Цими нагородами по благословлю кожного зокрема в Церкві за Святою Богослужбою чи я сам, чи наші Єпархіяльні Архиєреї.

Сердечно вітаю всіх Вас з цими заслуженими нагородами, і всіх Вас кличу до ще більшої праці для дальшого розвою та зміцнення нашої Святої Митрополії, — на Славу нашого Великого Господа і Бога, і на спасіння Його українського народу!

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на всю Вашу ревну працю, —

† Іларіон,

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1962-го, січня 7-го дня, на день Народження Сина Божого.

Всеканадійська Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

III АСАМБЛЕЯ ССЦ — ПОВАЖНИЙ КРОК ВПЕРЕД" ДО ЄДНОСТИ, КАЖЕ ВАТИКАН

Папський щоденник у Ватикані „Ль'-Оссерваторе Романо" 28-го грудня 1961 р. в передовиці сказав, що постанови III Асамблеї Світового Союзу Церков у Нью-Делі (Індія) — це „ поважний крок вперед" до єдности Християнства, але все ж це „тільки один крок", і то „невистачальний крок".

Автор вищезгаданої статті каже, що така єдність Християнства, як її розуміє Світ. Союз Церков, полягає в тому: коли хто охрещений і вірує в Христа та поєднується молитовно з християнами, то це вже єдність. Але така дефініція єдности „надто широка й баламутна, бо вона нічого не говорить про церковну Ієрархію, без якої не можна осягнути церковної єдности".

„Єдність можна осягнути тільки через принципове прийняття католицького типу побудови Ієрархії й непомильности найвищого Ієрарха в справах віри й моралі".

Згадана стаття підписана іменем єзуїта з Франції Шарля Буае, який уже понад 10 років є одним з провідних спеціялістів Ватикану у справах акції за „об'єднання" Церков під властю папи. Єзуїт Шарль Буае — це один з видатних спеціялістів Ватикану у справах слов'янського сходу Европи, і він же й твердий москвофіл з-під знаків свого французького земляка кардинала Тіссерана.

Підписавши згадану редакційну статтю в органі Ватикану, о. Ш. Буае отримав тут повновласть говорити в імені Ватикану.

З культ. мозаїки Канади

Крайова конференція етнічної преси

4-5 грудня 1961 р. в Оттаві відбулася крайова конференція етнічної преси Канади. Поміщена в часописах світлина десятків провідників етнічної преси, що були учасниками цієї конференції, — це один з символів культурної мозаїки Канади. На цій світлині бачимо також членів уряду Канади: міністр праці М. Стар, міністр пошти В. Гемилтон, міністр горожанства й іміграції Еллен Фейркло. У рамках конференції відбулася зустріч з урядовими речниками різних міністерств.

Історичного значення промову сказав прем'єр Джан Діфенбейкер. Провідна думка його промови і її зміст тим більше заслуговують на увагу, коли її розглядати у світлі цього факту, що прем'єр Дж. Діфенбейкер по батькові походить з флямандського роду, а по матері — з шотляндського. Прем. Діфенбейкер у своїй промові, між іншим, іноді повертався спогадами у своє минуле в Канаді, з уваги на своє походження, і пригадав на ґрунті проблеми етнічности деякі моменти, спільно пережиті з людьми з етнічних груп, напр., „з о. Д-ром С. В. Савчуком у Вакав" за молодих років, — сказав прем'єр.

Серед низки прийнять у різних урядових достойників також відбулося прийняття у Вань'є — генерального губернатора Канади.

Конференція відбулася з почину міністерства горожанства й іміграції (міністр — пані Фейркло). Федерація Етнічної Преси делегувала на конференцію представників тільки цих пресових видавництв, що об'єднані в Федерації Етнічної Преси. Головою Федерації Етнічної Преси Канади є суддя Дж. В. Линдал, (ісляндського походження), а секретарем редактор „Українського Голосу" І. Г. Сирник, — обидва заслужені діячі на ниві організації Федерації Етнічної Преси Канади.

„Вісник", як член Федерації Етнічної Преси, також був зарепрезентований на цій конференції, — його репрезентував, запрошений Протопресв. Д-р С. В. Савчук.

На конференції була зарепрезентована преса українська, чеська, німецька, ісляндська, фінляндська і багато інших.

Жиди, вважаючи себе „релігійною групою", а не етнічною групою Канади, не зарепрезентували себе в цій конференції.

Речником єдности Християнства Ватикан уважає Ап. Павла

Папський орган „Ль'Оссерваторе Романо" (28.12.1961) у редакційній статті, яку з уповноваження папи підписав відомий офіційний спеціяліст Ватикану у справах „церковної єдности" єзуїт Шарль Буае, між іншим, підкреслив ось що:

„Становище Ватикану є таке, що Римо-Католицька Церква вже сама собою репрезентує цю єдність, що її заповіли Христос і Ап. Павло".

Ця заява Ватикану тут постільки цікава і подекуди епохальна тому, що в ній першим поряд Христа ставиться не Ап. Петра, а тільки Ап. Павла.

Упокоївся Первоієрарх Греції

На другий день православних Різдвяних Свят ц. р. радіовісті в Канаді подали, що помер 73-літній Первоієрарх Православної Церкви Греції Митрополит Теокліт.

Ім'я Митр. Теокліта останніми кількома роками було широко лунало в пресі всього світу з приводу його пропозиції, щоб майбутній Вселенський Собор Православної Церкви розглянув тексти Св. Письма Нового Заповіту й усунув з нього ці місця, що можуть вважатися „антисемітськими".

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Прибувши в Рим, Ап. Павло скликав до себе „знатніших з-поміж жидів", і „вони зійшлися" (Діяння XXVIII. 17), але тут ім'я Ап. Петра також не фігурує, хоч він також належав до „знатніших жидів", — бо Ап. Петра в Римі не було. Жиди могли без перешкод з боку римської влади зійтися на першу проповідь Ап. Павла в Римі й прилюдно дискутувати з ним у господі (Діяння XXVIII. 23-28). Два роки прилюдно, сміло й без перешкод Ап. Павло проповідував у Римі Християнство, і приймаючи всіх, хто тільки хотів відвідувати його (Діяння XXVIII. 30-31). Але при цьому ніде не згадано про його евентуальну зустріч з Апостолом Петром, — бо Ап. Петра в Римі не було.

Не Ап. Петра, а тільки Ап. Павла Бог покликав дати духовний провід Християнству в Римі (Діяння XXII. 11).

І це цілком зрозуміло та послідовно, — бо ж тільки Ап. Павла Христос спеціяльно покликав, щоб він проповідував язичникам-„поганам" (цебто не-жидам) не тільки в Палестині, як це чинив і Ап. Петро, але і в далеких поганських країнах. Ап. Павло каже, що Христос покликав його такими словами: „Іди, — Я пошлю тебе далеко до язичників" (Діяння XX. 21). Христос покликав Апостолів ширити Християнство всюди — всім народам, по всьому світі, — хто з них може це робити:

„І так, ідіте й навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, навчаючи їх дотримуватися всього цього, що Я звелів вам; і ось, Я з вами по всі дні до кінця віку. Амінь" (Матв. XXVIII. 19-20). Отже Христос і по Своєму Вознесенні завжди невидимо перебуває з Апостолами на землі, — Він перебуває разом і на небі й на землі вічно („до кінця віку") в усіми тими, що діють як Його Апостоли, отже тим самим Христос навчає, що ніхто не може бути „Намісником Христа на землі".

Повертаючись до місії Апостолів, слід підкреслити такий факт: хоч Христос загально заповів усім Апостолам навчати Християнства всі народи, то однак нікому іншому, крім Ап. Павла, Він не дав специфічного призначення: ширити Християнство головно в далеких поганських країнах.

А Рим за того часу був найбільшим і наймогутнішим центром того „далекого" поганського світу, отже цей центр (Рим) був спеціяльно призначений Ап. Павлові.

Правда, Ап. Петро згадує: „Бог з перших днів обрав із вас, щоб з уст моїх язичники почули Слово Євангелії, і увірували" (Діяння XV. 7). Але, як видно, Апостоли з „обрізаних" (жиди), а до них належав і Ап. Петро, не тільки до Вознесення, але ще й по Вознесенні Христа в принципі вагалися, чи їм допускати не-жидів до Слова Божого (до Християнства). І якраз через це вже пізніше, по Своєму Вознесенні, невидимий Христос посланим видінням таки спонукав Ап. Петра сходитися з „поганами" („нечистими", не-жидами), — коли Ап. Петро почув голос з неба: „Що Бог очистив, ти не вважай нечистим" (Діяння X. 15). І тільки після цього, як невидимий Христос зіслав на Ап. Петра це видіння, і дав йому це Своє повеління з неба, то Ап. Петро нарешті збагнув цю істину Христову, і аж тоді сказав до поганина — римського сотника в Палестині — Корнилія, який хотів охреститися: „Ви знаєте, що юдеєві заборонено (Старим Законом) зв'язуватися чи сходитися з іноплемінцем (чужинцем), але мені Бог відкрив (недавнім видінням), щоб я жодної людини не вважав поганою або нечистою" (Діяння X. 28). Значить, до часу цього спеціяльного видіння ген по часи по Вознесенні Христа — Ап. Петро таки вважав язичників „нечистими", отже й не міг сходитися з ними, — а без цього ж годі було йому ширити Християнство між язичниками. А коли Ап. Петро охрестив у Палестині поганина (не-жида) Корнилія, то Апостоли і братія (християни), тому, що вони були жиди, дуже здивувалися й обурилися, та й стали докоряти Ап. Петрові, що він зломив Старий Закон: „Почули Апостоли і братія, бувші в Юдеї, що язичники (Корнилій і інші з ними) прийняли (від Ап. Петра) Слово Боже. І коли Ап. Петро прийшов до Єрусалиму, то обрізані (жиди, що стали християнами), докоряли йому, кажучи: „Ти ходив до людей необрізаних і їв з ними. Ап. Петро ж почав переказувати їм по порядку, кажучи. . ." (Діяння II. 1-4). І тут Ап. Петро оправдується перед Апостолами й іншими християнами, що він мусів нарешті зійтися з поганами, щоб охрестити їх, бо йому було з неба спеціяльне повеління шляхом видіння й голос Бога з неба. „Вислухавши це, вони (Апостоли й братія) успокоїлися, і прославили Бога, говорячи: „Видно, і язичникам дав Бог покаяння в життя" (Діяння II. 18).

Значить, аж ген пізніше, після Вознесення Христового, Ап. Петро і інші Апостоли та християни в Палестині усвідомили собі — шляхом Петрового видіння, — що жидам-християнам таки треба навертати на християнство й язичників („поган", „нечистих", цебто не-жидів), а це значить треба й сходитися з ними, отже перестати вважати їх „нечистими". Цей перелом серед жидів-християн і Апостолів, як бачимо, настав досить пізно по Вознесенні Хреста, і то аж на потрійну вимогу голосу з неба до Ап. Петра (Діяння X. 13-16).

Коли так стояла справа відношення християн-жидів до язичників у Палестині, де проповідував був Сам Ісус Христос, навчаючи Апостолів (жидів) не робити різниці між жидами й не-жидами, то вже куди невідрадніше стояла ця справа далеко поза межами Палестини, де жиди, силою контрасту, ще більше відмежувалися від свого не-жидівського окруження. А головними ж місіонерами Християнства тоді були жиди.

З уваги на вищесказане, стає ясно, чому Христос вважав за конечне покликати такого Апостола, який би принципово, цебто в першій мірі, посвятився справі Християнства серед не-жидів, і щоб він очолив цю ділянку місії, і то головно в далеких поганських країнах, цебто поза межами Палестини, а не обмежувався працею серед язичників у Палестині (яких там не було багато). Ап. Петро, якщо й, між іншим, працював серед язичників, то тільки в М. Азії, а цю свою працю, і то лише спорадично, почав аж по Вознесенні Христа, після зісланого на нього видіння.

Коли Христос спеціяльно Ап. Павла обрав чудесним способом, щоб він очолив справу ширення християнства „далеко серед язичників", цебто поза межами Палестини, то це вже доказ, що досі ніхто з Апостолів цією справою принципово не займався.

Ап. Петро присвятився, в основному, тільки справі ширення Християнства серед жидів. Крім інших доказів, про це свідчать усі Послання Ап. Петра, — а цих Послань було тільки двоє. „Перше Послання Св. Ап. Петра" починається так: „Петро, Апостол Ісуса Христа, приходцям, розсіяним у Понті, Галатії, Кападокії, Азії і Вифанії, вибраним провидінням Бога Отця..." (І Петр. 1-2). Ці „розсіяні приходці, вибрані провидінням Бога Отця" — це тільки жиди. Якщо б тут ішлося про християн узагалі, а не тільки жидів-християн, то були ж і християни місцеві, не-приходці, цебто члени даного народу на своїй землі; отже, тільки жиди вважалися серед інших народів „розсіяними приходцями".

Так само й Друге (це й останнє) Послання Ап. Петра адресоване тільки до тих же самих християн-жидів поза Палестиною, цебто в цих самих країнах, що названі в „Першому Посланні Св. Ап. Петра". Про це свідчить таке вияснення, дане Ап. Петром у „його Другому Посланні: „Оце вже друге послання пишу до вас, возлюблені" (II Петр. I. 1). Значить, своє Друге Послання Ап. Петро пише до тих самих, до кого писав і своє Перше Послання, цебто тільки до тих жидів-християн, що були в Понті, Галатії, Каппадокії, Азії і Вифанії, — але не в Римі.

Кінець-кінцем, Ап. Петро, хоч він постійно перебував у Палестині, коли писав обидва свої Послання, і назвав ці країни, в яких були християнські жидівські громади, до яких Ап. Петро писав, міг при цьому хоч „збоку" згадати про Рим (бо ж і там були жиди-християни), коли не написав спеціяльного Послання до жидів-християн у Римі, не говорячи вже про християн узагалі, не тільки жидів. Але в Ап. Петра цього немає. Послання до Римлян написав тільки один з Апостолів — Павло. „Це тому, що поле діяльності, чи, інакше кажучи, „юрисдикція" Ап. Петра обмежувалася тільки до жидів — тих, що були в Палестині, і тих, що були в розсіянні, головно на Близькому Сході. Усі ж не-жидівські народи, включно з греками й латинцями (римлянами), були в юрисдикції Ап. Павла. Очевидно, слово „юрисдикція" тут ужите не в прямому, а в переносному значенні, — в сенсі спеціялізації терену праці. Бо ж правлячий центр усього Християнства за того Апостольського періоду був у Єрусалимі: там був і Ап. Петро, але там таки був і Ап. Яків, великий і моральний авторитет в Єрусалимі, там же таки перед Собором Апостолів, Пресвітерів і братії (мирян, світських) здавав свій звіт з діяльності кожен Апостол і Пресвітер, там соборно, шляхом вільних і рівних голосів вирішували справи Християнства у світі.

Рим не був жодним „центром" Християнства.

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

„Критикам" з Едмонтону

У католицькій газеті „Українські Вісті" (вона україномовна) за 6-го листопада 1961 р. появилася — в колонці „Бічна антена" — „критика" праці М. Стечишина „Петро й Рим", а ще більша „критика" особи автора.

Початок:

„Автокефаліст Михайло Стечишин безнастанно пише, а греко-православний „Вістник" регулярно друкує серію нарисів йорктонського судді, який, очевидячки, зачарував вінніпеґських редакторів своїм неймовірним історичним знанням".

Середина:

У двадцятьох рядках подані „докази", що св. Петро буцімто таки „був у Римі", тепер це найпереконливіше доказали головно протестантські історики. . .

Кінець:

„Критики" з Едмонтону у висновку заявляють, що автор праці „Петро й Рим" „українську мову мне, а старохристиянську історію калічить".

У 50-х рядочках розправилися і з твором, і з його автором!

Чи суддя М. Стечишин „зачарував" вінніпеґських редакторів своїм неймовірним історичним знанням", чи ні — тут може бути питання. А що едмонтонські редактори під впливом того знання історії, яке є в судді М. Стечишина, так легко втратили рівновагу духа — це очевидний факт.

Чому редактори „Українських Вістей", — якщо вони вважаються українськими, — так обрушилися на українця, який ні одним словом не обмовився проти наших однокровних братів-українців греко-католиків узагалі, ані проти „Українських Вістей" зокрема? Суддя М. Стечишин публікує у „Віснику" свою працю на тему відношення між Ап. Петром і Римом, — а це не має нічого спільного зо справою українства, — отже чому в „Українських Вістях" помітна така ворожість до українця М. Стечишина через його писання на тему Ап. Петра й Риму? Справа цього питання, — чи Ап. Петро був, чи не був у Римі, — до України та українства не відноситься, — тож чому редактори „Українських Вістей" уважають, що ця проблема повинна бути причиною ворожнечі між українцями?

Що редактори „Українських Вістей", зачарувавшись темою й аргументами судді М. Стечишина, втратили рівновагу, — про це свідчить брак правди, логічности й увічливости в їхній аргументації. Їм не подобається в праці М. Стечишина слово „мниме" (у вислові: „мниме перебування Ап. Петра в Римі"); і на основі слова „мниме" вони твердять, що М. Стечишин „українську мову мне, а історію калічить".

Що едмонтонським редакторам не подобається ця думка — „мниме перебування Ап. Петра в Римі", то це ще не є підстава для їхнього твердження, що через уживання слова „мниме" М. Стечишин „мне", цебто калічить українську мову, і тому ці редактори твердять, що М. Стечишин не познайомився з цією українською граматикою, що її написав його брат, адв. Юліян Стечишин.

Є дивовижні явища: перше, — що в Римі вперто шукають гробу Ап. Петра, і знаходять щоразу інший гріб, в якому буцімто похоронений Ап. Петро; друге, — що автори з „Українських Вістей" беруться повчати інших у справах української мови, а зокрема граматики, якої вони самі не знають.

Якщо б ці едмонтонські автори належно знали хоч би елементарні основи української граматики, то вони писали б „вінніпезький", а не, як вони пишуть, „вінніпеґський"; отже вони не знають, що пом'ягчені г і ґ зміняються на м'яке з, — це один з природніх законів української звучні, і його вивчають у початкових школах. Щодо прикметника „мнимий, -а, -е, рекомендуємо потрудитися, і заглянути в словник (напр., „Англо-український словник" Подвезька, що виданий мовними фахівцями), і цей прикметник, зокрема, традиційно відомий і в Галичині.

Едмонтонські „критики" замість писати „доказувати", пишуть по-польському „доводити" (польське: „dowodzić"); по українському ж кажуть:

„Доводити до біди"! Отже ж не доводьте, панове! (При нагоді, подивіться на першій стор. „Укр. Вістей" за 13-го листопада, новинка п. з. „Син принцеси Маргарити п'ятий у лінії наступства". А має бути „наслідства". Український народ каже: „Наступати комусь на пальці". Отже не наступайте, панове!

Але правопис і слова — це в мові ще не все, бо є логіка мови. Суддя М. Стечишин пильнує, щоб дотримуватися законів мовної логіки, — а ця справа важка для думання, бо логічне думання — це важкий труд, і тому „критики з Едмонтону" так лякаються мовної логіки, — вона затрудна для них, отже вони кажуть, що суддя М. Стечишин „мне" українську мову. Едмонтонські „критики" воліють легкий шлях — щоб не надто думати над цим, що і як говориться; отже вони, як видно, воліють хаос у висловах, і цей хаос характеризує їхній стиль мови. Вони пишуть: „історичне знання" у М. Стечишина, — у значенні: „знання історії" у М. Стечишина. „Історичне знання" — це таке знання, що вже відійшло в історію. Але М. Стечишин живе, отже він не відійшов в історію, а з ним не відійшло в історію і його знання, отже воно не історичне, а сучасне. Едмонтонські „критики" твердять, що праці М. Стечишина „друкує „Вісник", — отже ми спростовуємо: його праці друкують на лінотипі друкарі, а не „Вісник".

На всіх 50 рядочків „критики" праці М. Стечишина едмонтонські „мовознавці" та „історики" допустилися аж надто багато мовних помилок — граматичних, стилістичних і логістичних.

Що мовні коректори „Укр. Вістей" чинять помітні зусилля в напрямку літературної мови й правопису — це дуже відрадне й похвальне явище, але зусилля — це ще не все; тут їм треба ще багато праці, треба багато вчитися, а вже тільки тоді критикувати мовну справу в інших.

А втім, едмонтонським „критикам" у дійсності тут ідеться не про мову, а про справу відношення між Римом і Петром, — про що пише суддя Стечишин. Отже вони повинні б були обмежитися тільки цією темою, — нащо ж вони дочепили сюди мовні теми? Це ж „ні пришити, ні приточити"!

„Сказати правду, найкращі історичні твори про перебування св. Петра в Римі написали за наших днів не католицькі автори, а протестантські", — заявляють едмонтонські „критики".

Чому ж раптом: „сказати правду"!? Чи ж ці „критики" допускають також можливість іншим разом сказати неправду? . . .

Стверджуючи факт, що „найкращі твори про перебування (таки мниме! — Ред. В.) св. Петра в Римі написали не католицькі автори, а протестантські", — що хотять цим сказати едмонтонські „критики"? Чи вони хотять цим сказати, що між католиками немає істориків з таким розумом і знанням, як у протестантів? Чи може хотять цим сказати, що відомі у світі католицькі історики воліють не писати про мниме „перебування св. Петра в Римі", бо вони вважають, що це було б схоже на доказування, якого кольору волосся було в печерної людини, що її черепа знайшли археологи?

Чи ж Католицька Церква не проголосила протестантів „еретиками"? Едмонтонські „критики" сучасними найкращими доказами на „перебування Св. Петра в Римі" вважають протестантські праці, цебто католики основуються на „еретичних" джерелах!

Уся ця критика едмонтонських авторів — це, коротко кажучи, — „на городі бузина, а в Києві — дядько".

ПАТРІЯРХ ГЕРМАН ВІДВІДАВ УГОРЩИНУ

Преса в грудні 1961 р. подала на основі вістки радіо з Будапешту, що Угорщину відвідав сербський патріярх Герман — безпосередньо після своїх недавніх відвідин в СССР.

Патр. Герман був гостем відділу Світового Союзу Церков на Угорщину з централею в Будапешті.

Вітаючи патріярха Германа в імені угорського відділу Світового Союзу Церков, д-р Барта — протестантський єпископ Реформованої Церкви Транціс-ціянського дистрикту, і він же голова Генерального Конвенту цієї Церкви в Угорщині, сказав, що його Церква „шукає зближення з Церквами — посестрами, включно з Православною Церквою".

У своїй промові патр. Герман підкреслив, що Сербська Церква, „являється втіленням аспірацій народу і не минає жодної нагоди служити справі мир".

Згідно з повідомленням радіо з Будапешту, патр. Герман сказав, що він „готов і в Угорщині діяти для кращих міжцерковних відносин, як це він уже зробив під час своїх недавніх двотижневих відвідин у СССР, як гість патріярха Олексія — голови Російської Православної Церкви"

Підкреслюване патр. Германом слово „мир" у цьому випадку являється тією його „легітимацією", завдяки якій комуністична влада не чинить йому перешкоди в його поїздках.

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів x 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Помер визначний рабін д-р А. Кравець

Головний рабін ортодоксальних жидів Вінніпегу, 48-літній д-р Абрагам Кравець, помер 8-го січня ц.р. Покійний був головним рабіном синагоги Ашкеназого, принципалом школи Талмуд-Тори, принципалом жидівського колегіяту ім. Волінського і головним піонером розвитку Академії ім. Т. Герцля.

Під час 2-ї світової війни він був капеляном жидів у польській армії за кордонами Польщі і заступником головного рабіна польських жидів. З Европи до Вінніпегу він прибув 1949 р. і тут був натхненником нового етапу життя серед жидівської спільноти, розпочавши небувалу досі національно-релігійну й культурно-освітню роботу велетенських розмірів. Жиди вважали його „парадоксальною постаттю", бо він з одного боку був консервативним супроти „поступовців", і поступово-ліберальним супроти крайніх консерватистів. Це був найбільший рабін в історії Вінніпегу і один з найбільших в історії жидівства. Зокрема, це була людина непересічного розуму, надзвичайно великої освіти й тактовности в поведінці.

Рабін д-р Кравець, довідавшись, що наша Церква урочисто відзначала 75-ліття життя свого Первоієрарха Митр. Іларіона, прислав на руки Ювілейного Комітету вислови поздоровлення й пошани до Владики Митрополита; отже він був першим в історії рабіном, що привітав українського православного Ієрарха.

Рабін д-р Кравець був ініціятором збудування світської жидівської колегії на площі Манітобського університету. Довідавшись, що православні українці переносять Колегію Св. Андрея на університетську площу, рабін д-р Кравець часто звертався до о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука — голови Дирекції Колегії Св. Андрея, з проханням, щоб о. Д-р С. Савчук ділився з ним своїм досвідом щодо процесу переношування Колегії на університетську площу, і щоб цей досвід рабін д-р Кравець міг примінювати також і в кампанії за побудову жидівської колегії при Манітобському університеті.

В особі покійного жидівська спільнота взагалі, а в Вінніпезі особливо зазнала великої втрати.

ВСТУПЛЕННЯ ЦЕРКВИ В СССР ДО ССЦ — ЗДОБУТОК ДЛЯ ХРИСТИЯНСТВА, КАЖУТЬ КАТОЛИЦЬКІ АВТОРИТЕТИ

„Вступлення Російської Церкви до Світового Союзу позначує собою більший крок у зусиллях Християнства до єдности", — такий заголовок статті визначного католицького священика в ЗДА Роджера Мецерета, опублікованій в газеті „Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА, за 31-го грудня 1961 р.).

Ширше обговорюючи вступлення Російської Православної Церкви в СССР у членство Світового Союзу Церков (організація практичної співпраці християнських Церков, — без католиків), о. Мецерет зробив такий висновок:

„Такий вклад Православія (Рос. Прав. Церкви в СССР) конечно матиме глибокий вплив на хід майбутніх зусиль Християнства до єдности".

У своїй статті о. Мецерет трактує провід Російської Православної Церкви, як щиро-християнський і виключно церковний, і він відділяє цю справу від політики влади СССР.

Свящ. Мецерет — це професор морального богословія в катол. семинарії у Вашингтоні і довголітній дослідник-спеціяліст у ділянці міжцерковних справ. Він був висланий Католицькою Церквою, як офіційний уповноважений обсерватор-журналіст, на III Асамблею Світового Союзу Церков у Нью-Делі, на якій Російська Церква в СССР була прийнята в члени ССЦ. Звіт із своїх спостережень і свою опінію про наради III Асамблеї ССЦ о. Мецерет передав пресовій агенції Католицької Церкви „Н.С.В.С. Нюз Сервіс".

Архиєп. Миколай помер

У початках грудня 1961 р. помер Архиєпископ Крутицький і Коломенський Російської Православної Церкви в СССР митрополит Миколай. Він був відомою в церковному світі постаттю головно тому, що він перший очолював поїздки церковних висланців на Захід, що вперше в історії СССР були по 2-й світ. війні вислані у вільний світ з неофіційною дипломатичною метою.

Останні роки митр. Миколая мали особливо драматичний характер. Московська Патріярхія усунула його із становища голови Департаменту закордонних справ Московської Патріярхії, а на його місце поставили молоденького епископа Нікодима Ротова. В останніх місяцях архиеп. Миколай був цілком усунений (звичайно, руками влади СССР) від впливів у проводі Церкви. Кілька років він мав опінію особливо довіреної в уряду СССР особи, а згодом зовсім нагло це довір'я він втратив і так само нагло помер.

„ССЦ БУВ ШАНТАЖОВАНИЙ", ОСКАРЖУЄ ПРОТЕСТАНТСЬКИЙ ОРГАН

Один з протестантських церковних органів у ЗДА місячний журнал „Крищиеніті Тодей" за січень 1962 р. заявив:

„Не скоро, якщо взагалі коли могло б це статися, будуть відомі, чи проголошені прилюдно всі ці факти, що пов'язані з вступленням Російської Православної Церкви у Світовий Союз Церков.

„Уже тепер є сильні докази, що багато (членів ССЦ) голосуючи за цією постановою, поступали проти свого власного переконання, і то тільки тому, що вони боялися ще більшого переслідування їхніх братів-християн за залізною заслоною.

„Нагла зміна лідера закордонних зв'язків (Департамент закордонних зв'язків Московської Патріярхії) з старого Митрополита (Крутицького й Коломенського) Миколая на молодого архиепископа Нікодима дуже звучить в політичному високому тоні, поскільки Миколай зайняв досить примирливе становище по відношенні до Церков Заходу, і це занепокоїло червоних лідерів.

„Крім того, як нас поінформовано, Світова Рада (Світовий Союз Церков) посередньо був остережений (делегатами з СССР?), щоб він не складав жодних формальних заяв, в яких був би атакований комунізм, бо інакше у висліді це призвело б до терпіння Церков під владою Кремля (назва будинків, де є осідок комуніст. влади СССР у Москві).

„Добрі люди (члени ССЦ) опинилися перед дилемою. Ми ж переконані, що вони повинні були поступити згідно з своїми переконаннями, — але поінформовані спостерігачі кажуть, що Російське Православіє (з СССР) було прийняте (в члени Світового Союзу Церков) не завдяки переконанню (членів ССЦ), але завдяки страхові через шантаж (влади СССР)." — (Пояснення в дужках наші. — Ред. „Вісника").

ЄП. ЙОСИФ ШМОНДЮК АДМІНІСТРАТОРОМ

На місце Константина Богачевського — Архиепископа Філядельфійської Архиепархії українців греко-католиків в ЗДА назначено адміністратором Архиепархії еп. Йосифа Шмондюка — бувшого вікарного епископа.

НОВІ КНИЖКИ

ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

від Народження до покликання дванадцятьох Апостолів, — в кольорових малюнках (228 малюнків) і з текстами з Нового Заповіту, видання Братства „Віра" в Гемилтоні.

Надається для домашнього вжитку та як підручник для початкових кляс Недільної Школи.

Ціна з пересилкою $1.00

ОТЧЕ НАШ

Підручна книжка для шкіл та для ширшого громадянства, — написав Прот. С. Симчич.

Владика Митрополит ІЛАРІОН поблагословив цю книжку для читання вірними, а також для вжитку по школах.

На гарнім книжковім папері, 64 сторінки друку.

Ціна з пересилкою 60 центів.

КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАРИС ПОЧАЇВСЬКОЇ УСПІНСЬКОЇ ЛАВРИ

написав С. Антонович

Передрук з видання, яке було вийшло у видавництві „Церква і Нарід" у Крем'янці на Волині 1938 р., передрук зробило Видавництво „Перемога" в Аргентині.

На гарнім книжковім папері, з ілюстраціями та з словами і нотами двох дум про Почаївську Божу Матір: „Ой зійшла зоря вечеровая" та „Пасли Пастирі".

Ціна з пересилкою $1.25

БАЙКИ, Частина I.

74 віршовані байки, написав Михайло Стечишин, з передмовою д-ра Юрія Мулика-Луцика.

Надається для домашнього читання та для декламацій на концертах.

На гарнім книжковім папері, 190 ст. друку.

Ціна з пересилкою ...... $1.50.

Замовлення й гроші надсилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Айхман, засуджений на смерть, апелює

14 серпня 1961 р. закінчився процес Адольфа Айхмана в Єрусалимі, обвинуваченого в його відповідальності за вимордування 6,000,000 жидів гітлерівцями-нацистами в Німеччині за час 2-ї світ. війни.

Суд Ізраїля 15 грудня 1961 р. проголосив Айхманові кару смерти. Оборонцеві Айхмана, д-ві Робертові Севартіюсові з Зах. Німеччини, дано 15 днів часу для зголошення відклику. Цей адвокат зажадав ще місяць часу для підготови до апеляції, отже разом місяць і 15 днів.

У справі відклику від смертного присуду д-р Серватюс звернувся до судді Іцака Ольшана.

Заяву Серватіюса про апеляцію без спротиву прийняв головний прокуратор Ізраїля, він же й міністр судівництва, Гідеон Гаузнер. Головний суддя, Іцак Ольшан, також дозволив оборонцеві Серватіюсові подати в писемній формі із Зах. Німеччини аргументи апеляції. Д-р Серватіюс відповів: якщо йому буде дано додатковий місяць часу для підготови апеляції, то він приїде особисто в Ізраїль і продовж одного дня усно пред'явить потрібні аргументи.

Якщо апеляційний суд складатиметься з трьох суддів, то від їхнього присуду можна ще раз апелювати; якщо ж, однак, перший апеляційний суд буде складатися з п'ятьох суддів, то їхній присуд уже буде кінцевим, — від нього вже не дозволено апелювати вдруге.

Головний суддя, І. Ольшан, сказав Серватіюсові, що ще не вирішено питання щодо числа суддів для першої апеляції.

Якщо апеляційний суд не скасує присуді смерти, то ще залишається остання й одинока можливість: просити президента Ізраїля, Іцака Бен-Цві, про „помилування', цебто про заміну кари смерти на досмертне ув'язнення.

Провідник ОЦ схвалює акцію Індії в Гоа

Модератор (голова) Об'єднаної Церкви Канади (Юнайтед Чорч) заявив у Ванкувері 22 грудня м. р., що прем'єр Індії, Неру, поступив правильно і справедливо, відібравши від Португалії індуську територію Гоа та інші землі.

„Загал канадців недостатньо поінформований"

Великодержави Заходу морально осудили Індію за її акцію щодо португальських колоній в Індії. Осудити Індію за сам факт відібрання цих колоній від Португалії було неможливо, бо всім відомо, що ці колонії — це частина етнографічних земель Індії. Отже великодержави Заходу (Америка, Британія, Франція), а з ними й інші держави — Канада, Бельгія і ін. — осудили Індію за сам той спосіб, шляхом якого вона відібрала ці колонії, а саме — вони стали проти збройного визволення колоній, назвавши це „насильством". Мовляв, треба було відбирати мирним шляхом.

„Винуючи канадську публіку за це, що вона неповно поінформована у справі цього ґрунту, на якому Індія вмашерувала на португальські території останнього вівтірка (19.XII.1961), Преосв. Г'ю А. Меклавд сказав, що Неру був щодня провокований, спонукуваний, підколюваний положенням у Гоа", — подає „Да Виннипег Триб'юн" (22.12.1961).

Модератор Меклавд має тут на увазі факт жахливих насильств португальської (католицької) колоніяльної влади в Гоа, що знущалася над індусами, як над рабами.

Після повернення з III Асамблеї ССЦ у Ню Делі

Модератор Меклавд склав вищезгадану заяву у Ванкувері по дорозі у Вінніпег, повертаючись з III Асамблеї Світового Союзу Церков, що закінчилася в Ню Делі 5 грудня м. р.

Католицько-португальська влада в Гоа переслідувала протестантів так само, як іісповідників індуської релігії, — так само, як і португальська влада арештує протестантських місіонерів в іншій своїй колонії — Ангола.

Подібно католицькі правлячі чинники в провінції Катанґа (Конґо) переслідують православних і протестантів.

Уряд Індії має багато клопоту з політикою невеличкої агресивної групки католиків в Індії, яка добивається привілеїв, а відмовляється від державних обов'язків.

Щождо Світового Союзу Церков, що складається з протестантів і православних, то прем'єр Індії, Неру, не висловив жодного застереження у справі їхньої місії в Індії, і він прислав III Асамблеї Світового Союзу Церков привітання й побажав їй успіху в праці дійсної християнізації людей.

Правдоподібно тут треба шукати причини, чому провідник Юнайтед Чорч Канади, Меклавд, схвалює акцію уряду Індії в Гоа. Акція Індії для визволення її земель з-під португальської кормиги — це, на думку модератора Меклавда, жодне насильство, отже, сказав він, прем'єр Неру „надалі залишився такою ж мирною людиною, як він був завжди".

Колоніяльне місіонерство

Катанга, Ґоа, Ангола

Голосні події в Катанзі, Гоа й Анґолі розглядають під різними кутами зору — крім релігійно-політичного. Тут мова про бельгійські й португальські колонії в Азії й Африці. Коли ж ідеться про колонії, то не можна не брати до уваги релігійно-політичного чинника.

Відомий англійський письменник Джозеф Конрад (Коженьовський, — з походження поляк, католик) знав справу колоніялізму; і він сказав, що місіонери, ідучи в колонії, в одній руці несуть хреста, а в другій меча. Джозеф Конрад сказав, що такої думки про європейських місіонерів кольорове населення Азії.

Місіонерство й „Місіонерство"

Звичайно, цього не слід узагальнювати. Бо є два роди місіонерства. Одне дійсно християнське, — це там, де немає колоніяльної европейської влади, і місіонери саможертвенно трудяться власними силами, а не-християни добровільно приймають християнство. Але в таких випадках відносно небагато навернено на християнство. Наприклад, в Індії тільки два відсотки всього населення є християнами, і то різніх віроісповідань: протестанти, католики, православні, різні незалежні східні обряди (марристи, вірмени, копти і т. д.). У Кореї на все населення християни також становлять два відсотки, і то християни різних ісповідань.

Насильне католичення

Натомість у В'єтнамі під французькою католицькою окупаційно-колоніяльною владою аж тридцять відсотків населення навернено на католицтво. В колонії Ґоа португальська католицька влада навернула на католицтво аж 35 відсотків усього населення (індуського). Такий великий успіх навертання в колоніях завдячується тільки католицькій окупаційній владі, яка насильно переводить не-християн у католицтво. Це колоніяльне „місіонерство".

Рим розбиває єдність народу

Покатоличені азіяти й африканці є більшими католиками, ніж в'єтнамцями, чи конґолійцями, чи індусами. Коли даний народ в Азії чи Африці намагається визволитися з-під окупаційної колоніяльної влади европейської католицької держави, і створити свою державу, то покатоличена група відщеплюється від свого народу, щоб створити собі окрему державу — чисто католицьку, бо тільки там католицтво буде урядово-панівною релігією. А за плечима покатоличених азіятів чи африканців такої штучно новоствореної католицької держави далі правлять католицькі політики з Европи.

Колоніяльне „місіонерство" розбиває народ, творить з нього дві „окремі" нації, дві держави.

Трагедія Конґо

Коли католицька Бельгія не змогла далі втримати в неволі всього Конґа, то вона вирішила хоч втримати у своїх руках найбагатшу її провінцію, Катанґу; бельгійські католицькі агенти наказали своїм покатоличеним помічникам-неграм у Катанзі відірвати цю провінцію від цілости Конґа і проголосити її державою, якою скрито правили б католики-бельгійці.

Індія рятує Ґоа

Якщо б Індія не зайняла була скорим маршем територію Ґоа, а почала б з окупаційною португальсько-католицькою владою переговори, то португальці також були б за той час створили собі з групи покатоличених індусів таку партію, що відділила б частину Гоа і проголосила б її католицькою державою, незалежною від Індії, а нею далі потаємно, за плечима католиків-індусів володіли б католики-португальці.

Католицька влада в Конго, головно ж у Катанзі, а також в Анґолі, переслідувала християн не-католицьких обрядів (православних, протестантів і ін.).

Анґола

На черзі — колонія Анґола, в якій населення розпучливо бореться з католицькою окупаційною португальською владою. Португальці-католики переслідують там не тільки не-християнську масу населення, але й арештують та вбивають християн не-католиків, з духовними включно. Отак поступає в колоніях Католицька Церква, що називає себе воюючою Церквою.

⁂

Розбиваючи народ своєю політикою, своїм фанатизмом, Рим тим самим творить ґрунт для большевицької пропаганди і всяких „оборонців", як ось збройні сили Об'єднаних Націй у Конґо.

Український народ пам'ятає, як польська католицька окупаційно-колоніяльна влада насильно навертала на ктолицтво українців шляхом т. зв. „унії"; те колоніяльне „місіонерство" Риму в Україні також чинило зусилля розбити українців на два „окремі народи".

УЯВНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Листа ч. 4

АНГЛІЯ — Добродійка С. Е. Ярмусь $2.00
БРЕНДОН, Ман. — Іван Касюрак $1.00.
ВАЙТА, Ман. — Стефан і Магда Тимчуки $5.00.
ВАТЕРБУРІ, Канн., ЗДА. — о. М. Явдась $7.00.
ВЕГРЕВИЛ, Алта. — о. і добр. Горбай $1.00; Анна Підручна $3.00.
ВІННІПЕҐ, Ман. — Пані А. Стахурська, $5.00; Марія Бучковська $5.00; Стефанія Копчук $5.00; Марія Костюк $1.00.
ВОНДА, Саск. — З прийняття в домі Сопатників — переслала Марія Капаціла $13.00.
ВИНФІЛД, Ілл., ЗДА. — Анна Семочко $5.00.
ГЕМТОН, Саск., Н. І. Ґорчинський з дружиною $1.50.
ГОДСОН БЕЙ, Саск. — З прийняття в домі Ф. Калинчуків пожертвували: по $5.00: Ф. Калинчук з дружиною, Антон Гуменюк; по $2.00: Василь Словський, Василь Негрич. Василь Дутчак, п. Ригалюк; по $1.00 — пані: Калинчук, Гуменюк, Щербань; дрібними 25ц. Разом на суму $21.25.
ЕДМОНТОН, Алта. — З прийняття заходами Українського Православного Молодого Братства Св. Івана в Едмонтоні, жертвували — по $5.00: о. О. Хомяк, Зеня Лукіянчук, Роман Бойко, Роман Фарина; збірка $31.55. Разом на суму $49.55. К. Теличко $5.00.
КАЛІФОРНІЯ, ЗДА. — Н.Н. $25.00.
КЕНОРА, Онт. — Яків Трембач $2.00.
МОНТРЕАЛ, Кве. — Микола Бова $5.00.
НИПАВИН, Саск. — Відділ Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової, переслала секретарка пані П. Юзва $7.00.
НОРТ БЕТЕЛФОРД, Саск. З прийняття в домі о. і добр. Блажуків — збірка $76.35, О. Гоян $3.00, разом на суму $79.35.
РОБЛИН, Ман. — о. І. Швець $5.00.
СУ ЛУКАВТ, Онт. З прийняття в домі А. Гусаків, переслав Дм. Клим $14.00.
СПЕДЕН, Алта. — Вас. Ґордій $2.00.
ТОРОНТО, Онт. — Д. Пригорницький $2.00.
ТУ ГИЛС, Алта. — Пані С. П. Мулявка $5.00.

Листа ч. 4 $276.65.
Усім Жертводавцям щира подяка!

За Управу Жіноч. Товариства при Колегії Св. Андрея:
Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка

Найбільша контроверсійна подія 1961 р.

РОСІЙСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В СССР ЧЛЕНОМ ССЦ

Друга серед найбільших церковних подій світу 1961 р.

Якщо б хто твердив, що факт вступлення Російської Православної Церкви в СССР у членство Світового Союзу Церков — це найбільш котроверсійна подія церковної політики у світі 1961 р., то мабуть не легко було б знайти задовільні аргументи проти цього твердження.

Одна й ця сама справа в дійсності має дві сторони: 1) цей факт, що провідники (головно протестантські) запросили Російську Православну Церкву вступити в члени Світового Союзу Церков — це одна сторона справи; 2) цей факт, що провід Російської Прав. Церкви в СССР погодився вступити в членство ССЦ — це друга сторона цієї ж справи.

Між цими обидвома обличчями цієї справи посередині стоїть проміжній факт: тоді, коли протестантські провідники довгими роками чинили найбільші зусилля намовити Російську Прав. Церкву, щоб вона вступила в членство ССЦ, ця Церква відмовлялася це зробити. А коли за останнього часу в провідників ССЦ уже показувалися сліди зневіри в успіх цієї плянованої справи, і вони вже послабили свою акцію в цьому напрямку, то Російська Прав. Церква раптом зробила несподіванку світові — 1961 р. вона сама зголосила свою кандидатуру в членство Світового Союзу Церков, і була прийнята (на III Асамблеї ССЦ у Ню Делі, столиці Індії, що відбулася в кінцевих днях листопада і в початкових днях грудня 1961 р.).

Один з речників Світового Союзу Церков на терені ЗДА, лютеранський церковний діяч Ричард Т. Сотклифф назвав вісім таких церковних подій, що він уважає їх найважливішими у світі 1961 р., а на другому місці він поставив факт вступлення Російської Православної Церкви в членство Світового Союзу Церков.

Зудар поглядів

Р. Т. Сотклифф (у своїй щотижневій радіо-програмі „Чорч Ворлд Нюз" у Нью-Йорку 30 грудня 1961 р.) коротко означив також і суперечності поглядів на факт вступлення Російської Прав. Церкви в членство Світового Союзу Церков — ця контроверсійність, на його думку, полягає ось у чому:

„Для тих християн на Заході, які вірять, що Бог любить людину без уваги на географічні різниці чи політичні міркування, прийняття Російської Правосл. Церкви в члени Світового Союзу Церков являється „встановленням малесенького шматка спільного ґрунту, яким є Християнська Віра, щоб з нього будувати ширше порозуміння і симпатію між людством".

„Для тих же, які вірять, що немає добрих росіян, або що провідники Російської Православної Церкви „є тільки пазурами у велетенській комуністичній грі в шахи, подія в Ню Делі (прийняття Рос. Прав. Церкви в члени ССЦ) не була нічим іншим, як тільки головою червоного верблюда в шатрі Християнства на Заході.

„А вкінці", далі говорить Сотклифф, „ці особи, які сумніваються в спосібність Християнства встоятися при контакті з комунізмом, членство росіян у Світовій Раді (Світовому Союзі Церков) являється кінцем світу".

Принципове питання, поставлене Сотклиффом: чи Християнство — без уваги на це, котра з Церков є його носієм під комуністичним режимом — конче мусить заломитися під ударом комуністичної влади, і перемінити Церкву в філію комуністичної влади? — це питання дуже важливе. Воно відноситься до Церков усіх віроісповідань — православного, католицького, протестантського, і всіх національностей: українців, росіян. сербів, поляків, мадяр і т. д., що поневолені комунізмом за залізною заслоною.

Пропаганда Католицької Акції, яка твердить, що тільки Православні Церкви під комуністичною владою стають „комуністичними", а Католицька Церква під тим же комуністичним режимом ніколи не може стати такою ж „комуністичною", — така пропаганда не послідовна в самому принципі; вона схожа на ту людину, яка каже, що „всі жінки нечесні, крім моєї мами"; але вона не свідома того, що тим своїм твердженням вона таки — хоч і мимоволі — кидає тінь підозрення й на свою маму.

Але тут існує ще інше питання, що його не порушив Сотклифф, а саме: як погодити з Християнством факт поневолювання одних Церков іншими Церквами? А Російська Церква в СССР поневолює Українську Православну Церкву.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

ВП. С. П. — БАЛМЕРТАВН, ОНТ.

Після прочитання книжки "The Fathers of Our Church", (видали: Charls Scribners & Sons and R. H. Bainton), в якій сказано, що "Russia became Christian under Vladimir I. in A. D. 988", — Ви цілком правдиво ставите ось цю вимогу:

„Було б корисним для нас, українців, щоб таку брехню спростувати авторам згаданої книжки, або хоть звернути їм увагу, щоб були більше обізнані з історією України і її Церквою, і не робили нам кривди, та й не приписували початків Християнства москвинам, а наших князів щоб не звали „Руссіанс".

У нас, українців, справді замало покладено натиску на таку важливу справу, якою є потреба спростовувати перед світом, що історія давньої України — княжих часів — з центром у Києві — це історія українського народу, а не московського.

Одначе всякими популярними способами переконувати трудно, то й ледве чи можливо взагалі. Тому-то Ви правильно підходите до справи в цьому випадку, коли пишете про потребу спростування шляхом наукових праць.

Недостача в нас є того роду, що в нас замало є наукових праць, перекладених на чужі мови (бо мало хто з чужинних авторитетів знає українську мову). Але й клопіт ще й з тим, що навіть тих наших праць, які вже перекладені з української на чужі мови, належно не пропагується поза українським середовищем.

Ось один з нечисленних, але типових прикладів: „Історія Української Православної Церкви", що написав професор І. Власовський, видав Український Науково-Богословський Інститут Української Православної Церкви в ЗДА, перекладена також і на англійську мову, отже вже є що дати в руки англомовному читачеві, взагалі, а науковим авторитетам зокрема.

Звичайно, ця книжка не надто розповсюджується серед англомовного загалу читачів.

Отже, Ваш голос у цій справі ми тут трактуємо, як вимогу потреби поширювати серед чужинного світу інформації про Україну, а в даному випадку — щоб належно поширювати вищезгадану найновішу капітальну працю проф. І. Власовського.

Ми такої думки, що саме оголошування книжки — з пропозицією купити її — не дасть замітніших бажаних нам вислідів. Іншомовне середовище ще не призвичаєне купувати українські видання — хоч би й навіть іншомовні.

Але якщо б наше суспільство, як організації, так і одиниці—на власну руку закупляли в Інституті „Історію Української Православної Церкви" проф. І. Власовського в англомовнім перекладі і масово розсилали її (на власний кошт, як жертводавці на нашу справу) серед чужинних читачів, а головно ж серед авторитетних між ними одиниць і груп, то тут можна б очікувати бажаного для української справи помітного успіху.

Вдячні за Ваші суґестії — радо вітаємо й на майбутнє Вашу ласкаву співпрацю — Щиро здоровимо Вас!

УСПІХ ЮНАКА

Монтреал, Кве.

Уже було розпочалося навчання в Рідній школі при церкві Св Покрови в Монтреалі, як одного дня в жовтні входить до школи одна жінка з трьома дітьми і, зустрівши вчительку — пані В. Н., запитала:

„Чи можете прийняти моїх дітей до Рідної Школи?"

„Звичайно, що можна", відповіла вчителька! „А чому так пізно привели до школи своїх дітей? Ми ж оголошували майже все літо!"

„Та, знаєте, теперішніх дітей, не хочуть вчити своєї мови, все вчать англійську чи французьку, а це може довести до того, що не будемо розуміти один одного Оце приміняю свою владу, владу матері, і прохаю вас вимагайте від них якнайбільше, аби знали якнайкраще рідну мову"

Випадок цей стверджує болюче питання знання рідної мови дітьми в родині і вимоги батьків до своїх дітей, виходячи поза рамки прохань чи надмірної поблажливості строгими вимогами і обов'язками.

Цікаве і те, що цей випадок пов'язаний ще з однією подією, яка трапилася в цій родині. У пані Кравця є старший син Віктор, який народився в 1942 році (на Запоріжжі) і коли переїхав після війни з Німеччини в Бельгію працювати в шахті, то свого сина Віктора посилав учитися до середньої школи в Льеж, а з переїздом до Монтреалу батьки проявили максимальну настирливість і послали сина до Технологічного Інституту, хоч син зовсім не знав англійської мови і, не досипаючи ночами, таки опанував мову і протягом 4-х років здобув найкращі оцінки успішности і одержував щорічно цінні нагороди (багатотомний словник англійської мови, золотий годинник та інші) та одержував стипендії. У 1961 році закінчив Технологічний Інститут з найкращою оцінкою — одержав диплом з електроніки і золоту медалю.

Маючи велике бажання до науки і не задовольнившись дотеперішніми успіхами, і не цікавившись добрими заробітками, він вступив в цьому році до Університету, щоб одержати диплом інженера з електроніки та зайнятися і науковою працею з його фаху, як радили йому його професори з Інституту.

Ми можемо лише поздоровити здібного студента Віктора Кравця за такі успіхи, а батькам за увагу та настирливість до своїх дітей, яким належиться признання і подяка.

А. С.

НОВОСІЛЛЯ

Гронлід, Саск.

З нагоди урочистости переходу — 12. 9. 1961 року в нову хату п-ва Катерини і Йосифа Швеців зібрано на „Вістник" $6.75, що їх переслав на місце призначення п. К. Копачівський.

ВП.Жертводавцям щиросердечна подяка, а П-ву Швецям ще раз бажаємо на новосілля Божого Благословення і всього найкращого.

Приятель.

ВІНЧАННЯ

Кадет, Саск.

У суботу 31 липня в церкві Св. Ап. Петра й Павла відбулося Вінчання Савеля Рудея з Марією Козунь. Це була замітна подія в житті Кадетської Громади.

Савельо Рудей є сином зразкових парафіян — Петра і Анастасії Рудеїв з Ейлшем, Саск. Савельо від кількох років був головою Сумківського відділу в Ейлшем, а також диригентом церковного та світського хорів при церкві Свв. Апп. Петра й Павла. Минулого шкільного року Савельо учителював у Нипавин, а кожних вакацій провадить українську школу в різних околицях.

Марія є донькою діяльних та глибоко-релігійних батьків — Миколи й Анни Козунів з Нипавин. Марія також по фаху учителька; продовж літніх місяців вона навчала в українській школі. У Сумківській організації Марія виконувала обов'язки секретарки продовж кількох років.

Як Марія, так і Савельо отримали від своїх батьків зразкове виховання. Вони були справжнім цвітом Кадетської Громади, яка являється одною з найкращих Громад в Саскачевані щодо свідомости й активности своєї молоді.

Згідно з традицією, напередодні Вінчання відбулися в домі Молодих Вінкоплетення.

Весільним старостою був п. І. Григор з Нипавин, знаний в нашій околиці як досвідчений у цьому ділі.

Тайну Вінчання звершив о. Настоятель з допомогою місцевого дяка п. Николи М. Козуня.

Весільна гостина відбулася в Народньому Домі ім. Івана Франка. Під час весільної забави переведено збірку на пресу, з чого $4.50 призначено на „Вістник" і $4.50 на кліру.

По весіллі молода пара переїхала до Саскатуну, де обоє будуть доповняти свою освіту в Саскачеванськім університеті.

Нехай Господь допомагає молодим Подругам на новій дорозі життя!

о. С. Зузак.

ХРЕСТИНИ

Шипмен, Саск.

У неділю 15. 10. 61 р. по Вечірні в церкві Всіх Святих у Шипмен відбулося Хрещення першого сина молодого подружжя Степана й Емілія Запаренюків, і його назвали Михайлом Степаном.

Таїнство Хрещення звершив о. Настоятель з допомогою місцевого дяка п. Василя Боднарчука. Хресними батьками дитини були п. Павло Басараба і панна Анна Запаренюк.

По охрещенні о. Парох звернувся до молодих батьків з повчальним словом; він пригадав їм їхні великі обов'язки щодо християнського виховання своїх дітей.

Якраз того дня припадали перші роковини подружжя батьків охрещеного Михайла Степана — пані Емілія і Степана Запаренюків. Тому-то радість того дня була подвійною.

Бабуня новоохрещеного Михайла пані Марія Запаренюк запросила всіх присутніх до Народнього Дому на вечерю, де й відбулося зразкове хрестинне прийняття. Під час гостини п. Василь Боднарчук закликав присутніх до збірки на піддержку нашої української православної преси. Степан і Іван Кучірки, зайнялися переведенням збірки, з чого рішено 12 долярів переслати на „Вістник".

Поки гості розійшлися по домах, о. Парох ще раз побажав батькам потіхи-радости діждати із свого сина, і всі присутні закінчили прийняття відспіванням новохрещеному Михайлові Степанові Многоліття.

Хай Господь допоможе батькам виховати свого сина Михайла в українському дусі, щоб він був гідним наслідником свого роду, щоб виростав здоровий на радість своїм батькам та бабуні, на свідомого члена нашої Святої Православної Церкви й українського народу.

о. Ст. Зузак.

ВШАНУВАЛИ СВОГО ПАРОХА

Лонг Бренч, Торонто, Онт.

14-го жовтня 1961 року, в день Св. Покрови Божої Матері сповнилося п'ять років душпастирської праці настоятеля о. Ф. Легенюка з панею Добродійкою в Громаді Св. Димитрія в Лонг Бренч, Торонто, Онт.

П'ять років тому Громада Св. Димитрія переживала дуже тяжкі хвилини всебічної кризи. У той час Громада була дуже маленька, а приступивши до будови великої святині, зайшли в такі заборгування, які загрожували утратою всього надбаного майна.

Тоді Громада звернулася з проханням до Світлої Консисторії призначити на становище Настоятеля молодого й енергійного о. Ф. Легенюка. Світла Консисторія пішла на зустріч, і року 1956-го в день Св. Покрови о. Федір відправив першу Службу Божу, якою започаткував цілком нове життя, що безумовно прямує вперед до все кращого розросту нашої Громади. Всесчесний о. Федір, при помочі провідних парафіян, повів широку акцію на всіх ділянках парафіяльного життя. Тоді всі побачили й відчули, що для нашої Громади настали нові дні, — дні живої і творчої праці, бо наш Настоятель о. Федір умів не тільки давати добрі поради, але й умів їх сам виконувати.

Завдяки його невсипущій праці і вмілому проводові наша Громада добилася подивугідних успіхів під кожним поглядом. Це ж він був прикладом жертвенности на докінчення церкви ,бо завжди збіркову акцію починав від себе та свого батька, що за той короткий час зложили 1,000 долярів на нашу церкву. Крім цього в особі о. Федора Громада завжди мала й має доброго господаря, який за всім слідкує, щоб було все на своєму місці. Він багато уваги присвячує вихованню молодого покоління; він часто підготовляє дітей до різних імпрез, він завжди по-мистецькому виконує ролю режисера й диригента дитячого хору та сповняє обов'язки директора і вчителя Рідної Школи.

До своєї помочі в праці, крім Управи Церковної Громади, о. Федір має щирих помічників в особах: сердечної пані добродійки Марії, яка всі ці роки була любимою вчителькою в Рідній та Недільній Школах, як також приймає активну участь в організації Жіночого Товариства, а тато о. Федора являється неофіційним господарем у Громаді, який, поза своєю працею, багато допомагає в господарстві нашої Громади.

Отже, беручи під увагу все, що сказане вище, Громада, високо оцінюючи заслуги свого о. Настоятеля, справила йому і його родині багату гостину.

Ювілей почався відправою Вечірні, що її відправив собор Священиків. Предстоятелем був о. Прот. Д. Фотій, а сослужили йому оо. В. Федак,

Ю. Ференців і Р. Панченко.

При кінці Вечірні змістовну проповідь сказав о. Ю. Ференців, а многоліття виголосив о. Р. Панченко.

Після Вечірні всі присутні перейшли до церковної залі і тут відбулося гостинне прийняття, під час якого було виголошено низку привітів. Головну промову сказав о. Прот. Д. Фотій, і перечисляв усі заслуги, які здобув собі о. Федір своєю невсипущою працею. Усі промовці підкреслювали великий зріст Громади, ставили за приклад жертвенність, її енергійність, живучість та пророкували їй світле майбутнє.

За все це належиться висловити щиру подяку нашій Громаді, яка вміла оцінити заслуги настоятеля о. Федора і його родини, і справила для них справді багату гостину. При цьому підкреслюємо заслуги Ініціятивного Комітету та Жіночого Товариства, які дуже багато попрацювали для звеличення цього Ювілею.

На закінчення кажу: Дай Боже нашій Церкві більше таких Священиків, і зберігай їх, Господи, на Многії Літа!

С. Босий.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДОБР. ГАЛИНА ЖЕЛІШКЕВИЧЕВА
Мус Джо, Саск.

На Святвечір, 6-го січня 1962 року упокоїлася в Бозі бл. п. добродійка Галина Желішкевичева — дружина покійного о. Протоієрея Костянтина Желішкевича, одного з визначних священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Вічна Їй Пам'ять!

БЛ. П. ІВАН ГНАТЮК
Торонто, Онт.

У п'ятницю 3-го листопада 1961 року відійшов із цього світу Іван Гнатюк на 56 році свого життя. Покійний народився в селі Батеєві, на Радехівщині, в Галичині.

У Канаду він приїхав 1928 року; знайшов собі працю в місті Торонто в Канада Пекерс Ко., і вистояв при ній до останньої хвилі свого життя, як пильний і витривалий робітник. Оставив по собі старшого брата Степана, в якого ввесь час перебував, а в рідному селі осталися ще два брати і три сестри.

Похоронну Відправу відслужив Прот. П. Самець із катедральним дяком П. Семченком у вівторок 7-го листопада. Велике число друзів супроводжало домовину Покійного на місце вічного спочинку на цвинтар Проспект. Учасники Похорону були запрошені до парафіяльної залі на поминальну тризну, яку щедро приготовили брат Степан і його родина.

Тому, що Покійний був симпатичної вдачі, то він набув собі багато друзів, які радо відгукнулися на заклик п.п. Мазепи і Пилипчука, щоб зложити пожертву на Нев'янучий Вінець на милий спомин по Покійному й подати до преси.

По 5 дол.: п і п-і І. Костинюк; по/3 дол.: В. Сандул; по 2 дол.: п. і п-і Б. Пилипчук, п. і п-і Бурла, п-і М. Коваль, Л. Відеґ, Евелин Гнатюк, С. Гнатюк і Антін Шпур з Едмонтону; по $1.50: п-ні В. Кінгелис і Ольга Гюс; по 1 дол.: Вірджінія Гнатюк і Г. Гнатюк; по 50 центів: Г. Мазепа і п-і Сандул.

З повищої збірки приділено $10.00 на місцеву Катедру Св Володимира, а по $6.75 на „Український Голос" і „Вісник", $4.50 кліша.

Жертводавцям щира подяка, а Покійному Іванові Вічная Пам'ять!

о. П. Самець.

ПАНАХИДА
Торонто, Онт.

Заходами пані Анни Чулій відбулася в неділю 19 листопада 1961 року Панахида за упокій душ її матері, Евфросинії, і її мужа, Гната Чулія, відправлена о. Прот. Дмитром Фотієм у Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Після Панахиди відбувся братський обід, на якому присутні склали пожертви на Колеґію Св. Андрея $90.10, а в тому сама пані Анна Чулій пожертвувала 50 долярів.

Це доказ, що пані Анна Чулій іде слідами своєї покійної матері, бл. п. Евфросинії Слинько, яка була відома своєю жертвенністю на українські справи, і, між іншим вона пожертвувала також і на Катедру Св. Володимира в Торонті 400 долярів.

Покійним Вічная Пам'ять!

БЛ. П. АННА КУРЧАБА
Січ, Ман.

9-го листопада 1961 року рознеслася по Січі й Оакборні сумна вістка — що померла Анна Курчаба, вірна дружина Петра Курчаби з місцевости Січ у Манітобі. Ця вістка дуже засмутила всю родину, близьких і знайомих.

Бл. п. Анна з родини Карасевичів разом з двома своїми братами маленькою дівчиною приїхала в Канаду — з села Виголя Борщівського повіту, Галичина.

У Канаді року 1911-го вона одружилася з п. Петром Курчабою, і вони почали спільно фармерувати в місцевості Січ, де вони й проживали всю решту свого життя, і там досі проживає її муж.

Бог обдарив їх гарними дітьми: 5 синів — Михайло, Юрій, Никола, Йосиф і Лукаш, та двома дочками — Магда й Михайлина Герис; третя дочка — найстарша, Стефка, упокоїлася рік тому у жовтні. Осталося також 8 внуків.

Бл. п. Анна прожила 68 р.

Ще три місяці тому обидвоє вони відзначали 50-ліття свого подружнього життя і на цьому своєму Ювілеї вони гарно промовляли до своїх гостей. Молебень тоді відправив був о. Мельничук.

Аж ось одної понеділкової ночі у вересні бл. п. Анна дістала серцевий удар, і внаслідок цього вона два місяці пролежала в лікарні Ассинобойн у Брендоні, Ман., аж до своєї смерти (9-го листопада).

Панахиду правив о. Мельничук у п'ятницю 10-го листопада о 8 год. вечора в Українськім Народнім Домі в Овкборн, а Похорон відбувся в суботу 11-го листопада з української православної церкви в Січі.

На Похороні було дуже багато людей, бо бл. п. Анна своєю доброю вдачею і поведінкою ніколи не засмутила ні малого, ні старого, ні близьких, ні далеких.

Вона все своє життя працювала дуже тяжко, але, може, саме ця праця й була одною з розрад її життя.

У Вінніпезі залишився ще один її брат з родини Карасевичів. А старший її брат, Юрій, уже відійшов три роки тому.

Тіло Покійної несли: Іван Карасевич з Вінніпеґу, Антох Челюк з Мензі, Мих. Старенький з Овкборн, Никола Польовий з Овкборн, Алберт Герис з Вінніпеґу і Іван Слота з Овк-Беньк.

Після Похорону відбувся у дзвіниці братський обід, який влаштовано родиною Небіжки і членами нашої Парафії, а також близькими її знайомими. На прохання о. Мельничука присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній 47 долярів, а з того призначено 10 долярів на „Вістник".

По Покійній зосталися горем прибиті її 80-літній муж Петро, сини, доньки і внуки, що згадані вижче.

Спи спокійно, Дорога Дружино, Мамо, Тітко й Бабусю, — нехай земля Тобі буде пером!

Родина бл. п. Анни складає свою сердечну подяку Всеч. о. Мельничукові за Відправу і за його щирі слова у смутний для нас час; сердечна подяка всій Родині—ближчій і дальшій, і всім її сусідам та приятелям, що прибули на Похорон, зокрема ж щире спасибі за всі вінки.

Родина Покійної дякує взагалі всім тим, що чимнебудь стали нам у помочі з нагоди Похорону та за їхню пошану до Покійної. Нехай Господь Милосердний нагородить Вас усіми щедротами.

Покійній Вічная Пам'ять!

Племінниця М. Чвалюк.

БЛ. П. СОФІЯ САМИКА
Принс Алберт, Саск.

Церковна Громада Пресвятої Тройці в Принс Алберт, Саск., в суботу 28 жовтня 1961 р. навіки прощала одну з наших кращих парафіянок — бл. п. Софію Самику, яка упокоїлася, перед тим прийнявши Св. Тайни, 24 жовтня 1961 р. в Університетській лікарні в Саскатуні.

Ця втрата глибоко засмутила родину, всіх парафіян, друзів та знайомих, що зібралися на Похорон, щоб її попрощати.

Покійна своїми благородними прикметами характеру приваблювала людей до себе, тому не знайшлося людини, яка знаючи її, не почувалася б була до обов'язку віддати останню прислугу Покійній.

Бл. п. Софія Самика з дому Чамбул народилася 6 лютого 1903 року в с. Денисові, Тернопільського повіту, в зах. Україні. Дитячі роки вона провела біля своїх батьків; закінчила початкову школу в рідному селі. 11 червня 1921 р. виходить замуж за Михайла Самику. Молоде подружжя починає працю на малому клаптику землі, а Господь благословив їх двома діточками — Іваном та Василем. Малою дитиною відходить у вічність маленький Василь, і сильно переживає це покійна Софія. Тяжке життя та постійні недостатки заставили чоловіка покійної Софії, Михайла, шукати кращої долі в невідомій Канаді, куди він виїхав 1927 року. Софія лишається вдома з маленьким сином Іваном

в надії, що чоловік скоро забере її до себе. Час скоро минув, і так 6 років Покійна турбується долею свого чоловіка, доглядаючи одиноку дитину. Нарешті настає 1933 року та щаслива хвилина: Покійна переїздить у Канаду в місцевість Ґован, Саск., до свого чоловіка. У цій місцевості вони пробувають тільки пару місяців, — бо, купивши фарму в околиці Калина, Саск., вони переїздять туди. Молоде подружжя з великою любов'ю до святої землі дружньо береться за тяжку працю; згодом Бог посилає їм сина Мирослава. Тяжка праця на фармі спричиняла різні хвороби, отже Покійна мусіла частенько перебувати по лікарнях, де перенесла кілька операцій. Проживши в Канаді 6 років, вони продають фарму і купують іншу — в околиці Педеквуд, Саск., куди й переїздять 1939 року. Працюючи на землі, вони одночасно купують у містечку Педеквуд крамницю, яку провадять п'ять років. Року 1950-го вони переносяться на постійне життя до Принс Алберт, і тут відразу включаються в діяльне життя нашої Громади. Покійна довший час була головою місцевого Жіночого Товариства, як також дуже гарно виконувала ролі в аматорських театральних виставах. Мірою своїх можливостей вона жертвувала на різні церковно-національні цілі.

Минулого року покійна Софія почала підупадати на здоров'ї, але не могла віддатися під лікарську опіку, бо її чоловік дістав серцевий удар і в той час лежав у лікарні. Бачимо, як бл. п. Софія кожного дня спішить до лікарні відвідати свого хворого чоловіка. Коли чоловік повернувся додому, Покійна йде до місцевої лікарні, де переносить операцію. Повернувшись додому, вона незабаром була змушена їхати до лікарні в Саскатуні. На перших початках здавалося, що все буде добре, але здоров'я з кожним днем підупадало. Чоловік Покійної з синами й їхня родина відвідували недужу та всіма силами старались продовжити її життя, але не судилося, — Бог покликав у Свої Небесні Оселі бл. п. Софію у вівторок 24 жовтня 1961 р.

Похоронні Відправи звершив о. Прот. Юрій Туржанський з дяком М. Дахом під жалібний спів церковного хору під проводом М. Гуменюка. На Службі Божій глибокозмістовне та зворушливе слово сказав о. Парох.

Покійна лишила горем прибитих: чоловіка Михайла, синів — Івана й Мирослава та їхні родини, 2 внуки, рідного брата в Україні, та ближчу й дальшу родину.

Тіло Покійної спочило на укр. православнім цвинтарі в Принс Алберт.

Після Похорону відбувся поминальний обід, який приготовило місцеве Жіноче Товариство в церковній залі. На поминальному обіді о. Прот. Туржанський сказав відповідне слово, складаючи горем прибитій родині співчуття.

З Нев'янучого Вінка призначено дещо на пресу, а в тому на „Вістник" 5 дол. та 5 дол. на вироблення кліші.

Болісна втрата, якої зазнала наша Громада в особі померлої, назавжди залишиться в нашій пам'яті. Воля Господня у всьому... Нехай Всемилостивий Господь, що покликав її до Себе, винагородить за все добро, яке Покійна вчинила за час свого трудолюбивого життя.

Вічна Їй Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЯКІВ НИКИФОРАК
Роблин, Ман.

26-го травня, 1961 року, о год. 5.30 надвечір у роблинській лікарні упокоївся в Бозі бл. п. Яків Никифорак, довголітній фармер в околиці міста Роблин; йому сповнилося точно 80 років життя.

Покійний народився в селі Драчинцях, Чернівецького повіту на Буковині, західньоукраїнські землі.

Перед 63 роками він 17-літнім хлопцем приїхав з батьками — Іваном і Василиною з роду Піців — у Канаду. У початках вони цілою родиною поселилися в місті Салткоті, Саскачеван, а згодом перенеслися на „гомстед" коло містечка Калдер. Тут вони почали гірко, тяжко ліс корчувати, каміння викидати і землю під засів виправляти. За якийсь час шукають чогось кращого — полишають „гомстед" і переселюються в Манітобу — в Гилсбурґ Муниципал, дистрикт Роблин. Тут він уже бере сам на себе „гомстед", а батьки також беруть „гомстед" самі про себе і так спільно, близько себе виробляють землю.

Дорісши до зрілих літ — це було перед 47-ми роками, - він ввійшов у подружній зв'язок з Анною Рурак, і так удвох вони почали запопадливо працювати. За час їхнього подружнього співжиття Господь поблагословив їх 7-ма синами (а з них 5-й з черги, Миколай нагло згинув унаслідок збочення трактором) і одною дочкою.

Похорон його відбувся у вівторок, 30-го травня, — по порядку: напередодні, в понеділок (29-го) відслужено Парастас у домі жалоби, таки на фармі, при співучасті великого числа учасників. У вівторок зранку винесено тіло з власного дому Покійника на фармі, і довжезна валка авт котилася яких 22 милі до церкви в Роблин, де відслужилася Похоронна Богослужба зо всіма конечними требами.

Всю Похоронну Відправу від самого початку аж до могили звершив о. Ілля Швець в асисті дяка п. Олександра Гаврилюка з Роблин. Тлінні останки Покійника спочили на українському православному цвинтарі, що належить до місцевої Укр. Православної Парафії в Роблин.

Покійника попрощали з тугою дружина Анна, 6 синів — Ілля, Дмитро, Михайло, Іван, Василь, Сильвестер, і одна дочка (замужня за Михайлом Вихопнем), як також 25 внуків і наймолодший брат Николай, молодша сестра — вдова Райфта з Онтеріо, швагер Манолій Рурак, односельчани, сусіди, приятелі і знайомі, бож він був усім по всіх — усюдах задля ввічливих, прихильних прикмет своєї вдачі добре знаний.

Після всього відбулася в підцерковній залі перекуска, а при тій нагоді зібрано поважну суму грошей, з якої виділено „Вістникові" $6.97 на пресовий фонд, $4.50 на клішу, $10.47 на Катедру Пресвятої Тройці в Вінніпезі, а решту завернено на користь місцевій церкві.

Усім щире признання й подяка за участь у Похороні, як також за пожертви на Невянучий Вінець на його могилу.

За нашими щирими молитвами хай Господь прийме душу покійного Якова між святих праведників, славити святе імя Бога-Отця, а земля нехай буде йому легкою, —

Вічная Пам'ять!

о. І. Ш.

БЛ. П. ПАВЛО ДЖІНЕЦ
Арабелля, Саск.

Дня 28 жовтня 1961 року упокоївся в лічниці в Йорктоні, Саск., житель околиці Арабелля, Саск., Павло Джінец на 67 році життя. Він утішався добрим здоров'ям довгі літа але під кінець свого життя почав здепадати на серце.

Покійний народився в селі Перв'ятичі, Сокальського повіту в Галичині, західня Україна. У Канаду приїхав 4-літнім хлопцем зо своїми батьками, і вся родина спинилася на гомстеді в Велі Ривер, Манітоба. Року 1916-го Покійний одружився з Єленою, родом Байко, й вони обидвоє фармерували в Сифтон, Ман., а через два роки переселилися до Гилберт Плейнс, Ман., де жили на фармі до 1926 року. Потім перенеслися до Норквей, Саск., і тут Покійний проживав уже до кінця свого життя. Великий смуток довелося Покійному тут перенести, бо 1949 року померла його дружина. За якийсь час він другий раз оженився — з Павлиною Руснак.

Смерть Покійного оплакують п'ятеро дітей: сини — Марко і Орест, що фармерують в околиці Норквей Саск., донька Марія, замужня Твердохліб, живе на фармі біля Норквей; донька Анна, замужня за Володимиром Німцем, мешкає в Саскатуні, де її чоловік учителює; донька Ольга, замужня за Тедом Мартинюком, мешкає в Саскатуні, а чоловік її працює в Саскачеван Павер Корпорейшон. Є ще в родині 12 онуків.

Покійний Павло Джінец був знаний в околиці як дуже діяльний чоловік. Він був вибраний канцлером дивізії ч. 4 муніципалу Клейтон, Саск., 1932 року і пробув на цій службі 8 років. Потім був 8 років начальником дистрикту Гаес, Саск.; десять років був шкільним радним в Арабелля, Саск., був директором Канора Юніон Госпітал, і він — один з перших, що заснували цю лікарню; був директором Юнайтед Ґрейн Ґроверс у Норквей і з цієї установи три роки був делегатом рокових конвенцій, і від неї їздив як делегат до Вінніпеґу, Келґері і Ріджайни; був директором і президентом від Арабелля Рурел Теліфон Компані через десять років. Покійний був членом різних місцевих організацій і всюди виявляв велике зацікавлення тим, як поправити життєві обставини своєї околиці; був членом Української Греко-Православної Парафії у Свон Плейн, Саск., і членом Народнього Дому.

З волі його дітей Похорон Покійного Павла Джінеца відбувся 30 жовтня 1961 року з унійтської церкви в Свон Плейн, Саск., при великому здвизі народу, бо всі Покійника дуже цінили і любили. Похоронні відправи служили два унійтські священики: ксьондз Кухарек з Норквей і о. Роналд Мартинюк з Саскатуну.

Тлінні останки Покійного зложено на цвинтарі біля уніятської церкви в Свон Плейн, побіч гробу його покійної першої жінки. Після похорону відбулася жалобна трапеза в залі в Арабелля, і там зібрано також $9.50 на пресовий фонд „Вістника", кліша $4.50, за що ВП. Жертводавцям сердечна подяка.

Покійного Павла, Ти, Господи, упокой, — молимось Тобі!, — в оселях праведників. Вічна Йому Пам'ять!

ОСГ.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця, Йордан, — Ґонор, Кенора, Транскона.
21. Неділя — Дуфрост.
28. Неділя, — Ґонор, Кенора, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Кендо
20. Субота. Собор Св. Івана Хрестителя — Норт Бетлфорд
21. Неділя — Биттер
28. Неділя — Медов Лейк
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Норт Бетлфорд
11. Неділя — Витків
12. Понеділок. Трьох Святих — Ґлезлин
15. Четвер. Стрітення Господнє — Медов Лейк
18. Неділя — Кендо
25. Неділя — Гетерлей
972—106 St. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОРИЧУКА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Богоявлення Господнє — Врокстон. Початок Відправи год. 8-ма рано. Велике Водосв.
21. Неділя по Богоявленні — Йорктон
28. Неділя — Райн
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Йорктон
11. Неділя — Йорктон
12. Понеділок. Трьох Святителів — Горлиц
15. Четвер. Стрітення Господнє — Райн
18. Неділя Митаря й Фарисея — Йорктон
25. Неділя Блудного Сина — Врокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця (Богоявлення) — Донвел
20. Субота (Соб. Івана Хрестителя) — Кемсак
21. Неділя — Мазепа
28. Неділя — Кемсак
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Кемсак
11. Неділя — Сторновей
12. Понеділок (Трьох Святих) — Калдер
15. Четвер (Стрітення) — Кемсак
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СІЧЕНЬ
19. Йордан — Вернон
20. Собор Ів. Хрест. — Вернон
21. Неділя по Богоявленню — Келовна
28. Неділя — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
СІЧЕНЬ
19. Йордан-Богоявлення — Страй
20. Собор Івана Хрестителя — Ворспайт
21. Неділя по Богоявленню — Давинг
28. Неділя — Беллс

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан — Норквей
20. Субота Св. Івана Хрестителя — Кобзар
21. Неділя — Денбирі
28. Неділя — Свон Ривер
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця, Йордан, Богоявлення —Вікторія
20. Субота, Соб. І. Хрестителя — Ню Вестмінстер
21. Неділя — Чиловак
28. Неділя — Порт Алберні
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан — Вайлвуд
20. Субота. Івана Хрестителя — Сангудо
21. Неділя — Сіба Біч
28. Неділя — Річмонд Парк
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан, Освячення Води — Боїл
20. Субота Собор Івана Хрестителя — Освячення Води — Лак Ла Біш
21. Неділя — Сарайл
28. Неділя — Боїл
Address: Box 551 Lac La Biche, Alta.

о. СТ. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан — Шипмен
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Калет
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан — Брентон
21. Неділя — Портедж Ля Прері
28. Неділя — Брендон
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
18. Четвер. Щедрий Вечір, Освячення Води:
12.00 год. дня — Ґронлід (над річкою).
2.00 год. по пол. — Бокскбі.
4.00 год. по пол. — Мелфорт.
19. Пятниця. Богоявлення Господнє Йордан — Ґронлід (північна)
20. Субота. Собор Св. Івана Хрест. — Ґронлід (над річкою)
21. Неділя — Ґронлід (північна)
28. Неділя — Ґронлід (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ
19. Богоявлення — Вайта
21. Неділя — Арбака Св. Миколая
28. Неділя — Арбака Свв. Ап. Петра й Павла
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вайта
11. Неділя — Сандови
12. Трьох Святих — Сірко
15. Стрітення Господнє — Сеньків
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Арбака Свв. Ап. Петра й Павла
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАРІБИ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця Йордан — Мічем
21. Неділя — Кіндерслей
28. Неділя — Прілейт
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вонда
11. Неділя — Оен
12. Понеділок Трьох Св. — Кіндерслей
15. Четвер. Стрітення — Кендіяк
18. Неділя — Мічем
25. Неділя — Прілейт
340 Ave. T. S., Saskatoon, Sask. Ph. CH 2-5889

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
18. Щедрий Вечір Нав. Богоявлення — Велике Водосвяття у Мензі в 9 годині рано, в Овкборн в 11 годині
19. Йордан — Росборн
20. Собор Івана Хрестителя — Сенді Лейк
21. Неділя — Мензі
28. Неділя — Овкборн
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Росборн
12. Трьох Святих — Мензі
15. Стрітення Господнє — Січ
18. Неділя — Ґлен Елмо
25. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 836

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ
18. Четвер. Щедрий Вечір. Велике Освячення Води в Громадах:
год. 2-га по обіді — Ґилберт Плейнс.
год. 3.30 по обіді — Дрифтінґ Ривер
год. 6.00 вечером — Давфин
19. Пятниця. Йордан-Богоявлення — Сифтон
20. Субота. Собор Івана Предтечі — Ашвіл
21. Неділя — Роркто̀н
28. Неділя — Давфин
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
СІЧЕНЬ
18. Щедрий Вечір. Освячення Йорданської Води. Фосстон 10 год. ранку — Вадіна — 11.30, Клейр-місто — 2 год. Виммер — 4 год. Ватсон — 5.30 год.
19. Йордан — Повне Богослуження — Вимер — 12 год. ночі.
21. Неділя — Клейр-місто
28. Неділя — Київ
Watson, Sask. Box 203 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
СІЧЕНЬ
19. Пятниця Йордан — Дробот
20. Субота. Ів. Христителя — Половинки
21. Неділя — Інсінґер (гай-вий)
28. Неділя — Льоря
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Інсінґер (м.)
11. Неділя — Тіодор (м.)
15. Стрітення — Тіодор (за рікою)
18. Неділя — Інсінґер (гай-вий)
25. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця — Гефорд
21. Неділя — Борден-Білики
28. Неділя — Гефорд
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Кридор
11. Неділя — Гефорд
12. Понеділок — Борден-Білики
15. Четвер — Гефорд
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд
Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
СІЧЕНЬ
19. Йордан-Богоявлення — Канора
21. Неділя — Канора
28. Неділя — Канора
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Стирджес
12. Трьох Святих — Бирджес
15. Стрітення Господнє — Бюкенан
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Рама
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
18. Четвер. Повечіря і Велик. Осв. Води — Вакав 10 год. р.
19. Пятниця. Йордан. — Єллов Крік, 8 год. ранку
20. Субота. Собор Ів. Предтечі — Лепін, 8 год. ранку
21. Неділя — Кадворт
28. Неділя — Альвіна (Освячення хатів в кожній громаді).
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Лепін
12. Понеділок. 3-ох Святих — Кадворт
15. Четвер Стрітення — Ст. Джулієн
18. Неділя — Тарнополь
25. Неділя — Єллов Крік
Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
18. Четвер. Щедрий Вечір. Свяч. Води 9 год. — Толстой
19. Пятниця. Йордан 8 год. — Толстой, 10 год. — Ґарденток
20. Субота. Івана Хрестителя — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Ґарденток
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ
18. Велике Освячення Води:
Год. 11 перед пол. — Торгилд
Год. 1-ій в полуд. — Федора
Год. 3-ій по пол. — Редвей
Год. 5-ій по пол. — Восетна
19. Пятниця. Богоявлення Госп. в 9-ій год. — Егремонт
20. Субота. Собор Св. Йоана Хр. — Редватер
21. Неділя — Нюбрук
28. Неділя — Редвей
Address: Box 128, Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
СІЧЕНЬ
18. Четвер — Щедрий Вечір: 8-ма год. веч. Вел. Повечіря і Всенічна Вел. Водосвяття — Пайн Ривер
19. Пятниця. Йордан — Етелберт (8-ма год. ранку).
20. Субота. Собор Івана Хрестителя — Пайн Ривер
21. Неділя — Ґарленд
28. Неділя — Венлав
Address: Box 71, Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
СІЧЕНЬ
18. Четвер. Навечіря Богоявлення Йорданське Освяч. Води:
Ґабард 10 год. ранку
Ґудів 11.30 год. ранку
Фенвуд 1.00 год. дня
Мелвіл 2.30 год. по пол.
19. Пятниця. Йордан-Богоявлення — Айтуна
20. Субота. Собор Ів. Хрестителя — Мелвіл
21. Неділя — Фенвуд
28. Неділя — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Св. Богоявлення — Мирнам
20. Субота. Собор Ів. Хрестителя — Моркемб
21. Неділя — Топорівці-Лужани
28. Неділя — Бросов
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан, Богоявлення-Водохреща — Петлюра
20. Субота. Собор Івана Хрестителя — „Топорівці"-Врокстон, Саск.
21. Неділя — „Драчинці"-Мек-Нат, Саск.
28. Неділя — Зелена-Мерядейл
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — R. 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
19. Пятниця. Йордан — Кагвин
21. Неділя — Калмар
28. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СІЧЕНЬ
18. Четвер Щедрий Вечір. (Вечірня з Вел. Водосвяттям у Шіго (м) в год. 2-ій по пол.)
19. Пятниця Йордан — Едмор
21. Неділя — Виниард
28. Неділя — Вишарт
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Шіго Полудн.
11. Неділя — Вишарт
18. Неділя — Виниард
18. Неділя — Фовм Лейк
25. Неділя — Едмор
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1962. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1962. ЧИСЛО (1151) 3

В СССР ЗЛІКВІДОВАНО 1,500 ЦЕРКОВ

„Делегацію Крайової Ради Церков („Національна Рада Церков" в ЗДА), яка в початках цього місяця відвідала Совєтський Союз, поінформовано (в СССР), що в цій країні минулого року (1960) закрито 1.500 церков. Їм було сказано, що найбільше було закрито в західній Росії", так починає свою статтю відомий американський журналіст Геррі Шворц п. з. „Закриття церков у Совєтах потверджується", що опублікована в „Да Ню Йорк Таймс" за 29-го грудня 1961 р.

Звичайно, під висловом Шворца „західня Росія" треба розуміти Україну й Білорусь, а може й ще вужче — західню Україну: Волинь, Полісся, Галичину, Закарпаття, і зах. Білорусь. Справа в тому, що на всіх опанованих 1917 року комуно-большевизмом територіях майже всі Церкви — з нечисленними винятками — були більшістю знищені, а частково закриті ще до 2-ї світової війни. Окупувавши західньо-українські землі внаслідок 2-ї світової війни, комуно-большевицька влада застала тут багато церков, що належали до українців — а в тому до понад 4-х мільйонів православних і близько 4-х мільйонів греко-католиків.

Большевики подають „причини" закривання церков

Між членами вищезгаданої делегації Крайової Ради Церков в ЗДА, що в початках грудня 1961 р. відвідала СССР, був також протестантський діяч д-р Пол Б. Ендерсон, і на його даних Шворц основує свої інформації.

„Д-р Ендерсон рапортує, що офіційні чинники (уряд СССР) подали дві головні причини закривання церков", інформує Шворц. „Одна — це те, що з уваги на покращання транспортації вже не треба, щоб у кожному малому селі була церква. Друга причина", сказав Ендерсон, „була та, що в тих околицях, де число віруючих зменшується, брак фондів, очевидно, змусив місцеві групи (віруючих) позамикати двері церков".

Дійсна причина

Далі передаючи інформації д-ра Ендерсона, Шворц додає:

„Згідно з рапортами в західній Европі, головними причинами цього масового закривання церков являється серед членів місцевих церковних груп страх перед (урядовими) карами економічного й іншого характеру. Ці самі рапорти (у західній Европі) також підкреслюють, важливість дуже далеко посуненої атеїстичної пропаганди, запланованої на це, щоб відсахнути людей від релігії."

Безперечно, тільки ці причини, а головно урядовий терор проти віруючих, а в тому, слід найбільше підкреслити, закривання церков владою, — являються дійсними в закриванні церков у СССР.

„Д-р Ендерсон оповістив, що делегація знайшла церкви переповнені вірними навіть у тих містах, що в основному не є російськими, як ось Самарканд і Ташкент", говорить Шворц.

Один студент-богослов на 200,000 вірних

„Російська Православна Церква каже, що в неї є 30.000 священиків, 20.000 парафій і 50.000.000 членів... У Московській Богословській Семинарії (Академії) в Загорському манастирі є 240 студентів, які готовляться до священства, і вона, здається, діє пожвавлено", — продовжує Шворц за д-ром Ендерсеном.

Треба додати, що хоч у СССР є ще одна Православна Духовна Академія — в Ленінграді, але числа її студентів не подають; проте ж відомо, що вона з погляду скількости студентів стоїть нижче Московської Академії.

Суперечки над вибиранням пап

Під вищеподаним наголовком інформації з Риму опублікував у „Да Виннипег Фрі Пресс" (13.I.1962) спеціяльний римський кореспондент цього щоденника Беррет Мекгари:

„У кругах Ватикану відбуваються за кулісами живі дискусії на тему: чи світовий Собор, що відбудеться цього року, піде у своїх реформах аж так далеко, щоб змінити систему вибирання пап та щоб обмежити вплив італійців у правлінні Католицькою Церквою.

Багато цього роду ідей є в цій книжці, що її саме тепер опублікував езуїт о. Рікардо Льомбарді, який був особливо впливовим у Ватикані за часів папи Пія XII. Він уважається одним з головних знавців справи можливих ватиканських реорганізацій.

На думку о. Льомбарді, колеґія кардиналів поступила б мудріше, якщо б вона — вже принаймні раз на кожних 500

(Закінчення на 4-й стор.)

Питання: хто є жидом? — вирішує суд

Жидівська релігія (юдаїзм, гебраїзм) навчає, що хто є юдаїстом (гебрейцем), той є жидом; а хто є жидом, то є юдаїстом (гебрейцем).

Натомість конституція Ізраїля вияснює, що жидом є той, хто походить від батьків-жидів.

Католицький священик Освальд Рефейзен — це син жидів з Польщі. Під час винищування гітлерівцями жидів у Польщі під час II світ. війни його переховали в манастирі в Польщі католицькі монахи, а він прийняв католицтво і став священиком. На основі т. зв. „Закону повернення" уряд Ізраїля надає горожанство кожному жидові, який бажає цього, негайно після його приїзду в Ізраїль. Натомість не-жид мусить чекати аж п'ять років від часу підписання заяви про його бажання стати горожанином Ізраїля.

Свящ. Освальд Рефейзен, приїхавши

(Закінчення на 2-й стор.)

„БІНЬҐО"!

„Синдикати криміналістів в ЗДА просякли в „ґемблінґ" Канади"

Під кінець минулого року шеф Королівської кінної поліції в Торонті, Меккей, заявив: „Синдикати криміналістів в ЗДА просякли в азартні гри („ґемблінґ"), наркотичні підприємства, гиндель, фальшівництво, протекціоналізм шантажистів, які намагаються поширити вплив цього зла на Канаду".

Посадник Торонта проти „вмішування поліції в церковне й добродійне біньґо"

Посадник („мейор") Торонта, Натан Филипс, минулого року „критикував вмішування поліції в гру в біньґо серед релігійних і добродійних організацій, і сказав, що він був запевнений, що шеф Меккей і його функціонери не вмішуються до церковного й добродійного біньґо так довго, як у них немає доказу, чи ця гра очолюється кимсь іззовні.

Два службовці синагоги покарані

„.. Дві офіційні особи жидівської синагоги були покарані — кожен на суму 1.500 дол. — за те, що вони провадили загальний дім „ґемблінґ"-у в Торонті. Було стверджено, що аж 1,300 осіб щотижня брали в цьому участь, і що за період 5 місяців туди внесли 16,395.40 долярів".

Подаючи ці факти, журнал „Протестант Екшон" (грудень 1961 р.) завважив:

„Турбота посадника Филипса за „релігійне" біньґо справді зворушлива".

Кардинала не послухали

„Коли в Монтреалі кардинал архиєпископ заборонив у церквах своїх парафій біньґо, то деякі священики гірко нарікали на те, що таким чином припинено джерело їхніх головних доходів. Вони виразно не послухали урочистої заборони свого прелата у справі підприємств, що дають дохід шляхом „ґемблінґу". Звичайно, немає сумніву, що їм відомо те, що їхня практика є ближчою офіційному римо-католицтву, яке толерує „ґемблінґ", ніж були ці, трохи засуворі, особисті погляди їхнього кардинал-архиєпископа", — вияснює вищезгаданий журнал.

„Біньґо є майже абсолютним монополем однієї Церкви"

Подаючи всі ці факти, які в цій ось статті вище цитовані, журнал „Протестант Екшон" при тому також заявляє:

„Біньґо є майже монополем однієї Церкви!" „Кожному на цьому континенті відомо, що римо-католицькі церкви встановили такою скількістю справжній монополь на „Біньґо".

ПОСОЛ І. МАНДЗЮК КРИТИКУЄ РАСКА

Федеральний посол Іван Мандзюк на Святі Української Державности в Торонті 21-го січня скритикував американського державного секретаря Діна Раска, який вважає Україну „частиною Росії", отже він вимагає, щоб Америка не рахувала Україну поневоленою нацією.

КЕННЕДІ Й РИМ

Від. Ред. — Нижче подаємо переклад повного тексту статті п. з. "J F K Cool to Papal Secretary", що її написав Drew Pearson, а опублікувала американська газета "Evening News" за 29-го листопада 1961 р.

Дрю Пірсон подав, на нашу думку, відносно короткий, але повний образ відношення між президентом ЗДА, Дж. Ф. Кеннеді, і Ватиканом. Дж. Ф. Кеннеді — це перший в історії ЗДА президент-католик; і він став президентом якраз за наших років, коли Америка стала на вершку своєї могутности, як найбільша у світі політична й економічна сила — та одинока сила, що має можливість захищати демократію у всьому світі, якої вона є і втіленням, і теоретичним речником, і практичним носієм.

Майже всі католики солідарно підтримали кандидатуру Дж. Кеннеді у президентських виборах, виступивши проти республіканського кандидата, Никсона (протестанта). Переміг Кеннеді, і папа особисто позодоровив його. Дж. Ф. Кеннеді, ще як кандидат демократичної партії на президента ЗДА, запевнював, що він не буде політично під впливом папи, і буде шанувати Конституцію ЗДА з її відділенням Церкви від держави. Але, як видно, папа і його дипломати у Ватикані сподівалися, що Кеннеді, коли його виберуть президентом, не буде дотримуватися своїх моральних і конституційних зобов'язань, даних ним виборцям, і поведе ватиканську (папську) політику, а в першу чергу дасть федеральну урядову допомогу католицьким школам, (а вони тільки приватні) і уряд ЗДА нарешті визнає Ватиканську (папську) державу, хоч в обох цих випадках це було б зломанням Конституції ЗДА з її відділенням Церкви від держави. Найвищий провід Катол. Церкви у Ватикані — папа і його дорадники — вважає, що політика Ватикану — це частина католицької релігії, отже кожен віруючий католик мусить бути політично лояльним до політики Ватикану, і виконувати всі політичні розпорядження папи. Однак през. Дж. Кеннеді вважає, що політика і релігія — це дві різні справи, і саме через такий його світогляд між ним і Ватиканом постало непрохідне провалля. През. Кеннеді має серед католиків масу таких, які такої самої думки, що й він. Це доказ, що серед католиків в ЗДА масових розмірів набирає ця течія, щоб політично унезалежнитися від Ватикану, — вони американці, а не римляни чи ватиканці.

Серед католицького єпископату також помітне роздвоєння: одні ще далі вважають, що католики в усіх відношеннях (і в політичному) мають повинуватися Ватиканові, і в проводі цього табору стоїть кардинал Френсис Спеллмен у Нью-Йорку; другі ж уважають, що католики в ЗДА повинні бути в політиці, суспільному й науковому житті незалежними від Ватикану, і навіть у справах віри їхній голос повинен бути респектований Ватиканом, — і в проводі цієї течії стоїть кардинал Кушінг у Бостоні.

Справа відвідин папського державного секретаря (міністра закордонних справ папської Ватиканської держави) у през. Кеннеді під кінець листопада 1961 р. коротко, але ясно й істотно віддзеркалює стан відносин між тією частиною католиків в ЗДА, які стоять в опозиції до Ватикану.

Тому-то є підстави вважати, що стаття Д. Пірсона — це дуже важливий документ щодо справи стану папської політики в ЗДА.

Дрю Пірсон

ДжФК холодний до папського секретаря

Його еміненція Амлето кардинал Чіконьяні, державний секретар Ватикану, який перед тим був улюбленим Апостольським делегатом у Вашинґтоні, тепер назад відійшов до Риму. В окруженні Білого Дому говориться, що він поніс з собою не дуже щасливий рапорт про взаємовідносини між Католицькою Церквою і першим президентом-католиком Злучених Держав.

Перед своїм відходом кардинал Чіконьяні хотів скласти президентові Кеннеді куртуазійну візиту. Тому що його приймали були президенти-протестанти і тому що він довго був жителем Вашинґтону, то це було зовсім природньо, що він бажав виявити свою пошану й президентові-католикові.

Однак, ще коротко перед тим, поки кардинал Чіконьяні прибув з Риму, американські єпископи, під натиском кардинала Френсиса Спеллмена в Нью-Йорку, ще раз підкреслили, що вони так довго будуть противитися плянові Кеннеді про допомогу державним школам, як довго в ньому немає допомоги католицьким приватним школам. І хоч ця заява єпископів була дуже далекою від такої гостроти, якої бажав кардинал Спеллмен, то все ж таки це був перший поличник першому президентові-католикові, і це надзвичайно роз'ярило його.

Отож, коли цей папський державний секретар дискретно розвідувався щодо своїх відвідин у президента, то було повідомлено, що президент дуже зайнятий.

Другу спробу зробило його окруження, — що він хотів скласти тільки куртуазійну візиту, стисло дотримуючись протоколу. Білий Дім відповів, що ЗДА не визнають Ватикану, отже ця авдієнція поставить президента в прикре положення.

Дуже формальна зустріч

Більшість цього обміну словами відбувалася в п'ятницю 24 листопада — щоб скласти візиту в понеділок 27 листопада. У неділю ввечері аж до сьомої години Білий Дім не проголошував списка авдієнцій. Нарешті його проголосили: тільки одна авдієнція, а це директора Бюджету і його урядників, о 10 год. перед полуднем. Кардиналові Чіконьяні не було призначено візити.

Кардинал на скору руку змінив свою схему так, щоб він міг залишитися ще на вівторок, і благали амбасадора Енджіра Биддла Дюка, — що перейшов на католицтво, щоб він улаштував візиту.

Амбасадор Дюк особисто звернувся до Білого Дому; йому нарешті сказали, що президент зволив би бачити кардинала о год. 6.30 по полудні, — це ж надто пізня година як на відвідини у президента; і кардинал повинен був прибути, властиво, до резиденційної частини Білого Дому, а не до канцелярії, отже відвідини були чисто — приватні.

О год. 6.30 кардинал у супроводі архиєпископа Едзідіо Ваньйоцці — свого наслідника на пості Апостольського делегата, швидко прибув на задні двері. Його спровадили на фронтові двері, де він був належно, згідно з формами, прийнятий президентом. У почоті президента був тільки Ралф Донген — спеціяльний дорадник у справах закордонної допомоги. Кардинал і архиєпископ пробули 20 хвилин. Репортерам не дозволили на інтерв'ю, а фотографів відправили, сказавши їм, що президент не бажає фотографуватися.

Для Всеч. Ґреґема рамена відкриті

Вісім днів минуло з того часу, як світової слави протестантський духівник, евангелист Биллі Ґреґем, зазнав значно сердечнішого прийняття в президента, який поклав особливий натиск на фотографування.

Перша частина цієї візити сталася, сказати б, випадково. Биллі Ґреґем прийшов побачитися зо своїм старим другом, бувшим республіканцем Бруксом Ґейсом з Арканзасу, який тепер є дорадником у Білому Домі. Він хотів дечого більше довідатися про відвідини Гейса в папи Івана — історичного значення відвідин, що без розголосу відбулися в Римі 23 листопада, а влаштував їх монсіньйор Люїджі Ліґутті — бувший довголітній голова Католицької Крайової Конференції Сільського Життя в Злучених Державах Америки.

Ґреґем поздоровив цього бувшого конгресмена з Литтл Рок і бувшого президента Південної Баптистської Конвенції за те, що в нього була мужність відвідати папу, і він обіцяв йому стати по його стороні, якщо б ярі баптисти Півдня зчинили бурю критицизму.

Коли Ґреґем і Ґейс поверталися з їдальні урядників Білого Дому, президент, побачивши Биллі Ґреґема в коридорі, попросив його вступити до його канцелярії.

ПИТАННЯ: ХТО Є ЖИДОМ?

(Закінчення з 1-ої стор.)

з Польщі в Ізраїль, звернувся до уряду з заявою, щоб йому відразу видали горожанські папери, бо він жид, тому що його батьки були жиди. Але уряд Ізраїля відкинув його заяву на цій підставі, що він став християнином, отже він мусить чекати п'ять років на полагодження його прохання — так, як мусять у такому випадку чекати не-жиди.

Цебто, хоч у конституції говориться, що жидом є той, чиї батьки були жидами, а про релігію там не сказано нічого, то однак уряд Ізраїля уважає, що жид з уродження мусить бути також і жидівської релігії.

Свящ. Рефейзен звернувся до Найвищого Суду Ізраїля, щоб той вирішив питання: чи свящ. Рефейзен є жидом, чи не є?

Це перший в історії — як на досьогочасні відомості — випадок, що суд Ізраїля вирішує питання щодо того, хто жидом є, а хто не є.

Спостерігачі із зацікавленням очікують судового вирішення в цій справі, бо тут Найвищий Суд Ізраїля повинен дати дефініцію слова „жид".

НОВИЙ НАКЛАД
Листкових лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками(з Старого й Нового Заповітів:

Кляса I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00
Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50
Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00
Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Вони обидва розмовляли коло 20 хвилин — в той час, коли діючий державний секретар Джордж Болл, бувший ґубернатор Аверелл Герримен — новий асистент державного секретаря, холодили свої п'яти за дверима. Нарешті було впущено і їх та представлено Ґреґемові, а по кількох хвилинах дальшої ґутірки президент покликав фотографів.

Фотографи були дуже здивовані, коли побачили, що вони фотографують першого президента-католика, який потискав руку цього протестантського духовного, який допомагав вести хор баптистів за Никсоном.

Кеннеді побажав Ґреґемові всього доброго в його черговій подорожі, в Південну Америку. Нав'язуючи до своєї майбутньої поїздки, заявив, що зробить там для Ґреґема підготовку, і сказав: „Я буду Вашим Іваном Хрестителем".

Вістка про цю зустріч негайно була передана церковним кругам. Рим мудрий у таких земних справах, отже він, без сумніву, не пропустить цього моменту: тепле прийняття протестантському евангеликові, а неохоча, формальна зустріч з державним секретарем Ватикану.

Кеннеді проти Церкви

Як кажуть у Білому Домі, Кеннеді безумовно не буде лікувати чварів між Білим Домом і своєю власною Церквою так довго, поки єпископи не відкличуть свого спротиву щодо федеральної допомоги освіті.

Властиво, ієрархія Церкви Кеннеді стала по відношенні до нього холодною зараз з того часу, коли він заявив, що він, як світський католик, почувається повністю незалежним щодо своїх поглядів у політичних справах, і він буде стисло дотримуватися Конституції. Після того, як його вибрано, він отримав від багатьох протестантських груп, які були виступали проти нього, вислови розкаяння і запевнення, що вони будуть лояльно підтримувати його і молитися за його успіх.

Кеннеді спочатку думав, що це, мабуть, тільки штучка крамничних вистав. Опісля ж він усвідомив собі, що багато відповідальних протестантів жаліють своєї яркої біґотерії під час кампанії, висловлюючи свій сумнів щодо Джана Фіцджеральда Кеннеді. Якщо ж він буде дотримуватися своїх обіцянок кампанії, то вони будуть в його углі.

А в той же час власна Церква Кеннеді стала німою. Він ще не почав урядувати, як єпископи вже різко натиснули на нього за допомогою парафіяльним школам.

Він залишається лояльним католиком, але він рішений не піддаватися католицьким політичним вимогам. Чимало протестантів спочатку думали, що в цьому є багато політичної махінації, однак її немає. Порізнення Кеннеді з католицькою ієрархією є глибоке й правдиве. Воно може закрасити собою все його урядування.

У Римі, де, як повідомляють, Ватикан стурбований поганими взаємовідносинами між Церквою і провідником найбільшої сили вільного світу, мусять урочисто роздумувати над тим, чи американська ієрархія не повинна б піти за порадою кардинала Ричарда Кушінґа, який зайняв інше становище по відношенні до адміністрації Кеннеді і її програми.

Чи правильно поступив Спеллмен, вибираючи відкриту боротьбу з Кеннеді і даючи їй поштовх? Або, чи кардинал Кушінґ поступив правильно, вимагаючи обережнішого курсу і доказуючи, що якщо б Церква прийняла гроші від держави, то її свобода була б загрожена контролюванням її шкільництва?

Раніш чи пізніш Ватикан мусить зробити вибір між цими обидвома американськими єпископами.

Або перевершить Спеллмен, маючи за собою серед американської ієрархії тих крайніх, число яких постійно малі́є, або Ватикан може рішитися повищити його перенесенням на пост у Ватикані. Або він може зробити те, що — як воно кожному 72-літньому єпископові відомо, що це мусить раніш чи пізніш статися, — на архидієцезію Нью-Йорку він назначить архиєпископа-помічника з правом наслідства, що являється ввічливим, але твердим способом усунути єпископа у стан півспочинку.

(„Івнінґ Нюз", ЗДА)

Церковні „Об'єднані Нації"

Світовий Союз Церков своєю організаційною побудовою та політикою нагадує собою Організацію Об'єднаних Націй; між ними головна різниця тільки та, що ООН — це організація світська, а ССЦ — церковна.

Ідеалом великої більшости провідників сучасних людських спільнот є „поєднання", з дальшою тенденцією „об'єднання" всіх народів в одну спільноту, так би мовити, — створити „націю Землі", один „планетарний народ" з одним „Світовим Урядом".

Провідні політики вважають, що якби наладнати гармонійне співжиття між комуністичними й не-комуністичними країнами, то вже була б усунена найбільша перешкода на шляху до поєднання, а далі й об'єднання народів.

Організація Об'єднаних Націй з теперішнім центром у Нью-Йорку являється тим форумом, на якому наладнують співжиття („коекзистенцію") комуністичних держав з не-комуністичними. Там серед провідних керманичів ООН займають місце й представники СССР з його сателітними „державами". Пляни прийняти в члени ООН червоний Китай спочатку вважалися фантастичними, а з 1961 роком вони вже показуються реальними.

Світовий Союз Церков з теперішнім центром у Женеві також поставив своєю метою справу поєднання народів, — хоч і тільки християнських, та церковним шляхом.

Під кінець 1961 р. Російська Православна Церква в СССР також стала членом Світового Союзу Церков. Таким чином ССЦ став форумом співжиття Церков з комуністичних держав з великою частиною Церков не-комуністичних держав.

В Організації Об'єднаних Націй багато таких держав, які поневолюють інші народи, — це колоніяльні держави, а серед них перше місце займає СССР. А проте ці колоніяльні держави голосять кличі „свободи" й „миру". Отже ООН побудована на самосуперечній основі.

У світовому Союзі Церков є такі Церкви, що поневолюють Церкви слабших народів. Там є також такі Церкви-Патріярхати, які не визнають інших Церков цієї самої віри тому, що ці інші Церкви не піддаються під власть (юрисдикцію) цих Церков-Патріярхатів. Отже Світовий Союз Церков побудований на самосуперечній основі.

І ООН, і ССЦ своєю головною метою вважають мир між народами. Але мир без справедливості не можливий.

Д-р Чарлз Малік в обороні Православія на Середньому Сході

Д-р Чарлз Малік — відомий державний муж, держави Ливану, який свого часу був предсідником асамблеї Об'єднаних Націй, живо цікавиться, як православний, справою Православія, а зокрема — на ґрунті Малої Азії.

На Близькому й Середньому Сході відбуваються великі бродження й злами між арабськими народами; ці струси мають характер національний і господарський; при тому ж різні зовнішні політичні сили (СССР, ЗДА, Британія, Франція, Ізраїль) змагаються між собою за впливи в арабському світі. Ісламська релігія, до якої у своїй основній масі належать араби, переходить у наступ. Гострота відносин між жидами й арабами також має свій питомий тягар на вазі міжнародньої політики. Є ще й низка інших причин.

Жертвою порахунків між цими різними чинниками в Малій Азії дедалі більше стає Православіє; аж надто часто буває так, що дійсну причину або приховують, або й недобачують її, а вину за деякі політичні справи звалюють на Православну Церкву.

З уваги на це, д-р Малік апелює до православних церковних провідників, арабського світу, щоб вони всіма силами противилися дробленню Церкви Христової в Малій Азії.

В ЗДА 1961 року на бенкеті Ювілею Митрополита Антонія (Башір) — американського екзарха Антіохійського Патріярхату, д-р Ч. Малік сказав одну із своїх блискучих промов, якими він завжди захоплює політичну еліту вільного світу, а при тому він звернувся до Митр. Антонія ось цими словами:

„Я благаю вашу Еміненцію молитися за Антіохійську Церкву, і всіх Вас прошу пам'ятати, що якщо б Церква розбилася на шматки, то Ви по смерті мали б що здавати у звіті перед Всевишнім! Ця Церква має залишатися незалежною від усяких політик, усяких ідеологій. Ми мусимо не дозволити на те, щоб вона стала знаряддям у руках певних політичних тенденцій, — тенденцій, що пов'язані з Середнім Сходом, і що в них немає ніякого діла та нічого спільного ані з релігією, чи з Християнством чи Церквою на Близькому Сході".

СУДДЯ ПОКАРАНИЙ ЗА УСУНЕННЯ ХРЕСТА З КАНЦЕЛЯРІЇ

Суддя Едвардо Нарі в м. Морон біля Буенос Айрес (Арґентина) минулого року був раз і другий заборонений (на пів-року) у виконуванні своїх суддейських обов'язків, бо він із стіни в суді усунув хреста, і не хотів повісити його знову. Отже, вкінці, цього суддю кудись перевели з цього міста.

Його наслідник, суддя Рамон Ваччіні, також відмовився повісити хреста на стіні. Католицький Єпископ Міґуель Распаті з м. Морон вимагає, щоб уряд „привів до порядку" цього суддю.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„РЕЛІГІЙНІ ВИНУВАТЦІ"

Дослівно всі з 761 винуватців, що їх досліджував у Пессайк, Н. Дж., соціолог Виллиям С. Кваресіюс з Бостонського університету, належали до якихсь Церков, і три четвертини з-поміж них ходили до церкви чи регулярно, чи оказійно. З-поміж 2,317 винуватців, що їх досліджував д-р Виллиям Ваттенбург з Вейнського університету в Дітройті 43.5% ходили до церкви регулярно, а 25.5% — оказійно. А вже заскакує собою цей факт, що між юними винуватцями, що їх поставлено на суд у Нью-Йорку і в Бостоні, також виявилася висока пропорція таких, що регулярно ходили до церкви, як подають досліди Гарвардської Школи Релігіознавства", — таку інформацію подав журнал „Parent's Magazine" в ЗДА в жовтні 1960 р.

Вищезгадані дослідники означили цих юних порушників закону й моралі терміном „religious deliquents" („релігійні винуватці"), і цей термін рясно показався в пресі, і досі не сходить з її сторінок. Преса Свідків Єгови в грудні 1961 р. (напр. „The Watchtower", 1. 12. 1961) у своїх масових виданнях використала це проти Християнських Церков.

Ці, що препарували терміни „релігійні злочинці" — будь його авторами й професори університетів — створили його невдачно, або — ще гірше — може дехто зробив це із спеціяльною метою. „Релігійний злочинець" — цей термін може підсказувати думку, що, мовляв, сам факт релігійности не може забезпечити людину перед злими інстинктами і спокусою злочинности.

А дійсно ж є так, що, в моменті доконування злочину, з релігією такої людини є щось негаразд, отже в цьому моменті вона не є „релігійним злочинцем".

Замітне явище: знаходяться дослідники, які цікавляться числом „релігійних злочинців", а не цікавляться питанням: скільки є безрелігійних злочинців? А це питання таки треба було б тим професорам нарешті порушити.

$40,000,000,000 „ВИСТРІЛЯТЬ У ПРОСТІР"

Кошти випущення людини (нею є командор Шеперд) в ракеті на висоту 115 миль обчислено на суму 400 мільйонів долярів.

Президент Джан Кеннеді заповів, що за приблизно 10 років Америка випустить людину в ракеті на місяць, і це коштуватиме від 20 більйонів до 40 більйонів дол.

В Америці погляди в цій справі поділені: одні вважають, що „вистрілювання в простір" таких велетенських сум грошей, коли люди не мають з того жодної практичної користи, — це „неморальне" діло; бо за ці гроші можна було б зодягнути обдертих і накормити голодних; а тепер три четвертини людства постійно голодують.

Цікаво, що навіть д-р Віллевер Бош — бувший голова (за часів II світ. війни) державного уряду дослідів і розвитку в Америці, тепер заявив: „Я переконаний, що ми могли б ці гроші спожиткувати на землі краще, ніж вистрілюванням їх у простір".

Табір людей, що підтримують цей погляд стоїть на етичному становищі, цебто він є проти того всього, що не дає суспільству конкретного добра й щастя, а до того ще й відбувається за кошт суспільства.

Протилежний табор — це ті, що підтримують рух за „здобуття простору", і він стоїть на науковому становищі, цебто він вимагає заспокоїти потребу людської цікавости шляхом здобуття знання про всесвіт. Але при тому цей табор сподівається, що може в майбутньому люди матимуть з цього також і практичну користь; і може майбутні покоління оцінять ці наукові здобутки, яких не можуть оцінити теперішні люди

Якщо б у Советському Союзі була свобода слова, то на цю саму тему велися б дискусії в значно гострішому тоні, ніж в Америці; бо в Советському Союзі загал населення постійно голодує й не має в що одягнутися; влада одну за одною випускає пробні атомні бомби й ракети, хоч кожна з них коштує багато мільйонів долярів, чи — в советській валюті — рублів.

Великі пам'ятки старовини — як, напр., піраміди в Єгипті, середньовічні замчища в Европі і всі інші велетенські будівлі давніх часів збудовані з почину володарів і вельмож, але потом, кров'ю і сльозами їхніх рабів (невільників), — і вони збудовані на їхніх кістках і повіки прокляті ними з-поза могили. Але ми нині про все це не згадуємо, а величаємося ними, як здобутками „культури й цивілізації" наших славних предків.

За наших часів відношення між моральністю і здобутками цивілізації далеко не має таких понурих форм, як воно мало колись, але в самому корені це питання, на жаль, усе ж таки не розв'язане й досі.

СУПЕРЕЧКИ НАД ВИБИРАННЯМ ПАПИ

(Закінчення з 1-ої стор.)

років — вибирала папу з-поза числа свого членства. 30-членна колегія впродовж останніх 7-х століть вибирала папу з-поміж своїх членів.

Теоретично — кожен католик мужеської статі, який доріс до літ розуму — до сімох років життя — може бути законним кандидатом на престол Петра. Якщо б була вибрана світська людина, то тоді — згідно з церковними законами — його висвятили б на священика і скоро — ступень за ступенем — хіротонісували б на Єпископа, а тоді коронували б на папу.

Тільки італійці

Практично — папу вибирали тільки з-поміж св. Колегії кардиналів. Хоч національність потенційного папи не відограє офіційної ролі в вибиранні пап, то одначе від часів папи Адріяна VI з Голяндії (1522-23) всі папи були італійцями.

Ще одна з суґестій цього священика така, щоб завести обмеження щодо віку ватиканських достойників. Більшість теперішніх достойників мають по 70 років. Папі Іванові XXIII саме тепер пішло поза вісімдесятку, а його секретареві держави — кардиналові Амлето Чіконьяні, 78 років.

Дехто з дипломатів, акредитованих при Ватикані, приватно навіть підсказують думку, щоб папа Іван зараз після світового Собору зрікся престолу — з уваги на свій старечий вік, і щоб цим він став прикладом для інших, — але над цією пропозицією не відбуваються прилюдні дискусії.

Прецеденс

Такий прецеденс, що папа зрікся престолу, був у середньовіччі.

Пій XII, як це тепер стало відомо, поважно призадумувався над тим, чи не зрезиґнувати — впродовж своєї недуги в останньому десятилітті, перед своєю смертю, коли йому було 82 роки. Однак усі папи останніх століть служили до смерті, і всі вони обираються на все життя. Усі вже з довшого часу вважають, що невигідно мати всемогутнім провідником дуже стару людину. Прикладом цього був папа Лев XIII, соціяльний реформатор, що був знеможений довгий час перед своєю смертю, коли йому було 93 роки, — на початку цього століття.

Свящ. Льомбарді також уважає, щоб службовці Ватикану були вибирані з-поміж найбільш кваліфікованих духівників світу. Ця пропозиція являється ясним осудженням теперішнього стану справи — що високий уряд Церкви опанований італійцями, і що особливо уродженці Риму займають у Католицькій Церкві непропорційно багато постів найвищої чести.

Ці завваги о. Льомбарді викликали собою розпалену реакцію. „Ль'Оссерваторе Романо" — офіційний щоденник Ватикану, у середу ввечері (10.І.1962. — Ред. В.) в нотатці, що її написав, мабуть, один з головних офіційних осіб Ватикану, — обурився на цього священика за те, що в нього є замало поваги до цього вкладу, що його зробили сучасні офіційні особи Ватикану.

Однак немає сумніву, що книжка цього священика матиме вплив на Собор".

„ЩО ЦЕ ТАКЕ ЦЕРКВА?" — ЛІКЕРНА КОМІСІЯ МУСИТЬ ВИРІШИТИ

В окрузі Меріон, Інд., ЗДА, Лікерна комісія мусить вирішити питання: „що це таке церква?"

Власник ресторану звернувся за дозволом продавати алькогольні напитки, але пастор Джес Ворленд (із Християнської Церкви Духового Спокою) запротестував, бо цей ресторан був недалеко (150 стіп) від його „церкви". Лікерна комісія заявила, що це не церква, а житловий будинок. Пастор відповів, що хоч він там мешкає з дружиною, але дві кімнати спеціяльно призначені для відправ, а в нього є 200 членів парафії.

Лікерна комісія не знала, як цей будинок окреслити: як церкву, чи як резиденцію. Справу передали на розгляд лікерному урядові штату Індіяна, але й він не знав, як цю справу вирішити. Отже звернулися до міністра судівництва цього штату, щоб він вирішив це питання: „Що це таке церква?"

Час минає, а міністр і досі не вирішив цього питання.

Українська мова в школах Манітоби з 1962 роком

Прем'єр Манітоби, Даф Роблин, 1961 р. два рази прилюдно поінформував, що уряд цієї провінції введе в програму середніх шкіл („гай скул") українську мову, як один з предметів навчання для бажаючих. Перший раз він сказав це під час відкриття пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі, а другий раз на прийнятті в українській православній катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі під час урочистостей 15-ліття Колеґії Св. Андрея.

Прем'єр Роблин сказав, що українську мову в середніх школах Манітоби почнуть викладати з початком чергового шкільного року, цебто від осені 1962 р.

На сторінках преси з початком 1962 р.

Вінніпезький щоденник „Да Виннипег Триб'юн" за 1 січня 1962 р. подав п. з. „Наполягають на вживання української мови" таку новинку:

„Голова провінціонального Союзу Української Молоді, Євген Юзвишин, в суботу (30 грудня 1961 р.) наполегливо звертався до українських канадців, щоб вони скористали з навчання їхньої етнічної мови в середніх школах Манітоби 1962 року.

„Пан Юзвишин промовляв на 2-дневому з'їзді провідництва у Вінніпезі. Учасниками були біля 100 членів від 12 відділів союзу.

„Голова підкреслив потребу вкласти все це, що найкраще в українській культурі, в канадську культуру, яка все ще знаходиться в стані формування.

У середніх школах цих околиць, де переважають українці, української мови почнуть навчати цієї осені. Пан Юзвишин сказав, що це дуже важливе, щоб молоді канадці українського походження ходили на ці виклади і щоб таким чином могли дати вклад у канадську культуру.

„Не розумійте мене хибно, думаючи, що я хочу, щоб українці залишилися тут українцями", сказав він. „Важливе це, щоб ви стали канадцями. Але в творенні канадської культури істотним є це, щоб ми спожиткували щонайкращі речі наших багатьох культур".

Перед іспитом зрілости

Справа плекання української мови в розсіянні менше трудна, ніж думають крайні, безнадійні песимісти, але вона складніша, ніж думають крайні оптимісти. Напр., серед українців немає однозгідности думок щодо значення популярного терміна „канадийці українського походження". Можуть бути дискусії і щодо інших цього роду справ. Що більше обговориться ці справи перед уведенням української мови в державні школи, то менше нерозв'язаних питань залишиться на цей час, коли українська мова вже буде в цих школах.

Заведення української мови в університетах і середніх школах Саскачевану, Алберти й Манітоби — це замітніший успіх.

Добре було б, щоб не виринала потреба ставити питання, на якому ґрунті зусилля організованого українства добилися тут успіху: чи на ґрунті масового натиску охоти молоді вчитися української мови, чи може навпаки — на ґрунті браку такої охоти, що евентуально загрожує порожнечею кляс української мови, отже її противники, якщо такі є, не мають потреби ставити їй спротиву?

Є ще чимало інших питань, що пов'язані з цією справою. Коротко кажучи, українці в Манітобі стоять перед одним із своїх важливих життєвих іспитів зрілости.

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

Коли говорить президент держави, то він говорить тільки про важливі й актуальні справи, — про „щонебудь", про дрібниці не говорить. Якщо б президент держави говорив про дрібні справи, то це було б немов би стріляння з гармат на горобців.

Президент ЗДА Дж. Кеннеді 21-го листопада 1961 р. у своїй промові атакував якусь політичну силу в ЗДА, яка шукає ворогів Америки внутрі її уряду — уряду Дж. Кеннеді.

Хто є цією, скажімо, „таємною" силою в ЗДА, проти якої виступив Кеннеді? Він її не назвав її іменем. А промовчування імені цієї „таємної" сили ще більше загострило цікавість глядачів телевізії, яка передавала цю промову Кеннеді в програмі вістей (у Вінніпезі по тел. станції СіБіСі 22.12.1961). Це була коротка частинка промови, отже — без початку й без кінця. На цій точці, де глядачі-слухачі саме сподівалися, що довідаються чогось більше, новинку перервано. Правда, телевізійний спікер коротко „вияснив", що то за таємна сила, проти якої виступив Кеннеді, — це „Джан Бирч Сосаєті" (Товариство ім. Джана Бирча в ЗДА). Це все „вияснення", — воно нічого не вияснило широкому загалові людей.

„Що це таке: Товариство ім. Джана Бирча?" — раптом почали питати один одного; і до редакцій преси також посипалися питання.

З промови Кеннеді проти Т-ва ім. Дж. Бирча

Переглядаючи різні українські газети й журнали зараз безпосередньо після згаданої промови Кеннеді, я тільки в українському щоденнику „Свобода" в ЗДА (22-го листопада 1961 р.) знайшов новинку про промову Кеннеді проти Т-ва ім. Дж. Бирча. Нижче я подаю початок і найголовніші витяги з цієї новинки у „Свободі":

„Лос Анджелес. — Президент Кеннеді, промовляючи на прийнятті в Голливуд Палладіюм, гостро виступив проти Джана Бирча та проти так званих „мінутменів", не називаючи по імені цих організацій, але не залишаючи жадного сумніву, що він мав на думці саме ті організації. В своїй промові Президент вперше відповів видавцеві щоденника „Даллас Морнінґ Нюз" Едвардові Ділі, який недавно написав був, що Президент їздить на триколіснику з Каролайною в Білому Домі", замість бути „мужчиною на коні". „Президент казав, що в громадянстві завжди знаходяться такі люди, які... не мають відваги „протиставитися небезпеці з закордону, бо гадають, що правдиве нещастя є в цій країні". Ті люди, казав Президент, „з підозрою дивляться на своїх сусідів і своїх провідників Вони домагаються „людей на коні", бо не мають довір'я до свого народу. Вони відкривають зрадників між нашими прекрасними церквами і в Найвищому Суді ЗДА".

Президент казав, що ті люди „порівнюють Демократичну партію з добродійною державою, яку порівнюють до соціялізму, а соціялізм із комунізмом". Кеннеді заявив, що він і більшість американців бачать де інде небезпеку для ЗДА. Ми знаємо, що небезпека надходить із зовні, а не з середини".

Меккартизм в акції

Після промови Кеннеді проти Т-ва ім. Дж. Бирча ця тема облетіла по перших сторінках і редакційних статтях найбільших щоденників світу.

З преси довідуємося, що Т-во ім. Дж. Бирча — чи коротко назвімо це словом „бирчизм" — це те саме, що й „меккартизм", — але, звичайно, в гіршому значенні цього слова; світла, мовляв, сторона меккартизму є та, що сенатор Меккарті боровся з комунізмом в Америці; а темна його сторона ця, що він був — ужити б офіційного вислову — „крайньо правокрильним", „чи примітивно-консервативним"; обидва ці делікатні вислови в устах офіційних політиків в ЗДА означають ніщо інше, як тільки... фашизм, нацизм, ґітлерівського типу.

Нижче подаю початок редакційної статті в щоденнику „Да Виннипеґ Триб'юн" (8.1.1961):

„Від часів Меккарті ми призвичаїлися очікувати, що це лиш у Злучених Державах Америки лунатизм правого крила є прикметою політичної атмосфери. Але ось скоїлася несподіванка, — бо ми читаємо, що така організація, як Товариство ім. Джана Бирча, появилася і в Об'єднаному Королівстві" (Британії).

„Крищіен Едюкейшонал Ассосіейшон"

Після виступу през. Кеннеді проти Т-ва ім Дж. Бирча виявилося з пресових інформацій, що „бирчизм" (за давнішим терміном: „меккартизм") не обмежується вузько тільки самим Товариством ім. Джана Бирча, — бо є ще й інші організації, які виступають під іншими назвами, але вони голосять цю саму ідеологію, що й члени Т-ва ім. Дж. Бирча і вони є союзниками цього Товариства, отже по суті вони є „бирчистами".

Найбільшою організацією, що є союзницею Т-ва ім. Джана Бирча, являється Крищіен Едюкейшонал Ассосіейшон.

Отже, у зв'язку з виступами проти Т-ва ім. Джана Бирча почалися й виступи проти Крищіен Едюкейшонал Ассосіешон. Нижче, як приклад, подаємо цю новинку з щоденника „Да Виннипеґ Триб'юн" (9.1.1961) у справі атаки Йозефа Жукіна (жида), комуніста-радного м. Вінніпеґу:

„Обвинувачення в расизмі. — У Великому Вінніпезі почерез пошту по хатах розповсюджується антисемітський злочинний матеріял „за традицією Гітлера й Айхмана", сказав у понеділок увечері (8.І.1962) радний Йозеф Жукін. Цей радний-комуніст сказав, що рада (Вінніпеґу) повинна б написати до федерального уряду і вимагати, щоб він негайно скасував привілеї Крищіен Едюкейшонал Ассосіейшон в Юніон, Ню Джерзі, розповсюджувати цей матеріял. Він показав велику пліку листків газетного розміру з такими головними заголовками на перших сторінках: „Червона диктатура надходить" і „Протоколи Старших Сіону". На цій же сторінці є також фотографії провідних жидів у ЗДА. „Расова ненависть без коштів мита розноситься між наших громадян", заявив радний Жукін. „Вони звузили справу так: іти

ТІНЬ ДЖ. БИРЧА...

(Продовження з 5-ї стор.)

в протикомуністичній лінії — це значить підтримувати расизм".

„Рада (м. Вінніпеґу) постановила не починати жодної акції", — так закінчив свою новинку згаданий щоденник.

„Коммон Сенс" пропагує бирчизм

Орган організації Крищієн Едюкейшонал Ассосієйшон, що ним є газета „Коммон Сенс" (м. Юніон, Н. Дж., ЗДА) в числі за 15-го березня 1961 р. подав чорним друком на 1-й сторінці таку інформацію в формі об'яви:

„Джан Бирч Сосаеті. — З уваги на це, що з усіх-усюдів Злучених Держав Америки ми отримали багато запитань щодо Товариства ім. Джана Бирча, то оцим ми хочемо вияснити. Ми віримо, що це є група патріотів, яка є в добрих руках і яка діє успішно. Найкращим доказом того, що вона діє успішно, являється той факт, що її очорнюють такі люди, які нічогісінько не зробили для справи стримання комунізму".

Коли цю інформацію на сторінках органу організації Крищієн Едюкейшонал Ассоцієйшон, що ним є часопис „Коммон Сенс", про Товариство ім. Джана Бирча порівняємо з атакою згаданого комуністичного радного м. Вінніпеґу, Йосифа Жукіна, то можемо ставити питання: чи атака Жукіна пошкодить, чи, навпаки, мимоволі ще й поможе „бирчистам" в очах широкого загалу людей, які є проти комунізму?

Тут ідеться про справу принципову: у Канаді не заборонена ні комуністична, ні фашистська література.

Никсона оскаржують у бирчизмі

З кругів Демократичної партії ЗДА, що є тепер при владі, ще в листопаді 1961 р. неофіційно повідомили, що през. Джан Кеннеді вже 1962 р. почне підготовчу кампанію, щоб у чергових президентських перевиборах знову не допустити до влади Республіканської партії, у проводі якої стоїть Ричард Никсон. У попередніх виборах Никсон був соперником Дж. Кеннеді, як кандидат на президента Кеннеді й Никсон здобули голоси виборців майже пів-на-пів, — Кеннеді пройшов тільки парома сотнями тисяч голосів більше. А як буде в чергових президентських перевиборах, якщо знову будуть кандидувати і Джан Кеннеді (від Демократ. партії), і Ричард Никсон (від Республіканської партії)?

Після цього вступу подаємо нижче новинку з щоденника „Да Виннипег Триб'юн" (9.I.1962):

„Вашинґтон. — Губернатор Каліфорнії, демократ (з Демократ. партії) Пет Бравн у понеділок (8.I 1962) поставив попереднього віцепрезидента Ричарда М. Никсона під заміт політичної підтримки Товариству ім. Джана Бирча — та іншим „крайньо-правим". Бравн сказав слухачам у Клюбі Крайової Преси, що право-крильні „екстремісти" стали кріпкою політичною силою в Каліфорнії і тепер існує загроза, що вони захватять контролю над організацією Республіканської партії. Він сказав, що в області Лос Енджелес молоді республіканці недавно вибрали своїм провідником людину, яку підтримує член Товариства ім. Джана Бирча. Хоч і немає „доказу" на те, що б Никсона вважати членом цієї крайньо-консервативної організації, сказав Бравн, то „дійсна проблема є в тому, що він не включається в боротьбу проти цього крайньо-правого крила — хоч ці екстремісти є великою силою як у нашій державі, так і в його власній партії". Страх перед комунізмом призвів до того, що багато каліфорнійців тратять з-перед очей „небезпеку диктатури правих", оскаржував губернатор Бравн. Він додав: „Усе це поставило Ричарда М. Никсона в таке положення, де він мусів був вибрати між принципом та угодовством. І він вибрав це друге. Він відійшов від тих, що поборюють політичний примітивізм, і він, очевидно, хоче їхніх грошей і їхньої підтримки".

Загроза і „політичний футбол"

Під час останніх президентських перевиборів Демократична партія поставила проти Республіканської партії один з таких аргументів: за часів урядування республіканців — президента Двайта Айзенгавера і віцепрезидента Ричарда Никсона був урядом заведений „меккартизм", — уряд партії республіканців дав був сенаторові Меккарті — голові Підсенатської комісії для поборювання неамериканської діяльности (комунізму) в ЗДА такі необмежені права, що Меккарті фактично став диктатором, і, маючи за собою могутню сітку ЕфБіАй (тайна поліція), фактично почав заводити фашизм на зразок гітлерівського нацизму.

Але батько президента Джана Кеннеді, мільйонер, співпрацював з сен. Меккарті, і грубо фінансував меккартизм. Республіканці цей факт використовували проти Дж. Кеннеді в передвиборчій кампанії. Кандидатуру Дж. Кеннеді підтримали не тільки майже всі католики, але й також майже всі великі фінансисти, голлівудські підприємці, негри, майже всі жиди, великою мірою також і комуністи. Але Кеннеді не є папістом, хоч він релігійний католик; він не є ані жидом, ані комуністом. Кеннеді старається бути демократом у дійсному розумінні цього слова.

Але тут може бути таке питання: чи провідні люди з Демократичної партії, бува, не кидають тіні співпраці Р. Никсона з бирчистами тому, щоб підірвати довір'я до нього серед американського свободолюбного суспільства, яке є проти фашизму з його диктатурою?

Звідси може виринути чергове питання: якою мірою бирчизм є дійсною загрозою для демократії в ЗДА, а якою мірою є він лише т. зв. „політичним футболом" політичних змагань між Демократичною і Республіканською партіями?

Чути кличі минулого в сучасному

Між двома світовими війнами в Америці було деяке число своєрідних організацій — кожна з них невелика числом членів, але цих організацій було досить багато, напр.: „Срібні Сорочки", „Чорний Леґіон", „Християнські Хрестоносці", „Лицарі Камелії", „Християнський фронт", „Оборонці Християнської Віри", „Мобілізатори Християн", „Сторожі Америки" і т. д. Це були фашистські чи нацистські організації. Безперечно, вони поборювали комунізм, але при тому, голосячи, що комунізм — це зброя в руках світового жидівства, явно й тайно об'єднаного в Сіонізмі, щоб за допомогою комунізму опанувати не-жидів; і ці організації голосили такі кличі: усе те, що є комуністичне, це є жидівське; усе те, що є жидівське, це є комуністичне; отже поборювати комунізм — це значить поборювати жидівство; а поборювати жидівство — це значить поборювати комунізм.

На їхню думку, ніхто з жидів сам для себе комуністом не є, — кожен жид — фанатичний юдаїст — явний чи тайний; жиди тільки про людське око назовні поділилися на комуністів і не-комуністів, щоб таким чином змилити не-жидів. Кого вони не можуть опанувати комунізмом, того вони опановують масонерією. Але віжки комунізму й масонерії потаємно єднаються в одних руках — у тайному проводі Сіонізму.

Жидівські історики кажуть, що згадані організації в ЗДА — це були фашистські, чи нацистські групи. Напр., Натан Аусубель говорить про це так:

„Багато з цих груп були у близьких пропагандивних зв'язках з нацистами почерез агенцію Фіхте Бунд в Гамбурзі і Вельт-Дінст в Ерфуті" (Натан Аусубель, „Пикториал Гисторі оф Джювиш Піпл").

Слід звернути увагу на цей факт, що багато з вищезгаданих організацій цього самого типу брали свої назви із сфери християнської релігії. Вони чинили це тому, що їхній головний клич був такий, що вони обороняють Християнство перед наступом Юдаїзму, який усякими способами (комуністичними й масонськими) хоче знищити Християнство.

Давніших організацій під вищезгаданими назвами в ЗДА тепер уже немає, але є організації з цією самою ідеологією під іншими назвами: Товариство ім. Джана Бирча, Крищіен Едюкейшонал Ассосієйшон, Мінутмени і ін.

Демократичний світогляд і демократичний державний устрій полягає в тому, що кожній людині дається право свободи думки й слова, громадянинові кожної релігії, національности й раси признається право на існування і всебічні права та свободу на рівні з іншими. А це, послідовно, значить, що вищезгадані організації в ЗДА, агітуючи за обмеження чи заборону горожанських прав жидам, неграм та ідеологам демократії також і білої раси, тим самим виступають проти основних принципів демократії, з цих самих також причин (голошення расизму) вони суперечать і Християнству.

Боротьба з комунізмом — це в принципі є їхня основна додатня риса, і вона приєднує їм симпатиків навіть серед тих людей, які в теорії й практиці є демократами; але, з другого боку, їхнє твердження, що хто не бореться з жидівством, той уже тим самим є комуніст, ставить проти них масову більшість населення Америки й Канади, а зокрема велике число людей з-поміж християн.

Пропаганда „Коммон Сенс"

Т-во ім. Дж. Бирча своїм головним органом має журнал „Поблик Опиніон" у м. Белмонт, Масс., ЗДА. Але цей журнал, як і кожен журнал, не є так широко поширений, як газета; але орган організації Крищіен Едюкейшонал Ассосієйшон, газета „Коммон Сенс" з м. Юніон, Н. Дж., в ЗДА, розповсюджується значно частіше й ширше серед мас, ніж журнал „Поблик Опиніон", і тому ця газета популярніше й густіше та ширше сіє свої кличі.

„Коммон Сенс" (1.XI.1959) заявляє: „Революція в Росії була фінансована жидами: Джейкобом Шиффом і спілками „Отто Кан і Пол Варбург" та „Кун і Лебб" банкирами Нью-Йорку. Вони вислали 48 мільйонів долярів і вишколили 276 революціонерів у нижньому Іст-Сайд у Нью-Йорку та й вислали 1917 р. в Росію очолити поваллювання уряду та заведення теперішньої влади СССР". (Д. б.)

„Мелтінг Пат" і „Мозаїка"

„Одність у множності" — це клич тих, що бажають бачити культуру Канади у формі мозаїки культур різних етнічних груп, що складають із себе населення Канади. Це значить: щоб кожна етнічна група в Канаді плекала цю культуру, яку вона привезла з „старого краю". Співжиття цих різних культур на ґрунті Канади — це буде культура цієї країни, — культура багата своєю різнородністю.

Але є також і протилежний погляд, — він вимагає, щоб культури етнічних груп перетопилися в спільному горшку в одну культуру, бо тільки таким шляхом етнічні групи в Канаді можуть перетворитися в одну канадську націю. Цього роду ідея популярно відома під назвою культурного „мелтінґ пат" („перетоплювальний горшок").

Коли Міська Управа м. Виндзору схвалила внесення Комітету Українців Канади, щоб у день 22 січня вивішувати на будинку Управи цього міста українського прапора, то з цієї нагоди знову голосніше заговорили прихильники „мелтінґ пат".

Напр., „Івнінґ Пейпер" (29.XI.1961) з цього приводу заявив:

„Як це хтось правильно сказав, клопіт з канадцями є той, що вони розщеплюються на смерть! Яка ж ще нація складається з громадянства, що в такій великій мірі робить собі фетиша з називання себе германо-канадцями, англо-канадцями, дано-канадцями, греко-канадцями, україно-канадцями, франко-канадцями?... Мало ж хто — просто канадцями. Це може бути однією з головних причин, чому Канада, що їй за шість років настане 100-ліття народження, ще й далі не має свого прапора чи національної емблеми...

„Чи це супер-націоналізм? Ми думаємо, що ні. З уваги на це, що новітня Канада створена з громадян — представників майже кожної країни, аж надто багато канадців обертаються плечима до свого нового дому і кланяються перед мовою й культурою цієї країни, якої вони не знають. Ми говоримо не про нових канадців. Ці іміґранти, що прибули в Канаду від кінця II світової війни, проявляють більшу спосібність асимілюватися, ніж старі канадці. З цих останніх — включно з англо-саксонцями — аж надто багато часу присвячує підтримуванню країни своїх предків, ніж своєї нової батьківщини, в якій вони живуть. Гляньте на товпу, яка біжить до театрів і прилюдних місць, коли дають виставу про королеву..."

Ми ширше зацитували голос із табору прихильників „мелтінґ пат", щоб поінформувати читачів про це, в чому ця ідея полягає, і зберегти цей документ на шого часу. На цьому ширшому матеріялі стає ясно, що тут порушується два чинники: культурний і політичний, які, на думку прихильників „мелтінґ пату", причиново пов'язані один з одним.

Щодо ідеї протилежного табору — табору прихильників культурної „мозаїки", то в українській політичній пресі й у доповідях часто про це пишеться й говориться, отже ледве чи є потреба ще раз інформуве про це.

Але при цій нагоді слід підкреслити, що — не зважаючи на популярні заяви прихильників „культурної мозаїки" — у цій справі, на жаль, і досі немає науково опрацьованої концепції „культурної мозаїки", що могла б бути проголошеною декляративно і предложена на розгляд компетентним рішальним чинникам та ввійшла б в історію, як документ. Хоч при тому відомо, що один з наших офіційних діячів „приватно" опрацював це прекрасно.

Відвідини Сербського Патріярха в президента СССР

Президент Советського Союзу Леонід І. Брежньов прийняв на авдієнції патріярха Сербської Церкви Германа. Цей патріярх відвідав СССР з групою провідних постатей Сербського Патріярхату і Македонської Автономної Церкви, що підлягає цьому Патріярхатові. Речник урядового Совету по справах Православної Церкви в СССР сказав, що ця авдієнція відбулася „в дуже приязній атмосфері".

Патріярх Герман сказав, що він „дуже вдоволений" тим, що його прийняв „такий високий советський достойник". Але цей патріярх не виявив змісту розмов з Брежньовим.

Ще того самого дня патр. Германос відлетів літаком, що його уряд спеціяльно для нього зарезервував, в Одесу на побачення з єпископом Борисом, який свого часу був в Америці представником Московського Патріярхату. Єп. Борис привітав патр. Германа в Одесі в старовинному манастирі, де знаходиться літня резиденція патріярха Олексія.

З формального погляду — патр. Ґерман прибув у Советський Союз ревізитувати патріярха Московського Олексія, який у супроводі 25-ох осіб делеґації Московської Патріярхії відвідав був Югославію. І тоді це був перший виїзд патр. Олесія поза кордони Советського Союзу. А вже після цього патр. Олексій (під кінець 1960 р.) відвідав був країни Близького й Середнього Сходу.

Журн. „Да Ворд" (за грудень 1961 р.) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, подаючи інформації про відвідини патр. Германа в СССР (цими інформаціями журналу „Ворд" ми тут і користуємося), при нагоді підкреслює за агенцією РНС з Москви:

„Згідно з коментарями тутешніх спостерігачів, — найвища влада рідко коли приймає представників Церкви Вони кажуть, що остання з таких візит відбулася 1958 р., коли прем'єр Микита Хрущов прийняв був патріярха Олексія — голову Російської Православної Церкви".

Патріярх Герман перед своїм відлетом з Москви в Одесу сказав американським кореспондентам „Реліджіес Нюз Сервіс", що „головне враження з моєї візити в Росії — це бажання патріярха Олексія консолідувати зв'язки між Православними Церквами, а головно між Російською і Сербською Церквами, — ці зв'язки, що являються історичними і традиційними".

Стільки подають інформації. Але у світлі цього факту, що патр. Германа прийняв Брежньов — президент СССР, де уряд є комуно-большевицький, отже й атеїстичний, що переслідує православну віру і всяку релігію взагалі, — відвідини патр. Германа в СССР уможливлені завдяки тому, що комуністична влада напевно сподівається використати його для своїх політичних цілей. За часів Сталіна між владою СССР і комуністичним диктатором Югославії Тітом зв'язки порвалися. Влада ж Хрущова старається знову взяти під свої впливи Югославію, і тому вона сприяє зв'язкам між Московським і Сербським патріярхами. Що з цього вийде — покаже майбутність. А патр. Ґерман ставить опір комунізмові, що є урядово-панівним у Югославії.

Як це тепер звичайно водиться при всіх виступах представників Церков з країн з комуністичною владою, патр. Герман також заявив, що його відвідини в СССР мають сприяти „справі миру".

Спір за урядову допомогу парафіяльним школам

„Велика дебата у справі федеральної допомоги парафіяльним школам була найважливішою подією в історії релігійного життя в ЗДА 1961 р." — сказав 30 грудня 1961 р. Ричард Т. Сотклифф у програмі „Чорч Ворлд Нюз", що їх з Нью-Йорку щотижня надає Лютеранська Церква зо співробітництвом Крайової Ради Церков.

„Римо-католики, втомившись утримуванням двох шкільних систем: публічних — почерез плачення податків, і парафіяльних — коштами парафій, зажадали допомоги, але не за кошт свого релігійні-католицького виховання, яке вони так цінять". — сказав Сотклифф. Він має на увазі цей факт, що католики з одного боку хотять виховувати дітвору в парафіяльних школах так, як цього вимагає потреба Католицької Церкви, а з другого боку вони хотять, щоб кошти цього виховання оплачував федеральний уряд ЗДА.

„Загально кажучи", продовжує Сотклифф, „римо-католики досить одностайно стали за федеральною допомоги вживання публічних фондів на релігійні цілі".

Р. Т. Сотклифф не згадує про це, що на основі Конституції ЗДА Церква відділена від держави, отже урядова допомога школам — це вже було б частковe удержавлення Церкви, а це було б проти Конституції.

Вісім найбільших церковних подій 1961 р.

Р. Т. Сотклифф у вищезгаданій програмі вважає, що слідуючі вісім фактів були найбільшими церковними подіями у світі 1961 р.: 1. Дебати над вимогою католиків, щоб федеральний уряд дав фінансову допомогу їхнім парафіяльним школам; 2. вступлення Російської Православної Церкви в СССР у членство Світового Союзу Церков; 3 диктатор Куби, Фідель Кастро, усунув з цього острова всіх католицьких священиків, що приїхали з інших країн; 4. початки заходів об'єднання Пресвітерської і Єпископальної Церков; 5. Священик розгрішає тих, які застрілили людей внаслідок недотримування приписів бомбосховищ; 6. Прем'єр Ізраїлю Давид Бен-Ґуріон оскаржив жидів поза Ізраїлем у безбожництві (цебто в нелояльності до юдаїзму); 7. усунення папою Іваном XXIII Філомени з досьогочасної листи Святих Католицької Церкви (папа тоді ж таки скреслив з цієї листи і Юрія).. (Пояснення в дужках — Ред. „Вісника").

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

З Нового Заповіту видно, що ім'я Ап. Павла у всьому тодішньому цивілізованому світі було голосне не тільки в усіх країнах серед християнських громад — там, де вони були, але й серед високих сфер філософів і політиків.

Коли римський достойник Фест говорить про „велику науку" (освіту) Ап. Павла, то це була загальна думка серед вищих римських сфер. Ап. Петро з професії був рибак, людина проста, — хоч і грамотна, але тільки з елементарною (початковою освітою), обмеженою умінням читати й писати. Ап. Петро мав якнайкращі щирі бажання, як християнин, мав віру у Христа, і під надхненням Св. Духа, звичайно, виконував волю Божу, до чого Бог покликав його. Але, поза межами сфери, де діяв Дух Святий, кожен Апостол мав чисто людську сферу своєї істоти — сферу з її вільною волею, з людськими чеснотами й слабостями.

Ап. Петро — людина, що за професією була рибаком, з одного боку признавав, що Ап. Павло відзначається серед інших Апостолів особливо „даною йому премудрістю", але з другого боку Ап. Петро до цієї премудрості Ап. Павла відносився ніби з якимсь недовір'ям, бо бачить у його Посланнях щось „незрозуміле" для звичайних людей. Чи було в „премудрості" Ап. Павла щось „незрозуміле" й для самого Ап. Петра, цього Ап. Петро ясно не говорить, — він говорить скоріш натяками. Правда, Ап. Петро винує „невіж" (ігнорантів) і „неутверджених" (хитких у вірі), які не можуть зрозуміти, отже й „перекручують" Писання Ап. Павла собі на шкоду, бо тим „грішать", але чи немає тут натяку й на це, що є вина й по стороні Ап. Павла — в цій його особливій „премудрості", через яку його Писання стали „незрозумілими", і цим дають декому змогу „перекручувати", отже таким чином вони чинять шкоду — ведуть людей до „гріха"? Цього Ап. Петро також не говорить виразно, — він говорить коротко й натяком (ІІ Петр. ІІІ. 15).

Як би там воно не було в подробицях, то факт є фактом, що Ап. Петро й Ап. Павло, довго працюючи на ниві Апостольства, були один про одного якнайкраще поінформовані, і один одного обсервували, — може й спеціяльно. Трудно позбутися враження, що відносини між ними були немов якісь холодні. За часів перебування очоловіченого Христа на землі Апостоли допитувалися Христа, хто з них, Апостолів, має вважатися найбільшим авторитетом (Лук. XXII. 24-27). Це питання не перестало існувати й по Вознесенні Христа. Це залежало від особистого погляду кожного з Апостолів: хто, кого, й чому вважав „найбільшим" з Апостолів, або не вважав його „найбільшим".

У мене немає думки ставити проблему про якусь взаємну „заздрість" і „суперництво у славі" між Апостолами взагалі, чи між декотрими з них зокрема, та про намагання „принизити" один одного. Апостоли — це були дійсно святі люди, і були далекі від категорії думання звичайних смертних людей, — кожен Апостол основою своєї істоти був спрямований головно на небесне, а не на земні злободенні справи. Але навіть, незважаючи на це, вони були люди, і цей чисто „людський", чисто „земний" чинник у деякій мірі, в деяких моментах, в деяких формах діяв і в них, і він, цей чинник, також міг якось заважити на характері взаємовідносин між Апп. Павлом і Петром.

Вище був наведений з боку Ап. Петра по адресі Ап. Павла один з „аргументів": опінія Ап. Петра, що Ап. Павло, мовляв, „по даній йому премудрості" пише такі „Послання, в яких є щось незрозуміле". Цим він сказав, що Послання Ап. Павла не можуть належно виконати місійного завдання, бо їх, так би мовити, треба писати „по-простому", як писав Ап. Петро.

Далі, коли Христос тільки Ап. Павла обрав спеціяльно для місії й духовної опіки над поганами в усьому світі, то Ап. Петро після цього підкреслив, що Бог його першим був покликав для місії між поганами.

Ап. Петро підкреслив це в присутності Ап. Павла на Соборі Вселенського Проводу Церкви в Єрусалимі, хоч він це зробив не спеціяльно, а тільки ніби мимохідь (Діяння XV. 7).

Щождо Ап. Павла, то й він із свого боку впродовж чотирнадцятьох років своєї апостольської праці згадує особу Ап. Петра стримано-коректно, хоч і відносно рідко. Аж на п'ятнадцятому році свого апостольства Ап. Павло, коли з Титом і Варнавою саме перебував в Антіохії, „раптом" висловив „повніше" свою думку про Ап. Петра.

По-перше, Ап. Павло підкреслює, що Вселенська Церква за того часу (по Вознесенні Христа) вважала своїми „стовпами", цебто рівними один одному своїм авторитетом, трьох Апостолів у такому порядку: Яків, Петро (Кифа) і Іван. (Щоправда, Ап. Петро ніде не оспорює цього факту!).

По-друге, Ап. Павло підкреслює, що Христос призначив Ап. Петра Апостолом для „обрізаних" (жидів).

По-третє, Ап. Павло заявляє, що християни „нарікають" на Ап. Петра, і вони нарікають оправдано, отже „тому я особисто повстав проти нього" (Ап. Петра), заявив Ап. Павло. А християни нарікали на Ап. Петра за його „лицемірство", і тому й Ап. Павло „повстав проти нього".

Ось цей текст із Нового Заповіту — з Послання Ап. Павла до Галатів, — Ап. Павло говорить:

„Мені доручено благовістити для необрізаних, як Петрові для обрізаних, — бо ж Той, Хто співділяв Петрові в апостольстві в обрізаних, співділяв і мені в апостольстві у язичників, — і, довідавшись про Благодать, дану мені, Яків і Кифа (Петро), і Іван, що їх уважають стовпами, подали мені й Варнаві руку зносин: щоб нам — до язичників, а їм — до обрізаних, — тільки, щоб ми пам'ятали про убогих, що й старався я виконати в точності. Коли ж Петро прийшов в Антіохію, то я особисто повстав проти нього тому, що на нього нарікали. Бо, до прибуття декого від Якова, їв разом з язичниками, а коли ці прийшли, то став таїтися й сторонитися, лякаючись обрізаних. Разом з ними лицемірили й інші юдеї, так що навіть Варнава був принижений їхнім лицемірством. Але коли я побачив, що вони поступають не прямо по Євангельській Істині, то сказав Петрові при всіх: „Якщо ти, будучи юдеєм, живеш по-язичеському, а не по-юдейському, то нащо ж ти язичників силуєш жити по-юдейському" (Галат. II. 7-14).

Ап. Павло перед усією Вселенською Церквою осудив Ап. Петра за це, що Ап. Петро не поступав згідно з Заповітами Христа, цебто його поведінка суперечила Євангельській Істині; бо коли жиди-християни не бачили, то Ап. Петро нишком ближче приставав з християнами з не-жидів: він їм з ними і т. д. Але в присутності християн-жидів Ап. Петро показував себе дуже ревним жидом, і силував християн з не-жидів, щоб вони приймали старозавітні жидівські звичаї, отже поступав дволично.

Це Павлове осудження Петра ніде не було Ап. Павлом відкликане, отже воно назавжди залишилося невід'ємною частиною Нового Заповіту.

Далі, як продовження цього осудження, Ап. Павло перед усіє Вселенською Церквою (бо в Посланні) подає Ап. Петрові одну з наук Віри Христової, та вияснює її Ап. Петрові, щоб він цю Науку навчився правильно розуміти, — і Ап. Павло навчає:

„Ми з природи юдеї, а не грішники з поган; однак, довідавшись, що людина оправдується не ділами Закону (Мойсеевого), а тільки вірою в Ісуса Христа, і ми увірували в Ісуса Христа, щоб оправдатися вірою в Христа, а ділами Закону не оправдається жодна плоть" (людина). Коли ж, шукаючи оправдання в Христі, ми й самі показалися грішниками, — то невже ж Христос є служителем гріха? Ніколи! Якщо я будую знову це, що зруйнував, то сам себе роблю злочинцем... А якщо Законом (Мойсеевим) оправдання, то Христос надаремно вмер!" (Галат. 11. 15-18; 21).

Коротко кажучи, Ап. Павло повчає Ап. Петра, що бути в дійсності юдаїстом (цебто жити тільки за Мойсеевим Законом), а „християнином" бути тільки з назви — це не є Християнство.

**

Для християнина всі Апостоли рівні, всі вони святі в Христі, і вони стоять поза межами критики християнина. Але коли Апостоли самі говорять один про одного, то для кожного християнина їхній голос авторитетний.

Католицька Церква, намагаючись показати Ап. Петра „найбільшим" з-поміж усіх Апостолів, тим самим твердить, що всі інші Апостоли були „менші" за Ап. Петра, а коли „менші", то й „менш авторитетні", а це значить, що й Писання інших Апостолів є „менш авторитетні" за Писання Ап. Петра; а якщо вони „менш авторитетні", то — в чому?

Вищеподані висновки, принципово й послідовно зроблені з тих засновків, на яких стоїть Католицька Церква, вивищуючи Ап. Петра понад інших Апостолів, свідчать, що це становище Риму являється загрозою для всього Християнства в самих його основах, бо воно, хоч-не-хоч, спрямоване на показання авторитету тих текстів Нового Заповіту, що їхнім автором не був Ап. Петро, „менш авторитетними", ніж вони для християн мають бути. І тому-то саме Оріген поставив був важливе питання: „Але, якщо ти думаєш, що Бог Вселенську Церкву збудував на Петрові, то що ж ти скажеш про Якова і Івана — Синів Грому, та про кожного з решти Апостолів?"

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Членство релігійних спільнот в ЗДА зменшується

1958 р. в ЗДА членство всіх релігійних спільнот разом зросло на 5%, а 1959 р. — тільки на 2.4%, 1960 р. — на 1%.

Це помітний постійний спад числа приросту членства.

Ці й багато інших статистичних даних наведено в „Річнику Американських Церков на 1962 р.", виданому Крайовою Радою Церков в ЗДА.

Року 1960-го релігійні спільноти охоплювали собою 63.4% всього населення ЗДА, а 1961 р. — 63.6% всього населення цієї країни, отже вони охопили на 0.2% більше всього населення, але за той час всього населення країни прибуло більше, ніж на 0.2%.

1961 року католики подали зріст свого членства у два рази більше, ніж протестанти. Але треба мати на увазі, що католики рахують членами своєї Церкви і новородків (немовлят) зараз по їхньому охрещенні; натомість протестанти вписують у членство Церкви тільки молодь після конфірмації, — від 13 літ вгору, а молодші не рахуються членами Церкви, бо вони ще не конфірмовані.

Але все ж таки й Католицька Церква нотує повільне зменшення приросту свого членства; 1959 р. число католиків зросло на 3.4%, а 1960 р. — тільки на 3.2%.

Протестантів до 13 літ немає в статистиці

Число протестантів в ЗДА становить 63,668,835 осіб, (але тільки віком від 13 років вгору), — діти й молодь до принаймні 13 років життя не враховується в це число), — значить, фактично протестантів є значно більше, ніж подає статистика; ці ж протестанти, що фігурують у статистиці, тобто самі конфірмовані, становлять собою 35,4% всього населення ЗДА.

Католиків (включно з охрещеними немовлятами) в ЗДА 1961 р. було 42,104,-900 осіб, що становить 23.6% всього населення країни.

Скільки православних і жидів?

Вищезгаданий Річник інформує, що 1961 р. в ЗДА було 5,367.000 осіб жидівської релігії (юдаїсти) і 2,698,663 православних.

Протестантський пастор д-р К. Адамс сумнівається, чи цей Річник точно подав цифри жидів і православних в ЗДА. Він каже: „Інші джерела говорять, що, з уваги на розходження в рапортах, кількість жидів і православних (1961 р.) не можна ставити в порівняння з цифрами попередніх років" (Д-р К. Адамс зробив це завваження в щоденнику „Да Виннипег Триб'юн" 30 грудня 1961 р.).

У порівнянні з 1959 роком, число вірних 1961 р. було на 2,222,312 осіб більше.

Америка відзначила пастора — творця бескетболу

Уряд ЗДА відзначив пресвітерського пастора д-ра Джеймса Нейсмита (Naismith) — творця популярного спорту „бескетбол", з нагоди 100-ліття з дня його народження (1861-1939). З цієї нагоди в листопаді м. р. уряд випустив поштову марку для відзначення ювілею пастора Нейсмита.

Рабін С. Сандмель про сенсаційні „сувої Мертвого моря"

Одне з найбільших відкрить наших часів — це старі релігійні рукописи, які, як кажуть знавці, походять з доби початків Християнства в Палестині. Ці рукописи знайдено в старих печерах Мертвого моря в Палестині 1947 р. Згідно із старовинним способом, ці рукописи звинені в сувої (звитки) і тому вони відомі під назвою „Сувої Мертвого моря".

Ці сувої опрацьовують знавці, щоб опублікувати їх, але роки минають, і їх не опубліковують; це зволікання викликає всякого роду докори, дискусії, а навіть підозрення, що, мовляв, „хтось боїться" показувати ввесь зміст цих старих документів людству. Одинока книжка, що в цій справі вийшла, — це праця Едмунда Вілсона в ЗДА, але загалом її вважають скоріш запляновану на сенсацію, ніж на науковість. Між іншим, Е. Вілсон заявив, що знавці Нового Заповіту „скоромляться" цих „сувоїв", „бо вони (ці навці-богослови) не хотять, щоб їхні богословські засновки були цим зруйновані".

На засіданні 500 знавців Біблії — юдаїстів, протестантів і католиків — рабін д-р Самуель Сандмель висловив здивування з приводу цього твердження Вілсона. С Сандмель уважає, що християни не мають причини соромитися цих „сувоїв". З наукової точки зору, він цінить їх, як документи самі собою. „Я ціню ці сувої і початки Християнства", каже цей рабін, але він не погоджується з тим, що б християнам треба було боятися „безпосереднього відношення до Християнства" цих „сувоїв".

Із становища юдаїзму, рабін Сандмель уважає ці сувої старими „сектантськими документами", отже для юдаїзму вони не є авторитетними, тому вони не можуть юдаїзмові пошкодити.

Цей рабін сказав свою доповідь у Товаристві Біблійної Літератури, якого він є головою, а до нього належать 2.000 учених богословів — жидівських, католицьких і протестантських.

Ширші інформації про доповідь рабіна Сандмеля подав „Да Виннипег Фрі Прес" (6.І.1962).

НОВЕ ОЗНАЧЕННЯ ПРОЗЕЛІТИЗМУ

Традиція давніших часів передала модерному світові низку таких слів, що походять із сфери внутрішніх релігійних суперечок у Християнстві, а це головно слова „єретики" і „прозеліти" (розкольники).

Усі Православні Патріярхати й більшість новіших Православних Церков вступили в членство Світового Союзу Церков, де перевагу становлять протестанти, бо вони ж і створили цю організацію (ССЦ). А до того ще й при ССЦ є Місійний відділ („Місія й Євангелізація"), що спільний для різних іоповідань, що входять у склад ССЦ. З уваги на це ті православні, протестантські й англіканські члени ССЦ уже не можуть називати одні одних такими „застарілими" й „неделікатними" словами, як: „єретик", „прозеліт" і т. п. Але при тому кожне з цих іоповідань, звичайно, забезпечило за собою право навчати, що тільки воно є правдивою релігією.

З уваги на ці новітні обставини Світовий Союз Церков з центром у Женеві створив нове означення (дефініцію) слова „прозелітизм", — воно таке: прозелітизм — це „ставлення справи успіхів даної Церкви вище почитання Христа, і намагання ставити (даною Церквою) свої власні інтереси проти іншої Церкви шляхом фальшивих свідчень, та замість любови до людей підставляти власні інтереси".

Новий голова Російської Православної Місії в Єрусалимі

У листопаді 1961 р. в Новому Місті Єрусалиму піднесено в сан Архимандрита 35-літнього о. Варфоломея — новойменованоого голову Російської Православної Місії (Московського Патріярхату) в Єрусалимі. Торжеством проводив Єрусалимський патріярх Венедикт у сослуженні високих представників інших Православних Церков. Серед гостей був і етіопський архимандрит Филип.

Попередній голова цієї Місії — архимандрит Августин, у липні 1961 р. поїхав у Москву на коротку відпустку, з якої вже не повернувся, і слух по ньому загинув.

КАТОЛИЦЬКА ЧЕРНЬ У БРАЗИЛІЇ ПАЛИТЬ ПРОТЕСТАНТСЬКІ СВЯТИНІ

Може не сам факт спалення католицькою черню протестантських святинь (до цих щоденних явищ світ призвичаївся), як заява Ватикану в цього роду справах досі живо обговорюється в пресі.

Фанатична юрба католиків числом 500 осіб в Ґварантінґвета, біля Сао Пауло (в Бразилії) спалила протестантську святиню й три належні до неї будинки. Місцевого протестантського пастора Хоао де Деус Саарес поліція врятувала з рук роз'юшеної юрби.

Кардинал Амлето Чіконьяні — міністр Закордонних справ Ватиканської держави, у своїй промові на тему не-католицьких місій у католицьких країнах без здивування висловив передбачення, що ці місіонери „можуть сподіватися утисків у деяких випадках".

ОБ'ЄДНАННЯ ММР З ССЦ

Міжнародня Місійна Рада, що досі була самостійною організацією численних Протестантських Церков, під кінець 1961 р. об'єдналася з Світовим Союзом Церков, ставши однією з його секцій — під назвою „Місії та Євангелізація".

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів х 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„МИР УСЯКОЮ ЦІНОЮ"

„МИР" — КЛИЧІ З МОСКВИ І РИМУ

Під висловом „мир усякою ціною" розуміємо такий погляд, що, мовляв, „навіть найгірший мир усе ж таки кращий за добру війну". Цей політичний світогляд і його пропаганда має на думці ось що: в якому б положенні народ не був (будь він і в неволі), то однак він не повинен воювати за своє визволення, щоб не нарушувати миру.

Для поневолених немає миру під час „миру"

А хіба ж під час теперішнього т. зв. „миру" поневолені народи — в межах СССР і в колоніях Азії та Африки — мають м и р? Чи ж терпіння поневолених коли окупант мучить безборонні народи і людину — це хіба м и р?

На жаль, політики різних об'єднаних міжнародніх таборів називають це „миром", і чинять усе можливе, щоб цього „миру" не порушити, а це означає (якщо не в теорії, то на практиці), що вони намагаються затримати такий стан у всіх державах (включно з СССР), який існує тепер. Щоб цей стан утримати — вони пропагують „мир"; а щоб цей „мир" був тривким, то вони пропагують роззброєння.

Т. зв. „мир" комунізму

Інтернаціональна політична сила — комунізм — почерез своє (комуністичне) Б'юро Всесвітньої Ради Миру в Гельсінкі 13 грудня 1955 р. видала заклик до світу роззброюватися. По суті ж комуністичний інтернаціонал закликає, щоб роззброївся не-комуністичний світ, в при тому червоні пропагандисти знають, що комуністичні держави не роззброяться. Тому держави Заходу не хотять, бо не можуть, роззброюватися першими — як довго не роззброяться комуністичні держави.

Рим „у дусі московської пропаганди"

Але зараз після заклику комуністичного Б'юра Всесвітньої Ради Миру в Гельсінкі (13.12. 1955) папа Пій XII видав 22 грудня 1955 р. своє Різдвяне Послання з закликом до світу роззброїтися.

Американський незалежний тижневик Newsweek 9 січня 1956 р. з цього приводу заявив:

„Папа Пій у своєму Різдвяному Посланні 1955 р., в якому він закликає припинити випробування атомної зброї, спричинив державним мужам Заходу прикрі хвилини... Пропозицію папи „в найзагальніших рисах" обговорював през. Айзенгавер з державним секретарем Доллесом... Якщо б папа порадився був Державного Департаменту (ЗДА) перед написанням свого Послання, то на нього були б наполягали, щоб він узагалі нічого не говорив був у Посланні про стримання випробувань атомної зброї, бо ж це Послання трохи забагато звучить у дусі млина московської пропаганди. Як і було очікувано, Москва за це гарненько поплескала папу по плечку".

Це було 1955 р. — за папи Пія XII.

А в політиці Ватикану нічого в цій справі досі не змінилося.

Папа Іван XXIII за т. зв. „миром"

Наслідник папи Пія XII — теперішній папа Іван XXIII у своєму Різдвяному Посланні 1961 р. також говорить в цьому ж дусі, — він закликає світ „ризикувати всім, крім миру" (цитуємо ці слова за „Да Винніпеґ Триб'юн", 24.12.1961).

Що цей заклик папи означає для тих народів, що поневолені комуністичною та всякою іншою силою? А означає він ось що: нехай народи і люди взагалі „ризикують" усім, аби не доводити до війни; отже, нехай вони терплять навіть найгіршу неволю, нехай „мирно" гинуть мільйонами з голоду, по тюрмах і концентраках, аби тільки своєю боротьбою за своє визволення не порушити „миру". Така ідея заклику папи Івана XXIII у Різдвяному Посланні 1961 р.: „ризикувати всім, крім миру".

Червона Москва величає папу Пія XII

За пропаганду саме такого „миру", що його голосив папа Пій XII у Різдвяному Посланні 1955 р., комуністична влада негайно на ввесь світ похвалила цього папу. „Да Винніпеґ Фрі Пресс" 21 січня 1956 р. у цій справі поінформував був:

„Радіо з Москви дало папі Піеві спеціяльне признання за ці його уступи в Різдвяному Посланні, в яких він закликає до заборони атомної зброї... Короткий зміст цього становища щодо атомної зброї був поданий кількома советськими радіостанціями."

Комуністична влада в Москві так само висловила признання перед усім світом і папі Іванові XXIII за його заклики втримувати теперішній „мир" усякою ціною („ризикувати всім, крім миру", — як вимагає цей папа).

Червона Москва висловлює признання папі Іванові XXIII

Папський орган у Ватикані щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" 15 грудня 1961 р. повідомив, що 25 листопада 1961 р. Хрущов передав папі Іванові „поздоровлення і щирі надії щодо доброго здоров'я і успіхів у його благородних замірах скріпити й консолідувати мир у світі шляхом відкритих переговорів". Згаданий папський щоденник поінформував, що „Його Святість зволив подякувати за ці побажання..." (Ширший текст поздоровлення Хрущова папі і сердечна відповідь папи Івана XXIII Хрущову передрукувала з „Ль'Оссерваторе Романо" англомовна преса, напр., „Да Винніпеґ Фрі Пресс" за 18.12.1961 р.).

Комуністи в усьому світі починають хвалити папу Івана XXIII, що він „інший".

Рим за „співжиттям" з комуністичними державами

Таку політику Ватикану америк. журнал „Нюзвік" (9.1.1956) вияснив так, що „хоч у теорії папа рішуче противиться комунізмові, то (на практиці) він у минулому й сучасному відмовляється прилучитися до Заходу в характері духового партнера", бо „Католицька Церква не причетна до жодного політичного блоку, і це забезпечує їй вільну руку в акції".

Для чого Ватикан використовує цю свою вільну руку? Папа хоче посередничати між Советським Союзом і Заходом, щоб припинити зброєння, — як написано в щоденнику „Свобода" (29.12.1955) в ЗДА.

Т а к и м и шляхами Римські папи включно з теперішнім папою Іваном XXIII, намагаються здобути собі добру опінію в комуністичних режимів за „залізною заслоною", а головно в комуно-большевицької влади в Москві, щоб здобути собі привілей ширити унію на слов'янському Сході — серед українців, білорусів і росіян.

Комуністи й Рим нібн „обороняють пролетаріят"

Папа Іван XXIII у своєму Різдвяному Посланні 1961 р. не обмежується закликом втримувати сучасний мир (по суті ж т. зв. „мир") усякою ціною (а цього ж самого хоче большевицька влада в Москві), — а він також виступає в обороні пролетаріяту перед буржуазією. Різдвяне Послання папи 1961 р. — це його цього роду перше Різдвяне Послання, що призначене головно обороні пролетаріяту, перед буржуазією. Усі його попередні Різдвяні Послання (їх було тільки три по 1960 рік включно — за час пон-

НОВІ КНИЖКИ

ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

від Народження до покликання дванадцятьох Апостолів, — в кольорових малюнках (228 малюнків) і з текстами з Нового Заповіту, видання Братства „Віра" в Гемилтоні.

Надається для домашнього вжитку та як підручник для початкових кляс Недільної Школи.

Ціна з пересилкою $1.00

— — — — —

ОТЧЕ НАШ

Підручна книжка для шкіл та для ширшого громадянства, — написав Прот. С. Симчич.

Владика Митрополит ІЛАРІОН поблагословив цю книжку для читання вірними, а також для вжитку по школах.

На гарнім книжковім папері, 64 сторінки друку.

Ціна з пересилкою 60 центів.

— — — — —

КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ НАРИС ПОЧАЇВСЬКОЇ УСПІНСЬКОЇ ЛАВРИ

написав С. Антонович

Передрук з видання, яке було вийшло у видавництві „Церква і Нарід" у Крем'янці на Волині 1938 р., передрук зробило Видавництво „Перемога" в Арґентині.

На гарнім книжковім папері, з ілюстраціями та з словами і нотами двох дум про Почаївську Божу Матір: „Ой зійшла зоря вечеровая" та „Пасли Пастирі".

Ціна з пересилкою $1.25

— — — — —

БАЙКИ, Частина І.

74 віршовані байки, написав Михайло Стечишин, з передмовою д-ра Юрія Мулика-Луцика.

Надається для домашнього читання та для деклямацій на концертах.

На гарнім книжковім папері, 190 ст. друку.

Ціна з пересилкою ...... $1.50.

Замовлення й гроші надсилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„МИР" — КЛИЧІ...

(Закінчення з 10-ї стор.)

тифікату цього папи) були присвячені головно справі „миру", — каже цей папа в Р. Посланні 1961 р., а минулорічне Р. Послання присвячене головно справі „доброти", як він каже; отже він закликає „шукати засобів, що їх має модерний поступ, щоб збільшити добробут і матеріяльне обезпечення світу" (цитуємо за „Да Винніпеґ Триб'юн", 24.12. 1961).

Багаті й заможні вже мають добробут, — отже, коли папа закликає до „збільшення добробуту", то він, звичайно, має на увазі маси нуждарів, щоб їм також дано можливість „співкористуватися багатством", як передає „Да Винніпеґ Триб'юн" (24.12.1961 р.) ідею цього заклику папи Івана XXIII.

Отже вже не тільки комуністична влада в Москві нібито стає в „обороні трудящих пролетарів світу, визискуваних буржуазією", але й папа Іван XXIII також почав голосити подібні кличі.

Це правда, що три четвертини всього людства постійно голодують у дослівному значенні цього слова. Отже ставати в обороні вбогих — це, коли підходити до цієї справи, як такої, справді благородне діло.

Але комуно-большевицька влада облесними закликами — нібито „в обороні нуждарів" — послужилася в революцію 1917 р. на руїнах царсько-російської імперії для того, щоб поневолити маси тих нуждарів, і ще гірше їх зубожити; а здобувши за допомогою працюючих мас владу, комуно-большевицькі провідники ділять усі багатства між собою, а працюючі маси вони обдерли далеко-далеко більше, ніж це було за царської влади.

Папа закликає заможних і багатших, щоб вони дали бідним можливість користатися багатствами (щоб „поділили" своє майно між тих, що його не мають?).

Большевики закликають „буржуїв" Заходу, щоб вони поділили своє майно між пролетарів. Але самі комуно-большевицькі можновладці (з мільйонерами включно) свого багатства не ділять між масами нуждарів у межах СССР.

Папа Іван закликає багатих і заможних ділитися майном з масами убогих. Але сам папа не ділить свого велетенського майна між убогих.

Папа — це одинока така людина у світі в особистій контролі якої знаходяться найбільші багатства світу: банки, підприємства, велетенські земельні маєтки, данина папі від 500 мільйонів католиків світу.

Первоієрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви Архиепископ Макарій — і він же перший прем'єр новоствореної Кипрійської Республіки — 1961 р. поділив землі цієї Церкви між убогих грецьких селян на Кипрі.

А навколо пишних палат Ватикану страшними і серцероздираючими примарами блукають живі кістяки нужденних, виголоджених італійських діточок, і крізь вікно своїх ватиканських палат папа бачить їх...

Але папа не ділить свого казково-великого майна між убогих, — він тільки закликає, щоб інші робили це. А коли вони цього не роблять, то це само собою означає, що папа осуджує „буржуїв".

Певно, комуно-большевики можуть і за це похвалити його.

Чому Рим шукає порозуміння з Москвою?

Часопис „Ґрік Кетолик Юніон Месенджер" (ЗДА) 17 листопада 1955 р. подав текст однієї з промов епископа Дж. Ф. Шіна — заступника нюйоркського кардинала Френсиса Спеллмена, — в якій він, між іншим, сказав ось що:

„Котрогось дня епископ Елько і я поїдемо в Росію і відправимо Літургію в цій каплиці (православній) в Кремлі".

Тут уся тайна такої, а не іншої політики Риму по відношенні до большевиків, — Риму, який узявся бути посередником між Заходом і Советським Союзом, щоб привести до миру й дружби між ними.

Чи цією угодовою політикою вдасться Римові добитися у комуно-большевицької влади привілею вислати католицькі місії до СССР, щоб катол. епископи Шін та Миколай Елько могли у православній каплиці в Кремлі в Москві відправити символічне Богослуження, і які були б ці привілеї, та успіхи тих католицьких місій — це велике питання. Але покищо большевицька Москва вже тепер бачить для себе конкретний успіх завдяки т. зв. „мировій" політиці Ватикану, — так було за папи Пія XII, і так воно є за папи Івана XXIII.

Суперечності за тайною залізної заслони

На III Асамблеї Світового Союзу Церков у Нью-Делі, на якій прийнято Російську Православну Церкву в СССР у членство цієї організації, делеґація Російської Церкви в СССР сказала, що в неї є 50.000.000 членів.

Ця цифра, однак, не може бути провіреною; по-перше, Московська Патріярхія не може зробити статистики вірних, бо уряд не дозволяє; потаємно ж такої статистики не можна зробити бо дуже мало є таких, які захотіли б формально — чорне по білому — фіґурувати на списку віруючих, бо ці списки попали б у руки комуністичної поліції, і записаних на листу переслідували б. Кожному у світі це відомо, — отже на наших очах пускати леґенду про число членів Церкви в СССР — це явище шкідливе і для сучасників і для майбутнього історика.

Це також один з доказів, що делеґація, яка виступала в імені Рос. Церкви в СССР в Нью-Делі, послуговувалася видумками.

Кардинал Ронкаллі — теперішній папа Іван XXIII — 1958 р. (близько перед його обранням папою) виявив був, перед Колеґією Кардиналів дещо з програми своєї майбутньої діяльности, і в цьому заявив, що мета ще тоді плянованого католицького Собору (II Ватиканського), який відбудеться 1962 р., така: „Воз'єднати принаймні 500,000,000 католиків і 125,000,000 православних греків і православних росіян" („Да Винніпеґ Фрі Пресс", 26.I.1959).

Коли взяти до уваги, що в сучасній Греції є 7.478.000 православних, а в тому коло двох мільйонів православних негреків (македонців, болгар, альбанців і н.), то папа Іван XXII вважає вірними православію коло 120 мільйонів „росіян", як це він (неправдиво) називає всі народи в державних межах СССР. Коли ж ці 120 мільйонів є вірні православію, то тим самим вони всі є явними чи тайними членами Церкви, — такий висновок мав би бути з твердження папи. Інакше кажучи, папа Іван не вірить в такий успіх атеїстичної пропаганди серед православних народів у межах СССР.

ПАСТОР-МАҐІК ЗБІЛЬШИВ ЧИСЛО ПРИХОДЯЩИХ ЦЕРКВИ

Пастор Торн з 2-ї пресвітерської церкви в Мурсвил, Н. К., ЗДА, довгі роки впродовж своєї шкільної науки — в середній школі, і в духовній семинарії вправлявся в „маґічних штуках", до чого в нього був талант; ще в середній школі його вважали „найбільш надійним маґіком Америки"; як юний учень, він уже був заробляв по 500 дол. на тиждень.

Коли він став пастором, то з різних нагод він не раз розважав дітей дотепами й „маґічними штучками". Діти так його полюбили, що його недільна школа й церква заповнена масою дітей, і їхнє число постійно зростає.

„А діти, приходячи до церкви, приводять з собою і своїх батьків", каже пастор Торн.

ВИКОННИЙ КОМІТЕТ ССЦ

З уваги на недавне вступлення у Світовий Союз Церков Російського Патріярхату й низки інших Церков, під кінець 1961 р. скількість членів Виконного Комітету ССЦ поширено до числа 100. У Вик. Комітеті є два православні представники — від Констянтинопольського й Російського Патріярхатів, а решта це майже всі англіканці й протестанти.

ХРИСТИЯНИ НА ЦЕРЕМОНІЇ В СИНАГОЗІ

Щоб дати доказ „гормонії й пошани між релігіями", члени православної парафії греків у Стемфорді, Конн., ЗДА, з своїм настоятелем о. Ґеорґієм Пулосом 8-го грудня м. р. були, як гості, на відправі в синагозі п.н. Синайська Святиня з нагоди жидівського свята Ханука. Священик Пулос подарував цій синагозі камінь з Синайської гори.

Дар Російського Патріярхату С. С. Церков.

Ще далі живо обговорюється у світі факт вступлення Російської Православної Церкви в СССР в членство Світового Союзу Церков, як факт „контроверсійний", ба — навіть сенсаційний; а вже ось повідомили, у зв'язку з цим, про черговий факт: Російська Православна Церква, чи точніше її Патріярхія в Москві, склала помітного розміру дар на поставлення нового будинку централі Світового Союзу Церков у Женеві, — це дар у сумі 200,000 дол.

Православна Церква Греції подарувала на цю саму ціль мармор на каплицю та інші частини згаданої будівлі.

Влада СССР заведе більше „світських свят"

Один із советських органів „Комуніст" опублікував статтю (її автором є Іван Кріволев'ев), в якій він інформує, що уряд уведе більше „світських свят", щоб таким чином відтягнути людей від церковних святкувань; отож каже він, „тому що всі зусилля поздержати громадян від цих „назадницьких" практик не повелися, то уряд змушений завести на їх місце „не-релігійні, світські святкування й урочистості".

УЯВНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Листа ч. 5

ВІНДЗОР, Онт. — Пилип Фурґаль $25.00.
ВІННІПЕҐ, Ман. — Євгенія Вівчар $3.00.
ГАМІЛТОН, Онт. — Василь Баюсь з дружиною $5.00.
КАЛМАР, Алта. — Союз Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки $30.00.
КЕМП РОБИНСОН, Онт. — Андрій Назаренко $2.00.
МЕНЗІ, Ман. — Відділ Союзу Українок Канади, пожертва й збірка під час ювілею 35-ліття Союзу. Переслала секретарка Розалія Пелешок $11.50.
Листа ч. 5 — $76.50.

РАЗОМ ЛИСТИ:

Листа ч. 1	$235.00
Листа ч. 2	271.95
Листа ч. 3	246.25
Листа ч. 4	276.65
Листа ч. 5	76.50

Разом на суму $1,106.35

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Управу Жіноч. Товариства при Колеґії Св. Андрея:
Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка

SEMPER EADEM

У Римській Церкві є відомий латинський вислів: „semper eadem" („завжди це саме"). Відношення Риму до українців також незмінно йде по лінії цього вислову, — „semper eadem". „Завжди це саме" — Рим ніколи не визнавав і досі не визнає українців окремим народом, а зачисляє їх до „росіян".

З того часу, як Рим піддав Москві ідею стати „Третім Римом", — стати великою імперією, папство послідовно підтримує великоімперську ідею російських провідників — ідею „єдіной, недѣлімой Россіі".

По цій лінії ішов покійний папа Пій XII: він ніде й ніколи не визнав українців. У своєму Посланні (7 липня 1952 р.) „До народів Росії" папа Пій XII зачислив українців до росіян.

Теперішній папа Іван XXIII (наслідник Пія XII) іде шляхом цієї ж незмінної політики, — він у листі до Хрущова 1961 р. всі народи в державних межах СССР, а в тому й українців, назвав „російським" народом".

Папа Іван XXIII є тієї самої думки, що й Хрущов, який під час своїх відвідин ЗДА 1962 року в американському журналі Україну назвав „Тексасом", цебто однією з російських провінцій.

Убивання української справи на світовій політичній арені — це одна із точок спільної політики Москви й Риму, зокрема ж, це одна із спільних точок наладнування добрих політичних взаємин між папою Іваном XXIII і диктатором СССР Микитою Хрущовим, — як про це свідчить виміна листами між папою Іваном XXIII і Хрущовим, що їхні тексти вважав потрібним проголосити світові папський щоденник у Ватикані „Ль'Осерваторе Романо" (15 грудня 1961 р.). Римові не можливо погодити справи добра України зо справою добра Католицької Церкви.

Українці не витягають ні теоретичних, ні практичних консеквенцій з протиукраїнської політики Риму.

Чому?

Здобутки астронавтики 1961 р.

З нагоди Нового Року 1962-го преса, телевізія й радіо відмітили, як найбільші здобутки науки 1961 р., найбільші в історії досягнення в царині астронавтики 1961 року в такому порядку:

— Юрій Ґаґарін (росіянин) 12 квітня облетів за 89 хвилин у ракеті „Восток І" (вагою 400 фунтів) землю на висоті від 187 до 203 миль.

— 12 лютого із СССР випустили ракету в орбіту планети Венери.

— Елен Шеперд (американець) 15 травня вилетів з Кейп Кеневерал у ракеті „Меркурі" на висоту 115 миль і пробував там 15 хвилин, — він не летів навколо землі.

— Вірґіл Ґріссон (американець) 21 липня вилетів у ракеті, але не облітав землі. Капсуль ракети, повернувшись на землю, затонув в океані. Ґріссон врятувався, цінні мікрофільми із стратосфери пропали.

— Герман Тітов (росіянин) дня 6 серпня вилетів кругом землі на висоті 159 миль; він облетів землю 17 разів упродовж 25-х годин і 18 хвилин.

— Під кінець листопада американці успішно випустили в ракеті „Меркурі" навколо землі малпу Інос.

При цьому на першому місці, як вступ до цих успіхів, було відмічено, що першою ракетою (чи штучною планетою), що облетіла землю, був „Спутнік", випущений в СССР 1957 р.

Далі, було сказано, що в перших місяцях 1962 р. американці випустять у ракеті навколо землі добровольця, що називається Джан Ґленн.

У цих підноворічних згадках було пропущено цей факт, що ці успіхи в науці були спонукані політичною і мілітарною метою.

У Сирії відкрили церкву з візантійських часів

З Алеппо в Сирії повідомлено, що в провінції Аль-Рашід, поблизу берега ріки Евфрат, у Сирії, німецький археолог д-р Йоганнес Кольовіц на службі уряду Сирії відкрив церкву з візантійських часів. Він висловися про цю церкву, як про одну з „найкращих старовинних церков з-поміж усіх досі відкритих у Сирії".

Ця церква збудована з білого мармору; внутрі її стіни покриті пластом зеленого мармору на два цалі грубини, стіни обведені дванадцятьма колонами 30 стіп висоти з зеленого мармору, при чому кожна з них зроблена з суцільного кавалка мармору.

Спір за святі місця в Палестині

Між римо-католицькими монахами францішканцями і православними та вірменськими духовними загострився спір у справі їх прав на ці святі місця в Палестині, якими вони спільно управляють.

Церква Різдва Христового й Гетсиманський сад — це найважніші предмети непорозумінь між цими трьома ісповіданнями. Справа опинилася на розгляді влади (магометанської) Йордану. Йорданський губернатор Дауд Абу Ґазаля (магометанин), не бажаючи вмішуватися у справи святощів Християнства, звернувся до представників усіх цих 3-х сторін-позовників, щоб вони самі між собою порозумілися полюбовно, однак вони спору не полагодили, і ця справа все більше загострюється.

Буддистські монахи нищать магометанські святині

В Оккаляпа (передмістя Рангуну, — столиці Бурми) 1,500 буддистських монахів напали на мошеї (магометанські святині); дві мошеї вони спалили. Це був протест буддистських духівників проти того, що магометани недавно збудували в цій місцевості ще одну мошею.

У заворушеннях були чотири особи вбиті, а 20 ранених. 75 буддистських монахів поліція Бурми арештувала. Населення Бурми, що в основній масі ісповідує буддизм, домагається, щоб його релігія була проголошена державною, а релігійні меншості (магометани, християни й ін.) щоб були обмежені в правах.

Влада Бурми не має сили втихомирити масових заворушень буддистських монахів і їхніх світських помічників, отже в цю справу вмішалися Об'єднані Нації, і вони вислали в Бурму своє військо для охорони релігійних меншостей.

ХРЕСТИНИ

Портедж ля Прері, Ман.

У день Різдва Христового 7 січня 1962 року відбулося Богослуження в Портедж ля Прері, а потім в домі п-ва Семіона і Ґенофії Веліль відбулося Хрещення їхньої донечки Антонії Марусі. Св. Тайну Хрещення звершив парох о. М. Коленич, хресними батьками були Іван Гнітецький з Вінніпеґу і Ольга Задорожна з Портедж ла Прері.

З цієї нагоди було прийняття для рідних, приятелів і знайомих. Тут о. Коленич попросив присутніх зложити пожертву на Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі.

Зложили по 1 дол.: о. М. Коленич, Іван Касюрак, М. Задорожний, пані О. Задорожна, Іван Гнітецький, пані М. Гнітецька, С. Веліль, М. Веліль, пані А. Веліль, М. Тодорогний, пані М. Гуцуляк.
Разом 11 долярів.

Усім Жертводавцям щира подяка, а новоохрещеній Антонії Марусі Многих Літ прожити на радість і потіху батькам.

о. М. К.

МІСІЙНИЙ ФОНД УГПЦК — 1961 р.

А. САМОСТІЙНІ ГРОМАДИ:

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. — о. Прот. М. Овчаренко —	$36.50
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. — о. Прот. П. Ґліцький —	9.80
КЕЛҐАРІ, Алта — о. Прот. Л. Лячина —	33.49
ВІННІПЕҐ, Ман. (св. Михаїла) — о. Прот. Е. Ґорґіца —	15.55
СОЛБУРІ, Онт. — о. Т. Славченко —	17.26
МОНТРЕАЛ, Кве. (св. Покрови) — о. Прот. Е. Чижів —	19.00
ВОТЕРФОРД, Онт. — о. Ю. Цукорник —	30.00
БРЕНТФОРД, Онт. — о. Прот. Й. Трієка —	10.70
ВІННІПЕҐ, Ман. (св. Покрови) — о. Прот. С. Ґерус —	40.00
ГЕМИЛТОН, Онт. — о. Прот. В. Федак —	65.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. — о. М. Пахолків —	19.65
РІДЖАЙНА, Саск. — о. Прот. С. Кішок —	71.90
КЕНДІЯК, Саск. — о. Прот. С. Кішок —	21.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. — о. Ф. Легенюк —	40.00
ВЕЛЛІРІ, Б. К. — о. О. Костюк —	12.20

МОНТРЕАЛ, Кве. — о. Прот. В. Слюзар о. І. Стус —	140.00
ЛАШІН, Кве. — о. Прот. К. Квасницький —	25.30
СКАРБОРО, Онт. — о. П. Гуцуляк —	12.00
ТОРОНТО, Онт. (св. Володимира) — о. Прот. П. Самець о. Прот. Д. Фотій —	76.00
ОШАВА, Онт. (Пресв. Богородиці) — о. Прот. П. Запарнюк —	5.00
ЕДМОНТОН, Алта. — о. Прот. М. Фик о. Прот. О. Хомик —	156.37
ЛІМІНЬҐТОН, Онт. — о. І. Крісфалюсі —	10.00
САСКАТУН, Саск. — о. Прот. М. Боднарчук —	102.20
ВЕРНОН, Б. К. — о. Прот. Г. О. Василів —	35.85
ВЕРНОН, Б. К. — Р. Крипякевич — о. Прот. Г. О. Василів	5.00
ВЕРНОН, Б. К. — І. Шмир — о. Прот. Г. О. Василів —	5.00

Округ: Норт Бетлфорд, Саск. — Парох: о. П. Блажук.

Норт Бетлфорд	$15.15
Ґедерлей	13.00
Витків	7.00
Биґгар	2.20
Ґлеслин	15.00
Разом	52.35

Округ: Давфин, Ман. — Парох: о. М. Олесюк.

Ешвилл	10.10
Давфин	13.70
Дрифтинг Ривер	7.70
Ґилберт Плейнс	5.75
Веллій Ривер	7.90
Разом	45.15

Округ: Вакав, Саск. — Парох: о. М. Стеценко.

Вакав	32.45
Ст. Джулієн	35.00
Єллов Крік	23.00
Кадворт	22.00
Альвена	12.00
Разом	124.45

Округ: Форт Френсес, Онт. — Парох: о. Г. Удод.

Форт Френсес	28.31
Атікокан	23.25
Рейні Ривер	8.05
Разом	59.61

Округ: Ватсон, Саск. — Парох: о. Е. Приступа.

Канора-Успенська	10.00
Фосстон	10.00
Клейр — місто	10.00
Вимиер	13.00
Ваділа	12.30
Ватсон	10.00
Разом	65.30

Округ: Йорктон, Саск. — Парох: о. В. Бойчук.

Йорктон	54.75
Райн	22.55
Врокстон	14.40
Ґорліц	11.70
Разом	103.40

Округ: Ґримсбі, Онт. — Парох: о. Р. Панченко.

Ґримсбі	34.00
Киченер	9.00
Разом	43.00

Округ: Флин Флон, Ман. — Парох: о. Прот. В. Апонюк.

Флин Флон	16.25
Ди Па	9.90
Разом	26.15

Округ: Принс Алберт, Саск. — Парох: о. Прот. Ю. Туржанський.

Принс Алберт	47.45
Принс Алберт — Н. Павлишин	5.00
Гонімун	10.00
Гонімун — І. Павлишин	5.00
МекДавелл	7.15
Разом	74.60

Округ: Шіґо, Саск. — Парох: о. Прот. Б. Яковкевич.

Винніярд	12.35
Шіґо-Жучкани	7.37
Фовм Лейк	14.21
Шіґо-Полудне	6.10
Шіґо-Федаки	9.00
Шіґо-місто	12.50
Разом	61.53

Округ: Роблин, Ман. — Парох: о. І. Швець.

Росселя	5.07
Леннард	4.15
Врокстон-Топорівці	7.80
Роблин	8.24
Роблин-Зелена	2.25
Разом	27.51

Округ: Мелфорт, Саск. — Парох: о. Прот. М. Критюк.

Ґронлид-Північ	36.00
Бруксбі	6.70
Ервуд	5.00
Мелфорт	8.75
Годсон Бей	10.50
Прейрі Ривер	4.75
Ендевор	2.20
Разом	73.90

Округ: Кемсек, Саск. — Парох: о. П. Бублик.

Мазепа	18.00
Кемсек	17.75
Донвеля	7.00
Каллер	4.65
Разом	47.40

Округ: Лак Ла Біш, Алта. — Парох: о. П. Зубрицький.

Сарреїл	11.00
Сарейл (пані Марія Писик)	5.00
Ґрессленд	3.00
Бойл	10.80
Лак Ла Біш	23.30
Лак Ла Біш (п. Гр. Лобай)	5.00
Разом	58.10

Округ: Вайта, Ман. — Парох: о. І. Куліш.

Вайта	20.15
Сенькіа	3.30
Сондавн	13.00
Арабека — збірка на Похороні бл. п. Г. Сандула	5.36
Разом	41.81

Округ: Ниаґара Фоллс, Онт. — Парох: о. Ю. Ференсів.

Ниаґара Фоллс	6.75
Велленд	7.70
Разом	14.45

Округ: Тіюдор, Саск. — Парох: о. Я. Пук.

Інсінґер-місто	13.14
Тіюдор-місто	11.43
Мамориниці	5.45
Інсінґер-Гайвей	6.80
Вестбрук	4.25
Разом	41.07

Округ: Ту Гиллс, Алта. — Парох: о. А. Тетеренко.

Кейлленд	6.35
Ту Гиллс	8.51
Шепиниці	5.00
Бринслей	1.41
Іспас	1.40
Разом	22.67

Округ: Ґаес, Саск. — Парох: о. С. Ґредіяь.

Свон Плейн	5.50
Норквей	3.85
Свон Ривер	10.30
Арран-Кобзар	6.95
Мейбридж	1.60
Стіцен	8.60
Арран-місто	4.37
Денбурі	4.54
Ґаес	3.40
Разом	49.11

Округ: Вірдейл, Саск. — Парох: о. С. Зузак.

Кадет	8.00
Нипавин	16.50
Разом	24.50

Округ: Айтуна, Саск. — Парох. о. М. Хоменко.

Айтуна	9.00
Мелвилл	3.00
Ґудів	6.25
Габбард	3.25
Фенвуд	1.50
Разом	23.00

Округ: Мирнам, Алта. — Парох: о. Прот. А. Хруставка.

Слава-Полудне	22.00
Мусідора	14.25
Лужани	12.00
Разом	48.25

Округ: Під-Вінніпеґ, Ман.

Брендон, — о. М. Коленич	27.70
Попларфілд — о. М. Коленич	5.00
Поплар Парк — о. С. Ярмусь	6.35
Ґонор — о. С. Ярмусь	23.80
Разом	62.85
Надвижка з Єпархіяльної Конференції в Торонто	5.13

Округ: Веґревилл, Алта. — Парох: о. М. Крищук.

Веґревилл	57.90
Іннисфрі	19.00
Січ-Коломия	18.25
Разом	95.15

СВ. МИКОЛАЙ В РІДНІЙ ШКОЛІ

Торонто, Онт.

До рідношкільної дітвори при Катедральній Громаді Св. Володимира в Торонто гостинно завітав Св. Миколай. На 3 годину по полудні до залі під Катедрою вул. Бетирст ч. 400 зібралися шкільні діти та їхні родичі. Простора заля заповнена по береги.

По відслоненні — на сцені бачимо дітей, як квітучий мак, — це діточий хор співом „Отче наш" розпочинає програму. Той же хор також гарно виконав величання Св. Миколая.

Слово-привіт бадьоро і виразно сказав учень М. Гетьманчук. Учителька пані Ліщина інформувала про школу. Чергову точку знову ж заповнив діточий хор. Потім кілька добре підготовлених і успішно виконаних деклямацій. Знову хор, але вже в супроводі піяніно. П'ять дівчаток і п'ять хлопчиків добре виконали збірну деклямацію. Діти добре справилися в маленькій інсценізації на тему Св. Андрія Первозванного.

Шкільну оркестру, яка тепер значно побільшилася, теплими оплесками привітала вся авдиторія. Усі точки оркестри виконані чудово, а щодо „Хусточки" — то її мелодії вислухалося з притаєним духом; усі, що в залі, були неначе приковані до місць, і ніщо не нарушило святкової тиші, лиш помічався густий, скрадчивий рух голов, які то з того то з іншого боку намагалися побачити хлопчину „артиста-скрипаля", якого здалеку ледве-ледве можна було помітити серед просторої сцени, густо залюдненої малими „артистами".

Як довідуємося — тим найменшим музикантом є Віктор Ціхонський. Йому тільки пішло на сьомий рік життя. На питання: „Чи ти більший, чи твоя скрипка більша за тебе?", він жваво, але з помітною дитячою образою відповів: „Я більший, я більший!"

Коли по виступі оркестри відслонено куртину, — на сцені виділа велика скирта пакунків-подарунків. З'явилися „анголи", а незабаром зо Славою ввійшов і сам Св. Миколай. Повчивши дітей та похваливши тих, що добре вчаться, Св. Миколай з сумом пригадав, що є ще такі батьки, які ще й досі не відважилися посилати своїх дітей до української школи, і він просив, щоб вони вже тепер повписували своїх дітей до Української та Недільної шкіл.

Після того Св. Миколай проголосив, що всім чемним дітям зараз будуть роздавані дарунки. Приємно спостерігати, що й між дорослими знаходяться ще „чемні", яких Св. Миколай не поминув.

М. Котульський.

СВ. МИКОЛАЙ В Р. ШКОЛІ УКР. ПРАВ. ГРОМАДИ

Вотерфорд, Онт.

У суботу 23 грудня 1961 р. заходами Шкільного Комітету і Жін. Т-ва ім. Лесі Українки було влаштовано в залі Укр. Прав. Громади Св. Покрови в Вотерфорд, Онт., Свято-Миколаївську імпрезу — в 2-х частинах, сполучену з „Різдвяним концертом", що виконав діточий хор Р. Школи; і на цю імпрезу не забув загостити Св. Миколай з подарунками.

У вступному слові Всеч. о. Парох Юр. Цукорник привітав батьків, гостей і численну дітвору, і розповів про життя й доброту Св. Миколая, який рік-річно перед Різдвяними Святами обдаровує всіх добрих і чемних діточок усіх рас і народів усього світу. Діточий хор у повному складі виконав у супроводі піяніно о. Пароха святково і з чуттям слідуючі колядки: „Бог Предвічний", „Во Вифлеємі нині новина", „Нова радість стала" (київська колядка), „Возвеселімся" і „Тиха Ніч, Свята Ніч" українською і англійською мовами. Після них були гарно відспівані всім відомі 4 англійські коляди.

Між співанням колядок виступали діти з деклямаціями: „На Різдво" — Одарка Андрушко, — „Різдвяний Привіт" — Лідія Македонська, „Свят-Вечір" — Мирослава Жекало, „Присяга" — Маруся Сокирка, „Різдво Христове" — Марта Андрушко, „Пресвята Марія" — Галя Тюник, „Христос Народився" — Давид Харчук. „Хто ти такий?" — Борис Андрушко і Гриць Сокирка, „Христос родився-Бог воплотився" — Борис Дворник. Старинною нашою колядою „Добрий вечір тобі, пане господарю!" закінчено першу частину „Різдвяного концерту", за який виконавцям були дані рясні оплески від присутньої публики.

У другій частині імпрези дітвора навколішках молиться і співає пісню „О, хто, хто, Миколая любить", входить з 3-ма анголами Св. Миколай, благословить усіх у залі,

входить на сцену і вітає дітвору: „Христос Родився! Вітайте, діти!"

„Славітеї" — загомоніло по залі серед зрадітих і веселих діточок. Мале „янголятко" (Христинка Ткачук) з дзвіночком, усміхнене споглядає на Св. Миколая, який промовляє до дітей, а 2 старші „анголи" (Галя Тюник і Віра Іванович), тягнуть санки з дарунками „з неба". Тарас Андрушко, учень 4 кляси навколішках декламує вірш, в якому прохає Св. Миколая, щоб усі дарунки, призначені для укр. дітвори в Вотерфорд, він передав нашим бідним дітям-сиротам в „Старім Краю", в неволі... Св. Миколай благословить його і дітей та просить заколядувати йому коляду: „Нова радість стала". З дітворою злучилася і вся публика, і понеслася чудово, торжественно наша рідна коляда ген, поза канадійські села й містечка, аж до рідного села, колись щасливого і веселого, де наші рідні брати й сестри колядували й народженого Месію прославляли...

„Св. Миколай" (Волод. Завальський), щедро обдарував усіх діточок у залі й на сцені. Голова Шкільного Комітету п. Степан Дворник висловив щиру подяку нашим паням за їхню допомогу, „Св. Миколаєві" і „янголятам" — за виконання ними роль, о. Парохові — за розучення й переведення всієї імпрези, а учениця 3 кляси Маруся Сокирка вручила з подякою від дітей о. Цукорникові гарний дарунок на пам'ятку з нагоди цієї імпрези. Як батьки, так і їхні діти раділи успішним проведенням діточого свята, повного втіхи й радости перед Різдвом Христовим. **Присутній.**

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК 10-ЛІТТЯ ПАРАФІЇ

Західне Торонто, Онт.

Парафія Св. Андрія Первозванного в Західньому Торонто вступила в одинадцятий рік свого існування. З цієї нагоди 17. 12. 61 р. тут відбулася Архиєрейська Служба Божа, опісля ж братський обід. Службу Божу правив Владика Архиєпископ Михаїл в сослуженні настоятеля церкви о. Прот. М. Овчаренка. Співав парафіяльний хор під диригентурою молодого, багатонадійного диригента п. Кисіля.

Сніг того дня трохи припізнив вірних, бо хоч під кінець Богослуження церква стала переповненою, то однак на початку, — тобто при зустрічі Архиєрея, було лиш декілька вірних.

У церковній ограді хлібом і сіллю вітав Владику заступник голови Громади В. Гринь. При вході до храму одна із трьох дівчаток-школярок подала Владиці китицю живих квітів. Настоятель, вітаючи Владику, коротко розповів про життя — працю Парафії впродовж десятьох років і просив Владику помолитися за здоров'я всіх парафіян, жертводавців і всіх, що трудилися й трудяться при святому храмі. Владиці прислужували чотири хлопчики — іподиякони. Гарно співав хор. Церква наповняється вірними. Змістовну проповідь Владики уважно слухала вже вщерть переповнена церква.

По Службі Божій, у короткому слові Владика переповів подію на Соборі 1921 року і просив щиро помолитися під час Панахиди, яка зараз відбудеться, за спокій душ Митрополита Василя (Липківського), Архиєпископів, Єпископів, Священиків та всіх церковнослужителів і мирян, що життя своє віддали в обороні прадідівської Православної Віри нашого народу. По відспіванні „Боже Великий", о. Настоятель запросив усіх на братський обід.

Простора заля вщерть заповнилася. Входить Владика Усі встали. Поблагословивши вірних, Владика займає місце за головним столом. Жваві сестриці метнулися подавати страви. Столи щедро заставлені пісними стравами. Владика благословить дари Божі, і всі зо смаком споживають Після цього, звичайно, слідують привіти, побажання. Владика у своєму слові підкреслив святість і церковно-історичне значення Св. Андрія Первозванного, який поблагословив землю нашого народу, серед якого — як Він сказав —засяє Благодать Божа. Владика радіє, що й тут, на канадській землі, в Торонто, є парафія Св. Андрія, а далі Владика підкреслено закликає до побудови, на місці малої тепер церкви, величного храму. Усі промовці прямували до того, щоб збирати пожертви на будову просторої, величної святині.

Голова Сестрицтва пані К. Христинич у своєму слові, в подяці й пошані, поіменно перечислила всіх бувших голов Сестрицтва від часу заснування Парафії аж до Ювілейного року і закликала теперішнє працьовите Сестрицтво до дальшої, відданої праці. Празниковий обід закінчено молитвою.

М. Котульський.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛИНА ЛИСАК

Вестбрук Саск.

У неділю 12 листопада 1961 року охопила сумна вістка родину Лисаків, що відійшла у вічність бл. п. Василина Лисак на 73 році життя.

Покійна народилася 16-го грудня 1888 року у селі Вольова, повіт Кіцмань на Буковині в родині Білокрилих. Вона лишила свою рідну землю і край, що його так любила, але, бувши 20-літньою дівчиною, вона виїхала в 1908 році з своїми родичами до свого брата Симона Половика в Канаду. Того ж самого року їй судилося щастя вийти заміж за В. Лисака. У родинному житті вони жили досить щасливо, мали 9 діточок, з того померло троє, а 3 доньки— Катерина Марія і Ілена, і три сини — Микола, Дмитро і Іван виховали і поженили та повіддавали замуж і вивели, як добрих синів і доньок, між людей.

У старих роках Покійна занедужала на параліч, на який хворіла коло 17 років, і з того померла.

Покійна була діяльною членкинею Парафії Вестбрук, і, коли мала силу, то цій Церковній Громаді вона завжди помагала.

Похорон покійної Василини відбувся 15-го листопада 1961 року на цвинтарі коло церкви у Вестбрук. Чин Похорону зі Службою Божою звершив о. Ярослав Пук.

Під час прощального слова, що виголосив о. Ярослав Пук, було зібрано 39 долярів на Нев'янучий Вінок, з чого виділено й 15 долярів на закуплення пам'ятки (Нев'янучий Вінок) для Парафії Вестбрук, якої Покійна була членкинею, 10 дол., на будову Всеканадійської Катедри у Вінніпезі і 7 дол. на часопис „Вісник".

Після Похорону, в Народньому Домі відбувся поминальний обід, що влаштувало Жіноче Товариство у Вестбрук. На прохання родини Покійної о. Ярослав Пук сказав коротке слово, подякувавши при тому в імені родини Покійної Жіночому Товариству, та всім присутнім, що взяли участь у Похороні, висловлюючи своє співчуття родині. Розходячись з жалем, учасники теплими словами згадували Покійницю та її працю в Громаді.

Бл. п. Василина Лисак залишила в смутку дорогого мужа і 6 діточок та 11 внуків і 9 правнуків.

Хай буде Спокій Її душі та Вічная Пам'ять!

о. Я. Пук.

Бл. П. Д. СВЕРДИЛЯН

Сембург, Саск.

У суботу 14 жовтня 1961 р. всіх тут схвилювала сумна вістка про несподівану смерть Дмитра Свердиляна, який несподівано помер на 65 році життя.

Покійний Дмитро народився 1897 року в Чорному Потоці на Буковині. У Канаду він приїхав 1928 року заходами сестри Марії і шваґра Костя Косованів з Сембургу. Він оселився спершу на фармі сестри Марії, а через два роки взяв свій власний гомстед у Сновден, де перебував кілька років.

Сподавши фарму, Дмитро переїхав до Вінніпегу, а звідти до Чирчел. У Чирчел працював продовж 8 років, але тільки в літньому сезоні, а на зиму повертався до Вінніпегу.

Коли Дмитрові сповнилося 50 років, він був звільнений з праці, а тоді знову переїхав до своєї сестри Марії і шваґра Костя, які мешкали тепер у Міт Парк, і при них жив Дмитро ввесь час аж до своєї несподіваної смерті.

Але і в Міт Парк він не сидів бездільно, а працював на сезонових роботах у навколишніх фармерів. І так при денній праці на фармі він помер. Покійний Дмитро був побожним християнином та завжди сповнював свої релігійні практики. За свого перебування в Вінніпезі, він був активним членом Парафії Св. Михаїла на Дізраелі Там він також належав до парафіяльного Запомогового Братства Св. Михаїла. Перебуваючи в Міт Парк, він завжди приїздив на Богослуження до Сембург, а часто і до Вірдейл.

У Вірдейл Дмитро допомагав своєю даровою працею при будові церкви та парафіяльної хати.

З ближчої родини бл. п. Дмитро залишив у Краю брата Василя, а сестру Домку в Канаді—сестру Марію і шваґра Костя Косованів, та два перші брати — Івана Свердиляна й Георгія Репешка.

Похороном бл п. Дмитра зайнялися його сестра Марія і шваґер Кость Косовани.

У середу ввечері відбулася Панахида за упокій душі бл. п. Дмитра в похоронному домі в Принц Алберт, а в четвер — Похорон з церкви Пресв. Тройці в Сембурзі. Похоронну Відправу служив місцевий парох з допомогою дяка п. Юрія Паскарука. По Похороні відбувся заупокійний обід у Народньому Домі, під час якого переведено збірку на Нев'янучий Вінець, з чого призначено $3.50 на „Вісник" і $4.50 на клішу. Хай Господь Милосердний оселить душу бл. п. Дмитра в Оселях Своїх, де всі Святі і Праведні перебувають.

Свящ. Ст. Зузак.

Бл. П. К. ВЛАСЕНКО

Торонто, Онт.

У суботу 9 грудня 1961 р. Парафія Св. Ап. Андрея Первозванного в Торонто прощала на вічний спокій спочилу 6-го грудня Катерину Федорівну Власенко.

Покійна була діяльною членкинею Сестрицтва. Вона вклала багато праці і пожертв для Церкви. Завжди лагідна і спокійна, вона являла собою приклад, як треба працювати для Бога і рідного народу.

Для Громади це велика втрата.

Громада своєю великою численністю членів належно вшанувала Покійну. При великій кількості членів Громади з участю свого хору була відправлена Панахида 7 грудня, подібно й 8-го грудня. У день Похорону 9 грудня була повна церква людей.

Покійна прожила 60 років і померла напередодні свого дня Ангола. Шлях Покійної був важкий, страдальницький. Але страждання не захитали її віри в Бога, не озлобили її. З великою глибокою вірою вона несла свій тяжкий хрест до останнього дня свого життя.

Спи спокійно, страдальнице і трудівнице. Нехай Господь за твою любов до Нього і до рідного народу, за твої добрі діла, за твої страждання простить Тобі всі твої прогріхи, які вчинила Ти, бо „нема людини, щоб жила і не згрішила". Нехай Господь оселить Тебе там, де вже нема ні хвороби, но журби, ні зітхань.

Парафія наша не забуде Тебе. Твоє ім'я вже вписане в пам'ятник Померлих членів Громади, і на всіх Богослужбах буде нестися молитва до Бога за вічний спокій Твій.

Вічна Тобі Пам'ять!

Прот. М. Овчаренко.

БЛ. П. НИЙКО ГЕЙЧОВ (Ник Джордж)

Гемилтон, Онт.

У вівторок 2 жовтня 1961 року в своєму домі під числом 101 Гонтер Стріт Іст упокоївся в Бозі Нийко Гейчов (знаний як Ник Джордж) на 69 році життя.

Покійний походив з Болгарії; від часу одруження з Катериною Колтуцькою він був щирим вірним Української Греко-Православної Церкви, як член Парафії в Гемилтоні. Він завжди відвідував з своєю дружиною Святі Служби Божі і щедро жертвував на Церкву. Його несподіваний відхід відчувається великою втратою як для дружини, так і нашої Парафії.

Величавий Похорон відбувся в п'ятницю 5 жовтня 1961 року з української православної церкви Св. Володимира в Гемилтоні. На Похорон прибуло багато з родини й знайомих. Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Василь Федак — настоятель церкви Св. Володимира. У своєму прощальному слові о. Василь Федак підкреслив заслуги Покійного для нашої Парафії.

Після Похорону дружина покійного Катерина запросила всіх на поминальний обід до свого дому. Під час поминків о. Федак зробив заклик до присутніх, щоб склали пожертви на „Вісник", як Нев'янучий Вінок Покійному. Присутні радо привітали заклик о. Василя, і склали свої пожертви.

Покійного Нийка оплакують дружина Катерина, брат Тома в Гемилтоні, брат Микола в Тімінс, Онт., і 2 сестри в Болгарії.

Усім Жертводавцям щира подяка. Вдова Катерина складає щиру подяку о. Василеві Федакові за Похоронні Відправи та проповідь й усім, що допомогли в такій тяжкій хвилині.

Покійному нехай Господь простить усяку провину вільну й невільну та прийме душу його в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. М. ЗВОЗДЕЦЬКА

Кадет, Саск.

У понеділок 23-го жовтня 1961 року відійшла на вічний спочинок одна з наших ранніх піонерок Марія Звоздецька проживши 75 років. Марія народилася в селі Кадовбицях на Буковині. 1911 року вона прибула в Канаду й поселилася з своїм мужем Іваном на фармі в околиці Паркервю. Господь поблагословив їх і допоміг виховати 7 дітей — 5 синів і дві доньки. Року 1938 її муж Іван помер, а двома роками пізніше Марія разом з своїми дітьми переїхала фармерувати на кращі землі в околицю Нипавин-Ейлшем. Там фармерувала 11 років. За той час діти доростали і розходилися на своє. Марія рішила перенестися на постійне життя до міста Нипавин, щоб у кращих міських умовинах провести свої старші роки. Як вирішила, так і зробила. Десять років життя в місті проминули дуже скоро. Але на 73 році життя Марія почала підупадати на здоров'ї. 6-го квітня вона опинилася в лікарні, а згодом її з Нипавин перевезено літаком до університетської лікарні в Саскатуні, де вона перебула важку операцію По кількох місяцях перебування в лікарні Марія упокоїлася в понеділок 23-го жовтня 1961 року.

Зо смертю покійної Марії наша Громада в Кадет втратила добру членкиню, дбайливу сестрицю при церкві Св. Апп. Петра й Павла в Кадет, зразкову членкиню Жіночого Товариства й Народнього Дому.

Марія любила свою Церкву, свою мову і все, що наше рідне. Вона старалася, щоб і її діти та внуки дорожили всім тим, що було близьке й дороге її серцю. Марія була доброю і дбайливою матір'ю. Своїх дітей вона виховала зразково. І сьогодні, де б вони не знаходилися, ми бачимо їх всюди як провідних та активних членів на всіх ділянках нашого українського громадсько-релігійного життя.

Марія була жертвенною людиною, і такої ж жертвенности вчила своїх дітей.

Вона завжди приїздила на Богослуження і до Громади Кадет і до Нипавин; завжди сповняла свої релігійні практики і під час останньої слабости Марія висповідалася та запричастилася Св. Тайн.

Усі діти були на Похороні— Василь, Петро, Ілія, Георгій, Степан, Докія і Анна. 23 роки Марія прожила вдовою; діждалася бачити 31 внуків та 7 правнуків.

У четвер увечері місцевий парох відслужив у хаті Марії Панахиду за упокій її душі при великому зборі народу. Дяки — Прокіп Биць і Никола Козунь цілу ніч читали Псалтиря біля тіла помершої.

Похорон бл. п. Марії відбувся в п'ятницю 27 жовтня. З хати перевезено домовину з тілом до церкви Св. Апп. Петра й Павла в Кадет, де зібралася велика кількість людей, що прийшли попрощати, виявити останню пошану і віддати останню прислугу бл. п. Марії.

По Похороні на запрошення дітей всі учасники Похорону переїхали до Народнього Дому на заупокійний обід.

Під час Останнього Цілування в церкві була переведена збірка на Нев'янучий Вінець, яка принесла $56.00, з чого 26 долярів призначено на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, 10 дол. на місцеву церкву, $5.50 на „Вісник" і $4.50 на клішу та ін.

Хай засмучених дітей Господь розрадить і потішить, а душу бл. п. Марії хай прийме Господь і оселить між Святими і Праведниками.

о. Ст. Зузак.

БЛ. П. СТЕФАН ЯЦЕНТЮК

Свон Ривер, Ман.

Дня 29 жовтня 1961 упокоївся в Бозі в Мінітонас, Ман., на 73 році життя бл. п. Стефан Яцентюк, член Укр. Греко-Правосл. Громади у Свон Ривер, Ман.

Наша Громада у Сван Ривер досі ще дуже мало відома в Канаді, тому треба сказати про неї кілька речень.

Сван Ривер — це гарне місто в північній Манітобі, досить велике, і ще далі розростається. Є тут кільканадцять віроісповідань і українських людей в них також не бракує. Але три роки тому нарешті вибила та година, що й історичній Церкві українського народу, Церкві Православній, треба було тут між українськими людьми появитися. Ініціятивна група з кількох свідомих людей вирішила зорганізувати Українську Православну Громаду. І ось сьогодні вона має близько 30 членів і плянує на другий рік зачинати при Божій помочі будувати свою церкву, бо досі Богослуження відбуваються в залі театру, власности п. Василя Барабаша. Наша Громада поки що включена в Церковну Округу Гаес, Саск.

Громаду очолюють: голова Василь Барабаш, секретар Іван Яцентюк, скарбник Казимир Кондра. Ці люди з Управи і вся Громада під проводом голови п. Василя Барабаша, напружують усі сили, щоб діло йшло вперед і

надіються, що Господня рука ще й якихось укр. православних інтелігентів сюди спрямує, що зможуть своїм авторитетом ще більше змінцнити Громаду, а може попадеться ще й який дириґент чи учитель.

І ось ця Громада пережила недавно смуток: відійшов від неї у вічність бл. п. Стефан Яцентюк, батько секретаря Громади. Покійний народився в селі Кривче, Борщівського повіту, і коли йому було 1½ року, мати його померла, а батько оженився другий раз. Мачуха не хотіла ним опікуватися, отже хлопчик жив на службі по чужих людях до 8 року життя, і тоді з батьком і мачухою виїхав у Канаду. Тут вони поселилися в тій околиці, де тепер Давфин, а потім перейшли в околицю Сифтон, Ман.

Року 1912-го Стефан Яцентюк одружився з Оленою родом Гуска, і вони пробували якось дороблятися на фармі. Але що земля там була бідна, неврожайна, а ще до того вибухла перша світова війна і батько якраз тоді помер, то й треба було перенестися до Мінітонас, Ман., і знову починати дороблятися. Аж ось у Канаді почалася криза („депресія"), а тут і друга світова війна, що потягнула з собою старшого сина за океан. Але, не зважаючи на все, Покійному якось удалося здобути кращий спосіб життя для себе й родини.

Покійний залишив у смутку свою дружину Олену, двох синів: Івана і Миколу й одну доньку Марію, замужню в Онтеріо.

Серед різних місійних рухів, як: російської місії, протестанства, сект і католицтва Покійний, як свідомий українець, залишився вірний Укр. Православній Церкві. Великою мрією Покійника ще було побачити вже готову православну церкву у Свон Ривер, але післанець Божий, ангел смерти, вивів його з-поміж нас.

Похоронні Служби правив о. С. Гредідь. Тлінні останки спочили на міському цвинтарі у Свон Ривер. Після Похорону відбулася жалобна трапеза в „Ліджен Гол". Вічна Йому Пам'ять!

Б. В.

ПОЖЕРТВА НА РАДУ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Замість висилати привітальні картки, я цією дорогою бажаю своїм рідним і приятелям Щасливого Нового Року, і разом з тим жертвую $5.00 на потреби Ради Української Школи.

Петро Зварич,
Веґревіл, Алта.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

4. Неділя, — Поплар Парк, Стед.
11. Неділя — Кенора, Транскона, Сулукавт.
18. Неділя, — Дуфрост, Тиндал, Селкірк.
25. Неділя, — Кенора, Транскона, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Норт Бетлфорд
11. Неділя — Витків
12. Понеділок. Трьох Святих — Глезлин
15. Четвер. Стрітення Господне — Медов Лейк
18. Неділя — Кендо
25. Неділя — Гетерлей
972—106 St. Ph. 445-3290
North Battleford, Sask.

о. В. БОРІЧУКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Йорктон
11. Неділя — Йорктон
12. Понеділок. Трьох Святителів — Ґорлиц
15. Четвер. Стрітення Господне — Райн
18. Неділя Митаря й Фарисея — Йорктон
25. Неділя Блудного Сина — Брокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Кемсак
11. Неділя — Сторновей
12. Понеділок (Трьох Святих) — Каллер
15. Четвер (Стрітення) — Кемсак
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Доввел
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вернон
11. Неділя — Вернон
12. Трьох Святих — Вернон
15. Стрітення Господне — Вернон
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Ревелсток
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Смокі Лейк
11. Неділя — Вільна
12. Понеділок Трьох Святих — Беліс
15. Четвер Стрітення Господне — Бойн Лейк
18. Неділя — Смокі Лейк
25. Неділя — Спедден
Address: Box 209. Smoky Lake, Alta.
Tel. 82

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Мейбридж
11. Неділя — Гаес
12. Понеділок, Трьох Святих — Арран
15. Четвер, Стрітення Господне — Свон Плейн
18. Неділя — Стінен
25. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Ню Вестмінстер
11. Неділя — Чіловак
12. Понеділок, Трьох Святих — Ню Вестмінстер
15. Четвер, Стрітення Господне — Ню Вестмінстер
18. Неділя — Ню Вестмінстер
25. Неділя — Порт Алберні
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вестлак
11. Неділя — Варгерд
18. Неділя — Сіба Біч
25. Неділя — Атабаска
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Лак Ла Біш
11. Неділя — Сараїв
12. Понеділок, Трьох Святих — Крейгенд
15. Четвер. Стрітення — Гресланд
18. Неділя — Бойл
28. Неділя — Норал
Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вірдейл
11. Неділя — Сембург
12. Понеділок, Трьох Святих — Нипавин
15. Четвер, Стрітення — Вірдейл
18. Неділя — Кадет
25. Неділя — Нипавин
Weirdale, Sask. Tel. 406

о. М. КОЛЕНИЧ
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-6334

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Ґронлід (Північна)
12. Понеділок. Трьох Святих — Бруксбі
15. Четвер. Стрітення Господне — Мелфорт
18. Неділя — Ґронлід (Північна)
25. Неділя — Ервуд
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вайта
11. Неділя — Сандави
12. Трьох Святих — Сірко
15. Стрітення Господне — Сеньків
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Арбака Св. Ап. Петра й Павла
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАЙВИ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вонда
11. Неділя — Оен
12. Понеділок, Трьох С.в — Кіндерслей
15. Четвер. Стрітення — Кенаілм
18. Неділя — Мічем
25. Неділя — Прілейт
340 Ave. T. S., Saskatoon, Sask.
Ph. CH 2-5589

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Росборн
12. Трьох Святих — Мензі
15. Стрітення Господне — Січ
18. Неділя — Ґлен Елмо
25. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 336

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вінніпегосіс
11. Неділя — Давфин
12. Понеділок, Трьох Святих — Дрифтінг Ривер
15. Четвер. Стрітення Господне — Роркгон
18. Неділя — Ґилберт Плейнс
25. Неділя — Давфин
Вечірня Служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1083, Dauphin, Man.
Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Ватсон
11. Неділя — Виммер
18. Неділя — Валіна
25. Неділя — Фосстон
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Тіодор (м.)
15. Стрітення — Тіодор (за рікою)
18. Неділя — Інсінгер (гай-вид)
25. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Кридор
11. Неділя — Гефорд
12. Понеділок — Борден-Білмкн
15. Четвер — Гефорд
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд
Box 183 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Стирджес
12. Трьох Святих — Вирджес
15. Стрітення Господне — Бюкенан
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Рама
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦ[illegible]
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Лепін
12. Понеділок. 3-ох Святих — Кадвор[illegible]
15. Четвер. Стрітення — Ст. Джуліен
18. Неділя — Тарнополь
25. Неділя — Єллов Крік
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
12. Понеділок. Трьох Святих — Толстой
15. Четвер. Стрітення — Толстой
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Торгилд
11. Неділя — Восетва
12. Понеділок. Трьох Святих — Федора
15. Четвер. Стрітення — Редвей
18. Неділя — Редватер
25. Неділя — Федора
Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Пайн Ривер
11. Неділя — Етелберт
12. Понеділок. Трьох Святих — Пайн Ривер
15. Четвер. Стрітення Господне — Етелберт
18. Неділя — Ґарленд
25. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Айтуна
11. Неділя — Мелвіл
12. Понеділок. Трьох Святих — Ґудів
15. Четвер. Стрітення Господне — Габард
18. Неділя — Айтуна
25. Неділя — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Мирнам
11. Неділя — Мусідора
12. Понеділок. Трьох Святих — Лужани-Топорівці
15. Четвер. Стрітення Господне — Бросов
18. Неділя — Мирнам
25. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Роблин
11. Неділя — Леннард
12. Понеділок, Трьох Святих — „Петлюра"
15. Четвер. Стрітення Господн — „Топорівці"-Брокстон, Саск.
18. Неділя — Ґрендвю
25. Неділя — „Драчинці" — Мек-Нат, Саск.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудергайм
15. Четвер, Стрітення Господне — Каганш
18. Неділя — Калмар
25. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Шіго Полудн.
11. Неділя — Вишарт
18. Неділя — Винярд
18. Неділя — Фовм Лейк
25. Неділя — Елмор
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1962. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1962. ЧИСЛО (1152) 4

З подробиць Асамблеї в Ню Делі

Д-р БЛЕЙК КОМАНДУЄ ССЦ У СПРАВІ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Під таким наголовком опублікував журнал „Да Ворд" (січень 1962 р.) — орган Антіохійського (Сирійського) Екзархату в ЗДА— ось цей репортаж з Ню Делі (в Індії):

„Д-р Юджін Карсон Блейк — голова екзекутиви Об'єднаної Пресвітерської Церкви в ЗДА, у своєму листі, який буде розпоширений між членами віроісповідних груп в ЗДА, звелів був („commanded") Світовому Союзові Церков, щоб той прийняв Російську Православну Церкву.

„Д-р Блей сказав, що якщо б Третя Асамблея ССЦ не голосувала тут за прийняття Російської Церкви, то тим вона зрадила б „свою власну християнську істотну природу.

„У своєму листі, в якому подано вияснення у справі контроверсійного допущення Російської Православної Церкви, що було прийняте 142 голосами Церков на всіх 149, д-р Блейк займається цим питанням, що його було ставлено у справі церковної свободи під советською владою.

„Дехто із спостерігачів, включаючи й Ватиканське Радіо, твердили, що ця влада буде послуговуватися членством цієї Церкви у Світовому Союзі Церков як плятформою для комуністичної пропаганди.

„Д-р Блей сказав, що Російська Церква є „законно... вільною щодо своїх внутрішніх справ".

„Інші ж Церкви в нашому членстві є з погляду законів менш відділені від своїх держав, ніж Російська Церква", сказав він.

„Д-р Блейк погодився з тим, що „чесна відповідь" мусить включатися в це твердження, що Російська Церква „не є вільною в цьому самому повному сенсі, як вільними є наші Церкви". „Це не значить, що Церкви на Заході є зовсім вільні, ані — що Російська Церква є зовсім опанована владою, а значно менше — Комуністичною Партією", сказав він.

„Згідно з моєю власною думкою, існування Християнських Церков у Советському Союзі являється найбільшою одинокою тріщиною в тоталітарній побудові СССР," заявив д-р Блейк. „Саме існування Церков є визовом комуністичній ідеології", додав він. „Д-р Блейк сказав, що представники Російської Церкви далі твердять, що вони вступили в Світовий Союз Церков „з чисто християнських мотивів."

„На цій основі вони повинні бути прийняті", наполягав він. „Бо інакше ССЦ зрадив би свою власну істоту християнської природи і свою мету".

Ватиканський Собор відбудеться 11 жовтня ц. р.

Папа Іван XXIII 2-го лютого повідомив, що Собор Католицької Церкви відбудеться 11-го жовтня 1962 р.

В історії Католицької Церкви це числиться 21-й з черги Собор. Тому що це вже другий Собор, який відбудеться у Ватикані — то він буде відомий як II Ватиканський Собор. Перший Ватиканський Собор відбувся в 1869-70 рр.

Президент-протестант був кращим, кажуть єзуїти

Президенти-протестанти в ЗДА відносилися до католиків краще (отже й були вигіднішими?) ніж президент-католик Джан Кеннеді, заявив відомий католицький журнал монахів-єзуїтів „America" (ч. 13, за січень, 1962).

У редакційній статті в цьому журналі єзуїти пригадують, що, напр., президент-протестант Франклін Д. Рузвелт був у близьких відносинах з католицькими церковними достойниками, а навіть фотографувався з ними. Натомість през. Кеннеді не хотів фотографуватися з кардиналом і уникає ближчих зв'язків з іншими католицькими достойниками.

Погрожують президентові?

Автори-єзуїти у згаданій редакційній статті заявляють, що „католики мусять з чистою совістю, — цебто в послусі своїй Церкві, — домагатися федеральної державної допомоги парафіяльним (католицьким) школам, отже вони не дозволять на те, щоб один з католиків, цей там у Білому Домі (Кеннеді) спротивлявся федеральній допомозі парафіяльним школам.

Надконфесійний тижневик „The Christian Century" (17.I.1962) пригадує єзуїтам, що Конституція Америки відділила Церкву від держави, отже уряд не може фінансувати Церкву, бо це було б проти Конституції. Єзуїти вимагають, щоб президент Кеннеді „з чистою совістю" з уряду фінансував Церкву, — тим часом „він противиться домаганням фінансувати парафіяльні школи з чистою совістю, бо він зобов'язаний священною присягою" дотримуватися Конституції.

Російське католицтво затривожене

Російське католицтво затривожене тим фактом, що Світовий Союз Церков прийняв у своє членство Московський Патріярхат. Російські католицькі круги на Заході вважають, що Московський Патріярхат став членом Світового Союзу Церков тому, щоб зайняти місце на світовій арені і в порозумінні з советським режимом вести наступ на російське католицтво.

Офіційна заява наукової установи

„Недавня постанова Світового Союзу Церков позитивно полагодити заяву Російської Православної Церкви відновила собою зацікавлення статусом організованої релігії в Советському Союзі. Перш за все, зміна в державній політиці сама собою потверджується в цій заяві. Московський Патріярхат, який репрезентував у (Світовому) Союзі (Церков) Російську Православну Церкву, є виразно під контролею советських властей. Раніше ж бо цей Патріярхат відмовлявся був від вступлення в цей Союз на цій підставі, що „він (Світовий Союз Церков) має антидемократичну мету". Крім того, що советська влада, очевидно, вважає Союз незбагненною сферою політичної діяльности, вона (совєт. влада) має надію використати його (Світовий Союз) у своєму поході проти Російського Католицтва", — інформує „Soviet Affairs Analysis Service" (ч. 17, 1961-1962), що є одною з американських публікацій неофіційно спонсорованого урядом Америки Інституту Дослідження СССР у Мюнхені, і розповсюджується Американським Комітетом Визволення в Нью-Йорку.

Галичину вважають „Російським Католицтвом"

Вищезгадана публікація, говорячи про советський „похід проти Російського Католицтва" („crusade against Russian Catholicism") зачисляє до советського наступу на Російське Католицтво також і факт підпорядкування Московському Патріярхатові уніятів Галичини. Цебто, Галичину проголошують частиною Російського Католицтва.

Цього роду пропаганда міжнародньої Католицької Акції безперечно має своє джерело в Римі, де Первоієрарх Католицької Церкви — папа Іван XXIII уважає українців „росіянами" — так само, як це чинив його попередник Пій XII.

КАРОН ПРО „АНГЛІЙСЬКО - ФРАНЦУЗЬКУ КАНАДУ"

Посол до федерального парляменту в Оттаві, Алексі Карон, 23-го січня ц. р. заявив у парляменті, що „французьким і католицьким меншостям в інших провінціях не надано таких прав, які надано англомовній меншості в Квебеку", — поінформував щоденник „Да Винниперґ Триб'юн" 24-го січня ц. р.

Згаданий щоденник починає свою інформацію таким вступом:

„Французько-канадські члени Палати Послів у вівторок (23.I.1962), остерегли, що англомовна Канада повинна перевірити своє власне відношення до визову сепаратизму в Квебеку. Найтвердішу заяву склав Алексі Карон — посол лібералів з Голл, який сказав, що англомовна Канада „була повністю відповідальною за сепаратистичну кризу в Квебеку".

Або -або, — третього не дано?

Говорячи про „англомовну Канаду" й „франкомовну Канаду", як видно, Карон, мав на увазі не так офіційно-державне відношення до цієї справи, як скоріш відношення суспільно-приватного харак-

(Закінчення на 2-й стор.)

КАРОН...

(Закінчення з 1-ї стор.)

теру. Тут ішлося не про державні закони, які нормують справу взаємовідношення між цими „двома Канадами", як скоріш про відношення між „англомовними" і „франкомовними" у приватному житті. А це значить, що під терміном „англомовні" і „франкомовні" Карон має на увазі не тільки мову, але й усе інше, що з мовою пов'язане, а головно — англійську та французьку культуру та етнічну істоту взагалі. Виходить, що Карон ставить справу так, немов би в Канаді було тільки англійське і французьке населення, а більше нікого. Якщо б тут був випадково ще хтось „третій" — не англієць і француз, то він мусить стати або англійцем, або французом, — а нічого третього не дано. Такі самі собою випливають висновки із становища Карона і його однодумців.

Але ж, звичайно, Карон знає, що в Канаді є не тільки англійці і французи, а є ще хтось і третій, — багато інших етнічних груп. Але, мабуть, нав'язуючи до давніх, історичних порахунків між англійцями і французами в Канаді, Карон випустив цього третього з уваги. Хоч, щоправда, багато є і між англомовними, що в цій справі думають так само як і франкомовні.

Від теорії до практики

Справа державно-офіційних статусів англійської і французької мов у Канаді — це не те саме, що справа мови в сенсі етнічно-культурному й релігійному. Напр., католики по всій Канаді, отже й французи у Квебеку, мають латину своєю богослужбовою мовою. Канада, як і кожна демократична держава, дозволяє різним етнічним і релігійним спільнотам зберігати їхню культуру, а її душею є їхня етнічна мова. Тому-то закономірним явищем є той факт, що Комітет Українців Канади вніс до Королівської Освітньої Комісії в Квебеку петицію, про яку „Да Виннипег Фрі Пресс" (3.2.1962) подає ось що:

„Петицію, французькою мовою, вніс Український Комітет у Квебеку, почерез своїх 4-х представників від 30.000 громадян-українців. Петиція є за організацію українських шкіл, в яких діти українського походження навчалися б релігії (і православної і римської) своєю власною мовою, а шкільні предмети викладалися б по-французькому й по-англійському".

„Римська Церква – це дві Церкви"

Старий університетський професор і відомий пресовий коментатор Дерон Кервин (католик) в ЗДА недавно заявив:

„Римська Церква — це в дійсності дві Церкви: одна священича, а друга світських людей".

ПРОВІДНИК 50,000 ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ В ЗДА

Організація CEOYLA (Council of Eastern Orthodox Youth Leaders of America) очолює 50,000 членів православної молоді. Президентом CEOYLA є 35-літній Ричард Дж. Джозеф з Толедо (в штаті Огайо).

Він уже зробив 25,000 миль дороги, об'їжджаючи 1,000 відділів цієї організації. Антіохійський Патріярх нагородив його Золотою Медалею, Медалею Св. Апостола Петра й Павла та Архиепархіяльною Грамотою заслуги.

Вислуховується й друга сторона

Праця митр. В. Липківського, „Нарис" проф. І. Власовського, „Вісник" і католицькі полемісти

Року 1959-го видавці-католики випустили друком книжку п. з. „Відродження Церкви в Україні 1917-1930", за редакцією о. д-ра М. Соловія, ЧСВВ, — книжку, що дві третини змісту займає публікація твору, про який говорять, що це праця митрополита Василя Липківського, а саме — 7-й розділ його більшої праці п. з. „Історія Української Церкви". Ніхто з видавців не знає оригіналу цієї праці митр. Липківського ані в цілості, ані того її 7-го розділу. Під час II світової війни з Києва вивезено на Захід різні копії тільки 7-го розділу цієї рукописної „Історії Української Церкви"; з київських копій на Заході згодом пороблено більше копій. Одну з тих копій опублікували друком католицькі видавці, а о. д-р М. Соловій, як редактор цієї публікації, додав від себе примітки та свою власну розвідку на тему Української Автокефальної Православної Церкви в Україні.

Оригіналу-рукопису цієї праці митр. Липківського на Заході немає, — він, як кажуть, залишився десь в Україні, отже питання: чи опублікована (з копій) католицькими видавцями в Торонті праця під іменем митр. В. Липківського є згідна чи не згідна з оригіналом-рукописом? — це питання дуже важливе. Воно важливе не тільки з точки зору точности, але й також з уваги на ту ціль, з якою католицькі видавці вважали потрібним видати цей твір. Можна ставити питання: чи видавці-католики були б видали цю книжку, якщо б не сподівалися, що вони нею пошкодять Українській Православній Церкві? Та ж певне, що вони видали не нате, щоб помогти Українській Православній Церкві! Але тому що в цій праці, про яку кажуть, що її написав митр. Липківський, немає нічого такого, що могло б евентуально кидати якусь тінь на саму істоту Української Прав. Церкви, як на цілість, то католицькі видавці копії цього твору старалися у своїх коментарях, доданих до згаданої книжки, настроїти читача так, щоб деякі дрібні моменти, що відносяться до деяких осіб з проводу Української Автокефальної Церкви в Україні 1921-30 рр. під Советами, вони роздмухали до розмірів велетенської тіні, яка в їх очах мала б оповити всю цю Церкву.

Ось один з прикладів тих католицьких пропагандивних сугестій, — проф. Іван Власовський заявив:

„Помимо того, що о. д-р Соловій, використовуючи так суб'єктивно мемуари митр. Липківського, забуває правничу засаду „audiatur et altera pars" (переслуховується й друга сторона), він в тому списковi „непевних" щодо „продажности", чи інших яких гріхів, єпископів вставив вже й імена, яких не називає сам м. Липківський посеред „продажних", „неморальних", „шкурників" і т. п., а саме: архиеп. Антонія Гриневича, єпископів — Юхима Калішевського, Миколая Карабиневича, Юрія Тесленка, Конона Бея, Олександра Червінського. Чи таке знеславлення церковних діячів, вже й без всяких до того підстав, чесне?" (Іван Власовський, Нарис Історії Української Православної Церкви", т. IV, ч. 1. Ню Йорк — Бавнд Брук, 1961, стор. 342).

Так написав проф. Власовський. Отже, йому, звичайно, ясно, з якою метою католицькі видавці опублікували свої копії згаданого рукопису праці митр. Липківського.

Тому що митр. Липківський критично висловився про деякі особи УАПЦ в Україні 1917-1930 рр., то католицькі видавці вже від себе поширили ці критичні думки митр. Липківського на більше число видніших постатей УАПЦ, щоб витворити в читача враження, що, мовляв, сам митр. Липківський осудив „цілу" ту Церкву, найбільшим творцем якої він сам був, отже, мовляв, він сам „осудив" свою роботу, цебто й „осудив" самого себе...

Знаючи, з якою метою католицькі видавці публікують ці „копії" праці митр. Липківського, „Вісник" не міг не бути зацікавлених цією справою. Коли катол. видавці в Торонті опублікували друком котрусь із версій копії згаданої праці митр. Липківського, то „Вісник" у числі за 1-го липня 1959 р. (у статті п.з. „Справа історичної ваги. Спотворений текст Історії УАПЦ під іменем Митрополита В. Липківського") мав підстави поставитися до цієї книжки із застереженням.

Тому що в міжчасі о. д-р С. В. Савчук видав цю копію рукопису згаданої праці митр. Липківського, що її має митр. Ніканор, і тому що о. д-р С. В. Савчук широко й основно висвітлив справу цих копій, „Вісник" уже не бачив потреби далі займатися цією справою, хоч вона частенько (і з підозрілою запопадливістю) порушується в католицькій пресі.

Коли ж, одначе, „Вісник' знову повернувся до згаданої проблеми, то це сталося шляхом особливих обставин, — можна б сказати: неочікуваних обставин. А саме: вищезгадана скромна стаття у „Віснику" (за 1.7.1959) мала честь попасти в I. частину IV-го тому (на стор. 375-376) цінної праці проф. Івана Власовського п. з. „Історія Української Православної Церкви", що її видала Українська Православна Церква в США.

Газети, так би мовити, „минаються", — як звичайно газети; їх так мало хто комплетує й зберігає, що через кілька років після виходу даного числа газети вже іноді буває трудновато дістати його.

(Продовження на 3-й стор.)

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками(з Старого й Нового Заповітів:

Класа I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00

Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВИСЛУХОВУЄТЬСЯ Й ДРУГА СТОРОНА

(Продовження з 2-ї стор.)

А томи книг залишаються на довгі століття. Таким чином „Вісник" вдячний проф. Власовському за утривалення тіє його статті на сторінках його дійсно великої праці.

Але, як кажуть французи, „шляхетство зобов'язує"; отже, саме тому що стаття удостоїлася попасти на сторінки праці проф. Власовського, і піде там у покоління грядучих віків, то ми вважаємо потрібним провести її в цю далеку дорогу деякими вияснeннями.

Проф. Власовський підкреслює цей факт, що видавці-католики не мали добрих інтенцій по відношенні до православних українців, коли рішилися видати „копію" праці митр. Липківського. Але при тому він не погоджується з тим становищем „Вісника", яке „Вісник" зайняв супроти виданої католиками „копії" праці митр. Липківського.

Проф. Власовський пише про це так:

„Але боротися з такими „братніми" інтенціями" (католицькими, — Ред. В.) не можна засобами, за які вхопився було „Вісник", орган УГПЦеркви в Канаді, який в ч. від 1 липня 1959 р., умістив статтю: „Справа історичної ваги. Спотворений текст історії УАПЦ під іменем митрополита В. Липківського". В ній „Вістник", ніби „маючи на руках дані", але їх не подаючи, тобто без жодних підстав, заявив, що католицькі видавці випустили друком викривлений текст Історії Української Православної Церкви під іменем митрополита В. Липківського у фальшивому стані"... Наукова полеміка такого роду не може витримати зовсім критики. Копія рукопису Розділу VII мемуарів митроп. В. Липківського, яку я мав в Празі в 1944 р., і видана тепер копія з друкарні оо. Василіян зовсім не мають по змісту й стилю праці таких різниць, щоб говорити про якийсь „фальсифікат". А це копії з двох джерел: та, що я мав, є передруком в Києві в канцелярії Церковного Управління при Владиці Ніканорі; видана ж оо. Василіянами — передрук з копії, вивезеної проф. М. Андрусяком"... Отже виходить, якщо повірити „Вістникові", то „фальсифікат" праці „під іменем митр. Липківського" міг вийти тільки від диякона о. Чорноморця, або ще й від сестер митрополита... Таке припущення просто неймовірне... Що ж торкається різних помилок друкарських, змін в правопису, змін в словах чи зворотах і других різниць **дрібного загалом значення** в неохайному, треба признати, виданні оо. Василіян..., то це явище цілком зрозуміле при численних переписуваннях на машині, чи й від руки, мемуарів митрополита В. Липківського. Ці мемуари не Св. Письмо, щоб установляти точно, до букви їх текст. А в нас і в перекладах Св. Письма на українську мову, рівно ж і Богослужбових книг, стільки є різниць в словах, стилістичних, іноді й по змісту, одначе там ми не кажемо „фальсифікат" (Підкреслення в праці проф. І. В., — Ред. В.).

„Вісник" з вдячністю приймає до відома авторитетні зауваження з боку автора „Нарису історії Української Православної Церкви, в обороні якої „Вістник" перший (1.II.1960) з-поміж усієї української православної преси став був тоді, коли проти неї виступив був проф. Оглоблин з наукового боку. А це доказ, що „Вісник" таки вміє відрізнити мале від великого. Ба, вже навіть після виходу цієї книжки, в якій проф. Власовський осудив, як він підкреслює, „орган УГПЦеркви за те, що „Вісник", мовляв, „без жодних підстав" назвав тексти копії, опублікованої оо. Василіянами, спотвореними, — то ще й тоді „Вісник" (15-го січня 1962) рекомендував читачам купувати, читати й розповсюджувати „Нарис історії УПЦ" проф. Власовського. Отже, хоч „Вісник" є тільки популярним часописом, а не академічним журналом, чи книгою, то все ж таки він чинить усі зусилля в цьому напрямку, щоб відрізняти велике від малого і суттєве від несуттєвого. Отже для „Вісника" — і то саме тому, що він є органом нашої Церкви — важнішою є справа, щоб „Нарис історії Української Православної Церкви" проф. Власовського таки розповсюджувався, не зважаючи на це, що в ньому в неприхильному світлі показано „Вісника", орган УГПЦеркви". Якщо б „Вісник" не був органом нашої Церкви, то він міг би був евентуально зайняти інше становище в цій справі; але „Вісник" не вважає корисним і допустимим для української православної преси виступати проти публікації Української Православної Церква в США, а такою публікацією є „Нарис історії УПЦеркви" проф. Власовського, — „Вісник" не може цього робити навіть тоді, коли має підстави, тобто — в самообороні. Старі римляни казали: „salus rei publicae suprema lex" („добро республіки — найвищий закон"); подібно й „Вісник" уважає, що добро Української Православної Церкви — це для нього найвищий закон, — добро цієї Церкви всюди — і в Канаді, і в Америці, і на скитальщині. „Вісник" був і є проти того, щоб усякі особисті упередження й жалі мали місце в загальних справах і залишали по собі відпечатку в друкованому слові.

Тому саме „Вісник" радів і буде радіти появою „Нарису історії УПЦеркви", а особу її автора — проф. І. Власовського — він уважав і щиро далі вважає ученим великої заслуги для української науки взагалі і для Української Православної Церкви зокрема.

У цій ось статті „Вісник" зовсім не має заміру ставати у спільному фронті католицької преси в її масовій атаці на „Нарис історії УПЦеркви", а навіть подекуди на особу її автора, як науковця. Мета цієї статті зовсім інша. Найперше треба підкреслити, що ця стаття може була б і не появилася взагалі, якщо б завважень проф. Власовського по адресі „Вісника" не була використала католицька преса для однієї з чергових атак на „Вісника". Справді, „логіка" цієї преси досить дивна: коли йдеться про історію Української Православної Церкви взагалі, то тут католицька преса намагається ніби „дискваліфікувати" проф. Власовського, силкуючись показати його в такому світлі, щоб читач не вважав його авторитетом у ділянці історії Церкви. Але на цій точці, де проф. Власовський осудив „Вісника" за те, що „Вісник" строго-критично висловився про згадану тут книжку, видану оо. Василіянами — видану з цілями проти Української Православної Церкви, то тут католицька преса вже признає опінію проф. Власовського авторитетною.

Напр., відомий католицький богослов о. д-р М. Соловій заявив (подаємо дослівні витяги):

„...**проф. І. Власовський** при кінці свого **„Нарису історії Української Православної Церкви"**... (сказав, що) всі ці „розходження", що про них розписується „Вістник"... є **„дрібного значення"**... Тому проф. І. Власовський слушно завважує, що полеміка „Вістника"... не може витримати критики!" (Стаття п. з. „Друковані видання твору митр. Василя Липківського". Щоденник „Америка", 29.12.1961).

І цей же о. д-р Соловій так висловлюється про цю книгу, в якій проф. Власовський став в обороні якости копії твору митр. Липківського, що її зредагував до друку о. д-р Соловій: „... історія УАПЦ пера проф. І. Власовського має справді незаперечну наукову вартість!" (Стаття п. з. „Найновіша Історія про УАПЦ з 1921 року". Тижневик „Поступ", 4.2.1962).

Але через сорок рядків вище о. д-р Соловій ось що написав про цю саму книжку проф. Власовського:

„Його „Нарис" — це компіляція матеріялів, без належного упорядкування, систематизації, певної селекції. Автор обтяжив свою книжку нераз кілометровими цитатами, запускаючись у речі несуттєві, дрібничкові та маловажні. При тому дуже часто полемізує із своїми джерелами і бібліографією, дає научки, канонічні екскурси, дигресії від головної теми і багато дечого, що непотрібне в підручнику історії".

Це написав о. д-р Соловій. Звичайно, він не пише подрібно, які саме деталі й дрібниці він має на увазі, бо цього він, мабуть бачить там багато. Отже о. д-р Соловій, звичайно, не сказав також, чи та „научка" для „Вісника", яка має місце в „Нарисі" проф. Власовського також належить до „маловажних" справ, і чи вона належить до тих речей, що „непотрібні в підручнику історії".

Оця стаття у „Віснику" не ставить собі метою відповідати на критичні завваження по адресі „Вісника" в „Нарисі" проф. Власовського; метою цієї статті є відповісти католицькій пресі, яка використала проти „Вісника" матеріял з „Нарису" проф. Власовського.

Нижче слідують ці вияснення.

Католицьким авторам досить зручно послуговуватися цитатами проф. Власовського проти становища „Вісника" у справі копії твору митр. Липківського тому, що проф. Власовський у своєму „Нарисі" користувався цією копією твору митр. Липківського, що її видали оо. Василіяни, — бо, мабуть, він не мав під рукою іншої копії.

Але цей факт, що проф. Власовський захищає копію, видану католиками, ще ніяк не може служити католицьким полемістам за доказ евентуальної коректности цієї копії. Проф. Власовський написав, що між копією, яку видали католики, і іншими копіями є лише різниці **„дрібного загалом значення"** — підкреслив проф. Власовський, і католицькі полемісти найбільше покликаються на цей аргумент проф. Власовського. Але при тому виринає питання: що і хто вважає великою справою, а що і хто — малою? Напр., о. д-р Соловій критикує проф. Власовського за те, що той вникає „у речі несуттєві, дрібничкові та маловажні". Але проф. Власовський ці речі, звичайно, вважав не дрібними, а важливими, коли він уважав конечним виділити їм таке дороге місце в підручнику, який є тільки „Нарисом історії УПЦеркви". Отже вже хоч би й це свідчить, що між людьми іноді бувають розбіжності в поглядах на справу питання про те, що треба вважати великим, а що треба вва-

(Продовження на 5-й стор.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВИМОГА ЗМІНИ „ЛОРД'С ДЕЙ ЕКТ"

„Lord's Day Act" („Акт про День Господній" — неділя) стоїть на сторожі неділі — щоб її святкували; він вияснює — місцями дуже дрібничково, яких зайнять, що мають відношення до суспільства, не вільно виконувати в неділю. Коли „Акт", як „Домініяльний Закон", був ухвалюваний, то за того часу ще не були так широко розвинені засоби реклями, як тепер, отже цей „Акт" не передбачує цієї проблеми специфічно.

З уваги на це організація „Союз Дня Господнього" (Lord's Day Alliance) 26-го січня ц. р. звернувся до прем'єра Джана Діфенбейкера з вимогою, щоб уряд Канади зробив великі зміни в „Акті Дня Господнього", а при тому щоб покласти особливий натиск на якмога більше обмеження реклями, що нею переповнені також і в неділі телевізія, радіо й преса.

Ця справа має „дві сторони медалі".

Безперечно, Союз Дня Господнього правильно звертає увагу на ці справи, бо ж реклями — це вже частина роботи „бизнесу"; і поскільки вже в історії Канади колись буде записано, що в її законах був „Акт про День Господній", то зовсім логічно тут вимагати, щоб цей „Акт" не був порожнім звуком, чи „релігійною" декорацією, під якою релігійний зміст заникає шляхом зручного обминання цього Домініяльного Закону.

Але, з другого боку, вищезгадане домагання Союзу Дня Господнього, коли до нього підійти з моральної сторони, являється ще одним доказом у некористь християнського суспільства, яке домагається, щоб уряд державним законом обороняв його релігійні святощі, — і то перед ким: перед самим тим же суспільством, яке хоче бути християнським, але потребує, щоб уряд силував його до цього, не зважаючи на конституційне відділення Церкви від держави?

Якщо б Союз Дня Господнього розпочав свою акцію з того, щоб християни недільні дні присвячували релігійним справам і такій діяльності, що причиняється до виховування суспільства на здорових моральних засадах, а менше в ці дні пильнували телевізії, радіо і т. п., то „бизнес" (у формі реклями) став би безпредметним.

Коли хто обвинувачує уряд держави шляхом домагання: поможи мені бути релігійним, бо я сам не можу! — то тим самим він показує у від'ємному світлі не уряд, а себе самого.

„ДІЯЛЬНІСТЬ ДОБРОЇ ВОЛІ"

Західню частину Онтаріо 29-го жовтня м. р. несподівано покрила сітка католицьких висланців для списування католиків. Вони — мовляв, не знаючи, хто католиком є, а хто ним не є — не минали ні однієї хати також і не-католиків, масово появившись по всіх містах, містечках і фармах.

Дивний той „перепис католиків"! Коли хто є католиком, то він автоматично є членом Церкви, отже й членом своєї парафії, яка знає ім'я й прізвище та адресу, а також знає число тих, що вмирають і народжуються, бо ж Католицька Церква хоронить їх і хрестить. Коли ж Католицька Церква вважає, що є такі „католики", які стоять поза Церквою, отже їх треба шукати по їхніх помешканнях, і „заблукати" також до не-католиків у пошукуванні „католиків", то з цього виходить, що вони не бажають бути в Католицькій Церкві, — на якій, отже, підставі Католицька Церква може вважати їх католиками? Це акція, під фірмою „енумераторства", нагадує собою акцію Свідків Єгови.

Католицькі „енумератори" (списувачі), заходячи до всіх не-католиків від хати до хати, щоб розпитувати: „може ви є католик, то признайтеся! — „при нагоді" запрохали їх на свою урочистіть під кличем щось в роді того: „чим хата багата, тим рада", — місцеве звичаєве „open hose" celebration. Католицькі висланці мали інструкції запрохати не-католиків прийти в другу неділю по полудні до найближчої католицької церкви на „безплатну перекуску"; католицький єпископ Джан С. Коді випустив з цієї нагоди Листа, в якому запевнював, що Католицька Церква не має заміру „займатися прозелітизмом" (переводити людей з їхньої віри в іншу віру).

З цього мало б виходити, що католики запрохали не-католиків прийти до католицької церкви, щоб з'їсти безплатну перекуску й приємно поговорити та нав'язати дружні зв'язки — без церковно-політичних агітацій, а решта вже „приложиться вам" сама собою. . .

Цю католицьку акцію єпископ Коді назвав „Діяльністю Доброї Волі" (Operation Goodwill).

Об'єктивно, ця католицька тактика „навертання" далеко перевищує тактику єговістів, від нудного, сухого „проповідування" яких люди втікають, — але запрохання на „безплатну перекуску" й приємну гутірку, без дискусій і промов чи проповідувань — це їхнє „атомне місіонерство". Католицькі провідники, як видно, збагнули, що симпатії до особи місіонера, як людини, іноді навертають більше людей на віру місіонера, ніж викладання теологічної науки. З другого боку, католики зрозуміли, що тепер такі часи, а вже особливо в демократичній країні, де уряд не помагає Церкві законом і поліцією належати до Церкви (як це ще досі діється в католицькій Еспанії), коли духовна особа має йти до людей, якщо люди не йдуть до неї.

Безперечно, тепер такі часи, що церковні провідники не можуть безпечно сидіти в канцеляріях, чекаючи, поки і чи хто до них зголоситься.

Але тут виринає питання: чому католики запрохають не-католиків до себе лише туди, де все відбувається під строгою опікою католицького священика? Чому католицький духовний провід забороняє світським католикам сходитися з не-католиками там, де не присутні католицькі священики? Якщо б це була справді „Діяльність Доброї Волі", тобто лише нав'язування взаємин між католиками і не-католиками виключно в цілях суспільного співжиття, то католицькі провідники повинні б закликати членів своєї Церкви при кожній нагоді сходитися з не-католиками, — але так воно не є.

Отже Католицька Акція заманює некатоликків до свого „open house" для цього, щоб, коли вони ввійдуть, уже після цього зробити „closed house".

У КОНГО ВБИЛИ МІСІОНЕРІВ

В останньому тижні січня ц. р. з Конго повідомлено, що прихильники Гізенги вбили 18 католицьких місіонерів.

З якої б точки зору справу не розглядати, то цей факт являється жахливим; питання: кого вбито й за що? — тут являється несуттєвим, поскільки вбито людей безборонних. Але цей факт, що тими людьми були священики, набирає, зокрема, ще й своєї особливої закраски.

Бельгійська влада, довший час володіючи в Конго, як у своїй колонії, вспіла за той час так виховати для себе такі одиниці й гурти з-поміж конґанців, що що вони стали спомагачами бельгійської влади, — і до таких належить Мойсе Чомбе. Бельгійці-наїздники, під тиском визвольної боротьби конґанців, підтриманих Об'єднаними Націями, були змушені виступити з Конго. Але щоб затримати для себе Катанґу, що є найбагатшою провінцією Конго, вони допомогли Мойсе Чомбе відірвати провінцію Катанґу від Конґо, і проголосити цю провінцію „державою", а Мойсе Чомбе за допомогою бельгійської зброї й політики проголосив себе прем'єром Катанґи; за плечима своєї маріонетки (Чомбе) бельгійці надіялися далі володіти в Катанзі.

Катанґа, як найбагатша провінція, була центром бельгійської колоніяльної влади. Католицька Церква почерез своїх місіонерів-бельгійців намагалася ширити католицтво в такому дусі, що хто стає католиком, той дає доказ своєї лояльности до бельгійської влади; а хто вважає себе лояльним до бельгійської влади, той конче повинен доказати це шляхом прийняття католицтва. Бельгійським католицьким місіонерам у ширенні католицтва серед конґанців у помочі стала бельгійська влада з її військовим і поліційним апаратом. Це викликало серед конґанців ненависть до католицтва; хто з конґанців ставав католиком, того автоматично вважали бельгійським агентом, запроданцем, хрунем, отже й ворогом конґанського народу. Католицькі бельгійські священики-місіонери серед конґанців викликали до себе такий настрій, як польські католицькі ксьондзи, які помагали польській католицькій владі поневолювати Україну, несучи в одній руці хрест, а в другій меч і пута.

Ця стихійна ненависть супроти католицьких бельгійців-місіонерів, між іншим, проявилася також і в тому трагічно-жахливому вчинку, яким є вбиття конґанськими вояками 18 католицьких місіонерів.

Ґізенґа є на послугах міжнародного комунізму, що є на руку режимові в Мос-

(Закінчення на 7-й стор.)

ВИСЛУХОВУЄТЬСЯ Й ДРУГА СТОРОНА

(Продовження з 3-ї стор.)

жати дрібницею.

Напр., проф. Власовський заявив: „Копія рукопису, Розділу VII мемуарів митроп. В. Липківського, яку я мав в Празі 1944 р., і видана тепер копія з друкарні оо. Василіян, зовсім не мають по змісту й стилю праці таких різниць, щоб говорити про якийсь „фальсифікат".

Звичайно, проф. Власовський мав у Празі цю копію, що її в Києві зробили були для німецького Інституту Східньої Европи, але українці, які цю копію для німців з Праги робили, не дали їм точної копії, щоб не інформувати німецьку владу про ці українські справи, про які вони не повинні були знати. І о. д-р Соловій так висловився про ту празьку копію: „. . .одна з копій того ж самого перепису (з 1942 р.) була доставлена для Інституту Східньої Европи в покаліченому, „обрізаному" виді!"

І коли проф. Власовський говорить, що між празькою копією (отже, за о. д-ром Соловієм, покаліченою, в „обрізаному" виді!) та між копією, виданою оо. Василіянами, зовсім „немає по змісту й стилю праці таких різниць, щоб говорити про якийсь „фальсифікат", як каже проф. Власовський, — то тут, у висновку, виходить одне з двох: або проф. Власовський уважає, що копія оо. Василіян походить з Праги, отже вона також „обрізана" (а проф. Власовський використав, вважаючи її доброю, копію оо. Василіян для свого „Нарису"), або 2) що проф. Власовський навіть сам факт покалічених та обрізаних копії (а нею була копія в Празі) вважає справою „дрібного значення". А це вже звичайно, був би чисто особистий погляд проф. Власовського. Покалічення празької копії не вважає фактом дрібного значення також і сам о. д-р Соловій, отже тут знову між о. д-ром Соловієм і проф. Власовським є незгідність у поглядах на питання: які розходження в копіях треба вважати великими, а які дрібними? А коли так, то о. д-р Соловій поступив непослідовно, коли він проти „Вісника" покористувався особистою опінією проф. Власовського на тему різниці між „великими" й „дрібними" речами.

Хоч проф. Власовський каже, що між празькою копією твору м. Липківського і копією того ж твору, що її опублікували оо. Василіяни, цілком немає „по змісту й стилі праці таких різниць, щоб говорити про якийсь „фальсифікат", то ледве, чи є підстави вірити, щоб о. д-р Соловій погоджувався тут з проф. Власовським, — бо ж о. д-рові Соловієві відомо, що саме цю копію, що була вивезена до Праги, переписувачі в Києві спеціяльно спрепарували, тобто зробили їй відповідну операцію, щоб німецька влада не могла з неї довідатися прб ці справи, про які, як переписувачі-українці вважали, німецька влада не повинна знати, — отже там, де вони вважали потрібним, в різних місцях обрізали текст, але подали його німцям за текст ніби „ненарушений", і вони зробили це свідомо. Звичайно, переписувачі зробили це для добра української справи, і то в цій ситуації, коли німецька влада силувала їх видати їй копію твору митр. Липківського. Але все ж таки, коли брати виключно предметово, об'єктивно, то факт залишається фактом, а саме — що празька копія є пофальшована. І коли проф. Власовський таки каже, що він не знаходить між копією оо. Василіян і празькою копією (яка таки є пофальшована) таких різниць щодо „змісту" праці, щоб можна було говорити про якийсь „фальсифікат", то ми вважаємо, що в цьому випадку треба бути вирозумілим для цього твердження проф. Власовського, бо ж він читав празьку копію 18 років тому, а в Канаді під рукою її не мав, отже й у нього не було можливости сконфронтувати з копією оо. Василіян; а людська пам'ять не є всесильною, отже й тому годі вимагати від проф. Власовського, щоб він міг точно пам'ятати текст празької копії, — годі вимагати цього від проф. Власовського навіть в цьому випадку, коли він сам уважає, що він пам'ятає текст празької копії аж настільки, щоб міг порівняти її з тією копією, що її видали оо. Василія-

Проф. Власовський осудив „Вісника" за те, що він, мовляв, зробив велику справу з того, коли між тією копією, що її видали оо. Василіяни, та іншими копіями цієї праці митр. Липківського, він завважив різниці **„дрібного загалом значення"**, як це з притиском сказав проф. Власовський по адресі „Вісника". Бо, на думку проф. Власовського, різниці **„дрібного загалом значення"** (підкресл. проф. Власовського — Ред. В. „Вісника") принципово не вільно вважати суттєвими ані також, зокрема, ознаками фальшування.

Звичайно, проф. Власовському тут вільно мати свій погляд на цю справу, але ми, із свого боку, навіть при евентуальному найбільшому компромісі, могли б уважати цю проблему принаймні дискусійною. Ми вважаємо, що тут треба окремо підходити до кожного специфічного випадку **„змін у словах чи зворотах і других різниць"**, — бо в деяких випадках вони можуть справді не зміняти суті думок у тексті, але в деяких випадках, на нашу скромну думку, вони таки можуть зміняти саму істоту ідеї. Напр., частка „ні" — це маленьке „слівце", але коли на цьому місці, де митр. Липківський каже „так", зробити зміну на „ні", то це таки радикально зміняє думку митр. Липківського. Багатьом людям відома ось ця історична версія (може просто легенда): коли засуджений на смерть просив царицю (здається Катерину II) про помилування, то вона відповіла на це прохання ось таким своїм наказом: „Розстріляти не вільно простити", — отже ніде не поставила перетинки (коми); може для цариці це була дрібна різниця, — бо що ж там, мовляв, може означати одна кома! — але для засудженого на смерть це було питання або життя, або смерти. Отже деякі випадки зміни навіть у комі (хоч би тут навіть ішлося не тільки про Св. Письмо, але й про деякі важливі історичні документи позарелігійного значення), а не тільки у **словах чи зворотах** іноді таки можуть, на нашу думку, підходити під поняття зване „фальсифікатом", у стислому розумінні цього слова, а вже особливо тоді, коли ця зміна зроблена кимсь, хто видає даний документ нате, щоб пошкодити своєму противникові, а осягнути користь собі.

Коли ж мова про конкретні випадки, то в цій копії, що її видали оо. Василіяни, і не поінформували про те, чи і хто бере на себе відповідальність за цю копію, яка є під знаком питання щодо автентичности, а при тому в ній є показні відхилення від цієї копії, за яку ручаються авторитетні особи, і коли при тому різниці в копії опублікованій оо. Василіянами місцями є таки суттєвого значення, і коли оо. Василіяни видали цю копію з незатаєним наміром пошкодити Українській Православній Церкві, то „Вісник" таки мав тут підстави „вхопитися" за такі засоби, на які вся та справа заслуговувала. Звичайно, проф. Власовський правильно завважив, що „Вісник" (Г.7. 1959) не подав підстав для своєї критики виданої оо. Василіянами копії, називаючи її „спотвореною", і ми тут не вважаємо виною проф. Власовського те, що він, не знайшов у „Віснику" підстав для цієї критики, отже він мав право формально посудити „Вісника" за брак підстав, і він це зробив у своєму „Нарисі історії УПЦеркви заявивши, що „Вісник" **„без жодних підстав заявив, що католицькі видавці випустили друком** викривлений текст Історії Української Православної Церкви під іменем **митрополита В. Липківського"**. Безперечно, годі винувати проф. Власовського за саме таке становище, — бо ж звідки він міг знати, чи „Вісник" мав підстави для цієї своєї заяви по адресі католицьких діячів. Але „Вісник" підстави таки для цього мав, хоч і не писав про них, — „Вісник", пишучи це, вже був познайомлений з цією копією твору митр. Липківського, яка офіційно засвідчена авторитетним ручителем — свідком переписування цієї копії, отже „Вісник" мав можливість порівняти католицьку незасвідчену копію з православною копією засвідченою. „Вісник" мав при тому нагоду винести таке враження, що католицькі полемісти таки підозрівали, що у „Вісника" були якісь підстави для його критичного становища супроти виданої оо. Василіянами копії. Отже, католицькі полемісти в принципі зайняли були вичікувальне становище в цій справі (і вони тут поступили правильно). І вже аж тоді масово заатакували „Вісника" (в „Америці", „Нашій Меті", „Поступі" і ін.), коли появилася чергова книжка (найновіший випуск) „Нарису історії УПЦеркви" проф. Власовського, в якому він осудив „Вісника", ставши в обороні копії виданої оо. Василіянами, — і тоді католицькі полемісти використали аргументи проф. Власовського проти „Вісника". Звичайно, проф. Власовський писав це проти „Вісника" для історії взагалі, а не для того, щоб католики використовували його аргументи проти органу УПЦеркви, — отже це не вина проф. Власовського, що його аргументи чорним друком негайно зароїлися в католицькій пресі. Ми натомість вважаємо, що (беручи справу з логічного й психологічного підходу до неї) тут католицькі діячі надужили аргументів проф. Власовського, — вони їх надужили тому, що хоч вони й мусіли знати, що в проф. Власовського під той час, коли він писав свій „Нарис", не було під рукою потрібного предметного матеріялу, щоб якмога точніше прослідити справу текстів копій праці митр. Липківського, отже він мусів писати так, як на це дозволяли йому обставини, — а проте вони не завагалися використати з праці проф. Власовського ці аргументи, що були подекуди подиктовані особливими обставинами при писанні „Нарису"; є підстави думати, що католицькі полемісти нещиро подали за „добру монету" навіть ці аргументи проф. Валсовського, які він ужив проти „Вісника", що їх самі католицькі поле-

(Закінчення на 12-й стор.)

Курси Українознавства в Гамілтоні

Православні українці м. Гамілтону мають повне право пишатися своїм здобутком на полі освіти.

Громада при церкві Св. Володимира, дякуючи невтомній праці молодого й енергійного завідувача школи п. Ф. Ігнатюка, зорганізувала для молоді, що закінчила навчання в місцевій українській школі, 4-річні Курси Українознавства. Опіка над молоддю, що закінчує наші українські школи, це першочергове завдання для Управ наших Громад. Молодь у критичному віці 13-14 років залишена поза виховним впливом зорганізованого українського суспільства, швидко губиться в іншонаціональному морі Канади, і пропадає для нас.

Провід Гамілтонської Православної Громади і батьки молоді добре зрозуміли і відчули цю небезпеку, і на I курс послали аж 39 молодих курсантів. Пан Ф. Ігнатюк, що є фактичним керівником освітньої справи при цій Громаді, заздалегідь підготовляючи цю справу, не пошкодував часу й труду відвідати Раду Української Школи при Східній Єпархії для всебічної інформації в цій, новій для нього ділянці освітньої праці. І така дбайлива підготовка пішла на користь Громаді.

На запрошення п. Ф. Ігнатюка голова Ради Української Школи Східньої Єпархії відвідав Гамілтон, і ознайомився із станом праці згаданих курсів.

Уся шкільна документація (навчальний плян праці Курсів, пляни праці окремих викладачів, журнали тощо), що є дзеркалом праці курсів, — у зразковому порядку.

П. Ігнатюк продовж років виробив собі свою систему постійного зв'язку з батьками учнів, а тепер — курсантів, і ця система дає добрі наслідки.

На Загальних Зборах батьків курсантів, що були скликані у зв'язку з початком навчального року на Курсах, мені з приємністю довелося ствердити низку додатніх явищ у праці Курсів, які Рада Української Школи Східньої Єпархії бажала б бачити у всіх наших Укр. Православних Громадах. Ось ці позитивні факти:

1. Керівникові Курсів п Ігнатюкові пощастило підібрати добрих викладачів. Усе це люди із солідною педагогічною освітою, а головно з щирим бажанням працювати для добра нашої молоді.

2. На Збори з'явилася поважна кількість батьків курсантів і всі викладачі Курсів під проводом о. Настоятеля Парафії Прот. В. Федака, а також учительки української школи.

3. Збори були ділові й пройшли на високому рівні, показавши велику зацікавленість батьків справою Курсів. В обговоренні питань навчання і виховання нашої молоді взяли участь усі вчителі Курсів, а також чимало з присутніх батьків. У виступах заторкнено було різноманітні ділянки навчально-виховної праці.

4. Збори виявили повну співпрацю керівника Курсів з батьками курсантів. Батьки підтримали ініціятиву п. Ігнатюка, і всі курсанти організовано відвідують церкву Св. Володимира в Гамілтоні, де їм відведено відповідне місце. Згідно бажання батьків, усі курсанти беруть участь у співочому та танцювальному гуртках.

В поодиноких виступах викладачів Курсів відчувалося, що не всі з курсантів мають однакову настанову і бажання до праці. Щоб протидіяти нездоровим явищам серед курсантів, або вірніше — щоб їм запобігати, керівник Курсів і Педагогічна Рада мають виробити плян спільної дії, бо тільки такий підхід у навчанні виховної праці може забезпечити належний успіх.

Слабким місцем у праці новозорганізованих Курсів є невідповідне для них приміщення в будинку Церковної Громади. Цьому питанню на Зборах батьків було приділено належну увагу, і можна висловити впевненість, що керівник Курсів спільно з Батьківським Комітетом і Управою Громади забезпечать більш відповідні умовини для праці Курсів.

Вітаючи Українську Православну Громаду в Гамілтоні з цим її незаперечним успіхом у праці з молоддю, залишається лише бажати їй в імені Ради Української Школи Східньої Єпархії, щоб так добре започаткована — спільними зусиллями вчителів, батьків і всієї Громади — справа успішно розвивалася далі, охоплюючи своїми впливами всю українську молодь. Уже ж бо навища пора, щоб робити оцінку праці наших Громад у першу чергу не за те, скільки долярів здобула кожна з них продовж року, а за те, як вона поставила у себе справу навчання й виховання нашої молоді, бо в цьому наше майбутнє в Канаді.

М. Муха.

Учительська Конференція на Сході Канади

Протягом останніх років, коли відбувалися Єпархіяльні З'їзди Духовенства, відбувалися й Учительські Конференції на Сході Канади.

Одночасне відбуття З'їздів Духовенства та Учительських Конференцій подиктоване нашим практичним життям.

По-перше, це вможливлює бути присутніми на Учит. Конференції нашим Владикам, Священикам, учителям та вихователям, спільно взяти участь в обговоренні пророблeної за рік навчально-виховної роботи та накреслити завдання на новий навчальний рік.

По-друге, заощаджується час, матеріяльні витрати Радою Укр. Школи на Сх Канади, яку очолює проф. М. Муха, щороку робиться підготова до відбуття Учит. Конференції.

24 листопада 1961 р. в приміщенні катедрального будинку при вул. Бетерс ч. 44 у Торонто відбулася III Учительська Конференція при Українській Греко-Православній Церкві на Сході Канади. Учасників було 64 особи.

Конференцію відкрив вступним словом голова Ради Української Школи на Сх Канади проф. М. Муха.

У склад Почесної Президії учасниками Учит. Конференції запрошено:

1. Високопреосвященнішого Владику Митрополита Іларіона,

2 Високопреосвященнішого Владику Михаїла,

3. Високопреподобного о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука,

4. о. Митрофорного Протоієрея В. Слюзара.

5. о. Митрофорного Протоієрея П. Самця.

Ділову Президію вибрано в складі:

1. о. Т. Славченко — голова,

2. учителька Кумпан — секретарка,

3. учителька Шумовська — секретарка,

4. учитель Глушко — член Президії.

Голова Учитель. Конференції, о. Т. Славченко, подякувавши за вибрання його й інших членів до Діл. Президії, оголосив повістку денну.

Головніші точки повістки денної:

1. Привітання від:
   Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона,
   Високопреосвященнішого Владики Михаїла,
   Голови Президії Консисторії і Ради Укр. Школи в Канаді о. Д-ра С. В. Савчука.
2. Доповіді на теми:
   а) Чому наші діти мають належати до молодечих організацій;
   б) Спосіб заохочення дітей читати українські книжки;
   в) Літня оселя при Громаді, як виховний чинник;
   г) Досвід роботи з батьками укр. школи в Гамілтоні;
   д) Про програми навчання в укр. школах;
   е) Звітня доповідь про діяльність Ради Укр. Школи на Сх. Канади; Обговорення доповідей (звичайно обговорювалося кожну доп. окремо після виголошення);
   є) Вибір Ради Укр. Школи на сх. Канади.

По прийнятті та затвердженні повістки денної, з привітами виступали: Високопреосв. Владика Михаїл та Голова Президії Консисторії і Ради Укр. Школи о. Д-р С. В. Савчук.

Коротко, але змістовно подякували за працю, яка була пророблена продовж минулого навчального року, закликали до непослабленої навчально-виховної роботи в цьому навчальному році та обіцяли допомогти в роботі шкіл всіми можливими способами, якщо потребуючі будуть звертатися за допомогою. Доповідь „Чому наші діти мають належати до молодечих організацій" виголосив М. Валер. Доповідач протягом своєї доповіді підкреслював, що основна мета в темі — заохочувати дітей до участі в молодечих організаціях, які існують при наших Громадах — наприклад, у Торонто, як: СУМК та ОДУМ. Хоч основними навчально-виховними чинниками є: сім'я, Церква, школа, то також велике значення для молоді має й молодеча організація. Молодь — неохоплена нашими молодечими організаціями, — через байдужість батьків чи через відсутність такої організації при Громадах, школах, або через брак керівництва в організації, — піде до молодечих організацій інших національностей, а в гіршому випадкові вихована буде вулицею. Ми всі морально обов'язані за існування молодечих організацій, добру навчально-виховну роботу в них і охоплення всієї молоді.

Участь в обговоренні доповіді п. Валера брали: д-р Слюзар, о. Богдан Ґорґіца, о. Федір Легенюк, п. Торошенко, п. Грабовський і ін.

Доповідь „Спосіб заохочення дітей читати укр. книжки" написав учитель Ю. Гавелешко. Через неприсутність автора-доповідача її відчитав А. Ліщина. Доповідач подає серед інших один із способів заохочення читати укр. книжки — це читання учителем (звичайно в позашкільні навчальні години) коротких, цікавих і відповідних до дитячого віку і їх сприймання оповідань, віршів чи байок. Після кількох вступних читань, порадити учням прочитати це вдома самостійно, а опісля учні мали б переказати прочитане і їхне враження. Доповідь написана знавцем справи, але жаль, що не було присутного самого доповідача; дискусії по доповіді не було.

Доповідь „Літня оселя при Громаді, як виховний чинник" виголосила пані д-ка М. Фотій.

Доповідь обоснована конкретними прикладами, як у легкий спосіб прищіплюється дітям виховні моменти: а) дисципліна — своєчасне дотримування розподілу робочого дня; б) відповідальність — своєчасне виконування доручень, які покладаються на дітей в самообслуговуванні (держання в охайному вигляді ліжок, приміщення і т. п.; в) ініціятива — підготовка до імпрез, різні гри і т. д.; г) охайність — тримання себе в чистому вигляді і т. д.;д) товариськість — доброзичливе відношення до інших та допомога в потребі; е) фізичний розвиток — добровільні вправи і т. д.; є) релігійність — відвідування церкви в неділі.

Звичайно, що всі ці виховні моменти залежать у першу чергу від керівника літньої оселі і вихователів. Вихователі мусять стояти на певній висоті своїх завдань, бути зразком для інших, а потім вимагати від інших.

Пані д-ка Фотій керує літньою оселею довші роки, працьовита, досвідчена, тому й доповідь була опрацьована добре. У дискусії брали участь: п. Торошенко, о. Горґіца, о. Легенюк і ін.

Доповідь „Досвід роботи з батьками укр. школи в Гамілтоні" виголосив учитель Ігнатюк.

Укр. школа в Гамілтоні — це одна з кращих шкіл Сх. Єпархії; о. Федак уміє тісно співпрацювати з учителями, а також і з батьками. Ба, навіть більше — вони зверталися й до Ради Укр. Школи за деякими порадами, і проф. Муха виїжджав до їхньої Громади. Там же організували й Курси Українознавства.

Учит. Ігнатюк подав зразки різних інформативних листів, рапортів, свідоцтв, ощадних книжечок і ін., які вони виробили з метою повідомлення батьків про дисципліну, навчання в школі, виконування домашніх завдань та відвідування школи учнями. Ці інформаційні повідомлення надсилаються різними шляхами (способами), як: учнем, поштою і ін. Батьки радо відгукуються на повідомлення, і часто відвідують школу, а під час Батьківських Зборів присутність майже 100%. При школі є так звана „Ощадна Каса", в яку діти вкладають свої гроші на своє конто, а потім оплачують ними за перебування в літній оселі чи використовують на інші оплати, але — в порозумінні з батьками.

В обговоренні забрало багато осіб голос і висловлювалися різні погляди: одні схвалювали запроваджений спосіб зв'язку з батьками, що був поданий доповідачем, інші ж вважали, що цей спосіб потребує глибшого вивчення, а вже потім його рекомендувати школам. Треба признати, що доповідач попрацював над доповіддю, і опрацював її добре.

Доповідь „Про програми навчання для укр. шкіл, видані Радою Укр. Школи на Сх. Канади" виголосила учителька В. Ліщина. Доповідачка в короткому вступі подякувала за уложені програми з мови, географії та історії і прохала, аби було в найкоротшому часі докінчено програму з мови для V та VI кляс. Вона коротко зупинилася на програмі лише з мови для I-IV кл. Головна мета доповіді: подати програмовий матеріял, як основний, що повинен бути вивчений у клясах, а який матеріял доводилось — лише через брак часу — переносити на слідуючу клясу, та скорочувати його, або опускати.

У дискусії забирали слово кілька осіб. На окрему увагу заслуговує те, про що говорила пані Глушко, доказуючи, що дітей у першому році навчання треба вчити писати друкованими буквами і не звертати особливої уваги на правописну справу, не конче або й зовсім не звертати уваги, на правопис елементів лише — з-за браку часу. Треба більше читати різні казочки, оповідання і т. д., виховувати патріотизм. Через обмаль часу дискусію над цим припинено.

„Звітну доповідь про роботу Ради Укр. Школи на Сх. Канади" виголосив голова Ради Укр. Школи на Сх. Канади проф. М. Муха. Доповідь охоплювала підсумки роботи шкіл на Сх. Канади і роботу Ради Укр. Школи. У першій частині доповіді подано про: а) кількість шкіл; б) забезпечення учителями; в) охоплення дітей Курсами Українознавства, початковими школами та дит. садками; г) навчально-виховну роботу; д) молодечі організації; е) роботу Батьківських Комітетів при школах; є) допомогу з боку Громад школам.

У другій частині звітовано про роботу за такими точками:

а) Намагання членами Ради відвідати всі школи з метою вивчання умовин праці на місці та подати відповідну допомогу;

б) Заходи щодо вдосконалення роботи в Методичній Комісії, аби подавати своєчасну допомогу школам.

) Участь в проведенні 100-х роковин смерти Т. Г. Шевченка.

г) Опрацьовування звітів від шкіл і роблення підсумків,

д) Про співпрацю Ради з Головною Радою Укр. Школи у Вінніпезі, Владиками, Головою Президії Консисторії, священиками, учителями й з усім громадянством.

е) Про завдання Ради в майбутньому.

У дискусії над звітом слово забирали: о. Д-р С. В. Савчук — висловивши щиросердечну подяку Раді під проводом професора Мухи за пророблену роботу, обіцяв допомогти в роботі в майбутньому всіма своїми можливостями, аби було лише на користь школам, Церкві і всій громадськості.

Владика Михаїл — після довшого обговорення пророблeної роботи школами й Радою — висловив подяку і прохав присутніх обрати Раду в тому складі, що була в минулому. П. Н. Грабовський висловився за залишення Ради в старому складі, — можливо що ще додати кількох членів у допомогу, аби не переобтяжувати людей, які основну роботу мають деінде.

Т. Охітва підкреслив про потребу більшої співпраці учителів професійних шкіл з Радою. Інж. І. Янішевський подав думку про потребу шкільного інспектора, який, відвідуючи школи, вивчав би їхні умовини й подавав би відповідну допомогу. Свящ. Ростислав Панченко запрошує членів Ради відвідувати школи, бо в школах часто потребують допомоги.

На майбутній рік Раду Укр. Школи обрано в складі:
проф. М. Муха — голова; о. Прот. Д. Фотій, — заступник голови; учит. Г. Хохітва — секретар; члени: учит. А. Ліщина, учителька К. Сакалюк.

Робота цьогорічної Учит. Конференції була не менше успішною від Конференцій попередніх років.

Одна з відмінностей полягала хіба лише в тому, що менше зверталося уваги на організаційні проблеми (бо вони бі[illegible]е упорядковані), а головна увага спр[illegible]вана була, як підтверджують виголо[illegible]ені доповіді, на практичне ведення навчально-виховної роботи.

Дискусії по доповідях виявили, що учасники більше цікавляться доповідями і обговорюють їх охоче, в яких коротко, але яскраво поданий зміст намічeної теми, а також практичне примінення й переведення, поданого доповідачем, у школах, — враховуючи місцеві умовини, — ніж доповідями довгими (за часом виголошення), теоретично обгрунтованими, але поставленими далеко від практичного здійснення в наших обставинах.

А. Ліщина.

Ускладнення вінчання княжни Софії

Княжна Софія з грецького королівського роду заручилася з Дон Хуаном — графом Барцельонським — претендентом на королівський престіл Еспанії. Вона православна, а він католик, — і з приводу цього виникають поважні ускладнення.

У Ватикані сказали, що Софія не мусить переходити на католицтво, тому що „православіє й католицтво — це галузі одного й цього самого кореня. — важливе тільки це, щоб вінчання відбулося в католицькій церкві, а діти щоб виховувалися в католицькій вірі. Буде допущене й православне вінчання, але воно розглядається, як щось на подобу цивільного шлюбу", — подає журнал „Православная Русь" (ЗДА) в ч. 1, 1962 р.

Кореспондент „Да Виннипег Фрі Пресс" (4.XI.1961) інформував з Мадриду в цій справі: „Ієрархія Православної Церкви і Римо-Католицької Церкви в Еспанії, а також королівські двори й політичні провідники, як кажуть, подають такі поради, що суперечать одні одним."

Тридцять православних і католицьких дорадників займаються цією проблемою.

У КОНГО ВБИЛИ МІСІОНЕРІВ

(Закінчення з 4-ї стор.)

кві і т. д. Чомбе є на послугах міжнародньої Католицької Акції, що є на руку Ватиканові й Бельгії. Це трагедія Конго, що її провідники служать чужим силам, а не інтересам конґанського народу. Це дало причину Об'єднаним Націям окупувати Конго, вбиваючи свого клина в щілину, яку зробили комунізм і католицтво на тілі конґанського народу.

Безумовно, перша й безпосередня відповідальність за вбивство католицьких місіонерів спадає на тих конґанських вояків, які вбили цих місіонерів; але посередня відповідальність за це спадає також і на сумління бельгійської колоніяльної Католицької Акції, яка використовує священиків-місіонерів для своєї колоніяльної політики в Африці.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Невірна інтерпретація образного стилю мови Св. Письма — у тих місцях, де такий стиль є, а також штучним вириванням окремих слів і висловів з контексту Св. Письма, щоб таким чином доказати словидне „першенство" Ап. Петра, це загрожує тим, що в не-католиків іноді бувають, шляхом реакції, мимовільні, відрухові популярні прояви „доказувати" зовсім протилежне: що, мовляв, Ап. Павло був не „вищий", а „нижчий" за декого з решти Апостолів. До цього провокує їх, хоч також мимовільно, католицька невірна наука про „першенство" Ап. Петра. І таким чином тут одна небезпека викликає собою другу небезпеку.

У дійсності Ап. Павло, як Апостол, був ані „вищим", ані „нижчим" за інших Апостолів: він вірував у Христа, як і всі інші Апостоли; він проповідував Християнство, як і всі інші Апостоли; він добровільно погодився вмерти на муках за Христа, якщо така буде воля й ласка Божа, як і всі інші Апостоли, і йому така мученицька смерть була призначена, і таку смерть Ап. Петро дійсно прийняв (Іван. XXI. 18-19).

Але коли йдеться про другорядну сторону справи, цебто про людську природу кожного з них, то вони, розуміється, були люди, і кожен з тих мав свої особисті, людські притаманності з їхніми чеснотами й слабостями в деяких моментах життя — очевидно, тільки тоді, коли почерез них діяв не Дух Святий, а людська природа Такі моменти людської слабості могли бути в кожного Апостола, хоч ми далеко не все знаємо, бо ж сказано у Євангелії Св. Івана: „Багато й іншого створив Ісус; але, якщо б про це писати подрібно, то, думаю, і самому світові не вмістити б, написати книг" (Єванг. Ів. XXI.. 25). Отже й бували свої „людські слабості" і в Ап. Петра, — він же ж був одним з учнів Христа, а учні тому й є учнями, щоб училися й досконалилися, бо ж вони не пішли за Христом досконалими вже з роду.

Але тут парадокс у цьому, що католицька теологія, живцем вириваючи окремі слова й вислови з Св. Письма, подає аргументи на мниме „першенство" Ап. Петра з таких цитат, що вказують не на „першенство", а на деякі моменти отієї „людської слабості" Ап. Петра, — отже католицькій теології краще б їх, уже хоч би й з чисто етичних мотивів, зовсім не підносити, бо цими „аргументами", які по суті не є істотні, мимоволі осягається логічні й психологічні ефекти, що цілком протилежні до тих, які католицька теологія хоче осягнути.

Христос знав стан душі кожного Апостола, отже Він знав можливості й неможливості душі кожного з них. У тому процесі, як Христос їх учив, у душі кожного Апостола бували хвилини великої віри, а бували й хвилини „людської слабості": сумнівів, вагань, страху, — аж поки врешті по довшому часі їхні душі стали стабільними, абсолютно утвердилися. .У цьому процесі в напрямі духового досконалення так само і в Ап. Петра були хвилини вагань, сумніву, страху тощо, але він їх перемагав, як і інші Апостоли. І Христос ці хвилини „людських слабостей" помічав. Людська природа Ап. Петра, як видно, характеризувалася великим чуттям, і мала нахил попадати в крайності.

Тут і причина цього, що між Ап. Петром і Ісусом Христом бували відносно часті виміни слів, що мали „крайній" характер своїм стилем та діями. І так, наприклад, Ап. Петро з щирою вірою в душі запевняв Ісуса Христа: „Якщо всі соблазняться (виречуться) щодо Тебе, я ніколи не соблазнюся" (Мат. XXVI. 33) Ці слова були щирі, Ап. Петро в той момент непохитно вірив, що так воно буде .Але ми не знаємо, що Христос подумав про таку опінію Ап. Петра про самого себе — що він, мовляв, вірніший Христові більше всіх Апостолів. Що Ап. Петро попереду всіх і при всіх Апостолах запевнював Ісуса Христа, що він Христові вірніший більше всіх, і любить Христа більше, ніж інші Апостоли, — це слова були щирі; однак це були тільки віра й слова, але Ап. Петро не мав нагоди ділом показати, що інші Апостоли, мовляв, менше вірні Христові і менше Його люблять, як Ап. Петро. Ап. Петро не знав глибини почувань до Христа в кожного іншого Апостола. Але Христос це знав, і на ці вияви крайності Ап. Петра Він відповів „крайностями". І коли Ап. Петро з щирістю й вірою в душі запевняв, що він ніколи не виречеться Христа, хоч би і всі Його виреклися (Ап. Петро так говорив, бо сам не знав своєї душі), то Христос відповів: „Поправді кажу тобі, що в цю ніч, ще поки півень тричі пропіє, тричі відречешся Мене" (Мат. XXVI. 34). І так воно, звичайно, сталося: коли Христа мучили, то Ап. Петро, налякавшися, щоб і його не мучили, не признався, що він Апостол Христа. Це була хвилина його „людської слабості", чого він незабаром таки щиро пожалував, і щиро розкаявся, та й „гірко заплакав" (Лука XXI. 62). І Христос цю щирість покаяння знав.

Очоловічений Христос, як людина, чисто людською стороною Своєї Істоти, мав між Апостолами одного, якого Він особливо любив — Ап. Івана, — і на Тайній Вечері він, цей „Один з учеників Його, якого любив Ісус, лежав біля грудей Ісуса" (Євангелія Івана XIII. 23). А бувши розп'ятим на хресті, „Ісус, побачивши Матір і стоячого тут ученика, якого любив, говорить Матері Своїй: „Жено, оце син твій!" Потім говорить до учня: „Оце Мати твоя"! З того часу цей ученик узяв її до себе" (Єв. Ів. XIX. 26-27) — Отже не Ап. Петро був найбільш улюбленим учеником Ісуса.

Ісус Христос найбільше любивши Ап. Івана, крім нього ще вирізняв двох: Апп. Петра і Якова. Коли Христос ішов помолитися в Гетсиманському Саді, то „Він сказав ученикам Своїм: „Посидьте тут, поки Я помолюся". І взяв з Собою Петра, Якова й Івана, і почав жахатися й тужити" (Марк XIV. 32-33).

Отже, до такої Своєї тайни, як Молитва про Чашу в Гетсиманському Саді, ближче підпустив тільки цих трьох Апостолів, а решту залишив подальше. Так само й на Тайну Свого Преображення Він узяв тільки цих трьох: „Узявши Петра, Івана і Якова, вийшов Він на гору помолитися" (Лук. IX. 28).

Усі Апостоли бачили, що Христос вирізняє між усіми цих трьох Апостолів. І тому й Ап Павло стверджує: „Яків, і Кифа (Петро), і Іван, що їх уважають стовпами" (Галат. II. IX), — цебто головними підпорами Церкви.

Ап. Петро хоч і мав віру й щиру волю стати в любові і вірності до Христа вище всіх Апостолів, але він несвідомо переоцінював свої природні можливості смертної людини, не зовсім знав самого себе; зате ж Христос знав його наскрізь. .Коли Христос у страстях молився в Гетсиманському Саді, то недалеко від Нього всі три Апостоли — Яків, Петро й Іван — спокійно собі заснули. Христос знав, що це була звичайна людська річ, природне, конечне явище. І Він не дивувався Ап. Якову й Ап. Іванові, бо вони не запевнювали Христа, що вони „кращі" всіх Апостолів, цебто — що в житті і діяльності вони беруть участь глибшу, ніж решта Апостолів. Тому-то й Христос брав їх такими, якими вони себе показували на словах, що покривалися з їхніми ділами. З уваги на це Христос не дивувався й не докоряв, Апп. Якову й Іванові за це, що вони заснули. Але Ап. Петро на словах показував себе таким, що не повинен би був заснути, і тому Христос звернув йому увагу на брак послідовності, коли розчаровано й з докором сказав до Ап.. Петра: „Симоне, ти спиш! Чи не міг би ти бодритися один час?" (Марк. XIV. 37).

Ніхто інший з Апостолів, а тільки Ап. Петро сам визвався, щоб Христос звелів йому піти до Нього на озері по воді, де йшов Христос; Ап. Петро щиро був переконаний, що він піде по воді до Христа, коли Він звелить йому. Але й тут Ап. Петро не знав себе належно, переоцінював свою духову силу. „І ученики, побачивши Його, ідучого по морі, налякались і говорили: „Це привид!" — і зо страху закричали. Але Ісус зараз же заговорив до них і сказав: „Оббадьорітесь! Це Я — не бійтеся"! Петро сказав Йому у відповідь: „Господи, якщо це — Ти, звели мені прийти до Тебе по воді!" Він же сказав: „Іди!" І, вийшовши з човна, Петро пішов по воді, щоб підійти до Ісуса; але, бачучи сильний вітер, налякався, і, почавши тонути, закричав: „Господи, спаси мене!" Ісус зараз же простягнув руку, підтримав його і говорить йому: „Маловірний! Чому ти усумнився?" (Мате. XIV. 26-31).

У Ап. Петра було щире бажання піти на зустріч Христові крізь надлюдську перешкоду на шляху — піти по воді, і він сам визвався на це.. І Христос, на його ж бажання, покликав його до Себе: „Іди!" І Ап. Петро пішов по воді, але усумнився, і став потопати. Ап. Петро усумнився не в Христа, а тільки усумнився у власні духові сили — в сили безмежно вірувати в поміч Христа. Христос бачив такі хвилини ослаблення духа Ап. Петра, і тоді докоряв йому за ослаблення сили віри, отже не говорив йому: „Ти — камінь", — бо ж на такій слабій вірі не можна будувати Церкву. .А коли в Ап. Петра бували хвилини сильної віри, то Христос тоді оцінював це, і говорив, щоб Ап. Петро завжди таким був, бо тільки на такій сильній вірі, як „камінь" (кифа, петр) Христос збудує Церкву Свою" (Матв. XVI. 18).

Але після моментів такої сильної віри, мов камінь, в Ап. Петра знову чергувалися хвилини ослаблення віри, і тоді, звичайно, на такій духовості Христос не міг збудувати Свою Церкву, отже Він знову докоряв Ап. Петрові, а то й просто осуджував. Ось ще недавно Христос знаходив в Ап. Петра таку сильну віру, що назвав її „каменем", бо на такого

роду вірі в людей, як ось у даний момент була в Ап. Петра, Христос прийшов збудувати Церкву Свою; а тут, незабаром після цього Христос бачить, що сила віри в Ап. Петра знову ослабла до тієї міри, що „Петро, відкликавши Його, став заперечувати Йому (Христові). Він же (Христос), обернувся і глянувши на учеників Своїх, заборонив Петрові (заперечувати), сказавши (до Петра): „Відійди від Мене, сатано, бо ти думаєш не про це, що Боже, а про це, що людське!" (Марк. VIII.. 32-33).

Усім одинадцятьом Своїм Апостолам Христос дав однакове повеління й однакове духовне уповноваження (чи, як хто хоче: „власть"), кажучи їм: „Ідіть, навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, навчаючи їх сповняти це, що Я звелів вам"! (Матв. XXVIII. 29). Цебто, Христос усіх цих Апостолів однаково покликав пасти вівці Його (дбати про справу Християнства між народами). Бо ж кожному утвердженому християнинові Христос припоручив „пасти вівці Христа", цебто „пасти Церкву Господа" — працювати для спільноти християн, що є Церквою. Ап. Павло, сповнений Духа Святого, цей самий заповіт Христа („пасти вівці — Церкву Господа Бога") поручає й Пресвітерам в Ефесі. „І так, пильнуйте самі себе і всього стада, що в ньому Дух Святий поставив вас сторожами: пасти Церкву Господа" (Діяння XX. 28).

Давши повеління кожному Апостолові доглядати Церкви („пасти вівці Христові"), Христос при цьому пам'ятав, що хоч в Ап. Петра є великий і щирий запал до Христової справи, але в нього можуть і дальше, по Вознесенні Христа, бути хвилини значного ослаблення віри, — при чому Ап. Петро ледве чи належно усвідомлює собі свій нахил ослабати духом. Тому Христос, коли вже був близько мук Своїх, мав причину думати над природнім нахилом Ап. Петра: раз — великий запал, а раз — депресія віри, і так напереміну, — отже тоді Христос сказав до Ап. Петра: „Симоне, Симоне! Це ж сатана просив, щоб сіяти вас, як пшеницю, але я, молився за тебе, щоб не змаліла віра твоя" (Лук. XII. 31-32). Бо ж небагато часу минуло після того, як Христа замучили, а Він воскрес і явився Апостолам над Тиверіядським морем, а Ап. Петро вже не пізнав Христа ,і „тоді ученик, якого любив Ісус, говорить Петрові: „Це — Господь" (Еван. Іван. XXI. 7).

Хоч зараз по Своєму Воскресенні Христос усім разом Апостолам доручив „навчати всі народи" (Мат. XXVIII. 10), а це також значить: пасти вівці Христа, — то однак, з уваги на свій попередній досвід, і з уваги на це, що Ап. Петро і в цей ось момент (над Тиверіядським морем) не пізнав Христа (по Його Воскресенні), Христос уважав необхідним напом'янути Ап. Петрові ще раз, окремо, це саме, що Він сказав був уже перед тим усім Апостолам разом: пильнувати Християнства між народами, цебто пильнувати християн, Церкви — „пасти вівці", „навчати всі народи". І Христос тут, над Тиверіядським морем, де були всі Апостоли, не вважає потрібним нікого іншого з Апостолів перевіряти, чи він таки любить Христа, — бо Христос щодо їхньої любови до Нього не має сумніву, — а тільки перевіряє Ап. Петра; Він має на увазі, що Ап. Петро мав звичай запевнювати Христа, що він вірний Йому більше, ніж усі інші Апостоли; і тому у Своєму питанні Він нагадує це Ап. Петрові, чи він і дальше такої самої думки про себе: „Симоне Іонин, чи любиш Мене більше, ніж вони?" Але Ап. Петро, після довшого життевого досвіду, через який він краще пізнав Істоту Христа, пізнав інших Апостолів і самого себе, уже став розважнішим, і вже не висловлюється про себе в таких суперлятивах, як це було раніше, — він не каже: „Господи, я люблю Тебе більше, ніж вони (всі інші Апостоли), а каже: „Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе". Говорить йому (Христос): „Паси ягнята Мої!" Ще говорить йому другий раз: „Симоне Іонин, чи любиш ти Мене?" Говорить (Петро) Йому: „Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе". Говорить йому (Ісус': „Паси вівці Мої!" Говорить (Христос) йому третій раз: „Симоне Іонин, чи ти любиш Мене?" — і сказав Йому: „Господи, Ти все знаєш, — Ти знаєш, що я люблю Тебе". Ісус говорить: „Паси вівці Мої!" (Єванг. Івана XXI. 15-17).

(Далі буде)

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

(Продовження)

„Коммон Сенс" голосить, що в Советському Союзі немає жодного урядового антисемітизму, — це тільки жидівська пропаганда ширить такі „видумки", щоб відвернути очі світу від того, що жиди явно чи тайно (за плечима політиків-не-жидів) постійно правлять Советським Союзом за допомогою комуністичної сили, як одного із своїх знарядь. Напр., „Коммон Сенс" (15.І.1961) заявляє: „Комунізм — це жидівський заговір для опанування світу. Метою жидівського заговору є поневолити всіх не-жидів, щоб панувати над ними так, як панують королі над рабами. Жиди вважають, що це є таке їхне призначення, як „вибраного народу"... Вони ж контролюють уряди Росії, Англії, Франції, Ізраїля і Злучених Держав Америки... І над більйонами не-жидів у світі панує шіснадцять мільйонів світового жидівства".

Але ця пропаганда не є переконливою для масової більшості людства. Бо коли б навіть у вільному світі сказали так: ми не можемо провірити дійсного положення жидів у СССР, бо він відгородився від світу „залізною заслоною", то зате ж кожен може провірити справу жидівства у вільному світі; і тут кожен побачить, що жиди не силою „опанували" ні Англії, ні Франції, ні Америки. Бо світові капітали, які жиди мають у своїх руках, вони здобули собі самі своєю працею, мудрістю, ризиком, а не жодними вломами до чужих „пиґі-беньк". Коли жиди є на високих постах у різних державах (але їх немає в шинках і різних „бір-парлорах"), то це тому, що вони зуміли на ці пости дістатися. Коли, зокрема, в теперішньому уряді ЗДА (під проводом през. Кеннеді) жиди є міністрами (Артур Ґольдберг, Абрам Рібікофф, Доґлес Діллон), жид є президентом Найвищого Суду (Фелікс Франкфуртер), жид Барух став постійним головним дорадником президентів ЗДА, жиди є губернаторами деяких штатів ЗДА — амбасадорами, консулями, генералами, адміралами, керманичами наукових інституцій, — то кожен повинен зрозуміти цей факт, що жиди дісталися в члени уряду ЗДА не жодним розбоєм, а їх вільними голосами вибирає американське суспільство, бо воно вважає їх гідними цих становищ.

Коли ми кажемо, що міністрами, генералами, амбасадорами, губернаторами і т. д. в Америці можуть бути також і українці (правда, таких покищо немає, — але, якщо б хотіли і вміли, то могли б бути), коли можуть такі пости займати американці інших етнічних походжень, то чому їх не мали б займати американці також і жидівської віри? Це є те питання серед масової більшости людей, об яке, немов об мур, розбивається пропаганда органів типу „Коммон Сенс".

Меккартизм і Церкви

През. Кеннеді у своїй промові проти Т-ва ім. Дж. Бирча обурився, що бирчисти „шукають зрадників між нашими прекрасними Церквами".

Щоб ці слова през. Кеннеді стали яснішими для читачів, то треба особливо підкреслити ось цей факт: бирчисти виступають тільки і включно проти не-католицьких Церков у ЗДА, а проти Католицької Церкви вони не виступають.

Це факт, що між церковними протестантськими провідниками є такі одиниці, що є явними комуністами, напр., т. зв. „червоний декан" Гюлет Джансон в Англії; можуть бути й тайні комуністи — одиниці на церковних становищах протестантів і в Америці, і в інших країнах. Але масова більшість протестантських церковних провідників і членів Церков комуністами не є; а одначе бирчисти (чи меккартисти) постійно й послідовно голосять, що Протестантські Церкви, як Церкви, як цілість, є, мовляв, „комуністичними", і що сам протестантизм, як віроісповідання, є немов би якоюсь формою комунізму.

Безперечно, в масі бирчистів тут є пербореження під впливом безкритичного приймання пропаганди; але, крім того, тут також видно тінь руки Католицької Акції, яка цією пропагандою кермує. Далі я це докажу фактами.

Не так-то давно в ЗДА масово появилася була така світлина: у центрі, трохи глибше на фоні стоїть американський Екзарх Констянтинопольського Патріярхату Архиепископ Яків (по-грецькому Яковос), а перед ним два мужчини в масонських святкових одягах вітаються по-масонському. До цієї світлини була долучена летючка з вимогою, щоб Ар-

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів х 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ТІНЬ ДЖ. БИРЧА...

(Продовження з 9-ї стор.)

хиеп. Яків під словом чести прилюдно відповів на питання: чи він є масоном, чи не є?

Ця світлина була зроблена ,як фотомонтаж, і то зроблена так невдало, що й нефахівець пізнає це; ці люди дістали світлину Архиеп. Якова і разом з ним перефотографували двох своїх підставлених мужчин, які вдають „масонів". Тут справа ясна: автори цього явного фальсифікату вирішили атакувати Архиеп. Якова, як нібито „масона" (отже й, мовляв, „жидофіла"), хоч вони знають, що він масоном не є. Архиеп. Яків є відомою у світі церковною постаттю, а не політичною; отже його заатакували тільки тому, що він відомий православний ієрарх, — цебто його поборюють з того церковного табору, що фанатично поборює Православіє, і проти Православія він тут послужився антисемітським аргументом.

Треба мати на увазі, що в Хорватії 1942 р. хорватські фашисти під проводом Анте Павеліча (під опікою Гітлера) й за благословенням Архиеп. Альойзія Степінача — це була Католицька Акція, і вона в Хорватії масово нищила православних нарівні з жидами й протестантами.

Меккартизм і Церкви

„Коммон Сенс" (15.3.1961) на першій сторінці помістив таку карикатуру: стоїть вісім постатей з крилами „анголів" (мовляв, прикидаються „мироносцями"), а в кожної з них — зліва направо інший напис: „Департамент здоров'я, освіти й суспільної опіки" (Абрам Рібіков); „Найвищий Суд" (Фелікс Франкфуртер); „Об'.еднані Нації" (Адлай Стівенсон); „Міжнародні банкири"; і також т. зв. „Братерство"; „НААСП" — це — організація проти дискримінації негрів у ЗДА). А спереду очолює цих вісім осіб керманич з написом на грудях: „Сіонська партія". Над цією карикатурою є таке пояснення до цих осіб, що, мовляв, правлять урядом през. Дж. Кеннеді: „Гарвардські соціялісти-сіоністи створили новий фронт. Панове й пані податковці, — марксисти перетворюють Вашу країну так, щоб контролювати Ваш уряд".

Але при тому слід завважити, що на цій карикатурі немає през. Джана Кеннеді. Якщо б президентом був тепер покійний през. Рузвелт — протестант, то автори цієї карикатури напевно помістили б його особу. Але през. Кеннеді тут таки пощадили, бо він католик, — значить усе таки по вірі „своя людина". Бо вони вважають, що коли дана людина є членом Католицької Церкви, то вона не може бути комуністом.

Безперечно, през. Кеннеді не є комуністом, — але коли ця організація чіпляє латку комунізму навіть тим церковним православним і протестантським провідникам, про яких вона знає, що вони напевно не є масонами й комуністами (для цієї організації масони й комуністи — це те саме), то на цій самій підставі можна було очікувати, що вони й през. Кеннеді причеплять латку „комуніста". Але вони цього не зробили, бо Кеннеді — католик.

Ця організація вважає, що Кеннеді, як католик, — це „своя людина", і він є проти таких членів уряду, яких він має („сіоністів"), але він, мовляв не має сильної волі, отже не може розігнати цей уряд, хоч може й щиро хотів би цього.

Бирчист Ділі — редактор „Даллас Морнінг Нюз", власне, саме таким представив Кеннеді (про це була мова вище), — от, мовляв, він їздить собі триколесником з малою донечкою Каролайною, і не бачить, що в нього за плечима в політиці роблять „сіоністи".

Подібно й „Коммон Сенс" (15.XI.1960) писав — ось так: „Президент-елект Джан Кеннеді. — Підтримуйте його, коли він має рацію. Ставайте проти нього якщо він піддається натискові групи меншости!"

Отже тут показують през. Кеннеді людиною, яка в принципі є проти членів свого уряду, але він не має сили волі, щоб втриматися перед моральним натиском групи меншости („сіоністів"). Можна собі уявити, щоб-то було, якщо б Кеннеді раптом став православним, чи протестантом! Його відразу проголосили б переконаним „комуністом"!

Папа, який прислав Кеннеді своє благословення, коли Кеннеді вибрали президентом, усе ж таки ще надіється, що Кеннеді таки нарешті надумається, і обійде боком Конституцію, та й дасть Католицькій Церкві більші права, ніж мають інші Церкви інших релігій в ЗДА. Але можна сказати наперед, що це не буде жодне „чудо", коли це не станеться ніколи. Але папа про всякий випадок сяк-так толерує през. Кеннеді, отже й згадані організації дуже делікатно, як на їхню загальну тактику, обходяться з Кеннеді, — він же член Катол. Церкви!

Але коли през. Кеннеді — релігійний католик — став в обороні інших Церков (не-католицьких), що їх бирчівці безпардонно й принципово атакують, то тим він в очах цих організацій також сильно „прогрішився", що став в обороні „єретиків".

Меккартизм і п'ята колона в ЗДА

У боротьбі з советською шпигунською сіткою внутрі СССР покійний сенатор Меккарті сам один зробив доброго стільки, скільки не зробили всі політики разом до його часу і після нього, і в цьому є його вічна заслуга в історії Америки.

Сенатор Меккарті, назначений на голову Підсенатської комісії для розслідження не-американської діяльности в ЗДА, відповідно вдосконалив апарат Еф-Бі-Ай (Федерал Б'юро оф Інвестиґейшон (тайна поліція) і розкрив сітку советських шпигунів (т. зв. п'ята колона), що видала Советам американські державні тайни про атомну бомбу, якої большевики перед тим ще не мали.

Викриття винуватих за передачу тих тайн являється заслугою сен. Меккарті. Безперечно, в деяких інших державах викриття шпигунської сітки було б такою буденною, самозрозумілою „сірою" справою, що тут було б смішним говорити про якесь геройство чи заслугу; але в ЗДА були тоді такі своєрідні обставини, що навіть викриття шпигунської сітки справді являлося дійсним геройством.

Велика сітка ЕфБіАй, віддана на його беззастережні послуги, хотіла показатися якнайвірнішою могутньому Меккарті, і тому старалася робити одне викриття за другим, і то напричуд легко. Цебто, ЕфБіАй „викривало шпигунів" навіть там, де їх переважно не було, — отже невинні люди падали жертвами. Напр., усією Канадою потряс випадок арештування тайною поліцією Меккарті кількох студентів з Канади, хоч ці студенти були звичайними собі прогульковцями, — юнаки, які, як потім виявило слідство не займалися політикою. Це один з масових типових прикладів.

Вистачило двом людям на вулиці, вустрівшися випадково, привітатися й обмінятися кількома словами, тихим голосом, а вже агенти Меккарті вважали це за причину притримання їх для слідства, бо вони хотіли знати, про що ці дві особи пошепки між собою говорили.

Над Америкою важко повисла примара диктатури. Меккарті виявився фашистом. Якщо б американський загал (прилюдна опінія), — а цей загал демократичний! — не дав був Меккарті моральної підтримки, то ледве чи уряд Республіканської партії (през. Айзенгавер і віцепрез. Ричард Никсон) були б терпіли цю диктатуру загонистого, грубо-зарозумілого сенатора. І ось Меккарті скоро почав тратити моральну підтримку з боку широких верств американського народу, бо сен. Меккарті почав уже переслідувати своїми підозреннями всіх і вся. Американський народ підтримував Меккарті тому, щоб боротися з небезпекою можливого запанування комунізму з його диктатурою.

Але комуністична диктатура — це була тільки загроза можливости (хоч і реальної можливости), а тут фашистівська диктатура Меккарті стала вже дійсністю, отже народ відсахнувся від Меккарті, — що став майже осамітнений, і це витворило в ньому почуття „пророка непризнаного в краю своєму", і ще більше озлобило його проти народу. А політичні й особисті вороги Меккарті тільки й чекали на те, щоб Меккарті настроїв проти себе народ...

НОВІ КНИЖКИ

ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

від Народження до покликання дванадцятьох Апостолів, — в кольорових малюнках (228 малюнків) і з текстами з Нового Заповіту, видання Братства „Віра" в Гемилтоні.

Надається для домашнього вжитку та як підручник для початкових кляс Недільної Школи.

Ціна з пересилкою $1.00

ОТЧЕ НАШ

Підручна книжка для шкіл та для ширшого громадянства, — написав Прот. С. Симчич.

Владика Митрополит ІЛАРІОН поблагословив цю книжку для читання вірними, також для вжитку по школах.

На гарнім книжковім папері, 64 сторінки друку.

Ціна з пересилкою 60 центів.

БАЙКИ, Частина І.

74 віршовані байки, написав Михайло Стечишин, з передмовою д-ра Юрія Мулика-Луцика.

Надається для домашнього читання та для деклямацій на концертах.

На гарнім книжковім папері, 190 ст. друку.

Ціна з пересилкою ...... $1.50.

Замовлення й гроші надсилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7. St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ТІНЬ ДЖ. БИРЧА

(Продовження з 10-ї стор.)

карті, — що став майже осамітнений, і це витворило в ньому почуття „пророка непризнаного в краю своєму", і ще більше озлобило його проти народу. А політичні й особисті вороги Меккарті тільки й чекали на те, щоб Меккарті настроїв проти себе народ...

Коли ж Меккарті одного дня зовсім нагло занедужав на якесь „гостре запалення", що лікарі офіційним свідоцтвом ствердили, як „невідому причину", і нагло помер, то загал народу не тільки не жалів його, а зітхнув з полегченням. Це дійсна трагедія Меккарті, але він сам у цьому завинив, що настроїв проти себе цей народ, який спочатку поважав був його.

Сен. Меккарті на послугах Католицької Акції

Католицька Акція мимоволі зробила добру прислугу комуністичному просяканню, коли вона рішила використати сенатора Меккарті (він був фанатичний католик-папіст), як свого затаєного агента для поборювання всіх не-католицьких Церков на користь Католицької Церкви.

Ця темна сторона меккартизму, мабуть, являється однією з найпонуріших і найбільш скандальних, — але, теперішні послідовники фашистського меккартизму — як ось Джан Бирч Сосаеті, Крищіен Едюкейшонал Ассасіейшон, періодична публікація „Інтеллидженс Сервіс" у Канаді й інші цього роду, на жаль, підтримували й підтримують приховану руку із сфер Католицької Акції в ЗДА, що виразно мачає свої пальці в цій справі.

Сен. Меккарті, дійсно заслужившись у боротьбі з комунізмом в ЗДА, в очах загалу народу спочатку став був „непомильним" у справах комуністичної агентури в Америці. Його тут вважали „непомильним" так беззастережно й догматично, що вистачало сенаторові Меккарті проголосити, кого він сам схоче, „комуністом", а народ уже вірив, що той хтось справді є комуністом.

Католицька Акція вирішила цю віру в „непомильність" Меккарті використати для поборювання не-католицьких віроісповідань і Церков: вона, Катол. Акція піддала сенаторові Меккарті думку, щоб він проголосив не-католицькі Церкви (головно Протестантські, а також і Православні) „комуністичними". Отже, досить було вже того факту, що б щонебудь вийшло із сфер не тільки протестантської чи Православної Церков, але й навіть самої їхньої віри, що б сен. Меккарті вже мав підставу проголошувати це „комуністичним".

Це була жахлива робота, але сплетена так тонко, що деякі православні і протестантські одиниці й групи, які фанатично й безкритично вірили в „непомильність" Меккарті, далися закабалити пропагандою проти своєї власної не тільки Церкви, як цілости, але й також проти своєї релігії.

А тепер — факти.

Сенатор Меккарті видав наказ, щоб для американських збройних летунських сил видати виховного підручника (на 72 сторінки), там один з розділів називався так: „Вказівки для індоктринації безпеки", — цебто вказівки для того, де американські вояки мають бачити небезпеку комунізму, і як її уникати. У згаданому розділі цього підручника було ще сказано, що вся Світова Рада Церков (Ворлд Кавнсил оф Чорчес, — інакше: Світовий Союз Церков) є „опанований комуністами". Цей підручник був обов'язковим в летунстві аж до 1960 р., його вживали ще й по смерти Меккарті. За того часу у проводі Світового Союзу Церков з його центром у Женеві були не тільки найавторитетніші представники (духовні) Протестантських Церков і Англіканської Церкви, але й деяких Православних, напр., теперішній американський Екзарх Констянтинопольського Патріярха Архиеп. Яків. Безперечно, Меккарті міг підозрівати деяких затаєних симпатиків Советського Союзу в проводі ССЦ, але коли він назвав увесь Світовий Союз Церков „комуністичним", то це значить, що він назвав усі Протестантські Церкви, усю Англіканську Церкву, Православну Констянтинопольську Церкву, і т. д. „комуністичними", — в що, звичайно, сен. Меккарті сам напевно не вірив.

Сен. Меккарті у своєму католицькому фанатизмі брив глибше й глибше, і нарешті почав голосити, що в нього є на поліційних списках аж 700 протестантських духовників, які є агентами Советського Союзу.

Але про католицьких духовних і світських діячів Меккарті не згадував ні словом — цебто він там „не знаходив" таких, яких на цій самій підставі, що й протестантів, можна називати „комуністами". Але коли в самому Римі є відомий „комуністичний священик" о. Ґаґґерро, і Рим сам це признає, але не усуває його з Церкви, хоч о. Ґаґґерро їздить на тайні переговори з урядом Москви, — то чому ж таких католицьких ґаґґеррів не може бути в Америці? Але сен. Меккарті вважав, що їх тут немає, — бо хто належить до Катол. Церкви — той, на думку Меккарті, не міг бути проголошуваний „комуністом".

Але Меккарті одного дня не стало. Страх протестантського загалу перед меккартівською ЕфБіАй почав розвіватися (а тим часом в ЗДА 1957 р. немов на глум були видані ювілейні поштові значки з написом **„Свобода Релігії. 1657-1957")**. До помічників Меккарті посипалися тисячі й тисячі листів від широкого загалу протестантів, щоб вони вияснили, як і на якій підставі в їхніх поліційних картотеках записана справа запідозрення протестантизму в мнимій співпраці з комунізмом, і чому в цій справі нічого не говориться про католиків?

„Містер Антикомуніст" — Дж. Б. Меть'юс

Д-р Дж. Б. Меть'юс — це ім'я, навколо якого було 1953 р. багато шуму у зв'язку з атакою меккартизму на не-католицькі Церкви в ЗДА.

Декому може бути дивно, що Дж. Б. Меть'юс — це не католик, а протестант, член Пресвітерської Церкви („презбітеріяни"). Один з органів Пресвітерської Церкви в ЗДА, тижневий часопис „Крищіен Бікон" (виходить у Коллингсвуд, Н. Дж., ЗДА) в числі 27. 3. 1958 р. помістив ревеляційну статтю Дж. Б. Меть'юса, приготовану спеціяльно для згаданої газети. Дж. Б. Меть'юс уважає цього часописа за одного із своїх, і в згаданій статті, між іншим, також каже ось що: „Кожен, хто прочитує... дуже подрібно-точні звідомлення „Крищіен Бікон" на ці теми, той може вважатися дуже добре поінформованим громадянином".

На цій самій сторінці, де опублікована стаття Дж. Б. Мет'юса, редакція подала інформації про особу Дж. Меть'юса, і він, звичайно, це сам читав і апробував ці інформації про його особу, отже це правдиві дані про нього.

Загал призвичаєний думати, що це сенатор Меккарті започаткував, і зорганізував урядово-офіційну боротьбу з комуністичним просяканням в ЗДА в формі червоної пропаганди та советського шпигунства. Але „Крищіен Бікон" інформує, що основоположником меккартизму був не сам Джов Меккарті, а д-р Дж. Б. Меть'юс, — ця газета пише про це ось що:

„Джан Т. Флинн перший надав д-рові Дж. Б. Меть'юсові прозвище „Містер Антикомуніст", і воно поширилось. Він є одним з тих, що створили „Dies Committee" і забезпечили її фундацію та створили для неї дослідну картотеку. За тих днів, коли він очолив розвиток протикомуністичного руху, він у дійсності був тут осамітнений та справжнім піонером. Його масивна фотографічна пам'ять і його знаменитий інтелект, разом з надзвичайно подрібною уважливістю в підході до фактів — усе це зробило його визначним авторитетом наших днів в Америці у справах комуністичного просякання й заговору. Це він є тією людиною, яка стояла за плечима Державного Департаменту, коли він (Держ. Департамент) виявив Джана Стюарта, Овена Леттимор та інших, що віддали Китай в руки червоних".

І ось ця могутня „сіра еміненція", що нею був Дж. Б. Беть'юс, створила ввесь апарат і той ґрунт, який згодом очолив сен Меккарті прийшовши вже на все готове, а д-р Меть'юс далі стояв „за плечима", в тіні за блеском слави свого шефа сен. Меккарті.

Велетень на перехресті самосуперечностей

Заслуги д-ра Дж. Б. Меть'юса в боротьбі з комунізмом внутрі ЗДА величезні. Але ця блискуча своїми чеснотами, добрими бажаннями й діяльністю особа стала жертвою неймовірної трагедії, якої він сам не був свідомий: а саме, — він, протестант, мимоволі й несвідомо став знаряддям чинників Католицької Акції в боротьбі проти протестантизму, як такого.

Яким же це чином було можливе?

Цю справу треба було б вияснювати дуже довго, бо вона надзвичайно складна.

(Закінчення буде)

„ВЕЛИКА РОЗМОВА"

По телевізійній сітці в Америці 30-го січня ц. р. було передано інтерв'ю з визначними церковними постатями різних християнських віроісповідань. В інтерв'ю взяли участь: первоієрарх Англіканської Церкви д-р Майкел Артур Ремзей — Архиеп. Кентеберійський, кардинал Августин Беа, — голова Секретаріяту Сприяння Християнської Єдности у Ватикані, д-р Франклін Кларк — президент Об'єднаної Лютеранської Церкви в Америці і Світової Лютеранської Федерації, д-р Віссер Гуфт — генеральний секретар Світового Союзу Церков і визначні православні постаті.

Це супоставлення думок визначних церковних постатей названо „Великою Розмовою". Теми інтерв'ю: недавня Православна Конференція на Родосі, недавня III Асамблея Світового Союзу Церков, майбутній II Ватиканський Собор і ін.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

Сидять зліва направо: Ольга Скігар — касирка, Єлисавета Прокіпчук — секретарка, Анна Фігус — голова, Зеновія Харовська — заступниця голови, Ірина Котелко — членкиня Управи.

Другий ряд: Марія Стефанюк, Даруся Земанська, Лелія Кейпер, Ольга Козак, Стефанія Копчук, Іванна Тостоварик — контрольорка.

Третій ряд: Іванна Венсел — контрольорка, Зеновія Богонос, Леся Кирилюк, Анна Новосад, Галя Майба, Наталя Стратійчук, Марія Мирович — суспільна референтка, Настуня Коропас, Соня Мандзюк — культурно-освітня референтка.

Немає на знімці: Анелі Стакурської — пресової референтки, Каролі Романик, Вікторії Сорочук і Лідії Гаухманюк.

Ініціятивою пятьох членкинь, а саме: Анни Фігус, Єлисавети Прокіпчук, Зеновії Харовської, Ірини Котелко й Соні Мандзюк — створено Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

1-го грудня 1960 року відбулися перші організаційні збори, на яких це Товариство формально заіснувало.

Це Товариство складається з дівчат і жінок української національності православного віроісповідання.

Загальні цілі Товариства такі:

Перша ціль: „Брати допоміжну діяльну участь у культурно-освітньому, виховному й товариському житті питомців Колегії й українського православного студентства взагалі."

На основі вищезгаданої мети наше Товариство впродовж свого існування допомогло студентам при влаштуванні —

1. Відкриття академічного року 1960-1961-го Колегії. 4-го грудня 1960 р.
2. Андріївського вечора, 11-го грудня 1960 р.
3. Бенкет Студентського Товариства ім. Іларіона при Манітобському університеті 10-го лютого 1961 р.
4. Закінчення академічного року Колегії 30-го квітня 1961 р.
5. Відкриття академічного року 1961-1962-го Колегії. 8-го жовтня 1961 р.
6. Андріївського вечора, 13-го грудня 1961 р.

Друга ціль: „Поглиблювати релігійну й громадську свідомість серед своїх членкинь і українського студентства".

1. Висвітлення фільми „Подорож по Україні" — членкині Ірини Котелко, 15-го грудня 1960 р.
2. 12-го січня 1961 р. у Товаристві сказав доповідь голова Дирекції Колегії о. Д-р С. В. Савчук на тему „Колегія в минулому і пляни на майбутнє".
3. 9-го березня 1961 р. у Товаристві сказав Слово Преосвященний Владика Андрей з Едмонтону.
4. 28-го вересня у Товаристві сказав доповідь п. Василь Буряник на тему „Дещо з історії Української Греко-Православної Церкви в Канаді".
5. 19-го жовтня у Товаристві промовляв проф. Василь Сарчук на тему „Труднощі".

Третя ціль: „Подавати всяку можливу моральну й матеріяльну допомогу Колегії, а головно дбати про каплицю Колегії, влаштовуючи та прикрашуючи її в українському православному церковному стилі."

18-го березня 1961 р. Товариство влаштувало успішний „базар" та „Rummage Sale" у Колегії. 15-го квітня 1961 р. влаштовано Rummage Sale в церковній залі Св. Михаїла. 7-го травня 1961 р. влаштовано чайне прийняття в Колегії. Від 20-го жовтня 1961 р. Товариство проводить „Уявне чайне прийняття".

На З'їзді Колегії 19-го листопада 1961 р. Товариство передало Дирекції Колегії $1,500.00, призначені на прикрашення каплиці в українському православному стилі в майбутньому новому будинку Колегії на університетській площі.

Товариство почувається до милого обов'язку цією дорогою подякувати всім тим, що помогли йому успішно здійснити вищезгадані імпрези.

Товариство тепер приготовляється до „Великого Ярмарку", що відбудеться в суботу ввечері 7-го квітня в Українському народньому домі у Вінніпезі.

Управа Товариства.

ВИСЛУХУЄТЬСЯ И ДРУГА СТОРОНА

(Закінчення з 5-ї стор.)

місти нишком, мабуть уважають незадовільними, або й ще гірше, — а все ж таки вони їх використали, — а нащо? Відповідь на це питання відома кожному.

З приводу того, що „Вісник" поставив під сумнів копію твору митр. Липківського, видану оо. Василіянами, яка претендує на коректність, проф. Власовський зробив ось такий висновок:

„Отже виходить, якщо повірити „Вісникові", то „фальсифікат" праці „під іменем митр. Липківського" міг вийти тільки від диякона о. Чорноморця, або ще й від сестер митрополита" Липківського.

З уваги на вищезгаданий висновок проф. Власовського, „Вісник" оцим вважає конечним спростувати, що він нічим — ні в рядках, ні між рядками — не дав причини до такого висновку. „Вісник" заявив, що копія у виданні оо. Василіян є спотвореною, — це і все. Отже, „Вісник" уважає, що коли хто хоче робити висновки щодо того, хто евентуально спотворив текст твору, то у висновках треба найперше мати на увазі всяких переписувачів і видавців цього твору, — чому ж конче перш за все починати від о. Чорноморця та сестер митр. Липківського, та ще й з натяком, що це „Вісник" нібито мав на увазі?

Кінчаючи на цьому, ми сердечно перепрошуємо Пана Професора І. Власовського і за сам факт порушення цієї справи, і за те, якщо, може, деінебудь мимоволі „Вісник", бува не вчинив йому моральної кривди. Але „Вісник" мусів сказати від себе дещо про ці справи, — він мусів це зробити тому, що як це залюбки (і правильно!) часто повторяє проф. Власовський, — audiatur et altera pars („переслуховується й друга сторона"); бо ж, як-не-як, „Вісника" осуджено не за якусь приватну статтю, за яку несе відповідальність якийсь індивідуальний автор, а його осуджено, як органа нашої Церкви, і то на сторінках монументальної книги, що піде в століття, — і хоч „Вісник" уважає собі чималою честю, що ним зацікавився у своїй великій праці такої міри учений, як проф. Власовський та увічнив на сторінках своєї славної праці, але все ж таки він уважав конечним подати від себе деякі вияснення. Бо хоч такі справи, як газета — це, „під кутом вічности", може дехто вважати дрібною справою, але — згідно з принципом, який каже, що треба розглядати справи як частину в цілості, а цілість у частині — і „дрібні" випадки чи частинки іноді бувають дзеркалами, в яких видно цілість справ, і то справ різного роду.

І. КАСЮРАК — ВІДЗНАЧЕНИЙ МАШИНІСТ КОЛЕДЖУ

Іван Касюрак був відзначений у Брендоні, як ветеран-машиніст. Це відзначення полягало в тому, що на урочистості відкриття нового парового заводу (збудованого за 330,000 дол.) його удостоїли честю першому відкрити цей завод.

Іван Касюрак ще 1916 р. став машиністом при паровому центральному огріванні в Брендонському Коледжі, і вибув на цьому становищі 43 роки, — 1959 р. він подався у стан спочинку.

Місцева преса на своїх сторінках також відзначила цей факт, подавши світлину п. Касюрака з моменту церемонії.

Новозбудований український православний собор Св. Софії в Монтреалі, торжество відкриття якого відбудеться 25-го лютого 1962 р.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Гефорд, Саск.

У вівторок 24 жовтня 1961 року в місцевій українській греко-православній церкві відбулося Поминальне Богослуження за блаженної пам'яті Івана Семка в перші роковини його смерті.

Покійний Іван народився в Городенці, західня Україна 1874 року, а помер 1960 року в містечку Гефорд, Саск., де був і похований на місцевому цвинтарі.

Від другого прибуття в Канаду 1908 року Покійний активно інтересується громадським і церковним життям українців на новій землі і від 1918 року бере живу участь у розпошируванні православної віри, особливо в околиці Гефорд, та стає довголітнім головою УПЦерковної Громади в містечку Гефорд. Покійний був членом Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, членом Українського Народнього Дому коло Велички та постійним передплатником „Українського Голосу" й „Вісника" від перших чисел.

Після Поминального Богослуження відбувся обід в домі Дмитра Семка (сина Покійного) з великою участю родини.

Після обіду о. Рибалка в пару словах зробив заклик до присутніх не забути й по дусі українську пресу, якої Покійний був передплатником, що присутні й зробили, зложивши на пресовий фонд „Вісника" — $11.25:

По $2.00: п-во Білики, п-во В. Білики; по $1.00: Д. Семка, І. Якимчук, Е. Куні, Н. Баклащук, П. Гарах, М. Куні, Ю. Ощипок, П. Лазарович, С. Гарбуз, Д. Симчич, Г. Бартко, В. Ткачук, Я. Гавриш, Ф. Кузик, Н. Свистун, Й. Семко, пані К. Семко; по 50 ц.: І. Павлуш, П. Березовські, Р. Кугут.

Половину із зібраних грошей передано на „Вісник".

Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Іванові Вічная Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ВАСИЛЬ КУФЛЮК

Мирнам, Алберта

У суботу 27-го травня 1961 року в лікарні в Мирнам на 74 році свого життя упокоївся Василь Куфлюк. Покійний Василь народився в селі Видинові, Снятинського повіту. Як молодий юнак — він працював на залізній дорозі на рідних землях; коли ж заробив трохи грошей, то задумав виїхати за рідну землю, дальше — в новий світ шукати кращої долі, — так, як і кожен з нас у той час поступав.

У Канаду він приїхав 1910 року, і відразу знайшов працю на „секції" — при роботі, яку він вже знав. Пробув кілька років при цій праці, тоді рішився стати фармером, і так зробив, але далі працював на „секції", щоб устаткувати свою господарку. 1920 року одружився з Анною Лисак; тоді покидає роботу на „секції" і купує фарму в околиці Мирнам, де стає до господарської праці.

Коли почалася відроджувалися Українська Православна Церква також і в Мирнам, то покійний Василь вписується в нову Громаду, як фундатор, і своєю особистістю виявляє себе добрим членом, завзятим працівником і розумним порадником. Сам Василь був освіченою людиною, багато читав, передплачував від свого приїзду в Канаду „Український Голос" і „Вісник". Тому що Василь не мав рідних дітей, то в старшому віці вже не мав такого замилування до праці, і працював, скільки міг, і наскільки йому здоров'я дозволяло.

Бл. П. Василь полишив по собі дружину Анну і зятя Стефана Мельника та одного внука Ореста. У Краю залишив три сестри і одного брата.

У вівторок 30 травня о 8 годині вечора відправив Панахиду о. М. Крищук у залі в Мирнам при великому числі людей, які прибули востанне попрощатися з Покійним. У середу 31 травня відправлено Похорон з української православної церкви Пресв. Тройці в Мирнам зо Службою Божою, яку відслужив місцевий парох о. М. Крищук, і у своїй прощальній проповіді підкреслив заслуги Небіжчика як в національному, так і в релігійному житті, та звернувся до присутніх з закликом на Нев'янучий Вінок; зібрано $22.00, з чого приділено $4.50 на вироблення кліше і $10.00 на „Вісник". Нехай земля буде Тобі легкою, — Вічная Пам'ять!

Односельчанин П. З.

Бл. П. ПЕТРО І ВАСИЛКА ІЛЮКИ

Гейри Гил, Алта.

У суботу 9 грудня 1961 року в лікарні Дженерал Госпітал, у Кегревил відійшов у вічність бл. п. Петро Ілюк, проживши 91 рік. Півтора року тому — 12 травня 1960 року — померла його люба дружина, проживши 88 років.

Покійний Петро прибув у Канаду із своєю дружиною і двома доньками — Єлисаветою й Марією 1901 року, й поселився в околиці Шепинці, Алберта. Згадані батьки-піонери народилися в селі Шепинцях на Буковині, З. У. Покійні — це одні з найстарших піонерів в цій місцевості.

Покійний оставив одного сина Корнилія в Гейрі Гил, чотири доньки — Єлисавету Івасюк в Ти Гилс, Зиновію Рупташ в Гейрі Гил, Парасину Басарабу в Гейрі Гил і Фрозю Іванців в Едмонтоні — 23 внуки й 8 правнуків.

Дня 12 грудня 1961 року в міській залі в Гейри Гил відбулася Панахида за бл. п. Петра — з участю багатьох людей. Панахиду відслужили парох Всеч. о. А. Тетаренко при співслуженні Впреп. о. Прот. А. Хруставки. Похоронне Богослуження відбулося 13 грудня в українській православній церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Шепинцях. Під час Похоронних Відправ згадані священики виголосили проповіді, в яких, між іншим, згадали про тяжку працю батьків-піонерів та про їхні заслуги. Свящ. Хруставка зробив заклик до збірки на пресу. Зібрано в церкві 21 доляр. Призначено 5 дол. на кліше для допису, а решта грошей — 16 долярів на пресовий фонд „Вісника'.

Покійний Петро Ілюк з своєю дружиною — „по-людськом у кажучи" — відійшли у вічність не з порожніми руками. Вони гарно й зразково виховали своїх дітей, будували церкву й Народній Дім у Шепинцях, були добрими українцями й громадянами Канади. Тлінні останки Покійних поховано на церковному кладовищі. Спочивайте спокійно наші батьки-піонери по тяжкій праці. Нехай Господь прийме Ваші душі в Небесні Оселі, а канадська земля прийме Ваші тлінні останки як свої. Вічна Вам Пам'ять!

о. А. Х.

Бл. П. АННА СКАБ

Калдер, Саск.

Щодня напливають сумні вістки про наших старенькях піонерів, що кожного дня відходять від нас на вічний спочинок. І саме така сумна вістка рознеслася в нашій околиці 25 липня 1961 року, — про те, що в Йорктонській лікарні по короткій недузі на 81-му році життя упокоїлася у Бозі бл. п. Анна Скаб.

Покійна Анна народилася в родині Журавлів 23-го липня 1880 року в селі Яблонів, Гусятинського повіту в західній Україні. Покійна ще на рідних землях вийшла замуж за Юрія Скабу (вже покійного) і з ним приїхала в Канаду 1904 року й зупинилася в своєї рідні на один рік у Калдер, Саск. Опісля вони набули свою власну фарму в околиці Сторновей, Саск., де прожили 11 років. Решту часу Покійна прожила в Калдер, Саскачеван, під опікою свого улюбленого онука Василя, який чесно доглядав свою улюблену бабку до смерти, і по-християнському заопікувався Похороном, який відбувся 29 липня в церкві Св. Апп. Петра й Павла у Сторновей, Саск., при великій участі богомільців.

Покійна, як і кожен піонер

у Канаді, зазнала всього, доброго й лихого, але вона завжди пам'ятала про Бога, і Господь поблагословив її дочасними добрами, з яких Покійна багато жертвувала на добрі цілі та на розбудову рідної Православної Церкви в Канаді, та була постійною читачкою „Вісника".

Покійна полишила в смутку онука Василя з родиною, своїх дітей — Івана, Марину, Катерину, 2-х братів — Юрія в Канаді і Миколу в Україні, та 9 онуків і 7 правнуків.

Панахиду й Похоронну Сл. Божу та прощальну проповідь виконав свящ. Бублик з Кемсек, Саск. Після Похорону, в Народнім Домі відбувся Поминальний обід, під час якого о. П. Бублик у своїй промові висловив щире співчуття засмученій родині і при тій нагоді закликав присутніх скласти пожертву на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійної. Збірка принесла $19.00, з яких $4.50 призначено на Пресовий Фонд „Вісника" та $4.50 на виріб кліші.

Усім ВШ. Жертводавцям складаю щиру подяку, а Покійній Анні нехай канадська земля, яку вона так любила і на ній трудилася, нехай буде легкою!

Вічна Їй Пам'ять.

Присутній.

Бл. П. М. ҐАРҐІНИЧ
Ґронлід, Саск.

У четвер 16 листопада 1961 року по тяжкій хворобі в лікарні в Мелфорт, Саск., упокоївся на 74 році життя бл. п. Михайло Ґарґінич.

Бл. П. Михайло Ґарґінич народився 6. 3. 1887 року в м. Ґробічнаполе, округ Беловар, Югославія. У Канаду прибув 1927 року та ввесь час перебував у околиці Ґронлід, Саскачеван.

Бл. П. Михайло Ґарґінич, хоч по національності серб, однак, як православний, від часу свого прибуття в Канаду до останнього дня життя був членом Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Напередодні Похорону в вівторок 21 листопада в Ґронлід, Саск., в домі, де жив Покійник, та куди було привезене тіло Покійника, при численній участі людей різних віроісповідань, парох місцевої Громади нашої. Церкви о. Прот. М. Критюк відслужив Панахиду, а в середу 22 листопада вранці о 9 год. в хаті знову відправлено Панахиду, а опісля тіло Покійного було відвезене до місцевої церкви Різдва Пресв. Богородиці, де відправлено Чин Похорону та Службу Божу. При всіх Відправах дяком був місцевий дяк п. Іван Іванусь, а помагав йому дяк з Громади Ґронлід (над річкою) п. Павло Боднарчук.

Під час Послідього Цілування на заклик о. Пароха присутні зложили на Пресовий Фонд „Вісника" $8.65, як Нев'янучий Вінок бл. п. Михайлові.

Бл. п. Михайла Ґарґінича похоронено на Парафіяльному Цвинтарі біля Церкви в Громаді Ґронлід, Саск., якої Покійний був членом. Покійний залишив у смутку Анну Тодорів, з якою прожив 23 р.

Усім ВП. Ж е р т в о давцям щире спасибі! Хай милосердний Господь потішить опечалену Анну й нагородить її Своїми щедрими ласками, а бл. п. Михайла прийме в Царство Небесне!

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

Бл. П. М. МАТЕЙЧУК
Ґлендон, Алта.

25-го листопада відбулися Похорони небіжчика Миколи Матейчука, на цвинтарі Гіфорд біля м. Ґлендон Алта.

Неб. Микола Матейчук народився в 1888 року в селі Шерівці. Черновецького повіту на Буковині. У Канаду приїхав в 1911 році, а 1915 року одружився з Марією Величко. Увесь час він працював на фармі біля Ґлендону в Алберті. Господь послав їм 16 дітей, із яких 6 умерло.

Небіжчик Микола з своєю дружиною Марією гарно виховали своїх дітей.

Похорон відбувся величний, усі діти — три доньки і сім синів, і дружина Небіжчика були присутні; багато друзів і знайомих прощали Небіжчика. Службу Божу і Похорон правив о. Архимандрит Яків Вітенко.

Після Похорону пані Марія з родиною дали перекуску всім присутнім; о. Яків Вітенко за згодою родини Небіжчика зібрав на пресовий фонд 25 долярів, з чого приділено й на „Вісник" 10 долярів, і на клішу $5.50.

ВП. Жертводавцям щира подяка, а Небіжчикові Царство Небесне!

Залишилися в смутку дружина Марія, три доньки і сім синів.

Присутній.

Бл. П. АКСЕНТІЙ ЗАГАРІЯ
Ґорлиц, Саск.

У п'ятницю 1 грудня 1961 року, по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі в Йорктонській лічниці на 86 році життя бл. п. Аксентій Загарія.

Покійний народився 10-го листопада 1876 року в селі Зазулинцях, повіт Заліщики, Галичина. У 1901 році він одружився з Анною з дому Гаврилюк, а 1903 року, полишаючи дружину й двое діток удома, виїжджає за океан, у Канаду. На самому початку він затримується у Вінніпезі, де працює на залізниці. По 8-х роках спроваджує дружину й діток у Канаду й після цього незабаром переноситься на роботу на секції Брінка в Онтеріо, де пробуває 6 років. Потім він. переноситься до Саскачевану, де працює, як „форман", у різних місцях, як: Бовфілд, Ґудів і Ґорлиц. Місцевість Ґорлиц — це був останній осідок його побуту. Тут він це цілих 14 літ працює на залізниці, а решту своїх літ аж до смерти пробуває на спокої.

Коли покійний Аксентій перенісся до Ґорлиц, то там ще не було української православної церкви. Спільно з іншими провідними людьми в цій місцевості Покійний береться до побудови церкви в Ґорлиц ,що їм і удається. У церковному й громадському житті він бере живу участь, а також п'ять літ очолює Громаду, як її голова. Останніх вісім місяців Покійний майже постійно перебуває в лікарні в Йорктоні; у тому часі він приймає Св. Сповідь і Причастя.

Покійний Аксентій полишив у смутку свою дружину Анну, дев'ятеро дітей — пять синів і чотири дочки, 14 внуків і 20 правнуків та рідного брата Теодора в Ванкувері й рідну сестру Агафію Вівчар у Рідному Краю.

Похорон відбувся у вівторок 6-го грудня в церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Ґорлиц. Похоронні Відправи відслужили о. І. Швець і о. В. Бойчук. Всеч. о. І. Швець прибув з Роблину на особисте бажання Покійного, яке він висловив був перед своєю смертю. При Послідньому Цілуванні, на заклик о. І. Швеця учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець Покійному $24.80, з чого вділено й на „Вісник" $4.80, і на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі 10 долярів і ін.

Жертводавцям щира подяка, а Покійного хай Господь прийме в оселі праведників.

Учасник Похорону.

Бл. П. ВОЛ. ГАВРИШ
Гефорд, Саск.

У суботу, 16 грудня 1961 р. Володимир Гавриш до обіду помагав жінкам у декоруванні залі і приготовив ялинку для Миколаївського концерту Недільної Школи при Українській Греко-Православній Церкві, де його дві донечки мали брати участь. По обіді коло 1.30 Володимир дістав удар серця, і завезено його до лікарні, де стало йому легше; він сміявся і жартував, а десь коло 5-ї години вечора Володимира вже не стало між живими. Ця сумна вістка про несподівану смерть Володимира була ударом для всіх, хто його знав — бо йому було лише 40 років.

Покійний Володимир Гавриш народився 1 липня 1921 року на фармі своїх родичів недалеко містечка Гефорд. Він ходив до школи „Русь", де скінчив середню школу (Гай Скул). Під час другої світової війни він записався добровольцем, і служив чотири роки за океаном. Там мав один випадок з мотоциклем, де мало не стратив свое життя. Він повернувся 1946 р. В 1948 році одружився з Михайлиною Симчич (родичі Михайло і Анна), провадили в Гефорді ресторан, що погорів 1950 року. У 1951 році покійний став покупцем збіжжя для Нешонал Ґрийн Ко. У Гефорді це становище він займав до смерти.

Покійний був добрим громадянином і багато причинився до покращання свого містечка. Він був активним членом екзекутив різних організацій, як головою Міської Ради в Гефорді і т. д.; був активним членом місцевої Греко-Православної Парафії і був членом її хору. За молодших років був активним членом СУМК. Покійний Володимир віддав багато свого часу громадським справам, хоч він ще був молодого віку; не був заможний, але він ніколи не відмовлявся дати поміч, де її було треба.

Він був добрим мужем своїй подрузі, добрим батьком своїм донечкам, та примірним сином своїх родичів. Ми всі його приятелі і знайомі не забудемо його дружности, щирости, послушности й охотности помогти другим.

Панахиду відслужив о. Рибалка 20-го грудня; місцева церква була переповнена. 21 відбулося Похоронне Богослужения, яке відслужив о. Рибалка. Дяками були п. Д. Симчич і п. І. Павлущ. Хоч погода не сприяла, але церква знову була переповнена. Після прощального слова о. Рибалки п. Дмитро Семко сказав пару слів по-англійському про Покійного, тому що на Похороні були й другі народності. Це, що було коло 40 вінків квітів, доказує, що

покійний Володимир на це собі заслужив. При Послідньому Цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінок $96.18. З цих грошей призначено $5.00 на „Вісник" і $5.00 на клішу.

По відслуженні над гробом о. Парохом, послідню прислугу покійному віддали члени Канадійського Леґіону.

Поминальний обід приготовив відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Басарабової. По обіді, п. Іванишин дякував від родини всім учасникам Похорону.

Покійний залишив у горі і смутку свою дружину, Михайліну, і дві донечки, Іванну і Ірину; своїх старенька родичів, три брати, вісім сестер і дальшу родину.

Спи, дорогий Володимире, спокійним сном в оселях, де всі праведні спочивають!

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Ми, горем прибиті родина, складаємо сердечну подяку о. Рибалці за Похоронні Відправи і прощальне слово; Дякам — за спів, панові Семкові — за англійське прощальне слово; членам Леґіону — за останню прислугу; Жіночому Товариству — за приготування поминального обіду; всій родині і приятелям, що зложили вінки, родині, що приїхала здалека, як також всім учасникам Похорону, також д-рові Никіфорчукові за лікарську опіку над покійним в годинах перед смертю.

Спи, дорогий Муже і Тату, нехай ця канадійська земля, яку ти так щиро любив, а не нажився на ній, буде Тобі легкою!

Дружина Михайлина і діти Іванна і Ірчка.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
Кридор, Саск.

У суботу 28-го жовтня 1961 року в місцевій українській греко-православній ц е р к в і відбулося Поминальне Богослуження за бл. п. Василя Неміша в перші роковини його смерти.

Покійний Василь народився в селі Чернятині Городенського повіту в західній Україні 1884 року, а помер в Гефордській лікарні 1960 року.

У Канаду Покійний приїхав 1905 року і поселився в околиці Блен Лейк, Саск., спершу працює у фармерів в околиці, а заробивши грошей, купує фарму в дев'ятьох милях від міста Блен Лейк, Саскачеван, та одружується з Маланкою Михайлюк 1907 р. Покійний Василь рік робить у місті Саскатуні на желізній дорозі, а пізніше вертається на власну фарму в околицю Блен Лейк, Саск., де Покійний прожив до 1960 року.

Покійний Василь був віруючим християнином, та тихої і лагідної вдачі, примірним батьком для своеї родини та добрим сусідом у своїй околиці.

Покійний залишив у смутку дружину Маланку, два сини, п'ять дочок, дев'ять внуків ,і одного правнука.

Після Поминального Богослужения відбувся обід у домі найстаршої дочки Покійного, пані Думи в Блен Лейк, Саск., при великій участі родини і приятелів Покійного.

Після обіду о. Яків Рибалка, згадуючи Покійного як бувшого доброго члена Православної Церкви та передплатника української преси, закликав присутніх зложити на пресовий фонд „Вісника", що присутні і зробили зложивши $29.40.

По $2.00 —пані М. Неміш;

По $1.00 — І. Неміш, М. Човганюк, М. Онішенко, В. Костюк, П. Омелянів, Я. Заячковський, П. Сікера, О. Равлик, М. Герман, М. Цьоня, Д. Неміш, Й. Боднарчук, В. Павлик, Ю. Михайлюк, М. Олексів, І. Михайлюк, М. Куценко, М. Павлишин, С. Керелюк, П. Цалинюк, С. Михайлюк, В. Матковський, пані Хома, В. К., Б. Михайлюк, Н. Н.; дрібними 40 центів.

Бл. П. Гр. КЛИЦЯК
Мирнам, Алта.

Голос дзвону церковної вежі розніс сумну вістку на всі сторони околиці Мирнам про смерть Григорія К л и ц я к а, який в суботу 1 липня 1961 р. вранці упокоївся в лікарні в Мирнам, проживши 73 роки.

Покійний Григорій народився 12 грудня 1888 року в селі Видинові, Снятинського повіту в Галичині. Там виростав і набував освіти, ходячи до рідної школи — наскільки його родичі могли спромогтися. Уже 1911 року залишає свою рідну землю, приїхав у Канаду та стає на роботу в околиці Мирнам. Коли настала Перша світова війна, Григорій стає в ряди бойових членів і виїжджає за океан боротися за свою нову названу батьківщину. По закінченні війни повертається в Канаду 1918 року, в околицю Мирнам ,і 1920 року набуває собі землю й починає фармерувати. 1923 року оженився з удовою Іриною Шпелей, з роду Делявських, приймає 4 дітей і стає немов би рідним батьком Господь також обдарував його ще 4-ма дітьми.

Покійний був щирим і завзятим працівником на ниві Української Греко-Православної Церкви як і тут на місці, так і поза ним — від самих початків до тієї пори, так що ц е р к в у зорганізували в Мирнам, де він був фундатором і ніколи не жалував часу або якої-будь помочі.

Похорон зо Службою Божою відправлено 4 липня в українській греко-православній церкві в Мирнам. Парох Всеч. о. М. Крищук виголосив зворушливу проповідь; він говорив про піонерські заслуги, про віру в Бога і про ту віру, що Бог дав кожній людині, яка покладається на Бога, як також хоч і нам уже дано нашими предками в руки велике завдання, але чи ми далі будемо нести його з вірою в Бога і з любов'ю до свого народу.

На Похороні було велике число людей, які прибули віддати останню пошану, сусідові, другові, піонерові, який вже між живими не знаходиться

Покійний залишив засмучених жінку Ірину, 5-х синів і 3 рочки, та 19 внуків, а на Рідних Землях лишив брата Володимира і сестру Олену.

При Останньому Цілуванні о. Парох попросив присутніх, щоб у пам'ять Покійного зложили дар на Нев'янучий Вінок; зложено $15.20, з чого $4.50 на виріб кліші, $5.70 на „Вісник".

Спи тихим, вічним сном, дорогий Муже, Тату, дороrенький Дідусю, нехай Тобі земля канадійська буде легкою, на якій Ти прожив і виробляв її все свое життя.

Вічная Пам'ять!

М. Вітов.

Бл. П. ЮРІЙ КІНДРАЧУК
Вакав, Саск.

У середу 29-го листопада, 1961 року в місцевій лікарні, н е с п о д і в а н о упокоївся ще один з піонерів церковно-національного відродження, Бл. П. Юрій Кіндрачук.

Покійний народився 6-го травня 1882 року в Городенці, західня Україна. У Канаду прибув 18-річним хлопцем, в околицю Ст. Джуліен, Саск. У 1904 році одружився з Параскою Токарик. Він і дружина разом обробляли фарму та виховували дітей:- Марію, Петра, Василя, Мирослава і Параню. Вони були свідками-учасниками православно-українського відродження, яке напливало із Саскатуну, Саск. І коли в Ст. Джуліен була зорганізована молодим тоді о. С. Савчуком перша православна парафія, то Покійний з своею родиною відразу приєднався до неї. Коли діти повиростали і пішли за своїм Богом даним покликанням, то Покійний п е р е б и р а є т ь с я (1945 року) до Вакав, щоб бути ближче своїх дітей та внуків. У Вакав проживав до останнього часу, завжди з смиренно-лагідною усмішкою на лиці, посеред своїх дітей та всього місцевого загалу.

Заупокійні Богослуження, зо співучастю численного загалу, навіть з не-українців, відправив місцевий парох о. М. Стеценко: у п'ятницю — Велику Панахиду, а в суботу — Похоронне Богослужения з Св. Літургією. Дяками були при всіх Відправах: п. Роман Скакун (місцевий дяк), та п. Василь Маґус з Липін, Саск. На заклик пароха присутні зложили на Невянучий Вінок $64.00 з чого призначено й на „Вісник" $5.00, а $4.50 на кліше. На бажання вдови Параски і дітей решта грошей залишилось на закупленя нового електричного кивота до місцевої церкви. Кивот буде коштувати 250 долярів, отож на пам'ятку по мужеві й татові родина офірує цю суму. Після Похорону, в церковній залі відбувся обід, приготований місцевим Жіночим Товариством. Людей було так багато, що мусіли сідати другий раз за стіл. Слід зауважити, що діти Покійного е активними членами церковно-національного життя північної Саскачеванщини. Найстарший з синів, Петро (рік тому як перебрався до Принц Алберт), будучи на становищі професора середньої школи у Вакав, знаходив час, щоб передягнутися в комбінезон і йти прочищати чагарники для діточої оселі „Зелений Гай", а також диригувати місцевим церковним хором і працювати з молоддю. У теперішній час п. Петро заанга-

жований громадською працею в Принцалбертійській Громаді, а також він є одним з директорів Інституту ім. П. Могили в Саскатуні. Другий син — Василь. Він також не залишився позаді старшого брата. Василь був разом з о. Прот. Ф. Керницьким основоположником оселі „Зелений Гай" на становищі секретаря. Вакавська Округа знає п. Василя, як сумлінного, незамінимого секретаря-адвоката Окружної Ради.

Крім того, залишився ще один син — Мирослав і дві замужні дочки, також добрі українці.

Вдова Параска і її діти та 13 внуків відчувають болісну втрату ,але — на все воля Всевишнього. Тож нехай Покійному мужеві, татові і дідусеві ,що йому хоч і тяжкі були піонерські початки в Канаді, то зате земля цехай буде пером!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ТАНАСКО ДУТЧАК
Візел Крік, Алта.

Дня 27-го листопада 1961 року, в нещасливому автомобільному випадкові помер Танаско Дутчак — наш щирий громадянин у Візел Крік, Алберта.

Покійний народився в цій місцевості перед 44-ма роками. Тут виростав, до школи ходив, тут працював, звідси і до канадійської армії вступив і в ній служив від 1942 до 1946 року. Повернувшися з військової служби, — фармерував.

Покійний відзначався добродушністю, лагідністю і щирістю. Його смерть оплакують його старенькі родичі, брат Іван, в Гренд Прейрі, і чотири подружені сестри: Дора Флесько (Едмонтон), Ейда Прозьна (Бенф), Ліна Лазовська (Редвей) і Флоїса Хамулка (Голден, Алберта).

Похоронні Відправи, які відслужив о. Прот. Д. Ф. Стратійчук з дяком п. Мир. Ковалем, відбулися в місцевому Народньому Домі, де й лежало тіло Покійного. У четвер ввечері 30-го листопада відслужено Парастас, а в п'ятницю перед полуднем — Похорон, з численною участю людей. Дуже гарну прощальну промову сказав о. Стратійчук. При Послідньому Цілуванні о. Парох закликав учасників Похорону зложити свої пожертви на Нев'янучий Вінок на могилу Покійного.

Пожертви принесли суму $75.67, з якої призначено 10 долярів на „Вісник". Жертводавцям щира подяка!

Покійного Танаска похоронено на місцевому цвинтарі. При закінченні Похорону місцевий Легіон Ветеранів відслужив військову надгробну церемонію, якою виражено військову пошану Покійному.

Нехай останеться по покійному Танаскові Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ
18. Неділя, — Дуфрост, Тиндал, Кенора, Транскона.
25. Неділя, — Гонор, Поплярфілд, Селкірк.

БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя, — Бозежур, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
11. Неділя, — Сулукавт, Тиндал.
18. Неділя, — Дуфрост, Кенора, Транскона.
25. Неділя, — Генор, Попларфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Кендо
25. Неділя — Гетерлей
972—108 St. Ph. 445-3290
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя Митаря й Фарисея — Йорктон
25. Неділя Блудного Сина — Врокстон
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мясопустна — Йорктон
11. Неділя Сиропустна — Райн. Вечером о год. 7-ій Прощальна Вечірня — Йорктон.
18. Неділя 1. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
25. Неділя 2. Вел. Посту — Врокстон. Напередодні Великодня Сповідь.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. П. БУБЛИКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Кемсак
11. Неділя — Калдер
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Вернон
25. Неділя — Ревелсток
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мяс. — Вернон
11. Неділя. Сир. — Вернон
18. Неділя 1 Посту — Келовна (Свята Сповідь)
25. Неділя 2 Посту — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Смокі Лейк
25. Неділя — Спедден
Address: Box 309. Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Стінен
25. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hayas, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Ню Вестмінстер
25. Неділя — Порт Алберні
Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
ЛЮТИЙ
4. Неділя — Вестлак
11. Неділя — Баргерд
18. Неділя — Сіба Біч
25. Неділя — Атабаска
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Боїл
28. Неділя — Норая
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мясоп. — Лак Ла Біш
11. Неділя Сироп. — Сараїл
18. Неділя 1-ша Посту — Ґресланд
25. Неділя 2-га Посту — Норая
УВАГА: Великопістна Сповідь перед Богослуженням о 9ій рано.
Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Кадет
25. Неділя — Нипавин
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ
Address: 2204 McDonald Ave.,
Brandon, Man. Tel. PA 9-5514

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Ґроплід (Північна)
25. Неділя — Ервуд
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Ґроплід (північна).
18. Неділя — Мелфорт
24. Субота Поминальна — Ґроплід (північна).
25. Неділя — Бруксбі. Сповідь.
31. Субота Поминальна — Ґроплід (над річкою). Сповідь.
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Арбака Св. Ап. Петра й Павла
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сірко
11. Неділя — Сандави
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАЙБИ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Мічем
25. Неділя — Прілейт
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Вонда
11. Неділя — Оен
18. Неділя — Кіндерслей
25. Неділя — Прілейт. Сповідь.
340 Ave. T. S., Saskatoon, Sask.
Ph. CH 2-5889

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Ґлен Елмо
25. Неділя — Овкборн
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Енгусвіль
25. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 836

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Гилберт Плейнс
25. Неділя — Давфин
Вечірня Служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man.
Tel. 638—4704

о. Є. Т. ПРИСТУПИ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Вадіна
25. Неділя — Фосстон
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Інсінґер (гай-вий)
25. Неділя — Вестбрук
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Інсінґер (м.)
11. Неділя — Тіодор (м.)
18. Неділя — Інсінґер (гай-вий)
25. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд
Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Рама
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Тарнополь
25. Неділя — Єллов Крік
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Кадворт
17. Субота. Вечірня і Сповідь — Ст. Джулієн, 7 год. веч.
18. Неділя. 1-ша Велик. Посту — Ст. Джулієн
18. Неділя. Великопісна Пасія — Лепін, 7 год. веч.
24. Субота Вечірня і Сповідь — Єллов Крік, 7 год. веч.
25. Неділя. 2-га Вел. Посту — Єллов Крік, 8 год. рано
25. Неділя. Великопісна Пасія, 7 год. вечора — Тарнопіль
31. Субота. Вечірня і Сповідь, 7 год. веч. - Вакав

УВАГА! Під час Великого Посту будуть відправлятись Сорокоусти за померших у Вакав, кожної середи.
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембина
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Редватер
25. Неділя — Федора
Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Ґарленд
25. Неділя — Дорбен
Address: Box 71. Ethelbert, Man.
Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Айтуна
25. Неділя — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Мирнам
25. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Ґрендвю
25. Неділя — „Драчинці" — Мек-Нат, Саск.
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Роблин
11. Неділя — Леннард
18. Неділя — „Петлюра"-Шортдейл
25. Неділя — „Топорівці"-Врокстон, Саск.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Калмар
25. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛЮТИЙ
18. Неділя — Виннярд
18. Неділя — Фовм Лейк
25. Неділя — Едмор
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1962. ЧИСЛО (1153) 5

Католицька Акція заборонила Шевченків твір „Єретик" („Іван Гус")

Хвиля католицького переслідування творів Шевченка

Ще не зовсім пролунав відгомін того факту, що з нагоди урочистости 100-ліття смерти Т. Шевченка і відслонення йому пам'ятника у Вінніпезі не дозволили на релігійну точку в програмі біля пам'ятника, — як ось один за одним почали наставати дискримінування Шевченка з церковно-політичних причин, що походять з джерела Католицької Акції.

Твір „Єретик" („Іван Гус") усунули з „Кобзаря"

Видавництво Миколи Денисюка в Шікаго видає твори Т. Шевченка – під заголовком „Повне видання творів Тараса Шевченка. . Друге видання. За редакцією Павла Зайцева". Тому що перше повне видання творів Тараса Шевченка за редакцією Павла Зайцева вийшло в Українському Науковому Інституті у Варшаві між двома світовими війнами, то з того виходить, що Видавництво Денисюка в Шікаго перевидає вищезгадане варшавське видання, як „друге видання" „за редакцією Павла Зайцева".

Але у варшавському виданні, звичайно, була Шевченкова поема „Єретик" (або „Іван Гус"), а Видавництво Денисюка усунуло цю поему. Не так давно появився другий том того „повного видання творів Тараса Шевченка" (Чікаго, 1961); у примітках наприкінці цього тому Видавництво Денисюка в Шікаго заявило.

„З уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков, видавництво пропустило з цього тому поему „Єретик" (підкреслення чорним друком належить Ред. „Вісника").

Це, як видно, треба розуміти так: тому що Рим — головно ж у зв'язку з ІІ Ватиканським Собором, що відбудеться цього року — чинить великі зусилля, щоб підпорядкувати папській власті Православні Церкви і протестантів, то Католицька Акція усуває з „Кобзаря" ці твори Шевченка, що немилі Римові.

Нишком переіначили Сімовичеве видання „Кобзаря"

У Ляйпціґу 1921 р. був виданий „Кобзар" Шевченка за редакцією й з поясненнями та з передмовою д-ра Василя Сімовича, – це було найкраще популярне видання „Кобзаря" для широкого загалу.

Сімовичеве видання „Кобзаря" перевидала 1960 р. Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Вінніпезі і Клюб Приятелів Української Книжки у Вінніпезі, — за редакцією проф. д-ра Яр. Рудницького. Перевидавці у передмові зазначили, що вони перефотографували „Кобзаря" Сімовичевого видання Коли перефотографували, то читач повинен відноситися до цього перевидання з повним довірям, бо ж, мовляв, перевидавці ніяких змін тут не поробили. Але в дійсності перевидавці нишком поусували з передмови і з пояснень д-ра Сімовича все те, що немиле Католицькій Церкві, а повставляли свої власні пояснення, що на руку католицтву, але ж вони не зазначили, що то їхні вставки, — отже все подано під фірмою д-ра Сімовича, – нібито сам Сімович це поробив.

Обширно й подрібно цю справу викрив о. Д-р С. В. Савчук, і на цю тему написав спеціяльну розвідку п. з „Цензуроване перевидання „Кобзаря" (Ця розвідка опублікована в квартальнику „Новий Літопис" за січень-березень 1962 р.).

ДЖ. ГЛЕН В ОРБІТІ ЗЕМЛІ

Перший американець, що облетів землю в ракеті

Лейтенант-полковник Джан Глен 20-го лютого 1962 р. облетів у ракеті „Дружба 7" землю Він обкружив землю в її орбіті три рази із скорістю 17,530 миль на годину. Його польот тривав 4 год. і 50 хвилин на висоті від 100 до 160 миль.

АПЕЛЯЦІЯ АЙХМАНА БУДЕ РОЗГЛЯНЕНА 22 БЕРЕЗНЯ

Адольф Айхман у грудні 1961 р. був засуджений у Єрусалимі на кару смерти, але він склав апеляцію, і вона буде розглянена Найвищим Судом Ізраїля 22 березня 1962 р.

ХЛОПЕЦЬ ПРИЗНАВСЯ, ЩО ЦЕ ВІН ПІДПАЛИВ ПАРАФІЯЛЬНУ ШКОЛУ

Велика пожежа парафіяльної школи 1958 року. Погибли 92 учні й 3 монахині. 13-літній учень тепер признався, що це він підпалив цю школу, бо він ненавидів її

1958 р. в Шікаго була велика пожежа — згоріла початкова парафіяльна католицька школа, під назвою „Наша Госпожа (Діва Марія) Ангелів„. У цій пожежі погибло 92 школярів і три монахині, бо школа була стара, і не було належних виходів для втечі з будинку.

Аж у січні 1962 р. стало відомо, хто підпалив цю школу. Газета „Шікаго Триб'юн" повідомила, що 13-літній учень п'ятої кляси признався, що це він допустився підпалу; він підпалив сміття у підвалі школи. Приватний спеціяліст у справах брехні ствердив, що хлопець не видумує, щоб показатися „героєм", а говорить правду При цьому виявилося, що він, крім того, ще був підпалив 12 різних будинків у місті. Юний підпалювач заявив, що він ненавидить цю школу, й підпалив її.

Цією справою зайнявся суддя А Дж. Сіелла.

ПОГОЛОСКА ПРО МОЖЛИВІСТЬ КОНКОРДАТУ МІЖ ВАТИКАНОМ І МОСКВОЮ

„Після того, як прем'єр Хрущов поздоровив папу Івана XXIII з днем його уродин, оживилися поголоски про можливість конкордату між Ватиканом і Совєтським Союзом. Чутки про такий конкордат виринають від часу до часу, а неофіційне виявлення такої можливости вже раз таки й було", —подає журнал „Church & State" (ЗДА) за лютий 1962 р.

„Думають, що Патріярх готовий визнати Папу, як першого між рівними"

Журнал „The Word" (лютий 1962 р.) - - орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату подав під вищезгаданим заголовком інформацію, що її повний текст дослівно містимо нижче:

„Атени. — Згідно з інформаційни-

(Закінчення на стор. 2-й)

УКРАЇНУ ЗНОВУ ОБВИНУВАЧУЮТЬ В „АНТИСЕМІТИЗМІ"

З-поза залізної заслони й у вільному світі спільними силами масово обвинувачують Україну в „антисемітизмі". Преса в Америці й Канаді публікує ревеляції Геррисона Селисборі. Голос Хрущова подають, як „аргумент". Інтернаціональний характер обвинувачення.

У лютому цього року почалася чергова хвиля обвинувачування України в „антисемітизмі". До популяризації цієї справи видатно причиняється, між іншим, і серія статтей Геррисона Селисборі.

Хто такий Г. Селисборі? „Ветеран багатьох років у столиці Росії – п. Селисборі здобув (американську) премію Пуліцера за серію (репортажів) про Росію 1955 р. Тепер він повернувся з іншої поїздки в Росію, і пред'явив свій критичний звіт про цю країну (СССР) в стані ферментації", — інформує щоденник „Да Вінніпеґ Трибюн" (12.2.1962).

Четверта частина цьогорічного репортажу Селисборі про Совєтський Союз присвячена справі жидів у Совєтському Союзі, — цей репортаж публікує „New York Times Service", а з нього передруковують різні газети в Канаді й Америці, напр., „The Winnipeg Tribune", (14. 2. 1962), Chicago Daily Tribune" (8. 2. 1962) і ін. — усе це один і той самий текст.

Найбільше обвинувачують „сільські області України"

„Антисемітизм знову показує своє жахливе лице – особливо ж у сільських областях України і в деяких частинах Білорусі та Молдавської республіки", — пише Селисборі.

Коли звернемо пильнішу увагу на цю інформацію Селисборі, то стає ясно, чому тут покладено головний натиск саме на „сільські області" України. У містах України живе всякий інтернаціонал, а не самі тільки українці. Натомість по селах українці становлять перевагу, – там майже самі українці. Якщо б обвинувачували в антисемітизмі міста України, то це означало б, що обвинувачували б в антисемітизмі той міський інтернаціонал, а не лише українців. Коли ж говорять про „антисемітизм головно в сільських областях України", то тим хотять сказати, що лише українці є „антисемітами"

З цього видно, що ця пропоганда за-

(Продовження на стор. 2)

Україну знову обвинувачують...

(Закінчення з 1-ї стор.)

здалегідь уплянована й належно продумана як узагалі, так і в репортажах Селисборі зокрема. Якого походження є Селисборі — преса цього, звичайно, не подає.

Голос Хрущова вважають на Заході авторитетним?

„Більшість дипломатів вірять, що найголовнішим чинником у витворюванні атмосфери дозволеного (урядом) антисемітизму є нечутливість прем'єра Хрущова щодо жидівського питання. Він часто дискутує над жидівськими питаннями, і майже неодмінно вказує, що сліди антисемітського упередження є загальними в межах України, де він (антисемітизм) виріс", каже Селисборі.

Вище була цитована інформація-заява Селисборі, в якій він сам від себе каже, що „антисемітизм головно в сільських областях України показав своє жахливе лице", — цебто, Селисборі, мовляв, бачив це власними очима, коли недавно був у Советському Союзі. А після цього Селисборі інформує, що Хрущов так само каже: „антисемітські упередження є загальними в г р а н и ц я х України, де він виріс" (підкреслення слова в „границях" є газети „Чікаґо Дейлі Триб'юн). З того виходить, що інформація Селисборі з Америки і інформація Хрущова — диктатора СССР погоджуються одна з одною.

Чи хто повірив би пропаганді на Заході, яка твердила б, що т. зв. „антисемітизм" українського народу під Советами міг би проявлятися, якщо б комуно-большевицька влада заборонила це? Очевидно, що ні. Бо за всякий прояв антисемітизму (навіть за вживання слова „жид") жорстоко, включно з карою смерти, ця влада карала б так, як це було від самих початків існування СССР. Отже ніхто не повірив би в поголоски, що т. зв. „антисемітизм українців" міг би показувати себе всупереч владі СССР.

Отже пропаганда не має іншого способу, як тільки твердити, що цей „загальний антисемітизм серед українців" під Советами таки показує себе ділами, а він має можливість показуватися, бо, мовляв, советська влада під проводом Хрущова „дозволяє" українському народові проявляти свій „антисемітизм". Тим самим ця пропаганда каже, що комуно-большевицька влада є проти жидів; а це одночасно може бути також і доказом для Заходу, що комуно-большевицька влада не є в руках жидів, як дехто голосить на Заході; бо ж не може бути в руках жидів (принаймні потаємно) ця влада, яка сама є антисемітською. Абстрагуючи від того питання, хто в дійсності править Советським Союзом, — сам факт тієї пропаганди на Заході, яка вперто твердить, що Советським Союзом правлять жиди за плечима не-жидів, являється одним з клопотів жидів на Заході, отже вона жидам не є бажаною.

У чому полягає т. зв. „антисемітизм" українців" під Советами?

Селисборі, кажучи, що „антисемітизм знову показує своє жахливе лице — головно в сільських областях України", безпосередньо після цієї заяви продовжує: „Його (антисемітизму) відродження є спонукане агресивною офіційною (урядовою) пропагандою проти жидівської релігії".

З цієї інформації Селисборі (а вона, безумовно є правильною) виходить, що советська влада не переслідує ж и д і в (цебто, жидів, як націю, чи як расу), а тільки веде пропаганду проти юдаїзму як р е л і г і ї, чи точніше, як однієї з релігій. Комуно-большевицька влада, почавши з 1917 р., найбільший наступ повела була проти Християнства; практично це означало зусилля знищити Православіє, поскільки в межах Советського Союзу Християнство — це було виключно Православіє. Є. М. Ярославський (дійсне прізвище: Ґубельман) — ще перед 1907 р. написав був голосний агітаційний пашквіль проти Християнства, а практично вицілений у Православіє, — це збірка статтей „Катехізис солдатський". „Пристрасні публіцистичні статті і промови Ярославського зривали маску доброчинності з керівників церкви, які в старій Росії (царській) прислуговували поміщикам і капіталістам, а після революції (большевицької 1917 р.) брали участь у контрреволюційній змові церковної верхівки на чолі з патріярхом Тихоном проти Радянської Держави", — пише комуніст Б. Любовик у вступі до книжки „Вибрані статті" Єм. Ярославського (Київ, 1958). Ярославський (Ґубельман) виступав проти релігії взагалі, а проти Християнства зокрема, а ще точніше — проти Православія специфічно, але в нього немає ні одного твору, в якому він специфічно виступав би проти юдаїзму. За влади Хрущова перевидають пашквілі Ярославського проти Християнства.

Селисборі інформує:

„Скільки синагог було закрито шляхом залякування — не відомо, але це число є незначним в сільських областях України й Молдавії. Цю саму техніку вжито й проти російських православних і римокатолицьких громад".

Це добре, що Селисборі належить до тих винятків, які, пишучи в обороні юдаїзму в СССР, хоч коротенько й мимохідь згадують і про переслідування Християнства.

Але що думали б великі маси народів у межах СССР (понад 200,000,000, а в тому, як кажуть жиди, жидів є лише 3,000,000), якщо б влада цієї держави винищувала інші релігії, а головно Християнство, а при тому демонстративно не зачіпала б юдаїзму навіть шляхом пропаганди, щоб люди бачили, що тут ведеться нагінка проти всякої релігії взагалі, а не лише проти Християнства?

Ще раз — Київ...

„Київ — столиця України, колись був великим центром жидівського життя й культури, і там було багато синагог. Сьогодні збереглася одна синагога в серці Подолу — бідного жидівського кварталу міста. Це малий будинок, що похилився на бічну вулицю", — пише Селисборі.

Ці слова Селисборі треба мати на увазі ось чому: якщо б українці справді були антисемітами, як деякі жидівські діячі їх перед світом показують, то Київ — столиця України — напевно не міг би був стати великим центром жидівського життя, культури й релігії.

ДУМАЮТЬ, ЩО ПАТРІЯРХ ГОТОВИЙ...

(Закінчення з 1-ї стор.)

ми даними місцевого щоденника „То Віма", Вселенський Константинопольський Патріярх мав сказати, що Православна Церква готова визнати першенство римо-католицького Папи під тією умовою, що його статус був би як „першого між рівними" — таке становище, яке займає тепер Вселенський Патріярх у відношенні до інших Православних Патріярхів Східньої Церкви. Після чотирогодинного інтерв'ю з Патріярхом Атенагорасом грецький журналіст Павло Палеологос написав, що Патріярх сказав, що Східня Православна Церква „не заперечує, що Папа є перший між християнськими епископами." „Православна Церква готова визнати це першенство папи, але під тією умовою, що його визнається „першим між рівними", а не першим без рівности з головами інших Церков, що наподібнювало б його до диктатора-монарха Християнства", сказано в тій статті.

Якщо б така розв'язка була прийнята, то, як подають, Патріярх мав сказати, що „перший крок у напрямку поєднання („unity") обидвох Церков буде завершеним".

Кожна з цих Церков затримала б свою теперішню форму й практики, поки богослови не знайшли б способу полагодження деяких різниць щодо вчення, — сказано в цій статті.

Із саме таких передумов і за згодою всіх Православних Церков, — далі говориться у статті, — Патріярх зволив би відвідати Папу в Римі, якщо б Папа взаємно відвідав його в Константинополі.

Патріярх висловив був свою готовість до цього ще й перед тим, але він занехав був цей плян, тому що, як він сказав, з Ватикану „не було відгуку".

Згідно з інтерв'ю „То Віма", Патріярх сказав, що він не бачить нічого такого, що поздержувало б Православні й Протестантські Церкви від участи в надходячому II Ватикан. Соборі.. Є познаки того, що спостерігачі не-римських Церков будуть запрошені на цей Собор.

У тій статті сказано, що прослідкується справа можливости створення якоїсь „федеративної організації", що включала б Ватиканську і Православну Церкви.

Патріярх також сподівається, що Протестантські Церкви включаться в рух за поєднання. Але, сказав він, вони повинні були б прийняти три Св. Таїнства: Хрещення, Причастя і Священства.

Патріярха Атенагораса представлено, як цього, що бажає бути „одним з будівничих об'єднаної Християнської Церкви".

Як про крок у цьому напрямку, — він говорив про майбутній Міжправославний Собор, який, як це він сказав, правдоподібно буде скликаний у вересні 1963 р. Патріярх повідомив, що у справах цього Собору він установив комітет, що його головною кватирою правдоподібно буде Родос.

„Центральна точка програми Вселенського Патріярхату — це допомогти Християнству повернутися до своєї початкової основи...", сказано у статті.

„Перші Апостоли не мали спільних доктрин — просто тому, що не було жодних доктрин", — далі говориться у статті. „Вони представляли Христа, як живу Євангелію".

Згідно з цією статтею, метою Патріярха є повернути віру назад до її початкового стану, як „центр життя", і покінчити з „диспутами, фанатизмом та пристрастями", які підточують її духа."

(Від Ред. В.: Наші коментарі у справі ревеляцій „То Віма" див. на 4-й стор.).

ЗВЕРНЕННЯ ДО РЕДАКЦІЇ „КАНАДІЙСЬКОГО ФАРМЕРА" У СПРАВІ ДОПИСУ

п. з. „А де епітрахиль?"

„Вісник" 1-го грудня 1961 р. опублікував редакційну статтю п. з. „Біля пам'ятника Шашкевичеві", і ця стаття побудована на інформаціях, що їх у справі цих урочистостей на пошану Шашкевича у Вінніпезі 22-го жовтня 1961 р. подала була преса. Католицький орган „Поступ" (29-го жовтня 1961 р.) поінформував, що „українці Вінніпеґу величавою **релігійно-національною маніфестацією вшанували** пробудителя Галицької Землі о. Маркіяна Шашкевича" (підкресл. Ред. „Вісника); щоденник „The Winnipeg Free Press" (4-го листопада 1961 р.) інформував, що „**тисячі українців-католиків з 15-х парафій взяли участь у поході до пам'ятника Шашкевича при Юклид евеню й вул. Mid, where a brief ceremony was conducted by the metropolitan"** Владикою Максимом Германюком (підкр. Ред. „Вісн."). Католицький англомовний „Progress" (5-го листопада 1961 р.) сказав майже це саме, що й „The Winnipeg Free Press", а саме — що біля пам'ятника Шашкевича **„a brief ceremony was held"** (підкр. Ред. В.).

Як ілюстрацію до того моменту, коли „a brief ceremony was conducted by the metropolitan", ми подали світлину, на якій фігурує Митрополит Максим Германюк з книжечкою в руках перед хрестом на столі; по обох боках якого стоять свічки, що є ознакою „релігійної церемонії", якою проводив Митр. Германюк. У ся ця ілюстрація обдає молитовним настроєм, — і хто її бачив, той не може цього заперечити.

У „Канадійському Фармері" (12.2.1962) опубліковано допис (п.з. **„А де епітрахиль"**) одного з мешканців Вінніпеґу (він підписався своїм прізвищем), в якому він, між іншим, заявив ось що:

„Після цих святкувань біля пам'ятника М. Шашкевича при Юклид вулиці в о д н о м у п р е с о в о м у о р г а н і появилася була стаття, мовляв, „ **католики відзначили 150-річчя народин М. Шашкевича панахидою біля його пам'ятника,** підчас коли Президія КУК не дозволила на таку духовну церемонію в часі відкриття пам'ятника Т. Шевченкові, бо Шашкевич був католицьким священиком, а Шевченко православним" (Слова розбивкою і підкреслення чорним друком наші, в лапки подані автором статті в „К. Ф." — Ред. „Вісника").

Далі, автор згаданого допису в „К. Ф" заявляє:

„Навіть на світлині, яку на доказ своєї „правдомовности" поміщено при цій статті (цебто в тому „одному пресовому органі", — Ред. „Вісника") видно, що наше духовенство на чолі з нашим Митрополитом Кир Максимом не має на собі ЕПІТРАХИЛІВ, бо ж кожному, навіть малограмотному відомо, що епітрахиль це знак священичої влади і жадному священикові без епітрахиля не вільно відбувати жадних релігійних відправ. **„Я пожертвую на будову української православної Катедри св. Тройці у Вінніпеґу 1,000 долярів, якщо редактор цього органу докаже мені бодай одним свідком, що в неділю 22 жовтня 1961 р. біля пам'ятника о. Шашкевича відбулася „релігійна церемонія"...**

Редакція „Канадійського Фармера" помістила від себе під вищезгаданим дописом звернення до автора того допису, і в цьому звернені, між іншим, сказано:

„Пробачте лише, пане... (прізвище автора пропускаємо, — Ред. „Вісника"), що дещо злагіднили тон Вашого листа і не подали назви органу. Думаємо, що ті, які згадану статтю читали або чули про неї, знають, де вона була друкована, а іншим воно й байдуже. А втім, і Ви ми знаємо, що хочби ми й назвали цей орган, то від цього **він правдомовним і безстороннім не стане, тож шкода заходу"** (Підкр. Ред. „Вісника").

***

Редакція „Вісника" оцим подає в цій справі ось це вияснення:

1. У „Віснику" (1.12.1961) у статті п. з. **„Біля пам'ятника Шашкевичеві" не** було твердження про мниме відправлення „панахиди" біля пам'ятника Маркіянові Шашкевичеві, і взагалі не було ні разу згадане слово „панахида".

2. Автор названого допису в „К. ф." (12.2.1962) подає (як нібито із згаданої статті у „Віснику" (1.12.1961)?) ось ці слова:

...**„католики відзначили 150-річчя М. Шашкевича панахидою..."** (Підкр. Ред. В.).

Згаданий автор допису подав ці слова в лапках, щоб тим сказати, що вони являються дослівним витягом із згаданої статті в **„одному органі"**.

Редакція „Вісника" оцим спростовує, що у згаданій статті у „Віснику" немає ось цих слів: ...**„католики відзначили 150-річчя М. Шашкевича панахидою..."**

3. У вищезгаданій статті у „Віснику" (1.12.1961) **було сказано не про Панахиду,** а тільки й виключно про релігійну **„церемонію"**, і також було сказано, що католицька релігійна **„церемонія"** біля пам'ятника М. Шашкевичеві у Вінніпезі 22-го жовтня 1961 відбулася.

4. Вищезгаданий дописувач в „К. Ф." (12.2.1962) твердить, що при пам'ятнику М. Шашкевичеві (22.10.1961) не було **„релігійної церемонії"**.

5. „Вісник" писав і ось тепер пише, що католицька релігійна церемонія біля пам'ятника Шашкевичеві таки відбулася. „Вісник" пише це на ось цій підставі: на світлині, поміщеній у „Віснику" (1.12.1961) з моменту урочистостей біля пам'ятника Шашкевичеві у Вінніпезі (22.10.1961) католицький Митрополит Кир Максим Германюк, о. Прелат Д-р В. Кушнір і інші духовні стоять за столом, на якому, якраз перед Владикою Максимом Германюком стоїть **хрест, а по обидвох сторонах хреста стоять дві свічки,** — отже це знак релігійної церемонії, а цю нашу інтерпретацію ми основуємо на вченні Католицької Церкви для греко-католицького обряду, що подаємо нижче:

„Формы Богослуження суть ґдекотрі существенні, а инші несущественi. До существенныхъ належать ті, котрі після зарядженя Хрістового суть орудіями благодати откупленя и называють ся священодѣйствами; **до несущественныхъ належать ті літургичні формы, котрі першимъ товаришать яко узмысловляючі, на пр. клякане, розпростиране рукъ и т. п., и называють ся обрядами або ц е р е м о н і я м и; також узмысловляючі формы або сымволы называють ся церемоніями, коли лучать ся съ якимсь священодѣйствіемъ; такъ на пр. запалена свѣчка есть символомъ, згашене свѣтла есть церемоніею"** (Див. „Библіотека Богословска VI. Выдае Александеръ Бачинскій — Пралатъ Домовый Єго Святости, канцлеръ Митр. Капітулы. За одобренемъ и благословенемъ Преосвященного Митроп. Ординаріята. Львів 1902", стор. 466).

6. Редакція „Канадійського Фармера", з нагоди вищезгаданого допису в ньому, принципово твердить, що мовляв, „цей орган" (з яким дискутує автор згаданої статті в „К. Ф."), і якого „К. Ф." відмовився назвати його іменем, мовляв, **„правдомовним і безстороннім не стане"**, — цебто Редакція „Канадійського Фармера" принципово проголошує цього неназваного „органа" неправдомовним і необ'єктивним.

7. Тому що вищезгаданий допис — п.з. „А де епітрахиль?" — (у „Канадійському Фармері" за 12-го лютого 1962 р.) має такий характер, що може піддавати читачам думку, що **„цей орган"**, про який автор того допису і Редакція „Канадійського Фармера" висловилися, — це, можливо, є часопис „Вісник"; — отже В-во „Вісника" оцим звертається до Редакції „Канадійського Фармера" з проханням прилюдно дати відповідь на питання, чи під терміном **„цей орган"** вони (в „Канадійському Фармері" в числі за 12-го лютого 1962 р.) мали на увазі саме „Вісника"

Видавництво „Вісник"

НОВІ КНИЖКИ

ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА

від Народження до покликання дванадцятьох Апостолів, — в кольорових малюнках (228 малюнків) і з текстами з Нового Заповіту, видання Братства „Віра" в Гемилтоні.

Надається для домашнього вжитку та як підручник для початкових кляс Недільної Школи.

Ціна з пересилкою $1.00

— — — — —

ОТЧЕ НАШ

Підручна книжка для шкіл та для ширшого громадянства, — написав Прот. С. Симчич.

Владика Митрополит ІЛАРІОН поблагословив цю книжку для читання вірними, а також для вжитку по школах.

На гарнім книжковім папері, 64 сторінки друку.

Ціна з пересилкою 60 центів.

— — — — —

БАЙКИ, Частина I.

74 віршовані байки, написав Михайло Стечишин, з передмовою д-ра Юрія Мулика-Луцика.

Надається для домашнього читання та для деклямацій на концертах.

На гарнім книжковім папері, 190 ст друку.

Ціна з пересилкою ...... $1.50.

Замовлення й гроші надсилати до:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

БЕЗІМЕННІ ДІЛА

(Добродійна акція)

Минулого року американський Екзарх Констянтинопольського Патріярхату, Митр. Яків, підкреслено звернув увагу вірним на цей факт, що така конечна справа, як добродійство, в цьому Екзархаті недомагає.

Очевидно, що справа християнського добродійства — це, з одного боку, конечний аспект життя Віри, а з другого боку, — ця справа у Християнстві справді недомагає. Це одна з трагедій життя сучасних християнських спільнот.

Але є ще одна сторона цієї справи: конечною частиною способів християнського добродіяння має бути скромність добродіїв, — так би мовити, їхня безіменність.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді не може заявляти, що вона „побиває рекорди" в добродійній акції, але вона також не має підстав почуватися тут, що залишається позаді. Наша Церква в Канаді зорганізувалася відносно недавно (ій нещодавно минуло 40 років існування); вона, як Місійна Церква, постала з місцевого почину українців у Канаді, — постала, якщо б так можна висловитися, „з нічого"; постала на постійному фронті самооборони перед безперебійним наступом супротивних сил, і тому перш за все мусіла дбати про свої місцеві потреби як морального, так і матеріяльного характеру, бо інакше вона не змогла б була втриматися.

Але справа добродійства у нашої Церкви завжди лежала й лежить на серці значно більше, ніж про це будь-коли прилюдно говориться чи пишеться. Нашій Церкві не залежало на тому, що чи її ім'я, як жертводавця буде відомим чи ні, — ій залежало тільки на тому, щоб, мірою своїх спроможностей, щось фактично зробити на полі добродійства, — хоч би й безіменно.

Що наша Церква займала й займає саме таке становище — про це свідчить ось хоч би такий факт, що у списках жертводавців на Фонд Українських Інвалідів при Комітеті Українців Канади до 1958 р. ім'я нашої Церкви не фігурує, але це не значить, що наша Церква не була тут жертводавцем; наша Церква благословила своїм вірним безпосередньо пересилати пожертви до КУК, на Ф. Інвалідів, отже її ім'я на списках жертводавців не фігурувало, — це було її безіменне добродійство. І такий стан, з морального боку, був би нашу Церкву вдовольняв і досі, якщо б не технічні потреби, — що Церкві потрібно було завести евіденцію збірок між її вірними, і тому від 1958 р. вірні надсилають пожертви на Ф. Інвалідів до Консисторії Церкви, а вона безпосередньо висилає їх інвалідам до Европи, інформуючи при цьому КУК про суму висланих пожертв. Відколи Консисторія завела цю евіденцію, то вона має можливість знати, які суми грошей наша Церква жертвує на національно-добродійну акцію, і так, за роки 1958-1961 вірні почерез Консисторію пожертвували на Фонд Укр. Інвалідів 6.984.07 долярів.

Звичайно, це далеко не все; напр., евіденція Консисторії показує, що наша Церква за 1957-1961 рр. вислала потребуючим українцям в Европі — так почерез УАПЦ (Українську Автокефальну Православну Церкву в зах. Европі), як і на руки поодиноких вірних — допомогу сумою 6,400 дол. За останні роки наша Церква вислала на руки УАПЦеркви і потребуючим українцям в Югославії і в Польщі тисячі тон посилок з одежею, і т. д. Багато щоденних потреб, як ось повне утримування на богословських студіях українця-студента в Югославії, і т.п. — це вже ніби „дрібні" справи, але всі вони, разом узяті, становлять уже видну позицію в евіденції. Звичайно, суми з пожертв на місцеві добродійні потреби тут не беруться до уваги.

Треба мати на увазі, що коли порівнювати суми пожертв, які висилаються ось хоч би на Фонд Укр. Інвалідів, то тут треба мати на увазі те, яка установа їх висилає. Світські установи мають тут більші можливості, бо вони зосереджені тільки на національно-світських справах; натомість наша Церква має крім цього свої чисто Церковні потреби такого роду, які покриваються не регулярними вкладками вірних, а тільки пожертвами; і так, напр., під той час, коли відбувається збірка на Ф. Укр. Інвалідів, то одночасно відбувається збірка на Місійний Фонд; напр., 1961 р. на Ф. Укр. Інвалідів зібрано 1,738.76 дол., і в тому самому часі зібрано на Місійний фонд 2,708.25 дол., — це все одночасно з одних і тих самих кишенів.

Очевидно, про велику кількість збірок на внутрішні потреби Церкви по всій Канаді — а при тому й зокрема будівництво говорити тут не доводиться, — тут уже справа на мільйони долярів.

Числові дані нашої Церкви свідчать, що мірою розбудови нашої Церкви її можливості жертвувати і фактична жертвенність на національно-добродійному полі збільшуються. Отож, хто причиняється чи морально, чи матеріяльно, чи обидвома способами до розбудови нашої Церкви, той збільшує її можливість давати все більший вклад на національно-добродійні потреби.

НЕЗДІЙСНИМА ТЕОРІЯ

(Поголоски навколо Констянтинопольського Патріярхату)

Справи, які тут обговорюємо, приймаємо з тих даних, які беремо з журн. „The Word" (лютий 1962 р.), що є органом Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату. Знову ж, журн. „Да Ворд" подав ці інформації на основі грецького щоденника (в Атенах) „То Віма". Журнал „Да Ворд" подає їх на відповідальність цього щоденника, і тому постійно застерігається словами: „було подано в „То Віма" („was quated in To Vima).

Згідно з вістками, поданими в щоденнику „То Віма", Констянтинопольський Патріярх Атенагорас мав сказати кореспондентові „То Віма", що Православна Церква „не заперечує, що Папа є першим щодо сану („rank") між християнськими єпископами"; що Православна Церква готова визнати перщенство Папи, але з тією передумовою, що він був би визнаним, як перший між рівними, а не першим без рівности з головами інших Церков, що наподібнювало б його до диктатора-монарха над Християнством"; що „Кожна з Церков зберегла б свою теперішню форму так довго, поки богослови не знайшли б якогось способу полагодити деякі різниці у вченні" теологічному; що „Вселенський Патріярх Атенагорас... готов визнати першенство Римо-Католицького Папи під умовою, що його (папи) статус був би „перший між рівними" — такий, яким тепер є Вселенський Патріярх по відношенні до інших Східніх Православних Патріярхів".

Це інформації кореспондента щоденника „То Віма", які він, як подає цей щоденник, отримав під час своєї 4-годинної розмови з Констянтинопольським Патріярхом.

Про відношення Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І до закликів папи Івана XXIII, щоб Православіє підпорядкувалося папі, преса ще 1960 р. писала була неправдиві речі; речники цього Патріярха ці поголоски спростували. Але тоді це писала католицька преса, показуючи Патріярха Атенагораса, як нібито прихильника унії з Римом.

Тепер же про цю саму справу пише щоденник, що його видають православні греки. Але все ж таки не може не виринути питання, чи кореспондент щоденника „То Віма" правильно зрозумів і передав про всі ці складні й тонкі справи, про які говорив йому Патріярх Атенагорас.

На непорозуміння в вищеподаних інформаціях вказують непослідовності у фактах. Як міг би Патріярх Атенагорас І сказати, що Східньо-Православна Церква, мовляв, „не заперечує, що Папа є перший саном між християнськими єпископами", — коли в дійсності є так, що Православна Церква взагалі не визнає папу правовірним християнином? Православна Церква в „Окружному Посланні Східніх Патріярхів 1948 р." навчає:

„З єресей, що розповсюдилися лиш Богові знаними присудами в більшій частині Вселенної було колись аріянство, а тепер — папство. Але й це останнє (папство), подібне першому (аріянству), яке вже зовсім зникло, хоч (папство) донині ще всилі, не переможе до кінця, а минеться і впаде, і гучний голос з Неба сповістить про нього: „Упав!" (Об'явл. 18. 2).

Проголосивши папство, як єресь, Православна Церква тим самим заявила, що вона не тільки не визнає папу „першим щодо сану між християнськими єпископами", але взагалі не визнає його християнсько-правовірним єпископом.

Далі, — Констянтинопольський Патріярх ще й досі зберігає почесний сан „Вселенського Патріярха", цебто „Всесвітнього Патріярха", як першого між рівними у всьому Християнському світі, бо такий титул мали Констянтинопольські Патріярхи ще від часів Патріярха Івана Постника (коло 499-595), цебто з того часу, коли ще й самі папи не вживали титулу „Вселенський", а папа Григорій звернувся був до Патріярха Івана

(Продовження на 5-й стор.)

НЕЗДІЙСНИМА ТЕОРІЯ

(Закінчення з 4-ї стор.)

Постника з протестом, заявляючи, що вживання титулу „Вселенський" (перший між усіми єпископами світу) суперечить Християнству.

Коли Православна Церква ще з 6-го століття й досі визнає Констянтинопольського Патріярха Вселенським — у значенні: „перший між рівними", то вже тим самим вона не визнає папу „першим між рівними".

По-третє, Православна Церква Вселенська є одною тільки в містичному аспекті, тобто — що її Головою є Христос, але в фізичному аспекті вона являється різними Церквами, що юридично незалежні одна від одної, - отже звідси питання: чи правильно кореспондент щоденника „То Віма" інтерпретує думки Патріярха Атенагораса І, коли каже, що він промовляв в імені всього Православія? Це питання виринає також ще й тому, що в інформаціях „То Віма" є внутрішні самосуперечності: він раз подає, що це сам патріярх Атенагорас готов визнати так зване „перщенство папи", як „першого між рівними", а далі знову каже, що Православна Церква нібито готова це саме визнати.

Як довго немає офіційних інформацій у цій справі з Констянтинопольського Патріярхату, так довго до інформацій газети „То Віма" слід відноситися з резервою принципового характеру.

Якщо б допустити (тільки теоретично), що Констянтинопольський Патріярх навіть був би готовим піти на такі уступки, що являли б собою самопожертву Православія для справи з'єднання Християнства, то евентуальне визнання „першим між рівними" справді було б тут найвищою самопожертвою об'єктивного характеру. Але папа тут мусів би піти на далеко більшу самопожертву суб'єктивного характеру: він мусів би виректися своєї т. зв. „непомильности" і т. д. Папа на це не піде. Отже ця тема, яку порушив щоденник „То Віма" — абстрагуючи від того питання, чи він правильно передав думки патріярха Атенагораса І, — являється нездійснимою теорією.

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових лекцій

для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Класа I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00

Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Як видно, Ап. Петро гаразд знав, що в нього були підстави смутитися з приводу цих допитувань Христа, — бо Христос уважав властивим допитуватися не всіх інших Апостолів, а тільки Ап. Петра. „Пасти вівці Христові" — це був самозрозумілий обов'язок кожного Апостола й навіть кожного Пресвітера. Коли ж Христос уважав необхідним Ап. Петрові це окремо про це нагадувати, і то аж тричі, то це була немов покута Ап. Петрові за це, що він ще недавно запевнював Христа, що він вірніший Йому більше всіх Апостолів, а зараз після того прилюдно три рази, раз-у-раз, вирікся Христа зо страху перед муками, хоч цього не зробив ні один інший з решти десятьох Апостолів. Маючи такий досвід, Христос мав на увазі, чи Ап. Петро, коли знову буде в небезпеці за своє апостолування, знову тричі не вirечеться Христа, і тому Він тричі допитує його й тричі зобов'язує його вірно виконувати це завдання, що його має виконувати кожен Апостол і Пресвітер: „пасти вівці Христові".

Маючи на увазі цю одну із „слабих точок" у житті Ап. Петра (трикратна перевірка його Христом і трикратний наказ пасти вівці Його), слід відмітити, що Католицька Церква справді тільки через іронічний парадокс узяла собі цей момент (напоминання Христа Ап. Петрові: „Паси вівці Мої!") за одну з своїх „сильних точок" — за аргумент, що Христос буцімто поставив Ап. Петра „Архипастирем" нау усією Вселенською Церквою. А насправді ж цей аргумент (Єванг. Івана XXI. 15-17) свідчить проти цих претенсій Католицької Церкви.

ВІДНОШЕННЯ ІНШИХ АПОСТОЛІВ ДО СВ. ПЕТРА

У попередньому розділі були цитовані дані з Нового Заповіту, на основі яких ясно видно, що Свв. Петро й Павло, як Апостоли, трактували один одного, як рівний рівного між собою своїм апостольським саном і авторитетом. У Новому Заповіті сам. Ап. Павло не означує Ап. Петра „найбільшим" між Апостолами, і сам Ап. Петро таким себе не вважає.

Зокрема ж, тут треба особливо підкреслити ось цей факт: Католицька Церква навчає, що тільки папа має власть ставити духовних в єпископський сан, цебто — що папі, мовляв, таку власть „передав" Ап. Петро; значить, згідно з наукою Католицької Церкви, по Вознесенні Христа тільки Ап. Петро повинен би назначувати на апостольські служення всіх тих, що не були Апостолами до часу Вознесення Христа, як напр., — Св. Павло.

А однак Св. Павла на апостольське служення покликав не Ап. Петра, а Сам Ісус Христос — невидимий, цебто вже по Своєму Вознесенні.

Св. Павло свідчить про це так:

„Коли я був у дорозі й наближався до Дамаску, коло полудня раптом осіяв мене великий світ з неба. Я впав на землю й почув голос, що говорив мені: „Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?" Я відповів: „Хто Ти, Господи?" Він сказав мені: „Я Ісус Назаретянин, Якого ти переслідуєш". Ці, що були зо мною, світло бачили, і попали в страх, але голосу Того, Хто говорив до мене, не чули. Тоді я сказав: „Господи, що мені діяти?" Господь же сказав мені: „Устань та йди в Дамаск, і там тобі буде сказано все, що призначено тобі діяти". А що я від слави світла цього втратив зір, то ці, що були зо мною, за руку привели мене в Дамаск. Якийсь Ананія, муж благочестивий у Законі, признаний усіма юдеями, що жили в Дамаску, прийшов до мене, а, підійшовши, сказав мені: „Брате Савле, прозри!" І я зараз же побачив його. Він же сказав мені: „Бог батьків наших вибрав тебе, щоб ти пізнав Волю Його, побачив Праведника і почув голос з уст Його, тому що ти будеш Йому свідком перед усіма людьми про це, що ти бачив і чув; і так, чому ти зволікаєш? Устань, охрестися й обмий гріхи свої, призвавши Ім'я Господа. Коли ж я повернувся в Єрусалим і молився в храмі, попав я в піднесення, і побачив Його, і Він сказав мені: „Поспішися, і скоріш вийди з Єрусалиму, тому, що (тут) не приймуть твого свідчення про Мене..." (Діяння XXII. 6-18).

Ап. Павло продовжує про своє видіння в цьому храмі в Єрусалимі: „І Він сказав мені: „Іди! Я пошлю тебе далеко до язичників" (Діяння XXII. 21).

Коли римський сотник Корнилій з італійського полку удостоївся в Бога прийняти Хрещення, то Бог послав Його до Ап. Петра, сказавши йому через Ангела: „І так, пошли людей в Іоппію і поклич Симона, Званого Петром" (Діяння X. 5) А Савла (Павла) Христос покликав Сам на апостольське служення, а не посилав його до Ап. Петра, щоб цей призначував його.

Після цього видіння на шляху в Дамаск і в храмі в Єрусалимі Св. Павло вийшов — з Божого остереження — з Єрусалиму, і подальше від цього міста „зараз же почав проповідувати в синагогах про Ісуса: що Він Син Божий" (Діяння IX. 20). А головно він проповідував у Дамаску, „і призвів жидів, що жили в Дамаску, до хвилювання, доказуючи, що Цей є Ісус Христос. Коли ж пройшло досить часу, то жиди змовилися, щоб убити його, але Савл довідався про цей їхній замір...; учні ж уночі, взявши його, спустили по стіні в коші.

Савл прибув у Єрусалим і старався пристати до учеників, але всі боялися його, не віривши, що він ученик. Варнава ж прийшов до Апостолів і розказав їм, як у дорозі він (Павло) бачив Господа, і говорив йому (Господь), і як у Дамаску сміло проповідував в ім'я Ісуса Христа. І перебував він (Павло) з ними (Апостолами), приходячи й виходячи, в Єрусалимі і сміло проповідував в ім'я Господа Ісуса. Говорив також і змагався з гелленістами; а вони намагалися вбити його. Братія, довідавшись (про це), відправили його в Кесарею, і провели в Тарс" (Діяння IX. 22. 30).

ПЕРВОІЄРАРХ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ГРЕЦІЇ ПОМЕР

Первоієрарх Православної Церкви Греції, 71-літній Митр. Теокліт, помер, унаслідок серцевого удару, 8-го січня 1962 р.

Його хоронили 40 єпископів і 250 священиків та дияконів — з участю багатьох тисяч народу.

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

(Продовження)

Певно, що якби хтось був знайшовся серед відповідальних осіб в уряді ЗДА, що був би взагалі не допустив до викрадення шпигунами атомних мілітарних тайн, то це була б значно більша заслуга, ніж відкриття шпигунів уже по невчасі — після викрадення тайн. Чому ж так не сталося? Це питання поставив був собі Меккарті і група його однодумців. І з цим питанням пов'язана справа не тільки протикомуністичної, але й разом протижидівської політики Меккарті. За цим є довша й складна історія.

У щоденнику „Да Виннипеґ Фрі Пресс' за 13-го січня 1962 р. опублікована довга стаття Вилліяма Едвардса п. з. „Як Совети викрали бомбу", і ця стаття основана на документах Еф-Бі-Ай.

Я не буду переповідати, ані дослівно подавати всього змісту статті Едвардса, бо вона хоч і подає просто фантастично-неймовірні, але правдиві документальні факти, та вона задовга. Слідство вже пізніше (за часів през. Айзенґавера) виявило, що президент Рузвелт не дав дозволу Еф-Бі-Ай арештувати головного советського шпигуна, відомого під прізвищем Артур Александрович Адамс, бо, за часів през. Рузвелта, каже Едвардс, „в періоді дивних відносин між Росією і ЗДА, коли політика Адміністрації не хотіла „турбувати" нашого комуністичного го союзника"; а також і „през. Труман ігнорував рапорти розвідки про викрадання Росією атомних тайн".

Подавши цю пару цитат із статті Едвардса, я тут ще згадаю, що в тій таки його статті є світлини декого із советських шпигунів, які викрали для Советів американські мілітарні атомні тайни, — там подано світлини цих шпигунів: Геррі Ґольд, д-р Кляус Фукс, Давид Ґрінґляс, Етель Розенберґ і її чоловік Джюлюс Розенберґ. Усі вони жиди. Подружжя Розенберґів 1951 р. засуджено до кари смерти. Американські тайни про атомну бомбу подружжю Розенберґам передав звичайний сержант американської армії Давид Ґрінґляс, а від кого з високопоставлених урядових осіб він ці тайни дістав — цього ніхто з підсудних не сказав.

Сен. Меккарті, побачивши, що для Советів викрали в ЗДА ці атомні тайни шпигуни жидівської релігії чи жидівського роду, почав з підозренням відноситися до всіх жидів, що були на відповідальних урядових постах в ЗДА: до генералів, адміралів, професорів, а навіть загрозив світової слави вченому винахідникові Айнштайнові, який відмовився підписати заяву про своє відношення до комунізму, до чого Меккарті силував.

Тоді дехто почав ставити питання: Чи Меккарті принципово став проти жидів на цій підставі, що він викрив серед советських шпигунів жидів, і їхні симпатії до комунізму з частини узагальнив на цілість? Якщо так, то тут він несправедливо посуджує тих жидів, яким він не може доказати жодної вини в цій справі! Або, — чи Меккарті, може, взагалі ненавидить жидівства з расових причин, а факт викриття жидів між шпигунами залюбки використав лише, як аргумент для вилилвання своєї ненависти до жидівства? У цьому випадкові справа представляється ще гірше, — бо Меккарті, мовляв, діє, як антисеміт!

Яку відповідь дати на перше й друге з цих питань — це справа складна.

Світла й тіні меккартизму

До світлих сторінок меккартизму належить цей факт, що він допоміг переломити дотогочасну політику уряду ЗДА по відношенні до СССР, яка полягала в тому, щоб „не турбувати" нашого комуністичного союзника", — сен. Меккарті почав цю еру, в якій почав „турбувати" того „комуністичного союзника", і то дошкульно.

Але в меккартизмі є, крім тількищо згаданої світлої сторони, так би мовити, темна сторона медалі.

Сенатор Меккарті був людиною молодою, з непогамованим темпераментом і з бажанням мати голосне ім'я. Його великі позитивні успіхи й заслуги для Америки поставили його ім'я високо в очах американського загалу, і то, звичайно, заслужено. Але тут молодій людині, як кажуть, на великій висоті слави закружилася голова, — він утратив рівновагу і впав, — упав у безодню смерти.

Мається враження, що справа викриття шпигунської сітки й засудження Розенберґів на смерть була сенатором Меккарті потрактована не головно, як поважна політична справа, яку треба було потрактувати з рішучим холодом достойности державного мужа, а скоріш дала йому емоцію, як сенсацію, — таку, як американській молоді дають демонічні „комикси". Тут в особі Меккарті появилося щось неначе б дітвацтво. Він засмакував у сенсаціях для сенсації. Коли він не міг уже далі викривати більше розенберґів, то він почав їх або свідомо фабрикувати, або може вони почали йому ввижатися .Отже він почав бачити советського шпигуна не тільки в кожному жидові, але й кожному не-жидові, якщо він даної людини добре не знав особисто. А він же не знав особисто майже всього населення ЗДА, — за винятком визначних одиниць! А тому що він їх не знав, отже й усіх підозрівав у споминій советській агентурі.

Може ясніше й коротше це вийде тоді, коли я постараюся вияснити шляхом образків-прикладів

Комуністичне просякання намагається проникнути всюди; де є велетенський апарат даної установи чи держави, де є багато мільйонів її членів і сотні тисяч осіб на відповідальних становищах у цій установі (державі, Церкві тощо), там не легко контролювати кожну особу, отже там можуть бути можливості просякання комуністичної агентури. Тепер потрохи починають відслонюватися рубчики заслони, за якою бачать, що комуністична агентура діяла навіть у найближчому окруженні Гітлера. Ватикан є центром аж біля 500,000,000 католиків усього світу, отже це дуже велетенський світовий апарат Католицької Церкви, — і тут може виринути питання: чи у Ватикані, бува, немає тонко сплетеної комуністичної агентури?

А тепер — щодо православних.

В українській православній пресі мені доводилося читати дослівно таке, що, мовляв, Православна Церква в Советському Союзі є на послугах... комунізму. Ми були свідками, як глибоко віруючі православні українці — самі жертви комуністичного терору і дійсні вороги комунізму — гірко плакали, читаючи такі й тому подібні заяви в українській православній пресі. І я розумів їхні почування. Ці люди на еміграції, маючи в родині православних духовних, які обходять пішки велетенські простори без постійного даху на головою, щоб проповідувати Слово Боже, хрестити, вінчати і т. д. Ці гнані й голодні, цькованні „сексотами" (донщиками), пресою, переслідувані поліцією, висміювані, биті духовні це немов тіні мучеників з часів переслідування Християнства, а з ними так само мучені і всі їхні вірні... Це є Церква! **„Церква — це всі вірні"** — так навчає Православна Віра (див. Соборне Послання Східніх Патріярхів 1848 р.).

(Далі буде)

Митр. Миколай, Архиепископ Крутицький і Коломенський, помер

Журн. „Америкен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" за січень 1962 р. подає: „Митрополит Миколай, віком 62 роки, другий щодо сану в російській праславній ієрархії, в половині грудня (1961) помер на серцевий удар.

Останні два роки він нездужав, і тому залишив був більшість своїх офіційних обов'язків.

Він народився, як Борис Дорофеевич Ярушевич, у Ковні на Литві, і студіював у Петербурзькій Духовній Академії; склавши чернечий обіт, він став монахом Миколаєм. За І-ї світової війни він був сповідником при Фінляндському гвардійському полку. 1918 р. він став настоятелем Собору Св. Петра й Павла в Петергофі; 1919 р. його піднесено в сан архимандрита манастиря Олександра Невського; 1922 р. його хіротонісовано на Єпископа Петергофського. 1927 р. він підписав „Заяву лояльности до Советів", а 1935 р. його повищили в сан архиепископа; 1939 р., після зайняття (Советами) західньої України й західньої Білорусі, його назначено Екзархом цих областей Сильною рукою своєї власти він згнобив усі автокефальні прагнення цих областей, і тоді його назначено Митрополитом Київським і Галицьким.

Далекий від ігноранції Миколай цікавився математикою, читав медичні журнали, і грав на піяніно. Це він видав наказ, щоб під портретом Сталіна світили лямпади — так, як у церквах перед іконами. Є дані, згідно з якими - це він порадив Сталінові, щоб той ужив Церкву, як своє „знаряддя" — так, як це зробив був (цар) Петро Великий. Через ці та інші тонкі впливи його прозвали були „червоним Распутіним". Сам він називався „християнином-комуністом."

Архиепископ Миколай жив у розкішних 11-кімнатних апартаментах поблизу Єлоховського собору, де мешкав був патріярх Сергій. Він також мав чудову літню дачу в околицях Москви. Після того, як подався був в стан спочинку, його пенсія становила 550 дол. місячно, цебто перевищувала платню його наслідника - архиепископа Нікодима, який отримує 440 дол. місячно.

Єлоховський собор був сценою його похорону; там лежало його тіло ще до часу Похорону, що його правив патріярх Олексій. Американська церковна делегація (протестантська), яка саме верталася з Генеральної Асамблеї в Ню Делі, Індія зупинилася в Москві, щоб висловити йому свою пошану. У проводі цієї 9-членної делегації був д-р Юджін Блейк; вінки живих квітів і картки з їхніми іменами були покладені біля його домовини".

„ЯРМАРОК - БАЗАР"

На будову Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Заходами Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея відбудеться „ЯРМАРОК - БАЗАР" у суботу, 7-го квітня 1962 р., в залі Українського Народнього Дому, на розі вулиць Борровс і МекҐрегор від год. 6:30 до 11.00 вечора.

Присутні на ЯРМАРКУ будуть мати нагоду купити собі гарні даровані речі, брати участь у різних розгришах (розіграках), мати приємну гутірку з приятелями при смачній перекусці і т. ін.

Для позамісцевих, що братимуть участь у цій імпрезі через купівлю базарових квитків, відбудеться розгриш вартісних нагород, які негайно вишлеться щасливцям.

Ці нагороди такі:

1. Гарно вишитий обрус — вартости $50.00 — вишила й подарувала Евдокія Клим з Су Лукавт, Онт.
2. Картина (олія) — вартости $50.00 намалювала й подарувала Анеля Стакурська.
3. Електричний кофейник — вартости $15.00 — подарувала Ольга Скегар.
4. Товар — вартости $15.00 — дар Церковного Складу при Консисторії нашої Церкви.
5. Вибір книжок вартости $15.00.

Квитки продаються по 10ц. один, 3 за 25ц. — книжка $1.00.

Хто бажав би набути собі квитки, прохається зголоситися на понижчу адресу. Ми маємо урядовий дозвіл висилати квитки поштою.

Усі ті, що бажали б видатніше підтримати цю імпрезу, можуть це також зробити шляхом пожертвування для нашого ЯРМАРКУ щонебудь з таких предметів:

1. Уживані, або нові книжки.
2. Одежа (майже нова).
3. Ювілерські вироби.
4. Писанки.
5. Вишивки.
6. Рушники.
7. Плетені речі.
8. Пластинки.
9. Вазончики.
10. Грошові пожертви.
11. Печиво.
12. Усякі інші нові або вживані речі в доброму стані, що зайві Вам.
13. Canada Packers Labels (Maple Leaf and York Brand Labels).

За всяку допомогу заздалегідь щиро дякуємо.

Зголошуйтеся до:

Women's Auxiliary of St. Andrew's College
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УЯВНЕ ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Листа ч. 6

ВІННІПЕҐ, Ман. — Йос. Костецький $5.-00, Василь Буряник $2.00, Доця Гаврисишин $2.00.

КЕЛҐАРІ, Алта. — М. Ворон $1.00.
ОШАВА, Онт. — о. Прот. П. Запаринюк $1.00.

ТОРОНТО, Онт. — Союз Українок Канади, Відділ ім. Св. Княгині Ольги, прибуток з вечірки „Уявного Чаю" 27-го грудня 1961 р. — переслала Калина Сакалюк, секретарка Відділу $50.00.

Листа ч. 6 .... $50.00

За Управу Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея:

Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СВЯЩЕНИК ЗАПРОШЕНИЙ ПРОКАЗАТИ МОЛИТВУ В СЕНАТІ ЗДА

Сенат ЗДА, відзначаючи цього року 44-ліття відновлення Української Державности (1918), запросив о. Богдана Ф. Желехівського проказати з цієї нагоди Молитву в Сенаті ЗДА.

Отець Желехівський є священиком в Українській Православній Церкві в США, Первоієрархом якої є Митрополит Іоан (Теодорович).

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

АРТОС

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великий Піст і на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

ПАСХАЛЬНИК

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ...... $ 16.75.

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великодньою тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ x 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00
Розміром 4½ x 5¾ - 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

3. КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служба Божа на Великдень	.50

4. ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений 42.50

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім Осіб	З шовковим обшиттям	110.00
	З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки	З шовковим обшиттям	95.00
	З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ - ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, гравервована та позолочена 9½ цалів висоти	95.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без ґраверування	60.00

Подбайте, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Пресовий Фонд „Вісника"

САСКАТУН, Саск. Пожертви парафіян на заклик пароха о. Прот. М. Боднарчука 60.17
ОТТАВА, Онт. Збірка о. Б. Ґорґіци на Похороні бл. п. Юрія Терона 36.75
КРИДОР, Саск. Збірка о. Я. Рибалки на Похороні бл. п. Василя Нимиша 24.90
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Івана Бойка 16.25
ГЕЙРІ ГИЛ, Алта Збірка о. Прот. А. Хруставки на Похороні бл. п. Петра Ілюка 16.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка о. Прот. Л. Дячини на Похороні бл. п. Григорія Костева 15.50
ШИПМЕН, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Емілії Запаринюк 12.50
ВІННІПЕҐ, Ман. Збірка о. Прот. М. Юрківського на Похороні бл. п. Марії Адамовської 12.00
ШИПМЕН, Саск. Збірка о С. Зузака з нагоди Хрестин Михайла Стефана, синка Михайла і Емілії Запаринюків 12.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Похороні бл. п. Николи Юрія Ґейчова 11.50
НОРКВЕЙ, Саск. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл. п. Анастасії Никлі 10.50
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Михайла Остапчука 10.50
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл п. Григорія Ковальчука 10.50
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. Василева на Похороні бл. п. Николи Малиша 10.50
СІЧ, Ман. Збірка пані Т. Чвалюк на Похороні бл. п. Анни Курчаби . 10.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Миколи Матійчука 10.00
ВЕНКУВЕР, Б. К. Збірка п. Т. Гузика на Похороні бл. п. Анни Сташин 10.00
РАДВЕЙ, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Танаска Дутчака 10.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка п. М. Зваруна на Похороні бл. п. Василя Дем'яника 10.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Василя Куфлюка 10.00
ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва Парафії Св Михаїла 10.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Василя Бордуна 9.00
КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка о. Прот. Л. Дячини з нагоди 70-ліття п. Івана Григорова 9.00
ҐРОНЛИД, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Михайла Ґарґинича 8.65
АЙТУНА, Саск. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 50-ліття Вінчання Івана і Євдокії Буряників 8.00
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Христини Буряк 7.95
ШЕЛЛ ВЕЛЛІЙ, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Андрія Боднара 7.35
ТІОДОР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Василини Лисак 7.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на прийнятті з нагоди уродин пані Ґені Филипчук .. 7.00
СВОН РИВЕР, Ман. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл. п. Стефана Яцентюка 6.80
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Івана Гнатюка 6.75
ҐРОНЛИД, Саск. Збірка п. К. Копачівського з нагоди уводин до нової хати Йосифа і Катерини Швеців 6.75
БЕЛЛІС, Алта. Збірка о. П. Зубріцького на прийнятті з нагоди уродин пані Євгенії Дячук 6.50
МИРНАМ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Григорія Клецака 5.70
КАДЕТ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Марії Звоздецької 5.50
ПРИНС АЛБЕРТ, Саск. Збірка о. Прот. Ю. Туржанського на Похороні бл. п. Софії Самеки 5.00
ФЕНВУД, Саск. Збірка п. К. Терлецького на Похороні бл. п. Василя Хонька 5.00
ВАКАВ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Юрка Кіндрачука 5.00
КІТЛЕЙ, Саск. Пожертва п. А. Бабчинського 5.00
ГЕФФОРД, Саск. Збірка о. Я. Рибалки на Похороні бл. п. Володимира Гавриша 5.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. Збірка пані А. Титанич на прийнятті з нагоди 25-ліття Вінчання Василя і Василини Бринзіїв 5.00
ОНОВЕЙ, Алта. Збірка о. Іг. О. Щербаня з нагоди Хрещення Віри, донечки Павла і Віри Шабадів 5.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка о. Ю. Цукорника на Похороні бл. п. Андрія Антохова 5.00
ЛАК БЕЛВЮ, Алта. Збірка о. Архим. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Івана Ющишина 5.00
ВЕНКУВЕР, Б К. Збірка о. М. Дебрина на прийнятті з нагоди 25-ліття Вінчання о. і добр. Гикавих 5.00
ТІОДОР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Василя Дверничука 5.00
АЙТУНА, Саск. Збірка о. М. Хоменка на Похороні бл. п. Михайла Мачули 5.00
Доремі, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Теодора Бурихайла 5.00
ҐОРЛІЦ, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Аксентія Загарії 4.80
КАДЕТ, Саск. Збірка о. С Зузака з нагоди Вінчання Марії Козунь і Савела Рудея 4.50
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка з нагоди Вінчання Михайла Страхальського і Анни Скрайбер 4.00
СЕМБУРҐ, Саск. Збірка о. С. Зузака на Похороні бл. п. Дмитра Свердиляна 3.50
ВОНДЕРІНҐ РИВЕР, Алта. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди Хрещення Томка Едварда, синка Миколи і Ольги Федорчуків 3.50
ВІРДЕЙЛ, Саск. Збірка о. С. Зузака на прийнятті з нагоди 50-ліття Вінчання Михайла й Маргарети Хариків 3.50
РОССЕЛ, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Юрія Пуха ... 3.50
ШІГО, Саск. Пожертва о. Прот. Б. Яковкевича 3.00
ГРЕССЛЕНД, Алта. Збірка о. П. Зубрицького з нагоди Хрещення Кароліни, донечка Оскара і Ольги Дикенів 3.00
ДЖЕРАЛДТОН, Онт. Пожертва п. Д. Павича 3.00

Дрібні пожертви

Григорій Осьмак — Брентфорд, Онт. 2.00
Никола Мандрик — Едмонтон, Алта 2.00
Василь Буряник — Вінніпеґ, Ман. 2.00
Василь Мриґлод — Калмар, Алта. 2.00
Дмитро П. Коваль — Овкборн, Ман. 2.00
М. Котульський — Торонто, Онт. 2.00
Петро Серабін — Принс Алберт, Саск. 2.00
К. Радомський — Атабаска, Алта. 2.00
Пилип Кошлай — Монтреал, Кве. 2.00
Данило Кравчук — Елфрос, Саск. 2.00
о. Прот. М. Овчаренко — Торонто Онт. 1.50
о. Прот. М. Мостенський — Вунсокет, Р. І., ЗДА. 1.50
Михайло Буньо — Ейбі, Алта. 1.25
Ґ. Шнурко — Содбурі, Онт. 1.00
Іван Козак — Саскатун, Саск. 1.00
Кость Чеберяк — Вишарт, Саск. ... 1.00
М. Борискевич — Гайленд Парк, Міч., ЗДА 1.00
І. Карпець — Вінніпеґ, Ман. 1.00
І. Чайковський — Лонґвуд, Онт. 1.00
Стефан Сокач — Кристан Біч, Онт. 1.00
Пані А. Шевчишин — Едмонтон, Алта. 1.00
В. Підлужний — Едмонтон, Алта 1.00
Панна Е. Шкурат — Монтреал, Кве. 1.00
О. Войтків — Винтроп, Масс., ЗДА. 1.00
Яків Кіндрачук — Кадворт, Саск. 1.00
Пані Г. Марушечка — Едмонтон, Алта 1.00
Онуфрій Мельник — Елк Пойнт, Алта. 1.00
Григорій Клапоущак — Давфин, Ман. 1.00
Гриць Гладинюк — Наеґара Фоллс, Онт. 1.00
Іван Мартин — Содбурі, Онт. 1.00
Іван Заляський — Дервент, Алта. 1.00
Пані О. Палинчук — Лідер, Саск. 1.00
Петро Головач — Монтреал, Кве. 1.00
К. Гозда — Сифтон, Ман. 1.00
Іван Лесько — Вонда, Саск. 1.00
Б. Микитюк — Торонто, Онт. 1.00
Пані Ольга Ситник — Гемилтон, Онт. 1.00
П. Горбай — Роблин, Ман. 1.00
І. Черneцький — Келґарі, Алта. .... .65
Михайло Шибінський — Ембридж, Па., ЗДА .... .58
В. Давидовський — Россел, Ман. .. .50
Іван Сіноватний — Ст. Пол, Мінн., ЗДА. .... .50

Усім ВП. Жертводавцям щиросердечна подяка!

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Іван Пограничний — Наеґара Фоллс, Онт. 20.00
Збірка на прийнятті в д-ра О. Данильчука — Канора, Саск. 12.00
В. Малюта — Давфин, Ман. 10.00
А. Касіянчук — Транскона, Ман. .. 5.00
Д-р П. А. Дрогомер — Дейтона Біч, Флорида, ЗДА 250.00
Григорій Папіш — Пітерсфілд, Ман. 5.00
Коляда Клюбу ім. Іларіона при Манітобському університеті ... 227.00

Збірка на Поминальному Богослуженні по бл. п. Ефросині Слинко і Гнатові Чулееві 90.35
І. і Т. Гельмичі — Вінніпеґ, Ман. .. 50.00
Збірка о. Прот. П. Стефюка на Похороні бл. п. Анни Бурик, Ґардентон, Ман. 11.25
І. П. Ґорчинський — Кемсек, Саск. 10.00
о. Мирон Р. Клиш — Влейклі, Па., ЗДА 30.00
Жіноче Товариство при Катедрі Св. Івана — Едмонтон, Алта. .. 100.00
Петро Мелешак — Фостон, Саск. 5.00
Збірка о. Г. Удода на Свято-Андріївському Вечорі — Форт Френсес, Онт. 29.15
Іван і Софія Кушніруки — Вин'ярд, Саск. 25.00
Петро і Марія Зваричі — Веґревилл, Алта 100.00
Проф. Андрій Михайленко — Саскатун, Саск. 100.00
Іван Шакер — Линн Лейк, Ман. .. 20.00
Вол Перепелюк — Линн Лейк, Ман. 10.00
Іван Колісник — Линн Лейк, Ман. 5.00
Іван Примачук — Линн Лейк, Ман. 25.00
Іван Опришко — Линн Лейк, Ман. 5.00
Іван Татарин — Линн Лейк, Ман. 5.00
М. Обрадович — Линн Лейк, Ман. 5.00
Іван Подконяк — Линн Лейк, Ман. 5.00
Г. Галяк — Линн Лейк, Ман. 3.00
Павло Ґреґораш — Линн Лейк, Ман. 1.00
М. Охітва — Линн Лейк, Ман. .. 3.00
В. І. Перепелюк — Флин Флон, Ман. 10.00
Стелла Крочковська — Лин Лейк, Ман. 3.00
Д-р П. Т. Сmикальський — Гемилтон, Онт. 135.00
Ф. Слевінський — Босежур, Ман 25.00
Укр. Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської — Портедж Ла Прері 25.00
Павло Петричко — Флин Флон, Ман. 40.00
Е. Тхоревський — Форт Вілліям, Онт. 5.00
Збірка о. С. Ярмуся по Похороні бл. п. Івана Семенюка — Лібав, Ман. 21.96
Збірка п. Михайла Зваруна на Похороні бл. п. Василя Демяника — Гемилтон, Онт. 9.50
Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Миколи Прокопця — Тіодор, Саск. 7.09
Збірка о. П. Зубрицького з нагоди 50-ліття Вінчання Івана і Евдокії Буряників — Джесмин, Саск. .. 20.00
Антон Блонський — Вінніпеґ, Ман. 75.00
Стефан Мриґлод — Калмар, Алта. 20.00
О. Лукіянчук — Гинтон, Алта. .. 25.00
Федь Бельбас — Россборн, Ман. 2.00
Григорій Бугай — Еґрімонт, Алта. 5.00
Збірка о. М. Коленича на Хрестинах Антонії Чепіл — Портедж Ла Прері, Ман. 11.00
Григорій Кудрик — Квілл Лейк, Саск. 1.00
Н. Л. Залозецький — Вінніпеґ, Ман. 20.00
Петро Вавро — Флин Флон, Ман. 5.00
Дмитро Гайдамака — Флин Флон, Ман. 5.00
Дмитро Віцко — Флин Флон, Ман. 2.00
Михайло Яцечко — Флин Флон, Ман. 5.00
Іван Слонський — Флин Флон, Ман. 1.00
Юрій Краянович — Флин Флон, Ман. 64.56
Данило і Текля Кровчуки — Елфрос, Саск. 100.00
Пані Анна Новак — Ст. Вітал, Ман. 10.00
Данило Стручковський — Флин Флон, Ман. 5.00
Пані Марія Медведюк — Вінніпеґ, Ман. 5.00
Збірка оо. Прот. Фика й Денисюка на Похороні бл. п. Марії Звоздецької — Сангудо, Алта. 60.00
Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Василя Дверничука 10.00
Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Анни Гуцуляк 9.00
Никола і Анастасія Григорчуки — Етелберт, Ман. 50.00
Іван Пограничний — Наеґара Фоллс, Онт. 100.00
Відділ Союзу Українок Канади — Форт Вілліям, Онт. 25.00
о. М. Антохій — Міннеаполіс, Мінн., ЗДА. 14.00
Укр. Гр.-Православна Громада св. Михаїла — Вінніпеґ, Ман. 10.00
Товариство Українців Самостійників — Келґарі, Алта 10.00
Пані Агафія Лучак — Вернон Б. К. в пам'ять її бл. п. мужа Івана Яреми 5.00

Барилюк не пройшов кандидатом

Справа з розголосом

8-го лютого ц. р. Консервативна партія відбула свою конвенцію для обрання кандидата північного Вінніпеґу. Було намічено двох членів-консерватистів для вибору на кандидата, а ними були п. Смит і п. Барилюк — місцевий адвокат. Головою зборів був п. Виллис. Кандидатом пройшов п. Смит.

Ця подія стала голосною справою у місцевій пресі, — вона набрала характеру афери. Напр., щоденник „Да Виннипеґ Триб'юн" (10.2.1962) інформував: „Пан Барилюк висловив обвинувачення, що на цих установчих зборах було зареєстрованих тільки 370 членів, а балотів було вкинено аж 533. Моррей Смит переміг 35 голосами". „Пан Барилюк сказав: „Я думаю, що вся ця процедура була неправильною. Якщо б навіть лагідно про це сказати, то все ж це було зловживання, і у мене немає сумніву, що деякі люди голосували по два рази. .."

Цебто, каже п. Барилюк, управнених (зареєстрованих) до голосування було тільки 370 осіб, а в балотній урні виявилося аж 533 голосів! Значить, 163 особи голосували по два рази, щоб провалити п. Барилюка, а провести кандидатом п. М. Смита.

Змагання між кандидатами, як членами партії, чи між кандидатами етнічних груп?

Консервативна партія, як і кожна інша політична партія в Канаді, складається з членів без вношування етнічного принципу. Звичайно, так до цієї справи підійшли й українці на вищезгаданій конвенції

Не зважаючи на те, однак, предсідник цієї номінаційної конвенції, як подає „Да Виннипеґ Триб'юн„ (10.2.1962), прилюдно заявив у справі провалу п. Барилюка: „Його біда є в тому, що він не може вірити в це, що дехто з українців голосували не на нього — а це ж правда, деякі не зробили цього, вони голосували на Смита".

Ця заява пп. Виллиса хоч-не-хоч вносить собою в цю справу такі суґестії, так нібито це були „міжетнічні" змагання між кандидатами, а це в прилюдній опінії мимоволі може пов'язуватися з такими термінами, як „дискримінація", і т. п., що являється шкідливим для Канади взагалі, а для політичних партій зокрема.

ЗРОСТАННЯ ХРИСТИЯНСТВА В ЯПОНІЇ ОБНИЖУЄТЬСЯ

В Японії є 403,846 протестантів, 287,-943 католиків і 35,656 православних. Усі числа разом становлять тільки вісім десятих одного відсотка всього населення Японії.

„Християнський Річник за 1961 рік" (японською мовою), виданий у Японії, інформує, що за 1961 рік число християн збільшилося тільки на 25,000, отже менше, ніж 1960 року, і менше, ніж будь-котрого року від часу 2-ї світової війни.

Зате ж сильно зростає т. зв. „Не-церковний Християнський Рух", що вже охопив собою три відсотки населення країни. Члени цього „Руху" називають себе „християнами", але відмовляються належати до Церков, — подає вищезгаданий Річник.

КОЛИ ДОПОМОГОВИЙ ФОНД ПЕРЕХОДИТЬ ЧЕРЕЗ РУКИ КАТОЛИКІВ...

„Протестантські групи в Мексико нарікають, що коли вони звертаються по цю надвищку харчів, що їх ЗДА розділюють між голодних, то їх відсилають цю надвишку харчів, що їх ЗДА розділюють країні. Ці особи (католики), здається, нерадо рекомендують розділювання цієї надвишки між протестантів. Герленд Дж. Корссон з американської амбасади в Мексико Сиτі сміючись сказав, що Римо-Католицька Допомога мабуть забуває нагадати собі, звідки походять ці розділювані харчі", — подає журнал „Чорч енд Стейт" (лютий 1962 р.)

ЗМАГАННЯ ЗА СВОБОДУ ДУМКИ ПРИЧИНОЮ ВІДХОДУ ВІД КАТОЛИЦТВА

Чому католики переходять на протестантизм? Шукаючи відповіді на це питання, католицький священик Ф. Обраен почав читати книжки цих авторів, що перейшли з католицизму на протестантизм. Свящ. Обраен заявив, що ці книжки „свідчать, що новонавернені здобувають собі тим дозвіл на думання, щоб шукати правди, яка є одинокою, що чинить людиною вільною".

Свящ. Обраен написав про це в часописі „Бизентайн Кетолик Ворлд" (12/32 1961).

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів x 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВИПРАВЛЕННЯ

1. У „Віснику" за 1-го лютого 1962 р. в дописі п. з. „Хрестини" (Портедж Ля Прері, Ман.) сталася похибка: було написано, що Хрестини відбулися в домі „п-ва Семіона й Ґенофії Веніль", а має бути: „домі п-ва Семіона й Ґенофії Чепиль".

Також у списку жертводавців у цьому ж дописі, де подано „Веніль", має бути: Чепіль.

Ця похибка сталася через нечиткість відручного письма в дописі.

2. У „Віснику" за 15-го лютого 1962 р. в дописі п. з. „Бл. П. Володимир Гаврищ" (Гефорд, Саск.) пропущено ім'я дописувача, яким є п. Ф. Андрущак. Ця прикра помилка сталася при друкарському складанні, коли, через недогляд, випав з друку рядок з цим вищезгаданим прізвищем ВП. Автора допису.

У всіх заінтересованих прохаємо ласкавого пробачення.

МІСІЙНИЙ ФОНД УГПЦК — 1961.
(Докінчення).

Округа: Канора, Саск. — Парох: о. В. Слюсар.

Борджис	$10.10
Бюкенан	10.25
Канора	12.30
Рама	12.57
Сторджис	12.30
Свидова	7.66
Разом	65.18

Округа: Ню Вестминстер, Б. К. — Парох: о. М. Дебрин.

Порт Алберні	5.14
Ню Вестминстер	10.00
Чилливек	11.05
Вікторія	31.15
Разом	57.34

Округа: Роблин, Ман. — Парох: о. І. Швець.

Петлюра	4.25
Шортдейл	5.65
Разом	9.90
СІРКО, Ман. — Парох: о. І Куліш	4.20
ВІННІПЕҐ, Ман. (Катедра Пресв. Тройці) — Парох: о. Прот. М. Юрківський	143.00
ВИНДЗОР, Онт. — Парох: о. Прот. Ф. Керніцький	30.84
ВЕНКУВЕР, Б. К. — Парох: о. П. Сацевич	40.00
БРУДЕРГАЙМ, Алта. — Парох: о. Іг. О. Щербань	25.00
ЛАК БЕЛВЮ, Алта. — Парох: о. Ахм. Я. Вітенко	2.00
МИРНАМ, Алта. — Парох: о. Прот. А. Хруставка	25.58

ВІНЧАННЯ
Ошава, Онт.

У суботу 13-го січня 1962 р. відбулося Вінчання в церкві Різдва Пресв. Богородиці Михайла Страхальського з Анною Скрайбнер. Чин Вінчання звершив о. П. Запаринюк.

Потім відбулася весільна забава в парафіяльній залі. На другий день відбулися поправини, і переведено збірку. З того призначено 4 доляри на пресовий фонд „Вісника". Щире спасибі Молодій Парі і всім Жертводавцям за пожертву!

На Многі Літа Молодій Парі на новому шляху життя!

Присутній.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО
Форт Френцес, Онт.

У неділю 19-го листопада 1961 року Громада Св. Юрія у Форт Френцес урочисто відзначила 43-ті роковини Листопадового Зриву. У Богослуженні, під час якого Храм був переповнений вірними, чинну участь взяли ветерани Українських Армій та ветерани Канадійської Армії. З великою увагою прослухали вірні проповіді о. Настоятеля на тему урочистости, в якій було підкреслено, що змагання українського народу за свою державну незалежність є разом з тим і змагання за утвердження в житті принципів Християнства. Після Служби Божої була відправлена Панахида за всіх українських воїнів ,що життя своє поклали в боротьбі за незалежність країни, а також за всіх українських вояків у рядах Канадійських Збройних Сил, що віддали своє життя у двох Світових війнах.

В пообідніх годинах в залі читальні „Просвіта" відбувся святковий концерт. Вступне слово сказав учасник Визвольних Змагань п. О. Кіт, реферат про Листопадові події в Західній Україні та їхне значення для Соборности України — о. Григорій Удод, а кінцеве слово сказав п. Н. Євчин. Крім цього, в програму Листопадового концерту входили хорові й сольові виступи учнів Української і Недільної Шкіл, а також деклямації й групові рецитації цих учнів. Хор Громади під керівництвом п. В. Андрушка проспівав одну стрілецьку пісню, а дует пань Ліди Бек і Марини Мігайчук проспівав пісню „Рідна мати моя". Програмою проводив п. В. Андрушко.

Ця урочистість залишила гарне враження на присутніх, а зокрема точки молодих виконавців — учнів Недільної й Рідної Шкіл, які на закінчення програми всі спільно виступили в числі біля 100 осіб зо співом-молитвою „Боже, Великий, Єдиний", і викликали у глядачів сльози на очах та тверду постанову в серцях ревно працювати разом з усім нашим народом у Канаді і в світі за перемогу великої ідеї Листопадового Зриву.

На допомогу українським інвалідам зібрано $27.65.

Присутній.

25-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА Й. ПОДРУЖЖЯ о. ІВАНА І ДОБРОДІЙКИ ГИКАВИХ
Ванкувер, Б. К.

У неділю, 17 грудня 1961 р. у Ванкувері, Б. К., відбувся Ювілей 25-ліття Священства й подружнього життя о. Івана Гикавого й його пані добродійки Олени з дому Ясенчук.

По Службі Божій в церкві Пресв. Тройці у Ванкувері, в якій сослужив Всеч. о. Ювілят, і по відправленні оо. П. Сацевичем і М. Дебриним Молебня за здоров'я Ювілятів, у парафіяльній залі почалося ювілейне прийняття благословенням страв та виголошенням тосту. Опісля, по короткому введенні в програму о. М. Дебриним, на запрошення п. М. Лазаровича — господаря Ювілею, виголошують привіти: від Священства — о. П. Сацевич, від Громад: Ванкувер — С. Крипс, Еґезі — П. Олексій, Волей — Шеремета, Чиловек — І. Крип'якевич, Н. Вестмінстер — о. М. Дебрин, від жіноцтва: Провін. Екзекутива СУК — добр. О. Сацевич, Відділи СУК: Еґезі - - пан Олексій, Волей — пані Круліцька, Ванкувер — пані Лазарович, Ню Вестмінстер — добр. К. Дебрин, від місц. Відділів СУМК — для сина Ювілятів — панна Круль, від Народнього Дому — п. В. Княгніцький, від місц. ТУС — п. Дзюбенко, від родини — син Іван. Усі привіти були теплі, річеві.

Телеграми й писемні привіти прибули від: Преосв. Владики Андрея, Консисторії, Громад — бувших парафій Ювілята, оо. собратів — о. Г. Василева, С. Симчича, М. Фика, В. Стефюка, а також від Ювілятового брата та поодиноких приятелів, між якими замітні п. посол Мандзюк, редактор Сирник і інші.

Про життєвий шлях о. Івана доповів о. М. Дебрин. Ось кілька головних дат з нього: народжений у селі Перемилові в Галичині, о. Іван 3-річним хлопцем прибуває з родичами в Канаду в околицю Ґерленд-Етелберт, Ман. Тут він кінчає школи, перебуваючи в міжчасі також один рік в Інституті в Саскатуні. До 1932 року з перервами вчителює, а в 1932-1936 рр. кінчає Теологію у Вінніпезі. Того ж року одружується, висвячується й починає священичу працю в таких місцевостях: Виллінґдон-Ендрю, Алта., Гемілтон-Вотерфорд, Содбері, Форт Вілліям і Вест Форт, Форт Вілліям, Онт., південна Манітоба, а від 1955 року у Брітіш Колумбії: Чиловек, Волей, Ню Вестминстер, Мішин і Еґезі, та час до часу в заступництві у Ванкувері. В 1959-60 рр. о. Іван з причин життєвих конечностей і стану здоров'я переходить на коротку відпустку від Священослужения. А від минулого року він знову обслуговує Громади Мішин і Еґезі, Б. К., і з кінцем року віддається виключно душпастирській праці.

Дарунки вручили: Хрест — о. П. Сацевич, кухонне устаткування — п. Гузик.

Гарне враження викликало вручення Ювілятам квітів групою дітей, з рук маленької Е. Шевчук.

Наприкінці Шан. Ювілятн дякують за все — всім тим, що причинилися до їхнього Ювілею.

Підсумовуючи вищесказане, хочемо вірити, що цей Ювілей сильно скріпить на дусі Шановних Ювілятів, і о. Іван, ще як працездатний і з доброю практикою, зуміє належно віддати свої моральні й фізичні спроможності на службу Богові й народові, йдучи дальше дорогою розпочатою ним перед 25-ма роками, 1936 р. у Віллінґдон, Алта.

На Многії Літа!

М. Д.

ХРЕСТИНИ
Гресланд, Алта.

У неділю 14-го січня 1962 року (на Новий Рік) тут відбулося чергове Богослуження. У церкві того дня було багато молящих. Прекрасно співав церковний хор під управою п. Данила Садовніка. Побожно й гарно читав Св. Апостола, що був подвійним на той день, п. Іван Онищук. По прочитанні Св. Євангелії о. Парох виголосив проповідь, темою якої були слова Апостола Якова (1:12): „Блаженна людина, що пробу вона перетерпить..." У кінці Богослуження було посвячено нову Св. Євангелію, яку пожертвували п-во Копини для Громади Св. Преображення в Гресленд, Алта. По Службі Божій було охрещено донечку Оскара і Ольги Дикенів з Етмор, Алта. Хресними батьками були Олекса Конончук і Зося Дайтел та Антон Лучка і Дієна Конончук. Хресне ім'я охрещеної: Кароліна-Джюді.

Після звершення Св. Хрещення дідо й баба охрещеної п-во Іван і Юстина Конончуки, які є членами місцевої Громади в Гресленд, Алта., запросили хресних батьків та приятелів до свого дому на обід. П-во Конончуки є зразковими християнами й вірними дітьми своєї Матері — Української Греко-Православної Церкви, і так виховують своїх дітей. Тому їхня донька Ольга й охрестила свою дитину у своїй рідній Українській Гр.-Православній Церкві.

Під час обіду була збірка на „черевички" для новоохрещеної, з чого 3 доляри призначено на пресовий фонд „Вісника".

Усім Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеній Кароліні-Джюді подай, Господи, прожити багато років Богові на славу, а родичам на радість!

о. П. З.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. і М. ЦАРУКІВ
Вірдейл, Саск.

У неділю 6-го серпня 1961 року жителі Вірдейл і околиці численно зібралися в церкві Св. Івана Хрестителя, де місцевий о. Парох служив Вдячний Молебень і виконував Чин Благословення з нагоди Ювілею 50-ліття Михайла і Маргарети Царуків. Гарячі та щирі молитви переповненої вщерть церкви возносилися до небес за старенких, але повністю активних Ювілятів.

Усі присутні з церкви перейшли до Народнього Дому. Тут відбулася для всіх присутніх гостинна вечеря,

що її вибагливо прилагодили місцеві діти Ювілятів. Ювілейним дружбою був п. Е. Молитвеник, а дружкою — пані Ю. Дубинська. Програмою Ювілею проводив о. Парох.

Михайло й Маргарета приїхали в Канаду із Старого Краю, і, як піонери, напрацювалися багато тут — у новій батьківщині-Канаді. Тут вони виховали 12 дітей — 8 синів та 4 доньки.

Отець Парох коротенько переповів важливіші моменти з їхнього життя; підкресливши працьовитість Ювілятів, їхню національну свідомість, жертвенність на народні цілі, а зокрема їхню побожність та любов до своєї рідної Православної Церкви. Вони є діяльними членами нашої Громади. Кожного разу бувають на Богослуженні. Михайло виконує обов'язки старшого братчика, а пані Маргарета трудиться в Церкві, як сестриця. Від самого початку будування місцевої церкви Михайло був членом будівельного комітету і вклав тут багато своєї праці. Вони обидвоє пожертвували 450 долярів на будову церкви Св Івана Хрестителя у Вірдейл. Вони завжди сповняють свої християнські практики і під кожним оглядом являються зразковими членами. Михайло є також членом Народнього Дому, а Маргарета — членкинею Жіночого Товариства.

Від Церковної Громади і Народнього Дому вручив Ювілятам дарунок та сердечно поздоровив п. Никола Крайник.

Пані Антонія Присяжна вітала Ювілятів, а особливо пані Маргарету від Жіночого Товариства і вручила їй дарунок на пам'ятку від Жін. Товариства ім. Лесі Українки у Вірдейл.

Пані Наталя і Владик Царук вручили Ювілятам дарунок від усіх дітей. Наспіли також дарунки і привіти від приятелів, які не могли бути присутні на Ювілеї, як наприклад, привіт від прем'єра Канади Дж. Діфенбейкера, від о. Волохатюка, від Семена Царука з Меймонт, від пані Бондзюк з Саскатуну, від доньки Марії з Алберти, від сина Василя з Онтеріо та від Павла з Торонта.

При тій життєрадісній оказії переведено також збірку на пресу, з чого призначено $4,50 на клішу і $3 50 на „Вісник", якого Михайло Царук від довгих років є передплатником.

Хай Господь Небесний має постійно у Своїй опіці Михайла й Маргарету, хай поблагословить їх на старші роки спокоєм, вдоволенням і кріпким здоров'ям та дозволить їм діждатися Ювілею 75-ліття.

о. С. Зузак.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ І. і Я. БУРЯНИКІВ
Айтуна, Саск.

У понеділок 28 серпня 1961 року у день Успіння Пресв Богородиці відбулося останнє Богослужения в Айтунській окрузі о. П. Зубрицького, якого призначено Настоятелем Округи Лак Ла Біш, Алберта

Цього дня піонери Айтунської Громади п-во Іван і Явдокія Буряники відзначили Золотий Ювілей подружнього життя в айтунській церкві Пресв. Богородиці. Під час Богослуження о. Парох молився за Ювілятів, їхню родину та за померших з їхньої родини По Службі Божій о. П Зубріцький покликав Ювілятів на середину церкви до Тетраподу, як також і дружбів, якими були п. Юрко Спільчак — перший брат Ювілята з Айтуни, Саск., та пані Анастасія Стечишина з Винярд, Саск., — дружина Дост. судді М. Стечишина, і відправив спеціяльного Молебня за здоров'я Ювілятів та поблагословив їх. Після Молебня о. Парох сказав відповідне слово, підкресливши, що Ювіляти — це національно свідомі, побожні християни та працьовиті члени місцевої Парафії від перших днів її існування

П. Іван Буряник син Теодора і Параскевії Буряників, народився 10 жовтня 1886 р. в селі Явиці, Станиславівського повіту в Галичині. Виростав і ходив до школи в рідному селі. Пані Явдокія донька Івана і Явдокії Николюків, народилася в березні 1891 р в селі Микитинцях, Станиславівського повіту Виростала и ходила до школи в рідному селі. 1-го червня 1909 р. Ювіляти подружилися, і 1913 року від'їхали з двома дітočками в Канаду, і поселилися в околиці Айтуна, Саск., де й досі проживають Перших два роки вони працювали на фармі, а потім п. Буряник став на роботу на желізній дорозі („секції") в компанії С.Н.Р., де працював до 1951 року. Пані Буряник пильнувала господарки та дітей, доки були малими.

Прибувши в Канаду Ювіляти з перших днів цікавилися народнім і національним життям у новій батьківщині; були і досі є щирими і жертвенними на церковні і національні потреби нашого народу; і немає такої української установи, що б вони не склали своєї пожертви. Пані Буряник була першою організаторкою Жіночого Товариства при У.Г.П. Церкві в околиці Айтуни. З 1923 року по 1934 рік була головою Жін. Товариства. Під час другої світової війни пані Буряник зорганізувала жіноцтво, з яким усілякими способами збирала фонди на допомогу українським воякам за океаном та висилала посилки до Українського Клюбу в Лондоні, Англія.

Шановна Ювілятка й досі не уступає з позиції — вона цікавиться церковним і національним життям нашого народу та дає корисні поради як у Жіночому Т-ву, так і в Громаді взагалі.

Пан Буряник не відстає тут від дружини — також цікавиться як національними, так і церковними справами; він був головою, секретарем і скарбником Української Православної Громади.

Ювілятів Бог обдарував чотирма дітьми — трьома синами й одною донечкою. Старший син, Василь, скінчив Саскачеванський університет і працює адвокатом у Саскатуні. Донька Марія скінчила „нормал скул", учителювала в державній школі, а тепер мешкає в Гомфілд, Саск., де має свою крамницю й гараж та тримає пошту з своїм чоловіком Іваном Березюком. Син Ярослав скінчив середню школу, одружений, і з 1937 р. служить у літунстві, де є офіцером. Син Михайло скінчив середню школу, був 9 років у війську, а тепер працює управителем „Плайвуд Фекторі" в Бирч Рівер, Ман. Усі діти п-ва Буряників подружені. Коли ходили до вищих шкіл, то всі перебували в Інституті ім П. Мосили в Саскатуні.

У кінці промови о. Парох побажав п-ву Буряникам усього найкращого в майбутньому.

З церкви всі пішли до Народнього Дому, в який Ювіляти вступили під спів „На Многа Літа", і з дружбами засіли за почесний стіл. Господарем урочистости був голова Громади п. Михайло Базюк.

Обідом приймали діти Ювілятів, а помагали членкині відділу С.У.К. в Айтуні.

По обіді господар п. М. Базюк привітав Ювілятів від себе та Громади, як піонерів та передових членів Парафії. Після привіту п. Базюк зачитав привіти Ювілятам — телеграми й листи, що були від слідуючих:

Генерал-губернатора Канади Дж. Ваніє і пані Ваньє; від опозиційного лідера Ліберальної партії Дост. Пірсона з Оттави; від о. Д-ра С. В. Савчука — Голови Президії Консисторії нашої Церкви; від п. Миколи Бойковича з Саскатуну.

Далі, слідували усні привіти й промови від слідуючих: Пароха о. П. Зубрицького, Дост. Судді М. Стичишина з Винярд, Саск., і п. Івана Чайки

Пані Анна Козій вітала Ювілятів від Відділу С.У.К. при Громаді в Айтуні, і сказала, що Шановна Ювілятка поклала підвалини жіночого організаційного життя в Айтуні і околиці та була основоположницею відділу С.У.К. в Айтуні. Опісля було вручено дарунки, після того вітали Ювілятів їхні діти й онуки.

Вкінці промовляли Ювіляти. П. Іван Буряник подякував усім присутнім та своїм дітям за щирі слова та дарунки, і між, іншим, сказав: „Багато всі говорили, — за що дякую! Всі нас хвалили, але ми багато не зробили; ми виповнили батьківський обов'язок до дітей, християнський обов'язок до Церкви, і свого народу та горожанський обов'язок до держави".

Шановна Ювілятка подякувала всім, що своєю присутністю звеличали їхній Ювілей. Подякувала за дарунки, членкиням СУК і своїм дітям, що вони не забувають за них — їхніх батьків. М. Базюк подякував усім присутнів, побажав Ювілятам усього найкращого та підкреслив, що цей день залишиться багатьом надовго в пам'яті. Співом „на Многа Літа" закінчено вшанування зразкових парафіян Айтунської У. Г. П. Громади. На Ювілеї було переведено збірку на рідну пресу, яку Ювіляти читають з першого дня її появи в Канаді. Було зібрано 20 долярів, а Шановні Ювіляти від себе пожертвували 20 долярів, з яких виділено на будівельний фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі 20 долярів, на прес. фонд „Вісника" 8 долярів, та на вироблення кліші $4.50. Усім Жертводавцям щире спасибі, а Шановним Ювілятам нехай Господь подасть доброго здоров'я, багато життєвої радости на „Многа Літа" в достатку та спокої прожити. Щасти Вам Боже, Шановні Ювіляти!

о. П. З.

70-ЛІТТЯ УРОДИН п. ІВАНА ГРИГОРІЄВА
Келґарі, Алберта

У суботу 20-го січня 1962 року о восьмій годині вечора в домі п-ва Григорієвих зібралися приятелі, родина й члени Церковної Громади величаво вшанувати п. Івана Григорієва з нагоди його 70-ліття уродин.

Господарем прийняття був п. П. Сторожинський, який попросив дорогого Іменинника і його родину й гостей засісти за стіл до вечері, що була приготовлена його дружиною і дітьми. Господар найперше просив о. Прот. Л. В. Дячину проказати Молитву; по благословенні страв усі засіли до вечері. Господар прийняття привітав Іменинника, подаючи усім присутнім до відома, з якої нагоди ми тут зібралися, а потім попросив усіх випити тост за здоров'я пана Івана Григорієва.

По черзі запрошувано до привітів і побажань приятелів з місцевої Громади. Усі промовці щиро промовляли про заслуги п-ва Григорієвих, як добрих членів та піонерів, які багато прислужилися розвиткові громадського життя в перших початках побудови церкви Св. Володимира в Келґарі. По черзі всі промовці виявляли признання з сердечною подякою пану Григорієву за його ревну та щиру працю для громадського поступу

Промовляли також обидва сини Петро й Іван, які сердечно дякували своему татові і мамі, що їх так гарно виховали і вивели в люди такими, якими вони сьогодні е. „Бо ж Ваше старання й труди зробили нас добрими християнами в нашій Українській Православній Церкві. Ви дали нам знання розуміти свій народ і свою мову та вірно служити своїй Церкві, нашій справі і нашому народові. — за що ми Вам, Тату, від щирого серця дякуемо!"

Така промова подяки своему татові від синів була висловлена в сльозах тих дітей так сердечно, що нас, присутніх, зворушило до сліз. Тато тих синів сердечно подякував і сказав: „Бог Вас Благословить! Радію Вами, що ви е добрими і послушними дітьми!"

Також сердечно привітала свого мужа дружина Василина, бажаючи своему мужеві всього найкращого, щоб прожив ще нам много літ. Далі, попрошено до слова о. Прот. Л. В. Дячину, який говорив про родину п-ва Григорієвих. Він говорив на основі фактів, що Іменинник Іван у своему житті не змарнував даних від Бога талантів, а з певними надіями сповняе християнські заміри із своею дружиною, як також у своїй родині, так і в суспільному житті свого українського народу. Отець Парох побажав Іменинникові много літ прожити та й його родині.

На закінчення п. П. Сторожинський попросив присутніх скласти пожертви на будову Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі на, потреби поширення „Вісника". Пожертви зложили слідуючі: п-во Іван і Василина Григорієві $7.00, п. П. Сторожинський $5.00, п-во І. О. Григорієві $2.00, п. П. Григоріїв $1.00, п-во Ф. і М. Олійники $1.00, п. І. Сеньків $1.00, п. Г. Комарніцький $1.00, свящ. Л. М. Дячина $1.00. Разом: $19.00. З того на Катедру Пресв. Тройці $10.00, на „Вісник" $9.00.

Усім Шановним Жертводавцям сердечна подяка, а Вельмишановному Іменинникові Іванові і його Родині нехай дасть Господь прожити ще многих літ.

о. Прот. Л. В. Дячина.

Місійні Збори Округи Торонто

Збори Місійної Округи Торонто відбулися в четвер 8-го лютого 1962 року в палаті Владики Михаїла, Архиепископа Торонта і Східньої Канади. Присутні були: Владика Михаїл і слідуючі священики: П Самець, Д. Фотій, П. Запаринюк, М. Овчаренко, Д. Лучак, Ф. Легенюк і С. Гуцуляк.

Збори розпочалися молитвою „Царю Небесний".

Після молитви Владика Михаїл докладно та основно розповів про ціль та користі цих місійних зборів, бо ж це пов'язується з дальшою місійною працею Округи Торонто.

Після цих пояснень перечитано протокол з останніх місійних зборів Округи Монтреал. Дальше перейдено до вибору Управи Місійної Округи. Бажанням усіх присутніх було, щоб о. Митроф. Прот. П. Самець зостався й надалі Головою Місійної Округи. Але через перепрацьованість у Церкві, в церковних та світських організаціях, о. Прот. П. Самець просив, щоб його не вибирати на голову Округи.-

Прохання о. П. Самця присутні вислухали, і прийняли. Тоді вибрано в такому складі Управу Місійної Округи Торонто: о. Ф. Легенюк — голова, о. С. Гуцуляк — секретар, о. Д. Лучак — скарбник.

Після короткої дискусії, уложено порядок зборів з такою програмою: 1. Плян праці на Великий Піст, 2. Теми проповідей під час місійних Богослужень, 3 Початок місійних Богослужень.

У пляні праці рішено відвідати всі Церковні Громади в нашій Окрузі. У місійних Богослуженнях повинні брати участь принайменні два священики — гості й отець Настоятель. Також рішено, що місійні Богослуження будуть відбуватися в суботу чи неділю ввечері о 7 годині в кожній Громаді.

Будуть відправлятися Вечірні чи Всенічні, поеднані з Пасією. За кожною Відправою буде проповідувати один із священиків. Отець Настоятель провадить порядком місійного Богослуження у своїй церкві та інформуе інших братів-сослужителів про всі відмінні обставини в його Церковній Громаді, якщо такі існують.

Теми місійних проповідей будуть: про Св. Таїнства, про Св. Тайни Причастя і Сповідь, про Покаяння, про гріх та його наслідки, про прощення гріхів, про значення Православної Віри для нашого народу і т. д.

Початок місійних Богослужень буде в суботу 17-го березня в церкві Св. Андрея Первозванного в Західньому Торонто.

Порядок дальших місійних Богослужень такий:

Неділя 18-го березня в церкві Св. Димитрія, Лонґ Бренч.

Субота 24-го березня в Катедрі Св. Володимира, Торонто.

Неділя 25-го березня в церкві Св. Анни, Скарборо.

Субота 31-го березня в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ошаві.

Субота 7-го квітня в церкві Св. Івана, Ошава.

Неділя 15-го квітня в церкві Св. Володимира, Содбурі.

Рішено вислати листа Владиці Митрополитові Іларіонові з привітом та побажанням з нагоди 80-ліття його життя, також рішено вислати побажання Соборові Св. Софії з Монтреалу з нагоди відкриття і посвячення їхнього нового Храму.

На внесок о. П. Запаринюка з піддержкою о. Д. Фотія збори закрито і молитвою „Достойно" закінчено ці перші збори Місійної Округи Торонто.

За Управу Місійної Округи
Торонто
о. Степан Гуцуляк, секретар.

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуемо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіє	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. М. АДАМОВСЬКА

Вінніпеґ, Ман.

Бл. П. Марія Адамовська народилася восени 1890 року в селі Михалькові, Борщівського повіту. У Канаду прибула з родичами 1897 року. Вони поселилися на північ від Йорктону, Саск. З батьками, п-вом Олійниками, вона пережила всі труди й злидні піонерського життя. З початком 1918 року поселилася в Мелвил, Саск. Тут вона стае відомою як активна працівниця між жіноцтвом і молодіжжю: помагае організувати відділ С.У.К. й помагае у розвитку Відділам СУМК.

Вона відзначається письменницьким хистом. В українській пресі, особливо ж в „Українському Голосі", поміщуються її оповідання, вірші, спомини й описи. Покійна була незвичайно жертвенною людиною. Була слабого здоров'я. Від 1943 року вона прожила в санаторії у Форт Саскачевані майже без перерви. Не зважаючи на свої трудні й прикрі обставини, вона працею своїх рук та виділенням поважної частки своеї маленької пенсії обдаровуе Храми, Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі, Інститути й Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі. Коли Колеґія тільки заснувалася, Марія Адамовська була третьою з черги, зложивши пожертву у сумі $129 50 на умеблювання одної студентської кімнати.

Марія Адамовська упокоїлася в лікарні, де такі довгі роки прожила, 27 грудня 1961 року. Її похоронено у Вінніпезі. Служби Похорону відслужив Настоятель Катедри Пресвятої Тройці о. Прот. Михайло Юрківський.

Покійна полишила в смутку дочки — Катерину в Гемилтон і Марію (Драбинясту) у Вінніпезі, та внуку Діяну Драбинясту, а також сестри — Параску Шосталь, Домку Катеринюк і Анну Вахняк, і братів — Григорія і Петра Олійників.

На поминальному обіді в домі п-ва Драбинястих члени родини й приятелі зложили 23 доляри, як Дари на Нев'янучий Вінок в пам'ять Покійної, з чого вділено й для „Вісника" 12 долярів.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Ю.

Бл. П. ВАСИЛЬ ХОНКО

Фенвуд, Саск.

Дня 3-го листопада 1961 р. помер несподівано, чи загадковою смертю бл. п. Бил Полмер (дійсне прізвище: Василь Хонко).

Смерть його заскочила в підвалі банку „Бенк оф Монтреал" в Едмонтоні, де він був управителем (менаджером); у банку він працював від 20 року життя, помер, коли йому було 53 роки без двох місяців.

Покійний був одружений з медичною сестрою (норсою) англійського роду. Вони виховали двое дітей: дочка Марія (медична сестра) замужем за дентистом Нестором Мортенком, а 20-літній син Петро, скінчивши середню школу, вступив в університет.

Покійний залишився без батька тоді, як йому було п'ять років; його сестра — Анна — старша за нього вийшла замуж за В. Пилипова. Мати Покійного, як молода вдова, вийшла була вдруге замуж, але з другого подружжя у них уже не було дітей.

Тяжкий удар завдала горем прибитій 76-літній мамі Покійного вістка про наглу смерть сина... Доживаючи до похилих літ життя, вона, бідна, не думала, не гадала, що їй нещасній буде судитися перше поховати свого любого сина... Але не так склалося...

Небіжчик народився на фармі у Фенвуд. Скінчивши 9 кляс, він вступив до комерційного коледжу в Йорктоні, по закінченні якого працював у „Мосі Гаріс Шап", а по 6-х місяцях став на роботу в Бенк оф Монтреал у Мелвил, а в різних філіях цього банку він працював уже постійно — аж до смерти.

Вічна Йому Пам'ять!

Близький.

Бл. П. ІВАН ЯРЕМА

Поминки

Вернон, Б. К.

У суботу 27 січня ц. р. в українській православній церкві у Вернон відбулася Св. Заупокійна Служба Божа в п'яті роковини смерти Івана Яреми, що саме в розквіті свого життя, маючи всього 20 літ, незважаючи на найкращі старання лікарів, перейшов у вічність.

По Відправі його родичі Агафія і Михайло Лучаки приготовили в залі під церквою поминальний обід, на якому було поважне число громадян, що прийшли до церкви помолитися за упокій душі помершого Івана; усі його любили, бо своїм молодечим життям він був прикладом для інших у цій околиці.

Тут, у Вернон, він виростав, ходив до Недільної і Української Шкіл, опісля належав до СУМК та понад усе любив свою Церкву, і ніколи не забракло його на Богослуженнях.

Смерть Івана була великим ударом не тільки в родині, але не менше і в Церковній Громаді, бо всі сподівалися, що в будучності він стане великою підпорою в Церковній Громаді.

Родичі зложили 5 долярів на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі, і нехай це буде тим Нев'янучим Вінком і незабутньою згадкою по Покійнику.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ІВАН ЮЩИШИН

Лак Белв'ю, Алта.

19-го січня 1962 року в лікарні Мирнам після короткої недуги упокоївся Іван Ющишин.

Покійний народився 1873 року в м. Миклашеві, того ж повіту, західня Україна. В 1914 році Покійний з дружиною (вже покійною) і з чотирма дітьми прибув у Канаду, й поселився в Лак Белв'ю, Алберта, де прожив 49 років. У Канаді у них народилися ще дві доньки і син, і покійний Іван з небіжкою дружиною виховали семеро діточок гарними канадійцями.

Похорон, що відбувся 23 січня, відправив о. Архимандрит Яків Вітенко. Після Похорону родина Небіжчика влаштувала величавий братський обід. На заклик о. Якова, який особисто перевів збірку, зложено $17.55, що й було оголошено жертводавцям. З цієї суми о. Яків приділив на пресовий фонд „Вісника" $5.00, на Місійний Фонд $2.00, на ӧбрази $2.00, на річну передплату „Вісника" зятеві Покійного, п. Г. Бабіюкові $3.00. Решта грошей на іншу пресу та місцеві видатки.

Небіжчик Іван Ющишин залишив у смутку чотири доньки, три сини, 25 онуків, і 21 правнуків.

Бл. П. Іван нехай зо Святими спочиває, а Жертводавцям щира подяка.

Присутній.

Бл. П. АННА СТАШИНА

Ванкувер, Б. К.

28-го жовтня 1961 р. відійшла у вічність по довгій і тяжкій недузі Бл. П. Анна Сташина з роду Костюк, проживши 66 років.

Покійна народилася 21-го грудня 1894 року в містечку Єзополь, Станиславівського повіту в Галичині. Покійна Анна лишилася сиротою по мамі мавши тільки два роки.

У Канаду приїхала з родичами 1906 року в околицю Гефорд, Саск.; 1911 року виходить замуж за Михайла Сташина, з яким прожила до смерти. Перших 2 роки жили біля Албертави, Саск., в 1913-1919 р.р. у Виткові, Саскачеван, в 1919-21р.р. в північній Бритійській Колюмбії; в 1921-35 р.р. у Чипмен, Алта., звідки переселилися до Едмонтону, Алта., і там проживали до 1941 року; від 1941 р. жили у Ванкувері, Б. К.

Покійна Анна була надзвичайно примірною матір'ю, про що свідчить свідомість і розважність кожної її дочки і двох синів. Покійна Анна була членкинею Жін. Т-ва перед 1935 р., за що була відзначена званням почесної членкині С.У.К.; вона також була членкинею Взаємної Помочі.

Похорон відбувся в вівторок 31 жовтня 1961 р. з церкви Пресв. Тройці в Ванкувері, Чин Похорону відслужили парох Всеч. о. П. Сацевич і о. О. Костюк із сусідньої Громади Волей, Б. К., де двое з дітей Покійної е діяльними членами. Хоч вівторок — це робочий день, але церква була переповнена. Покійну похоронено на цвинтарі Форест Лавн. Усі діти Покійної були на Похороні. По Похороні діти прийняли всіх учасників обідом, під час якого промовляла пані М. Богдан — голова Відділу СУК, вичисляючи заслуги Покійної в Товаристві. Промовляв і п. Горбай, — він підкреслив просвітню працю п-ва Сташиних ще від 1913 року в місцевості Витків, Саск., де в їхньому домі була читальня, та взагалі говорив про їхню всебічну народню діяльність всюди, де тільки вони перебували. Пан М. Сташин і покійна Анна відзначили ще свій ювілей 50-ліття подружжя в липні 1961 року, коли-то їх відвідали вся рідня та багато знайомих.

Покійна Анна полишила смутком прибитих мужа Михайла, двох синів і чотири доньки. На заклик пароха о. Петра Сацевича, присутні зложили на Нев'янучий Вінок $43.00, з чого вділено також $10.00 на „Вісник", і $23,00 на місцеву церкву Пресв. Тройці. ВП. Жертводавцям щире спасибі. Покійну Анну хай оселить Господь у Своїй Світлій Оселі.

Т. Г.

ПОДЯКА

Після невіджалуваної втрати — дружини, мами й бабуні, — цією дорогою складаемо сердечну подяку всім тим, що стали потіхою та порадою в такому важкому горі для нас.

Передусім дякуемо Всечч. Отцям П. Сацевичеві і О. Костюкові за відслуження Панахиди в похоронному заведенні і Служби Божої в церкві, та всієї Похоронної Відправи з проповідями обох Священиків. Дякуемо диригентові п. В. Ільчукові і всім ВП. хористам, що співали всю Похоронну Відправу.. Дякуемо Жіночому Товариству ім. Лесі Українки, що приготовили поминальний обід в Народньому Домі, а 20-му Відділові Взаїмної Помочі — за впорядкування. Подяка всім, що відвідували Покійну вдома і в лікарні. Дякуемо тим, що зложили квіти і також за висловлені нам співчуття. Дякуемо приятелям і сусідам, і всім, що так численно зійшлися відпровадити Покійну на вічний спочинок.

Муж Михайло, сини, доньки і внуки.

Бл. П. АНДРІЙ БОДНАР

Шел Велий, Ман.

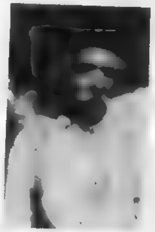

Сумна вістка пройшла колоніями Шел Велий, Леннард, Блувинг і Есесіпі про смерть бл. п. Андрія Боднара, який попрощався з цим земським світом на 88 році життя, — таки у своїй хаті, на фармі.

Народився в селі Чорнявка, повіт Чернівці, на Буковині, як син бл. п. Іллі й Василини Боднарів. Провів свої дитячі й молодечі роки при родичах, працюючи разом з ними, а дійшовши до 25 літ, одружився з Параскевією Лисенько, що походила родом з села Топорівці, куди пристав на її господарство. Після 5 літ виїхав сам у Канаду шукати поліпшення долі; провівши 2 р. на заробітках, спровадив дружину з 4 дітьми, а в Канаді Господь поблагословив ще двома дочками.

Так Покійник почав господарити на північ від Калдер, Саск., колонія Жучка. По якомусь часі вибрались на фарму в Манітобу. Тут чогось не велося в господарці. Так співчували їм в їхньому прикрому положенні їхні сусіди, що згодом стали їм кумами, а згодом і сватами, — Петро і Евдокія Курчаки, які відступили для їхнього вжитку тільки до смерти 10 акрів землі із своеї фарми, де Покійник збудував хатину і завів маленьку господарку, яка вистачала на прожиток родини. Покійник поводився дуже гідно зі своїми сусідами, між якими щораз находив працю як лі-

том, так і зимою. До того ще діти були слухняні, виховані в релігійному дусі, кожне за порядком підростало, а дійшовши до фізичної сили, розходилися по роботах, вже самі на себе заробляли, ще й родичам давали поміч, поки ті не дожили до старечої пенсії.

Причиною його смерти, можливо, була журба, яка лихо поділяла на його серце: — його дружина маючи стільки саме літ, перед кількома днями впала надворі на камінний хідник і так надвередила ногу, що відразу опинилася в лікарні в Робливі, де старушка і досі терпить біль. Старенький вже не бачив світа, — приїхав до лікарні попрощатися з дружиною, бо певний був, що вона його позоставить безрадного, безпомічного. Жалісно було споглядати, як старенький заливався сльозами, ще й до того промовляючи: „Хто ж тепер мене догляне, і ще бідну, нещасну дочку, яка ще в дитинстві втратила дар бесіди і без материної опіки вона полишається безрадна". То ж тепер взяла її під свою опіку найстарша сестра Евфрозинія Піць. Яка ж то любов родичів до своєї дитини, яку так полюбили, що не хотіли нікуди від себе віддати, а опікувалися нею, як могли. Попрощавшися з дружиною, через день, у неділю, зранку, 26-го листопада 1961 року, сусід п. Степан Піць прийшов його відвідати і дещо помогти, але застав його неживим у ліжку.

Похорон відбувся у такому порядку: в середу ввечері, 29 листопада відслужено Заупокійну Литію - таки в хаті, де спочивало тіло, при асист. роблинського дяка Юрія Піця і його дружини Леонтини, як також і на другий день, у четвер, 30 листопада, вони послужили в повній відправі з Похоронною Богослужбою в церкві Св. Івана Хрестителя на фармерській колонії, Шел Велий, Ман. Його похорон вшанувало велике число учасників, які відносилися до Покійного ще за життя з великою пошаною.

У смутку зосталися - дружина Параскевія, з якою він прожив 62 роки, 6 дітей, 40 внуків і 45 правнуків.

Під час останнього прощання з Покійником через цілування Св. Хреста, учасники Похорону зложили добровільними датками на Нев'янучий Вінець на його могилу в сумі $11.70, що їх приділено „Вісникові" на поміщення знимки разом з дописом.

Попрощала покійного Андрія ,як піонера, новоприбрана йому Батьківщина Канада, в якій він трудився для здобуття якогось добробуту через повних 52 роки. Попрощали односельчани, сусіди, знайомі і церковні члени, з якими щоразу сходився на Богослуження в церкві, якої був вірним членом аж до кончини життя. На дорогу вічного спокою постійно готовився прийняти Святі Тайни, Сповіді й Причастя.

Учасникам Похорону щасти Боже — в здоров'ї прожити, а душі покійного Андрія в Оселях Праведних оселитися, а тлінним його останкам у святій землі легко спочити. — Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. М. ОСТАПЧУК
Торонто, Онт.

У понеділок 4 грудня 1961 року/помер Михайло Остапчук.

Рік тому він мав операцію в місцевій лікарні, але здоров'я вже не служило йому і в останні дні свого життя просив свою дружину покликати священика, щоб висповідав і прийняти Св. Причастя.

Покійний народився 57 років тому в селі Пісках, повіт Броди, в Галичині. 35 років тому залишив рідне село й приїхав у Канаду до своїх дядьків (вуйків), що жили в місті Винніпезі. По двох місяцях молодий хлопець приїхав до Торонта; 1932 р. одружився з Параскою Ганчук. Всевишній поблагословив молоду родину двома гарними синами. Боляче відчула втрату покійного Михайла його дружина, сини й брати і всі, що знали його, бо добрий і симпатичний він був, для кожного мав він ласкаві слова.

Похоронна Відправа відбулася в Катедрі Св. Володимира в четвер вранці 7. 12. 61. Багато громадян брали участь і гарно приспівували дяки за проводом П. Семченка. Служив при престолі о. Прот. Д. Фотій, а проповідь сказав о. Прот. Самець.

На цвинтарі учасники Похорону були запрошені на поминальну тризну до парафіяльної залі при Катедрі. По обіді п.п. М. Материн, Я. Ковальчук і М. Хлипавка зайнялися збіркою на Нев'янучий Вінок, яка принесла $40.29; з цієї суми на бажання вдови пані Остапчук призначено $25 на Катедру Св. Володимира, $10.50 на наш церковний орган „Вісник", а $4.50 на клішу.

Щира подяка Жертводавцям, а дружині Покійного, Парасці, синам, Степанові й його родині, Володимирові й його дружині, братам Теодорові й Миколі й братаничами рові й Миколі й братаничам Іванові й Миколі висловлюємо глибоке співчуття.

о. П. С.

Бл. П. А. НИКЛЯ
Норквей, Саск.

Дня 22 листопада 1960 року упокоїлася в лікарні в Йорктоні, Саск., на 66 році життя бл. п. Анастасія Никля, - жителька містечка Норквей, Саскачеван, і членкиня тутешньої Української Православної Парафії.

Покійна приїхала в Канаду дволітньою дівчиною з родичами із села Дорошівець, повіт Заставна на Буковині, і вся родина зупинилася в околиці Бирджес, Саск., на гомстеді. Року 1913 Анастасія вийшла замуж за Якова Никлю фармера в околиці Тітор Саск., де проживали 4 роки. Потім переселилися в околицю Дробот, Саск. Тяжкі обставини життя змусили Якова поїхати на роботу до Онтеріо, а Покійна мусіла лишитися покищо сама на фармі, а потім і вона залишила фарму і переїхала до Онтеріо до свого чоловіка, що мав там працю в цукерні. Але й тут не далося довго бути, і вони вернулися в Саскачеван, де цим разом Яків дістав роботу в Бенго. Родина врешті напостійно осіла на фармі поблизу Свон Плейн, Саск., недалеко від Норквей, де її осамітнений чоловік Яків живе й досі.

Покійна, переживши в Канаді тяжкі часи і тяжку працю, стала занепадати на серце, і тому забажала на старші літа жити в містечку Норквей. Але воля Господня була така, що вона тут передчасно упокоїлася, залишивши в смутку свого чоловіка Якова і всю родину.

Похорон відбувся з української православної церкви в Канорі, з участю двох священиків о. В. Слюзара і о. С. Греділя. На Похорон прибуло багато людей з близької і дальшої родини і приятелів з околиці Канори, Бюкенен, Бирджес і Норквей. Тлінні її останки спочили на міськім цвинтарі в Канорі. Після Похорону відбулася жалібна трапеза в залі в Канорі.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. М.

Бл. П. А. ПАВЛЕНЧУК
Ошава, Онт.

Дня 23-го грудня 1961 року в лікарні в Ошаві упокоїлася Бл. П. Анна Павленчук, проживши 75 літ 7 місяців і 12 днів.

Покійна народилася в селі Топорівцях на Буковині. В 1922 році приїхала в Канаду до свого мужа, і ввесь час проживала в Ошаві

Покійна належала до Української Православної Парафії Різдва Пресв. Богородиці; до Сестрицтва Св. Анни та Взаємної Помочі — Відділ 11-ий. Вона оставила дочку, замужню Кравець, та 2 сини і 6 внуків

Похорон відбувся 26 грудня при великім здвизі односельчан і друзів. Тлінні останки похоронено на парафіяльнім цвинтарі Різдва Пресвятої Богородиці.

У церкві Покійну прощав від Громади і Сестрицтва о. Парох, а від Взаємної Помочі п. С. Задорожний

За нашими молитвами хай Господь прийме душу пок. Анни у Своєму Царстві, а земля нехай буде Їй легкою!

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. В. БОРДИНЮК
Глендон, Алта.

У четвер 28 грудня 1961 р. в лікарні в місті Ґлендон, Алберта, упокоївся бл. п. Василь Бординюк.

Покійний народився 1877 р. в селі Ширівцях Черновецького повіту, на Буковині. В 1912 році приїхав у Канаду з дружиною і трьома діточками, а в Канаді їх Бог нагородив ще чотирма діточками. Вони поселилися в околиці Ґлендону, де ця родина живе по цей час.

Дружина Небіжчика померла 1935 року.

Небіжчик Василь Бординюк залишив у смутку сестру Марію, чотири сини і три дочки, 12 внуків, тринадцять правнуків.

Службу Божу й Похорон служив Архимандрит о. Яків Вітенко. Після Похорону родина Небіжчика влаштувала в парафіяльному домі перекуску. Три сини небіжчика пожертвували $21.00, з яких призначено $5.50 на кліше і на пресовий фонд „Вісника" $9.00.

Небіжчикові Царство Небесне, а Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

Бл. П. АНДРІЙ АНТОХІВ
Вотерфорд, Онт.

Дня 16-го січня 1962 року після короткої серцевої недуги упокоївся в загальній лікарні в Симко, Онт., бл. п Андрій Антохів.

Народжений 13 грудня 1890 року в селі Коровиці, Любачівського повіту, західня Україна, Покійний прибув 1926 року в Канаду, до Форт Вілліям, звідкіля 1932 року переїхав до Вотерфорд і тут, працюючи як фармерський робітник, набув малу фарму, на якій працював до останньої хвилини життя. Бувши з дому релігійною людиною, пок Андрій став членом-основоположником Української Греко-Православної Громади Св. Покрови в Вотерфорді, в якій займав різні уряди, був членом Т-ва „Просвіти" та членом Т-ва Взаємної Помочі ч. 8. Однак Покійний найбільше опікувався нашою дітворою Рідної Школи та Відділом СУМК, і усім помагав, де було потрібно.

Покійний Андрій, бувший місто-старшиною Австрійської Армії і булавний УГА, вірив у відродження Української Держави, та радо жертвував на визвольні цілі, як також по-геройському прийняв сумну вістку про замордування його одинокого сина в Українській Повстанській Армії

У Польщі оставив у смутку свою дружину та замужню дочку, а тут, у Вотерфорді, оставив велике число приятелів, які зайнялися його Похороном та відпровадили на вічний спочинок. У день Свята Йордану, ввечері було перевезено його тіло з Похоронного Заведення до заповненої залі української православної церкви, де о. Юрій Цукорник — місцевий Парох, відслужив Панахиду з участю дяка п. І. Данилевича і членів церковного хору і опісля розповів про життя й заслуги покійного Андрія, як члена Громади.

У суботу о год. 9 ранку о. Цукорник відслужив Похоронну Службу Божу з Похоронними Відправами в заповненій вірними церкві, де попрощав Покійного від Управи і всього членства Української Православної Громади, від Братніх Організацій та всіх учасників Похорону. З церкви відпроваджено тлінні останки Покійного на місцевий цвинтар у Вотерфорді, де знову прощав і дякував усім учасникам за поміч у Похороні о. Цукорник, а від Т-ва Взаємної Помочі прощав п. Антін Завальський. Найбільш зворушливим було прощання Покійного, як воїна Української Армії, членами Української Повстанської Армії, що відспівали похоронну пісню УГА „Журавлі" та Вічную Пам'ять. Заходами Управи Української Православної Громади і Жіночого Товариства ім. Лесі Українки відбулася перекуска в залі Громади, під час якої о. Цукорник подякував учасникам Похорону та п. Данилевичеві за поміч в Похоронних Відправах, за всі вінки для Покійного, і тим, що несли домовину, Жіноцтву - за приготування перекуски, п. Мих. Дроздонському, - як голові Похоронного Комітету, і зробив заклик до збірки на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного; збірка принесла $30.40, з чого призначено присутніми також $5.00 на „Вісник" і $5.00 на вироблення кліші.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а душі Покійного нехай Всевишній подасть місце в Оселях Праведних, а вотерфордська земля вільної Канади хай буде йому легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. ХРИСТИНА БУРЯК
Форт Френцес, Онт.

У четвер 4-го січня ц. р. в місцевій лікарні по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі Бл. П. Христина Буряк, з роду Владика. Покійна Христина народилася 15-го серпня 1889 року в селі Паньківцях, Борщівського повіту, в західній Україні. Там же в рідному селі пройшли молоді роки Христини, як також і перший рік подружнього життя з мужем Степаном.

1906 року покійна Христина виходить замуж за Степана Буряка, а на другий рік (1907) провожає свого мужа в далеку дорогу, в Канаду шукати кращої долі. П'ять років молоде подружжя було розділене просторами, але 1911 року Покійна прибуває до свого мужа, і з того часу вони постійно проживають на власній фармі у Мелеп, Ман., аж до 1945 року Від 1945 р. п-во Буряки проживали у Форт Френцес.

Покійна Христина відзначалася глибокою побожністю, чистотою серця та своєю жертвенністю для ближніх. У родинному житті вона була зразковою дружиною та доброю і дбайливою матір'ю.

Покійна відійшла у вічність, залишивши по собі найкращу пам'ять у всіх, хто її знав, а зокрема серед членів місцевої Громади

Похоронні Відправи почалися в неділю 7-го січня, в день Різдва Христового, Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а на другий день після Богослуження в місцевій церкві Св. Юрія був відправлений Чин Похорону з участю дітей і внуків Покійної, що прибули з усіх кінців Канади, та численного місцевого громадянства. Тіло Покійної спочило на місцевому міському цвинтарі.

Покійна Христина в глибокому смутку залишила шість доньок Анну, Марію, Юстину, Павлину, Євгенію і Катерину та сина Василя, а також 25 внуків і 6 правнуків. Муж покійної Христини Степан відійшов у вічність неповних шість місяців тому.

При Останньому Цілуванні на заклик о. Г. Удода — Настоятеля Громади, присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $17.45, з чого призначено на вироблення кліше $1.50, на пресовий фонд „Вісника" $7.95. Усім Жертводавцям щира подяка, а покійній Христині - Вічная Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. СЕМЕН ЛОГОШ
Келгарі, Алберта

У суботу 9-го грудня 1961 року рознеслася вістка, що відійшов у вічність Семен Логош.

Небіжчик народився в селі Палеськ, зах. Україна; він прожив 69 років.

Приїхавши в Канаду, працював на залізниці в С.П.Р., і на інших роботах, але останніх 15 років працював у „Вестіл Продоктс Лтд".

Залишилися у смутку дружина Дора, дочка пані Анна Танґан у Келгарі, син Василь в Едмонтоні, і 4 внуки і брат Френк у Келгарі.

Похорон відбувся в суботу 16 грудня 1961 року. Відправляв о. Прот. Л. Дячина, дяком був п. І. Сеньків. Тіло бл. п. Семена відпроваджено на місцевий цвинтар Квінс Парк.

Під час Останнього Цілування було зібрано 11 долярів і 30 центів, які переслано на будову Всеканадійської Катедри у Вінніпезі.

Нехай канадська земля буде Йому легкою. Вічна Йому Пам'ять!

І. Ч.

Бл. П. Е. ЗАПАРЕНЮК
Шипмен, Саск.

У понеділок 13 листопада 1961 року померла в лікарні у Принц Алберт молода жінка-мати Емілія Запаренюк (з дому Пелех).

Смерть Емілії — це був дійсно великий і несподіваний удар для жителів нашої округи, а особливо для молодого мужа Емілії — Степана.

Ще 15-го жовтня 1961 року вони святкували перші роковини свого подружжя і в той же день хрестили свою першу дитинку — сина Михайла, а оце через місяць не стало Емілії в живих.

Молода жінка залишила мужа вдівцем, а що більш трагічне — залишила свого маленького 10-тижневого сина сиротою.

У середу ввечері відбулася Панахида в похоронному заведенні в Принц Алберт, що її відслужив о. Прот. Ю. Туржанський, а в четвер Св. Літургія і Похорон з Церкви Всіх Святих у Шипмен.

Похорон служив місцевий парох о. С. Зузак з допомогою дяка п. В. Боднарчука. На Похорон прибуло стільки людей, що церква не всіх могла змістити.

Під час Останнього Цілування учасники Похорону склали свої пожертви на Нев'янучий Вінок, з чого призначено $12.50 на „Вісник", і $4.50 на кліше.

По Похороні, на запрошення Степана Запаренюка і його мами Марії всі присутні прибули до Народнього Дому на заупокійний обід.

Щира подяка всім учасникам Похорону і Жертводавцям на Нев'янучий Вінок!

Хай Господь потішить засмученого мужа Степана та буде милосердним до малень-

кого сироти Михайла, — хай Господь і Мати Божа мають його постійно у Своїй Опіці, а душу бл. п. Емілії хай оселить між Святими і Праведниками в Оселях Своїх Небесних.

о. Ст. Зузак.

Бл. П. М. УДОВЕЙЧУК ВОЛЯНСЬКА

5-го листопада 1961 року рознеслася вістка про смерть Марти Удовейчук-Волянської.

Небіжка Марта народилася 1883 року в родині Балшаків у с. Лужанах на Буковині. Одружена була з Василем Удовейчуком. 1903 р разом з своїм чоловіком прибула в Канаду, і тут тяжко працювали здобуваючи хліб щоденний.

У Канаді Бог благословив їх 4-ма дочками: Марія, Рахіль, Зіновія, Агнеса, та 4-ма синами: Микола, Михайло, Ригор, Іван.

Небіжка Марта з Бл. Пам. Василем тяжко працюючи на фармі в околиці Глендон, Алберта, виховали своїх діточок на гідних канадійців і добрих християн.

Покійна була примірною християнкою і щирим жертводавцем для Св. Української Церкви.

Службу Божу й Похорон відслужив о. Архимандрит Яків Вітенко. Після Похорону, в церковному будинку в Гіфорд (Горбок) була влаштована родиною небіжки перекуска, на заклик о. Якова зібрано $25.00, з чого вділено також і на кліше $5.50, та на пресовий фонд „Вісника" 10 долярів, 0.50 ц місцеві видатки.

Небіжці Марті Царство Небесне, а Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

4. Неділя, — Бозежур, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
11. Неділя, — Сулукавт, Тиндал.
18. Неділя, — Дуфрост, Кенора, Транскона.
25. Неділя, — Генор, Поплапфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Норт Бетафорд
11. Неділя — Глезлин
16. Субота — Витків (Сповідь шкільної молоді)
18. Неділя — Битер (Сповідь)
24. Субота — Глезлин (Сповідь шкільної молоді)
25. Неділя — Медов Лейк (Сповідь)
31. Субота — Гетерзей (Сповідь і Поминальне Богослуження)

УВАГА! В час Великого Посту будуть відправлятися Св. Літургії Раніше Освячених Дарів, кожної пятниці у Норт Бетафорді початок о 10-ій годині рано Перед Богослуженням Св. Великопісна Сповідь о 9-ій годині рано
972—106 St. Ph. 445-3260
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мясопустна — Йорктон
11. Неділя Сиропустна — Райн. Вечером о год. 7-ій Прощальна Вечірня — Йорктон.
18. Неділя 1. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
25. Неділя 2. Вел. Посту — Брокстон. Напередодні Великодня Сповідь.
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Кемсак
11. Неділя — Калдер
18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
4. Неділя Мяс. — Вернон
11 Неділя Сир. — Вернон
18 Неділя 1 Посту — Келовна (Свята Сповідь)
25. Неділя 2 Посту — Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 22

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сван Ривер
11. Неділя — Гаес
18. Неділя — Денбирі. Сповідь
24. Субота — Мейбридж. Сповідь
25. Неділя — Стінен. Сповідь
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Ню Вестмінстер
11. Неділя — Вікторія
18. Неділя — Ню Вестмінстер
25. Неділя — Порт Алберні
Address: 7127 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
4 Неділя — Вестлок
11. Неділя — Сіба Біч
18. Неділя — Сангудо. День Тараса Шевченка
25 Неділя — Атабаска. Великодня Сповідь
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мясоп. — Лак Ла Біш
11. Неділя Сироп. — Сарай
18. Неділя. 1-ша Посту — Гресланд
25. Неділя 2-га Посту — Норая

УВАГА: Великопісна Сповідь перед Богослуженням о 9-й рано.
Lac La Biche, Alta. Box 561. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сембург
11. Неділя — Вірдейл
18. Неділя — Кадет. (Сповідь)
25. Неділя — Нипавин. (Сповідь)
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Гронліз (північна).
18. Неділя — Мелфорт
24. Субота Поминальна — Гронліз (північна).
25. Неділя — Брукбі. Сповідь.
31. Субота Поминальна — Гронліз (над річкою). Сповідь.
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сірко
11. Неділя — Сандави
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-52.

о. ІВАНА МАЙБИ
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Вонда
11. Неділя — Оен
18. Неділя — Кіндерслей
25. Неділя — Прізейт. Сповідь.
340 Ave. T. S., Saskatoon, Sask. Ph. CH 2-5889

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Енгусвіль
25. Неділя — Овкборн
Box 12. Oakburn, Man. Tel. 838

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Давфин
11. Неділя — Гілберт Плейнс
18. Неділя. (Сповідь) — Давфин
24. Субота. (Сповідь для дітей) — Давфин
25. Неділя. (Сповідь) — Сифтон
31 Субота. (Сповідь) — Валей Ривер

УВАГА! В неділю 4-го березня 1962 року, передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Манітоба, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу Божу по радіо.

На першому тижні Великого Посту в понеділок 12-го березня починаючи, і кожного вечора аж до четверга в год. 7.30 Велике Повечіря і читання Великого Канону св. Андрея Критського в Давфині.

В перших чотири неділі Великого Посту по Вечірні в Давфині, буду правити Пассі, і поминання померших. Прошу всіх Парафіян принести поминки перед першою неділею Великого Посту.
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Ватсон
11. Неділя — Вимнер
18. Неділя — Вадіна
25. Неділя — Канора-(Успенська)
Watson, Sask. Box 294 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Інсигер (м.)
11. Неділя — Тіодор (м.)
18. Неділя — Інсигер (гай-вий)
25. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Кридор
11. Неділя — Гефорд
17. Субота — Гефорд. Поминальне
18. Неділя — Редфілд
24. Субота — Кридор. Поминальне
25. Неділя — Гефорд
31. Субота — Редфілд. Поминальне
Box 103 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Стирджес
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Бюкенан

На протязі Великого Посту буде відбуватися Св. Сповідь перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Вакав
11. Неділя — Кадворт
17. Субота. Вечірня і Сповідь — Ст. Джулієн, 7 год. веч.
18. Неділя. 1-ша Велик. Посту — Ст. Джулієн
18. Неділя. Великопісна Пасія — Лепін, 7 год. веч.
24. Субота. Вечірня і Сповідь — Єлдов Кріх, 7 год. веч.
25. Неділя. 2-га Вел. Посту — Єлдов Кріх, 8 год. рано
25. Неділя. Великопісна Пасія, 7 год. вечора — Тарнопіль
31. Субота. Вечірня і Сповідь, 7 год. веч. — Вакав

УВАГА! Під час Великого Посту будуть відправлятись Сорокоусти за померших у Вакав, кожної середи.
Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮК
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Толстой
11. Неділя — Пембіна
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
4 Неділя — Егрмонт
11 Неділя — Торгилд
18 Неділя — Редватер
25. Неділя — Редвей
30 Субота — Восетна. Сповідь
Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя Мясопусна — Пайн Ривер
11. Неділя Сиропусна — Етелберт (і Прощальна Вечірня)
18. І Неділя Посту — Ренвер (Сповідь від 9-ої год ранку)
25. Неділя — Венлав (Сповідь від 9-ої год ранку)

В Етелберт будуть відправлятися Сорокоусти під час Великого Посту що Пятниці і Св. Сповідь
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ
4 Неділя — Айтуна
11 Неділя — Фенвуд
17 Субота — Мелвіл Заупокійна Богослужба і Сповідь
18. Неділя — Мелвіл. Сповідь
24. Субота — Гудів. Служба Божа за спочилих і Сповідь
25. Неділя — Гудів. Служба Божа за спочилих і Сповідь
31. Субота — Айтуна. Служба Божа за спочилих і Сповідь
Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Мирнам
11. Неділя — Слава пол
18. Неділя — Мусідора (Сповідь)
25. Неділя — Бросов (Сповідь)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
БЕРЕЗЕНЬ
4 Неділя — Роблин
11. Неділя — Леннард
18. Неділя — „Петлюра"-Шортдейл
25. Неділя — „Топорівці"-Брокстон, Саск.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
3. Субота, Заупокійна по бл п. Ів. Многолітньому — Кагвин
4 Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудергайм
17. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Калмар. Вечером, Вечірня й Сповідь
18. Неділя — Калмар
24. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Пено. Вечером, Вечірня й Сповідь
25. Неділя — Пено
31. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Торсбі. Вечером Сповідь
Address: 9830—109th Ave.,
Ph.: GA-23012, Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Неділя — Шіго місто
11. Неділя — Вишарт
18. Неділя — Винярд
18 Неділя — Фовм Лейк
25. Неділя — Шіго Полуди (Сповідь)
25. Неділя — Едмор. (Сповідь)
Address: Shaho, Sask., Box 92. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1962. ЧИСЛО (1154) 6

Органи безпеки в церковній делегації з СССР

ДЕЛЕГАЦІЯ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ В НЮ ДЕЛІ ПІД КОНТРОЛЕЮ СОВЄТСЬКИХ ОРГАНІВ БЕЗПЕКИ

На основі спеціяльних інформацій для „Вісника" з джерел учасників III Асамблеї ССЦ

Що в делегації Московської Патріярхії були представники органів безпеки влади СССР — це було відомо заздалегідь, але не знали, хто ними був. Відпоручник МВД прозраджує себе в неочікуваній формі, — це до основ потрясло Асамблеєю.

Єпископові насильно нав'язують совєтське горожанство

В делегації Московської Патріярхії на III Асамблею Світового Союзу Церков у Ню Делі одним з членів був Єпископ Антоній, який у Великій Британії очолює тих православних росіян, які підлягають юрисдикції Патріярхії в Москві.

Коли ця делегація прибула до Ню Делі, то провідники церковної делегації з СССР (цю делегацію очолював Архиєп Нікодим Ротов) насильно записали Єпископа Антонія „совєтським горожанином", хоч вони знали, що він ним не є. Єп. Антоній мабуть мусів знати, що це значить; адже ж загально відомо, що коли совєтська влада когось записує совєтським горожанином, то це значить, що вона тим самим заявляє, що вона має право на його життя й смерть. Отже Єп. Антоній попав в одчай, і звернувся до британської амбасади в Ню Делі, щоб вона „вияснила" цю справу. Тут є підстави розуміти це так, що він звернувся б до уряду Британії, щоб той узяв його у свою опіку.

Відпоручник органів безпеки СССР прилюдно „зліквідував" еп. Антонія щодо його ролі

Коли починали сесію III Асамблеї, то представники різних делегацій запропонували кандидатуру Єп. Антонія в члени Номінаційної Комісії III Асамблеї. Тому що більшість голосів передбачувалася за єпископом Антонієм, то й не було сумніву, що його кандидатура в Ном. Комісію пройде. І ось тоді скоїлася така подія, що своєю неочікуваністю і своєю формою просто до основ поразила III Асамблею, — бо оце з-поміж делегації з СССР раптом устав один з її світських членів Олександер Шишкін — редактор „Журналу Московской Патриархии", і рішучим голосом заявив, що Єп. Антоній не може бути членом Ном. Комісії від імені делегації з СССР. Звичайно, всі члени російської делегації під проводом Архиєп. Нікодима безвільно потакнули за Олександром Шишкіним. Так зняли кандидатуру Єп. Антонія, бо інакше делегація з СССР була б збойкотувала Асамблею. Але ні в кого не залишилося сумніву, що Шишкін погрозливо наказував тут і III Асамблеї, і Єп. Антонієві зокрема, як функціонер органів політичної безпеки совєтської влади. На цій Асамблеї приймали Московську Патріярхію в членство Світового Союзу Церков, про що довгими роками старалися були Протестантські Церкви; і коли Московська Патріярхія 1961 р нарешті таки погодилася вступити в членство ССЦ, то ця організація із свого боку йшла на всі можливі уступки, щоб в останній хвилині не знівечити своїх довгих зусиль у цій справі. Отже саме тому III Асамблея вважала, що вона взагалі мусить у всьому потурати делегації з СССР, а зокрема стерпіти брутальний наказ Олександра Шишкіна, Єпископ Антоній увесь час був дуже пригноблений.

Архиєп. Нікодим „відлучав від Св. Причастя" Єп. Івана з Церкви Митр. Леонтія

Між учасниками III Асамблеї ССЦ також був і владика Іван з Сан-Франциско Єпископ Російсько-Американської Церкви (під проводом Митр. Леонтія), що не є залежною від Московської Патріярхії, — і на цій підставі Московська Патріярхія вважає згадану Церкву „неканонічною". Тому-то, коли православні учасники (делегати й гості) III Асамблеї спільно причащалися, Архиєп. Нікодим прилюдно й голосно заявив, що Єп. Іван з Сан-Франциско не має права причащатися, — він бо, мовляв, є єпископом „неканонічної" Церкви, бо ж його Церква відлучилася від Московської Патріярхії. Однак опінія Архиєп. Нікодима в цій справі була зігнорована всіма іншими православними Єпископами, і Єп. Іван таки був допущений до спільного Причастя

(Закінчення на стор 3-й)

Пишуть про антисемітизм

В СССР розстріляли 12 жидів

„Совєтська преса рідко коли інформує про кримінальні чи законоправні процеси. Але в останніх трьох місяцях більші районові й крайові журнали Совєтського Союзу з крикливо-понурими подробицями описували судовий процес і засудження на кару смерти 12 жидів — громадян Росії, за їхню само-обслужну економічну діяльність" (спекуляцію, чорний ринок), — пише Филип Кук з ЗДА у статті „Совєтських жидів обернено в жертовних козлів" (Щоденник „Да Виннипег Фри Пресс", 15. 2. 1962).

З цього Кук робить висновок, що якщо б тут ішлося про спекулянтів не жидів, то преса не розписувалася б про цю справу. Отже цей розголос зроблено навмисне нате, щоб викликати серед населення антисемітські настрої.

(Закінчення на 2-й стор.)

У ГАЛИЧИНІ ЗАМИКАЮТЬ ЦЕРКВИ

Як і в усій Україні, так і зокрема в Галичині проходить нова хвиля масового замикання православних церков.

З початком ц. р. наспіла вістка, що в Галичині закрито церкви ще в цих ось місцевостях: у Калуському районі закрито церкви в цих селах: Угринів Старий, Угринів Новий, Добрівляни, Завій, Підмихайлє. У Хотині церква має бути незабаром замкнена. Люди з вищезгаданих сіл, в яких позамикано церкви, ходять до церкви в Бережниці (там колись був парохом о. Андрій Бандера — батько Степана Бандери). Але в Бережниці священикові вже 80 років, і люди бояться, що коли він помре, то влада й там закрие церкву. — Цю вістку подав, за мюнхенським „Шляхом Перемоги", щоденник „Свобода" (ЗДА) за 17-го лютого 1962 р.

Православне духовенство, яке обслуговує в цих церквах населення Галичини, звичайно, не має можливости оборонити ці церкви перед закриванням їх большевицькою владою.

ЧЕРЕЗ 25-50 РОКІВ В СССР МОЖЕ ЗАНИКНУТИ ОРГАНІЗОВАНА РЕЛІГІЯ, КАЖЕ О. ДАЙОН

„О. Дайон, що довго прослужив у Москві, як капелян (католицький) посольської церкви ЗДА, свідчить, що якщо б боротьба з релігією проводилася надальше так, як вона проводиться тепер, то через 25-50 років у Росії може не стати й сліду „організованої релігії", — подає в ЗДА журн. „Православная Русь" (14.2 1962) на основі інформацій католицького журналу „Реджистер".

Католицький священик Дайон з Америки був висланий на становище духівника католицьких членів персоналу американської амбасади в Москві, як спеціяльно вишколений унійний діяч, і це була його найголовніша, хоч і неофіційна, мета перебування в Москві.

УНІЙНА ЕНЦИКЛІКА ПАПИ ІВАНА XXIII

Папа Іван XXIII видав енцикліку п з. „Eterna Dei Sapientia" („Вічна Премудрість Божа"), що датована 11-го листопада 1961 р., і вона складається з 7,000 слів, а її головна ідеологія є унійного характеру, бо вона є зверненням цього папи до всіх „нез'єдинених братів", а з тексту видно, що вона головно звертається до православних.

З формального боку ця Енцикліка видана з нагоди 1500-ліття смерти папи Лева І (Великого).

Теперішня „Католицька Церква в... жалюгідних обставинах"

У цій Енцикліці папа Іван XXIII каже, що тепер — „у 1500-ліття смерти св. Лева Великого католицька Церква опинилася в подібно жалюгідних обставинах, які були в п'ятому століттї... У багатьох країнах вірування у Св. Письмо опинилося в небезпеці і проявляються намаган.

(Закінчення на 3-й стор.)

Делегація Російської Церкви

(Продовження з 1-і стор.)

Сенсаційна кар'єра Архиеп. Нікодима — механік на становище Російської Церковної Місії в Ізраїлі

В історії Православної Церкви, відколи вона існує, стався досі неоувалин випадок. молодий механік фабрики, Ротов, раптом був пострижений у монахи і досить скоро після того був висланий на становище голови Російської Церковної Місії в Ізраїлі, — на пост, що є дуже важливим у різних відношеннях, про що свідчать ці події, що з ним пов'язані — події відомі, півві́домі й невідомі. На цьому пості монах Нікодим здобув собі особливо прихильну опінію урядових чинників Ізраїля та уряду СССР, і досить скоро його піднесено в сан Архимандрита. Як видно, цей механік, коли вступав у монашество і коли його призначили головою Місії в Ізраїлі, вже заздалегідь — ще при фабричному станку — був намічений кандидатом на високий пост у Московській Патріярхії. На становищі голови Місії з СССР в Ізраїлі архимандрит Нікодим заочно студіював теологію, виписуючи собі лекції з Совєтського Союзу. Отже, як видно, присутність архим. Нікодима в Ізраїлі була конечною, коли він мусів студіювати заочно аби тільки бути в Ізраїлі, — замість того, щоб перебувати в СССР і на місці студіювати. Далі, як видно, завдання, призначене архим. Нікодимові в Ізраїлі було ним здійснене, поскільки його раптом, два роки тому, покликали в Москву і там його — 30-літнього ченця, висвятили на Єпископа, і найменували заступником голови Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії (головою був Митр. Миколай, Архиеп. Крутицький і Коломенський). Значить, у Москві вважали, що єп. Нікодим уже має потрібний досвід щодо того, яка має бути закордонна політика Московської Патріярхії. Через рік 31-літнього Єп. Нікодима піднесли в сан Архиепископа з титулом Ярославського й Ростовського і найменували головою Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії, а попередній голова цього Департаменту — Митр. Миколай, Архиеп. Крутицький і Коломенський раптом попав у неласку влади СССР, і так само „несподівано", помер на серцевий удар (у половині грудня 1961 р.).

Про дипломатичний хист архиеп. Нікодима свідчить ось хоч би той факт, що на становищі голови Церковної Місії з СССР в Ізраїлі він не тільки успішно втримався, але ще звідтіля зробив значно більшу кар'єру; а ось його наслідник на становищі голови Місії, архимандрит Августин, був тільки від 1959 р., а в липні 1961 р. він виїхав на „відпустку" (йому наказали виїхати з Ізраїля в Москву) і зник без вістки. На його місце в Ізраїлі призначено монаха Варфоломея, якого в листопаді 1961 р. піднесено в сан Архимандрита.

Архиеп. Нікодим Ротов не знає ні грецької, ні арабської мов. Але він завчив пару грецьких і арабських фраз із Літургії, і на міжнародній арені, коли є нагода правити Св. Літургію, він завжди виголошує ці грецькі й арабські фрази. Отже він навіть до таких дрібниць присвоїв собі розроблену тактику імпонування світові, але тільки тим, хто не втаємничений в цю тактику.

Блискуча пишнота й багатство делегації з СССР

Єпископи і священики, що прибули в делегацію на III Асамблею ССЦ в Ню Делі, своїми багатими шатами й розкішним життям притьмили всіх інших. Вони по три рази на день переодягалися в щораз то інші дорогі шати, або, якщо на Богослуження, — в дорогоцінні облачіння, що сяли й мерехтіли дорогими самоцвітами, золотом і сріблом. Вони видавали великі й пишні бенкети для гостей, що коштували великі суми грошей. Нікодим мав до свого розпорядження найбільш люксусове авто, якого не мав ніхто ні з Америки, ні з Канади, ні з Британії, — вони не рахувалися з грішми, коли треба було якмога більше піднести пишноту репрезентації.

В СССР РОЗСТРІЛЯЛИ 12 ЖИДІВ

(Закінчення з 1 стор.)

„Припиніть усяку сіру чи чорну діяльність на ринку, або будьте готові на найсуворіші кари", — остерігає влада

Коли тих 12 жидів судили у м. Вильні, то становище советської преси в цій справі Кук описує так:

„Це небувале досі трактування советською пресою сенсаційного кримінального процесу, з приводу якоїсь кількости нібито економічних злочинів, містило в собі низку повчальних остережень російському народові: „Припиніть діяльність на сірому чи чорному ринку, або будьте готові на найсуворіші кари".

Але Кук, кажучи, що ці жиди „нібито" допустилися економічних злочинів, тим самим уважає, що жидів засудили тільки тому, що вони жиди, а не за спекуляцію.

„Золоті 10-рублівки — це їхній ідол", — таврує преса

Покликаючись на це, як про цей процес писала советська газета „Труд", Ф. Кук каже:

„Підсудних ніколи відкрито не називали жидами, але ця стаття (в „Труді") заявляє: „Жадоба нажити гроші була їхнім одиноким інтересом. Золота 10-рублівка була їхнім ідолом".

Ф Кук так розглядає цю заяву „Труду":

„Цей типовий образ жида, як обожателя золота, був представлений після цього, коли місцеву жидівську громаду було оскаржено під замітом приватних інтриг на шкоду решти советського народу".

Переслідують жидівську релігію, — каже Кук

Пишучи про „типові антисемітські образки" в советській пресі з нагоди процесу над тими 12 жидами, Ф. Кук згадує також таку заяву газети „Труд":

„У випадках суперечки (на ґрунті спекуляції) вони... йшли до рабіна. Рабін не тільки знав про ці темні діла, в які були вмішані його парафіяни, але він також був тут їхнім мировим посередником."

„Безпощадні бандити господарства", — голосить преса

Далі, Ф. Кук інформує про цей процес:

„У кожному пресовому звіті на цих підсудних було п о с е р е д н і м способом вказувано, як на ж и д і в, і їх представляли, як безпощадних бандитів господарства, які визискують советських громадян і тримають руку один з одним та з своїми спільниками за границею, щоб нажити гроші".

„Коли підсудні мали такі прізвища, що по них трудно було розпізнати жидів. . ."

Ф. Кук каже, що советська влада взагалі, а вже советська преса зокрема ніколи не заявляли, що ці підсудні — це ж и д и: „Підсудні ніколи не були називані словом „жид". Але, каже Кук, советська преса старалася всякими натяками, отже посередніми способами, інформувати загал, що тут мається діло з жидами. І так, Кук пише:

„Де тільки підсудний на цьому театральному суді мав таке прізвище, що через нього трудно було розпізнати жида, то в таких випадках його перше й друге ім'я (по батькові) було подане повністю, замість скорочення початковими буквами. І так, І. І. Берлеєв став Іллею Ісааковичем Берлеєвим, а Г. І. Ґеронський став Ґенадієм Ісаієвичем Ґеронським".

Щоправда, тут слід зробити завваження, що в офіційних випадках советська влада завжди вимагає, щоб повністю подавати ім'я особи та ім'я її батька, щоб уникнути змішання з іншими особами, які мають це саме прізвище й ці самі перші букви імені.

„Традиційно переслідувана меншина"

У висновку Кук пише:

„Цей факт, що російських жидів — цю традиційно переслідувану меншину, представлено як головних злочинців, був, подекуди, запланований нате, щоб якось злагіднити неохоту (влади) признатися до того, що економічні злочини є широко розповсюджені, але вони залишаються невикритими".

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 27-го травня, — у Церкві Св. Покрови в м. **Монтреалі.** Десятиліття Громади.

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Гефорд,** Саск.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5 (12)-го серпня, — у Громаді **Сан Джуліян,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

Унійна Енцикліка папи

(Закінчення з 1-ї стор.)

ня насильного відірвання епископів, священиків і вірних від центра католицької єдности, що ним є Римська Столиця".

Комунізм — це „бич Божий"

У цій Енцикліці згадується, що за часів папи Лева I (Великого), цебто в п'ятому столітті (отже 1500 років тому) Римській Церкві загрожував полководець варварських гунів — могутній Атилля, званий в історії Катол. Церкви, „бичем Божим", і він за часів папи Лева Великого загрожував Римові зруйнуванням його цивілізації Але папа св. Лев Великий цю небезпеку відхилив від Риму. Папа Іван XXIII в цій же Енцикліці каже, що новим Атиллею - - „бичем Божим" являється за наших часів комунізм, який шляхом переслідування насильно відриває від єдности з Римом католицьких епископів, священиків і вірних

Звернення до не-католиків, щоб вони визнали „примат папи"

В одній з частин цієї Енцикліки папа Іван XXIII подає життєпис папи Лева I, підкреслюючи при цьому що цей папа (Лев I) захищав „папський примат", — і у зв'язку з цим папа Іван XXIII подає такий свій висновок:

„Не може бути досконалої єдности вірних з Христом, як Головою, ані досконалої єдности вірних між ними самими, як живим видимим організмом, якщо до духовних в'язань чеснот не буде долучене зовнішнє визнавання цієї самої Віри".

Про „одне стадо й Одного Пастиря"

Наприкінці цієї Енцикліки папа Іван XXIII говорить: „Свідомі цього, що ця єдність, яка є бажанням Св. Духа і так багатьох душ доброї волі, не може бути повністю й належно здійснена, якщо вона не буде згідна з пророцтвом Ісуса Христа: „нехай буде одне стадо й один пастир". — Ми молимо нашого Посередника й Оборонця з Отцем, щоб Він дав усім християнам ласку пізнати ознаки Його правдивої Церкви, щоб вони могли стати її відданими дітьми".

**

Твердження папи Івана XXIII, що „не може бути досконалої єдности вірних з Христом", якщо вони не визнають папи, звичайно, нічим ні із Св. Євангелії, ні із Св. Передання не обосноване, — воно не обосноване навіть у цьому випадку, коли Римська Церква твердить, що нібито „першим папою був Св. Ап. Петро", і що він (Ап. Петро) був нібито „князем Апостолів". Бо ж по вознесенні Ісуса Христа, коли Свв. Апостоли ширили Християнство, то Св. Ап. Павло не Ап. Петром, а невидимим Христом був посланий проповідувати між п о г а нами, і вони, навертаючись на Християнство, іноді й не чули про Ап. Петра, про якого Св. Павло їм не говорив; і Св. Павло навертав їх в ім'я Христа, а не Ап. Петра, бо ж не Ап. Петром він був посланий. А проте ці перші християни, не підлягаючи папі, (якого тоді не було), були таки в досконалій єдності з Христом

Папа Іван XXIII каже, що між цими християнами, які не підлягають папі, не може бути досконалої єдности. Але це твердження папи також не обосноване. Між католиками — навіть тими, що кожен зокрема є дуже вірний папі — немає єдності і згоди. А втім, це ствердив сам цей папа (Іван XXIII), який заявив був, що найголовнішою метою II Ватиканського Собору має бути справа „заведення єдности між католиками" і „дисципліни" між ними, бо її бракує. До того ж, одні католицькі нації винищують другі католицькі нації. Напр., католицька Польща жорстоко пацифікувала була католицьку Галичину.

Коли папа Іван XXIII уважає комунізм (головно ж країни з комуністичною владою) в основі тим самим для Риму, чим був Атилля, цебто „бичем Божим", то ця новина вчення Католицької Церкви безумовно її зобов'язує, — але це вчення справді незвичайне. Римська Церква прозвала була Атиллю „бичем Божим" на цій підставі, бо вона навчала, що Бог вибрав Собі Атиллю як знаряддя для покарання грішників, отже тих, хто не був лояльним до папи. Але коли папа твердить, що „комунізм" — це також „бич Божий", то тим самим папа вважає, що Бог Сам послав на людей комунізм, щоб покарав людей за їхні гріхи. А з того твердження папи сам собою випливає висновок, що комунізм тут не винен, бо ж його послав як кару („бич Божий") на грішників.

Якщо б, допустимо, ми погодилися з папою, що Бог послав комунізм, як кару на грішників, то при тому ми все ж таки не можемо випустити з уваги цього факту, що комуністична влада переслідує також і католицьких епископів і священиків, — отже висновок з твердження є такий, що комунізм і для них є „бичем Божим".

Ми вважаємо, що в папському вченні про комунізм, як „бич Божий" може таїтися небезпека оправдання комунізму.

См. Михаїл, з Ласки Божої Архиепископ Торонта і Східньої Канади

Передпостові Архипастирські поради на 1962 рік

До Всечесного Духовенства і Вірних Української Греко-Православної Церкви в Східній Єпархії.

Улюблені в Господі Брати Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти!

Відсвяткувавши радісні дні Різдва Христового та Богоявлення на Йордані, ми вступаємо в дні іншої духовної радости для душ наших, у дні Великого Посту. Христос Господь був разом Богом і людиною, як і ми, тільки без гріховности. Отже, Він після охрещення, як людина, був поведений Духом Святим у пустиню і там пробув у пості й молитві 40 діб. Знаємо, що навіть Його, Сина Божого диявол спокушав, щоб поклонився йому Але знаємо, як Христос прогнав його. Тож і ми повинні наслідувати Христа Господа Каже Він: „Коли любите Мене, то заповіді Мої держіть" (Ів. 14, 15) І знову: „Ви друзі Мої, коли сповняєте те, що Я заповідаю вам". (15,14) Тож не забуваймо цього.

Ми в Христа охрестилися і в Христа одягнулися, тим ми стали синами (й дочками) Божими через віру в Ісуса Христа (Гал. 3, 26-27). Саме тому Христос Господь дав нам право називати Бога Отцем своїм (36 1.12). Тому заповіді Божі не чужі нам, бо ми стали СВОЇ БОГОВІ. (Гал 4, 4-7; Євр 12, 22-24)

Христос Господь кличе нас усіх іти вказаною Ним дорогою, щоб через Нього прийти до Отця Бога для вічного й блаженного життя. („Хто Мені служить, нехай іде за Мною і де Я, там і слуга Мій буде, . . .і вшанує його Отець Мій (Ів 12,26)". Більше того: Христос Господь дуже бажає, щоб ми, люди, були з Ним у вічному Царстві Його. Про це Він благав Отця Свого Бога в саду Гефсиманському перед Своїми стражданнями: „Отче! Хочу, щоб ті, яких Ти дав Мені, були зо Мною там, де Я, щоб бачили славу Мою, яку Ти дав Мені, бо полюбив Мене раніше, ніж заснував світ (Ів 17,24) Що може бути вище й щасливіше для нас?!

Він не тільки дав нам обітниці, Він все зробив, щоб ми прийшли до Нього. Заповіді Його то мовби світильники на стежках нашого життя, бо Він Світло для світу. Хто ходить при світлі Його заповітів, той знає куди йде і не спотикається на спокусах (Ів. 12, 35-36) Яка тут глибока й страшна правда! Людина яка носить у серці своїм світло Христове, ніколи не пуститься на погані вчинки. А людина, яка втратила в собі те світло, дуже легко йде на гріх, бо вона стає рабом своїх пристрастей. А ставши на дорогу гріха, людина втрачає в собі не тільки образ Божий, а й образ справжньої людини, бо стає звірною, без чесні й совісті. Тому не дивно, що люди, які втратили в собі Бога, аж так жорстоко поводяться з безборонними людьми. Але як люди доходять до такого стану? Перше лінощами не пильнувати за собою, гордощами та зневажанням до всього святого, зазнайство та самообман, що, мовляв, я „все" знаю. Нарешті байдужість до свого морального стану.

І в душі є своє „господарство". Як у звичайному господарстві, коли господар не пильнує, не веде рахунку, не бачить де прибуток і де втрата, то швидко приходить до банкротства. Так і в душі. Грішник упадає в самообман. Він вважає себе і чесним і справедливим, а втративши заповіді Божі, він не має до чого порівняти своє життя, і так опускається все нижче, Тому Ап. Павел і говорить: „Браття, відкиньмо діла темряви, а зодягнімось у зброю світла. Як удень будемо вести себе благопристойно, не в п'янстві, не розпусті, не в сварках та заздрості, а зодягніться в Господа нашого Ісуса Христа і турботи про тіло не доводьте до пристрасти." (Рим 13, 12-14).

Які ж обітниці дає Господь тим, хто живе за заповідями Його? Як уже ска-

(Продовження на 6-й стор.)

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана **Митрополитом Василем Липківським,** із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еккезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЛЬВІВСЬКІ ЦЕРКВИ

Советська й католицька пропаганда проголошує українські православні церкви „націоналістичними".

У лютому ц. р. у пресі появилися часткові передруки статті Ф. Бона, опублікованій у паризькій газеті „Ле Монд", в якій він розповідає про свої враження з Советського Союзу, де він недавно був на відвідинах.

Ф. Бон у своєму репортажі, між іншим, ось що пише про відношення української молоді у Львові до Церкви:

„Нас здивувала велика кількість молодих людей, що ходять до давніших (бувших) греко-католицьких церков. Молодь у захваті співає українські релігійні пісні. У зв'язку з цим нам було сказано, що „Церква дозволяє їм виражати свої національні почування". Між молоддю є багато комсомольців і вояків. Владі добре відомо, що Церква - це опора націоналізму. Недавно вона примінила суворі заходи супроти деяких осіб, і 200 колишніх українських католицьких церков у Львівській області закрито."

Ф. Бон (католик) підкреслюючи, що церкви у Львові — це бувші українські католицькі церкви, тільки у відносному сенсі стверджує дійсний факт — що не так давно (до 1946 р.) ці церкви (крім однієї) у Львові були „католицькі" (точніше ж — греко-католицькі). Але коли він уже уживає слово „бувші", то тут, послідовно, треба було б йому сказати, що ці „католицькі" церкви до 1700 року всі були українськими православними церквами, і належали до української православної Митрополії в Києві. Коли ж Львівський епископ Йосиф Шумлянський, що був стояв по стороні Польщі, яка тоді поневолювала Україну, 1700 р. виріkся Православія і в Варшаві проголосив себе унією, то польська влада присилувала і всі українські православні парафії з церквами у Львові прийняти унію, бо це було потрібне Польщі.

Отже церкви у Львові були всього тільки 246 років (1700-1946) уніятськими. Року 1946-го ці українські православні церкви загарбала Московська Патріярхія. І советська влада закриває на Львівщині українські православні церкви, а не „бувші католицькі".

Вислів Ф Бона, — що „советській владі відомо, що Церква — це опора націоналізму" або крайньо необдуманий, отже необережний, або аж надто добре обдуманий - отже провокативний, — бо Ф. Бон говорить це саме, що й советська влада, яка посуджує українські православні святині, як нібито бази „українського націоналізму".

У дійсності ж і советській владі, і Ф. Бонові належно відомо, що українські православні церкви є опорою Християнства й української культури, а не націоналізму.

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ПОЧНЕТЬСЯ 11-ГО ЖОВТНЯ

Папа Іван XXIII 2-го лютого ц. р. офіційно повідомив, що „Другий Вселенський Ватиканський Собор" почне свої діяння дня 11-го жовтня (1962). Ця дата (день 11-го жовтня) вибрана в пам'ять великого Собору Ефеського, що „мав таке велике значення в історії Церкви", сказав папа. До цієї заяви папи слід додати таке вияснення:

Ефеський Собор Вселенської Церкви відбувся 431 р. Християнська Церква була тоді ще одна, вся Православна, цебто Римська Церква ще була тоді не відділилася. Головна сутність Ефеського Собору полягала в тому, що він примінив дисциплінарні заходи в боротьбі з тодішніми ересями, які розбивали тоді єдність Вселенської Церкви. Ефеський Собор видав заклик до еретицьких епископів, кліру й мирян, щоб вони або повернулися до Вселенської Церкви, або вони будуть цим Собором анафемовані (викляті).

Папи, претендуючи на так зване „першенство" в усій Церкві Христовій, твердять, що це вони колись скликали Вселенські Собори й проводили ними, та мали на них рішальне слово. Отже папа Іван XXIII так само твердить, що Ефеський Собор — це був нібито Собор папської Церкви. А що Ефеський Собор примінив церковні карно-дисциплінарні засоби проти тих, що відлучилися від Вселенської Церкви, то папа Іван XXIII саме тому й уважає цей Собор таким великим. З того виходить, що II Ватиканський Собор буде своєю метою й процедурою наслідувати Ефеський Собор. Але тут уже „карні" санкції будуть примінені не проти еретиків, а проти тих, що не піддаються під власть папи, як ось православні й протестанти. Ватикан мабуть офіційно закличе їх „повернутися"; а точніше піддатися папі, бо в іншому випадку він натаврує їх якимсь „церковно-релігійним" способом. Щождо тих католиків, які не дуже є лояльними до папи, то тут, мабуть, можуть бути примінені якісь кари: анафема і т. п.

КАСТРОНАДА В КАНАДІ

Америка припинила торговельні зносини з Кубою, щоб не підтримувати комуністичного режиму Кастро. Натомість Канада далі торгує з Кубою. Урядові чинники і прилюдні голоси в ЗДА критикують уряд Канади, називаючи це словом „кастронада" в Канаді; це слово тепер популярне в Америці.

Рекордовий рівень торгівлі

Журнал „U. S. News & World Report" (26 2-1962) інформує з Оттави:

„У той час, коли ЗДА закликають до кампанії ізолювати Кастра, експорт Канади у червону Кубу осягнув рекордовий рівень. Харчі, машинерія, мотори до літаків і інші — навіть вибухові — товари з Канади вживаються комуністичними правителями Куби, щоб запобігти внутрішній кризі, яка могла б розгорітися в повстання".

Торгівля збільшилася в три рази

Цей же журнал подає:

„Експорт Канади на Кубу зріс до головокружної висоти після того, як ЗДА проголосили Кастрові ембарго (бойкот торгівлі). За 10 місяців 1961 р. Канада вислала на Кубу товарів на суму 24.8 мільйонів дол. — це майже в три рази більша цифра, ніж була в тому самому часі 1960 р."

Які товари Канада продає Кубі

„М'ясо, товщі і інші продукти — на суму 2.3 мільйона долярів — Канада продала Кубі за перших 9 місяців 1961 р.", інформує цей же журнал. „До інших закупів належать: корови, телята, свині — на 1.1 мільйона дол., домашня птиця — на 430 тисяч дол., машинерія і частини до неї — на 1.5 мільйона дол., сталь, залізо, труби (рури), бляха, дріт — на 1.5 мил дол., електричне устаткування й частини до нього — на 927 тисяч дол., мідяні фабрикати — на 500 тисяч дол., пластиліна — на 800 тис. дол., матеріяли на одежу — на 600 тис. дол., хемікалії з вибуховими включно — на більше як 600 тисяч дол., мотори й частини до них — 169 тисяч дол.

Уряд відкидає критику

Цей журнал закінчив свої інформації такою заміткою: „Коли урядові чинники ЗДА почали критикувати Канаду за її торгівлю з Кубою, то речник Канади дав на це гостру відповідь.

Міністр Закордонних справ Г. Ґрін назвав цей критицизм „невластивим". Однак є познаки, що прилюдна опінія Канади може тут присилувати до зміни".

Політика „політична" й торговельна

Там, де політична мораль дозволяє торгувати, Америка своєю могутньою економікою і її політикою позаймала світові ринки, і фактично не допускає туди експорту з Канади, отже Канада не має нагоди збувати свої продукти — як фармерські (масло, м'ясо, пшеницю) так, і сирівці та фабрикати. Знову ж там, де Америка бойкотує ринки збуту, як ось на Кубі, Канада також не може збувати, бо має солідаризуватися з Америкою. Тому уряд Канади стає перед питанням: куди він буде збувати свої продукти? Це питання ставлять йому фармери, підприємці й робітники в Канаді. Саме з цих мотивів уряд Канади рішився торгувати з Кубою, вважаючи, що якщо б Канада відмовилася продавати Кубі товари, то Кастрові дадуть їх комуністичні держави.

Таке становище уряду Канади.

Але, не зважаючи на ці оправдання, сам факт торгування з Кубою безумовно скріплює комуністичний режим Кастра як фізично, так і морально. Цей факт має принциповий характер, і дискусій тут бути не може.

Але коли говорити про принципи, то тут справа не тільки в частині, отже не тільки в Кубі, а в комунізмі взагалі. Коли Америка йде на всякі угоди з велетенським СССР, без якого не було б режиму Кастра в Кубі, і коли американські політики у Варшаві „приватно" переговорюють з велетенським червоним Китаєм, і в Америки є тенденції допустити червоний Китай у членство Об'єднаних Націй, то заспокоювання прилюдної опінії господарським бойкотом Куби є каплею води в морі.

Сен. В. Валл в обороні релігії, поневоленої комунізмом

Конференція Горожанського Комітету Організації Північно-Атлянтійського Пакту (НАТО) почалася в Парижі 8-го січня, тривала два тижні. На цій конференції промовляв сен. Валл (українець-католик) з Канади.

В обороні українського народу, 5,000,000 греко-католиків різних націй та й згадка про ліквідацію Української Автокефальної Православної Церкви

„Я канадець українського роду, і мені цікаво, що ми маємо сказати 40-мільйоновому українському народові, який змагає до свободи, а він же поневолений російською імперією, якою правлять комуністи?" – говорив сен. Валл.

У своїй промові, що мала всебічнозагальний характер, сен. Валл тільки коротко, але ясно говорить про справу поневолення України, а у зв'язку з Україною він найбільше уваги приділив обороні справи католицтва (він сказав: „греко-католицтво") в Україні, а також греко-католиків і інших, крім українців, національностей.

„Понад 5,000,000 свободолюбних, тому що орієнтованих на Захід, українців та інших греко-католиків, було насильно включено в Російську Православну Церкву вдаваним Собором. (Комуністи провели це шляхом понять про псевдо-легальність). Українська Католицька Церква зазнала величезних втрат, коли-то понад 5,000,000 були насильно включені в Російську Православну Церкву (ієрархія — всі ув'язнені, а тепер мертві, крім одного, понад 5,000 духовних і т. д. і т. д.). Захід залишається німим".

І тут таки сен. Валл згадав одним реченням і про Українську Автокефальну Православну Церкву — такими словами:

„Захід так само був німим, коли в неславних 1930-х роках подібно була зліквідована Українська Православна Церква".

Далі, сен. Валл знову перейшов до оборони католицтва, кажучи: „Тепер же, будь ласка, через 15-16 років після свого нелегального пучу щодо Греко-Католицької Церкви представники СССР є великими „героями", коли разом з іншими вони й собі голосять принципи за збереження й існування релігії".

Церковні справи на міжнародній політичній трибуні

НАТО — це одна з міжнародніх політичних трибун, і сен. Валл виступив на цій трибуні, як офіційний державний муж і представник Канади, і у своїй промові порушив також церковні справи.

Сен. Валл – це один з провідних діячів Католицької Акції, отже згадка в його промові також і про ліквідацію большевиками Української Автокефальної Церкви 1921-1930 років – це явище хоч і не одиноке цього роду серед Католицької Акції, все ж таки воно не часте.

Одні можуть думати, що сен. Валл тому згадав (у формі протесту) про ліквідацію Української Православної Церкви большевиками, бо він, мовляв, любить її, як Церкву 40 мільйонів православних українців в Україні, та що він бажає їй добра й розвитку.

Другі ж можуть сказати, що сен. Валл, як щирий і визначний діяч Католицької Акції, є противником Української Православної Церкви, отже й, мовляв, волів би, щоб її не було: але він уважав конечним послужитися згадкою про Українську Православну Церкву тільки тому, щоб тим створити собі кращу можливість ставати в обороні католицтва. Бо ж серед членів НАТО більшість становлять ці держави, народи яких є протестантського віроісповідання, а не католицького. Якщо б сен. Валл став в обороні тільки католицтва, то протестанти посудили б його, що він використовує трибуну НАТО для агітації Католицької Акції. Коли ж сен. Валл почав церковно-політичну точку обороною католицтва і закінчив цю точку обороною католицтва, а всередині вставив одне речення згадкою про ліквідацію комунізмом Української Православної Церкви, то його слухачі в НАТО тим самим формально зобов'язані прийняти цю точку промови сен. Валла як, мовляв, оборону церковної справи українців узагалі – без уваги на віроісповідні різниці. Значить, згадка про Українську Православну Церкву тут не тільки не пошкодила, а ще й тактично допомогла справі католицтва, отже й тільки тому ця згадка була зроблена.

Ми тут не будемо займатися питанням — з яких мотивів сен. Валл згадав про Українську Православну Церкву. Згадав він її хоч одним реченням – могло б бути добре й те. Але... іноді бувають і такі дарунки, в яких є такі свої сторони, які вимагають, щоб на них дивитися критично. Тут у нас на думці, перш за все, ось що: сен. Валл сказав, що „Понад 5 мільйонів свободолюбних українських та інших католиків насильно включено в Російську Православну Церкву саме тому, що вони орієнтувалися на Захід".

Цебто, сен. Валл заявив на форумі НАТО, що греко-католицтво (уніятство) насильно включено в Російську Православну Церкву тільки тому, що **тільки уніятство означає симпатії до Заходу**. Тим самим сен. Валл спонукує своїх слухачів зробити такий висновок, що вся решта українців (40 мільйонів православних), які є поза уніятами, не є симпатиками Заходу, бо вони не уніяти; а щоб і вся решта українців могли так само стати симпатиками Заходу, то для цього їх треба б навернути на католицтво.

Але сен. Валл, сказавши, що уніятство скасовано тільки тому, що воно і тільки воно в Україні є носієм симпатії до Заходу, і за ці прозахідні симпатії його скасовано, не поставив таких питань: За що ж большевиками зборонено Українську Православну Церкву? Мають чи не мають симпатії до заходу православні українці? До якого Заходу мають симпатії католики в Україні: чи ці католики мають симпатії до протестантського Заходу, цебто люблять лютеран, англіканців, баптистів і т.д.? чи їхні симпатії обмежуються тільки й виключно до католицького Заходу – з центром у Римі? і чи з симпатією для української справи сприймуть це протестантські слухачі в НАТО?

Сен. Валл, як вірний член Католицької Церкви, ставить її понад усе, і тому він захищає свою Церкву при всякій нагоді — чи то як речник з української сторони, чи то як речник Канади, і тут він, хоч-не-хоч, своїм прикладом закликає, щоб так само поступали й не-католики — щоб кожен так віддано завжди і всюди захищав свою релігію й Церкву живим словом і в пресі — завжди і всюди.

Сен Валл правильно поступає, захищаючи свою Римську Церкву перед большевизмом. Але в нас є застереження до того, що він на міжнародній політичній арені, займаючись обороною католицтва, поставив справу Української Православної Церкви в такій формі, що це, евентуально, може представити цю Церкву в очах його слухачів як нібито неприхильну Заходові.

Совети „антисемітизмом" зв'язали Зах. Німеччину. „Що все це значить"?

Сен Валл заявив, що большевицька пропаганда вмовляє в Захід, що Західня Німеччина є, мовляв, антисемітською, отже вона не є демократичною. З уваги на це Захід всюди виключає Німеччину від участи оборони Заходу перед комунізмом.

„СССР минулого року повів у Підкомітетові бичувальну атаку на Західню Німеччину за її нібито мовчазну згоду на антисемітизм, і тепер він (СССР) бажає зробити собі з цього нове знаряддя для цього, щоб ним зв'язати конвенцію, — бо у демократій Заходу далі зав'язаний язик. Чому? Що це значить?" — поставив питання сен. Валл. (Цитати подані з англ. тексту в катол. „Америці", 8.2.1962)

Сен. Валл правильно відмітив, що Зах. Німеччину обвинувачують в антисемітизмі. Але він не додав, що в антисемітизмі Зах. Німеччину обвинувачують також і жиди. Коли на переломі 1959-60 рр. в країнах західньої Европи якась рука малювала на синагогах гітлерівські свастики, то в Парижі на дверях помешкання ген. Рундштета (німця і бувшого гітлерівського офіцера) головнокомандуючого військами НАТО, також намальовала свастику, на знак, що він, мовляв, є „в руках жидів".

ВАТИКАН ПІДТРИМАВ ПОРТУГАЛІЮ В ҐОА

Католицький щоденник „Америка" (ЗДА) за 20-го лютого 1962 р. подає: „Апостольський Нунцій в Індії, Монс. Кнокс, перебрав опіку над полоненими Португальцями, захопленими в Ґоа. Він відвідав їх та передав їм привітання від Святішого Отця".

Португалія довго володіла індійською провінцією Ґоа, як своєю колонією, насильно насаджуючи там католицтво. Індія недавно збройно відібрала цю колонію від Португалії, і в ході цього деяке число португальських вояків дісталися в індійський полон. Коли католицька Португалія володіла в Ґоа, то Ватикан не обороняв цієї провінції перед наїздниками-португальцями. Натомість він заопікувався тими португальськими вояками, які раніше окупували Ґоа.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.

Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Передпостові Архипастирські Поради

(Продовження з 3-ї стор.)

зано, Він хоче, щоб ми були з Ним у Царстві Отця Його (Ів. 17,24), а в притчі про пшеницю й кукіль Він визначає долю грішників і долю праведних:

„Тоді праведні засяють, як сонця в Царстві Отця їх." (Мф. 13,24-43). А яке буде життя праведних? Ап. Павел був піднесений духом в саме Царство Боже і бачив і чув таке, якого не можна висловити людською мовою. Око не бачило, вухо не чуло і на серце людині не сходило те, що приготовив Бог для тих, що люблять Його" (1 Кор. 2,9; 2 Кор. 12, 1-4). Отже є над чим замислитися. Бо то не про когось другого говориться, а про тебе, про твоїх дітей, про твою родину. Не спокушаймося тим, що зарозумілі люди відмовляються визнавати Бога. Вони самі себе гублять. Пам'ятаймо слово Господне: „Хто відречеться Мене перед людьми, того відречуся й Я перед Отцем Моїм Небесним. (Мф. 10, 32-33). Ми також знаємо яка Любов Божа до нас, коли Він Сина Свого віддав за нас, щоб нас спасти від загибелі з дияволом, знаємо як страждав Христос Господь за наші гріхи і чи можемо ми бути невдячними, щоб все те нівіщо ставити. О ні, нехай того не буде. (Див. Євр. 10, 28-31)

Як не сховав Господь всього того, що буде з нами, так не сховав і того, що буде з цим світом. Даремно безбожники вірять, що цей світ буде існувати вічно. Все, що має початок, те має й кінець. Буття світу відбувається наче за програмою. Все Святе Письмо, що є об'явленням Божим через святих людей, свідчить, що світ цей не вічний. Особливо ж ясно говорить про це Христос Господь у 24 розділі Єв. Матфея. В Об'явленні (апокаліпсіс) багато є такого, яке ми вже тепер спостерігаємо, напр.:

„...Із диму вийшла сарана на землю і дана була їй влада (смертельна) яку мають скорпіони... По вигляді вона похожа на коні, приготовлені для війни, а на головах у неї наче золоті вінці, обличчя ж її, як обличчя людини. На ній броня, як залізна, а шум крил її, як шум багатьох колісниць з кіньми, коли біжать на війну. У неї були хвости, як у скорпіонів, і в хвостах її жала; її влада була губити людей. А царем вона над собою мала ангела безодні якому ім'я „губитель." (Об'явл. 9,1-11).

Хіба тяжко пізнати, що говориться тут про сучасні аероплянии? Вони збудовані на зразок сарани. Другий зразок, розділ 13. Там говориться про звіра антихриста, якому поклонилися ті що відступили від Бога. Він відкрив пащу свою, щоб зневажати Бога, Його Святе Ім'я й Оселю (Церкву) його і тих, що живуть на небі. І дано йому (від диявола) вести війну проти святих (на землі) і вбивати їх. І дано йому владу над народом... І поклоняться йому всі на землі, яких імена не написані в Книзі Життя у Агнця (Христа) призначеного на заколення від часу створення людства. Господь говорить: хто має вуха, нехай слухає.

І зробить він так, що буде говорити образ (портрет) його і діяти так, щоб був убитий кожний, хто не буде покланятися образу звіра.

Ми вже бачимо це на свої очі. Бачимо війну проти Бога і всього того, що від Бога — Релігію, Церкву і всього святого. Бачимо, що богопротивний образ портрет через тіві говорить і агітує проти Бога і святих Його. А що ж далі?...

І про те, що далі буде, там сказано, але так прикрито, що зрозуміємо тільки тоді коли почне збуватися. Ще треба звернути особливу увагу на 2-ге послання до Солунян. Там також дещо пізнаємо в наших часах.

Апостоли в Єрусалимі задали Христові троє питань: 1. Коли буде зруйновано Єрусалим і Храм, що не зостанеться каменя на камені? 2. Які ознаки другого Його пришестя? 3. Коли кінець світу? На ці всі три питання Христос разом відповів так, як написано в 24-му розділі від Матфея. Він сказав, що буде з Єрусалимом дуже скоро (не пройде й рід їх, коли те станеться, ст. 34).

І перші християни не забули попередження Христового. Вони всі заздалегідь покинули Єрусалим, коли побачили збування Христових попереджень і так всі спаслися. І нам Господь указав, які будуть ознаки кінця світу і коли побачимо їх, то щоб знали до чого воно йде. Щоб запевнити нас, Він сказав: „Небо й земля минуться, а слова Мої не минуться (нездійсненими). (— 24,35-39)

Євангелист Лука додає й те, що Єв. Матфей не записав, а саме:

„Єрусалим (після зруйнування римлянами) буде у зневазі аж поки скінчиться поганство (поклоніння видуманим богам), а народ юдейський буде розсіяний поміж іншими народами. (Луки 21,24).

Все це до останньої йоти справдилося. Єрусалим ожив тоді, коли цар Костянтин проголосив Християнство державною вірою. Так справдиться і все те, що Господь сказав про кінець цього світу. Але коли те станеться, ніхто, крім самого Бога, не знає. Ап. Петро каже водимий Духом Святим, що Господь не відмінив того кінця, але довготерпить нам, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі прийшли до покаяння. Скільки раз у св. Письмі сказано: „коли прийшла повнота часу"... (напр. Галат., 4, 4). Так і в 2-ге пришестя Сина Божого станеться коли прийде повнота часу. А чим міриться повнота часу? Кількістю тих, що стануть достойними вічного життя в Царстві Бога. Для того Господь скрив від людей ба навіть від Ангелів коли той прихід настане. Зате, Господь ясно назвав ті ознаки, по яких можна буде догадуватися, що він близько. Це — проповідано буде Євангелію між всіма народами. Але не сказано, що всі увірують. Тепер ми вже це маємо. Зноження беззаконства і зменшення любови між людьми. Пришестя АНТИХРИСТА, який повстане проти Бога і особливо проти Християнства (Ів. 5, 43), зменшення Віри в Бога, (Луки 18,8) і ін.

Христос Господь сказав нам і те, як буде пришестя Сина Людського. Воно буде несподівано, як потоп за днів Ноя. І буде воно так явне й разюче, як страшна блискавка, що осяює все небо. І явиться ЗНАМЕННЯ СИНА ЧОЛОВІЧЕСКОГО. Яке те знамення? Іншого нема, як тільки ХРЕСТ ХРИСТОВИЙ, на якому Він переміг диявола й смерть. (Мф. 24, 29-32). Ап. Павло водимий Духом Святим, виясняє нам, що перед тим мертві воскреснуть, а живі враз зміняться на духовне тіло. Суд Христовий буде на блакиті небесні, тому всі будуть підхоплені на блакить (1 Сол. 4, 15-17). Христос подав образно той Свій останній суд над людьми й дияволами, (Мф. 25,31-46). Ап. Петро говорить Духом Святим:

„Прийде День Господній, як злодій уночі (несподівано), тоді небеса з шумом пройдуть, стихії розгорівшись розпадуться, земля і все на ній згорить. А ми по обітуванню Божому ждемо Нового Неба і Нової землі, на яких Правда живе. (Ждемо Царства Божого вічного, 2 Пет. 3, 1-15).

А нам заповідав Господь:

„Будьте завжди готові, бо не знаєте й не думаєте в який час Господь прийде." (Мф. 24,44).

А як же то бути готовими? Дуже просто: Ніколи не забувати про те, що „Всім нам належить явитися перед судищем Христовим, щоб кожному одержати відповідно до того, що зробив, коли жив у тілі чи добре чи зле". (2 Кор. 5,10).

А щоб нас не захопив той Страшний День, Господь кличе нас і дає все, щоб ми були готові до того Дня та вписалися в Книгу Вічного блаженного життя з Богом. Глибше задумаймося над словами Христовими:

„Я Хліб життя, що зійшов з неба; хто їстиме Хліб цей, той буде жити вічно; Хліб же, який Я даю вам, це Тіло Моє, яке Я віддаю за життя світу...

Якщо не будете їсти Тіла Сина Людського і пити Крові Його, не будете мати в собі життя (вічного).

Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має життя вічне і Я воскрешу його (до того життя) в останній день.

Бо тіло Моє, то ПРАВДИВА їжа (а не уявна) і Кров Моя, то ПРАВДИВЕ (а не уявне) пиття

Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той у Мені перебуває і Я в ньому.

Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто їстиме Мене, буде жити Мною. „Хто їстиме Хліб цей, той буде жити вічно..." (Івана 6, 50-58).

Оце те, що нам треба, щоб Суд Божий не захопив нас неготовими. А як треба готуватися до ПРИЧАСТЯ Тіла і Крові Господніх, про це навчає нас св. Ап Павло. „Нехай перевірить себе людина... (перевірить вчинки свої чи згідні вони з заповідями Божими). Отже — Сповідь в собі і перед Священиком, бо йому дано від Бога право прощати гріхи тим, що каються (Ів 20,21-23). І так приготовившись, нехай причащається Тіла і Крові Господніх, приймаючи Господа в серце своє, бо якби ми частіше самі себе осуджували, то не судив би нас Господь. (І Кор. 11,23-32).

Наше спасіння від загибелі залежить від нас самих. Насильно Господь нікого не примушує. Він кличе всіх. Хочеш бути з Богом, іди й бери; не хочеш, будеш

((Закінчення на 7-й стор.)

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів х 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Передпостові Архипастирські Поради

(Закінчення з 6-ї стор.)

з дияволом і наслідуєш погибіль мук вічних. (Мф. 25,46).

Що ж до цього ще можна додати? Тільки те, з чого я почав — слова Господні: „Коли любите Мене, то заповіді Мої виконуйте". Але сама Наука Господня нам каже: „Коли любите себе, то заповіді Господні держіть". Ми в Христа Господа в Святій Тройці охрестилися і тоді в Нього вдягнулися. Тоді ми з'єдналися з Ним, Він нам рідніший, аніж ми самі, бо в Ньому наше життя й щастя. Коли так, то чи треба нам нагадувати, як нам поводитися перед Ним у храмі Божому? Як у пості споминати Його несказанну до нас любов? Як проводжати Його в Вербну Неділю на страждання за нас? Як слухати 12 Євангелій про Страждання Його за гріхи наші у Страсний Четвер? Як стояти над гробом Його Плащаницею в Страсну П'ятницю і Суботу? З якою радістю вітати Його Воскреслого в Великодну ніч? Друзі мої! Він нічого від нас не хоче, тільки того, щоб ми були Йому вірні та відплачували любов'ю за Його до нас Любов. Це й є дорога до Життя вічного з Ним у Царстві Отця Бога.

Йому Слава з Отцем і Святим Духом на віки вічні. Амінь.

Дано Р. Б. 1962 в Торонто в Катедрі Св. Володимира перед Святим Великим Постом.

Дорогі Браття й Сестри! Прочитайте це в своїх родинах та передавайте одні одним, щоб усі знали.

Всечесні Отці! Користайтеся з моїх передпостових порад та з моїх інструкцій з минулих років.

АМ.

УРЯД ГРЕЦІЇ ДОЗВОЛИВ БУДУВАТИ УНІЯТСЬКУ ЦЕРКВУ

Не зважаючи на масові протести православних греків, уряд Греції в початках цього року, по довгому ваганні, таки дав дозвіл збудувати уніятську церкву в Атенах. Ця церква на честь Пресв. Тройці, буде відкрита на Великдень цього року.

КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" на 1962 рік

У цьому календарі поміщені документальні матеріяли про відношення Церков до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерті, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений, — але, не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті, присвяченій 40-літтю першого голоду в Україні під Советами, знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду, з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбулованої Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані, і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна $1.00

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

НЕРУ ОСУДИВ ХРИСТИЯН ЗА ЇХ ВИСТУП ПРОТИ КОМУНІСТІВ

Неру осудив єпископів Сирійсько-Яковитської Церкви і єпископів Католицької Церкви за це, що вони під час виборів у провінції Кералі в лютому цього року проголосили свої Пастирські Послання з закликом до членів своїх Церков не голосувати на комуністів. Комуністичні провідники поскаржилися прем'єрові Неру, що „Церкви вмішуються до виборів", отже Неру за це скритикував згадані Церкви.

Кераля — одинока між провінціями Індії, в якій 1957 р. владу захватили (шляхом виборів) комуністи і тримали її два роки.

ТЯЖКА КАРА ЗА „РАК-ЕНД-РОЛЛ"

Суд у Москві засудив В. Бочкарьова — члена шайки т. зв. „золотої молоді", на 5 років в'язниці за перепродування (за великі ціни) грамофонних платівок „рок-енд-ролл".

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великий Піст і на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ...... $ 16.75

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великодньою тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ х 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00
Розміром 4½ х 5¾ — 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

3. КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служба Божа на Великдень	.50

4. ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений	42.50

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 х 32 цалі.

Сім Осіб — З шовковим обшиттям	110.00
З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки — З шовковим обшиттям	95.00
З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ — ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, гравірована та позолочена 9½ цалів висоти	95.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без гравірування	60.00

Подбайте, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Цебто, Савла, який переслідував християн, невидимий Христос Сам навернув на Християнство і Сам покликав його бути Апостолом тоді, коли Апостоли і Ап. Петро з ними ще взагалі не чули про цю чудесну подію в дорозі в Дамаск. Далі, Христос повелів, щоб Павло прийняв Хрещення від побожної людини Ананії в Дамаску — отже, не від Апостолів. Ученик Варнава визнав Св. Павла, як призваного Христом, сам, на власну руку, не питаючись про це Апостолів, і представив його Апостолам як Божого обранця, ставлячи їх перед доконаним фактом.

В Єрусалимі Апостоли, і Ап. Петро між ними, були обережні перед жидами, — юдаїстами, щоб ті жиди тоді не переслідували їх, і ця їхня обережність дала їм можливість залишитися в Єрусалимі. Зате ж Св. Павло так відкрито й ревно проповідував в Єрусалимі Християнство (і навіть дискутував з геленістами — цебто з погреченою освіченою вествою жидів, отже говорив з ними по-грецькому), що він став небезпечною для юдаїстів більшою, ніж усі інші Апостоли людиною, і тому вони хотіли його вбити.

Христос покликав Св. Павла бути Апостолом язичників у країнах поза Палестиною, звелівши йому йти „далеко до поган" (язичників), але Христос повелів, щоб Св. Павла офіційно оформили, як Апостола, пророки й ученики в Римі, — а не повелів Він, щоб це вчинили були Апостоли, коли Св. Павло коротко бачився з ними, і, розуміється, з Ап. Петром, в Єрусалимі.

Коли Апостоли остерегли Св. Павла в Єрусалимі, щоб він вийшов з цього міста, бо йому загрожує небезпека з боку жидів-юдаїстів, то Св. Павло пішов в Антіохію, а там сталося ось що:

„В Антіохії, в тамтешній Церкві, були деякі пророки й учителі: Варнава і Симеон званий Нігер, і Луцій Киринеянин, і Манаїл — співвихованець Ірода Четвертовласника, і Савл (Павло). Коли вони служили Господеві й постили, Дух Святий сказав: „Відділіте Мені Варнаву й Савла на діло, на яке Я призвав їх". Тоді вони, звершивши піст і молитву й поклавши на них руки, відпустили (їх). Ці ж, бувши посланими Духом Святим, прийшли в Селевкію, а звідтіля відпливли на Кіпр" (Діяння XIII. 1-4).

Отже не Ап. Петро, а тільки вищеназвані пророки й учителі Антіохійської Церкви поставили Св. Павла в духовний сан — через возложення рук на нього. І не Ап. Петро звелів їм це висвячення Св. Павла звершити, а зробили вони це внаслідок повеління Божого, безпосередньо їм даного. І не Ап. Петро послав Св. Павла на апостольство в країни поза Палестиною — „далеко до язичників", — він бо й Варнава були тули „послані Духом Святим", без жодних людських посередників.

Очевидно, якщо б Ап. Петро був мав верховну власть над Апостолами — таку власть, як папа має в Католицькій Церкві, то Христос був би покликав Св. Павла на апостольство устами Ап. Петра, і Ап. Петро був би рукоположив Св. Павла, і Дух Святий був би вислав Ап. Павла в далекі краї язичників на апостольства через розпорядження Ап. Петра. Але так воно не було.

Ап. Петро не мав власті особисто, сам один, не тільки нікого ставити в сан Апостола, а навіть не мав він уповноваження сам один назначати кандидатів на апостольство. Усі Апостоли соборно назначали кандидатів і соборно ставили їх у сан апостольський. Коли Апостол Юда Іскаріот, зрадивши Христа, відступив і вже не жив, то решта Апостолів, цебто одинадцять, вирішили доповнити своє число до дванадцятьох; отже найперше вони всі спільно обрали кандидатів: „І поставили двох: Йосифа, що звався Варсава, на прізвище Юст, і Маттвія, і помолилися, і сказали: „Ти, Господи, Серцевідець усіх, — покажи з цих двох одного, котрого Ти вибрав прийняти жереб цього служення і Апостольства, що від нього відпав Юда, щоб іти у своє місце..." І кинули за них жереб, і випав жереб Матвієві, і він причислений до одинадцятьох Апостолів" (Діяння 1. 23-26).

Якщо б Ап. Петро мав був „верховну власть" над Апостолами, то Апостолам не було б вільно вибирати (шляхом жереба) Апостола; його бо найменував би Ап. Петро так, як папа номінує епископів Католицької Церкви. Але Ап. Петро цього не зробив, бо не мав на це власті над Апостолами, як її має папа над епископами Католицької Церкви. Ні один Апостол не мав власті сам іменувати когось Апостолом: акт найменування когонебудь у сан Апостола був законний тільки тоді, коли його звершила група Апостолів.

Св. Филип не тільки без відома Ап. Петра, але й без відома всіх інших Апостолів ширив Християнство в Самарії, отже на власну руку засновував там Церкву. „Апостоли, що були в Єрусалимі, почувши, що самарійці прийняли Слово Боже, послали до них Петра й Івана" (Діяння VIII. 14).

Якщо б Ап. Петро був „Верховним Апостолом" над Апостолами, то він посилав би на служення інших Апостолів, а не вони посилали б його. А в дійсності було так, що Апостоли мали соборну власть давати накази Ап. Петрові, як і кожному іншому Апостолові. Адже ж у Католицькій Церкві Собор чи Синод Єпископів не має власті давати накази папі!

(Далі буде)

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

(Продовження)

А теќер питання: чи ж вірять ці, які виписують ці жахливі речі проти Православної Віри, намагаючись переконати читачів, що, мовляв, „Православна Церква в СССР є на послугах комунізму"? Церква — це всі вірні! То чи ж вірять ці автори, що всі вірні, поневолені в СССР, що всі без винятку священники-мученики і всі без винятку епископи-мученики є на послугах комунізму?

Лояльний до папи католик ніколи і в думці своїй не може допустити собі такого питання: а чи не є хтось з католицьких високих ієрархів знаряддям комунізму? А коли хто з таких католиків і знає, що такі катол. епископи бувають, то він з лояльности до католицтва воліє мовчати, не говорити про це. У цьому і є велике нещастя в церковній політиці католиків.

Ми, православні українці, вважаємо потрібним для добра Християнства ствердити ці загрозливі для Християнства місця в адміністраціях Православних Церков — там, де ці небезпечні точки є, — а це внутрішній ворог, „валенродизм", просякання ворожої сили.

У мене немає найменшого сумніву, що не тільки в широкому адміністративному апараті Російської Православної Церкви є підіслана комуно-большевицькою владою сітка тайних агентів-комуністів, навіть дехто може бути в духовних шатах, і що тайні урядові агенти є також у найвищому проводі цієї Церкви, а саме — на офіційних постах Московської Патріярхії в Москві; і я особисто від самих початків і досі особливо маю око на архиєп. Нікодима — голову Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

Так, є підстави говорити про окремі офіційні особи в цій Церкві, але це безглузде й скандальне явище, коли хто твердить про Православну Церкву в СССР (цебто про всіх вірних), як про сповидне „знаряддя комунізму", і називає її „совєтською". (отже „комуністичною"!!!) Церквою.

А одначе я аж надто частенько читаю в деяких православних авторів-українців твердження про т. зв. „совєтську Церкву"...

Безперечно, що між цими авторами можуть бути затаєні симпатики католицтва. Але це можуть бути винятки. А в загальному ж ці автори пишуть це в щирому переконанні, що вони пишуть „правду", і що тим вони чинять добро Християнству. Що ж..., вони, бідні, тут не винні, що велику і складну справу, якою є Християнство, вони бачать „крізь дірку від ключа". Але при тому я ще ніколи не читав, що б ці самі православні автори-українці писали, на цій самій їхній підставі, також про „комуністичну Церкву Католицьку" за залізною заслоною.

До таких політиків належить і д-р Дж. Б. Меть'юс, — сам протестант, але він, працюючи в апараті Меккарті, атакував тільки Протестантські Церкви за просякання в них комунізму, а про Католицьку Церкву він не говорив. Чому? Він цю справу, очевидно, залишав католикам, що б вони самі заявили про факт просякання комунізму в їхню Церкву. Бо коли він (Меть'юс), як протестант, буде говорити про комуністичну інфільтрацію в Катол. Церкві, то католики посудять його в релігійній ненависті протестанта до католицизму. Проте ж католики самі не виявляють у своїй Церкві проникання комунізму, а шукають цього тільки в протестантів, а д-р Меть'юс (протестант) помагає їм такою пропагандою, яка зводиться до того, щоб викликати враження, що, мовляв, увесь протестантизм, як такий, це ніщо інше, як одна з форм комунізму.

Тут і є трагедія д-ра Меть'юса, який несвідомо став знаряддям Католицької Акції.

Меккарті „вичистив" Меть'юса

Сенатор Джов Меккарті, як голова Підсенатської комісії для розслідження не-американської діяльности в ЗДА, поступав так, що з його роботи виходило, що комуністична інфільтрація є тільки серед не-католиків, (отже протестантів,

жидів і ін.), а серед Катол. Церкви її нібито немає.

Але сен. Меккарті був обережний. Бувши на послугах Катол. Акції, він волів не складати прилюдних заяв проти протестантів, жидів, православних і т.д., щоб його не посудили чорне на білому в католицькій політичній роботі; замість писати — він волів діяти. А щодо писаних заяв — то він волів підставити авторитет Меть'юса, як протестанта, — нехай Меть'юс атакує протестантизм, і Меть'юс зробив це в щирій і добрій вірі Д-р Дж. Б. Меть'юс в липні 1953 р. виступив з голосною декляративною статтею п. з. „Червоні в наших Церквах", опублікованій в „Американ Меркурі", який радо помістив цю статтю з підписом найбільшого протикомуністичного авторитета в ЗДА, а разом з тим і протестанта, бо Меть'юс, пишучи на тему „Червоні в наших Церквах", написав тільки про червоних у Протестантських Церквах, а про Католицьку Церкву не писав.

„Амерікен Меркурі", згідно з своєю церковно-політичною ідеологією, дуже радо опублікував статтю Меть'юса. Чи був би він її публікував, якщо б там було написано про просякання комунізму в Катол. Церкву?

Що при писанні згаданої статті думками і волею Меть'юса правила тут, проти його свідомости й мети, Катол. Акція, — це стало такою очевидною і ясною справою, що сен. Меккарті сам побачив, що сліпо відданого йому протестанта, Меть'юса, він аж надто ризиковно вжив проти протестантизму в католицьких інтересах, і тут він виразно розкриває свої політичні католицькі карти, налякався, і „вичистив" (вигнав) Меть'юса з свого слідчого апарату

Пишучи у своїй статті в „Крищієн Бікон" (27.3.1958) про тодішній (1953) шум навколо його статті, опублікованій в „Амерікен Меркурі" в липні 1953 р Меть'юс говорить ось що:

„П'ять років тому, коли стаття, яку я написав, стала предметом дискусії в пресі всієї країни, то в ці суперечки вмішався президент Злучених Держав Америки. Між цим президентом і провідниками Крайової Ради Християн і Жидів відбувся обмін листами. Преса широко писала про це в такому дусі, щоб громадянство повірило, що внаслідок телеграми президента до Крайової Конференції Християн і Жидів Джов Меккарті усунув мене з становища екзекутивного директора Постійного Сенатського Слідчого Підкомітету. Нічого не могло бути дальшого від правди! Не бажаючи вразити Джова Меккарті, я зрезигнував, не зважаючи на його наполегливий протест."

(Докінчення буде)

ПОШТОВІ МАРКИ З ПОСТАТТЯМИ ЄВАНГЕЛИСТІВ

Уряд Швайцарії видав серію поштових марок з постатями 4-х Євангелистів: Свв Матвія, Івана, Марка й Луки.

ПРИВІТАННЯ НОВОПРИЗНАЧЕНОМУ СВЯЩЕНИКОВІ З РОДИНОЮ

Брендон, Ман.

Світла Консисторія призначила Парохом для Брендонської Громади Всеч. о. Михайла Коленича; він настав у нашій Громаді 1 грудня 1961 року. Всеч. о. Коленич був призначений у нашу Громаду ще з початком жовтня 1961 року, він тоді ще не був у нашій Громаді напостійне — постійним Парохом він став у нас аж з днем 1 грудня 1961 року. Сталося це з приводу деяких обставин. Перш усього, в нас не було відповідної хати для священика, що б з родиною могли замешкати Правда ,в нас була парафіяльна хата, яку ми купили вже давніше, але вона завелика й невідповідна для малої родини. Ми цю хату здали в піднаєм, за яку беремо 70 долярів, а на це місце Громада купила меншу і відповіднішу хату і в кращому місці, за 7 тисяч долярів, і в ній Всеч. о. Коленич мешкає з родиною.

Дня 16-го грудня 1961 року відбулося прийняття Всеч Отця, його пані добродійки і донечки Андрусі в Народньому Домі, куди зійшлося поважне число членів. Коли Всеч. о. Коленич з родиною увійшли в середину, присутні привітали рясними оплесками. Голова Громади п. Іван Бойчук запровадив Всеч. Отця і його родину на почесне місце, привітав їх від Громади, і побажав їм усього найкращого на будучність у нашій Громаді. Потім він запросив других бесідників — І. Касюрака, В. Бобика, Т. Бабського і В. Бюгу.

Усі промовці говорили на тему згаданої урочистості і бажали всього найкращого Всеч. Отцю і його родині в нашій Громаді на будуче. З черги голова п. Бойчук попросив до слова Всеч. о. Коленича, який щиро подякував від себе та своєї родини присутнім за таку милу несподіванку. Між іншим він сказав, що він, як духовна особа, буде старатися працювати для добра Церкви і Громади так, як кожен священик повинен працювати. „Я сам один не зможу зробити чуда, але при помочі Заряду і всіх Вас, я буду старатися працювати, щоб Ваша Церковна Громада стала нарівні з другими Громадами в Канаді".

Потім голова попросив пані С. Павлишину — голову Жіночого Товариства, яка передала Всеч. Отцеві, пані добродійці і їх донечці вазу живих квітів, і побажала їм усього найкращого, а голова виголосив Многоліття: Всеч. Отець ще раз висловив подяку.

Після того всі заспівали кілька народніх пісень і пару колядок, а за той час наше жіноцтво прилагодило каву й перекуску, при якій відбулася гутірка Після того Всеч Отець щиро подякував від себе і своєї родини Жіночому Т-ву за приготовлення перекуски і піднеє їм Многоліття. Цю незабутню вечірку закінчено колядою „Глянь оком щирим, о Божий Сину".

Коли вже пишеться про прийняття, то годиться зазначити, що в нашій Громаді йде повна праця З нашої церкви було під проводом Всеч. о. Коленича і його добродійки і донечки та голови п Бойчука передано по радіо коляди на саме Різдво Христове о 10.30 вечора. Жалую, що не можна було проголосити цього в нашій пресі, щоб загал знав; сталося так тому, що ми не були певні, чи ми зможемо спромогтися на ту радіопередачу, а коли ми рішили передати, то було вже запізно на оголошення до нашої преси. Уся програма випала дуже добре, а зокрема промова Всеч. о. Коленича була повна святочного і релігійного значення. Коли б та промова була переслана до „Вісника", то люди, які не мали нагоди слухати по радіо, могли б її перечитати.

Тут належиться подяка голові Громади п. Бойчукові, який багато причинився до згаданої програми, — він постарався за „тейп"-машинку, і кожного разу привозив її на проби, а вкінці він і о. Коленич завезли її до радіостанції С.К.Х., звідки вона була передана по радіо.

Так само належиться подяка тим співакам, які не жалували свого часу, і точно приходили на проби.

Іван Касарюк, секретар.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ В. І В. БРЕНДЗІЇВ

Ст. Кетеринс, Онт.

Приємну несподіванку влаштували члени Української Православної Громади Св. Юрія родина і близькі знайомі п-ву Василеві й Василині Брендзіям з нагоди 25-ліття їхнього подружжя

Гостина відбулася 4 листопада 1961 року в залі Української Православної Громади. На цю несподіванку з'їхалася родина, а в тому й діти, п-ва Брендзіїв, як також знайомі — гості з Оттави, Торонта, Гамілтону, Ніягара Фалс і Лонг Бренч

Господарем гостини був п. Іван Шоцький. При вході в залю дочка Ювілятів привітала батьків і почепила їм букети квітів. Господар попросив Ювілятів і гостей до вечері, яку приготовили членкині Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки. Гостина почалася молитвою, що її разом відспівали всі присутні.

По вечері господар запросив слідуючих до промов: п Іван Боднар вітав Ювілятів від Української Православної Громади; Анна Титенич від Жіночого Т-ва, Тодосій Ткачук — швагер п-ва Брендзіїв, від родини; син Василь від дітей і внуків; пані Р. Лакуста вручила дарунок від усіх присутніх Усі бесідники говорили про заслуги Ювілятів і висловили побажання їм дожити до їхнього Золотого Ювілею

Шановні Ювіляти — це зразкова родина. Вони виховали своїх дітей релігійно і в любові до свого народу.

П-во Брендзії давніше жили в Оттаві, а 1947 року перенеслися жити до Ст. Кетеринс, і зараз стали членами Української Православної Громади Св. Юрія, а від часу зорганізування Відділу Жіночого Товариства пані Брендзій стала членкинею і досі в ньому є активною. Ювіляти обидвоє сповняють функції братчика й сестриці при Церковній Громаді, де вони трудяться щиро й совісно, за це їм належиться подяка.

На пропозицію п. Шоцького переведено збірку на нашу пресу, з чого $5.00 вділено й на „Вісник". Усім В. П. Жертводавцям щире спасибі!

На закінчення гості заспівали Ювілятам „Многая Літа". П-во Брендзії подякували всім за милу несподіванку.

Анна Титенич.

СВЯТ-АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

Форт Франсес, Онт.

У неділю 10 грудня 1961 р., у Громаді Св. Юрія у Форт Франсес, Онт., відбувся Святковий Вечір, присвячений Основоположникові Української Церкви — Св. Апостолу Андрею Первозванному. Вечір почався Вечірнею — Службою Божою, під час якої о. Настоятель у проповіді накреслив життєвий шлях і подвиги Первозванного Апостола Христового в розповсюджуванні ним Христової Науки на Сході і на українських землях. Вечірню закінчено урочистим співом „На Многії Літа" Митрополитам, Єпископам, Духовенству й вірним Української Православної Церкви в Канаді й по всьому світі.

Після Вечірні в місцевій читальні „Просвіта" відбулася святкова програма Вечора, яка складалася з двох рефератів, чайного прийняття та традиційних українських андріїок. Перший реферат на тему „Значення Андріївської ідеології для розвитку Ук-

раїнської Церкви" виголрсив о. Настоятель, другий реферат — звіт про хід Ювілею 15-ліття Колегії Св. Андрея у Вінніпезі — виголосив п. Ю Підлубний, один з піонерів й будівничих Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Вечір закінчився чайним прийняттям, під час якого було переведено збірку на Будівельний Фонд Колегії. Збірка принесла $29.15.

Присутній.

ХРЕСТИНИ В РОДИНІ п-ва ШАБАДІВ
Оновей, Алта.

Дня 17-го грудня 1961 року Павло і Віра Шабади хрестили свою донечку Віру Лін в домі пана Петра і його дружини Шабадів.

Св. Таїнство Хрещення звершив настоятель церкви в Оновей о. Ігумен Олександер Щербань. Кумами були Василь Володко і Анет Шабада.

Після Хрестин відбулося прийняття в домі п-ва Петра і його дружини Шабадів. У святковому обіді взяли участь родина і знайомі; о. Ігумен поблагословив страви, а гості відспівали „Многая Літа" новонародженій і батькам, а також обдарили малу Віру Лін грішми.

Родичі маленької Віри Лін подякували гостям за дарунки ,і з цієї нагоди пожертвували $5.00 на „Вісник", а дядько (вуйко) похресниці п. О. Шабада подарував $5.00 на вироблення кліші та на поштові видатки.

За пожертву щиро дякуемо, а маленькій Вірі Лін бажаемо многих літ, а її батькам — багато потіхи з неї!

Присутній.

МОЯ ПРАЦЯ ЯК ОРГАНІЗАТОРА

Від 25 травня 1960 року я прийняв працю організатора при Інституті ім. П. Могили в Саскатуні. За характером праці я був увесь час у терені, відвідуючи окружні центри в Саскачевані, яких є десять, зустрічався з великою кількістю наших людей, даючи відчити й інформації, та збирав фонди на будову нового будинку Інституту, що має стати поблизу університету в Саскатуні у всій красі й величі, як заповідає проект.

За час майже дволітньої праці я пізнав ближче наших щирих, сердечних і жертвенних людей, познайомився з провідними людьми в кожній окрузі Саскачевану і в усіх них зустрічав якнайщиріше до мене відношення, піддержку і всебічну допомогу в моїй мандрівній праці. Хоч праця була тяжка, виснажлива й напружена, але давала вона мені велике вдоволення, бо ж збірка проходила успішно, а щирість людей, їх свідомість і розуміння справи були такі великі, що забувалися труди, виснажливість і деякі дрібні невигоди

Залишаючи працю організатора при Інституті, я з усією щирістю й теплотою дякую Дирекціям Могилянського Інституту й Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, дякую всім Окружним Директорам і Окружним Радам та Уповноваженим на місцях, дякую всім нашим людям доброї волі — жертводавцям і прихильникам, — дякую Проводові й Відділам наших Самостійницьких Організацій. Дякую щиро всім і глибоко вірю, що рушена нами справа народнього діла в Саскачевані буде успішно завершена спільними силами; що спільними зусиллями довершимо наш задум — поставимо новий будинок Інституту, що буде гордістю й честю українців для добра наших дітей, нас самих і Канади. Ось до цього свідомо й щиро кличу всіх!

Мирослав Ягольницький.

ДЕНЬ УРОДИН Пані ЄВГЕНІЇ ДЯЧУК
Венис, Алта.

12-го січня 1962 року родина і приятелі влаштували пані Євгенії Дячук — членкині Української Греко-Православної Громади в Лак Ла Біш, Алта, несподіванку з нагоди дня її народження.

Несподіванка відбулася в домі п-ва Федора і Євгенії Дячуків.

Пані Євгенія чеського походження, але виростала на українських землях Волині і там полюбила український народ та його Віру Православну. 1947 року вона залишила Волинь і, як чешка, мусіла виїхати в Чехословакію. 1949 року її спровадив у Канаду п. Федір Дячук собі за дружину, яка тепер і живе з ним.

Під час прийняття о. Петро Зубріцький виголосив привітальну промову та вручив Імениниці дарунок.

Крім о. Пароха, промовляв учитель державної школи з Крегенд, Алта., п. Волощин, і у своїй промові підкреслив, що такі сходини, як ми сьогодні маемо, зближають нас, і створюють нагоду пригадати собі, що ми є діти українського народу; бо наша мова й наша пісня є тією живущою водою, яка не дає нам завмерти.

Під час цього прийняття було, на прохання о. П. Зубріцького, зібрано $11.50, з чого призначено на вироблення кліші $4.50, на Пресовий Фонд „Вісника" $6.50, та на поштові видатки $0.50.

Усім В.П. Жертводавцям щире спасибі, а Шановній Імениниці Многая Літа!

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ А. і П. БЛОКІВ
Вернон, Б. К.

Рідкісний у сьогоднішньому часі ювілей 50-ліття щасливого спільного подружнього життя відсвяткували п-во Андрій і Павлина Блоки Неділя 4-го лютого 1962 року і неділя 11 лютого залишаться в їх пам'яті, бо в першу неділю — діти, а в другу — Українська Православна Громада і Народній Дім у Вернон справили несподіванку своїм родичам і членам.

Точно на 7 год. вечора всі діти Ювілятів зійшлися з родичами до Української Православної Церкви, де Всеч. о. Василів відслужив Вдячний Молебень за Ювілятів; опісля всі зійшлися до церковної залі, де продовжувалася програма Ювілею.

Тижнем пізніше, 11-го лютого, не забули за своїх членів Українська Православна Церква і Народній Дім, і вони також з великою участю зібраних відзначили 50-ліття підружжя п-ва Блоків.

Андрій Блок — 16-літнім хлопцем приїхав зі своїми батьками в Канаду з села Угриня, Чортківського повіту, а Павлина з родини Смеречанських, також зі своїми батьками 13-літньою прибула з Пробіжної, Гусятинського повіту. 1912 року Андрій і Павлина повінчалися в церкві в Вайті, Манітоба.

Вони поселилися в околиці Штайнбах, Ман., де Андрій довгий час держав пошту в Трентон; 1927 року вони перебралися до Ґрінрод, Б. К. Тут вони при Божій помочі фармерували до 1959 року, а вже ось два роки тому вони покинули господарювання, набули собі гарну хату й замешкали у Вернон.

П-во Блоки глибоко релігійні ,отож вони гідно виховали й свою досить численну родину, а саме синів — Михайла у Вернон, Петра у Ванкувер, а Павло 1956 року погиб на роботі в лісі; сім дочок — Марія і Анна в Ґрінрод, Маргарета й Софія у Трейл, Б. К., Неті у Ріджайні, Мілька в Петиктон, і наймолодша, ще не одружена, Олена вчителює у Ванкувері. Усі діти, не зважаючи на зиму та далеку віддаль, прибули гідно віддячитися своїм дорогим родичам з нагоди їхнього Ювілею.

Дружбами були брат Федір Яблонський, сестра Настя Угринович (обидвоє з Трейл) і свати п-во Шмирі з Вернон. Програмою проводив голова Церковної Громади п. Павло Малиш; він і попросив о. Василева благословити страви, приготовлені нашим жіноцтвом, а по вечері відбулася дальша програма з участю багатьох промовців.

Першим запрошений був парох о Василів; він пригадав Ювілятам перші роки в подружньому житті і дальший життевий шлях, та що п-во Блоки гідно виховали своїх дітей, а тепер на старші роки мають радість. Діти не цураються своїх родичів, а внуки, яких є 21, щиро горнуться до своїх діда й баби.

Господар опісля прочитав телеграми від прем'єра Канади — Діфенбейкера, від прем'єра провінції — Беннета, лейт.-губернатора Пиркса, спікера парляменту — Шанна, що є послом з Вернон, та від рідні й знайомих, що не мали змоги особисто приїхати.

Далі говорили брат Федір, сват Іван Шмир, п. Чижевський — голова Народнього Дому, пані Кучер — голова Жіночого Т-ва, син Михайло подякував батькам за гідне виховання, два внуки — Андрій Бродовий і Петро Баран, і п. В Гакман.

Наприкінці склали свої привітання і зложили дарунки: Петро Бродовий — зять з Ґрінрод, передав показний конверт з „зеленими", щоб батьки в літньому сезоні за гроші своїх дітей відвідали Манітобу і приятелів та решту родини, що там полишалися жити.

Молодий Шмир, що фотографував урочистість під час обох вечорів, передав через магніто-стяжку привіт від внучки, що перебуває у Ріджайні, та яка не могла бути присутньою на урочистості. Вона гарною українською мовою привітала своїх дорогих дідуня й бабуню, а в той час видно було по присутніх, як деякі з радости втирали сльози із своїх очей.

Обидві вечірки закінчено Многоліттям Ювілятам і піснею „Де згода в родині", та всі побажали п-ву Блокам кріпкого здоров'я, довгого віку, і діждати ще Діямантового Ювілею.

Присутній.

ДЕНЬ УРОДИН Пані ЛЮБИ БИНЮК
Лак Ла Біш, Алта.

о. П. Зубріцький вручає дарунок Імениниці пані Любі Бинюк.

26-го січня 1962 року родина і приятелі влаштували пані Любі Бинюк несподіванку з нагоди дня її народження. Несподіванка відбулася в домі Імениниці.

Пані Люба Бинюк — це дочка п-ва Матвія і Анни Бакаїв, що проживають у Венис, Алберта, і є членами Української Греко-Православної Громади в Лак Ла Біш. Імениниця народилася на Волині в Україні Прибула з батьками в Канаду в околицю Лак Ла Біш, де й виростала та ходила до школи. Скінчивши середню школу, працювала в банку, а 29-го жовтня 1953 року одружилася з Іваном Бинюком з околиці Крейґинд, Алта. Тепер п-во Бинюки проживають у Лак Ла Біш, Алта, і є членами Української Греко-Православної Громади. Пан Бинюк має автобуса (скул бас), яким довозить дітей до школи та працює механіком, а пані Люба господарить вдома та пильнує двоє діточок, що Бог їм послав Імениниця є зразковою християнкою та національно свідома; вона з своїм чоловіком виховує своїх діточок у своїй рідній мові, молитві й вірі Імениниця бере активну участь у громадській праці; вона була секретаркою та касиркою Сестрицтва при Громаді від 1957 до 1962 рр. та завжди співає в церковному хорі.

Під час прийняття місцевий парох о. П. Зубріцький склав привітання Імениниці та сказав: „Маю велику приємність вітати Вас, Шановна Імениннице Любо, з днем Вашого народження. Та тішить мене, що Ви з своїм чоловіком не забули тих слів настанови, коли тому вісім років я звершив Вам Св. Вінчання - і тоді висловив впевненість, що Ви житимете згідно з Христовою Наукою і будете шанувати все своє рідне Бачу, що до цього часу Ви так поступаєте у своєму щоденному житті Дай ,Боже, щоб і надалі Ви так поступали та своїх діток того навчали!"

Опісля о. Парох вручив від усіх зібраних дарунок та відспівали Многоліття.

Під час прийняття о. П Зубріцький не забув за церковний орган „Вісник", і попросив скласти лепти на Пресовий Фонд; зібрано $9.00, з яких призначено на вироблення кліші $4.50 та на Пресовий Фонд $4.50. Щире спасибі всім В. П Жертводавцям, а Шановній Імениниці і її родині бажаемо: щастя, здоров'я та спокою і прожити на многії і благії літа!

Присутній.

РІЗДВЯНІ ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ТРОЙЦІ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

I. Миколаївський концерт

Ще більше, як за місяць, за постановою Шкільного Комітету та вчителів почалася підготова до Миколаївського концерту, який влаштовано силами учнів української школи при Громаді Програму підготовлено Парохом о. П. Сацевичем, Шкільним Комітетом та вчителями. Директорка концерту та керівниця дитячого хору пані О Крипс; керівник мандолінової оркестри — п В Ільчук.

Концерт було підготовлено з величавою і цікавою програмою і участю майже всіх учнів української школи. Просто неможливо подати тут усе в деталях, бо зайняло б дуже багато місця Подається це дуже скорочено.

Перші 13 точок концерту складалися із вступного слова, деклямацій і колядок — „Бог Предвічний", „Во Вифлеємі", „Радуйся" та скрипкове сольо - Лебедь

Далі, були: інсценізація „Минувшина", в якій брали участь 24 учні; „Ми маленькі школярі" деклямація; „Котик", „Ходім до кружка", „Два великі ведмеді", - дитячий гурток; „Звідки взялась ялинка" збірна деклямація, в якій взяли участь - 9 учнів За піяніно учениця Оксана Сацевич.

Коляди грала мандолінова оркестра з участю 15 учнів

Інсценізація „Сніжинка" танець, спів Сніжинками були 16 учасниць, зайчики чотири учасники, ельфи . шість учасників.

гели — 4 учениці та діти — Зустрічали Св. Миколая Ангели — 8 учнів.

Закриття концерту зробив парох Громади — настоятель шкіл о. Сацевич, який зо щирого серця дякував усім тим, що влаштували концерт, приймали участь і прислужились до нього. Спеціяльну подяку о Сацевич склав пані Оксані Крипс, бо вона найбільше поклала праці і турбот в цей величавий концерт Пані Оксана Крипс була, просто, душею цього концерту.

Під кінець о. Сацевич побажав учням наших шкіл, і дітям взагалі, нової зустрічі — знову за рік Усім учням — учасникам концерту на сцені роздавали подарунки „Миколай" та о. Сацевич, а в залі — п. Шевчук і п. Гузик.

II. Різдвяна Радіо-Програма

Українська Православна Радіо-Програма у Ванкувері передавалася з місцевої радіо станції G.J.O.R. в суботу 6-го січня від години 8.05 до 8.20 і в неділю 7-го січня від год. 3.00 до 3.15. Співав хор Української Православної Громади; — диригент — п. В. Ільчук

Доповідь про Українське Різдво і побажання сказав о. П. Сацевич

III. Служба Божа на Різдво

У неділю 7-го січня на Різдво Христове парох о Сацевич Велике Повечір'я розпочав о 7 год. ранку, а Різдвяна Служба Божа о 9 год. ранку Церква була переповнена. Прекрасно співав хор Громади під керівництвом п. В. Ільчука Замість проповіді по Св. Євангелії о. Сацевич прочитав Різдвяне Послання Високопреосв. Митрополита Іларіона ,а після Служби Божої від себе й Управи Української Православної Громади вітав усіх членів і прихильників, вчителів наших шкіл, Шкільний комітет, дітей шкіл, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, членів Українського Народнього Дому, членів Т-ва Українських Самостійників, СУМК, членів Взаємної Помочі і Т-во Сприяння Українській Національній Раді — з Різдвом Христовим та побажав, щоб новонароджене Дитя Спаситель дав спокій, любов і згоду та повну співпрацю ,щоб засвітила у всіх серцях правдива любов Христової Євангелії.

Під кінець о. Сацевич побажав всім Веселих Свят Різдва Христового і Щасливого Нового Року.

IV. Згадки про Українське Різдво

Про українське православне Різдво і Свят-Вечір у місцевій англійській пресі й телевізії були такі згадки;

1 Подано інформацію про український Свят-Вечір у членів Громади п-ва Гриценків — у часописі „Сан".

2 У часописі „Провинс", подано інформацію про українське православне Богослуження на Різдво, що відправив о. Сацевич із послушниками.

3. Подано інформацію про Свят-Вечір у родини голови Української Православної Громади п. С. Крипса і передано це по телевізії.

V. Різдвяна „Коляда"

У цьому році Управа Громади організувала 13 груп колядників. Ці групи відвідали з „Колядою" всіх членів Громади і прихильників Дякуючи гарній організації та щирому бажанню учасників прислужитися в „Коляді", вона пройшла дуже успішно.

Матеріяльний успіх „Коляди" цього року майже в два рази більший, як був у минулому році. Участь у „Коляді" приймали: Настоятель о. Сацевич, керівник і ввесь склад хору та деякі члени Громади, СУМК і група Української школи під проводом пані О. Крипс.

VI. Навчання в школах

У школах при Українській Православній Громаді навчання почалося нормально — після Різдвяної перерви.

1. В українській школі вчиться — 80 дітей.
2 У недільній школі — 126 дітей
3 У школі народніх танків 92 дітей
4. У мандоліновій оркестрі 15 дітей.

VII. Йорданські Свята

У четвер 18 січня — Щедрий Вечір, відбулося Велике Свячення Води, яке почалося о 6 годині вечора. З 7 години вечора почалася Спільна Йорданська Вечеря.

Місця за столами парафіяльної залі заповнилися всі. Перед вечерею хор проспівав Молитви, а о Сацевич поблагословив страви. Усі споживали смачно приготовані за українським звичаєм, страви; їх приготовило Жіноче Т-во ім. Лесі Українки

По Св. Вечері голова Громади п С. Крипс вітає о. Настоятеля Сацевича й пані добродійку та всіх присутніх і просить для ведення програмою п. І. Решетника. Пан Решетник дякує, вітає від себе всіх і, згідно з програмою просить до слова о Сацевича.

Отець Сацевич коротенько привітавши присутніх, виголосив прекрасною українською мовою і змістом доповідь на тему: „Традиція Українського Різдва і Святого Вечора з початків Християнства на Україні".

Було там висвітлено і вороже відношення московського духовенства до українських звичаїв і колядок. Вони очорнювали це, як поганство. Але, незважаючи на це, в українських серцях так глибоко вкорінилися споконвічні традиції, що ворогам їх ніколи не вдасться викорінити. Настане час, що і Україна вільною відродиться, а з цим прийде воля для наших

чудових українських Різдвяних звичаїв.

Після промови о. Сацевича український православний хор дуже гарно співав наші колядки, а потім було висвітлено фільму „Як українці святкують Різдво в Канаді". Цим закінчився Щедрий Вечір.

У п'ятницю 19 січня на Йордань-Богоявлення відбулася Служба Божа з початком о 10 годині ранку. Цим закінчилися наші Різдвяні Свята.

Під кінець хочу подати, що, дякуючи добрій волі і повній співпраці пароха о. Сацевича з нижчеподаними організаціями: Управою Громади, Шкільним комітетом та вчителями шкіл і нововибраною на 1962 рік Управою Жін. Т-ва ім. Лесі Українки під головуванням пані Лазарович, уся підготова до Миколаївського концерту і сам концерт, Різдвяні Богослужения, „Коляда" і спільна Свята Вечеря, пройшли дуже добре.

Дай Боже, щоб і надалі наші досягнення закріпилися і Громада Св Тройці розросталася й процвітала.

Дуже приємно було б, якби ще й у 1962 році громадські організації ТУС і Народний Дім пішли шляхом нововибраної Управи Жін. Т-ва під головуванням пані Лазарович та включилися в працю з молоддю в школах і СУМК. Тоді в Українській Православній Громаді була б повна співпраця і наслідки від цього були б ще кращі.

Член Громади.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Т. БУРИХАЙЛО
Дормей, Саск.

У п'ятницю 26-го січня рознеслася сумна вістка — що у своєму домі на фармі, прийнявши Св Таїнства, Св. Сповідь і Св. Причастя, на 89 році життя упокоївся у Бозі ще один з піонерів православно-українського руху Бл. П. Теодор Бурихайло.

Покійний народився 1872 р на Буковині, в Україні.

У Канаду, в околиці Канори, Саск., він прибув 1909 року, але, поживши тут два роки, повернувся назад в Україну, щоб забрати дружину з дітьми.

1911 року він повертається в Канаду, але вже в околиці Вакав, Саск., і поселюється на фармі біля містечка Дормей, Саск Поборюючи життєві стихії невідрадного первісного фармерського життя, Покійний завжди знаходив час і на церковно-національну працю. І коли у Вакав частина свідомих українців, під проводом о С. В. Савчука, задумала звільнитися з-під шовінізму московського царелавного „неділімства" і створити свою Рідну Національну Церкву, то покійний Теодор відразу приєднався до них. Незважаючи на те, що Покійний не мав більшої шкільної освіти, він однак, з природи мав Богом обдарований високою якістю розум, який йому диктував, що тільки у своїй національній хаті буде своя правда .Тому він на кожному кроці підтримував як матеріяльно, так і духово церковно-національні установи нашого народу, обороняючи їх від різних наклепів з боку сектанства та римсько-московського неділимства

Жителі Вакав — як старші так і молодь — відчувають велику втрату в особі дідуся Теодора, якого, як він розповідав, чужинецький пан ще в „старім краю" безправно побив — тільки за те, що він як 9-літній хлопець, не доглянув панської худоби Покійний розповідаючи про цю подію, підкреслював, що нам треба шанувати своїх провідників і свою рідну націю, бо свій свого зрозуміє таки скоріше, ніж чужинець-шовініст. По втраті дружини 1948 року, Покійний увесь час проживав при наймолодшому синові Михайлові.

Заупокійні Богослуження правив місцевий парох о. М. Стеценко в асисті дяка п. Р. Скакуна — у понеділок Велику Панахиду в домі Покійного, а у вівторок 30-го січня Похоронне Богослуження, пов'язане з Св. Літургією. На Похороні також було багато й віруючих не-українців, тому-то о Парох сказав проповідь українською і англійською мовами, звертаючи особливу увагу присутнім на слова Ап. Павла, щоб усі люди, хоч і маючи свої національні Церкви, одначе поєднувалися в Господі нашім Ісусі Христі, люблячи один одного.

Під час Останнього Прощання присутні на заклик о Пароха не забули й за церковно-національну пресу, а з пожертв приділено $5.00 і на „Вісник", а на виробления кліше $4.50. Після Похорону відбувся братський обід, приготовлений Жіночим Товариством. По Покійному відчувають болісну втрату діти: — Доця ,Ірина, Єлена, Параска, Ганя, Іван, Георгій, Ілас та Михайло. Крім того ще невістки, 45 онуків та 39 правнуків. Хоч і тяжкий життєвий шлях був у покійного Теодора, то нехай канадська земля буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ГЕОРГІЙ ТИРОН
Оттава, Онт.

Дня 16-го грудня 1961 року помер в Оттаві Бл. П. Георгій Тирон, проживши всього 55 р

Покійний народився 25-го серпня 1906 року в Гардентоні, Ман. Року 1930-го одружився з Анастасією Сандул, і молоде подружжя поселилося у Вінніпезі, де покійний Георгій працював як столяр Тут вони довгі роки належали до Української Православної Парафії Св. Архистратига Михаїла при вулиці Дізраєлі. У цій Громаді Покійний був відомий, як щирий і працьовитий член, і всі співпарафіяни за це любили й шанували його. Разом із своєю дружиною та дочкою Покійний довгі роки був постійним членом церковного хору і належав до Братства Св. Архистратига Михаїла Старших.

Року 1959-го Покійний з дружиною та дочкою Аделею переселився жити до Оттави, де його обидва сини — Іван та Василь, мають своє будівельне підприємство.

Дня 18-го грудня у похоронному заведенні Табмен була відправлена парохом української православної церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві Панахида, на якій співав хор під управою п. І. Токарика.

Другого дня — 19-го грудня, у церкві Успіння Пресвятої Богородиці був відправлений парохом о. Б. Ґорґіцею Чин Похорону та Заупокійна Служба Божа. Дяками були п А. Лазарович і пані А. Трищук Покійного Георгія похоронено на цвинтарі Парафії Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві.

Покійного оплакують: дружина Анастасія, сини — Іван та Василь, дочка Аделя, брат Манолій у Вінніпезі, сестри— Анна Лаба у Вінніпезі, Катерина Вікер у Ню-Вестминстер, Б. К., і Ція Ґрін у Ванкувері.

Після Похорону родина й присутні склали на Нев'янучий Вінець покійному Георгієві $91.74. З цеї суми призначено 50 долярів на місцеву церкву, $36 75 на пресовий фонд „Вісника", а $5.00 на вироблення кліше.

Нехай Всемилостивий Господь Бог оселить душу покійного Георгія там, де всі праведні Його спочивають!

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Г.

Бл. П. МИХАЙЛО МАЧУЛА
Айтуна, Саск.

Волею Божою 26 січня 1962 року спочив по довгій і важкій хворобі Михайло Мачула на 75 році життя.

Його поховано 29 січня 1962 року на українському православному цвинтарі в м. Айтуна, Саск., про що сповіщають з глибокою скорботою дружина Анастасія, дочка Параня з родиною і сини: Павло з родиною, Степан з родиною, Володимир з родиною, Леон з родиною, Богдан з родиною, 15 унуків, брат Федір Мачула з родиною і сестра Анастасія Галак з родиною.

о. М. Х.

Бл. П. АННА СКАБ
Калдер, Саск.

Бл. П. Анна Скаб упокоїлася 25 липня 1961 року в Йорктонській лікарні. Покійна народилася 23 липня 1880 року в сел. Яблонові, Гусятинського повіту в Галичині, західня Україна. Вона ще на рідних землях вийшла замуж за Юрія Скаба. У Канаду вона приїхала з чоловіком (уже покійним) 1904 року і на один рік зупинилися у своєї рідні в околиці Калдер у Саскачевані. А опісля набули фарму в околиці Сторновей, Саск., де прожили 10 років. Останні роки Покійна прожила в Калдер, під опікою свого внука Василя.

Похорон Покійної відбувся 29 липня 1961 року з української православної церкви Св. Апп. Петра й Павла у Стороновей, Саск.

Панахиду й Похоронну Службу Божу звершив о. П. Бублик.

Ширший допис (без фотознімки) був поміщений у „Віснику" за 15. 2. 1962 року.

Бл. П. А. КЛЮЧКА
Кемсак, Саск.

У понеділок 29 січня 1962 року о 11 годині ранку по місті рознеслася сумна вістка про те, що на пошті, у хвилині вибирання листів, на удар серця упокоївся в Бозі Бл. Пам. А. Ключка, проживши 55 років.

Покійний народився 19 вересня 1906 року в селі Гаврилівці, Кіцманського повіту, західня Україна. У Канаду він приїхав 1924 року. Спершу працював по роботах у провінціях Онтеріо й Алберті. Потім переїхав у провінцію Саскачеван, де короткий час працював у фармерів в околиці Гемтону і Рай. Тут не пройшло багато часу, як Покійний стає господарем, цебто, за тяжко запрацьований і заощаджений гріш здійснюється його мрія — він купує власну фарму, на якій аж до смерти, 30 років, чесно трудився з своєю улюбленою дружиною Аницею.

Господь обдарував їх двома дітьми — Орестом і Марією, яким вони дали добре християнське й національне виховання та шкільну освіту. Син Орест по закінченні торговельної школи в Торонто відкриває власну крамницю телевізорів і радіо в Кемсак, а Покійний йому допомагав, особливо ж зимовою порою Донька замужем за п. Миськом у Кемсак, Саск.

Покійний був тихої і лагідної вдачі; він пережив, як і всі імігранти ,у своєму житті чимало доброго й лихого, але, як добрий християнин та національно свідомий українець, з надією на Бога і Поміч Його, переборов усі трудності на своїй дорозі, і став добрим господарем ,зразковим батьком і членом Української Православної Парафії в Кемсак та добрим громадянином демократичної і гостинної Канади.

Похорон Покійного почався в середу о 7-й годині вечора Панахидою в каплиці похоронного заведення в Кемсак, а похоронна Служба Божа й Похорон відбулися в четвер вранці 1-го лютого 1962 року в присутності родини та по береги виповненої церкви молящими, що прийшли востанне віддати свою пошану тому, хто любив їх і кого вони шанували, та висловити своє тепле співчуття родині Покійного. Похорон та прощальне слово виконав місцевий парох Української Православної Церкви о. Петро Бублик. Покійний полишив у глибокому смутку дружину, сина, доньку, 4 онуки, зятя, невістку, та в Україні батька, матір, брата й сестру. Тлінні останки Покійного спочивають на цвинтарі в Кемсак, Саскачеван.

Після Похорону відбувся, заходами сина й зятя з родинами, поминальний обід у залі під церквою На прохання о Пароха родина й присутні склали свої пожертви на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійному, з чого 9 долярів віддано на пресовий фонд „Вісника" та вироблення кліше.

Усім Жертводавцям щира подяка ,а Покійному Вічная Пам'ять!

Приятель **М. Михасів.**

Бл. П. ГРИГОРІЙ КОСТІВ
Келґарі, Алта.

У п'ятницю 2 лютого 1962 року по довшій тяжкій недузі у своєму домі упокоївся в Бозі Бл П Григорій Костів, проживши 64 роки.

Покійний народився 25-го грудня 1897 року в селі Городниківцях, Гусятинського повіту в Галичині. Приїхав у Канаду 1927 року, поселився в Келґарі, Алберта, і тут проживав до кінця свого життя.

Під час Українського Зриву 1918 року Григорій був кондуктором на залізниці, де вірно служив українському народові й українській справі, як вірний син, що боровся за визволення свого народу.

Приїхавши в Канаду, він, поза родинними обов'язками, брав діяльну участь у місцевому громадському й церковному житті; дбав про розвиток Української Греко-Православної Громади в Келґарі, а також був одним із щирих жертводавців на українські справи.

Вістка про його смерть глибоко схвилювала всіх, хто його знав, а зокрема членство Церковної Громади. Похоронні Відправи почалися в понеділок ввечері 5-го лютого Панахидою в місцевому похоронному заведенні, Джейкс Фюнерал, а другого дня — в церкві Св. Володимира була відправлена Заупокійна Служба Божа та Чин Похорону при співі церковного хору під управою місцевої диригентки пані Н. Кобильник; дяком був п. І Сеньків — дяк місцевої Громади.

Похоронні Відправи Відслужив о. Прот. Л. В Дячина, який у своєму слові розповів про життєвий шлях Покійного, та в імені Громади висловив глибоке співчуття його родині. Тіло Покійного поховано на місцевому цвинтарі

По Похороні відбувся поминальний обід у домі родини Покійного, де висловили співчуття Родині рідна сестра Покійного пані М Кучаба.

Бл. женної пам'яти Григорій у глибокому смутку залишив свою дружину Йосефину і синів — Павла, який вчиться на інженера в університеті в Едмонтоні, молодшого сина Михайла, що вчиться в 11-й клясі в середній школі (гай скул), бо Покійний старався дати дітям добре виховання, та й хотів побачити своїх синів, що б скінчили академічну школу.

Нехай же Господь Бог потішить засмучену Родину і прийме п у святии Своїй опіці, а Покійного прийме до праведників Небесного Царства.

На прохання о Прот. Дячини присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійному $25.50, що розділено на Катедру Пресвятої Тройці у Вінніпезі 10 долярів, на Пресовий Фонд „Вісника $15.50, на кліше поміщення фото Покійного у „Віснику" родина зложила від себе $5.00. Також родина від себе пожертвувала на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі $10.00. Усім Жертводавцям сердечна подяка ,а Покійному Григорієві нехай Господь сотворить Вічную Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ІВАН БОЙКО
Торонто, Онт.

Несподіваною була вістка, сумна для родини і для знайомих, про упокоєння Івана Бойка.

Доброї й лагідної вдачі був він. Богослуження не опускав, обов'язки свої сповняв і втішався родинним щастям своїм, бо вже і троє внуків дочекався. Він працював до останньої хвилини свого життя. Ще в середу 13 грудня 1961 року на Св. Андрея повечеряв і радився зі своєю дружиною, щоб сина, невістку і внуків малих різдвяними подарунками обдарити. Але... ось на мить прижмурив очі свої. Дружина думала, що він дрімає, але її Іван навіки заснув. Це сталося моментально й несподівано.

Покійний Іван Бойко народився 66 років тому в селі Кобиловолоки, Теребовельського повіту. 1913 року молодий хлопець покидає своїх родичів та рідне село, і їде в Канаду до м. Форт Вілліям. Гарний, стрункий молодець найнявся до тяжкої залізної фабрики і пробув у ній понад 30 років

1922 року він одружився з молодою, гарною дівчиною Анною Бучовською. Господь поблагословив молоду родину сином-одинаком, — Богданом назвали 1945 року переселилися до Торонто, куди багато гарних громадян переселилися з Форт Вілліяму. Тут вони відразу включилися в церковно-громадське життя. Пані Бойко стала діяльною членкинею Жіночого Т-ва ім. княгині Св. Ольги при Катедрі.

В суботу 16-го грудня 1961 року багато громадян зійшлися до катедрального собору Св. Володимира зробити Покійному останню прислугу. Гарно співали дяки під проводом П. Семченка й дуже гарну прощальну проповідь сказав о. Прот. Д. Фотій.

На цвинтарі учасники Похорону були запрошені на поминальний обід до їдальні при Катедрі. Господарем був Іван Гуменюк — давній знайомий родини Бойків. Теплими й чутливими словами промовці згадували Покійного. Ярослав Балан говорив від родини і подякував усім за участь у Похороні, а членкиням Жіночого Т-ва — за дбайливу поміч при обіді. Була збірка при столі на Нев'янучий Вінець, що принесла $64.75; з тієї суми було, на бажання пані Бойко, призначено 30 долярів на місцеву катедру, $16.25 на наш церковний орган „Вісник" і $4.50 на кліше.

Дружині Покійного, Анні, синові Богданові, невістці Розалії і трьом внучкам маленьким висловлюємо глибоке

співчуття, а також сестрі Софії, що в рідному селі. Щира подяка В. Ш. Жертводавцям, а покійному Іванові Вічная Пам'ять!

о. П. С.

Бл. П. НИКОЛАЙ МАЛИШ
Вернон, Б. К.

На Новий Рік увечері 15-го січня 1962 року рознеслася сумна вістка, що вже раз назавжди покинув нас наш у початках кількаразовий голова, а пізніше довголітній старший братчик у Церковній Громаді, бл. п. Николай Малиш.

Ще на Різдво зрання Николай коло Святого Престолу в церкві обслужив священика, а вже ввечері родина змушена була завезти його до лікарні, де по тижневі часу його не стало вже між живими.

Николай народився 80 літ тому в селі Іспас на Буковині; 20-літнім хлопцем разом з родичами прибув у Канаду 1903 року, і осілися на гомстеді в Гемлин, Алберта.

Трьома роками пізніше він одружився з Василиною з роду Лучак, що також в тому самому часі з своїми батьками приїхала в Канаду з того самого села. Вони обидвое набули державний наділ зараз по другій стороні ріки Саскачеван в Дежарлей, Алберта, і там господарили до 1927 року, а того ж року вони з родиною переїхали до Вернон, Б. К., й оселилися на овочевій фармі в дистрикті Сван Лейк, а 12 років тому покинули господарку, і обидвое проживали в місті.

1956 року відсвяткували 50-ліття свого подружжя, а в літі минулого року всі їхні діти, хоч вони й розкидані по Канаді й Америці, з'їхалися і зробили милу несподіванку старенькім родичам та спільно в родинному гуртку провели два дні. І сьогодні, коли місто Вернон прикрашує найкраща святиня, то чи не найбільша заслуга в цьому Николая, бо ж він перший почав був мріяти про неї, а на її збудування він дав усе дерево із свого ліса.

Він був першим, що ще 35 літ тому разом з іншими старався час до часу спроваджувати священиків у цю околицю, які несли той духовий корм тоді ще нечисленним тут поселенцям українського роду. Николай був і першим з тих, що вже 26 років тому на перших організаційних зборах Громади дав свій підпис, щоб зорганізовану Церковну Громаду обслужували священики Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Він був свідомим українцем, бо із самого початку аж до смерти не розлучався з „Українським Голосом" і „Вісником", тому й не дивно, що знав ким і чим він є.

Бл. П. Николай діждався був похилих літ, і прожив під опікою Божою довгі роки свого чесного та трудящого життя, набув великий досвід, а тим самим і мав велику пошану в Громаді, що саме цей Похорон у церкві доказував, як-то не лише діти, але й члени Громади відчули цю велику втрату.

Покійний з дружиною тішився, бачучи, що його наймолодший син Павло вже від ряду літ сповнює ролю дяка в церкві, а останні Рокові Збори Громади вибрали його головою, і він буде продовжувати працю свого батька в церкві.

На його Похорон зійшлося багато людей, які ще за життя його цінили, а тепер зійшлися віддати йому останню прислугу, відпроваджуючи у вічність, а Похоронні Відправи відслужив о. Василів з участю місцевого хору.

Покійний Николай полишив у великому смутку свою дорогу дружину Василину, 4 сини — Івана у Ванкувері, Петра в Сіятел (Америка), Олексу й Павла у Вернон, і 5 дочок — Олену й Параску в Норт Сурей, Марію і Ірину у Ванкувері; усі вони подружені; а дочка Розалія працювала як медична сестра, у Ванкувері; по смерті батька перебралася до Вернон, щоб не лишити стареньку маму самітньою, і тут дістала працю в департаменті здоров'я.

Покійний залишив брата Танаска, дві сестри — Марію Гакман і Параску Вовк, що проживають в Едмонтоні, 25 онуків і п'ять правнуків.

Під час Останнього Цілування присутні на прохання о. Пароха зложили $74.65, з чого вділено $15.00 й на „Вісник" і $49.65 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. Тіло Покійного спочило на міському цвинтарі, а по всьому відбувся поминальний обід в залі під церквою, де п.п. Василь Гакман, Іван Чижевський і Богдан Ханасик висловили родині співчуття від Громади і присутніх, а сини Іван і Павло та зять з Ванкувер п. Мур, подякували від родини всім тим, хто, не зважаючи на холодну погоду в той час, так громадно зійшлися віддати останню прислугу їх батькові.

В.П. Жертводавцям щира подяка, а Бл. П. Николаєві, що своїм гідним життям удостоївся і гідної смерті, бо заснув вічним сном на очах своєї родини, хай буде Йому Вічная Пам'ять!

о. Г. О. В.

ПОДЯКА

По невіджалуваній утраті нашого дорогого мужа, батька й діда Бл. П. Николая Малиша складаємо щиру подяку Всеч. о. Василеву за Похоронні Відправи, і місцевому Хорові, а Жіночому Товариству за приготування обіду, та Жертводавцям, що при Останньому Цілуванні зложили пожертви на добрі народні цілі, та всім тим, що так громадно прибули на Похорон і словами розради співчували нам у нашому великому родинному смуткові.

Нехай усіх Вас Господь береже в здоров'і, а помершого нашого тата нагородить Небесною Вічністю!

Родина Малиші.

Бл. П. Г. КОВАЛЬЧУК
Фовм Лейк, Саск.

У понеділок 8-го січня 1962 року широко відома в околиці родина Ковальчуків зазнала болісної втрати. Того дня помер у своїй хаті батько цієї родини бл. п. Григорій Ковальчук.

Покійний народився 14-го червня 1884 року в селі Погорилівці на Буковині, в родині Івана Ковальчука і Василини Осійчук. У Канаду він прибув 1902 року. Від 1902 до 1909 року проживав в околиці Тідор і Шіго, Саск. Року 1909 одружився з панною Агафією Остапович, а через рік перенісся в околицю Едмор, Саск. Тут проживав довгі роки. Важкою працею на фармі добився значних успіхів і, разом з дружиною Агафією, виховав і привчив до праці й чесного життя своїх девять синів і двох дочок. У міжчасі, почавши з 1918 року, він став членом місцевої Української Православної Громади, і, разом з іншими, заходився біля будування церкви Успіння Пресв. Богородиці в Едморі. Ця церква, а при ній, трохи пізніше збудований, Народ. Дім, і досі є осередками релігійного та громадського життя всієї Громади Едмор і Вест Бенд, Саск.

Діти бл. п. Григорія Ковальчука, маючи свої власні родини та свої зайняття, гідно підтримують, разом з усією Громадою, все те найкраще й найцінніше, що їм передали їхні побожні батьки. Сам покійний Григорій Ковальчук останні 12 років свого життя проживав з дружиною вже у Фовм Лейку. Коли було засновано у Фовм Лейку нашу Церковну Громаду і почали будувати Дім Божий, то він і тут став членом і жертводавцем.

Похорон бл. п. Григорія Ковальчука відбувся 13-го січня у Фовм Лейку. Напередодні о. Б. Яковкевич з Шіго відправив Панахиду в похоронному заведенні, а другу Панахиду — в міському домі Ковальчуків, коли туди вже було перенесено тіло Спочилого, також читався і Псалтир.

Заупокійну Св. Літургію і Чин Похорону відслужено в місцевій Українській православній церкві Свв. Апостолів Петра і Павла. Зворушливим було, коли-то сини на своїх руках вносили до церкви, а потім виносили з неї домовину з покійним батьком у ній, а несли онуки перед домовиною діда квіти та кінки. Онуків Покійний залишив 36, а правнуків — 8.

Великий того дня був здвиг народу. Простора, здавалося б, церква ледве змістила всіх. Заповнені були також і хори не тільки співаками, але й тими, що не мали місця на долині. Біля домовини стоїть зо свічками в руках уся засмучена велика родина Ковальчуків. Лунає заупокійний спів церковних піснопінь. Ось уже й священик промовляє з амвону: говорить про Покійного, потішає Родину, пригадує про обов'язок молитися за його душу та підкреслює дбайливість удови Агафії щодо своєчасності Св. Сповіді і Св. Причастя для свого покійного чоловіка.

Довгою чергою проходять присутні в церкві біля домовини, прощаючи Покійного, та складаючи свої щирі пожертви на Нев'янучий Вінок для нього, (з чого й на „Вісник" $10.50 і $4.50 на кліше). Знову несуть сини домовину свого батька. Ось і міський цвинтар, де приготоване для нього місце спочинку.

Спи, Брате наш Григорію! Так як земля канадська прийняла Твоє тіло, так нехай Господь Милосердний прийме й душу Твою в Оселі Своїх Праведних, прощаючи всі Твої провини вільні й невільні.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

— — — — —

В імені вдови п. Агафії Ковальчук передаю щиру її подяку за першу поміч та пораду в трудному для неї часі, таким особам: найближчому сусідові — п. Дмитрові Середі, братові — Дмитрові Остаповичеві і пані Сталиро. Усім дітям, онукам та всій родині, що належно сповнили

обов'язок супроти свого батька й діда. Місцевому Жіноцтву — за приготовлення поминального обіду. Усім присутнім та всім Жертводавцям.

Нехай Господь усіх Вас нагородить. Одночасно, на прохання п. Агафії Ковальчук, подаю до відома, що загальна сума пожертв на Нев'янучий Вінок у церкві дня 13-го січня була $39.45.

о. Б. Я.

Бл. П. ПИЛИП ШВОРАК
Нортвілл (Гранади), Алта.

У неділю 28-го січня 1962 р. в лікарні Дженерал Госпітал в Едмонтоні невблаганна смерть перервала нитку трудолюбивого життя покійного Пилипа Шворака.

Покійний народився 1902 р. в селі Сошабаба на Волині, у Канаду приїхав 1934 року з дружиною Марією та трьома малими дітьми й поселився на фармі в околиці Нортвілл (Гранади), Алберта, і з того часу працював на тій фармі до кінця свого життя. 1941 року вмирає дружина. Гірко доводиться з трьома малими дітьми переживати й тяжко працювати на господарстві. Згодом він спроваджує з Англії жінку, з якою у 1949 році одружився. Дружина Наталія стала великою поміччю в господарстві, де миролюбна родина проживала в любові, послусі і в спокої до кінця життя Покійного. Слід підкреслити, що коли в околиці Вайлдвуд (від Нортвілл 5 миль на схід) 16 червня 1955 року Українська Православна Громада Св. Отців почала будувати церкву, то покійний Пилип з дружиною Наталією стали жертводавцями й фундаторами її. Покійний був діяльним членом Громади, і дружина Наталія постійно бере участь у Жіночому Т-ві.

Вістка про смерть Бл. П. Пилипа схвилювала всіх, хто його знав, а зокрема Церковну Громаду у Вайлдвуд, якої він був ревним членом. Покійний відзначався надзвичайно лагідною вдачею і християнським світоглядом та був зразковим головою родини, як і зразковим членом Української Греко-Православної Громади.

Похоронні Відправи почалися Панахидою у четвер ввечері 31 січня ц. р. в українській православній церкві Св. Отців у Вайлдвуд; була відправлена Заупокійна Панахида, а другого дня (в п'ятницю 1-го лютого) був відправлений Похорон зо Службою Божою, яку відслужив Всеч. о. Денисюк з місцевим дяком п. М. Лемішкою при участі численного громадянства. По закінченні Похорону о. Денисюк виголосив прощальну проповідь, підкресливши заслуги Покійного як в національному, так і в релігійному житті.

Покійний у смутку залишив дружину Наталію, два сини — Василя й Михайла, доньку Ольгу і вісім внуків. Тіло Покійного спочило на цвинтарі біля російської церкви Св. Юрія у Вайлдвуд.

Після Похорону о. Денисюк в імені родини Покійного, запросив учасників Похорону на братський обід, до залі, який приготовили членкині Церковної Громади.

Щоб згадка про покійного Пилипа надовго залишилася в пам'яті його родини, друзів і всіх хто його знав, то на обіді Т. Мулик запропонував збірку на видавничий фонд тієї української преси, що стоїть на сторожі українського православного суспільства в Канаді, голосить про його славу в минулому, і подвиги у сучасному. Тому що Покійний був благородною людиною і симпатичної вдачі, то він з'єднав собі вірних друзів, які радо відгукнулися на заклик Т. Мулика і зложили пожертви $52.27, з чого приділено й на „Вісник" $5.00 і на кліше $5.00. Жертводавцям сердечна подяка, а душу спочилого Пилипа Господь Вселаскавий нехай прийме у Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять!

Т. Мулик.

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа, тата й дідуся складаємо щиросердечну подяку Всеч. о. Денисюкові за Похоронні Відправи і зворушливу проповідь. Дякуємо нашому дякові п. М. Лимішці. Щиро дякуємо нашому Жіноцтву, що так подбали й приготовили поминальну тризну. Дякуємо всьому Громадянству за чисельну участь у Похорон..

Нехай усіх Вас Всемогучий Творець обдарить Своїми благами і пошле Вам щастя, здоров'я на многі літа!

Дружина **Наталія**; сини **Василь і Михайло**; донька **Ольга**.

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіє	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя, — Дуфрост, Кенора, Транскона.
25. Неділя, — Генор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
БЕРЕЗЕНЬ

16. Субота — Вигкін (Сповідь шкільної молоді)
18. Неділя — Биггер (Сповідь)
24. Субота — Глезлин (Сповідь шкільної молоді)
25. Неділя — Медов Лейк (Сповідь)
31. Субота — Гетерлей (Сповідь і Поминальне Богослуження)

972—108 St. Ph. 445-3280
North Battleford, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя 1. Вел. Посту — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
25. Неділя 2. Вел. Посту — Врокстон. Напередодні Великодня Сповідь.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. П. БУБЛИКА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя — Мазепа
25. Неділя — Допвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя 1 Посту — Келовна (Свята Сповідь)
25. Неділя 2 Посту — Вернон

КВІТЕНЬ

1. Неділя-Хрестопоклінна — Вернон
7. Благовіщення — Вернон
8. Неділя — Вернон
11. Середа, Поклони 7 год. вечером — Вернон
15. Неділя — Ревелсток
22. Неділя Цьвітна — Вернон
26. Стр. Четвер, Страсти 7 год. веч. - Вернон
27. Велика Пятниця, вииіс Плащ. 2 год. — Вернон
28. Велика Субота — Вернон
29. ВЕЛИКДЕНЬ 5 год. рано — Вернон
30. Світлий Вівторок — Вернон

Всі Пятниці Великого Посту, буде відправлятися Літургія Наперед Освячення Дарів, у Вернон.

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

17. Субота Сповідь дітей і Св. Причастіє — Смокі Лейк
18. Неділя 1 Посту — Смокі Лейк
24. Субота. Сповідь дітей і Св. Причастіє — Спедден
25. Неділя — Спедден

КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Смокі Лейк
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Белліс
8. Неділя Сповідь і Богослуження — Давніньг
14. Сповідь дітей і Богослуження — Вільна
15. Неділя Сповідь і Богослуження — Вільна
21. Субота. Сповідь і Богослуження — Стрий
22. Сповідь і Богослуження — Ворспайт
26. Страсний Четвер. Сповідь і Богослу. — Едванд
26. Страсний Четвер 6 година Страсти — Смокі Лейк
27. Велика Пятниця Винос. Плащениці — 12 година — Смокі Лейк; 2 година — Белліс 4 година — Давніньг
28. Велика Субота — Сповідь і Богослужіння — Бойн Лейк і Свячення Пасок.
10 год рано — Стрий
12 год. — Спедден
2 год. по пол. — Едванд
4 год. по пол. — Норт Коцман
10 год. вечером — Вільна
29. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове.
1 год. рано — Давніньг
2.30 рано — Белліс
4 год. рано — Едванд
5.30 год рано — Ворспайт
6.30 год рано — Смокі Лейк
30. Світлий Понеділок Богослуження — Стрий

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 82

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя — Денбигі. Сповідь
24. Субота — Мейбридж. Сповідь
25. Неділя — Стінен. Сповідь

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя — Ню Вестмінстер
25. Неділя — Порт Алберні

Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

18. Неділя — Сангудо. День Тараса Шевченка
25. Неділя — Атабаска. Великодня Сповідь

КВІТЕНЬ

1. Неділя Посту — Вестлак. Сповідь
7. Субота Благовіщення — Вайлвуд. Сповідь
8. Неділя — Сіба Біч. Сповідь
11. Середа Поклони в 6 год. веч. — Веслак. Сповідь
15. Неділя — Сангудо. Сповідь
22. Неділя Цьвітна — Баргерд. Сповідь і роздача Освяч. Верби
26. Четвер Страсти Господні — Сіба Біч 8 год. веч.
27. Велика Пятниця — Сіба Біч. Винос Плащаниці 10 год. рано
28. Великодна Субота. Літургія, Сповідь і Освячення Пасок — Річмонд Парк
28. Великодня Субота — Атабаска. Освячення Пасок 3 год. по пол.
28. Вел. Субота — Вестлок. Освячення Пасок 8 год. веч.
28. Баргерд. Освячення Пасок 10 год. вечером
28. Сангудо. Освячення Пасок 12 год. вночі і Великодня Утреня
28. Вайлвуд. Великодня Утреня і Освячення Пасок 2 год. вночі
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч. Служба Божа і Освячення Пасок

4.30 рано
30. Світлий Понеділок — Атабаска Служба Божа і Проводи
Box 719, Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя. 1-ша Посту — Гресланд
25. Неділя 2-га Посту — Норая
УВАГА: Великопістна Сповідь перед Богослуженням о 9-й рано.
Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Кадет. (Сповідь)
25. Неділя — Нипавин. (Сповідь)
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Мелфорт
24. Субота Поминальна — Ґронлід (північна).
25. Неділя — Бруксбі. Сповідь.
31. Субота Поминальна — Ґронлід (над річкою). Сповідь.
КВІТЕНЬ
1 Неділя — Гадсон Бей. Сповідь
7. Субота Благовіщення - Ервуд. Сповідь
8 Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
15 Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
22. Неділя Цвітна — Мелфорт. Сповідь
26. Великий Четвер. Страсті — Мелфорт
29 ВЕЛИКДЕНЬ — Бруксбі
30 Світлий Понеділок — Ґронлід (північна).
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Вайта
25. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-84-52.

о. ІВАНА МАРІБИ
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Кіндерслей
25. Неділя — Прілейт. Сповідь.
КВІТЕНЬ
1 Неділя — Кендіяк. Сповідь
7. Субота. Благовіщення - Вонда Сповідь
8. Неділя - Мічем Сповідь.
15. Неділя - - Кіндерслей. Сповідь
22. Цвітна Неділя — Оен Сповідь
29. ВЕЛИКДЕНЬ 9 рано — Прілейт
30. Велик. Понеділок — Кіндерслей
1. Травня Велик. Вівторок — Вонда

В Великодній Четвер о 7-ій год. веч Страсти в Кіндерслей. Винос Плащаниці в Велику Пятницю о 10-ій год. рано — Кіндерслі о 3-ій з полудня — Мічем, а о 5-ій вечером в Вонда

Свячення Пасок в Велику Суботу о 6-ій вечером в Вонда, о 8-ій вечером в Мічем, о 12-ій в ночі в Кіндерслей, о 5-ій рано на Великдень в Оен, Алта, о 9-ій рано в Прілейт, а о 5-ій Вечірня в Кіндерслей
340 Ave. T. S., Saskatoon, Sask. Ph. CH 2-5889

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Енгусвіль
25. Неділя — Овкборн
КВІТЕНЬ
1 Неділя Хрестопоклінна -- Сенді Лейк. Сповідь
7. Благовіщення Пресв. Богородиці — Овкборн Сповідь
8. Неділя - Росборн. Сповідь.
11 Поклони — Овкборн 5 год.
14. Субота — Флеп Елмо. Сповідь
15. Неділя — Січ. Сповідь
21. Субота — Сенді Лейк Сповідь дітей
22. Неділя Цвітна — Мензі Сповідь
26. Страсти — Овкборн 7 год. веч
27. Велика Пятниця. Вечірня: Овкборн 2 год., Мензі 4 год.; Сенді Лейк 7 год
28. Велика Субота — Овкборн. Сповідь дітей
Посвячення Пасок
Сенді Лейк 2 год. по пол.
Мензі 4 год. по пол.
Січ 5 год. по пол.
Енгусвіль 7 год. по пол
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Овкборн 12 год. ночі: Росборн 6 год. рано
30. Світлий Понеділок — Сенді Лейк

За кожною Службою Божою будуть сорокоусти-відправа за вмерлих.
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя. (Сповідь) — Давфин
24. Субота. (Сповідь для дітей) — Давфин
25. Неділя. (Сповідь) — Сифтон
31. Субота. (Сповідь) — Валей Ривер
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Ваділа
25. Неділя — Канора-(Успенська)
Watson, Sask. Box 298 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
25. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
БЕРЕЗЕНЬ
17. Субота — Гефорд. Поминальне
18. Неділя — Редфілд
24. Субота — Кридор. Поминальне
25. Неділя — Гефорд
31. Субота — Редфілд. Поминальне
Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Канора
25. Неділя — Бюкенан

На протязі Великого Посту буде відбуватися Св. Сповідь перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.
Canora, Sask., Ph. 563-5183

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
17. Субота. Вечірня і Сповідь — Ст. Джуліен, 7 год. веч.
18. Неділя. 1-ша Велик. Посту — Ст. Джуліен
18. Неділя. Великопісна Пасія — Лепін, 7 год. веч.
24. Субота. Вечірня і Сповідь — Єллов Крік, 7 год. веч.
25. Неділя. 2-га Вел Посту — Єллов Крік, 8 год. рано
25. Неділя. Великопісна Пасія, 7 год. вечора — Тарнопіль
31. Субота. Вечірня і Сповідь, 7 год. веч. — Вакав
КВІТЕНЬ
1 Неділя. Сповідь від 8 год. рано — Вакав
7. Субота. Благовіщення - Альвина, Сповідь від 8 год. рано
7. Субота. Вечірня і Сповідь, 7 год. вечора — Кадворт
8. Неділя Сповідь від 8 год. рано — Кадворт
8. Неділя. Великопісна Пасія, 7 год. веч — Вакав
11. Середа. Поклони, 7 год. веч. Вакав
15 Неділя - Ст. Джуліен
15. Неділя. Великопісна Пасія 7 год веч. — Вакав
22. Неділя. Цвітна. Сповідь від 8 год. рано — Лепін
26. Ст Четвер Тарнополь, Сповідь від 8 год рано
26. Ст Четвер. Страсти, 7 год. веч. — Вакав
27. Велик. Пятниця. - - Єллов Крік, по Службі Божій Винос Плащаниці 1 год. по обіді — Тарнополь; 2 год. — Лепін, 3 год. — Вакав; 4 год. — Ст. Джуліен; 5-6 год. — Смате 6-7 год веч. — Кадворт
28 Велик Субота — Смате, Св. Сповідь від 8 год. рано. По Службі Божій Освячення Пасок: 3 год. по обіді - - Кадворт 4.30 — Альвена 5 год. по обіді — Ст. Джуліен
28. Вел Субота. Великодня Утреня — Вакав, 11.45 год ночі
29. Неділя Великодня Утреня — Єллов Крік, 7 год ранку Освячення Пасок — Тарнополь, 8.30 год. ранку
29. Неділя. Великодна Служба Божа — Лепін, 10 год. ранку
Address: Box 4. Tel. 48 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Роза
25. Неділя — Гардентон
КВІТЕНЬ
1. Неділя. Сповідь - Толстой
7. Субота. Благовіщення. Сповідь — Сарто
8. Неділя. Сповідь — Пембіна
11. Середа. Поклони 8 год. веч. — Толстой
15. Неділя. Сповідь — Роза
20. Пятниця 3 год. по пол Сповідь молоді — Толстой
21. Субота Лазарева. Служба молоді 9 год. рано — Толстой
21. Субота Лазарева 3 год. по пол Сповідь — Гардентон
22 Неділя Цвітна: 8 год. Освячення Верби — Толстой, 10 год. Служба Божа - Гардентон
24. Вівторок Служба молоді — Гардентон
26 Четвер. Служба і Сповідь — Толстой
26 Четвер. Страсти 3 год. — Гардентон; 8 год. — Толстой
27. Вел. Пятниця. Плащениця: 2 год — Гардентон; 4 год — Толстой
29 ВЕЛИКДЕНЬ 12 год ночі — Пембіна; 3 год — Толстой; 5.30 Гардентон; 8 год. — Роза; 10 год — Сарто
30. Велик. Понеділок — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
18 Неділя — Редватер
25. Неділя — Редлей
30 Субота Восетна. Сповідь
КВІТЕНЬ
1 Неділя — Восетна
7 Субота Благовіщення - Еґрімонт. Сповідь
8. Неділя — Федора Сповідь
14 Субота — Торгилд. Сповідь
15. Неділя — Торгилд
Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
БЕРЕЗЕНЬ
18 I Неділя Посту — Ренвер (Сповідь від 9-ої год. ранку).
25. Неділя - Веплав (Сповідь від 9-ої год. ранку)
КВІТЕНЬ
1. Неділя Хрестопоклінна - Пайн Ривер. Сповідь з 9-ої год ранку
7 Субота Благовіщення — Боян Сповідь з 9-ої год. ранку
8. Неділя - Етелберт. Сповідь з 9-ої год ранку
11 Середа. Поклони — Пайн Ривер 8-ма год. вечора
14 Субота — Пайн Ривер. Сповідь молоді і шк. дітей
15. Неділя — Ґарленд Сповідь з 9-ої год.
21 Субота - Етелберт. Сповідь молоді і шкільних дітей
22 Неділя Цвітна - Зелена Сповідь з 9-ої год.
23. Понеділок Страсний — Драй Ривер. Сповідь з 9-ої год.
26. Четвер Страсний - Етелберт Сповідь, Страсти: 7.30 веч. - Етелберт
27 Велика Пятниця Винос Плащаниці 9.00 ранку - Веплав, 11.00 — Драй Ривер, 1.00 по пол. - Зелена, 3.00 - Етелберт; 5.00 - Боян; 7.00 — Пайн Ривер
28. Велика Субота. Свячення Пасок: 6.30 веч. - Ґарленд; 8.00 — Пайн Ривер; 10.00 — Ренвер; 11.30 ночі - Дорбен (Вел. Полуношниця, Світла Утреня і Свячення Пасок).
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт 9.00 год. ранку — Великодня повна відправа і Свячення Пасок 2 год. по пол. - Веплав (Вел Вечірня).
30. Світлий Понеділок — Пайн Ривер (9.00 год. ранку).
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
БЕРЕЗЕНЬ
17 Субота — Мелвіл. Заупокійна Богослужба і Сповідь
18. Неділя — Мелвіл. Сповідь
24. Субота — Ґудів. Служба Божа за спочилих і Сповідь
25. Неділя — Ґудів. Служба Божа за спочилих і Сповідь
31. Субота — Айтуна. Служба Божа за спочилих і Сповідь
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Мусідора (Сповідь)
25. Неділя — Бросов (Сповідь)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — „Петлюра"-Шортдейл
25. Неділя — „Топорівці"-Врокстон, Саск.
Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
17. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Калмар. Вечером, Вечірня й Сповідь
18. Неділя — Калмар
24. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Пено. Вечером, Вечірня й Сповідь
25. Неділя — Пено
31 Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Торсбі. Вечером Сповідь
КВІТЕНЬ
1 Неділя Торсбі
7 Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Брудергайм. Вечірня й Сповідь
8. Неділя — Брудергайм
14 Субота, Заупокійна по Сорокоусту - - Кагвин Вечірня й Сповідь
15 Неділя — Кагвин
Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
БЕРЕЗЕНЬ
18. Неділя — Вишярд
18 Неділя — Фовм Лейк
25. Неділя — Шіго Полудн. (Сповідь)
25. Неділя - Едмор (Сповідь)
КВІТЕНЬ
1 Неділя Хрестопоклінна - Шіго місто (Сповідь)
1 Неділя Пасія - Шіго місто, 7 год. вечора
7. Субота Благовіщення - - „Коло Мельничуків" (Сповідь)
7 Субота Благовіщення - „Коло Жучканів". (Сповідь)
8 Неділя — Вишарт. (Сповідь)
8. Неділя - „Коло Федаків" (Сповідь)
11 Середа Поклони - Шіго місто, 7 год. вечора
14 Субота - - „Коло Стадникін". (Сповідь)
15 Неділя - Вишярд (Сповідь)
15. Неділя — Фовм Лейк (Сповідь)
15 Неділя Пасія — Шіго місто, 7 год. вечора
20 Пятниця — Шіго місто Літургія Раннеосвячених Дарів з участю Духовенства Йорктонської Місійної Округи Напередодні — Сповідь молоді. Запрошуємо Вірних Округи.
21. Субота - „Коло Купровських". (Сповідь)
21. Субота — Тафнел. (Сповідь)
22 Неділя Квітна — Шіго Полудн. (Сповідь)
22 Неділя Квітна Едмор. (Сповідь)
26 Великий Четвер — Шіго місто, Страсти в 7 год. вечора
27. Велика Пятниця Вечірня і Винос Плащаниці. Про місце і час - громади будуть своечасно повідомлені
29. ВЕЛИКДЕНЬ Світла Заутреня - Шіго місто, 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ Світла Заутреня — Шіго Полудн., 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія — Фовм Лейк, 7 год. ранку
29. ВЕЛИКДЕНЬ Св. Літургія - Вишарт, 8 год. ранку
30. Св. Понеділок — Шіго Полудн
30. Св Понеділок — „Коло Жучканів"

До уваги Вірних округи Шіго, Саск.: Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться за попереднім проголошенням часу та черговости.

Вечірня на перший День Великодня буде Служитись в церкві Св Духа в Шіго Початок - 4 год. дня.
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1962. ЧИСЛО (1155) 7

ТАЙНА РЕЗИГНАЦІЇ ГОЛОВИ ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Митрополит поражений серцевим ударом

Під кінець січня ц. р міністр Освіти й Віроісповідань Греції, Григорій Касcіматіс, погрозив, що він видасть розпорядження, яким він уневажнить обрання Архиєпископа Якова на становище Первоієрарха Православної Церкви Греції, якщо владика Яків не уступить сам. Під цим натиском Митр. Яків уступив. Але він тим був так сильно вражений, що, прийшовши додому, відразу був поражений серцевим ударом, цей удар він переніс, але його стан надалі загрозливий, і він перебуває під лікарською опікою. Найновіші вісті подали, що він попав у постійну безпам'ять.

Загадкове оскарження. Слідство триває.

Коли (8.I 1962) помер попередній Первоієрарх Грецької Церкви, Митрополит Теоклит Архиєпископ Атенський, то 13 січня ц. р. 58 Митрополитів цієї Церкви зібралися в Атенах і голосами 33 проти 24 вибрали 68-літнього Митрополита Якова Єпископа Аттицького і Мегарського на пост Первоієрарха цієї Церкви, інтронізований 18 січня ц. р.

І тоді раптом сколося ось що. Первоієрарх-Митрополит Яків 17 січня ц. р був оскаржений атенським Архимандритом Дамаскином, емеритованим адміралом, за його якісь нібито „невимовні діла".

Внаслідок цього оскарження один з провідних грецьких часописів негайно закликав Митр Якова уступити із становища Первоієрарха

Що означають ці слова оскарження: „невимовні діла", яких мав би нібито допуститися Митр. Яків - ніде не вияснено, отже вони звучать загадково. Але повідомили, що Св. Синод уже назначив спеціяльну комісію, яка має розслідувати цю таємну справу у зв'язку з оскарженням, чи доносом.

„Мені навіть соромно згадувати слово „резигнація"

Коли один з часописів звернувся до Митр Якова, щоб той уступив з посту Голови Грецької Церкви, то Митр Яків, докраю вражений, коротко відловів тихим м'яким голосом „Мені соромно згадувати слово „резигнація". і він твердо вирішив не уступати Але коли уряд Греції загрозив силою усунути його, то він уступив, але це потрясло ним так, що він дістав серцевий удар. Він був первоієрархом тільки 12 днів

Ці інформації подали тут на основі статті (п.з. „Скандал в Атенах") у журнал. „Тайм" (ЗДА) за 2.2.1962.

З російської політики в Римі

РОСІЙСЬКА ЗАРУБЕЖНА ЦЕРКВА В КОНТАКТІ З ВАТИКАНОМ

Владика Антоній з Російської Зарубежної Церкви побував у Ватикані. Розмова з кардиналом Беа — одним з найважніших діячів у підготові до II Ватиканського Собору. Католицька преса хвалить Російську Церкву і осуджує Українську Православну Церкву.

Американський орган Російської Православної Зарубежної Церкви, журнал „Православная Русь" (ч. 3, 1962), подав коротку вістку про це, що один з її владик, єпископ Антоній з Женеви, в кінці листопада 1961 р. відвідав свою російську православну парафію в Римі й одночасно зустрівся з кардиналом Беа — головою Комісії для взаємин з інославними (цебто, з не-католиками), яка діє у зв'язку з підготовою до II Ватиканського Собору, що почнеться у Ватикані 11-го жовтня 1962 р.

Католицький орган уважає російських єпископів „світлими архипастирями"

Католицька газета „Наша Мета" (Торонто) за 10-го березня 1962 р у статті п. з. **„Русская Зарубежная Церква" нав'язує контакт з Ватиканом"** коментує цю справу в такому дусі, так начебто російський владика Антоній, Єпископ Женевський, спеціяльно приїхав до Риму на уніїні переговори. „Наша Мета" вияснює це так. „Річ ясна, що Женевський єпископ Антоній відвідав Рим, щоб там відбути зустрічі з головою одної з найважливіших комісій майбутнього Вселенського Собору, кардиналом Беа, не сам, на власну руку, але висланий туди архиєрейським синодом РЗЦ" (Російської Зарубежної Церкви). Інакше воно й не може бути. Бо кожна християнська Церква, - у якій живе ще справжній Христовий дух та не завмерла ще повсякчасна туга за єдністю і вселенськістю Церкви, за оте „соединение всех Христовых визнавців..." не може інакше по-

(Закінчення на 2-й стор)

Жінка позиває Кат. Церкву

Дружина домагається, щоб їй повернули чоловіка-священика

Американка Еліс Раен обвинувачує Католицьку Церкву в ЗДА під замітом, що катол. церковні власті вивели з дому її чоловіка, Волтера Раена, проти його волі, і насильно тримають у манастирі. Волтер Раен був католицьким священиком, але він законно одружився і залишив священство, ставши торговельним агентом. Його дружина каже, що тепер, коли чоловік у манастирі, то немає кому утримати четверо дітей, законним батьком яких є її чоловік Волтер Раен.

У пресі на американському континенті справа Волтера Раена викликала собою розголос Це справа не дешевої сенсації, а один з документів-причинків іс-

(Закінчення на стор. 5-й)

„Зворушливе й будуюче враження"

Про молитви за Митр. В. Липківського і Митр. Й. Сліпого

Ця вітка українців, що належать до Римської Церкви, на Заході відзначила 18-го лютого ц. р. 70-ліття унятського Митрополита Йосифа Сліпого, переслідуваного безбожною комуно-большевицькою владою. Численна офіційна церковна католицька преса, а також ще численніша католицька преса неофіційна (яку загально вважають „понадвіроісповідною") відзначила цей ювілей Митр. Сліпого, який є дійсно мучеником за Католицьку Церкву.

Між цими ювілейними звітами в пресі також появилася вістка, що Владика Мстислав (Скрипник) — Архиєпископ Української Православної Церкви в США, 18-го лютого в укр. прав. катедрі Св. Володимира в Нью-Йорку, відслуживши Молебня у 20-ті роковини відродження (1942 р) Українського Єпископату, очоленого Митр. Полікарпом (Сікорським) в системі Православної Церкви в юрисдикції Варшавської Митрополії під проводом Митр Діонисія (Валединського), після цього відправив також Молебень за Митр Йосифа Сліпого з нагоди його 70-ліття, — „щоб Господь визволив Свого слугу Митрополита Йосифа, мученика за віру Христову й Український Народ, з неволі та обдарував його здоров'ям і многоліттям", - як звітував про це журн. „Українське Православне Слово" (за березень 1962 р) — орган Укр Прав. Церкви в США, якої Владика Мстислав є Архиєпископом.

(Закінчення на стор. 2-й)

ТУРЕЦЬКИЙ ПАПА НАЙМЕНУВАВ СВОГО НАСЛІДНИКА

Року 1923-го в Туреччині постала т. зв. „Турецька Православна Церква"; вона постала з групки потурчених греків, а її підтримав турецький уряд. В її проводі став Ефтим Карагіссарідіс з титулом „Папа Ефтим I". Він є папою тільки одної святині (в Істанбулі). Постарівшись, він найменував своїм наслідником свого сина Тургена як папу Ефтима II. Свого молодшого сина, Сізука, він постанвив у дякони.

Наслідки поїздки до СССР

„НІКОЛИ НЕ ЗАБУДЕТЬСЯ"

Від Ред. — Під вищеподаним заголовком, з додатком-поясненням: „Листи на Батьківщину", в советській газеті „Вісті з України" (Київ) ч. 102, грудень 1962 р. опубліковано листа, підписаного авторами з американського континенту. Цього листа передруковуємо повністю, як один з документів про ті наслідки, що стаються через відвідування Советського Союзу людьми з Заходу. Наші коментарі в цій справі подаємо після передрукованого тексту цього листа.

„Нарешті, збулась наша мрія: ми побували в рідних краях на дорогій серцю українській землі

(Закінчення на стор. 3-й)

Російська Зарубежна Церква в контакті з Ватиканом

(Закінчення з 1 стор.)

ступати, не може тай не сміє не відгукнутись на голос Голови Вселенської Церкви (папи), що закликає всіх християн об'єднатись, так чи інакше, в одній Церкві... „Русская Зарубежная Церква" під проводом своїх світлих архипастирів дала доказ своєї справжньої християнської зрілости. Вона не злегковажила голосу Господнього і якслід зрозуміла вагу великої історичної хвилини..."

Виступ проти українських православних єпископів

Проголосивши російських православних єпископів словами: „світлі архипастирі", „Наша Мета" одночасно в темних барвах показує українських православних єпископів — за те, що вони не йдуть слідами російського православного єпископа, отже не нав'язують контакту з папою. Уважаючи, що християнство тільки під проводом папи врятується перед загрозою з боку антихриста, „Наша Мета" каже, що єпископи Російської Православної Зарубежної Церкви це знають, „але не знати цього Пастирям українських православних Церков у вільному світі... це був би вже направду сором і гріх супроти Христа-Господа та українського народу", — продовжує „Наша Мета".

Відгомін русофільської політики Ватикану

Звичайно, католицьким діячам відомо, що Російська Православна Зарубежна Церква стоїть на становищі „єдіной, неділімой" Росії, і вона ніколи не визнавала й не визнає українського народу, як окремої нації. А все ж таки на сторінках католицького органу для українців греко-католиків голоситься симпатії до православних москалів, а ворожість до православних українців.

Це тільки ще один з численних доказів, що симпатії Риму, чи точніше — Ватикану до росіян дедалі більше зростають, а ворожість до українців існує подавньому.

Досвід показує, що нехай би українські православні єпископи і як по-братському, у національному і християнському розумінні, відносилися до єпископів-українців католиків, то все ж таки тим вони собі взаємности з боку Католицької Акції не з'єднають. Ось один з прикладів, що його цитуємо з „Українського Православного Слова" (ЗДА) за березень 1962 р.:

„З нагоди 20-ої річниці відродження ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви, в неділю 18 лютого, в катедрі Св. Володимира в Нью Йорку, Вл. Архиепископ Мстислав відслужив Молебень... Після цього Владика пригадав присутнім у катедрі, що саме в неділю 18 лютого українські католики моляться за свого митрополита-мученика Йосифа Сліпого, який ось уже понад 15 років перебуває на засланні в північних таборах СССР і якому 17 лютого сповнилось 70 літ життя. Владика закликав присутніх приєднатись до цих молитов та сам виголосив моління, „щоб Господь визволив Свого слугу митрополита Йосифа, мученика за віру Христову і Український Народ, з неволі та обдарував його здоров'ям і многоліттям".

І хоч російський єпископ Антоній з Женеви не молиться за католицького Митрополита Йосифа Сліпого, то для католицьких діячів він усе ж таки кращий, ніж українські православні Пастирі, що їх католицька пропаганда атакує всіх однаково, не роблячи винятку нікому з них. Їм ближчий є росіянин за те, що він говорить з кардиналом Беа, ніж православний українець, який молиться за українця-католика Митр. Йосифа Сліпого.

„Зворушливе й будуюче враження"

(Закінчення з 1-ї стор.)

Вінніпезький „Новий Шлях" (17. 3. 1962) у більшій вістці п. з. „УПЦерква в ЗДА молиться за Митр. Йосифа", між іншим, зробив ось такий висновок:

„Постава Архиепископа Мстислава та вістка про молитву його і його вірних за Митрополита Йосифа зробила в українському громадянстві зворушливе і будуюче враження".

У католицьких церквах не моляться за українських православних ієрархів-мучеників

Ми радо вітаємо такі коментарі, в яких говориться, що Молебень Архиеп. Мстислава за кращу долю й успіхи Митр. Сліпого „зробив в українському громадянстві зворушливе й будуюче враження". Але ми вважаємо, що це враження являється неповним, недосказаним, незавершеним так довго, як довго дослівно ні один з католицьких духовних українського роду досі ще ніколи не молився за українських православних ієрархів-мучеників, щоб Господь подав їм здоров'я кріпкого, а віку довгого для успішної праці на українській православній ниві. Римська Церква, до якої належить частина українського народу, ніколи не молилася за кращу долю понад 30 українських єпископів-мучеників під проводом Митр. В. Липківського, закатованих комуно-большевицькою владою. Римська Церква, у складі якої також є митрополити і єпископи української національности, не запротестували проти знеславлення пам'яті Митрополита Полікарпа Католицькою Акцією в т. зв. „Енциклопедії Українознавства", що її видає НТШ — того Митр. Полікарпа, який 20 років тому (1942 р.) очолив був Собор Українських Православних Єпископів в т. зв. „Райхскомісаріяті Україна".

Чи можна сподіватися взаємности?

Чи можна сподіватися, що б після того, як Архиеп. Мстислав відправив Молебень за кращу долю Митр. Сліпого, католицькі ієрархи-українці, або нехай і тільки хтось з них, як виняток, правив ювілейний Молебень за українських православних єпископів-мучеників? А якщо б хто вважав, що цього сподіватися не можна, то — чому? Від відповіді на це питання залежить розв'язка проблеми „зворушливих і будуючих вражень" серед українського суспільства. У католицьких газетах, напр. у вінніпезькому „Поступі" (18.3.1962) бачимо на головному місці на першій сторінці великий заголовок: „Православні в ЗДА молилися за Митрополита Кир Йосифа Сліпого",а під цим заголовком переповіджено зміст вістки з журн. „Укр. Прав. Слово" (за березень 1962 р.). Однак катол. „Поступ" не подав своїх коментарів до цієї вістки, — цю інформацію подано просто, як історичний факт. І саме цей брак католицьких коментарів не може не хвилювати православних українців. Бо православні українці мають у цього роду випадках прикрий досвід, а саме: ці випадки, де православні українці будь-яким способом проявляють своє співчуття греко-католицьким духовним (і то виключно як християнам-українцям), діячі Католицької Акції беруть за доказ для Риму, що ось, мовляв, православні українці чинять це з симпатії для папи, отже виявляють свою охоту піддатися Римові.

КАТ. ЦЕРКВА: ДРУЖИТИСЯ З НЕКАТОЛИКАМИ — „СМЕРТЕЛЬНИЙ ГРІХ"

У католицькому часописі в ЗДА „Бруклин Тейблет" (9.12.1961) подано до відома ось таке вчення Католицької Церкви:

„Питання. — Мій знайомий, католик, має замір одружитися з дівчиною, яка належить до Російської Православної Церкви, і вінчатися в її церкві. Він каже, що йому вільно це зробити. Чи ж вільно?"

„Відповідь. — Ні. Католики повинні вінчатися у властиво уповноваженого священика. Католикам заборонено брати шлюб у священика не-католицької релігії. Такий крок призводить католика до неважности подружжя, смертельного гріху, кари відлучення від Причастя і дуже часто до вини за скандал. Немає потреби доказувати, що російський православний священик має важне (дійсне) свячення. Він не є в унії з властями Церкви (католицької). Тому він не є належно уповноваженим".

Це виясненния дав у вищезгаданому часописі католицький священик Реймонд Дж. Нойфельд.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 27-го травня, — у Церкві Св. Покрови в м. **Монтреалі.** Десятиліття Громади.

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Гефорд,** Саск.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5 (12)-го серпня, — у Громаді **Сан Джуліян,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

„Ніколи не забудеться"

(Закінчення з 1-ї стор)

Всі троє ми родом з сусідньої Тернопільської області. Виїхали за океан кілька десятиріч тому. Нам давно хотілося погостювати вдома, зустрітися з близькими і родичами на власні очі побачити життя радянського народу. І ось у складі групи туристів, при сприянні видавництва „Громадський голос", нам вдалося здійснити своє бажання.

Не впізнали ми свого краю, залишеного нами в дорадянський час. Трудящі західних областей України знайшли справжнє щастя у великій сім'ї вільних радянських народів. Де б ми не побували, всюди бачили бадьорих і життєрадісних людей, щасливих забезпечених, сповнених віри в завтрішній день. Скрізь ми спостерігали гостинність і привітність, чули слова дружби і братерства до нас, українців Сполучених Штатів і Канади.

Коли ми прибули на Закарпаття, були вражені величезними змінами, які сталися тут за короткий час. І дійсно, область лише 16 років тому возз'єдналася з Радянською Україною. Тоді вона була відсталою, темною. А тепер це край добре розвинутого господарства, процвітаючої культури. Скрізь ведеться велике будівництво. Виростають нові підприємства, житла.

Нам дуже сподобалося, що всі закарпатські українці говорять своєю рідною мовою. Ми згадуємо про це тому, що націоналістичне охвістя, яке знайшло притулок у США і Канаді, на всіх перехрестях кричить, нібито на Україні зараз не чути української мови, нібито національна культура тут переслідується.

Брешете, жалюгідні! Ми спростовуємо ваші підлі вигадки! Ми наочно переконалися також у вашій брехні про те, що інтелігенти на Україні ходять у порваних штанах. Не тільки інтелігенти, панове, а всі прості радянські люди добре одягнуті, веселі і життєрадісні.

Звичайно, і там, за океаном, ми не вірили буржуазно-націоналістичній пропаганді. А тепер ми вкотрий раз пересвідчилися в її брехливості.

Із захопленням слухали ми розповіді радянських людей про успіхи народної освіти в СРСР. Так, це велике благо, дорогі друзі. У вас учаться всі діти, а головне — вчаться безплатно. У нас же, в Сполучених Штатах і Канаді, освіту може здобути лише той, хто має гроші.

Або взяти медичне обслуговування. Це просто неймовірно! Коли ми приїхали на Україну, дві наші колеги — жінки трохи занедужали. Їм одразу ж запропонували послуги лікарів. Спочатку хворі відмовились: мовляв, у нас не буде чим заплатити за ліки... Як же ми всі були вражені, коли їм подали необхідну допомогу і сказали, що платити за це не треба.

Це можливе лише в країні, де все робиться в інтересах людини, для її блага!

На жаль, наше перебування в чудовому Закарпатті було короткочасним, і ми не змогли багато побачити. Але враження наші найкращі. От побували ми в краєзнавчому музеї, оглядали там картини місцевих художників. Захоплені ними. Своїм художнім рівнем вони набагато перевершують твори багатьох відомих буржуазних живописців різних течій і напрямків.

На закінчення хочемо сказати, що всі радянські люди — палкі поборники миру. Ми теж хочемо миру. До нього прагнуть прості люди США, Канади.

С. Мостовий, П. Бартків, Я. Майданник."

***

Лист, що його ми подали вище, як точний передрук з газети „Вісті з України", був би одним з більшого числа подібних листів, що публікуються в советській пропагандивній газеті для закордону „Вісті з України", і що підписані різними прізвищами, що не відомі ширшому громадянству, отже й можливо, що ці прізвища видумані редакторами цієї газети. Під цього роду листами іноді підписані прізвища й дійсних авторів, але ці люди або всім відомі як комуністи, або це сірі особи, що мало кому відомі.

Тим разом, одначе, зустрічаємося з особливішим випадком: під вищеподаним листом фігурують прізвища, серед яких є одне відоме ширшому загалові українців: п. Я. Майданника — відомого власника підприємства церковних речей під фірмою „Провиденс" у Вінніпезі та автора популярних у Канаді творів, підписаних псевдонімом „Штіф Табачнюк".

З уваги на це й тому подібне, цей лист розрахований советською газетою на пропагандивний успіх — принаймні в Канаді.

Нам не відомо, чи підписані під цим листом особи писали якраз такого листа, чи, може, їм цього листа відповідно підправили пропагандисти в редакції згаданого советського часопису. Кінець-кінцем, самі ці люди, які під цим листом підписані, повернувшись на вільний американський континент із своїх відвідин у СССР, та згодом прочитавши цього листа, мають можливість прилюдно вияснити цю справу в пресі. Тоді це може бути одним з доказів щодо питання: чи деякі з листів, що їх публікує советська пропаганда, справді писані підписаними під ними людьми, чи за них пишуть, або принаймні пропагандивно підправляють їх большевицькі агітатори в СССР.

Але як би там воно не було зо справою автентичности листів, факт залишається фактом, що наслідки поїздок із Заходу у відвідини до СССР якось таки дають себе відчути — будь це по лінії бажань відвідувачів, будь проти їхніх бажань.

Щодо змісту листа, то він не тільки побудований без нахилу писати правду, але й наївний, — він побудований за дитячим способом думання: „ґуд ґай" і „бед ґай" — а третє не дане. Уся Канада в цьому листі зображена як „бед ґай", а Советський Союз — як „ґуд ґай". У Канаді, мовляв, саме „зло", а в СССР нібито „саме добро".

Ми невіримо, що б підписані під цим листом люди з Канади не знали, що в Канаді хоч і не все є ідеальне, але що тут усе ж таки є якісь світлі сторінки, яких немає в Советському Союзі. Але в цьому листі не згадано ні однієї з тих світлих сторінок Канади. Ми не віримо, що ті особи з Канади не знайшли в СССР ні однієї темної плямочки, а однак у листі не згадано ні однієї з них. Зате ж і нам, і авторам листа (та його редакторам пропагандистам) відомо, що якщо б у Канаді було так „зле", а в СССР було б так „добре", як написано в цьому листі, то відвідувачі з Канади були б залишилися в СССР і не поверталися б у Канаду.

Ми не віримо, що в цих туристів з Канади, які оплатили тисячі долярів за свою подорож до СССР, не знайшлося три доляри на оплачення лікаря, отже їх тут врятувала влада СССР. Ми не віримо, що ці люди, які мають свої підприємства в Канаді, погодилися б передати ці свої підприємства советській державі даром в „артіль", а свої фарми віддати державі даром у „колхоз", а самим працювати наймитами коло того. Ми і вони знаємо, що неправдивим є твердження, що в СССР, мовляв, можна мати все безплатно при лікуванні, і що, мовляв, в СССР безплатно вчаться всі діти, — бо хто ж тоді пасе череду в колхозах? Ми тільки умовно й частково віримо, що ці туристи в СССР „бачили бадьорих і життєрадісних людей... сповнених віри в завтрішній день". Але ми це розуміємо так, що тільки надія на те, що може завтрішній день принесе людям якесь полегчення в їхній страшній долі, ще якось стримує сильніші натури, від того, що б в одчаї не наложити на себе руки.

Але, кінець-кінцем, справа не в тому, що кількома словами комуно-большевицької пропаганди може бути менше, чи більше, — справа бо в цьому, що шайка світових заговірників завела у п'ятій частині світу, а в тому і в Україні, новітню панщину, подібну до тієї, яку терпів наш народ перед Хмельниччиною і після неї: колхоз — це колишній фільварок і примусова праця в ньому, без власної землі; і церкви народ мусить орендувати від влади, так як за панщини він платив за те, щоб орендатор за оплату відкрив церкву вірним... І понура справа в тому, що ця шайка заговірників завела цю панщину за допомогою того короткозорого елементу з-поміж наших таки невидющих земляків...

КОНГРЕСМЕН ВОЛТЕР ОСТЕРІГАЄ ДЕЯКИХ ДУХОВНИХ ПЕРЕД КОМУНІЗМОМ

Американський конгресмен Волтер сказав, що „деякі нерозумні священики і професори каледжів не вірять у небезпеку комунізму", а деякі релігійні групи думають, що „комунізм — це нешкідлива ідеологія".

Конгресмен Френсис Е. Волтер сказав це в промові на зборах жіночого Відділу Американського Легіону під кінець першої половини лютого ц. р.

ДОСЯГНЕННЯ СССР ОБІЦЯНЕ НА 1980 РІК: ОДНЕ ЯЙЦЕ НА ДЕНЬ

„Москва (УПІ). — Коло 1980 року кожен росіянин буде отримувати одне яйце на день — як частину хліборобського розвитку за прем'єра Микити С. Хрущова, — подає радіо з Москви. Ця інформація говорить, що метою на той рік (1980) є добитися 127 яєць на особу річно" („Чікаго Дейлі", 7. 3. 1962).

ОДИНОКИЙ ЧЛЕН З ЗДА В РИМСЬКІЙ КУРІЇ ПОМЕР

У членстві Римської Курії досі був тільки один американець — кардинал Алоїс Мюнх, що помер ц. р. Він же був одиноким членом з Америки в Комісії підготови до II Ватиканського Собору, що почнеться 11-го жовтня ц. р. Кардинал Мюнх помер на 73 році життя.

Вже вийшла з друку й продається

„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ з 1921 року, п. н.

написана **Митрополитом Василем Липківським,** із Вступом і Замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука.

Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.

Ціна з пересилкою $3.00

Замовлення й гроші висилати до:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧОМУ УСУНЕНО ПОЕМУ „ЄРЕТИК"

Видавництво Миколи Денисюка в Шікаго, передруковуючи варшавське видання — „Повне видання творів Т. Шевченка", у передмові до 1-го тому 1959 р заявило:

„Повне видання Шевченкових творів — це поновний протест проти фальшування тексту й світогляду Т. Шевченка в підсоветській Україні".

Видавництво Денисюка від 1959 р. продовжує перевидавати том за томом „Повне видання творів Т. Шевченка", і ось тепер уже появився II том, а в ньому це Видавництво сконфіскувало Шевченкову поему „Єретик" („Іван Гус"), а причину цієї конфіскати згадане Видавництво виясниЛо так:

„З уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков, видавництво пропустило з цього тому поему „Іван Гус".

Велика частина українського суспільства у вільному світі була щиро заскочена цим неймовірним фактом, фактом, що так і досі залишається для нашого суспільства загадковим, неясним. Тому-то „Український Голос" (у додатку „Література, мистецтво, наука") за 7-го березня 1962 р., протестуючи проти цієї конфіскати, зараз на вступі заявив:

„Можна багато речей зрозуміти, але зрозуміти факт, що українське видавництво у вільному світі на вільній землі Вашингтона за появові якого в Україні тужив Шевченко — сконфіскує один з найбільших мистецьких творів Шевченка, це таки трудно зрозуміти".

Факт цієї конфіскати так само сприйняв, як незрозуміле явище, вінніпезький „Новий Шлях" за 16-го лютого 1962 р „Новий Шлях", звичайно, бачить причину цієї конфіскати в якихсь затлених тенденціях Видавництва Денисюка, отже він („Новий Шлях") заявив:

„Дивним і просто неймовірним видається нам факт, що цей том творів нашого найбільшого генія і національного пророка, якого ювілей ми так святочно обходили цього року, вийшов в обставинах політичної еміграції у вільному світі — зцензурований.

„Якщо ж видавець оголошує своє видання так, що кожний має враження, що він дає збірку всіх творів письменника, та йому не вільно одних творів для якоїсь тенденції опускати з видання... Видавець М. Денисюк зробив важку помилку, коли він пішов за своїм розумінням „тенденції до наближення і співпраці християнських Церков" і з того міркування опустив з друку цих поем Шевченка. А як буде з іншими тенденціями? Суспільними, політичними, філософічними? Чи тоді видавець просто залишить лише самі баляди Шевченка, як „Тополя", „Причина" і подібні поеми?

Знаємо, що Філологічна Секція НТШ вже вирішила в цій справі поставити відповідну вимогу до видавця цього повного видання творів Тараса Шевченка. Тому ми певні, що видавець поправить свою помилку в той спосіб, що в наступнім томі дасть опущену поему на відповіднім місці".

Цю статтю з „Нового Шляху", з якої ми вище подали цитати, передрукував тижневик „Народня Воля" (ЗДА) за 1-го березня 1962 р.

***

Отже, хоч факт конфіскати цим Видавництвом твору Шевченка являється дуже понурим явищем, то все ж таки тут найважнішою справою є не так сам факт конфіскати, як факт цієї **причини**, через яку ця конфіската сталася.

Видавництва Денисюка ще не так давно не було, а тепер воно є, та колись знову не буде. Але ця **причина**, яка діяла раніше і діє тепер, буде діяти надалі Видавництво Денисюка з цієї **причини** сконфіскувало твір Шевченка, але під натиском прилюдної опінії воно може в черговому томі таки помістити цей твір, давши до нього, евентуально, такі пояснення для читачів, щоб він був менше небезпечним для цієї **причини**. Але сама ця **причина** була, є і буде діяти, та шукати собі иншої нагоди, щоб продовжувати боротьбу з творами і світоглядом Шевченка.

Що це за **причина**, через яку В-во Денисюка із свого перевидання творів Шевченка сконфіскувало поему „Єретик" — згадане Видавництво точніше не вияснило, отже тому-то всі ці часописи (хоч їх лише кілька), які про цю справу писали, не бачили для себе иншого виходу, як тільки вияснити цю конфіскату, як явище **незрозуміле та дивне.** Коли це явище незрозуміле та дивне для преси, то воно напевно тим більше незрозуміле й для широкого загалу читачів

Вина за цю **незрозумілість** лежить по боці Видавництва Денисюка, яке твір Шевченка усунуло, але не подало точнішого вияснення **причини.** Якщо б це Видавництво вияснило причину точніше, то тоді часописи були б передрукували її, отже ця **причина** була б ясною і для часописів і для їхніх читачів.

Правда, Видавництво Денисюка вияснило цю **причину** ось цією своєю заявою: „З уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков, видавництво пропустило з цього тому поему „Іван Гус". І цю заяву згадані тут часописи передрукували для інформації своїх читачів, — одні передркували її без коментарів, а інші подали до неї тільки загальні завваги без точнішого вияснення специфічної **причини** конфіскати, бо ж Видавництво цієї специфічної **причини** не вияснило часописам. Таким своїм становищем недосказаности Видавництво Денисюка хоч-не-хоч призвело до того, що вся атака згаданої преси зосередилася на Видавництві Денисюка, як такому, а не на **причині** конфіскати. Якщо б Видавництво Денисюка було ясніше подало цю **причину,** то преса напевно була б це передрукувала, і тоді суспільство могло б було звернути більше уваги на цю **причину,** а менше уваги на саме Видавництво Денисюка, яке, може, стало жертвою якогось натиску цієї зовнішньої **сили-причини,** і, налякавшись, зробило це, чого воно може й не хотіло робити; таке, евентуально, також могло бути.

***

З уваги на це, що справа цієї конфіскати далі загально вважається дивною і незрозумілою, ми тут уважаємо конечним поставити ось це питання: що це за такі „тенденції до наближення і співпраці християнських Церков", добро яких вимагає аж конфіскати Шевченкової поеми „Єретик"? Шевченко у цій поемі не атакує християнських Церков ні православних, ні протестантських, — він там осуджує Римську Церкву за її „Св. Інквізицію", яка спалила чеського патріота й християнина Івана Гуса за це, що він добро свого народу і правди ставив вище служби Римові, якого він не вважав дійсно християнським. І папу Мартина V, який засудив Івана Гуса на спалення, Т. Шевченко натаврував у поемі „Єретик" словами:

„А на апостольськім престолі
Чернець годований сидить,
Людською кровію шинкує
І рай у найми віддає!"

А ввесь провід тодішньої Католицької Церкви — кардиналів, єпископів і т. д., які разом з папою засудили Гуса на мученицьку смерть, Шевченко натаврував словами:

„Розбійники, людоїди
Правду побороли,
Осміяли Твою славу
І силу, і волю".

Звичайно, що Видавництво Денисюка усунуло поему „Єретик" тому, що Шевченко осудив у цій поемі папу і його провідне окруження. Теперішній папа Іван XXIII напружує всі сили для того, щоб підпорядкувати під свою владу християнські не-католицькі Церкви, з Українською Православною Церквою включно, і Католицька Акція називає це делікатно спробами „об'єднання Християнства", або „тенденціями до наближення і співпраці християнських Церков". Розуміється, коли український загал буде знати правду про історію Римської Церкви також і з творів правдомовного свого генія й національного пророка, слову якого українці безмежно вірять, то Католицька Акція вважає, що поема „Єретик" стає тут небезпечною для папської агресивної політики супроти народів і людини, а вже особливо супроти українців, — ось тут і та **причина,** через яку сконфісковано поему „Єретик".

„Приватний гонорар"

„Українські Вісті" (Ной Ульм, Зах. Німеччина) за 26.XI.1961 р. помістили листа до Редакції, п. з. „Приватний гонорар" частину якого подаємо нижче:

„На тлі всезростаючого зматеріялізування української еміграції треба подивляти тривалу самопосвяту й безкорисність редколегії та співробітників (тобто дописувачів) нашого часопису.

Разом з висловом свого почуття вдячности за постійну приємність і розраду, яку мені приносять „Українські Вісті", я надсилаю 20 долярів. З них прошу прийняти 10 дол. на Пресовий Фонд „УВ" та переслати 5 дол. моїм „вибранцям" М. Задеці та Г. Гордієнкові, як мій приватний гонорар за ту насолоду при читанні їхніх (та інших авторів) творів.

Також надсилаю адресу й передплату новоприєднаного передплатника. З побажанням успіхів — М. Коваль (Каліфорнія, США)."

Рідкісний тип любителя часописа!

ДРУЖИНА ДОМАГАЄТЬСЯ, ЩОБ ЇЙ ПОВЕРНУЛИ ЧОЛОВІКА - СВЯЩЕНИКА

(Закінчення з 1-ї стор.)

торичного значення. Бо тут ідеться не так про ці чи інші особи та способи трактування тих осіб, як про самі ці принципи, що призводять до подібних випадків, і які можуть бути здійснюванні також якимись иншими способами в різних інших ділянках життя.

Нижче подаємо в перекладі текст інформації в цій справі, що була опублікована в щоденнику „Да Вінніпеґ Триб'юн" за 7-го березня 1962 р.:

„Майніола, Н. Й. (АП) — „У четвер (1.3.1962 — Ред. В.) приваблива блондинка — мати чотирьох молоденьких донечок подала Католицьку Церкву на суд, жадаючи 2,375,00 долярів відшкодування. Вона твердить, що Церква розбила її подружжя із священиком і не дає змоги їм зійтися.

Пані Еліс Раєн (Alice Rayn) і її чоловік В. А. Раєн (Walter A. Rayen).
(Ця знімка подана з „The Winnipeg Tribune" за 8. 3. 1962).

Позов був поданий у верховний суд штату в Майніола 41-літньою Еліс Раєн з Глен Гед, Нью-Йорк. Вона означила свого чоловіка, як 57-літнього Волтера Раєна, бувшого вікарного священика католицької церкви в Глен Ков, Н. Й., уродженця Сомервилл, Масс.

Позваними на суд є, крім Церкви, також кардинал Френсис Спеллмен — архиєпископ Нью-Йорку, та дієцезії Брукліну, Роквилл Сентр, Спринґфілд, Масс., Вустер, Масс., Сан Франціско і Лос Анджелес.

Речник ньюйоркської дієцезії відмовився коментувати це.

Пані Раєн у своєму оскарженні сказала, що вона й отець Раєн потаємно одружилися в Мериленд 13-го листопада 1950 р., після чого він залишив Церкву і працював як продавець водопровідних предметів і нерухомостей у Форт Селонга, Н Й., де вони купили дім

Знову забраний

Вона сказала, що її чоловік був насильно виведений з їхнього дому 4-го квітня 1954 р. „шляхом примусу та почерез і з допомогою напитків і лікеру".

Пані Раєн сказала, що її чоловік повернувся був 15-го травня 1956 р., а „в 12-х годинах після того ці ж оскаржені, крім дієцезії Сан Франциско, Лос Анджелес і Роквилл Сентр — знову забрали, чи призвели до забрання отця Раєна".

У своєму обвинуваченні вона твердить, що „оскаржені призвели до того, що Раєна приміщено в манастирі, повністю знаючи це, що він одружений і що в нього є потомство з того одружения Ці поступки були виконані без згоди, погодження і вільної волі та бажання отця Раєна".

Вона сказала, що їй унеможливлено бачитися з ним, поскільки оскаржені відмовилися виявити його місце перебування, і що „її позбавлено отримування належної і задовільної підтримки, та що це оскарження є прилюдним"

З МАТЕРІЯЛІВ ПРО СПРАВИ ПЕРЕВИДАННЯ ТВОРІВ Т. ШЕВЧЕНКА В-ВОМ М. ДЕНИСЮКА

Відоме Видавництво Миколи Денисюка в Шікаго, ЗДА, 1959 р. почало перевидавати „Повне видання творів Тараса Шевченка", що було зреалізоване Українським Науковим Інститутом у Варшаві між двома світовими війнами. У другому томі згаданого варшавського видання була, між іншим, поміщена також і поема „Єретик" („Іван Гус"), отже ця поема повинна була також появитися в цьому ж другому томі, перевиданому Видавництвом М. Денисюка. Однак В-во Денисюка поему „Єретик" з другого тому (виданому 1961 р.) усунуло, а замість цього подало від себе ось це вияснення:

„З уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков, видавництво пропустило з цього тому поему „Іван Гус".

„Вісник" у числі за 1-го березня 1962 р. висловив своє затривоження з приводу цього пропущення в „Повному виданні творів Т. Шевченка" — пропущення, що було свідомо цим Видавництвом зроблене „з уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков", — що „Вісник" інтерпретував тоді і інтерпретує тепер, як тенденції Католицької Акції в напрямі підпорядкування українців не-католиків (головно ж православних) під власть Ватикану

Лист В-ва М. Денисюка

Після появи „Вісника" (з вищезгаданим голосом протесту) 1-го березня 1962 р. Видавництво „Вісник" 13-го березня 1962 р. отримало від Видавництва М. Денисюка листа, що його початкову частину подаємо нижче.

„Редакція часопису „Вісник, Вінніпеґ
Чікаго, 10 березня 1962 р
Вельмишановний Пане Редакторе!

Приїхавши з Торонта застав я посилку з найновішим числом Вашого часопису, в якому є видрукувана дуже гостра стаття в справі пропущення в другому томі мого видання Творів Тараса Шевченка. В цій справі появилася вже моя заява в торонтонській пресі. У залученні пересилаю Вам текст заяви видрукованої вже в українській пресі ЗДА та висланої до української преси в Канаді. Буду Вам дуже вдячний, якщо Ви її видрукуєте на сторінках Вашого часопису і думаю, що вона буде для Вас також задовільною відповіддю на вияви занепокоєння Вашої Редакції. Отже, жодних пропущень у моєму виданні Творів Тараса Шевченка не буде, а Єретик з пояснювальною статтею д-ра Ірика буде видрукуваний в четвертому томі, що тематично в'яжеться з иншими творами Поета..."

Пересилаю найщиріші привітання остаюсь

з правдивою до Вас пошаною
(Микола Денисюк)

Заява В-ва М. Денисюка в пресі

Одночасно з вищезгаданим листом, у прилозі, Видавництво „Вісник" отримало заяву п. Миколи Денисюка, яку тут, на його прохання, публікуємо:

„ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

У ВИДАВНИЦТВІ МИКОЛИ ДЕНИСЮКА ДРУКУЄТЬСЯ БЕЗ ПРОПУЩЕНЬ

Видавництво Миколи Денисюка повідомляє, що реалізоване ним ювілейне 14-томове ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ ШЕВЧЕНКА буде надруковане без пропущень. Усі матеріяли, друковані в першому виданні цих творів у видавництві Українського Наукового Інституту в Варшаві, зокрема в частинах, що охоплюють оригінальну творчість Поета, будуть використані без змін. Ці матеріяли будуть також доповнені, як це вже зроблено в деяких видрукуваних томах (ЛИСТУВАННЯ і ПОКАЖЧИК ВИДАНЬ ШЕВЧЕНКОВИХ ТВОРІВ) та в тих, що ще є в друку (ШЕВЧЕНКО В ЧУЖИХ МОВАХ і ШЕВЧЕНКО, ЯК МАЛЯР) і новими, ще ніде не друкованими томами (ПОЕЗІЇ 1837-1861 рр і ЗБІРНИК СТАТТЕЙ ПРО ШЕВЧЕНКА ТА ЙОГО ТВОРЧІСТЬ).

Чікаго, 5 березня 1962 р.
МИКОЛА ДЕНИСЮК

ЗУСТРІЧ РОСІЙСЬКОГО ЄПИСКОПА З КАРДИНАЛОМ

Владика Антоній — Єпископ Женевський, відвідуючи російську православну парафію в Римі в кінці листопада 1961 р., одночасно зустрівся з кардиналом Беа, який є головою Відділу зв'язків з „inославними" при Передсоборній Комісії, яка займається підготовою до II Ватиканського Собору, що почнеться 11-го жовтня 1962 р. Єпископ Антоній є в юрисдикції Російської Православної Церкви за Кордоном, а її очолює Митр. Анастасій, який не визнає Московського патріярха Олексія.

Українські стінні календарі на 1962 рік

Склад Церковних Речей при Консисторії видав СТІННІ КАЛЕНДАРІ з гарною іконкою та з українським православним календарієм.
Ціна з пересилкою — 35 центів.
Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

З преси

„The Christian Century" в редакційній статті про **„Християнську державу"** погоджується з ось цією думкою Джана Веслі: „На основі всього ходу історії я давно переконався, що якраз ця подія, коли (імператор) Костянтин проголосив себе християнином і цілий потік добробуту і почестей сплинув на Християнську Церкву, а зокрема на духовенство, принесла Церкві більше зла, ніж усі переслідування (Церкви) разом (Журн. „Православная Русь", ЗДА, ч. 4. 1962).

„Українське Православне Слово", березень 1962. ЗДА. Стаття п. з. К. М. **„Невдячний рецензент"**. — „Здавалось би, що о д-р Мелетій Соловій, ЧСВВ, повинен би бути тільки вдячний проф. Власовському за те, що в т. IV ч. 1 „Нарису Історії Української Православної Церкви" І. Власовський виступив проти обвинувачення українських католицьких видавців в тім, що вони р. 1959 „пустили у світ друком викривлений текст Історії Української Православної Церкви під іменем митрополита В. Липківського у фальшивому стані". Таке обвинувачення появилось на сторінках органу УПЦеркви в Канаді в ч. 1 липня 1959 р. . . Отже, проф. І. Власовський, обілюючи видавців мемуарів митр Липківського від посуджения в фальсифікації, тим самим стає на захист о. М. Соловія, редактора і промотора того видання. . . Нині о. д-р Соловій, на сторінках укр. католицького часопису в ЗДА „Америка" (ч. з дня 20 грудня мин. 1961 р.) виступив з „критичними увагами до 4-го тому „Нарису історії УПЦеркви проф. І. Власовського . . Незадоволення невдячного рецензента. . ."

„Українські Вісті", 26 XI 1962 Ной Ульм, Зах. Німеччина. Стаття С. Чалишева **„Думки до IV Собору УПЦ в США"**. - - „Перша пропозиція була, назвати УПЦ в США, друга пропозиція сл п. М. Ветухова було УАПЦ в США. . Цю пропозицію підтримав лише проф. Завитневич. Але на прохання Архиепископа Мстислава він свою пропозицію зняв. Проф. Ветухів залишився при своїй думці. Більше ніхто його не підтримав". (Тут ідеться про наради І. Собору Української Православної Церкви в ЗДА 1959 р. — Ред. В.)

„Батьківщина", 17. 2. 1962. Торонто. **„Промова на відкритті будинку УВАН. Виголосив проф. Ю. В. Шевельов"**: — „Гаряче серце і палкий патріотизм дуже добрі речі, але коли ми починаємо наукові дослідження, ми повинні відкласти їх в сторону і дивитися правді в очі. Академія свій патріотизм український доводить правдою і чесністю, а не модними у нас перегонами патріотизму, модними і дуже легкими".

„Українські Вісті", 26. XI. 1962. Ной Ульм. З. Н., Стаття С. Чалишева **„Думки до IV Собору УПЦ в США"**. „Майбутній Собор нашої Церкви скликати не пізніше трьох років, винести подяку прот. С. Савчукові за видання праці - рукопису митрополита В. Липківського, дати відозву до всіх православних об'єднань Церкви про посилення збірки на будову храму св. Симона в Парижі, молитися за екзильний український уряд". (Тут ідеться про наукову публікацію Прот Д-ра С. В. Савчука — голови Президії Консисторії Укр Гр.-Прав. Церкви в Канаді, п.н. „Митр Василь Липківський: Історія Української Православної Церкви. Розд. VII: Відродження Української Православної Церкви". Вінніпег, 1961. — Ред. В.).

ПРО УРОЧИСТОСТІ БІЛЯ ДВОХ ПАМ'ЯТНИКІВ

Після того, як „Вісник" (1.12.1961) опублікував статтю п. з. „Біля пам'ятника Шашкевичеві", він уже не мав заміру повертатися до справи відкриття пам'ятника Шевченкові та урочистости біля пам'ятника Шашкевичеві.

Однак, деякі часописи, помістивши дописи у справі вищезгаданої статті у „Віснику", спонукали „Вісника" знову повертатися до цієї самої справи.

Католицька Церква очолила урочистість на честь Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі 22-го жовтня 1961 р., і надала цій урочистості також і релігійного характеру, а біля пам'ятника Шашкевичеві відбулася релігійна церемонія, бо Шашкевич католик; тому ж що Тарас Шевченко не-католик, а православний, то біля його пам'ятника, під час його відкриття, не було дозволено не тільки на Панахиду, але й навіть на звичайну релігійну церемонію. І „Вісник" у згаданій статті (1.12.1961) висловив з цього приводу жаль, що так воно сталося.

Після цього, в „Канадійському Фармері" 12-го лютого 1962 р. появився допис одного з українців-католиків, і в тому дописі він заперечує той факт, що біля пам'ятника Шашкевичеві відбулася релігійна „церемонія" Він твердить, що релігійна церемонія не могла відбутися без **епітрахиля** А тим часом на цій світлині, яку „Вісник" помістив був (у ч. за 1.12.1961), з урочистости біля пам'ятника Шашкевичеві, катол Митрополит Максим Германюк, о. прелат Д-р В Кушнір голова Комітету Українців Канади, і інші священики стоять без епітрахилів

А що автор згаданого допису в „Канадійському Фармері" твердить, що „навіть неграмотний знає", що без епітрахиля не може відбуватися релігійна церемонія, - то його твердження безпідставне: У „Віснику" (15 2 1962) було подане вияснення, що, згідно з ученням Католицької Церкви, коли духовні особи беруть участь в якійсь урочистості і притому ставлять свічки, то навіть запалення свічки є релігійним обрядом, а згашення свічки є **релігійною церемонією.**

На доказ нашого твердження ми тут ще раз дослівно цитуємо це вчення Католицької Церкви:

„. . . **на пр. кляканє, розпростиранє рукъ и т. п., и называють ся обрядами або церемоніями; также узмысловляючі формы або сымволы называють ся церемоніями, коли лучать ся съ якимсь священодѣйствіемъ; такъ на пр. запалена свѣчка есть символомъ, згашене свѣтла есть церемонією"** (Див. „Бібліотека Богословска VI Выдає Александеръ Бачинскій — Прелатъ Домовый Его Святости, канцлеръ Митр Капітулы За одобренемъ и благословенемъ Преосвященного Митроп Ординаріята. Львів 1902", стор 466)

Звичайно, щоб звершити релігійну **церемонію,** тобто згасити свічку, яка була запалена для молитовної цілі, для цього не треба епітрахиля.

Як видно, автор згаданого допису в „Канад. Фармері" утотожнив два різні поняття, і слову „церемонія" він надав це саме значення, що й має слово „Панахида". Як видно, саме на цій підставі він твердив, що в „одному органі" („Віснику"?), назву якого редакція „Кан. Фармера" скреслила з його допису, мовляв, було сказано, що біля пам'ятника Шашкевича була відправлена „панахида". Якщо автор допису в „Кан. Фармері" мав на думці „Вісника", то цей автор-католик неправдиво представив справу, — бо ж у статті у „Віснику" (1.12.1961) було сказано, що біля пам'ятника Шашкевичеві була релігійна **церемонія**, а не було ні разу згадане слово „панахида".

**

Коли число „Вісника" за 1-го березня 1962 р. вже було в друкарні на пресі, то саме тоді ми отримали едмонтонські католицькі „Українські Вісті" за 12-го лютого 1962 р., і побачили, що в цьому часописі також є допис цього самого автора, що й був у „Канад Фармері", — допис у цій самій справі, на тему статті „Вісника" (1.12.1961) у справі урочистости біля пам'ятника Шашкевичеві У „Кан. Фармері" він був заголовлении, „А де епітрахиль", а в „Укр. Вістях" - він є під заголовком „Вінніпегська церемонія". У цьому дописі редакція „Укр. Вістей" не скреслила йому назви органу, проти якого він тут виступає, отже тут сказано, що ідеться про „Вісник" Правда, його допис в „Укр. Вістях" зредагований у деяких місцях трохи обережніше. Тут він уже не каже, що „Вісник" мовляв, писав про „панахиду" біля пам'ятника Шашкевичеві (як це було написано в „Кан Фармері"). Тут він також не заперечує того факту, що біля пам'ятника Шашкевичеві була **церемонія** (як заперечував у „Кан Фармері") Але тут він намагається доказти, що, **церемонія** це, мовляв, не є церковний термін ні формою, ні змістом. Виходячи з цього засновку, цей автор заявив:

Автор допису в „У В" запевнює, що репортер „Фрі Пресс" знає різницю між „service" і „ceremony". Дуже добре ми погоджуємося тут з автором, що репортер „Ф. П." що різницю знає, він знає, що релігійне „service" і „ceremony" обидвоє іноді означають одне й це саме А на доказ цього ми маємо ось це свідчення: „The Winnipeg Free Press" 4 XI. 1961 р інформував, що біля пам'ятника Шашкевичеві (22 10. 1961) у Вінніпезі „a brief ceremony was conducted by the metropolitan" (Кир Максим Германюк). Але цей же „The Winnipeg Free Press" (23. X. 1961) інформував:

„After a church service at the St Andrew's Ukrainian Catholic Church, conducted by Archbishop-Metropolitan Maxime Hermaniuk, a colorful parade was staged from the church to the Shashkewich monument, Euclid Avenue and Meade Street, where a brief **service** was held and wreaths placed at the monument.

The observance was sponsored by the Ukrainian Catholic Council of Manitoba, which held two-day convention during the weekend."

Коли автор допису в „У.В" запевнив нас, що до репортера „Да Вінніпег Фрі Пресс' треба мати довір'я, бо він має правдиве знання про це, що було біля пам'ятника Шашкевичеві, то значить, йому треба вірити, що там була релігійна „service". **(К. б.)**

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

Іван Юрків — Вінніпег, Ман.	$10.00
Іван Філик — Септер, Саск	10.00
Кредитівка ім. Св. Володимир в Гемилтоні	50.00
М. Куэик — Віначі, Вашінґтон	50.00
о. П. Запаринюк — Ошава, Онт.	10.00
Андрій Рубашевський — Арран, Саск.	10.00
Павло Лах — Монтреал	2.00
Товариство Християнського Милосердя — Монтреал	15.00
Збірка о. В. Федака на Похороні бл. п. Маріяна Шарамети	13.00
Товариство ім. Іларіона при Манітобському університеті	104.00
Никола Сич — Монтреал	15.00
Н. В. Бачинський — Поплар-Філд, Ман.	10.00
Збірка о. М. Критюка на Похороні бл. п. П. Ціпівника — Бруксбі, Саск.	10.00
Збірка з Хрестин донечки п-ва Колодінських — Бруксбі, Саск.	5.50
Йосиф і Софія Семенсеві — Ошава, Онт.	100.00
Збірка о. Ів. Тріски на Похороні бл. п. Ів. Шалія — Брантфорд, Онт.	10.00
Жіноче Тов. Л. Українки у Ватсон, Саск.	10.00
П-во Половчі — Ватсон, Саск.	5.00
Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської у Форт Віліям, Онт.	20.00
Збірка о І. Куліша на Похороні бл. п. Калини Андрушко	30.75
Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської у Витковї, Саск.	50.00
Збірка з нагоди 70-ліття уродин п. Т. Гуменюка — Торонто, Онт.	150.31
Н. Семенюк — Амгерстбург, Онт.	25.00
Збірка на Похороні бл. п. Михайла Грицева — Вонда, Саск.	10.00

Уявне Чайне Прийняття

Листа ч. 7

ВАРІТА, Ман. З прийняття в домі Івана й Марії Негричів $6.25.

ВАТСОН, Саск. З прийняття в домі Павліни М Глек — жертвували слідуючі особи: Павліна М. Глек $10.00, Текля Г. Кудрик $3.25, Марія Н. Франко, Гафія В. Романюк, Анна М. Охітва, Марія В. Дробот, І. Хомякевич, І. Процко, Д. Токарик — всі разом $4.45. Отож всього разом $17.70.

ГЕФОРД, Саск. Анна Лозовчук $2.00.

ДЕЙТОНА БІЧ, Флорида — Др. П. Дрогомер $10.00.

ЕДМОНТОН, Алта. Анна Цибак $1.00.

КЕНОРА, Онт. — Дмитро Голота з дружиною $5.00.

КІРКЛЕНД ЛЕЙК, Онт. — М. Ґрошок $6.00.

САВТ БАВНД БРУК, Н. Дж., ЗДА — Владика Мстислав $5.00.

ЧІКАГО, Ілл., ЗДА — о. Прот. Ф. Білецький $2.00.

Листа ч. 7 — $54.25

Усім Жертводавцям щира подяка!

За Управу Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея

Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка

НОВИЙ ПЕРВОІЄРАРХ ГРЕЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Після вимушеної резиґнації Митрополита Якова з посту Первоієрарха Православної Церкви в Греції в останніх днях січня ц. р., Архиерейський Собор обрав на Первоієрарха цієї Церкви 86-літнього Митрополита Хризостома Гадіставру — Архиепископа Філіпського й Каваласького. Зо всіх 57 голосів він отримав 54 голоси.

Митр. Хризостом був представником Патріярха Атенагораса І на Православній Конференції на Родосі у вересні 1961 р. Він уважається одним з найбільш освічених православних духовних.

Д. АЙЗЕНГАВЕР КАЖЕ, ЩО ХРУЩОВ БАЖАЄ МИРУ

Ген. Д. Айзенгавер — попередній президент ЗДА з Республіканської партії, промовляючи в лютому ц. р. в Нью-Йорку, висловив переконання, що „Хрущов бажає замирення" з Заходом.

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великий Піст і на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

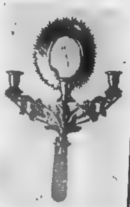

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ...... $ 16.75

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великодньою тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ х 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00
Розміром 4½ х 5¾ — 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

3. КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служба Божа на Великдень	.50

4. ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений 42.50

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 х 32 цалі.

Сім Осіб — З шовковим обшиттям	110.00
З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки — З шовковим обшиттям	95.00
З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ — ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, ґравірована та позолочена 9½ цалів висоти 95.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без ґравірування 60.00

Подбайте, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

(Продовження)

Чи д-р Меть'юс справді був усунений Джовом Меккарті, чи може таки він уступив з власної волі, щоб „не вразити", а точніше — не наразити Меккарті, — це тут менше важне; важним є той факт, що Меккарті, як видно, мусів кимсь заслонити свою католицьку політику. У тій своїй голосній статті в „Амерікен Меркурі" (в липні 1953 р.) д-р Дж. Меть'юс заявив, що в Протестантських Церквах в Америці є велика комуністична інфільтрація, і це, звичайно, було сказано в дусі католика Меккарті, який боровся з протестантизмом, але для цього взяв собі вірного помічника, що ним був протестант Меть'юс, який своєю особою відвертав підозрення від католика Меккарті. Католицька політика Меккарті проявляється не в самому тому факті, що він звелів Меть'юсові шукати комуністів у Протестантських Церквах. Бо ж у Протестантських Церквах між духовними справді трапляються такі одиниці, які в цій чи іншій формі співпрацюють з комунізмом. Католицька політика Меккарті проявилася головно в тому, що він хоч і знав, що і в Католицькій Церкві є такі духовні особи, і то дехто з них на високих становиках, які співпрацюють з комунізмом, то однак він, Меккарті, як католик, мовчав у цій справі, він також не ставив прилюдного питання, чи є такі рабіни, які співпрацюють з комунізмом. Бувши антисемітом, у практиці Джов Меккарті тим більше пильнувався, щоб нічого не писати проти жидів — навіть проти окремих осіб жидівської релігії. Оце ті причини, через які Меть'юс у цій своїй відомій статті „Амерікен Меркурі" (1953) не атакував ні католиків, ні жидів, а тільки протестантів. І саме через те протестанти масово запротестували проти цієї статті Меть'юса, посуджуючи його в дискримінуванні протестантів. У своїй статті в „Крищен Бікон" (27.3.1958), цитати з якої ми тут постійно подаємо, д-р Меть'юс признається до цього, кажучи:

„1953 року, коли я взявся за ці небажані публікації у статті, яку я написав для „Амерікен Меркурі", я отримав тисячі листів і телеграм. Найбільш загальним наріканням моїх кореспондентів було те, що я не згадав про католиків і жидів. Широко говорилося, що я боявся це робити".

Так пише сам Меть'юс 1958 р., отже вже по смерти Меккарті. Отже тут дійсно постає питання: чому Меть'юс, атакуючи (в „Амерікен Меркурі" 1953 р.) протестантів, не атакував нікого з-поміж духовних католицької і жидівської віри, хоч він, Меть'юс, і Меккарті мали на своїх тайних списках замічені особи також і з-поміж духовних католиків і жидів? На жаль, Меть'юс ніколи задовільно не відповів на це питання. А відповідь тут сама собою ясна: Меккарті католиків покривав з вірности Ватиканові, а проти осіб жидівської віри боявся виступати прилюдно, щоб цим не розкрити своєї антисемітської діяльности.

Меть'юс про комуністичну інфільтрацію в Католицькій Церкві і серед жидівських духовних в Америці

Аж по смерти Джова Меккарті д-р Дж. Меть'юс осмілився прилюдно виявити, що Сенатський Постійний Слідчий Підкомітет, якого головою був Меккарті, а його екзекутивним директором був Меть'юс, знав, що комуністична інфільтрація в Америці діє не тільки в Протестантських Церквах, але також і серед духовних католицької Церкви і серед рабинів.

Д-р Меть'юс виявив це у своїй великій промові у неділю ввечері 22-го березня 1958 р. в авдиторії Біблійської Пресвитерської Церкви в Коллингсвуд, Ню Джерзі, ЗДА. Газета „Крищен Бікон" (27.3.1958), між іншим, так інформувала про це:

„Прибуття д-ра Дж. Б. Меть'юса до Коллингсвуд, Н. Дж., в суботу ввечері 22-го березня 1958 р., Всемогутній Господь уже вжив нате, щоб спонукати кілька соток до більшої пильности в обороні спадщини Християнства. У власній і блискучій промові цей оборонець свободи здобув симпатії зборів".

Вищезгадана промова Меть'юса (в Коллингсвуд 22.3.1958) була опублікована в формі статті Меть'юса в газеті „Крищен Бікон" (27.3.1958), і це саме ця стаття, з якої ми вище, в попередньому розділі, подавали цитати.

У цій своїй промові Меть'юс 22.3.1958 р. в Коллингсвуд ще раз повторив дещо з того, що він писав був в „Амерікен Меркурі" (в липні 1953 р.), а саме:

„У тій статті в „Амерікен Меркурі", над якою так багато дискутувалося, я був написав: „Біля сімох тисяч протестантських духівників упродовж останніх сімнадцятьох років втягнено в сітку кремлівського заговору". Властиво, у моїй картотеці фігурує 8,673 імен таких духівників; більшість з них — це, звичайно, нерозумні жертви апарату комуністичного фронту. Число ж рабинів, для порівняння, — 353, що становить приблизно 14 процентів рабинів у ЗДА",

сказав Меть'юс у цій своїй промові 1958 р., хоч у своїй статті в „Амер. Меркурі" 1953 р. він про рабинів не згадував. А тепер він сказав, що в картотеках Сенатського Постійного Слідчого Підкомітету фігурують 353 рабини (тобто 14 процентів усіх рабинів ЗДА), що офіційно співпрацюють з організованим комунізмом, сітка якого йде з Совєтського Союзу.

(Докінчення буде)

Дін Раск, Франко, Елеонора Рузвелт

Дін Раск — секретар (міністр) Закордонних справ ЗДА, у половині грудня 1961 р. побував у Мадриді на відвідинах у диктатора Іспанії Франко, і там прилюдно величав цього диктатора. Демократичний фронт (нелегальний) в Іспанії потаємно видав прилюдного листа, в якому висловив свій „несмак" з приводу того, що Америка підтримує фашистську систему цього диктатора. Елеонора Рузвелт — вдова по президентові ЗДА Рузвелтові, також вислала до Д. Раска телеграму з протестом — мовляв, диктатор Франко переслідує демократію, протестантів і жидів.

Протестантський демократичний журнал „Чорч енд Стейт" (ЗДА) ч. 2 за лютий 1962 р. також протестує проти підтримування диктатора-фашиста Франко урядом ЗДА. Але при цьому цей журнал вважає протест пані Рузвелт як „жарт". Цей же журнал каже, що „її власний сентимент до Франка є „добре відомий".

На нашу думку, жур. „Чорч енд Стейт" безпідставно нарікає на симпатії демократки Елеонори Рузвелт до диктатора-фашиста Франко. Генералісимус Франко виєднав собі у Гітлера дозвіл забрати з самої тільки Угорщини 50.000 жидів, щоб урятувати їх від знищення німецькими нацистами, і тому жиди цілком оправдано підтримують ген. Франко, який не переслідує їх.

ВАТИКАН ЗБІЛЬШУЄ ЧИСЛО КАРДИНАЛІВ

Папа Іван XXIII призначив 17 лютого ц. р. 13 нових кардиналів, піднісши їх число до 87, — найвище число в історії Католицької Церкви. Ніхто з новопризначених не є американцем. Гадають, що листа кандидатів була готова ще перед смертю американського кардинала Алойзюса Мюнха. 87 кардиналів репрезентують 32 нації. Із них 30 є італійцями, 8 французами, 6 еспанцями, 5 американців, три німці, три бразилійці, три із середньосхідніх країн, два аргентинці, два канадійці, два британці, два ірляндці і два португальці. По одному кардиналові мають такі країни: Австралія, Австрія, Бельгія, Чіле, Китай, Колюмбія, Куба, Мадярщина, Еквадор, Індія, Японія, Мексико, Голляндія, Перу, Філіпіни, Польща, Танганьіка, Уругвай і Венесуеля. Наймолодшим кардиналом є 48-річний, тепер призначений перуванець Хуан Ляндазурі Рікетс. За час урядування нинішнього папи померло 17 кардиналів. Формальний вибір новопризначених відбудеться на тайному урочистому засіданні Консисторії 19 березня ц. р.

Між цими 13 кардиналами, що папа наменував 17-го лютого, є три кардинали „ін пекторе", цебто такі, що їхні імена тепер не будуть проголошені. У Колегії Кардиналів є тепер чотири чи п'ять кардиналів „ін пекторе". Неофіційні вістки з Ватикану передбачують, що папа Іван XXIII збільшить число Колегії Кардиналів до 100 осіб, щоб таким чином улегчити працю підготови до II Ватиканського Собору.

КАРДИНАЛ ОБІЦЯЄ ПРОТЕСТАНТАМ В ЕСПАНІЇ ТРОХИ ПОЛЕГЧЕННЯ?

Протестантизм в Еспанії заборонений державним законом, уряд цієї держави переслідує протестантів під тиском Католицької Церкви. Але Еспанія економічно стоїть дуже низько — селянство й робітництво країни у великій нужді, що дедалі збільшується. Еспанія вже почала отримувати від Америки економічну підтримку. Але еспанські протестанти всякими способами звертаються до вільного світу, щоб він рятував їх від католицького переслідування.

Мабуть усім тим треба пояснювати недавню заяву монсіньйора Ірібаррена, що „наплив протестантських туристів призводить до того, що для нас стає істотною справою це, щоб перестати бути лиш опозицією" супроти протестантизму в Еспанії. Монсіньйор Ірібаррен написав це в „Екклезії", що є органом Католицької Акції в Мадриді. Цей монсіньйор уважається неофіційним речником примаса Еспанії кардинала Пля-і-Денієль у Толедо, — подає „Амерікен Рев'ю оф Істер Ортодоксі" (січень 1962), і додає: „Однак ця „обіцянка" є дана лише на словах".

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Гурт цих різних фактів, що подані вище, — це тільки ілюстрації для принципу рівности між Апостолами, на якому стояли всі Апостоли. Не міг Апостол бути наставником іншим Апостолам, бо всі Апостоли спільно визнавали над собою і над Церквою тільки Одного Наставника: — Христа. Ап. Матвій остерігає: „...і не називайтеся наставниками, бо Один у вас Наставник: — Христос" (Матв. XXIII, 10). Апостоли глибоко, правдиво розуміли значення Откровіння Божого: „Я є Альфа й Омега — Початок і Кінець" (Откровіння Св. Івана XXI, 6). Христос Бог відкрив Апостолам цю Свою істину, що ні один з Апостолів сам не становить всієї „скелі" чи „каменя", цебто основи всієї Церкви, бо Бог об'явив їм, що всі вони разом, спільно, як дванадцять окремих основ, рівних між собою, становлять одну основу Церкви Христової. Господь Бог відкрив: „Стіна міста має дванадцять основ, і на них імена дванадцятьох Апостолів Агнця" (Ягняти) (Откровіння Св. Івана XXI, 14).

„Стіна" — це Церква Христова, що стоїть на дванадцятьох основах (чи каменях), що рівні один одному, а цими дванадцятьма основами є дванадцять Апостолів Христа — рівних один одному, а не сам тільки Ап. Петро є основою всієї Церкви.

ПРЕТЕНСІЇ РИМУ У СВІТЛІ ЄВАНГЕЛІЇ СВ. МАРКА

Св. Папія жив десь біля 150 років по Нар. Хр. — він написав твір п. н. „Пояснення висловів Господніх". Сам цей твір на історичному шляху загубився, але з нього поробили витяги відомі автори, що жили в періоді часу між 150-275 рр. по Нар. Хр., а саме: Свв. Іреней, Климентій Олександрійський і Євсевій (у своїй „Історії Церкви"). Дякуючи творам цих трьох святих-авторів, збереглися деякі частини цього твору Св. Папії п. з. („Пояснення висловів Господніх").

Узявши за основу дані з вищезгаданого твору Св. Папії — чи, точніше, з цих збережених частин його твору, — деякі з теологів Католицької Церкви побудували на них свою гіпотезу про взаємовідносини між Ап. Петром і Ап. Марком. Властиво, ці теологи своєю гіпотезою створили щось у роді своєї спеціяльної школи в католицькій теології. А саме, теологи цієї школи твердять, що Ап. Марк був близьким співробітником Ап. Петра в Римі; вони кажуть, що Ап. Марк Апостолом не був, і Христа не бачив ніколи, та що, мовляв, Св. Марк тільки від Ап. Петра, який перебував у Римі, довідався про життя, вчення, муки й смерть Ісуса Христа, — та що тільки на основі тих інформацій Ап. Петра Св. Марк написав свою Євангелію.

Якщо б ми захотіли прийняти це припущення згаданої католицької богословської школи, то ми мусіли б конечно поробити з цього такі логічні висновки: що Ап. Петро мав нагоду знати це, що Св. Марк писав, і — що в Ап. Петра була можливість усі евентуальні неточності в Євангелії Св. Марка виправити; ба ж по суті Євангелію Св. Марка так немов би писав Ап. Петро рукою Ап. Марка; адже ж Ап. Марк писав тільки це, що Ап. Петро йому диктував.

Яка була думка Св. Папії про відносини між Ап. Марком і Ап. Петром — зорієнтуватися ледве чи можливо, бо ж його твір, як цілість, затратився, а на основі самих тільки фрагментів цього твору не можливо відтворити цілість. А втім, це ще питання, чи Св. Іреней, Климентій Олександрійський і Євсевій точно поробили витяги з твору Св. Папії.

Але, покищо, підходимо до справи в такому стані, в якому католицькі теологи її подають.

І так, твердження Св. Євсевія зводиться до цього: 1) що хоч Св. Папія особисто не знав Св. Євангелиста і сам він у Римі ніколи не був, але він черпав свої відомості від якогось пресвітера Івана, якого він, Папія, поважав і вірив йому, як знавцеві й авторитетові, що цей же пресвітер, Іван, мовляв, говорив Св. Папії, що Св. Євангелист Марк жив у Римі й допомагав Ап. Петрові в його християнській місії римлянам; і що тоді якраз Ап. Петро розповідав Св. Маркові про Ісуса Христа, а Св. Марк цю розповідь Ап. Петра списав, і з цього постала „Євангелія Св. Ап. Марка".

Чи Св. Папія точно передав інформації цього „пресвітера Івана"? Чи цей т. зв. „пресвітер Іван" подав Св. Папії точні інформації про Св. Марка і про його взаємовідносини з Ап. Петром? Щоб дати відповідь на ці питання, треба було б порушити досить широку тему, що вимагає окремої розвідки, — і тут читач може з пожитком для себе прочитати розвідку на тему Першої Євангелії Ап. Марка, що її написав Frederick S. Grant (Вид. Abingdon — Coxbury Press, New York, 1943).

Я тут уже застерігся вище, що якщо б ми хотіли прийняти дані Св. Папії (чи може тільки приписувані йому ці „дані") — за цілком правдиві, то в такому випадку ми мали і право, і обов'язок зробити неуникнимий логічний висновок, що Св. Євангелистові Маркові його Євангелію подиктував Ап. Петро, цебто — усе це, що написав Св. Євангелист Марк, являється думками Ап. Петра.

Узявши собі за точку виходу — як за робочу гіпотезу — вищезгаданий висновок (тільки, як умовний!), звернімося до тексту Євангелії Св. Марка.

І так, найперше, що Ап. Марк говорить про Ап. Петра, то це ось що: „Проходячи побіля Галилейського моря, (Ісус) побачив Симона і Андрія — брата його, що закидали сіті в море, бо вони були рибалками. І сказав їм Ісус: „Ідіте за Мною, і вчиню Я, що будете ловцями людей. І вони зараз же, зоставили свої сіті, послідували за Ним. І пройшовши звідтіля небагато, Він побачив Якова Заведеєвого і Івана — брата його, що також у човні ладили сіті, і зараз же покликав їх..." (Марк I, 16-19).

Цебто, Ап. Петро не був першим покликаним Апостолом, — Христос покликав Ап. Петра (Симона) одночасно з його братом Андрієм.

Далі, з свідчення Ап. Марка видно, що сам цей факт, що Христос назвав Ап. Симона іменем „Петро" („Кифа"), не є жодним вирізненням Ап. Петра між Апостолами, бо Христос і іншим Апостолам надав, як епітети, додаткові імена: „Потім (Христос) вийшов на гору й покликав до Себе, кого Сам хотів; і прийшли до Нього. І поставив (з них) дванадцять, щоб з Ним були і щоб посилати їх на проповідь, і щоб вони мали власть зціляти від слабостей і виганяти бісів: (поставив) Симона, назвавши його іменем „Петро"; Якова Заведеєвого і Івана — брата Якового, назвавши їх іменем „Воанергес", цебто „сини громові"; Андрея, Филипа, Варфоломея, Матвія, Фому, Якова Алфеєвого, Фадея, Симона Кананита і Юду Іскаріотського, який і видав Його" (Марк III, 13-19).

(Далі буде)

ПРИЯЗНА ЗУСТРІЧ ЦЕРКОВНОГО ПРЕДСТАВНИКА З СССР З МІНІСТРОМ РЕЛІГІЙНИХ СПРАВ ІЗРАЇЛЯ

„Єрусалим (РНС) — Вірменські, грецькі православні і російські церковні провідні особи склали куртуазійну візиту Церахові Варгафтигові — новому міністрові Релігійних справ Ізраїля, з яким вони сердечно обговорювали церковні справи.

Вони в приязній атмосфері обговорювали скріплення добрих відносин з державною владою (Ізраїля) і проблеми їхніх релігійних спільнот.

Учасниками цієї розмови були: архиепископ Єгише Дердерян — патріярх Вірменської Апостольської (Православної) Церкви в Єрусалимі, що прибув із Старого Міста (Єрусалиму) в Йордані; грецький православний архиепископ Ісидор з Назарету, і архимандрит Варфоломій — новий голова Російської Православної Місії в Ізраїлі", — інформує православний сирійський журнал „Да Ворд" (січень 1962) в ЗДА.

Як замітніше вище — тут можна відмітити ось що: жидівські провідники на Заході, які підкреслюють приязне відношення Ізраїля до Америки, дедалі частіше й голосніше говорять про „неприязне відношення Совєтського Союзу до Ізраїля". Знову ж, архимандрит Варфоломій, звичайно, фактично рекомендований владою СССР і фактично назначений головою Російської Церковної Місії в Ізраїлі, отже архим. Варфоломій дійсно, хоч і неофіційно, як урядова особа склав міністрові Релігійних справ візиту пошани і розмовляв з ним у приязно-сердечній атмосфері.

КАЛЕНДАР „РІДНА НИВА" на 1962 рік

У цьому календарі поміщені документальні матеріяли про відношення Церков до Т. Шевченка в Соті Роковини Смерті, а в тім також вперше опубліковані друком документи про заходи Української Греко-Православної Церкви за це, щоб пам'ятник Шевченкові у Вінніпезі був посвячений — але, не зважаючи на це, його не посвячено.

У статті присвяченій 40-літтю першого голоду в Україні під Совєтами, знайдете документи і світлини з жахливих сцен голоду, з людоїдством включно.

У календарі „Р. Н." знайдете багато іншого цінного матеріялу. Навіть котра-небудь одна з цих більших статтей своєю цінністю й рідкістю покриває собою вартість цього календаря.

Календар на доброму папері, люксусова обкладинка ілюстрована кольоровою світлиною новозбудованої Всеканадійської Катедри Прес. Тройці у Вінніпезі — це вперше опублікована світлина цієї величавої Святині в її зовнішньо майже викінченому стані і вона сама собою становить цінну пам'ятку.

Ціна $1.00

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

„Велика шкода Квебеку: освіта"

Під таким заголовком опублікував статтю пастора Жана Фляо журн. „Протестант Екшон" (січень 1962). У вступі до цієї статті Редакція згаданого журналу подала ось це виясненння:

„Автором цієї ось статті є французький протестант — пастор (Джан Фляо) із Сен Жан. Він та ще один пастор — о. Вилсон Евин, з Комтону, Квебек, стали предметом прилюдного наступу у світській пресі; цей наступ повів на них священик (католицький), який, називаючи їхні імена, зробив їм визов, щоб вони дали йому відповідь. Однак, коли вони написали йому відповідь, то цей самий часопис (в якому катол. священик визвав їх), відмовився опублікувати їхню відповідь, мотивуючи це тим, що він „лякається наслідків цього". Коли ж обидва ці пастори, що їх було заатаковано, вказали (видавцям згаданої світської газети, на сторінках якої повів свою атаку катол. священик), на той факт, що на цій газеті є при наголовку слово „незалежна", то він (редактор) відповів: „Ми незалежні в політиці, але в релігії в Квебеку немає незалежности".

Не зважаючи на те, однак, „Ле Нуво Журналь" у Монтреалі осмілився опублікувати великі уривки з їхнього (цих двох протестантських пасторів) листа, в якому вказується, що шлях низького стану освіти в Квебеку веде до дверей палат ієрархії (католицької). Тут є певні познаки того, що в Квебееку подихнув новий вітер, коли цей великий метропольний щоденник, який змагається за це, щоб поширитися серед мас, осмілився опублікувати листа протестантських пасторів, в якому критикується ролю Римської Церкви у справі освіти".

АНГОЛЬСЬКІ БОРЦІ ЗА СВОБОДУ ГОТОВЛЯТЬСЯ ДО БОРОТЬБИ

Провідник населення (негритянського) Анголи, націоналіст Маріо де Андраде, заявив, що його організація розробила точний плян боротьби за визволення Анголи з-під португальського колоніяльного панування.

Преса Католицької Акції, обстоюючи інтереси католицької Португалії, називає визвольницький рух анголців рухом проти Заходу (бо ж Португалія — це одна з країн Заходу); а тому, що цей рух нібито „протизахідній", то ця преса називає його „комунофільським". Стара, вичовгана тактика пропаганди Ватикану.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА В КАНОРІ, САСК.

Християнське й релігійне виховання душі молодого українського покоління — це основне і найблагородніше завдання кожної дбайливої Церковної Громади нашої Церкви. З уваги на ці мотиви наша Громада — вслід за іншими більшими — під проводом своїх ревних священиків уже роками організувала навчання релігії в рамках Недільної Школи. Із щорічним зростанням членства і числа дітвори шкільного віку довелося з початком 1957-58 шкільного року поділити учнів нашої Недільної Школи на вісім окремих груп-кляс, щоб кожній окремій клясі подати такий релігійний матеріял, який найбільше буде відповідати вікові учнів даної кляси. З того часу в Недільній Школі навчали світські особи з основною релігійною підготовкою, а саме: пані — П. Данильчук, М. Котелко, Б. Куса, П. Кушнір, А. Мисак, Ґ. Ортинська, Т. Ременда, добр. Г. Слюзар, А. Шинківська, І. Щиголь і Є. Ягольницька: панночки — С. Анака, Ґенет Горечка, Джюн Горечка, Дж Мельничук, і Д. Мисак; панове—Л. Ганевич, С В. Ґорчинський, З. Данильчук, Дмитро Добровольський, М. Кушнір, В. Мисак, О. Мисак і Є. Пура.

Директором Недільної Школи спочатку був п. С. Ґорчинський, а вже кілька останніх років пані Геня Ортинська. До успішного ведення Недільної Школи великою мірою також причиняються спільні конференції учителів зо своїм Парохом Навчання релігії ведеться продовж шкільного року. Перед вакаціями при кінці одного недільного Богослуження діти, що успішно закінчили приписаний курс, отримують з рук о Пароха свідоцтва, а всі вчителі — нагороди в формі вартісних книжок про Православну Віру й Церкву. Таке публичне вручення нагород для учнів і їх виховників одночасно є урочистим і зворушливим переживанням усієї Громади. У день закінчення навчання відбувається, по полудні, пикник для всіх школярів і їхніх батьків, що його завжди приготовляє Батьківський Комітет

Діти Недільної Школи звичайно влаштовують свої концерти з нагоди Різдва й Дня Матері. Очевидно, що найбільше труду вкладають тут їхні дбайливі учительки під проводом довголітньої управительки Недільної Школи — пані Гені Ортинської.

Канорська Громада дуже високо оцінює щирих виховників — учителів і вчительок Недільної Школи, і радіє також тим, що їхні ряди вже поповнюються бувшими учнями, а тепер уже помічниками вчителів, що ними цього року є Сендра Анака, Дженет Горечка, Зеновій Данильчук, Михайло Кушнір і Донна Мисак.

Щира вдячність належиться також д-рові Ол. Данильчукові і його дружині, які радо відступили вигідне й просторе приміщення своєї лікарської канцелярії для кількох кляс Недільної Школи, бо дотеперішне приміщення Школи в Народньому Домі показалося недостатнім для 105 дітей.

На окрему похвалу й признання заслуговують ще й наші члени, що проживають в Амстердам, Саскачеван. Розуміючи вартість релігійного навчання, вони, хоч віддалені від Канори на 12-15 миль, але завжди привозять своїх діточок до Недільної Школи в Канорі. За їхнім гарним прикладом уже час піти також і тим батькам, які живуть ще ближче Канори, та яких діти не отримують релігійного виховання в Недільній Школі.

Навесні 1962 року наша Громада почне будувати нову церкву, під якою планується вигідні кляси для Недільної і Української Шкіл. Коли це осягнемо, тоді праця в Недільній Школі напевно розгориться ще ширше, а разом з тим ще більше пожвавиться духовне життя Канорської Громади. **Батько.**

ПОПРОЩАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНІВ
Оттава, Онт.

У неділю ввечері 28 січня ц .р. зійшлося до парафіяльної залі церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві поважне число парафіян попрощати своїх заслужених членів п. Степана Калина і його дружину.

Подружжя Калині виїхали до Торонто, куди був перенесений п. Калин, як урядовець метереологічного бюра.

На чайному прийнятті в честь п-ва Калиних від Парафії був вручений п. Калину подарунок, а також пані Калиній від місцевого Відділу Союзу Українок Канади. З прощальними промовами виступали слідуючі члени парафії: голова Парафії п. А. Лазарович ,п. В. Мушка, пані А. Тріщук — голова відділу СУК, Дост. сенатор Гнатишин і парох о. Б. Ґорґіца. Усі промовці висказували свій жаль з приводу від'їзду п-ва Калиних, одночасно підкреслювавши їх ню віддану працю для добра й розвитку місцевої Громади. Пан Калин довгі роки був членом Управи Громади, займаючи в ній відповідальні пости. Він невтомно старався якнайкраще виконати свої завдання ,знаючи, що цим скріпить Церковну Громаду та своїм прикладом заохотить й інших до праці на добро нашої Святої Православної Церкви,

Накінець п. і пані Калині подякували всім присутнім за подарунки і вияви християнської любови та щирости до них. З нагоди свого від'їзду п-во Калині пожертвували $100.00 на будівельний фонд нової церкви Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві.

За грошовий дар та за їхню щиру працю для Оттавської Православної Громади Успіння Пресв. Богородиці вся Громада складає п-ву Калиним свою щиросердечну подяку й бажає, щоб Всемилосердний Господь Бог подавав їм і на новому місці осідку всього найкращого та мав їх у Своїй постійній опіці!

На прохання голови Громади, п. А. Лазаровича, присутні зложили $18.50 на українську пресу, з чого також призначено $9.50 і на „Вісник".

Присутній.

ВІСТІ З ЕДМОНТОНСЬКОЇ ПАРАФІЇ СВ. ІЛЛІ

Продовж деякого часу наша Парафія занедбала подати вістку про своє існування та свою скромну діяльність, — і хоч наші Громади час до часу подають про себе чутку в часописах, зокрема ж у „Віснику". Правда, наша новопоставша Громада ввійшла в стадію 4-го року свого існування, та все ж таки за нею є певн. наслідки як приклад іншим Громадам і т. д.

Не можу обминути тієї колосальної праці наших священиків, Владики Андрея та бувшого пароха о. Прот. А. Хруставки. Сьогодні ця Громада зо зростанням числа вірних, з Божою поміччю і благословенством поступає вперед З приходом Різдва Христового наш хор під управою п. Яременка брав участь у конкурс краси коляд різних етнічних груп міста Едмонтону й околиць.

Правда, не здобув він трофею першости, однак похвал та признань було може аж забагато, коли ці коляди передавали по телевізії та радіо

Далі, цей же хор виїздив на колонії міста Форт Саскачевану, здобуваючи похвали та признання, бо ширить красу українських колядок і його мистецтва взагалі. Не можу також обминути Свята Святого Миколая в нашій Громаді. Цю урочистість для нашої дітвори підготував наш теперішній Парох о. О. Фляк, учні Рідної Школи та учительки Недільної Школи. Але найголовнішою проблемою на Різдво Христове була справа відвідин наших колядників по домах наших парафіян. Одначе завдяки нашому скарбникові та о. Пароховi, і всьому хорові, наші відвідини з Колядою увінчалися успіхом на сто відсотків, хоч страшні морози і заметіль були того дня перешкодою.

На самий Свят-Вечір Йордану відбулася в нашій Громаді спільна Свят-вечеря і свячення води в церкві ввечері. Заля була переповнена народом, всі очікують слів молитви нашого о. Пароха та його слова й благословення.

По спільній Свят-вечері наша дітвора своїми голосами прославляла Народженого Христа, і тут вона мала нагоду показатися перед старшими — що, мовляв, і вони не є позаді інших.

Наприкінці згадаю відоме своєю скромністю наше Жіноче Товариство, яке працює найбільше, і то в кожній ділянці, докладаючи всіх старань, послуху й дисциплінованости в Громаді — на добро і славу своєї рідної Української Церкви та всього українського народу.

Парафіянин.

ХРЕЩЕННЯ ВІКТОРА ВОЛОДИМИРА СИЧА
Ошава, Онт.

У суботу 16-го грудня у церкві Св. Івана відбулося Св. Таїнство Хрещення Віктора Володимира Сича, новонародженого сина батьків Павла та Євдокії Сичів. Хресними батьками були: п. Дмитро Бабій і пані Добр. Ю. Лучак. Св. Таїнство Хрещення звершив Всеч. о. Дмитро Лучак — парох Церковної Громади Св. Івана. На Хрещенні в церкві було велике число людей, що опісля перейшли до церковної залі на багату вечерю. У залі хресний батько, п. Дмитро Бабій, попросив о. Пароха проказати Молитву та поблагословити страви.

На вечері було попрошено до слова ряд бесідників, що бажали новоохрещеному многих літ прожити, а родичам успіху, витривалости та здоров'я виховувати свого сина на щирого українця та на побожного й щирого православного християнина

З нагоди Хрещення присутні зложили на руки хресних батьків, щедрі дари для маленького Віктора Володимира.

На прохання Всеч. о. Пароха зложено на „Вісник" $20.30.

Під кінець вечері відспівано Многоліття новоохрещеному Вікторові Володимирові, його батькам, сестрам Олі та Галі й хресним батькам.

В. П. Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеному Многих Літ прожити!

Присутній,

ХРЕСТИНИ
Бруксбі, Саск.

У понеділок 12 лютого 1962 року в домі п-ва Колодінських відбулося Хрещення їхньої донечки, якій дано ім'я Сузана-Діяна. Хрестним батьком був п. Йосиф Щербій, а хрестною мамою — пані Марія Фенюк. Св. Таїнство Хрещення й Миропомазання звершив місцевий парох о. Прот. М. Критюк, а дяком був п. К. Копачівський.

Після Хрещення відбувся для гостей обід. При кінці обіду на заклик кума п. Йосифа Щербія присутні зложили $16.00 на пресу. З цієї суми призначено й на „Вісник" $5.00, а також $3.50 на будову нової Колегії.

На прийнятті промовляв п. К. Копачівський, підкресливши патріотизм та релігійність дідуся новоохрещеної п. Василя Колодінського, та дякував йому за добре виховання свого сина Олександра — батька новоохрещеної

Опісля промовляв о. Парох, який так само підкреслив зразкове релігійне життя п-ва Колодінських та закликав їх, щоб вони виховали свою донечку Сузану-Діяну так, як родичі виховали їх.

Співом Многая Літа новоохрещеній Сузані-Діяні та всім присутнім закінчено цю урочистість.

Усім ВШ. Жертводавцям щира подяка, а новоохрещена Сузана-Діяна нехай виростає своїм родичам на втіху, а рідному народові на славу.

Благослови її, Боже, щастям і здоров'ям на Многі Літа!

о. М. К.

ХРЕСТИНИ
Вондерінґ Ривер, Алта.

Шановні читачі „Вісника"! Коли Ви візьмете в свої руки мапу провінції Альберти, то на ній Ви знайдете на північний схід від Едмонтону поселення під назвою Вондерінґ Ривер, і за цим поселенням дальше на північ вже немає поселень.

Отож, у цій околиці відтавна поселилися різні національні групи, а між ними й українці православного віросповідання, яких, в разі потреби, обслуговує парох Округи Лак Ла Біш, Алта, о. П Зубріцький.

У неділю 19 листопада 1961 року тут відбулося Хрещення синочка, який є шостою дитиною в родині п-ва Миколая та Ольги Федорчуків, які подружилися 1952 року і проживають в околиці Вондерінґ Ривер, Алта Пані Ольга є дочкою п-ва Миколая та Марії Гаврильців, що тепер проживають в Лак Ла Біш, Алта., ті є зразковими християнами. П-во Федорчуки обидвоє працьовиті, отже й за короткий час спільного життя гарно доробилися. Пані Федорчук вчителювала поки мала змогу, а її муж має три автобуси, якими довозить дітей до школи, а крім того має дві вантажні автомашини, якими довозить бензину до гаражів.

Чин Св Хрещення звершив о. П Зубріцький Хресними батьками були: Филип Гевко, Григорій Франчук, Розі Дерко та Василина Маєр. Хресне ім'я охрещеного: Томко-Едвард.

По скінченні Св. Хрещення о. П. Зубріцький в своїй промові дав настанову родичам охрещеного та хресним батькам, а найбільше уваги звернув на те, щоб виховували своїх дітей в релігійному та національному дусі. У кінці відспівано новоохрещеному та його батькам „Многа Літа".

По охрещенні батьки охрещеного запросили всіх до смачної вечері. На вечері присутні, на прохання о. П. Зубріцького, склали „на черевички" маленькому Томкові. Родичі Томка з нагоди його охрещення передплатили бабі охрещеного пані Марії Гаврилець на півроку „Вісника" та склали пожертву на пресовий фонд „Вісника" $3.50.

Щира подяка всім тим, що завітали на це родинне свято, а малому Томкові хай Господь Бог пошле щасливу долю на Многа Літа, щоб він виріс на Божу Славу і на радість матері й батькові. **Гість.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. К. КОЗАКЕВИЧ
Норт Бетлфорд, Саск.

У четвер 1 березня 1962 р. після важкої і довготривалої недуги в місцевій лікарні Норт Бетлфорд, Саск., упокоїлася бл. п. Катерина Козакевич на 65 році життя.

Покійна народилася в родині Шишків 19 жовтня 1897 р. в селі Вайславичі, Сокальського повіту, західня Україна.

У Канаду вона приїхала заходами свого мужа Атанаса Козакевича 1930 року. У початках свого родинного життя Покійна перебувала в околиці Кридор, Саск., а від 1931 р.

проживала на фармі у Виткові, радіючи своїм родинним життям, виховуючи своїх 3-х синів у християнському релігійному дусі. Вона була діяльною в Церковній Громаді в Виткові, де, як добродійна сестриця, виконувала свої обов'язки чесно й совісно. Одначе незавидна доля судилася Покійній, — вона передчасно почала хворувати — ще в середньому віці, внаслідок чого родина Козакевичів мусіла покинути свою господарку на фармі, і від 1951 року пересилилися до Норт Бетлфорду, щоб уникнути важкої фізичної праці, та лікувати Покійну.

І так, при кінці минулого року невмолима слабість прикувала Покійну, яка перебувала під постійним доглядом лікаря й медсестер понад 5 місяців. Під час своєї невмолимої недуги бл. п. Катерина, як побожна християнка, відчувши близький кінець свого земного життя, зажадала духовного приготовлення, покликавши священика, який звершив їй Св. Таїнства Сповідь і Причастя. І так вона навіки заснула сном блаженних.

Небіжка на протязі свого життя була довголітньою членкинею Жіночого Товариства у Виткові і в Норт Бетлфорді, Саск., а 1960 року вона отримала почесну нагородну Грамоту від Союзу Українок Канади на Ювілейному Святкуванні в Норт Бетлфорді.

Похоронні Відправи почалися в п'ятницю 2 березня о 8 годині п.п. — в похоронному заведенні відслужено Панахиду, а в суботу 3 березня відбувся Похорон з української греко-православної церкви Св. Івана в Норт Бетлфорді.

Похоронні Відправи відслужив Всеч. о. П. Блажук при співі дяків п.п. М. Ковальського, І. Новосада, І. Вороха і А. Іванчука та при великому здвизі народу — родини, приятелів і знайомих.

Покійна залишила в смутку мужа Атанаса і 3-х синів з невістками і 8 внуків. Її сини з родинами проживають: Володимир в Кітемет в Британській Колумбії, Богдан в Едмонтоні, Теодор у Бетлфорді.

При кінці Похорону при Послідньому Цілуванні зібрано на заклик о. Пароха, на Нев'янучий Вінок $46.00, з чого також виділено $6.00 і на „Вісник" та $5.00 на вироблення кліше.

Після Похоронних Відправ було влаштовано заходами Жіночого Товариства обід, яким зайнялися членкині Відділу ім. Олени Пчілки.

Жертводавцям щира подяка, а Покійній Царство Небесне.

Вічна Їй Пам'ять!

ПОДЯКА

По втраті нашої дорогої дружини-мами ми, засмучені горем і тугою, складаємо сердечну подяку Всеч. о. П. Блажукові за духовну обслугу і багаторазове відвідування нашої мами в лікарні, та за Похорону Відправу, духовну повчальну науку і прощальне слово розради. Дякуємо за побожний спів, членам місцевої Громади й Управі, а Жіночому Товариству — за приготовлення поминального обіду, і приятелям, що зложили вінки, та організаціям за вінки, і односельчанам-краянам, знайомим і сусідам, ВП. д-р В. Д. Никифорчукові щира подяка за лікарську опіку в довготривалій недузі нашої мами.

Сердечне спасибі всім тим, що хто будь-чим хоч би й найменшим виявив нам своє співчуття в нашому горі й біді та старався розрадити нас по втраті дорогої нам особи. Щиро й тепло дякуємо всім згаданим!

Муж Атанас і діти: **Володимир, Богдан і Теодор Козакевичі.**

Бл. П. М. КЛАПОУЩАК
Сулукавт, Онт.

У четвер [illegible] 9 годині, 22 лютого 1962 року в місцевій [illegible] по недовгій слабості, перебувши операцію, відійшла [illegible] спочинок бл. п. Марія Клапоущак з родини Вовчуків, проживши 75 років.

Бл. п. Марія народилася 1887 року в [illegible] Скала над Збручем Борщівського повіту, західня Україна.

У Канаду Покійна приїхала 1912 року і поселилася в Сулукавт. [illegible] чоловік працював у компанії СНР.

[illegible] забрала [illegible] мужа Івана (1913 року), і вона [illegible] 19 р.

Покійна в [illegible] засновання Церковної Громади Св. Володимира Української Греко-Православної Церкви брала [illegible] участь в її праці та в громадських організаціях.

Покійна Марія позоставила в смутку свого брата П. Емілiяна Вовчука [illegible] дружину і родину та багато своїх приятелів і знайомих.

Похорон [illegible] брат і дочка Марія та зять п. Мекензі. Чин Похорону відслужив о. С. Ярмусь — духовний настоятель Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Похоронна Відправа відбулася в церкві Св. Володимира в Сулукавт з участю родини Покійної, членів Громади й приятелів.

При Останньому Цілуванні на прохання о. С. Ярмуся присутні склали на Нев'янучий Вінок $21.20, з чого призначено $5.00 на вироблення кліші і $5.00 на „Вісник".

Щира подяка отцеві Ярмусеві за добре прощальне слово, п. Андрієві Гусакові — що доглянув і прилагодив у церкві все, що потрібне, п. Дмитрові Климові за дяківську обслугу. Щира подяка всім учасникам Похорону і Жертводавцям на Нев'янучий Вінок!

Хай Господь потішить засмученого брата Еміліяна і родину ще добрим здоров'ям на многі літа! А за нашими молитвами хай Господь прийме душу покійної Марії до Своєї Святої Оселі, де немає ні смутку, терпінь, ані журби, а життя безконечне.

Канадська земля нехай буде Їй легкою.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. Т. СПІЦЬКИЙ
Келґарі, Алта.

З України надійшла сумна вістка, що по тяжкій недузі упокоївся бл. п. Трифан Спіцький, проживши 71 рік.

Залишилися в смутку дружина й дочка в Україні, брат Трохим в Летбридж, Алберта і Йосип в Келґарі, Алберта.

У неділю 11 лютого 1962 р. в церкві Св. Володимира в Келґарі о. Прот. Л. В. Дячина відправив Панахиду по бл. п. Трифанові. Брат Трохим і Йосип запросили ближчих і знайомих на поминальний обід.

На обіді на заклик п. М. Коваля присутні зложили $8.25 як Нев'янучий Вінок на „Вісник", орган Української Православної Церкви.

Нехай Милосердний Господь прийме Його душу у Свою Небесну Оселю, а рідна українська земля нехай буде Йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. А. РУБАШЕВСЬКИЙ
Арран, Саск.

Дня 8 лютого 1962 р. упокоївся в Бозі на 96 році життя в лікарні в Беніто, Ман., бл. п. Андрій Рубашевський житель Арран, Саск.

Покійний походив з села Тартакова, Сокальського повіту в західній Україні, і там [illegible] виростав. Відслуживши 3 роки в австрійській армії, він оженився з Євдокією [illegible], родом [illegible]. У Канаду приїхав 1900 року на фарму в Велі Ривер, Ман. [illegible] а року 1907-го переселився на гомстед до Арран. [illegible] один з перших поселенців українського роду в цій околиці. Тут Покійний добре господарював серед піонерських обставин, і добув матеріяльні основи існування для себе і своєї родини.

Покійний Андрій був невтомним діячем і організатором українського життя в околиці Арран. Він ініціятор [illegible] основоположник [illegible] Громади і членом [illegible] в околиці, співучасник побудови і теперішньої церкви в Арран. Він дуже любив [illegible] служив у ній довгі літа [illegible] по своїй змозі і хором диригував. Покійний був читачем, передплачував українську пресу і підтримував українську освітню працю в околиці. Свою любов до Української Православної Церкви і до рідного слова він передав своїм дітям, а двом з них — синові Іванові і донці Ользі запевнив вищу освіту. Усіх дітей є четверо, бо є ще донька Олександра і син Володимир, що зайняв батькове місце на фармі. Року 1943 Покійний повдовів і дальше жив при синові Володимирові на фармі коло Арран. Є ще 16 онуків і 27 правнуків.

Похорон покійного Андрія Рубашевського відбувся в Арран 13 лютого. Відправи служив о. С. Ґреділь.

Після Похорону відбулася жалобна трапеза в залі. На Нев'янучий Вінець зібрано $1.00 як пресовий фонд „Вісника" і $4.50 на клішу, а $10.00 на Колеґію.

Вічна Йому Пам'ять!

С. С. Г.

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіє	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

БЛ. П. ІВАН ПУХ
Россел, Ман.

Ділимося сумною [illegible] про смерть бл. п. Івана Пуха, що спочив у Бозі [illegible] понеділок, цебто [illegible] 12.30, 18-го грудня, 1961 року в лічниці Пресвятого Серця (Сейкред Гарт) в Россел, Ман., як син [illegible] пам'яти (вже покійних) Миколая і Марії Пухів родом з села Кучурова Великого, Черновецького повіту на Буковині.

Смерть стрінула його наприкінці 78-го року земного життя. Дитячі й молодечі літа він провів з батьками. Опісля одружився з Євфросинією з роду Приказка, яка упокоїлася ще в рідному селі Кучурові Великому. Господь обдарив їх двома дітьми — сином Назарієм і дочкою Марією, яких він позоставив на рідній землі перед 48 роками, коли то виїхав у Канаду — з надією, що ще до рідні повернеться або її спровадить сюди, в Канаду, але судьба в його надії звела.

Приїхавши в Канаду, в самих початках працював у Вінніпезі; тоді затягнулася перша світова війна, і Покійний попався у воєнний табор, де й працював за півдармо і такі обставини перешкодили йому злучитися з ріднею. Після скінчення І. світ. війни він довгі літа працював на фармах. Згодом він почав обезсилюватися, енергія підупадала і він тратив охоту й любов до всього того, що йому було найближче і наймиліше. А до того причинилася ще й серцева недуга, яка часто кидала його в ліжко слабости. Так на довгі літа, аж до кінчини життя, віддав себе в опіку молодшому, рідному братові Юрієві і його дружині Катерині, як також і їхнім дітям.

Покійний Іван відзначався побожністю та релігійністю і совісно сповняв християнські обов'язки як у церкві, так і поза церквою, і був дійсно щирим членом Української Греко-Православної Парафії Святого Володимира Великого в Россел, Ман. Смерть застала його приготованим на вічну дорогу в оселі праведних, бо він прийняв Святі Тайни Сповіді й Причастя від свого о. Пароха. Похорон покійного Івана відбувся в середу 20-го грудня 1961 року з Похоронною Богослужбою, зо всіма конечними требами, в асисті роблинського дяка п. Александра Гаврилюка і його дружини Катерини. Хоч в той день шаліла студена вітряна негода, то все ж таки поважне число учасників взяло участь у Похороні: родина, знайомі, приятелі, сусіди, свати, члени Громади, односельчани — українці та й інші. Під час останнього прощання з Покійником через цілування Святого Хреста зібрано пожертвами 9 дол. які на бажання брата Покійника, Юрія, передано на місцеву церкву, а на Нев'янучий Вінець брат сам від себе зложив 8 дол. що їх призначено для „Вісника" — на поміщення знимки Покійника разом з дописом.

Після всієї Відправи учасників Похорону вгощено багатою перекускою в церковній залі. Похороном зайнявся молодший рідний брат Юрій Пух з дружиною Катериною і дітьми.

Як було вже згадано, Покійний позоставив у Старому Краю сина Назарія, дочку Марію і 9 внуків, молодшого брата Василя і наймолодшу за всіх у родині сестру Домнику, а наймолодший у всіх братів, Константин, вже 13 літ тому упокоївся, і тлінні його останки спочивають на цвинтарі в Едмонтоні. У Похороні свого покійного дядька (вуйка) Івана взяли участь братанич Василь Пух з Брентону і дружина другого братанича Івана, Олена Пух з Бінскарт. Молодший рідний брат Юрій зі своєю дружиною Катериною і дітьми все, що собі в них Покійник заслужив, із щирого серця й душі віддали і з тугою в могилу попрощали. Учасників Похорону щедро вгощено в підцерковній залі перекускою.

Учасникам Похорону щасти, Боже, в здоров'ї, щасті і в благословенстві Божому ще прожити, а покійному Іванові легко в святій, сирій землі спочити, а його душі в оселях праведних оселитись.

о. Ілля Швець.

Бл. П. К. АНДРУШКО
Вайта, Ман.

Дня 21 лютого ц. р. після короткої, але тяжкої недуги упокоїлася в Бозі в місцевій лікарні бл. п. Калина Андрушко, проживши 80 років.

Покійна Калина народилася 18 [illegible] 1882 року в селі Са[illegible] Борщівського повіту, в західній Україні. У Канаду вона [illegible] з дітьми до [illegible] в червні 1913 року. Часи були тяжкі; довший час жили на фармі коло Вайти, трудилися, щоб якось життя своє й своїх дітей поправити. При[illegible] по чужих [illegible] на кусок хліба.

Муж покійної, Дмитро, помер [illegible] червня 1936 року. Залишившись вдовою, Покійна [illegible] років жила на фармі з наймолодшим сином Михайлом, який 1946 року [illegible] помер, і покійна К[illegible] була залишити фарму [illegible] до наймолодшої [illegible] Василини, замужньої за Петром Боднарчуком, [illegible] свого віку.

Бл. п. К[illegible] належала до [illegible] Союзу Українок Канади, [illegible] [illegible] добрим серцем [illegible] Вона виростила 10 дітей, [illegible] їм християнське виховання й любов [illegible] до свого рідного народу. [illegible] вже покійні.

[illegible] Похоронна Відправа відбулася 24-го лютого [illegible] місцевого пароха о. І. Куліша і дяка п. І. Древняка [illegible] родини, численних [illegible] і сусідів.

Покійна залишила в глибокому смутку 4-х синів: Івана, Петра, [illegible] Стефана, всі [illegible] у В[illegible] 2 доньки — [illegible] Василину у Вай[illegible], 2-х зятів, 27 внуків, 3 правнуки і 1 праправнучку.

При Останньому Прощанні присутні на прохання о. Пароха зложили на Нев'янучий Вінок 28 долярів. Відділ Союзу Українок $6.75 і п. М. М. Сторожук з дружиною $6.00, разом: $40.75. З цієї суми, на бажання родини, призначено на Фонд Будови Колеґії Св. Андрея $30.75 і на „Вісник" $10.00.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а душу Покійної Калини нехай прийме Господь Бог і оселить її в Оселях святих Своїх.

Вічна Їй Пам'ять!

о. І. Куліш.

ПОДЯКА

Складаємо найсердечнішу подяку нашому Парохові о. І. Кулішеві і дякові п. І. Древнякові за Похоронні Відправи, усім ВШ. Жертводавцям та всім тим парафіянам і сусідам, що прийшли відпровадити на вічний спочинок нашу дорогу маму й бабусю. Нехай Милосердний Господь Бог нагородить Вас Своєю ласкою, а душу нашої дорогої Покійниці оселить у Царстві Небесному!

Родина.

Бл. П. П. ЦІПИВНИК
Брукcбі, Саск.

У суботу 3 лютого 1962 р. по тяжкій хворобі на рака в лікарні в Мелфорт, Саск., упокоївся на 62 році життя бл. п. Пантелей Ціпивник.

Бл. п. Пантелей Ціпивник народився 22 лютого 1899 року в селі Горошовій, Борщівського повіту, західня Україна. Покійний одружився 1920 року з Анною Яремій, яка походила з того самого села. Після одруження не довелося Покійному довго пожити разом з своєю дружиною. Заходами свого старшого брата Андр'я, який перебував у Канаді з 1912 року бл. п. Пантелей виїжджає з рідного краю; лишаючи родину, він іде в Канаду шукати кращої долі.

Покійний прибув у Канаду 1923 року, лишивши в краю дружину Анну з малою дитиною Евдокією та маму. У Канаді бл. п. Пантелей поселився в околиці Бруксбі, Саск., де перебував його брат Андрій. Перші роки він працював робітником по фармах. В 1925 році бл. п. Пантелей спроваджує з України в Канаду дружину з дитиною, а брат Андрій спроваджує маму, бо їхній батько помер 1918 року. Заробивши трохи грошей, бл. п. Пантелей купує 1927 року

фарму та господарить на ній аж до 1959 р., а від 1959 р. з дружиною проживав у місті Мелфорті.

У Канаді Господь обдарував їх ще 2 донечками та 3 синами, але один син помер. Бл. п. Пантелей був добрим батьком у родині. Він дбав про своїх дітей, щоб виховати їх у релігійному дусі та щоб вони пам'ятали про своє походження; був зразковим фармером щирим, жертвенним та ревним членом Української Православної Громади. Свого часу був членом Управи Української Православної Церкви в Громаді Свв. Апп. Петра й Павла в Бруксбі, Саск.

У середу 7 лютого о першій годині по полудні в хаті на фармі, де перед переходом до Мелфорту він жив, над тілом Покійника відправлено Панахиду. Потім тіло Покійника перевезли до Народнього Дому. Тут ввечері при великому числі вірних відправлено Парастас над тілом Покійника. У четвер врашці 8 лютого тіло Покійника перенесено з Народнього Дому до церкви Свв. Апп. Петра й Павла, де відправлено Чин Похорону та Службу Божу. Усі Відправи звершив місцевий парох о. Прот. М. Критюк, а дяками були п. п. С. Возняк з Бруксбі, І. Івануся з Ґронлід (північна), Н. Боднарчук з Ґронлід (над річкою), К. Копачівський з Мелфорт, Биць з Нипавин та інші.

На Похорон бл. п. Пантелея прибули всі його діти (за винятком дочки Михайлини, яка перебуває в Ванкувері Б. К.), невістки, зяті, ближчі та дальші рідні й багато людей різних віровизнань.

Під час Послідного Цілування присутні, на прохання о. Пароха, зложили $45.80, як Нев'янучий Вінок бл. п. Пантелееві. На бажання вдови пані Анни Ціпивник з цеї суми виділено на будову нової Колеґії $10.00, на будову Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці $10.00, на будову нового Інституту ім. П. Могили в Саскатуні $10.00, і на пресу, а в тому й на „Вісник" $5.000 і на клішу $4.50, а решту на покриття дрібних видатків.

Бл. п. Пантелея Ціпивника похоронено на парафіяльному цвинтарі біля церкви Свв. Апп. Петра й Павла в Бруксб., Саскачеван. Над могилою прощальне слово сказав брат Покійного Андрій Ціпивник. У своєму слові він підкреслив зразкове життя Покійного та закликав молодше покоління наслідувати його.

З черги прощав Покійника п. І. Письменний — друг по зброї з часів Визвольних Змагань у 1918-1920 р. р.

Покійний залишив у смутку дружину Анну, брата Андрія, 3 дочки, 2 сини, 3 зяті, 2 невістки та 6 внуків.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Пантелея прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

ПОДЯКА

Оповиті смутком по втраті дорогого мужа, батька й дідуся оцим висловлюємо нашу сердечну подяку о. Прот. М. Критюкові і дякам за Похоронну услугу, місцевим Товариствам і Родинам, що дарували вінки на домовину і квіти до лікарні, та всім, що жертвували на Нев'янучий Вінок; дякуємо за прощальне слово від Родини вуйкові А. Ціпивникові та за слово від братів по зброї — п. І. Письменному.

Дякуємо Жіночому Товариству за приготування поминального обіду, і всім тим, що часто відвідували хворого в лікарні, та всім, що прийшли з поміччю та співчуттям у нашому горі.

Дружина Анна, діти і внуки.

Бл. П. М. КАВЕЦЬКИЙ
Клейр, Саск.

У понеділок 12 лютого 1962 року рознеслася сумна вістка, що відійшов у вічність бл. п. Михаїл Кавецький.

Покійний народився 1902 р. в селі Бубилинцях, Бучацького повіту, західня Україна. У Канаду приїхав 1928 р. до містечка Фостон, і працював по фармах, опісля, 1934 р., оженився з Параскевією, і набули фарму в околиці Панас Лейк, а прожили там кілька років; 1945 року змінили своє місце проживання на околицю коло містечка Клейр, де Покійний вже проживав до посліднього дня свого життя.

Покійний пережив багато болю, бо перебув 3 операції, і підупав на здоров'ї; згодом знову в лікарню Св. Павла в Саскатуні, і там перейшов операцію, і вже невмолима смерть забрала його життя.

Покійний лишив в смутку свою дорогу дружину Параскевію, трьох синів — Миколая, Петра й Мирослава, а на рідній землі лишив свою маму, що вже прожила 89 р., і чотирьох братів: Івана, Петра, Володимира і Йосифа, що працює у Львові на пошті, а сестра Палаша перебуває в Гамилтоні, Онт.

Покійний Михаїл від часу заснування Української Греко-Православної Парафії, 1949 р., був постійним її членом; на будову церкви дав пожертву $200, а 6 років був старшим братчиком і совісно сповняв всі свої обов'язки.

Дня 16 лютого о год. 8 вечора Всеч. о. Е. Т. Приступа з поміччю дяків, п. Половича і п. Глєка, відправив Парастас, а 17 лютого — Похорон зо Службою Божою в українській православній церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Клейр.

На заклик о. Пароха, на Нев'янучий Вінок присутні зложили $37.00, з того $4.50 на вироблення кліше, $5.00, на пресовий фонд „Вісника" і на пересилку, а $27.00 пішли на нашу корисну ціль.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Господь потішить засмучену Дружину і Родину, а бл. п. Михаїла нехай прийме у Свої Оселі. Хай канадська земля буде Йому легкою.

Присутній.

Бл. П. МИХАЙЛО БОГЕЙ
Ґудів, Саск.

18-го лютого 1962 р. волею Божою спочив Михайло Богей, проживши 70 років.

Покійний прибув у Канаду 1903 року, з села Вови Довголуки Україна, 1913 року одружився і фармерував в околиці м. Ґудова, Саск.

Про упокоєння бл. п. Михайла з великою скорботою сповіщають: дружина Марія, дочка Ольга, зять Михайло Кочинський, та чотири внуки — з Ґудова, Саск., дочка Анна й зять Василь Кравчуки з Мелвіл, Саск., син Павло з дружиною Анною та чотири внуки з Британської Колумбії, син Ставко, дочка Параня неодружені — з Ґудова, син Федір з дружиною Агнесою з Ґудова, дочка Марта, зять Андрій Приходько та внука з Британії Колюмбії.

Тіло Покійного поховано 21 лютого 1962 року на цвинтарі Української Православної Громади в Ґудові, Саск.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Х.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ

1 3 Неділя Посту-Хрестопоклінна, Кенора, Поплар Парк, Транскона.
8 4 Неділя Посту, Сулукавт, Тиндал, Ледвин.
15 5 Неділя Посту, — Дуфрост, Кенора, Транскона, Селкірк.
22. Неділя Квітна — Свячення Верби, Кенора, Поплафілд, Гонор Транскона.
27 Велика П'ятниця — Винос Плащаниці, Гонор, Кенора, Транскона.
28 Велика Субота — Служба Божа Кенора, Стед (або у Світлий Понеділок).
Свячення Пасок:
Пополудни свячення пасок спільно в трьох Громадах Бозежур, Тиндал Сендейл у Церкві Тиндал о годині 2-ій
У Трансконі о годині 4-ій по полудні.
29 ВЕЛИКДЕНЬ — Воскресення Христове, Кенора год. 7-ма рано.
Попларфілд год. 7-ма рано — Ледвин год. 10-та рано.
Плезент Гом год. 7-ма рано — Селкірк год. 10-та рано.
Гонор год. 6-та рано — Поплар Парк год. 10-та рано
Дуфрост год. 5-та рано — Транскона год. 8-ма рано
30. Світлий Понеділок. — Бозежур.
УВАГА! У всі неділі Великого Посту відбудеться Великодня Сповідь і Святе Причастя по всіх Громадах Підвінніпезької Округи.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. М. КОЛЕНИЧ
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Брендон. Сповідь
7. Субота. Благовіщення — Брендон. Сповідь дітей Рідної Школи
8. Неділя — Портедж Ля Прері. Сповідь
11 Середа Поклони — Брендон 7 год. веч.
15. Неділя — Брендон. Сповідь
22. Неділя Квітна — Брендон
26 Страсти 7 год. веч. — Брендон
27 Великодна П'ятниця — Вечірня і Винос Плащаниці — Брендон 3 год. по обіді
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Брендон 12 год. ночі
Портедж Ля Прері 8 год. ранку
30 Світлий Понеділок — Брендон 10 год.
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Йорктон. Напередодні Великодня Сповідь
7 Субота. Благовіщення — Райн Напередодні Сповіді
8. Неділя — Горлиц. Сповіді
11 Середа. Поклони — Йорктон, 7.00 год. веч.
15 Неділя — Йорктон. Напередодні Сповідь
21 Лазарова Субота. Служба в Йорктоні для дітей. Сповідь дітей у п'ятницю 20-го квітня год. 5-ої по пол.
22 Неділя Квітна — Брокстон. Посвячення Лози. Сповідь. Йорктон о год. 7-ій веч. Вечірня. Свячення Лози
26. Страсний Четвер — Йорктон. Рано Св. Літургія год. 7.00 веч. Страсти
27 Велика П'ятниця — Йорктон год. 10-та рано Царські Часи. Год. 2-га по пол. Вечірня з Виносом Плащаниці
28. Велика Субота — Йорктон
29. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок. Брокстон 12 год. ночі. Райн год. 1.30 ранку, Горлиц год. 3.00 ранку, Йорктон 5 год. ранку повна Відправа
30. Світлий Понеділок — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Норт Бетлфорд. Сповідь
6. П'ятниця Літ. Раніш Освяч. Дарів — Н. Бетлфорд
7. Субота Благовіщення Пресв. Богородиці — Витків. Сповідь
8. Неділя — Глезлин. Сповідь по Сл. Божій Пасія
11 Середа. Поклони — Н. Бетлфорд 8.00 год. вечером
13 П'ятниця Літургія Раніш Освяч. Дарів Н. Бетлфорд
15 Неділя — Гетерлей. Сповідь
21. Субота — Н. Бетлфорд. Сповідь шкільної молоді
22. Неділя Цвітна — Медов Лейк
26 Великий Четвер Сл. Божа Св. Василія — Н. Бетлфорд, Страсти год. 8.00 вечером
27. Велика П'ятниця — Виношення Плащаниці Н. Бетлфорд год. 9.30 рано, Витків 10.30 рано, Гетерлей 11.30 перед обідом, Глезлин 1.30 по обіді і Медов Лейк 8.00 вечером.
28. Велика Субота — Освячення Пасок: Глезлин 10.00 рано, — Гетерлей 11.00 перед обідом, Кендо і Биггер Освячення Пасок відбудеться в Гр. Кендо 5.00 година вечером.

29. Неділя. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Витків год. 12.00 ночі
29. Неділя ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд 8.00 год. рано
30. Світлий Понеділок — Медов Лейк
31. Світлий Вівторок — Глезлин
972—106 St. Ph. 445-3290
North Battleford, Sask.

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
КВІТЕНЬ

1. Неділя-Хрестопоклінна — Вернон
7. Благовіщення — Вернон
8. Неділя — Вернон
11. Середа, Поклони 7 год. вечером — Вернон
15. Неділя — Ревелсток
22. Неділя Цьвітна — Вернон
26. Стр. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Вернон
27. Велика П'ятниця, винос Плащ. 2 год. — Вернон
28. Велика Субота — Вернон
29. ВЕЛИКДЕНЬ 5 год. рано — Вернон
30. Світлий Вівторок — Вернон
Всі П'ятниці Великого Посту, буде відправлятися Літургія Напередосвячених Дарів, у Вернон.
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Смокі Лейк
7. Благовіщення Пр. Богородиці — Белліс
8. Неділя Сповідь і Богослуження — Давніньг
14. Сповідь дітей і Богослуження — Вільна
15. Неділя. Сповідь і Богослуження — Вільна
21. Субота. Сповідь і Богослуження — Стрий
22. Сповідь і Богослуження — Ворспайт
26. Страсний Четвер. Сповідь і Богослу. — Едванд
26. Страсний Четвер 6 година Страсти — Смокі Лейк
27. Велика П'ятниця Винос. Плащениці — 12 година — Смокі Лейк; 2 година — Белліс 4 година — Давніньг
28. Велика Субота — Сповідь і Богослужіння — Войн Лейк і Свячення Пасок.
10 год. рано — Стрий
12 год. — Спедден
2 год. по пол. — Едванд
4 год. по пол. — Норт Коцман
10 год. вечером — Вільна
29. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове.
1 год. рано — Давніньг
2.30 рано — Белліс
4 год. рано — Едванд
5.30 год. рано — Ворспайт
6.30 год. рано — Смокі Лейк
30. Світлий Понеділок Богослужения — Стрий
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Арран, Сповідь
7. Субота, Благовіщення — Норквей, Сповідь
8. Неділя — Гаес, Сповідь Вечірня 4 год. — Денбирі
11. Середа, Поклони 7 год. веч. — Гаес
14. Субота — Вайтбіч, Сповідь
15. Неділя — Свон Плейн, Сповідь
22. Неділя Цвітна — Кобзра, Сповідь
26. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Стінен
27. Вел. П'ятниця, Плащениця: Арран 2 год. по пол. Норквей 4 год. по пол. Гаес 7 год. по пол.
28. Вел. Субота, Свячення Пасок: Денбирі 4 год. по пол. Норквей 6 год. п опол. Сван Плейн 8 год. веч. Мейбридж в домі панства Прихітків в Пелі 10 год. веч. Арран, Сван Рівер, Кобзар і Вайтбіч в церкві в Арран Великодня Утреня і Паски 12 год. ночі
29. ВЕЛИКДЕНЬ, Утреня і Паски 7 год. рано — Гаес
9.00 год. — Стінен
30. Світлий Понеділок — Гаес
1. Трав. Св. Вів — Мейбридж
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Ню Вестмінстер
7. Субота. Благовіщення — Ню Вестмінстер
8. Неділя. Великопісна Пасія — Чиловак
11. Середа, Поклони 7 год. веч. — Ню Вестмінстер
15. Неділя Великопісна Пасія — Ню Вестмінстер
22 Неділя Цвітна — Норт Алберні
26. Страсний Четвер, вечером Страсти — Чиловак
27. Велика П'ятниця, Вечірня — Норт Алберні
28. Велика Субота, Свячення Пасок, рано П. Алберні, веч. — Вікторія
29. ВЕЛИКДЕНЬ, Великодна Відправа, 8.30 рано — Ню Вестмінстер
30. Світлий Понеділок — Ню Вестмінстер
УВАГА: Свв. Сповідь (від 9.30 рано) і Причастя — на кождій Св. Літургії у місці чергових Відправ. Про точний час Відправ буде своєчасно оголошено через місцеві інформаційні листки.
Address: 7127 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя Посту — Вестлак. Сповідь
7. Субота. Благовіщення — Вайлвуд. Сповідь
8 Неділя — Сіба Біч. Сповідь
11. Середа Поклони в 6 год. веч. — Веслак. Сповідь
15. Неділя — Сангудо. Сповідь
22. Неділя Цьвітна — Баргерд. Сповідь і роздача Освяч. Верби
26. Четвер Страсти Господні — Сіба Біч 8 год. веч.
27. Велика П'ятниця — Сіба Біч Винос Плащаниці 10 год. рано
28. Великодна Субота. Літургія, Сповідь і Освячення Пасок — Річмонд Парк
28 Великодня Субота — Атабаска Освячення Пасок 3 год. по пол.
28. Вел. Субота — Вестлок. Освячення Пасок 8 год. веч
28. Баргерд. Освячення Пасок 10 год. вечером
28. Сангудо. Освячення Пасок 12 год. вночі і Великодня Утреня
28. Вайлвуд. Великодня Утреня і Освячення Пасок 2 год. вночі
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч. Служба Божа і Освячення Пасок 4.30 рано
30. Світлий Понеділок — Атабаска Служба Божа і Проводи
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

1 Неділя Сповідь 9-та рано Сл. Божа та Пасія — Лак Ла Бич
7 Субота Благовіщення — Норал
8 Неділя Сповідь 9-та рано Сл. Божа та Пасія — Сараїт
11. Середа. Поклони 7.30 вечора — Лак Ла Біш
15 Неділя Сповідь 9-та рано Сл. Божа та Пасія — Боїл
22 Неділя Цвітна Свячення Верби — Ґресланд
26 Стр. Четвер Страсти 7-ма веч Лак Ла Біш
27 Велика П'ятниця винос Плащаниці
10-та рано — Норал
2-га по обіді — Сараїл
5-та по обіді — Крайґенд
28 Велика Субота Сповідь 9-та рано, Сл. Божа, Свячення Пасок Крайґенд
Свячення Пасок в Суботу:
год. 3.00 по обіді — Ґресланд
год. 5.00 по обіді — Сараїл
29. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове:
З 12-ої по півночі Воскресна Утреня — Свячення Пасок — Лак Ла Біш
З 7-ої рано занесення Плащаниці — Утриня Свяч. Пасок Норал
З 10-ої рано Воскресна Сл. Божа Освячення Пасок — Боїл
30. Світлий Понеділок — Ґресланд
УВАГА: Великопістна Сповідь перед Богослуженнями о 9-й рано.
Lac La Biche, Alta. Box 581. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Вірдейл
7. Субота, Благовіщення — Кадет
8. Неділя — Сембург
11 Середа Поклони, о год. 7-ій веч — Вірдейл
15. Неділя — Вірдейл
21 Субота Лазарева, Сповідь і Причастя дітей — Нипавин
22 Неділя Цвітна — Нипавин
26 Четвер Страсний — Шипмен
26. Четвер о год. 7.30 веч. Страсти — Нипавин
27 Велика П'ятниця — Винос Плащаниці год. 1-ша — Сембург, год. 7 веч — Вірдейл
28. Велика Субота Освяч. Пасок — Кадет о год. 10 веч.
29 ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресна Утреня і Осв. Пасок — 12.00 год. ночі — Нипавин
5.30 рано — Шипмен
8.00 рано — Сембург
10.00 — Вірдейл
30 Світлий Понеділок — Кадет
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Гадсон Бей. Сповідь
7 Субота Благовіщення — Ервуд. Сповідь
8. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
15. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
22 Неділя Цвітна — Мелфорт. Сповідь
26. Великий Четвер. Страсті — Мелфорт
29 ВЕЛИКДЕНЬ — Бруксбі
30 Світлий Понеділок — Ґронлід (південна).
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2916

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Сандави. Сповідь
7 Благовіщення — Арбака Петра і Павла. Сповідь
8 Неділя — Вайта. Сповідь
15 Неділя — Сірко. Сповідь
22 Неділя — Арбака Св. Миколая. Сповідь
29 Великдень — Вайта
30 Світлий Понеділок — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАҐБИ
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Кендіяк. Сповідь
7. Субота. Благовіщення — Вонда Сповідь
8 Неділя — Мічем. Сповідь.
15 Неділя — Кіндерслей. Сповідь
22 Цвітна Неділя — Оен. Сповідь
29 ВЕЛИКДЕНЬ 9 рано — Прілейт
30. Велик Понеділок — Кіндерслей
1. Травня Велик. Вівторок — Вонда
В Великодний Четвер о 7-ій год. веч. Страсти в Кіндерслей. Винос Плащаниці в Велику П'ятницю о 10-ій год. рано — Кіндерслі
о 3-ій з полудня — Мічем, а о 5-ій вечером в Вонда.
Свячення Пасок в Велику Суботу о 6-ій вечером в Вонда, о 8-ій вечером в Мічем, о 12-ій в ночі в Кіндерслей о 5-ій рано на Великдень в Оен, Алта, о 9-ій рано в Прілейт а о 5-ій Вечірня в Кіндерслей
340 Ave, T. S., Saskatoon, Sask. Ph. CH 2-5889

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

1 Неділя Хрестопоклінна — Сенді Лейк. Сповідь
7 Благовіщення Пресв. Богородиці — Овкборн. Сповідь
8 Неділя — Росборн. Сповідь
11 Поклони — Овкборн 5 год.
14 Субота — Глен Елмо. Сповідь
15 Неділя — Сеї. Сповідь
21. Субота — Сенді Лейк. Сповідь дітей
22. Неділя Цвітна — Мензі. Сповідь
26. Страсти — Овкборн 7 год. веч.
27. Велика П'ятниця — Вечірня: Овкборн 2 год.; Мензі 4 год.; Сенді Лейк 7 год.
28 Велика Субота — Овкборн. Сповідь дітей
Посвячення Пасок:
Сенді Лейк 2 год. по пол.
Мензі 4 год. по пол.
Січ 5 год. по пол.
Енгусвіль 7 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Овкборн 12 год. ночі; Росборн 6 год. рано
30. Світлий Понеділок — Сенді Лейк
За кожною Службою Божою будуть сорокоусти-відправа за вмерлих.
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ

1 Неділя Хрестопоклінна — Дифтинг Ривер. Сповідь 9-та год. р.
7. Субота Благовіщення — Ашвіл. Сповідь 9-та год. рано.
8. Неділя — Рорктон. Сповідь 9-та год. рано
11 Середа Поклони — Давфин год. 7.30 вечора
14. Субота — Вінніпеґосіс. Сповідь 9-та год. рано
14 Субота Сповідь 7-ма год. вечора — Давфин
15. Неділя — Давфин. Служба Божа по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ
20 П'ятниця Сповідь 7-ма год. вечора — Ґилберт Плейнс
21 Субота — Ґилберт Плейнс. Сповідь з 9-ї год. рано. Освячення Верби
21 Субота. Вечірня і Освячення Верби год. 7-ма вечора — Давфин
22. Неділя — Косів. Сповідь 9-та год. рано. Освячення Верби.
26. Страсний Четвер. Сповідь — Давфин. 7-ма год. веч. Страсти Давфин
27 Велика П'ятниця. Винос Плащаниці год. 1.30 по полудні — Валей Ривер
3.00 год. по пол. — Ґилберт Плейнс
5.00 год. вечора — Давфин
28. Велика Субота. Свячення Пасок:
10.00 год. ранку — Рорктон
12.00 год. в обід — Вінніпеґосіс
1.30 по пол. — Сифтон
3.00 по пол. — Валей Ривер
4.00 по пол. — Ашвіл
5.30 по пол. — Ґилберт Плейнс
6.30 вечора — Дрифтінг Ривер
8.00 год. вечора — Косів
29 ВЕЛИКДЕНЬ 11.30 год. ночі Полуношниця, Світла Заутреня і Освячення Пасок — Давфин
29 Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ. Великодна повна відправа год. 9.00 рано — Ґилберт Плейнс
30. Світлий Понеділок — Валей Ривер
УВАГА! Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1068, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Ватсон
7 Субота Благовіщення — Клейр-місто. Сповідь
8. Неділя — Фостон
11. Середа. Поклони — Ватсон, 7-ма год. вечора
15 Неділя — Келвінґтон
22 Неділя Цвітна — Вадіна, Свячення Верби
26 Стр. Четвер Страсти — Вимер, 7-ма год. вечора
27 Вел. П'ятниця. Винос Плащениці — 1-ша год. — Фостон, 2.30 год. Вадіна, 4-та год. — Клейр, 5-та год. — Вимер, 7-ма год. — Ватсон
28 Вел. Субота. Свячення Пасок. 1-ша год. — Канора Успенська, 3-тя год. Вадіна, 4.30 — Келвінґтон, 5.30 — Фостон, 7-ма год. Клейр-місто, 12-та год. ночі у Ватсон, Воскресна Утреня і Свячення Пасок.
29 ВЕЛИКДЕНЬ — Вимер, 9-та год. ранку, Повне Воскресне Богослуження і Свячення Пасок
30 Світлий Понеділок. Клейр м.
1 Травня Св. Вівторок — Фостон
УВАГА! На протязі Великого Посту буде відбуватися Св. Сповідь перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Інсинґер, місто
7. Субота. Благовіщення — Вестбрук. Сповідь з 9-ої год. ранку
7. Субота Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. Тіодор, місто
8 Неділя — Тіодор, місто
11. Середа. Поклони — Тіодор, місто
15. Неділя — Половинки. Сповідь з

9-ої год. ранку
21. Субота. Вечірня і Сповідь 7-ма год. вечором — Інсінгер (гай-вий)
22. Неділя Квітна — Інсінгер (гай-вий)
23. Понеділок — Тюдор, місто. Сповідь шкільної молоді
26. Великий Четвер — Тюдор, місто. Страсти 7-ма год. вечора
27. Велика Пятниця. Винос Плащаниці 9.00 год. ранку — Тюдор, місто, 11.00 год. — Інсінгер, місто, 12.30 — Інсінгер, (гай-вий), 3.00 год. по пол. — Тюдор (за рікою), 5.00 год. по пол — Весбрук
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня і Свячення Пасок — Інсінгер, місто, 6-та год. ранку.
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія і Свячення Пасок — Тюдор місто, 10-та год. ранку
30. Понеділок — Весбрук

ДО УВАГИ ВІРНИХ ОКРУГИ ТІОДОР. Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться. Про час і місце буде повідомлятися під час Богослужень.

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Кридор
7 Субота — Гефорд
8. Неділя — Гефорд
11. Середа — Гефорд 7-ма веч.
14 Субота — Борден
15. Неділя — Редфілд
21. Субота — Гефорд
22. Неділя — Гефорд
26. Четвер — Гефорд
27. Пятниця. Винос Плащаниці Редфілд год 2, Кридор год 4, Гефорд год. 6.00
28. Субота. Свячення Пасок: Редфілд год. 2; Борден год. 4; Гефорд год. 6
29. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі в Гефорд; 9 год. рано Кридор
30. Світ. Понеділок — Борден

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
КВІТЕНЬ

1 Неділя — Канора
7. Благовіщення — Бирджес
8. Неділя — Рама
11. Середа. Поклони в год. 7-ій веч. — Канора
13. Пятниця. Сповідь школярів в год. 7-ій — Канора
14. Субота. Служба Божа і Причастя в 9 год. — Канора
15. Неділя — Канора
15. Неділя. Вечірня — Бюкенан
22. Неділя Свидова
22 Неділя. Вечірня і Освячення Верби — Канора
26. Страсний Четвер. Страсти в год. 7-ій — Канора
27. Вел. Пятниця. Плащениця: Бюкенан год. 2.00 Сторджес год. 4.30 Канора год. 7.00
28. Вел. Субота. Сповідь і Сл. Божа в год 9.00 — Стирджес
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Канора
30. Світлий Понеділок — Бюкенан

Освячення Пасок у Вел. Суботу: Стирджес, по Службі Божій, Рама — 8.00. год, Бюкенан — год. 9.00 веч.
На Великдень:
Бирджес — год. 5.00 рано
Канора і Свидова — по Службі Божій в Канорі

Canora, Sask., Ph. 563-6153

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя. Сповідь від 8 год. рано — Вакав
7. Субота. Благовіщення — Альвіна, Сповідь від 8 год. рано
7. Субота. Вечірня і Сповідь, 7 год. вечора — Кадворт
8. Неділя. Сповідь від 8 год. рано — Кадворт
8. Неділя. Великопісна Пасія, 7 год. веч. — Вакав
11. Середа. Поклони, 7 год. веч. Вакав
15. Неділя — Ст. Джуліен
15. Неділя. Великопісна Пасія 7 год. веч. — Вакав
22. Неділя. Цвітна. Сповідь від 8 год. рано — Лепін
26. Ст. Четвер. — Тарнополь, Сповідь від 8 год. рано
26. Ст. Четвер. Страсти, 7 год. веч. — Вакав
27. Велик. Пятниця. — Єллов Крік, по Службі Божій Винос Плащаниці: 1 год. по обіді — Тарнополь; 2 год. — Лепін; 3 год. — Вакав; 4 год. — Ст. Джуліен; 5-6 год. — Смагс 6-7 год. веч. — Кадворт
28. Велик. Субота — Смагс, Св. Сповідь від 8 год. рано. По Службі Божій Освячення Пасок: 3 год. по обіді — Кадворт 4.30 — Альвена 5 год. по обіді — Ст. Джуліен
28. Вел. Субота. Великодня Утреня — Вакав, 11.45 год. ночі
29. Неділя. Великодня Утреня — Єллов Крік, 7 год. ранку Освячення Пасок — Тарнополь, 8.30 год. ранку
29. Неділя. Великодня Служба Божа — Лепін, 10 год. ранку

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя. Сповідь — Толстой
7. Субота. Благовіщення, Сповідь — Сарто
8. Неділя. Сповідь — Пембіна
11. Середа. Поклони 8 год. веч. — Толстой
15. Неділя. Сповідь — Роза
20. Пятниця 3 год. по пол. Сповідь молоді — Толстой
21. Субота Лазарева. Служба молоді 9 год. рано — Толстой
21. Субота Лазарева 3 год. по пол Сповідь — Гардентон
22 Неділя Цвітна: 8 год. Освячення Верби — Толстой, 10 год. Служба Божа — Гардентон
24. Вівторок. Служба молоді — Гардентон
26. Четвер. Служба і Сповідь — Толстой
26. Четвер. Страсти 3 год. — Гардентон; 8 год. — Толстой
27. Вел. Пятниця: Плащениця: 2 год. — Гардентон; 4 год. — Толстой
29. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Пембіна; 3 год. — Толстой; 5.30 — Гардентон; 8 год. — Роза; 10 год. — Сарто
30. Велик. Понеділок — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Восетна. Сповідь
7. Благов. Пресв. Діви Марії Егрімонт. Сповідь
8. Неділя — Федора. Сповідь
14. Субота — Торгилд. Сповідь
15. Неділя — Торгилд. Сповідь
21. Субота — Редвей. Сповідь
22. Неділя Цвітна — Нюбрук Сповідь
22 Неділя — Редватер. Вечірня і Сповідь
23. Понеділок — Редватер, Служба Божа. Рано Сповідь
24. Вівторок — Егрімонт. Служба Божа. Рано Сповідь
26. Стр. Четвер — Восетна. Відправа Страстей в 7 год. веч.
27. Вел. Пятниця. Положення Плащениці:
Редвей, в 10 год. перед полуднем
Восетна, в 12 год. полудня
Торгилд, в 1.30 по пол.
Егрімонт, в 3 год. по пол
Редватер, в 4.30 по пол.
28. Вел. Субота — Нюбрук. Освяч Пасок в 4 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Торгилд. Полуношниця, Утреня, Сл. Божа, Свяч. Пасок. Полунош., в 11.30 в ночі перед Великоднем
Егрімонт. Вел. Утреня, Освяч Пасок, в 2 год. в ночі.
Федора — Вел. Утреня, Освяч Пасок, в 4 год. рано.
Редватер. Утреня Освяч. Пасок в 6 год. рано.
Восетна. Утреня. Освяч. Пасок 8 год. рано.
Редвей. Утреня. Сл. Божа Освяч. Пасок в 9.30 год. рано.
Нюбрук. Вел. Вечірня в 4 год. по полудні.
30. Світл. Понеділок — Редватер

Address: Box 128. Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Пайн Ривер. Сповідь з 9-ої год. ранку
7. Субота. Благовіщення — Бонн Сповідь з 9-ої год. ранку
8. Неділя — Етелберт. Сповідь з 9-ої год. ранку
11. Середа. Поклони — Пайн Ривер 8-ма год. вечора
14. Субота — Пайн Ривер. Сповідь молоді і шк. дітей
15. Неділя — Гарленд. Сповідь з 9-ої год.
21. Субота — Етелберт. Сповідь молоді і шкільних дітей
22. Неділя Цвітна — Зелена. Сповідь з 9-ої год.
23. Понеділок Страсний — Драй Ривер. Сповідь з 9-ої год.
26. Четвер Страсний — Етелберт. Сповідь, Страсти: 7.30 веч. — Етелберт
27. Велика Пятниця: Винос Плащаниці: 9.00 ранку — Веплав; 11.00 — Драй Ривер; 1.00 по пол. — Зелена; 3.00 — Етелберт; 5.00 — Боян; 7.00 — Пайн Ривер
28. Велика Субота. Свячення Пасок: 6.30 веч. — Гарленд; 8.00 — Пайн Ривер; 10.00 — Ренвер; 11.30 ночі — Дорбен (Вел. Полуношниця, Світла Утреня і Свячення Пасок).
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт 9.00 год. ранку — Великодня повна відправа і Свячення Пасок 2 год. по пол. — Веплав (Вел. Вечірня).
30. Світлий Понеділок — Пайн Ривер (9.00 год. ранку).

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Айтуна. Сповідь
7. Субота Благовіщення — Фенвуд. Сповідь
8. Неділя — Гудів. Сповідь
11 Середа, Поклони — Гарбард 6.00 год. вечора
14. Субота — Мелвіл, за спочилих
15. Неділя — Мелвіл. Сповідь
21. Субота — Гарбард, за спочилих
22. Неділя Цвітна — Габард Сповідь
26. Великий Четвер — Айтуна. Страсті
27. Велика Пятниця — Айтуна 11.00 год. дня
Винос Плащаниці:
Габард — 1.00 год. дня
Гудів — 2.00 год. дня
Фенвуд — 3.00 год. дня
Мелвіл — 4.30 год. дня
28. Велика Субота. Освячення Пасок, Габард 5 год. вечора
29. ВЕЛИКДЕНЬ Утреня — Айтуна 11.00 год. ночі.
Мелвіл 2.30 ночі
Фенвуд год. 3.30 ночі
Богослуження Гудів 5 год. ранку
30. Світлий Понеділок — Айтуна

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Слава пів. (Сповідь)
7. Субота. Благовіщення — Лужани-Топорівці. Сповідь.
8. Неділя — Слава пол. (Сповідь)
11. Середа — Мирнам, Поклони 7.00 год. вечером.
14. Субота — Мирнам, Служба Божа. Сповідь, Панахиди в асисті Всеч. о. А. Тетеренка.
16. Неділя — Лойдмінстер. Сповідь
21 Субота — Мирнам. Служба Божа. Сповідь дітей Української і Недільної Школи й СУМК.
22. Неділя — Мирнам. Цвітна Неділя. Сповідь
26. Страсний Четвер — Мирнам. Страсти год. 7.00 вечером
27. Велика Пятниця — Винос Плащениці: Мусідора год. 2.00 по пол. — Мирнам 3.30 год. по пол. — Слава пол. 5.00 по пол
28. Велика Субота — Лойдмінстер — Свячення Пасок 2.00 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Богослуження й Свячення Пасок: Мусідора 12.00 год. півночі. — Бросов 2.00 год. рано. — Лужани-Топорівці 3.30 год. рано. Моркемб 4.30 год. рано. — Слава пол. 5.30 рано. — Слава пів. 7.00 год. рано. Мирнам — Служба Божа й Свячення Пасок 8.00 год. рано. — Мирнам — Вечірня 4.00 год. по пол.
30. Світлий Понеділок — Бросов.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна Роблин
7. Субота Благовіщення — Леннард
8. Неділя — Грендвю
11. Середа. Поклони 7.00 год. веч. — Роблин
15. Неділя — Россел
22. Неділя Цвітна — Петлюра
26. Четвер. Страсти 7.00 год. веч. — Роблин
27. Вел. Пятниця 9.30 рано — „Драчинці", пошта Мек-Нат, Саск.

УВАГА: Відносно Великої Пятниці за обслугою в других громадах на зарядження священика при нагоді рядових Передвеликодніх Відправ.

28. Вел. Субота. Свячення Пасок, а про час слідити на особисте зарядження священика
29. ВЕЛИКДЕНЬ початок 12-та год ночі „Топорівці" — пошта Врокстон, Саск., на дальший порядок — „Драчинці"-Мек-Нат, Саск., Леннард, а на прикінці — Роблин, а про час і пору поінформує устно священик

Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ

1. Неділя — Торсбі
7. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Брудергайм. Вечірня й Сповідь
8. Неділя — Брудергайм
14. Субота, Заупокійна по Сорокоусту — Кагвин. Вечірня й Сповідь
15 Неділя — Кагвин

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ

1. Неділя Хрестопоклінна — Шіго місто. (Сповідь)
1. Неділя. Пасія — Шіго місто, 7 год. вечора
7. Субота. Благовіщення — „Коло Мельничуків". (Сповідь)
7. Субота. Благовіщення — „Коло Жучканів". (Сповідь)
8. Неділя — Вишарт. (Сповідь)
8. Неділя — „Коло Федаків". (Сповідь)
11. Середа. Поклони — Шіго місто, 7 год. вечора
14. Субота — „Коло Стадників". (Сповідь)
15. Неділя — Виниярд. (Сповідь)
15. Неділя — Фовм Лейк. (Сповідь)
15. Неділя. Пасія — Шіго місто, 7 год. вечора
20. Пятниця — Шіго місто. Літургія Раніщеосвячених Дарів з участю Духовенства Йорктонської Місійної Округи. Напередодні — Сповідь молоді. Запрошуємо Вірних Округи.
21. Субота — „Коло Купровських". (Сповідь)
21. Субота — Тафнел. (Сповідь)
22. Неділя Квітна — Шіго Полудн. (Сповідь)
22. Неділя Квітна — Едмор. (Сповідь)
26. Великий Четвер — Шіго місто, Страсти в 7 год. вечора
27. Велика Пятниця. Вечірня і Винос Плащаниці. Про місце і час — громади будуть своєчасно повідомлені.
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня — Шіго місто, 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня — Шіго Полудн., 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія — Фовм Лейк, 7 год. ранку
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія — Вишарт, 8 год. ранку
30. Св. Понеділок — Шіго Полудн.
30. Св. Понеділок — „Коло Жучканів"

До уваги Вірних округи Шіго, Саск.: Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться за попереднім проголошенням часу та черговости.

Вечірня на перший День Великодня буде Служитись в церкві Св. Духа в Шіго. Початок — 4 год. дня.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.
РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1962. ЧИСЛО (1156) 8

Кат. Церква скріпила фронт проти антикомуністичного руху

Католицька Церква проголосила тотальну боротьбу проти Т-ва ім. Дж. Бирча

Акція Т-ва ім. Дж. Бирча у вишукуванні внутрішніх ворогів Америки схвилювала уряд през. Джана Кеннеді і суспільство, ділячи його на два табори. Роберт Г. Г. Велч — головний провідник Т-ва ім. Дж. Бирча, заявив, що його організація бореться тільки з комунізмом, і що в цій організації (ім. Дж. Бирча) католики становлять 40% усього членства і 60% членів її проводу та що катол. ієрархія підтримує рух бирчистів. У відповідь на цю заяву Велча Кат. Церква проголосила тотальну боротьбу проти бирчистів.

Католицька Церква, відмовляючись далі підтримувати бирчистів у їхній боротьбі з комунізмом, проголосила війну бирчистам

Щоденник „Да Виннипег Триб'юн" за 2-го березня 1962 р. подав, за „Нью Йорк Таймс Сервис", ось цю інформацію.

„Вашингтон. — Римо-Католицька Церква в четвер (22.2.1962) почала всекрайову кампанію з метою відмовляти від участи в тих рухах, що є крайньо протикомуністичними таким, як Товариство ім. Джана Бирча.

Цей наступ почався таким чином, що National Catholic Welfare Conference видала книжечку, на 80 сторінок в якій атакується „крайньо-правих" за те, що вони розпалюють „у різкій формі роз'єднання, що небезпечно послаблює націю". Ця Конференція являється адміністративним органом єпископів

Знавець червоних

Священик Джан Ф. Кронін — автор цієї книжечки, сказав, що ця його публікація являється сигналом започаткування „кампанії-оздоровлення" справи зустрічі з комуністичною загрозою. Отець Кронін — у всій країні визнаний як експерт у справі комуністичного руху, є помічником директора Суспільної Акції цієї Крайової Конференції.

Ця ж Крайова Конференція („Нешонал Кетолик Велфер Конференс") розповсюджує 100.000 примірників цієї книжки по католицьких епархіях ЗДА нате, щоб пізнанням її користувалися парафіяльні клюби, вчительство парафіяльних шкіл і церковні видання. Численні епархіяльні газети мають передрукувати її текст. Священики мають уживати її за основу своїх проповідей. Отець Кронін сказав, що число цих розповсюджених примірників має сягати від 500.000 до 1,000,000 штук.

Ця кампанія вважається особливо замітною саме з уваги на цей факт, що деякі священики і монахині та багато світських католиків належать, як стверджено, до цього воюючого правокрильного протикомуністичного руху, на який тепер повела наступ їхня Церква.

Роберт Г. Г. Велч (молодший) — провідник Товариства ім. Джана Бирча, подав, що коло 40 відсотків членів його групи — це католики. Отець Кронін висловив своє переконання, що це є перебільшення, але він потвердив, що якесь невеличке число католиків належить до цього Товариства".

Стільки про цю справу подав „Да Виннипег Триб'юн".

Сепаратні школи і бойкот підприємств

„Тимминс, Онт. (19.12.1961). — Від спомагачів сепаратних (католицьких) шкіл будеться вимагати, щоб вони побільше купували в цих торговельних підприємствах, які вплачують свої податки безпосередньо сепаратним школам.

Список цих підприємств уже зроблено, і він буде розповсюджений між спомагачами сепаратних шкіл, — сьогодні сказав Джен Тиффані, голова управи сепаратних шкіл" (Журн. „Протестант Екшон", ч. 5, лютий 1962).

Це значить, що Католицька Акція у вищезгаданій місцевості погрожує бойкотом цим торговельним підприємствам, які не платять податків на католицькі сепаратні школи.

Звичайно, закон провінції Онтаріо надав католикам привілей вносити шкільний податок безпосередньо в касу католицького шкільництва. Але не всі католики погоджуються на католицькі сепаратні школи, отже провідники Католицької Акції роблять на них відповідний натиск, з проголошенням бойкоту їхнім підприємствам включно.

ПРОТИ ВИКЛАДІВ ПРО КОМУНІЗМ У ШКОЛАХ ЗДА

У Америці стала модною ідея увести у середньошкільну програму навчання виклади на тему комунізму, — щоб його добре пізнати, і таким чином знати, в чому полягає ця небезпека, та легче впильнуватися перед нею.

Але в Бостоні леґіслятура штату Мессечусеттс зробила несподіванку всій Америці: голосами 72 проти 32 вона стала проти цієї програми. Більшість уважала, що такі виклади були б більшою пропагандою комунізму, а ніж шкодою для нього.

АДЛ.: В ЗДА „АНТИСЕМІТИЗМ ГЛИБОКО ЗАКОРІНЕНИЙ"

„67% вживають релігію" для антисемітизму

„Антисемітизм глибоко закорінений в американському способі життя, навіть не зважаючи на це, що жиди в Злучених Державах Америки знайшли більшу нагоду ніж на всіх інших територіях. Такий висновок цього тижня (останній тиждень березня) проголосила Анти-Дефамейшон Лінг Бнаї Брит після 5-літнього студіювання зразків протижидівської дискримінації в Америці", — інформує щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс" (31.3.1962). Там таки сказано: „Обслідування 1,152 приватних клюбів — по містах і на провінціях — у Злучених Державах Америки показує, що 780 клюбів, цебто 67 відсотків, вживають релігію, як перешкоду проти вступання (жидів) у членство".

(Закінчення на стор. 3-й)

Католицька Церква відкидає обвинувачення жінки

Волтер А. Раен — бувший катол. священик, залишивши свій духовний стан без згоди Катол. Церкви, одружився і став продавцем в одній промисловій фірмі. У подружжя Волтера и Елис (його дружини) Раенів є 4 дітей. Волтер Раен згодом зник з дому. Його дружина Елис Раен твердить, що висланці Катол. Церкви оп'янили Волтера Раена, насильно вивели його з дому і замкнули в манастирі проти його волі. Елис Раен подала на суд кардинала Френсиса Спеллмена з Нью-Йорку і його архиепархію та ще декого з офіційних представників К. Церкви за насильне розбиття її родини, і жадає від Кат. Церкви 2,300,000 дол. відшкодування. Адвокат пані Раен поінформував суд, що позвані чинники Катол. Церкви листовно відкидають обвинувачення пані Раен, та що також отримано вістку від зниклого Волтера Раена, який каже, що Кат. Церква не причетна

(Закінчення на 3-й стор.)

Тривога християн в Африці

Провідник африканських націоналістів Джомо Кеніятта проголосив Біблію „антинегритянською", бо в Біблії „ангели завжди намальовані як білі, а чорт там завжди чорний". Місіонер о. Теодорос Нанкіамас з тривогою повідомляє з Уганди, що негри з ненавистю оскаржують християнських місіонерів: „Ви чините між нами розбиття".

Націоналісти Кенії: „Біблія проти негрів"

Журнал „Амерікен Рев'ю оф Істерн Ортодоксі" (лютий 1962) інформує:

„Провідник африканських націоналістів Кенії називає Біблію протинегритянською. — Джомо Кеніятта — провідник Національного Африканського Об'єднання в Кенії, сильно атакує Біблію за те, що частини Біблії і численні малюнки в релігійних книжках є протинегритянськими.

„Коли наша партія захватить владу в Кенії, то ми поробимо зміни в цих хрис-

(Закінчення на стор. 3-й)

П'янство нищить людину

✝

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Преосвященних Архипастирів, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

„Перебувайте в пості та в молитві!" (І Кор. 7. 5.).

Наступив Великий Піст, і я всіх з ним щиро вітаю, і всім щиро бажаю досягти свого духового очищення від усього того, що губить людину, як Образа й Подобу Божу. Таким ворогом, що вбиває в людині все Боже, є п'янство, і я всіх голосно кличу оминати його і поборювати його!

І Святе Писання, і Святі Отці завжди навчають, що вино — дар Божий, даний людям на щастя. „Не вино, а п'янство зле діло", навчає великий вселенський Учитель IV-го віку Іван Золотоустий, який часто і сильно виступав проти п'янства. Вино можна вживати, але в міру, і при цьому ніколи не треба забувати про належну повздержливість в уживанні його.

Вино, як дар Божий, вживалося в старовину для жертов у Храмі (Втор. 32, 37-38), а разом з хлібом і елеєм було воно символом Благословення Божого (Буття 27, 28, 37, Пс. 4. 7). Вина ж уживаємо в Найсвятішій Тайні Євхаристії. З глибокої давнини вино вживається як лікарство (Луки 10.34, І Тим. 5. 23).

Так само з глибокої давнини вино — символ радости та веселощів. У Псалмі 103. 15 читаємо:

„Вино веселить людське серце, щоб більш від оливи блищало обличчя!"

І Еклезіяст 10. 19 говорить так само:

„Гостину справляють для радости, вином веселиться життя!"

Отже, саме по собі вино не шкідливе, але зле робить той, хто вживає його поверх міри, бо зло не в вині, але в п'янстві.

Уже в давнину були чеснотні особи, які зовсім не вживали вина. Напр. т. зв. назіри, пізніше монахи, цебто особи, що провадили чеснотне життя, вони ніколи не вживали вина. Про Івана, Предтечу й Хрестителя Господнього, Ангол повідомляв: „Іван буде великим у Господа, — ні вина, ні п'яного напою не питиме він" (Луки 1.15).

Сильно виступав проти п'янства Св. Отець Іван Золотоустий і навчав: „Не вино нещастя, а зловживання ним, тому ненавидь п'янство, а не вино".

Бо й великий Учитель Християнства, Апостол Павло завжди виступав проти п'янства, і навчав: „Добре не пити вина"! (Рим. 14. 21).

А Святі Отці особливо підкреслювали, що всі мусять повстримуватися від вина в час постів, а особливо в час Великого Посту. Піст же встановлений і для повздержання від переступу наших уст, язика та очей, а особливо для повздержання від вина.

Воля і здержання від непотрібного — це корона повного християнства.

Пам'ятаймо, що п'янство завжди починається з малого вживання вина та алькогольного напою, а доходить до постійного прагнення його, тому при питті завжди будь уважним, щоб не перейти міри. Бо порушення міри в питті вина звичайно провадить до п'янства!

П'янство вбиває людину і приносить їй великі й дошкульні шкоди. Воно найперше вбиває в людині волю, і вона перестає керувати собою. Часте вживання п'янкого напою руйнує людський організм і робить людину безвільною, а безвільна людина здатна на все. П'яниця — раб горілки... А вкінці горілка вбиває здоров'я, приносить різні недуги, і людина остаточно гине... З нею гине і вся родина, бо вона убожіє та обезсилюється...

Хто часто п'є, той звикає до п'янкого, — і ніколи не насититься ним, — він вічно спрагнений, і спиниться не в силі...

Глибоко вірно остерігає всіх Апостол Павло: „Не впивайтеся вином, бо в ньому розпуста!" (Єфесян 5.18). Так, бо п'яна людина, утративши волю, спосібна на всякі переступи... І ще Притчі Соломонові (31.5) наказували те саме: „Щоб ти не впився і не забував про Закона", бо п'яний забуває про всякі Закони, і Божі і людські...

Святитель Іван Золотоустий навчає, що „п'янство гірше справжнього демона затьмарює розум і відбирає всяку соромливість"... Люди не поважають п'яницю... Друзі, бачачи свого друга п'яним, соромляться, а вкінці кидають його... І п'яниця стає посміховищем у житті, тратить остаточно Образа й Подобу Божу...

Глибоко правдиво навчає Іван Золотоустий: „П'янство — джерело і мати всякого зла!"

П'янство вбиває людину, шкодить родині і шкодить усій нації, бо приносить усім саму кривду... Нація, в якій забагато впивається п'янкого напою, належно міцною не буває...

І як багато — багато видатних наших людей: письменників, поетів, науковців, мистців і т. ін. знищили вином і своє здоров'я, і свій великий Божий талант!... А скільки вони були б дали для своєї нації!...

Ще в Старому Заповіті наказувалось чеснотним людям: „Не будь між тими, хто впивається вином!" (Приказки 23.20).

І премудрий Соломон у Своїх Приказках (23. 31-32) справедливо остерігав:

„Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівненько ллється, кінець його буде кусати як гад, і вжалить, немов та гадюка!"...

У Новому Заповіті Апостол Павло так само суворо заявив: „П'яниці — Царства Божого не наслідують вони!" (І Кор. 6.10)..

Ми — християни, і нас обов'язує чеснотна християнська культура, а тому ми обов'язані жити по-християнському, і конче берегти себе від руїнного п'янства, що вбиває людину, нищить родину і приносить велику шкоду всій нації.

І завжди пам'ятаймо Соломонового наказа: „Щоб ти не впивався і не забував про Закона!" (Прик. 31.5).

Тому всі попильнуймо позбутися цієї страшної недуги, щоб одержати теперішні і будучі Дари Благодаттю і Чоловіколюбством Господа нашого Ісуса Христа, Якому належить Слава і Влада з Отцем і Святим Духом на віки вічні. Амінь.

✝ *Іларіон,*

Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Року Божого 1962-го,
Прощена Неділя Великого Посту.
Всеканадійська Катедра
Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 6-го травня, — у Церкві Св. Юрія Переможця у **Форт Френсис,** Онт.

Неділя 13-го травня, — у Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в м. **Оттаві,** Онт.

Неділя 20-го травня, — у катедральній Громаді м. **Едмонтону,** Алберта.

Неділя 27-го травня, — у Церкві Св. Покрови в м. **Монтреалі.** Десятиліття Громади.

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Гефорд,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джулієн,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

В ЗДА „антисемітизм..."

(Закінчення з 1-ї стор.)

Жидівська „Анти-Дефамейшон Ліґ" в Америці

Організація „Anti-Defamation League of Bn'ai B'rith з центром у Нью-Йорку — це жидівська могутня організація, що є центром, принаймні на американському континенті, боротьби з антисемітизмом. Вона є всюди розгалужена та являється очима й вухами жидів у справі всіх проявів, у відношенні не-жидів до жидів. Вона подрібно й наполегливо збирає та нотує все і всюди в цій справі. І коли „Анти-Дефамейшон Ліґ" (Ліґа проти знеславлення) прилюдно таврує когонебудь під замітом антисемітизму, то це являється справою поважного історичного значення; очевидно, коли ця Ліґа з таким обвинуваченням виступає, то звичайно чинить це на основі дослідження й документів, які вона проголошує.

Анти-Дефамейшон Ліґ тим разом виступає з прилюдним обвинуваченням такої країни, що це може багатьох заскочити: бо обвинувачується американців.

Але ця Ліґа не говорить голословно, вона в цій справі публікує документи.

„Антисемітизм знаходиться у підсвідомості американців", каже провідник Ліґи

Інформації про те, що жиди обвинувачують американців в антисемітизмі, тут подаються, як було сказано вище, на основі щоденника „Фрі Пресс" (31.3.1962) у статті Джана Олесона п.з. „Антисемітизмз процвітає в Північній Америці".

І там сказано: „Бенджемин Р. Епштейн — крайовий провідник Ліґи (Анти-Дефамейшон Ліґ) сказав, що „антисемітизм є нині втіленим в американську підсвідомість, і з часом напруги він виринає на поверхню. Він додав: „Дискримінація проти жидів розвинулася з ходом часу; вона посувається на передмістя і проникає в великі торговельно-промислові підприємства, показуючись у таких проявах і в такій практиці, що такої ніде більш немає у світі, це ж бо стало майже одиноко-американським явищем."

„Це стало", сказав він, „крайньо-самосуперечним явищем для жидів, які в Злучених Державах Америки одночасно знайшли обставини більш пригожі і влаштувалися краще й безпечніше, ніж деінде у світі". Цей огляд дискримінування жидів, що його зладив п. Епштейн і Арнольд Форстер — директор горожанських прав Ліґи (Анти-Дефам. Ліґ), буде виданий друком 17 квітня (1962) видавництвом Фаррара, Штрауса і Кудагій..." Ця книжка основана на цьому огляді, що його зробила Анти-Дефемейшон Ліґ у справі дискримінації (жидів в Америці) по домах, на місцях праці, в освіті і суспільному житті".

„Дослідження вісьмох найбільших торговельних банків міста Нью-Йорку показало, що серед 844 найвищих урядників є тільки 30 жидів — отже нижче 4-х відсотків, хоч принаймні четвертина всього населення Нью-Йорку — це жиди".

Тривога християн...

(Закінчення з 1-ї стор.)

тиянських фальшивках", сказав Кеніятта. На оправдання цього свого нарікання цей бувший командир „Мав-Мав" завважив, що на християнських малюнках „ангели завжди намальовані як білі, а чорт завжди чорний, з рогами і з хвостом".

„Ви приходите до нас з гарним ученням і обіцянками..."

Вищезгаданий журнал у продовженні своїх інформацій подає:

„Священик Теодорос Нанкіамас — духовний місіонер-африканець, пишучи з Кампаля в Уганді, стверджує, що „Африка потребує допомоги з рук білих, під умовою, що вони обмежать свій ненаситний апетит на гроші... і що не буде ані жида, ані грека, ані араба, ані вільної людини, ані мужчини, ані жінки, бо ж усі ви є одне в Ісусі Христі (Гал. 3.28)... і що в тих частинах Африки, де взаємовідносини між чорними й білими прийняли такий драматичний оборот, чорні вже не тільки не хотять і на очі бачити білих, але навіть їхнього запаху здалеку не хотять чути... отже ви, білі, мусите відкрити свої серця... і очі... і тримати руки при собі... бо інакше ненависть заволодіє... бо ж ви приходите до нас з гарним ученням і обіцянками, а опісля ви переміняєтеся в завойовників, розбійників, дикунів. Ви чините роз'єднання між нами і вносите сварку між нас... ви грубі й нелюди... ви навертаєте нас на християнство нате, щоб осліпити нас, і щоб легко загнуздати нас, та щоб обернути в рабів... якщо б ми були без сумління, тут не залишилося б ні одного білого місіонера й африканського християнина... Африканці ще далі вичікують тієї години, коли настане дійсно християнська місія . отже приходьте, і нехай страх не стримує вас..."

Катол. Церква відкидає...

(Закінчення з 1-ї стор.)

до справи його зникнення з дому. Пані Раен не має можливости побачитися з своїм чоловіком.

Ноденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" (28.3.1962) інформує:

„Майніола, Н. Й. (АП). — Римо-католицька Ньюйоркська Архиепархія заперечила жінці, яка обвинуватила Церкву за розбиття її подружжя з священиком, - сказав її адвокат у вівторок (27.3 1962).

Дружина, — 41-літня пані Елис Раен, мати 4-х дітей, з Глен Гед, Н. Й., подала Церкву у Верховний Суд у цьому штаті, жадаючи від неї 2,300,000 дол. відшкодування.

У своєму позові вона твердить, що її мужа, бувшого священика, який тепер проживає у Сан Франціско, 4 квітня 1955 р. забрано з їхнього дому при помочі п'янливих напитків і його тримають у манастирях проти його волі.

Раен, віком 57 років, заперечив якунебудь причетність Церкви до його відходу з дому.

Филип Фірінґ - адвокат пані Раен, сказав у вівторок (27.3.1962), що внаслідок позову він отримав відповідь від обидвох позваних: Ньюйоркської Архиепархії і ньюйоркського кардинала Френсиса Спеллмена.

„Фірінґ сказав, що ця відповідь, яка надійшла з адвокатської фірми в Нью-Йорку, що заступає єпархію, є „однозначною з загальним запереченням" проти обвинувачення, внесеного панею Раен".

Стільки про це „Да Виннипеґ Фрі Пресс". Преса інформує, що дружина Елис Раен обвинувачує офіційні чинники Кат. Церкви в ЗДА за насильне тримання її чоловіка в манастирі. Але преса не інформує, яким чином і в яких обставинах Волтер Раен, який має перебувати в манастирі „проти свого бажання й волі", „заперечує якунебудь причетність Церкви до його відходу з дому". Чи справді він говорить це з власної волі, і чи є можливість це перевірити?

Ширше про справу позвання на суд Катол. Церкви панею Елис Раен було подано у „Віснику" за 1 квітня ц.р.

УНІЙНА МОЛИТВА ПАПИ

Від Ред. — Нотуючи матеріяли, як історичні документи, з ходу підготови Католицької Церкви до II Ватиканського Собору, оцим подаємо пресову інформацію з Ватикану, в якій є текст молитви папи Івана XXIII, — цей папа молиться за те, щоб християни некатолики пішли за покликом II Ватиканського Собору, що почнеться 11-го жовтня 1962 р., і піддалися під власть папи.

Католицький орган „Бизейтайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 4-го березня 1962 р. подав з Ватикану інформацію п. з. **„Папа молиться за християнську єдність"**, що її публікуємо нижче в точному перекладі.

„Місто Ватикан, (НС). — Його Святість Папа Іван XXIII на авдієнції, даній у базиліці Св. Петра постовим проповідникам Риму, проказав молитву за християнську єдність.

Цьогорічна рокова авдієнція стала нагодою для підкреслення справи вселенського собору, що відкриється 11-го жовтня. Крім проповідників були присутні й 41 кардиналів, члени адміністративного персоналу Святої Столиці і члени комісії підготови до цього собору.

Папа Іван молився:

„Ось ми зібрані навколо цього святого престолу Твого першого намісника на землі, о Ісусе. Ось тут ягнята й овечки Твого вибраного стада. Спаси ж нас усіх - нас, які своїми голосами з'єдналися з Твоїм у запросинах до братів, які відділені від нас, але які також є синами спасіння Твого.

„О, Ісусе, все більше освячуй нас у правді, і нехай усі ті розсіяні наші братя почують голос Твій і наші запросини, і нехай сповниться хотіння Твоє: і щоб почули вони голос мій, і щоб було одне стадо й один пастир" (Ів. 10.16).

***

Вищеподана молитва папи Івана XXIII, проказана на інтенцію майбутнього католицького світового Собору (II Ватиканського), являється найосновнішим доказом того, що справа намагань Католицької Церкви підпорядкувати Ватиканові Християнські Церкви не-католицькі неофіційно буде таки головною проблемою згаданого Собору, — хоч офіційно найважливішою справою на Соборі буде „об'єднання католиків", цебто справа скріплення Ватиканом церковної „дисципліни" між католиками. Із самого початку, коли папа Іван XXIII вперше заповів був, що він скличе цей Собор, він на перше місце його точок поставив був справу унії. Але з ходом часу, коли Ватикан побачив, що тут є трудноші, і даних на успіх немає, то, щоб уникнути пізніших розчарувань, головну ціль цього майбутнього Собору папа змінив з унійної на заведення більшої дисципліни папи над католиками.

Молитва папи Івана витримана в дуже урочистому й достойному дусі, — головно ж у цій точці, де він стверджує ту безперечну й очевидну для кожного

(Закінчення на 10-й стор.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МИТР. СЛІПИЙ І УНІЙНА АКЦІЯ

(Маніфестаційні Молебні)

Ця справа почалася дуже просто, — так просто, як це іноді починаються дуже складні справи. А саме: журн. „Українське Православне Слово" — орган Української Православної Церкви в США, в числі за березень 1962 р. поінформував, що Архиеп. Мстислав (Скрипник) 18-го лютого 1962 р. в укр. прав. катедрі Св. Володимира в Нью-Йорку відправив Молебень за греко-католицького Митрополита Йосифа Сліпого, закликаючи й православних українців-вірних молитися за це, „щоб Господь визволив Свого слугу Митрополита Йосифа, мученика за віру Христову й Український Народ, з неволі та обдарував його здоров'ям і многоліттям". Журн. „Укр. Прав. Слово" — це орган Церкви, якої Архиепископом, в юрисдикції Митр. Іоана (Теодоровича), є Владика Мстислав, отже його інформація, що тут подана, являється офіційною.

Згадана подія, якщо б до неї підходити з нормальної точки християнської й української, була б такою звичайною, самозрозумілою, що поза рамки хроніки дрібних подій щоденного життя не вийшла б, бо не було б для цього підстав.

Але коли ця подія звернула на себе увагу майже всієї української преси на Заході, а вже особливо католицької преси, то це тому, що вона справді не є звичайною, частою, вона має характер досі небувалого явища цього роду.

Справа в тому, що відколи між українським народом появилися уніяти (від 1596 р.), була немов би якась умова (хоч і неписана та незаключувана), щоб уніятський Єпископат і все його духовенство не молилися по церквах за православний Єпископат і духовенство, а православний Єпископат щоб не молився по церквах за греко-католицький Єпископат і за його духовенство.

У Молебні Архиеп. Мстислава є дві інтенції: 1) молитва за успіх Митроп. Йосифа Сліпого як за християнина-католика і 2) молитва за нього, як за українця. Молитва за нього як за українця, — це справа національно-політична, а молитва за нього як за християнина-католика — це справа теологічна.

Католицька Церква до справи моління за не-католиків підходить з виключно теологічної точки зору, і тут вона розрізняє два моменти: 1) Католицька Церква може молитися за не-католиків, але тільки й виключно тоді, коли вона молиться, щоб Бог допоміг їй навернути їх на католицтво; розуміючи справу так, що католицтво — це „найвище добро", Католицька Церква, молячись за навернення не-католиків на католицтво, вважає, що вона молиться, щоб Бог послав їм „добро", (цебто навернення на католицтво). Так, наприклад, папа Пій XII 1953 р. молився був у своїй приватній каплиці за Сталіна, щоб Бог навернув його на католицтво, чи принаймні відвернув від переслідування католицтва.

Католицька релігія забороняє ставати в обороні іншої віри чи то перед людьми, чи шляхом моління. Така „оборона" дозволена тільки за такою конечною передумовою, що б Катол. Церква „обороняла" іншу релігію з метою навернення її на католицтво. Тому-то й греко-католицький Митр. Андрей Шептицький у своєму Пастирському Листі 1938 р., нібито „обороняючи" українські православні церкви на Холмщині й Підляшші, що їх нищила Католицька Акція в Польщі (1938 р.), закінчив того свого Листа вірою в це, що згадане мучеництво приведе українське православне населення Холмщини й Підляшшя до „добра", цебто — що шляхом того мучеництва Бог допоможе їм навернутися на католицтво, — чи, як він сказав там: „на славу Вселенської (Римської) Церкви". У цьому самому сенсі кардинал Шін у ЗДА 1957 р. звершив при 100-тисячній масі учасників Богослуженя „за Росію", — щоб Бог навернув її на католицтво.

Католицька Церква натомість забороняє молитися за не-католиків, напр., за православних українців, у такому дусі, що б Бог допоміг їм як християнам-православним, без інтенції навернення їх на католицтво. Католицька Церква забороняє таке моління з теологічних мотивів. Якщо б Католицька Церква молилася за успіх православних українців без тієї інтенції, щоб Бог навернув їх на католицтво, то це означало б, що вона молилася б за їхній успіх у витриванні в православній вірі та в поширюванні цієї ж Віри по світі, то це означало б, що вона молиться, щоб Бог допоміг цій Вірі, яку католицтво вважає „схізматицькою", „еретицькою"; а це вже означало б, що католицтво молиться проти самого себе.

Знову ж, коли б хто з не-католиків молився за успіх Католицької Церкви взагалі, чи за котрогонебудь з її репрезентантів Єпископів, — щоб Бог допоміг йому в його житті й християнсько-католицькій діяльності, то Католицька Церква вважає це виявом симпатії до католицтва з боку не-католиків та признання ними католицької релігії „правдивою", бо, мовляв, православний християнин не міг би просити Бога, щоб Він допоміг комусь (напр., католицькому Ієрархові) витривати у фальшивій вірі.

Католицька Церква, виходячи з цього заложення, що було з'ясоване вище, якраз тому у своїй пресі так масово поширила вістку про це, що Архиеп. Мстислав молився за Митр. Сліпого не тільки за його успіх, як українця, але й також за його успіх, як християнина, розуміється, — християнина-католика.

З цих саме причин Католицька Церква заборонила молитися за Тараса Шевченка та всіх інших православних українців. Хоч в українських православних церквах у потребі відбуваються Молебні на інтенцію світських українців греко-католиків, напр., за полк. Є. Коновальця і ін., але там моляться за них як за українців, тобто з чисто національних мотивів.

Не молячися за успіх Української Православної Церкви, як цілости, чи за її успіх у формах церковного успіху в особах котрогонебудь з її репрезентантів-Єпископів, Католицька Церква тим самим була б непослідовною, якщо б вона вимагала, щоб Українська Православна Церква молилася за успіх католицтва. Адже ж тут мусить бути якась консеквентність, логіка й чесність самому з собою.

***

З вищесказаного стає ясно, що нашою темою не є Молебень Архиеп. Мстислава за Митр. Сліпого, як конкретний випадок сам собою; нашою темою є справа католицької інтерпретації цього випадку, як, мовляв, вияву симпатій до Риму. Щоправда, Католицька Церква досі ще не висловила цієї інтерпретації логіко-формальним способом, але вона вже виявила її психологічним шляхом — шляхом масового розповсюдження вістки про це на перших сторінках своїх часописів, а це вже ясний натяк для українського загалу, і він починає відповідно реагувати на цю справу. Напр., у світській надконфесійній газеті „Народня Воля" (ЗДА) за 8 березня 1962 р. є новинка п. з. „Архиеп. УПЦ боронить Митр. Сліпого". Щоденник „Свобода" (ЗДА) за 10 березня 1962 р. помістив у новинці „Православні українці моляться за визволення Митрополита Сліпого" інформації про це спеціяльно у своєму англомовному виданні, щоб могли зрозуміти якнайширші маси її читачів; цей щоденник уже в самому наголовку узагальнив цю справу так, що замість сказати, що молився Архиеп. Мстислав, сказано, що за Митр. Сліпого молилися „православні українці" — з натяком на всіх православних українців. Більше того, „Свобода" в цій самій новинці говорить, що це, мовляв, „The hierarchy of the Ukrainian Orthodox Church in the United States called upon its clergy and faithful „to pray for the health and release from prison" of the Ukrainian Catholic Metropolitan, Archbishop Joseph Slipy..."

Значить, є вже чинники, які становище Архиеп. Мстислава узагальнюють на всю Ієрархію Української Православної Церкви в США, а ця Ієрархія складається з 4-х Владик під проводом Митрополита Іоана (Теодоровича).

Тенденції деяких чинників узагальнювати цей відокремлений випадок і становище однієї особи (Архиеп. Мстислава) на всю Ієрархію Укр. Прав. Церкви в Америці евентуально може вважатися однією з перших виразніших віщих познак, для чого ця справа може бути використана Католицькою Акцією на дальшу мету.

Ми є в принципі проти всякого насильства над народами й расами та над релігіями, а також над особами, включаючи й Митр. Й. Сліпого, навіть не зважаючи на те, що ім'я Митр. Й. Сліпого ніколи ніде не фігурувало в будь-якій обороні православних українців та їхніх Ie-

(Закінченя на стор. 5-й)

Митрополит Сліпий

(Закінчення з 4-ї стор.)

рархів — чи то під час винищування комуно-большевицькою владою десятків Єпископів Укр. Автокеф. Православної Церкви під проводом Митр. В. Липківського, чи то під час переслідування Української Православної Церкви поляками між обидвома світовими війнами.

Але наше становище в справі Митр. Сліпого, яке ми тут займаємо, викликане агітацією Католицької Акції, яка використовує ім'я Митр. Сліпого для унійної пропаганди серед православних українців, і тут наше право та обов'язок захищатися перед цим тотальним наступом Риму на нашу Церкву.

Католицька Акція, закликаючи православних українців разом з католиками ставати в обороні Митр. Сліпого, якого зробили одним із символів унії, чинить це під кличем т. зв. „Акції Солідарности", а під солідарністю вона розуміє унію.

Що Кат. Акція використовує ім'я Митр. Сліпого для унійної агітації, про це свідчать документи, бо Католицька Акція з цим не таїться, а ставить справу ясно.

У зах. Европі є кат. організація п. н. Український Християнський Рух, що являється одною з 7-х центральних організацій Світського Апостоляту серед українців, а ця назва („Світський Апостолят") вживається як інша назва для цього самого руху, що виступає також під назвою „Католицька Акція".

Під проводом Українського Християнського Руху всі ці сім центральних організацій Світського Апостоляту спільно створили були свою агенцію під назвою **„Акція Солідарности у 15-ліття Переслідування Української Католицької Церкви"**. Секретаріят Акції Солідарности в м. Сарсель (Франція) 8 березня 1961 р. видав циклостилем заклик п. н. „ЗВЕРНЕННЯ", а до нього додав „Листа", підписаного проф. д-ром В. Яновим, який є секретарем „Акції Солідарности" й головою Укр. Християнського Руху.

У згаданому „Листі" сказано, що Акція Солідарности в обороні Митр. Й. Сліпого збирає підписи **„різних віровизнань, різних поколінь, різного територіяльного походження"**.

А у згаданому „ЗВЕРНЕННІ" виявлено мету збирання підписів Секретаріятом Солідарности в обороні Кат. Церкви і Митр. Й. Сліпого, і сказано, що це є „протест проти переслідування Церкви в Україні і, а **рівночасно в обороні Митрополита-Ісповідника... Архиепископа Йосифа Сліпого, пораз третій оце засуджено за вірність Апостольській Столиці"** (Римові).

Акція Солідарности (цебто Католицька Акція) у своєму „Листі" (доданому до „ЗВЕРНЕННЯ") звертається до преси, щоб вона опублікувала це „ЗВЕРНЕННЯ", як важливий міжнародній історичний документ. **„Але вміщення документу — це також доказ солідарности Вашого Органу з цілою Акцією. Цей доказ остільки важливий, щоб на нього можна було покликатися в нашій зовнішній акції. Річ у тому, що ми хочемо переслати документ з підписами та із згадкою про реакцію преси до міжнародніх Організацій (Секретаріят Стану Його Святости, ОН, УНЕСКО та ін.)"** — такими словами Акція Солідарности звертається до всієї української преси, щоб преса опублікувала її документ — „ЗВЕРНЕННЯ".

Таким ось чином також і визначні православні українці підписали протест в обороні Митр. Й. Сліпого, який терпить за свою **„вірність Апостольській Столиці"** (Римові), — це значить, що ці православні українці підтримують вірність Римові, і ці їхні підписи передано папі на доказ цього, що визначні православні провідники українства стають в обороні вірности Римові, похваляють цю вірність і борються за її успіх. А Рим візьме це за доказ прихильности до унії з боку тих православних визначних одиниць, і Акція Солідарности отримає з Риму похвалу, що вона добре справляється в роботі для витворювання між православними українцями ґрунту під унію. Таким чином Католицька Акція використовує факт ув'язнення Митр. Сліпого для того, щоб на Заході зробити на ньому великий унійний капітал, якого не можна було б зробити тоді, коли б Митр. Сліпий був на волі і очолював Галицьку Провінцію Римської Церкви.

*

Співчуваючи Митр. Сліпому виключно, як українцеві й людині, ми одночасно звертаємо увагу на це, що вміщування в ці людські й національні справи також і справи церковні не може не обдавати тривогою Українську Православну Церкву у вільному світі, яка стоїть перед тотальним наступом унійної акції під недвозначним кличем „акції солідарности" (унійної). Ми вважаємо, що фактом Молебня Архиеп. Мстислава за Митр. Сліпого Католицька Акція починає зловживати для своєї унійної пропаганди, чинячи тим самим кривду Архиеп. Мстиславові, як одному з Ієрархів Укр. Православної Церкви.

Ми пишемо це в повній свідомості перед лицем пам'яти про тих українських православних мучеників, що продовж століть падали жертвами інквізиційної роботи в наступі Римської Церкви на Україну. На важкому фронті змагання Української Православної Церкви, з одного боку переслідуваної безбожною владою в Москві, а з другого безперебійно атакованої Римською Церквою, наша Церква не може не почуватися відповідальною перед грядучими поколіннями нащадків за те, яку спадщину в ділах і в писаних документах вона їм по собі залишить.

КОНФЕРЕНЦІЯ ФЕДЕРАЦІЇ ЕТНІЧНОЇ ПРЕСИ

Учасники Конференції CPR Photo

У п'ятницю, 3-го березня ц. р., в Вінніпезі відбулася конференція Федерації Етнічної Преси Канади. Федерація об'єднує понад 50 газет і журналів східньої й західньої Канади й відбуває свої наради що два роки. У цьогорічних нарадах, які відбулися в Роял Александра готелі, взяли участь репрезентанти, — редактори й видавці, — 40 газет і журналів, від Монтреалу по Венкувер. На нарадах зроблено перегляд дотеперішньої праці та намічено пляни на майбутнє. Також вибрано нову управу, до якої увійшли

Суддя В. Дж. Линдал, Вінніпег, — бувший президент; Бруно Тенгунен, Торонто, — президент; Чарлс Е. Доячек, Вінніпег, перший віце-президент; Карл Дж. Баер, Торонто, другий віце-президент; Ден Іануцці, Торонто, — секретар, о. д-р С. В. Савчук, Вінніпег, — скарбник; К. Морі і В. Мавко з Торонта, Лю Дж. Лізек, Г. В. Пірсон, П. Станкович і І. Г. Сирник з Вінніпегу, Г. Бело з Монтреалу і М. Линдфорс з Венкуверу — директори.

У п'ятницю ввечері і ввесь день у суботу, 31-го березня, учасники конференції брали участь у семінарі громадянства, що був скликаний Манітобською Радою Громадянства, і в ньому взяло участь понад 300 осіб. Головними промовцями були міністр горожанства і іміграції, Елен Феркло, посол до онтарійського парляменту А. Томсон, і д-р Сандерсон, президент Манітобського університету (цей останній промовляв під час обіду, що був даний для учасників конференції в п'ятницю, в готели Роял Александра).

Вже вийшла з друку й продається
„ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ"
ІСТОРІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ
з 1921 року, п. н.
написана
Митрополитом Василем Липківським,
із Вступом і Замітками
Протопрес. д-ра С. В. Савчука.
Книжка на добрім папері, в гарній двокольоровій обкладинці та з ілюстраціями, 270 стор. друку.
Ціна з пересилкою . . . $3.00
Замовлення й гроші висилати до:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.,
Canada.

ПРО УРОЧИСТОСТІ БІЛЯ ДВОХ ПАМ'ЯТНИКІВ

(Закінчення)

„Звідки взяв свою інформацію „Вісник"? З вінніпеґської „Фре Пресс'. Репортер тієї газети написав: „a brief ceremony was held". Він, однак, не писав про „духовну церемонію", яку вигадав „Вісник". Релігійна відправа зветься по-англійському „сервіс". Це дуже добре знає репортер „Фрі Пресс'; на жаль, редактор „Вісника" не знає різниці між словами „сервіс" і „серемоні" — каже дописувач в „Укр. Вістях".

Ми, звичайно, не будемо послуговуватися такими висловами, як це чинить автор допису, як: „навіть неграмотний знає", „редактор не знає" і т. п. Ми воліємо зупинитися лише над фактами. І так, по-перше, автор того допису в „Укр. Вістях" неправдиво інформує, що репортер „Фрі Пресс" писав: „a brief ceremony was held", — бо в дійсності цей репортер писав ось що: „a brief ceremony was conducted by the metropolitan" (The Winnipeg Free Press, 4. XI. 1961). Отже було сказано, що **„митрополит (Владика Максим Германюк) звершав коротку церемонію"**. Не „Фрі Пресс", а католицький вінніпезький „Прогрес" (5.XI.1961) інформував, що біля пам'ятника Шашкевичеві „a brief ceremony was held".

Автор того допису, твердячи, що біля пам'ятника була не-релігійна церемонія, такий самий погляд приписує й репортерові „Фрі Пресс'. А звідки той дописувач знає, в якому значенні вжив слово „серемоні" репортер „Фрі Пресс"? Ми не сумніваємося, що репортер „Фрі Пресс", пишучи про це, напевно знав ось це вияснення, яке подає The Winston Dictionary-Encycloped. Edition (1945): „**ceremony**... (Latin **ceremonia**, a sacred rite) 1. a sacred rite or observance..." Ось це перше, основне значення слова „серемоні", хоч є дальші, пізніші, побічні значення світського характеру. Але Католицька Церква, навчаючи про **церемонію,** зовсім не каже „духовна церемонія", а лише вживає слова „церемонія" (про це див. вище!).

Автор допису в „Укр. Вістях" заявив іронічно: „Я на власні очі бачив ту „духовну церемонію". Безперечно, він бачив її, — отже він, звичайно, знає, яку **„церемонію звершив митрополит"** (Владика Максим Германюк) біля пам'ятника Шашкевичеві, про що поінформував репортер „Фрі Пресс", а автор вищезгаданого допису погоджується з тим репортером.

Автор допису в „Укр. Вістях" заявляє: „Я роблю виклик редакції „Вісника". нехай хоч одним свідком докажуть, що коло пам'ятника Шашкевичеві була „релігійна церемонія".

Отже, редакція „Вісника" візьме собі за свідка автора того допису, якщо він зволить відповісти на питання: Яку **„церемонію звершив митрополит"** Максим Германюк біля пам'ятника Шашкевичеві?

Автор допису, який заперечує факт, що **церемонія** таки має щось спільного з церковно-релігійною сферою, повинен би змінити свою думку про це, коли довідається, що „ceremony" (у своєму основному значенні) таки має спільність з service (відправою). Вище ми вже вияснили, на основі вчення Католицької Церкви, що гашення запаленої для релігійної мети свічки, клякання і т. п. — це **церемонія.** А тепер, знову ж на основі вчення Католицької Церкви, поінформуємо, що **церемонія** є одніею із сторін (аспектів) Богослуження (отже — service).

Ось це вчення Катол. Церкви:

„Ісусъ Христосъ, основатель Церкви, есть также основателемъ **богослуженія;** но Іисусъ Христосъ був Богочоловѣкъ, и для того розличаемъ въ дѣлахъ І. Христа божеску и **чоловѣческу** сторону; про тое видимо и въ Церковномъ богослуженью тую **двояку сторону: имен** но божеску и **чоловѣческу.** Перва обнимае все, що священникъ яко слуга божій въ имени божомъ дѣлае, до другои же (людської сторони Богослуження) належить все, що дѣеся въ имени христіанськой громады будьто **черезъ самыхъ вѣрныхъ, будьто черезъ священника яко представителя вѣрныхъ** (н. пр. до первыхъ належить справованье св. Таинъ освященія и пр **до другихъ (людська сторона Богослуження) молитвы, клячанье, поклоны и т. п."** (д-р Юліян Пелеш „Пастырское богословіе", ч. І. Відень, 1885 стор. 284). (Підкр. і слова в дужках належать Ред. „Вісника").

Православна Церква навчає:

„Єсли бо чоловік вірит в Бога яко найвисшу истину любит Єго яко найбільше добро і находить в соединенью з Ним найвисшу свою счасливість то тим самим отдає Богу внутренним способом належиту честь і хвалу: віра, любов і надія - становять **внутренне богопочитанье...** Особливо же виражає чоловік тії невидимії дійствія души котрі относятся до прославленья Бога і соединенья человіка с Ним, особиними вніш-ними (зовнішними) дійствиями і ознаками, котрі становлят **вніщне богопочитанье чоловіка іли богослуженье...** Понеже кождий чоловік носит в своей души образ і подобіе Боже, то сліде що **кождий поодинокий чоловік покликаний до богослуженья. Таке богослуженья поодинокого чоловіка називається богослуженьем приватним".** Понеже **церковне богослуженье** може отправлятися тільно на певним місті, певними особами в певнім часі і за помочію певних предметів, то установила церков **святі містця, священні особи,** святі предмети (річи), котрі називаються і приналежностями **церковного богослуженья"** (о. д-р Кассіян Бриндзан, Літургика православно-восточной церкви", Черновці, 1904).

Була молитва біля пам'ятника Шашкевичеві? То там було **приватне Богослуження.** Стояв перед Митр. Максимом під час молитви хрест на столі і по обох боках хреста свічки? То там (біля цього пам'ятника) була **релігійна церемонія.**

Наше вияснення цієї справи дане не специфічно авторові згаданого допису, що був у „Канадійському Фармері" і в „Українських Вістях". Цей автор писав так, як дозволяють йому його спроможності щодо стилю висловів і щодо думок; як він умів і як цю справу він розумів, так він і написав. писав у добрій вірі А ці часописи які помістили його допис, тим більше утвердили його в тому переконанні, що він, мовляв, має рацію. І тут питання: чи справді редакції тих часописів не знають, що цей дописувач помилився у своєму дописі? Чи справді редакції **цих часописів** не знають, що такі справи, як **церемонія,** що її виконує духовна особа користуючись при тому **хрестом і свічками,** це є релігійна церемонія? Чи ж справді вони не знають, що коли була проказана духовною особою молитва, під час якої мужчини стоять з відкритими головами (без шапок і капелюхів), як це є на світлині з релігійної церемонії біля пам'ятника Шашкевичеві, це вже є прилюдне **приватне Богослуження? Чи ж справді вони** не знають, що все це разом узяте — де **церковно-релігійна точка урочистости біля пам'ятника Шашкевичеві?** Ці редакції, чи принаймні одна з них, напевно це знають, отже їхнім обов'язком було вияснити це авторові згаданого допису: Бо ж він, хоч і писав у добрій вірі, і щиро думав, що ці справи, які в Церкві є нормовані устійненими правилами (як ось **церемонія й Богослуження),** можуть бути, мовляв, дискусійними.

Ось тут і вся ненормальність справи щодо аргументації. І коли таке становище виражається на сторінках церковно-релігійного часопису - нехай і тільки в формі допису - це явище справді неймовірне.

Але, крім справи способів аргументації, є ще важніше питання, — це питання щодо суті цієї справи, про яку тут ідеться. Отже, нащо ця особа написала ці свої дописи до двох газет? Щоб доказати, що біля пам'ятника Шашкевичеві не було релігійної церемонії!

Що під час урочистости відслонення пам'ятника Шевченкові не включили в програму релігійної точки — це ненормальний факт; і цей ненормальний факт, як причина, в наслідку викликав собою другий ненормальний факт, а саме: серед католицьких сфер тепер ставлять собі метою доказати, що біля пам'ятника Шашкевичеві не було релігійної точки в програмі урочистости! Там був і Митрополит, там були священики, а проте, мовляв, ось таки релігійної точки в програмі не було, і ми, мовляв, православним доказали це, отже ми побідили! Чим побідили: тим, що біля пам'ятника Шашкевичеві, віруючій людині, були духовні особи, під проводом самого Митрополита, і таки вирішили навіть не помолитися й не перехреститися? І доказати, що саме так воно було. це стало тепер якимсь великим і славним подвигом християн? До чого ж то дійшло!

„Вісник" (1.12.1961) у редакційній статті „Біля пам'ятника Шашкевичеві" не тільки не обурився з приводу того факту, самого собою, що біля пам'ятника Шашкевичеві була релігійна точка в програмі, а навпаки — „Вісник" підкреслив це, як нормальне і необхідне явище серед християн. Так само й цим ось разом підкреслюємо, що факт внесення релігійної точки в програму урочистости біля пам'ятника Шашкевичеві — це факт нормальний і конечний, бо ж Шашкевич був християнином, і церемонією біля його пам'ятника проводив Митрополит. Шашкевич - це католик, але цей факт зовсім не спонукує православних українців вимагати, щоб біля його пам'ятника не було релігійної точки в програмі, бо це, мовляв, вразило б їхні віроісповідні почування; навпаки, православні українці вважають, що релігійна точка в урочистості біля цього пам'ятника повинна бути звичайно, католицька точка, бо ж Шашкевич - католик. Таке християнське й національне становище православних українців щодо програми шанування пам'яти Шашкевича. І саме з цієї точки зору, отже послідовно, православні українці вважають, що й біля пам'ятника Шевченкові релігійна точка в програмі урочистостей повинна була бути — звичайно, православна релігійна точка, бо ж Шевченко — православний. Таким повинне б бути національно-релігійне становище католицьких провідників щодо шанування пам'яти Шевченка. — на жаль, їхнє принципове становище в цій справі не є таким, як становище право-

Про урочистості...

(Закінчення з 6-ї стор.)

славних українців, — отже тут ясно видно, хто розбиває український народ. І жодні дописи католицьких авторів — будь деякі з них написані і в добрій вірі, як ось у даному випадку, — саме такої дійсности закрити не зможуть.

Цей автор 2-х дописів заявив:

„Після цих святкувань біля пам'ятника М. Шашкевича при Юклид вулиці в одному пресовому органі появилася була стаття, мовляв католики відзначили 150-річчя народин М. Шашкевича панахидою біля його пам'ятника, підчас коли Президія КУК не дозволила на таку духовну церемонію в часі відкриття пам'ятника Т. Шевченкові, бо Шашкевич був католицьким священиком, а Шевченко православним"

Таке твердження цього органу могло викликати і напевно викликало негодування українців одного віровизнання на інших.

(„Канад Фармер", 12. 2. 1962).

Це дуже добре свідчить про автора тих обидвох дописів, що він щиро турбується тим, щоб між українцями різних віроісповідань не було ремствування одних на одних. Справа єдности нації вимагає, щоб того таки дійсно не було. Але причиною того негодування є не стаття у „Віснику" (1.12.1961) про католицьку урочистість біля пам'ятника Шашкевичеві, а причиною того негодування є той факт, що біля пам'ятника Шевченкові під час відкривання його було заборонено вносити релігійну точку в цю програму, бо Шевченко — православний, а урочистість біля пам'ятника Шашкевичеві включала релігійну точку в формі релігійної **церемонії,** бо Шашкевич - католик Ми це вже раз підкреслювали. і на тому мали скінчити, але коли нас викликають на це, то ми вважаємо потрібним відповідати, і вияснювати цю справу широко, подрібно.

Що Шевченкові сталася несправедливість таким чином, що під час відкриття пам'ятника йому, віруючій людині, принципово не дозволено на релігійну точку в програмі урочистости, — це хіба вже кожному відомо й без писань у „Вістнику" (бо жодна інша преса про це не писала й не пише). І цей факт годі закрити або чимнебудь, крім церковно-політичної дискримінації, обоснувати. Отже ці, що за цю церковно-політичну дискримінацію Шевченка є відповідальні, є також відповідальні за спричинене негодування між українцями на національно-церковному ґрунті. Тут винні не українці греко-католики, як частина українського народу, а винні деякі політики, яким немилий той факт, що Шевченко не був католиком.

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Збірка на Похороні бл. п. Семена Юрієва	$10.00
Пані Анастасія Бучій — Давфин, Ман.	20.00
Орест Мисак — Канора, Саск.	25.00
Петро Пауш — Едмонтон, Алта	20.00
Збірка на Похороні бл. п. Г. Блока, Вінніпеґ	40.00
Пані Марія Палинчук у пам'ять її мужа бл. п. Аксентія	100.00
Богдан Мельничук у пам'ять родичів бл. п. Дм. і Марії Фербеїв	50.00
Борис А. Фербей у пам'ять родичів бл. п. Дм. і Марії Фербеїв	50.00
Пані Л. Івасюк у пам'ять родичів бл. п. Дм. і Марії Фербеїв	50.00
Осип Фербей у пам'ять родичів бл. п. Дм. і Марії Фербеїв	50.00
Збірка о. Л. Лячини на Похороні бл. п. Каспіра Комарніцького	10.00
Збірка о. Гліцького з Хрестин у п-ва Філенків	12.00

ЦЕРКОВНІ РЕЧІ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ І НА ВЕЛИКДЕНЬ

Чи у Вашій Громаді є відповідні Церковні Речі на Великий Піст і на Великдень? Коли ні, то замовляйте завчасу!

1. АРТОС

По-мистецькому розмальований, 8 цалів ширини. Ціна ...... $ 16.75

2. ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Великодні Картки українською мовою з українською Великодньою тематикою.

Картки з конвертами продаються так:
Розміром 3½ x 5 — 10 ц. одна — 12 за $1.00
Розміром 4½ x 5¾ — 15 ц. одна — 2 за 25 ц.

3. КНИГИ

Великопісні Служення	1.00
Покаянний Великий Канон Св. Андрея Критського	1.00
Пом'яник	.50
Служба Божа на Великдень	.50

4. ПАСХАЛЬНИК

Мосяжний, позолочений 42.50

5. ПЛАЩАНИЦІ

Гарно ручно мальовані на канві. Величина 50 x 32 цалі.

Сім Осіб — З шовковим обшиттям	110.00
З металевим обшиттям	135.00
Спаситель тільки — З шовковим обшиттям	95.00
З металевим обшиттям	125.00

6. РИЗИ

Ризи православного стилю, солідно пошиті кваліфікованою швачкою, з мистецьким обшиттям і френзлями.

а. На Великий піст — ризи чорні й фіолетні.
б. На Квітну Неділю — ризи зелені.
в. На Великодний Четвер — ризи червоні.
г. На ВЕЛИКДЕНЬ. — ризи світлі (білі, срібні, жовті, золоті).

З матерії „район" з підризником	125.00
Без підризника	100.00
З металевої матерії без підризника	175.00
Підризник з шовковим обшиттям	28.50

7. ЧАШІ

Срібний келех, з Євангелистами, ґравернована та позолочена 9½ цалів висоти	95.00
Менша — срібний келех, 7½ цалів висоти, без Євангелистів і без ґраверування	60.00

Подбайте, щоб у Вашій церкві були відповідні речі на ВЕЛИКИЙ ПІСТ і на ВЕЛИКДЕНЬ.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Фабричні обруси на Престіл або для домашнього вжитку

Маємо на складі фабричні обруси, стемпльовані, з українською вишивкою; вишивка навколо дев'ять цалів ширини; обрус із льняного матеріялу, величина 50 цалів x 66 цалів.

Обруси надаються на Престіл, для декорацій на різні прийняття Жіночими Товариствами та для домашнього вжитку.

Ціна $10.00.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

П. Скаржевський

ТІНЬ ДЖАНА БИРЧА НАД АМЕРИКОЮ

(Докінчення)

Далі, Меть'юс, у своїй промові (1958 р.), нав'язуючи до тієї своєї статті з 1953 р., каже так: „Моя стаття в „Амерікен Меркурі" починалася ось цим реченням: „Червоні в наших Церквах", і продовжувалася так: „Найбільшою з тих поодиноких груп, що сьогодні підтримують комуністичний апарат в ЗДА, складається з протестантських духівників." А вже у цій промові Меть'юс висловився точніше, і додав: „Коли я вже говорю про числа, то я скажу, що поміж 8,673 духовними є 2,131 методистів, 1,439 протестантів-єпископалів, а 626 — це були пресвітеріяни в ЗДА".

Хоч у своїй статті в „Амерікен Меркурі" (1953) Меть'юс не писав про католиків, то у тій своїй промові в Коллинґсвуд 1958 р. він уже признався, що в картотеці С.П.С. Підкомітету, очоленого Джовом Меккарті, були імена й католицьких духовних, і Меть'юс сказав ось що: „Цих католицьких священиків, які зв'язалися з організаціями комуністичного фронту, є невелике число, але й воно свідчить, що священики не є невідпорними на тенета комуністичного апарату. Згідно з моєю картотекою, 48 таких увійшли в ці зв'язки, але велика більшість з них були пов'язані тільки з одною організацією."

Далі про комуністичне просякання серед католицьких єпископів Меть'юс говорив у цій же промові ось що:

„Коли Комітет Вельде поставив єпископа Бромлея Окснема (Bromley Oxnam) перед тим фактом, що він був спонсором Крайового Комітету для Повалення Голосувального Податку — а цей Комітет занотований як комуністичний фронт, то він звернув увагу на цей факт, що Преосв. Роберт Е. Лусей — архиєпископ м. Сан Антоніо, також був спонсором цього самого комуністичного знаряддя. Архиєпископ Лусей (Lucey) був також на листі членів Ради Південної Конференції Людського Добродійства, що в листі Комітету Палати фігурує, як комуністичний фронт. Факт зв'язків архиєпископа Лусея з Крайовим Комітетом Повалення Голосувального Податку так довго не був записаний у картотеці Комітету Палати, поки тули не вніс його своїм свідченням єпископ Дж. Бромлей Окснем. Це значить, що цей єпископ зробив донос".

Ця інформація в промові Меть'юса цікава ще й тим, що коли Сенатський Слідчий Підкомітет, очолений Джовом Меккарті, не знав про приналежність католицького архиєпископа Роберта Е. Лусея до комуністичного фронту, то це значить, що цей єпископ таївся з тим. Але знову ж, не можливо допустити, що б усевидяче око сенатора Меккарті не могло було підслідити цього. Отже, можливо, що католик Меккарті старався затаїти факт приналежности катол. архиєп. Лусея до комуністичного фронту. Але коли вже католицький єпископ Дж. Бромлей Окснем видав цю таїну архиєпископа Лусея слідчим органам ЗДА, то й Меккарті вже був змушений записати його на листу членів комуністичного фронту.

Далі Меть'юс у цій же своїй промові говорить, що коли протикомуністична слідча організація „Діс Коммиті" почала свою діяльність, то з католицького церковного середовища була поведена перша найсильніша атака проти „Діс Коммиті". Меть'юс сказав:

„Я не забув того, що перше очорнення проти Діс Коммиті було написане отцем Реймондом Оґденом (Raymond Ogden), а опубліковане Католицьким Університетом в Америці".

Меть'юс продовжує свою промову такою заявою:

„1944 року Діс Коммитті опублікував рапорти про широке комуністичне просякання в Політичній Акції Конгресу Індустріяльних Організацій... Католицький тижневик „Commonveal" і „America" заперечили цим рапортам, а „Дейлі Воркер" (комуністичний, — П.С.) 27-го жовтня 1944 р. узяв собі ці заперечення й передрукував".

„Я мушу відмітити свою незгідність з тим широко розповсюдженим припущенням, що католики є однієї думки у питанні й способах оборони перед походом комунізму. Така однозгідність не існує. Немає одностайної католицької лінії у справі поневолення свободи та вільного конкуренційного ринку, що загально називають невластивим словом „капіталізм".

„У моїй бібліотеці є книжка, що заголовлена так: „Catholicism, Capitalism or Communism", що багато років тому — але вже після появи советської держави рабства — написав Father Jeremiah C. Harrington з Семинарії в Сейнт-Пол.

На ній є дозвіл (imprimatur) Архиєпископа з Сейн-Пол. У цій книжці отець Геррингтон написав:

„Капіталізм — це, порівнюючи, нова економічна система, але ми віримо, що через вплив Церкви капіталізм буде ступнево маліти, евентуально його занехають тому, що дух Католицької Церкви і дух капіталізму не можуть постійно співжити разом".

Такі інформації (я тут цитував тільки частину їх) подав д-р Меть'юс про просякання комунізму також і між католицькі провідні церковні сфери. Усе це і багато дечого більше в цій справі, знав Меккарті, але він не виявляв цього світові і, як видно, забороняв і Меть'юсові виявити тайни урядових картотек боротьби з комунізмом і його п'ятою колоною в ЗДА, і аж по смерті Меккарті відважився заговорити в цій справі д-р Меть'юс. Це доказ, що Меккарті був на послугах Католицької Акції, і тому він не хотів показувати жодної плями на Католицькій Церкві, а вже тим більше — плями комуністичної інфільтрації.

Членів і симпатиків Т-ва ім. Джана Бирча називають різно як: „крайньо-консервативні", „крайньо-праві" і т. п. Але самі вони воліють називати себе терміном „антикомуністи". Цей термін викликає непорозуміння, бо він являється неповним — отже звідси виринає питання: чи вони є антикомуністи-демократи? Чи вони є антикомуністи-фашисти (тобто, антидемократи)? Гітлер також був антикомуністом, але він був фашистом. Натомість королева Британії є антикомуністкою-демократкою.

Коли 22-го листопада 1961 р. президент Джан Кеннеді виступив проти Товаристві ім. Джана Бирча і тому подібних фашистських організацій, то ці фашистські організації проголосили, що це є „боротьба проти антикомунізму". Вони поставили справу так: хто бореться з фашизмом, той бореться з „антикомунізмом". Коли демократи в ЗДА почали виступати проти фашизму Т-ва ім. Дж. Бирча, то бирчисти заявили, що демократи виступають проти них, як проти антикомуністів. І коли провідники Католицької Церкви в Америці відмовилися виступати проти фашистського Т-ва ім. Дж. Бирча, то журн. „Православная Русь" (в ЗДА) ч. 1 за 14-го січня 1961 р. писав про це так:

„Кард. Спелман і кард. Кушинґ у своїх прилюдних виступах недвозначно висловилися негативно з приводу кампанії направленої проти антикомунізму" (цебто проти Т-ва ім. Дж. Бирча). А це значить, що ці католицькі провідники в ЗДА уже тим самим стають в обороні тієї організації (бирчистів і т. п.), які є фашистськими.

Це ще один з доказів, що покійний сенатор Джов Меккарті був знаряддям у руках Католицької Акції, і що спадщина меккартизму, яка існує тепер у формі бирчизму, також є в руках Католицької Акції, не зважаючи на те, що серед бирчистів є також і не католики.

Справа вибору між фашизмом і демократією не може бути байдужою для Християнства, бо ж фашизм — це також і расизм та тоталітаризм, отже фашизм суперечить Християнству. Коли ж підходити до цієї справи ще зокрема з віроісповідної точки зору, то тут стає ясно, що бирчизм, яким правлять впливи, що йдуть з Католицької Акції, є тим самим направлений проти всіх не-католицьких релігій, а в тому й проти Православія. Хорватські фашисти на службі Католицької Акції в 1942 р. під проводом Анте Павеліча вирізали жидів, проголошуючи їх комуністами; вони також вирізали протестантів (яких у Хорватії було небагато), але при тому вони вирізали й закатували один мільйон і понад сімсот тисяч православних, не щадячи ні діточок, ні жінок, ні духовних. Звичайно, якщо б там були православні українці, то їхня доля була б така сама, — їх замучили б. Цього не слід забувати тоді, коли говориться про фашистів на службі Католицької Акції.

ВІРУЮЧІ В СССР

„Комсомольська правда" нарікає, що під сучасну пору на Волині і у Львівській області все ще таки існує 1000 православних церков, 28 римо-католицьких костелів і 40 сектантських громад, а на кожних 10 дітей 8 є охрещених. На храмовий (престольний) празник усі гуляють день, два, або й три, отже на цьому держава тратить, бо не йдуть на роботу. На комсомольців (комуніст. союз молоді) уже більше не можна сполягати, бо буває навіть і таке, що з комсомольців просто переходять у „попи".

„Известия" подають, що загал морально підтримав ці дві дівчини-баптистки, які голодували на знак протесту проти того, що влада не дає баптистам свободи. „Советская Россия" тривожно й погрозливо голосить, що на кожних 15 комуністів 11 мають ікони в хатах, — вони оправдуються „стариками", мовляв: „батько й мати" цього хотять. „Советськая Молдавия" алярмує у справі „інокентієвців", — чернець ієромонах Інокентій з Блатського манастиря в Молдавії проявляє велику діяльність у Молдавії. (За журн. „Православная Русь", ЗДА, ч. 6, 1962).

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Христос надав Апп. Якову Заведеєву і його братові Іванові епітет „Воанергес" („Сини грому"), а Ап. Симонові — епітет „Кифа" („Петрос"), цебто „Камінь"; один епітет не гірший другого.

Коли Христос надав специфічні назви й іншим Апостолам, то не поставив винятком і Ап. Симона, отже й йому також надав специфічну назву.

Але тут ще цікавіший факт: Христос, як видно з свідчення Ап. Марка, надаючи Ап. Симонові назву „Петро", зовсім не говорив про „ключі до Царства Небесного", і не говорив про „будування на Петрові Своєї Церкви".

Ап. Тимофій каже, що Христос назвав Ап. Симона іменем „Петро" тоді й за це, що, коли Христос запитав Апостолів, за кого вони Його мають, а Ап. Симон відповів, що — за Христа, Сина Божого (Матв. XVI. 13-19). Натомість Ап. Марк каже, що Христос раніше називав специфічними іменами Апп. Симона — „Петром", а Якова й Івана — „Синами громовими" (Марк III. 16-17), а вже аж після цього, значно пізніше, відбулася така розмова: „Він (Ісус) говорить їм: „А ви за кого вважаєте Мене?" Петро сказав Йому у відповідь: „Ти Христос!" І заборонив (Христос) їм, щоб нікому не говорили про Нього" (Марк VIII. 29-30). Оце і все! А про „ключі до Царства Небесного" і про „будування Церкви Своєї" на „Петрові" з Ап. Андрія ані слова!

Ап. Андрій ясно й недвозначно підкреслює, що Христос усім Апостолам надав однаковий авторитет, через надання всім їм надприродньої власті: „І поставив (з них) дванадцять, щоб з Ним були і щоб посилати їх на проповідь, і щоб вони мали власть сціляти слабих і виганяти бісів" (Марк III. 15-16).

„І сказав їм: „Ідіть по всьому світі і проповідуйте Євангелію всім істотам" (Марк XVI. 15). „І вони пішли, і проповідували всюди, при Господньому співдіянні і при підкріпленні слова знаменнями, що слідували" (Марк XVI. 20).

Це було останнє повеління Апостолам Христа на землі, дане їм у періоді часу між Воскресенням і Вознесенням Його. Цебто, Христос призначив Апостолам їхнє завдання в Церкві, а не Ап. Петро, і всім Апостолам, а між ними й Ап. Петрові, призначив однакове завдання: проповідувати Євангелію. А щоб доказати, що вони Апостоли, то не на авторитет Ап. Петра вони покликалися, а тільки Сам Христос свідчив Своїми знаменнями про це, що вони — Апостоли. Повеління Христа, дане Апостолам, ясне: „Ідіть по всьому світі, і проповідуйте Євангелію всім істотам". Цебто, треба було іти по всьому світі, а не прийти в Рим, сісти в ньому, придумавши для нього назву „Апостольська Столиця", і сидіти на одному місці.

Коли Христос ішов воскресити дочку Яіра, то Він не позволив нікому слідувати за Собою, крім Петра, Якова і Івана — брата Якового. Це значить, що Христос, коли іноді вирізняв між Апостолами, то Він вирізняв цих трьох: Якова, Петра й Івана, — саме цих, кому Він надав специфічні імена: Якову „Син грому", Симонові — „Камінь", Іванові — „Син грому". І Ап. Павло каже, що всі ці три Апостоли „вважалися стовпами" Церкви.

Коли висланці первосвященика шукали Христа, щоб схопити Його на муки, то тоді, говорить Ап. Іван: „Симон же Петро, маючи меча, добув його і ударив слугу первосвященика, і відсік йому праве вухо; слуга називався Малх" (Єванг. Івана XVIII. 10). Однак в Євангелії Матвія, Луки й Марка у цій справі взагалі нічого не сказано. Чому ж би Ап. Петро мав був промовчувати цю подію, коли він „диктував" Св. Євангелистові Маркові його Євангелію?

Сам цей факт, що Св. Папія був одним з письменників перших століть Християнства (він жив у початках II століття), обдає його особу повагою часу; а його щире бажання прислужитися своїм пером Християнству — власне: його бажання! — не може не викликати собою в нащадках почуття пошани.

Але чи вдалося Св. Папії як слід здійснити свої добрі бажання своєю конкретною роботою? Чи вдалося йому прислужитися Церкві?

У Євангелії немає жодних даних, на яких Католицька Церква могла б спирати свої претенсії на мниме „перебування Ап. Петра в Римі". Свої претенсії на т. зв. „перебування Ап. Петра в Римі", Католицька Церква основує на легендах, що спочатку були анонімні (без подання автора), як і кожна легенда. Але легенду (про мниме „перебування Ап. Петра в Римі") повторив Св. Папія, і так „опечатував" її своїм достойним іменем; з цього скористала Католицька Церква, і вона, основуючи свої претенсії на легенді, при цьому посилається на авторитет Св. Папії — мовляв, Св. Папія „також" твердить, що Ап. Петро „таки був у Римі".

Таким чином Св. Папія мимоволі став угольним каменем під будівлю тих претенсій Католицької Церкви, що, мовляв, Ап. Петро був у Римі. Тому що твір Св. Папії не зберігся в оригіналі, то Католицька Церква користується тільки списками-витягами з його твору, що їх частково цитують автори II-III століть, а між ними й історик Церкви Євсевій.

Проаналізуймо ж частинку з твору Св. Папії, що її цитує Євсевій, і ми побачимо на яких основах будує свої претенсії Католицька Церква. І так, Євсевій приписує Св. Папії таке „свідчення":

„Марко, бувши секретарем Петра, усе це, що виклалав у стиль, записував точно, але не дотримувався хронологічного порядку, про розмови й діяльність Христа, бо він не був ні слухачем, ні послідовником Господа, але в пізнішому періоді, як я вже сказав, був він писав для Петра, щоб виконати вимоги інструкції, але без сумніву, не дате, щоб подати точний опис розмов нашого Господа. Тому Марко й помилявся, списуючи потрії на основі цього, що він запам'ятав; бо ж його заміром було тільки не пропускати нічого з цього, що він чув, і щоб нічого не показувати хибно" (Євсевій III. 39).

З вищеподаної цитати видно, що Євсевій, приписуючи цю цитату Св. Папії, вірить, що Св. Папія вважав Марка звичайним кореспондентом, який писав свою Євангелію без надхнення Св. Духа, а склав її механічно — з тих матеріялів, які почув від Ап. Петра. Але тому що Марк списував уже пізніше — після цього, як він почув це, отже мусів сполягати на свою пам'ять, то він наробив помилок у своїй Євангелії.

Тому що Католицька Церква в самому принципі вірить на слово Св. Папії — чи точніше Євсевієві, який на Св. Папію посилається, то вона, Католицька Церква, тим самим заперечує правдивість деяких моментів у Євангелії Св. Марка (тих моментів, де Марк буцімто „помилявся"), і принципово заперечує постання Євангелії Св. Марка під надхненням Св. Духа, а вважає його звичайним історичним твором, автором якого є звичайний собі писар-кореспондент.

Таким своїм становищем Св. Папія, а за ним Євсевій у самому принципі дозволяють підходити критично до Св. Письма, дозволяють квестіонувати його автентичність. Коли Св. Папії, а з ним Євсевієві вільно квестіонувати автентичність Євангелії Св. Марка, то на цій самій принциповій підставі вони дають право евентуально квестіонувати автентичність Євангелії і всіх інших Апостолів, цебто ставити всі Євангелії нарівні історичних творів, а не вважати їх Об'явленням Божим. Бо Св. Папія міг мати свої „аргументи" для заперечення об'явленности Євангелії Св. Марка, а може знайтися хтось інший, що, ідучи слідами Св. Папії, знайде свої аргументи для заперечення об'явленности Євангелії Св. Луки, а ще хтось інший — Євангелії Св. Матвія, Св. Івана і т. д. Що ж тоді залишилося б із Св. Письма? Воно перестало б бути Святим!

Одне слово, Католицька Церква, щоб „обоснувати" свої претенсії на мниме „перебування Ап. Петра в Римі", спирається на Св. Папії, а саме: на його писанні про відношення між Апп. Петром і Марком, де заперечується постання Євангелії Св. Марка під надхненням Св. Духа.

Але Католицька Церква не тільки не має у Новому Заповіті аргументів для своїх претенсій щодо Ап. Петра, але вона не може цих претенсій обоснувати й твором Св. Папії, а це тому, що дані в його творі не згідні з історичними фактами, — вони взяті з легенд.

У Новому Заповіті є про Св. Євангелиста Марка досить інформацій — для цього, щоб доказати помилковість твердження Св. Папії та його послідовників.

Св. Євангелист Марк — це та сама особа, що її згадано в Новому Заповіті, як „Івана, прозваного Марком": „А Варнава і Савл (Павло), повернулися з Єрусалиму (в Антіохію), взявши з собою і Івана, прозваного Марком" (Діяння XII. 25).

Безперечно, Ап. Петро знав Св. Євангелиста Івана, прозваного Марком; бо коли Ангел визволив Ап. Петра з в'язниці в Єрусалимі, то Ап. Петро ще тієї ж таки ночі знайшов притулок в домі Св. Івана-Марка в Єрусалимі, звідки незабаром утік у Кесарію. „І розглянувшись, (Петро) прийшов до дому Марії — матері Івана, прозваного Марком, де багато збиралися й молилися" (Діяння XII. 12).

(Далі буде)

Твір „Ключ царства небесного" (1587) Герасима Смотрицького — це перший укр. прав. твір в обороні „Старого календаря", якого в Україні поборювала Польща.

Унійна молитва...

(Закінчення з 3-ї стор.)

християнина правду, що християни-некатолики „також є синами спасіння Твого", цебто синами спасіння в Христі, отже — що вони спасуться так само, як і католики.

Є підстави вважати, що якщо б Католицька Церква завжди, всюди і щиро голосила саме цю правду — що спасуться всі побожні християни, не лише католики, то це допомогло б створити моральну єдність Християнства, і вона набагато сильніше єднала б християн, ніж евентуальне механічне підпорядкування їх одній світовій церковній власті

Але в цій молитві папи є одна з вимог, яка являється одніею з основних розбіжностей між православними і католицьким віронавчаннями у справі розуміння Св. Письма, а саме: у Св. Письмі (Ів. 10 16) під словами „один пастир" розуміє папа пастиря-людину, а згідно з православним ученням ці слова означають Ісуса Христа — Одного Пастиря, цебто Голову Церкви.

СПІР ЗА СВЯТКУВАННЯ СУБОТИ

Жидівська громада в Сент-Пол, ЗДА, заявила, що вона бажала б закривати свої підприємства в суботні дні, щоб святкувати, а натомість відкривати підприємства в недільні дні. Кожен правовірний жид повинен святкувати суботу. А замикати підприємства аж на два дні — це завелика втрата для підприємств.

Місцевий рабін Морріс С. Кац, що очолює кагал синагоги Бет Ізраель, заявив, що розпорядження міста Сейнт-Пол, зобов'язуючі святкувати неділю, являються дискримінаторськими. Він сказав: „Закон оснований на логіці, отже мені тут неясно, як можна б уважати неконституційними такі закони, які дозволяли б святкувати суботу" замість неділі.

Натомість рабін Бернард С. Раскас із синагоги Аарона не погоджується з рабіном Кацом, — заявляючи: „Це, що жидівська громада домагається спеціяльних уступок, щоб святкувати сабаш у суботні дні — являється мітом" (фантазією). „Мало жидів святкують суботу, як день відпочинку", сказав він представникам тижневика „Амерікен Джювиш Ворлд" у Міннеаполіс, — подає „Да Виннипег Фрі Пресс' (20.1.1962).

БУДДИЗМ У ХРИСТИЯН?

Духовний Єпископальної Церкви в Америці, Грант, довгий час пробув на християнській місії в Японії, і там основно познайомився з буддизмом.

Повернувшись в Америку, Грант заявив, що християни в Америці самі не свідомі того, що вони стають буддистами; в Америці вважають, що кожна релігія, коли вона наближає людину до Бога, є доброю; і саме такий світогляд існує в буддистській релігії.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ В НОВОМУ СОБОРІ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

„І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Не злим, тихим словом!...

Рік-річно ми низько клонимо свої голови перед нашим найбільшим поетом — Тарасом Григоровичем Шевченком за те, що він у своїх безсмертних творах залишив нам свої глибокі думки та гарячу любов до України, — у творах, з яких ми вчимося любити свій рідний край та працювати для нього, не шкодуючи своїх особистих зусиль, бо віримо що це не піде намарне та що, власне, така наша віра є основою нашого майбутнього національного буття.

Ту святу віру вливають у наші — часом примучені, а може й зневірені серця — Тарасові слова, скільки разів їх прочитаємо чи почуємо, і ми знову оживаємо, і з успіхом на устах дупаємо далі ту скалу незнання й недолі, що давить наші груди та непомітно для нас самих зближаємось щораз ближче до світлого моменту нашого духовного та національного відродження.

Уже понад 100 років минає з того часу, коли перестало битися серце цього найбільшого Сина України, але його могутнє Слово в обороні християнських ідеалів та чеснот дедалі голосніше лунає тепер уже по всьому світі і являється одиноким дороговказом у житті й праці для молодих поколінь. І ці молоді покоління кожного року в місяці березні прирікають Батькові Тарасові свою найбільшу відданість також завжди йти слідами Його науки та Заповіту.

І так, 11-го березня ц. р., Соборна Громада Св. Софії в Монтреалі устами своїх дітей з Рідної Школи та в присутності виняткової великої кількости батьків та парафіян у 101-ші Роковини з дня смерті безсмертного Тараса вважала за відповідне відсвяткувати своє перше Свято в новозбудованому Соборі та вшанувати пам'ять Того, хто вічно житиме в серцях усіх нас, постійно просвічуватиме наш національний шлях та заохочуватиме до жертвенної праці та самопосвяти для нашого побожного українського народу та його Святої Православної Церкви.

Після вступного слова Настоятеля Рідної Школи при Соборі — о. Івана Стуса, дуже мило та зворушливо проспівав Дитячий Хор під диригентурою добр. Н. Стус „Заповіт".

Дальше слідував святковий реферат, прочитаний дуже гарною українською мовою учнем 7-ї кляси Рідної Школи Володимиром Остапчуком. Також дуже вдало виконав Дитячий Садок під проводом учительки Марти Стрілецької вільноручні вправи до пісні „Поклін Тобі, Тарасе".

З черги було також приємно почути всю першу клясу під час виконання збірної деклямації „Вшануймо нашого Тараса", як також деклямацію „Шевченко", яку виконала учениця першої кляси Люба Пукас.

Після деклямації „Я маленький хлопчик" (деклямував Славко Костюк — учень 3-ї кляси) була поставлена коротка сценка на дві дії під назвою „Тарас-Пастушок", в якій прийняли участь, як виконавці, 30 дітей 3-ї кляси п-ву Третякам — учителям Рідної Школи, які підготовили цю сценку, остання вийшла надзвичайно гарно та вдало. У цій „Сценці" приймали участь: „Тарасик" — Євген Береза; „Катерина" — Ліза Горобійовська; „Оксана" — Уляна Головач — Геня Вахович. Везучі: Христя Бабюк — Ігор Ставничий; „Козак характерник" — Роман Береза. Діти: В. Сокирко, Л. Стрілецький, Н. Стрілецька, Х. Костюк, А. Сербин, Г. Безначук, С. Костюк, О. Наум, Л. Сметанюк, Л. Линок, Н. Лах, Т. Чипчар, Л. Сібіончик, Л. Випрук, В. Гринишин, С. Рудько, Л. Драган, Г. Качковська, П. Вахович. Піяніно: Г. Сокирко. Танці: П. Вло і Володимир Остапчуки.

На особливу увагу заслуговує також виконання збірної деклямації „На Роковини Т. Шевченка" (вірш Лесі Українки). Цю деклямацію виконували: Христя Бабюк, Павло Остапчук, Ольга Наум, Люба Сметанюк і Уляна Головач (учні 2-ї кляси).

Наші юні півниці-солістки були також у виконанні своїх точок на висоті своїх завдань: Євген Береза (учень 3 кляси) добре виконав соло „Слава, слава, Кобзареві", а Христя Костюк (учениця 3 кляси) вдало виконала соло: „Ой, гаєм, гаєм"

Три останні деклямації заслуговують, безперечно, на окрему увагу, бо вони були виконані з глибоким почуттям та зрозумінням їхнього змісту. Деклямували: Дона Ваверчак (учениця 3 кляси)—„Тобі Тарасе"; Галина Сокирко (учениця 7 кляси) — „Три шляхи"; Люба Лискун (учениця 7 кляси) „Думи мої". Додатково передшкільник Ігор Стус продеклямував свого улюбленого віршика „Я хлопчик маленький"

Та однією з найкращих точок святкової програми було вміле виконання групою учениць Рідної Школи двох відомих пісень: „Садок вишневий коло хати" і „Летить галка через балку". Виконавцями цих двох пісень були: Галина Сокирко, Люба Лискун, Леся Лах, Лося Опарек, Валя Русецька і Дагуся Прокопова. Виняткове приємне враження зробив на присутніх виступ нашої молодої солістки — учениці 7 кляси Галини Сокирко, яка проспівала з великим чуттям пісню: „Зоре моя вечірняя".

Незабутнє глибоке враження зробив на всіх присутніх „Живий Образ", під час якого було продеклямовано слідуючими виконавцями найкращі вибрані думки Тараса Григоровича Шевченка: В. Гринишин, Х. Костюк, Г. Безначук, Л. Драган, Л. Линок, Н. Стрілецька, Г. Сокирко, Л. Лискун, В. Остапчук, В. Гроско, Б. Сербин, В. Русецька, М. Панчук, Г. Вахович, Л. Стрілецький. Піяніно: Р. Береза.

Відчувалося, що ці малі діти тійсно глибоко сприймають пророчі й батьківські слова безсмертного Тараса.

Заключним словом, яке сказав до присутніх управитель Рідної Школи при Соборі п. проф. Ю. Гавлешка, та проспіванням національного гимну було закінчено це, під кожним оглядом успішне Свято, підготовлене з метою не тільки зовнішньо відсвяткувати його, але й зробити все можливе для того, щоб наші діти, святкуючи його, глибоко відчули безсмертне Слово нашого Кобзаря, який зумів відродити свій у неволі страждаючий народ, зумів полонити його душі й серця та заволодіти ним.

Усе це зробив Він величчю свого духа та одиноким засобом, яким розпоряджався — Словом, що поставив на сторожі своїх ідеалів та кличів.

У Шевченкові втілився Геній України, у Ньому злилося і зосередилося все велике й творче нашого народу. Він зумів вдихнути його душу, сягнути в найглибші її закутини, вилити у своїх поезіях усі його бажання, всю тугу, всі найблагородніші змагання. Він оформив на довгі століття наш світогляд і вказав нам ясний, простий шлях, яким маємо йти

І тому кожного року, в місяці березні, кожен українець

і кожна свідома українська дитина повинні думками своїми линути над Дніпро, де знаходиться свята Тарасова Могила, де спочиває найкращий, найбільший Син України, Борець за Правду і Волю — Тарас Григорович Шевченко.

о. Іван Стус.

Державний муж

Дня 25-го лютого ц. р. в м. Ковентрі, Англія, відбулися збори українського громадянства, присвячені зустрічі з Головою Державного Центру УНРади п. інж. Осипом Бойдуником, на яких він виголосив доповідь на тему „Мобілізація сил".

Не дивлячись на таку велику кількість організацій, в числі аж 7, і широко-охоплявої околиці з такими містами, як: Бірмінгам, Рутбі, Кідерминстер, Ворцестер, Віган і ін., на зборах було не більше сотні присутніх осіб... Явище це на сьогодні є нормальним, що люди не ходять на збори, але на таку оказію і так рідкого гостя могло їх зійтися трохи більше сотні. Очікувалося, що тема буде більш цікавою і актуальною, але доповідь вийшла для багатьох не такою, як вони сподівалися..

Та менше з тим, — всім же відомо, що не кожного Бог наділив талантом доброї промови, а до того і доброю дикцією. Все було б може і добре обійшлося, та якби-то прелегент був не торкнувся так дуже дражливого питання на цей час, а особливо для нас, православних українців, а саме Церкви й релігії. Він видвигнув рішучу вимогу аби діти виховувалися під стислим доглядом матері, далі — школи, а головно — Церкви. Підкреслив, що ми маємо дві „національні" Церкви, але в інтересі загально-національної справи мусимо бути терпеливими і толерантними до себе, без огляду на те, хто до якої Церкви належить чи ходить, і яку віру визнає..

Після закінчення півторагодинної доповіді було зроблено малу перерву, аби дати змогу перевести збірку на УНРаду, і дозволено подавати запитання прелегентові на письмі. Першим запитом був інж. П. Петренка. Яке існує відношення Держ. Центру взагалі до церковних справ з котрих одна своєю діяльністю приносить стільки школи для загально-національної справи?

У відповідь, прелегент спочатку запитав, чи вписколавець має на увазі церкву о. Губаржевського? По одержанні заперечливої відповіді прелегент підкреслив, що він тоді не знає, про котру саме Церкву йде мова, — але то не важне. Держ. Центр в загальному не мішається до церковних справ, а тим більше — до канонічних, бо на це в кожній Церкві є свій Провід і Єпископат... Він же особисто вже відвідав усіх Митрополитів і Єпископів на обох континентах, і то обидвох Церков, та що він старається звести їх до якогось порозуміння, а головно до повної толеранції між ними... Що справа ця зовсім не сміє ніде дискутуватися, а залишається на полагодження самих церковних Проводів і Єпископату. Свою толеранцію він хотів показати й підкреслити ще тим, що, прийнявши пост Голови Державного Центру, він звертався навіть до обох Церков з пропозицією про надіслання їхніх представників до Д. Ц., хоч і в тому певен був, що ні одна з них того не зробить, бо яку участь Церква може приймати в політичному секторі й роботі, що й сталося — церковних представників в Д. Ц. не мається!

З такої відповіді виявилося, що Д. Ц. то до церковних справ ніби й не мішається, але Голова того Центру якийсь інтерес в тому має, коли вже встиг відвідати всіх Митрополитів та Єпископів, а вони є розсіяні по всьому світу, і на це треба було мати досить часу та й великого гроша... З'єднує їх до співпраці, якчи до якоїсь толеранції чи може і єдности під одним Проводом?

В дискусії в церковній справі виступало декількоро осіб, а в тому й інж. П. Петренко. Його виступ був дуже яскравим, рішучим і цілком ясним. На вступі своєї промови ціпл інж. П. Петренко підкреслив, що церковне життя є дуже делікатним, а тим більше, коли знається, що прелегент належить до тієї самої Католицької Церкви, про котру він буде говорити, не хотів би цього торкнутися, але життя і взаємовідносини, котрі запанували поміж нами на цьому терені, конче цього вимагають.

Він рішуче запротестував проти виховання молоді чужою Церквою, зокрема ж католицькою, котра своєю діяльністю на протязі останніх 15-ти років ясно показала, куди вона провадить нашу нову генерацію і скільки школи вона нам усім уже принесла. По приїзді сюди, до В. Британії, ми православні українці, й самі намагалися зайняти те толерантне та мирне співжиття, але скоро виявилося, що було марним це наше стремління. Головно що і сам Провід Католицької Церкви показав, що він того не бажає.. Так, для прикладу, коли до Бредфорду 1951 року приїздив один дуже високопоставлений католик, то УАПЦ делегувала інж. Петренка і рет. Гавриша привітати його в імені православних українців, а він їм з амвону наніс цілу купу різних образ, називаючи: „нез'єдиненими", „схизматиками" і т. д., а на кінець ще й сказав таку неправду, що Св. Володимир Князь Київський, був „католиком"! Так ніби ми не знаємо, чи не читали нашої національно-загальної і церковної Історії? Можливо, гадав, що перед ним стояла лише галицько-селянська, Кат. Церквою застрашена маса — селепків?

В Церкві з ним дебатувати не вільно було, зате на прийнятті ми з п. Гавришем таки сказали йому правду у вічі, що він говорив неправду та ще й з амвону... Отже у вислідi таких відносин з боку Католицької Церкви, ми й знаходимося на сьогодні у „розбитого корита"! Ми ніколи не можемо спільно відсвяткувати ані Державного Свята, ані Шевченківського Ювілею, ані Дня Петлюри... Ми робимо завжди все окремо, і то кожен по-своєму... У нас мається два Дер. Свята, коли не рахувати ще й третього, бандерівського, два Шевченки, два Петлюри, котрі фактично були лише в одиничних числах і працювали для одніеї України, а не для Католицької Церкви... Останньо почали католики друкувати фальшиво викривлені книги, аби лише очорнити та принизити нас, православних. Маю на увазі книгу з минулого року під ред. о. Соловія про УАПЦ року 1921 під проводом Блаж. П. Мученика — Митр. В. Липківського в Україні. Або взяти б найостанніший приклад, що мав місце також минулого року в м. Вінніпезі при відкритті пам'ятника Т. Шевченкові. Його належалося посвятити й відправити Панахиду, що так дуже хотіла зробити УГПЦерква почерез Митр. Іларіона, але на всі прохання Консисторії, КУК під головуванням о. Кушніра завжди відповідав негативно, мотивуючи, що того на Заході не прийнято робити! Це лише по відношенні до Шевченка так було „не прийнято", але незабаром, при відкритті пам'ятника Шашкевичеві католики виконали церковний обряд... ясно, бо Шевченко для католиків був схизматиком, а Шашкевич таки свій чоловік — до того ж ще й був священиком.

За таких обставин не може бути й мови про якусь толеранцію, бо ми бачимо й добре знаємо, який шалений наступ веде Рим із своїми приспішниками на нашу Церкву, і ми змушені цілком рішуче стати до оборони своєї рідної прадідної Православної Віри й Церкви!!!

Треба було б кожному православному українцеві побачити після цього особу інж. Бойдуника і почути, яким гнівом він запалився; почервонів, волосся на голові піднялося і, зовсім забувши про свій пост, „дипломатичний тон і манери", з яким криком він почав відповідати та „пояснювати" інж. Петренкові!

І хоч інж. Петренко навмисне промовчав ім'я того високодост. кат. гостя, то він добре знав, про кого була мова, бо сам назвав ім'я еп. Бучка, і признав правду, що він так завжди висловлювався про православних, та п. Бойдуник говорив з ним про це, і то не раз, та завжди просив його більше цього не робити. Він надіється, що цього вже більше не повториться, хоч священики також є людьми, і можуть помилятися та й не послухати. Церква ж, при тому, завжди залишається Святою й непорушною...

Інж. Бойдуник, як католик, також твердо повторив і заявив, що так, то є правдою й дійсністю, що Князь Володимир Київський та був „католиком", бо і в їхній Церкві маються образи Володимира й Ольги... На це почулися голоси з-поміж присутніх, що то не правда! Тоді він почав ще й доказувати, що — так, бо першою релігією у світі була католицька! Що вона почала творитися в Юдеї (так ніби цього ніхто з православних не знав!) і коли до Апостолів приєднався римський сотник, то відтоді вона прибрала назву католицької, тобто по-нашому, „вселенської"! Що існували окремі Патріярхи: Єрусалимський, Олександрійський, Антіохійський, Царгородський і Римський, але православної віри тоді ще не було! Інж. Петренко заявив, що це не вірне пояснення, бо спочатку існувала одна Вселенська Церква, в якій Римський Єпископ був лише членом нарівні з іншими тодішніми Єпископами аж до розколу церкви в XI віц., коли Римському Єпископу захотілося „світської слави" і стати „монархом".. Знов відізвалися голоси з лав присутніх, що так воно було, бо перші VII Вселенських Соборів були скликані Східньою, але ніколи Римською Церквою!!! Далі вести „дискусію" було вже важко й недоцільно.. Прелегент запитав ще інж. Петренка чи він читає канадійського релігійного „Вісника"? На позитивну відповідь, що не лише читає, але й постійно його передплачує та й дописує до нього час від часу, додав: Тоді Ви знаєте, як брутально очорнюється там нашого князя Церкви Митр. А. Шептицького, найбільшого нашого церковного „діяча" й „патріота"! З гордістю заявив, як то він був колись зв'язковим поміж Митрополичою Палатою у Львові і Холмом, але для якої мети — це зісталося невідомим...

Твердо заявив, що йому нічого не відомо, і він не знає та й не припускає, аби хтось комусь заборонив чи робив перешкоди відправити Панахиду чи посвятити пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі... Це вже було нижче всього, коли ввесь світ знає про це, а високий дипломат УНРади — державний муж про це не знає і не чув! Тоді інж. Петренко пробіцяв, що він дістане за всяку ціну цьогорічного календаря „Рідна Ни-

ва" з Канади, і йому надішле, де він знайде й прочитає про все в деталях і побачить „купу" доказових документів про те, що за пакості виробляють католики, а в першу чергу — їхні священики нам, православним українцям.

До речі, там знайдете й матеріял про „мученика й великого патріота" Митр. А. Шептицького. Отже чи після цього всього можна довіряти та доручувати виховання нової генерації таким, які з них будуть робити національних яничарів ? ? ?

Далі, треба було нашвидко все закінчити, бо інж. Бойдуник був так розхвильований всім, що не годний був робити жодних записів; так в його руках перо „ходило"... Збори закінчено національним гимном.

Це стільки на сьогодні до відома всьому українському православному громадянству, аби знали хто очолює наш Держ. Центр. та чого нам можна від його очікувати? За темою докладу п. прелегента дійсно необхідно всім православним українцям кріпко змобілізуватися біля Державного Центру і бути готовими кожної хвилини дати належну відсіч всім тим, хто лише посміє сягати ще й на нашу Святу Православну Віру і Церкву від діда й прадіда, та в якій нас охрестив Св. Князь Володимир Київський, прийнявши віру від греків, а письмо від болгар, котре й досі у нас затрималося і панує ! ! !

Подобається укр. католикам перебувати в чужому ярмі, нести ті образи, що їх і досі називають там „рутенами" та зараховують „св. та не помильний отець до руских", то нехай собі наздоровлячко й надалі то „тягнуть", а ми ще раз ясно заявляємо, що ніколи того не хотіли наші діди й батьки і ми не хочемо на собі відчувати римське ярмо і бути під чужою рукою!!! Ми цілком є вдоволені своєю Українською Автокефальною Церквою і Її Первоієрархами ! ! !

Хто не читав, або призабув, то постарайся прочитати й обновити в своїй памяті поеми нашого поета Тараса Шевченка „Гайдамаки" чи „Еретик" і там знайдеш науку й світло та пізнаєш чисту правду, чому до нас, православних українців, панує така ненависть серед католицького світу!

Присутній.
Лондон, Англія.

40-ліття П-ва М. і М. МАЇКІВ
Лиментон, Онт.

Дня 24 лютого 1962 року діти, внуки, найближча родина, члени Православної Громади та члени Т-ва „Просвіта" відзначили 40-ліття п-ва Михайла і Марії Маїків — заслужених працівників і членів Церкви, та Т-ва „Просвіта".

П-во Маїки спокійні, видержані зрівноважені у праці при Церкві й Т-ві „Просвіти". За їх старанням, трудом, жертвами і заохотою до співпраці, виросла тут у Лиментоні Церковна Православна Громада, збудувалася дуже гарна в середині церква Св. Покрови.

Ювіляти 1932 р. переїжджають до Лиментону, Онт.; як працьовиті громадяни набувають власну фарму, а разом з приїздом до Лиментону вступають у члени Товариства „Просвіта і 30 років без перерви є активними членами займаючи в управі провідні становища.

Ювілей почався о 5-ій год. по полудні в церкві благословенням подругів, а Молебень за здоров'я служив о. Іван Крисфалюсі.

Після Відправи о. Іван Крисфалюсі щиро привітав Ювілятів з їхнім ювілеєм, і по відспіванні „Многая Літа" всі присутні переїхали до залі Т-ва „Просвіта" на прийняття. Господарем був п. Юрій Скибинецький, а господинею пані Анна Личка.

Під час трапези було кілька промов; першим промовляв о. І. Крисфалюсі, зазначивши радісний момент у житті п-ва Маїків. Потім промовляли: голова „Просвіти" п. Максимяк — голова Православної Громади, Микола Пляцко, Йосип Канюк, Анна Личка, Юрій Скибинецький і врешті ка Степка. Усі вони представляли короткі образки з життя, труду й заслуг Ювілятів і зложили їм побажання доброго здоров'я на многі літа.

За їхню щиру працю при Церкві й „Просвіті" голова „Просвіти" Максимюк підніс дарунок — Великий Образ з написом золотими чистами: 40-ліття Ювілятів. З нагоди цього Ювілею п-во Маїки від себе склали 10 долярів на українську пресу, а гості від себе зложили на „Вісник" 7 долярів. П-ву Маїкам бажаємо прожити з нами ще довгі роки. Хай Господь збереже їх на многії літа!

Дружба і дружка.

ПРАЦЯ РІДНОЇ ШКОЛИ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ВОЛОДИМИРА
Торонто, Онт.

При Катедрі Св Володимира (вул. Бетирст 404) вже доволі давно працює Рідна Школа. 7-го лютого ц. р. відбулося засідання Шкільного Комітету. На цьому засіданні були поставлені ось ці питання: 1) Підсумки праці Рідної Школи за перше півріччя — Пані добр. Фотій — директорка Рідної Школи при Катедрі, поінформувала присутніх про працю Школи за перше півріччя 1961-62 шкільного року. Навчається в Українській Школі при Катедрі 271 дітей від 1 кляси і до 6 включно; також є й суботня школа — це для тих дітей, які не мають можливости на тижні відвідувати Рідну Школу.

При Катедрі працюють Курси Українознавства, — це для тих дітей, які вже скінчили 6 кляс Рідної Школи; а також працює Недільна Школа; — тут дітям висвітлюють фільми на релігійні теми і читають Закон Божий.

При Рідній Школі працюють висококодосвідчені вчителі — пані добр. Фотій, пані Глушко й пані Ліщина, які навчають: 1) Читати, 2) писати, 3) історії й географії України. При Школі організовано музичний гурток під проводом пана Паса; також діє танцювальний гурток, під проводом пана Горобця. Отці Настоятелі Катедри навчають Закону Божого — о. П. Самець і о. Д. Фотій. Диригент Катедри п. Ю. Головко навчає дітей рідних пісень в усіх клясах Школи.

Дуже гарно було організовано й проведено Свято Миколая; ролю Св. Миколая виконав п. І. Дубилко; виступали слідуючі групи: хор Рідної Школи під дригуванням Ю. Головка, музичний гурток, деклямації і т. д.

Рідна Школа мала 5 груп колядників із школярів та курсантів під проводом наших невтомних учительок — добродійки Фотій, пані Глушко і пані Ліщини, з участю діяльних матерів — пані Шкурко і Щербань. Шкільні групи колядників здали в касу Катедри 425 долярів.

Діти з великим задоволенням ходили з Колядою по українських домах, бо їх наші люди радо приймали.

Тут ще раз треба відмітити працьовитість наших Отців Настоятелів: П. Самця і Д. Фотія, і наших педагогів — п. добр. Фотій, пані Глушко і пані Ліщину, а також і працю Батьківського Шкільного Комітету та його голову п. І. Барана, — всі вони багато уваги приділяють справам виховання наших дітей і прищеплення дітям нашої української традиції і любови до Церкви й до нашої Матері-України.

М. Сотник.

ВІНЧАННЯ
Лондон, Онт.

27-го січня ц. р. в Лондоні, Онтеріо, відбулося Вінчання „королеви" ОДУМ-у Канади Раї Подопригори з Іваном Мачулою.

Молоду пару повінчав у місцевій українській греко-православній церкві спеціяльно прибулий з Торонта о. Митрофорний Протоєрей Д. Фотій в сослуженні о. І. Магаса.

На великому весільному прийнятті гості склали пожертви на українську демократичну пресу і на місцеву українську радіо-програму, а також $10.00 на „Вісник".

Гість.

РОКОВІ ЗБОРИ ГРОМАДИ СВ. ПОКРОВИ
Монтреал, Кве.

4-го лютого 1962 року відбулися Рокові Збори Громади Св. Покрови в Монтреалі

З ходом будування нового Божого Храму Громада ввійшла в русло організованого здорового й багатогранного життя. Це будування скріпило не лише одиниць, але і всю Громаду та оживило й підсилило релігійне і громадське зацікавлення всієї Парафії.

Невелика Громада, але динамічна і віддана своїй Українській Православній Церкві в Канаді, твердо й непохитно відстоює здобутки її під проводом В.Преосв. Митрополита Іларіона, заохочена й підтримана Владикою Митрополитом, Архиеп. Михаїлом, головою Консисторії нашої Церкви о. Д-ром С. В. Савчуком, за моральною підтримкою о. Прот. Фотія, о. Митроф. Прот. П. Самця з Торонта, і так будова нового прекрасного Божого Храму стала дійсністю і завершилась повним успіхом.

Вхід до нового Храму під час Храмового Свята, а також величаве та багатолюдне прийняття були свідоцтвом того успіху і непоборимих прагнень усієї Громади Св. Покрови до здійснення задуманого діла на Славу Божу, не зважаючи на різні перешкоди, трулнощі, а то й підшептування своїх і чужих про нібито „нереальність", чи „фантазію", або „слабість" Громади, як на таку велику справу.

Велич будови Собору Св. Софії і краса Св. Покрови у своїй синтезі візантійського та українського барокко є красою будівель Божих Храмів у Монтреалі і гордістю всіх українців, вони є також паспортом нашої свідомости, зрілости й любови до нашої Української Православної Церкви в католицькому окруженні

З такими досягненнями прийшли члени Громади нашої Церкви на свої Рокові Збори в цей день — 4 лютого, які відбулися під головуванням проф. А. Степового і при секретарстві пані М. Новікової та М. Кулика. Були подані звіти Настоятеля о. Прот. Єпіфанія Чижева, голови Громади п. М. Жовтоніжка, голови Будівельного Комітету п. О. Канарейського, фінансового референта п. В. Шевченка, фін референта Будівельного Комітету, п. В. Мельника а також звіт голови Сестрицтва пані Надії Михайловської та касирки пані М. Новікової, звіт скарбника Шкільної Ради п. І. Михайловського і голови Контрольної Комісії п. Д. Терещенка; усі звіти показали широчінь і поважні обсяги праці на всіх ділянках життя Громади під час будування нашої церкви, і вони засвідчили наші позитиви й ті недоліки, що їх маємо уникати в праці для дальшого успіху та заохоти для праці.

За десять років існування Громади ці рокові збори виявили згуртованість, теплоту

(за якою так часто тужимо) і зрозуміння щодо значення Віри й Церкви для нас та щодо тієї ролі, яку ми можемо відіграти в допомозі Матері-Україні в пригожий час.

Щирість і чесність працівників на церковній ниві та успіх, а зокрема успіх голови Громади п. М. Жовтоніжка, якого за 6-літню працю Рокові збори нагородили званням Почесного Голови Громади Св. Покрови, а всіх членів Управи — Грамотою Подяки.

На 1962 рік головою Управи Громади вибрали п. О. Канарейського ,а членами: п.п. В. Сойка, В. Валаха, В. Кісіля, М. Марченка, Ф. Шевченка, П Сарнавського, М. Аксюка, С Момота, В. Мельника і І. Передерія.

Контрольну комісію вибрано в складі: Д. Терещенка, С. Грицини, І. Замаздри, Ф. Мельника і П. Сидора. Головою Культурно-Освітньої Комісії залишився проф. Степовий на 1962 рік.

Уся Громада і Товариства при церкві Св. Покрови докладають усіх зусиль до повного викінчення будови церкви і збору на покриття коштів та відзначення 10-ліття існування нашої Громади.

Новій Управі бажаємо повного успіху, — Щасти Боже!

Учасник Зборів.

РОКОВІ ЗБОРИ У.П.С.В.Б.
Торонто, Онт.

Загальні Рокові Збори Українського Православного Святоволодимирського Братства в Торонто відбулися 4 лютого 1962 року в домівці Громади при вул. Бетирст ч. 404.

Збори відкрив заступник голови Братства о. П. Самець і попросив Преосв. Владику Михаїла проказати молитву.

Після молитви покликано Президію для ведення Зборами: проф. Іваниса як голову і п. Хохітву секретарем.

Голова Зборів прочитав повістку нарад, що прийнято без змін. Владика Михаїл сказав вступне слово, в якому з'ясував значення Братства та його працю продовж років як на релігійній, так і суспільній нивах. Владика, між іншим, пригадує майбутній Управі, щоб ішла в тому напрямку слідами попередньої Управи, а при тому більше уваги приділила деяким ще не зовсім задовільно розв'язаним справам у братському секторі. Братство взагалі, а Управа зокрема повинні подбати, щоб пригорнути більше нашої молоді до Церкви, бо в тому ми ще не дорівняли деяким іншим добре зорганізованим Церквам, а також подумати про можливості зорганізування Діточого Садка, якого ще й досі в нас немає.

Після доповіді Владики голова запросив по черзі до звітів урядників секцій; і так, секретар Братства прочитав Протокол з минулорічних зборів, якого однозгідно прийнято; дальше, звітували: опікуни хворих, бібліотекар, кольпортер і ін. Фінансовий звіт здала пані М. Улян — фінансова секретарка. Після фінансового звіту ставлено низку питань щодо звітів, а найбільше — до звіту фінансового. Опісля покликано до звіту Контрольну Комісію. Уступаючій Управі уділено вотум довір'я.

Організація Святоволодимирського Братства сперта на основах гуманітарно-дружньої братської сім'ї, і кожен член має являтися милосердним самарянином, отже він не може бути нетерпимим по відношенні до членів Братства — особливо ж через особисті мотиви, і т. д., щоб це не являлося бар'єром на шляху праці.

Вибір нової Управи на 1962 рік; — член Номінаційної Комісії п. О. Федорів предложив листу майбутньої Управи в такому складі: 1) п. Іл. Гриців— голова; 2) о. П. Самець — заступник голови; 3) п. К. Савицький — рек. секретар; 4) пані М. Яніцька — заст. секретаря; 5) п. С. Пантелеймон — фін. секретар; 6) пані К Сакалюк — скарбник; 7) п. М. Котульський — кольпортер; 8) п. Т. Козаченко — бібліотекар; 9) пані А. Друль; 10) пані А. Тинко, 11) пані А. Коропецька, 12) пані Г. Артименко — опікунки хворих; 13) п. С. Бігун — прес. референт.

Контрольна Комісія: 1) о. Прот. Д. Фотій, 2) п. Н. Грабовський, 3) п. О. Федорів.

На цьому Збори закінчено молитвою, а сестриці вгостили учасників чаєм.

Кор.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОМИНКИ В РОДИНІ Є. ГЕЛИ
Монтреал, Кве.

У неділю 18 березня ц. р. відбулася Панахида по бл. п. Оксані—матері пані Євдокії Гели, в другі роковини смерти на рідних землях в Україні. Панахиду відправив наст. о. Прот. Єпіфаній Чижів Цю Панахиду звеличав своїми співами церковний хор під дир. Івана Козачка.

Після Панахиди відбувся поминальний обід, який відкрив заст. голови Церковної Управи п. Василь Сойко. Опісля виступив із словами наст. о. Прот. Єпіфаній та донька покійної матері, пані Євдокія Гела з споминами.

Була переведена збірка на церкву в сумі 65 дол., а пані Є. Гела пообіцяла пожертвувати 200 чи 250 дол. на придбання облачення для священика. Також пожертвувано 5 дол. на пресовий фонд „Вісника".

А. С.

БЛ. П. МИХАЙЛО ЯХИМЕЦЬ
Торгилд, Алберта.

Дня 16-го лютого 1962 року в лікарні Роял Олександра помер Михайло Яхимець на 74 році трудящого життя.

Михайло народився в селі Страві, Мостиського повіту, Галичина. У Канаду приїхав 1908 р. Три роки працював на залізній дорозі. Року 1911-го набув гомстед в околиці Егрімонт. Слідуючого року одружився з Назею Бусько. Почали фермувати. Бог благословив їх 4 синами і одною донькою. Дітям своїм дали добре й гарне виховання; всі мають середньошкільну освіту, всі подружені і мають свої зайняття.

Крім праці в господарстві Михайло інтересувався публичною школою, церквою, муніципальними справами; був шкільним радним, шкільним секретарем і канцеляріем в муніципалі; також, разом з іншими громадянами; будував місцевий народній дім та українську православну церкву і давав щирі пожертви на ширші наші справи. Він був першим головою Місцевої Укр. Прав. Церковної Громади.

1935 р його щира подруга життя померла. Тяжко було тоді господарство вести. З ходом часу він спродує господарство і набуває склад будівельного матеріялу в Торгилд. Тут він причиняється до зорганізування Укр. Прав. Церковної Громади, стаючи и першим писарем.

Згодом він одружується вдруге з удовою Параскевією Савка. Шість років тому він здав бизнес на сина, і замешкали в Едмонтоні, де належали до Товариства Українських Піонерів.

З цього коротенького опису життя і праці покійного Михайла бачимо, що він прислужився не тільки для своєї родини, але й для ширшого суспільства. І коли він відійшов з цього світу, то страту відчула не лише родина, але відчула ту страту вся околиця відчули страту всі ті, з якими він жив, спільно працював, і з якими втішався поступом, здобутками на громадсько-народньому полі.

Похорон відбувся з укр. правосл. церкви в Торгилд при великому числі людей, а поховано Покійного на цвинтарі при укр. правосл. церкві в Егрімонт.

Похоронні Відправи, разом з Поминальною Службою Божою, відслужили місцевий парох о. прот. Д. Ф. Стратійчук і бувший тут парох о. Прот. М. Фик. Дяківським співом провадив інспектор шкіл п. Ізидор Горецький. Гарну прощальну проповідь сказав о. Парох, а о. Фик теплими словами потішив вдову і дітей, що відчувають болісну втрату.

При Послідньому Цілуванні присутні зложували свої щирі пожертви на Нев'янучий Вінець, з чого вділено 10 дол. на Пресовий Фонд „Вісника".

Щира подяка тим, що зложили свої пожертви на Нев'янучий Вінок, а по покійному Михайлові Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. М. ГОЛОЙДА І Бл. П. М. ГОЛОЙДА
Кеппон, Алта.

Дня 5 березня ц. р. упокоївся тут по довгій недузі бл. п. Михайло Голойда, проживши 80 років.

1900-го року він виїхав у Канаду з нашої любої батьківщини України, з села Посталівки, Гусятинського повіту, західня Україна. Спочатку осів на гомстеді в Толстой, Ман., враз із своїми родичами. Там і одружився з Мариною, з роду Пелешок.

1918-го роки вони переселилися з дітьми в Алберту на колонію Сіріел, Сарсон, а під старість своїх літ перебралися до містечка Сіріел 1950 року.

Скоїлося дивне на очах наших: бо по 3-ох днях відійшла у вічність до Михайла Голойди його люба дружина Марина, яка упокоїлася в лікарні в Оен, Алта., і їх Похорони відбулися один за одним, лиш через один день; 8 березня, в четвер, похоронено бл. п. Михайла, а 10 березня, — його дружину Марію, що прожила 78 років.

Обидва Похоронні Богослуження відправляв наш священик; і хоч у ті дні навістила Алберту страшна дводенна степова кураха, то одначе православні українці сповнили якнайурочистіше свою послідню прислугу Покійникам, узявши численну участь у Похоронах, помагаючи прочищувати позамітані дороги, і в сильну заверюху безкорисно викопали гроби та ще й в додатку зложили як Нев'янучий Вінок на могилу своїх сусідів, $50.00 на Допомоговий Фонд Консисторії, який оце залучую.

Покійні залишили в смутку

своїх 3 синів — Стефана, Павла й Миколу, і 2 дочки — Настю і Магду, а також 13 внуків і 20 правнуків, а покійна Марина залишила ще й свого брата Василя Пелешка, тяжко хворого, — він зараз у лікарні в Сіріел.

Сини Стефан і Павло влаштували поминальний обід по своїх батьках, але через заверюху не всі учасники взяли участь, боячись ще більш завіяних снігами доріг.

Хай Господь прийме Покійних у своє батьківське лоно, а учасникам Похорону сторицею віддячить за їх велику прислугу й поміч!

Антон Кулик.

ПОДЯКА

Сини й дочки щиро дякують всім добрим людям Кепонської Громади, що так любовне послужили їхнім родичам у послідній на цьому світі прислузі. Нехай благословить Вас Господь на кожному кроці і Своєю Небесною Ласкою!

Бл. П. П. ТИМОШЕНКО
Восетна, Алта.

Дня 3-го лютого ц. р. помер тут по довгій недузі Петро Тимошенко.

Бл. П. Петро народився в столичному місті України, Києві, 1888 року.

У Канаду він прибув 1910 р., одружився з Анастасією Лисенко 1920 р., і почали фармерувати 1923 року в околиці Восетна. У них було 3 дочки і два сини, з яких один син, Іван, помер 19 днями скорше батька.

Покійний Петро був добрим й щирим членом Української Православної Громади в Восетні. Кілька років тому він перенісся з фарми до містечка Восетни, але недуга — параліч не дала йому спокійного спочинку по його довгій, тяжкій праці.

Похорон покійного Петра відбувся в четвер, 8-го лютого. Похорон враз зо Службою Божою відслужив о. Прот. Д. Стратійчук з поміччю місцевого дяка п. Шевця, і дяка з Редвей п. М. Коваля. При Послідньому Цілуванні на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного переходячи зложили певну суму грошей, з якої уділено 5 долярів на пресовий фонд „Вісника" і 5 долярів на клішу. Усім Жертводавцям щире спасибі, а покійному Петрові Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. ІВАН ТИМОШЕНКО
Восетна, Алта.

Дня 15-го січня, 1962 року через нещасливий випадок помер Іван Тимошенко — молодий фармер в околиці Восетна.

Бл. П. Іванові було лише 32 роки у хвилин. смерти Він народився в цій околиці, учився в місцевій школі і скінчив у ній одинадцяту клясу.

Покійний Іван був доброї вдачі і загально улюблений в околиці. Він полишив у смутку своїх родичів, брата й три сестри та багато приятелів і знайомих.

Похоронна Відправа, яку служив місцевий парох о Прот. Д Стратійчук, відбулася 20-го січня при великому числі людей. З суми грошей, що учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного, вділено 7 долярів на пресовий фонд „Вісника", а 5 долярів на клішу.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійному Іванові Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. ІВАН ШАЛАЙ
Брентфорд, Онт.

Дня 2 лютого 1962 р упокоївся в Бозі визначний член Української Православної Парафії Св. Михаїла в Брентфорді, Онт., Іван Шалай.

Покійний був одним з перших членів Парафії, як добрий християнин і щирий українець. Він ніколи не жалував свого гроша чи то на церковні, чи народні цілі. Його ім'я завжди було між іншими жертводавцями, хоч у нього була велика родина а заробітня його платня не була велика. Він був тихої, спокійної вдачі, був членом Комітету Громади, завжди брав живу участь у церковних та народніх починах.

Покійний народився 1907 р. в селі Жипалові, Ярославського повіту, західня Україна. Він брав діяльну участь в Українських Визвольних Змаганнях. Покійному не судила доля жити на своїй вільній Батьківщині, за якою він провів молоді роки життя з крісом в руках. Він залишає свою улюблену Батьківщину, виїжджає в Німеччину, а пізніше, за кілька літ прибуває, 1926 року, в Канаду, поселюється в околицях Саскачевану. Тяжка праця на фармі, з якої було мало користи, змушує Покійного перенестися до міста Вінніпегу, Ман. Тут він одружується з Анною з роду Гарасимик. Тяжко запрацьований гріш вони шанували та з надією на Бога йшли вперед до кращого. Під час перебування у Вінніпезі вони обидвоє включаються в праці членів Парафії Св Михаїла на Дізраелі. Господь послав їм 3 дітей: Катерину, Євгена, Орисю. Дітей вони виховують у релігійному і національному дусі. Хоч у Вінніпезі бл. п. Іван міг спокійно жити, проте ж надмірна праця за піонерських часів тепер давала себе відчути, а до цього недуга підточувала здоров'я його. У надії на покращення здоров'я він переселюється з родиною до Брентфорду, Онтеріо, і тут, знайшовши працю в одній з більших столярень, працював до дня смерти, яка несподівано наспіла, по прийнятті Св. Тайни Єлеопомазання.

Бл. П. Іван був членом Парафії Св. Михаїла, дружина — членкинею Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки, діти — членами молодшої організації СУМК. Бл. П. Іван умів зо всіма дружньо жити, тому всі цінили його, любили й поважали.

У неділю 3 лютого й у понеділок 4 лютого о. Парох відслужив в похоронному заведенні Парастас при великій участі родини, знайомих і приятелів Покійного; було і дуже багато англійців.

Похорон бл. п. Івана відбувся у вівторок 6 лютого 1962 року з похоронного заведення; тіло Покійного перевезено до української православної церкви Св. Михаїла, де зібралася велика кількість людей, які прийшли попрощати, виявити останню пошану і віддати останню прислугу бл. п. Іванові. По відслуженні Св. Літургії перед Послідним Цілуванням о. Парох під час проповіді згадав про добрі прикмети Покійного, а потім попрощав Його від великої родини, дружини Анни, дітей — Катерини, Євгена й Орисі, брата Теодора, братанича Дмитра Гича, сестер дружини і шваґра — Олекси і Марії Городних, Параски Лизун, Олени Сарамаба, Єви Дудич, Ангелини Гарасимик з Манітоби, приятелів, знайомих і парафіян церкви Св. Михаїла. По відправленні чину Похорону спочив бл. п. Іван на міському цвинтарі в Брентфорді.

З цвинтаря учасники Похорону були запрошені родиною до церковної залі на поминальний обід, під час якого о. Парох виголосив слово, потішаючи горем прибиту родину в їхньому нещасті. Промовляли також п. п. І. Іванець, С. Цибульський, Ф. Довголіс, П. Кліш і П. М. Савіцький. За згодою родини п. П. Савіцький візвав присутніх до зложення пожертви на Нев'янучий Вінок Покійному. Присутні щиро віднеслися до заклику, і склали пожертви в сумі $57.00, з яких вділено також $10.00 на „Вісник", $10,00 на Колегію і $22.00 на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Щира подяка всім Жертводавцям, а пам'ять про бл. п. Івана нехай буде між нами вічною!

Учасник.

П О Д Я К А

По втраті дорогого мужа й тата складаємо щиру подяку о. Паронові Йосипу Трісці за відправлення Парастасів і Похорону. Дякуємо парафіянам церкви Св. Михаїла, членкиням Жін. Т-ва ім. Лесі Українки, які відвідували нас у перший день нашого великого горя та розраджували нас як тільки могли. Не можна забути також і сумківців, що приходили й потішали нас — сиріт. Належиться подяка родині, приятелям і знайомим за слова і листи співчуття, за грошову поміч, за вінки і Нев'янучий Вінок, за участь у Похороні, і всім тим, що послужили автами під час Похорону, а також Жін. Т-ву ім. Л. Українки за проготовлення поминального обіду. Всевишньому подяка за таку гарну погоду, яку послав нам того сумного дня й уможливив людям так численно прибути на Похорон.

Ще раз усім Вам, Дорога Родино та Приятелі, сердечно дякуємо за ту підтримку, яку Ви виявили нам у таку тяжку хвилину. Спи спокійно, дорогий, ніколи незабутній Мужу й Тату! Світла пам'ять про Тебе залишиться вічно в серцях наших, а канадська земля нехай стане Тобі легкою!

Дружина Анна; діти: Катерина, Євген і Орися Шалай.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

КВІТЕНЬ

22. Неділя Квітна — Свячення Верби, — Кенора, Поплярфілд, Гонор, Транскона.
27. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці, — Гонор, Кенора, Транскона.
28. Велика Субота — Служба Божа, — Кенора, Стед — (або у Світлий Понеділок).
Свячення Пасок:
Пополудні свячення пасок спільно в трьох Громадах: Бозежур, Тиндал, Сендгіл у Церкві Тиндал о годині 2-ій.
У Трансконі о годині 4-ій по полудні.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскресення Христове, — Кенора год. 7-ма рано.
Поплярфілд год. 7-ма рано — Плезент Гом год 10-та рано — Гонор год. 6-та рано — Поплар Парк год. 10-та рано.
Дуфрост год. 5-та рано — Транскона год 8-ма рано.
30. Світлий Понеділок, — Бозежур.

УВАГА! У всі неділі Великого Посту відбудеться Великодня Сповідь і Святе Причастя по всіх Громадах Підвінніпезької Округи.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

Парафія Св. Архистр. Михаїла Вінніпег, вул. Дізраелі

КВІТЕНЬ

24 Вівт Сл Божа 9 год Сповідь і Причастя дітей Рідної Школи
26 Четвер Служба Божа 10 год Страсти 7 год вечора
27. Пятниця: Вечірня і винос Плащаниці 4 год.
29. ВЕЛИКДЕНЬ, Воскр. Утреня о год. 6 рано. Сл. Божа 7.30 і Посв. Пасок
30. Світл Понеділок Сл. Божа 10 г.
1. Травня — Світ. Вівторок Сл Божа 10 год.
6. Травня — Провідна Неділя — Утреня 9 год., Сл. Божа 10 год По Сл. Божій, Свілне Свячене

о. В. БОЙЧУКА

КВІТЕНЬ

21. Лазарова Субота Служба в — Йорктоні для дітей. Сповідь дітей у пятницю 20-го від год 5-ої по пол.
22. Неділя Квітна — Брокстон Посвячення Лози Сповідь — Йорктон о год 7-ій веч. Вечірня. Свячення Лози.
26. Страсний Четвер — Йорктон. Рано Св. Літургія год. 7.00 веч. Страсти.
27. Велика Пятниця — Йорктон год. 10-та рано Царські Часи, Год. 2-га по пол. Вечірня з Виносом Плащаниці
28. Велика Субота — Йорктон
29. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ Свячення Пасок: Брокстон 12 год. ночі, Райн год. 1.30 ранку, Горлиц год. 3.00 ранку, Йорктон 5 год ранку повна Відправа
30. Світлий Понеділок — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

КВІТЕНЬ

21. Субота — Н. Бетлфорд. Сповідь шкільної молоді.
22. Неділя Цвітна — Медов Лейк
26. Великий Четвер Сл. Божа Св. Василія — Н. Бетлфорд, Страсти — год. 8.00 вечером
27. Велика Пятниця — Виношення Плащаниці: Н: Бетлфорд год. 9.30 рано, Витків 10.30 рано, Гетерлей 11.30 перед обідом, Глезлин 1.30 по обіді і Медов Лейк 8.00 вечером.
28. Велика Субота — Освячення Пасок: Глезлин 10.00 рано, — Гетерлей 11.00 перед обідом, Кендо і Биггер Освячення Пасок відбудеться в Гр. Кендо 5.00 година вечером.
29. Неділя. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Витків год. 12.00 ночі
29. Неділя. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Норт Бетлфорд 8.00 год. рано
30. Світлий Понеділок — Медов Лейк
31. Світлий Вівторок — Глезлин

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. П. БУБЛИКА

КВІТЕНЬ

15. Неділя — Мазепа
22. Неділя — Сторновей
26. Четвер — Кемсак (Страсті о 7 год. вечора)
29. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Донвел
30. Світ Понеділок — Мазепа

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

КВІТЕНЬ

22 Неділя Цьвітна — Вернон
26. Стр. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Вернон
27. Велика Пятниця, виніс Плащ. 2 год. — Вернон
28. Велика Субота — Вернон
29. ВЕЛИКДЕНЬ 5 год. рано — Вернон
30. Світлий Вівторок — Вернон

Всі Пятниці Великого Посту, буде відправлятися Літургія Наперед Освячених Дарів, у Вернон.

Address:
2602—42 Ave., Tel, LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Глендонська Округа

КВІТЕНЬ

21. Субота Вербна Служба Божа, Сповідь в 7 год. Вечірня, Освячення Верби — Глендон
22 Неділя Цвітна Служба Божа, Сповідь, Освячення Верби — Іфорд (Горбок)
27. Велика Пятниця Царські Години, Винос Плащаниць Глендон, Елк Поінт, Сенді Репедс, Іфорд
Освячення Пасок:
28. Велика Субота. В 6 годин вечора Ст. Паул: 8 год. вечора Елк Поінт: 10 год ночі. Бонневілле. Біг Медов: 12 год ночі Сенді Репідс
29. СВІТЛЕ ВОСКРЕСІННЯ: В 7 год Ранку Служба Божа, Освячення Пасок, Глендон Іфорд Тіріен
30. Світлий Понеділок. Служба Божа — Бонневілле

о. С. ГРЕБЕНЮКА

КВІТЕНЬ

21 Субота. Сповідь і Богослужения — Стрий
22. Сповідь і Богослужения — Ворспайт
26. Страсний Четвер. Сповідь і Богослу. — Едванд
26. Страсний Четвер 6 година Страсти — Смокі Лейк
27. Велика Пятниця Винос. Плащениці — 12 година — Смокі Лейк; 2 година — Беллс 4 година — Давиньг
28. Велика Субота — Сповідь і Богослужиння — Бойн Лейк і Свячення Пасок.
10 год рано — Стрий
12 год. — Спедден
2 год. по пол. — Едванд
4 год по пол. — Норт Кошман
10 год. вечером — Вільна
29. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове.
1 год. рано — Давиньг
2.30 рано — Беллс
4 год. рано — Едванд
5.30 год. рано — Ворспайт
6.30 год. рано — Смокі Лейк
30. Світлий Понеділок Богослужения — Стрий

Address: Box 809, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ

КВІТЕНЬ

22. Неділя Цвітна — Кобзра, Сповідь
26. Четвер, Страсти 7 год. веч. — Стінен
27. Вел Пятниця, Плащениця: Арран 2 год. по пол. Норквей 4 год. по пол. Гвес 7 год. по пол.
28. Вел. Субота, Свячення Пасок: Денбірі 4 год. по пол. Норквей 6 год. по пол Сван Плейн 8 год. веч. Мейбридж в домі панства Прихітків в Пелі 10 год. веч. Арран, Сван Рівер, Кобзар і Вайтбіч в церкві в Арран Великодня Утреня і Паски 12 год. ночі
29. ВЕЛИКДЕНЬ, Утреня і Паски 7 год. рано — Гвес 9.00 год. — Стінен
30. Світлий Понеділок — Гвес
1. Трав. Св. Вів. — Мейбридж

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА

КВІТЕНЬ

22 Неділя Цвітна — Порт Алберні
26. Страсний Четвер, вечером Страсти — Чиловак
27. Велика Пятниця, Вечірня — Порт Алберні
28. Велика Субота, Свячення Пасок: рано П. Алберні, веч. — Вікторія
29. ВЕЛИКДЕНЬ, Великодна Відправа, 8.30 рано — Ню Вестмінстер
30 Світлий Понеділок — Ню Вестмінстер

УВАГА: Св. Сповідь (від 9.30 рано) і Причастя — на кождій Св. Літургії у місці чергових Відправ. Про точний час Відправ буде своєчасно оголошено через місцеві інформаційні листки.

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНЕСЮКА

КВІТЕНЬ

22. Неділя Цвітна — Баргерд. Сповідь і роздача Освяч. Верби
26. Четвер Страсти Господні — Сіба Біч 8 год. веч.
27 Велик. Пятниця — Сіба Біч. Винос Плащаниці 10 год. рано
28. Великодна Субота. Літургія, Сповідь і Освячення Пасок — Річмонд Парк
28. Великодня Субота — Атабаска. Освячення Пасок 3 год. по пол.
28. Гет Субота — Вестлок. Освячення Пасок 8 год. веч
28. Баргерд Освячення Пасок 10 год. вечером
28. Сангудо. Освячення Пасок 12 год вночі і Великодня Утреня
28. Вайтвуд Великодня Утреня і Освячення Пасок 2 год вночі
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Сіба Біч. Служба Божа і Освячення Пасок 4.30 рано
30 Світлий Понеділок — Атабаска Служба Божа і Проводи

Box 719. Westlock. Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

КВІТЕНЬ

22 Неділя Цвітна Свячення Верби — Гресланд
26. Страс Четв Сповідь 9 рано Сл. Божа Свяч. Пасок — Крейгенд
26. Стр. Четвер Страсти 7-ма веч. Лак Ла Біш
27. Велика Пятниця винос Плащаниці.
10-та рано — Норал
2-га по обіді — Сараїл
5-та по обіді — Країгенд
28 Велика Субота. Сповідь 9-та рано Сл. Божа, Свячення Пасок — Річмонд Парк
Свячення Пасок у суботу:
2 год по обіді — Атабаска,
4.30 по обіді — Сараїл,
6.30 по обіді — Гресленд
29. ВЕЛИКДЕНЬ Воскресення Христове
З 12-ої по півночі Воскресна Утреня — Свячення Пасок — Лак Ла Біш
З 7-ої рано занесення Плащаниці — Утреня. Свяч Пасок — Норал
З 10-ої рано Воскресна Сл. Божа Освячення Пасок — Бойл
4 год. по обіді Воскресна Вечірня — Атабаска
30. Світлий Понеділок — Гресланд

УВАГА: Великопістна Сповідь перед Богослуженням о 9-й рано.

Lac La Biche. Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА

КВІТЕНЬ

21. Субота Лазарева, Сповідь і Причастя дітей — Нипавин
22 Неділя Цвітна — Нипавин
26. Четвер Страсний — Шипмен
26. Четвер о год. 7-ій веч. Страсти — Нипавин
27. Велика Пятниця — Винос Плащаниці: год. 1-ша — Сембург, год 7 веч. — Вірдейл
28. Велика Субота. Освяч. Пасок — Кадет о год. 10 веч.
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресна Утреня і Осв. Пасок — 12.00 год. ночі — Нипавин
5.30 рано — Шипмен
8.00 рано — Сембург
10.00 — Вірдейл
30. Світлий Понеділок — Кадет

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ

КВІТЕНЬ

22 Неділя Квітна — Брендон
26. Страсти 7 год. веч. — Брендон
27. Великодна Пятниця. Вечірня і Винос Плащаниці — Брендон 3 год. по обіді
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Брендон 12 год. ночи
Портедж Ля Прері 8 год. ранку
30. Світлий Понеділок — Брендон 10 год.

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5314

о. М. КРИТЮКА

КВІТЕНЬ

15. Неділя — Ґронлід (північна). Сповідь
22. Неділя Цвітна — Мелфорд. Сповідь
26. Великий Четвер. Страсті о 7-ій год. веч. — Мелфорт
27 Велика Пятниця — Винас Плащаниці:
1 год. по пол. — Ґронлід (північна)
2 год. по пол. — Ґронлід (над річкою)
3 год. по пол. — Бруксбі
5 год. по пол. — Мелфорт
28. Велика Субота Освячення Пасок — Гадсон Бей о 2-ій год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Воскресення Христове. Воскресна Утреня і Освяч Пасок:
12 год ночі — Мелфорт
5 год. рано — Ґронлід (північна)
6 год. рано — Гронлід (над річкою)
8 год. рано — Бруксбі
30. Світлий Понеділок — Ґронлід (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША

КВІТЕНЬ

22. Неділя — Арбака Св. Миколая Сповідь
29. Великдень — Вайта
30 Світлий Понеділок — Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ІВАНА МАРІБИ

КВІТЕНЬ

15 Неділя — Оен, Алта.
22. Неділя — Кіндерслей, Саск.
22. Цвітна Неділя — Оен. Сповідь
29. ВЕЛИКДЕНЬ 9 рано — Прілейт
30. Велик. Понеділок — Кіндерслей
1. Травня Велик. Вівторок — Вонда

В Великодний Четвер о 7-ій год. веч. Страсти в Кіндерслей. Винос Плащаниці в Велику Пятницю о 10-ій год. рано — Кіндерслі о 3-ій з полудня — Мічем, а о 5-ій вечером в Вонда.
Свячення Пасок в Велику Суботу о 6-ій вечером в Вонда, о 8-ій вечером в Мічем, о 12-ій в ночі в Кіндерслей, о 5-ій рано на Великдень в Оен, Алта, о 9-ій рано в Прілейт, а о 5-ій Вечірня в Кіндерслей

211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask.
Phone: CH-4. 7186.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

КВІТЕНЬ

21. Субота — Сенді Лейк. Сповідь дітей
22. Неділя Цвітна — Мензі. Сповідь
26 Страсти — Овкборн 7 год. веч.
27. Велика Пятниця. Вечірня: Овкборн 2 год.; Мензі 4 год.; Сенді Лейк 7 год.
28. Велика Субота — Овкборн. Сповідь дітей
Посвячення Пасок:
Сенді Лейк 2 год. по пол.
Мензі 4 год. по пол.
Січ 5 год. по пол.
Енгусвіль 7 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Овкборн 12 год. ночі; Росборн 6 год. рано
30. Світлий Понеділок — Сенді Лейк

За кожною Службою Божою будуть сорокоусти-відправа за вмерлих.

Address: Oakburn, Man. Box 12.
Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ

20. Пятниця. Сповідь 7-ма год. вечора — Ґилберт Плейнс
21. Субота — Ґилберт Плейнс. Сповідь з 9-ї год. рано. Освячення Верби.
21. Субота. Вечірня і Освячення Верби год. 7-ма вечора — Давфин
22. Неділя — Косів. Сповідь 9-та год. рано. Освячення Верби.
26. Страсний Четвер. Сповідь — Давфин 7-ма год. веч. Страсти — Давфин
27. Велика Пятниця. Винос Плащаниці: год. 1.30 по полудні — Валей Ривер
3.00 год. по пол. — Ґалберт Плейнс
5.00 год. вечора — Давфин
28. Велика Субота. Свячення Пасок:
10.00 год. ранку — Рорктон
12.00 год. в обід — Вінніпегосіс
1.30 по пол. — Сифтон
3.00 по пол. — Валей Ривер
4.00 по пол. — Ашвіл
5.30 по пол. — Ґилберт Плейнс
6.30 вечора — Дрифтінґ Ривер
8.00 год. вечора — Косів
29. ВЕЛИКДЕНЬ. 11.30 год. ночі Полуношниця, Світла Заутреня і Освячення Пасок — Давфин
29. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ. Великодна повна відправа год. 9.00 рано — Ґилберт Плейнс
30. Світлий Понеділок — Валей Ривер

УВАГА! Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: Box 1088, Dauphin, Man. Tel. 638—4704

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
КВІТЕНЬ

22. Неділя Цвітна — Вадіна, Свячення Верби
26. Стр. Четвер. Страсти — Вимер, 7-ма год. вечора
27. Вел. Пятниця. Винос Плащениці — 1-ша год. — Фостон, 2.30 год. — Вадіна, 4-та год. — Клейр, 5-та год. — Вимер, 7-ма год. — Ватсон
28. Вел. Субота. Свячення Пасок. 1-ша год. — Канора Успенська, 3-та год. — Вадіна, 4.30 — Келвінґтон, 5.30 — Фостон, 7-ма год. — Клейр-місто, 12-та год. ночі у Ватсон, Воскресна Утреня і Свячення Пасок.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Вимер, 9-та год. ранку, Повне Воскресне Богослуження і Свячення Пасок
30. Світлий Понеділок, Клейр м.
1. Травня Св. Вівторок — Фостон

УВАГА! На протязі Великого Посту буде відбуватися Св. Сповідь перед кожним Богослуженням, починаючи з год. 9-ої рано.
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
КВІТЕНЬ

15. Неділя — Половинки. Сповідь з 9 год. ранку
21. Субота. Вечірня і Сповідь 7-ма год. веч. — Інсінґер (гай-вий)
22. Неділя Квітна — Інсінґер (гай-вий) Свячення Верби
26. Великий Четвер. Страсти — Тіодор (м.) 7-ма год. вечора
27. Велика Пятниця. Винос Плащаниці 9-то ран. Тіодор (м.) 11-та Інсінґер (м.), 12-та Інсінґер (гай-вий), 3-та по пол. Весбрук. 5-та Тіодор (за рік.)
29. ВЕЛИКДЕНЬ. СВІТЛА ЗАУТРЕНЯ і Св. Пасок — Інсінґер (м.) 5.30 ранку.
29. ВЕЛИКДЕНЬ. СВ. ЛІТУРГІЯ і Св. Пасок — Тіодор (м.) 8-ма год. ранку
30. Св. Понеділок — Вестбрук

ДО УВАГИ ВІРНИХ ОКРУГИ ТІОДОР: Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться. Про час і місце буде повідомлятися під час Богослужень.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
КВІТЕНЬ

21. Субота — Гефорд
22. Неділя — Гефорд
26. Четвер — Гефорд
27. Пятниця. Винос Плащаниці — Редфілд год. 2; Кридор год. 4; Гефорд год. 6.00
28. Субота. Свячення Пасок: Редфілд год. 2; Борден год. 4; Гефорд год. 6.
29. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі в Гефорд; 9 год. рано Кридор
30. Світ. Понеділок — Борден

Box 162 Hafford, [illegible]

о. В. СЛЮЗАРА
КВІТЕНЬ

22. Неділя — Свидова
22. Неділя. Вечірня і Освячення Верби — Канора
26. Страсний Четвер. Страсти в год. 7-ій — Канора
27. Вел. Пятниця. Плащениця:
Бюкенан год. 2.00
Сторджес год. 4.30
Канора год. 7.00
28. Вел. Субота. Сповідь і Сл. Божа в год. 9.00 — Стирджес
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Канора
30. Світлий Понеділок — Бюкенан

Освячення Пасок у Вел. Суботу: Стирджес, по Службі Божій, Рама — 8.00, год.
Бюкенан — год. 9.00 веч.
На Великдень:
Бирджес — год. 5.00 рано
Канора і Свидова — по Службі Божій в Канорі.
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

22. Неділя. Цвітна. Сповідь від 8 год. рано — Лепін
26. Ст. Четвер. — Тарнополь, Сповідь від 8 год. рано
26. Ст. Четвер. Страсти, 7 год. веч. — Вакав
27. Велик. Пятниця. — Єллов Крік, по Службі Божій Винос Плащаниці: 1 год. по обіді — Тарнополь; 2 год. — Лепін; 3 год. — Вакав; 4 год. — Ст. Джулієн; 5-6 год. — Смatc 6-7 год. веч. — Кадворт
28. Велик. Субота — Сматс, Св. Сповідь від 8 год. рано. По Службі Божій Освячення Пасок: 3 год. по обіді — Кадворт 4.30 — Альвена 5 год. по обіді — Ст. Джулієн
28. Вел Субота Великодня Утреня — Вакав, 11.45 год ночі
29. Неділя. Великодня Утреня — Єллов Крік, 7 год. ранку Освячення Пасок — Тарнополь, 8.30 год. ранку
29. Неділя. Великодня Служба Божа — Лепін, 10 год. ранку

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ

20. Пятниця 3 год. по пол. Сповідь молоді — Толстой
21. Субота Лазарева. Служба молоді 9 год. рано — Толстой
21. Субота Лазарева 3 год. по пол. Сповідь — Ґардентон
22. Неділя Цвітна: 8 год. Освячення Верби — Толстой, 10 год. Служба Божа — Ґардентон
24. Вівторок. Служба молоді — Ґардентон
26. Четвер. Служба і Сповідь — Толстой
26. Четвер. Страсти 3 год. — Ґардентон; 8 год. — Толстой
27. Вел. Пятниця: Плащениця: 2 год. — Ґардентон; 4 год. — Толстой
29. ВЕЛИКДЕНЬ: 12 год. ночі — Пембіна; 3 год. — Толстой; 5.30 — Ґардентон; 8 год. — Роза; 10 год. — Сарто
30. Велик. Понеділок — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
КВІТЕНЬ

15. Неділя — Прут Сповідь 8-ма рано
21 Субота — Гемлин. Сповідь 8-ма рано
22. Неділя — Заваля. Сповідь 8-ма рано
26. Стр. Четвер — Виллинґдон год. 7-ма вечером
27. Вел. Пятниця — Винос Плащаниці:
Борівці год. 11 рано
Виллинґдон год. 1 по обіді
Прут-Лужани год. 2.30 по обіді
Заваля год. 3.30 по обіді
Ендрю год. 4.30 по обіді
Гемлин год. 6.15 вечером
28 Велика Субота — Воскр. Утреня і Свяч. Пасок.
Гемлин 8-ма год. вечером
Борівці 11 год. перед північчю
29. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ
Прут-Лужани год. 12.30 по півночі,
Заваля 2.30 рано
Ендрю 4 год. рано
Виллинґдон 7.30 рано
30. Світлий Понеділок — Прут-Лужани год. 9.30 рано.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ

21. Субота — Редвей. Сповідь
22. Неділя Цвітна — Нюбрук. Сповідь
22. Неділя — Редватер. Вечірня і Сповідь
23. Понеділок — Редватер, Служба Божа. Рано Сповідь
24 Вівторок — Еґрімонт. Служба Божа. Рано Сповідь
26. Стр. Четвер — Восетна. Відправа Страстей в 7 год. веч.
27. Вел. Пятниця. Положення Плащениці:
Редвей, в 10 год. перед полуднем
Восетна, в 12 год полудня
Торгилд, в 1.30 по пол.
Еґрімонт, в 3 год. по пол.
Редватер, в 4.30 по пол.
28. Вел. Субота — Нюбрук. Освяч. Пасок в 4 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Торгилд. Полуношниця, Утреня, Сл. Божа, Свяч. Пасок. Полунош., в 11.30 в ночі перед Великоднем.
Еґрімонт. Вел. Утреня, Освяч Пасок, в 2 год. в ночі.
Федора — Вел. Утреня, Освяч. Пасок, в 4 год. рано.
Редватер. Утреня. Освяч. Пасок в 6 год. рано.
Восетна. Утреня. Освяч. Пасок 8 год. рано.
Редвей. Утреня. Сл. Божа Освяч. Пасок в 9.30 год. рано.
Нюбрук. Вел. Вечірня в 4 год. по полудні.
30. Світл. Понеділок — Редватер

Address: Box 128, Radway, Alta.

о. Е. ТРУФИНА
КВІТЕНЬ

21 Субота — Етелберт. Сповідь молоді і шкільних дітей
22 Неділя Цвітна — Зелена Сповідь з 9-ої год.
23. Понеділок Страсний — Драй Ривер. Сповідь з 9-ої год.
26. Четвер Страсний — Етелберт. Сповідь, Страсти: 7.30 веч. — Етелберт
27. Велика Пятниця: Винос Плащаниці: 9.00 ранку — Венлав; 11.00 — Драй Ривер; 1.00 по пол. — Зелена; 3.00 — Етелберт; 5.00 — Боян; 7.00 — Пайн Ривер
28. Велико Субота. Свячення Пасок: 6.30 веч. — Ґарленд; 8.00 — Пайн Ривер; 10.00 — Ренвер; 11.30 ночі — Дорбен (Вел. Полуношниця, Світла Утреня і Свячення Пасок).
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Етелберт 9.00 год. ранку — Великодня повна відправа і Свячення Пасок 2 год по пол. — Венлав (Вел. Вечірня).
30. Світлий Понеділок — Пайн Ривер (9.00 год. ранку).

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 8264

о. М. ХОМЕНКО
КВІТЕНЬ

21. Субота — Гарбард, за спочилих
22. Неділя Цвітна — Габард Сповідь
26. Великий Четвер — Айтуна. Страсті
27. Велика Пятниця — Айтуна 11.00 год. дня
Винос Плащаниці:
Габард — 1.00 год. дня
Ґудів — 2.00 год. дня
Фенвуд — 3.00 год. дня
Мелвіл — 4.30 год. дня
28. Велика Субота. Освячення Пасок. Габард 5 год. вечора
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Утреня — Айтуна 11.00 год. ночі.
Мелвіл 2.30 ночі
Фенвуд год. 3.30 ночі
Богослуження Ґудів 5 год. ранку
30. Світлий Понеділок — Айтуна

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

21. Субота — Мирнам. Служба Божа. Сповідь дітей Української і Недільної Шкіл й СУМК.
22. Неділя — Мирнам. Цвітна Неділя. Сповідь
26 Страсний Четвер — Мирнам. Страсти год. 7.00 вечером
27. Велика Пятниця — Винос Плащениці: Мусідора год. 2.00 по пол. — Мирнам 3.30 год. по пол. — Слава пол. 5.00 по пол.
28. Велика Субота — Лойдмінстер — Свячення Пасок 2.00 год. по пол.
29. ВЕЛИКДЕНЬ — Богослуження й Свячення Пасок: Мусідора 12.00 год. півночі. — Бросов 2.00 год. рано. — Лужани-Топорівці 3.30 год. рано. Моркемб 4.30 год. рано. — Слава пол. 5.30 рано. — Слава пів. 7.00 год. рано. Мирнам — Служба Божа й Свячення Пасок 8.00 год. рано. — Мирнам — Вечірня 4.00 год. по пол.
30. Світлий Понеділок — Бросов.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 4[illegible]

о. І. ШВЕЦЬ
КВІТЕНЬ

22. Неділя Цвітна — Петлюра
26. Четвер. Страсти 7.00 год. веч. — Роблин
27. Вел. Пятниця 9.30 рано — „Драчинці", пошта Мек-Нат, Саск

УВАГА: Відносно Великої Пятниці за обслугою в других громадах на зарядження священика при нагоді рядових Передвеликодніх Відправ.

28. Вел Субота Свячення Пасок, а про час слідити на особисте зарядження священика
29 ВЕЛИКДЕНЬ початок 12-та год. ночі „Топорівці" — пошта Врокстон Саск. на дальший порядок „Драчинці"-Мек-Нат, Саск., Леннард, а на прикінці — Роблин, а про час і пору поінформує устно священик

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ

22 Неділя Цвітна — Равенкз
26 Четвер. Страсти — Торсбі
27 Велика Пятниця Вечірня й винос Плащаниці
7.30 год ранку — Торсбі,
9 год. ранку — Калмар,
1 год по пол. — Брудергайм,
2.30 год. по пол — Пено,
8 год вечора — Ононей
28. Велика Субота, Служба Божа й свячення Пасок — Ононей
9 год вечера — Торсбі
11 год ночі, Полуношниця — Калмар
29. ВЕЛИКДЕНЬ. 12 год. ночі, Свята Літургія — Калмар,
8 год. ранку — Катаин
9 год. ранку — Брудергайм
4 год. по пол., Вечірня — Пено
30. Світлий Понеділок — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
КВІТЕНЬ

20. Пятниця — Шіго місто. Літургія Ранішеосвячених Дарів з участю Духовенства Йорктонської Місійної Округи. Напередодні — Сповідь молоді. Запрошуємо Вірних Округи.
21. Субота — „Коло Купровських". (Сповідь)
21. Субота — Тафнел. (Сповідь)
22. Неділя Квітна — Шіго Полудн. (Сповідь)
22. Неділя Квітна — Елмор. (Сповідь)
26. Великий Четвер — Шіго місто, Страсти в 7 год. вечора
27. Велика Пятниця. Вечірня і Винос Плащаниці. Про місце і час — громади будуть своечасно повідомлені
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня — Шіго місто, 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутреня — Шіго Полудн., 12 год. ночи
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія — Фовм Лейк, 7 год. ранку
29. ВЕЛИКДЕНЬ. Св. Літургія — Вишарт, 8 год. ранку
30. Св. Понеділок — Шіго Полудн.
30. Св. Понеділок — „Коло Жучкація"

До уваги Вірних округи Шіго, Саск.: Свячення Пасок, по усіх громадах округи, відбудеться за попереднім проголошенням часу та черговости.

Вечірня на перший День Великодня буде Служитись в церкві Св. Духа в Шіго. Початок — 4 год. дня.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 28-го КВІТНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., APRIL 28, 1962. ЧИСЛО (1157) 9

Христос — Радість Вічная!

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Преосвященних Архипастирів, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Цей День, що його створив Господь, — радіймо й веселімся цього дня!"

Всесвітній поет, великий Отець і Учитель Східньої Церкви VIII віку Іван Дамаскин написав Великоднього Канона, і в ньому глибоко вияснив Свято Воскресення: „Цей урочистий і Святий День — це Свято із Свят і Торжество із Торжеств". Воскресення Христове — найбільше наше Свято, бо „від смерти до Життя і з землі до Неба Христос Бог привів нас!" Цебто, Своїм Воскресенням Ісус Христос зробив нас небожителями. А це для кожного християнина і найголовніше, і найрадісніше!

І тому Свята Церква устами Отця Івана Дамаскина кличе всіх нас:

— „Люди — веселіться!" „Пасха, — радісно обіймімо один одного!"...

Радіймо й веселімося, бо „Сьогодні спасіння світові: Христос Воскрес, як Всемогутній!"

„Сьогодні все наповнилось Світла: Небо і земля, і глибини землі, — то ж нехай святкує кожна істота, бо це основа її!"

„Нехай Небо достойно втішається, а земля нехай радується, нехай святкує ввесь видимий і невидимий світ, — бо Воскрес Христос, Радість Вічная!"

Ось тому сьогодні скрізь радість велика, ось тому так солодко грають Дзвони Великодні!

Отець і Учитель Іван Дамаскин був глибоким богословом, і в своєму Великодньому Каноні він голосно заявляє: „Пасха для вірних!" Цебто, хто вірує в Христа Спасителя, для того Пасха, День Його Воскресення, це День найрадісніший, найвеличніший, бо віруючий сприймає його чистим серцем і віруючою душею!

Хто вірує в Христа, той належно підготовився до Дня Воскресення, — він і попостив, і висповідався, і запричастився.

Хто вірує в Христа і виповнює Заповіді Його, той повний християнин, той справжня людина, той син Божий, і для нього Великдень — над Святами Свято! Бо Сам Христос заявив світові: „Хто вірує в Мене, той має Вічне Життя!" (Ів. 6. 47).

У День Воскресення кожен з віруючих повним серцем згадує великі Господні Слова: „Поправді, поправді кажу вам: хто слухає Слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, — Життя Вічне той має і на Суд не прихо-

Христос Воскрес!

дить, але перейде він від смерти в Життя!" (Ів. 5. 24).

Христос Воскрес, і остаточно воскресив найбільшу надію всіх віруючих на Царство Небесне, — що віруючі по своєму упокоєнні підуть на Життя Вічне (Матвія 25.46).

Хто вірує в Христа, той Його любить, і надіється на Нього, і все легко терпить з Ім'ям Христовим, і постійно дбає наслідувати Життя Вічне.

Віруючий завжди знає ціль свого життя, у нього жива совість палає огнем, і все показує правдиву дорогу до Христа. Віруючий усі великі справи вирішує з Богом у серці, а серце в нього завжди чисте. Віра — це провідне світло для серця й душі, і для віруючого світ ясний.

Віра в Христа — це Життя і Радість Вічна. Сам Христос устами Свого улюбленого Учня відкрив про Себе: „Я Воскресення і Життя!" (Івана 11. 25). „Я Дорога, і Істина, і Життя!" (14.6). „Я Світло для світу! Хто йде вслід за Мною, той не ходить у темряві, але матиме Світло Життя!" (8.12).

Господь любить нас, Своїх дітей, коли ми любимо Його. „Як жалує батько дітей, так жалує Господь тих, хто боїться Його!" (Пс. 102. 13).

Великдень, Воскресення, Пасха — для віруючих. Але тепер переживаємо темний час, коли на світі появилося багато й невір. Воскресення для невіри — звичайний день, бо в нього він не пов'язаний з Христом. Невіри не визнають Христа за Сонце Правди, за Світло світу, бо серце в них нечисте, бо совість у них заснула!... Бо „Кожен, хто робить зло, ненавидить Світло і не йде до Світла" (Ів. 3,20).

Ще Пророк Давид назвав невір безумними: „Безумний говорить у серці своєму: Бога нема!" (Пс. 14. 1). А Пророк Ісая глибоко вияснив походження невірства взагалі, і писав про це: „Почуєте слухом — і не зрозумієте, дивитися будете оком — і не побачите... Затовстіло бо серце людей цих, невір, тяжко чують на уші вони, і зажмурили очі свої, щоб коли не побачить очима й не почути ушима, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб Я їх уздоровив!"... (Матвія 13. 14-15).

„Серце" встаровину визначало „розум". І ми щоденно молимося: „Серце чисте створи в мені, Боже" (Пс. 50. 12). — цебто просимо в Господа чистого розуму. У Своїй Нагорній Проповіді Христос вияснив: „Блаженні чистого серця, бо вони будуть бачити Бога!" (Матвія 5. 8).

А в невір — серце не чисте, темрявне, тому вони Бога не бачать. „Невірники помруть у гріхах своїх" (Ів. 8.24), і будуть засуджені за Словом Христовим: „Хто увірує — буде спасенний, а хто не вірує — засуджений буде!" (Мр. 16.16).

Христос ясно остеріг атеїстів та байдужих: „Не вірувати в Мене — то гріх!" (Ів. 16. 9). „Хто вірує в Сина, той має Вічне Життя. А хто в Сина не вірує, той Життя не побачить, а Гнів Божий пробуває на ньому!" (Ів. 3. 36).

Христос — то Світло й Радість Вічна. І сьогодні, коли Христос Воскрес, ця Вічна Радість переповнює всіх нас. Але дме холодний вітер зо Сходу, і цю Радість затемнює для багатьох. Та все ж двері нашої Святої Церкви широко відчинені, і вона приймає всіх, як рідна Мати дітей. Христос приймає всіх однаково, коли б хто не прийшов до Нього...

Бо Христос Воскрес — то й ми всі воскреснемо до Нового Життя, до Життя Вічного, і кличемо до нього і всіх братів своїх, які ще не з нами.

Найсердечніше вітаю всіх вас з найрадіснішим нашим Святом. і всім голосно проказую:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† *Іларіон*,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади,
ваш постійний богомолець.

Року Божого 1962-го, квітня 29-го дня, на День Світлоносного Воскресення Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.

---

†

СМИРЕННИЙ МИХАІЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІД. КАНАДИ

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ 1962 Р. В СХІДНІЙ ЄПАРХІЇ

УЛЮБЛЕНІ МОЇ СОПАСТИРІ, БРАТТЯ, СЕСТРИ, МОЛОДЬ І ДІТИ!

Христос Воскрес!

З великою радістю вітаю всіх Вас цим вічно радісним вітанням. Вітаю з Святом із Свят, із Світлим Христовим Воскресенням!

Це День, що його дав нам Господь. Радіймо і веселімся в ньому. Це День особливий і безподібний. Це Божий дар людству несказанний і неосяжний, якого не можна окреслити словами, бо тут створилося щось надприродне й незбагнене людським розумом. Казав пророк Давид: „Господи, що таке людина, що Ти пам'ятаєш про неї?" (Пс. 8). Кажемо й ми: „Господи, що ж ми в Тебе, що Ти аж таку виявив нам Любов та Ласку?" Як каже Апостол: „Бог виявив Свою Любов до нас тим, що Христос (Син Божий) умер за нас, коли ми ще були грішниками" (Рим. 5, 8.) І сам Христос Господь сказав:

„Бог так полюбив світ (людей), що й Сина Свого Єдинородного віддав (за них на смерть), щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, а мав би життя вічне" (Іоана 3.6).

А Дух Святий ще за 700 років сповістив устами пророка Ісаії, так, що ніби Ісаія жив після Христа і разом говорить з Апостолами, що:

„Він, Христос, узяв на Себе наші немочі і поніс (на Собі) наші болі... Він зранений був за гріхи наші і мучений за беззаконня наші. Покарання нас впало на Нього і ранами Його ми зцілилися.

Бо всі ми блукали, як вівці, збившись кожне на свою дорогу, і Господь поклав на Нього гріхи наші..." (Ісаії 53, 4-6). І ось так —

„Бог у Хисті примирив з Собою світ, не зараховуючи людям їхніх переступів, і дав нам слово примирення... Бо Того, Хто не знав гріха, Він зробив за нас Жертвою за гріх, щоб ми в Ньому зробилися праведними перед Богом" (2 Кор. 5, 19-21). І ще говорить Апостол:

„Бог богатий милостю, по Своїй великій любові до нас, якою полюбив нас, нас мертвих через переступи (Божого Закону), оживив з Христом, (ви спасенні благодаттю), і воскресив з Ним і посадив на Небі в Христі Ісусі..." тому „ви вже не чужі, не якісь прихожі, а співгромадяни Святим і Свої Богові" (Єфес. 2, 4-6, 19). Ось чому в такій піднесенній радості співає Свята Церква:

„Вчора я був розп'ятий і похований з Тобою, Христе, а сьогодні я встав з Тобою, коли воскрес Ти. Сам мене прослав у Царстві Твоїм" (Троп. 2-й 3-ї пісні Свята).

Чи може бути хтось байдужий до всього цього? Тільки той, хто ворог собі. Бо мова йде не про когось іншого, а про тебе самого, про твоїх дітей та рідних.

Дорогі мої! Вдумаймося найглибше в цю страшну й дивну Подію. Може найдемо щось для себе. Каже Євангелист Іоан у своїй Євангелії:

„До своїх (Він Христос) прийшов, але вони не прийняли Його. А тим, які прийняли Його, дав силу дітьми Божими бути через Віру в Ім'я Його, які не від тіла і крові, не від хотіння мужа, а від Бога народилися..." (Ів. 1, 12-13).

Може й ми там, бо Св. Апостол Павел каже:

„Усі ви сини (й дочки) Божі через Віру в Ісуса Христа. Бо всі ви, що в Христа хрестилися, у Христа одягнулися..." Тому ти вже не чужий, а син (і дочка), а коли син (і дочка), то й співнаслідник Божий через Ісуса Христа" (Галат 3, 26-27; 4, 7).

Ось де наше місце. Що ж може бути вище й бажаніше для людини? Зрозуміймо, яке це щастя для нас! Перед нами відкрив Господь безмежні простори вічного життя. Нам виявлено вичерпуючий змисл нашого буття на землі. Нас осяяло правдиве світло знання, в якому немає помилок. Це та Радість, про яку сказав Христос Апостолам: „Зрадується серце ваше і Радости вашої вже ніхто не візьме від вас..." (Ів. 16,22). Ця радість не залежна ні від багатства, ні від земної слави й влади, навіть і не від здоров'я, бо вона в душі, вона надсвітня, вона вища за все, вона та, що приєднує нас до вічного блаженного життя в Бозі.

Але станьте на другу точку зору. А що якби справді Бога не було, як силкуються довести ті, що втратили відчуття й розуміння Бога? Що ж ми тоді? Скотина й звірина, нащадки їх. Тоді який змисл нашого буття на землі, наших змагань, наших страждань? Працювати, щоб жити, а жити, щоб працювати. Яка ціна тоді наших радостей? Така ж, як радість тварин. Усе плоске, все дрібненьке й куце... Це було б безмисленне бігання в крузі порожнечі, без оживляючого повітря. Але на чому засноване невірство в Бога? На недоведених теоріях та гаданнях, а в наш вік — на зарозумілості та гордині — не мати над собою нікого вищого, і тільки. Справді, люди полюбили смерть, а не життя, як сказано в Св. Письмі:

„Вони не пізнали Бога, не ждали нагороди за святість і не вважали достойними нагороди душ непорочних.

Бог створив людину не для тління, а содіяв її, як образ вічного буття Свого; але заздрістю диявола ввійшла у світ смерть і зазнають її ті, що зробили себе приналежними до уділу її" (Прем. 2, 22-24).

Ось яке щастя ці нещасні проповідують і примушують людей вірити в темряву й смерть. Чи розумно за такі сумні мрії міняти своє переворотство синів Божих? Чи розумно міняти безмежність життя вічного на безвихідне коло безмисленного тупання на одному місці? Які жалюгідні такі мудрування! Справді, як каже Апостол: „Ніби мудрі, а об'юроділи на своєму сумнівному всезнайстві".

Нехай того з нами не буде. Ми віруємо не на гаданнях, а на живих фактах. Бо Христос Господь не тільки казав, а й ділами показав правдивість Своєї Науки. Бо таких чуд, які Він творив на землі, ніхто ніколи не створив, а найбільше Чудо це Воскресення Його Самого з мертвих. Це Печать правдивости того всього, що Він об'явив світові в Своїй Науці.

Даремно невіруючі, не можучи заперечити того всього, чого навчав і явив Христос, силкуються доводити, наперекір історії, що ніби Христа ніколи не було. Вони пруть проти гострого рожна, і якщо затемнюють правду і знову кладуть її гріб на якийсь час, туманячи молодь та легковірних, то тільки на деякий час, бо Істину ні вбити ні сховати не можна. Вона так же встане з гробу насильства та лжі, як і Христос воскрес із гробу. Тож пам'ятаймо слова Господа до Апостолів:

„Нехай не смущається серце ваше: віруйте в Бога і в Мене віруйте... Я живу і ви будете жити. (14, 1, 1, 19). У Домі Отця Мого осель багато..." (ст. 2-3). І блажен, хто не соблазниться Мною" (Мф. ІІ,6).

Христос Воістину Воскрес і явився живим перед Апостолами і всіма вірними більше, як 500 (І Кор. 15, 3-8). Цим показав Він, що й ми так воскреснемо для вічного життя в Царстві Бога (Див. І Кор. 15, 12-58; І Сол. 4, 13-18). Тому-то Радість наша не надумана, а природня й вічна. Не даремно Церква так піднесенно співає:

„Воскресення День! Просвітімось, люди. Паска, Господня Паска, бо від смерти до життя й від землі до Неба Христос Бог нас перевів..." (Ірмос перший канона).

„Воскресення День! Просвітімось торжеством і один одного обнімімо й назовімо братами. А тим, що ненавидять нас, простімо все задля Воскресіння" (Стихира).

Боже! Яка це Велика й несказанна Радість! Як злітає серце, коли почуєш цей огненний у Церкві привіт: Христос Воскрес!

Як радісно святкував це невимовне Свято наш побожний багатомільйонний нарід! Христос сказав: Радуйтеся! і справді радувалися. Тисячі великих храмів не могли вмістити тих, що приходили порадуватися в Бозі Спасителі нашім. Тисячі дзвонів мелодійною музикою, своєю луною наповняли етер всесвіту, як колись Ангельська пісня над Вифлеємом в часі народження Дитятка Христа. А сотні тисяч Пасок, як символ Хліба Небесного Христа та різнобарвність крашанок, як символ Гробу, з якого вийшло Життя!..

І тепер радуються... Радуються, плачучи від образ святого піднесенного чуття віри, тими, що не відають, що творять... Як багато святих сліз із очей тих, яким безбожні перешкоджають відчути в спокої Святу Радість Господню! Де совість, де людяність у тих, що проповідують ніби свободу? І во їм'я кого й чого ті безглузді насильства?!

Тож, дорогі мої! Не забуваймо за них. А самі святкуйте й радуйтеся, — Вам тут ніхто не перешкодить.

Христос Воскрес із мертвих. Смертю смерть подолав і тим, що в гробах, Життя дарував.
Йому слава з Отцем і Духом на віки вічні. Амінь.

Дано в Катедрі Св. Володимира в Торонто. Року Божого 1962-го перед Святом Пасхи.

---

†

Смиренний Андрей,

Єпископ Едмонтону й Західньої Канади, до Всечесного Духовенства й боголюбивих вірних Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, —

Христос Воскрес!

По днях глибокого смутку, плачу й сліз Страсного Тижня настав день Світлого Христового Воскресення, Великдень.

Ще вчора ми стояли коло Господнього Гробу засумовані й заплакані. А ось сьогодні ми вже радісні й веселі, бо Христос, правдивий Бог наш, що за спасіння світу перетерпів оплювання, побої, заушення, був розпятий на Хресті й покладений у Гріб, Воскрес із мертвих.

„Вчора мене поховано з Тобою, Христе; сьогодні, коли Ти воскрес, і я встаю з Тобою", співаємо в церковній пісні.

У всіх наших православних церквах лунають радісні Великодні піснопіння про Воскресення Христове. По всьому світі лунає переможний спів:

„Христос Воскрес із мертвих, смертію смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував". Одночасно ми чуємо взаємні радісні привітання:

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Величні Великодні співи й привітання наповнюють наші серця великою радістю, бо вони проповідують нам правду про довершене діло нашого спасіння. А коли Христос Воскрес, то й ми воскреснемо.

„Христос Воскрес із мертвих, і ми тому свідки", говорили Апостоли жидам, „не можемо ми не говорити про те, що бачили й чули" (Діян. 4, 12). Правда про перемогу Христа Спасителя над смертю, правда про загальне воскресення людей, правда про безсмертя й вічне життя зміцнюють нашу віру в оновлення правди серед людей на землі та нашу надію на кращу будучину людства.

Коли сьогодні на світі так багато неспокою й непевності, коли сьогодні так багато терпіння, то є це ознакою того, що людство не є ще достойним безтурботньої й постійної радості повного співвоскресення з Христом. Звідти походять наші скорботи, терпіння й страждання. Господь Бог допускає досвіди й випробовування, щоб людство звільнилося від надмірного матеріялізму, що вже занадто прикував його до землі.

Тому-то у день Світлого Воскресення Христового, коли Христос устав з мертвих, і ми вставаймо з Ним нашим духом, щоб ми могли разом з Апостолом промовити: „Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній" (2 Кор. 4, 16).

І якщо в нас буде зростати й зміцнюватися бажання бути кращими в нашому особистому житті, то ми вже співвстаємо з Христом у наших серцях.

Ми співвстаємо з Христом, коли тільки перемагаємо свої гріховні призвичаєння й очищуємо наші серця у Св. Тайні Покаяння та скріпляємо себе у Св. Тайні Причастя.

Ми встаємо з Христом, якщо по-братському відносимося один до одного.

Ми встаємо з Христом, якщо прощаємо тим, які ненавидять нас і кривдить нас.

Розпочинаймо від самих себе, коли ми бажаємо, щоб у всьому світі запанувала правда, справедливість, спокій і любов.

Допомагаймо перемозі правди Христової над неправдою людською. Радо виконуймо волю Божу та йдімо твердо дорогою, що веде до осель небесних, туди, де Господь наш Ісус Христос, що воскрес із мертвих, сидить праворуч Бога Отця.

Об'єднані величною радістю Світлого Христового Воскресення, принаймні в ці дні полюбімо один одного так, щоб на наше радісне привітання „Христос Воскрес" ми могли радісно відповідати: „Воістину Воскрес!"

„Воскресення день, просвітімось люди! Паска, Господня Паска, бо від смерти до життя, і з землі до неба Христос Бог привів нас, пісню перемоги співаючих."

„Цей урочистий і Святий день, єдиний, днів Цар і Господь, Свято із Свят, і торжество із торжеств, і в цей день хвалімо Христа по віки!".

„Воскресення день, і просвітімся Святом, і один одного обнімімо! Скажімо: „Браття" навіть тим, що ненавидять! Простімо все ради Воскресення, і так промовмо голосно:

„Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав, і тим, що в гробах, життя дарував!"

Сердечно вітаю Всечесне Духовенство й Боголюбивих Вірних нашої Західньої Єпархії із всенароднім Святом Світлого Христового Воскресення нашим староукраїнським привітом:

Христос Воскрес!

† Смиренний Андрей,
Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Великдень 1962
Катедра Св. Івана,
Едмонтон, Алберта.

Грецький Митрополит гостем нашої Церкви

Коли Митрополит Атанагорас — Ієрарх Грецької Православної Церкви в Канаді, входив до Митрополитальної української греко-православної катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, у вході привітав його настоятель катедри о. Прот. М. Юрківський в асисті священиків і студентів Богословського факультету Колегії Св. Андрея.

Грецький Митрополит входив у супроводі Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, грецького консуля у Вінніпезі, одного грецького священика і українського православного духовенства.

Під величний спів „Достойно" повного катедрального хору під управою проф. В. Богоноса обидва Митрополити — грецький і український — у почоті проходили до вівтаря, благословляючи масу вірних, які, не зважаючи на будній день (понеділок), по береги виповнили велику катедру.

У вівтарі перед Св. Престолом обидва Владики помолилися й привітали один одного братським поцілунком.

Це було 23-го квітня; початок — 8 год. вечора.

Православні українці в Канаді воліють достовірні джерела інформацій про поєднання акцій в ділі християнізації

Митрополита Атанагораса, як гостя Української Греко-Православної Церкви в Канаді представив авдиторії о. Протопр. Д-р С. В. Савчук — голова Президії Консисторії цієї Церкви і голова Дирекції Колегії Св. Андрея.

Протопр. Д-р С. В. Савчук поінформував, що Митрополит Атанагорас прибув 1960 р. в Канаду, як Архиєрей Константинопольської Патріярхії, і він має свою катедру покищо в Торонто, а згодом, можливо, вона буде перенесена в Монтреал.

Далі, о. Д-р Савчук підкреслив, що Владика Атанагорас, прибувши в Канаду, негайно об'їхав усю цю країну, щоб на місцях познайомитися зо станом церковного життя православних греків, а при тому він скористав з нагоди, щоб зблизька приглянутися й іншим Православним Церквам у Канаді.

У своєму звіті, опублікованому друком, з цих поїздок Митр. Атанагорас присвячує, між іншим, свою увагу й Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, про яку він висловився з сентиментом в тоні признання для неї.

Після прибуття в Канаду Митр. Атанагорас склав візиту Митр. Іларіонові у Вінніпезі, а 1962 р., Митр. Іларіон, коли візитував Укр. Прав. Громаду собору Св. Софії в Монтреалі з нагоди освячення цієї святині ц. р., по дорозі через Торонто склав з о. Д-ром С. В. Савчуком ревізиту Митр. Атанагорасові в Торонто. Під час цієї ревізити Митр. Атанагорас сказав, що він радо скористав би з нагоди сконтактуватися з Українською Греко-Православною Церквою в Канаді на ширшій базі, і він тоді ж таки з боку української сторони отримав відповідь, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді завжди радо привітає його, як свого гостя, коли тільки його Високопреосвященству Владиці Атанагорасові відповідатиме час. „Саме тепер і настав той час, що його Високопреосвященство має нагоду побувати в нас", сказав о. Д-р Савчук.

З черги, о. Д-р Савчук сказав, що як і всі без винятку інші Церкви у світі, так і Українська Греко-Православна Церква в Канаді стежить за розвитком сучасних рухів, що відбуваються під кличами „єдности (unity) Світового Союзу Церков (World Council of Churches) з одного боку та „зєднання" (union) пропонованого Ватиканом з другого боку.

Коли пропозиція Ватикану щодо „з'єднання" (union) є ясною, то ідеологія „єдности" (unity) Світового Союзу Церков (з центром у Женеві) коментується у світі по-різному; напр., право-

(Закінчення на стор. 5-й)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ВІРНИХ ДУХОВІ НАЦІЇ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес, і воскресають усі й усе те, що є з Христом.

Український народ у теперішній час є в такому положенні, що тільки глибока віра у воскресення і невмирущість може врятувати його. І хоч тисячу років живе в Україні істина про Воскресення Христове, то наші часи є одним з тих періодів, коли цю істину треба зглиблювати якнайбільше, бо тільки вона вирішує питання про наше національне „бути або не бути".

В історії українського народу бували важкі часи. Були татарські напади, коли в вогнях пожеж, хмарах диму й потоках крови замовкали Великодні дзвони. Але люди словом голосили радісну істину:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В історії українського народу бували понурі часи, коли чужинці, які також звали себе християнами, відбирали українські православні церкви і забороняли нашому народові святкувати згідно з правдивою вірою Христовою і за нашими предківськими звичаями, і за нашим предківським Церковним Календарем, що є органічною частиною української культури; тоді Великодні дзвони були змушені замовкнути. Але люди словом голосили радісну істину.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Але гірка чаша недолі нашого обездоленого народу сповнилася по вінця... Тепер у поневоленій Україні настали часи, коли протихристиянська влада забороняє словом благовістити істину про те, що замучений Христос таки воскрес. І ця влада намагається замучити Воскресшого Христа в душах людських. І тепер уже заборонено словом голосити істину про Воскресення Христове. Але в душі нашого народу без слів благовіститься істина:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У новітніх часах серед українського народу почав був заводитися звичай вітати один одного словами:

ХРИСТОС ВОСКРЕС, —
ВОСКРЕСНЕ Й УКРАЇНА".

Україна воскресне **діяльною вірою** в її воскресення-визволення.

Бог, творячи людину по образу й подобі Своїй, надав їй вільну волю самій вирішувати свою долю чи недолю, цебто, як каже наш народ: „як постелишся, так і виспишся".

Це відноситься й до всього народу. Саме бажання народу зберегти себе не вистачає; тут треба знати, як зберегти себе; тут треба мудрості самозбереження.

Досвід показує, що коли даний народ у розсіянні по світі намагається зберегти себе національно тільки земними засобами — тільки політичними організаціями, тільки звичайною освітою, навіть включаючи вивчання рідної мови, то все ж таки на далеку-далеку мету, на століття й тисячоліття він не встоювався, і розпливався в чужому морі, навіки затрачував своє рідне обличчя.

Але досвід показує, що коли даний народ брав за головну основу свою національну релігію, яка відрізняється від релігії чужого окруження, то це споконвіку рятує цей народ від заникнення.

Хто хоче спостерігати й призадуматися глибше, той не може заперечити того всім відомого факту, що жиди, які ще далеко до Християнської ери вже були численно розсіяні по світі, і досі зберігаються як нарід, — понад 2,000 літ!

Національна жидівська релігія, і тільки національна релігія, і ніщо інше, крім національної релігії, с п о к о н віку зберігала, зберігає і буде зберігати жидівський народ в його розсіянні по світі. А національною релігією, чи національною Церквою є тільки та, в яку жодна чужа сила не вмішується, не диктує їй ні з-зовні, ні з нутра.

Хто цей правдивий факт заперечував би, той дав би доказ, що він стоїть поза межами дійсності, і він не свідомий тих законів, які вирішують або про життя або про смерть нації в розсіянні.

Українська Православна Церква — це **національна** Церква українського народу. Вона є Церквою **Українською** не головно тому, що її членами-вірними є українці; бо ж і в чужих Церквах є членами українці, і то часто й українські патріоти, — але ці чужі Церкви не є **Українськими** Церквами, бо в них немає **української ідеології, української культури, українського найвищого церковного проводу.**

Українська Православна Церква є **Українською** перш за все тому, що вона не підлягає жодним чужим церковним Проводам.

Найвищий Провід Церкви опікується душею народу від колиски до могили; він формує цю душу в маєстаті Церкви. І коли найвищий Провід Церкви є **чужий**, то **душа народу** є в чужих руках, і така Церква в самій своїй психіці не є національною; чужий Провід Церкви не може формувати патріотичної ідеології Церкви і чужому Проводові Церкви є чужою національна культура народу, — бо, як кажуть, „кого не болить — тому й не догаряє".

Тільки ті українці, які належать до Української Православної Церкви, дійсно мають свою **національну** Церкву. Тільки ті українці, які мають свою Національну Церкву, нерозлучно пов'язують свою національність з церковно-релігійною сферою; тільки ті українці відрізняються в не-українському окруженні своєю окремою національно-релігійною істотою, і їм не загрожує саморозтоплення в морі так званих **світових** Церков.

З усіх сторін закликають українську православну ріку влитися в котренебудь з тих світових церковних морів, світових церковних „з'єдинень" чи „об'єднань", щоб там розплистися й заникнути. Але Українська Православна Церква не може проміняти українського національно-релігійного ідеалу за ці всесвітні „об'єднання", які й існують нате, щоб знищити в Церкві все національне, — так, як його знищують усякі інші інтернаціонали — як церковні, так і нецерковні.

І У к р а ї н с ь к і й Греко-Православній Церкві в Канаді доводиться, немов тій осамітненій скелі серед бурхливого океану отих „світових об'єднань", відбивати грізні, запінені хвилі наступу. Але ця наша Церква мусить, хоч і осамітнена, стояти непохитно, бо таке її призначення, дане їй Богом; її призначення зберігати в собі духа Володимира Великого, духа Богдана Хмельницького, духа Тараса Шевченка, духа Симона Петлюри, — споконвічного Духа Буття Нації.

Українська Греко-Православна Церква була покликана до життя в Канаді Провидінням Божим саме тоді, коли на землях наших предків, в Україні, рішалася непевна доля відродження Української Держави. І коли Укр. Державі не судилося втриматися, і коли тепер загрожені самі основи духа української нації на землі предків наших, — наша Церква в Канаді свідома того, що її обов'язки перед українським народом зростають, ширшають і глибшають з дня на день. Наша Церква відповідальна за збереження духа нації. На нашу Церкву звернені очі всієї обездоленої України; на неї звернені очі наших предків і нащадків, —

ХТО МАЄ ВУХА, НЕХАЙ ПОЧУЄ!

І хто з тих братів наших і сестер по крові, що не подумали над усім цим, воскресне свідомостю своєю і збагне цю велику істину Буття Українського народу, — це буде велике свято страждальної Матері - України,

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

У Крем'янці судили продавця церковних речей

У щоденнику „Америка" (ЗДА) за 14 квітня ц. р. подана, **на основі советської преси**, така новинка:

„**В Кремянці** відбувся „товариський" суд проти Якова Вишневського „в антинародній справі — спекуляції, розповсюдженні саморобних ікон, книг поминання, сережок... Підсудний дивиться з-під лоба В очах іскриться сталевий блиск... Любить похизувати своєю святістю Вишневський. Він не пройде мимо церкви, не перехрестившися... Вишневський, — говорив громадський обвинувач, — уже кілька десятків років є агентом Почаївської Лаври, поширює її продукцію богомольцям. Це не дрібний спекулянт духовного товару. Він наводнює своєю продукцією тернопільську, рівенську області. Дібрався уже й до волинської області. При затриманні у Вишневського знайшли 217 ікон, 20 книг до поминання, 12 пар сережок". Справа закінчилася громадським судом з пересторогою, що коли Вишневський буде продовжувати свою роботу, то його передадуть до кримінальної відповідальности."

Грецький Митрополит...

(Закінчення з 3-і стор.)

славні українці в Канаді хоч у принципі радо вітають усякі почини спільних зусиль християнізації взагалі, а вже тим більше прагнуть до справедливої нормалізації співвідношення між Православними Церквами в Канаді, то одначе серед православних українців у Канаді є свої деякі застереження щодо певних фактів у рухові Світового Союзу Церков.

„Можливо, що деякі з цих наших застережень є правильні; а можливо, що деякі з них не є правильні, а являються вони вислідом того, що православні українці деякі відомості беруть, через брак інших даних, з протестантських джерел, в яких справа участі Православних Церков у Світовому Союзі Церков може бути інтерпретована інакше, ніж її інтерпретують самі ці згадані Православні Церкви. Тому що Українська Греко-Православна Церква в Канаді не є членом Світового Союзу Церков, то православні українці з інтересом вислухають доповіді його Високопреосвященства Митрополита Атанагораса, який являється одним з чільних представників Константинопольської Патріярхії в рухові Світового Союзу Церков, і який був також учасником — гостем з Канади на III Асамблеї Світового Союзу Церков у Ню Делі 1961 р — цієї Асамблеї що звернула собою увагу всього світу більше, ніж будь-котра інша Асамблея ССЦ", — сказав о. Д-р Савчук. „Абстрагуючи від церковних подій світового маштабу, Українська Греко-Православна Церква завжди вітатиме на ґрунті Канади добросусідські взаємини між нею і Грецькою Православною Церквою в Канаді", додав він.

Церкви - сестри

Владика Митрополит Іларіон, вітаючи Митрополита Атанагораса, нав'язав до того факту, що Україна 988 р прийняла Християнство з Греції, тому почерез століття Україна була не тільки в церковному, але й також культурному контакті з Грецією (Візантією). Митрополит Іларіон подав, як приклад, низку найзамітніших історичних фактів тих українсько-грецьких взаємовідносин; а зокрема він підкреслив моральну підтримку Царгородської Патріярхії для України під час визвольних змагань України під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.

„Але як історія від початків Християнства пов'язала була дружніми відносинами Україну й Візантію, так згодом історія, силою певних обставин, і розірвала ці зв'язки... Ми ж сьогодні, вітаючи в себе Дорогого Гостя, Митрополита Атанаґораса, будемо згадувати тільки світлі сторінки з цих відносин у минулому... Тут, у Канаді, Українська Греко-Православна Церква і Грецька Православна Церква зустрічаються як дві сестри. Грецька Православна Церква в Канаді ще не розбудувалася, тому я доручив священикам Української Греко-Православної Церкви, щоб вони гостинно відкривали двері наших численних храмів по всій Канаді нашому Гостеві Митрополитові Атанаґорасові завжди і всюди, коли й де тільки він забажає відправити Богослуження для греків у цій чи іншій з наших святинь", сказав Митрополит Іларіон.

Митр. Атанагорас: осяги Української Греко-Православної Церкви великі

На Молитві в катедрі, коли лунали чудові й могутні тони хору, коли велика маса народу й багато духовенства похили голови під благословення Митрополита Іларіона й Митр. Атанаґораса, цей останній у всьому тому маєстатному окруженні на мить прикрив свої очі й був у глибокій задумі, немов би відірвався від світу цього.

„У вас величаві святині — осягнення православних українців у Канаді великі" — сказав він опісля у своїй доповіді в катедральній авдиторії. „Ви є досконало зорганізовані", підкреслив він. „Ваш Митрополит Іларіон, як великий учений, відомий у світі, і серед усіх Православних Церков. Митрополит Іларіон був Митрополитом в юрисдикції Митрополита Діонисія — Первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Польщі, і він був Митрополитом Діонисієм та представником Константинопольського Патріярха поставлений в сан Єпископа", зазначив Митр Атанагорас

Далі, він розповідав про свої враження з III Асамблеї Світового Союзу Церков; ці свої спогади й висновки він попередив коротким нарисом історії початків і розвитку цього руху, що відомий тепер під назвою ССЦ Митр. Атанагорас звернув увагу на цей факт, щоб не змішувати справу віронавчання (доктрини) зо справою практично-людського замирення між Церквами та переходу до несення любови між людей незалежно від віросповідання Він звернув особливу увагу на цей факт, що намагання одних підкорити собі інші Церкви, щоб збільшити свій стан посідання, як це має місце в боротьбі між християнськими місіями різних Церков в Азії й Африці, не тільки не сприяє поширенню Християнства між народами Азії й Африки, а навпаки — це зневохочує їх до Християнства Отже, щоб різні Церкви могли нести Віру Христову між нехристиян, то вони раніше повинні почати мир у Христі самі між собою.

Тому що було заздалегідь повідомлено, що Митр. Атанагорас після своєї доповіді готов давати додаткові вияснення, з авдиторії було поставлено пару коротеньких специфічного характеру питань: 1) у справі віроісповідного відношення між Православієм і протестантськими групами на форумі ССЦ (д-р Ф Тижук) і 2) у справі розмежування між сферою церковної доктрини та сферою суспільно-практичного „з д р у ж е н н я" Церков у рамках ССЦ, та чи, і як це розмежування формально означене в Статуті ССЦ (д-р Ю Мулик-Луцик). Митр. Атанагорас відповів на перше питання, і щодо 2-го сказав: „Це добре питання".

Суддя І. Соломон — голова Катедральної Громади Пресв. Тройці, подякував Митрополитові Атанагорасові за його доповідь та передав від православних світських українців привітання грецькому суспільству в Канаді.

Опісля, о 10 год. вечора, Митрополита Атанагораса приймали короткою вечерею в готелі Роял Александра.

Про Конгрес КУК і Кат. Синод

Щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 11 квітня 1962 р. подав з нагоди майбутнього чергового Конгресу КУК ось цю інформацію:

„Сподіваються, що тисячі українських канадців з багатьох частин Канади цього літа візьмуть участь у Всеканадському Конгресі Комітету Українців Канади у Вінніпезі. Він відбудеться 6 і 7 липня разом з святкуванням 50-ліття створення Української Католицької Ієрархії.

Офіційні чинники Комітету Українців Канади, який має 200 відділів у Канаді, сказали: сподіваються, що на Конгрес прибуде уповноважених принаймні 800 делегатів і 700 гостей.

Плянується в ході Конгресу влаштувати академію перед пам'ятником Шевченкові на терені парляменту.

Архиєпископ-Митрополит М а к с и м Германюк об'явив, що перший всеканадський синод цієї Церкви почнеться 26 червня, а закінчиться 28 липня в катедрі Св. Володимира й Ольги.

Українські єпископи й архиєпископи вільного світу, чотири ж з Канади, зійдуться на єпископську конференцію 2 і 4 липня.

Сподіваються, що й єпископи та архиєпископи з інших країн також візьмуть участь у нарадах цього синоду, що порушить багато справ щодо літургії і дисципліни Української К а т о л и цької Церкви.

У День Дом[illegible] припадає на третій день цього євхаристичного конгресу, представники української католицької ієрархії, духовенство Канади і представники світських о р г а нізацій візьмуть участь в урочистому польовому архиєрейському богослуженні на грищі СТАС.

Богослужения відбудеться вранці. Після цього буде процесія. По полудні на цвинтарі Св. Родини на Риверсайд поблагословлять пам'ятника, що поставлений у пам'ять покійного Архиєпископа Василія Ладики.

Так само відбудеться відкриття пам'ятника першому єпископові Української Католицької Церкви в Канаді — Єпископові Микиті Будці

Окрему церковну провінцію в Канаді для добра українців католиків, що мешкають у Канаді, створив 12 липня 1912 р. папа Пій X".

Інтервенція проф. В. Сарчука

Після появи вищеподаної інформації в „Да Виннипеґ Фрі Пресс", проф. Василь Сарчук, викладач Укр. Православної Колеґії Св. Андрея, та генеральний секретар КУК, сам звернувся до редакції щоденника „Да Виннипеґ Фрі Пресс", і від себе особисто подав відповідне вияснення, внаслідок чого в „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 14 квітня появилася ось ця інформація:

„Сьомий Конгрес Комітету Українців Канади, який відбудеться 6 і 7 липня у Вінніпезі ніяк не пов'язаний з усеканадським синодом Української Католицької Церкви, як це було сказано в статті у „Фрі Пресс' останньої середи.

В. Й. Сарчук — генеральний секретар Комітету Українців Канади, сказав, що напрямні Комітету Українців Канади, який складається з представників майже всіх українських національних світських організацій, „не підпорядковані" духовним напрямним і засадам жодної з поодиноких церков.

„Отже, конґрес Комітету Українців Канади не може бути й не буде відбуватися спільно з урочистостями й іншими діями згаданого синоду Української Католицької Церкви, як було твержено в цій статті".

Суд за М. Горького?

Ігор Ґузенко позиває „Нові Дні"

Журнал „Нові Дні" (Торонто) за квітень 1962 р. опублікував довшу інформацію п. з. „Ігор Гузенко позиває „Нові Дні".

Як відомо, Ігор Гузенко видав по-англійському книжку „Падіння Титана". Знайшлася група українців, які вирішили видати цю книжку в перекладі на українську мову, і вирішили зібрати на цю ціль 20 тисяч долярів.

Петро Волиняк — видавець і редактор „Нових Днів", у своїй рецензії на журн. „Молода Україна" мимохідь згадав і про Гузенків твір „Падіння Титана". П. Волиняк у цій рецензії пише, що Гузенко у своєму творі „Падіння титана" звеличує Максима Горького, хоч зображує його під іншим іменем.

П. Волиняк заявляє:

„Як відомо, ця Гузенкова праця написана вже в Канаді і цілком присвячена Максимові Горькому: Горький — титан людської думки й гуманізму", — цебто за такого його має І. Гузенко.

Далі, П. Волиняк висловлює в цій справі свою думку про Горького:

„Ми не заперечуємо, що М. Горький — це великий письменник світової слави. Ми не проти того, щоб українці читали його твори чи оглянули навіть фільми, зроблені за його твором. Але не сміємо забувати, що М. Горький — один з найбільших ворогів нашого народу, що він поміг Сталінові розкуркулювати і зорганізувати голод в Україні, жертвою якого впало 7-8 мільйонів наших братів і сестер. Це ж Горький висунув гасло, яке партія на чолі зі Сталіним виписала на партійних прапорах· „Єслі враг не сдайотса — ево унічтожают!" І. Гузенко назвав Горького іншим ім'ям, але це справи не зміняє: всі знають про кого мова. Відомо також, що Горький клив, як кажуть, „у живі очі" з українського минулого (Кальнишевський, Полуботько), клив з української мови, виступав проти українізації" („Нові Дні", ч. 146, березень 1962).

А в черговому числі (за квітень 1962 р.) „Нових Днів" Петро Волиняк інформує читачів, що І. Гузенко, образившись на П. Волиняка за його опінію про „Падіння титана", а точніше — за Волинякове осудження того „титана" (велетня) — Горького, позиває його на суд.. . П. Волиняк пише:

„Як це число („Нові Дні" за квітень) було вже наполовину видрукуване шериф приніс мені повідомлення, що п Ігор Гузенко вважає себе ображеним і на підставі таких і таких законів оскаржує редактора „Нових Днів" П. Волиняка"... „...До копії листа від адвоката п. І. Гузенка долучено фотостат із березневого числа „Нових Днів"... Це мене дуже здивувало, бо як самі читачі бачать, я нічого там поганого про п. Ігора Гузенка не сказав. Висловився тільки (та й принагідно), що на мою думку не варто видавати „Падіння Титана" **громадськими засобами**".

До правильної опінії п. Петра Волиняка про Горького — опінії висловленої із становища українства й людської моралі, слід пригадати, що свого часу у журналі „Вісник" (Львів) за редакцією д-ра Дмитра Донцова (це був український націоналістичний журнал) у статті „Солодкий Горкій" було подрібно й істотно висвітлено вірнопідданчу службу Горького комунізмові і Сталінові.

Якщо б у цій справі відбувся суд, то, як виходить з цих інформацій у „Нових Днях", редактора „Нових Днів" мали б судити за це, що він є проти звеличування Горького, а позовники мали б тоді доказувати, що Горький був людиною гідною пошани.

П. Волиняк хоч і довший час прожив у большевицькій неволі, але, як видно з його правильного розуміння демократії з її свободою слова й думки у принципових справах загально-суспільного значення, він не заразився большевицькою психікою і „мораллю", яка м. ін. також проявляється і в тому, що вже й не розуміє потреби й суті свободи преси. П. Волиняка треба було б осуджувати, а то й судити не тоді, коли він словом і ділом здійснює боронену демократичними законами Канади свободу слова; його треба було б осуджувати, а то й судити тоді, якщо б він виступав проти свободи слова, і вимагав (та ще й шляхом судової позви) від когось, щоб він не висловлював своєї думки про суттєві справи суспільного значення.

Бо хто втіче від большевицької влади, але в його психіці залишаються сліди тоталітарного виховання, яке не терпить свободи слова, так як не терпить його большевицька влада, то „какая тут разніца"?

Хто ще занадто короткий час проживає в демократичному суспільстві і в демократичній державі, той ще, мабуть, не знає сутності демократизму, і тому ще не може знайти різниці між демократизмом і тоталітаризмом; тому іноді може й було б краще, якщо б державний суд дав тут лекцію демократичної Конституції. Формально це був би суд між особами, а морально — суд між принципами демократичним і тоталітаристичним.

УКРАЇНСЬКА МОВА В 4-Х ШКОЛАХ ВІННІПЕҐУ

Згідно із звітом суперінтендента, пред'явленого 17 квітня ц. р. Шкільній Раді м. Вінніпеґу, зацікавлення українською мовою є наявне в 4-х середніх школах цього міста — це школи: ім. Ендрю Минарського, Азика Нютона, Сейнт Джанс і Сислера, отже, можливо, що саме в цих школах у шкільному році 1962-63 буде введена українська мова, як вільний предмет у 9-й клясі.

Унаслідок проголошення набору кваліфікованих учителів уже наспіли зголошення.

Стан вивчання української мови в Алберті

„Навчання української мови в публічних школах Альберти виявляє дуже низьку фреквенцію українських дітей. Всього в 17 школах цієї провінції всіх учнів 11-ої кляси, що вивчають українську мову є 207. У 12-ій клясі всіх учнів української мови є тільки 21 в 5 місцевостях. Найгірше представляється справа вивчення української мови в самому Едмонтоні, де є тільки 14 учнів української мови в 11-ій клясі і 2 у 12-ій", подає „Канадійський Ранок" (Вінніпеґ) за квітень 1962 р.

Книга реформ єзуїта Льомбарді

„Він написав, і буря гніву сколихнула Римом"

На основі інформацій з Риму, поданих пресовою агенцією Ройтера, А. Форрелл опублікував у щоденнику „Да Вінніпеґ Триб'юн" за 24. 3. 1962 р. репортаж п. з. „Він написав, і буря гніву сколихнула Римом", — що його повністю подаємо:

„Рим (Ройтер). — Суперечні думки в духовних і світських кругах викликала собою книжка о. Ріккардо Льомбарді, провідного італійського єзуїта-проповідника, який дораджує, щоб у Римо-Католицькій Церкві поробити широкі реформи.

Ця книжка, хоч Церква спочатку не дала на неї дозволу, багатьма римо-католиками вважається совісним прагненням причинитися до „реформ" внутрі Церкви.

Ця книжка критикує Церкву за те, що вона не приготована прийняти визову модерного віку, особливо ж щодо атеїстичного комунізму, і бідкається над „кар'єризмом" та „б'юрократизмом" в адміністрації Церкви.

Вона боліє над тими практиками деяких священиків, коли йдеться про різні ступені церемоній пов'язаних з церковними функціями, особливо ж щодо вінчань і похоронів, у залежності від того, хто скільки заплатить. Отець Льомбарді каже, що парафіяльним священикам повинно бути дозволено звершати тільки одну стандартну форму шлюбних і похоронних церемоній.

Він продовжує:

„Жодні заходи не можуть вважатися запобіжними, якщо вони не розвіють враження вірних, що тут базариться й торгується священними речами, або іншого враження, так само принизливого, — що Церква завжди є по стороні багатих".

Примірник для папи

Льомбарді сам поклав на папське б'юрко примірника під час службової авдієнції в папи Івана.

Однак кількома днями пізніше ватиканська газета „Ль'Оссерваторе Романо" повела наступ, що його, як кажуть тут у церковних середовищах, написав хтось із вищих церковних достойників.

Ця газета назвала „необдуманим і неоправданим" критицизм цього автора проти духовенства й Римської Курії — кардиналів і департаментів, які контролюють центральний уряд Церкви, і „заслуги яких та велична робота для Церкви і для душ показані в неправдивому світлі".

Це сталося внаслідок посередньої догани самого папи Івана. У слові до центральної підготовчої комісії світового собору, що відбудеться цього року, папа порадив тим особам, які дають вклад праці над собором, „особливо ж, коли вони є авторами з деякою розголосом", щоб вони „писали мудро й об'єктивно — так, щоб їхній вклад не спричинив клопотів і заколоту".

Стримані пляни

„Отець Льомбарді в листі до папи ще раз запевнив його у своєму послухові і підлеглості, та стримався з замірами випустити друге видання, — перше видан-

Від Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпезі

Катедральна Парафія збудувала Катедру в тому переконанні, що, згідно з постановами Соборів нашої Церкви і благословенням ВПреосвящ. Митроп. Іларіона, всі парафії Української Греко-Православної Церкви в Канаді їй поможуть половиною коштів.

Сама Парафія свою половину коштів будови вже давно зложила, а навіть перевищила. Наспів час, щоб і інші Парафії виконали свою повинність. І тому вже повідомлено всі Громади про високу підмоги, яку вони зобов'язані на будову Катедри зложити; крім того, катедральні священики, по своїй можливості, відвідають Парафії нашої Церкви, щоб на місці роз'яснити справу будови, викінчення і сплати довгів Всеканадійської Катедри. Вони попросять на місцях і помочі на будову її.

У цій цілі о. Митроф. Протоієрей Єронім Грицина відвідає такі Парафії:

Винярд, Саск. — середа, 9 травня.
Мічем, Саск. — п'ятниця, 11 травня.
Вакав, Саск. — неділя, 13 травня.
Ст. Джуліен, Саск. — вівторок, 15 травня.
Тернопіль, Саск. — четвер, 17 травня.
Єлов Крік, Саск. — п'ятниця, 18 травня.
Кадворт, Саск. — неділя, 20 травня.
Лепін, Саск. — понеділок, 21 травня.
Алвена, Саск. — вівторок, 22 травня.
Сматс, Саск. — середа, 23 травня.
Вонда, Саск. — четвер, 24 травня.
Гефорд, Саск. — неділя, 27 травня.
Мейфер, Саск. — неділя, 27 травня, год. 8 вечора.
Борден (коло Біликів), Саск. — понеділок, 28 травня.
Кридор, Саск. — середа, 30 травня.
Принс, Алберт, Саск. — п'ятниця, субота і неділя, 1—3 червня.
Мекдовал, Саск. — вівторок, 5 червня.
Гонімун, Саск. — четвер (Вознесення), 7 червня.
Вирдейл, Саск. — четвер (Вознесення), 7 червня, год. 8 вечора.
Шипмен, Саск. — п'ятниця, 8 червня.
Сембурґ, Саск. — субота, 9 червня.
Кадет, Саск. — неділя, 10 червня.
Нипавин, Саск. — вівторок, 12 червня.
Мелфорт, Саск. — четвер, 14 червня.
Ґронлид-північ, — неділя (Зелені Свята), 17 червня.
Бруксбі, Саск. — понеділок (Зелені Свята), 18 червня.
Ґронлід-полудне, Саск. — понеділок, 18 червня, год. 8 вечора.
Ватсон, Саск. — середа, 20 червня.
Вимер, Саск. — четвер, 21 червня.
Фостон, Саск. — п'ятниця, 22 червня.
Вадіна, Саск. — неділя, 24 червня.
Клир-місто, Саск. — понеділок, 25 червня.
Клир-фарми, Саск. — вівторок, 26 червня.
Вишарт, Саск. — п'ятниця, 29 червня.
Айтуна, Саск. — неділя, 1 липня.
Поничай, Саск. — неділя 1 липня, год. 8 вечора.
Габард, Саск. — понеділок, 2 липня
Ґулів, Саск. — вівторок, 3 липня.
Фенвул, Саск. — середа, 4 липня.
Мелвил, Саск. — четвер, 5 липня.

УПРАВА КАТЕДРАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ.

HOLY TRINITY CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg 4.

Книга реформ...

(Закінчення з 6-ї стор.)

ня тиражем 2,000 примірників було розпродане за пару тижнів, — і з перекладенням її на інші мови.

Багато римо-католиків уважають, що ця книжка тільки стверджує прилюдно це, що багатьма духовними обговорюється приватно, хоч вони однозгідно вважають, що її тон у деякій мірі зависокий, а критика в дечому загостра.

Цей 53-літній єзуїт, що у всьому світі здобув собі славу своїми проповідями проти комунізму по 2-й світовій війні, вважає реформу потрібною в цьому розумінні, що треба провести більше з'єднаних зусиль для справи добродійства й любови, щоб таким чином Церкву перетворити на більш відповідну для її призначення перед лицем проблем сучасності.

Він уважає, що теперішня структура адміністрації Церкви, побудована перед століттями, є незграбною, отже він пропонує, щоб багато дечого усунути і таким чином уможливити побудову її організації по простих, модерних лініях.

Не повинно бути „кар'єризму" між кардиналами і прагнення до влади. Духовні вищого сану, коли вже перестають бути продуктивними, повинні задовольнитися скромнішими становищами.

Папа не конечно мусить бути вибраний з-поміж Колеґії Кардиналів, хоч ця остання може вважатися таки місцем, де його найскоріш можна підшукати. Звичайний пустельник — папа Целестин V — був покликаний на престіл архижерця 1229, а подібний випадок, нехай би навіть що кожних 500 років, учинив би багато доброго для Церкви.

Пропозиції реформ

Його пропозиції такі:

1. Щоб надто старі кардинали і єпископи відходили у стан спочинку. 2. Зменшення величавості й кольорів у шатах високих прелатів. 3. Подумати про потребу заступлення латини іншими мовами в Богослуженні. 4. Признати більшу ролю світським людям у церковних справах, включно із створенням „Світового Сенату" провідних світських людей, щоб вони провірювали матеріяли з поточних проблем у світі християнського віронавчання. 5. Створення нового сану „висвячених осіб", які не були б ані священиками, ані світськими, і могли б звершувати прості обряди там, де замало священиків.

Ця книжка заголовлена так: „Собор: за реформи в добродійстві". Вона появилася в грудні (1961) і на ній є imprimatur (дозвіл друкувати) ігумена єзуїтів, до яких належить о. Льомбарді.

Легковажить минувшину

Отець Льомбарді скритикував єпископів за це, що вони іноді затирають працю своїх попередників на цьому становиці, і підготовляють свої власні пляни.

Священики і фонди повинні бути раціонально розподілені по всьому світі, де тільки їх найбільш потрібно. З уваги на обмаль священиків, повинен бути створений новий сан „висвячених осіб" з правом хрестити, катихізувати, правити Богослуження, вінчати, причащати і подавати допомогу хворим та вмираючим

Монахи повинні бути готовими до того, щоб їх висилати у всяку частину світу, замість служити внутрі свого ордену. Монахині повинні модернізувати своє вбрання — „зберігати скромність, але наподібнювати його до такої одежі, як мають інші люди".

Світські люди повинні створити „Світовий Сенат" з провідних осіб — таких, як адвокати, суспільствознавці, політики, природознавці, економісти, журналісти — щоб вони обговорювали основні проблеми людства у світлі Християнства".

КОРОЛІВСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ВІНЧАННЯ В МАДРИДІ

Румунський король Симеон II, (йому 24 роки), що з 1946 р. перебуває на вигнанні, цього року одружився з 27-літньою дочкою іспанського аристократа й промисловця Маргаритою Ґомез Ацеб-і-Цехуеля з Мадриду. Хоч вона католичка, але погодилася звінчатися в православному обряді, бо король Симеон православний. Вінчання відбулося в Мадриді в присутності 400 осіб, між якими був бувший король Єгипту, Фарук, і великий промисловець Г. Шахт — бувший гітлерівський міністр фінансів.

Мати короля Симеона II — італійська княжна з католицької Савойської родини — була папою виклята за це, що вона не погодилася виховувати свого сина Симеона в католицькому дусі.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 6-го травня, — у Церкві Св. Юрія Переможця у **Форт Френсис,** Онт.

Неділя 13-го травня, — у Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в м. **Оттаві,** Онт.

Неділя 20-го травня, — у катедральній Громаді м. **Едмонтону,** Алберта.

Неділя 27-го травня, — у Церкві Св. Покрови в м. **Монтреалі.** Десятиліття Громади.

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Гефорд,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джуліен,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

Неділя 9-го вересня, — у Громаді **Иорктон,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Перед II Ват. Соб.

К. Ц. поробить зміни в Богослуженні

Комітет Підготови до II Ватиканського Собору Католицької Церкви, що почнеться 11-го жовтня 1962 р., намічує точки програми діянь цього Собору. Питання, які справи мають бути на Соборі порушені, Комітет Підготови вирішує шляхом голосування. Звичайно, всі справи перед голосуванням обговорюються з папою, який особисто піддає теми для програми Собору. Які будуть точки програми нарад, чинники Ватикану про це іноді інформують, а декотрі точки тримають у тайні. Тим разом Комітет намітив чергову точку, яку подадуть на розгляд Соборові, — це рекомендація упростити Богослуження.

Ватиканський кореспондент щоденника „Да Виннипег Фрі Пресс" (31.3. 1962) Беррет Мекгорн інформує з Риму:

„Рим (Спеціяльне — NYHT). — Центральний Комітет кардиналів і єпископів, що приготовляє історичний світовий Собор, що відбудеться цього року, цього тижня (останній тиждень березня — Ред. В.) голосував за пороблениям змін навіть у звершуванні Богослуження.

Пресове Б'юро світового Собору відмовилося виявити, які зміни специфічно були затверджені, але воно сказало, що теперішне Богослуження є перевантажене середньовічними оздобами, і справа належного зрівноваження між минулим і сучасним спонукала до цих змін.

У цьому голосуванні взяли участь сорок шість кардиналів.

Декілька натяків

Хоч Ватикан відмовився ясно говорити про ці зміни, то однак він висловив декілька натяків. Вони відносяться до ось чого:

● Теперішне Богослуження включає в себе різні читання з Біблії, що змінюються з дня на день продовж цілого року, але вони обминають багато тих знаменитих розділів, що їхне включення було б корисним. З цим пов'язується справа широкого розслідження Римо-Католицького Богослуження

● Християнське Богослуження старовинних часів було значно ясніше, ніж теперішне Богослуження, поскільки теперішне є перевантажене і сплутане через ці додатки, що їх пороблено почерез століття. Наукове дослідження ясно виявило, що це за такі додатки. Це піддало ясну думку, що Богослуження мало б бути упрощене, хоч сам його теперішній порядок залишиться ненарушеним.

● Значення слів, рухів і обрядів, що їх виконує священик у Богослуженні, вже перестали бути ясними звичайним приходящим, отже така ревізія його, що зробила б Богослуження зрозумілими, уважається корисною. Пресове Б'юро Собору заявило, що ці його коментарі не є авторитетними, але вони, розуміється, віддзеркалюють у собі це рішення, що було схвалене згаданим Комітетом.

Зміни в Богослуженні, що являється найсвященнішою частиною католицького обряду, не є нічим переломово-революційним, але вони пов'язані з ідеями папи Івана XXIII і тих, що підготовляють світовий Собор."

**

Стільки подає „Да Виннипег Фрі Пресс' у кореспонденції з Ватикану. Поминаючи питання щодо того, чи Ватикан правдиво чи неправдиво підходить до проблеми розуміння чи нерозуміння Богослуження, і чи дійсні або недійсні причини саме такого стану він указує, — але першу й найосновнішу причину він таки пропустив, а саме: не вказав на факт, що латинська мова, що є обов'язковою мовою римо-католицького Богослуження, і стара слов'янська мова, що обов'язує унiятів, — це мови, що вірні їх не розуміють, і жодні упрощення, будь вони оправдані чи ні, тут не поможуть.

Застереження Архиєп. Якова супроти членства Російської Церкви у ССЦ

Журнал „The Word" (за лютий 1962 р.) - орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату, подав під вищезгаданим наголовком ось цю інформацію про відношення Архиєпископа Якова — Американського Екзарха Константинопольського Патріярха, до справи прийняття Російської Православної Церкви в СССР у членство Світового Союзу Церков (чи інакше „Світової Ради Церков"):

„Дітройт, Мич. (РНС). - Архиєпископ Яків — голова Греко-Православної Архиєпархії Північної і Південної Америки, сказав тут на інтерв'ю, що він відноситься із застереженням щодо прийняття Російської Православної Церкви до Світової Ради Церков Цей Архиєпископ, який є також одним з шістьох президентів Світової Ради, сказав, що однією з причин його сумніву є настроєння Російської Церкви проти римо-католицтва.

Це її становище було помітним зараз таки на III Асамблеї Світової Ради в Ню Делі, в Індії, де він був предсідником засідання її Комітету, - сказав цей Архиєпископ.

„Я піддавав думку, щоб ми висловили радість з приводу присутности римо-католицьких спостерігачів, що оце перший раз були на зборах Світової Ради, і возстановили надію на (розвиток) взаємовідносин з Римо-католицькою Церквою", - повідомив Архиєпископ Яків

Він сказав, що Архиєпископ Никодим - голова російської православної делегації встав і скликнув: „Чому ми повинні б висловлювати радість з приводу римо-католиків?"

Архиєпископ Яків сказав, що Російська Церква є носієм дечого з політики Кремля і що саме тому вона зобов'язана показувати свій проти-католицький настрій.

На його думку, бажання Російської Церкви вступити у Світову Раду „покривається з офіційною (советською-урядовою) лінією коекзистенції".

„А тому що коекзистенція є троянським конем цієї політичної політики, то вона може також бути троянським конем для впливання на екуменічний рух", сказав цей Архиєпископ.

„Але з їхнього боку було б глупо робити таку спробу, бо ж вони не є самі", — додав він.

Однак, не зважаючи на свої „застереження", Архиєпископ Яків сказав, що він вірить, що „нічого не станеться без Божої волі".

„Ми приймаємо цей рух, як Божу волю", сказав він, „і я певний, що росіяни дадуть свій вклад у поступ екуменічного руху, якщо вони будуть слідувати за політикою Вселенського Патріярхату в Констянтинополі, в якого завжди було щире бажання возстановити Церкву".

Архиєпископ Яків також підкреслив, що Третя Асамблея зробила вже такий поступ у русі в напрямку єдности, що „кожній Церкві - будь то з Чіле (дві Пентекостальні Церкви), будь з Росії, — вже запізно зміняти напрямок екуменічного руху".

„Усі познаки вказують на одну річ: римо-католики, протестанти і православні в якомусь місці зустрінуться незабаром", — сказав Архиєпископ.

У справі взаємовідносин між Православієм і Римо-католицькою Церквою Архиєпископ Яків сказав, що можна б погодитися на непомильність папи, якщо б грядучий II Ватиканський Собор означив цей догмат як такий, що відноситься тільки до римо-католиків".

ЦЕРКВА В ЗДА ВІДОГРАЄ ВЕЛИКУ РОЛЮ В „ЗАГОВОРІ" АМЕРИКИ ПРОТИ СССР, КАЖЕ МОСКВА

Юрій Кашлев — студент, який побував в Америці на студіях згідно із схемою обміну студентами, у своїй радіовій промові у Москві заявив, що Церкви в Америці відограють велику ролю в „заговорі Америки" проти СССР. Він сказав: Церкви організують для дітей літні табори, спортові центри, бібліотеки, музичні групи, читальні, і все інше, що тільки може привабити молодь, і таким чином піддають її релігійному впливові.

„Нашим советським дітям-школярам усе це здавалося б дивним. Але американську молодь заведено на такий шлях, отже вона не знає іншого способу життя. Вони переконані, що життя якраз і повинне таким бути", сказав Кашлеєв. Його промова була призначена для дітвори в СССР.

Кашлеєв заявив, що релігійне виховання молоді в Америці сприяє ворожому „заговорові Америки" проти СССР.

СВЯЩЕНИК ОСУДЖУЄ „НЮРНБЕРЗЬКИЙ ПРОЦЕС"

Фільм „Нюрнберзький процес" став голосним; його випродукувала в ЗДА фірма Креймер і Ко.

Як відомо, на процесі в Нюрнберзі (Зах Німеччина) Аліянти засудили найвищих провідників нацизму — помічників Гітлера.

У фільмі „Нюрнберзький процес" показано дійсні жахи гітлеризму.

Католицький священик Ричард Ґінґер в ЗДА осудив цей фільм, назвавши його неправдивим У довшій статті п. з. „Суд у Нюрнберзі", опублікованій у широко-популярній католицькій газеті „Our Sunday Visitor" (ЗДА) о. Ричард Ґінґер заявив:

„Властиво, вся ця справа в Нюрнберзі - це була помилка. Бо ж цивілізовані народи не вбивають своїх воєннополонених - це одна справа", — так осуджує о. Ґінґер Аліянтів за це, що вони більшість головних провідників нацизму засудили на кару смерті. Статтю о. Ґінґера передрукувала антисемітська газета „Коммон Сенс" (ЗДА) за 15. 3, 1962.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Інакше кажучи, Катол. Церква навчає, — а це саме собою виявляється з вищеподаного її становища, - що Апостоли не мали авторитету канонізувати свої Писання, — такий авторитет, мовляв, має тільки Католицька Церква. Коли ж однак Апостоли вважали, що вони таки мали авторитет свої Писання канонізувати, бо вони були писані під надхненням Св. Духа, то Католицька Церква не визнає за ними цього авторитету, і тому вона сама мусить Писання Апостолів канонізувати

Припустімо собі, що коли Тарас Шевченко поніс свої твори до друку, то у видавництві зібралося літературне жюрі, і воно в присутності самого Т. Шевченка почало вирішувати: котрі твори за Шевченкові признати, а котрі приписати комунебудь іншому, — незважаючи на це, що це жюрі добре знає, що всі ці твори написав Т. Шевченко, і що він особисто своїм підписом гарантує це!

Так само й гарантія з боку Апостолів сама собою для Римської Церкви не є гарантією, -- право гарантії Римська Церква резервує тільки собі. А це значить просто ось що: Римська Церква резервує за собою право або дозволяти або не дозволяти своїм вірним визнавати Св. Письмо — Слово Боже!

А претенсія дозволяти чи не дозволяти Слово Боже — це претенсія на власть над самим Богом!

Безперечно, за давнього часу були пущені в обіг, поряд автентичних Писань Апостолів, також і підроблені тексти під фірмою „Св Письма": були підроблені тексти під фірмою „Діянь Апостолів", „Євангелій", „Послань". Отже Церква прослiджувала справу, щоб відділити автентичні тексти від підроблених Над цим питанням роздумували й Отці Церкви та дехто з Римських пап. Так появилися листи Канонічних Книг Св. Письма, зроблені Свв. Афанасієм, Тертуліяном, Євсевієм, Кирилом Єрусалимським, Іларієм з Пуатьє, Епіфанієм, Руфіном, Григорієм Назіянсеном, Еронімом, Августином і ін. Це питання розглядали Собори в Лаодікеї, в Картагені і в Гіппо.

Був час, що папи Риму не знали, котрі тексти Св. Письма автентичні, а котрі -- ні; тексти, що їх даний папа вважав автентичними, інший папа відкидав, як підроблені. І тоді кожен папа видавав свою власну листу Канонічних Книг, бо не приймав листи попереднього папи. Саме тому папа Гелазій видав свою листу, а папа Іннокентій — свою. Були листи й інших пап. Однак Отці Церкви як індивідуально, так і на Соборах провірювали тексти Св. Письма на основі відповідних історичних свідчень. Вселенська Церква на своїх Соборах у найдавніших століттях Християнства визнавала за правдиві не ці тексти, які могли їй більше подобатися, а тільки ці, щодо яких вона мала історичні докази правдивості.

Але зовсім іншим принципом керувався католицький Трентський Собор: він не шукав жодних історичних доказів, а без доказів приймав, або відкидав різні тексти — в залежності від цього, чи вони були вигідні, або невигідні Католицькій Церкві. Коли дані тексти видавалися Католицькій Церкві вигідними, то вони оголосили їх „автентичними", отже й „канонічними", а ці тексти, які їй були невигідні, вона проголосила „підробленими", отже й „неканонічними". Інакше кажучи, Католицька Церква стала тут на такому становищі. п р а в д а сама собою, незалежно від людей, не існує, а що, мовляв, „правду" роблять люди, -- що кому вигідне, це й треба вважати „правдою". Католицька Церква продукує свою власну „правду", — таку, яка їй вигідна, і намагається подати людству цю свою власну „правду" за „універсально-абсолютну правду", цебто за таку, що має обов'язувати все людство.

Наприклад. Католицька Церква на Трентському Соборі признала „канонічними" кільканадцять апокрифічних творів із старозавітніх часів, незважаючи на це, що ці апокрифічні твори відкинули, цебто не зараховували до Закону самі жиди, отже й не вважав їх правдивими й Сам Христос, який у своїй очоловіченій постатті був жидом, і Він виконував Закон на основі тих текстів Старого Заповіту, що їх п р и з н а в а л и жиди.[2])

Отож, чого не признавав Христос, це признала Католицька Церква на Трентському Соборі.

Коли Римська Церква стоїть на становищі не Правди, як категорії об'єктивної, абсолютно-універсальної, а тільки т. зв. „правди", як відносної концепції (що кому вигідне — це для нього „правда"). і вона це відкрито голосить та практикує, то за таким принципом вона, розуміється, може „доказати, що біле - це є „чорне". і проголосити це „правдою", та подати її як догмат.

Як житель Єрусалиму і провідний християнин (у його домі християнська громада (Церква) міста Єрусалиму збиралася на молитву, цебто на Богослуження), - Св Іван не міг особисто не бути очевидцем історії очоловіченого Христа на землі а зокрема в Єрусалимі. Отже твердження Св. Папії, що про історію очоловіченого Христа на землі, мовляв, Св. Марко вперше довідався від Ап. Петра — не реальне.

Слід звернути увагу на цей факт, що в Новому Заповіті не випадково Ап. Івана „Сина грому" називають „братом Якова Заведеєвого". Наприклад, „... Побачив Він других двох братів: Якова Заведеєвого і Івана — брата його в човні" (Матв. IV. 21) „...узяв Ісус Петра, Якова і Івана - брата його і вивів на гору високу" (Матв. XVII. 1). „Якова Заведеєвого і Івана — брата Якового" (Марк III. 17). Адже ж вистачило б раз тільки пояснити, що Ап Іван був братом Ап Якова, а не підкреслювати це постійно Однак це підкреслювання було конечне, бо Апостоли знали за того час, що були два християнські проповідники іменем „Іван", отже, для відрізнення, одного з них називали „Іваном, братом Якова", а другого — „Іваном, прозваного Марком".

А в Новому Заповіті справді одну й ні другого Івана не специфікується, і тоді настає можливість „утотожнювання" цих обох різних осіб, і таким чином дехто допускається помилки.

А в Новому Заповіті справді одну й цю саму особу іноді раз називають „Іваном, прозваним Марком", а раз Іваном, то знову — тільки Марком, — а це одна й ця сама особа. (Далі буде)

2) Wordworth, Canon of the Scriptures, London, 1848.

5

СИН СТАЛІНА „ПОМЕР З П'ЯНСТВА"

Щоденники 18 квітня ц. р. подали за пресовою агенцією Ройтера вістку з Москви, що, згідно з повідомленням поінформованих советських джерел 18 квітня ц. р., в лікарні в Казані „кілька днів тому помер на серцеву недугу, спричинену налоговим п'янством, син знеславленого диктатора Йосифа Сталіна".

Василій Сталін помер у лікарні в Казані.

Советські урядові чинники поінформували західніх кореспондентів, що по смерті свого батька Йосифа Сталіна 1953 р. він розпився, і був звільнений із становища командуючого летунством Московської воєнної округи. Під час 2-ї світової війни Василій Сталін командував летунською бригадою, а 1946 р. його було повищено до ранги генерал-майора.

Після звільнення із служби він у п'яному стані переїхав був жінку, і за це відсидів 4 роки у в'язниці, де він також пив запоєм, бо йому потаємно передавали горілку.

Це офіційні советські інформації, а чи вони правдиві — за це західні джерела, звичайно, ручатися не можуть. Василія Сталіна могли також зліквідувати у зв'язку з „розвінчуванням" Хрущовим пам'яті про Йосифа Сталіна, дійсної причини смерті якого світ також не знає, хоч було подано, що він помер унаслідок „важкої недуги".

РЕЛІГІЙНІ ГРУПИ І СПРАВА АЛЬКОГОЛЮ В ІНДІЇ

Уряд Індії хоче ввести протиалькогольні закони, але на перешкоді стоять суперечки між різними релігійними групами в цій справі.

Вищі касти, що одночасно визнають індуську релігію, є проти пиття алькоголю Т. зв. „недоторкальні" (найнижчі кляси) є за питтям алькоголю. Іслямська група проти алькоголю, католики ж — за алькоголем, а протестанти — проти.

ІТАЛІЙСЬКО-ВАТИКАНСЬКИЙ КОНКОРДАТ ПРОТИКОНСТИТУЦІЙНИЙ

В угоді (конкордаті) між Італією й Ватиканом сказано, що коли італієць відступить від Католицької Церкви, то йому забороняється в Італії не тільки бути на публічній службі, але також не дозволяється приватним працедавцям цієї країни затруднювати його.

Франческо Ніосі недавно зрікся сану католицького священика і взагалі виступив з Католицької Церкви. Не зважаючи на це, місто Укріа на Сицилії вибрало його своїм посадником (англ. „мейор"). У зв'язку з цим Католицька Церква каже, що його вибір „незаконний", і домагається від влади, щоб вона судовою дорогою усунула його з посади.

У відповідь на це посадник Ніосі покликається на конституцію Італії, яка говорить, що „всі громадяни мають однакову суспільну гідність перед законами, без різниці щодо статі (полу), раси, релігії, мови, політичних переконань та економічного стану".

Конституційний Суд Італії розглядає тепер питання, чи конкордат між Італією і Ватиканом є законним (згідним з Конституцією), чи незаконним.

60-ЛІТТЯ З. АРІЙЧУК
Волей, Б. К.

У неділю 4 лютого сини й донька із внуками та ріднею влаштували гарне прийняття-несподіванку п-ні Зінові Арійчук у 60-ліття її життя.

Крім рідні були запрошені члени нашої Громади і знайомі — так багато, як тільки могла вмістити заля. Зустрічав і вітав свою бабусю один із внуків гарним букетом квітів і спеціяльним віршиком, складеним спеціяльно на цю оказію. Усі внуки засіли з бабусею за переднім столом.

Наймолодший син, Віктор, як господар, попросив о. О. Костюка поблагословити страви. Після молитви по їді були вручення дарунків, промови і привіти.

Узявши за основу п'яту Заповідь Божу, о. Олександер пригадав Покійну маму пані Арійчук, яку вона й уся родина дуже шанувала й доглядала, як і те, що вона є дуже пошанована й люблена ріднею й знайомими, на що собі й заслуговує.

Найкращим з подарунків був золотий хрестик з ланцюжком від дітей і внуків, що в другу неділю, після Молебня й Многоліття за здоров'я пані Зінові, був освячений.

Збірка на прийнятті, започаткована головою Жіночого Товариства, принесла $18.66, що призначено на пресу, а в тому й на „Вісник" 6 долярів.

Пані Арійчук і три її невістки — Анна, Ольга й Катерина — є активними членкинями нашого Жіночого Товариства, і всі вони разом є в Громаді.

Учасник.

ХРЕСТИНИ
Ошава, Онт.

У суботу 17 березня 1962 р подружжя Олександер і Марія Шевелюки охрестили свою донечку Павліну. Хресними батьками були п. Василь Голик, пані Марія Михаловська, п. В. Дерзбак і пані Ірина Кашул. Св. Таїнство Хрещення звершив о. П Запаринюк Опісля була вечеря.

Зібрано й дарунок для маленької Павліни і на місцеву церкву, з чого вділено 3 дол. на пресовий фонд „Вісника".

Щире спасибі Жертводавцям, а новоохрещеній подай Господи Многая Літа!

Присутній.

ВШАНУВАННЯ 2-х РОДИН З НАГОДИ НАБУТТЯ НОВОЇ ХАТИ
Содбурі, Онт.

У суботу 20 січня 1962 року в парафіяльній залі відбулося вшанування (несподіванка) двох родин, а саме: подружжя Мусія й Ольги Тихончуків та подружжя Петра й Марії Бураків.

Заля була заповнена приятелями та кумами. Після смачної вечері промовляв о Тарас Славченко, і він привітав їх з набуттям нової хати та побажав їм щастя та здоров'я на новому місці Дуже приємно було послухати, як о. Тарас підкреслив, що пані Ольга Тихончук і пані Марія Бурак є рідні сестри, та що ці дві родини гармонійно живуть як родинним, так і громадським життям.

М. Тихончук і П. Бурак дуже багато віддали свого часу під час будування нашої церкви; вони належать до хору і безупинно працюють для Громади і свого народу.

Обидві родини — це новоканадці; за короткий час вони зробили для нашої Громади дуже багато.

Господарем несподіванки був п. Олекса Мельничук, який вітав їх від хору, як диригент, та побажав їм усього найкращого в майбутньому.

Від Громади Св. Володимира вітав голова Громади п. Є. Тарасюк, висловивши їм подяку за їхню щиру працю для Громади.

Від сестрицтва ім. Св. княгині Ольги вітала пані Марія Макаренко та склала сердечні побажання.

Далі, промовляли пані Т. Бовшар — бувша голова сестрицтва, п. О. Макаренко, п. С. Ємчук, п. Ф. Степанчук і О. Брештан.

На цю несподіванку приїхала сестра. п. П. Бурака з чоловіком та дітками — п-во Трачі з Бімсвил, Онт.

Пані Трач після привітання обдарувала ці родини гарними подарунками.

Усі привітання та побажання підкреслили, що ці дві родини є дійсно живими підпорами нашої Громади.

По закінченні промов їх було обдаровано гарними подарунками

Безумовно при всяких „несподіванках" ми не забуваємо за Церкву. Із збірки прийшло 75 долярів, з чого призначено 65 долярів на церкву Св. Володимира в Содбурі і на пресу, а в тому 5 долярів на „Вісник".

П-во Тихончуки і п-во Бураки сердечно подякували всім, хто зайнявся цим, і всім присутнім.

Несподіванка закінчилася забавою з оркестрою.

За щиру працю при Громаді члени на рокових зборах вибрали головою на 1962 рік пана Мусія Тихончука.

Присутній.

З життя Української Греко-Православної Громади Св. Юрія у Форт Френсес, Онт.

Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія у Форт Френсес належить до числа тих Громад нашої Церкви, що займають передове місце в Церкві хоч не численністю свого членства, не голосною назвою місця осідку, але глибокою вірою, жертвенністю й муравлинною працею невеликого числа членів, що у своїй рідній Церкві вбачають головний сенс свого життя. Українська Церква, Церковна Громада і її доля — це для переважної більшості членства Громади Св. Юрія у Форт Френсес являється більш важливим питанням ніж турботи про хліб насущний чи навіть турботи за свої родинні справи. Тому й не дивно, що ця Громада, яка нараховує всього біля 60 родин (з того третина самотніх осіб) сьогодні може подекуди пишатися такими успіхами, яких не мають Громади з сотнями членів і прихильників.

Церковний Хор

Найпершою гордістю Громади є її гарний церковний хор, який вже роками існує під майстерним проводом п. Володимира Андрушка, і нараховує понад 20 членів. Чудові мелодії київського напіву зворушують душу кожного, хто переступить поріг Божого Храму. З початком цього року хор відбуває регулярні проби кожного понеділка, при чому до хору приєднуються нові співаки з молоді, які вже закінчили курс навчання в Недільній Школі. Хор також бере участь у програмах українських національних свят та різних культурно-освітніх імпрез.

Недільна й Українська Школи

Недільна й Українська Школи — це друга щодо свого значення найбільша гордість Громади Св. Юрія. Питання молоді — це питання нашого бути чи не бути, і тому природньо, що членство Громади цьому питанню присвячує найголовнішу увагу.

На потребу Шкіл відведено залю під церквою, де гарно влаштовано шість окремих кімнат — теплих, затишних і гарно умебльованих. У цих 6-х кімнатах провадиться кожної неділі навчання шістьох кляс Недільної Школи: двох кляс дитячого садочку та чотирох кляс учнів віком від 7 до 14 років. Число учнів Недільної Школи разом становить 88 дітей. Навчання в Школах провадять добре підготовлені учительки — пані: А. Буяр, М. Н. Андрушко, Ольга Мельничук, Михайлина Вепрук, Калина Бадюк та Катерина Зуб; є таке ж число заступниць, а це бувші учениці Недільної Школи. Крім дбайливої самопідготови для праці з своїми клясами, учительки Недільної Школи кожної середи мають спеціяльні півторагодинні лекції з Історії Української Православної Церкви та лекції з Богослуження й Віронавчання нашої Церкви. Такі лекції викладає о Настоятель Гр. Удод.

Справою матеріяльного забезпечення Недільної Школи, як також придбанням лекцій і всього необхідного для нормальної праці Школи займається спеціяльний Комітет Недільної Школи, який складається з таких осіб: пп. В. Нарниський і Й. Галабурда та п-ні М. Соколотюк і Є. Олійник.

При Недільній Школі існує бібліотека, яка вже нараховує книжок й іншої духовної літератури на сотні долярів вартості.

Ще більшим успіхом, особливо в цьому році, може похвалитися Українська Школа при Громаді. Цього року Школа навчає 43-х учнів віком від 8 до 13 років. Школа розділена на три кляси, при чому кожна кляса провадить навчання по два дні на тиждень. У цій Школі навчають професійні учительки державних шкіл — добр. Л. Удод і пані П. Басараба.

Невід'ємною частиною програми навчання в Школі є деклямації й українські пісні. Учні обох Шкіл завжди беруть діяльну участь у програмах усіх національних імпрез.

Про матеріяльне забезпечення Школи дбає спеціяльний Комітет Української Школи в складі пп. І. Ґушуляк, М. Андрушко і пані М. Соколотюк.

З початком березня ц. р. також розпочато курс української мови для дорослих, що відбувається кожного вівтірка у вечірніх годинах. Курс провадить о. Настоятель Гр. Удод.

Жіночі Товариства

При Громаді Св. Юрія у Форт Френсес існує двоє Жіночих Товариств — Відділи С.У.К. ім. Лесі Українки і Доньки України. Перший існує від 1932 року, а другий — від 1944 року. Обидва Відділи брали активну участь у розбудові Громади і у всіх ділянках її праці

Особливу діяльність цього року розгорнув Відділ ім. Лесі Українки під проводом молодої й активної голови Відділу п. Марії Соколотюк.

Інші члени Управи Відділу на 1962 р. — це такі членкині: пані К. Підлубна — заст. голови, пані А. Буяр — секретарка, пані М. Ґушуляк — заступниця секретарки, пані С. Ґушуляк — фінансова секретарка, пані М. Андрушко — касирка, пані А. Койцан — господиня.

Цей Відділ цього року приєднав до себе 10 нових членкинь та працює в напрямку організування якнайбільшого числа українського жіноцтва в цьому місті. Відділ тепер нараховує 48 членкинь і провадить свою працю в найтіснішій співпраці з о. Настоятелем, Управою Громади та іншими організаціями при Громаді.

Заходами Відділу Доньки України, а з допомогою п-ва М. Олійників, Д. Котиків, покійних С. і Х. Буряків та одного неназваного жертводавця придбано електричні дзвони до Храму Божого. Цей Відділ також придбав гарний килим до церкви.

3-го грудня м. р. відбулося одне з найзамітніших свят обох Відділів, а саме — ювілей 35-ліття С.У.К.

Церковно-національна праця Громади

З другої половини минулого року Громада під проводом своєї Управи, очоленої головою п. М. Настюком, пробила велику працю для матеріяльного забезпечення своєї діяльності. У висліді цієї праці були сплачені всі грошові зобов'язання Громади з минулого, сплачено бюджет Громади та придбано потрібні фонди для нормальної праці на майбутнє. У цьому особлива заслуга Комітету Імпрез, у склад якого входили слідуючі члени: п. А. Буяр, Й. Галабурда, О. Зуб, Ілля і Николай Ґушуляки, Ю. Підлубний та інші члени.

Крім цієї діяльності, Громада в тісній співпраці з о. Настоятелем та Жіночими Товариствами успішно влаштувала польове Богослуження й пікнік Листопадове Свято, Свят-Андріївський Вечір, Свят-Миколаївський Вечір та кілька викладів на національно-релігійні теми. Крім трьох недільних Богослужень на місяць у церкві Св. Юрія відправляються всі Богослужень на рокові свята та кожної неділі (за винятком однієї в місяці) Вечірні Богослуження з проповідями Слова Божого, як також Всенічні Богослуження напередодні рокових Свят.

Зразкову чистоту в Храмі Божому підтримують Жіночі Товариства, а про утримання порядку кругом церкви, як також про сам церковний будинок дбають господарі Громади. Чотири учні Недільної Школи постійно присдужують о. Настоятелеві в гарних новеньких стихарях, при чому хлопці-послушники міняються за чергою що кожної неділі. Старші братчики й старші сестриці допильновують належного порядку в церкві під час Богослужень.

31-го грудня відбулися Рокові Загальні Збори Громади з присутніми біля сотні осіб Збори обрали нову Управу Громади: п. Юрій Підлубний — голова, п. Антон Буяр — заступник голови, п. Йосип Галабурда — фінансовий секретар, п. Василь Дикий — секретар, п. Микола Ґушуляк — скарбник. Крім того до Управи та Контрольної Комісії ввійшов ряд молодих і старших активних членів на становища господарів і старших братчиків.

З Новим Роком Громада з новою надією й новим завзяттям приступила до своєї діяльності. Першим замітним кроком Громади в Новому Році була чудова Різдвяна радіопередача з місцевої радіостанції, яка долинула не лише до кожної української хати в місті й околицях, але також і до кожного українського серця. Радіопередачу, яка складалася із слова-привіту о. Настоятеля, колядок та мистецької частини, передали о. Настоятель і добродійка, а Громада уможливила успіх цій програмі фінансово та розголошенням поміж усіма українцями міста.

Другим великим моральним успіхом Громади була Коляда Чотири групи колядників обійшли понад 200 українських і інших родин з колядами та Різдвяним українським привітанням

Крім колядників від Громади, членів і прихильників Громади одночасно відвідали учні Рідної Школи, які також цього року колядували чотирма групами.

Крім морального успіху Коляда також принесла Громаді найбільший до цього часу матеріяльний успіх: разом із шкільною колядою понад 1 000 долярів грошей прибуло в громадську касу.

Другим успішним підприємством була спільна Свята Вечеря в Навечір'я Богоявлення, яку приготовив Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки. У програму Вечері, крім освячення й спожиття празничних страв, входили привіти о. Настоятеля, голови Громади — п. Ю. Підлубного, Відділу ім. Лесі Українки — пані А. Буяр та гостей з-поза міста. Також у теплій родинній атмосфері проспівано низку колядок та вислухано милого співу колядників з Української Школи.

У неділю 11-го лютого, в Навечір'я Свята Трьох Святителів Громада влаштувала величне прийняття-несподіванку своєму о. Настоятелеві о. Григорієві Удодові до Дня Ангола. Цього вечора після Всенічної Відправи біля 120 осіб членів Громади зібралися в залі „Просвіти" і спільним співом „На Многії Літа" зустріли при дверях о. Григорія Програмою вечора проводив п. М. Андрушко З привітами о. Настоятелеві виступили голова Громади, диригент хору, п. Й. Винниченко та присутній на Вечері тесть о. Григорія п. Гнат Левченко, який подякував Громаді за гарну співпрацю з їхнім священиком і добродійкою та висловив Громаді побажання успіхів у дальшій праці. При кінці програми господар вечора склав на руки о. Настоятеля цінний дарунок від усіх членів. У своєму слові-відповіді о. Настоятель навів слова сказані одним з Ієрархів нашої Церкви Преосв. Вл. Андреем, що Громада є сильна своїм священиком, а священик сильний своєю Громадою. Хай цей девіз буде завжди провідним у нашій співпраці в цій Громаді, як також хай цей девіз буде примінений і в загально-церковному маштабі: сила нашої Церкви і її Проводу є в силі наших Громад і духовенства, а їхня сила в силі Церковного Проводу. Загальним співом „Де згода в родині" закінчився цей урочистий Вечір.

Найближчими плянами нашої Громади Св. Юрія є плян перебудови Вівтаря в Божому Храмі та малювання Храму внутрі, направа резиденції та поновне умеблювання її, для чого Відділ ім. Л. Українки вже закупив меблі

У дальших мріях Громади є потреба зорганізування Літньої Оселі для дітей. Для сповнення цієї мрії є два важливі чинники: є велике число дітей, яким конечно потрібна така оселя, і є навколо чудові околиці з озерами й лісами. Третій чинник — матеріяльні засоби — знайдеться, коли буде четвертий — спільне бажання всіх батьків і членів Громади таку оселю мати.

На теперішній час найбільшою турботою Громади є приготування до Храмового Свята Громади, яке відбудеться 6-го травня, в день Св. Юрія Переможця. У це Свято відбудеться також Візитація Громади ВПреосв. Владикою Митрополитом Іларіоном в асисті Голови Президії Консисторії Впреп. о. Д-ра С. В. Савчука Крім цього до участі у Святі запрошені інші провідні діячі нашого церковного й національного життя, як: пп. В Сарчук, В. Буряник, Бачинський та інші.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ М. І Ю. ГАРАСИМІВ
Глеслин, Саск.

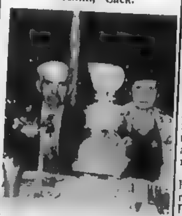

Дня 19 листопада 1961 року заходами дітей, приятелів і членів Української Греко-Православної Громади було справлено милу несподіванку п-ву Миколі й Юлії Гарасимам.

Того ж дня по Службі Божій о. Настоятель відправив Молебень за здоров'я Ювілятів, а при кінці сказав змістовне слово та виголосив Многоліття, що його всі присутні під орудою дяка М. Савчина урочисто відспівали.

Після Відправи всі присутні перейшли до долішньої церковної залі, де господині мали вже приготовлений обід, що його влаштовано заходами Жіночого Товариства. Староста цієї оказії п. К. Левчук попросив о. Настоятеля проказати Молитву.

По обіді відбулася програма на честь Ювілятів. Найперше щиросердечно привітав п-ва М. і Ю. Гарасимів весільний староста, та побажав їм усякого добра в їхньому дальшому житті на шляху старшого віку. Слідувало й багато інших привітань листовних і усних від членів Церковної Громади; від родини передав найщиріші побажання старший син Ювілятів п. Юрко Гарасим.

Від Церковної Громади вручив цінний дарунок п. В. Чернецький, при тому хоч коротко, але змістовно розповів про шановних Ювілятів, як щирих і зразкових членів Церковної Громади від самих її початків. Вони ніколи не сторонилися від своїх громадських обов'язків, жертвували грішми і працею на церковно-громадські цілі, і ніколи тут не вагалися При тому було згадано про особливіші заслуги п. Миколи Гарасима, який був постійним і добрим аматором української сцени, і не одну ролю відіграв, як знаменитий і досвідчений артист; наприклад, ще при Українському Народньому Домі на „Волі", а перед тим у Марлин, Саскачеван.

Він приїхав у Канаду ще 1906 року в згадану околицю, і парома роками пізніше одружився, радіючи своїми успіхами життя. Господь нагородив Миколу і Юлію хорошими дітьми; вони виховали вісім синів і три дочки, які також цілковито пішли слідами своїх доброзичливих родичів, яким Господь дозволив дочекатися 18 внуків.

Потім від місцевого Відділу Жіночого Товариства голова пані Розалія Савчина вручила цінний дарунок Ювілятам та висловила щирі побажання. На закінчення о. Настоятель з нагоди цієї оказії проголосив збірку на пресовий фонд нашого церковного органу „Вісника" Збірка принесла $15.95, з чого $1.35 відтягнено на дрібні розходи, а решту вислано на згадану пресу й на кліше.

З цієї нагоди Шановним Ювілятам бажаємо ще довгих літ прожити, — нехай Господь пошле Вам щастя і здоров'я на Многії і Благії Літа! Жертводавцям щира подяка.

Приятель.

МИКОЛА ПЛЕВАКО

Микола А. Плевако. — Статті, Розвідки й Біо-Бібліографічні матеріяли, ст. 830, видав П. Плевако, Париж, Франція.

Микола А. Плевако — дослідник української літератури, визначний біо- й бібліограф, активний редактор і видавець літературознавчих і шкільних підручників, — був професором історії української літератури Кам'янець-Подільського і Харківського університетів (1919-1933). В обороні української правди й науки Микола Плевако загинув смертю мученика з рук комуністичної влади. Його забито на засланні в Казахстані, 25 квітня 1941 року.

На Україні ім'я і твори проф. Миколи Плевако заборонені. Все, що він створив для української культури на протязі 20-річної праці стягнено з інститутів, бібліотек, шкіл. Також за кордоном большевики старалися знищити все, що було їм можливо.

Як старший брат бл. п. Миколи Плевако (три брати згинули з рук большевиків), П. Плевако зібрав головніші його твори, щоб випустити їх у світ.

Крім чисто наукових дослідів, ця книга являється документом переслідування і знищення української культури і науки комуно-большевизмом. Це ще один додатковий доказ геноцидної політики теперішнього окупанта України.

Маючи на меті збереження наших національних цінностей які так безпощадно нищить наш ворог, П. Плевако розіслав половину видання книжки по різних важливих бібліотеках і університетах по всьому світі, а також на Україну.

Другу половину тиражу книжки він подарував Комітетові будови храму ім. св. Симона в Парижі, який буде солідним пам'ятником Гол. Отаманові Симонові Петлюрі — чоловій постаті українських національних змагань. Кожний громадянин, що виплатить дві цеглини (ціна одної цеглини 15 дол.) на будову храму св. Симона, дістане в нагороду цю книгу.

На погляд багатьох знавців, матеріял книжки є по сьогоднішній день актуальним і буде допоміжним для курсів української літератури, цінним джерелом для бібліографів і корисним підручником для всіх шкіл з українською мовою навчання.

Адреса видавця книги:

Petro PLEVAKO
38, Avenue de l'Opera,
Paris 2, France.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО

Вотерфорд, Онт.

Українська Православна Громада Св. Покрови і Братні Організації в Вотерфорд, Онт., віддали поклін Великому Кобзареві України, влаштувавши в неділю, 18 березня 1962 року, в залі Православної Громади Шевченківський Концерт, в 148-мі роковини з дня народження Тараса Шевченка і 101-ші з дня його смерті, що відбувся під патронатом Т-ва „Просвіти".

Концертна програма була під управою нашого о. Пароха, Юрія Цукорника. В ту саму неділю, по Службі Божій, була відправлена Панахида за спочилого в Бозі Батька Тараса, яку відслужив Впрел. о. Цукорник в заповнений церкві, при співі дяка п. І. Данилевича та церковного хору, перед портретом Кобзаря України, що був прибраний нашим достойним Сестрицтвом рушниками, зеленню та синьо-жовтими лентами. У своїй проповіді о. Настоятель просив вірних спільно помолитися в 101-ші роковини смерті нашого Пророка, якого 100 років тому навіки погасли очі, що бачили своїм пророчим зором далеку майбутність України. Як за часів Шевченка, так і сьогодні течуть ріки крови і сліз нашого народу в московській тюрмі народів. Але прийде день визволення України, настане суд, заговорить і Дніпро і гори, і потече кров ворожа у синєе море! „Вірте, Брати й Сестри"! сказав о. Парох „Встане правда, встане воля, і тоді Всевишньому Богу поклоняться всі язики во віки і віки".

Концертну програму, що складалася з 3-х частин, проголошував учень 4 кляси Рідної Школи — Борис Дворник.

У своєму вступному слові о. Настоятель, привітавши зібраних, вказав на велич і значення безсмертних і пророчих дум Кобзаря, які по сотих роках перебування в московській і австрійсько-польській неволі воскресили мертві душі дітей України, і які під час Визвольних Змагань, повстали із зброєю в Українській Армії до нерівного бою з московським і польським окупантами".

Щирі слова нашого достойного отця Настоятеля прийняла численна публика з великим одушевленням і довготривалими оплесками. — З першим акордом „Заповіту" Т. Шевченка настає повна тиша, народ підноситься з місць і слухає величного співу мішаного хору, музичний твір о. К. Стеценка, і в цю мить кожен відчув приявність безсмертного Духа Великого Пророка, який вітав над дітьми України в концертній залі, і які, живучи тепер на волі в названій Батьківщині Канаді, так громадно на це Свято прибули, щоб спільно пом'янути нашого національного Батька „не злим, тихим словом".

Деклямацію „В 148-мі роковини уродин Т. Шевченка", з чуттям виголошує учень 3 кляси Рідної Школи — Давид Харчук, за вислів якого в чистій, граматичній українській мові присутні нагороджують щирими оплесками.

У дальших хорових виступах мішаного хору — пісні „Думи мої" і „Дума", музика М. Лисенка — присутні почули чудову і ритмічну мелодійність та красу рідної пісні.

Слідували деклямації: „Стань, Пророче"! — Марти Андрушко і „Могила Пророка" Бориса Дворника, були виконані учнями вищих кляс з чуттям і розумінням та чистою українською мовою, за що вони були довго оплескувані.

Доповідь виголосив п. М. Дроздовський.

У 2-ій частині Концерту виступив діточий хор, 30 малих співаків, які під супровід піяніно о. Пароха виконали більшу частину програми. Діти співали пісні: „Поклін Тобі, Тарасе", „Від Кавказу", „Учися, мій брате", „Україно, моя Ненько" і „Де Дніпро наш" — музика М. Гайворонського. Поміж гарно виконаними піснями виступали учні з патріотичними деклямаціями: „Молитва" — Одарка Андрушко, „Тарас Шевченко" — Борис Андрушко, „Поклін Тобі, Тарасе" — Гриць Сокирка, „Не плачте, батьки, що наш Край в неволі" — Тарас Жекало, „На Роковини Шевченка" — Маруся Сокирка, „І серце так говорить" — Мирослав Жекало, „Сонце заходить" — Лінда Македонська, і „Поклін Безсмертному Тарасові" — Тарас Андрушко. Знаменито виголошення всіх деклямацій нашою дітворою Рідної Школи при Громаді, яку веде о. Парох, було насолодою як батьків, так і для гостей, які сильними оплесками дякували дітям за їх працю. Однак найбільше оплесків одержав маленький гість з катол. громади, 5-літній Богданко Жекало, який своєю невинною дитячою мовою і глибоким поклоном Тарасові Батькові так гарно до серця промовляв, що всю публіку зворушив до сліз.

У 3-ій частині Концерту виступали 12 дівчаток у чудових національних строях з „вільними вправами" та власним супроводом пісень: „Гей там на горі Січ іде" і „Соловейко". Цей виступ з синьо-жовтими лентами був виконаний ними так гармонійно і чудово, що публіка бравурними оплесками завертала їх двічі, а оплескам не було кінця. Поему „Кавказ" Т. Шевченка з чуттям віддеклямував п. Володимир Завальський.

Білоруською мовою виступив член нашої Громади, п. Т. Товпека, який з глибокою пошаною віддеклямував „Поклін Українському Кобзареві від білорусів".

Останню хорову пісню, „Реве та стогне", обидва хори спільно виконали прекрасно. Подивугідним був святковий настрій і урочиста тиша в залі під час усього Концерту.

У Кінцевім Слові голова Т-ва „Просвіта" п. Мирослав Андрушко висловив о. Настоятелеві Юріеві Цукорникові прилюдну щиру подяку за його таку велику працю в Громаді і посвяту з приготуванням Шевченківського Свята, склав подяку всім членам мішаного хору за їхній труд і вишкання на проби співу, та нашій надійній дітворі за їх велику поміч у Концерті, як також подякував усім учасникам, — як своїм, так і гостям з Брентфорду, Симко, Скатленд і околиць, які прибули так численно, щоб ушанувати Батька Тараса.

Такого успішного Концерту за час мого 16-літнього перебування у Вотерфорд, а зокрема в нашій Православній Громаді, ми тут ще не мали і не змогли почути такого прекрасного виконання рідних пісень і всієї програми, яку було вивчено і здійснено завдяки починам і зусиллям нашого достойного ВПреп. о. Пароха Юрія Цукорника, що відомий нашому українському громадянству в Канаді й Америці як знаменитий диригент і музик, який на музичному полі працює вже 35 років, а в тому 25 рік як Священик Української Греко-Православної Церкви в Канаді, та який із самопосвятою виконує в доручених йому Громадах душпастирську, музичну і виховну працю. Концерт, як на місцеві сили, був добре виконаний. Як родичі, так і всі присутні на Концерті переконалися, що тільки в Українській Рідній Школі при Церкві можна дати дітям духовний корм та християнське виховання, бо лиш тут мають змогу пізнати й полюбити красу рідної пісні і берегти мелодійність нашої рідної мови. Український національний та Британський Гимни були виспівані велично всіма учасниками Шевченківського Свята.

Слава Безсмертному Кобзареві!

Степан Дворник,
голова Шкільного Комітету.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. МАРІЯ ДУТЧАК
Йорктон, Саск.

У суботу 19 березня ц. р. по довгій і важкій недузі, прийнявши Святі Тайни Сповіді й Причастя, упокоїлася в Бозі в місцевій лікарні Марія Дутчак, з дому Гуменюк.

Покійна Марія народилася 14 вересня 1911 року в Гарлентоні, Ман. Там вона проживала зо своїми батьками до 10 року життя, коли вони переносяться до Саскачевану в околицю Канори. У 1929 році вона виходить замуж за Івана Дутчака. До 1934 року разом перебувають на фармі й опісля переносяться жити до Канори, і проживає до 1951 року. У тому ж році переносяться до Йорктону, де Покійна проживає до кінця свого життя. Бувши в Канорі, Покійна належала до Української Православної Церкви, як також була членкинею Товариства Союзу Українок Канади, де брала діяльну участь у праці. Вона стала членкинею 1935 року. У Жіночому Товаристві була в Управі касиркою, а в церкві — старшою сестрицею. Коли перенеслися до Йорктону, то зараз і тут включається до місцевого Товариства Союзу Українок ім. Олени Пчілки. І на новому місці вона знову бере активну участь у праці Товариства. Була в різних комітетах і знову — старшою сестрицею. Завжди була тиха й лагідна та зо всіма згідлива. Навіть тоді, коли вже хворіла, ішла до праці в Товаристві. У 1960 році Покійна була нагороджена Грамотою 25-літньої приналежности до Союзу Українок Канади.

У понеділок ввечері о год. 8-ій в похоронному заведенні місцевий парох о. В. Бойчук відправив Парастас, а дяком був п. Н. Стратійчук. У вівторок, слідуючого дня, о год. 2-ій по полудні при великім числі народу відбувся в місцевій українській православній церкві Похорон. Церква була заповнена по береги родиною, членкинями Жіноч. Товариства і всіма тими, які прийшли віддати Покійній останню прислугу. При Послідньому Цілуванні, на заклик о. Пароха, учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $64.28. З цеї збірки признано $20.00 на будову місцевої церкви, $10.00 на пресовий фонд „Вісника" і вироблення кліше, та $13.50 на будову Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпезі та інші наші пресові періодики; 78 ц. пішли на оплати листів і грошових переказів.

Покійна Марія полишила в смутку чоловіка Івана й четверо дітей: 2 доньки й 2 сини з них Вікторія Цимбаліста в Амстердам, Саск., Геня Кир в Йорктоні, Джеймс в Реджайні і наймолодший Тарас вдома. Полишила також 8 внуків, 5 братів: Івана в Канорі, Михайла в Порт Артур, Якова в Годсон Бей, Николая в Кетемет, Б. К., Славка в Торонті; 3 сестри: Гальцю Копек в Канорі, Галю Стовську в Мууз-Джо й Дорін Марційко в Торонті.

Усім Жертводавцям що зложили на Нев'янучий Вінок Покійній щира подяка, а Покійну хай Господь оселить там, де праведні перебувають!

о. В. Б.

Бл. П. СТЕФАН РЕЗЮКА
Торонто, Онт.

У четвер 8 березня ц. р. не стало між нами Стефана Резюка, — він помер передчасно, у розквіті своїх літ, проживши всього тільки 56 років. Невмолима недуга пістрик (рак) перетяла нитку ще далеко недожитого життя...

Він осиротив глибоко опечалених дружину Олену, сина Івана, доньку Василину і двоє внуків, з родини пані Олени — Онуфрія Доменька, приятелів і знайомих.

З 1948 року він був членом нашої Української Православної Катедральної Громади Св. Володимира, а як українець-патріот, брав участь і в інших організаціях. Він був релігійний, свідомий, щирий, і підтримував свою Матірну Українську Православну Церкву як матеріяльно, так і морально. Відчуваючи наближення своєї кончини, він висловив бажання приступити до Св. Сповіді й Причастя, що йому й було звершено.

Перед Похороном через 3 вечори були правлені Панахиди, а Похорон звершений о. Прот. Самцем і о. Прот. Фотієм, відбувся вранці 13 березня з Катедри Св. Володимира. Похоронну Службу Божу правив о. Д. Фотій у присутності о. П. Самця. Дяком був п. Пантелеймон Семченко. Родина, приятелі й знайомі численно взяли участь у всіх Відправах. Слово про Покійного сказав о. Д. Фотій.

Покійний з своєю родиною пережив усі страхіття другої світової війни; з рідного села Милова, Сторожинецького повіту на Буковині він виїхав 1941 року, і за цією „зеленою" прекрасною частиною України він тужив до смерті.

При Останньому Хресному Цілуванні присутні склали 25 долярів.

Після Похорону о. Д. Фотій в імені пані Олени, дружини Покійного, запросив учасників Похорону до катедральної залі-домівки на братську трапезу. І тут обидва згадані отці духовні щирим теплим словом згадали покійного Стефана, як доброго християнина, зразкового мужа, батька й дідуся, та щирого українця.

Тут же таки проведено грошову збірку, якою зайнявся п. Гриців, і вона принесла 37 долярів, — 10 долярів від п. Онуфрія Доменька, який є близьким свояком Покійному, а решта суми зібрана між усіми присутніми. Пожертвувану суму розділено на нашу пресу, а в тому й 20 долярів на „Вісник" і 7 долярів на кліше для допису про покійного Стефана.

Серце краялося на вид того, як п. Онуфрій Доменько, мовчки подаючи свою пожертву на спомин по Покійному, глянув добрими, теплими й сумними очима на осиротілу родину Покійного, і раптом не видержав — залявся гіркими словами жалю. Ще ж бо не так давно, бо тільки 1948 року, він докладав усіх зусиль, щоб спровадити із скитальщини з Німеччини Покійного з родиною в Канаду, чим тільки міг, старався допомогти їм тут, сумував їхніми турботами і радів їхніми успіхами, — аж тут раптом таке ось велике горе.

На закінчення трапези п. Ілля Гриців сказав зворушливе слово подяки присутнім жертводавцям, підкресливши, що вони роблять велику й заслужену останню прислугу покійному Стефанові тим, що в зв'язку з пресовою згадкою про нього, яка буде написана і вислана, вони разом з тим своїми щедрими пожертвами дають підтримку цій пресі, яка всіми силами служить цій великій справі, якій був глибоко відданий покійний Стефан, а це справі Української Православної Церкви в Канаді — Церкві, яка стоїть на сторожі християнського виховання нашої спільноти та постійної оборони нашої української душі та її самобутности, самостійности.

Дружина Олена, син Іван, дочка Василина і зять та онуки, всі тяжким горем прибиті, у сльозах ледве були вспіли вимовити кілька слів подяки присутнім, і на цьому місці вони ще висловлюють свою теплу, сердечну подяку всім тим, що чи то ділом, чи хоч би й тільки добрим, щирим словом старалися підтримати їх в тому їхньому великому горі, і зокрема свою задушевну подяку Отцям Духовним і всім тим ВШ. Членам Громади, що взяли участь у Похороні.

Як довго живемо, так довго ніколи й ніде не забудемо брата нашого Стефана — він всюди і завжди духом буде з нами. Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону, **І. Г.**

Бл. П. СЕМЕН ЮРІІВ
Вест Форт Вілліям, Онт.

У неділю 11 лютого ц. р. упокоївся в Бозі Семен Юріїв — один з основоположників і перший голова Української Православної Громади Святого Володимира у Вест Форт Вілліям.

Семен Юріїв народився 7 грудня 1891 року в селі Садках, Залісецького повіту, в західній Україні. Восени 1910 року він приїхав у Канаду й тут, двома роками пізніше, оженився з Параскевією Романчук.

Відхід Семена Юрієва — довголітнього церковно-громадського працівника, болюче відчула не тільки його родина, але й усі члени Громади. У великій жалобі зосталися старенька вдова Параскевія, три дочки — Анна Гельмич, Анастасія Підлужна і наймолодша — Наталія, а також шестеро внуків і чотири правнуки.

13 лютого відбулася у похоронному заведенні урочиста Панахида над тілом Покійного, після якої п. В. Бриліньский сказав прощальне слово. На другий день отець Прот. М. Фляк відправив Похоронну Службу Божу, під час якої прочитав надзвичайно теплого листа від Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона. Цього листа прислав Владика Митрополит на руки вдови, пані Параскевії Юрієвої, і в ньому висловив свою щиру й глибоку скорботу, а покійного Семена нагородив Митрополичою Грамотою.

Після величавого Похорону відбулося прийняття, на якому всі присутні склали грошовий дар на Нев'янучий Вінець Покійному. Зібрану суму, на бажання родини, поділено й вислано на різні церковні та громадські цілі.

Нехай Милосердний Господь упокоїть слугу Свого Семена в Оселях Праведних!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ЯКИМ КІЦУЛ
Вест Бенд, Саск.

2-го лютого 1962 року упокоївся в Бозі на 87 році життя, житель містечка Вест Бенд, бл. п. Яким Кіцул.

Як бачимо, дожив він поважних років. У Вест Бенд перебував від 1946 року. Року 1937-го повдовів, а по смерти дружини опікувалась ним найстарша дочка Марія Скигар. Звичайно й інші діти не забували батька, як це й повинно бути в кожній добрій християнській родині.

Покійний родом з села Вашківці на Буковині. Його батьки — Василь Кіцул і Марія з Білокриліх. У Канаду він прибув 1900 року, враз з молодою дружиною Катериною, також з роду Кіцул. Тут таки біля теперішнього містечка Гейнгер Покійний відразу почав хліборобську господарку, а по 5-х роках перенісся в околицю Вест Бенд, Саскачеван, на ту фарму, де тепер господарить син Николай Кіцул. Дуже це близько до парафіяльної української православної церкви на честь Успіння Пресв. Богородиці, але в тих часах, про які тут мова, церкви там ще не було. Аж 1918 року зорганізовано Церковну Громаду та розпочато будову церкви. Покійний Яким Кіцул був у числі тих перших, що чимало попрацювали для цієї важливої справи. За тих давніх часів Громада не раз доручала йому провідництво в таких справах,

як церковні. До того часу поки не стратив зору, він був передплатником і пильним читачем „Вісника" та „Українського Голосу". Напевно нікому іншому, як тільки своєму покійному батькові, та й матері, завдячують діти Кіцулів те, що вони добре знають свою рідну мову, свобідно нею говорять, читають і пишуть. Усі вони прибули на Похорон свого батька. Усі вони належно віддали йому останню послугу. Це були: Марія Скигар, Георгій Кіцул, Єлена Сорохан, Ірина Купровська, Анна Блажейко, Микола Кіцул і Василина Брикса.

Покійний залишив також у смутку 24 внуків і 18 правнуків. З близької родини ще слід згадати його сестру Фрозину Остапович у Тідорі та братів — Дмитра, Лазаря і Прокопа.

Похорон відбувся у вівторок 6-го лютого. Тіло Покійного напередодні Похорону було перетранспортовано до дому сина Миколая, а на другий день — до, згаданої напочатку, парафіяльної церкви Успіння Пресв. Богородиці (Едмор). Правив о. Б. Яковкевич у супроводі місцевих дяків, а Службу Божу співали таки всі присутні. При Останньому Цілуванні було пожертвувано на Нев'янучий Вінок $18.51, з чого $13.00 на „Вісник".

Бл. п. Якима Кіцула похоронено на цвинтарі біля церкви, поруч могили його покійної дружини Катерини.

Нехай Господь помилує Покійного. Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

Бл. П. М. МАЧУЛА

Айтуна, Саск.

Волею Божою 26 січня 1962 року, спочив по довгій і тяжкій хворобі Михайло Мачула на 75 році життя. Його поховано 29 січня 1962 року на українському п р а в о славному цвинтарі в місті Айтуна, Саскачеван, про що сповіщають з глибокою скорботою: дружина Анастасія, дочка Параня Козій з родиною, сини: Павло з родиною, Степан з родиною, Володимир з родиною, Леон з родиною, Богдан з родиною, 15 внуків, брат Федір Мачула з родиною і сестра Анастасія Галак з родиною.

Бл. П. Марія і Дмитро Фербеї

Едмонтон, Алберта

Замість вінка на могилу бл. пам. братової Марії і брата Дмитра Фербеїв у перші роковини їх смерті.

Дня 6-го квітня 1961 року нагло померла на 69 році життя Марія Фербей, дружина Дмитра Фербея, — власника Української Книгарні в Едмонтоні.

Покійна народилася 15-го липня 1892 року в селі Ветлині, Ярославського повіту, в Україні, в родині Олександра й Марії Говдів. Року 1912-го вона приїхала в Канаду, до Едмонтону, а 4 лютого 1915 року вийшла замуж за Дмитра Фербея.

У 19 днів по її смерті нагло помер, 25-го квітня 1961 року, її муж, Дмитро Фербей, проживши 72 роки.

Люди по-різному толкували смерть брата Дмитра, але здається, що причиною було, як сказав Владика Андрей у похоронній проповіді, „Стурбоване по недавній смерті дружини його серце, що не витримало, і вже не змогло виконувати свою функцію, і він закрив свої очі назавжди.

Покійний Дмитро народився 22 квітня 1889 року в селі Княже, Снятинського повіту, в Україні, в родині Степана й М а р і ї — середньозаможних господарів. Там він скінчив 6-клясову народню школу. У 1909 році приїхав у Канаду до брата Михайла, який за того часу працював у шахті вугілля в Гилкрест, Алберта. Тут він зразу дістав працю, але за кілька місяців переїхав до міста Келгарі, де працював у фабриці цементу, а згодом перебрався до Едмонтону, і тут працював при цементуванні вулиць.

З початком першої світової війни Дмитро перебрав Українську Книгарню в Едмонтоні від свого брата Михайла, і провадив її до кінця свого життя.

Обидвоє бл. п. Дмитро й Марія від початку свого буття в Едмонтоні включилися у вир українського громадсько-просвітнього життя. Коли вони ще не були подружені, то брали діяльну участь у Товаристві ім. І. Франка і на сцені досконало грали свої відповідні ролі.

У власній Українській Книгарні бл. п. Дмитро був неначе „Українською Енциклопедією", бо вже сама назва „Українська Книгарня", в піонерських часах була тим центром, куди українці масово сходилися. Там вони діставали поради, якої кому було треба; чи то перекладача, чи лікаря, чи адвоката, чи будь-якої іншої інформації чи поради.

Крім буденних справ були й великої ваги справи, які обговорювалися в канцелярії Української Книгарні. Фербеєва книгарня була неначе та кузня, де всякі народньо-культурно-освітні справи кувалися. В Едмонтоні не було такого товариства, що б перед його заснуванням воно наперед не було обговорене в цій книгарні, і не було такої постанови, яка б не була обговорена в канцелярії Фербея.

Дмитро Фербей і його дружина Марія були, так би мовити, „довгодумаючі", — коли не могли висказати своїх думок зараз, то мовляв, „подумаю над тим", а коли вже подумав раз, то воно й так було вирішено.

Марія була завжди зразковою господинею в домашній праці і зразковою матір'ю дітям, — вона виховала своїх дітей у національно-церковному дусі. Їхній дім завжди був благородно-гостинний.

До Відділу Союзу Українок Канади, що оснований при Українській Православній Катедрі в Едмонтоні, вона належала від початку його існування, і брала в ньому діяльну участь у різних комітетах. За її щиру працю згаданий Відділ вшанував її спеціяльною Грамотою і Смолоскипом.

Дмитро був одним з ініціяторів-основоположників Українського Інституту ім. Михайла Грушевського (тепер Інститут Св. Івана) в Едмонтні. Вони обидвоє клопоталися Інститутом, як власним домом. Він довгі роки був головою Дирекції цього ж Інституту.

У церковному житті Української Православної Церкви вони обидвоє брали живу участь, за що було їх 1955 року вшановано званням Почесних Членів.

Дмитро був самостійницької думки, тому від часу заснування Союзу Українців Самостійників він був активним членом цієї організації до кінця свого життя.

Дмитро мав торговельний хист, і торгівлею дуже цікавився. Тому він був одним з ініціяторів заснування „Української Гуртівні" в Едмонтоні, і там брав живу участь. Довгі роки обирали його директором Гуртівні, і з того поста смерть його й забрала.

Дмитро і Марія були діяльними членами „Взаїмної Помочі" від часу заснування цієї установи.

Дмитро був одним з ініціяторів Товариства Українських Піонерів, багато разів був обраний до проводу цього Товариства, і на становищі контрольора в ньому смерть його й захопила. Він був довголітнім представником від Едмонтонського Товариства Українців Самостійників до місцевого Відділу Комітету Українців Канади; також був членом Ширшої Ради Товариства Сприяння Українській Національній Раді.

Жертвенність його була разом і обдумана й щира. Він завжди заздалегідь обдумував кому й скільки треба дати, і давав. На поминальному обіді один з промовців назвав його словами „князь розуму".

Дмитро й Марія виховали в у к р а ї нсько-національному і релігійному дусі четверо дітей, і всі вони мають університетську освіту; тепер вони вже на своїх становищах: Йосип має власну аптеку у Бонівил, Алберта, Леся й Борис мають свої власні аптеки в Едмонтоні, Наталка одружена з Богданом М е л ь н и чуком, який перебрав У к р а ї нську Книгарню і нею завідує. Усі їхні діти вже подружені. Покійні полишили 14 внуків, брата Михайла в Едмонтоні і три сестри в Україні.

До цього треба додати, що небагато є таких рідних братів, що б жили в такій згоді Дмитром. Нехай буде Вам, Брате і Братово, канадська земля легкою!

У ці перші роковини діти бл. п. Дмитра й Марії Фербеїв зложили 200 долярів на започаткування умеблювання одної кімнати в новому будинку Колегії Св. Андрея у Вінніпезі; вони також створюють щорічну нагороду книжок на суму 25 долярів від Української Книгарні в Едмонтоні для відзначеного студента теології в Колегії Св. Андрея.

М. С. Фербей.

Бл. П. М. ГРИЦІВ

Вонда, Саск.

Бл. п. Михайло Гриців помер 4 лютого 1962 року, проживши 91 років.

Покійний народився 1870 р. в селі Вершниківці, Борщівського повіту. У Канаду приїхав 1908 року, й осівся в околиці Вонда, де набув собі фарму, й обидвоє з дружиною (вже покійною) виховали 4 сини й 1 дочку, яка є замужньою за Йосифом Раком.

Покійний при них прожив до кінця свого життя.

Він лишив 19 онуків, 21 правнуків і 2 праправнуки. Похорон Покійного почався 9 лютого (у п'ятницю о 8 год. вечора) Панахидою. Похоронна Служба Божа і Похорон відбулися в суботу, 10-го лютого в містечку Вонда з української православної церкви. Чин Похорону звершив о. Майба. На прохання отця Майби при Послідньому Цілуванні (через цілування Св. Хреста) склали на Нев'янучий Вінок Покійному $40.60, з чого вділено на Катедру Пресв. Тройці $10.00, на Колегію $10.00, на Інститут ім. Петра Могили $10.00, і на нашу пресу, а з того й на „Вісник" $5.00, а на пересилку 60 центів.

Тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі у Смац.

Усім Жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічная Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. КОМАРНІЦЬКИЙ

Келґарі, Алта.

У четвер 8-го березня 1962 року о год. 6.10 ранку упокоївся в Бозі в своєму домі на фармі недалеко міста Келгарі Каспер Комарніцький, один з передових і старих членів й фундаторів нашої Української Православної Громади в Келгарі, Алта. Він прожив 70 років і 9 місяців.

Бл. П. Каспер народився 6 червня 1891 року в селі Пишківцях, Бучацького повіту, в Галичині, західня Україна.

У Канаду приїхав 1911 року і поселився на фармі, де й помер. За свого життя він дбав про розвиток Української Православної Церкви в Канаді. У початках організації Православної Громади в Келгарі він став членом та дбайливо й щиро давав моральну і матеріяльну поміч для своєї Церкви.

Буде оправданим і своєчасним згадати про його добродійні пожертви. На будову місцевої церкви в Келгарі зложив поважну суму. Коли будова церкви була закінчена, то він і його дружина купили Іконостас до святині; також пожертвували престіл до Святеє Святим, справили тетрапод на середину церкви, заплатили за одну церковну левку. Коли будувалася парафіяльна резиденція для священика, то Каспер зложив поважну суму, — він хотів, щоб було дане приміщення для місцевого Пароха.

Минулого року в жовтні Каспер тяжко захворів, і, бувши в лікарні, під час наших відвідин у нього, він висказав своє бажання, що має велику приємність ще зробити дар для своєї місцевої церкви: купити гарний дзвін, щоб був пам'яткою на довгі роки від Каспера і його дружини Варвари. Громада прийняла Його волю з сердечною подякою, — дзвона замовлено в Складі Церковних Речей Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Щодо жертвенності, то ці добродії ще зложили великі пожертви на Катедру Св. Івана і Інститут Св. Івана в Едмонтоні; також дали поважну пожертву на Всеканадійську Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі. Поправді сказавши, ці люди не змарнували свого життя, і своїми ділами вони зараховані до Ктиторів нашої Церкви в Канаді. Каспер був передплатником „Вісника". Наша Громада відчуває великий жаль по втраті свого дорогого Члена.

Бл. П. Каспер лишив по собі жалем прибиту свою дружину Варвару, яка в часах його недуги піклувалася своїм мужем щиро, як годиться послужити слабому. У подружжі вони прожили 44 роки разом. Також він лишив двох братаничів (п л е м і н н и ків) Алика й Мілька, яких спровадив у Канаду.

Дня 12-го березня о год. 7.30 вечора відбулася Панахида в Джейкс Фюнерал.

Служба Божа і Похорон відбулися 13 березня при великому числі українських громадян Православної Парафії Св. Володимира в Келгарі. Похоронні Богослуження відправляли два священики — о. Прот. О. Фіяк з Едмонтону сказав повчальну проповідь на підставі Святого Писання; о. Прот. Л. Дячина, як парох місцевої Громади, сказав про життя Покійного, і одночасно попросив учасників Похорону зложити пожертви на Нев'янучий Вінок у пам'ять Каспера Комарніцького. Під час Посліднього Цілування вірні зложили $32,20; з того призначено на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі 10 долярів, на Колегію Св. Андрея 10 долярів, і на Пресовий Фонд „Вісника" $12.20. Панахиду у Фюнерал співав наш місцевий дяк п. І. Сеньків. Похоронні Відправи співав місцевий хор під проводом пані Надії Кобильник. По Похороні відбувся Поминальний Обід у залі під церквою.

Цим ось дописом про Покійного дружина В а р в а р а складає всім учасникам Похорону щиросердечну подяку; і всім тим, що трудилися, помагали чимнебудь в Похороні, і всім тим, що зложили пожертви на Нев'янучий Вінок, — нехай Вас Господь нагородить щасливим життям, а Покійному нехай Бог подасть блаженний спокій.

Вічна Йому Пам'ять.

Свящ. Л. В. Дячина.

Бл. П. М. СЛОВСЬКИЙ

Согден, Алта.

27-го лютого 1962 року несподівано на серцевий удар відійшов у вічність небіжчик Михайло Словський.

Покійний народився в 1904 році в м. Кіцмані на Буковині; з 1924 року одружений з Єлисаветою Сиврин. У 1928 році прибув у Канаду, й поселився в місцевості Согден, Алберта, де й прожив до дня смерті.

Службу Божу й Похорон служив о. Архимандрит Яків Вітенко з Глендон. На Похороні було присутніх родини, друзів і знайомих до 100 осіб.

Після Похорону родина Небіжчика влаштувала в Народньому Домі перекуску, під час якої о. Яків зробив заклик до присутніх скласти пожертви, і збірку особисто провів о. Яків. Присутні зложили $18.58, що й оголошено всім Жертводавцям і висловлено їм подяку о. Яковом Вищезгадану суму розпреділено на слідуючі цілі: кліше 5 долярів, Пресовий Фонд „Вісника" 5 долярів, 3 доляри на іншу пресу. Допомоговий Фонд $4.50, і 0.58 ц. місцеві витрати.

Небіжчикові Царство Небесне, а Жертводавцям щира подяка!

У смутку залишилися: дружина, 4 доньки, син, старенький батько Небіжчика, мама в Україні, 3 сестри і 15 внуків.

Присутній.

Бл. П. І. СОРОХАН

У перші роковини смерті

Вінніпеґ, Ман.

У неділю 11 березня 1962 р. відслужено Панахиду за відпущення покійному Іванові всіх провин вільних і невільних. Пом'янули його щирою молитвою й не злим тихим словом: дружина Марія, дочки Ольга й Павліна та всі присутні тієї неділі в церкві Св. Михаїла при вул. Дізраелі.

Покійний помер 16 березня 1961 року, проживши всього 67 років. Увесь час в житті своєму втішався добрим здоров'ям, а помер несподівано по дуже короткій, але тяжкій недузі.

Покійний Іван Сорохан походив з села Вилавче на Буковині. У Канаду він приїхав 1912 року і одружився в Брендоні, Ман., де працював, 1919 року з Марією Бабій. Перші роки свого подружнього життя вони провели в трудній мозолистій праці, але вони, як добрі християни, не заломилися, і мужньо їх перенесли.

Згадане подружжя були щирими не тільки одне для одного, але були вони також щирими та діяльними членами парафії Св. Архистратига Михаїла ще від року 1925 і залюбки приходили на Богослуження кожної неділі й кожного Свята.

Покійний Іван Сорохан був істинно православною, побожною і чесною людиною, він сильно любив свою батьківську Церкву та щиро й віддано служив їй до самої смерті, бувши кількома наворотами членом Управи цієї Церковної Громади.

За це шанували й любили його всі за його життя, і з пошаною й правдивим жалем згадують його й по смерті. Од роду й роду вічна йому пам'ять! А дружині Марії, що пожертвувала для Церкви 10 долярів, а 5 долярів на „Вісник", щире спасибі!

Краянин.

Бл. П. Т. СПІЦЬКИЙ

Келґарі, Алта.

З України надійшла сумна вістка, що по тяжкій недузі у п о к о ї в с я бл. п. Трифан Спіцький, проживши 71 рік.

Залишилися в смутку дружина й дочка в Україні, брати Трохим в Летбридж, Алберта, і Йосип в Келгарі, Алберта.

У неділю 11 лютого 1962 р. в церкві Св. Володимира в Келгарі о. Прот. Л. В. Дячина відправив Панахиду по бл. п. Трифанові. Брати Трохим і Йосип запросили ближчих і знайомих на п о м и н а льний обід.

На обіді на заклик п. М. Коваля присутні зложили $8.25 як Нев'янучий Вінок на „Вісник", — орган Української Греко-Православної Церкви.

Нехай Милосердний Господь прийме Його душу у Свої Небесні Оселі, а рідна українська земля нехай буде Йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

УВАГА! УВАГА!
ЕДМОНТОН Й ОКОЛИЦІ

ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТОК ім. Лесі Українки при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відограє в днях 10-го травня (четвер) й 11-го травня (п'ятниця) 1962 р.

БІБЛІЙНУ ДРАМУ В 5-х ВІДСЛОНАХ п. н.
„БЛУДНИЙ СИН"
у залі Катедри Св. Івана при 10951—107 вулиці

Вступ для дорослих: $1.00; для дітей: 50 ц.

Увесь дохід призначений на БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД АВДИТОРІЇ при Катедрі! Управа Драматичного Гуртка запрошує українське громадянство Едмонтону як також з околиць ГРОМАДНО ПРИБУТИ! Побажано, щоб й наша молодь і дітвора побачила цю прекрасну й глибоко повчальну драму „БЛУДНИЙ СИН", побудовану на основі Христової Притчі.

Управа Драматичного Гуртка при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

Порядки Богослужень:

ПІВНІЧНО-ВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ
6. Неділя Томина, — Поплар Парк, Ледвин, Тиндал — Спільне Свячене.
13. Неділя, — Кенора, Сулкавт, Транскона.
20. Неділя, — Дуфрост, Селкірк, Сендгіл.
27. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфілд, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Калдер
6. Неділя — Кемсак
13. Неділя — Сторновей
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Йорктон
6. Неділя Томина — Йорктон. Спільне Свячене
13. Неділя Мироносиць — Йорктон. Свято Матері
20. Неділя Розслабленого — Врокстон
27. Неділя Самарянки — Райн

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2990

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
North Battleford, Sask. 972—106 St. Ph. 445-3280

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Вернон
6. Неділя Томи — Вернон. Спільне Свячене і (Панахида по гробах)
13. Неділя Мироносиць — Вернон, (День Матері)
20. Неділя Розсл. — Келовна, Панахида по гробах
27. Неділя Самарянки — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812 Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Ґвендонська Округа

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Стрий
6. Неділя Томина — Смокі Лейк
13. Неділя Мироносиць (Проводи) — Давиньг
13. Неділя 4-та година по пол. (Проводи) — Стрий
20. Неділя Розслабленого — (Проводи) — Смокі Лейк
20. Неділя 4-та год. по пол. (Проводи) — Ворспайт
27. Неділя Самарянки (Проводи) — Спедден
27. Неділя 4-та год. по пол. (Проводи) — Вільна

Address: Box 308, Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕЩИЛА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Мейбрідж
6. Неділя — Норквей, Парастас на цвинтарі Ґаес-Норквей 4 год. по пол.
13. Неділя — Арран, Парастас на гробах 3 год. по пол.
20. Неділя — Вайтбіч
27. Неділя — Свон Ривер, Вечірня — Ґаес 7 год. веч.

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
ТРАВЕНЬ
6. Неділя, Проводи — Ню Вестмінстер, (Св. Юрія)
13. Неділя, Храмова Відправа у Вікторії
20. Неділя — Чиливак
27. Неділя — Порт Алберні

УВАГА: У неділю 13-го травня, ц. р. ХРАМ у Церкві Св. Юрія у Вікторії, Б. К. Щиро запрошуємо громадянство Канкуверщини з громад Канкувер, Ню Вестмінстер, Волей, Чиливак, Егезі, Мішин Сіті й Порт Алберні — численно прибути до весняної Вікторії й належно звеличати наш ХРАМ.

Address: 7157 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Служба Божа і Проводи — Річмонд Парк
6. Неділя Томина — Вестлок. Проводи
13. Неділя Миронос. — Сіба Біч Проводи
20. Неділя Розслабленого — Вайлвуд. Проводи
27. Неділя Самар. — Барґед. Проводи

Box 719, Westlock, Alta. Ph. 436

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок Сл. Божа та Проводи — Річмонд Парк
6. Неділя. Проводи — Сараїл
6. Неділя. Вечірня і Проводи о 4 год. по обіді — Ґрасланд
13. Неділя. День Матері — Лак Ла Біш
13. Неділя. Вечірня і Проводи о 4 год. по обіді — Крайґенд
20. Неділя — Проводи — Атабаска
27. Неділя. Проводи — Боїя
27. Неділя. Вечірня і Проводи о 4 год. по обіді — Норал

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Сембурґ
6. Неділя Томина — Нипавин Проводи
13. Неділя — Вірдейл. Проводи
20. Неділя — Кадет. Проводи
27. Неділя — Шипмен. Проводи

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИПЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Мелфорт
6. Неділя Влич. Юрія — Ґронлід (північна). Проводи
13. Неділя — Бруксбі. Проводи
20. Неділя — Ґронлід (північна)
27. Неділя — Ґадсон Бей. Храм

Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛИША
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Сірко
6. Неділя — Сандаин. Спільне Свячене
13. Неділя — Сенькія
20. Неділя — Вайта
27. Неділя — Арбака Св. Миколая

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-62.

о. ІВАНА МАРБИ
ТРАВЕНЬ
6. Неділя — Кендіяк
13. Неділя — Мічем
20. Неділя — Оен
27. Неділя — Прілейт

211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask. Phone: CH-4. 7186.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Мензі
6. Неділя — Сенді Лейк
13. Неділя — Овкборн
20. Неділя — Росборн
27. Неділя — Енгусвіль

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Дрифтінґ Ривер
5. Субота. Проводи — Дрифтінґ Ривер
6. Неділя Томина. Св. Юрія Побідоносця — Давфин (Храм)
11. Пятниця. Проводи — Сифтон
13. Неділя. Проводи — Вінніпеґосіс
13. Неділя. Проводи на гробах в год. 3-тій по обіді — Валей Ривер
20. Неділя. Проводи — Ґилберт Плейнс
26. Субота. Проводи — Косів
27. Неділя. Проводи — Давфин

УВАГА! Громада Св. Юрія в Давфині запрошує всі довколишні Громади на свій Храм в неділю 6-го травня 1962 року.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ТРАВЕНЬ
6. Неділя — Ватсон, (Спільне Свячене)
13. Неділя — Вимер, (Свято Матери-Концерт)
20. Неділя — Канора (Успенська)
27. Неділя — Вадіна

Watson, Sask. Box 283 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ТРАВЕНЬ
1. Св. Вівторок — Маморнець
6. Неділя — Інсінгер (м.)
13. Неділя — Тіодор (за рікою)
20. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
27. Неділя — Льора

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ТРАВЕНЬ
1. Вівторок — Редфілд
6. Неділя — Кридор
13. Неділя — Ґефорд
20. Неділя — Борден-Білкни
27. Неділя — Редфілд

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Канора
6. Неділя — Стирджес
6. Неділя. Вечірня в год. 7-ій — Канора
13. Неділя — Канора
13. Неділя. Вечірня — Бюкенан

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
1. Св. Вівторок — Ст. Джуліен
6. Неділя. Томина — Тарнополь (Проводи)
13. Неділя — Вакав (Проводи)
13. Неділя — Єллон Крік, Вечірня 7 год. веч
20. Неділя — Кадворт (Проводи)
20. Неділя — Лепін, Вечірня, 7 год. веч.
27. Неділя — Сматс (Проводи)

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
6. Томина Неділя. Юрія. Онуцька Церква — Ґардентон
13. Неділя — Толстой
20. Неділя — Пембіна
27. Неділя — Роза

Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Заваля
6. Неділя Томина — Вилингдон — 9-та рано
6. Неділя Томина — Ґеманн. Проводи. год 3-тя. Вечірня
13. Неділя — Ендрю. Проводи
13. Неділя — Сучава. Проводи. год. 2.30 по обіді
20. Неділя — Прут-Лужани. Проводи
20. Неділя — Лужани. Проводи 2.30 по обіді
27. Неділя — Борівці. Проводи
27. Неділя — Заваля. Проводи 3-тя год. Вечірня

Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Восетна
6. Неділя Томина — Еґрімонт. Проводи

Візел Крік, Проводи в 3.30 по полудні
13. Неділя — Федора. Проводи

Алдорина, Проводи в 3.30 по пол.
20. Неділя — Редватер. Проводи Редвей, Проводи в 3.30 по пол. Торґилд, Вечірня, 7 год. веч.
27. Неділя — Нюбрук. Проводи Торґилд, Проводи в 3.30 по полудні

Редвей, Вечірня в 8 год. веч.

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — Драй Ривер (9-та год. ранку).
6. Неділя Томина — Пайн Ривер (Спільне Свячене)
13. Неділя Мироносиць — Етелберт (Спільне Свячене)
20. Неділя Розслабленого — Ренвер (Проводи)
27. Неділя Самарянки — Венлав (Спільне Свячене)

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
ТРАВЕНЬ
1. Світл. Вівторок — Ґабард
6. Неділя Томина — Мелвіл
13. Неділя Мироносиць — Айтуна
20. Неділя Розслабленого — Ґудів
27. Неділя Самарянки — Ґабард

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ
1. Світл. Вівторок — Лужани-Топорівці
5. Субота — Слава пів. (Служба Божа й Проводи)
6. Неділя Томина — Слава пол. (Проводи)
13. Неділя Мироносиць — Моркемб. (Проводи) Всеч. о. Прот. Криштанович.
20. Неділя — Бросов. (Проводи)
20. Неділя Мироносиць — Полева Служба Божа на цвинтарі св. Параскевії — (Проводи) Всеч. о. Прот. Криштанович.
27. Неділя — Лужани-Топорівці. (Проводи)

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — „Петлюра"
6. Неділя Томина, Провідна — Ґрендвю
13. Неділя Мироносиць — Леннард
20. Неділя Розслабленого — Шортдейл
27. Неділя Самарянки — „Топорівці", пошта Врокстон, Саск.

Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ
6. Неділя — Торсбі. Проводи
6. Неділя — Калмар 4-та год по полудні. Вечірня й Проводи
13. Неділя — Брудергайм. Проводи
13. Неділя — Пено. 4-та год. по полудні Вечірня й Проводи
20. Неділя — Оновей. Проводи
27. Неділя — Каґвин. Проводи.

Address: 9630—109th Ave., Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ТРАВЕНЬ
1. Світлий Вівторок — „Коло Мельничуків"
6. Неділя Томина. Велик. Юрія — Шіго місто
6. Неділя Томина. Велик. Юрія — Винняpд
13. Неділя Мироносиць — „Коло Федаків"
13. Неділя Мироносиць — „Коло Купровських"
20. Неділя Розслабл. — Едмор
20. Неділя Аозслабл. — Шіго Полудн.
27. Неділя Самарянки — Вишарт
27. Неділя Самарянки — Фовм Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1962. ЧИСЛО (1158) 10

РОЗПОЧИНАЄМО КАМПАНІЮ ЗА ФОНДАМИ НА НОВУ КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

ВІДОЗВА
Комітету Будови Колеґії
ДО УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО ГРОМАДЯНСТВА

Як уже було оголошено („Вісник", 1-го грудня 1961), Ювілейний З'їзд Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі, що відбувся 18-19 листопада 1961 р. в Вінніпезі, виніс у справі побудови нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі резолюцію:

„Просити провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Владику Митрополита Іларіона і Консисторію поблагословити збіркову кампанію на ФОНД БУДОВИ КОЛЕҐІЇ і припоручити Духовенству, Церковним Громадам і Вірним включитися в збіркову кампанію та доложити всіх зусиль, щоб вона обхопила всі Церковні Громади й Місійні Округи, і не поминула ні одного вірного нашої Церкви".

„Просити Владику Митрополита Іларіона і Консисторію Української Греко-Православної Церкви Канади звернутися з особливим закликом до Громад і вірних Церкви, щоб якнайбільш жертвенно віднеслися до збіркової кампанії і під час її тривання, **тобто в 1962 і в 1963 роках, стрималися від проголошення та переведення всяких інших збірок та кампаній, щоб таким чином сконцентрувати всі наші сили навколо справи побудови нової Колеґії, як найважливішої під цю пору інституції, найбільш необхідної для життя і розвитку Української Греко-Православної Церкви в Канаді** та інших Українських Православних Церков у вільному світі."

Ця резолюція Ювілейного З'їзду Колеґії повністю одобрена Консисторією Української Греко-Православної Церкви в Канаді на її нарадах 27-29 грудня 1961 року; вона також була поблагословлена Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном, і ось так збіркова кампанія на Фонд Нової Колеґії стала метою діяльності всієї нашої Церкви на протяг двох років – 1962 і 1963. У цьому часі мусимо зосередити та спрямувати всі наші сили і всю нашу увагу по лінії здійснення наміченої мети, а саме: ще цього року розпочати будову нової Колеґії з розрахунком, зумовленим невідкличною конечністю, щоб будова була закінчена і будинки передані до вжитку вже з початком 1963 академічного року. До здійснення цього наклнкає нас любов до Бога і Його Святої Української Церкви; до цього зобов'язує нас відповідальність перед майбутністю нашого Народу в Канаді; до цього кличе нас національна й релігійна свідомість і честь.

„Чим колись була для українського народу та його Церкви Академія Петра

Поставмо нову Колеґію Св. Андрея Богові на славу, а українському народові на спасіння!

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества, до всіх місцевих Церковних Зарядів та до всіх боголюбивих вірних, —

„Ви Церква Бога Живого"
(2 Кор. 6.16).

От уже 44 роки, як заснована в Канаді Українська Греко-Православна Церква, заснована для спасіння українського народу, який великими масами втікав з безробітної та поневоленої Батьківщини й оселювався в Канаді. Та Церква, що була тоді в Канаді, не могла духово задовольнити нас, бо була чужа нам. Великою й самовідданою працею перших піонерів, без жодної допомоги зовні, Церква наша помалу йшла вперед, міцніла й розвивалася, і за видимою Божою допомогою розвинулась в ту Святу, Соборну й Апостольську Церкву, яку ми бачимо тепер.

Розвій нашої Святої Церкви ще не закінчився і ще не дійшов до того свого стану, яким належало б йому бути. У цій святій праці багато труду кладе найперше все наше віддане Духовенство, а крім цього дуже багато працюють і всі наші благочестиві Громади. Усі сильніші і всі свідоміші особи з Української Нації об'єдналися біля своєї Рідної Церкви, і вже створили в Канаді Православну Святиню, Українську Греко-Православну Церкву величезної сили, крайового розміру. Наші Катедри, Собори й Церкви пишаються в Вінніпеґу, Торонті, Монтреалі, Гемілтоні, Ошаві, Оттаві, Судбորі, Форт Вілліямі, Реджайні, Келґарі, Саскатуні, Едмонтоні, Ванкувері, і в сотнях інших більших і менших осель.

Український Народ у Канаді правдиво пишається своїм величним і найціннішим досягненням, — Святою Українською Православною Церквою!

Але від самого початку нашої Святої Церкви в Канаді ми болюче відчуваємо недостачу потрібного числа Духовенства, — нам бракувало й бракує й тепер Священиків, і в нас є ще немало Громад, які не мають у себе так їм потрібного окремого Пастиря.

Мало цього, — теперішній час вимагає Священика такого, щоб він відповідав збільшеним духовним потребам і зміненого тяжкого часу, і канадійській людності. Канадійські Громади рішуче потребують Священика провідника, провідника не тільки духовного, але й національного. Переживаємо час, коли Священик обов'язаний мати якнайбільшу різносторонню освіту.

А таких потрібних Канаді Священиків може нам дати тільки своя Богословська Школа, тільки своє потрібне виховання. І така Школа заснована була в Вінніпеґу року 1946-го, – це Колеґія Святого Андрея. Великими зусиллями і самовідданою працею Церковного Проводу за ці останні 15 літ при Колеґії був розбудований Богословський Факультет, як школа висока. За Божою допомогою цей Богословський Факультет уже виховав десятки молодих Священиків, які розійшлися по всій Канаді і ревно служать Богові та українському народові.

Але нашій Святій Православній Церкві потрібно ще більше високовчених Пастирів, і тому нам конче потрібно наблизити свою Колеґію Святого Андрея і Богословський Факультет при ній до місцевого Манітобського університету, щоб наші студенти легко й правно могли навчатися і в своїй Богословській Школі, і разом в університеті.

Милосердний Господь зглянувся на конечні потреби Святої Православної Церкви в Канаді, і справа перенесення Колеґії Святого Андрея на університетську площу вже покінчена, — остається тільки наша власна праця зреалізувати все в ділі.

Колеґія Св. Андрея з Богословським Факультетом при ній почнеться будовою негайно, буде побудована так, що Богословський Факультет 1963 р. вже розпочне свою працю в новому будинкові.

Відозва Н. Б. К.

(Закінчення з 1-ї стор.)

Могили в Києві, — тим у наші часи має стати Колегія Св. Андрея в Вінніпегу!"

Під таким кличем у 1958 році, з нагоди 40-річчя Української Греко-Православної Церкви в Канаді, була **започаткована** кампанія за збіркою фондів на побудову нової Колегії; під таким кличем маємо цю збірку **закінчити** і так нарешті здійснити отой великий і справді надхненний задум — спорудити на університетській площі нову, репрезентативну Колегію Св. Андрея, яка вже асоційована, а згодом має бути повністю афілійована з Манітобським університетом і так завершена в її статусі університетського стандарту.

Плян кампанії, яка має охопити всю нашу Церкву, тобто всі її Громади й Місії та всіх Вірних, буде у свій час поданий до загального відома, з відповідними поясненнями де, коли, як і ким збіркова акція буде переводитися, а цим нашим зверненням ми тільки повідомляємо наше громадянство про сам факт проголошення кампанії та про те, щоб громадянство приготовилося до неї та щоб, коли настане час збірки, воно належно відгукнулося.

Навіть на мить не забуваймо, що найважнішою нашою рідною установою є Українська Православна Церква. Це вона веде наш народ до все кращого, вищого духовного зростання — християнсько-морального й національного. Це вона дбає про честь усього нашого загалу. Це вона дбає про його духовний поступ. Це вона стоїть на сторожі національної справи нашого народу — його культури і всієї його душі!

З волі Божої сталося так, що Українська Греко-Православна Церква в Канаді стала тепер на першому місці між усіма місцевими Українськими Православними Церквами. І вже навіть сам цей факт накладає на неї тим відповідальніший і почесніший обов'язок дбати не лише про свої власні, місцеві потреби, але й також мати на серці потреби всього українського православного світу — такою мірою, що випливає з її стану серед інших Українських Православних Церков-Сестер. А найголовніша така потреба за наших часів — це справа недостатньої скількости Духовенства, — Духовенства освіченого та ідейного.

Допоможімо ж усі спільно нашій Церкві ці щораз більші кадри Духовенства виховати! А зробимо це тільки і виключно шляхом такого всебічного розбудування Колегії Св. Андрея, — розбудування духовного й матеріяльного, — якого вимагає розріст нашої Церкви та її висока й далекосяжна ідеологія в минулому, сучасному й майбутньому.

Гуртуймося ж усі одностайно під прапор своєї Рідної Церкви! Завжди і всюди, на кожному кроці нашого життя, всіма силами підтримуймо її працю, бо вона є душею нашого народу! Мірою своїх сил щедро жертвуймо на цілі нашої Церкви, бо вони, ті цілі, благородні, високі, **конечні!**

Коли в недалекому часі отримаємо особистий заклик, — письмом чи живим словом, — зложити свою пожертву на БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ, — то жертвуймо щедро й охоче, пам'ятаючи, що кожен доляр, зложений на цей фонд, призначений на велику, святу і конечну справу!

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Почесний Голова — Високопреосвященніший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Заступник Почесного Голови — Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта й Східньої Канади; Преосвященніший Владика АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Голова Дирекції і Координатор — о. д-р С. В. Савчук.

Комітет Кампанії — Суддя Іван Соломон, голова; **Михайло Гикавий,** секретар; **Прот. Т. Ковалишин,** скарбник; **Іван Сирник і Василь Перепелюк,** члени.

Будівельний Комітет — Проф. д-р Петро Кондра; д-р Василь Черевик і Інж. Михайло Ласько, члени.

Діловий секретар — Мирослав Ягольницький.

Поставмо Нову Колегію

(Закінчення з 1-ої стор.)

Нова Колегія Святого Андрея, що стане на площі університету, а незабаром і з'єднається з ним, зможе там прийняти більше число студентів українців і дасть їм національне українське виховання, готуючи їх на свідомих громадян.

Дорогі Отці, брати і сестри, що слухаєте чи читаєте оце моє Митрополиче Послання, — на велике й історичне діло здвигнення величної Української Православної Церкви й належне свідомонаціональне виховання нашої молоді та Духовенства потрібні кошти, і то великі кошти! І я звертаюся до Українського Народу в Канаді: допоможіть у цьому великому й історичному ділі!

Апостол Павло кличе до всіх нас: „Ви Церква Бога Живого!" І всі ми мусимо це пам'ятати, — і коли Бог наш Живий, то повинні живими бути й усі ми, Його діти! Бути живими, і глибоко пам'ятати, чого потребує Жива Церква!

Колегія Святого Андрея мусить стати на університетській площі вже 1963-го року, а тому потрібна поміч і щедра, і скора!

Нова Колегія, — це буде гордість і слава Українського Народу в Канаді, і я закликаю до реальної допомоги! Це наша національна честь, — і багато-багато осіб різними очима будуть дивитися, як ми виконаємо цей свій національний обов'язок!...

Благословляю всьому нашому Духовенству міцно й віддано стати біля нам усім святої побудови Колегії Св. Андрея, і присвятити роки 1962 та 1963 на збірку потрібних пожертв. Нова Колегія з Богословським Факультетом при ній нехай стане великою справою всього нашого Духовенства!

Так само благословляю Церковним Зарядам всіх наших православних Громад пильно зайнятися цією нашою всеканадійською справою: Колегія Св. Андрея мусить стати на університетській площі для ваших же дітей уже наступного року, і я закликаю вас усіх пильно зайнятися справою збірки пожертв на це велике діло!

Звертаюся до Українського Народу з гарячим і щирим митрополичим і батьківським словом: підставмо і свої плечі під побудову основи нашого національного життя, і не пожаліймо і своєї пожертви на святу справу, — пожертви і щедрої, і скорої!

У наш тяжкий час голосно закликаю всіх гуртуватися біля нашої Святої Православної Церкви, бо в Ній одній все наше спасіння, — спасіння вірне і вічне!

„І нехай будуть Милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма вами!"

† Іларіон,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади,
ваш постійний богомолець.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу.
Року Божого 1962-го, місяця квітня 15-го дня.

ДО КОМІТЕТУ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АП. АНДРЕЯ У ВІННІПЕГУ

ДОСТОЙНИЙ КОМІТЕТЕ!

З великою радістю вітаю Комітет і з задоволенням приймаю пропозицію Вашу стати Першим Заступником Почесного Голови Комітету Високопреосвященнішого Митрополита Д-ра Іларіона. Приєднуюся до його Благословення і заклику до всіх Православних Українців узяти участь у побудові Колегії своїми щедрими пожертвами.

З свого Боку скажу:

З волі Божої всі ми опинилися поза Батьківщиною Україною і прибули до багатої Канади. Знаємо, що не легко було першим поселенцям. Але геній нашого Українського Народу не міг мовчати у його синах та дочках. Не замовкла й прадідна в них Православна Віра. І ось, спочатку малі церквочки та при них убогі початкові школи. Потім, ширша освіта в державних школах. Далі вже власні інститути та часопис „Український Голос", які разом з Церквою виховали свої українські кадри та пробудили національну свідомість, привівши до єдности всіх, що прибули з різних держав. Церква виросла до стану Митрополії з своїм Митрополитом та з Собором Єпископів, багатьма священиками і сотнями парафій. Велика кількість свідомих вірних. Ми вже не те, що були спочатку. Ми вже стали на найвищий щабель в суспільстві Канади в громадському і в церковному житті. Замість маленьких церквочок постали величні коштовні Храми і між ними великі й багаті Митрополича і Архиєрейські Катедри. Майно нашої Церкви досягає багатьох десятків мільйонів. При парафіях — школи, які охоплюють багато тисяч дітей. І багато десятків різних культурних, фінансово-допомогових і добродійних організацій, братств і товариств. З цього ба-

До Комітету Будови Колегії

(Закінчення з 2-ої стор.)

чимо, як дуже ми в Канаді виросли. Збагатилися й такою всеукраїнською інституцією, як єдина для всіх православних українців Богословська Школа для виховання пастирів Церкви. Але з цим усім виросли й різні потреби задовольняти наше широке життя.

Особлива й пекуча потреба священиків для нашої Святої Церкви. Як уже сказано, ми маємо Високу Богословську школу при Колегії Св. Андрея з правами високих державних шкіл, але для неї потрібно відповідне приміщення і обладнання. Про це ми всі зобов'язані подбати. У цьому Сам Бог нам допомагає: на прохання Дирекції Колегії Адміністрація Манітобського Університету в Вінніпегу погодилася дати місце для Колегії на своїй університетській території. Це такий дарунок, що було б тяжким гріхом проти нас самих, коли б ми не змогли його забудувати відповідною будівлею. В університеті навчаються сотні наших українських студентів, а багато з них мешкають поблизу університету. Для них була б велика полегша, коли б будинок якнайскоріше постав коло самого університету. Вони б перебували в рідному середовищі, збагачуючи свої знання про рідну українську культуру. **Тому то побудову Колегії нам усім треба прийняти до серця, як свою власну родинну справу. Усі ми повинні взяти участь своїми пожертвами на здійснення цього великого і високогонорового для нас діла.** Ми вже не бідні, як було спочатку. Тому кожен відповідно до свого достатку повинен внести свою щедру пожертву, щоб за ці два роки Колегія була збудована. До цього і я разом з Владикою Митрополитом і з Будівельним Комітетом запрошую. На початок збірки прикладаю чек на $70.00.

† Михаїл,
Архиепископ Торонта і Східньої Канади.

Б. ГОЛОВА АСАМБЛЕЇ ООН ПРОМОВЛЯЄ В ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ

Д-р Карл Малік — бувший голова Асамблеї Організації Об'єднаних Націй у квітні ц. р. промовляв у грецькій православній катедрі Св. Софії у Вашингтоні на тему „Філософи й Святі".

Він підкреслив вклад грецької старої (дохристиянської) філософії в грецьке православіє та вклад грецького православія у все християнство взагалі.

Д-р К. Малік — це ливанець, православний, відомий у світі дипломат і науковець. Тепер він є професором одного з американських університетів.

НА 10,000 ОДИН ЧИТАЄ БІБЛІЮ

Час до часу подають цифри про масове поширення Біблії серед людства. Одночасно вже п'ять років тому розписали анкету, щоб довідатися, яке число людей, маючи Біблію, читає її. По п'ятьох роках праці ця анкета вже завершена, а її вислід такий: на кожних 10,000 осіб, що мають Біблію, читає її тільки одна особа. Вістку про це недавно подав у Зах. Німеччині „Der Christliche Sonntag".

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

ІНІЦІЯТОРКИ

Зліва направо: Єлисавета Прокіпчук, Соня Мандзюк, Зеновія Харовська, Анна Фігус, Ірина Котелко.

17-го листопада 1960 р. відбулися перші ініціятивні сходини для зорганізування Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

24-го листопада 1960 р. — другі сходини Ініціятивного Комітету.

1-го грудня 1960 р. — перші організаційні збори, на яких створено Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Листом з 10-го грудня 1960 р. Товариство звернулося з проханням до Дирекції Колегії, щоб вона апробувала й визнала Товариство та щоб дала йому приміщення в будинку Колегії на збори і таке інше. Товариство одночасно заявило, що воно буде провадити свою працю в тісному порозумінні з Проводом Колегії.

Дирекція Колегії на своєму засіданні 13-го грудня 1960 р. узглянила прохання Товариства, і повідомила його про це відповідним листом.

Це Товариство складається з дівчат і жінок української національности православного віроісповідання. Загальні цілі товариства:

Перша ціль: — „Брати допоміжну діяльну участь у культурно-освітньому, виховному й товариському житті питомців Колегії й українського православного студенства взагалі".

На основі вищезгаданої цілі Товариство продовж свого існування допомогло студентам при влаштуванні відкриття й закінчення академічних років Колегії, допомогло в бенкетах Студентського Товариства ім. Іларіона при Манітобському університеті, і т. п.

Друга ціль: — „Поглиблювати релігійну й громадську свідомість серед своїх членкинь і українського студенства".

Товариство скликає сходини, на яких відбуваються доповіді на теми дня, а в тих сходинах беруть участь студенти.

Третя ціль: — „Подавати всяку можливу моральну й матеріяльну допомогу Колегії, а головно дбати про каплицю Колегії, влаштовуючи та прикрашуючи її в українському православному церковному стилі".

На З'їзді Колегії 19-го листопада 1961 року Товариство передало Дирекції Колегії $1,500.00, призначені на прикрашення каплиці в українському православному стилі в майбутньому новому будинку Колегії на університетській площі.

ПАПСЬКИЙ КОДЕКС КАНОНІВ ПРО СОБОРИ КАТ. ЦЕРКВИ

Канон 222 — § 1. Світовий Собор не може відбутися так довго, поки його не скличе Римський Архиерей.

§ 2. До Римського Архиерея належить головувати на Світовому Соборі або самому, або через своїх уповноважених; вибирати й вирішувати предмети дискусій; пересувати, стримувати і розв'язувати сам Собор і управосильнювати його постанови.

Канон 226. — До тих питань, що їх запропонував Римський Архиерей, Отці можуть додавати інші, котрі перед тим дозволив голова собору.

Канон 227. — Постанови собору не мають остаточної зобов'язувальної сили, поки їх не затвердить Римський Архиерей і не проголосить своїм наказом.

Канон 228 — § 1. Світовий Собор має найвищу силу у всій Церкві.

Канон 229. — Якщо б настала смерть Римського Архиерея під час відбування Собору, то тоді Собор усамосіб стримується, поки новий Архиерей не дасть наказу відновити його й продовжувати.

(Подано за журн. Protestant Action (Канада) за квітень 1962 р.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПЕРЕД ОСОБЛИВИМ ІСПИТОМ

Православні українці в Канаді до сього часу здали низку великих життєвих іспитів; найбільшим з них є той, що вони вперше в історії людства поклали на американському континенті підвалини під Українське Православіе, а між ними українці в Канаді свій іспит здали тим успішніше, що вони створили Українську Греко-Православну Церкву — найбільшу з-поміж усіх сучасних Українських Православних Церков. Це іспит епохального значення, і він безперечно якоюсь мірою матиме вплив на дальший хід історії українського народу не тільки поза межами України, але подекуди і в самій Україні.

Але всі ці досьогочасні осяги мають виключно внутрішній наш характер.

Тим разом українці в Канаді стоять перед першим своїм, і то найбільшим, іспитом іншого характеру: це справа перенесення Колеґії Св. Андрея на університетську площу й поставлення там для неї нових будинків. Тут ідеться не тільки про близькість до університету, але й також про моральну сторону справи — поваги Колеґії Св. Андрея. Року 1961-го, після довшої підготови й заходів з боку Дирекції Колеґії, ця наша академічна Школа ввійшла в асоціяцію з Манітобським університетом з правом майбутньої афіліяції з ним. Таким чином Колеґія Св. Андрея офіційно включилася в систему спільноти шкіл пов'язаних з Манітобським університетом. І так ця наша Школа виходить на ширшу арену, — з цього часу вона фіґуруватиме разом з іменем Манітобського університету; вона буде тепер на виднішому місці, на очах не тільки інших етнічних груп та іншовірних Церков, але й на очах усього світу в тому розумінні, що в Манітобському університеті студіює молодь з різних країн світу, і вона понесе у світ вістку, що при Манітобському університеті є Українська Православна Колеґія — одинока у світі. Престиж нашої Колеґії буде моральною підпорою сотням наших студентів Манітобського університету.

Дозвіл властей Манітобського університету на цю асоціяцію з ним нашої Колеґії — це привілей, але ці власті дали його цій нашій Школі на цій підставі, що вона своїм рівнем заслуговує на це вже тепер, а також ще більше заслуговуватиме в майбутньому з ходом свого дедалі більшого розквіту.

Але православні українці тут не тільки добилися привілею, — вони також узяли на себе відповідні зобов'язання, що з цим привілеєм причиново пов'язані. Найперше зобов'язання: негайно, скорими темпами, поставити відповідні до практичних вимог модерного університетського шкільництва будинки; з мотивів чести нашого народу — це мають бути будинки величаві, репрезентативні, достойні українського імени.

Українська спільнота ставить багато будівель по всій Канаді, і мірою потреби буде ставити їх більше, але будинки Колеґії вона ставить тільки одні на всю Канаду і на ввесь світ. Коли ставлять інші будинки, то їх будування іноді розкладається на роки, мірою того як повільно надходять пожертви. У випадку ж будування нових будинків Колеґії справа представляється зовсім інакше, тут не можна поступити так, щоб покласти під будівлі фундамент, і серед імпозантних будинків університету роками тримати цей фундамент, поки наплинуть пожертви на будування стін і даху. Це було б недопустимим на університетській площі. Отже тут є та особлива вимога — коли почнуть ставити будинки, то це має робитися бистро, без перерви, щоб швидко викінчити, і щоб на університетській площі розкидиш будівельних матеріялів не тривав довго і не вносив дисгармонії у вигляд університетської площі та комплексу його будівель.

Ця наглість, негайність, бистрота будування — це та особлива вимога, до якої дехто може бути непризвичаєний, але вона, ця особлива вимога, не повинна обдавати тривогою непевності через побоювання, чи наша спільнота здасть тут свій особливий іспит зрілости не тільки у наших власних очах.

ДИСКУСІЯ НАД БЕЗДИСКУСІЙНИМ

У журналі „Українське Православне Слово" (квітень 1962 р.) — органі Української Православної Церкви в США опубліковано статтю п. з. „У зв'язку з конференцією на о. Родосі", підписану авторськими ініціялами П. Б. У своїй супровідній замітці редакція УПС подала про цю статтю таку інформацію:

„. . .редакція одержала від нашого читача і довголітнього діяча в краю і на еміґрації листа, частину якого вважаємо за доцільне подати нижче, бо, думаємо, висловлені в цьому листі думки варті не тільки ширшої уваги, але й дискусії над ними".

Автор П. Б. порушив у цій статті тему, яка, як видно, сильно хвилює його особисто. Ця тема може хвилювати також і якесь число одиниць. Ми ж уважаємо, що для цього існує більше різних причин, через які ми воліли б не писати на цю тему, і в тому також не бачили б потреби відзиватися на статтю п. П. Б.

Однак цей автор, на нашу думку, вийшов з таких недійсних засновків і закінчив такими ж недійсними висновками, які вимагають, щоб цю справу вияснити, бо інакше це непорозуміння, яке має місце в статті, могло б увійти в традицію і безпідставно претендувати на т. зв. „очевидну правду". А це тим більше, що згадана стаття появилася в органі Церкви.

Перш за все, п. П. Б., на жаль, хибно інтерпретує концепцію, що він її окреслює терміном „об'єднання нашиx трьох Митрополій в одну духовно об'єднану Українську Православну Церкву у вільному світі".

Згадане духовне поєднання — це поєднання душ і сердець православних українців на основі їхньої спільної народности й Віри, а щшо інше, — і таке поєднання фактично існувало завжди і всюди, без жодних формальних актів, і воно завжди і всюди існувати буде. Представники Проводів усіх трьох згаданих Митрополій, знаючи це духове спорідцення всіх православних українців, та йдучи йому на зустріч, своїм з'їздом символічно узмисловили це спорідцення всього українського православного загалу, — це і вся сутність того, що стало відомим як духовне поєднання, що було й буде між православними українцями, не зважаючи на те, чи були з'їзди між представниками цих трьох Церков, чи їх не було, і чи знов вони можуть бути або не бути.

Автор хибно інтерпретує справу вже з самого початку, коли називає її терміном „об'єднання наших трьох митрополій в одну духовно об'єднану Українську Православну Церкву у вільному світі".

У дійсності ж тут ідеться про духове поєднання, а не „об'єднання". У нас, щоправда, іноді не кладуть натиску на терміни, які вживають, і тому терміни „поєднання" й „об'єднання" подають як нібито однозначники, отже тут слід звернути увагу на факт істотної різниці між їхніми значеннями.

Автор П. Б., як видно, таки знає різницю між цими двома термінами. Але все таки воліє вживати слово „об'єднання", маючи, мабуть, на увазі „об'єднання" посунене аж до меж якоїсь спільної фінансової політики. Напр., п. П. Б. інформує: „Коли буджет Церкви не передбачає кредитів на висилку делеґатів чи обсерваторів (на всякі Собори інших Церков — ред. В.), — поможуть наші люди, які вже не раз дали на це докази, от хоч би у зв'язку з працею над об'єднанням наших трьох митрополій в одну духовно об'єднану Українську Православну Церкву у вільному світі".

Якщо б ми хотіли вживати „моцних слів", як їх іноді вживає п. П. Б., то ми могли б сказати, що п. П. Б. зловживає словом „об'єднання", коли під його ослоною говорить про спеціяльну кампанію за збіркою грошей на цілі того т. зв. „об'єднання"; із слів п. П. Б. виходить, що „Церква" збирала на цю ціль гроші, а котра Церква — він не уточнює. Але коли ж він говорить про т. зв. „об'єднану Українську Православну Церкву у вільному світі", то тут у читачів може створитися думка, що між вірними була проголошена Проводами всіх трьох Церков-Митрополій збіркова кампанія на потреби того „об'єднання".

Отже, тут — справа формальна: Українська Греко-Православна Церква в Канаді з нагоди всіх зустрічей Проводів цих трьох Церков не створила собі при-

Дискусія над бездискусійним

(Продовження з 4-ї стор.)

воду для збирання на цю ціль пожертв між вірними, а ці її видатки були покриті з реґулярних фондів її Консисторії. Отже п. П. Б. повинен би уточнити, котру з Церков він має на увазі, коли говорить, що згаданий з'їзд Проводів трьох наших Церков призвів собою до спеціяльної грошової збірки між вірними. Якщо це мало місце в Америці, то авторові П. Б. слід було про це написати. Автор П. Б., мабуть, думає, що коли між трьома згаданими Церквами є духове поєднання (цебто мирне співжиття), то це також значить, що кожна з цих Церков повинна брати на себе моральну співвідповідальність за відповідні грошові збірки в іншій Церкві.

Забезпечившись словом „об'єднання" трьох Укр. Православних Церков, автор п. П. Б., критикуючи церковну політику православних українців, як видно, вважає себе морально уповноваженим критикувати всі три Українські Православні Церкви, як нібито фактично „одну Церкву". І тут він знову вийшов таки з цього самого головного засновку, що є в самих основах неправдивим. А саме, він ставить справу в таких натяках, немов би всі ці три Церкви фактично становлять собою одну Церкву в адміністративно-правному сенсі, отже — що всі вони, мовляв, мають спільну зовнішню і внутрішню церковну політику своїх Проводів та спільні погляди поодиноких членів цих Проводів, та може й навіть спільну касу. У дійсності ж так воно не було й не є. Кожна з цих трьох Церков є автокефальною, цебто, кажучи світським терміном, суверенною Церквою, незалежною від жодної іншої Церкви.

Наприклад, Українська Греко-Православна Церква в Канаді, як автокефальна Церква, має свою таку внутрішню церковну політику, яку зумовлюють обставини її буття в Канаді, отже вона не може достроюватися до церковної політики Церкви поза Канадою, і вона також не вмішується у внутрішні справи інших Українських Православних Церков; наша Церква в Канаді не претендує на вирішування справи політичних напрямних Проводу інших Укр. Православних Церков і на політику їхніх поодиноких Єпископів, які мають вільну руку займати таке чи інше становище щодо іншовірців та іншовірних епископів.

Зовнішня церковна політика кожної з цих трьох Церков в основному зумовлена їхньою внутрішньою політикою.

Автор П. Б. з признанням висловлюється про католиків, які, мовляв, говорять про українську православну зовнішню політику „як про політику струся, який, як відомо, навіть носа ховає, щоб бува ніхто його не побачив".

Ми покищо не мали нагоди перевірити, чи і хто з католиків прирівнює Святу Християнську Церкву, будь вона й Православною, до... струся! Що такий стиль висловів може підходити для дешевого політиканства — це факт, але з релігійною справою він нічого спільного не має.

Автор П. Б. гостро, аж дивно гостро, вживаючи католицьких арґументів, таврує „Духовний Провід трьох об'єднаних митрополій Української Православної Церкви" за це, що „ми ведемо тільки сяку-таку внутрішню церковну політику, а коли іде про зовнішню, то ведемо таку, яку в кращому випадку можна назвати „парафіяльною" і аж ніяк великоцерковною." Автор п. П. Б. вимагає від згаданого „Духовного Проводу" вести таку зовнішню політику, щоб інформувати чужих політиків не тільки про страдницький історичний шлях Укр. Прав. Церкви в Україні, але й також інформувати чужих політиків „про наші заміри на майбутнє".

Ми тут ще раз підкреслюємо це саме: всі згадані три Церкви-Митрополії мають не свій спільний „Духовий Провід", а кожна з них має свій власний Духовний Провід.

Не знаємо, як є в інших з цих Церков, але внутрішня політика нашої Церкви в Канаді є не парафіяльною, а крайовою, тому що наша Церква складається не з однієї парафії, а з соток парафій по всій країні. І вислову „парафіяльна політика", що його в згірдливому сенсі вживає п. П. Б., наша Церква не має підстав соромитися, бо вона свідома цього, що сила Церкви є в силі її парафій. Церкву будується і скріплюється не з великої зовнішньої політики і поїздками по міжнародніх з'їздах, а робиться це здолу, від підстав. Відомо, „починаймо чесноти з свого власного дому". Коли в котрій з Церков щось неґаразд у „власному домі", то годі цьому не тільки запобігти, але хоч би й прислонити це „зовнішньою великоцерковною політикою".

Рекомендація п. П. Б., щоб розкривати перед чужими політиками карти аж до тієї міри, щоб інформувати їх „про наші заміри на майбутнє" — це, на нашу думку, була б не політика, а видача плянів власної Церкви зовнішнім силам.

Автор П. Б., щоб переконати „Духовний Провід трьох об'єднаних митрополій Укр. Прав. Церкви" до великоцерковної зовнішньої політики, подає такий арґумент:

„Ми свідомі, що говорять і пишуть про це відпоручники зовнішньої політики Української Католицької Церкви, які хотіли б докучити нам і переконати, що таки варто нам — православним українцям — нарешті вже війти в лоно Католицької Церкви, бо, мовляв, вас навіть самі православні не бачать і не хочуть знати, а ось ми маємо для вас відкриті рамена, прийдіть, змцніть наші сили, бо у Римі все більше і більше московське засилля, нас пригнічують і відсувають від вирішальних справ".

У цьому арґументі пана П. Б., щоправда, є ще більше зусилля бути переконливим, ніж у самих католицьких політиків. Бо хоч відомо, що Рим воліє Росію, але все ж таки духовні діячі греко-католиків українців ніде й ніколи не заявляли, що в Римі все більше й більше впливів мають москалі й пригнічують все українське. Навпаки, католицька пропаганда серед українців постійно голосить, що в Римі українська політика має силу. Якщо п. П. Б. має якісь довірочні інформації від греко-католицьких діячів, то ми воліли б почути в цій справі офіційну заяву з боку єпископів греко-католиків.

Якщо українців-католиків пригнічують у Римі москалі, то греко-католики повинні рятуватися від москалів поверненням до Української Православної Церкви, а не намовляти православних українців, щоб ще й вони йшли під цей московський гніт у Римі. Арґумент католиків, що, мовляв, інші Православні Церкви не хотять визнати нас, отже нам треба піддатися папі, який нас визнає, — цей арґумент повторяється в католицькій пресі аж надто часто, отже приділення йому місця на сторінках православної преси, щоб ще більше його поширювати, ми вважаємо корисним для Католицької Акції, але не для української православної справи. Подібними-всякого роду арґументами Рим затягнув в унію український православний епископат 1596 р. (т.з. „Берестейська Унія").

Коли п. П. Б. пише про Католицьку Церкву, як церкву всіх католиків у світі, включно з українцями греко-католиками, то що він розуміє під назвою „Українська Католицька Церква"? Адже ж папа Іван XXIII ще раз підкреслив, що католицька Церква є одна — Римська Церква

Автор твердить, що церковні діячі українців греко-католиків мають свою великоцерковну зовнішню політику і що вона має успіх у світі. Він каже:

„Прикладом для багатьох перелічених вище ділянок нашої уваги і праці можуть бути католицькі українці, зокрема в ділянці виявлення перед світом мартирології їхньої Церкви, от хоч би останньою пригадкою про мучеництво Митрополита Йосифа Сліпого, яка таки голосно відбилася в багатьох країнах вільного світу".

Ми вважаємо, що твердження п. П. Б. тут не згідне з дійсністю. Який доказ має він на це, що саме так воно є? Чи преса якихсь інших національностей була повною згадок про митр. Сліпого? Чи може якісь брошури чи книжки були не-українцями написані про Сліпого не то що авторами з світовими іменами, але вже хоч би кимнебудь? Українські католицькі діячі 1961 р. створили були з українських відділів міжнародньої Католицької Акції свою „Акцію Солідарности у 15-ліття Переслідування Української Католицької Церкви", яка видала в м. Сарсель у Франції 8-го березня 1961 р. т. зв. „Спільне Звернення української спільноти у вільному світі з нагоди Акції Солідарности проти релігійних переслідувань в Україні", і там сказано:

„**„Пророчистим символом тих переслідувань є страдницька смерть усіх арештованих тоді Владик за винятком Митрополита, Високопреосвященнішого Архиепископа Йосифа Сліпого, по раз третій оце засудженого за вірність Апостольській Столиці"** (Римові).

І тут сталося таке явище: навіть дехто з видних українців православного віроісповідання прихильно відгукнувся на ці заклики греко-католицької Акції Солідарности; і так, напр., орган Укр. Прав. Церкви в США журн. „Українське Православне Слово" (березень 1962 р.) інформував:

„З нагоди 20-ої річниці відродження ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви, в неділю 18 лютого, в катедрі Св. Володимира в Нью Йорку, Вл. Архиепископ Мстислав відслужив Молебень... Після цього Владика пригадав присутнім в катедрі, що саме в неділю 18 лютого українські католики моляться за свого митрополита-мученика Йосифа Сліпого, який ось уже 15 років перебуває на засланні в північних таборах СССР і якому 17 лютого сповнилось 70 літ життя. Владика закликав присутніх поєднатись до цих молитов та сам виголосив моління, „щоб Господь визво-

Дискусія над бездискусійним

(Закінчення з 5-ї стор.)

лив Свого слугу митрополита Йосифа, мученика за віру Христову й Український Народ, з неволі та обдарував його здоров'ям і многоліттям".

Оце і ввесь головний успіх „великоцерковної зовнішньої політики" греко-католицьких церковних діячів. Навіть православні українці в катедрі Св. Володимира в Нью-Йорку під проводом Владики Мстислава (Скрипника) солідаризувалися з Акцією Солідарности митр. Йосифа Сліпого, „по раз третій оце засудженого за вірність Апостольській Столиці", а тим часом сам Рим устами папи не протестує в обороні митр. Сліпого, і дарма укр. греко-катол. відділи Католицької Акції — „Акція Солідарности" пригадують Римові й українцям, що митр. Йосифа Сліпого переслідують ні за щось інше, а тільки за вірність Римові.

У приложеному до свого „Спільного Звернення" листі з 8 березня 1962 р. Акція Солідарности закликає всіх українців, без уваги на різниці віроісповідань, підписувати протест в обороні митр. Сліпого, „арештованого за вірність Апостольській Столиці", бо „річ у тому, що ми хочемо переслати цей документ із підписами та із згадкою про реакцію преси до міжнародних організацій (Секретаріяту Стану Його Святости, ООН, УНЕСКО та ін.)".

Отже, як видно, укр. греко-катол. церковно-політичні діячі вирішили переконувати державно-політичний ресорт — („Секретаріят (міністерство) Стану Його Святости" (папи) Ватиканської (папської) держави, щоб він став в обороні митр. Йосифа Сліпого. Але Ватикан ніякої акції в цій справі так і досі не почав.

Оце і вся великоцерковна зовнішня політика та її „успіхи"... Лише благання й приниження! За вірність Римові переслідують митр. Сліпого, а Рим не протестує; тож звертаються до православних українців, щоб вони протестували в обороні тих, що їх переслідують за вірність папі.

Як відомо, Констянтинопольський Патріярх Атанаґорас І постійно висловлюється за поєднання Християнства (але не з'єднання під абсолютним проводом папи з його претенсіями на т. зв. „непомильність"!), і про це він час до часу доводить до відома папи. З цього приводу п. П. Б. пише ось що:

„...слова Патріярха Атенаґораса, треба думати, не є лише і тільки китицею запашних квітів, які вручається для чемности і з доброго тону. За ними напевно стоять якісь рішення. Про Папу Івана XXIII говорять як про людину великої відваги, здібну до компромісів і своєчасних рішень. Думаю, що цьогорічний Собор Католицької Церкви розсуне котари куліс, за якими відбувалися і ще відбуваються певні лябораторійні процеси, і вже під час того Собору світ довідається про наслідки тієї лябораторійної праці, а, може, і про далекосягаючі своїм змістом рішення. Ці рішення можуть поставити нас і нашу Церкву перед несподіваною і примусовою ситуацією".

Чи не пробує п. П. Б. лякати православних українців тим, що, мовляв, Патріярх Атанаґорас І веде тайні переговори з папою Іваном XXIII і він готов папі піддатися, а тим самим і православних українців якось буде змушено піддатися папі? Отже, щоб не дàтися Патріярхові випередити, православні українці повинні першими війти в „компромісовий" контакт з Ватиканом? І як собі п. П. Б. уявляє той пізніший примус, яким православні українці мали б бути присилувані говорити з Римом? І чому він „примусом" лякає православних українців? Чому п. П. Б. думає, що православні українці повинні кермуватися таким чи іншим рішенням Констянтинопольського Патріярха в його такому чи іншому відношенні до Риму? А втім, можемо заспокоїти п. П. Б. доказами, що папа Іван XXIII на жодні основні уступки не піде, отже немає обави, що б Патріярх Атанаґорас І піддався папі. **„Кардинал Беа сказав, що собор не буде робити уступок у справах догматів"**, — поінформував греко-католицький часопис „The Way — Шлях" (Філядельфія) за 25. 4. 1962.

А кардинал Беа — це голова Секретаріяту Акції Підготови Єдности Християнства; цей Секретаріят є однією з агенцій підготови до Католицького Собору (II Ватиканського). Отож, догмати про т. зв. „непомильність" папи та його „намісництво Христа на землі" також не будуть скасовані, а тим самим усуваються головні підстави для всяких порозумінь між папою і Констянтинопольським Патріярхатом.

Як п. П. Б. уявляє собі, що Ватикан на своєму Соборі, що почнеться 11 жовтня 1962 р., „розсуне котари куліс" своїх тайн? Автор П. Б. в цій же статті й Українським Православним Церквам радить розкривати перед світом „наші заміри на майбутнє". Чи справді п. П. Б. уявляє собі, що великоцерковна зовнішня політика кожної Церкви має полягати у розголошуванні світові своїх політичних тайн?

З уваги на це, що редакція журналу „Укр. Прав. Слово" ручається своїм авторитетом за автора, ми не маємо підстав сумніватися, що автором цієї статті є не католик, а член Української Православної Церкви.

Становище, на якому п. П. Б. стоїть, ми вважаємо в такій мірі неприємливим для рації стану православних українців, що вони не надаються для дискусії, — до них слід примінити абсолютне **ні!**

Зокрема, коли йдеться про Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, збудовану працею від підстав — муравлинною працею наших піонерів, їхнім потом, сльозами, терпінням і пожертвами, то становище п. П. Б. для неї абсолютно неприємливе й шкідливе; народнього дорібку „парафіяльної політики", про яку з погордою висловлюється п. П. Б., не можуть розтринькати по великих міжнародніх політиках ці провідники, яким ці „парафіяльні люди" безмежно довіряють! Наша Церква виросла у змаганні з сусідніми, безпосередніми противниками, з якими чомусь не змагаються і не рекомендують оборони перед ними всі інші церковні органи, — і це є власне „політика струся", щоб не назвати словом „коекзистенція".

Наші Українські Православні Церкви у вільному світі не зможуть допомогти Укр. Прав. Церкві в Україні так довго, як довго вони самі не будуть сильні. А вони не будуть сильні так довго, як довго їхні сили будуть підточувати римські політики, отже наші Церкви мусять оборонятися перед ними, — але п. П. Б., звичайно, це включив цього у свою політичну програму.

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Управа Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі оцим повідомляє наших приятелів про вислід розгришу нагород під час нашого ЯРМАРКУ-БАЗАРУ, 7-го квітня цього року.

ПЕРШУ НАГОРОДУ — український вишиваний обрус, дар пані Параскевії Клим із Су Лукавт, Онт. — виграла панна Н. Бублик, Кемсек, Саск., на білет ч. 1890.

ДРУГУ НАГОРОДУ — олійну картину, дар пані Е. Стакурської — виграв Впреп. о. Прот. Т. Горбай, з Веґревил, Алта., на білет ч. 3169.

ТРЕТЮ НАҐОРОДУ — електричний кофейник, дар пані Ольги Скеґар. — виграла пані Анна Генрик, з Виндзор, Онт., на білет ч. 10428.

ЧЕТВЕРТУ НАГОРОДУ — речі подаровані Складом Церковних Речей при Консисторії, — виграла пані М. Кава, з Елфинстон, Ман., на білет ч. 3601.

ПЯТУ НАГОРОДУ — книжки подаровані Книгарнею „Українського Голосу", — виграла пані Ю. Бзова, з Келґері, Алта., на білет ч. 8458.

При цій же нагоді Управа Товариства почувається до милого обов'язку зложити сердечну подяку всім тим, що будь-яким способом причинилися до успіху нашого ЯРМАРКУ-БАЗАРУ, який, завдяки їм, пройшов дуже задовільно і приніс понад $1,000.00 чистого прибутку на прикрасу каплиці в новому будинку Колегії, якої будова має початися цього літа.

Особливо хочемо скласти сердечну подяку нашим приятелям з-поза Канади, які так щиро і щедро підтримали нашу імпрезу.

Ще раз щире спасибі всім, а що наше завдання щодо каплиці ще непокінчене, то використовуємо цю нагоду попросити всіх наших приятелів й надалі так прихильно відноситися до наших майбутніх заходів на користь Колегії.

ЗА УПРАВУ ТОВАРИСТВА

Анна Фіґус, голова
Єлисавета Прокіпчук, секретарка

НІМЦІ В ОБОРОНІ ЛЬОМБАРДІ

Єзуїт о. Льомбарді в Італії видав з нагоди недалекого Ватиканського Собору книгу з критикою деяких моментів папства і характеру Катол. Церкви та запропонував низку досить радикальних реформ. Папа Іван XXIII погрозливо остеріг Льомбарді усно, не називаючи його по імені, а папський орган „Л'Оссерваторе Романо" гостро й відкрито осудив книгу Льомбарді і її автора.

Західня Німеччина — це покищо одинока й перша країна, в якій частина католицької преси стала в обороні о. Льомбарді, як це недавно зробив „Гердер-Кореспонденц", цитуючи при тому й інші католицькі органи в Німеччині, які також захищають становище о. Льомбарді.

Втеча хоч не від большевиків — то від нації

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ОФІЦІЙНО ХОВАЄ НАЗВУ „УКРАЇНЦІ"

Сучасний документ про боротьбу Ватикану з назвою „українці"

„Що подумають про нас чужинці?" — під таким наголовком тижневик „Українські Вісті" (м. Ной Ульм, Зах. Німеччина) за 25-го березня 1962 р. подав таку інформацію:

„У відомому католицькому видавництві Гердера вийшла нещодавно брошура п.з. „Фраґен ан дас Конціль" (Питання до Собору). Ця книжка інформує про проблеми, що їх розглядатиме майбутній Синод Католицької Церкви, та про стан підготовчих праць. Є там наведені комісії, що підготовляють Синод, та їхній персональний склад, при чому побіч прізвища подана національність члена комісії та його церковне становище.

Між членами комісій є також українські владики, але деякі з них „зашифрували" свою національність, мабуть соромлячись своєї приналежности до українського народу. Померлий уже митрополит у США Богачевський подав себе за поляка. Шкода, що вже немає змоги запитати Високопреосвященного, з якою Польщею він почувався зв'язаний, з тією передвоєнною, що робила пацифікації і переслідувала Українську Церкву й її священиків, чи з сьогоднішньою комуністичною?

Єпископ Букатко також відперся всякого зв'язку з українським народом і його Церкви: він подав себе за юґослава, а свій церковний „чин": „екзарх з Крісіо".

Щодо назви Східньої Церкви українського народу, то в цій ділянці панує повний хаос. Форсована архиєпископом Бучком продовж кількох років назва „Українська Католицька Церква" у Ватикані провалилася. Тепер кожен з владик уживає на означення тієї самої Церкви іншої номенклятури. М. Германюк називає себе „рутенським архиєпископом", П. Корниляк „візантійським екзархом для українців і рутенців (?)". І. Бучко „архиєпископом і візитатором візантійських українців" і т.д.

Що мають думати про нас і як можуть шанувати нас чужинці, коли наші найвищі греко-католицькі церковні достойники не знають, до якої вони національности належать та як називається їхня Церква!?

Для підтвердження вищесказаного подаємо список наших владик в оригіналі, тобто в німецькій мові, як це надруковано в згаданій вище брошурі".

„Поляки", „югослави", „рутенці", „українські візантійці"... кличуть православних українців до „з'єднання"

„Українські Вісті" свої, вищеподані, інформації, підтверджують документальними даними, взятими з католицької книжки німецькою мовою п. з. „Fragen an das Konzil: Anregungen und Hoffnungen. Herder Bücherei 1961

Там подані ці офіційні титули й походження цих греко-катол. єпископів, що згадані в інформації „Українських Вістей". Напр., на сторінці 126 подано: M. Hermaniuk, Ruth. Erzb. von Winnipeg (Ukr.); — цебто: „М. Германюк, рутенський Архиєпископ Вінніпеґу (українець). На стор. 149: „P. A. Kornyljak Byz. Exarch für die Ukrainer und Ruthener in Dt. (Ukr.), — цебто: „П. А. Корниляк, візантійський Екзарх для українців і рутенців у Дт. (укр.). На стор. 149: „I. Bucko, Tit. Erzb. und Apost. Visitator der byzant. Ukrainer in West Europa (Ukr.), — цебто. „І. Бучко, титулярний Архиєпископ і Апостольський Візитатор для візантійських українців у Західній Европі". На стор. 149: „C. Bohachevsky (Pole), ruth. Erzb. von Philadelphia (USA), — цебто: „К. Богачевський, (поляк), рутенський Архиєпископ Філядельфії (ЗДА). На стор. 156: „G. Bukatko, Exarch von Crisio (Jugosl.), — цебто: „Г. Букатко, Екзарх з Крісіо (югославець)"

Вищезгаданий інтернаціонал закликає православних українців, щоб вони з ним з'єдналися!...

Втеча хоч не від большевиків — то від нації

Католицька преса цього року подала новини список греко-католицьких єпископів на Заході, і вона підкреслено заявила, що ніхто з них перед большевиками та мучеництвом у СССР не втікав, бо кожен з них або опинився на Заході ще перед окупацією Галичини большевиками, або народжений поза межами України. Ця сама катол. преса поінформувала своїх читачів, що українські православні владики виїхали з України на еміграцію, отже, мовляв, повтікали, лякаючись терпінь

Це правда, що вищезгадані греко-католицькі владики опинилися на Заході не шляхом утечі від большевиків, отже вони від большевиків не втікали. Але вищезгадані документи свідчать про втечу від національного імені, втечу від своєї нації. Отже, не втекти від большевиків, але втекти від нації. — то чи ж нації з цього більша користь? Українські православні Єпископи, які виїхали на еміграцію, очолюють тут православних українців. А греко-катол. Єпископи очолюють рутенців, візантійців, а між тими єпископами є такі, що втекли від свого національного імені до поляків і югославців.

Що декотрі з них особисто записані, як „українці", то одна особа тут не вирішує, коли її ввесь загал вірних є „рутенцями". Архиєп. Бучкові судилося в Західній Европі очолювати українську еміграцію з II світової війни і папа ще не осмілився назвати цю еміграцію „рутенською", отже покищо зроблено уступку й названо її „візантійськими українцями". А коли ця еміграція трохи обудеться на Заході в розсіянні, то її може чекати така сама доля, як і українців у Канаді — Ватикан її назве „рутенцями", або ще якось інакше, але не українцями.

Чи на II Ватиканському Соборі нез'єднані греко-католики з'єднаються самі між собою?

Греко-католицькі Єпископи зібралися були в Римі і в своєму Посланні звернулися до українських православних Єпископів, щоб вони з'єдналися з ними і спільно взяли участь у майбутньому папському (II Ватиканському Соборі). Католицька Акція (світськими устами) голосить православним українцям, щоб вони об'єдналися з греко-катол. Єпископатом, точніше з папою, бо цього, мовляв, вимагає справа „об'єднання української нації".

У дійсності ж греко-католицьким ієрархам і їхнім вірним треба було б раніш самим об'єднатися: щоб усі ці вірні і їхні єпископи „поляки", „югослави", „рутенці", „українські візантійці" принаймні вже на II Ватиканському Соборі самі між собою об'єдналися в щось одне, — найкраще таки було б, щоб вони таки об'єдналися в українців, і щоб папа змінив їхні титули й назви їхніх вірних на українські. Бо ж усі ці їхні не-українські назви, цитовані в вищезгаданій німецькій католицькій книжці, подані в ній на основі офіційних документів Католицької Церкви, — так, як це записано у Ватикані.

ТІЛОСПАЛЕННЯ — „ПОГАНСЬКА ПРАКТИКА"

„Тілоспалення померших — це ідолопоклонська практика", недавно сказав Панайотіс Братсіотіс — професор університету в Атенах (Греція). „Вона сягає ще часів новокам'яної доби (неоліту). . Причини палення покійників були дві: практичні й релігійні", сказав він. Практична причина: кочові народи спалювали покійників, щоб возити з собою попіл із спалених предків; релігійна причина: страх перед покійниками, щоб вони з-поза могили не турбували живих людей, а також вірення в те, що вогонь очищує душі покійників.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 20-го травня, — у катедральній Громаді м. **Едмонтону,** Алберта.

Неділя 27-го травня, — у Церкві Св. Покрови в м. **Монтреалі.** Десятиліття Громади.

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюрей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Геффорд,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джулієн,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

Неділя 9-го вересня, — у Громаді **Йорктон,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Ватиканський Собор і національна справа

Катол. епископ про єдність національну і церковну

„Маємо всі бути апостолами церковної єдности, — підкреслив Кир Ярослав, — головно в теперішню хвилину, коли підготовляється Вселенський Собор. Ми маємо всі молитися і співпрацювати, щоб українці творили одно стадо і щоб над усіма українцями був один Пастир. Щоб це осягнути, то в першій мірі мусимо дбати, щоб між нами самими панувала єдність і щоб усі ми жили в єдності, згоді і любові".

Це сказав греко-католицький епископ Ярослав Ґабро у своєму слові на урочистості його ерекції й інсталяції на епископську катедру в Шікаґо (подаємо за репортажем Осипа Дацка п. з. „Канонічна ерекція епархії св. Николая в Чікаґо і урочиста інсталяція Ярослава Ґабра, першого епископа Чікаґа". Журн. „Овид" (Шікаґо) за січень-березень 1962 р.)

Із слів еп. Ярослава Ґабро виходить, що він закликає українців до національної єдности, згоди й любови тільки нате, щоб таким способом осягнути церковну єдність, цебто — щоб православні українці піддалися папі. Папа є в Римі, а до папи належать українці-католики. Замість закликати українців не-католиків піддатися папі, еп. Ярослав закликає, щоб українці не-католики приєдналися до українців-католиків, — а це вже значить, що тим самим вони будуть належати до папи.

Однак немає сумніву, що українському народові переконливим буде не той клич, що національна єдність потрібна як засіб для церковної єдности, а навпаки: церковна єдність має служити засобом для національної єдности. Яка ж церковна єдність може українців з'єднати національно? Тільки Українська Православна Церква — тому що вона незалежна від чужих церковних властей.

„Українська католицька Церква в структурі вселенської католицької Церкви"

На цій же урочистості, як інформує автор згаданого репортажу в журн. „Овид", був папський делеґат еп. Еґідій Ваньоцці, і він у своїй промові сказав, що „українська католицька Церква у структурі вселенської католицької Церкви займає дуже важливе місце".

Про ту „важливість місця" треба було б говорити окремо. А покищо слід підкреслити, що папський делеґат сказав про т. зв. „українську католицьку Церкву" як складову частину в загальній „структурі вселенської Католицької Церкви". Цебто, світова („вселенська") Католицька Церква — це одна Католицька Церква, її складові частини — це ніщо інше, як тільки **провінції** Римської Церкви. **„Провінція"** — це офіційне визначення щодо суті й форми всіх складових частин світової Римської Церкви, — і в Римі є недопустимим навіть саме поняття про якісь „Церкви" в рамках одної Римської Церкви, — бо, по-перше, це було б нелогічно, а по-друге — це було б також еретичним для Риму.

Єп. Ярослав Ґабро у своїй промові на згаданій урочистості в Шікаґо, між іншим, сказав: „Українська Католицька Церква у вільному світі скріпилася завдяки нашим мученикам в Україні", — цебто, він говорив своїм слухачам-українцям, що нібито існує те, що він назвав терміном „Українська Католицька Церква". Безперечно, що еп. Ярославові відомо, що цей термін — це порожній звук, під яким напевно є бажання широкого загалу українців-католиків, — бажання мати свою **Українську** Католицьку Церкву. Але вони загалом не свідомі того, що сам термін „вселенська Церква", коли він ужитий в католицькому сенсі, сам собою абсолютно виключає існування будь-якої іншої Церкви, — це так, як вірування в **Єдиного** Бога виключає не тільки будь-яку можливість, але й саме поняття про ще якогось іншого „бога".

Отже, папський делеґат Ваньоцці, говорячи про так звану „українську католицьку Церкву в структурі вселенської Католицької Церкви", безумовно, був свідомий того, що він ужив нелогічного вислову, — ба, навіть, з католицької точки зору, еретичного вислову; але він, як видно, мусів тут саме так сказати, бо він мав перед собою світських слухачів — українців-католиків, більшість яких — це українські патріоти, але вони не поінформовані про це, що щось таке, як „Українська Католицька Церква" не існує, і, як довго українці-католики підлягають папі, так довго немає й бути не може чогось такого, що могло б бути „Українською Католицькою Церквою".

Коли, згідно з католицьким ученням, Церква — це всі вірні світу під своїм найвищим духовним проводом-папою, а все інше Церквою не є, — то це значить, що папа очолює всіх католиків світу, і тому всі католики світу становлять **одну** Церкву, спільну для всіх національностей у світі, а все інше „Церквами" не є.

Не „Церкви", а провінції Римської Церкви

Українці греко-католики, знають, що їхні епископи в Канаді не підлягають нікому з греко-католицьких епископів в ЗДА, Европі, Австралії і т. п.; і що їхні епископи в ЗДА не підлягають нікому з їхніх епископів у Канаді, Европі, Австралії і т.д. Якщо б існувало щось таке, що мало б назву **єдина** „Українська Католицька Церква" у всьому світі, то в неї був би і **єдиний український голова-Первоієрарх,** — хто ж ним з-поміж католицьких епископів-українців є? Ніхто!

Коли, напр., католицькі епископи-українці є незалежні від котрогось з католицьких епископів-українців, що був би головою всіх у світі українців-католиків, то з того виходило б, що в Канаді існує „Українська Католицька Церква" як незалежна від „Української Католицької Церкви" в Америці і т. д., цебто, — що в різних країнах існують одна від одної незалежні „Українські Католицькі Церкви". З того виходило б, що українці-католики розбиті на „різні Церкви"! Яким же чином вони можуть говорити, що в них є **одна** „Українська Католицька Церква"?

Так виглядає справа, якщо б хто прийняв твердження про споводне існування „Української Католицької Церкви".

Українці греко-католики в дійсності належать до **одної,** спільної для всіх них Церкви, але це є Римська Церква. Українці греко-католики (чи тепер уже „українці-католики") не мають „Української Католицької Церкви"; це, що вони (згідно з своїми українськими патріотичними бажаннями) називають фіктивним терміном „Українська Католицька Церква" терміном, який у Римі не існує, і він там не визнаний, - це в Римі називається **„провінцією".** У Канаді, в Америці і в кожній іншій країні, де є більше число українців, і де вони вірять в існування „Укр. Катол. Церкви", — існує лише **провінція** Римської Церкви..

Чим є вся церковно-структурна система українців-католиків у Канаді, це можна бачити ось хоч би з такого вияснення, що його подає один з католицьких органів — „Українські Вісті" (в Едмонтоні) за 19-го січня 1959 р., де подано ось цю інформацію: **„Церковна провінція канадських українців-католиків складається з одної архиепархії і трьох епархій... Провідником нашої церковної провінції є перший митрополит українців-католиків Канади Впреосвящ. Кир Максим Германюк'.**

Тим разом католицькі офіційно чинники ясно сказали українцям-католикам у Канаді, що вони становлять **провінцію** Римської Церкви, цебто є частиною Римської Церкви. Тут уже навіть малосвідомі повинні б зрозуміти, що щось таке, що політики називають терміном „Українська Католицька Церква", не існує взагалі.

Ідея церковної єдности в Римі на знищення національних Церков

Єп. Ярослав Ґабро у своїй вищезгаданій промові закликав українців: „Маємо всі бути апостолами церковної єдности, головно в теперішню хвилину, коли підготовляється Вселенський Собор. Ми маємо всі молитися і співпрацювати, щоб усі українці були одно стадо і щоб над усіма українцями був один Пастир"

Під терміном „Вселенський Собор" еп. Ярослав Ґабро, звичайно, розуміє світовий Собор Католицької Церкви, що почнеться 11-го жовтня 1962 р. Під терміном „один Пастир" еп. Ярослав тут розуміє, звичайно, не Христа, а папу. Єп. Ярослав, звичайно, знає, що українці щиро прагнуть становити собою внутрішню духову й фізичну єдність, отже він тут політичним натяком уживає клича: „щоб усі українці творили одно стадо"! Але для цього, каже він, треба всім українцям піддатися „одному Пастиреві" — папі!

З цього роду постійних заяв діячів Католицької Акції серед українців виходить, що тільки папа спроможний об'єднати українців національно. І тут питання: чи хто чував, що б ще серед якогось народу так думали, що тільки чужа сила (а нею є папа) мала бути провідником національного об'єднання даного народу? Чи німці, поляки, москалі, жиди, англійці і т. д. шукають собі чужинця, щоб об'єднав їх національно? Ніколи, — вони об'єднуються самі, без чужих авторитетів.

Одніею з цілей недалекого Ватиканського Собору (II Ватиканський Собор) є посилити римську пропаганду за т. зв. „церковне з'єднання", цебто - щоб некатолицькі Церкви, а в тому й автокефальні (незалежні) Українські Православні Церкви в різних країнах вільного світу піддалися під владу папи, щоб українці становили „одне стадо", закликає епископ Ярослав Ґабро, — але він не сказав, що українці, якщо б усі вони піддалися папі, становили б українське „одне стадо", а були б тільки овечками-членами в „одному стаді" римському.

Що для православних українців означало б „церковне з'єднання" з Римом? А ось що: втрата своєї **національної Церкви!** Якщо хтонебудь з українців щиро вірить, що Церква має, крім релігійно-християнського значення, також і значення національне, той повинен зрозуміти, що тільки національна Церква може те національне значення мати і його здійснити.

Але конечною частиною католицької релігії являється її непримирена ворожість навіть до самої тієї концепції, яку називаємо терміном „національна Церква". Католицькі діячі, коли діють серед ширшого загалу, не говорять про це вчення Католицької Церкви, але католицькі теологи-українці — хоч тільки у сфері, так би мовити, академічного стилю — не заперечують цієї „тайни".

У поважному греко-католицькому офіційному богословському журналі „Логос" було сказано:

„А до прочан з Венеції, які відвідали Папу (Івана XXIII) з нагоди Його ім'янин, сказав Папа дня 18 березня (1959 р.): **Єдність Церкви була волею Христа теж в Його останній молитві перед жертвою на хресті. Христос не осную вав різні Церкви, як приміром англіканську, слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але (основав) одну Церкву: Апостольську і Вселенну, Римську Церкву. І ця Римська Церква, додав Папа, є матір'ю всіх народів. Хоч (Римська) Церква в Літургії і в своїх обрядах є різноманітна відповідно до різноманітности народів, то все ж такі католики є з'єднані у вірі і в любові до Христа, і в дисциплін церковної ерархії (очоленої папою)** (о. Вол. Маланчук, **ЧНІ: „Унійні вигляди будучого Вселенського Собору".** Журн. „Логос" (Йорктон, **Саск.) липень-вересень 1959 р. — о. В.** Маланчук слова папи Івана XXIII цитує з католицького офіційного французького джерела: „La document cathol", n. 1301, p. 449-457). Далі, папа сказав: **„Ми обнимаємо всю Церкву Сходу й Заходу нашою батьківською любов'ю"** („Логос", цит. стаття). Отже, каже папа, і Схід („східній обряд" — уніяти) і Захід (латинський обряд) — це **одна Церква,** цебто Римська Церква. Коли папа навчає, що „Христос не основував різні Церкви", а основував тільки „одну Церкву: Апостольську і Вселенську, Римську Церкву", а не „Церкву якоїсь нації", то з цієї науки сама собою випливає також і заборона навіть самої думки про якусь „Українську Католицьку Церкву", бо ж **„українська** Церква" означає **„національну"** Церкву українців", цебто „Церкву **української нації",** — а це не дозволяється самою католицькою релігією. Бо ж папа Іван XXIII у вищеподаному католицькому вченні про істоту Церкви говорив як найвищий учитель католицької віри, де він уважається непомильним.

З вищесказаного випливає ясно, що коли хто з католиків послуговується терміном „Українська Католицька Церква", той всамосіб противиться вченню папи, отже, з точки зору католицької релігії, він говорить єресь.

Але цю єресь папа, мабуть, прощає там, де католицьким діячам треба підтримувати серед українського загалу католиків вірність папі, і вони мусять (поза кулісами папського вчення й заборони) послуговуватися фіктивним терміном „Українська Католицька Церква", щоб дати широкому загалові українців католиків злуду, ніби в них також є **„Українська Церква".** Католицькі політики тут справді в клопоті, що обставини змушують їх цим терміном („Укр. Кат. Церква") послуговуватися — нехай би й тільки для фікції перед несвідомим цих справ ширшим загалом, — але він терпляче чекає того моменту, коли майбутні покоління українців-католиків у Канаді й Америці вже не будуть мати такого українського патріотичного почуття, як мають старі піонери, то аж тоді вже католицькі політики не будуть змушені послуговуватися тим терміном („Укр. Кат. Церквам"), що для Риму є еретичним

КЕННЕДІ Й ВОКЕР

Серед тих американських збройних частин, що стоять залогами в Зах. Німеччині, є 24-та піхотна дивізія, якою командував генерал-майор Едвін Вокер. Особа ген. Вокера, почавши з 1961 р., стала голосною.

Ген. Вокер завів був у 24-й дивізії виховну регулярну програму п. н. **„Про-Блу",** а її клич був: **„За Бога й Батьківщину".**

31-го травня 1961 р. уряд Кеннеді дав Пентагонові (головному командуванню збройних сил ЗДА) наказ, щоб він заборонив ген. Вокерові продовжувати цю програму (під кличем „За Бога й Батьківщину"), і Пентагон зробив це.

Ген. Вокер, звичайно, виконав цей наказ, але почав голосно критикувати за це уряд Кеннеді, отже мусів звільнитися з армії. Генерал Вокер, уже як цивільна людина, почав прилюдно критикувати уряд, - і навіть виступав з цією критикою по телевізії, що було передане також у Канаді.

Вліті 1961 р. антисемітський орган „Коммон Сенс" (союзник Т-ва ім. Дж. Бирча) негайно виступив в обороні ген. Вокера.

Скасування виховної програми **„За Бога й Батьківщину",** взятий як факт сам собою, безперечно не може вважатися похвальним Але це ще не значить, що коли хто обороняє Християнство, той конче мусить стати фашистом-бирчистом. Навпаки, фашизм у своїй суті суперечить Християнству своїм тоталітаризмом і расизмом.

Оборонці ген. Вокера в сенаті ЗДА

В обороні ген. Вокера та його виховної програми для війська під кличем „За Бога й Батьківщину" стали деякі державні мужі ЗДА,а особливо сенатор Тормонд з Південної Каролайни. Перший раз він виступив в обороні ген. Вокера в сенаті 26-го липня 1961 р., а згодом він почав виступати в його обороні в сенаті частіше — 29 й 30 липня і 2 та 4 серпня 1961 р. Сен. Тормонда підтримали в обороні ген. Вокера ще ось ці сенатори: Карло Е. Мундт (з Савт Дакоти), Стайлес Бриджес (з Нью-Гемпшир), Карл Т. Киртіс (з Небраски), Беррі Ґолдвотер (з Арізони), Джек Р. Миллер (з Айови) і Джан Тавер (з Тексасу).

Справа ген. Вокера стала важливою в Конгресі ЗДА. Коли уряд Кеннеді скасував програму „За Бога й Батьківщину", в цій піхотній дивізії (24-й), командиром якої був ген. Вокер, то один з вояків цієї дивізії прислав до Конгресу ЗДА листа з протестом, і в цьому листі було сказано, що нагінка на ген. Вокера буде записана в „календарях у Москві, як побіда світового комунізму", — і згаданого листа вписали 8-го червня 1961 р. в Рекорди Конгресу ЗДА.

Безперечно, не може бути сумніву, що цей вояк має тут рацію. Де касується релігійні точки в програмах, то в „календарях" Москви це нотується як чергова побіда комунізму.

Але тут знову одне й це саме явище: бирчисти у своїй та союзній пресі (напр., „Коммон Сенсі" вліті 1961 р.) почали писати про ген. Вокера, в такому дусі, ніби він є їхньою людиною, хоч Вокер заперечує це.

Преса промовчує справу ген. Вокера

Про зудари оборонців ген. Вокера з урядом Кеннеді в сенаті вся велика преса не писала. Ця пресова мовчанка є ще одним з доказів твердження проф. Арнольда Тойнбі, який під час своєї об'їздки Канади й Америки навесні 1961 р. в одній із своїх промов, сказав, що загал людей нічого не знає про це, що за кулісами політики діється в дійсності, бо пресу контролюють великі й багаті концерни, і їхні власники пропускають у пресу тільки це, що їм на руку — будь це правда чи й неправда.

Але деякі газети — менші й незалежні від багатих концернів — все таки писали про це. До таких належить, напр., часопис „Да Бруклин Тейблет" (6. 8. 1961) який писав про зудар деяких сенаторів з урядом Кеннеді у справі ген. Вокера, і з цієї газети я беру свої цитати. Згаданий часопис інформував, що сенатор Мундт, підтримуючи сенатора Тормонда після промови цього останнього, заявив:

„Газети багато говорять про кримінальні злочини, про схоплювання людей і про расові суперечки, але в даному випадкові є ось ця промова (ген. Тормонда в обороні ген. Вокера), щоб Америка втрималася при житті, і вона майже зовсім злегковажена пресою Америки".

Атака оборонців ген. Вокера на А. Сильвестра і Ярмолінського

Антисеміти почали заявляти, що це жиди причинилися до того, що уряд Кеннеді скасував програму „За Бога й Батьківщину" та виступив проти ген. Вокера. Вліті 1961 р. часопис „Коммонс Сенс", виступаючи в обороні ген. Вокера, почав підкреслювати цей факт, що Артур Силвестер і Адам Ярмолінський (жид) — обидва призначені урядом Кеннеді на становище асистентів міністра державної оборони ЗДА - це приятелі, і при тому А. Ярмолінський є шефом Федеральної екзекутиви рекрутації державної оборо-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

Кеннеді й Вокер

(Закінчення з 9-ї стор.)

ни, отже він, мовляв, добирає в армію ЗДА таких людей, які є його однодумцями (тобто, таких, що на руку жидам), а хто не є його однодумцем (напр., мовляв, ген. Вокер), того Ярмолінський і його однодумець Артур Сильвестер усувають з армії.

Коротко кажучи, антисемітська преса почала заявляти, що жиди є проти християнського й патріотичного виховання інших народів, отже тому вони зліквідували програму „За Бога й Батьківщину" в 24-й піхотній дивізії ЗДА в Зах. Німеччині. На думку цієї преси, хто є проти релігійно-християнського виховання, то той тим самим свідомо чи несвідомо сприяє поширенню комунізму, отже він є „внутрішнім ворогом" Америки.

Це становище антисемітської преси треба знати тому, щоб зрозуміти натяки оборонців ген. Вокера в сенаті при зударі деяких сенаторів з урядом Кеннеді.

Комуністи використали меккартизм

Дж. Меккарті, як голова Підсенатського комітету для розслідження не-американської діяльности („інтернешонал конспирасі" — міжнародного заговору" на території ЗДА), своїм католицьким фанатизмом і поліційно-тоталітарною тактикою почав загрожувати свободі громадян Америки та свободі інших релігій — крім католицької. Це призвело до того, що сен. Меккарті втратив серед загалу американців симпатії, які він мав у початках, коли його політики ще не знали. Одночасно ж він був антисемітом. Але одного дня він несподівано, загадковою смертю помер. Правда, вороги Християнства напевно раділи тим, але й загал американців у своїй величезній більшості не жалів його — через фашизм-тоталітаризм і католицький фанатизм Меккарті і його ворожість супроти не-католицьких релігій.

Коли після цього, як уряд Кеннеді розв'язав цю державну агенцію (душею якої був Меккарті) для викривання „міжнародного заговору, загал американців, замість обуритися на Кеннеді, зітхнув з полегченням, то це головна заслуга пок. Меккарті, — це він довів до того, що цю державну установу американці зненавиділи; бо хоч ця установа безперечно необхідна, але американці не забули, що сен. Меккарті використав її більше для боротьби із свободою американців, ніж для боротьби з комунізмом.

Комуністам тільки й треба було такого шефа боротьби з внутрішнім ворогом, щоб поневолював свободу американців і був католицьким фанатиком, бо вони знали, що тим він зразить до себе народ, і тому провалиться.

Меккарті переслідував інші релігії тому, що вони не-католицькі, і проголошував їх „комуністичною агентурою" тільки тому, що б громити їх на користь політики папізму. Але загал бачив, що Меккарті називає „комуністами" навіть тих, хто комуністами не є. Отже навіть у цих випадках, коли Меккарті розкривав дійсних комуністів, то народ уже не завжди вірив йому, — і тут комуністи використали свої аргументи проти Меккарті, кажучи: „Ви пригадуєте, що Меккарті офіційно проголосив комуністичним дослівно ввесь Світовий Союз Церков, хоч він знає, що ця установа, як цілість, такою не є. Отже як ви можете йому вірити, коли він нас називає комуністами?"

Меккарті мимоволі став союзником комунізму. Це він причинився до того, що загал американців уже почав губити значення слова „комунізм" в меккартівському вжитку. А комуністам того й треба було.

Про ворогів внутрішніх і зовнішніх

Т-во ім. Джана Бирча і його союзники, особливо ж „Christian Educational Association", що видає антисемітський часопис „Common Sense", голосять, що впливові люди в уряді Кеннеді тому зліквідували ці державні органи в ЗДА, які займалися викриванням „міжнародного заговору" (комуністичного) на терені ЗДА, щоб цей „заговір" міг без перешкод діяти в Америці. Інакше кажучи, вони посуджують впливових людей з уряду Кеннеді під замітом співпраці з тим „заговором". А частиною роботи того заговору, на думку тих критиків, є факт зліквідування урядом Кеннеді програми за „Бога й Батьківщину". Асистент міністра оборони Артур Сільвестер виступив як речник уряду Кеннеді проти ген. Вокера і він же доказував, що тепер уже не треба спеціяльного державно-поліційного органу для викривання „міжнародного заговору" в Америці, бо ж, мовляв, кожен знає, хто є комуністом, а хто ним не є, і кожен знає небезпеку комунізму, та кожен знає, що дійсна небезпека комунізму є з боку Советського Союзу, отже вона є назовні, а не внутрі ЗДА.

Так само й през. Кеннеді 22 листопада 1961 р., коли вперше виступив проти Т-ва ім. Дж. Бирча, підкреслив, що ворог (комунізм) є назовні, а не внутрі країни. Отже, замість шукати „міжнародного заговору" між громадянами Америки, треба збройтися для оборони проти ворога, що є поза межами Америки.

Антисеміти голосять, що в проводі і зовнішніх і внутрішніх ворогів (комунізм) стоять жиди.

Зудар оборонців ген. Вокера з урядовим речником у сенаті

Часопис „Да Бруклин Тейблет" (6. 8. 1961) інформував, що сенатор Тормонд, обороняючи ген. Вокера, поставив урядові Кеннеді питання, нащо уряд припинив діяльність тих державних органів в ЗДА, які займалися розсліджуванням „міжнародного заговору".

Артур Силвестер — асистент міністра державної оборони, як речник уряду, відповів сен. Термондові: „О, сенаторе, кожен знає цього ворога!" (комунізм).

Сен. Тормонд відповів:

„Аж забагато людей, включно з тими, що займають становища великого довір'я в уряді ані не розуміють повністю характеру цього конфлікту, ані природи цього ворога, що є проти нас. Ще раз повторюю: я є проти цих людей, які позбавляють нас знання про цього ворога — на цій підставі, що, мовляв, кожен знає цього ворога.

„Якщо б ми, як народ, розуміли комунізм і комуністичну тактику, то ми ніколи не стали б жертвою заговору Алджера Гіса, Розенберґів, Ґрінґлясів, Фукса, чи Геррі Декстера Ґвайта, і багатьох інших комуністичних шпигунів і агентів — що їх приловлено, — не згадуючи вже багатьох тих, які лишаються невикритими і нерозпізнаними".

„Якщо б ми зрозуміли й визнали загрозу комунізму, то сьогодні ми не боліли б через ці втрати, яких ми зазнали через нашу сліпоту у переcправах у Ялті й Почдамі".

Тут сен. Тормонд має на увазі договір президента ЗДА Рузвелта, який у м. Ялті відписав Сталінові багато країн світу для того, щоб їх віддати під владу комуністичної сили. А в Почдамі було зроблено це саме.

Католицька Акція за ген. Вокером проти Кеннеді

Пок. Джов Меккарті боровся проти комуністів. Але, твердячи, що комунізм, — це зброя в руках жидівства, він в особі кожного жида підозрівав комуністичного агента.

Одночасно ж Дж. Меккарті був агентом Католицької Акції, і боровся проти не-католицьких Церков, отже плямував їх як „комуністичні", хоч знав, що ці Церкви, звичайно, комуністичними не є, — між деякими провідними людьми не-католицьких Церков комуністичними агентами є тільки затаєні одиниці, але вони є й серед провідників Католицької Церкви, чого Меккарті не хотів бачити.

Католицька Церква причиняється до ослаблення християнського протикоміст. фронту тим, що вона поборює всі інші Церкви — тому, що вони не-католицькі. Християни не-католики свідомі цього, що якщо б вони опинилися під владою, що б була в руках Католицької Церкви, то доля тих християн (не-католиків) була б не кращою, ніж під большевицькою владою. Доказом цього є переслідування православних українців у католицькій Польщі, переслідування християн не-католиків у теперішній Еспанії і деяких країнах Південної Америки, криваві діла католицької св. Інквізиції і т. д.

Усі християни не-католики свідомі цього, що кожен такий християнський фронт проти ворогів Християнства, який приніс би політичну перемогу католицтву над не-католиками, автоматично став би пеклом і могилою для християн не-католиків під католицькою владою; і свідомість цього перешкоджає творенню спільного фронту, отже Церкви не-католицькі й католицька кожна на власну руку творять фронт проти ворогів Християнства. Це дроблення сил безперечно є на руку ворогам Християнства, але вина за це лежить на сумлінні св. Інквізиції колишньої й новітньої.

Якщо б ген. Вокер обмежився тільки боротьбою з комунізмом, то він, розуміється, зробив би добре діло, й мав би підтримку всіх християн, без уваги на віроісповідні різниці. Але якщо б він пішов слідами Меккарті і став знаряддям у руках Католицької Акції, маючи на оці — свідомо чи несвідомо — головно інтереси Католицької Церкви, то, звичайно, його доля була б така сама, як і була доля Меккарті. Яке тут становище ген. Вокера — говорити про це подрібніше є ще зарано. А покищо слід відмітити коротеньку вістку, що її передав російський церковний монархістичний журн. „Православная Русь" (ЗДА) за 15-28 листопада 1961 р.:

„Католицька газета „The Wanderer" сповіщає про це, що порушено питання, щоб провести ген. Вокера в президенти."

Виходить, що Католицька Акція сподівається, що ген. Вокер віддав би в її руки владу в ЗДА, а тоді православні й протестанти мали б в ЗДА другу Еспанію.

— П. Скаржевський.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„А Варнава й Савл (Павло), по виконанні доручення, повернулися з Єрусалиму (в Антіохію), взявши з собою Івана, прозваного Марком" (Діяння XII. 25). А коли Антіохійська Церква вислала Варнаву й Ап. Павла на місію до поган (у Селевкію, на Кипр і т. д.), то разом з ними пішов Іван, прозваний Марком, але на цій місії він фігурує тільки під іменем Івана, а не „Іван, прозваний Марком". Напр., Ап. Павло й Ап. Варнава, вислані на місію з Антіохії, „бувши в Саламіні, проповідували Слово Боже... мали ж (при собі) і Івана для служення" (Діяння XIII. 5); а цим Іваном, розуміється, був „Іван, прозваний Марком", якого Ап. Павло й Ап. Варнава взяли з собою з Єрусалиму в Антіохію), а з Антіохії — на місію до язичників, поза межі Палестини, і цей Іван (Євангелист Марк) був помічником Ап. Павла й Ап. Варнави, — „вони мали (при собі) й Івана для служення". „Але Іван, відлучившись від них, повернувся в Єрусалим" (Діяння XIII. 13). Цебто, Св. Іван (він же й Марк), пішов з Антіохії з Варнавою й Ап. Павлом на місію в Селевкію, на Кипр, а звідтіля в Пафу, але тут він покинув Ап. Павла й Варнаву, та й повернувся додому в Єрусалим.

На першу місійну подорож до язичників (поза Палестину) Варнава й Ап. Павло були виряджені Антіохійською Церквою З цієї місії вони повернулися в Єрусалим. З Єрусалиму на дальшу місію Ап. Павло також був висланий не Ап. Петром, а було воно ось як: „Тоді Апостоли й пресвітери зо всією Церквою вирішили, вибравши з-поміж свого середовища мужів, послати (їх) в Антіохію з Павлом і Варнавою: (а саме) Юду, прозваного Варсавою, і Силу — провідних між братією" (Діяння XV. 22).

Вислані Єрусалимською Церквою (Собором Апостолів, пресвітерів і мирян) в Антіохію „Павло і Варнава жили в Антіохії, навчавши й благовістивши... По деякому часі Павло сказав Варнаві: „Підемо знову, відвідаємо братів наших по всіх містах, в яких ми проповідували Слово Господнє, — як вони живуть". Варнава хотів узяти з собою Івана, прозваного Марком, але Павло волів не брати з собою цього, хто відлучився був від них у Памфілії, і не йшов з ними на діло, на яке вони були послані. Через це настало огірчення, отже вони розлучилися один з одним, і Варнава, узявши Марка, відплив на Кипр ,а Павло, вибравши собі Силу, вирушив, бувши поручений братіями благодаті Божій, і проходив Сирію й Кілікію, утверджуючи Церкви" (Діяння XV. 35-41).

Кінець-кінцем, тут уже повністю ясно, що Св. Євангелист Марк іноді виступає під іменем „Івана, прозваного Марком", а іноді тільки під іменем Івана, або тільки під іменем Марка.

Підкресливши цей очевидний факт, ми тепер можемо знайти в Новому Заповіті повніші відомості про Св. Євангелиста Марка, бо будемо шукати про нього інформації не тільки там, де він виступає під іменем Марка, але й там, де він фігурує під іменем Івана, — звичайно, не Ап. Івана, брата Якового, а тільки під іменем цього Івана, що був прозваний Марком.

Варнава був одним з найбільших сотрудників Ап. Павла, а Марко (Іван) був племінником Варнави, отже зрозуміло, що через посередництво Варнави між Ап. Павлом і Св. Марком (Іваном) згодом знову настало поєднання, і це видно з Послання Ап. Павла до Колосян, в якому Ап. Павло передає жителям Колосси привітання з Риму від себе і від тих близьких його сотрудників, що разом з ним перебували тоді в Римі, а саме: Аристарх і Марк (Іван): „Вітає вас Аристарх, ув'язнений разом зо мною, і Марк — племінник Варнави (про якого ви отримали прикази: якщо він до вас прийде, прийміть його), — також Ісус, прозваний Юстом — обидва з обрізаних; вони одинокі сотрудники для Церкви Божої, і вони є моєю розрадою" (Колос. IV. 10-11). Отже Св. Євангелист Марк (Іван) був не з Ап Петром, а тільки з Ап. Павлом. Аристарх, Св. Євангелист Марк (Іван) і Ісус Юст — це були одинокі найближчі сотрудники Ап. Павла в Римі. Тому й не дивно, що коли обставини діяльности іноді розлучали Ап. Павла з Св. Марком, то Ап. Павло відчував його брак, і знову кликав його до себе. І так, наприклад, Ап. Павло пише до Тимофія: „Марка візьми й приведи з собою, бо він потрібний мені для служіння" (Тимофій IV. 10).

Ап. Петро був одружений і жив з своєю дружиною, а при них жила його теща й брат Ап. Андрей. Уздоровлення Христом тещі Ап. Петра — це було перше чудо Христа. „Незабаром вийшовши з синагоги, пішли в дім Симона й Андрея з Яковом і Іваном. Теща ж Симонова (Петрова) лежала в гарячці, і зараз же сказали Йому про неї. Підійшовши, Він підніс її, взявши її за руку; і гарячка відразу покинула її ,і вона стала служити їм" (Марк І. 29-31).

Пишучи обидва свої Послання, адресовані виключно до жидів поза Палестиною, Ап. Петро перебував у Малій Азії (не в Римі), при чому він заявляв жидам-християнам поза Палестиною, що інші Церкви (напр., у Вавилоні) „такі самі вибрані" Богом, як і Церкви в тих країнах, до яких писав Ап. Петро, він поздоровляє їх від свого сина Марка: „Вітає вас вибрана, подібна (як і ваша Церква) у Вавилоні і Марк — син мій" (І. Петра І. 13). Цебто, Ап. Петро постійно перебував у Малій Азії, а ніколи в Римі, і згадує про свого сина Марка, але ні разу не згадує про Св. Євангелиста Марка, званого Іваном.

Отож, твердження Св. Папії, що Св. Марко (Іван) був у Римі з Ап. Петром, якого він був нібито „секретарем", не згідне з дійсністю. Св. Євангелист Марко (Іван) у Римі був, але з Ап. Павлом, а не з Ап. Петром.

Дім Св. Євангелиста Марка (Івана) в Єрусалимі був домом молитви (церквою) Єрусалимської Церкви, і в його домі збиралися всі Апостоли, з Ап. Петром включно, пресвітери й миряни, отже неможливо, щоб від усіх Апостолів тоді Св. Марко (Іван) не міг почути всього цього про Христа, всіх подробиць, якщо б допустити, що він дечого міг не бачити сам особисто, а знали це тільки Апостоли.

Ап. Іван за того часу також перебував в Єрусалимі (Діяння XV. 22). А тому що дім Св. Євангелиста Марка (Івана) був домом молитви громади християн Єрусалиму (Діян. XII. 12), то в нього бував і Ап. Іван, брат Якова. А від Ап. Івана, брата Якового, Св. Марко (Іван) мав нагоду більше почути подробиць про Христа, ніж він міг би був почути від Ап. Петра чи будь-котрого іншого Апостола. Бо ж деякі тайни Свої, що Христос іноді не говорив про них іншим Апостолам, він винятково виявляв Ап. Іванові, братові Яковому. І, між іншими, Ап. Петро, коли хотів про деякі тайні мислі Христа довідатися, то він довідувався про це за посередництвом Ап. Івана, брата Якового, бо його (Ап. Івана) особливо „любив Ісус". Ось приклад: і сказав: „Істинно, істинно говорю вам, що один з вас видасть Мене. Тоді ученики озиралися один на одного, не знаючи, про кого Він говорить. Один же з учеників Його, якого любив Ісус, лежав біля грудей Ісуса; йому-то Симон Петро зробив знак, щоб він запитав, хто це, про якого говорить (Христос). Він (Ап. Іван), припавши до грудей Ісуса, сказав Йому: „Господи, хто це?" Ісус відповів: „Цей, кому Я, обмочивши шматок хліба, подам" (Іван XIII. 21-26).

Це один з доказів, що Ап. Іван, брат Якова, мав більше нагоди знати подробиць про Христа, ніж Ап. Петро; отож, Св. Єванг. Марк (Іван) мав більше нагоди від Ап. Івана, брата Якового, довідатися всіх подробиць про Христа, ніж від Ап. Петра. Св. Євангелист Марк (Іван) був племінником Варнави (Колос. IV. 10-11); Варнава ж був одним з найчільніших учеників апостольських, і він мав у Церкві такий авторитет, що на власну руку, без попереднього відома Апостолів, визнав Св. Павла, як покликаного Христом на апостольство, і він представив його Апостолам в Єрусалимі, як одного з обранців Божих, не питаючись їх про це, чи Апостоли з його (Варнави) думкою погоджуються, чи ні (Діяння IX. 27).

Цебто, Варнава знав про Христа все це, що й усі Апостоли, і він не міг не розповісти всього свого знання про Христа своєму племінникові Св. Євангелистові Маркові (Іванові). Св. Марк (Іван) не мусів спеціяльно уникати всіх цих нагод отримати свої відомості про Христа ще раніше, і спеціяльно чекати, поки на схилі літ своїх Ап. Петро про Христа йому розповість, і то мовляв, аж у Римі, не в Єрусалимі.

Усі ці численні достовірні дані з Нового Заповіту, що тут указані вище, свідчать, що припущення Св. Папії про мниме перебування Ап. Петра в Римі й словидне „секретарювання" Св. Марка (Івана) в Ап. Петра „в Римі" — це легенда, яка суперечить даним Нового Заповіту. А однак Католицька Церква на цій легенді, переданій Св. Папією, основує свої претенсії на словидне перебування Ап. Петра в Римі.

(Далі буде)

Архиєп. Рамзей іде в Москву

Архиєпископ Кентерберійський д-р Рамзей — голова всієї Англіканської Церкви заповів у квітні ц. р., що він готовиться в довшу подорож. Найперше він відвідає Патріярха Московського Олексія, а після того побачиться з Патріярхом Констянтинопольським Атанагорасом І.

ЖИДІВСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ВІДЗНАЧИЛА АРХИЄП. ЯКОВА

Жидівська організація B'nai B'rith відзначила Архиепископа Якова почесним званням „Людина Року" на урочистості під наззвою „Бенкет Братерства" 6 березня 1962 р. в Ложі Бенджемина Пуззнера Б,най Б'рит в Ловелл, Масс.

Це відзначення надали Архиеп. Якову за його діяльність для здійснення братерства між людьми. Цей Архиепископ був особисто присутній на цій церемонії і виголосив довшу промову, опубліковану в журн. „The Orthodox Observer" (ЗДА) за березень 1962 р., що є органом Церкви, яку очолює Архиеп. Яків — Американський Екзарх Констянтинопольського Патріярха.

АМБАСАДОР КВЕБЕКУ ПРИ ВАТИКАНІ?

Під вищеподаним заголовком подає (за The Globe and Mail") журнал „Protestant Action" (квітень 1962 р.) таку новинку:

„Квебек, 9 березня. — Могутній відділ Товариства ім. Св. Івана Хрестителя в місті Квебеку організує кампанію натиску, метою якого є присилувати уряд Квебеку, щоб він назначив від цієї провінції офіційного представника при Ватикані.

Цілий тиждень, починаючи від неділі, коло 4,000 добровольців будуть обходити всі доми франкомовних канадців у Великому Квебеку, з метою вислання до уряду петиції з домаганням, щоб він узявся за це діло.

Що в цій кампанії поєднано національний характер з релігійним — це підкреслюється тим фактом, що ця акція спрямована тільки на франкомовні католицькі доми. Ані франкомовні протестанти, ані англомовні католики не будуть відвідувані цими обхожими."

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Класа І — українською мовою — **40 лекцій, з малюнками $1.00**

Кляса І — англійською мовою — **40 лекцій, без малюнків .50**

Кляса II — українською мовою — **40 лекцій, з малюнками 1.00**

Кляса II — англійською мовою — **40 лекцій, без малюнків .50**

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

II Ват. Собор

ЧИ ПАПСЬКИЙ СОБОР ПРОГОЛОСИТЬ НОВИЙ ДОГМАТ?

В Італії є такі католицькі церкви, де на хресті з одної сторони є розп'ята фігура Христа, а з другої сторони — розп'ята фігура Діви Марії. Журнал „Протестант Екшон" (Канада) за квітень 1962 р. помістив світлину однієї з таких італійсько-католицьких фігур Розп'яття, що є назовні однієї з церков в Італії. Року 1854 Рим проголосив догмат про Непорочне Зачаття Діви Марії.

Папа Пій XII 1950 р. проголосив як догмат „Ассумпціо", тобто віру у вознесення з тілом на небо Пресв. Діви Марії.

Папа Іван XXIII у своїй проповіді в базиліці Св. Марії Більшої в Римі 15 лютого 1959 р. проголосив: „Культ Діви Марії є наріжним каменем Римо-Католицької Віри".

Католицький орган в Америці „Our Sunday Visitor" 8 березня 1959 р. подав таку вістку з Ватикану:

„Місто Ватикан — (NC). — Питання щодо того, чи вірення в це, що Марія є посередницею всіх ласк (Божих), і повне потвердження енцикліки „Гумані ґенеріс" папи Пія XII будуть мабуть дуже значними й важливими на майбутньому Світовому Соборі" (11 жовтня 1962 р. — ред. В.).

Американський журн. „Тайм" 12 січня 1962 р. опублікував ось цю заяву єзуїта — професора єзуїтської семинарії у Вудсток (Мериленд, ЗДА):

„Божественне Материнство і Постійна Дівичість, та й Непорочне Зачаття, і славне Ассумпціо (Вознесення з тілом на небо) — це вже є камені спотикання (між католиками й протестантами). Але це ще не кінець. Це може незабаром бути означене як частина й передача того прилюдного об'явлення Божого, що Діва Марія разом з своїм Сином дала світові спасіння".

Мірою того, як наближається час скликання II Ватиканського Собору в пресі появляються міркування на тему чи Ватикан проголосить у справі почитання Діви Марії якийсь черговий догмат? Дехто свої припущення посуває аж так далеко, що Ватикан може новим догматом проголосити почитання Діви Марії нарівні з Ісусом Христом, або ще й вище.

II Ват. Собор

ПАТР. АТАНАҐОРАС НЕ ЙДЕ НА УСТУПКИ ПАПІ

Чергова провокація катол. пропаганди

„Грецька газета в ЗДА вважала конечним негайно опрокинути вістку агенції „КАТПРЕСС" (Кат. Преса) про милі для папи вислови патріярха Атанаґораса і про його готовість поїхати до Ватикану; ця (грецька) газета назвала це непорозумінням та при тому вона покликалася на представників Патріярха в Америці і висказала свою певність того, що й сам Патріярх потвердить це" (спростування), — подає журн. „Православная Русь" (ЗДА) за 14 квітня 1962 р.

Минулого року великого розголосу у світі наробила подібна афера катол пропаганди, яка у своїй пресі запевнювала, що Митр. Яків — Американський Екзарх Констянтинопольського Патріярха нібито вів закулісні розмови з представниками Ватикану і що він ішов був Ватиканові на уступки. Митр. Яків прилюдним документом спростував цю пропаганду й гостро осудив її. Тоді ж таки Православна Конференція на острові Родосі (у вересні 1961 р.) постановила не вести жодних розмов з представниками Ватикану, бо ці представники використовують ці розмови для ширення фальшивої пропаганди, що Констянтинопольська Патріярхія нібито веде потаємні переговори з Ватиканом.

Цього роду міжнародня католицька пропаганда розрахована на ширення баламутства між православними, і вона, на жаль, має деякі успіхи; напр., автор П. Б. у своїй статті п. з. „У зв'язку з конференцією на о. Родосі" (журн. „Українське Православне Слово" за квітень 1962 р.) також подає що між Атанаґорасом І і Ватиканом нібито є закулісні переговори.

II Ват. Собор

АРХИЕП. НІКОДИМ СТАВИТЬ ВАТИКАНОВІ УМОВУ

Представники католицької пресової агенції КНА із Зах. Німеччини в квітні ц. р. відбули інтерв'ю з Архиепископом Нікодимом (Ротовим) — головою Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії. Ватикан, очевидно, хоче заздалегідь знати, чи Московська Патріярхія вишле своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, і тому вона вислала в Москву представників згаданої катол. прес. агенції.

Згідно з інформацією Архиеп. Нікодима, Московська Патріярхія вишле на цей Собор своїх спостерігачів, якщо Ватикан пришле їй запрошення. Але, сказав Архиеп. Нікодим, спостерігачі Московської Патріярхії поїхали б на цей Собор під цією умовою, що на цьому Соборі „не буде нічого такого, що було б спрямоване проти Православних Церков та проти Росії"

Інакше кажучи, Архиеп. Нікодим заявив, що за ціну присутності спостерігачів Московської Патріярхії Ватикан повинен зобов'язатися не виступати не так проти Росії (бо Ватикан з принципу проти Росії ніколи не виступає), як проти Совєтського Союзу.

Це значить, що коли спостерігачі Московської Патріярхії таки прибудуть на Ватиканський Собор, то тут буде доказ, що Ватикан зобов'язався не виступати на Соборі проти СССР.

НОВІ КНИЖКИ

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ — Ухвалена Всеукраїнським Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклав і до друку виготовив Митрополит Іларіон .70

БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого Єпископ Андрей — укр. і англ. мовами .... .50

LET US BE TRUE to the Testament of Prince Volodymyr The Great by Bishop Andrew .... .25

UKRAINIAN CHRISTIAN NAMES - compiled by Roma Z. Gauk edited by Dr. Yar Slavutych 1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СЕСТРИЦТВО СВ. ОЛЬГИ В СОДБУРІ

Зліва направо, 1-ий ряд: Т. Бовшур, К. Бондар, добр. О. Славченко, свящ. Тарас Славченко, Д. Бурденюк, М. Скоморовська.

Другий ряд: П. Фесик, М. Шкраба, А. Андрущенко, О. Василенко, С. Павлюк, М. Запаринюк, Д. Цьотка, М. Буран, Е. Яківчук, П. Семенчук.

Третій ряд: М. Ґерич, Д. Щербій, М. Тарасюк, Л. Скобліковська, А. Палиґа, П. Волинська, О. Заруб'як.

Непривітно вражає подорожнього, коли він наближається до Содбурі із заходу, тут панорама голих скель; але коли він в'їде в Содбурі, йому стане приємно на душі, коли побачить храм Св. Володимира, що струнко золотими банями підноситься вгору. Не тільки українці, але всі люди милуються красою нашої церкви; навіть іновірці кажуть, що наша церква є найкращою в Содбурі.

Невелика Православна Громада тут, а ще менша була, коли будували цей храм, але любов до Бога й Божого діла заохотила людей не тільки збудувати церкву, а також наповнити її, урухомити працю при ній. Ми не звітуємо тут, хто будував і як будували, не перечислюємо всіх заслужених людей нашої Громади, — свого часу говорили й писали про це. Хочемо лише сказати, що багато, а можливо й більшість, успіхів у побудові й розбудові церкви Громада має завдячувати головно жіноцтву, яке тут зорганізовано в Сестрицтво Св. кн. Ольги.

Минулого (1961) року Сестрицтво проявило свою особливу діяльність, — воно [illegible] 11 вечірок, 5 громадських обідів, чайне прийняття і розпродаж печива. Сестрицтво також заопікувалося Недільною Школою, набуваючи для неї лекції, влаштовує прийняття для дітей після Св. Сповіді. За минулий рік прийнято в члени Сестрицтва 10 нових членкинь. Минулого року Управа Сестрицтва була в такому складі: голова — Дора Бурденюк, секретарка — Тетяна Бовшур, заст. голови — Серафима Рибак, скарбник Катерина Бондар, фінансова секретарка — П. Фесик, члени Управи Марія Макаренко, Марія Скоморовська.

У Канаді звикли гроші ставити мірою праці, але в Церкві це не завжди певна міра; все ж таки можна й тут згадати, що за минулий рік Сестрицтво придбало для Церковної Громади $4.500 і цим воно уможливило Громаді придбати парафіяльну хату й заплатити фінансові зобов'язання. Звичайно, як і всюди, не всі жінки є формальними членкинями Сестрицтва, але всі православні жінки допомагають у праці Сестрицтва.

Цього року знову переобрано Дору Бурденюк головою й вона зобов'язалася посилити працю для добра Церкви.

Крім звичайної праці, Сестрицтво цього року поширило свою працю в культурно-освітній ділянці. Після обіду на Пущення відзначено пам'ять Лесі Українки. Прекрасну доповідь приготувала й прочитала Анна Злочевська, зразки поезій Лесі Українки прочитала П. Волинська.

Як і минулими роками, багато членкинь Сестриства співають у хорі, допомагають у влаштуванні Шевченківських Свят, Дня Матері, не говорячи вже про опіку над красою й чистотою храму, про що завжди цілковито дбає Сестрицтво.

Крім голови, Управа цього року складається з таких жінок: секретарка — Марія Бурак, фінансова секретарка — Анна Злочевська, скарбник — Марія Шкраба, заст. голови — Анна Мельничук, також створено Культурно-Освітній Комітет.

На знімці, яки Ви бачите, фігурують не всі членкині Сестрицтва, деякі не мали змоги бути присутніми під час фотографування.

Бажаємо нашому Сестрицтву дальшого успіху в праці для нашої Святої Церкви й спасіння українського народу.

С. Т. С.

Від Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпезі

З метою збірки на докінчення Катедри Пресв. Тройці о. Митроф. Протоієрей Єронім Грицина відвідає такі Парафії:

Тернопіль, Саск. — четвер, 17 травня.
Єлов Крік, Саск. — п'ятниця, 18 травня.
Кадворт, Саск. — неділя, 20 травня.
Лепін, Саск. — понеділок, 20 травня.
Алвена, Саск. — вівторок, 22 травня.
Сматс, Саск. — середа, 23 травня.
Вонда, Саск. — четвер, 24 травня.
Редфілд, Саск. — неділя, 27 травня.
Гефорд, Саск. — неділя, 27 травня.
Мейфер, Саск. — неділя, 27 травня, год. 8 вечора.
Борден (коло Біликів), Саск. — понеділок, 28 травня.
Кридор, Саск. — середа, 30 травня.

(Докінчення буде)

УПРАВА КАТЕДРАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ.
HOLY TRINITY CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg 4.

ЖИДИ НАДАЛИ ВИСОКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ УКР. ПРАВ. СВЯЩЕНИКОВІ

о. д-р В. Клодницький урятував життя 25,000 жидів

Часопис „The Sunday Star-Ledger" (Нюарк, ЗДА) за 8 квітня 1962 р. подав довший репортаж п.з. „Жидівська група вшанувала героя-священика, який врятував 25,000 від масакри".

Це було 43 роки тому в Українській Галицькій Республіці, у Хмельнику, де було 25,000 жидів; у цьому місті жидівка Роза Соколянська вийшла замуж за хлопця не-жида в сусідній Кирилівці. Її мати погодилася на це подружжя, а батько Аврам не погодився, і „на вершку негодування він підпалив хату", в якій мешкала його дочка з чоловіком у Кирилівці. „Вогонь швидко поширився і все село згоріло". Селяни обурилися до цієї міри, що озброєні рушили на Хмельник, де було 25,000 жидів, щоб вчинити їм погром. У цих околицях частиною Української Галицької Армії командував майор Володимир Клодницький, і він своїм військовим відділом загородив походові селян шлях на Хмельник, і таким чином врятував 25,000 жидів — жителів цього міста.

Анти-Дефемейшон Ліґ (жидівська організація боротьби з антисемітизмом) „... відкрила цей факт, що д-р Клодницький врятував 25,000 жидів від масакри в Україні 1919 р. ... два роки тому про цей подвиг (майора Клодицького, що є тепер укр. прав. священиком) було повідомлено функціонера цієї Ліґи д-ра Мозеса Б. Ґросса з Мейплліф. Він передав справу до канцелярії (головна канцелярія цієї Ліґи) в Нью-Йорку, і там шляхом уважного розсліджения провірили це. Отже було рішено прийняти д-ра Клодницького обідом і вручити йому Сувої, у пошану за його геройство". „Я був тільки офіцером, який виконував свої обов'язки", сказав д-р Клодницький".

Жиди тільки дуже заслужених осіб відзначують врученням священних Сувоїв (священні писання на пергамені).

ВЕЛИКОПІСТНА МІСІЯ

Вотерфорд, Онт.

У неділю 15 квітня ц. р. відбулася перша Місія в Українській Православній Громаді Св. Покрови в Вотерфорд, яка входить в склад Гемилтонської Округи. О шостій годині вечора наша церква заповнилася вірними, що прибули на Великопістну Вечірню, яку відслужили ВПреподоо. Місіонери: Прот В. Федак з Гемилтону, Прот. Й. Тріска з Брентфорд, Прот. П. Гліцький з Ст. Кетринс, о. Р. Панченко з Гримсбі та місцевий настоятель о. Юрій Цукорник. Місійну проповідь виголосив Прот. В. Федак, вказуючи на обов'язки православного християнина у Св. Великий Піст. Св. Євангелія була читана всіма священиками.

По Богослуженні відбулося прийняття для Достойних оо. Місіонерів, в якому брали участь усі присутні на Вечірні. Настоятель Громади, о. Ю. Цукорник, привітав прибувших оо. Собратів-сусідів і усіх вірних. По молитві і благословенні вечері о. Цукорник, як господар цього прийняття, попросив першого до слова о. Р. Панченка, який в своїй довшій промові вказав на виховання наших дітей — перше батьками вдома, а опісля в Українських Рідних і Недільних Школах при Церкві. Прот. В. Федак — голова Місійної Округи та член Консисторії нашої Церкви, привітав присутніх, та вказав на користі з таких Місійних Богослужб не тільки для даної Громади, де ця Місія відбувається, але й для всієї нашої Української Православної Церкви в Канаді, яка щороку зростає в силу і розвивається на усіх ділянках релігійного і освітнього життя. Прот. Й. Тріска говорив на тему збереження Віри наших предків і закликав до відпору проти сектантських груп, які намагаються проникати в наші українські родини, щоб їх відтягнути від Рідної Церкви. Прот. П. Гліцький говорив на тему Місійних Відправ та велику з них користь. Запрошений до слова голова Громади і управитель Недільної Школи, п. І. Ткачук, подав до відома про успіх і розвиток Недільної Школи нашої Громади; цю Школу ведуть, крім нього, ще 4 учительки. Дійшло до того, що діти вже самі заставляють батьків возити їх щонеділі вранці до церкви.

Отець Ю. Цукорник, як Настоятель нашої Громади, поінформував про моральний стан цієї Громади, а зокрема — про урочистість Місійної Відправи Пассії і Сорокоусти, що відбувалися тут в суботні дні при великій участі вірних, які щонеділі приїжджають з околиць Вотерфорду із своїми діточками та заповнюють нашу досить велику церкву. Він згадав про існуючу Українську (Рідну) Школу, в якій дітвора працює для Громади своїми концертами, а також і тепер приготовляється до кінцевих рокових іспитів. Він також закликав тих батьків, яких діти виростають поза Церквою і Школою, щоб посилали своїх дітей до Рідної та Недільної Шкіл, де вони навчаться рідної мови, пісні, звичаїв та засвоять собі релігійне виховання.

При цьому о. Настоятель зложив щиру подяку Високопреподобним Отцям-сусідам і Місіонерам за їхнє ласкаве прибуття до нашої Громади на Місію.

Жіночій Організації під проводом пані М. Залуцької він подякував за приготування прийняття, а всім вірним, — за те, що так громадно прибули до церкви на нашу першу тут Місію.

Відспіванням „Достойно" і молитвою закінчено Місію у Вотерфорді.

Учасник.

НА НОВОМУ ЕТАПІ

Монтреал, Кве.

Будування церкви Св. Покрови в Монтреалі та перехід до свого приміщення Рідної Школи спряли покращанню організації всієї праці. Уже перше півріччя успішності учнів та виконання навчально-виховної праці показали значні успіхи, а друге півріччя напевно покаже загальний вислід кращий ніж минулого року, - як в організації педагогічного процесу, так і в успішності учнів, а також і в самодіяльності учнів у різноманітних ділянках життя й творчості Рідної Школи. Наполегливість о. Прот Епіфанія Чижева, як завідуючого Р. Школою, так і вчительства: Віри Нечай, Ольги Гуменюк, Галі Глухової, Івана Козачка, вчителя школи танків п. Марунчака та допоміжної сили Валі Михайловської і Надії Хрякової є запорукою дальшого зростання кращої праці Рідної Школи при нашій Громаді.

Помітним і цікавим явищем є тут збільшення заінтересування батьків Рідною Школою, зокрема новообраного Шкільного Комітету під проводом п. Івана Штанопруда, пані Віри Вусатої, п. Миколи Кулика і п. Івана Михайловського, які пішли за правильником Рідної Школи при нашій Церкві та виявили багато ініціятиви, приклали багато енергії та праці на користь дітям, молоді і Громаді.

Значним успіхом Шкільного Комітету є те, що школа перестала бути матеріяльним тягарем для Управи Церковної Громади, — вона стала самовистачальною та вже не потребує тих дотацій, які складали собою поважну суму грошей для підтримки праці Рідної Школи.

Батьки і громадськість бачать працю Рідної Школи та ту велику користь для дітей і молоді, яку дає школа як знанням, так і вихованням, спостерігають їх успіх, а щорічні підсумки праці Рідної Школи показують багатогранну діяльність її та всіх дітей, а зокрема батьки переконалися, що наші парафіяльні школи виховують їхніх дітей на свідомих українців і добрих горожан Канади та в любові й вірності до своєї рідної Української Православної Церкви.

Управа Громади, адміністрація Рідної Школи та Шкільний Комітет, при нових сприятливих умовах, особливо звертають увагу на самодіяльність дітей. Характеристичним явищем у цій ділянці є те, що прояви ініціятиви і творчості дітей не обмежуються лише до них самих, а стають дією загально-громадського, а це найголовніше в житті Рідної Школи, коли її підтримує і допомагає вся Громада.

Коли в минулих роках рідношкільні свята відбувалися при малій кількості батьків і громадськости, то на сьогодні ці свята відбуваються при великій кількості людей, а з цим і краще організовуються та краще підготовляється мистецька частина, бо більша вимога до організаторів та виконавців у влаштуванні цих рідно-шкільних свят Громадою.

Уже Свято Миколая було якнайкраще зорганізоване — з повним успіхом для дітей і батьків. Мистецька частина була насправді на високому рівні як декламації, сценки, співи окремих учнів, так і виконання шкільного хору під диригуванням п. Івана Козачка. Було миле й приємне враження. Скільки радості і втіхи мали діти й батьки в день Св. Миколая! Поруч цього була несподівана новинка — це влаштування костюмової забави для дітей дошкільного віку, яка відбулася в неділю 18 лютого ц. р. в парафіяльній залі та в якій взяли участь понад 100 дітей і така ж кількість батьків.

Така кількість присутніх дітей і дорослих уже свідчить про поважне заінтересування всією Громадою і дає на подальше заохочування до більшої праці дітей і молоді до вияву самодіяльности й творчої праці. Ця костюмова, або ще можна назвати: маскова, забава проходила в піднесеному настрої, весело і з певним гумором протягом усієї програми.

Якість та різноманітність красок костюмів і масок, їхня оригінальність були вище всіх похвал, зокрема ж Микола Кулик — кіт, Лариса Грицина — українська ніч, Ліда Гук — мак, Валя Момот — японка, Юрко Боднарчук — Чарлі Чаплін, Неля Гайчук — гетьманівна, Ліда Романюк і Галина Жовтоніжко — туркені, Володимир Гела і Євген Рудич — чумаки, Євген Вусатий — турок, Михайло Палійчук — запорожець, Шнанопруд і Хрякова принц і принцеса, Галина Гуменюк — гуцулка і багато інших цікавих костюмів дітей захоплювала присутніх своїм задумом і змістом, а особливо грою їхніх красок. Цікава була група учнів Рідної Школи Громади Св. Юрія з Лашин — хлопців і дівчаток у бальових, стилевих костюмах, що робили помітне враження (кер. А. Романова).

За програмою пішли декламації учнів, індивідуальні та групові танки, ритміка груп дітей, співи окремих учнів та цікаво й досить оригінально виконана сценка на тему: „Ходить гарбуз по городу" з відповідними костюмами і масками, яка захопила всіх присутніх та прикувала увагу навіть тих, що мають холодне чуття. Фіналом костюмової забави був виступ учнів Школи танків під проводом майстра п. Марунчака. Ця костюмова забава мала великий успіх та розголос на ввесь Монтреал. Слід відмітити жертвенну працю, а також організаторів: Віру Нечай, Ольгу Гуменюк, Галю Глухову, дорадницю, добр. Стефанію Чижеву, Шкільний Комітет в особах Івана Штанопруда, Віри Вусатої, Миколи Кулика та ОДУМ. Кермував усією забавою голова Шкільного Комітету п. Іван Штанопруд.

Другим успіхом було відзначення Роковин нашого національного Пророка Т. Шевченка, яке відбулося в неділю 11 березня н. р. при великій кількості учнів Рідної Школи, молоді й дорослих. Це свято було влаштоване Діловим Комітетом під проводом заст. голови Громади п. В. Сойка, який вклав багато праці та з успіхом виконав поважне доручення Громади.

Сама програма свята складалася із трьох частин: 1. Вступне слово голови Ділового Комітету п. Василя Сойка, відспіванням „Заповіту" хором Рідної Школи під диригентурою п. Івана Козачка та декламацій: „Шевченко" М. Рильського — виконали Євген Вусатий і Неля Гайчук, „Молитва за Батьківщину" Тарас Шевченко — виконала Марія Гайда, „На Роковини Шевченка" Л. Українки — виконав Михайлик Нечай. Реферат на тему „Ким був та є для нас Тарас Шевченко" — виголосив о. Прот. Епіфаній Чижів, який зробив помітне враження на присутніх.

2-га частина складалася з виступу хору учнів Рідної Школи під диригентурою п. Івана Козачка, який виконав три пісні: „Тобі, наш Кобзарю", „Реве та стогне" та „Слава, Слава Кобзареві". Група учнів у складі: Надія Бондарчук, Ніна Вусата, Лариса Грицина, Михайлик Нечай та Юрко Гела — виконали пісню „Ой з-за гори кам'яної" та дві сестри — студентки Ліда і Валя Михайловські — виконали дует: „Така її доля", і „Стоїть гора високая". Ці виступи зробили миле враження, а гучні оплески слухачів дали їм оцінку. Була поставлена сценка „Мені тринадцятий минало", де брали участь: Олекса Штанопруд і Валя Хрякова під проводом та за участю п. Івана Штанопруда. У цій частині виступили з декламаціями: „Сестрі" — Надія Бондарчук, „Холоне серце" — Петро Радюк, „Село" — Лариса Грицина, „Защебетав жайворонок" — Люба Гуменюк, „Оживуть степи, озера" — Галина Жовтоніжко, „Сон" — Ніна Вусата, „Сотня літ уже минає" — Лариса Кириленко, „Мені однаково" — Юрко Гела.

3-тя частина складалася з інсценізації „Гамалія" — під проводом п. Івана Передерія та Леоніда Гороновича за участю молоді ОДУМ-у: Олег Аксюк, Юрій Горонович, Володимир Рязанів, Володимир Кандиба, Геннадій Сойко, Ярослав Ладожко, Богдан Сніжинський, Анатолій Гайчук, Віктор Валах, Анатолій Федун, Василь Рязанів та Віктор Цвиткін. Уся мистецька частина виконана рівно, плавно і бездоганно, мова добра, дикція чиста, чуттєва сторона на відповідним місці і сильне враження зробили постава „Гамалії" на присутніх. Видно вправна та фахова вмілість приготувати таку цікаву і дуже сильну річ.

Свято пройшло на високому рівні і багато людей, з певним піднесенням і задоволенням. Уся ця праця Рідної Школи, молоді і дорослих показує той новий етап праці нашої Громади при тих сприятливих умовинах, які сталися завдяки будові нової церкви і тих вигод, які має Громада на національно-громадській ниві.

А. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. А. ЛУКІЯНЧУК

Дня 2-го квітня упокоївся в Ванкувері бл. п. Аксентій Лукіянчук. Він прожив 73 роки. Походив з с. Шупарки, пов. Борщів. Коло 1900 року приїхав з родичами в Канаду в околицю Гарленд, Ман.

У молодих літах тинявся по роботах, а вкінці працював як робітник у СНР, пізніше був форменом на секції. Довший час працював у Біґґер, а пізніше в Саскатуні, Саск., під іменем „Семюл Генрі".

Полишив у смутку жінку і п'ять дочок.

Похороном зайнявся брат (по матері) Іван Присяжнюк з Пайн Ривер, Ман. У Ванкувері була відслужена Панахида в українській православній церкві в неділю 8 квітня, а Похорон відбувся у Вінніпезі, 12 квітня, з Катедри Пресвятої Тройці, який відслужив о. Митрат Є. Грицина.

Похоронений на цвинтарі Бруксайд, де спочиває брат Покійного.

При Послідньом Цілуванні учасники Похорону зложили $6.60, а брат зложив $10.00 на будову Катедри.

Вічна Йому Пам'ять

Учасник.

Бл. П. О. ЗАБОЛОТНИЙ
Редфілд, Саск.

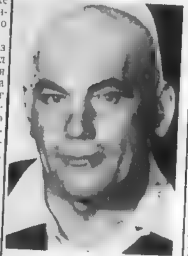

У понеділок 14-го березня 1962 року згинув трагічною смертю бл. п. Олекса Заболотний, який був забитий „кетом" на власному подвір'ї, коли йому відкривали дорогу, що була завіяна снігом.

Покійний Олекса народився 28 березня 1902 року в селі Суботові Станиславівського повіту, західня Україна.

У Канаду Покійний приїхав 1928 року; поселився в околиці Виткова, Саск., спершу як фармерський робітник і тесляр, а пізніше купує власну господарку і оселюється на ній, де й прожив до трагічної смерті.

По прибутті в Канаду Покійний бере активну участь у громадській праці, особливо між молоддю, і коли був зорганізований перший відділ СУМК у Виткові, він стає його першим провідником. Покійний багато потрудився в аматорському гуртку у околиці Виткова, — спершу грав ролі у виставах, а згодом сам приготовляв вистави і грав ролі.

У 1940 році Покійний одружується з Анастасією Катеринич, з якою прожив 21 рік.

Покійний Олекса був милої вдачі, і його втрату глибоко відчуває Редфілдська Громада, якої він був діяльний член і довший час був в Управі Громади, займаючи пост скарбника.

Похоронні Відправи відбулися в суботу 18 березня в українській греко-православній церкві Св. Івана Хрестителя в Норт-Бетлефорд, Саск., при великій участі родини і приятелів Покійного, які відслужили отці Я. Рибалка і П. Блажук.

Під час Послідного Цілування на заклик о. Я. Рибалки присутні зложили на Нев'янучий Вінок $91.54, з яких 15 долярів призначено на Пресовий Фонд „Вісника", а 5 долярів на вироблення кліші, а решта — на потреби церкви в Норт-Бетлефорд, з якої Покійний був похований.

Після Парастасу на цвинтарі учасники Похорону були запрошені на поминальний обід, який відбувся в залі під церквою, що його приготовило жіноцтво Редфілдської Громади.

Покійний Олекса залишив в смутку дружину Анастасію і сестри в Україні та багато сусідів і односельчан, а особливо членів Редфілдської Громади.

Нехай Всемогучий Господь оселить душу покійного Олекси там, де всі праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. А. ДЕНЬОЛС ДАНИЛЕВИЧ
Риверс, Ман.

7-го квітня ц. р. несподівано на стації (СНР) у Вінніпезі на удар серця упокоївся в Бозі член Української Греко-Православної Громади в Брендоні, Ман., а житель Риверс, Ман., бл. п. Адам Деньолс.

Покійний прибув у Канаду 1904 року молодим хлопцем з західньої України. Тут він працював на залізній дорозі до 1953 року. Прожив 74 р.

У глибокому смутку полишив свою дружину Катерину, два сини і одну дочку. Син д-р Еміл Деньолс є лікарем в Драйден, Онт., а Ладик є гальмувальником на стації в Метвил, Саск., дочка Анна Донн є медичною сестрою в Вінніпезі.

Покійний Адам був людиною лагідною, був жертвенний добрий й щирий член Української Православної Громади в Брендоні. Два тижні тому, коли люди приступали до Св. Сповіді з нагоди Великодного Посту, то, як звичайно, приступив до Сповіді і Св. Причастя і покійний Адам.

У вівторок ввечері в похоронному заведенні в Риверс, о. М. Коленич — парох з Брендону, відправив Парастас, а другого дня відбувся Похорон в Риверс з англіканської церкви при великому здвизі людей; було багато й англійців.

Збіркою на Нев'янучий Вінок Покійному зайнявся сусід — довголітній друг Покійного, п. Николай Мессек; із збірки пожертв призначено 10 долярів на Колегію Святого Андрея у Вінніпезі.

Усім ВП. Жертводавцям і учасникам Похорону щира подяка, а покійного Адама нехай Всемилосердний Господь прийме до Себе!

Вічна Йому Пам'ять

о. М. Коленич.

КНИЖКА ФРАНЦУЗЬКОЮ МОВОЮ ПРО СИМОНА ПЕТЛЮРУ

Рада Бібліотеки ім. Симона ПЕТЛЮРИ в Парижі повідомляє, що вже вийшла з друку, у Видавництві „Нувель Едісіон Латін" у Парижі, дуже цінна, важлива і потрібна книжка французькою мовою „Вогонь і попіл", французького публіциста Алена Дероша про Симона ПЕТЛЮРУ.

З огляду на важливість, для української справи, появи цієї книжки, Бібліотека взяла на себе фінансування її видання, за позичені нею гроші, з надією, що українське громадянство масово підтримає заходи Бібліотеки.

Книжка поступила в продаж. Коштує вона у Франції — 7,50 нових франків а за кордоном — 1.75 амер. долярів, з пересилкою, або рівновартість доляра в інших країнах.

Замовлення слати на адресу:

Bibliotheque Ukrainienne Symon Petlura, 24, Rue de la Glaciere, Paris 13e France.

Гроші у Франції на поштове конто Бібліотеки:

Paris c/c 836906 Bibliotheque Ukrainienne Symon Petlura. 24, Rue de la Glaciere Paris.

а з закордону на ім'я скарбника Бібліотеки п. Івана Гораїна: I. HORAINE 6, Rue Gustave Rouanet. Paris 18e. France

Рада Бібліотеки.

Від Ред. — Українці в Квебеку, — де (в м. Монтреалі) не так давно була спроба по телевізії зневажити ім'я С. Петлюри, — мають дуже добру нагоду відповісти на це масовим поширенням цієї книжки між канадськими французами.

УВАГА! УВАГА!
ЕДМОНТОН І СУСІДНІ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

З Благословення Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади,

Отці Парохи та Управа Громади Української Греко-Православної Катедри Святого Івана Хрестителя в Едмонтоні

запрошує

Українське Громадянство міста Едмонтону та сусідніх Громад Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви

на

КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ

Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади,

і

СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ,

присвячену вшануванню **Високопреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА з нагоди 80-ліття його життя.** ТОРЖЕСТВО відбудеться в НЕДІЛЮ, 20-го ТРАВНЯ 1962 Б. Р. **в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.**

ПОРЯДОК

9.30 ранку — ЗУСТРІЧ Високопреосвященнішого Владики Митрополита.

10.00 ранку — СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ Архиерейським Чином, що її відслужить Високопреосвященніший МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН й Преосвященніший ВЛАДИКА АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства.

12.30 по полудні СВЯТОЧНИЙ СПІЛЬНИЙ ОБІД у залі Катедри з відповідною пообідньою програмою.

7.30 вечора — СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ, присвячена вшануванню МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА з нагоди 80-ліття його життя.

До численної участи у **Торжествах Святочних** запрошуємо Всечесне **Духовенство й Вірних** міста Едмонтону й сусідніх Громад Західньої Єпархії

о. Прот. М. Фик, парох,
о. Прот. Ол. Хом'як, парох,
Н. Бодняр, голова.
В. Косташ, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя, — Дуфрост, Селкірк, Сендгіл.
27. Неділя, — Ґонор, Кенора, Поплярфілд, Транскона.
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя. — Поплар Парк, Кенора, Стед.
10. Неділя, - Бозежур, Сулукавт, Транскона.
17. Пресвятої Тройці (ЗЕЛЕНІ СВЯТА), — Поплар Парк, Поплярфілд — Храм.
24. Неділя, — Транскона, Сендгіл — Храм, Ґонор, Кенора

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Мазепа
27. Неділя — Донвел
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Кемсак
7. Четвер (Вознесення) — Сторновей
10. Неділя — Калдер
15. Пятниця (Івана Сучавського) - - Кемсак
17 Неділя — Мазепа (Храм)
18. Понеділок (Св. Духа) — Донвел
24 Неділя — Кемсак (Храм)

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — Врокстон
27. Неділя Самарянки — Райн
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого — Йорктон
7. Четвер. Вознесення Господне — Йорктон
10. Неділя Св. Отців Першого Всел Собору — Ґоранц
17. Зелені Свята. Святої Тройці — Йорктон. По полудні Відправи на могилках
18. Понеділок. День Святого Духа — Врокстон
24. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Глезлин (Проводи)
27. Неділя - Медов Лейк (Проводи)
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Четвер. Вознесення Господне — Глезлин
10. Неділя — Св. Отців Нік. Собору — Биґґер (Храм)
10. Неділя — Кендо (Вечірня 5 год. перед вечером)
15. Пятниця. Св. Вмч Івана Сучавського — Н. Бетлфорд
17. Неділя Пресв. Тройці — Гетерлей (Храм)
18. Понеділок Св. Духа — Виткін (Храм)
24. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3290

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розсл. — Келовна, Панахида по гробах
27. Неділя Самарянки — Вернон
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпор. - Вернон
7. Вознесіння Г. Н. І. Х. — Вернон
10. Неділя Св. Отців Ребелсток (Храм)
17. Зелені Свята — Вернон
18. Святого Духа — Вернон
24. Неділя Всіх Святих — Кемлупс (Храм)

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. АРХИМ. ЯКІВ ВІТЕНКО
Ґлендонська Округа

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — (Проводи) — Смокі Лейк
20. Неділя 4-та год. по пол. (Проводи) — Ворспайт
27. Неділя Самарянки (Проводи) — Спедден
27. Неділя 4-та год. по пол. (Проводи) — Вільна
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого, (Проводи) Едванд
3. Неділя 4-та година по пол. (Проводи) — Белліс
7. Четвер Вознесіння Господне (Храм) — Смокі Лейк
10. Неділя Освячення Церкви яке довершить Преосвищений Владика Андрей - Вільна
17 Неділя Пресв Тройці (Храм) — Спедден
18. День Святого Духа (Храм) — Стрий
24 Неділя Всіх Святих (Храм) — Белліс

П. С Проситься всіх дооколичних Громад, щоб взяли участь у Посвяченню Церкви у Вильні і також у Храмових відправах Спедден, Стрий, Белліс і Смокі Лейк.

Address: Box 309, Smoky Lake, Alta. Tel. 22

о. С. ГРЕДІЛЯ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Вайтбіч
27 Неділя — Ґаес

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Чиливак
27. Неділя — Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — Вайлвуд. Проводи
27. Неділя Самар. — Баргел. Проводи

Box 719. Westlock, Alta. Ph. 486

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Проводи — Атабаска
27. Неділя. Проводи — Боїл
27. Неділя. Вечірня і Проводи о 4 год. по обіді — Норал
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Ґрестанд
7 Четвер, Вознесення - - Лак Ла Бин
10. Неділя — Атабаска
17. Неділя, Пресв Тройці. Храм Боїл
18. Понеділок День Св. Духа Норал
24 Неділя - Річмонд Парк

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Калет. Проводи
27. Неділя — Шипмен. Проводи
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя -- Сембург
7. Четвер. Вознесення - Вірдейл
10 Неділя — Калет (Всеч о. Мітрат Гриціна)
17. Неділя Зелені Свята — Сембург (Храм)
18 Понеділок. День Св. Духа — Нипавин
24 Неділя Всіх Святих - Шипмен (Храм)

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Ґронлид (північна)
27. Неділя — Гадсон Бей. Храм

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2915

о. ІВАНА КУЛІША

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Вайта
27. Неділя — Арбака Св. Миколая

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАЙБИ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Оен
27. Неділя — Прілейт
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя -- Вонда
7. Четвер Вознес. — Оен-Кепон
10. Неділя — Мичем
17. Зелена Неділя — Кіндерслі, Храм
18. Зел. Понеділок — Прілейт
24. Неділя - Кендіяк

211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask. Phone: CH-4. 7188.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Росборн
27. Неділя — Енгусвіль

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 338.

о. М. ОЛЕСЮКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя. Проводи — Ґилберт Плейнс
26. Субота. Проводи — Косів
27. Неділя. Проводи — Давфин

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Канора (Успенська)
27. Неділя — Вадіна

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
27 Неділя — Льора
ЧЕРВЕНЬ
3 Неділя Інсінгер (гай-вий)
7. Четвер Вознесення Госп — Вестбрук (Храм)
10. Неділя - Тюдор (м.)
15 Пятниця Ів. Сучавського — Половник (Храм)
17. Неділя Св. Тройці — Дробот (Храм)
18 Понеділок День Св. Духа — Інсінгер (м.) (Храм)
24 Неділя - Маморнець

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Борден-Білики
27. Неділя — Редфілд

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Бюкенан
27 Неділя Канора
27 Неділя, година 2 30 по полудні Проводи на цвинтарі в Канорі У випадку непогоди Проводи відбудуться в той сам час наступної неділі.
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя - Бюкенан
7 Вознесення, Храм і Проводи — Бирджес
10 Неділя - Канора
10. Неділя, Вечірня в год. 8-ій — Рама
17 Зелені Свята; Храм — Стирджес
18. Зел Понеділок - Рама
24 Неділя Канора
24. Неділя, Вечірня Бирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Кадворт (Проводи)
20. Неділя — Лепін, Вечірня, 7 год. веч
27. Неділя — Сматс (Проводи)
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого — Ст. Джулієн (Проводи)
7. Четвер, Вознесення Госп. — Єллов Крік (Проводи)
10. Неділя Вакан
15. Пятниця Вмч Ів. Сучавського — Ст. Джулієн
17. Неділя, Зелені Свята — Кадворт (Храм)
17 Неділя, Зелені Свята — Сматс (Храм) о. В. Сеницин
18 Понеділок, День Св. Духа - Тарнополь (Храм) о. В. С.
18. Понеділок День Св. Духа — Лепін (Проводи)
24. Неділя, Всіх Святих — Альвіна (Храм)

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Пембіна
27. Неділя — Роза
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Ґардентон
7. Четвер. Вознесення — Толстой
10. Неділя — Пембіна
17. Зел. Неділя Храм - Толстой
18. Зел. Понеділок — Роза
24 Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Прут-Лужани. Проводи
20. Неділя — Лужани. Проводи 2.30 по обіді
27 Неділя — Борівці. Проводи
27. Неділя — Завалля. Проводи 3-тя год. Вечірня
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Вилингдон
7. Четвер. Вознесення Госп — Прут, (Храм)
10. Неділя Ендрю. Полева Сл. Божа
17. Неділя Пресв Тройці - Вилингдон, Храм Візитація Преосв. Владики Андрея
18. Понеділок - День Св. Духа — Завалля
24 Неділя - Ґемлин

Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя — Редватер Проводи Редвей, Проводи в 3 30 по пол. Торгилд, Вечірня, 7 год. веч.
27. Неділя — Нюбрук. Проводи Торгилд, Проводи в 3.30 по полудні
Редвей, Вечірня в 8 год. веч.

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — Ренвер (Проводи)
27. Неділя Самарянки — Венлав (Спільне Свячене)

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — Ґудів
27 Неділя Самарянки - Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ТРАВЕНЬ
20 Неділя — Бросов. (Проводи)
20. Неділя Мироносиць — Полева Служба Божа на цвинтарі св. Параскеви - (Проводи) Всеч. о Прот. Криштанович
27. Неділя — Лужани-Топорівці. (Проводи)

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабленого — Шортдейл
27. Неділя Самарянки — „Топорівці", пошта Врокстон, Саск.

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ТРАВЕНЬ
20. Неділя - Оновей. Проводи
27. Неділя — Калвин Проводи.
ЧЕРВЕНЬ
2. Субота Брудергайм. Річниця бл п В Танцовної
3 Неділя - Равнглі. Проводи
7 Четвер, Вознесення Господнє Торсбі
10 Неділя Брудергайм
15. Пятниця, Івана Сучавського, Соборна Служба - Калвин
17. Неділя Пресв Тройці, Храмове Свято Калмар
17. Неділя Пресв. Тройці, Храмове Свято, - Кіґанн
24. Неділя - Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-28012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ТРАВЕНЬ
20. Неділя Розслабл. — Едмор
20. Неділя Аозслабл. — Шиго Полудн.
27. Неділя Самарянки — Вишарт
27. Неділя Самарянки — Фовн Лейк

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.
РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1962. ЧИСЛО (1159) 11

РОЗПОЧИНАЄМО КАМПАНІЮ ЗА ФОНДАМИ НА НОВУ КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

РОЗБУДОВУЙМО ОДИНОКУ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ АКАДЕМІЧНУ ШКОЛУ!

До Всечесного Духовенства та Боголюбивих Вірних Західної Єпархії Української Греко-Православної Церкви.

Спокій вам усім у Христі!
(І Пет. 5, 14).

Колегія Св. Андрея в Вінніпеґу з її Богословським Факультетом - це одинока Академічна Богословська Школа Української Православної Церкви у світі. Вона має своїм завданням приготовляти кандидатів на Священиків, озброєних належним знанням загальним та спеціяльно богословським, щоб наша Українська Православна Церква, що є частиною Єдиної Христової Православної Соборної Церкви, високо тримала її прапор, як Церкви, яка не зрадила Христа та Його заповітів, бо на ній не тяжить непомильність одної людини, як також бажання панувати над иншими. „Уста Священикові", каже Пророк Малахія, „мають дотримуватися знання, і з його уст люди ждуть Закону" (Мал 2,7).

Уже Святі Отці Церкви, як Григорій Богослов, Іван Золотоустий та инші звертали найбільшу увагу на потребу всебічної освіти для пастирів Церкви, бо пастир має задовольнити як тих, які мають елементарні вимоги щодо вияснення їм правд Віри, так і тих, які потребують основного висвітлення їх.

„Як може той, хто не має відповідного приготування", каже Св Іван Золотоустий, „виявляти неправду противників Віри - що буде відповідати на їхні нарікання?" А Св. Григорій Богослов каже, між иншим, так: „Лікарем може бути тільки той, хто знає властивості недуг, артистом-малярем може бути тільки той, хто добре вивчився в цій ділянці, знає тайни супоставлення фарб..."

Отож, для достойного виконування душпастирських обов'язків не вистачають тільки природні здібності чи добра воля; трудність і велика відповідальність душпастирського служення, що є найважливішим служенням на землі, вимагають від нього належного приготування, щоб він мав ту мудрість, про яку ще Христос Спаситель говорив: „Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, немов ті голубки" (Мтв. 10,16).

Таку мудрість можна осягнути тільки систематичним збагаченням себе відповідним знанням і повищенням інтелектуального й морального рівня. Щоб вести людей до Бога, треба самому наблизитися до Нього, треба пізнати й полюбити Його своєю істотою, а ближнього свого, — як самого себе. Треба бути не тільки переконаним у Правді Божій, але її треба ще йісповідувати на кожному місці, і то не тільки словом, але також усім своїм життям. Ведучи людей до Бога, пастир сам має бути милим Богові, він має бути немов би своїм для Неба, бо до осягнення цього пастир закликає людей. Тому-то кандидати на Священиків, приготовляючись до цього високого служення, не тільки мають набувати теоретичне знання, але вони повинні також жити словом Божим та його вивчати, ходити перед Богом, роздумувати про Закон Божий „вдень та вночі" (Пс. 1,2).

Бог і Церква вимагають від наших душпастирів особистого м о р а л ь н о г о життя, побожності, братського відношення до людей та заінтересування сучасними подіями й потребами релігійно-національного та соціяльного життя вірних Церкви.

Ідучи на зустріч усім тим потребам і вимогам нашого життя, наша Церква в Канаді вже від довшого часу провадить цю важливу працю за допомогою науково-виховної установи, що нею є Колегія Св. Андрея з її Богословським Факультетом. Дирекція Колегії, щоб піднести її силу, авторитет і значення, подбала про асоціяцію Колегії з Манітобським університетом та отримала дозвіл на будову нового будинку Колегії на університетській площі. Це великий осяг нашої Церкви, бо він уможливить створення догідних умовин студій богословських і загально-освітніх як студентам-теологам, так і студентам інших факультетів, які з ходом часу матимуть приміщення в будинкові Колегії. А це безумовно буде мати додатній вплив на виховання нашої

(Закінчення на 2-й стор.)

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
на порозі нового етапу свого розвитку

Колегія Св. Андрея у Вінніпезі цього року переступає 16-й рік свого вірного служення Рідній Церкві і своєму народові. Заснована невтомними організаторами нашого церковного життя в Канаді, підтримана пожертвами найширших кругів українського православного громадянства — Колегія з честю виправдала своє існування й покладену на неї надію нашого народу та прямує далі до наміченої мети, розгортаючи свою діяльність.

Мета Колегії велика і священна: **стати огнищем і осередком української православної науки у вільному світі, стати й бути для всього українського народу у світі тим, чим свого часу була славна Києво-Могилянська Академія,** доки звільнений з-під безбожної ворожої влади український народ в Україні матиме змогу вільно творити свої духовні цінності. У цьому розумінні діяльність Колегії має історичне значення для всього нашого народу. Але разом з тим Колегія виконує також і величезну ролю для Української Греко-Православної Церкви в Канаді і для розвитку національної й релігійної свідомости українців Канади й США. За своє 16-літнє існування Колегія лише своїми Літніми Курсами дала величезний вклад: через ці Курси пройшли понад тисячу хлопців і дівчат, велика частина яких уже включилася або включається в наше народньо-церковне життя, вносячи в нього своє знання, отримане в Колегії. Але найважливішою заслугою Колегії до цього часу є її Богословський Факультет — **одинока Академічна Православна Богословська Школа, що її сьогодні українці мають.** Ця Школа забезпечила нашу Церкву порівнюючи значним числом підготованих священиків та цим же допомогла й братній Церкві в Америці.

Оглядаючись на 16-літню науково-виховну діяльність Колегії і ту велику користь, яку вона своєю діяльністю принесла Церкві й народові, не можна не схилити голову перед великою посвятою і жертвенністю ініціяторів, творців і будівничих Колегії, серед яких на першому місці стоїть надхненник і організатор цього великого діла Протопресв. Д-р С. В. Савчук, тодішній Адміністратор Церкви — незмінний Голова Дирекції Колегії від початків її існування до сьогодні. Саме з його ініціятиви на Духовній Конференції 29-го червня 1943 р. постало перше офіційне рішення заснувати Колегію при Церкві; ним особисто була переведена перша збірка на цю ціль в Ст. Джулієн, Саск., і та збірка принесла на

(Продовження на 2-й стор.)

Розбудовуймо одиноку українську православну академічну школу

студентської молоді у вірності й любові до Бога, Рідної Церкви та української культури.

Наша Західня Єпархія на своєму III Єпархіяльному З'їзді, який відбувся в м. Едмонтоні 25-26 жовтня 1961 року, щиро привітала рішення Дирекції Колеґії щодо будови нового будинку Колеґії на університетській площі та схвалила таку резолюцію:

„Третій Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, вислухавши звіту Впреподобного о. Д-ра С. Савчука про справу побудови нової Колеґії на площі Манітобського університету, та про те, що Дирекція Колеґії постановила розпочати кампанію за фондами на нову Колеґію з початком слідуючого (1962) року, вітає цю постанову Дирекції Колеґії, повністю її апробує та закликає Всечесне Духовенство, Церковні Громади та поодиноких вірних Західньої Єпархії доложити із свого боку всіх зусиль, щоб кампанія за фондами випала якнайуспішніше та щоб нову Колеґію побудувати найдалі з початком 1963 року".

Пригадуючи Вам, дорогі Отці та любі брати й сестри, цю нашу постанову, звертаюся до Вас з щирим і сердечним закликом:

Складайте свої щедрі пожертви на будову нової Колеґії та заохочуйте до того інших!

Розпочинаймо від себе, виконуючи слова Христа Спасителя: „Давайте — і дадуть вам... Бо якою ви міркою міряєте, такою відміряють вам" (Єв. Луки 6, 38), та пам'ятаючи слова Св. Ап. Павла „Бог любить того, хто охоче дає" (2 Кор 9,7).

Наші пожертви будуть виявом нашої любови до Рідної Української Православної Церкви та зрозумінням тієї величезної ролі, яку вона має в плеканні й збереженні всіх релігійно-національних та культурних скарбів української спільноти.

Наші пожертви будуть доказом зрозуміння турбот нашої Церкви щодо запевнення їй ревних, всебічно освічених та повних посвяти в праці на ниві церковно-народній працівників-душпастирів, яких брак ми дошкульно відчуваємо.

На наших очах Церква наша зростає своїм числом, нива збільшується, а працівників мало. І тут пригадуються нам слова Христа Спасителя нашого: „Жниво справді велике, але робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав" (Мтв. 9,37-38). Тому просімо й благаймо Господа, щоб Він допоміг нам тих робітників серед нашої молоді знайти, у нашій Колеґії Св. Андрея їх виховати й навчити та на працю на ниві Христовій вислати.

Велика справа вимагає великих пожертв і великих діл. Спільними нашими силами збудована й належно устаткована Колеґія стане огнищем богословської й загальної освіти та виховним осередком наших майбутніх душпастирів і провідників на ниві церковно-релігійній та культурно-освітній, що прийдуть на зміну старшому поколінню.

Немає бо нічого дорожчого за душу людини. Сам Христос Спаситель каже: „Яка ж користь людині, що світ увесь здобуде, але душу свою занапастить?" (Мтв. 16,26). Так само немає нічого дорожчого й за душу нашого народу, а душею тією — наша Рідна Українська Православна Церква. Нашим спільним обов'язком — зберігти її чистою й незаплямованою. Тому на її сторожі має повсякчасно стояти належно освічене й приготоване Священство та свідомі своїх прав і обов'язків вірні-миряни.

Отож, нехай нікого з нас не забракне на списках жертводавців на будову нової Колеґії. Даймо стільки, скільки можемо, але не ухиляймося від виконання свого обов'язку по відношенні до своєї Матері-Церкви.

Нехай Боже благословення буде на всіх щедрих жертводавців і на їхніх родинах.

„Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде зо всіми вами (2 Сол. 3,18).

† Андрей,
Єпископ Едмонтону
й Зах. Єпархії.

Колеґія Св. Андрея на порозі нового етапу

(Продовження з 1-ї стор.)

Фонд Колеґії близько $500.00, сума аж занадто помітна на ті умовини воєнного часу; о. Д-р С. В. Савчук своєю вірою, своїми закликами й промовами проламав лід сумніву у можливість заснування Колеґії, а що такий сумнів був у багатьох — про це свідчить той факт, що в постання Колеґії за того часу мало вірили й чільні представники церковного життя. Одначе лід недовір'я був проламаний, офіційне рішення прийшло, а за ним розпочалася, з благословення Висо-

Знімка з урочистости випуску абсольвентів Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея.

копреосвященнішого Владики Іоана, офіційно широкозапланована збірка на Фонд Колеґії, яка за один рік (1944) принесла понад 46,000 дол. На заклик щиро відгукнулися найширші круги громадянства, глибоко розуміючи вагу справи й значення освіти. Саме на цю свідомість нашого громадянства і його жертвенність і розраховував Провід Церкви, коли з такою вірою розпочинав справу. А що їхні надії цілком себе виправдали — варто лише переглянути річники зо звітами про збіркову кампанію: пожертви йшли не тільки від нашого духовенства, підприємців, робітників і фармерів, а навіть від українських вояків у канадській армії, які перебували на фронтах в Европі.

Незабаром по закінченні війни було куплено будинок для Колеґії і вже восени 1946 р., при великому здвизі народу, Колеґію офіційно відкрито під іменем Св. Апостола Андрея Первозванного — Основоположника Української Церкви.

Це було величезне досягнення нашої Церкви. Але все ж таки це був лише початок запланованої великої справи. Для Колеґії необхідно було створити потрібний професорський персонал, треба було далі повести широку акцію для заохоти студіюючої молоді вписуватися в Колеґію, а перш за все — постійно дбати про безперебійне матеріяльне забезпечення існування Колеґії. Одначе при активній підтримці громадянства і ці завдання були виконані, але зміна системи навчання в манітобських середніх школах вплинула на те, що старші кляси (гай скул) при Колеґії перестали існувати.

Натомість пожвавили працю Богословський Факультет і Літні Курси. Богословський Факультет, очолений Високопреосвященнішим Владикою Митрополитом Іларіоном, як Деканом, щороку поповнює ряди духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді і Української Православної Церкви в Америці свіжими високоосвіченими й надійними кадрами, а тринадцять з ряду Літніх Курсів дали, як згадано вище, понад тисячі української молоді основи українського національно-релігійного й культурного виховання.

З нагоди Ювілею 40-ліття Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді (1958 р.) для Колеґії Св. Андрея почалася нова сторінка в історії її діяльности. Невпинний розвиток нашого церковного життя ставить перед Колеґією нові завдання, і вона повинна ще ширше розгорнути свою діяльність; одиноким засобом для того є перенести Колеґію ближче Мані-

Колеґія Св. Андрея на порозі нового етапу

(Закінчення з 2-ї стор.)

тобського університету. Таке рішення було прийняте на двох рокових З'їздах Колеґії, і це рішення було одобрене Проводом Церкви; з початком Ювілейного 1958 р. була передбачена збіркова кампанія на Будівельний Фонд нової Колеґії на університетській площі.

Одночасно з цим Дирекція Колеґії наполегливо робила заходи з метою асоціювати Колеґію з Манітобським університетом та придбати площу під будову нової Колеґії. Ці зусилля закінчилися повним успіхом.

Здаючи свій Звіт перед XII Собором нашої Церкви в липні 1960 р., о. Д-р С. В. Савчук на велику радість усіх вірних вперше офіційно повідомив, що всі зарядження між Університетом і Колеґією про перенесення Колеґії й про її будову вже вирішально зроблені. У розпорядження Колеґії відведена велика й гарна площа, куплена за $1.00 на 99 років часу.

З матеріяльної сторони перенесення Колеґії на університетську площу дає багато вигод і привілеїв Колеґії, а саме: касується податок на будинки, що його до цього часу Колеґія сплачувала у сумі 2,000 дол. річно; усе постачання Колеґії (світло, вода, огрівання) буде забезпечене за їхню дійсну (не розпродажну) вартість та багато інших вигод.

Одначе понад усе асоціяція Колеґії з Манітобським університетом та перенесення її на університетську площу дає просто неоцінимі моральні вигоди та велике значення як для самої Колеґії, так і для нашої Церкви та всіх православних українців у вільному світі.

Асоціяція Колеґії дає наочний доказ сили нашої Церкви і її питому вагу в духовному житті Канади; вона також ставить усіх нас, вірних Церкви, більш пов ноцінними в очах наших співгромадян інших походжень і відкриває необмежені перспективи дальшого розвитку нашого національно-релігійного життя. Своєю діяльністю Колеґія обхопить усю українську православну студіюючу молодь і дасть їй належне релігійно-національне виховання, і так приготовить кадри працівників як на церковній, так і на народній нивах. До цього часу, на жаль, з незалежних від Церкви причин, духовна опіка над нашою студіюючою молоддю у Вінніпезі зводилася до мінімум.

Одночасно з цим далеко більше буде розгорнена діяльність Богословського Факультету, який з перенесенням на університетську площу поповниться студентами з Канади та з інших Православних Українських Церков. Разом з богословськими предметами студенти Факультету матимуть можливість вивчати також інші предмети в обсязі університетської програми, матимуть нагоду бути в живому контакті з нашою студіюючою молоддю та з молоддю інших народностей, а тим самим по скінченні своїх студій випускник Факультету буде не лише високоосвіченим, але й практично приготованим до своєї пастирської діяльности серед народу.

Вислухавши звіту о. Д-ра С. В. Савчука, XII Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді повністю одобрив усі заходи Дирекції Колеґії, проведені нею для асоціяції Колеґії, та висловив глибоку подяку Дирекції і її Голові за їхню працю, яка увінчалася таким великим успіхом.

У своїй Резолюції XII Собор також закликає всіх вірних Церкви дати, по змозі, якнайбільшу моральну й матеріяльну підтримку Колеґії, яка є і постійно буде мірилом нашої національно-релігійної зрілости й огнищем української православної науки.

Цей заклик найвищого органу Церкви — **саме тепер, коли розпочалася кампанія за фондами на нову Колеґію** — повинен відгукнутися в душі кожного православного українця.

З кожним роком і з кожним днем, мірою зростання церковного життя, дедалі більше зростає потреба поповнювати Церкву новими кадрами душпастирів, провідників громадського життя і взагалі жертвенних свідомих трудженників на церковно-народній ниві.

У найгрізніших моментах нашої національної історії, коли над народом і його Рідною Церквою висіла примара знищення, тоді народ зумів видати з себе такі сили, які не лише цю небезпеку усували, але призводили до зростання й розквіту народньо-релігійного життя.

Так повинно бути і мусить бути також за наших часів.

Українській Греко-Православній Церкві в Канаді судилося стати першою серед Українських Православних Церков у світі, і силою її становища на неї випадає і найбільший та найпочесніший обов'язок бути в передових лавах борців за християнську й національну душу свого народу. Цей свій обов'язок вона виконує з великою честю, та ще більше виконає його, коли в її розпорядженні буде модерна, повністю матеріяльно забезпечена і від чужих впливів незалежна наукова установа, якою стане Колеґія Св. Андрея в її стані асоціяції, а з ходом часу й афіліяції з Манітобським університетом.

РАБІН В ЗДА ДОМАГАЄТЬСЯ СКАСУВАННЯ ІМІГРАЦІЙНОЇ КВОТИ

Горожанин Канади, без уваги на те, як довго він проживає в Канаді, якщо він народився поза Канадою, коли він хоче виїхати до ЗДА, то американські іміграційні власті записують його на основі його бувшого горожанства цієї країни, в якій він народився. Наприклад, коли хто з українців народився в російській державі, чи в австрійській, чи польській, то хоч він тепер є горожанином Канади, то все ж таки при евентуальному виїзді в Америку його записують не канадцем, а „росіянином", чи „поляком", чи „австрійцем", залежно від того, в котрій з цих держав він народився. Це називається іміграційна квота, — у даному випадку: квота „російська", „польська" „австрійська". До речі, квоти слов'янських держав стоять позаду квот народів англосаксонських, германських, скандинавських і романських. Звичайно, жиди підлягають квоті держав свого народження.

Голова Спілки Гебрейських Конгреґацій в Америці рабін Моріс М. Айзендрат звернувся з проханням до президента Дж. Кеннеді, щоб він підтримав новий американський іміграційний законопроект, який не звертав би уваги на країну походження нових імігрантів, цебто щоб була скасована квота.

„ТОЙ, ХТО ПИШЕ ПРИЛЮДНІ ПРОМОВИ ДЛЯ КЕННЕДІ"

А. Шлезінґер — це один з найближчих дорадників президента ЗДА Джана Дж. Кеннеді. Шлезінґер недавно написав статтю, що її, як дуже важливу, поміщено в урядовому „Congressional Record", з якого її зміст для ширшого загалу переповів „The Wanderer", додавши при тому таку заувагу про Шлезінґера: „той, хто пише для Кеннеді прилюдні промови".

Журн. „Православная Русь" (ЗДА) за 28 квітня 1962 р. із свого боку вважає, що згадана стаття (в „Конґресовому Рекорді") „того, хто пише публічні промови для Кеннеді", цебто стаття Шлезінґенра, — „це матеріялістичний, зовсім антирелігійний соціялізм".

ПОМЕР ПРОВІДНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У НОВІЙ ЗЕЛЯНДІЇ

У Новій Зеляндії бракує українських православних священиків

23-го березня ц.р. у Новій Зеляндії помер 58-літній дипломований залізнодорожний інженер Макар Іляшенко, який кілька років був головою Українського Клюбу в Велинґтоні та визначний організатор українського життя, а в тому й Рідної Школи, в цій країні.

Покійного похоронено з грецької православної церкви Св. Юрія у Велинґтоні, і Похорон звершив священик-грек. Покійний інж. М. Іляшенко робив заходи, щоб спровадити туди українського православного священика, але без успіху.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді Геford, Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джулієн,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

Неділя 9-го вересня, — у Громаді **Йорктон,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 26-го серпня, — у громаді Св. Архистратига Михаїла, Вінніпеґ, Ман.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗБІЛЬШЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЄПИСКОПАТУ ПІД ЧАС II СВІТОВОЇ ВІЙНИ

У декотрих офіційних церковних українських православних органах ц. р. появилися ювілейні згадки п. з. **„В 20-ту річницю відродження Ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви"**. Автори цих згадок мають на увазі цей факт, що 1942 року в Україні було хіротонісовано аж вісім Єпископів українців.

Звичайно, цей рік (1942), в якому число православних Єпископів так раптом сильно збільшилося, є замітним роком в церковній історії православних українців, отже ця дата безумовно заслуговує на згадку. На жаль, ці особи й органи, які тепер говорять про цей рік (1942), як про рік **„відродження Ієрархії Української Автокефальної Православної Церкви"** мабуть самі не свідомі того, що вони, хоч і тільки мимоволі, вносять дисгармонію у спомини про цей факт, коли говорять про нього це, що не згідне з дійсністю. Насправді ж рік 1942-й не був ані роком відродження українського православного Єпископату чи Ієрархії, бо ж у дійсності українські православні Єпископи були також і перед 1942 роком; крім того, згадані Єпископи, що були поставлені 1942 року, не були Єпископами Української Автокефальної Православної Церкви, а були в юрисдикції Варшави, цебто Варшавської Митрополії.

Це був факт, який гаразд відомий всім тим, які тепер цю справу представляють інакше, ніж воно було, — але, на нашу думку, вони зайво переінaчують ці справи. Чого не було, то не було, і його вже не переробиться наново, бо воно відійшло в минуле; а що було, це було, і його треба таким приймати та дивитися в минуле спокійними очима, безпристрасно інформуючи про нього згідно з дійсністю.

Хоч хіротонісування більшого числа українських православних Єпископів під час 2-ї світової війни не було ані відродженням українського православного Єпископату (це було тільки збільшення його), ані ці Єпископи не були Єпископами Української Автокефальної Православної Церкви, то все ж таки сам факт збільшення числа Єпископів українців, безперечно, має своє практичне значення для церковної справи православних українців.

Щоправда, коли йдеться про відзначення роковин збільшення числа українських Єпископів під час 2-ї світової війни, то тут складається так, що до факту хіротонії кожного з цих Єпископів треба підходити індивідуально, тому що не всі українські Єпископи, поставлені під час 2-ї світової війни, в юрисдикції Варшавської Митрополії були хіротонісовані в одному й тому самому році. Основним тут є той факт, що в Єпископи були поставлені саме українці, і то якраз під час 2-ї світової війни. Отже тут найважливішим моментом є початок того збільшування Єпископату в згаданому періоді (военному) часу, — інакше кажучи, найважливішою датою (бо це є дата вихідна) являється рік 1940-й, бо 1940 р. Варшавська Митрополія поставила в Єпископи Проф. Д-ра Івана Огієнка, і його особою Варшавська Митрополія під час 2-ї світ. війни започаткувала збільшування числа Єпископів українців, і це збільшування було продовжуване по 1942 рік включно.

❖

Факт збільшення числа православних Єпископів українців під час 2-ї світової війни не може окреслюватися терміном „відродження Ієрархії" української, бо цей термін означав би, що до 1942 р., чи краще — до вибуху 2-ї світової війни, мовляв, зовсім не було православних Єпископів українців. Насправді ж, вони були завжди, і тягло були також між двома світовими війнами, і ці довоєнні Єпископи українці залишилися також на період війни. Згадати б хоч би пару прикладів: між двома світовими війнами в юрисдикції Православної Церкви в Польщі були ось ці Єпископи українці: вікарний Єпископ Полікарп (Сікорський) в Луцьку на Волині, правлячий Архиепископ Олексій (Громадський) у Кремянці (на Волині), Архиеп. Іоан (Теодорович) на американському континенті. Суттєвим фактом тут є той, що православні Єпископи українці і перед 2-ю світовою війною таки були, а не той, скільки їх було.

З черги, справа офіційного означення Церкви, до якої Єпископи українці, хіротонісовані під час 2-ї світової війни, належали.

Тут треба сягнути в недалеке минуле — між двома світовими війнами.

Унаслідок закінчення І-ї світової війни в межах польської держави опинилося понад чотири мільйони православних, — серед них основну масу становили православні українці Волині, Полісся, Холмщини, Підляшшя, а також частково Лемківщини і деякі місцевості Галичини. А крім того, частина західньої Білорусі і деяке число православних інших національностей: чехів, німців, литовців і ін.

Опинившись під Польщею, православні опинилися „між молотом і ковалом": з одного боку вони самі не хотіли перебувати в юрисдикції Московської Патріярхії, що з часів традиції царсько-російської імперії мала претенсії на власть над ними; з другого боку, польська влада не дозволяла жодній національній меншині мати свою національну (цебто автокефальну, — незалежну від чужих церковних властей) Церкву. Та й польська влада також не хотіла, щоб чужі церковні власті вмішувалися в церковні справи православних горожан польської держави, бо це Польщі не було на руку.

Отож, Польща добилася того, що Констянтинопольська Патріярхія своїм Томосом 13 грудня 1924 року оформила церковну організацію православних у Польщі як „Автокефальну Православну Церкву в Польщі". Тому що згідно з тими адміністративно-правними канонами, яких тримається Констянтинопольський Патріярхат (та й інші Патріярхати), автокефалія надається тільки тій Церкві, яка складається з горожан даної держави, то тим самим автокефалія по суті надається державі, — бездержавному народові автокефалії не признають. А тому, що в даному випадку це була польська держава, то офіційно й була Польська Православна Церква, і польська автокефалія.

Надаючи цю автокефалію православним горожанам (різних національностей разом) Польщі 1924 р., Констянтинопольська Патріярхія дала Варшавській Митрополії з її польською автокефалією право поширювати свою юрисдикцію на всі інші землі, заселені православними, якщо б державні границі тієї держави, до якої належать Варшава, колинебудь поширилася на інші землі з народом православної віри. Згадану клявзулю треба вияснювати так: якщо б Польща у випадку війни з Советським Союзом, чи з кимнебудь іншим (навіть з Україною) посунула свої кордони далі на Україну, то Православна Церква в Україні далі мусіла б підлягати Варшаві.

Німці, окупувавши у вересні 1939 р. польську державу на сході (тільки по ріки Буг і Сян), вирішили, щоб Томос Констянтинопольського Патріярха з 1924 р. надалі залишився правосильним, цебто — щоб усі землі, заселені православними українцями й білорусами, підлягали Варшавській Митрополії (отже, в адміністративно-правному сенсі — польській автокефалії), очоленої Митрополитом Діонисієм (Валединським), росіянином, який залишився на своєму пості ще з-перед війни.

Німці, зайнявши Польщу восени 1939 р., створили з неї т. зв. Генеральне Губернаторство, і до нього спочатку належали такі українські землі: Холмщина, Підляшшя, Засяння, Лемківщина.

Дня 20 жовтня 1940 року Варшавська Митрополія під проводом свого Первоієрарха Митр. Діонисія і з участю Архиепископа Празького Саватія — Чехословацького Екзарха Констянтинопольського Патріярха, поставила Архимандрита Іларіона (у мирі Проф. Д-ра Івана Огієнка) в Єпископи, і він був найменований Правлячим Архиепископом Холмсько-Підляської Архиепархії з катедрою в м. Холмі.

Року 1944 Собор Єпископів Церкви Варшавської Митрополії надав йому почесний сан Митрополита. Незабаром був поставлений в Єпископи ще один українець у Ген. Губернаторстві — Владика Паладій (Відибіда-Руденко), Архиепископ Краківський і Лемківський.

Року 1941-го німці повели наступ на СССР. Перейшовши Буг і Сян, вони скоро зайняли Галичину й більшість земель України з Києвом включно. Галичину зо Львовом німці включили до т. зв. Генерального Губернаторства (щось в роді сурогату Польщі, де було польське самоврядування й польські гроші),

(Закінчення на стор. 5-й)

Збільшення укр. Єпископату

(Закінчення з 4-ї стор.)

а решту земель України (починаючи на схід від рік Буг і Сян) — Полісся, Волинь і далі на схід з Києвом включно, вони назвали терміном „Визволені Землі" (згодом — „Райхскомісаріят Україна").

За згодою німецької влади Варшавська Митрополія з її польською автокефалією поширила свою юрисдикцію (церковну власть) на ці т. зв. „Визволені Землі". Листом з 24 грудня 1941 р. Митрополит Діонисій з Варшави повідомив вікарного Єпископа Полікарпа в Луцьку, що Варшавська Митрополія (цебто Автокефальна Православна Церква в Генеральному Губернаторстві) **вирішила** оформити церковну організацію на „Визволених Землях" в формі Адміністратури, що має підлягати Варшаві, а Адміністратором з титулом Архиепископа Варшавська Митрополія номінує Єпископа Полікарпа. У початках 1942 р. німецька влада затвердила цю постанову Варшавської Митрополії. Архиеп. Полікарпові було надано титул „Адміністратора на Визволених Землях Автокефальної Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві".

З дозволу Варшавської Митрополії „Адміністратура Визволених Земель" з центром у м. Луцьку 9 лютого 1942 р. хіротонісувала в м. Пинську (на Поліссі) о. Абрамовича під іменем Ніканора з титулом Єпископа Чигиринського з місцем перебування в Києві та з функцією тимчасового вікарія чи заступника Адміністратора, яким був Архиеп. Полікарп, а другого дня, 10 лютого, в Пинську хіротонісовано о. Губу під іменем Ігоря з титулом Єпископа Уманського. Обидві згадані хіротонії були звершені Адміністратором Владикою Полікарпом (Сікорським) — Архиепископом Луцьким, і Владикою Олександром (Іноземцевим), росіянином, — Архиепископом Пинським.

У Києві 1942 р. були поставлені в Єпископи: Архиеп. Михаїл (Хороший) — Єпископ Кіровоградський (12 травня); Архиеп. Мстислав (Скрипник) — Єпископ Переяславський (14 травня); Архиеп. Сильвестр (у мирі професор Гаєвський) — Єпископ Лубенський (16 травня); Архиеп. Григорій (Огійчук) — Єпископ Житомирський і Вінницький (17 травня). У м. Луцьку був хіротонісований Архиеп. Генадій (Шиприкевич) — Єпископ Січеславський (Дніпропетровський) (24 травня). У Києві був хіротонісований Архиеп. Володимир (Малець) — Єпископ Новомиргородський (23 червня).

Усі ці новопоставлені Єпископи разом з „Адміністратурою Визволених Земель", очоленою Арх.-Адміністратором Полікарпом під час 2-ї світової війни були в складі Автокефальної Православної Церкви в Генеральному Губернаторстві (ця Церква була різнонаціональна і основана на польській автокефалії з 1924 р.), були в юрисдикції Варшавської Митрополії під проводом Митр. Діонисія (Валединського).

По закінченні війни Митр. Полікарп з цими Єпископами, що виїхали з ним на еміграцію в Зах. Европу, проголосив свій вихід з-під залежності від Варшавської Митрополії, і свою бувшу „Адміністратуру" переформував на Українську Автокефальну Православну Церкву на Чужині (в Екзилі), проголошену Собором Єпископів у м. Есслінґен (Зах. Німеччина) 1946 р., — після переборення тих початкових труднощів, які існували у зв'язку з різницями поглядів на цю справу між Єпископами.

Велика більшість українців Єпископів щиро прагнули організацію церковного життя православних українців поставити на статусі Української Автокефальної Православної Церкви ще на рідних землях під час 2-ї світової війни, але суворі й складні обставини не дозволили їм цих задумів здійснити. Однак сам факт збільшення числа Єпископів українців значно посунув уперед церковну справу православних українців в Україні по лінії її українізації — хоч і в адміністративно-юридичній залежності від чужого центру (Варшави).

Усім православним Єпископам українцям, які живуть і діють у вільному світі, і тим, які, перебуваючи в поневоленій Україні, позбавлені можливості діяти по лінії прагнень українського народу, — всім тим, які були поставлені в Єпископи в різних часах належиться пошана.

Коли ж, зокрема ідеться про тих українців Єпископів, які були хіротонісовані під час 2-ї світової війни, то тут безперечно на першому місці історія відзначить дату хіротонії Владики Митрополита Іларіона року 1940-го.

Усім Преосвященнішим Владикам, з нагоди 20-ліття їхньої Хіротонії (1942 р.) складаємо щиросердечні привітання й побажання всього найкращого, а між ними зокрема поздоровляємо й вітаємо Високопреосвященнішого Владику Михаїла — Архиепископа Торонта й Східньої Канади.

РИМ ПРОПАГУЄ ІМ'Я РОСІЇ

Рим продовж століть намагався навернути Росію на католицтво; але ще ніколи досі він не робив таких зусиль у цьому напрямку, як тепер. Які успіхи в цьому буде мати Рим, тепер годі сказати, а покищо Росія вже має успіхи, міжнародня Католицька Акція по всьому світі з такою пошаною голосить ім'я Росії, що серед католиків уже почало ширитися щось немов би культ Росії

У Фатімі (в Португалії) проголосили „чудо" спеціяльно для навернення Росії на католицтво; а у зв'язку з цим увели культ акції покатоличення Росії.

Рим створив т.зв. „Блакитну Армію", до якої вже належать 15 мільйонів католиків, — спеціяльно для моління за покатоличення Росії.

А оце 1960 р. бостонський кардинал Кушінґ в ЗДА створив ще одну форму культу Росії в плянах „навернення" її: як символ того культу, він розпоширює російську ікону — т. зв. Божу Матір Владімірську. Кард. Кушінґ започаткував це своєю промовою в Бостоні 1960 р., де він сказав про цю ікону:

„Символом двоякої характеристики Церкви — її універсальності і єдності — є ось цей образ, що стоїть перед нами, цебто ікона, як кажуть Східні Церкви; її походження є грецьке, історія — російська, а значення — універсальне", подає „Бизентайн Кетолик Ворлд" (ЗДА) за 29.4.1962.

Згаданий часопис інформує, що слідами кард. Кушінґа вже пішов кардинал Ґраціяс, Архиепископ Бомбаю (Індія), який в Індії прищепив культ цієї ікони та культ Росії з нею, а його поширює Содаліція.

ЗУБ З-ПЕРЕД 14 МІЛЬЙОНІВ РОКІВ

На своїх сторінках „Крищіаниті Тодей" у квітні ц. р. ширше зупиняється над справою знахідки „зуба з-перед 14 мільйонів років".

Два британські учені недавно знайшли в Кенії (Африка) дивного предмета; після докладного дослідження ці учені заявили, що цей предмет — то зуб якоїсь подібної до людини істоти з-перед 14 мільйонів літ. Офіційні чинники Британії вже нагородили цих учених медалею.

Декотрі з протестантських пресових органів висловили з цього приводу своє обурення на цих „учених" за те, що вони легковажать Книгу Буття Старого Заповіту Біблії, на основі якої треба вважати, що перша людина (Адам) була відразу завершеною — такою, як вона є тепер, а не була це спочатку якась істота, що нібито була чимсь посереднім між твариною і людиною, як твердить теорія еволюції (розвитку), що таким чином займає безбожне становище у світлі Св. Письма Старого Заповіту.

НОВИЙ РОСІЙСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ЕПИСКОП У КАНАДІ

На Канаду призначено нового російського православного єпископа, — Анатолія Апостолова. Його висвятив на єпископа у вересні 1961 р. в Нью-Йорку в російському православному соборі Св. Покрови Первоієрарх Російсько-Американської Православної Церкви митрополит Леонтій в сослуженні єпископа Іренея з Бостону і архиепископа Венямина з Пітсбургу.

Цей новий єпископ призначений на місце архиепископа Нікона, якого переведено в Токіо на пост голови Російської Православної Церкви в Японії. Єпископ Анатолій (Апостолов) — це бувший настоятель російської православної церкви в Атенах (столиця Греції).

Російсько-Американська Церква під проводом митрополита Леонтія не підлягає Московській Патріярхії в СССР.

ВІЗАНТІЙСЬКІ ІКОНИ НА ЛІЦИТАЦІЇ

18 квітня 1962 р. в Ґалерії Мистецтва „Паркє Бенет" відбулася ліцитація візантійських ікон — переважно з 15-го століття. Рідкісні зразки візантійських ікон виставили на ліцитацію різні власники, які, як подає преса, мабуть недоцінили дійсної мистецької вартості цих ікон.

НОВІ КНИЖКИ

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ — Ухвалена Всеукраїнським Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклав і до друку виготовив Митрополит Іларіон .70
БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого — Єпископ Андрей — укр. і англ. мовами .... .50
LET US BE TRUE to the Testament of Prince Volodymyr The Great by Bishop Andrew 25
UKRAINIAN CHRISTIAN NAMES — compiled by Roma Z. Gauk edited by Dr. Yar Slavutych 1.00

Замовлення і гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

НОВИЙ ЗАПОВІТ ПРО РИМ

Коли Христа розп'яли, то „Пилат же написав і напис поставив на хресті... і написано було по-еврейському, по-грецькому, по-римському" (Ів. XIX. 19-20). Палестина тоді була колонією Римської імперії, тому й римська (латинська) мова була урядовою мовою Імперської влади в Палестині. „Рим" — назва столиці Римської імперії — це слово, що також часто згадувалося в Палестині за часів проповідування Христа й Апостолів. Тому це звичайна річ, що назва „Рим" і похідні від неї слова, як: „римлянин", „по-римському", згадуються і в Новому Заповіті. Назва „Рим" — тому що це була назва Римської імперії, найбільшої тоді держави світу — не легковажиться в Новому Заповіті.

Апостоли не могли не з'ясовувати собі цього, що місто Рим, як столиця найбільшої держави тодішнього світу, повинен стати — з церковно-політичних мотивів — одним з центрів їхньої особливішої уваги: бо якщо б їм удалося оснувати Християнську Громаду в самій столиці Римської імперії, то це мало б немале моральне значення для ширення Християнства по всій цій імперії. Тому то, очевидно, Апостоли чинили все можливе, щоб Християнську Громаду в Римі оснувати.

Ось через цю важливість — нехай і тільки конюнктурну, бо церковно-політичну — старого Риму, Апостолам не могла бути байдужою така справа, як імена осіб, які стали першими провідними християнами в Римі, і які Римську Християнську Громаду, цебто місцеву (помісну) Церкву в Римі очолювали. І тому, що Новий Заповіт згадує Рим, то й він конечно мусить згадувати імена цих християн, які Церкву в Римі очолювали, — і Новий Заповіт справді згадує їхні імена, але ім'я Ап. Петра між ними цілком не фігурує. Новий Заповіт, згадуючи Рим і римлян, ні разу при цьому і в зв'язку з цим не згадує імені Ап. Петра. Якщо б Ап. Петро у Римі був, то це абсолютно виключена річ, щоб Новий Заповіт, згадуючи Рим і римлян, ні разу не згадав би імені Ап. Петра.

Коли Апостоли „наповнилися Св. Духом ,і почали говорити іншими мовами" (яких вони не вчилися перед тим) (Діяння II. 4), то Апостолів у Палестині слухали „приходці з Риму, жиди і прозеліти" (новонавернені) з поган, цебто з не-жидів) (Діяння II. 10). Це доказ, що Апостоли почали навертати римлян на Християнство не в самому Римі, а спочатку тільки в Палестині проповідували Християнство серед тих римлян, які були в окупаційних римських силах у Палестині.

Але й цю початкову місію серед римлян, цебто навертання римлян спочатку тільки в Палестині, виконували всі Апостоли разом і одночасно проповідували Християнство „приходцям з Риму"; а тому, що ці Апостоли, а між ними й Св. Петро, римської (латинської) мови не знали, тому й Св. Дух спеціяльно зійшов на них, щоб їхніми устами промовляти різними мовами, а в тому й римською мовою, до не-жидівських слухачів, і до „приходців з Риму" (до римлян) між ними. Це було тоді, коли ніхто з Апостолів у Римі ніколи не був, бо це перше навертання всіма Апостолами „приходців з Риму" відбулося зараз у першу П'ятидесятницю по Вознесенні Христа (Діяння II. I., II. 10).

Отож, тут ясно, що ці римляни, яких Апостоли навернули в Палестині, поверталися в Рим, і тут вони були першими християнами й першими християнськими місіонерами, — вони самі зорганізували Християнську Громаду (Церкву) в Римі.

Ще приклад. Значно пізніше після гуртового навертання всіми Апостолами „приходців з Риму" в Палестині (Діяння II. 1-10), — Ап. Петро сам навернув у Палестині сотника італійського полку, римлянина Корнилія і ще декого з ним, бо цьому римлянинові Бог через Ангола звелів навернутися (Діяння X. 21-27).

Цих даних із Св. Письма досить для цього, щоб ствердити такі факти: першими християнами в Римі були ці римляни, що силою різних обставин деякий час перебували в Палестині — в колонії Риму, і там їх усі Апостоли (а не тільки Ап. Петро) навертали на християнство; ці навернені Апостолами в Палестині „приходці з Риму" (і жиди в Римі, і родовиті італійці) з Палестини назад поверталися з Палестини в Рим, і тут вони (а не Апостоли) заснували першу Християнську Громаду в Римі, і були першими її місіонерами й провідниками (головами місцевої Церкви в Римі); і ці місцеві основоположники (римляни) Церкви в Римі та її Голови діяли так ревно, що слава про них з Риму йшла аж у Палестину між Апостолів, і вони, Апостоли, та, розуміється, й Ап. Петро між ними в Палестині, дуже шанували перших організаторів і Голов Римської Церкви. Новий Заповіт так свідчить про це, — Ап. Павло в Посланні до Римлян до Християнської Громади, цебто до Церкви в Римі, вітає чільних діячів Римської Церкви, а між ними, як тих найвищих, називає таких: „Вітайте Андроніка і Юнію, рідних мені і в'язнів зо мною, — вони (Андронік і Юнія) прославилися між Апостолами і раніше, ніж я, увірували в Христа" (Діяння XVI. 7).

Коли Ап. Павло, бувши тоді Савлом приймав хрещення, то Ап. Петро, як звичайно, був у Палестині. Отож, так само в Палестині був Ап. Петро ще й перед охрещенням Павла, цебто тоді, коли римляни Андронік і Юнія охрестилися й стали провідниками Римської Церкви. З цього ясно, що Ап. Петро не був ні першим хрестителем римлян (навіть тих, що хрестилися поза Римом, у Палестині), він не був творцем Християнської Громади (Церкви) в Римі і не був її Головою, — узагалі він не був у Римі. Новий Заповіт свідчить, що тоді, коли Ап. Петро був у Малій Азії, у проводі Римської Церкви стояли християни Андронік і Юнія — „прославлені між Апостолами", цебто фактично заслужені кандидати на Рівноапостольних, якими ставали всі основоположники місцевих Церков.

Клавдій, імператор Римської імперії, зайняв свій престіл у Римі 41 року по Нар. Хр., і він вигнав усіх жидів з Риму і взагалі з Італії. У Новому Заповіті сказано, що в Коринті Ап. Павло „знайшов якогось жида („юдея") іменем Акила, родом понтійця, який недавно прийшов з Італії ,і Прискиллу — його дружину, — тому що Клавдій звелів усім жидам вибратися з Риму, — прийшов до них" (Діяння XVIII, 2). Жиди Акила і його дружина Прискилла належали до провідних християн у Римі, коли Ап. Павло у Посланні до Римлян згадує їхні імена в числі визначних християн Риму, і пише: „Вітайте Прискиллу й Акилу" в Римі (Рим XVI. 3). Коли ж усі жиди, а між ними й жиди-християни, були вигнані імператором Клавдієм з Риму і з Італії взагалі, то ні один жид-християнин тоді не залишився в Римі і в Італії, а вже напевно не міг там залишитися ніхто з відомих жидів. Ап. Петро був відомим серед християн жидом, і його ім'я було відоме римській владі в Палестині, отже воно було б відоме й римській владі в Римі, якщо б Ап. Петро був у Римі. Коли імператор Клавдій, який сів на престолі в Римі 41 року, і він вигнав з Італії, головно з Риму, всіх жидів, то яким же способом Ап. Петро, як відомий жид, міг тоді (з 42 року по Нар. Хр., як каже Католицька Церква) бути в Римі, і то ще й двадцять п'ять років, цебто напостійне, до самої смерті?

А втім, якщо б навіть жиди тоді не були вигнані з Риму, то тут знову ще таке питання: чого Ап. Петро мав би їхати до Риму? По Вознесенні Христа Св. Дух зійшов на Апостолів, і їхніми устами Він промовляв до чужинців у Палестині їхніми (чужими) мовами, а в цьому Св. Дух говорив і до „приходців з Риму", по-латинському (по-римському), бо Апостоли, як видно, латинської мови не знали, чи принаймні знали її далеко не всі; а вже тим більше не могли її знати ці Апостоли, що не мали більшої освіти, і походили із убогих рибаків, як ось Ап. Петро. Яким же чином Ап. Петро міг би був порозумітися з римлянами в Римі, не знаючи їхньої мови? І коли були такі провідні християни, що римську (латинську) мову знали досконало, бо були родовитими римськими горожанами і мали високу освіту, як ось Ап. Павло, то чим же можна було б пояснити такий факт, що таки, наперекір усьому, Св. Ап. Петро, а не хто інший, мав би був іти до Риму й там очолювати Церкву? Яку реально-логічну відповідь на це питання має Католицька Церква?

(Далі буде)

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

„Атомні раби"

ВІДВІДИНИ СВОЄЇ СТАРОЇ БАТЬКІВЩИНИ — ЦЕ УДАР

„Кожного ранку ми повинні клякнути на коліна і поцілувати землю великих ЗДА"

„ГЕЙВОРД. (Спеціяльне). — Шумоський, відомий як „Радіо Джов", після своєї подорожі в Росію вже назад дома у своєму підприємстві в Гейворд. Він висловив бажання, щоб „кожен мужчина, жінка й дитина в цій нашій великій країні кожного дня, коли пробудяться, молилися і, клякнувши навколішки, поцілували американську землю з того щастя, що вони перебувають тут".

Він народився в селі Білокерниця, Підгаєцького повіту, Тернопільського воєвідства. Свого часу ця місцевість була від Польщі забрана Австрією, а тепер вона зайнята Росією і прилучена до Української Республіки.

„Радіо Джов" після виїзду з своєї батьківщини 51 літ тому оце вперше поїхав туди побачитися з своєю 94-літньою мамою. Від часу його прибуття до Гейворд його прізвище „Радіо Джов" стало досить популярним, бо його прізвище Йосиф Шумоський вимагає забагато ломання язика.

Цей імігрант з Польщі добре відомий тут завдяки своєму „мотелеві" й нічному клюбові, які він заснував на південно-східніх окраїнах головного міста області Соер; він є також провідною постаттю демократичної партії своєї області та 10-го дистрикту.

Шумоський каже, що відвідувач Росії може подорожувати тільки визначеними шляхами і робити формальні зупинки тільки в готелях Інтуриста, що є власністю уряду. Там директор Інтуриста стає вашим вожатим. Він є „анголом хоронителем", ви є на його відповідальності, отже він ніколи не спускає вас із своїх очей.

Відвідини своєї старої батьківщини...

Саме в такому готелі в Тернополі „Радіо Джов" мусів вичікувати шість днів, щоб довідатися, чи Москва дасть йому дозвіл відвідати його матір. Вона була в Підгайцях — тільки 35 миль звідси. Директор сказав, що йому прикро, але він не міг дозволити йому їхати туди. Було вирішено, що його дві сестри й небіж можуть прибути на побачення з ним, але мама не могла, бо була недужа

Розглянення апаратом у Москві його принагливої заяви про бажання побачитися з матір'ю дало незвичайні висліди: йому дали три години на побачення з матір'ю і дві години на оглядини її місця народження та могили його батька, але директор не сміє спускати його з своїх очей.

І так, на сьомий день очікування „Радіо Джов" узяв таксі й поїхав до Підгаєць; жалюгідні умовини життя містечка з 2,000 населення гармонізували з браком ентузіязму, коли його там вітали, — і його сестри заздалегідь приготовили його очікували цього.

„Моє село за тих 51 років не змінилося", каже Джов. „Щоправда, воно погіршилося. Вулиці в болоті, — але що ж за різниця? Авт немає і немає возів, — але якщо б ці останні й були, то однаково ж немає коней, які б тягнули їх. Уряд усе відібрав від народу. Немає жодних засобів руху, немає навіть наколесників (роверів), — люди забідні на це.

„Вони є тим, що я назвав „атомні раби". Їхні знаряддя повідбирали від них і позамикали в складі, звідки вони отримують їх щодня, ідучи на роботу. Ніхто нічого не має — ні сокири, ні вил, ані навіть соломи.

„Одна з моїх сестер працює в готелі по 180 годин на місяць за 30 887 доларів. Це 27 центів за годину. Як їй вижити на такій платні, коли сукенка коштує 300 долярів! Її син працює пекарським помічником. Чи знаєте, що якщо б він чотири роки не їв нічого, то він міг би защадити досить на те, щоб купити собі все убрання, підтримане, — не краще того, яке можна дістати на вулиці Мексвелл у Шікаґо.

За цілий тиждень мого перебування в Росії я не бачив ані доброї білої сорочки, ані краваток. Люди мають по одному одягові і по одній парі взуття — звичайно чоботи з армії. Житло кожного — це лише одна кімната з одною електричною лямпою і з примусовим радіоапаратом з одною радіостанцією і радіовістями з Москви. Жодних холодильників, жодних водопроводів, жодних кранів, ані навіть помпи. Вони й далі носять воду з криниці містечка.

Немає розваг

„Для всіх 2,000 жителів немає жодних розваг — немає ні барів, ні ресторанів, подорожувати не вільно без дозволу „голови". Немає ловецтва. Кожного, в кого знайшли б зброю, розстріляли б без балачки. Телевізії немає навіть у самому Тернополі з його 60,000 душ населення. Подорожування не дозволяється — за винятком, коли „голова" видасть „путьовку", виписану на таке ім'я, на яке виданий паспорт, що його мусить мати кожна особа.

„Немає поступу, немає нагоди. Немає ні оголошень, ні таблиць, нічого такого, що було б барвистим. За винятком одного! У кожному місті можна бачити велетенський неоновий напис, який прославляє Леніна й Хрущова з ілюмінованим: „Великі визволителі людства".

„Усе, що я бачив, хвилювало мене, бо годі було повірити, що б серед людства могла існувати така держава рабства. Моя сестра приписана в колхозі до такої праці: накопати, обчистити й доставити 22 тони цукрових буряків на цукроварний завод, положений у 20-х милях звідтіля; вона мусить скидати ці буряки руками, тому що немає розвантажувальних автомашин. Жінки роблять з болота цеглу. Вони ручним способом кришать каміння при будові шляхів і двигають це каміння ношами, бо не мають тачок. Вони копають каналізаційні рови, навантажують і розвантажують вугілля на залізниці.

Там немає того, що зветься „господиня". Щоб вижити жінки мусять працювати поза домом. Їхні діти перебувають у дитячому садочку. Але дітей побачите небагато.

„Харч — це хліб і бараболі. М'яса зовсім нема. Може іноді трошечки сала чи куретини. Полудень, що вони несуть з собою в кишені на роботу, — це шматок хліба й варена картопля (бараболя). Смачень — це незвичайна рідкість.

„Щасливим випадком я зустрів одного селянина з торбинкою сала, але він не рішився продавати мені його, поки я не вияснив йому, що я хотів би послати це сало своїй родині в Підгайцях. Ціна — півтора доляра за фунт. Я закупив усі 20 фунтів і розпакував у скриньки, але побачив, що вага скриньок була більша поштової норми. У Росії на пошті годі підкупити чи перемовити урядовця. Отже треба було назад відкрити скриньку, що переважувала, й усунути шматок сала. Мені не було дозволено переслати це за приписами „дарунку" тому, що я чужинець. „Радіо Джов" завдяки доброму знанню польської мови мав змогу належно порозумiватися.

Молитва здійснилося

„Радіо Джов", очікуючи в Тернополі, ще не знав, чи йому дали дозвіл відвідати Підгайці, а вже Москва повідомила голову управи Підгаєць, що туди прибуде „Радіо Джов".

Прибувши до Підгаєць, він застав хату своєї матері прибрану квітками, на столі був харч, і прибули свояки. Коли вступив до хати, його мати, що саме клячала перед іконами, обернулася й сказала: „Після всіх тих літ мої молитви були вислухані".

На спеціяльне прохання Джова, вони на 10 хвилин залишилися самі, — а надворі чекав місцевий голова міста, щоб узяти його до міської управи й представити його її членам, зареєструвати його та подати інформації пресі. Це загаїло майже дві години його дорогоцінного часу, поскільки їхнє авто ледве змогло сяк-так просуватися крізь товпу жителів, що гамірно вилягли на вулиці. Голова міста показав йому спільну моґилу, у якій похоронено 16,000 горожан Польщі.

Сидячи з своїми сестрами в авті позаду шофера, який з трудом маневрував по глітних юрбою вулицях, „Радіо Джов" ні разу не оглянувся назад. У своєму серці він уже зробив тверді висновки з того всього, про що він розповів після свого повернення в Америку".

Фред Морган

(„The Sawyer Record and Hayward Republican". Hayward, Wisconsin, U.S.A., 9 XI.1961).

Від Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці в Вінніпезі

З метою збірки на докінчення Катедри Пресв. Тройці о. Митроф. Протоієрей Єронім Грицина відвідає такі Парафії:

Принс Алберт, Саск. — п'ятниця, субота і неділя, 1 — 3 червня.
Мекдовал, Саск. — вівторок, 5 червня.
Гонімун, Саск. — четвер (Вознесення), 7 червня.
Вирдейл, Саск. — четвер (Вознесення, 7 червня. 8-а год. веч.
Шипмен, Саск. — п'ятниця, 8 червня.
Сембурґ, Саск. — субота, 9 червня.
Кадет, Саск. — неділя, 10 червня.
Нипавин, Саск. — вівторок, 12 червня.
Мелфорт, Саск. — четвер, 14 червня.
Бруксбі, Саск. — п'ятниця, 15 червня.
Ґронлид, Саск. (Північна) — Зелені Свята, 17 червня.
Ґронлид-Полуднева, Саск. — понеділок (Св. Духа), 18 червня.

УПРАВА КАТЕДРАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ.

HOLY TRINITY CATHEDRAL
1175 Main St., Winnipeg 4.

о. Євген Стефанюк

Народився 6-го травня 1932 року у Кадворт, Саск. Однорічною дитиною з батьками переїхав до Ґрендвю, Манітоба, і тут вони проживали два роки.

З Ґрендвю назад повернулися до Кадворт, Саск. Тут почав ходити до школи „Карпитіян". Пізніше переїхали до місцевости Вакав, Саск. У Вакав побувши один рік, він з родичами переїхав до Рейнад, Саск., а вкінці перебралися до Тернополя, Саск, де й закінчив студії в школі.

У 1953 році записався на Літні Курси Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Того ж (1953) року пішов учителювати до школи „Флавер" в околиці Овкборин, Ман. Учителював один рік. Уліті 1954 року записався до канадського війська, до летунства (R.C.A.F.), де вислужив три роки.

Закінчивши військову службу 1957 року, працював в одній торговельній гуртівні у Вінніпезі. Тут працював до осені 1958 року. 1958 року записався на Теологічний Факультет Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Цього (1962) року закінчив тут чотирирічний курс. 7-го січня цього року був рукоположений в сан Диякона в Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпезі. 6-го травня був рукоположений в сан Священика в церкві Св. Юрія у Форт Френсис, Онт. Хіротонію звершив Владика Митрополит Іларіон під час Служби Божої, в якій також брали участь о. Д-р С. В. Савчук і о. Удод.

1956 року, коли ще був у летунстві, став був членом СУМК при Катедрі у Вінніпезі. Був також провінціональним секретарем СУМК на Манітобу в 1959-60 роках.

Є членом Товариства ім. Іларіона при Манітобському університеті від 1957 р. Одружився 1960 року з Марією Олійник з Вінніпеґу. Батьки добродійки походять з Буковини. Батьки о. Стефанюка походять з Галичини: вони належать до Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі.

Отець Стефанюк має ще одного брата в Саскатуні, одну старшу сестру в Ст. Бенедикт, Саск., і молодшу сестру, яка проживає у Вінніпезі.

Між Констянтинополем, Москвою і Ватиканом

Український католицький часопис „Християнський Голос" (Мюнхен, Зах. Німеччина) за 8 квітня ц. р. у статті від редакції п.з. „Зацікавлення Собором зростає", так насвітлює відношення між Констянтинопольським Патріярхом та Московською Патріярхією і Ватиканом у справі недалекого II Ватиканського Собору Католицької Церкви:

„Чи Атенагорас І, екуменічний патріярх Констянтинополя, як друга особа Вселенської Церкви візьме участь в II. Ватиканському Соборі, що його заповів Папа Іван XXIII? Це питання знову є предметом дискусії в Римі, від коли Монс. Вілебранде, секретар Ватиканського Секретаріяту для з'єдинення християн обговорив у Фанарі (осідок екуменічного патріярха в Констянтинополі) справу висилки православних спостережників на Собор, після **чого патріярх Атенагорас в розмові з представником Католицької Інформаційної Агенції (КНА) подав як свою ціль приверненя стану перед схизмою в 1054 році.**

В кожньому разі **ніхто в Римі не рахує на те, що Атенагорас поїде особисто до Риму. Вправді ніщо не стоїть на перешкоді, признати його як другого достойника загальної Церкви.** Вправді дотичну постанову Халкедонського Собору (451 р.) свого часу Папа Лев Великий не затвердив з уваги на давні патріярхії Олександрії, Антіохії і Єрусалиму, одначи пізніше **уніїні Собори признали виразно або мовчки особливе положення** екуменічного патріярха. Все таки участь **екуменічного патріярха в католицькім Соборі виглядає бути сумнівною.**

Звертає на себе увагу приїзд до Атен французького вченого, ісусівця о. Даніелю, який відбув тут цілий ряд теологічно-наукових конференцій, на яких зустрінувся з численними особистостями грецького православ'я. На цих конференціях о. Даніелю говорив головно про обосторонні завдання, які стоять перед православною і католицькою Церквами, а які треба б переборювати через намагання до зближення. О. Даніелю зустрінувся в Атенах з православним архиепископом Атен, Хризостомосом.

Окрему увагу присвячують у Римі справі участи Російської православної церкви, і припускають, що вона вишле своїх спостерігачів. Російська православна церква можливо, якщо з Риму вийде відповідне запрошення, вишле своїх спостерігачів, але тільки під умовою, якщо на Соборі не станеться нічого, що є спрямоване проти православних церков або проти „нашого" краю", тобто СССР. Це заявив керівник зовнішнього уряду московської патріярхії, архиепископ Нікодим, членові редакції КНА." (Підкресл. ред. В.).

Перед II Ват. Собором

Патріярх Атенагорас І про теологію і єдність християнства

У березні ц. р. італійський католицький журналіст Ріккардо Форте був на авдієнції в Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І, і зміст своєї розмови з ним він опублікував у католицькому щоденнику в Берґамо „Eco di Bergamo", а в ЗДА передрукував це часопис „The Byzantine Catholic World" (25.3. 1962), з якого передаємо тут декотрі з думок цього Патріярха — так, як подав їх Ріккардо Форте.

„Теологи повинні бути замкнені на острові"

Патріярх Атенагорас І критично висловився про теологів, які, на його думку, є головними винуватцями за існуюче роз'єднання в Християнстві.

„Патріярх жартівливо сказав: „Теологи повинні бути на кілька років замкнені на острові, тоді вони мусіли б дійти до згоди", інформує Р. Форте.

Життя випереджує теологів

Патріярх підкреслив, що між життям і теологами існує розбіжність, — життя йде понад голови теологів і випереджує їх, отже справу єдности Християнства треба полагоджувати практично згідно з потребами життя, не чекаючи на рішення цієї справи теологами.

Патріярх сказав: „Ми повинні зажадати від них (теологів) розв'язки проблем учення, а тоді нехай вони повідомлять нас про свої висновки. Скорість випадків у світі і занепад Християнства не дозволять нам чекати на їхне (теологів) вирішення цих проблем".

Важна практика, не теорія

Одинокий вихід з положення у теперішній ситуації Патріярх бачить у цьому, щоб з теоретичної точки зору різні Церкви зберігали своє богословське вчення таким, яким воно є, і щоб різні Церкви існували такими, якими вони є, — бо вирішує не теорія, а практика. Отже треба змінити практику, цебто діяти в дусі „дедалі більшого братерства" християн.

Патріярх сказав: „Цей рух дозволить різним Церквам далі бути такими, якими вони є, але він буде провадити їх „до праці рука-об-руку, дедалі ближче одна одної, на полі практичної дії".

II Ватиканський Собор не буде Вселенським

Вищезгаданий католицький щоденник інформує:

„Форте запитав Патріярха, чи майбутній II Ватиканський Собор він уважає „вселенським". Патріярх сказав, що — ні, бо він буде Собором тільки Латинської Церкви".

о. Степан Ярмусь

Отець Степан Ярмусь, абсольвент Колеґії Св. Андрея, стипендист Української Греко-Православної Церкви в Канаді, після закінчення цього року Богословського Факультету Колеґії від'їхав в Англію на душпастирську працю.

Перед II Ватик. Собором

„СЕКРЕТАРІЯТ ДЛЯ З'ЄДИНЕННЯ ХРИСТИЯН"

Уніїна акція Ватикану

Для підготови II Ватиканського Собору існує 12 підготовчих Комісій і 3 Секретаріяти, з яких один є „Секретаріят для з'єднинення християн". Головою цього Секретаріяту є кардинал Беа (Німець), а секретарем Монс. Вілебранд (голляндець). Секретаріят складається з 16 членів і 20 консульторів (дорадників).

„Секретаріят для з'єднинення християн" розвиває живу діяльність, якої овочем є низка рефератів і тем, які передано поодиноким підготовчим Комісіям. Секретаріят досі відбув 6 сесій, з яких 5 відбулися в Римі або в його найближчій околиці, а одна в Німеччині. Кожна з цих сесій тривала приблизно тиждень. Крім повних засідань відбулося в Римі й поза Італією багато конференцій. Праці цього Секретаріяту були розділені на 14 підкомісій, які займалися головно вивченням зв'язаних з Собором проблем.

Що цей Секретаріят успів виконати таку широкозакроєну працю, то це, як заявив кард. Беа, треба завдячувати у великій мірі особистим або писаним контактам з некатолицькими християнськими віровизнаннями.

ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ЖІНОК ПОЗА ДОМОМ

Федеральний секретаріят (міністр) Праці в уряді Кеннеді прилюдно виступив в обороні свободи жінки шукати зайнять поза домом. Число працюючих замужніх жінок в ЗДА зростає дуже скоро. Навіть ці жінки, які абсолютно не можуть залишити родину, все таки шукають собі хоч часткового („парт тайм") затруднення поза домом, і таких жінок є там тепер дев'ять мільйонів. Працюють ці, що мусять, але працюють і ці матері, які мали б з чого утриматися й тоді, коли б не працювали поза домом.

Дослідники в ділянці злочинів, Шелдон Ґлюк та Елеонора Ґлюк при Гарвардському університеті ствердили, що 96.9 відсотків злочинців походять „з цих родин, що здезорганізовані, напр. — батько п'яний, а мати „пішла з дому на цілий день".

Маємо на складі чистий ладан

1. Чистий ладан найкращої якости Smyrna Pessize Elekt Superior.
   Один фунт $3.50
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластинковій торбинці) .... .60
2. Чистий ладан — Smyrna AS-WP
   Один фунт $2.25
   Дві унції цього самого ладану для домашнього вжитку (в пластиковій торбинці) .... .35
3. Чистий ладан — Smyrna AS-G
   Один фунт $2.00

МІШАНИЙ ЛАДАН

4. Понтифічний — $3.75
5. Три Царі — $2.75
6. Єрусалимський — $2.25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.

ПЕРЕДБАЧУЮТЬ 6-ЛІТНІХ ЗЛОЧИНЦІВ

Дослідники в ділянці кримінології Шелдон Ґлюк та Елеонора Ґлюк в правничій школі Гарвардського університету (в ЗДА) кажуть, що „провини й злочини в майбутньому передбачуються серед 6-літніх дітей".

Це передбачення основане на 35-літніх студіях цієї справи.

На кожних сто молодечих злочинців 50 припадає таких, які ще до восьмого року життя допускалися злочинів чи провин близьких злочину. На кожних сто молодечих злочинців припадає 90 таких, які допускалися серйозних провин перед 11 роком життя.

КАТОЛ. ЄПИСКОП: ЧЕРЕЗ „СЛІПИЙ СТРАХ ПЕРЕД КОМУНІЗМОМ... ВІДДАЄТЬСЯ КОМУНІСТАМ МОНОПОЛЬ"

Католицький епископ Карвальо з Чіле атакує тих католиків, які вбачають „комунізм" там, де його немає.

Католицький український щоденник „Америка" (Філядельфія, ЗДА) за 17 квітня 1962 р. подав таку новинку:

„Єпископ м. Темуко в Чіле, Карвальо, висловився критично в церковному тижневику про настанову багатьох південноафриканських католиків, які в кожному суспільному русі хочуть добачувати зразу комуністичні впливи. Сліпий страх перед комунізмом доводить до того, що вони виступають проти кожної поважної реформи на суспільному і господарському полі. В цей спосіб, завважує Єпископ Карвальо, комуністам віддається монополь на всі акції в користь робітників."

Комунізм є загрозливим для Католицької Церкви, як і для кожної іншої отже й не дивно, що католики в Південній Африці стали дуже обережними. Але одночасно Рим має і деяку користь з існування комунізму. Вистачить йому пригадати давнішу „Св. Інквізицію", або деякі новітні подібні діла Католицької Акції в деяких країнах, то католицька пропаганда обов'язково вживає такого аргументу для „самовиправдання": „це тільки комуністи так очорнюють Католицьку Церкву", — і тим намагаються закрити уста всім тим, що боряться з інквізиторством.

ОБРАЗ АНТИПАПИ ІВАНА XXIII В БАЗИЛІЦІ СВ. ПАВЛА

Теперішній папа називається Іван XXIII. Однак уже перед тим був один папа, що називався Іван XXIII (1410-1415), мозаїчний портрет якого Ватикан помістив у числі 262 пап, мозаїчні портрети яких знаходяться в базиліці Св. Павла. Правда, Ватикан згодом проголосив був того попереднього папу Івана XXIII „антипапою" (лжепапою), цебто неправдивим папою, але його портрет і досі залишається між портретами пап у згаданій базиліці.

У зв'язку з цим преса у квітні ц. р. подала таку вістку, що її передаємо за журн. „Православная Русь" (ЗДА) за 28 квітня 1962 р.:

„Мозаїчний портрет папи Івана XXIII поміщений в ряді 262 пап у Базиліці св. Павла. Було питання про усунення того іншого папи Івана XXIII, призначеного потім антипапою (1410-1415), але було Ватиканом рішено залишити все так, як воно було".

ЗАБОРОНА ВСТУПАТИ В ПРАВОСЛАВНУ СЕМИНАРІЮ В ЛИТВІ

Почавши з 1962 року, комуністична влада в Литві заборонила приймати кандидатів у православну духовну семинарію в Каунас (Ковно) — інформує „Тайдниго".

Минулого року влада зробила на цю школу такий натиск, що із сотні нових кандидатів, які бажали вступити в цю школу, було допущено тільки сімох. З того виходить, що коли досьогочасні учні семинарії покінчають цю школу, то в ній більше не буде учнів через заборону дальшого набору кандидатів, і таким чином ця школа силою факту перестане діяти.

В УКРАЇНІ ВІДКОПАЛИ МІСТО ІЗ'ЯСЛАВ

Зерно з-перед 700 років

Пресова агенція Ройтера повідомила з Британії на основі советських джерел, що археологи відкопали в Україні місто Із'яслав, яке в 13-му столітті було важливим культурно-торговельним центром. Археологи думають, що це місто знищили монголи, бо при розкопах знайдено багато монгольських кістяків, — це доказ що українці завзято оборонялися перед їхнім нападом.

У відкопаних шпихлірах міста знайдено повно збіжжя з-перед 700 років. Розкопки продовжуються далі.

КАЛМИКИ В ЗДА БОРОНЯТЬСЯ ПЕРЕД АСИМІЛЯЦІЄЮ

1952 року до Філядельфії в ЗДА прибуло з Европи кілька родин калмиків (повоєнні втікачі з СССР). Щоб забезпечитися перед винародовленням, вони всі разом поселилися густою масою в одній з дільниць міста. Але й тут їхнім дітям загрожувала асиміляція. Отже вони купили землю в полі в Ню Джерзі і тут збудували свою колонію, подальше від міста, щоб „відмежуватися від впливу великого міста, бо тільки це є одиноким забезпеченням для збереження нашої окремішности і дальшого плекання наших традицій, якими ми гордимося", — сказав 30-літній Фома Шкуров — голова братського Товариства Калмиків.

НОВИЙ НАКЛАД

Листкових лекцій для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Класа I —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками $1.00

Кляса I —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Кляса II —
українською мовою —
40 лекцій, з малюнками 1.00

Кляса II —
англійською мовою —
40 лекцій, без малюнків .50

Замовляти й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОМУНІКАТ

(НАПЕРЕДОДНІ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Б. СТАШИНСЬКОГО)

У недалекому часі відбудеться в Західній Німеччині судовий процес над названим в заголовку убивцею двох чільних українських діячів сл. п. Степана Бандери і Лева Ребета. Родини названих діячів будуть виступати на тому процесі, як пошкодована сторона захищаючи добру пам'ять своїх мужів і батьків. Але той процес виходить фактично далеко поза границю особистої траґедії обидвох родин. Всі познаки говорять за тим, що це буде один з тих міжнародніх процесів, які мають далекосяглі політичні наслідки. На всякий случай українці у вільних країнах світу повинні допильнувати, щоб той процес виявив усю правду про довершені злочини. Не можна ані на хвилю забувати, що за кулісами тих злочинів є Москва і з її сторони можна сподіватися, підчас процесу, різного роду провокацій.

Маючи це на увазі і кваліфікуючи той процес, як проблему особливого значення для всього українського народу, Збори Президії дня 4 травня ц. р. покликали для ближчого розгляду справи спеціяльну комісію правників і доручили її опрацювати в найближчому часі плян акції.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Президія

о. др. В. Кушнір, Президент
В. І. Сарчук, Ген. Секретар

20-ЛІТНЯ РІЧНИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

В цьому році минає 20 років з того часу, коли Українська Повстанська Армія розпочала бойові дії в Україні проти московських і німецьких окупантів створюючи цим світлу сторінку у найновішій історії боротьби українського народу за свою незалежну і суверенну державу.

Розглядаючи героїчні подвиги Української Повстанської Армії та її жертвенну боротьбу з ворожими силами в одній нерозривній цілості з боротьбою всіх інших українських реґулярних і повстанських військових формацій у різних часах відзначуємо сердешною згадкою тих її воїнів, що своє життя віддали в імя великих волелюбних ідеалів українського народу на полі слави.

На всій Україні
Високі могили; дивись дитино,
Усі ті могили — усі оттакі:
Начинені нашим благородним трупом,
Начинені туго. Оце воля спить.
Лягла вона славно, лягла вона вкупі
З нами козаками. Бачиш, як лежить.
(Т. Шевченко).

Беручи до уваги заплянуване в цьому році відзначення 20-ти ліття перших боїв Української Повстанської Армії, вітаємо також тих її бувших вояків, які залишилися при життю і зокрема тих, що перебувають між нами, у Канаді. Усі ми наділені судьбою почесним обов'язком безперервно і жертвенно працювати для збереження тут назавжди доброго українського імени та щоб в Україні незабаром для добра нашого рідного народу, у всій величі затріюмфували загальнолюдські ідеали Правди і Справедливости.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Президія

о. др. В. Кушнір, Президент
В. І. Сарчук, Ген. Секретар

КОМУНІСТИ В ЛИТВІ АТАКУЮТЬ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

А. С. Баракавскас — генеральний секретар комуністичної партії Литви, атакуючи Церкви в Литві — католицьку і різні „секти", гостро виступив і проти Православної Церкви в цій країні за те, що вона, як він сказав, „намагається затруїти уми наших громадян". Він заявив, що Церкви „усе ще мають великий вплив на життя громадян".

Цю вістку подала в травні ц. р. американська преса на основі часопису „Советская Литва".

КАТОЛИЦЬКА ГРУПА УТВОРИЛА СЕКТУ В АМЕРИЦІ

У Католицькій Церкві є два напрямки — модерністичний і консервативний. У Бостоні в ЗДА група консервативних католиків, так званих католицьких „фундаменталістів", заявила, що комунізм є тільки наслідком усякого вільнодумства, що почався в формі протестантизму; отже, щоб боротися з комунізмом, треба найперше боротися з усяким „вільнодумством" у Християнстві; у цьому сенсі протестантизм є більшою загрозою для Християнства, ніж комунізм; бо комунізм виразно заявляє, що він є проти релігії, отже тут відомо, з ким мається діло, отже легче з ним боротися; а протестантизм є релігією, має право горожанства внутрі Християнства, і тому він має більші можливості розкладати Християнство знутра. Таким чином, з точки зору методи, протестантизм є більшою небезпекою для Християнства, ніж комунізм.

Католики „фундаменталісти" вимагають, щоб Християнство повернулося до своїх первісних форм — таких, як були за часів Христа і безпосередньо після Його Вознесення, — це має бути поворот до старої „о р т о д о к с а л ь ності" („православія"). Вони відкидають теперішній рух Ватикану, званий „екуменізмом", метою якого є побільше назбирати всяких іновірців, навіть толеруючи „протестантські ересі", аби тільки вони признавали над собою вдасть папи, — бо такий „екуменізм" розкладає духа Християнства і його заповітів. Ця група стала також проти всяких світських впливів у Церкві, і навіть осуджує світську освіту духовенства.

Ватикан став проти цього крайнього консерватизму і зажадав, щоб ця група в Бостоні зліквідувалася, але вона відмовилася це зробити й існує далі, та видає свій журнал „From the Housetaps".

ВИДАЮТЬ ПОЛІТИЧНИХ ВТІКАЧІВ ВЛАДІ, ВІД ЯКОЇ ВТІКЛИ

Три португальські вояки в листопаді 1961 р. втікли з португальського корабля в австралійській пристані, бо не хотіли повертатися під владу диктатора Португалії, Олівейри Салязара. Влада Австралії має видати їх урядові Португалії, і їм грозить розстріл

Цього року на територію Австралії втік з комуністичного Китаю шофер Вілті Вонг, і уряд Австралії проти його волі назад виселив його до комуністичного Китаю, де йому грозять муки й смерть.

Пресовий Фонд „Вісника"

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Е. Войцька $21.35

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. С. Грицева на Похороні бл. п. Стефана Резіка 20.00

СТІНЕН, Саск. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл. п. Петра Шосталя 19.34

Мус Джьо, Саск. Збірка п. М. Лизанівського на прийняті в честь п-ва Назаревичів 19.30

ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Параскевії Лабатюк 18.00

ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака з нагоди Хрещення Віктора Володимира, синка Павла і Євдокії Сичів 15.80

РЕДФІЛД, Саск. Збірка о. Я. Рибалки на Похороні бл. п. Олекси Заболотного 15.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Василини Плаксій 13.83

ВЕСТ БЕНД, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Якима Кіцула 13.00

ТОРОНТО, Онт. Збірка п. В. Григоряка на Похороні бл. п. Миколи Фукшанського 13.00

КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка о. Прот. Л. Дячини на Похороні бл. п. Каспера Комарніцького 12.20

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на Поминальному Богослужені по бл. п. Маріяні Шереметі 10.00

БРЕНТФОРД, Онт. Збірка о. Прот. Й. Тріски на Похороні бл. п. Івана Шалея 10.00

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка п. Д. Ґлуханюка з нагоди 25-ліття вінчання п-ва Ґельмичів 10.00

ВАЙТА, Ман. Збірка о. І. Куліша на Похороні бл. п. Калини Андрушко 10.00

ЛОНДОН, Онт. Збірка п. В. Триля з нагоди Вінчання Раїни Подопригори і Івана Мачули 10.00

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка п. Н. Малюжинського на Похороні бл. п. Семена Юрієва 10.00

НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Ф. Легенюка на бенкеті в честь п-ва Борискевичів 10.00

ТОРГИЛД, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Михайла Яхимця 10.00

ҐЛЕСЛИН, Саск. Збірка о. П. Блажука з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Юлії і Миколи Герасимових 10.00

ЕҐРІМОНТ, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Стефана Юркова 10.00

ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Манолія Пасічника 10.00

ОТТАВА, Онт. Збірка о. Б. Ґорґіци на прощальному прийнятті в честь п. Стефана Калина і його дружини 9.50

КЕЛҐАРІ, Алта. Збірка п. І. Черняцького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Трофимові Спитському, що помер в Україні 8.25

ЗАВАЛе, Алта. Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Катерини Лакусти 8.00

ВАСЕТНА, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Івана Тимошенка 7.00

ЛІМІНЬҐТОН, Онт. Збірка п. Ю. Скибинецького з нагоди 40-ліття Вінчання Михайла й Марії Маїків 7.00

ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Іллі Ілащука 6.40

НОРТ БЕТЛФОРД, Саск. Збірка о. П. Блажука на Похороні бл. п. Катерини Козакевич 6.00

ВОЛЛЕЙ, Б. К. Збірка о. О. Костюка з нагоди 60-ліття уродин пані Зеновії Арічук 6.00

ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. О. Василева з нагоди 50-ліття Вінчання п-ва Андрія і Павліни Блоків 5.50

ЙОРКТОН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Марії Дутчак 5.50

НОРТВИЛ, Алта. Збірка п. Т. Мулика на Похороні бл. п. Пилипа Шворака 5.00

КЛЕЙР, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Похороні бл. п. Михайла Кавецького 5.00

АЙТУНА, Саск. Збірка о. М. Хоменка на Похороні бл. п. Михайла Богая 5.00

СУ ЛУКАВТ, Онт. Збірка п. Д. Клима на Похороні бл. п. Марії Клапоущак 5.00

БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Пантелеймона Цішивника 5.00

БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка з нагоди Хрещення Сузанни Діяни, донечки п-ва Колодзінських 5.00

ВАСЕТНА, Алта. Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Петра Тимошенка 5.00

ҐРЕНДВЮ, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Григорія Сухія 5.00

ВОНДА, Саск. Збірка п. Николи Грицева на Похороні бл. п. Михайла Грицева 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка п. А. Степового на Поминальному Богослужені по бл. п. Оксані, матері пані Євдокії Гели 5.00

СОҐДЕН, Алта. Збірка о. Архм. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Михайла Словського 5.00

ДРОБОТ, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Юрія Люнги 5.00

ВІННІПЕҐ, Ман. Пожертва пані Сорохан в пам'ять її померлого мужа 5.00

ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка о. С. Столярчука з нагоди 50-ліття Вінчання Михайла і Олександри Шимко 5.00

ПРУТ, Алта. Збірка о. С. Столярчука з нагоди 50-ліття Вінчання Миколи і Єлени Венґренюків 5.00

ДАВФИН, Ман. Пожертва пані Н. Бучій 5.00

СОДБУРІ, Онт. Збірка п. М. Макаренка з нагоди прийняття в честь Мусія і Ольги Тихончуків та Петра і Марії Бураків 5.00

МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка п. А. Степового від учителів Рідної Школи при церкві Св. Покрови 5.00

ЛАК ЛА БІШ, Алта. Збірка о. П. Зубріцького з нагоди прийняття в честь Люби Бенюк 4.50

КЕМСЕК, Саск. Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. А. Ключки 4.50

СТІНЕН, Саск. Збірка о. С. Гределя на Похороні бл. п. Василини Мандзюк 4.16

ТОРОНТО, Онт. Пожертва п. Василя Кулеби 4.00

ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка з нагоди Хрещення Павліни, донечки Олександра і Марії Шевелюків 3.00

ҐРЕСЛЕНД, Алта. Пожертва пані Ольги Ґрещук на Похороні її мужа, бл. п. Миколи 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Ф. Ємчук — Вест Форт Вілліям, Онт. 2.00
Йосиф Слоньовський — Ґарленд, Ман. 2.00
Ярослав Котишин — Мирнам, Алта 2.00
Юрій Коропатніцький — Фовм Лейк, Саск 2.00
Михайло Туров — Престон, Онт. .. 2.00
Йосиф Слюка — Ди Па, Ман. 2.00
Григорій Семочко — Винкфілд, Ілл., ЗДА 2.00
І. Редчук — Монтреал, Квебек .. 2.00
Лука Новосад — Саскатун Саск .. 1.50
Г. Гарасимик — Форт Вілліям, Онт 1.50
Катерина Фута — Милвокі, Віск., ЗДА 1.50
о. Іван Гундяк — Картерет, Н. Дж., ЗДА 1.50
В. Фастрига — Мемилтон, Онт. 1.00
о. С. Гределя — Арран, Саск. 1.00
Н. Бондар — Врокстон, Саск. 1.00
С. Дворнік — Вотерфорд, Онт. 1.00
Василь Кривий — Айтуна, Саск. .. 1.00
К Мельничук — Ошава, Онт. 1.00
Петро Воробець — Мондейр, Алта 1.00
Пані Л Максимич — Лашін, Квебек 1.00
Михайло Житинський — Монтреал, Квебек 1.00
Симон Борис — Елсон, Алта 1.00
М. Середоха — Ліміньґтон, Онт. .. 1.00
Пані А. Паскевич — Нейтал, Б. К. .. 1.00
Іван Щур — Дорбен, Ман. 1.00
Никола Беднарський — Мирнам, Алта 1.00
Микола Сич — Монтреал, Квебек .. 1.00
Ф. Сенчина — Тарнопол, Саск. 1.00
Юрій Ф. Стратійчук — Канора, Саск. 1.00
Семен Хаба — Коронейдо, Алта. .. 1.00
А. Савчук — Кайлмор, Саск. 1.00
Т. Шандарук — Вінніпеґ, Ман. .... .50
Іван Онищук — Ґрессленд, Алта .. .50
І. Ониськів — Келґарі, Алта. .... .50

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Нью Торонто Кредитівка (Уксан) $25.00
Союз „Кредитівка" (Торонто) .. 75.00
Владика Михаїл (Торонто) 75.00
Жіноче Тов. Доньки України у Винярд, Саск. 10.00
Збірка на Похороні бл. п. Юстини Кирилюк — Веґревил 10.00
Жіноче Т-во Св. Ольги в Ґренд Вю, Ман. 100.00
Збірка на Похороні бл. п. Адама Данилева, Брендон, Ман. 10.00
Олекс ндер Винниченко, Саскатун, Саск. 25.00
Жіноче Т-во Ім. Лесі Українки, Окбури, Ман. 32.00
Пан Василь Киба з дружиною, Канора, Саск. 25.00
Пан П. Руді з дружиною, Торонто, Онт. 25.00
Пан Д. Руді з дружиною, Торонто, Онт. 25.00

Літні Університетські Курси Української Мови

(Нагорода за найвищу марку для вчителів)

У зв'язку з навчанням української мови в державних школах, що починається у Манітобі на експериментальній базі від нового шкільного року, потрібні кваліфіковані вчителі. У тій цілі Манітобський Університет організує літні дворічні Курси української мови. КУК бажаючи підкреслити вагу тих літніх Курсів української мови, призначив нагороду (прайз) за найвищу марку, одержану при кінцевих іспитах по $100.00 в 1962 і 1963 роках. При тій нагоді Президія КУК закликає вчителів-українців зголошуватися до участи на тих літніх Курсах і забезпечити себе кваліфікаціями, які необхідні до навчання української мови в державних школах.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Церковний Допомоговий Фонд — 1962

А. САМОСТІЙНІ ГРОМАДИ:

ВЕСТ ТОРОНТО, Онт. — Парох: о Прот М Овчаренко $53.00
СТ. КЕТЕРИНС, Онт. — Парох: о Прот. П. Ґліцький 9.20
ВІННІПЕҐ, Ман. — Св. Михаїла — Парох: о. Прот Е. Ґорґіца 32.35
ВІННІПЕҐ Ман. — Катедра Пресв Тройці — Пароxи: о Прот М Юрківський і о. Митрат Є. Грицина 114.10
ВОЛЛЕЙ, Б. К. — Парох: о. О. Костюк 22.00
ВОТЕРФОРД, Онт. — Парох: о. Ю Цукорник 27.05
САСКАТУН, Саск — Парох: о. Прот. М. Боднарчук 68.36
КЕЛҐАРІ Алта. — Парох: о Прот Л Дячина 24.90
ФЛІН ФЛОН, Ман. — Парох: о. Прот. В. Апонюк 33.80
СКАРБОРО, Онт. — Парох: о С Гуцуляк 12.00
ОШАВА, Онт. — Св. Івана — Парох: о Д. Лучак 65.00
МОНТРЕАЛ, Кве — Св Софії — Парохи: о. Прот. В. Слюзар, о І Стус 150.00
ЕДМОНТОН, Алта. — Св. Івана — Парохи: о. Прот. М. Фик, о. Прот. О. Хомяк 142.96
ЛАШІН, Квебек — Парох: о. Прот. К. Красніцький 20.00
РІДЖАЙНА, Саск — Парох: о Прот. С. Кіцюк 100.32
ВЕНКУВЕР, Б. К. — Парох: о. П. Сацевич 73.00
НЮ ТОРОНТО Онт — Парох: о. Ф. Легенюк 30.00
ВІННІПЕҐ, Ман. — Собор Св. Покрови — Парох: о. Прот. С Ґерус 40.00
БРЕНДОН Ман — Парох: о М Коленич 33.06
ВЕРНОН Б К. — Парох: о. Прот. Г. О. Василів 33.55
ВИНДЗОР, Онт. — Парох: о. Прот Ф. Керніцький 36.00

Б. ЦЕРКОВНІ ОКРУГИ:

ОКРУГА: Підсаскатунська — Парох: о. Прот. І. Майба.

Кеплон Алта 50.00
Киндерслей, Саск. 28.88
Пріллейт, Саск. 28.73
Мічем, Саск. 19.00
Вонда, Саск. 14.05
Оен, Алта. 13.45
Разом 154.11

Парох: о. Прот. В. Сенишин

Мус Джьо, Саск 20.00

ОКРУГА: Підвінніпезька — Парохи: о. Іг. І. Сквальський, о. Прот. Т. Коваляшин, о. С. Ярмусь.

Тиндал, Ман.	4.20
Транскона, Ман.	22.75
Кенора, Онт.	33.84
Ґонор, Ман.	19.70
Поплярфілд, Ман.	5.00
Поплар Парк, Ман.	8.85
Разом	**94.34**

ОКРУГА: Принс Алберт, Саск. — Парох: о. Прот. Ю. Туржанський.

Принс Алберт	62.00
Гонімун	7.05
МекДавелл	5.25
Разом	**74.30**

ОКРУГА: Норт Бетлфорд, Саск. — Парох: о. П. Бавжук.

Медов Лейк	9.60
Кендіяк	19.14
Норт Бетлфорд	15.51
Ґлеслин	10.40
Гедерлей	10.00
Витків	18.00
Разом	**82.65**

ОКРУГА: Йорктон, Саск. — Парох: о. В. Бойчук.

Йорктон	34.56
Райн	14.10
Врокстон	9.85
Разом	**58.51**

ОКРУГА: Ґримсбі, Онт. — Парох: о. Р. Панченко.

Ґримсбі	20.00
Брентфорд	13.50
Разом	**33.50**

ОКРУГА: Ниаґара Фоллс, Онт. — Парох: о. Ю. Ференсів.

Ниаґара Фоллс	7.30
Велленд	8.00
Разом	**15.30**

ОКРУГА: Форт Віліям, Онт. — Парох: о. Прот. М. Фляк.

Фор Віліям	31.52
Вест Форт Віліям	19.25
Разом	**50.77**

ОКРУГА: Шіго, Саск. — Парох: о. Прот. Б. Яковкевич.

Фовм Лейк	26.54
Винярд	16.50
Вишарт	12.09
Шіго-місто	12.15
Шіго-Жучкани	5.15
Шіго-Мельничуки	6.30
Шіго-Федаки	10.20
Разом	**88.83**

ОКРУГА: Ватсон, Саск. — Парох: о. Е. Приступа.

Вадіна	10.00
Ватсон	4.00
Віцмер	5.00
Клейр-місто	4.00
Фосстон	5.00
Келвиньгтон	3.00
Разом	**31.00**

ОКРУГА: Вайта, Ман. — Парох: о. І. Куліш.

Вайта	20.20
Сірко	17.00
Сандави	15.75
Сеньків	7.40
Арбакка — св. Петра й Павла	2.10
Арбакка — св. Николая	10.45
Разом	**72.90**

ОКРУГА: Мелфорт, Саск. — Парох: о. Прот. М. Критюк.

Ґронляд - північна	10.00
Мелфорт	5.04
Бруксбі	5.00
Годсон Бей	13.76
Ервуд	4.00
Разом	**37.80**

ОКРУГА: Форт Френсис, Онт. — Парох: о. Г. Удод.

Форт Френсис	30.50
Атікокен	8.55
Разом	**39.05**

ОКРУГА: Вегревил, Алта. — Парох: о. М. Крищук.

Вегревиль	55.10
Січ - Коломия	12.50
Іннисфрі	22.25
Разом	**89.85**

ОКРУГА: Вакав, Саск. — Парох: о. М. Стеценко.

...	82.00

ОКРУГА: Гаес, Саск. — Парох: о. С. Ґрадів.

Ґлен Елдер	6.42
Стінен	4.25
Свон Ривер	5.75
Арран - місто	3.40
Норквей	6.65
Гаес	15.05
Ґвайтбіч	4.20
Свон Плейн	6.46
Мейбридж	4.60
[illegible]	56.78

ОКРУГА: Лак Ла Біш, Алта. — Парох: о. П. Зубріцький.

Ґресслейд	4.60
Норал	4.25
Лак Ла Біш	4.65
Бойл	2.68
[illegible]	16.18

ОКРУГА: Тіодор, Саск. — Парох: о. Я. Пух.

Інсиньґер - Гайвей	11.70
Тіодор	9.30
Маморниці	4.80
Інсиньґер - Половники	4.30
Вестбрук	2.00
Разом	**32.10**

ОКРУГА: Айтуна, Саск. — Парох: о. М. Хоменко.

Айтуна	10.50
Мелвилл	8.00
Ґудів	7.00
Габбард	8.70
Фенвуд	2.20
[illegible]	36.40

ОКРУГА: Вірдейл, Саск. — Парох: о. С. Зузак.

Кадет	13.40
Нипавин	13.70
Разом	**27.10**

ОКРУГА: Радвей, Алта. — Парох: о. Прот. Д. Ф. Стратійчук.

Торгилд	13.40
Радвей	9.50
Васетна	7.75
Разом	**30.65**

ОКРУГА: Кемсек, Саск. — Парох: о. П. Бублик.

Мазепа	23.32
Мюлок	12.50
Разом	**35.82**

ОКРУГА: Мирнам, Алта. — Парох: о. Прот. А. Хруставка.

Мирнам	21.40

ДУШПАСТИРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

Едмонтон

У днях 3-4 квітня 1962 року в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відбулася рокова Душпастирська Конференція Західньої Єпархії.

За особливішим Благословенням Первоієрарха нашої Церкви - ВПреосв. Владики Митрополита Іларіона, Священство Західньої Єпархії під проводом Преосв. Владики Андрея — Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, застановлялося над своїм завданням Українського Священства в Канаді під цю пору. Спільними звітуваннями, доповідями і обміном думок шукано можливостей поліпшити свою працю служіння Богові й народові почерез Церкву, з цією свідомістю, що Церква — це найбільший скарб і сила народу, яка тримає його при житті і змагає до його визволення.

У перший день Конференції, по Молебні й Привіті Владики Андрея, вибрано Ділову Президію Конференції в особах о. Прот. Д. Стратійчука — предсідника і о. М. Дебрина — секретаря, та Резолюційну й Розметову Комісії; потім приступлено до коротеньких звітувань о.о. Душпастирів про позитиви й неґативи, цебто про головні труднощі в душпастирській праці по Парафіях та про способи їх усунення.

При слуханні цих звітів враження таке, що, як кажуть, „радість з журбою обнімаються", — бо з-поза незаперечних позитивів нашої праці, її зростання й жертвенної відданости служителів і вірних Церкви визирають численні й з кожним днем зростаючі труднощі, нові проблеми. Їх багато, і вони дуже різнородні. Чуємо про байдужість і несвідомість певної частини українського суспільства, про розкладаючий комунізм, сектанство та чужий нашому народові протестантизм, про втечу молоді через чужомовність і мішані подружжя в чуже середовище; про фінансові труднощі деяких Громад і їхніх Душпастирів, що спричинюється бюджетними недомаганнями декотрих Громад. А чреез брак фондів терплять завдання Церкви.

Стверджено великі труднощі в рідному шкільництві через брак дидактичного матеріялу, учителів, приміщень і координації праці та болісно вражуюча пасивність частини батьків і дітей в найдразливішій справі — у справі мови, тощо; оце головні труднощі душпастирської праці.

Безумовно, що ціллю Конференції було шукання успішних засобів усунення цих перепон.

Преосв. Владика Андрей у своїй основній доповіді про „Наші завдання" найбільше наблизив нас до мети. Перш за все, ми відчули, що наш успіх передусім залежатиме від ревного виконування нами завдань, як „сторожа народу і його Церкви". Ці завдання починаються від Божого Престолу та йдуть до дому вірного, а кінчаються, залежно від обставин, там, куди лиш може сягнути душпастирська опіка. Богобоязне зберігання святощів нашої Святої Православної Церкви і зразкова братська любов — це основа нашого діяння. Центром цього діяння — це діти й молодь, та невпинне підношування морально-релігійної і національно-громадської свідомості вірних.

У дразливому питанні мови ми кермуємося рішенням Собору і вказівками нашого Митрополита і взагалі всього Проводу, значить: всіма способами плекаємо наш найбільший скарб — українську мову, вживаючи мірою конечних потреб і англійську, як засіб до мети. Маємо всеціло й розумно використати всі дані нам засоби праці: літературу, школи, Місійні Округи, тощо. У фінансово-господарській ділянці, як матеріяльній основі життя Церкви, мусимо допомагати творити фінансову базу.

Крім глибокоповчальної доповіді Владики Андрея, виголошено реферати на теми: 1) „Вплив Святої Тайни Сповіді на поглиблення релігійно-морального життя" — о. Прот. Д. Стратійчук, 2) „Опіка Церкви над молоддю" — о. М. Крищук, 3) „Церква й діти" — о. Олександер Костюк, — були добрі, річеві й викликали корисні дискусії, в яких брали участь о.о. Душпастирі, учительство й чільне громадянство з Едмонтону й околиці на вечірній загальній сесії.

На Конференції були коротко порушені і з'ясовані питання: провінційних з'їздів молоді під проводом СУМК, фінансові справи Єпархії, курси українознавства й оселя „Барвінок" при Інституті Св. Івана, Рада (й діяльність) Української Школи Західньої Єпархії, про матеріяли для Недільних Шкіл, тощо. Також порушено справу збірки на Колеґію Св. Андрея в Вінніпезі.

На закінчення Душпастирської Конференції пан Пауш поінформував Конференцію про справу видачі Дяківського Курсу нотами й платівками (пластинками) та переграв на магнітостяжці награну Святу Великодню Утреню.

4-го квітня, в середу, відправлено Архиєрейським Чином Божественну Літургію Раніш Освячених Дарів у сослуженні Духовенства. Відбулася Свята Сповідь і Причастя духовних і мирян.

Конференція сердечно подякувала Жіночому Товариству при Катедрі Св. Івана за добрі обіди.

Далі о. Прот. С. Симчич в імені Резолюційної Комісії відчитав виготовлені резолюції Конференції, що були присутніми прийняті одноголосно.

Самозрозуміло, що порушені проблеми не дадуться розв'язати одним рішенням чи резолюціями одніеї Конференції, а систематичною і наполегливою працею всіх чинників. До цієї праці закликає нас наша Свята Церква і її Високий Провід з Високопреосвященнішим Владикою Первоієрархом Митрополитом Іларіоном. Устами Владики Андрея ця Конференція виголосила: „Радіймо в Господі", що нас покликано до цієї великої роботи.

о. Микола Дебрин,
секр. Конференції.

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ СВ. ТРОЇЦЬКОЇ ПАРАФІЇ

Ванкувер, Б. К.

Пройшло лише 8 місяців, як призначено о. Сацевича парохом української православної церкви у Ванкувері, і наше життя пішло дуже вперед. Зорганізувалося добре навчання в усіх школах. Почало впорядковуватися й спрямовуватися життя на добрий шлях у старшому та молодшому СУМК. Надзвичайно багато попрацював о. Сацевич спільно з Відділом СУК ім. Лесі Українки під головуванням пані А. Лазаревич та з Управою Громади під головуванням п. С. Крипса. Як любо і приємно бачити щиру співпрацю, яка дає добрі наслідки для Церкви!

Приблизно ще за місяць перед Великим постом о. Сацевич разом з Управою СУК ім. Лесі Українки намітили плян праці, який зводився до впорядкування і прикраси у вівтарі та перед іконостасом, а також наочно інформувати не-український світ про українську Великодню традицію й культуру.

Та не все можна зробити без грошей. Тому о. Сацевич звернувся до парафіян, прихильників та громадських організацій з закликом і проханням про пожертви на вищезгадане.

Не пройшло багато часу, як почали надходити пожертви. Віддія Союзу Українок Канади зголосився купити всю матерію на Великодні накриття й частково покрити витрати за матерію на Великодні накриття Св. Престолу і місця та столики у вівтарі і перед іконостасом на суму біля 600 долярів. Усі вищезгадані накриття жіноцтвом пошито безкоштовно. Старший СУМК пожертвував Дароносницю вартости 41 доляр. Панство Маланичі купили дуже гарні Великодні ризи — 205 долярів. На великі свічники вартости 460 долярів зложили пожертви: п-во Кристюки — 100 долярів, п-во Гаврилюки — 75 дол., п-во Кніцькі 75 дол., п-во Стефюки — 50 дол., пан І. Гриценко з дружиною — 50 дол., пан П. Гриценко з дружиною — 50 дол., п-во Оленюки — 25 дол. Пані Б. Довганюк купила малі свічники вартости 21 до., п-во Щерецькі купили підсвічники - 22 доляри. Були ще й безіменні жертводавці, що склали пожертви на покриття витрат Великоднього накриття. Одна пані пожертвувала 150 долярів, а друга пані 100 долярів.

Дякуючи великим турботам о. Сацевича та праці СУК і пожертвам усіх вищезгаданих, наша Св.-Троїцька церква, як додати до цього ще розставлені чудові квіти, мала у вівтарі і перед іконостасом дуже гарний святково-великодній вигляд, якого Ванкувер раніше ще не бачив.

Подбав о. Сацевич також і про те, щоб усі школи при нашій парафії і взагалі українська молодь приїхали в цьому році організовано до Св. Сповіді й Причастя. Цим днем була визначена субота 14-го квітня

У звершенні Св. Сповіді й Богослуження помагали о. Сацевичеві парохи наших сусідніх Громад о. І. Гикавий і о. О. Костюк. Після Св. Причастя СУК влаштував для учнів цих шкіл і дітей взагалі чайне прийняття.

У Великий Піст СУК імені Лесі Українки та Мистецький Комітет при СУК демонстрували і навчали молодь і старших розмальовувати писанки в парафіяльній залі чотири тижні в квітні кожного четверга від 8 год. вечора. Цим керував Мистецький Комітет при СУК. На превеликий жаль, не виявлено великого зацікавлення загалу в цьому, бо на навчання приходили мало

Дуже велике зацікавлення до мистецтва наших писанок виявили не-українці. У цьому році за два тижні, щодня від 10 до 4 години, перед Великоднем — Відділ Союзу Українок Канади з участю майже всього їх жіноцтва демонстрував розпис писанок на місці у 3-ох крамницях „Вудвордс" у Ванкувері і там таки їх продавали. Було дуже багато відвідувачів учителів нижчих, середніх шкіл, професорів університету та студентства. Успіх Союзу Українок у цьому був величезний, та й фінансовий прибуток виявився добрий. Лише одна дирекція „Вудвордс" готівкою виплатила 300 долярів і безкоштовно відвела місце у своїх крамницях

У п'ятницю 27 квітня о 9-й годині вечора по закінченні Відправи й виносу Плащаниці Союз Українок Канади ім. Лесі Українки приготував і розпродав Великодне печиво-паски й писанки. Дуже багато членкинь відділу Союзу Українок Канади і жіноцтва взагалі щиросердечно відгукнулися на це. Принесено було багато печива й писанок і з'явилося багато покупців. Матеріяльний успіх і в цьому був добрий.

Слід тепер подати про дуже добрі наміри і пляни в нашій Громаді. Прийшов час на її розбудову, бо при нашій церкві, хоч і новій, немає відповідних приміщень для наших шкіл, бо старе приміщення (бувше УНД) з малою залею ніяк не відповідає теперішнім вимогам. Тому-то 25 квітня о 8 год. вечора Управа Громади скликала Надзвичайні Загальні Збори, які рішали, як найбільш доцільно розв'язати наші болячкі потреби. Теперішне місце, де є церква при 154Е 10 Евеню, дуже мале, отже, розуміється з нашими обставинами не можливо, та й місто не дає дозволу, розбудувати саме тут

Надзвичайні Збори, обговоривши все вищеподане в подробицях, ухвалили великою більшістю голосів присутніх купити нову площу землі в модерно-забудованій дільниці міста на розі вулиць Овк і 56 Аве. Для повної розбудови Громади, щоправда, на далеку перспективу, потрібно біля одного акра землі, і це коштує біля 42 тисячі долярів. На цій площі вже в найближчий час потрібно побудувати велику залю й приміщення для шкіл, а в майбутньому, коли настане потреба в більшій церкві, то можна буде побудувати ще одну, велику, українську православну Святиню-Катедру.

У Ванкувері всі передумови є для цього, бо сюди прибувають напостійне православні українці з холодних степових провінцій Канади. У зв'язку з вищезгаданим уже вкомплектовані Збірковий та Будівельний Комітети. Вони негайно приступлять до праці, як тільки закінчаться оформлення купівлі площі. Це буде зроблено в найближчий час.

Великодні Богослуження в церкві Св. Тройці пройшли в цьому році дуже святково, величаво й гарно. Усі накривала у вівтарі й перед іконостасом були нові, хороші; вони та багато нових підсвічників блистіли. У вівтарі й перед іконостасом було розставлено багато гарних квітів.

Чудово виглядав макет Гробу Господнього. Він був дуже гарно розмальований і удекорований та стояв з лі-

ОГОЛОШЕННЯ ОГОЛОШЕННЯ

Вже вийшло 3-тє число квартальника

НОВИЙ ЛІТОПИС

(за квітень-червень 1962)

ЗМІСТ ЧИСЛА:

Редакційна: Свобода; **Оксана Лятуринська:** З Ісаії; **д-р Яр Славутич:** Московія; **Протопресв. д-р С. В. Савчук:** Тарас Шевченко і Айра Олдридж; **проф. Евген Онацький:** До історії „Української Малої Енциклопедії"; **Інж. Сава Зеркаль:** Ще про „Українську базилику коло Кельц"; **майор Микола Битинський:** Найважливіші територіяльні герби України; **д-р С. Я. Параманов:** Нове про „Слово о полку Ігоревім"; **Василь Буряник:** До історії двомовних шкіл; **Ювілейні статті:** Олександр Неприцький-Грановський; До 35-ліття наукової діяльности П. К. Ковалева; Рецензії.

Американський актор (мурин) Айра Олдридж і Тарас Шевченко. (Малюнок роботи Л. Пастернака 1915 р.)

Це одна із світлин, що ілюструють статтю в журналі — на тему приятелювання Т. Шевченка із славним актором — негром Олдрижем. Ця цікава подія в житті Т. Шевченка вперше тут подається до відома ширшого загалу українців.

Передплата на „Новий Літопис":
Окреме число — **75 центів**
На рік — **$3.00**

Гроші й замовлення висилати на адресу:

THE NEW CHRONICLE
P.O. Box 3525, Stn. "B"
Winnipeg 4, Man.

вого боку церкви перед іконостасом. У цьому Гробі Господньому лежала плащаниця від виносу до Великодня. Богослужбу правив о. П. Сацевич з участю 4-х хлопців-послушників. Отець Сацевич облачився в дуже гарні світлі нові ризи, а послушники — в нові стихарі. Горіло перед іконостасом дуже багато свічок. Розпочалася Служба Божа о 7-й годині ранку в такому порядку: Обхід церкви, Воскресна Утреня, Воскресна Літургія і Свячення Пасок. Церква була заповнена вірними вщерть і ще більшість вірних мусіли бути під церквою надворі, бо не було для них місця в церкві. Прекрасно й торжественно співав хор під управою п. В. Ільчука. Після Св. Євангелії о. Сацевич замість проповіді прочитав Великодне Послання Владики Митрополита Іларіона „Христос — Радість Вічная", а за цим продовжувалося Богослуження, після якого о. Сацевич від себе й Управи Громади передав Великодне Привітання Владиці Митрополитові Іларіонові, Високопреосв. Архиепископові Михаїлові, Преосв. Єпископові Андреєві та всьому Всечесному Духовенству й побожним вірним Української Православної Церкви та парафіянам і прихильникам нашої Церкви і всьому українському народові „пересилаємо найщиріші привітання в День Світлого Христового Воскресення: Христос Воскрес! Воістину Воскрес!" Прохав ще о. Сацевич всіх присутніх у цей Великий День мати любов до ближнього і жити як одна християнська родина.

Після цього о. Сацевич щиро дякував від себе й Управи Громади та просив у Господа Ласки всім тим, що гарно співали, працювали для прикраси й прикрашували нашу Святиню, — а ними були: керівник хору п. В. Ільчук, усі хористи, пані Вакалюк, що так гарно приготувала вази з квітами, які потім розставлено в церкві, п-ву Пушкам, що купили й пожертвували матеріял на макет Гробу Господнього та його гарно розмалювали в єрусалимському стилі мистецтва, п-ву Шевчукам, що гарно удекорували, і п.п. Вакалюкові й Гриценкові, що безкоштовно збудували макет Гробу Господнього.

До цього ще додам, що вже раніш під час недільних Богослужень о. Сацевич від себе й Управи Громади дякував усім жертводавцям, імена яких згадано вище, а крім того була подяка всім, що працювали й пожертвували свою працю на пошиття Великопістних та Великодніх накривал. Тими панями й панами були: А. Лазарович, Н. Гречка, Нижник, А. Гуцуляк, С. Ясенчук, О. Сироїд, Є. Твердун, Б. Довганюк, Д. Торупка, Дзюбенко, добр. Гикава, Колодніцька, Т. Пелех, Фіґуш, Нижник і І. Решетняк.

Потім у парафіяльній залі відбулося Посвячення Пасок під величавий спів „Христос Воскрес". Приблизно о годині 10.30 по закінченні цього, всі парафіяни й прихильники роз'їхалися по домах споживати Свячене.

(Закінчення буде)

Член Громади.

ПОПРОЩАЛИ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНІВ

Мус Джо, Саск.

У вівторок 24 квітня ц. р. ввечері зійшлися до церковної залі парафіяни Української Гр.-Православної Громади і знайомі попрощати своїх заслужених членів Івана Назаревича і його дружину.

П-во Назаревичі виїхали до Саскатуну, куди п. І. Назаревич переведений як урядовець С.Н.Р.

На чайному прийнятті в честь п-ва Назаревичів голова Жіночого Товариства пані Мацюра вручила їм від нашої Парафії маленький, але щирий дарuночок.

З прощальними промовами виступали голова нашої Громади В. Данькович, п. С. Наливайко і голова Народнього Дому П. Ничка; усі промовці висказали свій жаль з приводу від'їзду п-ва Назаревичів і одночасно підкреслювали їхню щиру працю для добра і розвитку Церковної Громади.

П-во Назаревичі, як піонери нашої Громади, займали в ній відповідальні пости від початку її заснування аж дотепер, за що їм належиться сердечна подяка від нашої Церковної Громади.

На кінець п-во Назаревичі зложили щиру подяку всім присутнім за даруночок і за вияви християнської любови та щирости до них

При нагоді пан С. Гальчик попросив присутніх, щоб зложили маленькі пожертви на пресовий фонд „Вісника"; зібрано $19.30.

В імені нашої Церковної Громади бажаємо п-ву Назаревичам на новім місці щастя, здоров'я і щасти Боже ще довго прожити!

Член М. Л.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ПЕТРО ГРИГОРУК

Ошава, Онт.

У четвер 5 травня ц. р. о 11 годині дня спочив у Божі в лікарні в Ошаві бл. п. Петро Григорук — основоположник-фундатор церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Ошаві, Онтеріо.

Бл. П. Петро народився 12 липня 1896 року в селі Топорівцях на Буковині, в західній Україні, 1912 року; 15-літнім хлопцем приїхав у Канаду й осівся в Ошаві. В 1919 році він одружився з Домкою Василашко Ревеґа. Працював у фабриці білизни. Він дуже любив Церкву, і він та його покійна дружина щиро працювали для неї; він кілька разів був тут головою Української Православної Церковної Громади, а також скарбником, а від часу заснування цієї Громади був її постійним повіреним (тростом); був членом Взаїмної Помочі Відділу ч. 33, від часу його заснування.

Похоронні Відправи звершили два священики: о. парох П. Запаринюк і о. Д. Лучак — парох церкви Св. Івана. Похорон відбувся в понеділок 7 травня при дуже великому здвизі учасників, які прийшли відпровадити улюбленого свого друга. Тіло похоронено на парафіяльному цвинтарі.

Покійний оставив 4 сини, 3 невістки, 3 дочки, 3 зяті, 18 внуків, 2 правнуки, 2 сестри й одного брата в Україні.

По Похороні відбувся обід в парафіяльній залі, і зібрано на місцеву церкву, а з того 5 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Щире спасибі Жертводавцям, а Царство Небесне Покійному. Спи спокійно, приятелю наш, довго будеш в нашій пам'яті, — нехай земля буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. СТЕПАН ЮРКІВ

Еґрімонт, Алберта

Дня 3-го квітня ц. р. помер Степан, одинокий син Василя і Марії Юрковних, жителів Еґрімонт, Алберта.

Покійний народився 1939 р. в Еґрімонт. По скінченні одинадцятої кляси шкільної науки помагав родичам у праці при господарстві. Минулого року почав також орудувати великим вантажним автом, перевозячи оливу. 3-го квітня 1962 року авто скотилося з дороги в яр, і в тому випадкові Степан згинув.

Покійний був надійним, гарним, молодим чоловіком. Полишив він своїх родичів і три сестри та багато з дальшої родини і приятелів.

Похорон відбувся з церкви в Еґрімонт 7-го квітня, який відслужив о. Прот. Д. Стратійчук. Дяківським співом проводила пані Лукасевич.

Під час Останнього Цілування присутні на прохання о. Пароха зложили 60 долярів, з чого вділено 10 долярів на Пресовий Фонд „Вісника". Тіло Покійного спочило на місцевому цвинтарі.

Усім ВП Жертводавцям щира подяка, а Покійному Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. МАРІЯ ЛУЦИК

Ошава, Онт.

У понеділок 30 квітня ц. р. о годині 19.30 вночі упокоїлася в Бозі в лікарні в Ошаві, Онт., Марія Луцик з роду Смуків — одна з передових членкинь Української Православної Церкви—раніше Вайта, Ман., а через 9 років в Ошаві, Онт.

Приїхавши в Канаду із своїми батьками в околицю Стюрбурн — Вайта, Ман., згодом вийшла замуж за бл. п. Івана Луцика, і вони фармерували у Вайті, Ман. Десять літ вона була з мужем в Онтеріо — спочатку в Ню Кесел, а потім у Колюмбус, недалеко Ошави. У березні 1959 року вона осталася вдовою, і перебувала коло дітей. Прожила вона 71 рік, 3 місяці, 9 днів; оставила 6 синів, 6 дочок, 24 внуків, і дві сестри в Україні.

Похорон відбувся в четвер 3 травня з української греко-православної церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Покійну похоронено на православному цвинтарі.

Похоронні Відправи і Службу Божу звершив при великому здвизі о. парох П. Запаринюк.

По Похороні відбувся в церковній залі обід і переведено збірку на місцеву церкву, а з того вділено 5 долярів на пресовий фонд „Вісника". Щире спасибі Жертводавцям, а Покійній Царство Небесне.

Вічна Їй Пам'ять!

Учасник.

Бл. П. МИКОЛА ГРИЩУК

(Роковини)

Сарайл, Алберта

Микола Грищук народився 19 грудня 1906 року в селі Вовкоцьові на Волині. Молоді літа провів у цьому ж селі із своїми родичами й братами. Відслуживши 18 місяців у польській армії, вернувся додому й одружився з Ольгою Ничипорик з цього ж села. Побачивши, що обставини життя під Польщею не дуже

вигідні, він виїжджає в Канаду 1930 року.

Микола й дружина Ольга та донечка Віра приїхали до Едмонтону і тут вустріли рідного брата Андрея, який вже був у Канаді два роки; а з Едмонтону поїхали на фарми в околицю Сонленд, Алберта, і тяжко працював, рубаючи корчі. На другий рік прийшла на світ дочка Марія, і того року вони переходять на гомстед далеко на північ, в околицю Лонг Лейк, пошта Волинь, і тут життєві обставини показалися недобрими ;за той час їхнього перебування прийшли на світ два сини (старші) Олександер і Петро; родина знову переходить на нову колонію у Френц і тут з кріпкою вірою в Божу поміч стали очищати землю з надією на краще. Їх мрія здійснилася, — вони доробилися майна та ще виховали дочку Любу Еву Надію, сина Володимира й дочку Лесю.

Сім'я Грищуків вся життєрадісна й весела, тому, що родичі виховали їх на наших українських звичаях, і вони є зразковими парафіянами греко-православної церкви у Сарайл. У січні 1961 року Микола занедужав, і по тяжкій операції пожив до 18 квітня, і увечері сумна вістка пролетіла по околиці, що не стало між нами Миколи Грищука— віддав Богу духа у присутності своєї дружини Олі.

Похорони й обряд звершив о. Хоменко з участю великої маси народу. Тіло Миколи спочиває на українському православному цвинтарі в Сарайл. Покійного оплакують у роковини його смерті дружина Оля, три сини, шість дочок, зяті й невістки, 13 онуків й брат Андрей, що живе в Едмонтоні.

Спи, мій любий мужу, і тату та дідусю, спокійним сном — нехай земля названої батьківщини, на якій Ти працював, буде Тобі легкою!

Дружина Оля, сини й дочки, брат й онуки.

Бл. П. М. ПАСІЧНИК

Йорктон, Саск.

У вівторок, 17 квітня ц. р. рознеслася по Йорктоні сумна вістка, що в понеділок ввечері 16 квітня несподівано помер на серце в Йорктонській лікарні бл. п. Манолій Пасічник на 59 році життя.

Покійний народився 31-го травня 1903 року в Шіґо, Саскачеван. В околиці Шіґо він виростав і проживав свої молодечі роки, там ходив він до школи. Уже з ранньої молодости належав він там до Української Православної Церкви, як також належав до хору. У 1925 році покійний Манолій одружується з Марією Мельниченко. Після одруження переходять на свою фарму, де разом фармерують до 1944 року. У тому ж (1944) році, вони переносяться до Йорктону, де проживають короткий час, а потім переносяться до Гемтон, Саск., а звідтіля до Джедбург, а 1946 року назад повертаються до Йорктону, де вже поселюються напостійне. В Йорктоні Покійний ввесь час працював у „Вітпул-лайфсток дивізії". У цій своїй праці чотири роки тому він був назначений супервізером.

Від самого початку свого прибуття до Йорктону покійний Манолій включається в церковно-громадське життя Української Православної Громади, і бере живу участь у праці як передовий член Громади. Коли в Йорктоні організувався хор, він вступає до хору і був хористом до кінця свого життя. Він також був і першим головою хору в Йорктові. Крім цього, коли Громада виготовляла Додатковий Статут, Покійний був одним з членів Статутної Комісії. Він був щирим православним християнином, ходив до церкви, а також сповідався й причащався. За два тижні перед смертю він і його дружина й цього року приступили до Св. Сповіді й Св. Причастя. Зо смертю Покійного Громада в Йорктоні втратила одного із своїх кращих членів.

Похоронні Відправи під жалібний спів хору під диригентурою п. Івана Хриптула й при помочі дяка п. Василя Благута відслужив у четвер 19 квітня о. В. Бойчук, який у своїй похоронній проповіді розповів про життя Покійного й висловив щире співчуття його родині. По Похороні в Народньому Домі відбувся поминальний обід. Як на Похороні в церкві, так і на поминальному обіді було дуже велике число як місцевих, так і позамісцевих людей, які прийшли віддати останню прислугу Покійному.

Покійний Манолій полишив у смутку свою дружину Марію, четверо дітей: два сини й дві доньки; сини: Елен і Євген у Йорктоні; доньки: Ольга Смарт в Медов Лейк, Саск., і Сицилія Жилик в Йорктоні; полишив одного внука й 6 сестер: Цію Кіцул в Шіґо, Кіцу Звоздецьку в Тафнел, Саскачеван, Ганю Доманську в Шіґо, Василину Вондер в Реджайні, Катерину Доманську в Шіґо й Домну Сандул в Муж-Джо.

На заклик о. Пароха при Посліднього Цілуванні учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець Покійному $66.26. Ці гроші були призначені на церковні справи й нашу пресу, а в тому й на пресовий фонд „Вісника" $10.00.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Манолія хай Господь прийме в Своїх оселях праведних.

о. В. Бойчук.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00

У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

Canada

УВАГА! УВАГА!

Українська Греко-Православна Громада в Гефорд, Саск.,

запрошує всіх вірних з округ Гефорд і Норт-Бетлфорд та сусідніх містових громад, взяти участь в Архиерейській Візитації Високопреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА і в Ювілею Пискливецької церкви в неділю 10-го червня 1962-го року.

ПРОГРАМА:

8.30 ранку — Утреня
9.30 — Зустріч Владики
10.00 — Архиерейська Богослужба
12.00 — Обід в Українському Народньому Домі
2.00 — Концертова програма із доповіддю Митрополита Іларіона.

За Заряд Громади:

о. Я. Рибалка, парох.
Д. Семко, голова.
І. Гранич, секретар.

УВАГА! УВАГА!

ВИНДЗОР І СУСІДНІ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

Українська Православна Громада Св. Володимира у Виндзорі, за Благословенням ВПресв. Владики Михаїла, Єпископа Торонта й Східньої Канади, запрошує українське громадянство міста Виндзору та сусідніх громад Східньої Єпархії У.Г.П. Церкви на **ПОСВЯЧЕННЯ ПЛОЩІ** під будову нової церкви Св. Володимира. —

Святочне Торжество відбудеться **В НЕДІЛЮ, 3 ЧЕРВНЯ 1962, на площі, при вулиці Текомсі й Дургам.** —

ПОРЯДОК

9. рано — Зустріч ВПрсв. Владики Михаїла.
10.00 рано — Свята Божественна Літургія, Архиерейським чином, яку відслужить ВПрсв. Владика Михаїл в Сослуженні Духовенства.
12.00 — Торжественне Посвячення Площі.
12.30 по полудні — Святочний спільний обід (в залі румунської церкви Св. Юрія, при тій самій вулиці) з відповідною святочною програмою.

До численної участи у Торжественних Святкуваннях запрошуємо Всеч. Духовенство й Вірних міста Виндзору й сусідніх Громад Східньої Єпархії.

о. Прот. Ф. Керніцький, парох.
В. Вахна, голова.
Ю. Торошенко, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

3. Неділя, — Поплар Парк, Кенора, Стед.
10. Неділя, — Бозежур, Сулухавт, Транскона.
17. Пресвятої Тройці (ЗЕЛЕНІ СВЯТА), — Поплар Парк, Попларфілд — Храм.
24. Неділя, — Транскона, Сенаґія — Храм, Гонор, Кенора.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА

ЧЕРВЕНЬ

3. Неділя — Кемсак
7. Четвер (Вознесення) — Сторновей
10. Неділя — Калдер
15. Пятниця (Івана Сучавського) — Кемсак
17. Неділя — Мазепа (Храм)
18. Понеділок (Св. Духа) — Донвел
24. Неділя — Кемсак (Храм)

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОРИЧУКА

ЧЕРВЕНЬ

3. Неділя Сліпонародженого — Йорктон
7. Четвер. Вознесення Господнє — Йорктон
10. Неділя Св. Отців Першого Всел. Собору — Горлиц
17. Зелені Свята. Святої Тройці — Йорктон. По полудні Відправи на могилках
18. Понеділок. День Святого Духа — Брокстон
24. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Норт Бетлфорд
7. Четвер. Вознесения Господне — Ґлезлин
10. Неділя — Св. Отців Нік. Собору — Биггер (Храм)
10. Неділя — Кендо (Вечірня 5 год. перед вечером)
15. Пятниця. Св. Вмч. Івана Сучавського — Н. Бетлфорд
17. Неділя. Пресв. Тройці — Гетерлей (Храм)
18. Понеділок. Св. Духа — Виткін (Храм)
24. Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3290

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпор. — Вернон
7. Вознесіння Г. Н. І. Х. — Вернон
10. Неділя Св. Отців — Ревелсток (Храм)
17. Зелені Свята — Вернон
18. Святого Духа — Вернон
24. Неділя Всіх Святих — Кемлупс (Храм)

Address:
2902—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого, (Проводи) — Едванд
3. Неділя 4-та година по пол. (Проводи) — Белліс
7. Четвер Вознесіння Господне (Храм) — Смокі Лейк
10. Неділя Освячення Церкви яке довершить Преосвящений Владика Андрей — Вільна
17. Неділя Пресв. Тройці (Храм) — Спеддел
18. День Святого Духа (Храм) — Стрий
24. Неділя Всіх Святих (Храм) — Белліс

П. С. Проситься всіх довколичних Громад, щоб взяли участь у Посвяченню Церкви у Вильні і також у Храмових відправах Спеддел, Стрий, Белліс і Смокі Лейк.

Address: Box 309. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Кобаар. Храм
7. Четвер, Вознесення — Денбирі
10. Неділя — Свон Ривер. Храм
17. Неділя, Зелені Свята — Арран. Храм
Вечірня — Ґаєс 7 год. веч.
18. Понеділок. Св. Духа — Вайтбіч. Храм
24. Неділя — Стінен, Архиерейська Візитація Високопреосв. Митрополита Іларіона. Просимо всіх українців ближчих і дальших околиць ласкаво прибути.

Address: Box 111, Hayne, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Воллей (Митрополича Візитація)
7. Четвер. Вознесения Господне — Ню Вестмінстер
10. Неділя — Чилловак
15. Пятниця. Св. Вмч. Івана Сучавського — Ню Вестмінстер
17. Зелені Свята — Ню Весмінстер
18. Понеділок. День Св. Духа — Ню Вестмінстер
24. Неділя —. Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. Д. ДЕНИСЮКА
Box 719. Westlock, Alta. Ph. 496

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Ґресланд
7. Четвер, Вознесення — Лак Ла Біш
10. Неділя — Атабаска
17. Неділя, Пресв. Тройці. Храм — Боїл
18. Понеділок День Св. Духа — Норал
24. Неділя — Річмонд Парк

Lac La Biche, Alta. Box 551. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Сембург
7. Четвер, Вознесення — Вірдейл
10. Неділя — Кадет (Всеч. о. Мітрат Грицина)
17. Неділя, Зелені Свята — Сембург (Храм)
18. Понеділок, День Св. Духа — Нипавин
24. Неділя Всіх Святих — Шишмен (Храм)

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Брендон
7. Четвер, Вознесення Господне — Брендон
10. Неділя. Портедж Ля Прері
17. Зелені Свята. Храм. — Брендон. Службу Божу очолить о. Протопресвітер д-р Савчук.
18. Понеділок. День Св. Духа — Брендон
24. Неділя — Портедж Ля Прері. Святковання 25-літнього ювілею Відділу Жін. Товариства.
24. Неділя — Брендон

УВАГА! Щиро запрошуємо усіх взяти участь у Храмовій Відправі в Брендоні на Зелені Свята, неділя 17-го червня. Відправу очолить о. Д-р С. В. Савчук, Голова Президії Консисторії.

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-6314

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Ґронлід (північна)
7. Четвер. Вознесення ГНІХ — Ґронлід (над рікою). Храм
10. Неділя — Гадсон Бей
15. Пятниця. Св. Івана Сучавського — Ендевор
17. Трійця. Зелені Свята — Ґронлід (північна). Храм
18. Понеділок. День Святого Духа — Бруксбі
24. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Тел. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Саидави. Проводи
7. Вознесення Госп. — Арбакка Св. Ап. П. П. Проводи
10. Неділя — Сірко. Проводи
17. Пресвят. Тройці — Вайта. Храм
18. День Св. Духа — Арбакка Св. Миколая
24. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-52.

о. ІВАНА МАРІБИ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Вонда
7. Четвер Вознес. — Оен-Кепон
10. Неділя — Мічем
17. Зелена Неділя — Кіндерслі, Храм
18. Зел. Понеділок — Пріліейт
24. Неділя — Кендіак

211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask. Phone: CH-4. 7186.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк
7. Вознесення Госп. — Січ
10. Неділя — Енгусвіль. Храм
17. Пресв. Тройці — Виста. Храм
18. День Св. Духа — Росборн
24. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 886.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
2. Субота. Проводи — Рорктон
3. Неділя — Дрифтінг Ривер
7. Четвер. Вознесення Господне — Ешвіл. Храм)
10. Неділя. Служба Божа по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ — Давфин
15. Пятниця. Вмч. Івана Сучавського — Ґилберт Плейнс
17. Неділя. Зелені Свята — Сифтон. Храм
18. Понеділок. День Св. Духа — Валей Ривер. Храм
24. Неділя — Полеве Богослуження Давфинської Громади св. Юрія — Брокен Пайн Лейк, Манітоба.

УВАГА! В неділю 24-го червня, коли б погода не відповідала, враз і дощу, то Служба Божа відслужиться в Давфині у церкві св. Юрія. Давфинська Громада запрошує все українське громадянство сусідніх громад взяти участь в Полевому Богослуженні.

Служба Божа по радіо від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Ватсон
7. Четвер — Вимпер. Храм
10. Неділя — Канора
17. Пресв. Тройці. Фостон. Храм
18. День Св. Духа — Київ
24. Неділя — Вадіна

Watson, Sask. Box 298 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУЙ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
7. Четвер. Вознесения Госп. — Вестбрук (Храм)
10. Неділя — Подор (м.)
15. Пятниця Ів. Сучавського — Половики (Храм)
17. Неділя Св. Тройці — Дробот (Храм)
18. Понеділок. День Св. Духа — Інсінґер (м.) (Храм)
24. Неділя — Маморнець

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 88.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Кридор
7. Четвер — Гефорд
10. Неділя — Гефорд-Пискляваці. Архиерейська Візитація і Ювелей Писклевецької Церкви
17. Неділя — Гефорд
18. Понеділок — Редфілд
24. Неділя — Борден-Білики

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Бюкенан
7. Вознесення; Храм і Проводи — Бирджес
10. Неділя — Канора
10. Неділя, Вечірня в год. 8-ій — Рама
17. Зелені Свята; Храм — Стирджес
18. Зел. Понеділок — Рама
24. Неділя — Канора
24. Неділя, Вечірня — Бирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого — Ст. Джуліен (Проводи)
7. Четвер, Вознесення Госп. — Єллов Крік (Проводи)
10. Неділя — Вакав
15. Пятниця. Вмч. Ів. Сучавського — Ст. Джуліен
17. Неділя. Зелені Свята — Кадворт (Храм)
17. Неділя. Зелені Свята — Сматс (Храм) о. В. Сеницин
18. Понеділок. День Св. Духа — Тарнополь (Храм) о. В. С.
18. Понеділок. День Св. Духа — — Лепін (Проводи)
24. Неділя. Всіх Святих — Альвіна (Храм)

Address: Box 4. Tel. 45
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя. Храм — Роза
7. Четвер. Вознесення (проводи на гробах) — Толстой
10. Неділя. Жіночий з'їзд — Ґардентон
17. Зелена Неділя. Храм — Толстой
18. Зелений Понеділок — Толстой
24. Неділя (проводи на гробах) — Ґарденгон

Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Вилинґдон
7. Четвер. Вознесення Госп. — — Прут, (Храм)
10. Неділя — Ендрю. Полева Сл. Божа
17. Неділя Пресв. Тройці — Вилингдон, Храм. Візитація Преосв. Владики Андрея
18. Понеділок — День Св. Духа — Завале
24. Неділя — Гемлин

Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Еґрімонт
Восетна. Проводи 3.30 по пол.
7. Четвер Возн. Госп. — Редвей Храм
10. Неділя — Редвей. Окружне Богослуження
17. Неділя Св. Тройці — Редвотер Храм
18. Понеділок Св. Духа — Восетна
24. Неділя. Всіх Святих — Федора Храм

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародженого — Пайн Ривер
7. Четвер (Вознесення Господне) — Ворд (Зелена) — Проводи
10. Неділя Св. Отців — Етелберт (Проводи)
17. Неділя Пресв. Тройці (Зелені Свята) — Пайн Ривер. Проводи
18. Понеділок (День Св. Духа) — Ґарленд. Проводи
24. Неділя Всіх Святих — Дорбен (Храмове Свято — щиро запрошується всіх вірних взяти участь у цьому святі).

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя Сліпонародж. — Айтуна
7. Четвер Вознесення Господне — Фенвуд
10. Неділя Св. Отців — Мелвіл
15. Пятниця Св. Івана Сучавського — Понечай
17. Неділя Зелені Свята. Храм — Айтуна
18. Понеділок День Св. Духа. Храм — Ґудів
24. Неділя Всіх Святих — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Мусідора. Проводи
7. Вознесення Госп. — Мирнам
10. Неділя — Лойдмінстер
17. Неділя. Зелені Свята, (Храмовий Празник) — Мирнам
18. Понеділок. День Св. Духа, (Храмовий Празник) — Бросов
24. Неділя. Всіх Святих. (Храмовий Празник) — Слава пп.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
2. Субота — Брудергайм. Річниця бл. п. В. Танцовної
3. Неділя — Равнгил. Проводи
7. Четвер, Вознесення Господне — Торсбі
10. Неділя — Брудергайм
15. Пятниця, Івана Сучавського, Соборна Служба — Кагвин
17. Неділя Пресв. Тройці, Храмове Свято, — Калмар
17. Неділя Пресв. Тройці, Храмове Свято, — Кагвин
24. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ
3. Неділя — Шіго місто
3. Неділя — Виниярд
7. Четвер — Вознесення. — „Коло Мельничуків"
7. Четвер. Вознесення — Едмор
10. Неділя — „Коло Жучкаків"
10. Неділя — „Коло Купровських"
17. Неділя (Зелені Св.) — Шіго місто. (Храм)
17. Неділя. Зелені Св. — Фовм Лейк
18. Зелений Понеділок — „Коло Стадників". Храм
18. Зелений Понеділок — Шіго Полудн.
19. Зелений Вівторок — „Коло Федаків". Храм
24. Неділя Вс. Святих — Вишарт. Храм
24. Неділя Вс. Святих — Тафнел. Храм

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1962. ЧИСЛО (1160) 12

РОЗПОЧИНАЄМО КАМПАНІЮ ЗА ФОНДАМИ НА НОВУ КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

це власність нашої національно-церковної спільноти в Канаді

На основі тих листів, що Комітет Будови Колеґії отримав від часу проголошення кампанії за фондами на новий будинок Колеґії, видно, що справа побудови нової Колеґії викликала серед нашого громадянства велике зацікавлення. Автори цих листів один за одним підкреслюють, що мати Колеґію в системі Манітобського університету — це справді факт величезного значення не тільки для українців у Канаді, але й для всього українського народу, бо це перша поза Україною в історії й одинока тепер у світі Українська Православна Академічна Школа, і ось вона здобула собі такий високий статус. Але разом з тим автори листів підкреслюють той великий і почесний обов'язок, що його тепер узяли на себе православні українці в Канаді — обов'язок якнайщедріше жертвувати на Будівельний Фонд Колеґії, і так уможливити започаткування будови ще цього року — з обчисленням, щоб перша стадія будування була закінчена ще перед початком академічного року 1963-1964.

Між іншим, один кореспондент поставив нам два запитання, на які, тому що вони можуть інтересувати також інших людей, даємо тут відповідь. Ці запитання — такі (подаємо дослівно):

„1. До кого Колеґія Св. Андрея у Вінніпеґу належить, тобто — на кого вона записана, та хто нею управляє чи завідує?

„2. Чи з перенесенням Колеґії на університетську площу вона не стане власністю Манітобського університету? Запитую тому, бо знаю, що коли б я побудував хату на чужій фармі, то згідно з законом хата була б власністю властителя фарми, отже чи не таке саме буде з новою Колеґією, що вона стане власністю Манітобського університету?"

Відповідь на перше запитання така Колеґія Св. Андрея у Вінніпезі існує на основі свого Чартеру, що був схвалений Манітобським парляментом (13-го квітня 1946 року), і у всіх своїх справах Колеґія дотримується вимог того Чартеру й кермується ним. Колеґія, як заінкорпорована установа, має у справах майна такі самі права, як приватна особа, цебто: вона може купувати й продавати землю та інші реальності; може давати й брати грошові позики; може заключати договори та підписувати контракти з іншими установами й з приватними особами, і т.д., і т.д. Згідно з цим і майно Колеґії записано на Колеґію, як на заінкорпоровану установу.

Щождо завідування справами Колеґії, то це належить до Ради Директорів Колеґії, до якої, згідно з Чартером, входять такі особи:

а) чотири члени **без вибору** (екс оффіціо), що ними є:

1) Правлячий Єпископ, тобто Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді;

2) Адміністратор Української Греко Православної Церкви в Канаді;

3) Принципал Колеґії, і

4) Декан Теологічного (Богословського) Факультету Колеґії.

б) дев'ять членів назначених загальним Собором Української Греко-Православної Церкви в Канаді, які урядують від часу назначення до слідуючого загального Собору;

в) шість членів назначених кожними Роконими Зборами членів Колеґії;

г) два члени щорічно вибраних абсольвентами Колеґії: один член від ґрадуантів університету, а один від абсольвентів Теології (поки немає принаймні 20 ґрадуантів університету та 20 абсольвентів Теології, то цих двох директорів щорічно назначує Консисторія Української Гр.-Православної Церкви в Канаді.

Як бачимо, з 21 директорів 15 є назначені посередньо або безпосередньо Собором Церкви та Консисторією, а 6-х директорів назначує Роковий З'їзд членів Колеґії, отже ясно, що фактична контроля над Колеґією, щодо програми її діяльности, є в руках Церкви. Крім фактора вибору складу Дирекції ця контроля забезпечена також ще й іншими вимогами Чартеру, як, наприклад, цим, що принципала Колеґії, декана Теологічного Факультету та всіх інструкторів і професорів цього Факультету Дирекція може назначати лише за попередньою згодою Консисторії нашої Церкви і що курси Богословія можуть відбуватися тільки такі, які апробовані Собором нашої Церкви, або її Консисторією, та що на спорудження будинків, потрібних Колеґії, Рада Директорів мусить мати згоду Собору Церкви, або її Консисторії, і т. ін. Отже, Чартер Колеґії виразно говорить, що Колеґія це школа чи інституція Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Відповідь на друге питання така:

Хоч Колеґія і буде знаходитися на площі (кемпусі) Манітобського університету, то однак вона й надальше залишиться такою, якою була досі, тобто самостійною Українською Православною Колеґією, і вона буде далі існувати та виконувати свою діяльність на основі свого досьогочасного Чартеру. Щождо тієї площі, на якій Колеґія буде побудована, то **це буде площа Колеґії,** яку вона купила, чи евентуально вирентувала від університету **на 99 років** за ціну одного доляра ($1.00). Коли проминуть 99 років, то ця угода сама собою (ipso facto) відновлюється на цих самих умовах, що й оригінальна угода, отже й у цьому відношенні жодних ні передбачених, ні непребачених ускладнень немає

ПЛЯН КАМПАНІЇ

за фондами на нову Колеґію

Для переведення кампанії за фондами на нову Колеґію створено Комітет Будови Колеґії, якого очолює Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, як Почесний Голова його. Загальний плян кампанії представляється так:

1. Для цілей кампанії територія Канади (від Монтреалу до побережжя Тихого океану) поділяється на збіркові округи, при чому **кожна** Парафія, цебто кожна Громада або Округа, яку обслужує **один** Священик, становить **збіркову округу** („дистрикт"). Громада, що має двох постійних парохів, як Едмонтон, Торонто та інші, становіть одну округу.

2. Кожен Священик являється зв'язковим між своєю Парафією і Комітетом Будови Колеґії та відповідає за зорганізування кампанії у своїй Парафії чи Окрузі. Для цього він разом з Управою Громади утворить місцевий Збірковий Комітет, якого він і очолює. Місцевий Збірковий Комітет може складатися з такого числа членів, яке буде вважатися потрібним, але вважається, що Комітет повинен складатися не менше, як з трьох осіб, а саме: голови, заступника голови та секретаря-скарбника (в одній особі).

Для переведення збіркової акції в Громаді треба обов'язково створити місцевий Збірковий Комітет, а не накладати цього обов'язку на Управу Церковної Громади, яка й без того має доволі своєї власної роботи, і тому-то йому могло б бути важко збіркову акцію належно доглянути. До місцевого Збіркового Комітету треба покликати людей охочих і підприємчивих, які справами Колеґії інтересуються та які хотіли б присвятити її трохи свого часу й труду.

3. У тих збіркових округах (парафіях), де є більше, ніж одна, Громад, місцевий Збірковий Комітет організується при кожній Громаді; це значить, що в кожній Окрузі, яку обслужує один Священик, буде стільки місцевих Збіркових Комітетів, скільки там є Громад. Збіркова акція цих Комітетів має бути відповідно скоординована. — Чи для цього повинен бути покликаний спеціяльний координаційний комітет, чи сам о. Па-

(Закінчення на 2-й стор.)

ПЛЯН КАМПАНІЇ

(Закінчення з 1-ї стор.)

рох виконує ролю координатора — це залишається до вирішення оо. Парохам з їхніми місцевими Комітетами. Докладніші інформації й інструкції для місцевих Комітетів у справі переведення збірки на місцях, а також потрібні друки будуть у свій час вислані на призначені адреси.

4. Щоб кампанія увінчалася належним успіхом, для цього треба її як слід підготовити. Ця підготова відбувається почерез пресу, обіжники, спеціяльні листи та живе слово. У свій час будуть розіслані спеціяльні листи та інші матеріяли у справі кампанії на адреси поодиноких вірних по всій Канаді. Усе це підготовить ґрунт і допоможе місцевим Збірковим Комітетам у їхній праці на місцях. Коли акція підготови вже закінчиться, **тоді буде проголошена збіркова акція,** під час якої Збіркові Комітети чи їхні відпоручники-збірщики мають відвідати **кожну православну родину чи особу** і просити їх скласти на Будівельний Фонд Колеґії свою пожертву. Збіркова акція, як така, повинна бути переведена на протязі 3-4 тижнів часу — залежно від місцевих обставин.

5. Року 1958-го, коли, з нагоди 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, була передбачена майбутня кампанія на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея, було намічено ось ці категорії жертводавців на Фонд Колеґії:

Жертводавець, який зложить на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі **сто долярів** ($100.00) або **більше,** стає **Членом** корпорації цієї Колеґії. Хто жертвує **п'ятсот долярів** ($500.00) або більше, стає **Членом-Ктитором** Колеґії. Жертводавець суми **тисячі долярів** ($1,000.00), або більше стає **Членом-Основоположником** Колеґії. Жертводавець **п'ятьох тисяч долярів** ($5,000.00) або більше, стає **Членом-Фундатором** Колеґії.

Члени Колеґії, згідно з її Чартером, мають право брати участь у З'їздах членів Колеґії. Кожен член має право вибирати й бути вибраним до Дирекції Колеґії та взагалі брати участь у вирішуванні та завідуванні справами Колеґії, чи то як повноправний учасник З'їзду Колеґії, чи як вибраний член Дирекції Колеґії.

Комітет Будови Колеґії Св. Андрея з'ясовує собі це, що православні українці Канади взяли на себе велике й важке діло, але він сильно вірить, що Бог допоможе його виконати. **І мусимо виконати,** бо цього вимагає розвиток і майбутність нашої Святої Церкви та релігійна й національна справи не лише тут, у Канаді, але й усього українського народу взагалі. У минулому наша українська православна спільнота в Канаді вже нераз давала докази своєї свідомости й жертвенности, отже тому-то й тепер маємо надію, що він засвідчить її й цим разом, і цей великий задум — побудувати нову Колеґію Св. Андрея скоро стане довершеним ділом.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Почесний Голова

Високопреосвященніший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Заступники Почесного Голови

Високопреосвященніший Владика МИХАЇЛ, Архиепископ Торонта і Східньої Канади; Преосвященніший Владика АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Голова Дирекції і Координатор

о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.

Комітет Кампанії

Суддя Іван Соломон, голова; Михайло Гикавий, секретар; о. Протоієрей Т. Ковалишин, скарбник; ред. Іван Сирник і Василь Перепелюк — члени.

Будівельний Комітет

Проф. Д-р Петро Кондра, голова; Д-р Василь Черевик і Інж. Михайло Ласько — члени.

Діловий Секретар

Мирослав Ягольницький.

Архиєп. Яків про „обєднання православних" в ЗДА

„Голова Грецької Православної Церкви ЗДА і Півд. Америки, Архиепископ Яковос, висловив переконання, що вже незабаром 14 східньо-православних церков ЗДА обєднаються в одну Американську Православну Церкву, яка за 15 років матиме неменше 6 міліонів вірних.

Архиеп. Яковос, який має у своїй юрисдикції півтора міліона Греків, сказав, що в обєднаній Американській Православній Церкві знайдуться і три російські, три українські, дві румунські і по одній: сербська, албанська, сирійська, болгарська і карпаторуська православні церкви," — подає укр. катол. щоденник „Америка" за 1 травня 1962 р.

У цій заяві Архиеп. Якова немає даних, на основі яких він мав говорити про об'єднання вищезгаданих Церков, з „трьома" Українськими Православними Церквами включно; також не уточнено, чи це лише пляни Архиеп. Якова, чи є якісь підстави для цього також і з боку тих Укр. Прав. Церков. У пресовій новинці немає також згадки, котрі саме з-поміж Укр. Прав. Церков в ЗДА мається на увазі, ані не подано, з яких джерел ця новинка взята.

Совєтський наказний ректор кат. семинарії в Ковні

Греко-католицький часопис у Філядельфії „The Way" — Шлях" за 16 травня 1962 р. на основі офіційних даних з Риму інформує:

„Як сповіщає Ельта Прес, минулого місяця ректор семинарії Ковенської архидієцезії був червоними присилуваний уступити „з приводу стану здоров'я", а нового ректора назначила держава. Ковенська семинарія є одинокою, що їй дозволено діяти в Литві. Число її студентів обмежене до 40".

Комуністична влада, звичайно, назначила ректором цієї одинокої в Литві католицької духовної семинарії свою людину — симпатика комуністичної влади, щоб вона виховувала майбутніх католицьких священиків. Одночасно ж папа визнає цю семинарію католицькою. Безперечно, одне з одним погодити не можливо.

о. Прот. Форостівський

Два видання твору Митрополита Василя Липківського „Відродження Української Православної Церкви"

Це видання зо вступом і замітками Протопресв. д-ра С. В. Савчука має назву: „ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ", що далі в цій статті зватиметься „православне видання", друге ж зватиметься „католицьким виданням", яке має назву: „ВІДРОДЖЕННЯ ЦЕРКВИ в Україні 1917-1930 року" зо вступом Олександра Моха й коментарем о. д-ра М. Соловія, ЧСВВ — „Доля УАПЦ Василя Липківського."

Отже в „католицькому" виданні спотворення починається вже з самої назви праці Митр. В. Липківського. У цьому немає нічого дивного: Рим не визнає національних Церков, і тому „католицький" видавець самоправно цю назву змінює.

Перший, неповний, друк праці Митр. В. Липківського вийшов у травні 1946 р. в Православнім Журналі Церковного Управління на Велику Гессію „ХРИСТОВА ГРОМАДА", „католицьке" видання датоване 1959 р. вийшло в Канаді, там же в 1961 р. появилося й „православне видання". Твердження „католицького видання" нібито вищезгадана праця Митр В. Липківського ними подається **вперше** також не відповідає дійсності.

У кого знаходиться й чи зберігся сам той рукопис праці Митр. В. Липківського? Точної, остаточної відповіді немає: одні кажуть, що цей рукопис „таємно зберігається", другі ж — що „пропав безслідно".

На 221 стор. „католицького видання" подано фотокопію з переписаного рукопису із датою закінчення машинописного переписання: 21 листопада 1942 року Отже переписання відбулося не з оригінального рукопису праці Митр. В. Липківського, а з копії, бо сам рукопис праці Митр. В. Липківського від травня 1942 року знаходився в посіданні Архиеп. Ніканора і в тім часі нікому для передруку не давався.

Канцелярією Архиеп. Ніканора було зроблено 4 копії останнього (7-го) розділу під назвою: „ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ", які були відповідно перевірені. Живі свідки й учасники цього зараз проживають в США: Прот. Роман Мельниченко, свящ. Петро Мелих, друкарка Анастасія Матвієвна Повстенко, а також проживаючий у м. Клівленді п. Михайлюк. Рукопис Архиеп. Ніканорові доставив Прот. Вадим Чорноморець, який 19 березня 1942 року був висвячений на священика. Автор цієї статті, що з лютого 1942 року займав посаду Голови міста Києва, стверджує, що проф. Миколи Андрусяка в складі співробітників Культурно-Освітнього відділу Управи міста Києва вже там не було. Отже копія, що стала підставою „католицького видання" й датована **21.XI.1942,** є відбиткою одної з тих копій, що в досить великій кількості мають українці. Сам я вперше прочитав таку копію в інж. С. Зеркаля в 1945 р. в м. Мюнхені, а другу — у Протопресв. О. Потульницького в м. Клівленді в 1955 році. Щодо останньої копії, то треба зауважити, що належала вона колишньому Голові ВУПЦР дияконові В. Потієнкові, що трагічно загинув у Німеччині. Копія

попала до Протопресв. О. Потульницького від сина покійного, що зараз мешкає в м. Бафало. Крім православних, відбивали копії й католики — Митр. Шептицький, перекладав на італійську мову Архиеп. І. Бучко. Без сумніву були й інші особи, що не тільки відбивали копії, але працю Митроп. В. Липківського спотворювали (фальшували).

Ясно, що „православне видання" — справжня копія праці Митр. В. Липківського, а „католицьке видання" вийшло з пофальшованої якоїсь копії й автори цього видання не дали доказів, які б ствердили правдивість їхньої копії.

Чому Прот. Чорноморець оприлюднив рукопис Митр. В. Липківського?

У м. серпні 1941 року німецьке військо зайняло м. Київ, до кінця цього року місто було під управою німецького війська. У цей час відносно добре почували себе українці й Управа міста Києва. За час військового керівництва до Культ.-Освітнього Відділу пішов працювати проф. Андрусяк. Церковними справами займався проф. І. Коровицький. Наші Єпископи Арх. Ніканор і Арх. Ігор прибули до м. Києва в березні 1942 р., а раніш їх появився Єп. Пантелеймон, який зараз входить до Юрисдикції Московського Патріярха й працює в Едмонтоні — Канада. Єп. Пантелеймон був заклятим ворогом Української Церкви. Головою Церковної Ради в м. Києві був полковник Рибачук. Прибувший Український Єпископат застав за українцями лише Андрієвський Собор, де відправляв Прот. Л. Юнаков. Про його попередню діяльність ніхто нічого не знав. Було лише відомо, що він працював в останні роки в відділі СОЦСОБЕЗУ, що роздавав невеличку пенсію й допомогу старшим людям. На цій посаді він так й залишився при Софієвській Районній Управі міста Києва. Невідома була його діяльність на шкоду Митр. В. Липківського та співпраця з ГПУ.

На засіданні Київської Церковної Ради, яке відбулося в приміщенні Культ.-Освітнього Відділу Управи Міста, було порушено питання замінити Голову Ради полк. Рибачука Прот. Л. Юнаковим; одинокий з присутніх Прот. Чорноморець спротивився цьому й назвав Прот. Л. Юнакова „агент більшовицького ГПУ". Присутньому при цьому проф Андрусяку Прот. Чорноморець заявив, що своє обвинувачення підкріпить безсумнівними доказами. На другий день він приніс до Управи Міста оригінали праці Митр. В. Липківського, з якого й почали списуватися копії. Коли місто Київ перейшло під німецьке цивільне управління, а це сталося на кінці 1941 року, то церковні справи цілковито було підпорядковано ґенералкомісаріятові і українське самоврядування до цієї справи німцями не підпускалося. Ґенералкомісаріят вів акцію ворожу Українській Церкві й всебічно підтримував її ворога Єп. Пантелеймона. Ґенералкомісаріят замінив Голову Церковної Ради полк Рибачука о. Прот. Є. Пелещуком, а пізніше зовсім ліквідував Церковну Раду. Дехто зі „соборноправників" закидає ліквідацію Церковної Ради Арх. Ніканорові, але він до цього нічим не спричинився. Правда, обізнавшись з працею Митр В. Липківського, Архиеп. Ніканор мав застереження до тих, що намагалися запровадити „народоправіє" й підкорити особу Ієрарха контролі особи, що в церковних справах некомпетентна, а то й, дуже часто, безбожна.

У чому ж суть пофальшувань „католицького видання"?

Декілька прикладів розходжень показано в додатку ч. 13 „православного видання". Можна сказати коротко: „католицьке видання" викинуло все те, що було сказано про „уніятів" й оцінку Митроп. УАПЦ такого змісту:

„А вся Укр. Автокефальна Церква уже в ці перші роки свого життя була великим світлом, тим ясним солнечком, що зійшло над українським народом після темної ночі, що освітило йому волю й кращу долю в його національній і церковній свідомості" — також не відповідала „католицькому виданню", а тому й викинута така оцінка праці Єпископів й Духівництва:

„Запевне, за Єпископами й Духівництвом залишається все те, що Христос заповідав апостолам: благовістя (навчайте), священнодіяння (хрестіть) і пастирство. В Церковних Радах вони є почесні голови й порадники, мусять здобути собі духовну владу, моральний вплив — і це від них залежить — а не формальне начальство.

Найбільший пропуск такого змісту (про уніятську Церкву):

„...вбоге темне селянство та також саме майже духівництво традиційно животіло зі своїм східним обрядом. На його спині товклись й австрійські і польські і папські політики воно стогнало, але мусіло терпіти. Змагаючись поміж собою ці вищі політики залишали хлопів з їх хлопською вірою в їх традиційнім стані. В 19 віці, коли надійшли до Галичини твори українських письменників Котляревського, Шевченка та інших, Галицьке духівництво трохи заворушилось, почалось його національне відродження; такі парохи як Шашкевич, Головацький, Вагілевич зіпхнули з мертвої точки українське національне й церковне животіння в Галичині. Згодом з Наддніпрянської України, тікаючи від російського гніту, переходили до Галичини наші діячі як Кониський, Драгоманів потім М. Грушевський та інші містили свої твори в Галицьких часописах, засновували „Просвіти", Наукові Товариства і таким чином підносили національне життя українського народу в Галичині. Але Галицьке духівництво не зовсім зрозуміло цей національний рух, воно надіялось на Москву, як на свою визвольницю, звідти ждали світу й національного й релігійного. І от в Галичині, особисто між духівництвом, піднялась велика хвиля москвофільства, хотіли наблизитись до Москви і своєю мовою і своєю Церквою. Крім того, що ця надія була цілком помилкова, як в цім добре пересвідчилися під час, як Галичина була занята російським військом в 1914-15 р., навіть найзавзятіші москвофіли, коли за приводом Арх. Евлогія Волинського сотні Галицьких священиків та діячів було побито, послано на заслання, посажено по російських в'язницях, а останні мусіли тікати куди очі, вони ще викликали проти себе велике підозріння з боку Австрійського, а потім Польського уряду. І от, щоб запобігти впливам з боку Москви, австрійські та польські політики взялися нарешті за уніятську Церкву, щоб її зовсім покласти край та з'єднати з католицькою. Правда, на протязі майже 200 років уніятські Єзуїти базиліяни непомітно встигли запровадити в унії майже цілком латинський обряд. Для повного златинщення залишилось скасувати лише дві, правда, головні ознаки східнього обряду: одружній стан духівництва і старий календар, але головне, запевне, одружній стан духівництва, бо як священиків повернуть на чорну папську армію, тоді вже через неї легко буде перевести й календарну справу. І от року 1891, вперше після Замойського Собору р. 1720, скликано було в Львові уніятський Собор. Цей Собор складався власне з трьох уніятських єпископів — Львівського, Перемишльського й Станіславівського та папського Нунція (посла), що мали рішаючий голос, а кожен з єпископів приводив з собою по кілька десятків священиків з дорадчим голосом. На цьому Соборі вирішено при протесті всіх священиків, але все ж вирішено — давати перевагу безженним священикам „целебсам", над жонатими на тій підставі, що „жонатий турбується про жінку, щоб догодити жінці, а не жонатий дбає про Господнє, щоб догодити Господеві" (Кор. 7,32) цебто, за католицьким розумінням, папі"...

Цей пропуск говорить сам за себе й пояснення до нього зайві; пофальшувати працю Митр. В. Липківського „католицькому виданню" не вдалося, цьому на перешкоді та велика кількість копій, що є на руках в українців, де вищенаведені пропуски маються повністю... принаймні в тих двох, що були мною прочитані. Тому й робились копії й зберігаються православними українцями, щоб праця митр. В. Липківського не була спотворена, чи взагалі загинула...

(Далі буде)

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 3-го червня, — у Громаді Успіння Пресвятої Богородиці в **Норт Сюррей,** Б. К. (Ванкувер).

Неділя 10-го червня, — у Громаді **Гефорд,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 17-го червня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпеґу.** — Буде звершений Чин Рукоположення о. Диякона Теодота Глуханюка в сан Священика, а інж. Миколи Малюжинського в сан Диякона

Неділя 24-го червня, — у Громаді **Стинен,** Саск. Освячення Церкви. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпеґу.**

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св Духа в м. **Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джуліен,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м. **Сандав,** Ман.

Неділя 9-го вересня, — у Громаді **Йорктон,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський

Неділя 26-го серпня, — у громаді Св. Архистратига Михаїла, Вінніпеґ, Ман.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ШКІЛЬНИЦТВО, ЩО НАГАДУЄ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

Шкільництво в Квебеку — навіть те, що є державним — не є публичним, бо його система не основана на рівності горожан без уваги на віроісповідні різниці. Згідно з шкільними законами цієї провінції, характер шкільництва побудований там на релігійній основі двоподілу: на школи римо-католицькі й протестантські, і вони контрольовані, звичайно, Церквами цих обидвох віроісповідань.

Горожани інших віроісповідань, які не є римо-католиками, ані протестантами, в деяких місцевостях мають до вибору платити шкільний податок або на школи римо-католицькі, або на протестантські, а в більшості місцевостей, де є майже самі римо-католики, нечисленні не-католики взагалі вибору не мають вони мусять платити шкільний податок тільки на римо-католицькі школи.

Обидва вищезгадані віроісповідання вважають, що коли, згідно з законом цієї провінції, школи є віроісповідньо іхніми, то тільки горожани римо-католики й протестанти мають право кермувати цими школами, — отже римо-католики не допускають до шкільних рад своїх шкіл тих податковців, які не є римо-католиками, а протестанти не допускають тих, що не є протестантами.

Жиди перші вирішили добиватися своїх прав; покищо вони правуються не з усією цією організаційною системою шкільництва, а тільки змагаються в окремих випадках. Ось один з типових прикладів, — „Canadian Press" за 18 березня 1962 р. інформує з Монтреалу:

„Магістратський суд видав присуд, згідно з яким податковці-жиди мають право засідати в протестантській шкільній управі в передміській околиці Сен-Мартен".

Журнал „Protestant Action" (травень 1962 р.) робить з цього приводу такий висновок:

„. . .проголошено, що жид має право засідати, як радний протестантської школи. Це безумовно ненормальність, але так воно є тільки тому, що (в Квебеку) немає публичних шкіл, на які всі могли б платити податок".

Цей факт, що ті горожани, які не є ані римо-католиками, ані протестантами, у Квебеку мусять належати або до римо-католицького, або до протестантського шкільництва, дедалі частіше призводить до прикрих випадків, і вирішується в судах.

Жиди кажуть, що в протестантських школах їхніх дітей трактують толерантно, але їм, жидам, ідеться про сам принцип горожанської рівності, коли вони, як податковці, домагаються для себе місця в управлінні тими школами, в яких навчаються їхні діти.

Але все ж таки проблема релігійної толеранції являється тут гострою й важливою. Кілька років тому в одній з римо-католицьких шкіл Квебеку дітей секти Свідки Єгови (французів) було силувано дотримуватися релігійної римо-католицької практики. Батьки цих дітей подали цю школу на суд у Квебеку, але цей суд став по стороні римо-католицької школи; цю ж школу підтримав був і тодішній уряд Квебеку під проводом Дюплесі - провідника Юніон Насіональ. Але Верховний Суд Канади вирішив, що згадана католицька школа не мала права силувати дітей еговістів до римо-католицьких релігійних практик. Федеральним прем'єром тоді був Сен-Льоран, католик з Квебеку.

Хоч еговісти загально не користуються симпатіями, але прилюдна опінія з увагою слідкувала за згаданим процесом, бо тут ішлося не про еговістів, а про принцип релігійної толеранції; ця сама римо-католицька школа, що силувала до католицтва дітей еговістів, на цій самій основі силувала б до цього також і дітей не-католиків кожної іншої релігії.

Отже, хоч в обидвох вищезгаданих випадках були судові позви проти двох місцевих шкіл — еговісти позивали римо-католицьку школу, а жиди - - протестантську, то однак по суті це був суд над шкільним законом провінції Квебек.

Закон, згідно з яким державною школою править Церква (як це є в Квебеку), очевидно має середньовічний характер. І цей середньовічний характер не кінчається на самій тільки організаційно-правній системі, — від нього загалом, головно коли йдеться про католицькі школи, йде відгомін середньовічного духа й рівня навчання. Цей стан шкільництва Квебеку в католицькій сфері дедалі більше починають дошкульно відчувати світські провідні верстви й широкий загал французів-католиків.

З початком цього року два автори - - протестантські пастори Жан Фляо й Відсон Евни опублікували в монтреальському щоденнику „Ле Нуво Журналь" свого голосного листа, в якому „вказують, що шлях низького стану освіти в Квебеку веде до дверей палат ієрархії" католицької, інформує журн. „Protestant Action" за січень 1962 р., і робить такий висновок:

„Тут є певні познаки того, що в Квебеку подихнув новий вітер, коли цей великий метропольний щоденник, який змагається за те, щоб поширитися серед мас, осмілився опублікувати листа протестантських пасторів, в якому критикується ролю Римської Церкви у справі освіти".

Розуміється, що в якій мірі горожани Канади, як цілості, зацікавлені справою освіти в цій країні, в такій мірі вони не можуть бути байдужими щодо рівня освіти зокрема і в Квебеку.

Але тут є ще одна істотно важлива проблема — це справа рівності горожан Канади; у Квебеку є, крім римо-католиків і протестантів, також і інші релігії, але шкільний закон провінції Квебек не взяв їх до уваги при організуванні шкільної системи, побудованої на основах церковного двоподілу, а це суперечить принципам рівності прав горожан у релігійному відношенні.

Покищо тільки горожани жидівської релігії починають питання щодо цього ненормального стану підносити принципово, але слід сподіватися, що в цій самій справі почнуть відзиватися також і горожани інших релігійних меншостей у цій провінції.

ЗА „ТРЕТЬОГО ПАРТНЕРА" КОНФЕДЕРАЦІЇ

Теперішня підвалина Конфедерації Канади полягає в двійні партнерів: англійського й французького. Один з партнерів почуває себе мовно й культурно англійським, а другий — французьким. А де є канадство? Ким є і ким має бути „третя сила" — ці горожани Канади, які не є ані англійцями, ані французами? Структура Конфедерації виключає „третього партнера". Це явище ненормальне, несправедливе й загрозливе для Канади. Тому-то Конфедерація Канади має бути перебудована так, щоб до неї, поряд досьогочасних партнерів — англійського й французького, -- був допущений і цей третій партнер: ці горожани, які не є ані англійцями, ані французами

Так представив стан справи, як засновки, п. Волтер Боссий - директор приватного New Canadians Service Bureau в Монтреалі, як подає монтреальський часопис „The Gazette" (23.3.1962). З цих засновків він робить такий висновок-пропозицію:

„Я кажу, що ми мусимо переписати Конфедерацію так, щоб включити в неї всіх канадців, — зробімо з них дійсних партнерів. . . І так, я пропоную переписати Конфедерацію і створити канадську мозаїку з усіх трьох груп. Ні одна з груп не панувала б над іншою, ми могли б наслідувати зразок Швайцарії."

Коли йдеться про справу в її принципі, то п. Боссий говорить про ці питання, які справді дедалі більше хвилюють „цю третю силу". Ці питання можна поділити на дві частини: 1) Опозиція „третьої сили" проти офіційної двійної структури Канади з її виключним поділом на „англійську Канаду" й на „французьку Канаду" — в культурному сенсі; і в цій справі з боку етнічних груп уже досі було чути проект створення „культурної мозаїки", — це, що також пропонує і п. Боссий. 2) Дискримінація й легковаження з боку англійців і французів супроти інших етнічних груп, що їх вони вважають для себе лише матеріялом для англійської чи французької асиміляції

У справі дискримінації п. Боссий здається чи не перший, який поставив це питання читко й гостро. До цього часу етнічні групи („третя сила") намагалися прилюдно не порушувати цього питання. Одні з них були і є щиро вдоволені таким станом, який існує, і згадку про дискримінацію вважають щось немов

(Закінчення на 5-й стор.)

За третього партнера . . .

(Закінчення з 4-ї стор.)

за прояв „нелояльності" до Канади. Інші ж хоч у душі відчувають, що дискримінація в деяких моментах таки є, воліють не говорити про неї, очікуючи, що час це може змінить. Але одні й другі вважають, що прояви дискримінації мають приватне джерело в особах, а не мають нічого спільного з офіційною структурою Канади, спертою на Конфедерації. Натомість п. Боссий уважає, що джерело дискримінації є в теперішньому характері Конфедерації.

На нашу думку, концепція „третьої сили", чи потенційного „третього партнера", яким є етнічні групи (поза англійською і французькою сферами), зовсім оправдана.

Щождо проекту п. Боссого у справі розв'язки цієї проблеми — тут є місце на обмін поглядами.

Перш за все — справа термінів, якими послуговується п. Боссий. Його б'юро називається „New-Canadians Service Bureau", і термін „третя сила" чи „третій партнер" він утотожнює з терміном „новоканадці", як протиставлення французам і англійцям. На нашу думку утотожнення цих термінів основане на помилці елементарного характеру. Бо в дійсності „новоканадці" це не те саме, що всі „етнічні групи", крім англійців і французів. По-перше, „новоканадцем" є кожен той, хто недавно приїхав у Канаду і тут став горожанином. Отже той, хто прожив більшість свого життя в Канаді є не „новоканадцем", а є він „староканадцем". По-друге, в Канаду постійно прибувають на постійне поселення англійці і французи, отже вони також є „новоканадцями". По-трете, коли хто став громадянином Канади, то він офіційно не є ані „новоканадцем", ані „староканадцем", а просто є „канадцем". Хто ділить горожан Канади на „староканадців" і „новоканадців" (закони Канади такого подилу не включають), той сам мимоволі ділить канадців на горожан „першої кляси" і „другої кляси".

Далі. Боссий ставить „третю силу" чи потенційного „третього партнера" в цій самій площині, що й досьогочасних двох партнерів Конфедерації: англійського і французького. Ми ж тієї думки, що таке супоставлення тут не співмірне; бо істота „третьої сили" не є жодним монолітом — таким, як англійська і французька сфери. — „третя сила" сама в собі становить мозаїку різних етнічних груп української німецької, жидівської, польської, італійської, ісляндської і т.д. Коли дві перші сили — англійська і французька — послуговуються кожна своєю мовою, то складові чинники „третьої сили" мають у собі стільки мов, скільки етнічних груп його становлять.

У зв'язку з вищепоставленим завваженням слід поставити під застереження й той зразок, що його подав до наслідування Канаді п. Боссий, а саме Швайцарію. Швайцарія заселена елементами германськими, і тому однією з її офіційних мов є німецька мова; крім того, там є дві романські групи: французи, і тому однією з урядових мов там є французька мова, та менша італійська група, і тому недавно, між двома світовими війнами там уведено ще одну офіційну мову — ретороманську.

Якщо б з мовного боку Канада мала наслідувати Швайцарію, то в Канаді офіційних мов мало б бути стільки, скільки в ній є груп різних етнічних походжень. Знову, якщо б Швайцарію наслідувати тільки в розумінні співжиття різних культур, то це справа можлива й конечна. Але при тому все ж таки виринає справа офіційної мови Канади. Не можливо мови всіх етнічних груп проголосити офіційними в Канаді. Без офіційної мови Канада, звичайно, бути не може. При евентуальній перебудові Конфедерації ні одна з двох найбільших груп не погодиться прийняти мови свого партнера: ні англійці — французької, ні французи - - англійської.

Поскільки мову вважають „душею народу", то це значить, що дана мова є носієм і втіленням даної культури; з цього висновок: поскільки англійська і французька мови є офіційними мовами Канади, то це значить, що вони автоматично є офіційними втіленнями переваги англійської і французької культур у Канаді.

На нашу думку, якщо б справді дійшло до поправок у Конфедерації, то тут на перше місце виступають дві справи: 1) політичне питання: чи закони Канади повинні дозволити виступити з Конфедерації кожній провінції, яка забажала б собі відділитися від канадської держави? 2) чи з офіційними мовами Канади має пов'язуватися й перевага англійської та французької культур?

Голова Дирекції Інституту кандидує на посла

Адвокат Іван Дікур, не зважаючи на перевантаження своєю професійною працею в адвокатській фірмі з двома канцеляріями в Едмонтоні й у Веґревил, які він очолює, немало часу віддає також і на діяльність в українських громадських організаціях, а головно — він багато працює для одної з наших важливих установ — для Інституту Св. Івана в Едмонтоні, як голова його Дирекції. Цю його віддану працю для згаданої нашої інституції, якій він віддає багато духового й фізичного труду, треба оцінити тим більше, що він належить до людей, яким справді дуже не легко знаходити потрібний час, коли додати й це, що адв. І. Дікур багато працює також і на широкому крайовому полі життя Канади, час до часу виступаючи й на світовій арені, чим він і з'єднав собі довір'я й належну оцінку з боку великої частини громадянства Канади як місцевого, так і в усій країні.

Адв. І. Дікур 1949 р. був вперше вибраний до федерального парляменту з Веґревильської округи, а 1953 р. його перевибрано вдруге.

Він був першим українцем з вільного світу, який, 1951 року, зайняв місце в Організації Об'єднаних Націй як член канадської делегації, яку очолював Л. Б. Пірсон. Це він, внаслідок уступлення Сен-Льорана з посту провідника Ліберальної партії, з доручення цієї партії, поставив на його місце кандидатуру Л. Б. Пірсона.

14 травня ц. р. на номінаційних зборах адв. І. Дікура знову номіновано кандидатом на посла до федерального парляменту, — тим разом від Ліберальної партії у Східньому Едмонтоні.

Суд над бандою з Маццаріно

Кат. монахи з сицилійської мафії на суді

Свого часу преса подала була вістку про арештування 4-х католицьких монахів-капуцинів з манастиря в околиці містечка Маццаріно на Сицилії, які здирали з місцевого населення гроші під загрозою мук і вбивства. Залякані люди давали їм жаданий окуп, а хто противився, того вони вбивали. На послугах цих монахів була також шайка бандитів із світських осіб

Банда згаданих монахів шаліла від 1955 року, а її викрили минулого року, коли виявилося, що вони 1958 р. замордували селянина Анджельо Каннада, який відмовився дати цим монахам 500 тисяч лірів (758 долярів).

Тепер над цією бандою відбувається суд, про який щоденник „The Winnipeg Free Press" (22.5.1962) подав таку новинку п.з. „На Сицилії судять чотирьох монахів":

„Мессіна, Італія (Ройтер). — У понеділок (21.5.1962) адвокат висловився про цих чотирьох монахів-капуцинів, як про „ті мозки, що стояли за плечима злочинів, які тривали три роки в Маццаріно" — гірському містечку на Сицилії.

Троє світських людей, яких також судять за шантажі і мордування, — це тільки „дичина, жертви підмови, які діяли для цих монахів згідно з їхніми вказівками", сказав він.

Цей адвокат виступає в імені вдови по Анджельові Каннаді — хліборобові з Маццаріно, якого 1958 року було вбито за те, що він противився домаганням цих шантажистів.

Він сказав, що мається ясний доказ на те, що А. Каннада був замордований цими трьома оскарженими світськими особами, але цей злочин був уплянований цими монахами.

Ці монахи вже раніше на слідстві сказали були, що вони через свого садівника, тепер померлого, передали шантажованому листа з попередженням і з погрозою смерті.

Цей адвокат сказав у понеділок (21 травня), що отець Кармельо, найстарший між цими монахами, не доніс поліції на цього садівника, а дав цій першій жертві таку пораду: „Краще було б заплатити 500 тисяч лірів (785 долярів) -- це не велика сума".

Увага Торонто і околиці!

З нагоди закінчення навчального року при Українських Православних Громадах, відбудеться **в неділю 24-го червня ц. р.** на оселі „Київ" перший здвиг Шкільної Молоді під гаслом:

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ!

ПРОГРАМА СВЯТА

1. Соборне польове Богослуження Торонтонської Місійної Округи з участю церковних хорів всіх Православних Громад - 10.30 рано.
2. Обід 12.00 година
3. По обіді відбудеться концерт силами учнів Українських Шкіл м. Торонта під керівництвом Ради Української Школи на Східню Канаду.

В усіх УГПЦерквах м. Торонта Богослужень тієї неділі не буде

Доїзд автобусом з-під Катедри і Західн. Торонта — 9.00 год. рано.

Дохід зі стяжок призначений на будову Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

Запрошується до масової участи всіх наших вірних м. Торонта й околиць

Діловий Комітет.

Д-р Павло Маценко

БОРОТЬБА З ВІТРЯКАМИ

(„Помнящему родство")

У місячникові „Віра й Культура" друкувалися два мої огляди про новини в церковно-музичному житті: перший в ч. 8 за 1960 р. про „Панахиду й Похорон" і другий в ч. 1 за 1961 р. про „Всеношну" видання Науково-Богословського Інституту УПЦ в США редактора і впорядника Василя Завітневича.

В „Українському Православному Слові" з Савт Баунд Брук, Н. Дж., місячникові УПЦ в США в ч. 4 за квітень 1962 р. з продовженням в ч. 5 за травень 1962 р., з'явився довгий допис п. В. Завітневича „Відповідь „непомнящим родства". Це відповідь на згадані вгорі наші огляди.

Прочитавши ту відповідь, ми зовсім не думали звертати на неї уваги, бо п. В. Завітневич (далі для скорочення буде п. В.З.) виявив у своїй відповіді аж забагато нечемности і гіркости: 1. Обзиваючи нас московським виразом „непомнящим родства", що по-нашому значить відповідь тим, „які забули про своє родинне походження"; 2. щоб бути „зверху", він недоречно послуговується витягом з твору Лесі Українки та витягом з твору улюбленця сучасної Московії філософа Гегеля з його діялектикою; 3. за іронію, як ось: „Д р П. Маценко удостоїв", „що може бути доброго з Назарету" — іронія на адресу д-ра З. Лиська (стор. 19), „Рецензентові належало б знати" (стор. 20); 4. за менторський тон у поясненнях висловів та за нав'язуванням нам „чужого"... (про все буде далі)

Взагалі вся відповідь п.В.З. витримана в тоні непомильности законодавця, який не може терпіти інших думок. При читанні того всього напрошується думка, може й загостра для цього випадку, з редакційної п.з. „Свобода": „Але вони не втікли у вільну країну від своєї духової неволі, в якій були в „старому краю". Вони своє духове самопоневолення привезли з собою у своїх душах, і далі плекають його, немов яку святість". (Новий Літопис, квітень-червень, Вінніпеґ, 1962, стор. 4).

Цим оглядом ми відповідаемо не так п.В.З., але з обов'язку людини, яка довгі вже роки дбає щосили писати й говорити про українську культуру й культурних діячів правду, і тепер оце пишемо для тих, які хочуть знати правду і читали „Відповідь..." п.В.З. Ще й тому пишемо, що у тій „Відповіді..." зачеплено досить проблем, які в світлі сучасної науки і висновків учених минулого, виглядають іншими, ніж про те пише п. Василь Завітневич.

**

На початку „Відповіді..." п.В.З. повідомляє про бажання дати коротку довідку „базовану на новіших наукових дослідах про київський церковний спів". У першій частині тієї довідки запевняється, що в „Обіходах" редакцій А. Львова й Н. Бахметева зберігаються натуральності мелодії і стародавній тематичний матеріял київських напівів".

„Стародавній тематичний матеріял київських напівів" — це дуже мілка фраза, що мало що означує, а скоріше зводить з тропи. „Київські напіви", по думці п.В.З., це взагалі співи, що постали в Києві. Однак це не точне означення. Першим, як відомо, співом-праобразом був спів старознаменний, а з нього потім пішли розгалуження. З нього постали розспіви України й Московії. В останній постали великознаменний і малий знаменний розспіви та інші, що виникли по Московії.

„Київський розспів" є також галуззю старознаменного, що постав у Києві, а також і інші його редакції.

Тому п.В.З. мусів би точно означити, який саме „київський напів" чи напіви мав він в увазі.*)

В „Обіході Нотного Церковного Пенія", що виданий під „руководством Н. Бахметева 1869 г.", мелодії київського розспіву зазнали змін, і про це не може бути іншої думки. Треба тільки ті мелодії порівняти хоч би з найбільш уживаними 5-ма зразками, що подані нами в дописі „Український церковний спів" („Віра й культура", ч. 3-4, 1954 р.). А число прикладів, і більш виразних, може бути значно збільшене. Зміни мелодій в Обіході Н. Бахметева не українські. Читаємо про те, наприклад, таке: „І лише Бахметев у 1850 р.р. (точніше буде по 1861 р. — П. М.) дає правдивий національний напрям московській церковній музиці, а тому, що тоді вже Україна свого власного, самостійного, церковного життя не творила, цей напрям через московський центр був насильно прищеплений Україні та вкорінився тут так сильно, що триває й по сьогоднішній день" (Передмова до „Гласовий Розспів КПЛ українською мовою", ар. о. П. Будний. партитура, 1946 р. З благословення Свящ. Синоду УАПЦ на еміґрації). Ця думка тотожна з цим: „Свідома націоналізація церковного співу у росіян почалася в XIX ст." (А.В. Преображенський: Культовая музыка в России, вип II, Л. 1924, стор. 81).

Правда, що О. Кошиць у своїй „Літургії св. І. Золотоустого" з 1936 р. співи „Со Святими упокой" і „Вічная пам'ять" назвав тими, що належать до „київського розспіву". Та ці співи не належать до знаменного співу, ірмолойного, а до типу т. зв. „обичних" чи „скорочених" київських розспівів і А. В. Преображенський означує їх як зразки київського чи взагалі „південно-російського" (українського П. М.) розспіву. У тих співах чутно вплив народніх псалмів і кантів. О. Кошиць напевно знав, чому він ці співи вибрав. До того ж... У Придворній Капелі панував музичний вплив українців, і не дивно, що в „Обіход" Бахметева дісталися й такі зразки (хай ласкаві читачі вибачать за вираз!) — і в „Навозной куче" (за Криловим) інколи знаходяться перли...

В історичній частині довідки В. З. подає загально відомі дані, але він уживає помилкових означень і тверджень, які баламутять непоінформованих. Усім відомо, що християнство на просторах сучасної європейської Росії поширювалося з Києва аж включно до Великого Новгорода. Разом з християнством переносився й церковний спів, що був записаний значками-знаменами, наш найстарший спів — (старо) знаменний. Так його звали й таким його знають і науковці світу, дарма, що він оформився в Києві. Отже, Пане Завітневич, переносився тоді спів не київський. Натомість „київським" розспівом у науці й практиці прийнято називати той спів, який виломився в Києві із знаменного первовзору десь у кінці XIII і на початку XIV ст. Майже одночасно в Московії постав малий знаменний розспів, який пізніше наш київський розспів відсунув з практики.

Нас цікавить тут у першу чергу розвиток українського церковного співу, що бажав подати і п. В. З., і тому його екскурси в інші галузі, хоч і важливі в загальному поході української культури до замкнутої в собі й фанатичної Московії, ми обминаємо.

Необхідно пригадати, що в XIV-XV і XVII ст. Україна творила з себе для Московії „іноземний" світ. Ці обидва світи жили відмінним життям і окремо, самостійно розвивався в них і церковний спів.

Великого значення п. В. З. придає „Обіходу" з XV ст., який був виданий в Москві.**) На жаль, про таку важливу подію в історії церковного співу, як думає про те п. В. З., наш історик М. Грінченко ніде не згадав, може ми проочили? Натомість в „Истории Русской Музыки", т. І. Музгиз, 1957, те твердження знаходимо на сторінці 56. Цитуючи його, п. В. З. не покликається на джерело й тому виходить, що то його думка. Для певності цитуємо оригінали: „В XV веке была проведена огромная работа по пересмотру, тщательной проверке и систематизации всего годового круга церковных православных песнопений. Результатом этой работы явился так называемый „Обиход" — собрание важнейших и наиболее употребительных знаменных распевов..." У п. В. З.: „ XV віці в Москві **київськими знавцями знаменного напіву** (підкреслена нами вставка п. В. З.) буля переведена велика робота в справі перегляду, перевірки і систематизації рокового кругу церковних православних співів. В результаті цієї праці з'явився перший „Обіход", тобто збірка важливих і найбільш поширених співів знаменного напіву." На це можемо сказати тільки одне: так творитья історія доказів! Оце т. зв. натягання для своєї потреби і щоб бути „нагорі"

Далі п. В. З. уважає, що „важливим історичним етапом розвитку київського знаменного напіву була **злука** України з Москвою після 1654 року". Ми підкреслили слово **злука**, що так пахне модерним „возз'єднанням". В наших історіях для означення тієї сумної події вживається термінів „угода" або „союз", а в московських історіях „присоединение

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

Малороссии". Ясно й просто! „Возз'єднання" для „братів" слов'ян і „освобождение" від капіталізму й т. п. для інших. Ця доба не була етапом для розвитку київського знаменного співу, а добою насадження в Москві „партесного" співу і взагалі „засілія", як казали москалі, української культури.

Так само й соборна постанова в Москві 1667 р. відноситься тільки до Московії, бо в Україні знаменний нотопис уже давно тоді вийшов з ужитку. Важним треба уважати тільки те, що в проводі московської „Справочної комісії..." був український вчений Олександер Мезенець, який систематизував усі церковні співи й кожному дав належне йому ім'я.

Варте уваги те, що в другій половині XVII ст. в Московії зударилися два напрямки, очолені українцями. „Старець" Мезенець був у проводі комісії, яка упорядкувала москалям церковний спів, перевівши його з „роздільнорічія" на „річ", бо ж у Московії ще фанатично трималися безлінійної знаменної нотації. Щоб рятувати й затримати знаменну нотацію при житті, чого так бажала значна частина москвинів, Мезенець по закінченні праці комісії написав працю „Ізвіщеніе о согласнейших помітах..." Хоч бій був і значний, та було вже запізно - переміг киянин Микола Дилецький, який приніс до Москви п'ятилінійну нотацію з київським знам'ям та партесний спів. Сам Дилецький напевно знав київський розспів, і радив своїм учням уживати за теми для своїх творів церковний спів і народні пісні, псалми.

Щоб переконати читачів про піднесення в Україні хорового співу в XVII ст. п. В. З. так захопився переписом інформацій до своєї довідки-відповіді із згадуваної вже „Истории русской музыки", стор. 68, що й українські славні Братства стали „церковно-приходскими школами", бо ж так називає їх „старший брат"... Хоч в „Історії української музики" М. Грінченка, вид. 1922 р., сторінки 134-145, це доба описана докладно, а все ж п. В. З. тримався російсько-советського підручника. Ще далі у „Відповіді..." п. В. З. оповідає про поширення українського партесного співу і на Москву і що „Це признають **тепер** (підкр. П. М.) і московські вчені". Це не новина, московські вчені не тільки **тепер**, а далеко раніше перед цим те признавали. Далі вже слідує виписка із згаданої історії, як чужа мова, і з поданням джерела, але без указання сторінки. Сталася й тут помилка; п. В. З. називає джерело — „Курс истории руской музыки, вид. Московської консерваторії, т. I, 1957." Перед нами лежить книжка, з якої напевно п. В. З. брав свої інформації і ми дещо дослівно цитували з неї. Вона має назву: „История Русской Музыки", т. I, Государственное Музыкальное Издательство, Москва 1957.

Ця російська історія музики є правдивим зразком „общерусской" історії, або „советской". У ній змішано все вкупу, хоч автори називаються за національною приналежністю. У відділі про народні пісні подаються приклади, як ось „Колядная", зб. Людкевича „Галицько-русские народные мелодии", два приклади; із записів К. Квітки, В. Харькова... Усе в цій історії служить звеличенню російського народу, а українці й білоруси — це в ній тільки поміст.

Будемо щосили скорочуватися, бо повний опис фактичних помилок у твердженнях п. В. З. вимагає окремої розвідки.

Далі, п. В. З. твердить, що „в особі Д. Бортнянського і П. Турчанинова ми маємо великих прихильників і **поборників** (підкр. П. М.) наших знаменних мелодій". Тут п. В. З. пригадує твори Бортнянського як „Єдинородний Сину"... „Прийдіть ублажим Йосифа", „Помошник і Покровитель" і ін. та цілу низку перекладів Турчанинова. Замість подавати про те наші уваги користуємось думкою московського вченого, який глибоко шанував Бортнянського, а це А. В. Преображенського: „Загальний характер гармонізацій тієї доби і способи безперечно свідчать про найтісніший зв'язок того стилю із стилем кантів і псалмів, деякі з них цілком перейшли у наш спів під назвою „манастирських" і „умілітельних" (Напр. „О, Всепітая Мати" або „Під Твою милість")... Кращими зразками таких обрібок треба вважати переклади, виконані Бортнянським та Турчаниновим. Бортнянський нічого з технічного боку у свої переклади не вносив. Його справою було: гармонічно правильно й вигідно для хору гармонізувати **вже вживані приклади** (підкр. П. М.). Такими є: канон Великого Повечір'я „Помошник і Покровитель", „Під Твою милість", „Прийдіть ублажим Йосифа" і ін. Мелодія „Помошник і Покровитель" — це зіпсута й помішана редакція мелодій церковних розспівів. Розуміється, Бортнянський не псував мелодій, — вони такими до нього дійшли... Бортнянський надав їм такої форми хорового виразу, яка зісталася зразком і надалі... Про ці історичні впливи доводиться говорити й при перегляді перекладів (гармонізацій) П. Турчанинова... **У гармонізаціях Бортнянського мелодія старовинного співу зовсім утратила свою побудову, пристосовуючись до гармонічної тканини перекладу і немов розтоплюючись в ній."** (Підкр. П. М.) (А. В Преображенський, „Культовая музыка в России", вип. II, Л. 1924 р. сторінки 82-83-85.) Так виглядає дійсність „поборників наших знаменних мелодій", як переконує п. В. З.

На думку п. В. З., „Д. Бортнянський перший протиставив наш давній церковний спів західньому церковному співові" (стор. 22) у праці „Проект друкування давнього крюкового співу". Сам проєкт має довшу, ніж подає п. В. З., назву, а саме: „Проєкт об отпечатаніи древняго россійскаго крюкового пенія, разсматриваемый в двух главнейших отношеніях — в отношеніи к состоянію всех старообрядческих церквей і в отношеніи к состоянію всех великороссійских церквей".

Щодо авторства проекту було багато здогадів і в праці „Проект Бортнянського" (А. Финагин, „Музыка и музыкальный быт старой России", „Academia", 1927, Л., ст. 174-188) доказано, що автором був хтось інший. Це заключення прийняте і в світовій науці. Так виглядає і це твердження п. В. З.

*) Про ці співи добре написав О. Кошиць Див. „Відгуки минулого", Стор. 17-27, вид „Культура й Освіта

**) В Московії церковний спів почав відчутно розвиватися після „покорения" (по сучасному „возз'єднания") Новгорода, де спів стояв значно вище, ніж у Москві. П. М.

(Закінчення буде)

Зустріч Архиеп. Кентерберійського з Патріярхом Констянтинопольським

Первоієрарх Англіканської Церкви д-р Артур Майкел Рамзей — Архиепископ Кентерберійський, навесні ц. р. заповів був, що він виїде в довшу подорож у відвідини до провідників різних Церков. Найперше він відвідає Патріярха Констянтинопольського — Атенаґораса I, потім — Патріярха Московського Олексія, а після того — Патріярхів у Малій Азії.

У першій половині травня Архиеп. Рамзей уже був відвідав Патріярха Атенагораса в Констянтинополі (1930 р. турки перезвали його на Істанбул). Монтреальський часопис „The Gazette" за 12 травня ц. р. з нагоди цієї зустрічі Архиеп. Рамзея із згаданим Патріярхом подав такий репортаж:

„Острів Гейбелі, Туреччина (АП). — Здається, що в духовних англіканських і православних провідників є щось більше, ніж тільки бажання поєднати їхні Церкви в атмосфері повної співпраці.

Цього тижня Британський Архиепископ Кентерберійський д-р Артур Майкел Рамзей у захваті говорив про майбутнє поєднання обох цих Церков, а православний духовний провідник, Патріярх Східньої Церкви Атенаґорас на знак згоди потакував головою.

„Ми мусимо радуватися цими справами що сприяють нам, і дякувати за них Богові", сказав д-р Рамзей у своїй промові до 120 студентів і теологів богословського факультету на острові Гальки (Гейбелі). Днем раніше відбулася урочистість його прийняття в каплиці цього факультету.

Шоб вирішувати справу порізнення, треба „зрозуміти історію один одного, зрозуміти по-історичному та в Бозі", сказав цей 58-літній церковний достойник.

„Ми мусимо радуватися цими справами, що сприяють нам і дякувати за них Богові. Ми також мусимо обговорювати наші трудності чесно і в любові".

Подаючи начерк істоти Англіканської Церкви, д-р Рамзей сказав:

„Ми є протестантами в тому, що ми відкидаємо власть папи. Але ми є католики в тому, що також зберігаємо Священство і Святі Таїнства та тримаємося Апостольського переємства. Тому-то наша Церква почувається такою близькою тільки цій Церкві, що є Православною... Великий був вплив наших грецьких Отців на англіканську теологію, яка, так само як і православна теологія, має своєю центральною точкою очоловічення Бога.

„Нині у нас є велике бажання поєднатися з вами. Існує великий рух у напрямку з'єднання. У цьому русі взаємовідносини між Православною і Англіканською Церквами мають особливо важливе значення".

Патріярх Атенаґорас згодом сказав журналістам, що він повністю погоджується з поглядом Рамзея. Він додав, що ця робота почнеться під проводом д-ра Рамзея, — буде створений комітет, що займеться справою розв'язки різниць між обома Церквами.

Минулої неділі (6 травня) Англіканський Архиепископ прибув на чотири дні в Атени."

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Безперечно, Бог, маючи у Своїх замірах увесь світ, зокрема не вилишав і Риму. Бо як Єрусалим був (і досі є) морально-авторитетним світовим центром („столицею") християнської релігії, так Рим був політичним центром найбільшої держави світу, в склад якої входила й Палестина. Отже й зрозуміло, чому Бог, ставлячи на першому місці Єрусалим, при цьому також, серед інших міст, зокрема кладе натиск на Рим, і Сам безпосередньо вибирає для Риму таку особу, яка, в Провидінні Божому, для очолення Римської Церкви найкраще надавалася, а цією особою був не Ап. Петро, а тільки Ап. Павло, — і в Новому Заповіті засвідчений такий факт: „Другої ж ночі став перед ним Господь і каже: „Бодрись, Павле, — бо як ти свідкував про Мене в Єрусалимі, так належить до тебе свідкувати про Мене і в Римі" (Діяння. XXIII. 11). Це значить, що не Ап. Петра, і ніякого іншого з-поміж усіх найвищих авторитетів Християнства, а тільки Ап. Павла Бог Сам безпосередньо вибрав дати Римові найавторитетніше, цебто найвище свідчення про Христа. Отож, які ж тут ще можуть бути в цій справі дискусії, і на якій підставі, і чому? Новий Заповіт — це ж основне джерело християнського вчення, і в Новому Заповіті сказано, що Бог послав до Риму Ап. Павла, а про Ап. Петра в справі Риму в Новому Заповіті зовсім нічого не говориться!

У Новому Заповіті ніде немає згадки про це, що б Ап. Петро, який завжди перебував у Малій Азії, а в основному в Палестині, будь-коли хоч словом обмовився, що йому слід би піти до Риму. Зате ж „Ап. Павло постановив у дусі, пройшовши Македонію й Ахаію, іти в Єрусалим, сказавши: „Коли побуду там (в Єрусалимі), я повинен піти в Рим" (Діяння XIX. 21). А коли він після цього пішов в Єрусалим, то Бог там звелів йому йти до Риму (Діяння XXIII. 11).

Католицький автор Плятіна у своїй книжці „Життя пап" твердить, що Ап. Петро 33 року по Нар. Хр., зараз таки по Вознесенні Христа, поїхав до Риму й там став папою. Цікаво, як Плятіна уявляє собі — що Ап. Петро міг це зробити? Адже ж Ап. Павло — хоч був знатним, високоосвіченим, багатим і впливовим римським горожанином, — коли прибув до Риму, з Божого повеління, щоб стати в проводі Римської Церкви, то в Римі він домігся в римської влади тільки такого привілею: „Павлові дозволено жити окремо з воїном, що стеріг його" (Діяння XXVIII. 16). А яка доля чекала б Ап. Петра — жида, який не був римським горожанином, убогого рибака, без знання латинської мови, — якщо б він опинився в Римі? Певно, що в Бога немає нічого неможливого, — але це не значить, що Католицька Церква може це брати за аргумент, щоб пробувати доказати „існування" цього, чого не було, і що суперечить свідченням Св. Письма.

Адже ж зараз по Вознесенні Христа, і довший час після цього, Ап. Петро був у Палестині (так свідчить Новий Заповіт!), а не поїхав до Риму на папський пост, як це твердять Плятіна. Невже ж Плятіна не був точніше обзнайомлений з Новим Заповітом?

Ап. Павло писав своє Послання до Римлян 58 р. по Н. Х., — у Римі тоді була вже відносно численна громада християн. Ап. Павло до всіх них звертається словами: "...усім, що знаходитесь в Римі, возлюбленим Божим, призванним святим: благодать вам і мир від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа" (Рим. 1. 7). Ап. Павло цими словами звертається до „усіх тих (християн), що є в Римі"; до в с і х — це значить разом і до християнського загалу, і до його провідників. Але це звернення Ап. Павла являється Архипастирським Благословенням Римській Церкві! Чи міг би Ап. Павло давати „всім (без винятку!) пробуваючим у Римі" християнам своє Архипастирське Благословення, якщо б у числі тих у с і х був Ап. Петро? Адже ж така евентуальність свідчила б, що Ап. Павло був Архипастирем і над Ап. Петром, — а в дійсності ж усі Апостоли були рівні один одному! Значить, між християнами в Римі не було Ап. Петра, коли Ап. Павло писав до них Послання.

Ап. Павло звертається до християн у Римі, як Архипастир, який свідомий цього, що члени Римської Церкви не мають у себе Архипастиря-Апостола, отже немає їх кому повністю у т в е р д и т и у Вірі Христовій; знаючи це, Ап. Павло постійно здалеку турбується Римською Церквою, і оправдується перед нею, щоб вона не думала ,що він, Ап. Павло, залишив її без Апостольської опіки. Ап. Павло пише до Християнської Громади (Церкви в Римі):

„. . .постійно згадую вас, завжди прохаючи в молитвах своїх, щоб Воля Божа колинебудь благоприспішила мені прийти до вас, щоб подати вам деякий духовний дар на утвердження ваше, цебто утішитися з вами вірою спільною: вашою й моєю. Не хочу, браття, (залишити) вас у несвідомості, що я багато разів замірявся прийти до вас, — але зустрічав перешкоди навіть донині... Я зобов'язаний і еллінам, і варварам, мудрецям і невіжам; і так, щодо мене, я готов благовістити і вам, що знаходитеся в Римі" (Рим. 1. 9-15).

Якщо б у Римі був Ап. Петро, то Ап. Павло був би не звертався до „всіх, що перебували в Римі" християн — що він прийде „утвердити" їх (усіх без винятку) у Вірі; бо, по-перше ,якщо б між тими в с і м а був Ап. Петро, то це означало б, що він і Ап. Петра буде „утверджувати" у вірі; по-друге, з цих слів Ап. Павла виходило б, що Ап. Петро „не зумів" утвердити у вірі християн у Римі, отже Ап. Павло прийде „поправляти" його роботу! Звичайно, ні одне, ні друге не було реально-логічним. Ап Павло ж писав так тільки тому, бо знав, що жодного Апостола в Римі не було. А чому? Тому, що коли „слава й честь усякому, хто чинить добро: по-перше, юдеєві, (а дальше) й еллінові (грекові)" (Рим II. 10), — то це значить, що Апостоли — хоч у них була місія всі народи навертати на Християнство, як заповів їм Христос, — усе таки вважали, що найперше їм слід зайнятися юдеями (жидами), а вже після цього — еллінами (греками), а тому й римляни були на дальшому пляні.

Якщо б Ап. Петро був у Римі, то Ап. Павло, пишучи до в с і х християн у Римі, не чинив би був Римській Церкві „напоминання", що є делікатним однозначником слова „наказ", і не мотивував би це тим, що власть давати ці накази він має на основі даної йому Богом Благодаті. Ап. Павло пише до Церкви в Римі:

„. . .писав вам, браття, з деякою сміливістю, подекуди як би в напоминання вам — по даній мені Богом Благодаті" (Рим. XV. 15). Так звертатися має право тільки найвищий Архипастир до своєї Церкви. Якщо б Ап. Петро був у Римі, то Ап. Павло не був би так писав до Римської Церкви, бо інакше цей його Архипастирський наказ автоматично відносився б і до Ап. Петра, — а це було б недопустимим, неможливим.

(Далі буде)

Стан безробіття зменшився

Домініяльне статистичне бюро в Оттаві повідомило, що в березні ц. р. в Канаді 638.800 осіб отримували допомогу для безробітніх, — це на 150.000 менше, ніж у березні 1961 р. Безробітнім у березні ц. р. виплачено 68 мільйонів 800 тисяч долярів допомоги.

На кожних 100 безробітніх припадає 12 жінок.

Лист з Галичини

Часопис „Народня Воля" (24.5.1962) в ЗДА опублікував листа з Галичини від сестри одного з читачів „Нар. Волі", в якому, між іншим, написано ось що:

„Любий Брате, Ти пишеш, що Ти живеш на лікарствах, а я вже нічим не лікуюся, лиш чекаю смерти, бо я стара, а тут старих не лікують так, як молодих. Ти пишеш, що у Вас зима легка була, а у нас такі були сніги впали, що ніхто з хати не виходив. У нас тепер дуже люди вмирають на якусь грипу. Я ще трохи здорова, а як буде далі — не знаю. Ти, Дорогий Брате, пишеш, що у нас добре. А от яке добро. Ольга заробила 18 кільо пшениці і 80 копійок на місяць. Чим же вона має жити? А нас є троє на той хліб. Тепер кажуть, що буде спільна кухня, то будемо ходити з мисками по страву, тоді буде нам ще краще, бо буде комуна. Кінчу з Тобою розмову, цілую і поздоровляю усіх,

Твоя сестра Рузя

КОМУНІСТИ ВИМАГАЮТЬ БІЛЬШОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ВІРИ

Комуніст Л. Філіппов помістив у квітневому числі советського журналу „Наука й релігія" статтю, в якій він твердить, що пропагандисти воюючого атеїзму в СССР з деякого часу проявляють по відношенні до Православної Церкви „зовсім непотрібну делікатність". Він пише:

„З деякого часу сталося так, що Російська Православна Церква опинилася, можна сказати, в уприлілейованому становищі. Перегляньте списки атеїстичних книг, видані за останні роки в нашій країні, і ви побачите, що праць, які розкривають сучасне православ'я, є одна-дві".

Філіппов закликає атеїстів-пропагандистів (він називає їх „викладачами") бути більше агресивними, та іти в наступ, не ощаджуючи почуття православних віруючих.

Айхмана повісили

Радіо в Канаді 29 травня повідомило, що Апеляційний суд Ізраїля відкинув відклик Адольфа Айхмана, засудженого в Єрусалимі судом Ізраїля на кару смерти. У вечірніх радіовістях 30 травня було подано, що адвокат Айхмана звернувся до Бен-Цві, президента Ізраїля, з проханням помилувати Айхмана, 31 травня але президент заявив, що він „не вмішується в цю справу", отже Айхмана повісили опівночі з 31-го травня на 1 червня за часом в Ізраїлі, а вінніпезьким часом у Канаді це була 5 год. ранку 1 червня

Вечірні телевізійні вісті 1 червня в Канаді подали, на основі свідчення репортера пресової агенції Ройтера, який був присутнім при екзекуції Айхмана, що Айхман ішов на смерть самоопанований, і він заявив, що „вірує в Бога" та викликнув: „Нехай живе Німеччина! Нехай живе Австрія!" „Нехай живе Аргентина!" І що при тому він „не висловив жалю за свої вчинки".

Місця екзекуції Айхмана навмисне не подано точно, а тільки загально сказано, вона відбулася „десь між Тель-Авівом" і ще якоюсь місцевістю.

Тіло Айхмана спалили, а його попіл розвіяли далеко по морі.

ПРОТИРЕЛІГІЙНІ СУДИ І ПРОПАГАНДА НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

У квітні ц.р. в Тернополі відбулося засідання Товариства для поширення політичних і наукових знань УССР. Схвалено посилення „індивідуальної роботи з віруючими і розширення атеїстичної пропаганди".

„Індивідуальна робота з віруючими" це значить, що члени згаданого Товариства (а воно існує для атеїстичної пропаганди) ходитимуть від хати до хати віруючих людей, яких вони мають на списках, і будуть намагатися відлучати їх від релігії, — але якими способами, про це не сказано.

У Лановецькому районі (тепер Тернопільської області, а перед 2-ю світ. війною, за часів польської окупації, Ланівці належали до Крем'янецького повіту, Волинь), як подало радіо з Тернополя 16 квітня, відбувся судовий процес над групою „сектантів", які, як подає згадане радіо, „примушували мешканців довколишніх сіл і їхніх дітей не ходити в клуб, кіно й школи, не брати зброї в руки для захисту вітчизни і в гарячу пору сільсько-господарських робіт відмовлятись працювати в колгоспах". Двох підсудних засуджено до кари по 5 років в'язниці, а трьох — по три роки тюрми, при чому одного з них позбавлено батьківських прав на малолітню доньку, і її віддано до державної бурси на виховання.

Тижнем пізніше подібний процес відбувся й поза Тернопільщиною — в Синельникові на Дніпропетровщині, де судили „6-х сектантів", які „отруювали душі багатьох дітей".

Євтушенко здобув славу і відвідує Захід

28-літній советський поет Євген Євтушенко, який пише свої вірші по-російському, ще донедавна мав у советського уряду марку „буржуазного поплентача", і його виключили були з комсомолу. Советська влада почала його репресувати — покищо тільки в моральному відношенні.

І ось у такому положенні Євтушенко рискнув піти на такий крок, що преса на Заході, а в тому й українська націоналістична преса, привітали як крок одчайдушний, лицарський, спонуканий українською вдачею (відвага й справедливість), — а саме: минулого року Євтушенко в Москві під пам'ятником поетові Маяковському при великому здвизі народу продеклямував свого вірша „Бабин Яр", в якому прилюдно під мурами самого Кремля оскаржив советську владу за те, що вона занедбала те місце (Бабин Яр під Києвом), де німці-націсти 1941 р. розстріляли 65 тисяч жидів. Замість поставити там пам'ятника жидам-жертвам нацизму, советська влада засипає цей яр сміттям.

Різномовна преса на Заході масово заговорила, що Євтушенко цим своїм віршем прилюдно на ввесь світ осудив комуно-большевицьку владу СССР за її антисемітизм. Цю саму думку підтримали й деякі українські газети, горді, що Євтушенко походить з української родини. У пресових вістках передбачували, що советська влада знищить Євтушенка за його оборону жидів перед антисемітською комуно-большевицькою владою.

Але скоїлося зовсім інакше: Євтушенка не тільки не знищили, а він ще й став славним у світі і в СССР завдяки своєму віршові „Бабин Яр". Більше того, советська влада дала йому навіть дозвіл відвідати Кубу й ЗДА, з початком травня ц. р. преса повідомила, що Євтушенко приїхав до Лондону, як гість англійських поетів.

Чудеса діються в СССР...

Католицькі єпископи: вся Центр. Америка заражена комунізмом

„Манагуа, Нікарагуа. — 33 єпископи Центральної Америки „з глибоким смутком" звітують, що вся Центральна Америка заражена комунізмом", — інформує часопис „Byzantine Catholic World" (6.5.1962) в ЗДА.

Це католицькі єпископи подали цю інформацію про одну з католицьких частин американського континенту.

Цей же часопис в цьому самому числі подає, що в ЗДА є тепер „близько 43 мільйони католиків", точніше — 42,876,-665 осіб, основуючись на даних „Official Catholic Directory" на 1962 рік, що опублікувало видавництво П. Дж. Кенеді й Сини в ЗДА.

А яке відношення до католицтва серед „близько 43 мільйонів католиків" в ЗДА — статистики в цій справі немає. А така статистика також була б цікава. Бо ж католики в ЗДА масово підтримали кандидатуру Джана Дж. Кеннеді при вибиранні його на президента, а тим часом Католицька Церква поборює през. Кеннеді.

Статистика католиків, проголошувана Католицькою Церквою, подає великі цифри, які мали б свідчити про її силу. Але в дійсності ці числа не можуть служити мірилом оцінки сили цієї Церкви. Наприклад, Католицька Церква інформує, що всіх католиків на світі є тепер 500 мільйонів. Звичайно, в це число включене, між іншим, і все населення Центральної Америки; одночасно ж Католицька Церква стверджує факт, що „все населення Центр. Америки заражене комунізмом". З того виходить, що Католицька Церква у статистику католиків вписує також і комуністів, — а ці останні католиками не є, бо ж комуністи взагалі не є віруючими. А скільки таких є серед тих „500 мільйонів католиків" у світі? Статистика в цій справі була б цікава, але напевно не менше й понура.

Забута особа письменника

Заклик відвідувати недужого Т. Осьмачку

Ім'я автора й назви його творів ще сяк-так пам'ятають, але його, як особу, скоро забувають. Таке, звичайно, скоїлося і з відомим письменником Феодосієм („Тодось") Осьмачкою.

Він постійно проживає в ЗДА. Минулого року під час подорожі по Европі, він зупинився був у Мюнхені, щоб там доглянути за друком свого перекладу Шекспірових творів на українську мову; і там скоїлося з ним велике нещастя: внаслідок удару паралічу він перестав володіти лівою рукою й ногою. У цьому нещасті він мав принаймні те щастя, що ним заопікувалася американська амбасада в Мюнхені, і перевезла його до ЗДА та примістила в лікарні. Але він не мав щастя до своїх земляків — його долею мало-хто поцікавився. Загал українців знав, що був чи й ще є такий письменник Осьмачка, але чи він живе, чи ні, чи що з ним сталося, — ось не так-то й давно був, а тепер не чути про нього... це майже нікого не цікавить.

П р е з и д і я Об'єднання Українських Письменників „Слово" на сторінках щоденника „Свобода" (26.5.1962) опублікувала прилюдне звернення до українців Нью-Йорку й околиць з „проханням відвідати інколи нашого хворого поета і бодай розмовою полегшити його тяжкий стан хвороби й самотности", бо „Теодосій Осьмачка тяжко переживає самотність і відірваність від українського середовища".

Ісидоризм у Римській Церкві

написав

Михайло Стечишин

Ця нововидана книжка — дійсно рідкісна праця не тільки в українській науковій літературі, але й також серед православних публікацій взагалі

Це перша велика праця в православній літературі, в якій висвітлено фальшування документів в історії Римської Церкви — фальшування, що створило собою цілу систему

Тому що римські фальсифікати мають відношення й до справ Православної Віри й тому що у православній літературі досі не було справи цих фальшувань порушено систематично й принципово, книжка **„Ісидоризм у Римській Церкві"** необхідна кожному, — не лише духовному, але й світському, хто цікавиться справами церковної політики.

Згадана праця основана головно на католицьких джерелах. Її головний матеріял — про т. зв. „Ісидорові Декреталії", чи Ісидора — самозванця, а останній розділ про папіссу (жінку) Івана VIII

На доброму папері, 376 стор. друку, з додатком світлини жінки-папи і фотокопій листи лже-папи

Ціна $4.00.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Влада СССР заборонила Великдень

Неділя в СССР перейменована владою СССР на „вихідний день” (день відпочинку). Але тому що перший день Великодня припадає на неділю, то цього року влада видала наказ, щоб на перший день Великодня все населення йшло на роботу, а вихідний день пересунено на понеділок (2-й день Великодня); влада оправдувала це тим, що згаданий понеділок (30 квітня) припадає напередодні комуністичної урочистості 1 травня, отже населення потребує день вільного часу, щоб до цієї всесоюзної урядової урочистості приготовитися.

Преса на Заході інтерпретує це, що комуністична влада, мабуть, сподівалася, що коли комуністична урочистість 1 травня і третій день великодня збіжаться в один день, то святкування Великодня може робити враження, що населення з таким „ентузіязмом” відзначає примусову урядово-комуністичну урочистість.

Яким бачить Патріярх спільний православний фронт

„The Byzantine Catholic World” (6.5. 1962) опублікував під вищенаведеним заголовком інформації, подані з Констинтинополя (по-турецькому, почавши з 1930 р. — Істанбул) агенцією РНС, що їх нижче передруковуємо, в перекладі, цілістю:

„Істанбул (РНС). — Вселенський („Екуменічний”) Патріярх Атенагорас Констянтинопольський — найвищий провідник Східного Православія, підкреслив тут, що недавні взаємовідвідини православних провідників різних країн допомогли усунути непорозуміння між православними спільнотами і створити спільний православний фронт.

Цей Патріярх сказав до гуртка грецьких журналістів, що шляхом цього спільного фронту „будуть задовільно розв'язані проблеми Східнього Православія”.

Він сказав, що східньо-православні провідники „поставили собі метою затерти незначні різниці між ними та прочистити ґрунт для здійснення поєднання (unity) і з'єднання” (union).

Він вияснив, що поєднання він розуміє як створення спільного фронту, з'єднання а як „справу спільного віронавчання” („спільна доктрина”).

Патріярх Атенагорас завважив, що він часто стверджував своє становище в напрямку релігійного поєднання, яке, як він сказав, мусить бути першим кроком” у напрямку всехристиянського воз'єднання” (pan-Christian reunion).

„Ми стверджували, що мають бути нав'язані зносини (communion) між Церквами”, сказав він, завважуючи, що православні спільноти вже беруть участь в екуменічному (церковно-світовому) русі шляхом свого членства в Світовому Союзі Церков.

Цей Патріярх також сказав, що він, мабуть, у найближчому майбутньому відвідає Атени, щоб ревізитуватися Архиепископові Атенському Хризостомові, голові Православної Церкви Греції, який незабаром прибуде до нього.

Він зазначив, що він сподівається відвідин Архиепископа Англіканської Церкви Артура Михаїла Рамзея Кентерберійського і Патріярха Румунської Православної Церкви Юстиніяна.

Щодо справи взаємовідносин Православія з Католицькою Церквою Патріярх Атенагорас сказав, що „вже багато контактів нав'язано і вони нав'язуються далі.”

Коли поминути догмат папської непомильності, встановлений Ватиканським Собором (1896-70), то, сказав він, „між нами є незначні й малі різниці, які можуть і мусять бути усунені”.

Щождо старо-католиків — він додав, що „загалом між нами немає розходжень”. На закінчення Патріярх висловив надію, що Східнє Православіє і Християнство взагалі могли б прямувати шляхом любови й братськості в якнайширшому обсязі людяності й учення Господа нашого”.

Заміт. Ред. В. — Т. зв. „зв'язки Православія з Катол. Церквою”, про які говорить Патріярх Атенагорас І — це висилання Ватиканом католицьких спостерігачів на більші Конференції декотрих Православних Церков, як ось минулорічна Конференція на Родосі.

Візита Архиеп. Рамзея в Патр. Атенагораса відбулася в травні — скоро після цього інтерв'ю Патріярха з грецькими журналістами, що його зміст поданий вище.

Перед II Ват. Собором

Енцикліка папи Івана XXIII загострила відносини з патріярхом Атенагорасом І

Констянтинопольський Патріярх захищає своє першинство серед Східніх Церков

II Ватиканський Собор Католицької Церкви почнеться 11 жовтня 1962 р. Як можна судити по досьогочасній підготові проводу Католицької Церкви, Ватикан поставив два найголовніші завдання для цього Собору: перше — офіційне — „скріпити дисципліну” в Католицькій Церкві і таким чином „об'єднати католиків усього світу” — згідно з ватиканською термінологією, і друге, півофіційне — поробити заходи для підпорядкування папі всіх не-католицьких Християнських Церков — а перш за все Православних.

Ці два завдання згаданого майбутнього Собору віддзеркалені в енцикліці папи Івана XXIII п.з. „Aeterna sapientia Dei” („Вічна премудрість Божа”). Маючи на увазі „скріплення дисципліни” в Католицькій Церкві, папа в цій енцикліці підкреслив свою абсолютну власть над Собором, заявивши, що „Собор так довго не має авторитету, поки папа не затвердить його постанов”. Інакше кажучи — вирішує не Собор, а сам папа. Щождо намагань підпорядкувати під свою власть Православіє, то папа у згаданій енцикліці (Посланні) перш за все спрямовує свою увагу на Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І, і підкреслює, що, мовляв, цей Патріярх не має права „примату” першинства над усіми Східніми Патріярхатами.

Реакція Констянтинопольського Патріярхату

Речником Констянтинопольського Патріярхату проти вищезгаданої папської енцикліки виступив один з видних ієрархів цього Патріярхату, — єпископ Емеліанос, офіційний представник Констянтинопольського Патріярхату у проводі Світового Союзу Церков з центром у Женеві.

„Цей ієрарх (еп. Емеліанос), пишучи в „Апостолос Андреас” — що є органом цього Патріярхату, сказав, що „ця енцикліка „може тільки воскресити старі упередження і заохотити римо-католиків погорджувати Церквами-посестрами”, — подає про цю справу журн. „American Review of Eastern Orthodoxy” за квітень 1962 р., і, далі, так переповідає зміст відповіді еп. Емеліаноса:

„Емеліанос у своїй статті звернувся безпосередньо до папи, щоб той „признав, як багато шкоди він учинив своєю енциклікою, проголосивши її в боєвому стилі, та щоб він показав свою готовість почати згідливі розмови, і щоб він так визнав соборну власть Вселенського Собору, як вона була визнана всіми частинами неподіленої Церкви в перших століттях”.

„У зв'язку з другою точкою, цей же єпископ указав на те, що Ватикан у своїй енцикліці помиляється, твердячи, що Констянтинопольський Патріярхат не має „першинства” над Східніми Патріярхатами. Він навів автентичність 28 канона Халкедонського Собору (451 р.), яким це право (на першинство Констянт. Патріярхату) було встановлене формально. Емеліанос також відкинув твердження цієї енцикліки, що „Собор не має власті так довго, поки папа не затвердить його діянь”. Цей ієрарх (Емеліанос) сказав „Безперечна вага історії й традиції є за тим, що соборна власть Соборів являється найвищою. . . Собор не є предметом забаганки котрогонебудь з єпископів чи котроїнебудь з окремих Катедр” („столиць”).

Про т. зв. „навернених” на католицтво

У католицькій пресі часто-густо читаємо, що в різних країнах світу такі-то й такі особи та стільки-то й стільки „навернулися” на католицтво. У читачів може створюватися враження, що Католицька Церква здобуває щораз більше душ серед не-католиків.

У зв'язку з цим слід звернути увагу на цього роду вістку, що її подав в ЗДА часопис „Byzantine Catholic World” (6.5. 1962):

„Клівленд, Огайо. — Згідно з річним звітом цієї організації, членкині Легіону Марії 1961 р. причинилися до приєднання до (Католицької) Церкви 246 новонавернених („конвертистів”). Крім цього, ці легіоністки переконали 425 відпавших католиків назад повернутися до Таїнств.”

Отже: в одному й цьому самому місті до католицтва приєднано 246 бувших не-католиків, а від католицтва відпало 425 осіб. Правда, Католицька Церква переконала їх повернутися до неї назад, і тому вона тим разом згадала їх, як доказ її місійного успіху. Але якщо б Кат. Церква не привернула їх до себе назад, то числа тих відпавших напевно не було б подано, — подали б тільки цифру навернених з бувших не-католиків. Церква також не поінформувала, чи число 425 осіб — це вже всі ті, що відпали були від неї, чи може їх було більше, але не всі повернулися до неї назад.

Кат. Церква подає скількість „навернених”, але не подає чисел тих, які покидають католицтво чи то офіційно, чи неофіційно.

„Свобода релігії не відноситься до дітей”, каже секретар комсомолу

Советська преса подала звіти з цьогорічного всесоюзного конгресу Комуністичного Союзу Молоді (Комсомол), що відбувся в Москві. На конгресі було 6,000 делегатів з усього СССР.

У програмі конгресу особливий натиск було покладено на боротьбу з релігією.

Сергій П. Павлов — перший секретар Комсомолу, у своїй промові заявив, що гарантія свободи релігії, що советська конституція дає громадянам СССР, не відноситься до молоді, а головно до дітей шкільного віку. Павлов сказав:

„Предметом наших спеціяльних старань являється охоронення їх перед впливами батьків і родичів, що є віруючі. Свобода совісті, описана в нашій конституції, відноситься тільки до дорослих громадян, що відповідальні за свою діяльність. Однак нікому не мало б бути дозволено шкодити духовості дитини із спричиненням насильства над її слабою свідомістю”:

Павлов по імені атакував Російську Православну Церкву за її способи, якими вона хоче приєднати до себе молодь; між цими її способами він згадав і такі: „прогульки, народні співи й забави”, влаштовувані цією Церквою.

Над духовними, цебто релігійними способами вплибання Церкви на молодь Павлов, як видно, волів не зупинятися точніше, отже він збув це загальною фразою: „Такі кроки, як давні чисто релігійні аргументи, кладуть поважні перепони комуністичному вихованню”.

Павлов у своїй промові підкреслив, що головне завдання Комсомолу — бути авангардом шляхом давання прикладу високої промислової і сільськогосподарської продукції, а також розвитку комуністичної моральності й краси.

Як приклад до наслідування він згадав про закриття советською владою одного з православних манастирів у Молдавії, що було зроблено на прохання одного з монахів, який бажав працювати в колхозі, щоб „не бути відокремленим від життя”.

Промова Павлова свідчить, що, після 45 років постійного й неперебірчивого нищення релігії советською владою Православної Віри, релігійність між молоддю в СССР і надалі залишається найголовнішою проблемою комуністичної влади.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США НАЛЕЖАТЬ 11 ТИСЯЧ РОДИН

У своєму „Заклику”, опублікованому в органі, журн. „Українське Православне Слово” (вересень 1961), Консисторія Української Православної Церкви в США, очоленої Митр. Іоаном (Теодоровичем), поінформувала:

„При кінці червня ц. р., одразу після урочистостей 4 червня, Консисторія вислала майже 11,000 листів з проханням про пожертви на закінчення будови Церкви-Пам'ятника. Ці листи були вислані до всіх дійсних членів наших парафій, себто до 11,000 родин. На протязі минулих від того часу двох місяців відгукнулись на ці листи-прохання всього 556 родин, в тім 5 священиків, які поспішили надіслати свої особисті пожертви”.

Владика Митрополит Іларіон в Едмонтоні

Візитація і відзначення 80-х роковин Високопреосв. Іларіона, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади в Катедральній Громаді Св. Івана

У суботу, 19 травня ц. р., по обіді з Вінніпегу до Едмонтону прибув Високопреосв. Владика Митрополит Іларіон. На летовищі його зустріли й сердечно вітали: Преосв. Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії нашої Церкви, Високопреподобний о. Протоієрей Олександер Хом'як, Парох Катедри Св. Івана; Високопреподобний о. Ігумен Олександер Щербань, Парох Під-Едмонтонської Округи; студенти-богослови Орест Олекшій і Василь Василів; п. Н. Боднар, голова Управи Катедри Св. Івана; п К. Теличко, голова Едмонтонського Відділу ТУС і він же Генеральний Секретар Централі СУС; п. В. Савчук, голова Ради Української Школи Західньої Єпархії нашої Церкви і він же заступник голови Провінціяльної Управи ТУС на Алберту.

Владика Митрополит Іларіон, привітавшись зо всіма присутніми, в теплих і щирих словах подякував присутнім за привітання та від'їхав до Архиерейського Дому Преосвященнішого Єпископа Андрея.

Спільна вечеря на честь Владики Митрополита Іларіона

З нагоди приїзду Владики Митрополита Іларіона до м. Едмонтону, Управа Едмонтонського Відділу ТУС організувала спільну вечерю, що відбулася в суботу, о 7 годині вечора, в залі Віндзор готелю „Кінг Едвард”. На вечері були присутні Високопреосв Митрополит Іларіон, Преосв. Єпископ Андрей, Високопреподобний о. Протоієрей О. Хом'як. Високопреподобний о. Ігумен О. Щербань і Всечесний о. О. Фляк, Голови або представники місцевих, провінціяльних і домініяльних складових організацій СУС. Голови Управ або представники Українських Православних Громад міста Едмонтону та інші. У вечері взяли участь 50 осіб, а серед них були: пані Стефанія Пауш, д-р І. Верхомин, Н. Боднар, В. Савчук, Д. Янля з дружиною, проф. д-р Яр Славутич з дружиною, адвокат І. Дікур з дружиною, пані С. Гриник з чоловіком і інші.

Спільним відспіванням „Христос Воскрес” та благословенням Владикою Митрополитом розпочалася спільна вечеря. Господарем вечері був п. К. Теличко, Голова Управи Едмонтонського Відділу ТУС, який теплими словами привітав Високопреосв. Митрополита Іларіона, Преосв. Єпископа Андрея, Духовенство й всіх присутніх. По цьому представив усіх гостей, вказуючи на їх ролю в українському громадському житті в місті Едмонтоні.

Адвокат І. Дікур, Голова Дирекції Інституту Св. Івана (теперішній кандидат на посла до федерального парляменту в Східньому Едмонтоні), теплими словами привітав Високопреосв. Владику Митрополита Іларіона в імені всіх організацій, представники яких були на цій спільній вечері.

По цьому коротко, але змістовно промовив Владика Митрополит Іларіон, який звернувши увагу присутніх на ті часи в нашій історії, коли інтелігенція не йшла разом з Церквою і не тримала зв'язків з своїм народом, висловив свою радість, що наша Церква в Канаді об'єднує всі стани нашої української спільноти в праці для нашого спільного добра.

На цій вечері всі почувалися, як одна родина. Багато разів вибухали оплески та неоднеразового спільного співу „Многії Літа” на честь Достойного Гостя — Владики Митрополита Іларіона.

Після того, як обидва Владики від'їхали, відбулася ще коротенька організаційна програма, під час якої було обговорено окремі важливі справи, а зокрема справу конгресу КУК, працю літньої оселі „Барвінок” та заслухано інформацію проф. д-ра Яр Славутича про пляни навчання української мови в Албертійському університеті на другий рік.

Візитація Владики Митрополита Іларіона

У неділю, 20-го травня, в Катедрі Св. Івана відбулася Канонічна Візитація Владики Іларіона. Уранці, урочисто, зо Славою, зустрічали його з хоругвами, запаленими свічками, Духовенство й вірні Катедри Св. Івана.

Перед Катедрою і в імені вірних Катедральної Громади привітав Владику Митрополита Іларіона п. К. Теличко славним предківським старо-українським звичаєм хлібом і сілю. А при вході в Храм Божий вітав Владику Митрополита Іларіона Преосв. Владика Андрей, правлячий Єпископ Західньої Єпархії нашої Церкви

Під спів Катедрального хору Владика Митрополит Іларіон урочисто ввійшов у Храм Божий. Діти Недільної Школи в національних строях густо всипали дорогу Митрополитові квітами.

Свята Літургія

Владика Митрополит Іларіон і Преосв. Єпископ Андрей відправили Службу Божу в сослуженні о. Прот. М. Фика, о. Прот. О. Хом'яка, о. Прот. Г. Криштановича під спів Катедрального хору під орудою проф. О. Єфимчука. Під час Служби Божої прислужували студенти-богослови — Орест Олекшій і Василь Василів та декілька юнаків із старшого СУМК.

По прочитанні Св. Євангелії Владика Митрополит Іларіон сказав змістовну й повчальну проповідь на тему Християнська культура і поганство, ілюструючи окремі місця із сучасного життя.

Хоч цього дня був „Лонг Вікенд”, а до того ж ще й дощ, то все ж таки Храм Божий був переповнений. Багато людей можна було бачити із дальших околиць, що цього дня прибули на Службу Божу.

Надзвичайно гарний був момент під час Малого Входу, коли Владика Митрополит Іларіон звершив Чин возведення в сан Протоієрея Всечесного о. О. Хом'яка, пароха Катедри Св. Івана.

Спільний обід і пообідня програма

По Службі Божій, у залі Катедри Св. Івана відбувся братський обід, що його приготовило жіноцтво Відділу Союзу Українок Канади при Катедр якого Головою є пані С. Гриник.

По обіді на честь Владики Митрополита, з нагоди його Канонічної Візитації та Ювілею 80-ліття, відбулася урочиста пообідня програма якою проводив п. О. Єриню член Управи Катедральної Громади Св. Івана і Програмового Комітету.

Владику Митрополита-Ювілята вітали: п. Н. Боднар, Голова Управи Катедральної Громади; ВПреп. о. М. Фик, парох Катедри Св. Івана; п. К

Теличко, в імені Централі СУС та Провінціяльної і Місцевої Управи ТУС; пані С. Пауш, голова Централі Союзу Українок Канади; адв. І. Дікур, Голова Дирекції Інституту Св. Івана; пані С. Гриник, Голова Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана; п. Р. Фарина, Голова Молодого Братства при Катедрі Св. Івана і позапрограмово— інж. Рудик. Усі промовці надзвичайно тепло й зворушливо відзначили заслуги Владики Іларіона на церковній і науковій нивах, а також багато разів згадувалося про його заслуги в творенні Української Держави в 1917-1921 роках. Кожна промова неодноразово переривалася бурхливими оплесками на честь Ювілята. Також багато разів греміло радісне „Христос Воскрес" або „На Многії Літа, Владико".

У своєму слові Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, дякуючи за складані привіти, докладно зупинився на стані Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Неодноразово було підкреслено в промові, що Українська Греко-Православна Церкра в Канаді ввесь час зростає та міцніє і що наша Церква є національна, автокефальна і соборноправна.

Належить відмітити, що під час Служби Божої і пообідньої програми багато моментів було зфотографовано й ввечері того ж дня все це висвітлювалося місцевою телевізією.

Святковий концерт

Увечері в залі Катедри Св. Івана відбувся святковий концерт, присвячений 80-літтю Ювілята, який було започатковано „Іс полла еті, Деспота На многі літа, Владико!" у виконанні Катедрального хору.

Коротке вступне слово на честь Ювілята сказав Преосв. Єпископ Андрей. А після цього Катедральний хор виконав „Архангельським голосом", музика Д. Бортнянського; Задостойник Вербної Неділі: „Величай душе... Бог Господь!" і „Христос Воскрес"— грецьке.

Надзвичайно прекрасно було виконано сольоспів проф Д. Березенцем — баритон: „Свято в Чигирині" — сцена з „Гайдамаків", музика Лисенка і „Благословляю вас, ліси" з поеми „Івана Дамаскіна", музика Чайковського. За фортепіяном — В. Доброліж.

По цьому було заслухано змістовну історичну доповідь Владики Митрополита Іларіона на тему: „Митрополит Мученик Арсеній Мацієвич".

На закінчення першої частини концерту хор Української Православної Громади Св. Пророка Божого Іллі під проводом проф. С. Яременка відспівав „Христос Воскрес" народне, „Хоч і до гробу зійшов" — Теофанівське „Вірую в Єдиного Бога" — С Яременка і „Янгол звістив Благадатній; Світися, Світися" — київське.

Другу частину програми започаткував хор Рідної Школи при Катедрі Св. Івана піснями: „Мати доню колихала" і „Думи мої, думи мої" у супроводі оркестри під проводом І. Карп'яка. Надзвичайно миле враження зробив цей хор на присутніх. І особливо милі враження викликала рецитація „Руїна й Воскресення" з „Драматичної Містерії" Митрополита Іларіона у мистецькому виконанні Лелії Базюк. Своїм чудовим виконанням вона просто потрясла залею. До речі, вона на Албертійському фестивалі в групі красномовства одержала високу нагороду (трофей і гроші) за мистецьку рецитацію творів Шекспіра.

Сольоспіви: „Ой одна я, одна" і „Садок вишневий", слова обох пісень Т. Шевченка, муз. Лисенка, виконала добродійка Стефанія Сасс (драматичний сопран). За фортепіяном — Валентина Доброліж.

Особливо урочистим моментом було на залі, коли всі стоячи слухали Адрес Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Іларіонові, що його прочитав і підніс п. Н. Боднар під спів Многоліття у виконанні Катедрального хору. Цей же хор з черги виконав „Єдин Свят, Хваліте" (Причасний) Ол. Єфимчука і „Благословен хто йде", „Ми бачили світло правдивее" і „Нехай наповняться уста наші" музика Веделя й Олександра Єфимчука.

При кінці програми було заслухано заключне слово ВПреп. о. Прот. О. Хом'яка, звернене в основному до Ювілята.

Усі точки концерту присутні нагороджували громом оплесків, які були звернені не тільки до виконавців, а головно до Ювілята Високопреосвященнішого Владики Митрополита Іларіона.

Звертав на себе увагу прекрасно виконаний артистом-малярем В. Доброліжем великий портрет Високопреосв. Владики Митрополита Іларіона, що був на сцені прикрашений полотнищем українського прапору на тлі Собору Святої Софії в Києві.

Спільним відспіванням національних гимнів було закінчено Велике Свято Української Православної Катедральної Громади Святого Івана на честь Високопреосв. Іларіона, Митрополита й Первосвятителя Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Другого дня, цебто в понеділок, в пополудневих годинах Владика Митрополит Іларіон прийняв на послухання заінтересованих у побаченні осіб.

Того ж дня Високопреосв. Митрополит Іларіон, разом з Преосв. Єпископом Андреем був на прийнятті в гостинному домі ВПреп. Прот. о. Ол. Хом'яка, де були також окремі члени Управи Катедральної Громади.

Увечері в гостинному домі п-ва Петра й Стефанії Паушів відбулося в сердечній атмосфері прийняття на честь Високопреосв. Владики Іларіона, на якому було Духовенство м. Едмонтону і околиці та окремі світські люди.

У вівторок вранці о годині 7-ій Високопреосв. Владика Митрополит Іларіон від'їхав літаком до Вінніпегу. На летовище його супроводили: Преосв. Єпископ Андрей, ВПреп. Прот. о. Ол. Хом'як, ВПреп. Ігумен Ол. Щербань та інші.

Перебування Високопреосв. Владики Митрополита Іларіона залишиться для всіх учасників Ювілейних урочистостей історичною подією.

М. К.

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ СВ.-ТРОЇЦЬКОЇ ПАРАФІЇ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

(Закінчення)

У день Великодня, 29 квітня, о год. 7.15 вечора передавалася по станції C.J.O.R.-600 у Ванкувері від церкви радіопрограма. Хор під керівництвом п. В. Ільчука співав „Христос Воскрес", „На Божественній стражі", „Тіло заснуло". Великодній привіт передавав о. Сацевич так: „Христос Воскрес, Дорогі Брати й Сестри! Ще вчора в скорбі стояли ми біля Господнього Гробу, а сьогодні пісня про Воскресення Ісуса Христа лунає в християнських святинях світу. Скрізь, де людина живе вільним життям, сьогодні лунає переможний спів: „Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав", а після нього лунають взаємні привітання: „Христос Воскрес! Воістину Воскрес!". У цьому співі й привітаннях чується радість з довершеного нашого спасіння, а разом і перемоги правди над злом і неправдою. Не лунають сьогодні Великодні пісні й привітання на землях нашої Батьківщини, що ще не перебула свого Страсного Тижня, що ще дальше несе свій тяжкий Хрест та прямує до своєї Голгофи. Скрізь там панує сьогодні смуток, скрізь там плач і ридання наших братів і сестер.

Свідомість цього смутку й розпуки, що обхопили наш народ, не повинні приглушувати Великодньої радості справжнього християнина, бо Сам Христос, Своїм життям показав нам, що руїна, знущання й смерть не є вічні, що все це перемагає Світлий День Христового Воскресення.

Христос Воскрес — буде й наше воскресення і радісний день, що ввесь український народ, де б він не був, буде одними устами й одним серцем прославляти Воскресшого Сина Божого і Його Святу Правду. У цей радісний день Світлого Христового Воскресення вітаю Вас усіх Братів і Сестер, і ввесь український народ тим радісним українським привітом: „Христос Воскрес!" нехай ця велика радість. Світло Воскресення огріє Ваші серця й наповнить їх теплом братньої любови й Божого милосердя.

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!"

Досвід показав, що хор, щоб добре справитися з виступом по радіостанції, мусить добре приготуватися.

Радіопередача о. Сацевича в мові, дикції і змістом була надзвичайно гарною і на високому рівні.

Про Український Православний Великдень згадали й англомовні часописи „Сан" і „Провинс" у Ванкувері. Були поміщені дописи, які коротенько висвітлили історію Християнської Віри в Україні та про наші Великодні звичаї: Освячення Верби, приготування і Освячення Пасок і писанок, мистецтво писання і їхне значення у нас. Були там поміщені і деякі світлини, що відносилися до Великодніх наших традицій.

Спільне Свячене у Св.-Троїцькій Громаді у Ванкувері відбулося 6-го травня у неділю зразу по Службі Божій в парафіяльній залі Громади. При вході в залю зразу кинулося ввічі дуже гарне мистецьке оформлення залі роботи п. Пушка. Спереду сцени вгорі висіли дуже гарно розмальовані великі привіти: „Христос Воскрес!" „Воістину Воскрес!", а на стінах залі повішено дуже гарно розмальовані великих розмірів паски й писанки. Таке гарне мистецьке оформлення залі до дня Спільного Свяченого зроблено перший раз в історії Української Православної Громади у Ванкувері. Місця за столами були заповнені; і більше половини бажаючих бути на Спільному Свяченому від'їхали додому, бо не було більше місця.

Спільне Свячене пройшло в такому порядку: освятилися Великодні страви під гарний спів „Христос Воскрес" та Великодніх Ірмосів. Опісля споживалося Свячене в дійсно братньому святково-великодньому настрої. Далі голова Громади п. С. Крипс щиро вітав о. Сацевича і пані добр. Сацевич та всіх присутніх і складові організації при Громаді. і тих, що вхотять у Союз Українців Самостійників. Він дякував жіноцтву за приготування смачної їжі до Свяченого. З черги гарно співав хор „Радуймося" і „Христос Воскрес". Була деклямація Оксани Сацевич „Христос Воскрес" — авторства Митрополита Іларіона.

Спільне Свячене закінчилося гарною промовою о. Сацевича: „Традиція Українского Спільного Свяченого", після чого він звернувся до присутніх, всіх парафіян і прихильників, щоб усі разом і в єднанні прямували до здійснення своїх плянів щодо наміченої розбудови Громади. Після цього й закінчилося Спільне Свячене співом усіх

присутніх у залі: „Христос Воскрес", бо багато з присутніх і о. Парох мали негайно відїхати на Проводи.

На другий місяць православні українці у Ванкувері готуються влаштувати у парафіяльній залі такі урочистості:

День Матері відбудеться 13 травня; він влаштовується силами учнів усіх шкіл Парафії, а це очолять пані О. Крипс, Шкільний Комітет та вчителі.

Весняний Чай і виставка українського мистецтва відбудеться 20 травня; це влаштується спільно Провінціяльною Екзекутивою СУК і Відділом СУМК ім. Лесі Українки.

Відправиться Панахида й відбудеться Академія славної пам'яті Симона Петлюри — Голови Уряду і Головнокомандувача всіх військ Української Народньої Республіки 27 травня, під кличем „Молодь Петлюрі", спільними силами Громади і складових організацій СУС під керівництвом екзекутиви: пан Дзубенко, п. Галаган, пані Токарик і о. Сацевич, як духовний провідник.

Закінчення Шкільного Року відзначиться 10 червня, з бенкетом, силами учнів усіх шкіл при Св.-Троїцькій церкві у Ванкувері.

Член Громади.

15-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Г. І Н. ПРОНЕНКІВ
Торонто, Онт.

Друзі п-ва Григорія й Наталки Проненків сердечно привітали їх до дня 15-ліття їхнього подружнього життя і з цієї нагоди вони пошанували наших дорогих Ювілятів прийняттям-вечіркою.

У гуртку найближчих, в милій і сердечній атмосфері о. Прот. Димитрій Фотій з катедри Св. Володимира сказав тепле, хороше слово.

Приємно заскочені цією неочікуваною й милою несподіванкою наші Ювіляти зворушено висловили всім присутнім свою задушевну вдячність.

Згідно вислову „приємне з корисним", при цій родинній урочистості і особистих приємних хвилинах кожного з присутніх ніхто з них ні на мить не відірвався своїми думками й від наших спільних громадських завдань і потреб. Ось саме тому на поклик було зібрано пожертви, з яких 25 дол. вислано на нашу пресу в Зах. Европі, а 15 дол. на орган нашої Церкви газету „Вісник". Збірщиками були п. п. Г. Жешко й Ф. Бойко.

Вп. Жертводавцям щире спасибі, а нашим Дорогим Ювілятам ще раз бажаємо щастя, здоров'я, довголіття й миру християнського.

Приявний.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ОЛ. ПАНАЗДИР
Гемилтон, Онт.

У четвер 29 березня 1962 р. по довгій недузі упокоїлася в Бозі Олександра Паназдир, проживши 58 років.

Покійна народилася в селі Більсько на Полтавщині, в Україні. Мало щастя у своєму житті зазнала покійна Олександра. Як було їй 12 років, померла її мама. Пізніше з своїм мужем Петром перебули великий голод в Україні та окитання в Німеччині. Покійна працювала в готелі Роял Канат. 1-го січня її відвезено в лікарню „Дженерал", де вона три місяці змагалася із страшною недугою, яка нарешті оказалася засильною, що б могла Покійна її перемогти. Покійна була парафіянкою української православної церкви Св. Володимира.

У лікарні Покійну часто відвідував о. Прот. В. Федак. Коли вона привпадала на силах, то попросила о. Настоятеля щоб він подав їй Св. Дари. Покійна була віруючою християнкою

У понеділок 2 квітня о 10-ій годині ранку була відслужена Св. Літургія й Похоронна Відправа. У своєму прощальному слові ВПреп. о. В. Федак згадав про її трудяще життя та попрощав її з родиною.

Покійну Олександру оплакують муж Петро, син Семен, невістка Марія і внуки Ольга, Анна й Володимир.

Після Похорону відбувся поминальний обід в церковній залі.

На обіді присутні склали 23 доляри на фонд „Вісника", як Нев'янучий Вінок на могилу покійної Олександри.

Жертводавцям щира подяка, а покійну слугу Божу Олександру нехай Господь Бог прийме в Царство Небесне!

Спи наша найдорожча Дружино, Мамо й Бабусю, спокійним вічним сном.

Нехай буде Тобі канадська земля легкою, як пух, а сон — як дух.

Сім'я Покійної.

Бл. П. П. ШОСТАЛЬ
Стінен, Саск.

Дня 20 березня 1962 р. помер у нещасливому випадку на 71 році життя Бл. П. Петро Шосталь, житель Стінен, Саскачеван.

Фарму покійного Петра перетинає залізничний шлях Понад 50 років щасливо переїжджав Покійний через рейки, але ось 20 березня наїхав на його авто потяг, і Бл П Петро Шосталь був убитий на місці.

Вістка про його несподівану смерть сколихнула всією околицею і дуже тяжким болем та смутком пригнітила дружину Покійного — Параску, їхніх двоє дітей і троє внуків.

Покійний втішався дуже добрим здоров'ям, був дуже діяльною особою в околиці, зразковим фармером, був декілька років муніципальним радним, живо цікавився політичним й господарським життям своєї провінції і був дуже добрим членом Української Православної Громади в Стінен, Саск.

Покійний походив з села Погреби, Київської області в Україні. У Канаду він приїхав 13-літнім хлопцем 1903 року зо своєю матір'ю і кількома особами з дальшої родини (батько був уже покійний), і затримався в цій околиці, де тепер Стінен. Тут усі вони працювали на фармі, а по деякому часі Петро взяв свій власний гомстед, оженився з Параскою родом Олійник, і вони обидвоє господарили щасливо аж до вищеназваного нещасливого випадку

Вони виховали двоє дітей: Олексу, що працює в елеваторі в Кемсен, Саск., і Єлисавету, замужню в Гемилтоні, Онт., де її чоловік працює в індустрії. 1 син, і донька закінчили середню школу (гай скул).

Похорон відбувся 23 березня в Стінен, Саск. Відправи служив о. С. Греділь при помочі дяка п. Василя Гуцала Після Похорону відбулася в залі жалобна трапеза; як Нев'янучий Вінець зібрано на „Вісник" $19.34, з чого на клішу 5 долярів.

Нехай Господь Бог упокоїть Бл. П. Петра у Своїх Оселях, а всій скорбящій родині дасть силу перенести цей тяжкий смуток і болісну втрату.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Г.

Бл. П. САВЕЛЯ БОГАЙ
Гудів, Саск.

У неділю 13 травня ц. р. після короткої недуги упокоїлася в лікарні в Саскатуні молода дівчина Бл. П. Савеля Богай з Гудів, Саск.

Покійна народилася 1933 р. в околиці Гудів, Саск. Коли в 1951 році померла її мати, то покійна Савеля осталася на фармі із своїм батьком Теодором Богаем, щоб помогти татові виховати менших дітей – сиріток.

Вістка про смерть Савелі глибоко схвилювала всю околицю, а зокрема членів Церковної Громади; всі її любили й поважали як чесну побожну й зразкову дівчину — тому всі ці з околиці, хто знав Покійну, прийшли на Похорон віддати їй останню прислугу.

Похорон відправив, місцевий парох о. М. Хоменко та о. М. Коленич парох з Брендон, Ман. Промовляли обидва священики.

Покійна полишила в глибокому смутку свого батька й дві сестри, стареньку бабку, пані Пилипову в Саскатуні і багато дальшої родини.

Похорон зо Службою Божою відбувся в середу 16-го травня з української православної церкви Св. Духа в Гудів при великому здвизі народу.

По закінченні Похорону було влаштовано для всіх обід в Народньому Домі. Цей обід приготовили сестриці при Церковній Громаді, тож за їхній труд належиться їм щира подяка.

При Послідньому Цілуванні на прохання о. Коленича присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній $76.71, а з цієї суми призначено 10 дол. на Колегію Св. Андрея, 5 долярів на „Вісник", 5 долярів на клішу, а $56.71 осталися в місцевій церкві на фонд іконостасу.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійну Савелю нехай Всемилосердний Господь прийме до Себе.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Коленич.

ПОДЯКА

Повернувшись з Канади в Англію після мого дворічного перебування в Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, не можу забути моїх милих пережиівань — особливо в Колегії Св. Андрея — та зустрічів і знайомств з нашими людьми. Усе це згадую тепер з почуттям милої сатисфакції, а все це зобов'язує мене й до висловлення мого почуття вдячности.

Свою вдячність я повинен висловити найперше Проводові УГПЦеркви в Канаді, який вможливив мені перебування і студії в Колегії Св. Андрея своею стипендією. Хоч, щоправда, моя особа в даному випадкові була лише пасивним фактором, бо тут виявлялася прислуга УГПЦеркви в Канаді УАПЦеркві в Европі. Але що цей момент любови я сам на собі пережив, то ж не можу не висловити свого почуття вдячности Проводові УГПЦ за виявлення любови до своеї Сестри — УАПЦеркві. За це через особи ВПреосв. Владики Митрополита Іларіона і о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука передаю всьому Проводові Української Гр.-Православної Церкви в Канаді свое спасибі

Не можу не згадати й іншого моменту мого перебування в Канаді: 1961 року мені довелося пережити недугу. Чимало осіб в той час проявили зацікавлення моїм станом і подавали поміч.

Усіх Вас тут згадувати не буду, а все ж у житті своему я Вам того не забуду...

З ближчих добродіїв назву лише о. Д-ра С. В. Савчука, о. Прот. С. Геруса та о. Ігумена І. Скакальського. Особливо ж Ви, Брате й Отче Ігумене! За Ваші турботи й недоспані ночі в той час висловлюю Вам свою вдячність. Тільки ж моя вдячність — людська. Нехай Вам і всім іншим віддячиться за мене Господь — Своїм способом....

Богословському Товариству при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі висловлюю свою подяку за влаштування з приводу мого від'їзду з Канади прощальної вечірки.

Щасти Вам Боже у всьому!

о. Степан Ярмусь.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ШИКОРА
Редвей, Алберта.

Дня 16 квітня ц. р. нагло помер тут Василь Шикора, проживши 57. років.

Покійний народився в селі Дуб, Долинського повіту в Україні.

У Канаду приїхав 1922 року; одружився з Еленою Кващук 1931 року. Вони поселилися в Алдерині, в околиці Редвей, де мали крамничку й пошту. По 13 роках виїхали до Британської Колумбії, але по недовгому часі повернувся в Алберту й поселилися в Редвей. Тут аж до кінця свого життя Василь займався майстерством.

Господь Бог поблагословив подружжя Василя й Елену трьома дітьми-синами, яких вони старалися гарно виховати, даючи їм нагоду набути освіту в середніх школах (гай скул).

Бл. п. покійний Василь був доброю й очитаною людиною. Він дорожив своїми національними й релігійними переконаннями, цікавився українськими народніми справами, розумів їх і любив про них говорити; любив працювати й за своїм фахом і на народньому полі, але його працю смерть раптом перервала . . .

Покійний полишив свою добру дружину Елену, синів: Мстислава, Олега і Ігоря, одного внука Григорія і свою стареньку маму. Також полишив двох братів: Івана й Михайла, і дві сестри: Анну й Розалію

Похорон відбувся 20-го квітня, який відслужив місцевий парох о. Стратійчук. При Посліднього Цілуванні зібрано $85.85, на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного, з чого уділено 10 дол. на пресовий фонд „Вісника".

Щира подяка Жертводавцям, а покійному Василеві Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ЄВДОКІЯ ВОЙЦИК
Форт Френсис, Онт.

У вівторок 20-го березня в місцевій лікарні несподівано відійшла у Вічність Бл. П. Євдокія Войцик, проживши 77 років трудолюбивого життя.

Ще в неділю 18-го березня вірні Громади Св. Юрія бачили її у Божому Храмі на молитві й при виконанні своїх християнських обов'язків, як завжди, життерадісну, а вже другого дня надвечір покійна Євдокія заслабла на серце, і в ранніх годинах у вівторок відійшла на вічний спочинок.

Бл. П. Євдокія, з роду Фівка, народилася 25-го лютого 1885 р. в с. Ожелеві на Буковині. 1907 р. виходить замуж за Никифора Бойду, а 1923 р. з чоловіком і малими дітьми виїжджае в Канаду. Тут оселюеться у Бенінґ, Онт., де чоловік працював на залізниці. Бл. П. Никифор Бойда в Канаді довший час слабував та перебував по лікарнях, а ввесь тягар утримання родини з маленькими дітьми лежав на плечах покійної Євдокії. 1931 р. вона залишилася вдовою з трьома дітьми — донькою Марією і синами Василем та Іваном.

Через два роки по смерті свого першого чоловіка Євдокія вийшла вдруге замуж – за Яна Войцика; з ним прожила щасливим подружнім життям до часу своеї кончини.

Вістка про смерть покійної Євдокії глибоко схвилювала всіх, хто її знав, численних приятелів і знайомих, а головно вірних Громади Св. Юрія у Форт Франсис, де Покійна була зразковою членкинею та виконувала важливу й відповідальну працю проскурниці Громади. Похоронні Відправи почалися в четвер 22-го березня Панахидою в місцевому похоронному заведенні, а другого дня була відслужена в Храмі Божому Заупокійна Св. Літургія Раніше Освячених Дарів та чин Похорону. Велике число присутніх на Похоронних Відправах віддали свою останню пошану Покійній, яка всім своїм життям, повним посвяти й любови до ближніх заслужила собі любов і пошану кожного, хто її знав. В останні місяці свого життя Покійна з особливою ревністю давала своїй донці Марії велику моральну підтримку й допомогу, коли донька взяла на себе важливий громадський обов'язок голови Жіночого Товариства при Громаді.

Покійна Євдокія в глибокому смутку залишила чоловіка Яна, доньку Марію, двох синів — Василя й Івана, зятя Олексу Соколотюка, дві невістки, восьмеро внуків та семеро правнуків, а також багатьох приятелів і знайомих у Форт Френсис і околицях. Тлінні останки Покійної спочили на місцевому міському цвинтарі. Після Похорону в залі читальні „Просвіти" відбувся великий поминальний обід, де Покійну теплими словами згадували о. Настоятель Парафії, члени Управи Громади й члени родини. На Нев'янучий Вінок при обіді, на прохання о. Григорія, присутні склали $35.85, з чого $4.50 на виріб кліше, $21.35 на наш церковний орган „Вісник", а решту на іншу нашу пресу. Усім присутнім, що склали пожертви — сердечне спасибі, а Покійній нехай Господь пошле Вічний Спокій та потішить й підтримає її засмучену родину.

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯН ШЕРЕМЕТА
Гемилтон, Онт.

У суботу 16-го грудня, 1962 року біля першої години ночі в Гемилтоні, Онт. трагічно згинув у автомобільному зударі Маріян Шеремета, вертаючись з праці зо своїм приятелем Іваном Голубом. Їдучи додому вулицею Бартон на південь, спокійно розмовляв зо своїм приятелем. З бічної вулиці „Біч Ровд" з великою скорістю наїхало авто, ведене молодою дівчиною, вдарило в бік, де при кермі сидів Маріян, і їх обидвох викинено з авта. Покійний Маріян згинув на місці. Його приятель Іван Голуб побитий, але ще того дня був звільнений з лікарні.

Ця страшна вістка сильно вразила не лише родину, але всю нашу українську спільноту в м. Гемилтоні. Покійний Маріян був людиною веселої вдачі, люблений кожним, що знав його. Покійний народився в родині Андрія і Марії Шеремета в селі Брухович, Львів в західній Україні 8 січня, 1924. У Канаду прибув 1947 року і поселився в Гемилтоні. У 1948 році одружився з Марією Фарбатюк, з якою вели дуже щасливе подружне життя. Господь поблагословив їх двома дочками Орисею та Одаркою. Покійний працював у „Стіл Ко. оф Кенада"; він був членом Української Православної Парафії Св. Володимира в м. Гемилтоні та членом церковного хору.

У понеділок і вівторок (18 і 19 грудня) ввечері були відслужені Панахиди за спокій душі. Панахиди відслужив настоятель Свято-Володимирської церкви Впреп. о. В. Федак з участю церковного хору під проводом п. Макара Сушка. Величавий Похорон і Служба Божа були відслужені в церкві Св. Володимира з участю багатьох парафіян, приятелів та знайомих. Впреп. о. В. Федак підкреслив заслуги покійного Маріяна та попрощав його з дружиною Марією, з донечками, старенькім тестем та всіми приятелями. Передчасну смерть покійного Маріяна оплакують: дружина Марія, донечки, Орися і Одарка і старенький тесть Петро Фарбатюк. На рідній землі — батьки Андрій і Марія Шеремета, брати Олекса, Омелян, Богдан та Любомир; сестри: Ірина, Одарка та Надія; у Бофало, США, двоерідний брат Ярослав Білий.

Після Похорону відбувся величавий поминальний обід в церковній залі. На заклик о. Прот. Федака скласти дари на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного відгукнулися слідуючи та склали свої дари.

По 5 дол. — дружина пані Марія Шеремета, тесть Петро Фарбатюк, Василь Фарбатюк, Микола Демкович; по 4 дол. — Лука Кульгавець; по 3 дол. Мирон Король, Ярослав Білий; по 2 дол. — Ю. Токарчук, Я. Паранцук, Ілля Федак, Вол. Ковальчук, Марія Николюк, Никола Шепідзин, Іван Голуб; по 1 дол. — Ема Іськова, Оксана Фастрига, Марія Гусак, Домна Козарук, Марія Будник, пані Баран, пані Кривошенко, пані Геглевич, пані Смильська, Ф. Волковський, С. Пелепчук, Л. Дубай, Л. Кликотюк, М. Юшик, М. Вирига, М. Сашуляк, пані Бийлі, Галина Олексюк, Дм. Гандзюк, Дм. Садовий, пані Смит, Мирон Пасічняк, Мирон Власюк, Й. Боруцький, А Дибко, о. Прот. В. Федак, Ін. Качур, Марія Пелеп'як, пані Пілова, пані Курто, М. Дідурик, Іля Саврук, Гнат Саврук, пані Помаранська, В. Юркевич, Яків Бицькало, Т. Матяш, Ів. Воробець, Марія Делей, В. Ткач, Т. Чернищук, Дм. Бричка, п. Сторощук, Анна Маланчук, Макар Сушко, Мих. Янценко, Ів. Гордієнко, Марія Бродгид, Ілля Данилюк, Гр. Олійник. Дрібними $3.25. Разом 99 дол. З цього призначено на різні наші цілі, а в тому й на „Вісник" 10 дол.

Жертводавцям щира подяка, а покійного Маріяна нехай Господь Бог прийме в Царство Небесне!

Приятель.

1962 р

До
Всечесного о. М. Стеценка,
Голови Дирекції Оселі
„Зелений Гай", Вакав, Саск

Rev M Stetzenko
P. O. Box 4
Wakaf, Sask
Tel 45.

АПЛІКАЦІЯ

Оцим прошу прийняти мою дитину (дітей) на літній курс в Оселі „Зелений Гай".

Перший курс, від 1-го до 15-го липня

Другий курс від 15-го до 29-го липня

Всі умови щодо перебування курсантів в Оселі мені відомі.

Ім'я і призвище дитини (дітей)

Рік народження Закінчела кляса англ. школи

Найвигідніший для моеї дитини (дітей) курс — бажаний, як зазначено вище, в днях 1962 року.

Підпис батьків

Адреса (по-англійському)

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ КОЛО КАНОРИ, САСК. (ПОПЕРЕДНЬО „СОНЯШНА КУПІЛЬ")

Цим повідомляемо українське громадянство, що Управа Оселі закупила цеї весни 10 акрів землі й ліса в гарному затишному місці під літню оселю. **Ця нова власність міститься на південному боці озера Кристал, що положене при смоленому шляху ч. 9, в шіснадцятьох милях на північ від Канори.**

Підготування площі під оселю вже почалося. Ліс уже прочищено і сюди скоро перевезеться будинки з попередньої площі. Також куплено просторий житловий будинок з 14 кімнат; він уже на колесах, в дорозі на нову площу. На днях почнеться будування залі-їдальні

Оселя буде мати газову кухню, текущу теплу й зимну воду та інші модерні вигоди.

Завдяки великій щирості навколишніх Громад робота в новій оселі поступае швидко вперед. Усі захоплені новим власним набутком в затишному місці, повною приватністю, і радо жертвують свій труд, щоб скоро закінчити будову оселі. Жіночі Товариства готовляться також подати свою завжди щедру допомогу

У неділю, 1-го липня в оселі відправиться СОБОРНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ для парафіян і гостей Православних Громад північно-східнього Саскачевану. Богослужения очолить Впрп. о. С. Греділь з Глес, у співслуженні о. П. Бублика з Кемсек і о. В. Слюзара з Канори. Після обідньої перерви відбудеться святкова програма. **Усе українське громадянство сердечно запрошуеться до участі.**

ЛІТНІ КУРСИ для ДІТЕЙ почнуться реестрацією о год. 2-й в неділю **15-го липня,** а закінчаться Богослуженням і дитячим концертом у неділю, **29-го липня.**

На ці курси приймаеться хлопців і дівчат віком від 9 до 16 літ.

Оплата за двотижневий курс і повне утримання за одну дитину $20. Якщо від одної родини буде більше ніж одна дитина, тоді за першу платиться $20, а за решту по $15 за особу.

Виховниками на курсах будуть наші священики, учителі та інструктори

Основними предметами курсів будуть: релігія, українознавство, спів, народні танки і плавання.

КУРСИ ПРОВІДНИЦТВА (LEADERSHIP COURSES), які вперше в нашій оселі започатковуються цього року, відбудуться в першій половині серпня **Курсантами можуть бути хлопці й дівчата від 16 літ вгору.** Нижчий вік (курсантом) допустимий тільки на особисту просьбу родичів

Оплата за двотижневий курс провідництва і повне утримання становить $25.

Основними предметами цих курсів будуть: релігія, українознавство, **історія українського поселення в Канаді, домашне господарство, вишивки, писанки, дириґентура, спів, народні танки і т. д.**

Курс будуть вести кваліфіковані виховники та запрошені лектори

Українські батьки! Подбайте, щоб Ваші діти і цього року мали культурний та здоровий відпочинок під час вакацій. Подбайте, щоб замолоду вщепити в їхні серця любов і прив'язання до свого рідного та пошану до чужого. У цьому допоможе Вам наша оселя, якщо Ви пришлете до неї Ваших дітей

За формулярами для виповнення зголошень на перші і другі курси пишіть на адресу:

Rev. W. SLUZAR, CANORA, SASK.,

зазначуючи, на котрий курс Ваша дитина бажае вписатися

ЗА УПРАВУ ОСЕЛІ

Д-р А. Даниальчук, голова. **о. В. Слюзар,** секретар

P. S. Для умеблювання новокупленого мешкального будинку потрібні ліжка, матраци, крісла, столики, лавки і т. п. Хто хотів би такі речі подарувати оселі, хай повідомить про це Управу, а вона постарається їх забрати.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку

Мае 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00

У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

УВАГА! УВАГА!

БАРГЕД І СУСІДНІ ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ!

З Благословення Преосвященнішого Владики Андрея, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади

Управа Громади Української Греко-Православної Церкви Всіх Святих у Баргед

запрошуе

Українське громадянство міста Баргед і сусідніх Громад Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви

на

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ Й ІКОНОСТАСУ

і

КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ

Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади,

ДНЯ 24 ЧЕРВНЯ 1962 р.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛ. ЦЕРКОВ. ОКРУГИ СМОКІ ЛЕЙК

запрошуе

українське громадянство

на

СОБОРНУ ПОЛЬОВУ СЛУЖБУ БОЖУ

в неділю, 1-го липня 1962 р.

коло озера Гарнер біля Спеден, Алберти

ПРОГРАМА

10.00 год. ранку Соборна Служба Божа

12.00 год. — Обід

2.00 год. по полудні — Промови

5.30 год. — Перекуска

Запрошено промовця.

На площі буде буфет й різні атракції

КОМІТЕТ.

Ол. Матвійчук, голова
о. С. Гребенюк, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

17. Пресвятої Тройци (ЗЕЛЕНІ СВЯТА), — Поплар Парк, Поплар філд — Храм.
24 Неділя, — Транскона, Сенгіта — Храм, Гонор Кенора

ЛИПЕНЬ

1. Неділя Поплар Парк, Плезент Гом, Бозежур.
8. Неділя, Кенора, Трансконa Стед — Храм
15. Неділя, Дуфрост, Сельркс Тиндалл Храм і Посвячення Цвинтаря
22. Неділя, Ледвин, Транскона Сулкант — Храм
29. Неділя, — Кенора Храм Поплафілд, Гонор

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЧЕРВЕНЬ

15. Пятниця. Св. Вмч. Івана Сучавського — Н. Бетлфорд
17. Неділя Пресв. Тройці —

Гетерлей (Храм)
18. Понеділок. Св. Духа — Витків (Храм)
24 Неділя. Всіх Святих — Медов Лейк (Храм)

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Кендо
1. Неділя — Медов Лейк. Вечірня год. 8.00 вечером
2. Понеділок — Медов Лейк — Окружне Місійне Богослуження год. 10.00 рано
7. Субота. Різдво Ів. Хрестителя — Н. Бетлфорд
8. Неділя — Норт Бетлфорд. Храмови Празник
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Храмовий Празник і Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона, та Освячення Храму
15. Неділя — Витків. Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона і Освячення Іконостаса.
22 Неділя — Биґтер
28. Субота. Св. Володимира —, Гетерлей
29. Неділя — Медов Лейк

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. П. БУБЛИКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця (Івана Сучавського) — Кемсак
17. Неділя — Мазепа (Храм)
18. Понеділок (Св. Духа) — Донвел
24 Неділя — Кемсак (Храм)

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелені Свята. Святої Тройці — Йорктон. По полудні Відправи на могилках
18. Понеділок. День Святого Духа — Брокстон
24. Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелені Свята — Вернон
18. Святого Духа — Вернон
24. Неділя Всіх Святих — Кемлупс (Храм)

ЛИПЕНЬ
1 Неділя — Вернон
7. Різдво Івана Хрест. — Вернон
8 Неділя — Вернон
12 Петра й Павла — Вернон
15. Неділя — Келовна
22. Неділя — Вернон
29. Неділя — Вернон

[redacted]
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя Пресв. Тройці (Храм) — Спедден
18. День Святого Духа (Храм) — Стрий
24. Неділя Всіх Святих (Храм) — Белліс

П. С. Проситься всіх дооколичних Громад, щоб взяли участь у Посвяченню Церкви у Вильні і також у Храмових відправах Спедден, Стрий, Белліс і Смокі Лейк.
Address Box 309 Smoky Lake, Alta
Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
17 Неділя, Зелені Свята Арран Храм
Вечірня — Ґаес 7 год. веч
18. Понеділок. Св. Духа — Вайтбін Храм
24 Неділя — Стінен, Архиерейська Візитація Високопреосв Митрополита Іларіона Просимо всіх українців ближчих і дальших околиць ласкаво прибути.
Address Box 111, Hayas, Sask

о. М. ДЕБРИНА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця. Св. Влмч Івана Сучавського — Ню Вестмінстер
17. Зелені Свята — Ню Весмінстер
18. Понеділок. День Св. Духа — Ню Вестмінстер
24 Неділя — Порт Алберні

Address: 7137 Grandview Douglas Hwy Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
17 Неділя Пресв. Тройці. Храм — Боїв
18. Понеділок День Св. Духа — Ho[redacted]
24. Неділя — Річмонд Парк

Lac La Biche, Alta. Box 351. Tel. 187

о. СТ. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя, Зелені Свята — Сембург (Храм)
18. Понеділок, День Св. Духа — Нипавин
24. Неділя Всіх Святих — Шипмен (Храм)

Weirdale, Sask. Tel. 496

о. М. КОЛЕНИЧ
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелені Свята. Храм. — Брендон. Службу Божу очолить о. Протопресвітер д-р Савчук.
18. Понеділок. День Св. Духа — Брендон
24. Неділя — Портедж Ля Прері. Святкування 25-літнього ювілею Відділу Жін. Товариства.
24. Неділя — Брендон

УВАГА! Щиро запрошуємо усіх взяти участь у Храмовій Відправі в Брендоні на Зелені Свята, неділя 17-го червня. Відправу очолить о Д-р С. В. Савчук, Голова Президії Консисторії.
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-4614

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця. Св. Івана Сучавського — Ендевор
17. Трійця. Зелені Свята — Гронлід (північна). Храм
18. Понеділок. День Святого Духа — Бруксбі
24. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Тел. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ
17. Пресвят. Тройці — Вайта. Храм
18. День Св. Духа — Арбакка Св. Миколая
24. Неділя — Сеньків

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вайта
7. Різдво Івана Хрест. — Сірко
8. Неділя — Арабакка Св. Миколая
12. Св. Ап. Петра й Павла — Сандави. Храм
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбакка Св. П. і П. Храм о. Стефюк
15. Неділя — Вайта
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Сендави

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-62.

о. ІВАНА МАЙБИ
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелена Неділя — Кіндерслі, Храм
18. Зел. Понеділок — Прілейт
24. Неділя — Кендіяк

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вонда
7. Субота, Різдво Ів. Хр. — Прілейт. Храм
8. Неділя — Кіндерслі
12. Четвер. П. і Павла — Оен. Храм
15. Неділя — Мічем
22. Неділя — Кендіяк
29. Неділя — Прілейт

211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask.
Phone: CH-4. 7186.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
17 Пресв. Тройці — Виста. Храм
18. День Св. Духа — Росбори
24 Неділя — Овкборн

Address Oakburn Man. Box 12.
Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця. Вмч. Івана Сучавського — Гилберт Плейнс
17. Неділя Зелені Свята — Сифтон. Храм
18. Понеділок. День Св. Духа — Валей Ривер. Храм
24. Неділя — Полеве Богослуження Давфинської Громади св. Юрія — Брокен Пайн Лейк, Манітоба

УВАГА! В неділю 24-го червня, коли б погода не відповідала, враці дощу, то Служба Божа відслужиться в Давфині у церкві св. Юрія. Давфинська Громада запрошує все українське громадянство сусідніх громад взяти участь в Полевому Богослуженні.

Служба Божа по радіо від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Слухайте Службу по радіо.

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЧЕРВЕНЬ
17. Пресв. Тройці. Фостон. Храм
18. День Св. Духа — Київ
24. Неділя — Вадіна

Watson, Sask. Box 298 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця Ів. Сучавського — Половики (Храм)
17. Неділя Св. Тройці — Дробот (Храм)
18. Понеділок. День Св. Духа — Інсінгер (м.) (Храм)
24. Неділя — Маморнець

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя — Гефорд
18. Понеділок — Редфілд
24. Неділя — Борден-Біники

Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелені Свята; Храм — Стирджес
18. Зел. Понеділок — Рама
24. Неділя — Канора
24. Неділя, Вечірня — Бирджес

ЛИПЕНЬ
1. Неділя. Соборне Богослуження для цілої округи — Кристал Лейк
7. Різдво Ів. Хрестителя. Храм — Бюкенан
8 Неділя — Канора
8. Неділя. Вечірня о год. 7-ій — Стирджес
12. Апостолів Петра і Павла — Канора
15 Неділя — Рама
22 Неділя — Канора
28 Св. Володимира — Канора
29. Неділя — Оселя

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця. Вмч. Ів. Сучавського — Ст. Джулієн
17. Неділя. Зелені Свята — Кадворт (Храм)
17. Неділя. Зелені Свята — Смаєс (Храм) о. В. Сеншин
18. Понеділок. День Св. Духа — Тарнополь (Храм) о. В. С.
18. Понеділок. День Св. Духа — — Лепін (Проводи)
24. Неділя. Всіх Святих — Альвіна (Храм)

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вакав (Відкриття Оселі „З. Г." там і Відправа)
7. Субота. Різдво Ів. Предтечі — Кадворт
8. Неділя — Смаєс
12 Четвер. Ап. Петра і Павла — Еллов Крік Храм
15. Неділя — Ст. Джулієн (Відправа в „Зеленому Гаї")
22. Неділя — Альвіна
28. Субота. Володимира Великого Тарнополь
29 Неділя — Лепін (Закінчення курсів. Відправа в „З. Г.")

Address Box 4 Tel. 40
Wakaw Sask

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Зелена Неділя. Храм — Толстой
18. Зелений Понеділок — Толстой
24. Неділя (проводи на гробах) — Ґарденгон

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Толстой
7. Субота. Івана Хрестителя — Толстой
8. Неділя Храм — Пембіна
12. Четвер. Петра й Павла. Храм — Арбакa
15. Неділя Роза
22. Неділя Ґарденгон
29 Неділя Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя Пресв. Тройці — Вилингдон. Храм. Візитація Преосв. Владики Андрея
18. Понеділок — День Св. Духа — Заваля
24. Неділя — Гемлин

Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя Св. Тройці — Редвотер Храм
18. Понеділок Св. Духа — Восетна
24. Неділя. Всіх Святих — Федора Храм

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя Пресв. Тройці (Зелені Свята) — Пайн Ривер. Проводи
18. Понеділок (День Св. Духа) — Ґарленд. Проводи
24. Неділя Всіх Святих — Дорбен (Храмове Свято — щиро запрошується всіх вірних взяти участь у цьому святі).

Address: Box 71. Ethelbert, Man.
[redacted]

о. М. ХОМЕНКО
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця Св. Івана Сучавського — Понечай
17. Неділя Зелені Свята. Храм — Айтуна
18. Понеділок. День Св. Духа. Храм — Гудів
24. Неділя. Всіх Святих — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя. Зелені Свята, (Храмовий Празник) — Мирнам
18. Понеділок. День Св. Духа, (Храмовий Празник) — Бросов
24. Неділя. Всіх Святих. (Храмовий Празник) — Слава пів.

Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
ЧЕРВЕНЬ
17 Неділя. Пресвятої Тройці Храм Шортдейл, о. І. Скакальський
17. Неділя. Пресвятої Тройці. Храм - Леннард, о. І. Швець
18. Понеділок. Св. Духа Храм — Петлюра
24. Неділя. Всіх Святих. Храм — Ґрендв'ю

ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Брокстон-„Топорівці"
7. Субота. Різдво Св. Івана Хрестителя. Храм — Шел Велий
8. Неділя — Храм Св. Ів. Хрестителя Роблин
12 Четвер. Св. Апостолів Петра й Павла. Храм — Зелена-Меридейл
15. Неділя Мек-Нат „Драчинці"
22 Неділя — Шортдейл
28. Субота Свято Св. Володимира Вел Ґрендв'ю
29. Неділя. Храм у честь Св. Володимира — Россел

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
15. Пятниця, Івана Сучавського, Соборна Служба — Каґвин
17. Неділя Пресв. Тройці, Храмове Свято, — Калмар
17. Неділя Пресв. Тройці, Храмове Свято, — Каґвин
24. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЧЕРВЕНЬ
17. Неділя (Зелені Св.) — Шіго місто. (Храм)
17 Неділя. Зелені Св. — Фовм Лейк
18. Зелений Понеділок — „Коло Стадників". Храм
18. Зелений Понеділок — Шіго Полудн.
19. Зелений Вівторок — „Коло Фелаків". Храм
24. Неділя Вс. Святих — Вишарт. Храм
24. Неділя Вс. Святих — Тафнел. Храм

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ
У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1962. ЧИСЛО (1961) 13

РОЗПОЧИНАЄМО КАМПАНІЮ ЗА ФОНДАМИ НА НОВУ КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Церемонія історичного значення

АКТ АСОЦІЯЦІЇ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ З УНІВЕРСИТЕТОМ

Д-Р САНДЕРСОН: „ВІТАЄМО КОЛЕҐІЮ В УНІВЕРСИТЕТСЬКІЙ РОДИНІ!"

Сидять (зліва направо): о. д-р С. В. Савчук, голова Дирекції Колеґії, д-р Г. Г. Сандерсон, президент Манітобського університету; Джордж Т. Ричардсон, голова Ради Регентів Манітобського університету; суддя С. Фридмен, канцлер Манітобського університету; Джан А. Крисчянсон, діючий міністр копалень і природних багатств Манітоби

Стоять (зліва направо): І. Дж. Р. Дікон, адвокат Манітобського університету, Іван Карасевич, адвокат Колеґії Св. Андрея; проф. д-р П. Кондра член Дирекції і голова Будівельного Комітету Колеґії; д-р В. Дж. Кондо, віцепрезидент і контролер Манітобського університету; проф. Дж. Гугстратен, віцепрезидент і голова Ради Розбудови Манітобського університету; суддя І. Р. Соломон, член Дирекції і голова Кампанійного Комітету Колеґії; Достойний С. МкЛін, міністр освіти Манітоби; Михайло Г. Гикавий, секретар Дирекції Колеґії.

У четвер 14-го червня 1962 р. за кілька хвилин до 6 год. по полудні в адміністративний будинок Манітобського університету прибуло кільканадцять осіб і точно о 6 годині в ділово-офіційному настрої кілька з них поклали свої підписи на заздалегідь приготованому розгорненому документі.

У кілька хвилин по 6 год. в урочистій тиші документ підписаний, — акт асоціяції Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі з Манітобським університетом звершився.

І так, починаючи з 14-го червня 1962 року Колеґія Св. Андрея у Вінніпезі почала називатися: „Колеґія Св. Андрея асоційована з Манітобським університетом".

Документ підписали представники Університету, Колеґії й Уряду

Акт асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом підписали:

За Манітобський університет Джордж Т. Ричардсон — голова Ради Регентів Манітобського університету, і д-р Виллард Й. Кондо — віцепрезидент і контролер Манітобського університету;

За Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі о. д-р С. В. Савчук — голова Дирекції Колеґії Св. Андрея, і Михайло Г. Гикавий — секретар Дирекції цієї ж Колеґії;

За Манітобський уряд — Достойний Джан Крисчянсон — діючий міністр копалень і природних багатств.

Вручення символічного доляра

Угода підписана, — книгу акту закрито.

З черги — коротка церемонія „плачення" Колеґією Св. Андрея за отримання від Манітобського університету площі під будову для цієї Колеґії будинків на терені згаданого університету.

Тому що ця площа під будинки Колеґії Св. Андрея відступлена цій Колеґії Манітобським університетом властиво безкоштовно, то о. д-р С. В. Савчук передав, згідно із звичаєм у таких випадках, одного доляра, як символічну „заплату".

Звичайно, переданий від Колеґії Св. Андрея о. д-ром С. В. Савчуком Манітобському університетові чек на одного доляра включено цим університетом у колекцію цих нечисленних чеків, що Університет їх не реалізує, і вони залишаються як пам'ятка.

„Вітаємо Колеґію в університетській родині", сказав президент Університету

По підписанні акту асоціяції і символічної „заплати" за площу д-р Г. Г. Сандерсон — президент Манітобського університету запросив усіх присутніх на акті асоціяції представників на прийняття, влаштоване заходами д-ра Сандерсона.

Це прийняття відбулося в „Менитоба Клаб"; на ньому були: президент Університету д-р Сандерсон, канцлер Манітобського університету суддя С. Фрідмен - член Апеляційного суду, віцепрези-

Акт асоціяції...

(Продовження з 1-ї стор.)

дент Манітобського університету і управитель його розбудови проф. Й. Гуґстратен, віцепрезидент Манітобського університету і його контролер д-р Виллард Й. Кондо, голова Ради Реґентів Манітобського університету Джордж Т. Ричардсон, міністр Освіти Манітобського уряду Дост. С. Е. Меклін, адвокат Манітобського університету І. Дж. Р. Діксон, голова Дирекції Колеґії Св. Андрея о. Протопресвітер д-р С. В. Савчук, секретар Дирекції Колеґії Св. Андрея М. Г. Гикавий, член Дирекції цієї ж Колеґії і голова її Будівельного Комітету д-р П. Кондра — професор Манітобського університету, член Дирекції згаданої Колеґії суддя І. Р. Соломон і адвокат цієї ж Колеґії Іван Карасевич.

Д-р Г. Г. Сандерсон, промовляючи на цьому прийнятті, висловив свою радість з приводу звершення асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом; д-р Сандерсон, як президент цього Університету, поздоровив її з цієї нагоди і сказав: „Вітаємо Колеґію в нашій родині Манітобського Університету." Він же побажав Колеґії якнайкращих успіхів на майбутнє.

Прот. д-р С. В. Савчук: Акт історичного значення

Від Колеґії Св. Андрея о. д-р С. В. Савчук висловив подяку Манітобському Університетові й Манітобському Урядові за це, що „вони дали можливість Колеґії Св. Андрея стати членом університетської родини"; зокрема ж він подякував д-рові Сандерсонові за його, як президента Манітобського університету, прихильне й щире відношення від самих початків процесу підготови до асоціяції Колеґії Св. Андрея з цим університетом — аж до завершення цього діла.

Прот. д-р Савчук підкреслив, що Манітобський університет — це перший з-поміж університетів у Канаді, що встановив статус асоціяції колеґії з Університетом, і що, таким чином, Колеґія Св. Андрея є першою, і досі одинокою, школою, що такий статус (асоціяція) в університетській системі отримала.

„Беручи до уваги цей факт", сказав о. д-р Савчук, „сьогоднішня церемонія підписання угоди між Манітобським університетом і Колеґією Св. Андрея у Вінніпезі має історичне значення не тільки для самої Колеґії, але й для всіх канадських українців православного віросповідання, які повністю включилися в життя Канади, але які при цьому бажають зберегти й плекати Віру своїх предків.

„Ми свідомі тієї чести й того признання, що їх сьогодні удостоїлася наша Колеґія; ми також свідомі й тих ще більших завдань, що їх, у зв'язку з тим, з нинішнім днем бере на себе наша Колеґія, включаючись у систему Манітобського університету; але я іменем Колеґії маю честь запевнити Вас, що ми доложимо всіх зусиль для того, щоб ця наша Школа ці свої завдання здійснила саме так, як цього вимагає від неї її новий статус — її асоціяція з Університетом".

Протопресв. д-р С. В. Савчук підписує, в імені Колеґії, одну з копій угоди (угода підписана в сімох копіях), а д-р В. Кондо стверджує угоду печаткою Університету; приглядається п. Іван Карасевич, адвокат Колеґії.

★

Дост. А. Крисчансон, міністр копалень і природніх багатств, підписує угоду в імені Манітобського уряду, а п. Мих. Г. Гикавий, секретар Дирекції, — в імені Колеґії.

★

Джордж Т. Ричардсон, голова Ради Реґентів Манітобського університету, підписує угоду між Університетом і Колеґією Св. Андрея. Цьому приглядаються (зліва направо) Дост. Дж. А. Крисчіянсон, д-р В. Дж. Кондо, о. д-р С. В. Савчук і Мих. Г. Гикавий, — тобто всі ті, що угоду підписали в імені Університету, Колеґії Св. Андрея та Манітобського уряду.

★

Акт асоціяції...

(Закінчення з 2-ї стор.)

Канцлер: Асоціяція збагатить наукове й виховне життя на „кемпусі"

Прийняття закінчилося промовою судді Фрідмена — канцлера Манітобського університету.

Канцлер Фрідмен, бажаючи Колеґії Св. Андрея якнайкращих успіхів, висловив переконання, що між Колеґією Св. Андрея й Манітобським університетом у їхньому зв'язку на базі асоціяції будуть якнайщиріші взаємовідносини, та що ця асоціяція „збагатить наукове й виховне життя на кемпусі" (на терені університету).

Вперше в історії українського народу

Акт, звершений 14-го червня 1962 р. в адміністративному будинку Манітобського університету під час літньо-вакаційної тиші університетських мурів, це перша цього роду подія в історії українського народу: українська академічна школа включається в систему одного з університетів західнього світу.

У цьому відношенні Манітобський університет став першим університетом, що в своїй системі має українську школу.

Понад чотири роки невсипущих зусиль Дирекції Колеґії, під проводом її досі незмінного Голови, здобути Колеґії статус в університетській системі закінчилися успішно, як один з найбільших здобутків православних українців у Канаді; але цей здобуток своїм значенням переростає і межі Канади, і границі нашого часу — він вписується читкими буквами в історію українського народу

Протопресв. д-р С. В. Савчук передає д-рові В. Дж. Кондо, контролереві Манітобського університету, чека на одного доляра ($1.00), яким, згідно з угодою, Колеґія „заплатила" цьому Університетові за площу, на якій має бути побудована нова Колеґія. Д-р Кондо заявив, що Університет того чека не виміняє (інкасує), але оправить його в рамки і збереже на пам'ятку побіч подібних чеків, які Університет отримав також від Колеґії Св. Івана (англіканської) та Колеґії Св. Павла (римо-католицької).

Дальший відгомін авантури у Вифлеємі

Західньо-німецький „Райнішер Меркур" у травні ц. р. ще раз повернувся до справи авантури, що скоїлася на Різдво ц. р. у Вифлеємі.

Причина цього скандалу має своє історичне підґрунтя. А саме, 1852 р. у храмі у Вифлеємі був заведений такий порядок, на основі якого різним віроісповіданням були точно окреслені місця в цій святині. Так, наприклад, місце на високій терасі було призначене тільки для православних.

Католицькі ченці францісканці цього року вирішили не дотримуватися приписів щодо визначених 1852 року місць, і почали займати місця там, де хто з них собі бажав. Між іншим, вони також появилися й на великій терасі. Греки цим були обурені, і хтось з них у приступі знервування почав кидати на францісканців на високій терасі порожніми пляшками. Влада покарала цих греків, але причини авантури цим не полагоджено; тут ідеться про давніші правила, що їх зломили католицькі монахи.

ЄЗУЇТ ПРО ПРИЧИНУ УСПІХУ СЕКТАНТСТВА

В Японії проти 1% дійсних християн начисляється 10% сектантів, цебто псевдо-християн, і це тільки один з прикладів переваги сектанства в його поході, - заявив єзуїт о. Массон на цьогорічному Місійному Тижні в Бельгії.

У чому ж тайна успіхів сектанства? — поставив питання о. Массон. І він дав на це таку відповідь: сектантські місіонери не зв'язані своїм проводом щодо того що і як вони мають говорити людям; вони мають повну волю говорити все те, що вважають потрібним, відповідно до обставин, аби лиш добитися успіху. Завдяки цій своїй особистій свободі слова й діяння сектантські провідники мають можливість приноровитися до різних обставин, бути гнучкими і так знаходять спільну мову із своїми слухачами.

Натомість християнські місіонери, не сектанти, — сказав єзуїт о. Массон, - не мають свободи слова, бо вони строго зв'язані інструкціями свого проводу, які далеко не завжди передбачують різні життєві обставини, серед яких християнському місіонерові доводиться діяти, отже в непередбачених випадках він не знає, як йому діяти і що говорити, щоб не наразитися своєму проводові, і щоб не бути запідозреним у нелояльності до свого проводу і в єресі.

У висновку своєї доповіді єзуїт Массон висловив вимогу, що б провід Католицької Церкви дав своїм місіонерам більше свободи слова й діяння в контакті з людьми.

УЧЕНИЙ ПЕРЕДБАЧУЄ ТЕЛЕПАТИЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК МІЖ КЕННЕДІ І ХРУЩОВИМ

Молодий американський учений психолог Ст. Абрамс, який спеціялізується в телепатії (передавання думок на віддаль шляхом „вчування") цього року побував у Советському Союзі, щоб довідатися, чи і як советські учені досліджують телепатію.

Бувши евентуально приготованим і на те, що учені в СССР можуть вважати телепатію фантастичним уявленням забобонних людей, Ст. Адамс був просто поражений, коли побачив, що в СССР учені наполегливо працюють у досліджуванні телепатії і зробили в цій ділянці несподівано великі відкриття. Ст. Адамс унаслідок цього передбачує, що вже недовго ждати до того часу, коли між през. ЗДА Дж. Дж. Кеннеді і диктатором СССР М. Хрущовим буде міжконтинентальний обмін думками без жодних апаратів.

У чому полягають успіхи советських учених у ділянці телепатії — Ст. Адамс не сказав, але що ділянка пропагандивної і шпигунської „телепатії" в СССР розвинена добре — це відомо кожному.

МАТИ КУРИТЬ — ДИТИНІ ЗАГРОЖУЮТЬ НАСЛІДКИ

У Шотляндії в абердинській лікарні цього року досліджували 3,000 породіль і їхніх дітей — немовляток. Ці досліди виявили, що коли вагітна мати курить, то наслідки цього для здоров'я дитини дуже загрозливі.

ПРИСУДИ СМЕРТІ В СССР НАГАДУЮТЬ „СТАЛІНІЗМ"

Число смертних присудів у сучасному СССР під диктатурою Хрущова бистро зростає, і це починає нагадувати понуру „епоху сталінізму". Смертні присуди видають уже не тільки на т. зв. контрреволюціонерів у політичній ділянці, але також на тих, що їх посуджують у господарському житті СССР. Про це свідчать советські пресові інформації, головно ж коли йдеться про масові присуди смерті за чорний ринок.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЦІОНАЛЬНО-РЕЛІГІЙНА ВИМОҐА СІОНІЗМУ ДО СССР

Жидівська газета у Вінніпезі „The Jewish Post" за 24 травня ц. р. подала ось цю інформацію:

„Нью-Йорк (ДжТА). — Д-р Нагум Ґольдман — президент Світової Організації Сіонізму і Світового Конгресу Жидів, ствердив цього тижня, що жидівський народ продовжуватиме своє домагання, щоб Советський Союз надав своїй жидівській спільноті ці самі догіддя (facilities), які він надав усім іншим національним і релігійним групам в СССР. Він, однак, додав, що будуть зроблені зусилля, „щоб це домагання відмежувати від загальної протисоветської пропаганди в напрямку холодної війни".

Звичайно, як і кожен народ, так і жиди мають право домаґатися прав скрізь там де вони упосліджені.

Поскільки, однак, д-р Нагум Ґольдман іменем організованого світового жидівства порушує справу не тільки жидів, але й також „усіх інших релігійних і національних груп в СССР", то його заява в цій справі не може бути байдужою всім тим народам і Церквам, що поневолені комуно-большевицьким режимом Советського Союзу, а зокрема також, і особливо, вона не може не цікавити українського народу.

Годі тут входити в ту надзвичайно складну проблему, що нею являється справа жидів у Советському Союзі; складність цієї проблеми, між іншим, засвідчується також і вищезгаданим становищем світового жидівства, що його офіційним речником є д-р Н. Ґольдман, який твердить, що — по перше, без винятку „всі національні й релігійні групи в СССР" мають в СССР більші привілеї, ніж жиди; по-друге, домагаючись і для жидів привілеїв нарівні зо „всіма іншими релігійними й національними групами в СССР". Світове жидівство при тому не трактує цього свого домагання як частину загальної протисоветської пропаганди ворогів СССР, і від цієї протисоветської пропаганди у світі жидівство тут намагається відмежуватися; по-третє, сама ця вимога, поставлена жидівством до режиму СССР, являється вислідом складного процесу відносин між жидівством і СССР.

Будучи свідомим всіх цих, і деяких інших, складних справ, Сіонізм устами свого провідника, д-ра Ґольдмана, склав саме таку, а не іншу заяву, що цитована вище.

Але в даному випадкові нам ідеться не про загальні й принципові основи відношення між жидівством і Советським Союзом, а тільки конкретно про це, що світове жидівство устами д-ра Ґольдмана голосить про релігійне й національне положення „всіх інших релігійних і національних груп в СССР", упорівень з положенням жидів у цій державі, СССР, що нею править експозитура міжнародньої комуністичної сили.

Тут д-р Ґольдман висловив ці аргументи світового жидівства, що не у всіх точках згідні з дійсністю. Наприклад, жидівське організоване релігійне життя в СССР дозволене советською владою, отже Синагога офіційно й практично існує, не зважаючи на такі чи інші умовини її існування під владою безбожницького режиму Советського Союзу. Натомість Українська Православна Церква заборонена не тільки практично, але й офіційно. Отже не „всі релігійні й національні групи в СССР" мають догіддя більші, ніж жиди.

Далі, такий термін, як „релігійні й національні групи в СССР", що ним послуговується д-р Ґольдман, як провідник світового жидівства, також не зовсім згідний з дійсністю. На просторах держави СССР, безперечно, частково існує це, що можна назвати терміном „релігійні групи"; але натомість д-р Ґольдман невірно представляє справу тут, де він усі поневолені режимом СССР народи називає „національними групами"; у дійсності величезна більшість поневолених советським режимом національних спільнот — це не „національні групи", а н а ц і ї, це автохтони на своїх споконвічних етнографічних територіях. Традиційні релігії, до яких кожна з тих поневолених націй довгими століттями належить, не можна вважати „релігійними групами" на етнографічній території кожної нації, — бо ці традиційні релігії становлять одну з суттєвих прикмет національної істоти кожної з них. А релігійними групами в дійсності являються тільки релігійні меншості — приходці на ці території, хоч їм, звичайно, належаться такі самі права, як і національним Церквам цих націй.

У державі Ізраїль є жидівська нація, а поруч неї там є також „національні групи", цебто національні меншості; жидівської нації на її етнографічній території Палестини д-р Ґольдман, звичайно, не зарахує до „національних груп" — до „груп" нарівні з арабською групою, сирійською, вірменською і т. д. в державі Ізраїль. Жидівської релігії (яка, до речі, є панівною релігією в Ізраїлі, бо Синагога не відділена від держави, отже вона є державною) він також не зарахує до „релігійних груп", — бо „релігійними „групами" в Ізраїлі є тільки ісповідники не-жидівських релігійних меншостей: мусулман, православних і ін.

Натомість влада інтернаціональної сили в державі СССР намагається поневолені нації на їхніх етнографічних територіях та їхні національні Церкви звести до „національних груп" та „релігійних груп", намагається, так би мовити, вивласнити їх з їхнього власного „я" і власної території.

„ДИСКУСІЇ" ПЕРЕД ВАТ. СОБОРОМ

До православних українців — як до священиків, так і до мирян — діячі Католицької Акції в секторі ватиканської пропаганди серед українців часто-густо звертаються з пропозиціями б р а т и участь з католиками в „дискусії" у справі недалекого Собору (II Ватиканського)· Католицької Церкви, що заповіджений папою Іваном XXIII на 11 жовтня 1962 р.

До цього часу Рим завжди неприхильно дивився на дискусії перед Соборами Католицької Церкви, бо він лякався, що вже саме слово „дискусія" містить у собі застереження щодо папських претенсій на т. зв. „непомильність".

І це традиційне становище папства було логічно послідовним, а саме де існує вірення в папську „непомильність", що його на I Ватиканському Соборі (1896-70) оформили й проголосили догматом, там з боку лояльних до папи католиків не може бути жодної дискусії.

Але за нашого часу тактика Ватикану змінилася; сам папа Іван XXIII спонукує, а точніше — велить католикам влаштовувати „дискусії"; це являється одним з тих чинників, завдяки яким цей папа виробив собі опінію „поступового" чи „ліберального" папи. Ця опінія потрібна йому за наших часів, щоб виробити враження, що Римська Церква також по-своєму йде з духом „демократизму". Але, звичайно, це не одинока причина аранжування цих так званих „дискусій", — їх є більше; тут ідеться про це, щоб на прилюдних форумах по всьому світі вести католицьку пропаганду.

Розуміється, що католицькі дискутанти на цих форумах також виставлені на можливість евентуальної поразки, коли їх атакує не-католицька сторона; але вони тут забезпечені тим, що, як прравило, вони в дискусіях виступають як „приватні особи", а не як офіційні представники Римської Церкви, — такий наказ Риму. Коли хто з католицьких дискутантів зазнає поразки, то, мовляв, поразки зазнала приватна особа, як особа, а не ідеологія Католицької Церкви.

Але в Риму є тут найвища мета: шляхом аранжованих ним т. зв. „дискусій" з іновірцями популяризувати справу II Ватиканського Собору, щоб він був голоснішим, — і тут Рим має безумовну користь, поскільки сучасне людство, включаючи й католицьку частинку, загалом байдуже до таких справ, як Собор Католицької Церкви. Католицькі Собори в Середньовіччі та ще подекуди і в новіших часах тримали в напруженні значну частину християнського світу, а тепер їм загрожує деґрадація до рівня „дрібних" і „нудних" подій. З уваги на це ці „дискусії" являються штучними застриками для розбудження зацікавлення тим Собором; і саме для цього тут зроблено таку неймовірну уступку (але тільки словесну), що не тільки допущено, але й з ініціятиви самого Риму аранжується „дискусії".

Коли б ці т. зв. „дискусії" справді трактувати серйозно, то тут виринули б

(Закінчення на 5-й стор.)

Д-р Павло Маценко

БОРОТЬБА З ВІТРЯКАМИ

(„Помнящему родство")

(Продовження)

У докінченні своєї довідки (Українське Православне Слово, ч. 5, травень 1962 р.) п.В.З. знову твердить, що „Історично встановленим фактом є (хто встановив? — П.М.), що „Обіходи" й **різні збірники** церковних співів (які саме збірники? — підкр. П. М.) видані з благословення проводу Російської Церкви — це є продукт многовікової колективної праці українського народу". То значить, що й „Обіходи" великознаменний і малознаменний, і на їх темах написані гармонізації, також вікова колективна праця українського народу? А видання тих щиро московських редакцій поблагословив також провід Російської Церкви. Чи ж мало провід тієї Церкви благословляв українців „по голові", що баки позабивав і затуманив декого навіки?! Хіба не чудовим прикладом того є „Свято-Троицкій монастырь преп. Іова Почаевского с воставленной исторической почаевской церковной типографей преподобного Іова, бывшей ранее во Владиміровой на Карпатах" (Jordanville, N.Y. U.S.A.) У цьому манастирі також „крепко" тримаються заповітів проводу Російської Церкви. А ми, грішні, будемо триматись свого.

Передмову до „Всеношної" ніхто не примушує й.В.З. міняти, — вона вже лишилася певного роду історичним документом. Далі, п.В.З. пише, що він „жодного твору з „Обіходу" Н. Бахметева не брали" й тому йому дивно, чому ми так багато уваги приділили тому „Обіходові". То відкіля ж ті співи взяті? З яких інших збірників, які поблагословив провід Російської Церкви, а може з „Всеношної" о. прот. І. Заяця, що була видана міміографічно в Европі?

Ми маємо партитури й поголосники Н. Бахметева й А. Львова, вид 1869 р., і по них порівнювали співи „Всеношної" ред. В. Завітневича. Видно з того, що наші зауваги не „полемічна фразеологія", як ласкаво означує п.В.З. Згадані партитури переховуються в „Осередку Української Культури й Освіти" у Вінніпезі.

Про українські „чисті зразки" нашого церковного співу, що так здивували п.В.З., ми вже писали. Треба при цьому мати в увазі, що „чистими" їх рахуємо за нашу, українську редакцію, а не Львових і Бахметєвих. Ті співи по перекладі їх на нотнолінійну київську нотацію в XVI ст. витримали століття й дійшли до нашого часу.

Діялектика Геґеля чи марксистів нас в цьому випадкові зовсім не цікавить і вчитись їх естетики і нею послуговуватись також не збираємось, як суґеруєте п.В.З.

Про постання нашого церковного співу і про його трансформації в ході віків, чим п.В.З. хоче виявити в цьому питанні свою ерудицію, ми і всі, хто тим цікавиться, знаємо. Про це ми й писали в „Давня українська музика й сучасність" 1952 р. вид. „Культура й Освіта", в журналах: „Вістник", кн. 7-8, 1934 р., Львів, стор. 548 в дописі „До джерел нашого церковного співу", у „Віра й Культура", чч. 3-4, 1954 р. в статті „Український церковний спів", в „Новий Літопис" ч. 1, 1962 р. в статті „Співи Української Церкви", а ще докладніше в праці „Нариси з історії української церковної музики", т. І, що готова до друку.

Поминаючи інші здивування п.В.З., зупинимося над вияснениям того, про що п.В.З. говорить: „будемо й надалі їх уживати"... Ми звернули увагу у своєму огляді про „Всеношну" на вживання в гармонізації п.В.З. „Упокой, Спасе наш" рівнобіжних квінт з простої причини: вони, на нашу думку, там не добрі. Це наше розуміння й відчуття нікого й ні до чого не зобов'язує. Доказування п.В.З., що то „відповідає духові української народньо-музичної творчости" нас не переконує. Не поможуть у цьому випадкові й подані назви пісень з П. Демуцького, М. Леонтовича, М. Гайдая й думки М. Лисенка в листі до Ф. Колесси, і навіть стаття із смачним заголовком „О критике неграмотного и безмисленного" А. Флоріна з висловом Бетовена. До того арсеналу ми ще додамо й працю (дуже цікаву і вартісну!) Ю. Н. Тюлина: „Параллелизмы в музыкальной теории и практике", Гос. Изд. „Искуство", Л. 1938.

Паралелі (рівнобіжні квінти, октави...) вживались і будуть уживатися. Б. Лятошинський в опрацюваннях народних пісень на мішаний хор уживав їх багато, є вони у В. Ступницького і в багатьох наших майстрів, але вони вжиті в них влучно, і вони спричинюються до уяскравлення не тільки народності, але й образу, однак в „Упокой, Спасе наш" на нашу думку, п.В.З. паралелі вжив незручно. І чи варто було громів аж до сміху Бетовена?!

Ми не мали „сумніву", пишучи про необосноване твердження п.В.З-ча про винахід у Києві п'ятилінійної нотації, **„яку прийняла вся Европа"**, як він повідомляє. Для уточнення ми покликалися й на певні джерела, що говорять інакше, ніж п. В. З. Для зразку, ми подали думки й дуже обережного у висновках авторитетного музиколога д-ра З. Лиська, який корисно все своє життя присвятив нашій музиці. І напевно він не заслужив, підсуненої п. В. З., іронії як „мовляв, що може бути доброго з Назарету" (стор. 19). А все ж д-р З. Лисько в тій розвідці, пишучи про загадковість хронології й походження київської нотації, думає, **„що київська нотація з різних поглядів більш поступова й досконаліша** (підкр. П. М.) від тогочасної західньо-европейської церковної нотації". Отже, до чого та іронія?

Взагалі „Відповідь..." п.В.З., як „помнящего родство", пригадує гру в перегони, ось: „Коли вже на то пішло, то ми теж можемо послатися на новіші і тому **переконливіші** (підкр. П. М.) праці", пише п. В. З., і він покликається дослівно так: „В енциклопедичному словнику державного наукового видавництва, Москва, 1959, під гаслом „нотное письмо" написано: „В Росії 5-лінійна нотна система з'явилася в кінці XVI віку в Києві, а потім на початку XVII віку в Москві". Отже, як називається той, такий авторитетний для п. В. З., словник і чому не подано його точної назви? Не зауважив п. В. З. (бо ж то держава і яка! - П. М.) і абсурдности твердження в словникові, тієї „переконливої" праці, що Київ уже в XVI ст. належав до „Росії", а яка, що напевно відомо п.В.З., значилася тоді на мапах Европи як „Московія", а на „Россію" була вона перехрещена щойно наказом Петра І-го у XVIII ст...

І М. Грінченко, на стор. 129 своєї „Історії української музики", вид. 1922 р., говорить: „Своєрідні „крюкові" нотні знаки міняються на нову нотацію, лінейну, що також перейшла до нас з Заходу; вона тут на Україні переробляється з 4-ох лінійної в 5-ти лінійну і під назвою „Київського знамени" існує досить довгий час". А про перебрання її Европою з України в нього нічого немає. Тому й мав рацію д-р З. Лисько говорити про появу 5-лінійної нотації як „про велику загадку". (Кінець буде)

„Дискусії"...

(Закінчення з 4-ї стор.)

ось ці два основні застереження: якщо б католики трактували ці зустрічі, як дійсну дискусію у справі Кат. Собору, то тим самим вони стояли б на цьому становищі, що папська т. зв. „непомильність" (а тільки вона вирішує про цей Собор) не є непомильністю, і тут вони йшли б на дискусію як потенційні „єретики" з точки зору Кат. Церкви; коли ж католики ідуть на цю „дискусію" з вірою в папську „непомильність" і рішені триматися її навіть тоді, коли противники папи переможуть їх в обміні думками, то в такому разі з їхнього боку це не є жодна дискусія у справі Кат. Собору, — вони бо тільки фанатично пропагують папізм і цей Собор.

Мета Кат. Собору і його постанови вже вирішені заздалегідь — так, як бажає папа Іван XXIII, — він вирішує все це сам авторитетом своєї т. зв. „непомильності"; а коли — так, то які ж тут можуть бути з боку папістів „дискусії" про цей Собор?

У дійсності це не дискусії, а штучні монстр-дискусії (показові дискусії).

ВИСЛІД ВИБОРІВ ДО ПАРЛЯМЕНТУ В КАНАДІ

Вислід виборів до парляменту Канади, що відбулися 18 червня, — такий: консерватисти здобули 118 місць, ліберали — 96, суспільно-кредитовці — 30, ново-демократи — 19.

Отже, досьогочасний уряд консерватистів під проводом Джана Діфенбейкера цим разом здобув більшість не абсолютну, а тільки відносну.

Стан моральності членів клюбу молоді

Опитування серед членів одного з клюбів молоді в Лондоні спеціяльною комісією виявило, що кожен третій хлопець з цього клюбу практично пережив свій статевий (половий) досвід у віці від 14 до 20 років, а кожна восьма членкиня-дівчина пізнала це саме в приблизно таких самих роках свого віку

На жаль, прилюдна опінія Лондону прийняла цю вістку як „нормальне життєве явище"; правда, Медичне Товариство в Лондоні вимагає, щоб з приводу цього звернути більшу увагу на справи статевої гігієни серед молоді.

Про моральну гігієну в цьому випадкові голосів майже не чути.

ПОНАД 4 БІЛЬЙОНИ НА ЦЕРКВИ В ЗДА 1961 Р.

Американська Асоціяція Ради Збирання Фондів у травні ц. р. поінформувала, що сума зібрана на Церкви різними віроісповіданнями й релігіями в ЗДА 1961 р. становила 4.43 більйони долярів, а 1960 р. 4.18 більйони дол.

РАДІСНЕ СВЯТО ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

†

Смиренний Іларіон, з ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Преосвященних Архипастирів, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

„Цей день, що його створив Господь: Радіймо й веселімося цього дня!"

Сьогодні, 8-го липня 1962-го року, великий і історичний день в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді: наша Свята Церква високо зросла і пишно розвинулась, і на чолі її стає закінчена Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Ще тринадцять літ тому, року 1949-го, розпочалася будова нашої величної Катедри, і за Божою допомогою сьогодні ми офіційно й всенародньо відкриваємо цю нашу Всеканадійську Святиню.

Всеканадійська Митрополича Катедра мусить стати рідною Матір'ю для всіх православних Церков у Канаді, — вона мусить стати для них правдивим зразком усього церковного й духовного життя. По всьому православному світі прийнято, що Катедри стають головними центрами духовно-релігійного життя всього краю, і такою власне мусить бути і наша всеканадійська Святиня.

Із нашої Катедри Пресвятої Тройці, як із великого церковного центру, виходять усі Послання Митрополита нашої Церкви, тут він відправляє спасенні Богослужби, тут він гаряче молиться за всю Канаду й за ввесь український народ, тут він проповідує і навчає Слова Істини всю православну Канаду.

Радіймо й веселімся цього дня, бо сьогодні офіційно і привселюдно широко й на віки вічні відкриваємо двері Катедри Матері, яка голосно кличе всіх своїх синів під свої матірні крила!... „Прийдіть до Мене всі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!" (Матв. 11. 28), устами свого Спасителя кличе наша Всеканадійська Катедра до всього українського народу!

І ми глибоко віримо, що під теплі матірні крила нашої Святої Катедри зберуться всі українці з розсіяння, які ще знаходяться поза Церквою.

Бо Церква — основа правдивого й чеснотного життя!

Церква — основа людського спасіння!

Церква — основа української родини, і в ній і з нею вона стає міцною та незламною!

Українська Церква — основа української нації, — з нею нація високо зростає і пишно цвіте!

Українська Церква — головна основа всього українського життя: духового, державного, політичного, освітнього!

Нехай же буде благословенним цей великий і величний день, коли на віки вічні відкривається наша Всеканадійська Митрополича Катедра!

З цим великим всерадісним Святом щиро й тепло вітаю ввесь український народ!

І нехай на це величне й радісне Свято належно відгукнеться ввесь український народ своєю щирою й теплою Молитвою та посильною й радісною підтримкою найбільшої нашої Святині українського народу в розсіянні.

„І нехай будуть Милості Великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіма Вами!"

† Іларіон,
Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади,
ревний богомолець за щастя і спасіння українського народу.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпеґу.

Року Божого 1962-го, місяця липня 8-го дня.*)

*) Благословляю всьому нашому Всечесному Духовенству перечитати це Послання по всіх Церквах парафіяльних і громадських.

Перед II Ват. Собором

Друга реформація — і для католиків, і для протестантів

ВІД РЕД. — Статтю під вищеподаним заголовком повністю подаємо в перекладі з тижневого журналу „Тайм" за 8 червня 1962 р. Цю статтю, як один з документів перед II Ватиканським Собором, містимо тут без коментарів.

У зв'язку з нижчеподаною статтею слід мати на увазі книгу визначного богослова езуїта о. Ріккардо Льомбарді (італійця) п. з. „Собор: за реформи й добродійства", що вийшла в грудні 1961 р. (Див. ширше у „Віснику", 28. 4. 1962), в якій/о. Льомбарді критикує Католицьку Церкву й папство, і папа Іван XXIII висловив йому нагану. Про існування сильної реформаторської течії у Ватиканських кругах писав Беррет Мекґари у репортажі п. з. „Світовий Собор може послабити власть Ватикану", написному Мекґарном з Ватикану для щоденника „Да Виннипеґ Фрі Пресс" за 30. 12. 1961 (Див. „Вісник", 15. 1. 1962).

„Ганс Кюнґ (Hans Küng) — це римо-католицький священик, який вірить, що протестантство мусить підприйняти другу реформацію, якщо Християнська Церква колинебудь мала б бути перероблена в одну, — але це далеко менша половина його думки. Кюнґ бо також вірить, що його власна Церква також мусить драстично зреформуватися — із воз'єднанням в духовості; у своїй книжці, що є однією з найважливіших і найбільш дискутованих релігійних книжок року, він обговорює справу на користь реформ Католицької Церкви з нутра, і робить деякі конкретні пропозиції для агенд Другого Ватиканського Собору, що відбудеться найближчої осені.

Кюнґ викладає теологію в університеті в Тюбінґен у Західній Німеччині, і серед багатьох він уважається найнадійнішим талантом, який тільки міг появитися серед німецьких католиків від часу II світової війни. Народившись у Швайцарії, він вступив у Понтифікальний Григоріянський університет у Римі, звичайним професором у Тюбінґен він став тоді, коли йому було тільки 32 роки. Свої суґестії щодо обновлення католицтва він опублікував у книжці **„Собор, реформа і воз'єднання"** (ця книжка вийшла також перекладом з німецького на англійське п. з. „The Council, Reform and Reunion" у видавництві Sheed & Ward в ЗДА — Ред. В.); ці два послання, що кардинали помістили у вступі до неї, являються їхньою апробатою для неї.

Генрі Питні Ван Дозен — президент Юніон Богословської Семинарії є одним з тих протестантів, що хвалять її ліберальний екуменістичний дух, а Джеймс А. Пайк — єпископ Єпископальної Церкви в Сан Франціско, так захопився нею, що замовив по одному її примірникові для кожного священика своєї дієцезії.

Помильна непомильність

Автор Кюнґ признає, що його Церква провинилася через своє „фальшиве, самоправне „блискуче відокремлення" від інтелектуальних подій цього віку. Він з симпатією висловлюється про багатьох цих модерних людей, які обурені тим, що „провідники цієї Церкви не допускають до себе нових проблем і вглядів, нових форм і вартостей". Наприклад, виставляючи на показ перед світом свою претенсію на непомильність, Католицька Церква відмовилася признати „у своїй чесності й покірності, що її помилки сталися навіть у цих випадках, де вона була досконало здібна допускатися помилок і вона помилялася навіть у простеньких справах".

Кюнґ каже, що католики є традиційно обережними в говоренні про реформу, — це бо слово небезпечно звучить в надто протестантському тоні, — але за теперішнього віку воно є саме тим, чого якраз і потрібно. „Кожне встановлення, навіть і це, що є найсвятішим (звершування Причастя), кожен бік адміністрації (навіть першинство Риму) можуть — почерез формування й деофрмування — стати перед потребою обновлення, і тоді їх муситься зреформувати й обновити Безперечно, чим святіше є дане встановлення, то це гіршим є це його пошкодження, отже тим більш пильною справою є його обновлення".

Симпатія до Лютера

Кюнґ вказує на це, що католицтво історично доказало, що воно може реформуватися. Продовж 10-го століття — що було „saeculum obscurum („вік темряви" - Ред. В.) найгіршого зловживання в цій Церкві і в папстві" — манастирі, особливо ж велике Бурґундське абатство Клюні, постачало і духових засобів, і цих людей, що були спрямовані на це, щоб добитися реформ. Навіть ще перед тим, поки Лютер порвав зв'язки з Римом, такі люди, як домініканин Вікентій Ферре (Vincent Ferrer) францісканин Бернардин Сієнський (Bernardine de Siena) трудилися для відновлення католицтва з нутра. Одним з більших мотивів,

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоруґви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

через які Рим відкинув Лютерові кричання за зміною, був той, що „ані Рим, ані провідники цієї Церкви взагалі скрізь не були в такому стані, щоб могли були зрозуміти духові потреби їхнього віку, ані, і то саме через те, скумекати Лютерові богословські й практичні домагання".

Для багатьох протестантів годинник католицтва спинився в Середньовіччі; але вони помиляються, — каже Кюнґ. Деякі більші реформи в поглядах і діянні — головно завдяки езуїтам, Трентському Соборові, і папам Левові XIII, Пієві XII та Іванові XXIII — відбулися внутрі цієї Церкви.

Кюнґ доказує, що багато з цих перемін відповідають початковим домаганням реформаторів. У науковому історіописанні від теперішніх католицьких авторів в Европі подихає симпатіями до цих мотивів Лютера.

Поновно підкреслюючи авторитет Біблії, католики свобідно запозичають з найкращих протестантських наукових праць про Св. Письмо.

У теології появилося обновлене признання для цього вчення, що було дорогим серцю Лютера: ідея про священство всіх вірних. Католицькі моралісти тепер з повною пошаною відносяться до права індивідуальної совісті перед Богом. Ці перепони, що являються для протестантів майже непрохідними, — головно Марійське (культ Діви Марії, — ред. В.) підкреслення католицтва і верховність папи — далі звлишаються, — але, питає Кюнґ: „Якщо б Мартин Лютер жив у Католицькій Церкві наших днів, то в якому напрямку він пішов би? Чи ж є абсолютно певним, що цей напрямок довів би до виключення його з цієї Церкви?"

„Прости нам провини наші!"

Але тому що потреба воз'єднання Християнства є такою великою, то тут треба ще більших основно-широких реформ, отже і католики, і протестанти з надією дивляться, що Ватиканський Собор папи Івана осягне деякі з них. Ось декотрі з цих Кюнґових суґестій обновлення:

— Ствердити в ученні таку ролю єпископату, яка відновила б уряд єпископа „в його повновартості", і обмежити тенденції „централізму Риму".

— Реформа Літурґії — щоб вона дозволяла єпископам і Дієцезійним Соборам широку свободу творити такий обряд, який відповідав би місцевим потребам.

— Реформа, а навіть повалення Індекса Заборонених Книг. Цей бо Індекс, каже Кюнґ, дає запоруку, що „кожна книжка, яку втягнеться на Індекс, починає широко розходитися".

— Декларація принципу щодо ролі мирян (світських людей) у Церкві і повернення світським людям вживання чаші при Св. Причасті в деяких випадках

— Заява про визнання вини. „Ми в цій Церкві", каже Кюнґ, „є такі, що ніхто з нас не є без вини за стан того нещастя, в якому опинився теперішній світ, і вина наших батьків тяжко лежить на нас. Це був би справді християнський вчинок, якщо б папа й Собор висказали правду: Прости нам провини наші! Прости нам гріхи наші, а зокрема — наш уділ у гріху роз'єднання Церкви"

Кюнґ не надіється, що воз'єднання католиків з протестантами настало б зараз таки після цього роду постанов Собору. Але, пише він, „якщо б католики заводили реформи в католицтві, а протестанти заводили б реформи в протестантстві, і що б ці й ті чинили це згідно з образом Євангелії, тоді — тому що Євангелія Христова є тільки одна, — воз'єднання не потребувало б залишатися утопійною мрією. Воз'єднання було б тоді ані наверненням протестантів, ані капітуляцією католицтва, а було б воно братським зближенням обидвох сторін без свідомої вирахуваності за рахунок другої сторони, — без того, котра є обидвох сторін має поступитися; зближення просякнуте любов'ю і повністю рішене йти за правдою".

ДВА ОБЛИЧЧЯ СПРАВИ ХМЕЛЬНИКА

Анти-Дефамейшон Ліґ відзначила о. д-ра В. Клодницького

10-го квітня 1962 р. в Ню Джерзі, ЗДА, жидівська організація Anti-Defamation League of B'nai B'rith відзначила 70-літнього українського православного священика з Нюарку о. д-ра Володимира Клодницького грамотою, що називається „Torch of Liberty Award 1962" („Відзначення Смолоскипом Свободи"). „Анти-Дефамейшон Ліґ („Ліґа проти зневславлювання") — це жидівська організація, що займається боротьбою з антисемітизмом у світі.

Надана о. Клодницькому вищезгадана грамота складається з 5-х точок. Перша точка її змісту така:

„У признанні його людяних зусиль спасти жидівську громаду в Хмельнику в Україні за років 1919-1920".

Ім'я Хмельника стало голосним

У квітні 1962 р. ім'я малого містечка Хмельника стало голосним, — про нього писали різні газети в Америці у зв'язку з особою о. д-ра Клодницького. Напр., часопис у Нюарку, Ню Джерзі, „Да Санцей Стар-Леджер" за 8 квітня 1962 р. у статті п.з. „Жидівська група вшановує священика-героя, який урятував 25,000 жидів від масакри", інформував:

„Український православний священик буде вшанований жидівською організацією в Нюарку за чин геройства, виконаний в Україні 43 роки тому.

Анти-Дефамейшон Ліґ в Нюарку в четвер (10 квітня) видасть у Міському Клюбі обід на честь о. д-ра Володимира Клодницького, 70-літнього священика української православної церкви Св. Вознесення в Нюарку при вул. 19 ч. 677 Південь

Ця Ліґа відкрила цей факт, що д-р Клодницький, який ще тоді не був священиком, а був майором Армії Західньо-Української Галицької Республіки, врятував від масакри 25,000 жидів в Україні 1919 року.

У Хмельнику, Західня Україна, в жидівській 25-тисячній громаді дівчина-жидівка Роза Соколянська вийшла заміж за хлопця не-жида. Її батько Аврам сказав, що він ніколи більше не говоритиме з нею. Але її мати дала їй, як придане, дві корови і скількись-там біжутерії. Коли Аврам почув про це придане Рози, то він зайшов до хати своєї дочки в недалекому селі Кирилівці і в розгарі подразнення підпалив цю хату. Вогонь бистро поширився, і все село згоріло. Ці селяни розбрелися по інших громадах, але в околиці був великий протижидівський настрій. Д-р Клодницький в цій околиці командував військовим загоном.

Одного ранку ці селяни зробили наступ на Хмельник з крісами й револьверами. У них був замір змасакрувати жидівську громаду. Але майор Клодницький тримав військо напоготові, щоб зустріти їх."

„Я був тільки офіцером, який виконував свій обов'язок", сказав д-р Клодницький", — на закінчення подає вищезгадана газета слова о. Клодницького, сказані ним під час підготови Анти-Дефамейшон Ліґ вшанувати його.

Анти-Дефамейшон Ліґ про справу Хмельника

Головний орган Анти-Дефамейшон Ліґ, журнал „The ADL Bulletin" (Ню-Йорк) у числі за квітень 1962 р. опублікував довшу статтю Джозефа Л. Ліхтена п.з. „Воїн миру".— 40-ма роками пізніше православний священик — бувший майор в Україні, вшанований за недопущення до східньо-европейського погрому". Ця стаття в органі Анти-Дефамейшон Ліґ призначена описові заслуг, за які ця Ліґа відзначила о. Клодницького, і там таки ось що написано про причину напруження відносин між жидами в містечку Хмельнику та не-жидами в цій околиці 1919 р. — подаємо тут уривки в оригіналі:

„When Major Klodnycky's unit entered the town, antagonism between Christians and Jews had reached the point of crisis — a crisis set off, oddly enough, by love

The only daughter of a Jewish merchant living in a small village outside of Chmelnyk had eloped with a Christian peasent and converted to Christianity. The Jewish parents, unhappy about the marriage and conversion, severed relations with their daughter... The father set fire to the straw — thatched house; the wind carried sparks to the other houses, and soon the entire village was burnt to the ground .

The Jews feared a pogrom. They knew the inhabitants of the burned village and neighboring villages were waiting for an exuse for vengeance. „The Jews burned down the village of Chmelnyk" would be the cry. Despite their fears, the Jews appeared in town for their market day. On that day, too, an unusually large number of farmers and peasants appeared on the streets of the town, carrying rifles, revolvers... At the inn, near the center of town, was a small army unit and patrol.

Major Klodnycky ordered his soldiers to ride fully armed, through the streets. After the villagers had a chance to see the strength of the troops, they were assembled in the main square in front of the city hall The major addressed them.

"Dear Brothers", he said, "certainly every one of you built his own house. When you began laying the foundation, you crossed yourself three times, recited the Our Father, sprinkled your work with Holy Water, and in a whisper to heaven asked our Lord to help you build...

"...We are building a nation, my brothers How can you think of sprinkling the foundation of our nation with blood?"

The peasants put away their weapons and began to return home...

In appreciation, a delegation of the Jewish community, headed by its chief rabbi, Shalula Ben Joseph Leir, offered Major Klodnycky 200,000 rubles as a gift from Jewish population. The offer was refused but it marked the beginning of a friendly al-

liance between the Jews and the army in efforts to help the town".

Тенденційність АДЛ в інтерпретації подій у Хмельнику

Убогість українського села в Галичині перед Першою світовою війною були обурені. Боялися цього обурення жи- Стефаник, Марко Черемшина і ін. у своїх творах навіки утривалили жахливі образи цієї безмежної нужди. У багатій Америці трудно уявити собі, чим для українського селянина була вбога хатина, а збудувати її — це була епохальна подія для цілої низки поколінь. І це так було за мирного часу.

А що вже говорити про военний час, коли нужда села досягнула свого крайнього вершка! Надходить зима, а всі жителі села — діти, старці, хворі, жінки розбрелися, мов жебраки, просити притулку в інших селах...

Чи ж можна дивуватися, що люди були обурені? Боялися цього обурення жиди в сусідньому містечку Хмельнику, і майор д-р В. Клодницький про всякий випадок дав жидам охорону. Це дуже добре свідчить про д-ра Клодницького, як про українця, християнина, людину й офіцера Української Армії. Майор Клодницький правдиво сказав: „Я був тільки офіцером, який виконував свій обов'язок", — отже він не чинив цього ні для своєї слави, ні для „ґешефту" (він же не прийняв від жидів у Хмельнику дарунку 200,000 рублів); він учинив це не для майбутнього відзначення його жидами, — адже ж, це також значущий факт, о. Клодницький (майор з 1919 р.) зберігає в себе цього листа, якого написав до нього 1919 року головний рабін містечка Хмельника Шалула Бен Йозеф Леір, як сказано у вищезгаданому органі АДЛіґ, і поінформовано в цьому ж органі („Да АДЛ Буллентин", квітень 1962 р.), що в цьому листі згаданий рабін з Хмельника, адресованому до майора Клодницького, „просив рабінів усіх жидівських громад визнати майора Клодницького приятелем жидів і людства." „Цей рабін закінчив цю свою відозву словами: „Нехай Бог пошле йому щастя всюди, куди б тільки він не пішов".

43 роки о. Клодницький має в себе цього листа від рабіна Леіра з Хмельника, а проте продовж цих 43-х років він не чинив собі жодної реклями цим листом, хоч на основі цього листа він міг ще 1919 року претендувати на це відзначення від жидів, яке він отримав аж 1962 року. Спізненість цього відзначення — це цікавий факт, поскільки згаданий „Да АДЛ Буллетин" каже: „It is not hard to find records of pogroms". З того висновок, що не тяжко було й подвиг майора д-ра Клодницького відкрити далеко раніше - - перед 1962 роком.

Дивно вражає заява „Да АДЛ Буллетин"-у, що, мовляв, ще перед спаленням жидом села Кирилівки біля Хмельника „жителі спаленого села і сусідніх сіл ждали на оправдальну причину до пімсти" (погрому) на жидах. Таким чином „Да АДЛ Буллетин" твердить, що не саме спалення села Кирилівки жидом Аврамом Соколянським було причиною обурення на жидів, а навпаки — що, мовляв, ці українські селяни були нібито антисемітами, і чи сяк чи так хотіли громити жидів, але тільки ждали якоїсь причини про людське око, і ось ця причина знайшлася (жид спалив село), і селяни, з того виходило б, мали б дуже зрадіти цій нагоді, бо вже є причина масакрувати жидів!...

До того ж, згадана стаття в „Да АДЛ Буллетин"-і ілюстрована ось так: на одній і цій самій сторінці молодий, в уніформі майора Української Галицької Армії, д-р В. Клодницький поряд з фотознімкою 70-літнього о. В. Клодницького, як священика. Вище на цій же сторінці картина (малюнок, не фотознімка): банда жахливих типів (переважно бородатих) — і цивільні, і військові — громить жидів, а під цим підпис „Час пошестний погромами". Підпис до цього малюнка взятий з початку обговорюваної тут статті Ліхтена в „Да АДЛ Буллетин" — і, що починається так: „Понад сорок років тому, за того часу, що в Східній Европі був пошестний антисемітськими погромами, рабін у малому українському містечку Хмельнику написав незвичайного листа і дав його військовому старшині. Цей лист, адресований до рабінів усіх жидівських громад, означувати його носія, майора Володимира Степановича Клодницького, як людину, яка „вирізнила себе своїм великим духом, любов'ю правди, і любов'ю до жидів". Він звертався до рабінів „признати цього майора й допомогти йому" в усіх справах, які він мав би замір чинити".

Тенденція цієї статті у згаданому органі АДЛ-і ясна, — вона творить таку картину: навколо український народ це понура, по-антисемітському настроєна маса, що шукає нагоди кинутися на жидів, щоб масакрувати їх; а на цьому загальному темному фоні картини тільки одна особа (майора д-ра В. Клодницького) ясніє, як рідкісний, якщо взагалі не унікальний, виняток серед українського народу.

Підкреслюємо: майор д-р В. Клодницький не шукав нагороди за свій благородний учинок; але коли йому аж по 43-х роках надумалися дати відзначення, то й тут це відзначення надано з підкресленням мнимого антисемітизму українського народу, як цілості, — і цим автоматично перекреслено моральну вартість цього відзначення; бо ж це відзначення супроводиться такою заявою в органі АДЛіґ, на основі якої можна думати, що благородний вчинок майора (а тепер священика) о. Клодницького використано для того, щоб при нагоді ще раз кинути понуру тінь погромництва на загал українського народу. Це, безперечно, є образливим для кожного українця. До речі, коли жидівська громада у Хмельнику 1919 року пропонувала майорові Клодницькому 200,000 рублів, як „дарунок", за його благородний учинок - це також була груба образа — міряння ціною грошей благородності українського офіцера!

Чи не було б благородніше, якщо б жидівський кагал з містечка Хмельника був відбудував нещасним селянам Кирилівки їхне село, щоб вони не залишалися без даху на головою?

Фанатик на ґрунті релігії й національності жид Аврам Соколянський мстився на своїй рідній дочці й на її чоловікові українцеві, спаливши його хату в Кирилівці, а при цьому згоріло все село, він помстився за це, що його дочка, жидівка, вийшла замуж за християнина. Не дискримінували українці його дочки-жидівки, коли прийняли її між себе, але її батько дискримінував українців, коли мстився за це, що його дочка пішла між українців-християн. Не судив суд Західньо-Української Народньої Республіки Аврама Соколянського за його значний кримінальний учинок. Не пімстилися на ньому українські селяни, хоч мали сотні нагод для цього, — бож майор Клодницький не стояв постійно на сторожі жидів у Хмельнику, — українські селяни з української вдачі не є мстиві, і, крім цього, як християни, вони є проти всякої пімсти.

Отже, коли АДЛіґ дає признання тим, які готові були в потребі боронити Аврама Соколянського (а тут треба було б хоч словом згадати Уряд Західньо-Української Народньої Республіки, який видав наказ своїй Армії охороняти жидів, якщо б де була загроза (хоч такої загрози з боку українського народу в Галичині не було, тоді там узагалі не було погромів), — то при цій нагоді особі Аврама Соколянського мала б належатися нагана з боку АДЛіґ.

Перед II Ват. Собором

МЕМОРАНДУМ ЖИДІВ ДО ПАПИ

Вінніпеський жидівський часопис „The Jewish Post" (24. 5. 1962) інформує:

„Д-р Ґольдман оповістив, що велике число організацій, що зарепрезентовані в Конференції Жидівських Організацій, подали папі Іванові XXIII меморандум з вимогою, щоб Світовий Собор „зайняв ясне становище проти расистських і антисемітських тенденцій і щоб він усунув з католицької Літургії і Катехізиса ці уступи, які розсівають протижидівські упередження між мільйонами католицьких дітей".

За цією коротенькою новинкою, поданою у вищезгаданій газеті, є ширша цього роду акція світового жидівства, яка вже має за собою деякі успіхи. Напр., покійний папа Пій XII вже усунув був з Молитви на католицьке Свято Христа-Царя деякі місця, що жиди вважають їх антисемітськими, а його наслідник — теперішній папа Іван XXIII у цій же Молитві поробив ще більше цього роду змін, за що він отримав був вислови признання від жидів. Жиди також дали цьому папі дорогий подарунок: шубу-пелерину.

З теперішньої, вищезгаданої заяви д-ра Нагума Ґольдмана — провідника світового жидівства (Сіонізму), видно, що жиди ставлять папі вимогу, щоб світовий Собор Католицької Церкви (т.зв. II Ватиканський Собор), який почнеться 11 жовтня 1962 р., піддав принциповій, глибшій і загальній ревізії досьогочасного відношення Католицької Церкви до жидівства.

Перед II Ват. Собором

НЕУСПІХ ВАТИКАНСЬКОГО ПОСЛАНЦЯ ДО ГРЕКІВ

„Представник Секретаріяту Підготови до Ватиканського Собору монсіньйор Вілльбранд поїхав в Істанбул до патріярха Атенаґораса обговорити питання про делегування спостерігачів на Собор від Патріярхату. Патріярх Атенаґорас, однак, заявив, що жодної певної відповіді він дати не може, поки це питання не буде обговорене Синодом.

Після цього монсіньйор Вілльбранд подався в Атени, в цій самій справі, де він отримав від архиепископа Хризостома таку саму відповідь: це питання має бути розглянене Синодом" (Журн. „Православная Русь", 14. 5. 1962, ЗДА).

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

[illegible]

(Продовження)

Якщо б було сталося навіть так, що Ап. Петро був би прийшов до Риму, і оснував тут Християнську Громаду, і потім знову вийшов з Риму, то Ап. Павло навіть тоді не прийшов би був до Риму „будувати Церкву", де вона вже була б збудована іншим Апостолом (Петром). Говорить бо Ап. Павло до християн Риму: „При цьому я старався благовістити не там, де було відомим Ім'я Христове, щоб не будувати на чужій основі" (Рим XV. 20). Отож, Ап. Павло вважав, що йому треба проповідувати Християнство там — між „язичниками" (поганами), де ще ніхто досі не проповідував. „Це то багато разів перешкоджало мені прийти до вас. Нині ж, не маючи (такого) місця в цих країнах, а з давніх років маючи бажання прийти до вас, як тільки вирушу в дорогу в Іспанію, прийду до вас... А тепер я йду в Єрусалим... (Рим. XV. 22-24).

Коли Ап. Павло принципово не проповідував там, де Християнство вже було поширене, — „щоб не будувати на чужій основі", — то до Риму він постановив прийти тому, щоб — хоч Християнство формально там було вже прищеплене, але не запустило коріння — „утвердити" у Вірі Римську Церкву. Це зовсім певне, що якщо б у Римі був Ап. Петро, то Ап. Павло не йшов би був до Риму, щоб там „утверджувати", цебто добудовувати Церкву на Петровій основі, легковажучи присутність там Ап. Петра.

Католицька Церква пробує всяких гіпотез, щоб доказати, що Ап. Петро буцімто таки був у Римі. Між іншим, створено ще й таку гіпотезу: Ап. Петро проповідував у Римі тільки жидам, бо погани не-жиди не хотіли його слухати, тому на допомогу Ап. Петрові покликано Ап. Павла, щоб він проповідував виключно язичникам не-жидам.

Звичайно, ця гіпотеза так само не витримує критики, — вона суперечить Новому Заповітові, який свідчить, що Ап. Павло, прийшовши до Риму, свою місію розпочав якраз між жидами, а не між не-жидами. Після свого прибуття до Риму — „По трьох днях Ап. Павло скликав знатніших жидів... „Діяння XXVIII. 17). „Назначивши йому день, дуже багато (жидів) прийшли до нього в синагогу... Одні переконувалися (його) словами, а інші не вірили" (Діяння XXVIII. 23-24). А тому що жиди не хотіли навертатися на Християнство, то Ап. Павло, розчарувавшись у жидах, заявив тоді: „І так, нехай буде вам відомо, що спасіння Боже послано язичникам: вони й почують" (Діяння XXVIII. 28).

В одній з католицьких легенд про мниме перебування Ап. Петра в Римі говориться, що він прилюдно в театрі виступив проти Симона Маґуса, і так загіпнотизував його, що той упав з драбини і зломив собі ногу. Якщо автори цієї легенди вважають, що це каліцтво, яке Ап. Петро мав спричинити Симонові Маґусові в Римі, треба б розуміти, як одне із „знамень" Христових, що мали супроводити Апостолів в їхній проповіді по світі, то ці автори тим самим заперечують католицькій легенді про це, що, мовляв, Ап. Петро в Римі проповідував тільки жидам, бо не-жиди не хотіли його слухати, — цебто, він не мав до не-жидів духової сили... Але ж це значить, що автори цієї католицької легенди з сумнівом відносяться до Христового заповіту про Божественну силу („знамення" Божі), які постійно будуть супроводити Апостолів!

Ап. Павло пише, у зв'язку з своїм перебуванням у Римі (це й остання згадка про місто Рим у Новому Заповіті). „Нехай подасть Господь милість домові Онісифора за це, що багато разів упокоював мене, і не соромився кайданів моїх, але, бувши в Римі, з великою пильністю шукав мене і знайшов. Нехай подасть йому Господь придбати милість у Господа в той день" (II. Тимоф. 1. 16-18). З уваги на це, що Ап. Павло спеціяльно згадує ім'я сім'ї Онісифора в Римі тому, що ця сім'я провідніших християн відвідувала його ув'язненого, і аж двічі дякує їй за це, то тут і доказ, що сім'я Онісифора була винятковою серед провідних християн у Римі, коли вона не посоромилася відвідувати Ап. Павла-арештанта.

З одного боку — Католицька Церква каже, що Ап. Петро був у Римі; з другого ж боку — Ап. Петро не подавав ув'язненому в Римі Ап. Павлові слова „впокоєння", ні разу не відвідав його ув'язненого, — це видно із свідчення Нового Заповіту. З того виходило б, що Ап. Петро „соромився кайданів" Ап. Павла, якщо б ми вірили, що Ап. Петро був у Римі, а при цьому знаємо із Нового Заповіту, що він не відвідував ув'язненого Ап. Павла, бо якщо б він був його відвідував, то Ап. Павло напевно був би прилюдно подякував йому за це не менше, як сім'ї Онісифора. Але жодної згадки про будь-яке відвідування Ап Петром ув'язненого Ап. Павла в Новому Заповіті немає.

Новий Заповіт, згадуючи про Рим і римлян, ні разі у зв'язку з цими назвами не згадує імені Ап. Петра, зате ж найбільше при цьому згадує Ап. Павла, а також, у меншості випадків, деякі інші особи. Безперечно, Католицька Церква була б у значно кращому становищі, якщо б у Новому Заповіті була хоч одна будь-яка згадка про Рим у зв'язку з Ап. Петром; допустимо, якщо б Ап. Петро був тільки переїздом у Римі, і по дорозі сказав хоч одну проповідь, а в Новому Заповіті було це віднотовано: мовляв, Ап. Петро проповідував у Римі, — після цього не трудно собі уявити, який грандіозний догмат побудувала б Римська Церква на цьому випадковому факті, коли взяти до уваги, що вона побудувала догмат навіть без жодних доказових фактів у цій справі.

Але жодної згадки про Петрів зв'язок з Римом у Новому Заповіті абсолютно немає, і тому дехто — чиї нерви цього не витримували — у своєму ресантименті пішов аж так далеко, що вважає це „дефектом" у Св. Письмі Нового Заповіту, отже такі „мстиві" історики воліють „дискваліфікувати Св. Письмо — будь це й тільки в його частині,— і кажуть, що воно написане не під надхненням Св. Духа, а є воно тільки людським твором, як і кожен історичний твір — разом з його помилками, бо ж, мовляв, „помилятися — це притаманне людині", як говорили давні римляни. До таких „критиків" Св. Письма належить один з католицьких церковних авторитетів Св. Папія, який, як уже вище було сказано, твердить, що Євангелія Св. Марка була написана не під надхненням Св. Духа, а на основі даних Св. Маркові Ап. Петром інформацій, які Св. Марко „перекрутив", бо дещо позабував з тих інформацій Ап. Петра.

Не трудно догадатися, що не один з католицьких теологів, коли він був серйозний, зійшов з цього світу з „наболілим питанням" у душі: як збагнути цю „тайну велику", що Католицька Церква велить догматично вірити, що Ап. Петро був „першим папою в Римі", а Новий Заповіт ні словом про це не згадує?

Першим істориком, в якого постало роздвоєння в душі — змагання між віренням у легенду про мниме перебування Ап. Петра в Римі, і одночасним сумнівом у це, — був історик Євсевій Кесарейський, автор „Історії Церкви" (десь коло 340 р. по Н. Хр.). Св. Іреней записав легенду про мниме перебування Ап. Петра в Римі, і він вірив, що це не легенда, а історичний факт, отже він щиро, у добрій вірі подав цю легенду за „правду". Так Св. Іреней несвідомо прикрив своїм авторитетом Святого неправдомовність цієї легенди. Такі випадки в історії бувають, на жаль, не рідко.

(Далі буде)

У МЕКСИКО ПОТРІБНО ЩЕ 70,000 СВЯЩЕНИКІВ

У Мексико є 34 мільйони населення, - майже самі католики, а священиків тільки 36 тисяч. Католицька Церква каже, що в Мексико потрібно принаймні ще додаткових 70,000 священиків.

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 24-го червня, — у Громаді Стинен, Саск. Освячення Церкви. **Митрополита** супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 1-го липня, — у парафії **Нью Вестмінстер,** Б. К., Ванкувер.

Неділя 8-го липня, — у Всеканадійській Катедрі Пресвятої Тройці у **Вінніпегу.**

Урочисте відкриття й поблагословлення Катедри. Сослужать багато Духовенства.

Четвер 12-го липня, — Канонічна Візитація і Освячення Храму в **м. Глезлин,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в **м. Витків,** Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 22-го липня, — у парафії Св. Володимира в **м. Гемилтоні.** Освячення Іконостасу.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді Сан Джуліен, Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон, Ман., 40-ліття Громади.** Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в **м. Санлав,** Ман.

Неділя 26-го серпня, — у громаді Св. Архистратига Михаїла, Вінніпеґ, Ман.

Неділя 9-го вересня, — у Громаді **Йорктон,** Саск. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

о. Прот. Форостівський

Два видання твору Митрополита Василя Липківського „Відродження Української Православної Церкви"

(Продовження)

„Католицьке видання" про ідеологію, „самоліквідацію" й „липківщину" всіх Укр. Православних Церков на еміграції

На 211 стор. друку історичного твору Митр. В. Липківського „католицьке видання" подає 125 стор. пояснень, що складається із вступу О. Моха й пояснень та висновків о. д-ра М. Соловія, ЧСВВ, та крім того в тексті книжки багато фотознімок, більшість яких до твору Митр. В. Липківського ніякого відношення не мають. Під цими фотознімками маються відповідні характеристики, про що будеться говорити далі.

Мета цих роз'яснень й висновків **опоганити** УАПЦ й її Ієрархію, винайти якусь „модерну" неправославну ідеологію в УАПЦ, та вмовити читача, що УАПЦ „самоліквідувалася".

Хто хоча б недовгий час прожив у „советському раю", тому не треба довго говорити, бо він знає, що большевики знищують людей, організації і всякі Церкви навіть без всяких офіційних актів, які б були дійсно правдивими. У кращих випадках примусово фабрикують усякого роду ухвали й рішення, як: про закриття храмів, про добровільну позику, постанови Соборів й т. інш. Усьому світові відомі „покаяння в гріхах" невинних людей і кривава розправа з ними. Після відповідної підготовки, яка тягнулась протягом 9 років, в часи, коли большевики почали провадити примусову колективізацію, їм конче потрібно було розгромити й знищити УАПЦ, яка найбільшу підтримку мала саме серед селянства. Це збіглося разом з процесом СВУ, яким було без вини осуджено й знищено провідну українську еліту. УАПЦ була знищена тотально, не розбираючись у тому, яка була її ідеологія — чи Ієрархія УАПЦ в цілому, або її члени зокрема, були добрими, чи злими, чи УАПЦ була революційно-демократичною, чи на думку ворогів і „еретичною". ГПУ наліпило УАПЦ ярличка „липківщини" і цим ярличком й досі послуговуються всякі несовісні люди. А знищено ворогами УАПЦ тільки тому, що вона була **національною - автокефальною.** Про її ліквідацію Митр. В. Липківський пише: „Січня 28-29, 1930 р. були зібрані (тут розуміти треба — за вимогою ГПУ — прим. автора) ЄПИСКОПИ УАПЦ і з 40 священників (мирян не запрошувалось — прим. автора) їх оголошено „Надзвичайним Церковним Собором" і вони винесли Соборну ухвалу про ліквідацію УАПЦ, а разом з цим митроп. Борецький і всі Єпископи самоліквідувались, припинивши своє духовне керівництво, залишившись лише „служителями культу" при церквах, при яких зареєстровані... („катол. видан." стор. 215), і далі: „Голосом цього Собору говорив не Христос, не Церква, а ДПУ..." (там же), і далі „Та радвлада утворила цю соборну ліквідацію УАПЦ запевне лише про людське око (та наївних людей за кордоном СССР, — примітка автора), в затінку цієї ліквідації вона робить справжню й невпинну ліквідацію віри і Христової Церкви за своїм комуністичним програмом і в першу свою п'ятилітку взялась до ліквідації УАПЦ, як наймолодшої, значить найменш тривкої, та й ще й такої, що дуже захоплює селянство. Комуна в останні часи повернулася лицем до села, опановує укр. селянство, усуспільнює (тобто реквізує — прим. автора) і укр. землю і селянські коні і воли і корови і самих селян під своєю диктатурою; заводить радгоспи, колгоспи, без попів, без Церквів, хбче все селянство обернути (голодом 1932-33 р. таки обернула — прим. авт.) в безвірницьку спролетаризовану масу. Самих попів повним унеможливленням для них та їх родини життя в радянській державі цілими гуртами жене до зрікання сану, цілком унеможливила заснування релігійних шкіл, видання часописів, книг релігійного змісту, і взагалі нищить і релігійний і національний дух українського народу, робить ДУХОВНУ РУЇНУ" (там же стор. 216).

„Хто має вуха слухати — нехай слухає" — сказав Ісус Христос. Написані кров'ю слова Митр. Липківського чому не доходят до Вашого розуміння? Коли б „католицькі видавці" були людьми доброї волі, не предвзятими читачами й „критиками", то не повернувся б їм язик, щоб говорити, а рука, щоб писати таке: „ми бачили, що головною причиною самоліквідації УАПЦ з 1921 року була її революційна й неправославна ідеологія. Вона викінчила УАПЦ, коли комуністи в Україні використали слабі сторони тієї ідеології для руїни УАПЦ, як такої" (там же стор. 283).

Запитаю „католиків-видавців": „ІДЕОЛОГІЯ Греко-Катол. Церкви в Галичині не була революційною, а правдивою-католицькою; вона, Гр.-Кат. Церква, „не мала слабких сторін", ця Церква мала перевірену, досвідчену й самим „НЕПОМИЛЬНИМ ПАПОЮ" апробовану Ієрархію... То чому ж тоді не аж через 9 років, а зараз же по вступі большевиків у Галичину протягом 1944-46 року відбувся там такий самий Собор, і греко-католики були „воз'єднанні" з Московською Церквою? Чому Греко-Католицька Церква також „самоліквідувалась"?

Православні цьому не радіють й цієї події не фальшують... Українці цілком ясно й точно фіксують, що так Греко-Католицьку Церкву в Галичині, як УАПЦ в м. Києві, большевики **знищили...** а балачки про їх „самоліквідацію" — це теревені „от. лукавого"...

„Звернімо увагу на заголовки пояснень та заключень „католицького видання":

„Доля УАПЦ" Василя Липківського" (ст. — 225),

„Самоліквідація УАПЦ в 1930 р. (ст. 256)

„Вороги УАПЦ В. Липківського" (ст. 261)

„Роля УАПЦ В. Липківського в Церковному життю України". (ст. 284)

„Мученицький шлях УАПЦ В. Липківського" (ст. 291)

„Література про УАПЦ В. Липківського" (309 ст.)

Так називають нашу Рідну Церкву „католики-видавці" не лише в заголовках, але повсякчас у своїх поясненнях і висновках... Що В. Липківський православним українцям був Митрополитом — це навмисне ними забувається...

Що б сказали і як би себе почували українці-католики, коли б, за прикладом „католиків-видавців", православні дозволили собі таку „вільність" та в друкованих критичних статтях зазначали:

„Католицька Церква Іванни VIII" (Папа-жінка 855-857 р.)

„Католицька Церква Івана XXIII-го (один з найгірших пап, яких мала Католицька Церква; усунений з престолу Констанцським Собором, який також вніс постанову про спалення Івана Гуса).

„Католицька Церква Івана XXIII (цебто теперішнього папи).

Церква є Божа установа й заснована Самим Ісусом Христом. Чіпляти до неї „ярлички" правдивим християнам не личить. Отже користуватися в полеміці „ярличками" — „липківці" чи „липківщина" (ярличок, наліплений ГПУ), „революційна", „демократична", „самосвятська", „неправославна" й інш. — це непереконливо, і може лише служити свідоцтвом про стан культурности того, хто цими ярличками послуговується.

„На липківство" хворіють у більшій чи меншій мірі всі українські Православні юрисдикції на еміграції. І ті, що боронять В. Липківського, і ті, що нібито його осуджують, у Церковній практиці йдуть за неправославними засадами УАПЦ з 1921 року, а всякі „канони" з 1921 року є вигідним коником, на якому гарцюють різні ідеологи модерного українського православ'я. Приклад митр. Іларіона, що з горливого противника В. Липківського і його УАПЦ міг у блискавичному темпі перетворитися на первоієрарха „липківщини" в Канаді, або приклад митр. Івана Теодоровича, що після 25 років оборони своєї власної благодатности пішов „на пересвяту" — та інші приклади з останніх літ у лоні українського емігрантського православія — є приявом глибокого занепаду й внутрішнього розкладу того типу православія, що його зродила УАПЦ з 1921 року" (ст. 283-284 там же) — пишуть католики-видавці.

(Далі буде)

Ісидоризм у Римській Церкві

написав

Михайло Стечишин

Ця нововидана книжка — дійсно рідкісна праця не тільки в українській науковій літературі, але й також серед православних публікацій взагалі.

Це перша велика праця в православній літературі, в якій висвітлено фальшування документів в історії Римської Церкви, фальшування, що створило собою цілу систему.

Тому що римські фальсифікати мають відношення й до справ Православної Віри, й тому що у православній літературі досі не було справи цих фальшувань порушено систематично й принципово, книжка **„Ісидоризм у Римській Церкві"** необхідна кожному, — не лише духовному, але й світському, хто цікавиться справами церковної політики.

Згадана праця основана головно на католицьких джерелах. Її головний матеріял — про т. зв. „Ісидорові Декреталії", чи Ісидора — самозванця, а останній розділ про папіссу (жінку) Івана VIII.

На доброму папері, 376 стор. друку, з додатком світлини жінки-папи і фотокопій чисти лже-пап

Ціна $4.00.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Ошава, Онт.

У неділю 27 травня ц. р. заходами п. Дмитра Погурского відбулося Поминальне Богослуження за Бл. П. Івана і Домни — його батьків. Батько помер кільканадцять років тому, а мати — з початком цього року в рідному краю.

На Поминки була запрошена родина з Торолд, Монтреалу, Ню Торонто, Торонто, та Ошави, і Ніягара Фолс і Ню Йорк, Америка. По Службі Божій був урочисто відправлений Парастас; правив о. парох церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Потім відбувся в парафіяльній залі обід. По обіді було кілька промов і переведено збірку на місцеву церкву і „Вісник", на який уділено 5 долярів. Крім того Дмитро подарував на церкву 40 долярів. Щире спасибі Жертводавцям і Дмитрові Погурському, а Покійним Вічная Пам'ять!

Присутній.

З'ЇЗД ДУХОВЕНСТВА МІСІЙНОЇ ОКРУГИ ЙОРКТОН

Місійний З'їзд Духовенства відбувся 20 квітня 1962 року в м. Шіго, Саск., у Парафії о. Прот. Б. Яковкевича. При цій нагоді Духовенство і шкільна молодь мали нагоду приступити до Великодньої Сповіді. На Місійний З'їзд прибуло 10 священиків, що взяли участь у Службі Божій Раніш Освячених Дарів. Службу Можу очолював о. Прот. Б. Яковкевич. Коло 75 осіб шкільної молоді приступило до Святої Сповіді й Причастя. Службу Божу прикрашував своєю милодійністю хор Шіговської Парафії під диригентурою о. Протопр. Тита Яковкевича, якому пару день тому скінчилося 84 роки. Він любитель мистецтва та церковного співу, тому, не дивлячись на свою старість, розписує ноти і провадить місцевим хором, що виступає не тільки в церкві, але також на національних урочистостях. На Службі Божій виголосив дуже змістовну і повчальну проповідь о. В. Бойчук з Йорктону. Він своїми словами звернув увагу вірних на Таїнство Св. Сповіді та Причастя, вказав на Таїнство Священства та їх поклик до Служби Богові, навів, до прикладу, слова Св. Письма: „Вдарте пастиря, а вівці його самі розбіжаться", що в сучасності роблять найбільше супроти священників та Церкви Христової різні секти.

Після Служби Божої Жіноче Т-во в Шіго влаштувало прийняття в Народньому Домі, на яке запросили всіх отців та представників інших Громад. На прийнятті було до 100 осіб. Прийняття відкрив молитвою та вступним словом голова Місійної Округи о. Прот. Б. Яковкевич, вітаючи всіх отців, гостей та парафіян. Після прийняття промовляли до присутніх отці, мавши свої реферати й доповіді на місійні теми, що своїми тезами скріплювали серця вірних.

Першим з черги говорив о. В. Слюзар з Канори про оселі й виховання в них української молоді в національно-релігійному дусі, вказуючи на значення таких осель для майбутнього покоління. Отець П. Бублик з Кемсек висловив від імені зібраних отців та гостей і парафіян привітання о. Протопр. Т. Яковкевичу з нагоди 84-ліття найщиріші побажання, а присутні вшанували свого найстаршого отця серед себе відспіванням „Многії літа". Отець Прот. С. Кицюк промовляв на тему: „Наша Церква й українська мова" в ній. Він звертав увагу слухачів, що як не буде в Українській Церкві української мови, то така Церква не може бути українською Церквою, а її досьогочасні заслуги й авторитет перед чужинцями внаслідок цього могли б бути втрачені.

Отець М. Олесюк з Давфин, як гість, подякував голові Місійної Округи за запрошення його з родиною на Місію і зложив подяку Жіночому Товариству за прийняття. Отець С. Греділь промовляв на тему: Св. Письмо й сучасна техніка. Він вказував, що народ в сучасності більше цікавиться технікою і різними винаходами, як Св. Письмом, і що та сучасна техніка може призвести до упадку людства. Отець Ярослав Пук сказав доповідь „Сучасна техніка матеріялізує світ".

Отець Прот. Б. Яковкевич подякував усім промовцям, висловлюючи глибоку радість, що все так гарно пройшло у братній атмосфері, і зложив подяку всім присутнім голова Управи місцевої Церковної Громади. Отець Прот. Б. Яковкевич запросив до своєї резиденції присутнє Духовенство, щоб там відбути наради Місійної Округи.

Нараду відкрив голова о. Прот. Б. Яковкевич, вітаючи всіх присутніх отців. Нарада мала таку повістку дня:

1. Інформація о. В. Слюзара про купівлю нової оселі „Сонячна Купіль" коло Канори над озером. Він, бувший опікун цієї оселі, поділився своїми думками про виховне значення й ту користь, що дає нашим дітям оселя під час перебування там дітей на літніх вакаціях. Він з'ясував, як можна вплинути на психіку дітей з національно-релігійного огляду в такій оселі.

2. Обговорено справу здобуття фондів та впорядкування оселі на цей рік.

3. Наміченя відбуття чергових Місій по парафіях Йорктонської Округи.

Вирішили у справі оселі: Звернутися до Жіночих Товариств, щоб вони допомогли фінансово, а також пожертвували дещо з кухонного обладнання для оселі.

У справі чергової Місії в Окрузі вирішили: Щоб отці повідомили Управу Місійної Округи, де і хто хоче, щоб в їхніх Громадах відбулася Місія, і про це завчасу повідомити Управу, щоб Управа мала змогу запросити священиків і доручити їм виготовити проповіді та реферати на відповідні теми.

За Місійну Округу Йорктон
Свящ. Ярослав Пук, секр.

З життя Української Православної Парафії Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ Й МИТРОПОЛИЧА ВІЗИТАЦІЯ

Українська Православна Парафія Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві щодо часу свого існування належить до молодших парафій нашої Церкви. Вона заснована 1949 року заходами невеличкого гурту місцевих людей, які відчули потребу мати тут свою парафію, що б була в складі рідної Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Початки існування парафії в Оттаві були аж надто тяжкі, але Господь вислухав щирих молитов цих вірних, і ось 1950 року парафіяни вже набули свою власну, хоча й стареньку церкву, яка перед тим належала до Англіканської Церкви. Після основного відремонтування цієї церкви, в половині 1950 року Парафії Успіння Пресв. Богородиці було надано її першого настоятеля о. Прот. Івана Данилюка (тепер уже покійного).

З ходом років наша Парафія повільно, але постійно скріплювалась. Року 1957-го по сплаченні всіх заборгувань Парафії у зв'язку з купівлею церкви, провідні члени Парафії почали плянувати набуття площі під побудову нової святині — вже в українському православному стилі, яка б достойно репрезентувала православних українців у федеральній столиці — Оттаві.

Нова, задумана Парафією справа була нелегкою. Перш за все треба було підшукати пригожу садибну землю й потрібні фонди на її купівлю й на поставлення нової церкви.

Кількість членів Парафії поволеньки зростала, і вони ставали дедалі більше свідомими того, що нова святиня нам тут необхідна. При тому також збільшувалася й жертвенність парафіян, бо вони усвідомили собі й відчули, що вони стали перед величним і священним ділом — побудовою нової церкви на славу Божу й на добро української православної спільноти в Канаді.

І ось навесні 1962 року за-

ходами Управи Церковної Громади під успішним головуванням п. А. І. Лазаровича було підшукано й куплено в західній частині Оттави при Байрон Аве. ч. 1,000, півториакрову площу з 12-кімнатним домом, і все це разом — розташоване в хорошій дільниці міста — куплено за 40 тисяч долярів. Невсипущий труд ...тих років нарешті таки увінчався успіхом — Парафія стала власницею чудової і просторої площі та великого парафіяльного дому. Хоч ціна площі й хати, як на спроможності Оттавської Парафії, завелика, але зате ж радість парафіян та їхня готовість до праці й жертвенності стали тепер ще більшими.

Не зважаючи на це, що площа ще не виплачена, парафіяни все ж таки на своїх Надзвичайних Загальних Зборах 8-го квітня ц. р. однодушно постановили негайно почати велику кампанію за збіркою фондів на будову нової церкви й парафіяльної залі

Початком цієї кампанії стало Спільне Свячене — в неділю 13-го травня 1962 року. На Спільне Свячене Парафія запросила ВПреосв. Первоієрарха нашої Церкви Владику Митрополита Іларіона, і це було пов'язане з Митрополичою Візитацією Парафії, а також із започаткуванням кампанії за збіркою грошей, що її офіційно відкрив Владика Митрополит

Владика Митрополит Іларіон ласкаво погодився прибути на Митрополичу Візитацію в неділю 13 травня, отже в Парафії заздалегідь почалася солідна підготова до урочистості Митрополичої Візитації й до відкриття кампанії.

У суботу 12 травня велика група парафіян під проводом настоятеля о. Богдана Ґорґіци та о. Митрофорного Протоієрея В. Слюзаря з Монтреалу й о. М. Подольського з Оттави зустріли Владику Митрополита Іларіона на оттавському летовищі Аплендс, звідки Владика Митрополит поїхав додому секретаря Церковної Громади п. О. Волоха, де він зупинився на ввесь час свого перебування в Оттаві - аж до від'їзду звідси у вівторок уранці 15-го травня.

На другий день — у неділю, о годині 9.30 ранку, відбулася зустріч Владики Митрополита перед церквою на Еко Драйв ч. 115. Привітальне слово від дітей недільної школи сказала учениця Софійка Ляшук, і вона вручила Владиці чудовий букет квітів; діти з недільної школи стелили квітами шлях Владиці Митрополитові до церкви. Перед входом до церкви Владику Митрополита хлібом-сіллю вітав голова Церковної Громади п. А. І. Лазарович У дверях церкви Владику вітали настоятель о. Богдан Ґорґіца й о. Митрофорний Протоієрей В. Слюзар у почоті іподияконів.

Після Облачення на катедрі Його Високопреосвященства Владики Митрополита почалася величава Архиєрейська Літургія, прекрасно співав парафіяльний хор під доброю диригентурою п. І. Токарика. По Великому Вході Владика Митрополит Іларіон сказав сильну проповідь на тему: „Християнський і поганський світи". У цьому своєму Слові Владика Митрополит вказав на ці загрози, що їх несе з собою ідеологічний і фізичний наступ поганського світу на нашу християнську культуру й цивілізацію. Наше завдання під сучасну пору якмога найсильніше скріпити Церкву Христову і її високу моральну культуру, що її вона дала всьому світові. Нам конче треба, перш за все, ідеологічно перемогти матеріялістичну ідею поганства шляхом протиставлення їй величної ідеї Церкви Христової — ідею любові, добра правди, краси.

Після Архиєрейської Літургії Владика Митрополит і всі ті, хто були в церкві, переїхали до одної з кращих заль міста — Асемблей Голл в Ленсдавн Парк, на Спільне Свячене. Страви освятив Владика Митрополит в асисті о. Прот. В. Слюзара та місцевого о. Настоятеля.

Господарем урочистості на Спільному Свяченому був п. І Токарик; коли було спожито страви, він запросив до слова голову Церковної Громади п. А. Лазаровича. Пан Лазарович привітав у імені Парафії Владику Митрополита. Всеч. Отців та всіх присутніх парафіян і прихильників У своїм слові голова Громади коротко накреслив стан Оттавської Парафії та її пляни на майбутнє. Опісля слідували привітання: від Сестрицтва Парафії пані А. Чунківська, від місцевого Відділу Союзу Українок Канади пані А. Тріщук, від Товариства Українців Самостійників пан В. Тріщук, від місцевого Відділу Союзу Української Молоді Канади п. В. Романів, від Соборної Парафії Св. Софії в Монтреалі о. Митроф. Протоієрей В. Слюзар. Після привітів, заклик до збірки на будову нової церкви зробив минулорічний голова Громади п. В. Мушка. Після цього о. Прот. В. Слюзар, розповідаючи про початки існування Оттавської Парафії, яку він обслужував до прибуття сюди постійного настоятеля

Головне Слово сказав Владика Митрополит Іларіон, розповівши про стан і невпинне зростання нашої Церкви в Канаді. Наші парафії дедалі більше скріплюються, приєднують нових членів, а це дає їм можливість ставити святині. Наприклад, у Вінніпезі збудовано величну Всеканадійську Катедру Пресв. Тройці, що стала подивом також і для всіх не-українців. У Монтреалі вже закінчено величний Собор Св. Софії та церкву Св. Покрови. Але не тільки на сході Канади, бо й також на заході всюди стоять, чи будуються Храми Божі, також будується Колегія Св. Андрея у Вінніпезі, Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, в Едмонтоні збудовано чудовий Інститут Св. Івана, в Торонті викінчуються пляни Інституту Св. Володимира. А тепер настала черга й на Оттаву — збудувати репрезентативний Храм, який став би навіть для всіх закордонних дипломатів в Оттаві свідком нашої української церковної архітектури. Владика Митрополит глибоко вірить, що вся Канада подасть допомогу Оттавській Парафії, щоб збудувати в цьому місті наш репрезентативний православний Храм. Але Оттавська Парафія повинна доложити всіх своїх зусиль для цього, щоб зробити гідний початок

Після Слова Владики Митрополита приступлено до збірки на будову, і перш за все при тому було роздано всім присутнім фотокопії проекту нашої майбутньої церкви та церковної залі, виконаного парафіяльним архітектом п. В. Томашівським — за порадами іншого парафіяльного архітекта й голови Будівельного Комітету — п. Ю Кодака.

Ця початкова стадія збірки не тривала довго, але вона дала поважну, як на початок, суму готівкою $12,325. Отже, як бачимо, оттавські парафіяни та прихильники глибоко усвідомили собі потребу нового Храму, і вони не бажають залишитися позаді інших парафій, а постановили таки мати в Оттаві свою православну репрезентативну церкву. За це вони заслуговують на сердечну подяку й признання, — честь їм і слава

Під кінець промовляв парох о. Б. Ґорґіца; найперше він подякував Його Високопреосвященству Владиці Митрополитові Іларіонові, який, не зважаючи на свій поважний вік, невтомно, як добрий Батько, дбає про розвиток нашої Святої Православної Церкви в Канаді. Особливо ж він дякував усім жертводавцям, які своїми великими щирими пожертвами засвідчили свою любов до своєї Української Православної Церкви, і вони готові зробити все, щоб в недалекій будучині в столиці Канади — Оттаві була збудована наша репрезентативна святиня

Спільне Свячене закінчилося співом Многоліття. Його Високопреосвященству Владиці Митрополитові Іларіонові, що виконав наш церковний хор і всі приявні.

Після Спільного Свяченого Владика Митрополит зробив оглядини новокупленої церковної площі та будинку, і він освятив їх в асисті о. Прот. В. Слюзаря та місцевого Пароха о. Б. Ґорґіци

У понеділок Владика Митрополит побував у декого з парафіян, відвідав о. Пароха, а ввечері відбув наради з Управою Парафії та з Будівельним Комітетом, послуживши своїми порадами і вказівками щодо будови нової церкви.

У вівторок уранці Оттавська Парафія Успіння Пресв. Богородиці тепло-сердечно прощала Владику Митрополита Іларіона, що з летовища Аплендс відлетів до Вінніпегу.

Парафіянин.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. А. КОРОЛЬ
Фовм Лейк, Саск.

У четвер 3 травня 1962 року в місцевій лікарні по довгій недузі упокоїлася бл п. Анастасія Король.

З близької родини Покійна в Канаді не мала нікого. Вона проживала сама у власній хаті, а опікувався нею та її справами п. Василь Рокочий з Фовм Лейку. Подружжя Кушніруки з Йорктону також належать до тих добрих приятелів, що відвідували Покійну вдома, а потім у лікарні, та постійно турбувалися станом її здоров'я, а вкінці взяли ділянну участь, разом з п. Рокочим, в організуванні належного християнського Похорону для неї. Тиждень перед смертю бл. п. Анастасія Король поєдналась з Богом у Святих Тайнах Сповіді й Причастя, і тихо відійшла з цього світу у вічність.

Похорон відбувся з української греко-православної церкви Св. Апостолів Петра й Павла у Фовм Лейку в суботу 5-го травня. Тих, що вважали обов'язком віддати останню послугу Покійній своєю присутністю на Заупокійній Службі Божій, Похороні, а потім — на міському цвинтарі та на Парастасі у хаті, була достатня кількість. Правив о. Б. Яковкевич з Шіго, а дяком був п. Д. Куцій з Фовм Лейку. При Останньому Цілуванні присутні в церкві склали на Нев'янучий Вінок $13.50. Уся ця сума призначена на пресовий фонд „Вісника", на видатки пов'язані з поміщеням у „Віснику" цієї Посмертної Згадки та на вироблення кліше

Бл. П. Анастасія Король (по батькові Воловідник) родом з села Валяви на Буковині. У Канаду прибула разом з своїм чоловіком Семеном Королем 1922 року. Велику частину свого життя, бо аж до 1950 року, вона пробула на фармі в околиці Едмор, Саск. Там таки 1942 р. помер її чоловік, а сама вона, вісім років пізніше, переїхала до містечка Фовм Лейк. Покійна клопоталася і думкою, і ділом своєю дочкою — одиначкою Марією, яка, вийшовши замуж за односельчанина Прокопця, залишилася на Буковині.

Спочилу тепло згадують у Фовм Лейку і в околиці. Хоч при кінці свого життя у неї, як було вже згадано, не було близької рідні, але чужі стали їй своїми.

Це зробила лагідна вдача, вирозумілість, релігійність та інші гарні прикмети Покійної. Вона померла на 88 році свого трудящого та чесного життя.

Ласкавий Господь нехай прийме душу покійної Анастасії в оселі, де Праведні перебувають. Вічна Їй Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

Бл. П. ІВАН КАДЕЩУК
Райн, Саск.

У вівторок 15 травня ц. р., по довгій і важкій недузі упокоївся в Бозі в йорктонській лікарні бл. п. Іван Кадещук.

Покійний Іван народився 7 липня 1890 року в селі Ставчанах, на Буковині. Молодим хлопцем виїздить враз зі своїми батьками й сестрою Мафтою в Канаду, де поселюються в околиці Кемсеку, Саск. В 1911 році він одружується з Марією Шовкинек, з якою проживає і фармерує рік в околиці Кемсеку, а потім переносяться на гомстед в околицю Райн, де пробуває до 1916 року. У тому ж році вони вертаються назад в околицю Кемсек, і фармерують там до 1918 року, коли знову повертаються в околицю Райн, де вже постійно фармерують аж до 1945 року, і тоді відходить на спочинок до містечка Райн. У міжчасі свого фармерування Покійний також працює вісім років як секційний робітник при колії СНР в Британській Колумбії. В 1935 році вмирає його дружина Марія, і Покійний проживає рік удівцем, а 1936 року одружується вдруге — з Анною Стефюк

Проживаючи на фармі в околиці Райн, Покійний належить там до Української Православної Парафії Свв. Апп. Петра й Павла, а коли перейшов жити до Райн і там організувалася Українська Православна Громада, то він був одним з тих, які її організували й помагали в придбанні власної церкви.

Покійний хворів довший час на невилічиму недугу, а перед Великоднем, ще в своєму власному домі, прийняв Св. Тайни Сповіді й Причастя, готуючись цим в дорогу вічності.

Напередодні Похорону, в четвер увечері, о. В. Бойчук відправив у похоронному заведені Парастас, а в п'ятницю 18-го травня ц. р. в українській православній церкві в Йорктоні Похорон зі Службою Божою. Дяком був п. В. Благут. Тлінні останки Покійного поховано на загальному цвинтарі в Йорктоні.

Покійний полишив у смутку свою дружину Анну, одного сина Николая в Йорктоні й доньку Марту Андрусяк в Гаес, Саск., 10 внуків і 2 правнуки та дві сестри: Мафту Марчук в Человек, Б. К. і Зою Гнип у рідному селі на Буковині

При Послідньому Цілуванні на прохання о. Пароха учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець Покійному 28 долярів, з чого 10 долярів призначено на пресовий фонд „Вісника" і вироблення кліше, а решту на будову православної церкви в Йорктоні.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка, а Покійного хай Господь прийме в Оселі Праведних!

о. В. Б.

Бл. П. ЦІЛЯ ЧОБУТАР
Інсінґер, Саск.

На 72 році життя упокоїлася Блаженної Пам'яти Ціля Чобутар. Вона залишила в смутку три доньки: Варвару, Ницю і Мокрину, а також 2 синів: Петра і Гору, 15 внуків і 3 правнуки. Вона упокоїлася 22 травня 1962 року. Покійна довший час мала недугу параліч (коло 25 років) і з того померла коло своєї любої доньки Варвари Руснак на фармі коло Інсінґер, Саск., прийнявши перед смертю Св. Тайни Сповіді й Причастя.

Похорон відбувся в четвер 24 травня. Не зважаючи на весняну роботу, на Похорон, що відбувався зо Службою Божою, прибуло понад 120 осіб, щоб відпровадити Покійну на вічний спочинок; її похоронено на цвинтарі Св. Духа коло Інсінґер.

Покійна народилася в селі Жучка, Черновецького повіту на Буковині 1890 року. Вона залишила свою рідну землю Буковину і виїхала в Канаду в 1902 році. Мавши 18 років, вийшла замуж за В. Чобутаря, який помер три роки тому, а Покійна залишалася вдовою три роки, і воля Божа покликала її до її мужа на вічний спокій.

Під час прощального слова, що виголосив о. Ярослав Пук, було зібрано $25.25 на Нев'янучий Вінок, з чого виділено $10.00 на будову Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі, $7.00, як пожертву на церкву в Інсінґер, і на нашу пресу, а в тому й $4.00 на часопис „Вісник".

З цвинтаря учасники Похорону були запрошені о. Парохом на поминальний обід, що відбувся в Народньому Домі. По закінченні обіду, на прохання родини Покійної о. Ярослав Пук сказав коротке слово, подякувавши при тому в імені родини Покійної Жіночому Товариству та всім учасникам Похорону, що не жалували такого дорогого весняного часу, а прийшли вшанувати пам'ять Покійної. Також від імені Громади о. Парох висловив співчуття родині Покійної з приводу втрати дорогої мами.

За нашими молитвами хай Господь прийме душу покійної Цілі у Своєму Царстві, а земля канадська нехай буде їй легкою.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ярослав Пук.

Бл. П. ГРИГОРІЙ СУХИЙ
Ґрендвю, Ман.

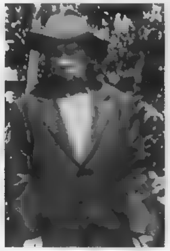

Ділимося сумною вісткою з нагоди смерті Бл. П. Григорія Сухого, який, по 87 роках життя, упокоївся в Бозі в суботу 23 грудня 1961 року в лікарні в Ґрендвю.

Покійний народився в селі Оришківцях, Гусятинського повіту, західня Україна. Дитячі і юнацькі роки провів при батьках Кирилові й Палагні Сухих. Дійшовши до повних літ, одружився з Анною Бабин ще на рідних землях, де Господь обдарив їх двома дітьми — дочкою Марією і сином Василем.

1904 року виїхав на заробітки в Канаду, де працював два роки. Опісля повернувся додому і після року забрав родину, з якою знову прибув у Канаду, до міста Морис, Манітоба, де почав працю на залізній дорозі. Трохи заощадив гроша і подався на гомстед коло містечка Ґімлі, де фармерував 10 років. Опісля вибрався вже на куплену фарму в околиці Сенді Лейк і там жив 20 років Потім знову пішов на гомстед, в околиці Петлюра, пошта Шортдейл, де жив 10 років.

У Канаді вони мали ще п'ять дочок: Катерину, Теклю, Варвару, Магду і Настю. По роках їх скитання з місця на місце відійшла на вічний спочинок дружина Анна, і покійний Григорій перенісся до Вінніпеґу, де працював довший час, поки не став калікою. Останніх п'ять років був під опікою своєї дочки Марії Фрон у Ґрендвю. Покійний Григорій був релігійною людиною і кілька місяців перед смертю прийняв святі Тайни Сповіді і Причастя. Пожертвував на церкву в Петлюрі 50 долярів, і за ці гроші споруджено Пропам'ятний Хрест, при якому кожного року в Храмове Свято Пресв. Тройці святиться вода.

Похорон Григорія відбувся в четвер 28 грудня 1961 року в українській греко-православній церкві з Похоронною Богослужбою в асисті робплинського дяка п. Олександра Гаврилюка. Хоч був холодний день, та все таки в Похороні взяло участь поважне число людей. Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста зібрано на Нев'янучий Вінок на могилу Покійного 14 долярів. З цієї суми призначено 5 долярів на „Вісник". Тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі побіч його покійної дружини Анни.

Покійного Григорія прощали його діти: Марія Фрон з Ґрендвю, Василь з Петлюри, Катерина, Текля Бюдрі, Варвара Джансон — усі три з Венкуверу, Маґда із Стретклейр, Ман., і Настя Трилинберг з Кендаґор, Саск., 12 внуків, 19 правнуків, члени Церковної Громади, сусіди, приятелі, знайомі й односельчани. Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. К. ПРИТУЛА
Рорктон, Ман.

Дня 7-го травня 1962 року рознеслася сумна вістка по Роркгоні і околиці, що несподівано в дорозі до лікарні на руках у свого наймолодшого сина Володимира о. год. 3.30 ранку померла на серцеву недугу Каролька Притула.

Покійна народилася 6-го лютого 1896 року в селі Ко-

сові, Чортківського повіту, західня Україна. У Канаду приїхала з батьками 1904 року, і поселилися у Венлов, Ман., Покійна походила з дому Білоус.

Покійна вийшла замуж 1913 року за Клима Притулу, і вони поселилися на фармі в Венлов, Ман., де прожили до 1946 року. На початку 1947 року Покійна з чоловіком і дітьми залишають фарму в Венлов і переїжджають до Ропктону, Ман. Цього самого року Покійна повдовіла. Покійна перебувала із своїми синами Володимиром і Адамом.

Покійна була тихої вдачі; була членкинею Української Греко-Православної Церкви від початку заснування місцевої Парафії у Венлов; була довгі роки сестрицею і брала діяльну участь у розбудові Св. Церкви Христової. Переїхавши до Рорктону, Покійна стає діяльною членкинею Парафії, і довгі роки працює сестрицею.

У неї було 10 дітей. Два сини й одна дочка померли. Син Покійної, Михайло, помер 1957 року. Покійна виховала 6 синів і одну дочку. Сини: Мирослав, Адам і Володимир — живуть у Рорктон, Манітоба, Іван у Вікторії, Б. К., Василь — Ненаймо, Б. К., Дмитро — Торонто, Онт. Дочка Петрунька — Ок Ривер, Ман. У Покійної є три брати: Гринько, Микола і Іван, дві сестри: Марія Тругубяк і Ганька Сторожук.

Покійна залишила в смутку дітей, братів, сестер і 9 внуків.

Дня 9 травня ввечері в домі Покійної в Рорктоні був відслужений Парастас, а 10 травня вранці Процесія від дому Покійної до церкви; 6 синів Покійної несли домовину своє мами. У церкві відбувся Похорон зо Службою Божою в Рорктоні при великому здвизі людей, які поприїжджали зо всіх околиць, а багато з Венлов, Ман., де Покійна довгі роки прожила, і з інших місцевостей.

Родина Покійної і присутні на Похороні під час Останнього Цілування зложили на Нев'янучий Вінок 42 доляри і 85 центів, з яких в ім'я Покійної призначено на будову нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі і $27.85, а $15.00 на „Вісник".

Нехай Милосердний Господь прийме покійну Карольку на Лоно Авраама. Ісаака та Якова, де нема ні смутку, ні журби, а життя безконечне, а Вам, дорогі діти, внуки і вся Родино, подасть Господь силу перенести цю велику втрату на Лоно Авраама, Ісаака та Вас добрим здоров'ям і всіми добродійствами!

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. МАРІЯ ГОЛОЙДА

У „Віснику" за 15-го квітня цього року була Посмертна Згадка про Бл. П. Михайла Голойду, Кепон, Алта., що упокоївся 5-го березня ц. р., і про його дружину Бл. П. Марію Голойду, що відійшла у вічність трьома днями пізніше, цебто 8-го березня ц. р. Фотографія бл. п. Михайла була поміщена у вищезгаданому числі „Вісника", а фотографія бл. п. Марії міститься цим разом.

Покійні Михайло й Марія в смутку залишили 3 синів — Стефана, Павла й Миколу, та 2 дочки — Настю і Марію, а також 13 внуків і 20 правнуків.

Учасники обох Похоронів зложили, як Нев'янучий Вінок на могилу Покійників, 50 дол. на Допомоговий Фонд Консисторії. В. І. П.!

Учасник Похоронів.

Бл. П. ЛЕВ БОДНАРЧУК
Виндзор, Онт.

У цей час, коли весняне проміння сонця пробудило природу до життя і все кругом зазеленіло, а дерева й кущі вкрилися цвітом, в цей час, коли дзвони голосили радісну вістку Воскресения Христового, в цей час, коли вірні Української Православної Парафії у Віндзорі чекали на Свячення Пасок, — наспіла сумна вістка, що всім відомий Лев Боднарчук упокоївся о год. 8-й ранку в лікарні Метрополітен.

Покійний народився 2 січня 1886 року в західній Україні, в селі Більче Золоте, Борщівського повіту. 12-літнім хлопцем 1898 року прибув з батьками в Канаду, і вони осілися на гомстеді у Вайта, Ман. В 1910 р. одружився з Олександрою з роду Слюсарчуків. По кількох роках фармерування він став уділовцем і працівником в Українській Кооперативі. Сім років пізніше перебрався до містечка Толстой, Манітоба, де заложив свою власну крамницю. В 1927 році з дружиною та дітьми перебрався на схід, до міста Віндзор, Онт. Спочатку ходив до праці до Детройт, Міш. ЗДА, а по трьох роках став до праці у Форд Мотор Ко. в Віндзор, де працював до часу свого спенсіонування в 1954 р.

Покійний Лев Боднарчук був одним з перших піонерів-засновників Народнього Дому у Вайті та одним з перших основоположників Української Православної Громади у Віндзор. Від наймолодших літ свого життя любив спів і сцену, і де лише перебував, був учасником, а деколи й диригентом світського чи церковного хорів. Належав до Т-ва Союзу Самостійників, до Т-ва „Просвіта" та до Взаїмної Помочі.

Покійний залишив дружину, двох синів Василя і Павла (Йосиф помер у 1932 році), чотири доньки — замужні: Юлія Никифорук у Торонті, Евгенія Когут і Лівія Свинтак у Детройт і Надя Кравець у Віндзор. Залишив також 11 внуків і одного правнука та двох братів — Михайла у Вайта, Ман., та Олексу в Ретвил, Манітоба.

Бл. П. Лев Боднарчук був усе своє життя дуже товариським, — любив товариство і старших, як і молодших, і з кожним він знайшов відповідну і цікаву тему до розмови, і тому всі, що його знали, доки жити будуть — його не забудуть.

Вдова пані Олександра Боднарчук, для увіковічнення пам'яті по Покійному, пожертвувала 50 долярів на будову нової української православної церкви у Віндзорі, а діти зложили на нашу пресу, а в тому 10 долярів на пресовий фонд „Вісника".

На місце вічного спочинку відпровадив Покійного Всеч. о. Прот. Ф. Керніцький, якому як і всім учасникам Похорону та відвідувачам Покійного в лікарні в часі його недуги, від усієї рідні — щира подяка, а Покійному вічний спокій, і нехай канадська земля буде йому легкою!

Присутній, П. Д.

Бл. П. Д. ЧИПЕЖУК
Вернон, Б. К.

У четвер 17 травня ц. р. в лікарні у Ванкувері перейшов у вічність Бл. П. Теодор Чипежук, проживши 60 років. Він народився в селі Молотькові, на Крем'янеччині, на Волині.

Одружився 1927 року з Наталкою з роду Сойко з того самого села, і двома роками пізніше опинилися в Канаді в околиці Піс-Риверу в Алберті.

Там пробули вони сім років і переїхали до Вернон і тут Теодор увесь час працював у фабриці консервування продуктів. Останніми часами він почав підупадати на здоров'ї, аж 7 травня недуга звалила його і в місцевій лікарні він пролежав п'ять тижнів.

Наталка, щоб рятувати свого мужа, забрала його до Ванкуверу, думаючи, що тамтешні лікарі зможуть ще продовжити йому життя, однак і ті лікарі, що ми їх називаємо спеціялістами від усяких недуг, були вже безсильні, бо небесний лікар, Господь Бог, призначив йому прожити тільки до цього часу.

Теодор був щирим і приятельським, тому й не дивно, що так як на Парастасі ввечері зійшлося було багато людей до церкви, так само й на Похорон, що відбувся 22-го травня, — досить простора церква не всіх вміщала.

Померший і його дружина вже від довшого часу є членами Української Греко-Православної Церкви, жертвенні і всіма шановані. Заупокійні Відправи відслужив Всечесний о. Василів, з участю дяка п. Малиша і хористів.

Тлінні останки Покійного спочили на місцевому цвинтарі, а після Похорону відбувся обід у церковній залі, що приготовляли жінки з Жіночого

1962 р.

До
Всечесного о. М. Стеценка,
Голови Дирекції Оселі
„Зелений Гай", Вакав, Саск

Rev. M. Stetzenko
P. O. Box 4
Wakaf, Sask.
Tel. 45.

АПЛІКАЦІЯ

Оцим прошу прийняти мою дитину (дітей) на літній курс в Оселі „Зелений Гай".

Перший курс, від 1-го до 15-го липня

Другий курс, від 15-го до 29-го липня

Всі умови щодо перебування курсантів в Оселі мені відомі.

Ім'я і призвище дитини (дітей)

Рік народження ... Закінчена кляса англ. школи

Найвигідніший для моєї дитини (дітей) курс - - бажаний, як зазначено вище, в днях 1962 року.

Підпис батьків

Адреса (по-англійському):

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ КОЛО КАНОРИ, САСК. (ПОПЕРЕДНЬО „СОНЯШНА КУПІЛЬ")

Цим повідомляємо українське громадянство, що Управа Оселі закупила цеї весни 10 акрів землі й ліса в гарному затишному місці під літню оселю. **Ця нова власність міститься на південному боці озера Кристал, що положене при смоленому шляху ч. 9, в шістнадцятьох милях на північ від Канори.**

Підготування площі під оселю вже почалося. Ліс уже прочищено і сюди скоро перевезеться будинки з попередньої площі. Також куплено просторий житловий будинок з 14 кімнат; він уже на колесах, в дорозі на нову площу. На днях почнеться будування залі-їдальні.

Оселя буде мати газову кухню, текущу теплу й зимну воду та інші модерні вигоди.

Завдяки великій щирості навколишніх Громад робота в новій оселі поступає швидко вперед. Усі захоплені новим власним набутком в затишному місці, повною приватністю, і радо жертвують свій труд, щоб скоро закінчити будову оселі. Жіночі Товариства готовляться також подати свою завжди щедру допомогу.

У неділю, 1-го липня в оселі відправиться СОБОРНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ для парафіян і гостей Православних Громад північно-східнього Саскачевану. Богослуження очолить Впрп. о. С. Греділь з Гаєс, у сослуженні о. П. Бублика з Кемсек і о. В. Слюзара з Канори. Після обідньої перерви відбудеться святкова програма. **Усе українське громадянство сердечно запрошується до участі.**

ЛІТНІ КУРСИ для ДІТЕЙ почнуться реєстрацією о год. 2-й в неділю **15-го липня**, а закінчаться Богослуженням і дитячим концертом у неділю, 29-го липня.

На ці курси приймається хлопців і дівчат віком від 9 до 16 літ.

Оплата за двотижневий курс і повне утримання за одну дитину $20. Якщо від одної родини буде більше ніж одна дитина, тоді за першу платиться $20, а за решту по $15 за особу.

Виховниками на курсах будуть наші священики, учителі та інструктори.

Основними предметами курсів будуть: релігія, українознавство, спів, народні танки і плавання.

КУРСИ ПРОВІДНИЦТВА (LEADERSHIP COURSES), які вперше в нашій оселі започатковуються цього року, відбудуться в першій половині серпня. **Курсантами можуть бути хлопці й дівчата від 16 літ вгору.** Нижчий вік (курсанток) допустимий тільки на особисту просьбу родичів.

Оплата за двотижневий курс провідництва і повне утримання становить $25.

Основними предметами цих курсів будуть: релігія, українознавство, **історія українського поселення в Канаді, домашнє господарство, вишивки, писанки, диригентура, спів, народні танки і т. д.**

Курс будуть вести кваліфіковані виховники та запрошені лектори.

Українські батьки! Подбайте, щоб Ваші діти і цього року мали культурний та здоровий відпочинок під час вакацій. Подбайте, щоб замолоду вщіпити в їхні серця любов і прив'язання до свого рідного та пошану до чужого. У цьому допоможе Вам наша оселя, якщо Ви пришлете до неї Ваших дітей.

За формулярами для виповнення зголошень на перші і другі курси пишіть на адресу:

Rev. W. SLUZAR, CANORA, SASK.,

зазначуючи, на котрий курс Ваша дитина бажає вписатися.

ЗА УПРАВУ ОСЕЛІ:

Д-р А. Данильчук, голова. о. В. Слюзар, секретар.

P. S. Для умеблювання новокупленого мешкального будинку потрібні ліжка, матраци, крісла, столики, лавки і т. п. Хто хотів би такі речі подарувати оселі, хай повідомить про це Управу, а вона постарається їх забрати.

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ
МИТРОПОЛИЧОЇ ВСЕКАНАДІЙСЬКОЇ КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Запрошується

Вас і всіх ближніх з Вінніпеґу і з ближчих та дальших місцевостей на

Урочисте Відкриття Митрополичої Всеканадійської Катедри, що відбудеться

в НЕДІЛЮ, 8-го ЛИПНЯ 1962 року.

Акт Урочистого Відкриття відбудеться під час Архиерейської Святої Літургії.

ПОРЯДОК СВЯТА:

9.30 ранку — ЗУСТРІЧ ВПРЕОСВ. МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА.
10.00 ранку — УРОЧИСТА АРХИЄРЕЙСЬКА СВЯТА ЛІТУРГІЯ Св. Літургію завершить ВПреосв. Митр. Іларіон у сослуженні Настоятеля Катедри, Пароха, бувших Парохів і всіх Всечесних Отців, які зможуть прибути на цю урочистість.
1.00 год. — Братський обід в Авдиторії Катедри.
Після обіду — величня програма з участю присутніх достойних гостей, представників і вірних

ЗА УПРАВУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕҐУ:

Суддя Іван Р. Соломон, Голова. **Василь І. Процюк**, Секретар.
Прот. М. Юрківський, Настоятель.

Holy Trinity U.G.O. Cathedral, 1175 Main St., Winnipeg 4, Man.

Товариства, де Наталка є активною членкинею. По обіді голова Української Церковної Громади п. Малиш висловив співчуття родині, а о. Парох молитвою закінчив цю тризну.

У великому жалі полишив Теодор, крім дорогої дружини, дочку Варварку Лукаш у Торонті, сина Петра і двох братів в Україні — Панаса і Мефодія.

Присутній.

ПОДЯКА

По невіджалуваній втраті нашого дорогого мужа й батька, складаємо щиру подяку Всеч. о. Г. Василеву, дякові п. Малишу, нашим хористам, що так численно зійшлися, Жіночому Товариству, що зайнялося обідом, і всім, що в той робочий день так громадно зійшлися віддати останню прислугу нашому батькові.

Наталка, Петро і Варварка.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ДУХА В ВИТКІВ, САСК.

Запрошує українське громадянство з м. Саскатуну округи Норт Бетлфорд і Гефорд, та сусідні довколишні громади і околиці на Архиєрейську Візитацію Впреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА, та Освячення новозбудованого Іконостаса, що відбудеться у **Неділю дня 15-го липня, 1962 р.**

Архієрейську Св. ЛІТУРГІЮ, співатиме церковний хор під диригентурою пані Ткачук з Саскатуну.

ПРОГРАМА СВЯТА

8.30 рано — Утреня
9.30 — Зустріч Митрополита ІЛАРІОНА
10.00 — Архієрейська Св. Літургія
12.00 — Спільний обід
1.00 — Доповідь Впреосв. Митрополита ІЛАРІОНА і Концертова програма

За Церковний Заряд:
о. П. Блажук, парох.
Є. Іванчук, голова.
Й. Войтюк, секретар.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ ОКРУГИ НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Запрошує українське громадянство на Соборне Окружне Місійне Богослуження, яке відбудеться в Укр. Гр.-Прав. Церкві ВСІХ СВЯТИХ в Медов Лейк, Саск.

У Соборному Богослуженні візьмуть участь Всеч. оо. Прот. М. Боднарчук — Саскатун, Прот. В. Сеницин — Саскатун, о. Я. Рибалка — Гефорд, та місцевий Парох.

ПРОГРАМА

Неділя 1-го липня год. 8.00 вечером Св. Вечірня, по Вечірній Відправі — Доповіді і перекуска.
Понеділок 2-го липня год. 10.00 рано СВ. ЛІТУРГІЯ.
Обід — год. 12.00.
Головна Доповідь — Всеч. о. Прот. М. Боднарчук год. 1.00.
Пікник (біля озера) год. 2.30 по полудні.

Сердечно просимо про масову участь в цім Святі.

Окружний Комітет:
о. П. Блажук, парох.
В. Чернецький, голова.
В. Павлишин, секретар.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. АП. ПЕТРА І ПАВЛА В ГЛЕЗЛИН, САСКАЧЕВАН

Цим запрошує всіх вірних українців з округів: Саскатун, Гефорд і Норт Бетлфорд, та сусідні околиці на Свято Архієрейської Візитації Впреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, та Храмовий Празник і Освячення Храму, яке відбудеться в четвер 12-го липня, 1962 р.

ПРОГРАМА СВЯТА

8.30 рано — Утреня.
9.30 — Зустріч Владики Митрополита ІЛАРІОНА.
10.00 — Архиерейська СВ. ЛІТУРГІЯ
12.00 — Спільний обід в приміщенні церковної залі.
1.30 — Святочний концерт з головною доповіддю Впреосв. Митрополита ІЛАРІОНА

Церковний Заряд:
о. П. Блажук, парох.
В. Чернецький, голова.
М. Чернецький, секретар.

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛ. ЦЕРКОВ. ОКРУГИ СМОКІ ЛЕЙК

запрошує
українське громадянство
на
СОБОРНУ ПОЛЬОВУ СЛУЖБУ

в неділю, 1-го липня 1962 р.
коло озера Гарнер біля Спеден, Алберта.

ПРОГРАМА

10.00 год. ранку — Соборна Служба Божа
12.00 год. — Обід
2.00 год. по полудні — Промови
5.30 год. — Перекуска.

Запрошено промовців.
На площі буде буфет й різні атракції

КОМІТЕТ.
Ол. Матвійчук, голова.
о. С. Гребенюк, парох.
Н. В. Гавінчук, секретар.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

Збірка на похороні Бл. П. Карольки Притули, Рорктон, Ман.	$27.85
Збірка на Похороні Бл. П. Савелі Богай, Ґудів, Саск.	10.00
Пан Н. Клем, Пембіна, Н.Д., США	25.00
Збірка на Похороні Бл. П. Николая Кірилюка, Гавлак, Мінн., США	36.66
Пані Анна Семочко в пам'ять свого батька Бл. П. Івана Кармизнюка в 38 роковини смерти	5.00
Збірка о. А. Хруставки на Похороні Бл. П. Вас. Щербаня, Мирнам, Алберта.	75.00
Збірка о. І. Куліша на Похороні Бл. П. Марти Гайдичук, Вайта, Ман.	16.50

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИПЕНЬ

1. Неділя, — Поплар Парк, Плезент Гом, Бозежур.
8. Неділя, — Кенора, Транскона, Стед — Храм.
15. Неділя, — Дуфрост, Селкірк, Тиндал — Храм і Панахиди на Цвинтарі.
22. Неділя, — Ледвин, Транскона, Сулкавт — Храм.
29. Неділя, — Кенора — Храм, Попларфілд, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
ЛИПЕНЬ

1. Неділя — Кендо
1. Неділя — Медов Лейк. Вечірня год. 8.00 вечером
2 Понеділок — Медов Лейк — Окружне Місійне Богослуження год. 10.00 рано
7. Субота. Різдво Ів. Хрестителя — Н. Бетлфорд
8. Неділя — Норт Бетлфорд. Храмови Празник
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла Храмовий Празник і Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона, та Освячення Храму
15. Неділя — Витків. Візитація Впреосв. Митрополита Іларіона і Освячення Іконостаса.
22. Неділя — Биґтер
28. Субота. Св. Володимира — Гетерлей
29. Неділя — Медов Лейк

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. П. БУБЛИКА

1. Неділя. Соборне Богослуження на Кристал Лейк
7. Субота. Різдво Івана Хрестите-

ля — Мазепа
8. Неділя. Відїзд до Вінніпеґу
12. Четвер. Св. апп. Петра і Павла — Ахтимійчукова. Храм
12. Четвер. Св. апп. Петра і Павла — Калдер. Храм. о. В. Бойчук
14. Субота. Заупокійна Сл. Божа, по бл. Пам О. Грицику в Бовсмен, Ман.
15. Неділя — Сторновей. Храм
22. Неділя — Мазепа
28. Субота. Св. Володимира — Донвел
29. Неділя — Кемсак
Box 1941 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вернон
7. Різдво Івана Хрест. — Вернон
8. Неділя — Вернон
12. Петра й Павла — Вернон
15. Неділя — Келовна
22. Неділя — Вернон
29. Неділя — Вернон
2908—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя. Полеве Богослужения — Спедден
7. Субота. Різдво Івана Хрест — Ворспайт. Храм
8. Неділя — Смокі Лейк
12. Четвер Св. Петра і Павла Бойн Лейк
15. Неділя — Вільна
22. Неділя — Смокі Лейк
29. Неділя — Спедден
Address: Box 300. Smoky Lake, Alta. Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя. Соборна Служба Божа — Кристал Лейк
7. Субота. Різдво Св. Івана Хрестителя — Гаес. Храм
8. Неділя — Мейбридж
12. Четвер. Св. Петра і Павла — Свон Плейн. Храм
15. Неділя — Норквей. Храм
22. Неділя — Стінен
28. Субота. Св. Володимира — Кобзар
29. Неділя — Денбірі Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Ню Вестмінстер. Візитація ВПреосв. Митрополита Іларіона
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя — Наналмо
8. Неділя — Вікторія
12. Четвер. Св. Апп. Петра й Павла — Ню Вестмінстер
15. Неділя — Чиловак
22. Неділя — Порт Алберні
28. Субота. Св. Володимира — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Ню Вестмінстер

УВАГА: В неділю, 1-го липня ц. р. — у Ню Вестмінстер, Б. К. АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ВПреосвященнішого Митрополита ІЛАРІОНА, й ХРАМОВА ВІДПРАВА. Просимо всіх з поблизьких і дальших громад ласкаво прибути.
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
1. Неділя. Полеве Богослужения в Окрузі — Смокі Лейк
7. Субота Різдво Івана Хрестителя. Храм — Норал
8. Неділя — Лак Ла Біш
12. Четвер Свв. Апостолів Петра й Павла. Храм — Сараїл
15. Неділя. Храм — Атабаска
22. Неділя — Боїл
28. Субота Св. Володимира Вел. князя України — Річмонд Парк
29. Неділя — Гресланд
11844—65 Str., Edmonton, Alta. Tel. GR 4-5921

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Кадет
7. Субота. Св. Івана Хрест. — Вірдейл. Храм
8. Неділя — Нипавин
12. Четвер. Св. Ап. Петра і Павла — Кадет. Храм
15. Неділя — Сембург
22. Неділя — Вірдейл
28. Субота. Св. Володимира Вел. — Сембург
29. Неділя — Нипавин
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Брендон. По обіді пикник для дітей Рідної Школи і Недільної Школи коло озера Сенді Лейк, Ман.
7. Різдво Ів. Хрест. — Брендон
8. Неділя — Портедж Ля Прері
12. Петра і Павла. — Портедж Л. П.
15. Неділя — Портедж Ля Прері
22. Неділя — Брендон
29. Неділя — Брендон
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Ендевор. Храм
7. Субота. Різдво Св. Ів. Хрестителя — Ервуд. Храм
8. Неділя — Гадсон Бей
12. Четвер. Свв. апп. Петра й Павла — Бруксбі. Храм
15. Неділя — Мелфорт
22. Неділя — Бруксбі
28. Субота Св. Володимира Вел. — Гронлід (над річкою)
29. Неділя — Гронлід (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вайта
7. Різдво Івана Хрест. — Сірко
8. Неділя — Арабакка Св. Миколая
12. Св. Ап. Петра й Павла — Сандави. Храм
12. Св. Ап. Петра й Павла — Арбакка Св. П. і П. Храм о. Стефюк
15. Неділя — Вайта
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Сендави
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАРІБИ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вонда
7. Субота, Різдво Ів. Хр. — Прілейт. Храм
8. Неділя — Кіндерслі
12. Четвер. П. і Павла — Оен. Храм
15. Неділя — Мічем
22. Неділя — Кендіяк
29. Неділя — Прілейт
211 Ave. R. S. Saskatoon, Sask. Phone: CH-4. 7186.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Ґлен Елмо
8. Неділя — Сенді Лейк. Храм
12. Св. Апостолів Петра і Павла — Січ. Храм
15. Неділя — Росборн
22. Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн. Храм
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 536.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Давфин
7. Субота. Різдво Івана Предтечі — Дрифтінґ Ривер. Храм
8. Неділя — Косів. Храм
12. Четвер. Ап. Петра і Павла — Виннеґосіс
15. Неділя — Ророктон
22. Неділя Служба Божа по радіо Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфин
28. Субота. Володимира Великого — Валей Ривер
29. Неділя — Ґилберт Плейнс. Храм

Запрошується сусідніх Громад до тих Громад де є Храм взяти участь.
В неділю вечером вечірні не буде в місяці липень і серпень в Давфині
510 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Ватсон
8. Неділя — Вимер
12. Четвер. Ап. Петра і Павла — Клейр. Храм
15. Неділя — Канора (успенська)
22. Неділя — Ваділа
29. Неділя — Келвінґтон. Храм
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Інсінґер (м.)
7. Суб. Різ. Ів. Христителя — Тіодор (за рікою). Храм
8. Неділя — Тюдор (м.)
12. Четвер. Св. Апп. Петра і Павла — Інсінґер (гай-вий). Храм
15. Неділя — Льора
22. Неділя — Вестбрук
28. Субота. Св. Володимира князя України — Дробот
29. Неділя — Половини

УВАГА: Щиро запрошуємо сусідних громад, взяти участь у згаданих Храмових Святах у даних Громадах.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 50.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Гефорд
2. Понеділок — Медов Лейк
7. Субота — Гефорд-Пискливці
8. Неділя — Кридор. Храм
12. Четвер — Гефорд
15. Неділя — Гефорд
22. Неділя — Борден-Білики
28. Субота — Гефорд
29. Неділя — Редфілд. Храм
Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя. Соборне Богослуження для цілої округи — Кристал Лейк
7. Різдво Ів. Хрестителя. Храм — Бюкенан
8. Неділя — Канора
8. Неділя. Вечірня о год. 7-ій — Стирджес
12. Апостолів Петра і Павла — Канора
15. Неділя — Рама
22. Неділя — Канора
28. Св. Володимира — Канора
29. Неділя — Оселя
Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Вакав (Відкриття Оселі „З. Г." там і Відправа)
7. Субота. Різдво Ів. Предтечі — Кадворт
8. Неділя — Смате
12. Четвер. Ап. Петра і Павла — Єллов Крік. Храм
15. Неділя — Ст. Джулієн (Відправа в „Зеленому Гаї")
22 Неділя — Альвіна
28. Субота. Володимира Великого — Тарнополь
29. Неділя — Лепін (Закінчення курсів. Відправа в „З. Г.")
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Толстой
7. Субота. Івана Хрестителя — Толстой
8. Неділя. Храм — Пембіна
12. Четвер. Петра й Павла. Храм — Арбака
15. Неділя — Роза
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Редвей
7. Субота. Різдво Йоана Хр. — Еґрімонт. Храм
8. Неділя — Редватер
12. Четвер. Св. Апп. Петра і Павла — Торгилд. Храм
15. Неділя — Нюбрук
22. Неділя — Федора, Еґрімонт. Вечірня, в 7 год. веч.
29. Неділя — Восетна. Храм
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя — Ґарленд. Храмове Свято (буде служити Впреп. о. В. Мельничук, парох з Овкборн, Ман. в заступстві).
7. Субота. Різдво Івана Хрестителя — Драй Ривер. Храм
8. Неділя — Боян (Богдан)
12. Четвер. Свв. Апп. Петра і Павла — Етелберт. Храм
15. Неділя — Рейвер
22. Неділя — Венлав
29. Неділя — Дорбен

Щиро запрошується всіх вірних Округи як і довколішних громад взяти якнайчисленішу участь в Храмових Святах в даних церковних громадах Нашої Округи. На ці торжества запрошує Окружний Комітет і парох.
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Айтуна
7. Субота. Різдво Івана Пред. — Гудів
8. Неділя — Мелвіл
12. Четвер. Св. Апп. Петра і Павла — Фенвуд. Храм
15. Неділя — Габард
22. Неділя — Айтуна
28. Субота. Св. Володимира Вел. — Мелвіл
29. Неділя — Гудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Мирнам
2. Субота. Різдво Св. Івана Хрестителя. Храм — Моркемб
8. Неділя — Мусідора
12. Четвер. Св. Апп. Петра і Павла — Лужани-Топорівці
15. Неділя — Слава пол. (Полеве Богослужения на площі Народного Дому).
22. Неділя — Мирнам
29. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 67, Myrnam, Alta. Tel. 4

о. І. ШВЕЦЬ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Врокстон-„Топорівці"
7. Субота. Різдво Св. Івана Хрестителя. Храм — Шел Велий
8. Неділя — Храм Св. Ів. Хрестителя — Роблин
12. Четвер. Св. Апостолів Петра й Павла. Храм — Зелена-Меридейл
15. Неділя — Мек-Нат „Драчинці"
22. Неділя — Шортдейл
28. Субота. Свято Св. Володимира Вел. — Грендв'ю
29. Неділя. Храм у честь Св. Володимира — Россел
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Брудергайм
7. Субота, Храмове Свято, Різдво Івана Хрестителя — Пено
8. Неділя — Равнгим
12. Четвер, Храмове Свято, Петра й Павла — Торсбі
15. Неділя, Храмове Свято, Петра й Павла — Оновей
21. Субота, річниця бл. пам. Домки Робуляк — Каґвин
22. Неділя — Калмар
28. Субота, річниця бл. пам. Николая Бідняка — Каґвин
29. Неділя, Візитація й Посвячення Церкви й Престолу, Преосвященнішим Єпископом Андреєм в Каґвин. Просимо Громади Ендрю, Пено, Брудергайм, Смокі Лейк, Прут, Лужани, Сучава, Вилинґдон, Кисілів та інші прибути громадно.

УВАГА. Починаючи з 2-го липня до 14-го, Рідна Школа в Брудергаймі. Від 16-го липня по 27-ме, Рідна Школа в Калмар.
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИПЕНЬ
1. Неділя — Шіго місто
1. Неділя — Винияра
7. Субота. Ів. Хрест. — Едмор
8. Неділя — „Коло Жучканів"
8. Неділя — „Коло Купровських"
12. Четвер. Ап. Петра й Павла — „Коло Мельничуків". Храм
12. Четвер. Ап. Петра й Павла — Фовм Лейк. Храм
15. Неділя — „Коло Стадників"
15. Неділя — Шіго Полуди
22. Неділя — Вишарт
22. Неділя — „Коло Федаків"
29. Неділя — Едмор
29. Неділя — Тафисл
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., JULE 15, 1962. ЧИСЛО (1962) 14

РОЗПОЧИНАЄМО КАМПАНІЮ ЗА ФОНДАМИ НА НОВУ КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

ПРОЄКТ БУДИНКІВ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ЗАТВЕРДЖЕНИЙ ДИРЕКЦІЄЮ КОЛЕҐІЇ Й УНІВЕРСИТЕТОМ

Майбутні будинки Колеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету

МЕТА АСОЦІЯЦІЇ КОЛЕҐІЇ З УНІВЕРСИТЕТОМ

Дехто може запитати: „Нащо нам така дорога Колеґія в асоціяції з університетом, та на університетській площі, коли ми й без того могли б дальше виховувати священиків так, як виховували досі?" Всебічно-широкої відповіді на це запитання в обсязі короткої статті не можливо дати, тож обмежимося коротким обговоренням і тих потреб, які Колеґія має задовольнити, і тих користей, які Колеґія в асоціяції з університетом має нам дати.

Школи, в яких кандидати на священиків виховуються чи навчаються, називаються духовними семинаріями чи коротше семинаріями. У семинарії кандидати на священиків навчаються теології (богословія), тому вони й називаються теологами (богословами). Наука богословія складається з таких предметів: Святе Письмо Нового й Старого Заповітів, Історія Церкви (Християнської Церкви, Східньої або Православної Церкви та Української Православної Церкви), моральне богословіє, пастирське богословіє, догматика, Церковний Устав, обряд (ритуал), церковний спів та інші. Школа, в якій викладаються вищі богословські предмети називається Вищою Богословською Школою або Академією, і таку вищу богословську школу ми вже маємо при Колеґії Св. Андрея. Але перед тим, поки кандидат на священика вступить у богословську школу, він мусить мати відповідну **світську освіту.**

Освітній рівень вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді загалом сильно піднісся, отже й освітній рівень наших священиків мусить бути настільки високий, щоб він уже хоч би принаймні дорівнював освіті більш освічених вірних.

Наша Церква досі приймала на богословські курси таких кандидатів, які принаймні скінчили одинадцяту клясу (ґрейд) у Канаді, або осягнули рівнозначну освіту десь поза Канадою, і які по скінченні чотирирічного курсу в Богословській Школі при Колеґії могли бути висвячені у священики. Але життєва практика доказала, що такий, досьогочасний, рівень світської освіти кандидатів на священиків занизький, і тому Провід Церкви рішив, що треба конечно змагати до того, щоб кожен кандидат на українського православного священика мав, крім богословської освіти, також університетську освіту із ступнем

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

З приводу відпочинкової відпустки адміністративного й редакційного персоналу (тут ідеться про відпустку нормовану державним законом) число „Вісника" з датою 1-го серпня ц. р. не появиться. Чергове число „Вісника" — разом за 1-го й 15-го серпня — появиться на 15-го серпня і далі буде виходити регулярно.

АДМІНІСТРАЦІЯ

Бі-Ей. Наші студенти-теологи досі не могли такої освіти собі придбати головно тому, що Колеґія була задалеко від університету; коли ж вона буде знаходитися на „кемпусі", то кожен теолог зможе без найменшого труду вчащати також і на університетські виклади. Більше того, коли Колеґія належно устаткується і в себе введе світські університетські предмети, тоді не лише теологи, але й інші студенти зможуть навчатися на майбутньому світсько-університетському відділі Колеґії.

Але є ще й другий бік справи, що не менше важливий за формальну академічну богословську освіту. Перед вступленням до Богословської Школи кандидат на священика повинен мати не тільки добру світську освіту, — він також повинен обов'язково мати відповідне **релігійне виховання.** Того релігійного виховання він не отримає ні в державній середній школі (гай скул), ні в університеті, бо ці інституції не клопочуться тим, чи студент належить до якої Церкви, чи ні; чи він має релігійне виховання, чи не має; чи він є віруючим, чи не є; властей світських шкіл це не обходить, бо релігійне виховання в Канаді — це справа дому й Церкви, а не державних шкіл чи університетів.

Щоб дати своїм кандидатам на священиків, — ще перед тим, поки вони вступлять на теологію, — якнайкраще підготування не тільки під оглядом світської освіти, **але також під оглядом релігійного виховання,** різні Церкви в Канаді утримують свої вищі **деномінаційні чи релігійні академічні школи, тобто Колеґії,** в яких ті кандидати набувають собі таку саму світську науку, як і в університетах, але, крім того, вони отримують там також і належне релігійне виховання в дусі їхньої віри. Такі колеґії в системі Манітобського університету мають англіканці (Колеґія Св. Івана) й римо-католики (Колеґія Св. Павла); такою колеґією для православних українців буде на університетській площі Колеґія Св. Андрея.

Але ще треба пам'ятати, що ціль релігійних (деномінаційних) колеґій не обмежується тільки тим, щоб учити та виховувати кандидатів на священики для даної Церкви; це бо тільки **одне** із завдань деномінаційних колеґії. **Другим,** і не менш важливим, завданням таких колеґій є виховувати також тих студентів і студенток, які хоч і приготовляються до світських професій, але батьки яких бажають, щоб вони, набуваючи світську освіту, **одночасно отримували також і релігійне виховання в дусі їхньої Церкви,** або, принаймні, жили в релігійному середовищі та зберегли ту релігійність, яку винесли з дому. Оце, треба зазначити, чи не головна причина, чому між іншими народностями є так багато високоосвічених, а разом з тим і глибоко релігійних людей. Вони, навчаючись у своїх власних віроісповідних колеґіях, одночасно виховувалися на гарних, ідейних членів своєї Церкви та взагалі на добрих християн, — а не на індеферентів щодо релігії, як це часто буває з тими студентами, що виховуються тільки у світських школах.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді не є дочасною організацією, — ця установа постала для осягнення не лише якихсь часово-проминальних цілей; вона, як правдива Церква Христова, є вічна, і, як така, мусить думати й дбати не тільки про сьогодні, не тільки про теперішніх своїх вірних, але також і про майбутні наші покоління. Отже, вона мусить дбати як про те, щоб запевнити Церкву постійним приростом доброго, високоосвіченого духовенства, так і про те, щоб вірні нашої Церкви мали можливість посилати своїх синів і дочок на університетські студії до своєї власної української православної колеґії; бо тільки тоді можна буде мати запевнення, що вони, — здобувши собі вищу науку та осягнувши становища, залишаться щирими й діяльними членами Церкви та добрими християнами, а не індеферентами щодо релігії, а то часом ще й гірше.

Оце головна причина, чому Колеґія Св. Андрея ввійшла в асоціяцію з Манітобським університетом та чому вона буде побудована на університетській площі.

Знаємо, що вірних нашої Церкви цікавить ще одне питання у зв'язку з будуванням та переміщенням нової Колеґії, отже одночасно відповідаємо й на нього. Цим питанням є: чи побудова й утримання Колеґії на університетській площі не буде нас коштувати дорожче, як коштувало б на приватній площі, — чи то в місті Вінніпезі, чи десь близько університету? Відповідь на це — ні; навпаки, побудування й утримування Колеґії на приватній площі коштувало б без порівняння більше. Причини цього такі:

1. Щоб купити таку відповідну для Колеґії площу, як ця, яку вона набула за одного доляра на „кемпусі", за неї треба б заплатити по теперішніх цінах не менше **60-75 тисяч долярів,** бо треба б мати не лише місце під самі будинки Колеґії, але й також місце на стоянку авт та на майдан (площу-грище), без чого тепер школа не може обійтися. Усе це Колеґія тепер набула за $1.00.

2. Колеґія на приватній площі мусіла б платити щорічно високий податок (у старій Колеґії ми платили понад $2,000.00 річно), а на „кемпусі" **податку платити не будемо.**

3. Коли б Колеґія знаходилася подальше від університету (так, як було зо старою Колеґією), і коли б вона хотіла ввести для своїх студентів також університетський курс „Артс", то вона мусіла б відразу найняти повний професорський персонал, сама платня якого становила б 60-75 тисяч долярів річно, не враховуючи вже того, що треба було б видати на влаштування різних лябораторій, на закуплення відповідної для університетського відділу бібліотеки (на „кемпусі" студенти Колеґії будуть користати з бібліотеки університету) та на інші потреби. До того ж, коли б Колеґія була далеко від університету, то вона не могла б опікуватися тими українськими православними студентами, які вчаться в університеті, але які через віддаль не могли б мешкати в Колеґії; це також сильно обнизило б прибутки Колеґії

4. На „кемпусі" Колеґія буде отримувати парове огріття від університету за ціну його виробу („ет каст"); це саме буде з водою та з іншою обслугою, отже й під цим оглядом кошти утримання Колеґії на „кемпусі" будуть без порівняння менші, ніж були б тоді, коли б Колеґія знаходилася подальше від університету, на приватній площі.

Можна б вказати ще й інші користі, які Колеґія буде із своєї асоціяції з університетом мати, але віримо, що й наведені приклади доказують, що так управа Колеґії, як і Провід нашої Церкви поступили добре і розсудливо, поєднуючи Колеґію з Манітобським університетом.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Почесний Голова — Високопреосвященніший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Заступник Почесного Голови — Високопреосвященніший Владика МИХАІЛ, Архиепископ Торонта й Східньої Канади; Преосвященніший Владика АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Канади.

Голова Дирекції і Координатор — о. д-р С. В. Савчук.

Комітет Кампанії — **Суддя Іван Соломон,** голова; **Михайло Гикавий,** секретар; **Прот. Т. Ковалишин,** скарбник; **Іван Сирник** і **Василь Перепелюк,** члени.

Будівельний Комітет — **Проф. д-р Петро Кондра,** голова, **д-р Василь Черевик** і **інж. Михайло Ласько,** члени.

Діловий секретар — Мирослав Ягольницький.

Подвійне вінчання княжни Софії

У травні ц.р. преса сповістила, що православна княжна Софія — донька короля Греції, Павла, звінчалася з еспанцем-католиком князем Дон Хуаном Карльосом, претендентом на монарший престіл Еспанії, в якій він сподівається відновити монархію.

Після довших переговорів, щоб задовольнити і Римську Церкву, і Православну Церкву Греції, справу полагоджено компромісово: вінчання спершу відбулося в римо-католицькій катедрі в Атенах (столиці Греції), що його звершив римо-католицький Архиепископ Бенедикт Прінтезіс, а після цього відбулося друге вінчання в православній Благовіщенській катедрі в Атенах, звершене Архиепископом Хризостомом — Первоієрархом Православної Церкви Греції.

Преса передбачує, як звичайне неуникниме явище, що княгиня Софія підпише зобов'язання „інтенцію" виховувати своїх дітей „у рамках католицької віри".

У червні ц.р. преса повідомила, що 4-го червня, по трьох тижнях після згаданого Вінчання, папа прийняв на авдієнції князя Дон Хуана Карльоса і його дружину Софію — вже як „католичку". Але коли вона перейшла на католицтво — преса не має про це інформацій.

ПРЕТЕНСІЇ КАТ. ЦЕРКВИ ДО Б. КОРОЛЯ СИМЕОНА

Коли бувший король Болгарії Симеон II (православний) засватав іспанку-католичку, то Католицька Церква вимагала, щоб Вінчання відбулося в Католицькій Церкві.

Згадана молода пара 21 січня ц.р. звінчалася в Православній Церкві — російському храмі у Вевей у Швайцарії. А тепер Католицька Церква оскаржує це подружжя в „зломанні обіту" — що, мовляв, вони ж обіцяли не вінчатися в Православній Церкві після „попереднього Вінчання в Католицькій Церкві". Однак, як завважує преса, Католицька Церква не може відповісти на питання: коли й де ця пара знатних молодят вінчалася в Католицькій Церкві?

КОНФЕРЕНЦІЯ ДУХОВЕНСТВА УПЦЕРКВИ

За щорічною традицією, і цього року мала місце дводенна Конференція духівництва Укр. Прав. Церкви в ЗДА, у великій авдиторії Св. Володимира у Філаделфії. Головою конференції був Первоієрарх тієї Церкви, заслужений для неї Високопреосвященніший Митрополит Іван Теодорович. Проводив нарадами Голова Консисторії Високопреосвященніший Архиепископ Мстислав. Секретарем нарад був член Консисторії преп. о. Стахій Шадинський.

На вступі Конференції Владика **Митрополит виголосив дуже глибокий змістом і важний своїми думками і висновками, архипастирський виклад.** В ньому Первоієрарх УПЦеркви подав гей би короткий **нарис з історії відродженої Української Православної Церкви на американському терені. Очолювана ним Церква на цьому континенті, майже чотири десятки років зберігала пильно духа й традиції відродженої в 1921 році на землях Батьківщини — Української Автокефальної Православної Церкви. І такою самостійною, на нікого — окрім Бога і своїх вірних — не спертою Церквою у своїй зовнішній структурі — ця Церква буде й на далі.** Найбільший її скарб, це **її автокефальність,** тоб-то духова і юрисдикційна незалежність від чужих церков. Найновіші затії деяких сторонніх церковних ч и н н и к і в з православного світу у ЗДА*) ніяк її не послаблять, а противно: іще сильніше обєднають її вірних довколя її найвищого Проводу. Визнання або ні тієї Церкви за канонічну чужими ним чинниками — нас не цікавлять ані не тривожать. УПЦерква в ЗДА і на далі лишиться така сама своєю структурою, якою була і досі. У звязку з цими засадами Церкви, **Владика Митрополит видав для свого духівництва деякі дисциплінарні розпорядки, які від тепер будуть зобовязувати все його духовенство у відношені до інших православних груп або осіб.**

Другим з черги докладом був душпастирський виклад Впреп. о. протоерея Миколи Федоровича на тему: „Проблеми й недоліки нашого парафіяльного життя". Дискусія над обома викладами, як також над рядом біжучих проблем АП-Церкви юризадикції Владики Митрополита була всестороння і глибока. Багато часу присвячено Пенсійному Фондові духівництва, також пороблено деякі конечні додатки до Пенсійного Фонду. Також члени Консисторії: Впреп. о. мітрат Григорій Пипюк та о. прот. Стахій Шадинський реферували фінансовий стан Консисторії. Багато часу присвячено викінченню монументальної будови на терені Бавнд Брук, Церкви-Памятника. Всі признали, що це дуже пильна справа, і треба приложити рук на місцях, по парафіях, щоб цього року викінчити цю історичну будову. Ухвалено ряд резолюцій, внутрішньо-церковного, як і всецерковного значення.

Цього року припадає двадцятилітній ювілей архиерейської висвяти Високопреосвященніших Владик: Мстислава, Володимира та Геннадія. Приявному на салі Владиці Архиепископові Мстиславові учасники Конференції зложили щирі привітання з ювілеєм та проспівали тричі староукраїнське „Многая Літа." Також ухвалено пошанувати усіх трьох Владик з нагоди їхнього ювілею відповідними Богослужбами по парафіях. Під кінець нарад виголосив батьківське слово до зібраних своїх священиків — Владика Митрополит Іван, загріваючи їх до відданості і ще більшої посвяти для добра цілої Церкви і для розвитку своїх парафій на місцях. На заклик Митрополита, і за його шляхотним прикладом, зібрані отці зложили більшу суму на викінчення будови Церкви-Памятника.

Учасник.

(Повний і точний передрук з газети „Українське Народне Слово" (ЗДА) за 21 червня 1962 р.). (Підкреслення чорним друком належить Редакції „Вісника").

*) **„Найновіші затії деяких сторонніх чинників з православного світу у ЗДА"** — ця думка Митр. Іоана (Теодоровича) з його промови передана тут автором („Учасником") тільки загально. Зате ж у щоденнику „Свобода" (ЗДА) за 20 червня 1962 р. в дописі п. з. „У Філядельфії відбулася конференція духовенства Української Православної Церкви в ЗДА" більш специфічно передано згадану думку Митр. Іоана, — там сказано, що на цій Конференції **„Митрополит з'ясував ідеологічні напрямні Церкви, твердо підчеркуючи її автокефальність. Таке урочисте експозе Первоієрарха УПЦеркви в ЗДА було спричинене деякими найновішими потягненнями зі сторони Конференції так званих „канонічних православних епископів у ЗДА". У зв'язку з цим Митрополит Іван проголосив під час Конференції деякі розпорядження духовенству дисциплінарного порядку".**

Що в „Укр. Нар. Слові" окреслено як „найновіші затії деяких сторонніх чинників з православного світу у ЗДА" проти Української Православної Церкви в ЗДА, — це саме у „Свободі" окреслено як „найновіші потягнення зі сторони Конференції так званих „канонічних православних епископів у ЗДА". Хоч, щоправда, і в „Свободі" не вияснено що це за „Конференція так званих „канонічних православних епископів у ЗДА", і що це за „найновіші потягнення" її ги Української Православної Церкви в ЗДА.

Гут ідеться про цю новостворену Конференцію, яка офіційно називає себе цим терміном „Конференція Канонічних Православних Епископів в Америках", перша сесія якої була заповіджена на 26 вересня 1961 р. Згадана Конференція складається з тих епископів на американському континенті, які є в юрисдикції Патріярхатів (Константинопольського, Московського, Антіохійського, Сербського, Румунського і ін.), а також двох Російських Православних Церков (Російсько-Американська Православна Церква в юрисдикції Митр. Леонтія і Російська Зарубежна Церква в юрисдикції Митр. Анастасія), які відмовилися підлягати Московській Патріярхії

Це, кажучи висловом „Свободи" „найновіше потягнення", чи, кажучи словами „Укр. Народ. Слова", „найновіші затії" згаданої Конференції проти Укр. Прав. Церкви в ЗДА мабуть означає деякі точки постанов цієї Конференції на її засіданні 17 травня 1962 р. Однак ці постанови Конференції досі ще ніде не були опубліковані.

Ред. „Вісника".

Юдаїзм тільки для жидів, вирішили жиди

Від Ред.: У наших часах серед народів Християнської Віри змагаються дві течії: одні є противниками Національних Церков, цебто щоб Церква нації була незалежною від чужих церковних найвищих проводів, і щоб вона мала національний дух і форму, та щоб ніхто чужий до неї не вмішувався; інші ж бажають, щоб кожна нація належала до інтернаціональної Церкви, отже щоб не було національних Церков; і боротьба з національними Церквами — це одна з цілей майбутнього Католицького Собору (II Ватиканського).

З уваги на вищесказане, до речі буде порівняти становище жидів щодо відношення між релігією й нацією. Жиди є проти ширення своєї національної жидівської релігії (юдаїзму) серед не-жидів, — вони бажають, щоб жиди мали таку релігію, якої більше ніхто крім них не має, щоб таким чином відрізнятися від інших народів і так зберігати свою національність у розсіянні по світі, і щоб ніхто з чужих не вмішувався в їхнє релігійне життя. Жиди вважають, що саме тут є тайна їхнього споконвічного самозбереження у світовому розсіянні.

Нижче подаємо в перекладі одну з редакційних статтей з жидівської газети "The Jewish Post" (Вінніпег) за 31 травня 1962 р..

„НАВЕРНЕНІ

Понад 2,000 не-жидів щорічно навертаються на юдаїзм у Злучених Державах Америки. Чому ці люди навертаються? Більшість з них приймають юдаїзм тому, що вони одружуються з жидами, — так пише Самуель Тейтельбаум у „Journal of the Central Conference of American Rabbis". Інші ж навертаються тому, що шукають „духових переживань, сповнених зворушеннями", яких не дала їм їхня попередня релігія, — додає Тейтельбаум.

Навернення є разом „і суспільно-психологічним, і релігійним процесом. Монотеїзм (однобожжя) юдаїзму, хоч ця віра є вірою тільки одного народу, своїм обсягом є універсальний. Вірення в те, що правдива релігія мусить бути універсальною (вселюдською) релігією конечно чинить юдаїзм місійною вірою".

Рабін Тейтельбаум ставить питання: чи юдаїзм не повинен би старатися навертати більш наполегливо, ніж він це чинить тепер. Він указує на те, що юдаїзм був першою великою місійною релігією Середземноморського Світу. Цей же автор заявляє: „Наглядною ілюстрацією теперішнього відношення жидів до справи старань навертати являється, як зразок, проведений огляд як між рабінами, так і між світськими жидами. На питання: чи в юдаїзму є своя світова місійність? — біля 90 відсотків рабінів-реформістів відповіли потакуюче. Однак, тих, які вірять, що юдаїзм є місійною вірою, серед них таки є менше ніж 50%. А з н а ч у щ о менша пропорція, бо тільки 30 процентів, є таких, що готові ангажувати юдаїзм для місійної роботи між не-жидами. У цілому ж однак, рабіни-реформісти остерігають, що з цією проблемою пов'язані як суспільні, так і релігійні справи.

„Між рабінами-консерватистами, які відповіли на цей запитник, заперечливе відношення було ще гостріше. Тільки дві третини дивляться на юдаїзм, як на релігію зо світовою місійністю, а тільки десять процентів відповіли потакуюче на питання щодо того, чи юдаїзм є місійною вірою і чи він має бути ангажований у прямій місійній діяльності серед не-жидів.

Ортодоксальний рабінат майже повністю віднісся до цього неприхильно. Багато ортодоксальних рабінів твердили, що всякі балачки про навертання не-жидів — це є „shtuss" і „m'shuga'as.

„Більшість з-поміж опитуваних світських, включаючи урядників Jewish Community Centres, Jewish Federations, Welfare Funds і Community Councils настроєні неприхильно до думки про місію жидів, безпосередньо спрямовану на не-жидів".

Помер Митрополит Православної Церкви в Польщі

Англомовна преса в Канаді в другій половині червня ц. р. принесла вістку, про смерть Митрополита Тимофія (Шретера) — Первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Польщі.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР І СПОСТЕРІГАЧІ

Ватикан повідомив, що на II Ватиканський Собор він допускає спостерігачів з не-католицьких Церков.

Хоч ні Католицьку Церкву, ні тих спостерігачів цього роду їхній контакт (присутність на Соборі іншовірних спостерігачів) не зобов'язує офіційно, то однак тут подекуди є зобов'язання моральне; і саме тому справа спостерігачів у даному випадкові не є такою малозначною, як це буває із спостерігачами в деяких інших випадках.

Що так воно є — про це свідчить низка фактів.

На Родоську Конференцію, що складалася з представників усіх Православних Патріярхатів і деяких інших Православних Церков (хоч і не всіх) Рим вислав своїх спостерігачів, по-перше, не цілком офіційно, а тільки півофіційно; це саме було з католицькими представниками й на останній, цебто III Асамблеї Світового Союзу Церков у Ню Делі; отже ці спостерігачі виступали там не офіційно від папи, а були вони тільки як приватні особи, — щоб нічим не зобов'язувати Ватикану; по-друге, ні в одному випадкові (Родос), ні в другому (Ню Делі) серед католицьких спостерігачів не було нікого такого, що був би в сані єпископа, — всі вони були з рядового духовенства; отже Ватикан, очевидно, вважає, що повага католицького єпископа і Католицької Церкви була б нарушена, якщо б катол. Єпископ узяв на себе ролю спостерігача, щось у род журналіста, і поїхав на собор іншовірців

Що справа престижу нерозлучно пов'язується зо справою спостерігачів не католиків на згаданому Соборі — це підкреслює й сам Ватикан; і так, він уважає, що декотрі з не-католицьких Церков він повинен запросити сам офіційно й безпосередньо через спеціяльних своїх висланців, уважаючи, що таким чином він виражає цим Церквам честь, щождо декотрих інших Церков — то тут лише дехто з малозначних католицьких фігур ніби тільки на власну руку радить тим легковаженим папою Церквам вислати своїх спостерігачів, і Ватикан, мовляв, допустить їх; але ці малозначні католицькі фігури, запрохавючи, немов нишком, на Собор ці легковажені ними Церкви, не можуть доказати, що може Ватикан офіційно вислав їх як спеціяльних делегатів запрохати ці Церкви на Собор. Цей другий випадок вербування не-католицьких спостерігачів відноситься до тих Церков, про які Ватикан думає, що їм не слід виражати жодної честі.

Наприклад, до Патріярха Константинопольського Атенагораса I і до Первоієрарха Грецької Церкви Митрополита Хризостома Ватикан офіційно вислав свого делегата — відомого у світі католицького унійного діяча о. Вілльбранда, а скоро після нього папа спішним порядком вислав до. Патріярха Атенагораса ще й віденського кардинала. Коли ж ідеться про православних українців, напр. в ЗДА, то тут не офіційні делегати з Ватикану, а тільки дехто з місцевих, з північно-американського континенту, рядових катол. духовних у приватних розмовах, за кулісами, радять деяким українським православним діячам вислати своїх спостерігачів на папський Собор, а то вислати не когось із рядових духовних, а таки... єпископів!

Ватикан має свій престиж, отже він не може висилати своїх єпископів спостерігачами на іншовірні Собори; натомість Ватикан уважає, що не-католицьким Церквам повага не належиться, коли він думає, що православні єпископи можуть узяти на себе таку ролю „репортерів", якою є роля спостерігача. Розуміється, що далеко не всі Православні Церкви погодяться зазнати тут приниження з боку Ватикану й самоприниження з власної волі.

Присутність на Католицькому Соборі спостерігачів, що є офіційно делегованими представниками інших Церков, безперечно морально зобов'язує ці Церкви. Якщо б тут жодного морального зобов'язання не було, то Патріярх Атенагорас I і Митрополит Хризостом — голова Православної Церкви в Греції напевно без надуми прийняли б запрошення Ватикану і без вагання погодилися б вислати своїх спостерігачів; однак тут сталося інакше: коли до обидвох згаданих первоієрархів папа вислав о. Вілльбранда з пропозицією, щоб вони обидва делегували на II Ватиканський Собор своїх спостерігачів, то і Патріярх Атенагорас, і Митрополит Хризостом відповіли, що цю справу можуть вирішувати тільки Синоди їхніх Церков, а не самі вони особисто. Це доказ, що обидва ці ієрархи свідомі того, що цього роду факт, яким є вислання офіційного спостерігача на Собор іншовірців — це важлива й морально зобов'язлива подія в зовнішній політиці кожної Церкви, отже вона вимагає, щоб увесь Єпископат належно обміркував цю справу і спільно вирішив про постанову, яка відноситься до тих зовнішніх справ Церкви, що пов'язані зо справами міжнародного характеру.

ІЗ ШКІЛ ЗДА УСУНУЛИ ВСЕ РЕЛІГІЙНЕ

У державних школах Злучених Держав Америки вже й досі не було нічого з релігії, крім щоденної спільної молитви, проказуваної учнями-християнами.

26 червня 1962 р. Верховний Суд ЗДА усунув також і молитву з державних шкіл; це історичного значення рішення було зроблене голосами шість проти одного (судді Поттера Стюарта), членів Верховного Суду під проводом судді Гуго Блека, який підписав цю постанову.

Молитва в державних школах ЗДА була не урядово-примусовою, — її ввели на базі добровільності, тому що в цих школах навчаються, з невеличким відсотком не-християн, майже виключно самі християни.

Однак Верховний Суд ЗДА, спираючись на Перший Додаток до Конституції ЗДА, згідно з яким Церква відділена від цієї держави, став на тому становищі, що проказування молитви — будь воно й не примусове, а тільки добровільне — являється нарушенням Конституції ЗДА, силою якої Церква відділеена від держави, отже в державних установах не вільно мати нічого такого, що має церковно-релігійний характер.

З моментом проголошення заборони молитися в державних школах ЗДА в цих школах уже не залишається нічого релігійного; звичайно, вищезгадана заборона охоплює собою також і колядки, і т.п.

Про реакцію різних Церков у відповідь на вищезгадане рішення Верховного Суду ЗДА жидівський часопис „The Israelite Press" (29. 6. 1962) інформує так:

„**Це рішення у вівторок** (26.6.1962. — Ред. В.) **жидівські й протестантські організації привітали однодушним приоплеском, а католицькі речники — критикою.**"

„Да Ізраелайт Пресс" безумовно має рацію, інформуючи, що жиди однодушним оплескуванням привітали це рішення Верховного Суду ЗДА, бо жиди постійно робили в цьому напрямку різні заходи. Звичайно, між протестантами також не бракує таких, які волють усунення всього релігійного з державних шкіл, але все ж таке говорення, що всі протестанти радіють цим, напевно не має під собою жодних підстав.

Щождо католиків то „Да Ізраелайт Пресс" інформує в такому дусі, начебто всі вони критикують це рішення Верховного Суду; але в дійсності так воно не є, — бо ж сам президент ЗДА, Джан Дж. Кеннеді, є католиком, а одначе він одобрює згадане рішення Верх. Суду.

„The Winnipeg Free Press" (28.6. 1962) поінформував:

„**Вашингтон (АП). — Президент Кеннеді сказав у середу (27.6.1962 — Ред. В.), що рішення Верховного Суду ЗДА, яким офіційно забороняється молитися в публичних школах Злучених Держав, дає батькам нагоду більше молитися з своїми дітьми вдома. Він сказав, що він є за тим, щоб молитися вдома".**

Джан Дж. Кеннеді є першим в історії ЗДА католиком, що став президентом цієї держави, а до важливих подій за часів його президентури належить також і заборона молитися в публичних школах ЗДА.

У країнах з комуністичними режимами релігію з шкіл усунула влада диктатури; в ЗДА заборонено релігію в школі на основі тих законів і силою того уряду, що їх населення обирає собі і схвалює добровільно.

Звідси виринає питання: чи загал думає над тими справами під час усяких виборів?

Католики в ЗДА масово підтримали були кандидатуру Дж. Кеннеді, а папа Іван XXIII поздоровив його після обрання на пост президента.

До 50-ліття укр. кат. ієрархії

ЗОБОВ'ЯЗЛИВЕ ЗАПРОШЕННЯ

Українська католицька ієрархія в Канаді розіслала деяким установам запрошення на урочистості 50-ліття української католицької ієрархії в Канаді. Ось зразок цього запрошення:

„Його Ексцеленція Преосвященніший
Кир Максим Германюк
Архиепископ і Митрополит Вінніпеґський
враз із Владиками
Української Церкви в Канаді
має велику шану оцим запросити
Хвальну Управу Комітету Українок Канади
до участи в ювілейних торжествах відзначення
П'ЯТДЕСЯТЛІТТЯ
створення Апостольським Престолом Української Католицької Ієрархії Канади, що відбудеться
в Митрополичому місті Вінніпеґу
в днях від двадцять восьмого червня до першого липня Божого Року тисяча дев'ятсот шістдесят другого.

Проситься про ласкаву відповідь найпізніше до 25 травня 1962 р.".

До цього запрошення додана картка, що її текст почнинається так:

„Прохаємо відповісти до 25 травня ц.р."

„Приїду
на ювілейні торжества до Вінніпеґу"
„Не приїду

Крім кількох рубрик з питаннями щодо транспортації, резервування місць у готелях і щодо бенкету та концерту, — там є також така рубрика:

„Буду
на Архиєрейській Службі Божій 1-го липня".
„Не буду

***

Чи на особистому запрошенні від Митрополита й інших Владик годиться ставити запрошуваним вимогу, щоб вони дали відповідь — над цим, на нашу думку, можна б дискутувати, — а це тим більше, коли при тому запрошенні є окрема картка (на якій не фуґурує ім'я Митрополита, ані термін „владики"), на якій є вимога дати відповідь.

А втім, в основному тут ідеться про іншу справу...

Комітет Українок Канади — це організація надконфесійна. Як серед загалу членкинь цього Комітету, так і в його Управі є особи різних віроісповідань. Тому що запрошено **Управу**, то тим самим сказано, що **вся Управа** має дати відповідь щодо того, чи вона прийде чи не прийде на цю католицьку урочистість. Тим самим морально зобов'язується не тільки членів Управи католицького віроісповідання, але й також не-католицького; цебто — або прийде вся Управа, або не прийде ніхто з її складу.

Хоч відомо всім, що в Управі Комітету Українок Канади є не тільки членкині — католички, але й також членкині не-католички, то в цьому католицькому запрошенні все ж таки всім їм ставиться вимогу відповісти на питання: чи прийдуть вони, католички й не-католички з Управи, на... католицьку Архиєрейську Службу Божу!

На основі цих відповідей католицька канцелярія матиме список осіб, які погодилися прийти, і тих, які не погодилися прийти. — Звичайно, дехто із запрошених може це відчути, як моральний натиск.

Українська католицька ієрархія в Канаді була проти церковної точки в програмі урочистостей відслонення Комітетом Українців Канади пам'ятника Тарасові Шевченкові, — і церковної точки там не було взагалі — навіть для православних. А тепер ось бачимо, що українська католицька ієрархія запрохає Управу однієї із складових організацій Комітету Українців Канади на католицьке Богослуження!

Під час урочистостей 50-ліття створення української католицької ієрархії в Канаді над входами до українських католицьких церков, а навіть перед домами парохів (напр., у Вінніпезі) виставлені великі транспаренти з написом **„Щоб всі були одно"**; ці слова із Св Письма Католицька Церква взяла собі за унійний клич; і коли під цим кличем відбувається ця урочистість 50-ліття створення укр. кат. ієрархії в Канаді, то це доказ, що ця імпреза має пропаган дивно-унійний характер, отже згадане запрошення тим більше навіває собою суґестію про моральну пресію не тільки на католиків, але й на українців не-католиків.

На запрошенні вжито термін **„Українська Церква"**, і цим піддається думку, начебто тут ідеться про Церкву всього українського народу, — і цю назву, вжито, звичайно, також спеціяльно для унійно-пропагандивної мети згаданої урочистости; бо ж, як відомо, для популярно-щоденного вжитку католицькі діячі серед українців уживають назву „Українська Католицька Церква".

Одначе католицькі провідники знають, що офіційно не існує не тільки для Риму такий термін „Українська Церква", але й навіть не дозволена назва „Українська Католицька Церква", отже така Церква не існує.

До II Ват. Собору

Папа вбачає єдність Церкви тільки під Католицтвом

Під вищеподаним наголовком опублікував „Да Ню Йорк Геральд Трибюн" (22.6.1962) ось цю інформацію, що її подала з Ватикану „Да Ассошіейт Пресс":

„Місто Ватикан. — Папа Іван XXIII останнім часом вказав на рацію християнської єдності, але він твердив, що тільки під Римо-Католицькою Церквою є можливим з'єднання християнства.

Папа промовляв під час Процесії Тіла Христового, і він підкреслив, що Світовий Собор — найбільші від 1869-70 років збори Церкви — почнеться 11 жовтня.

Папа Іван порушив справу власної внутрішньої єдности католицтва, і сказав, що „в моменті близькості цього Собору ніщо не може краще пригадати цих мотивів, які надхнули скликання цього Собору, а це — зробити... Містичне Тіло Христове більш видимим знаком першої характеристичної прикмети Католицької Церкви, що нею є її єдність, як цього хотів її Основоположник".

Ватикан надає чималого значення цій промові папи, і витяги з неї були подані різними мовами, це так, як було з Різдвяним і Великоднім Посланнями папи та з його іншими важливішими проголошеннями."

Три роки тюрми за протестантизм

Журн. „Протестант Екшон" ч. 9, червень 1962 р., подав передрук акту засудження судом урядово-католицької Еспанії вояка Ґ. Р. Пріето на три роки тюрми за те, що він став протестантом, отже відмовився визнавати католицтво. Тут подаємо дослівні витяги з цього акту: „Мелліля, Справа Ч. І. 187-61.

Судження. — У прилюдному місці в Мелліля, 3 листопада 1962 р. Звичайна Военна Рада зійшлася розглянути Справу Ч.І. 187-61 року 1961-го, щодо рядового вояка 2-го піхотного полку Ґенаро Редеро Пріето, народженого в Сан Фелічес де льос Ґаллеґос (Саламанка) і проживає в Мандреса, вік: 22 роки, неодружений, за професією голяр, доброї поведінки у війську і без кримінального минулого, оскаржений у злочині непослуху, ув'язнений від 12 липня ц.р. на основі оскарження.

Тому що 12 липня ц. р. під час Святого Жертвоприношення на Богослуженні на еспляняді Ростроґордо на цьому сквері з нагоди військової церемонії розпущення вояків додому рядовий вояк Ґенардо Редеро Пріето, коли був у військовому строю під зброєю, не спрезентував зброї на умовлений звук трубки в хвилині піднесеення Священної форми Євхаристії, але, навпаки, він далі стояв наструнко і вперто стояв у цій позиції, не зважаючи на повторні приказн, видані на цьому місці голосно й особисто та безпосередньо капітаном відділу. Мотивом такого його відношення є його приналежність до евангелицької баптистської секти; вірування оскарженого противляться почитанню Найсвятіших Тайн

Цей вояк ще перед тим просив був у належній формі про дозвіл бути звільненим з вищезгаданого Богослуження, але йому відмовили в цьому...

Военна Рада постановляє: що це має бути засуджене, і тому вона засуджує рядового вояка Ґенаро Редеро Пріето, як спричинника відповілального за цей злочин непослуху без оправданих обставин, на трирічне покарання військовою в'язницею, а вкінці — з позбавленням праці на такий час, на який це буде відповідним. І з військово-службовими наслідками на протяг часу кари".

Журнал „Protestant Action" передрукував цей документ з французької преси: „Le Christianisme au XX Siecle" і „L'Etoile du Matin".

Митрополичі Канонічні Візитації в літі 1962-го року

Неділя 15-го липня, — у Громаді Св. Духа в м. **Витків**, Саск. Відбудеться Освячення Іконостаса. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 22-го липня, — у парафії Св Володимира в **м. Гемилтоні.** Освячення Іконостасу.

Неділя 5-го серпня, — у Громаді **Сан Джулієн,** Саск. Освячення Церкви Св. Покрови. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 12-го серпня, — у Громаді Св. Духа в м. **Брендон,** Ман., 40-ліття Громади. Митрополита супроводить о. Ігумен Іов Скакальський.

Неділя 19-го серпня, — у парафії Святих Апостолів Петра й Павла в м **Сандлав** Ман

Неділя 26-го серпня, — у громаді Св. Архистратига Михаїла, Вінніпеґ, Ман.

ДАР ЖІНОЧОГО ТОВАРИСТВА ПРИ КОЛЕҐІЇ

Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея в пляні своєї кампанії за фондами на каплицю нової Колеґії досі вже передало на цю ціль 4,000 долярів, — 1,500 дол. було передано на роковому З'їзді Колеґії в днях 19-20 листопада 1961 року, а 2,500 дол. навесні 1962 р.

Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея передає чека на 2,500 дол.

Зліва направо: о. Д-р С. В. Савчук, голова Дирекції Колеґії Св. Андрея; Анна Фіґус, голова Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея; Зеновія Харовська, заступниця голови; Ольга Скеґар, касирка.

Перед II Ват. Собором

Російська Церква спростовує інформації „Нашої Мети"

Від Ред. — Католицька газета „Наша Мета" (Торонто) за 10 березня 1962 р. у статті на першій сторінці п. з. **„Русская Зарубежная Церква нав'язує контакт з Ватиканом"** інформувала, що один з ієрархів Російської Зарубежної Церкви в юрисдикції Митр. Анастасія (в ЗДА) **„Женевський єпископ Антоній відвідав Рим, щоб там відбути зустрічі з головою одної з найважливіших комісій майбутнього Вселенського Собору** (Католицької Церкви — Ред. В.), **кардиналом Беа, не сам, на власну руку, але висланий туди синодом РЗЦ"** (Російської Зарубежної Церкви — Ред. В.). Твердячи, що російський єпископ Антоній відвідав Рим з метою нав'язати контакт з Ватиканом у зв'язку з майбутнім світовим Католицьким Собором (II Ватиканським), що почнеться 11 жовтня 1962 р., „Наша Мета" поставила російських православних єпископів прикладом для українських православних єпископів, і вона заявила: **„Русская Зарубежная Церква" під проводом своїх світлих архипастирів дала доказ своєї справжньої християнської зрілости. Вона не злегковажила голосу Господнього і як слід зрозуміла вагу великої історичної хвилини"** (скликання II Ватиканського Собору — Ред. В.)... **але не знати цього Пастирям українських православних Церков у вільному світі..., це був би вже направду сором і гріх супроти Христа-Господа та українського народу".** (Ширше про це див. „Вісник", 1. 4. 1962)

Нижче передруковуємо повністю, перекладом спростування журналу „Православная Русь" (ЗДА) за 14 червня 1962 р., що є головним органом Російської Зарубежної Церкви або інакше — „Русская Православная Церковъ за границей".

„З КАНЦЕЛЯРІЇ АРХИЄРЕЙСЬКОГО СИНОДУ РУССКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ЗА ГРАНИЦЕЮ

З української унійтської газети „Наша Мета" в низку друкованих органів проникла вістка про це, що Єпископ Женевський і Швайцарський Антоній нібито спеціяльно приїжджав до Риму для ведення „унійних" переговорів і з цією метою був прийнятий кардиналом Беа

Це повідомлення не згідне з дійсністю.

Преосвященний Антоній приїжджав до Риму і надалі буде туди приїжджати, але ніколи для „унійних переговорів", а для відвідання місцевої парафії Русскої Зарубежної Церкви, піклування якою йому припоручено. Під час його перебування в Римі йому було переслано запрошення кардинала Беа відвідати його, що й було Владикою прийняте. Однак, розмова при коротких відвідинах мала загальний характер, що зовсім не мав нічого спільного з будь-якими „переговорами". Кардинал, мабуть, хотів більше знати про нашу Церкву Високопреосвященніший Предсідник Архиєрейського Синоду жодних вказівок Преосвященнішому Єпископові Антонієві щодо відвідин у кардинала не давав і навіть не був він про це наперед повідомлений. Узагалі ж нічим не зобов'язливі візити російських православних єпископів у католицьких ієрархів шляхом увічливості нерідко мали місце і в минулому, ніколи досі не викликаючи повідомлень про будь-які фантастичні переговори.

Правитель Діл Синодальної Канцелярії Протопресвітер Георгій Граббе."

Перед II Ват. Собором

Черговий делегат Папи до Патріярха

„Віденський кардинал, несподівано покинувши засідання комісії підготови до Собору, на безпосереднє доручення папи несподівано відлетів у Константинополь на побачення з патріярхом Атенагорасом („Експресс") — інформує журн. „Православная Русь" (ЗДА) за 14.6.1962.

Протест управи БУК до президії КУК

У вінніпезькому католицькому часописі „Поступ" (3.6.1962) опубліковано таку заяву:

„ЗАЯВА БУК

Оцим повідомляємо наше членство, що Управа Братства Українців Католиків Канади внесла протест до Президії Комітету Українців Канади відносно неправильно відбутих Загальних Зборів Відділу КУК у Вінніпеґу в дні 25 квітня ц.р. До цього часу, доки ця справа не буде полагоджена, Відділи БУК Великого Вінніпеґу не братимуть участи в програмі праці місцевого Відділу КУК.

Окружна Рада Братства Українців Католиків у Вінніпеґу".

***

Причин свого вищезгаданого становища вінніпезький Відділ Братства Українців Католиків не подав до прилюдного відома. Покищо немає в цій справі вияснення в пресі і від вінніпезького Відділу КУК, отже для ширшого загалу ця справа залишається загадковою, і тому її можна всіляко коментувати.

Комітет Українців Канади — це одинока в історії українського народу організація, що з одного боку вважається надконфесійною і демократичною, а з другого боку, згідно із статутом КУК, головою КУК може бути тільки католик, назначений Братством Українців Католиків.

З уваги на таке виняткове упривілейоване становище БУК в організації Комітету Українців Канади вищеподана Заява вінніпезького Відділу БУК стає тим більш цікавою.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

ВИЯСНЕННЯ ДО СТАТТІ В „ПОСТУПІ"

Вінніпезький католицький „Поступ" за 3 червня 1961 р. помістив у рубриці „Редакторські ножиці" статтю п.з. **„Нечесна місія православних газет".** У числі тих православних газет, що „Поступ" їх згадав, фігурують ось ці газети: „Українські Вісті" (Н. Ульм, Зах. Німеччина), „Український Голос" (Вінніпеґ) і „Вісник" (Вінніпеґ).

Усі ці три згадані газети помістили статті, в яких поінформували читачів про появу у відомому й авторитетному католицькому видавництві Гердера в Німеччині брошури „Питання щодо Собору" (чергового катол. Собору, II Ватиканського), — ця брошура: „Fragen an das Konzil. — Anregungen und Hoffnungen. Herder — Buecherei, 1961".

У згаданій католицькій брошурі при іменах декотрих католицьких єпископів українців подана їхня національність як „поляк" і „югославець"; коли ж хто з них фігурує як „українець", то зате ж його окреслено як єпископа „рутенців", або „візантійських українців". Усі три згадані газети 1962 року навели в цій справі імена тих єпископів і їхні титули так, як вони в згаданій брошурі фігурують. Ульмівські „Українські Вісті" подали точні інформації про це 25 березня, „Вісник" 15 травня, „Український Голос" 16 травня.

Цей факт, що ці три, вищезгадані, газети поінформували про це, як у католицькій брошурі видавництва Гердера „Питання щодо Собору" означено тих католицьких єпископів українців, які знаходяться поза межами України — на Заході, викликав собою відповідь „Поступу" статтею п. з. „Нечесна місія православних газет".

„Поступ", між іншим, заявив:

„Тільки православні газети на чолі з „Вісником" спромоглись на таке підле твердження: „...Єпископ Букатко відперся всякого зв'язку з українським народом і його Церквою..." „Померший Митрополит у ЗДА (Констянтин Богачевський, — Ред. В.) подав себе за поляка..." „М. Германюк називає себе рутенським архиєпископом..."

У зв'язку з вищезгаданою статтею в „Поступі" нижче подаємо вияснення.

1. Усі три згадані тут газети писали про католицьких єпископів українців поза межами України — у вільному світі — на основі того, що про них сказано в католицькій брошурі „Питання щодо Собору", що її видало авторитетне католицьке видавництво Гердера в Німеччині.

2 З уваги на це „Поступ". повинен був написати статтю п.з. „Нечесна місія католицького видавництва „Гердера", — але „Поступ" цього не зробив, а натомість волів написати статтю „Нечесна місія православних газет". Таке становище „Поступу" і не основане на правді, і не згідне з вимогами формальної логіки.

3. „Поступ" проявив виразну тенденцію бути вирозумілим для згаданого католицького видавництва Гердера, і пише про нього з натяками для оправдування його, кажучи, що, мовляв, „...німецький автор (згаданої тут брошури „Питання щодо Собору", — Ред. В.) може й несвідомо помішав назви і подав їх фальшиво, як наприклад: бл.п. Митрополита Кир Константина Богачевського назвав **„поляком"**, а нашого Митрополита Германюка назвав **„рутенським архиєпископом"**, Архиєпископа Кир Гаврiїла Букатка назвав **„югославом, екзархом з Крісіо"** і т. п."

4. Ні католицькі єпископи українці, ні „Поступ", ні взагалі ніхто з офіційних українських католицьких чинників не заявили протесту (звичайно, формального протесту!) проти католицького видавництва Гердера за таке означення католицьких єпископів українців і їхньої пастви, що є образливим для українців.

4. „Поступ" заявив: „Брошура **„Фраґен ан дас Конціль"** („Питання щодо Собору", — Ред. В.), хоча появилася у відомому католицькому видавництві Гердера, не є офіціяльним документом Ватикану.

5. У відповідь „Поступові" ми тут кажемо, що згадана католицька брошура взяла свої дані про цих католицьких єпископів українців, про яких у ній написано, таки з офіційних джерел Католицької Церкви, — і будемо стояти на цьому становищі так довго, як довго „Поступ" не докаже, звідки католицьке видавництво Гердера свої дані про цих єпископів узяло

6. „Поступ" опублікував фотостат Номінаційної Булі, якою папа найменував о. Маланчука єпископом (єпископ Володимир); у цій Булі сказано, що він є єпископом і апостольським екзархом **„для вірних українців у Франції".**

„Вісник" (15. 5. 1962) ствердив був факт, що найновіша українська політична еміграція (з 2-ї світової війни) в західній Европі, як еміграція патріотична, націоналістична й б е з к о м п ромісова, своєю настановою змушує Ватикан, щоб він покищо хоч щодо її національної назви респектував її, і для найновішої укр. еміграції катол. віроісповідання у Франції Ватикан ужив терміна: єпископ „для вірних українців у Франції". Але поза межами зах. Европи відношення Ватикану до національної форми українців є інше.

Питання: чому „Поступ", який публікується у Вінніпезі, подав фотостат Номінаційної Булі для єпископа (Кир Володимира Маланчука) аж з Франції, а натомість не подав Номінаційної Булі для єпископа Кир Максима Германюка з Вінніпеґу (це ж був би ближчий аргумент!), щоб показати читачам, як у цій Булі сказано: чи єпископ „для вірних рутенців", чи єпископ „для вірних українців"?

7. „Поступ" починає свою вищезгадану статтю („Нечесна місія укр. прав. газет") так: „Православні газети одним фронтом вдарили знову на **Українську Католицьку Церкву"** (підкр. Ред. В.).

„Поступ" ширить цю тривогу з приводу цього, що всі три згадані тут газети поінформували про це, що пише названа тут католицька брошура в Зах. Німеччині про католицьких єпископів українців на Заході, і „Поступ" уважає, що через це інформування вони „вдарили знову на Українську Католицьку Церкву".

У дійсності ж ці три згадані газети вдарили не „знову на Українську Католицьку Церкву", а тільки на цю роботу міжнародньої Католицької Акції, що є ворожою українській справі

8. Ні „Вісник", ні жодна інша газета не вдарила й не може вдарити по „Українській Католицькій Церкві" вже хоч би й тому, що така Церква не існує взагалі Слово **„Українська"** в назві **„Українська** Католицька Церква" сама собою означає поняття про **національну** Церкву українців католиків. Але теологічне вчення католицького віроісповідання забороняє всім національностям мати свої **національні** Церкви: **Українську** Церкву, для українців католиків, Англійську Церкву для англійців католиків і т.д., і т.д., бо це, з точки зору вчення католицької віри, є єресь. Отже не православні газети вдарили на „Українську Католицьку Церкву", а Римська Церква своїм ученням віри вдарила по національній справі українців католиків (а також католиків усіх інших національностей), не дозволяючи їм створити свої **національні** (цебто від інших, зовнішніх чужих властей незалежні) католицькі Церкви.

Що саме так воно є — нижче даємо, як доказ, одну з точок папського віронавчання, яке зобов'язує всіх католиків, що признають папу своїм найвищим авторитетом:

Року 1959-го **„до прочан з Венеції, які відвідали Папу з нагоди його іменин, сказав Папа дня 18 березня: Єдність Церкви була волею Христа теж в Його останній молитві перед жертвою на хресті. Христос не оснував різні Церкви, як примір. англіканську, слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську, Римську Церкву",** — так устами папи Івана XXIII продовжує навчати католицька віра. І ці слова (що подані вище чорним друком у знаках наведення) папи зацитував о. Володимир Маланчук, ЧНІ (теперішній єпископ для українців католиків у Франції) у статті п.з. „Унійні вигляди будучого вселенського Собору", опублікований в українському католицькому офіційному церковному б о гословському журналі „Логос" (за липень-вересень 1959 р.), що виходить у Йорктоні в Канаді

9 „Поступ", у цій своїй статті, про яку тут говориться, ще раз підкреслено говорить, що українські єпископи, які перед наступом большевиків на Україну виїхали на еміґрацію, мовляв, **„покинули стадо"** (підкр. Ред. В.). „Поступ" перший раз виступив з цією справою у числі за 25 лютого 1962 р. у статті „Добрі Пастирі", в якій він, величаючи католицьких владик українців тому, що вони залишилися в Україні під большевицькою владою, щоб не лишати свого стада, притому каже, що „Зі жалем треба згадати, що деякі некатолицькі Владики покинути своє стадо (внаслідок 2-ї світ. війни, - Ред. В.) і пішли на еміґрацію"

Пишучи вдруге про це еміґрування, „Поступ" за 25 березня 1962 р., у статті „Український Голос" не туди поцілив", уже виразно каже, що під терміном „деякі інші некатолицькі Владики", що, як він каже, „покинули своє стадо", має на думці українських православних Владик, які виїхали на еміґрацію. „Поступ" за 3 червня знову заявив, що українські православні Владики „покинули своє стадо" таким чином, що вони виїхали на еміґрацію.

Намагання „Поступу" у числі за 25 лютого ц.р. показати (хоч тільки й натяком) українських православних Єпископів у неґативному насвітленні, і це саме намагання, але вже виразне, „Поступу" в числі за 25 березня головно спричинилося до того, що „Вісник" за 15 травня вважав необхідним зареаґувати на це „тим же самим кінцем", і з інформацій католицької брошури видання Гердера про католицьких владик на Заході він прилюдно висловив ці свої висновки, які схвилювали „Поступ"

10. Єпископи Української Автокефальної Православної Церкви під проводом

Митр. Василя Липківського не виїхали на еміграцію, — вони залишилися із своїм стадом, отже большевики замучили і Митрополита Василя Липківського, і майже всіх цих Єпископів — десятки їх, а Католицькій Акції цього й треба було; у розгарі мучення большевиками Української Автокефальної Православної Церкви і її Єпископату один з органів Галицької Провінції Римської Церкви — часопис „Нова Зоря" у Львові не витерлів, і на радощах, проговорившись, мимохіть прозрадив потайну думку-бажання всієї міжнародньої „Католицької Акції, заявивши: **„Бог упокорив лячно Россію... вона горить вже довго і буде горіти, доки зовсім не спопеліє і коли вона має навернутися (на католицтво), то навернеться хіба з того дикого покоління, яке виросте з під большевицького режіму і яке позбудеться всякої релігії, а в кождім разі визбудеться византійського духа (Православної Віри), бо, як сказано, — легче есть навернення (на католицтво) з атеїзму, ніж з православія"** (пояснення в дужках наші, — Ред „Вісника"). „Нова Зоря" (Львів), подано за католицьким журналом „Нива" (Львів) ч. 6, 1928 р.

Цей україномовний орган Католицької Акції (і то в самому Львові!) зачислив до Росії всі окуповані Москвою землі в межах СССР, а в тому він назвав „Росією" й Україну, де комуністична влада найжорстокіше переслідувала Православну Віру й мучила Українську Автокефальну Православну Церкву. Якщо б Єпископат Української Автокефальної Православної Церкви під проводом Митр. Василя Липківського був виїхав на еміграцію, то Католицькій Акції, яка промовляла на сторінках „Нової Зорі", це було б безумовно не на руку, бо вони „зовсім не спопеліли б", а врятувалися б, і далі діяли б для справи Православної Віри й Української Православної Церкви.

Ця пригадка подається тут до уваги „Поступові", який недавно писав: **„Зі жалем треба згадати, що деякі некатолицькі Владики** (українські православні, Ред. В.) **покинули своє стадо і пішли на еміграцію"** (поясн. в дужках Ред. В.). Чому „Поступ" стверджує це зі **жалем?**

11. „Поступ" ставить упротивень українським православним єпископам, які внаслідок 2-ї світ. війни (окупація України червоною Москвою), виїхали на еміграцію, як світлий приклад „добрих пастирів", католицьких єпископів українців Митр. Андрея Шептицького, Митр. Йосифа Сліпого і всіх інших, які, мовляв, не налякалися сподіваних терпінь під большевизмом, і таки не виїхали на еміграцію

У протилежність до інтерпретації „Поступу" тих мотивів, через які католицькі єпископи українці з Галичини не виїхали на еміграцію, ми тут твердимо, що „Поступ" не подав належного вияснення згаданих мотивів.

Ми твердимо, що католицькі єпископи (як українці, так і інших національностей), залишилися на своїх місцях, не емігруючи перед грядучою большевицькою окупацією, тому, бо вони вірили, що большевицька влада, мовляв, налякається міжнародньої могутності Риму, і тому не поважиться нищити єпископів Римської Церкви. Так само думав був в Угорщині кардинал Міндсенті, — надіючись на силу Риму, сміло, мовляв, „готовий на муки", залишився на своєму місці, коли в Угорщину надходила большевицька влада під кінець 2-ї світ. війни. І для нього напевно великою несподіванкою був факт, коли комуністична влада сили Риму не налякалася, і взяла на муки кардинала Міндсенті. Переконавшись, що большевики авторитету Риму не бояться, кардинал Міндсенті, коли настала найближча нагода (національне повстання в Угорщині, яке комуністичною владою було розгромлене з допомогою Москви), він, кард. Міндсенті, таки виемігрував від свого стада — він утік на терен американського консуляту в Будапешті і там він і досі переховується.

„Поступ", послідовно, мав би почати справу таки „з власного дому", і найперше осудити кардинала Міндесенті за його виемігрування — втечу від мук

Греко-католицький єпископат у Галичині був, як і кард. Міндсенті, певний, що рука большевицької влади не простягнеться на нього, бо налякається авторитету Риму, ба — вона налякається авторитету навіть одного з єпископів Римської Церкви, а саме — Митрополита Андрея Шептицького. Що в Проводі Католицької Церкви такі мовчазні сподівання були — про це свідчить ось хоч би такий вислів у статті о. д-ра Богдана Курилаcа, ЧІН п.з. „Митрополит Петро Могила" (укр. кат. офіційний богословський журнал „Логос" (Йорктон, Канада) за квітень-червень 1962 р.:

„Так і Божий Слуга Кир Андрей (Шептицький) вмирає чотири роки після Львівського Собору ч. 2... Хто зна, чи сама приявність Свято-Юрського Праведника не була б хоч на деякий час стримала удар большевиків проти свободи релігійного сумління в Україні та суміжних країнах" (пояснення в дужках і підкреслення — Ред. В.).

Ось так цей з українських католицьких авторитетних духовних мимохідь проронив цю думку, яка відноситься до тих мотивів, через які катол. єпископи українці мали відвагу залишитися не своїх місцях у Галичині під большевицькою окупацією.

І справді, большевики не мучили Митр. Шептицького, навіть не арештували його; коли ж він умер, то його хоронили на державний кошт СССР, а на похороні був сам Микита Хрущов. Це доказ, що о. д-р Курилас частково має рацію, — приявність в Україні Митр Шептицького таки стримувала большевицьку владу від переслідування катол. єпископів українців у Галичині, і саме на це й ці єпископи надіялися, не виїжджаючи на еміграцію.

Але питання: якщо б большевики не бачили, що Митр. Шептицький такий старий і хворий, отже, як кажуть, його „дні вже в Бога випрощені", то чи большевики були б постійно толерували його — довгими роками?

Українські православні Владики з часів 2-ї світ. війни, пам'ятаючи, як досвід, долю українських правосл. Владик Укр Автокефальної Православної Церкви з часів Митр. Липківського, воліли виїхати на еміграцію.

Зате ж Католицька Церква аж до 2-ї світової війни такого безпосереднього досвіду не мала, бо ще не була під большевицькою владою. Тепер ця Церква той досвід уже має, отже, де тільки є нагода, там її єпископи рятуються втечею перед большевиками, як ось у випадку кард. Міндсенті.

цьому відношенні можна було б оцінювати тільки тоді, якщо б у майбутньому

Укр. катол. Єпископат в Україні в

була ще одна можливість еміграції.

12. Щодо таких „аргументів" часопису „Поступ" по адресі „Вісника" і інших часописів, як: „нечесна місія православних газет", „підле твердження" і т.д., то вони переконливими не є, і до теми спору вони не належать; може вони є католицькими, але християнськими вони не є.

ЗНОВУ ДОМАГАЮТЬСЯ „РОБІТНИЧИХ СВЯЩЕНИКІВ"

У Франції зараз після 2-ї світової війни серед католицького духовенства (головно ж серед монахів) почався був рух за тим, щоб священики займалися місійною діяльністю між робітниками таким чином, щоб вони разом з робітниками працювали у фабриках, і так пізнавали їхнє життя, потреби, поведінку і дух.

Але покійний папа Пій XII видав був заборону проти цих т.зв. „робітничих священиків"; папа мотивував це тим, що „робітничі священики" йдуть між робітників з метою відвертати їх від комунізму, а кінчається тим, що ці священики самі заражуються комунізмом від робітників.

Навесні ц. р. з Ґренобль (Франція) прийшла вістка, що там знову домагаються від Єпископату привернення установи „робітничих священиків".

ВІРУВАННЯ „ВПЛЕТЕНІ В ЖИТТЯ І ПОБУТ", АЛЯРМУЄ СОВЄТСЬКА ПРЕСА

Травень ц. р. позначився новою хвилею атак газети „Радянська Україна" проти релігії.

Хоч „церковники", мовляв, „порушують закони" держави, то однак партійні органи „не протидіють цьому", — нарікає ця газета.

За останній час в Україні прочитано 170,000 атеїстичних лекцій, для студентів університету введені, як один з предметів студій, курси атеїзму, але все це не дає потрібного висліду. Чому? Бо „в'яло й беззвучно" діють лектори-атеїсти, а головно — їм бракує ленінської бойовості", таврує їх „Радянська Україна". Особливо ж діяльними є віруючі в областях Тернопільській, Волинській, Закарпатській, але діють вони і в „інших областях".

Як основну причину труднощів боротися з релігією „Радянська Україна" подає — що „релігійні пережитки є вплетені в життя і в побут життя багатовіковими традиціями. І звільнитися від них не так легко".

Отже, як видно, у боротьбі з Православною Вірою большевикам в основному небагато помагають факти насильств — напр., такі як це подає „Радянська Україна що „В Миколаївщині минулого року за вимогами місцевого населення закрито десятки церков".

З цих виступів „Радянської України" видно, що „порушенням законів держави" вона вважає вірування в Бога; „в'ялість і беззвучність" агітаторів — це, мабуть, брак у них самих внутрішнього переконання до безбожницької роботи; церкви валять (нібито „на вимогу населення"!) віруючих переслідують фізично й морально але Віра — це справа душі, і тому її знищити не можливо.

о. Прот. Форостівський

Два видання твору Митрополита Василя Липківського „Відродження Української Православної Церкви"

(Закінчення)

Коли б наша Рідна Церква була такою, якою її хочуть бачити наші вороги, то УАПЦ була б виклята Московською Церквою негайно по її відродженні. Але анафеми вона не дістала, а тепер вже, напевно, не дістане. Кров невинних мучеників, а в тім числі Митр. В. Липківського, її зміцнила, і хоч на Батьківщині вона формально зліквідована, зате вічно живе й житиме вона в душах українського православного народу — як на нашій Батьківщині, так і на еміграції серед православних українців по всьому світі розсіяних.

Фотознімки „католицького видання"

Щоб лишній раз вилити свою злобу на УАПЦ, „католицькі видавці" до тексту спотвореної ними праці Митр. В. Липківського подали фотознімки Православних Ієрархів й духовних осіб, які до названої праці Митр. В. Липківського й періоду часу 1917-1930 рр. у своїй більшості ніякого відношення не мали, а саме:

а) **Активно виступаючих проти „Католицької акції" в Канаді:** Митр. Іларіон Огієнко, Протопресв. С. Савчук й Прот. В. Кудрик.

б) **Ієрархів й священиків УАПЦ формації 1942 р.:** Митроп. Полікарпа (Сікорського), Митр. Ніканора (Абрамовича). Архиеп. Григорія (Огійчука), Архиеп. Сильвестра (Гаєвського), Архиеп. Мстислава (Скрипника) Прот. Попова.

в) **Ієрархів інших дієцезій:**

Констянтинопольського Патріярха Атенагораса І-го, Московського Патріярха Алексія, Митрополита Крутицького Николая, Митрополита Іоана Соколова.

г) **Відступників „уніятів":**

о. д-ра Гавриїла Костельника, Єп. Антона Пельвецького, о. д-ра Михайла Мельника.

д) **Фотознімки Соборів Єпископів УАПЦ формації 1942 року:**

Собори Єпископів, що відбулися в 1942 р., 1944 й 1946 р.

Усі вищезгадані ніякого відношення до УАПЦ 1921 року не мали, в її житті й діяльности участи не брали, ідеології УАПЦ не складали. Та чому ж тоді „католицьке видання" їх фота вміщає з відповідними поясненнями та „ярличками": „ідеолог церковної демократії", „речник протестантської ідеології в УАПЦ", „дипломат, але без глибшої духовної освіти", „липківець" й т. інш.? Лише двоє з вищезгаданих осіб мають позитивну оцінку — це Констянтинопольський Патріярх Атенагорас І та Митрополит Ніканор (Абрамович).

Примушений дати довідку, Валентинів, що добре знав теоретиків „марксизму" — Плеханова й Леніна, пише: „Марксизм не любить, щоб його опошляли критикою чи якимись додатками, бо це монолітній світогляд", так говорив Ленін. Плеханов добавив, що всякому, хто критикує „марксизм", „напочатку ми наліпимо на нього бубновий туз, а потім розберемося"... Ленін же уточнив цю справу, сказавши: „треба ліпити бубнового туза, навіть не розбираючись"... і далі: „нішо в марксизмі не підлягає ревізії... На ревізію одна відповідь — в морду!" (тобто до ГПУ, — примітка автора).

Чіпляли на плечі „бубнового туза" каторжанам, це й є ті „ярлички", що їх вживають всі ті, що не терплять всякої навіть і правдивої, критики; отже вміщення фото всіх, що вище згадані, потрібне було, щоб наліпити їм „ярлички". Але тепер уже не той час для Католицької Акції, щоб примінити „Св. Інквізицію", чи, як казав Ленін, і без розбору всякому інакомислячому давати „в морду".

УАПЦ 1921 р.

„Собор Відродження 1921 року спас ідею Національної Православної Церкви", і в цьому історичне для нас його значення. Ця ідея, славна й реальна у віках минулих у відпорності полонізаційному на нашу націю наступові католицтва, ПОТЬМАРЕНА далі одновірністю з русифікаторами нашого народу, знову заблиснула в добу нашого Національного Відродження з вибухом російської революції. Але навкруг цієї ідеї зчинилася велика боротьба. Цю боротьбу очолюють і ведуть вороги укр. народу — католицький Рим і червона Москва. Канонічність чи неканонічність УАПЦ тут причина — другорядна. Засадою цієї боротьби нашим ворогам була й буде смертельно небезпечна для них ідея, якою є Національна Українська Православна Церква. Для обох згаданих агресорів Національна Церква — це „ніж у самісеньке серце"

„Акт Собору 1921 р. не був актом **реформативним,** а актом **вимушеним...** — з того, що воля й серце нашого народу утворила в 1921 р., багато з того не було свобідним проявом нашої багатовікової української Церковности а проявом під примусом тодішніх обставин. До таких проявів з примусу, а не свобідним рішенням, треба віднести самий акт відновлення нашої Ієрархії." — Це думки проф. І. Власовського про УАПЦ з 1921 р.

У справі „блюзнірського беззаконства", як називають вороги акт соборної посв'яти в 1921 року, гідна й вичерпуюча відповідь така: „Поняття БЛЮЗНІРСТВО має своїм змістом свідоме зневаження, порутання того, що в розумінні й почуттях других людей вважається святощами та зв'язано з релігійними віруваннями. Отже, чи не беруть на себе тяжкого гріха історики, що назвою „блюзнірства" кваліфікують акт утворення Української Ієрархії на Київському Соборі 1921 р.? Відомо, що багато мирян, членів Собору висповідались і запричастились Св. ТАЇН перед вирішенням справи Єпископату. Про що говорить цей надзвичайно піднесений побожний настрій? Про БЛЮЗНІРСТВО? Хто посміє таке твердити? Хіба той горделць або лицемір, про якого Христос казав: „Лицеміре! Вийми перше колоду зі свого ока, і тоді побачиш як вийняти скіпочку з ока брата твого" (Мат VII,5) — відповідає проф. І. Власовський.

У чому сила УАПЦ 1921 р. дає відповідь Митр. Миколай Борецький: СИЛА є НАША ЩИРА Й ЩИРА любов до Бога й людей, є наш істинно християнський дух, наші християнські настрої"

Не беремося судити, хто з єпископів УАПЦеркви ієрархів 1921 р. під совєтським режимом, а також з тисяч священиків під тим режимом спочилих, імена яких всіх ГОСПОДЬ відає, заслуговують на признання за ними мучеництва, ісповідництва. Пам'ятаймо тут слова Апостола: „Хто ти, що судиш чужого слугу? Перед своїм Господом стоїть він, або падає. А ти чого судиш свого брата? Або й ти чого погордуєш своїм братом? Бо всі ми станемо перед судом Христовим" (Рим. XIV-4,14). (Проф. І. Власовський).

„Студіюючи матеріяли до Історії УАПЦеркви... виніс я посеред світла і тіні тієї історії головне враження: на великий подив й глибокий поклін саможертві заслуговують діячі тої Церкви, Архипастирі й Пастирі, що в антирелігійній атмосфері, у вічній небезпеці для фізичної свободи й самого життя, без жодного захисту, в страшній матеріяльній біді, часто голодні й холодні, немічні, провадили Корабель Церкви посеред скель і вітрів революційного часу під оком державної безбожної влади" (Проф. І. Валсовський).

Великий борець і мученик за Відродження Рідної Української Автокефальної Православної Церкви сл. пам. Митрополит Василь Липківський, заслужив і має **велику пошану** й велику любов православних українців на окупованій ворогом нашій Батьківщині та в різних кінцях світу на еміграції перебуваючих. Усі свідомі українці пам'ятають СЛАВНЕ ІМ'Я Митрополита Василя, Завжди носять і передають своїм нащадкам носити вічно у своїй душі й серці.

Архиєп. Нікодим урядує окремо від Патріярха

Преса в половині червня повідомила, що Департамент закордонних зв'язків Московської Патріярхії цього року перенесено в спеціяльно для цього призначені будинки, окремо від решти будинків Московської Патріярхії, в яких урядує Патріярх Олексій.

Очевидно, тут ідеться про це, щоб решта персоналу Патріярхії не знала, що діється в цьому Департаменті, який є під спеціяльною опікою влади СССР, і який, як видно, має від влади СССР довір'я та уповноваження правити політикою Московської Патріярхії. Головою цього Департаменту є Архиепископ Нікодим (Ротов), який свою церковно-політичну практику й кар'єру почав з Ізраїля, де він був головою Місії Московської Патріярхії і, між іншим, відзначився тим, що здобув собі приязнь провідних мужів Ізраїля.

ІСТОРІЮ УКРАЇНИ ГРЕЦЬКИЙ ЦЕРК. ОРГАН УВАЖАЄ „РОСІЙСЬКОЮ"

Директор Державної Бібліотеки в Атенах (столиця Греції) опублікував у журналі „Да Ортодокс Обзервер" (травень 1962 р.) статтю п.з. „Християнізація росіян", в якій він, переповідаючи історію Хрещення України, замість назви „Україна", „українці", вживає назву „Росія", „росіяни".

Згаданий журнал — це орган Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату.

Звичайно, як автор вищезгаданої статті, так і редактори журналу, в якому ця стаття поміщена, допустилися цієї „помилки" не через брак знання про Україну, а вчинили це тому, що з своїх політичних причин вони воліють заперечувати історичне українство.

Д-р Павло Маценко

БОРОТЬБА З ВІТРЯКАМИ

(„Помнящему родство")

(Продовження)

Так ось у світлі наших попередніх уваг і висновків, „історична схема українського церковного давнього співу" п. В. З., що починається в УПСлові, ч. 4, стор. 22: „Отже, починаючи з давніх впорядковань „Обіходів" — є порожнім повторенням далеких від правди тверджень, бо знаємо (що подано перед цим) про виконувану роботу Мезенця, Дилецького й ін. Одне — бажання й твердження п. В. З., а друге — невмолима історична правда.

У цьому відділі „Відповіді. . ." п. В. З. ще твердить, що при укладі Обіходу „брали участь особи, для яких збереження мелодій старих знаменних напівів було непорушним законом". Це мова про Г. Ломакина і Е. Азеєва. Г. Ломакин (був диригентом кріпацького хору у графа Д. Н. Шереметєва — П. М.) походив з Курщини, а В. Азеєв з Києва. Оце і ввесь доказ п. В. З. про їх посвяту до стародавнього знаменного співу. . .

Відомо всім, що Московія насилала в Україну хмари обрусителів і особливо в Київ, де їх було може найбільше між духовенством. („Спогади О. Кошиця", т. І, вид. Культури й Освіти). Тому походження з Києва не може бути свідоцтвом українства по кровній приналежності, а ще більше важне те, чи певна особа мала на серці добро й правду української культури. Одначе ми цим не засуджуємо ні Ломакина ні Азеєва. Але треба документації їх свідомої праці, а не слів.

Підсумовуючи все вищесказане (перефразовуючи п. В. З.), можемо з повним правом твердити, що церковні співи „Обіходів" у редакціях А. Львова і Н. Бахметева мають такий родовід: головна основа їх — старознаменний спів який дістав перелицювання при постанні київського розспіву: у добу Братств і перекладу співу на п'ятилінійну систему з київським знам'ям, дістав він найновіші додатки з часу панування в Україні партесного співу з псалмами, кантами та іншими новинами. Цей спів був занесений співаками до Придворної капелі. У капелі він знову мусів у практиці переоформитися і тоді став розспівом Придворної капелі. У XIX ст. цей розспів був знаціоналізований росіянами (Л. В Преображенський) і таким у редакціях А. Львова і Н. Бахметева дістався до „Обіходів". А дійсний український спів також з пізнішими українськими додатками-змінами (з половиною елементів старого знаменного співу — цит. праця А. В. Преображенського, стор. 80), лишився в розспіві КПЛаври та в рукописних київським знам'ям ірмолоях, які від 1700 р. вже друкувалися. І тому „сотні регентів і легіони співаків в Україні", як пише п. В. З., не культивували київський спів, а примушені були культивувати й прищеплювати у церковній практиці в Україні москалізовану редакцію розспіву Придворної капелі

Зовсім непоречно п. В. З. покликається на Д. Бортнянського, М. Березовського, П. Турчанинова та інших, бо їх ня творчість, як і кожного композитора, індивідуальна і дуже часто темами їхніх творів була народньо-пісенна творчість. Через те й вигук п. В. З. — Чи можемо ми тепер погодитись з твердженням Д-ра П. Маценка — не досягає бажаного, а йде в порожнечу, бо ж дійсно, в „Обіходах" Н. Бахметева „зникає спадковість від церковно-музичної культури України-Руси" про що інакше думає п. В. З.

Тому й черговий патріотичний вибух п. В. З. про „нехтування (цебто нами — П.М.) культурними скарбами нашого народу" з цитуванням віршу Л. Українки: „Наш народ, мов дитя сліпеє з роду", може бути також легко відповідно перелицьований. . .

Дальше п. В. З. говорить, що „Рецензент просто хоче полемізувати зі мною" „з любві к іскуству". Зовсім ні. Полемізувати ми не не збиралися і не любимо без потреби хизувати московськими висловами. Не піддаємо також сумнівам (хоч часом і треба!) наших літописів та інших історичних пам'яток, що підсуває нам п.В.З. Знаємо також і значення Романа Сладкопівця і Андрія Критського, які в першу чергу були „солодкопівцями" поетами, лишивши Церкві гимни, кондаки. Напевно вони й співали, але чи їх спів проходив через ляобраторію „душі, серця й розуму українського народу", як суґерує п. В. З., зовсім не можна твердити. Натомість тексти їх творів в перекладі на слов'янську мову напевно мали вплив і значення. Іван Дамаскин напевно, співав, але він найбільше прислужився для Церкви упорядкуванням системи восьмогласія. Що давній український церковний спів, т. зв. старознаменний, має всі дані називатись українським, в тому немає сумніву, але не спів редакції Н. Бахметева!

Про термін „візантійський" ми висловлювалися зовсім розважно, а не „нерозважно", як легке перо п.В.З. виписує на папері. М. Грінченко у своїй „Історії" на стор. 111 писав: „. . . візантійський же вплив на нашу церковну музику прийшов пізніше, коли знаменний розспів (давнього періоду) у своїх основних мелодійних рисах був уже сформований, і що (він) відбивав навіть до деякої міри і характер музики народньої". Щоб не поширювати цього відділу, рекомендуємо про цю справу прочитати думки О. Кошиця у „Відгуки минулого", Культура й Освіта", 1954 р., стор. 17-27.

Нам відома й вельмицінна праця „Візантія й Україна" Митрополита Іларіона (Вінніпеґ, 1954 р.), але в ній окремо не обговорюється справи „візантійського співу".

„Рецензент", як називає нас п.В.З., розрізняє й семантику слів „подібний" і „рівний", бо ж не треба бути аж філологом, щоб те знати, але неточність виразу може бути. В.З. пише, що К. Стеценко — це талант, і це якраз те, що можна вважати правдою, хоч О. Кошиць називав його генієм. Та справа не в цьому. В. З. думає, що К. Стеценко є основоположником української сучасної церковної музики і потім пояснює нам значення слова „основоположник". . . Натомість ми ще раз твердимо, що про те скажуть науковці пізніше, коли матимуть необхідні джерела. Із „Спогадів О. Кошиця", т. І, знаємо, що він мав у репертуарі хору Духовної Академії 1898 р „Херувимську" М. Лисенка. А чи не мав він більше подібних творів? О. Кошиць з цим же хором співав і свої церковні твори як „Ангел вопіяше", для дитячого хору, і „Світися світися" на мішаний хор Може й поза Києвом хтось з українців в ту добу писав церковні твори, а це могло бути. До того ж і М. Лисенко і О. Кошиць були старшими від К. Стеценка.

Ми всі, не тільки один п.В.З., маємо вуха, щоб слухати, і серце, щоб відчувати; і всі ми можемо відчувати своєрідну красу музики різних народів та творців їхньої музики. Та це вже зовсім не значить, що ми мусимо їхні твори друкувати у виданнях своєї Церкви й тим пропонувати до вживання по наших церквах, куди нам тяжко, скажемо, просунути твори К. Стеценка, М. Леонтовича, О. Кошиця й інших. О. Кошиць усно й на письмі підносив геніяльного диригента св. Софії в Києві Калішевського, але ось що він написав про нього: „В останні роки (Калішевський) захоплювався й провадив програму самого „Кампаєйського" характеру. І не було більшого сарказму, який міг породити його дотепний мозок, як на адресу Лаврського співу, який він уважав дурним, мужицьким некультурним і т.д., сам вигукуючи кацапські вавілони під могилянським склепінням Софії". (Відгуки минулого, стор. 27.) Гостро, але виразно! Отже видно, що „етнографічна мірка" в мистецтві, проти чого виступає В. З., також важна, потрібнана. Тому-то із творами Кастальського варто почекати. . .

Наша думка: „Ми, всі українці, боремося за своє оригінальне й своєрідне існування; боремося за свою духовість, **яку всіма засобами й на всіх фронтах спотворює Москва"** (підкр. В. З.), викликала у п.В.З. зливу доказів, що таки треба вчитися й прислухатися до „старшого брата". Для доказу цитується ним витяг листа М. Лисенка до Ф. Колесси, в якому М. Лисенко пише, що він „запеклий, фанатичний, можу сказати, народовець, а учитись музики на велких зразках російської штуки ніколи не відмовлюсь; . .**а до свого повернуся,** щоб творити по тих напрямках". (Підкр. П. М.) Учитися можна скрізь, і в різних народів, але з посиленим знанням треба **вернутися до свого.** Здається, витяг з листа М. Лисенка зовсім невинний, а його цитують в Україні російською й українською мовами при всяких нагодах для скріплення „єдности братніх народів". Пропагатори цитують ті витяги, щоб врешті голосно проголошувати таку видиму абсурдність (хоч тим виховують покоління!) як: „Музична культура України **в протягу всієї своєї історії** розвивалась в тісній братній співпраці **і під благодійним впливом** (підкр. П. М.) демократичної культури великого російського народу". І це пише наш музиколог під обухом „старшого брата", бо мусить писати, або замовкнути навіки. Та все ж і в нього на відповідному місці, коли говориться про працю для батьківщини, яку совєти бачать у всій СССР, а столицею й серцем уважають Москву, висувається ним „вірую" М. Лисенка: „просякнутий глибоко ідеєю добра моїй батьківщині, роблю й тружусь на її користь. Під цим прапором тільки й треба працювати й творити", писав він Ф. Колессі 22 квітня 1896 р. (Витяги взяті з книги: „Из истории русско-украинских музыкальных связей". Гос. Муз. Изд., М. 1956, із статті „Великое братство" В. Довженка.) А не згадується в тих писаннях про те, що М. Лисенкові пропоновували виставити його оперу „Тарас Бульба" в Москві, коли лібретто буде переложене на російську мову, але М. Лисенко на переклад не погодився. . .

(Кінець буде в ч. за 15.8.1962)

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Історик Євсевій, з одного боку, не вірив, що, якщо б Ап. Петро справді був у Римі, Новий Заповіт ні словом про це не згадав би; з другого боку, однак, він не вірив, що б усе це, що написав автор — Святий Іриней, могло бути незгідне з правдою. Євсевій Кесарейський, як і майже ввесь загал давніх людей, не думали над тим, що с в я т і с т ь — це чисто релігійна категорія, цебто — згідно з ученням Св. Письма — с в я т о ю є ця людина, яка вірує в Бога, живе чесно й живе не для самої себе, а для інших людей, які потребують її моральної й матеріяльної допомоги, і при цьому, та за все це, Бог видимо зсилає на неї Свою особливу Благодать, по якій люди пізнають в її особі Святого. Але за саму наукову діяльність ще ніхто нікого „Святим" не проголошував, хоч в історії цивілізації є генії, які своїми науковими досягненнями стали великими добродіями всього людства в ланці медицини, фізики і т. д.

Звичайно, коли Святий займається наукою, то він свідомо й щиро всі сили покладає для цього, щоб відкривати п р а в д у; але коли він у науці помилиться, цебто мимоволі, несвідомо подасть за „правду" щось таке, що незгідне з правдою, то це ні немає ніякого відношення до його святості; кожен Святий у науці може помилятися, і його наукові праці вільно й треба критично аналізувати, як і твори всякого іншого науковця, не порушуючи при цьому нього аспекту (релігійно-морального) його особи, за які він признаний Святим

Давні люди, однак, та й тепер ще чимало таких є, які поняття про „святість" розуміють за тотальним принципом, цебто вони думають, що коли хто Святий, то він Святий універсально, в абсолютно всіх відношеннях; отже, мовляв, коли Святий підносить голос і в ділянці даної науки, то й тут його думка не може бути іншою, як тільки і то конечно „святою", отже віруючій людині не вільно аналізувати її критично.

Цей погляд Середньовіччя накоїв був чимало спустошення у сфері науки.

Зокрема ж щодо історика Євсевія Кесарейського, він також був „дитиною свого часу", отже він „на слово" вірив Св. Іренеєві, — бо він був Святий, — що подана ним легенда про ніби перебування Ап. Петра в Римі буцімто є згідна з „правдою". Але, з другого боку, в Євсевія, як і в кожного дійсного дослідника в науці, непоборно й відрухово відзивалося питання: „Чому"? А це питання то корінь науки, отже й неуникнимої критики речей. Євсевій вірив Св. Іринеєві на слово, але все ж таки разом з цим у нього відзивалося питання: Чому в Новому Заповіті нічого не сказано про відношення між Римом і Ап. Петром? Можна собі уявити трагедію Євсевія, коли це питання в нього рішуче домагалося відповіді! Але істота Євсевія домагалася такої відповіді, щоб і не була порушена віра в „правдомовність" Св. Іренея, і вияснила причину браку згадки в Новому Заповіті про відношення між Ап. Петром і Римом.

Євсевій Кесарейський — щоб вийти з цього трагічного положення — створив таку гіпотезу: мовляв, Ап. Петро був у Римі (бо ж так говорить Св. Іреней), але Новий Заповіт промовчує це тому, щоб не зрадити — на той час — перебування Ап. Петра в Римі, і таким чином уберегти його від переслідування римської влади, — бо ж тоді було в Римі переслідування християн. Ставши на становищі цього свого припущення, Євсевій твердив, що Ап. Петро писав обидва свої Послання „з Риму", але прикидався, що пише їх з Вавилону, щоб затерти сліди свого дійсного місця перебування, — отже в Посланні Ап. Петра під назвою „Вавилон" треба розуміти: „Рим". Отак, Євсевій, перезвавши Рим на „Вавилон", був певний, що він усю цю проблему нарешті „розв'язав науково".

Католицька Церква твердо держиться „авторитету" Євсевія (і навіть вибачає йому це, що він був пів-аріянином, цебто „пів-еретиком"), бо ж, мовляв, коли сам перший історик Церкви твердить, що Ап. Петро „таки був у Римі", то тут уже сумніву бути „не може"!

Але чи самого „авторитету" історика Євсевія вистачає для цього, щоб поробити евентуальні зміни в Новому Заповіті й доповнити його цими матеріялами, що їх пропонують різні католицькі богослови?

XVII

ЛЕГЕНДА ПРО АП. ПЕТРА В СВІТЛІ ОБСТАВИН ЙОГО ЧАСУ

Одна з найбільших методологічних „недуг" істориків — це та, що вони на минулі події дивляться крізь окуляри свого власного часу. Ця „недуга" така загальна й закореніла та всім відома, що про неї, в принципі, не доводиться ширше говорити.

За наших модерних часів ми бачимо, що Голова Церкви перебуває у своєму центрі, з якого за допомогою технічного апарату (пошта, телефони, телеграф, залізнична й повітряна комунікація і так далі) він зручно править прецизійно зорганізованою Церквою.

Знову ж історики перших століть Християнства, коли Християнська Церква вже була залегалізована й стала державною, бачили, що єпископи могли безпечно перебувати у своїх катедральних столицях, держава фінансувала їх, їхні кур'єри могли за допомогою кінної комунікації утримувати зв'язок правлячого ієрарха з усією крайовою сіткою організації його епархії.

І ці історики були повністю оплановані таким уявленням, що воно, мовляв, приблизно так само було й за Апостольських часів, коли жив Ап. Петро. Але якраз тут є основна методологічна помилка в підході до початків історії Церкви.

Римське право визнавало всі старі існуючі релігії, що їх Рим заставав у завойованих ним краях, але воно не дозволяло творити нових релігій. Коли взяти до уваги факт, що римляни — хоч і мусіли вважати стару жидівську релігію законною (бо вони хотіли бути послідовними з своїм власним правом), але вони ненавиділи її; римська влада вважала Християнство нічим іншим, як тільки однією з „жидівських сект" (так на християнство дивилися й самі жиди-юдаїсти), отже вона ненавиділа його, як один з „продуктів жидівства", а тому що це була нова релігія, то Рим ненавидів її подвійно; Християнство, як нова релігія, автоматично опинилося поза законами держави, і тут була правна п і д с т а в а його переслідувати, з чого римська влада досить радо негайно й скористала: тут була „законна" нагода переслідувати жидів, чи принаймні їх невеличку (бо тільки християнську) частинку. Жиди-юдаїсти, цебто загальна жидівська маса і її ре[illegible]йно-національні провідники також р[illegible]ше займали непримиренно-вороже й войовниче становище супроти Християнства. Це давало Римові нагоду переслідувати християн (а в тому й християн-жидів) без загострення дальшого відношення з жидівським народом і його провідниками.

(Далі буде)

АМЕРИКАНЕЦЬ ПРО ВЕЛИКДЕНЬ У МОСКВІ

Американець Сеймур Таппінґ, кореспондент газети „Нью Йорк Таймс", у числі за 29 квітня ц. р. помістив свій пресовий звіт з Москви, в якому він каже, що в цьогорічну Великодню Неділю (29 квітня) у Москві „хрест змагався з червоними прапорами".

Хоч, згідно з цьогорічним наказом влади СССР, Великодня Неділя була проголошена як „робочий день", то однак в православних церквах „тисячі вірних відзначали Воскресення Христове", звітував цей кореспондент, а в той же час робітники по всьому місті вивішували червоні прапори і портрети совєтських „вождів", підготовляючись до зустрічі державної урочистості 1-го травня.

Комсомольці всюди перешкоджували правити Богослуження, так голосно вигукуючи образливі слова на адресу священиків і віруючих, що поліція вже задля самого порядку мусіла їх трохи втихомирювати.

Православні церкви в Москві були заповнені вірними, але тільки переважно жінками, і то лише старшими й середнього віку; мужчин було менше, а молоді майже зовсім не було.

У газетах міста Москви того дня були статті, в яких висміювано релігію, а комсомольці масово роздавали протицерковні летючки.

Совєтська пресова агенція ТАСС повідомила у Великодню Неділю, що „Патріярх Московський і всієї Росії Олексій вислав до президента ЗДА Дж. Кеннеді заклик припинити атомні атмосферичні експерименти".

РОСІЙСЬКА ЦЕРКВА ЗА КОРДОНОМ РОЗБУДОВУЄ МАНАСТИРІ

Імператриця Етіопії, що недавно померла, залишила у своєму завіщанні Російській Зарубежній Церкві (в юрисдикції Митр. Анастасія в ЗДА) маєток в околицях Адіс-Абеби (столиця Етіопії чи Абісинії), щоб у ньому заснувати жіночий православний манастир зо школою й лікарнею.

Туди вже переноситься російський жіночий Св.-Ольгинський манастир при Св.-Миколаєвському соборі в Монтреалі.

На границі Канади й ЗДА, біля Голубих гір, Російська Зарубежня Церква будує мужеський манастир.

ЮВІЛЕЙ 10-ЛІТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ПОКРОВИ В МОНТРЕАЛІ

Напередодні ювілейного свята 10-ліття Церковної Громади Св. Покрови Управа Громади і Будівельний Комітет під проводом п. О. Канарейського повели пожвавлену працю завершення будови нової церкви — поставлення бань до 27 травня ц. р. Ця праця була складна й відповідальна, з витратами поважних коштів, фонди на покриття яких збиралися серед членів Громади продовж декількох місяців, і все це було закінчено успішно за тиждень до дня Ювілею.

Ювілейний Комітет складався з цих осіб: М. Жовтоніжко — голова, професор А. Степовий — заступник голови, Іван Передерій — секретар, і члени: о. Прот. Єпіфаній Чижів, Віра Нечай, Ольга Гуменюк, добр. Марія Архангельська, Микола Кулик, Степан Передерій і Олег Аксюк; усі вони продовж місяця провели велику працю на всіх ланках життя Громади, а зокрема йшла поспішна праця випуску „Пропам'ятної книги — історії 10-літньої праці Громади". Здавалося — мало часу, мало притягнуто людей до всієї праці, хоч всі організації, товариства, комітети й комісії виконували за пляном відповідні завдання з більшою кількістю виконавців, наприклад, Церковний хор (біля 50 осіб), Рідна Школа, Шкільний Комітет, дитячий квінтет, Школа національних танків, Господарча Комісія, молодь —ОДУМ, Сестрицтво, Редакційна Комісія і ін. — бракувало їм часу та були переобтяжені працею, але вони терпеливо і здисципліновано виконували свої завдання, знаючи добре ціль тієї жертвенної праці. Уся Громада Церкви Св. Покрови самомобілізувалася до великих урочистостей Ювілею Церковної Громади і Першої Візитації Первоієрарха нашої Церкви — Владики Митрополита Іларіона.

У суботу, 26 травня о 6 год. вечора на Монтреальському летовищі Дарвал представники Церковної Громади Св. Покрови — в складі: Настоятеля о. Прот. Єпіфанія, голови Громади О Канарейського, заступника голови. В. Сойко (він же й голова СУЖЕРО), заступника голови Будівельного Комітету інж. Й. Кудіна, члена Управи Громади С. Момота, і братчики Громади: поруч. Н. Палій, І. Найденко, А. Нацик, О. Бутенко, вчителька Рідної Школи пані Віра Нечай, та учні Рідної Школи: М. Нечай, В. Момот, Н. Вусата й О. Гуменюк — зустріли свого улюбленого Владику Митрополита Іларіона теплим привітом, а учениця Рідної Школи Валя Момот з привітом вручила від усіх дітей Громади, чудову китицю квітів. Владика по-батьківському подякував усім за милу й теплу зустріч та за пошанування його особи.

Валка автомашин супроводжувала дорогого гостя — Владику Іларіона до церкви Св. Покрови, де він оглянув навозбудовану церкву досвідченим і господчим хистом, з похвалою будівникам чудового Божого Храму, підбадьоруючи чималу кількість людей, які ще далі запопадливо трудилися тут до другого дня — дня Свята Ювілею. У цей же вечір відбулася при більшій кількості вірних урочиста й величава Вечірня з усім Духовенством Монтреальської Місійної Округи.

27-го травня, в неділю, о годині 9.30 ранку була урочиста зустріч Владики біля церкви Управою Громади за старим українським звичаєм хлібом і сіллю титарем церкви п. Кісілем та з привітом Голови Громади п. О. Канарейського. Від дітей привітала Валя Момот та вручила гарну китицю троянд Дорогому Владиці Іларіонові. Прихожани вилаштувалися шпалерами по обидвох боках, вітаючи радісними очима Великого Митрополита Української Православної Церкви.

У дверях церкви Владику Іларіона зустріли всі священики Монтреальської Місійної Округи — Настоятель о. Прот. Єпіфаній Чижів, о. Митрат-рофорний Прот. В. Слюзар, о. Прот. К. Квасницький, о. Сава Цитухин, о. Іван Стус, о. Олег Кравченко і о. М. Подольський з Оттави — з відповідною церемонією та зо співом хору.

Архиерейська Служба Божа відбулася при великій кількості молящих українців метропольного Монтреалу — старших, молоді й дітей, вельми урочисто, з почуттям душевного вдоволення, внутрішнім спокоєм і молитовною подякою Всевишньому за ласки й допомогу тим, які пережили страхіття минулого та послав їм щастя жити у вільній Канаді, і вони просили Матір Божу — свою Покровительку ласки й допомоги всьому українському народові.

Слово-проповідь Владики Митрополита Іларіона про любов до своєї Української Православної Церкви — любити Бога й ближнього — навертали в молящих сльози радости від пережитого відчуття конечної потреби Христової Правди в нашу складну й тривожну добу життя людства, а в першу чергу для нас українців, щоб здобути волю українському народові.

Слово-проповідь Владики Іларіона було глибокозмістовне, повне блискучої ерудиції, а одночасно зрозуміле всім присутнім богомільцям; слова Владики Іларіона цілющим бальзамом зціляли людські душевні рани, і немов джерельна вода заспокоювали спрагу духа. Так промовляє лише Великий Митрополит й учений світової величини — Владика Іларіон, за якого ми горді й щасливі, а тому радісно зустріли першу Візитацію Владики Митрополита Іларіона.

Архиерейську Службу Божу підсилив і прикрасив церковний хор під дириґентурою І. Козачка, який був збільшений числом співаків з братніх Громад, який прекрасно і величаво по-мистецькому звеличав Богослужбу, а особливо полонила силою й красою свого сольо сопран пані Віра Буреш у „Хвалімо Господа", а дириґент І. Козачок — баритоном в „Отче наш", що справді було душевною насолодою.

Після Служби Божої відбувся великий братський обід у власній, просторій залі, що була вщерть заповнена гостями — так, що довелося зайняти поруч другу залю (біля 600 осіб) для дітей і молоді.

Прийняття відкрив голова Громади п. О. Канарейський, який тепло привітав Владику Митрополита Іларіона; молитву проказав Владика Митрополит перед відкриттям, а опісля передав ведення прийняттям голові Ювілейного Комітету п. М. Жовтоніжкові, який привітав Дорогого Владику, всіх отців і добродійок, представив усіх представників організацій і товариств, сказав тепле слово про основоположника Церковної Громади Св. Покрови бл. п. о. П. Архангельського, а присутній вдові — добродійці Марії Архангельській хор і всі присутні відспівали „Многії літа".

Цього року припадає 80-ліття життя Владики Митрополита Іларіона, і з цієї нагоди від імені всієї Свято-Покровської Громади настоятель о. Прот. Єпіфаній Чижів привітав Дорогого Владику, коротко розповівши про його життя й працю, а зокрема про великі заслуги, як Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді, та вченого світової величини (чого в його 80-ліття, на жаль, не помітили УВАН і НТШ в Канаді...).

Усі присутні встали й привітали цю доповідь оплесками та загальним співом „Многії літа" Дорогому Владиці.

З серцем і душевною теплотою по-батьківському подякував Владика Митрополит Іларіон і зворушливо, з притаманною йому великою ерудицією розповів про величавий ріст Української Православної Церкви в Канаді та з похвалою для Громади Св. Покрови за збудований прекрасний Храм Божий, збудований людьми — українцями, новоприбулими з України, що прибули сюди внаслідок другої світової війни.

Усі присутні (біля 600 осіб) з вдоволенням, радістю і з надзвичайною увагою слухали свого Владику, Великого Митрополита, закарбовуючи його золоті слова у своїх серцях для добрих діл на релігійно-національній ниві.

Грім оплесків Владиці від київлян, харківчан, одеситів, чернігівців, донбасців, житомирчан, січеславців, чернівчан, криворіжців, львов'ян, кримчаків, дрогобичан, кубанців, холмщаків, вінничан, запоріжан та інших областей всієї Соборної України були милою несподіванкою і приємною, зворушливою подією в житті Владики, і це буде та пам'ятка на довгі роки.

Тепло привітали Ювілейну Громаду братні Громади: від Собору Св. Софії о. Митроф. Прот. В. Слюзар, від Громади Св. Юрія о. Прот. К. Квасницький, о. М. Подольський від Оттави, а від Громади Св. Покрови настоятель о. Прот. Єпіфаній Чижів. Прислали привіти: Голова Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді о. Д-р С. В. Савчук, Владика Архиепископ Михаїл із Східньої Єпархії і східньої Канади. Владика Андрей з Західньої Єпархії і західньої Канади, та багато привітів від організацій і товариств Монтреалу.

За здоров'я Її Величности Королеви Єлисавети II, Владику Митрополита Іларіона, Голову Президії Консисторії нашої Церкви о. Д-ра С. В. Савчука, ВПреос. Архиепископа Михаїла і Преосв. Єпископа Андрея і всього українського народу всі присутні піднесли тост з оплесками.

Слово у справі збірки виголосив Владика Митрополит Іларіон, у висліді чого було зібрано біля 3,000 долярів.

Після Молитви (проказав о. Прот. Єпіфаній) відбувся величавий концерт на честь Владики — Ювілята Іларіона.

Церковний хор під мистецьким проводом п. І. Козачка виконав слідуючі точки: „Христос Воскрес" — музика Веделя; „Ангел звістив" — музика Веделя; „Світися, світися" — музика Макарова; „Хто Бог Великий" — музика Турчаннинова; „Ой із-за гори туман налягав" — муз. Демуцького; „Слава Україні" — музика Стеценка; Дитячий квінтет — у складі цих учнів: Лариса Кириленко, Ніна Вусата, Надія Бондарчук, Оксана Гуменюк, Михайлик Нечай, Юрій Гела, Михайло Палійчук — виконав пісню „Зелений гай"; Декламації виконали: Ніна Вусата — „Митрополит Іларіон", Михайлик Нечай — „Любов". Дві сестри Ліда й Валя Михайловські виконали дует: „Скажи мені правду" і „Журавлі" (під керівництвом І. Козачка); Школа національних танців (під проводом І. Марунчака) числом 15 учнів виконала: „Козачок", „Чумак", „Катерина", „Сватання на Ґончарівці", „Гречаники".

Концерт був на високому мистецькому рівні, хор під дириґентурою І. Козачка показав своє досягнення, ніби звіт, своєї наполегливої праці продовж 10 років. Цей хор — зґуртована і зіспівана група, в якій партії з'єднані в сильну співочу одиницю з виразними вишколеними партіями — голосами і звучаннями з гарними відтінками тонкости в тонах всієї групи; тут видна фахова якість мистецтва дириґента І. Козачка.

Милий і приємний був виступ двох сестер — Ліди і Валі Михайловських з ОДУМ. Безперечно помітне їхнє зростання й спрямування здібностей на добру дорогу. Несподіванкою для всіх присутніх був виступ дитячого квінтету під дириґентурою І. Козачка, а грім опеслків був оцінкою їхнього успіху. Гарно продеклямували вірш Михайло Нечай і Ніна Вусата (зокрема й щодо мови й дикції) та ярко-сильний був виступ танцювальної групи учнів під мистецьким проводом І. Марунчака, а це було поважне досягнення батьків. На прохання Владики Митрополита Іларіона під час концерту хор проспівав „Вічную пам'ять" основоположникові Громади і її хору бл. п. о. Петрові Архангельскому.

Концерт закінчився славним „Ще не вмерла Україна".

Ювілейне Свято відбулося величаво, багатолюдно, і воно буде милим і приємним споминам для нашої Громади і всієї нашої спільноти Монтреалу на довгі роки. Це Свято підсилить всю Громаду до кращої праці і відданости нашій Українській Православній Церкві. За влаштування Ювілейного Свята належиться признання Ювілейному Комітетові, Управі Громади, Сестрицтву, Рідній Школі і всім тим, хто чимсь причинився до зорганізування цього Свята.

У понеділок, 28 травня о 8 годині вечора відбулася нарада з Владикою Митрополитом Іларіоном, а у вівторок уранці Владика Іларіон відлетів літаком до своєї митрополичої столиці з сердечними спогадами про Громаду Св. Покрови.

А. С.

. „І сказав Господь до Соломона: „Тому що ти не просив собі ані довгого життя, ані багатств, ані життя ворогів, але попросив собі мудрости для видавання судження, тож і подав Я тобі згідно з твоїми словами..." (III Цар., 3. 3; 6, 9; 11-13).

ПРОЩАННЯ З ЧЛЕНАМИ ГРОМАДИ

Гелок, Мінн.

День 22 квітня надовго залишиться в памяті в нашій Церковній Громаді в Пембіна, Норт Дакота, ЗДА, тому, що ми в той день прощали братів Пастухів, які прийшли в цю околицю 30 років тому, а тепер продавши своє майно відійшли на відпочинок.

Іван Пастух виїхав до Шікаго, а Петро до Каліфорнії.

Надовго залишиться в лам'яті той день тому, що брати Пастухи з їхніми дружинами є очнтані, чесні й дуже діяльні люди, так, що де б вони не були, то всюди будуть честю для українського імені. А доказом цього є те, що на цю прощальну імпрезу прибули попрощати їх не лише члени нашої невеликої Громади, але також були люди з Вінніпеґу, Вайти, Дуфрост, Сейнт Пієр, Сент Джін і Домініон Ситі.

Також пошанували їх прощальною вечіркою й не-українці з цього дистрикту, де вони мали своє господарство. На одній і другій імпрезі вручено їм на пам'ятку скромні дарунки.

На обидвох імпрезах бесідники, що їх прощали, прослезилися.

Та цьому й годі дивуватися, бо ж наша поговірка каже, що „своє як не заплаче, то бодай скривиться", але замітніше тут те, що не-українців було повно на залі, лише автор цих скромних рядків був серед них українець, але й з них дехто на прощання прослезився.

При цій нагоді я ще раз в імені нашої Громади і особливо бажаю Вам, Друзі Пастухи, і мої любі сусіди, кріпкого здоров'я і дай Боже, щоб Ви прожили ще много літ!

На цій імпрезі на заклик автора цих рядків було зібрано на наші народні цілі $58.25, і на бажання Пастухів цю суму розділено так: $24.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, $24.25 на Катедру Пресв. Трійці в Вінніпезі; і на нашу пресу, а в тому $5.00 на „Вісник".

Никола Кирилюк.

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ В ВОТЕРФОРД, ОНТ.

У неділю, 27 травня 1962 р. о год. 3-й по полудні відбулося урочисте закінчення навчання в Українській Рідній і Недільній Школах при Українській Православній Громаді Св. Покрови в Вотерфорді, Онтеріо. На цю урочистість склалися прилюдний іспит та роздача свідоцтв і нагород учням, які продовж цілого 1962 року ходили до школи. До Президії Іспитової Комісії були запрошені: голова Громади — п. І. Ткачук, голова Шкільного Комітету — п. С. Дворник, голова Т-ва „Просвіти" — п. М. Андрушко, від Жіночого Т-ва — пані М. Сокирка, опікун нашої дітвори і жертводавець — п. Д. Ніврянський і член Управи — п. М. Дроздовський.

По молитві дітвори Всеч. о. парох Юрій Цукорник привітав усіх присутніх і здав звіт, як учитель, із своєї цілорічної праці при нашій Церкві. З початком вересня 1961 року до Школи вписалося 35 дітей, і навчання почалося Молебнем у церкві з участю дітвори і батьків. Навчання в Рідній Школі відбувалося 4 години (від 9 до 1 год. по полудні) кожної суботи в 3-х клясах. У січні 1962 року по піврічнім іспиті 18 дітей перейшло з 1-ї до 2-ї кляси.

Крім навчання української мови (писання, читання й усне) вищі кляси навчалися історії України, географії України, української граматики, літератури, співу та релігії. З підручників признаних Радою Української Школи на Сході Канади під проводом проф. М. Мухи та централі і оловної Ради Української Школи під проводом високопреосв. Владики Митрополита Іларіона.

Крім своєї праці в Школі, діти виступали із своїм хором на всіх рокових концертах, а саме: Листопадний концерт (виконали 8 пісень і 12 декляманій), Різдв'яний концерт (11 колядок, 12 різдвяних декляманій і одноактівка Св. Миколая), Шевченківський концерт (8 пісень, 11 декляманій і вільні вправи), концерт на Свято Матері (6 пісень і 12 декляманій та музичних виступів). Діти також ходили з колядою на Церкву.

До Батьківського Комітету ввійшли: п.п. Степан Дворник — як голова, І. Ткачук — секретар, та Михайло Макоданський — скарбник; вони відвідували Школу під час навчання, а найбільше п. С. Дворник, який давав моральну поміч учителеві, за що йому належиться сердечна подяка.

Під час іспиту діти читали й відповідали на питання з вищезгаданих предметів, — гарно й виразно рідною мовою, а їхню цілорічну письменну працю провірювала Комісія, яка висловила признання нашому Всеч. о. Пароховi, як учителеві, за добре й плянове виховання й навчання нашої дітвори в школі. За свою пильність і працю діти одержали свідоцтва й подарунки; крім 5 дітей з 1-ї кляси, 27 учнів перейшли до вищої кляси. У тому числі 11 учнів: Борис Дворник, Тарас Андрушко, Марта Андрушко, Маруся Сокирка, Давид Харчук, Мирослава Жекало, Тарас Жекало, Арсеній Кондрат, Лінда Макоданська і Роман Тюник — одержали Похвальні Грамоти за свою пильність і високі оцінки в науці.

У Недільній Школі, яку зорганізував і веде з 4-ма учительками голова Громади — п. І. Ткачук, 46 дітей також одержали свідоцтва й подарунки; одержали подарунки і вчительки Недільної Школи. Наш о. Парох за свою тяжку виховну працю також одержав дарунок від своїх учнів, який вручив учень 5-ї кляси Борис Дворник. Усі діти були дуже пильні в науці; у Школі була вживана тільки рідна мова — крім кількох родин, де діти чули тільки англійську мову, і тому мали трудність у вивчанні української мови.

По іспиті відбулося прийняття для всіх присутніх, яке було влаштоване Жіночим Товариством ім. Лесі Українки під проводом голови, пані Марії Залуцької, за що нашим Достойним Паням належиться щира подяка.

Перед Великодніми Святами зорганізовано новий Молодечий Відділ СУМК, головою якого є Борис Дворник. Ця духова пожива, що її одержує наша молодь в Українській Школі, приготовляє її до кращої культурної праці в будучині, бо тільки ця дітвора, що вихована при нашій Церкві, працюватиме на славу Божу і добро нашого народу в новій батьківщині Канаді. Молитвою, відспіванням Многоліття о. Пароховi і учителеві та всім учителям Недільної Школи, очоленої п. І. Ткачуком, як також відспіванням наших славнів, закінчено нашу урочистість.

Шкільний Комітет.

НОВІ УСПІХИ НАШОГО ДУШПАСТИРЯ

Монтреал, Кве.

Почуваюсь до милого обов'язку висловити щирі побажання о. Іванові Стусові з нагоди його чергового успіху на науковому полі.

Отець Іван Стус цього року з відзначенням закінчив славістичні студії по спеціялізації советознавства в Монтреальському університеті, одержавши диплом ступеня Б. А.

Свої університетські студії почав о. Іван ще в Мюнхені—Німеччина 1946 року в Українському Вільному Університеті, студіювавши філософію, але через брак матеріяльних засобів змушений був виїхати на роботу в Англії, звідки 1950 року приїхав у Канаду і зараз таки включився в життя нашої Церкви.

Мавши глибоке бажання стати священиком нашої Української Православної Церкви в Канаді, він 1954 року вступив на богословські студії в Українській Православній Духовній Академії при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, які успішно закінчив у 1958 році.

Того ж самого (1958) року Владика Митрополит Іларіон рукоположив його у священики і о. Іван Стус був призначений як другий настоятель Собору Св. Софії саме тоді, коли ця наша найстарша Церковна Громада на Сході Канади стояла перед своїм найбільшим історичним завданням — збудувати новий Собор Св. Софії.

Відомий своєю енергійністю, самопосвятою та щирістю в праці, о. Іван дуже багато допоміг у тому, щоб цей уже давно задуманий, плян Соборної Громади Св. Софії — будувати нового собора — стався дійсністю.

Жертвуючи своїм вільним

від церковної праці часом, о. Іван знаходив ще в собі сили продовжувати свої студії, які так успішно закінчив у Монтреальському університеті, одночасно готуючися до писання богословської маґістерської праці.

В його відповідальній праці постійно допомагають йому його дружина добродійка Надія та мати Олена. Їхня родина складається ще з трьох малих діточок (усі вони народжені в Канаді) — Ігора, Наталки й Богдана.

А. Дячук.

ЮВІЛЕЙ 70-ЛІТТЯ П. ОСАДЧУКА
Дорбен, Ман.

У неділю, 4-го травня ц. р. в Дорбен, Ман., відбувся Ювілей 70-ліття з дня народження нашого поважного громадянина п. П. Осадчука. Ювілеєм зайнялася його дружина, пані Гонорка Осадчук, запросивши рідню та приятелів Ювілята на Молебень у місцевій українській православній церкві, якого відслужив наш парох Всеч. о. Е. Труфин. Церква була переповнена людьми. По відправі о. Труфин виголосив проповідь про значеня таких родинних урочистостей та побажав Ювілятові всього найкращого в його дальшому житті.

По Молебні, в місцевому Народньому Домі відбулася вечеря для всіх учасників Ювілею. Господарем вечері був п. Теодор Демчук, приятель Ювілята ще з молодих літ.

По вечері були промови. Перший говорив о. Труфин, який, між іншим, відзначив працю Ювілята в нашій місцевій Церковній Громаді та закликав усіх до ще більшої співпраці та подвигів на полі Рідної Церкви. Дальше промовляв п. І. Щур, який у подробицях переповів життєву історію Ювілята і висловив йому признання за його громадську працю, при тому згадавши про велике значення нашої Церкви та виховних інституцій: Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, Інституту Св. Івана в Едмонтоні та Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі, і закликав, щоб давати їм моральну і матеріяльну допомогу.

Слідуючими говорили п. М. Митран, п. П. Рубашко, п. М. Бодлянський, пані Ю. Бодлянська, п. П. Царук, пані Костишина й пані М. Костюк. Усі вони щиро вітали Ювілята та бажали йому щастя й здоров'я на многі літа.

Потім промовляв Ювілят, він щиро всім подякував за таку милу несподіванку для нього та за всі щирі вислови на його адресу.

На заклик п. І. Щура гості зложили пожертви на Катедру Пресв. Тройці. Пожертви зложили:

Ювілят П. Осадчук $50.00.

По $5.00: В. Савчук, І. Щур, М. Митран, Дж. Косоловський, Т. Осадчук.

По $2.00: П. Щур, п. Павлишин.

По $1.00: П. Царук, Б. Щур, Н. Щур, пані А. Герман, П. Костюк, П. Коплельчук, Дм. Шевчук, Ю. Царук.

Жертводавцям щира подяка, а шановному Ювілятові многії літа!

Гість.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ГРИГОРІЙ ВОЛОШИН
Виммер, Саск.

У понеділок, 14 травня ц. р. рознеслася сумна вістка, що трагічною смертю убитий трактором на фармі, відійшов у вічність на 61 році свого життя Григорій Волошин.

Покійний походив з села Вужени, Горохівського району, Волинь, Україна.

У Канаду він приїхав 1926 року, працював усюди, як і інші, щоб по можності уліпшити життя своїй родині на будучність, а 1931 року узяв фарму; життя не було рожеве....

Року 1935-го приїхала дружина Ірина, і вони спільно працювали й переносили всі труднощі; фарму вони мали коло Спалдінґ, Саск.

Бл. П. Григорій був релігійним; був не тільки членом Української Православної Церкви, але і був в Управі місцевої Церковної Громади. Він любив свою Церкву.

Дня 16 травня ввечері в похоронному заведенні Парох Всеч. о. Е. Т. Приступа відслужив Парастас, а 17 травня відбувся Похорон зо Службою Божою в церкві Св. Михаїла у Виммер, Саск., там він і похований.

У Похоронному Богослуженні співали дяки п. Сліпець і п. Глек, і інші помагали.

Бл. П. Григорій лишив у смутку дружину Ірину, одну доньку, стареньку маму, чотири внуки і трьох братів.

На заклик о. Пароха на Нев'янучий Вінок зложили 40 долярів, з цього 5 долярів на прес. фонд „Вісника", $4.50 на виріб кліше, і пересилку, а 30 долярів пішли на іншу корисну ціль.

Усім Жертводавцям щира подяка, а покійного Григорія хай Господь, прийме в Своїх оселях праведних!

Присутній.

Бл. П. АННА ЯГОЛЬНИЦЬКА
Сторновей, Саск.

У Велику П'ятницю 27-го квітня в хаті на фармі спокійно (без болізні й недуги) відійшла у Вічність остання піонерка з роду Ягольницьких Бл. П. Анна, проживши 89 років трудолюбивого життя.

Бл. П. А. Ягольницька, з роду Терещук, народилася 1873 року в селі Ґуштен Борщівського повіту, Галичина, західня Україна. У рідному краю вийшла замуж за Прокопа Ягольницького, з яким і приїхала в Канаду в 1903 році і все своє життя чесно трудилася на фармі в околиці Сторновей, Саск.; вони виховали 8 синів і 3 доньки та втішалися своїми 32 внуками і 36 правнуками. По смерті мужа 1941 року покійна Анна проживала до смерти разом з сином Йосипом на фармі.

Похоронні Відправи почалися у Св. Вівторок 1 травня Панахидою в місцевій церкві Свв. Апп. Петра й Павла в Сторновей, Саск., а другого дня була відслужена Заупокійна Служба Божа та чин Похорону, яку звершив місцевий парох о. П. Бублик при великому числі молящих, що прийшли востанне проявити Покійній свою пошану та провести на місце спочинку. При Останньому Цілуванні на заклик о. пароха присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $41.00, з яких уділено на пресовий фонд „Вісника" $5.50 та виріб кліше $4.50.

Тлінні останки Покійної спочили на місцевому цвинтарі біля церкви в Сторновей.

Після Похорону в місцевій залі відбувся великий поминальний обід, який приготувала рідня, а подавало Жіноче Товариства при церкві.

Усім присутнім, що склали пожертви, сердечне спасибі, а покійній Анні нехай Господь пошле Вічний Спокій та потішить й підтримає її засмучену родину.

Вічна Їй Пам'ять!

Приятелька

Бл. П. ОЛЕКСАНДЕР НИЧ

Ділимося з „Вісником" і його шановними читачами сумною вісткою, яка несподівано заскочила Українську Православну Громаду в Престон і Кіченер, Онт.

Дня 13 травня ц. р. відійшов від нас у засвіти Олександер Нич, довголітній передплатник „Вісника" і „Українського Голосу".

Покійний був щира душа, національно-свідомий патріот, борець за Українську Державність, твердий ідеаліст, послідовник заповітів нашого пророка Тараса, і від юних літ його ідеологія була: „Боріteся — поборете, вам Бог помагає; — за все сила, за Вас воля і правда святая".

Покійний Олександер Нич був людиною не абияких вартостей. Українське громадянство у своєму змаганні за нашу правду втратило в його особі ніким незаступнимого тихого, не розголошеного, щирого піонера-працівника.

Українська Православна Церква втратила вірного сина, що був зразком християнської моралі і етики.

Українські православні органи в Канаді втратили довголітнього передплатника. А ми всі з Громади Св. Софії в Кіченер і Престон, що слідуємо за орієнтацією цих органів, навіки втратили щирого друга — побратима в боротьбі за краще завтра і соборної України.

А маленька Громада Св. Софії в Кіченер втратила щирого, жертвенного члена, першого з перших — коли йдеться про допомогу Українській Православній Церкві.

Сім'я втратила мужа, батька, дідуся, господаря, зразкового, дбайливого трудженника, який діяв і поступав згідно з висловами: „Як дбаєш, так і маєш..."

Покійний Олександер Нич, народився 20 червня 1897 р. в селі Усте Зелене (в колишньому Бучацькому повіті, західня Україна).

У Канаду приїхав 1913 року 16-літнім юнаком. Одружився в 1931 році. І оставив у смутку вдову Павліну з роду Ґулик, одруженого сина Йосифа незамужню дочку Галину і двоє внуків та досить велику рідню в Канаді і в Україні.

Приїхавши в Канаду, Покійний проживав 18 років у Кіченер і тут працював у фабриці меблів фірми „Ліпперт", де, при праці вдихаючи випари різних хемікалій, був на довший час зіпсував свої легені. Від 1932 року він жив у Престон, Онт., і там зорганізував був Православну Громаду-Парафію, настоятелем якої був свого часу о. О. Кіселюк, який тепер уже на жаль, є спаралізованим інвалідом.

І хоч та Парафія, ані Народній Дім, що були зорганізовані зусиллями цього великого ідеаліста, не вдержалися, то однак його ім'я буде живим доки ми живемо, доки нове покоління українців у Канаді не перестане вважати себе людьми українського роду.

Наш дорогий Покійник був діяльним членом Української Православної Громади в Кіченер. Нас тут у Кіченер, було 18 членів, а тепер залишається вже тільки 17, — а й з цих не всі вплачують членську вкладку регулярно, але Покійний в цьому відношенні завжди був першим з перших.

Його похоронили два священики — о. Р. Панченко з Гримсбі, Онт., з Української Православної Громади Св. Софії в Кіченер, і о. Прот. Й. Тріска з Української Православної Парафії Св. Арх. Михаїла в Брентфорд.

Згадані наші отці духовні обидва відслужили Панахиду за упокій душі Помершого в похоронному заведенні в Престон перед виносом тіла, а одну Панахиду відслужив о. Прот. Й. Тріска сам у вівторок 15 травня о год. 8-й вечора.

Похорон відбувся 16 травня вранці. Перед Послідним Цілуванням Покійного в далеку дорогу, звідки вороття немає, прощав о. Р. Панченко, а зворушливе похоронне слово також виголосив о. Прот. Й. Тріска, вказуючи на заслуги Покійного для нашої Церкви й нації.

На похоронному обіді знову промовляли обидва наші вищезгадані отці, і знову відзначився даром слова о. Прот. Й. Тріска, який тут у довшій промові з патріотичним чуттям візвав присутніх ступати слідами великих наших покійників — предків, щоб не загинув безслідно „слід по журавлях".

„Любіть її сиротину, любіть її до загину, свою Україну любіть. Любіть її во врем'я люте—і в останню тяжкую минуту, за неї Господа моліть"!

Промовляли ще 5 осіб, між ними замітну промову сказав п. Петро Вітрук — голова нашої Церковної Громади Св. Софії в Кіченер; він молодий чоловік з послідньої еміґрації, надійний, здібний бесідник, тому ми, старі, що вже розміняли вісімдесятку, радіємо, що хтось лишився по нас продовжувати те наше недовершене діло, яке сусідам України стало шпилькою в горлі, а нам воно святе на цім і на тім світі.

Збіркою на Нев'янучий Вінок зайнялися п. Василь Гончарук з Кіченер і пані Молоткова та пані Станішевська, — вислідом якої було зібрано $62.75. З цієї суми призначено на потреби місцевої церкви й на нашу пресу, а в тому й $12.00 на „Вісник".

Похорон був, можна сказати, величавий; прибули друзі з Престон, Кіченер, Брентфорд, Ватерфорд і дальші, хоч це був гарячий робочий день, і люди полишали працю. І доки ще так є — люди це є людьми, ще не все пропало.

Ліг Ти, незабутній Друже-Побратиме, на чужині в чужу, але вільну землю, що дала змогу твоїм мріям широко літати і любити той кусник світа ,де Ти перший раз побачив сонце. Нехай же вона Тобі буде легкою! Спи та про долю-волю України сни та Господа моли!

Василь Никифорчин.
з Кіченер.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД НАШОЇ ЦЕРКВИ — 1962.
(Доповнення)

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Парох: о. Прот. М. Фляк		$27.70
ОТТАВА, Онт. Парох: о. Б. Ґорґіца		29.70
ЛЕТБРИДЖ, Алта. Парох: о. П. Зміївський		20.00
ОКРУГА: Канора, Саск. — Парох: о. В. Слюзар.		
Канора	$12.74	
Бюкенан	8.00	
Рама	10.25	30.99
ОКРУГА: Геффорд, Саск. — Парох: о. Я. Рибалка.		
Геффорд	20.49	
Кридор	11.64	
Редфілд	9.70	41.83
ОКРУГА: Південмонтонська — Парох: о. Іг. О. Щербань.		
Торсбі	38.12	
Клямар	11.30	
Пено-Брудергайм	16.55	
Кагвин	16.15	82.12

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

Збірка о. І. Мельника на Похороні бл. п. Николая Чаглия в Спірит Ривер, Алберта	$10.00
С. Лученко, Монтреал	5.00
Григорій Бойко з дружиною, Форт Вілліям, Онт.	50.00
Никола і Варвара Маланчуки, Едмонтон, Алберта	100.00
Збірка на прощальному обіді родини Пастухів, Пембіна, Н. Д., переслав о. П. Стефюк	24.00
Василь і Докія Загарія, Пембіна, Н. Д.,	10.00
Збірка о. П. Бублика на Похороні бл. п. Анни Ягольницької з Сторновей, Саск.	15.00
о. Йосип Зелехівський, Провиденс, С. Ш. А.	25.00
Теодор Лупів, Лукан, Мінн. С.Ш.А.	5.00
Йосип Костецький, Вінніпеґ, Ман.	25.00
Збірка о. М. Критюка на ювілеї п. К. Копачівського в Мелфорт, Саск.	[illegible]
Збірка на Похороні бл. п. Катерини Головачук з Дробот, Саск. переслав о. І. Пук.	7.00
Николай Іванець, Брантфорд, Онт.	25.00
Василь Костюк, Брантфорд, Онт.	25.00
Степан Цибульський, Брантфорд, Онт.	25.00
Олексій Яремій, Вилсонвил, Онт.	20.00
Дмитро Яремій, Сонґа	10.00

УВАГА! УВАГА!

КАГВИН І СУСІДНІ ГРОМАДИ!

З нагоди 30-ліття Громади, Посвячення Церкви й Престолу,
в неділю, 29-го липня, в Церкві Пресвятої Тройці в КАГВИН, Алберта,
відбудеться урочиста Служба Божа, Архиерейським Чином, що її відправить Преосвященніший АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії при сослуженні Настоятеля Церкви, о. Ігумена Олександра Щербаня та о. Прот. О. Хомяка й студентів-богословів.

Сердечно запрошуємо наше Членство, Прихильників та всі сусідні Громади, а зокрема Ендрю, Вилинґдон, Смоки Лейк, Сучава, Лужани, Прут, Кисілів, Пено, Брудергайм взяти участь в цих урочистостях.

ПОРЯДОК:
9.30 ранку — Зустріч Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ.
10.00 ранку — Посвячення Престолу й Церкви.
11.00 ранку — Свята Літургія, Архиерейським Чином.
1.00 по пол. — Святочний обід з відповідною програмою.

Ігумен О. Щербань, настоятель.
А. Андрюк, голова.
Іван Жуківський, секретар.

УВАГА! УВАГА!

„ВЕЛИЧАВА МАНІФЕСТАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВ'Я, З НАГОДИ ПРАЗНИКА ОХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ"

За Благословенням Високопреосвященніших Владик: Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади та Високопреосвященнішого Владики МИХАЇЛА, Архиепископа Торонта і Східньої Канади.

Управа й Святковий Комітет Місійної Округи Гемилтону
запрошує
усіх вірних синів й дочок Св. Матері-Церкви та все українське громадянство Місійної Округи
на
„МАНІФЕСТАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВІЯ"
яка відбудеться
в неділю, 5-го серпня 1962 року, в Вотерфорд, Онтаріо.
(У громаді Св. Покрови)

ПОРЯДОК СВЯТА:
9.30 год. рано: „ПОЛЬОВА СОБОРНА СЛУЖБА", яку очолить Високопреподобний Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, голова Президії Консисторії У. Г. П. Ц. в Канаді, в сослуженні Духовенства Гемилтонської Місійної Округи: Гемилтон, Брентфорд, Гримсбі, Ст. Кетеринс, Ниаґара Фалс, Велланд, Лондон, Кіченер і Вотерфорд. В усіх вищезгаданих громадах Богослужень тієї неділі не буде. Святу Літургію співатимуть хори з сусідних громад.
12.30 год. по полудні: Святочний спільний обід в залі прав. громади, на якому промовлятимуть Духовенство і Голови Громад.
4.00 год. дня: ВЕЛИЧАВИЙ СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ при участи хорів згаданих громад та визначних солістів. Головний промовець: Високопреподобний Протопресвітер Д-р С. В. Савчук з Вінніпеґу.

До численної участи в торжественнім святкуванні „Маніфестації Українського Православ'я, запрошуємо івсіх вірних Східної Єпархії.

Місійна Округа Гемилтон:
о. прот. Василь Федак, голова.
о. Ростислав Панченко, секретар.
о. Юрій Ференців, скарбник.
СВЯТОЧНИЙ КОМІТЕТ:
Іван Ткачук,
Мих. Дроздовський.

УВАГА! УВАГА!

[illegible]Н І ГРОМАДИ СХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ!

За Благословенням Високопреосвященніших Владик: Високопреосвященнішого Владики Іларіона, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади та Високопреосвященнішого Владики Михаїла, Архиєпископа Торонта і Східньої Канади —

Укра[illegible] Православна Громада Святого Володимира в місті Гемилтоні, Онтеріо

запрошує

українське громадянство міста Гемилтону і всіх Громад Східньої Єпархії

на

УРОЧИСТЕ ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЗБУДОВАНОГО ІКОНОСТАСУ

яке довершить Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл в сослуженні Високопреподобного Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука та місцевого духовенства.

В НЕДІЛЮ, 22 ЛИПНЯ 1962 р.

Святкування розпічнеться о годині 9.00 рано зустріччю наших Високопреосвященніших Владик. Після посвячення Іконостасу та торжественної Архиєрейської Служби Божої відбудеться спільний обід та святочний концерт.

о. Прот. В. Федак, настоятель.
Леонід Кириченко, голова.
Володимир Верхняк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИПЕНЬ
[illegible] Неділя, — Ледвин, Транскона, Сулукавт — Храм.
29. Неділя, — Кенора — Храм, Поплярфілд, Гонор.

СЕРПЕНЬ
5. Неділя, — Бозежур — Храм, Поплар Парк, Транскона.
12. Неділя, — Кенора, Сулукавт, Тиндал.
19. Неділя, — Преображення Господне-Спаса, — Кенора, Селкірк, Стед, Транскона, (Освячення плодів).
26. Неділя, — Дуфрост і Ледвин — Храм, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Биггер
28. Субота. Св. Володимира — Гетерлей
29. Неділя — Медов Лейк

North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. П. БУБЛИКА

22. Неділя — Мазепа
28. Субота. Св. Володимира — Д[illegible]
29. Неділя — Кемсак

СЕРПЕНЬ
2. Четвер. Св. Пророка Іллі — Сторновей
5. Неділя — Кемсак
12. Неділя — Довнел (на Леньковій фармі).
19. Неділя. Преображення Госп. — Довнел (коло Скляруна). Храм
26. Неділя — Ахтимійчукова
28. Вівторок. Успіння Пресв. Богородиці — Мазепа

Box 1841 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ЛИПЕНЬ
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Райн
28. Субота. Св. Князя Володимира — Йорктон
29. Неділя — Врокстон. Храмове Свято

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Йорктон
12. Неділя — Горлиц
19. Неділя. Преображення Господнє — Йорктон. Храмове Свято. Посвячення овочів
26. Неділя — Райн
28. Вівторок. Успення Пресв. Богородиці — Врокстон. Посвячення квіток

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вернон
29. Неділя — Вернон

Address:
2008—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Смокі Лейк
29. Неділя — Спедден

Address: Box 808. Smoky Lake, Alta. Tel. 22

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Стінен
28. Субота. Св. Володимира — Кобзар
29. Неділя — Денбирі. Храм

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Порт Алберні
28. Субота. Св. Володимира — Ню Вестмінстер
29. Неділя — Ню Вестмінстер

Address: 7127 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРЕЦЬКОГО

[illegible]
22 Неділя — Бойл
28. Субота Св. Володимира Вел. князя України — Річмонд Парк
29. Неділя — Гресланд

11844—65 Str., Edmonton, Alta. Tel. GR 4-6921

о. СТ. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вірдейл
28. Субота. Св. Володимира Вел. — Сембург
29. Неділя — Нипавин

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Вірдейл
12. Неділя — Сембург
14. Вівторок, Хрещення України — Нипавин
19. Неділя, Преображення — Кадет
26. Неділя — Нипавин. Храм
28. Вівторок. Успіння — Сембург

Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Брендон
29. Неділя — Брендон

СЕРПЕНЬ
2. Четвер. Прор. Іллі — Брендон
7. Неділя — Портедж Ля Прері
12. Неділя — Брендон. Візитація Високопреосв. Митрополита Іларіона.

УВАГА! Щиро запрошуємо все українське громадянство на Митрополичу Канонічну Візитацію і 40-літній ювілей церковної громади, Брендон, Ман.

Архиєрейську Службу Божу відслужить Первосвятитель нашої Церкви Високопреосвященніший Митрополит Іларіон в асисті Всеч. о. Ігумена І. Скакальського та місцевого пароха о. М. Коленича.

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вруксбі
28. Субота. Св. Володимира Вел. — Прейрі Рівер.
29. Неділя — Гронлід (північна)

СЕРПЕНЬ
2. Четвер. Св. Прор. Іллі — Ендевор
5. Неділя — Гадсон Бей
12. Неділя — Гронлід (північна)
19. Неділя. Преображення Господне — Вруксбі
26. Неділя — Мелфорт
[illegible] Вівторок. Успіння Пр. Богородиці — Гронлід (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Тел. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Сеньків
29. Неділя — Сендави

Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-52.

о. ІВАНА МАЙБИ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Кендіяк
29. Неділя — Пріхейт

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Кендіяк
12. Неділя — Вонда
19. Неділя. Преобр. Господне — Кіндерслі
26. Неділя — Оен-Кепон
28. Вівторок. Успення. Храм — Міч[illegible]

1301 - 30 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6315

[illegible]

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Мензі
29. Неділя — Овкборн. Храм

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСЮКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя. Служба Божа по радіо. Станія СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ, від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. Давфин
28. Субота. Володимира Великого — [illegible] Ривер
29. Неділя — Ґилберт Плейнс. Храм

В неділю вечером вечірні не буде в місяці липень і серпень в Давфині.

810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вадіна
29. Неділя — Келвінгтон. Храм

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. [illegible] ЛУК

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вестбрук
28. Субота. Св. Володимира князя України — Дробот
29. Неділя — Половинки

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Інсінгер (м.)
12. Неділя — Тіодор (м.)
19. Неділя Преобр. Госп. Спаса — Інсінгер (гай-вий) Свячення овочів
26. Неділя — Вестбрук
28. Вівторок Усп. Пр. Богородиці — Льора. Храм
28. Вівторок Пр. Богородиці — Маморнець. Храм. (Ще буде устійнено).

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ

[illegible]
22. Неділя — Борден-Білики
28. Субота — Гефорд
29. Неділя — Редфілд. Храм

Box 183 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Канора
28. Св. Володимира — Канора
29. Неділя — Оселя

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Канора
5. Неділя. Вечірня — Бюкенан
12 Неділя — Рама
19. Неділя. Спаса Свячення Овочів — Канора
19. Неділя. Спаса, Свячення Овочів. Вечірня о год. 7 — Стирджес
26. Неділя — Бюкенан
28. Успення Пресв. Богородиці — Стирджес

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. Д-ра С. С. САССА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Баргед
29. Неділя — Вестлок — Храм

Щиро запрошуємо Вірних Вестлоцької Округи: Баргед, Сангудо, Атабаска, Сіба Біч, Вайлвуд, Річмонд Парк, Галич на Храм до Вестлок, щоб гідно звеличити Вел. Князя України Св. Володимира, якому присвячена Громада Вестлок.

Address: Rev. Dr. S. S. Sass, 11729 - 96 St., Edmonton, Alta. Tel.: GR 7 - 7095.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Альвіна
28. Субота. Володимира Великого — Тарнополь
29. Неділя — Лепін (Закінчення курсів. Відправа в „З. Г.")

СЕРПЕНЬ
2. Четвер. Св. Іллі — Кадворт
5. Неділя. — Ст. Джулієн. Освячення храму, Високопреосвященнішим Владикою Іларіоном в асисті отців: І. Скакальського, Ф. Керницького, М. Стеценка.
12. Неділя — Лепін
19. Неділя. Преображення Госп. (Священик на відпустці)
26. Неділя — Єллов Крік
26. Неділя — Тарнополь. Вечірня 7 год. веч.
28. Вівторок. Успення Богородиці — Вакав. Храм

Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

[illegible]
22. Неділя — Гардентон
29. Неділя — Сарто

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Толстой
12. Неділя — Пембіна
19. Неділя. Преображення (Митроп. Візитація) — Сондави
26. Неділя — Роза
28. Вівторок. Усп. Богородиці. Храм — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Федора — Егрімонт. Вечірня, в 7 год. веч.
29. Неділя — Восетна. Храм

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Венлав
29. Неділя — Дорбен

Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Айтуна
28. Субота. Св. Володимира Вел. — — Мелвіл
29. Неділя — Гудів

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Мирнам
29. Неділя — Лойдмінстер

Address: Box 67, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Шортдейл
28. Субота. Свято Св. Володимира Вел. — Грендв'ю
29. Неділя. Храм у честь Св. Володимира — Россел

СЕРПЕНЬ
[illegible] Четвер. Святого Пророка Іллі. Храм. Храмовий обід, а відтак церковний базар коло церкви Врокстон — „Топорівці"
5. Неділя — Роблин
12. Неділя — Леннард
19. Неділя. Свято Преображення — Петлюра
26. Неділя — Зелена-Мердейл
28. Вівторок. Свято Успення Пресвятої Богородиці — Роблин

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Калмар
28. Субота, річниця бл. пам. Миколая Бідняка — Кагвин
29. Неділя, Візитація й Посвячення Церкви й Престолу, Преосвященнішим Єпископом Андреєм в Кагвин. Просимо Громади Ендрю, Пено, Брудергайм, Смокі Лейк, Прут, Лужани, Сучава, Вилингдон, Кисілів та інші прибути громадно.

СЕРПЕНЬ
5. Неділя — Торсбі
19. Неділя. Преображення Господне — Брудергайм
26. Неділя — Пено

УВАГА! Починаючи з 6-го серпня по 17, Рідна Школа в Торсбі.

Увага! Увага!

КАЛМАР І СУСІДНІ ГРОМАДИ!

У неділю, 12 серпня в церкві Пресв. Тройці в Калмар відбудеться Архиєрейська Візитації Преосв. Владики Андрея й Освячення Угольного Камени.

ПОРЯДОК СВЯТА:
9.30 — Зустріч Владики.
10.00 — Св. Літургія Архиер. Чином
12.00 — Освяч. Угольн. Камення.
1.00 — Святковий братський обід з програмою.

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ЛИПЕНЬ
22. Неділя — Вишарт
22. Неділя — „Коло Федаків"
29. Неділя — Едмор
29. Неділя — Тафнел

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1962. ЧИСЛО (1964) 15 і 16

ПІД КІНЕЦЬ ПІДГОТОВИ ДО КАМПАНІЇ НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

Умову між Колеґією і фірмою архітектів підписано

Підписання умови між Колеґією Св. Андрея в Вінніпезі і фірмою архітектів GREEN BLANKSTEIN RUSSEL ASSOCIATES 29-го червня 1962 р.

Стоять (зліва направо): А. В. Ничик, архітект; Михайло Гикавий, секретар Колеґії; інженер Михайло Ласько, член Будівельного Комітету Колеґії; д-р В. Черевик, член Будівельного Комітету.

Сидять (зліва направо): Дж. Л. Россел, архітект; о. д-р С. В. Савчук, голова Дирекції Колеґії; д-р П. Кондра, голова Будівельного Комітету.

Пляни нової Колеґії були поміщені в „Віснику" за 15 липня ц. р.

У „Віснику" за 15-го липня ц. р. була подана світлина запроектованих будинків Колеґії Св. Андрея, які у зв'язку з асоціюванням цієї Колеґії з Манітобським університетом будуть побудовані на площі згаданого університету, і там таки була подана інформація про це, що Манітобський університет затвердив проект цих будинків Колеґії.

Акт підписання умови з фірмою архітектів

Останнім етапом основних пересправ Дирекції Колеґії Св. Андрея у ході процедури асоціювання Колеґії з Університетом і підготови до поставлення будинків Колеґії на площі Університету являеться домовлення між Дирекцією Колеґії Св. Андрея і фірмою архітектів Green Blankstein Russel Associates, яка виготовила вищезгаданий проект будинків Колеґії.

Акт умови між Колеґією Св. Андрея і фірмою Green Blankstein Russel Associates підписано 29 червня 1962 року. Участь в цьому акті взяли: від Колеґії Св. Андрея — о. д-р С. В. Савчук — голова Дирекції Колеґії, Михайло Гикавий — секретар Дирекції Колеґії, проф. д-р П. Кондра — голова Будівельного Комітету Колеґії, і д-р В. Черевик та інж. М. Ласько — члени Будівельного Комітету Колеґії, а від вищезгаданої фірми — архітектів — архітект Дж. Л. Россел і архітект А. В. Ничик.

Плян запроектованих будинків Колеґії

Світлина запроектованих величавих нових будинків Колеґії Св. Андрея вже своїм зовнішнім виглядом свідчить про їхні великі розміри, а це тому, що нові будинки Колеґії запляновані згідно з наймодернішими вимогами будівництва академічних шкіл, а вже особливо тих шкіл, що пов'язані з Церквою; і так, там буде каплиця, бурса (резиденція) для студентів, бурса для студенток, резиденція принципала Колеґії, резиденція настоятеля, резиденція настоятельки, канцелярії для адміністрації, канцелярії для професорського персоналу, бібліотека і архів, викладові залі, авдиторія, рекреаційна заля, ґімнастична заля, їдальня, кухня і т. ін.

Мури Колеґії будуть побудовані з каменя.

Кампанія наближається

Досьогочасна низка систематичних пресових офіційних інформацій про звершення акту асоціювання Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом, про підписання умови між цим Університетом і Колеґією щодо відступлення Колеґії земельної парцелі на університетській площі на поставлення будинків Колеґії і т. п., затвердження Університетом запроектованих будинків Колеґії, підписання умови між Колеґією і фірмою архітектів і т. д. свідчить про це, що заходи щодо асоціювання Колеґії з Університетом і процедуральна сторона справи щодо запланованого ставлення будинків Колеґії в основному вже закінчені; а це також значить, що тепер на черзі стоїть справа розпочати здійснення систематичної, розгорненої у всекрайовому масштабі кампанії за фондами на будову нової Колеґії.

Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Шевченкові у вільному світі

Хоч пам'ятник Тарасові Шевченкові у Вінніпезі був офіційно відслонений під проводом Комітету Українців Канади ще минулого року, то однак провід цієї тодішньої урочистості вирішив був не вносити релігійної точки в програму відкриття Пам'ятника.

Цього року, однак, у зв'язку з 7-им Конгресом КУК, таки відбулося, хоч і з однорічним опізненням, Освячення пам'ятника Т. Шевченкові і там таки відправлено й першу Панахиду перед Пам'ятником.

Ця релігійна пошана Шевченкові перед Пам'тником була проголошена на год. 9.15 ранку в суботу 7 липня — на

(Закінчення на 2-й стор.)

Колеґія Св. Андрея в Вінніпезі

АСОЦІЙОВАНА З МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

приймає вписи кандидатів, які бажають стати українськими православними священиками, на студії на Теологічному факультеті до 15-го вересня включно.

Студії на Теологічному факультеті тривають 4 роки, і по успішному їх закінченні абсольвенти отримують ступень Ліценціята Теології.

На студії приймаються кандидати, після закінчення середньої школи — це значить: після закінчення одинадцятої кляси (грейд) в Канаді, або з однозначною освітою з-поза Канади (напр., европейська матура).

Здібні й потребуючі студенти мають можливість отримати всякого роду грошові підтримки, як: позички, стипендії, нагороди і т. п.

Студенти зобов'язані прибути в Колеґію 15 вересня. Початок викладів — 17 вересня; кінець викладів — 15 травня 1963 р.

За формулярами зголошень (форми аплікацій) та за ближчими інформаціями звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

Під час Сьомого Конгресу Українців Канади в суботу, 7 липня 1962 року, Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді під проводом Митрополита Іларіона перед пам'ятником Тарасові Шевченкові, що минулого літа був відслонений, відправило Панахиду.

Посередині перед престолом — Митрополит Іларіон. По його правій руці наліво: о. д-р С. В. Савчук, о. Прот. Керніцький, о. Василь Сенишин, о. Прот. М. Юрківський, о. Богдан Ґорґіца, о. Євген Стефанюк. Ліворуч біля Митрополита направо: о. Прот. Сергій Ґерус (частково закритий мікрофоном), о. Прот. Емануїл Ґорґіца, о. Ігумен Іов Скакальський, о. Прот. Тома Ковалишин, о. А. Тетеренко.

(Закінчення з 1-ї стор.)

другий день Конгресу КУК. Але ще на біля півгодини раніше біля Пам'ятника почала громадитися маса народу.

Точно о год. 9.15 прибув Владика Митрополит Іларіон — Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді в супроводі Духовенства цієї Церкви, і він відправив Панахиду і звершив Освячення Пам'ятника — в сослуженні о. Протопресвітера Д-ра С. В. Савчука — голови Президії Консисторії нашої Церкви, о. Прот. Ф. Керніцького з Виндзору, о. Василя Сенишина — ректора Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, о. Прот. Михайла Юрківського — настоятеля Всеканадійської Катедри Пресв. Тройці, о. Богдана Ґорґіци з Оттави, о. Євгена Стефанюка з Вінніпегу, о. Прот. С. Ґеруса — професора Колеґії Св. Андрея, о. Прот. Емануїла Ґорґіци — професора Колеґії Св. Андрея, о. Ігумена Іова Скакальського — секретаря Митрополичої канцелярії, о. Прот. Томи Ковалишина — секретаря Консисторії і господарчого управителя Колеґії Св. Андрея, о. Андрія Тетеренка з Ту Гилс, Алберта.

На Освяченні й Панахиді співав хор Всеканадійської Митрополичої Катедри Пресв. Тройці у Вінніпезі під управою дириґента цієї ж катедри Володимира Богоноса — викладача співу в Колеґії Св. Андрея.

Після Панахиди й Освячення делегації різних організацій — як православних, так і віроісповідно-мішаних (отже між ними було багато українців греко-католиків, але тільки світських) — складали вінки. Редактор „Українського Голосу" і він же перший заступник президента Комітету Українців Канади та член Консисторії Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді, І. Сирник, в асисті Івана Іванчука — заступника президента КУК-а, склав перед Пам'ятником вінка в імені КУК-а, як делегат його. Вінки перед Пам'ятником складали ще такі організації: Союз Українців Самостійників, Українське Національне Об'єднання з Вінніпегу й Сен-Боніфасу, Український Народній Дім у Вінніпезі, Інститут „Просвіти" у прибули поза організованим походом. Вінніпезі, Читальня „Просвіти" у Вінніпезі, СУЖЕРО, УНДС і ін.

Організовану участь у поході до Пам'ятника і під час згаданої релігійної урочистості взяли Старші й Молодші Відділи Союзу Укр. Молоді Канади при Всеканадійській Катедрі Пресв. Тройці, Українські Ветерани, під проводом Н. Маланчука, який порядкував усім походом, шкільна молодь і багато народу, що

Владика Іларіон, Митрополит - Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, освячує пам'ятника Тарасові Шевченкові на другий день Конгресу Українців Канади 7 липня 1962 року.

Хор Катедри Пресв. Тройці під дириґентурою проф. В. Богоноса на Панахиді біля пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі 7 липня 1962 р.

Незгідність між кат. Ієрархією і вірними

РЕВЕЛЯЦІЇ ВЕЛЧА

Крайовий провід Католицької Церкви в ЗДА досі не проголошував був свого офіційного становища щодо Т-ва ім. Джана Бирча, час до часу натякаючи, що Катол. Церква не підтримує його. Але шляхом приватного листа Роберта Г. Г. Велча (молодшого) виявилося, що в проводі Т-ва ім. Джана Бирча є 60% католиків, а в членстві — 40% католиків.

Суддя Воррен і кардинал Спеллмен

Якщо б не дрібний випадок, то, мабуть, ще довго не було б відомо, чи і яке число католиків належить до Товариства ім. Джана Бирча. Звичайно, маючи на увазі характер цього Товариства, Провід Катол. Церкви при кожній нагоді натякав, що він не солідаризується з цим Товариством. Провід Т-ва ім. Джана Бирча із свого боку також не оголошує членства цієї організації, бо це ж організаційні тайни.

Аж ось ці тайни виявилися випадково.

Т-во ім. Джана Бирча почало атакувати америк. головного суддю Ерла Воррена, посуджуючи його в симпатіях до комунізму. Один з членів Т-ва ім. Дж. Бирча, протестант Едвард Е. Микенес, став в обороні судді Воррена, вважаючи, що цей суддя не є комуністом, а він є вірним громадянином Америки і віруючим протестантом. Далі, Мікенес звернув увагу на факт, що Т-во ім. Джана Бирча не атакує католиків, але атакує протестантів, і то навіть тих, які не є ні комуністами, ні симпатиками комунізму. Е. Микенес вийшов з того заложення, що коли треба боротися з комуністами, бо вони не є льояльними громадянами Америки, а підлягають закордонній ворожій силі, то треба боротися не тільки з комуністами, але й з католицькими ієрархами, які, підлягаючи Ватиканові, тим самим є горожанами Ватиканської держави; адже ж, напр., ньюйоркський кардинал Френсис Спеллмен бере участь у вибиранні правителя Ватиканської держави — папи, і Ватиканській державі він більш вірний, ніж Америці. Отже він належить до антиамериканських діячів, і його треба прогнати з Америки.

На цій основі Микенес написав до Роберта Г. Г. Велча — голови Товариства ім. Джана Бирча листа, що його оце подаємо в перекладі.

Лист Микенеса до Велча

„Дорогий Пане.

Коли я вступив у Товариство ім. Джана Бирча, то я думав, що воно є незалежною організацією, створеною для поборювання комунізму. Тепер же, після деякого розслідження, я відчуваю, що Товариство ім. Джана Бирча є димовою заслоною, ширмою для приниження Верховного Суду ЗДА та для розвалення тієї стіни, яка відділяє Церкву від держави.

Поскільки Товариство ім. Джана Бирча вважає гідним очорнювати головного суддю Ерла Воррена — визначного протестанта, як симпатика комунізму, то в такому разі ще більш ніж гідним було б сказати правду про визначного римо-католика, і тому я пропоную рух за тим, щоб, даючи приклад рівної справедливости перед законом, депортувати кардинала Френсиса Спеллмана, як небажаного союзника, бо ж він голосує в закордонних виборах, і таким чином він тратить своє американське горожанство.

— Едвард Е. Микенес."

Листовна відповідь Велча

„Дорогий Пане Микенес,

Оцим я відповідаю на Вашого листа з 8 вересня, в якому Ви настоювали на цьому, щоб я відповів особисто.

Тому що коло сорок відсотків наших членів у всій країні, п'ятдесят відсотків нашого теренового провідництва і шістдесят відсотків функціонерів нашого проводу — це католики, і тому що частина найсильнішої і найсміливішої підтримки для нас у нашій всецілій боротьбі походить від високопоставлених, патріотично настроєних і найпрекрасніших членів з-поміж католицької ієрархії, то ми навіть у найменшій мірі не можемо погодитися з Вашим листом і з Вашим застереженнями.

Отож, з уваги на всі ці обставини, ми не віримо, що Ви могли б бути щасливим, як член Товариства ім. Джана Бирча. Послідовно, ми з нинішнім днем скреслюємо Вас з членства, і в прилозі висилаємо чек на вісімнадцять долярів, як зворот пропорційної частини Ваших належностей, що були плачені наперед. Звичайно, ми звертаємо й Ваш чек на один доляр, що був у прилозі до Вашого останнього листа з дописаною на ньому приміткою: **„Депортуйте Спеллмена!"**

Жаль, що Ваші почування саме такі, якими вони є, але візміть до уваги це, що ця незгідливість між нами є завеликою, що б її можна було якось погодити.

З поважанням

Роберт Велч."

Ці два листи — Едварда Е. Микенеса і Роберта Г. Г. Велча подані тут за журн. „Протестант Екшон" (Торонто) за березень, ч. 6, 1962.

Т-во ім. Джана Бирча. — протикомуністи й антисеміти

Читачі преси не зможуть збагнути, чому Т-во ім. Джана Бирча з одного боку ніби промовчують, а з другого боку навколо нього збирається стільки шуму.

Ціла справа відношення католицтва до Т-ва ім. Джана Бирча була б багатьом з читачів неясною так довго, як довго вони не знають, у чому полягає згадане Товариство.

(Докінчення буде)

Пригноблення приспішило кончину Митр. Тимофія

20 травня ц. р. упокоївся Митрополит Тимофій (Шретер) — первоієрарх Автокефальної Православної Церкви в Польщі. Цей 70-літній ієрарх помер з недуги, але, як інформують безпосередні свідки, його смерть була приспішена великим пригнобленням, спричиненим важким положення Православної Церкви під комуністичною владою.

Митр. Тимофій одночасно був професором теології Варшавського університету.

1948 р. Митрополит Діонисій (Валединський) був Московською Патріярхією, за наказом комуністичної влади СССР, усунений з становища Первоієрарха Автокефальної Православної Церкви в Польщі і перебував у домашньому арешті в м. Сосновці на Шлеську, з якого його, 80-літнього важко недужого й близького смерті старця звільнили 1959 р. Хоч згодом на місце Митр. Діонисія Московська Патріярхія призначила (формально це було „на прохання Собору Єпископів" з Польщі) Митрополитом цієї Церкви Архиєп. Макарія, то все ж таки ввесь час Архиепископові Тимофієві довелося практично двигати ввесь тягар відповідальности за всю Православну Церкву в Польщі, — як у часах натиску влади на Митр. Діонисія (1945-48), так і в процесі усування його із становища Первоієрарха, а також і за часів Митроп. Макарія, що був присланий у Польщу з СССР, отже не знав обставин у Польщі. А ще труднішим стало положення Митр. Тимофія з того часу, коли він, по смерті Митр. Макарія, став Митрополитом — Первоієрархом Православної Церкви в Польщі.

Митр. Тимофій Шретер походив з німецьких предків, що, як колоністи, поселилися були в Україні.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ

У суботу, 7 липня 1962 р. сталася подія такого роду, що в нормальних умовинах вважалася б конечно-звичайною, самозрозумілою, але в особливій атмосфері українства у світовому розсіянні вона виявилася, силою саме цих особливих обставин, подією незвичайною — подією, що має історичне значення і являється досить промовистою.

Ця подія, що про неї тут мова — це Освячення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі й Панахида біля нього, що звершив Митрополит Іларіон — Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в сослуженні численного духовенства цієї ж Церкви.

Згадана подія стала особливою завдяки двом замітним фактам. Перший з них — це те, що пам'ятник Т. Шевченкові у Вінніпезі, поставлений українською спільнотою в Канаді з ініціятиви Комітету Українців Канади (КУК), був під проводом КУК офіційно відкритий 9 липня 1961 р. — під час урочистості 100-х роковин смерті Тараса Шевченка, але в програмі відкриття цього Пам'ятника не було церковної церемонії; отже цей Пам'ятник тоді не був освячений і біля нього не було відправлено Панахиди та взагалі не відбулася жодна релігійна церемонія; Президія КУК заздалегідь, бо ще 7 квітня 1961 року, офіційно заявила була, що „приймаючи до уваги різні ситуації і можливості, а також звичаї в цій країні в подібних публічних виступах, Президія остаточно, на своїх Зборах 5-го квітня, рішила, що в програмі відкриття Памятника на площі перед легіслятурою не буде ніякої церковної церемонії". А другий факт — це те, що Освячення цього Пам'ятника і перша релігійна церемонія біля нього (точніше — Панахида) вперше звершені 7 липня 1962 р., відбулися якраз в офіційному зв'язку з Сьомим Конгресом Комітету Українців Канади, скликаним на 6-7 липня 1962 р. у Вінніпезі.

Очевидно, краще було б, коли б цей Пам'ятник був освячений під час урочистості відкриття його, а не роком пізніше, але... — згідно з висловом: „ліпше пізно, ніж ніколи" — теперішня зміна в досьогочасному відношенні Президії Комітету Українців Канади (чи вірніше — більшості членів цієї Президії) до цієї справи має позитивний характер.

Розв'язку цієї справи, яка вже продовж року лежала православним українцям на серці значно більше, ніж декому сторонньому могло здаватися, — а лежала вона їм на серці з християнських і національних мотивів, — цю розв'язку нарешті таки знайдено; її знайдено на ґрунті демократичних принципів, які забезпечують свободу в церковно-релігійному відношенні, — отже ті члени КУК і члени його Президії, які є католиками, не були ні формально, ні морально зобов'язані брати участь у релігійних урочистостях біля Пам'ятника, і делегації КУК, включно з його президентом, на цій релігійній церемонії (7 липня 1962 року) біля пам'ятника Т. Шевченкові не було, і це, можна сподіватися, розвіє дечиї побоювання в провідних католицьких сферах, що релігійні церемонії біля пам'ятника Т. Шевченкові (тому що ці церемонії православні) могли б евентуально якось від'ємно відбитися на ґрунті КУК у віроісповідному сенсі.

А втім, як духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді під проводом свого Митрополита, так і маса народу, які взяли участь в Освяченні Пам'ятника і в Панахиді за Шевченка біля нього, кермувалася тут не будь-якими церковно-політичними мотивами, а тільки були спонукані до цього своїми національними й християнськими почуваннями та обов'язками, а не жодною віроісповіданою груповістю, — бо ж Тарас Шевченко — це великий християнин і національний Пророк України. Велика частина світських греко-католиків зрозуміла це належно, про що свідчить той факт, що на Освяченні Пам'ятника й на Панахиді біля нього взяли офіційну участь не тільки організації православних українців, й також військові ветерани, пластуни і ін., у членстві яких значну частину, іноді й більшість, становлять українці греко-католицького віроісповідання.

Усе, що сказане вище, треба зокрема розглядати також у світлі того факту, що комуністична влада в поневоленій Україні заборонила релігійне поминання Тараса Шевченка у прилюдних місцях, отже й біля пам'ятників Т. Шевченкові, — таким чином Пам'ятник у Вінніпезі — це на протязі близько півстоліття одинокий у світі той пам'ятник Шевченкові, що його освячено і біля якого відправлено Панахиду за Шевченка.

До II Ват. Собору

Рим плянує реформу календаря

Кардинал Амлето Чіконьяні — міністр Закордонних Справ Ватикану (папської держави), повідомив, що Центральна Комісія Підготови до Ватиканського Собору (що почнеться 11 жовтня ц. р.) буде також розглядати справу евентуальної реформи досьогочасного католицького церковного календаря.

Він сказав, що головною точкою цієї реформи мала б бути дата святкування Великодня (Пасхи), — отже календаря треба було б змінити так, щоб день Великодня кожного року був під цією самою датою, а при тому — щоб ця дата, незмінна кожного року, припадала на один і цей самий день.

Римська Церква 1592 року переключилася з Юліянського Календаря на Григоріянський Календар; однак, сказав цей кардинал, у Григоріянському Календарі є ця хиба, що через кожну тисячу років настає такий рік, що в ньому є різниця на шість днів; отже Римська Церква повинна цю хибу усунути.

Кардинал додав, що коли Римська Церква зробить цю поправку у своєму Календарі, головно щодо дати святкування Великодня, то це може бути одним з чинників для кращого порозуміння між Східніми Церквами (Православними) і Західньою (Католицькою).

Рабін у Римі протестує

Після вищезгаданої заяви цього кардинала головний рабін Риму, Еліо Тоафф, негайно запротестував проти запляновано реформи календаря Катол. Церкви.

Рабін Тоафф сказав, що жидівський сабат тепер припадає напередодні неділі, коли й християни не працюють („вікенд"); а якщо б неділя була пересунена на інший день, то тоді сабат припадав би десь у половині тижня, цебто в повному розгарі праці католиків.

Повішення Айхмана — це „велика помилка", каже жидівський мудрець

„85-літній жидівський філософ і мудрець д-р Мартин Бубер з нагоди екзекуції Адольфа Айхмана сказав, що це була „помилка історичних розмірів".

Цей великий професор і мислитель, що проживає тепер в Єрусалимі, сказав, що Айхманове життя стане виною для тих незчисленних молодих людей, які саме почали були відчувати відродження людяності; тепер ж, коли це почуття (людяності) усунено, вияснив він, тим самим також знищено ці перепони, що противилися тенденціям нелюдяності, і ці тенденції у вислід знову відродяться в нових поколіннях.

Теперішній стан людського роду він окреслив як розщеплення людини на „людяну людину і нелюдяну людину"; ці дві сфери людини, сказав він, надають форму народові на всіх його щаблях, і вони є в перекрої всієї загальновживаної сили в боротьбі великих народів — аж до кінцевого зудару цих суперечних сил у людині.

Він сказаав, що „за такий злочин (як Айхманів) немає кари", ані також не може бути відплати за злочини такого розміру.

На закінчення він сказав, що Айхмана повинен був судити міжнародній трибунал „з належним представництвом людства, щоб надати цьому правдивих обріїв... Роля Ізраїля повинна була бути ролею оскаржувача, а не судді" (American Review of Eastern Orthodoxy, June, 1962).

ВОЛІЮТЬ СПОВІДЬ У НЕЗНАЙОМОГО СВЯЩЕНИКА

Католицький орган „Гердер Кореспонденц" (Зах. Німеччина) у травні ц.р. поінформував, що більшість католицької молоді воліє сповідатися в незнайомих священиків, ніж у знайомих. Про це свідчить вислід анкети, влаштованої серед учнів-католиків (віком від 15 до 22 років) в одній з професійних шкіл Західньої Німеччини.

Д-р Павло Маценко

БОРОТЬБА З ВІТРЯКАМИ

(„Помещему родство")

(Закінчення)

Про значення користування практикою творців інших народів виразно написав дослідник музичного життя в Україні Н. Куликович (з походження білорус): „...советська дійсність зараховує фолкльор... до елементів, що діють проти проґресу, а ось, інтонації, форму, стиль і засоби Мусоргського і взагалі російської клясики вважає елементами, що найбільше сприяють проґресові. ...було б смішно заперечувати всю велич М. Мусоргського... але корисність звернення до творчої практики — це тільки засіб для національного автора..." Результат „проґресивної" співпраці веде до обезличення... К. Данькевича вихвалюють большевики за те, що він у своїй опері „Богдан Хмельницький" розв'язує проблему народности так, що „... **російський і український фолкльор справді творчо переплетені**". (Н. Куликович, „Музика в УССР 1957 року", Український збірник, Мюнхен 1958 р., стор. 50-51. Витяги дуже нами скорочені).

Така доля залицяння до Московії. А п.В.З., щоб ще більше переконати в доцільності студіювання російського мистецтва й літератури, подає й думку І. Франка, який говорить, що держава і її жандармерія є одне, а література російська з Гоголями, Белінськими і др. „зовсім друге діло". Зовсім певно, що московську літературу не забороняється студіювати — її треба студіювати, щоб найглибше знати ментальність „народа богоносця". Та не бути через те сліпими послідовниками їх розкладових ідей і щоб тверезо розуміти їхні напрямні, хоч би й такого, вибачайте за вираз, „свірепого Віссаріона" Белінського, що так не любив Шевченка і його творів. Цей, один з найбільших московських шовіністів, писав у XIX ст.: „Слившись навеки с единокровною ей Россиею, Малороссия отворила к себе дверь цивилизации, просвещению, искуству, науке .. Вместе с Россией ей предстоит теперь великая будущность..." (Із цит. статті В. Довженка, стор. 5)

Чи ж може бути щось більш нахабне перед лицем історичної правди? Чи ж може принести студіювання писань того Віссаріона і всіх інших таких, як він, з Горьким у проводі, якусь користь нашому широкому загалові? Чи ж і тут, у Канаді й Америці, необхідно затроюватися московським духом?

Цікаво при цьому пригадати, чи, часом, Іван Франко не під впливом деяких писань московських виступав проти творів Бортнянського? Дивіться „Артистичний Вістник, 1905 р. у Львові, в статті „Думки профана на музикальні теми".

Пишучи в нашому огляді, а власне згадуючи композитора А. Фатєєва, ми про нього знали — п. В. З. суґерує протилежне, — і про це можна довідатися з нашої брошури з 1952 р. „Давня українська музика й сучасність".

Уся „Відповідь..." п. В. З. виповнена „навчальними" висловами, вигуками, а щоб читача переконати ще більше, він уживає й таких присмаків, які: „Рецензентові належало б знати" і т. і. Справді, багато треба рецензентові знати, і знати перш за все самого п. В. З., який так авторитетно повчає „рецензента" його збірників. Не знає, наприклад, рецензент, цебто ми, і про те, що А. Львов і Н. Бахметев, укладаючи „Обіходи", керували комісіями, які працювали „на підставі матеріялів О. Мезенця, Дилецького та багатьох інших працівників". Це дуже цікаве, і варто було б знати про джерело тих тверджень п. В. З. Обидва згадані вчені, як нам відомо, були двох протилежних напрямків: О. Мезенець — знавець і пропагатор співу із знаменної нотації, а це було тоді, коли Україна 100 роками раніше вживала вже 5-лінійну нотацію з київським знам'ям; М. Дилецький переміг. Тому й було б корисно довідатись від п. В. З. на що саме звертали увагу ці комісії і де про цю працю знаходяться джерела.

Незалежно від цих комісій не можна при тому проочувати повідомлення авторитетного вченого А. В. Преображенського (Цит. праця, стор. 31), що свідома націоналізація церковного співу з Росії почалася в XIX ст., коли працювали А. Львов і Н. Бахметев. Про це ми писали і в огляді „Всеношної" у „Віра й Культура" (ч. 1(97), 1961 р., стор. 29).

„В Церквах Галичини дяки вживали дійсного київського розспіву..." писали ми в нашому огляді. Цей вираз викликав у п. В. З., видно, враження, що ми писали про **самолівковий** спів, і він цитує про той спів витяг з передмови до „Збірника Літургічних пісень" Львів 1922 р. укладу С. Людкевича. У цій передмові багато правди, якщо мається на увазі самолівковий спів. Про цей спів пізніше писали музикологи Ф. Стешко, Б. Кудрик й ін. Писали й ми про цей спів у раніше згаданій брошурі і в статтях. Натомість в огляді „Всеношної" ми писали про спів дяків у Галичині, не народу, і що вони вживали дійсного київського розспіву. Це ми стверджуємо й тепер. У Галичині існували дяківські школи (свого часу там була відома школа в Перемишлі), а в них навчали дяків київського розспіву з ірмолоїв. У кінці XIX ст., з'явився скорочений збірник церковних співів з ірмолоїв редакції Ізидора Дольницького, з типографії Ставропігійського Інституту (ми маємо видання з 1894 р.), під назвою „Гласопіснець". З тих підручних книг навчали по згаданих школах співу дяків, які по закінченні школи діставали свідоцтво „дяковчителя", були „іспитованими дяками". І тому Галичина, не маючи над собою Російського Синоду, донесла дійсний київський розспів з деякими відмінами волино-галицьких редакцій аж до останнього часу, а дійсними носіями того співу були іспитовані дяки.

Щодо тексту (українського) церковних співів п. В. З. повідомляє, що текст Служебника був перевірений Митрополитами Іларіоном і Ніканором і їхні зауваження й поправки прийняли перед його-друком комісія. Так, це потішлива вістка!

В огляді різниць у перекладах „Господи, возвах" та інших слів, п. В. З. також ніяк не міг позбутися менторського тону: „як неправильно вживає Рецензент, **розспів"** (Підкр. П. М.) Уживати терміна „розспів" ми почали ще 1930-32 р.р. у своїй праці про київський спів. Терміни „напів", „напіл" і т. д., які зустрічались в ірмолоях і ін. книжках церковного співу, відчувалися нам чужими. Церковні мелодії, з яких складалися „напіви", були дійсним відспіванням, розспіванням, чи розшифруванням якогось знамені (крюка), і тому вірніше було б на означення того доконаного процесу вживати терміна „розспів". Коли п. В. З. посудив нас у неправильності вживання цього терміна, мовляв, треба вживати „напів", ми почали пошукувати ці терміни в словниках. У „Словнику наголосів" М. І. Погрібного, Радянська Школа, 1959, стор. 472, ми знайшли слово „розспів".

У Б. Грінченка на стор. 330 під ремаркою 1. подано „Глас = голос" і під ремаркою 2. пояснення, що „В церковному співі: глас". З того часу в Церкві вживалася церковно-слов'янська мова, і це пояснення було правильним. Перейшовши ж з церковно-слов'янської мови на українську, Українська Православна Церква замість старого терміна „глас" почала вживати „голос". І це правильно. Думаємо, що й термін „напів", якого не знаходимо в словниках, треба змінити на „розспів". Російський музиколог Б. В. Асафьев писав: „Я не знаю кращого означення мелодичного стилю „Царской Невести" (опера Римского-Корсакова) ніж змісту, який збережений у російських словах: „напев", „напевать", „напевность"... (А. Соловцов — Римский-Корсаков. М. 1960, стор. 228).

Описуючи різні форми „Господи воззвах", п. В. З. до „Господи, кличу до Тебе", що вживається в Укр. Греко-Православній Церкві в Канаді з благословення Митрополита Іларіона, додав „я": „Господи, я кличу до Тебе". Воно там зовсім зайве й недоречне.

Цим закінчуємо наш огляд „Відповіді..." п. В. Завітневича. Огляд наш довгий і одночасно дуже скорочений. Прикро нам, що де-не-де ми не могли затримати спокою, якби воно годилося і як у таких випадках мусіло б бути.

Вінніпеґ, травень 1962 року.

Православна Богословська Школа в Вінніпезі

При Колегії Св. Андрея в Вінніпезі знаходиться Богословський Факультет, — Православна Духовна Академія, єдина українська Вища Богословська Школа поза межами України, яка приготовляє кандидатів до Священичого служення.

Наша Рідна Українська Православна Церква, що так сильно зростає та міцніє, потребує Священиків. Бо ж жниво велике, а женців мало!

Юнаки, — вписуйтесь до Богословської Школи! По закінченні її Ви знайдете велике й широке поле для великого служення Богові й Народові, і сама Апостольська Праця принесе Вам повне задоволення й щастя.

Нема ж більшої й глибшої науки, як наука богословська!

Хто правдиво любить свій народ і хоче йому правдиво послужити, нехай той стає Священиком і вступає до нашого Богословського Факультету, який уже поєднаний з Манітобським університетом.

Батьки, — заохочуйте синів до богословської науки!

Нема вищого звання, як Священик, слуга Божий!

Наука на Богословському Факультеті починається 15-го вересня.

Вписуйтеся в число студентів богословів!

Рабін обвинуватив Єп. Валеріяна Тріфу в погромах

Головний жидівський рабін у Румунії д-р Моше Розен обвинуватив думунського православного епископа владику Валеріяна (прізвище: Тріфа) під замітом переслідування жидів під час 2-ї світової війни.

Рабін М. Розен твердить, що теперішній епископ Валеріян, бувши під час 2-ї світової війни в Румунії, належав до діяльних співробітників фашиста-диктатора Румунії Іона Антонеску, який 27 січня 1941 р. запросив німецько-гітлерівські військові сили, щоб вони зайняли Румунію. Цей же рабін твердить, що епископ Валеріян, який під час 2-ї світової війни ще не був епископом, а був відомий під іменем Віорель Тріфа, займав провідне місце в румунській фашистській організації „зелені сорочки", був членом генерального штабу румунської фашистської гвардії та румунського легіону на службі Гітлера, цебто — що він займав провідне місце у всіх тих цивільних і політичних організаціях, які підтримували диктатора Антонеску й Гітлера та брали участь у винищуванні жидів у Румунії.

Це обвинувачення головного рабіна в Румунії проти епископа Валеріяна проголосив на американському континенті жидівський часопис "National Jewish Post and Opinion" 1 січня 1962 р."

З того часу жидівська преса не тільки в Америці, але й також у Канаді почала все більше займатися особою епископа Валеріяна.

Єп. Валеріян під присягою заперечив

Коли комуністи під кінець 2-ї світ. війни за допомогою червоної Москви захватили в Румунії владу, то епископ Валеріян (тоді ще як Віорель Тріфа) вже був у Німеччині, а звідтіля прибув до ЗДА, отже комуністична влада в Румунії заочно засудила його на досмертне ув'язнення, оскаржившн його під замітом коляборації (співпраці) з гітлерівцями.

З уваги на заочне засудження комуністичним режимом Віорель Тріфа сам зголосився був в Америці на суд (Дистриктовий Суд в Огайо), щоб очистити себе від цього оскарження з-поза залізної заслони, і в американському суді він під присягою заявив, що він не тільки не співпрацював з гітлерівцями, а навпаки — що він сам був гітлерівцями запроторений до концентраційного табору в Дахау, Німеччині — а потім у Бухенвальді.

Єп. Валеріян каже, що його минуле відоме американській владі, бо коли він старався про виїзд з Німеччини із скитальщини до ЗДА, то американська влада належно розслідила історію його життя, так само, сказав він, Єпископат Української Православної Церкви в США, висвячуючи його на епископа Румунської Автокефальної Православної Церкви в Америці, якої після того він став головою, також провірив його минуле.

Єп. Валеріян заявив, що оскарження зроблене проти нього головним рабіном у Румунії є „абсолютно фальшивим" і що воно „подсказане комуністами".

Домагаються акції проти Єп. Валеріяна

Жидівські газети інформують, що рабін Розен передав з Румунії інформації Жидівському Конгресові в Америці про особу еп. Валеріяна.

Жидівський вінніпезький часопис "The Jewish Post (26. 7. 1962) у зв'язку з цим поінформував:

„Журналіст Сем Силвер, коментуючи цю справу, цитує д-ра Соломона Бикеля, який в „Day Journal" висловив думку, що є докази на те, що рабін Розен потаємно розповів цю історію функціонерам Американського Жидівського Конгресу... отже чому Конгрес мовчить?"

Нав'язуючи до того, що еп. Валеріян під присягою заявив в американському суді в Дітройті, що большевицькі обвинувачення його особи не є правдиві, згаданий „Да Джювиш Пост" подає:

„Рабін Розен сказав, що Тріфа допустився на цьому суді кривоприсяги. Бувші легіонери румунського гітлерівського руху допомогли Тріфі дістатися до Румунської Церкви в Дітройті, каже рабін Розен. Убивник останні чотири роки діє як епископ".

Далі, „Да Джювиш Пост" цитує такі міркування Сема Силвера:

„Як це воно так, що ці обвинувачення, які сягають так далеко в минуле, не перешкодили цьому епископові прибути в Америку і удостоїтися аж такої поваги, що 1955 року він доступив честі проказати молитву на відкритті сесії сенату ЗДА?... Чи можуть такі речі скоїтися в Канаді? Звичайно — що можуть, і вони бувають. Якщо демократія щонебудь означає, то вона мусить вимагати настороженості. Таке відношення, яке піддає думку, що в таких справах годі щонебудь вдіяти, мусить бути розчавлене. Ми не можемо й не повинні надавати прав і опіки нашого способу життя тим, які цими принципами зловжили і ще раз можуть зловжити... навіть спотворити сам їхній сенс і ефект".

Тайні інформації Жидівському Конгресові з-поза залізної заслони

Вище було подане становище деяких жидівських газет в ЗДА й у Канаді у згаданій справі еп. Валеріяна Тріфи.

Не маючи інших аргументів, крім заяв еп. Валеріяна і заяв жидівської преси, ми не маємо можливості подавати тут своїх коментарів щодо самої суті цієї справи; натомість у нас є можливість ближче приглянутися самому способові, яким обвинувачується еп. Валеріяна.

І тут читаємо ось таку думку жидівського журналіста на американському континенті Сема Силвера, що їх цитує „Да Джювиш Пост" (28.7.1962): 1) що „рабін Розен потаємно розповів свою історію (про еп. Тріфу) Американському Жидівському Конгресові" і 2) що Сем Силвер ставить питання: „Чому теперішній режим Румунії, очолений червоними, раптом хоче розгромити цю церковну постать (еп. Валеріяна) в Дітройті?" — Ці думки Сем Силвер цитує на основі думок іншого жидівського діяча на Заході — д-ра Соломона Бикеля, які він (Бикель) висловив був на сторінках „Day Journal".

До сього часу читач призвичаївся читати в жидівській пресі, що все обвинувачення цієї преси проти еп. Валеріяна спирається тільки на основі рабіна Розена з Румунії, отже виробляється певність, що причиною й джерелом оскарження є тут жиди. Але читача раптом заскакують, як несподіванка, коротко й мимохідь проронені Бикелем і Силвером слова, що це „теперішній режим Румунії, очолений червоним, раптом хоче розгромити цю церковну постать в Дітройті" (еп. Валеріяна).

В такій аргументації жидівської преси є деякі недосказаності, і вони своєю неясністю можуть викликати в непоінформованого стороннього читача такі питання: Чи не комуністична влада Румунії звеліла рабінові Розенові обвинувачувати еп. Валеріяна, якщо не рабін Розен звелів цій комуністичній владі оскаржити цього епископа? Чи може рабін Розен і ця комуністична влада одне від одного незалежно, і кожне із своїх власних причин (комуністи — з комуністичних причин, а рабін Розен — з жидівських причин) оскаржують еп. Валеріяна? І чому рабін Розен саме аж тепер (17 років після закінчення 2-ї світової війни) вирішив обвинувачувати еп. Валеріяна? Чи не чинить він цього тому, що всі досьогочасні обвинувачення по адресі цього епископа устами комуністичної влади Румунії не мали сили (бо ж це скаржать комуністи!) вплинути на прилюдну опінію й уряд Америки, отже рабін Розен, побачивши цю невдачу, нарешті сам, не під фірмою комуністів, а під іменем жидівства почав тепер обвинувачувати еп. Валеріяна?

Відповідь на це питання міг би, звичайно, дати сам рабін Розен і може також Американський Жидівський Конгрес, якому, як каже Бикель і Силвер, рабін Розен передав інформації, але рабін Розен з комуністичної Румунії передає ці інформації Жидівському Конгресові в ЗДА тайно, а цей Конгрес „мовчить", як каже Бикель, а за ним — Силвер.

Рабін Розен, Румунський Патріярхат, комуністична влада

„Да Джювиш Пост" (28.7.1962) відмітив ось ці дійсні факти:

„До того часу, поки еп. Валеріян був обраний в епископи, Румунський Православний Єпископат в Америці був у канонічній юрисдикції Православної Церкви Румунії. Під його (еп. Валеріяна) проводом більшість американських парафій (румунських порвали свої зв'язки з Церквою-Матір'ю (в Румунії) і прилучилися до Російської Православної Кафоличної Церкви в Америці".

З цієї інформації видно, що жидів зацікавив цей факт, що православні румуни в Америці раніше всі підлягали бу-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

ли Румунському Патріярхові (а він поневолений комуністами, отже мусить виконувати політичні накази комуністичної влади); і сам Віорель Тріфа, поки ще не став був епископом Валеріяном, також підлягав був Румунському Патріярхові. Але коли Тріфа став епископом, то став проти Румунського Патріярха (бо він є в руках комуністичного режиму) і унезалежнив від нього більшість румунських парафій в Америці, піддавши їх в юрисдикцію Російської Православної Церкви на Заході, яка не визнає Московського Патріярха, бо він також є в руках комуністичного режиму.

З цього ясно, що жидів цікавить факт, котру церковну владу признає над собою еп. Валеріян.

На матеріялі вищеподаних жидівських пресових даних бачимо, що хоч зараз таки по закінченні 2-ї світової війни Віорель Тріфа був комуністичною владою Румунії засуджений (заочно) на досмертне ув'язнення, та однак після того він (В. Тріфа) так довго не був атакований пропагандою з-поза залізної заслони, як довго він в ЗДА признавав був Румунського Патріярха. Коли ж В. Тріфа став епископом і виступив проти Румунського Патріярха тому, що цей Патріярх опанований комуністичною силою, то незабаром після того (мабуть таки внаслідок цього) на еп. Валеріяна почалися з-поза залізної заслони оскарження, а одночасно рабін Розен з Румунії із свого боку обвинуватив еп. Валеріяна під замітом участі в мордуванні жидів під час 2-ї світової війни.

Звідси саме собою напрошується питання: якщо б еп. Валеріян піддався б був Румунському Патріярхові в юрисдикцію, а тим самим він виконував би політичні накази комуністичної влади Румунії, то чи в такому випадкові комуністична сила атакувала б еп. Валеріяна? І при цьому ще одне питання: чи рабін Розен в такому випадкові атакував би його?

Метою наших міркувань не є займатися питанням евентуальної вини чи невинності еп. Валеріяна, ані також розглядати поняття про цього роду „вину" чи „невинність", - натомість мета цієї статті була чисто формальна: розглянути ці аргументи, що їх подають оскаржувачі еп. Валеріяна, а також звернути увагу на спосіб уживання цих аргументів, — бо ця формальна сторінка справи (аргументація) евентуально може пролити деяке світло й на мету та суть цих обвинувачень.

П. Скаржевський.

Відкритий лист до видавця Миколи Денисюка

Пане Денисюк!

З великою нетерплячкою чекав я появи в світ ПОВНОГО ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. І тільки появилися в Вашому видавництві перші томи (правда, не в порядку) цього заповідженого ПОВНОГО видання, я відразу дав депозит на нього та почав у міру моїх спроможностей виплачувати вартість усіх 14 томів. Я маю в своїй бібліотеці кілька різних видань творів Тараса Шевченка, але всі вони були неповні: твори були вибрані, перебрані, недобрані, перешерстовані на різні сита. То ж моєю мрією було мати повне видання, з якого можна мати було б уяву про повний образ поета, та яке можна було б із приємністю й гордістю будькому показати: ось, мовляв, повне, не покривджене нічиєю рукою видання творів Шевченка.

І ось минулої неділі (15. квітня) я одержав II і XIV томи ПОВНОГО ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. Виявляється, що з другого тому видавництво викинуло поему „Єретик" „з уваги на тенденції до наближення і співпраці християнських Церков".

Я вважаю, що цього мотиву для недопущення в другий том поеми Т. Шевченка „Єретик" мало. Виходячи з різних мотивів, можна заборонити половину творів Т. Шевченка, не лише одного „Єретика". Це ввесь час роблять большевики, а до них це робили їхні попередники - царська російська цензура. Мене, як покупця ПОВНОГО ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, мало обходять Ваші особисті мотиви, Ваше особисте ставлення до тих чи інших творів Шевченка Мене, як покупця Вашої продукції, обходить те, що Ви обдурили мене, і разом зі мною багатьох інших, які сподівалися придбати той товар, який задовго до виходу в світ ПОВНОГО ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА реклямувався. Ви оголошували в пресі одне, а видали — інше Ви оголошували ПОВНЕ видання творів Шевченка, а видали НЕПОВНЕ видання, бож Ви розумієте, що без поеми „Єретик", як і без якогось іншого не включеного в видання твору Т. Шевченка видання не має права називати себе ПОВНИМ

На кожній книжці цього НЕПОВНОГО видання творів Т. Шевченка великими літерами позначено „Повне видання творів Тараса Шевченка". Дозволю собі запитатися Вас: яким правом? Адже це неправда - з видання виключено одну з кращих поем Т. Шевченка!

Але це нехай лишається на Вашому сумлінні називати НЕПОВНЕ ПОВНИМ. Можливо, що в бізнесі доводиться користуватися подібними засобами: реклямувати одне, а продавати інше.

Ваше особисте сумління стримало Вас від допущення в ПОВНЕ видання творів Т. Шевченка поеми „Єретик", то ж далі звертатися до нього, думаю, було б зайвим. Я вважаю більш доцільним звернутися до Вашої кишені. У зв'язку з тим що Ви не дотрималися обіцянки й видали НЕПОВНЕ видання творів Т. Шевченка, замість реклямованого видання ПОВНОГО, я повертаю Вашому продавцеві всі томи видання й вимагаю повернення вплачених 16 фунтів.

Можливо, цей мій протест у такій формі буде лише одинокий, одначе вважаю, що це мушу зробити з принципу та з пошани до постатті нашого великого поета-борця-мученика.

Вас. ОНУФРІЄНКО

(„Українські Вісті", 6. 5. 1962, Ной Ульм, Зах. Німеччина).

СЕНАТОР ДОДД: ЗАХІД НЕ РОЗУМІЄ ТОГО, ЩО ВІН ОБОРОНЯЄ

— Захід збройно захищає вільний світ перед наступом комунізму, — сказав сенатор Додд у Вашинґтоні. — але небезпека є в тому, що Захід належно не розуміє тих ідеалів, які він обороняє, і він цим ідеалам не є повністю відданий. Тут існує головна й велика небезпека.

Жидівський помічник Микити

Під вищеподаним заголовком подав вінніпезький щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс' (18.7.1962) таку новинку:

„Лондон (Ройтер). — У середу (11 липня) почав виконувати свої нові обов'язки, як віцепрем'єр СССР, Димшиц, — після цього перетасування в уряді, внаслідок якого він, після перерви від 1957 р., став першим жидом на одному з найвищих постів у советському уряді.

55-літній Димшиц одночасно зайняв ключевий пост, як голова, Комітету державного плянування, на місці звільненого Володимира Нотікова, якого переміщено „на інше становище", — подала советська новинкарська агенція ТАСС у четвер увечері (12 липня).

Спростовуючи оскарження про антисемітизм у Росії, Хрущов вказав на нього (Димшица), як на приклад.

Димшиц являється найновішою постаттю в низці тих жидів, які займали визначні пости в советському уряді і советській комуністичній партії.

Найвища постать за часів Сталіна

Остатнім з провідних жидів був Лазар М. Каганович — тепер розвінчаний, - він також, продовж ери Йосифа Сталіна, був советським віцепрем'єром, і його вважали носієм нещастя при покійному правителеві (Сталінові).

Каганович був усунений з советського проводу в червні 1957 р., і фігурував як один з „антипартійних" провідників, осуджений прем'єром Хрущовим на 22-му конгресі советської комуністичної комуністичної партії в жовтні 1961 р.

Димшиц займає, крім цих новонаданих йому урядових постів, також і становище депутата Верховного Совету СССР і є членом Центрального Комітету Комуністичної Партії СССР.

Назначення Димшица на цей новий пост сталося внаслідок низки жидівських нарікань на Заході, що, мовляв, у Советському Союзі зростає антисемітизм. Однак советські провідники постійно заперечують цим обвинуваченням."

Перед II Ват. Собором

Архиєп. Макарій з Кипру відвідав ЗДА

Архиєпископ Макарій — Первоієрарх Греко-Кипрійської Православної Церкви і він же президент Кипрійської Республіки, 2 червня ц.р. прибув в ЗДА, як гість уряду цієї держави. Його супроводив міністр Закордонних справ Кипру Спірус Кипріяну.

3-го червня Архиєп. Макарій відвідав Бостонський університет, який він закінчив був, і тут йому надали почесний докторат. Головним промовцем на цій церемонії був Адлай Стівенсон — амбасадор ЗДА в Об'єднаних Націях.

Від 5-го по 7-го червня Архиєп. Макарій був гостем президента ЗДА Джана Д. Кеннеді в Білому Домі в Вашингтоні.

По дорозі до ЗДА Архиєп. Макарій переїздив через Рим, і тут на питання заінтересованих Архиєп. Макарій відповів: „...можливо, що Кипрійська Церква вишле своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор".

Але точної відповіді він не дав так само, як і Патріярх Константинопольський Атенагорас І і Митрополит Греції Хризостом.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Отже Християнська Церква за того часу фактично була — виражаючись теперішнім терміном — „підпільною". Основна маса перших християн — це була біднота, злидарі й раби; головно для них було Християнство сприємливим, бо вони шукали в ньому засобів для реформи тодішнього устрою й покращання своєї долі, — адже ж тільки Християнство тоді трактува... рабів, як л ю д е й, а не як тварин, ... яких їх мав панівний тоді суспільний лад. Обітоване Христом Царство Небесне давало нещасним рабам моральну й фізичну силу витривати у своїх каторжних обставинах животіння. Але Церква з вірних — злидарів не мала матеріяльних засобів, що необхідні для технічної справи — для наладнання організаційної сітки й справного її діяння. Коли навіть заможним людям було дуже важко перемагати простір примітивними і дуже коштовними засобами комунікації, то убогим Апостолам і їхнім помічникам, яким ще й при цьому треба було ховатися, ці трудності перемагати було куди важче. Подорож Ап. Павла з Єрусалиму в Рим тривала десь коло півроку, і то з такими пригодами, що були постійно загрозою для життя; а треба ж мати на увазі, що Ап. Павло їхав легально державним судном і був заможною людиною. Але в цьому відношенні Ап. Павло був винятком між усіма Апостолами.

Апостоли розходилися з столиці Християнства, Єрусалиму, де головою християнської громади (Церкви) був Ап. Яків, і розходилися по різних країнах так, що скоро губили зв'язки один з одним; а для цього тоді не треба було зайти аж надто далеко. А тому що вони не завжди знали, де цей чи той Апостол у даний момент перебуває, то й не дивно, що навколо місця перебування деяких Апостолів поставали різні версії, а далі — легенди.

Один з переказів каже, що Св. Симон Зелот дістався аж у Британію. Інший переказ каже, що Св. Марк (Іван) опинився в Африці. Але ще один з переказів пішов найдальше: він твердить, що Ап. Фома добився аж в Індію, — роки подорожі! Але в усіх цих і тому подібних випадках немає достовірного матеріялу, щоб доказати правдивість цих переказів.

У таких обставинах бувало так, що один Апостол не знав найближчих співробітників іншого Апостола. Ось один з типових прикладів. Ап. Павло своє Перше Послання до Солунян починає так: „Павел і Силуан, і Тимофій — до Церкви Солунської..." (І Солун. І. І.). А далі він пише в імені своєму та в імені Ап. Тимофія й Силуана: . . ."ми могли явитися з важністю, як Апостоли Христові, але були тихі серед вас, подібно, як нянька-кормителька ніжно обходилися з своїми дітьми" (І Сол. ІІ. 7). Цебто, Ап. Павло вважає тут Апостолами не тільки себе й Матвія, але й також Силуана.

А в той же час Ап. Петро не тільки
це таки справді християнин. А однак Ап.
але й не є зовсім певний, чи Силуан —
це таки справді християнин. А однак Ап.
Петро, не маючи іншого виходу, таки передає тим же Силуаном з Вавилону своє Перше Послання (досить обережне) до християн-жидів у Понті, Галатії, Каппадокії, Азії й Вифинії, — бо не мав ким іншим передати. Ап. Петра виясню: „(Оце) коротко написав я вам через Силуана, вірного, як думаю, брата..." (І. Петро Г. 12). Він тільки думає, що Силуан — „вірний брат" (християнин), але не знав напевно.

Чи міг Ап. Петро вважатися правителем усіх Апостолів, коли він навіть не був певний, чи Силуан, якого Ап. Павло вважає Апостолом, був у дійсності християнином? І чи взагалі за того часу — за таких саме обставин початків Християнської Церкви — могла хоч би технічна можливість бути одному Голові всієї Церкви Христової? Очевидно, що ні! Немає підстав думати — на матеріялі Нового Заповіту, — що тоді навіть сама концепція такого Універсального Головства в Церкві могла існувати.

У тодішніх обставинах, коли подорож Ап. Павла тривала з природніми пригодами (бурі на морі), коло півроку, кожен Апостол силою факту мусів мати свою особисту суверенність думки й діяння, які вимагали негайного вирішення у справах Віри й практики, і в нього не було можливості чекати, поки це питання вирішив би евентуальний „Вселенський Первоієрарх", якщо б тоді такий був, бо життя не ждало. Ось приклад. Бог покликав Савла в дорозі до Дамаску до Себе на служення, і Савл (Павло) охрестився в Дамаску, та й відразу почав там таки проповідувати, а в Єрусалимі Апостоли спочатку взагалі про це нічого не знали. Варнава зустрів Св. Павла на місії, і він мусів би був стати перед питанням: чи самому на власну руку, без відома й згоди всіх Апостолів визнати Св. Павла обранцем Божим, чи не визнавати його таким (по-теперішньому: „Канонічним") так довго, поки цю справу вирішать Апостоли, а за той час не йти на жодну співпрацю з Св. Павлом, і навіть перешкоджати йому в місії? Поки Варнава зв'язався б з Апостолами, це загаїло б багато часу, а життя поставило Варнаву перед негайною потребою вирішити питання: чи визнати Св. Павла, чи ні, цебто чи розпочати боротьбу, як з „самозванцем" (неканонічним). І Варнава рішив визнати Св. Павла обранцем Божим ще перед тим, поки він представив Св. Павла Апостолам в Єрусалимі. Апостоли ж узагалі не питали Св. Павла, чи він „законний" проповідник, вони тільки турбувалися питанням, чи він бува не підісланий ворогами християн; а коли ж він охрестився і сам щиро вважає себе християнином, то він тим самим уже й може та має право проповідувати, нікого не питаючи дозволу, — бо, мовляв, чи ж треба питати дозволу на це, щоб чинити добро? А проповідування Християнства — це було чинення добра.

Звичайно, ідеалом християн було мати своїх спеціяльно оформлених — через рукоположення — проповідників, але й у цьому випадку кожна Християнська Громада (Церква) рукополагала їх на власну руку, без потреби відома й згоди чи то всіх Апостолів, чи будь-котрого з них окремо. До жодного „центра" з „Вселенським Первоієрархом" громади (Церкви) не зверталися, бо жодного „Вселенського Первоієрарха" не було. Наприклад, Християнська Громада (Церква) в Антіохії рукоположила на проповідників Св. Павла й Варнаву, і вона зробила це без жодного зв'язку з Апостолами в Палестині; — а треба мати на увазі, що Антіохійська Громада, цебто Церква, не питаючись згоди Апостолів, рукоположила Св. Павла й Варнаву в такий сан, що мають єпископи, бо ж після цього Св. Павло й Варнава, пішовши на проповідь, самі рукополагали християн у духовний сан. Коли провідники громади в Антіохії рукоположили Св. Павла і Варнаву, то після цього вони обидва вирушили проповідувати в різних країнах (Антіохія, Іконія, Лістра), і при цьому звершували рукоположення; пресвітери, рукоположені Св. Павлом і Варнавою, були поставлені „для кожної Церкви" (громади), але при цьому Ап. Павло й Варнава не зобов'язували цих пресвітерів жодною „юрисдикцією Вселенського Первоієрарха", чи „Вселенського Центру („Апостольської Столиці"), бо тоді всього цього не було не тільки на практиці, але й навіть в самій ідеї. Одинокою „юрисдикцією" для кожної громади християн був сам Бог, і тільки Божій „юрисдикції" Ап. Павло й Варнава рукоположених ними преесвітерів поручали: „Рукоположивши цих пресвітерів для кожної Церкви, вони помолилися з постом, і доручили їх Господу, в Якого увірували" (Діяння XIV. 23). Христос перед Вознесенням, прощаючись з Апостолами, сказав: „Я з вами довіку", — цебто з кожним Апостолом постійно був невидимий Христос, отже Він був Головою Вселенської Церкви, і кожен Апостол уважав, що він підлягає тільки одній юрисдикції, а саме — Христовій. Тому Апостоли вважали, що вони щодо духовного авторитету один одному рівні.

Чи така система витримала життєву пробу — це вже окрема проблема. Відомо ж бо, що вже на самих початках Християнства в його людському нутрі появилися всякі різниці й непорозуміння. Наприклад, був такий момент, що Ап. Павло вважав Св. Марка (Івана) недостойним становища проповідника, і він віддалив його від себе (бо Св. Марк свого часу покинув Ап. Павла на місії, і повернувся додому), а натомість Варнава не погодився з рішенням Ап. Павла, і затримав Св. Марка на його становищі проповідника. На цю тему між Ап. Павлом і Варнавою відбулася суперечка.

Однак Ап. Павло опісля знову признав Св. Марка, як проповідника.

(Далі буде)

о. ПАУЛЬО ДЕ БАЛЛЯСТЕР — ПРАВОСЛАВНИЙ МІСІОНЕР У МЕКСИКО

34-літній священик Паульо де Баллястер народився в Іспанії; спочатку він був католицьким монахом францісканином. Повернувшись до православія, він вступив на студії в Галкську духовну семинарію Констянтинопольської Патріярхії (тепер під Туреччиною), а після того закінчив Атенський університет і три роки був священиком у Скрентоні, Па., ЗДА. Опісля його призначено на місійну працю в Мексико, де він не має церкви, а обслуговує 230 православних родин, що розкидані по країні, як місіонер, подорожуючи літаком, автом, потягом. Отець П. де Баллястер одночасно є професором філософії університету в Мексико і кожної суботи надає православну програму по телевізії в Мексико.

ІНКВІЗИЦІЯ НАШИХ ДНІВ

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ В МЕКСИКО ПРИ РОБОТІ

У Мексико Католицька Акція мордує протестантів — духовних, жінок і дітей. Палять протестантські церкви. Протестанти обвинувачують мексиканського кардинала. Протестантські святині обгороджені дротом.

Клич Катол. Акції в Мексико: комунізм і протестантизм — це те саме.

Щоденник „The Winnipeg Free Press" за 19 травня 1962 р. опублікував статтю п.з. **„Говорять, що хвиля проти протестантизму в Мексико зростає"**, — що її в перекладі нижче подаємо повністю:

„Міннеаполіс. — Лютеранський Союз Канади сповіщає, що мексиканський лютеранський пастор, який вісім місяців тому таємно зник був з вулиць столичного міста своєї держави, був убитий за свою релігійну діяльність, -- з таким оскарженням виступили тут його американські співробітники.

Пишучи у двотижневику — органі Американської Лютеранської Церкви, о. Вилліям Е. Нerенц пов'язує здогадне вбиття пастора Романа Рееса Карденаса з протипротестантською хвилею переслідування, що останніми роками підноситься Мексико.

„Усі докази вказують на це, що його замордовано, а його тіло затоплено в Чорному Каналі, що протікає крізь Мексико Сити", твердить професор Неренц, який є деканом вищого курсу теології Авґсбурзько-Богословської Семинарії в Мексико Ситі.

Ця семинарія є установою Мексиканської Лютеранської Церкви, що має 1,400 членів і вона пов'язана з Американською Лютеранською Церквою, а пастор Реес був у ній духовним, як настоятель громади Св. Тройці у федеральній столиці.

Із Саскатуну

Пан Неренц викладав був Старий Заповіт як професор Лютеранської Колеґії і Семинарії в Саскатуні, Саск., у 1947-1952 роках.

У своєму звіті, поданому для двотижневика „Lutheran Standard", який публікується тут, проф. Неренц сказав, що 21 серпня минулого року пастор Реес „нагло і зовсім зник під час низки своїх пастирських і євангелізаційних відвідувань".

Він додав, що „без входження у всі подробиці, ми можемо ствердити, що він не раз при різних нагодах був камений, але він не давав про це знати ні своїй родині, ні своїм місцевим провідникам Церкви.

Згідно з інформаціями цього професора з Американської Лютеранської Церкви, „продовж останнього року 10 чи 12 пасторів різних деномінацій були просто замордовані. Один з них, з наказу римо-католицького посадника („мейора"), був залишений посеред шляху під купою каміння „як приклад".

„Посічені на смерть"

Пару місяців тому, сказав він, „евангелицька родина з сімох осіб — діти й дорослі — були після півночі дослівно „посічені на шматки" бандою вершників числом біля 100 чоловіка.

Хоч відомо, хто були провідники банди, і влада розпізнала їх, але цю справу заборонили передавати на суд".

Професор Неренц оскаржив Римо-Католицьку Церкву у спричинюванні протестантам „справжніх клопотів"..., які, мірою зростання її членства, приймають форми фізичного насильства як над людьми, так і над їхніми домами й церквами, в яких вони моляться".

Далі, він пише:

„Кілька років тому новий кардинал — перший в Мексико — зараз після того, як він почав урядувати, у своїй першій прилюдній проклямації обіцяв „вирізати й знищити в Мексико тих близнюків: комунізм і протестантизм". Ці події, що настали після його проклямації, досить ясно вказують на це, що в нього було на думці.

„Наприклад, у Ґвадалахара, звідки цей кардинал походить, скоїлася низка таких подій, що деякі з них являються досить поважними. Згадати хоч би в цьому місті церкву Віри, що там стала предметом дикого й безглуздого вандальства частіше, ніж можна обчислити. Навіть густа дротяна огорожа не охороняє її перед постійним вибиванням усіх вікон.

Палять церкви

„Крім того, було зроблено низку намагань палити церкви, а одне з них майже вдалося. Дві лавки в церкві, а також деяка кількість Біблії і книг гимнів згоріли, але вогонь було запримічено і стримано перед заподіянням більше шкоди.

„У цьому самому місті кілька місяців тому продовж кількох днів плякати й відозви майже дослівно вкривали все місто. Ось частина, в перекладі, їхнього змісту:

„Пане Пекарю, Пане Фабриканте, Пане Підприємче, Пане Працедавце: якщо ви затруднюєте в себе робітника комуніста чи протестанта — а один і другий є те саме — проженіть його геть! (Підписано) Кардинал...

„У місті, що недалеко Ґвадалахара, один з наших лютеранських пасторів був здивований, коли одного дня зустрів у себе під дверима місцевого римо-католицького священика.

„Цей священик без довшого вступу відразу приступив до справи: „Якщо до кінця цього тижня ви не покинете цього міста, то я особисто допильную, щоб з початком другого тижня ви опинилися на два метри глибини в землі".

„Червоні протестанти"

„В Оахаса — місці народження великого визволителя й добродія Мексико, Беніто Хуареза — місцева група Католицької Акції парадувала вулицями з велетенською фігурою восьминоги („октопос"). На цій восьминозі виднів напис: „Комунізм", а на одному з його найбільших щупальців був гострими, чіткими буквами напис: „Протестант".

„У цьому самому місті наша Лютеранська Церква стала поважною проблемою, яка ще й далі не розв'язана. Ми будуємо там нову святиню, і хоч ця садибна земля була офіційно записана на уряд, як цього вимагає закон, будування стримано.

„Місцевий провідник наймогутнішої політичної партії в Мексико (ПРІ) і губернатор цієї провінції спільно приклали своїх рук до заборонення докінчити цю будівлю і абсолютно заборонили Богослуження в цьому будинку. Якщо б котренебудь з цих обмежень було порушене, то вони погрозили усно й на письмі вислати урядові машини, щоб знищити цю будівлю, що вже майже закінчена".

(Закінчення буде)

АВДЕНТИСТИ ЖЕРТВУЮТЬ 10% ПРИБУТКУ

У Сан Франціско, Каліфорнія, ЗДА, цього року відбулася 49-та Світова Конференція Адвентистів Сьомого Дня. Провід адвентистів з нагоди цієї Конференції видав інформативний бюлетень п. з. "News Release, 49th World Conference of the Seventh-day Adventist Church".

(26.7.1962), і зміст цього бюлетеня починається так:

„Сан Франціско, Каліф. — Слідуючи на старовинним біблійним звичаєм десятини свого прибутку (давання однієї десятої частини на церкву), Адвентисти Сьомого Дня продовж останніх чотирьох років дали на свою церкву $223,845,402.51.

„Складаючи цей звіт на 49-й світовій конференції цієї церкви, що тепер відбувається в Міській Авдиторії в Сан Франціско, Честер Л. Торрі — скарбник Генеральної Конференції Авдентистів, ствердив, що продовж цього чотирилітнього періоду „фонди на нашу світову роботу стали найбільшими в нашій історії".

Стільки подає цей бюлетень про реґулярні датки кожного адвентиста, цебто — що кожен адвентист зобов'язаний щорічно жертвувати на справи своєї релігії десять відсотків свого прибутку. Але, крім тих регулярних обов'язкових вкладок, окремо ще складають добровільні пожертви, і згаданий бюлетень про це інформує так:

„На додачу до десятини, звітував п. Торрі, було складено $64,438,652 пожертв на місію, і все це разом становить понад $228 мільйонів", що їх зложено за останні чотири роки."

Скільки ж на світі є адвентистів?

Цей же бюлетень інформує:

„Світовим президентом адвентистського віроісповідання є Рюбін Р. Фіґур з Вашинґтону, Д. К.; він очолює віроісповідання, що складається з 1,245,000 членів (число за 1960 рік), і що його головна міжнародня кватира знаходиться у Вашинґтоні, Д. К."

На основі цих числових фінансових даних, що їх подав цей адвентистський бюлетень, маємо відповідь на питання — чому мільйон з четвертиною адвентистів мають можливість вести масову й безперебійну пропаганду у всьому світі.

Це нагадує „орендування церков"

Мюнхенський „Шлях Перемоги" (22.4.1962) подає п.з. **„Замикають церкви"** таку вістку:

„З листа, який прийшов з України, довідуємося, що вселі Сидорові над Збручем большевики замкнули церкву з тієї причини, що невелика громада села не могла зібрати грошей на покриття підвищених податків на церкву. Священик був примушений виїхати до Станиславова, де працює як звичайний робітник у фабриці. В інших листах наші брати з України жаліються, що Богослужения в свята й неділі не відправляються, померлих не вільно священикам хоронити."

Це нагадує давне орендування укр. православних церков катол. шляхтою орендаторам-жидам.

Пресовий Фонд „Вісника"

ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Феда-ка на Похороні бл. п. Олександра Панаədира $18.50
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Івана Демчука 16.50
ПРЕСТОН, Онт. Збірка п. В. Гончарука на Похороні бл. п. Олександра Нича 12.00
ВИЛЛИНЬҐДОН, Алта. Збірка п. Г. Фушитея з нагоди 50-ліття уродин о. С. Столярчука 11.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Ф. Бойка з нагоди 15-ліття Вінчання Григорія і Наталки Проненків 10.00
РАДВЕЙ, Алта Збірка о. Прот. Д. Ф. Стратійчука на Похороні бл. п. Василя Шикори 10.00
РОРКТОН, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Каролыни Притули 10.00
МИРНАМ, Алта. Збірка о. Прот. А. Хруставки на Похороні бл. п. Василя Щербана 10.00
ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Збірка п. С. Пуляка з нагоди 50-ліття Вінчання Федора і Катерини Ємчуків 10.00
ВИНДЗОР, Онт Пожертва пані Олександри Боднарчук на Похороні її мужа, бл. п. Льва 10.00
ФОВМ ЛЕЙК Саск Збірка о. Прот Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Анастасії Король 8.65
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка о. С. Зузака на Хрестинах Соні Іванки, донечки п-ва Івана й Марії Кухтів 8.50
ДЕЙТОНА БІЧ, Флорида, ЗДА. Пожертва д-ра П. А. Дрогомера 6.00
МАКАРОФФ, Ман. Збірка о. І Швеця на Похороні бл. п. Івана Галіревича 6.00
РАЙН, Саск. Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Івана Кадещука 5.50
СТОРНОВЕЙ, Саск. Збірка о. П Бублика на Похороні бл. п. Анни Ягольницької 5.50
ВЕҐРЕВИЛЛ Алта Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Николи Харука 5.50
ВЕРНОН, Б. К. Збірка о. Прот. Г. О. Васильева на Похороні бл. п. Теодора Чепезюка 5.15
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка на Похороні бл. п. Марії Луцик 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Пожертва п. Петра Балана 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка на Похороні бл. п. Григорука 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Пожертва п. Петра Балана 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка на Похороні бл. п. Петра Григорука 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка п. В. Савчука на Похороні бл. п. Михайла Гриби 5.00
ГУДІВ, Саск. Збірка о. М. Коленича на Похороні бл. п. Сильвії Богай 5.00
СТ ДЖУЛІЄН, Саск Збірка п. С. Михайлюка на Похороні бл. п. Юрка Білика 5.00
ВИНФІЛД, Іл., ЗДА. Пожертва п. Гр. Семочка в пам'ять бл. п. Л. Боднарчука з Виндзор, Онт., і Н. Кирилюка з Геллок, Мінн, ЗДА 5.00
ОШАВА Онт. Збірка о. Прот. П. Запарнюка з нагоди Поминального Богослуження по бл. п. Іванові і Домці Погурських 5.00
ПЕМБІНА, Н. Д., ЗДА Пожертва місцевої Укр. Прав. Громади в пам'ять її члена, бл п. Николи Кирилюка 5.00
МЕРІБРИДЖ, Саск. Збірка о. С. Ґреділя на Похороні бл. п Параскевії Ладубець 5.00
ГЕЛЛОК, Мінн., ЗДА Збірка о. Прот. П. Стефюка на прощальній вечірці в честь Івана і Петра Пастухів 5.00
ВИММЕР, Саск. Збірка о. Е. Приступи на Похороні бл п. Григорія Волошина 5.00
СОЛБУРІ Онт. Пожертва Укр Жіночого Товариства ім св. Ольги — переслав о. Т. Славченко 5.00
ШОРТДЕРІЛ Ман Збірка о І Швеця на Похороні бл. п. Івана Яловеги 5.00
ВІННІПЕҐ, Ман Пожертва о. Т. Глуханюка з нагоди його Висвячення 5.00
СОЛБУРІ, Онт Збірка п. М Тихончука з нагоди Хрещення Володимира, синка панства Франка і Ліни Озімковських 5.00
БАРРГЕД, Алта Збірка о д-ра С. Сасса з нагоди Канонічної Візитації Владики Андрея 5.00
ВІЛЬНА, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Похороні бл. п. Онуфрія Слободяна 5.00
ЕДМОНТОН, Алта. Пожертва пані Наталі Базюк з нагоди закінчення університетських студій п. Євгеном Шевчишиним 5.00
ІНСІНҐЕР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Цілі Чоботар 4.00
ТЮДОР, Саск. Збірка о. Я. Пука на Похороні бл. п. Катерини Ярмічук 3.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Іван Роляк	Вест Селкирк, Ман.	2.00
Дмитро Котик	Форт Френсес, Онт.	2.00
о. Е. Труфин	Етелберт, Ман.	2.00
Василь Сайко	Ди Па, Ман.	2.00
Михайло Євчин	Форт Френсес, Онт.	2.00
Разом		10.00
Н Рибачук	Ню Йорк, ЗДА	1.60
Стефан Хомик	Монтреал, Квебек.	1.00
Михайло Павлишин	Брендон, Ман.	1.00
В. Н. Грушка	Сторджис, Саск.	1.00
М. В. Дмитрів	Прісвилл, Саск.	1.00
Павло Лисак	Равна Веллій, Алта.	1.00
Олекса Козяр	Рочестер, Алта.	1.00
Разом		6.00

„НАЙКРАЩІ ПРОПОВІДІ 1962 Р."

Видавництво D. Van Nostrand Co. (Princenton, New Jersey, U.S.A.) видало книжку п.з. „Best Sermons: Volume VIII, 1962", в якій опубліковані відзначені проповіді духовних за 1962 рік.

Між цими проповідями є також проповідь Американського Екзарха Константинопольського Патріярха Митрополита Якова, на тему „Єдности Християнських Церков", яку він виголосив по телевізії в ЗДА 11 березня 1961 р.

За останні 10 років в автомобільних випадках у Канаді згинуло 25,000 осіб, а покалічених було 500,000 осіб. У цих же катастрофах у Канаді щороку гине 3,000 людей.

25-те Храмове Свято у Ванкувері

Цього року відбулося 25-те Храмове Свято Св.-Троїцької церкви, яке з року на рік тут святкується. Але продовж перших 13 років Храмові Богослужения не відбувались у своїй церкві, бо лише 12 літ тому — 1950 року на Великдень, відбулося перше Богослуження у своїй власній новозбудованій гарній українській православній церкві Св. Тройці. Уже 12 разів, щороку підряд, православні українці з радістю зустрічають тут Храмовий Празник і дякують у спільній молитві Всевишньому за ласки і щедроти, що Він посилає нам.

Це 25-те Храмове Свято пройшло у нас з великим торжеством та піднесенні духа, бо в цей день офіційно започатковано збірку фондів на розбудову Громади коштом до 250 тисяч долярів. (Про плян розбудови писалось уже в нашій пресі раніше). Крім того ще перед цим Святом розпочалося й розмальовування вівтаря членом Громади, малярем п Пушкою.

Ще до початку Богослуження наша парафіяльна заля, церква знадвору та всередині були, за українською традицією, уквітчані зеленню. У вівтарі на престолі, на карнизах перед іконостасом і на столах у церкві було розставлено вази з дуже гарними живими квітами, що були підібрані спеціяльно до традиції наших українських православних Зелених Свят.

Храмове Богослуження розпочалося о 9 год. ранку парохом о. П. Сацевичем і о. І Гикавим. Співав дуже гарно церковний хор під керівництвом В. Ільчука, а вкінці відбувся Обхід церкви. Усе пройшло високоторжественно, величаво й дуже гарно. По закінченні цього парохи й присутні в церкві пішли на спільну фотознімку, яку зроблено перед входом до церкви і в присутности ще перед тим прибувших парохів сусідніх Громад – о. Дебрина й о. Костюка. Фотознімку зробив відомий у нас п. Д. Савчук.

Після цього всі пішли до парафіяльної залі на братський храмовий обід, який приготовило Жін. Т-во ім Лесі Українки. Хор проспівав „Отче наш", а о Сацевич проказав молитву й поблагословив страви.

По обіді розпочалися високоторжественні й ділові промови, що були повязані з 25-им Храмовим Святом і потребами розбудови громадського церковного життя у Св.-Троїцькій Громаді, бо ця Громада в найближчі роки повинна стати майбутнім українським центром усієї Ванкуверщини. Промовляли: голова Громади п. С. Крипс, о. І. Гикавий, о. Дебрин, о. Костюк і гість з Міннеаполісу, С. Ш. А., проф. Т. Луців. Усі промовці щиро вітали нас із 25-им Храмовим Святом і закликали всіх членів Громади та прихильників складати свої щирі пожертви у фонд розбудови Громади Проф. Луців вітав усіх присутніх, оо. парохів і нашу Громаду від усіх українських парафій у Міннеаполісі Він, як громадянин С. Ш. А., радіє Українською Православною Церквою в Канаді, бо вона нагадує йому рідну Україну. Проф. Луців, що проїздами познайомився з Укр. Правосл. Громадою у Сіаттел, С. Ш. А., прохав нашу Громаду своїм духом наснажити згадану сусідню рідну Громаду-посестру, що могла б розвиватися скоріше.

Про хід збірки інформував присутніх на братському обіді п. Гузик. Він прочитав листу імен усіх жертводавців і дякував, що вони складали пожертви ще до часу офіційного проголошення збірки. З великою приємністю всі прийняли вістку, що голова Громади п. С. Крипс з дружиною внесли готівкою у фонд розбудови тисячу (1,000.00) дол; за ними йшли п-во Пушка, що пожертвували готівкою 300.00 дол. Далі були інші жертводавці, що склали менші пожертви. На знак подяки всіх їх зустрічали рясними оплесками.

Офіційну збірку на розбудову Громади започаткувала голова відділу СУК ім. Лесі Українки пані Лазарович. Вона закликала всіх щиро відгукнутися на заклик Збіркового Комітету і проголосила, що відділ СУК в цю хвилину передає у фонд розбудови чека на тисячу (1,000.00) дол. Усі присутні, як подяку за це всій цій організації, виразили спонтанними, одушевленими оплесками.

З великою приємністю всі присутні прийняли промову голови Старшого СУМК п. Торупка. Він спочатку подякував батькам і всім православним українцям, що передали СУМК-ові любов до рідної Української Православної Церкви й до України, а потім додав, що Старший СУМК деклярує на фонд розбудови Громади 1,000 дол. і як перший внесок, він подав чек на суму 200 дол. — на конто згаданої декларації, — за що одержав щире спасибі.

За цим почали поступати до збірщиків і уповноважених декларації й пожертви у фонд розбудови. Їх було так багато, що згадати всіх тут просто неможливо. Але слід відмітити гарний приклад члена нашої Громади п. М. Креп'якевича, який від себе склав пожертву 100 дол. й додатково деклярував 400 дол. Усі жертводавці одержали велику подяку, виявлену всіма щирими бурхливими оплесками.

У підсумкові до початків збірки можна сказати, що вона почалася добре. До часу закінчення братського празникового обіду поступило в фонд розбудови понад **сім тисяч долярів.** Та це лише початок. На довершення постанови надзвичайних зборів потрібно мати фонди в сотні тисяч долярів. Тому всі наші братські організації повинні піти за прикладом СУК і СУМК, а члени Громади й прихильники за прикладом п-ва Крипс, п-ва Пушка і старенького, але щирого п. М Креп'якевича. Нехай не буде в Ванкувері ні однієї такої нашої організації та православного українця, що не склали б пожертви у фонд розбудови Громади! Ванкувер тепер став перед іспитом своєї релігійно-національної зрілости й свідомости. Усі, як один, за розбудову, бо тільки в єдності сила!

Гарно, святковано й по-діловому пройшло у Ванкувері 25-те Храмове Свято — Престольний празник. Сам же Ювілей 25-ліття Св.-Троїцької Парафії має відбутися восени ц. р. Уже тепер наш настоятель о. Петро Сацевич, енергійний, високоідейний служитель нашої рідної Української Православної Церкви і поневоленої України, почав готуватись до Ювілею 25-х роковин Св.-Троїцької церкви у Ванкувері. Велику працю у підготові до згаданого Ювілею має вкласти СУК ім. Лесі Українки під головуванням щиро відданої і працьовитої на добро нашої Церкви пані Лазарович. Розпочав уже деяку працю й спеціяльний Ювілейний Комітет, створений Управою Громади. Усі щиро взялися за працю, щоб Ювілей 25-ліття пройшов якнайкраще. Але, як це буває завжди і всюди, при тому виявлялися вже й недоліки. Ювілейний Комітет покищо розпочав свою працю без належної координації з парохом Громади о. Сацевичем і Відділом СУК ім. Лесі Українки. Однак ці недоліки можна тепер усунути, як тільки буде призначено головою Ювілею 25-ліття Св.-Троїцької церкви в Ванкувері о. П. Сацевича. Бо це ж логічно й природньо, що тільки в нього одного є реальні можливості з'єднати всіх, щоб влаштування Ювілею відбулося під кличем „Ми українці всі", і не окремі особи У цьому є запорука успіху Ювілею 25-ліття нашої української православної Св.-Троїцької церкви в Ванкувері.

Ванкуверець.

Храмове Свято й Архиєрейська Візитація у Громаді Св. Юрія Переможця у Форт Френсис, Онт.

У неділю 6-го травня ц. р. Українська Греко-Православна Громада Св. Вмч. Юрія Переможця у Форт Френсис, Онтеріо, урочисто й велично відсвяткувала подвійне Свято: День Покровителя Громади і Архиєрейську Візитацію Громади ВПреосв. Владикою Іларіоном - Митрополитом Вінніпеґу і всієї Канади. Одночасно це Свято було підсумком цілорічної наполегливої праці Громади в напрямку її скріплення й зростання

Під проводом о. Настоятеля й Управи Громада заздалегідь приготувалася до цього дня найкраще, як тільки можна було приготуватися. Програма Свята, хоч була великa і різноманітна, була вирахувана до найменших подробиць, і зразковим переведенням залишила в усіх його учасників якнайкраще враження як про саме Свято, так і про Громаду Св. Юрія

У суботу, напередодні Свята, до міста прибув ВПреосв. Владика Митрополит у почоті Голови Президії Консисторії - о. Д-ра С. В. Савчука, і вони на час свого тут перебування зупинилися в гостинних членів Громади п-ва І. і С. Кунаків власників одного з кращих мотор-готелів (мотелів) в околиці. В пообідніх годинах Дорогі Гості відвідали резиденцію о. Настоятеля й добродійки та були прийняті вечерею в гостинному домі голови Громади п. Юрія Підлубного.

Увечері ВПреп. о. Д-р С. В. Савчук і о Г. Удод соборно відправили Всенічну.

У неділю, ще задовго до прибуття Владики Митрополита, Храм Божий по вінці переповнений вірними - як членами й прихильниками Громади, так і численними гістьми з Вінніпеґу, Кенори, Рейні Ривер й інших околиць.

Точно о год. 9.30 ранку - зустріч Владики Митрополита Перед Храмом красується брама з Хрестом, державним і національним прапорами та написом привіту Владиці Митрополитові. Від брами до авта, в якому прибув Владика, рядами стоять учні Недільної Школи під проводом своїх учительок і посипають квітами Владиці його вхід до Храму Божого. Радісно гудуть дзвони... Від Громади хлібом і сіллю та теплим словом вітає Владику п. Магдарій Настюк - один з основоположників Громади і її довголітній голова а тепер один з господарів Від учнів Української й Недільної Шкіл квітами і привітом, сказаним прекрасною українською мовою, вітає Владику молоденька учениця Ірина Ґушуляк. Останнім вітає Владику о. Настоятель Громади, і прохає його ввійти в цей Храм Божий та помолитися за Громаду, за всіх присутніх і за ввесь український народ. У супроводі духовенства, іподияконів та діточок Владика входить у Храм під урочистий спів хору Громади, під управою диригента В. Андрушка.

У притворі голова Громади й заст. секретарки Відділу С.У.К. ім. Лесі Українки вітають гостей святковим „Христос Воскрес" та святковими відзнаками, а учні Української Школи вручають кожному спеціяльну 8-сторінкову програму.

Шість учнів місцевої Недільної Школи та два студенти-богослови з Вінніпеґу виконують обов'язки Іподияконів, а о. Диякон (тепер уже священик) Є. Стефанюк читає вхідні й облачальні молитви. Сотні вірних у Храмі, з того третина дітей разом з хором відповідають на Благословення Митрополита величним співом „Христос Воскрес із мертвих.." Більшість з присутніх вперше у своєму житті були присутні на Архиерейській Службі Божій відправлюваній з Дияконом.

Після облачення Владика Митрополит при співі всієї церкви звершив Мале Освячення Храму, що після недавно скінченої перебудови, направи й малювання приведений в найкращий вигляд.

З великою увагою вірні вислухали Святкову Євангелію, прочитану о. Д-ром С. В. Савчуком, та Слова Владики Митрополита на тему про обов'язки християнина в сьогоднішньому світі.

По Великому Вході відбулося Висвячення в священичий сан о. Диякона Євгена Стефанюка. Ця подія, як і участь Диякона в Архиерейській Службі Божій була також подією небувалою ще в цій Громаді, що звичайно подвоїло святковий настрій вірних.

При кінці Богослужения о. Настоятель подякував Владиці Митрополитові за таку глибоку батьківську науку, о. Д-ру С. В. Савчуку — за звеличення Свята своєю присутністю, вірним — за численну участь, а нововисвяченому о. Євгену від імені всієї Громади побажав найкращих успіхів у його майбутній пастирській праці.

Многоліттям Владиці Митрополитові, Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, її Проводові. Духовенству й вірним та Громаді Св Юрія Переможця закінчилася Архиерейська Служба Божа.

Після Служби Божої всі присутні на Святі були запрошені на спільне свячене й празниковий братський обід до місцевої читальні „Просвіти" 12 впорядчиків з синьо-жовтими пов'язками на рукавах служать гостям всякими інформаціями та дають всяку потрібну допомогу. При вході в залю вірні вітають Владику співом „Христос Воскрес", під час якого Владика освячує й благословляє страви, щедро й майстерно приготовані Відділом С.У.К. ім. Лесі Українки. На стіні над головним столом — напис-гасло Найвищого Ієрарха нашої Церкви: „Служити народові — то служити Богові!"

По обіді коротким словом о. Настоятель відкриває святкову програму та запрохає до слова голову Громади п. Юрія Підлубного. Привітавши Владику Митрополита, о. Д-ра С. В. Савчука та всіх дорогих гостей з-поза міста, а місцевих поздоровивши з Храмовим Святом, голова передав ведення дальшої програми двом господарям, якими були: п. Антон Буяр - заступник голови, і п. Никола Андрушко — культурно-освітній референт.

З великою увагою присутні вислухали Слово Владики Митрополита про ідеологічні основи, на яких стоїть Українська Греко-Православна Церква в Канаді, та про значення Церкви для всього українського народу. Після Митрополичого Слова теплими й короткими привітами вітали Громаду з її Святом представники сусідніх Громад: п Караїм з Рейні Ривер, п. Горбатюк з Кенори, п. Тарновецький від Громади Св Михаїла у Вінніпезі, п. В. Коцюба від місцевого Т-ва „Просвіта", далі представниця від Жіночого Т-ва в Кенорі та пані Ольга Завісляк від Провінціональної Екзекутиви С.У.К. на Манітобу. Особливо теплим і зворушливим привітом вітав Владику Митрополита, присутнє Духовенство та всіх гостей на Святі місцевий Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки — це привітання висловила секретарка Відділу пані Анна Буяр. Відповідаючи на численні подяки Відділу за таку його зорганізованість в приготуванні до Свята, пані Буяр між іншим сказала: „Нам, членкиням Відділу, було надзвичайно приємно послужити Вам сьогодні, Дорогі Гості, так, як є, було й завжди буде приємно нам служити своєму народові і його Рідній Церкві!"

Після привітів відбувся концерт учнів Української Школи під управою учительок — добр. Л. Удод і пані П. Басараби. Своїми хоровими піснями, деклямаціями, сольоспівами й дуетами молоді виконавці не лише гідно звеличили це Свято, але так само гідно представили свою Школу.

Далі слідували привіти п. В Сарчука — генерального секретаря К.У.К., і п. В. Буряника від Провінціональної Екзекутиви С.У.С. на Манітобу. Перший промовець звернув увагу присутніх на потребу спільної й зорганізованої акції всіх українців у Канаді

для заведення української мови по державних школах, а другий промовець звернув увагу на основні кличі С.У.С. — самопошана, самодіяльність і самостійність.

Теплим словом привітав Громаду новорисвячений о. Євген Стефанюк, підкресливши, що цього дня й цієї Громади він не забуде ніколи у своєму житті, бо з цим днем і з цим місцем пов'язаний найбільший день його життя, коли він удостоївся тут сану священика Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Останнім з гостей сказав слово Голова Президії Консисторії Протопресв. Д-р С. В. Савчук. Тема слова Голови Президії Консисторії надзвичайно важлива як для загалу вірних Церкви, так зокрема й для місцевої Громади, а це тема, яку можна назвати: „Українська Греко-Православна Церква в Канаді в очах чужинців". Як сама тема, так і спосіб її представлення викликав глибоке зацікавлення присутніх на Святі та кількакратне винагородження промовця рясними оплесками.

„Зайняті своєю працею і своїми щоденними обов'язками", між іншими, сказав промовець, „ми часто не звертаємо уваги на те, що ми вже маємо, що ми зробили і яка ця зроблена праця важлива". Сьогодні вже високопоставлені представники Православних Церков інших народів ставлять нашу Церкву в приклад своїм вірним, уважають собі великою честю бути в нашого Владики Митрополита чи відслужити в нашій Митрополичій Катедрі, і це найкращий доказ канонічности нашої Церкви і благодатности її Духовенства!"

На закінчення програми Свята о. Настоятель ще раз подякував від себе й від Громади всім промовцям і гостям та, доповнюючи Слово Владики Митрополита й Голови Президії Консисторії, закінчив, що наша Церква горда не лише своєю великою тисячолітньою православною культурою й сьогоднішніми моральними й матеріяльними скарбами, які ми маємо в Канаді, але ми є і повинні бути горді ще й тим, що ми маємо наш Провід, якого хотіла б мати неодна Церква в себе, ми маємо жертвенне й віддане Христові й українському народові Духовенство, якого також бракує багатьом Церквам, а також гордість наша — це жертвенні й віддані своїй Церкві її вірні, яких також хотіла б мати в себе неодна Церква.

Благословенням Владики Митрополита, загальним співом „Христос Воскрес" та українським національним гимном закінчилася ця урочиста й незабутня програма. Після закінчення Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки приймав усіх присутніх вечерею, за якою вірні ділилися своїми думками з своїм Митрополитом і Головою Президії Консисторії про поточні церковні справи та враженням з цього Свята. Багато з присутніх старших громадян і гостей висказувались, що вони на своєму віку не пам'ятають такого свята, що б дорівнювало цьому своєю зорганізованістю й душевним вдоволенням.

Член Громади.

Відкриття Всеканадійської Катедри

(Передано 15 липня 1962 р. радіостанцією СКУА в Едмонтоні)

Минулої неділі, 8-го липня, у Вінніпезі відбулося урочисте відкриття й посвячення Митрополичої Всеканадійської Катедри Пресвятої Тройці Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Уся ця велика й радісна урочистість розпочалася величавою Службою Божою, що її відправив Високопреосвященніший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади в сослуженні Високопреподобного о. Протопресвітера д-ра С. В. Савчука — Голови Президії Консисторії та десятьох священиків з Вінніпегу й інших місцевостей широкої Канади, що прибули на це велике й урочисте Свято. Понад десять іподияконів прислужували цього дня коло Святого Престола. Велично й радісно, по-мистецькому співав катедральний хор під управою широко відомого диригента Володимира Богоноса. Близько тисячі вірних з різних кінців Канади цього дня з глибокою побожністю молилися в новозбудованому (просторому, гарної акустики) храмі Божому.

У проповіді Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА цього дня було неодноразово підкреслено: „Сьогодні, Великий і історичний день в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді: наша Свята Церква високо зросла й пишно розвинулась, і на чолі її стає закінчена Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Тройці в Вінніпегу. Всеканадійська Митрополича Катедра мусить стати рідною Матір'ю для всіх православних Церков у Канаді, — вона мусить стати для них правдивим зразком усього церковного й духовного життя. По всьому православному світі прийнято, що Катедри стають головними центрами духовно-релігійного життя всього краю, і такою власне мусить бути і наша всеканадійська Святиня. Із нашої Катедри Пресвятої Тройці, як із великого церковного центру, виходять усі Послання Митрополита нашої Церкви, тут він відправляє спасенні Богослужби, тут він гаряче молиться за всю Канаду й за ввесь український народ, тут він проповідує і навчає Слова Істини всю православну Канаду".

Такі повчальні й глибокозмістовні були слова Високопреосвященнішого Владики ІЛАРІОНА.

В офіційній програмі, що відбулася цього дня по братському обіді, багато було промов і привітань з нагоди цього великого Свята, а серед них і промова Високодостойного Дафа Роблина — прем'єра Манітоби, що особисто прибув на Свято. Також багато було надіслано писемних привітів: від Високопреосвященнішого Владики МИХАЇЛА — Архиєпископа Торонта й Східньої Канади, Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ — Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, Високодостойного Джана Діфенбейкера — прем'єра Канади, Дафа Роблина — прем'єра Манітоби, Стефана Дзюби — посадника міста Вінніпегу, і багато-багато інших.

З приємністю стверджуємо, що новозбудована Митрополича Катедра своєю архітектурою велично оздобила місто Вінніпег.

Відкриття й посвячення новозбудованої Митрополичої Катедри Пресвятої Тройці є новою світлою сторінкою в історії православних українців, це є також новою і світлою сторінкою в історії поселення українців у Канаді й разом з цим великою радістю для всіх українців в розсіянні, зокрема тих, що в Україні, де Українську Прєдківську Православну Церкву знищено, а тут вона міцніє і ввесь час зростає на славу Божу й радість усього православного українського народу.

К. Теличко.

40-ліття подружжя Василя і Агафії Перепелюків

Дня 2-го серпня 1962 року сповнилося 40 років подружнього життя п-ва Василя й Агафії Перепелюків у Флин Флон, Ман.

Зміст життя подружжя Василя й Агафії Перепелюків у суспільній ділянці найвимовніше можна окреслити двома словами: **велика жертвенність**; їхня жертвенність на всі українські справи, а зокрема й на справи національно-церковні в Канаді досі не має для себе подібного прикладу щодо її великих, ба — велетенських розмірів: подружжя Перепелюки впродовж 40 років свого подружнього життя пожертвували на українські загальні справи, з національно-церковними включно, таку суму грошей, що може здаватися фантастичною, а проте вона є дійсною, — сума їхніх пожертв уже становить **кільканадесят тисяч долярів!**

Не зважаючи на дошкульний брак часу через жваву ширших розмірів торгівлю, п. В. Перепелюк запопадливо, ентузіястично поширює нашу пресу — „Вісника" й „Український Голос".

В історії „Вісника" навіки буде вписаний цей факт, що п. В. Перепелюк іноді за власні гроші передплачує „Вісника" для інших, щоб вони читали його.

З огляду на вищезгадані факти можна й треба ставити питання: чи є ще хто такий, що міг би тут сперечити з подружжям Перепелюками?

Уся наша спільнота і її Церква діють тепер під знаками кампанії за фондами на нові будинки Колеґії Св. Андрея — тим разом уже на площі Манітобського університету, з яким ця Колеґія 1962 року ввійшла в асоціяцію, і тут, як було сподівано, вони одні з перших найбільше своєї уваги звернули на справу кампанії на нову Колеґію, бо вони глибоко свідомі, що факт асоціяції нашої Колеґії з університетом і поставлення будинків Колеґії на університетській площі — це новий, великий і світлий розділ в історії нашої спільноти в Канаді, її національної Церкви та взагалі всього українства в Канаді.

П-во Перепелюки належать тут до перших піонерів кампанії на нову Колеґію, а на листі більших пожертв, що згодом будуть спеціяльно проголошені, як частина ма-

теріялу до історії Колеґії Св. Андрея, сума особистих пожертв п-ва Перепелюків на цю преважливу справу буде, як завжди, займати передове місце своїми **княжими дарами**.

П-во Перепелюки хоч уже довгими роками стали відомі, як визначні меценати наших національно-церковних справ, у початках свого подружнього життя ступили на досить трудний шлях змагання за кращу майбутність своєї родини і свого народу.

Народжені в околиці Сифтон у Манітобі п-во Перепелюки в цій таки околиці подружилися 2-го серпня 1922 року; пані Агафія Перепелюк походить з родини Роля. До 1935 року вони фармерували в околиці Сифтон; їхня фарма була зразковою. Року 1935 перебравшись до містечка Рорктон, заснували там крамницю, яку провадили до 1947 року, а при тому ревно трудилися на різних ділянках загально-громадського й національно-церковного життя. У Рорктоні їхні діти — Іван, Володимир, Орест, Зоня й Надія — почали ходити до школи. Подружжя Перепелюки, самі тяжко працюючи, одночасно дбали про зразкове громадське, національне й релігійне виховання своїх дітей, і деякі з них були питомцями Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, а інші — питомцями Колеґії Св. Андрея. Сини тепер допомагають їм у їхніх торговельних підприємствах; дочки ж після закінчення фахової освіти працюють за своїми професіями — Зоня є медичною сестрою, а Надія стенографісткою.

Як тяжко доводилося подружжю Перепелюкам перемагати важкою невсипущою працею ті трудноші на шляху, яким вони прямували до того успіху, який вони тепер мають, свідчить такий вимовний факт, що вони не тільки 1922 року, зараз по шлюбі, але й пізніше деякий час не могли спромогтися на такий „люксус", як пошлюбна подорож, і надолужили це аж 1948 року своєю подорожжю по Америці.

Свої широковідомі тепер торговельні підприємства п-во Перепелюки започаткували своєю крамницею у Флин Флон 1947 року. Продовж дальших років вони розбудували своє підприємство до тієї міри, що поширили свою крамницю також і на містечко Лин Лейк, де вони побудували велику крамницю. Року 1960-го вони чудово по-модерному перебудували свою величаву крамницю у Флин Флон.

Наша спільнота шанує подружжя Перепелюків і радіє їхніми успіхами у торговельному підприємстві, з якого вони показну частину постійно жертвують на українські справи.

Видавництво „Вісник" бажає Панству Василеві й Агафії Перепелюкам й надальше прожити в щасті, здоров'ї й мирі християнськім, і нехай це привітання буде одночасно висловом таких же побажань П-ву Перепелюкам і від усієї нашої спільноти та її Святої Церкви, — на Многії Літа!

РОДИННА УРОЧИСТІСТЬ
Мелфорт, Саск.

У неділю 3-го червня 1962 року в родині Анни і Костя Копачівських, які мешкають у Мелфорт, Саск., відбулася родинна урочистість. Того дня родина Копачівських та знайомі зійшлися до хати п. К. Копачівського, пошанувати п. Костя Копачівського з нагоди 63-ліття з дня його народження.

Пан. Кость Копачівський народився 3-го червня 1899 р. в с. Красівці, Тернопільського повіту, західня Україна. 1921 року він одружився з Анною Дурай, яка походить з того самого села (Красівки). У Канаду він прибув 1926 року й поселився в околиці Бруксбі, Саск., тут він працював на фармах, а двома роками пізніше прибула його дружина Анна Копачівська.

З 1958 року п-во Копачівські проживають у Мелфорт, Саск. Тут вони належать до місцевої Української Православної Церковної Громади.

У Мелфортській Українській Православній Церковній Громаді п. К. Копачівський бере активну участь, займаючи становище дяка і секретаря Управи Громади.

Після гостинного прийняття почалися промови. Промовляли: п. Й. Щербій, п. Д. Ткачук, п. Г. Дизура та парох о. М. Критюк.

Під кінець на заклик пароха о. М. Критюка присутні зложили на добродійні цілі вісім долярів, з чого призначено п'ять долярів на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі.

Всім Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятові нехай Господь пошле довгих і благих літ!

о. М. Критюк.

ХРЕСТИНИ
Содбурі, Онт.

У неділю, 11 березня ц. р. в церкві Св. Володимира в Содбурі відбулося Св. Тайнство Хрещення Володимира — сина подружжя Франца й Ліни Озінковських. Хресними батьками були: М. Тихончук і М. Макаренко. Св. Тайнство Хрещення звершив о. Тарас Славченко — парох Української Православної Громади у Содбурі.

Після Хрещення друзі та знайомі п-ва Озінковських були запрошені до їхнього дому на обід. Насамперед була молитва, яку проказав о. Тарас Славченко, опісля гості забавлялися до пізнього вечора.

На заклик хресних батьків гості зложили щедрі дари для маленького Володимира, а також не забули й за нашу Церкву, — кожен по змозі зложив щирий дар, з чого п'ять доларов призначено на „Вісник".

Під кінець проспівано Многоліття новоохрещеному Володимирові, його батькам, сестрам, братові і хресним батькам.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеному Володимирові многих літ прожити!

Присутній

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

Жіноче Товариство ім. Лесі Українки при Українському Народньому Домі в Вінніпезі	$5.00
З нагоди Ювілею 70-ліття п. Павла Осадчука з Дорбен, Ман.	50.00
Григорій Осьмак, Брантфор, Онт.	10.00
Іван Кірисик, Брантфорд	2.00
Григорій Ковальський, Брантфорд	5.00
Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Николая Гнатюка	20.00
Збірка о. І. Куліша на Похороні бл. п. Кирила Бугери з Гілберт Плейн, Ман.	26.00
Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Івана Демчука з Торонто, Онт.	30.00
Михайло Половий, Спокен, Ваш., С. Ш. А.	10.00
Пані І. Чепесюк, Форт Вілліям, Онт.	50.00
Нестор Крішкевич, Вінніпеґ, Ман.	10.00
М. Коваль, Малт, Ман.	50.00
Збірка на Похороні бл. п. Луки Кульбаби, Сендгіл, Ман.	10.95
Збірка на весіллі п-ва Пилипа і Марії Дубінчуків, Торонто	14.00
Збірка о. І. Мельника на Похороні бл. п. Мих. Веселовського з Спірит Ривер, Алта.	12.00

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ЛУКА КУЛЬБАБА
Сендгіл, Ман.
(Поминки)

Уже проминуло п'ять років з того часу, коли розійшлася сумна вістка в околиці Сендгіл, що відійшов у вічний спочинок бл. п. Лука Кульбаба.

Покійний Лука народився 28-го жовтня 1881 року в селі Камінках, повіт Скала в Галичині. У Канаду він приїхав, коли йому було 20 років. Сюди він прибув шукати кращої долі, коли приїхав у Канаду 1901 року, і став одним з тих наших давніх поселенців, які приїхали в Канаду ще перед першою світовою війною. Побувши в Канаді вісім років, Покійний 28-го жовтня 1909 року одружився з Марією Долішною.

Покійний все своє життя прожив в околиці Сендгіл, — тут він фармерував 48 років - аж до своєї смерті. Тут, у цій околиці, коли розбудовувалася наша Церква, він був першим, що прийшов показати шлях до розбудови нашої Церковної Громади. Він завжди працював при церкві, і завжди займався тими справами, що були на користь нашій Церкві й українського народу.

Покійний упокоївся 4-го травня 1957 року. У смутку він залишив свою дружину Марію, п'ять синів і п'ять дочок, які оплакують смерть свого батька. Його сини: Іван у Брентфорді, Онт., Стефан і Микола у Вінніпезі, Гренько у Ванкувері, Федько в Калґарі; доньки: Ганька Кульзуцька і Юстина Денисюк у Вінніпезі, Паранька Буштинська, Руська Комар, і Варвара — всі в Торонто. Покійний також залишив у смутку двох братів — Івана й Василя, які живуть у Сендгіл; дві сестри - Тетьля Тарновська в Сендгіл і Паранька Кульбаба в Вінніпезі; він також залишив 12 внуків.

Цього року, 24-го червня, після Служби Божої в місцевій церкві, всі учасники вийшли на цвинтар коло церкви і тут була відправлена Панахида й Освячення Хреста на могилі бл. п. Луки, а 2-го липня цього року родина Покійного запросила сусідів з околиці Сендгіл, щоб з'їхалися до церкви на Заупокійну Службу за бл. п. Луку. Службу відправив о. Стефанюк, а дяком був п. Мамчур з Тиндал, Ман.

Після Богослуження на заклик о. Стефанюка родина і сусіди зложили $10.95, які були призначені на нову Колеґію Св. Андрея, як Невянучий Вінок Покійному. Після Богослуження всі вийшли на цвинтар, де була відправлена Панахида над гробом Покійного. По закінченні Панахиди всі присутні зібралися біля церкви надворі, де була родиною Покійного приготовлена перекуска.

Родина оцим складає подяку всім тим, що прийшли на Заупокійну Службу Божу помолитися за її мужа й батька, бо, як усі ми знаємо, це є виконання Божого повелін-

ня — щоб ми молилися один за одного, і за тих, що вже від нас відійшли.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Є. С.

БЛ. П. ФЕДІР СІРИЙ
Ванкувер, Б. К.

12-го квітня 1962 року, вертаючися з праці, вже коло свого дому несподівано упокоївся бл. п. Федір Сірий, залишивши смутком оповиту дружину Галю, з якою був одружений лише 6 з половиною років.

Покійний Федір народився 11 березня 1903 року в селі Ляшки, Ярославського повіту; у Канаду приїхав у 1928 року — спершу до Калмер, Альберта, а незабаром прибув до Ванкуверу, де жив до кінця свого життя.

Він був членом Товариства Взаїмної Помочі, відділу С. У. М. К., Народнього Дому та одним з перших членів Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Він читав „Український Голос" і „Вісник", був щирим жертводавцем на потреби Церкви, бібліотеки при відділі Взаїмної Помочі і при університеті Б. К. та щиро жертвував на інші народні цілі. Своєю поведінкою, тихою вдачею і розсудністю він з'єднав собі багато приятелів і довір'я в людей.

На Панахиді в переповненому похоронному заведенні співав хор Укр. Православної Громади, а представник трейд юніону у своїх прощальних словах звернув увагу на лагідну й впливову поведінку Покійного між його співробітниками.

Заупокійну Службу Божу, чин Похорону та зворушливе слово звершив місцевий парох о. П. Сацевич в українській православній церкві Пресв. Тройці при великому числі богомільців, що прийшли востанне проявити Покійному свою пошану та провести його на місце вічного спочинку.

При Останньому Цілуванні Громада зібрала коло 40 дол. на потреби Церкви. Тлінні останки Покійного похоронено на українській секції цвинтару Форест Лавн; прощальне слово від Товариства Взаїмної Помочі сказав п. В. Новосад.

Поминальний обід відбувся в домі Покійного; тут дружина Галя висловила подяку всім приятелям за допомогу в улаштуванні Похорону, за приготування обіду, квіти, а п-ву Новосадам — за їхню неоціниму поміч, членам хору і диригентові Української Православної Громади, всім добрим людям, що так численно взяли участь у Похоронних Відправах, за їхні відвідини і вислови розради і співчуття в її, горем прибитій, смутку, та передала на нашу пресу, пожертву, а в тому й на „Вісник" 10 дол.

Ф. Богдан.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — **$2.00**

У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

Canada

БЛ. П. ОНУФРІЙ ЛУПКИЙ
Ледвен, Ман.

У п'ятницю 6-го липня 1962 року після паромісячної недуги упокоївся в лікарні Принсес Іилзебет у Вінніпезі на 89 році життя бл. п. Онуфрій Лупкий, який майже все своє життя прожив в околиці Ледвен, Ман.

Покійний Онуфрій Лупка народився 18 травня 1873 року в селі Пелипця, Борщівського повіту. У Канаду Покійний приїхав 1907 року, і тут перших три роки займався всякою можливою роботою, щоб заробити грошей, щоб можна було спровадити жінку й трое діточок з рідного краю в Канаду. 1910 року з Божою допомогою приїхала в Канаду дружина й трое старших діточок. Усі вони поселилися в околиці Ледвен, де і проживали.

Покійний був одружений з Оленою з дому Єнах. 1931 року відійшла на вічний спочинок дружина покійного Онуфрія. 55 літ прожив Покійний на фармі в цій околиці, а часи були дуже тяжкі. У них було п'ять синів і три дочки, яких треба було доглянути.

Покійний Онуфрій послідні роки, від 1952 року, жив на фармі в Ледвен коло сина Петра — до часу, коли Покійний занедужав, і мусів піти до лікарні до Вінніпеґу. Коли церква в Ледвен розбудовувалася, то покійний Онуфрій був одним з перших, що стали були там до помочі в розбудові своєї рідної Української Церкви. При церкві в Ледвен був парафіянином від початку її заснування в цій місцевості.

Покійний у смутку залишив п'ять синів і три дочки, які оплакують смерть свого батька, а це — Василь у Вінніпезі, Михайло й Іван у Ривертон, Петро у Ледвен і Стефан у Шайло; а також три дочки: Марія Максимчук з Арборг, Маргарета Чамберс і Анна Ройк у Вінніпезі; також оплакують смерть свого діда й прадіда 17 онуків і 21 правнуків.

9-го липня була відслужена Панахида за покійного Онуфрія в похоронному заведенні Кропо в Вінніпезі, а Похорон відбувся зо Святою Літургією в українській православній церкві в Ледвен 10 липня. Похорон відслужив о. Є. Стефанюк, а дяком був пан Й. Бойчук з Вінніпеґу.

При Послідньому Цілуванні присутні в церкві склали $12.96, які призначені на пресовий фонд „Вісника".

По закінченні Похорону родина Покійного запросила всіх присутних до дому, де мешкав Покійник, і тут вони влаштували братський поминальний обід.

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка за їхні пожертви, а душу покійного Онуфрія Милосердний Господь нехай прийме туди, де всі праведні спочивають, а канадська земля нехай буде Йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Є. Стефанюк.

БЛ. П. НИКОЛАЙ ХАРУК
Вегревил, Алта.

Увечері 8-го грудня 1961 р. упокоївся Николай Харук в лікарні в Вегревил, Алберта, проживши 74 роки.

Покійний Николай народився 9 квітня 1887 року у селі Тулова, Снятинського повіту в західній Україні. Малим хлопцем приїхав у Канаду з своїми батьками і 1901 року ця родина поселилася на своїй фармі в околиці Вегревил (Січ-Коломия). Тут він прожив до останнього часу.

У 1912 році він оженився з Анною з роду Дідух, і Господь обдарив їх девятьма дітьми.

З самих початків, покійний Николай тяжко працював на землі, бо обставини так склалися, однак він мав нагоду бути вихованим у доброму християнському домі, як також у чистому українському дусі. Покійний багато причинився до помочі в розбудові своєї рідної Української Православної Церкви і до неї він завжди ходив, а ще головніше — був дяком. Тут треба згадати, що він ніколи не відмовлявся від праці в Управі Церковної Громади, а коли ще був молодшим, то проводив місцевим хором.

Громада в Січі-Коломиї в його особі втратила високогідного працівника; його розважне думання й поведінка давали й іншим приклад до дальшого розвитку громадського життя.

Дім покійного Николая був теплим і привітливим для всіх, що в околицю приїжджали. Своїй родині покійний Николай був добрим мужем і батьком; усі його діти добре говорять і пишуть українською мовою; він також дбав про освічення своїх дітей, бо ж діти і прикладом є — Мирослав є працівником удома і при церкві, Михайло в Мирнам є вчителем в середній школі (гай скул), і всі діти є прикладом свого дому.

Панахида відбулася в церкві Св. Володимира в Вегревил, а Похорон відбувся в церкві Успіння Пресв. Богородиці в Січ-Коломия, в церкві при якій Покійний вірно служив і так любив її. Похорон зо Службою Божою звершив наш настоятель о. М. Крищук, який виголосив проповідь на тему: „Правдиво наслідувати Христову Науку в Христовій Церкві".

Покійний Николай залишив нашу Громаду в смутку, але його пам'ять спонукуватиме до кращої праці в Божому винограднику, а для дружини Анни і дітей Покійний залишив ще ідеал на довгі літа.

У смутку залишив він Анну — дружину і дочок — Софію Вандига, Наталію Харук, Ольгу Касіян, Зеновію, з синів Ольгу Касіян, Зеновію, і синів Келгарі, Ігора в Келгарі, Михайла в Мирнам, Нестора в Едмонтоні, а також 14 внуків і 3 правнуків.

Нев'янучий Вінок призначений на місцеву церкву, а родина дала 10 долярів на пресовий фонд „Вісника".

Нехай Всемилосердний Господь подасть Тобі спокій у Святих Оселях Своїх.

Сусід, член Управи Громади.

ПОДЯКА

Родина складає щиру подяку, парохові Всеч. о. М. Крищукові за його повчальну науку і за таку гарну і теплу обслугу, як також Жіночому Товариству при церкві і всім сусідам і приятелям.

Мама й діти.

Бл. П. ЮРІЙ БІЛИК
Ст. Джуліен, Саск.

У п'ятницю 20 квітня ц. р. по довгій недузі упокоївся в лікарні у Вакав, Саск., на 71 році життя Юрій Білик.

Покійний полишив дружину Параску, сина Василя, чотири дочки, дванадцять внуків, три правнуки і двох братів — Матея й Михайла.

Панахиду по Покійному відправив о. М. Стеценко в похоронному домі у Вакав; а Похорон відбувся в Ст. Джуліен, бо Покійний довгі роки там фармерував, там таки декілька років був муніципальним радним („кавнсилор") кілька років займав становище голови („рів") цього муніципалу.

Похорон був дуже великий, бо Покійного загально любили й поважали — як свої, так і чужі; його поховано на місцевому українському православному цвинтарі.

При Послідньому Цілуванні Хреста присутні на прохання о. М. Стеценка зложили на Нев'янучий Вінок 45 долярів, з чого, на бажання родини Покійного, було вислано на будову Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні, а решту вислано на нашу пресу, а в тому дев'ять долярів на „Вісник"— разом і на клішу, і на прес. фонд.

По Похороні родина Покійного видала гарний обід в Народньому Домі, на який були запрошені всі присутні на Похороні.

Покійному Юріеві нехай буде земля легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. Н. КИРИЛЮК
Пембіна, Н. Д., ЗДА.

Серцевий удар забрав нам тут 18 травня ц. р. одного з наших піонерів у цій околиці Николу Кирилюка, одного з фармерів у місцевості Галлок-Міннесота, де він був зразковим як фармер і як член Української Православної Громади.

Покійний був вірним нашої Української Православної Церкви і довший час був головою Церковної Громади. Історія його життя була всіляка — як звичайно.

Никола Кирилюк народився в Сапогові, Борщівського повіту, західня Україна, 19-го грудня 1897 року. Він прибув з батьками в Канаду ще дитиною — 1899 року, і вони поселилися в Стюартборн, Ман., де він і зростав; згодом вони перенеслися до Вайти, Ман. 11-го лютого 1919 року він оженився з Тетяною з Федорчуків у Калієнто, Ман., і 1924 року вони переїхали до Шікаго, ЗДА, де Никола Кирилюк працював, як наглядач будинку Берлінґтон, до 1944 року, а з 1944 року він переїхав на свою фарму у вищезгаданій околиці, і зразково господарив тут до кінця життя. Він помер несподівано при праці вдома.

Похорон Покійного відбувся 22 травня. Похоронні обряди звершив о. Прот. Михайло Юрківський з Вінніпеґу, Ман., з дяком Древняком з Калієнто, Ман. Як звичайно, всі похоронні обряди були православні українські, тільки проповіді були, крім українських, повторені також і по-англійському, бо на Похороні було, крім українців, також і багато англомовних сусідів, яких дуже зацікавив і заімпонував український православний обряд взагалі, і церковний спів зокрема.

Похорон був величавий, а погода була дуже гарна. На Похорон з'їхалися сестри й брати з родини Покійного і його дружини Тетяни — майже вся їхня родина, а також багато приятелів. Присутніх, що прибули востанне попрощатися з Покійним і честь йому віддати, було так багато, що наша невеличка церковця далеко не всіх могла змістити.

Тими особами, що прийшовши віддати Покійному останню прислугу, віднесли його в послідню дорогу, були: Стефан Бойчук, Іван Данильчук, Бен Дженсон, Генрі Мортисон, Джан Гелемос і Джан Денфорт.

По Похороні тут, в Галлоку, всі присутні зійшлися в залі Міської Управи („Сиrі Голл"), де жінки з Єпископальної Церкви помогли видати обід, і це була дуже велика поміч удові пані Тетяні Кирилюк, бо ж тут зійшлося близько 150 осіб українців і не-українців. Пані Тетяна Кирилюк щиро вдячна їм за поміч, бо ж на неї саму цього труду було забагато.

Пані Тетяна Кирилюк і родина щиросердечно дякують о. Прот. М. Юрківському і дякові п. Древнякові, і всім тим, що вчинили останню прислугу Покійному.

У церкві на тацу біля домовини Покійного присутні скинули $51.35 на Нев'янучий Вінок. З цієї суми пані Тетяна Кирилюк призначила $36.86 на Колеґію Св. Андрея, клішу для Посмертної Згадки $4.50 і на нашу пресу, а в тому й 5 долярів на „Вісник".

ВП. Жертводавцям щира подяка! А Тебе, Николо, хоч і далеко від своїх батьків і родини Ти похований на чужині, але на своїй землі, нехай же Господь Бог милує. Нехай земля буде Тобі пером.

Вічна Тобі Пам'ять!

Антін Сапогівський.

Бл. П. ІВАН ЗАСІТКА
Поплерфілд, Манітоба

У п'ятницю 13 липня ц. р. в лікарні Ґрейс у Вінніпезі відійшов у вічний спочинок бл. п. Іван Засітка. Покійний пару тижнів перед смертю занедужав, і його було відвезено до лікарні до Вінніпеґу, де він і упокоївся.

Покійний Іван походив з села Мижнигірець, Станіславівського повіту в західній Україні.

Покійний народився 1882 року, а в Канаді прожив 56 років зо всіх своїх 80 років земного життя. Року 1907 Покійний одружився був з Параскою Леочко і вони незабаром приїхали в Канаду та поселилися в околиці Поплерфілд, де й прожили тут разом 56 років свого подружнього життя.

Похоронні Відправи почалися у вівторок 17 липня Панахидою в українській православній церкві Пресв. Тройці в Паплерфілд. У середу вранці була відслужена Похоронна Відправа, а потім тіло Покійного було відвезено на міський цвинтар, де його і поховано.

Похоронні Відправи відслужив о. Є. Стефанюк. Після Похоронної Відправи при Послідньому Цілуванні на заклик священика присутні зложили Покійному на Нев'янучий Вінок $21.41, а з цього призначено $5.00 на пресовий фонд „Вісника".

Після закінчення Похорону присутні зійшлися до місцевої залі, де був приготований обід. На Похороні й на обіді взяло участь велике число людей з Поплерфілд і з сусідніх околиць, бо Покійний довго жив у цій місцевості і тому знав багато людей з ближчих і дальших околиць.

Покійний залишив у смутку свою дружину Параску, яка проживає в Поплерфілд; він залишив 6 синів: Михайла, Василя, Петра і Йосифа у Поплерфілд, Тому у Ванкувері і Федора в Торенто.

Смерть свого батька також оплакує одна дочка Анна Филипс у Ванкувері. Засмучені смертю свого брата один брат Панько і одна сестра Танія Валок у Поплерфілд.

Усім ВП. Жертводавцям на Похороні сердечна подяка за Нев'янучий Вінок Покійному, а Родині сердечна подяка за великий обід, який вони видали присутнім на Похороні, а Покійникові Вічна Пам'ять, і нехай буде канадська земля Йому легкою!

о. Є. С.

Бл. П. С. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ
Ґронлид, Саск.

У понеділок 8 січня 1962 року по довгій недузі в лікарні у Мелфорт, Саск., упокоївся на 77 році життя бл. п. Стефан Добровольський.

Бл. п. Стефан Добровольський народився в селі Іване Золоте, повіт Заліщики, західна Україна. У Канаду прибув 1904 року, і тут перші роки перебував у Вінніпезі. 1907 року із своїм братом Дмитром перенісся в околицю Ґронлид, Саск. 1910 року він одружився з Юстиною Маскаль, і вони обидвоє ввесь час працювали на фармі, а кілька років тому лишили фермерувати й поселилися в містечку Ґронлид.

Бл. П. Стефан був діяльним членом Української Греко-Православної Церкви, брав активну участь у будуванні церкви й Українського Народнього Дому в Мерівил, Саск., давав щирі пожертви на свою Церковну Громаду й не забував за Все-канадійську Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі, якої він

був одним з фундаторів, був головою Управи Церковної Громади й головою Українського Народнього Дому; і свого часу він був радним у Виллов Крік, Саск., і повіреним (тростом) школи в Мерівил, був добрим батьком родини і вразковим робітником на церковно-громадській ниві, чим придбав собі багато приятелів, які численно прибули на його Похорон.

Бл. П. Стефана похоронено на парафіяльному цвинтарі біля церкви в Громаді в Гроялид. Всі похоронні відправи відправляв місцевий парох о. Прот. Микола Критюк, а дяками були п. І. Іванусь та п. П. Боднарчук. Покійний залишив у смутку дружину Юстину, синів Гаврила і Михайла, дочки Марію Микульську, і Анну Катринюк, двох зятів, дві невістки, 8 внуків та сестру Теклю Маскаль, яка живе у Ванкувері.

Хай милосердний Господь потішить опечалену Родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Стефана прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. К.

ДОПОМОГОВИЙ ФОНД ЦЕРКВИ — 1962.

(Докінчення)

ОКРУГА: ТУ ГИЛС, Алта., Парох: о. А. Тетеренко.

Ту Гилс	$15.00
Іспас	5 25
Шепинці	5.00
Моркемб	5.00
Кейллend	4 65
Чарлс Гвайт	1.00
Бринслей	.80
Разом	36.70
Давфин, Ман. — о. М. Олесюк	55.68
Петлюра, Ман. — о. І. Швець	5.55
Содбурі, Онт. — о. Т. Славченко	12.50
Торонто, Онт. — оо. Прот. П. Самець і Д. Фотій	70.00
Лондон, Онт. — о Прот. И. Магас	8.30
Вікторія, Б. К. — о. М. Дебрин	5.25
Смокі Лейк, Алта. — о. Прот. С. Гребенюк	22.50

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко Православна Свято-Успенська Громада в Верноні, Британська Колюмбія, на неділю 2-го вересня 1962 року.

Запрошує українське громадянство з Келовни, Ревелсток, Кемлупс, Ванкувер, Калгари і Едмонтону, та туристів, що під той час будуть перебувати в цій прекрасній Оканаган долині, на Храм і Канонічну Візитацію Преосвященнішого Владики АНДРЕЯ Єпископа Едмонтону і Західної Епархії при обслузі місцевого пароха і студентів-богословів, Ореста Олекського з Калмар і Василя Васильєва з Едмонтону, Алберта.

о. Прот. Г. О. Васиаїв, парох
Павло Малиш, голова.
Володимир Висота, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

19. **Неділя**, — Преображення Господне-Спаса, — Кенора, Селкірк, Стед, Транскона, (Освячення плодів).
26. **Неділя**, — Дуфрост і Ледани — Храм, Гонор, Поплярфілд.

ВЕРЕСЕНЬ

2. Неділя, — Поплар Парк, Кенора, Транскона.
9. Неділя, — Сулукавт, Тиндал.
16. Неділя, — Кенора, Транскона, Дуфрост.
23. Неділя, — Стед, Плезент Гом, Селкірк
30. Неділя, — Кенора, Гонор, Транскона, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА
СЕРПЕНЬ
12. Неділя — Гіезлин
19. Неділя — Витків
26. Неділя — Гетерлей
28. Вівторок. Успення Прес. Богородиці — Медов Лейк
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. П. БУБЛИКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення Госп. — Донвел (коло Скляруків). Храм
26. Неділя — Ахтимійчукова
28. Вівторок. Успіння Прес. Богородиці — Малепа
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення Господне — Йорктон. Храмове Свято. Посвячення овочів
26. Неділя — Райн
28. Вівторок. Успення Пресв. Богородиці — Врокстон, Посвячення квіток
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2988

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення — Ревелсток
26. Неділя — Вернон
28. Успіння Пресв. М. Бож. — Вернон

ВЕРЕСЕНЬ
2 Неділя (Візитація) - Вернон
9. Неділя — Вернон
16 Неділя — Келовна
21 Різдво Пресв Бог. — Вернон
23 Неділя - Вернон
27 Воздв Чесн Хреста Вернон
Address:
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Address: Box 309, Smoky Lake, Alta.
Tel. 32

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ
12 Неділя — Аррап
19. Неділя, Спаса — Гаес
26. Неділя — Норквей
28. Вівторок, Успіння Пр. Бог. — Мейбридж, Храм
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. ДЕБРИНА
СЕРПЕНЬ
12 Неділя - Чиловак
19 Неділя - Ню Вестмінстер, (Преображення)
26. Неділя - Порт Алберні
28. Вівторок, Успення Пресв. Богор. Ню Вестмінстер
Address: 7187 Grandview Douglas Hwy, Burnaby, B. C.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
СЕРПЕНЬ
19. Неділя Преображення Господ. Храм — Гресланд
26 Неділя — Сараїл
28. Вівторок Усп. Пресв. Богор. — Боїл
11844—85 Str., Edmonton, Alta.
Tel. GR 4-5921

о. СТ. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя, Преображення — Кадет
26. Неділя — Нипавин. Храм
28. Вівторок. Успіння — Сембург
Weirdale, Sask. Tel. 486

о. М. КОЛЕНИЧА
СЕРПЕНЬ
19 Неділя — Брендон
26. Неділя — Брендон
28. Успення Пресв. Богородиці — Брендон

УВАГА! Через стан здоров'я Високопреосвященнішого Митрополита Іларіона — цим повідомляємо що Архиерейської Візитації яка мала відбутися в Брендон, Ман. 12 серпня ц р — не буде.
Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. М. КРИТЮКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення Господне — Брунсбі
26. Неділя — Мелфорт
28. Вівторок. Успіння Пр. Богородиці — Гроналд (північна)
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛЕЦА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя — Сандави
26. Неділя — Вайта
28. Успення Пресв. Богородиці — Арбакка Св. Петра й Павла
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-62.

о. ІВАНА МАРБИ
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преобр. Господне — Кіндерслі
26. Неділя — Оен-Кепон
28. Вівторок. Успення. Храм — Мічем
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя — Мензі. Храм
26. Неділя — Овкбори
28. Успення Пресв. Богородиці — Глен Елмо. Храм
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСЮКА
19 Неділя — Давфин
26 Неділя — Давфин
28 Вівторок. Успіння Богородиці — Дрифтінг Ривер
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК
СЕРПЕНЬ
19. Неділя Преобр. Госп. Спаса — Інсінгер (гай-ний) Свячення овочів
26. Неділя — Вестбрук
28. Вівторок Усп. Пр. Богородиці — Льора. Храм
28. Вівторок Пр. Богородиці — Маморнець Храм. (Ще буде устійнено).
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
Box 163 Hafford, Sask.

о. В. СЛЮЗАРА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя — Спаса. Свячення Овочів — Канора.
19 Неділя. Спаса, Свячення Овочів. Вечірня о год. 7 — Стирджес
26. Неділя — Бюкенан
28. Успення Пресв. Богородиці — Стирджес
Canora, Sask., Ph. 563-5153

О. Д-ра С. С. САССА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя — Баргед

Служба Божа Округи Вестлок, ухвалена Зборами, як Полева Сл. Божа, після якої, предбачено „несподіванки", а дохід призначено на Парафіяльний Дім. Щиро запрошуємо Громади Округи: Баргед, Вестлок, Сингудо, Вайлвуд, Сіба Біч, Атабаску, Галич і Гостей з інших Округ.

26. Неділя — Вестлок
Address: Rev. Dr. S. S. Sass, 11729 - 96 St., Edmonton, Alta, Tel.: GR 7 - 7095.

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя: Преображення Госп. (Священик на відпустці)
26. Неділя — Єллов Крік
26. Неділя — Тарнополь. Вечірня 7 год. веч.
28. Вівторок. Успення Богородиці — Вакав. Храм
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення (Митроп. Візитація) — Сондаан
26. Неділя — Роза
28. Вівторок. Усп. Богородиці. Храм — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преобр. Господне — Егрімонт
Восетна. Вечірня о год. 7 веч.
26. Неділя — Торгилд
Редвей. Вечірня о год. 8 веч.
28. Вівторок. Успення Богородиці — Нюбрук. Храм

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Восетна
9. Неділя — Редватер
16. Неділя — Федора
Торгилд. Вечірня о год .7 веч.
21. П'ятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Редвей
23. Неділя — Егрімонт
Восетна. Вечірня о год. 7 веч.
27. Четвер Воздвиження Ч. Х. — Торгилд
30. Неділя - Редватер
Box 1[redacted] Radway, Alta. Tel. 10.

о. Е. ТРУФИНА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя — Преображення Г. Н. І. Х. (Храм і Розігравка Базарових квитків Окружного Комітету: в Пайн Ривер, Ман. Запрошується всіх вірних сусідних громад взяти якнайчисельнішу участь — співатиме хор з Етелберт, Ман.)
26. Неділя - Гарленд
28. Вівторок (Успіння Пресвятої Богородиці) - Зелена (Ворд) — Річний Празник. Всіх доокoлишніх громад щиро запрошується, взяти участь у цьому святі.
Address: Box 71. Ethelbert, Man. Tel. 3264

о. М. ХОМЕНКО
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преобр. Господне — Фенвуд
26. Неділя - Ґудів
28. Вівторок. Успіння Божої Матері — Габард

ВЕРЕСЕНЬ
2 Неділя - Айтуна
9. Неділя — Мелвіл
16. Неділя — Ґудів
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Айтуна
23. Неділя — Мелвіл
27. Четвер. Воздвиження Х. Г — Ґудів
30. Неділя - Габард
Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Преображення Госп. Спаса — Мирнам
26. Неділя — Лойдмінстер
28. Вівторок — Успення Пресв. Богородиці (Храм) — Славн пол. — Всеч. о. А. Тетеренко
28. Вівторок - Успення Пресв. Богородиці (Храм) - Мусідора — Всеч. о. Прот. А. Хруставка
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Свято Преображення — Петлюра
26. Неділя — Зелена-Мердейл
28. Вівторок. Свято Успення Пресвятої Богородиці — Роблин
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ
19. Неділя, Преображення Господне — Брудергайм
26. Неділя — Пено

УВАГА! Починаючи з 6-го серпня по 17. Рідна Школа в Торсбі.
Address: 9630—109th Ave., Ph.: A-23912. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
СЕРПЕНЬ
19. Неділя. Спаса — „Коло Купровських"
19. Неділя. Спаса — Тафнел
26. Неділя — Випарт
26. Неділя — „Коло Федаків"
28. Вівторок. Успіння Пр. Богор. — Едмор (Храм)
28. Вівторок. Успіння Пр. Богор. — Шіго Полуди. (Храм)
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1962. ЧИСЛО (1965) 17

ПІД КІНЕЦЬ ПІДГОТОВИ ДО КАМПАНІЇ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

НАЙБІЛЬШИЙ ФУНДАТОР КОЛЕГІЇ

Нав'язуючи до поточної кампанії за фондами на будову **нової** Колегії на площі Манітобського університету, на місці буде згадати, що за час свого існування Колегія приєднала собі багато щирих приятелів, які щедро й постійно підтримували її своїми меншими і більшими пожертвами.

Між доцьогочасними жертводавцями Колегії є поважне число осіб, які зложили по тисячу долярів ($1,000.00) і більше, але досі найбільшим жертводавцем-фундатором залишається бл. п. **Ілля Киріяк**, найбільший доцьогочасний український письменник на канадській землі та автор широкознаної повісті „Сини Землі".

Ілля Киріяк глибоко інтересувався Колегією від самих початків її заіснування та бачив її, як завершення організації Української Греко-Православної Церкви в Канаді і як джерело постійного приросту нових священичих сил, без чого ніяка Церква не може довго існувати.

Як він оцінював Колегію — про це можна, принаймні частково, довідатися з його писаного привіту на Ювілейний З'їзд Союзу Українців Самостійників, що відбувся 5-7 липня 1952 року. Обставини склалися так, що привіт цей не був на З'їзді відчитаний (о. д-р С. В. Савчук, на руки якого Киріяк привіт прислав, був відсутній з дому, і він отримав його вже поневчасі), а тим самим згаданий привіт досі ще не був оприлюднений. Цей привіт від І. Киріяка займає 13 сторінок дрібного письма, і своїм змістом він заслуговує на те, щоб його цілістю надрукувати, і це буде у відповідний час зроблене, а тепер подаємо з нього лише ті місця, в яких говориться про Колегію. Ось вони:

„. . . Тут, у новій нашій батьківщині, частина душі нашого народу живе вільним життям охороненим правом нашого краю.

Вона має тут свою Церкву, свій Божий Дім.

Вона має силу дати поміч тій великій частині народньої душі, що на Рідних Землях. . .

Ця сила лежить у нашій Церкві з трираменним хрестом, бо вона Церква душі нашого народу.

Ця сила лежить у Колегії св. Андрея. Це духовна школа, найвища школа нашої Святої Апостольської Православної Церкви з трираменним хрестом. Ви, всі ми її заснували не на показ; потреби нашої Церкви покликали її до життя. Вона нам призначена Богом, щоб через неї ми виконали великі, Богом призначені нам завдання на добро наше власне і на добро цілого нашого народу.

Завдання ці не є понад наші сили, інакше вони були б не призначені нам Богом до виконання. Всевидючий Бог знає нашу душу, знає наше багатство, знає, що ми можемо виконати ті завдання, як тільки увільнимося від злим духом накидувані нам сумніви, недовіря, страх перед хлібоїдним завтра. . . Скріплені великою ідеєю розбудови нашого культурно-духовного життя і ми розбу-

Ілля Киріяк

довуємо нашу Колегію св. Андрея до ступені найвищої духовної і духової школи, в якій вивчатися будуть кадри наших місіонарів, на яких жде наш нарід і у вільному світі, і на рідних землях.

Це, Світлий З'їзде, є найбільше і найбільш-пекуче завдання нашого теперішнього часу.

Це завдання вимагає у нас найбільших пожертв, не менше як десятини із нашого збору, із нашої річної праці. . .

Інші церкви мільйони збирають річно між своїми вірними, за які вивчають кадри місіонарів і розсилають їх по світу проповідувати їхню релігію. І ми, Світлий З'їзде, не бідні. І ми маємо силу піднести нашу Колегію до такої сили, що вона зможе кожного року виховувати сотню молодих людей у вірі до Бога, у вірі в майбутнє нашого народу. І якби тільки пять із них посвятилися для благочинної місії нашої Церкви, для промощення нашому народові шлях до волі, то вони так, як у чуді Ісуса, стали б пятьма хлібами, якими Ісус наситив тисячі народу. . .

Сила у нас самих, Світлий З'їзде. Сила у нашій Рідній Церкві, у нашім народі, що живе на канадійській вільній і багатій землі.

І ми з тою силою, скріпленою нашою вірою в Бога, - вірою, що Він сотворив наш нарід для призначених завдань, які він має виконати у часі свого вільного життя, — обдаруємо нашу Колегію своїми пожертвами до такої міри, що вона зможе вповні виконати призначені їй Богом завдання для добра нашої Церкви, для добра нашого народу і для добра нашої нової батьківщини, чого із глибини душі бажаю, І. Киріяк."

Свою оцінку великої ваги й значення Колегії Ілля Киріяк висловлював не тільки самими словами, — він виявляв її також ділами: за свого життя він кожного року жертвував поважну, як на його матеріяльні спроможності, суму на потреби Колегії — чи то як „Коляду", чи як матеріяльний „привіт" на її З'їзди; не забув він про Колегію також і по своїй смерті, бо у своєму завіщанні він усе своє майно лишив для Колегії. Майно це становило дванадцять тисяч долярів ($12,000.00). Отже, Ілля Киріяк — це доцьогочасний найбільший фундатор Колегії. 12,000 долярів — це була б показна сума навіть для багатих жертводавців, а тим часом її пожертвувала людина незаможна. Це велика подія, що незаможна людина сумою своєї пожертви далеко перевищила тут усіх інших; але все ж таки ще більшою подією є не сама, як така, цифра пожертви, а найсуттєвішим є той факт, що **І. Киріяк пожертвував на Колегію все своє майно.**

Цього року сповняється п'ять літ з дня смерті бл. п. Ілі Киріяка, і тут не може бути сумніву, що наслідування такої жертвенності на Колегію, приклад якої залишив нам І. Киріяк, — це одинокий найдостойніший спосіб відзначення п'ятих роковин його смерті.

Колегія Св. Андрея в Вінніпезі

АСОЦІЙОВАНА З МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

приймає вписи кандидатів, які бажають стати українськими православними священиками, на студії на Теологічному факультеті до 15-го вересня включно.

Студії на Теологічному факультеті тривають 4 роки, і по успішному їх закінченні абсольвенти отримують ступень Ліценціята Теології.

На студії приймаються кандидати після закінчення середньої школи — це значить: після закінчення одинадцятої кляси (грейд) в Канаді, або з однозначною освітою з-поза Канади (напр., европейська матура).

Здібні й потребуючі студенти мають можливість отримати всякого роду грошові підтримки, як: позички, стипендії, нагороди і т. п.

Студенти зобов'язані прибути в Колегію 15 вересня. Початок викладів — 17 вересня; кінець викладів — 15 травня 1963 р.

За формулярами зголошень (форми аплікацій) та за ближчими інформаціями звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

Звіт Лі Гилса про Росію

ЯК РОСІЯНИ БЕЗ УСПІХУ НАМАГАЮТЬСЯ ПОХОРОНИТИ БОГА

ВІРА ТРИВАЄ, НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ШЛЯХОМ ПРОПАГАНДИ

Лі Гилс, — екзекутивн. редактор „Фрі Пресс", продовжує свої звіти з Росії ось сією статтею про це, як релігія в Советському Союзі далі живе, не зважаючи на утиски.

Подав Лі Гилс, екзекутивний редактор „Фрі Пресс" влітї 1962 р.

Від Ред. — Lee Hills, екзек. ред. часопису "The Detroit Free Press" і він же президент Американського Товариства Редакторів Газет, влітї 1962 р. з групою американських журналістів відвідав Советський Союз, і в часописі „Да Дітройт Фрі Пресс" опублікував низку статтей, як свої звіти з цієї своєї поїздки, під загальним заголовком „Звіти Лі Гилса про Росію". Нижче подаємо повністю в точному перекладі одну з цих його статтей, що в якій він пише про релігію в СССР, і яку він опублікував у „Да Дітройт Фрі Пресс" за 5-го серпня 1962 р. Вищеподані заголовки цієї статті, з якими не всі читачі зможуть погодитися, збережені тут оригінальними, щоб не нарушувати оригіналу тексту.

У світі, в якому зо всіх трьох більйонів жителів більшість вірить в якийсь рід вищої істоти, комуністи зустрічаються з труднощами таврувати релігію — навіть у комуністичній Росії. А все ж таки усунення віри є такою невід'ємливою частиною комуністичної „релігії", що вони просувають атеїзм з новою фурією.

Якими способами вони ведуть цю боротьбу? Способів у них є багато, і вони точно розроблені. Ніхто, включно з архітектами атеїзму, не знає, в якій мірі вони мають успіх. Але поскільки цей новий наступ у великій мірі відбувається шляхом відкритої пропаганди, отже, коли поритися, то можна відкрити, як з тим є воно в комуністів сьогодні.

Я звернувся до одного американця, що є свідомий цих справ, і знає російську мову, щоб він поміг мені дослідити це — щоб він вияснював мені передачі по радіо й телевізії та перекладав мені статті з часописів і журналів.

Це цікава картинка!

* * *

Телевізія в Москві саме тепер надає серію антирелігійних програм під заголовком „Правда про релігію — для віруючих і невіруючих"; це є представлення діяльності різних сект, що діють в СССР.

Один з глядачів ось що сказав про попередню програму:

„Першим було показано добре відкормленого й гарно зодягненого інженера, який розповів був про це, як то він, коли був ще юнаком, попався був у кигті баптистів; тоді він рішився був на криваву самопожертву: він поклав руку на рейки залізничного шляху, коли саме надходив потяг, але його намагання було безуспішним — чудо не сталося.

Згодом він вступив у червону армію, і тут був приязно усвідомлений одним з членів комсомолу (Комуністичний Союз Молоді). Він скінчив школу й нарешті став свідомою советською людиною, якою він є тепер.

Далі, інформатор з видавничого персоналу журналу „Наука й релігія" розповів про деякі дикунські звичаї сект.

І так, він згадав про мусулман, які практикують самобичування, і про християн, які каструють себе („вичищуються"). Він сказав, що між християнами є п'ятидесятники (пентекостальці), які вірять, що Святий Дух вселяється в тіло одного з членів цієї секти і чинить таку людину спроможною „говорити 50-ма мовами".

'Було показано ряд типів з виколупаними очима й умово-звихнених. Цей же інформатор сказав, що вони втратили своє духове здоров'я під час диких обрядів п'ятидесятників. Він сказав, що ці секти отримують друковані матеріяли з Америки.

Далі, на екрані було показано 11-місячну дитину, тіло якої було густо поколене ножем, — це вчинила його матифанатичка (але ця дитина була врятована завдяки своєчасній советській медичній інтервенції).

Черговою точкою програми був прочитаний уривок з кримінальної судової розправи, під час якої мама свідчила, що провідник громади п'ятидесятників приказав їй, щоб вона „пожертвувала" йому свою молоду дочку.

Поставлено питання: „Якими шляхами доходить до тих людей ця їхня література?" І дано відповідь: „Почерез американських туристів". І тут таки показали картину: неназваний по імені американець подає брошуру советському громадиннові.

* * *

Після того настала черга на адвентистів сьомого дня. Тут картинка А представляла 23-літню дівчину з лицем не на тістом, — це та, що продовж двох років не працювала, тому що вона відмовлялася працювати в сабат (для неї: субота). Серед її релігійних книжок було показано одну брошуру замасковану під заголовком: „Історія революції".

Але з найбільшою ненавистю були представлені „свідки Єгови" і недобитки прихильників відновлення Романових з Російської Православної Церкви.

На телевізійному екрані було показано яму в землі, в якій „свідки Єгови" переховували свою друкарню й літературу.

„Чому ж то вони з тим ховаються в цій країні, де конституція забезпечує свободу релігії?" — поставив питання спікер. І він же відповів: „А це тому, що вони є контрольовані з Бруклину, Нью-Йорку, містером Кнорром".

І тут же було показано мінму фотографію п. Кнорра.

Спікер сказав, що ця секта твердо вірить, що 1917 р. советська влада була встановлена дияволом. „Ця секта в основному не відрізняється від американських розпалювачів війни, що вимахують атомною бомбою".

Вкінці, на екрані показано іншу землянку, — сховище православних сектаріян, які моляться там, щоб повернулася династія Романових, і переховують свій скарб: пожовклі фотографії царя Миколая II і його імператорської сім'ї.

Мій приятель, який допомагав мені в досліджуванні, сказав, що ця грубіянська виставка була підсумком тих статтей, які недавно публікувалися в пресі. „Здається, що це є головний напрямок тих періодичних тем", сказав він, „бо ж п'ятидесятники й єговісти були головною точкою також і в останніх двох тижнях, коли газета „Ізвестія" була „викрила" шпигунську роботу, з доручення п. Кнорра й Пентагону. У журналі були ілюстрації на тему злочинної й антисоціяльної діяльности єговістів. „Правда" сповіщала: члени п'ятидесятників — Н. М. Козелко, Н. Т. Рубашка, І. П. Гаркавий, Г. В. Зінченко і М. Т. Дуртан засуджені на кару до 5-х років тюрми за нелегальну діяльність".

Д. Сідоров подав у „Партійному житті" список засобів тієї пропагандивної техніки і утисків, що вживаються проти віруючих, і розповів про посилення наступу.

Але він при тому обурювався на ті випадки, коли при „викриванні релігійної ідеології" в атеїстів проявилися слабі сторони, а саме: вони „не зуміли" піддати гострій критиці напрямних культу, бо вони не уяскравили розходження між наукою й релігією". Він також натякнув на те, як можна переслідувати віруючих, а саме: треба казати, що збіркою грошей релігійними групами на добродійні цілі нарушується советські закони. Сідоров виступив з домаганням повести більший наступ на релігію — за допомогою радіо, телевізії, кіна, прилюдних відчитів і шляхом „індивідуальної діяльності між віруючими".

Але він остеріг, щоб при тому не витворювати такого враження, що релігійні „забобони" тут широко розповсюджені: „Вичислювання занадто великої кількості цих негативних фактів створює таке враження, що несвідомість, темнота і забобони (цебто релігійні вірування) панують всюди."

(Далі буде)

ПРО ЗАРОБІТКИ И ЦІНИ В СССР

Советська преса (а вся вона урядова) час до часу згадує, хоч і відносно скупо, про заробітню платню й ціни товарів у Советському Союзі. У цій справі нижче подаємо інформації советських газет.

„Правда України" за 31 березня 1962 р. інформує, що матеріял на жіночий одяг коштує 45 рублів, розкладне ліжко — 13 рублів 60 копійок, мужеський годинник „Родина" — 55 рублів, ножна швейна машина — 87 руб. 50 коп., вовняне покривало (англ. „бленькет") 37 рублів, жіночий ровер — 55 рублів, телевізор марки „Старт" — 235 руб., радіоприймач марки „Муромец" — 88 руб.

Газета „Советськая Белоруссия" за 5 квітня 1962 р. подала, що інженери-гидротехніки й техніки на посадах старших керівників заробляють від 140 до 150 руб. місячно, а на посадах звичайних керівників — від 130 до 140 руб. місячно; техніки на посадах майстрів — 100 руб., майстри-будівничі — 90 руб.

Ця сама газета за 20 березня 1962 р. інформувала, що один метр вовняної тканини на одяг коштує 10 рублів (на одяг треба біля 3-х метрів).

„Казахстанська Правда" за 9 травня 1962 р. подала, що студенти Інституту механізації сільського господарства безплатно отримують одяг і три рази денно харч та 10 рублів стипедії місячно. Аспіранти (молодші працівники-науковці) з стажем 2-літньої практики отримують платню не вище 100 руб. місячно.

РЕВЕЛЯЦІЇ ВЕЛЧА

(Закінчення)

Т-во м. Джана Бирча вважає, що комунізм і масонерія — це дві зброї в руках однієї й цієї ж самої сили — Сіонізму; воно твердить, що жиди — явні й тайні провідники світового комунізму — самі для себе комуністами не є — вони є жидівськими патріотами, а комунізм вони ширять тільки між не-жидами, щоб так опанувати ввесь світ. Таким чином Т-во ім. Джана Бирча вважає, що боротися з жидами — це значить боротися з комунізмом, а боротися з комунізмом — це значить боротися з жидами.

Для жидів ця пропаганда не є нічим новим, поскільки, наприклад, жидівський сучасний історик Натан Аусубель пише, що російські білогвардійці в 1917-18 роках голосили, що, мовляв, „советська влада — це жидівська влада", і що „советська влада з того всього зробила висновок, що воюючий антисемітизм був спрямований проти неї в такій самій мірі, як і проти жидів", отже советський уряд „натаврував антисемітизм як агресивну зброю контрреволюції" (Nathan Ausubel: Pictorial History of the Jewish People. 11th ed., New York, 1961, p. 245).

Найяснішою відповіддю на питання, чим є Т-во ім. Дж. Бирча, являється відповідь таки з боку самих бирчистів. Газета „Common Sense" (ЗДА), що є прихильною руховї Т-ва ім. Джана Бирча, інформує:

„**Товариство ім. Джана Бирча.** — Ця патріотична організація зробила більше успішної роботи проти комунізму, ніж спільні зусилля всіх тих, що їх атакують. Так — вдесятеро більше.

„Протоколи Сіону", написані перед роками, хвастаються, що вони створять образ поділу й помішання нинішнього дня... Видано наказ знищити Роберта Велча — так, як це було з сенатором Джозефом Меккарті і іншими, які зачіпалися з цим світовим заговором... Т-во ім. Джана Бирча сьогодні є точкою прицілу число один".

Кардинали в ЗДА ще недавно обороняли „рух антикомунізму"

Товариство ім. Дж. Бирча в ЗДА популярно називають „крайньо-правим", а ще популярніше — „антикомунізмом".

Журн. „Православная Русь" (ЗДА) ч. І., 1962 р. інформував: „Кардинал Спеллмен і кардинал Кушінг у своїх прилюдних виступах недвозначно висказувалися проти кампанії, спрямованої проти антикомунізму" (Т-ва ім. Дж. Бирча).

Отже світ справді був заскочений, коли Єпископат Католицької Церкви в ЗДА 22 лютого 1962 р. раптом проголосив загальну й рішучу боротьбу з Т-вом ім. Дж. Бирча. Чи в Америці перемогли якісь внутрішні сили серед самого Єпископату, яким мусів повинуватися і наймогутніший серед катол. Єпископату в ЗДА кард. Спеллмен з Нью-Йорку? Чи може раптом прийшов з Ватикану від папи Івана XXIII відповідний наказ? Бо ж при цьому слід згадати ось ці факти: „Кардинал Каджіяно — архиепископ Буенос Айресу заборонив (газету) „Презенція" — орган крайнього антикомунізму" (за німецьким „Хрістліхе Зонтаг" подав журн. „Православная Русь" (ЗДА) ч. 2., 1962), і він же додав ось що: „Провідний австрійський римо-католицький „Ді Фурше" з приводу 70-ліття голосного пропагандиста советчини Німеллера присвячує йому похвальну статтю..."

З одного боку папа поступив по-християнському, коли він на світову скалю розпочав зачіпну боротьбу з антисемітизмом (добре було б також, щоб папа заборонив Католицькій Акції вести атаку на Українську Православну Церкву). З другого ж боку тих 60 відсотків католиків, що є в проводі Т-ва ім. Дж. Бирча, безперечно будуть уважати, що Провід Католицької Церкви дав їм наказ стати з комуністами у спільному фронті боротьби з Товариством ім. Дж. Бирча. І тут буде один з моментів, де буде видно, чи великі маси католиків-бирчистів послухають наказу папи.

В Америці офіційно не фігурує „Українська Католицька Церква"

Православна Віра навчає, що існує **е д и н а** Церква в містичному розумінні, цебто Церква, що її Головою є Христос; але в адміністративно-правному (юридичному) сенсі, щодо способу організації вірних, існують окремі національні (автокефальні) Церкви, що одна від одної юрисдикційно (адміністративно-правно) незалежні.

Натомість Католицька Церква навчає, що Церква є **е д и н а** (отже тільки одна Церква на світі) також в адміністративно-правному відношенні, а це значить, що Церква організаційно не може бути поділена на незалежні (цебто національні, автокефальні Церкви); отже, згідно із вченням католицької віри, також і щодо організаційної побудови на всьому світі існує тільки **о д н а** Церква, а це Церква Римська, або інакше Католицька Церква.

Згідно з цим своїм ученням Католицька Церква не дозволяє на існування окремих Церков, напр., Ірляндської Католицької Церкви, Французької Католицької Церкви, Української Католицької Церкви і т. д.

Послідовно, так само і в Америці церковні католицькі власті офіційно не вживають назви „Українська Католицька Церква", бо католикам не вільно цього робити.

Що так воно є — доказів існує багато, і один з них подаємо нижче.

В американському The World Almanac за 1961 рік є статистичні дані п. з. "Religion — U. S. Roman Catholic Statistics and Population. Roman Catholic Statistics for the United States, 1960. Source: Official Catholic Directory copyright 1960, by P. J. Kennedy & Sons".

Отже в цій "Official Catholic Directory" не фігурує назва „Українська Католицька Церква", — там згадано тільки **д і е ц е з і ї** українців католиків, і названо їх так: "Archdioceses, Dioceses: "Eastern Rite: Byzantine of Philadelphia, Byzantine of Pittsburg, Ukrainian Greek Stamford".

Це значить, що для означення української католицької спільноти в Америці Католицька Церква надала ось цю офіційну назву: „Дієцезія (чи Архидієцезія) Східнього Обряду Візантійська Філядельфії, Візантійська Пітсбургу, Українська Грецька Стемфорду".

У рамках однієї світової Католицької, цебто Римської, Церкви у різних країнах (в Америці, в Канаді і т. д.) українці католики (там, де їх є більша кількість) мають свої **д і є ц е з і ї**, та **а р х и д і є ц е з і ї**, а не „Українську Католицьку Церкву", а ці їхні дієцезії й архидієцезії щодо означення віроісповідання називаються переважно дієцезіями Візантійського Обряду (отже американці візантійського обряду), а тільки винятковим є той випадок, що віроісповідання українців католиків Стемфордської дієцезії офіційно названо „українсько-грецьким".

Інакше кажучи, не тільки що немає Української Католицької Церкви, а є тільки дієцезії, що підлягають Римській Церкві, але й навіть для віроісповідання вірних у цих дієцезіях і архидієцеіях немає одної спільної назви. — в основному вони „візантійці", а в деяких виняткових випадках — „українo-греки".

ЧИСЛО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У КАНАДІ ЗМЕНШИЛОСЯ НА 59.095

Домініяльне Статистичне Бюро Канади цього року подало на основі перепису населення, який відбувся 1961 р., що впорівень з цифрами перепису населення 1951 року, на протязі останніх 10-х років (від 1951 по 1961 включно) число українців католиків зменшилося на 1,398 осіб.

Церковна офіційна преса українців католиків бере до уваги не тільки цей факт, що українців католиків у Канаді тепер є на 1,398 менше, ніж було 1951 року, але підкреслює також і цей факт, що населення Канади за тих 10 років має 30.2 проценти природнього приросту (через розродження), отже так само й українців католиків мало б було збільшитися на 30.2% шляхом природнього приросту, а ці 30.2 проценти становили б були 57,697 тисяч осіб, але це число (приросту) не прибуло взагалі, а до того ще й з того загального числа, що було 1951 року, тепер відпало 1,398 осіб. Отже, коли додати разом ту цифру, якою зменшилося число католиків за 10 років (1,398), і ту цифру (30.2 проценти, цебто 57,697 осіб), що мала б становити природній приріст, але його не було, то це значить, що за останніх 10 років українці католики в Канаді втратили разом 59,095 осіб, а тепер є їх 189,653.

„Progress" (12.8.1962) — англомовний додаток до українського католицького тижневика „Поступ" (Вінніпег, Ман.), що є одним з офіційних церковних органів українців католиків, інформує про цю справу так:

„Since the population of Canada increased by 30.2 per cent over and above the 1951 figure, the actual decrease in the number of Ukrainian Catholics in Canada would be 1,398 plus 57,697, making a total decrease of 59,095, if we take into account the expected natural increase of 30.2 per cent."

„The total Ukrainian Catholic population in Canada was recorded at 189,653 out of 18,238,247 Canadians registered in the 1961 national census, according to an advance report of the Dominion Bureau of Statistics."

ІСТОРИК КАЖЕ, ЩО ПОНТІЙСЬКИЙ ПИЛАТ БУВ ІСПАНЦЕМ

Іспанський історик М. Г. Кордеро твердить, що Понтійський Пилат був іспанцем, — він народився в місті Асторга в Іспанії, як син командира іспанського легіону римської армії. Цей історик основує своє твердження на цих свідченнях, що подані на таблиці з датою народження Понтійського Пилата, яку недавно знайдено в Єрусалимі.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИСЛО УКРАЇНЦІВ-КАТОЛИКІВ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

ПРИЧИНОК ДО НАЙНОВІШОЇ СТАТИСТИКИ В КАНАДІ

Передостанній перепис населення Канади відбувся 1951 року, а найновіший — у червні 1961 року; у квітні 1962 року в пресі вже почали проголошувати вислідн того останнього перепису — висліди на основі даних Домініяльного Статистичного Бюра Канади.

У статистиці перепису 1951 року українців було 395,043 душ.

У статистиці перепису 1961 року українців подано 473,337 душ, цебто за останніх десять років українська спільнота збільшилася на 19,8%; це значить, що українці кожного року зростають на 2% та становлять тепер 2,6% усього населення Канади (1951 р. вони становили 2,8%).

Року 1951-го між етнічними групами Канади процентово перше місце займали англосакси, друге — французи, трете — німці, четверте — українці. Року 1961-го до четвертого місця між етнічними групами наближаються італійці; щоправда, українці серед етнічних груп ще надалі тримаються на четвертому місці, бо становлять 2,6% усього населення Канади, але італійці почали дуже скоро доганяти українців, і вони (італійці) становлять уже 2,5% усього населення Канади; італійців 1951 р. було в Канаді 152,245 душ, а 1961 року — 450,351 душ; цебто за останніх десять років число італійців зросло на 195%, а українців тільки на 19,8%; це пояснюється тим, що число українців зростає тільки шляхом природнього приросту (розродження), і це приріст числово нормальний, натомість немає напливу нової імміграції (напр., 1961 р. в Канаду прибуло тільки біля 60 українців); інші ж етнічні групи (головно італійці, а далі — німці і ін.) масово зростають числом постійного напливу іміграції.

***

Вище був коротенько поданий числовий стан українців у Канаді 1961 р. у порівнянні з його станом 1951 року.

На тлі цього загального стану скількості українців у Канаді — без уваги на віроісповідні р і з н и ц і між ними — звертає на себе увагу той факт, що, як свідчить статистика Домініяльного Статистичного Бюра на основі перепису населення Канади, число українців-католиків у цій статистиці за останні 10 років (від 1951 по 1961) зменшилося на 1,398 душ.

З уваги на причиновий зв'язок між релігією та її Церквою і національністю, а вже особливо поза межами України, затрата національної прикмети в релігії і її Церкві означає асиміляцію (винародовлення), а тим самим і кількісне зменшення етнічної спільноти.

І саме тому до факту зменшення числа українців-католиків у Канаді тут підходимо не із становища конфесійного, як самого собою, а тільки з української національної точки зору.

Згаданий факт викликав собою ширший і голосний відгомін серед української спільноти в Канаді; один з типових українських голосів у цій справі — це редакційна стаття п. з. „Шукаймо причини" у вінніпезькому „Новому Шляху" (11.10.1962), початок якої оце цитуємо:

„Було приємно ствердити те затурбовання, яким зустріла наша українська спільнота проголошення тих цифр з останнього перепису населення Канади, що кажуть недвозначно: Українська Католицька Церква в Канаді за останніх 10 років не то не зросла, але навпаки — чисельний її стан зменшився на 1,398 душ. Впарі з загальним зростом населення тієї країни і зростом усіх її віроісповідних громад, врешті зі зростом у ній української національної спільноти ця цифра виглядає на своєрідну трагічність і може таки справді турбувати, якщо не настроювати песимістично. Так ті цифри, як кажемо, сприйняла наша громада: Затурбованістю та зацікавленістю, що це могло статися і чим це пояснити, — і ми могли їх замітити в кожного нашого громадянина, з якими ми зустрічалися, як у нашій Редакції, так і поза нею. Це справді „гостра тема" розмов останніх тижнів і днів".

У даному випадку нас тут цікавить не католицтво як таке, — нас цікавить виключно національний момент, а то це, що коли число українців-католиків постійно зменшується (а воно зменшується в основному внаслідок переходу в неукраїнське середовище), то це значить, що тим самим зменшується число українців.

Яка причина цього явища?

Ці середовища українців-католиків, які щиро турбуються українською національною справою, шукаючи причини, вбачають її у в и п а д к о в о с т я х, — от, мовляв, серед українців-католиків є якесь там число несвідомих і безідейних одиниць — безхребетників, гнучкошиєнків, що переходять у чуже середовище.

Вищезгаданий загальний погляд щодо причини ми вважаємо помилковим, ба — навіть загрозливим для української спільноти, тому що він є самообманом, хоч і мимовільним.

На нашу думку, причиною тут є не випадковості, а тільки природньо-логічні й неуникнимі закони, що правлять буттям суспільства; якщо тут можна вважати щось в и п а д к о в и м, то це не факт постійного і дедалі більшого переходу українців-католиків в неукраїнські спільноти, а навпаки — випадковістю можна вважати цей факт, що серед укр. католиків ще збереглося хоч таке число, яким воно є, — а це завдяки масі українців греко-католиків старих п і о н е р і в, які українство ставили вище католицтва, — це вони привезли з собою з Галичини; але ці піонери — переважно фармери й робітники — щораз частіше відходять у вічність, і тому загроза, перед якою стоїть стан українства серед католиків, все більше зростає.

Твориться канадська нація, і все більше людей з різних етнічних груп, починають окреслювати свою національність терміном „канадець". У теперішньому уряді Канади вже підносилося питання, чи при переписі населення надальше утримувати рубрику про етнічну приналежність чи походження. Делегати деяких організованих етнічних груп, затривожені цим, їздили в цій справі в Оттаву, щоб вплинути на уряд, щоб він надалі цю етнічну рубрику затримав. Але можна ставити питання, чи ця рубрика буде завжди існувати; можна ставити питання, чи число тих людей з різних етнічних груп, які подають свою національність як „канадці" — без зазначення своєї етнічної приналежності, не буде все більше зростати.

Якщо б рубрику про етнічну приналежність скасувати, або якщо б члени етнічних груп з ходом часу самі почали подавати свою національність як „канадці" — без зазначення етнічного походження, то в такому випадку одне залишиться певним: рубрика про віроісповідно-церковну приналежність таки буде збережена, і українців від неукраїнців буде можна відрізнити тільки завдяки їхній приналежності до у к р а ї н с ь к о г о обряду і у к р а ї н с ь к о ї Церкви. Наприклад, у Канаді було і є так, що коли хто вважає себе греко-католиком, то тут немає сумніву, що він українець.

Але коли хто запише себе канадцем-католиком (не греко-католиком), то тут уже неможливо розпізнати його етнічну приналежність чи походження.

Католицька Церква інтернаціональна й понаднаціональна, — Рим вимагає, щоб його Церква була в усьому світі уніформована щодо її духа, форми й назви, а все національне він забороняє в Церкві. Коли Католицька Церква є о д н а, спільна для всіх католиків, то в цій інтернаціональній церковній спільноті розпливаються українці-католики. Назву „греко-католик" уже усунули, а заступили її назвою „католик" — назвою, що спільна для всіх визнавців Риму.

Зменшення числа тих, що називають себе українцями-католиками в основному сталося таким чином, що ці люди свою національність подали „канадською", а релігію — „католицькою", — отже тут неможливо розпізнати національності, бо канадці-католики є польського походження, ірляндського, французького, італійського і т. д.

Українська спільнота (а вона відносно невелика) є в розсіянні серед не-української маси народів, і їй загрожує асиміляція — розплиття в чужій масі так, як краплина фарби безслідно розпливається в морі. Одиноким заборолом проти асиміляції в розсіянні є не тільки рідний релігійний обряд, і окрема, національна назва для нього, але й також о к р е м а, н а ц і о н а л ь н а (автокефальна), цебто від чужих властей незалежна Церква, — тільки цей чинник охороняє етнічну спільноту від розплиття в чужому морі, а таким чужим морем є також інтернаціональна, понаднаціональна й протинаціональна Церква, а такою Церквою є Католицька Церква.

Тому що Католицька Церква є інтер-

(Закінчення на стор. 5-й)

Число українців-католиків зменшується

(Закінчення з 4-ї стор.)

національною, то тієї етнічної спільноти в розсіянні, яка належить до Катол. Церкви, жодна сила не охоронить перед поглощенням її чужою більшістю в Катол. Церкві, одній і спільній для всіх католиків світу.

Світ здумілими очима дивиться на факт, що жиди тисячі років перебувають поза Палестиною в „ґалют" (розсіянні), і не асимілюються. Чому? Бо їх охороняє жидівська н а ц і о н а л ь н а релігія і від чужих чинників незалежна Церква-Синагога, — жидівська релігія не дозволяє чужинцям вмішуватися в релігійне життя жидів.

Жидівська релігія навчає:

„Цей вибраний народ мусить зберігати себе чистим, — він мусить не дозволяти чужим впливам вмішуватися до його (жидівського) релігійного установлення. Тому ми так особливо пильнуємо наших спеціяльних жидівських прикмет, — таких, як: жидівська мова в релігії, закони щодо підбору харчів, сьомий день-субота, як запобіжні засоби, дані Богом, як охорона перед асиміляцією... Заключування мішаних подруж — це нелояльність до юдаїзму" (Rabbi Leo Jung, Ph. D., Essentials of Judaism, The Jewish Library. I Series, Edited by Rabbi Leo Jung. New York, 1928, p. 3).

Оце і вся та тайна, в якій є вічне національне самозбереження жидів у світовому розсіянні.

А до церковного життя українців-католиків чужинці не тільки вмішуються, а ще й чужинець-папа є головою їхньої Церкви — Церкви інтернаціональної, не національної, і чужі церковні власті не дозволяють їм української мови в церквах, чинять наступ **на український традиційний Церковний Календар,** що є органічною частиною української національної культури і т.д. і т.д.

Залежність від чужих церковних властей (папи), приналежність до інтернаціональної Церкви, якою є Церква Католицька, це в розсіянні українців-католиків є ці основні й закономірні та невідхильні причини, через які серед українців-католиків у Канаді стає щораз більше таких, які через католицтво переходять в неукраїнський табір. Так воно було, так є і так буде.

Тільки своя національна, цебто незалежна від чужих церковних властей, Церква являється охороною перед асиміляцією, а нею є Українська Православна Церква.

УБИВЦІ ОЛЬГИ ДОНКАН З КУПЧУКІВ ЗГИНУЛИ В ГАЗОВІЙ КАМЕРІ

Елізабет Донкан у Каліфорнії 1958 р. найняла двох бандитів, обіцявши їм заплатити 6,000 дол., і вони жахливим способом замордували її невістку Ольгу. Елізабет Донкан була заздрісна за свого сина (адвоката), і тому не хотіла щоб він був одружений, отже вирішила позбутися невістки Ольги.

Суд засудив Елізабет Донкан і найнятих нею двох бандитів на смертну кару, і 8-го серпня цього року їх усіх трьох страчено в газовій камері.

Ольга Донкан з дому Купчук — це донька православних батьків українців з околиць Роблину в Манітобі.

Папа Іван XXIII і жиди

Теперішній папа Іван 23-й належить до числа особливо виняткових пап, — він в багатьох відношеннях досить оригінальний.

Уже давніше був один папа, що називався Іваном 23-ім, — він був папою від 1410-го по 1415 рік, але на Соборі Катол. Церкви в Констанці його усунули з папського престолу, як еретика, розпусника й злочинця, та й засудили на 20 років тюрми. Замолоду цей давніший папа Іван 23-й був ватажком піратів (морських розбишак). Після його усунення з папського престолу Католицька Церква не вносить його на список пап — так немов би він і не був папою, отже Катол. Церква вважає, що досі ще не було папи під іменем Івана 23-го.

Історик Церкви Ф. Литлдейл у своєму списку пап при імені папи Івана 23-го з 1410-1415 років додав ось цю примітку: „сумнівний вибір і еретизм" (Frederick Liittledale, The Petrine Claims, London, 1889).

Чому, отже, венецький кардинал Джюзеппе Анджельо Ронкаллі, коли його обрали папою (він коронувався 4-го листопада 1958 р.), прийняв собі не якесь інше ім'я, а тільки „Іван 23-й" — на це питання відповіді покищо немає, — але це факт, що він тут поступив оригінально. Інші оригінальні риси цього папи це ті, що він має опінію „поступового" й „ліберального" та дещо із світської вдачі й поведінки; після його обрання папою його барвиста постать ілюструвала обкладинки деяких американських журналів: папа усміхнений, кольоровий, повновидий, з цигаркою в руці.

Але мабуть найбільшою оригінальністю папи Івана 23-го являється його відношення до жидів, та жидів — до нього.

Жиди колись підкупляли Рим

У нас немає ні технічної можливості, ні заміру писати історію взаємовідносин між Католицькою Церквою й жидівством. Досить згадати цей факт, що жидівська історія підкреслює „добре відомі зразки переслідування жидів багатьма папами й помісними (регіональними) Соборами Церкви" Католицької (Nathan Ausubel, Pictorial History of Jewish People. Crown Publishers, Inc., New York, 11th Print., 1961, p. 100).

Це оскарження жидівством по адресі Католицької Церкви (як це видно з вищеподаної цитати з книжки жидівського історика Н. Аусубеля) проходить тяглою ниткою почерез сторінки жидівської історії.

Але, з другого боку, український загал знає з історії України цей факт, що в давній Україні (середня доба) під польською займанщиною к а толицька шляхта на українських землях утримувала з жидами близькі зв'язки — віддала в їхні руки всі свої фінансові справи, а навіть відібрала від православних українців церкви по селах і містечках та орендувала їх жидам; коли українці хотіли мати Богослуження в церкві, то вони мусіли жидові-орендареві дати відповідну заплату, щоб він відімкнув їм церкву.

Цей факт минулого згадується тут не для жодного обвинувачення на основі минулого, а підкреслюється у зв'язку з ось цим питанням: як могла польська католицька шляхта — за відомом і згодою Католицької Церкви і королівської влади в Польщі — аж так толерувати жидів, коли, як інформує жидівська історія, провід Катол. Церкви в принципі загально переслідував їх?

Берлінський рабін д-р И. Мазль дає на це питання таку відповідь: жиди в польській державі, отже й на окупованих Польщею українських землях у середній добі історії, мусіли систематично підкупляти Рим і Варшаву, щоб провід Катол. Церкви в Римі й королівський уряд католицької Польщі не переслідували жидів та щоб вони давали жидам такі можливості життя, які жиди мали в Україні під Польщею. Рабін д-р И. Майзль інформує, що жидівські Ваади (щось в роді парляменту) в Ярославі (в Галичині) і в Люблині постійно призначали відповідні суми грошей на „видатки" для Риму й Варшави. При Ваадах існувала спеціяльна секція, звана Штадланім, яка займалася дипломатичним посередництвом між жидами і християнськими властями, а головно властями Риму й Варшави, від яких жиди за гроші купляли собі привілеї, і тому Ваади мали відповідні суми грошей, а фінансові справи були найголовнішою точкою в програмі діяльності Ваадів, бо ж за гроші вони купували жидам привілеї (J. Meisl, Geschichte der Juden in Russland und Polen. Band I. Berlin, 1921).

По II світовій війні

У 2-ій світовій війні жиди в Европі зазнали велетенських втрат у людях і майні. Але націстську організовану силу, цебто Німеччину під проводом Гітлера, у цій війні розгромили аліянти (СССР, ЗДА, Б. Британія і їхні менші союзники). Низку держав (Польща, Угорщина, Румунія, Естонія, Латвія, Литва і ін.) президент ЗДА Т. Д. Рузвелт і прем'єр Британії Винстон Чорчил договором в Ялті (на Криму) 1944 р. передали під владу Сталіна, і в цих країнах комуністична влада почала радикальними, безкомпромісовими способами викорінювати антисемітські рухи, які там існували перед 2-ю світовою війною, — бо ж жидівська історія записала на своїх сторінках ці країни (Польща, Угорщина, Румунія і ін.), як антисемітські (напр., вищезгадана книжка Аусубеля). А після того, як ці країни віддано договором в Ялті під владу комунізму, там абсолютно уже заборонено всякі прояви антисемітизму, за який суворими карається карами, зо смертною карою включно — так, як це є в СССР, почавши з 1917 р. цебто від початку заснування СССР.

У некомуністичних країнах на антисемітизм почався наступ значно більший, ніж був перед 2-ю світовою війною, а це тому, що слово „антисеміт" тепер стало немов би однозначником слова „нацист" чи „гітлерівець".

Коли на Заході хто хоче мати опінію демократа, — цей не може бути антисемітом; хто ж у країнах з комуністичною владою хоче мати марку комуніста, отже лояльної до влади людини, той також не сміє бути антисемітом.

Завдяки тому, що жиди в Европі зазнали від Гітлера великих втрат, то загал держав і їхніх провідників признав жидів найбільшими жертвами Гітлера, отже після розгромлення гітлеризму жидам намагаються дати якнайбільшу моральну й матеріяльну рекомпенсату (повоєнна Німеччина платить їм також велике матеріяльне відшкодування).

Коротко кажучи, внаслідок 2-ї світової війни жиди не тільки відновили свою державу в Палестині (проголошення держави Ізраїля відбулося 1948 р.), що її першим визнав Советський Со-

(Продовження на 10-й стор.)

А. Соколів

Дещо про взаємовідносини між Православною і Англіканською Церквами

Промовляючи на з'їзді вчителів церковних шкіл східньої частини округи Міддлсекс у листопаді минулого року, єпископ Гюронської єпархії Джордж Н. Лакстон (George N. Luxton) сказав, що він сподівається бути свідком поєднання Англіканської Церкви з Церквою Православною. Він вірить, що така епохальна, величезного значення подія в християнському світі відбудеться ще за його життя. У промові він підкреслив, що різниці, відсепаровуючі обидві Церкви, на стільки незначні, що потрібно лише кілька конференцій, і вони будуть усунені і шлях до поєднання прочиститься.

Таке переконання, звичайно, мусить на чомусь основуватися. Його зародок міг постати лише на відповідно-пригожому грунті і довший час черпати з нього поживу, щоб розвинутись і досягти сили, з якою воно було висловлене. Це не теперішнього голосного, але безперспективного, руху поєднання породження. Випливає воно, мабуть, із здавен-давна закоріненого в Англіканській Церкві бажання знайти спільну мову з Православною Церквою і духово з нею поєднатися. Саме таке створюється враження -- і його важко позбутися -- якщо кинути поглядом на історію взаємовідносин обох Церков

Перша спроба поєднання

Ініціятива щодо нав'язання контакту і розмов з Православною Церквою в справі поєднання вийшла з англіканського середовища. Датується вона кінцем XVII століття, коли то група англіканських єпископів звернулася була до східніх православних патріярхів з проектом поєднання. У їхньому проекті звертає на себе увагу те, що свою Церкву вони назвали „православним і вселенським залишком Брітанських Церков".

Історія християнської Церкви відмічує, що в той час -- кінець VI століття — коли до Брітанії прибули римські місіонери, вислані папою Григорієм I Великим під проводом бл. Августина, щоб навернути до Христа жорстоких поган англосаксів, то автохтонне населення в північній і західній частинах острова було вже переважно християнське. Але його церковні обряди і звичаї різнилися від звичаїв і обрядів Західньої Церкви, були натомість у практиці своїй ідентичні з практикою Східньої Церкви Коли ж бл. Августин зажадав від єпископів-аборигенів визнання папського авторитету і прийняття обрядів Римської Церкви, то вони заявили йому, що не з Риму прийняли віру свою, а з Єрусалиму, та що Римської Церкви ніколи за свою Церкву-Матір не мали і вважають себе від неї незалежними. З цього видно, що Св. Євангелія занесена була до Брітанії і поширилась там ще перед місійною працею бл. Августина серед захожого англосакського елементу. Ряд історичних даних указує на те, що християнство в Брітанії було вже в II ст.

Можна, отже, думати, що англіканські єпископи, наведеним визначенням своєї Церкви, якраз і намагались підкреслити, що християнство прийняли зо Сходу та зберігають ту саму віру, що й православний Схід Перше сумнівів не збуджує, бо, крім наведеного, знаходимо в історії ще й ряд інших на те доказів. Щождо натяку на ідентичність віри, то він таки безпідставний. Англіканська Церква, що постала в XVI ст. після зірвання духового зв'язку з Римом, деякі римські новаторства у віронавчанні — Філіокве, наприклад — задержала й по цей день.

Відповідь східніх патріярхів на проєкт англіканців, поруч певної дози стриманости, виявила рішуче непогодження з їхніми поглядами. Річ у тім, що автори проекту, відмітивши в нім ряд пунктів у яких вони не погоджувались з навчанням Православної Церкви, висунули водночас свої конкретні пропозиції, які, якщо пропоноване ними поєднання мало б заіснувати, мусіли б бути здійснені. Крім того, в проекті головний наголос поставлено було на встановлення молитовного, літургічного поєднання, зовсім поминаючи найголовніше: розходження догматичні.

Незабаром -- уже на початку XVIII ст. — англіканські єпископи вислали на Схід друге послання. Обстоюючи свої позиції, вони детально вияснили в ньому своє становище, а також цілий ряд висловів свого проєкту, що викликали були негодження патріярхів. Загальний сенс відповіді на те друге звернення зводився до того, що передусім повинно бути з'єднання у вірі, а літургічне прийде вже тоді само собою. Водночас, до патріяршої відповіді долучено було виклад основ православної віри, сформульований на Єрусалимському Соборі 1672 р., відомий як „Послання Східніх Патріярхів". Цим та перша англіканська спроба поєднання й закінчилась.

Оксфордський рух

У першій половині XIX століття виник в Англіканській Церкві і широко розгорнувся сильний рух, що ввійшов до історії під назвою „пюзеїзм". Виник він в англіканському науковому центрі в Оксфорді, а назву свою одержав від прізвища одного з лідерів, священика д-ра Е. В. Pusey. Провідники того руху поставили собі за завдання відродити в масі своїх одновірців духа церковної вселенськости і вернути Церкву до науки й традицій древньої неподіленої Церкви Христової. Силою того завдання увага пюзеїстів звернена була й на Православну Церкву. Сукупність принципів, що лягли в основу виробленого пюзеїстами погляду на релігію й релігійну практику, була виложена в серії наукових статтів під заголовком „Tracts for the Times" — звідси ще одна назва, „трактаріянство" — і опублікована ступнево в проміжку між 1833-1841 рр.

Одним із ревних прихильників Оксфордського руху і активним його працівником був архидиякон Вільям Палмер. Справі відродження церковної єдности він майже все своє життя присвятив. Фактично, всі його зусилля спрямовані були на те, щоб осягнути поєднання з Православною Церквою. Він двічі їздив у Росію, пильно приглядався, студіював, намагався якнайглибше зануритись у життя Православної Церкви, пізнати й збагнути її духа. Навіть російської мови навчився. Проте, не зважаючи ані на „Поєднальну Грамоту", що її видав йому його єпископ, ані на його особисті звернення до Московського митрополита і Синоду Російської Церкви, до єднання в Таїнствах його не допущено. Його пізніше звернення в тій справі до Вселенського патріярха в Царгороді мало наслідок ідентичний.

Розчарований і огірчений невдачами вислідом своєї довголітньої праці, архидиякон Палмер, як і якась кількість інших пюзеїстів, перейшов на католицтво.

Зацікавлення проблемою поєднання зростало

Попередні невдачі не остудили поєднального запалу англіканців. Ідея не завмерла Обговорювання проблеми вже не обмежувалось тільки кабінетами англіканських ієрархів, зацікавлення нею перекинулось до світських людей в половині XIX ст, захопило широкі верстви англіканського суспільства. З'явилось воно й на американському континенті, а спричинилось до того заснування грецьких і російських парафій. Велику інформативну роботу виконав також журнал присвячений життю Православної Церкви в Америці, що виходив англійською мовою в Нью-Йорку. Зацікавлення проблемою знайшло кінець-кінцем свій вислів у створенні конференцією Американської Єпископської Церкви організації під назвою „Греко-Російський Комітет". Такий самий комітет зорганізовано було також в Англії.

У тому самому часі — шістдесяті роки XIX ст. постала в Англії ще й друга організація: „Асоціяція Східньої Церкви". Створення тих організацій подиктоване було виключно бажанням усебічного вивчення життя Православної Церкви і ознайомлення з ним англіканців, а православних — з життям і духом Англіканської Церкви. І тоді то, в одному з послань до Синоду Російської Церкви, духовні й світські представники Англіканської Церкви поставили були питання про умови, на яких було б можливе поєднання обох Церков. У зв'язку з цим, з участю представників православія відбулась у 1865 р. спеціяльна конференція в Лондоні. Питанням поєднання займалась у 1867 р Ламбетська конференція англіканського єпископату.

Але в усіх тих починаннях Англіканської Церкви головним мотивом було встановлення єднання в Богослуженні і Таїнствах. Дослідженням догматичних різниць і шуканням розв'язки власне цього найголовнішого питання майже жодної уваги не присвячувалось. Це, звичайно, хвилювало православних теологів і призвело врешті до того, що, згідно з поглядом усіх православних автокефальних Церков, Російська Церква, відповідаючи Англіканській, підкреслила: не може бути єднання в Таїнствах доти, доки не буде з'єднання у вірі.

(Закінчення буде)

ГУБЕРНАТОРИ ПРОТИ СКАСУВАННЯ МОЛИТВИ В ШКОЛАХ ЗДА

Верховний Суд в ЗДА 26-го червня 1962 р. заборонив молитву в державних школах; він зробив це на основі Конституції, яка відділила Церкву від держави.

Губернатори всіх 50-х штатів ЗДА обговорювали справу цієї заборони, і 49 з них підписали протест до парляменту проти вищезгаданої заборони. Тільки один з губернаторів Нелсон Рокефелер із штату Нью-Йорк, стримався від протесту, бо, на його думку, цей протест треба було сформулювати „основніше".

У своєму протесті губернатори пригадують парляментові цей факт, що Бог і сила молитви продовж 200 років творили моральну основу Америки, скріплюючи людей духово.

Державність і партійство

I

Відзначування 20-ліття моєї архипастирської діяльности в складі єпископату УАПЦ 1942 р. спричинилося до появи в українських часописах Австралії („Вільна Думка", 17.6.62 р., ч. 24; „Укр в Австр.", 17.6.62 р., ч. 13) досить детальних інформацій про життєвий шлях мій на Батьківщині й на еміграції.

Навкруги мене, як теперішнього Архиепископа Сильвестра (Гаєвського), назбиралося досить життєвих подій без найменшого, або й ніякого освітлення. Різні можуть бути висліди з таких трактувань. Доводиться тому частину фактичних даних, прийнявши за основу, наповнити розгорнутим змістом, щоб не зроджувалося зайвих непорозумінь і заперечень.

Говориться, наприклад, так: „В перебігу визвольних змагань (1917-1920) працює в Державній Канцелярії Уряду У.Н.Р.". Цією тирадою розкрито тільки клаптик заслони Дійсно С. Ю Гаєвський був Керівником Державної Канцелярії при 3-х Урядах: 1) Генеральний Секретаріят; 2) Гетьманат; 3) Директорія (У.Н.Р.) Партійна верхівка кожного з трьох Урядів мінялася, а позапартійний Керівник Державної Канцелярії перебував той самий, а йому допомагав редагувати й оформляти стилістично урядові розпорядження також позапартійний академік Агаф. Юх Кримський.

Отже при всіх трьох Урядах Керівником Державної Канцелярії перебував один і той самий позапартійний державник С. Ю. Гаєвський.

З останнім Урядом цей державник не вийшов на еміграцію й залишений був науковими колами в Кам'янецькому Державному Українському Університеті професором і проректором.

II

Уряд У.Н.Р. рухався далі на Захід і при ньому Директором Державн. Канцелярії залишився мій Заступник Галаневич. А для мене наступили більшовицькі тортури зі всіми НКВД-івськими експериментами, крім розстрілу: а) арешти, б) довгі перетримування у в'язниці, в) заслання в Середній Азії і т. д. Словом, всі більшовицькі найжорстокіші репресії на мені окошилися!...

Таким репресіям підпали й інші українські інтелігенти, опинившись тепер на еміграції. Дехто з них нині, як партійні лідери, взялися „ощасливлювати" Батьківщину різними проектами державного й церковного характеру. Минаючи державництво, спинимося на церковних проектах і небувалих новозаведеннях.

III

Всім відома справа УАПЦ 1921 р., очолена Митрополитом Василем Липківським. До розгорненого в надрукованій брошурі: „УАПЦ і партії для Батьківщини", 1953 р. (Сідней), — додам хіба найхарактернішу деталь наступника В Липківського, Митрополита Миколая Борецького; він вдівцем зустрів смерть в катівських тортурах НКВД.

В реформаторських прогнозах своїх партійні лідери з категорії репресованих НКВД конче наміряються „ощасливлювати" Батьківщину виключно „національними здобутками" — жонатим єпископатом, а'то й двоєженим чи троєженним

Репресованим і мені довелося бути й то дуже тяжко, всебічно й довготривало, одначе на такий радикалізм посковзнутися навіть з просоння не наважуся. Привозити з еміграції контрабандою різні „винаходи" неетично і просто неморально. На місці в Україні акліматизувалися й існують 42 мільйони українців; вони працюють, учаться, виділяють з-поміж себе фахову інтелігенцію й у слушний час дадуть собі раду. Накидати їм навіть керівництво Державною Канцелярією не наважуся Хібащо взявся б редагувати й стилізувати мову й термінологію в державних розпорядженнях і законах, щоб застерегти в термінології від московського **намулу.** Більшим „ощасливлювати" Батьківщину неморально й просто злочинно.

IV

Інакше стоїть справа на еміграції. Нація з державним обличчям України виступає вперше на всіх континентах нині після другої світової війни. Єдність серед такої еміграції сама собою ніби мусіла б вживлюватись серед свідомої православної інтелігенції. Така свідомість об'єднала три Митрополії: 1) Митрополія в США; 2) Митрополія Гр.-Прав Церкви в Канаді; 3) Митрополія УАПЦ на чужині.

Від такого об'єднання вийшов імператив всім православним ієрархам увімкнутися в одну з цих трьох Митрополій, щоб не було окремо стоячих „дезертирів". І коли по цей день того не сталося, то це наслідок тих самих реформаторських прогнозів партійних лідерів „ощасливлювати" Батьківщину „національними здобутками". Заповіджена Єдність для всіх обов'язкова. Не проймемося цим імперативом над державністю України тяжітиме проблема!...

† Смиренний Сильвестр
Архиепископ

(Проф. С. Гаєвський).

Свящ. Теодот Глуханюк

НОВОРУКОПОЛОЖЕНИЙ СВЯЩЕНИК

На Зелені Свята, 17-го червня 1962 р. в Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі був рукоположений в сан священика о. диякон Теодот Глуханюк.

Отець Теодот Глуханюк, син православних батьків -- Якова й Марії, народився 17 (30) травня 1922 року на Буковині, в зах. Україні.

Середньошкільну освіту він набув у гімназії в м. Чернівцях (на Буковині); одружився 10-го жовтня 1942 р. з панною Лідією з української православної родини Коротиевих у Києві, в якому о. Т. Глуханюк принагідно побував під час 2-ї світової війни.

Року 1951-го він із повоєнної скитальщини в західній Европі прибув у Канаду на фарму в Шіго, Саск.

На Богословський факультет Колегії Св. Андрея у Вінніпезі він вступив в академічному році 1952-53, а від 1953 року він зробив перерву в студіях, змушений до цього матеріяльними обставинами, як батько маленьких діточок, яких треба було утримувати заробітковою працею.

Свої студії на Богословському факультеті в Колегії Св. Андрея він відновив 1959 року, і продовжував їх без перерви до успішного закінчення 1962 року.

У сан диякона Владика Митрополит Іларіон поставив його 14 січня 1962 р. в соборі Св. Покрови у Вінніпезі; у сан священика він був рукоположений, також Владикою Митрополитом Іларіоном, у Катедрі Пресв Тройці у Вінніпезі, під час Митрополичої Візитації цього храму.

Маючи дружину й четверо дітей на своєму утриманні, о. Т. Глуханюк, ще з давніших років ведений бажанням стати священиком, відзначився винятково сильною волею, коли в дуже суворо-твердих матеріяльних обставинах вчився послідовно й наполегливо, одночасно заробляючи на прожиток родини фізичною працею на літніх і святкових вакаціях, а також у позашкільних годинах, а при тому він йшов у рядах кращих студентів. Його дружина за цей час, сама зазнаючи чимало злиднів, усі ці трудні роки переносила терпеливо, допомагаючи своєму мужеві фізичною працею утримувати родину.

Бачучи пильність у науці, працьовитість, а одночасно ці важкі матеріяльні обставини, Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді призначила йому часткову місячну позичкову допомогу, призначену для потребуючих студентів Колегії, що відзначаються відповідними поступами в науці.

Кандидатом на священика перед його висвяченням затвердила його Повна Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді на своїх регулярних рокових зборах в днях 27-29 грудня 1961 року.

В отця Теодота й пані добродійки Лідії Глуханюків є 4 сини: Володимир (19 років), Олег (17 р.), Святослав (15 р.), Любомир (5 р.).

До часу призначення його на парафію в нашій Церкві постійним настоятелем, о. Теодот Глуханюк, зараз після рукоположення його в сан ієрея, тимчасово був призначений виконувати душпастирські обов'язки в Підвінніпезькій Окрузі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а з вереснем ц. р. він призначений, як постійний настоятель, до Етелберт, Ман., і околиці.

НЕВДАЧА ПЕРШОЇ ПАСТОРКИ В НОРВЕГІЇ

Лютеранська Церква в Норвегії цього року вперше у своїй історії найменувала жінку пастором; коли ж цю пасторку вислано на парафію, то всі члени парафії перестали ходити до церкви; вони вимагали, щоб їм надано пастора-мужчину. Однак церковні власті відмовилися це зробити. Наслідок був такий, що ця парафія проголосила себе незалежною від цілости згаданої Церкви.

З жидами в СССР інакше, ніж припускається на Заході

ПРОВІДНИЙ СІОНІСТ ПРО ПРАВОСЛАВІЄ І ЮДАЇЗМ В СССР

СОВЕТСЬКИЙ УРЯД НЕ Є АНТИСЕМІТСЬКИЙ, — КАЖЕ СІОНІСТ БЛЮМЕЛЬ

Провідний сіоніст з Франції М. Андре Блюмель, який є у зв'язках з провідниками СССР, зробив „несподіване відкриття" про дійсне положення жидів в СССР. Ніде немає стільки жидівських офіцерів високої ранги, як в СССР. У Ленінграді є 326,000 жидів. Віцепрем'єром СССР є жид Димшиц. Мільйонні тиражі жидівської літератури в СССР. Ізраїль висилає літературу до СССР.

Вінніпезький жидівський часопис з середовища сіоністів „The Jewish Post" за 2-го серпня 1962 р. подав під заголовком „Жиди домагаються рівних прав" інформації, що їх у точному перекладі повністю подаємо нижче:

„Париж (ДжСНС). — У Ленінграді сьогодні є жидівська громада числом 326,000 осіб. Це „несподіване відкриття — що жидівська громада там є багато численніша, ніж припускається на Заході", подав до відома М. Андре Блюмель — адвокат і він же бувший президент Сіоністської Федерації у Франції, після свого повороту з Советського Союзу, де він був учасником конгресу роззброєння, влаштованим у Москві Світовою Радою Миру.

Ця справа, що її п. Блюмель обговорював з В. Пузіним — головою Советського Комітету Релігійних справ, відносилася до питання щодо протижидівських статтей, публікованих советською пресою. Йому (Блюмелеві) було вияснено (Пузіним), що всі, без винятку, релігії атакуються в російських часописах, бо це є частиною наступу на релігію. Цей міністр (В. Пузін) вказав на загальні атаки на Православну Церкву. Пан Блюмель зробив завваження, що російська (советська) влада, одначе, не змогла чи відмовилася зрозуміти це, що коли наступ на Православну Церкву — це не є наступ на російство, то наступ на юдаїзм становить собою протижидівську пропаганду.

У своїх зустрічах з советськими провідниками, сказав п. Блюмель, він ніколи не пропустив нагоди пригадати їм про потребу діяти проти антисемітизму. Але він (Блюмель) не вірить, що советський уряд, як такий, є антисемітським, і він вказує на це, що жид (Димшиц) найменований на пост віцепрем'єра (в СССР), як найновіший доказ цього. Він (Блюмель) також згадав про перекуску з жидом, який є генералом советської армії. „Я сумніваюся, чи вищий офіцер-жид у всякій іншій країні міг би подати стільки імен тих, що займають високі становища в командуванні армією" (як це є в СССР, про що цей генерал сказав Блюмелеві).

Пан Блюмель, який висловлює росіянам велике признання за те, що вони постановили дати дозвіл на видавання мовою ідіш огляду п. н. „Sovietische Heimland" („Советська Батьківщина"), відвідав канцелярії її видавництва, розмовляв з низкою членів її правління, включно з панею Сонею Фрей, Михайлом Левом і п. Гонтарем. Вони поінформували п. Блюмеля, що між недавно виданим (в СССР) публікаціями мовою ідіш, є твори Берґельсона, які були видані в січні (1962 р.), і вірші Шварцмана. Твори кожного з них були видані тиражем. по 30,000 примірників. Антологія (збірник) творів жидівських авторів, написаних еврейською мовою, підготовляється до перекладу на мову ідіш, — але що здивувало п. Блюмеля — це те, що має бути видана російською мовою антологія поезії й прози (держави) Ізраїля. Йому також сказали, що минулого (1961-го) року в Росії було видано твори 198 жидівських письменників дев'ятнадцятьма мовами; всі вони разом становлять 140 мільйонів примірників". (Пояснення в дужках належать Ред. „Вісника").

Інформації цікаві й важливі

У поданих жидівським часописом інформаціях нас перш за все цікавить релігійна справа; і тут треба відмітити цей факт, що п. Блюмель, як сіоніст, отже жидівський націоналіст і оборонець жидівської релігії (юдаїзму), не виступив проти переслідування владою СССР релігії взагалі, цебто проти переслідування всяких релігій, а тільки запротестував проти того, що комуністична влада при тому у своїй пропаганді виступає також проти жидівської релігії.

Яка є функція міністра (чи голови) Советського Комітету Релігійних Справ, яким є В. Пузін? Розуміється, його роля полягає не в діянні на добро релігії. Свого часу (до 2-ї світ. війни, в цій ділянці був ідеологом Губельман, що виступав під псевдонімом „Ярославський"), — він був найбільшим гонителем Християнства за всі часи після гоніння християн у Римі в перших віках Християнства.

Адже В. Пузін — це людина жидівського походження, отже як він виглядав би, коли б він переслідував головно Православну Церкву, а при тому також і інші релігії, а одночасно відмовився б хоч би час до часу в пропаганді дещо сказати й проти жидівської релігії? Адже п. Блюмель, розуміється, був свідомий цієї справи тоді, коли розмовляв на цю тему з Пузіним. І. Блюмель знайшов тут ось такий вихід: він сказав, що коли советська влада атакує всі інші релігії, то це ще не означає, що вона тут атакує національність визнавців тих інших релігій, бо, мовляв, у Християнстві є так, що Церква — це одна справа, а національність — це зовсім інша справа; натомість у жидів є воно інакше: в них жидівська релігія (юдаїзм) і жидівська національність — це одне й те саме, отже коли хто веде пропаганду проти жидівської релігії, то тим самим виступає й проти жидівської національності.

Чи і якої шкоди зазнала жидівська релігія через те, що в програмі переслідування релігії, а головно Християнства, советська влада час до часу додає й пропаганду проти юдаїзму, — п. Блюмель не говорить.

Вищезгадані жидівські інформації навівають собою думки й на інші теми.

Українців в Україні та в інших країнах у межах СССР є принаймні 50 мільйонів; Державне учбово-педагогічне видавництво „Радянська школа" в Києві 1960 року видало книжку, п.з. „Тарас Шевченко" — з нагоди 100-ліття смерті Тараса Шевченка, і це рідкісне, важливе, ювілейне видання про Шевченка видано тиражем лише... в 6,800 примірників.

Жиди кажуть, що в усьому Советському Союзі їх тепер є коло трьох мільйонів, а твори їхніх письменників держава видає тиражами близько півтора мільйона примірників.

До нас тут не належить питання: чи прем'єр Хрущов править віцепрем'єром Димшицом (жидом), чи навпаки — Димшиц править Хрущовим? — бо важнішим тут є факт, що жид є віцепрем'єром СССР, і що Хрущов своїми здібностями напевно не дорівняє йому.

Але ще важливішим тут є факт формальної самосуперечності в аргументах п. Блюмеля: з одного боку він заявляє, що уряд СССР у своїй загальній пропаганді проти всіх релігій не минає й юдаїзму, а тим самим він виступає проти жидівства, як національності; одночасно цей же п. Блюмель інформує, що советський уряд не є антисемітським. Далі, п. Блюмель, як сіоніст, є жидівським патріотом і ревним юдаїстом, а разом з тим він уважає, що йому можна й треба підтримувати комуністичні кличі Світової Ради Миру і брати участь на їхніх конгресах у Москві і мати доступ для розмов з правителями СССР.

Коли Блюмель підкреслює факт, що влада СССР не є антисемітського, а разом з тим він каже, що мовляв, у СССР таки є „антисемітські" виступи, що тут він піддає думку, що це народ проти волі й наказу влади виступає проти жидів.

ІЗРАЇЛЬ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ БУТИ ПРИЧЕТНИМ ДО СПРАВИ СОБЛЕНА

Соблен був одним з провідних советських шпигунів у ЗДА; коли його діяльність викрили і засудили на досмертну тюрму, то все ж таки йому пощастило втікти з ЗДА до Ізраїля, і американська влада довідалася про місце його втечі, отже вона домагалась, щоб уряд Ізраїля видав Соблена американській владі.

Уряд Ізраїля справді видалив Соблена з Ізраїля, — він привіз його ізраїльським літаком в Англію і тут висадив його з літака, але везти його в Америку влада Ізраїля відмовилася; уряд Ізраїля заявив, що нехай тепер уряд Америки переговорює з урядом Британії у справі Соблена, який старається про право азилю в Англії. Влада Ізраїля заявила, що вона відмовляється своїм літаком везти Соблена в Америку, цебто відмовляється видавати його в руки американській владі. Соблен — це жид.

Департамент Юстиції повідомив, що органи безпеки Америки самі перевезуть Соблена з Лондону в Америку, і тут його примістять у Медичному Центрі для лікування, бо він хворий.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНЗІЇ РИМУ

(Продовження)

Ще важливіша проблема: були непорозуміння щодо істоти Віри. У Новому Заповіті сказано: „Цих дванадцять послав Ісус і заповідав їм, кажучи: „На шлях до я з и ч н и к і в не ходіть, і в місто самарянське не заходьте, а йдіть найбільше до погибших овечок дому Ізраїлевого" (Мат. X. 5-6).

Апостоли, виконуючи цей Заповіт Христа, ввесь час старалися найбільше ширити Християнство серед жидів, але тут були непорозуміння щодо заповіту Христа: „На шлях до язичників (поган, цебто не-жидів) не ходіть", а тому і „до міста самарянського не заходьте" (бо це місто поганське).

Далі Христос проголосив жидам: „Не думайте, що Я прийшов нарушити Закон чи пророків: не нарушити прийшов Я, але виконати. Бо поправді говорю вам. як довго небо й земля не минеться, ні одна йота чи ні одна риска із Закону не минеться, поки не здійсниться все. І так, хто нарушить одну з Заповідей маліших і навчить так людей, цей малішим наречеться в Царстві Небесному, а хто сотворить і навчить, цей великим наречеться в Царстві Небесному" (Матв. V. 17-20).

Цебто, Христос заявив, що Він прийшов не зруйнувати релігію Ізраїля Старого Заповіту („Закон"), а прийшов, щоб цю релігію здійснити практично, бо в жидів релігія існувала тільки в теорії, а на практиці ніхто її не виконував.

Отож, між Апостолами постали суперечності щодо цього, як інтерпретувати ці заповіти Христа: чи сприймати їх у широкому розумінні, на основі всього вчення Христового, як цілості, — бо людей різних національностей Він трактував однаково, а Слово Боже велів голосити „всім народам", чи, може, Його заповіти щодо „Закону" (старої релігії жидів) і щодо „язичників" (не-жидів) р о з у м і т и таки конкретно-гранично, вузько?

У висліді сталося так: одні ученики Апостолів вимагали, щоб не-жиди „погани", приймаючи Християнство, разом приймали й „Закон" (юдаїзм), цебто — щоб вони обрізувалися та взагалі зберігали норми юдаїзму; а знову ж, Ап. Павло, разом з своїм помічником Варнавою, перший виступив проти цього; більше того, Ап. Павло хоч і почав з цього, що християни-жиди не повинні силувати християн з язичників (не-жидів) обрізуватися, але потім він пішов далі, і в нього помітна принципова нехіть до обрізування; він каже: „Ось я, Павло, кажу вам: якщо ви обрізуєтеся, не буде вам жодної користі від Христа" (Галат. V. 2.). Ап. Павло одинокий між Апостолами, що говорить про брак генетично-причинового зв'язку між „Законом" (старою релігією Ізраїля) і Християнством: він каже, що хоч у Старому Заповіті (в Законі) Закон і Пророки голосили цю саму Правду, що й Християнство, то однак Християнство цю Правду голосить цілком незалежно від Старого Заповіту: „Але нині, незалежно від Закону, явилася Правда Божа, про яку свідчили Закон і Пророки" (Рим. III. 21).

Таке становище Ап. Павла було сприйняте жидівським народом, як протижидівське, і тому вони конче намагалися знищити головно Ап. Павла, — більше, ніж будь-котрого іншого з Апостолів. Таке „революційне" становище Ап. Павла викликало сумніви й збентеження й серед самих Апостолів.

З Палестини йшли до не-жидівських народів жиди-християни, і вимагали, щоб християни обрізувалися — згідно з Законом (Мойсеевим). „Деякі, що прийшли з Юдеї, учили братів: „Якщо не обріжетеся по обряду Мойсеевому, не можете спастися" (Діяння XV. I). Але Ап. Павло й Варнава сильно й рішуче виступили проти таких проповідників з Палестини, і стало на тому, що справу передали на вирішення Апостолам і Пресвітерам в Єрусалимі. (Діяння XV. 2-4). Але в Єрусалимській Церкві в цій справі думки були поділені. Головно ж деякі з цих християн-жидів, що походили з бувших фарисеїв, вимагали, щоб християни з не-жидів конче обрізувалися. „Тоді повстали деякі з фарисейської єресі, віруваші, що треба обрізувати (не-жидів) і заповісти сповняння Закону Мойсея" (Діяння XV. 5).

„Апостоли і пресвітери зібралися для розгляду цього діла" (Діян. XV. 6), і вони вирішили: „Тому що ми почули, що деякі, ці що від нас походять, пригнобили вас казаннями і схвилювали ваші душі, кажучи обрізуватися й сповняти Закон, чого ми їм не поручали, — то ми, зійшовшись, однодушно розсудили... не накладати на вас жодного тягару більше, крім цього необхідного: поздержуватися від ідоложертвенного і крові, і удавленини і блуду ,і не чинити другим цього, чого собі не хочете; сповняючи це, добре зробите. Бувайте здорові!" (Діяння XV. 24-25; 28-29).

Але між Апостолами не було однозгідності думок у цій самій справі (відношення між Законом Мойсея й Християнством) у різних аспектах. Спочатку було так, що деякі Апостоли не допускали можливості хрестити не-жидів, бо при хрещенні треба жидам-хрестителям ближче сходитися з хрещеними не-жидами („поганами"), а Закон Мойсея забороняв їм це. І тому, коли Ап. Петро охрестив у Палестині римлянина (не-жида) Корнилія, а тим самим він не міг уникнути ближчого контакту з ним, то Апостоли й усі християни-жиди обурилися на Ап. Петра: „Почули Апостолі братія, що були в Юдеї, що й язичники (погани, не-жиди) прийняли Слово Боже. І коли Ап. Петро прийшов до Єрусалиму, обрізані (християни-жиди) дорікали йому: „Ти ходив до людей необрізаних, і їв з ними" (Діяння XI. 1-3). „Ап. Петро ж почав переповідати їм за чергою... (Діяння XI. 4), — що йому Бог звелів так учинити. Так Ап. Петро оправдався перед Апостолами й рештою жидів-християн. „Вислухавши це, вони заспокоїлися, і прославили Бога, кажучи: „Видно, і поганам (не-жидам) дав Бог покаяння в життя" (Діяння XV. 18).

Це доказ, що Апостоли навіть ще по Вознесенні Христа вважали, що не-жиди не достойні Християнства, бо вони „нечисті", і жидам-християнам не вільно з ними ближче сходитися. Отже треба було, щоб Бог зіслав на Ап. Петра спеціяльне видіння й наказ з неба: „Що Бог очистив, ти не почитай нечистим!" (Діяння X. 15).

І тільки з цього часу (пізніше, по Вознесенні Христа), цебто після цього наказу Божого з неба, Ап. Петро вперше охрестив не-жида (римлянина Корнилія й інших з ним), і тому інші Апостоли спочатку були цим збентежені, як небувалою досі несподіванкою, і вимагали, щоб Ап. Петро оправдався перед ними.

На основі свого охрещення не-жида Корнилія, звершеного на наказ Божий з неба, Ап. Петро згодом заявив Апостолам і Пресвітерам в Єрусалимі: „Бог з днів перших вибрав з нас, щоб з уст моїх погани почули Слово Боже й увірували" (Діяння XV. 7).

Справді, Ап. Петро і його брат Андрій були одночасно разом покликані Христом — перше всіх інших учнів, бо Він їх випадково перших по дорозі зустрів, отже цей факт не має жодного суттєвого значення для „першенства"; бо, якщо б цей факт мав суттєве значення, то в такому випадку не тільки Ап. Петро, але й його брат Ап. Андрій мусів би вважатися „першим" між Апостолами.

Замітний факт: коли Апостоли й Пресвітери в Єрусалимі спеціяльно зійшлися, щоб вирішити проблему відношення між Законом Мойсея й християнами з не-жидів, то „по довгому міркуванні" (дискусії) цього Собору „Ап. Петро, вставши, сказав їм: „Мужі — братія, ви знаєте, що Бог з днів перших вибрав з нас, щоб з уст моїх погани почули Слово Євангелії й увірували" (Діян. XV. 7).

З цих слів видно, що Ап. Петро (після спеціяльного Божого повеління з неба — вже пізніше по Вознесенні) принципово був за тим, щоб не-жидів хрестити, але він не дав відповіді на питання, що на цьому Соборі розглядалося: чи християни з не-жидів мають обрізуватися і взагалі зберігати Закон Мойсея, чи ні? Чому Ап. Петро ухилився дати відповідь на це питання — це вже окрема проблема.

(Далі буде)

Греки розбудовують семинарію в ЗДА

Грецька православна духовна семинарія Св. Хреста в Брукліні, Мес., ЗДА, постійно розбудовується, але все ж таки провід греків в ЗДА вважає, що темпо і розміри її розвитку повинні бути ще більші, — це видно з промови бостонського судді Джана С. Паппаса, грека, яку він цього року виголосив на 16-му Конгресі Духовних і Мирян, який реґулярно скликається через кожних два роки.

Суддя Паппас сказав, що ця семинарія потребує 250,000 дол. річно. Видатки на одного студента становлять 3,000 дол. річно.

Семинарія, що була основана 1937 р., за роки 1942-61 випустила 276 абсольвентів, і майже всі вони стали священиками.

Греки повели організовану агітацію за кандидатами на студентів, і це дало такі висліди, що до 1964 року число студентів становитиме 350 осіб; передбачується, що від 1966 року семинарія за один рік випускатиме біля 100 абсольвентів.

Цього року семинарія випустила 12 абсольвентів.

Вищезгаданий Конгрес започаткував усекрайову кампанію за збільшення фондів семинарії, і новобудованого грецького, т. зв. Геленського, університету в ЗДА.

Папа Іван XXIII і жиди

(Продовження з 5-ї стор.)

юз, а за ним — ЗДА, але й також вони у всьому світі здобули собі таку могутність, якої досі ще не мали ніколи.

Жиди кажуть, що в Советському Союзі їх є три мільйони (на понад 220 мільйонів усього населення СССР), а все ж таки заступником диктатора Микити Хрущова є жид (Димшиц). Жиди кажуть, що в ЗДА є їх 5 мільйонів 500 тисяч (на понад 180 мільйонів усього населення ЗДА), але в кабінеті міністрів уряду президента Кенеді жиди займають 20 відсотків місць (на всіх 10 міністрів є два жиди). Жид мільярдер Бернард Барух був довголітнім дорадником низки президентів ЗДА, а тому що він уже дуже старий, то його на становищі президентського дорадника заступив жид Сидні Дж. Вайнберґ — з інвестиційної контори Ґольдман, Закс і Ко. в Нью-Йорку).

Коротко кажучи, жиди тепер займають провідні політичні, й економічні, наукові, мистецькі й інші становища у двох найбільших потугах світу СССР і ЗДА, не говорячи вже про всі інші держави у світі.

Але при тому всьому жиди, ставши на вершинах своєї могутності, все таки вважають, що найважливішою справою є відношення між ними і Християнськими Церквами. Російська Православна Церква з-перед 1917 року в жидівській історії занотована як антисемітська подібно, як і Румунська Православна Церква і ін., але ці Церкви від 1917 р. опинилися під комуністичною владою, і вони виконують її політичну ролю, отже жиди вважають, що вони їм тепер уже трохи менш небезпечні.

Залишилася ще одна церковно-політична сила, що в жидівській історії занотована, як антисемітська це Рим, а він знаходиться поза межами комуністичної державної сили, і він незалежний у своїй поведінці супроти жидів. Отже після 2-ї світової війни жиди почали вимагати, щоб Рим змінив своє досьогочасне становище супроти жидів; а при тому жиди заявляють, що Церкви взагалі, а при тому й Римська Церква, не виявили для жидів принципового й загального співчуття під час винищування жидів німецькими націстами і їхніми помічниками серед інших народів

І ось, серед інших успіхів після 2-ї світової війни, жиди добилися також досі небувалого морально-політичного успіху в Римі, а точніше в особі теперішнього папи Івана 23-го.

Папа Іван усуває з Богослуження це, що немиле жидам

Коли в другій половині жовтня 1958 року Колеґія Кардиналів голосувала на кандидатів на папу, то жиди мабуть не без інтересу слідкували за тими виборами і ставили питання: кого виберуть папою? А це питання було в напруженій атмосфері, бо ж вибори були винятково затяжні й число голосів ваґалося між кандидатами, - про це свідчить увесь настрій тих трудних виборів, що проходили в змаганні різних напрямків між кардиналами.

І ось з трудом переважила кандидатура кардинала Ронкаллі - - теперішнього папи, Івана 23-го. Таким чином настав такий папа, що є першим в історії, якого жиди проголосили „сильним противником антисемітизму". Напр., жидівський часопис „The Israelite Press" (Вінніпеґ) за 22 квітня 1960 року інформував:

„Папа Іван 23-й так само сильний противник антисемітизму. Свій спротив йому (антисемітизмові) він засвідчив ділами: з католицьких молитовників він усунув деякі уступи, які ображають жидів. Однак він покищо не пішов аж так далеко, щоб пропонувати ревізію „Нового Заповіту".

(Закінчення буде)

ПРИЗНАЮТЬСЯ ДО ПРОВАЛУ АТЕЇСТИЧНОЇ ПРОПАҐАНДИ

Советські статистичні дані говорять, що 70% населення в межах СССР становлять ці люди, які народилися під большевицькою владою.

Це значить, що 70 відсотків усього населення від колиски живе під тиском релігійного переслідування й безперебійної урядової атеїстичної пропаґанди. Які ж нарешті вислідн цього? Відповідь видно ось хоч би з одного з советських органів безбожницької пропаґанди — журн. „Вопросы философии", де большевицька влада мимоволі признається до того, що ця пропаґанда в основному не має успіху.

„Вопросы философии" ч. 4, ц. р. опублікували статтю Ф. П. Олещука п. з. „Атеїстичний заповіт Леніна". Автор твердить, що в добу Сталіна затримався переможний бій з релігією внаслідок культу особовости „Масове порушення законности заторкнуло тисячі родин і в багатьох людей, особливо менше свідомих і нетвердих у своїх переконаннях, захитали віру в правду і справедливість і спонукали їх шукати остої в Бога". XXII з'їзд партії повернув до боротьби з релігією згідно з вказівками Леніна. Далі, „в справі атеїстичного виховання трудящих ще немало недостач і проґулів. Посилений активності церковників і сектантів не завжди дається відповідний і своєчасний відпір".

Релігійні поштові марки

Понад 100 типів різних релігійних марок було випущено 1960 року.

Товариство збирачів релігійних поштових марок (значків) ц. р. відзначило поштові уряди різних країн нагородами за випущення релігійних поштових марок Першу нагороду отримала Нова Зеляндія за марку „Християнин". Габонська республіка отримала нагороду за найкращу протестантську марку - із зображенням д-ра Альберта Швайцера. Ватикан отримав нагороду за найкращу католицьку марку із зображенням „Втечі в Єгипет". Ізраїль нагороджено за найкращі жидівські марки – за серію марок із зображеннями великих царів Ізраїля: Савла, Давида й Соломона.

ВІДОМИЙ ШОТЛЯНДЕЦЬ ПОВЕРНУВСЯ ДО ПРАВОСЛАВІЯ

61-літній шотляндець у Ґлесков, Леслі Орд Піндер, стан відомим у світі завдяки тому, що він безкорисно і всецільо присвятився переписуванню релігійних книжок для сліпих. Він переписує їх стилосом (рильцем), отже, розуміється, відручно. Досі він переписав уже біля 5,000 книжок, у середньому коло 100 сторінок кожна, різними мовами: англійською, грецькою, арабською, старожидівською і ін. Він заснував Православну Фундацію Сліпців і очолив її.

Леслі Піндер також сліпий, — він отемнів унаслідок одного випадку.

Продовж свого життя Леслі Піндер багато подорожував по світі і одночасно вивчав усякі релігії: християнство з його різними віроісповіданнями, — православієм, католицтвом і протестантизмом, юдаїзм, іслям, буддизм і ін. Укінці, сказав він, що він нарешті зробив „велике відкриття" — що православіє, це та віра, якої він усе життя своє шукав; православіє, сказав він, „учинило для мене більше, ніж усяка інша форма релігії, які я студіював". Л. Піндер при тому додав, що „православіє... — це демократія в дійсному значенні цього слова".

ПРОФ. В. СІЧИНСЬКИЙ ПОМЕР

25 червня 1962 р. в м. Петерсон, Н. Дж., США, помер проф. Володимир Січинський, один з видатних українських науковців і діячів, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка та автор багатьох наукових і публіцистичних праць, зокрема з українського мистецтва, архітектури і культури.

Проф. В. Січинський народився 24 червня 1894 року в Кам'янці-Подільському. В Петербурзі студіював архітектуру на політехніці, пізніше мистецтвознавство в Празькому університеті. Там він у 1928 році одержав докторат філософії з ділянки мистецтвознавства. Був професором Педагогічного Інституту в Празі і довголітнім професором Українського Вільного Університету в Празі і Мюнхені та професором Українського Технічного Інституту в Нью-Йорку.

Покійний залишив дружину, одруженого сина та замужню доньку.

Без сумніву, смерть проф. Володимира Січинського є тяжкою і болячкою втратою для українського народу, бо він був гідним і достойним репрезентантом його культурних і національно-політичних інтересів.

Проф. В. Січинський, як православний, зокрема заслужився своєю науковою працею в ланці досліджування українського православного церковного мистецтва.

ДАНІ ПРО РУСИФІКАЦІЮ УКРАЇНИ

Урядове советське видання „Высшее образование в СССР" (вид. 1962 р.) інформує, що на території Української ССР 1961 р. було 135 високих (академічних) шкіл, в яких було 417,700 студентів, а в цьому українців 260,945, росіян 124,-464, а решта - - це інші національності.

Отже на кожних двох студентів українців припадає в Україні один росіянин.

Советська преса, інформуючи про вписи студентів у високі школи, подала, що коли хто із вступників (кандидатів на студії) не знає української мови, то він, при вписах на студії, мусить здавати вступний іспит тільки з російської мови. З цього видно, що при вступі на студії в Україні знання української мови зайве, - вистачає знання російської мови, яке є конечним. Так воно на всіх факультетах - крім журналістики й філософії, де знання української мови є конечним.

Це доказ, що в академічних школах в Україні в основному викладають російською мовою, а не українською,

В СССР ЛІКВІДУЮТЬ ОДНОРОДИННІ ДОМИ

У Советському Союзі досі існувало право будувати однородинні доми; кожна родина, якщо в неї була фінансова можливість, могла в місті або відкупити собі від когось дім на одну родину, або виорендувати від держави садибну землю й збудувати собі на ній дім на одну родину.

Але советській владі не подобається життя родини у власному домі - життя окремо від інших родин, - отже вона тепер повела наступ на однородинні доми. Правда, однородинні доми ще існують, але новий советський закон уже почав ліквідувати їх, той новий закон – це рішення Центрального Комітету КПСС (Комуністичної Партії Советського Союзу) і Ради Міністрів СССР 7-го серпня 1962 р. „Про індивідуальне й кооперативне будівництво". У цій постанові сказано, що советська влада має допильнувати, щоб житлобудівельні кооперативи відтепер будували по містах, найперше починаючи від столичних міст, а далі й по всіх містах, а згодом і по селах, спільні доми для багатьох родин, і щоб при тому стримати досьогочасне орендування державою садибної землі під будову однородинних домиків.

З цього видно, що влада СССР змагає до того, щоб ніхто не мав свого власного дому, а щоб усі жили в комірному („ренті"), отже таким чином буде дорешти зліквідована приватна власність.

Крім цього, життя багатьох родин в одному спільному домі позбавляє родину можливості жити своїм приватним життям, тут уже один одного може більше контролювати й доносити владі

Коротко кажучи, ліквідування однородинних домів - це продовження комуністичного процесу перетворювання людей у стадо із стадною психікою та зганяти їх у спільні кошари, немов тварин на обору. Перемінити велетенські маси людей в отваринілих рабів і розбити родини – це головна ціль заговору світової сили, що править комунізмом.

ДЖАЗИ В ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ЦЕРКВАХ

Вліті ц.р. одне з вечірніх Богослужень у методистській святині в Шікаґо відбувалося в супроводі джазової музики, це саме було в одній з пресвітеріянських святинь у Нью-Йорку. У протестантів у Зах. Німеччині церковні пісні виконувані джазовою оркестрою, стали одним з важливих засобів протестантизму в намаганні втримати молодь при церквах У місті Бад Канштадт кінова заля на 200 осіб, в якій джазова оркестра грала церковні мелодії, була переповнена молоддю.

Митрополича Візитація у Громаді Ню Вестмінстер, Б. К.

У суботу, 30 червня ц. р. о 9-й годині ранку прибув на першу Митрополичу Візитацію до Громади в Ню Вестмінстер, Б. К., ВПреосв. Владика Митрополит Іларіон

На ванкуверському летовищі привітали Його Високопреосвященство вс. священики Ванкуверщини, члени Громади й інші особи Звідси всі прибули до осідку Громади в Бирнабі, де місцеве жіноцтво приготовило братський обід.

По обіді Владика Митрополит вів розмови з Управою Громади й давав потрібні наставлення щодо поточних справ. Увечері того ж дня в домі подружжя Шевчуків у Бирнабі відбулася привітальна вечеря, з участю гостей, з нагоди прибуття й перебування Владики Митрополита Іларіона в цьому гостинному домі.

У неділю вранці, Владику стрічають на площі Громади квітами (подає мала Ж. Човганюк), діти Рідної Школи під проводом учительки Є. Єленяк і добр. К. Дебриної, хлібом-сіллю, а також п. п. М. Куфлей і Ф. Човганюк і Св. Хрестом - о. Настоятель М. Дебрин. Під розлогими деревами, на гарно спорудженому польовому Престолі починається Архиерейська Відправа, при співслуженні всіх отців Ванкуверщини (о. Протоєрей С. Симчич, о. І. Гикавий, о. О. Костюк і о. М. Дебрин, та при кінці прибувший о. П. Сацевич) Передана голосниками (залож. п. п. Ст. Шевчук і Д. Мацелюх) Полева Відправа настроювала врочисто, не зважаючи на холодну й дощем погрозливу погоду, яка напричуд вдалася якраз точно на ці дві години.

Справно прислужують іподиякони (4 з Воллей) та гарно, напереміну співають два хори (пані А. Залубняк з Воллей та п. В. Ільчука з Ванкуверу). Уце це надало Богослужбі вигляду оригінальности й душевного піднесення вірним, як місцевим, так і з Ванкуверу, Воллей, Чиловек і інші.

Проповідь Владики Митрополита на тему: „Совість Око Боже" піднесла вірних із зматеріялізованої буденщини у світ духовости й залишила глибокий слід в їхніх душах.

Братський обід у сусідній англіканській залі (було біля 200 осіб) визначився не менше сильними моментами.

По Молитві, Благословенні страв і їх спожитті присутніми о. Настоятель М. Дебрин коротким привітальним словом відкриває програму Свята, яку вміло проводить п. Н. Мороз бувший голова Громади, а теперішний ректор Інституту ім. Св. Івана в Едмонтоні, і в імені Інституту він вітає всіх та закликає до нього молодь з Ванкуверщини. Дальше, Владику й гостей вітає голова Громади п. І. Коропатніцький, від сусідів п. І. Решетник з Ванкуверу, д-р Савіцький, п. М. Загарук з Воллей та І. Креп'якевич з Чиловек, Б. К.

Далі, о. О. Костюк влучним веденням запрошує до головного Слова ВПреосв. Владику Візитатора. Могутня постать Владики Митрополита, його глибокосягла тематика заполонює, як завжди, всю увагу слухачів. Насвітлюючи жалюгідний стан сьогоднішньої переломової доби, з її боротьбою двох світів - безбожницького й християнського, Владика Митрополит пророчо за всіма ознаками часу доказує потребу повороту до непереверщеної науки Христа Одним із засобів християнізації у нас є розбудова святинь, Громад, тощо Це змаг, що під цю пору широко охоплює наше суспільство по всій Канаді, і він вимагає великої жертвенности. Владика Митрополит Іларіон завзиває всіх включитися в цей змаг розбудови релігійно-національного життя, а в даному випадкові - помогти в цьому Громаді в Ню Вестмінстер.

За такі будівні думки Владиці Митрополитові щиро подякував о. П. Сацевич і одночасно заапелював до збірки пожертв на Громаду, а ця збірка увінчалася нежданним успіхом.

Однією з основних точок імпрези було відзначення 80-ліття життя ВПреосв. Владики Митрополита Іларіона окремою програмою, а саме: Привітальне Слово з Многоліттям Ювілятові виголошує о. Настоятель М. Дебрин; привітом і квітами від дітей вітає маленька Христя Єленяк, а від СУМК-у Ангела Коропатницька; „Коль славен єси" на кларнеті відограє учень Іларіон Єленяк; для підкреслення поетичної творчости Ювілята діти віддеклямовують з його циклю „Денник зболілої душі" вірші: „Мати" - Василько Микитин, „Тобі Одній" - Єлесавета Єленяк, і „Прощай, Україно моя" - Варварка Миско. На закінчення пані Є. Єленяк (сопрано) співає молитву „Владико неба і землі" Ця програма через наглий виїзд дітей була скромна формою, але відчувається, що своїм одушевленим змістом вона осягнула свою мету: ми проявили гарячу любов і вдячність з нагоди 80-ліття Великому Синові народу, Владиці Митрополитові Іларіонові, який, як Первоіерарх, професор, теолог, історик і мовознавець, перекладач Святого Письма, визначний науковець і автор, дослідник нашої минувшини, письменник і поет, бувший міністр Української Держави - головно через поєднання своєї науки з вірою в Бога високотворчо збагатив духову скарбницю українського народу.

Накінець промовляють ще о. І. Гикавий і о. Прот. С. Симчич, оголошується вдала збірка пожертв, і, кінцевим словом господаря його словом подяки Владиці Митрополитові, о. о. Співслужителям, іподияконам, хорам і всім гостям, Молитвою й Благословенням Владики закінчено Візитацію.

Візитація осягнула повний успіх. Її хід здавалося б, як і всюди, нормальний, однак у ньому є багато особливішого, як узяти до уваги особливіші обставини Громади.

Безсумнівно, Візитація є одним з найсильніших морально й матеріяльно будівних засобів розбудови - всюди, але в Ню Вестмінстер її далекосяглий вплив — може, як ніде інде - великий І це, поминаючи напружену працю місцевих чинників і зростаючу співпрацю нашого громадянства Ванкуверщини, найбільше слід завдячувати могутньому зростові самої ж Церкви й незаперечному авторитетові її Високого Проводу, що його Боже Провидіння дало нам під цю критичну пору й який до себе й очолюваної ним Церкви викликає пошану й подив зовнішнього світу. Тому-то на авторитетові слова Владики Митрополита, „Всі поможіть Громаді у Ню Вестмінстер",— всі щиро відгукнулися, і вислід збірки й усіх доходів Візитації разом перевищив 2 тисячі долярів. Як додати ще про успішне переведення Громадою дрібних позичок на ліквідацію довгів, то, без сумніву, що твердження Владики: „Ню Вестмінстер на добрій дорозі" - скріпить віру в успішність розпочатого діла у самих членів Громади, і, головно, усуне недовір'я небагатьох щодо доцільности й життєздатності її, та оправдає щирий відрух жертвенноблагородних одиниць, що так великодушно допомагають Громаді Ню Вестмінстер морально й матеріяльно. Щира їм, хоч і безіменна подяка!

Нечисленному жіноцтву Громади, під проводом Заст. Голови Відділу СУК ім. Олени Пчілки, пані М. Ракочі, та тиловим членам Управи Громади, очоленої головою п. І. Коропатніцьким, за їхній жертвенний труд для успіху Візитації належиться щире признання.

У неділю ввечері по спільній вечері в осідку Громади, Владика Митрополит з свя-

щениками й окремими гістьми побув на прощальному милому прийнятті в гостинному домі п-ва Шевчуків.

У понеділок перед обідом, по відбутій Конференції Місійної Округи Канкувер, Високопреосв. Візитатор, Владика Митрополит Іларіон, супроводжений на летовище у Ванкувері своїми священиками, з почуттям сповненого обов'язку, не зважаючи на своїх 80 літ, бадьорий, усміхнений, з квітами в руках прощається з нами й відлітає до Вінніпегу, на зустріч новим величним завданням Первоієрарха нашої Церкви. Він залишає по собі сильний слід у наших душах і зворушливе враження чогось — насправді незвичайного, великого.

о. М. Д.

Канонічна Візитація Владики Андрея в Баргед, Алберта

У неділю, 24 червня ц. р. українці Громади Всіх Святих, у Баргед урочисто й величаво відсвяткували довгожданний День Посвячення Храму й Іконостасу. Надійшла ця радісна хвилина, якої вірні нетерпляче очікували пару літ. Аж тепер це сталося за Божою поміччю. Громада заздалегідь приготовлялася до цього Торжества під проводом Всеч. о. д-ра С. С. Сасса й Управи Громади.

У суботу, 21 червня Преосв. Владика Андрей прибув до п-ва Гоблянів в асисті о. д-ра Сасса й іподиякона В. Василева, щоб переночувати. У неділю, о 10 годині ранку була зустріч Преосв. Владики Андрея перед торжественно прикрашеною брамою, на якій на синьому тлі виднів напис золотий: „Вітайте, Владико!" По боках великого канадського прапора були: український і канадський менші.

Гарно прибрані дівчатка стелили квіти під ноги Владики Голова Громади п. І. Гобляк підніс Владиці хліб-сіль та привітав його теплим словом. Учениця Орися Звоздецька привітала Владику гарним віршем. Останнім привітав зо сльозами радости в очах настоятель о. д-р Сасс: „Владико, ввійдіть у Храм Божий, помоліться за нас і за ввесь бездольний український народ". В асисті Протоієрея О. Хом'яка й іподиякона Василева, під торжественний спів Катедрального Хору з Едмонтону, що ним диригує проф. А. Єфимчук, Владика вийшов на катедру, що, за Уставом, поміщена перед Тетраподом. Після Архієрейського облачення, Владика звершив посвячення Храму й Іконостасу в асисті о. д-ра Сасса й Протоієрея Хом'яка.

Навіть чужинці завидують нам такого гарного Іконостасу. А торжество Посвячення прикрасив хор, який це все зробив безкорисно. Ми дякуємо на цьому місці диригентові, співакам й численним гостям з Едмонтону. Усі вони були зайняті, всі працювали спільно з нами. Наприклад: широкознаний лікар д-р Л Мельник на Обході ніс хоругву, то знову, під кінець, розносив з двору майже всі лавки. Честь таким гостям!

Тут була зібрана майже вся Вегтлоцькі Округа, як одна українська християнська родина. Сильніші допомогли слабшим. Тут практично ми побачили Божу й братню любов. Ми зрозуміли, що наша Українська Церква — це наш Святий Дім.

Наша Громада заснована 1947 року. На папері мали ми записаних 10 членів, а в дійсності було нас сім.

Першу Службу Божу відслужив у Юнайтед Чорч Всеч. о. М. Фик з Радвей. Два роки ми молилися по чужих будинках з різними священиками. 1950 р. куплено 3-акрову площу від шкільної влади за 300 долярів під церкву й цвинтар. 7. 6. 1950 р. площу посвячено. При купівлі площі багато допомогли нам о. А. Хруставка й о. Сенишин. Щиро їм дякуємо за це 1950 р. наша Громада була прийнята Консисторією Української Греко-Православної Церкви в Канаді 18. 8 1951 року зачали ми будувати церкву Наша сильна віра у Божу поміч допомогла нам покonати труднощі, яких було дуже багато 9 вересня 1952 року ми славили Всевишнього вже у власнім будинку. Тоді також Світла Консисторія призначила нам постійного священика Прот. М Сенишина і Едмонтону (1952-56), а далі був у нас Всеч. о. П Блажук (1956-1960). Всеч. о. Удод 1960 від 1961-1962 Митрофорний Прот. Л. Денисюк. а від Квітної Неділі досі обслуговує нашу Громаду о. д-р С Сасс

З наших 7-х членів від'їхали два до Едмонтону, а один відійшов у вічність. Зате Бог післав нам дві родини аж із Сангудо, Є ними п-во Вареньки й п-во Звоздецькі. Хоч вони вже мають власну Громаду в Сангудо, то одначе помагають нам далі. Пані Звоздецька була в нас донедавна секретаркою, а тепер ми вибрали П. Піхоту, якій при цій нагоді щиро дякуємо за лад й надбання обильної їжі. На її заклик жінки придбали всього Ревно помагали П. П. Гобляк Майорів, Савчук і інші. Пані Звоздецька приготовила діточий хор і деклямації дітей. Щира їй подяка за це

П. А Майорів, що є також чинним дяком, як столяр, виконав не тише свою фахову працю але й бані на церкві помалював. Пан Михайлів зробив лад довкруги церкви Хай Бог їм дасть нагороду

Почaток Іконостасу, зробила пані Варенька в цей спосіб, що заплатила за два Образи в сумі дві тисячі дол. За її прикладом пішли інші. Заслуга пані Вареньки у тому, що вона приспішила це наше Свято, яке ми відсвяткували торжественно 24. 6 ц. р.

Пані Мороз з Едмонтону, яку, як малярку, поручив нам Всеч. о. Удод, по умірковaній ціні, по-християнському нам допомогла. Дякуємо їм обом.

Жертводавців усіх тут не наводимо тому, що маємо вписані всі їхні імена у нас на табличці, що висить у нашій церкві. Та також Всевишній вписав їхні чесні імена у Книгу Вічності.

При вході до Храму ми прикріпили таблицю. Синє тло, на ній золотими буквами стоїть написане: „Благословенний, хто йде в Господнє Ім'я"! Цей напис останеться назавжди, бо ним ми будемо згадувати нашого Дорогого Владику, що нас, найменших, відвідав. Будемо згадувати цей Великий День, а в молитвах згадуємо й о. Д-ра Сасса, що нам по-батьківському радив, щоб Торжество вийшло Громаді на честь, а Богові на вічну славу!

За Управу Громади:
І. Гобляк, голова,
Г. Савчук, секретар.

ХРЕСТИНИ
Єллов Крік, Саск.

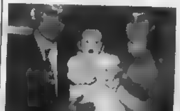

Молоде подружжя Іван і Марія Кухти, які живуть у Саскатуні, одержавши кільkaденну передвеликодню відпустку від праці, використали її на те, щоб відвідати своїх батьків — Юрія і Еву Кухтів, які живуть у Єллов Крік.

Ці відвідини мали ще й іншу ціль: Іван і Марія привезли з собою до Єллов Крік свою п'ятимісячну донечку, щоб тут її охрестити. А це була велика радість і приємність для дідуня і бабуні побачити свою гарну-вродливу внучку та бути учасниками її Хрещення.

Хрещення відбулося у Вербну Неділю, 22 квітня. Малу донечку батьки рішили назвати Сонею Іванною. Тайну Хрещення звершив, за згодою місцевого пароха, зять Юрка і Еви Кухтів — о. С. Зузак. На Хрещенні дяком був п. Іван Сенчина з Тернополя. Кумами були Лаврентій Кухта і Єлисавета Павлович.

На Хрестини прибули також дідуньо й бабуня з Принс Алберт — Іван і Анна Павловичі. Замітною й радісною подією була присутність на Хрестинах прадіда — Теодора Сенчини й прабаби — Пелагії Кухти.

По охрещенні Соні бабуня Ева Кухта попросила всіх гостей за столи, і почалося зразкове хрестинне прийняття.

На місці буде згадати, що молоді батьки Соні, Іван і Марія, вже від кількох років перебувають у Саскатуні, де вони купили собі дім, бо там працюють і там належать до Української Православної Громади. Вони обидвоє походять з добрих і побожних українських родин і були змалку виховані в побожності на рідних традиціях, а тому можна вповні сподіватися, що вони будуть добрими і зразковими батьками.

Мила гостина отак продовжувалася до вечора, а перед закінченням присутні з нагоди Хрестин перевели збірку на Фонд „Вісника".

І так, зложили:
По $5,00 Юрко і Ева Кухта;
По $2.00 Іван і Марія Кухта;
По $1.00 Іван Павлович, Теодор Сенчина, Степан Сенчина, Іван Сенчина, Богдан Зіп, о. С. Зузак.

Усім Жертводавцям щире спасибі за підтримку рідної преси, а молодим батькам, Іванові й Марії, хай Господь допоможе виховати їхню доньку Соню в українському дусі собі на потіху і радість, на свідому членкиню нашої Святої Церкви і українського народу.

Свящ. Зузак.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ІВАН ДЕМЧУК
Торонто, Онт.

У суботу 16 червня, ц. р. ввечері під час змагання борців у місті Вікторії, Б. К., нагло, несподіваною смертю помер борець Іван Демчук.

Він був відомий по більших містах Америки й Канади, де йому приходилось боротися із змагунами різних народностей.

Покійний був тихої й спокійної вдачі. Він постійно тренувався у фізичних вправах, і скоро знайшов собі видне місце між змагунами-борцями.

Іван Демчук народився 49 років тому в селі Стоянові, в Галичині; у Канаду приїхав 1929 року до сестри Парані й до дядька Василя Челядина, що був відомий у наших громадських і церковних установах в місті Едмонтоні.

Вістка про смерть покійного Івана блискавкою рознеслася по Торонті, де він мав багато знайомих і друзів. За старанням його сестри Парані Ясінської і шваґра Василя тіло було спроваджено літаком із Вікторії до Торонта, до похоронного заведення Кардинала, де багато громадян — старших і молодших - відвідували й брали участь у Панахиді.

У п'ятницю вранці домовина Покійного була перенесена до катедри Св. Володимира. Заупокійну Службу Божу відправив о. Д. Фотій, а проповідь виголосив о. П. Самець, що знав Івана Демчука від перших днів його побуту в місті Едмонтоні. Гарно співали дяки під проводом п. Семченка.

Домовину помагали нести борці, товариші Покійного, на чолі з відомим Билли Ватсоном, що недавно був світовим чемпіоном, а тепер чемпіоном Британської Імперії. Сумовито спускали домовину з тлінними останками в землю на цвинтарі Проспект, коли дяки співали „Вічная Пам'ять"!

Учасників Похорону запросили Василь і Параня Ясінські до свого дому на поминальний обід. Господарем прийняття був п. Антось Лазарович, що з далекої Оттави приїхав зі своєю дружиною, щоб доброму другові віддати останню прислугу. Кінцеве слово сказав о. Самець. Між іншим згадав, що пару днів тому відбулася дуже важлива історична подія в житті нашого народу в Канаді: представники Манітобського університету й Колеґії Св. Андрея урочисто підписали документ, — акт асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом у місті Вінніпезі; п. Лазарович зайнявся збіркою, що принесла $51.35, як Нев'януча Квітка на могилу Івана Демчука. З цього 30 долярів призначено на Колеґію, а $21.35 на „Вісник", що дуже гідно й достойно боронить прав українського народу й його Церкви.

Щира подяка Жертводавцям, а душу покійного Івана нехай Господь прийме, де праведні спочивають.

о. П. С.

Бл. П. ЛЮДВИНА ГРИГОР
Шіго, Саск.

20-го липня ц. р. в Українським Народнім Домі в Шіго, під час весільної забави, мешканці міста Шіго і весільні гості були опечалені несподіваним випадком, що стався з Людвиною Григор; вона, цілком здорова, прийшла з своїм чоловіком Михайлом Григором, щоб розважитися і повеселитися на весільній забаві, та почула себе недобре і впала на долівку непритомна.

З приводу того, що в найближчій лікарні (у Фовм Лейку), не було лікаря — недужу, майже в непритомному стані, відвезено до лікарні в Йорктоні, де вона перебувала до 26 липня. Коли лікар у Фовм Лейку приступив до праці, то недужу Людвину перевезено до цієї лікарні. Не зважаючи на лікарські заходи ,після повторного паралічного атаку, Людвина упокоїлась в неділю рано 29 липня на руках мужа.

Тяжким ударом була ця смерть як для родини Покійної, так і для всіх, хто її знав і бачив ще кілька днів тому, веселою й здоровою.

31 липня тіло Покійної було перевезено до того ж Народнього Дому, в якому вона так нагло захворіла, і ввечері того ж дня при переповненій залі було відслужено першу Панахиду. Після Панахиди і перекуски для всіх присутніх о. Преосв. Т. Яковкевич після короткої промови започаткував читати Псалтир над Покійною, а пізніше читання перейняли дяки й інші.

1-го серпня вранці після Панахиди тіло покійної Людвини було перевезено до місцевої церкви Св. Духа в Шіго.

Після Заупокійної Літургії і Похоронної Відправи тіло Людвини Григор зложено в могилу на місцевому цвинтарі в Шіго. Досить простірна церква в Шіго не вміщала тієї кількости народу, що прийшли попрощати Покійницю; багато людей з близьких і найдальших околиць змушені були стояти надворі.

Покійна Людвина була веселої, товариської вдачі, мала великий круг близьких, друзів і знайомих, що, прощаючи її, сумували з невтішним вдівцем, та дітьми й малими внуками Покійної.

Усі Похоронні Відправи звершив — за відсутністю місцевого пароха о. Бориса, батько його о. Протопресв. Т. Яковкевич, з участю двох дяків — місцевого п. Коропатницького і з Ніпави — п. Беця і частини шіговського хору.

Покійниця Людвина походила з Галичини, була дочкою Михайла й Юзефи Табишів (римо-католиків). Вона народилася 11 січня 1903 р., в селі Коцюбинцях, 3-місячною дитиною на руках матері приїхала в Канаду. Її батьки відразу поселилися в провінції Саскачеван. В 1917 році Людвина втратила батька, а в 1926 році, повернувшись до Православія, одружилась з Михайлом Григором, проживши в шлюбнім зв'язку 36 років. Від цього шлюбу Покійниця позоставила двоє дітей: сина Василя, одруженого з Катериною з Остаповичів, що фармерує в Шіго, і дочку Марію, одружену з Лазарем Радишем, що фармерує в Тідорі, Саск. Від цих дітей Покійниця позоставила четверо малих внуків.

Мати покійної Людвини померла минулого року. З найближчої родини Покійниця позоставила в смутку одного брата і чотири сестри, що замешкують в околицях Шіго.

При Останнім Цілуванні присутні на заклик священика зложили на Нев'янучий Вінок 56.00 долярів, з яких на потреби місцевої церкви відділено 15.00 долярів, на Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі 15.00 долярів, на Колеґію Св. Андрея 13.00 долярів, і на допис і кліше у „Віснику" 13.00 долярів.

Усім щира подяка, а Блаженої Пам'яті Людвині Вічная Пам'ять!

о. Т. Я.

Бл. П. ПЕТРО ҐЕРИЙ
Торонто, Онт.

У суботу, 7 липня 1962 р. перейшов у вічність Петро Ґерий. Народився 1904 року в селі Іванців Долішній, повіт Тернопіль. Був людиною скромною, працьовитою, тихої і доброї вдачі. Ширшому громадянству був майже невідомий, але перед своєю смертю зробив він вчинок, який поставив його на високий рівень понад пересічну людину: він бачив, що Українська Катедральна Громада Св. Володимира у своїй великій і многогранній церковній і культурно-освітній роботі потребує дуже матеріяльних засобів, і тому велику частину свого скромного майна записав в своїм завіщанні на Катедральну Громаду. По відтягненні всіх коштів Похорону, пам'ятника і видатків леґалізації сума запису буде коло 3,000 долярів. Який світлий примір до наслідування для багатьох самітних людей!

Бл. П. Петро Ґерий був людиною самітною, і похоронами зайнялася Управа Катедральної Громади. Прекрасне слово над тлінними останками Покійного в Катедрі сказав о. Прот. Д. Фотій; також зворушливими словами попрощав Покійного від імени Катедральної Управи О. Квас.

Союз Українок Канади Відділ ім. княгині Ольги приготовив поминальний обід, на якім ближчі приятелі згадували Покійного теплими словами.

Земля Тобі пером, Брате Петре, а Катедральна Громада рік-річно буде згадувати в своїх молитвах Твій благородний вчинок!

Член Управи.

Бл. П. ЛЕВОН УГРИНЮК
Транскона, Ман.

У вівторок, 17 липня 1962 року, по довшому слабуванні помер в лікарні Левон Угринюк, довголітній житель міста Транскони, Ман.

Покійний народився 1 лютого 1891 року в селі Дзвиняч, Заліщицького повіту в Галичині. Він прибув у Канаду 1907 року 16-літнім хлопцем і поселився в околиці Малантон, Ман. На короткий час він перебрався був до Брод Велей в Саскачевані, але знову повернувся до Малантон, а звідти 1913 року перебрався, вже з дружиною Агафією, до Транскони, де прожив 49 років. Тут він працював на залізниці до 1956 р. -- до часу свого відходу на відпочинок.

По Покійному осталися у великому смутку його дружина Агафія, два сини Павло й Маріян, три дочки, Юліяна, Єлисавета й Саломія, дві сестри, один брат та 9 внуків.

Покійний був зразковим членом місцевої Української Православної Громади Всіх Святих та відділу Взаїмної Помочі, де брав повну й активну участь. Він заслужив собі своїм життям на велику повагу, бо був добрим і розважним членом місцевої Гро-

мади та добрим мужем і батьком своїй родині.

Похорон відбувся в п'ятницю, 20 липня в місцевій церкві Всіх Святих, на який прибуло багато людей зблизька і здалека, не зважаючи на великий дощ.

Покійного похоронено на цвинтарі в Трансконі, а Похоронні Богослуження відслужив Впреп. о. Прот. Т. Ковалишин.

Нехай Господь Бог прийме душу Покійного у Свою Оселю, де праведні спочивають, а канадська земля хай буде йому легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ІВАН СТАХИРУК
Шіго, Саск.

У понеділок 16 липня 1962 року помер в лікарні у Вадіні, Саск., бл. п. Іван Стахирук з Шіго. Йому було 76 років

Покійний родом з села Грушівець на Буковині.

У Канаду прибув 1907 року. Одружився з панною Василиною Кирилюк 1913 року. Проживав від 1913 року до 1948 року на фармі біля Шіго, а потім-таки в містечку Шіго.

Останні два роки життя після того, як згоріла його хата під час великої пожежі в Шіго, перебував у сина Миколи, а пізніше - біля дочки Дори Марцішиної у Вадіні. Залишив у смутку, крім згаданих, ще п'ять дочок і двох синів, 29 внуків і 7 правнуків

Покійний Іван Стахирук був свідомим українцем; він передплачував „Український Голос" та сильно любив українську книжку. Мірою своїх матеріяльних спроможностей він помагав Громаді в Шіго при будові нової церкви. Здається, що навіть був він одним з тих, що їм завдячує Громада свою теперішню приналежність до Української Церкви.

Похорон відбувся 20 липня в церкві Св. Духа в Шіго; правив о. Прот. Борис Яковкевич, а дяком був п. Т. Коропатницький При „Останньому Цілуванні" присутні зложили на Нев'янучий Вінок $19.00, з чого $12.00 призначено на пресовий фонд „Вісника" та на Колеґію Св. Андрея пополовині.

Поховано Покійного на цвинтарі біля церкви, поруч могили його покійної дружини Василини.

Усім, що прибули на Похорон, усім Жертводавцям, а особливо тим, що помогли як слід все урядити - щира подяка від родини.

Нехай Господь усіх благословить, а Покійному -- Вічна Пам'ять!

о. Б. Я.

Бл. П. В. МЕЛЬНИЧУК
Содбурі, Онт.

Ще по Великодній Службі Божій малий Василько тримав (з своєї ініціятиви) свічку, коли освячували паски, розговився.. й за пару годин тяжко захворів, втратив свідомість, а на третій день Великодніх Свят спочив у Бозі. Його тато й мама, лікарі робили всі заходи, щоб втримати його на цім світі, але Господь покликав його до Себе.

Василько Мельничук — син Олексія й Анни Мельничуків — прожив на світі всього 3 роки, 10 місяців і 27 день, але це була жвава дитина з защепленим християнським сумлінням і був знаний та люблений всією Громадою Св. Володимира в Содбурі.

У середу ввечері була відслужена Великодня Панахида в похоронному домі, а в четвер Служба Божа й Похорон за чином Великоднього тижня Співав хор Громади, несли маленьку домовину молоді дівчатка (Тамара Добровська, Галя Тарасюк, Анна Злочевська, Надя Волинська) й багато дітей та дорослих прощалися з Васильком, випроваджуючи його в останню дорогу.

Батько покійного Василька (Олексій Мельничук) — це диригент нашого хору, а мама співає в хорі і є заступницею голови Сестрицтва, — обидвоє дуже шановані в нашій Громаді, і тому квітами простелили дорогу Васильkові, а його рідним щире співчуття висловили з приводу передчасної тяжкої для них втрати.

Василько лишив у глибокому смутку маму, тата, брата Михайла, сестру Наталю, хресну маму Марію Тарасюк, хрещеного тата М. Тихончука та багато приятелів.

Усі Похоронні Відправи відслужив священик Тарас Славченко. Тіло похоронено на цвинтарі Парк Лавн у Содбурі З науки Христової ми знаємо, що таких дітей Господь приймає в Царство Своє, - нехай же Милосердний Господь подасть утіху рідним Василька й зміцнить їх сили в цьому житті.

о. Т. С.

Бл. П. Д-р О. І. КУСИЙ
Канора, Саск.

Опівдні 5 липня 1962 року рознеслася по всій Канорі, Саск., болісна вістка, що знаний і шанований всіма лікар д-р Омелян Кусий уже не живе Безпосередньо перед виїздом з родиною на відпустку, заки ще сів до авта, рішив покосити траву біля хати. Але не судилося йому закінчити це кошення, бо удар серця припинив його молоде життя.

Покійний д-р О. І. Кусий народився 31 липня 1912 року в селі Полтва, повіт Перемишляни, Україна, в родині священика о. Івана і Еви Кусих. У жовтні 1921 року приїхав з родичами, тепер також покійними, в Канаду. Родина поселилася на початку в околиці Ендрю, Алберта, і там молодий Омелян ходив до публичної школи. Пізніше замешкав в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні і звідти ходив до Нютана Каліджет, а опісля на медичний факультет Саскачеванського університету Медичні студії закінчив в Едмонтонському університеті 1939 року, лікарську практику почав 1941 року в Канорі і, за винятком военних років 1943-1946 в канадійській армії, продовжував її успішно до кінця свого життя.

Покійний залишив повдовілу дружину, пані Бориславу з роду Михаєів, та осиротив діточок — Іванку, Єлисавету й Богданця

Достойну Похоронну Відправу відслужили 7 липня в Канорі Всеч. отці Володимир Слюзар з Канори і Василь Бойчук з Йорктону. Крім родини, звеличали цей Похорон своєю участю численні приятелі, знайомі, товариші-лікарі і безліч бувших пацієнтів, які в числі коло тисячі осіб віддали Покійному свою останню прислугу. На Канорському цвинтарі попрощав Покійного щирим словом товариш по професії і близький його друг д-р Ол. Данильчук.

Канорщина і вся українська громадськість втратила зо смертю бл. п. д-ра О. Кусого не тільки відданого лікаря, але також щирого українця-християнина.

Вічна Йому Пам'ять!

Доброзичливий.

Бл. П. О. СЛОБОДЯН
Вільна, Алта.

У середу 27 червня ц. р. по довгій і важкій недузі упокоївся в Бозі в лікарні в Вільні бл. п. Онуфрій Слободян.

Покійний Онуфрій народився 17 червня 1899 року в селі Попівці, Заліщицького повіту в Галичині в бідній селянській родині Він виростав і трохи ходив до школи в рідному селі. 1910 року він лишає рідні краї і молодим хлопцем з своїми батьками виїздить у Канаду, де поселюються в околиці Вільна, Алберта, на гомстеді Прибувши в Канаду, він помагає батькам на фармі та в міжчасі ходить на заробітки. 1916 р. вмирає його батько, отже бл. п. Онуфрій мусів на себе перебрати господарку. 1919 р. він одружується; з першою дружиною він прожив до 1930 року, і їх Бог благословив чотирма діточками. 1930 р.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — **$2.00**

У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**

Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

вмирає його дружина, і 1952 року він одружився вдруге – з Христиною Сидор, з якою прожив до смерті. У своєму житті Покійний ніколи не хворів і не зазнав жодного випадку, а з 1952 року занедужав на невиліччиму недугу. 1960 року переніс важку операцію на легені, але й те не помогло, і Покійний відійшов з цього світу 27 червня 1962 року.

Небіжчик був членом Української Греко-Православної Церкви, якій помагав і жертвував скільки міг; він передплачував рідну пресу, як „Вісника" та „Український Голос", цікавився долею й недолею свого народу; був добрим для своїх дітей та добрим до своєї дружини; був згідливим і жив у добрій згоді з своїми сусідами в околиці Вільна, де він фармерував до смерті.

Напередодні Похорону, в п'ятницю 29 червня ввечері, в домі Небіжчика о. П. Зубрицький, парох Округи Лак Ла Біш, Алберта, відправив Парастас, а в суботу 30 червня відправив Похорон зо Сл. Божою в українській православній церкві Св. Духа в Стрию, Алберта. На Похоронних Богослуженнях було багато молящих.

Тлінні останки Покійного поховано на парафіяльному цвинтарі Української Православної Громади Св. Духа в околиці Стрия, Алберта

Покійний полишив у смутку свою дружину Христину, четверо дітей по першій жінці, одного сина й три дочки, що вже подружені й проживають у Ванкувері, Б. К., лишив 12 внуків, чотири сестри й брата; залишив четверо дітей від другої дружини та по них восмеро внуків; залишив друзів своїх та свою Українську Православну Громаду в околиці Стрия, Алберта.

Під час Останнього Цілування на заклик о. П. Зубрицького присутні зложили на Нев'янучий Вінок $15.25, з чого призначено $5.00 на Пресовий Фонд „Вісника", а дружина Небіжчика пожертвувала від себе $5.00 на вироблення кліше. Усім В.П. Жертводавцям щира подяка, а Покійного хай Господь прийме в Оселі Праведних!

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

П О Д Я К А
Оновей, Алта.

Складаю сердечну подяку всім тим, що підтримували мене фізично й духово під час моєї тяжкої операції в лікарні Дженерал Госпитал. Щиро дякую лікареві д-рові Смильському і Отцю Проєреєві Фикові за звершення Св. Таїнства Сповіді, а також всім сусідам і знайомим за відвідування мене в лікарні, жіноцтву — за прислані квіти, католицькому костелові - за прислану картку, і взагалі всім тим, хто будь-яким чином старався підтримати мене, -- всім Вам велике спасибі!

Ф. Козяр.

Бл. П. МИХАЙЛО КУЄК
Шіго — Фовм Лейк

У неділю, 22 липня, ц. р. несподівано - як для родини, так і для себе, упокоївся у власному домі в Фовм Лейку Михайло Куєк.

Хоч Покійний короткий час перед смертю був у лікарні в Вадіні, але вийшов з нього з полегченням в здоров'ї й надією, що недуга минула. Одначе невмолима смерть настала несподівано, бо, пообідавши ще, М. Куєк упокоївся на недугу серця, маючи від роду 67 років. Смерть покійного Куєка спричинила великий біль його родині й друзям та всім, хто знав його.

Покійний Михайло Куєк народився в селі Вітелівці на Буковині 25 жовтня 1895 року від батьків Петра й Пелагії (з Михайлюків). У Канаду приїхав самостійно, маючи 18 років. Один рік працював в провінції Манітоба, а потім набув фарму в Бенкенд, у Саскачевані, в яку вложив усе своє знання й здоров'я, але привів її у зразковий порядок, побудувавши гарний дім, завівши овочевий сад, і обсадивши декоративними деревами В 1918 році Бл. П. Михайло одружився з панною Раїсою Кітцул. Господь поблагословив це подружжя народженням 4-х синів і 4-х дочок. Діти в такому порядку: Іван, Петро, Марія, Анна, Євгенія, Наталія, Йосиф і Мирослав. Сьогодні всі їхні діти одружені, всі живуть самостійним життям, в різних місцевостях Канади. На сумний обряд злетілись, як пташки, до коханого батька сини й невістки, дочки й зяті, окрім одного. У глибокім смутку, разом з матір'ю - вдовою, оточували гріб й оплакували незабутнього мужа й батька, а внуки, що їх 17 - коханого діда.

Бл. П. Михайло Куєк останніх три роки замешкував у Фовм Лейку, де побудував модерний дім, але не переставав бути членом Української Православної Громади в Едморі, а востаннє був головою тамтешньої Церковної Громади.

Напередодні Похорону, звечора тіло Покійного було перенесено до церкви в Фовм Лейку, де при переповненій церкві було відслужено Панахиду і читано Псалтир, а о. 9-й годині другого дня, після такої ж Панахиди, тіло, в супроводі незліченної кількости авт, перевезено до церкви в Едморі (10 миль). На всіх перехресних дорогах священик читав похоронні Євангелії. По Божественній Заупокійній Літургії й благословенні Колива відбувся в Народнім Домі поминальний обід, за який при 4-х довгих столах засідали три рази ті, що були присутні на Богослуженні.

По обіді, в тій же церкві було відспівано Похорон.

Усі Похоронні Відправи відправив — за відсутністю місцевого Пароха о. Бориса — його батько о. Протопресв. Т. Яковкевич в асисті дяка Івана Андрусяка і співі двох злучених хорів з Едмору і Фовм Лейку.

Під час Останнього Цілування присутні на заклик священика зложили на Нев'янучий Вінок 62.00 дол., з яких призначено на добудову Катедри у Вінніпезі 20.00 долярів, на Пресовий Фонд „Вісника" і вироблення кліше 20.00 долярів, і на будову Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі 22.00 доляри.

Покійний Михайло Куєк був тихої вдачі, товариським в поведінці, діяльним членом Церковної Громади, свідомим патріотом — українцем. Усе це оцінили місцеві й навколишні приятелі і знайомі своєю присутністю в останній його дорозі до Вічного Життя.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Т. Я.

Бл. П. І. ГАЛІРЕВИЧ
Макароф, Ман.

Сумна вістка навістила найближчих рідних, а саме батьків Василя Галіревича і Марію (з роду Максимюк), що їх син Іван попрощався раз назавжди з цим земським світом, після 29 літ, 7 місяців і 5 днів, у понеділок 23 квітня 1962 р. о 10 годині ввечері, в лікарні Асинобойн, у Брендоні, Ман.

Покійний Іван народився на фармерській колонії, коло міста Макароф, при границі провінції Саскачевану, біля пошти Того, Саск. Це була третя з роду многонадійна дитина в родині Галіревичів; він відзначався прикметами своєї душі, як: добротливістю, ввічливістю, лагідністю і зразковою поведінкою вдома і поза домом.

На 7-му році життя він започаткував першу клясу прилюдної школи в Макароф, де з добрим поступом скінчив 11 клясу в Консолидейтед Скул.

У покійному Іванові проявлявся талант до науки, отже після закінчення 11-ї кляси, він вступив до дванадцятої кляси в Колиджейт у місті Кемсек, Саск., що його закінчив з добрим поступом, і продовжував свою науку одним роком у Токсідо Нормал Скул у Вінніпезі, де виявив свій талант з добрим поступом, і став учителем 1951 р.

Учительську працю започаткував у Велий В'ю Скул, — яка знаходиться в 3-х чи 4-х милях на схід від міста Грендв'ю. Він учителював там тільки один рік, і його працю всі цінили. Згодом у нього почалася якась потайна хворість, якій лікарські знатоки надали назву — „Малтибул склеросис". Це така недуга, що мучить і звільна паралізує людину, а лікарі, покищо не можуть ще винайти відповідного ліку, щоб протиставився тій недузі.

По порятунок проти тієї недуги його батьки найперше звернулися до славної клініки Мейо в Рочестер, цебто до досвідчених лікарських експертів у Америці, що тривало разом з подорожжю два тижні Лікарі добре, наскрізь провіривши цю хворобу, заявили усно, що нічого не можуть зарадити, цебто помогти; відправили додому, під умовою, що ще будуть застановлятися - розважати над цією недугою, і може ще прийде пора, що самі недужого Івана покличуть до Рочестер

Так проминав час, і не було ніякої відомості з Рочестер. Батьки згодом поїхали з ним до лікарні Ст. Банифас, де він перебув тільки 10 днів. Заінтересовані лікарі обступили його ліжко і кожен з них мав щось висловити відносно його хвороби, а нічого з того не вийшло Нарешті батьки так знемоглися, що приневолило їх віддати його до лікарні Асинибойн в Брендоні, де він далі перебував - - аж до смерті. Від перших, вже замітних, проявів його недуги проминув довший час -- 11 років.

Похорон його відбувся в такому порядку: в середу, 25 квітня, ввечері, відслужено Заупокійну Літургію в Похоронному заведенні в Роблині, при асисті роблинського дяка п. Юрія Пица, який послужив і на другий день у Похороні, почавши від Похоронного Богослуження - аж до місця вічного спочинку. Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста учасники пожертвували поважну суму грошей на Нев'янучий Вінок на могилу покійного Івана. З переведеної збірки приділено частину на нашу пресу, а в тому й 6.00 дол., на „Вісник".

Після Похоронної Відправи п-во Галіревичі з родиною прийняли учасників багатою перекускою, яку зготовило Жіноче Товариство Перекуска відбулася в підцерковній залі. Опісля тлінні останки відпроваджено в Саскачеван на цвинтар Ґрін Ейкерс Меморіял Гарден у двох милях на схід від Йорктону і покладено в могилу на вічний спочинок в четвер 26 квітня. При несенні тлінних останків послужили два рідні брати Юрій і Михайло, два швагри: Франко Вербовецький і Антін Овчарик, дядьки (вуйки) покійного Петро Лаб'юк і Володимир Мисливчук.

Тугою і смутком сповиті попрощали покійного Івана до місця вічного впокоєння його батьки — Василь і Марія, два брати: Юрій з дружиною Івою і Михайло з дружиною Домкою, дві сестри:

Павліна Вербовецька з мужем Франком і Анна Овчарик з мужем Антоном. Ще прощали свати Михайло і Анна Вербовецькі, з Того, Саск., Петро і Марія Овчарики з Мек-Нат, Саск., Юрій і Анна Клими, з Калдер, Саск., а одночасно дуже, а дуже поважне число учасників, що всім їм за те щира подяка в здоров'ї і Божім благословенстві ще прожити й прожити, а тлінним останкам покійного Івана в сирій, святій землі легко спочити, а душі його між праведними в Царстві Небеснім оселитися.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

ПОДЯКА

Щира подяка Всеч. о. М. Коленичеві, Пароховi Української Греко-Православної Церкви в Брендоні, за часті відвідини хворого Івана в лікарні, як також за подану йому душевно-маральну поміч на дорогу щасливої вічності і спасіння душі.

Щира подяка і признання Жіночому Т-ву ім. „Доньки України" за солідне відношення в приготуванні похоронної перекуски.

Батько й Мати Василь і Марія Галіревичі з родиною.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя, — Поплар Парк, Кенора, Транскона.
9. Неділя, — Сулукавт, Тиндал.
16. Неділя, — Кенора, Транскона, Дуфрост.
23. Неділя, — Стед, Плезент Гом, Селкірк.
30. Неділя, — Кенора, Гонор, Транскона, Попларфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. ПЕТРА БЛАЖУКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя Биггер
16. Неділя — Глезлин
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Витків
23. Неділя — Медов Лейк
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Кендо
30. Неділя — Гетерлей

North Battleford, Sask. 972—108 St. Ph. 446-3280

о. П. БУБЛИКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Кемсак
9. Неділя Калдер
16. Неділя — Мазепа
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Ахтимийчукова
23. Неділя — Сторновей
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Калдер
30. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Йорктон
9. Неділя — Йорктон. Візітація Високопреосвященнішого Владики Митр. Іларіона
16. Неділя — Йорктон
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Горлиц
23. Неділя — Йорктон. Передача Служби Божої по радіо. Год 10.30 до 12.00. Стація CJGX 940 — Йорктон, Саск.
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Райн
30. Неділя — Врокстон

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя. (Візитація) — Вернон
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресв. Бог. — Вернон
23. Неділя — Вернон
27. Возде. Чесн. Хреста — Вернон

Address: 2602—42 Ave., Tel. LI 2-4612 Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Пайн Ривер
9. Неділя — Етелберт
16. Неділя — Дорбен
21. Пятниця Різдво Пресв. Богородиці — Бони (Храм). Всіх вірних щиро запрошується взяти участь у Храмових Святах.
23. Неділя — Ренвер (Храм)
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Пайн Ривер
30. Неділя — Венлав

Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕДІЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Свон Плейн
9. Неділя — Денбирі
16. Неділя — Кобзар
21. Пятниця. Різдво Пр. Богор. — Вайтбіч
23. Неділя — Стінен
27. Четвер, Чесного Хреста — Арран
[illegible]. Неділя — Гаес

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. П. ЗУБРЕЦЬКОГО

11844—65 Str., Edmonton, Alta. Tel. GR 4-5621

о. М. КОЛЕНИЧА

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-6814

о. М. КРИТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Гронлід (північна)
9. Неділя — Гадсон Бей
16. Неділя — Мелфорт
21. Пятниця Різдво Пр. Діви Марії Гронлід (північна)
23. Неділя — Бруксбі
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Гронлід (над річкою)
30. Неділя — Ендевор

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Тел. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя Сірко
9. Неділя — Вайта
16. Неділя — Сандави
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сірко
23. Неділя — Сеньків
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Арбакка Св. Миколая
[illegible]. Неділя — Вайта

Box 46, Vita, Man. Tel. 8-24-62.

о. ІВАНА МАЙБИ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Кендіяк
9. Неділя Вонда
16. Неділя Мічем
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Кіндерслей
23. Неділя — Оен, Алта.
27. Четвер. Чесн. Хр. Кендіяк
30. Неділя — Прілейт

1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask. Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Росборн
16. Неділя — Енгусвіль
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сенді Лейк
23. Неділя — Оен, Алта.
27. Воздвиження Чесного Хреста — Овкборн
30. Неділя — Січ

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 350.

о. ІВАН МЕЛЬНИК

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Лак Ля Біш
9. Неділя — Атабаска
16. Неділя — Сараія
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Гресланд
23. Неділя — Норал
27. Четвер. Воздв. Чесного Хреста — Лак Ля Біш
30. Неділя — Боїл

Lac La Biche, Alta.

о. М. ОЛЕСЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Аппіл
9. Неділя — Гилберт Плейнс
16. Неділя. Передача Служби Божої по радіо Стація СІ-КЕРІ-ДІ-ЕМ, Давфин. Від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфин
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Рорктон. Храм
23. Неділя — Давфин
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Косів
30. Неділя — Віннінегосіс. Храм

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

810 Main Str. South Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Ватсон
9. Неділя — Вимер
16. Неділя — Фостон
16. Неділя — Ватсон 7-ма год. вечора — Вечірня
21. Пятниця — Різдво Пресв. Богородиці — Клейр-місто
23. Неділя — Вадіна
23. Неділя — Вимер 4-та год. Вечірня
27. Четвер. Воздв. Чесн. Хреста — Канора (успенська)
30. Неділя — Київ

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Інсінгер (м.)
9. Неділя — Половики
16. Неділя — Тіодор (за рікою)
21. П'ятниця Різ. Пр. Богородиці — Вестбрук
23. Неділя — Тіодор (м.). Храм
27. Четвер. Чесного Хреста — Інсінгер (гай-вий)
30. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. В. СЛЮЗАРА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Канора
2. Неділя. Вечірня — Рама
9. Неділя — Бирджес
16. Неділя — Канора
21. Різдво Пресв. Богородиці Канора
23. Неділя — Стирджес
23. Неділя. Вечірня — Бюкенан
27. Воздвиження Чесного Хреста — Канора
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

О. Д-ра С. С. САССА

Address: Rev. Dr. S. S. Sass, 11729 - 96 St., Edmonton, Alta, Tel.: GR 7 - 7095.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Ст. Джулієн
9. Неділя — Кадворт
16. Неділя — Сматс
16. Неділя — Альвіна (Вечірня 7 год. веч.)
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Лепін
23. Неділя — Тарнополь
27. Четвер. Воздвиження — Еллов Крік
30. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
21. Пятниця. Різдво Богородиці. Храм — Гардентон
23. Неділя — Гардентон
27. Четвер. Воздвиження — Толстой
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Восетна
9. Неділя — Редватер
16. Неділя — Федора Торгилд. Вечірня о год .7 веч.
21. П'ятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Редвей
23. Неділя — Егрімонт Восетна. Вечірня о год. 7 веч.
27. Четвер. Воздвиження Ч. Х. — Торгилд
30. Неділя — Редватер

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Ендрю
16. Неділя — Прут
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин. Храм
23. Неділя — Борівці
27. Четвер. Воздвиж. Чесн. Хреста — Вилингдон
30. Неділя — Заваля

Box 307 Willingdon, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Вірдейл
9. Неділя — Кадет
16. Неділя — Нипавин
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Шипмен
23. Неділя — Сембург
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Нипавин

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКО

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Айтуна
9. Неділя — Мелвіл
16. Неділя — Ґудів
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Айтуна
23. Неділя — Мелвіл
27. Четвер. Воздвиження Х. Г. — Ґудів
30. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 67

о. А. ХРУСТАВКИ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Мирнам
9. Неділя — Слава пів.
16. Неділя — Лужани-Топорівці
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Мирнам
23. Неділя — Мусідора
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Моркемб
30. Неділя — Слава пол.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Шел Велий
2 Неділя — Вечірня о год. 7.30 — Роблин
9. Неділя — „Драчинці" фарми, пошта Мек-Нат, Саск
11. Вівторок. Усікновення Чесної Голови Св. Ів. Хр. — „Топорівці" фарми, пошта Врокстон, Саск.
16. Неділя — Ґрендвю
21. Четвер. Різдво Преч. Д. Марії „Жучка" фарми пошта Калдер, Саск
23. Неділя — Россел
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Шортдейл
30. Неділя — Леннард
30. Неділя. Вечірня о год. 7.30 — Роблин

Address: Roblin, Man. Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Торсбі
9. Неділя — Брудергайм
16. Неділя — Калмар
21. Пятниця, Різдво Пресв. Богородиці — Брудергайм
23. Неділя, Храмове Свято — Равинил
2. Четвер, Воздвиження Чесн. Хреста — Пено
30. Неділя, День Подяки — Кагвин

Address: 9620—109th Ave., Ph.: A-28813. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ
2. Неділя — Шиго-місто
9. Неділя — Фовм Лейк
11. Вівторок Усіч. Голови Св. Івана Хрест. — „Коло Жучканів"
16. Неділя — Вишарт
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Мельничуки
23. Неділя — Винярд (Храм)
27. Четвер. Воздвиж. Чесн. Хреста — Едмор
30. Неділя — Шиго полуди.

Address: Sheho, Sask., Box 32. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns' Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1962. ЧИСЛО (1966) 18

КАМПАНІЯ НА КОЛЕҐІЮ - ВІД 15-ГО ЖОВТНЯ

КАМПАНІЯ ЗА ЗБІРКОЮ ФОНДІВ НА НОВУ КОЛЕҐІЮ ПОЧИНАЄТЬСЯ 15-ГО ЖОВТНЯ ЦЬОГО РОКУ

1. Початок кампанії

Цим повідомляється Всеч. оо. Парохів, Церковні Заряди, Збіркові Комітети, поодиноких збірщиків та взагалі всіх, до кого це відноситься, що збіркова акція на Будівельний Фонд нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі розпочинається по всій Канаді 15-го жовтня цього (1962) року.

2. Історія та обсяг кампанії

Справа збудування нової Колеґії була одобрена Дванадцятим Собором Української Греко-рПавославної Церкви в Канаді (1960 року), а кампанію за фондами на цю ціль схвалено З'їздом Колеґії, що відбувся в листопаді 1961 року, та рішенням Консисторії і благословенням Високопреосвященнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА. Цим самим справа збудування нової Колеґії це справа всієї нашої Церкви, тобто всіх її Громад і Місій, всіх оо. Парохів, та всіх Вірних. До того ж — це справа, яка своєю важливістю перевищує всі інші місцеві й позамісцеві наші справи, і тим самим православні українці мусять класти її на перше місце між усіма іншими своїми громадсько-церковними справами, аж поки кампанія не закінчиться та не принесе намічену й конечно потрібну суму на збудування нової Колеґії.

3. Плян нових будинків Колеґії

Будування Колеґії заплановане на дві стадії:

До першої стадії входять: резиденція для 105 студентів та резиденції для принципала і настоятелів Колеґії, канцелярії для адміністрації та для професорського персоналу; бібліотека й архів, викладові залі (кляси), авдиторія (вона буде також тимчасово приспосіблена для вжитку як каплиця), рекреаційні залі, їдальня і кухня. **Ця перша стадія будови мусить бути цілковито закінчена, поки Колеґія зможе розпочати свою працю на кемпусі.**

До другої стадії будування входять каплиця (церква), додаткова резиденція для студентів і студенток та, в міру потреби, додаткові викладові залі. Ця стадія будування відкладається на пізніше.

Мури Колеґії будуть побудовані з каменя.

4. Кошт будови першої стадії

Перша стадія будування Колеґії буде коштувати, згідно з обчисленням архітектів, девятсот сімдесят п'ять тисяч долярів ($975,000.00). Теперішне майно Колеґії становить коло $200,000.00, отже ще потребуємо $775,000.00. Цю суму мусимо роздобути на протязі двох, а найбільше трьох років, починаючи з цим (1962) роком, щоб першу стадію нової Колеґії закінчити.

Будування Колеґії повинно початися ще цієї осені, а найпізніше з початком весни 1963 року, отже до року нам треба зібрати принаймні $350,000.00 готівкою й підписаними забов'язаннями („пледжес"). Збіркова акція, що почнеться 15-го жовтня, продовжується безперервно, аж поки потрібна сума на першу стадію будови не буде осягнена.

5. Інформації про плян і спосіб переведення кампанії

(а) **Збіркові округи.** — Для цілей кампанії територія Канади поділяється на збіркові округи, при чому кожна Парафія, цебто кожна Громада або Округа, яку обслужує один Священик, як її Парох, становить збіркову округу („дистрикт").

(б) **Збіркові Комітети.** — Кожен Священик являється зв'язковим між своєю Парафією і головним Комітетом Будови Колеґії та разом з Церковним Зарядом відповідає за зорганізування кампанії у своїй Парафії чи Окрузі. Для цього Священик з управою (зарядом) Громади утворює місцевий Збірковий Комітет, якого він очолює. Збірковий Комітет переводить збіркову акцію у своїй окрузі сам, або назначує для того окремих збірщиків, які переводять збірку та передають зібрані пожертви своєму Збірковому Комітетові, а цей Комітет відсилає їх до Комітету Будови Колеґії — на адресу, що подана тут нижче.

(в) **Збіркова акція.** — Завданням Збіркових Комітетів чи назначених ними збірщиків є відвідати під час збіркової кампанії кожну православну родину чи особу і просити їх скласти на Будівельний Фонд Колеґії свою пожертву. Коли збірщики не застануть когось дома, то вони мають повторити свої відвідини, і так запевнити, щоб ні одна особа не була вилишена.

(г) **Поквитування — („ресіти").** — Збірщики видають жертводавцям урядові поквитування („ресіти"), яким жертводавці можуть виказатися при плаченні доходового податку (інком текс), бо пожертви на Колеґію від цього податку звільнені.

На посвідках збірщики обов'язково виписують крім імені й прізвища жертводавця також його докладну адресу. Крім цього Збіркові Комітети виготовляють докладні листи жертводавців у своїй Окрузі і надсилають їх разом з грішми до Комітету Будови Колеґії.

(г) **Категорії членів Колеґії.** — Жертводавець, який зложить на Будівельний Фонд Колеґії сто **долярів** ($100.00) або більше, стає **Чл[illegible]м** Колеґії. Хто пожертвує **п'ятсот дол[illegible]** ($500.00) або більше, стає **Членом-Ктитором** Колеґії. Жертводавець суми **тисячі долярів** ($1,000.-00) або більше, стає **Членом-Основоположником** Колеґії. Жертводавець **п'ятьох тисяч долярів** ($5,000.00) або більше, стає **Членом-Фундатором** Колеґії. **Більші пожертви жертводавці можуть розложити на річні рати.**

Члени Колеґії мають право брати участь у З'їздах членів Колеґії; кожен член має право вибирати й бути вибраним до Дирекції Колеґії та взагалі брати участь у вирішуванні та завідуванні справами Колеґії, чи як повноправний учасник З'їзду, чи як вибраний член Дирекції Колеґії.

6. Адреса для цілей кампанії

Всю кореспонденцію у справі кампанії треба надсилати на адресу Колеґії. Також **чеки та поштові, або банкові перекази** виставляти на ім'я Колеґії.

Адреса Колеґії:

St. Andrew's College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba

ЗА КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ
о. Д-р С. В. Савчук,
Голова Дирекції Колеґії та Координатор Кампанії

Колеґія Св. Андрея в Вінніпезі

АСОЦІЙОВАНА

З МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

приймає вписи кандидатів, які бажають стати українськими православними священиками, на студії на Теологічному факультеті до 15-го вересня включно.

Студії на Теологічному факультеті тривають 4 роки, і по успішному їх закінченні абсольвенти отримують ступень Ліценціята Теології.

На студії приймаються кандидати після закінчення середньої школи — це значить: після закінчення одинадцятої кляси (грейд) в Канаді, або з однозначною освітою з-поза Канади (напр., европейська матура).

Здібні й потребуючі студенти мають можливість отримати всякого роду грошові підтримки, як: позички, стипендії, нагороди і т. п.

Студенти зобов'язані прибути в Колеґію 15 вересня. Початок викладів — 17 вересня; кінець викладів — 15 травня 1963 р.

За формулярами зголошень (форми аплікацій) та за ближчими інформаціями звертатися на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada.
Tel. JU 6-3093

З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ВІДБУДЕТЬСЯ В П'ЯТНИЦЮ, СУБОТУ Й НЕДІЛЮ 9, 10 Й 11 ЛИСТОПАДА, У ВІННІПЕЗІ

Звіт Лі Гилласа про Росію

ЯК РОСІЯНИ БЕЗ УСПІХУ НАМАГАЮТЬСЯ ПОХОРОНИТИ БОГА

ВІРА ТРИВАЄ, НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ШЛЯХОМ ПРОПАГАНДИ

(Закінчення)

Від Ред. — Нижче подаємо закінчення частини репортажів Лі Гилласа — екзекутивного редактора часопису „The Detroit Free Press", про Советський Союз, де він побував влітї 1962 р. Ця частина репортажу (її початок див. „Вісник" за 1-го вересня ц. р.) подана тут як дослівний переклад із „The Detroit Free Press" за 5-го серпня 1962 року.

Не зважаючи на спростування декого з читачів, які кажуть, що слово „росіяни" тут треба заступити словом „комуністи", бо ж не всі росіяни є атеїстами — так, як не всі не-росіяни є віруючими в Бога, та що, мовляв, це світова антихристиянська сила, намагаючись знищити в СССР християнство, навмисне ховається за „росіян", і з цією метою в пресі у світі замість „комуністи" просувається слово „росіяни", — Ред. „Вісника", однак, і надалі тримається в наголовку слова „росіяни" — тому, щоб зберегти дослівну оригінальність тих інформацій, із заголовком включно, що їх подав Лі Гиллс. Слова в дужках належать Редакції „Вісника".

**

„Програма відчитів (атеїстичних) збільшується. У Домі Атеїста в Одесі було прочитано доповіді на такі теми: „Небо без Бога", „Жертви Святої Інквізиції", „Правда про жидівських дітей", „Дарвінізм і міт про ковчег Ноя", „Чи з Адамового ребра?", „Щасливе життя на землі, чи рай на небі?"

Сідоров нарікав, що хоч у розпорядженні (атеїстів) є сотні фільмів (безбожницьких), то однак з цих „мистецьких, протирелігійних науково-популярних фільмів, що демаскує назадницький характер релігії", користається небагато.

Іншою проблемою являються релігійні свята, що святкуються в Росії. Для суперництва з Різдвом, Великоднем і іншими релігійними святкуваннями заводять нові синтетичні урочистості (державно-комуністичні) і заохочується до світських шлюбів (у спеціальних урядових канцеляріях — ЗАХС).

Він же згадує Вінницю, де обласний комсомол (Комуністичний союз молоді) завів такі церемонії: „День досягнень більшості", „День отримання паспорта" і церемонія „Комсомольський шлюб" — щоб суперничати з обрядами (релігійними) шляхом усування з них релігійного змісту.

В іншій області партія (комуністична) зорганізувала (урочистість) „Дружба народів СССР", що збігається в тим місяцем, „коли припадають більші релігійні свята", і вони мабуть зменшують вчащання на православні Великодні відправи.

Щоб суперничати з Різдвом — у багатьох містах зорганізовано (урочистість) „Російська зима", на яку складаються їзда тройкою (трьома запряженими кіньми з дзвіночками), лещетарство, спускання санками з лагорбів і каруселя.

*

Червоних (комуністичну владу) особливо іритує цей факт, що релігійний інтерес зростає серед молоді, хоч ім'я Бога забороняється їй ще з 1918 року і виховується її в атеїстичному дусі.

Усі, що студіюють в університетах, мусять здавати іспити з марксизму-ленінізму, а це значить тверде виховування в атеїзмі.

Улюблений спосіб їхньої пропаганди — це обвинувачувати священиків, монахинь, рабінів, провідників і звичайних вірних у виконуванні всякого роду нечистих практик.

У статті, що була поміщена в журналі, було сказано, що манастир у Молдавії було закрито (владою) тому, що 12 монахів були заражені сифілісом і 10 монахинь мали різні венеричні недуги.

Очорнювання релігійних провідників є там загальним.

**

Коли поза межами СССР критикується, що влада (советська) діє проти релігії, то Совети відповідають на це так: вони цитують конституцію (советську) з 1936 року та інші додатки до неї, які нібито забезпечують свободу совісті.

По смерті Сталіна були занехали брутальні способи (боротьби з релігією), але не занехали самої мети — усунути релігію.

Сам Хрущов 1954 року вияснив, що він просто тільки тому виступив з критикою переслідування (віруючих) і зловживання (під час цього переслідування), бо ж вони (брутальні переслідування) „ще більше скріплюють релігію"; отже „муситься пильно уникати зранювання релігійних почувань віруючих, бо інакше це призводить до ще більшого скріплення фанатизму" (релігійного).

Багато росіян пам'ятають, що за часів німецької окупації, 1941 року, наступ на релігію був стриманий і що тоді все населення ходило до церкви і причащалося.

Чи не можуть бува кремлівські (советські) боси журитися тим, що зменшення віруючих є тільки тимчасове — хоч і після 45 років атеїстичної пропаганди?"

**

Від Ред. „Вісника". Слід звернути увагу на цей факт, що комуністична влада, переслідуючи релігію, у своїй пропаганді **очорнює індивідуально особи віруючих і їхніх провідників** (це, між іншим, один з традиційних езуїтських способів), а це свідчить про їхню духову безсильність і про неможливість перемогти релігію, бо ж у них немає і бути не може жодних аргументів для атакування й поборення самих **принципів релігії,** цебто самої істоти вірення в Бога, що є незалежними від тих чи інших осіб.

Окремі особи — будь це з проводу релігійних спільнот, чи й звичайні вірні, і будь вони заслуговуючі на критику, або очорнювані безпідставно — не можуть бути утотожнювані (ідентифіковані) з **релігією,** як такою, що є духовим життям і переживанням кожної віруючої людини шляхом її безпосереднього зв'язку з Богом. Серед кожної релігійної спільноти можуть іноді траплятися (навіть часом і серед її провідників) такі особи, що справді заслуговують на критику чи й осудження, але ж вони не можуть бути для атеїстів аргументом, бо **особи не становлять собою релігії.**

Релігійні обряди унаглядюють собою це, що людина переживає у душі своїй. **Національно-релігійні обряди (колядки, гагілки, паски і т. д.) — це частина національної культури. Світовому ж протихристиянському заговорові інтернаціоналу йдеться про це, щоб знищити все національне.**

Правда, є такі секти, що їхні обрядові практики справді назадницькі, а навіть варварські, і Православна Церква осуджує їх та остерігає перед ними, і навчає відрізняти чисту, правдиву **віру** від **забобонів,** — отже комуністичне вказування на деякі непохвальні практики деяких сект ніяк не можуть служити аргументом проти всіх релігій і проти самого факту **вірення в існування Вищої Сили.**

ПАТРІЯРХ МОСКОВСЬКИЙ НЕ ВИШЛЕ СПОСТЕРІГАЧІВ НА II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

Архиеп. Нікодим (Ротов) — голова Департаменту Закордонних Зв'язків на Родоській Конференції м. р. сказав, що Московська Патріярхія за жодних передумов не вишле своїх представників на II Ватиканський Собор.

У березні ж цього року, однак, Архиеп. Нікодим поінформував був німецьких журналістів, що Московська Патріярхія може вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, але з передумовою, що на цьому Соборі не буде нічого неприхильного по відношенні до Російської Церкви і советської влади.

Але влітї ж цього року Патріярх Московський Олексій повідомив, що він за жодних обставин не вишле своїх спостерігачів на вищезгаданий світовий Собор Католицької Церкви.

ПОДЯКА

Пані Марії Зварич

ЗА УФУНДУВАННЯ СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СТУДЕНТА КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Пані Марія Зварич — дружина відомого своїми громадськими заслугами й національно-культурного мецената пана Петра Зварича в Веґревіл, Алберта, пожертвувала 1,000 долярів для одного із студентів-теологів Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі.

Згідно з бажанням пані Марії Зварич ця стипендія розложена на чотири роки — по 250 дол. річно, і вона призначена для одного із студентів-нововступників, цебто тих, що вперше вступають на Богословський Факультет цієї Колеґії, який буде рекомендований, як кандидат на цього стипендиста, Богословським Факультетом, що його очолює Владика Митрополит Д-р Іларіон, як Декан його, в порозумінні з Фундаторкою, яка бажає, щоб тільки один і цей самий стипендист користувався цією стипендією продовж своїх чотирьох років теологічних студій в Колеґії Св. Андрея.

Колеґія Св. Андрея в Вінніпезі оцим висловлює Високодостойній Пані Марії Зварич глибоку подяку за цей щедрий дар, як грошову допомогу, а також за її моральну підтримку, символом якої являється ця її пожертва.

ЗА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ
Протопресвітер Д-р С. В. Савчук,
Голова Дирекції.

Вінніпеґ,
4-го вересня 1962 р.

А. Соколів

Дещо про взаємовідносини між Православною і Англіканською Церквами

(Закінчення)

Зносини між Церквами не припиняються

Рішуча відмова Православної Церкви поєднатися з Англіканською в її сущому стані не змінила прихильного англіканського наставлення до православія. Письмові й особисті контакти між чільними представниками обох Церков ані трохи не послабли, навпаки — вони помітно пожвавились. Особливо позначились ними кінець XIX і початок XX століть. Правда, були вони переважно з Російською Церквою. Та це й не дивно, коли взяти до уваги, що саме та Церква з усіх поглядів була найсильнішою, а тому, мабуть, і найвпливовішою. Це інша річ, що припала їй тоді честь зовсім нею незаслужена. Послання-привітання англіканського первоієрарха з приводу 900-ліття Хрещення України-Руси хоч і спрямоване було до властивого місця, до Києва, до рук тодішнього Київського Митрополита Платона, та не до властивої Церкви. До згаданої події Російська Церква зовсім непричетна.

Воєнна хуртовина 1914-18 рр. загальмувала дальший поступ у напрямку вирівняння віроісповідних нерівностей між обома Церквами; час не був сприятливий і розмови в тій справі припинились, однак між двома світовими війнами вони знову відновилися. У жовтні 1931 р. відбулась конференція спільної теологічної комісії в Ламбетській палаті в Лондоні, а в червні 1935 р. конференція представників Англіканської і Румунської Церков у Букарешті. Російська Церква, відгороджена від світу сталінським муром, згноблена і майже дощенту знищена ледь-ледь животіла і, як партнер до переговорів, зовсім відпала.

Контакти між Англіканською і Російською Церквами відновились щойно під час другої світової війни, коли атеїстична московська влада, силою політичних обставин, приневолена була бодай тимчасово, для ока загранниці, зробити незначні уступки Церкві. Започаткувались вони в 1943 р. прибуттям делегації Англіканської Церкви до Москви. З того часу Церкви ті неоднаразово обмінювались куртуазійними посланнями з приводу різних випадків, а також і делегаціями. За перебування делегацій відбувалися більші й менші конференції, на яких порушувались і обговорювались декотрі пункти віронавчання, канонів, окремі моменти церковної практики, важність англіканського свячення і т.п. Найзамітнішою з того погляду була однотижнева конференція, що відбулась у Москві в липні 1956 р. Делегацію Англіканської Церкви очолював на ній теперішній її примас Архиепископ Кентерберійський д-р М. Рамзей — за того часу архиепископ Йоркський.

Первоієрарх Англіканської Церкви в Царгороді

Поїздку Архиепископа Кентерберійського д-ра Д. Фішера на православний Схід, а зокрема його візиту в кінці листопада 1960 р. у Вселенського Патріярха Атенагораса I треба, мабуть, вважати подією найзамітнішою в зносинах обох Церков. Ця його подорож, що включала також у свій план побут у Римі і зустріч з Папою Іваном XXIII, близькими до архиепископської палати чинниками коментується частково як проща — він відвідав тоді також Палестину і мав зустріч з православним Єрусалимським Патріярхом Венедиктом — частково як спроба досліди і на підставі безпосередніх особистих спостережень без найменшого сумніву встановити межі можливої практичної співпраці між роз'єднаними християнами. Це було, за висловом P. O'Donovan'a, кореспондента „London Observer Service" „релігійне дослідження в задумі своєму й спробі найсміливіше й найхоробріше."

Зустріч, зготована первоієрархові Англіканської Церкви в Царгороді, була різким контрастом до холодно-формального, посуненого в деяких моментах аж до афронту, пізнішого прийняття його у Ватикані. У Царгороді продемонстрований був дух справжнього християнства, було показано, що між окремими віроісповіданнями можуть бути і духова прихильність, і співпраця.

Православна Церква, як це відомо, не визнає віронавчання Англіканської Церкви законним і згідним із Св. Писанням і постановами Вселенських Соборів. Між ними, як відмічено вище, існують догматичні розходження. Проте, в Царгороді ясно усвідомлюють, що життєвий шлях вірних обох Церков освітлюється світлом, яке виходить із того самого центра. Первоієрарх у Царгороді знає і не забуває того, що первоієрарх у Лондоні не належить до його Церкви, але не забуває також, що він належить до його Бога, належить до його Спасителя Ісуса Хрриста. І в ім'я Спасителя зустрінуто й потрактовано небувалого гостя як брата у Христі.

Архиепископ Д. Фішер був присутній в патріярщій катедрі під час урочистого в ній Богослужения. З участю численного духівництва Богослужения правив патріярх. Церква була переповнена. Після літургії обидва церковні достойники виголосили свої формальні промови, тричі обмінялись поцілунками, а по тім достойного гостя пошановано подарунком у вигляді панагії. „Мило було подивитися на те, а ще миліше про те думати", відмічує в своєму репортажі згаданий вище кореспондент.

Ані патріярх, ані архиепископ не мали завдання осягнути під час зустрічі будь-яких конкретних визначень у цьому чи тому питанні. Це була зустріч, що являла собою, сказати б, конечне вступне приготування. Вони погодилися лише на відновлення теологічних дискусій і вирішили, що вестимуть вони зо всією Православною Соборною і Апостольською Церквою, а не з поодинокими її частинами окремо, як це було досі.

Наслідки Царгородської зустрічі

Англіканський священик William Bothwell, капелян Canterbury house, висловивши зміст своїх думок щодо запроектованої візити Архиепископа Кентерберійського д-ра Фішера в Папи Івана XXIII двома словами „дуже підбадьорлива", дідав: „Важнішою, в сенсі безпосереднього ведення до практичних результатів, буде зустріч архиепископа з авторитетами Східнього Православія в Царгороді." (Toronto Daily Star 5. XI. 1960).

Наслідки тієї зустрічі ми вже спостерігаємо; покищо виявляються вони в незвичній рухливості теперішнього Архиепископа Кентерберійського д-ра Рамзея. У травні ц. р. мав він зустріч з Патріярхом Атенагорасом I у Царгороді і з первоієрархом Грецької Православної Церкви Архиепископом Хризостомом в Атенах. Слід тут відмітити, що виголошені ним при тій нагоді промови дали журналістам привід до твердження, що провідники цих Церков мають на думці щось більше ніж тільки співпрацю на ниві Христовій.

Під час тих зустрічей вирішено створити спільну, православно-англіканську комісію теологічну, що бала б займатися детальним розглядом різниць, які ділять обидві Церкви та питанням їх розв'язки.

Пресова агенція Ройтера, повідомляючи пятого липня про запланований виїзд Архиепископа Рамзея до Москви, подала водночас, що його розмова з Патріярхом Олексієм буде продовженням розмов, що він їх мав у Царгороді і в Атенах. Архиепископ заявив: „Мета моєї поїздки посилити зносини Англіканської Церкви з Церквою Православною, встановити між ними тісніші зв'язки й скріпити їх та заохотити до відновлення спільних теологічних конференцій" (St. Cath. Standard 5. VII. 1962).

Торонтонський щоденник „Telegram" (4.8.62) в короткій замітці під заголовком: „Побожні в Москві слухають Архиепископа Кентерберійського" відмітив, що він, під час промови в церкві Св.-Ілли, повторив головну мету своєї візити і сказав: „Я сподіваюсь, що в майбутньому буде багато взаємовідвідин між теологами, священиками і студентами теології обох Церков."

Він вернувся з Москви 3 серпня. В плані його чергових подорожів намічено відвідини інших православних патріярхів.

Усі наведені факти свідчать, що Архиепископ М. Рамзей енергійно і з запалом взявся до праці, щоб довести до кінця діло розпочате його попередником.

Кінцеві міркування

Взаємовідносини між Православною і Англіканською Церквами, як видно з їх історії, позначується тим, що вони ніколи не були затьмарені якнимбудь проявами ворожости й нетерпимости. Представники обох Церков завжди зустрічались і зустрічаються в атмосфері щирої доброзичливости, зрозуміння і взаємо-

(Закінчення на 9-й стороні)

НОВА КНИЖКА

„УКРАЇНСЬКІ СВЯТІ"

Накладом Богословсько-Наукового Інституту УАПЦ в Европі вийшла з друку праця прот. А. Дублянського „Українські святі". Книжка має 100 ст. і крім загальних відомостей основний текст її присвячений описові життя понад 170 українських святих.

Книжка „Українські святі" повинна бути в бібліотеці кожного українського православного священика. Про своїх українських святих повинен знати кожний православний українець.

Ціна книжки в Канаді: 1.10 кан. дол. або 1 американський долляр. Можна також висилати 1 кан. дол. і один міжнародній поштовий купон. Ціна подана разом з пересилкою. Наклад книжки невеликий, тому просимо спішитись з замовленнями. Книжка висилається тільки після одержання належности. Замовлення разом з належністю слати на адресу:

**Pfarrer Anatol Dublanskyj,
83 Landshut I Bay., Schönaustr. 15-b,
West Germany.**

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІД ПАМ'ЯТНИКА ДО ФУНДАЦІЇ

Комітет Українців Канади (КУК) дав ініціятиву поставлення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі, і цей почин українська патріотична спільнота в Канаді здійснила: цього Пам'ятника побудовано і під проводом КУК відкрито 1961 р.

Від часу відкриття згаданого Пам'ятника минув рік, і ось на VII Конгресі КУК, що відбувся цього року, однією з резолюцій постановлено створити мільйонну Народню Фундацію ім. Тараса Шевченка.

Українська православна спільнота в Канаді, щедро жертвувавши на збудування пам'ятника Шевченкові, і масово підтримавши цей почин проводу КУК, також і в моральному сенсі проявила щодо цього Пам'ятника великий і всебічний інтерес.

Після збудування Пам'ятника — другий найбільший почин Комітету Українців Канади це ініціятива його проводу й постанова VII Конгресу КУК створити в пам'ять Т. Шевченка мільйонну фундацію.

Хоч українська православна спільнота цим разом стоїть перед кампанією на поставлення нових будинків Колеґії Св. Андрея на університетській площі, — і це діло також належить до типу мільйонних фундацій (перша стадія будови нової Колеґії коштуватиме коло мільйона долярів), то все ж таки вони одночасно зацікавлені справою Народньої Фундації ім. Т. Шевченка не менше, як були зацікавлені поставленням пам'ятника Т. Шевченкові.

В українського народу тепер немає жодної такої установи, що була б і під іменем Тараса Шевченка, і разом з тим у практиці не була б конфесійною; наприклад, теперішне Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ) з центром у Сарсель, Франція, з відділами в різних країнах Заходу, проявило католицькі політичні тенденції; напр., у видану тим НТШ „Енциклопедію Українознавства" православні українці дали свій показний вклад моральної, наукової й фінансової допомоги, а однак діячі Катол. Акції, з упередженням поставилися до Української Православної Церкви, коли містили інформації про неї в „Енциклопедії Українознавства" НТШ.

Постанова створити Народню Фундацію ім. Тараса Шевченка — це в самому принципі великий почин Комітету Українців Канади з ініціятиви його проводу, бо українцям у Канаді конечно потрібний національно-культурний центр з належними фондами, — центр, що мав би бути соборницьким — стояв би понад політичними партіями і всякими іншими груповими тенденціями, та був би і конкретним, і символічним осередком едности українства.

Який адміністративно-правний статус запланованої КУК-ом Народньої Фундації ім. Т. Шевченка має бути — чи ця установа має бути однією з агенцій Комітету Українців Канади? Чи вона буде суверенною установою, незалежною від КУК та всяких інших організацій? — у цій справі покищо інформацій не маємо.

Розуміється, що перед тим, поки провід КУК почне кампанію на цю фундацію, офіційні чинники подадуть у цій справі більше відомостей.

КОМУНІЗМ – ЦЕ РЕЛІГІЯ, НАВЧАЮТЬ ЦЕРКОВНІ АВТОРИТЕТИ

В американському часописі „The Newark Star-Ledger" за 27 серпня 1962 р. п. з. Church Chiefs predict unity of Christians" між іншим подано й таку інформацію: „Архиепископ Башір звернувся і своїм закликом до едности, щоб протиставитися розкладовим силам **комунізму — релігії без Бога,** яка навчає, що людина е паном свого власного призначення".

Православний Архиепископ Антоній Башір — це Американський Екзарх Антіохійського Патріярхату.

Цього роду твердження християнська спільнота різних віроісповідань приймає за очевидну правду, як самозрозумілий, звичайний факт, з яким усі погоджуються, що „комунізм — це релігія".

Ми ж уважаемо, що це твердження е явищем надзвичайно важливим, і кожен, хто висказує його, бере на себе істотноважливу відповідальність.

Але чи ж Архиеп. Антоній Башір у цій справі е першим і останнім? Ні, — сам провід Католицької Церкви у Ватикані також уважає комунізм релігією. Наприклад, титулярний Архиепископ Ізмельський (Ізмеле) владика Кастелляно він же генеральний асистент Католицької Акції в Італії, 1960 року заявив, що II Ватиканський Собор проголосить „якнайурочистіше осудження комунізму, який е найрадикальнішою з **ересей** всіх часів, які досі були в Церкві відомі", і цю заяву Архиепископа Кастелляно на видному місці опублікував один з офіційних органів Католицької Церкви в ЗДА „The Byzantine Catholic World" за 11 вересня 1960 року.

Цей католицький ієрарх з Італії, отже з середовища Ватикану, називаючи комунізм **ересcю в Церкві,** тим самим твердить, що комунізм — це релігія, але релігія еретична.

Християнські духовні теологи, отже церковні авторитети, також навчають що комунізм — це „бич Божий". Ось один з типових, щоденних прикладів: у католицькому церковному органі „Америка" (україномовному) ч. 207, 1954 р. католицький священик, підписаний: о. Р. Г. Г-с, на основі становища Католицької Церкви навчає: **„Комунізм, це Бич Божий. Там, де кінчається терпеливість і милосердя, там зроджується Божий гнів і кара".** (Усі підкреслення в цитатах належать Редакції „Вісника").

Хоч вищезгадані церковні авторитети називають комунізм **„релігією без Бога"**, то все ж таки вони вважають його релігією; хоч вони проголошують комунізм **„ересcю... в Церкві"**, то всеж таки вони вважають його релігією, бо ж ересь — це релігія, хоч і неправдива, — ересь — це ж не атеїзм (безбожництво).

Ці церковні авторитети, які комунізм проголошують релігією, допускаються основної помилки в теології і в філософії, а при тому вони не усвідомлюють собі, що таким чином не послаблюють, а тільки мимоволі скріплюють позиції комунізму серед своеї церковної пастви; бо коли віруюча людина почує від свого церковного пастиря, що комунізм — це релігія, але релігія неправдива („еретична", чи „поганська", „без Бога" правдивого), то вона починає думати, що боротьба між християнством і комунізмом — це боротьба між двома релігіями, і тут ще, мовляв, питання, котра з цих двох релігій є правдива, а котра неправдива („еретична", „поганська" тощо).

Піднoшення комунізму до ранги релігії — це становище неправдиве, необдумане, шкідливе. Слово „релігія" (латинське religio) ще в часах перед народженням очоловіченого Христа набрало значення: „зв'язок з Вищою Силою", цебто в поган — зв'язок з божками, а в християн — зв'язок з Богом; а комунізм жодної Вищої Сили не признає, отже він не є релігією, і не е він **„у Церкві"**, а е він **поза Церквою.**

І слід би деяким церковним авторитетам при тому глибше призадуматися над своїм твердженням — що „комунізм — це бич Божий"; бо цим вони голосять, що комунізм потрібний самому Богові, — що Бог удостоїв комунізм аж такою почесною ролею, що Він вибрав Собі його знаряддям для покарання — кого?... Не-комуністів!

Яким чином Ватикан збирається на II Ватиканському Соборі осуджувати комунізм, що е „бичем Божим", це вже годі таку логіку збагнути.

Комуністичній пропаганді потрібно, щоб народи комуністичну ідеологію вважали культом, а то й релігією. Напр., комуністичні агітатори серед релігійних народів Африки ширять культ комуністичних ватажків, називаючи їх „посланцями Божими".

Якщо це правда, що комунізм має силу, бо він шириться, то його сила не в ньому самому, а тільки в слабості його противників. Коли ж релігійні провідники Християнства вважають комунізм „релігією" і „бичем Божим", то тут вони показують слабість у своему світоглядовому фронті — слабість у самому фундаменті духа.

ПЕРШИЙ ЖИДІВСЬКИЙ ПОЧЕСНИЙ ДОКТОРАТ ХРИСТИЯНИНОВІ

Жидівська академічна школа Hebrew Union College в Нью-Йорку (у дійсності ж це університет, і то найбільший жидівський університет у світі) цього року надав німецькому протестантському пасторові з Берліна Г. Ґрюберові почесний докторат з титулом — doctor of human letters. Це перший в історії почесний жидівський докторат, наданий християнинові.

Д-р Павло Маценко

Будує тільки правда

Ще в 1940-х роках нам уже не раз було доводилося писати про „Прикрі помилки „Новий Шлях", Вінніпеґ, 12. V. 1944 р.) у дописах зокрема з музичного життя, а також і в біографіях визначних українських учених, мистців тощо.

Часто, як виглядало з тих дописів, дописувач чи й редактор, мабуть, з наглої потреби для відзначення роковин певної особи користувався тим матеріялом, що був найближче, під руками і, не маючи часу перевірити „підручне", або й не маючи про те потрібного знання, друкував те, що мав. При іншій нагоді цей друкований допис ставав для інших збирачів подібних дописів уже „джерелом". Такі „джерела" на черговий раз з'являлися в пресі ще більш прикрашені винахідливими дописувачами додатками. Зрозуміло, що в таких випадках про точність дат, про обставини в житті згадуваних у дописі осіб, просто не думалося. У висліді з'являються дивовижні дописи. Автори в тих дописах не спираються на джерела, бо ж, мовляв, — це ж щоденно-популярний допис з нагоди певної дати, яку якось не годиться обминути...

Такі дописи чинять шкоду й уводять читачів в оману. Свої — українські читачі, які й самі можуть не знати правди, часто минають їх без потрібної уваги. Та гірше стоїть справа з дописами у виданнях укр. авторів англійською мовою, які розсилаються в неукраїнські бібліотеки, а то й іноді просто до визначних людей Канади й Америки для інформації.

Чужинець, який цікавиться українськими справами, не потребує знати про буйну фантазію дописувачів — йому бо потрібна тільки правда про певні події й особи. Бо ж не можна забувати, що такі чужинці дістають не мало інформацій про ці самі справи також і з інших джерел.

Беремо, як зразок, статтю „Композитор Дмитро Бортнянський" Івана Левадного з „Гомону України" (Торонто), за 9 грудня 1961 р., Торонто. У цій статті гарний вступ, але далі в ній досить самоуявлень автора, які не сходяться з тогочасною дійсністю та правдою про життя й діяльність Д. Бортнянського. (Далі буде тільки Б.)

Написано там, що Б. співав **„у церковних хорах** (усі підкреслення П. М.) Глухова (!) звернув на себе увагу й у віці вісьмох років був **заанґажований** до двірського хору та **від'їхав** до Петербургу". Насправді ж було воно інакше. У Глухові була, на основі наказу з Петербургу, заснована вокальна школа для підготовки в ній українських дітей для Придворної Капелі. У ній навчався й голосистий Б., і, зовсім певно, він не мав змоги ще й співати по кількох церковних хорах, коли матимемо на увазі його тодішній вік і навчання в спеціяльній школі. Б-го ніхто не „анґажував" до Капелі, а його просто забрали до неї, і тому він 7-8-літній хлопчик не від'їхав, а його вивезли до Петербургу в гурті інших дітей. Б. у своему молодому віці сам, на власну руку, не міг нічого робити, — йому наказували вчитися співати і врешті вислали на продовження науки в Італію. Пишучи про творчість Б-го, дописувач говорить, що Б. в Італії пише сонати та кілька ораторій. Сонати й інші твори, як і дві опери „Сокіл" і „Син-соперник", Б. написав уже в Росії, в Ґатчині. Ораторій Б. не писав. Дійсним батьком ораторії в Росії вважається сучасник Б. композитор, українець з походження, С. Дегтярев. Натомість Б. писав кантати, і то найбільше на тексти поета Державина, а потім і на текст В. Жуковського, про що згадує й дописувач.

Далі дописувач повідомляє, що Б. обурювало скасування Гетьманщини, зруйнування Запорозької Січі й ін., і що він на знак протесту залишає Петербург та оселюється в Гатчині. Як відносився Б. до тих усіх подій нам, на жаль, не відомо; можна тільки здогадуватися, знаючи інтереси його окруження, що Б. не залишив Петербургу на знак протесту, а його **призначили** на працю при дворі наслідника престолу Павла в Гатчину. По смерті директора капелі Марка Полторацького (не Посторацького!), якого москалі знали як Федорова (1729-1795), Б. не **стає,** а був призначений директором Придворної Капелі в Петербурзі.

„Проект видрукування стародавнього крюкового співу" не належить Б., як думає дописувач, а комусь іншому з капелі. У церкві св. Варвари у Відні Б. зо своєю капелею співав тільки Службу Божу, і не відомо, що б там Бетовен слухав концерти Б. Натомість напевно, як відомо з книжки „Семейство Разумовских" кн. Васільчікова, Бетовен бував у палаті кн. Андрія Розумовського і там він слухав хору князя, який виконував українські пісні нібито гармонізації Б-го, хоч е думко, що цей хор співав українські пісні в обрібці А. А. Рачинського, — але цього ще не вияснено.

Далі оповідається, що Гектор Берліоз (французький композитор), бувши в Петербурзі, звернув увагу на твори Б., і що потім у Парижі він написав про Б-го велику розвідку. Було б добре, щоб дописувач подав назву цієї розвідки і її метрику.

Це — головніші завваження щодо згаданого допису в „Гомоні України".

У звіті про доповідь д-ра А. Вирсти, наукового співробітника французького Музикологічного Інституту при Сорбоні, в рамках Вільної Міжнародньої Академії Наук у Парижі, про українську клясичну музику (див. „Українське Слово", 27 травня 1962 р. Париж, — стаття „Історія української музики"), дописувач Любомир Гузар напевно помилково написав таке:

„Ведель, Бортнянський, Березовський, спершу учні музичної школи в Глухові, а опісля учні музичних шкіл в Італії..."

У дійсності ж А. Ведель і М. Березовський (род. у Глухові) були учнями Києво-Могилянської Академії, а не учнями музичної школи в Глухові. В Італії вчилися Березовський і Бортнянський, а А. Ведель там ніколи не був. Далі, замість „Овсянико-Куликовський" подано „Овсієнко-Куликовський". Далі, читаємо ще цікавіше, — що большевики „розстріляли Стеценка, Степового, Леонтовича, а Якименко, Кошиць та Городовенко мусіли вийти на еміграцію". Про цих музик правда така: К. Стеценко (пом. 1922 р.), Я. Степовий (пом. 1921 р.) — обидва померли від тифу, а М. Леонтовича застрелив, як думають, підісланий з ГПУ. Ф. Якименка спровадили в Чехію, потім він жив у Франції і там помер. Олександер Кошиць 1919 р. був відряджений з Українською Республіканською Капелею на подорож з концертами по Европі урядом У.Н.Р., а потім з січня 1921 р. цей хор переорганізувався в „Український Національний Хор" і в тому складі відбув концерти по Північній і Південній Америці. Н. Городовенко вийшов на еміграцію по II світ. війні.

У вищезгаданий пресовий звіт про доповідь д-ра Вирсти дістались такі разючі помилки напевно через недогляд дописувача, бо ж важко уявити собі, що б музиколог д-р Вирста міг саме так інформувати чужинців.

У Шікаґо, ЗДА, видається англійською мовою квартальник МУН. Журнал добре редагований, і в ньому подається багато цікавого інформативного матеріялу, потрібного для української молоді, яка не знає української мови. Цей журнал надається й для чужинців.

Тут у рубриці „„Music", у довідці „Fate of Ukrainian Music under Soviet Imperialism" by Roman D. Mac, що передрукована з „The Ukrainian Weekly", March 24, 1962, поданий короткий огляд музики під Советами. У цій довідці е досить позитивного матеріялу, але й сюди проникло немало прикрих помилок. Хто в тому винний — нам тяжко судити, але ці помилки не приносять чести ні дописувачам, ні видавцям журналу. Це різкий зразок використання отого пресловутого „підручного" матеріялу.

На самому початку довідки читаємо, що між 1920 і 1930 роками по Европі й Америці була в турне „Українська хорова група" під управою О. Кошиця. Назви цього хору (а не якоїсь там собі „групи") та роки вже подані нами вище в цій ось статті. Але кому користь з такої інформації, яку подає „Roman D. Mac"?

Він же й подає, що Бортнянський, Ведель і теоретик Коленда закінчили Київську Духовну Академію...

Про Бортнянського й ін. спростування подано нами вище.

Ще далі читаємо нову фантазію цього ж дописувача, а саме — що Стеценко й Сениця були заслані на Сибір. А що ж то буде писатися такими дописувачами десь за 10-20 років?

Про Стеценка читачі вже знають з попередніх наших спростувань у цій ось статті, а П. Сениця, поскільки нам відомо, дожив до глибокої старості в Москві.

Згадувані нами тут дописи дісталися до нас випадково, а скільки то подібного „добра" розкидано по всій нашій пресі?! Читаюча громада мовчить, от і все гаразд! Того ж типу дописувачі по двохтрьох неграмотно написаних ними довідках стають в очах близького їм окруження авторитетами, — до них звертаються за порадами, і вони стають вирішальними чинниками. Це явище — загрозливе, і воно свідчить про спрощення й занепад, бо, як співається:

„Нема в світі Правди, Правди не з'їскати,
Бо тепер Неправда стала правдувати.
. . . .
Хто по правді судить, то того карають,
А хто не по правді, того поважають..."

Вінніпеґ, 22 серпня 1962.

В СССР НА 17 ЛІТ ОДИН СИНОД

Продовж 17 років (від 1945 до 1962) в Советському Союзі відбувся тільки один Синод православних Єпископів, і він тривав тільки один день, — на більше не дає дозволу советська влада.

Відкритий лист Архим. Августина до Констянтинопольського Патріярха

Відомий грецький проповідник прилюдно докоряе Патріярхові

ВІД РЕД. — Архимандрит Августин — це найпопулярніша й найоригінальніша духовна постать Греції — славний проповідник і редактор газети „Епіфа", що значить: „Іскра". Грецький народ властиво його вважає своїм найбільшим православним моральним авторитетом. Майже кожне число газети „Епіфа" скоро розхапується читачами, бо ця газета присвячена тим проблемам, що найбільш актуальні та найбільш хвилюють людей, і ці проблеми архимандрит Августин розглядає в православно-християнському світі, і тільки до нього прислухається величезна більшість народу. Архимандрит Августин різними способами бореться з сучасним упадком чеснот. Він оснував у Греції кілька „скілогів" — духовних товариств на захист Православія.

Архимандрит Августин до цього часу вже не раз прилюдно докоряв теперішньому Констянтинопольському Патріярхові, Атенагорасові І-му за його всякого роду пороки, але він досі ще ніколи не чинив Патріярхові догани так в такій мірі, як це він зробив останньо — у своєму „Відкритому листі". Духова постать архим. Августина подекуди нагадує собою славного українського православного ченця Івана, відомого в історії під назвою „Вишенський" (бо він походив із Судової Вишні з-під Львова), який фактично був національно-православним духовим провідником усього українського народу Козацької України, і він енергійно й невтомно боровся з упадком моралі серед вищого кліру, а головно серед єпископів та інтелігенції взагалі, — бо ж упадок чеснот серед них був головною причиною зради своїй нації й вірі та переходу в унію.

Витяги з „Відкритого листа" архим. Августина до патріярха Атенагораса І публікувала преса, а в тому й журнал „Православная Русь" (Джорданвилл, Н. Й., ЗДА), за 28-го серпня 1962 р., що є головним органом Російської Православної Церкви За Кордоном в юрисдикції Митрополита Анастасія, який не визнає Патріярха Московського, вважаючи його політичним знаряддям комуністичної влади СССР. Упорівень з Російсько-Американською Церквою в юрисдикції Митр. Леонтія, що має опінію „поступово-ліберальної", Церква в юрисдикції Митр. Анастасія має опінію „безкомпромісової" і „консервативної".

Текст усіх витягів з „Відкритого листа" архим. Августина нижче повністю, в перекладі, передруковуємо з журн. „Православная Русь" (28. 8. 1962) цебто з органу цієї Церкви. (Російської Православної Церкви За Границею в юрисдикції Митр. Анастасія), яку Патріярх Атенагорас визнає канонічною і рахується з нею та поважає її.

Цей документ („Відкритий лист" архим. Августина), який є в юрисдикції Патріярха Атенагораса І, свідчить, що в Церкві Констянтинопольського Патріярхату є свобода слова. Ми тут передруковуємо його без коментарів, і виключно тому, щоб інформувати наших читачів про всякі явища в сучасному житті Церков. Якщо у відповідь архим. Августинові Констянтинопольська Патріярхія займе якесь становище, ми так само подамо його, без коментарів, до відома читачів.

„Духовний докір Патріярхові; десять показових прикладів

... На нещастя, діла Вашої Святішості, в яких благочестивий народ не може вважати Вас невсипущим сторожем православної віри й православного життя, — многочисленні.

Наведемо деякі приклади.

1. Кілька літ тому у світських газетах була поміщена фотографія Вашої Святішості з... якоюсь дівицею, зодягненою нескромно. На останньому конкурсі вона була вибрана королевою краси Греції. Ця фотографія зазнала широкого розповсюдження в нашій країні, була спокусою благочестивим людям. Тим більше, що це був час, коли Синод Грецької Церкви окремим посланням осудив конкурси краси, як противних християнській моралі, а народ боровся за повне скасування їх.

2. Ваш лист до автора книги про спіритизм, в якому Ви називаете його працею знаменитою, скріпив спіритистів Греції. Вони хвалилися і досі хваляться тим, що Патріярх прихильно відноситься до їхнього руху, який по суті є диявольською релігією.

3. Як сповіщалося в нашій пресі, Ваша Святішість, подорожуючи по Середньому Сході, ввійшов необутим у мечет Омара в Єрусалимі і там молився за короля Гуссейна. А в патріяршому храмі в Констянтинополі возносилися молитви за померших турків. Про ці свідчення не було офіційного заперечення.

4. У храмі богословської школи на острові Галкі була урочиста зустріч вірменського патріярха, так немов би то був Православний Патріярх. При його вході в храм хор співав „іс полла еті, Деспота". Диякон возносив молитву „за патріярха нашого Синорки". Але чому Ви, Ваша Святішосте, забуваете, що вірменський патріярх є головою церкви, яка відділилася від Православія, прийнявши ересь монофізитів, що її осудив четвертий Вселенський Собор? Цей Собор наклав анафему на Діоскора, а вірмени вважають його святим. Як є можливими такі духовні контакти з вірменами, які офіційно ще не виреклися монофізитської ересі і ще не прийняли 4-го Вселенського Собору?

5. Відкриваете свої обійми, приймаете всякої закраски протестантів і відзиваетеся про них із захопленням. Являетеся гарячим оборонцем установи, що називається „Світова рада церков". Ваші представники беруть участь у богослуженнях еретиків — представників протестантських церков, серед яких декотрі відкидають навіть догмат Святої Тройці.

6. Ви проявляете дружні почуття до папи Івана XXIII-го, приймаете в Патріярхії його висланців, поручаете архиепископові всієї Америки Якову проїхати через Рим для побачення з братом. Але, як відомо, Католицька Церква досі ще не зробила жодного відступлення від свого вчення і вперто тримається своїх нововведень. Вдодачу, вона по всьому світі розсилає органи страшної унії, цього Троянського коня, за посередництвом якого старається полонити Православіе і підпорядкувати всіх єдиному владиці Папі.

7. Під час інтерв'ю з грецькими кореспондентами Ви висказувалися, про брак кліриків усіх ступенів священства; вважали можливим і після хіротонії женитися.

8. Дали дозвіл одному богословові (цебто тому, що скінчив богословський факультет), який був одружений вдруге, висвячуватися в ієреї. Але й перед тим, інший богослов, викладач духовної школи, який розвівся з своєю дружиною і одружився вдруге, судом Вашої Святішості був рукоположений на пресвітера.

9. В інтерв'ю із закордонними кореспондентами Ви сказали, що приймаете і „Filioque". „Так, Дух Святий походить і від Сина". „Filioque" ж не яканебудь дрібниця, що її можемо легковажити ми Православні для осягнення єдності з папською церквою, але являеться нововведенням...

10. Серед православних Америки широко розпоширилися друковані брошури, з яких декотрі послані в Грецію. У них як проти Вас, так і проти поставленого Вами Архиеп. Якова піднесено страшне обвинувачення, що ви обидва є членами масонських лож. Ми не хочемо вірити, що б Патріярх і Архиепископ належали до христовідступного масонства. Але з уваги на те, що це обвинувачення завдає удар релігійному почуванню людей, слід би було Вашій Святішості в цьому випадкові наслідувати відомого пустельника (цебто препод. Агафона). Коли його обвинувачували в різних гріхах, він мовчав. Але коли сказали, що він еретик, то він не видержав і дух його схвилювався. На ввесь голос він закричав: „Ні! Грішник я є дійсно, але не еретик". І в такому випадкові пустельник поступив згідно з духом Православія, який прекрасно виражений в одній із Троїчних молитов: „Перед Тобою Єдиним грішимо, але Тобі Єдиному й служимо. Не знаемо поклоніння богові іншому, ані простягання до бога іншого рук своїх, Владико".

(Закінчення буде)

III АСАМБЛЕЯ В НЮ ДЕЛІ І СПРАВА ХРИСТИЯНСТВА

Англіканський Архиепископ В. Л. Райт, який був на III Асамблеї Світової Ради Церков у Ню Делі, опублікував у часописі „Canadian Churchman" (липень-серпень 1962 р.) статтю під заголовком: „Вклад Ню Делі в єдність Християнства. - Враження Архиепископа".

У цій статті Архиеп. Райт коротко подав історію Асамблей Світової Ради Церков і програму нарад найновішої, цебто III Асамблеї, що 1961 р. відбулася в Ню Делі (Індія).

Архиеп. Райт сказав, що III Асамблея Світової Ради Церков (головно протестанти, але є там і деякі з Православних Церков) в основніму внесла свій великий вклад у справу Християнства.

Архиеп. Райт, однак, не підкреслив цього факту, що на III Асамблеї Світова Рада Церков прийняла у свое членство Російську Православну Церкву в СССР, і що в цій справі існують суперечні погляди як між провідниками Православних Церков, так і між протестантами, а зокрема — також і між самими росіянами.

Наприклад, у січні ц. р. Митрополит Анастасій — Первоієрарх Російської Православні Церкви За Кордоном, заявив, що допущення Православної Церкви (з Советського Союзу) до Світової Ради Церков, почавши з останнім місяцем (груднем 1961 р.) „не послужить ані справі релігії в Росії, ані справі єдності Християнства у світі".

ПАПСЬКА „НЕПОМИЛЬНІСТЬ" — ГОЛОВНА ПЕРЕПОНА НА ШЛЯХУ ДО ЄДНОСТІ, КАЖЕ МИТР. ЯКІВ

Митрополит Яків — Американський Екзарх Констянтинопольського Патріярхату, сказав, що встановлений Католицькою Церквою догмат про т. з. „непомильність" папи — це головна перепона на шляху до здійснення ідеї церковної єдності християн — ідеї, що буде обговорюватися на II Ватиканському Соборі Катол. Церкви.

Папа Іван XXIII і жиди

(Закінчення)

„Я ваш брат", каже папа Іван до жидів

Але це ще не все, — бо ось в історії людства оце вперше папа проголосив себе братом жидів, а зробив це папа Іван 23-й. Католицький офіційний церковний часопис „Progress" (Едмонтон) за 30-го жовтня 1960 р. подав з Риму ось цю інформацію:

„Місто Ватикан (НС). — „Я Йосиф, ваш брат", сказав Його Святість Папа Іван XXIII жидівській делегації — 130 осіб, приймаючи їх на спеціяльній авдієнції.

Прийняті на авдієнції — це американські члени жидівської дослідної місії під проводом рабіна Герберта Фрідмана.

Папа сказав їм, що він став до них особливо близько з того часу, коли він був назначений апостольським делегатом в Істанбулі, в Туреччині.

Він пригадав, що це був час, коли він інтервеніював, щоб завернути корабля з жидівськими дітьми, засудженими на трагічне призначення під „ворожою силою".

Папа пригадав, що Великий Рабін Єрусалиму після цього відвідав його, щоб скласти йому за це подяку. Папа сказав: „З розмови з ним вилоннилися — як це буває тоді, коли людські серця зійдуться щиро — тон солодкої радости, тріюмф чеснотности, які завжди стають можливими тоді, коли проявляються непригнічені закони людського життя й братерства".

Жиди дали дарунок папі Іванові 23-му

Давні жидівські Ваади були обставинами примушені давати Римові грошові „взятки", щоб Рим не переслідував їх, як це згадує рабін д-р Майзль (про це була мова вище).

Тепер же положення змінилося, жиди дають папі Іванові 23-му не гроші з примусу, а тільки дорогий дарунок з вдячності за те, що папа Іван 23-й поступає так, що жиди почали вважати його не ворогом, а приятелем жидівської релігії. І так, напр., часопис „Globe and Mail" (Торонто) за 9 лютого 1960 року поінформував:

„Жидівський кушнір подарував папі Іванові XXIII гроностаєву тогу. Артур Шварц — голова кушнірської спілки в Нью-Йорку і він же провідник жидівських організацій Америки, після свого побачення з цим папою сказав, що він дав йому цього дарунка тому, що цей Римський Первосвященик є приятелем усіх релігій. Він (папа) схожий на веселого монаха, що постійно посміхається".

До цієї пресової інформації слід додати замітку, що жиди дали папі цього дарунка не тому, що вони вважають його приятелем усіх релігій (бо що ж жидів мали б обходити всі інші релігії?), а тому, що вони вважають його приятелем жидівської релігії.

Кардинал Кушінґ організує боротьбу з антисемітизмом

Приклад папи Івана 23-го, який рішуче стає в обороні жидів, знайшов відгук на американському континенті, і тут бостонський кардинал Кушінґ почав творити сітку церковної організації для оборони жидів. Щоденник „The Winnipeg Free Press" за 30 вересня 1961 року приніс вістку, що бостонський кардинал Кушінґ сказав, що в Америці католицькі монахині чину Нотр Дам де Сіон (Матері Божої Сіонської) присвятилися „діяти для порозуміння між християнами й жидами" і „поборювати антисемітизм всюди, де тільки вони знайдуть його, та що ці монахині „займаються роботою на користь жидів". Цей кардинал сказав, що коли ці монахині присвятилися допомагати жидам, то „це не є головною причиною — щоб навертати жидів, а скоріш — щоб перемогти всяке їхнє недовір'я супроти католиків".

Жиди дорадниками в католицьких церковних центрах

Католицький часопис в ЗДА „The Long Island Catholic" недавно подав замітку п.з. **„Жиди й католики можуть працювати спільно"**. Згаданий часопис додав до цієї замітки дві світлини: одна світлина представляе рабіна, що його папа Іван XXIII назначив дорадником в один з католицьких учбово-виховних центрів — у Монро, Мич., ЗДА, і цей рабін розмовляе з католицькими монахинями; на другій світлині показаний професор місцевого жидівського університету, що пояснює напис на почесній грамоті Святого Хреста, що її надають католицьким священикам.

Журн. „Православная Русь" (в ЗДА) за 14-го липня 1962 р. переповів цю замітку з вищезгаданого католицького часопису без коментарів.

Кеннеді, папа й жиди

Дж. Кеннеді — це перший в історії католик, що став президентом ЗДА (досі були лише протестанти).

Папа Іван 23-й заявив жидам: „Я ваш брат!" 1960 року і дарунок від жидів отримав також 1960 року — це рік обрання католика Дж. Кеннеді на президента ЗДА. Жиди в Америці майже всі організовано голосували й агітували за кандидатурою Дж. Кеннеді проти його суперника Никсона. Наприклад, жидівський часопис „Heritage — Southwest Jewish Press" (ЗДА) за 17-го грудня 1960 р. поінформував, що в Беверлі Ферфекс (один з дистриктів Лос Енджелес) жиди віддали за Кеннеді 1332 голоси, а за Никсона тільки 57 голосів, і цей же часопис каже, що приблизно в такій самій пропорції жиди всюди підтримали кандидатуру Кеннеді

Розуміється католики масово (тільки з невеликими винятками) підтримали кандидатуру Кеннеді у цих виборах, отже тут був — хоч і не офіційний, але фактичний фронт з жидами; братське відношення між папою Іваном 23-ім і жидами мав додатній вплив на цю спілку католиків і жидів у згаданих президентських виборах, після яких папа Іван 23-й поздоровив през. Кеннеді з його успіхом.

П. Скаржевський.

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Н. Гавінчук, Смокі Лейк, Алта. ..	$25.00
Дмитро Коваль, Овкборн, Ман. ..	10.00
Збірка о. І. Пука на Похороні бл. п. Григорія Крикливиця, Інсінґер, Саск.	10.00
Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Редфілд, Саск.	10.00
Збірка о. Протопресв. Т. Яковкевича на Похороні бл. п. Людвіни Григор, Шіга, Саск.	13.00
Василь Бойко, Торонто, Онт.	10.00
Збірка о. Протопресв. Т. Яковкевича на Похороні бл. п. Михайла Куека, Фовм Лейк, Саск.	22.00
Збірка о. І. Куліша на ювілеї 60-ліття подружжя Мих. і Анни Боднарчуків, Вайта, Ман.	44.00
Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Ірини Лакусти, Ендрю, Алберта	25.00
Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Константина Стринадка, Гемлін, Алберта	12.00
Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Володимира Фодчука, Прут, Алберта	8.00
Збірка о. С. Столярчука на Похороні бл. п. Рикі Дарсея Іванюка, Лузаний, Алберта	9.00
П. Гуменний, Фрийзервуд, Ман.	25.00
Матвій Дах, Принц Алберт, Саск.	100.00
С. Бригидір, Салтковтц, Саск. ..	25.00
Василь Нікіфорчин, Киченер, Онт.	25.00
Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Івана Стахирика, Шіго, Саск.	6.00
Збірка на ювілеї 25-ліття подружжя Сави і Анни Команів, Лонг Бренч, Онт.	25.00

Архиеп. Рамзей про свій побут в СССР

Первоієрарх Англіканської Церкви Архиепископ д-р Майкел Рамзей у серпні повернувся із своїх відвідин у Патріярха Московського Олексія, якого він відвідав по дорозі з Констянтинополя (Істанбул), де він був з візитою в Патріярха Атенагораса І.

Архиеп. Рамзей сказав, що він „відвідав Російську Церкву в СССР у справі християнської єдності, але в комуністичному суспільстві він почував себе напруженим".

Цей Архиепископ висловив надію, що советська влада, „яка контролює Російську Православну Церкву, щиро обіцяе дати дозвіл на обмін церковними делегаціями між Британією й СССР. Однак, сказав він, „пудінґ випробовується їдженням".

Завважуючи, що Російська Православна Церква існує не зважаючи на різні трудності, Англіканський Первоієрарх особливо згадував „посилену пропаганду проти Бога", яка постійно голоситься советським урядом.

Архиеп. Рамзей під час своїх відвідин в СССР зустрічався з советським віцепрем'єром А. Микояном, з яким він обговорював справу церковних взаємних відвідин, і він же був на обіді з В. Куроєдовим — головою урядового Комітету для Справ Православної Церкви. Куроєдов сказав Архиеп. Рамзеєві, що советська влада розглядає пропозицію міжцерковного обміну відвідувачами.

Архиеп. Рамзей висловив надію, що заява Куроєдова була „щирою", але при тому він додав, що в СССР „його проймав жах головно тому, що атеїзм легковажить правду".

„Тамтешня влада не зможе згнобити релігійності російського народу навіть шляхом пропаганди проти Бога", сказав він. „Релігія в Росії існує не тільки серед старших людей, але є вона також між молоддю, і це факт, що в Росії є цілі такі родини, що належать до Російської Православної Церкви". Комуністичне суспільство проявляе „якнайбільші здібності", але при тому там „абсолютно знецінюється людину", сказав цей Архиепископ.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

З уваги на це, що ніхто з присутніх на Соборі, з Ап. Петром включно, не поставив тут конкретного внеску — що з цією проблемою чинити, то тоді Ап. Іван уважав конечним устати й поставити пропозицію, щоб християни-жиди „не обтяжували" християн з не-жидів Законом Мойсея, — і Ап. Іван запропонував Соборові схвалити цю постанову, текст якої він сам уложив. Ап. Іван сказав: „Я вважаю не обтяжувати тих, які навернулися з поган (не-жидів) до Бога, а написати їм, щоб вони поздержувалися від опоганеного ідолами, від блуду, удавленини і крови, і щоб не чинили цього, чого не хотять для себе" (Діяння XV. 19-20). Це була перша найбільша тоді теологічна проблема перед Апостолами, і її розв'язав Ап. Іван, подавши Соборові Апостолів виклад щодо Віри в цій справі, і Собор прийняв це (Діяння XV. 28). Звичайно, цю науку Ап. Івана прийняв, разом з усім Собором, і Ап. Петро. Очевидно, якщо б Ап. Петро був правителем усіх Апостолів, то не Ап. Іван, а тільки Ап. Петро розв'язував би цю проблему Віри, і сам її проголошував би – без ухвали Собору.

Чи, однак, після цієї постанови Собору між-Апостолами закінчилися різниці думок про цю справу? А, зокрема, чи Ап. Петро для себе особисто прийняв її? Новий Заповіт свідчить, що — ні. По-перше, на цьому Соборі взагалі не було поставлене питання: чи християни-жиди, якщо вони собі цього бажають, можуть не дотримуватися обрізання й т. п. обрядових приписів Закону Мойсея. Не було також вирішено, чи Апостолам, як жидам, вільно, а навіть треба, ближче сходитися з християнами з не-жидів. Між Апостолами в цій справі далі були розходження, а точніше — тільки Ап. Павло вимагав, щоб Апостоли принципово, отже й відкрито не дотримувалися Закону, і ближче приставали з не-жидами: щоб вони їли з ними і т. д., не зважаючи на заборону Законом Мойсея. А решта Апостолів були проти цього.

Ап. Петро влаштувався так: коли ніхто з жидів-християн не бачив, то тоді він не дотримувався Закону Мойсея. А коли були присутні жиди-християни, то він не тільки дотримувався Закону Мойсея, але й християн з не-жидів силував, щоб вони приймали цей Закон, — а це силування було проти постанови Собору Апостолів і Пресвітерів в Єрусалимі! Отже Ап. Петро поступав так тому, що боявся опінії жидівського загалу, з жидами-християнами включно. І Ап. Павло перед усіми християнами тодішнього світу прилюдно осудив Ап. Петра (Галат. 11. 12): і це осудження стало невідємною частиною Нового Заповіту, як проголошене під надхненням Святого Духа, і ніколи не відкликане.

Тільки Ап. Павло вважав, що не тільки християнам з не-жидів, але взагалі кожному християнинові, будь він навіть з жидів, обрізання не є конечним. (Галат. V. 2).

Решта ж Апостолів, отже й Ап. Петро між ними, були проти цієї науки Ап. Павла, і вони вимагали від Ап. Павла, щоб він дотримувався Закону Мойсея, і щоб усім жидам-християнам в Єрусалимі дав доказ, що він Закону Мойсея дотримується.

Коли Ап. Павло з місії в далеких країнах („поганських") прибув в Єрусалим і зайшов до Ап. Якова, куди вібралися всі Пресвітери Єрусалиму, то вони (Ап. Яків і Пресвітери) так почали обвинувачувати Ап. Павла: „Видиш, брате: скільки то є тисяч евреїв, що увірували (в Христа), а всі ж вони ревнителі Закону" (Мойсеевого); а про тебе вони наслухалися, що ти всіх жидів, які живуть між поганами, навчаєш відступства від Мойсея, кажучи, щоб не обрізували дітей і не поступали згідно з звичаями. І так, що ж? Мабуть збереться народ, бо почують, що ти прийшов. Учини, що ми скажемо тобі: є в нас четверо людей, що мають на собі обіт; узявши їх, очистися з ними і візьми на себе приречення на (жертву за) них, щоб обстригли собі голову, — і пізнають усі, що це, що почули про тебе, не справедливе, але що сам ти продовжуєш сповняти Закон" (Мойсея) (Діяння XXI. 18-24). І Ап. Павло вволив волю Апостолів і Пресвітерів ,і прилюдно виконав Закон Мойсея.

Вище подані приклади тих проблем, що існували між Апостолами, і викликали серед них розбіжність думок у таких справах, що відносилися до самої істоти Християнства. Скликати такі Собори, як оцей, що відбувся в Єрусалимі, на якому вирішували проблему відношення між Законом Мойсея та християнами з не-жидів, згодом було важко, а то чи й можливо, коли Апостоли розійшлися з Палестини по далеких країнах, а життя ставило перед кожним з Апостолів і їхніх учеників дедалі новіші й гостріші проблеми, що відносилися до самої істоти Віри, і кожен з них мусів розв'язувати їх сам так, як умів. З приводу цього між провідниками християн мусіли бути часті суперечки, які, мабуть, тривожили декого з провідних християн, коли Ап. Павло вважав конечним заспокоювати їх такими словами:

„Бо ж треба, щоб були й різниці думок між вами, щоб відкрилися між вами здібні" (Кор. XI. 19).

Через такі обставини на початках Християнства появилися різні спори й еретичні вчення. Постали обрядові різниці між різними Церквами. Західні Церкви святкували Воскресення в інший день, ніж Східні Церкви, бо кожен Апостол на власну руку, самостійно укладав порядок святкувань і тип обряду. Постали були літургічні різниці в формах молитви. В усіх ділянках появилися різниці між Церквами. Перші християнські письменники також змагалися між собою: що один письменник уважав „правовірністю", це інший письменник уважав „єрессю". Друкованих книг тоді розуміється, не було. Треба було довгих років, поки позаписувано текст Нового Заповіту: Євангелії, Послання, Діяння Апостолів, Откровіння, і поки поароблено з них копії та поширено між народами. Щоб знати, на чому християни основують свою Віру, треба було „Символа Віри", в якому основи Віри мали бути викладені ясно й коротко. Але „Символ Віри" („Вірую") появилися також різні. Майже кожна країна, якщо там були християни, мала свій власний „Символ Віри", і там його пояснювано своїм власним способом. Історія вже може нарахувати принаймні п'ятдесят різних „Символів Віри" в самій тільки Західній Церкві.

(Далі буде)

ЗМЕНШУЮТЬ ОБМЕЖЕННЯ ДЛЯ КАНДИДАТІВ НА ПАСТОРІВ

У східній Німеччині досі приймали в протестантські богословські школи тільки кандидатів від 25 року життя, при чому кожен з них мусів мати середню освіту (гай скул).

З 1962 роком почали приймати кандидатів від 21 року життя і без середньої освіти. Це радикальне зменшення обмежень пояснюється великим зменшенням числа кандидатів на студентів богословія, що найбільше спричинене утисками комуністичної влади на релігію.

Американці вшанували пам'ять М. Миня – героя ЗДА

Найвище відзначення православному українцеві

У неділю 26-го серпня ц. р. в місті Картерет, Н. Дж., ЗДА відбулася урічистість небувалого тут досі характеру - з такої нагоди, що є одинокою цього роду в історії Америки, а саме: місцеву публичну школу Шкільна Рада назвала іменем Миколая Миня, який, як вояк американської армії, згинув геройською смертю на фронті у 2-й світовій війні, і по смерті був вшанований найвищим військовим відзначенням Америки, що ним є Congressional Medal of Honor.

В Америці є такі школи, що названі іменами вояків нагороджених Конгресовою Медалею Почесті, але всі з них були не нижче ранги генерала. Отже згадана школа в Картерет є першою такою школою в ЗДА, що названа іменем відзначеного цією найвищою Медалею, який не є генералом, і навіть не є офіцером узагалі, — покійний Миколай Миньо був рядовиком. Він був вояком Першої Панцерної Дивізії (у Форт Гуд, Тексас), в історії якої він перший заслужив собі це найвище відзначення.

Духовні різних релігій звершили церковні церемонії

Участь в цій урочистості взяли духовні різних релігій і віроісповідань: римо-католицький священик Домінік Банзо проказав молитву, рабін Мортон С. Бави звершив благословення, — як інформує місцева газета Carteret Press (31.8.1962), і були й інші, але, розуміється, провідна релігійна роля припала українському православному священикові о. Іванові Гундякові — настоятелеві Української Православної Парафії Св. Димитрія, членом якої був покійний Миколай Миньо.

„Збудити країну проти ворога — комунізму"

На величавій урочистості, в якій взяли участь представники цивільної адміністрації, армії, Церков і т. д. о. І. Гундяк сказав замітну промову. Як подає вищезгадана „Картерет Пресс", „Всеч. Іван Гундяк, настоятель церкви Св. Димитрія, якої рядовик Миньо був членом, підкреслив патріотизм Миня, і нагадував, що діло Миня та інших не повинне бути даремним. Отець Гундяк закликав „будити країну проти ворога, що ним є комунізм, який стоїть перед нашими дверима".

ДЕЩО ПРО ВЗАЄМОВІДНОСИНИ...

(Закінчення з 6-ї стор.)

пошани. Все ж таки питання: Чи факт цей може правити за базу для наведеного у вступі, повного оптимізму, віщування єпископа Лакстона? Чи справді поєднання аж так уже наблизилось, що ось-ось стане дійсністю?

Теперішня спроба своїм засягом, силою розмаху й хотіння значно перевищує всі попередні. Треба, проте, пам'ятати, що проблема надзвичайно складна, вона ж торкається людських душ, їхньої віри й переконань. І власне тому небезпечно виражати передбачування в афірмативному їх сенсі. Ставлення цих чи тих прогноз уже тепер було б неоправданим поспіхом. Хоч ступінь наближення помітно в останньому часі піднісся, що все ж таки факту цього не слід оцінювати надто високо та великі надії на нього покладати. Грунт і надалі залишається непевним, поставлена на ньому будівля котрогось дня, як картяна хатка, може розвалитися.

Догматичні різниці — момент аж надто важний, щоб можна було сподіватися легкого й безболісного їх усунення. І хоч чути голоси, що поєднання зовсім можливе, а навіть неминуче, то є й такі, що узалежнюють його від багатьох „якщо". В усякому разі процес буде важкий. Шлях до поєднання вибоїстий, покручений і повний всіляких перешкод. Іноді здається, що недосконала натура людська неспроможна перебороти накопичених на нім труднощів.

Цим, розуміється, не хочу сказати, що дискусії ті непотрібні, бо, мовляв, не дали вони наслідків у минулому, то й тепер не дадуть. Прогрес неможливий, якщо люди не говоритимуть між собою. Дискусії, де ні одна сторона не наражується на пониження і образи своїх релігійних переконань, де не видно гордости й зарозумілости, а панує дух християнської любови, пошанування чужого святеє святих і щире бажання зговоритися, але не на базі відомого „ходіть до нас", на мій, як звичайного члена Православ. Церкви, погляд, повинні відбуватися, бо інакше справа ніколи з місця не рушить.

IV АСАМБЛЕЯ СРЦ

Чергова, цебто Четверта Асамблея Світової Ради (чи Союзу) Церков відбудеться в Монтреалі 1963 року — перед Англіканським Конгресом у Торонто.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковуваних цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші. Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7' St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man
Canada

На знищення індивідуальності

„Я віритиму, що біле, яке бачу, є чорним, якщо так накаже ієрарх. Церква"

Папа Іван XXIII спочатку проголосив був, що головною метою II Ватиканського Собору (почнеться у Ватикані 11-го жовтня 1962 р.) буде намагання приєднати до Римської Церкви всіх християн не-католиків, а головно православних. Коли ж відзив з боку православних і протестантів засвідчив, що ці папські зусилля будуть даремними, то цей же папа потім проголосив, що головною метою II Ватиканського Собору буде скріплення дисципліни в Катол. Церкві.

І Католицька Акція (Світський Апостолят) узялася негайно посилювати пропаганду за скріплення дисципліни серед католиків по всьому світі.

Ось один з типових прикладів: як повідомив католицький журнал „Register" (Денвер, Колорадо, ЗДА) за 17. 6. 1962, Катол. Акція, National Catholic Laymen,, у днях 13-15 серпня 1962 року скликала конференцію, щоб відбути четверті з ряду **„Вправи"**, („Exercises"), щоб засвоїти собі **„Правила думання разом з Церквою"** („Rules For Thinking With The Church"); про ці **„Правила"** поінформовано в публікації п. з. "The Spiritual Exercises of St. Ignatius Loyola", by Joseph Rickaby, S. J.; Burns and Oates, 1923, p 220, а також у публікації п. з. "Manresa or the Spiritual Exercises of St. Ignatius", The Catholic Publication Society, New York,

У цій другій публікації („Manresa", стор. 223) тринадцяте правило каже ось що:

„The thirteen is to make sure of being right in all things. **We ought always to hold by the principle that the white that I see I would believe to be black, if the hierarchical Church were so to rule it"**. (Підкр. Ред В).

У перекладі на українське: **„Ми завжди повинні принципово твердити, що біле, яке я бачу, є чорним, якщо ієрархічна Церква так звелить".**

Вищеподане **Тринадцяте Правило** Вправ — це одне з учень католицького святого Ігнатія Льойолі (жив б. 1492-1556), що був основоположником монашого чину єзуїтів і першим їхнім генералом (другим по папі найвищим провідником єзуїтів).

Католицька Акція має тепер наказ з Риму все більше й більше скликати таких масових конференцій для „вправ", щоб там прищеплювати їм це вчення Льойолі — щоб вірити, що біле є чорним, коли ієрархія Католицької Церкви наказує так вірити.

Ця індоктринація, що являється „промиванням мозку", змагає до знищення індивідуальності серед католиків — щоб ніхто з них не мав своєї власної думки, а щоб кожен з них був сліпим знаряддям католицької церковної ієрархії.

Безперечно, що всюди там, де знищена людська індивідуальність, отже люди залишаються без своєї власної думки, згодом може мати успіх комуністична пропаганда, яка шириться там, де людина не має своєї власної думки, а живе позиченим розумом. Це одна з головних причин, через які комунізм найбільше шириться в католицьких країнах.

„Англ. Церква не має свободи"

Парламент Британії розглядає молитовники

Коли із свого поста Архиепископа Кентерберійського, цебто Первоієрарха Англіканської Церкви, Архиеп. д-р Фишер уступив був 1961 р. (неофіційна поголоска в Англії була така, що він був змушений уступити під тиском суспільної опінії тому, що в історії Англіканської Церкви він був першим її первоієрархом, який відвідав папу — Івана XXIII). Його наслідником настав Архиеп. д-р Артур Майкел Рамзей, що на катедру Первоієрарха інтронізований в останньому тижні червня 1961 року.

У своїй інтронізаційній промові Архиеп. Рамзей заявив, що в Британії „такі є, що заперечують нам свободу" (Церкви Англіканської).

Усім було відомо, що Архиеп. Рамзей натякнув тут на парламент Британії, який вирішує справи Англ. Церкви.

1928 р. ієрархія Англіканської Церкви звернулася до парламенту з пропозицією ревізії досьогочасної Літургії, але палата послів відкинула цю пропозицію.

Цього року Архиеп. Рамзей почав широку агітацію за тим, щоб парламент дав дозвіл на ревізію молитовників: Архиепископ вислав численні листи до членів парламенту, щоб вони підтримали його пропозицію.

РОСІЙСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЦЕНТР У С.-ФРАНЦІСКО

Ватикан встановляє дедалі більше Російських Католицьких Центрів на американському континенті. Поруч відомого Російського Католицького Центру при Фордгамському університеті в ЗДА до більших належить також Російський Католицький Центр у Сан Франціско, що його очолює езуїт князь Урусов — дуже впливова постать у Ватикані, і він також користується спеціяльною протекцією римо-католицького єпископа в Сан Франціско Мек Гуккена.

Листівка остороги в ЗДА

В Америці масово поширено листівку, що зображає собою таку картину: молодий мужчина з понуреною головою, звівши заломані руки вгору, що наближені до лиця; а на його лиці невимовний сум і розпука й зосередження. Перед ним стоїть юнак з опущеною головою, з руками схрещеними позаду, в такій позі, в якій слухається якоїсь великої, але неймовірної новини.

Напис-пояснення до цієї листівки таке: „Це може настати й тут". А далі — слова батька до сина: „Дорогий сину мій! Я так огірчений, що ти будеш жити під комунізмом. . ." Слова батька до сина (що їх зображає ця, вищеописана картинка) кінчаються так: „Занадто мало хто з нас говорив про свободу тоді, коли в нас була для нього можливість". А внизу такий заклик: „Не дайте скоїтися цьому! Приставайте до молодих канадців за свободу" — і тут же подана адреса організації, що поширює цю листівку.

Це осторога перед т. зв. „американізацією".

До II Ват. Собору

Правильник для спостерігачів на соборі

Щоденник „The Winnipeg Free Press" за 5-го вересня 1962 р. опублікував інформації з Ватикану, що їхній текст повністю подаемо нижче:

„Місто Ватикан (АП). — У середу (5.9.1962) папа Іван назначив 10-х кардиналів, що мають служити як комітет президії, який проводитиме роботою римо-католицького світового собору.

Цей папа, встановляючи апостольським листом правила для собору, що почнеться тут 11-го жовтня, назначив слідуючих кардиналів до комітету президії:

Євген Тіссеран — родовитий француз, декан колегії кардиналів; Френсис Спеллмен з Нью-Йорку; Ашіль Ль'енар — єпископ міста Ліль у Франції; Антоніо Каджіано — архиепископ Буенос Айресу; Бернард Ян Альфрінк — архиепископ Утрехту в Голляндії; Норман Томас Гилрой — архиепископ Сиднейський в Австралії; Йозеф Фрінгс — архиепископ Кольонський в Німеччині; Ігнатій Гавриїл Таппуні — патріярх Антіохійський Сирії; Енрік Пля і Деніель — архиепископ Толедський в Іспанії; Ернесто Руффіні — архиепископ Палермський (Сицилія).

Цей світовий собор буде найбільшим збором Римо-Католицької Церкви від сотні років. Очікується, що понад 3,000 прелатів будуть учасниками засідань у найбільшій базиліці Св. Петра.

Папа Іван сказав, що цей собор буде намагатися відновити цю церкву в модерному світі і показати її живучість, а це буде запрошенням для не-католиків, щоб вони повернулися до римо-католицтва.

Установлено правила для спостерігачів

Спостерігачі від не-римських церков запрошені бути на засіданнях. Виданий у середу (5.9.1962) правильник собору включає також правила для спостерігачів:

Вони не можуть бувати на публічних засіданнях і на робітніх засіданнях, що звані „генеральними конгрегаціями", якщо комітет президії не видасть іншого розпорядження.

Спостерігачі не можуть ані голосувати, ані промовляти під час дискусій.

Вони також не можуть бувати на засіданнях різних комісій собору без особливого дозволу.

Вони можуть звітувати своїм церквам про роботу цього собору, але від них очікується, що вони збережуть це в тайні перед іншими особами.

Ватикан проголосив, що 12 не-католицьких груп погодилися вислати спостерігачів, а саме: Англіканська Церква, Світова Лютеранська Федерація, Світовий Пресвітерський Союз, Світова Конвенція Церкви Христової, Світовий Комітет Приятелів (квакери), Світова Рада Церков (Женева), Єгипетська Коптська Церква, Сирійська Яковитська Церква."

**

Від Ред. В. Факт замітний (хоч він не може нікого заскочити), що на списку зголошених спостерігачів на катол. собор немає (принаймні до цього часу) спостерігачів від Православних Церков. Велика більшість Православних Церков, зо всіма Патріярхатами включно, щоправда, є членами Світової Ради Церков, основну масу членства якої становлять протестантські Церкви; а все ж таки хоч центральна адміністрація Світової Ради Церков у Женеві зголосила своїх спостерігачів, то, як видно, в даному випадкові цей факт не зобов'язує індивідуально кожну Церкву, що є членом СРЦ, поскільки спостерігачі тих Церков, які не є членами Світової Ради Церков, наприклад, Англіканська Церква, фігурують окремо від Світової Ради Церков. Мабуть таке саме становище в цій справі займає й Ватикан, поскільки він прислав окреме запрошення Світовій Раді Церков, а знову ж окремі (індивідуальні) запрошення тим Церквам, що є членами Світової Ради Церков.

Не всі Церкви отримали з Ватикану запрошення вислати своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор. Цього року в пресі була вістка, щі одна з Церков в ЗДА вирішила вислати одного із своїх епископів спостерігачем на Собор у Ватикані. Розуміється, ця Церква запрошення з Ватикану не отримала, — чи вона далі має замір вислати спостерігачів — не відомо.

ВЗАЄМНІ ЦЕРКОВНІ ВІДВІДИНИ МІЖ СССР І ЗДА

Генеральна Управа Крайової Ради Церков (головно протестанти, а також і деякі Православні Церкви) в ЗДА одноголосно затвердили проєкт — що ця Рада вишле на церковні відвідини Російської Православної Церкви в СССР своїх 13 делегатів, що складаються з православних і протестантських духовних; вони виїхали до СССР 25 серпня і там пробудуть три тижні.

Делегація Російської Церкви обіцяла приїхати із СССР на відвідини до ЗДА в лютому 1963 року.

ПОЗНАЙОМТЕ ВАШИХ ЗНАЙОМИХ З „ВІСНИКОМ", ЯКЩО ВОНИ НЕ МАЮТЬ ЙОГО, ЩОБ ВОНИ МАЛИ НАГОДУ ПОРІВНЯТИ „ВІСНИКА" З ПРЕСОЮ, ЯКУ ВОНИ ЧИТАЮТЬ.

ХТО НЕ ЧИТАЄ „ВІСНИКА", ТОМУ ВАЖКО ГОВОРИТИ ПРО НАЦІОНАЛЬНО-ЦЕРКОВНІ СПРАВИ І ПРО ВІДНОШЕННЯ МІЖ ЦЕРКВОЮ Й ПОЛІТИКОЮ У СВІТІ

Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ЗАПРОШЕННЯ

Богословське Товариство при Колегії Св Андрея у Вінніпезі має велику шану запросити Вас і Ваших знайомих на

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ

академічного 1962-63 року на Богословському Факультеті Колегії Св Андрея в Вінніпезі, яке відбудеться в НЕДІЛЮ 23-го ВЕРЕСНЯ 1962-го року в Катедрі Пресвятої Тройці

Початок Урочистости **о годині 7.30 вечора.**

ПРОГРАМА:

1. Молебень (година 7.30),
2. Слово Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського Факультету, на тему: „Ідеологія Української Православної Церкви".
3. Чайне прийняття

Чайним прийняттям гоститиме Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

УПРАВА БОГОСЛОВСЬКОГО ТОВАРИСТВА

ХРЕСТИНИ

Ню Вестмінстер, Б. К.

31-го липня, ц. р. в приміщенні Української Православної Громади в Ню Вестмінстер відбулося Хрещення малого Андрія, першого сина подружжя Надії з Дебринів (бувшої королеви СУМК на Канаду в 1957 р.) й Романа Трачів, що прибувши сюди з-над Атлантійського океану, з міста Джеймставн, Н. Й., у гостину до батьків, о. Миколи й Катерини Дебринів, величнo справили тут це родинне свято.

У виконанні Таїнства взяли участь о. О. Костюк, о. П. Сацевич, о. М. Дебрин, і о. І. Гиканий. Хрестними батьками були: проф. Д. Галацан, - колега по званні батька похрестника, і пані В. Пушка. Саме Хрещення відбулося в атмосфері побожного надхнення й традиційної урочистості, і закінчилося не менше вдачним прийняттям для присутних гостей. П-во Н. й Р. Трачі скоро від'їхали до Джеймставну, Н. Й., де вони працюють учителями в місцевій середній школі, (гал скул). Університетського Каледжу.

Із зібраних для похрестника грошей молоді батьки пожертвували $10.00 на потреби місцевої церкви, а $8.00 на рідну пресу.

Усім щира подяка, а новохрещеному Андрієві бажаємо здоров'я й многих літ, щоб він, успішно зрісши на землі Фашингтона, пішов слідами своїх батьків, під кожним оглядом. Хай Благословення його. Небесного Покровителя, Апостола України, Св. Андрія Первозванного сходить на нього через ціле його життя!

Друг.

ПОДЯКА

До милого обов'язку почуваємося висловити сердечну подяку за влаштування мені й моїй родині прощальних оказій з нагоди нашого переїзду на іншу Парафію - в Вокей, Б. К.

Щиро й тепло ми вдячні Норт-Бетлфордській Окрузі та всім її членам, а зокрема тим Громадам, які щиро й по-християнському прощали нас: Глезлин, Норт Бетлфорд, Витків, Гетерлей і Медов Лейк.

Окрема подяка належиться Жіночим Товариствам у згаданих Громадах за влаштування нам прощальних обідів і вечірок та за цінні пам'ятні дарунки.

Дякуємо членкиням Церковної Громади й Жіночому Товариству з Нар. Дому в Норт Бетлфорді та всім Управам і членам за щирі дарунки, промови й побажання, які були змістовно виголошені на наших прощальних оказіях.

Сердечна подяка належиться і Відділам СУМК у Глезлині, Виткові й Норт Бетлфорд за їхню добру співпрацю й дарунки.

Щиро дякуємо і окремим родинам за обдарування нас цінними пам'ятними речами.

Дякуємо Окружній Раді, яка щиро і совісно співпрацювала з нами.

За Ваше благородне, християнське добре діло для нас нехай Милосердний Господь винагородить усіх Вас здоров'ям добрим, а віком довгим, та обдарує Своєю щедрою ласкою і Своїми небесними благами.

о. Петро і добр. Параскевія Блажуки і діти.

ДОПОВНЕННЯ ДОПИСУ ПРО КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ

Баргед, Алта.

У „Віснику" за 1-го вересня 1962 р. появився допис про Канонічну Візитацію Владики Андрея в Баргед у неділю 24-го червня 1962 р.

Допис у „Віснику" був поміщений на сторінці 12-ій. Ми щиро дякуємо за скоре поміщення. Ми прохаємо, одначе, доповнити слідуючим:

Замість: „В суботу, 21 червня Преосв. Владика Андрей прибув до п-ва Гоблякіе, має бути: „В суботу 23 червня..."

Замість: „Початок Іконостасу зробила пані Варенька в цей спосіб, що заплатила за два Образи в сумі дві тисячі дол.", має бути: „заплатила за два Образи в сумі 120 долярів..."

Ми бажали б також підчеркнути слідуюче: „Всеч. о. Сенишин багато допоміг нам при купівлі площі під церкву. Почуваємося до милого обов'язку скласти йому прилюдно щиросердечну подяку від Громади Баргед, як також почуваємося до милого обов'язку висловити щиру й сердечну подяку Пані Мороз з Едмонтону, яка, як малярка, так досконало намалювала наш Іконостас і по умірковaній ціні, по-християнському".

Щиро дякуємо вже тепер!

Г. Савчук,
секретар Громади.

ЗАСЛУЖЕНІ В ПРАЦІ ДЛЯ ОСЕЛІ „КИЇВ"

Хоч ми українці, — народ, що не дуже любимо похвалити своїх видатних людей, визнати рацію, скласти подяку, то все таки було б великим гріхом не подякувати організаторам цієї Оселі і всім працівникам її.

Перш усього дякую від усіх батьків (так як я належу сама до батьківського комітету) організаторові цієї оселі П. Добродійці Фотій, що вона ділила з батьками і дітьми добрі й недобрі моменти із самого початку заснування цієї оселі; не було б П. Добрoд. Фотій, хто зна, що б ми мали і чи ми мали б чим похвалитись, це їй, тільки їй належить уся заслуга, бо вона не тільки є добра учителька, а в її особі зберігаються добрі організаторські риси, вона є доброю господинею і добрим калькулятором.

І ще висловлюю їй велику дяку за ту велику працю. От. Фотій і Добродійка це ціла рушійна сила нашої оселі; в цих двох особах усе добре нашої оселі: мораль, вишкіл і матеріяльні забезпечення. Правда допомагали Добродійці Фотій матері, учительки і виховательки молодші, що два роки тому самі були дітьми цієї оселі. Діти горнулися до своїх учительок, як до своїх матерів, із учительок не можна проминути П. Ліщину, хоч діти її прозвали поліцаєм, але за те любили її і горнулись до неї. Вона завжди відспівувала з своєю групою маючи сама чудовий голос. Рівнож не бракувало на оселі і учительки п. М. Глушко. П. Глушко мала дівчаток старших і більше клопоту мала з ними, але уміло залагоджувала сама, а як не в змозі, то кликала на поміч П. Доб. Фотій, за те вона любила купатись з дітьми, вона, як скочить з доски то вода виходила за береги басейну, її діти прозвали „таборовою пливачкою". П. Кузій виховaтелька останніх двох тижнів, не маючи своїх дітей, певно досі чує шум у вухах! Усім Виховательками нашої Православної оселі „Київ" щира батьківська дяка. Не забула я і про наших дітей-вихователів, що між тими „дітьми" є й студенти університетів як панна Мартуся Фотій, Віктор Гетьманчук, який кінчає „гай скул", Олесь Літвінов, Маруся Глушко, Маруся Бойко, Богдан Оленич, Ілінчук Антін, це колишні діти оселі; сьогодні вони уже вихoвниками, це є дійсно зразкові діти з яких наші діти повинні брати приклад.

Рівнож хочу написати пару слів про молоденьку танцюристку панну Олю Гайсинюк, яка багато присвятила своєї молодої енергії вишколити тих наших дітей, які ніколи не танцювали, а виконували свої номери, як професіоналісти; не треба було йти на балет „Мойсеєва" а піти на концерт дитячої оселі. То дійсно один з найлінших концертів, який мені приходилось бачити на еміграції.

Чудова програма гарно уложена; спів і деклямації так зачарували батьків, що від тих національно - патріотичних слів у батьків і матерів покотились сльози зворушення, далеко в долині лунало:

„Любим свою хату,
Хоч і небагату..."
Ми за народ
Життя своє ламо".

Глибокі слова цієї пісні, але діти сприймають це по-дитячому

Друга група дітей відсвяткувала закінчення більшим святом, це свято Володимира Великого і Княгині Ольги. Багато найшлося іменинників Володимирів і Ольг по обидва боки урочисто прибраної залі і головного стола де сиділи: Високопреосв Архиєп. Михаїл, о. Фотій, Добр Фотій, господар оселі і діти іменинники. ВПреосв. Владика Михаїл як і завжди закликав любити своє рідне, свою мову, свій нарід і відпочивши братись до науки, учитись, учитись пробивати собі дорогу в новій своїй батьківщині наукою, щоб діти були добрими українцями і добрими громадянами своєї нової батьківщини

Багато приклав своєї праці п. Шкурка, фільмуючи і фотографуючи цілі обидва концерти і рівнож два тижні виховної праці

Хочу подякувати сестрі П Шкурці, ми ближчі знайомі прозвали її директором „Лазаретус", її належиться велика дяка спеціяльно цього року, бо вона досить наробилась біля дітей лікувавши їх і вдень і вночі. Рівнож не забуду і про добру нашу кухню Німці кажуть, що дорога до любови іде через жолудок, отож і я також думаю, як добра кухня і усе смачно зготоване і жолудок повний то наші діти були задоволені і життєрадісні, бо на порожній жолудок не дуже будеш бігати і усміхатись. Отож вишошу дяку П. Гречці, головній завідуючій кухнею і усім кухаркам-матерям за їхню таку корисну працю. Я хотіла б щоб їм улекшити ту працю хоча би вентиляцією. Це громада наша нехай подумає над цим. Дякуєм усім тим, що допомагали: господареві і всім хто чим небудь допоміг під час перебування дітей на оселі.

Я маю рівнож маленьку заувагу щодо приміщення: дітей дуже багато, а приміщення не розтягається, подумайте над цим?

Дякую спорт-майстерові п. Ілінчукові, який бігав з дітьми забуваючи, що він давно прожив ці безтурботні роки, але лисина його зраджувала.

Хочу іще раз усім подякувати; рівнож і дітям, що не дармували на оселі, а багато навчились, а основне показали перед своїми батьками свої досягнення, співали дітки дуже гарно по українськи які ніколи не співали, а це діти третього покоління роджених у Канаді, як приємно було слухати тих дітей і дивитись на велику працю та вихователів тієї оселі.

На кінець хочу побажати Вам успіху в навчанню і на другий рік знову зустрітися на оселі „Київ", а от. Фотію і Добродійці Фотій і усім працівникам щире батьківське спасибі.

Мати.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" за 15-го серпня ц. р. (чч. 15 і 16), на сторінці 10-ій, у виказі пожертв на Пресовий Фонд „Вісника" було подано, як слідує:

„Вест Форт Вилям, Онт. Збірка п. С. Пуляка з нагоди 50-ліття Вінчання Федора і Катерини Ємчуків $10.00".

Пан С. Пуляк нас повідомля ,що це неправильно, бо жодної збірки на згаданому ювілею не переводжено, а пожертву в сумі $10.00 на Пресовий Фонд „Вісника" п-во Ємчуки зложили **сами від себе,** разом зо своїми пожертвами $50.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпегу та $25.00 на Катедру Пресв. Тройці".

Щиро перепрошуємо п-во Ємчуків за цю похибку та одночасно бажаємо їм з нагоди їхнього Золотого Ювілею щастя й здоров'я та ще многих-многих літ прожити.

Адміністрація „Вісника".

ВІЗИТАЦІЯ Й ОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ В КАЛМАР, АЛБЕРТА

Неділя 12-го серпня ц. р. буде пам'ятним днем для калмарців і всіх вірних, що того дня були присутні на Архиєрейській Службі Божій Преосвященного Владики Андрея, Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії.

Хоч Алберта тепер досить мокра, то однак погода того дня була сприятлива. Вірні із самого ранку з'їжджалися навіть з дальших околиць, заповнюючи місця у просторій новозбудованій святині, щоб бути свідками цього великого Чину — Освячення Угольного Каменя.

Парох Громади ВПреп. Ігумен А. Щербань з Всеч. о. Василевим, який був у нас парохом при започаткуванні будови церкви, а тепер у Вернон, Б. К., та з двома студентами-богословами — Орестом Олекшим і Василем Василевим, приготовляються до зустрічі всім нам дорогого гостя — Владики Андрея.

Точно 9-та година ранку; Владику в брамі вітає за нашим давнім українським звичаєм з хлібом і сіллю голова Громади пан Фіцович, а малі дівчатка вручають два великі букети квітів, як дар любови від наймолодших.

У дверях святині з хрестом та відповідним словом отець парох Громади запрошує Преосв Владику Андрея до середини, та просить спільно помолитися разом з вірними за кращу долю нашого українського народу.

Розпочинається Свята Богослужба Божа. Катедральний хор з Едмонтону під умілим проводом проф. Єфимчука прекрасно співає. По Відправі ще відбувається Чин Освячення великого дзвону, що Громада заходами п. Олекшого дістала як дар від міста Ледук, а при самому закінченні відбулося Освячення Угольного Каменя.

Обідня пора. Народній Дім хоч і досить просторий, але всіх гостей він не вміщає, отже не всі одночасно могли сісти до спільної трапези. По братському обіді відбувається дальша програма. Пан Фіцович вітає Преосв Владику Андрея ,парохів та гостей, і дальше ведення передає інж. К. Теличкові — голові Товариства Українців Самостійників в Едмонтоні.

Першим здав звіт п. Стефан Олекший — голова Будівельного Комітету, який ба-

гато потрудився для цього, що замість досьогочасної старенької церковці тепер красується на тому місці величава нова святиня, що одночасно являється й прикрасою околиці.

Д-р Л. Фарина — Крайовий голова Союзу Українців Самостійників, запрошений до привіту, сказав, що він радіє зростом нашої Святої Української Православної Церкви в Канаді, та завзивав вірних, щоб ця святиня, що її саме тепер посвячено, завжди була переповнена під час Відправ.

Прочитано писемний привіт від Преп. о. Прот. Горбая, який перед кільканадцятьма роками обслужував цю Громаду, а тепер він уже в похилому віці на відпочинку в Веґревил, Алберта.

Запрошені були до привітів від Українських Церковних Православних Громад п. Терлецький з Торабі, п. Ярослав Олешин від новоствореної Громади Св. Андрея у Едмонтоні, п. Ланюк з Кемровз, де саме тепер беруться до будови нової церкви, і пані Щербань з Мирнам.

Від Жіночого Товариства з Калмер промовляла голова пані Сич, а від жіноцтва при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні пані Гриник. Інститут Св. Івана в Едмонтоні був зарепрезентований ректором п. Н. Морозом. Від міста Калмер привіт (англійською мовою) склав посадник (мейор) цього міста п. Виндмен. Був запрошений до слова і д-р І. Верхомин з Едмонтону, який довше говорив про ті користі, що дають нам українцям Інститути в Канаді. Не забули тут і за обидвох духовних — о. Ігум. Щербаня і о. Василева.

Наприкінці говорив Преосв. Владика Андрей, який у своїй промові представив вірним зростання нашої Святої Церкви в Канаді числами взятими з найновішого державного перепису населення. Вірні з великою увагою вислухали промови свого Владики, вітаючи її грімкими оплесками. Свято закінчено молитвою. Усі вірні — як місцеві, так і гості, роз'їжджалися по домах, бо небо знову затягнулося хмарами, а то вже й дощ почав накрапати.

В. Угринівський.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ С. І А. КОМАНІВ

Лонг Бренч, Онт.

У суботу 26 травня ц. р. в залі української православної церкви Св. Димитрія в Лонг Бренч відбулася мила несподіванка для п-ва Анни і Сави Команів з нагоди 25-ліття їхнього подружжя.

О годині 7.30 вечора у храмі Св. Димитрія настоятель Громади Всеч. о. Ф. Легенюк відслужив Молебень за здоров'я п-ва Команів і у своєму слові згадав про їхнє співжиття продовж 25 років та про їхню корисну працю на церковній і громадській нивах.

Після Молебня зібрані перейшли до церковної залі, де заходами Комітету, який взявся, щоб цю несподіванку приготовити для п-ва Команів, попросили гостей за столи. Господарем урочистості був п. І. М. Леник, і він найперше попросив настоятеля Всеч. о. Легенюка проказати молитву і поблагословити страви. Піднесено тост за здоров'я Ювілятів, а далі слідували привіти та побажання Ювілятам — у такому порядку: господар п. Леник, висловлюючи привітання від себе і від своєї родини, а також від усіх присутніх, які, не жаліючи ні труду, ні гроша, прийшли й пошанували наших добрих членів і працівників при нашій Громаді з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя, п-ва Команів. У своєму слові Всеч. о. Федір Легенюк підкреслив працю наших Ювілятів і вказав на них, як на зразок для інших — щоб кожен наш член чи то громадянин взяв собі за приклад ту працю, яку п-во Комани поклали для нашої Св. Церкви, не зважаючи, що вже майже три роки п. Коман поважно хворий, але як тільки коли Господь дозволить йому встати з ліжка й помало ходити, то ми завжди бачимо його в церкві.

Далі, слідували привіти від цих гостей: брат Гоцул з Норанди; найщиріші побажання склали сини п-ва Команів, які були присутні, а далі — п. Петро Ковалишин, пані Франкова, як дружка, М. Калавур — дружка, п. Петро Пінчук — голова нашої Громади, пані Дяк — голова хору нашої Громади, пані Крізел — голова Жіночого Товариства при нашій Громаді, А. Запаринюк, п. Пригода — шкільний товариш п. Комана, та стриєчний брат, що приїхав з Детройт, п. Дубуєнка.

Комітет, який зробив всю підготовку, щоб цей Ювілей відбувся якнайкраще, складався з цих осіб: п.п. Крізел, Криль, Леник, пані Гоцул, Дяк, Левінська, донька та молодша пані Гайовська.

В імені цього Комітету склали побажання п-ву Команам пані Гоцул і пані Левінська, яка при кінці своєї промови нагадала присутнім, щоб цей вечір залишився в пам'яті наших Ювілятів, то ми повинні зложити лепту на українську пресу. Присутні гарно віднеслися до слів пані Левінської, і зложили 58 дол., з них комітет призначив 25 долярів на Колеґію Св. Андрея, і 10 долярів на „Вісник".

На закінчення господар попросив до слова п. Комана, який зо слізьми на очах дякував перше Комітетові з о. Ф. Легенюком та всім присутнім за ту несподіванку, яку майже вся наша Громада справила їм — оцей Ювілей 25-ліття. Пані Коман також висловила подяку тим паням, що так тяжко працювали в кухні, і зуміли задовольнити таке велике число присутніх смачною вечерею.

Урочистість закінчено відспіванням „На многі літа" нашим Ювілятам, — щоб Господь ще довго їх тримав у Своїй опіці.

Присутній.

ВШАНУВАЛИ СВОГО о. ПАРОХА

Вилинґдон, Алберта

Вечір 4-го липня ц. р. на довго залишився в пам'яті о. С. Столярчукові і членам Української Православної Громади в Вилинґдоні, які зійшлися вшанувати свого отця Пароха у 50-ті роковини його життя й побажати йому й пані добродійці із ласки Божої кріпкого здоров'я і витривалості на дальші роки його служення Богові й нашому народові.

Ця вечірка була дійсно несподіванкою, і вона зворушила їх до сліз, бо, не маючи ніякої рідні в Канаді, а Боже провидіння перенесло їх у Канаду через страхіття голоду і смерті світової війни в Европі і дало притулок у Канаді у священичому сані в Рідній Церкві, де всі наші люди становлять одну родину, вони глибоко відчули, що вони не самітні.

З дальших гостей були два сусідні священики, а з мирян був п. Петро Лучак з Британської Колумбії. Промовці говорили на тему цього Ювілею. По смачній вечері Управа Громади подала дарунок у конверті.

Присутні не забули і про нашого просвітителя „Вісника", і збірка на нього принесла 11 долярів.

Отець Парох подякував усім присутнім за таку пошану, а ми всі присутні подякували Жіночому Товариству за смачну вечерю.

Урочистість закінчено дуже торжественним відспіванням „Многая літа" і „Царю Небесний".

Присутній.

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНІВ ГОМАДИ

Содбурі, Онт.

9-го червня відбулася несподіванка для О. і М. Макаренків з нагоди їхніх уводин до набутої ними нової хати.

Уже із 7-ї години вечора парафіяльна заля почала наповнятися присутніми, — це знак, що п-во О. і М. Макаренки за час свого перебування в Содбурі, з'єднали собі багато приятелів, кумів і знайомих. При дверях зустріли їх куми гарними квітами та під марш музики всі засіли за столи. Отець Тарас Славченко проказав молитву, і всі гості приступили до вечері.

Господарем несподіванки був Петро Буряк; він пояснив присутнім ціль вечірки та почав продовжувати програму.

До слова був запрошений голова місцевої Української Православної Громади Мусій Тихончук, який побажав їм від Громади щастя й здоров'я та підкреслив, що п-во О. і М. Макаренки належать до діяльних і жертвенних членів нашої місцевої Української Православної Громади та багато причинилися до церковної будови.

Від Сестрицтва пані Д. Бординюк також склала гарні побажання. Від Взаємної Помочі промовляв п. Ємчук; склавши побажання, він сказав, що п-во О. і М. Макаренки належать до свідомих українських родин, гарно виховують своїх дітей в релігійному й національному дусі; вони підтримують українську асекурацію і є її членами.

Пізніше П. Буряк зачитав листовне побажання від п-ва Теодора і Фені Сідорів з Торонта, отже на їх прохання було відспівано сестрі й шваґрові „Многії Літа".

Вечір проводився у радісному настрої; до слова було запрошено отця Т. Славченка, і він у своїй змістовній промові підкреслив життя нашої парафії та сказав, що п. О. Макаренко кожного року належить до Управи Громади, а пані М. Макаренко багато разів була головою Сестрицтва, і тепер пані М. Макаренко, з своїми синами, співає в церковному хорі. Їхній старший син Василь є головою православної молоді при нашій Громаді.

Опісля до слова були запрошені їхні батьки п-во Василь і Анна Макаренки, які склали родинні побажання та на спомин обдарували своїх дітей гарним дарунком.

Від усіх присутніх промовляв П. Буряк; він побажав їм щастя й здоров'я в новій хаті та на спомин вручив гарний дарунок.

Перед закінченням були запрошені до слова п-во О. і М. Макаренки; вони сердечно дякували за таку милу несподіванку і за гарний дарунок, що залишиться на довгий спомин в їхньому житті.

По всіх промовах п. П. Буряк не забув пригадати, щоб на спомин сьогоднішньої несподіванки вібрати дар на нашу Церкву. Збірка принесла 82 доляри, з чого призначено 5 долярів на „Вісник".

Вечір закінчено милими товариськими розвагами.

Присутній.

ПРОЩАННЯ З ПАРОХОМ

Витків, Саск.

У вівторок 21-го серпня 1962 року члени Української Православної Громади Св. Духа в Виткові, Саск., влаштували прощальну вечірку о. Петрові й добродійці Блажукам.

Прощальну вечірку розпочато Молебнем, якого відслужив о. Парох під мелодійний спів дяків Михайла Ковальського і Августина Іванчука та з участю великого числа вірних. У кінці Молебня о. Парох виголосив змістовне слово до присутніх на цій урочистості.

Після цього всі приявні члени зійшлися до Нар. Дому, де Жіноче Товариство влаштувало вечерю з нагоди прощання свого о. Пароха та його родини.

Господарем прощального вечора був п. Петро Іванчук, який теплим і зворушливим словом висловив щиру вдячність о. Петрові за його трудолюбиву працю і добрий провід у Громаді Витків. Потім за чергою покликав до слова ряд осіб, як досвідчених членів і заслужених піонерів місцевої Громади, а ними були: Василь Свистун, Луцько Іванчук, Йосип Войтюк, Михайло Ковальський, Роман Штокалко, Євген Іванчук, Августин Іванчук. Усі вони приязно й щиро висловлювалися про о. Пароха. Від Жіночого Товариства промовляли пані Михайлина Войтюк і Марця Штокалко, які бажали о. Пароховi і його родині добрих і щасливих успіхів на новому місці.

Дальше, господар вручив о. Пароховi цінний дарунок від Церковної Громади, як щирий вияв глибокої пошани і вдячности за труд і працю своєму душпастиреві, а саме — за його вмілим закликом наша Громада довершила велике діло: збудовано нового іконостаса, який своєю мистецькою красою являється одним з найкращих іконостасів на терені північного Саскачевану. Його набуто через Склад Церковних Речей Консисторії нашої Церкви. І на протязі короткого часу члени Церковної Громади і Жіноче Товариство заплатили все готівкою за іконостас.

Опісля п. Петро Іванчук попросив до слова о. Пароха, який щиро подякував усім членам, Управі й Жіночому Товариству за щиру співпрацю з ними в розвиткові церковного життя Витківської Громади. При тому висловлюючи свої думки, о. Парох вказав, як на великий приклад членів згаданої Громади, що їхнє свідоме, релігійне християнське правдиво-щире ставлення і глибока пошана до нього та інших священиків, які на протязі довгих років обслуговували нашу Громаду. Можна поставити це, як зразок, і другим Громадам по всій Канаді.

Господар попросив до слова добродійку Блажук, яка щиро подякувала всім членам і висловила повне вдоволення Витківською Громадою, бо в цій Громаді парафіяни вміють належно оцінювати своїх душпастирів.

При кінці, п. Михайло Ковальський зробив заклик до збірки; на цьому памятному й незабутньому вечорі збірка принесла $43.00, які спеціяльно приділено на будову нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі. Пожертвували слідуючі особи: по $5.00: п. А. Кіндрачук; по 3.00 дол. Л. Іванчук, В. Свистун, І. Свистун, Й. Войтюк; по 2.00 дол.: М. Ковальський, Є. Іванчук, Михайлина Войтюк, А. Штокалко, М. Іванчук, Ф. Котик, М. Ковальський, Р. Штокалко, о. П. Блажук; по 1.00 дол.: Ф. Мартинюк, А. Іванчук, І. Ґоян, Савеля Бузяк, І. Ворох, Р. Олексюк, і В. Палійчук, П. Іванчук.

Прощальну вечірку закінчено молитвою „Достойно есть". Усім Жертводавцям щира подяка, а о. Петрові і його родини бажаємо щастя, здоров'я і доброго успіху в новому призначеному місці — у Волей, Б. К.

Парафіяни.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИКОЛА ФОСТІЙ

Фовм Лейк, Саск.

На 74 році життя в лікарні в Норт Беттлефорд, Саск., 5-го серпня 1962 р. помер бл. п. Микола Фостій.

Постійним місцем його замешкання був Фовм Лейк. Там він мав свій дім. Там перебувала його дружина п. Єлисавета з Коропатницьких та з тривогою, довгі місяці, очікувала вісток про стан здоров'я свого чоловіка. Вістка прийшла, але дуже сумна. У висліді, 10-го серпня, в українській православній церкві Успіння Пресв. Богородиці в Едморі відбулися Заупокійні Відправи по бл. п. слузі Божому Миколаєві. При Останньому Цілуванні присутні, на пригадку о. Б. Яковкевича, зложили на Нев'янучий Вінок в пам'ять Спочилого $31.94, з чого $10.00 призначено на Колеґію Св. Андрея, а решту на потреби місцевої церкви в Едморі.

Покійний родом з с. Брідок на Буковині. У Канаду він прибув з батьками Семеном та Марією 1890 року. Швидко проминули дитячі безжурні роки, і ось в 1912 році він уже одружений провадить самостійну господарку на фармі в околиці Едмор. Тут у скорому часі включається в життя Церковної Громади, приймає участь у будові церкви та стає її членом. Покійний бл. п. Микола Фостій за час перебування в Едморі зумів заслужити собі пошану та щире до себе ставлення, доказом чого була численна присутність знайомих і приятелів на його Похороні.

Покійний залишив у смутку, окрім дружини, ще й дітей своїх: сина Івана, дочок — Марію, Ірину й Василину, внуків мав 16 і три правнуки. Браття Покійного — Іван і Теодор Фостії — також болюче відчули його смерть.

Ласкавий Господь нехай потішить сумуючих, а Покійному пошле Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Я.

БЛ. П. МАРІЯ КУРУЛЮК

Шіго, Саск.

19-го липня 1962 р. в лікарні у Йорктоні в Бозі упокоїлася на 77 році життя бл. п. Марія Курулюк.

Покійна родом з с. Ставчан на Буковині. Її батьки — Яків і Евтимія Сохолотоки. Вона вийшла замуж 1907 року. У Канаду прибула 1921 року з чоловіком Миколаєм Курулюком та дочкою Параскою. У Шіго перебувала від 1949 року, а 1958 року повдовіла. Увесь час була діяльною членкинею місцевого Відділу Жіночого Товариства. Покійна була релігійною та сильно любила свою Церкву. Із своєї скромної старечої пенсії вона завжди знаходила змогу щось викроїти на наші церковні й народні цілі. Жіноцтво в Шіго в її особі втратило невтомну вишивальницю, Церковна Громада — проскурницю, а „Український Голос", „Вісник" та — довголітню передплатницю й пильну читачку, так само як і нового журналу „Промінь".

Бл. п. Марію Курулюк поховано 21-го липня на парафіяльному цвинтарі при церкві Св. Духа в Шіго. Усі Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Б. Яковкевич, а помагали дяки Т. Коропатницький та В. Сандул.

У пам'ять Спочилої присутні зложили на Нев'янучий Вінок $11.65, з чого $10.00 призначається на пресовий фонд „Вісника", а решта на місцеву церкву. З найближчої родини Покійна залишила в смутку дочку Параску й зятя Григорія Руснаків, трьох внуків і брата.

Нехай Ласкавий Господь прийме душу Спочилої в оселі Своїх Праведних.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Б. Я.

БЛ. П. Г. САМСОНЕНКО

Торонто, Онт.

З суботи на неділю 14–15-го липня 1962 р. скоївся автовий нещасливий випадок, внаслідок якого помер 17. VII ц. р. Григорій Самсоненко в віці 39 років. Осталася, розбита до краю трагічним випадком, молода вдова, його дружина Олександра і два сини — Віктор і Володимир.

Трагічна смерть так сколихнула українською громадою в Торонто, що великі маси людей прибули на Панахиду й Похорон Самсоненка, який відбувся 20-го липня в Українській Православній Катедрі Св. Володимира. Чин Похорону звершили отці П. Самець та Дм. Фотій. Співав хор під диригентурою п. П. Семченка. Під час прощального слова і Останнього Цілування глибоке ридання рідні і всіх присутніх здається навіть стіни церковні зворушило. Далеко від улюбленої Полтавщини спочило молоде тіло в канадській землі. Покійний любив свою сім'ю, синів, Катедру, яку з цілою родиною високо цінив і приходив до неї молитися. Гордився школами при Катедрі, посилав своїх синів до Недільної й Української шкіл, а вкінці Віктора посилав і на Курси Українознавства. Працював 4 роки членом Батьківського Шкільного Комітету, був його секретарем, багато праці вклав на початках організування оселі Київ та радо возив дітей колядувати на Різдвяні Свята. Мав добре серце. Жалів усіх дітей, які оставалися сиротами, а не знав, що сам своїх дітей осиротить...

За староукраїнським звичаєм родина запросила учасників Похорону на поминальний обід до власної хати. На бажання двоюрідних братів покійного, Олексія і Петра Говоруних, о. Прот. П. Самець попросив присутніх провести збірку на „Вісник" і на Колеґію Св. Андрея. Цю збірку перевів п. Жижела. Збірка принесла $41.25. З цього на „Вісник" $20, а на Колеґію Св. Андрея $21.25.

Нехай Господь Бог опікується синами-сиротами та вдовою Олександрою, щоб вони виховалися на свідомих українців та добрих християн, а души Спочилого, нехай подасть Царство Небесне.

Присутній.

БЛ. П. МИХАЙЛО КІНАР

Сматс, Саск.

У п'ятницю 20-го липня 1962 року несподівано помер у лікарні в Саскатуні на 74 році життя, бл. п. Михайло

Кінар.

Покійний народився в околицях Борщівщини в західній Україні. У Канаду він приїхав 13-річним хлопцем з батьками, що поселилися в містечку Ростерн, Саск. В 1912 р. він одружується з теперішньою вдовою Марією з роду Байдів. Подружені спочатку фармерували біля містечка Ванди, Саск., а потім переселюються до Сматс, Саск., і він тут проживав аж до відходу з цього світу.

Покійний хоч і не закінчив високої школи, однак він був природн обдарований розсудливіс а вже при помочі „Вісника" і „Українського Голосу" стає свідомою людиною на церковно-національному полі. Коли зорганізовувалася Православна Церковна Громада у Сматс, 1924 р., то Покійний один із перших залишає греко-католицтво - через те, що воно не відповідає вимогам національно-свідомого українця, а до того ще й старається поневолити український народ, підкоряючи цей народ під римську кормигу. І вже коли 1926 р. розпочинається будова православної святині, то будові цієї святині Покійний, як то говорить народній вислів, „віддається тілом і душею", та до останнього часу був діяльним членом, майже очолюючи ті піонерські православні ряди, які з кожним днем рідшають

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. М. Стеценко при помочі п. Ю. Михайлюка, дяка з Ст. Джуліен, Саск., та дяка із Сматс, п. І. Грицева. При Відправах як і на Панахиді, так і на Похороні – помітне було велике число людей, яких 85% і досі належать до греко-католицтва. Це доказ того, що покійний Михайло був шанований усім українським загалом містечка Сматс.

о. М. Стеценко під час Відправ найбільше говорив з Порівняльного Богословія, та висновував присутнім „хто ми такі й чиї ми діти", додаючи що Бог один і той самий як для православного, так і греко-католика, а правдивий українець і його Церква мають бути незалежними ні від Риму, ні від Царгороду, ні від Москви.

Під час Останнього Цілування, присутні на прохання о. Пароха зложили лепти на Нев'янучий Вінок Покійному, з чого приділено і на церковно-національну пресу, а в тому й на „Вісник" $7.00, та на вироблення кліше $4.50, й на пересилку 50 цент.

Залишилися в смутку: вдова Марія, діти: Йогаська, Олександра, Ганна, Василь, брати Іван і Микола, сестри Йогаська й Антося, 11 внуків і 4 правнуки, В Й П.!

Друг.

БЛ. П. МАКСИМ ОЛІЙНИК
Форт Френсис, Онт.

У вівторок 7-го серпня в місцевій лікарні після довгої недуги упокоївся в Бозі бл. п. Максим Олійник — один з перших основоположників місцевої Української Православної Громади та один з піонерів українського організованого життя в Канаді.

Покійний Максим народився 24-го серпня 1878 р. в селі Кобиловолоки в західній Україні, де й провів свої молоді роки та одружився 1904 р. з Тетяною з роду Бундза.

У 1913 р. Покійний приїхав у Канаду. У пошуках за працею спершу зупинився у Форт Вільям, а через рік перенісся до Форт Френсес, де й проживав до кінця свого життя. Того ж 1914 р. в Канаду прибула й дружина Покійного. Працюючи на різних роботах, покійний Максим у своєму житті мав кілька нещасливих випадків при праці, з яких за Божою поміччю знову повертався до здоров'я. Від 1924 р. Покійний постійно працював у місцевій паперовій фабриці аж до 1952 р., коли відійшов на відпочинок.

Поза працею на прожиття покійний Максим постійно брав діяльну участь в українському громадському й церковному житті. Від 1928 р., коли у Форт Френсис заснувалося Товариство „Просвіта", Покійний був членом цього Т-ва та одним з будівничих читальні „Просвіта". Він завжди підтримував кожну просвітню працю, даючи допомогу й притулок священикам, учителям та іншим представникам українського організованого життя, які відвідували цю околицю. Покійний Максим був також одним з фундаторів місцевого Храму Божого та жертводавцем на різні церковні речі для Храму, а також постійно — від часу, коли церква була збудована аж до дня початку своєї недуги — незмінно виконував обов'язки старшого братчика.

Усе своє життя покійний Максим прожив як зразковий християнин і свідомий син свого народу. Він був постійним читачем української преси та української книжки й підтримував морально та фінансово наші культурно-освітні установи та взагалі належно виконував свої християнські обов'язки.

Перед своєю кончиною Покійний прийняв Св. Тайни Сповіді, Причастя та Маслосвяття.

Похоронні Відправи почалися в середу 8-го серпня Панахидою в місцевому похоронному заведенні, відправленою о. Настоятелем при великому зборі членів і прихильників Громади та багатьох місцевих мешканців, що знали Покійного.

Другого дня в місцевій церкві Св. Юрія були відправлені Чин Похорону та Заупокійна Служба Божа. Служили соборно о. Григорій Удод — настоятель Громади, та о. Василь Бойчук з Йорктону — один з бувших настоятелів Громади.

Обидва священики теплими словами згадували Покійного та ставили його життя за приклад для наслідування кожному українцеві-християнинові.

Під час Заупокійної Служби Божої співав хор Громади під управою п. В. Андрушка. Тіло Покійного спочило на місцевому цвинтарі.

Після Похорону в залі читальні „Просвіта" відбувся поминальний обід, дбайливо приготований Відділом С.У.К. ім. Лесі Українки. На обіді знову теплим словом пропали Покійного обидва священики та голова Громади п. Ю. Підлубний від членства Громади.

Від себе й найближчої родини покійного Максима подяку Всеч. Отцям, громадянам, хорові, односельчанам та всім присутнім за допомогу й співчуття під час Похорону тата склала донька Покійного Анна Буяр, яка є одночасно й секретаркою Відділу С.У.К. ім Лесі Українки та одною з передових членкинь Громади.

Під час Останнього Цілування на заклик о. Настоятеля присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійному $39.65, а вдова Покійного від себе склала $10.00. Із зібраної суми призначено на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея $25.00, $4 50 на вироблення кліше, а решту на українську пресу.

У глибокому смутку покійний Максим залишив дружину Тетяну, доньку Анну, затя Антона Буяра та внука Давидка, брата Федора, який перебуває в Україні, а також цілу місцеву Громаду.

Нехай з миром спочиває прах Покійного, а душі його нехай Господь сотворить вічную пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

Цим складаємо нашу сердечну подяку всім Приятелям і Знайомим за прислані і висловлені співчуття по втраті нашого дорогого мужа, тата й дідуся Бл. П. Максима Олійника.

Дякуємо Всеч. Отцям Прот. Є. Грицині, Прот. М. Юрківському та Настоятелю Громади о. Г. Удоду за відвідування Покійного в лікарнях і вдома.

Дякуємо всім присутнім на Похоронних Відправах, а зокрема Всеч о. В. Бойчукові за участь у Відправі.

Дякуємо Членкиням Відділу Жіночого Товариства ім. Лесі Українки у Форт Френсес за їхню щиру й безкорисну допомогу під час Похорону.

Дякуємо також усім односельчанам Покійного за їхню участь у Похороні, а також усім Членам і Прихильникам нашої Громади.

Нехай Господь усіх Вас винагородить сторицею!

Горем прибиті:
дружина Тетяна, донька Анна, зять Антон та внук Давидко.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Бл. П. АННА ПАПІЖ
Єлов Крік, Саск.

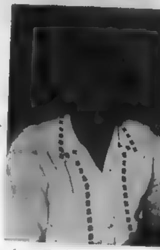

Анна Папіж народилася 1900 року в родині Царуків у селі Стоянові, Радехівського повіту в західній Україні; там вона пережила майже половину свого життя; 1924 року вийшла замуж за Андрія Папіжа; 1927 року муж виїжджає в Канаду, і придбав собі фарму в околиці Єлов Крік, а вже 1930 року приїжджає донього покійна Анна і їхня маленька донечка Параня.

Тяжкі то були тоді тут часи, то й Папіжам не було легко; треба було будувати потрібні будинки, прочищати фарму з ліса й каміння, набудувати потрібного знаряддя і так далі.

Та Папіжі були роботящі і ощадні, і по кількох літах тяжкої праці вони зажили в достатках.

В 1933 році їм народилася ще одна донечка — Мариня, а 1942 року син Василь.

Щаслива і вдоволена була покійна Анна; та вже 1949 р. вона заслабає на дуже небезпечну слабість костей у хребті, переходить з тим до санаторії в Саскатуні і там перележує в цементі майже 20 місяців.

Покійна була енергійною жінкою, отже лежати їй так довго і без руху — то була страшна мука; але вона також була релігійною, і Віра та молитва помогли їй перележати до кінця. Одначе Покійна піддужала лише частково, і решту свого життя вона пережила майже виключно під опікою лікарів.

Покійна була членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, брала участь в усій роботі Товариства, також була Сестрицею при українській православній церкві в Єлов Крік.

Вона, так би мовити, була одною з тих твердих цеґол фундаменту нашої національної спільноти, без яких дім-спільнота і її високий дах не втримався б.

Через п'ять останніх літ, і ще навіть 12 липня ц. р. під час Богослуження, , Покійна обходила з тацою в церкві і розносила свічки, та ось двома днями пізніше її відвезено до лікарні в Вакав, а вже 24 липня 1962 року вона закрила очі навіки.

Похорон відбувся 27 липня при великій участі людей.

Після Похоронних Відправ Всеч. о. Стеценко попросив присутніх зложити на Нев'янучий Вінок Покійній, присутні зложили $52.70. Ці гроші розділено на місцеву українську православну церкву 22 доляри, на катедру Пресвятої Тройці в Вінніпезі 15 долярів, на пресовий фонд „Вісника" 5 долярів, на клішу для допису 5 долярів, 70 центрів на пересилку.

Покійна полишила в смутку мужа Андрія, доньок Параню й Марію, сина Василя, п'ятеро внуків, дві сестрі в Україні, дядька (вуйка) в Алберті і тітку в Ню Йорку.

Нехай канадська земля буде їй легкою. Вічна Їй Пам'ять!

Учасник.

Бл. П. ІРИНА ЛАКУСТА
Ендрю, Алберта

Якраз у сороковини поминаючи бл. п. Ірину Лакусту, хочу поділитися сумною вісткою, з усіми знайомими та односельчанами, що 1-го липня 1962 року відійшла від нас у вічність покійна наша добра і заслужена членкиня

Покійна Ірина Лакуста з дому Фербей народилася в західній Україні, село Княже, Снятинського повіту 1885 р Прибувши в Канаду з батьками й сестрами, сама бувши ще малою дівчиною, вона тут виростала і виховувалася. Коли доросла вже до дівочого віку, то батьки віддали Ірину замуж за Теодора Лакусту.

Одружившися з Теодором, вони обидвоє стали працювати та розбудовувати своє самостійне життя в Ендрю, Алберта, а згодом переїхали до Заваля, Алберта, біля Ендрю, Алта, і тут розгосподарилися напостійне

Покійна була дуже доброю господинею, а також зразковою матір'ю; вона виховала своїх діток, якими Бог її обдарив; глибоко любила своїх дітей і ревно їх виховувала; дуже була побожною і вірною нашої Св. Церкви і старшою сестрицею; була також членкинею Жіночого Товариства ім. Лесі Українки у Ендрю, Алберта, і тут ревно та щиро працювала серед жіноцтва.

Великий брак відчула наша Громада і Жіноче Товариство по відході бл. п. Ірини Лакусти, і родина в великому смутку залишилися по своїй матері.

Величавий Похорон справили діти та сестри. Дочка Розалія, замужня за проф. Іваном Гуцуляком, сини Стефан та Василь — обидва подружені, і також чотири внуки.

Панахиду й Заупокійну Службу Божу, а наприкінці Похорон відправив та в молитвах закінчив на цвинтарі з прощанням над могилою Всеч. о. С. Столярчук у супроводі дяка п. Івана Лакусти та хористів з місцевого хору при церкві Свв. Апостолів Петра й Павла в Ендрю, Алберта, 4-го липня 1962 року.

Родина, велике число вірних та приятелів відпровадили покійну матір-піонерку на вічний спокій, де немає ні болю, ні журби, ні скорботи, а життя без кінця.

Після Поминання, яке відправив у Заупокійній Службі Божій в ці сороковини Всеч. о. С. Столярчук, родина прийняла всіх присутніх поминальним обідом.

Збірку проведено на Нев'янучий Вінок. Зібрано 31 дол., з того призначила дочка Розалія І. Гуцуляк на Колеґію Св. Андрея 25 долярів.

Спи спокійно, Дорога Сестро, а земля канадська нехай легкою, як перо, Тобі буде, — на вічную пам'ять!

Приятель.

Бл. П. ВАСИЛЬ ЩЕРБАНЬ
Мирнам, Алберта

У суботу 28 квітня 1962 р. в місцевій лікарні нагло помер на серцеву недугу бл. п. Василь Щербань.

Покійний народився у Вонда, Саск. Прожив 55 років. В 1932 році одружився з Анною з дому Байда. Від року 1948 працював у Мирнам, як купець збіжжя для компанії „Алберта Ґвіт Пул".

Оставив при житті любу дружину Анну, два сини і три доньки: Теодора в Едмонтоні, який цього року закінчив університетські студії, Мирослава (кінчає 10-ту клясу середньої школи (гай скул), Лесю Галій у Монтреалі, Йоанну Дзенік, маленьку доню Івону та двоє внуків. Під час студій діти перебували в Інституті Св. Івана в Едмонтоні і там проходили українські курси.

Покійний Василь був свідомий, віруючий і жертвенний. Від молодих літ він читав „Український Голос" і „Вісник", любив Українську Православну Церкву, продовж довгих літ був дяком, членом церковного хору та головою Церковної Управи в Мирнам. Діяльність покійного Василя як для Святої Церкви, так і українського загалу всім відома.

У вівторок 1-го травня о годині 8 вечора в місцевій залі „Елкс Гал" відбулася Панахида за Покійного. На Панахиду прибув Преосв. Владика Андрей з Едмонтону.

Владиці сослужили в Панахиді о. Прот. А. Хруставка, парох, о. Прот. М. Фик, о. М. Крищук і о. А. Тетеренко; о. Прот. Фик — виголосив похоронну проповідь, в якій розповів про заслуги бл. п. Василя та передав співчуття родині Покійного.

Заля була заповнена людьми з усіх околиць. На Панахиді, як і на Похоронному Богослуженні, були також сестри й брати Покійного — Юлія Баранецька, Марія Михайлюк, Анна Зарей та Аксентій й Олекса — всі з провінції Саскачеван.

У середу 2-го травня в церкві Пресв. Тройці о годині 10 ранку Преосв. Владика Андрей відправив Св. Літургію й Похоронне Богослуження в сослуженні згаданих священиків.

Преосв. Владика Андрей виголосив гарну проповідь про важливість життя земного й вічного та передав родині щирі співчуття. Отець М. Крищук, бувший тутешній парох також сказав гарну проповідь. Отець Хруставка передав родині співчуття від себе і від усіх учасників Похорону родині і зробив заклик до збірки на „Нев'янучий Вінок". Зібрано $180.90. З цієї збірки призначено $80 на Інститут Святого Івана в Едмонтоні, $75 на Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі, 5 дол. на кліше, певну суму на пресу, а в тому й 10 дол. на „Вісник".

Тлінні останки бл. п. Василя спочивають на місцевому церковному цвинтарі. З нагоди Похорону відбувся поминальний обід в „Елкс Гал", на якому був Преосв. Владика Андрей, отці духовні, вся родина Покійного та багато інших людей. У кінці обіду передали співчуття родині ці особи: п. М. Яремчук — заступник голови Управи Церковної Громади, пан Новаковський (аптекар) з Принц Алберт, Саск., о. Прот. М. Фик прочитав лист співчуття від СУС. Покійний був головою ТУС у Мирнам. Потім говорили слідуючі: о. М. Крищук, п. Котишин, п. Писак з Боел, Алберта, п. Міло Флемінг — представник від „Алберта Ґвіт Пул", та п. Р. Дзенік (адвокат), — зять Покійного. Пан Дзенік подякував Преосв. Владиці Андреєві й Всеч. Отцям, церковному хорові, п. Линковському, диригентові за Похоронні Відправи й всім учасникам Похорону за прибуття на цей величавий Похорон.

Покійний Василь був добрим мужем любої дружини Анни, добрим батьком дітей, зразковим вірним Святої Православної Церкви, свідомим українцем й працьовитим громадянином Канади.

Нехай Вселаскавий Господь прийме душу Покійного нашого брата й друга у Свої Небесні Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

о. А. Х.

Порядки Богослужень:

[illegible]

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя, — Кенора, Транскона, Дуфрост.
23. Неділя, — Стед, Плезент Гом, Селкірк.
30. Неділя, — Кенора, Гонор, Транскона, Поплярфілд.

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя, — Поплар Парк, Бозежур, Стед.
14. Неділя, — Кенора, Сулуквт, Транскона.
21. Неділя, — Дуфрост, Ледвин, Тиндал.
28. Неділя, — Ґонор, Кенора, Поплярфілд, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Мазепа
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Актимійчукова
23. Неділя — Сторновей
27. Четвер. Воздвиження Чесн Хреста — Калдер
30 Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Йорктон
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Ґорлиц
23. Неділя — Йорктон. Передача Служби Божої по радіо. Год. 10.30 до 12.00. Стація CJGX 940 — Йорктон, Саск.
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Райн
30. Неділя — Врокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Келовна
21. Різдво Пресв. Бог. — Вернон
23. Неділя — Вернон
27. Воздв. Чесн Хреста — Вернон

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Вернон
14. Неділя і Покров Пр. Бог. — Вернон
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Ревелсток

[illegible]
2608—46 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Дорбен
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Боян (Храм). Всіх вірних щиро запрошується взяти участь у Храмових Святах.
23. Неділя — Ренвер (Храм)
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Пайн Ривер
30. Неділя — Венлав

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Пайн Ривер
14. Неділя (Покров Пресв. Богородиці) — Етелберт
21. Неділя — Ґарленд
28. Неділя — Драй Ривер

[illegible]: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Ґлезлин
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Витків
23. Неділя — Медов Лейк
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Кендо
30. Неділя — Гетерлей

N[illegible] Battleford, Sask.
972—109 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Кобзар
21. Пятниця. Різдво Пр. Богор. — [illegible]
23. Неділя — Стінен
27. Четвер, Чесного Хреста — Арран
30. Неділя — Гаес

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Норквей
14. Неділя, Покрова — Сван Плейн
21. Неділя — Сван Ривер
Вечірня 3 год. — Кобзар
28. Неділя — Гаес

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. М. КРИТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Мелфорт
21. Пятниця. Різдво Пр. Діви Марії — Ґронлід (північна)
23. Неділя — Бруксбі
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Ґронлід (над річкою)
30. Неділя — Ендевор

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛЕША

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Сандавн
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сірко
23 Неділя — Сеньків
27. Воздвиження Чесн. Хреста — Арбакка Св. Миколая
30. Неділя — Вайта

ЖОВТЕНЬ

7 Неділя — Сандавн
14 Неділя — Сірко
21 Неділя Вайта
28 Неділя Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-54-52.

о. ІВАНА МАРБИ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Мічем
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Кіндерслей
23. Неділя — Оен, Алта.
27. Четвер. Чесн. Хр. — Кендікк
30. Неділя — Прілейт

1801 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя Енґусвіль
21. Різдво Пресв. Богородиці — Сенді Лейк
23. Неділя - Оен, Алта.
27. Воздвиження Чесного Хреста — Овкборн
30. Неділя — Січ

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя Сенді Лейк
14. Неділя — Росборн
21. Неділя — Ґлен Елмо
28. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. ІВАН МЕЛЬНИК

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Сараїл
21. Пятниця. Різдво Пр. Богородиці — Ґресланд
23. Неділя — Норал
27. Четвер. Воздв. Чесного Хреста — Лак Ла Біш
30. Неділя — Бойл

Lac La Biche, Alta.

о. М. ОЛЕСЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя. Передача Служби Божої по радіо. Стація СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ, Давфин. Від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфин
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Рорктон. Храм
23. Неділя — Давфин
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста — Косів
30. Неділя — Вінніпеґосіс. Храм

Вечірня служиться щонеділі о год. 7-ій вечора в Давфині.

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Є. Т. ПРИСТУПИ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Фостон
16. Неділя — Ватсон 7-ма год. вечора — Вечірня
21. Пятниця — Різдво Пресв. Богородиці — Клейр-місто
23. Неділя — Вадіна
23. Неділя — Виммер 4-та год. Вечірня
27. Четвер. Воздв. Чесн. Хреста — Канора (успенська)
30 Неділя — Кийв

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВ ПУК

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Тюдор (за рікою)
21. П'ятниця Різ. Пр. Богородиці — Вестбрук
23. Неділя — Тюдор (м.). Храм
27. Четвер. Чесного Хреста — Інсінгер (гай-вий)
30. Неділя — Дробот

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Інсінгер (м.)
14. Неділя — Тюдор (м.) Покрова
21. Неділя — Льора
28. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 36.

о. Я. РИБАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Смокі Лейк
Ворспайт — Вечірня о год. 7 веч.
21. Пятниця — Давнінг
23. Неділя — Беліс
Смокі Лейк — Вечірня о год. 7 вечора
27. Четвер — Стрий
30. Неділя — Спеден
Ворспайт — Вечірня о год. 7 вечора

Address: Smoky Lake, Alta. Box 300

о. В. СЛЮЗАРА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Канора
21. Різдво Пресв. Богородиці — Канора
23. Неділя — Стирджес
23. Неділя. Вечірня — Бюкенан
27. Воздвиження Чесного Хреста — Канора
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Сматс
16. Неділя — Альвіна (Вечірня 7 год. веч.)
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Лепін
23. Неділя — Тарнополь
27. Четвер. Воздвиження — Єллов Крік
30. Неділя — Вакав

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Кадворт (День Подяки)
14. Неділя. Св. Покрова — Ст. Джуліен. Храм
21. Неділя. День Подяки — Єллов Крік
21. Неділя. Освячення плодів і Вечірня — Лепін
28. Неділя. День Подяки — Вакав
28. Неділя. Вечірня і Осв. Плодів - Тарнополь

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Роза
21. Пятниця. Різдво Богородиці. Храм — Ґардентон
23. Неділя — Ґардентон
27. Четвер. Воздвиження — Толстой
30. Неділя — Сарто

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Пембіна
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Федора
Торгилд. Вечірня о год .7 веч.
21. П'ятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Редвей
23. Неділя — Еґрімонт
Восетна. Вечірня о год. 7 веч.
27. Четвер. Воздвиження Ч. Х. — Торгилд
30. Неділя — Редватер

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Прут
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Гемлин. Храм
23. Неділя — Борівці
27. Четвер. Воздвиж. Чесн. Хреста — Вилингдон
30. Неділя — Завале

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Вилингдон
14. Неділя. Покров Пресв. Богородиці — Борівці. Храм
21 Неділя - Ендрю
28. Неділя — Гемлин

Box 207 Willingdon, Alta.

о. Е. ТРУФИНА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Нипавин
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Шипмен
23. Неділя — Сембург
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Нипавин

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Вірдейл. (Молебень з нагоди Дня Подяки)
14. Неділя — (Покров Пресв. Бог.) — Кадет
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Сембург

Address: Weirdale, Sask. Ph. 406.

о. М. ХОМЕНКО

[illegible]

16. Неділя — Гудів
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Айтуна
23. Неділя — Мелвіл
27. Четвер. Воздвиження Х. Г. — Гудів
30. Неділя — Габард

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Лужани-Топорівці
21. Пятниця. Різдво Пресв. Богородиці — Мирнам
23. Неділя — Мусідора
27. Четвер. Воздвиження Чесн. Хреста — Моркемб
30. Неділя — Слава пол.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШВЕЦЬ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Грендвю
21. Четвер. Різдво Преч. Д. Марії — „Жучка" фарми. пошта Калдер, Саск.
23. Неділя — Россел
27. Четвер. Воздвиження Чесного Хреста Господнього — Шортдейл
30. Неділя — Леннард
30. Неділя. Вечірня о год. 7.30 — Роблин

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Роблин
14. Неділя. Покрова Божої Матері - „Петлюра"
21. Неділя — „Топорівці"-фарми, пошта Врокстон, Саск.
28. Неділя — „Драчинці"-фарми, пошта Мек-Нат, Саск.

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Калмар
21. Пятниця, Різдво Пресв. Богородиці — Брудергайм
23. Неділя, Храмове Свято — Равнгил
2. Четвер, Воздвиження Чесн. Хреста — Пено
30. Неділя, День Подяки — Каганн

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя, День Подяки — Торсбі
14. Неділя, День Подяки — Брудергайм
28. Неділя, День Подяки — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: A-25012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

16. Неділя — Вишарт
21. Пятниця. Різдво Богородиці — Мельничуки
23. Неділя — Винниярд (Храм)
27. Четвер. Воздвиж. Чесн. Хреста — Едмор
30. Неділя — Шіго полудн.

ЖОВТЕНЬ

7. Неділя — Шіго гісто
7. Неділя — Фовм Лейк
14. Неділя. Покров Пр. Богор. — Вишарт
14. Неділя. Покров Пр. Богор. — „Коло Федаків". Храм
21. Неділя — Винниярд
21. Неділя — Тафней
28. Неділя — Шіго Полудн.
28. Неділя — Едмор

УВАГА: В жовтні усі віддаємо подяку Богові за Його ласку та опіку. Служби Подяки в окрузі відбудуться в порозумінні з громадами.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1962. ЧИСЛО (1967) 19

КАМПАНІЯ НА КОЛЕҐІЮ—ВІД 15 ЖОВТНЯ

Під час кампанії на Колеґію Св. Андрея

Заповіт Митр. Петра Могили зобов'язує нас

„Чим колись була для українського народу та його Церкви Колеґія Петра Могили в Києві, — тим у наші часи має стати Колеґія Св. Андрея в Вінніпеґу".

Під таким кличем у 1958 році, з нагоди 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, була передбачена кампанія за збіркою фондів на збудування нової Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу на площі Манітобського університету. По чотирьох роках перерви — ця кампанія, тепер проголошена, буде продовжуватися поки не буде зібрана потрібна сума для здійснення того справді великого й надхненного задуму — збудувати на університетській площі нову, репрезентативну Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу, асоційовану з Манітобським університетом.

Хтось може запитати: А що таке була Колеґія Петра Могили в Києві, та чим вона відзначалася?

Ця колеґія була започаткована в 1615 році, як школа Богословського Братства в Києві, до якого гетьман Сагайдачний вписався був з усім своїм козацьким військом. Пізніше цю школу славний Митрополит Київський Петро Могила перетворив у 1632 році на Колеґію, тобто на школу, де школярі разом вчилися й жили. Колеґію Петро Могила поставив так добре, що слава про неї розійшлася на ввесь православний світ, і до неї приходили вчитися учні не лише з України й Московщини, але також і з інших країв, як з Болгарії, Сербії, Греції, Сирії... По смерті Могили ця Колеґія почала зватися, в честь свого основоположника, Могилянською Академією.

Петро Могила сильно цінив науку й освіту, і, ставши Архимадритом Печерської Лаври, а потім Київським Митрополитом, він усю свою увагу звернув на заснування та підтримування шкіл для виховання православних дітей, але найбільше він таки клопотався Колеґією, як огнищем і середовищем української науки. Свою опіку над Колеґією він простягнув навіть по своїй смерти, заповідаючи для неї своє велике майно, яке він унаслідував по своїх батьках. Одинадцять днів перед своєю смертю (помер 11 січня 1647 року нового стилю) він написав свій Заповіт, і ось тут ми наводимо вступ до Заповіту та ті місця, які безпосередньо відносяться до його Колеґії:

„В Ім'я Отця і Сина і Святого Духа Амінь.

„Оскільки нічого над смерть певнішого людині нема, а година смерти в Божих тайнах самого Бога перебуває, — я многогрішний Петро Могила, Архиепископ-Митрополит Київський, Галицький і всієї Русі, Екзарх Святого Констянтинопольського Престолу, Архимандрит Печерський, будучи хворістю навіщений від Господа Бога й не бажаючи зоставити в якомусь непорядку дім мій, від Господа Бога мені в зверхність доручений, всі мої наміри віддавши на всемогутню волю Божу, учиняю короткий волі моєї, коли так Господь Бог визначив, такий останній **Заповіт.**

По-перше, в святій Вірі, в якій народився, виховався і з волі й ласки Божої достоїнство Митрополиче недостойний на собі маю, в ній же хочу, вік свій закінчивши, стати перед Маєстат Господа мого.

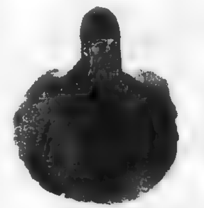

Митр. П. Могила

По-друге, коли тільки позволив мені Господь Бог з ласки Своєї святої... бути Пастирем у Столиці Митрополії Київської, а перед тим іще Святої Лаври Печерської Архимандритом, **у той час бачучи занепад у народі Руськім побожної релігійности не від чого іншого, як від того, що жодної освіти й наук не одержував, тому приречення моє зложив** перед **Господом Богом моїм, всі мої достатки, від батьків оставлені,** і що тільки від належних послуг святих місць, мені доручених, прибутків з відповідних маєтків тут зоставалося, **повертати частково на відновлення зруйнованих Домів Божих, яких залишились жалюгідні руїни, частково на фундації шкіл у Києві, прав і вольностей народу руського,** з особливої також ласки його Королівської Величности Пана нашого Милостивого позволених та упривілейованих; а те ж моє мізерне приречення і наміри поблагословив Господь Бог із Своєї святої ласки, **що за життя мого оглядав я великий пожиток для Церкви Божої від тих наук, бо досить освічених людей і побожних на обслугу Церкви Божої збільшилося.**

Отож тоді Колеґію заснував я, як єдину запоруку мою, хотячи залишити з найвищого провидіння Божого **на потомні часи пам'ятку, а оцим моїм заповітом навіки даю й дарую:** По-перше, ті гроші, що маю в Ясновельможного Його Милости Пана Адама з Брусилова Киселя, Каштеляна Київського, Старости Носовського, від суми п'ятдесят і п'ять тисяч золотих, які Його Милість зобов'язався і записом від нього даним ствердив, як в тому договірному записові поширеніше описано, проценти щорічно з них платити. По-друге, також суму з маєтку, мною набутого й купленого у їх Милостей панів Служилих Воєводичів Венденських, тобто на Мухоїдах і Опачицях, двадцять тисяч золотих на ту саму Колеґію та Отців Колеґіянтів Братства Київського Богоявленського даю, дарую на вічні часи записую, і ту суму наслідник мій повинен буде з тих згаданих маєтностей віддати, хотівши володіти маєтностями, що тепер в посіданні Отців Колеґіянтів як маєтність, що має залишитися при них аж до повернення тієї пом'янутої суми. Притім ще й нині на ту ж Колеґію готівкою відписую й записую шість тисяч польських золотих, також митру мою, справлену власним моїм коштом, на сріблі позолоченому оправлену й оздоблену власними клейнотами з залишених мені батьківських скарбів. **Усю бібліотеку різних мов, фундовану мною все моє життя, зложену в цей час на перехования Отцю Намісникові Софійському передану, а реєстр книжок тих переданий згаданим Отцям Колеґіянтам за підписом моєї руки.** Хрест мій срібний Митрополичий на вічну пам'ять моєї любови, також і саккос білої парчі перлами гаптований тим же Отцям Колеґіянтам даю, дарую й відписую; також із срібла мого власного, скільки не є, всього четверту частину, яку виконавці цього мого заповіту повинні виділити, на ту ж Колеґію даю й записую.

За ці добродійства накладаю на них ту повинність на прийдешні часи, щоб вони в школах київських відповідно до привілеїв Його Королівської Величности, як при житті моєму, учити мають і самі в спільноті відповідно до правил, мною заведених, жити, **також Колеґію Київську відповідно до фундації** цілковито зберігати, і за душу мою кожного четверга Службу Божу відправляти, і кожного року день моєї смерти Богослужбою обходити...

Щодо моєї Київської Колеґії, то Ясновельможним Їх Милостям Панам (тут подано десять імен визначних осіб з їхніми титулами та урядовими позиціями) та іншим Їх Милостям православним

(Закінчення на 2-й стор.)

З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ВІДБУДЕТЬСЯ В П'ЯТНИЦЮ, СУБОТУ Й НЕДІЛЮ 9, 10 Й 11 ЛИСТОПАДА, У ВІННІПЕЗІ

Заповіт Митр. Могили зобов'язує

(Закінчення з 1-ої стор.)

Панам у патронат поручаю, й іменем Милосердя Божого благаю їх, щоб ця едина твердиня (unicum pignus) православної Руської Церкви прихильністю, піклуванням і патронатством Їх Милостей на збільшення хвали Божої й виховання православно-руських діток постійно тривала.

Тій же Колегії Братській Київській всі будинки, набуті мною з їх правами навічно віддаю, дарую; **особливо ж слізне благання мое за цю Колеґію звертаю до майбутнього, кого дасть Бог, мого наслідника Манастиря Печерського, Його Милости Отця Архимандрита і всім Браттям того Манастиря,** 1-ше, щоб Вишеньки і Гнідин, розташовані за Дніпром маетності Манастиря Печерського до трьох літ принаймні від тієї Колегії не були відірвані. . . 2-ге, щоб він же Його Милість Отець Архимандрит з Собором своїм Печерським ігуменством манастиря Дятловицького, під Пінським розташованого, від теперішнього Отця Ректора Братства Київського та ігумена Дятловицького і наслідників його **не віднімав для скріплення всім відомого мого приречення на заснування шкіл для виховання православних діток."**

Ось так Митрополит Петро Могила цінив і опікувався освітою і школами, а передусім Київською Колеґією, як осередком української науки й культури.

Київська Колеґія мала свого велико го добродія й опікуна в особі великого Митрополита Петра Могили. А чи знайдеться хоч приблизно такий опікун для Колегії Св. Андрея в Вінніпегу? У Бога все можливе.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Листи й пожертви на Будівельний Фонд Колегії висилати на таку адресу:

St. Andrews College in Winnipeg
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4 — Manitoba.

НОВА БІБЛІЯ

Уже продається
БІБЛІЯ
або
Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови давньоеврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком)

Розмір Біблії: 12x9x2¼ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.

До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, з золотими витисками й червоними берегами, з пересилкою **$22.50**
У люксусовій білій оправі, з золотими витисками й позолоченими берегами, разом з гарним білим футлярем (скринькою), з пересилкою .. **$40.00**

Ця, в люксусовій оправі, Біблія прекрасно надається для подарунків з нагоди родинних урочистостей чи ювілеїв.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man. Canada

Конфлікт між езуїтами й жидами

Звернення езуїтів „до наших друзів-жидів"

Езуїтський орган „America" розрізняє між жидами жидів-друзів для католиків і жидів-недругів. Звернення езуїтів образило жидівських провідників, які готують організовану відповідь езуїтам. Заборона молитися в державних школах ЗДА і домагання Катол. Церкви урядової грошової допомоги приватним катол. школам — це аргументи в конфлікті між езуїтами й жидами.

Жиди з давніх-давен нарікають, що антисеміти, а за ними й загал не-жидів поведінку окремих осіб-жидів узагальнюють на все жидівство, — це значить: коли дана особа з-поміж жидів горить або чинить ось це-то, то не-жиди вважають, що всі жиди говорять і чинять так, як ця одна особа. Розуміється, що цей погляд — крайній, принаймні він неоправданий в деяких окремих випадках.

У відповідь на це жидівські провідники кажуть, що серед жидів, як і серед кожної спільноти, окремі особи й групи мають свої особисті погляди, які не конче виражають собою погляди всього жидівства

Той традиційний погляд серед не-жидів, згідно з яким „усі жиди є однакові", за наших часів радикально змінився в протилежну сторону: проводи організованих не-жидівських спільнот тепер почали голосити, що не всі жиди однакові, і це правда. Але й у цій зміні також проявилася крайність, бо не-жиди почали голосити — на основі клича „не всі жиди однакові", — що, мовляв, між жидами немає згоди навіть у тих важливих випадках, де в дійсності ця згода між ними таки є.

Саме на цьому ґрунті езуїтський орган „America" попав у конфлікт з організованим жидівством.

Езуїти остерігають жидів

В органі езуїтів в ЗДА (в тижневику „America") в останньому тижні серпня 1962 р. була опублікована редакційна стаття п.з. „To Our Jewish Friends", — цебто езуїти звернулися до своїх „друзів-жидів". Кого провід езуїтів в Америці вважає між жидами „друзями" (приятелями) езуїтів?

Вищезгадана редакційна стаття в езуїтському органі написана на тему заборонення Верховним Судом ЗДА 1962 р. молитися в державних школах ЗДА; і в цій редакційній провідники езуїтів обвинувачують лише „малу, але всюди голосну частинку всієї жидівської спільноти", бо ця частина жидівства, мовляв, веде „кампанію за те, щоб державні школи і суспільне життя стали світськими", та що ця „частинка" жидівства причинилася до того, що влада ЗДА усунула молитву з державних шкіл цієї країни.

З того виходить, що орган езуїтів тільки цю частинку жидівської спільноти в ЗДА, яка голосно виступила проти молитви в державних школах Америки, вважає своїми недругами; а вся решта жидів (масова й основна їх більшість), мовляв, є проти усунення молитви з державних шкіл, отже цю велику більшість жидів орган езуїтів проголосив своїми „друзями".

Але у вищезгаданій редакційній статті провідники езуїтів остерігають цих своїх „друзів"-жидів, що жидівська меншість, яка стала проти молитов у державних школах, може витворити враження, що всі жиди підтримують цю „частинку", і це може призвести до „викликання антисемітизму" серед не-жидів.

Ось так езуїти остерігають усіх жидів в Америці.

Езуїти не знають, хто з жидів є їхній „друг", а хто — ні

Вищезгадана редакційна стаття в езуїтському органі покищо викликала осуждення й винятково замітну реакцію серед деяких провідників жидівських груп; ця реакція заповідається на ще більшу, і евентуально може перемінитися у всежидівську реакцію в ЗДА, — а це тим більше, що провідники езуїтів в Америці під впливом цієї реакції з боку деяких жидівських груп втратили рівновагу ума, і таким чином попали в самосуперечність, внаслідок якої цей конфлікт може розгорнутися ширше.

А саме: коли дехто з жидівських провідників виступив був проти езуїтської статті „до наших друзів-жидів", то у відповідь на це член редакції тижневика „America" езуїт Donald R. Campion заявив, що мета згаданої статті в езуїтському органі була така, щоб жидів „заохотити до широкої дискусії на тему рішення (заборони Верховним Судом) у справі молитви (в державних школах), і так викликати все жидівство, щоб воно „виснило" своє становище у справі відношення між Церквою й державою".

З вищесказаного видно, що провідники езуїтів з одного боку кажуть, що серед жидів є тільки невеличка частинка, яка усуває релігію з державних шкіл і взагалі з життя американців, а з другого боку вони займають таке становище, з якого видно, що езуїти не знають, чи то лише частинка жидів є проти тієї релігійності, чи може більшість жидів, або й усі жиди стоять за цією частинкою, — отже езуїт Кемпіон бажає, щоб усе жидівство ясно висловилося в цій справі.

Звідси питання: поскільки провідники езуїтів у дійсності не знають того числа жидів (а може, мовляв, і всі жиди є за тим), які стали проти молитви в державних школах ЗДА і проти релігії в громадському житті американців, то кого езуїтський орган називає між жидами „друзями" езуїтів, і вважає, що ці „друзі" існують?

Оце те питання, що може бути однією з проблем у цьому конфлікті між езуїтами й жидами.

Відгомін серед жидів

Ці з-поміж жидівських провідників, які досі висловилися в цій справі, як видно, не повірили в такі слова органу езуїтів, як **„наші друзі-жиди"** та „мала, але всюди голосна **частинка"** жидів, що бореться з релігійністю американців (розуміється, езуїти мають на увазі християнську релігійність, а ще точніше — католицьку).

Ці жидівські лідери кажуть, що езуїти мають на думці всю жидівську спільноту, яку вони обвинувачують і остерігають. Саме тому ці жидівські провідники так висловилися про згадану редакційну статтю в езуїтському органі:

„Ця редакційна стаття проводить таку думку: якщо жидівська спільнота буде продовжувати свою підтримку Верховному Судові (який заборонив молитву в державних школах) і вживати, як знаряддя, конституційні вольності Америки, то цим вони можуть накликати на

себе гнів антисемітизму". — Так цю справу переповів рабін Сидні Л. Регнер — віцепрезидент екзекутиви Центральної Конференції Американських Рабінів, і подібно інтерпретував цю статтю езуїтів Альберт Ворспен — директор суспільної акції Союзу Еврейських Релігійних Громад в Америці.

„Погроза й покровительство"

Заява вищезгаданих жидівських провідників у справі статті в органі езуїтів свідчить, що жиди з недовір'ям відносяться до тих, що аж до переборщення на словах афішуються з своєю приязню до жидів; вислів „наші друзі-жиди", що має місце в цій статті в органі езуїтів, жидівські провідники назвали тоном „покровительства", що ображує жидів. Саме тому рабін С. Л. Реґнер і Альберт Ворспен — провідники релігійно-реформованого жидівства в ЗДА заявили, що тон статті „До наших друзів-жидів" в езуїтському органі є „погрозливим", а разом з тим має характер „покровительства".

Молитва в школі й справи державної допомоги катол. школам

Як було сказано вище, у статті „До наших друзів-жидів" орган езуїтів заявив, що підтримка „малої частинки" жидівства в ЗДА справі заборони молитви в державних школах може причинитися до „гніву антисемітизму" в ЗДА.

У відповідь на це рабін С. Л Регнер сказав:

„Якою була б католицька реакція, якщо б жидівська преса опублікувала редакційну статтю під заголовком „До наших друзів-католиків", в якій остерігалося б католиків, щоб вони припинили свою кампанію за урядову допомогу парафіяльним школам, роблячи таким чином перешкоду в отриманні допомоги на суспільне виховання, бо це, мовляв, викличе хвилю протикатолицьких упереджень у всій нації?"

Наради жидівських представників

Представники жидівства в ЗДА зібралися на спеціяльну нараду З'єднаного Дорадчого Комітету Крайової Ради Зв'язків і Ради Синагог Америки для обговорення цієї статті в органі езуїтів, і було рішено почати в цій справі відповідну акцію.

⁂

Від Ред. В. — Як відомо, католики й жиди масово підтримали були кандидатуру католика Дж. Кеннеді у президентських виборах, отже була немов би неписана угода між жидами й католиками. „America" — орган езуїтів після того став замітний тим, що він час до часу бере в оборону през. Кеннеді перед критикою тих, що розчаровані особою Кеннеді, як президентом Америки. „Езуїтська „Америка" відноситься до президента Кеннеді в такому дусі, що, як кажуть, „свій як не заплаче, то хоч скривиться".

Послідовно, „Америка" повинна б з признанням висловлюватися про жидів за їхню підтримку в виборі католика президентом ЗДА. Отже теперішній конфлікт езуїтської „Америки" з жидівством — це свого роду сенсація, яка являється однію з „несподіванок", що їх є більше в цьому конфлікті між езуїтами й жидами.

Коли ж ідеться про вищезгаданий вибух спору між езуїтами й жидами, то тут видно ось що: з одного боку езуїти натякають, що все жидівство в Америці причинилося до заборони молитви (християнської) в державних школах, — хоч езуїти дипломатично обвинувачують тут лише частину жидів; а з другого боку — організоване жидівство, стаючи в обороні тієї атакованії езуїтами частинки жидів, тим самим солідаризується з політикою тієї „частинки".

Віроісповідання в Канаді в числах

Щоденник „The Winnipeg Free Press" за 14-го липня 1962 р. опублікував під заголовком „Число католиків перевищує протестантів" інформації про числа віроісповідних груп у Канаді, що їх повністю містимо нижче:

„Оттава (КП). — Протестанти й католики в Канаді щодо числа майже рівні, як це показує перепис населення минулого року.

Домініяльне Статистичне Б'юро недавно проголосило звіт, який показує, що в червні минулого року всіх римо-католиків було 8,342,826 — це є збільшення на 37.5 відсотка від часу перепису населення 1951 року, коли було 6,069,496 католиків.

Члени шістьох великих протестантських віроісповідань нараховують 8,291,808 осіб — це зріст на 18.3%, від часу 1951 року, коли їх було 6,769,377 осіб. Число всього населення Канади за час від 1951 по 1961 рік підскочило на 30.2 відсотка

У вищеподані числа не включено 239,766 православних і 189,653 (греко-) католиків українців.

Це Б'юро сказало, що подані ним числа не є мірилом числа церковного членства в дослівному значенні, ані не вказують вони на ступень приналежності до певного релігійного угрупування.

Опитувані уважно

Списувачі населення, які кожному канадцеві ставили питання „яка ваша релігія?" мали інструкції допитуватися повніше в цьому випадку, коли вони отримували такі відповіді, як: „християнин", „протестант", „віруючий".

Число канадців, що зазначені в рубриці „інші" категорії, підскочило на 61.1 відсотка, цебто з 476,460 осіб зросло на 767,374 особи. Ці люди або належать до малих віроісповідань, або є вільнодумцями.

Головні точки звіту з перепису населення були такі:

1. Найбільшим віроісповіданням є римо-католицьке, що становить 45.7 відсотка населення, порівнюючи з 43.3 відсотка 1951 року.

2. Злучена Церква Канади (Юнайтед Чорч оф Кенада) і Англіканська Церква Канади залишаються на другому й третьому місці як великі віроісповідання — перші мають 3, 644,008 членів, а другі — 2,409,068 членів.

3. Пентекостальська Церква є тим віроісповіданням, що зростає найскоріше, — вона зросла з 95,131 на 143,877 осіб, цебто на 51.2 відсотка.

4. Лютеранська Церква щодо скорості зростання займає друге місце, — вона зросла на 59 відсотків, цебто з 44,923 осіб на 662,744 (тут очевидна помилка в друку — Ред. В.).

5. Жидівське населення зросло на 24.2 відсотка, цебто з 204,836 осіб стало 254,386.

Усі більші віроісповідання числово збільшилися, за винятком української католицької групи, яка зменшилася на 1,398 осіб.

Римо-католики були найбільшою групою в шістьох східніх провінціях, а Злучена Церква переважала в чотирьох західніх провінціях.

Католиків у Нюфавндленд було 35.7%, у Принс Едвард Айленд 46.1% у Новій Скошії 35.3%, у Бронсвику 51.9%, у Квебеку 88.1%, в Онтаріо 30.3%.

Члени Злученої Церкви в Манітобі становили 29.3%, у Саскачевані 32%, в Алберті 31.5%, у Британській Колумбії 31%.

Членство Злученої Церкви зросло на 27.8% цебто із 2,867,271 осіб до 3,664,-008. Воно становить 20.1% усього населення Канади в порівнянні з 1951 роком, коли воно становило 20.5%.

Англіканці зросли на 16.9%, цебто з 2,060,720 осіб на 2,408,068. Вони становлять собою 13.2% всього населення, а 11 років тому вони становили 14.7%.

Пресвітеріяни зросли на 4.7%, цебто з 781,747 осіб до 818,559 осіб. Вони становлять 4.5% населення Канади, а 1951 року становили 5.6%.

Два інші більші віроісповідання — баптисти й меноніти зросли — перше з них на 14.2%, і становлять 593,553 осіб, а меноніти зросли на 21.1% і становлять 152,452.

Сьогоднішній звіт подав число населення за релігійною приналежністю у всіх провінціях, областях і в територіяльних підрозділах перепису, як також у громадах від 10,000 населення вгору. Подрібніша клясифікарія релігійних груп щодо статі (полу), віку і т. д. буде проголошена пізніше, — сказало б'юро"

Від Ред. В. — Катол. Церква зараховує у свої члени також і дітей зараз після охрещення їх, а протестанти не зараховують дітей до членів Церкви.

ПРОФ. О. ЮРЧЕНКО УПОКОЇВСЯ

Уночі з 25-го на 26-го червня ц. р. внаслідок удару авта по тяжких терпіннях упокоївся д-р Олександр Юрченко — український науковець, професор права Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Покійний був глибоко релігійною людиною і визначним українським православним церковним діячем, - між іншим, він був членом Церковного Суду Української Автокефальної Церкви На Чужині в юрисдикції Митр. Ніканора (Теодоровича). - В. Й П.!

НОВА КНИЖКА

„УКРАЇНСЬКІ СВЯТІ"

Накладом Богословсько-Наукового Інституту УАПЦ в Европі вийшла з друку праця прот. А. Дублянського „Українські святі". Книжка має 100 ст, і крім загальних відомостей основний текст її присвячений описові життя понад 170 українських святих.

Книжка „Українські святі" повинна бути в бібліотеці кожного українського православного священика. Про своїх українських святих повинен знати кожний православний українець.

Ціна книжки в Канаді: 1.10 кан. дол. або 1 американський доляр. Можна також висилати 1 кан. дол. і один міжнародній поштовий купон. Ціна подана разом з пересилкою. Наклад книжки невеликий, тому просимо спішитись з замовленнями. Книжка висилається тільки після одержання належности. Замовлення разом з належністю слати на адресу:

Pfarrer Anatol Dublanskyj,
83 Landshut I Bay., Schönaustr. 15-b,
West Germany.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРО „НАДМІРНИЙ НАПЛИВ КАТОЛИКІВ" У КАНАДУ

Уступаючий голова (модератор) Злученої Церкви Канади (Юнайтед Чорч) д-р Г'ю Меклавд на цьогорічному Синоді цієї Церкви заявив, що „надмірний наплив католиків-імігрантів у Канаду загрожує релігійній свободі" в Канаді, і він же при тому висловив думку, що уряд Канади повинен би почати якісь запобіжні кроки, щоб протидіяти цій загрозі. (Подаємо за інформаціями телевізійного репортера, що були передані у вечірніх телевізійних вістях у Вінніпезі, по каналі ч. 7, 13-го вересня ц. р.).

Перші голоси критики проти д-ра Г. Меклавда з приводу цієї його заяви появилися з середовища пресвітерських пасторів, отже протестантів, — про що повідомили телевізійні вісті СіБіСі 16-го вересня. Щоправда, з критикою виступила тільки пара голосів, як індивідуальна опінія декого з пресвітерських пасторів.

З боку католицьких чинників покищо немає відзиву, — принаймні в тому часі, коли пишемо цю статтю.

Розуміється, що вищезгадана заява д-ра Г. Меклавда є його особистим поглядом, а не офіційним становищем Злученої Церкви Канади.

Тому що свобода релігії є невід'ємливою частиною всіх інших громадянських свобід, забезпечених демократичною конституцією Канади, — то у зв'язку з цим виринає питання: чому д-р Г. Меклавд говорив тільки про „загрозу для свободи релігії"? Це, можливо, тому, що д-р Г. Меклавд є однією з високих протестантських церковних постатей, і тому він волів висловлюватися тільки церковними термінами, щоб відділити релігію від політики, — хоч цього, звичайно, зробити йому не вдалося і не могло вдатися, поскільки порушена ним тема є такого роду, де не можливо відділити релігію від політики.

Проблема порушена д-ром Г. Меклавдом — а саме „загроза для релігійної свободи" в Канаді з приводу „надмірного напливу католиків-імігрантів" у цю країну — має істотно важливий характер, і це питання вимагає, щоб до нього підійти не тільки з належною повагою (це й зробив д-р Г. Меклавд), але й також розглядати його на реальних основах у всіх відношеннях, — однак погляд д-ра Г. Меклавда являється нереальним тут, де він думає, що уряд Канади повинен би вирішувати справу згаданої „загрози" з боку католицтва. А тому що цей його погляд не реальний, то й він усамосіб набрав вигляду фантазії, і в очах багатьох самих таки некатоликів він забарвив собою саму цю „загрозу" на кольор фантазії. Саме тут таїться небезпека в цій заяві д-р Меклавда, яка мимоволі обертається проти його бажань.

Ідеться про це, що якби уряд демократичної Канади обмежив наплив імігрантів-католиків у Канаду тільки тому, що вони католики, то це було б урядове дискримінування їх на релігійному тлі, і тим самим це було б обмеження свободи релігії.

Це щодо справи розв'язки цієї проблеми, що її голосно висловив д-р Г. Меклавд.

Але, окремо від справи таких чи інших розв'язок цієї проблеми, сама ця проблема („загроза для релігійної свободи" з приводу „надмірного напливу імігрантів-католиків") існує як явище реальне; досі вона була немов „прилюдною тайною" — чимсь, що всі знають, але про нього не годиться говорити. Тепер же д-р Меклавд зробив цю „тайну" явною, і саме та його цивільна відвага сказати це прилюдно зробила таке загальне враження на інформаторів радіо, телевізії й преси, що вони подали вістку про це як щось неймовірно-сенсаційне, а при тому вони стрималися від своїх коментарів; це поздержання інформаторів від коментарів є значуще-промовистим, — мовчанка тут говорить більше за слова. Це знак, що вони свідомі того, що д-р Г. Меклавд рішився назвати по йменні цю затаєну проблему, що являється фундаментально важливою в минулому, сучасному й майбутньому Канади.

Ця досьогочасна опозиція (тільки з боку декого з пресвітерських пасторів) проти заяви д-ра Г. Меклавда є явищем незамітним; крім того, ці пастори, виступивши спонтанно-відрухово, без підготови, не визначили бази, з якої вони критикували д-ра Г. Меклавда: чи вони критикували його за факт його осторогн перед „загрозою для релігійної свободи" в Канаді з боку „надмірного напливу „католиків-імігрантів", у що вони, ці два-три пастори, особисто не вірять? Чи може вони свідомі, що згадана „загроза" існує, але вони протестують тільки проти думки д-ра Г. Меклавда, щоб уряд Канади обмежив католикам свободу приїжджати в Канаду на поселення?

Очевидно, першим тут мав би бути відзив з боку Католицької Церкви, але чи він буде — годі передбачити; Катол. Церква може воліє, щоб проти д-ра Меклавда протестували самі протестанти.

Якщо б, однак, Катол. Церква й відізвалася в цій справі, то думку її можна без труду відгадати наперед, — як звичайно, діячі цієї Церкви твердили б, що Катол. Церква „є за свободою релігії", — але жодних життєвих доказів тут вони не подавали б.

Певна, річ, що не всі католики однакові. Загал народу у Франції є традиційно свободолюбним, і провід Катол. Церкви не має там успіху в напрямку своїх спроб обмежити основні принципи людської свободи — як щодо католиків, так і некатоликів.

Натомість у деяких інших країнах, напр., Іспанія, Італія, країни Латинської Америки, народні маси католиків ще й надалі виховуються Катол. Церквою в напівсередньовічному дусі, і саме на цих масах в основному спирається фізична сила Катол. Церкви; і ці бідні, вбогі люди, виховані в духовому гніті продовж сотень років, від нужди й тяжкої духової атмосфери втікають у Канаду, не знаючи, що провід їхньої Церкви причинився саме до такого стану їхніх країн і далі цей стан він піддержує. Більшість цих несвідомих людей вірять, що все це, що чинить провід їхньої Церкви, є добрим. А тим часом у їхніх країнах (Іспанія, Італія і т. д.) не тільки що Катол. Церква державними законами забороняє існування некатолицьких Церков і переслідує їх (там Катол. Церква не відділена від держави, — вона є державною, панівною), але й також обмежує свободу думки й слова самих таки католиків. І вся ця система Катол. Церкви існує саме завдяки підтримці з боку тих несвідомих, убогих мас, з-поміж яких також походять ці імігранти-католики, що масово прибувають у Канаду, — хоч, звичайно, не всі ці імігранти однакові, отже не до всіх них слід підходити з цим самим мірилом. Між ними напевно є чимало свідомих того, що їм не треба піддержувати в Канаді цього чинника, який в їхніх країнах піддержує таку систему, від якої вони були змушені втікати в Канаду, бо якщо б вони допомогли цим чинникам і в Канаді таку саму систему завести, — то куди після того вони чи їхні нащадки далі втікали б? Другої Канади немає!

Завдяки демократичному устроєві Канади, і завдяки тому, що католицтво тут не є панівним, Католицька Церква в Канаді покищо не має сили контролювати особисту свободу католиків у такій мірі, як у чисто католицьких країнах; Кат. Церква, змагаючись тут з некатоликами, силою обставин змушена покищо трохи попустити католикам, а це дає їм злуду, що Катол. Церква в Канаді є толерантною, і тому вони ідеалізують її; у цьому, однак, таїться евентуальна на дальшу мету небезпека для них самих, коли вони не свідомі цього, що тільки фактові існування в Канаді сильних некатолицьких Церков вони завдячують тут свою більшу свободу в системі Католицької Церкви, ніж у цих катол. країнах, де некатолицьких Церков немає, або вони є, але несильні. Ці бідні люди не усвідомлюють собі того, яка доля чекала б їхню свободу в Катол. Церкві, якщо б тут не стало некатолицьких Церков.

АНКЕТА МОЛОДІ ПРО БАТЬКІВ

Один із студентських журналів в Англії влаштував серед юнацтва анкету, в якій взяли участь 16 тисяч молоді, на тему їхньої оцінки своїх батьків.

Ця анкета виявила, що величезна більшість опитуваної нею молоді обвинувачує своїх батьків, — за що? За те, що її батьки мовляв, наприкренно вмішуються до особистих справ своїх дітей, включно зо справою вибору собі товариства, і за те, що батьки не дають молоді... статевого (полового, сексуального) освідомлення.

Митрополит Іван Теодорович перебрав УАПЦеркву в Арґентіні

Під вищеподаним заголовком подав часопис „Українські Вісті" (Н. Ульм, Зах. Німеччина) за 17-24 червня 1962 р. ось цю інформацію:

„Голова Братства святої Покрови в Арґентіні Високопреподобний о. Борис **Арійчук** дістав від Митрополита Івана Теодоровича з США листа з датою 11.5. 1962 р., в якому повідомляється, що УАПЦерква в Арґентіні від дати листа знаходиться в юрисдикції Митрополита Івана. В листі сказано:

Травня 11, 1962 р.

ВІРУЮЧИМ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В АРҐЕНТІНІ: Мої Дорогі Отці і Діти Рідної Церкви в Арґентіні!

8. ц. м. чергова сесія Консисторії нашої Церкви ухвалила просити мене прийняти Вашу Церкву під покров нашої Митрополії, яка вже обіймає Українські Православні Церкви в Бразілії і Венесуелі. З великою духовною радістю я прийняв і благословив це рішення нашої Консисторії.

ЦИМ КАНОНІЧНО ОГОЛОШУЄТЬСЯ, ЩО ВІД НИНІ БРАТСТВО СВЯТОЇ ПОКРОВИ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АРҐЕНТІНІ ЧИСЛИТЬСЯ, ЯК ОДНА З ЄПАРХІЙ У СКЛАДІ МИТРОПОЛІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ПІВНІЧНОЇ І ПІВДЕННОЇ АМЕРИК.

Прошу Братство це відповідно й урочисто оголосити.

Цим, згідно з Вашим проханням, дається Вам благословення на поминання в додатку до мого імени й титулу, „Отця нашого болящого Архиепископа Ігора". Владика Ігор знаходиться з нами в молитовнім єднанні і мені радісно дати це благословення. Я зворушливо приймаю Ваше бажання молитися за нашого недужого Собрата...

Із зрозумілим і великим духовим зворушенням та радістю я прийняв Вас усіх під святий Омофор мого митрополичого служіння Церкві і подаю Вам моє в імені Божім благословення.

Я поручаю Вас усіх — пастирів і дітей Церкви — Всемогутньому Божому Покрову. Ваше рішення увійти в склад епархій нашої Митрополії завершує діло поєднання всіх дітей нашої нації в одній Церкві.

Щедроти Божих Благословень нехай будуть зо всіма Вами! Нехай Милосердний і Всемогутній Божий Покров тримає Вас усіх в любові й однодумності! Божий Провід нехай веде Вас усіх путями миру, любови до чергових сягань Ваших намірів і їх досягнень.

Я житиму відтепер вірою й надією, що Милосердний Господь сподобить мене Вас відвідати і з'єднати й моє серце й віру разом з Вашими у спільнім молитовнім предстоянню перед Престолом Всевишнього.

Боже Благословення нехай буде над всіма Вами!

З любовію
ЮАН, Митрополит".

НОВЕ СЛОВО: „КОМ-СИМП"

У протикомуністичній термінології постало нове слово: „ком-симп", що значить: „комуністичний симпатик". Це слово є однозначником відомого протикомуністичного вислову „феллов тревеллер" („попутчик").

Резолюції Синоду Церковної Провінції українців-католиків

Під кінець червня п. р. в Вінніпезі відбувся перший Синод ієрархії церковної провінції українців-католиків.

Католицькі народи мають тільки одну, спільну для всіх цих народів Церкву, а це — Римську Церкву, цебто Церкву Католицьку. Своєї окремої Церкви, це значить Церкви лише для своєї національності, жоден з народів католицької віри не має й мати не може, бо це суперечить католицькій релігії; отже орґанізована церковна вся спільнота народу, що є католицькою, у межах Католицької Церкви становить церковну одиницю, що називається словом „провінція" Римської Церкви, а не ціла Церква.

Передостанній Синод церковної провінції українців католиків відбувся 70 років тому — у Львові, а черговий — у Вінніпезі в червні 1962 р.

Нижче містимо витяги із репортажу п. з. „Синод приймає резолюції" у щоденнику „The Winnipeg Free Press" (29. 6. 1962), що відносяться до резолюцій цього Синоду:

„Перший провінційний церковний синод Української Католицької Церкви (?!) в Канаді на своїй кінцевій сесії в четвер (28.6.1962) прийняв резолюції, що торкаються Святої Літургії, канонічного права і дисциплінованого життя церкви та духових потреб вірних у Канаді...

„У постанови Вінніпезького синоду — відтепер він таким буде відомий в аналах історії, — були включені:

● Дозвіл видавати українською й англійською мовами церковні посібники для звершування Св. Таїнства. Перед тим звершуванням Таїнства відбувалось старослов'янською мовою...

● Св. Літургія тимчасово буде правитися старослов'янською мовою.

● Постановлено, що час правлення великого Богослуження буде скорочений на півгодини для вигоди вірних. Відправа Богослуження тепер триває одну і півгодини.

● Підкреслення християнського виховання молоді.

● Вимога, щоб парафіяльні священики примінили всі засоби для того, щоб навчати релігії в публічних школах, де це дозволено шкільним актом, якщо батьки дітей-українців домагаються від шкільної управи такого навчання.

● Постановлено чинити всякі зусилля, щоб отримати від уряду фінансову допомогу для приватних і парафіяльних шкіл.

● Щоб парафіяльні школи були засновані в кожній великій парафії у Вінніпезі і в сільських дистриктах по всій Канаді, коли такі школи тепер ще не існують.

● У кожному католицькому домі повинен бути католицький часопис чи періодик.

● Місцеві священики і єпископи та спільнота повинні звернути спеціяльну увагу на студентів університету, які потребують фінансової й духової допомоги, в їхніх виховних студіях, як майбутніх провідників церкви і спільноти.

● Вимога, щоб батьки вчили своїх дітей української мови, а також щоб виховували українську національну традицію і звичаї.

Цей Церковний провінційний синод є однією з фаз святкування золотого ювілею заснування ієрархії Української Католицької Церкви в Канаді 1912 р." (Замітки в дужках Ред. В.).

***

Від Ред. В. — Домагання свідомішої частини спільноти українців-католиків, щоб їхні Богослуження правилися українською мовою були, як видно з цих резолюцій, безуспішними.

НОВІ КАНДИДАТИ НА ЧЛЕНСТВО У СРЦ

До Світової Ради (чи Союзу) Церков (з центром у Женеві) подали заяву, щоб вступити в членство СРЦ, ще ось ці Церкви з країн під комуністичною владою: Євангелицько-Лютеранська в Латвії (500 тисяч членів), Вірменська (4 до 5 мільйонів у світі, з того 1,4 мільйона живуть в СССР, і там же первоієрарх всієї цієї Церкви), Євангелицько-Лютеранська в Естонії (350 тисяч членів), Грузинська Православна Церква, евангелицько-християнські баптисти з СССР (450 тисяч чл).

На III Асамблеї Світової Ради Церков в Ню Делі (Індія) 1961 року в членство СР Церков було прийнято 23 Церкви (в тому й усі Православні Церкви, крім Грузинської, з-поза залізної заслони, під проводом тоді ж прийнятої Московської Патріярхії). Якщо приймуть ще цих п'ять новозголошених кандидатів, то в Світовій Раді Церков буде 203 члени-Церкви, але тим самим число Церков з країн з комуністичними режимами ще збільшиться.

КАТОЛИЦЬКИЙ РОСІЙСЬКИЙ КЛЮБ В АКАДЕМІЇ У ВЕСТ ПОЙНТ

В українській пресі досі ніде не було висказано ближчого зацікавлення числом студентів-українців у славній Військовій Академії у Вест Пойнт, Н. Й., ЗДА; щождо тих студентів, які подають себе за „росіян" то там, як видно, є їх більша група, бо вони зорганізувалися при цій Академії в „Російський Клюб".

До кінця шкільного року 1961-62 головою і всією „душею" Російського Клюбу при цій академії був кадет Бернард М. Мартин — ревний і діяльний католик, що вважає себе людиною „російського походження", а в дійсності він походить із закарпатських українців; його рідний брат о. Іван Р. Мартин — греко-католицький священик, є секретарем греко-католицького єпископа Елька, який очолює окрему греко-католицьку дієцезію в ЗДА, що її Ватикан створив для тих несвідомих закарпатських українців, які вважають себе „росіянами".

Вищезгаданий Російський Клюб має католицький характер.

МАТЕРІЯЛЬНА ДОПОМОГА ЕКЗИЛЬНИМ ЦЕРКВАМ

В Ірзелоні (Зах. Німеччина) відбулася (24.5.1962) конференція представників екзильних Протестантських і декотрих Православних Церков. Від Української Православної Церкви На Чужині (екзильної) в урисдикції Митр. Никанора в цій конференції взяв участь о. Д. Васильчук.

Евангелик кірхенрат (німецьке: церковний радний) Ґундерт представив стан матеріяльної допомоги Евангелицької Церкви Евангелицьким і декотрим Православним Церквам в екзилі.

ЖОВТЕНЬ - МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У КНИГАРНІ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО - ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОЛОГЕТИКА — або Оборона Християнства (на мімеографі). 108 стор. $2.00

АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. 1.00

БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого — Єпископ Андрей — укр. і анг. мовами .50

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50

ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00

ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів. Власовського — Частина I 1.00

Частина II 1.00

ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик. 190 стор. Ціна .50

ІКОНОБОРСТВО — Історично - догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви — Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована 3.00

В оправі 4.50

ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ. Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50

КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіона. Ціна .50

КНЯЗЬ КОСТЯНТИН ОСТРОЗЬКИЙ — Митр. Іларіон .75

КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. — Ціна 1.00

МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви. Прот. В. Кудрик. Том. I — 254 стор. .75

Том II — 286 стор. Ціна .75

Том III — 252 стор. Ціна .75

Том IV — стор. 265. Ціна .75

МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В Кудрик. 220 стор. Ціна .75

МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ — в 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика 1.00

НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів Власовський — Том I — стор. 294, брошурований 7.00

Том II — стор. 398, брошурований 7.00

Том III — стор. 390, брошурований 7.00

Том IV — стор. 364, брошурований 8.00

НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ — Ухвалена Всеукраїнськими Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклав і до друку виготовив Митрополит Іларіон .70

НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон — 424 стор. 2.00

ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — ціль людського життя — Митр. Іларіон — 96 стор. .25

ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25

ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00

ПОЛЬЩА І БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ — А. Соколів .25

ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 сторін. Ціна .50

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Послання східніх патріярхів — Митр. Іларіон — 200 стор. .50

ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — стор. 64. Ціна .25

ПРОБЛЕМА ПРАВОСЛАВНОЇ ЄДНОСТИ — о. С. В. Савчук, двома мовами — українською і англійською .25

ПРОПОВІДІ на неділі і свята року — Прот. М. Угорчак 4.00

ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 стор. 2.00

ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. .50

ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. .50

РІДНА НИВА — Календар — на рік 1963 .50

РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях — 69 стор. 1.00

РОЗП'ЯТИЙ МАЗЕПА — Митр. Іларіон .75

СВЯТА ПОЧАЇВСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон 4.00

СВ. ДМИТРО ТУПТАЛО — Митр. Іларіон 1.00

СЛОВНИК ШЕВЧЕНКОВОЇ МОВИ — Митр. Іларіон 2.00

СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. .50

ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. .30

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митр. Іларіон — 180 стор. .75

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон — 564 стор. 4.00

ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук .50

ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для академій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 ст. 1.00

ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК — 40 стор. .50

ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15

ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. .50

ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. .50

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ — 429 стор. Брошурована 3.00

ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко .75

ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. 2.00

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна $5.00

ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимени, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25

ДЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімеографі) 75 стор. Ціна 3.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 7.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 2.75

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 8.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотній оправі. Ціна 6.50

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.25

МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами: українською і англійською, в полотняній чорній оправі 2.00

в білій оправі 2.25

ОКТОЇХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00

СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00

СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00

ТРЕБНИК — Частина I, в чорній оправі з золотими тисками, 340 стор. Ціна 6.50

Брошурований Ціна 5.00

Частина II — в оправі, ціна 6.50

ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

КНИЖКИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

FAITH — Ukrainian-English Prayer Book — black cloth bound 2.00

— white cloth bound 2.25

FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00

THE GREAT PRINCE ST. VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .50

LET US BE TRUE to the Testament of Prince Volodymyr The Great by Bishop Andrew .25

THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50

OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound 8.50

Paper Bound 7.00

THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk. B.A., D.D. .25

RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60

SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich .05

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages 4.50

THE RUDDER — by D. Cummings 12.00

THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin 5.50

UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75

UKRAINIAN CHRISTIAN NAMES — compiled by Roma Z. Gauk, edited by Dr. Y. Slavutych 1.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES—Published by Ukrainian Women's Association of Canada 4.00

WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Відкритий лист Архим. Августина до Константинопольського Патріярха

(Продовження)

ВІД РЕД.: У попередньому числі „Вісника" (ч. 18, 15. 9. 1962) був опублікований початок дослівних витягів з відкритого листа Архимандрита Августина до Константинопольського Патріярха Атенагораса І. Нижче подаємо продовження цих витягів. Ця стаття (в попередньому й цьому числі „Вісника") повністю, в перекладі, передрукована з журналу „Православная Русь" (ч. 16. 1962), що є головним органом Російської Православної Церкви За Рубежем в юрисдикції Митроп. Анастасія, з центром в Америці, і що є незалежною від Московської Патріярхії, але визнаною Константинопольським Патріярхом за канонічну Церкву, яку Патріярх Атенагорас І поважає і зважає на її опінію.

Архимандрит Августин — це найбільший грецький православний проповідник наших часів, і він уважається хоч не офіційним, то однак фактичним релігійним провідником Греції — такий великий його моральний вплив на грецький народ. Ширше про Архим. Августина було подано в попередньому числі „Вісника".

„Здорове протидіяння

Ваша Святішосте! Православний народ, довідуючись про все перечислене з газет, журналів, брошур ,і не бачучи жодного опрокинення писань, зневірюється, і починає вірити в правдивість цих повідомлень. Проти ж діянь Вселенської Патріярхії, які приходять до явного зударення із Священним Переданням і переходять границі, що їх поклали Отці наші для відгородження духовного виноградника від вепрів, які опустошують його, за останнього часу починає проявлятися протидіяння як з боку мирян, так і з боку кліриків. Так ось у манастирі Ланґоварди, що на острові Парос, його ігумен о. Філофей Зервакос протестував проти звершених у патріяршому храмі панахид за іншовірців.

Старий і гідний митрополит острова Самоса, Іриней не перестає в ряді статтей протестувати проти ніжних обіймів Вселенської Патріярхії з протестантами, особливо осуджуючи участь ієрархів у засіданнях „Світової Ради Церков"... Цей ієрарх пише: „Поскільки Православна Апостольська Церква вірить, згідно з Нікео-Царгородським Символом Віри, що вона Єдина, Свята і Апостольська Церква.., то не може вона брати участі в Екуменічній християнській раді, яка ту єдину, святу церкву думає ще тільки знайти. Якщо Православна Церква бере участь в цій раді, як один з її членів, то, послідовно, не вірить вона, що сама являється тією Єдиною, Святою, Соборною і Апостольською Церквою, згідно з нашою вірою і нашим догматичним переданням".

Митрополит Арголіди — Хрисостом своїм листом від 4-го грудня, зверненим до всієї ієрархії та взятим на розгляд пресою, протестував проти нарушення канонів, — а саме звершення хіротонії двоженному. Ця хіротонія характеризується як посягання на канони, за якими ніхто з двоженних не може бути хіротонісований. А інший архиєрей пише, що ні один предстоятель Церкви: ні Архиєпископ, ні Митрополит, ні Патріярх, не може поставити себе суддею для усунення Священних Канонів, особливо тих, що мають особливе значення: їх установили Святі Отці Церкви для збереження її...

Митрополит Монтінеї Герман, з приводу Ваших думок, які появилися в пресі, про одруження кліриків, написав велике розслідження, в якому, виражаючи повну незгідність з Вашим поглядом, пише слідуюче: „Питання це в Православній Церкві розгорталося продовж віків і отримало правильне вирішення на Вселенських Соборах. Тому-то новий перегляд його в наші дні може небезпечно захитати основи Православія. При тому, всяка думка, виражена про одруження кліриків, явно протирічить вченню щодо цього питання Апостола Павла (І Кор. 7,8)."

Але, хто рішучіше, ніж усі, підносить голос протесту з приводу того, що чинить Вселенська Патріярхія на шкоду Православія, — це митрополит Керкіри й Паксона — Мефодій. Він і відкритого листа написав до Вашої Святішості. А своїм посланням до Вас від 13-го вересня 1961-го року різко висловлює свої погляди на проблему єднання церков. Він звертає увагу Вашої Святішості на небезпечність цього діла і кінчає слідуючими словами: „Ісповідую, що не погоджуюся на єднання при признанні папських вимог і всяких других ложних учень. Напоминаю ж усім, що я переживаю благоговіння до слів Верховного Апостола Павла, що їх я глибоко відчуваю: „Якщо б я ще людям догоджав, то не був би слугою Христа" (Гал. 1, 9, 10).

Цей же ієрарх з приводу промови кардинала Петра Григорія Аґаджініана, — начальника Propaganda Fide, написав окрему книгу, в якій, навівши в перекладі всю промову кардинала, дає належну відповідь, і відриває затаєні спонуки, які поштовхують папу Івана XXIII-го до скликання 21-го вселенського собору. „Мета, з якою скликається собор, - говорить митрополит Керкіри, — це постаратися досягти визнання римського папи архиереєм і, разом з цим, царем, – владикою всіх християн, намісником Христа на землі"...

Але й благочестивий наш народ проявляє занепокоєння, в чому Ви можете переконатися, споглянувши на майже всі видавані в Греції духовні журнали. Із усіх статтей ми відмічуємо тут дві знаменні статті мудрого викладача — Панагіота Требела, які були надруковані в журналі „Сотер". У них вияснюється, з якими трудностями зустрінуться намагання з'єднання з Римською церквою.

Це з'єднання за нашого часу неможливе, поскільки головним догматом католицтва являється непогрішимість папи. Щоб усунути цей догмат, треба, щоб у католицтві відбувся цілий теологічний переворот, як це справедливо завважив покійний Сергій Булгаков. В обох згаданих статтях стверджується, що всі нововведення і нові догмати, що їх Католицька церква час до часу додає до свого вчення, своїм мутним джерелом мають непогрішимість папи.

Вкінці й Священний Синод Грецької Церкви, занепокоївшись постійними виступами Вашої Святішості, — виступами, які Вас іноді показують схильним до папістів, іноді ж до протестантів, рішився послати Вам письмений протест. У ньому сказано, що погляди й вислови Ваші, як Вселенського Патріярха, щодо основних церковних питань, не повинні відхилятися від вікового православного вчення, тому що церковний народ пильно стежить за зносинами Первопрестольного Православної Церкви з іншовірними, і обмірковуючи їх, осуджує Вас".

(Закінчення буде)

Заробітна платня робітників в СССР

Лі Гиллс (Lee Hills) — екзекутивний редактор „The Detroit Free Press", побувавши вліті 1962 р. на тритижневих відвідинах у Советському Союзі, подав низку репортажів про різні ділянки життя в СССР; у числі за 5-го серпня ц. р. вищезгаданої газети він, між іншим, поінформував, скільки часу має працювати середній фабричний робітник в СССР, а скільки — в ЗДА, щоб заробити на необхідні потреби щоденного прожитку.

За скільки часу ці товари можна заробити в СССР	В Америці
Тузин яєць· 3 год. 20 хвилин	15 хвилин
1 фунт дешевого м'яса на печеню 2 год. 31 хвил.	15 хвилин
1 ф. бараболь (картоплі) 35½ хвил.	2 хвилин
1 ф. курятини: 2 год.	9 хвилин
1 ф. масла: 3 год. 17 хвил.	20 хвилин
1 тузин помаранч (орендж) 5 год. 35 хвил.	22 хвилини
Мужеський одяг середньої якости: 2 місяці	20 год. 21 хв
Мужеські черевики для щоденного вжитку: 8 днів	4 год. 42 хв
Мужеська щоденна сорочка 3 дні і 1 год.	1 год. 55 хв.
Жіночий хвартушок із звичайної матерії: 4 дні і 3 год.	1 год. 41 хв.
Жіночий вовняний костюм 6 тижнів	24 год. 3 хв
Портативна електрична машина до шиття: 7½ тижнів	24 год. 3 хв
Авто типу „Волга" 24 місяці	24 до 27 тиж.

До вищеподаних Лі Гиллсом інформацій треба додати, що Лі Гиллс написав тільки про урядові ціни на товари в СССР, але він не порушив питання: чи всі згадані ним товари є в СССР для масового вжитку? Лі Гиллс був у великих центрах СССР - у Москві, Ленінграді, Києві і т. д. Безперечно, у великих крамницях („універмаги") великих міст іноді бувають деякі з цих товарів, але дуже трудно дістати їх у менших містах, а по селах їх узагалі немає. І тому-то за жіночу хустину, яка в Канаді коштує до 3-х долярів, в СССР платять нарозхват по 24 рублі (а готелева прибиральниця заробляє 30 рублів на місяць).

В обласних містах (як Тернопіль і ін.) не можна купити навіть такої дрібниці, як щіточка до чищення зубів.

ЗАВОРУШЕННЯ В НОВОЧЕРКАСЬКОМУ

На Захід проникли вістки про страйки й заворушення робітників у деяких промислових центрах України, і комуно-большевицька влада викликала більші військові загони для згноблення цього руху. Кажуть, що при тому в Новочеркаську згинуло 500 демонстрантів. Однак покищо годі прослідити, чи і як воно було, бо советська влада в таких випадках старається все тримати в тайні.

УКРАЇНЕЦЬ ЧЛЕНОМ РАДИ РЕГЕНТІВ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Уряд Манітоби рішенням з 10 вересня ц. р. назначив українця Данила Загарію з Вінніпеґу членом Ради Регентів (Борд оф Говернерс) Манітобського університету. Цей уряд займав уже раз українець -- Марко Смеречанський -- який був членом Ради в роках 1952-1959

П. Данило Загарія є власником фірми Талбот Ріелті і є членом — фундатором Української Греко-Православної Громади при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Серед маси не-християн, серед постійного переслідування, серед постійної непевності майбутнього й постійних непередбачених несподіванок, які відразу руйнували тількищо укладений плян проповідника, — серед таких обставин не могло бути жодної устійненої схеми з її універсально-верховною властю в Церкві, бо така власть узагалі не була актуальна, — вона просто не мала б чого робити, а тільки перешкоджала б своєю „штивною" організаційною схемою для всіх країн, тоді як кожна країна вимагала іншої схеми, іншої тактики, а її Апостол чи Пресвітери мусіли мати вільну руку самостійно вирішувати абсолютно всі проблеми: і щодо самої істоти Віри, і обряду, і юрисдикції, і організації взагалі. Інакше Церква не могла б була поширитися й утвердитися. Безперечно, в цій „калейдоскопній" системі-агрегаті було багато мінусів, але, з уваги на тодішні обставини, все ж таки плюсів було більше, а про це свідчить факт, що Християнство прищепилося, втрималося й поширилося, – отже „кінець ділу вінець".

Модерні люди, які не уявляють собі того, як кожен Апостол міг діяти без інструкцій Центра, без людського, цебто Вселенського Верховного Голови Церкви, підходять до Апостольських часів з раціоналістичними й механічними критеріями розуміння; тому вони не роблять повних висновків із свідчень Нового Заповіту про це, що Апостолів постійно супроводив Бог. І у складних обставинах, в яких епископ тепер звернувся б до свого Первоієрарха, Апостолові давав вказівки й повеління Сам Бог, наприклад, через Ангела Бог звелів Ап. Петрові, який вагався, таки охрестити римлянина Ананію, хоч він і не-жид; Бог звелів Ап. Павлові йти до Риму, і т. д.

XVIII
СВ. ПЕТРО ПРО СВ. ПАВЛА

Суть розвитку людського духа від примітиву в напрямі дедалі вищих ступенів культури полягає, в психологічному сенсі, у визволенні від змисловості (матеріяльности) й змаганні до чистого удуховлення. Примітивні люди — саме тому, що вони примітивні — уявляють собі Вищу Силу, як силу фізичну, видиму й доторкальну, цебто силу змислову, матеріяльну, і вони творять собі матеріяльних „божків" (ідолів).

Істота, а разом і велич Християнства, в психологічному сенсі якраз і полягає в цьому, що воно в історії релігійного життя народів стало першою релігією яка об'явила людству Вищу Силу, як Духа, а не як змислову (тілесну) істоту. На жаль, людство ще далеко не визбулося в собі примітивних елементів, і тому йому було і є тяжко збагнути і сприйняти християнську науку про Бога, як Духа, а не як фізичну (видиму) істоту.

Частина людства, хоч і прийняла Християнство формально, але вона прийняла його не абсолютно, а тільки умовно, цебто під умовою, що Бог, як Дух, буде ними прийнятий, але при цьому треба також сплатити якусь дань і примітивним елементам у людині, і поступому залишити щось із матеріяльного уявлення людини про Вищу Силу. Ця примітивна, поганська спадщина проявила себе в концепції „Видимого Заступника Бога на землі".

Інакше, кажучи, примітвна людина стоїть на такому низькому щаблі духа, що їй не можливо сприйняти Бога, як Духа, бо людина „не бачить" Бога, отже їй треба **видимого заступства** Божества, щоб людина могла його побачити й доторкнутися до нього.

Це те психологічне підґрунтя, на якому постала концепція Римської Церкви про папу — „Видимого Голови Церкви — Намісника Христового на землі". Людині, яка визнає й сприймає Духа, як істоту **реальну**, не треба ніякого „видимого" (фізичного) **заступника** цього духа, бо інакше це вело б до абсурдного уявлення — що Бог-Дух є тільки на небі, а на землі Бога-Духа „немає", отже на землі Бог мусить мати Свого „Заступника".

Ця первісна, примітивна, наївна й вульгарна традиція „печерної доби" являється основною загрозою для існування **релігії**.

* * *

Католицька Церква, визнаючи Ап Петра „Намісником Христа", мусить твердити також — щоб бути послідовною самій з собою, що, мовляв, Бог „передав" Ап. Петрові такі Свої атрибути: абсолютну всезнайливість, непомильність і т. п., бо як же інакше Ап. Петро без цих божественних притаманностей міг би був виконувати свою ролю „Заступника Христа" на землі? А якщо б хто критикував Ап. Петра — а головно критикував у справах Віри, — то це означало б, що він критикує „Заступника Христового", отже тим самим критикує також самого Бога-Христа!

А тим часом Ап. Павло критикував, ба — осудив Ап. Петра у справах Віри, — а чи Римська Церква вважає, що Ап. Павло може не мав рації, отже, мовляв, він, який написав майже половину тексту всього Нового Заповіту, де Ап. Павло каже: „Коли ж Петро прийшов в Антіохію, то я особисто став проти нього, бо на нього напікали... коли я побачив, що вони (Ап. Петро, Варнава і інші) не прямо поступають по істині евангельській.„ (Гал. 11. 11-14). — вимагає: або визнати „непомильним" це становище Ап. Петра, а тоді, послідовно, вважати „помильним" Ап. Павла, і проголосити його „еретиком", бо він осудив „непомильного" Ап. Петра; або, навпаки: коли Ап. Павла не можемо вважати „еретиком", то тим самим вважаємо, що він правильно осудив Ап. Петра, а це також значить, що Ап. Петро таки був винен, цебто — що він таки помилявся у справах Віри, а також свідомо викривляв істини Віри.

Отож: або—або, а третє тут не дане!

Чи Ап. Павло справедливо осудив Ап. Петра щодо Віри? Найавторитетнішою думкою про це є думка **самого** Ап. Петра. Але Ап. Петро не бачив для себе підстави заперечувати Ап. Павлові, цебто він був свідомий цього, що Ап. Павло осудив його оправдано. Учення Ап. Павла було вирішально-авторитетним для Ап. Петра. Ап. Павла ніколи не цитує думок Ап. Петра. Натомість Ап. Петро, коли викладає християнське вчення про **спасіння**, то він бере собі за аргумент авторитет Ап. Павла, і навчає так:

(Д. б.)

ОБ'ЄДНАННЯ НІМЕЧЧИНИ НЕ ВСІМ НА РУКУ

Світовий комунізм з його явною агентурою в Москві і тайними агентурами серед рішальних чинників на Заході, внаслідок закінчення (1945 р.) 2-ї світової війни поділив Німеччину на Східню (під комуно-большевицькою окупацією) і на Західню (під впливами західніх великодержав).

Червоній Москві і цій світовій силі, що править владою в СССР і комунізмом у світі, не на руку об'єднання Німеччини.

У західній Німеччині (із столицею в Бонн) католиків є багато (на кожних 100 німців припадає аж 44,6 католиків, — протестантів тільки 55,4). Католикам вигідно склалося так, що большевики окупували якраз цю частину (східню) Німеччину, що традиційно є масово-протестантською, — там на кожних сто німців припадає тільки 8,9 католиків, а 91,1 протестантів.

Чи Ватиканові було б на руку, що б, якби Німеччина була з'єднана, така маса протестантів із східньої Німеччини масово підкріпила протестантів західньої Німеччини?

КУЛЬТ КЕННЕДІ

Американська студентка М. П. Пейс, яка готовиться до докторату філософії в Сиракузькому університеті (ЗДА), цього року у своїй статті в журналі „Nation" остерегла американців перед „культом Кеннеді", що в Америці набирає небезпечних для цієї країни розмірів, утотожнюючи націю й державу з „кланом Кеннеді".

М. П. Пейс — це бувша католицька монахиня.

В Америці справді шириться культ президента Дж. Ф. Кеннеді, але в дійсності тут ідеться не специфічно про особу Кеннеді, а про програму, якої Кеннеді є символом. Культ Кеннеді ширить його „клан" („плем'я"-група), яка провела Кеннеді в президенти і становить його дорадників.

ПОДАТОК ВІД ПОЖЕРТВ НА ЦЕРКВУ В СССР

Цього року влітi оповіщено, що влада СССР завела податок від **тих** пожертв, що люди складають на церковні потреби — як ось: пожертви на тацу в церкві і т. п.

До цього часу був податок тільки за користування будинками-церквами, що їх влада відібрала від народу й орендує їх людям за оплатою, — так як була оренда укр. прав. церков під давньою католицько-шляхетською Польщею...

До II-го Ват. Собору

ВАТИКАН ЗАПРОШУЄ НА СОБОР

У липні ц. р. Кардинал Беа — голова Секретаріяту для з'єдинення християн, що є одним з ресортів Підготовчої Комісії до II Ватиканського Собору Катол. Церкви, поінформував, що він вислав запрошення до Світового Союзу (Ради) Церков, до Лютеранського Світового Союзу й до Реформованого Світового Союзу, щоб вони вислали своїх офіційних спостерігачів на II Ватик. Собор.

Архиеп. Кентерберійський д-р М. Рамзей повідомив, що він вишле трьох спостерігачів.

З переслідування релігії

Совєтські церемонії для новонароджених

Православна Віра Християнська переживає в Советському Союзі, почавши з 1918 р. і досі, таке гоніння, якого ще ніколи перед тим не зазнавала Церква Христова.

Велике було урядове переслідування християн у давньому поганському Римі, але воно було в основному тільки фізичне. А в Советському Союзі крім фізичного переслідування Православної Віри атеїстична влада послуговується також ще й іншими методами, що іноді бувають дуже тонкі й складні.

У вільному світі, однак, крім стверджування самого факту переслідування релігії в СССР, небагато пишеться про ці рафіновані способи, якими большевики намагаються усунути з душі людей вірення в Бога.

Нижче подаємо один з таких способів, — подаємо його дослівно й повністю з советського журналу „Україна", ч. 17, за вересень 1962 р. — це допис п.з. „Здрастуй, людино!" П. Гвоздецького:

„ЗДРАСТУЙ, ЛЮДИНО!

Так уже повелося, що прихід у життя нової людини здавна відзначають урочистим ритуалом. Це стало традицією поколінь. У нашій країні з народних обрядів і звичаїв рішуче витісняється вплив церкви. І от, замість колишніх релігійних хрестин, маємо тепер звіздини.

...На вулицях Кременця — афіші: „В неділю у приміщенні міського Палацу культури відбудеться день сімейного щастя: комсомольські весілля, урочисте вручення паспортів і звіздини. Початок о 10-й ранку".

Люди зупиняються, читають. Дехто знизує плечима: комсомольське весілля, вручення паспортів — це, мовляв, ясно. А от „звіздини"... Що ж воно таке?

У кінці просторого залу — естрада, де стоїть накритий червоним оксамитом стіл. Збоку підвішено до стелі гарну, зроблену в українському національному стилі колиску. У ній — м'яка пухова перинка й подушка.

До естради через увесь зал ведуть доріжки. Ідеш ними, і назустріч з великого портрета дивляться розумні, допитливі очі Володі Ульянова.

Місця за столом займають члени почесної реєстраційної комісії: секретар райвиконкому Євдокія Михайлівна Найдьон, депутат районної Ради директор школи-інтернату Наталія Василівна Татарська і завідуюча бюро загсу Клавдія Карлівна Анохіна. Євдокія Михайлівна, обперезана червоною ритуальною стрічкою, оголошує, що сьогодні в акті громадянського запису буде зареєстровано троє малят.

Поруч мене в залі стоять дві бабусі. Вони, на жаль, ще не встигли довідатись, хлопчиків чи дівчаток „хреститимуть" сьогодні. Та все одно їм вельми хочеться побачити, як то воно буде без попа.

— Першою, — каже секретар райвиконкому, — реєструватимемо доньку молодого подружжя Івана і Ліди Лісовців. Народилась дівчинка п'ятого квітня. Батьки її — комсомольці. Іван працює зоотехніком Кременецького **територіального** колгоспно-радгоспного управління, а Ліда — продавцем змішторгу. Почесними батьками вони запросили друзів своєї сім'ї — медсестру дитячої консультації Ольгу Зайчко і ветлікаря Василя Хобтія.

Супроводжувана дружніми поглядами, вся четвірка заходить до залу. Попереду — почесні батьки. На руках у Василя Хобтія сповита й теж перев'язана червоною стрічкою крихітна Оленка — так вирішили назвати дівчинку тато й мама. Маля кладуть у колиску. Почесні батьки стають поряд, рідні сідають на двох спеціяльно для них приготовлених кріслах.

Клавдія Карлівна Анохіна робить запис в актовій книзі, вітає батьків і запрошує їх до столу. Всі четверо по черзі розписуються в книзі.

Депутат районної Ради Наталія Василівна Татарська вручає почесним батькам свідоцтво про народження й пам'ятну книжечку в цупкій, порпурового кольору обкладинці. Золотою фарбою на ній написано: „З днем народження". Вгорі — слова М. І. Калініна: „Міцна сім'я — міцна держава". Внизу — „м. Кременець. 1962 р.".

А всередині такий запис: „Шановний товаришу! Пам'ятайте, що реєстрація Вашого нарідження відбулась у Кременецькому Палаці культури 20 травня 1962 р. Ваші почесні батьки: мати — Зайчко Ольга Павлівна, батько — Хобтій Василь Федорович.

У день Вашого народження ми бажаємо Вам довгих років життя та здоров'я. Ми впевнені, що ви житимете при комунізмі, і з честю внесете свій вклад у його перемогу".

Далі так само, з почесними батьками, зареєстрували своїх первістків Анатолій і Жанна Семисалови, Борис і Зоя Білоуси. А в сусідній кімнаті вже стріляли пробки шампанського: не гріх і по чарці випити за здоров'я новонароджених.

Того дня двері кременецького Палацу культури до пізнього вечора не зачинялись. Були тут комсомольські весілля, грав оркестр, танцювала молодь. А три молоді сім'ї справили звіздини. На честь народження Оленки, Вікторії та Ігоря посадили біля їхніх домівок по деревцю. Хай ростуть на згадку, на радість і щастя!

П. ГВОЗДЕЦЬКИЙ
Тернопільська область."

Від Ред. В. — „Захс" — це урядова советська установа для реєстрації новоодружених; „Медсестра" — медична сестра, англ. „норса"; „звіздини" — від слова „звізда" (зоря) — комуністичний знак; „ветлікар" — ветеринарний лікар; „змішторг" — крамниця мішаних товарів; „радгосп" (радянське господарство) - державне сільське господарство; „колгосп" (колективне господарство) — контрольоване державою нібито „громадське" спільне сільське господарство.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковaних цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

ПОЄДНАННЯ НАУКИ З РЕЛІГІЄЮ КОНЕЧНЕ В „ДОБІ ПРОСТОРУ", КАЖЕ Д-Р МОРФІ

Журнал „The Word" (вересень 1962 р.) — орган Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату переповів таку заяву американського ученого д-ра Франкліна Д. Морфі у справі відношення між релігією й наукою в наших часах:

„Сіаттл, Ваш. (РНС). — Наука й релігія мусять більш як будь-коли перед тим доповнювати одна одну в сьогоднішній добі, коли людина поштовхує вперед світ 20-го століття, опанований науковою революцією, — сказав тут канцлер університету в програмі „Простірна доба християнства" на Світових Торгах

Хоч наука сьогодні показується „найвищою володаркою", то однак д-р Франклін Д. Морфі з Каліфорнійського університету в Лос Енджелес заявив, що це саме тепер є ця точка історії, коли глибока й повна значення філософія життя чи релігії є більш суттевою, ніж будь-коли перед тим, якщо ми маємо перебути це".

Коли людська модерна сила й енергія походять із знання, сказав він, то „керма й напрямок довір'я мусять походити з нашого вірення і з нашої віри".

„Релігія без потвердження й зрозуміння її з боку науки є лише покритим пилюкою музеєм зразків, і такою її буде вважати суспільство, яке мусить жити з науковою дійсністю.

„Наука без глибокого етичного складника і без вірення в Бога та Його безмежну премудрість є тільки металевим кістяком, безсердечним і бездушним, якому бракує етичної відповідності".

Єзуїт. „Америка" остерігає жидів

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА ОСУДИЛА ЄЗУЇТСЬКИЙ ЖУРНАЛ

З приводу заборони молитися в школах ЗДА

Журнал „Православная Русь" (ЗДА) 14-го вересня ц. р. опублікував таку вістку на основі пресової інформації „Commonweal"

„Коли єзуїтський журнал „America" остеріг жидів, що внесений ними протест на суд проти молитов у школах може породити хвилю антисемітизму в ЗДА, то цим він викликав голоси обурення не тільки в жидівському середовищі, але й у католицькій пресі".

Від Ред. В. — Жиди звернулися до Верхов. Суду Америки, щоб він заборонив молитися в державних школах, і Суд це зробив на цій формальній основі, що в ЗДА на основі конституції Церква відділена від держави. Але єзуїти у своєму органі (журн. „Америка") звузили цю справу, коли винують тут тільки жидів; адже ж президент ЗДА Дж. Ф. Кеннеді, католик, якого не тільки жиди, але й католики масово вибирали президентом, також висловився за забороною молитов у державних школах ЗДА.

Пресовий Фонд „Вісника"

ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірка о. Прот. Яковкевича на Похороні бл. п. Михайла Кувка $15.50
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. Фотія на Похороні бл. п. Григорія Самсоненка 15.50
ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Максима Олійника 15.50
ЛЕДВИН, Ман. Збірка о. Є. Стефанюка на Похороні бл. п. Онуфрія Любкого 12.96
АРРАН, Саск. (Кобзар). Збірка о. С. Гpеділя на Поминальному Богослуженні по бл. п. Марії Яремі 11.62
ВАНКУВЕР, Б. К. Збірка п. Ф. Богдана на Похороні бл. п. Федора Сірого 10.00
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт. Пожертва пані І. Чепесюк 10.00
НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка п. А. Запаринюка з нагоди 25-ліття Вінчання панства Сави і Анни Команів 10.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка пані М. Ґурґули з нагоди 50-ліття Вінчання подружжя Кропельницьких 10.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Марії Курилюк 10.00
ФОВМ ЛЕЙК, Саск. Збірка о. Протоієрея Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Миколи Фостея 10.00
ВЕГРЕВИЛ, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Ілі Малофія 10.00
СМАТС, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Софії Маґус 10.00
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Людвини Григор 8.50
НЮ ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Ф. Легенюка з нагоди 25-ліття Вінчання панства Ф. Кресселів 8.00
БРУКСБІ, Саск. Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Андрія Ціпивника 7.75
СМАТС, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Михайла Кінара 7.00
КОРОНЕДО, Алта. Збірка п. І. Василика з нагоди 70-ліття уродин п. Ілլі Дуди 6.50
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Івана Стахірука 6.00
РОБЛИН, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Василя Шульгана 5.67
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. Й. Кваса на Похороні бл. п. Петра Горія 5.50
ТРАНСКОНА, Ман. Збірка о. Протоієрея Т. Ковалишина на Похороні бл. п. Леона Угринюка 5.50
СОДБУРІ, Онт. Збірка о. Т. Славченка на Похороні бл. п. Василя Мельничука 5.50
ДАВФИН, Ман. Збірка о. М. Олесюка на Похороні бл. п. Василя Стойка 5.50
ВАНКУВЕР, Б. К. Пожертва панства Івана і Ольги Ткачів в пам'ять їх батька, бл. п. п. Стефана Ткача 5.00
ВИЛЛОВДЕЙЛ, Онт. Пожертва п. Івана Гуменюка 5.00
ПОПЛАРФІЛД, Ман. Збірка о. Є. Стефанюка на Похороні бл. п. Івана Зазітка 5.00
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. М. Бурака з нагоди вводин панства Олекси і Марії Макаренків до нової хати 5.00
ЄЛЛОВ КРІК, Саск. Збірка п. І. Дороша на Похороні бл. п. Анни Паліш 5.00
ТЕРНОПІЛЬ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Йосифа Лисиці 5.00
ВИНФІЛД, Ілл., США. Збірка п. Г. Семочка на Похороні бл. п. Якова Гладія 5.00
ВІЛЬНА, Алта. Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Василя Шапки 5.00
ВИНФІЛД, Ілл., США. Збірка п. Г. Семочка на Похороні бл. п. Стефана Ревака 5.00
ВАТСОН, Саск. Збірка о. Є. Приступи на Похороні бл. п. Ореста Дайка 5.00
БРЕНТФОРД, Онт. Пожертва п. С. Цибульського 4.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. Архм. Я. Вітенка на Похороні бл. п. Томи Українця 4.00
НЮ ВЕСТМИНСТЕР, Б. К. Пожертва панства Романа й Надії Трачів з нагоди Хрещення їх внука Андрійка 3.00
СТ. ПОЛ, Алта. Збірка п. П. Костинюка на прощальній вечірці в честь о. Архм. Я. Вітенка 3.00
ШІКАҐО, Ілл., США. Пожертва п. Т. Бондаря 2.50

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Дмитро Забитовський — Кенора, Онт. 2.00
Павло Шміґельський — Брендон, Ман. 2.00
Гр. Черепаха — Киркленд Лейк, Онт. 2.00
Пані Анна Маґара — Кемсек, Саск. 2.00
К. Ґондзьола — Канора, Саск. 2.00
Микола Ґудз — Шікаго, Ілл., США. 2.00
Дмитро Ґолота — Кенора, Онт. 2.00
Петро Паляниця — Дітройт, Міч., США 1.50
Стефан Бриґадир — Салтковтс, Саск. 1.00
Олекса Матвійчук — Декер, Ман. 1.00
Василь Ґулевич — Монтреал, Кве. 1.00
Теодор Татарчук — Монтреал, Кве. 1.00
Олекса Сторож — Кендагар, Саск. 1.00
Петро Кардаш — Принс Алберт, Саск. 1.00
Іван Мельничук — Мирнам, Алта. 1.00
Настя Косс — Едмонтон, Алта. .. 1.00
Андрій Коляда — Брендон, Ман. .50

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Василь Велесчук, Едмонтон, Алта. $100.00
о. Протодиякон М. Рибачук, Ню Йорк, США. 50.00
Никола і Клавдія Малінські, Райн, Саск. 25.00
Петро Будзінський, Вінніпеґ, Ман. 80.00
Укр. Прав. Парафія Св. Петра й Павла, Шікаґо, США., переслав о. Кулик 128.40
Збірка о Прот. Д. Фотія на Похороні бл. п. Григорія Самсоненка в Торонто, Онт. 21.25
Збірка о. П. Зубрицького з нагоди Освячення нагробного хреста бл. п. Якова Шапки в Широн, Алберта 17.50
Збірка о. І. Пука на Похороні бл. п. Й. Осадчука у Фовм Лейк, Саск. 10.00
Збірка о. І. Пука на Похороні бл. п. Анни Волчук у Дробот, Саск. 7.00
Збірка на прощальному вечері о. П. Блажука й родини у Витковї, Саск. 43.00
Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Миколи Фостия в Фовм Лейк, Саск. 10.00
Збірка на весіллі Олекси Клишарова в Бруксвій, Саск. 10.00
Федір і Катерина Ємчуки в Вест Форт Виллям, Онт. 50.00
Пані Н. Ілюк у Сондавн, Ман. 5.00
Збірка о. Г. Удода на Похороні бл. п. Максима Олійника в Форт Френсес, Онт. 25.00
о. Д-р В. Левицький в Миннеаполис, США. 25.00
Пані Анеля Бучий в Давфин, Ман. 20.00
Збірка на весіллі Мирослава і Савелі Гаврилишиних у Ґилберт Плейнс, Ман. (переслав о. Олесюк) 40.00
Пані Катерина Колодрубська, Вайта, Ман. 10.00
Дм. Нівринський, Вотерфорд, Онт. 200.00
Семен і Марцеля Ґульки, Вотерфорд, Онт. 50.00
о. Юрій Я. Цукорник, Вотерфорд, Онт. 10.00

ВОТЕРФОРД, ОНТ.

По $10.00 — Кость Федірчук, Степан Дворник, Мир. Андрушко і Маркіян Андрушко.

По $5.00 — Вас. Сторожук, Антін Завальський і Йосип Кондрат.

По $2.00 — Йосиф Козира.

По $1.00 — Йосиф Перетятко.

У Вотерфорді гроші зібрав о. Юрій Цукорник.

100,000 ДОЛ. НА ЦЕРКВУ

Американський грек Арґіріос Фантіс подарував 100 тисяч долярів на оснування грецької церковної парафіяльної школи в Брукліні, Н. Й.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР

РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3. Найбільша у світі погоня за людиною. — Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совети викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Советського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко: Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, — це матеріяли, які, крім своєї непроминальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, — в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Архиєрейська Візитація і Ювілей 80-ліття Владики Митрополита Іларіона в Йорктоні, Саскачеван

У неділю, 9-го вересня, 1962 року відбулася Канонічна Архиєрейська Візитація Високопреосв. Владики Іларіона — Митрополита Вінніпеґу і всієї Канади, в українській православній церкві Св. Преображення в Йорктоні, Саск.

Це було величне Свято для всіх православних українців міста Йорктону й його околиці, бо воно було подвійним святом: Візитація Митрополита й Академія, влаштована Громадою для відзначення 80-х роковин життя нашого дорогого Владики Первоієрарха. День Візитації був дуже гарний і теплий, хоч перед тим кілька днів, а навіть ще в суботу, ішов рясний дощ зі снігом. Саме Провидіння Боже сприяло нам у цей незабутній день.

Владика Митрополит прибув до Йорктону літаком в суботу вранці, 8-го вересня ц. р. На летовищі зустріли його о. В. Бойчук — парох Громади, М. Трофаненко — голова Громади, пані А. Ковалик — голова Жін. Т-ва ім. Олени Пчілки, п. І. Хриптул з дружиною — секретар Громади й диригент, п. Василь Крип'якевич зо своєю донечкою Маріяною — скарбник Громади, й інж. Т. Онуфрійчук.

Після цього всі згадані враз з Владикою Митрополитом заїхали до о. Пароха на чашку кави. Звідти Владика від'їхав до гостинного дому панства Онуфрійчуків, де він перебував через три дні свого побуту в Йорктоні. По полудні того самого дня прибув автобусом з Вінніпеґу о. Ігумен Іов Скакальський, який майже завжди супроводить Владику Митрополита, і він замешкав у місцевому готелі нашого парафіянина п. Балаки. Першого дня в суботу Владика був гостем на обіді в о. Пароха Громади, а ввечері — в панства Хриптулів. Ця вечеря, на якій з Владикою Митрополитом була присутня майже вся Управа Громади, була влаштована з допомогою пані А. Ковалик і пані Пет Процишиної. По цій вечері Владика був поінформований про працю Йорктонської Громади й про приготовлення до будови нової церкви.

Потім промовляв сам Владика Митрополит, який говорив про співпрацю Управи з її священиком, а також подав гарні й добрі вказівки про потребу збудувати нову церкву в Йорктоні.

Неділя 9-го вересня, був гарний, соняшний день. Сонце своїм теплим промінням огрівало і осушувало землицю, а легкий подух вітру немов шептав молитву до Творця. Біля церкви — все святкове. Видніє привітальна брама з написом „Вітай, Владико". Вгорі на брамі повівають український і канадський прапори. Народ заповняє церкву, входить о. Ігумен Іов Скакальський, прибуває зі Саскатуну сослужити Владиці і о. Прот. В. Сенишин.

Година 9.45 — прибуває Владика Митрополит. Уся процесія чекає на Владику, а процесію несуть молоді сумківці. Дівчата й хлопці з кошиками квітів рядами вилаштувалися від брами до церковних дверей. У брамі хлібом і сіллю вітає Владику почесний голова Громади п. Т. Курилак, а від діточок вітає Владику маленька Мартуся — донечка о. Пароха, передаючи Владиці, після виголошення відповідних слів, букет живих троянд. Діди встеляють дорогу до церкви квітами. На дверях вітає Владику парох Громади о. В. Бойчук. Під спів хору „Достойно есть..." Владика входить у храм.

Починається торжественна Архиерейська Св. Літургія. Владиці сослужать о. Ігумен Іов Скакальський, о. Прот. В Сенишин і місцевий парох о. В. Бойчук. Співає хор під управою пана І. Хриптула. При Службі прислужують сумківці і хлопці з Недільної Школи: Кені Процишин, Бабі Ахтимійчук, Роман Онуфрійчук, Костянтин Трофаненко й Тарас Гусак.

Після прочитання Св. Євангелії Владика Митрополит виголошує сильну й глибоку змістом проповідь на тему „Совість — то Око Боже", яку вся церква вислухала в повній тиші. Служба закінчилася високоврочистим трикратним обходом церкви й Многоліттям Владиці, Королевій і Священикам.

По Службі Божій відбувається в Народньому Домі братський обід. Хоч заля досить простора, то все ж таки не могла вона вмістити за одним разом усіх гостей. На обіді не було жодної програми. По обіді була мала перерва, під час якої Владика Митрополит міг на хвилину спочити, а тим часом усі гості заповнили верхню залю і хор зайняв своє місце на сцені, на якій вгорі виднів напис золотими буквами на синьому тлі: „На Многії Літа, Владико! У 80-ліття". Під написом портрет Владики, прибраний вишиваним рушником.

Входить Владика Митрополит у супроводі о. Пароха, — вся заля підноситься із своїх місць, а хор співає могутне „Многая Літа". Коротким вступним словом о. В. Бойчук відкриває пообідню програму, щиро вітає Владику Митрополита і всіх присутніх та передає дальше ведення програми голові Громади п. М. Трофаненкові, який виголошує привіт з нагоди Свята й проводить програмою до кінця.

Після цього слідують концертні точки. Співає церковний хор під управою п. І. Хриптула: „Як же славний Господь у Сіоні", „Сонце заходить, гори чорніють" і „Засяло сонце золоте". Між хоровими точками були дві деклямації віршів Митрополита Іларіона: „Основи нашого життя" — деклямувала Даруся Ковалик, і „Тільки Бог нас оживляє" — деклямував Костянтин Трофаненко.

Опісля слідували привіти. Від Жін. Т-ва ім. Олени Пчілки в Йорктоні склала привіт голова Т-ва пані А. Ковалик, від Української і Недільної Шкіл вітала пані Пет Процишина, від СУМК голова Відділу п. Орест Равлюк, а від відділу ТУС — голова д-р Е. Цимбалістий. Після привіту від СУМК молода сумківка Беверлі Северин вручила Владиці з нагоди 80-ліття букет живих рож. Усі привітання закінчувалися грімким „Многая Літа" Владиці Митрополитові.

По цих привітах слідували привіти від присутніх Священиків, і промовляли о. Ігумен Іов Скакальський, о. В. Слюзар з Канори, Саск., о. Прот. В. Сенишин зі Саскатуну, о. Прот. Б. Яковкевич з Шіґо й о. Я. Пук з Тідор. Слідували також привіти від навколишніх громад: із Вроkстон — п. Стецик, з Райн — п. Т. Чепіль, з Ґорлиц — п. П. Станіцький, з Мазепи — п. Маковський, з Канори, Саск. — п. Орест Мисак, з Тідор — п. М. Воронюк, з Шіґо — п. В. Купровський, із Кемсек — п. В. Великголова.

Після привітів був запрошений до слова інж. Т. Онуфрійчук, і він подав короткий нарис із життя й діяльности Владики Митрополита Іларіона, а при кінці він попросив до слова Владику.

ВПреосв. Владика Митрополит виголошує, як завжди, сильну промову про розвиток Української Православної Церкви й про потребу ще більшої посвяти вірних для Неї.

За Архипастирське слово дякує господар Свята п. М. Трофаненко.

Після цього слідує друга частина концерту.

У другій частині найперше

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА
СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
В ЕДМОНТОНІ

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ
ДЕНЬ ПОДЯКИ
ДЕНЬ
УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТА

Отці Пароxи й Управи Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

запрошують

Українське Громадянство міста Едмонтону й околиць на

АРХИЄРЕЙСЬКУ ВІЗИТАЦІЮ ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ,

яка відбудеться в неділю, 14-го жовтня, 1962 Б. Р.

у сполуці

З ДНЕМ ПОДЯКИ Й ДНЕМ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТА.

ПРОГРАМА СВЯТА

Утреня: о 9 год. ранку.
Зустріч Владики о 9.45 год. ранку.
Архиерейська Служба Божа о 10 год. ранку.

Братський обід о 12.30 год. по полудні.

Пообідня Програма від 1.30 год. по полудні

У День Архиерейської Візитації, сполученої з Днем Подяки і Днем Українського Студента, сердечно вітаємо все Членство Катедральної Громади і Церковних Громад міста Едмонтону та все Українське Студентство й запрошуємо взяти чисельну участь у наших святкуваннях

о. Прот. Т. Ковалишин, настоятель.
о. Прот. Ол. Хом'як, парох.
Н. Боднар, голова. **В. Косташ,** секр

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів) $14.00
Менша чаша (без медальйонів) 11.00
Дискос з підставкою 7.50
Звіздиця 3.50
Ложечка 2.00
Копіє 2.00
Мировник 2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

виступає із скрипковим сольо „Спомин з гір" — п. Деннс Хриптул у супроводі піяніно С. Хриптул. А дальше, виступає хор СУМК (числом 30 сумківців) під управою п. І. Хриптула, вони заспівали три пісні: „Сумківці, сумківці", „Взяв би я бандуру" і „Та це ж весна". Між цими точками Леся Бойчук продекламувала вірша Митрополита Іларіона п. з. „Рідна Церква" і заграла на акордіоні дві пісні „Хвилі Дунаю" і „Взяв би я бандуру".

По цьому слідує найголовніший момент усього Свята, а це — Вшанування Владики Митрополита Іларіона з нагоди 80-ліття його життя.

Парох Громади о. В. Бойчук ще раз складає щирі побажання Владиці від усієї Громади й від усіх присутніх з виголошенням „Многоліття", яке співали всі в залі. По цьому він просить Владику розкраяти Ювілейний Торт, який зготовило Жіноче Товариство, і який продовж усього Свята лежав на гарно прибраному квітами столі. Владика розкраює торт, а молоді сумківці розносять по шматкові кожному в залі.

Кінцевим словом о. Пароха й гимном „Боже Великий, Єдиний" закінчилося це велике Свято в Йорктонській Громаді. Усі присутні розійшлися із Свята з піднесеним духом і добрим споминОм.

Увечері того самого дня Владика був гостем на вечері в голови Громади п. М. Трофаненка. На другий день, у понеділок, о год. 10-й ранку відбулася в Народньому Домі конференція Священиків Йорктонської Округи в присутності Владики. На цій конференції Владика Митрополит у своїй більше як двогодинній промові інформував Священиків про всі справи, які торкаються сучасних подій в житті Православних Церков у світі, а також про інші церкви, а зокрема про сучасний стан нашої Української Православної Церкви в Канаді і в інших державах. Конференція закінчилася обідом, який приготовило Жін. Т-во ім. Олени Пчілки.

Прощальна вечеря для Владики, в понеділок, з участю майже всіх цих священиків, які були на конференції, відбулася в домі п-ва Онуфрійчуків. Після цієї вечері всі спільно проводжали Владику Митрополита до літака. На літунській площі прилучилися ще й інші, які не були на вечері, щоб попрощати Владику. Усі прощалися й всі бажали Владиці щасливої подорожі й кріпкого здоров'я, щоб скоро можна стрінутися в Йорктоні на Освяченні угольного каменя нової церкви.

о. В. Б.

З ХРЕСТИН НА КОЛЕҐІЮ СВ. АНДРЕЯ

У початках вересня ц. р. приїхали з Ванкуверу на вакації в Гемилтон до батьків Петра і Ольги Радчуків бувші сумківці інж. Ростислав і Галя Радчуки, які при нагоді охрестили тут свою меншу донечку Христину.

Св. Таїнство Хрещення звершив о. Прот. В. Федак, а дяком був диригент М. Сушко, в церкві Св. Володимира в Гемилтоні.

Хресними батьками були Л. Бабич — швагер батька похресниці, а кумою Ольга Хортова — Лоренс — подруга з університету мами похресниці.

По охрещенні відбувся родинний обід у п-ва Радчуків, по якому гості склали щирі побажання новоохрещеній Христині, а по всьому п. І. Зазулик з Сарнії, висловлюючи побажання похресниці, одночасно звернувся з закликом, щоб гості дещо зложили на українські культурно-освітні цілі. Збірка принесла $31.00, які передано на Колеґію Св. Андрея в Вінніпеґу. Пожертвували слідуючі особи:

Д. Хороскiвський — 10 долярів; П. Радчук 5 долярів; Р. Радчук 5 дол.; Я. Зазулик 5 дол.; Г. Радчук 4 дол. і Софія Паркін два доляри.

Гість.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ Й ДІТВОРИ В ЕДМОНТОНІ

За Благословенням Преосв. Владики Андрея — Єпископа Едмонтону й Західньої Канади, українська православна молодь і дітвора, зорганізована в Недільних та Українських (Рідних) Школах при Українських Православних Громадах в Едмонтоні підготовляються до святочної імпрези п. н. „Свято української православної молоді й дітвори".

Щоб охопити всю українську православну молодь та дітвору в це свято, скликано було ширшу нараду із священиків, управ, учителів Недільних та Українських Шкіл.

На нарадах створено Комітет для переведення в життя запланованого Свята та уложено плян.

Рішено Свято української молоді й дітвори в Едмонтоні відсвяткувати в неділю 28 жовтня 1962 року.

Просити Преосв. Владику Андрея відслужити в цю неділю Святу Божественну Літургію в Катедрі Св. Івана.

Усі ці функції в церкві, що доступні світським людям, доручити молоді. Дати концерт силами молоді та дітвори.

Ціль Свята: старше громадянство так часто питає себе: Хто буде продовжувати працю наших попередників?

Очевидно, наші нащадки-діти, грядучі покоління повинні продовжувати велику і святу церковну й національну справу наших батьків! Але до цього треба нашу молодь та наших дітей підготовляти від світанку. Треба нам, старшим, знаходити ті рушійні сили, які розбуджували б та закріплювали б релігійного та національного духа в молодих серцях наших дітей! Родиною, Церквою, Недільною та Українською Школами, організацією та влаштовуванням релігійних і національних імпрез виховаємо свідому нашу дітвору та молодь.

Таким святкуванням хочемо повести загальну і всебічну акцію за християнським і національним вихованням української православної молоді й дітвори!

Таким святкуванням наша молодь і дітвора заманіфестує, що вона під покровом Української Православної Церкви виховується на здорових християнських засадах в любові до Бога, Церкви і свого народу!

Щоб належно підготовитися до цього Свята, кожної неділі по полудні від год. 2.30 до 4-ї в залі Катедри Св. Івана відбуваються проби!

Святочний Комітет, під почесним патронатом Преосв. Владики Андрея, [illegible] батьків, щоб точно та численно привозили дітей на заряджені проби!

Уся наша молодь та дітвора, зорганізована по наших Недільних та Українських Школах, — як при Катедральній Громаді, так і при Церковних Громадах Св. Пророка Іллі, Св. Михаїла та Св. Апостола Андрея бере повну участь у наших святкуваннях!

У неділю, 28 жовтня 1962 р. наша молодь і дітвора заманіфестують і скажуть батькам, що вони гідно й чесно продовжуватимуть працю своїх батьків, та що вони виховуються на ідейних синів та дочок Української Православної Церкви та українського народу!

Святочний Комітет.

ПРИЙНЯТТЯ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. ПОКРОВИ В МОНТРЕАЛІ

У неділю 26 серпня ц. р. Громада Церкви Св. Покрови після Богослужби влаштувала прийняття для о. Прот. Епіфанія Чижева з нагоди його переводу на іншу парафію в Сен Кетеринс, Онт., з волі ВПреосв. Митрополита Іларіона та Світлої Президії Консисторії.

Управа Громади тепло подякувала о. Е. Чижеву за 3-річну працю при нашій Громаді та побажала успіху на новому місці праці.

2-го вересня ц. р. новопризначений настоятель церкви Св. Покрови о. Олександр Костюк (з Ванкуверу) відправив першу свою Службу Божу при великій кількості молящих. При тому пригадалося мені з-перед біля з півсотні літ, коли я був присутнім із своєю мамою і з старшим братом у товаристві з М. Леонтовичем (композитором) перший раз на Службі Божій в Соборі Св. Софії в Києві, де побачив і почув таку красу Молитви Богові і спів хору.

9-го вересня ц. р. після Служби Божої відбулося прийняття Громади для Настоятеля о. Олександра і його родини з участю біля 200 осіб.

Голова Громади п. О. Канарейський тепло привітав новопризначеного Настоятеля нашої парафії о. Олександра і його присутню родину і він подав коротку його біографію та про його працю на церковній національній ниві.

З відповіддю виступив настоятель о. Олександр, тепло і зворушливо подякувавши за так величаве прийняття; при тому він читко і ясно накреслив завдання праці для нашої Громади. Церковний хор під дириґентурою Івана Козачка та всі присутні відспівали „Многая Літа" отцеві Олександрові і його родині та побажали їм повного успіху на новій праці в Монтреалі.

А. С.

СВЯТО В СТ. КЕТЕРЕНС

Українська Греко-Православна Громада в Ст. Кетеренс, Онт. при церкві Св. Юрія Переможця 2 вересня 1962 р. вітала нового настоятеля о. Е. Чижева, а прощала отця й пані добродійку Глицьких; о. П. Глицький відійшов на річний відпочинок.

Соборне Богослуження було відправлене о. П. Глицьким і о. Е. Чижевим, при гарному співі хору, яким проводить молодий здібний дириґент п. Дмитро Ногачевський.

Опісля всі зійшли в залю, на перекуску, влаштовану Жіночим Товариством. По закінченні перекуски голова Громади п. Д. Головаш привітав священиків і всіх присутніх та декого попросив до слова.

Отець П. Глицький подякував і побажав успіху Громаді; о. Е. Чижів, вітаючи всіх, дякував о. П. Глицькому за його працю, яку він поклав продовж свого п'ятилітнього настоятельства в Ст. Кетеренс; Отець Чижів закликав усіх до єдности і витривалости, особливо ж тепер — при будові нового храму. Бажаючи, щоб якнайскоріше перейти в новий храм молитися, о. Чижів пригадав, що в його попередніх парафіях будувалися храми, де багато праці поклали самі парафіяни, як, наприклад, в Содбурі, де о. Е. Чижів пробув п'ять літ. Між іншим, він оповів про свій (у часах перед приїздом у Канаду), тяжкий шлях скитання по тюрмах і концентраційних лаґерах, де неодноразово стріляно в нього. А тут, у Канаді, при добробуті і повній свободі, при бажанні можна багато дечого досягти.

Голова Громади п. А. Титанич від Жіночого Товариства вручила дарунок, одночасно дякуючи за співпрацю пані добродійці Глицькій.

Бажаємо Їй скорого виздоровлення й сили до дальшої праці, якої вона багато поклала при Громаді, а тепер є поважно хвора; але не зважаючи на хворобу, вона прийшла на цей день.

Бажаємо успіху пані Добродійці і Отцю Е. Чижевим на новому місці праці, а Отцю П. Глицькому по відпочинку набрати сили ще довші роки послужити на Ниві Христовій.

Маргарета Пилипчук.

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

ВЕЛИКИЙ ОСІННІЙ КАРНАВАЛ!

У днях: 17, 18, 19 й 20-го жовтня 1962 р. Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні у співпраці з Відділом С.У.К., Молодечим Братством та Відділами С.У.М.К. влаштовують у залі КАТЕДРИ

ВЕЛИКИЙ ОСІННІЙ КАРНАВАЛ,

дохід з якого призначений на БУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ АВДИТОРІЇ В ЕДМОНТОНІ. КАРНАВАЛ починається в СЕРЕДУ, 17-го жовтня ЧАЙНИМ ПРИЙНЯТТЯМ о год. 2 по полудні. Кожного вечора продовж 4 днів (17, 18, 19 й 20 жовтня) відбуваються ГРИ в БІНҐО, РОЗІҐРИШІ, ПРОДАЖ гарних РЕЧЕЙ і т. п.

ЗАКІНЧЕННЯ КАРНАВАЛУ в СУБОТУ, 20-го жовтня, РОЗІҐРИШЕМ та КОРОНАЦІЄЮ КОРОЛЕВОЇ і КНЯЖЕН.

Запрошується все Українське Громадянство міста Едмонтону та околиць піддержати численною участю КАРНАВАЛ та причинитися до його успішного переведення!

УСІ ГОТУЙМОСЯ ДО ОСІННЬОГО КАРНАВАЛУ!

Карнавальовий Комітет.

ПОЧАЛОСЯ НАВЧАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ТА НЕДІЛЬНІЙ ШКОЛАХ ПРИ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕЗІ

Управа Собору Св. Покрови в Вінніпезі повідомляє, що навчання в Українській та Недільній Школах при Соборі Св. Покрови почалося з днем 8-го вересня ц. р.

В Українській Школі навчання відбувається кожного тижня у вівторок і четвер від год. 5-ї до год. 7-ї ввечері, і кожної суботи від год. 9-ї ранку до год. 1-ї по полудні.

Навчання в Недільній Школі відбувається кожної неділі в залі під Собором (820 Бóрровс Аве.) від год. 10 ранку.

Управа Собору звертається з проханням до всіх батьків, які ще не зареєстрували своїх дітей до Української та Недільної Шкіл при нашому Соборі, щоб зробили це негайно.

Також особливо прохається всіх батьків регулярно і в точно вищезазначені дні та години посилати своїх дітей до наших Шкіл при Соборі.

ПОДЯКА

Почуваємося до милого обов'язку висловити сердечну подяку Впреп. о. Митрат. В. Слюзарю, Управі Собору Св. Софії в Монтреалі та всім парафіянам Соборної Громади за тепле, братське прощання нас з нагоди нашого від'їзду до Вінніпеґу, 19-го серпня ц. р., у Соборі після Служби Божої, під час прощального обіду того ж дня, як також приватно.

Також висловлюємо щиру подяку всім Організаціям та поодиноким Парафіянам Соборної Громади за зворушливі та щирі побажання, як також за вручення нам з цієї нагоди цінних дарів, які залишаться для нас милим спомином з Монтреалу.

Хай Всемилосердний Господь нагородить Вас сторицею за Ваше щире відношення до нас та постійно зберігає Соборну Громаду Св. Софії у Своїй Божественній Опіці.

З любов'ю у Христі
о. Іван, добр. Надія і родина Стус.

ЄВГЕН ШЕВЧИШИН
Едмонтон, Алта.

Едмонтонська Громада дуже радіє, коли сини й дочки її членів здобувають собі належне місце в рядах ґрадуантів Албертійського університету, і оце цього року здибаємо ім'я Євгена Шевчишина, який одержав ступень Bachelor of Education. Він також має ступень Bachelor of Science, який одержав 1960 р.

Син визначних перших членів Української Православної Парафії Св. Івана в Едмонтоні — покійного Григорія і Анни Шевчишиних, Євген закінчив початкову й середню школи в Едмонтоні, а опісля вступив на університетські студії, але по кількох роках лишив науку, — можливо і тому, що не мав тієї батьківської заохоти і підбадьорування, які є так дуже конечними для студіюючої молоді.

Батько Євгена — один із перших українських учителів у Канаді, мав великий вплив на свого сина; а коли не стало батька, тоді й наука вже не йшла, як слід.

1943 року Євген залишає університет і працює як контрактор будування доріг у північній Канаді.

По 16-х роках (1959 року) Євген, невдоволений цією працею, рішив лишити це своє зайняття, і вертається до науки. За один рік він отримав ступень B. Sc., а згодом, як уже згадано вище, він цього року одержав ступень Bachelor of Education. Усе це ще не задовольняє його, і він записався на дальші студії в університеті.

Євген виховувався вдома у зразковому українському дусі; він досконало знає українську мову і ще молодим хлопцем брав діяльну участь в молодшому, а потім у старшому відділ СУМК; він навчався в Українській і Недільній Школах та був членом церковного й світського хорів, відзначався як добрий декляматор і брав участь у різних імпрезах, які в нашій Громаді відбувалися; він також брав участь у різних сумківських змаганнях на провінційних з'їздах і мав честь виграти чашу за красномовство і за декламування. Найбільшою його втіхою було, коли 1936 р. на всеканадському з'їзду в Саскатуні він виграв щит за свою промову. Євген є щирим і жертвенним українцем і завжди цікавиться нашими народніми і церковними справами.

Радіємо дотеперішніми досягненнями нашого абсольвента і разом з його матір'ю і братом Мирославом бажаємо йому блискучих успіхів у дальших його студіях і сподіваємося, що й на будуче Євген буде цікавитися нашими церковними й народніми справами.

Приятель.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Кинш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

ХРАМОВЕ СВЯТО В КЕМЛУПС, Б. К.

Наша Українська Православна Церковна Громада Всіх Святих зорганізована нещодавно — в лютому 1962 року. У неділю 24 червня її члени святкували перше Храмове Свято, на яке прибуло багато вернонців разом зо співаками і з дяком п. Малишем.

Відправа відбувалася в міській залі, бо власного приміщення за такий короткий час не було змоги придбати. По Відправі відбувся братський обід, який приготовили місцеві парафіянки.

По обіді наш парох, Всеч. о. Протоєрей Васнлів, пояснив присутнім, що такі братські (спільні) обіди мають свою традицію в нашого народу ще з давнини та що вони й тепер мають велике значення, бо пригадують православним українцям про їхню давню релігійну традицію.

Отець Василів за столами поіменно представив усіх присутніх та запросив до слова голову Вернонської Української Православної Церковної Громади п. Павла Малиша. Опісля ще говорив п. Т. Українець — бувший довголітній старший братчик в Українській Православній Церковній Громаді Глендон, Алберта, і п. Василь Гакман — бувший голова Української Православної Церковної Громади у Вернон, Б. К.

Пан І. Чижевський — голова Народнього Дому у Вернон, також привітав новозорганізовану У. П. Ц. Громаду в Кемлупс, що вже четвертою з ряду входить у склад Вернонської Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Пані Василина Кучер — голова Жіночого Т-ва у Вернон щирими словами звернулася до жінок, щоб вони віданно працювали в нашій Церковній Громаді, бо наша Церква в Канаді так гарно розширюється завдяки нашому релігійно-патріотичному жіноцтву, та подякувала за такий багатий і смачний обід, що жінки приготовили, хоч їх тут багато ще немає.

На прикінці голова Громади в Кемлупс п. Д. Буґера подякував усім гостям, що так громадно з'їхалися навіть з подальших околиць, і молитвою „Достойно" закінчено наше Храмове Свято.

Михайло Нисторук,
секретар Громади.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ВАСИЛЬ ШАПКА
Вільна, Алта.

Покійний Василь народився 1886 року в селі Оршівці, на Буковині, де виростав і здобув сільську освіту. Коли він почув, що можна виїхати в нову країну, то рішився, і так молодим юнаком 1905 року виїхав у Канаду, щоб тут здобути собі кращу долю.

У нього була нагода поселитися між чужими людьми, однак його прагненням було бути між своїми людьми, і так він заїхав в околицю Вастівs, де взяв собі гомстед 1909 року, а на другий рік він оженився з Марією з роду Захарук, з цього подружжя Господь обдарував їх двома хлоп

цями — Іваном (у Веґревил) і Юрієм, який молодим помер, а за ним і мати його, коли то страшна хвороба ходила по людях.

Бл П. Василь вже мав коло чого працювати, бо був дуже господарним чоловіком, але його фізична праця не втомлювала аж до тієї міри, що б у нього вже не було жодних інших зацікавлень.

1920 року він оженився другий раз — із сестрою покійної Марії, і вони обидвоє стають добрими господарями між своїми людьми. Зеновія—дуже розумна й пильна — виховала Івана і ще двоє дітей: Катерину і Юрія, які до сьогодні є зразковими, де б вони не були.

Уже в ті часи, хоч він був іміґрантом, йому дуже стала в пригоді його освіта, бо було легче розуміти всякі справи, і покійний Василь стає до ширшої роботи — перше в муніципалі, а пізніше його обрали шкільним йовіреним (тростом), а в міжчасі організатором на місці при Українській Православній Церкві.

У нього перебували священики, які обслуговували околицю, з ними він повчався бути кращим працівником на рідному полі; також тут треба згадати, що він був поштарем, і в господарці своїй відзначався тим, що йому дали нагороду „Местер Еворд". В околиці він причинився до просвіти при Народніх Домах.

Різно буває, коли людина старіється; буває так, що батьки дуже огірчені на своїх дітей, бо діти залишають їх, і наслідують чужі для них дороги; але коли Василь умирав, він був Богові вдячний, за своє життя і за те, що його діти так гарно і примірно наслідують духа того народу, якого вони є дітьми, а також і дотримуються вказівок і високогідних принципів життя.

Похорон відбувся 6 липня 1962 року з церкви Св. Димитрія в Вільні, а тіло його поховано на цвинтарі у Васттиїв.

Похорон очолював парох о. Прот. С. Гребенюк в асисті о. М. Крищука — пароха з Веґревил.

У смутку покійний Василь залишишв дружину Зеновію, синів — Івана в Веґревил, Юрія в Ст. Пал, Алта., і дочку Катерину в Едмонтоні, одного брата і одну сестру в рідному краю та 12 внуків.

На заклик о. Пароха учасники Похорону зложили $40,20 на Нев'янучий Вінок, з того призначено 5 долярів на „Вісник", а 25 долярів на Колеґію Св. Андрея і 10 долярів на іншу пресу.

Нехай Господь прийме душу Твою і подасть Тобі спокій Свій!

Учасник Похорону.

Бл. П. ІЛЛЯ МАЛОФІЙ

Веґревіл, Алта.

Є такі люди, що за своє життя на цьому світі вміли своє життя спрямувати не лише на щоденні потреби, але також за собою лишили милий спомин як своїй родині, яку виховували на добрих людей, так і громаді, де вони по-християнському жили і корисну познаку за собою лишили.

До тих людей зачисляється і покійний Ілля Малофій, що прожив 78 років.

Уже останніми роками Покійний заслаб на серцеву недугу і хоч лікарі старалися знайти лік, однак серце вже не мало сили продовжувати життя, і 2-го червня ц. р. розійшлася вістка про смерть одного з піонерів у нашій околиці.

Покійний народився в селі Толова, Снятинського повіту; здобув початкову освіту у цьому ж селі. Обставини були тяжкі, і вже 1908 року він молодим хлопцем виїжджає в Канаду шукати кращої долі; відразу прибувши до Вінніпеґу, тут стрінувся з односельчанами, попрацював один рік, і-клич був щоб усі іміґранти виїхали в західню Канаду, і так він зробив. Знайшов працю в Едмонтоні, і попрацював короткий час, бо в нього гін був до хліборобства, і 1911 року, оженившись з Парасковією з роду Гриник, він узяв гомстед у місцевості Слава.

Земля була бідна, та й часи були не дуже сприятливі, тому Ілля вийшов на працю — спершу в крамниці в Мусідорі, а згодом у Дуверні; опісля перенісся до Верміліону, де був сім років.

1923 року він уже покинув фарму і перейшов на постійну працю на залізній дорозі у Веґревил.

Увесь час, де він був, то свою гідність доказував, що він є рідний син свого народу, як також був вірний син рідної Української Православної Церкви. Це можна доказати хоч би й тим, що він дуже любив служити при церкві, бо завжди був паламарем (старшим братом), характером своїм любив спокій і чистоту, а Церкві Христовій був глибоко відданим.

Господь обдарував його 3 дітьми, а це — Марія Криклевиць у Ванкувері, Анна Дейвис у Кортні, Б. К., і Вікторія Венґренюк з мамою у Веґревил, як також 5 внуків.

Похоронну Відправу звершив в українській православній церкві Св. Володимира в Веґревил 6-го червня настоятель о. М. Крищук в асисті сусіднього пароха з Вілінґдон о. С. Столярчука.

На заклик Пароха при Останньому Цілуванні зложено на Нев'янучий Вінок $69.90, з чого призначено 49 долярів на Колеґію Св. Андрея, а також частину грошей на пресу, і в тому 10 долярів на „Вісник".

Покійний Ілля любив свою пресу, а також свої інституції, бо то наша надія на будучність.

Спи, Додогий Мужу й Батьку, легким сном, нехай земля буде Тобі пером!

Член.

Бл. П. СТЕФАН РЕВАК

Винфілд, Ілл.

У п'ятницю 24 серпня ц. р., ще поки сховалося Боже сонечко за гору (а по Тобі жаль великий позістав), перестало битися змучене довгою слабістю серце покійного Стефана Ревака. Навіки заснув мій друг, проживши 62 роки.

Покійний Ревак, хворів приблизно 14 років, а від часу, коли утратив дорогу дружину кілька літ тому назад, тяжка хвороба прикувала Покійного до ліжка, де він витерпів невисказанні муки.

Покійний Стефан Ревак зоставив у великому невисказанному жалю дочку Олесю з мужем Геральдом і трьома внуками, сина Володимира з дружиною, сестру Анну з родиною в Пітсбурзі, сестру і швагра Стефанію й Дмитра Скриґів у Вінніпезі і їхнього сина Василя та дочку Олесю з діточками, дві сестрі та брата в Україні, старенького тестя С. Міхоцького у Форт Вілліям, швагра Василя і Вайлет Міхоцьких у Ґлен-Елин, Ілл., швагра Володимира в Ґлен-Елин, сестри покійної дружини — Ольгу з мужем Флай і Наталку в Каліфорнії та Галю в Ванкувері і швагра Йосифа в Вінніпезі.

Похорон покійного Стефана Ревака, відбувся в вівторок 28 серпня, з похоронного заведення братів Оленьців на цвинтар Елмвуд, де тіло Покійного віддано землі коло його дружини.

Покійний Стефан Ревак був людиною тихої вдачі, примірним батьком, вірним сином свого народу, щирим патріотом і жертвенним українцем.

З відходом покійного Стефана Ревака в могилу зісталося опорожнене місце в рядах українського загалу, і ту прогалину не так легко заповнити тепер, тому, що таких здібних, щирих, працьовитих і жертвенних людей тепер дуже мало.

Покійного Стефана Ревака наділив Господь добрим таланом, а це — прекрасний теноровий голос, що як то голосочок дзвенить і буде дзвеніти довгий час тим, що знали і чули цей голос не раз.

Ще молодим хлопцем колись у Вінніпезі Покійний належав до Т-ва ім. Заньковецької і разом зо своїми друзями, як: Я. Самотілка, Гриць Угринюк, П. Фещин, П. Юндак, О. Бабинець, І. Трач і багато інших, пізніше в Народньому Домі в Вінніпезі, був дисциплінованим членом Товариства.

Українська спільнота стратила дуже побажаного члена, а я стратив дорогого й давнього друга.

Я познайомився з покійним Стефаном ще в 1913 році, а пізніше, коли Покійний прибув до Шікаґо, з тієї пори ми були нерозлучними друзями.

З часу свого приїзду до Шікаґо в 1926 році Покійний зразу таки став членом Української Православної Громади при вул. Ірі, і тут почалася жива його праця і в хорі, і на сцені. Покійний так любив товариство, особливо ж сцену, що не раз прямо з праці спішив до залі на пробу чи то співу чи вистави, і не раз доводилося Покійному їсти вечерю далеко поза північ, поки він прийшов додому із залі.

Без покійного Ревака, включаючи й Федора Катамая, ніколи не відігралися такі оперети чи драми, як: „Запорожець за Дунаєм", „Наталка Полтавка", „Не шоди Грицю", „Мартин Боруля", „Степовий гість", „Мати наймичка", „Назар Стодоля", з „Вечорницями" Ніщинського, а та милозвучна пісня „Ой, не шуми луже", або той дует „Де ти бродиш, моя доле", будуть з нами жити так довго, доки нас не стане. А скільки то разів покійний Стефан Ревак відспівав у церкві „Вірую" чи „Апостола". Він також був довголітнім урядником при церкві і головою хору в Шікаґо, і за його часів той мішаний український хор міста Шікаґо під проводом покійного Юрія Бенецького кількаразово виграв першу нагороду понад усі хори на „Трібюн Мюзік Фестівал". Діла Покійного, його праця самі за нього говорять.

Покійний був глибоко релігійною людиною; він розумів, що то значить бути добрим християнином. Він знав це, що працювати для свого народу, для свого ближнього — це служити самому Богові; бо хто любить ближнього й помагає своєму ближньому — цей служить Богові. Так написано в Заповітах Божих. Покійний Стефан Ревак роками працював для своєї Церкви—аж до тих пір, доки недуга не звалила його з ніг, але коли Покійний лежав хворий в ліжку, його, на жаль, з цієї парафії ані одного разу ніхто не відвідав у лікарні... Що ж для таких означає слово „християнин"? Минувших три роки покійний Ревак сам не міг обернутися в ліжку, і чужі люди показали Покійному ділом „милосердного Самарянина", а свої тільки хочуть грошей...

Тому Покійний ще за життя говорив мені, що ті люди не вірують у Бога, а тільки вірують у доляр, бо своїми ділами те доказують.

Прощай, друже Стефане! Ти напрацювався і натерпівся доволі за свого трудолюбивого життя. Ти старався жити дружньо, і тим з'єднав собі багато приятелів, що доказали Тобі, хоч то був робочий день, але велике число авт відпроваджувало Тебе в послідню дорогу. І я стараюся виконати те прохання, про що Ти, Друже, мене просив—коли Ти нас зоставиш, то щоб від Тебе попрощати всіх Твоїх друзів, з якими Ти за життя провів веселі часи. Твої уста вже холодні, і не можуть промовити тих слів, що Ти хотів своїм друзям на прощання сказати. Так у Твоєму імені я кажу: прощайте всі ті, що знали, любили й працювали разом з покійним Стефаном!

Коли може в житті кого часом він незумисне обідив, то простіть йому, — він просить Вас моїми устами. І я, дорогий Стефане, прощаю Тебе в далеку дорогу. Ми обидва жили як рідні браття — ще з 1913 року. Спи спокійно! Хай Тобі присниться Твоя улюблена пісня „Ой, не шуми, луже".

Твоя праця залишиться для нас прикладом! Ми Тебе ніколи не забудемо! Хай земля Тобі буде легкою!

Григорій Семочко.

ПОДЯКА

Дочка з мужем і син з дружиною покійного Стефана Ревака оцим складають сердечну подяку всім тим, що в такому горі прийшли їм з поміччю й з порадою.

Вони дякують в першій мірі о. Клюсові за похоронні відправи; дякують всім приятелям за вінці і квіти на могилу Покійного, дякують друзям Покійного, що несли домовину; дякують всім тим, що не жалували часу й труду, і відпровадили їхнього покійного батька на місце спочинку; дякують усім тим, що дали на Служби Божі за душу Покійного, а Браттям Оленьцям — за таке зразкове влаштування похорону.

А Ти, Дорогий наш Тату, прощай навіки! Ти напрацювався й натерпівся доволі, — хай Господь прийме Тебе у свої Оселі Вічності, де вже нема болю ні терпіння, тільки життя вічне!

Дочка Олеся з мужем Гарольдом; син Володимир з дружиною і внуки.

Бл. П. СОФІЯ МАГУС

Смате, Саск.

У середу 29 серпня 1962 р. в Саскатуні, Саск., в домі свого сина Івана несподівано відійшла з цього світу бл. п. сестра у Христі Софія Магус з дому Черепахів.

Покійна народилася 1887 р. в селі Ланівцях, в західній Україні. У Канаду, в околиці Фиш Крік, Саск. вона приїхала із своїми батьками малолітньою дівчиною 1897 року. У 1905 році виходить замуж за Теодора Магуса (уже покійного). Спочатку поселилися на фармерських „гомстедах" Ванди-Сматс, Саск., отже й вони були учасниками церковно-національного відродження цих околиць. І коли 1926 року розпочалася будова української православної святині у Сматс, то обидвоє покійні подарували землю під цю будову, а також стали одними з фундаторів цього православного храму.

У 1946 році за Божим покликом відходить з цього світу дорогий муж Покійної, а для дітей — незабутній батько. Покійна Софія після того прожила ще два роки на своїй господарці, а 1948 року перенеслася напостійне до свого сина Івана, щоб відпочити після довго-труджених років на землі, а одночасно й бути ближче до краще устаткованих лікарень та практичніших лікарів, коли б цього було потрібно.

Здавалося, що все вже устаткувалося якнайкраще під опікою сина, Покійна не відчувала жодних невигод цього світу, а в тому вона одночасно кожного року відвідувала свої попередні околиці та могилу мужа. Але ось настав час, що відібрав навіть ту можливість Покійній, бо треба розпрощатися з дітьми, а також і знайомими, яких Покійна прижила чимало за свій вік. Отож на прохання покійної Софії (хоч вона й прожила поряд з її мужем Іваном в в Саскатуні) тіло її поховане Сматс.

У четвер ввечері парох Вакавської Округи о. М. Стеценко на прохання сина Івана приїхав до Саскатуну і відправив Св. Панахиду в похоронному заведенні Парк, при співі п-ва І. Ткачуків, дяка п. М. Пігача та поважного числа присутніх вірних із Саскатуну, Сматс і інших околиць.

Похорон зо Службою Божою відбувся в п'ятницю 31 серпня 1962 р. в Сматс, Саск., в асисті дяка п. І. Грицева, усіх дітей та великого числа молящих — навіть греко-католицької віри. Під час Останнього Цілування присутні за нашою традицією зложили на Нев'янучий Вінець, з чого приділено й на нашу пресу, а в тому й на „Вісник" 10 долярів.

Покійну оплакують сини: Іван у Саскатуні, Саск., і Петро в Ванкувері, Б. К., та одна одинока донька Анна (замужня за Малицьким) у Сматс, Саск., а також 9 внуків та 4 правнуки.

Нехай же Господь Бог наш оселить Тебе, Дорога Мамо, й Бабусе в Оселях Праведних, де всі Святі спочивають.

Вічна Тобі Пам'ять!

Присутній.

ЯКІВ ГЛАДІЙ

Шікаго, З.Д.А.

У неділю 15 липня ц. р. несподівано помер тут Яків Гладій.

Покійний прожив 72 роки, і серцева недуга перетяла нитку трудолюбивого життя. Він залишив синів Богдана з дружиною Аллі, Ореста з дружиною Йосифиною, дочку

ПОЗНАЙОМТЕ ВАШИХ ЗНАЙОМИХ З „ВІСНИКОМ", ЯКЩО ВОНИ НЕ МАЮТЬ ЙОГО, ЩОБ ВОНИ МАЛИ НАГОДУ ПОРІВНЯТИ „ВІСНИКА" З ПРЕСОЮ, ЯКУ ВОНИ ЧИТАЮТЬ.

ХТО НЕ ЧИТАЄ „ВІСНИКА", ТОМУ ВАЖКО ГОВОРИТИ ПРО НАЦІОНАЛЬНО-ЦЕРКОВНІ СПРАВИ І ПРО ВІДНОШЕННЯ МІЖ ЦЕРКВОЮ И ПОЛІТИКОЮ У СВІТІ.

МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Ціна

АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук .... .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор. .... .75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус .... .50
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В Савчук. 63 стор. .... .25
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО — (Старий Заповіт) — Арх. Ігор. 45 стор. .... .30

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів.

Кляса І — українською мовою — **40 лекцій**, з малюнками 1.00
Кляса І — англійською мовою — **40 лекцій**, без малюнків .... .50
Кляса ІІ — українською мовою — **40 лекцій**, з малюнками 1.00
Кляса ІІ — англійською мовою — **40 лекцій**, без малюнків .... .50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей в полотняній білій оправі 1.25
МОЛИТОВНИК — ВІРА — Faith, двома мовами — українською й англійською:
в чорній полотняній оправі 2.00
в білій полотняній оправі 2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук .... .50
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — ORTHODOX FAITH Український Православний Катехізис українською й англійською мовами — Преосв. Владика Єп. Андрей. 225 стор.
брошурована 2.00
в оправі 3.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ .. 1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи І. Шклянка 1.75
ЧИТАНКА „МАРУСЯ" — І. Кирійк — буквар 1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука) 1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука) 1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука) 2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького) 1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Надію з мужем і дочку Олесю.

Похорон покійного Якова відбувся 20 липня з погребового заведення Братів Оленців до Церкви Св. Володимира, а звідти на цвинтар Елмвуд.

Покійний Яків був тихої вдачі, щирий і жертвенний українець, примірний батько і зразковий християнин; ніколи не жалував труду й гроша на українські справи.

Я мав нагоду познайомитися з покійним Яковом ще 1917 року на фармах в окрузі Россборн, Ман., де він був учителем. Покійний належав до тих „перших" учителів - піонерів, які вкладали все, що могли в той час, щоб допомогти українським поселенцям.

Як щирий патріот-учитель, він по шкільних годинах учив дітей української мови, читати й писати і всього, що потрібне, а також дбав про духове життя своїх братів. У ті часи не було ще доріг, не було мостів, не було навіть коней, і більша частина фармерів їздила ще волами. Хоч сильні морози і снігові задували дороги, однак це не спинювало праці тодішних українських учителів.

Покійний Яків був не тільки добрим і щирим учителем, але його Бог обдарував таланом доброго актора на сцені. Пригадую собі рік 1918, коли ми ставили в Россборні п'єсу „Жидівка вихрестка", де покійний Яків грав ролю жида-батька. І коли приходить сцена, де жид кричить „Сара, Сара", і божеволіє, всі присутні плакали, а що в залі були й жиди, то я ще не бачив, щоб жиди так плакали і по виставі ґратулювали і цілували покійного Якова.

Не від речі буде згадати, що в той час ґрати представлення не було легко. Тоді не було ще вигідних Народніх Домів, не було сцени, не було куртини і жодних заслон, і треба було все те самим прилагодити: збирати верети чи килими, або якісь „коци", робити підвищення, а все те вимагало багато труду і коштів.

Я це пригадую тому, щоб прочитали собі й ті новоприбулі, і старалися порівняти тодішню працю з теперішньою. У той час не було радіа, ні телевізії, і на колонії далеко від міста треба було писати „афіші" і розносити ті всі оголошення. І все те серед несприятливої погоди з надмірною посвятою робили наші перші піонери-учителі, до яких належав покійний Яків. У 1924 році покійний Яків приїхав до Шікаґо і брав тут активну участь у громадськім житті.

Покійний здобув собі тут прихильність і приязнь. Тому прибуло багато друзів і знайомих, щоб віддати покійному Якову останню подяку і пошану за його віддану працю для суспільства.

Спи спокійно, Якове! Прощає Тебе в далеку дорогу той, що жив з Тобою в близькій і щирій дружбі від 1917 року. Відійшов Ти від нас несподівано, та память про Тебе, як одного з тих „перших", житиме з нами так довго, доки нас. Прощай, Якове, нехай Тобі присниться солодкий сон про Україну, яку Ти так любив і для якої Ти так вірно і щиро працював, а Твій приклад для нас буде жити навіки.

Гр. Семочко.

ПОДЯКА

Оцею дорогою родина по покійному Якові — сини і дочки, 9 внуків і два правнуки складають щиру подяку всім людям доброї волі, що прийшли і віддали останню прислугу їх батькові, дідуневі і прадідусеві. Щира подяка всім за вінці і квіти, всім за Служби Божі за душу покійного, особлива щира подяка Всеч. о. Нагірнякові за Похоронні Відправи і за гарну прощальну проповідь. Щира подяка друзям, що несли тіло Покійного на місце вічного спочинку; щира подяка всім тим, що в робочий день посвятили свій час памяті Покійному, а при кінці щира подяка братам Оленцям, українським погребникам за зразкове зарядження Похорону.

А Ти, Дорогий наш Батьку, Дідуню і Прадідуню, прощай навіки! Ми Тебе ніколи не забудемо!

Горем прибиті
Діти, внуки і правнуки.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя, — Поплар Парк, Бозежур, Стел.
14. Неділя, — Кенора, Сулукавт, Транскона.
21. Неділя, — Дуфрост, Ледвин, Тиндал.
28. Неділя, — Гонор, Кенора, Поплярфілд, Транскона.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Йорктон
14. Неділя — Райн
21. Неділя — Йорктон
28. Неділя — Брокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Вернон
14. Неділя і Покров Пр. Бог. — Вернон
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Ревелсток
Address: 2602—42 Ave., Tel. Li 2-4812
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Пайн Ривер
14. Неділя (Покров Пресв. Богородиці) — Етелберт
21. Неділя — Ґарленд
28. Неділя — Драй Ривер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3296

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Норквей
14. Неділя, Покрова — Сван Плейн
21. Неділя — Сван Ривер
Вечірня 3 год. — Кобзар
28. Неділя — Гаес
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Кридор
14. Неділя — Гефорд
21. Неділя — Редфілд
28. Неділя — Гефорд
УВАГА: Проситься всіх вірних з сусідних громад взяти участь у базарі в Гефорд, що відбудеться в суботу 20 жовтня.
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Гадсон Бей
14. Неділя. Покрова Пр. Богородиці — Мелфорт
21. Неділя — Гронлід (північна)
28. Неділя — Бруксбі
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Сандавн
14. Неділя — Сірко
21. Неділя — Вайта
28. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. ІВАНА МАЛЮГИ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Кіндерслей
14. Неділя. Храм — Вонда
21. Неділя — Мічем
28. Неділя — Оен
1801 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Сенді Лейк
14 Неділя — Росборн
21. Неділя — Ґлен Елмо
28. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 236.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Давфин
14. Неділя — Валей Рівер
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Ґілберт Плейнс
Вечірня служиться що неділі о год. 7.00 вечора в Давфині.
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Ватсон
14. Неділя — Вимнер
21. Неділя — Вадіна
28. Неділя — Канора
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Інсінґер (м.)
14. Неділя — Теодор (м.) Покрова
21. Неділя — Йьора
28. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 30.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Смокі Лейк
Вильна — Вечірня о год. 7 веч.
14. Неділя — Едвенд. Храм
Стрий — Вечірня о год. 7 веч.
21. Неділя — Смокі Лейк
28. Неділя — Спеден
Давнінг — Вечірня о год. 7 веч.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5152

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Кадворт (День Подяки)
14. Неділя. Св. Покрова — Ст. Джуліен. Храм
21. Неділя. День Подяки — Єллов Крік
21. Неділя. Освячення плодів і Вечірня — Лепін
28. Неділя. День Подяки — Вакав
28. Неділя. Вечірня і Осв. Плодів — Тарнополь
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Пембіна
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Ґардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Восетна
14. Неділя — Редвей. Покров Пресв. Д. М. — Еґрімонт, Вечірня, 4 г.
21. Неділя — Нюбрук
28. Неділя — Торгилд
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Вилингдон
14. Неділя. Покров Пресв. Богородиці — Борівці. Храм
21. Неділя — Ендрю
28. Неділя — Гемлин
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Лак Ла Біш
14. Неділя — Атабаска. (Також Свято Покрови)
21. Неділя — Сараїл
28. Неділя — Боїл
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Вірдейл. (Молебень з нагоди Дня Подяки)
14. Неділя — (Покров Пресв. Бог.) — Кадет
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Сембург
Address: Weirdale, Sask. Ph. 466.

о. М. ХОМЕНКА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Айтуна
14. Неділя Покров Пр. Б — Мелвил. Храм
21. Неділя — Фенвуд
28. Неділя — Габард
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Мирнам. (День Подяки).
14. Неділя — Моркемб. (День Подяки).
21. Неділя — Бросов. (День Подяки).
28. Неділя — Мирнам. (Окружний З'їзд Союзу Українок Канади)
Address: Box 57, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Роблин
14. Неділя. Покрова Божої Матері — „Петлюра"
21. Неділя — „Топорівці"-фарми, пошта Врокстон, Саск.
28. Неділя — „Драчинці"-фарми, пошта Мек-Нат, Саск.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя, День Подяки — Торсбі
14. Неділя, День Подяки — Брудергайм
28. Неділя, День Подяки — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
7. Неділя — Шіго гісто
7. Неділя — Фовм Лейк
14. Неділя. Покров Пр. Богор. — Вишарт
14. Неділя. Покров Пр. Богор. „Коло Федаків". Храм
21. Неділя — Виниярд
21. Неділя — Тафнел
28. Неділя — Шіго Полудн.
28. Неділя — Елмор
УВАГА: В жовтні усі віддаємо подяку Богові за Його ласку та опіку. Служби Подяки в окрузі відбудуться в порозумінні з громадами.
Address: Sheho, Sask., Box 62. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1962. ЧИСЛО (1968) 20

КАМПАНІЯ НА КОЛЕҐІЮ РОЗПОЧАЛАСЯ

ЗБІРКОВИЙ АПАРАТ УРУХОМЛЕНО

З днем 15-го жовтня ц. р. Комітет Будови Колеґії урухомив свій апарат збіркової кампанії на будову нової Колеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

Заанґажовані Комітетом спеціяльні додаткові б'юрові сили (чи то на довший час, чи для спорадичної праці) які щодня систематично висилають до нашої спільноти всі потрібні матеріяли у зв'язку з кампанією.

Надходять вісті, що на місцях іде впеiред організування клітин усекрайової збіркової системи, а саме — локальні Збіркові Комітети — згідно із заздалеґідь приготованою Комітетом Будови Колеґії Св. Андрея організаційною схемою збіркової кампанії.

Почали дедалі частіше напливати пожертви, а серед них і більші, що будуть своєчасно проголошені.

Комітет Будови Колеґії Св. Андрея в дальшому ході кампанії буде в пресі інформувати про її процес та висліди.

Кінцеві завваги

1. Офіційно, кампанія за фондами на Колеґію починається 15-го жовтня і продовжується в кожній місцевості аж доти, поки не охопить усіх православних українців. Разом з цим побажанням є, щоби збіркова акція в даній місцевості не розтягалася, ні переривалася, але провадилася рівномірним темпом, аж до успішного закінчення.

2. Як уже було попередньо оголошено, збірка на Колеґію, — згідно з рішенням Церковного Проводу, тобто Владики Митрополита й Консисторії, — має ПРІОРИТЕТ (ПЕРШІСТЬ), і тому-то, починаючи з днем 15-го жовтня ц. р., ВСЯКІ ІНШІ ЗБІРКИ, НА МІСЦЕВІ ЧИ Й НА ЗАГАЛЬНІ ЦІЛІ, ПРИПИНЮЮТЬСЯ, АЖ ПОКИ НЕ БУДЕ ПЕРЕВЕДЕНА ЗБІРКА НА КОЛЕҐІЮ. — Проситься всіх заінтересованих, а зокрема Церковні Заряди та Всеч. оо. Парохів руководитися цим зарядженням, і переводити збірки на терені своїх Громад у такий спосіб і в такім часі, як було дотепер оголошено.

3. З огляду на особливі відносини на терені Парафії Св. Софії в місті Монтреалі, збірка в цій Парафії відкладається до слідуючого року.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

Переслідування на віддаль

Советська напасть на укр. прав. Владик

Советська газета „Кіровоградська правда" ч. 135, за 10-го липня 1962 р. повела наступ на двох українських православних Архиєреїв — Владик Михаїла (Хорошого), Архиепископа Торонто й Східньої Канади Української Греко-Православної Церкви, і Владику Володимира (Мальця) з Дітройту, що є одним з ієрархів Української Православної Церкви в США в юрисдикції Митр. Івана (Теодоровича).

Атакують за український патріотизм і Укр. Прав. Автокефальну Церкву

„Кіровоградська правда" свою атаку на обох вищезгаданих Архиєреїв мотивує цим, що ці Архиєреї ще перед 2-ю світовою війною займалися українською „націоналістичною" діяльністю, і свій „український буржуазний націоналізм" проявили також і під час 2-ї світової війни, за часів німецької окупації України, своєю ініціятивно-діяльною участю в праці для Української Автокефальної Православної Церкви, яку комуністи переслідують за її антикомунізм (большевики називають це „антинародність"!); комуно-большевицька влада свідома того, що тільки Українська Автокефальна (незалежна від чужих властей) Церква є дійсно українською, отже тільки вона є національною й патріотичною Церквою українського народу.

Тому-то „Кіровоградська правда" ставить Владиці Архиепископові, як „провину", ось що (подаємо дослівні витяги з тексту):

„Знайшлися такі й серед церковників м. Кіровограда Це, наприклад, колишні служителі Грецького собору архієпіскоп Михайло (він же Федот Хороший) та його права рука єпіскоп Володимир Малець (він же Василь Малець). Обидва з перших днів окупації вступили в Організацію українських буржуазних націоналістів... створили в Кіровограді українську автокефальну церкву, що стала центром їхньої антинародньої діяльності".

Щодо Архиеп. Володимира (Мальця), зокрема, це написано таке:

„Він ще в 1930 році займався націоналістичною діяльністю, за що був засуджений".

Владик чекали муки від комуністичного „гніву"

Кіровоградська правда" жаліє, що Владики „Хороший і Малець утекли від Радянської Армії... Вони побоялися народного гніву . побоялися отримати відповідь за скоєні злочини..." та що тепер, уже на американському континенті, Владики „Хороший і Малець діють заодно з буржуазно-націоналістичними центрами..."

Переслідування на віддаль

Ця сама комуно-большевицька напасть на цих обидвох Владик появилася також у советській газетці „Вісті з України" (ч. 57 (159) за серпень 1962 р.), що її в Києві видає комуно-большевицьке урядове „Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном".

Тому що через їхній виїзд на еміґрацію цих Владик не досягнув „гнів" комуно-большевицької влади, то ця влада з Москви намагається хоч на віддаль переслідувати їх тут, у Канаді і в Америці, за протикомуністичну (ця влада каже: „антинародню") діяльність цих Владик. З цією саме метою „Вісті з України" (число подане вище) заявляють, що вони пишуть проти цих Владик тому, „щоб наші брати-українці, які живуть за океаном, знали про антинародні дії Хорошого й Мальця", і щоб українці в Канаді й Америці „відвернулися б від таких „священиків".

Це приклади з загального переслідування Укр. Прав. Церкви

Комуно-большевицькій владі в Москві мало того, що вона в Україні знищила десятки православних єпископів і тисячі священиків та мільйони вірних Української Православної Церкви; їй також мало того, що ця влада силує вірних в Україні „відвертатися" від своїх пастирів-священнослужителів, — отже ця влада намагається також простягати свою руку через океан і шляхом пропаганди морально переслідувати наших Владик.

Замітка від Ред. — Католицька вінніпезька газета „Поступ" у двох числах (25 березня 1962 р. і 3 червня 1962 р.) - перший раз натяком, а другий раз відкрито висловилася про Єпископів Української Православної Церкви, як тих, що через свій виїзд на еміґрацію, мовляв, „покинули своє стадо". Як бачимо на матеріялі вищезгаданих статтей з напастями й погрозами по адресі згаданих Владик, — комуно-большевицька влада із свого боку жаліє, що наші Владики виїхали на еміґрацію, і таким чином її нищівна рука не досягнула їх.

До II Ват. Собору

Мета Собору — унія

Часопис „The Byzantine Catholic World (ЗДА) за 5. 8. 1962 статтю п.з. „**Завдання Ватиканського Собору — підготовити унію**" починає так:

- „Хоч Другий Ватиканський Собор не є безпосередньо наміреный як Унійний Собор, то його головним вселенським завданням буде „підготувати евентуальну унію... шляхом покращання відносин між католиками й не-католиками", сказав кардинал Авґустин Беа, голова Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християн".

З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ВІДБУДЕТЬСЯ В П'ЯТНИЦЮ, СУБОТУ Й НЕДІЛЮ 9, 10 Й 11 ЛИСТОПАДА, У ВІННІПЕЗІ

Відкритий лист Архим. Августина до Константинопольського Патріярха

(Закінчення)

ВІД РЕД. В. — Початок цього листа див. у „Віснику" за 15-го вересня й 1-го жовтня ц. р. Там також є пояснення щодо джерела, з якого цей текст узятий і т. ін.

„Благочестивий народ — сторож Православія

Святіший Владико! Ми дали короткий опис занепокоєння православних людей Грецької Церкви, яка є в тісному духовному зв'язку з Вселенською Патріярхією, являючись донькою Великої Церкви. Ви, знаходячись на території іншовірної держави, в якій православна спільнота становить собою мізерну меншість, яка перебуває в страху і не може свобідно висказатися, не можете зрозуміти, предметом яких обсуджень у нашому королівстві бувають Ваші погляди і Ваші дії.

Безсильний і глухий протест православних жителів Константинополя. Підлесні клірики, які окружають Вселенський престіл, задля своїх особистих цілей рясно запалюють фиміям угодовства і плетуть похвали Вашій Святішості... Але, якщо б Ваш престіл був у нашій православній державі, то ми певні того, що Ви раніш подумали б перед тим, поки виконали б одну з вищеописаних дій. Вірний народ, який і в випадку менших переступів виражає протест, і в головному соборі грецької столиці висловив своє неодобрення щодо церковної власті, чи ж цей народ був би невразливим і байдужим по відношенні до Ваших поступків? Вам було б трудно виконувати й богослуження — навіть у випадку, якщо б Вас охороняла вся поліція Атен. І в такому протесті народ не проявив би непорядків. Тому що благочестивий народ, згідно з ученням Церкви, являється сторожем Православія і має обов'язок, коли архиерей ухилиться від правильного вчення і почне проповідувати щонебудь незгідне з Переданням, не тільки протестувати, але й перервати всякий зв'язок з таким архиереем, що відхилився від істини.

Своєчасно наґадує п. Требела, що церковний народ за часів імператора Іраклія, мавши у своєму проводі двох ченців — Софронія й Максима — добився усунення й анафемування не тільки Східніх Патріярхів, але й Римського Папи. А за часів флорентійського собору він, мавши своїм керманичем одного єпископа — Св. Марка Ефеського, усунув унію.

Слизький шлях

Постійно надходячі з Константинополя вісті щодо того напрямку, по якому Ви, Ваша Святішосте, ведете Православний корабель серед теперішнього світу, викликають собою таке потрясення, що вірні запитують себе: „Куди Вселенський Патріярх доведе цього корабля? І які в нього цілі?" Ще найбільш вирозумілим судженням, яке можна мати в цьому питанні, таке: Ваша Святішість, будучи з природи добрим, і охопленим одинокою думкою, що за днів Ваших, можна, шляхом уступок і потакування, осягнути бажану єдність, або принаймні підготовити її... всюди розсилає свідчення своєї любови, всім розсіває усмішки, фотографується біля дверей Патріярхії зо всякими інославними, і думає, що все це успішні кроки до осягнення бажаного. Ми повинні сказати Вам, що шлях, яким Ви ідете до осягнення вищої мети — єднання християнського світу, на жаль, слизький. Під час, як еретики всякого вигляду — безсумнівні, непримиренні, які ні на крок не відступають від своїх поглядів і наговорюють на Православіє, немов стадо вовків проникли в стан православних і хапають овечок з церковної загороди, — Ви і ці архиереї Вселенської Патріярхії, які співчувають Вам, замість того, щоб узяти пастирські жезли і далеко відігнати нищителів православної віри, ведете дружні бесіди з начальниками еретиків, жартуєте, обіймаєтесь, цілуєтесь, їсте разом з ними, співаєте, молитесь! Інакше кажучи, ви, пастирі священного стада, відкриваєте двері і приймаєте вовків, ласкаючи їх, тоді як вони пожирають ваших овець. Де ж той дух, що противиться лжі, і що його проявив був сповнений океаном любови возлюблений ученик, коли він у Дусі Святому дав дітям Церкви апостольську заповідь: „Хто ж приходить до вас і цього вчення не приносить, не приймайте його в дім і радуватися йому не кажіть: бо той, хто каже йому радуватися, спілкується з його злим ділом" (2 Ів. 10-11).

Ви, Ваша Святішосте, знаходитеся на престолі, що його займали великі оборонці Православія, — Отці й Учителі Церкви, — і слід би було, щоб у вухах Ваших і вдень, і вночі незатертими звучали їхні слова: „Існує — проповідував Золотоустий — зла погодженність, але й добре непогодження. І не слід нам задля тієї недоброї погодженності жертвувати інтересами Церкви"... А Григорій Богослов у справі зносин з еретиками говорив: „Краще війна, ніж такий мир, що відділяє від Бога", а також: „знаю як корисну ворожнечу, так і шкідливу погодженність". До дуже шкідливої погодженності нахиляються ніжні зв'язки з інославними, в яких першою йде Вселенська Патріярхія. Ваш приклад відбивається величезним впливом на людей. Лінія, що розділяє правдиву віру від заблуджених, накреслена Отцями, і її легко відрізнити, завдяки Вашим діям починає зникати в очах багатьох тих, що, маючи перед собою Ваш приклад, без страху накладають з еретиками і стають їхньою легкою здобиччю.

Тужать за православієм?

Не може бути, — скаже нам хтонебудь. Нащо ж така близькозорість? Чи ж не бачите Ви того великого зацікавлення Православієм, що його проявляють інославні? Чи ж не бачите їхньої туги за древнім Переданням нашої Церкви? Видимо й чуємо. Але не проявляємо легковірності. Маємо причини думати, що слова похвали з боку інославних для Православія, їхні промови й бесіди в столицях православних країн, що їх з таким захватом вітають наші — це просто облесні слова, як і слова хитрої лисиці в байці Езопа, за допомогою яких вона дохитрилася вирвати з дзьоба глупої птиці гарний шматок м'яса. Їхні слова похвали — це солодкі таблетки, в яких під медовою поверхнею таїться їдь. Не треба захоплюватися. Це примана ересі. Щождо їхніх зітхань за поверненням до Православія, то ми можемо завважити, що якщо б у них справді була схильність до цього, то вона стала б ділом. Якщо, як вони кажуть, вони відкрили джерело, то що ж їм перешкоджає прийти й заспокоїти свою спрагу його чистою водою? Якщо вони захоплюються Православієм, то чому ж вони не повертаються до нього? Правильно завважив один з православних спостерігачів: „Поскільки ці відзнаки захоплення не випливають із щирого й нелицемірного нахилу до Православія, постільки вони й остаються словами, які служать іншим цілям і іншим плянам. Їх неправильно приймають за дійсну любов і повагу до Православія. У дійсності ж — це особлива форма „наступу світу" на нашу Церкву, при якому Захід, у своїй істоті, ані на міліметр не відступив від свого вікового стану заблудження".

Мовчанка — злочин

Святіший Владико! Не знаємо, який відгомін у Вашому серці викличе немічний голос одного ієромонаха, який з великим болем і по довгій мовчанці рішився вислати цього листа до голови Православія. Мною не кермувала якась особиста страсть. Занепокоєння за віру Православну, яку, немов зіницю ока, ми повинні берегти в цей вік страшного збурення, занепокоєння, що охопило всіх вірних дітей Православної Церкви — мирян і кліриків, дійшло і до мого серця і потрясло ним. Мною оволодів жах на саму думку, що якась продажність стається в надрах Православія. Це заставило мене, щоб і я, із своїх малих вишок спостерігача, вдарив у дзвін тривоги. З причини слизького шляху, яким Ви йдете, зроджується протидіяння в тих, що здорові духом, якась кінцева обрібка стається в душах православних і прекрасна вражда зростає, — за словами св. Григорія Богослова. Ні! Не можливо далі терпіти того, що постійно легковажно голосять патріярші уста. Дальша терпеливість робить нас винуватими. Мовчанка — це злочин, і в цьому злочині ми не хочемо брати участі. Грішники ми всі, але нечестивими, зрадниками Священного Передання не будемо! Православна віра — це наша одинока остоя, безсумнівна надія, ковчег у сучасному потопі. І якщо в тому ковчезі є ворони, то нехай же вони вилетять, щоб знайти достатній харч серед трупів тих, що зблудили. Якщо на світі є голуби, що не знаходять собі заспокоєнності у всяких починах світу цього і що бажають повернутися в ковчег, то Ви, немов другий Ной, повідривайте вікна і прийміть їхні душі.

Протестуємо! Подайтесь назад!

Святіший Владико! Ви зобов'язані почути голос народу, що протестує. Не будьте акробатом на дуже тонких заложеннях (ученнях) нашої віри. Біда велика, пропасть глибока. Поки ще є час, подайтеся назад, щоб корабель Православія не бідував серед хвиль, що їх підняли жорстокі вітри папізму і протестантства. Твердим повинен бути курс корабля в тому напрямку, який означали йому Духом Святим Вселенські Собори. Об'єднання церков, за яке молиться кожен вірний, як на теперішне положення, наткнулось на папську гординю з одного боку, а з другого — на релігійні змішання й анархію протестантів, що походить з цього самого джерела гордині; і кожен з них є маленьким папою, що захищає свою непогрішимість. Єднання, що зустрічається з такими страшними перепонами, і що під сучасну пору не можливе, було б чудом. Але це чудо колись дійсно настане, бо ж це, що „неможливе людям, можливе Богові". Ми ж, як пише російський богослов Флоров-

(Закінчення на 3-й стор.)

Відкритий лист Архим. Августина до Константинопольського Патріярха

(Продовження з 2-ї стор.)

ський, не повинні відкидати надії на чудо.

Звернімо увагу на нашу Церкву. Зробімо порядок у нашому власному домі. А покищо великий подвиг є перед нами для збереження Православія. Ісповідуймож це в сокрушенні серця. Немалий цей хаос у релігії й моральності, який нас окружає і який походить з того, що життя більшості православних людей не відповідає православній вірі нашій. І таким чином ми „правду держимо в неправді (І Рим. 18). Чи ж будемо тут перечисляти всі роди зла, що руйнують православний світ? Ви, як той, хто знаходиться на високій вежі, самі можете бачити його сумний стан. То ж займемося своїм Православієм. Заведемо порядок у своєму власному домі! Полюбимо добротність нашої святої Церкви. Очистимо церковне і релігійне життя наше із нечистоти світу. Укріпимо зв'язки між місцевими Православними Церквами, що їх, на жаль, національні пристрасті й світські інтереси ослабили й порвали. Розвинемо „внутрішню місію" і постараємося, щоб кожен православний, де б на землі він не перебував, отримав поняття про прецінну достойність, що її містить у собі приналежність до Православної Церкви. Якщо все це, Ваша Святішосте, настане, то Православіє знову здвигнеться у всій своїй величі, і ці, що противляться благочестивості, зумляться й скликнуть: „Хто ця приникаюча, як ранок, благая, як місяць, вибрана, як сонце" (Пісня над Піснями, 6, 10)

Любов до Православія. Дух спротиву

Якщо ж ці голоси не будуть почуті, і Ваша Святішість та ці архиереї Вселенського Престолу, які з Вами йдуть, з мостика корабля будете продовжувати виступи, що спричиняють спокусу й розгубленість, тоді з великим опечаленням повинні сказати Вам, що такі дії не залишаться без наслідків. У цій мученицькій країні, в якій ми живемо, існує, слава Богу, любов до Православія, і дух спротиву. Миряни, які живуть трудом рук своїх — вірні діти Церкви, благоговійні диякони, священики і єпископи, а крім цього — монахи й схимники, які задля любови до Христа живуть „у вертепах і пропастях земних", вдень і вночі проливаючи сльози за Православіє, — які б вони нечисленні не були, але вони повстануть. Їх здвигне Дух Святий. І цих нечисленних вистачить, щоб „зруйнувати всякий людський совіт", який противиться Православію (Пс. 32, 10), вирвати керму з рук недостойних архиереїв і передати його іншим, щоб корабель Православія знову міг мати добре плавання. Нічого не втратить Церква, якщо п'ять, десять, а навіть 20 чи 30 архиереїв, архиепископів і патріярхів упадуть із своїх престолів задля торжества Православія. То ж скликнемо й ми разом з митрополитом Керкіри Мефодієм, що зради не стерпить грецький народ, народ, який колись родив Фотіїв, Керуларіїв, Марків.

Але якщо й так говоримо, Ваша Святішосте, то радіємо, що Ви виявитеся „лучшим і придержуючимся спасіння" (Жид. 6, 9). І з тією надією, яка молитвами всіх святих і мучеників нашої непорочної віри нехай нас не обмане,

з пошаною підписуюся

Архимандрит Августин Н. Кантіотіс.

Атени
24-го червня 1962 р.
Празник Усіх Святих.

НОВА БІБЛІЯ

Уже продається
БІБЛІЯ
або
Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови давньоеврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком).

Розмір Біблії: 12x9x2¼ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.

До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, з золотими витисками й червоними берегами, з пересилкою **$22.50**
У люксусовій білій оправі, з золотими витисками й позолоченими берегами, разом з гарним білим футлярем (скринькою), з пересилкою .. **$40.00**

Ця, в люксусовій оправі, Біблія прекрасно надається для подарунків з нагоди родинних урочистостей чи ювілеїв.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Католицьке вияснення причини зменшення числа українців-католиків

Перепис населення в Канаді 1961 р., дані якого уряд Канади проголосив цього року, свідчить, що число українців-католиків у Канаді продовж останніх десятьох років (від 1951 по 1961) не то що не збільшилося, а ще й зменшилося. Ширше й точніше про це були інформації у „Віснику" за 1 вересня 1962 р.

Католицький тижневик „Поступ" (19. 8. 1962) — орган Вінніпеської Архиепархії українців католиків, очоленої Митрополит Вінніпегу Максимом Германюком, у своїй англомовній секції „Progres" у редакційній статті п. з. „The Dominion Census and Ukrainian Catholics" з цього приводу між іншим подав ось це вияснення:

„Згідно з цим переписом населення, в Канаді є 189,653 українців-католиків, що вказує на втрату 1,398 католиків від часу перепису населення 1951 року. Це не представляє правдивої картини в Манітобі, а також, звичайно, і в усій Канаді виявилося б значно більше число наших вірних у цій країні.

Щоб зробити оцінку дійсного значення чисел вищезгаданого перепису населення, ми повинні взяти до уваги слідуючі факти:

Найперше муситься признати, що деяке число нашої молоді виреклося своєї національності, і вона більше не визнає свого українського походження. Це відноситься не тільки до українців-католиків, але й також до всіх інших етнічних груп. Втрата серед нашої молоді може бути частково приписана бракові належного зацікавлення й уваги з боку батьків і провідників спільноти.

Ще більша втрата спричинена мішаними подружжями. Священики давно якнайсильнішими словами natаврували подружжя, в яких змішуються релігії, з малим пожитком. Фактично майже кожне релігійне віроісповідання признає, що мішані подружжя мають нахил плекати байдужість щодо релігії. Подружжя з різних обрядів і національностей є головною причиною відступства від Української Католицької Церкви.

У нас є також добра причина вірити, що багато з наших вірних не йшли слідами цих інструкцій, що дала наша преса щодо того, як реґіструватися під час перепису. Ми можемо безпечно припустити, що багато з українців-католиків подали себе тільки як „католики", і були зареґістровані як римо-католики. Іншим можливим джерелом помилки могли бути це, що деякі вжили терміна „греко-католик", а були через недогляд зареґістровані як греко-православні.

Це зменшення українців-католиків у трьох провінціях на преріях може також бути вияснене відпливом молодих фармерських родин до промислових центрів на сході, з приводу посухи й неврожаю. Ми також мусимо взяти до уваги еміґрування значного числа фахівців до Злучених Держав.

Ми хочемо думати, що втрати в нашій людності є більш сповидні, ніж дійсні. Коли ці числа, що їх виявив перепис населення не є милими, то вони повинні мати добродійний вплив на наше добре самопочуття. Вони не можуть допомогти, але можуть натхнути щирих українців до праці з подвоєною енергією для нашої Церкви і нашої Віри".

* *

Цей витяг з редакційної статті з органу Вінніпеської Архиепархії українців-католиків ми подали тут як один з документів нашого часу, бо він буде одним з замітних причинків до історії українців у Канаді, — він дасть майбутньому історикові відповідь на питання: як офіційні церковні авторитети вияснювали зменшення числа українців-католиків у Канаді.

Розуміється, що „Progress" подав за докази свої власні припущення, але вони не обосновані жодними доказами.

Це питання хвилює нас тут не тому, що зменшилося число **українців-католиків,** а тому, що зменшилося число **українців,** як таких, поминаючи факт їхнього віроісповідання (а воно було католицьке).

Якого б там віроісповідання не було те число українців, що від українства відійшли, то факт залишається фактом, що число українців у Канаді зменшилося, і це не може не турбувати всю українську спільноту, не зважаючи на релігійні різниці.

І саме виходячи з цього становища — із становища соборницького й принципового українського, ми твердили й далі будемо твердити, що число українців серед католиків у Канаді зменшується головно тому, що ці українці були католиками, — католицтво серед українців завжди було, є й буде кладкою переходу на чужий беріг, а вже особливо тоді, коли українці-католики знаходяться серед католицької більшості інших національностей.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Католицька Акція жадає Зах. України для Польщі

Польський тижневик „Czas" (26. 9. 1962) подав на першій сторінці великий звіт із зборів (у вересні ц. р. в Балтиморі, США) організації, яка називається „Zjednoczenie Polskie Rzymsko-Katolickie" (Польське Римо-Католицьке Об'єднання). Ця організація періодично відбуває свої крайові збори в США, що називаються „сейм".

Тут подаємо з вищезгаданого польського тижневика („Час") витяг з інформації про ці збори Польського Римо-Католицького Об'єднання.

„На сеймі Польського Римо-Католицького Об'єднання в ЗДА промовляв конгресмен Клеменс Заблоцький з Мілвокі, Висконсин.

ПРК Об'єднання є могутньою польсько-американською організацією, що нараховує понад четверть мільйона членів.

„Мусимо пам'ятати про границі Польщі — говорив конгр. Заблоцький, далі виявляючи факт, що вже незабаром Сполучені Штати прилюдно висловляться за втриманням західньої границі Польщі".

— **„Мусимо також натискати, щоб Совети опустили східню частину Польщі і звідси така потреба нашої єдності".** (Підкреслення чорним друком належить ред. „Часу").

Далі, „Час" в тій самій статті поінформував:

„На Соймі Польського Римо-Католицького Об'єднання в Балтиморі промовляв брат президента, Роберт Кеннеді, генеральний прокуратор Сполучених Штатів. Він згадав про велику ролю американських поляків у будуванні могутности США. Роберт Кеннеді у своїй промові висловив непохитну віру в те, що дух „свободи й людської гідности в душі поляків защеплений так сильно, що жодному тиранові не вдасться знищити в польському народі любови свободи".

***

Польська політика голосить у світі, що силою Советського Союзу західньо-українські землі забрано від передвоєнної польської держави і проголошено їх споконвічною етнічною невід'ємливою частиною всієї території України; це, кажуть польські політики, було в інтересі червоної Москви. Отже, тому що українці, мовляв, разом з Москвою не вважають ці землі (зах.-українські) польськими, то тим самим українці підтримують тут політику Советського Союзу проти Заходу, отже вони, українці, „советофіли", а то й „советські агенти". А хто з українців щиро бажає стати по стороні Заходу і включитися в спільний фронт проти Москви, отже тим самим стати також в ряди спільного християнського фронту проти безбожних сил, той повинен західньо-українські землі признати „польськими", — цього вимагає спільний західній і християнський фронт.

Таку польську політику проти українців підтримує й Катол. Акція — світова міжнародня організація, керована Ватиканом, що є його політичною зброєю.

Серед наших політиків бракує таких, що готові включитися в цей „спільний християнський фронт" Заходу через зговорення з поляками коштом відписання Польщі західньо-українських земель, і таким чином „змити" з українського народу тавро „попутчиків Москви" — тавро, що ним Католицька Акція клеймує український народ з цих причин, що український народ, по-перше, не хоче піддатися Римові, і по-друге, що він змагається за здобуття собі державницьких форм буття, а проти цього був, є і буде Ватикан.

Міжнародня Католицька Акція складається з різних місцевих віток, що складаються з різних національностей, як: Італійська Католицька Акція, організації Католицької Акції серед українців-католиків (напр., Братство Українців Католиків у Канаді і ін.) і т. д. Серед поляків в Америці однією з віток міжнародньої Католицької Акції є Польське Римо-Католицьке Об'єднання.

Усі ці місцеві галузі світової Католицької Акції підлягають своєму найвищому спільному проводові у Ватикані.

Отже, вищезгадані збори (чи „сейм") Польського Римо-Католицького Об'єднання відбулися з відома й благословення Ватикану, при підтримці світової міжнародньої Католицької Акції. А що на цих зборах Польського Римо-Католицького Об'єднання одним з основних кличів була заява, що західньо-українські землі — це, мовляв, частина „східньої Польщі", і що поляки ніколи не зречуться цих земель, — то й ця політика Католицької Акції серед поляків проводиться, розуміється, з відома й благословення Ватикану і його міжнародньої Католицької Акції.

Час минає, а в україномовній католицькій пресі (вона служить Католицькій Акції) ні від самої тієї преси, ні від конфесійних організацій українців-католиків і досі немає жодної реакції проти проголошування польською віткою міжнародньої Католицької Акції зах.-українських земель „польськими". А вислід такий, що світський ширший патріотичний загал українців греко-католиків навіть не знає, що поза його плечима ватиканські політики спекулюють західньо-українськими землями на користь Польщі, щоб коштом українців осягнути у світі „католицьку єдність".

Як видно, ватиканські політики вважають, що католицька єдність була б ще досконалішою, якщо б українці взагалі перестали існувати, а Україну між собою поділили б Москва й Польща, як це вони досі в ході історії робили завжди, з нашими часами включно.

Польська вітка в інтернаціоналі Католицької Акції безперечно буде відогравати важливу ролю на світовому католицькому Соборі (II Ватиканському), де однією з головних справ має бути справа „єдности" католиків; а тому що „єдність католиків" вимагає також відписання Польщі західньо-українських земель, то не трудно передбачити, до якої пр... водить шкоди у світі проти української справи всі ці, що пропагують серед українців папський II Ватиканський Собор і т.зв. „католицьку єдність" з її претенсіями на одинокий „спільний християнський фронт".

Польська вітка Католицької Акції — треба ще раз ствердити — найперше обороняє інтереси польського народу, а не Ватикану. Німці кажуть, що червона Москва забрала від Німеччини землі над ріками Одрою й Нисою (Найсою) та віддала їх Польщі у своєму, советському, інтересі, щоб ослабити Німеччину, а тим самим і ослабити сили Заходу, і тому-то хто вважає ці землі „польськими", той підтримує політику Советського Союзу проти Заходу.

Не зважаючи на це польська вітка Католицької Акції сміливо, і то проти політичних інтересів Ватикану, проголошує ці землі „польськими", не лякаючись, що Захід назве таку політику Польського Римо-Католицького Об'єднання „советофільською" — політикою на користь Москви.

Поляки тільки там є лояльні до Ватикану, де польський народ має з того користь, а де він користі не має, там польські католики не оглядаються на Ватикан і на опінію світу, їм головне, аби Польщі була користь.

Не-жиди поширюють жидівські погляди, стверджує рабін

Молодий рабін І. Витті недавно прибув з Нью-Йорку до Вінніпегу, щоб тут працювати в ділянці виховування жидівської молоді почерез жидівські національно-релігійні школи.

У своєму інтерв'ю з журналістом Манфредом Єґером із щоденника „Да Виннипеґ Триб'юн" рабін Витті між іншим сказав, що жиди тепер мають вплив на формування світогляду суспільства на Заході таким чином, що жиди пишуть по-англійському (книжки, преса, сценарії для фільмів), а не-жиди підхоплюють ці жидівські думки і ширять їх серед широких мас не-жидів.

„Тепер ми, пишучи по-англійському, можемо давати свій вклад для суспільства Заходу. Не-жиди ж популяризують жидівський спосіб думання", сказав цей рабін подає „The Winnipeg Tribune" (6. 10. 1962).

Виховання жидівської молоді має відбуватися так: „...витворити жида шляхом цілковитого їдіш і гебрейщини вдома, у зв'язку з нашими клясичними й модерними джерелами сіоністського напрямку — цілковито вдома...", сказав рабін Витті, як подає вищезгаданий щоденник.

Цей рабін, звичайно, говорить також про широку систему жидівського шкільництва, але, як було тут сказано, головним вихованням жидівської молоді він уважає жидівський дім (родину).

УРИВКИ
Чартеру Фундації ім Тараса Шевченка

(Пояснення в дужках)

(Чартер Шевченківської Фундації складається з 21 уступів. Він був у всіх точках широко продискутований спеціяльною Комісією і опісля однодушно прийнятий Президією КУК. Тепер він є в парляменті в Оттаві де наступить його леґалізація підчас біжучої сесії. Повний текст Чартеру буде заподаний до публичного відома негайно по його леґалізації в парляменті.

Деякі істотні точки того Чартеру подаємо тут в перекладі з англійської на українську мову.)

т. 3. Осідок головного уряду Фундації — місто Вінніпеґ, Провінція Манітоба, або в тому місті, що його може вибрати Фундація ім. Тараса Шевченка.

т. 4. Завдання Фундації:

(а) Приймати пожертви, вкладки і записи та інвестувати їх згідно з постановами Чартеру.

(б) Розділювати дохід з інвестицій для поширення і розвитку української культури в Канаді.

(В уст. 1. (б) Чартеру прийнята така дефініція української культури: „Українська Культура в Канаді значить культура українського народу в ділянці літератури, письменства, мистецтва і науки).

(г) Фундація буде ведена Дирекцією з 7-ох осіб назначених Президією Комітету Українців Канади. Кожний член буде назначений на час 3-ох років з таким застереженням, що перша Дирекція буде назначена, як слідує: Два члени на час одного року, два члени на час двох років, і три члени на час трьох років. Кожний уступаючий член Дирекції може бути знову назначений і задержати свій уряд поки не буде назначений наслідник на його місце.

т. 7. Контрольна Комісія назначена Президією Комітету Українців Канади складається з 5 членів і має обов'язок наглядати над діяльністю Фундації. Кожний член Контрольної Комісії має бути в уряді три роки і після того має право на поновлення назначення з задержанням свого уряду поки не буде назначений його наслідник

т. 8. Першу провізоричну Дирекцію Фундації становлять сімох членів Президії Комітету Українців Канади з тими самими правами, що їх має звичайна Дирекція Фундації. Вона може бути в своїм уряді не більш, як 6 місяців і не є управнена до продовження свого урядування.

т. 10. При кінці кожного фіскального року Дирекція Фундації має розділити поміж організаціями таку частину доходу Фундації, яку вона буде вважати відповідною для поступу і розвитку української культури в Канаді з виразним розумінням, що кожна організація, яка одержує приділ з того доходу не може вживати будьякої частини з того приділу на свою адміністрацію, або оперативні чи організаційні видатки,

т. 11. Дирекція Фундації має щонайменше один раз в рік всі приходи і розходи Фундації та окремі пожертви на Фундацію представити контролі чартерованого авдитора а фінансовий звіт авдитора і його заяву має проголосити до публичного відома в такій публікації, яку вона для тої цілі вибере. Одночасно Дирекція Фундації має проголошувати імена і адреси всіх жертводавців від початку заснування Фундації до кінця того фіскального року, що був перед тою публікацією.

т. 21. Праця Фундації простягається на цілу Канаду.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя

Від. Ред. В. — Повний текст Чартеру Шевченківської Фундації нам не відомий; він ще не був проголошений. Його продискутувала тільки спеціяльна Комісія і затвердила Президія КУК, отже повний зміст Чартеру відомий тільки невеликій групі людей.

Президія КУК повідомила, що вона проголосить повний зміст Чартеру тільки тоді, коли він буде узаконнений парляментом Канади.

У зв'язку з цим — у справі формальній — слід завважити, що якби українську спільноту було познайомлено з повним змістом проєкту Чартеру ще перед його затвердженням парляментом в Оттаві, то справа на цьому також, мабуть, нічого не втратила б.

Друге завваження — також у справі формальній — таке: хоч фактом є, що не КУК є частиною Шевченківської Фундації, а навпаки Шевч. Фундація є частиною КУК-а, то все ж таки в цій справі є деякі неясності основного характеру, напр., КУК є організацією незаінкорпорованою, отже тим самим він, так би мовити, не запроєктований „на вічність"; натомість Шевченківська Фундація (заінкорпорована частина незаінкорпорованого КУК-у, як цілості) самим фактом свого заінкорпорування запроєктована „на вічність". Звідси питання: якою була б юрисдикція Шевч. Фундації (кому вона підлягала б?), якщо б КУК перестав існувати?

ЗАПРОШЕННЯ

Маємо шану запросити Вас до участи в Першій Крайовій Конференції, що відбудеться в Вінніпезі в суботу і неділю 27 і 28 жовтня, 1962, в новонабутім Домі КУК, вулиця 456 Мейн.

Конференція має розглянути найбільш актуальні питання, які дотикають українців Канади в ділянках Державного Шкільництва, Університетів і Рідної Школи, зокрема: — Проблему введення і управнень української мови в державних школах;

— Матрикуляційне управнення для української мови при вступі студентів на університет;

— Знесення катеґоризації мов в канадійських університетах і признання українській мові повного кредиту на рівні з французькою, німецькою і російською, чи латинською мовами;

— Справа підручників для навчання української мови;

— Методика навчання;

— Рідна Школа та її проблеми;

— Ко-ординація шкільних справ на базі КУК

Це запрошення просимо потрактувати як перший сиґнал, що б приготовлятися до участи в Конференції. На днях точно опрацьована програма появиться у всій українській пресі.

Знижка коштів переїзду залізницею запевнена на $\frac{1}{4}$, цебто кожний делеґат зможе поворотну дорогу відбути за половину нормальної ціни.

Відділи КУК повинні обов'язково назначити на Першу Крайову Шкільну Конференцію делеґатів з поміж місцевих педаґоґів та громадян особливо зацікавлених і опитних в шкільних справах та евентуально допомогти їм оплатити кошти дороги.

Перша Крайова Шкільна Конференція повинна причинитися до розв'язки всіх тих проблем, які покищо були в нас здебільша в сфері дискусій. Це буде спроба остаточно упорядкувати шкільні проблеми і тому значення тої Конференції буде велике.

Щиро закликаємо до участи в Першій Крайовій Шкільній Конференції і просимо зацікавити до участи в ній, всіх тих наших Шановних Громадян, які розуміють важливість шкільної справи. В тій цілі залучуємо квестіонар, який просимо після виповнення повернути на нашу адресу.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя

В. І. Сарчук	**В. Кохан**
Голова Шкільної	Екзекутивний
Екзекутиви	Директор

У МЕЛЬБОРНІ БУДУЮТЬ У. П. ЦЕРКВУ

Будування української православної церкви Св. Покрови в Мельборні в Австралії посувається вперед; як повідомляє квартальник „Наш Голос", уже поставлено стіни і розпочали будувати кришу й бані. Будування її почалося минулого року; це буде церква-пам'ятник у пам'ять поляглим за волю України.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
КАЛЕНДАР
РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3. Найбільша у світі погоня за людиною. — Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совети викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Советського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко: Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, — це матеріяли, які, крім своєї непоминальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, — в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.

Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

ЖОВТЕНЬ-МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У КНИГАРНІ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

АПОЛОГЕТИКА — або Оборона Християнства (на міміографі). 108 стор. $2.00
АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ Й ВІЗИТАЦІЯ — Митрополит Іларіон — 80 стор. 1.00
БУДЬМО ВІРНІ ЗАПОВІТАМ Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого — Єпископ Андрей — укр. і анг. мовами .50
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ — 20-літній Ювілей УГПЦК — 224 стор. Ціна .50
ВЕЛИКОПОСТНІ СЛУЖЕННЯ — видання друге — Митрополит Іларіон — 68 стор. Ціна 1.00
ЖИВЕ СЛОВО — Збірка духовних бесід на церковні свята й різні випадки — Проф. Ів. Власовського — Частина I 1.00
Частина II 1.00
ЖИТТЯ ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА — Прот. В. Кудрик 190 стор. Ціна .50
ІКОНОБОРСТВО — Історично-догматична монографія — Митрополит Іларіон — 240 стор. Ціна 1.00
ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Розділ 7 — Відродження Української Церкви — Митрополит Липківський — Із вступом і замітками — Прот. С. В. Савчука — Брошурована 3.00
В оправі 4.50
ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО СПРАВ УНІЇ. Прот. В. Кудрик — 154 стор. Ціна .50
КНИГА НАШОГО БУТТЯ НА ЧУЖИНІ — Митр. Іларіона. Ціна .50
КНЯЗЬ КОСТЯНТИН ОСТРОЗЬКИЙ — Митр. Іларіон .75
КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЦЕРКВИ — Проф. Д. Дорошенко — 100 стор. — Ціна 1.00
МАЛОВІДОМЕ — з історії уніятської Церкви Прот. В. Кудрик. Том. I — 254 стор .75
Том II — 286 стор. Ціна .75
Том III — 252 стор. Ціна .75
Том IV — стор. 265. Ціна .75
МЕЛХИСЕДЕК ЗНАЧКО-ЯВОРСЬКИЙ — о. В. Кудрик. 220 стор. Ціна .75
МУЖ ІДЕЇ І ПРАЦІ — в 50-ліття громадсько-журналістичної та церковної праці о. В. Кудрика 1.00
НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Ів. Власовський — Том I — стор. 294, брошурований 7.00
Том II — стор. 398, брошурований 7.00
Том III — стор. 390, брошурований 7.00
Том IV — стор. 384, брошурований 8.00
НАУКА ПРО СВЯТУ ЛІТУРГІЮ — Ухвалена Всеукраїнськими Церковними Соборами 1629 і 1640 років — переклав і до друку виготовив Митрополит Іларіон .70
НАША УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон — 424 стор. 2.00
ОБОЖЕННЯ ЛЮДИНИ — ціль людського життя — Митр. Іларіон — 96 стор. .25
ОСНОВНІ ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ — Прот. С. В. Савчук .25
ПОДІЛ ЄДИНОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ — Канонічна монографія — Митр. Іларіон — 384 стор. Ціна 1.50
ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН св. Андрея Критського — 68 стор. Ціна 1.00
ПОЛЬЩА І БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ — А. Соколів .25
ПОМЯНИК ПОМЕРШИХ, для родини, 28 сторін. Ціна .50
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — послання східніх патріярхів — Митр. Іларіон — 200 стор. .50
ПРЕПОДОБНИЙ ЙОВ ПОЧАЇВСЬКИЙ — Митр. Іларіон — стор. 64 Ціна .25
ПРОБЛЕМА ПРАВОСЛАВНОЇ ЄДНОСТИ — о. С. В. Савчук, двома мовами — українською і англійською .25
ПРОПОВІДІ на неділі і свята року — Прот. М. Угорчак 4.00
ПРОТОКОЛ ОДИНАДЦЯТОГО СОБОРУ УГПЦК — 1955 — 136 стор. 2.00
ПРОТОКОЛ СЬОМОГО СОБОРУ УГПЦК — 1935 — 90 стор. .50
ПРОТОКОЛ НАДЗВИЧАЙНОГО СОБОРУ УГПЦК — 1951 — 102 стор. .50
РІДНА НИВА — Календар — на рік 1963 .50
РЕФЕРАТИ — виголошені на Духовних Конференціях — 69 стор. 1.00
РОЗП'ЯТИЙ МАЗЕПА — Митр. Іларіон .75
СВЯТА ПОЧАЇВСЬКА ЛАВРА — Митр. Іларіон 4.00
СВ. ДМИТРО ТУПТАЛО — Митр. Іларіон 1.00
СЛОВНИК ШЕВЧЕНКОВОЇ МОВИ — Митр. Іларіон 2.00
СТАТУТ І ПРАВИЛА УГПЦК — 77 стор. .50
ТАЇНСТВО ХРЕЩЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митр. Іларіон — 128 стор. .30
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА за Богдана Хмельницького — Митр. Іларіон — 180 стор. .75
УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ЗА ЧАС РУЇНИ — (1657—1687) — Митр. Іларіон — 564 стор. 4.00
ЦЕРКОВНІ КАНОНИ В ТЕОРІЇ Й ПРАКТИЦІ — Прот. С. В. Савчук .50
ЦЕРКОВНІ ПІСНІ для акалемій — на нотах. Прот. В. Слюзар. 13 ст. 1.00
ЧАРТЕР І СТАТУТ УГПЦК 40 стор. .50
ЧЛЕНСЬКА КНИЖЕЧКА — для вписування Церковної членської вкладки .15
ЧУЖА РУКА — або хто нас руйнує (про унію) — Прот. В. Кудрик. 208 стор. .50
ЩО ПРИНЕСЛА УКРАЇНІ УНІЯ — д-р В. Антонович. 110 стор. .50
ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ІМ. П. МОГИЛИ В САСКАТУНІ — 429 стор. Брошурована 3.00
ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко .75
ЯК ПРАВИТИ СВ. ЛІТУРГІЮ — Митр. Іларіон — 48 стор. 2.00

БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна $5.00
ДОДАТОК ДО СЛУЖЕБНИКА — Прокимени, Алилуя та Величання — 36 стор. Ціна .25
ЦЯКІВСЬКІ НОТИ — Збірник Церковного Співу на Нотах — (на мімiографі) 75 стор. Ціна 3.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 7.50
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 2.75
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. Ціна 8.00
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотній оправі. Ціна 6.50
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.00
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.25
МОЛИТОВНИК „Віра" — двома мовами; українською і англійською, в полотняній чорній оправі 2.00
в білій оправі 2.25
ОКТОЇХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси, на нотах — Прот. В. Кудрик — 21 стор. Ціна 1.00
СЛУЖЕБНИК — видання УАПЦ на еміграції — 189 стор. Ціна 3.00
ТРЕБНИК — Частина I, в чорній оправі з золотими тисками. 340 стор. Ціна 6.50
Брошурований Ціна 5.00
Частина II — в оправі, ціна 6.50
ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА — Ціна 1.00

КНИЖКИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

FAITH — Ukrainian-English Prayer Book — black cloth bound 2.00
— white cloth bound 2.25
FAITH OF OUR FATHERS — The Eastern Orthodox Religion by the Rev. Leonid Soroka, Dean UMW and Stan W. Carlson — 160 pages 3.00
THE GREAT PRINCE ST VLADIMIR — also My Church and My Faith — by Rev. Nicolas Fedorovich .50
LET US BE TRUE to the Testament of Prince Volodymyr The Great by Bishop Andrew .25
THE ORTHODOX COMPANION — by Rev. David F. Abramtsov — 238 pages 2.50
OUTLINE HISTORY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH by Iwan Wlasowsky — Cloth Bound 8.50
Paper Bound 7.00
THE PROBLEM OF ORTHODOX UNITY by Very Rev. S. W. Sawchuk, B.A., D.D .25
RAVENING WOLVES by Monica Farrell — 64 pages .60
SACRAMENT OF HOLY BAPTISM by Rev. N. Fedorovich .05
SONS OF THE SOIL — by Illa Kiriak — 303 pages 4.50
THE RUDDER — by D. Cummings 12.00
THIRTY YEARS A WATCH TOWER — William J. Schenell 3.00
TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY — by Savella Stechishin 5.50
UKRAINIANS AND THEIR CHURCH by Very Rev. Peter Bilon — Translated from the Ukrainian by Rev. S. P. Symchych .75
UKRAINIAN CHRISTIAN NAMES — compiled by Roma Z. Gauk, edited by Dr. Y. Slavutych 1.00
UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES—Published by Ukrainian Women's Association of Canada 4.00
WHY LEARN UKRAINIAN? by Geo W. Simpson, Ph.D., D.C.L., F.R.S.C. Professor Emeritus of the University of Saskatchewan .25

Замовлення й гроші слати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

З відвідин Архиеп. Рамзея в СССР

АРХИЄП. РАМЗЕЙ І ПАТР. ОЛЕКСІЙ ВІРЯТЬ У ВЗАЄМНЕ ЗБЛИЖЕННЯ

Американський сирійський православний церковний журнал „The Word" (вересень 1962 р.) опублікував ось ці моменти з розмови Архиепископа Кентерберійського д-ра Рамзея — Первоієрарха Англіканської Церкви, з Патріярхом Московським Олексієм під час цьогорічних відвідин Архиеп. Рамзея в Москві:

„Москва (РНС). — Д-р Артур Майкел Рамзей — Архиепископ Кентерберійський, і Патріярх Олексій, голова Російської Православної Церкви, висловили тут надію, що їхні Церкви наближаться одна до одної.

Д-р Рамзей побувавши чотири дні у відвідинах у Патріярха Олексія, розмовляв із своїм господарем у його палаті. Учасниками цієї конференції були офіційні представники Англіканської і Російської Церков та советські кореспонденти для Заходу.

„Це воля Господа нашого Ісуса Христа", заявив д-р Рамзей, говорячи про поєднання цих обидвох Церков.

Патріярх Олексій потакнув, додавши: „Я дуже бажав би, щоб це питання було розв'язане ще за мого життя. Мені залишається вже небагато часу". Цьому Патріярхові 85 років.

Обидва ієрархи погодилися на цій точці, що тривке зговорення у справі поєднання мусить бути осягнене ще перед черговою Ламбетською Конференцією, що відбудеться 1968 року. Ламбетська Конференція, якої Архиепископ Кентерберійський є предсідником, це світовий збір англіканських епископів, які сходяться що 10 років. Це засідання відбувається в Ламбетській палаті в Лондоні"..

Від Ред. В. Тут мова не про об'єднання (англ. union), а тільки про поєднання (англ. unity), цебто про дружні взаємовідносини. Очевидно, Архиеп. Рамзей починав із заходів до поєднання, маючи дальшою метою справу об'єднання цих обидвох Церков.

Поєднання — це співпраця не на богословській (теологічній) основі, а тільки суспільні й політичні зв'язки. Кому но-большевицька влада СССР, яка в політичному відношенні нав'язує свою волю Московському Патріярхові, напевно дасть йому дозвіл (а може навіть присилувати) нав'язати „поєднання" з Англіканською Церквою, якщо цій владі це буде вигідним.

ВИБУХИ БОМБ У ВАТИКАНІ І В ПАЛАТІ КАРДИНАЛА В НЬЮ-ЙОРКУ

У базиліці Св. Петра у Ватикані 22 вересня ц. р. вибухла бомба, тому що в цій базиліці тоді нікого не було, отже не було жертв її розриву.

6-го жовтня ранесенько вибухла бомба в горницях служниць у палаті кардинала Френсиса Спеллмена. Жертв у людях також не було.

В обох випадках бомби були саморобні і слабенької сили, отже вони не заподіяли жодних помітніших шкод у будинках.

У Ватикані кажуть, що бомбу в базиліці Св. Петра хтось підложив на знак ворожості до II Ватиканського Собору, що почався 11-го жовтня.

Ватикан надав відповідного розголосу обидвом цим випадкам, але інформації поза Катол. Церквою повідомили про це коротенько й без коментарів. І далі залишається питання: хто підложив ці нешкідливі бомби, щоб виконати подвійно корисну для Ватикану роботу, — бо таким чином, по-перше, Ватикан каже, що католицьких провідників переслідують, а по-друге, Ватикан таким чином намагається зосередити на собі увагу світу.

АТЕЇСТИЧНІ ЗБОРИ ЗБОЙКОТОВАНІ

Протирелігійні збори в Новому Селі під Києвом не відбулися тому, що не було слухачів, — усі вони були тоді в церкві, а з ними й сам секретар комсомолу (Комуніст. союз молоді), — тривожно й погрозливо алярмує советська преса.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАТІВКИ (ПЛАСТИНКИ, РЕКОРДИ)

Святої Літургії

в виконанні Хору Української Православної Катедри Св. Володимира
Священнослужителі: о. Прот. Петро Самець і о. Прот. Д. Фотій

Хор Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонто з диригентом Юрієм Головком.

ЛІТУРГІЯ НА ДВОХ ДОВГОГРАЛЬНИХ ПЛАТІВКАХ — ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ $9.50

Для книгарень по гуртових цінах.
Замовлення на платівки і гроші висилати на вищеподану адресу.

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

„...і довготерпеливістю Господа нашого вважайте спасіння, — так і возлюблений брат наш Павло — по даній йому премудрості — написав вам, як він говорить про це і в усіх посланнях, в яких є дещо таке, що трудно зрозуміти, що невіжі й неутверджені — на свою власну загибіль — перекручують, як і інші Писання. Отож, ви, мої возлюблені, будучи попереджені (про це), бережіться, щоб вам не попасти в заблудження беззаконників і не відпасти від свого утвердження" (11 Петра III. 15-18).

Цебто, Ап. Петро не тільки не заперечув Ап. Павлові, який осудив його у своїх Писаннях, а навпаки: він, Ап. Петра, визнає Писання Ап. Павла правильними, згідними з правдою, написаними з даною Богом Ап. Павлові мудрістю; а це також значить, що Ап. Петро стверджує, що Ап. Павло написав про нього правду тоді, як осуджував його. Признавши, що Ап. Павло писав правду про нього, коли осуджував його, Ап. Петро, послідовно, не мав причини ображуватися на Ап. Павла, отже він і надалі вважає його своїм возлюбленим братом.

Це доказ, що між Апп. Петром і Павлом не було жодної ворожнечі: між Апостолами Христовими взагалі не було й бути не могло ворожнечі, — між ними була взаємна любов і взаємне повчання одним одного, коли була потреба; при цьому вони один одному виправляли помилки, коли вони в котрого з них були, і осуджували ці помилки та всякі свідомі чи несвідомі відхилення від правди Євангелії. І так Ап. Павло наставляв на правдиву дорогу Ап. Петра, коли виявилася потреба цього.

Новий Заповіт ясно говорить, що Ап. Петро визнав Писання Ап. Павла і ствердив, що вони написані під надхненням даної йому Богом Мудрості, і Ап. Петро взяв собі Писання Ап. Павла за авторитет для своїх Писань. Католицька Церква, вважаючи Ап. Петра своїм „першим папою", послідовно повинна сказати, що Ап. Петро „канонізував" Писання Ап. Павла. Коли так, то чому ж тоді Католицька Церква на Тридентському Соборі (8-го квітня 1546 р.), на якому були 43 католицькі єпископи, поставила під дискусію справу Писань Ап. Павла, і нарешті вона там рішилася таки визнати його Писання канонічними, вважаючи це, очевидно, п е р ш о ю к а н о н і з а ц і є ю Писань Ап. Павла. А тим самим Католицька Церква, послідовно, не визнала того факту, що Ап. Петро вже визнав був Писання Ап. Павла канонічними, цебто, Католицька Церква тим самим не признала Ап. Петрові права вирішувати питання про канонічність чи неканонічність писань інших Апостолів. Кажучи загально й принципово, Католицька Церква на Тридентському Соборі зайняла таке становище, з якого виходять, що не Апостоли самі канонізували свої Питання, а тільки Католицька Церква це зробила; а коли Католицька Церква вважає себе правосильною вирішувати про канонічність чи неканонічність учення Апостолів, то тим самим вона вважає себе правосильною або легалізувати Писання Апостолів, або заборонити їх. Питання: на якій основі Римська Церква може вважатися християнською, коли вона застерігає собі право дозволяти, або забороняти Св. Письмо — науку Христа?

У Св. Письмі „ні одна книга, ні один розділ не може бути канонічним без папського признання", — так постановив папа Григорій VII, як це підкреслює відомий історик і католицький богослов кардинал Бароніюс.*)

Про цю саму претенсію Католицької Церкви на цей же її авторитет це саме пишуть і інші католицькі Богослови. І так, Фігіюс каже: „Церква (Римська) має власть надати канонічний авторитет книжкам, які перед тим не мали такого авторитету, і хоч би навіть вони не дістали такого авторитету від їхнього автора".**)

Степлетон інформує: „Якщо б Римська Церква вважала відповідним признати твори Гермаса (Пастуха) або „Апостольські Постанови" канонічними, то вона поставила б їх нарівні з Книгами Біблійними, з Новим Заповітом".***)

Теолог проф. Перроне повчає, що „Римська Церква, будучи Матірною Церквою і Панею над Церквами, має право у с т а н о в л я т и к а н о н і ч н і с т ь Св. Письма".[1])

*) Baronius, Annal. Eccl. XI., 632. Ad A. D. 1076.

**) Figius, Hierarch. III. 3.

***) Stapleton, Reflect. Controv. 5., qu 2, art. 4. Controv. 5. L I 6. 9., C. 14.

[1]) Перроне, „Теологічні лектури" (Париж 1842) II., 1051—1052.

(Далі буде)

Ще про Хмельник

Президент Ізраїля висловив „велике зацікавлення" подвигом о. д-ра В. Клодницького

Жидівська організація боротьби з антисемітизмом Anti-Defamation League в Америці цього року нагородила українського православного священика (йому 70 років) з Нюарк, ЗДА, грамотою „Торч оф Либерті" („Смолоскип Свободи") за те, що, як сказано було в пресі Анти-Дефамейшон Ліґ, о. д-р Володимир Клодницький, коли був майором армії Української Держави 1919 року, врятував жидів містечка Хмельника в Галичині від погрому, який хотіли вчинити навколишні українські селяни.

Ширше про цю справу було сказано (на основі жидівської преси в ЗДА) у „Віснику" за 1-го липня 1962 р. у статті „Два обличчя справи Хмельника". У вищезгаданій статті „Вісник" з признанням висловився про отця доктора Володимира Клодницького, який, бувши офіцером української армії, по-лицарському виступав на захист усіх безборонних людей, отже також і в обороні мирного жидівського населення. „Вісник" також підкреслив і ці слова самого о. д-ра Клодницького, який заявив у цій справі коротко, що він, ставши на захист жидівського населення Хмельника, „виконував свій обов'язок офіцера" української армії, — отже у зв'язку з цією заявою „Вісник" послідовно звернув був увагу на цей факт, що тут так само належиться признання й воякам української армії і урядові Української Держави того часу, який давав своїй армії наказ ставати в обороні всіх безборонних, а зокрема й жидів. Хоч, щоправда Анти-Дефамейшон Ліґ у цій справі взагалі не згадує уряду Української Держави.

Вияснюючи, чому українські селяни хотіли вчинити протижидівський погром у містечку Хмельнику, часопис „The Jewish News" (ЗДА) за 24-го серпня 1962 р. інформує:

„The crisis began when the only daughter of a Jewish merchant living in a small village outside Chmelnyk eloped with a Christian peasant and converted to Christianity. The young couple took some property and jewelry from her father. The girl's father, incensed and embittered, set fire to the straw-thatched house of his son-in-law. The wind carried sparks to other houses, and the entire village was burned to the ground. This disaster took place on the eve of Maj. Klodnycky's arrival and the peasants were preparing for a pogrom against the Chmelnyk Jews.

Maj. Klodnycky ordered his soldiers to ride, fully armed, through the streets. He then addressed the population

In part he said, "My men and I have been summoned by the Ukraine government to help you build your homes, and your state. We are building a nation, my brothers. How can you think of sprinkling the foundation of our nation with blood? There must be law and order in our nation. To take the law into your own hands to settle real or imagined grievances, is sinful..." The peasants put away their weapons and returned home."

„Вісник" завжди осуджував і осуджує всякі погроми, але при тому „Вісник" є за правдою і справедливістю завжди і всюди — щоб правда і справедливість були неподільними, абсолютними, універсальними, і щоб основані на правді і справедливості закони держави, а не погроми-самосуди, вирішували про вину й кару.

У зв'язку з вищесказаним, „Вісник" у статті „Два обличчя справи Хмельника" звернув увагу на цей факт, що нетолерація почалася з боку того ж жида з Хмельника, який підпалив хату українця-християнина тільки з жидівсько національно-релігійного фанатизму, тому, що дочка того жида вийшла замуж за українця-християнина і стала християнкою. З підпаленої жидом-фанатиком хати вогонь перекинувся на інші хати, і згоріло все село...

„Вісник" зайняв був таке становище, що за вину того жида не могло відповідати все жидівське населення Хмельника, отже „Вісник" тим став проти евентуального погрому-самосуду на всіх жидах Хмельника; натомість „Вісник" звернув увагу на факт, що цей один жид-підпалювач допустився великого кримінального злочину (хоч і з мотивів національно-релігійного фанатизму), бо він залишив без даху над головою всіх жителів села, отже він повинен був бути відповідальним за цю справу перед судом Української Держави. Однак ніхто з органів Укр. Держави його не арештував (може тому, що жиди проголосили б це „антисемітизмом"). А втім, це вже справа тодішнього українського уряду...

Але „Вісник" уважав був потрібним підкреслити цей факт, що вже хоч би моральним обов'язком жидів з Хмельника було відбудувати спалене село, — однак вони цього не зробили, — отже тому ніде про це не згадується в жидівській пресі. Коли йдеться про матеріяльну сторону, то вищезгаданий жидівський часопис в ЗДА „The Jewish News" (24. 8. 1962) пише тільки ось що:

"In appreciation, a delegation of the Je-

До справи освячення пам'ятника Т. Шевченкові

Коли в минулому (1961) році Президія Комітету Українців Канади в ході відкриття пам'ятника Т. Шевченкові відмовилася внести церковно-релігійний елемент, то серед українського громадянства зразу ж пішли чутки, що це було ділом католицьких керівників. Щоправда, було питання, чи керівники із світських сфер („Світський Апостолят"), діяли тут на власну руку, чи одержали спеціяльні інструкції від своїх церковних властей. При чому у зв'язку з тим неодноразово згадувалось ім'я одного з католицьких ієрархів-українців у Канаді.

Але ось у серпні 1961 року Президія Комітету Українців Канади „паче чаяния" опублікувала циклостилево своє „ВИЯСНЕННЯ", в якому було сказано, що при відкритті пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі (1961 р.) цього пам'ятника не освячено і взагалі виключено всякий релігійний мотив із свята відкриття „в порозумінні з Перво-Єрархами Українських Церков". Іншими словами кажучи, Президія КУК недвозначно заявила, що „Перво-Єрархи Українських Церков" у Канаді (а під терміном „Перво-Єрархи Укр. Церков" Президія КУК мала на увазі Вінніпезького католицького Митрополита Максима Германюка і Митрополита Гр.-Православної Церкви в Канаді Владику Іларіона).

До речі, Президія КУК неправильно зарахувала Митр. Германюка до „Перво-Єрархів Українських Церков"; по-перше, для всіх католиків світу існує тільки одна на світі Церква, а це є Католицька Церква, або інакше — Римська Церква, спільна для всіх національностей, а це ясамосіб значить, що в Католицькій Церкві не існує б а г а т о різних Католицьких Церков, як: „Римська Кат. Церква", „Турецька Католицька Церква", „Українська Католицька Церква" і т. д., а існує лише о д н а, світова Католицька Церква. По-друге, Первоієрарх — це Найвищий Ієрарх даної Церкви, а таким для всіх католиків на світі є папа. Отож, так само й для українців-католиків Первоієрархом є папа, а не жоден з католицьких єпископів-українців.

Ця справа така проста, як „два рази два — чотири", — то ж політикам з Католицької Акції для пропаганди серед українців не вдасться тут провести оману вигравванням на патріотичних почуттях — що, мовляв, в українців-католиків начебто „також є своя Українська (Катол.) Церква і Первоієрарх-українець".

Повертаючись до того нібито „порозуміння" Централі КУК з „Перво-Єрархами Українських Церков", це є з Митр. Максимом Германюком і Митр. Іларіоном 1961 року, як про це у своїй заяві говорила Президія КУК, — ставимо питання: що якраз мала на увазі Президія КУК під терміном „порозуміння"? З цим першим питанням пов'язується друге: від кого вийшла ініціятива зробити таке „порозуміння", щоб із свята відслонення пам'ятника Шевченкові виключити церковно-релігійний мотив? Чи та ініціятива вийшла від Президії КУК? Чи від тих обидвох „Перво-Єрархів Українських Церков" (Митр. Максима Германюка й Митр. Іларіона)? Чи лише від одного з тих останніх? Згадане „ВИЯСНЕННЯ" Президії КУК з 1961 р. не дає відповіді на ці питання, — а відповідь тут таки необхідна.

Але ось згодом відповідь на ці питання таки появилися, — появилися силою логіки фактів життя. І сповнилося — „немає нічого тайного, що б не стало явним".

Бо оце, після появи того „ВИЯСНЕННЯ" Президії КУК у пресі, 1961 р., Митрополит Іларіон своїм спростуванням у пресі 1961 р. подав до прилюдного відома, що між ним і Президією КУК не було такого „порозумінц", внаслідок якого пам'ятник Шевченкові в процесі відкриття його мав би бути неосвяченим та із свята відкриття його мав би бути виключений всякий церковно-релігійний мотив; навпаки, Митр. Іларіон заявив, що він був і далі є за тим, щоб згадане свято (відкриття пам'ятника Шевченкові) супроводилося також і церковно-релігійними діями біля цього пам'ятника

Після того, коли Митр. Іларіон оприлюднив своє вищезгадане спростування, то з боку Президії КУК жодного дальшого виясненя вже не було. Але в згадуваному тут „ВИЯСНЕННІ" Президії КУК одне залишаєтьсц правдивим, а саме — що Президія КУК (чи, точніше, її католицька більшість і обов'язковий (згідно із статутом КУК) її голова-католик, а також увесь канцелярський адміністративний персонал КУК, що є виключно католицьким) „в порозумінні" лише одним з „Перво-Єрархів Українських Церков", а саме — лише в „порозумінні" з католиком Митрополитом Максимом Германюком не допустила церковно-релігійного моменту під час відкриття пам'ятника Шевченкові, а це тому, що Шевченко — православний.

І, чергово, знову ж таки питання: поскільки з „ВИЯСНЕННЯ" Президії КУК стає ясно, що Президія КУК діяла тут у „порозумінні" з Митр. Максимом Германюком, то від кого вийшла і н і ц і я т и в а саме такого „порозуміння": чи від Президії КУК, чи від Митр. Максима Германюка?

Конкретної відповіді на вищепоставлене запитання, офіційної відповілі чорне по білому — досі не було.

Але, коли йдеться про ту і н і ц і я т и в у, то в даному випадку саме собою виринає питання: чи в релігійних справах (коли йдеться про вчення Церкви) вирішує світський загал, чи духовний авторитет? Розуміється, що — духовний авторитет! Послідовно, в даному випадку до Митр. Германюка (чи іншого катол. ієрарха) належить власть повчити світських католиків (включно з тими, що є в проводі КУК), що вчення Катол. Церкви забороняє католикам співдіяти в церковно-релігійних обрядах, пов'язаних з некатоликом, — а Шевченко ж не католик!

Отже, під тим дипломатичним „порозумінням" у „ВИЯСНЕННІ" Президії КУК треба розуміти, що церковна католицька власть заборонила 1961 р. освятити пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі в процесі відкриття його і взагалі вона заборонила вносити в цю урочистість будь-який церковно-релігійний момент. Очевидно, саме цією католицькою церковною забороною виясню́ється той факт, що Президія КУК 1961 р. намагалася оправдатися перед Централею СУС (Союз Українців Самостійників, яка домагалася освячення пам'ятника), що, мовляв, КУК не може цього зробити через „непоборимі трудноші, яких КУК не може змінити". Ці „непоборимі трудноші" — це католицька церковна заборона, і КУК „не міг змінити" її.

Ів. Дрель.

(Далі буде)

З переслід. релігії

Нові „громадянські свята" в СССР

У „Віснику (1. 10. 1962) було на основі советських газет ширше поінформовано про це, що советська влада свою програму переслідування релігії доповнила новою методою, саме — вона намагається на місце церковних свят завести свої атеїстичні „громадянські свята", як: урочистість з нагоди народження дитини („звіздини"), акт одруження в ЗАХС-і і т. д.

У вересні р. р. советська газета „Партийная жизнь" запропонувала, в програмі цієї нової методи, доповнити „громадянські свята" ще такими „святами": „свято покликання до війська", а як одне з „родинних свят" — отримання дозволу виїзду із СССР за кордон.

ТЕРЕСА НОЙМАН ПОМЕРЛА

Найбільш відома за наших часів стигматичка, Тереса Нойман, (у містечку Коннерсройт, Зах. Німеччина) упокоїлася ц. р. саме другого дня після катол. свята Стигматів Св. Франціска Ассизького. Їй було 64 роки життя.

Почавши з 1926 року, в кожну Велику П'ятницю на її руках і ногах виступали такі рани, як були в Ісуса Христа, і їх називають словом „стигми", а таку людину — стигматиком, стигматичкою

Католицька Церква досі ще ніколи офіційно (у формі церковного вчення) не висказала своєї думки про цього роду рани, але в практиці вона прихильно до цього відноситься. Папа Пій XI 1928 р. прислав Гересі Нойман своє власноручне письмо з благословенням, а папа Пій XII 1955 року прислав їй часточку Правдивого Хреста.

Сповідником Тереси Нойман був катол. священик Йосиф Набер, який розповів історію її життя, і йому тепер 92 роки.

ЗАСУДИЛИ ВЧИТЕЛЬОК ЗА ПОБИТТЯ УЧНЯ

У Гейґерставн, Мд., 5-го жовтня суддя Д. Кеннет засудив двох учительок церковної школи, 19-літню Ненсі Ґреґорі і 31-літню Сару Гавз, за побиття 22 червня 8-літнього учня цієї школи Еллена Маршала Рока.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

Президент Ізраїля висловив „велике зацікавлення"...

(Закінчення з 8-ї стор.)

wish community, headed by Chief Rabbi Shalula Ben Joseph Leir offered Maj. Klodnycky 200,000 rubles. Maj. Klodnycky refused this as a personal gift, but, according to Lichten, **the funds marked the beginning of a friendly alliance between the Jews and the army in efforts to help the town overcome disease and hunger.**

Rabbi Leir later presented the major with a letter addressed to the rabbis of all Jewish communities. It appealed to them to "recognize and aid" Maj. Klodnycky.

Rabbi Leir's letter continued, "During the years he spent in Chmelnyk he showed admirable talent in the field of administration. With great skill he organized hispitals, homes for the aged, took care of the poor and provided bread and firewood for them. He participated in all administrative meetings, civic and Jewish... Therefore I appeal to the rabbis of all Jewish communities and to the people in authority in Israel to help Vladimir Klodnycky in every way in case he finds himself in need of engaging in military or civic career."

The ADL tribute, wrote Dr. Lichten, was a fitting reply to a request to honor "a friend of Jews and mankind."

Це похвально з боку жидів Хмельника, що вони виявили вдячність майорові (тепер священикові) д-рові Клодницькому, пропонуючи йому грошовий дарунок в сумі 200,000 рублів, але воно гарно тільки під умовою, що цей дарунок мав би бути тільки символом моральної вдячності, а не міряння чеснот грішми. Майор д-р Клодницький, як український лицар-офіцер, розуміється, не прийняв тих грошей, але обернув їх на допомогу хворим і голодним жителям міста Хмельника, заселеного переважно жидами.

А щодо спаленого жидом українського села, то майор д-р Клодницький, як місцевий військовий відпоручник української влади, заявив потерпівшим селянам, що український уряд відбудує їхні хати

Це дуже гарно, по-християнському з боку д-ра Клодницького й українського уряду - так по-християнському, як ще досі ніде й ніколи не бувало, і не відомо, чи буде. Але все ж таки залишається одне й це саме питання, яке „Вісник" уже був у цій справі поставив попередньо: а що в цій справі зробили із свого боку жиди, щоб піти на зустріч спаленому жидом селу? Українським селянам спалили село, і так залишили по ньому руїну з бездомними нужденними масами людей, а тепер тих самих людей у жидівській пресі до того ще й представляється, як темну, погромницьку дику, антисемітську масу.

Цитований тут часопис „The Jewish News" (24.8.1962) поінформував:

"Israeli President Itzhak Ben Zvi has expressed „great interest" in a tribute paid to the Very Rev. Dr. Vladimir Klodnycky, pastor of Newark's Urkainian Orthodox Church of Holy Ascension, by the New Jersey Region of the Anti-Defamation Legue of B'nai B'rith.

Ben Zvi, according to a recent letter, was "impressed" by the report of Dr. Klodnycky's work in saving Jews in the Urkaine in 1919."

Усе це дуже хороше з боку президента Ізраїля і Анти-Дефамейшон Ліґ, коли йдеться специфічно про їхню вдячність для о. д-ра В. Клодницького, на яку він собі заслужив, і яку жиди належно висловили аж по 43-х роках. Але все ж таки як довго світлу постать о. д-ра Клодницького жидівські офіційні чинники показують не як символа й репрезентанта українського народу в його людяному відношенні до жидів, а представляють його (о. д-ра Клодницького) як одного з рідкісних винятків серед українського народу, що його жиди показують „антисемітсько-погромницьким", так довго ця справа залишається полагодженою жидами крайньо однобічно.

ҐОЛЬДБЕРҐ ОЧОЛИВ ВЕРХОВНИЙ СУД АМЕРИКИ

З Верховним Судом Америки цього року пов'язані дві замітні справи: по-перше, Верховний Суд під проводом Фелікса Франкфуртера (жида) заборонив молитви в публичних школах — на цій основі, що в ЗДА, згідно з конституцією, Церква відділена від держави; по-друге, на місце Ф. Франкфуртера, який недавно уступив, Ґольдберґ (жид) назначений головою Верховного Суду Америки.

НАМАГАННЯ УСУНУТИ З БІБЛІЇ АДАМА Й ЕВУ

Сучасний відомий англійський учений, професор університету в Дургем, д-р Браен Папплін, і він же відомий церковний протестантський діяч, створив таку теорію:

„На початку Бог мислив про створення світу. І сказав Бог: „Нехай буде світло, енергія й матерія!" І потім Він сказав, щоб матерія й енергія створили атоми, і щоб атоми сполучилися і зціпеніли в форми пливку й тужаву, і щоб зорі та планети розмножилися в мільйони. І так сталося".

Д-р Б. Папплін підставляє в Біблію цю свою теорію на місце біблійного оповідання про Адама й Еву. В Англії є вже такі видавці, що прийняли цю теорію д-ра Пампліна, щоб у своєму виданні зміненої Біблії підмінити нею оповідання про Адама й Еву, імена яких вони усувають з Біблії. Інакше кажучи, вони починають творити нову „біблію" — інакшу, ніж досьогочасна; оригінальна.

СЕКТА-ПАРТІЯ „СОКА-ГАККАЙ"

1936 р. в Японії постала секта-партія „Сока-Гаккай", що є політичним рухом, спертим на основі японської релігії (шінтоїзм). Про цю партію-секту є протилежно-суперечні погляди: одні вважають її схожою на комуністичну, а інші — на фашистську. Цей рух в Японії після II світ. війни почав ширитися дуже бистро, і число її послів у парляменті дедалі більшає.

Цей рух настроєний гостро-вороже до християн (дуже нечисленних) в Японії.

СССР ОБМЕЖУЄ ТУРИСТИКУ

Продовж перших шістьох місяців 1961 року в СССР побувало 1700 закордонних туристів, а 1962 року за цей самий час тільки 18 тисяч туристів.

Советська влада знову обмежує в'їзд туристів із закордону, — це відноситься не тільки до СССР, але й до його сателітів, особливо ж щодо Польщі. З усіх країн під контролею червоної Москви ще тільки в Болгарії відносно найширше відкриті двері для закордонних туристів.

Увага! ЕДМОНТОН І ОКОЛИЦІ! Увага!

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ Й ДІТВОРИ В ЕДМОНТОНІ!

У НЕДІЛЮ, **28-го ЖОВТНЯ 1962 Р. Б.** УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА МОЛОДЬ і ДІТВОРА, зорганізовані в НЕДІЛЬНИХ й УКРАЇНСЬКИХ ШКОЛАХ при Українських Церковних Громадах Св. ІВАНА, Св. ІЛЛІ й Св. МИХАЇЛА в місті Едмонтоні влаштовують під ПОЧЕСНИМ ПАТРОНАТОМ ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ, Єпископа Едмонтону й Західньої Канади,

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ Й ДІТВОРИ.

Програма

9:30 год. ранку: Маніфестаційна зустріч з дітворою й молоддю Преосвященнішого Владики Андрея.

10:00 год. ранку: Свята Божественна Літургія в Катедрі Св. Івана Архиерейським Чином, що її відслужить Владика Андрей.

2:30 по полудні: Великий концерт молоді й дітвори під проводом п. Євгена Вавринюка в залі Катедри Св. Івана.

Святковий Комітет під почесним патронатом Преосвященнішого Владики Андрея запрошує українське громадянство міста Едмонтону та околиць взяти численну участь у Святі Молоді й Дітвори.

Святковий Комітет.

ЄПАРХІЯЛЬНА РАДА ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ У.Г.П.Ц. в ЕДМОНТОНІ

Четвертий Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

відбудеться в днях

31-го жовтня (середа)
1-го листопада (четвер)
1962 Р. Б.

в ЗАЛІ КАТЕДРИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ при вул. 10951 - 107.

Єпархіяльний З'їзд почнеться в середу, 31-го жовтня 1962 р. СВЯТОЮ БОЖЕСТВЕННОЮ ЛІТУРГІЄЮ в КАТЕДРІ СВ. ІВАНА.

В Єпархіяльному З'їзді бере участь Всеч. Духовенство Західньої Єпархії й Делегати Церковних Громад.

Одною з найважніших точок Єпархіяльного З'їзду буде справа КАМПАНІЇ НА БУДОВУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ, що її буде реферувати Високопреподобний о. Протопресвітер Д-р С. В. САВЧУК, Голова Президії Консисторії.

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії У. Г. П. Ц.

ІСТОРИК Б. КЕНТРЖИНСЬКИЙ ГОСТЕМ ПАТРІЯРХА АТЕНАҐОРАСА

Як повідомила преса в початках жовтня ц. р., д-р Богдан Кентржинський цього року був прийнятий Константинопольським патріярхом Атенаґорасом І на авдієнції і був також у нього гостем на обіді.

Д-р Б. Кентржинський напередодні II світової війни поїхав у Швецію, де його захопила війна, і там залишився на-постійне. Як історик, він спеціялізується в мазепознавстві. У Швеції є про гетьмана Івана Мазепу чимало досі невідомих документів, і д-р Кентржинський досліджує їх. Останнім часом він відвідав Царгород, щоб досліджувати там історичні пам'ятки про гетьмана І. Мазепу, і при нагоді він відвідав Патріярха.

Д-р Богдан Кентржинський до часу II світової війни жив на Волині, а студіював історію у Варшавському університеті. Там він відзначався живою діяльністю в українських студентських організаціях і в тому також був одним з ініціяторів пляованого видання збірника „Волинський Альманах", серед намічених авторів статтей якого були також о. Прот. магістр Анатоль Дублянський, д-р Юрій Мулик-Луцик, магістр Григорій Самчук — двоюрідний брат письменника Уласа Самчука і ін. — тодішні студенти Варшавського університету, що вже кінчали цю школу. Вибух II Світ. війни перешкодив д-рові Б. Кентржинському здійснити цей почин, і „Вол. Алманах" не появився.

Спеціялізуючись у мазепознавстві, д-р Б. Кентржинський має в цій ділянці показний науково-дослідний дорібок, і він також, як історик, гідно репрезентує українську науку на міжнародньому форумі.

Д-р Кентржинський, як православний, звичайно зокрема зацікавлений також церковним фактором у гетьмана Івана Мазепи, і якщо б він науково висвітлив це питання, то ця його праця була б тепер особливо актуальною.

НАСТУП НА СЕМИНАРІЮ В МІНСЬКУ

Советська газета „Советская Белоруссия" у вересні ц. р. повела один з досі найбільших наступів проти православної духовної семинарії в Мінську (столиця Білорусі).

У цій семинарії є тільки сім студентів-богословів, тому газета каже, що викладачі й студенти — це „нероби", отже семинарію треба закрити.

ВИПРАВЛЕННЯ

В листі пожертв на Пресовий Фонд „Вісника", що появився в ч. за 1-го жовтня ц. р., сказано, що збірка в Коронедо„ Алта, була зроблена з нагоди 70-ліття уродин п. Іллі Дули, а має бути п. Іллі **Худи**, що оцим справляється.

Адміністрація „Вісника".

Окружний З'їзд КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

НА ПІВНІЧНО-ЗАХІДНЮ МАНІТОБУ

при співучасті складових організацій Союзу Українців Самостійників,

відбудеться

в СУБОТУ й НЕДІЛЮ, 20 - 21 ЖОВТНЯ 1962 року, в ДАВФИНІ, Ман.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ:

Субота, 20-го жовтня; о год. 8.30 вечора: ВЕЧІР МОЛОДІ

(а) Концертна програма
(б) Промова п. Григорія Філя з Вінніпеґу, сумівця і студента Манітобського університету, на тему „Студентське життя в системі Університету".
(в) Товариська забава з музикою.
(г) Перекуска.

Неділя, 21-го жовтня:

10.00 год. ранку — Служба Божа в церкві Св. Юрія.
12.00 год. по пол. — Спільний обід в Українськім Народнім Домі, заходами Жіноцтва при Церковній Громаді Св. Юрія.
2.00 год. по пол. — Загальна сесія З'їзду:
(а) Привіти від представників Громад і Організацій.
(б) Концертні точки.
(в) Промови.

Гості промовці. **о. д-р С. В. Савчук, ред. Іван Сирник, Василь Сарчук.**

Проситься всіх прибути масово на З'їзд і своєю участю причинитися до його успіху!

З'ЇЗДОВИЙ КОМІТЕТ:

Свящ. Максим Олесюк, парох Церковної Округи Давфин.
Василь Лазарук, голова Церковної Громади Св. Юрія в Давфині.
Федір Чайковський, голова Українського Православного Товариства в Давфині.
Марія Білоус, голова Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині.
Д-р М. Потоцький, голова Товариства Українців Самостійників, Давфин.
Михайло Моніта, голова Союзу Української Молоді в Давфині.
Рудольф Царук, голова Українського Народнього Дому в Давфині
Свящ. Теодот Глуханюк, парох Церковної Округи Етелберт.
Михайло Камфолія, голова Окружного Комітету Церковної округи Етелберт.
Мільо Топоровський, заступник голови Окружного Комітету Церковної Округи Етелберт.
Олекса Кійко, секретар Окружного Комітету Церковної Округи Етелберт.
Михайліна Козар, голова Союзу Українок Канади ім. Св. Ольги Етелберт.
Володимир Глуханюк, голова Союзу Української Молоді в Етелберт.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ І ХРАМ У ВЕРНОН, Б. К.

Як кожного року, так і цього року вже пару тижнів наперед наша Свято-Успенська Церковна Громада приготовлялася до рокового Свята Храму і тому було запрошено Преосв. Владику Андрея — Єпископа Едмонтону і Західньої Єпархії, як також двох студентів-богословів — Ореста Олекшого з Калмар, Алберта, і Василя Василева (сина нашого отця Настоятеля), який цього літа працював в оселі „Барвінок" в Алберті.

Обидва вони ще парома днями раніше прибули автом (уже новою дорогою — почерез Роджерс—Пес); прибуло багато гостей і з Алберти, — також уже новим шляхом, обминаючи того стомилевого, ненависного „Біґ-Бен".

У суботу 1-го вересня з Владикою приїхали панство Міськові з Едмонтону, як звичайно, прибув і о. Прот Симчич з Ванкувер, що не забуває за Вернон, і час до часу навідується до нас

Приготування до Візитації йшло повністю зорганізовано і кожна ділянка була заступлена особами, які гідно свою працю виконали як у суботу, так і в неділю ранепько.

Неділя, точно година 9.30; п. Кучер заступник голови Громади своїм автом з п. Николайчуком поїхали до п-ва Винничуків по Владику Андрея, що на той час замешкав в їхньому гостинному домі.

Вірні під проводом свого о. Настоятеля Василева й о. Симчича і з обидвома згаданими студентами-богословами вийшли на зустріч дорогому гостеві Владиці. Уже й церковні дзвони обізвалися, даючи знак, що Владика вже зближається, — він близько церкви.

У церковній брамі Владику привітав з хлібом і сіллю голова і диригент Громади п. Павло Малиш, а маленька школярка Маруся Висота щирими словами привітала Владику від дітей Недільної Школи і вручила йому від наших наймолодших китицю квітів.

Богослуження відбувалося при переповненій церкві, в гості були майже з усієї Канади, — почавши з Торонта, а на Ванкувері скінчивши.

Під час Малого Входу відбулася ще додаткова урочистість, а саме: наші організації, довідавшись, що нашого о. Настоятеля, Протоерея Василева, вищі церковні власті цього року за його ревну працю нагородили Золотим Хрестом з Оздобами, то вони з цієї нагоди почерез церковний склад у Вінніпезі замовили такого Хреста, що якраз одержали з Греції, а Владика Андрей посвятив його та з відповідним словом своечасно вручив отцю Парохові.

Св. Апостола прекрасно прочитали обидва студенти-богослови посеред церкви — один з Успіння Божої Матері, а другий — припадаючого на ту неділю.

Святу Євангелію читав о. Прот. Симчич, а Преосв. Владика Андрей виголосив глибоко-релігійну й повчальну проповідь. Відслужено також Поминальну Заупокійну Літію по бувшому нашому парохові о. Протоереєві Мельничукові, в присутності його дорогої дружини — добродійки Мельничук, що на той раз так само була у Вернон.

При кінці відбувся обхід церкви з читанням Св. Євангелій та закінчення Св. Літургії з мируванням.

Братський обід відбувся в просторій залі Народнього Дому, який приготовило наше жіноцтво, та на який в церкві запросив усіх присутніх наш о. Настоятель.

По обіді о. Настоятель коротко ще раз привітав нашого Владику Андрея, дякуючи за відвідання ним Громади, і подякував о. Симчичеві, обидвом студентам-богословам та всім присутнім гостям і просив не розходитися, а вислухати дальшої програми, ведення якої він передав І. Чижевському — голові Народнього Дому в Верноні, який вступним словом попросив до коротких привітів слідуючих осіб:

п. Павла Малиша від Церковної Громади у Вернон, пані В. Кучер від Жіночого Товариства ім. кн. Ольги, а Ронія Крип'якевича від СУМК, студ. Савеля Попович від Української Школи, Романна

Крип'якевича від Народнього Дому, п. Мельничука від Церковної Громади в Келовні, пані Міськову з Едмонтону — представницю Союзу Українок, п. Вахняка, члена Катедральної Громади в Вінніпезі, п. І. Світика з Келгарі, студента-теолога Ореста Олекшого від Товариства Студентів Теологів Колегії Св. Андрея.

Дальше, ще виступали з довшими чи коротшими промовами ВПреп. о. Симчич з Ванкуверу, п. Міськів — адвокат з Едмонтону, який одночасно є членом Президії Консисторії нашої Церкви. Він спинився на справі будови нової Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, та представив ті великі користі, які наша Церква буде мати, коли нова Колегія вже заіснує на площі Манітобського університету, з яким вона асоціювалася.

По ньому довшу промову виголосив Преосв. Владика Андрей, який сказав, що наша Західня Єпархія повинна бути гордою тим, що з неї останніми часами вже два теологи є на 4-му році студій у Колегії Св. Андрея, а два інші якраз тепер вступають до Колегії, посвячуючи себе на служіння Богові й нашому народові. Він просив батьків, в яких є сини, що мають покликання до цього високого служіння, хай вони не забороняють, а навпаки — нехай заохочують їх підсилювати ряди нашого священства, бо „Нива в нас тепер широка, а робітників мало".

Господар щиро подякував Владиці за цю дорогоцінну науку, попросив до слова нашого о. настоятеля Василева, який сказав, що, щоб ще більше святковою була ця наша рокова урочистість, і то не тільки для нас тут, у Верноні, але й поза ним, і що він знаючи своїх парафіян хоч не аж таких багатих, але зате щирих, релігійних і жертвенних, то він проголосив збірку на будову нової Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Отець Настоятель при тому запросив Будівельний Комітет, що складається з 5-х осіб, а на секретаря попросив свого вже здавна знайомого адвоката п. Міськова з Едмонтону.

Сам він започаткував гідною пожертвою, а за ним пішли й деякі парафіяни — розуміється, всі ці, які були в тому щасливішому положенні, що хоч і не були приготовані до цієї збірки, але все ж таки в них була можливість пожертвувати чеками.

Хоч збірка на Колегію проголошена від 15 жовтня, то в нас, у Верноні, вона ще перед цим терміном почалася від 2-го вересня ц. р., і Бог нам допоможе на цю важну для нас, православних українців, ціль зібрати поважну суму, а може й завстидати деякі з тих Громад, що є навіть вдвоє багатші за нас членством.

Наприкінці був ще покликаний до слова богослов Василь Василів — будучий заступник свого батька на полі нашої Святої Православної Церкви, а перші його запросини на пароха — то напевно будуть наші.

Студент-теолог Василь подякував за цей дар, що Громада разом з іншими організаціями світськими справила його батькові, а це золотий Хрест з Оздобами, бо певно, що батько ніколи був би на такого дорогого хреста сам не спромігся; він подякував і тим членам, що не забувають за Колегію та які щороку висилають їм смачні овочі до Вінніпегу.

Опісля господар ще всім щиро подякував за прибуття, а особливо нашому Преосв. Владиці Андреєві, що вже втрете рік-річно відвідує нашу Церковну Громаду тут, в Долині Оканаґан. Молитвою „Достойно" закінчено наш Храм.

Іван Чижевський.

ПОДЯКА

Оцим складаємо всім щиру подяку за влаштування мені й моїй родині прощальних прийнять з нагоди мого переміщення з Підванкуверської Округи до Громади Лондон, Онт., і дякуємо Громаді в Ню Вестмінстер-Бирнабі, Б. К., Управі, Жіноцтву, молоді, членству й сусіднім — з Ванкуверу й Волей, Пров. Екзек. СУК, Стрілецькій Громаді у Ванкувері і поодиноким приятелям, та Собратам-сусідам за гарну зорганізованість, переведення, щирі слова й дарунки.

Управам і громадянству Громад у Чиловек і Порт Алберні, Б. К., за сердечні прощання й дарунки, а Громаді в Вікторії, Б. К., за прощальний лист і дарунок. Окремим родинам щире спасибі за прийняття, обдарування нас і за щире відношення до нас.

Сердечно дякуємо всім із Західньої Єпархії; першому — Преосв. Владиці Андреєві за духовно-батьківську опіку Правлячого Єпископа, і всім за співпрацю й поміч у служенні Богові через любов до рідних людей.

Мої гарні враження перших кроків Священнослуження, а саме у Ванкуверщині — остануться незатертими, а дружнє відношення придбаних там приятелів затирає всі сліди перебутих труднощів і скріплює сили духа дальше нести — винятково трудною дорогою, а часом і важкий „хрест" священичого служення.

Хай Господь Бог нагородить Вас усіх Своїми Небесними Щедротами!

о. Микола й Катерина Дебрині з родиною.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР
Волей, Б. К.

У суботу 11.8.1962 р. о годині 7.30 вечора в залі канадських ветеранів у містечку Волей. (Норт Сурей) влаштовано прийняття (бенкет) в честь Всеч. о. Олександра і добродійки Галини Костюків та їхньої родини з нагоди їхнього переходу на іншу парафію.

З огляду на їх заслуги в нашій Громаді, щоб належно виявити їм нашу вдячність за їхню 17-літню наполегливу працю на добро й розвиток нашого церковно-громадського життя, Управа Української Православної Громади Успіння Пресв. Богородиці у Волей, запросила на цей вечір, як гостей, священиків сусідніх Громад і громадян.

За сім літ своєї праці Всеч. о. Олександр Костюк і добродійка з'єднали собі прихильників не лише в нашій Громаді, але і в навколишніх Громадах, то свідчить і це, що за столи засіло близько 300 осіб. За головний стіл засіли почесні гості: Всеч. о. Олександр і добродійка Костюки, їхній син Павло, донечка Надія й мама добродійки пані Хуторна, Всеч. о. Петро і добродійка Сацевичі, Всеч. о. С. Симчич і добродійка, Всеч. о. М. Дебрин і добродійка, голова Громади п. Шеремета, голова Жіночого Відділу пані Н. Боярчук, голова СУМК панна М. Боднар, заступниця голови Молодшого СУМК панна Ольга Грицюк, дяк п. Ю. Воронюк і диригент пані Залубняк.

Господар вечірки п. П. Арійчук, попросивши о. П. Сацевича проказати молитву і поблагословити страви, підніс тост за здоров'я отця Костюка й добродійки.

По вечері гості виголосили ряд промов. Промовляли: о. П. Сацевич, о. С. Симчич, о. М. Дебрин, голова Громади С. Шеремета, голова Жіночого Відділу ім. Ольги Кобилянської, провідниця СУМК панна Марія Боднар.

Найзворушливішою була промова малої заступниці Молодшого СУМК Олі Грицюк, як вона своїм дзвінким дитячим голосом дякувала Всеч. о. О. Костюкові і пані добродійці за їхні старання й науку.

Ще промовляли дяк Ю. Воронюк і диригент пані Залубняк.

Після промов заступниця голови Відділу Жіночого Товариства, пані Бабюк, вручила родині о. Костюка дарунки від Громади, від Жіночого Товариства і від Рідної та Недільної Шкіл, а голова СУМК вручила їм дарунок від СУМК.

Наприкінці промовляли Всеч. о. О. Костюк і пані добродійка. Пані добродійка подякувала всім присутнім за це, що вони так численно сюди прибули, і всій Громаді — за дарунки, та просила Жіноче Товариство й надалі так опікуватися Рідною й Недільною Школами, як воно опікувалося досі.

Останнім промовляв Всеч. о. О. Костюк; він подякував усім, що так численно прибули їх попрощати, і сказав, що хоч він звідси відійде, але „духом буду з вами, і радію, що на моє місце прийде Всеч. о. П. Блажук, який вас піддержить на дусі всіх як старших, так і молодь, тоді, як у вас буде вирозумілість, єдність, згода і любов".

Господар прощального вечора п. П. Арійчук подякував усім присутнім гостям з Ванкуверу, з Ню Вестмінстеру, з Чиливек, з Егезі і ін., і подякував кухаркам за добру та смачну вечерю.

Під кінець о. Костюк і добродійка прощали кожного особисто.

З приходом до нас о. О. Костюка наша Громада складалася з 7 родин. Отець Костюк зорганізував тут Рідну й Недільну Школи й СУМК, і він оголосив у церкві, щоб батьки привозили дітей до школи без різниці чи хто з них член Громади чи не член, і так згодом стали прибувати діти до школи, як до Недільної, так і до Рідної, а їхні батьки ставали членами нашої Церкви, і таким чином наша Громада тепер начисляє до 50 родин.

По о. О. Костюкові в нас осталася велика пам'ятка — гарний Іконостас, що його о. Костюк і пан Веремчук удвох самі збудували — вирізьбили без винагороди. За старанням о. Костюка Громада зробила гарну огорожу кругом церкви.

Від себе хочу сказати, що Всеч. о. О. Костюк багато вложив своєї праці в нашій Громаді, щоб усе привести до порядку як всередині церкви, так і назовні.

Щасти їм, Боже, на новій парафії в Монтреалі!

К. Б.

ВІНЧАННЯ
Ошава, Онт.

У суботу 1 вересня 1962 р. тут відбулося Вінчання панни Гені Луцик з паном Карлом Філипсом. Молода — це одиначка добре знаних тут п-ва Николая й Домки Луциків.

Чин Вінчання відбувся в українській греко-православній церкві Різдва Пресвятої Богородиці, — його звершив о. парох П. Запаринюк та о. Д. Лучак — парох церкви Св. Івана.

По Вінчанні відбулася весільна забава і вечеря в залі Св. Івана.

На другий день відбулися поправини, де говорило кілька бесідників, а в тому й о. Парох церкви Різдва Пресв. Богородиці, який попросив

присутніх скласти пожертви на нашу пресу. Зібрано $25.40, і з того виділено 10 дол. на „Вісник" та 5 дол. на кліщу, а 40 центів на кошти пересилки.

Щире спасибі Жертводавцям, а Молодятам Многая Літа!

Присутній.

ПОДЯКА
Брендон, Ман.

Ось цією дорогою складаю прилюдну щиру подяку Українській Греко-Православній Громаді в Портедж Ля Прері за той щирий дар, який від згаданої Громади отримав я як брендонський дяк.

Я мав честь доїжджати до Портедж Ля Прері від 1953 р. з тими священиками, які мешкали в Брендоні, і з тими священиками, які доїжджали з Підвіннінезької Округи.

З огляду на те, що я є дяком у Брендоні, я ніколи не мав вільної неділі для себе. Я почуваюся, що я вже не молодий, отже я хочу мати одну неділю вільну для себе.

Ще раз щиро дякую Членам згаданої Громади, цілому Зарядові і Панству Задорожним, які зайнялися збіркою на цей дар.

Так само висловлюю сердечну подяку Всечесному Отцю Коленичеві за ті щирі слова, які він висказав на мою адресу.

Українська Православна Громада в Портедж Ля Прері залишиться в моїй пам'яті так довго, як довго я буду жити.

Нехай Всевишній тримає Вас у Своїй опіці!

20. 9. 1962.

Іван Касюрак.

З ЦЕРКОВНО-РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ В РЕВЕЛСТОКУ, Б. К.

У неділю 19 серпня ц. р. у нас, у Ревелстоку, відбулося Богослуження, яке відслужив о. Прот. Г. Василів.

Після Богослуження відбувся Парастас заходами п-ва Стефюків і Темраків, які пом'янули своїх покійних.

По цьому відбулося Хрещення синка п-ва Ільницьких.

Після цього п-во Стефюки запросили всіх до свого дому на поминальний обід. По обіді п. М. Стефюк піддав думку, що може б добре було перевести збірку на пресовий фонд, і мені припоручено проголосити й зайнятися збіркою. Жертводавці: Митро Стефюк 5,00 долярів, Петро Ільницький 2,00 доляри, Андрій Темрик 2,00 доляри, Леонід Бобицький 2,00 доляри, Антон Темрик 2,00 доляри, о. Прот. Г. Василів 1,00 доляр, Никола Кучарків 1,00 доляр, Михайло Петращук 1,000 доляр, пані М. Цвікула $1,00, Іван Киба 1,00 доляр, Павло Бобицький 1,00 доляр, Є. Ільницький 50 центів.

Щира подяка всім Жертводавцям! Із збірки виділено 10 долярів на „Вісник", а решта — на іншу пресу, і 50 центів на поштову оплату.

Л. П. Бобицький.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Н. І А. КРОПИВНИЦЬКИХ
Віндзор, Онт.

Родина і приятелі п-ва Николи й Анастасії Кропивницьких вшанували їх з нагоди 50-ліття їхнього подружжя.

Дня 26 травня 1962 року парох о. Ф. Керницький відслужив Молебень за їхнє здоров'я в українській православній церкві Св. Володимира. З церкви всі перейшли до церковної залі і засіли за столи. На головному столі були весільний торт і гарно вдекорований коровай, що його спекла пані Дацюк. Столи були гарно вдекоровані і заставлені різними стравами. Господар п. Іван Рижак попросив о. Ф. Керницького проказати молитву.

П-во Никола й Анастасія Кропивницькі одружилися 17 травня 1912 року в селі Колодрінка, повіт Заліщики, західня Україна. Никола прибув у Канаду 1913 року до Форт Вілліям, потім переїхав у Манітобу, а по кількох роках до Віндзору і дістав роботу у фабриці Форда, де і працював увесь час, аж до відходу на пенсію. В 1928 році він спровадив з Галичини свою дружину й дочку.

Пан Кропивницький вже роками є старшим братчиком у церкві і дбає про прикрасу церкви. Пані Анастасія довгі роки була старшою сестрицею в церкві і вишила багато речей до церкви і на базари. Вона є членкинею відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки від часу його заснування, довгі роки була господинею в Товаристві і працювала щиро, але з часом мусіла залишити працю через стан свого здоров'я.

П-во Кропивницькі є основоположниками місцевої української православної церкви Св. Володимира. Вони також є членами Товариства „Просвіта". Вони дали поважну суму грошей на церковні і світські потреби. Їхня одинока дочка Марія несподівано втратила свого чоловіка Івана Трача.

Було багато привітів і побажань. Від родини промовляли Іван Кропивницький з Лімінґтону, а від земляків п. Іван Гевусь з Віндзору і Федір Матійчук. Відбулося дарування і на заклик господаря Івана Рижка переведено збірку на українську пресу. П-во Кропивницькі подякували своїй родині, приятелям і гостям за таку милу несподіванку.

Із зібраної суми (разом $39.50) призначено на „Вісник" 10 долярів. Жертводавцям щира подяка!

Присутній.

ВІНЧАННЯ
Ґилберт Плейнс, Манітоба

Дня 9-го серпня 1962 року в Ґилберт Плейнс, Ман. в церкві Св. Володимира відбулося Вінчання Мирослава Гаврилишина, сина Михайла і Насті Гаврилишиних, з Савелею — дочкою Семка і Василини Слизюків.

Св. Таїнство Вінчання звершив о. М. Олесюк, з участю церковного хору під керівництвом пані Л. Котик; цей хор перший раз співав чин Вінчання дуже гарно й урочисто.

День весілля був дуже гарний, і зібралося дуже багато гостей з Ґилберт Плейнс, з Веплов і з усієї околиці, — так, що церква була вщерть переповнена.

Слід зазначити, що наші молодята є доброго виховання своїми родичами. Батько молодого є довгі роки дяком в Ґилберт Плейнс і бере активну участь в церковно-громадському житті Парафії, тому сподіваємося, що й молодята Мирослав і Савеля будуть іти цією самою дорогою.

Весільне прийняття влаштоване батьками молодої, відбулося 9-го серпня в Народньому Домі, а в батьків молодого — в суботу 11 серпня.

У неділю 12 серпня після Служби Божої багато людей було запрошено батьками молодих до Народнього Дому на „сухарі-поправини", і на заклик о. Прот. Ю. Туржанського, як почесного гостя, який був на відпустці, і як бувший парох в Ґилберт Плейнс, була переведена збірка на Колеґію Св. Андрея в Вінніпезі, яка принесла $44.50, з цієї суми було призначено $4.50 на вироблення кліше.

Щира подяка всім Жертводавцям, а молодій парі — Мирославові й Савелі, нехай Господь пошле щастя в подружньому житті та збереже їх на многії літа!

о. М. О.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. СТЕФАН ЮРКІВ
Ґарсон, Ман.

Дня 5 вересня ц. р. в Ґарсон, Манітоба, в 30-х милях на схід від Вінніпеґу, упокоївся на 76 році життя Стефан Юрків, довголітній житель цієї місцевості

Покійний походив з села Ясенова, Брідського повіту в Галичині, і приїхав у Канаду 1901 року та відразу поселився в поблизькій місцевості Тиндал і тут фармерував до 1921 року, після чого перенісся до Ґарсону.

Покійний був очитаний та свідомий українець, і був довголітним членом Української

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Православної Парафії Св. Апп. Петра й Павла в Тиндал.

Похорон відбувся в суботу 8 вересня з церкви Св. Апп. Петра й Павла в Тиндал, а Похоронні Відправи відслужив о. Д-р С. В. Савчук з Вінніпеґу.

Покійний полишив у смутку вдову Ксеню з дому Новаківських, двох синів — Михайла і Стефорда, та вісім дочок: пані Марію Легр, пані Емілію Сендгем, пані Джюді Сендгем, пані Ольгу Перрі, пані Еву Шолц, пані Дору Кафка та дві незамужні дочки, Софію та Елизавету, а також 31 внуків та 8 правнуків, та брата Олексу.

Родина Покійного жертвувала 10 долярів на потреби Церкви й 10 долярів на Пресовий Фонд „Вісника".

Сусід.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТОЙКА
Давфин, Ман.

Дня 15-го серпня 1962 року упокоївся в лікарні в Давфині, Ман. на 81 році життя Василь Стойка.

Покійний народився 1881 року в селі Ґуштинці, Борщівського повіту, західня Україна. У Канаду прибув 1907 року до Оттави, Онт., де пробув 2 роки. З Оттави він переїхав до Сифтону, Ман., і тут пробув 2 роки. 1912 року оженився з Марією з дому Добровольських у Сифтоні, Ман., і вони переїхали до Давфину. Від 1912 року Покійний працював на залізній дорозі в СПР аж до 1949 року. Від 1949 року Покійний став нездужати.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, 3 сини й 4дочки: Іван і Стефан Стойки в Вінніпезі, Ман.; дочки: Анна Макдоналд і Параска Ріґс у Вінніпезі, Василина Петровська в Ей Джакс, Онт., Естер — Анастасія Мőлнар у Келґарі, Алта.

Дня 17-го серпня ввечері у похоронному заведенні в Давфині був відправлений Парастас. Дня 18-го серпня о год. 10.00 ранку в Давфині відправлено Похорон із Служ бою Божою при великій кількости людей.

Родина та присутні на Похороні зложили пожертви на Нев'янучий Вінок 13 долярів, а окремо родина пожертвувала 10 дол. на вироблення кліше й фонд „Вісника".

Усім Жертводавцям велике спасибі!

Нехай Господь Бог упокоїть Бл. П. Василя у Своїх Оселях, а всій скорбящій Родині подасть силу перенести цей тяжкий смуток і болісну втрату.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Олесюк.

Бл. П. ТОМА УКРАЇНЕЦЬ
Кемлупс, Б. К.

П'ятого серпня ц. р. упокоївся в лікарні в Кемлупс, Б. К., Тома Українець.

Покійний народився 1885 р. в селі Петрикові на Тернопільщині, західня Україна. У Канаду він прибув 1926 року, а його дружина (вже покійна) з двома синами прибула в Канаду 1928 року.

1929 року вона померла. В 1930 році він одружився вдруге – з вдовицею з трьома дітьми.

Небіжчик був доброї християнської вдачі; зведені діти були виховані дуже гарно. Друга його дружина померла 1955 року, а Небіжчик до послідніх днів життя перебував при молодшому синові Ярославові

У зв'язку з тим, що Покійний 27 років прожив на фармі біля Ґлендон, де був зразковим і поважним вірним Української Православної Церкви, то перед смертю він заповів своїм дітям, щоб тіло його було перевезено з Британської Колумбії в Ґлендон, Алберта, що сини й виконали, і так 10 серпня о год. 10 ранку тіло Небіжчика привезено в церкву м. Ґлендон. Службу Божу й Похорон служив о. Архимандрит Яків Вітенко.

Людей на Службі Божій було дуже багато; вони прийшли востаннє попрощатися з Небіжчиком.

Після Похорону родина Небіжчика влаштувала в Народньому Домі перекуску, в якій взяло участь біля 200 людей. При цій нагоді о. Яків попросив рідних синів Небіжчика пожертвувати на пресовий фонд „Вісника", і Михайло та Ярослав Українці пожертвували 20 долярів, з яких 10 долярів призначено на місцеву церкву, а також на пресовий фонд „Вісника" $9.50, а 50 ц. на місцеві видатки.

Залишилися в смутку сини: Михайло, Ярослав, Андрій, Федір з родинами.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ШУЛЬГАН
Роблин, Ман.

Смутком і тугою оповиті всі ті, хто тільки знав бл. п. Василя Шульгана, якому невмолима смерть перервала нитку земського життя — в суботу, 21-го липня 1962 року о годині 5.10 надвечір, у Роблині, Дистрикт Лічниці, Ман. число 2, де він пролежав 9 днів.

Смерть настала під кінець його 81 літ, 5 місяців і 15 днів життя.

Він народився в селі Корчині Сокальського повіту на західньо-українських землях, як син Петра й Марії Шульганів, при яких провів свої дитячі, як також і юні літа, поки не покликано його до військової служби в австрійській армії на 3 роки при піхоті краевої оборони.

Після скінчення військової служби, пробувши ще якийсь час удома, він згодом, перед 50 роками, виїхав самітним у Канаду. Рік, два, чи три роки він давав собі тут раду, як тільки можливо було при всяких, без розбору, роботах, а ще й до того наскочила перша світова війна, і настав лихолітній час безробіття для наших імігрантів, що приїхали під той час з-під правління Австрії. Безробіття примусило його до мандрівки в пошукуванні якоїбудь роботи з провінції в провінцію, і так він дійшов в Алберту, авідкіля після скінчення війни він повернувся в Манітобу, у фармерську околицю — Меридейл, між своїх близьких земляків з того самого повіту.

За якийсь час він зжився з ними, а згодом познайомився з молодою в той час дівчиною Теклею — дочкою вже покійних Гната Мідзяна й Анастасії з роду Слюсарів.

По якомусь часі прийшло до того, що він звінчався з нею, і так почали свою господарку на фармі, де трудились на землі повних 37 літ. За час їхнього подружнього життя Господь обдарив їх 7 дітьми, цебто: 4 дочками і 3 синами. Ці діти займають поважні роботи.

Уже близько 7 літ тому як полишили фармерство і перейшли на проживання до міста Роблин.

Похорон покійного Василя відбувся у такому порядку: у понеділок, 23-го, о годині 8 вечора відслужено Заупокійну Літію в похоронному заведенні в Роблині в асисті роблинського дяка п. Петра Горбая, який ще послужив і слідуючого дня в повній Похоронній Богослужбі аж до могили. У Похороні взяли участь громадяни з Зеленої-Меридейл, цебто члени Української Греко-Православної Парафії Свв. Апп. Петра й Павла, якої був членом, дяком, як також належав тут до церковного хору Покійний.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста учасники Похорону пожертвували на Невянучий Вінець на могилу Покійного суму $40.17, з чого призначено $10.17 для „Вісника" на поміщення знімки й допису про Похорон, а решту колекти приділено на користь роблинській церкві.

З тугою попрощали Покійного найближчі рідні, цебто: дружина Текля, з якою Покийний провів у супружжі понад 43 роки, діти — сини: Петро з Вінніпеґу, Семко з Роблину, Володимир з Ванкуверу, дальше — дочки: Стефанія з Ванкуверу, Марія Файфер, Анастасія Файфер з мужем Андрієм — обидві з Вінніпеґу, і Ганя з Ванкуверу. Попрощали ще його швагри: Іван Лебедович, Михайло Слюсар з дружиною Зоською, що їй Покійний приходиться швагрем по дружині Теклі, дальше — Танас Мідзян з дружиною Палагною й Іван Мідзян з дружиною Рузькою; а так само члени Української Греко-Православної Парафії при церкві Різдва Св. Івана Хрестителя в Роблині, де він був членом від часу тут його перебування. При несенні тлінних останків послужили ближчі, цебто рідні: Семен Лебедовнч, Петро й Володимир Мідзяни, Петро Стиба, Рудольф Гаврилюк і Павло Проник.

Після всього прийнято всіх учасників Похорону багатою перекускою у підцерковній залі. Учасникам Похорону щира подяка за пожертви на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного, а Господь хай благословить їх ще в здоров'ї, щасті многії літа проживати, а покійному Василеві у святій, сирій землі легко спочивати, як також і душі його в Оселях Праведних оселитись.

Вічнай Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. ЙОСИФ ЛИСИЦЯ
Тернопіль, Саск.

У середу, 7 липня 1962 р. в дорозі з Принс Алберт до Тернополя, Саск., несподівано дістав серцевий удар бл. п. Йосиф Лисиця.

Перелякана дружина, яка була разом з Покійним в авті, ще бачила свого мужа зо дві години після цього випадку, як санітарне авто забрало його до лікарні в Принс Алберт, та як лікарі старалися привернути життя її мужеві.

Але, мабуть, не судилося його долі, щоб залишитися довше на цьому кошмарному світі, — бо незабаром він закрив свої очі й відійшов до Господа.

Така несподіванка сколихнула найперше родину, а потім рознеслася спершу по околицях Тернополя, і в скорому часі покрила всю Вакавську Округу, — що 53-літнього Йосифа вже немає в живих.

Покійний народився 1910 р. в околицях Балмадон, Саск., на фармі. Отож можна сказати, що він був місцевим для всіх жителів Тернополя, і тому був тут добре знаним. У 1929 році він одружився з теперішньою вдовою Оленою з дому Будник. Вони разом прижили п'ятеро дітей: чотири сини — Андрій, Орест, Іван, Данило, та одинока донечка Марія, що замужем за Костюком. Крім того, Господь допоміг їм стати дідунем і бабунею, бо в них було вже 5 внуків.

У переповненій хаті Покійного на фармі о. М. Стеценко — місцевий парох, в асисті дяка І. Сенчини відправив Св. Панахиду, а на другий день відбувся й Похорон. Людей було так багато, що в церкві не могли поміститися, і тому майже половина змушені були стояти надворі, або по черзі заходити до Св. Храму. (Наука для Управи Громади, що починатимуть будувати церкву, — щоб будували незамалу знову). При Останньому Цілуванні на прохання о. М. Стеценка присутні склали лепти на Нев'янучий Вінок, з чого приділено й на нашу церковно-національну пресу, а в тому й на „Вісник 5 дол. і $4.50 на вироблення кліше, а 50ц. на пересилку.

Покійний Йосиф був щирою товариською людиною, яка вміла допомогти в біді і своєму ближньому. Від самих початків, не дивлячись на те, що роджений в Канаді, він не піддавався асиміляції з своєю родиною, а виховав синів і доньку по своїй змозі на українців, які добре володіють українською мовою, а донька Марія минулого року навіть була учителькою Рідної і Недільної Шкіл у Вакав, Саск. Він завжди був з своїми людьми. Він неодноразово був членом Управи Церковної Громади Св. Духа в Тернополі, а останіми роками, — головою Народнього Дому, де під його проводом куплено школу, та перерблено й добудовано її, з чого вийшов модерний новий Народній Дім.

Велика страта в особі Покійного для тернопільців, але на все є воля Божа...

Покійного оплакують, крім удови Марії та дітей і внуків, ще 8 братів та 4 сестри.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. А. ЦІПИВНИК

У п'ятницю 17 серпня 1962 року о 9 год. вечора рознеслася сумна вістка, що спочив у Бозі бл. п. Андрій Ціпивник. Бл. п. Андрій помер на 67 році життя від удару серця, перебувавши з дружиною в своїй власній хаті. Він ходив і говорив до останньої хвилини свого життя.

Бл. п. Андрій Ціпивник народився 18 лютого 1895 року в селі Горошовій, Борщівського повіту, в західній Україні. У Канаду він прибув молодим хлопцем 1912 року та перебував перші роки в Канаді в околиці Розбурн, Манітоба, і працював по фармах, а 1919 року перенісся в околицю Брукcбі, Саск. Тут він познайомився з Анною, дочкою подружжя Дмитра і Марії Нівранських, а навесні 1920 року одружився з нею. Того ж року він купив фарму та почав працювати на власній фармі. Він фермерував до 1959 року, а опісля пішов на відпочинок, перенісшися до містечка Мелфорт, де придбав власну хату, в якій і стрінула його смерть.

Бл. п. Андрій в околиці Бруксбі, Саск., був одним з поміж перших діяльних організаторів Української Греко-Православної Церкви та завжди проявляв активність у розбудові цієї Церкви. Він був головою Церковної Громади, Церковної Окружної Ради та Народнього Дому; він був 21 рік шкільним повіреним („тростом") у Белґров; був постійним передплатником „Вісника" та „Українського Голосу", був зразковим фармером і зо всіма сусідами жив у мирі та любові, був добрим батьком своєї родини та дбав про добре виховання своїх дітей; брав також участь у Соборах Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Розуміючи свої християнські та національні обов'язки, він був щирим жертводавцем на добродійні цілі.

Похоронні Відправи над тілом бл. п. Андрія розпочалися в понеділок 20 серпня в хаті на фармі, де жив раніше Покійник, о 5 год. по полудні, а потім, увечері, — в Народньому Домі. У вівторок 21-го серпня тіло було перенесене до церкви Свв. Апп. Петра й Павла в Бруксбі, де була відправлена Служба Божа та Похорон. Похоронні Відправи звершив місцевий парох о. Прот. М. Критюк, а дяками були п.п. С. Возняк, Г. Яремій, К. Копачівський, І. Іванусь, П. Боднарчук, В. Боднарчук та інші.

На Похорон бл. п. Андрія прибули всі діти Покійного, невістки, зяті, внуки, панство Дмитро і Марія Нівранські, родичі дружини Покійного, які перебувають тепер у Вотерфорд, Онт., ближчі та дальші рідні й багато людей різнього віроісповідання.

Під час Посліднього Цілування на заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $65.88. На бажання родини Покійного цю суму розділено в такому порядку: на будову нової Колегії 20 долярів, на викінчення Всеканадійської Катедри у Вінніпезі 20 долярів, на вироблення кліші $4.50, на „Вісник" $7.75, а решту на інші добродійні цілі.

Покійного бл. п. Андрія Ціпивника похоронено на парафіяльнім цвинтарі біля церкви Свв. Апп. Петра й Павла в Бруксбі, Саск.

Покійний залишив у смутку дружину Анну, 8 дітей — Марію Фенюк у Віттом, Настю Летвін у Мамлітоні, Євдокію Возняк у Бруксбі, Петра у Белґров, Олену Вінгерак у Гамілтоні, Івана у Віттом, Фіялку Горчинську у Мелфорт, Зиновію в Саскатуні, 5

ПОЗНАЙОМТЕ ВАШИХ ЗНАЙОМИХ З „ВІСНИКОМ", ЯКЩО ВОНИ НЕ МАЮТЬ ЙОГО, ЩОБ ВОНИ МАЛИ НАГОДУ ПОРІВНЯТИ „ВІСНИКА" З ПРЕСОЮ, ЯКУ ВОНИ ЧИТАЮТЬ.

ХТО НЕ ЧИТАЄ „ВІСНИКА", ТОМУ ВАЖКО ГОВОРИТИ ПРО НАЦІОНАЛЬНО-ЦЕРКОВНІ СПРАВИ І ПРО ВІДНОШЕННЯ МІЖ ЦЕРКВОЮ Й ПОЛІТИКОЮ У СВІТІ.

МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ

Початок науки в Недільних і Українських Школах

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

	Ціна
АЗОР — оповідання з часів Ісуса Христа — 48 стор. Прот. С. В. Савчук	.15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ СТАРОГО ЗАПОВІТУ — Прот. П. Мельничук — 171 стор.	.75
БОГОСЛУЖЕННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ — Митрат С. Герус	.50
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук. 63 стор.	.25
КОРОТКА НАУКА ЗАКОНУ БОЖОГО — (Старий Заповіт) — Арх. Ігор. 45 стор.	.30

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Листкові лекції — прикрашені гарними образками (малюнками) з Старого й Нового Заповітів:

Кляса I — українською мовою — **40 лекцій,** з малюнками	1.00
Кляса I — англійською мовою **40 лекцій,** без малюнків	.50
Кляса II — українською мовою — **40 лекцій,** з малюнками	1.00
Кляса II — англійською мовою **40 лекцій,** без малюнків	.50

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі	1.00
МОЛИТОВНИК – Приятель Дітей в полотняній білій оправі	1.25
МОЛИТОВНИК — ВІРА — Faith,, двома мовами — українською й англійською,	
в чорній полотняній оправі	2.00
в білій полотняній оправі	2.25
ОПОВІДАННЯ З ЖИТТЯ ІСУСА ХРИСТА — Прот. С. В. Савчук	.50
ПРАВОСЛАВНА ВІРА ORTHODOX FAITH Український Православний Катехізис українською й англійською мовами — Преосв. Владика Єп. Андрей. 225 стор.	
брошурована	2.00
в оправі	3.25
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ У КАНАДІ	1.00

ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ (РІДНИХ) ШКІЛ

НОВА ПОЧАТКОВА ЧИТАНКА для Рідної Школи – І. Шклянка	1.75
ЧИТАНКА „МАРУСЯ" — І. Киріяк — буквар	1.25
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романенчука)	1.00
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 3-го року навчання української мови (Романенчука)	1.75
УКРАЇНСЬКА ЧИТАНКА — для 4-го року навчання української мови (Романенчука)	2.00
РІДНЕ СЛОВО — читанка для 4-го року та позашкільного навчання (Л. Білецького)	1.50

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

зятів, 3 невістки та 19 внуків.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Андрія прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

ПОДЯКА

По невіджалуваній утраті нашого дорогого мужа, батька й діда, хочемо зложити щиру подяку о. Протоієреєві М. Критюкові і дякам за похоронну услугу, Жіночому Товаристві — за приготування обіду, Церковній Громаді і родинам — що дарували квіти на домовину.

Також хочемо сердечно подякувати всім тим, що так громадно прибули на Похорон та всім тим, що жертвували на Нев'янучий Вінок, і всім тим, хто чим-будь старався полегчити наш смуток та горе, — щиро і тепло дякуємо.

Анна Ціпивник і родина.

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

ВЕЛИКИЙ ОСІННІЙ КАРНАВАЛ!

У днях: 17, 18, 19 й 20-го жовтня 1962 р. Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні у співпраці з Відділом С.У.К., Молодечим Братством та Відділами С.У.М.К.
влаштовують у залі КАТЕДРИ

ВЕЛИКИЙ ОСІННІЙ КАРНАВАЛ,

дохід з якого призначений на БУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ АВДИТОРІЇ В ЕДМОНТОНІ. КАРНАВАЛ починається в СЕРЕДУ, 17-го жовтня ЧАЙНИМ ПРИЙНЯТТЯМ о год. 2 по полудні. Кожного вечора продовж 4 днів (17, 18, 19 й 20 жовтня) відбуваються ГРИ в БІНГО, РОЗІГРИШІ, ПРОДАЖ гарних РЕЧЕЙ і т. п.

ЗАКІНЧЕННЯ КАРНАВАЛУ в СУБОТУ, 20-го жовтня, РОЗІГРИШЕм та КОРОНАЦІЄЮ КОРОЛЕВОЇ І КНЯЖЕН

Запрошується все Українське Громадянство міста Едмонтону та околиць піддержати численною участю КАРНАВАЛ та причинитися до його успішного переведення!

УСІ ГОТУЙМОСЯ ДО ОСІННЬОГО КАРНАВАЛУ!

Карнаваловий Комітет.

Увага! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕГУ

святкує в неділю, дня 24-го жовтня цього року, своє

ХРАМОВЕ СВЯТО ПОКРОВИ БОЖОЇ МАТЕРІ

з такою програмою:

1. Зустріч Високопреосв. Владики Митрополита Іларіона, год. 9.30 ранку.
2. Урочисте Архиерейське Богослуження, що його відправить Високопреосв. Владика Митрополит Іларіон, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади, в сослуженні о. Настоятеля Собору й запрошеного Духовенства.

Початок Архиерейського Богослуження — год. 10 ранку.

3. По Службі Божій — обхід довкола Храму.
4. Співатиме Соборний Хор під управою п. Я. Каптія.
5. На закінчення — братський обід в Соборній залі, заходами Соборного Сестрицтва.

На це велике рокове Свято Собору і празниковий обід, сердечно запрошуємо Вас з родиною і Вашими знайомими.

З любов'ю у Христі до Вас,

За Управу Собору Св. Покрови:
о. Іван Стус, настоятель.
Гр. Бабяк, голова,
В. Масник, секретар.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ

154 Ест 10-те Евеню, Ванкувер, Б.К.

ЗАПРОШУЄ

все українське православне громадянство міста Ванкуверу й околиць, на ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ і КАНОНІЧНУ ВІЗИТАЦІЮ Преосв. Єпископа Андрея, що відбудеться **в неділю, 21-го жовтня 1962 р.**

ПОРЯДОК СВЯТА:

8.30 год. рано — Утреня й Освячення Води.
10.00 год. рано — Зустріч Владики Єпископа.
10.15 год. рано — Архиерейська Служба Божа.
По Службі Божій ювілейний обід.
7.30 год. вечора — Ювілейний концерт.

За Управу Громади
о. П. Сацевич, парох.
С. Крикс, голова
І. Решетник, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ
21. Неділя, — Дуфрост, Ледвин, Тиндал.
28. Неділя, — Гонор, Кенора, Попларфілд, Транскона.

ЛИСТОПАД
4. Неділя, — Бозежур, Поплар Парк
11. Неділя, — Кенора, Транскона, Тиндал
18. Неділя, — Дуфрост, Селкірк — Храм
25. Неділя, — Гонор, Кенора, Попларфілд, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Йорктон
28. Неділя — Брокстон
ЛИСТОПАД
4 Неділя — Йорктон
8 Четвер Св. Димитрія Йорктон
11 Неділя — Райн
18. Неділя — Йорктон
21. Середа. Св. Архистр. Михаїла — Брокстон
25. Неділя — Горлиц
110 Wallington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2990

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Ревелсток
Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Гарленд
28. Неділя — Драй Ривер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3290

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Сван Ривер
Вечірня 3 год. — Кобзар
28. Неділя — Гаес
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Мейбридж
8. Четвер, Св. Димитрія — Стінен, Храм
11. Неділя — Норквей
18. Неділя — Арран
21. Середа. Св. Михаїла — Свон Плейн
25. Неділя — Гаес
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Редфілд
28. Неділя — Гефорд

УВАГА: Проситься всіх вірних з сусідних громад взяти участь у базарі в Гефорд, що відбудеться в суботу 20 жовтня.
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Гронлід (північна)
28. Неділя — Бруксбі
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752—2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Вайта
28. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 6-34-82.

о. ІВАНА МАЙБИ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Мічем
28. Неділя — Оен
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Кіндерслей
8. Четвер. Св. Димитрія — Прілейт
11. Неділя — Вонда
18. Неділя — Мічем
21 Середа. Михаїла — Кендіяк Храм
25. Неділя — Оен
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 344 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Глен Елмо
28. Неділя — Овкборн
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Сенді Лейк
8. Св. Димитрія — Січ
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Виста
21. Собор Св. Архистр. Михаїла Сенді Лейк. Храм
25. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Давфин
28. Неділя — Гілберт Плейнс

Вечірня служиться що неділі о год. 7.00 вечора в Давфині.
810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Вадіна
28. Неділя — Канвра
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Льора
28. Неділя — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 80.

о. Я. РИБАЛКИ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Смокі Лейк
28. Неділя — Спеден
Даннінг — Вечірня о год. 7 веч.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Бюкенан
28. Неділя — Канора
28. Неділя. Вечірня в год. 7 — Стирджес
Canora, Sask., Ph. 563-5163

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя. День Подяки — Єллов Крік
21. Неділя. Освячення плодів і Вечірня — Лепін
28. Неділя. День Подяки — Вакав
28. Неділя. Вечірня і Осв. Плодів — Тарнополь
Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Роза
28. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Нюбрук
28. Неділя — Торгилд
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Ендрю
28. Неділя — Гемлин
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Сараїд
28. Неділя — Боїл
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Нипавин
28. Неділя — Сембург
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Кадет
8. Четвер. Вмч. Димитрія Солунського. — Вірдейл
11. Неділя — Нипавин
18. Неділя — Сембург
21. Середа. Арх. Михаїла — Кадет
25. Неділя — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Фенвуд
28. Неділя — Габард
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Бросов. (День Подяки).
28. Неділя — Мирнам. (Окружний З'їзд Союзу Українок Канади)
Address: Box 67, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — „Топорівці"-фарми, пошта Брокстон, Саск.
28. Неділя — „Драчинці"-фарми, пошта Мек-Нат, Саск.
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ
28. Неділя, День Подяки — Пено
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Торсбі
8. Четвер. Вмч. Димитрія, Храмове Свято в Брудергайм, на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Едмонтон, Ред Вотер, Ред Вей, Федору, Егремонт, Ендрю й околиці взяти численну участь
11. Неділя, День Подяки — Равнгил
18. Неділя, День Подяки — Калмар
21. Середа, Архистр. Михаїла — Торсбі
25. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: A-25012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЖОВТЕНЬ
21. Неділя — Виньярд
21. Неділя — Тафнел
28. Неділя — Шіго Полудн.
28. Неділя — Едмор
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Шіго місто
4. Неділя — „Коло Купровських"
8. Четвер. Вмч. Димитрія — „Коло Федаків"
11. Неділя — Винярд
11. Неділя — Фовм Лейк
18. Неділя — „Коло Мельничуків"
18. Неділя — „Коло Жучканів"
21. Середа. Архистр. Михаїла Винарт
25. Неділя — Шіго Полудн.
25. Неділя — Едмор

УВАГА: В жовтні усі віддаємо подяку Богові за Його ласку та опіку. Служби Подяки в окрузі відбудуться в порозумінні з громада-[illegible]
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 51.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1962. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1962. ЧИСЛО (1969) 21

КАМПАНІЯ НА КОЛЕҐІЮ ВІДБУВАЄТЬСЯ

На черзі будівельна фірма

Конкурс на контракт будування Колеґії Св. Андрея проголошується

Здійснення плянів будування нової Колеґії Св. Андрея наближається скорими темпами. Складна й довго-затяжна процедура пов'язання цієї Колеґії з Манітобським університетом шляхом безпрецедентного, досі тут небувалого, спеціяльно новоствореного статуса асоціяції Колеґії з Університетом, а далі — опрацювання проекту плянів нових будинків Колеґії — усе це вже здійснене, і про це в „Віснику" були подані ширші інформації.

Чергова й остання точка розвиткового ходу цієї справи — точка, на якій слово має статися тілом, — це проголошення конкурсу (тендерс) на контракт будування нової Колеґії на площі Манітобського університету, і цей конкурс уже проголошується відомою фірмою архітектів Green Blankstein Russel Associates з уповноваження Дирекції Колеґії Св. Андрея. Згадана фірма виробила пляни будинків нової Колеґії, що не тільки задовольнили вимоги Дирекції Колеґії та Манітобського університету, і були затверджені офіційними чинниками, але й здобули собі в цих чинників признання, як майбутня архітектурна оздоба серед будинків на університетській площі.

Передбачується, що на конкурс для виконання такого будівельного проекту зголоситься більше число добірних будівельних фірм.

ЗБІРКОВА АКЦІЯ ПУЩЕНА В ХІД

Адміністративний апарат збіркової кампанії на будову нової Колеґії за короткий час проробив велику роботу, і збіркова акція прецизійно пущена в хід.

Пожертви почали напливати. Комітет Будови Колеґії Св. Андрея вже почав підготову до постійного, систематичного проголошування матеріялів, що відносяться до пожертв. Цим матеріялам буде присвячена спеціяльна увага в пресі, бо ж імена жертводавців становитимуть один з розділів історії Колеґії Св. Андрея.

Початок II Ват. Собору

Конфлікт на Соборі

II Ватиканський Собор почався боротьбою між Ватиканською курією під проводом папи і духовенством Італії з одного боку та з епископатом з інших країн Европи. Єпископат американського континенту невтральний.

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (16. 10. 1962) опублікував статтю свого звітодавця з II Ватиканського Собору, Санша де Грамона (Sanche de Gramont) репортаж п. з. „Election Rift Grows At Vatican Council" („Розкол у виборах на Ватиканському Соборі зростає"), що його текст повністю в точному перекладі оце публікуємо (пояснення в дужках належать Ред. В.):

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYHT). — Розкол між групами отців другого Ватиканського собору щодо обрання 160 членів 10-х комісій собору в понеділок (15. 10. 1962) поширився.

З достовірних джерел сказано, що коаліція західньо-европейських отців собору домовилася між собою у справі пляну з двох точок, щоб протиставитися впливам духовенства міста Риму в цих виборах.

Перша точка — це не голосувати на жодного члена з італійського духовенства, яке становить собою найбільшу національну групу — 430 членів собору на всіх членів, що їх обчислюють на 2.700.

Друга точка — це номінувати кардиналів для обрання, щоб таким чином протиставитися впливам тих кардиналів, які очолюють комісію і яких добрав собі Папа Іван XXIII з рядів Римської курії.

Було повідомлено, що групи епископів з Франції, Німеччини, Голляндії, Австрії й частина епископів з Іспанії зговорилися між собою на довірочних сходинах, що були влаштовувані по всьому Римі в понеділок (15 жовтня).

Ватикан сам собі добрав кандидатів для ключевої праці в комісіях — це опозиція почала була гостро критикувати в останню п'ятницю (12 жовтня), на першій дієвій сесії собору, і це стало для кругів Ватикану великою несподіванкою.

Коли кардинал Ашіль Льєнар (Achilles Lienart) з Ліль у Франції зажадав, щоб це перше засідання було припинене для дальшого обзнайомлення з номінаціями, то це було немов розрив бомби, — сказано з джерел Ватикану. Папа Іван схвилювався тим, що в цього кардинала не було настільки ввічливості, щоб попередити його про це.

Це був перший сигнал боротьби сил між духовенством міста Риму й курії з одного боку, і епископами з інших час-

(Закінчення на стор. 2-й)

Релігія знаряддям політ. боротьби

Опозиція атакує уряд Квебеку церковно-політичними засобами

Боротьба між урядом (Ліберальна Партія) Квебеку, що його очолює прем'єр Лесаж, і його опозицією — Національним Об'єднанням (Юніон Насіональ) під проводом Джансона дедалі загострюється. Національне Об'єднання пускає поголоски, що прем. Лесаж має в пляні „усунути релігію із шкіл" Квебеку.

За перевагу релігійної більшості

Провідник Нац. Об'єднання Джансон офіційно не говорить про поголоски, що Лесаж нібито хоче усунути релігію із шкіл провінції Квебек; він тільки каже, що уряд Лесажа „упосліджує" школи фінансово, а тим самим він обнижує їхній учбовий рівень, як це Джансон заявив на своєму телевізійному інтерв'ю 15 жовтня; він же додав: „Я не є проти того, щоб ті з франкомовних людей у Квебеку, які не є католиками, зберігали свої державні школи, але при тому я вважаю, що це не може діятися коштом більшості — коло 97 відсотків католиків".

Розуміється, Джансон твердить, що Лесаж „упасліджує" католицькі школи. Лесаж „упосліджує" католицькі школи. католик.

Низький стан шкільництва

Не так давно великий щоденник у Монтреалі „Ле Нуво Журналь" опублікував статтю протестанського пастора, француза з Квебеку, Жана Фляо із Сен Жан, і в цій статті він заявив, що в Квебеку „низький стан шкільництва веде до дверей палат ієрархії" католицької в цій провінції. (Про цю статтю див. у журн. „Protestant Action", січень, 1962).

Не тільки французи-протестанти, яких у Квебеку є відносно небагато, але й дедалі більше ліберальних католиків кажуть, що католицьке шкільництво Квебеку (хоч і державне, але контрольоване Катол. Церквою) стоїть на дуже низькому освітньому рівні тому, що на ньому тяжить середньовічного типу контроля католицької ієрархії.

Національне Об'єднання не заперечує того факту, що стан католицького шкільництва в Квебеку є низький, але воно, обороняючи тут Католицьку Церкву, обвинувачує за це уряд Ліберальної Партії, а головно особу її провідника — прем'єра Лесажа, натякаючи, що цей прем'єр штучно й навмисне обнижує рівень навчання в школах; а робить він це таким чином, що не дає їм фінансової допомоги в такій мірі, що вистачила б на обладнання шкіл відповідними лябораторіями тощо.

Чи така оборона католицької ієрархії Національним Об'єднанням буде переконливою для більшості католицьких

(Закінчення на стор. 2-й)

З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ВІДБУДЕТЬСЯ В П'ЯТНИЦЮ, СУБОТУ Й НЕДІЛЮ 9, 10 Й 11 ЛИСТОПАДА, У ВІННІПЕЗІ

Опозиція атакує уряд Квебеку. . .

(Закінчення з 1-ої стор.)

мас Квебеку — покаже майбутність. Це питання ускладнюється ось чим: католицьке населення Квебеку має нагоду спостерігати, що державні протестантські школи в Квебеку стоять на вищому освітньому поземі, ніж католицькі школи, хоч протестантські школи отримують від уряду Квебеку фінансову допомогу, не більшу тієї, яку дістають католицькі школи.

„Політичний футбол"

Немає сумніву, що Національне Об'єднання вжило тут справу католицької релігії як „політичний футбол" у політичній боротьбі з урядом лібералів. Верховний Суд Америки (при відкритому сприянні президента США, католика Дж. Ф. Кеннеді) цього року усунув з державних шкіл молитву - на основі Додатка до Конституції Америки, в якому сказано, що Церква відділена від держави). Можливо, що Національне Об'єднання Квебеку покористувалося свіжою подією в Америці, яка піддала Національному Об'єднанню думку пускати тривожні поголоски, що, мовляв, ліберальний уряд Лесажа також має потайні пляни усунути релігію із шкіл. Національне Об'єднання сподівається таким робом настроїти католицькі маси Квебеку проти ліберального уряду, щоб повалити його в найближчих виборах. Націон. Об'єднання вірить, що йому це вдасться.

Небезпечна гра

Покищо немає жодних даних для того, щоб можна було говорити про якусь принципову опозицію з боку Ліберальної Партії Лесажа до політики католицької ієрархії у Квебеку, там узагалі немає такої масової зорганізованої опозиції; а тому що там її немає, то, як видно, Національне Об'єднання під проводом Джансона (француза-католика), уплянувало штучно створити собі таку нібито опозицію проти Катол. Церкви, як церковно-політичне опудало-пугача, щоб ними лякати католицькі маси; і Націон. Об'єднання таким опудалом-пугачем показує католицьким масам ліберальний уряд Лесажа.

Звідси — питання: чи Націон. Об'єднання, замість зробити вигоду катол. ієрархії, не зробить їй медвежої прислуги? Бо коли в Квебеку досі ще немає не тільки такої політичної партії, яка принципово стала б в опозицію до катол. ієрархії, але й навіть немає самої такої ідеї, бо ширші католицькі маси вірять, що навіть сама думка про це не є можливою, то тепер уже Націон. Об'єднання (при сприянні катол. ієрархії) штучно таку ідею створило, щоб переконати катол. маси, що в Квебеку боротьба самих католиків (напр., тих з Ліберальної Партії) проти катол. ієрархії не тільки можлива, але вона вже таки почалася. Якщо катол. маси повірять, що ця боротьба почалася, але світ від цього не сколихнувся, а ліберальний уряд тримається при владі, то катол маси таким чином навчаться думати, що з катол. ієрархією в потребі таки воювати можна, і то успішно.

Таку лекцію катол. маси Квебеку згодом, при пригожій нагоді, евентуально можуть використати.

Конфлікт на Соборі

(Закінчення з 1-ї стор.)

тин світу, які хотять більшого голосу у справах собору.

Тепер же, замість скорого голосування pro forma на листу передвирішених кандидатур, віщують довгу, важку боротьбу в початковій фазі цього собору.

Ці десять комісій мають накреслити й представити декрети, що їх треба буде вживати. Кожна комісія матиме шістнадцять членів вибраних і вісім інших, назначених папою. Европейська коаліція вважає, що якщо папа бажає членів з-поміж італійського духовенства, то він може собі найменувати їх Вона вірить, що інші кардинали повинні бути вибрані — так, що коли промовляє кардинал назначений (папою), то щоб йому міг відповідати кардинал вибраний (собором).

У правильнику собору немає нічого такого, на основі чого можна було б більше, ніж одного, кандидатів виключити з одної комісії.

* *

Було повідомлено, що в понеділок (15 жовтня) відбулися сорок чотири довірочних сходин - головно національних чи одномовних груп. Ватиканське радіо підкреслило, що до такого групування заохочується (Ватиканом), і що тут немає нічого нового чи ненормального.

Чистими від цього конфлікту ще далі залишаються епископати Північної Америки й Латинської Америки, які являють собою великі блоки голосів.

Італійці зібралися під проводом кардинала Йозефа Сірі - - архиепископа Генуї. Повідомлено, що вони рішилися не виступати з ініціятивою нав'язувати контакти з іншими національними групами і зобов'язалися вибрати (до комісій) так багато італійців, як це буде можливим.

До партійної дисципліни присилувати буде легко, бо ж голосування не буде тайним.

Щодо розвитку інших подій, то кардинал Августин Беа промовляв у понеділок увечері до 40 спостерігачів некатоликів і він сказав їм висловлюватися щиро й відкрито в дискусіях про релігійні різниці. Цей 81-літній німець-єзуїт промовляв по-французькому в готелі поблизу Ватикану і він закликав, щоб „ви відносилися з повним довір'ям — так, щоб на сесіях, які секретаріят (Секретаріят Сприяння Єдності Християнства) спеціяльно для вас організує, ви могли якнайщиріше висказати все це, що вам не подобається, — щоб поділитися з нами вашим позитивним критицизмом, вашими сугестіями, вашими бажаннями. „Звичайно, я не можу обіцяти вам, що буде знайдена розв'язка кожної проблеми. Але я запевняю вас, що ми будемо вам вдячні за ваше довір'я", сказав він.

Кволий, в окулярах, кардинал жалкував, що декотрі з некатолицьких Церков відсутні. „Праця над цим ще не закінчена", сказав він. „Передусім є ще показне число достойних Православних церков Сходу, які тут офіційно не зарепрезентовані. Цей факт, без сумніву, є болісним для обидвох сторін. . . Усе ж таки ми мусимо признати, що величезні зусилля з обох сторін залишилися без повного прочищення великих перешкод, що настали між ними".

До II Ват. Собору

ВІДКРИТТЯ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

ПАПА ІВАН ВІДКРИВАЄ СОБОР СЛОВОМ НАДІЇ НА ПОЄДНАННЯ ХРИСТИЯН

Світовий Собор Римської Церкви відкрився величною церковною урочистістю

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (11. 10. 1962) подав такий опис відкриття II Ватиканського Собору 11 жовтня 1962 р.:

„Місто Ватикан (Ройтер). — Світовий Ватиканський собор, після близько одного століття оце вперше відкрився сьогодні ключевим словом папи Івана, який підкреслив потребу діяльних рушійних заходів щодо християнської єдності.

Дзвони дзвонили по всьому цьому історичному місті, коли понад 2,500 провідних католицьких постатей зібралися в базиліці Св Петра в блескові релігійної величавості.

Папа скликав їх на 21-й церковний собор, що є другим собором у Ватикані, з метою накреслити майбутність Римо-Католицької Церкви і її 500,000,000 послідовників.

80-літній первосвященик сказав духовникам, що цей собор був запляновапий нате, щоб ще раз заявити про „тяглість церковного вчення, представити його у винятковій формі всім людям нашого часу, беручи до уваги відхили, потреби й нагоди модерної доби"

У цій заяві первосвященика, що складалася з 5,100 слів, поражаючим було підкреслення теми цього собору, на який прибули сотні спостерігачів з інших християнських церков, головно з протестантських.

Промовляє по-латинському

Промовляючи по-латинському, він сказав, що Католицька церква „важає своїм обов'язком почати діяльні заходи для того, щоб звершилася ця велика містерія тієї єдності, за яку так ревно молився Ісус Христос до Отця Небесного напередодні Свого розп'яття".

Він висловив жаль, що багато провідних мужів церкви тих народів, що під владою комуністів, не були присутні на цьому історичному зборі, хоч він ні разу не вжив слова „комуніст".

Перед тим, поки Папа почав своє слово, до нього підійшли кардинали й патріярхи. Кожен поцілував його в руку в знак свого послуху. По кардиналах настала черга на архиепископів і двох епископів, як представників того їх числа 2,200, що прибули на цей собор. З Канади взяли участь біля 65 епископів.

Вони низенько поклонилися перед сходами престола первосвященика і цілували його в праве коліно, в той час, коли він стояв.

Два абати й два супері́ори релігійних орденів навколішках подалися на сходи престола й поцілували папу в ногу, коли він клячав.

Вісім прелатів, виразивши папі своє повинування, діяли в імені всіх отців собору. Ця церемонія тривала тільки кілька хвилин.

Перед тим, поки Папа сказав своє слово, відправлено Богослуження. Воно закінчилося обняттями миру між епископами і папським благословенням.

Послання Папи було посланням на-

(Закінчення на 3-й стор.)

Відкриття II Ватик. Собору

(Закінчення з 2-ї стор.)

дії й милосердя. Він сказав, що він не погоджається з пророками понурості, „які завжди віщують нещастя — так немов би ось-ось мав настати кінець світу".

Папа так само взивав, щоб і помилки виправлялися скоріш „ліками милосердя", а не суворості.

Первосвященик сказав, що поступ у напрямку єдності вже зроблений. Він говорив особливо про єдність щодо молитов і прагнень та про єдність щодо гідності й пошани.

Після свого слова Папа встав і урочисто поблагословив збори в базиліці.

Ця церемонія, що тривала чотири з половиною години, закінчилася винесенням Папи на переносному престолі з базиліки.

Найбільша церква

Генеральний секретар собору, Архиепископ Перикль Феліці, проголосив, що перша загальна сесія собору буде склакана у суботу (13 жовтня) вранці.

Коли первосвященик вибув, музика органів знову наповнила базиліку. Папа ж у супроводі провідних церковних мужів, які заповнили залитий сонцем сквер, повернувся у свої апартаменти

Сонце пробилося з-поза хмар, коли провідні духовні ввійшли в найбільшу на світі церкву почути промову Папи, якою він відкрив собор - - перший по 92-х роках.

Папа, помітно схвильований, всміхався при своєму вході в катедру серед вибухів оплесків і окликів „нехай живе Папа".

Його несли на його переносному престолі на висоті рамен Сидячи під бальдахимом з двома високими вахлярами із струсиних пер по боках, він безперервно осіняв хрестним знаменням товпу на сквері.

Первосвященик був зодягнений у спливаючу тяжко-гаптовану білу нагортку і в дорогоцінну митру, оздоблену самоцвітами.

НОВА БІБЛІЯ

Уже продається
БІБЛІЯ
або
Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови давньоеврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком).

Розмір Біблії: 12x9x2¼ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.

До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, з золотими витисками й червоними берегами, з пересилкою $22.50
У люксусовій білій оправі, з золотими витисками й позолоченими берегами, разом з гарним білим футлярем (скринькою), з пересилкою .. $40.00

Ця, в люксусовій оправі, Біблія прекрасно надається для подарунків з нагоди родинних урочистостей чи ювілеїв.

Замовлення й гроші слати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

81 кардиналів

Музика органів відгомоном лунала під маєстатними ренесансовими склепіннями базиліки, коли його вносили в катедру. Хор інтонував гимн „Tu es Petrus" („Ти є Петро"). 81 кардиналів, дев'ять патріярхів, біля 2,000 архиепископів і епископів та 195 експертів узяли участь у соборі. Крім цього, були сотні спостерігачів від інших церков, а й це підкреслювало, що темою собору є християнська єдність.

Перед тим, поки процесія вирушила навпростець через сквер, Папа і його кардинали помолилися в Паулінській каплиці Ватиканської палати.

Процесія з цієї палати вирушила королівськими сходами на піацца перед базилікою серед величезної товпи паломників і піснопінь духовенства.

Відділ папської палатної гвардії в темно-синіх одностроях і в чако йшов попереду. Далі, слідували тайний і почесний шамбеляни папського двора, папський сповідник і апостольський проповідник, ще більше шамбелянів у білих кризах і в чорних вельветах, консисторські адвокати, співаки Сикстинського хору, судді Ватиканського трибуналу в чорних, червоних, фіолетних і білих шатах.

Спеціяльні трибуни

Капелян ніс папську корону, а інші капеляни звичайну папську митру. Далі, слідував папський хрест між двома аколітами та інші ватиканські офіційні фігури із свічками.

Далі, слідували властиві учасники собору, цебто „отці собору": генеральні абати, прелати нулі, абати нулі, епископи, архиепископи, примаси, патріярхи й кардинали у спливаючих білих шатах та в митрах.

Далі, ішли два кустоди собору — принц Аспрено Кольонна й принц Алессандро Торльонія, і прелати папського двора, що йшли безпосередньо перед первосвящеником.

У базиліці очікували їхнього прибуття представники 80 країн і п'ятьох міжнародніх організацій, які зайняли місця на спеціяльних трибунах поблизу папського престолу.

Ця церемонія була передавана по телевізії по сітці Евровізії, а підсумок був днем пізніше пересланий шляхом американського комунікаційного сателіта Телстар.

Моління навколішках

Офіційні делегати прибули з обох сторін залізної заслони, а тут же були й спостерігачі з інших церков, і це підкреслювало, що темою собору є християнська єдність.

Однак не було очікувано представників від Греко-Православної Церкви.

Увійшовши в базиліку, Папа зійшов із свого переносного престола. Папа поблагословив отців собору, вилаштуваних у дванадцять рядів по кожній стороні центральної нави, резмежованої 20-стоповою бічною навою.

Папа, без митри, вклякнув на ослоні помолитися, опісля ж він заінтонував „Veni Creator Spiritus" („Прийди, Творче Духу") — гимн, взиваючий допомоги Духа Святого в праці собору.

Тим часом у базиліку входила решта процесії — члени папської домашньої прислуги, ватиканські прелати, суперіори релігійних конгрегацій і функціонери собору, а вкінці стенографісти собору (священики-науковці).

Ярко освітлена церква була в темночервоних і золотих драперіях, що були в контрасті до зелених обоїв крісел отців.

Тільки крісла кардиналів, що сиділи в спеціяльній секції — праворуч перед папським престолом, були в червоних обоях. Вони сиділи напроти старовинної бронзової статуї Св. Петра — князя апостолів і першого папи, що стоїть по другій стороні центральної нави. Ця статуя зодягнена в епископські облачення.

Папа молився в папському вівтарі на гробі Св. Петра під повисом бані базиліки, — він молився голосом звучним і сильним.

Опісля він пішов у спеціяльний вівтар, приготований для собору, а збоку з ним йшов кардинал Євген Тіссеран — француз, декан Колеґії Кардиналів. Він молився, а хор співав григоріянські гимни.

Після того папа пішов до свого престола, що був перед папським вівтарем, і сів на ньому, а над ним був, немов вежа, бальдахим з бронзи на чотирьох плетистих колонах. Престіл стояв на подіюмі, вистеленому червоними й зеленими килимами.

Бородатий кардинал Тіссеран перед спеціяльним вівтарем собору правив богослуження до Духа Святого.

Спостерігачі, прислані не-католицькими церквами, і спеціяльні не-католицькі гості Ватиканського секретаріяту унії церков сиділи на спеціяльній трибуні".

РУМУНСЬКЕ ЖІН. Т-ВО В ОБОРОНІ ЄП. ВАЛЕРІЯНА

Головний рабін жидів у Румунії під комуністичним режимом, д-р Мойше Розен, обвинуватив румунського православного епископа в Америці під замітом участі в переслідуванні жидів націстами в Румунії під час 2-ї світової війни. (Ширше про це див. у „Віснику" за 15-го серпня 1962 р.).

„Solia" — румунська православна публікація - передрукувала текст іднієї з летючок, що надсилаються з Ізраїля в Америку з погрозами по адресі епископа Валеріяна (Тріфи). У тексті згаданої передрукованої летючки з Ізраїля між іншим сказано: „Мій дорогий Тріфо. . . тебе були б зарізали за кошерним звичаєм. . . ми маємо твою адресу. . . зловимо й замордуємо Ваше Преосвященство. . . ми знайдемо тебе, дорогий мій, будь певний. . . дрожи, дрожи. . ." і т. д. (Ці витяги цитуємо за журн. „American Review of Eastern Orthodoxy, вересень, 1962 р.).

Асоціяція Румунських Жінок в Америці на своїх зборах стала в обороні єп. Валеріяна, заявивши, що комуністична влада Румунії „вживає" цього рабіна (Мойше Розена) для своїх цілей.

З. Р. — Минувшини епископ. Валеріяна (Тріфи) — Первоієрарха Румунської Автокефальної Церкви, не знаємо; але коли жиди в Америці заявили, що рабін Мойше Розен хоч і живе в Румунії під комуністичним режимом, але він не є знаряддям цієї влади, то над цією справою, мабуть, треба б призадуматися уважніше, ніж це зробило Румунське Жіноче Товариство. Люди популярно аж занадто „на коліні" вирішують питання — хто і чим є „знаряддям".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

МІРИЛО ОЦІНКИ ПОЖЕРТВ

Кожна пожертва — будь вона великою, чи малою — це діло добре, бо „всяк[е] дарування є добрим", отож воно заслу[гов]ує на признання і вдячність. Але все ж [т]аки пожертви бувають і великі, і малі. А звідси й питання: чим є те мірило, на основі якого оцінюється пожертву як велику, чи — як малу? Цебто, на якій підставі вважається, що одлюдина пожертвувала багато, а інша — мало?

Мірило такої оцінки в нашої спільноти має математичний характер; це значить, оцінку розміру пожертви наша спільнота робить на основі порівняння цифри однієї пожертви (напр., 100 дол.), та цифри іншої пожертви (напр. 10 дол.), і на основі числової різниці між ними оцінюється розмір пожертви; у даному випадкові різниця між цифрою 1,00 і цифрою 10 є дуже велика, — вона становить цифру 90, і на основі цієї різниці пожертву сумою 1,00 дол/ вважається великою, а пожертву сумою 10 дол. вважається малою.

Математичне мірило оцінки пожертв, яке в нашій спільноті загально прийнялося і вважається правдивим, у дійсності не є правильним; його неправильність полягає в тому, що тут порівнюється цифри пожертви однієї людини з цифрою пожертви іншої людини. Натомість правильним мірилом оцінки пожертви є не математична, а тільки економічна основа; це значить, що найперше треба порівняти суму пожертви з сумою майна кожного жертводавця, щоб побачити, скільки ж то відсотків чи яку частину, свого основного й прибуткового майна кожен з них пожертвував; далі, треба порівнювати ці пожертвувані відсотки майна одне з одним, і тільки тоді матимемо правдиве мірило оцінки розміру пожертви. І так, наприклад, коли дана особа, яка має на 500,00 дол. основного майна (будинки, землю, торговельне підприємство і т. п.) і 50,000 дол. прибутку на рік, пожертвувала 100 дол., то сума її пожертви становить тільки одну п'ятдесяту відсотка її основного майна та одну п'яту відсотка суми її річного прибутку.

Людина ж, яка має 3,000 дол. річного прибутку, і вона не має жодного основного майна, а при тому вона пожертвувала 100 дол., які вона могла б була на тому місці защадити собі як початок основного майна, фактично пожертвувала (в цій сумі — 100 дол.) аж сто відсотків свого основного майна, цебто все своє основне майно; і одночасно ця її пожертва (100 дол.) становить три й одну третю відсотка її річного прибутку.

Отже, з економічної точки зору, цебто з точки зору матеріяльно-життєвих можливостей жертвування, пожертва (100 дол.) цієї другої людини є неспівмірно більшою за пожертву (1,00 дол) згаданої першої людини.

Тому-то й Євангелія бере за основу оцінки не математичне мірило, отже не суму пожертви саму собою — незалежно від стану майна жертводавця, а бере воно за підставу економічний стан жертводавця; з уваги на це відома „вдовина лепта" Євангелією оцінюється як пожертва неспівмірно більша, між значна сума пожертви, бо той дрібний гріш, що вдова мала його, — це було все її майно, і вона пожертвувала його; а та показна сума, що її пожертвував багач, — це була тільки дрібненька, незначна частинка його велетенського майна. Отже, в дійсності так званою „княжою пожертвою" був хоч і дрібний, але останній гріш убогої вдови, а не показна сума пожертви того великого багача, — ця його пожертва в порівнянні з пожертвою бідної вдови була дуже й дуже маленькою.

А чи ж саме таке мірило оцінки пожертв є в нашій спільноті? І чи якраз на цій основі діляться пожертви на „дрібні пожертви" та на „княжі дари"? На жаль, ні; значить наше суспільство не знайшло правильного мірила розміру пожертв, а тим самим воно неправильно представляє стан жертвенності суспільства взагалі і кожної його складової одиниці зокрема.

Жертвування відповідно до стану майна — це не фантазія; такі відносно невеличкі релігійні групи, як адвентисти сьомого дня, або, напр., Церква Назарету, мають велетенські капітали — далеко більші, ніж декотрі з великих Церков; це тому, що кожен член обидвох згаданих релігійних груп зобов'язаний давати, як свою вкладку, десяту частину свого річного прибутку, а кожен з них ще окремо жертвує відповідно до свого основного майна. Тому-то ці релігійні гррупи, які хоч і невеличкі числом, маючи величезні капітали, мережею своїх святинь і установ та сіткою своїх агенцій вкривають увесь світ; те, що інші Церкви мусять продавати, бо в них бракує грошей, вони купують.

Стан жертвенності — коли його розглядати за єдино-правильним мірилом, цебто на основі економічного стану жертводавця — є також дзеркалом стану духа даної спільноти, дзеркалом ступення її громадської свідомості, ідейності. релігійності. Розмір суми пожертви відповідно до стану майна є тут матеріяльно-наглядним символом духової самовідданості жертводавця даній справі.

Історія свідчить, що тоді ще невеликі своїм числом піонери-основоположники нашої Церкви в Канаді та її національних установ більшістю жертвували відповідно до стану свого майна, і відносно велике число з них далеко перевищували міру десятини, — так велів їм чинити високий рівень їхньої духової могутності, їхньої ідейності.

Яким у цьому відношенні є стан нашої теперішньої спільноти — про це буде свідчити стан жертвенності головно на Колеґію Св. Андрея, бо тут треба фондів значно більше, ніж було досі потрібно на всякі інші справи, і саме тут стоїть наша спільнота перед своїм найбільшим іспитом щодо стану своєї жертвенності.

Перед II Ват. Собором

У Патріярха Московського був папський посланець

Щоденник „The Winnipeg Tribune" (9. 10. 1962) опублікував таку інформацію, що її передав з Ватикану кореспондент цього щоденника, Санш де Грамон:

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYHT). - - у понеділок увечері (8. 10. 1962) ватиканські джерела подали, що папа Іван XXIII вислав спеціяльного посланця в Советський Союз запросити Російську Православну Церкву до участі в Другому Ватиканському Соборі, але відповіді не отримано.

Ці джерела сказали, що тим посланцем, який був висланий у Москву кілька місяців тому, був монсіньйор Й. Г. М. Віллебрандс — родовитий данець, секретар Секретаріяту Сприяння Єдності Християн. У столиці Советів він перебував біля 10-х днів, подали ці джерела.

Це (Секретаріят Сприяння Єдності Християн) спеціяльний організм, що його під проводом кардинала Августина Беа створив папа, щоб інформувати некатоликів про роботу собору та щоб постаратися про спостерігачів, які б прибули на цей собор.

Цей незвичайний крок, що ним було вислання спеціяльного посланця, щоб він вручив запрошення, вказує на спеціяльний інтерес папи Івана до Церков за залізною заслоною (у країнах під комуністичною владою).

Але монсіньйор Віллебрандс повернувся без відповіді Російської Православної Церкви. Хоч до собору залишається всього три дні, то все ж відповідь (від Російської Православної Церкви) не надходить.

Ватиканські джерела вірять, що причина цього є більш релігійною, ніж політичною. Вони вірять, що советська влада дозволила б спостерігачеві Російської Православної Церкви побувати (на цьому соборі), якщо б було (в Рос. Прав. Церкви) бажання зробити це". (Пояснення в дужках і підкреслення чорним належать Ред. „Вісника").

З. Р. — В якій мірі сам Ватикан уважає свій Собор (ІІ Ватиканський) важливим явищем у світі, в такій мірі він, розуміється, тим самим уважає важливим фактом відмову Московської Патріярха вислати на Собор свого спостерігача. І у зв'язку з цим, у висновку, Ватикан уважає, що Московська Патріярхія у дуже важливих справах церковно-релігійного життя у світі кермується самостійно — без вмішування советської влади, та що непримиренне відношення Московського Патріярхату до Католицької Церкви походить більше з чисто-релігійних причин (різниця у вірі), а не з політичних мотивів російства.

Така опінія папи про Російську Православну Церкву є, по-перше, корисною для влади Советського Союзу, бо ж папа твердить, що Московська Патріярхія

(Закінчення на 5-й стор.)

У Патріярха Московського був папський посланець

(Закінчення з 4-ї стор.)

все ж таки має в СССР свободу у чисто-релігійних справах; по-друге, ця ж опінія папи є також корисною для Російської Православної Церкви в очах тих Церков на Заході (головно протестантських) які твердять, що Російська Прав. Церква кермується у відношенні до Заходу головно церковно-релігійними, а не політичними мотивами.

Саме така опінія папи Івана 23-го про Російську Прав. Церкву в СССР свідчить про це, що цей папа, як видно, ще таки не зриває за собою мостів надії на якесь „порозуміння" Риму з Рос. Прав. Церквою в майбутньому.

II Ватик. Собор

Організація II Ватиканського Собору

Преса у вересні ц.р. повідомила на основі інформацій Пресової Агенції з Ватикану, що папа Іван 23-й своїм особистим, цебто відручним (manu proprio) листом 5-го вересня 1962 р. ще раз заповів, що II Ватиканський Собор почнеться 11 жовтня 1962 р. Цей лист папи Івана 23-го називається „Аппропінкванте Кончіліо", — ця назва походить від початкових слів змісту цього листа, а його зміст такий:

На Соборі буде 2,800 єпископів, отже це буде досі найбільший Собор Католицької Церкви. З уваги на таке велике число учасників-єпископів папа передбачує деякі „технічні трудності" на Соборі. Урядовою мовою Собору буде латинська мова."

Папа подав імена тих кардиналів (10), що ввійдуть у склад президії Собору, а ними є: на першому місці кардинал Євген Тіссеран — декан Колеґії Кардиналів; а далі — кардинали з найважніших столичних і звичайних міст різних країн: кардинал Френссис Спеллмен з Нью-Йорку, кард. Кадджано з Буенос Айрес (Аргентина), кард. Альфрінк з Утрехту (Голляндія), кард. Ґілрой з Сиднею (Австралія), кард. Фрінґс з Кельну (Зах. Німеччина), кард. і патріярх Таппуні з Антіохії (Сирія), кард. Даніель з Толедо (Іспанія), кард. Руффіні з Палермо (Сицилія), кард. Ліенар з Ліль (Франція).

Секретаріят Надзвичайних Справ очолює кард. А. Чіконьяні.

У ході Собору будуть працювати спеціяльні комісії, числом 10: 1. Комісія Віри й Обичаїв під проводом кардинала А. Оттавіяні, 2. Ком. Східніх Церков під пров. кард. А. Чіконьяні, 3. Ком. Дисципліни Святих Таїнств п. пр. кард. А. Маселля, 4. Ком. Кліру (Духовенства) й Дисципліни Народу п. пр. кард. П. Чіріячі, 5. Ком. Монашества п. пр. кард. В. Валері, 6. Ком. Місій п. пр. кард. П. Гр. П. Аґаджаніана, 7. Ком. Богопочитання - Літургіки п. пр. кард. А. Лярраона 8. Ком. Семинарій і Студій п. пр. кард Й. Піккардо. 8. Ком. Світського Апостоляту, Преси й Радіо-Телевізії п. пр. кард. Ф. Ченто, 9. Ком. Технічно-Організаційна п. пр. кард. Ґ. Тести, 10 Ком. звана Адміністративним Секретаріятом п. пр. архиеп. П. Фелічі.

Кардинал Беа далі вестиме Секретаріят Християнської Єдності.

Секретарем Собору назначений архиеп. П. Фелічі.

Папа у цьому ж листі повідомив, що щоб рішення Собору могло бути обов'язковим, правосильним — для цього треба двох третіх голосів делегатів, а крім того ще й одобрення папою.

Папа повідомив, що 22 відпоручників 12-х некатолицьких Церков мають прибути на Собор як спостерігачі, і він видав правильника з обмеженнями для тих спостерігачів. Спостерігачам „нічого не буде закрите" з того, що буде обговорюватися чи вирішуватися на Соборі.

Папа висловив сподівання. що Собор принесе Церкві висліди „добрі, справедливі і згідні з правдою".

З. Р. — У католицькій пресі українською мовою, як це часто буває, в дечому інакше представлено вищезгаданого листа (з 5.9.1962) папи Івана; напр., журнал „Світло" (в Торонті) за жовтень 1962 р. поінформував: „У своєму письмі Папа заповів, що представники різних не-католицьких груп будуть допущені до всіх нарад Собору. Нічого перед ними не буде закрите з того, що буде Собор вирішувати або переговорювати". У дійсності ж папа видав правильника, яким обмежується обсяг обсервацій некатолицьких спостерігачів на цьому Соборі; точки цього правильника передруковані у „Віснику" за 15-го вересня 1962 р. з щоденника „The Winnipeg Free Press" 5. 9. 1962).

До II Ватик. Собору

Чи і що Собор у Ватикані говоритиме про свободу релігії некатоликів і про мішані подружжя

Д-р Віссерт Гуфт — генеральний секретар Світової Ради Церков, не вірить в добрі заміри проводу Католицької Церкви щодо поєднання (мирного співжиття) з іншими Християнськими не-католицькими Церквами.

Журнал „American Review of Eastern Orthodoxy" (вересень 1962 р.) інформує:

„Д-р Віссерт Гуфт — генеральний секретар Світової Ради Церков, промовляючи в Берліні, ясно висловився, що брак знання у Ватикані „є жалюгідним, і справі поєднання не помагають такі, сперті на непоінформованості, заяви (Ватикану), які були видані у зв'язку з підготовою до 2-го Ватиканського Собору."

„. . .А тепер, ,сказав він, висить питання, „чи 2-й Ватиканський Собор скористає з цієї нагоди, щоб наладнати конструктивніші взаємовідносини і показати, що він поважно трактує інші Церкви. Це вияснится таким чином, що Ватикан скаже, а чого не скаже в таких справах, як релігійна свобода для всіх Церков і мішані подружжя.

У зв'язку з заявою д-ра Віссерта Гуфта журнал „American Review of Eastern Orthodoxy" додає від себе:

„Кардинал Беа минулого літа заявив, що головною метою 2-го Ватиканського Собору буде „підготовитися до евентуального з'єднання (union) . . . шляхом покращання взаємовідносин між католиками й не-католиками". Він не вияснив, яким чином це буде зроблено, але він вказав на ці головні точки, що стоять на шляху до цієї гармонії, а вони такі: „згущене нагромадження упереджень, неправдивих вияснень і непорозумінь, що основані на гірких історичних споминах і що викликають собою взаємні підозріння... нам же, католикам, бракує братського милосердя... І ми занадто занурені в змаганні до всього того, що суперечить цінностям Євангелії". Він, однак, сказав, що католики ніколи не підуть на уступки в обсязі догматів".

II Ват. Собор

Рим ентузіястично вітає польських єпископів

„Рим. — Кардинала Вишинського з Польщі й 11-х польських єпископів ентузіястично привітали тут учора (7. 10. 1962), коли вони прибули як учасники світового собору, який відкриється в четвер (11.10.1962) у базиліці Св. Петра. Їхне прибуття потрактували під кутом духа визволення" (з-під комуністичної влади в Польщі)..., подав „New York Herald Tribune за 8 жовтня.

Це же щоденник каже, що коли на всіх 60 польських катол. єпископів з Польщі прибуло тільки одинадцять, то це значить, що решту (49 єпископів) комуністична влада Польщі затримала як заложників.

Про кардинала Стефана Вишинського у ватиканських „джерелах сказано, що там очікується, що кардинал Вишинський уникатиме складання таких заяв, які могли б іритувати сателітних 'провідників (комуністичних). „Він відограє гру", сказано в цих же джерелах. „Коли він є в Польщі, то він критикує цей режим, а коли він подорожує, то не чинить жодних заяв".

Далі, цей же щоденник говорить про „прибуття низки делегацій з-поза „залізної заслони" (з-під комуністичної влади): три угорські єпископи вже прибули, а інших — з Чехословаччини, Болгарії й Литви — сподіваються ще перед відкриттям Собору. Але велика більшість єпископів з комуністичних країн не прибуде".

З. Р. — Хоч комуністична влада Польщі не знищила ні одного польського катол. єпископа, то однак Рим з ентузіязмом привітав прибуття польських єпископів, як мучеників з-під комуністичної влади. Комуністична ж влада в поневоленій Україні ув'язнила українців єпископів греко-католиків у Галичині, і досі тримає у в'язниці грек.-катол. Митрополита Галицького Йосифа Сліпого, а однак приїзд українців єпископів католиків у Рим на Собор не був привітаний Римом з демонстративним ентузіязмом.

БІЛЬШІСТЬ ПОЛЬСЬКИХ КАТОЛ. ЄПИСКОПІВ ВОЛІЛИ НЕ ЇХАТИ НА СОБОР?

Ватикан поінформував, що комуністична влада Польщі дала дозвіл тільки одинадцятьом єпископам виїхати з Польщі на II Ватиканський Собор, а 49 єпископів дозволу не отримали, отже на Собор не прибули.

Натомість у польських середовищах, з церковними включно, в Канаді кажуть, що влада Польщі не заборонила всім Катол. єпископам Польщі поїхати на Собор до Риму. Але кардинал Стефан Вишинський сам волів, щоб більшість його єпископату залишилася в Польщі; він побоювався, що коли б усі Єпископи виїхали з Польщі, а комуністична влада цієї країни не дозволила б їм повернутися назад, то Польща тоді залишилася б без катол. єпископів.

II Ват. Собор

Представники з Канади в комісіях II Ват. Собору

Щоденник „The Winnipeg Tribune" за 20 жовтня 1962 р. поінформував, що 20 жовтня номіновано членів робочих комісій II Ватиканського Собору; усіх членів цих комісій назначено 120, а між ними п'ятьох з Канади: кардинал Поль-Еміль Леже (Leger) -- Архиепископ Монтреальський — „людина, що внутрі й назовні Католицької Церкви відома своїми поступовими поглядами", каже „Да Виннипег Триб'юн"; Преосв. Моріс Рой (Roy) Архиепископ Квебекський і він же Примас Католицької Церкви в Канаді, „який вважається поміркованим у церковних справах", каже цей же щоденник; Преосв. Жозеф Альбертус Мартен (Martin) — Єпископ з Ніколе в Квебеку; Преосв. Марі-Жозеф Лем'є (Lemieux) Архиепископ Оттавський; і Преосв. Філіп Покок (Pockok) — Архиепископ-коад'ютор з Торонто.

Архиеп. Лем'є (канцлер Оттавського університету) — є обраний в комісію, що займається справами адміністрації дієцезій; Архиеп. Покок — ініціятор літургічної реформи в Торонтонській дієцезії, вибраний в комісію, що займається справами дисципліни духовенства.

Усіх делегатів з Канади є 65.

З. Р. — Як бачимо, що, коли йдеться про делегатів з Канади, дано перевагу французькому епископатові. Між вирізненими Собором епископами з Канади немає імен католицьких епископів українців.

Патріярх Атенаґорас І взиває християн до єдности

„На інтерв'ю, опублікованому в атенській газеті „Етнос", Вселенський Патріярх Атенаґорас І наполягав на створення „спільного фронту" протестантів православних і римо-католиків. Він сказав: „. . .найперше мусить бути єдність між церквами, а це означає ближчу співпрацю, рід спільного фронту. Це настане почерез часті зустрічі теологів. . . духовних, конгреси, студії і т. д. Багато з тих різниць між різними християнськими догматами є тільки справою фразеології. . . (однак) щоб це настало, потрібні деякі передумови — припинення прозелітизму, повалення унії, занехання теорії про „поворот наших нез'єднаних братів", і деякі інші речі" („American Review of Eastern Orthodoxy", вересень, 1962 р.).

З. Р. — Цього роду заяви патріярха Атенаґораса І, як, наприклад, — що „Багато з тих різниць між різними християнськими догматами є тільки справою фразеології", отже різниць у стилі мови, а не в самій суті догматів, — призвели до того, що дехто з провідних осіб Православної Церкви в Греції прилюдно протестує проти цього в ім'я оборони чистоти Православія. (Див. „Відкритий лист архимандрита Августина до патріярха Атенаґораса" у „Віснику" за 1 і 15 вересня та 1 жовтня 1962 р.).

Передплачуйте, читайте, поширюйте і підтримуйте „Вісника"!

Сумні сторінки нашого еміграційного життя

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ:

Боже, нам єдність подай!

Кожен з нас — греко-католиків українців вірить у безпомильність і доцільність нашого церковного Гимну, але відколи наші душпастирі почали вводити нові для нас римо-католицькі канони, стає чимраз тяжче розуміти справжнє значення отих слів — „. . .В єдності сила народу. Боже, нам єдність подай!"

Раніше ми сприймали ці слова як молитву про з'єднання духа й сили всього українського народу проти всіх і всяких грабіжників та поневолювачів, а тепер наш парох — о. Лацик говорить, що для церкви нація не існує, а існують правовірні католики. Нові канони не дозволяють нам по старому молитися разом з православними братами де служить православний отець, не дозволяють мати православних за кумів, не дозволяють з православними одружуватись і навіть для тих подруж, що вже прожили вкупі свій вік і виховали своїх дітей, не вільно бути поблизу похороненими.

Отже, про яку єдність і з ким, ми молимося — хай буде мені вільно запитатись — коли нам отці наказують відцуратись дружини, а дітям нашим — відцуратись рідної матері, яка їх породила на світ, годувала грудьми й проводила безсонні ночі над немовлятами, щоб вони росли на славу Богові, на втіху родичам і на щастя України?

Та мати, що повинувалась Божим законам і слідувала за своїм мужом всюди і також у церкві, охрестила діток у вірі свого мужа (а їхнього батька), але не наважилася повністю зректись віри батьків своїх і не проголосила їм анатеми, в очах о. Лацика не має більшої пошани, як худобина, бо її не можна ні сповідати, ані хоронити по людському, бо згідно його повчань ні муж ні діти покійної не повинні бути на похороні з православним обрядом.

Як же розуміти повчання Спасителя нашого про любов до ближнього? Адже ніякий мадяр, ані еспанець не може бути ближчим до дитини, як власна мати. Та ж хіба Бог велів любити тільки римо-католиків, а всіх інших християн ненавидіти, в тому числі й наших рідних на рідних землях, які сьогодні Бог знає по якому моляться, але напевно ще не зробились римокатоликами і хто знає чи колись захочуть прийняти інші канони ніж ті, що були в Галичині?

Якщо для церкви не існує нація, то як буде вірно розуміти слова Гімну — „. . .Волю зішли Україні, щастя і долю дай їй!"? Якщо волю Україні, то й українському народові - так ми ці слова розуміли і вкладали в них найвищі почуття, всю силу віри нашої, а якаж може бути воля, як ми побратаємося з поляками й мадярами, а зненавидимо православних українців?

І чому це для всіх інших католиків нація далі існує, а для українців уже непотрібна? Адже австралійські вояки-католики присягають на вірність Королеві (не католичці) і разом з своїми душпастирями їдуть в Малаю, Таїлянд, В'єтнам і т.д. боронити життеві інтереси своєї нації й імперії. Те ж саме бачимо й в усіх інших націй, не залежно від того чи там перевищує католицька релігія, а чи вона є в меншості, як на Формозі, або й у самій Америці.

Може я справді грішу, але я переживаю тяжке душевне потрясення і надіюся, що Бог мені простить, бо ж немає віри без любови, і нема більшої любови, як хто душу віддасть. . .

У передсмертний час вона побажала висповідатись у греко-католицького укр. священика, бо, хоч сама й була охрищена православною, але вже 12 років ходила зі мною до католицької церкви і діти охрищені в католицькій вірі, а тому й по смерті вона бажала належати до нас, щоб я з дітьми міг молитися за спокій душі її у своїй церкві.

Отець Лацик відмовився сповідати й запричастити людину, яка фактично належала до його парафії і підтримувала парафію фінансово й загально на рівні з усіми парафіянами.

Якби в добрий час о. Лацик сказав — „Не треба мені твоєї підтримки, йди геть до своїх православних" — я міг би це знести багато спокійніше та й її б те не так вразило, але в час прощання її з грішним світом це причиняє нестерпний біль. Звичайно, я не сказав їй про відмову о. Лацика і не знаю, чи вона здогадалась.

Передумова, яку виставив мені о. Лацик — поручись, що на випадок виздоровлення твоєї дружини, вона перехреститься на католичку — була в той час не довиконання, бо я вважаю, що релігія є справою совісти кожного зосібна, а пообіцявши, не питаючи її згоди я потім хіба мусів би застосувати якийсь примус. Розпитувати її вже не було часу й місця, бо в останні години життя вимагати від людини зречення того, що вона вважала протягом свого короткого життя святим, а ще й не бажала образити почуття батьків своїх, було просто недоречним.

Тому я відразу ж вернувся до православного священика о. Фомічевського, який щойно з дороги, кинув у кімнату свою течку й поспішив без слова задовольнити духові потреби умираючої. Не спитав о. Фомічевський хто я такий, якої віри і хто моя дружина, хоч по акценту він напевно відразу впізнав, що я з Галичини. Одно лише запитання було перед сповіддю — Як її звуть?

Уже відвозячи отця додому я відкрив йому всі свої болі. але він не нарікав і не ганив нікого лиш сказав — моліться і не гнівайтесь ні накого і Господь Вас зрозуміє.

Та не так легко затамувати ображене почуття, коли протягом подружнього життя і в цю тяжку годину я відчуваю стільки ласки зі сторони тих, кого я мав-би ненавидіти й зректися.

27 червня тіло небіжки поклали в чужу землю. . . Похоронний обряд виконав о. Фомічевський з православним хором під кер. проф. Шигимаги. В останній путь випроваджали її понад 100 людей, не дивлячись на те, що був це робочий день.

Спи спокійно моя люба Галино. Витай пташкою над рідним краєм і своїм добрим побожним народом — він тебе не зрікся і не зречеться мене й наших діток аж доки Бог з'єднає наші душі.

1 липня у православній церкві за душу спочилої була відправлена панахида.

Дмитро Дзера.
Рівервале, Перт, З. А.

(Передрук з часописа „Українець в Австралії" за 12. 8. 1962).

Рим толерує уніятів завдяки православію

Православний обряд старший за Римський, нагадує кардинал

Півмісячник „The Ukrainian Bulletin" (1-15. 6. 1962) — орган Українського Конгресового Комітету Америки, подав частини тексту промови бостонського кардинала Кушінга на Архиерейському Богослуженні в Роксборі, Масс., в уніятській („візантійського" чи „східнього обряду") церкві Богоматері Постійній Помічниці в Церковній Місії, 6 травня 1962 р.

Частинки його проповіді подаємо тут в дослівному перекладі за вищезгаданим англомовним журналом УККА.

Кардинал називає митр. Сліпого „пастирем українського народу"

„Поки і як довго українському народові і його пастиреві, Архиеп. Сліпому, не дозволено ісповідувати, згідно з його Богом даними правами, Бога в істині і в чеснотах і поки всім народам за комуністичними заслонами не буде дозволено чинити це саме, так довго комунізм залишається тим, чим він завжди був — дійсним злом, яке має бути зметене з лиця землі молитвою, посвятою й відданістю надприродньому", сказав його еміненція бостонський кардинал Ричард Кушінг.

„Да Юкреініен Буллетин" передав вищеподаний текст промови цього кардинала без коментарів, — однак коментарі тут таки необхідні; адже ж кардиналові Кушінгові відомо, що уніятський митр. Сліпий є пастирем тієї невеличкої вітки українського народу, що є уніятською (греко-католицькою), а не є він пастирем всього українського народу, що майже в цілості є православним.

Проти упосліджування уніятів Римом

Називаючи уніятів (греко-католиків) терміном „католики східнього обряду", кард. Кушінг сказав:

„Ми мусимо проявити більше зрозуміння, чесності й любови до тих католиків східнього обряду, Літургія яких старша за нашу, латинську, і вона сягає в минуле — просто до Апостолів.

„І хоч я вже не надіюся побачити цього дня, коли буде „одне стадо й один пастир", то ми можемо зробити великий поступ в напрямку цієї мети шляхом проявлення зрозуміння для всіх християн, жидів і людей всіх релігій".

Кард. Кушінг правду сказав, що Літургія „католиків східнього обряду" (цебто уніятів) є старшою за Літургію латинську, бо вона (Літургія східнього обряду) сягає ще апостольських часів, а Літургія латинська постала пізніше, отже вона не є оригінальною, апостольською. Але кард. Кушінг при тому повинен би був додати повніше виянення, що та старша за латинську Літургія, яку зберегли уніяти, є старшою тому, бо вони бувші православні, що їхніх предків Рим насильно включив до Католицької, цебто Римської Церкви, як це, напр., було з частиною українців за часів так званої Берестейської унії (1596 р.).

Кард. Кушінг недвозначно каже, що Рим змагає до того, щоб усіх людей об'єднати „в одному стаді з одним пастирем" — це значить включити все людство в Католицьку Церкву під властю папи. Коли римо-католики (латинники) нарешті стануть таки толерувати уніятів, з їхнім східнім обрядом (православного походження), то це заохотить і решту християн (головно православних) до переходу в унію, — така думка кард. Кушінга.

Звідси виринає питання: а якщо б не було на світі православних, яких Рим хоче піддати під власть папи, то чи Рим толерував би східній обряд уніятів?

Кард. Кушінг сподівається, що всі люди, отже й жиди також, колись включаться в Римську Церкву, щоб було „одне стадо й один пастир", якщо Рим буде толерантним до всіх релігій, і таким чином він прихилить до себе їхні симпатії.

Але не може бути сумніву, що кардиналові Кушінгові відомо, що в Катол. Церкві коли хто проповідує толерантність до інших релігій тільки з цією метою, щоб тією „толерантністю" кінець-кінцем приєднати їх до Катол. Церкви, то це в дійсності не є толерантність, а тільки одна з тактик нетолерантності.

Правда, є також самосуперечності в заявах кард. Кушінга. Напр., цього року він казав, що в його Бостонській Архидієцезії підлеглі йому катол. церковні організації (напр., монахині чину Богоматері Сіонської) працюють для жидів не конче з наміром навернути їх на католицтво, про що інформував був щоденник „The Winnipeg Free Press" (30.9 1962), — це може тому, що кард. Кушінг знає, що жидівського народу на християнство ніхто не навернув, і чи наверне?

Що перше: лет до місяця, чи смоктунці?

Що советська влада осягне перше. чи лет до місяця, чи ширшої продукції смоктунці для немовлят, яких в СССР бракує — це питання поставив советський журналіст Копієвський в советській газеті „Труд" (за 8. 10. 1962), що є органом профспілок.

Копієвський підкреслив тут це нещастя, що прикметне для теперішнього Советського Союзу, а саме — різка самосуперечність: з одного боку коштовна простірна програма (випускання ракет), а з другого боку недостача деяких товарів широкого вжитку й щоденно-першої потреби.

Копієвський каже, що в місті Красноярську на Сибірі він зустрінувся з молодою матір'ю, дружиною свого друга. У розмові вона спитала його мрійливо:

„Чи ви думаете, що ми колинебудь полетимо на місяць?"

„Певно, що так", повністю переконано відповів він.

„А чи ви думаєте, що ми колинебудь дістанемо пацифікаторів?" продовжувала ця молода мама.

„Пацифікаторів? Яких пацифікаторів?" спитав Копієвський, трохи подавшись назад.

„Звичайні ґумові смоктунці для немовлят", спокійно вияснила вона.

„Чому ж би ні — в кожній аптеці!" скликнув він, і запропонував піти й принести їй стільки, скільки вона бажає. Однак він повернувся (з аптеки) з порожніми руками.

„Я знала, що ви їх не дістанете", сказала молода мати з легкою усмішкою. „Я вже зверталася до наших друзів у Харкові. Вони також шукали. Я зверталася до своєї бабусі в Краснодарі Вона сказала, що в них немає їх з давніх-давен. Я старалася через приятеля в Ленінграді, Також не мала щастя".

Католики в Анґолі підтримують комуністичну пропаганду

У країнах за залізною заслоною комуністична влада голосить, що релігійна акція із-за кордону — це політична робота американських капіталістів, які за допомогою місій, під ослоною Біблії намагаються проникнути туди, щоб підготувати грунт для американського-мілітаризму, і обернути ці країни в американські колонії.

У такій політичній підривній роботі в країнах з комуністичними режимами оскаржуються не тільки православні й протестанти, але й також католики. Комуністична пропаганда навіть кардинала Спеллмена обвинувачує під замітом його мнимої служби американському капіталістичному мілітаризмові й агресії.

Таку саму пропаганду ширять комуністи серед народів Азії й Африки, голосячи, що християнські місії на цих континентах — це політична американська агентура, що в одній руці несе Біблію й хрест, а в другій — меч і батіг, щоб завести там американську колоніяльну владу.

Замітне явище: в португальській Анґолі таку пропаганду, як і комуністи, ширять проти не-католицьких місій і католики.

З того часу, як Португалія, крайньо-католицька країна, обернула була Анґолу у свою колонію, португальська влада пропагандою, а також і насильно ширила там католицтво; католицькі місії в Анґолі, як і у всіх інших колоніях католицьких держав Европи, виконували в Анґолі ролю агентів поліції, агресії, насильства, — так, як свого часу польські ксьондзи в Україні, поневоленій Польщею.

Коли в Португальській Анґолі появилися протестантські місії, то Католицька Церква жорстоко переслідувала їх, — за допомогою португальської влади вона ув'язнювала, мучила і вбивала протестантських місіонерів. Вступ православним місіям в Анґолу був заборонений.

Переслідування протестантів Католицькою Церквою за допомогою католицької португальської колоніяльної влади викликали грізну реакцію серед протестантів Америки і всього світу, отже Католицька Акція в Анґолі нарешті була змушена трохи злагіднити переслідування не-католиків.

Захід не прийшов з допомогою анґольським патріотам, які борються за своє визволення з-під важкої португальської корминги, і з цього, як завжди і всюди в таких випадках, скористала комуністична пропаганда, яка намагається вмовити в огірчених анґольців, що їхня одинока надія тільки на Советський Союз.

Шляхом такої пропаганди комуністична агентура добилася того, що в Анґолі поруч офіційної, „легальної" сили, і патріотичного визвольного руху (нелегального), цебто португальської влади, заіснувала третя сила — нелегальна, але фактична: це сила комуністична серед анґольців.

Католицька Церква відразу зорієнтувалася в цій новій ситуації, і вона з одного боку надалі традиційно продовжує спиратися на католицько-урядову португальську владу в Анґолі, а з другого боку одночасно почала залицятися й до комуністів, щоб серед них здобути собі прихильність; Католицька Акція в Анґо-

(Закінчення на 9-й стор.)

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

XVIII

Ап. Петро був щирий послідовник Христа і він мав добру волю бути достойним свого апостольського покликання. А однак він був смертною людиною, і, як такий, — у цих випадках, коли він не був під надхненням Св. Духа, Ап. Петро був помильним, — він міг помилятися, і в деяких моментах він помилявся, а навіть, у хвилинах ослаблення своєї волі, свідомо відходив від християнських принципів, - напр., тоді, коли тричі вирікся Христа.

Якщо б Ап. Петро справді був „найбільшим" між Апостолами, то можна б сказати, що жоден Апостол не заперечив би цього його сповидного „першинства" так, як це зробив Ап. Павло. Ніхто інший з Апостолів, а тільки Св. Павло публічно осудив його поведінку в певному моменті. А однак Ап. Петро не тільки не заперечив Ап. Павлові, він не тільки не оправдувався, не захищався — бо ж Ап. Павло справедливо попрікнув його в ухилі від евангельських напрямних! — а навпаки: Ап. Петро вважає вчення Ап. Павла правдивим і глибоким та радить християнам читати його Писання.

Ап. Петро саме так, а не інакше, віднісся до Ап. Павла тому, що він, Ап. Петро, не був „найбільшим" між Апостолами, і сам він не вважав себе таким. Чи Католицька Церква не може вважати цього задовільним аргументом? Якщо так, то тут виринає питання, як поступив би папа, якщо б котрийнебудь з його єпископів виступив прилюдно і в своєму Посланні заявив, що папа не поступає по-евангельському? Папа конечно осудив би такого католицького єпископа — на цій підставі, що папа є первоієрархом усіх католицьких єпископів. Але Ап. Петро не осудив Ап. Павла - бо Ап. Петро не вважав себе первоієрархом Апостолів.

Коли Ап. Петро віднісся до Ап Павла, як рівний до рівного, то він не міг віднестися інакше й до всіх інших Апостолів, а вже тим більше до Апп. Івана Якова - - синів Заведеєвих і Ап. Якова — брата Господнього.

У великій повазі були Апп. Яків і Іван Заведеєві та другий Яків — „брат Господній", як називає його Ап Павло. Авторитет цих трьох Апостолів у жодному відношенні не був меншим за авторитет Ап Петра. Христос назвав Симона Іониного „кифою", цебто „петром" („каменем"). Але так само друге ім'я надав Христос Ап. Якову і Іванові, назвавши їх „синами грому" (старожидівське „воанергес"). Апп. Іван і Яків Заведеєві були близькі до Ісуса, і їхня мати знала це; і саме на цій підставі вона осмілилася просити Христа, щоб у Царстві Небесному Він посадив її синів найближче Себе — одного праворуч, а другого ліворуч. Ап. Іван був особистим любимцем Ісуса Христа. Біля Христа під час усіх важніших хвилин Його життя були Апп. Яків, Іван і Петро: при сціленні — коли Христос сціляв її, при сціленні тещі Св. Петра, при сціленні доньки Яіра, при Преображенні Господньому, при откровінні Христа на Оливній горі признаків кінця світу, при молінні Христа про Чашу на Гетсиманській горі.

Так було постійно під час перебування очоловіченого Христа на землі.

По Вознесенні Христа Ап. Яків був адміністратором Християнської Громади в Єрусалимі, цебто головою Єрусалимської Церкви, що була центром усього Християнства. Дехто з католицьких теологів ставить такий аргумент, що Ап. Петро не був головою Єрусалимської Церкви, бо він, мовляв, був „Головою всієї Вселенської Церкви"; але такий аргумент не витримує критики; якщо б Ап. Петро був Головою всієї Церкви, отже йому підлягала б і Єрусалимська Церква, як складова частина Вселенської Церкви, то це означало б також, що йому підлягав би й Ап. Яків, і він здавав би Ап. Петрові звіт із своєї діяльності. А тим часом було якраз навпаки: Ап. Яків, як адміністратор Єрусалимської Церкви, цебто голова самого Центра Християнства, був Апостолами уповноважений управляти місіями й регулювати місійну працю Апостолів; отож не Ап. Петро посилав Ап. Якова чи інших Апостолів, а навпаки: Ап Яків послав Апп. Петра й Івана на місію в Самарію полагодити справу місійного характеру (Діяння VIII. 14). Апп. Петро й Іван, повернувшись з місії в Самарії, здали з своєї місії звіт не Петрові, а тільки Ап. Якову (Діяння II. 1-18).

Якщо б Ап. Петро був Первоієрархом усіх Апостолів, то Ап. Яків був би під його властю; отже він, Ап. Яків, не міг би був посилати свого „голову" (Ап Петра) на роботу - місію, а потім приймати від нього звіт.

Коли в Палестині був великий голод, то Римським імператором був Клавдій (Діяння II. 28), і Клавдій вигнав з Риму та всієї Італії всіх жидів (Діяння XVIII. 2); тоді ж таки цар Ірод у Палестині переслідував християн, і він убив мечем Ап Якова (Діяння XII. 1-2). Цар Ірод одночасно звелів Ап. Петра не вбити, а тільки ув'язнити (Діяння XII. 3-6). Очевидно, цар Ірод убив не Ап. Петра, а тільки Ап. Якова тому, бо він знав, що Ап. Яків очолював усю систему християнської Церкви.

Коли Св. Платіна (на ньому основує свої претенсії Католицька Церква) твердить, що Ап. Петро був Єпископом Риму ще з 33 року по Н. Хр, то слід мати на увазі, що Клавдій став імператором Римської імперії 42 р. по Н. Хр., а Св. Петро був тоді не в Римі, а в Палестині, і тоді Ірод ув'язнив його. По мученицькій смерті Ап. Якова Заведеєвого у проводі Єрусалимської Церкви став інший Св Яків; і коли Ангел визволив Ап Петра з Іродової в'язниці, то через Св. Івана, званого Марком, і його матір Марію Ап. Петро вважав своїм обов'язком скласти звіт про свою діяльність, і він це учинив шляхом зголошення тому другому Св. Якову, як провідникові Єрусалимської Церкви (Діяння XIII. 17).

Після виходу з в'язниці в Єрусалимі Ап. Петро „з Юдеї подався в Кесарію і (там) залишився" (Діяння XIII.19), а не пішов до Риму, і це було в 42 роках по Н Хр. Коли Ап Петро, рятуючись перед погонею Ірода, пішов у Кесарію, то Св. Павло з Варнавою в цей час з Єрусалиму повернулися в Антіохію, а звідтіля вони були вислані — з повеління Св. Духа - Антіохійською Церквою на місію до поган, поза межі Палестини (Діяння XII. 25; XIII. 1-4). А тоді ж таки Ангел поразив царя Ірода наглою смертю (Діяння XII. 23). Це, очевидно, дало Ап. Петрові можливість далі бувати в Єрусалимі. Коли Ап. Петро за володіння імператора Клавдія, цебто в 42 рр., був у в'язниці в Єрусалимі, а потім утік у Кесарію і там деякий час залишився, то Ап. Павло в той час пішов на першу свою місію до поган (коло 42 рр.); він був на цій місії досить довго, коли він успів за той час відвідати Селевкію, Кипр, Памфілію, Антіохію Пісідійську, Лікаонію, Фінікію, Самарію і також побувати в багатьох інших країнах (Діяння XIII. 4-24). Цебто, в цій першій дальшій подорожі Ап Павло був далеко поза 42 рік, а однак Ап. Петро під той час залишився в Малій Азії, і Ап. Павло, повернувшись (по 42 роках) з довгої подорожі в Єрусалим, застав там Ап. Петра (Діяння XV. 7).

(Далі буде)

СПІР НА ВАТ. СОБОРІ ЗА БОГОСЛУЖБОВУ МОВУ

Опозиція проти латини

На II Ватиканському Соборі постала опозиція проти латинської мови в богослужбовому вжитку.

На сесії 23 жовтня з цього приводу почався на Соборі великий спір і домагання опозиції, щоб у Катол. Церкві „менше вживати латинської мови, а більше національних мов", подали телевізійні вісті з Ватикану (у Вінніпезі-вечірні телевіз. вісті по каналі ч. 7. 23 жовтня).

ПРОЦЕС У СПРАВІ ВБИВСТВА С. БАНДЕРИ И Л. РЕБЕТА

Процес у справі вбивства С. Бандери й д-ра Лева Ребета почався в м. Карльсруге (Зах. Німеччина) 8 жовтня

Це суд над Богданом Сташинським (українець з Галичини), який сам зголосився до зах.-німецької поліції і признався, що він, бувши на службі советських поліційних органів, убив С. Бандеру й д-ра Л. Ребета.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР

РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3 Найбільша у світі погоня за людиною. - Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совєти викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Советського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко· Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, -- це матеріяли, які, крім своєї непромінальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, - в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.

Адреса замовлень·

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

Canada

До справи освячення пам'ятника Т. Шевченкові

(Продовження)

Тарас Шевченко — православний, то ж і церковно-релігійна церемонія під час відкриття йому пам'ятника була б православна, а Католицька Церква забороняє католикам бути присутніми на некатолицьких церковних відправах, — оце є ті „непоборимі труднощі", про які писала Президія КУК до Централі СУС. Але Централя СУС ставила була вимогу, щоб Президія КУК принаймні вже хоч православним дозволила звершити церковну церемонію біля пам'ятника Шевченкові на святі відкриття його, - але православним такого дозволу не було дано.

Підсумовуючи все вищесказане, коротко стверджується факт, що 1961 р. католицькі церковні власті заборонили православним українцям звершити церковний обряд біля пам'ятника Т. Шевченкові глибоко-віруючому християнові, — заборонили тільки тому, що Шевченко це християнин православного віроісповідання, і це скоїлося під сонцем демократичної конституції вільної Канади з її свободою релігії! Свободу релігії тут використано для інквізиторського потягнення!

І, як звичайно, православні українці все це стерпіли, — навіть у пресі, що є в руках православних українців, крім „Вісника" — органу Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді, в цій справі царила така загальна мовчанка — так немовби нічого й не скоїлося.

Усі документальні дані, що ними я тут користуюся, я черпаю з календаря Укр. Гр.-Православної Церкви в Канаді, „Рідна Нива" на 1962 р., - там є текст „ВИЯСНЕННЯ" Президії КУК, спростування Митр. Іларіона, документи із заходів Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, щоб освятити пам'ятника Шевченкові під час відкриття його, і співпраця СУС у цій же справі; це незвичайної важливості документи, і вони повинні б бути опубліковані тиражем в десятки тисяч примірників до відома „мертвим, живим і ненародженим" українцям по всьому світі

Уявіть собі на мент, що Тарас Шевченко був не православним, а католиком, уявіть - - Національний Пророк України був католиком, чи можете ви повірити, що Католицька Акція відкрила б йому пам'ятника без освячення, ба, більше того — без католицької пропагандивно-унійної церковної маніфестації -- так як це було 1961 р. з пам'ятником католикові Маркіянові Шашкевичеві у Вінніпезі?! Чи ж можете уявити, що б то воно було, якби українські православні авторитети заборонили католикам цю церковну церемонію? І хто ж заборонив? Католицькі авторитети! Хто ж очолює Катол. Церкву? Чужинець для українців — папа! Значить, на основі виданих папою церковних законів українцям заборонено вшанувати Шевченка по-релігійному біля його пам'ятника!

Уявіть собі, що православні українці не мали б своєї національної (це значить автокефальної, від чужих властей незалежної) Церкви, тобто не мали б Української Церкви, а підлягали б чужому Первоієрархові, наприклад Константинопольському Патріярхові, - так, як українці-католики підлягають чужинцеві — Римському Первоієрархові, і от православні українці заборонили б українцям-католикам поминати католика Маркіяна Шашкевича по-церковному біля його пам'ятника, бо так наказують церковні закони Констянтинопольського патріярха! Що ж сказали б на це католики? Що сказали б на це українські націоналісти? Вони сказали б, що це є національна зрада, коли українці підлягають законам чужинецької церковної власті — законам, які дискримінують, упосліджують і ображують пам'ять Національного Пророка України!

А що ж діється в подібному випадкові коли українцям-католикам живосилом нав'язують такі заборони чужі церковні власті (папські) з Риму, — ба ці закони стосують і проти православних українців і проти Тараса Шевченка?!

І яка ж реакція на це з боку православних українців і їхніх діячів, і преси? Тиша, так немов би ніде нічого й не бувало!

Далі, слід основніше розглянути статтю під різко-промовистим заголовком „Шевченка покропили і в Рим не пустили", яку, з підписом її автора, опублікувала газета „Поступ" (за 26 серпня 1962 р.) пресовий орган Вінніпезької Архиепархії, очоленої Митр. Максимом Германюком, для українців-католиків.

(Закінчення в черговому числі)

В. М. Дремів.

КАТОЛИКИ В АНГОЛІ

(Закінчення з 7-ї стор.)

лі таким чином творить спільний фронт португальської влади, Католицької Церкви й комуністів проти протестантів.

Католицька Акція католицько-фашистського уряду Португалії має той аргумент, що протестантські місіонери - це, мовляв, еретики й комуністичні та масонські агенти, які загрожують португальській владі, яка є „оборонцем Християнства" в Анголі. Знову ж та сама Католицька Акція має для комуністів той аргумент, що протестантські місії — це, мовляв, агенти американського капіталізму, отже вони вороги комунізму, тому-то комуністи Анголи повинні разом з католиками вигнати протестантів з Анголи

Американський журнал „Church & State" за вересень 1962 року поінформував:

„Римо-католицький місіонер у Португальській Анголі зробив оскарження, що протестантські місіонери є тут „дійсними агентами американського капіталізму". Ця заява, опублікована в „Diario de Manha" (католицький церковний орган в Анголі) специфічно не вказує на закордонну допомогову програму ЗДА, а проте в ній додано „(Протестантські місіонери) є гірші за комуністів... з усіма своїми мільйонами (долярів) вони мають дозвіл входити (в Анголу) під маскою місіонерів з Біблією під пахвою"

Це доказ того, що католицька політика там, де тільки бачить для себе потребу й можливість, творить з комуністами спільний фронт проти не-католицьких релігій, віроісповідань і Церков. Наприклад, у повоєнній Польщі Римо-католицька Церква під проводом кардинала Стефана Вишинського пішла на угоду з комуністичною владою диктатора Гомулки і за допомогою комуністичної влади Польщі почала переслідувати не тільки Церкву православних українців (Римо-катол. Церква забрала український православний собор у Холмі і т д.), але також вона (Римо-катол. Церква) за допомогою комуністичної влади Польщі заборонила український обряд греко-католиків, від яких відібрала церкви, і насильно включила їх у римо-католицтво.

Провід Катол. Церкви чинить усі зусилля, щоб договоритися з комуністичною владою Советського Союзу, і таким чином щоб Катол. Церква отримала в СССР ширший легальний статус; у своєму листі до диктатора СССР М Хрущова проф. М. Чубатий писав, що якщо б влада СССР дала Катол. Церкві хоч такі можливості існування, як має Російська Православна Церква в СССР, то Катол. Церква не вмішувалася б у політичні, соціяльні й економічні справи влади. - Це, розуміється, натяки на пропозицію такої самої угоди, яку Катол. Церква заключила з ком. урядом Польщі.

З уваги на досвід з прикладів Польщі, Анголи і т. д., може виринути питання: чи Катол. Церква, якщо б вона заключила угоду з владою СССР, не створила б з нею спільного фронту проти не-католицьких релігій і Церков шляхом такого самого донощиства, як в Анголі?

Коли, зокрема, йдеться про листа проф. Чубатого з пропозицією до Хрущова то тут справа не в особах, отже й не в особі проф. Чубатого — діяча Катол. Акції, тут справа в принципах загального характеру, бо ж проф. Чубатий заявив був, що свого листа до Хрущова він писав за відомом Ватикану.

Зусилля Ватикану порозумітися з комуністичною владою Советського Союзу відбуваються за кулісами (напр., недвозначна роля катол священика Ґаґґерро приятеля комуністичних провідників уряду СССР), але все ж таки час до часу прориваються деякі факти, на основі яких можна б розкрити процес пересправ між червоною Москвою й Ватиканом, з їхніми офіційними переговорами включно.

П. С.

АМЕРИКАНСЬКА БЛОКАДА КУБИ

Президент США Дж Ф Кеннеді у своїй промові 23 жовтня сказав, що Америка проголошує блокаду Куби, ця блокада починається 24 жовтня о год 10-й ранку

Мета блокади - перешкодити Советському Союзові будування мілітарних баз на Кубі, що СССР уже почав робити за згодою комуністичного диктатора Куби Фіделя Кастра

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по уміркованих цінах, наприклад·

Евангелії, Кивоти, Дарохранительниці. Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Canada

Пригоди канадця в СССР

Волтер Сорока з Ніягара Фоллс поїхав як турист в СССР на 10 днів, а його там затримали назавжди, і він ледве вирвався по двох роках.

Ці свої пригоди Сорока описав у журналі „Maclean's" (числа за 6-го і 20-го жовтня 1962 р.), і на основі цього подаемо їх тут. Це не дослівний переклад тексту із згаданих журналів, а тільки вільне переповідження змісту в скороченій формі, за винятком деяких дослівних цитат. Пояснення в дужках зроблені Ред. „Вісника".

Волтер Сорока з Ніягара Фоллс, Онтаріо, — народжений у Канаді українець, 1959 р. поїхав в Україну, щоб побачити цю країну своїх батьків і ці місцевості, з яких вони походять. Він їхав через Польщу. Коли він 13 березня 1959 року переїздив польсько-советський кордон, то советські прикордонні урядовці дали йому підписати якісь папери-запитники, тому що ці запитники були написані по-російському, то В. Сорока не зрозумів їхнього змісту, але, вважаючи це звичайною рутиною-формальністю, він підписав їх. Він не знав, що він підписався під такими паперами, в яких було сказано, що він, В. Сорока, їде з Канади в Советський Союз як „поворотець" („репатріянт"), цебто — що він їде туди вже назавжди, та що чинить він це „добровільно".

Таким чином В. Сорока своїм підписом під квестіонарем, якого на польсько-советському кордоні советська влада присилувала його підписати (бо інакше його не впустили б у межі СССР), В. Сорока припечатував свою долю на два роки проживання в СССР і на всі ці пригоди, які він там пережив. Розуміється, що цим своїм підписом через несвідомість він був би назавжди засудив себе на буття в СССР, якщо б не його невтомні заходи й енергія, і якщо б він не був уродженцем Канади

Половина поворотців віддали б усе, щоб повернутися в Канаду

За час дворічного примусового перебування В. Сороки в СССР туди прибуло з п'ять тисяч канадських українців, що приїхали як „поворотці на батьківщину" (репатріянти); і під час цих двох років (1959-1961) п'ятсот з них , самі уродженці Канади — робили заходи, щоб назад повернутися в Канаду.

Хоч, як каже В. Сорока, половина з тих канадських українців, що їх він зустрічав, усе на світі віддали б за те, щоб тільки назад повернутися в Каналу, і хоч за той час з Канади їх прибуло аж п'ять тисяч, то тільки 150 з них мали щастя вирватися з Советського Союзу

„Біля 150 з них удалося назад повернутися в Канаду, коли вони побачили, що умовини в Україні зовсім не є такими, яких їм було піддавано думку очікувати. У канадській амбасаді в Москві мені сказали, що я був одним з 500 таких „поворотців" українського роду чи походження, які діяльно намагалися дістати поворотні візи в Канаду", каже В Сорока. (Очевидно, старатися про не поважилися тільки найсміливіші з-поміж найсміливіших)

Громадянинові СССР не вільно проживати й працювати там, де він хотів би

„Життя кожного середнього советського громадянина досить спутане офіціяльністю, і йому не вільно проживати й працювати денебудь там, де він бажав би", стверджує відомий факт В. Сорока. Але в цьому відношенні доля В. Сороки — хоч він і родовитий канадський горожанин не була кращою, бо ж його вже також урядово вважали „советським горожанином". І він каже: „...тому що я наполегливо відмовлявся прийняти советське горожанство, у мене були часті суперечки з спеціяльними цивільними й поліційними властями, ці зудареиня були голосні і часто люті, але без фізичних погроз, — а моя свобода подорожування була обмежена", каже В. Сорока.

Тому що йому обмежили можливість подорожувати, то цим ще більше утруднювалися його старання шукати шляхів для того, щоб вирватися з СССР.

„Тільки один раз поліцист поклав на мене свою руку, а це було — що за іронія! — саме тоді, коли я нарешті дістав документи повороту і законно був у Москві по дорозі свого повороту в Канаду".

Старший технік, — найвища платня: 90 дол.

„Я жив і працював так, як сьогодні живе й працює типовий молодий росіянин: у примітивному українському селі Бучачі, в рухливому промисловому місті Запоріжжя на ріці Дніпрі, і, як „добровілець", в колгоспі кукурудзи й соняшників над Азовським морем", згадує В. Сорока.

Усе ж таки советська влада про всякий випадок числилася з можливістю, що В. Сороці може таки вдатися назад повернутися в Канаду, отже його вважали, хоч і неофіційно, „потенціяльним репатріянтом", і завдяки цьому нарешті вирішили дати йому становище „старшого техніка в лябораторії фабрики трансформаторів у Запоріжжі, де, як він каже, „я працював, і мені платили найвищу платню 90 долярів місячно, яка належиться лябораторному технікові (90 долярів советськими грішми, це є що з офіційним курсом, 81 рубель.)

„Неймовірний бруд і несамовита чистота"

Що В. Сороці за два роки особливо впадало в очі — це різкий контраст „неймовірний бруд і несамовита чистота" — одне з одним поруч. І так, у селі Бучачі в ресторані „уборна" (убікація, клозета) — це тільки підлога, без жодного іншого обладнання. А знову ж у місті Запоріжжі на головній вулиці дружинник грозив мені карою за кинення на вулицю сірника („дружинники" — це допоміжні поліційні загони, що складаються з не-поліцистів, а з тих громадян, які у вільних хвилинах поза своєю працею добровільно виконують службу порядкової поліції). У цьому місті на вулицях майже що пара кроків є смітничка.

„Я бачив тісноту в приміщеннях — і просторі люксусові помешкання", каже В. Сорока. „У селі Бучачі я волів вибратися на вишки, коли до хати прибув третій мешканець, щоб спати на одному вузькому ліжку", де вже спали два мешканці. Але кількома місяцями пізніше я був на відпустці в місцевості, яку треба вважати найкращою і, звичайно, найбільшою та найкоштовнішою відпочинковою місцевістю землі" (у Криму). Якщо б блискучі віллі, господи й готелі, мольо й розвагові парки, грища, пляжі, ресторани і ярко розмальовані кіоски з вином — усе це в Криму на просторі 120 миль, було б рекламоване, як чудо світу. Але в Советах, здається, не багато приділяють уваги розголошуванню цієї пролетарської величавості (курорти в Криму), де не вільно заводити індустрії і де одинокою метою є тільки приємність. Вони (советська влада) воліють показувати заграничним відвідувачам свої фабрики для практичних цілей і колгоспи (російське „колхоз").

(Далі буде)

Бійка в католицькій церкві

Національно-політична боротьба між валонцями й флямандцями

У вересні ц. р. в м. Атверпі в Бельгії відбулася в католицькій церкві Св. Духа бійка небувалих досі розмірів. Це скоїлося на тлі національно-політичної боротьби між цими двома етнічними групами країни. У згаданій церкві вживається французька мова, як мова розговірна й проповідництва, а французькою мовою в Бельгії говорять валонці. Натомість флямандці зажадали, щоб у цій церкві вживалася флямандська мова (вона належить до сім'ї германських мов), але валонці спротивилися цьому, і так почалася колотнеча й бійка.

Флямандці з давніх-давен заселюють північну територію Бельгії, а валонці — південну. Фламяндці жадають, щоб етнографічна межа між цими двома територіями Бельгії була непорушною, отже щоб на південній території вживалася французька мова, на південній — тільки флямандська. Місто Антверп знаходиться на флямандській території Бельгії, отже флямандці жадають, щоб усюди, з церковною сферою включно, там уживалася їхня мова, але валонці, які проникають на фламандську територію, тримаються своєї, французької мови.

З. Р. Для валонців і флямандців, хоч одні й другі є католиками, національно-політичний чинник важніший за так звану „католицьку єдність".

Фестіваль Православної Молоді

Ернест А. Віллас — директор Грецького Православного Департаменту Мирян Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату, сказав, що на 31 серпня 1963 року плянується велетенський фестіваль Єдности Православної Молоді в Америці, перший в історії цього роду здвиг молоді, числом коло 20 тисяч, з 14-х різних національних Православних Церков.

Єдність жидів-християн

ЮДЕО-ХРИСТИЯНСЬКИЙ СОЮЗ

Католицькі й протестантські газети часто-густо сповіщають про свої успіхи в навертанні жидів на християнство.

І справді серед жидів є деяке число тих, що прийняли християнство.

Хоч християни не-жиди не об'єднані, бо їх ділять різні віроісповідання, то однак жиди-християни різних віроісповідань об'єднані між собою у свою організацію, яка називається „Юдео-Християнський Союз". Головна їх мета поширювати серед жидів думку, що Мессія, якого з давніх-давен очікують жиди, вже прийшов — це Христос, яким жиди мають бути горді.

Цьогорічне засідання Виконного Комітету згаданої жидівської організації відбулося в Берні (Швайцарія).

Про дещо поважне...

Переглядаючи декілька чисел часопису „Америка" (В-во „Провидіння"), натрапили на одне звідомлення про перебіг засідання історичної секції ВУАН у США.

Доповідач проф. О. Оглоблин у своїм виступі перечислив наш дорібок з науки історії у вільному світі, підкреслюючи досягнення ряду наших науковців та поруч із цим зробив заввагу про недотягнення, а то й поверховність у деяких працях, не вказуючи на їхніх авторів.

Здається нормальним таке явище: критичний підхід у відмічуванні додатніх і від'ємних сторін стану науки історії, але кидається разюче в очі, що серед перечислених ним науковців не був згаданий таким солідний вчений, як Митр. д-р Іларіон з Вінніпегу.

Як і чим пояснити цей факт чи явище? Виснити цього на основі доповіді проф. О. Оглоблина, з яких би сторін ми до неї не підходили, аж ніяк не можна, просто не в силах це зробити явно й об'єктивно.

Залишається це питання до розв'язки за доповідачем, проф. О. Оглоблиним, а проте з боку деякої частини громадськости це питання навіває собою певні сугестії — враження негативного тону.

Причини такого враження чи думки необхідно шукати за спиною доповідача, — це в середовищах НТШ і ВУАН.

Останніми роками помітна тенденція, чи то й просто акція, певного кола людей, їх наставлення до цих наших наукових інституцій впливами і діянням до опанування однобічного конфесійного напрямку всіма засобами — прямими і захованими — так, як і на громадсько-політичному фронті нашого життя на еміграції

На такі припущення, чи навіть висновки, маємо багато фактів з наших буднів, або з преважних подій, які насторожили багатьох з нас, які стежать за нашим всебічним життям у вільному світі — прикладом можна взяти подію про посвячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі, коли всі противники це питання звели до того, що мовляв, „у Канаді не практикується посвячення пам'ятників", а в той же час ті люди ведуть пропаганду переконування своїх і чужих про „мозаїку культури" в Канаді, про синтезу звичаїв і обичаїв на користь Канади, або про те, що Т. Шевченко є особою Соборної України — мовляв, при чому тут Церква чи православіє? — а в той же час запевняють усіх, що український народ найрелігійніший у світі, а наші традиції найсвятіші й непорушні, але з умовою, що це є корисне лише для одних, але воно не є обов'язковим для других.

Або взяти такі цікаві факти, як видання творів Т. Шевченка п. Денисюком і проф. Рудницьким. Коли проти першого видавця вибухла реакція читачів часописів і передплатників тих творів, то до другого видання і коментатора промовчано й приховано, крім журн. „Нового Літопису" (стаття о. д-ра С. Савчука).

На цю цензуру і пофальшовані коментарі наші дві високі наукові інституції зовсім не зареагували, не подали ніякого свого голосу, ніби вони не існують, ніби ця справа настільки маловажна, що не потребує жадного захисту чи оборони. Ці дві високі інституції теж не звернули уваги на відзначення 80-ліття свого колеги, дійсного члена цих інституцій, визначного вченого світової міри Митр. д-ра Іларіона, сеніора української науки у вільному світі. Коли незацікавлені люди цього не помітили з їх наставлення, то дивна поведінка деяких науковців православних у цих двох високих інституціях, що й вони не помітили чи приховали цю подію, стаючи послушними чи толерантними до цієї чорної акції (див. статтю Ольги Соневицької в „Н. Шляху" ч. 38 про „Гуцульську Церкву").

Кажуть деякі вчені, що „наука історії є вчителька минулого і сучасного". Яка ж вона бідна в наші часи і якою маловажною для декого на сьогодні...

А. С.

У новій жидівській Біблії пороблено великі зміни

Тільки жидівські учені є найбільш компетентними вияснювати Старий Заповіт, каже езуїт Джан Ля Фарж.

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (12. 10. 1962) подав інформації про новий жидівський переклад Старого Заповіту на модерну англійську мову, і з них цитуємо тут витяги:

„Філядельфія (АП). — У новій жидівській біблії, вперше перекладеній на модерну англійську мову, безпосередньо із староеврейського тексту, сказано що Мойсей у дійсності не переходив Червоне море, і в ній же зревідовано третю заповідь — осудження кривоприсяги, а не зневага імені Бога.

У цій новій книзі, що має бути надрукована 28 січня, сказано, що Мойсей вивів дітей Ізраїля з Єгипту через розділені води Очеретяного моря, — багнистого терену поблизу Мертвого моря, недалеко теперішнього Суезького каналу.

Є багато й інших широкозакроєних змін у цій біблії, що відома як Тора — П'ятикнижжя Мойсея. Її видасть друком Жидівське Видавниче Товариство Америки, некомерційна просвітня установа.

Властиво, Тора — а вона складається з книг Начала, Ісходу, Левіта, Чисел і Второзаконня — є першою з трьох заплянованих томів Священних Писань, що всі разом загально відомі як Старий Заповіт. Інші ж — пророки й писання — мають бути закінчені коло 1975 року.

Цей новий переклад на англійське властиво усуває слово „душа", а надає цілком нового значення вислову „всім серцем моїм", твердячи, що ця фраза не виражає відданости чи самопосвяти, як це було вияснювано раніше, але означає вона згоду.

Перекладачі сказали, що для інтерпретування еврейського оригіналу вони покористувалися новими археологічними знахідками („сувої Мертвого моря" — Ред. В.) із Святої Землі — з Ізраїля та з навколишніх арабських народів.

„...Священик Джан Ля Фарж, священик-езуїт, співредактор римо-католицького тижневика „America" в США, сказав, що „ніхто в такій мірі не може бути уповноваженим подавати вірну версію священних книг, як тільки видатні жидівські учені як на основі традиції, так і науки."

Перші слова Начала тепер є такі: „Коли Бог почав творити небо й землю". Стара ж версія (перекладу), опублікована 1917 р., починалася: „На початку Бог створив небо й землю".

Д-р Геррі Орлінський — головний редактор комітету учених знавців Біблії, які працювали вісім років в рамках програми коштом 250.000 долярів, вияснив, що шляхом кращого зрозуміння еврейського оригіналу усувається надавання йому такого значення, що вічність почалася з того часу, коли Бог створив землю.

Д-р Орлінський є також професором Біблії Гібрю Юніон Колледж-Джювиш Інститют Релігії в Нью-Йорку, першим жидом, запрошеним як помічник для зладження Християнської Біблії.

Обговорюючи завдання своїх співробітників, д-р Орлінський сказав, що „у Святому Письмі є дослівно сотні таких уступів, які століттями вводили перекладачів в оману, і значення яких тільки тепер стає ясним у світлі дедалі більшого розуміння законів, мов і духа біблійної доби".

НОВИЙ ЕПИСКОП СИРІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ

У серпні ц. р. інтронізовано нового епископа, 38-літнього Михаїла (Шагіна), як ієрарха Толедської Архиепархії Американського Екзархату Антіохійського Патріярхату. У цій Церкві він є першим епископом, що народився в Америці, в м. Кентоні, Огайо

Еп. Михаїл був рукоположений в сан священика 1951 р., а в сан архимандрита поставив його патріярх Олександр III - первоієрарх Антіохійської (Сирійської) Патріярхії, з катедрою в м. Дамаску.

III Асамблея СРЦ 1963 р.

Централя Світової Ради Церков у Женеві повідомила, що чергова, цебто четверта асамблея Світової Ради Церков відбудеться 12-26 липня 1963 р. в Канаді, в місті Монтреалі. Вона буде займатися тими „богословськими й організаційними перепонами, що є на шляху до едності" різних Церков."

З. Р. — Вищезгадна заява проводу СРЦ щодо мети IV Асамблеї — це подекуди „несподіванка"; бо ж провідники СРЦ покищо воліють підкреслювати, що мета СРЦ має суспільний характер, а не теологічний

Духовенство старається про години лекцій релігії

„Духовні п'ятьох Церков у Вакав звернулися до Вакавської Шкільної Управи з вимогою, щоб у початкових і середніх школах у Вакав було дозволено навчати релігії на протязі шкільних годин," сповіщає „The Wakaw Recorder" (20. 9. 1962), що з уваги на цей факт, що отець Н. Стеценко у своїй інформації, даній „Рекордерові", сказав, що багато учнів роз'їжджаються по домах зараз після останньої лекції, треба було б увести навчання (релігії) на протязі шкільних годин — може найкраще б продовж останньої півгодини. Церкви ще не устійнили числа півгодинних лекцій на тиждень.

Це звернення підписали духовні з цих Церков: Української Греко-Православної, Української Греко-Католицької, Баптистської у Вакав, Римо-Католицької і Злученої Церкви (Юнайтед Чорч)".

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

Демко Хоростівський	$10.00
Петро Радчук	5.00
Г. Радчук	4.00
Ростислав Радчук	3.00
Іван Зазулик, Сарния, Онт.	5.00
Софія Паркін	2.00
Збірка о. Прот. М. Критюка на Похороні бл. п. Андрія Ціпівника з Бруксбі, Саск.	20.00
Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Ілії Малофія	49.00
Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Ольги Буий (Палийчук) з Вегревил, Алберта	21.20
Подружжя Мульки, Ту Гилс, Алта.	5.00
Збірка о. М. Крищука на Похороні бл. п. Василя Шапки з Вільна, Алта.	25.00
Збірка о. Е. Шевця на прощальній вечірці подружжя Лисаків з Роблин, Ман.	26.00
Семен Згурський, Летбридж, Алта	50.00
Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Ст. Христиного	10.00
бл. п. Еви Ковальчук	10.00
„Д.У.Н." одна мама, яка жертвує на згадку про свого сина, який загинув на війні	100.00
Збірка о. І. Мельничука на Похороні бл. п. Дмитра Мулика з Вайлдвуд, Алберта	30.00
Збірка о. Е. Степанюка на Похороні бл. п. Теодора Варави з Лак Ла Біш, Алберта	18.71
Дмитро Дверничук, Винярд, Саск.	25.00
Збірка о. Теодота Ґлуханюка на обіді в Етелберт, Ман.	26.00
Пані В. Латиш, Торонто	5.00
Збірка В. Григоряка на ювілеї 60-ліття з дня народження Трофима Ґураля, Торонто, Онт.	32.00
Іван Михайличенко, Ґалф, Онт.	10.00
Подружжя Бордиюки, Міни. США.	25.00
В. Довган, Торонто, Онт.	100.00
о. Архидияк. Микола Рибачук, Нью-Йорк, С.Ш.А.	25.00

Слово „ком-симп" тиранізує, нарікає діяч СРЦ

„Отець Верґгезе з Сирійської Православної Церкви Індії сказав, що Світова Рада Церков „у своєму підході до християн у соціялістичних країнах має зв'язані руки страхом, що її обмазають і очорнять як ком-симпа" (комуністичного симпатика) безвідповідальні чи неприхильні їй журналісти й політики, — подає журнал „American Review of Eastern Orthodoxy" (вересень, 1962). „Він сказав, що цього роду „обвинувачення в попутництві (совєтському) є застрашливою й тиранізаторською силою, ...роз'єднальною... як на світовому, так і на домашньому поземі... Христос був і є Учителем-попутником, отже й ми не можемо дозволити собі на щось менше..., ані також ми не можемо дозволити собі на легковаження четвертини людства, недопускаючи Китаю до Об'єднаних Націй". (Отець Верґгезе є товаришем генерального секретаря Світової Ради Церков)."

З. Р. — Що він бачить спільне між справою християнства народів, поневолених комуністичною силою, і справою недопускання комуністичного режиму Китаю до Організації Об'єднаних Націй — цього о. Верґгезе не виснив. Але його турбота з приводу цього, що ком. владі Китаю не дають права вступу в ООН, не може не викликати собою турботи серед християн з приводу саме такої політики деяких діячів СРЦ.

Йордан удержавнив сувої Мертвого моря

Уряд Йордану видав розпорядження, силою якого всі ці „сувої Мертвого моря", що знаходяться в Старому Єрусалимі (а ця частина Єрусалиму знаходиться на території арабської держави Йордан), з першим жовтня 1962 р. стають власністю цієї держави і будуть зберігатися в державному музеї в Старому Єрусалимі.

Згадані „сувої Мертвого моря" досі належали до приватних осіб, які викупили їх від арабських пастухів — разом на суму 280,000 долярів, і уряд Йордану поверне ці гроші досьогочасним власникам цих сувоїв.

Так звані „сувої Мертвого моря" — це старовинні жидівські релігійні рукописи біблійних часів. Арабські пастухи познаходили їх частинами в печерях над Мертвим морем у Палестині.

Частина тих рукописів знаходиться в руках Ізраїля, а частина опинилася в Америці. Ці рукописи являють собою найбільший археологічний здобуток в періоді після 2-ї світової війни. Знавці вже роками досліджують їх, і дехто з них твердить, що ці рукописи можуть послужити допоміжним матеріялом для інтерпретації Біблії. Однак цих рукописів все ще далі не видають друком, і вже час до часу чути голоси нарікання з цього приводу.

UNIA

UNIA — так називається група римо-католиків, які повернулися до православної літургічної практики, але вони надалі признають папу. З латинської літургічної практики повернулися до православної тому, щоб бути знаряддям Риму для підривної роботи серед тих православних одиниць і гуртків, які через свою несвідомість уважають їх „православними".

Дехто з діячів УНІЇ вважає, що ця група повинна б заснувати свої „східні" місії навіть серед народів римо-католицького віроісповідання, щоб навертати їх на східній обряд; таким чином дехто з-поміж православних міг би повірити, що тут „Східнє Християнство" поширюється на „Західнє Християнство", отже УНІЯ мала б успіхи серед православних.

В органі „Ave Maria" (6/30/62) в Америці (англомовний офіціоз) Мортімер опублікував свою статтю п.з. „Східні Церкви", в якому він каже: „Тільки уявіть собі, що б то сталося, якщо б так заснувати греко-католицькі (унійні) місії і почати навертатання латинян в Італії, Франції, чи Ірляндії".

Т-ВО СТУДЕНТІВ БОГОСЛОВІВ ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Вибір нової управи й урочисте відкриття акад. року

У середу, 19-го вересня 1962 року о годині 7 вечора Богословське Товариство, яке складається із студентів Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, скликало звичайні збори, на яких було вибрано нову управу на 1962-63 академічний рік: голова — Олег Левицький, заступник голови — Ярослав Анонійчук, секретар і пресовий кореспондент — Іван Фурґаль, скарбник — Орест Сорочук, бібліотекар — Євген Богуславський (він доглядатиме книжок), бібліотекарський помічник — Орест Гудима (він доглядатиме газет і журналів); контрольна комісія — Орест Олекший, Василь Василів і Тома Гендриксон.

На цих зборах оце вперше створено й вибрано програмовий комітет — із цих студентів: Іван Фурґаль, Ярослав Анонійчук та Ігор Дячина. Цей комітет має укладати програми різних імпрез, як: Відкриття Академічного Року, Свято Св. Апостола Андрея Первозванного, Закриття Академічного Року і т. п.

У неділю, 23-го вересня 1962 р., о годині 7.30 вечора Богословське Товариство при Колегії Св. Андрея влаштувало урочистість відкриття нового академічного року; ця урочистість відбулася в залі Катедри Пресвятої Тройці. Програма Відкриття складалася з 3-х частин: 1. Молебень у Храмі о годині 7.30 вечора; Молебень служили: о. Протоєрей Емануїл Ґорґіца, о. Іван Стус (обидва є викладачами Колегії) та о. Ігумен Іов Скакальський (настоятель студентів Колегії); співав хор студентів богословів на 4 голоси під диригентурою студента Олега Левицького" 2. о. Прот. Емануїл Ґорґіца представив усіх студентів богословія громаді присутніх, а після цього Високопреосвященніший Владика Митрополит сказав Слово на тему: „Ідеологія Української Православної Церкви". 3. Чайне прийняття, яке приготовило Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

Товариство Студентів Богословів складає сердечну подяку слідуючим: Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові за його Слово; Д-рові Павлові Маценкові, що приготовив студентський хор за такий короткий час; Отцям Е. Ґорґіці, І. Стусові і І. Скакальському — за їх служення Молебня; усім людям, які були присутні на цьому Відкритті, і своєю присутністю причинилися до більшої урочистості його; і Жіночому Товариству при Колегії Св. Андрея за гостину.

Іван В. Фурґаль,
пресовий кореспондент.

ПРОЩАННЯ З ПАРОХОМ

Н. Бетлфорд, Саск.

У суботу 18 серпня члени Української Православної Громади Св. Івана Хрестителя в Н. Бетлфорді прощали свого настоятеля о. Петра Блажука з приводу його виїзду на нове місце служення до Норт Сурей, Б. К.

З цієї нагоди було влаштовано вечерю заходами Управи Церковної Громади. Велике число вірних прийшло прощати свого о. Пароха. Також був присутній о. Я. Рибалка з добродійкою з Гефорд.

Вступне слово сказав голова Громади П. Саранчук. Потім він запросив о. Рибалку до слова; о. Рибалка своєю життерадісною промовою розвеселив усіх, і звернув їхню увагу на те, як о. Петро був вірний своєму служенню в цій Парафії, і що в нього були всі рівні.

Тоді було запрошено П. Чизевського, який теплими зворушливими словами висловив свою вдячність о. Петрові за його трудолюбиву працю і добрий провід у Громаді. Він вручив отцеві цін-

ний дарунок від Громади, як щирий вияв глибокої пошани і вдячности своєму душпастиреві за його труд і працю.

П. Саранчук — голова Громади, також вручив дарунок від Управи Церковної Громади.

Було також попрошено до слова пані Кіндрачук. Пані Тимко вручила дарунок добродійці від членкинь Церковної Громади, пані Саранчук — голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки, яке існує при Народньому Домі, також вручила дарунок і, подякувала отцеві за його щирі поради й поміч. Пан Андрущак — учитель Рідної Школи, подякував отцеві за його труд, бо за його старанням відбувається Рідна Школа раз на тиждень у публичних школах міста.

Усі побажали о. Петрові і його родині всього найкращого, щастя здоровя й доброго успіху на новому призначеному місці.

Секретарка Церковної Громади.

СОБОР СВ. ПОКРОВИ ПРИВІТАВ НОВОГО ПАРОХА

Вінніпеґ, Ман.

Дня 30-го вересня 1962-го року о год. 5-й вечора було влаштовано Управою Собору при співучасти всіх Соборних Організацій прийняття з нагоди приїзду новопризначеного пароха — о. Івана Стуса, з родиною.

Був напричуд гарний осінній день. Видно, що й природа радувалась новопризначеному Парохові, який з своїм прибуттям подає надію на нове життя та праці на церковній ниві в тій одній з найстарших наших Церковних Громад у Канаді.

Ще перед п'ятою годиною заля була заповнена. Присутні весело гомоніли, настрій був радісно — живий. Між присутніми можна було завважити багато старих членів, сивоволосих піонерів, на обличчях яких виявлялася глибока надія на те, що з новопризначеним новим Парохом Соборна Громада, працюючи в любові та згоді, досягне ще кращих успіхів у дальшому її розвитку.

За першим столом засіли: Впреосвященніший Владика Митрополит Іларіон, о. Іван Стус з родиною, о. Прот. М. Юрківський з добродійкою, о. Прот. Е. Ґорґіца, о. М. Клиш з добродійкою, голова Соборної Громади п. Гр. Бабяк і господар Урочистості п. Н. Кушнірик.

Привітавши всіх присутніх, голова Громади п. Гр. Бабяк попросив о. Івана проказати Молитву, після якої Впреосвящ. Митрополит Іларіон поблагословив трапезу і всіх у залі. Привітавши теплими словами Впреосв. Митрополита Іларіона п. Гр. Бабяк попросив проводити програмою члена Соборної Управи п. Н. Кушнірика, який, подякувавши за честь, по трапезі попросив до слова й привіту голову Соборної Громади п. Гр. Бабяка.

Голова побажав о. Іванові та його родині всього найкращого в їхній церковній праці і просив присутніх соборян всебічно допомагати о. Іванові в його відповідальній душпастирській праці, щоб, спільно й по-братському працюючи, ми всі могли причинитися до ще кращого розвитку нашої Соборної Громади. З черги вітала о. Івана і його родину голова Соборного Сестрицтва пані Миславчук, яка сказала, що Соборне Сестрицтво радо помагатиме в праці новому о. Парохові. Від себе та Організації вона побажала о. Іванові кріпкого здоров'я та якнайкращих успіхів в його церковній праці.

Від Катедри Пресв. Тройці, вітав нашого нового Пароха п. Павлюкевич, бажаючи йому витривалости та успіхів у праці в новій Парафії. Запрошений до слова о. Прот. М. Юрківський — Парох Катедри Пресв. Тройці, щиро бажав успіху в праці о. Іванові, як своєму сусідові, і висловив надію, що між цими двома великими Церковними Громадами взаємовідносини та співпраця і надалі будуть якнайкращими.

Дальше, від Парафії Св. Архистратига Михаїла промовляв її парох о. Прот. Е. Ґорґіца, який дуже гарними словами розповів про церковно-громадське життя, зазначивши при цьому, що успішна праця залежить від дійсно християнської любови та єдності в Громаді, а о. Іванові бажав успіху, здоров'я та витривалості в його душпастирській праці.

Далі, промовляв о. М. Клиш, як добрий приятель о. Івана ще з часів їхніх студій в Духовній Академії (Богословський Факультет Колегії Св. Андрея); о. Мирон Клиш побажав о. Іванові якнайкращої співпраці з членами Соборної Громади. Після цього п. Н. Кушнірик відчитав привітального листа від о. Д-ра С. В. Савчука; він же попросив до привіту голову Братства Святого Андрея, пана Василя Дячика, який висловив своє вдоволення і надію, що з новим о. Парохом Соборна Громада запише ще не одну світлу сторінку у своїй історії.

Теплими словами також привітала о. Івана та його родину голова Жін. Т-ва ім. кн. Ольги пані М. Кушнірик, далі промовляла пані М. Нижник — голова Клюбу Матерів (Шкільний Комітет), бажаючи о. Івану добрих успіхів у виховуванні наших дітей та молоді, і вона закликала всіх без винятку батьків посилати своїх дітей до Української Рідної та Недільної Шкіл — особливо тепер, коли о. Іван і пані добродійка приділяють цьому важному для нас усіх батьків обов'язкові, тобто вихованню наших дітей та молоді, якнайбільше уваги.

Від Драматичного Гуртка при Соборі сердечний привіт склав п. С. Полікша. Він висловив надію, що новий Парох допоможе соборянам відновити продовження культурно-освітньої праці Соборної Громади, зокрема ж і сценічної праці.

Головним промовцем на цьому прийнятті був Впреосв. Владика Митрополит, який висловив признання Соборній Громаді за її наполегливу працю на церковній ниві, як також батьківськими словами привітав, як свого бувшого студента та вихованця, нового пароха о. Івана та його родину і побажав йому найкращого успіху в праці в його новій Парафії-Соборній Громаді Св. Покрови у Вінніпезі.

Черговим промовцем був о. Іван Стус, який в імені власному і своєї родини висловив щиру подяку за привіти та побажання, найперше — Владиці Митрополитові Іларіонові, присутньому Духовенству і Добродійкам, Сестрицтву, Жіночому Т-ву, Соборній Управі, Т-ву Св. Андрея і всім тим, хто в тій чи іншій мірі причинився до успішного переведення згаданого прийняття; він закликав присутніх і всіх соборян до братської любови та однодумності в праці на славу Божу та ще кращого розвитку Соборної Громади Св. Покрови, при чому від себе й родини пожертвував з цієї нагоди на Собор 50 долярів.

Перед закінченням цього милого прийняття голова Громади п. Гр. Бабяк та голова Соборного Сестрицтва пані Миславчук вручили о. Іванові Стусові і пані добродійці Надії грошовий дар і квіти під лункі оплески присутніх.

На закінчення господар Урочистості п. Н. Кушнірик подякував усім присутнім, що так численно прибули на це прийняття, а від себе побажав новопризначеному парохові о. Іванові найкращого успіху в праці в його новій Парафії.

Молитвою, яку проказав о. Прот. М. Юрківський, та Архиєрейським Благословенням Впреосв. Владики Митрополита Іларіона було закінчене це миле прийняття в честь нового пароха Собору Св. Покрови о. Івана Стуса та його родини.

Борис Карпінський.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВІЯ В ГЕМИЛТОНСЬКІЙ МІСІЙНІЙ ОКРУЗІ

У неділю 5-го серпня 1962 року Гемилтонська Місійна Округа величаво відзначала найважливішу подію в нашій історії — Охрещення Князем Володимиром Великим (988 р). усього українського народу в Православній Вірі.

У Гемилтонській Місійній Окрузі є слідуючі душпастирі: о. Прот. В. Федак — настоятель церкви Св. Володимира в Гемилтоні, Онт., і він же голова Місійної Округи; о. Ю. Ференців — настоятель церкви Свв. Апостолів Петра й Павла в Ніяґара Фолс, Онт., і він же скарбник М. Округи; о. Р. Панченко — настоятель церкви Св. Юрія Переможця в Ґрімсбі, Онт. і він же секретар Г. М. Округи;

о. Ю. Цукорник — настоятель церкви Св. Покрови в Вотерфорді, Онт.;

о. Прот. Й. Тріска — настоятель церкви Св. Арх. Михаїла в Брентфорд, Онт.;

о. Прот. І. Маґас — настоятель церкви Пресвятої Тройці в Лондоні, Онт.;

о. Прот. П. Гліцький — настоятель церкви Св. Юрія Переможця в Сент Кетеринс, Онт.

У склад Гемилтонської Мі-

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

сійної Округи також входять Парафія Пресвятої Тройці в Велланд, Онт.; і Парафія Св. Софії в Кіченер, Онт.

Управи цих Громад дбайливо готувалися до цього великого дня — Свята Українського Православія. Відбуто багато нарад, на яких вибрано Святковий Комітет, головою якого обрано п. І. Ткачука з Вотерфорду Місце проведення (Вотерфорд, Онт.) та день були схвалені на цих нарадах. Про це Свято повідомлено через часописи „Вісник" та „Український Голос".

Громада Вотерфорду приготовила надворі площу, прикрасивши її всім потрібним для проведення Богослуження та братського обіду.

Гарний краєвид та добра погода приєдналися звеличати велике Свято нашого народу, і в Канаді започаткувала відзначати це Свято Г. Місійна Округа. Була видана брошура українською й англійською мовами з'поясненнями про Свято й працю Гемилтонської Місійної Округи. У брошурі були поміщені короткі текстом, але великі й цінні змістом у виховно-освітньому напрямку, звернення й історичні нариси, що їх написали Митр. Іларіон, Арх. Михаїл, о. Прот. В. Федак та о. Ю. Ференців.

Свято почалося о 10-й годині ранку Польовою Службою Божою, очоленою о. Протопресв. Д-р С. В. Савчуком в співслуженні о. Прот. В. Федака, о. Прот. І. Магаса, о. Р. Панченка, о. Ю. Ференцева, о. Прот. П. Гліцького, о. Ю. Цукорника й о. Прот. Ф. Керніцького з Віндзору, Онт.

По-мистецькому співали парафіяльний хор з Гемилтону під проводом п. М. Сушка, парафіяльний хор з Гримсбі під проводом п. Вермінка та студенти Інституту Св. Володимира (Літні курси в оселі Київ) під проводом п. Б. Панчука.

Дуже змістовну і повчальну проповідь на Богослуженні сказав о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук.

Після Служби Божої був відправлений Молебень за здоров'я Митрополита Іларіона. Коло тисячі вірних з великою побожністю возносили спільну молитву до Всевишнього. Після Богослуження відбувся братський обід. Під відкритим небом за щедро заставленими столами засіли всі присутні на Святі. Обідньою програмою проводив голова Святкового Комітету п. І. Ткачук.

Головну доповідь на обіді сказав Протопрес. Д-р С. В Савчук на тему „Будуймо Колегію Св. Андрея". Також промовляли на обіді всі присутні священики Г. М. Округи, настоятель англіканської церкви Д-р П. Смильський, Д-р Клемашко та інші представники Громад. Також було представлено присутніх голов Громад Г. М. Округи.

Після обіду відбувся величавий концерт. У концерті брали участь хор Гемилтонської Громади та студенти Літніх Курсів з оселі Київ.

Усі точки концерту були виконані по-мистецькому. Концертна заля була замала, що б умістити всіх присутніх. На концерті промову виголосив п. Б. Панчук — директор Курсів в оселі Київ. Кінцеве слово на Святі сказав о. Прот. В. Федак - голова Гемилтонської Місійної Округи У своєму слові о. Прот. В. Федак подякував Святковому Комітетові, а особливо голові цього Комітету п. І. Ткачукові за старання й працю в приготовленні цього Свята, а жінкам Вотерфордської Громади — за приготовлення смачного обіду. Він дуже щиро подякував Протопр. о. Д-р Савчукові, що хоч має так багато праці, знайшов час прибути і звеличати Свято своєю присутністю; хорам подякував за участь у Службі Божій і Концерті, і всім присутнім — що прибули і своєю присутністю засвідчили свою любов до Бога і відданість свої Українській Греко - Православній Церкві.

Свято закінчено відспіванням українського і англійського гимнів. Хоч таке Свято відбулося перший раз не тільки в Гемилтонській Місійній Окрузі, а і в усій Канаді, то однак можна з певністю сказати що Свято Українського Православія відбулося дуже успішно Кожен, хто був на Святі, ніколи його не забуде, і вернувся до дому з ще більшою вірою в Бога і силою до дальшої праці у своїй рідній Українській Греко - Православній Церкві. Таких Свят-Здвигів українського православного народу нам більше потрібно, і то не тільки в Гемилтонській Місійній Окрузі, але по всій Канаді і по всьому вільному світі, щоб ворог знав, що духа українського, духа православного він ніколи не знищить.

Щасти, Боже, Гемилтонській Місійній Окрузі!

о. Р. Панченко,
секретар Г. М. Округи.

ХРЕСТИНИ
Гефорд, Саск.

У четвер 12 липня 1962 р. в місцевій українській греко-православній церкві відбулося Святе Таїнство Хрещення Моніки Чуйко - дочки подружжя Василя й Емілії Чуйків з Ванкуверу, Б. К., які приїхали в провінцію Саскачеван, щоб тут на Таїнстві Хрещення були присутніми дідусі й бабусі Моніки.

Хресними батьками були Микола Лазарович в Гефорд, Саск, і Єлисавета Свежак з Маква, Саск.

Тайну Хрещення звершив о. Яків Рибалка, який після Хрещення звернувся до подружжя Чуйків з словом, щоб вони виховували свою донечку в релігійно-національному дусі.

Після Хрещення відбувся обід в домі п-ва Імзірів — дідуся й бабусі новоохрещеної, після якого була переведена збірка паном А. Дроздом на підтримку нашої преси, до чого присутні віднеслися щиро, складаючи $12 50, з яких п'ять долярів на вироблення кліші, а сім долярів на Пресовий Фонд „Вісника".

Пожертвували: по 2 доляри - - Іван Чуйко, Василь і Емілія Чуйко: по 1 доляровії: Андрій Дрозд, Лазар Імзір, Микола Лазарович, Володимир Габриш, Дмитро Симчич, Мирослав Боянчук; по 50 ц. Тарас Федиш, Данило Чуйко, Едвад Свежак, Іван Павлуш, Василь Москалик.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а Всемогучий Господь хай зберігає новоохрещену Моніку в доброму здоров'і на втіху родичам і хресним батькам

Присутній.

ПОДЯКА

Почуваємося до милого обов'язку висловити сердечну подяку Хвальній Управі Собору Св. Покрови в Вінніпезі, Соборному Сестрицтву, Жіночому Товариству ім. Кн. Ольги та всім Членкиням та Членам Соборної Громади за влаштування для нас чайного прийняття, в неділю 30 вересня ц. р., з нагоди нашого приїзду з Монтреалу до Собору Св. Покрови у Вінніпезі.

При цьому висловлюємо щиру подяку Високопреосв. Владиці Митрополитові Іларіонові за Його ласкаву участь і батьківські настанови, Впреп. о. Д-рові С. В. Савчукові — за писемний привіт та побажання, Високопреп. Духовенству та Шановним Добродійкам писутнім на згаданому прийнятті, Організаціям, Гостям-Делегатам з сусідніх Церковних Гомад та всім Соборянам за зворушливі та щирі побажання, як також за вручення нам з цієї нагоди щедрого дару та квітів, що залишаться для нас милим спомином на майбутнє.

Хай Всемилосердний Господь нагородить Вас стократно за Ваше щире братське відношення до нас, та подасть нам усім сили і витривалости спільно та успішно працювати на церковній ниві для ще кращого розвитку нашої Соборної Громади Св. Покрови в Вінніпезі.

Щасти, Боже, нам усім!

З любов'ю у Христі
о. Іван, д-ка Надія і родина Стус.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ІВАН ОЩИПОК
Гефорд, Саск.

У п'ятницю 10 серпня 1962 року в місцевій лікарні помер Іван Ощипок, проживши 77 років.

Він народився 1885 року в місті Городенці в західній Україні. Економічні обставини примусили його покидати рідну землю і шукати кращої долі за океаом.

У Канаду він приїхав 1905 року. Його старший брат тоді вже був у Канаді. Він, так як і інші піонери, мусів тяжко працювати на залізниці (не раз рахували шпали — „тайзи"), копали рови в великих містах і були на інших роботах, щоб заробити грошей і почати фармерувати.

1909 року він оженився з Василиною Іванишиною, і оселився в околиці Гефорд на своєму „гомстеді".

Покійний був уділовцем Українського Народнього Дому ім Т. Шевченка (відомий як Народній Дім коло Величкн), також був уділовцем Інституту ім. Петра Могили. Він був вірним Української Греко-Православної Церкви майже від її початків і був фундатором нової церкви в місті Гефорд. Він також давав фінасову піддержку добрим цілям наскільки йому було це можливим. Він був передплатником „Українського Голосу" й „Вісника".

Хоч сам й не мав освіти, то однак він постарався, щоб його діти осягнули науки. Син Петро скінчив середню школу, і він був учителем, а тепер є управителем кредитової спілки в Гефорд, як також секретарем цього міста. Донька Савеля скінчила десяту клясу, і живе на фармі.

На Похорон, який відбувся 14 серпня, прибуло поважне число односельчан, знайомих, приятелів і парафіян попрощатися з Покійним.

Тіло Покійного було відпроваджено на цвинтар, а потім учасники зійшлися в церковній залі на обід, яким зайнялося Жіноче Товариство.

Покійний полишив у смутку сина, доньку і її чоловіка Петра, та внуків — Діяну і Ярослава.

Покійному Іванові Вічна Пам'ять!

Петро Іванович.

ПОДЯКА

Цією дорогою дякуємо Всеч о. Блажукові, що приїхав з Норт Бетлфорду, звершити Покійному Сповідь. Дякуємо Всеч. о. Рибальці за Похоронну Відправу, дякам і всім учасникам, а зокрема членам Жіночого Товариства, що служили при обіді.

Родина.

Бл. П. Ф. КОСТИНЮК
Шіго, Саск.

Дня 22 серпня 1962 року в лікарні у Фовм Лейку, Саск, спочила в Боз, найстарша віком членкиня Відділу Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської у Шіго бл. п. Фрозина Костинюк.

Покійна родом з села Грушівець на Буковині У Канаду вона прибула враз з батьками — Онуфрієм і Анною Присахарчуками ще 1900 року. Двома роками пізніше вона вийшла замуж за Теодора Костинюка, з яким щасливо прожила кругло 60 років.

Улюбленим та, можна б сказати, основним зайняттям молодого подружжя було фармерство. Початок був, як і для багатьох наших піонерів, невимовно тяжкий, але невсипуща праця та витривалість доконали чуда. Серед пущі було збудовано хату та господарські будинки, а згодом навколо вже буяли лани пшениці та іншого збіжжя. У міжчасі прийшли на світ діти, і це було великою моральною підтримкою та ще більшою спонукою до змагу за існування Важливою справою в родині Костинюків вважалося релігійне й національне виховання дітей. У висліді повиростали діти на добрих членів Церкви та свідомих громадян нашого суспільства. У справі виховання дітей багато заважило й те, що покійна мати сама була прикладом християнських чеснот, любила українську книжку, віддавна читала „Український Голос", а потім і „Вісника".

Роки минали. Діти, подружившись, розійшлися по всій Канаді, а батьки, Костинюки, вже в старшому віці переносяться напостійне до містечка Шіго, де покійна Фрозина включається в працю Жіночого Товариства та Церковних Громад при церквах Успіння Пресвятої Богородиці і Зіслання Св Духа. Останні 4-5 років свого життя Покійна сильно підупала на здоров'ї, а внаслідок ослаблення зору позбулася можливости читати друковане слово, що для неї було великим ударом.

Похорон бл. п. Фрозини Костинюк, що скінчила свої земські дні на 84 році життя, відбувся 25 серпня з української православної церкви Св. Духа в Шіго. При Останньому Цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінок у пам'ять Спочилої $15.65, з чого $10.00 призначено для „Вісника" на видатки друку цієї Посмертної Згадки й виготовлення кліше, та частину на іншу нашу пресу, а решта на потреби місцевої церкви.

Покійна залишила в глибокому смутку, крім чоловіка Теодора, також синів Миколу й Івана та дочок Марію Рокочу, Анну Кіщул, Катерину Чернецьку і Ксенію Каролицьку, а також брата Георгія Присахарчука, сестру Єлену Гриджак, одинадцятеро внуків і сім правнуків. Зворушливим було, коли 7-8 річний внук Каролицький пильнував біля домовини своєї баби, щоб усе було в належному порядку, поправляв квіти, усував вигорілі свічки та ставив нові. Місцеве Жіноче Товариство в особах представниць так само належно виконало свій обов'язок щодо Спочилої.

Нехай Ласкавий Господь потішить сумуючих, а душу Покійної прийме в небесні оселі Свої.

о. Б. Я.

БЛ. П. ТЕОДОР ВАРАВА
Лак Ла Біш, Алта.

У понеділок 17-го вересня о годині дев'ятій вечора рознеслася по околиці Лак Ла Біш сумна вістка, що в трагічному випадку в дорозі до дому загинув бл. п. Теодор Варава, один з перших піонерів в околиці Крейгенд і Лак Ла Біш. Ще вранці того самого дня Покійний бачився й розмовляв з своїми дітьми. Пізніше він поїхав до сусіднього міста, і коли вже повертався додому ввечері, то в дорозі Господь покликав його до Себе.

Покійний Теодор народився в селі Білевиці Брідського повіту в західній Україні 1894 року. Він приїхав у Канаду малим хлопцем з своїми батьками; вони оселилися в околицях Смокі Лейк, Алта. Тут він помагав родичам розбудувати життя як їм, так і собі, бо часи тоді були тяжкі. Коло 1912 ркоу Покійний одружився з Марією Витюк, а десь коло 1927 року він забрав своїх маленьких діточок і дружину, і пустився в північну Алберту, де тепер є околиці Крейгенд і Лак Ла Біш. Там ще не було доріг, не було хати, не було чистого поля, не було церкви, не було нічого, лише була в Покійного надія на Бога. Поволі, з Божою поміччю Покійний збудував хатину, прочистив кусок поля, і так почав нове життя на новому місці Покійний не забував і про Церкву. Він хотів йти в неділю до церкви, але церковці не було Отже, він та інші сусіди, які були в цій околиці, поволі збудували маленьку церковцю, яка стоїть ще до сьогодні, де відправляються Служби Божі.

Господь уже покликав покійного Теодора до Себе, але церковця, яку він дав початок, залишається надалі, і вона буде пригадувати вірним нашої Церкви в цих околицях про часи наших перших поселенців у тих північних частинах Алберти. Багато часу Покійний також віддав для праці в церкві, і був прихожанином цієї церковці аж поки його Господь не відкликав його з цього світу.

Покійний послідних 18 років був інспектором збіжжя; також мав фарму й наглядав за нею до останку. П'ять років тому відійшла у вічний спочинок дружина Покійного, а рік по смерті мами також відійшла з цього світу й дочка Покійного Софія.

Похоронні Відправи почалися в п'ятницю 21 вересня. Тіло було перенесено з похоронного дому до церкви в містечку Лак Ла Біш, і тут була відправлена Панахида. Другого дня вранці була відслужена Служба Божа й Похорон. Після Останнього Цілування тіло було взято ще до церкви Св. Дмитрія в Крейгенд і тут у церкві, яку будував Покійний, була відправлена Панахида за його душу. По закінченні Панахиди тіло віднесено на цвинтар біля церкви і там його поховонено.

При закінченні Похоронних Відправ на цвинтарі сказали ще пару слів про життя Покійного п. Федорук з Лак Ла Біш і п. Кулик з Едмонтону. Похоронні Відпрваи відслужив парох о. Євген Стефанюк, а дяком був п. Балабан, який довший час був сусідом Покійного, коли покійний Теодор жив ще на фармі в Крейгенд, бо останніх сім літ Покійний мешкав у містечку Лак Ла Біш.

Після Похорну був обід в залі під церквою в Лак Ла Біш Обідом зайнялася родина при помочі Жіночого Товариства при церкві Св. Андрея в Лак Ла Біш. Після обіду на заклик п. Дмитра Кулика з Едмонтону вірні зложили пожертви на нову Колегію Св. Андрея у Вінніпезі в сумі $18.71, як Нев'янучий Вінок покійному Теодорові Вараві.

Покійний залишив у смутку велику родину: його оплакують 13 дітей — пані Анна Лобай, пані Кесі Стефаник, Мирослав і Стефан Варава - всі вони в Лак Ла Біш; пані Марія Салагуб у Гренд Форкс, Б. К, пані Ольга Митмен у Нью-Йорку, США, пані Стефанія Кибзей в Енвуд, Ман., пані Кеті Ткачук у Салмо, Б. К.; пан. Вікторія Зіберт і пані Емілія Доник у Колдеел, Алта, сини — Василь у Чиливек, Б. К., Петро в Едмонтоні і Олександр у Ванкувері, Б. К; у смутку позосталися три брати. Никола в Велз, Б. К., та Іван і Прокіп у Ванкувері, залишилися також три сестри: пані Анна Кучера в Смокі Лейк, пані Єва Ендерсон у Флин Флон і пані Катерина Лазарук в Едмонтоні. Покійний залишив також свою маму на 87 році життя в Смокі Лейк. У смутку позосталися також 41 внук і двоє правнуків.

Родині сердечна подяка за те, що вони зайнялися Похороном свого батька — щоб похоронити його по-християнському, і також - за обід, який вони влаштували, а всім вірним сердечна подяка за те, що вони прийшли віддати пошану Покійникові, як також подяка за дар який вони зложили на Колегію.

Родину, яка осталася в смутку, нехай Господь нагородить щастям і здоров'ям, та хай відверне від них смуток. Покійного Теодора хай Господь оселить там, де праведні спочивають. Хай Тобі, Брате, буде канадська земля легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Є. Стефанюк.

ПОДЯКА

Почуваємося до милого обов'язку висловити нашу сердечну подяку всім Українським Православним Громадам Округи Етелберт, Ман.: Венлав, Дорбен, Етелберт, Боян, Пайн Ривер, Гарленд, Зелена, Драй Ривер і Ренвер — за влаштовані прощальні обіди, вечірки, прощальні

промови, і всім поіменно Управам, Їхнім Промовцем і Членам за вручені дарунки з нагоди нашого переміщення на парафію Округи Вірдейл, Саск.

Усім Членкиням Жіночого Товариства й Сестрицтва щире спасибі за зразково приготовані прийняття і за всі їхні труди у зв'язку з цим, а Церковному Хорові в Етелберт — за окрему вечірку й дарунок, та Жіночому Товариству ім. Святої Ольги в Етелберт — за окрему вечірку-прощання та дарунок добродійці Емілії, і Окружному Комітетові — за піклування через 4 роки нашого перебування в цій околиці. Усім Дякам, Старшим Братчикам, Сестрицям і всьому вірному Членству і Прихильникам — за співпрацю й щире відношення.

Всеч. о. Максимові Олесюкові — Пароховї Давфину, Ман., щиро дякуємо за теплі прощальні слова на вечірці в Етелберт і за гарну співпрацю добросусідську в душпастирській праці Місійної Округи Давфин за час двох років нашого перебування в околиці, також і ВШ Пані Добр. Е. Олесюк і Родині.

Одночасно щиро дякуємо за прийняття, привітання й дарунки з нагоди перших відслужених Богослужень в новій парафії Округи Вірдейл, Саск.

Усім Церковним Громадам: Вірдейл, Кадет, Нипавин, Сембург і Шипмен їхнім Управам, Сестрицтву і Жін. Товариству і всім промовцям і Членам названих Громад.

Сестрицтву й Жін. Товариству ім. Лесі Українки у Вірдейл дякуємо за придбання (набуття) цінного устаткування для парафіяльного дому і за щире піклування.

Нехай Всемилосердний Господь Бог подасть усім Вам кріпкого здоров'я й зішле Свої Щедрі Ласки і Благословення та відплатить за всі Ваші добрі, християнсько-благородні діла Своєю Сторицею!

Усім Вам вдячні:
Свящ. Евфимій, добр. Емілія і діти Труфини.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

4. Неділя, — Поплар Парк
11. Неділя, — Кенора, Транскона, Тиндал, Сулуквт.
18. Неділя, — Дуфрост, Селкірк — Храм, Плезент Гови.
25. Неділя, — Гонор, Кенора, Попларфілд, Транскона

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. П. БУБЛИКА
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Йорктон
8. Четвер Св. Димитрія Йорктон
11 Неділя — Райн
18. Неділя — Йорктон
21. Середа. Св. Архистр. Мираїла — Врокстон

25. Неділя — Ґоранц
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2960

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
4 Неділя — Вернон
8. Св. Димитрія Вмч. — Вернон
11. Неділя — Вернон
18. Неділя — Келовна
21. Собор Арх. Михаїла — Вернон
25. Неділя — Вернон
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Норт Беттлефорд
7. Четвер Св. Димитрія — Ґлеслин
11. Неділя — Саскатун
18 Неділя — Витків
21. Середа Св. Арх. Михаїла — Кендо. Храм
25. Неділя — Медов Лейк

УВАГА Тому що в Саскатуні відбудеться посвячення площі, я був примушений взяти цю неділю від громади Ґадерлей і бути в Саскатуні 11 листопада 1962.
North Battleford, Sask.
972—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Мейбридж
8. Четвер, Св. Димитрія — Стінен, Храм
11. Неділя — Норквей
18. Неділя — Арран
21. Середа. Св. Михаїла — Свон Плейн
25. Неділя — Гаес
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Білики-Борден
8. Четвер. Влмч. Димитрія - Кридор
11. Неділя — Геффорд
18. Неділя — Редфілд
21. Середа, Архистр. Михаїла - Геффорд
25. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Ґіфорд
8. Четвер Вмч. Димитрія Солун Ґлендон
11. Неділя — Ст. Пауя
11. Неділя о 4-ій по обіді Вечірня Елк Пойнт
18. Неділя — Боневіл
18 Неділя о 4ій по обіді Вечірня Сенді Репець
21. Середа Собор Архистратига Михаїла. Храм — Тірієн
25. Неділя — Біг Медов
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Гадсон Бей
8. Четвер Вмч. Димитрія — Енденор
11. Неділя — Мелфорт
18. Неділя — Ґронліа (північна)
21. Середа. Св. Арх. Михаїла — Прейрі Рівер. Храм
25. Неділя — Брукс6і
Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Сандавн
8. Вмч. Димитрія — Арбакка Св. Ап. Петра й Павла
11. Неділя — Вайта
18. Неділя — Сірко
21. Собор Архистр. Михаїла — Сеньків
25. Неділя — Вайта
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-52.

о. ІВАНА МАРБИ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Кіндерслей
8. Четвер. Св. Димитрія — Прілейт
11. Неділя — Вонда
18. Неділя — Мічем
21. Середа. Михаїла — Кендіяк Храм
25. Неділя — Оен
1201 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД.
4. Неділя — Сенді Лейк
8. Св. Димитрія — Січ
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Виста
21. Собор Св. Архистр. Михаїла — Сенді Лейк. Храм
25. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя. Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ. Давфин. Від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. — Давфин
4. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
8. Четвер. Вмч. Димитрія Солун. — Косів
11. Неділя — Сифтон
11. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Ґілберт Плейнс
12 Понеділок. Поминальний День вояків — Рорктон
18. Неділя — Дрифтінг Ривер
18. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
21. Середа. Собор Архист. Михаїла — Ґілберт Плейнс
25. Неділя — Давфин
25. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
310 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Ватсон
8. Четвер. Вмч. Димитрія — Виммер
11. Неділя — Клейр
18. Неділя — Вадіна
21 Середа. Архистр. Михаїла — Ватсон. Храм
25. Неділя Фостон
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Четвер Влмч. Димитрія Сол. Половики
11. Неділя — Тіодор (м.)
18. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Сер. Св. Архистр. Михаїла — Тіодор (за рікою)
25. Неділя — Весбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 86.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Смокі Лейк
Стрий — Вечірня о год. 7 веч.
8. Четвер — Вильна. Храм
11. Неділя — Ворспайт
Спеден — Вечірня о год. 7 веч.
18. Неділя — Смокі Лейк
Вильна — Вечірня о год. 7 веч.
21. Середа — Давнінг
25. Неділя — Беліс
Спеден — Вечірня о год. 7 веч.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-6168

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Кадворт
4. Неділя. Вечірня — Сматс 7 год. вечора
Address: Box 4. Tel. 48
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя. Онуцка Церква — Ґардентон
8. Четвер. Димитрія — Толстой
11. Неділя — Пембіна
21. Середа. Михаїла. Храм Онуцька
18. Неділя — Роза — Ґардентон
25. Неділя — Ґарденток
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Еґрімонт
8. Четвер Вмч. Димитрія — Редватер
11. Неділя — Восетив
18. Неділя — Редвей
21. Середа. Архистр. Михаїла — Федора
25. Неділя — Торгилд
Box 128. Redway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
4 Неділя — Лак Ла Біш
8. Четвер. Димитрія — Крейґен. Храм
11. Неділя — Ґресленд
18. Неділя — Норал
21. Середа. Арх. Михаїла — Атабаска
25. Неділя — Сарейл
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Кадет
8. Четвер. Вмч. Димитрія Солунського. — Вірдейл
11. Неділя — Нипавин
18. Неділя — Сембург
21. Середа. Арх. Михаїла — Кадет
25 Неділя — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 496.

о. М. ХОМЕНКА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Айтуна
8. Четвер Св. Димитрія — Ґудів
11. Неділя — Мелвіл
18. Неділя — Ґабард
21. Середа Св. Ар. Михаїла — Айтуна
25. Неділя — Ґудія
Box 145, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Лондмінстер
8. Четвер. Вмч. Димитрія — Слава (пів.)
11. Неділя — Мирнам
18. Неділя — Мусідора
21. Середа. Собор Арх. Михаїла — Лужани-Топорівці
25. Неділя — Мирнам
25. Неділя Слава (пол.)
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Роблин
При тій нагоді відбудуться: Окружні Загальні Річні Збори Церковні Роблинської Округи. Проситься вислати делеґатів на спільні наради, які започаткуються в годині 2-ій
8. Четвер. Св. Великомуч. Димитрія — Ленпард
11. Неділя — Зелена-Меридейл
18. Неділя — Ґрендвю
21. Середа. Арх. Михаїла — Петлюра
25. Неділя — Шортдейл
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Торсбі
8. Четвер. Вмч. Димитрія, Храмове Свято в Брудергайм. на яке запрошуємо Під-Едмонтонську Округу, Едмонтон, Ред Вотер, Ред Вей, Федору, Еґремонт, Ендрю й околиці взяти чисельну участь
11. Неділя, День Подяки — Равнгил
18. Неділя, День Подяки — Калмар
21. Середа, Архистр. Михаїла — Торсбі
25. Неділя — Пено
Address: 9630—109th Ave,
Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД
4. Неділя — Шіго місто
4. Неділя — „Коло Купровських"
8. Четвер. Вмч. Димитрія — „Коло Федаків"
11. Неділя — Винниярд
11. Неділя — Фовм Лейк
18. Неділя — „Коло Мельничук в"
18. Неділя — „Коло Жучканів"
21. Середа. Архистр. Михаїла — Вишарт
25. Неділя — Шіго Полуди.
25. Неділя — Едмор
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1962. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1962. ЧИСЛО (1970) 22

З'ЇЗД ЗА ПОСИЛЕННЯ КАМПАНІЇ НА КОЛЕҐІЮ

ПОЧИН БУДЕ ЗДІЙСНЕНИЙ ТОЧНО

З'ЇЗД КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ ПІД КЛИЧЕМ БУДУВАННЯ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ

УРЯД АСИГНУЄ ПОЗИКУ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

„Наші задуми, пляновані роками, тепер уже пущені в хід здійснення, — акція почалася, і вороття вже бути не може", — сказав о. Д-р С. В. Савчук, голова Дирекції Колеґії Св. Андрея на 2-й день Рокового З'їзду цієї Колеґії, в суботу 10 листопада.

Ці завітні задуми нашої спільноти, що про них говорив о. Д-р С. В. Савчук це бажання пов'язати Колеґію Св. Андрея з Манітобським університетом і побудувати будинки Колеґії на університетській площі.

Офіційний звіт о. Д-ра С. В. Савчука мав універсальний характер, але він більшістю був спрямований на те, щоб поінформувати З'їзд про зреалізоване 14 червня 1962 р. пов'язання Колеґії з Манітобським університетом шляхом асоціяції, а в майбутньому — афіліяції, та про хід справи поставлення будинків Колеґії на площі цього університету.

Найперше власні фонди

Перед Роковим З'їздом Колеґії Св. Андрея часто-густо появлялися по радіо й телевізії вістки про будування Колеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету. Ці інформації вперше вийшли з джерел поза Колеґією, — інформатори взяли свої дані з Оттави у зв'язку з повідомленням федерального уряду, що він ухвалив позику на нові будинки Колеґії Св. Андрея. Ця урядова вістка з Оттави — сама собою коротка, але поширена по всій Канаді — призвела до того, що преса, радіо й телевізія, щоб отримати більше інформацій, звернулися до Колеґії Св. Андрея, і о. Д-р С. В. Савчук у низці інтерв'ю подав подрібніші вияснення по радіо, телевізії і в різномовній пресі.

У своєму звіті на З'їзді Колеґії о. Д-р С. В. Савчук підкреслив, що схвалена урядом позика для Колеґії має дві сторони: моральну й матеріяльну. З морального боку — ця позика є символічним виявом прихильного відношення уряду до Колеґії Св. Андрея та до справи її пов'язання з Університетом. З матеріяльного боку — ця позика безумовно є значним полегченням у рішенні нашої спільноти точно, всякою ціною, здійснити своє рішення — поставити будинки Колеґії на університетській площі.

Конкретно, щодо згаданої урядової позики, о. Д-р С. В. Савчук подав З'їздові до відома ось що:

„Як Вам уже, мабуть, відомо з преси, федеральний уряд Канади одобрив для Колеґії позику в сумі півмільйона долярів. Довідуємося, що дехто хибно розуміє цю позичку, а саме — думають, що ми згори дістанемо повну суму позики та що відразу зможемо нею розпоряджатися. А воно зовсім не так. По-перше, позика призначена тільки **на деякі** частини будови, а саме: на бурсу, кухню та їдальню, отже **виключаючи** кляси, тобто більшу половину забудувань. По-друге, позику будемо отримувати не наперед, але в міру того, як будова буде поступати та скільки ми вложимо в неї наших власних грошей. Наприклад: якщо б фундамент під усі будинки коштував 150,000.00, і ми їх контракторові заплатили, тоді Оттава дає нам у формі позики 90% тієї суми, яка припадає на цю частину фундаменту, що під резиденцією, кухнею та їдальнею. Якщо б ця частина коштів становила $70,000.00, то Оттава виасигновує нам на конто позики $63,000.00. Розуміється, це поважна сума, але щоб її дістати, як позику, то ми мусимо перше заплатити контракторові за його роботу, і аж потім отримати призначену позику. Отже позика є, але щоб з неї користати, треба перше мати відповідну суму своїх власних грошей."

З'їзд повністю погодився з думкою о. Д-ра С. В. Савчука, що збіркова кампанія мусить посилитися, не зважаючи на наявність згаданої позики; позика, як на поточний момент, має ту додатню сторону, що вона допомагає скоріш розпочати будування, але на майбутнє вона пов'язана з показними зобов'язаннями плачення процентів від значної суми позики.

Зима не перерве роботи

Д-р П. Кондра з Манітобського університету — голова Будівельного Комітету Колеґії Св. Андрея, поінформував З'їзд, що проголошений законтрактованою фірмою архітектів в імені Колеґії конкурс на підшукання найвідповіднішої будівельної фірми вже кінчається, і його висліди будуть відомі 29 листопада ц. р. Досі (по день 10 листопада) зголосилося 13 відомих будівельних фірм.

„Зима не перерве ходу нашої роботи", сказав о. Д-р С. В. Савчук. „З моментом підшукання будівельної фірми почнеться будування нової Колеґії. Не зважаючи на зимову пору, буде зроблене все можливе для цього, щоб з черговим (1962/63) академічним роком Колеґія Св. Андрея перенеслася вже на університетську площу, — принаймні щоб вона поставила там свої перші кроки", сказав він.

Проти волі православних українців

Привіт УККА II Ватиканському Соборові

Український Конгресовий Комітет Америки солідаризується з папою також „в імені православних українців"

Католицький щоденник „Америка" за 16 жовтня 1962 р. опублікував на першій сторінці ось що (подаємо повністю й точно текст):

„ПРИВІТ УККА ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРОВІ

„Президія VIII-ої Конвенції Конгресового Комітету Америки вислала в неділю, 14 жовтня 1962 р. Святішому Отцеві Папі Іванові XXIII з приводу II Ватиканського Вселенського Собору одноодушно ухвалену VIII. Конвенцією УККА телеграму-привіт наступного змісту:

Його Святість
Папа Іван XXIII
Ватикан Місто.

Ми, Українці у Зєднаних Державах Америки, зібрані на цій нашій Осьмій Щотрирічній Національній Конвеції, Американців українського походження, висловлюємо наш молитовний привіт Вселенському Соборові зібраному тепер у Римі. Ми, що походимо з усіх частин переслідуваної батьківщини України; ми, що є католиками і ми, що є православними, з'єднуємось із Вашою Святістю в молитвах, щоб цей Другий Ватиканський Собор обєднав християнство в одне стадо і щоб обєднані під Христом нашим Царем ми могли довести до тріюмфу Божих Сил над силами червоного сатани.

(Продовження на стор. 2-й)

РАДІО Й ТЕЛЕВІЗІЯ ПРО БУДОВУ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

Цей факт, що Колеґія Св. Андрея — це перша в історії західнього шкільництва українська православна академічна школа, яка включилася в систему університету (Манітобського) шляхом асоціяції з ним, викликає собою щодалі більше зацікавлення по всій Канаді, і то не тільки серед української спільноти, але й також серед суспільства Канади взагалі та прихильне відношення урядових провінційних і федеральних чинників.

Після недавньої телевізійної вістки з Оттави у зв'язку з деякими позитивними проявами в федерального уряду по відношенні до будови нової Калеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету, — вінніпезька радіостанція CKRC 7-го листопада передала інтерв'ю з о. Д-ром С. В. Савчуком — принципалом цієї Колеґії, Св. Андрея на тему будування нової Колеґії та пов'язання її з системою Манітобського університету; згадане інтерв'ю одночасно було передане також по вінніпезькій телевізії по каналі ч. 7.

Привіт УККА II Ват. Соборові

(Продовження з 1-ї стор.)

Ми просимо Ваших молитов за нашу переслідувану Церкву, за наших мучеників-священиків і світських братів і за визволення нашої довго страждаючої Батьківщини України. Слава Ісусу Христу!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ".

Розуміється, що цей „Привіт" вислано католиками проти волі православного українства, а його мета — унійна.

Унія — це основна мета II Ватиканського Собору

Основною метою, задля якої II Ватиканський Собор був продуманий, запляннований і вперше заповіджений папою Іваном 23-ім ще двома роками заздалегідь (а саме 25 січня 1959 р.), є унійне завдання цього Собору, цебто — намагання піддати під власть папи некатолицькі Християнські Церкви, чи принаймні підготовити ґрунт до цього на майбутнє.

Офіційна ватиканська, інформаційна служба папи Івана 23-го про мету заповідженого тоді II Ватиканського Собору Катол. Церкви поінформувала була католицьку церковну пресу, — ось так:

„**Vatican City** — Pope John XXIII summoned an ecumenical council — the XXI in the history of the Church — aimed at uniting the Christian forces of the World. His action was historic and unexpected.

The Pontif made an announcement on the anniversary of the conversion of St. Paul — Sunday, January 25.

Return to the fold of the Eastern Orthodox Church was seen as the prime object of the conclave. The Pope is especially concerned over the Eastern Orthodox Church in Soviet Russia and the Roman Catholic Church in Red China. In his very first address to the world following his election October 28 (1958), Pope John invited the East to return to Christian unity. He repeated this invitation again in his Christmas message (1958).

The Pope's announcement, made at the Basilica of St. Paul's outside the the walls, caught Vatican circles by surprise. The brief statement issued by the Vatican press office said the council "in the thought of Holy Father, aims not only the edification of Christian people, but desires further to serve as an invitation to the communities separated (from the Roman Catholic Church) to seek unity, to which so many souls aspire in all parts of the world" (За пресовим б'юром Ватикану подав один з церковних органів Катол. Церкви, часопис „The Byzantine Catholic World" (Піттсбурґ, США) за 1 лютого 1959 р.).

Унійний крок УККА

Вище було, на основі офіційних даних з Ватикану, стверджено цей факт, що основною метою II Ватиканського Собору є унійна акція, цебто намагання Риму підпорядкувати папській власті всі Християнські Церкви некатолицькі, а в першу чергу — оволодіти Православними Церквами. У вищеподаному тексті ватиканських інформацій сказано ясно, що II Ватиканський Собор „aimed at uniting the Christian forces of the world" („має метою об'єднати всі християнські сили світу"); а те „об'єднання всіх християнських сил світу", як сказано у ватиканських інформаціях, означає папське „invitation to the communities separated (from the Roman Catholic Church) to seek unity" („запрошення відділених (від Римо-католицької Церкви) спільнот, щоб вони змагали до об'єднання" з Римом, цебто — щоб вони піддалися під власть папи. А головно „Return to the Eastern Orthodox Church was seen as the prime object of the conclave". („Поворот до стада (Римської) Східньої Православної Церкви — це була перша мета собору"), заявив Ватикан.

Що ж означає така декларація Українського Конґресового Комітету до Ватиканського Собору — до папи — що **„ми, що є католиками і ми, що є православними, зеднуємось із Вашою Святістю в молитвах, щоб цей Другий Ватиканський Собор об'єднав християнство в одне стадо..."**? Розуміється, що УККА побажав папі здійснення того, чого папа сам собі бажає; а що папа бажає, щоб некатолицькі Християнсбкі Церкви **„повернулися до стада"** Римської Церкви, отже й у цьому самому дусі Президія VIII Конвенції УККА висловила перед папою бажання, щоб **„Другий Ватиканський Собор обеднав християн в одне стадо"** — в одне стадо з Римською Церквою, цебто, щоб усі некатолицькі християнські Церкви піддалися папі. Інакше кажучи, Президія VIII Конв. УККА в імені українців католиків і в імені українців православних заявила папі, що УККА разом з папою молиться за унію, молиться за те, щоб папа мав успіх в опануванні некатолицьких Церков, а в тому, розуміється, щоб він опанував і Українську Православну Церкву.

Комуністична небезпека служить унійній аґітації

Коли ми тут стверджуємо всім відомий і очевидний факт, що комунізм — це загроза Християнству взагалі, отже він є загрозою для всіх без винятку Християнських Церков, то чинимо це не тому, щоб повторяти сказане й пересказане; ми це чинимо тут тому, щоб звернути увагу на ось що: зокрема, коли, йдеться про відношення між Католицькою Церквою й комунізмом, то тут, з одного боку, комунізм завдає Католицькій Церкві, — так само, як і Церквам некатолицьким — великого удару; але при тому, однак, комунізм мимоволі чинить Католицькій Церкві прислугу, і світова Католицька Акція зручно цю прислугу використовує; а саме: небезпепека комунізму для вільного світу взагалі, а для Християнства зокрема зростає дедалі більше, і тому самозрозуміло, що вільний світ всю свою увагу звернув на цю червону небезпеку. Але тут трагедія в тому, що одна небезпека (комуністична) мимоволі прислонила собою другу світову небезпеку, а це — змагання папізму до абсолютистичного опанування всіх Церков. Отже, коли світова Католицька Акція робить у цьому напрямку якесь чергове більше потягнення, то вона перш за все згадує про всім відому комуністичну загрозу, і за плечима згадки про цю загрозу Катол. Акція нишком робить свою аґресивну політику проти інших Церков.

У „Привіті" папському II Ватиканському Соборові сказано, що УККА разом з папою молиться за це, **„щоб цей Другий Ватиканський Собор обеднав християнство в одне стадо і щоб обеднані під Христом нашим Царем ми могли довести до тріюмфу Божих Сил над силами червоного сатани"**.

У „Привіті" Президії VIII Конвенції УККА папському Соборові таким чином прозирає тенденція тримати українську спільноту в такому переконанні, що головною метою II Ватиканського Собору є боротьба з „червоним сатаною" (комунізмом), і що тільки шляхом „обеднання християнства в одне стадо" (під властю папи) можна побороти комунізм. Інакше кажучи, з цього „Привіту УККА" випливає така суґестія, що потреба підпорядкувати всі Церкви папі викликана передусім існуючою світовою комуністичною небезпекою.

Це правда, що „Привіт УККА" папському Соборові заторкнув тут, як арґумент, актуальну, живу й грізну струну — комуністичну загрозу, яка оправдано діє на свідомість та уяву людей.

Але ж при тому Президії VIII Конв. УККА відомо, що: по-перше, у тих країнах вільного світу, де папа має найбільше власті, комунізм шириться більше, ніж в тих країнах, де папа власті не має (напр., пошесть комунізму в католицьких країнах Латинської Америки, а також у самій Італії, де є аж вісім мільйонів комуністичних партійців з виказками, крім ще більшого числа ком. симпатиків, — та т. зв. „червоний пояс кругом Риму" — найбільш згущена комуністична маса населення є якраз в околицях Риму). По-друге, Президії VIII Конвенції УККА відомо, що унійна мета (змагання папи до власті над іншими Церквами) теперішнього (II Ватиканського) Собору в основному не випливає з наявної комуністичної небезпеки, бо ж основною метою папства вже століттями було опанувати всі Церкви, дармащо давніше не було комуністичної загрози, — і ця сама мета (унійна) папства діє з причин бажання власті у папства, а не з причини комуністичної загрози. По-трете, папа Іван XXIII ще досі ні разу не сказав, що метою II Ватиканського Собору мала б бути боротьба з комунізмом чи, більш специфічно, боротьба з Совєтським Союзом. (Далі буде)

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISOTRY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

РЕФОРМИ УРЯДУ ДІФЕНБЕЙКЕРА

Уряд Діфенбейкера предложив федеральному паляментові широку програму розбудови Канади: зліквідувати безробіття, оживити господарство країни, почати будівництво на широку скалю і т. д.

Одніею з найважливіших реформ, передбачених цим пляном уряду Діфенбейкера, є скасувати в конституції Канади згадку про залежність від парляменту Британії.

Опозиційні партії в основному підтримують ці пляни прогресивно-консервативного уряду.

Пригоди канадця в СССР

(Продовження)

Хліб, барабolі й цибуля

Харч, який два роки їв у СССР Волтер Сорока, „був поганий і його було обмаль на фермі та в селі, а було його багато, але він одноманітний у місті. (Варені бараболі з вареною цибулею — це в Канаді не вважається смачним сніданком, але це є те, що мені подавали кожного ранку в Бучачі)", каже В. Сорока. Там не бракувало тільки двох харчів: хліба й бузи. Він каже ,що хліб там звичайно з грубо меленої муки, мокроглевкий і тяжкий. Алькогольні напитки — починаючи з таких, що їх узагалі годі пити, а кінчаючи на знаменитих, продукується у величезній кількості, і так само неймовірно багато їх там п'ють. Люди, з якими В. Сороці доводилося снідати, пили „водку" так собі звичайнісінько, як у Канаді п'ють „джюс".

Задачі рішають „у голові"; 60-літні робітниці вчаться англійської мови

В. Сороці доводилося проживати між такими людьми, „для яких освіта — це наука для самої науки — це „гоббі", приємність, спосіб життя". Він також ходив до вечірньої школи, в якій „учні десятої кляси задачі з вищої алгебри рішали „у своїй голові" — це такі проблеми, яких я, бувши в числі трьох-чотирьох учнів-передовиків у дванадцятій клясі коліджейту в Ніяґара Фаллс і в технічній школі, не міг би був вирішити й на папері", каже він.

В. Сорока учив англійської мови на позашкільних курсах на фабриці, а між його учнями „були 60-літні робітниці, які ніколи практично не скористають з тієї обмалі англійського, що вони навчилися, але вони вчащали вірно з цією простою метою, щоб набути собі знання".

Спортом заполонюють уми

Як учитель, В. Сорока був зарахований до „робітничої еліти", а його вчительська платня, тому що вона була на години, була два рази більшою за цю реґулярну платню, яку він отримував як ляборяторний технік.

В. Сорока завважив, що совєтська влада найбільш воліє показувати туристам свої фабрики й колгоспи та їхню продукцію-досягнення. Але все ж таки, каже він, у фарбиці, де він працював (Запоріжжя), де є тисячі робітників, „спортова й розвагова програма розвинена, мабуть, краще, ніж програма продукції". Дуже різноманітні роди спорту й розваг „організуються й субсидіюються" урядом. Починаючи від скакання з парашутом, аж до гри в шахи, від туристичного таборування в шатрах — аж до скакання на лещатах, стріляння до цілі — щита, пливання човнами, драматичні вистави і т. п. — це ті роди спорту й розваг.

В. Сорока каже, що „Захід в останніх роках став здивований і стурбований перевагою росіян у спорті. Але чого ж іншого можна сподіватися, коли з десять мільйонів молодих мужчин і жінок вправляються і важко змагаються одні з одними навіть після скінчення школи? .. Їм дають час на змагання, за них оплачують подорожні видатки і дають безплатний спортовий виряд. Виряд для коштовних родів спорту — такі, як скакання з парашутів і мотоциклеві перегони — постачається всекрайовою спортовою організацією військовиків".

Життя в рамках урядових „директивів"

У цій фабричній ляборяторії, де працював В. Сорока, був такий відділ, який займався науковим наглядом над продукцією електрики, що є найпотужнішою в Европі — вольтажем у десять мільйонів. У велетенських фабричних стінних бюлетенях було сказано, що ця фабрика виконує й перевиконує норму продукції гидро-трансформаторів, і ляборантам, а в тому й В. Сороці давали за це періодичні грошові бонуси.

Але що в дійсності означає це виконування й перевиконування норми продукції можна бачити з того, що „щоб дістати сирівець та півзроблені частини з інших фабрик Запоріжжя — ми мусіли вичікувати цілими днями серед паперової балаканини, паперової роботи, яка доводить до божевілля, і яка полягає також у численних підписах з обох сторін — з боку постачців і з боку відборців".

„Книга правил, яка диктує процедуру кожній фабриці в Росії, каже, що при відборі матеріялу мусить підписати такий-то й такий. Якщо такий-то й такий буває зайнятий, чи недужий, чи на відпустці, то вся ця справа мусить чекати доти, поки він появиться", каже В. Сорока. — „А коли, і якщо, матеріяли надійдуть, то їх везуть або кінним возом, або ручним возиком, що причеплений до такого велетенського трактора, що ним можна розрити невелику гору".

„Усе це, що росіянин виконує офіційно, основується на непорушних писаних директивах", завважує В. Сорока так само, як це підкреслюють і інші, що бували в СССР.

Ось типова картинка того життя людини в СССР — життя в рамках писаних урядових правил.

„Одного дня на роботі я відчув просто несамовиті болі від затруєних харчів. Я затоки подався з канцелярії завідуючого моєю секцією до канцелярії завідуючого всіма ляборяторіями, щоб узяти їхні підписи на дозвіл піти до фабричної лікарні. До лікарні я доволікся вже в такому стані, що малощо не впав.

„Мені треба лікаря", я ледве міг промовити до канцеляристки в прихожій, хоч їй це і без того мусіло бути очевидним. Вона ж спокійно почала виповняти неуникнимого формуляра.

„Департамент?" спитала вона.

„Ляборяторія".

Вона перестала писати. „Персонал з ляборяторії приймається до лікаря по полудні", сказала вона.

„Але ж мені потрібно лікаря зараз", сказав я. „Може я вмираю..." Вона принесла схему. „Подивіться самі", сказала. „Працівників з ляборяторії приймають до лікаря в пополудневих годинах".

Я ледве добився назад до своєї ляборяторії і розповів своєму завідуючому про це, що і як воно скоїлося. Він сердитим голосом зателефонував, пригадуючи при тому, що я чужинець, — отже щоб мене пропущено через прихожу лікарні.

Лікар вирішив, що я є в такому стані, який вимагає негайного випомпування шлунка.

Але двома днями пізніше, коли я лежав дома ослаблений і осамітнений (одноразове триднeве пропущення роботи на фабриці вимагає відповідного підпису вищих урядників фабрики), жінка середніх літ, яка ледве знала мене з імені, взяла мене до себе, годувала мене делікатним росолом і давала мені багато вітамінових пілюль, подбавши про дозвіл на продовження мого перебування в ліжку, і вона привернула мені здоров'я. Між іншим, ця жінка була на професійному статусі, що в Канаді не відомий: Надя Червінська була кимсь більшим за медичну сестру („норсу"), а меншим за лікаря."

(Д. б.)

НОВА БІБЛІЯ

Уже продається
БІБЛІЯ
або
Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту

З мови давньоеврейської й грецької дослівно перекладена на мову українську — Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком).

Розмір Біблії: 12x9x2¼ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Друковано великими читкими черенками.

До Біблії доданий листок для записів родинних подій.

Ціна: У чорній полотняній оправі, з золотими витисками й червоними берегами, з пересилкою **$22.50**
У люксусовій білій оправі, з золотими витисками й позолоченими берегами, разом з гарним білим футлярем (скринькою), з пересилкою .. **$40.00**

Ця, в люксусовій оправі, Біблія прекрасно надається для подарунків з нагоди родинних урочистостей чи ювілеїв.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.

II Ват. Собор може тривати рік чи й більше

„The Winnipeg Tribune" за 27 жовтня ц. р. на основі даних з ватиканських джерел поінформував, що II Ватиканський Собор може тривати рік, або й більше; у Ватикані мотивують це тим, що, мовляв, „люди люблять говорити".

З. Р. — Очевидно, справа не в тому, що „люди люблять говорити," а в тому, що на Соборі зарисовуються спірні, затяжні проблеми. Ось уже місяць минув від часу відкриття Собору (11 жовтня), а Собор ще не закінчив справи Богослуження.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні Картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна** або **12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна** або **2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.
   15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISOTRY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20¢; In U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ХТО В УККА ВІДПОВІДАЛЬНИЙ ЗА „ПРИВІТ" II ВАТ. СОБОРОВІ?.

Український Конгресовий Комітет Америки вислав до папи Івана XXIII привіт II Ватиканському Соборові. Президія VIII Конвенції Укр. Конгр. Комітету привітала згаданий Собор в імені тих членів УККА, що є католиками, і в імені всіх тих своїх членів, що є православними. У своєму „Привіті" II Ват. Соборові Президія VIII Конвенції УККА висловлює бажання, щоб папа об'єднав під своєю властю всі інші, некатолицькі, Християнські Церкви, а в тому також, розуміється, й Українську Православну Церкву.

Інакше кажучи, провід УККА в цьому випадкові вислав до Риму заяву солідарності з II Ватиканським Собором, і він зробив це не тільки в імені українців-католиків, але й також в імені православних українців — принаймні тих, які є членами УККА. З цієї заяви-привіту УККА II Ватик. Соборові прозирає унійна тенденція проводу УККА — цебто, така тенденція, що православні українці нібито бажають піддатися під власть папи.

Унійна тенденція в „Привіті" УККА II Ватиканському Соборові абсолютно не згідна з дійсним станом організованого у своїй Церкві православного українства супроти Римської Церкви взагалі та супроти її II Ватиканського Собору зокрема, бо становище православного українства щодо унійної політики Римської Церкви є рішуче негативне й безкомпромісове. Тому-то сповидний „привіт II Ват. Соборові" також нібито й від усіх тих „православних українців", які є членами УККА, являє собою цілком фіктивний, видуманий документ нашого часу. — це документ випродукований католицькими натхненниками по лінії Католицької Акції.

Можливо, що в майбутньому католицькі історики використають цей документ (привіт УККА II Ват. Соборові) як нібито доказ мнимого бажання православних українців піддатися під власть папи. Отже ми тут — при свідках, якими є вся українська православна спільнота, у вільному світі зорганізована в Українській Православній Церкві, ще тепер, коли саме цей католицький своєю інтенцією документ появився, заздалегідь з усією відповідальністю стверджуємо й попереджуємо, що цей документ містить у собі фікцію у справі відношення православних українців до Риму і його II Ватиканського Собору; і якщо хтонебудь з католицьких істориків тепер чи в майбутньому заризикував би покористуватися цим документом для цілей унійної пропаганди, то той історик у дійсності послужився б неправдивим документом.

Український Конгресовий Комітет Америки — це установа, яка формально вважає себе соборницькою й надконфесійною, хоч її члени католицького віроісповідання безперечно є в числовій перевазі над членами православного віроісповідання, і це тому тут наявні католицькі тенденції. Ці тенденції досить дразливі навіть тоді, коли вони виявляються в приватній, інтимній і закулісній формі. Але вони, ці католицькі тенденції, вже стають понурими тоді, коли вони маніфестують себе в офіційній формі в УККА. Ідеться бо про це, що коли УККА вважається установою світською й надконфесійною, то виринає питання: чому вона вважала для себе потрібним, а може й конечним, вислати привіт II Ватиканському Соборові із своєю заявою про свою солідарність з папою?

Тому що цей привіт УККА II Ват. Соборові витриманий в дусі Католицької Акції, то в такому випадкові, послідовно, УККА повинен би був написати цей привіт тільки від українців католиків, поскільки він не затаює своїх католицьких тенденцій; але постає питання: чи, і якщо — так, то хто з православних українців брав участь в укладанні й затвердженні „Привіту" УККА II Ват. Соборові, і хто уповноважив вислати цей „Привіт" також і в імені православних українців?

Якщо співавторами цього „Привіту" були, поруч католиків, також і православні українці, то українська православна спільнота має право, та й обов'язок, знати імена цих осіб та почути від них про мотиви цього їхнього поступку, і щоб цим евентуальним православним співавторам, якщо такі взагалі були, не забракло цивільної мужности й почуття відповідальности прилюдно вияснити цей свій крок. Якщо б, однак, це не сталося, то в такому випадкові співвідповідальність за цей „Привіт" перед історією автоматично спаде також і на всіх тих православних українців, які є членами УККА; хоч нам, свідкам цих подій, відомо, що згаданий документ був створений не тільки проти волі, але навіть без відома всієї української православної спільноти в Америці, то однак майбутні покоління, не знаючи закулісся тих справ наших днів, могтимуть вагатися, або й брати такі документи за „правдиві".

Щоб уникнути згаданої небезпеки перед лицем майбутньої історії і щоб нашим нащадкам передати правдиві факти, то самочинне з боку Президії VIII Конвенції УККА пов'язання української православної спільноти в Америці з II Ватик. Собором мусить бути з усією повагою й авторитетністю спростоване, — і тут слово і за УККА, і за офіційними речниками української православної спільноти в Америці.

Президія VIII Конгресу УККА, яка вислала привіт II Ват. Соборові

„Президія VIII-ої Конвенції Українського Конгресового Комітету Америки вислала в неділю, 14 жовтня 1962 р. Святішому Отцеві Папі Іванові XXIII з приводу II. Ватиканського Вселенського Собору однодушно ухвалену телеграму-привіт наступного змісту:..." — інформує кат. „Поступ" (Вінніпеґ), за 4. XI. 1962 р., і далі він подає цей самий текст цієї телеграми-привіту, що в цьому числі „Вісника" вже передрукований (на 1-й сторінці) з католицького щоденника „Америка".

Нижче подаємо персональний склад цієї Президії VIII Конгресу (Конвенції) УККА, яка вислала II Ват. Соборові цю телеграму-привіт з висловами своєї солідарности з папою Іваном XXIII, — списка членів зрадавої Президії точно передруковуємо із щоденника „Свобода" (США) за 16 жовтня 1962 р.

„Президія Конґресу і його Комісії

Головою Президії 8-го Конгресу був адв. Ів. Флис з Ню Йорку, його заступниками: д-р Вол. Ґалан, Олена Лотоцька і адв. Ів. Демер. Секретарі: Тома Дармопрай, д-р Зенон Винницький і Антін Філімончук. Друга листа кандидатів, яка пропонувала д-ра І. Дужого на місце д-ра В. Ґалана, перепала меншістю 97 до 102 голосів.

Мандатна Комісія: Волод. Чубатий (Бриджпорт), Осип Бойчук (Дітройт), д-р Іван Скальчук (Філядельфія), професор Іван Паливода, Василь Мудрий і Іван Базарко (Ню Йорк).

Номінаційна Комісія: обрана вже Радою Директорів 8-го вересня ц. р.: 1) Володимир Бачинський, 2) Ігнат Білинський, 3) Іван Дужанський, 4) Ярослав Гайвас, 5) д-р Степан Галамай, 6) Степан Ярема, 7) Олена Лотоцька, 8) Йосип Лисогір, 9) Євген Лозинський, 10) Володимир Мазур, 11) Петро Павлович, 12) д-р Вол. Пушкар, 13) адв. Іван Робертс, 14) Роман Слободян, 15) д-р Матвій Стахів, 16) Теодор Миник, 17 інж. Роман Левицький, 18) д-р Роман Осінчук (внаслідку його відсутности — д-р Мирон Зарицький), 19) Юліян Ревай.

Резолюційна Комісія: 1) ред. Антін Драган, 2) ред. Володимир Душник, д-р Степан Галамай, 4) інсп. Іван Василишин, 5) д-р Володимир Комаринський, 6) ред. Василь Мудрий, 7) д-р Мирослав Прокоп, 8) д-р Матвій Стахів, 9) ред. Ярослав Гайвас, 10) Лев Футала, 11) ред. Євген Зиблікевич і 12) ред. Степан Женецький.

Пресова Комісія: ред. Володимир Душник, ред. Зенон Снилик, Дмитро Горбай, д-р Роман Голіят, Олег Звадюк і Олександер Данко".

КОСМОНАВТ ПОПОВИЧ

Відомий космонавт Павло Попович, який у совєтській ракеті досі найдовше літав навколо землі, — це українець.

20 серпня зустрілись з ним кореспонденти з УССР. Він розказав їм, що під час льоту довкола землі співав собі пісні „Дивлюсь я на небо" і „Хмелю мій, хмелю". На питання — „Які ваші найулюбленіші книжки?" Попович відповів: „Ну, звичайно, насамперед „Кобзар" Шевченка. Ще люблю історичні романи. З задоволенням прочитав книгу Петра Панча „Гомоніла Україна".

II Ват. Собор

Совєти приязні до II Ватик. Собору

Комуністична влада СССР вдоволена папою Іваном XXIII

Журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14 жовтня 1962 р. поінформував:

„Спеціяльна кореспонденція з Москви в „New York Times" Т. Шабада з приводу Собору (II Ватиканського) досить промовиста. ТАСС (Телеграфна Агенція Совєтського Союзу), формально займаючи очікувальне становище, нагадує, що папа Іван XXIII неодноразово висловлювався на користь миру та згідливого вирішування всіх спорів. У цьому самому напрямку очікує від Собору додатніх вислідів і римський кореспондент (совєтський) Красіков. Далі, повідомляється (в ТАСС), що представники Литви — головної католицької області СССР, є учасниками Собору. Тепер же стає відомим, що Патріярхія (Московська) висилає своїх спостерігачів — двох. ТАСС відмічує, що головним завданням Собору буде вирішити питання обрядів і догматів, і автор кореспонденції (Т. Шабад у „Нью-Йорк Таймс") від себе з цього приводу пояснює, що Совєти відрізняють свою внутрішню політику в обсязі віри від своєї зовнішньої політики (щодо релігії), де вони можуть піти на згоду з Ватиканом. ТАСС цитує звернення Хрущова до папи (Івана 23-го) з нагоди його (папи) 80-ліття, коли-то Хрущов бажав папі успіху в його благородному завданні зберігати мир. Це було перше офіційне звернення (до папи) з Росії від 1917 року! Хрущов у вересні цього року висказав своє одобрення „здорового розсудку" папи (Івана 23-го) і свідчив, що хоч він (Хрущов) і є комуністом та атеїстом, але заклики до переговорів він (Хрущов) готов прийняти, звідки б вони (ці заклики) не походили (отже, мовляв, хоч би й з Ватикану). Він же (Хрущов у вересні 1962 р.) ставив папу (Івана 23-го), як приклад Аденауерові (прем'єрові Зах. Німеччини) і Кеннеді (президентові Америки). ТАСС тепер чинить це саме — додаючи до цих двох (Аденауера й Кеннеді) ще й Де Голя (провідника Франції). Хрущов зможе повторити своє одобрення папі, після свого ознайомлення із словом папи з нагоди відкриття Собору". (Пояснення в дужках належать редакції „Вісника").

Прот. Віталій Боровой і архим. Володимир Котляров спостерігачами Московської Патріярхії на II Ват. Соборі

Журнал „Православная Русь" (ЗДА) за 14-го жовтня 1962 р. поінформував „Секретар архиєпископа Нікодима (Ротова, — він є головою Департаменту закордонних зв'язків Московської Патріярхії), А. Буєвський, проголосив у Москві, що два представники Російської православної церкви (в СССР) будуть присутніми в характері спостерігачів на Ватиканському соборі — женевський її представник протоєрей Віталій Боровой (він є тимчасовим представником Російської Церкви в СССР при централі Світової Ради Церков у Женеві) і заступник голови церковної місії (Російської Церкви в СССР) в Єрусалимі архимандрит Володимир Котляров." (Пояснення в дужках належать редакції „Вісника")

Ватикан у своєму соціяльному вченні відмовився від протикомуністичного становища

Американський журнал тижневик „Time" з першого тижня жовтня 1962 р.„присвячуючи багато уваги II Ватиканському Соборові, у зв'язку з цим нагадує, що папа Іван 23-й шукає таких точок, які допомогли б Катол. Церкві договоритися з комуністичними режимами країн за „залізною заслоною" та мирно співжити з ними, і „Тайм", між іншим, пише ось що:

„У своєму соціяльному вченні Ватикан, здається, відмовився від твердо-протикомуністичного становища Пія XII (попередника папи Івана 23-го). Найзамітнішим проявом цього нового напрямку Риму була енцикліка (послання) папи Івана XXIII п. з. „Mater et Magistra" („Мати і Вчителька"), що дала папське благословення соціялізації, яка не відкидає основного права людини на приватну власність. У лютому 1962 року папа (Іван 23-й) попросив був консервативних італійських єпископів, щоб вони скритикували прем'єра Амінторе Фанфані за його „відкритість наліво". (Прем'єр Італі, А. Фанфані, належить до Християнсько-демократичної партії, що нею править Катол. Акція; папа звелів критикувати його не за курс „наліво", як такий, а за те, що він чинить це... „відкрито"). Папа Іван не є приятелем комунізму, але він сподівається, — таким чи іншим способом, — для 63-х мільйонів католиків за „залізною заслоною" зберегти право богопочитання. „Церква", аргументує один з близьких співробітників папи (Івана 23-го), „не є опорою проти комунізму". Це ж зовсім абсурдна концепція! Церква не повинна бути „проти" чого б то не було. Якщо б ми стали підтримувати тільки один (політичний) блок (держав), то ми (Ватикан) відчужили б від себе половину людства". (Слова в дужках належать ред „Вісника"). — Таке подає „Тайм".

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР

РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3. Найбільша у світі погоня за людиною. — Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совєти викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Совєтського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко: Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, — це матеріяли, які, крім своєї непроминальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, — в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.

Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Російська Церква в СССР „виломилася з православних рядів"

Часопис „New York Times" за 20-го жовтня 1962 р. помістив довшу статтю п. з. „Orthodox Church Rebuffs Vatican, — Formally Declines to Send Observers to Council", з якої подаємо ось ці дослівні витяги:

„Правлячі єпископи Православної Церкви вчора (19-го жовтня 1962 р.) вперше видали свою формальну заяву у справі (католицького) Світового Собору у Ватикані. Вони (правлячі єпископи Правосл. Церкви) відкинули запрошення Римо-католицької Церкви вислати своїх делегатів-спостерігачів..."

„Ця заява, передана Секретаріятом Священного Синоду Вселенського Патріярха в Істанбулі (Констянтинополі, - з 1930 року турками перезваний на „Істанбул"), була тут (в Америці) отримана Православною Архиєпархією (Екзархатом Констянтинопольського Патріярхату) Північної й Південної Америки. Атенаґорас І — Вселенський Патріярх (Констянтинопольський), є духовим провідником усіх православних спільнот..." „з цього ж православного джерела сказано", (що) „Вислати офіційних (православних) спостерігачів до Риму (на II Ват. Собор) — це показалося б, що немов би затверджується (православними) положення це (напрямні Катол. Церкви), яке є неможливим до прийняття Православієм", сказав він (Патріярх Атенаґорас І). „Іншим чинником цього ж рішення", продовжував він, „є це, що Православіє є проти „цієї ідеї самої Католицької Церкви" - що воз'єднання (роз'єднаної Церкви Христової) мало б бути (тільки) поверненням до Риму. Прихід (православних спостерігачів на Собор) до Риму міг би означати, що цю (католицьку) ідею („повернутися до Риму") приймається (православними)."

„Папа Іван (23-й), тоді як він уперше, 25-го січня 1959 року, заповів був цей Собор (II Ватиканський), ясно сказав, що одною з його головних цілей мала б бути спроба добитися повернення до Риму „відділених братів". У нього були на думці головно Православні Церкви". (Цей папа говорив тоді про „православних греків" і „православних росіян", — а під терміном „православні росіяни" він розумів усі східньо-слов'янські православні народи, з православними українцями включно).

„Православні єпископи (Констянтинопольського Патріярхату, який видав вищезгадану заяву) сказали, що вони зробили це рішення (не висилати спостерігачів на II Ват. Собор) „після належного розваження у згоді з іншими Православними Церквами (з Російською Православною Церквою в СССР включно) — що не можливо вислати православних спостерігачів на цей собор..."

„Аж ось недавно православні ряди проломалися, коли Російська Церква під Патріярхом Московським проголосила, що вона має замір вислати двох офіційних спостерігачів на цей Собор". (Слова в дужках ред. В.). — Так поінформував „Нью-Йорк Таймс".

З. Р. — Серед православних українців (поза Канадою) у вільному світі був індивідуальний, відокремлений випадок бажання їхати на II Ват. Собор. Якщо б цього було не стримано відповідними заходами, то тоді сталося б так, що ця людина була б опинилася на II Ват. Соборі в одних рядах з висланцями Московської Патріярхії.

Більше чим дивне...

У часописі „Кан. Фармер" від 8. 10. б. р. за ч. 41 була вміщена стаття п. Т. Кобзея „До чого такі послання". Вона цікава тим, що критичні завваги відповідні і на місці за винятком суґестії до першого послання. Зачеплене питання про „вогненні язики" не підлягають до розгляду „мовознавщини", ані соціологічного, тим більше із літературного боку, бо то справа передання яке записане у Св. Євангелії. Звідсіль ніхто не має права це відкидати, чи від себе коментувати по свойому, а тим більше, робити ревізію Св. Євангелії священослужителям, ані тим, які вважають себе християнами і почитателями цієї Св. Книги.

Як же міг Митроп. Іларіон не брати за підстави для підтвердження певної думки у проповіді чи посланні до своїх вірних із першоджерел Св. Книги ті факти, які проповідували Св. Апостоли, учні Христа — Нашого Бога!

Тут ніяк не допоможуть ані прогресивні думки, ані модерні погляди в наші часи на Св. Євангелію, бо вони суперечили б суті нашої релігії, як науки зокрема, а Християнству взагалі. Митрополит Іларіон у своїм посланні привів факти чи події з книги „Правди Христа" і цим не зробив нікому кривди чи образи, не зробив ніяких тенденцій чи фальшувань іншій церкві, або християнським народам.

На мою думку — не з того почав п. Т. Кобзей. Зайвим він узяв таку поважну особу, як Митр. Іларіон, за перший об'єкт прицілу, щоб висловити свою думку чи обурення проти „послання" Митр. Максима разом з іншими укр. кат. єпископами проти православних українців, їх ієрархів та діячів на релігійно-національній ниві у вільному світі.

Усім відомо, що Українська Православна Церква ніколи не мала пляну чи взагалі бажання експансії на чужі землі і людські душі, ніколи не колола народи на дві конфесійні групи і ніколи не грозила пеклом, як це робить римська церква а за нею уніятська її вітка — одна з провінцій. Звідціля Українська Православна Церква завжди стояла і стоїть по сьогодні лише в обороні своєї київської Церкви, свого народу від усього чужого, ворожо настановленого для власного, повного свого релігійного і національного життя, як вчить наша історія і наш Великий Митрополит Іларіон у противолежність римській церкві, за нею й уніятського руху, які своєю працею ріжними способами боротьби прагнуть до інтернаціонального панування, ігноруючи національне — самобутне того чи іншого народу, лише для слави і величі.

Отже про два послання говорити більше чим дивне, — авторові слід би викреслити першу адресу, а другу надіслати по призначенні. **А. Степовий.**

ЧИСЛО НАРОДИН В СССР ЗМЕНШУЄТЬСЯ

Число народин у Советському Союзі 1962 року зменшилося на 200,000 впорівень з 1961 роком. Почавши з 2-ї світ. війни, число народин в СССР постійно обнижується.

ЖИДИ ЖЕРТВУЮТЬ

Жидівські харитативні організації в Нью-Йорку цього року плянують зібрати 22 мільйони долярів на добродійні цілі для жидів у світі. Це вже 46-та щорічна цього роду збірка.

З рецензій

„ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, РОЗД. VII" МИТР. В. ЛИПКІВСЬКОГО

„Рідкісна пам'ятка нашої доби". —

Під таким наголовком о. д-р Володимир Левицький з США опублікував у газеті „Український Голос" (Вінніпег) за 7 березня 1962 р. свою поширену рецензію на два видання праці Митр. В. Липківського п.з. „Історія Української Православної Церкви. Розділ VII: Відродження Української Церкви", — видання за редакцією о. д-ра Мелетія Соловія, католика, 1959 р., і видання за редакцією о. д-ра С. В. Савчука, православного, 1961 р.

Цю рецензію передрукував журнал „Церква й Життя" (США) за липень-серпень 1962 р.

„НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ" ПРОФ. І. ВЛАСОВСЬКОГО

Рецензія інж. К. Турукала з США на І частину VI тому вищезгаданої праці опублікована в квартальнику „Новий Літопис" (Вінніпег) за липень-вересень 1962 р.

Цю рецензію скорочено передрукував журнал „Українське Православне Слово" (США) за жовтень 1962 р.

НАУКОВА УСТАНОВА КАЖЕ, ЩО В ВЕРХІВЦІ СССР НЕМАЄ ЖИДІВ

Інститут Досліджування СССР в Мюнхені видав книгу п. з. „Who is Who In The USSR", на зміст якої складаються 4,200 життєписів визначних осіб у Советському Союзі. (Ціна цієї книги: 21 дол.).

Ньюйоркський відділ цього Інституту свого регулярного інформатора для преси в половині жовтня ц. р. спеціяльно присвятив згаданій книзі, про яку, між іншим, він пише ось що:

„Цей том студії на 962 сторінки також викриває, що властиво немає жидів на вищих становищах у советському уряді й партії. Одиноким замітним винятком є Винямин Димшиц — предсідник Госплану (советська агенція плянування".

З. Р. — Ця вищезгадана, книга, мабуть, була опрацьована ще перед тим, поки Винямин Димшиц був назначений (1962 р.) заступником Хрущова — отже, віцепре'єром, чи інакше віцедиктатором СССР, яким він тепер є. Поставивши собі за одну з цілей видання цієї книги доказувати, що на правлячих становищах в СССР немає жидів, згаданий Інститут (його фінансують і правлять ним великі фінансісти з Америки) поставив перед собою цікаве, але й не менш складне завдання, коли йдеться про питання: хто править Советським Союзом?

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА" З НАГОДИ

Різдвяних Свят

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1962 р. ДО 15-го СІЧНЯ 1963 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1962 р., до 15-го січня, 1963 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вісника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вісника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вісник" Адміністрація „Вісника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вісник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

— — — — — — — — — — — —

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $......, як подарункові передплати на „Вісник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

....

Моє імя і прізвище ....

....

....

Моя адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу).

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„Ісидоризм у Римській Церкві"

Написав М. Стечишин

Книга п. з. „Ісидоризм у Римській Церкві" — це праця на тему підрібок церковно-історичних документів у Католицькій Церкві.

Найбільша кількість підрібок (фальсифікатів), що їх збірник відомий під назвою „Ісидорські декреталії", були підроблені в 9-му столітті, але їх підроблено так немов би вони походили ще з-перед 9-го століття, а навіть з апостольських часів. Автори, що підробили ці „документи", видумали, що їх знайшов і позбирав докупи якийсь Ісидор, звідси в історії збірник цих підрібок називається „Ісидорські декреталії". Але хоч такий „Ісидор" не існував, то Католицька Церква одначе проголосила його святим.

Автор, М. Стечишин, з того імені, т. зв. „Святий Ісидор", утворив слово „ісидоризм", яким він називає взагалі кожну підрібку історичних документів; отже заголовок „Ісидоризм у Римській Церкві" означає ці підроблені документи, які Католицька Церква як колись приймала, так і тепер приймає за нібито правдиві документи.

Учені згодом (1635 р.) викрили, що всі ці буцімто „документи" в збірнику „Ісидорські декреталії", — це підрібки з 847 року, а сама особа нібито Св. Ісидора", як т. зв. впорядчика тих „документів", узагалі не існувала.

Римські теологи довго обороняли сповидну „правдивість" тих „Ісидорських декреталій"; але коли вони нарешті побачили, що оборонити їх не можуть, то папа Пій VI 1789 р. осудив і звелів прилюдно спалити „Ісидорські декреталії", а тим самим він проголосив, що „Св. Ісидор", як неіснуюча особа, перестав фіґурувати на листі Святих.

Давніше Рим упродовж століть твердив був, що „Ісидорові декреталії" — це, мовляв „правдиві" документи — дійсні писання Отців Церкви з апостольських і безпосередньо поапостольських часів, і на основі цих писань Римська Церква створила ідею папського единовласти (абсолютизму), його т. зв. „першинства" й т. зв. „непомильности". Але хоч згодом Римська Церква — під натиском науки — мусіла погодитися з правдою, що „Ісидорські декреталії" — це підрібки, то все ж таки свою ідею т. зв. „непомильности" й „першинства" папи ця Церква далі затримала, не зважаючи на те, що обидві ці ідеї основані на „Ісидорських декреталіях", які Рим уже осудив, — і тут у самих основах учення Римської Церкви існує внутрішня самосуперечність, яка стала тріщиною та причиною головник клопотів і дискусій усіх світових Соборів Католицької Церкви, а вже головно І Ватиканського Собору (1869-70), голосного виступленям багатьох членів Собору проти претенсій папства на його т. зв. непомильність" і „першинство".

Без знання про підрібки в Римській Церкві годі збагнути суть виступів багатьох членів І Ватик. Собору, а головно катол. єпископа Штросмаєра, проти абсолютизму папства.

І Ватиканський Собор був недокінчений, — його перервала боротьба італійського народу проти папського політичного абсолютизму (тоді був папою Пій IX). Отже, у Ватикані тепер дехто каже, що теперішній світовий Собор Катол. Церкви (II Ватиканський Собор), який почався 11-го жовтня 1962 р., є продовженням незакінченого І Ватиканського Собору (з 1869-70 рр.).

Таким ось чином усі ці внутрішні (тайні і явні) зудари деякого числа делегатів і теперішнього Собору є неясні для тих, хто не познайомлений із справою підрібок у Катол. Церкві.

Автор, М. Стечишин, не обмежується переліком і оглядом підрібок у збірнику „Ісидорські декреталії", — він бо також включає всі інші головніші підрібки документів у Римській Церкві з часів перед появою „Ісидорських декреталій", і з часів після появи „Ісидорських декр.".

Що М. Стечишин в основному спирається на джерелах католицьких учених дослідників тих підрібок — це безперечно одна з наукових чеснот згаданої книжки.

Справді, ніхто не може мати підстав уважати себе компетентним говорити на основні теми Катол. Церкви, якщо він не познайомлений з ісидоризмом у Католицькій Церкві.

Згадана праця Мих. Стечишина — це перша в православному світі книга на тему підрібок у Кат. Церкві.

„Ісидоризм у Римській Церкві" — включає також листу недійсних і сумнівних пап, історію папісси (жінки на папському престолі) Івана VIII, десятки іншомовних джерел відомих у науці авторитетів, і т. д.

Книга (376 сторінок) на доброму папері коштує **4 дол.** Адреса замовлень:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada.

О.К.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Єрусалимська Церква вислала Ап. Павла й Варнаву з їхніми помічниками в другу місійну подорож — в Антіохію, Кілікію й Сирію. А звідтіля Ап. Павло пішов ще далі: в Памфілію, в Ліяконські міста: Дервію і Лістру, а далі — в Місію, Троаду, Самотракію, Неаполь, Філіппи, Лідію, Амфіполь, Аполлонію, Верію, Атени, Коринт (тут він був півтора року, (Діяння XVIII. 11), в Ефес, Сирію й Кесарію, а потім по дорозі зайшов у Єрусалим і „привітав там Церкву" (Діяння XVIII. 22); і він пішов далі: в Антіохію, Галатію, Фригію, Ахаію і „верхні країни", звідки прибув до Ефесу, Македонію, Малу Азію, знову в Македонію, в Елладу, назад у Македонію, Сирію, Кесарію та в Єрусалим, і тут він здав з цієї своєї другої подорожі звіт Св. Якову (другому, — по мученицькій смерті Ап. Якова), як адміністраторові Єрусалимської Церкви (Діяння XXI 18).

Перша й друга місійна подорож Ап. Павла тривала багато років. А однак упродовж цього часу Ап. Петро був у Малій Азії, а не в Римі. Бо Ап. Павло, вирушаючи з Єрусалиму в цю подорож, зоставив Ап. Петра в Єрусалимі. А коли він перебував у цій подорожі, то жидам не було вільно жити в Римі, бо імператор Клавдій їх вигнав з усієї Італії (Діяння XVIII.2); Св. Петро був жид, отже й йому не було вільно жити в Римі і взагалі в Італії; усупереч державному законові, Ап. Петро не міг дістатися в Рим (нишком); адже в Новому Заповіті немає ні одного такого випадку, що б Ап. Петро залишався в цій країні, де його влада пошукувала, щоб знищити; напр., коли цар Ірод хотів зловити його в Палестині, щоб убити, то Ап. Петро потаємно відійшов з Єрусалиму в безпечне місце в Кесарію, а повернувся в Єрусалим аж тоді, коли цар Ірод помер, і небезпека для Петрового життя тоді вже минулася.

Вище було сказано, що коли Антіохійська Церква вислала Ап. Павла й Варнаву на місію (першу), то це були 42 роки, цебто початок володіння римського імператора Клавдія, і тоді цар Ірод стяв Ап. Якову голову. А далі, як каже Ап. Павло, „Опісля, по трьох роках, я ходив у Єрусалим бачитися з Петром, і побув у нього днів п'ятнадцять. Іншого ж з Апостолів я не бачив (нікого), крім Якова — брата Господнього. Після цього я відійшов у країни Сирії й Килікії" (Гал. І. 18-21). Коли в Єрусалимі по мученицькій смерті Ап. Якова Заведеєвого — залишився Ап. Яків — брат Господа (Христа), то немає підстав сумніватися, що ніхто інший, а тільки він, Ап. Яків — брат Господній став наслідником Ап. Якова Заведеєвого на становищі провідника Єрусалимської Церкви.

І так ось, у принаймні 45-х роках по Н. Хр. Ап. Петро був в Єрусалимі, і там Ап. Павло бачився з чим. А в 45 рр. Ап. Павло, висланий Антіохійською Церквою, вирушив у свою першу місійну подорож, і „Потім, через чотирнадцять років, я знову ходив в Єрусалим з Варнавою" каже він (Гал. II. 1). А це було тоді (принаймні в 59-60 рр. по Нар. Хр.), коли відбувався Собор Єрусалимської Церкви, де було дискутоване Писання: чи погани, приймаючи Християнство, також повинні триматися Закону Мойсея? — і на цьому Соборі також був Ап. Петро (Діяння XV. 7), отже він не був у Римі. Але там таки, в Єрусалимі, на цьому Соборі (коло 59-60 рр.) Апостоли, пресвітери й миряни („братія") вчинили, як каже Ап. Павло, таку постанову: „...побачивши, що мені повірено (Богом) благовістя для необрізаних (не-жидів), як Петрові для обрізаних (жидів), — бо ж Той, Хто співдіяв Петрові в апостольстві в обрізних, співдіяв і мені в поган (необрізаних), — і довідавшись про благодать, дану мені, Яків, Кифа (Петро) і Іван, яких уважають стовпами (підпорами Християнства), подали мені й Варнаві руку спілкування: щоб нам (іти) до поган, а їм — до обрізаних" (Гал. II. 7-9). Цебто, Собор Єрусалимської Церкви (у присутності Апп. Якова, Івана, Петра, Павла і ін.), а також з участю пресвітерів і мирян, постановив, щоб поле діяльності і „юрисдикції" Апостолів було поділене: Апп. Якову, Петрові (Кифі) й Іванові цей Собор надав працю й авторитет тільки серед жидів, а Ап. Павлові й Варнаві — тільки серед „поган" (не-жидів). Справа не в тому, що Апп. Яків, Петро й Іван, працюючи серед жидів, не могли обминати й не-жидів, коли була нагода хрестити їх, так само й Ап. Павло, працюючи серед не-жидів, при нагоді не обминав і жидів; але справа в тому, що Собор постановив, що принципово праця й авторитет між цими Апостолами, як рівних з рівними, були поділені: Апп. Яків, Петро й Іван — для жидів, а Апп. Павло й Варнава — для не-жидів. Ця постанова Собору була, Ап. Петро на цьому Соборі був, співучасть в ухвалюванні цієї постанови Ап. Петро брав, отже жодного тут сумніву, ані дискусії в цій справі бути не може. (Далі буде)

До справи Освячення пам'ятника Т. Шевченкові

(Закінчення)

У цій статті попередньо було сказано про це, як і чому пам'ятник Т. Шевченкові у Вінніпезі під час урочистости відкриття його 1961 р. не був освячений і взагалі в програмі відкриття його не було жодної церковно-релігійної точки, — це не було дозволено католицькою більшістю членів провідників цієї справи.

Але рік часу приніс таку зміну, що під час VII Конгресу КУК (Комітету Українців Канади) 1962 р. в рамках вираження пошани Т. Шевченкові цього Конгресу було намічено також ј церковно-релігійну точку біля пам'ятника Шевченкові, щоб її звершив Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви Владика Митрополит Іларіон, і він освятив цього пам'ятника та відправив біля нього Панахиду за душу Тараса Шевченка.

З цього приводу появилася, як один з явних голосів католицького протесту, стаття в катол. часописі „Поступ" (26. 8. 1962) стаття п. з. **„Шевченка покропили і в Рим не пустили"**, — стаття підписана її автором, світським католиком, і поміщена в „Поступі" в рубриці „Трибуна Читача".

У цій статті автор з признанням висловив про провідників (читайте: КУК-а), які не внесли церковно-релігійної точки в програму відслонення цього пам'ятника 1961 р. — в соті роковини смерті Т. Шевченка, і цей катол. автор пише про це так:

„Правда, і в ті дні були підшепти, а може й позакулісові намагання, щоб Шевченка якось „зісунути" лише на загумінок православного віровизнання, мовляв, „Католицька Церква проклинала Шевченка як схизматика". Та могутня одність всенаціональної настанови приглушила тоді то шемрання темних сил і заставила їх навіть мовчати у ті дні національних врочистостей. Бо перемогло „благорозуміє святе.. "

Що розуміє цей катол. автор під своїми словами „могутня одність всенаціональної настанови" і „перемогло" благорозуміє святе"? Цими словами він похвалює той факт, що 1961 року не було церковно-релігійної точки в програмі урочистости відслонення пам'ятника Т. Шевченкові. Цими своїми аргументами („могутня одність всенаціональної настанови" і „перемогло" благорозуміє святе") катол. автор згаданої статті хоче піддати читачам думку (незгідну з дійсністю), що, мовляв, це ж самі українські спільноти — як католицька, так і православна — однодушно й організовано, під проводом своїх ієрархів, порозумілися й вирішили, щоб біля пам'ятника Т. Шевченківі 1961 р. не було нічого церковного, релігійного, щоб тим уникнути підкреслення того факту, що Т. Шевченко був православним, — цебто, як каже цей автор, „щоб Шевченка якось зісунути лише на загумінок православного віровизнання..."

Що катол. автор інформує тут незгідно з дійсністю — про це вже попередньо була мова в цій статті. Там було цитовано заяву-протест Владики Митрополита Іларіона — Первоієрарха Укр. Гр. Православної Церкви в Канаді, який своїм прилюдним листом у пресі довів до загального відома, що у справі вилишення церковно-релігійного моменту в відкритті пам'ятника Т. Шевченка провід КУК-а з ним не порозумівся, і його, Владику Митр. Іларіона, в цій справі було „поставлено перед доконаним фактом", та що він, Митр. Іларіон був і є за тим, щоб біля пам'ятника Т. Шевченкові таки звершити релігійний обряд.

Цьому катол. авторові перед написанням ним згаданої статті, повинно було бути відомо (на основі документів, опублікованих у Календарі „Рідна Нива" на 1962 рік (цей Календар появився ще восени 1961 р.), що Українська Греко-Православна Церква в Канаді 1961 р. чинила всі можливі заходи, щоб пам'ятник Т. Шевченкові при відслоненні його був освячений, і що такі ж заходи чинив СУС (Союз Українців Самостійників), що є членом Комітету Українців Канади.

На якій же основі цей катол. автор заявляє, що „...минулого року, коли виринула справа релігійної церемонії при відслоненні пам'ятника Шевченкові — то Президія КУК порозумівалася з обидвома Митрополитами й все було, як слід полагоджено. Відбулося по соборницьки. "? Хіба ж це „по соборницьки", коли українська православна спільнота почерез своїх офіційних речників формально запротестувала проти католицької заборони вносити релігійну церемонію в програму відслонення пам'ятника Т. Шевченкові, але їх протест було злегковажено?

Отже тоді (1961 р.) перемогло ані не „благорозуміє святе", ані „могутня одність всенаціональної настанови", а переміг у цій забороні тільки й виключно католицький церковний чинник. Який саме?

Відповідь на це питання випливає сама собою із заяви самого таки цього катол. автора. З приводу цього, що Президія КУК 1962 р. дозволила внести релігійну точку в урочистість біля пам'ятника Шевченкові, цей катол. автор відкрито заявляє: „Чи Президія КУК порозумівалася відносно цієї релігійної точки програми з Митрополитом Української Католицької Церкви? Якщо ні, то вина й відповідальність за те, що сталося, паде на бувшу Президію КУК". А далі він каже: „Президія КУК переступила свої компетенції. Нарушила релігійні принципи. І тому представник Головної Управи Братства Українців Католиків в часі нарад Конґресу зложив публічну заяву, а саме, щоб Президія КУК до програм Конґресів не включала релігійних точок, до яких не має погодження з церковними властями".

З цих слів катол. автора видно, що минулого року тим чинником, який заборонив Президії Комітету Українців Канади вносити релігійну точку (розуміється - православну) в програму відслонення пам'ятника Т. Шевченкові, були католицькі церковні власті; вони заборонили це тому, що Т. Шевченко — православний.

Ця заява катол. автора подає тут дійсні аргументи такого поступку Президії КУК 1961 р. А коли — так, то нащо ж було катол. авторові перед тим прислонювати цю дійсну причину фіктивними причинами — „соборництвом", „одністю всенаціональної постанови" і „благорозумієм святим"? Треба було відразу коротко і ясно сказати, що згідно з ученням католицької релігії та основаних на цьому вченні правилах Католицької Церкви, католикам не вільно ані звершувати жодного релігійного обряду для не-католика, ані не вільно їм навіть бути присутніми під час цієї Відправи, яку звершують християни-некатолики. Отже, щоб католики не були присутніми на православній церемонії біля пам'ятника Шевченкові, і щоб православним українцям не дати можливості виступити прилюдно в церковно-релігійному аспекті, і щоб не звернути увагу не-українського окруження в Канаді на цей факт, що національний пророк України, Тарас Шевченко, був православним, — то некатолицькі церковні власті заборонили церковно-релігійну точку в програму відслонення пам'ятника Т. Шевченкові.

***

Яке є дійсне відношення серед ревних католицьких діячів до Тараса Шевченка — це видно хоч би й з цього прикладу, — катол. автор згаданої статті заявляє:

„Хоч Шевченко був мир'янином православного віровизнання, що більше, — неодне терпке слово допустив у рядки своєї творчости під адресою католицького сумління то у сотні роковини його смерти український розум переміг був людські немочі та упередження і при пам'ятнику в пошані склонили голови і католики..."

Так пише катол. автор... А насправді тут переміг не тільки розум та культурність, але й також патріотизм широкого загалу українців греко-католиків - свій український патріотизм вони поставили вище свого послуху римській політиці; і якщо б не ця патріотична настанова загалу українців греко-католиків, з яким його церковно-політичні провідники мусять числитися, то можна б ставити питання, чи ці провідники дали б були дозвіл загалові українців-католиків брати співучасть з православними українцями у споруджуванні пам'ятника Т. Шевченкові та чи дали б дозвіл шанувати Шевченка та читати його твори.

Освятивши пам'ятника Т. Шевченкові 1962 р. та відправивши при ньому Панахиду з душу Т. Шевченка, українці у вільному світі тим самим засвідчили перед людством цей факт, що Тарас Шевченко був віруючим християнином, і українці таким чином протидіють совєтській пропаганді, яка проголошує Т. Шевченка „атеїстом".

Заголовок статті катол. автора - **„Шевченка покропили і в Рим не пустили"** — дуже невдалий, коли його розглядати не тільки із становища специфічно християнського, але взагалі релігійного, і його не можна оправдати навіть у крайнього католика, навіть у такого, що непримиренно настроєний супроти Православної Віри.

Такий наголовок надавався б для большевицької преси в її боротьбі проти релігії.

Відомий, провідник пастор Злученої Церкви Канади д-р А. С. Форрест заявляє у „Да Виннипег Трибюн" (4. 2. 1961)

„Очевидно, я отримав багато гарних листів також і від релігійних людей". Але: „Спитайте будь-кого з тих, що ведуть свій відділ у часописах: „Якого типу люди пишуть до вас найплюгавіші листи?" — відповідь, звичайно, буде: „Релігійні люди!"

Звичайно, так поступають тільки одиниці-винятки між релігійними людьми, але ці винятки у своєму запалі проти інших релігій і Церков заходять аж так далеко, що таким чином шкодять релігії взагалі, із своєю власною релігією включно.

В. М. Дремів.

Пожертви на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

ДАВФИН, Ман.

По $100.00: пані З. Ситник, Фред Чайковський, Ю. Біловус, Вас. Дроздович, Українське Жіноче Товариство, Українське Православне Мужеське Товариство.

По $75.00: Союз Української Молоді Канади.

По $25.00: Юрій Фісич, Петро Бабій, Василь Підлубний, Андрій Галайирда, Никола Слизик, Український Народній Дім.

По $20.00:: Володимир Мазур, Милтон Притула, Гнат Дубик, Гр. Клапаущак, Антон Фик, п-ні П. Багнюк, Михайло Демчук.

По $10.00: Никола Ковальчук, Іван Совик, Іван Дух, Іван Симчич, пані Тео. Легул.

По $5.00: Іван Сак.

КЕНОРА, Онт.

По $100.00: Н. Н., Петро Ратуський.

По $25.00: Франко Гала, Олекса Барчук.

По $10.00: Никола Зварич, С. Козиський, Никифор Василюк, Дм. Голота, Теодор Атаманюк, Адам Романюк, М. Струтинський, Іван Самордак, Пилип Горботюк.

Петро Будзинський, Вінніпег $80.00
Стефан Бзовий, Очер Ривер. Ман. 100.00
Антін Керелюк, Голик, Мінн., С. Ш. А. 100.00
Д-р Орест Стечишин. Едмонтон .. 100.00
Іван Турченюк, Монтреал 50.00
Тарас Турченюк, Монтреал 50.00
Ірина Турченюк, Монтреал 50.00
Павло Самець, Очер Ривер, Ман. 25.00
Матвій Костюк, Пембина, Н. Д., С. Ш. А. 25.00
Маріян Дімонийшин, Пембина, С. Ш. А. 25.00
Никола Солоничний, Сендій Лийк, Ман. 50.00
Іван Бурденюк, Пембина, Н. Д., С. Ш. А. 20.00
Мирослав Гнатюк, Тиндал, Ман. 10.00
Василь Загарія, Пембина, С. Ш. А. 10.00
Іван Місюрик, Гілберт Плейнс, Ман. 10.00
Стефан Гаврилюк, Норт Сирий, Б. К. 10.00
Михайло Захарук, Сторновей, Саск. 10.00
Михайло Комаранський, Шортдейл, Ман. 10.00
Мих. Костичук, Велий Ривер, Ман. 10.00
Петро Здан, Ешвил, Ман. 5.00
С.У.М.К. в Ґилберт Плейнс, Ман 5.00
Юрій Бурденюк, Пембіна, Н. Д., С. Ш. А. 5.00
П. Лобай. Драйден, Онт. 5.00
Михайло Михальчук, Драйден, От. 5.00
Іван Макуч, Драйден, Онт. 7.50

Збірка на Похороні бл. п. Михайла Бойчука в Бонийвил, Алберта переслав Василь Гудима 50.00
Юрій Ґорик, Годсон, Онт. 1.00
В. Петращук, Ніагара Фалс, Онт 25.00
І. Кординовець, Торонто, Онт. 10.00
Рой Бойко, Едмонтон, Алберта .. 10.00
Стефан Орецький, Гирій Гил, Алберта 5.00
Іван і Марія Мамчур, Тиндал, Ман 25.00
Марія Кіцул, Форт Френсис, Онт. 25.00
Михайло Данчук, Ту Гилс, Алберта 10.00
Іван Нюнка, Квебек 10.00
Гр. Крокош, Оттава 10.00
Мих. Смит, Транскона, Ман .. 10.00
Борис Серадока, Кинґсвил, Онт. .. 10.00

Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. В. Ковбуза з Кадворт Саск. 26.00
Марія Кузева, Калґарі, Алберта .. 5.00
Мирослав Кузів, Калґарі 5.00
Никола Мандзюк. Овкборн, Ман 100.00
Софія Бирк, Монтреал 10.00
Никола Пундик, Едмонтон, Алберта 10.00
І. Хохітва, Торонто, Онт. .. 25.00
М. Бойчук, Дітройт, Міш., США. $ 6.50
Іван Івачисько, Рорктон, Ман .. 5.00
Михайло Петрик, Кренбирій Портедж, Ман. 5.00
Степан Зураветський, Рут Лейк. Ман. 10.00
Бут Фиширі, Да Па, Ман. 5.00
Йосиф Гробарчук, Вінніпег, Ман 5.00
Збірка о. Є. Приступи на Похороні бл. п. Дмитра Глека, Ватсон, Саск. 50.00
Дмитро Щурко, Брендон, Ман. . 20.00
Мих. Сиридока, Лімійґтон, Онт. 5.00
Олекса Пусіків, Ст. Кетеринс, Онт. 5.00
Дмитро Палинчук, Виндзор, Онт. 5.00
Іван Василик, Едмонтон; Алберта 25.00
Мих. Кушляк. Селкірк, Ман. 20.00
Яків Дутка, Дітройт, С.Ш.А. ... 5.00
М. Костюк, Пембіна, Н.Д., С.Ш.А. 25.00
Марон Димюнийшин, Пембіна, Н.Д.; С.Ш.А. 25.00
Василь Загарія, Пембіна, Н. Д. 10.00
Антін Кирілюк, Галлик, Мінн., С.Ш.А. 100.00
Василина Таська, Вінніпег, Ман. 45.00
о. П. Стефюк, Толстой, Ман. 100.00

Збірка о. П. Стефюка на Похороні бл. п. Анини Чубий, Роза, Ман. 22.60
Юрій Нестор, Лімійґтон, Онт. .. 5.00
Мих. Серийчк, Едмонтон, Алберта 100.00
М. Тіхонов, Лешин, Квебек 5.00
Збірка о. В. Бойчука на Похороні бл. п. Юрія Федорука, Йорктон, Саск. 15.00

Пожертви з ВРОКСТОН, Саск.

По $75.00: Іван і Микола Трофаненки.

По $50.00: Джеймс Герисин, Петро Лупишка.

По $25.00: Фред Стисик з дружиною, Тома Трофаненко, Василь Трофаненко.

По $10.00: Петро Онуфрійчук, Ровз Камінська, Никола Трофаненко, Василь Трофаненко, Стефан Ригалюк.

По $5.00: Олекса Онуфрійчук, Юрій Рапчук, Дора Нікіфорук, Дора Гарасина.

Пожертви з ЛИН ЛЕЙК, Ман.

По $5.00: Іван Падконіш, Петро Кобилка, Григорій Щурко, Фрид Дідичук.

По $10.00: Іван Шикир.

По $7.00. Собійс Бикирі

По $2.00: Петро Процишин.

По $1.00: Ю. Кобилка.

УБИВНИК РЕБЕТА Й БАНДЕРИ ЗАСУДЖЕНИЙ НА 8 РОКІВ КАТОРГИ

Богдана Сташинського, який признався, що це він з наказу Москви убив д-ра Лева Ребета (1957 р.) і Степана Бандеру (1959 р.), Верховний Суд Союзної Німецької Республіки (Західня Німеччина) на процесі у Карльсруге засудив на вісім років тяжких примусових робіт. Присуд видано 19 жовтня ц. р.

Богдан Сташинський, українець з Галичини, сам зголосився в поліції в західньому Берліні і заявив, що він, бувши на службі советської розвідки й поліційних органів, з їхнього наказу вбив цих двох, вищезгаданих, провідних українських націоналістичних діячів.

ХРАМОВЕ СВЯТО ЦЕРКВИ СВ. ПОКРОВИ

Монтреал, Квебек

Свято Покрови Пресв. Богородиці у нас завжди відбувається, як свято релігійно-національне. У сиву давнину нашої християнської історії України — з княжих часів і по сьогодні, культ Божої Матері, як Покровительки українського народу і його війська, шанується молитвенно-урочисто і величаво, як доказ глибокої релігійности народу, вірности своїй Українській Православній Церкві, а зокрема національної й послідовної боротьби за звільнення народу в минулому і по сьогодні від польських, татарських, московських, і комуністичних кайданів.

Це свято відбувається в загально-українському маштабі, виходячи за межі звичайних свят, яскраво і сильно окреслюючи нашу побожність та бажання нашого народу й Церкви бути ні від кого не залежними, самостійними за законами Божими.

Як у минулих роках, так і цього року Парафія Св. Покрови заздалегідь провела солідну підготовчу працю до відзначення цього великого свята на терені міста Монтреалу. Управа Громади, Сестрицтво, Шкільний Комітет, Рідна Школа й інші організації за устійненим пляном вели інтенсивну, всебічну працю під проводом настоятеля о. Олександра Костюка, щоб якнайкраще провести це свято та зустріти Правлячого Архиепископа на Східню Канаду, Преосв. Владику Михаїла.

Завершальним актом всієї підготовчої праці був виступ настоятеля о. Олександра Костюка по радіовисильні „Верховина" до всіх православних українців із закликом взяти масову участь у цьому великому Святі з подякою за ласки Божій Матері.

12-го жовтня ввечері на стації „Віндзор" делеґація під проводом настоятеля о. Олександра Костюка, о. Федора Легенюка, почесного голови Громади Св. Покрови М. Жовтоніжка та заступника голови Громади В. Сойка тепло привітали Архиепископа на Східню Канаду, ВПреосв. Владику Михаїла.

На другий день, у суботу, ввечері в церкві Св. Покрови відбулася Вечірня, яку відправив Владика Михаїл у співслуженні отця настоятеля Олександра Костюка, о. Федора Легенюка, о. Прот. К. Квасницького, о. С. Цитухина і о. О. Кравченка при великій кількості богомільців. Вечірня молитва до Божої Матері була надхненно-величава й душевно-заспокійлива, а спів церковного хору під дириґентурою п. Івана Козачка був винятково-прекрасний; а своєю красою він то хвилював, то наповнював серця радістю всіх молящих, немов би спів із неба самих ангелів.

У неділю, 14 жовтня, о 9.30 ранку була величава зустріч ВПреосв Владики Михаїла біля церкви Св. Покрови — за старим українським звичаєм — теплим привітанням голови Громади О. Канарейського і хлібом та сіллю титарем О. Кисилем. Уся доріжка проходу була всипана живими квітами учнями Рідної Школи, а по обидвох боках шпалерами стояли учасники свята та своїми радісними очима вітали свого улюбленого Владику.

Після церемонії прийняття о. Настоятелем церкви і священиками Православного Єпископа відбулася урочиста і величава Архиерейська Служба Божа в сослуженні і

настоятеля о. Олександра Костюка, о. Федора Легенюка, о. Прот. Касіяна Квасницького, о. Сави Цитухина і о. Олега Кравченка. Слово-проповідь Владики Михаїла глибокозмістовна, хвилююча і душевно-заспокійлива, лишиться на довги час у душах молящих. Підсилений церковний хор (50 осіб) під диригентурою п. Івана Козачка чудово співав Службу Божу пюнопіннями, а солісти — сопрано пані Поліна Карсавенко (бувша оперна співачка) і пані Віра Буреш та баритон Іван Козачок разом зо всіма хористами полонили молящих красою молитво-співами та душевним благанням до своєї Покровительки Богоматері за краще майбутнє нашого народу. У цей день церква була вщерть виповнена молящими, старшими, молоддю й дітьми. Миле враження зробив організований вхід учнів Рідної Школи до церкви під проводом добродійки Галини Костюк та вчительок — Віри Нечай і Галі Глухової.

Після Служби Божої відбулося велике прийняття — празниковий обід, на якому було присутніх біля 500 осіб (нова заля не вмістила всіх бажаючих).

Прийняття урочисто відкрив голова Громади О. Канарейський, тепло вітаючи Владику Михаїла, о. настоятеля Олександра і всіх священиків, добродійок, гостей та святочну Громаду. Після привітання він попросив о. Олександра Костюка проказати молитву та передав ведення прийняття господареві цього Свята п. М. Жовтоніжкові, який привітав усіх присутніх та попросив до привітання члена Консисторії Української Греко-Православної Церкви сот. Б. Панчука, представника від Собору Св. Софії п. Михальчука, від церкви Св. Юрія п. Розума, від СУЖЕРО проф. А. Степового, від ОДУМ-у п. Олега Аксюка та зачитав привіти від організацій і товариств з Монтреалу. З привітанням виступили: о. Митрофорний Прот. В. Слюзар, о. Ф. Легенюк, о. Прот. К. Квасницький, о. настоятель Олександер Костюк, який з привітом відзначив 20-ліття Архипастирської, великої, і невтомної праці ВПреосв. Владики Михаїла на церковній і науковій ниві; о. Олександер своїм виступом, змістом у формою зробив сильне враження на присутніх. (Дай, Боже, Духовній Академії Колеґії Св. Андрея побільше випускати таких священиків).

Учні нашої Рідної Школи: Штанопруд привітав Дорогого Владику, а Оксана Гуменюк і Варя Хрякова піднесли Владиці чудову китицю квітів. З відповіддю і привітанням виступив ВПреосв. Владика Михаїл, вітаючи Громаду із Святом та дякуючи всім за таку високу оцінку його Архипастирської праці для Церкви і народу. Владика тепло згадав покійного о. Петра Архангельського — основоположника Парафії Св. Покрови, присутню добродійку Марію М. Архангельську, яку всі присутні привітали оплесками; він сердечно привітав присутнього проф. Нестора Городовенка з дружиною, а всі присутні вставанням та оплесками вітали великого майстра-диригента і дорогого гостя.

На обіді був відслонений портрет ВПреосв. Владики Михаїла, виконаний артистом-малярем П. Ткачем, і він одержав рясні оплески присутніх за свою чудово виконану художню працю.

За обідом піднесли тост за королеву Єлисавету II, ВПреосвященнішого Митрополита Іларіона, ВПреосв. Архиепископа Михаїла і за голову Консисторії о. Д-ра С. В. Савчука та за ввесь український народ.

Після молитви, яку проказав о. Ф. Легенюк, відбувся концерт з участю Рідної Школи та молоді.

Першою частиною були індивідуальні та групові деклямації:

1. „Молитва" — виконала Надійка Костюк. 2. „Благослови нас, Божа Мати" — виконала Галина Жовтоніжко, Зіна Хрякова, Оля Науменко і Ніна Гаронович. 3. „До Тебе, Пречиста — виконав Павлик Костюк, Лариса Грицина і Неля Гайчук. 4. „Молитва" — виконала Оля Цехмістро, Володимир Грицина і Ліда Романюк. 5 „Хто я" — виконали Галя Радюк, Михайло Забуга, Юрко Тимошенко, Катерина Гайда і Микола Пергат. 6. „Пречиста" — виконала Оксана Гуменюк. 7. „Три матері" — виконали Лариса Кириленко і Ніна Вусата. 8. „Іржавець" — виконав Михайлик Нечай.

Друга частина — музика:

1. „Засвистали козаченьки", скрипка — виконав Павлик Костюк. 2. „Боже Великий Єдиний", скрипка — виконала Надійка Костюк. 3. „Ще не вмерла Україна", скрипка — виконала Надійка Костюк. 4 „Ой, гай, мати", і „Коли розлучаються двоє", піяніно, виконала Оксана Гуменюк.

Третя частина — спів:

1. „Зелений гай" і „Як славен Бог наш", квінтет Рідної Школи під диригентурою Івана Козачка — виконали Ніна Вусата, Лариса Кириленко, Оксана Гуменюк, Михайлик Нечай, Юрко Гела і Михайлик Палійчук. 2. „Волошки", „Журавлі" і (на виклик слухачів) „Астри" — виконали дві сестри Валя і Ліда Михайловські (ОДУМ).

Четверта частина — танки:

Школа народних танків при парафії Св. Покрови під керівництвом балет-майстра П. Марунчака:

1. „Козачок", „Подільський козачок", „Гуцулка", „Чумаки" і „Катерина" — виконали 14 осіб.

Концерт ішов плавно, виразно й бездоганно, — видно ревну й до подробиць точну працю вчителів Рідної Школи, диригента п. Івана Козачка і майстра танків П. Марунчака. Рясні оплески були оцінкою для всіх учасників концерту.

За таке величаве Свято належиться признання Управі Громади під проводом голови О. Канарейського, Сестрицтву під проводом голови Надії Михайловської, всім учителям Рідної Школи, Шкільному Комітетові, Хористам під проводом диригента п. І. Козачка, господареві прийняття і концерт-майстрові — М. Жовтоніжкові і о. Олександрові Костюкові за зорганізування величавого Свята.

А. С.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ І ХРАМОВЕ СВЯТО В ВОТЕРФОРДІ, ОНТ.

У неділю 21 жовтня 1962 року відбулася Канонічна Архиєрейська Візитація Високопреосвященнішого Владики Михаїла, Архиєпископа Торонта й Східньої Канади, в українській православній церкві Св. Покрови в Вотерфорді, Онт.

Управа Громади, Сестрицтво, Жіноче Т-во й братні організації приготовлялися якнайкраще, щоб велично привітати нашого достойного Архиерея.

Усі наші громадяни були в суботу стривожені сильним дощем, однак Боже Провидіння було для нас ласкаве, бо в неділю вранці хмари розійшлися, і всіх до привітання Владики осяяло лагідне осіннє сонце.

Храмове Свято почалося Утренею, яку відслужив парох Громади о. Ю. Цукорник при співі п. п. М. Шалая і М. Дроздовського. Прибув о. Прот. П. Ґліцький взяти участь у Богослужбі, і обидва священики виходять з вірними з церкви; напереді процесія, хор, діти Рідної і Недільної шкіл із своїми вчительками і з кошиками квітів ждуть перед церквою.

Точно о годині 10-й ранку прибув наш достойний гість Високопреосв. Владика Михаїл автом із своїм сином інж. Хорошим. Перед привітальною брамою з написом: „Вітай, Владико!" учениця Рідної Школи Маруся Сокирка складає привіт від дітвори нашої Громади та передає букет квітів. На сходах хлібом і сіллю вітає Владику від Громади наш старенький і заслужений жертводавець і старший братчик Д. Нівринський. При вході до церкви хрестом вітає Владику парох Громади і просить благословення собі й довіреній йому Громаді вірних. Владика благословляє й окроплює Св. Водою. Діти встелюють вхід до церкви квітами. Голос великого дзвона лунає по всьому Вотерфорді, і звіщає про наше православне рокове Свято, хор співає „Достойно", і Владика входить у Святий Храм. На Солеї Владика благословить Дикирієм і Трикирієм народ, а хор та всі вірні співають мотутнє „На многії літа, Владико!"

Починається торжественна Архиерейська Служба Божа, Владики в сослуженні о. Прот. П. Ґліцького та місцевого пароха о. Ю. Цукорника; як Іподиякони служать учні Рідної Школи — Борис Дворник, Тарас Андрушко і Давид Харчук, а також два старші брати — Іван і Павло Блажейки.

Після прочитання Св. Євангелії Владика Михаїл виголошує глибоку змістом і цінну проповідь про значення для нашого народу Свята Покрови Пресвятої Богородиці, яка в 10-му столітті врятувала греків від диких сараценів, та наш Манастир у Почаєві 1675 року від бісурман. Молитву Господню („Отче наш") співала дітвора Недільної Школи під проводом голови Громади І. Ткачука, який також очолює навчання в Недільній Школі. При кінці Служби Божої о. Парох вітає достойного Владику в імені Управи Громади й братніх організацій та складає Владиці подяку за ласкаве прибуття до нашої Громади в день святкування Храмового Свята, і підносить Многоліття Високопреосвященнішому Владиці Іларіонові — Митрополитові Вінніпеґу і всієї Канади, Високопреосв. Владиці Михаїлові — Архиепископові Торонта й Східньої Канади, королевій Єлисаветі II, урядові Канади і всім присутнім у церкві.

По Службі Божій відбувся в залі Громади братський обід. Коли Владика входив до заповненої залі, всі піднялися з місць та проспівали Многоліття. Голова Громади і господар Свята І. Ткачук вітає Владику і просить благословити страви, а діти співають „Отче наш". Під час обіду прибув з Брентфорду, Онт., о. Прот. Й. Тріска з добродійкою, як також о. Прот. Е. Чижів з урядниками Української Православної Громади в Ст. Кетерінс, Онт.

Запрошений до слова Високопреосв. Владика вітає о. Настоятеля, Управу і всіх присутніх із Святом та висказує Громаді признання, за відбуте, перше в Канаді, Свято День Православія (5 серпня цього року), в якому взяли участь священики 9-х Парафій з вірними; це Свято влаштувала Гемилтонська Місійна Округа під проводом ВПреп. о. Прот. В. Федака, з участю нашої молоді з оселі „Киева", під проводом керівника освітніх курсів п. Панчука, двох хорів з Гемилтону і Ґримсбі, та понад 500 вірних, яких вітала наша Громада і тим вона піднеслася на вищий щабель в складі громад Східньої Єпархії. При тому Владика завзивав вірних до дальшої праці на славу Божу й на користь нашого народу.

Запрошені до привітів делегати й гості вітають Владику та Духовенство: п. Олеськів від Гемилтонської Громади, п. Головаш від Ст. Кетеринської Громади, пані Бурдейна з Брентфорду, оо. Тріска, Ґліцький й Чижів, пані П. Залуцька вітає Владику від Жіночого Товариства в Вотерфорд, п. М. Андрушко від Товариства „Просвіти" в Вотерфорд, п. Ґуба від організації СУЖЕРО в Брентфорді, Онт.

До кінцевого слова запрошений був о. Юрій Цукорник — Настоятель Громади, і він склав щиру подяку нашому дорогому Владиці Михаїлові, як також о. Прот. Ґліцькому за участь в Богослужбі, оо. сусідам за їхнє прибуття і добродійкам: Анні Цукорник з Торонто, добродійці Тріски з Брентфорду і добродійці Ґліцькій з Вотерфорду. Він склав подяку нашому Сестрицтву за прикрашення квітами й новими рушниками церкви, Жіночому Товариству за приготовлений обід, хорові і всім співакам з Тоупекою в проводі хору, старшим братчикам — Нівринському й Панасюкові, та хлопчикам за їхню поміч у церкві. Зокрема ж о. Парох склав щиру подяку інж. Хорошому за нагляд за порядком під час Архиерейської Св. Літургії.

По відспіванні „Достойно", молитві та благословенні Владики Михаїла, о. Парох підніс Многоліття Владиці, Духовенству та всім присутнім, які, по відспіванні гимну України і Британії, розійшлися з гарним споминном про відбуте Храмове Свято.

о. Юр. Ц.

ВШАНУВАЛИ О. ПАРОХА З РОДИНОЮ

Бонивіл, Алта.

У неділю 30 вересня ц. р. в Українській Греко-Православній Громаді Св. Іллі в Боневіл, Алта., відбулося перше Богослуження новопризначеного о. Пароха на Округу Ґлендон, Алта., яким є о. П. Зубріцький.

На Богослуженні прекрасно співав хор під управою дяка Прокопа Голіводи. Св. Апостола дуже гарно читав п. Микола Болотюк.

Після читання Св. Євангелії о. П. Зубріцький виголосив змістовну й повчальну проповідь на евангельську тему: „Про любов до Бога та ближнього свого", ілюстровану багатьма живими прикладами.

Після Служби Божої наша Громада вшанувала нашого о. Пароха та його родину приємною несподіванкою. Сестрицтво приготовило перекуску, на яку по Службі Божій зійшлися в залю під церквою і споживали те, що сестриці приготовили.

Господарем прийняття був голова Громади Іван Уляніцький, і він перший привітав о. Пароха і його родину з прибуттям у нашу Округу.

Він побажав їм усього найкращого на новому місці їхньої праці та закликав усіх співпрацювати з о. Парохом, а в кінці вручив від усієї Громади малий, але щирий дарунок.

Опісля складали привіти й побажання, слідуючі: голова Окружної Управи Прокіп Голівода, голова Громади в Сенди Репець Микола Болотюк, Андрій Кріль з Ардмор, Алта., та Василь Гудима з Ґренд Сентер, Алта. Усі промовці вітали о. Пароха і його родину та закликали присутніх до співпраці і згоди з о. Парохом. Голова Сестрицтва Боневільської Громади Магдалина Уляніцька вітала о. Пароха та його родину від Сестрицтва, як також вручила дарунок добродійці.

Після привітів о. П. Зубріцький сердечно дякував усім присутнім за щире прийняття та дарунки, і у своїй довшій промові зупинився над тим, як маємо спільними зусиллями працювати на добро своєї рідної Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Він закликав до співпраці; звернув увагу на справу молоді та просив батьків приводити своїх діточок до церкви та посилати до Недільної і Рідної шкіл, які зарганізуються; о. Парох також просив усі Громади Округи направити недоліки, які існують в Окрузі, та закликав брати активну участь як у житті Округи, так і в житті Громад.

Приємно пригадати, що Громада в Боневіл зорганізувалася тому три роки; почали з малим числом членів, бо хоч наші люди поселилися тут 30 років тому, то все було заросле бур'янами байдужости, і аж тепер за три роки невтомної праці щирих християн нашої Громади ті бур'яни виполюються, а виростають гарні-пожиточні плоди. Вірю, що всі ті, що приклали своєї праці і жертвували для нашої Громади, є горді своєю працею, бо вже маємо свій власний Дім Божий, в якому приносиму хвалу Богу своєю рідною мовою.

Наша церква відкрилася до вжитку 29 липня 1962 року о. Архимандритом Яковом Вітенком.

У кінці цього урочистого дня о. П. Зубріцький дотепним жартом закликав скласти на рідну пресу, і було зібрано 17.00 долярів, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" 8.00 долярів.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а о. П. Зубріцькому, Пані Добродійці і їхній донечці бажаємо щасливого й спокійного перебування між нами. Бажаємо їм многих і щасливих літ!

За Громаду Бонивіл, Алта., Василь Гудима.

ХРЕСТИНИ

Содбурі, Онт.

У неділю, 26 серпня ц. р., в церкві Св. Володимира в Содбурі відбулося Хрещення Софії — донечки Мусія і Ольги Тихончуків. Хресними батьками були: п. М. Назарук і пані Мельничук. Хрещення звершив о. Тарас Славченко — парох місцевої української православної церкви.

Після Хрещення друзі і знайомі подружжя Тихончуків були запрошені до їхнього дому на обід.

Перед обідом о. Тарас посвятив дім.

Господар хати запросив гостей за столи, де о. Тарас проказав молитву.

На заклик хресних батьків гості обдарували новоохрещену Софію, а також зібрано 34 дол. на церкву, з чого 5 дол. призначено на „Вісник".

Пожертвували на церкву слідуючі: 10 дол. М. Тихончук; 3 дол. Ф. Степанчук; по 2 дол. О. Мельничук, О. Макаренко, П. Гіляш, М. Горуля, О. Добровський; по 1 дол. М. Назарук, С. Ємчук, П. Бурак, М. Волинський, пані Литвинчук, В. Андрущенко, Є. Тарасюк, А. Мазурок, Ф. Осінковський, М. Бриштен, С. Халуп'як.

Проспівано Многоліття новоохрещеній Соні її батькам, хресним батькам і всім родичам.

Жертводавцям щире спасибі, а новоохрещеній Соні много літ прожити на втіху батькам і сестричці Лідії!

Присутній.

ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ В СТ. ДЖУЛІЄН, САСК.

День 5-го серпня останеться в пам'яті Української Православної Громади в Ст. Джулієн на довгий час, бо того дня відбулося велике місцеве церковне свято з нагоди посвячення Божого Храму, що звершив Преосвященний Владика Андрей з Едмонтону в асисті о. Ігумена Іова Скакальського й о. пароха Н. Стеценка.

Посвячення мав був звершити Владика Митрополит Іларіон, однак через недугу він не міг прибути, і дав на це своє благословенство Владиці Андрею.

Того дня вранці парафіяни зустріли Преосвященного Владику Єпископа Андрея з хоругвами і співом. Маленькі дівчатка всипали густо квітами дорогу перед Владикою; 13-літня Надія Охітва привітала від дітей Владику і вручила йому китицю живих квітів.

Від Громади Святої Покрови вітав Владику голова Громади Никола Угрин українським звичаєм — хлібом і сіллю.

Отець парох Стеценко щирими, теплими словами привітав Владику і вручив йому хреста.

Владика сердечно подякував за таке гарне привітання і ввійшов до церкви під гарний спів „Війшов еси, Архиерею", що співав хор під диригентурою п. М. Охітви.

Служба Божа відбулася дуже урочисто. Владика в сослуженні о. Ігумена Скакальського і отця Стеценка відправив Службу Божу, посвятив церкву й кивота.

Хор під управою п. Мих. Охітви справився знаменито.

Преосвященний Владика сказав дуже змістовну й повчальну проповідь; він говорив про релігійно-моральне виховне значення храму Божого.

Усі присутні уважно вислухали таке гарне й змістовне слово Владики. По Службі Божій відбувся обхід церкви, а потім братський обід у залі Народнього Дому. Обід приготовило Жіноче Товариство, яке гуртується при церкві.

На місці буде висловити признання Жіночому Товариству за його щиру співпрацю при церкві.

Жіноче Товариство й Сестрицтво купили багато речей, якими збагатили красу святого храму. Через останніх чотири роки головою Жіночого Товариства є пані Софія Охітва.

Пообідню програму відкрив п. Мих. Охітва — керівник програми, і він привітав гостей, а одночасно попросив на естраду Владику Андрея, отців духовних, д-ра Драгана, Дмитра Гнатюка — голову Окружнїо Ради, піонерів і фундаторів місцевої церкви.

Бесідники складали привіти й висловлювали признання Громаді за таку гарну святиню. Лікар д-р Драган був одним з перших учителів в околиці Ст. Джулієн. У своїй промові він розказав про перші початки організаційної праці і з радістю ґратулював сейнт-джулієнцям, що вони доконали того, що почали, і що вони викінчили таку прекрасну святиню, що нею може ввесь український загал гордитися. Він згадав і тих перших фундаторів, які вже відійшли від нас — згадав за їхню витривалість, і заохочував, щоб ми йшли їхніми слідами.

Владика Андрей говорив про теперішні світові обставини і про любов та згоду, що їх нам тепер так треба. У своєму Архипастирському Слові, повчальному й глибокому — він висказав свою велику надію на майбутнє, і подякував за так гарне прийняття, за такий гарний хор церковний, і благословив їх на дальшу працю. Отець Скакальський передав благословенство Владики Митроп. Іларіона.

Хор під управою п. Мих Охітви виконав пару точок під час програми. Дуже гарно справилися з своїм співом сестри Калібаб, за що публіка винагородила їх рясними оплесками. Інші бесідники складали привіти.

Отець Стеценко парох церкви, дуже вміло закінчив програму. Перше він висказав свій жаль, що Владика Митрополит Іларіон через недугу не міг бути присутнім на нашому святі, але він радів, що Владика Митрополит дав своє благословенство Владиці Андрею.

Далі, він подякував жіноцтву за такий горний обід; подякував усім членам Громади, що зробили цей день таким успішним; щиро подякував Владиці Андрею, а разом з тим побажав, щоб Бог дав Владиці витривалости і кріпкого здоров'я.

А хор відспівав „Іс полла". Далі о. Стеценко подякував отцеві Боднарчукові, що прибув на наше свято, хоч він сам мав обов'язки у своїй Громаді в Саскатуні. Це дуже зразковий приклад до наслідування. І ще подякував п. Ткачукові з Саскатуну, що прибув узяти участь; далі, подякував усім гостям за їхню участь.

Так закінчилося наше свято.

Присутній член.

ХРЕЩЕННЯ
Ошава, Онт.

Дня 29 вересня ц. р. звершено Таїнство Хрещення маленькому Стефанові Григорієві Кісілеві — синочкові подружжя Стефана й Тамари Кісілів у м. Ошава, Онтаріо. Хрещення відбулося в церкві Св. Івана. Хресними батьками були пан Михайло Сеник й панна Наталка Задорожна. Таїнство Хрещення звершив Всеч. о. Дмитро Лучик.

На прийнятті в залі з цієї нагоди проведено збірку на пресу та Колегію Св. Андрея у Вінніпезі. На заклик п. Григорія Цимбалюка всі присутні та хресні батьки зложили $29.73. З цього призначено 5.00 долярів на „Український Голос", 5.00 долярів на іншу пресу, а решта грошей на Колегію Св. Андрея

Новоохрещеному Стефанові Григорієві бажаємо багато успіхів та доброго здоров'я— нехай виростає своїм батькам на потіху, а українському народові на славу!

Присутній.

ВАРВАРА КОМАРНІЦЬКА
Келґарі, Алта.

У „Віснику" ч. 1157(9) у посмертній згадці про бл. п. Каспера Комарніцького була, між іншим, і така інформація:

„На будову місцевої церкви в Келґарі зложив поважну суму. Коли будова церкви була закінчена, то він і його дружина купили іконостас до святині; також пожертвували престіл до Святеє Святим, справили тетрапод на середину церкви, заплатили за одну церковну лавку. Коли будувалася парафіяльна резиденція для священика, то Каспер зложив поважну суму, — він хотів, щоб було дане приміщення для місцевого Пароха.

Минулого року в жовтні Каспер тяжко захворів, і, бувши в лікарні, під час наших відвідин у нього, він висказав своє бажання, що має велику приємність ще зробити дар для своєї місцевої церкви: купити гарний дзвін, щоб був пам'яткою на довгі роки від Каспера і його дружини Варвари. Громада прийняла Його волю з сердечною подякою, — дзвона замовлено в Складі Церковних Речей Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Щодо жертвенності, то ці добродії ще зложили великі пожертви на Катедру Св. Івана і Інститут Св. Івана в Едмонтоні; також дали поважну пожертву на Всеканадійську Катедру Пресв. Тройці у Вінніпезі. Поправді сказавши, ці люди не змарнували свого життя, і своїми ділами вони зараховані до Ктиторів нашої Церкви в Канаді. Каспер був передплатником „Вісника". Наша Громада відчуває великий жаль по втраті свого дорогого Члена.

Бл. п. Каспер лишив по собі жалем прибиту свою дружину Варвару, яка в часах його недуги піклувалася своїм мужем щиро, як годиться послужити слабому. У подружжі вони прожили 44 роки разом".

Бл. п. Касперові Комарніцькому вже не судилося бачити того дзвона й чути його прекрасних звуків, якого він перед своєю кончиною висловив свою волю, у порозумінні з своєю дружиною, купити для української православної церкви в Келґарі.

Але зате ж його вірна, люблячa дружина Варвара Комарніцька здійснила цей задум,— вона такого дзвона для згаданої церкви вже купила, і завжди, коли лише цей дзвін буде дзвонити, то його звуки будуть пригадувати людям про імена Каспера й Варвари Комарніцьких.

Про особу бл. п. Каспера Комарніцького ширше було сказано в посмертній згадці, а про особу його дружини Варвари скажемо, хоч коротко, кілька слів у цьому дописі.

Варвара Комарніцька з дому Баб'юків (її родичі Василь і Софія Баб'юки) народилися в селі Базар Чортківського повіту в Галичині 17 грудня 1884 року.

У своїх родичів вона вже змалку помагала при всякій господарській роботі: працювала в полі, доглядала худоби, жала, сапала і т. д. — як звичайно, дівчата на селі.

Року 1914 вона приїхала в Канаду до своїх братів, місцем замешкання яких був одного — Вінніпеґ, а другого — Келґарі. Вона працювала при виробі масла в фірмі „Бирнс і Ко.".

Року 1917 вона одружилася з Каспером Комарніцьким (упокоївся 1962 року), і вони обидвоє дуже тяжко працювали, щоб защадити грошей та на початок купити хоч пару акрів землі, а потім, як Бог поможе, то й більше землі потрохи докупляти.

Коли пані Варвара Комарніцька була здоровішою, то вона, як членкиня місцевого Жіночого Т-ва ім. Ольги Басарабової при Українській Православній Громаді, брала діяльну участь у цій організації й належала до числа передових жертводавців. Завжди, коли лише місцева Українська Православна Громада справляла братські обіди, то хто як хто, але що пані Варвара Комарніцька конче привезе з своєї фарми багато продуктів — масло, кури, сир і т. д., то це вже кожен знав наперед. Так само було з щедрими дарами для кожного базару цієї Громади.

Хоч дітей у подружньому житті Каспера й Варвари Комарніцьких не було, але вони мали чим жити — вони жили для всього свого народу і його рідної Св. Церкви.

Пані Варвара Комарніцька і її покійний муж Каспер належать до числа тих вірних нашої Святої Церкви, які становлять її твердий, немов скала, ґрунт, отже імена таких людей та їхнє життя повинні бути записані для виховної цілі, як приклад до наслідування для інших, і то не тільки тепер, але й на будуче. Служачи як примір, такі люди тим самим будуть духом жити і, так би сказати, будуть „працювати" серед нас навіть тоді, коли вже Господь покличе їх у вічність.

От через те я з увагою й повагою читав у „Віснику" з 1-го листопада цього року, що Будівельний Комітет Колегії Св. Андрея присвятить спеціяльну увагу заслуженим жертводавцям на будову нової Колегії, та що, як написано у „Віснику", „імена жертводавців становитимуть один з розділів історії Колегії Св. Андрея".

Прочитавши таке, я з признанням подумав: Будівельний Комітет Колегії Св. Андрея і „Вісник" стоять на правдивій дорозі, коли вони плянують записати для наших нащадків історію заслужених жертводавців на будову нової Колегії.

Ідучи такими самими слідами, вшановуймо й ми, тут у Келґарі, наших заслужених жертводавців на цілі нашої місцевої Української Православної Громади.

Келґарець.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 Ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — **$2.00**
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МИХАЙЛО БОЙЧУК
Бонпівил, Алта.

У неділю, 23 вересня 1962 року в лікарні в Едмонтоні помер Михайло Бойчук, витерпівши однотижневі тяжкі муки.

Заснув навіки наш член нової Громади Св. Іллі в Бонівил.

Покійний Михайло народився в Шендро, Алберта, 8 листопада 1901 р., там, на фармі, де він виростав і проводив молодечі роки. Року 1932 Михайло одружився з Магдалиною Ткачук. Року 1933 померла його мати, отже Покійний залишає своє родинне місце і переходить на фарму в околицю Боннівил, Алта., де він фармерував до смерти.

Він переживав різні тяжкі часи; у своїм житті він переносив багато смутку: в сороковім році поховав свого батька; а ще більший був удар бл. п. Михайла, коли в березні 1960 р. несподівано помер його 22-літній найстарший син, за яким він тяжко тужив, його серце не переставало боліти, а очі його постійно плакали.

Покійний Михайло прийняв Св. Причастя, бо ж у последніх часах він любив Церкву, любовно дбав про своїх дітей — щоб вони вчилися в українській школі. Він не думав, що так скоро залишить їх.

Михайло залишив у глибокім смутку свою любу дружину, дві доньки, двох синів і дві внучки. Донька Еленора і зять Чарлій Ошуфка на фармі в околиці Боннівил, Алта. Віктор 14 років, Роман 11 років й Фрузина 9 років; також 5 сестер і 3 братів; а це: Анастасія в Ардмор, Алта; Василина в Редвотер, Алта; Параска й Анна в Едмонтоні, Алта; Александра в Колвін, Алта; Сенді, Іван і Василь — всі троє мешкають в Едмонтоні.

Похорон покійного Михайла відбувся в такому порядку: в четвер ввечері, 27 вересня, в похоронному домі відслужив Панахиду о. Хруставка з Мирнам, Алта., а в п'ятницю 28 вересня, відбувся Похорон з Богослужбою в церкві Св. Іллі в Боннівил.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінець на могилу Покійника 57 дол., з яких призначено 50 дол. на будову Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі, а 7 дол. на „Вісник".

Усіх учасників Похорону було прийнято обідом у підцерковній залі, і обід приготовило Сестрицтво.

Усім Жертводавцям сердечна подяка, а покійному Михайлові нехай та земля, на якій він так гірко працював, буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Гудима.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку приятелям, знайомим, і членам нашої Громади за їхню поміч під час втрати нашого дорогого мужа, тата й дідуся Михайла Бойчука.

Дякуємо Всеч. о. Хруставці за звершення Відправи.

Дякуємо сестрицям в Боннівил за їхню щиру поміч під час Похорону.

Нехай Господь усіх Вас нагородить!

Горем прибиті:
Дружина і діти.

Бл. П. ДМИТРО ҐЛЕК
Ватсон, Саск.

У вівторок 2 жовтня 1962 р відійшов у вічність на 70 році свого життя бл. п. Дмитро Ґлек. Сумна ця вістка рознеслася найперше міжріднею, а потім між знайомими в найдальші сторони.

Покійний народився в селі Мількові Любачівського повіту в західній Україні. У Канаду приїхав 1910 р. молодим хлопцем сиротою; зразу працював усюди, де було можливо заробити не тільки на прожиток, але й на свою будучність.

У 1920 році купив фарму коло Виніярд, а 1923 року осівся на фармі в 3-х милях на північний захід від Ватсон, де вже проживав до кінця свого життя

У 1924 році оженився з панною Павліною Бращук, і вони разом працювали й виховали пять синів і дві доньки; один син, Павло — адвокат, Григорій — інженер, а три сини працюють на фармі, і дві доньки на фармі, Ольга – тепер пані Токарчук, і Олена — тепер пані Сенько.

Бл. п. Дмитро був членом Української Православної Парафії у Ватсон, і три роки був головою в Громаді, як також був членом у Виммер, і був скарбником. Бл. п. Дмитро був жертвенним, де потрібно давав щедру пожертву.

Дня 5-го жовтня ввечері в похороннім заведенні відслужено Парастас, — служили Всеч. отці, парох о. Е. Т. Приступа і о. Прот. В. Сенишин із Саскатуну; 5-го жовтня відбувся Похорон з Службою Божою, служили отець парох Е. Т. Приступа, о. В. Сенишин і о. С. Зузак з Гефорд.

На заклик о. Пароха вірні зложили на Нев'янучий Вінок $114.00, з того 100.00 пішло на інші корисні цілі, $4.50 на виріб кліші, 60 ц. пересилка, а $9.00 на пресовий фонд „Вісника".

Бл. п. Дмитро лишив в смутку дружину Павліну, 5 синів, дві доньки і 9 внуків.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить Своїми щедрими ласками, а бл. п. Дмитра прийме в Царство Небесне.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. ЮРІЙ ЛИСАН
Ошава, Онт.

У четвер 20-го вересня ц. р. відійшов на вічний спочинок бл. п. Юрій Лисан — син Василя та Євдокії Лисанів.

Бл. п. Юрій народився в Ендевор, Саск., 27 вересня 1909 року. До Ошави приїхав з своїми батьками 1922 року, і тут він виховувався у зразковому домі батьків. Під час другої світової війни Юрій служив у канадській армії. Він одружився 18 жовтня 1947 р. з Софією з роду Шостаків. Дуже коротенько було це подружжя щасливим, бо його дружина Софія помирає 10-го березня 1955 року. За ввесь час свого перебування в Ошаві Юрій працював у фірмі Дженерал Мотор.

Покійний залишає по собі в глибокому смутку свою стареньку матір Євдокію, двох братів — Николу в Торонто та Адама в Ошаві і п'ять сестер — Іфтіму й Олену в Ошаві, Анну у Вестгіл, Онт., Домну в Малтон, Онт., й Єлисавету в Скарборо, Онт.

Похоронні Відправи звершив Всеч. о. Дмитро Лучак — парох Громади Св. Івана. Покійного похоронено на міському цвинтарі „Юніон".

У залі на поминальному обіді на заклик п. Івана Тимочка проведено збірку на Невянучий Вінок Покійному, що принесла $29.45. З цієї суми призначено 5.00 дол. на „Вісник", 10.00 дол. на іншу пресу, а всю решту призначено на Колеґію Св. Андрея в Вінніпезі.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Юрієві хай Господь призначить Царство Небесне!

Присутній.

Бл. П. АННА ДЯЧИК
Венис, Алта.

У суботу 13 жовтня 1962 р в лікарні в Едмонтоні упокоїлася на вічний спочинок одна з піонерок з околиці Венис близько Лак Ла Біш, бл. п. Анна Дячик.

Покійна Анна була хвора пару тижнів перед своєю смертю. Її завезено було до міської лікарні в Лак Ла Біш, і коли їй не було полегчення, то тоді її перевезено було до лікарні в Едмонтоні. Там по кількох днях було зроблено їй операцію, і вже вона була в дорозі до приходу здоров'я, коли таки настав час, що Господь покликав її, і вона мусіла з цього світу відійти.

Покійна Анна народилася 1885 року в селі Дмитрові, Радехівського повіту в західній Україні. У 1936 році вона приїхала з чоловіком Василем і з діточками в Канаду в околицю Венис, де вона й прожила все своє життя. Ще тоді, в ті часи, що були тяжкі, стало їй ще тяжче, коли 1937 року, в рік по прибутті в Канаду, відійшов у вічний спочинок її муж, залишилися їй діточки, якими вона мусіла опікуватися, бо не було більше кому за тим доглядати.

Тіло Покійної було перевезене з Едмонтону до Лак Ла Біш. Тут у вівторок 16 жовтня тіло було перевезене до церкви Св. Андрея в Лак Ла Біш, і тут була відправлена Панахида за душу покійної Анни. Слідуючого дня, 17-го жовтня, була відправлена Служба Божа з Похороном, і по Відправі тіло було відвезене на міський цвинтар у Лак Ла Біш, де Покійну поховано.

По закінченні обрядів на цвинтарі вірні, які прийшли на Похорон, зійшлися до церковної залі, де був родиною приготований обід. По обіді на заклик пароха вірні зложили дар на пам'ять про Покійну. Гроші, які були зложені, призачено, як Нев'янучий Вінок Покійній, на будову нової Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Гроші в сумі $29.52 будуть записані на пам'ять про покійну Анну.

У смутку Покійна залишила трьох синів: Федора й Петра у Венис і Михайла в Крейґенд — всі в Алберті. Також осталися в смутку три дочки: пані Ксеня Половняк і пані Наталка Маєвська в Торонто та пані Марія Ващук у Гайло, Алта. А в Україні залишила Покійна одного брата й одну сестру. У смутку також позосталося 16 внуків і двоє правнуків.

Усім учасникам Похорону сердечна подяка, що прийшли виразити свою послідню пошану Покійній. Родині також сердечна подяка за гарний обід, який вона приготовила в пам'ять Покійної. Нехай Милосердний Господь прийме душу покійної Анни в Оселі, де спокій, радість і втіха. Засмучену родину Господь нехай розрадить і потішить.

Жертводавцям за їхній дар на Колеґію і родині за обід сердечна подяка, а Покійній Вічная Пам'ять!

о. Є. Стефанюк.

ВІНЧАННЯ
Торонто, Онт.

У суботу 13 жовтня 1962 р. в Катедрі Св. Володимира в Торонті відбулося Вінчання молодої пари — Ізидора Пастушака й Гані Тренди. Св. Таїнство Вінчання звершили о. Прот. П. Самець і о. Прот. Д. Фотій — настоятелі Катедри в Торонто. Гарно співав катедральний хор під проводом диригента Ю. Головка.

По Вінчанні о. Прот. Д. Фотій теплими словами поблагословив молодят на їхню нову життєву дорогу.

Весільна забава відбулася в залі УНО при великому числі гостей. Молитву до вечері проказав о. Прот. Самець. Господарем весілля був адвокат Т. Гуменюк. Належиться згадати, що були гості аж з Аргентини — дядько й тітка молодого.

Коротко про молодих:

Галя народилася в Торонто, вона скінчила секретарські курси, була доброю сумківкою; вона є доброї вдачі.

Молодий Ізидор працює як землемір.

Молода пара виїхала на декілька тижнів до Антігви в Британській Індії.

По Вінчанні н адругий день відбулися „поправини" в сестри й шваґра молодої, п-ва Заверухів.

На пропозицію п. Материна Василь Бельбас перевів збірку на пресовий фонд „Вісника", збірка принесла 19 долярів.

Пожетвували по 2.00 доляри слідуючі родини: Материні, Мудрі, Боднарі, Заверухи, Половники, Старецькі, адв. Т. Гуменюк; по 1.00 дол. -родини: Юсипчуки, Охітви, Чіпелко, Шаск, Бельбас.

Жертводавцям щира подяка, а молодій парі бажаємо щастя й здоров'я на многії

В. Бельбас.

Бл. П. ХРИСТОФОР БОГДАН

Кенора, Онт,

У середу 17 жовтня 1962 р. в місцевій лікарні Св. Йосифа помер Христофор Богдан, проживши 88 років.

Він народився в селі Антонівці, Дубенського повіту на Волині, західня Україна. Через тяжкі матеріяльні обставини примушений був покинути рідний край, , шукати кращої долі за океаном.

У Канаду він приїхав 1907 року і поселився в околиці Кенора, Онт. Родину спровадив — дружину з дітьми — в 1911 році.

На початку свого поселення Покійний кидався до праці на всі сторони, щоб заробити на кусок хліба, щоб прохарчувати родину і придбати якийсь гріш, аби можна було набути хоч маленьку фарму, бо Покійний з роду дуже любив фармерувати. З ходом часу таки вдалося йому набути фарму недалеко від Кенори, в якій жив до кінця свого життя.

Покійний був дуже релігійний, часто сповідався й приймав Святе Причастя, і понад усе любив свою Православну Віру й Церкву, бо й був з діда й прадіда православний. Чим тільки міг, то допомагав своїй Церковній Громаді при будові церкви; був надзвичайно жертвенний, – хоч сам матеріяльно був майже цілком незаможний, але скільки і як міг — завжди жертвував на свою Церкву.

Похорон бл. п. Христифора Богдана відбувся в суботу 20 жовтня з української православної церкви Св. Володимира в Кенорі. На Похорон зібралося дуже багато народу як місцевих так і з ближчих і з дальших сторін. При Останьому Цілуванні присутні зложили на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного $36.75. Від внуків, які тепер перебувають у Франції, — Ричард і Шероль Поповичі — зложила пані Марія Попович $5.00, а також старша донька Покійного, Уляна Платнюк, від себе і своєї родини зложила $5.00. Разом усіх $46.75. З цієї суми призначено $5.00 на пресовий фонд „Вісника", а решту $41.75 на будову місцевої церкви в Кенорі.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Феодору, двох синів — Івана й Павла, та чотири дочки — Уляну Платнюк, Антоніну Пломридж, Софію Стружин, Марію Козловську, 18 внуків, 11 правнуків і двоє праправнуків.

Тіло Покійного було відправлено на місцевий цвинтар, а потім учасники Похорону зійшлися в церковній залі на перекуску, яку влаштували вся родина Покійного спільно з Жіночим Товариством при Парафії.

Нехай Милосердний Господь потішить сумуючих, а душу Покійного оселить в Оселях Своїх!

Кенорець.

Бл. П. ІВАН МАРИКА

Торсбі, Алта.

На 67 році життя в лікарні в Едмонтоні, Алта , 10 жовтня 1962 року помер бл. п. Іван Марика.

Постійним місцем його замешкання був Торсбі в Алберті. Покійний родом з села Новий Мнякіш, Ярославського повіту. У Канаду він прибув із своїми батьками мавши 8 років.

Швидко проминули дитячі безжурні роки і ось він одружується 1923 року з панною Юліею Блаженко і стає господарем на фармі в околиці Торсбі. Тут у скорому часі він включається в життя Української Церковної Громади, приймає участь у будові церкви та стає її членом.

Покійний Іван Марика за час свого перебування в околиці Торсбі зумів заслужити собі пошану та щире до себе відношення людей, доказом чого була численна присутність знайомих і приятелів на його Похороні. Покійний залишив у смутку, окрім дружини, ще й дітей своїх: трьох синів — Володимира, Ілію й Петра, і також дві дочки — Олесю й Наталку, та 10 внуків, одного брата й три сестри.

Похоронні Відправи почалися в п'ятницю 12 жовтня Парастасом. Другого дня, 13 жовтня, в місцевій церкві Свв. Петра й Павла були відправлені чин Похорону та Заупокійна Служба Божа. Похоронні Відправи відслужив парох о. Олександр Хом'як з Едмонтону при помочі місцевого дяка В. Сташка. Після Похорону, в парафіяльній залі відбувся поминальний обід, що його приготовило Жіноче Товариство.

На заклик пані Голянки Лаби присутні зложили на „Вісник 14.00 долярів і 70 центів.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину й нагородить її Своїми щедрими ласками, а бл. п. Івана прийме в Царство Небесне!

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

Бл. П. О. ВАСИЛИНЧУК

Білд, Ман.

У п'ятницю 27 липня 1962 р. о годині 11.30 вночі в лікарні в Роблині відійшла у вічний упокій бл. п. Олена Василинчук.

Покійна родом з села Кривче, Борщівського повіту, зах. укр. територія, а була дочкою Михайла й Марти Греськів. Молодою дівчиною вийшла замуж за Юрія Василинчука, який також у поважному віці, вже тому 5 літ, попрощався з цим земським світом.

Перед 63 роками Покійна приїхала в Канаду з покійним мужем Юрієм і з одною дитиною Анною, яка в Канаді була замужем за Петром Карпом, а в другому подружжі Олаґастови, тому вже рік пройшов, як вона відійшла з цього світу у вічний упокій.

У початках свого перебування в Канаді вони поселилися на „гомстеді" в провінції Манітоба, при пошті Білд, де здобували п'ядь за п'ядю кусок родючої землі на прожиток родини, яка згодом збільшилася до 5 дітей. Довгі роки, поки діти ще були при домі, ревно трудилися фармерством, доки не вичерпалося їхнє фізичне здоров'я; а знемігшись, вони поручили всю господарку наймолодшому зо всієї рідні синові Михайлові, як також і себе самих під опіку його перейшли аж до кончини свого життя.

Так Покійні разом удвох у подружньому житті провели повних 66 літ.

Похорон Покійної відбувся в такому порядку: в неділю, 29 липня ввечері, о годині 8, відслужено Заупокійну Литію у похоронному заведенні в Роблині в асисті роблинського дяка, п. А. Гаврилюка, який ще потрудився і слідуючого дня, в понеділок, 30 липня при Похороні з Похоронною Богослужбою аж до могили. Похоронна Відправа вповні відбулася в українській греко-православній церкві Св. Духа в Шортдейл, де Покійні за життя були не тільки діяльними членами, а навіть основоположниками в організуванні цієї ж Церковної Громади і брали участь в будові цієї церкви. Поважне число учасників взяло участь у Похороні.

Під час Останнього Прощання через цілування Св. Хреста учасники Похорону зложили пожертви на Нев'янучий Вінець на могилу Покійниці Частину цих пожертв, цебто $2.77 пресовий фонд „Вісника", $4.50 на клішу для поміщення допису про Похорон разом зо знимкою Покійниці.

Після закінчення всіх похоронних обрядів усі вернулися на перекуску, яка відбулася в парафіяльному домі на фармерській колонії „коло Якимішиних".

Тлінні останки Покійниці спочили на парафіяльному цвинтарі, на фармі покійного Матвія Бугери.

Смутком оповиті попрощали покійну Олену сини — Іван з дружиною Михайлиною і Михайло з дружиною Ольгою, які вже разом опікувалися немічними батьками через 21 років; попращали покійну маму дочки — Марія Ковалишин з мужем Михайлом з Горліц, Саск., і Катерина Вархаляк з мужем Давидом з Донвел, Саск. Ще десь живе середуща дочка Анастасія, замужня за Андрієм Ваґнером; але на жаль, неможливо цей час розвідати місця їхнього проживання, і їхню відсутність на Похороні всі з родиною відчували з болем серця. Далі, попрощали дорогу бабку 22 внуків, а прабабку попрощали 12 правнуків, як також односельчани, сусіди, церковні члени, а навіть названа її батьківщина Канада, для якої трудом ревної праці, мозольними руками, вона трудилася для її розбудови.

Учасникам Похорону сердечна подяка за щирі пожертви на Нев'янучий Вінець на могилу Покійниці, і щасти, Боже, всім Вам у здоров'ї, щасті, веселості довгий вік прожити, а тлінним останкам

її легко в сирій землі спочити, як також її душі в Оселях Праведних оселитися.

Вічна Їй Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. ІВАН ЯЛОВЕҐА

Шортдейл, Ман.

У понеділок, 12-го березня 1962 року, покінчив раз назавжди з цим земським світом бл. п. Іван Яловеґа

Смерть наступила по 78 роках життя після несповна дворічної тяжкої недуги в Асинибойн Ментал Шпиталі в Брендоні, Ман. Українська Православна Громада Св. Духа в Шортдейл втратила одного з найчільніших членів, що був її ініціятором від самих початків.

Покійний Іван народився в селі Кривче Борщівського повіту, західня Україна, як син покійних уже Дмитра Яловеґи і Домки, що також походила з роду Яловеґів Перед 58 роками самітним 20-річним юнаком приїхав у Канаду до своєї тітки Ірини, замужньої за покійним Дмитром Мимкою. Потім виїхав до Вінніпеґу, де два роки працював, і потім купив фарму, на якій два роки сам господарив коло Ешвил, Ман.

Маючи вже свій дім, оженився з молодою дівчиною Марією, дочкою покійних уже Василя Василинчука й Анни, з роду Семенюків Так коло Ешвил фармерували 19 років, а потім вибрались на фарму між Шортдейл і Білд, де господарили 23 роки, а в самому Шортдейл на фармі замешкали понад 11 років У подружньому житті прожили 51 літ, 7 місяців і 23 дні.

За ввесь той час їх подружнього життя Господь обдарив їх 6 дітьми – 4 синами і двома дочками. Незабутня пам'ятка останеться в шортдейлських церковних громадян по бл. п. Іванові, який подарував акер землі на церкву.

Похорон Покійного відбувся в такім порядку: в четвер ввечері, 15-го, служено Заупокійну Литію в парафіяльній домівці недалеко церкви в асисті роблинського дяка, п А. Гаврилюка. Слідуючого дня, в п'ятницю, 16 відбувся властивий Похорон з Похоронною Богослужбою і всіми требами.

У часі Останнього Прощання через цілування Св. Хреста учасники Похорону прихильно віднеслися зі своїми пожертвами на Нев'янучий Вінок на могилу Покійного. З колекти призначено на виробленя кліші і пресу, в чому пять долярів для „Вісника".

Учасників Похорону прийнято перекускою в парафіяльній домівці „Рідна Школа" близько церкви.

Попрощали покійного Івана найближчі рідні. дружина Марія, діти: Василь, Гелена з чоловіком Михайлом, Ольга Якимішина з чоловіком Михайлом, Йосиф, Николай з дружиною Стефанією і Михайло з дружиною Ольгою, а з-поміж них дядько Стефан Яловеґа попрощав на вічний спочинок свого сестрінка Івана. Також полишив Покійний сім внуків і одну правнуку. Прощали ще покійного Івана перші брати, свати, односельчани й сусіди, як також Церковне Сестрицтво і члени Церковної Громади.

Учасникам Похорону щира подяка, а душі покійного Івана в Оселях Праведних оселитись, а тлінним його останкам на міському цвинтарі в Давфин, в землі легко спочити.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

Бл. П. АННА ЗІП

Тернопіль, Саск.

У суботу 7 липня 1962 року о годині пів до дванадцятої вечора рознеслася сумна вістка про те, що на 32-му році життя відійшла у вічність Анна Зіп, членкиня Жін. Товариства ім. Ольги Басарабової в Тернополі, Саск., і вона ж секретарка цього Товариства через довгі роки.

Покійна Анна була так само щирою працівницею для Церкви і для Народнього Дому.

Бл. п. Анна ніколи не відмовлялася від праці для громади, а ще й других заохочувала до праці.

У середу 11 липня о годині восьмій вечора в похоронному заведенні в Вакав, Саск., відбулася Панахида, що її відправив місцевий парох о. М. Стеценко, а дяком був п. Д. Скакун з Вакав.

Другого дня о девятій годині ранку тіло привезено на подвір'я Покійної, де о. парох М. Стеценко відправив Молебень, а після того похоронний похід вирушив до церкви, де вже чекав шваґер Покійної, о. С. Зузак, з похоронною громадою. Хреста ніс Я. Сенчина — перший брат Покійної; хоругви несли Л. Лисиця й О. Папіш; домовину несли рідний брат Покійної, Орест Сенчина, перші брати— Василь Кухта з Едмонтону, Іван Кухта з Саскатуну, брати чоловіка Покійної — Григорій Зіп з Торонто, Орест Зіп з Ґвайт Корт, Алта, шваґер Гарвій Гийґ з Келґарі, Алта.

Увійшли в церкву, і почалася Похоронна Служба Божа, що її правили обидва вищезгадані священики і два дяки — п. Стадник з Твий, Саск , і місцевий дяк Іван Сенчина.

Церква була переповнена народом так, що дві третини людей стояли надворі, бо не можливо було поміститися в церкві. Погода того дня була гарна.

По відправі о. парох В. Стеценко попросив присутніх наприступати до Останнього Цілування, і склали пожертви на Нев'янучий Вінок — на будову нової церкви в Тернополі.

Зібрано досить гарну суму, а з неї призначено й на „Вісник" п'ять долярів, $4.50 на вироблення кліші, а 50 центів на поштову оплату.

Бл. п. Анна, з роду Сенчина, донька Стефана й Мокрини Сенчин, народилася 3 березня 1930 року в околиці Єлов Крік на фармі.

1944 року батьки Покійної купують фарму в Тернополі, Саскачеван, перебираються до неї, і Покійна жила тут із своїми батьками до 1952 року, а тоді виходить замуж за Богдана Зіпа в Твий, у двох милях від своїх батьків.

Покійна взялася до праці з своїм мужем; тішилися обидвое, що їм так гарно все ведеться в господарстві; Бог обдаровує їх донечкою Надійкою, і вони ще більше взялися до праці, бо вже мали для кого. Анна захворіла в травні, і її відвезено до Саскатунської лікарні, де вона пролежала шість тижнів і в тім самім часі перебула дві операції; вона повернулася додому почуваючись досить добре, а в суботу 7 липня, ввечері муж Покійної з донечкою Надійкою були зайняті при праці недалеко хати, а Анна проходжалась по зеленій траві біля хати до одинадцятої години; і всі увійшли разом до хати й почали приготовлятися до відпочинку. Анна лягла в ліжко о годині пів до дванадцятої. Та ось почув її муж Богдан, що щось з нею не добре діється; він починає її рятувати і приводити до життя та дарма, не вдалося, — віддала Богові духа на руках свого мужа Богдана.

Полишила Анна в горі, в смутку свого мужа Богдана, донечку-одиначку Надійку, тата, маму, сестру, брата і старенького 87-літнього дідуся та всю родину — ближчу й дальшу.

Бл. п. Анна була тихої вдачі, за що її любили всі, хто тільки її знав, і тому не було ні одної такої людини, яка б не взяла участи в її Похороні, і не одна сльоза покотилася за Тобою, сестро Анно, і далі плачуть за Тобою твій муж Богдан, твоя донечка Надійка, тато, мама, сестра, брат і вся твоя родина... Спи, люба дружино, мамо, доню, сестро наша — нехай земля буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Насамперед хочу подякувати панові А. Козакові за те, що він перший приїхав на поміч, про яку я попросив телефонічно, і всім тим, що почули має прохання про рятунок, хоч уже було запізно, бо все це сталося в пару минутах.

Тепер складаю щиру подяку отцям і тим, що принесли вінці, і всім тим, що склали на Нев'янучий Вінок; дякую, тим, що взяли участь у Похороні моєї жінки; дякую Жіночому Товариству, до якого належала моя Покійна дружина, що зайнялися перекускою під час Похорону.

Ще раз складаю щиру подяку всім учасникам Похорону.

Горем прибиті

Муж Богдан і донечка Надійка Зіп.

УВАГА! УВАГА!

Українська Греко-Православна Церква Св. Михаїла в Едмонтоні святкує в **НЕДІЛЮ, 25-го листопада** цього року, своє

ХРАМОВЕ СВЯТО СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА

з такою програмою:

1 Зустріч Преосвященнішого Владики Андрея о год 9.45 рано

2 Архиерейська Служба Божа, що її відслужить Преосв. Владика АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства.

Початок Архиерейської Служби Божої о год 10-ій рано.

3 Братський обід заходами Жіночого Товариства при Церковній Громаді.

На це Велике Рокове Свято Церковної Громади Св Михаїла в Едмонтоні (на Калдер) запрошуємо Членство Громади Св Михаїла як також Членство Катедральної Громади Св Івана. Членство Громади Св Пророка Ілі та Членство Громади Св Андрея

Вітаємо сердечно всіх, які своєю присутністю звеличають наше ХРАМОВЕ СВЯТО

Заряд Церковної Громади Св. Михаїла в Едмонтоні.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

18. Неділя, — Дуфрост, Селкірк — Храм, Плезент Гові.
25. Неділя, — Гонор, Кенора, Транскона

ГРУДЕНЬ

2 Неділя, Поплар Парк, Ледвин,
9 Неділя, Кенора, Сулукавт, Транскона
16 Неділя, Дуфрост, Тиндал
23 Неділя, Гонор Храм, — Кенора, Транскона.
30 Неділя, Попларфілд, Гонор, Селкірк

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Йорктон
21. Середа. Св. Архистр. Михаїла — Врокстон
25. Неділя — Ґоряни
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Йорктон
4. Вівторок. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Райн
9. Неділя — Йорктон
16. Неділя — Йорктон
19. Середа. Св. Миколая — Йорктон
22. Субота. Зачаття Пресв. Богородиці — Ґоряни
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя Праотців — Врокстон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2900

о. П. БУБЛИКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Кемсак
21. Середа (Собор Архистр. Михаїла) Донвел
25. Неділя — Мазепа
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Кемсак
4. Вівторок (Уведення в храм Пресв. Богородиці) Мазепа
9. Неділя — Калдер
13. Четвер (Св. Ап. Андрея Первозваного) — Донвел
16. Неділя — Мазепа
19. Середа (Св. Миколая) — Калдер
22. Субота (Зачаття Пр. Богородиці) Кемсак
23. Неділя Сторновей
30. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Келовна
21. Собор Арх. Михаїла Вернон
25. Неділя — Вернон
ГРУДЕНЬ
2. Неділя Вернон
4. Введення — Вернон
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Вернон
19. Николая чуд. — Вернон
22. Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни Вернон
23. Неділя Ревелсток
30. Неділя Праотців Вернон
[illegible]
2602—42 Ave., Tel. Li 2-4312
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Дорбин
21. Середа — Венлав (Храм) св. Арх. Михаїла — усіх вірних щиро запрошується
25. Неділя — Ренвер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Витків
21. Середа Св. Арх. Михаїла — Кендо. Храм
25. Неділя — Медов Лейк
УВАГА: Тому що в Саскатуні відбудеться посвячення площі, я був примушений взяти цю неділю від громади Гадерлей і бути в Саскатуні 11 листопада 1962.
North Battleford, Sask.
972—106 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Арран
21. Середа. Св. Михаїла — Свон Плейн
25. Неділя — Гаєс
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Денбурі
4. Вівторок. Введення в храм Пр Богр. — Свон Ривер
9. Неділя — Стінен
16. Неділя — Арран
19. Середа, Св. Миколая Гаєс
22. Субота, Зачаття Пр Б — Кобзар
23. Неділя — Свон Плейн
30. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Редфілд
21. Середа, Архистр. Михаїла — Геффорд
25. Неділя — Геффорд
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Кридор
4. Вівторок, Введення — Геффорд
[illegible] Неділя — Білики,-Борден
13. Четвер Св. Андрія Перв. — Редфілд
16. Неділя — Кридор
19. Середа, Св. Николая Чуд. Геффорд
23. Неділя Редфілд
30. Неділя Геффорд
УВАГА! Річні Збори Церковної Громади в Геффорд відбудуться в вівторок 11-го грудня о год. 7-ій вечером
18-го грудня вечером відбудеться Свят-Николаївський Концерт з гостиною св. Николая в Народнім Домі, в Геффорд. Запрошується Всіх
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Боневіл
18. Неділя о 4ій по обіді Вечірня Сенді Репець
21. Середа Собор Архистратига Михаїла. Храм — Тірієн
25. [illegible] — Біг Медов
ГРУДЕНЬ
2. Неділя Сенді Репець
4. Вівторок Уведення в Храм Пр Богородиці — Гіфорд (горбок)
9. Неділя Ст Павл
16. Неділя Річні Окружні Збори Боневіл
19. Середа Миколая — Біг Медов
23. Неділя — Глендон
30. Неділя Елк Поінт
Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. [illegible]
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Гронлід (північна)
21. Середа. Св. Арх. Михаїла — Прейрі Рівер. Храм
25. Неділя — Бруксбі
Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. [illegible]
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Сірко
21. Собор Архистр. Михаїла — Сеньків
25. Неділя — Вайта
ГРУДЕНЬ
2. Неділя Сандани
4. Уведення в Храм Пресв. Богородиці Арбакка Св. Петра й Павла
9. Неділя Вайта
16. Неділя — Сірко
19. Св. Миколая — Арабакка Св. Миколая, Храм
23. Неділя Вайта
30. Неділя — Сеньків
Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-82.

о. [illegible]
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Мічем
21. Середа. Михаїла — Кендіяк Храм
25. Неділя — Оен
ГРУДЕНЬ
2. Неділя Кіндерслей
4. Вівторок (Введення) Кендіяк
9. Неділя — Прілейт
16. Неділя Оен
19. Середа Св. Николая Кендіяк
22. Субота Непор. Зачаття — Вонда
23. Неділя Мічем
30. Неділя Прілейт
1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Виста
21. Собор Св. Архистр. Михаїла — Сенді Лейк. Храм
25. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Мензі
16. Неділя — Січ
19. Св. Миколая — Росборн
23. Неділя — Енгусвіль
30. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 286.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД
12. Понеділок. Поминальний День вояків — Роркton
18. Неділя — Дрифтінг Ривер
18. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
21. Середа. Собор Архист. Михаїла — Ґилберт Плейнс
25. Неділя — Давфин
25. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
310 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Вадина
21. Середа. Архистр. Михаїла — Ватсон. Храм
25. Неділя — Фостон
Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
21. Сер. Св. Архистр. Михаїла — Тіодор (за рікою)
25. Неділя — Весбрук
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Інсінгер (м.)
4. Вівторок. Введення в Храм Пр. Богородиці — Дробот
9. Неділя — Тіодор (м.)
16. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
19. Середа Св. Миколая — Льора
23. Неділя — Маморнець
30. Неділя — Вестбрук
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 39.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Смокі Лейк
Вильна — Вечірня о год. 7 веч.
21. Середа — Давнінг
25. Неділя — Беліс
Спеден — Вечірня о год. 7 веч.
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Смокі Лейк
Варспайт — Вечірня о год. 7 веч
4. Вівторок — Едванд
9. Неділя — Давнінг
13. Четвер — Беліс
16. Неділя — Стрий
Смокі Лейк — Вечірня о год. 7 вечора
19. Середа — Бойн Лейк
22. Субота Смокі Лейк
23. Неділя — Вильна
25. Вівторок — Смокі Лейк
30. Неділя — Спеден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. [illegible] СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Тарнополь
4. Вівторок. Уведення — Єлов Крік
9. Неділя — Кадворт
13. Четвер. Андр. — Вакав 7 год. В.
16. Неділя — Ст. Джуліен
19. Середа. Св. М. — Смагс Вечірня у Вакав 7 год.
22. Субота. Зачаття — Лепіи
23. Неділя — Альвіна
30. Неділя — Вакав
Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Роза — Ґардентон
25. Неділя — Ґардентон
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Толстой
4. Вівторок. Введення — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
19. Середа. Николая — Толстой
23. Неділя — Ґардентон
30. Неділя — Сарто
Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Редвей
21. Середа. Архистр. Михаїла — Федора
25. Неділя — Торгилд
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Норял
21. Середа. Арх. Михаїла — Атабаска
25. Неділя — Сарейя
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Сембург
21. Середа. Арх. Михаїла — Кадет
25. Неділя — Вірдейя
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Шилмен
4. Вівторок. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Кадет
9. Неділя — Нипавин
16. Неділя — Сембург
19. Середа. Св. Миколая — Вірдейя
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Нипавин
23. Неділя — Кадет
30. Неділя — Вірдейя
Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Ґабард
21. Середа Св. Ар. Михаїла — Айтуна
25. Неділя — Ґудів
Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Мусідора
21. Середа. Собор Арх. Михаїла — Лужани-Топорівці
25. Неділя — Мирнам
25. Неділя — Слава (пол.)
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Бросов
4. Вівторок. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Мусідора
9. Неділя — Лужани-Топорівці
16. Неділя — Мирнам
19. Середа. Св. Миколая Мир-Лик Чудотворця — Слава пол.
23. Неділя — Лойдмінстер
30. Неділя — Мирнам
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД
18. Неділя — Ґрендвю
21. Середа. Арх. Михаїла — Петлюра
25. Неділя — Шортдейл
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Роблин
4. Вівторок — Введення в Храм Преч. Д. Марії — Ґрендвю
9. Неділя — „Топорівці", пошта Врокстон, Саск
16. Неділя — Леннард
19. Середа Св. Святителя Миколая „Драчинці", пошта Мек-Нат Саск.
22. Субота. Св. Анни — „Топорівці"-Врокстон, Саск
23. Неділя — Шел Велий
30. Неділя — Россел
Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІҐУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
18. Неділя, День Подяки — Калмар
21. Середа, Архистр. Михаїла — Торсбі
25. Неділя — Пено
ГРУДЕНЬ
1. Субота, річниця бл. п. Р. Андріюка Кэгвин
2. Неділя — Кагвин
4. Вівторок, Уведення в Храм Пресв. Богор. — Торсбі
9. Неділя — Оновей
16. Неділя Брудергайм
23. Неділя — Калмар
30. Неділя Пено
Address: 9630—109th Ave.,
Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ЛИСТОПАД
18. Неділя — „Коло Мельничуків"
18. Неділя — „Коло Жучканів"
21. Середа. Архистр. Михаїла — Вишарт
25. Неділя — Шіго Полудн.
25. Неділя — Едмор
ГРУДЕНЬ
2. Неділя — Шіго місто
4. Вівторок. Уведення „Коло Купровських" (Поминальна Служба)
9. Неділя — Винидрд
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа — Св. Миколая — Шіго [illegible]
23. Неділя — Вишарт
30. Неділя — Шіго Полудн.
30. Неділя — Едмор
Address: Sheho, Sask., Box 62.
Tel. 21.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ У.Г.П.Ц.К.

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1962. ЧИСЛО (1971) 23

ЗБІРКОВА КАМПАНІЯ РОЗГОРТАЄТЬСЯ

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД НОВОЇ КОЛЕҐІЇ ПОЧАЛИ НАПЛИВАТИ

Згідно з повідомленнями, які Комітет Будови Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу отримує від оо. Парохів та місцевих Збіркових Комітетів, кампанія за фондами на будову нової Колеґії в багатьох місцевостях уже розпочалася і ступнево розвивається. В інших місцевостях, з уваги на особливі місцеві відносини, кампанія тільки урухомлюється, але є всі дані надіятися, що з ходом часу збіркова акція обхопить усі наші Громади й Округи та досягне всіх вірних.

Усі пожертви на Фонд Будови нової Колеґії, від найменшої до найбільшої, будуть проголошені у „Віснику".

Категорії членства в Колеґії

Згідно з Чартером Колеґії Св. Андрея в Вінніпеґу, кожен член-жертводавець Колеґії має право брати участь у З'їздах і Зборах Колеґії. Він має право вибирати й бути вибраним до Дирекції Колеґії та взагалі брати участь у вирішуванні та завідуванні справами Колеґії — чи то як повноправний учасник З'їзду та Зборів Колеґії, чи як член Дирекції Колеґії.

Для відзначення членів-жертводавців Колеґії вони поділяються на такі категорії:

Хто зложить на потреби Колеґії **сто долярів** ($100.00) або більше, той стає **Членом** Колеґії. Хто жертвує **п'ятсот долярів** ($500.00) або більше, стає **Членом-Ктитором** Колеґії. Жертводавець, що зложить **тисячу долярів** ($1000.00) або більше — стає **Членом-Основоположником Колеґії,** а хто жертвує **п'ять тисяч долярів** ($5000.00) — той стає **Членом-Фундатором** Колеґії.

Більші пожертви жертводавці можуть розложити на річні чи піврічні рати. — Пожертви на Колеґію звільняються від **доходового податку** (інком-текс).

Хоч фонд Будови Нової Колеґії, як такий, засновано відносно недавно, а систематична збіркова кампанія на цей фонд була проголошена ще пізніше — несповна два місяці тому, то одначе продовж того недовгого часу — спорадично почавши ще від започаткування згаданого фодну, а вже пожвавлено й численно з моментом проголошення кампанії зголосилося поважне число жертводавців, яких, відповідно до суми їхніх пожертв, вписано за категорією належного почесного звання.

Нижче подається листа лише тих жертводавців, які зложили свої пожертви спеціяльно на Фонд Будови Нової Колеґії — пожертви в такій сумі, яка кваліфікує жертводавця як приналежного до тієї чи іншої категорії почесного звання, а саме: Член-Фундатор, Член-Основоположник, Член-Ктитор. Листа таких членів буде продовжуватися в чергових числах „Вісника", поки не охопить собою всіх цього роду більших жертводавців. Незалежно від цього, буде проголошуватися друга, загальна листа, що включатиме собою всіх без винятку жертводавців на цей фонд.

ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ

Адвокат Теодор Гуменюк, Торонто, Онт. $1000.00

(Присилаючи свою пожертву, п. Гуменюк заявив, що на кожних $50,000.00, які принесе кампанія, він пожертвує від себе $1,000.00, аж поки його пожертва не досягне суми $5,000.00, і він стане **Членом-Фундатором Колеґії).**

Д-р Петро Дрогомер (Дрогомерецький), Дейтона, Біч, Флорида, ЗДА. 1000.00

Д-р Петро Смильський, Гемилтон, Онт. 1000.00

Василь І. Перепелюк, Флин Флон, Ман. 1000.00

Пані Анна Кульгавчук-Кулик, Дірборн (Дітройт), Мишіген, ЗДА. 1000.00

Д-р Михайло Потоцький, Давфин, Ман. 1000.00

Никола Григорчук, Етелберт, Ман. 1000.00

Н. Н. Едмонтон, Алта., на руки Преосвященнішого Владики Андрея 1000.00

Федір Киба, Флин Флон, Ман. 1000.00

Збірка на З'їзді Колеґії, в Вінніпеґу, 11-го листопада ц. р.

Д-р Василь Черевик з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 1000.00

Ілія Симчич з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 1000.00

Адвокат Іван Карасевич з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 1000.00

Данило Загарія з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 1000.00

Іван Долинчук з дружиною, Вінніпеґ, Ман 1000.00

Петро Сірий з дружиною, Флин Флон, Ман. 1000.00

Товариство Українців Самостійників, Екзекутива на Манітобу 1000.00

Жіноче Товариство при Колеґії Св. Андрея 1000.00

(Це Товариство заіснувало два роки тому і поставило собі метою спеціяльно опікуватися Каплицею нової Колеґії; до минулої весни воно вже було передало на Колеґію $4000.00)

Манітобська Екзекутива Союзу Українок Канади, в імені Манітобських Відділів зголосила 1000.00

Адвокат А. Вавринюк 1000.00

ЧЛЕНИ-КТИТОРИ НОВОЇ КОЛЕҐІЇ

Михайло Григорчук з дружиною, Етелберт, Ман. 500.00
Евген Т. Іванишин з дружиною, Давфин, Ман. 500.00
Никола Штогрин, Су Лукавт, Онт. 500.00
Василь Сарчук з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 500.00
Петро Крипякевич, Вінніпеґ, Ман. 500.00
Редактор Іван Сирник з дружиною, Вінніпеґ, Ман. 500.00

(За листою пожертв нижче $500.00 гл. на іншому місці цього числа „Вісника").

Усім ВП. Жертводавцям щира подяка.

КОМІТЕТ БУДОВИ КОЛЕҐІЇ
СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ.

Звернення ВПреосв. Владики Архиєп. Михаїла

ЗА ЖЕРТВЕННІСТЮ НА КОЛЕҐІЮ

СЛАВА БОГУ.
Дорогі Брати й Сестри!

Усім Вам відомо, що нашу Високу Богословську школу — Колеґію Святого Андрея, Вінніпезький університет прийняв на свою територію при Університеті в Вінніпеґу і так він зробив її частиною Університету. Це така нам честь, якої майже не можна було сподіватися. Наші студенти-богослови, проходячи богословські студії, в той же час навчатимуться і в Університеті, одержуючи найвищу освіту й право. Але для того необхідно нам збудувати потрібні приміщення школи-кляси не менше, як на 100 студентів, зо всім конечним для високої школи. Це вимагає поважних коштів, які ми, українці, повинні скласти. Одначе лякатися нема підстав: коли ми ВСІ внесемо посильні й щедрі пожертви на цю ціль, то вже в наступному році потрібні будинки виростуть і наші студенти зразу почнуть у них навчатися й мешкати.

Усе це нам аж надто потрібне, коли не хочемо розгубити нашу молодь у Канаді. Перемагає труднощі той, хто вживає зусилля. Тож —

Заклинаємо Вас поставитися зо всією свідомістю до цієї справи, і щедрими пожертвами, кожне з достатку, допоможім здійснити це велике для всіх нас діло, бо інакше ми втратимо таку щасливу нагоду й право. Вірю, що збірщики не підуть від Вас з порожніми руками. Милосердний Господь в боргу вам не зостанеться за таке святе діло.*)

† Михаїл,

Архиепископ Торонта і Східн. Канади.

*) Цей заклик виголошено по радіо в програмі п. Наумчука „Українська пісня" в Торонто 10 і 11 листопада 1962 р.

Рокові Збори членів і прихильників Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі

Рокові Збори членів і прихильників Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі відбулися в суботу 10 листопада 1962 року в залі Катедри Пресв. Тройці о год. 2,30 по полудні. Збори відкрив голова Дирекції Колеґії Впреп. о. д-р С. В Савчук, і він попросив присутніх вибрати президію Зборів. На предсідника вибрано ред. І. Сирника, на заступника предс. інж. Михайла Ласька, а на секретаря Василя Буряника. Предсідник звернув увагу, що на спільній сесії союзних складових організацій С.У.С., яка відбулася того ж дня перед полуднем, вибрано резолюційну комісію, а тепер треба буде доповнити цю комісію представниками Колеґії. Резолюційну комісію доповнено членами Колеґії в особах проф. д-ра П. Кондри і В. Перепелюка. Предсідник також пригадав присутнім, що обов'язком кожнорічних Зборів Колеґії є доповнити Дирекцію Колеґії шістьма новими членами і попросив вибрати номінаційну комісію, яка пізніше має представити зборам листу пропонованих нею директорів. До номінаційної комісії ввійшли: Григорій Марко, д-р П. Закус і Петро Крип'якевич.

По вичерпанні цих вступних рутинових справ предсідник заявив, що тепер на черзі стоять звіти членів Дирекції і Колеґії, і до першого звіту він покликав голову Дирекції Колеґії о. д-ра С. В. Савчука.

Ювілейний Рік Колеґії — 1961. Перші конкретні кроки щодо перенесення Колеґії на університетську площу

Зміст звіту о. д-ра С. В. Савчука був, у головному, ось такий:

Минулорічний З'їзд Колеґії був важливий тим, що він був ювілейним З'їздом, яким відзначувалося 15-ліття існування й праці Колеґії для нашої Церкви. Він також був важливий тим, що на ньому зроблено декілька основних конкретних кроків у напрямку перенесення Колеґії на університетську площу. Продовж того року наші переговори з університетськими та провінційними властями довели до повного порозуміння, і в нас уже була готова угода з університетом, але вона ще не була підписана.

Рік 1962 — початок нової доби Колеґії: асоціювання Колеґії з університетом, проголошення збіркової кампанії, урядова позика на Колеґію

„Цей (1962) рік буде ще замітнішим в історії нашої Колеґії, бо він запишеться як **перший рік** нового етапу, нової доби в житті Колеґії", сказав о. д-р Савчук, „бо цього року ми осягнули ось такі здобутки:

(а) Ми підписали формальну угоду з університетом, силою якої **від дня 14 червня 1962 року наша Колеґія ввійшла в систему Манітобського університету як асоційована Колеґія.**

(б) Цього року наші **архітекти викінчили подрібні пляни будови Колеґії і проголосили конкурс на контракт її будови** (тендерс). Досі ми маємо вже поважне число оферт від різних контракторів, а відкриття цих оферт і прийняття однієї з них відбудеться 28 листопада ц. р.

(в) 15 жовтня ц. р. започатковано кампанію збірки фондів на побудову нової Колеґії, яку ми хотіли б почати ще цього року. Очевидно, що розмір і хід будови залежатимуть від успіху збіркової кампанії, тому святим обов'язком кожного вірного нашої Церкви є якнайсильніше і найщедріше піддержати цю збірку морально і матеріяльно.

(г) Цього року отримано від уряду запевнення і згоду на позику сумою півмільйона долярів на будову Колеґії, що дає спроможність почати будування цієї зими."

На цьому місці о. д-р Савчук пояснив умови цієї позики, а саме: що уряд дає позику на будову певного типу і то тільки на деякі частини будови, а на початок і викінчення будови Колеґія мусить мати свої власні фонди, і тому всі ми мусимо доложити всіх старань, щоб наша збіркова кампанія була повністю успішна. (Ширше про урядову позику Колеґії див. у „Віснику" за 15. XI. 1962).

Нові учбові пляни Колеґії у зв'язку з її асоціюванням з університетом

У дальшому ході свого звіту о. д-р Савчук звернув увагу на те, що перед нами — крім завдань і проблем у зв'язку з будовою нової Колеґії — стоять ще й інші проблеми і завдання, над розв'язанням яких уже від сьогодні нам треба поважно застановлятися. Після збудування Колеґії перед нами ще буде велике завдання знайти для неї відповідний персонал в особах принципала Колеґії, її управителя („менаджера") та висококваліфікованих професорів. Принаймні деякі з цих професорів обов'язково мусять бути й англомовні, бо, можливо, в нас схотять навчатися в Богословському факультеті православні студенти й інших народностей, які не знають української мови, і для таких виклади мусять бути англійською мовою. Ми мусимо також мати на увазі й те, що кінець-кінцем нам доведеться перейти з теперішнього статуса асоціяції з університетом на статус афіліяції з ним, що знову принесе нам нові проблеми, хоч тут треба ще раз підкреслити, що найважливішою й найактуальнішою є сьогодні справа успішної збірки потрібних фондів.

Про успіхи й трудності збіркової кампанії

У дальшому ході звіту о. д-р Савчук поінформував присутніх про такі вступні заходи та підготовчі кроки до збіркової кампанії, як серія пояснювальних статтей у „Віснику", почавши з травня ц. р., розсилка понад 11 тисяч листів і брошур про Колеґію на особисті адреси нашого членства по всій Канаді та про творення місцевих збіркових комітетів по всіх громадах і парафіях нашої Церкви під проводом місцевих парохів.

Дальше, він згадав і про різні трудності, з якими зустрічається тільки що почата збіркова акція. По деяких наших громадах тепер не можливо проводити збіркову кампанію через специфічно місцеві причини, отже збірку по тих громадах треба відложити на трохи пізніше. У деяких місцевостях — хоч таких і небагато — люди стараються відложити збірку в себе „на пізніше", — це щось подібне до того, як людина не раз відкладає візиту до дентиста, хоч знає, що кінець-кінцем без тієї візити таки не обійдеться. Ще більшу трудність спричиняє непоінформованість про Колеґію і її вагу тому, що чимало людей або взагалі мало читають, або по-українському й зовсім не читають. Для таких ми приготовили матеріяли про Колеґію, які своєчасно появляться не тільки в великих англомовних щоденниках по всій Канаді, але й навіть по тижневиках у тих околицях, що мають значне число українського населення. Узагалі ж робиться все можливе, щоб наша українська православна спільнота пізнала й належно зрозуміла ту велику й важливу ролю, яку доля судила нашій Колеґії сповнити.

Закінчуючи свій звіт, о. д-р Савчук ще раз звернувся з проханням до присутніх, щоб кожен з них став ревним апостолом ідеї Колеґії, і він висловив щире побажання, щоб черговий З'їзд Колеґії, 1963 року, відбувся вже в новій Колеґії — на університетській площі.

Будівельний Фонд Колеґії започатковано 1958 р. — в Ювілей 40-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді

По звіті о. д-ра Савчука предсідник покликав до звіту секретаря Професорської Ради Колеґії, Впреп. о. Прот. Е. Ґорґіцу, який дав присутнім інформації про цьогорічний учбовий стан Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея.

Опісля слідував фінансовий звіт Колеґії. Цей звіт мав був дати авдитор Колеґії, Андрій Павлик, але тому, що через невідкладні причини він під той час мусів вибути з Вінніпеґу, то за нього звітував В. Буряник — книговод Колеґії й Консисторії, цебто людина повністю ознайомлена з фінансовими справами Колеґії.

Приступаючи до звіту, він пояснив, що сьогодні в дійсності можна було б дати два окремі фінансові звіти Колеґії, а саме з адміністративно-господарської частини Колеґії, що в основному відноситься до ведення Богословського Факультету, і з другої частини, яка відноситься до Будівельного Фонду нової Колеґії. Як усім відомо, наша Церква святкувала 1958 року Ювілей 40-ліття свого існування в Канаді, і в тому ж році започатковано Будівельний Фонд нової Колеґії, який під наглядом Консисторії свої фінансові справи вів окремо від адміністративно-господарської частини Колеґії і навіть мав на це своє окреме банкове конто.

Ці гроші, які за останні чотири роки впливали на Будівельний Фонд нової Колеґії, Консисторія не тримала на щадни-

(Закінчення на 3-й стор.)

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Пригоди канадця в СССР

(Закінчення)

Інтеліґенти в СССР не знають про життя на Заході

В. Сорока каже, що загал людей в Советському Союзі не має поняття про стан життя людей на Заході. „У Росії я побачив, що серед середньої інтеліґенції немає жодного поняття про західне життя й думання. Справді, ця несвідомість ще більша, ніж була моя несвідомість про життя в Росії аж до того четверга в серпні, коли я переїхав кордони СССР.

У Тернополі тільки одна нова церква

Дехто з дальших свояків В. Сороки жив у селі Бучачі на Тернопільщині. Сорока хотів побачити, як він каже, „дійсну Україну", і по дорозі відвідав село Бучач, а при тому побачив і Тернопіль. Бучач „був неохайний, закурений і пригноблений — особливо після Тернополя. „Тернопіль — адміністративний центр області, до якої належить Бучач, був, як і багато інших російських міст, більшістю зруйнований за війни. Росіяни зробили з нього щось у роді міста — моделю. Модерні, сяючі чистотою міські будинки побудовані не на вулицях, але на скверах, схожих на парки, що шириною такі самі, як і довжиною. І за час свого перебування в Росії тільки в Тернополі я бачив **нову** церкву", підкреслює В. Сорока.

До речі, В. Сорока „українські міста" неправдиво називає „російськими містами".

„Мій кузин — американський шпигун"

Прибувши до Бучача, В. Сорока мусів замельдуватися в міліції, і тільки після того йому дали дозвіл відвідати його кузина, 40-літнього Антона Оленюка в селі Бучачі

Коли В. Сорока вступив у хату А Оленюка і вони привіталися, то А. Оленюк поставив В. Сороці таке питання.

„Чому ти мусиш бути американським шпигуном?"

„Га?" сказав я.

Антін вияснив. Хоч з того часу, коли В. Сорока зліз з автобуса, минуло тільки десять хвилин, але по всьому Бучачі вже пішла вістка: „Американський шпигун закрався до містечка (Бучач раз називають селом, то знову містечком), але сторожка міліція арештувала його перед тим, поки він міг би був почати свою нечисту роботу, і закувала в ланцуги на станиці міліції".

„Релігія добра, але священики — ні" — почув Сорока

Про сім'ю своїх кузинів Оленюків у селі (чи містечку) Бучачі В. Сорока каже ось що:

„Оленюки — це побожна родина, хоч вони рідко ходять до церкви. „Релігія добра, але священики — ні", сказав мені Антін. „Вони не працюють, нічого не продукують". У Бучачі є три церкви, але тільки одна була відкрита для релігійного вжитку. Дві інші з них були обернені на машино-тракторні майстерні поблизу колгоспу".

Податок за корову понад 70 дол.

Зараз таки першого ранку під час перебування В. Сороки в А. Оленюка тітка Оленючка поставила на стіл пісні барабольі з цибулею і сказала:

„Їжте, скільки хочете, — того є багато."

„Це таке снідання?" — спитав себе в думці В. Сорока, і „їв сердито", каже він.

Було також молоко і „хліб чорний та важкий...", і він додає: „Оленюки, як на сільську стопу життя, не були бідні", бо ж Оленюк був столярем у майстерні ремонту вантажних автомашин". Але „його корова була оподаткована на суму 70 рублів річно", „що становило його місячну платню". (За офіційним курсом $1.00 рівняється 90 копійкам).

У родині Оленюків на обід були макарони, а на вечерю маленький шматок сосиски, звареної в супі з капусти й іншої городовини. Ці страви не змінялися ніколи, — „крім м'яса раз на тиждень і масла два рази на тиждень". Але Антін був „одним плютократів" (багатіїв) цього села", каже В. Сорока.

(Кінець)

Верховний Суд розглядатиме закон про неділю в Канаді

Верховний Суд Канади 19 листопада ц. р. погодився розглянути Lord's Day Act, цебто закон про святкування неділі, щоб провірити, чи він не суперечить законові званому Canadian Bill of Rights, який обезпечує населенню Канади свободу релігії.

Позовники проти обов'язкового святкування неділі

Позовниками в суді проти обов'язкового святкування неділі виступили два жителі міста Гемилтону в Онтаріо, — 34-літній Волтер Робертсон і 27-літній Фред Розетанні, обидва власники білярдної залі.

У Гемилтоні влада дозволяє відкривати білярдну залю по неділях тільки від год. 1 до год. 6; а тому що білярдна заля обидвох згаданих власників була відкритою в неділю 14 січня ц. р. аж до 9 год., то їх було арештовано, і суддя В. Р. Моррисон у Гемилтоні в лютому ц. р. засудив їх на заплачення 25 дол. кари і, крім цього, вони мусіли покрити судові кошти

Справу в Онтарійському апеляційному суді вони також програли. І так ця справа опинилася у Верховному Суді Канади.

Проти Lord's Day Act

Обидва позовники, В. Робертсон і Ф. Розетанні, свій відклик до Верховного Суду зосереджують уже не специфічно на факті покарання їх судом у Гемилтоні, а пішли вони значно далі — дійшли до найвищої точки, цебто вони скаржать сам цей закон, що називається Lord's Day Act.

Вищезгадані позовники твердять, що Lord's Day Act „нав'язує святкування неділі, як день релігійного значення, всій спільноті Канади, включаючи й тих, яким оцінка релігії і їхні засади позволяють анґажуватися в цю діяльність, яка оце заборонюється" в недільні дні на основі закону „Лордс Дей Ект" (закон про День Господній).

З. Р. — Пресові інформації (вищеподана інформація передана із щоденника „The Winnipeg Tribune' за 20. XI. 1962) не подають, якої релігії, принаймні формально, є обидва вищезгадані позовники: чи вони записані, як християни, чи є вони якоїсь іншої релігії. Самі ж прізвища в цій справі не можуть говорити нічого.

Рокові Збори членів і прихильників Колеґії Св. Андрея в Вінніпезі

(Закінчення з 2-ї стор.)

чому банковому конті, але робила ними різні інвестиції на дуже догідних і корисних умовах, які, як це звіт показує, принесли близько 9 тисяч долярів прибутку в формі процентів, бонусів та премій. Але щоб цілу господарку Колеґії і її фінансових засобів зробити для членів легче зрозумілою, то п. Павлик за кілька днів перед своїм виїздом сконсолідував ці обидва звіти в один, і сьогодні кожен присутній має перед собою копію цього звіту, отже може на ньому слідити за поясненнями різних позицій в ньому.

По закінченні читання фінансового звіту присутнім була дана нагода ставити звітодавцеві питання, але що питань майже не було, то предсідник покликав до слова голову Будівельного Комітету Колеґії, д-ра П. Кондру, щоб він дещо пояснив про саму будову Колеґії. Користуючись великою картиною запланованих будинків нової Колеґії, намальованою архітектами, він пояснив різні стадії будови та дав задовільні відповіді на питання зацікавлених членів. На питання, чому Дирекція Колеґії оголосила конкурс на будову, а прямо не передала будову якомусь будівничому — українцеві, він відповів, що таке з великими будівлями ніде не практикується, бо тоді Дирекція не мала б змоги знати, котрий контрактор дає їй найкращі умови. У цьому конкурсі на будову Колеґії немає абсолютно жодної дискримінації супроти контракторів-українців, бо ж кожен з них може отримати копію плянів Колеґії від архітектів, зробити свої обчислення і потім подати свою ціну на будову.

По закінченні дискусії над будовою Колеґії предсідник попросив номінаційну комісію, щоб вона внесла свою листу пропонованих нею директорів, які мають бути на цьому місці вибрані. Комісія запропонувала: Николу Григорчука, Василя Перепелюка, Івана Негрича, інж. Мих. Ласька, суддю Івана Соломона і д-ра Василя Черевика. Тому що більше номінацій із залі не було, то на внесення д-ра П. Кондри і П. Ковтуна присутні одобрили листу директорів, яку запропонувала номінаційна комісія, і предсідник оголосив їх вибраними.

Формальна частина Рокових Зборів Колеґії на цьому закінчилася.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна або 12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна або 2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.
   15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЗВАНИЙ ЗАКОН

Акт про День Господній перед судом

Верховний Суд Канади 19 листопада ц. р. повідомив, що він буде розглядати таке питання: чи закон званий „Lord's Day Act" (Закон про День Господній — неділю) не суперечить конституційним принципам, а специфічно — законові званому Bill of Rights (Устав Прав).

Верховний Суд має зайнятися провіркою цієї справи внаслідок скарги двох позовників — підприємців з міста Гемилтону в Онтаріо, які кажуть, що хоч, з одного боку, „Билл оф Райтс" забезпечує кожному горожанинові свободу релігії, цебто свободу або вірувати, або не вірувати, то однак, з другого боку, „Лордс Дей Ект" заперечує цю свободу щодо релігії, бо він силує всіх горожан узагалі, і кожного зокрема, приймати неділю за державне свято — в сенсі не-робочого дня.

Чи випадково це сталося, що це питання поставлено перед Верховним Судом якраз унаслідок зачеплених особистих інтересів обидвох згаданих підприємців, чи не випадково, — це тут маловажна справа; важливішою натомість є можливість, що за тими двома позовниками стануть усі ці сили, які є проти законно зобов'язуючої все суспільство неділі, а може й проти неділі, як християнського свята, взагалі.

Цього року в Америці Верховний Суд усунув усе релігійне з державних шкіл, бо воно суперечить законові про відділення Церкви від держави (Перший Додаток до Конституції). Далі, серед жидів цього року посилилися голоси протесту проти зобов'язуючого всіх в Америці недільного дня, як не-робочого. (Напр., голоси протестів у Міннеаполіс цього року). У Канаді йде кампанія за усунення релігії з державних шкіл. А тепер ось Верховний Суд Канади розглядатиме справу неділі, щоб провірити, чи ця справа унірмована конституцією.

Яке суспільство, такі й його закони, що їх це суспільство почерез свій демократичний уряд установляє. Коли дані закони існують, то їх треба або дотримуватися, або змінити. Але не можна займати ненормального становища суспільного схізофреніка, — з одного боку встановити закон про відділення Церкви від держави, а з другого боку вимагати від уряду, щоб він ломив цей закон, і в цих чи інших випадках пов'язував Церкви з державою.

Розуміється, що теорію іноді важко, а то й ледве чи можливо узгіднити з практикою; держава складається з цих самих горожан, що становлять собою Церкви. Людина в практиці відчуває трудність там, де їй доводиться ділити свою особу на „церковну" й „позацерковну".

Незалежно від цього питання, чи релігія повинна мати протекцію держави, чи ні, — треба підкреслити, що з релігійністю суспільства є щось негаразд там, де це суспільство вимагає поліційного захисту для релігії. Перед ким поліція має релігію захищати, — перед самим таки тим суспільством?

Це питання виринає у зв'язку з тим, що деякі одиниці й гурти у Вінніпезі вимагали, щоб спортові й кінотеатральні видовища були в недільні дні урядово заборонені в цьому місті; але загальне голосування в листопаді ц. р. виявило, що жителі Вінніпеґу масовою більшістю заявилися за тим, щоб такої заборони не було.

Коли в Америці залунали голоси протесту проти скасування всього релігійного в державних школах, то президент Дж. Кеннеді відповів: „Релігійне виховання — це справа дому".

І дійсний стан є такий, що справа релігійного виховання дедалі більше редукується до границь дому. Отож, тут кінцеве питання: як є з релігійністю домів (родин)? Справа відношення домів до релігії залежить від того, чи доми впливають на сферу поза домом, чи, навпаки, зовнішня сфера впливає на доми? (Роля телевізії, радіо, преси і т. д.).

Усі вище вичислені факти, як приклад, — це не випадкові випадки — це прояви пляново організованої системи, перед лицем якої все ближче стає релігія в модерних часах, і християни повинні собі усвідомити це, щоб бути готовими належно протиставитися супротивним силам.

БІЛЬШІСТЬ І МЕНШІСТЬ

Про релігію й державні школи

По телевізії СіБіСі по каналі ч. 3 у Вінніпезі 15 листопада в місцевій програмі „Ай ту Ай" була передана дискусія у справі відношення між державним (публічним) шкільництвом і релігією. У початкових державних школах у Вінніпезі немає **навчання релігії** в значенні „катехізації", цебто навчання релігії різними Церквами; у них є тільки т. зв. „релігійні вправи", цебто години релігійного виховання, як: спільна молитва, читання Біблії тощо. Релігійні вправи ведуть світські люди — вчителі кожної з цих шкіл. Як учителі, так і учні беруть участь у цих релігійних вправах без уваги на віроісповідні різниці. З уваги на все це релігійні вправи вважають „надконфесійними".

Звертає собою увагу той факт, що ті релігійні вправи переважно обмежуються читанням тільки біблійних текстів Старого Заповіту, цебто на релігійні теми Ізраїля з-перед християнської ери, а не текстів Нового Заповіту — про Христа. Це може тому, щоб таким чином зробити ці релігійні вправи надконфесійними, поскільки біблійні книги Старого Заповіту є спільними і для жидів, і для християн. Така „надконфесійність", щоправда, може не задовольнити тих учнів, які не є ані юдаїстами (жид. релігії), ані християнами, а є, напр., мусулманами. Але вважають, що практично таких учнів тут немає.

Не зважаючи на цю „надкофесійність", на релігійних вправах безперечно годі уникнути християнських мотивів, тому що всюди тут масово переважають учні й учителі християни. Тому в тих школах у деякій мірі відзначається Різдво (колядки, ялинка).

Вищезгадана дискусія була на тему: чи релігійні вправи повинні й надалі бути в тих школах, чи їх треба скасувати?

У дискусії взяли участь офіційні особи місцевих шкільних властей — члени шкільних рад і т. п. Але вони промовляли не в імені своїх урядів і не в імені тих Церков, до яких вони належать, а висловлювали свою особисту опінію. У дискусії взяли участь особи цих віроісповідань: із Злученої Церкви (Юнайтед Чорч), католичка (жінка), унітаріянин і жид (юдаїст), — разом чотири дискутанти. Троє з них, з католичкою включно, висловилися за скасуванням релігійних вправ у державних школах. І тільки один — із Злученої Церкви — був за дальшим їх існуванням.

Найбільший словесний двобій довелося цьому членові Злученої Церкви звести з дискутантом жидівської релігії, яким був був д-р Волч.

Член Злученої Церкви підкреслив, що майже всі батьки, чи евентуально їх величезна більшість, не є проти релігійних вправ у школах.

Д-р Волч головно спирався на тому, що „коли більшість (він мав на увазі християн) нав'язує свою релігію меншості (мав на увазі жидів), то це не є демократія". Д-р Волч згадав про таких людей, які склали протест до шкільних властей з приводу цього, що їхня дитина прийшла з тих релігійних вправ у школі „напомпована християнським ученням". Д-р Волч мав на увазі, розуміється, батьків-жидів.

Чи існування релігійних вправ у державних школах слід уважати демократичним — на цій підставі, що цього бажає собі релігійна більшість (у даному випадкові — християнська)? Більшість християнських речників кажуть, що — так. Не так давно таке становище на сторінках свого органу зайняла була й Англіканська Церква в Канаді. Натомість жиди, унітаріяни і дехто з християн кажуть, що коли ісповідники даної релігії вимагають для своєї релігії публічно-офіційного привілею на цій основі, що вони становлять більшість, то їхне становище не є демократичним.

Населення Канади — це мозаїка етнічних груп і різних релігій з їхніми Церквами, між якими є одні більші, інші — менші. Наріжним каменем демократії в Канаді саме і є це, що перед лицем законів Канади жодна з етнічних і релігійних спільнот не може мати більших привілеїв на основі своєї числової більшості, а інші етнічні й релігійні спільноти не можуть бути упосліджені на основі їхньої числової меншості.

Питання тільки, чи дехто з тих етнічних спільнот широ сприймає ці осно-

(Закінчення на 5-й стор.)

Більшість і меншість

(Закінчення з 4-ї стор.)

ви демократії в Канаді; ідеться про це, що дехто з них кермується тут не мотивами Канади, а тільки свого „старого краю", або намагається використати демократію виключно для інтересів своєї етнічної чи релігійної спільноти — зо шкодою для іншої спільноти

Напр., в Ізраїлі жидівська релігія має значно більші привілеї, ніж інші релігії; там Синагога є державною, і жидівська релігія там є обов'язковою в державних школах, і жидівство у всьому світі вважає такий стан демократичним — на цій основі, що юдаїзм — це в Ізраїлі релігія більшості населення. Зате ж поза Ізраїлем жиди займають інше становище по відношенні до стану в інших державах: тут вони кажуть, що релігія більшості населення не може користуватися привілеями, бо це суперечить демократії.

У країнах з перевагою католицького населення (напр., Італія, Іспанія і т. д.) католицька релігія користується, на основі державних законів, значно більшими привілеями, ніж релігії меншості населення, і Католицька Церква вважає такий стан демократичним. Але в тих країнах, де католики становлять меншість, там вони твердять, що — навпаки — ісповідники даної релігії (напр., католицької), які становлять меншість населення, повинні мати привілеї рівні привілеям визнавців іншої релігії, які становлять більшість.

У примітивних племен африканської джунглі є така етика: „Коли ти в мене вкрадеш, то це гріх; а коли я в тебе вкраду, то це праведне діло". Тенденція подібної етики прозирає і в деяких дискутантів на тему відношення між „релігійною більшістю" і „релігійною меншістю".

Розводовий закон уважають застарілим

У Канаді дедалі частіше відзиваються голоси за зміною досьогочасного розводового закону. У листопаді ц. р. деякі організації звернулися до прем'єра Дж. Діфенбейкера з вимогою, щоб уряд зревідував цей закон, а також щоб були дозволені аборти. Прем. Діфенбейкер відповів 21 листопада, що він не противиться перевірці розводового закону, але він не схильний погодитися з критичними голосами щодо закону про аборти.

Фред Говард — посол Нової Демократичної Партії до федерального парляменту із Скіна заявив, що досьогочасний розводовий закон у Канаді вже застарілий, бо абсолютною підставою для розводу він уважає тільки фізичну подружню зраду — чужоложство.

Ф. Говард розумує так: „Якщо чужоложство є одинокою підставою для розводу, то в такому разі треба думати, що статеві зносини є одинокою підставою для існування подружжя".

Ф. Говард вказує на це, що не тільки чужоложство, але й інші причини повинні бути підставою для розводу, якщо ці причини чинять подружне життя неможливим. Але тому що закон жодних інших причин не бере до уваги, то люди іноді навмисне допускаються чужоложства, або кривоприсяжно вдають, що вони допустилися цього, щоб таким чином сфабрикувати собі законну причину для розводу.

„Він (цей закон) силує людину або допускатися чужоложства, або обману", сказав Говард. „Я вважаю, що не тільки чужоложство є причиною розводу".

Говард промовляв на цю тему в Першій унітаріянській церкві в Гемилтоні, Онт., 18 листопада. Він пропонує, щоб Королівська Комісія зревідувала досьогочасний розводовий закон і щоб у кожній провінції був установлений розводовий суд, і евентуально щоб сенат був частково управнений вирішувати розводові справи.

Участь мирян у Церкві

Грецька Церква зміняє свій статут

Комітет епископів і мирян укладає Статут Церкви

Священний Синод Православної Церкви в Греції назначив шість епископів у склад 12-членного законодатного комітету, що покликаний дати начерк нового розділу статуту Церкви. Шість епископів — це Іриней — Митрополит Самоський, Герман — Єпископ Мантінейський, Прокопій — Єп. Коринтський, Герман — Єп. Еліяський, Діонисій — Єп. Козаніський, Варнава — Єп. Кітруський.

Міністр культів і освіти назначив шістьох інших членів цього комітету всіх світських. Головою комітету є Хризостом — Архиепископ Атенський", поінформував журнал „American Review of Eastern Orthodoxy" за вересень 1962 р

З. Р. — Статут (Конституція) Церкви — це адміністративно-правні канони Церкви. І тому що цього роду канони укладає орган Церкви, що складається з половини осіб духовних-ієрархів, а з половини світських членів, то це фактично це саме, що становить собою істоту соборноправности Церкви (як, напр., в Укр. Греко-Прав. Церкві в Канаді) — з цією тільки процедуральною різницею, що світських членів для укладання Статуту Церкви в Греції назначає уряд, що його вибирає народ, а в соборноправній Церкві світських членів на Собор для укладання Статуту Церкви (цебто місцевих адміністративно-правних канонів), або для полагоджування справ на основі цього Статуту, вибирають вірні Церкви, а духовні особи тут (напр., в Укр. Гр.-Прав. Церкві в Канаді) є автоматично членами Собору, натомість у Греції духовні члени Статутного Комітету мусять бути хоч і не делеговані, але зате ж затверджені урядом Греції, отже світським чинником. Усе це ані Грецька Церква, ані всі Патріярхати не вважають „протестантизмом", як це дехто чи то із злоби, чи через несвідомість вважає таку саму ролю світських людей у нашій Церкві в Канаді.

II Ват. Собор

Кат. Собор критично провіряє життя святих

Відомий на американському континенті кореспондент при Ватикані Санш де Ґрамон (Sanche de Gramont) подав 15 листопада таку інформацію (передруковуємо в точному перекладі із щоденника „The Winnipeg Free Press", 15. XI. 1962):

„Місто Ватикан (Спеціяльне — NY HT). — Святий Олексій утік від своєї жінки саме в пошлюбну ніч, а згодом, по роках, повернувся переодягнений за жебрака.

Коли його дружина не пізнала його, то він решту свого життя провів під сходами.

Коли Святий Миколай (наш „Санта Клавс") був немовлям при грудях своєї матері, то він по середах і п'ятницях ссав молоко тільки раз на день, і звідси почалася його дисципліна пощення, якого він дотримувався продовж усього свого життя

Такі й тому подібні приклади сумнівної історичної докладности в переказах про життя святих можуть бути виполені із провірених версій священичих бревіяріїв (книги щоденних молитов), що їх нещодавно простудіював II Ватиканський Собор.

Тут уже робляться заходи, щоб показати життя святих у науково-історичному світлі, і щоб відділити легенди від фактів. Натиск покладено на це, щоб ця справа стала частиною тих вправ, що священики проказують їх як частину своїх щоденних молитов

Буде намагання науково вияснити, чи Свята Філомена, яка почиталася святою після того, як почалися поголоски, що її кості чинять чуда, взагалі колинебудь існувала. Буде розглянена історія Святого Євстахія, який убив оленя, коли побачив сяючого хреста між його рогами".

З. Р. Уважаючи, що такі особи, як Свята Філомена і Святий Юрій взагалі не існували, а легенди про них постали як витвір уяви давніх людей, теперішній папа, Іван 23-й, у квітні 1961 р. скреслив Св. Філомену і Св. Юрія з листи Святих.

В АМЕРИЦІ 68,668,000 ЗАТРУДНЕНИХ, 3,512,000 БЕЗРОБІТНИХ

Статистичне б'юро Департаменту праці у Вашингтоні поінформувало, що у вересні ц. р. в Америці було рекордове число, як на осінь, затруднених людей, а саме 68,668,000 осіб. У той же час безробітних там було 3,512,000.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ КАЛЕНДАР

РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3. Найбільша у світі погоня за людиною. — Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совети викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Советського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко: Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, — це матеріяли, які, крім своєї непроминальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, — в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.

Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

ТАСС нагадує про листа Хрущова до папи Івана 23-го

Агенція Ройтера 18-го грудня 1961 р. передала з Ватикану ось цю вістку:

„Місто Ватикан (Ройтер). — Советський прем'єр Микита Хрущов побажав папі Іванові успіху в його зусиллях для миру, коли він поздоровив папу минулого місяця з нагоди 80-ліття його народження, — як минулої п'ятниці виявив ватиканський часопис „Ль'Оссерваторе Романо".

Він опублікував текст Хрущового привітання і відповідь папи. Він же сказав, що советський амбасадор в Італії, Семен Козиров, передав через папського нунція, монсіньйора Карльо Ґрано, 25-го листопада ось що:

„Мені повірено висловити в імені М. С. Хрущова Його Святості Папі Іванові з нагоди 80-ліття його уродин поздоровлення і щирі надії щодо доброго здоров'я і успіхів у його благородних замірах скріплення й консолідації миру у світі та розв'язки міжнародніх проблем шляхом відкритих переговорів"

Монсіньйор Ґрано другого дня відповів:

„Його Святість Папа Іван зволив подякувати за добрі побажання, і він також із свого боку висловлює добрі побажання всьому російському народові, сердечні побажання щодо розвитку й консолідації світового миру шляхом щасливої згоди в братерстві людей. За це він возносить свої моління" (Щоденник „Да Виннипеґ Фрі Пресс", 18. 12. 1961).

Це той лист, що його советська інформаційна агенція ТАСС недавно, в жовтні 1962 р., знову пригадала світові (розуміється, з доручення комуніст диктатора СССР, Микити Хрущова, з нагоди відкриття II Ватик. Собору).

3. Р. — Коли Український Конгресовий Комітет Америки вислав свій відомий „Привіт" II Ватиканському Соборові з молитвами за його успіх і висловами солідарности з папою, то в цьому привіті на кінці був натяк, що, мовляв, метою II Ватик. Собору є боротьба з комунізмом та визволення поневолених комунізмом народів, а в тому й України. Автори „Привіту" цим натяком, мабуть, мотивують перед українською спільнотою причину вислання цього „Привіту". Отже, ця нібито „боротьба" II Ват. Собору з комунізмом, а зокрема із СССР, як здається, була вставлена не так для Ватикану, як для зацитькання української спільноти.

Укр. гр.-кат. єпископи в комісіях Собору

На II Ватиканському Соборі є десять робочих комісій; кожна комісія складається з 24-х членів, — у цьому числі вісім членів назначених папою, а 16 членів вибраних Собором шляхом голосування (явного). Число членів усіх комісій разом становить 240 членів, — у цьому 80 назначених папою, а 160 вибраних Собором.

Імена тих членів комісій, що їх вибрав Собор, було проголошено 20 жовтня.

Щодо участі в комісіях єпископів українців греко-католиків, то вінніпеський греко-катол. часопис „Поступ" за 4 листопада подав ось цю інформацію:

„Наші українські Владики увійшли до Комісії для Східніх Церков, дуже важної на Вселенському Соборі. До цієї Комісії вибрали отці Собору чотирьох наших Владик, а саме ВПреосв. Митрополита Кир Амврозія Сенишина, ЧСВВ, ВПреосв. Архиєпископа Кир Івана Бучка, ВПреосв. Архиєпископа Кир Гаврила Букатка та Преосв. Єпископа Кир Андрія Сапеляка. Не є виключене, що Святіший Отець ще матиме окремі пляни щодо осіб інших наших Владик".

3. Р. У числі всіх тих 80 членів комісій, що їх, згідно з правилами, назначує папа, немає ні одного єпископа українців греко-католиків. Згаданих 4-х єпископів українців греко-католиків вибрали до Комісії Східніх Церков члени Собору, але сам папа не назначив до комісій ні одного укр. гр.-кат. єпископа. У зв'язку з цим „Поступ" висловлює надію, що папа може пізніше назначить декого з укр. гр.-катол. єпископів на якесь вище становище на Соборі, тому-то „Поступ" каже: „Не є виключене, що Святіший Отець ще матиме окремі пляни щодо осіб інших наших Владик".

КУРЕННЯ Й РАК

Американський Інститут для досліджения рака (пістряка) передбачує, що 1963 р. в Америці на недугу рака помруть 280 тисяч осіб; з цього 75 відсотків рак буде спричинений куренням.

Речник американських продуцентів тютюну у відповідь на це заявив, що „це не доказано", чи куреня є причиною більшості захворінь на рака.

II Ват. Собор

Перша перерва в Кат. Соборі 8 грудня

Другий Ватиканський Собор Католицької Церкви, що почався 11 жовтня ц. р., проголосив свою першу перерву на день 8 грудня ц. р., і таким чином закінчиться перша фаза Собору. Свої діяння Собор відновить 12 травня 1963 року, а чергова перерва настане у свято Св. Петра й Павла, 29 червня 1963 р., — це буде друга фаза Собору.

Ватиканський речник офіційно подав це до відома на закритому засіданні Собору в базиліці Св. Петра 13 листопада.

Ш. Правління вдруге відкинуло католицьку вимогу

Телевізійні вісті СіБіСі ввечері 21 листопада подали, що Шкільне Правління м. Вінніпеґу оце вже другий раз відкинуло вимоги Католицької Церкви, яка жадає права викладати в середніх школах Вінніпеґу католицьку релігію. Ш. Правління це своє становище мотивує тим, що державні школи не можуть дати привілею лише котрійнебудь з релігійних груп входити в державні установи для своєї акції та ще й за рахунок податковців також і інших релігій.

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА" З НАГОДИ

Різдвяних Свят

В/Д 15-го ЛИСТОПАДА 1962 р. ДО 15-го СІЧНЯ 1963 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли ходить про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався і пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового, Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1962 р., до 15-го січня, 1963 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вісника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вісника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось в Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вісник" Адміністрація „Вісника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вісник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати понижчий формуляр:

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСНИКА", ВІННІПЕҐ, МАН.

При цьому надсилаю $........ як подарункові передплати на „Вісник" для слідуючих осіб:

1. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

3. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

2. Імя і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

Моє імя і прізвище ....

Моя адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу)

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ВАЙТА, МАНІТОБА.

ВАЙТА, Ман.

І. А. Негрич $200.00.

По $100.00: Від. Союзу Українок Канади, Мих. Сторожук, Антон Фіґус, Мих Кадинюк.

По $25.00: Я Підлубний, А. Я. Підлубний.

Мих. Зушман - - $20.00.

По $10.00: Катерина Колодрубська, Мих. Дикун, С. Б. Шмиґельський, п-ні Л. Кулачковська.

Дмитро Струмбітський $4.00.

Марко Цисміструк - - $3.00.

Василь Цисміструк - $10 00.

По $50.00: Церковне Сестрицтво, Стефан Тимчук.

Петро П. Подольський $35 00

Родина бл. п. П. Бяк (нев'янучий Вінок) $33.55

По $25.00: Іван Цисміструк, Михайло Фещук.

о. Іван Кулиш $20.00.

По $10.00: Анна Микитяк, Семен Сторожук.

Михайло Чоботар – $5.00

СЕНЬКІВ, Ман.

Родина Вас. Саламандика (нев'янучий вінок) - $33.35.

Церковна громада в Сенькові — $15.00.

Анеля Ґавронська - $10.00.

По $5.00: Василь Лобур, Іван Діличук, Іван Ґавронський.

СІРКО, Ман

Церковна Громада в Сірко - - $25.00, Жіноче Товариство в Сірко --- $25.00, Мартин Чоботар - $10.00, Юрій Чоботар – $5.00.

По $1.00: Джек Мельничук, Іван Настюк, Вас. К. Гунцуляк, Петро Черевайко

АРБАКА

По $1.00: Іван Щербак, Михайло Ґреґорійчук.

ЗБІРКА В ГРОМАДІ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ В ВІННІПЕЗІ

Г. Брик $200 00, Іван Ілченко $30.00; І Химюк – $25.00.

По $50.00: п-во Ф. Ковальчуки, п-во Н. Гаврилюки, Іван Філь, М. С. Міт Маркет.

По $20.00: Др. В. Зайців, П. Бадз.

По $10.00: Н. Кушнірик, І. Сліпченко, П. Цюцьмак, І. Каптій, М. Пелешок, П. Равлюк, п-во Л. Матюсевичі, С. Хроль, Н. Причун, В. Масник, Н. Крищук, М. Конів

По $5.00: Н. Прихочко, Д. Колодій, С. Сокульський, П. Сеніцький, М. Михайлів.

ЗБІРКА п. В. ПЕРЕПЕЛЮКА В ПІДВІННІПЕЗЬКІЙ ОКРУЗІ.

РИВЕРТОН, Ман

Петро Онисько — $200.00, Август Романюк — $100.00.

По $20.00: Михайло Гавриш, Юрій Бозик.

А. Істенюк $2.00.

ГОНОР, Ман.

Іван Павлюк - $20.00.

По $10.00: Володимир Павлюк, Стефан Павлюк, Олекса Павлюк.

Никола Павлюк — $5.00.

По $2.00: Юрій Катерла, пані М. Пігуляк, Мих. Пігуляк.

По $1.00: В. с Бозан, пані М. Бозан, пані М. Лупул.

СЕЛКІРК, Ман.

Іван Завада — $20.00.

По $5.00: Василь Завада, Дмитро Ґаврилюк, Вас. Репко, Йосип Пастушак, В. Данчук.

М. Гойдай — $3.00.

По $2.00: пані М. Лазарук, Семен Данчук.

По $1.00: Каммінґс, Лесь Мозур, І. Кубек.

Пані М. Гуцуляк – .50 ц.

ЛЕДВИН, Ман.

По $1.00: М. Мурович, І. Роборецький, Е. Сторощук.

ДРАЙДИН, Онт.

Михайло Малик — $10.00.

По $5.00: Метро Філевич, Емілія Ричлов, пані С. Марків.

По $100.00: Павло Німчук, Анола, Ман., Никола Стоґрин, Су Лукавт, Онт., Тарас Юзвишин, Ст. Бонифес, Ман.; Стефан Мануляк, Вінніпеґ, Ман.

По $50.00: А. А. Німчук, Гийзелридж, Ман.; Орест Бабинець, Вінніпеґ, Ман.

По $10.00: Василь Данько, Су Лукавт, Онт.; Теодор Хімко, Вінніпеґ, Ман.

По $5.00: Іван Колинчук, Киркнес, Ман.; Емілян Вовчук, Су Лукавт, Онт.; М Слободяник, Тулон, Ман. Матвій Пронин, Норел, Ман. – $3.00. Вас Ріґуляк, Киркнес, Ман. $2.00. Юрій Назаревич, Гайзелридж, Ман — $2.00.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ФЛИН ФЛОН, МАН.

Відділ С.У.С - $200.00.

По $100.00: Жіноче Товариство Доньки України, І. Бойчук.

По $50.00: о. В. Анонюк, Ф. Малюта, Н. Долинський.

По $25.00: Н. Клевчук, Я. Клевчук, М. Війко, Микола Андрійчук.

Ст. Олійник -- $10.00.

ЗБІРКА В ГРОМАДІ СВ. МИХАЇЛА, ВІННІПЕҐ, МАН.

По $100.00: Василь Тарновецький, Турист готель (Василь Каштанович і Володимир Богонос), Жіноче Тов. ім. Ольги Кобилянської при Церкві Св. Михаїла.

По $50.00: Сестрицтво Пресв. Богородиці при Церкві св. Михаїла.

Петро Олійник - $5.00.

ЗБІРКА МІСЦЕВОГО КОМІТЕТУ ОКРУГИ ШІГО, САСК.

БЕНКЕНД, Саск.

Іван Салій — $30.00.

По $25.00: Василь Федорчук, Іван Рустейка.

По $20.00: Петро Куяк, Іван Ст. Куяк, Яків Попюк, Дмитро Кіцул.

По $10.00: Андрій Клемашко, Іван М. Куяк, Іван Сорохан.

По $5.00: Яким Іванський, Гр. Шевчук, Стефан Ковальчук, Йосиф Шевчук, Григорій Литвин, Петро Попюк, Данило Сорохан

ВЕСТ БЕНД, Саск.

Миколай Еленюк - - $40.00.

По $25.00: Іван Шевчук, Ілія Еленюк, Миколай Кіцул, Григорій Кіцул.

По $10.00: Віктор Дверничук, Мирослав Дверничук, Параска Дверничук, Василь Ілюк, Стефан Стахирук, Петро Дрібненький.

По $5.00: Іван Томашевський, Володимир Дверничук, Іван Фостій.

ВИШАРТ, Саск.

По $125.00: Григорій К. Шевчук, Микола Сулятицький.

По $100.00: Іван Мельничук, Ілія Козак.

Петро Купровський — $60.00.

По $50.00: Йосиф Шворак, Марія Керелюк.

По $25.00: Петро Сенків, Микола Русак.

По $10.00: Петро Мельничук, Теодор Палащук.

ВАЙНОТ, Саск.

По $10.00: Анна Дрозюк, Магда Библів.

ПОНИЧАЙ, Саск.

Артур Мисак — $50.00, Павліна Молдован — $25.00, Іван Музичук — $20.00.

ФОВМ ЛЕЙК, Саск.

Іван Ковальчук — $20.00, Георгій Чорний — $15.00, Дмитро Ковальчук $10.-00.

По $5.00: Катерина Керелюк, Дмитро Данилюк, Василь Кабан, Миколай Ковальчук.

ЕДМОР, Саск.

Іван Остапович $10 00, Стефан Рокочий $5.00.

ЗБІРКА НА З'ЇЗДІ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

о. Д-р С. В. Савчук – $300.00, Нестор Богонос $200.00, Д-р І. Майба $150.-00, п-во В. Шевчуки -- $101 55, М. Завісляк - $110 00

По $100.00: Василь Буряник, Александер Сарчук, Іван Симчич, п-во М. Ласько, п-во М. Крепякевичі, Н. Л. Залозецький, панна Т. Гаврисишин, п-во Г. Марко, С. Мануляк, Т. Юзвишин, пані О. Скиґар, Тарас Монастирський, Відділ Союзу Українок (в Сондавн, Ман.), Відділ Союзу Українок при Катедрі у Вінніпеґу.

По $50.00: Д-р П. Закус, Володимир Гавриш (Бісет, Ман.), К. Левицький, Іван Якимів.

По $25.00: М. Кравецький, п-во П. Будзінські, п-во А. Тофани, п-во І. Колтеки, п-ні М. Лісовська, п-во М. Бобій, Орест Сорочук, М. Реуцький, о. М. Юрківський, Ю. Соболта.

По $20.00: Іван Басараб, п-во А. Матвийчуки, М. Котелко (Ворен, Ман.), Дороті Міхоцька.

По $10.00: Анна Вишневецька, Ф. Олійник, п-во Н. Котелко (Ворен, Ман.), І. Грисак, Е. Карпець

ДОДАТКОВИЙ ВИКАЗ ЗБІРКИ НА З'ЇЗДІ В ДАВФИНІ, МАН.

По $300.00: Василь Лазарук, Юліян Білоус.

КОЛЕҐІЯ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

ЗАПРОШЕННЯ

Богословське Товариство Колеґії Святого Андрея в Вінніпезі оцим має честь запросити Вас і Ваших знайомих на наше Свято —

СВЯТО-АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР,
яке відбудеться в четвер, 13-го грудня 1962 року, в залі **Катедри Пресв. Тройці.**
Початок Свята о годині **7.30 вечора.**

Програма Свята

1. Молебень до Св. Апостола Андрея.
2. Привіт від Студент. Товариства.
3. Святочний Реферат.
4. Концертна частина.
5. Чайне прийняття.

Чайним прийняттям буде гостити Жіноче Товариство при Колеґії Святого Андрея.

Просимо, прийдіть на наше Свято! Будемо Вас радісно вітати!

Управа Богословського Товариства.

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Після цього Собору (коло 59-60 рр.) Ап. Петро прибув в Антіохію (Гал. II. 11-14). А пізніше Ап. Петро пішов у Вавилон, звідки й написав своє Перше Послання (І Петра 13). Це було вже після 60-х років по Н. Хр., коли Ап. Петро був у Вавилоні, отже й сам свідчить, що в Римі йому не було коли бути.

***

За ввесь час своєї апостольської діяльності Ап. Петро був між Апостолами як рівний з рівним, і він був лояльним до постанов Собору в Єрусалимі. Довідавшись, що безпосередньо сам Бог покликав Ап. Павла на апостольство, Апп. Яків, Петро й Іван не вимагали, щоб Ап. Павло піддався під їхню власть, а тільки „подали руку спілкування" йому, цебто молитовного єднання, як рівні рівному (Гал. II. 9). Ап. Яків (другий) післав з Єрусалиму місіонерів в Антіохію, де й Ап. Петро пильнував поводитися на цій місії так, щоб жиди-посланці Ап. Якова не могли нічого недоброго сказати про нього Ап. Якову в Єрусалимі; тому-то Ап. Петро при тих посланцях старався близько не сходитися з не-жидами, бо він вірив, що Ап. Яків цього вимагає; цебто, Ап. Петро вважав себе під контролею Єрусалимської Церкви (Гал. II. 12). Але цією своєю поведінкою (уникання близького контакту з не-жидами, бо він лякався жидів-посланців Ап. Якова з Єрусалиму) Ап. Петро наразився на дорікання з боку Ап. Павла.

Ап. Петро був людиною простою і скромною — він ніде не вивищує себе. Пишучи своє Послання, він говорить: „...ми (Апостоли) звістили вам силу й пришестя Господа..., бувши очевидцями Його величі" (II Петра 1. 16), — цебто він не каже, що тільки він сам звістив це. Ап. Петро ніде не називає себе „каменем" (основою) Церкви, — він тільки Бога вважає „Каменем" Християнства, і каже: „Приступаючи до Нього, Каменя Живого..." (І Петра 11. 4).

Ап. Петро пережив багато; він бачив, що не він, а його брат Андрій перше всіх пішов за Христом, і перше всіх став Його Апостолом і після цього він, Ап. Андрій, навернув його, Симона (Петра), до Христа (Єв. Івана I. 35-42). Ап. Петро бачив, що не він, а Ап. Іван Заведеїв був особистим любимцем Христа (Єв. Івана XIII. 23-24; XIX. 26-27). Ап. Петро пам'ятав, як Христос сказав йому: „Відійди від Мене, сатано, — ти спокуса Мені, бо ти думаєш не про це, що Боже, а про це, що людське" (Мат. XVII. 23). Ап. Петро не забував, що він був тричі відрікся мученого Христа (Мат. XXVII. 69-75), — і хоч після цього він „заплакав гірко", цебто пожалував свого вчинку, але проте ж він не пішов до мучителів і не признався до Христа, бо боявся мук. У Христа він щиро вірив і сам себе осуджував (тому плакав) за своє відречення від Христа, а проте ж у нього не було відваги направити свого вчинку, бо він лякався мук... А далі, Ап. Петро пам'ятав, як Ап. Павло прилюдно перед усіми Церквами докоряв йому, що він, Ап. Петро, не йде по прямій лінії, не йде по лінії євангельської істини, коли при жидах силує християн з не-жидів існовідувати Мойсея. Безперечно, Ап. Петро щиро був проти цього, щоб християн з не-жидів силувати до звичаїв юдаїзму, але він чинив це проти свого переконання, бо він боявся жидів (Гал. II. 12). До того ж, йому доводилося терпіти насміхи жидівських учених, які бачили, що Апп. Петро й Іван „люди невчені і прості" (Діяння IV. 13).

Усі ці життєві досвіди й переживання призвело до того, що Ап. Петро з давньої самопевної людини, яка пульсувала земним життям, „перетопився в горні життя" так, що став тихим, смиренним, повним особистого самозаперечення — до тієї міри, що коли навіть він писав своє Послання, то говорив „ми" (всі Апостоли), пильнуючи якмога менше підкреслювати своє „я".

В Ап. Петра навіть у думці не було вважати себе „найбільшим" Апостолом, бо це ж нехристиянський погляд.

XIX
Адміністратор Церкви Апостольських Часів

Старий Заповіт і Новий Заповіт — дві ери. Відношення між цими обома Заповітами — це найбільша проблема в історії Церкви. Ця проблема була вперше поставлена на ввесь ріст за апостольських часів, — тоді коли був найавторитетніший арбітер в історії Християнства; і якщо б справді Христос установив був інститут „Намісника Христового", то найперше тоді й тільки тоді, цебто за апостольських часів, цей інститут повинен би був бути створений і теоретично та практично він повинен би був примінити свій авторитет. Але тоді ніякого т. зв. „Намісника Христового" не було.

Тут ідеться про спір між двома напрямками в Церкві апостольських часів: одні жиди-християни твердили, що християни з не-жидів (жиди називали нежидів „поганами"), приймаючи Християнство, мусять одночасно повністю прийняти й Закон Мойсея: обрізуватися і т. п.; інші ж жиди-християни вважали, що християни з не-жидів не мусять обрізуватися та дотримуватися ще й інших звичаїв Закону Мойсея.

Цей спір найперше виринув з-поза куліс на сцену в Антіохії, де тоді проповідував Ап. Павло з Варнавою. І це якраз Ап. Павло був головним речником цього напрямку, щоб християни з не-жидів не обрізувалися. Управління Єрусалимської Церкви під проводом Ап. Якова зажадало від Ап. Павла, щоб він оправдався перед Єрусалимською Церквою в цій справі. Вислухавши Ап. Павла про його місійну працю, Ап. Яків і пресвітери в Єрусалимі сказали до Ап. Павла з докором і повчально: „Бачиш, брате, скільки тисяч увірувавших (у Христа) юдеїв, і всі вони послідовники Закону (Мойсеєвого); а про тебе вони наслухалися, що всіх юдеїв, які живуть між поганами, ти навчаєш відступства від Мойсея, кажучи, щоб вони не обрізували дітей і не поступали згідно із звичаями (Закону Мойсея). Учини ж, що ми скажемо... (нехай) усі довідаються, що почуте ними про тебе є неправдивим, і що сам ти продовжуєш дотримуватися Закону" (Мойсеєвого) (Діяння XXI. 19-21; 23-24).

Звичайно, так само і в Антіохії Ап. Павло був головним противником обрізування не-жидів при хрещенні. І коли в цій справі почався спір, то місіонери вирішили вислати посланців у центр Християнства, цебто в Єрусалим, щоб там Провід світового Християнства розсудив цей спір. Слід звернути увагу на цей важливий факт, що Антіохія передала справу на вирішення не Ап. Петрові, а тільки на Собор усіх Апостолів і провідних пресвітерів в Єрусалимі.

Справу спору на наради Собору поставили Ап. Павло й Варнава. З ходу нарад Собору виходить, що у Проводі Християнства спочатку не було однозгідності в цій справі. Бо коли зібрався Собор — „Апостоли й пресвітери зібралися розглянути цю справу" (Діяння XV. 6), — то це питання Собор вирішив аж „по довгих міркуваннях" (Діяння XV. 7).

Яке становище на цьому Соборі в цій справі зайняв Ап. Петро? По-перше, не Ап. Петро був ініціятором принципового поставлення на вирішення Собору питання щодо обрізування чи необрізування не-жидів при хрещенні; ініціятором тут був Ап. Павло, а його підтримував Варнава. Бо справа, яка призвела до скликання цього Собору, почалася в Антіохії, і вона представлялася так: „Дехто, прийшовши з Юдеї (в Антіохію), навчали братів (християн з не-жидів): „Якщо не обріжетеся за обрядом Мойсеевим, то не можете спастися". Коли ж настала незгідність серед них й немала суперечка між ними та Павлом і Варнавою, то (християни не-жиди) доручили Павлові й Варнаві і ще деяким іншим з-поміж них вирушити в цій справі до Апостолів і пресвітерів в Єрусалим" (Діян. XV. 1-2).

(Д. б.)

Кат. школи й уряд

ЛИСТ ДЖ. О'СОЛЛИВАНА ДО ПРЕМ. РОБЛИНА

Вінніпезький адвокат Джов О'Солливан у своєму відкритому листі з 12 листопада до прем'єра Д. Роблина зробив цьому прем'єрові докір під замітом, що, мовляв, уряд Дафа Роблина перед черговими виборами „зробив потаємне домовлення, щоб давати допомогу тим батькам-католикам, діти яких навчаються в парафіяльних школах" католицьких, подає щоденник „The Winnipeg Free Press" (15.XI.1962).

На другий день, 13 листопада, прем. Роблин обіцяв дати О'Солливанові подрібну відповідь у цій справі, але ще й 14 листопада відповіді не було. З цього приводу згаданий щоденник робить такий висновок, що „Годі очікувати від прем. Дафа Роблина відповіді — принаймні продовж провінційної передвиборчої кампанії" в Манітобі.

Телевізійні вісті СіБіСі у Вінніпезі 22 листопада подали, що вінніпезька католицька преса (було сказано: „Кетолик Геральд") заперечила посудження католиків у потаємних угодах з прем. Роблином

„ТАКОЖ АТЕЇСТИЧНИЙ АГІТАТОР ХОДИТЬ ДО ЦЕРКВИ"

„Правда Украини" з 24. 8. ц. р. у статті „На мілині" пише: „У людей пізнання ... а пізнавання дисципліни не в усіх. Наприклад, взяти церковні свята. Не виходять на роботу. А запитаєш, чому не прийшов — відповідає: живу, мовляв, за конституцією — з колгоспними і релігійними переконаннями. І в церкву деколи ходжу. А ходжу для авторитету... Всіх дітей дошкільного і шкільного віку батьки в Новому Селі водять до церкви". Також атеїстичні агітатори ходять до церкви, а колишній предсідник сільради читав псалтир на похоронах."

Привіт УККА ІІ Ват. Соборові

(Закінчення)

ІІ Ватиканський Собор уникає зудару з комунізмом

Католицька Акція устами її українських помічників тільки на експорт, для внутрішнього вжитку української спільноти, продукує свій аргумент, що, мовляв, мета ІІ Ватиканського Собору — це боротьба з „червоним сатаною" (з комунізмом), отже тому, кажуть вони, всі українці, без уваги на віроісповідні різниці між ними, повинні підтримувати ІІ Ватиканський Собор та його основну мету — унійні тенденції.

Але важними є тут не аргументи другорядних помічників міжнародньої Катол. Акції на українському відтинку агітації, а тільки свідчення самого Ватикану на міжнародній арені.

І так, міжнародня агенція Ройтера у своєму звіті з відкриття ІІ Ватиканського Собору (11 жовтня 1962 р.) подала зміст промови папи Івана 23-го, якою цей папа відкрив згаданий Собор, і в цьому звіті сказано про промову папи:

„Він висловив жаль, що багато провідних мужів церкви тих народів, що під владою комуністів, не були присутні на цьому зборі, хоч він ні разу не вжив слова „комуніст" (Цитуємо за щоденником „The Winnipeg Free Press" за 11 жовтня 1962 р., який основується на звіті міжнародньої пресової агенції Ройтера з Ватикану з 11 жовтня 1962 р.)

Це значить, що папа, щоб не зачіпатися з комуністичними режимами країн за „залізною заслоною", волів навіть уникати слова „комуніст", і він, папа, уникав цього вже на самому відкритті Собору 11 жовтня, коли він визначив напрямні Собору та його духа й тактику. Уникаючи навіть слова „комуніст" у своїй промові на відкритті ІІ Ватиканського Собору, папа Іван 23-й тим самим підкреслив, що ІІ Ватик. Собор має уникати всього того, що могло б політично дразнити комуністів

Польський католицький примас кардинал Стефан Вишинський, прибувши 7 жовтня ц. р. на ІІ Ватиканський Собор, також уникає всякої зачіпки з комунізмом, і він чинить це, розуміється, в порозумінні з папою. І так, напр., часопис „The New York Herald Tribune" за 8 жовтня 1962 р. подав у своїй інформації з Риму, що про кардинала Стефана Вишинського у ватиканських **„джерелах сказано, що там очікується, що кардинал Вишинський уникатиме складання таких заяв, які могли б дразнити сателітних провідників"** (комуністичних). **„Він відограє таку гру", сказано в тих джерелах, що коли він є в Польщі, то він критикує цей режим** (комуністичний), а **коли він подорожує, то не чинить жодних заяв"** (проти комуніст. влади Польщі). (Пояснення в дужках належать Ред. В.).

Очевидно, що це сам папа дав кардиналові Ст. Вишинському наказ не виступати на ІІ Ват. Соборі проти комуністичного режиму Польщі, з яким Катол. Церква 1956 р. заключила угоду співжиття.

Навесні цього року (у квітні і травні) преса подала до відома інформацію німецької католицької пресової агенції KNA, що Російська Православна Церква в СССР вишле своїх спостерігачів на ІІ Ватиканський Собор тільки за тією передумовою, що на цьому Соборі „не буде нічого такого, що було б спрямоване проти Православної Церкви й проти Советського Союзу".

Та ось тепер, коли ні одна з Православних Церков у вільному світі не вислала своїх спостерігачів на ІІ Ватиканський Собор, то в той час раптом, несподівано для світу, як подає часопис „New York Times" за 20 жовтня 1962 р., **„Ряди православних були прорвані, коли Російська Церква під Патріярхом Московським недавно проголосила, що вона вишле своїх офіційних спостерігачів на собор"** до Ватикану.

З цього висновок, що Ватикан мусів зобов'язатися перед Москвою, що на ІІ Ватиканському Соборі не буде нічого сказано проти комуністичної влади Советського Союзу, — бо ж якщо б не було такого зобов'язання з боку Ватикану, то Російська Церква в СССР напевно не послала б на цей Собор своїх спостерігачів.

Кореспондент щоденника „The Winnipeg Tribune", Sanche de Gramont, у цьому щоденнику інформував 9 жовтня ц.р. з Ватикану, що ще кілька місяців тому папа вислав був у Москву свого посланця, монсіньйора Й. Г. М. Віллебрандса, щоб він переговорював там у справі висилки Російською Церквою спостерігачів на ІІ Ват. Собор, і цей посланець був у Москві десять днів, — повідомили офіційні джерела у Ватикані ввечері 8 жовтня ц. р.

Папа, як видно, через свого посланця, о. Віллебрандса, запевнив офіційні чинники у Москві, що на ІІ Ватик. Соборі не буде виступів проти советської влади, і внаслідок цього ватиканського зобов'язання советська влада запевнила Ватикан, що вона не перешкодить Російській Церкві вислати своїх спостерігачів на ІІ Ват. Собор. Це видно з того, що коли Російська Церква ще до самого відкриття Собору зволікала з висланням своїх спостерігачів, то у Ватикані були свідомі цього, що причиною того зволікання є не советська влада, а сама та Російська Церква. Тому-то ватиканський кореспондент „The Winnipeg Tribune", Санш де Ґрамон, 9 жовтня інформував у згаданому щоденнику:

„Ватиканські джерела вірять, що причина цього є більш релігійною, ніж політичною. Вони вірять, що советська влада дозволила б спостерігачеві Російської Православної Церкви побувати (на цьому соборі), якщо б було (в Рос. Прав. Церкви) бажання зробити це". (Пояснення в дужках і підкреслення чорним належать Ред. „Вісника").

Це справа покищо загадкова — з яких причин Російська Церква з СССР „зломила православні ряди", коли тільки вона одна з-поміж усіх Прав. Церков вислала своїх спостерігачів на ІІ Ват. Собор? Чи ця Церква зробила це з власної волі, чи може була до цього присилувана советською владою, яка таким чином хотіла тим більше забезпечитися, щоб на ІІ Ват. Соборі не виступали проти комуністичної влади СССР, у чому Ватикан цю владу запевнив — за ціну висилки спостерігачів Рос. Церкви на ІІ Ват. Собор?

Можливо, що ця загадка в майбутньому буде вияснена.

Коли Ватикан заявив, що комуністична влада СССР не перешкодить Російській Церкві вислати своїх спостерігачів на ІІ Ват. Собор, то це значить, що папа осягнув тут через о. Віллебрандса якесь тихе порозуміння з советською владою.

Православні українці відмовилися від усякої причетності до ІІ Ват. Собору

У „Соборному Посланні Архипастирів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Українські Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки й Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині", виданому у Вінніпезі 30-го квітня 1960 р., сказано:

„Життя приносить нам і інші важливі справи, на які ми мусимо спільно відповісти. Так, постало питання про Римо-католицький XXI Собор, якого проголосив Папа Іван XXIII, і на якому ніби мали б бути і Представники деяких Православних Церков.

Українська Православна Церква вважає за неможливе для себе брати будь-яку участь у цьому Соборі Римо-католицької Церкви. Уся наша багатовікова історія перестерігає проти такого кроку. Ми прийняли з Царгороду Святу Віру Православну в часах Св. Князя Володимира і Світло її ясно світить нам довгі віки з того часу. Були тяжкі експерименти над душею нашого народу, і Світло Віри Православної хотіли затьмити. Нас розділили, кинули посеред нас на віки кістку незгоди, яка й тепер приносить розбрат поміж братами в єдиному народі. Це робилось таємними зрадами й підступами та болючими насильствами, а цього ми не можемо забути й тепер..."

„Цим Посланням ми спільно відповідаємо і на заклик греко-католицького Єпископату з Риму від 16-го жовтня 1959-го року, щоб православні Єпископи „стали перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням" прийняти нас під юрисдикцію Римського Папи, і тим єднатися з ними. Ні, — вся наша довговікова історія перестерігає від такого кроку. Навпаки, ми спільно, увесь український Єпископат, сердечно й любовно кличемо всіх греко-католицьких Владик, усе греко-католицьке Духовенство та ввесь греко-католицький народ покинути чужий і ворожий нам Рим, і вертатися додому, до своєї рідної Матері, Церкви Православної" (Повний текст цього Послання був опублікований у „Віснику" за 15 червня 1960 р. і в календарі „Рідна Нива" на 1961 р.).

Православні українці у вільному світі належать до Українських Православних Церков, а ці Церкви в своєму, вищезгаданому, Посланні офіційно й прилюдно відмежувалися від усякої причетності до ІІ Ватиканського Собору на цій

(Закінчення на 10-й стор.)

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковaних цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY.
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
C a n a d a

Привіт УККА II Ват. Соборові

(Закінчення з 9-ї стор.)

підставі, що цей Собор скликає **„чужий і ворожий нам Рим"**, отже тим самим і II Ватиканський Собор, розуміється, є чужий і ворожий нам, — а чужого й ворожого Собору православні українці вітати й солідаризуватися з ним не можуть.

У світлі цього Послання Українських Православних Церков, витяги з якого були тут цитовані вище, треба підкреслити, що висланий Українським Конґресовим Комітетом Америки „Привіт УККА Вселенському Соборові" папському є згідний з дійсним відношенням української православної спільноти до цього папського Собору, і тому Укр. Конгр. Комітет Америки поступив незгідно з правдою, коли він у цьому своєму „Привіті" заявив: **„. . .ми, що є православними, з'єднуємось із Вашою Святістю (папою) в молитвах, щоб цей Другий Ватиканський Собор обєднав християнство в одне стадо"** (розуміється, під властю папи)

Хто з провідників УККА взяв на себе ініціятивне ризико так промовляти в імені всіх тих православних українців, які належать до Укр. Конгр. Комітету Америки, і від них слати чолобитню папі — це нам покищо не відомо, але відомо, що православні українці — вірні Української Православної Церкви, цього не зробили, не поступили проти своєї таки Укр. Православної Церкви, яка своїм Посланням, що було цитоване вище, відмежувалася від усякої причетності до II Ватиканського Собору „ворожого й чужого нам Риму".

Цей „Привіт" УККА папському Соборові є — з уваги на те, що його автори (розуміється, католицькі) промовляють самочинно й неуповноважено також і в імені православних українців — являється ще одним з численних прикладів того, що, кажучи словами „Послання" Архипастирів Укр. Прав. Церкви, і давніше робилося **„таємними зрадами"** з боку Риму супроти українського народу, щоб кинути серед нього **„кістку незгоди, яка й тепер приносить розбрат поміж братами в єдиному народі"**.

АМЕРИКАНСЬКА ФАРМА ПРОДУКУЄ ХАРЧІВ НА 60% БІЛЬШЕ НІЖ СОВЄТСЬКИЙ КОЛГОСП

Американець Геролд Мартін після своїх відвідин в СССР опублікував в американській пресі статтю п.з. „Фармер Хрущов", і там він, між іншим, пише ось що:

„У Сполучених Штатах Америки 7,4 млн фермерів мають 4,8 млн тракторів для обробітку 329 млн акрів землі (1 гектар — 2,4 акра) і можуть вивезти свої продукти на ринок по добре вимощених дорогах на 3,1 вантажних автах. В СССР — 48 млн колгоспників мають до обробітку 500 млн акрів при допомозі одного мільйона тракторів, а їх 776 тисяч вантажних авт часто застрягають у болоті в найгарячішу пору жнив. Американські фермери зуживають кожного року 26 мільярдів кіловат елетричної енергії і 7,5 млн тонн добрив. В СССР витрачають колгоспники менше, ніж 8,5 мільярдів кільоват і біля 2,5 млн. тонн добрив. До того ж ці добрива не відповідають якості американських, бо їх часто зсипають на кули біля залізничних станцій, і там вони вітріють і псуються".

„Ця суперечність у капіталовкладеннях обох родів господарств дає відповідні висліди в продукції. Американська фарма з далеко меншою кількістю робочої сили дає в загальному на 60% більше харчів, ніж большевицький колгосп: Американці збирають з одного акра 54 бушлі кукурудзи, а колгоспники 21 (бушель — 35,2 літра)".

„Не інакше є і з маслом і молоком. Хрущов держить 15 млн корів більше, ніж ми, але його стада дають тільки одну третину американського м'яса і менше на 10 млн фунтів молока. У нього 14 млн більше птиці, але м'яса з них він отримує тільки одну четвертину, а яєць менше половини з того, що мають американські фармери".

„На маленьких родинних наділах, де селянин може виростити те, що хоче, і продати за високу ціну на свобідному ринку, там урожаї на одному акрі зовсім такі самі високі, як і в Америці. Ці останні валишки свобідного підприємства в СССР є мовчазним відкиненням всієї системи контролі держави. Вони є каменем у черевиці Хрущова. Будучи правовірним комуністом, Хрущов не може признати цієї істини".

Доля українців під Польщею

Коросняньский повіт винародовлюється

Варшавське „Наше слово" з 23. 9. ц. р. надрукувало листа з повіту Коросно, стверджуючи в ньому невеселий стан серед тієї невеликої кількости українців, які ще живуть там. Українці Коросняньского повіту скупчені головно в чотирьох селах: у Тильовій є приблизно 30 родин, у Вільхівці приблизно 22, Зиндранові — 20, і в Полянах приблизно 40 родин. Кількість у всіх селах подана приблизно, бо, як твердить автор листа, в кожному селі подружжя „мішані". У Барвінку проживають дві лемківські родини, крім того кілька родин „мішаних".

Найгрізнішим, одначе, є факт, що **ані в одному селі** Коросняньского повіту українські діти **не вчаться рідної мови.** Про це широко говорено на нараді „лемківської секції" у Варшаві ще 10. грудня 1961 року і визнано необхідність негайно зарадити лихові, але наближається вже грудень 1962 року, а справа навчання українських дітей у Коросняньскому повіті не покращала.

ІНДІЙСЬКЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ ДЛЯ КИТАЙСЬКОГО НАПАСНИКА

Преса в першому тижні жовтня ц. р. повідомила, що в той час, як військо комуністичного Китаю заатакувало територію Індії в Кашмірі, то прем'єр Індії, Неру, все ж таки вислав комуністичному диктаторові Китаю депешу з поздоровленням з нагоди 13-их роковин захвачення комуністами влади в Китаї.

АНГЛІКАНСЬКИЙ ПЕРВОІЄРАРХ ПРО СССР

Первоієрарх Англіканської Церкви д-р М. Рамзей на інтерв'ю з журналістами поділився своїми враженнями із своїх цьогорічних відвідин у Московської Патріярхії. (Це інтерв'ю було передане по радіостанції CBC в Вінніпезі 17-го жовтня).

Архиєп. М. Рамзей сказав, що „віра в Росії не завмерла", бо він це сам бачив, „особисто побувавши в домах росіян". Він висловив надію на те, що „віра в Росії не завмре", а ця „віра в це основується на віренні в Бога, в руках якого майбутнє религії в Росії".

На питання журналіста — як він дивиться на Совєтський Союз „окремо від церковних справ", Архиеп. Рамзей відповів, що в СССР є „великі господарські й наукові досягнення".

З. Р. — Архиеп. М. А. Рамзей, мабуть, ще надіється побувати в Москві, отже не хоче зачиняти за собою туди дверей, коли він говорить компліменти по адресі комуністичної влади СССР, хоч йому відомо, що вони не згідні з дійсністю.

ВІДПОВІДАЛЬНИХ ЗА БОМБИ В СОБОРІ СВ. ПЕТРА НЕ ЗНАЙДЕНО

Хоч уже кілька тижнів минуло з того часу, як преса в початках жовтня повідомила, що в соборі Св. Петра в Римі ватиканські (папські) жандарми відкрили підложені бомби (доморобні) і своєчасно усунули їх, але відповідальних за це не знайшли й досі.

Це вже другий цього роду випадок. Перший раз хтось підложив був бомби в соборі Св. Петра в Римі 14 липня ц. р. Ватиканські джерела кажуть, що ці бомби підкладав хтось такий, що хоче чинити II Ватиканському Соборові всякі можливі перешкоди.

Справа підкладання цих бомб, які Соборові не шкодять, а роблять йому більший розголос, покищо залишається загадковою

Лютеранський пастор Едгар С. Бравн у журналі „Лютеран", що є органом Лютеранської Церкви в Америці скритикував священиків за побирання оплат за треби (Хрещення, Вінчання і т. д.), і він домагається скасування цього звичаю. (Один з духовних в Америці недавно сказав: „Вірні хотять, щоб священик працював на землі, а харчувався... на небі').

Британська наукова експедиція, що її очолював Геміш Мекінш, твердить, що вона знайшла на горі Арарат останки „ковчега" Ноя — таких розмірів, як корабель „Квін Мері". Ці дослідники на основі своїх пошукувань за Ноевим ковчегом цього року зладили фільм, який передаватимуть по телевізії.

Купуйте науково-національні праці проф. С. Килимника під назвою:

„УКРАЇНСЬКИЙ РІК У НАРОДНИХ ЗВИЧАЯХ В ІСТОРИЧНОМУ ОСВІТЛЕННІ".

Дотепер вийшли такі томи:
I-ий том — ЗИМОВИЙ цикл, стор. 152, ціна $2.00
II-ий том — ВЕСНЯНИЙ цикл, стор. 252, ціна $3.00
III-ий том — ВЕСНЯНИЙ цикл, стор. 372, ціна $4.00
IV-ий том — ЛІТНІЙ цикл, стор. 178, ціна $2.00
V-ий і VI-ий томи готуються до друку

Всі перші чотири томи разом коштують з пересилкою
$11.00

Замовлення й гроші висилати на адресу:
Mrs. S. I. KYLYMNYK
568 Dovercourt Road,
Toronto 4, Ont.

ВИПРАВЛЕННЯ

(До листи жертводавців на Колеґію Св. Андрея)

У „Віснику" за 1 листопада ц. р. на сторінці 12 на списку жертводавців на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі було написано: **„Збірка о. І. Мельничука на Похороні бл. п. Дмитра Мулика з Вайлдвуд, Алберта $30.00"**, а мало бути: **„Збірка о. І. Мельника"**, і т. д.

Адміністрація.

ГОСТИНА НА ЧЕСТЬ МАТЕРІ

Гемилтон, Онтаріо.

Найдорожча мрія п. Олекси Кузмійчука спровадити свою рідну маму з Волині в Канаду нарешті сповнилася. Після п'ятилітнього клопотання, що здавалося безнадійним, пані Євгенія Кузмійчук літаком прибула до свого сина Олекси, якого довгими роками не бачила. Радісна зустріч матері з сином була на летовищі Малтон, Онтеріо, в неділю 29 квітня 1962 року на самий Великдень. Це для Олекси був найдорожчий Великодний подарунок.

З приводу прибуття на постійне перебування до свого сина пані Євгенії Кузмійчук приятелі панства Олекси й Софії Кузмійчуків влаштували в домі п-ва Кузмійчуків родинну гостину.

На цю гостину прибуло багато приятелів, між якими були о. Прот. Василь і добродійка Федаки. Господарем урочистості був п. Дмитро Горбатюк.

Після обіду промовляли п. Ф. Стахов, о. Прот. Федак і інші. Щиру подяку їм висловили пані Євгенія Зузмійчук та її син Олекса.

З ініціятиви п. Д. Горбатюка зібрано 23 доляри на українську пресу; з цього призначено $20.00 на „Вісник".

Щира подяка належиться ініціяторам цієї гостини — п. Дмитрові Горбатюкові і п. Федорові Кукурузі та всім Жертводавцям; пані Євгенія Кузмійчук нехай в окруженні своїх рідних — сина Олекси, невістки Софії та внука Івася спокійно заживе у вільній Канаді на многі літа!

Приятель.

УСПІШНИЙ КАРНАВАЛ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА

Едмонтон, Алта.

У днях 17-18-19 і 20 жовтня цього року Українська Православна Катедральна Громада Св. Івана в Едмонтоні у співпраці з Відділом СУК, Молодечим Братством та Молодечою Організацією СУМК влаштувала Великий Карнавал.

Згадуємо його тому, бо цьогорічний Карнавал був найбільшим і найуспішнішим за всі часи існування Катедральної Громади, а це завдяки добрим напрямним і наполегливій праці Карнавального Комітету.

До Карнавалу Катедральна Громада підготовлялася довго. Першим питанням було: кому доручити провід Карнавалу, — бо від цього залежатиме наш спільний успіх. Було одноголосно рішено запросити до цього діла п. Марію Гавриш, яку все членство Катедральної Громади і членство Відділу СУК знає з її сильного почуття відповідальности. Узявши на себе який-небуть громадський „обов'язок, вона вкладає всю свою силу та енергію і старається всіми способами виконати його понад сподівання. Про це свідчать усі її численні попередні успіхи в громадській праці, як: Фонд Фундації ім. Н. Кобринської, Ювілейна Книга Товариства, неперевершені досягнення в незабутніх виставах-оперетах: „Вечерниці", „Назар Стодоля", „Воскресення", її праця в Організації та ряд успішних імпрез влаштованих під її проводом.

Пані Марія Гавриш і цим разом приймає на себе обов'язок голови Карнавалу; а прийнявши його, вона заявила: „Карнавал мусить принести якнайбільший прихід на будову Української Православної Авдиторії в Едмонтоні"

Як голова Карнавалу, вона організує Карнавальний Комітет, у склад якого ввійшли пані: Моніка Челядин — як секретарка, Анна Данилович як касирка, Рахиля Скакун як референтка ручних робіт; придбанням домашнього печива зайнялися пані Анна Данилович й Марія Михайлишина, влаштуванням чайного прийняття в день відкриття Карнавалу зайнялися пані Анна Особа, зоргнізуванням ігор — пані Анна Скуба, а карнавалові квитки (білети) були на відповідальності пані Леськової

До Комітету вона запросила також Всеч. отців парохів та голову Катедральної Громади п. Н. Боднара, голову Відділу СУК — п. С. Гриник та голову Молодечого Братства п. Романа Фарину

Карнавальний Комітет зайнявся друком карнавальних книжечок та подбав про нагороди, підшукав гарних молоденьких контестанток в особах Орисі Довганюк, Емілії Федорової, Миросі Мицак, Адрії Мельничук та Надії Попович.

Карнавальний Комітет звертається листовно з проханням до всього нашого громадянства набувати карнавальні книжечки, приготовляти речі на Карнавал, а зокрема вважати цей Карнавал своїм та прийняти в ньому численну участь.

Усі ці заклики знайшли належне зрозуміння серед членів і членкинь Катедральної Громади.

І ось настали дні Великого Карнавалу!

Карнавал відкрито чайним прийняттям, в якому навіть узяв участь сам Преосвященніший Владика Андрей та Всеч. отці парохи Катедри і велике число гостей. Карнавал відкрив голова Катедральної Громади, п. Н. Боднар, перетинаючи денту, яка була протягнена по середині катедральної залі.

Продовж усіх чотирьох днів вечорами відбувалися різнородні гри, випродаж гарних речей, домашнього печива і т. п.

У суботу, 20 жовтня 1962 р., відбулося закінчення Карнавалу, „коронація королеви" та відзначення „княжен". Цього вечора прибуло дуже багато парафіян та гостей, що своїми датками збагатили фінансовий стан Карнавалу. Королевою Карнавалу вийшла Мирося Мицак, яка розпродала квитків на суму $2,070.00; „першою княжною" вийшла Орися Довганюк, яка розпродала квитків на суму $1,621.00; „другою княжною" вийшла Емілія Федорова, яка розпродала квитків на суму $1,050.00"; „третьою княжною" вийшла Адрія Мельничук, яка розпродала квитків на суму $913.00; „четвертою княжною" вийшла Надія Попович, яка продала квитків на суму $300.

Акт „коронації королеви" Миросі Мицак звершив Впреп. о. Прот. Тома Ковалишин, вложивши на її голову корону

Бувша „королева", Ярослава Камінська, передала новій „королевій" королівські інсигнії-скиптр та ін.

У „коронації" також узяли участь пані: Марія Гавриш — голова Карнавалу, пані Софія Гриник — голова Відділу СУК, п. Н. Боднар — голова Катедральної Громади, та Всеч. о. Прот. О. Хом'як, який виголосив кінцеве слово з висловом признання й подяки Комітетові й контестанткам та всім тим громадянам, які багато праці поклали для успішного завершення Карнавалу.

Господарем цього вечора був усім українцям у Канаді відомий голова Домініяльної Управи СУС, д-р Л. Фарина.

Загальний прихід з Карнавалу — понад $8,000.00! Це поважна сума. Увесь дохід з Карнавалу призначено на будову Української Православної Авдиторії в Едмонтоні з клясами української школи, недільної школи, музею, спортової залі для молоді, відповідною авдиторією на 1,000 місць та приміщеннями для наших світських організацій. З Божою поміччю це діло будови починаємо навесні 1963 року

Побудова такої авдиторії є для нашої Катедральної Громади неминучою конечністю, цього від нас, членів, вимагає повага Катедральної Громади, цього вимагають від нас наші рідні діти й молодь!

Чи зможемо таку авдиторію побудувати? Питання не в тому, чи зможемо, а в тому, — чи схочемо! Зовсім певно зможемо наш плян здійснити, якщо тільки серед нас буде відповідна щирість, жертвенність

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС
українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — $2.00
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — $3.25
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

і сильна віра в успіх заплянованого діла!

Цьогорічний Карнавал був доказом цього, що справа збудування авдиторії знайшла належне зрозуміння серед нашого громадянства.

Закінчуючи цього дописа, хочеться ще раз наприкінці висловити якнайщирішу подяку членству Катедральної Громади, Карнавальному Комітетові під проводом пані М Гавриш, Жіночому Товариству, очоленого панею С. Гри ник, Молодечому Братству під проводом п. Романа Фарини, сумківцям та нашим працьовитим контестанткам, які старалися зробити все що можливе для успішного закінчення Карнавалу, і подяка батькам наших контестанток, які вложили багато труду та посвяти у поширенні квитків, зокрема ж подяка „королевій” — Миросі Мицак та її дідусеві — п. Дмитрові й бабусі — пані Павлині Мицакам; подяка нашим Всечесним Отцям Парохам: о. Прот. Т. Ковалишину і о. Прот. О. Хом'якові за їхню співпрацю з Комітетом! Нехай Господь усіх Вас винагородить сторицею!

Кореспондент Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

Свято української православної молоді й дітвори в Едмонтоні

У неділю, 28 жовтня 1962 р. українська православна молодь та дітвора, зорганізовані в Недільних та Українських школах при Церковних Українських Православних Громадах в Едмонтоні влаштувала велику святочну імпрезу п. н. „Свято Української Православної Молоді й Дітвори”.

Свято відбулося під почесним патронатом Преосвященнішого Владики Андрея, Єпис копа Едмонтону й Західньої Канади.

Неділю 28 жовтня Господь поблагословив прекрасною осінньою погодою. Уже з 9 години ранку молодь та діти збираються в залі Катедри та готуються до торжественної зустрічі Преосвященнішого Владики Андрея, під проводом учителів Недільної Школи, що очолює п. Н. Базюк

Влаштовується Хресний Хід. На самому переді Святий Хрест, а за ним цілі ряди хлоп ців та дівчат з запаленими свічками в руках та з ручними Іконами, що прикрашені вишиваними рушниками; далі дівчата з квітами та хлопці з хлібом та сіллю. За ними Парохи Катедри Св. Івана — Всечесний о. Прот. Т. Ковалишин і Всечесний о. Прот. О Хом'як та Іподиякони

У такому порядку Хресний Хід станув перед головними дверима Катедри Св. Івана, щоб тут зустріти Преосвященнішого Владику Андрея

Осіннє сонечко своїми теплими проміннями ущасливлює дітей. Дзвони Катедрального Собору звіщають усім про прибуття Владики Старші сумківці-Іподиякони зодягають Владику в архиєрейську мантію та передають у руки Владики жезла. Три хлопчики Богдан Хом'як, Антон Єринюк і Йосиф Боднар зустрічають Владику хлібом та сіллю за старим українським звичаєм Дівчатка Мирослава Хом'як, Анна Мель ничук і Ліона Фарина вітають Владику прекрасними живими квітами, а передаючи квіти Владиці, висказують:

„Ми — українські діточки,
Сплели для Вас, Владико, — [квіточки,
Квітки любови та пошани,
Щоб Ви в здоров'ї [проживали,
Та за нас, дітей України,
Бога прославляли”.

При вході в Катедральний Собор зустрічають Владику Всечесні Отці Пароxи і під спів „Достойно есть” Владика, супроводжений дітворою, входить до Святого Храму.

Служиться Свята Божественна Літургія Архиєрейським Чином при чудовому катедральному хорові під управою проф. Ол. Євфимчука, при переповненому Соборі вірних

Молитва в Катедральному Соборі ще щиріша і побожніша, ніж колинебудь. Присутність великого числа дітей та молоді так настроюють усіх прихожан. Преосвященший Владика виголошує до дітей своє тепле, повне любови батьківське слово — проповідь. Дітвора та молодь стоять з запаленими свічками в моментах, коли цього потрібно, і сама переводить тацу в Катедрі. Свята Божественна Літургія завершується молитвою „Боже, Великий Єдиний” та Многоліттям Владикам, духовенству, українському народові, парафіянам та українській молоді й дітворі.

О годині 2.30 по полудні в залі Катедри відбувся величавий концерт. Програма різноманітна, на високому рівні, виконана прекрасно силами виключно дітей та молоді. Уся програма відбувається під управою нашого щирого цер ковного та громадського працівника п. Євгена Вавринюка.

Заля Катедри заповнена громадянством. На залі присутній Преосвященніший Владика Андрей та духовенство міста Едмонтону. Свято відкриває Всеч. о. Остап Фляк, парох Церковної Громади Св. Пророка Іллі в Едмонтоні.

Слідують хорові виступи у виконанні молоді та дітвори в супроводі оркестри Союзу Української Молоді Канади під батутою п. Євгена Вавринюка. Спільний хор співає такі пісні: „Христе Князю”, „Алилуя”, „До школи”, „Осінь” та веселу пісеньку „Гей ви хлопці, ви дівчата”.

Програма збагачується відспіванням Молитви Господньої „Отче наш” у виконанні Мирослави Голейчук і Лелії Базюк у супроводі на піяні Доні Івасюк. Далі пісеньки „До праці” та „Щирі працівники” гарно виконали Остап Роїк, Маріян та Богдан Карпяки і Йосиф Боднар, у супроводі на піяніно Анни Мель ничук. Дмитро Киселиця віддеклямував вірша п. н „Рідний край”, а Богдан Єринюк „Розрита могила”.

Світлини із Свята української православної молоді й дітвори в Едмонтоні.

Велике признання в публіки здобула Оксана Єндик деклямацією п. н. „Оранта”. Цього вірша написала письменниця Олександра Черненко-Єндик.

Тут подаю пояснення до самого вірша п. н. „Оранта”. Свята Оранта — це Запрестольний Образ Божої Матері — Оранти, що в молитовній поставі, з піднесеними до неба руками височіє в мозаїці в консі головного Вівтаря в Соборі Св. Софії в Києві. Образ цей неушкоджено простояв дев'ять століть у всій своїй величі, в мерехтливому блескоті золота і чудовій свіжості фарб, хоч Собор Св. Софії неодноразово був грабований і в багатьох частинах руйнований. Образ Оранти тому й широко знаний в Україні під назвою „Нерушимої Стіни”, яку неушкоджено ні часом, ні людьми, як знак Божого Дива для людей. Св. Оранта, що покриває своїм Святим Покровом і Св. Софію, і Київ, і всю українську землю, збереже український народ для кращого майбутнього часу. Виступ оркестри старших сум ківців під батутою Є. Вавринюка здобув собі велику популярність та належне признання у присутних.

Справді мистецькими виступами були гра на піяніно Доні Івасюк, яка відограла мелодії: „Моя рідна мати” Майброди та „Закувала та сива зозуля” Ніщинського, і виступ Бориса Фляка, який відограв на піяніно „Українську думку” Нижанковського.

Публіка насолоджувалася виступом братів Кравчуків, які відограли на гавайських гітарах українські народні мелодії.

Учні Школи Українських Танків під проводом п. Мирослава Куця прекрасно виконали декілька народніх танків.

Сумківець Роман Єринюк виголосив чудовою українською мовою слово на тему: „Завдання української молоді в Канаді”. Романові Єринюкові належиться зложити глибоке признаня та висловити наші сподівання, що в його особі ми маємо надійного громадського працівника в будучині.

Головне слово на концерті сказав Преосв. Владика Андрей.

Господарем Свята був Всечесний о. Прот. О. Хом'як, який також сказав заключне слово. Відбуте Свято позоставило у всіх незабутні враження та здобуло належне признання. Доказом цього є численні листи, які одержано від тих осіб, що були з нами в неділю 28 жовтня та ряд писемних подяк за влаштування цього ж Свята.

Цим святкуванням наша молодь та дітвора заманіфестувала, що вони виховуються під Покровом Укр. Православної Церкви на здорових основах в любові до Бога, Церкви та народу. Свята Українська Православна Церква — Віковічна Церква Українського Народу завжди робить усе, щоб учити та виховувати дітей. На них вона звертає пильну увагу, приготовляє їх на гідних синів та дочок свого народу, Церкви й наслідників Царства Небесного.

На овид нашого церковного життя виринули для тутешніх обставин Недільні та Українські Школи, в яких зорганізовано молодь та дітвору і тут навчають дітей учителі всього того, що дітям потрібне, щоб бути віруючими, достойними та свідомими православними українцями. І нашим дітям, нашій молоді треба повсякчасно користати з Недільних та Українських Шкіл, користати треба нашій молоді з молодечих організацій, а на батьках лежить відповідальний обов'язок доглянути за цим. Не вистачить дітям дати всі радости дитинства та вигоди молодости, навіть науку та багатство! Дітям треба дати Бога, Віри, християнського життя, а одночасно защіплювати почуття національної гордості — навчаючи їх української мови, пісні та любови до всього свого рідного!

Перш за все належить висловити сердечну подяку Преосвященнішому Владиці Андрею за Патронат над Святом, за Святу Божественну Літургію та за ті настановлення, що їх Преосв. Владика висказав у день Свята до нас, старших, та до дітвори, яку він так гаряче любить та носить її у своєму серці, благаючи в Господа для неї щастя, здоров'я, а понад усе — щоб вона була радістю Церкви та нашого народу.

Подяка Всечесному Духовенству міста Едмонтону; подяка учителям Недільних та Українських Шкіл, а зокрема сердечна подяка Вп. п. Євгенові Вавринюкові, який багато праці та посвяти вклав для підготовки самого Свята!

Кореспондент Катьдральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

ВІДЗНАЧЕННЯ УРОДИН
Монтреал, Квебек

28 жовтня ц. р. після Служби Божої о. О. Костюк відправив Молебень за здоров'я Павліни Козачок, матері нашого дириґента Івана Козачка, яка перебуває на рідних землях, а також і за наших співачок, першої сопрано церковного хору, бувшої оперної співачки пані Поліни Карсавенко, і молодої співачки Ганни Багрій (доньки співачки Зої Сверцової).

Прекрасно співав підсилений церковний хор під орудою Івана Козачка.

Після Молебня відбулося прийняття в церковній залі, яким зайнялося Сестрицтво під проводом голови — пані Надії Михайловської. Тепле й прегарне слово привіту виголосив настоятель церкви Св. Покрови о. О. Костюк. З привітами також виступали голова Громади п. О. Канарейський, почесний голова Громади п. М. Жовтоніжко, від СУЖЕРО проф. А. Степовий, інж. Й. Кудін та голова Сестрицтва пані Надія Михай ловська. Солензанти одержали гарні квіти та дарунки, а мамі Івана Козачка вирішили вислати дарунок з побажан[redacted]

З подякою за таке гарне прийняття та за привіти виступили дириґент І. Ковачок, пані Поліна Карсавенко і панна Ганна Багрій.

Після офіційної частини експромто організовано концерт, в якому виступили з сольоспівами та групами: І. Козачок, Василь Гирич, М. Павлович, Жорж Буреш, пані Поліна Карсавенко, Надійка Костюк (за спів вона одержала, як нагороду, ручного годинника) та церковний хор, що співав кілька народніх пісень. Милою несподіванкою був виступ о. Олександра, який виконав оригінальну, стару українську пісню про Пречисту.

Була переведена збірка на добродійну ціль, а в тім і на пресовий фонд „Вісника” в сумі 5.000 долярів. Прийняття пройшло в милій і дружній атмосфері.

Усім Учасникам і Жертводавцям щире спасибі, а Соленізантам многих літ і щастя!

А. С.

ВІТАЄМО НОВОГО СВЯЩЕНИКА
Вірдейл, Саск.

Радісна вістка наспіла до до нас 30 серпня, що о. Труфин з родиною приїхали до нашої парафії, і тут будуть з нами жити й працювати.

Отець Труфин з родиною прибули перед вечером; голова Церковної Громади п. Никола Запаринюк привітав їх і запросив і до свого дому в гостину.

Удома пані Д. Запаринюк приготовила смачну вечерю.

Панство Запаринюки запро сили також і Управу Церковної Громади на це прийняття, щоб ми познайомилися з отцем і добродійкою та з їхніми діточками, а також полагодили деякі справи щодо церкви й хати і т. д.

У неділю 2 вересня о Труфин відслужив перше Богослуження, на якому було багато людей у церкві; гарно співав церковний хор.

Після Богослуження відбулася недільна школа.

По Богослуженні всі присутні пішли до Народнього Дому, де Жіноче Товариство ім. Лесі Українки приготовило чайне прийняття в честь отця і добродійки Труфиних з родиною.

По перекусці о. Труфин сказав промову; він вітав нас мило з своєю дружиною і діточками. Якраз у той час прибули до нас гості, а це о. Ю. Туржанський з добродійкою і з родиною. Це ще більше піднесло урочистість нашого привіту нашому парохові, коли отці мило привіталися.

З нагоди цього прийняття нашого пароха відбулася збірка на нашу пресу: зібрали $13.30, з чого $6.65 вділено й на „Вісник”.

Емілія Скляр,
Секр. Церковної Громади.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ВАСИЛЬ МАЛАЙКО
Давнінг, Алта.

Бл. п. Василь Малайко народився в селі Лашківцях на Буковині в зах. Україні 3-го березня 1888 року.

1912 року він покинув свої родимі краї, жінку Марію й родичів та й виїхав у Канаду до Монтреалу і там став на роботу на залізній дорозі. 1915 року його злапали в полон, і там він пробув 16 місяців, а 1916 року він вернувся в Канаду, але тим разом в Алберту — в околицю Гемлин і там пробув до 1924 року, а звідти виїхав до старого краю відвідати свою жінку й родичів.

1929 року він назад повернувся в Канаду — в Алберту, і там працював, де тільки міг — по копальнях, а ще більше по фармах.

24 червня 1962 року він перенісся у спокій вічний, покинувши дві сестри й шваґра.

Пок. Василь похований на церковному цвинтарі Св. Параскеви в Давнінг, Алта.

Вічна Йому Пам'ять!

Близький.

Бл. П. ВАСИЛЬ БІДНЯК
Келгарі, Алта.

У п'ятницю 19 жовтня 1962 року рознеслася вістка, що несподівано помер у себе в хаті Василь Бідняк.

Бл. п. Василь народився 5 квітня 1891 року в селі Лен-

ківці, Черновецького повіту на Буковині. Покійний Василь залишив у смутку дружину Сафту й названого сина Миколу; у нього були три брати, але всі вони вже повмирали. Покійний Василь одружився 1914 року, саме в м'ясниці (як то все згадували за старим звичаєм) з Сафтою

Бідняк, а на [illegible] забирають покійного Василя до австрійського війська. По деякому часі він попадає в російський полон, і в полоні він був три роки, тоді втік з полону, і вернувся додому, а тут його знову забрали до війська. Коли румуни заняли Буковину, покійний Василь вертається до рідного села, а по кількох роках виїздить, 1924 року, в Канаду, до Тімінс, Онт. Тут дістав роботу в копальни, заробив гроші, і знову вернувся до рідного краю. Там він купив собі крамницю й корчму, відбудував будинки і жив собі добре. Також треба згадати, що покійний Василь був війтом у своєму селі.

У 1934 році він спровадив свого брата Петра з маленьким хлопцем Миколою з Канади, але братові не сподобалися румунські порядки в краю, і він знову вернувся в Канаду, а маленького Миколу покійний Василь з дружиною взяли собі за сина, бо це подружжя було бездітним.

Настав 1940 рік — війна, скитальщина, покійний Василь мусів залишити своє майно і з родиною виїхав у Німеччину. Тут довелося дуже тяжко працювати на німців цілих п'ять років, а по війні від 1945 до 1950 року тяжко працювати на поляків, коли то Микола, оравши в полі, натрапив на міну, стратив руки.

Але Бог не без милости, бо в 1950 році за старанням брата Петра (який помер 8 днів перед приїздом родини пок. Василя) і сгріечного брата Василя Верецьки, родина покійного Василя приїхала в Канаду. За цю подорож вони мусіли відробити один рік на фармі коло Ветревілт в Альберті. Пізніше Миколою зацікавилися п. Зварич, пані Рід і п. Собот, і вони послали його до малярської школи в Келгарі в Альберті, купили йому штучні руки, і тепер він є відомим малярем, як на заході, так і на сході Канади. У 1952 році покійний Василь з дружиною переїхав до Келґарі, дістав тут роботу в приватній компанії — робив цементові хідники по місті. Заробивши грошей, купив собі хату, а пізніше — другу, і тепер було тільки жити, але Господь його покликав до Себе. Покійний Василь усе було говорив, що тільки в Канаді він міг спокійно спати, бо не боявся, що його можуть за щось уночі арештувати, як це було в старім краю.

Похорон відбувся в середу 24 жовтня 1962 року в українській православній церкві Св. Володимира. Хоч це був робочий день, але було поважне число людей.

На Похороні відправляли два священики — о. М. Фик — настоятель церкви Св. Володимира в Келгарі, і о. О. Фляк з Едмонтону, дяк п. І. Сеньків, співав хор під управою пані Надії Кобильник. Зразкову проповідь сказав о. О. Фляк про життя вічне і подав коротеньку біографію покійного Василя.

Після Похоронної Відправи о. М. Фик від родини запросив усіх людей на обід, який приготовило Жіноче Товариство ім. О. Басарабової. Також на заклик о. М. Фика при Послідньому Цілуванні було зібрано $37,63 на Нев'янучий Вінок, як пожертву на місцеву церкву. Від себе пані Бідняк пожертвувала $40.00 на церкву, а $10.00 на нашу пресу.

Тіло покійного Василя відпроваджено на місцевий цвинтар Квінс Парк. Пізніше відбувся обід; господар похоронного обіду І. Чернецький згадав про заслуги покійного Василя, який був членом Української Православної Громади Св. Володимира від 1952 року, був добрим жертводавцем, християнином, постійно приходив на Богослуження, а до того ж був господарем при місцевій церкві. Промову сказав п. Федір Унгурян — односельчанин покійного Василя; промовляв о. М. Фик, і він сказав, що старші брати від нас відходять, але треба, щоб хтось заступав їх, і перебирав їхні обов'язки при церкві. На закінчення цього сумного обіду подякував усім присутнім за звеличення Похорону названий син Микола.

Нехай Всемилосердний Господь приниме душу бл. п. Василя в Небеснії Оселі.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Ч.

ПОДЯКА

Я і мій син Микола складаємо щиросердечну подяку всім тим людям, які прийшли і віддали послідню прислугу моєму дорогому мужеві і батькові. Щиро дякую о. М. Фикові і о. О. Флякові за Похоронні Відправи, дякові п. І. Сенькову, диригентці хору пані Н. Кобильник і хористам: тим, що несли домовину, Жіночому Товариству ім. О. Басарабової за приготування обіду; дякую тим, що зложили вінки на домовину; тим, що відвідували мене в тяжкому смутку, родині І. Петращука за квіти, що прислали мені додому, і всім, хто хоч чимнебудь старався полегчити наш стан на Похороні. Нехай усіх Вас Господь нагородить міцним і щасливим здоров'ям. А Ти, мій дорогенький Василю і батьку, прощай навіки, бо Ти все думав побачити свою рідну Україну і рідну хатину, та не довелося Тобі того дожити. А я лишилася, як билина на чужім полі, — я Тебе не забуду; Ти будеш усе передо мною, а я буду Бога молити, щоб Твою душу прийняв у Царство Небесне, де немає ані болю, ані терпіння, тільки життя вічне. Я буду Твій гріб поливати своїми слізьми, а хай канадська земля буде Тобі легкою!

Дружина Сафта і син Микола.

Бл. П. П. МЕЛЬНИЧУК
Роковини смерті
Вишарт, Саск.

У понеділок 29 жовтня 1962 року в місцевій українській православній церкві Св. Архистратига Михаїла відбулося Поминальне Богослуження в перші роковини смерти бл. п. Параскеви Мельничук. Тоді ж було й Освячення Хреста на її могилі.

Людей у церкві, як також і на цвинтарі при Освяченні пам'ятника зібралося багато, бо ж Покійна користалася загальною пошаною. Місцеве жіноцтво допомогло влаштувати поминальний обід. Не одному з присутніх пригадалося, як-то, напередодні смерти Покійної, коли вона раптом занедужала та й опинилася в лікарні, її донечка Василина звінчалася з Володимиром Луцюком. Цей шлюб уже мусів відбутися, бо ж годі було все відкладати в останню хвилину, та й ніхто не сподівався, що аж до такого прийде, а тим часом матері вже не стало...

Поминальні Відправи з приводу згаданих роковин смерти були також пригадкою, що ми повинні зберігати пам'ять по спочилих, утримувати в належному порядку їхні могили та молитися за них, бо ж вони переселилися від смерти до вічного життя.

П. Іван Мельничук щиро дякує всім, що були присутні на цих Поминках, та за вшанування пам'яти його покійної дружини.

о. Б. Яковкевич.

Бл. П. СЕМЕН КОВБУЗ
Кадворт, Саск.

„Видиш, брате мій, товаришу мій, — відлітають сірим шнурком журавлі в вирій".— Так, як у цій пісні, відлітають з цього світу наші піонери-трудівники на церковно-національній ниві. У п'ятницю 12 жовтня в лікарні Св. Павла в Саскатуні відійшов у вічність один з визначніших членів православного національного середовища бл. п. Семен Ковбуз.

Бл. п. Семен народився 12 жовтня 1891 року в Городенці в західній Україні. У Канаду, до міста Вінніпегу, він приїхав самітним 20-річним юнаком.

Не один раз описується в некрологах тяжке переживання перших семейних піонерів, але мало коли згадується наших самітних дівчат і хлопців, як то кажуть „холостяків".

Як [illegible], відірване від рідного гнізда, так більшістю почувають себе ті самітні хлопці й дівчата в Канаді. С[illegible] парафіянам члени спорядажають усякі ювілеї та прийняття, а що ми колинебудь зробили для одиноких? Нічого! І тут воно так, як у [illegible] співається: „Заслаб чумак, заслаб [illegible], ніхто його не спитає, що в його болить".

[illegible] покійного Семена: ніхто не спитав (хоч усі раді, коли він працював для суспільності), аж до часу одруження, 1926 року.

Покійний одружився був з [illegible] вдовою Олександрою з Луцюків, і спочатку вони проживають у Вакав, Саск., а діставши працю [illegible], переїжджають до Мічам, Саск. 1947 року переводяться до Кадворт, Саск., потім до Рейджер, Саск., і вже в 1950 році знову повертаються до Кадворт на відпочинок.

За ввесь час свого трудолюбивого життя на той „хліб щоденний" Покійний знаходив час, щоб бути одним з перших рушіїв православного відродження в Канаді, а також удатливцем-помагачем „Українського Голосу" та „Вісника", а одночасно й членом Інституту ім. Петра Могили та добрим приятелем-поширювачем української книжки.

Похоронні Відправи при переповненій церкві звершив місцевий парох о. М. Стеценко при співучасті дяка з Вакав, Саск., п. Р. Скакуна.

При Останньому Прощанні присутні на заклик о. Пароха зложили пожертви на Нев'янучий Вінок, на Колегію Святого Андрея 26 долярів, а також на наші пресу, а в тому й $8.50 на „Вісник" і 1 доляр на пересилку.

Тіло Покійного несли п. п.

Петро і Богдан Грицюки з Кадворт, Петро і Михайло Базюки з Айтуни, Саск., М. Луцюк з Ростерн, Саск., М. Луцюк з Поркипайн Плейнс, Саск.

Покійного Семена оплакує вдова Олександра, син Мирослав в Арізоні, Америка, та донька Віра, замужня за Наконим у Керроберт, Саск., а також 4 внуки.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку щиро подякувати Його Високопреосвященству Високопреосв. Владиці Митрополитові Іларіонові і Світлій Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді за те, що на останніх рокових зборах Повної Консисторії нагородили мене Хрестом з Оздобами, і Преосвященнішому Владиці Андрею сердечно дякую за посвячення його і положення на мої груди в церкві під час його Архиєрейської Візитації у Вернон, Б. К.

Також складаю велику подяку Церковним Громадам в Вернон, Келовні і Ревелстоку та Народньому Домові й Жіночому Товариству ім. Св. Ольги у Вернон за те, що цю дорогоцінну нагороду вони, як дар для мене, набули, як також дякую тим, що займалися цією справою, і нагороду, признану нашими вищими церковними властями, вони матеріяльно реалізували.

Нехай усіх Вас Всемилосердний Господь нагороджує кріпким здоров'ям!

Прот. Григорій Василів.
Вернон, Б. К.

Бл. П. ЗИНАЇДА ПАЛІЙ
Монтреал, Кве.

У середу 24 жовтня ц. р. в місті Монтреалі нагло померла Зинаїда Павловна Палій на 69 році життя, — дружина поручника армії Української Народньої Республіки п. Нікандора Марковича Палія — відомого діяча Товариства Сприяння Українській Національній Раді.

У суботу 27 жовтня відбулися Похорони бл. п. Зинаїди Палій, які відправив настоятель церкви Св. Покрови о. О. Костюк.

Після Похоронів відбувся поминальний обід у церковній залі з допомогою пані Віри Канарейської і пані Антоніни Сойко від Сестрицтва. Похоронами займалися син, В. Палій, та член Громади і він же старий приятель родини Н. Палія, інж. П. Кудін.

Важка втрата дорогої дружини на схилах літ для поруч. Н. М. Палія є болісним життєвим ударом, але Бог не без милости. Повне співчуття висловлюють п. поручн. Н. М. Палієві Парафія Св. Покрови, Сестрицтво, СУЖЕРО, ОДУМ і Т-во Сприяння УНРаді.

На прийнятті була переведена збірка на церкву, а в тім і на пресовий фонд „Вісника" в сумі 5,00 долярів.

Жертводавцям щире спасибі, а бл. п. **Зинаїді хай канадська земля буде легкою!**

В. І. П.

Бл. П. Т. СЕМЕНЮК
Шіго, Саск.

У неділю 14 жовтня, в день Покрови Божої Матері, помер у Йорктоні в лікарні бл. п. Теодор Семенюк.

Родом Покійний з села Кадубищ на Буковині. Його батьки — Георгій Семенюк і Параскева Торська. У Канаду він прибув сам, 18-річним хлопцем, ще 1905 року, а 1907 року одружився з панною Катериною Купровською. Основним зайняттям молодого емігранта стало фармерування в околиці Шіго.

Рік 1910 був нещасливим для Покійного, бо померла його молода дружина, залишивши сиротами двоє діточок — Анастасію й Параску. Малі діти без мами не могли бути, тому-то на другий рік покійний Теодор одружується вдруге — з панною Агафією Мельничук. З цього подружжя в Семенюків було шість синів і одна дочка Марія. Для всіх дітей пані Агафія, друга жінка Покійного, була рідною матір'ю. Усіх вона виростила та виховала, не роблячи різниці поміж своїми дітьми та чоловіковими від першого шлюбу. Покійний Теодор Семенюк сильно тим радів та благословив свою долю. Під наглядом батьків діти навчилися любити свої звичаї, традиції, свою мову та свою Церкву.

Покійний належав до основоположників Української Православної Церковної Громади „Коло Гринчуків" та був будівничим і жертводавцем церкви Успіння Пресв. Богородиці.

Ця Громада недавно прийняла назву „Коло Купровських". Його не раз вибирали членом Управи Церковної Громади та старшим братчиком при церкві.

На цих становищах пізніше бували, разом з іншими громадянами, також і декотрі з його синів. Покійний радів успіхами Громади, а разом сильно журився тими недоліками, які помічав у своїй Громаді, і він старався ті недоліки усунути.

Похорон бл. п. Теодора Семенюка відбувся 17 жовтня. Напередодні ввечері в домі Семенюків о. Б. Яковкевич з дяком п. Т. Коропатницьким відправив Панахиду, а на другий день Св. Заупокійну Літургію й чин Похорону. Присутніми були всі дев'ятеро дітей та 28 внуків. Правнуків у Покійного було одинадцятеро. Внуки в день Похорону свого дідуся несли квіти та вінки, а сини — Василь, Іван, Дмитро, Георгій, Михайло і Мирослав — на своїх руках внесли до церкви й винесли з неї домовину з незабутнім Спочилим.

Під час Останнього Цілування зложено було на Нев'янучий Вінок у пам'ять бл. п. Теодора Семенюка $32.42. Більша частина цієї суми, а саме — 20.00 долярів, призначається на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея, 12.00 долярів — на пресовий фонд „Вісника", а решта — 0.42 — на поштові видатки.

Покійного поховано на цвинтарі біля церкви Успіння Пресвятої Богородиці „Коло Купровських". По Похороні відбувся поминальний обід.

Нехай Ласкавий Господь прийме в Оселі Свої душу Твою, брате наш Теодоре.

Вічна Тобі Пам'ять!

о. Б. Яковкевич.

Бл. П. М. СТРИКІВСЬКИЙ
Годсон Бей, Саск.

У середу 7 листопада ц. р. рознеслася сумна вістка, що Михайло Стриківський, який останню тиждень перебував у лікарні, віддав Богу духа проживши 61 рік.

Покійний довший час був слабого здоров'я, а коли він занедужав ще гірше, то висловив бажання, щоб прибув священик звершити йому Святі Таїнства.

Бл. п. Михайло народився 1901 року в селі [illegible] Борщівського повіту в Галичині (західня Україна), як син Петра й Катерини Стриківських. Разом з своїми батьками він приїхав у Канаду 1902 року і тут вони поселилися на фармі в Давфинській окрузі.

Доживши зрілих років, Михайло одружився з Теклею Пшебніцькою, вони прожили тут від 1924 року до 1953 р., а опісля перенеслися до Ервуд, Саск., де його дружина померла.

Бл. п. Михайло займався майстеркою. У нього, як удівця, були ще такі два сини, яким була необхідною материнська опіка, отже він, переселившися 1959 року до Годсон Бей, оженився вдруге з Євдокією Винничук з Етелберт, з якою ще прожив три роки, і помер. Він залишив дружину й восьмеро дітей — 5 синів і 3 дочки, та десятеро внуків.

Похоронну Службу Божу відправив о. Прот. Кригюк з Мелфорт. При кінці Відправи, при цілуванні хреста, пожертвувано на Нев'янучий Вінок $28.75. — Жертводавцям щира подяка. Ці гроші розділено так: на Колегію Св. Андрея 15 долярів, на клїшу $4.50, на пресовий фонд „Вісника" 9.00 долярів, на поштову пересилку 25 центів.

По Похороні всіх учасників запрошено до Народнього Дому на обід.

На Похороні була вся родина Покійного, старший брат Дмитро, молодший брат Федір, дві сестри — Анастасія й Анна, сини й дочки. Найстарший син Іван проживає в Годсон Бей, дочка Павлина Савчина в Арборфілд, Саск., Григорій і Володимир та Верона в Чорчил, Ман., Олеся Тера у Флин Флон, а два наймолодші сини — Антін і Семен — обидва вдома, і їм ще потрібно родинної помочі.

Усім тим, що взяли участь у Похороні, щира подяка, а Михайлові, нехай земля канадська буде легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. П. В. ФИЛИПЧУК
(У перші роковини смерті)
Ґлендон, Алта.

26 вересня 1962 року минув рік, як відійшла у вічність бл. п. Веронька Филипчук, проживши на цім світі 60 років.

Щоб гідно пом'янути пам'ять своєї покійної дружини та мами, то муж і сини Покійної замовили Заупокійну Службу Божу, яку відправив місцевий парох о. П. Зубрицький в українській православній церкві Св. Трійці в Ґлендон, Алберта, 20 жовтня 1962 р.

На Службі Божій було поважне число молящих, приятелів і друзів покійної Вероньки, які зійшлися до храму Божого помолитися разом з родиною за її вічний спокій в перші роковини її смерті. По Службі Божій відправлено Панахиду, а по Панахиді родина Покійної запросила всіх з церкви на поминальний обід, який відбувся в Народньому Домі.

Бл. п. Веронька, відходячи у вічність, залишила в смутку мужа Миколая і трьох синів, які виховані в національному й релігійному дусі, — що й підкреслював о. Парох у своєму слові в церкві, — сини його: Стефан, який з дружиною Джейн фармерує в околиці Ґлендон, Василь з дружиною Еліс, який вчителює в [illegible], і Корнелій з дружиною Анною, який є дентистом в Едмонтоні. Небіжка також лишила п'ятеро внуків, три сестри, одного брата, дальшу родину і друзів та свою Рідну Православну Церкву-Матір, якої вона була доброю дитиною.

Після Богослуження, коли присутні підходили до хреста, то вони склали на добру ціль $20.65, з яких призначено на Пресовий Фонд „Вісника" 5 долярів.

Родині Небіжки щира подяка за те, що вона дотримується настанов і традицій своєї рідної Української Православної Церкви, та що згадали тихою молитвою в цер-

кві та поминальним обідом свою дружину, маму, бабу й сестру, яка передчасно відійшла з цього світу.

Усім Жертводавцям щире спасибі, що склали свої лепти на добру ціль, а бл. п. Вероньці сотвори, Господи, Вічную Пам'ять! **Присутній.**

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя, — Поплар Парк, Ледвин.
9. Неділя, — Кенора, Сулукавт, Транскона.
16. Неділя, — Дуфрост — Річні Збори, Тиндал.
23. Неділя, — Ґонор — Храм, — Кенора, Транскона.
30. Неділя, — Поплярфілд, Ґонор, Селкірк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7, St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Йорктон
4 Вівторок. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Райн
9. Неділя — Йорктон
16. Неділя — Йорктон
19. Середа. Св. Миколая — Йорктон
22. Субота. Зачаття Пресв. Богородиці — Ґорлиц
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя Праотців — Брокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. П. БУБЛИКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Кемсак
4. Вівторок (Уведення в храм Пресв. Богородиці) — Мазені
9. Неділя — Калдер
13. Четвер (Св. Ап. Андрея Первозваного) — Донвел
16. Неділя — Мазена
19. Середа (Св. Миколая) — Калдер
22. Субота (Зачаття Пр. Богородиці) — Кемсак
23. Неділя — Сторновей
30. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Вернон
4. Введення — Вернон
9. Неділя — Вернон
16. Неділя — Вернон
19. Николая чуд. — Вернон
22. Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни — Вернон
23. Неділя — Ревелсток
30. Неділя Праотців — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Пайн-Ривер
4. Вівторок — Гарлинд (Уведення в Храм Пр. Богородиці)
9. Неділя — Етелберт
16. Неділя — Зелена
19. Середа — Драй-Ривер (Св. Миколая)
22. Субота — Пайн-Ривер (Непор. Зачаття)
23. Неділя — Боян
30. Неділя — Драй-Ривер

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА
North Battleford, Sask.
972—106 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Денбурі
4. Вівторок. Введення в храм Пр Богр. — Сван Ривер
9. Неділя — Стінен
16. Неділя — Арран
19. Середа, Св. Миколая — Гаєс
22. Субота. Зачаття Пр Б — Кобзар
23. Неділя — Сван Плейн
30. Неділя — Норквей

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Кридор
4. Вівторок, Введення — Геффорд
9. Неділя — Білики-Борден
13. Четвер, Св. Андрія Перв. — Редфілд
16. Неділя — Кридор
19. Середа, Св. Николая Чуд. — Геффорд
23. Неділя — Редфілд
30. Неділя — Геффорд

УВАГА! Річні Збори Церковної Громади в Геффорд відбудуться в вівторок 11-го грудня о год. 7-ій вечером.

18-го грудня вечером відбудеться Свят-Николаївський Концерт з гостиною св. Николая в Народнім Домі, в Геффорд. Запрошується Всіх.

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Сенді Ренець
4. Вівторок Уведення в Храм Пр Богородиці — Гіфорд (горбок)
9. Неділя — Ст. Паул
16. Неділя Річні Окружні Збори — Боневіл
19. Середа Миколая — Біґ Медов
23. Неділя — Ґлендон
30. Неділя — Елк Поінт

Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Гадсон Бей
4 Вівторок. Введення в Храм Пр Богородиці — Гронлід (північ.)
9. Неділя — Ендевор
16. Неділя — Ервуд
19. Середа. Св. Николая Мир-Лик Чудотворця — Гронлід (північ.)
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Бруксбі
23. Неділя — Мелфорт
30. Неділя — Гронлід (північна)

Address: Box 1416, Melfort, Sask.

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Сандави
4. Уведення в Хрма Пресв Богородиці — Арбакка Св. Петра й Павла
9. Неділя — Вайта
16. Неділя — Сірко
19. Св Миколая — Арабакка Св. Миколая. Храм
23. Неділя — Вайта
30. Неділя — Сеньків

Box 46, Vita, Man. Tel. 5-24-62.

о. М. КОЛЕНИЧА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Брендон
9. Неділя — Брендон
13. Четвер Св. Андрея — Брендон
16. Неділя — Брендон (2 год. по обіді Річні Збори)
19. Середа Св. о. Миколая — Брендон
23. Неділя — Портедж ля Прері (Храм)
30. Неділя — Брендон (2 год. по обіді Різдвяний Концерт дітей Рідної Школи.

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5514

о. ІВАНА МАЙБИ
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Кіндерслей
4 Вівторок (Введення) — Кендіяк
9. Неділя — Прілейт
16. Неділя — Оен
19. Середа Св. Николая — Кендіяк
22. Субота. Непор. Зачаття — Вонда
23. Неділя — Мічем
30. Неділя — Прілейт

1801 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Мензі
16. Неділя — Січ
19. Св. Миколая — Росборн
23. Неділя — Енгусвіль
30. Неділя — Оакборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. [redacted]

о. М. ОЛЕСЮКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Ешвіл
2. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
4 Вівторок. Уведення в Храм Пр. Богородиці — Валей Ривер
9. Неділя — Давфин
9. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Гилберт Плейнс
13. Четвер. Св. Андрія Первозванного — Дрифтінг Ривер
16 Неділя — Косів
16. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин
19. Середа. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Роркton
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Вінніпеґосіс
23. Неділя — Давфин
23. Неділя. Вечірня в год. 7ій вечора — Давфин
30. Неділя — Гилберт Плейнс
30. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Ватсон
9. Неділя — Вимер
16. Неділя — Вадіна
23. Неділя — Канора
30. Неділя — Фостон

Watson, Sask. Box 293 Tel. 201

о. [redacted]
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Інсінгер (м.)
4. Вівторок. Введення в Храм Пр. Богородиці — Дробот
9. Неділя — Тюдор (м.)
16. Неділя — Інсінгер (гай-вий)
19. Середа Св. Миколая — Льора
23. Неділя — Маморнець
30. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Смокі Лейк
Варспайт — Вечірня о год 7 веч.
4 Вівторок — Едвард
9 Неділя — Давнинг
13. Четвер — Белис
16 Неділя — Стрий
Смокі Лейк — Вечірня о год. 7 вечора
19 Середа — Бойн Лейк
22. Субота — Смокі Лейк
23 Неділя — Вильна
25. Вівторок — Смокі Лейк
30 Неділя — Спеден

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Канора
4 Введення в храм Пресв Б-ці Бюкенан
9. Неділя — Канора
16. Неділя Канора
19. Св. Николая — Канора
22 Св Анни — Стирджес
23. Неділя — Канора
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5153

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Тарнополь
4. Вівторок. Уведення — Єлов Крік
9. Неділя — Кадворт
13. Четвер. Андр. — Вакав 7 год. В.
16. Неділя — Ст. Джуліен
19. Середа. Св М — Смаєс Вечірня у Вакав 7 год.
22. Субота Зачаття — Лепін
23. Неділя — Альвіна
30. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 46 Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Толстой
4. Вівторок. Введення — Толстой
9. Неділя — Пембіна
16. Неділя — Роза
19. Середа Николая — Толстой
23. Неділя — Гарденton
30. Неділя — Сарто

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Редватер
4 Вівторок. Введення у храм Преч. Діви Марії — Нюбрук. Річні Збори
9. Неділя — Редвей
16. Неділя — Федора
19. Середа Св. Миколая — Восетна Річні Збори
23. Неділя — Торгилд Базар
30 Неділя — Еґрімонт

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Вилингдон
9. Неділя — Ендрю
16. Неділя — Прут
22. Субота. Зач Пр. Богородиці від Анни — Гемлин
23. Неділя — Борівці
30. Неділя — Заваля

Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Лек Ла Біш
4. Вівторок. Уведення в Храм Пресв. Богородиці — Боїл
9. Неділя — Атабаска
16. Неділя Храм Св. Апос. Андрея Лек Ла Біш
19. Середа. Св. Миколая — Норал
22. Субота. Зачаття Пресв. Богор. від Анни — Сарейл
23. Неділя — Гресленд
30. Неділя — Бондеріньг Ривер

Просимо щоб члени своїх громад були присутніми на річних зборах своєї громади, бо лише тоді можна вирішити всякі важні справи тої громади. Дата річних зборів проголошується в кожній громаді, відносно тієї громади.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Шипмен
4. Вівторок Уведення в Храм Пр Богородиці — Кадет
9. Неділя — Нипавин
16. Неділя — Сембурґ
19. Середа Св. Миколая — Вардейл
22 Субота. Зачаття Пр Богородиці від Св Анни — Нипавин
23. Неділя — Кадет
30. Неділя — Вірдейл

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Айтуна
4. Вівторок. Введення Пр. Богр — Айтуна
9. Неділя — Мелвіл
16. Неділя — Ґудів
19. Середа Св. Миколая — Габзр. (Храм)
22. Субота Зачаття Пр. Богр. Мелвіл
23. Неділя — Айтуна
30. Неділя — Гудів

Box 143, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ
ГРУДЕНЬ

2 Неділя — Бросов
4. Вівторок. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Мусідора
9. Неділя — Лужани-Топорівці
16. Неділя — Мирнам
19. Середа. Св. Миколая Мир-Лик Чудотворця — Слава пол.
23. Неділя — Лойдмінстер
30. Неділя — Мирнам

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Робліи
4. Вівторок — Введення в Храм Преч. Д. Марії — Грендвю
9. Неділя — „Топорівці", пошта Брокстон, Саск
16. Неділя — Леннард
19. Середа. Св. Святителя Миколая „Драчинці", пошта Мек-Нат Саск.
22. Субота. Св. Анни — Шортдейл
23. Неділя — Шел Велий
30. Неділя — Россел

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ

1. Субота, річниця бл. п. Р. Андріюка — Кагвин
2. Неділя — Кагвин
4. Вівторок, Уведення в Храм Пресв. Богор. — Торсбі
9. Неділя — Оновей
16. Неділя — Брудергайм
23. Неділя — Калмар
30. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave., Ph.: A-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА
ГРУДЕНЬ

2. Неділя — Шіго місто
4. Вівторок. Уведення „Коло Купровських" (Поминальна Служба)
9. Неділя — Виннард
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа — Св. Миколая — Шіго місто
23. Неділя — Вишарт
30. Неділя — Шіго Полуди.
30. Неділя — Едмор

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. [redacted]

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XXXIX. ВІННІПЕҐ, Ман., 15-го ГРУДНЯ, 1962. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 16, 1962. ЧИСЛО (1972) 24

ПОЧАЛАСЯ БУДОВА НОВОЇ КОЛЕҐІЇ

Будування нової Колеґії Св. Андрея на університетській площі почалося 10-го грудня ц. р.

Комітет Будови Колеґії Св. Андрея проголосив був конкурс („тендерс"), щоб підшукати таку будівельну фірму („компанію"), яка б заоферувала найвигідніші умови будування нової Колеґії Св. Андрея — тим разом на університетській площі.

Тому що фірма Wallace & Akins Ltd. запропонувала таку оферту, що з-поміж усіх інших оферт була для Колеґії найвигіднішою, то згадана фірма тим самим перемогла в цьому конкурсі, і Комітет Будови Колеґії заанґажував її.

Згадана будівельна фірма почала свою роботу — ставити нові будинки Колеґії Св. Андрея — в понеділок 10 грудня 1962 р. — підготовою площі для її Освячення.

Урочистість основоположення нових будинків

У вівторок 11 грудня відбулася урочистість основоположення — закладини нових Будинків Колеґії Св. Андрея на площі Манітобського університету.

Господарем урочистості був о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук — принципал Колеґії Св. Андрея й голова її Комітету Будови.

Освячення площі звершив Владика Митрополит Іларіон у сослуженні о. Ігумена Іова (Скакальського) — секретаря Митрополичої канцелярії, і о. Прот. Михайла Юрківського — настоятеля катедри Пресв. Тройці в Вінніпезі.

Манітобський прем'єр Даф Роблин листовно склав з цієї нагоди своє привітання Колеґії; сам прем'єр, зайнятий кампанією перед виборами до Манітобської леґіслятури, не міг прибути; у своєму заступстві він прислав на церемонію свого „особистого друга", як він писав, п. Данила Загарію, який є також членом Ради Регентів Манітобського університету.

Манітобський університет репрезентували на цій церемонії його ректор (президент) д-р Сандерсон і проректор (віцепрезидент) проф. Гукстратен. Від будівельної фірми „Воллес і Ейкинс" був її головний спільник полковник Ейкинс, а від фірми архітектів, що запроектувала пляни нових будинків Колеґії був інж. А. В. Ничик і Дж. Л. Россел — головний спільник цієї ж фірми.

Від Будівельного Комітету Колеґії Св. Андрея були присутні його голова д-р П. Кондра з Манітобського університету, д-р Черевик з Манітобського університету й інж. Ласько.

Від Колеґії Св. Андрея були також приявні її адвокат І. Карасевич, а від Дирекції Колеґії (крім вищезгаданих) п. Залозецький і ін.

„Несприятлива погода не дозволила здійснити схему ширше заплянованої програми урочистости. Але все ж таки ця неґода не відстрашила гуртка людей з-поміж чільних постатей нашої спільноти взяти участь у цій незвичайній церемонії, — і прибули на неї пані добродійка Ольга Савчук — дружина о. Д-ра С. В. Савчука, пані Ольга Завісляк — голова Манітобської Екзекутиви Союзу Українок Канади, панна Анна Фіґус — голова Жіночого Товариства при Колеґії Св. Андрея, п. Петро Крип'якевич — голова Манітобського Відділу Товариства Українців Самостійників, і ін.

Дата історичного значення

Ця урочистість, що її мало нагоду бачити по телевізії (11 грудня) все суспільство, тривала коротко, але ця подія важлива на століття: завітні мрії української православної спільноти в Канаді мати свою академічну школу в системі університету з днями 10 - 11 грудня почали здійснюватися — набирати матеріяльних форм.

Ця картина: невеличка громадка визначних осіб на тріскучому морозі (20 ступенів) з вітром на відкритій площі відкриває працю ставлення будинків нової Колеґії — це немов алеґорія; вона символізує собою той важкий шлях, яким ініціятори того діла досі прямували, і той шлях, який ще є перед нашою спільнотою до завершення цього епохального діла.

Патр. Олексій нагороджений владою СССР

Режим Советського Союзу нагородив патріярха Олексія орденом Червоного Прапора Героя Праці, яким комуно-большевицька влада вшанувала його „85-ті роковини життя, працю в користь миру і співпрацю з советським урядом".

Сталін 1946 р. відзначив був патр. Олексія орденом за його „підтримку в організуванні оборони перед фашистськими загарбниками".

Тут комуно-большевицька влада поступає згідно з висловом: „коли не можете його побити, то візьміть його між себе".

Відношення поляків у Канаді до сучасної Польщі

„З'їзд польських організацій Канади прийняв, серед інших резолюцій, постанову про взаємовідносини з краєм свого походження. Резолюція звучить:

З'їзд рекомендує протиставлятися інфільтрації комуністичного режиму, при рівнобіжному пильному підтримуванні зв'язків Польонії (поляків за кордоном) з Польщею почерез піддержування мистецьких, культурних і господарських підприємств, що приносять користь Польонії і польському народові" („Беларускі Голас" ч. 99, листопад 1962).

З II Ват. Собору

Ватикан осудив укр. гр.-кат. єпископів

Часопис „The Montreal Star" за 24 листопада 1962 р. подав на основі повідомлення міжнародньої пресової агенції Ройтера з Ватикану ось цю інформацію п. з.

„Римо-католицький Собор висловлює жаль з приводу погляду українців":

„Місто Ватикан, 24 жовтня (Ройтер). — Секретаріят Сприяння Єдності Християнства Вселенського Ватиканського Собору вчора ввечері видав заяву, в якій він відмежовується від „деяких прилюдних коментарів" у справі делеґатів-спостерігачів з інших Церков, які взяли участь у Соборі.

Цю заяву на сполягливій основі зрозуміли як таку, що відноситься до спільної заяви римо-католицьких єпископів українського обряду, в якій вони критикують Московську Патріярхію Російської Православної Церкви, два спостерігачі якої є на цьому Соборі.

„Дух щирості"

У цій заяві вчора ввечері було сказано, що делеґати-спостерігачі всі „без винятку щиро проявили духа релігійності і вселенськости". Секретаріят „висловив жаль з приводу деяких коментарів, що є противні цьому духові", додав він".

З. Р. — Цю саму інформацію, що подана вище в перекладі на українську мову, нижче передруковуємо з „The Montreal Star" (Nov. 24, 1962) англійською мовою:

(Закінчення на 3-й стор.)

Жид — права рука Хрущова

Вінніпезький жидівський часопис „The Jewish Post" (6. 12. 1962) у новинці п. з. „A Jew — Krushchev's right Hand Man" на першій сторінці подав ширші дані про віцепрем'єра СССР, Венямина Димшица, в якій він подає, між іншим, і такі інформації:

„Від липня тільки Димшиц контролював Державну Комісію Плянування. Ця Комісія тепер розв'язана, і замість неї створено „Економічну Раду СССР", якої Димшиц є головою. Із сконцентрованою кампанією Кремля за збільшення як хліборобської, так і промислової продукції всіми зусиллями сила Димшица стане навіть ще ширшою — так само, як і його відповідальності. Згідно із звідомленнями, хоч Димшиц є тільки одним з п'ятьох заступників прем'єра, то фактично він є людиною, яка являється правою рукою п. Хрущова".

З. Р. — Тому що прем'єр (точніше: диктатор) Хрущов не є спеціялістом у господарській ділянці, то фактично тут не Димшиц є помічником Хрущова, а — навпаки.

„Петрів гріш"

Нарікання серед українців-католиків, що їхні гроші йдуть на чужу справу

Серед українців-католиків дедалі більше чути нарікання на те, що їхні гроші йдуть на справи не українські, а на римські, і такі гроші католицькі діячі називають термінами „Місійний фонд" чи інакше „Петрів гріш", цебто „гроші Апостола Петра", а це означає гроші для Риму.

У відповідь тим українцям-католикам о. Петро Мельничук, катол. духовний, написав у катол. органі „Шлях" (30.9.1962) статтю п. з. **„Петрів гріш"**, яку починає ось цими словами:

„Нераз чуємо нарікання, а іноді критичні завваги й запити, куди й на яку ціль ідуть наші гроші до Риму, для Папи і т.п."

У своїй відповіді цей автор інформує, що в Римі є манастирі й каплиці для українців-католиків, а також є середня неповна школа (англ. „джюньйор гай скул" — шість кляс гімназії давнішого европейського типу), і що в Римі, каже він, за ці українські гроші **„щедра рука Святішого Отця помагає Українцям виховувати нових священиків, місіонарів і провідників нашого народу".**

І далі він інформує: **„З цього бачимо, на які цілі йдуть наші гроші, що їх даємо на Місійний фонд або на „Петрів гріш". Тому будьмо жертвенні! Не слухаймо злобних агітаторів, ворогів Христа, які нераз поганим способом висловлюються про ці жертви і бунтують нас проти жертвування на такі благородні цілі".**

З. Р. — Подаючи свої завваги до вищезгаданої статті, ми не ставимо собі метою вказувати загалові українців-католиків, як і на що вони повинні видавати свій тяжко запрацьований гріш, — це їхня особиста справа.

Ми тільки звертаємо увагу на цей факт, що у вищеподаних католицьких інформаціях є суперечність у суттєвій справі; там постійно говориться: „щедра рука Святішого Отця" (папи), „подарував папа", „завдячуємо папі", „Папа дав нам, Українцям" — усе це відноситься до тих манастирів, каплиць і школи для українців-католиків у Римі; а разом з тим там таки сказано: „З цього опису бачимо, на які цілі йдуть наші гроші, що даємо на Місійний фонд або на „Петрів гріш".

З того виходить, що рука папи є „щедрою" для українців... за українські гроші.

Щоб доповнити ці католицькі інформації, треба також додати, що всі ці „здобутки" українців-католиків у Римі (куплені за українські гроші) не є українськими, — вони є власністю папства, на яке вони записані чи то безпосередньо, чи посередньо через інших папських епископів.

У цих католицьких інформаціях також недосказано, яких „провідників нашого народу" виховують у Римі ці установи, що існують за гроші українців-католиків.

На це питання знаходимо відповідь у католицькому часописі „Християнський Голос" (у Мюнхені) за 2-го лютого 1958 р. у статті М. Брадовича п.з. „Завдання української католицької преси", в якій сказано:

„Тут, в Апостольській Столиці, є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків". (Підкр. Ред. В.).

Це значить, що та „Свята Столиця" (Рим) є не тільки релігійною Батьківщиною українців-католиків, але й також українці-католики мусять уважати Рим своєю **моральною Батьківщиною,** цебто **взагалі своєю духовою Батьківщиною** в якнайширшому і найглибшому значенні цього слова. А чим же після того для них є Україна? Матеріялом для використовування... на „Петрів гріш"!

ЄП. ШІН НЕ ДОЗВОЛИВ ПРАВИТИ МИТР. АНТОНІЄВІ В КАТОЛ. КАТЕДРІ

„Мені не можливо висказати, з якою невимовною радістю я нині перебуваю між вами... продовж десятьох останніх років я кожного ранку вживаю, як свою чашу, цю чашу, яка походить з Православної Церкви в Росії. Я користуюся нею, щоб вона пов'язувала мене з православними священиками й православними людьми...", сказав епископ Шін на одинадцятому роковому з'їзді православної сирійської молоді в Нью-Йорку 4-8 липня ц. р., подав журн. „American Review of Eastern Orthodoxy" за вересень 1962 р.

„Промовляючи, у відповідь, архиепископ Башір просив цього католицького ієрарха відправити Богослуження в його катедрі Св. Миколая (сирійській православній) в Брукліні, Нью-Йорк; добрячий Католицький епископ сказав, що він рад би це зробити, але коли — він не сказав. Тоді сирійський епископ сказав, що він вважав би собі щастям відправити Богослуження в римо-католицькій катедрі Св. Петрика і що готов це зробити будь-коли; але й на це він не отримав відповіді", — далі інформує цей же журнал

З. Р. — Американський Екзарх Антіохійського Патріярха, Митрополит Антоній (прізвище: Башір) — це в Америці серед православних епископів один з найбільших прихильників практичної співпраці з Католицькою Церквою, і він час до часу висловлює свою віру в „добру волю" католицьких ієрархів по відношенні до православних. Єп. Шін заступник кардинала Френсеса Спеллмена з Нью-Йорку і він же місцевий директор Товариства Пропаганди Віри, належить до числа тих катол. епископів, які вважаються „приятелями" православних. Але чи останній досвід (із зустрічі з епископом Шіном) піддасть ревізії віру Митр. Антонія Башіра в „добру волю" католицьких епископів по відношенні до православних — це покаже майбутність.

Розуміється, що якщо б Митр. Антоній просив був епископа Шіна, щоб той помолився за котрогонебудь з православних епископів, то еп. Шін також був би відмовився. А тим часом католицька пропаганда вимагає, щоб православні українці молилися за католицьких ієрархів, і дехто з них молиться за католицьких епископів.

Єп. Філарет — помічник Архиеп. Нікодима

Архиеп. Іоан (Венланд) останньо був епископом Московського Патріярхату на західню Европу, а недавно його переміщено в Америку очолювати там Екзархат в юрисдикції Московської Патріярхії.

Місце архиеп. Іоана Венланда в зах. Европі передано еп. Філаретові Лужському.

Російський церк. журн., незалежний від Моск. Патріярхії, „Православная Русь" (США) за 14 листопада подав ось ці інформації про еп. Філарета Лужського: „Йому 33 роки, але він уже має великий стаж: він у сані архимандрита управляв екзархатом України, потім виконував відповідальні доручення в різних частинах Африки, а останньо, бувши одним з найближчих співробітників архиеп. Нікодима, одночасно брав участь в управлінні Ліфляндською епархією. Єпископом він став 4 лютого 1962 р."

З. Р. — Архиеп. Нікодим (Ротов) — Архиеп. Ростовський і Ярославський, з робітника став монахом, і скоро дослужився до сану архимандрита й очолював місію Московської Патріярхії в Ізраїлі. Там він здобув собі приязнь провідних чинників Ізраїля, а разом з тим заочно студіював теологію. Після своїх успіхів і досвіду в Ізраїлі він зовсім несподівано для невтаємничених у ці справи був покликаний у Москву й на 31-му році свого життя був удостоєний сану епископа, — наймолодшого в історії Російської Прав. Церкви, та назначений заступником Вл. Миколая — Митрополита Крутицького й Коломенського на його пості голови Департаменту Закордонних Зв'язків Московської Патріярхії, де він, після практики в Ізраїлі, засвоював собі ще більше досвіду. Скоро після того митр. Миколая усунено (советською владою) із становища голови Деп. Зак. Зв'язків Моск. Патріярхії, а секретарем цього Департаменту назначено еп. Нікодима в сані архиепископа. Скоро після того митр. Миколай нагло помер... із „слабости". Советська влада перенесла канцелярії Департаменту Закордонних Зв'язків Моск. Патріярхії подальше від канцелярій патріярха, і архиеп. Нікодим урядує окремо, — він є фактичним керманичем Московської Патріярхії.

НАЦІОНАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ КВЕБЕКУ ПРОВАЛИЛОСЯ У ВИБОРАХ

Не зважаючи на те, що партія Юніон Насіональ (Національне Об'єднання) Квебеку перед виборами робило ставку на крайніх католиків, все таки ця партія в недавніх провінційних виборах провалилася. Знову перемогли ліберали під проводом Ж. Лесажа.

Національне Об'єднання 16 років — до 1960 року — було панівним у Квебеку.

КОЛЯДНИК

З НОТАМИ НА ДВА ГОЛОСИ

Продається справлений КОЛЯДНИК з нотами на два голоси, впорядкований Прот. Володимиром Слюзарем.

У гарній оправі, кишенькового розміру, на добрім папері, ноти читкі, друковані на спеціяльній машині до писання нот.

КОЛЯДНИК містить колядки, щедрівки й віншування.

Ціна з пересилкою тільки 50 цен.

Замовлення й гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

Ватикан осудив укр. гр.-кат. епископів

(Закінчення з 1-ї стор.)

„ECCOUNCIL DEPLORES VIEW OF UKRAINIANS
Reuters

VATICAN CITY, Nov. 24 — The Vatican Ecumenical Council's secretariat for promoting Christian unity last night issued a statement dissociating itself from „certain public comments" concerning observer delegates from other Churches attending council.

The statement was reliably understood to refer to a joint declaration by exiled bishops of the Roman Catholic Ukrainian rite criticizing the Moscow patriarchate of the Russian Orthodox Church which has two observers at the Council.

„Sincere Spirit"

Last night's statement said all observer delegates „without exception have shown a sincerely religious and ecumenical spirit."

The secretariat deplores certain public comment which have been contrary to this spirit", it added.

ТЕКСТ ПЕТИЦІЇ УКР. ГР. КАТ. ЕПИСКОПІВ, ЗА ЯКУ ВАТИКАН ОСУДИВ ЇХ

Часопис „New York Herald Tribune" за 22 листопада 1962 р. у своїй кореспонденції з Ватикану сповістив, що „П'ятнадцять проти-комуністичних Епископів і Архиепископів Української Католицької Церкви вчора гостро виступили проти приявности двох спостерігачів, що репрезентують Російську Православну Церкву на II Ватиканському Соборі".

„У писемній петиції українці підкреслили противоріччя між приявністю двох спостерігачів з Москви і ув'язненням у сибірській тюрмі українського ієрарха.

„Львівський Архиепископ Йосиф Сліпий в Галичині був арештований 1945 р. з 10 іншими українськими епископами, і він ув'язнений Советським Союзом. Десять із цих епископів згинули в тюрмі, а 70-літній Архиепископ Сліпий, згідно з повідомленнями, ще далі в сибірській в'язниці.

„Підписані під петицією репрезентують 1 мільйон 200 тисяч українських католиків, що поселилися в Европі, Канаді, Австралії і США після того, як Советський Союз збройно захватив Галичину 1945 року.

„У петиції сказано, що приявність двох московських спостерігачів на Соборі збентежила вірних, заскочила не тільки чималу скількість Отців Собору, але й викликала почуття невдоволення. П'ятнадцять ієрархів заявили, що їхня радість з історичної події Собору з цього приводу захмарена гірким почуттям.

„Вони обвинувачують, що Московська Патріярхія, яку репрезентують два згадані спостерігачі, є слухняним знаряддям у руках советського уряду. У відношенні до релігії сов. уряд має тільки одну ціль: знищити її — а кореспонденції цих спостерігачів можна розглядати тільки як такі викривлення, що чужі будь-якій релігії.

„Ієрархи підкреслили в обвинуваченні, що Патріярх Московський намовляв до відступництва, загарбав епископські престоли 11 ув'язнених епископів та забрав понад 4,000 церков і манастирів.

„Петиція вимагає звільнення Архиепископа Сліпого і повернення забраних церков."

Осудження Ватиканом укр. гр.-кат. епископів потверджене вдруге

Часопис „The Montreal Star" за 24 листопада 1962 р. поінформував, що Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, що є одним з органів II Ватиканського Собору, видав увечері 23 листопада ц. р. заяву, в якій він сказав, що цей Собор „відмежовується від деяких прилюдних коментарів, що відносяться до делегатів-спостерігачів з інших Церков, які прибули на Собор".

Вищезгаданий часопис вияснив, що у Ватикані „без сумніву зрозуміли" це так, що ця заява Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства відноситься до сепаратного виступу (поза Собором) українських католицьких епископів проти Російської Православної Церкви.

З цієї пресової заяви видно, що II Ватиканський Собор почерез свій орган Секретаріят Спр. Є. Хр., осудив укр. гр.-кат. епископів лише натяками, не називаючи їх по імені

Зате ж часопис „The New York Herald Tribune" за 24 листопада 1962 р. подав про цю саму справу точніші інформації, прислані Саншем де Грамоном (Sanche de Gramont), досі найвідомішим на американському континенті ватиканським кореспондентом у справах II Ватик. Собору.

І так, „Да Нью Йорк Геральд Триб'юн" інформує, що „монсіньйор Й. Ґ. М. Віллебрандс (J. G. M. Willebrands) — секретар Секретаріяту Єдности Християнства був тим, що прочитав коротку заяву „з висловами жалю" з приводу деяких коментарів по адресі спостерігачів".

Далі, „Да Нью Йорк Геральд Триб'юн" інформує, що після прилюдного прочитання вищезгаданої заяви Секретаріяту Сприяння Єдності монсіньйор Віллебрандс усно вияснив, що ця заява відноситься ні до кого іншого, а тільки до укр. греко-католицьких епископів, яких він назвав (усно) по імені

Ці усні додаткові, точніші вияснення монсіньйор Віллебрандс зробив 23 листопада на першій конференції не-католицьких (переважно протестантських) спостерігачів (коло 40 осіб) на II Ватик. Соборі, а головним речником від протестантів на цій конференції був д-р Оскар Кульман (Oscar Cullman) із реформованої Швайцарської Церкви. На цій пресовій конференції, як подає „Да Нью Йорк Геральд Триб'юн", „Монсіньйор Віллебрандс згодом сказав, що це натаврування російських спостерігачів Радою українських отців було одним з таких публічних коментарів, з приводу яких було (II Ватик. Соборрм) висловлено жаль. Інші ж — (коментарі) — це були ті статті, що появилися в часописах у Німеччині і в Сполучених Штатах Америки про „напруження" між спостерігачами.

Він заперечив поголоски, що ці два советські спостерігачі, мовляв, були цією українською петицією схвильовані так, що плянували повернутися в Москву". (Пояснення в дужках Ред. В.).

Укр. гр.-кат. епископи не проголосили тексту свого протесту

Два замітні факти звертають собою увагу: українська католицька преса на перших сторінках опублікувала вістку, що укр. греко-кат. епископи на II Ватик. Соборі виступили проти Советського Союзу й проти Російської Православної Церкви в СССР, але ця преса не згадала про те, що II Ватик. Собор осудив цей виступ укр. греко-кат. епископів, — отже ця преса намагається затаїти перед українською греко-катол. спільнотою цей протиукраїнський виступ Риму; і друге — укр. катол. преса інформації про цей протест укр. гр.-кат. епископів подала на основі не-церковної англомовної преси в Америці й Канаді, — а чому самі ці укр. грек.-катол. епископи не опублікували в укр. катол. пресі цього свого протесту-петиції? Бо, розуміється, Рим заборонив їм це робити.

II Ват. Собор

Кардинал Кушінґ покинув Собор

„Один з найвідоміших американських прелатів, бостонський кардинал Ричард Кушінґ, 30 жовтня покинув Собор, щоб виїхати додому в пильній справі. Кардинал Кушінґ уважає, що у своїй архидієцезії він спожиткує свій час краще, ніж слуханням дискусій над літургією, сказано з джерел Ватикану" („The Winnipeg Free Press, 14. XI. 1962).

З. Р. — З уваги на це, що приявність усього катол. епископату на Соборі обов'язкова (відсутність дозволяється тільки дійсно непереможними причинами, як: недуга, заборона державою виїзду за границю і т. п.), то опущення кардиналом Кушінґом Собору тому тільки, що він уважає присутність на ньому марнуванням часу, являється з його боку легкованням Собору.

400,000 порушників закону

У Канаді цього року занотовано 400,000 осіб, які допустилися порушення закону. Урядові чинники поінформували, що випадки злочинности в Канаді цього року зросли на десять процентів упорівень з таким самим періодом часу минулого року, цебто від січня по листопад.

ЖИД ПЕРЕД СУДОМ ЗА АНТИСЕМІТСЬКУ СПІВПРАЦЮ З НАЦІСТАМИ

Преса в листопаді ц. р. повідомила, що в Ізраїлі стане перед судом жид Гірш Біренблятт, 52-літній диригент Ізраїльської Національної Опери. Жиди випадково розпізнали в його особі одного з тих жидів, які допомагали німецько-гітлерівським націстам під час 2-ї світ. війни масово винищувати жидів.

Г. Біренблятт прибув в Ізраїль з Польщі.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо гарні Різдвяні картки українською мовою, виконані в багатьох кольорах, з гарними написами, й видані на доброму папері.

Ціни карток з конвертами такі:

1. Різні — **10 ц. одна** або **12 карток за $1.00.**
2. Різні — **15 ц. одна** або **2 за 25 ц.**
3. Картки з відповідною різдвяною українською тематикою, розміром 4½" x 5¾" — чотири серії.
15 ц. одна або 2 за 25 ц.

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.00 на рік. За границею — $3.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: In Canada — $3.00 — Foreign — $3.50. Single copies: In Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЙБІЛЬШИЙ ПОЛИЧНИК ВАТИКАНУ

Присутні на II Ватиканському Соборі єпископи українців греко-католиків відбули свої окремі наради, у висліді яких вони видали заяву з осудженням Советського Союзу й Московської Патріярхії, що є проводом Російської Православної Церкви в Советському Союзі.

Папа Іван XXIII зареагував на це негайно; він видав Секретаріятові Сприяння Єдності Християнства наказ, щоб цей Секретаріят в імені II Ватиканського Собору офіційно й прилюдно осудив тих єпископів українців греко-католиків; і згаданий Секретаріят осудив їх своєю заявою 23 листопада. У своїй заяві цей ватиканський Секретаріят підкреслив, що відпоручники-спостерігачі Російської Православної Церкви з СССР своєю присутністю на II Ватиканському Соборі проявили „щирого духа релігійності і екуменічності" (руху за поєднанням християн), — вони, росіяни, мовляв, проявили того духа, якого так дуже бажає папа й Собор; а тим часом єпископи українців греко-католиків, виступили проти того „щирого духа релігійності і екуменічності", — вони виступили проти того „духа" тим, що вони осудили Советський Союз за переслідування ним греко-катол. Ієрархії і натаврували Московську Патріярхію.

Москалі в очах папи Івана 23-го є і „щиро-релігійні" і настроєні „екуменічно" (за єдністю християн), а єпископів українців греко-католиків цей папа вважає розбивачами єдності християн і не бачить у них щирого духа релігійності.

Папа натаврував єпископів українців греко-католиків за те, що вони виступили проти СССР і Російської Церкви. Це папське натаврування — це поличник Риму єпископам українців греко-католиків, — поличник завданий прилюдно з самого шпиля висоти II Ватиканського Собору; і цей поличник своїм ляскотом залунав по всьому світі, по всіх кінцях землі. Це викликає собою співчуття та всякого роду інші почування...

Рим постійно чинить кривди українцям греко-католикам, але цим разом римський поличник був найбільший, бо він був завданий на найвищій плятформі Римської Церкві, цебто на самому II світовому Соборі, що відбувається не більше як раз на століття. Цей поличник є частиною діянь II Ватиканського Собору, отже ляскіт цього поличника піде в століття грядучих поколінь.

Хто до поличників призвичаєний, той може й не відчує болю і не оцінить його значення, та може старатися на всі лади якось оправдати папу. Але коли Ватикан осуджує даних єпископів, то це значить, що він морально відсуває їх від Собору; є такі народи, що їхні єпископи у випадкові такої образи напевно спакували б свої клунки, покинули б Собор і від Риму повернулися б **додому** — раз назавжди.

НЕДОСТАТНЬО ПОІНФОРМОВАНІ

Бувають такі випадки — хоч вони й рідкісні, відокремлені, — що одиниці з-поміж політичних середовищ критикують українських православних Єпископів за те, що вони не беруть участи, в ролі спостерігачів, на II Ватиканському Соборі Католицької Церкви. Коли з такою критикою виступає політик католицького віроісповідання, то його виступ не викликає собою враження. Зате ж цього роду критика з боку православного українця по адресі українських православних Єпископів викликає собою розголос; якщо така людина займає високе становище, то його критика тут стає голосною, а навіть сенсаційною. Особи з Католицької Акції витинають статтю такого визначного українського політичного діяча і анонімно розсилають її до українських православних центрів, — мовляв, дивіться: навіть такий-то й такий наш заслужений національно-політичний діяч — хоч сам він православний — критикує українських православних Єпископів за те, що вони відмовилися взяти участь, як спостерігачі, в II Ватиканському Соборі. А той діяч, як політичний авторитет, мовляв, напевно знає, що він пише!

Один з відомих національно-політичних і культурних діячів — людина православного віроісповідання — критикуючи в пресі українських православних Єпископів за те, що вони не вислали своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор, при тому, між іншим, застерігається: „На жаль, ми не є достатньо поінформовані в вище заторкнених справах".

Безперечно, цими словами він поставив справу совісно й правдиво, але зате ж непослідовно, бо коли хтось признається, що він недостатньо поінформований у даних справах, то тим самим він, хоч-не-хоч, усамосіб каже, що його критика безпідставна.

Ніхто не стане сумніватися в добрі бажання тих критиків, але коли основи цих бажань лежать поза межами зовсім іншої дійсності, то їхні добрі бажання мимоволі й автоматично обертаються самі проти себе.

Зміни в перервах Собору

Перша перерва в діяннях II Ватиканського Собору почнеться 8 грудня 1962 р. і буде тривати не до травня 1963 р., як це речник Ватикану проголосив був у другому тижні листопада ц. р., а триватиме вона аж до вересня 1963 року, — таку зміну проголосив папа Іван XXIII 27 листопада. Такої зміни дати бажали єпископи Латинської Америки і єпископи-місіонери.

Як довго буде тривати друга фаза Собору, яка почнеться 8 вересня 1963 року, покищо не відомо; у Ватикані дехто думає, що вона триватиме десь до половини грудня 1963 р.

Чергова зміна назви органів безпеки СССР

Відколи постав Советський Союз, комуно-большевицька влада час до часу зміняє назву своїх органів безпеки: спочатку вони називалися ЧеКа, потім ГПУ, потім НКВД, потім МВД, а цього року Хрущов перейменував їх на МНГП (Міністерство охорони громадянського порядку).

Ці постійні зміни назви робляться нате, щоб замаскувати нею понурий характер советських органів безпеки, що пов'язувалися з усіми попередніми назвами.

Кат. Собор розглядає пропозицію „скоротити" псалми

Пропонується усунути з Псалтиря все, що торкається жидів

Жидівський часопис „The Jewish Post" (Вінніпеґ) за 22 листопада ц. р. подав таку інформацію:

„Рим. — Пропозиція усунути з католицької літургії ці псалми, в яких є специфічне відношення до історії жидівського народу, була посунена вперед продовж нарад Вселенського Собору над публічними відправами. Мета цієї пропозиції — скоротити католицького молитовника".

— —

З. Р. — Вінніпезький часопис „The Israelite Press" за 2 жовтня 1959 р. ширше інформував був про це, що світове жидівство з захопленням привітало цей факт, що папа Пій XII започаткував усувати з католицької літургії „ці місця, що образливі для жидів" та що його наслідник — теперішній папа Іван XXIII за час від кінця 1958 р. по жовтень 1959 р. „оце вже вдруге звелів усунути з римо-католицького Богослуження ці негативні слова" („образливі для жидів").

Чи теперішній Собор (II Ватиканський) Катол. Церкви також „скорочує" псалми, щоб усунути з них такі слова, які вважаються жидами за антисемітські, — отже це на користь жидам? Чи може — навпаки: II Ватиканський Собор намагається побільше усувати з своєї Церкви жидівські елементи, щоб у Християнстві було якнайменше згадок про Ізраїль, — отже ця акція може бути не на руку жидам? Римо-католицький архиєпископ Покок (у Канаді) сказав, що на II Ватиканському Соборі є така група між католицькими єпископами, які домагаються, щоб за основу християнства брати не лише Біблію, цебто головно події на території Ізраїля за часів пришестя Христа, але щоб в основу християнства, крім Біблії, класти також і цю традицію, яка постала (пізніше) й поза Біблією, отже й поза Ізраїлем (див. щоденник „The Winnipeg Tribune" 24. XI. 1962). — Покищо немає вияснення у справі дійсних причин скорочування псалмів II Ватиканським Собором.

Жиди в СССР

Антисемітизм і спекуляція

Декрет 6 травня 1961 р.

Советська влада під проводом М. Хрущова видала 6 травня 1961 року декрет, на основі якого спекулянти й криміналісти можуть бути покарані найтяжчими карами з карою смерті включно.

Після проголошення цього декрету почалися часті розстріли людей засуджених під замітом спекуляції. Між засудженими на кару смерті під замітом спекуляції відсоток жидів є відносно великий упорівень до числа засуджених за ці самі провини не-жидів.

Преса в західньому світі майже загально вважає, що причиною розстрілів — під замітом спекуляції — жидів являється антисемітизм уряду СССР. І так, напр., відомий рабін Абрагам Л. Файнберг у Торонті, повернувшись із поїздки до СССР 1961 р., заявив.

„Антисемітизм у Росії походить з холодної війни та з того, що Ізраїль стоїть при Заході" („Торонто Стар", 25.XI. 1961).

Журналіст з Америки, Филип Кук, у статті п. з. **„Жидів обернено в жертовних козлів"** (у щоденнику „The Winnipeg Free Press" (15. 2. 1962) стоїть на такому становищі, що розстріли жидів під замітом спекуляції спричинені урядовим антисемітизмом у Советському Союзі.

А втім, погляд Ф. Кука в цій справі є майже загальним поглядом інформацій на Заході. Так само майже вся українська преса інформує, що розстріли жидів у СССР під замітом спекуляції спричинені урядовим антисемітизмом в СССР.

„Спрощення й перебільшення" складної справи

До винятковиx голосів у цій справі належить Едвард Кренкшо (Edward Crankshaw) — спостерігач „Foreign Service"-у. Він не заперечує тим, які кажуть, що в СССР є антисемітизм; навпаки, він каже, що на територіях СССР існує традиційний антисемітизм; але, на його думку, самі розстріли жидів під замітом спекуляції не є наслідком антисемітизму. Стверджуючи той факт, що між розстрілюваними за спекуляцію є також значне число не-жидів, Е. Кренкшо при тому каже, що в СССР серед тих людей, які займаються торговельними справами, жидів є непропорційно велике число (цебто, як виходить, більше, ніж не-жидів), отже й тому, консеквентно, серед суджених за спекуляцію жидів є більше, ніж не-жидів.

***

Нижче подаємо повний переклад статті Е. Кренкшо п. з. „Антисемітизм у Росії", що опублікована в щоденнику „The Winnipeg Free Press" (9. 8. 1962) п. з. **„Антисемітизм у Росії"**:

„Скоріш більше ніж половина тих, що в Советському Союзі між травнем і липнем 1961 р. були розстріляні за зловживання і провини у справі валюти становили жиди.

На масовому судовому процесі у Фрунзе — столиці Кірґізії, який закінчився два тижні тому, десь коло 60 процентів оскаржених становили жиди. Покищо немає подрібних вісток про кари. Принаймні дев'ятьох розстріляно, але центральна преса назвала імена тільки чотирьох, а з них двоє (імен) були жидівські.

На багатьох інших судових процесах, що відбулися по всьому Советському Союзі продовж минулого року, свідчення були заряджені так, щоб підкреслити жидівську кров головних обвинувачених тоді, коли цього не було видно по їхніх прізвищах.

З цього приводу дехто із західніх спостерігачів зробив висновок, що декрет із 6 травня 1961 року, яким розтягається кару смерти на всіх, що арештовані за зловживання в широких масштабах і постійну спекуляцію закордонною валютою, сприйняли, як частину нагінки на жидів.

Советська людина з вулиці, а передусім в Україні й Білорусі, де антисемітизм є гіркіший і доморослий (?! — Ред. В.), схильна до вірення в це саме. Всюди проносяться слова, що „вони вистрілюють жидів, — не зважаючи на цей факт, що майже половина цих розстріляних — це не-жиди, і деякі з них займали високі становища.

Советська влада не зробила нічого в тому напрямку, щоб запобігти цього роду балачкам, вона, можна сказати, ще й підтримує їх. Але коли хто думає, що цей новий підхід до того великого „ракетірінґ" як до прояву упланованої нагінки на жидів, то він цілком певно занадто спрощує й перебільшує.

У советському Союзі далі обмаль усякого роду товарів, бракує задовільної системи їх розподілу поза межі тієї жмені великих міст, централізована контроля всіх продукцій з її наштампованістю червоною бандеролею, — все це неуникнимо веде до широко розповсюдженої корупції і до всякого роду нереґулярностей.

Советський уряд дуже добре знає, що якщо б кожен у торгівлі та індустрії повинувався букві закону, то економіка скоро розвалилася б; отже йому не залишається нічого іншого, як тільки крізь пальці дивитися на всякого роду нарушення законів, і він далі так поступатиме.

Але організовані швіндлі на велику скалю — це вже інша справа. За останні роки держава була на велетенські суми пограбована рішучими й спритними „ракетірами", які з незвичайною смілививістю використовували толеровану слабість тамтешньої системи.

Свою гостру пильність у цій справі п. Хрущов проявив трохи пізновато — в початках 1961 року. Декрет з травня 1961 року в цій справі був першим за всі часи в Росії зусиллям визначити границю між дозволеними зловживаннями й корупцією та „ракетірінгом" широких масштабів. Його метою також було піддати ревізії низку інших російських звичаїв, які з ходом часу здобули собі пошану.

Наприклад, він розтягнув кару смерти на тих ноторичних „бандитів", — звичайних криміналістів найнижчого сорту, які в тюрмах і в таборах примусової праці змовлялися, щоб тероризувати своїх співв'язнів (звичайно, „політичних") і вбивати всіх тих, кого вони підозрівали в спротиві їм, включно з тюремною сторожею, і так воно було за часів Сталіна й Хрущова, а так само й за царських часів. З непам'ятних часів у Росії мордування, знасилування, підпали і грабіжі не були карані так суворо, як роздмухувані політичні „злочини". Минулого року п. Хрущов очевидно вирішив, що настав час змінити це.

Це дикунське розтягнення смертної кари треба розглядати не як поворот до терору, але скоріш як характеристично-мелодраматичне намагання завести суворі міри проти великих злочинів і корупції на велику скалю.

До цього часу немає жодної такої познаки, яка свідчила б про якесь упляноване переслідування жидів. Звичайно, коли взяти до уваги відомі історичні мотиви, то й треба сподіватися, що між заангажованими у фінансові й комерційні зайняття знайдено непропорційно велике число жидів.

Усе ж таки, ця пропорція в карах смерти є напевно зависокою, — бо ж у Советському Союзі є лиш три мільйони жидів. Ясно, що їх виловлено так, як перед тим (до часу заведення кари смерти за грошеві провини) виловлювали православних та уніятських священиків.

Це факт, що за наших днів на жидів робиться більший настиск, ніж звичайно бувало. Сам п. Хрущов із притаманним йому емоційним антисемітизмом очевидно постановив змусити їх поспускати голови; вся та поплутана політика трактує жидів з великим підозренням тому, що вони пов'язані із світовим жидівством, а одночасно відмовляються дати їм нагоду бути цілком поглощеними, — і все це знаходить собі вислів у тих переслідуваннях, що час до часу відбуваються.

У нагінці проти фінансового „ракетірінґу" є найлегшою справою у світі зробити жидів жертовними козлами, доказуючи це прикладами жидівських одиниць. А це тим більше, що місцеві шефи поліції й секретарі партії, між якими іноді бувають ярі антисеміти, мають нагоду спустити цю пару під загальним кличем нагінки проти корупції.

Це, хоч воно й неприємне у своїй крайності, не є нічим новим у Росії; але до якогось упланованого намагання відсунути советське жидівство ще й далі залишається дуже довгий шлях".

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
КАЛЕНДАР
РІДНА НИВА

Зміст: 1. Матеріяли до історії асоціяції Колеґії Св. Андрея з Манітобським університетом. 2. Перша релігійна урочистість перед пам'ятником Т. Шевченкові у вільному світі. (Матеріяли до історії перешкод на шляху до освячення пам'ятника Т. Шевченкові у Вінніпезі й усунення цих перешкод). 3. Найбільша у світі погоня за людиною. — Як зловили Адольфа Айхмана. 4. Як Совєти викрали тайни про атомну бомбу з Америки. 5. Україна — це „Тексас" Советського Союзу, заявив Хрущов. 6. о. Ф. Коваленко: Буря. 7. Іван Франко: Чума. 8. Оголошення.

Публіцистична частина, що становить собою основу змісту календаря, — це матеріяли, які, крім своєї непроминальної важливості, вартісні також і тим, що вони, як документи, оце вперше опубліковані ширше для читачів-українців, — в інших українських публікаціях їх немає.

Наклад календаря „Рідна Нива" обмежений відповідно до числа покупців з минулого року, тому рекомендується поспішитися з замовленнями його.

Ціна: 1 доляр.
Адреса замовлень:
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

Пресовий Фонд „Вісника"

ГЕФОРД, Саск. Збірка п. П. Ощипка на Похороні бл. п. Івана Ощипка 20.00
ГЕМИЛТОН, Онт. Збірка о. Прот. В. Федака на прийнятті для пані Євгенії Кузмійчук, матері Олекси й Софії Кузьмійчуків 15.50
ТОРОНТО, Онт. Збірка п. В. Бельбаса з нагоди Вінчання Ізидора і Анни Пастишаків 14.50
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Похороні бл. п. Теодора Семенюка 12.00
ТОРСБІ, Алта. Збірка п. М. Хруника на Похороні бл. п. Івана Марики 10.20
БІТОН, Б. К. Збірка п. Л. Бобіцького на Поминальному Богослуженні по бл. п. родичах Стефюків і Петраків 10.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Прот. П. Запаринюка з нагоди Вінчання Карла Филипсона і Ґені Луцик 10.00
ҐАРСОН, Ман. Збірка о. Д-ра С. В. Савчука від рідні бл. п. Стефана Юркова 10.00
ВИНДЗОР, Онт. Збірка п. М. Чаборика на Похороні бл. п. Олександра Паращака 10.00
БІЛД, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Василя С. Яловеґи 10.00
ТОРОНТО, Онт. Переслана о. Прот. П. Самцем весільна пожертва від Дмитра і Юстини Горпенюків 10.00
ВОТЕРФОРД, Онт. Збірка п. І. Данилевича з нагоди 25-ліття Вінчання Василя й Катерини Погорецьких 10.00
ВАТСОН, Саск. Збірка о. Г. Приступи на Похороні бл. п. Дмитра Глека 9.00
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. Ф. Калинчука на Похороні бл. п. Михайла Стреківського 9.00
КАДВОРТ, Саск. Збірка о. М. Стеценка на Похороні бл. п. Семена В. Ковбуза 8.50
БОННІВИЛЛ, Алта. Збірка на зустрічному прийнятті в честь о. Петра й добр. Зубрицьких 8.00
ВЕНКУВЕР, Б. К. Збірка о. Я. Рибалки з нагоди Хрещення Моніки, донечки Василя і Емілії Чуйків 7.50
БОННІВИЛЛ, Алта. Збірка п. В. Гудими на Похороні бл. п. Михайла Бойчука 7.00
ВІРДЕЙЛ, Саск. Збірка пані Амелії Скляр на зустрічному прийнятті в честь о. й добр. Труфиних 6.65
ШІГО, Саск. Збірка о. Прот. Яковкевича на Похороні бл. п. Фрозини Костинюк 5.50
МЕЛФОРТ, Саск. Збірка п. К. Копачівського на прийнятті в честь панства Шпаків 5.50
ГОДСОН БЕЙ, Саск. Збірка п. В. Демкова з нагоди Вінчання Алберта Сергянкеча з панною Наталкою Іжак 5.00
ЕТЕЛБЕРТ, Ман. Пожертва о. Е. Труфина на прощальній вечірці перед його від'їздом до Вірдейл, Саск. 5.00
СОДБУРІ, Онт. Збірка п. О. Макаренка з нагоди Хрещення Софійки, донечки Мусія і Ольги Тихончуків 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака на Похороні бл. п. Юрія Лусана 5.00
ОШАВА, Онт. Збірка о. Д. Лучака з нагоди Хрещення Степана Григорія, синка Степана і Тамари Кесселів 5.00
ҐЛЕНДОН, Алта. Збірка о. П. Зубрицького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Вероніці Филипчук 5.00
ТАРНОПОЛ, Саск. Збірка п. І. Сенчини на Похороні бл. п. Анни Зіп 5.00
ВИШАРТ, Саск. Збірка о. Прот. Б. Яковкевича на Поминальному Богослуженні по бл. п. Парасеві Мельничук 5.00
КЕНОРА, Онт. Збірка о. Іг. І. Скальського на Похороні бл. п. Богдана Христофора 5.00
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Іг. О. Щербаня на Поминальному Богослуженні по бл. п. Антонові Чубакові 5.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка п. А. Степового на Похороні бл. п. Зенаїди Палій 5.00
МОНТРЕАЛ, Кве. Збірка п. А. Степового на товариській забаві .. 5.00
ВРОКСТОН, Саск. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Іхтими Гарасим 4.93
ТОРОНТО, Онт. Збірка о. Прот. П. Самця на Похороні бл. п. Степана Христинича 4.75
ГЕМЛИН, Алта. Збірка п. Я. Балонецького на Поминальному Богослуженні по бл. п. Василеві Малайкові 3.00
НЮ ГЕЙВЕН, Конн. Пожертва о. Прот. Т. Бузенка 2.92
БІЛД, Ман. Збірка о. І. Швеця на Похороні бл. п. Василини Василинчук 2.77

Дрібні пожертви

І. Чернецький — Келґарі, Алта. .. 2.50
Ф. Сенчина — Тарнопол, Саск. .. 2.00
І. Волян — Лонквіл, Квебек 2.00
Пані П. Семотюк — Нюбрук, Алта. 2.00
М. Костучук — Велі Ривер, Ман. 2.00
Пані А. Забродська — Лесінґ, Міч., ЗДА. 1.50
І. Касюрак — Бренд Ман. 1.00
Пані М. Настюк — Форт Френсес, Онт. 1.00
П. Семанець — Су Ст. Марі, Онт. 1.00
Д. Хам'як — Бойн Лейк, Алта. .. 1.00
Пані Марія Поліцька — Торонто, Онт. 1.00
М. Крайник — Вейборн, Саск. ... 1.00
П. Фіґуш — Венкувер, Б. К. 1.00
М. Тарчук — Нелсон, Б. К. 1.00
І. Місюрик — Ґилберт Плейнс, Ман. .... .50
В. Давидовський — Россел, Ман. .50

Офіційне повідомлення з Вашингтону, що у вересні ц. р. уряд Америки погодився продати Ізраїлеві протилетунські атомні ракети (марки „Говк") викликали серед жидів у всьому світі велику радість, а разом з тим велике обурення серед арабських народів.

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА" З НАГОДИ

Різдвяних Свят

ВІД 15-го ЛИСТОПАДА 1962 р. ДО 15-го СІЧНЯ 1963 р.

Існує гарний звичай обмінюватися з нагоди Різдва Христового святочними побажаннями й дарунками. Та коли йдеться про дарунки, то не раз стає питання, що кому дарувати, щоб дарунок був відповідний, корисний та довготривалий, тобто — щоб якнайдовше залишався в пам'яті тих, кого обдаруємо.

Ми радимо Вам обдарувати цього року своїх близьких та приятелів ПЕРЕДПЛАТОЮ НА „ВІСНИК". Це буде дійсно корисний і довготривалий дарунок, а до того й недорогий. З нагоди надходячих Свят Різдва Христового Адміністрація проголошує на протяг трьох місяців, від 15-го листопада 1962 р., до 15-го січня, 1963 р., спеціяльну оферту для передплатників „Вісника", а саме:

1. Хто з передплатників „Вісника" замовить одну нову або більше нових передплат як дарунок для когось у Канаді, той платить ТІЛЬКИ $2.50 за одну замість по $3.00 (в ЗДА тільки $3.00 замість по $3.50).

2. Кожному передплатникові, якому замовите „Вісник", Адміністрація „Вісника" вишле гарну українську картку з Різдвяними й Новорічними побажаннями, зазначуючи при тім, що Ви замовили для них „Вісник" як Різдвяний подарунок.

При замовленні просимо вживати нижче поданий формуляр:

— — — — — — — — — — — —

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „ВІСНИКА", ВІННІПЕГ, МАН.

При цьому надсилаю $......, як подарункові передплати на „Вісник" для слідуючих осіб:

1. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

2. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

3. Ім'я і прізвище того, хто має одержувати „Вісник":

....

Його адреса ....

Моє ім'я і прізвище ....

Моя адреса ....

(Коли маєте більше імен, можете дописати на окремій картці паперу).

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Пожертви на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі

Збірка п. В. Перепелюка в Підвінніпезькій Окрузі

Транскона, Ман. —

По $100.00: п-во Парасюки.
По $25.00: Володимир Марадин, Савтсайд Ломбир Ком.
По $15.00: М. Андрушко.
По $10.00: А. Масланка, В. Перрик, А. Кролька, А. Савка.
По $5.00: С. Скорупський, Н. Слотек, В. Бельбас, Ф. Лупохов, Е. Денисюк, Іван Чайковський, Іван Скакевич, п-ні А. Сохацька, А. Сидор, В. Моґіс.
По $3.00: п-во Мімчуки.

Поплар Філд, Ман.

По $20.00: Гнат Залкевич.
По $10.00: Н. В. Бачинський, Михайло Лопко, О. Трощук, п-ні Анна Лішко.
По $5.00: Данило Кавко, Ф. Городецький, п-ні А. Стасюк, Петро Ставичний, Стефан Швалюк.

Фішир Бренч, Ман.

По $25.00: Віктор Клус, В. Зибатюк, Ф. Николайшин.
По $5.00: Елфрид Петл'яр, Петро Демчук, Іван Гусак
По $1.00: Д. Гнатюк.

Бовзежур, Ман.

По $25.00: Фрид Сливінський.
По $10.00: Мих. Околіта.
По $5.00: Павло Сулатицький, Бовзежур Готель.
По $2.00: Іван Прокоп.
По $1.00: п-ні А. Дрифс

Лібов, Ман.

По $25.00: Іван Ґлос, М. Марко.
По $10.00: В. Бідюк, п-ні Н. Колтон, А. Вакшінський, Мих. Микитюк.
По $5.00: В. Ганкевич, Іван Стонко, Г. Савуля, Павло Марко.
По $3.00: М. Б. Микитюк.

Бродвелей, Ман.

По $10.00: Й. Костинюк, М. Трітяк.
По $2.00: А. Донниш

Четфілд, Ман.

По $100.00: Четфілд Крімирій.
По $20.00: В. Благий.

Портеж ла Прирій, Ман.

По $25.00: Союз Українок Канади.
По $5.00: О. Стебеліський, Панко Фуд Сентер, Кресент Гайт Ґросерій.

Селкірк, Ман.

По $10.00: Наталія Ясинтюк, Іван Мітцак, Петро Качалий, п-ні Г. Ледвас, Іван Роля.
По $5.00: М. Зіґел.
По $1.00: п-ні Е. Шостко, п-ні М. Чубрак.

Тиндал, Ман.

По $20.00: Хор з Тиндал.
По $10.00: Петро Гнатюк.

Ґнйзелридж, Ман.

По $5.00: Петро Мек.

Ґнйзелґлен, Ман.

По $10.00: Василь Луско.

**

По $200.00: П. Ковтун, Вінніпеґ.
По $100.00: Українське Жіноче Товариство, Саскатун, Саск.; О. Лукіянчук, Едмонтон; п-на Зенія Лукіянчук, Едмонтон; Юрій Паскарук, Принс Алберт, Саскачеван; П. Ощипок в пам'ять покійного батька, Гефорд, Саск.
По $50.00: Стефан Мриґлод, Калмар, Алта.; Тетяна Колісник, Торонто, Онт.; Мартин Димитрук, Виндзор, Онт.; Л. Пасічняк, Виндзор, Онт.; Церковна Громада Вернон, Б. К.; А. Котишин, Ту Гилс, Алта.; Стафа Копчук, Вінніпеґ.
По $30.00: Союз Українок Канади в Лишін, Кв.; Церковна Громада Вестбрук, Саск.

По $29.52: Збірка о. Е. Стефанюка на похороні бл. п. п. Анни Дячук, Лак Ла Біч, Алта.
По $25.00: Николай Калинчук, Вінніпеґ; Василь Бурняник в пам'ять бл. п. А. Блонського, Вінніпеґ; Д. Котик, Виндзор, Онт.; Зеновія Богонос, Вінніпеґ; Никола Гавінчук, Смокій Лейк, Алта.; Богдан Музика, Вайта, Ман.
По $24.59. Збірка на похороні Варвари Осипчук.
По $20.00: Л. Горичун, Ганімун, Саск.; збірка о. Б. Яковкевича на похороні бл. п. Теодори Семенюк з Шіґо, Саск.
По $15.00: п-ні Іванна Венсил, Вінніпеґ; збірка на похороні бл. п. Мих. Стриківського з Годсон Бей, Саск.
По $10.00: Подружжя Касіянчуки, Транскона, Ман.; Вол. Кузик, Йорктон, Саск.; Л. Гавалько, Торгилд, Алта.; Дм. Орлеський, Гирій Гил, Алта.; Анна Орлеська, Гирій Гил, Алта.; Антон Дідури, Ганімун, Саск.; С. Мулька, Брукебій, Саск.; п-ні А. Фейчук, Медесин Гет, Алта.; п-ні Анна Маґера, Кемсек, Саск.; п-на О. Саламандик, Едмонтон; Петро Вітрук, Кичинер, Онт.; п-во Палиґа, Ріджайна, Саск.; Никола Горбай, Волей, Б. К.; Метро Коропатніцький, Норт Сирій, Б. К.; Андрій Назаренко, Кемп Робинсон, Онт.; збірка на похороні бл. п. Александра Паращука в Виндзор, Онт.
По $5.00: С. Трусевич, Виндзор, Онт., А. Іванчисько, Рорктон, Ман.; п-ні А. Павлюк, Рорктон, Ман.; Ст. Лисенко, Вінніпеґ; А. Боднарчук, Ретвил, Ман.; М. Ситко, Окбирн, Ман.; Е. Костичук, Айленд Фалс, Саск.; В. Матвіїв, Вінніпеґ.

З РЕЦЕНЗІЙ

У журналі „Віра й Культура" (за листопад 1962 р.), що виходить за редакцією Митрополита Іларіона, є редакційна рецензія на працю Михайла Стечишина **„Ісидоризм у Римській Церкві"** (Вінніпеґ, 1962 р., 376 стор.), в якій, між іншим, сказано.

„Отже о. Діонисій Малий (Exiguus) у VI ст. не сфальшував Апостольські Канони, а переклав їх (50 Канонів) з давнього грецького оригіналу на мову латинську".

У своїй, вищезгаданій, праці Мих. Стечишин поінформував:

„Ця Діонисієва праця цікава тим, що у своїх текстах він дав такі латинські переклади (Канонів, — ред. В.), для яких годі знайти відповідника в грецькому оригіналі".

Є вістки, що М. Стечишин готує окрему розвідку, щоб тим разом ширше вияснити відношення між Діонисієм Малим і справою Апостольських Канонів.

З ПРЕСИ

● **Атаку на „Вісник"** повів укр. кат. часопис „Поступ" у Вінніпезі (2.12.1962). Ця атака, як звичайно, без аргументів і лайлива. „Поступ" заявив, що Укр. Конгресовий Комітет Америки вислав привіт II Ватиканському Соборові, бо цього вимагала культура, отже УККА зробив „високо-культурний і шляхетний жест". „Поступ" уважає, що у „Вісника", мовляв, „з культурою й куртуазією не все гаразд", бо „Вісник" критично поставився до привіту УККА II Ватик. Соборові.

З цього такий висновок: що УККА вислав привіт II Ват. Соборові й папі не тільки від католиків, але й від української православної спільноти, не питаючи її про згоду, то, на думку „Поступу", — це культурно, а що „Вісник" запротестував проти цього, то це, мовляв, „некультурно".

„Поступ" поступає тут згідно з таким поглядом: коли я тебе б'ю, то це праведне діло, а коли ти обороняєшся, то це гріх. А така „культура" — це „культура" джунглі.

● **Критично до укр. правосл. Ієрархії** поставився інж. Дмитро Андрієвський тому, що вона не вислала своїх спостерігачів на II Ватиканський Собор. Інж. Дм. Андрієвський — один з найвизначніших членів проводу Організації Українських Націоналістів під проводом полк. Андрія Мельника і член проводу Укр. Нац. Ради. Він православний. Інж. Д. Андрієвському відповіла Митрополія Української Автокефальної Православної Церкви на Чужині (в юрисдикції Митр. Ніканора (А б р а м о в и ч а) заявою на сторінках паризького „Українського Слова" (28. 10. 1962) — одного з органів ОУН під проводом полк. Мельника. У цьому самому числі „Укр. Слово" передрукувало з іншого часопису статтю інж. Дм. Андрієвського п. з. „Вселенський Собор Католицької Церкви", в якій він критично висловився по адресі укр. прав. Ієрархії з вищезгаданих причин.

Це дуже рідкісний випадок, що тут сам Провід Церкви зареаґував на індивідуальний виступ у пресі, де подібних виступів буває багато.

„ТИРАНІЯ ТЕСТІВ"

Студентів в Америці питають: „Що є гірше: чи плювати на Біблію, чи на американський прапор?"

„Чи ваш батько — це тиран?" „Що є гірше: плювати на Біблію, чи на американський прапор?" „Чи я соромлюся праці свого батька?" „Що я думаю про самогубство?" — ці й тому подібні питання знаходяться в книзі тестів для шкільного вжитку, виданої відомою фірмою „Саєнс Рісерч Ассошіейтс" у Шікаґо. Студенти мають відповідати на кожне з цих питань лише одним словом: „так", або „ні".

Професор Бенеш Гоффман з Квінського коледжу в Нью-Йорку у своїй книжці „Тиранія тестів" гостро критикує цього роду питання в шкільних тестах.

ПРОТИ ВИКЛЮЧНО БІЛИХ АНҐЕЛІВ І ЧОРНИХ ЧОРТІВ

„Африканський кардинал Руґамбва поставив питання на Ватиканському Соборі про те, щоб було допущено вважати чорта не обов'язково чорним, але також і білим, а так само й анґелів не обов'язково вважати білими" (Журн. „Православная Русь", 28. XI. 1962).

Передплачуйте, читайте і поширюйте "Вістника"!

Михайло Стечишин

ПЕТРО І РИМ

ПЕТРИСТИЧНІ ПРЕТЕНСІЇ РИМУ

(Продовження)

Це значить, що Ап. Павло з Варнавою призвів до принципового поставлення цієї справи, як проблеми; Ап. Павло призвів до скликання Собору й він же поставив це питання Соборові на вирішення, а при тому він же, перший ставлячи це питання, перший же й захищав не-жидів проти обрізування, — так як він це перед тим чинив в Антіохії. Ап. Павло дещо розповідає про цей Єрусалимський Собор „знаменитих" (чи „найзнаменитших") провідників усього Християнства у своему Посланні до Галатів, і каже: „Ходив же (я) по Откровінню і представив там, головно ж найзнаменитшим, благовістя, проповідуване мною поганам, — чи не надаремне я подвизаюся й подвизався" (серед не-жидів) (Гал. II. 2). Коли ж ті, що не були щирими християнами („лжебрати") виступали проти Ап. Павла, а також Варнави й Тита, як перших речників проти обрізування не-жидів, то вони (Ап. Павло, Варнава й Тит) перш за все самі захищали справу необрізування не-жидів: „А лжебратам, що закралися (на Собор) і потаємно прийшли підглядати..., ми (Ап. Павло, Варнава й Тит) ні на час не поступалися і не покорилися..." (Гал. II. 4-5). А вже після цього „найзнаменитші" (Провід) Християнства, цебто Апостоли й пресвітери, підтримали Ап. Павла в цьому спорі, коли побачили, що він подає переконливі аргументи. „І у знаменитих (у провідників Християнства) будь-чим, якими б вони будь-коли не були, для мене немає нічого особливого: Бог не дивиться на лице людини. І знамениті не вклали на мене нічого більше" (не веліли обрізувати не-жидів) (Гал. II.6).

Між членами Собору (Апостолами) й пресвітерами) почалася суперечка й „довге обмірковування" справи, — одні стали за Ап. Павлом, інші ж — проти. До тих, що підтримували Ап. Павла, належав і Ап. Петро. „По довгому обмірковуванні (обміні думок „за" і „проти"), Петро, вставши, сказав їм: „Мужі й браття! ... Серцевідець Бог дав їм (християнам з не-жидів, необрізаним) свідкування, дарувавши їм Духа Святого, як і нам (християнам-жидам, обрізаним), і не поклав жодної різниці між нами й ними, вірою очистивши їхні серця" (Діяння XV. 7-9).

Очевидно, речники обрізування не-жидів знали Ап. Петра ще перед тим у Єрусалимі, отже й знали його аргументи; теоретичне міркування Ап. Петра не переконувало їх, і вони вже знали ці аргументи, — отже під час промови Ап. Петра противники на Соборі не замовкли; Ап. Петро говорив серед шуму протестів. Протести замовкли аж тоді, як заговорили Варнава й Ап. Павло: „Тоді замовкли всі збори, і слухали Варнави й Ап. Павла, що розповідали, які знамення й чудеса створив Бог почерез них серед поган" (Діяння XV.12). Собор, коли озвалися Варнава й Ап. Павло, замовк тому, що Варнава й Ап. Павло давали їм не теоретичні міркування, а тільки живі, практичні приклади-аргументи: вони вичислювали й описували ці чудеса, які Бог через них учинив серед необрізаних. Ці практичні аргументи зробили на Собор більше враження, ніж теоретична наука Ап. Петра. Але все ж таки ані Ап. Петро, ані Варнава й Ап. Павло не могли дорешти переконати Собор. І тому-то після Варнави й Ап. Павла виступив Ап. Яків. Ап. Петро просто заявив, що Бог не поклав різниці між жидами й тими не-жидами, які увірували в Бога, — при тому ж він не цитував Св. Письма. Зате ж Ап. Яків зробив глибший виклад на цю тему, — це богословський виклад; у ньому цитується Старий Заповіт (Амос. IX,11-12), щоб заповітами старозавітніх пророків доказати, що християн з не-жидів не мусять обрізувати (Діян. XV.13-18).

Ап. Петро обмежився самим тільки висловленням своєї опінії, і на цьому закінчив, а Собор його думки однаково ж не прийняв, і тому після Ап. Петра мусіли ще раз переконувати Собор Варнава й Ап. Павло, а вкінці — Ап. Яків, але цей останній не обмежився самим тільки висловленням своєї думки, як це зробив Ап. Петро; Ап. Яків закінчив свою промову конкретним внеском, в якому видно тон офіційного авторитету його особи. Він у своїй думці, під час своєї промови, склав формулу найбільшої (після Вознесення Христа) доктрини в Християнській Церкві, і, ставлячи її на схвалення Собором, виклав у формі такої авторитетної пропозиції, що мала форму вимоги, і Собор прийняв цю його формулу слово-в-слово. Ап. Яків вирішив так: „Я волію не обтяжувати (обрізанням і звичаями Закону Мойсея) тих, що навертаються з поган до Бога, а написати їм, щоб вони поздержувалися від осквернення ідолами, від блуду, удавленими й крови, і щоб не чинили іншим цього, чого не хотять собі..." (Діян. XV.20). „Тоді Апостоли й пресвітери зо всією Церквою обміркували, вибравши із свого середовища мужів, послали в Антіохію з Павлом і Варнавою: Юду, прозваного Варсавою, і Силу, провідних між братією мужів, написавши і вручивши їм слідуюче:

„Апостоли і пресвітери, і братія (миряни) — тим, що знаходяться в Антіохії, Сирії й Кілікії їх браттям з язичників радуватися!

Тому що ми почули, що деякі, вийшовши від нас, схвилювали вас словами і сколихнули вашими душами, кажучи обрізуватися і дотримуватися Закону (Мойсея), чого ми їм не поручали, то ми, зібравшись, однодушно обміркували, вибравши мужів, послати до вас з возлюбленими нашими Варнавою й Павлом — людьми, які душі свої поклали в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. І так, ми послали Юду й Силу, які виявнять (вам) це саме усно. Бо ж угодно Святому Духові й нам не накладати на вас жодного тягару більше, крім цього необхідного: поздержуватися від ідоложертвенного й крови, й удавленини, й блуду, і не чинити іншим цього, чого собі не хочете; сповняйте це — добре зробите. Бувайте здорові!" (Діян. XV. 19-29).

Вищенаведене свідчення є доказом, що Ап. Яків був найвищим моральним авторитетом у центрі Християнства, і є також підстави думати, що Ап. Яків, як провідник Єрусалимської Церкви, був також Головою цього Собору.

Що вирішальну розв'язку цього найбільшого тоді релігійного питання — треба, чи не треба обрізувати християн не-жидів? — подав Ап. Яків, а не Ап. Петро, і що не Ап. Петро, а тільки Ап. Яків, посилаючись на волю Божу, сам створив формулу християнського віросповідання для християн не-жидів і вольовим способом подав її Соборові, а Собор її прийняв, — то в цій справі немає сумніву. Ап. Яків зробив це завдяки своєму авторитетові, як адміністратор чи провідник Єрусалимської Церкви, що була центром Християнства. Дякуючи цьому своєму виборному офіційному становищу, Ап. Яків був службово першим між рівними, отже кожне його воління могло бути Собором обдискутоване, і шляхом голосування або прийняте, або ні.

(Д. б.)

II Ват. Собор -

Як розуміти Біблію? — дискутує Катол. Собор

Щоденник „The Winnipeg Free Press" (24. XI. 1962) опублікував репортаж відомого на американському континенті ватиканського кореспондента Санша де Ґрамон (Sanche de Gramont) п. з. „Meaning of Bible Thorny RC Topic" („Значення Біблії — терниста тема римо-католиків"), текст якого повним перекладом подаємо нижче:

„Місто Ватикан (Спеціяльне NYПТ).

Мабуть найскладнішою справою, з якою Другий Ватиканський Собор евентуально має зударитися, — це інтерпретація Писання.

Мав би сприйнятися проект, що воно є частиною Джерел Об'явлення, якщо б папа не звелів був переписати його схему, і вона далі залишається на тлі Собору як широка й основна розбіжність.

Одна школа богословів відкидає науковий підхід до вияснювання Біблії і недавні відкриття науки — на цій основі, що таким чином забезпечується божественний характер Писання

Друга школа — хоч вона й признає божественний характер Писання — прихиляється до наукових відкрить, до археологічних знахідок і до матеріялів недавно знайдених текстів, — у напрямку вияснення Біблії.

Цитують Енцикліку

Ця друга школа відкликається до вказівок папи Пія XII — щоб прямувати до їхнього дослідження. Цей Святий Отець в енцикліці 1943 року писав:

„Дехто поступає цілком неправильно, неправдиво розуміючи умовини біблійних студій, — що, мовляв, не залишається нічого такого, що б могло бути додане католицькими екзегетами (вияснювачами) до того, що було створене християнською стародавністю. Ці наші часи видвигнули на світло так багато речей, які вимагають свіжого дослідження і нової перевірки, і які наснажують собою практичні студії інтепретаторів нинішнього дня".

Папа Пій також сказав, що „всі повинні гидитися тим загонистим запалом, який уявляє собі, що все те, що є нове, вже з цієї самої причини мусить бути неприйняте й запідозрене".

Одніею з найяскравіших ілюстрацій модерного досліджування Біблії, коли йдеться про Старий Заповіт, являється справа перших одинадцятьох розділів Начала, в яких описується створення й примітивну історію людини.

Дослівна версія

Хоч сьогодні ні один з теологів не прийняв би розповіді про створення в дослівному розумінні його щодо всіх подробиць, то однак ще й далі є багато таких, які твердять, що в деяких його

точках є правдивий опис. Вони, наприклад, вірять, що Еденський Сад — це був на землі Рай з його Деревом Пізнання, з чотирма ріками і специфічним географічним положенням.

Більш заавансовані науковці сприймають ці розділи Начала як розтяжну метафору — літературний засіб для випуклення релігійної правди й фактів.

Отець Петер Дункер (Peter Duncker) — данський богослов, який тут у домініканському університеті Анґелікум викладає Старий Заповіт, сказав на інтерв'ю, що в початкових розділах Начала (Ґенези) „ми маємо релігійні правди написані популярним способом".

Священик Дункер сказав, що „популярна форма сотворення продовж сімох днів виражає собою намагання показати організаторську силу Бога — це розмежовані східці, що необхідні для ступання вперед від порожняви до наявности людини на подобу Бога. Мета цього — давати не лекцію природознавства, а тільки об'явити, що все походить від Бога, і воно не може існувати без Нього"

Бог Майстер

Науковці, силкуючись відсіяти об'явлену правду від випадковостей, пробують викрити, чому біблійні автори вибрали собі саме які літературні форми. Отець Дункер сказав, що автори розповіді про сотворення представили Бога як майстра (artificer). Першою реччю, якої йому було треба, — це було світло.

Далі, земля й вода в масі мішанини були відділені. Ця ідея знаходиться також у вавилонських текстах. Води були відділені фірмаментом — згідно з тією вірою, що понад небозводом були води, які капали крізь отвори, немов крізь вікна, — і це є дощ. Цей автор уникав слів „сонце" й „місяць", мабуть, тому, що це були поганські божества, і тому він говорив про більші й менші світила.

Свящ. Дункер сказав, що в оповіданні про падіння людини Диявол представлений як змій, і модерні студії вважають, що в автора цього вибору була спеціяльна ціль. Він сказав: „У ханаанській та інших цивілізаціях Близького Сходу змію почитали як божество, в якого була магічна влада над життям і смертю. Жінки зверталися до нього у справах плодовитости."

Лікувальні сили

Свящ. Дункер сказав: „Ці лікувальні сили" зміїв з популярного уявлення збереглися по нинішній день, — адже ж символом лікарів ще й далі є палка Ескулапа обвинута зміями. То ж і годі дивуватися, що автори цього розділу — щоб боротися з поганським віруванням — бажали образ змія вжити в поганому сенсі, отже, замість представити його як джерело допомоги людини, вони представили його як спричинника її упадку".

Змій був образом злої сили, що діяла проти людини, і в пізнішій термінології стала Сатаною, що по-еврейському означає противника

Модерні науковці вважають, що створення жінки з одного із Адамових ребер повинне бути сприйнятим фіґуративно — мабуть, як намагання пов'язати цю розповідь із сучасними проблемами.

Біблійна розповідь підкреслює рівність жінки з мужчиною (кість моєї кости, тіло мого тіла), і описує її як щось в роді мужчини жіночого роду (a sort of female man).

„Були такі часи, коли жінки вважалися нижчими за мужчину", вияснив о. Дункер, „отже тут моральне відчування є ще краще, ніж те, що його знаходимо в Десятьох Заповідях, в яких сказано: „не пожадай дому, жінки, раба, вола чи осла ближнього твого", — і так тут жінку показано як щось, що є власністю мужчини".

Жінка - дружина

Іншою суспільною проблемою переважно хліборобської цивілізації тих часів було звірство. Щоб боротися з цим злом, яке так часто осуджується в законах Мойсея, цей автор сказав про створення Богом дружини (helpmate) мужчині, але перше було назначено час для створення тварин, щоб мужчина міг — завдяки пізнішому часові створення жінки — усвідомити собі, що саме тут є його справжня дружина.

Віки патріярхів являють собою приклад уживання алегорії для вираження важливої правди. „967 літ життя Метузеляга не повинні бути сприймані як календарні роки", сказав о. Дункер. Він вияснив: „Одніею з провідних ідей початкових розділів є те, що через провину людини на світі настало зло і воно збільшилося. Щоб зілюструвати поступ зла — ці автори послужилися популярним віренням в те, що довге життя є Божою нагородою за чесне життя. Коли ж людину опанувало зло, то незвичайний вік життя праотців почав зменшуватися. У профанних східніх текстах висловлена ця сама ідея: вавилонські царі жили тисячі років. Довге життя, як нагорода, обіцяне також у Четвертій Заповіді: „Шануй батька свого й матір свою, щоб довго жити ти міг".

Отець Дункер сказав, що ці ідеї, які вжито в Біблії, можна знайти в багатьох старовинних текстах, „але з величезною різницею, — у старовинних текстах вони є многобожні, а в Біблії яскраве однобожжя може бути вияснене тільки через Об'явлення".

З. Р. - Початок суперечки між тими теологами, які кажуть, що Біблію треба розуміти дослівно, і тими, які кажуть, що мова Біблії є поетичною, отже її не можна сприймати дослівно, - датується не від сьогодні. Жидівські історики кажуть, що першим теологом, який навчав, що Біблію не можна сприймати дослівно, був жидівський рабін-філософ Фільо в місті Олександрії близько двох тисяч років тому. Сучасний визначний жидівський історик в Америці, Натан Аусубель, пише: „Фільо — великий неоплатонський філософ і рабін, який процвітав в Олександрії майже дві тисячі років тому, перший запропонував такий погляд, який тепер цілком загально прийнятий поступовими знавцями Біблії. Він (Фільо) писав: „Це ж божевілля — допускати, що світ був створений продовж шістьох днів, чи в часі взагалі". Він доказував, що біблійна історія — це була тільки алегорія, і її не слід брати дослівно. Її метою було вказати, за допомогою символів, що шлях Бога у всьому був досконалий і гармонійний, і що Він завжди був творчим порядком у хаосі світу й у справах людини" (Nathan Ausubel, Pictorial History of Jewish People. USA 11ed, 1961, p. 12).

Але Католицька Церква — це перша й покищо одинока серед Християнських Церков, яка оце на своєму Соборі, що тепер відбувається, офіційно поставила на обговорення питання: чи Біблію треба розуміти дослівно, чи може її стиль приймати як тільки образні (поетичні) вислови божественних істин? Замітне явище, що хоч ні папа Іван XXIII, ні теперішній Собор у цій справі ще нічого не вирішили, то однак в одному з папських університетів у Римі — а це університеті Анґелікум, що є під управою монахів домініканського чину, вже прийнято той напрямок, щоб стиль Біблії розуміти не дослівно, а тільки в поетичному значенні, — як про це свідчить вищеподана заява домініканина Дункера — професора цього університету, де він викладає Старий Заповіт.

До речі, ще один замітний факт: Перший Ватиканський Собор Катол. Церкви 1870 р. заявив, що книги Біблії „Spiritu Sancto inspirate conscripti Deum habent auctorem" („Вони написані під надхненням Св. Духа, і Бога мають своїм автором"). А ось на теперішньому Соборі (II Ватиканському) уже є голоси, що, у Св. Письмі є, крім писань під надхненням Божим (Об'явлення), ще й небожественний, а людський чинник, делікатно, натяком названий словом „обставини" (circumstances).

Найбільшими причинами дискусій на цю тему, а також причинами найбільшого її ускладнення (і додаймо: небезпекою в інтерпретації Св. Письма), мабуть, можуть стати питання: котрі місця в Біблії сприймати як поетичні вислови, а котрі трактувати дослівно? І питання:

Котрі елементи трактувати, як „людські," а котрі — як божественні?

Семинарія Моск. Патріярхії в Нью-Йорку

Американський Екзархат Московської Патріярхії ц. р. відкрив у Нью-Йорку духовну семинарію; згодом її перенесуть за місто, де Екзархат купив велику площу, на якій буде цвинтар, дім для старців і семинарія.

У Советському Союзі православні духовні школи влада закриває дедалі більше „через брак студентів" — (небезпечно студіювати).

ПАТР. АТЕНАГОРАС В РУМУНІЇ

Під кінець вересня Константинопольський Патріярх Атенаґорас I відвідав патріярха Юстиніяна — первоієрарха Румунської Православної Церкви. Один з важливіших мотивів його відвідин — це замір скликати дискусійний з'їзд православних богословів з різних країн світу для обговорення міжцерковних зносин, особливо зносин православних з неправославними групами.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей Українського Православного Стилю.

У Складі можна набути всі потрібні Церковні та Богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковaних цінах, наприклад:

Євангелії, Кивоти, Дарохранительниці, Свічники, Хрести, Хоругви, Облачення (Ризи), Чаші, Ікони, Церковне Світло, Іконостаси, Книжки, Привітальні Картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPLY,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

● **Первоієрарх Англіканської Церкви** д-р Артур Майкел Рамзей — архиєпископ Кентерберійський, і патріярх Московський Олексій в серпні ц. р. в Загорську, що є осідком патр. Олексія підписали спільний комунікат про „ближче поєднання обидвох цих Церков — з особливим натиском на пожвавлення обміну богословами, священиками й студентами".

Постановлено створити „Комісію вивчання православія й англіканства". (Про питання: яку користь з цього матиме совєтська влада, яка дає дозвіл? — досі не сказано нічого).

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" за 1-го грудня ц. р. на сторінці 7 на списку жертводавців на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі було написано: „Збірка в Громаді Собору Св. Покрови, — по $10.00: Н. Причун", а має бути М. Ткачик.

МІСІЯ Й ПОСВЯЧЕННЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ РЕЗИДЕНЦІЇ

Кемсек, Саск.

„Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата. —
Нехай мати усміхнеться
Заплакана мати".

Шевченко.

У нашого народу немає нічого кращого за наші традиції, які творять нашу культуту та надають нам між нашими співгорожанами признання за наші успіхи в цьому вільному світі. Тому й ця заповідь Тараса Шевченка має й тут віковічне значення. При Українській Православній Церкві ми маємо нагоду обняти того нашого найменшого брата. При цій Церкві можемо виявити любов до нашого брата та зміцнити в його душі пошану до наших традицій та до нашої прадідної Церкви — тієї Церкви, за яку наші піонери так ревно дбали та розбудовували її. Невже ж наша заплакана Мати не всміхнеться, бачучи найменшого брата на правильній дорозі та при своїй Рідній Церкві?

Новозорганізована Кемсецька Українська Православна Церковна Округа відзначається цими успіхами в нашому розвиткові.. Ця Округа при помочі Всеч. о. Петра Бубника та при помочі Окружної Ради, очолюваної п. Василем Великголовою, скріпила Округу не тільки релігійно-національно, але й також поставила її на доброму матеріяльному ґрунті. Ця Округа зуміла збудувати, крім прекрасних храмів Божих у поодиноких громадах, також і чудовий парафіяльний дім для священика коло церкви в Кемсеку, який може бути прикладом для не одної парафії нашої Церкви в Канаді.

У неділю 21 жовтня 1962 р. завершилося це благородне діло парафіян Камсецької Округи. Того дня відбулася місія священиків Місійної Округи, Йорктону й посвячення цієї новозбудованої священичої резиденції. У цьому святі взяли участь слідуючі священики: о. Прот. Б. Яковкевич з Шіґо, о. В. Бойчук з Йорктону, о. С. Греділь з Ґаес, о. В. Слюзар з Канори, о. Я. Пук з Тіодор і місцевий парох о. П. Бублик. Усі вони спільно відправили Вечірню, а вірні присутні радіють, бачучи овочі своєї праці продовж так короткого часу.

Серця всіх наповняються радістю; Відправа продовжується; дяки милозвучно співають, а миряни щиро моляться і дякують Всевишньому за Його ласку небесну.

Проповідь виголошує о. В. Бойчук з Йорктону на евангельську тему тієї неділі, та своїми щирими словами вливає християнську любов і закликає до пошани і співпраці в дальшій роботі. При кінці Вечірні виголошує другу проповідь голова Місійної Округи о. Прот. Б. Яковкевич та своїм умілим способом передає всій Окрузі поздоровлення за їх успіхи й невтомну працю.

По Вечірні священики й вірні перейшли до нової священичої резиденції, де отець Прот. Б. Яковкевич в сослуженні всіх присутніх священиків звершив Чин Освячення Дому. Після Многоліття всі присутні перейшли до залі під церквою.

У залі Жіноче Т-во Союзу Українок в Кемсеку подало смачну перекуску, а всі присутні нетерпляче чекали на дальшу місійну програму. Голова Окружної Ради п. В. Великголова відкриває дальшу програму, запрошуючи до слова всіх присутніх отців, і починаються промови.

Промовці звертають пильну увагу на наші успіхи й недоліки, а головно підкреслювано увагу на виховання нашої підростаючої молоді в релігійно-національному дусі. Наша будучність — це наша молодь, а основою нашої праці є Богом даний дар — наша рідна мова. Тому батьки й матері не повинні легковажити своїх обов'язків щодо своїх дітей в навчанні рідної мови. У своїх промовах отці також зупинялися на справі довершеного доброго діла — будові резиденції для о. Пароха, і висловлювали признання всім парафіянам Кемсецької Округи.

Слід відмітити, що перед промовами священиків ВПреподобний о. Прот. Б. Яковкевич відчитав Благословення й признання праці Кемсецькій Окрузі від Високопреосв. Владики Митрополита Іларіона з нагоди Освячення парафіяльної резиденції.

Після священиків складали привіти представники Громад: п. Г. Бордун з Донвел, п. Л. Маковський з Мазепи і секретар Окружної Ради п. І. Франко з Кемсек. З дальших гостей привіт від своєї Громади передав п. В. Барабаш з Сван Ривер, Ман.

Потім був запрошений до слова С. Пернаровський з Йорктону, і він розказує про початки нашого розвитку й про заслуги наших піонерів та підкреслює вагу рідної мови, а також звертає увагу на чужі впливи в деяких наших Громадах.

Добродійка К. Бублик у своєму слові дякує всім жінкам Округи за їхню працю на користь нашої парафіяльної резиденції і за гарне відношення всіх парафіян до родини їхнього священика.

Пані Є. Михасева промовляла від місц. Жіночого Товариства Союзу Українок, висловлюючи радість і вдоволення з побудови такої гарної священичої резиденції, і вона заявила, що в пам'ять свого покійного чоловіка Миколи пожертвує певну суму грошей на впорядкування площі коло церкви й парафіяльної резиденції.

Пан І. Франко вручає від Округи, як вислів вдячности за працю, отцеві й добродійці Бубликам дарунок — дві гарні лямпи.

Накінці парох о. П. Бублик щиро дякує всім отцям за прибуття на це Свято та всім присутнім—за їхню участь у ньому; він також дякує всім своїм парафіянам за працю і співпрацю, без якої ми не мали б цього успіху, який ми осягнули.

Свято закінчено молитвою „Достойно є" і піснею „Де згода в родині".

С. Пернаровський.

ХРАМОВЕ СВЯТО В СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ

Вінніпеґ, Ман.

Цього року наша Соборна Громада була винятково щасливою тому, що Свято Покрови випало якраз у неділю, що й дало можливість усім соборянам та гостям прибути у великому числі на цей наш роковий Празник, і вони своєю присутністю звеличали його.

Усі урочистості цьогорічного Храмового Свята очолив Високопреосвященніший Владика Митрополит Іларіон. У дійсності вони почалися ще напередодні Свята, в суботу ввечері, коли о. Настоятель Собору відправив під гарний спів дяків і студентів-богословів Богословського Факультету Колеґії Св. Андрея урочисту Всенічну. Було також дуже мило спостерігати, як у неділю вранці соборяни прибули в наш Собор привітати свого Владику Митрополита. В імені Рідної й Недільної шкіл привітав Владику учень Роман Зайцев, а учениця Карлова Нижник піднесла йому китицю квітів. При вході до Св. Храму тепло вітав Владику Митрополита голова Соборної Громади п. Г. Баб'як, а в самому Соборі зустрів та пирвітав Первоієрарха настоятель Собору о. Іван Стус.

Подякувавши за привіти, Владика Митрополит висловив велику радість, що Соборна Громада так гарно росте, розвивається.

Після цього почалася Архиєрейська Служба Божа під спів Соборного хору під проводом п. Я. Каптія. На Св. Літургії Владиці сослужили настоятель Собору отець Іван Стус і настоятель Катедри Пресвятої Тройці о. Прот. Михайло Юрківський. Службу іподияконів виконували студенти-богослови — п.п. Іван Фургаль, Ярослав Анонійчук, Степан Сліпко, Василь Василів і Олег Левицький, та чотири сумківці з організації молодшого СУМК-у при Соборі, а саме — Роман Прихошко, Рональд і Роман Сеніцькі та Василь Мацик.

На Св. Літургії Владика Митрополит виголосив, як і завжди, глибокозмістовну проповідь на тему „Совість", вказуючи в ній на велику потребу вміти відчути цю здібність пізнавати добро й зло, як також уміти жити згідно зо своєю чистою совістю у відношенні до Бога Творця та свого ближнього.

Настоятель Собору на закінчення офіційної частини в церкві висловив в імені Соборної Громади щиру подяку Владиці Митрополитові за його Архиєрейську Візитацію в Соборі, а також склав подяку о. Прот. М. Юрківському та всім тим, хто в будь-якій формі причинився до успішної підготови цього Храмового Свята. Після проспівання Многоліття о. настоятель запросив усіх присутніх до церковної залі на братський обід, на який прибуло людей так багато, що через брак місця чимало з них мусіли без обіду повертатися додому.

Цю другу частину Храмового Свята після молитви та Архиєрейського Благословення відкрив голова Соборної Громади п. Г. Баб'як. Привітавши всіх присутніх у залі, він передав ведення святкової програми своему першому заступникові, п. Гельмичеві, який, подякувавши за честь, після споживття празникової трапези, попросив до головного Слова ВПреосв. Владику Митрополита Іларіона.

Владика Митрополит виголосив надзвичайно гарне й глибокозмістовне Слово на тему „Любімо свою Православну Українську Церкву". У своєму Слові Владика Митрополит кількома наворотами закликав усіх присутніх глибоко та постійно виявляти любов до своєї Рідної Православної Церкви, бо власне вона є тією Божою Установою, яка допомогла створити нашому народові ту велику духовну християнську культуру і тим самим вона причинилася до буйного розвитку нашої нації в різних часах нашої історії. Ця сама Рідна Православна Українська Церква і далі стоїть на сторожі збереження всіх наших церковних та національних традицій і подає нам глибоку надію, що наш народ буде і надалі рости і розвиватися під материнським Омофором нашої Рідної Церкви.

Запрошений до слова о. Прот. М. Юрківський передав від себе і від своїх катедральних парафіян щиросердечне привітання та побажав Соборній Громаді ще кращого розвитку в майбутньому. На Празнику був, крім уже згаданого Духовенства, присутнім ще й о. Мирон Клиш з добродійкою.

Далі, господар Свята попросив до слова голову Соборного Сестрицтва, пані Анну Миславчук, яка, привітавши присутніх зо Святом, зложила на Собор від Соборного Сестрицтва пожертву в сумі 1.500 долярів. Голова Жіночого Товариства ім. Княгині Ольги при Соборі, пані М. Кушнірик, після привіту, також склала від Жіночого Товариства пожертву в сумі 500 долярів. Від старшого Відділу СУМК передав привіт голова п. Я. Каптій, склавши при цьому пожертву до каси Собору в сумі 300 долярів. До слова також був попрошений загальновідомий громадсько-церковний діяч з Флин Флон, Ман., п. В. Перепелюк, який, привітавши Соборну Громаду зо Святом, зробив заклик до збірки на будову нової Колеґії Св. Андрея на університетській площі.

Кінцевим промовцем на цьому Храмовому Святі був настоятлеь Собору о. Іван Стус. Він, як новопризначений настоятель Собору, в першу чергу привітав усіх соборян зо Святом-Празником та закликав усіх до братської дальшої праці на церковній ниві для ще кращого розвитку Соборної Громади, яка впродовж свого довголітнього існування записала не одну світлу сторінку в історію нашої Православної Церкви в Канаді. Він також висловив подяку Владиці Митрополитові та сусідньому Духовенству за участь у Святі; о. Іван виняткову подяку висловив студентам-богословам, іподияконам, Соборному Сестрицтву, Жіночому Товариству ім. Княгині Ольги, (особливо за приготування братського обіду), сумківцям, диригентові Соборного Хору та всім тим, хто в тій чи іншій формі причинився до підготови цього успішного цьогорічного Храмового Свята.

Настоятель о. Іван також поділився з присутніми радісною вісткою про те, що разом з Храмовим Святом, Соборна Громада цього року запросила всіх наших студентів Академічних Шкіл з університетом включно, і тим самим вона відзначила День Українського Студента; о. Іван, вітаючи студентство Духової Академії Колеґії Св. Андрея, Манітобського університету та інших академічних шкіл, висловив надію, що наше студентство й надалі буде високо нести та зберігати свою традиційну добру славу, як майбутнього провідника в праці на церковному та культурно-освітньому полі.

На цьому, після Молитви та Архиєрейського Благословення, закінчено наше Храмове Свято.

Присутні розходилися додому сильно піднесені духом і з глибокою надією, що заступництво та покровительство Божої Матері буде й надальше продовжуватися над нашою Соборною Громадою, і до Неї, Матері Божої, звертатимуться соборяни в хвилинах їхньої потреби, бо надія на Неї ніколи не підводить, а віра в Її поміч приносить добрі наслідки.

У той Храмовий День нашого Собору благаймо ж у Божої Матері спасіння також і для нашої обездоленої Батьківщини. Просімо ж її усердно про те, щоб Царство Її Сина Спасителя Христа якнайскоріше прийшло й на наші Рідні Землі. Молімо ж Її постійно, щоб додала сили йашому народові перебути посланий Ним всенародній важкий Хрест. Просімо ж і довіряймо нашій Небесній Покровительці, а Вона вислухає і порятує нас.

о. Іван Стус.

Вже вийшов з друку і продається

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС

українською й англійською мовами

ПРАВОСЛАВНА ВІРА – THE ORTHODOX FAITH

Написав Преосвященний Владика Єп. АНДРЕЙ, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії; на англійську мову переклав Всеч. о. Мирон Клиш; для вжитку в Недільних та Українських Школах, а також по домах благословив Високопреосвященніший Владика Митрополит ІЛАРІОН, Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади.

Катехізис ПРАВОСЛАВНА ВІРА надрукований на прекраснім книжковім папері, великими читкими черенками, пошитий нитками, 255 стор. друку.

Має 28 ілюстрацій.

Ціна: В міцній паперовій оправі, з пересилкою — **$2.00**
У твердій полотняній оправі, з пересилкою — **$3.25**
Книгарням, на більших замовленнях, спеціяльний опуст.

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man.
Canada

РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ

Зближаються Різдвяні Свята, і не раз тяжко рішити, які дарунки купити для своїх близьких. У нас можна набути якраз такі речі:

НОВА БІБЛІЯ

Книга Святого Письма Старого й Нового Заповіту-Біблія перекладена на українську мову Митрополитом Д-ром Іларіоном (Огієнком). Розмір Біблії — 12 x 9 x 2½ ц., 1523 сторін друку, важить 7 фунтів.

Ціна — в чорній полотняній оправі, з золотими витисками й червоними берегами, з пересилкою **$22.50**
— У люксусовій білій оправі, з золотими витисками й позолоченими берегами, разом з гарним білим футлярем (скринькою) з пересилкою **$40.00**

ПЛАТІВКИ (ПЛАСТИНКИ, РЕКОРДИ)

Платівки Святої Літургії в виконанні хору Української Греко-Православної Катедри Св. Володимира в Торонто під диригентурою **Юрія Головка.** Альбом (дві платівки).

Ціна з пересилкою **$9.50**

Стінні кольорові написи на склі — „ГОСПОДИ, БЛАГОСЛОВИ НАШ ДІМ".

Ціна **$2.50**

SONS OF THE SOIL — by Ilia Kiriak — 303 pages (книжка „Сини Землі" в англ. мові **$4.50**

TRADITIONAL UKRAINIAN COOKERY (Куховарська книжка) — by Savella Stechishin **$5.50**

МОЛИТОВНИКИ

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, з золотими тисками. Ціна **$7.50**
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній полотняній оправі **2.75**
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений **8.00**
МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі **6.50**
МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі **1.00**
МОЛИТОВНИК, Приятель Дітей, в полотняній білій оправі **1.25**
МОЛИТОВНИК — Віра — двома мовами — українською та англійською
в полотняній чорній оправі **2.00**
в полотняній білій оправі **2.25**

НАШИЙНИЙ ХРЕСТИК З ДЕЛІКАТНИМ ЛАНЦЮЖКОМ

Ч. 164-А — 14-каратного золота — **$12.00;** 10-каратного золота — **$10.00;** Стірлінґ Силвер (срібний) — **$3.00;** покритий золотом — **$2.50.**

Ч. 165 — Декорований — позолочений срібний — **$4.00;** Стірлінґ Силвер — **$3.00;** покритий золотом — **$2.50.**

Замовлення і гроші слати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

АРКАДІЙ КУЧЕРЯВИЙ
Фовм Лейк, Саск.

У четвер 18-го жовтня 1962 року в лікарні у Фовм Лейку помер на 69 році свого життя бл. п. Аркадій Кучерявий. Залишив він у смутку дружину Домку з Купровських, сина Василя, дочок — Марію, Катерину, Анну і Єлисавету та дев'ятеро внуків.

Родом Покійний з села Боянчук на Буковині. У Канаду прибув малим хлопцем, враз з батьками — Теодором і Параскевою Кучерявими, ще 1897 року. Він одружився 1922 року і замешкував на фармі в околиці містечка Фовм Лейк.

Похорон бл. п. Аркадія Кучерявого відбувся 22-го жовтня з української православної церкви Свв. Апостолів Петра й Павла у Фовм Лейку. Заупокійну Св. Літургію та чин Похорону відправив о. Яковкевич з місцевим дяком Д. Куцим. На пригадку священика присутні зложили, у відповідньому часі, на Нев'янучий Вінок в пам'ять Спочилого 36 дол. З цього — 15 дол. призначено на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, 10 дол. — на пресовий фонд „Вісника", а решта — на інші добрі цілі. Поховано Покійного на міському цвинтарі у Фовм Лейку.

З певних причин ця коротка Посмертна Згадка появилася друком дещо пізніше, як це звичайно іноді буває. У суботу 24-го листопада, згідно нашої православної традиції, вже й сороковини по Покійному відбулися, але це не тільки не обезцінює цієї Згадки, а навпаки — для родини вона буде подвійною.

Нехай Господь упокоїть душу Померлого.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Б. Я.

ІМЕНИНИ ПАРАФІЯНИНА
Портедж Ла Прері, Ман.

Як і кожного місяця, та і в неділю 11 листопада відбулося Богослуження в українській православній церкві Св. Миколая в Портедж Ла Прері. Богослуження відправив о. Коленич з Брендон, Ман., а дяком був студент Теологічного Факультету Колеґії Св. Андрея п. Євген Богуславський.

По Службі Божій п. Дмитро Шелестинський запросив багато людей до свого новозбудованого дому на обід. Обід приготовило місцеве Жіноче Товариство. Хоч п. Шелестинський є самітний, але з нагоди свята Димитрія він бажав прийняти гостей у своїй новій хаті багатим обідом.

На обіді промовляли о. М. Коленич, п. С. Петик і п. М. Задорожний. Після того господар дому п. Шелестинський, дякуючи всім, сказав крізь сльози: „Хоч я тепер живу сам, то проте Господь Бог не відрікся мене, і добрі люди навідують, за що я їм сердечно вдячний".

З цієї нагоди на пропозицію пана Петика присутні зложили 10.00 долярів на Колеґію Св. Андрея.

Бажаємо п. Шелестинському багато здоров'я і многих літ прожити в новому доці, а ВП. Жертводавцям спасибі за пожертви. **о. М. К.**

БОГОСЛУЖБОВІ СПІВИ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Уже вийшов перший випуск серії „Богослужбові співи Української Греко-Православної Церкви в Канаді", а саме.

ВЕЧІРНЯ

з нотами на один голос, за редакцією д-ра П. Маценка видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Збірник містить усі необхідні співи ВЕЧІРНІ, як:

Прийдіть поклонімось; Благослови, душе моя, Господа; Велика Ектенія; Щасливий чоловік; Світло тихе; Прокімени; Вчини достойними; Нині відпускаєш; Прокімени і Тропарі постні; Стихири на „стиховних" і Догматики 8-ми голосів, та ін., одним словом — усе те, що для ВЕЧІРНІ потрібне.

Збірник дуже надається для вивчення церковно-дяківського співу.

Збірник також містить важливу Передмову та надзвичайно цікаву розвідку п. н. „Про вигляд і розвиток знаменної нотації" з відповідними ілюстраціями.

Збірник має 55 сторінок, розміру 7½ х 10¾ цалі; ноти друковані на нотній машинці й видані на міцному книжковому папері.

Ціна Збірника „ВЕЧІРНЯ":

Брошурована, з пересилкою $5.00

У твердій оправі, з пересилкою 6.25

Замовлення й гроші висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOOD'S SUPPLY

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Canada

ІМПРЕЗА НА БУДОВУ ЦЕРКВИ
Лондон, Онт.

Українське життя в Канаді в послідньому десятилітті позначається рухом монументальної розбудови, а головно Святинь. Під духовним проводом нашого Первоієрарха, Правлячих Владик і Консисторії по всій Канаді постає мережа гарних українських православних церков, що, очевидно, підносить наше життя в очах чужих і в нас самих на все вищий щабель релігійно-національного самобуття.

Сюди входить і церква Преосв. Тройці в Лондоні, Онт., що зараз видвигається жертвенністю — переважно новоприбулих, ще не так давно „виховуваних" безбожницьким режимом в Україні, а це засвідчує, що український дух релігійности й ідейности незнищимий.

Будова цієї церкви — в українському стилі козацької доби — виконується за плянами інж. Г. Ґреґорі, підприняттям члена Громади М. Співака та жертвенною працею громадянства. Від літа до тепер праця пішла сильно вперед. Жіноцтво віддано працює для роздобування фондів, а й наша молодь не остається позаді під цим оглядом, і тут саме цю сторінку праці хочемо висвітлити.

Так, в цьогорічнім осіннім сезоні праці заходами нашого жіноцтва з Відділу Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги відбувалася розпродаж квитків („тикетів") на розгриш подарованого п. І. Сав'юком телевізора — для збільшення будівельного фонду. У суботу, 27-го жовтня ц. р., в залі Укр. Клюбу ім. І. Франка відбулася імпреза цього розгришу й належного відзначення учасниць розпродажнього змагу. Ними були шість місцевих дівчат-одумівок, що в порядку першинства вийшли як слідує: Рая Лисенко — Королева імпрези, Лена Володченко — І-ша принцеса, Ніна Панасейко — ІІ-га принцеса, Валя Федоренко, Люба Рибка й Ліда Підопригора. Традиційну коронацію звершив настоятель Громади о. М. Дебрин, після чого учасницям змагу висловили подяку: пані О. Співак, голова — від жіноцтва, а п. А. Степанюк — від Будів. Комітету церкви — за їхній молодечий вклад у розбудову Громади. Вибрана Королева, п-нна Рая Лисенко, висказала готовість молоді до дальшої праці й подякувала всім за дану їм поміч. Усе це викликало гарне враження, за винятком відсутности (з випадкових причин) деяких учасниць змагу на цій імпрезі, а це й було її замітним недотягненням.

Стільки про саму матеріяльну сторінку імпрези, якої вислід виказав понад $1,100 чистого доходу. Та найбільш важливою буде тут сама суть справи: гармонійна співпраця всіх чинників у Громаді, об'єднаних біля своєї рідної Церкви — духової основи й твердині, що одинока має змогу зберігати духово молодь і поглибити рел.-національного духа в Громаді й поза нею.

Громада, по 10-х роках існування, вже має гарний матеріяльний і моральний капітал: 70-родинне членство й немале число прихильників, Рідну й Недільну Школи (37 дітей), церк. хор і зародок світського хору, молодь організована в ОДУМ-і, жіноцтво — в Відділі Союзу Українок Канади; діють комітети: шкільний, збірковий та будівельний; докінчується будова церкви назовні, започаткувалося придбання резиденції священика та маються надійні прояви культурної праці. До речі, молодь завдяки батькам добре засвоює собі рідну мову; то ж якщо охорониться її від групових розбіжностей, а навпаки — вщепиться їй творчі національні первні, то вона матиме змогу бути добрим продовжувачем громадської праці. Жіноцтво, пов'язуючи Церкву, школу й родину, скріплює духову цілість Громади. Усі дотеперішні управи й священики вкладали свої спромоги залежно від обставин і потреб даного часу. Поминаючи початкові труднощі, та, може іноді й занадто чутливі, але часом і будівні розбіжності думок — праця в Громаді завжди була оживлена духом ідейности, релігійности й патріотизму, а це засвідчується тим, що, з деякими винятками, членство визначається неабиякою жертвенністю, головно на будову нового храму. Уступаюча Управа Громади під проводом п. В. Тацюка та Будівельний Комітет під проводом п. М. Співака енергійно повели цього року працю при будові церкви. Однак, нововибрана Управа під головуванням М. Співака стоїть перед найтяжчими дотепер завданнями: прискорити перехід хоч би до підвалу нової будови та поставити Громаду на рейки нового етапу розвитку, вищого під кожним оглядом. Громада має для цього всі дані, а найголовніше те, що свідомість усього нашого громадянства щодо конечности її чергових завдань зростає з кожним днем.

Ці завдання можна, здебільша окреслити так: усунувши на другий плян усякі розбіжності, шляхом всепрощення й єдности, повести співпрацю всіх сил у Громаді для спільної цілі; піддержати горіння до рідної справи й духа жертвенности й надалі, а то й поширити його на все членство; а найважливіше, це — привернути на лоно Прабатьківської Української Церкви кожну збайдужілу чи заблуджену між чужих українську людину на терені Лондону й околиці. Завдання ці не будуть легкі, але хочеться вірити, що провід, підтриманий активом Громади, зуміє використати наспіваючі для цього зараз пригожі обставини, і вони справляться із своїми обов'язками як слід — на добро Церкви й своє власне.

Учасницям змагу, під проводом панни Р. Лисенко — висловлюється щире признання, а всім, що допомогли в цім ділі, — сердечна подяка! **-а-н.**

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. В. С. ЯЛОВЕҐА
Білд, Ман.

У п'ятницю 31 серпня 1962 року надвечір понеслася сумна вістка — найперше по місті Роблині — про ще непередбачену смерть Василя Яловеґи, — сина Степана й Анни з роду Гринчуків.

Смерть стрінула його на скінченні 53 років, 5 місяців і 21 днів, в лікарні в Роблині о годині 5.40 вечора. Хоч Покійник кілька літ хворів на біль голови, то одначе щоразу працював у державному резерваті; з уваги на його здоров'я, здібності й фізичну силу ніхто не передбачував такої наглої його кончини земського життя.

Покійний народився на фармерській колонії в провінції Манітоба при пошті Ешвил, а маючи 8 літ, перед 45-ти роками, звідтілля переселився з батьками в околицю Білд, де батьки одомовилися на „гомстеті". Як звичайно ще дитина, — хлопець зростав при рідним гнізді, ходив до школи, а дійшовши до зрілих літ, увійшов перед 31 роками в подружній стан з молодою в той час дівчиною, Євдокією, дочкою покійних уже Николая Зибрицького й Анни з роду Халунів.

Так вони почали свою господарку на „гомстеті", цебто на батьківщині. У подружньому співжитті Господь обдарував їх 4 дітьми — одним сином і 3 дочками.

Похорон його відбувся по порядку, як слідує: в понеділок 3 вересня о год. 8 вечора відслужено Заупокійну Литію в похоронному заведенні в Роблині. Священикові асистував роблинський дяк п. А. Гаврилюк, який послужив на Похороні ще й на слідуючий день, у вівторок 4 вересня, аж до могили.

Похоронна Відправа повністю відбулася з Похоронною Богослужбою в українській православній церкві Св. Духа в Шортдейл. Під час останнього прощання з Покійником через цілування Св. Хреста переведено збірку на Нев'янучий Вінець на могилу Покійного. Частину цієї збірки, в сумі 10.00 долярів, призначено „Вісникові" — на поміщення допису разом зо знімкою, а решту — на користь місцевої церкви.

Після всієї похоронної обслуги як у церкві, так і на цвинтарі, учасників Похорону прийнято перекускою в великій залі старого будинку, який з давніх, ще піонерських часів, має назву „Парафіяльний дім", на фармерській колонії „коло Якимішиних". Тлінні останки Покійника спочивають на парафіяльному цвинтарі, що на фармі покійного Матвія Буґери.

З тугою попрощали Покійного, поперше: дружина Євдокія, діти — син Павло, в Томсон, Ман., і дочки — Ольга Файфер з чоловіком Милтоном та з дітьми з Вінніпеґу, Марійка, яка працює в Ніпаві й 11-літня донечка Марта, яка ще вчиться в школі — в 5-й клясі.

Прощали Покійного рідні батьки — вже в поважному віці — Степан і Анна Яловеґи. У Похороні брали участь два брати, що проживають недалеко на фармах: Григорій з дружиною Марією і Іван з дружиною Анною, дві сестрі — Євдокія Финлей з мужем Іваном у Вінніпезі, Катерина Константін у Міннеаполіс у Міннесоті, Америка, і Петро Гринчук з дружиною Анною в Вінніпезі. Покійний ще позоставив наймолодшого брата Якова, який живе в Принс Едвард Айленд, але на Похороні його не було. Ще прощала Покійного ближча родина, з якою він щоразу сходився, а це два шваґри — Петро Зибрицький з дружиною Антошкою в Поступі, Манітоба, і Петро Бенкарз з дружиною Анастасією в Силвер Вуд, Ман. Покійний Василь належав до великої родини, яка була присутня на Похороні, як також були його знайомі, приятелі по праці і члени попередньо згаданої парафії.

Учасникам Похорону за щиру прихильність до Покійного, за щирі пожертви на Нев'янучий Вінець на його могилу, щасти, Боже, ще многії літа в здоров'ї прожити, а покійному Василеві легко у св'ятій, сирій землі спочити, а душі його в Оселях Праведних оселитися.

Вічна Йому Пам'ять!

о. Ілля Швець.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТЕЦЬ

У лікарні Ст. Боніфейс помер 1 листопада ц. р. Василь Стець з Вінніпеґу.

Він народився в Зах. Україні. 1907 р. приїхав до Канади. Кілька літ проживав у Вінніпеґу, тут одружився, а 1911 року переїхав до Ледвин, Ман., і там проживав до 1960 року. Дружина його Павлина померла 1951 р.

Полишив п'ять синів і три дочки, дванадцять унуків та троє правнуків.

Похорон відбувся в суботу 3-го листопада о 2-й год. по обіді в українській православній церкві в Ледвин. Похоронений на цвинтарі коло церкви. Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Є. Грицина, при великім числі родини, приятелів і знайомих. При Послідним Цілуванні учасники зложили $33.40 на будову Всеканадійської Катедри.

Усім Жертводавцям щира подяка.

Спочилому бл. п. Василеві Вічна Пам'ять!

Сусід.

Бл. П. ОНУФРЕЙ СМУК
Вернон, Б. К.

У неділю над досвітком 18-го листопада ц. р. упокоївся бл. п. Онуфрей Смук, проживши 97 років. Він народився, виростав, а опісля, скінчивши австрійську військову службу, одружився в селі Сенькові коло Заліщик у Галичині з Анною з роду Кошман, яка вже 17 літ тому перенеслася у вічність.

Вони обидвоє молодими, ще з трьома дітьми, 66 літ тому покинули рідне село й переїхали в Канаду, та осілися в Стюарнборн у Манітобі. Опісля якийсь час вони жили в Алберті в околиці Йонґставн, а вже від 1936 року перебралися до Британської Колумбії в околиці Вернону.

Покійний Онуфрей був зразковим горожанином цієї країни; разом зо своєю дружиною вони гідно виховали своїх дітей; обидвоє вели гідне християнське життя, отож і не дивно, що всі вони дальше полишилися в Церкві своїх предків, цебто в Українській Православній Церкві.

Бо понад усе Онуфрей дорожив своєю Православною Церквою, і поки було сили, то вчащав до неї на Богослуження кожного свята й неділі, і піддержував її матеріяльно.

Покійний полишив у великому смуткові двох синів — Василя у Веґревил, Алберта і Стефана в Торонто, та чотири дочки — Евдокію зам. Осетенко в Вилингдон, Алберта, Гафію Ладику, Василину Несмілу й Катерину Третяк — всі в Верноні, а також 22 внуків, 28 правнуків й одне праправнуча.

Похоронні Відправи відслужив місцевий парох о. Василів, при допомозі дяка п. Малиша і місцевих хористів. А що померший Онуфрей ще за свого довголітнього життя придбав собі приятелів, то вони громадно зійшлися відпровадити його на місце вічного спочинку.

Опісля відбувся обід у церковній залі, а Управа Церковної Громади виасигнувала п'ять долярів з каси, щоб вислати їх як пожертву на нашу церковну пресу — „Вісник".

Спи вічним сном, дорогий друже-трудженнику, а земля на якій Ти працював довгі роки, нехай буде Тобі легкою! **Присутній.**

Бл. П. ПЕТРО СЕМОТЮК
(Четверті роковини смерті)
Нюбрук, Алта.

Дня 20 листопада минає чотири роки, як відійшов у вічність наш дорогий муж, батько й дідусь Петро Семотюк.

Уже відтоді довгий протяг часу минає, а наш дорогий і любий муж, батько й дідусь до нас не вертає...

Ми Тебе, наш найдорожчий, завжди виглядаємо і щиросердечними словами споминаємо.

Квіти й вінки на могилу Твою складаємо і рясними сльозами поливаємо, щиру молитву за душу Твою спасення у Бога благаємо.

Покійний Петро Семотюк народився 12 липня 1899 року в селі Карлові Снятинського повіту. Батьки Петра були свідомими українцями, і дітей своїх так виховали.

У першій світовій війні Петро в березні 1916 року вступає добровольцем у ряди Українських Січових Стрільців. У 1917 році був ранений і по вилікуванні працював у Головній Канцелярії, де мав нагоду побільшити своє знання.

По окупуванні Польщею західньої України — Петро далі стає в обороні поневоленого українського народу і його прав на своїй землі. Він був невсипущим працівником на церковній, громадській, кооперативній, культурно-освітній і мистецькій нивах. У 1923 році Петро дружується з Катериною Данилюк, яка не забороняє, але ще допомагає Петрові працювати для народу, а сама вона працює в господарстві більше, чим може, а Петро займається кооперативою і будовою дому читальні „Просвіти".

За цю свою працю Петро був завжди переслідуваний польською владою, битий, катований і арештований. У 1930 році польська так звана „пацифікація" знищила його майно зо шкодою 1,300 золотих. У тиждень по пацифікації, коли Петро розносив картки до голосування на українських послів, то жандарми злапали його і побили до непритомности і ушкодили праве око так, що д-рові Подюкові ледве вдалося врятувати його від осліплення. Через усе те Петро був змушений залишити рідний край і виїхав з родиною в Канаду 29-го червня 1939 року.

Не довго прожив Петро в

Канаді, бо збита кров від побиття польськими жандармами дійшла до серця і спричинила смерть.

20-го вересня був у покійного перший серцевий удар, і Петро 32 дні пролежав в лікарні, а 26 днів дома, де 20 листопада 1958 року до 10 години ранку останній удар серця навіки забрав від нас найдорожчу нам особу.

Ми всі ще й сьогодні почуваємося так, якби лише вчора нашого найдорожчого мужа, батька й дідуся поховонили. Покійний Петро був зразковим мужем і добрим батьком.

Спочивай, любий Мужу, Батьку й Дідусю, по тяжких трудах! Нехай Господь Бог прийме Тебе в Царство Небесне! Ми Тебе ніколи не забудемо, поки на світі жити будемо.

Вічна Тобі Пам'ять!

Дружина Катерина Семотюк, дочки, зяті, внуки та вся родина.

Бл. П. ЯКІВ ОЛІЙНИК
Ту Гилс, Алта.

У неділю 16 вересня 1962 р. рознеслася сумна вістка, що в Едмонтоні в лікарні спочив у Бозі бл. п. Яків Олійник.

Покійний Яків Олійник народився 30-го березня 1889 року в селі Лашківці Кіцманського повіту на Буковині. У Канаду він приїхав молодим хлопцем із своїми батьками 1905 року. Одружився 1912 р. з Марією Онищук і поселився на фармі в околиці Шипинці в Алберті. Покійний Яків Олійник довгий час був секретарем навколишніх шкільних округ. Він мав крамницю — спочатку в околиці Шипинці, а від 1928 року — в Ту Гилс, Алберта.

У містечку Ту Гилс він так само втішався великою пошаною серед тутешніх мешканців, і тут був міським радником, посадником міста й головою місцевої Української Православної Громади. Довгими роками Покійний був в управі Церковної Громади.

У 1947 році він продав свою крамницю і відійшов на відпочинок.

Покійний був добрим мужем і батьком своїй родині; він дав зразкове виховання своїм дітям. Він був свідомим і щирим українцем і побожним та жертвенним християнином.

Похоронні Відправи почалися Панахидою у вівторок 18 вересня в Елкс Гал в Ту Гилс. Панахиду відслужили Всечесний о. Прот. Амвросій Хруставка й о. Андрій Тетеренко.

На другий день, у середу 19 вересня, перенесено тіло Покійного до місцевої церкви Пресвятої Тройці і там відбулася Св. Літургія й Похорон, що їх відслужили вищезгадані священики при співі хору громади Ту Гилс під управою п. С. Мульки.

На Похорон прибуло багато людей з родини та приятелів, яких Покійний мав дуже багато.

На бажання родини Покійного і на заклик о. Пароха замість квітів присутні зложили на Нев'янучий Вінок свої пожертви: на місцеву Українську Православну Громаду 123.00 доляри, на Кенсер Сосаєті 38.00 долярів, а на Колегію Св. Андрея $7.65. Також на вироблення кліше $5.00 й на нашу пресу, а в тому й на пресовий фонд „Вісника" п'ять долярів.

Похоронено тлінні останки Покійного на місцевому цвинтар в Ту Гилс, Алберта.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Марію, чотирьох синів — Івана, Миколу й Михайла в Ту Гилс та Олександра в Едмонтоні; три дочки — Раїфту Бачинську й Анну Іфтодій в Ту Гилс і Розу Малайко в Едмонтоні; дев'ятеро внуків і двоє правнуків.

Усім Жертводавцям сердечна подяка!

Нехай Милосердний Господь потішить засмучену родину та обдарує їх Своїм благословенням, а блаженної пам'яти покійного Якова Олійника прийме до Свого Царства та до Святих приєднає.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М.

БЛ. П. ЮРІЙ УКРАЇНЕЦЬ
Форт Вілліям, Онт.

Ділимося сумною вісткою, що в середу 14-го листопада 1962 року, після тяжкої операції, в лікарні в м. Форт Вілліям, Онтеріо, упокоївся в Бозі Юрій Українець, проживши 77 років.

Покійний народився від батьків Григорія і Катерини Українців у селі Красівці Тернопільського повіту в західній Україні. Тут Покійний виростав, учився в школі й господарював. У 1908 році він одружився з Петрунею Копачівською, з якою прожив 54 роки. Господь поблагословив це подружжя дітьми: Іваном, Данилом, Володимиром, Стефанією, Марією і Зонею. У Канаду він прибув 1927 року й поселився на на фармі в Бруксбій, Саскачеван. 1928 року прибула до нього його дружина Петруня з дітьми. В околиці Бруксбій Покійний був добре відомий як основоположник Української Православної Громади в Бруксбій та як щирий патріот свого народу, за який він боровся в визвольних змаганнях під час Першої світової війни. Не жалів Покійний нічого для своєї Церкви та свого народу; жертвував щедро на все. Перебуваючи кілька років у Гемилтоні, Покійний пожертвував 500 дол. на Ікону Св. Володимира в церкві Св. Володимира та 150 дол. на Катедру Пресв. Тройці в Вінніпезі. За час свого життя в Канаді він найдовше проживав у Бруксбій, пізніше 9 років у Гронлід, Саск., 3 роки в Гемилтоні і 3 роки у Форт Вілліям, Онт.

У лікарні в м. Форт Вілліям після звершення Св. Таїнств Сповіді й Причастя Покійний відійшов у вічність. Заупокійну Панахиду відслужив о. Митрат С. Ґерус у Форт Вілліям. Тіло Покійного перевезено до Гемилтону, щоб похоронити рядом з сином Володимиром, який з дружиною і двома дітьми згинули в трагічному випадкові кілька років тому.

Похорон відбувся в суботу 17-го листопада з української православної церкви Св. Володимира в Гемилтоні при великій кількості людей. Похорон відслужили о. Прот. В. Федак, місцевий парох та о. Р. Панченко з Ґрімсбій, Онт. Дяками були Б. Радиш, М. Павлишин та Ілля Данилюк.

Прощальне слово сказав о. Прот. В. Федак, в якому він підкреслив заслуги Покійника. На Похороні були сини й дочки з зятями та багато внуків.

Після Похорону відбулася поминальна вечеря в домі Івана й Єлисавети Микитишиних. Єлисавета Микитишина — це внука Покійного (в Бурлінгтон, Онт.). На вечері до теми збірки на нашу пресу промовляв о. Прот. В. Федак. На збірщиків він запросив п. Т. Кінаря та п. Дм. Слюсарчука. Жертвували слідуючі:

5 дол. — Степанія Яриш; по 2 дол.: — І. Доналд, Т. Кінар, Д. Українець, Ів. Українець, Е. Рітс, М. Яриш; по 1 дол. — Б. Яцишин, Ф. Ковч, І. Микитишин, Д. Слюсарчук, О. Ковч, Д. Кузьма, П. Філка, С. Каспришин, В. Микитишин, М. Данелюк, Е. Рід, П. Слюсарчук, о. В. Федак; 50 центів — Г. Філка.

Із збірки призначено 15 дол. на „Вісник".

Жертводавцям щира подяка а покійного Юрія нехай Господь оселить там, де праведні перебувають.

Покійного Юрія Українця оплакують: хвора дружина Петруся, сини Іван і Данило з дружинами, дочки Стефанія, Марія й Зоня з чоловіками, 12 внуків і 13 правнуків.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

Бл. П. Ол. ПАРАЩАК
і четверті роковини смерти його дружини Марії Паращак.

Дня 16 жовтня 1962 р. в лікарні Метрополитан у Віндзорі, Онтеріо, по короткій недузі упокоївся на 70 році життя Олександер Паращак.

Покійний Олександр народився 10 липня 1892 року в селі Топорівці, Буковина, в Україні, в бідній, селянській родині.

На 16 році свого життя він був змушений виемігрувати в Канаду, щоб дати поміч своїй мамі і молодшому братові та сестрі, бо його батько помер ще тоді, як він був малим хлопцем.

Приїхавши в Канаду 1908 року до міста, що сьогодні зветься Ню Торонто, до своїх односельчан, там побув декілька років, працюючи вліті коло будови мостів, а взимі в „Равд Гавзі". Потім виїхав до Монтреалу, де також працював на різних роботах, а найдовше працював у молочарні „Тімстер". Потім познайомився з своєю односельчанкою Марією, з дому Стахових, пізніше одружився.

Дітей у них не було, але в Марії була з першого подружжя одна дочка, яку вони після Першої світової війни спровадили в Канаду, до міста Віндзору і тут вона жила 8 років, а потім назад вернулася до старого краю, там вийшла замуж, а через два роки після Другої світової війни прийшла сумна вістка, що вони обидвоє з чоловіком повмирали, і що лишилося двоє малолітніх дітей — хлопчик Николай і дівчинка Марійка. Покійні обидвоє робили різні старання, щоб хоч одну дитину забрати в Канаду, але їхні старання були безуспішні. Дещо посилали їм звідси і помагали чим могли аж до кінця свого життя.

Покійний Олександр прожив у Віндзорі 43 роки. Двома наворотами працював у фабриці Форда і в Крайслера, займався продажем реальностей, був асекураційним агентом, тримав ґазолінову станцію, а крім того всього інтересувався громадськими й політичними справами. Два роки був повіреним („тростом") у Шкільній Раді, а в часі депресії був вибраний до Міської Управи як радний („алдермен") на Іст Віндзор, і цю позицію займав три роки. Був також одним з основоположників і директорів сьогоднішньої лікарні для старших і невилічимо-хворих, т. зв. „Рівер'ю". У часі кризи („депресії") вони започаткували в двох домах санаторію, а сьогодні ця лікарня розбудувалася і приміщує кілька соток недужих.

Кілька років покійний Олександер фармерував в околиці Віндзору, а від 1956 року до кінця свого життя перебував у місті Віндзорі. Він був парафіянином української православної церкви Св. Володимира у Віндзорі, де також помагав, чим тільки міг.

Похорон покійного Олександра відбувся в такім порядку: в понеділок, 15-го і у вівторок 16 жовтня о годині 8 ввечері в похоронному заведенні Моріса Всеч. о. Прот. Ф. Керніцький в асисті місцевого дяка п. М. Чаборика відслужив Заупокійну Панахиду, а в середу 17 жовтня, о год. 9.30 ранку перевезено Покійника до української православної церкви Св. Володимира, де відбулися Похоронні Відправи й Заупокійна Служба Божа, яку відслужив місцевий парох о. Прот. Ф. Керніцький. Цілу Службу Божу дуже гарно співав хор під проводом п. М. Чаборика.

Покійного поховано на цвинтарі „Віндзор Ґров" побіч його дружини Марії.

Після Похорону рідня Покійного запросила всіх до церковної залі на спільний обід; під час обіду Всеч. о. Ф. Керніцький сказав кілька слів про покійного Олександра, згадав про всі його заслуги на громадсько-політичному полі, і т. д., і т. п. Потім говорили слідуючі: племінник А. Скрипник з Торонта, Степан Кузик, Н. Мегрегор і Г. Бабій, а потім племінник Е. Король, який займався Похороном, подякував Всеч. о. Ф. Керніцькому і пану Чабориковi за такі гарні Похоронні Відправи, та рідні, що приїхала з інших місцевостей, і всім присутнім, що зійшлися так численно і виразили свою послідню прислугу його Покійному дядькові, родині й приятелям — за квіти і т. п.

Наостанку покликано до слова М. Чаборика, який у своїй короткій, але дуже змістовній, промові згадав про всі заслуги Покійника, та заапелював до присутніх, щоб не тільки словами вшанувати покійного Олександра, але щоб залишили добру пам'ятку по ньому, і щоб подати до нашої преси посмертну згадку про Покійника — і чия ласка й воля, щоб зложили грошовий дар на пресу і на інші наші установи.

Збірка принесла 77.00 долярів, яку за згодою родини розподілено так: на будову нової церкви у Віндзорі 50.00 долярів; на колеґію Св. Андрея в Вінніпезі 10.00 долярів; на „Вісник" 10.00 долярів; на „Український Голос" 7.00 долярів.

Пожертвували слідуючі:

По $5.00. — А. Скрипник, Е. Король, К. Мудрий, Н. МекҐрегор; по $2.00. — Н. Костинюк, С. Кузик, Г. Бабій, У. Сесак, А. В. Кузик, Д. Гарісон; по $1.00. — М. Чаборик, о. Ф. Керніцький, Д. Король, П. Боднарчук, А. Боднарчук, В. Бодюл, А. Мамотюк, С. Сірий, В. Бачинський, К. Кручко, пані Вудвард, М. Чачковський, А. Головінчук, Н. Довганюк, С. Стойко, П. Цебінь, І. Воробець, Н. Юрчук, М. Костинюк, П. Гарасимів, М. Бонковська, Д. Дрозд, М. Побережна, А. Григорчук, П. Корпинець, п. Бербенчук, Н. Вітайчук, М. Іванюк, А. Вест, Д. Мельник, В. Мельник, п. Шиптайло, І. Василаш, п. Мудрак, п. Фелинюк, Е. Ґарасим, Р. Гунтер, А. Гунтер, Ф. Скрипник, Т. Касюрак, пані Лобзун, пані Мілер, М. Стах, п. Одольський, Ф. Ліщенко.

Покійний Олександер оставив дві сестрі: Фрозину в Ню Торонто й Катерину у Віндзорі, а також кілька племінників і племінниць.

Похороном зайнялися племінник Євген із своєю дружиною, племінниця Оля із своїм мужем Степаном Кузиком, племінниця Стефка Король із своїм сином.

Усім учасникам Похорону і всім Жертводавцям щира подяка, а покійному Олександрові Вічная Пам'ять!

Данило Король.

Бл. П. СТ. ХРИСТИНИЧ
Торонто, Онт.

У четвер вранці 13 вересня цього року відійшов з цього світу Степан Христинич на 65 році життя.

Він походив з містечка Озірна Тернопільської області. Брав участь у Першій світовій війні від 1915 до 1918-го р. По трьох роках одружився з Катериною з родини Безулка.

Щоб забезпечити собі й своїй молоденькій родині краще життя, він 1928 року оставив її дома, а сам поїхав у Канаду й опинився у м. Форт Вілліямі. По рокові переселився до Торонта, де вже було чимале число його земляків і друзів. 1931 року він спровадив сюди дружину й синочка.

Молодий, енергійний, начитаний — він узявся щиро до праці, щоб дати родині належне життя. Вільними хвилинами заходив до Т-ва „Просвіта"; продовж минулих 24 років брав діяльну участь зо своєю родиною при місцевій Українській Православній Громаді Св. Володимира, а останніми роками — при Українській Православній Парафії Св. Андрея, де його дружина очолює Жіноче Товариство.

Помер добрий українець і вірний православний християнин. Він любив свій народ, свою Святу Церкву Православну.

Похоронна Відправа відбулася в суботу 15 вересня в катедрі Св. Володимира. Заупокійну Богослужбу відправив о. Прот. М. Овчаренко — настоятель української православної церкви Св. Андрея, а до чину Похорону приєдналися були священики з Катедри Св. Володимира, о. Д. Фотій і о. П. Самець. Гарно співали дяки під проводом п.п. Семченка й Кожушка при численній участі земляків і друзів Покійного.

Покійний Степан оставив вдовою вірну дружину, двох одружених синів — Володимира й Романа, дві невістки і двох внучків, а на рідній землі сестру Янку.

Учасники Похорону повернулися з цвинтаря до катедральної залі на поминальну тризну, де зворушливими словами із сльозами на очах пані Христинич дякувала всім, а зокрема тим добрим господиням, що приготовили були гарний обід.

Була й збірка на добру ціль, якою зайнявся п. Гнат Ґужда і яку призначено як слідує: 15 долярів на будову нової церкви Св. Андрея; 10 долярів на Колеґію Св. Андрея, а $9.45 на „Вісник". Від себе пані Христинич пожертвувала обезпечену полісу Покійного свого мужа від Взаїмної Помочі, — 250 долярів на Катедру Св. Володимира і 250 долярів на будову церкви Св. Андрея в Західнім Торонті.

Вічна Пам'ять Тобі, Дорогий Друже, а Жертводавцям щира подяка!

о. П. С.

Бл. П. Ст. КОРОЛЬ
Донвел, Саск.

У Кенорській лікарні 12 вересня упокоївся у Бозі, прийнявши Св. Тайни, бл. п. Стефан Король, проживши 86 років трудолюбивого життя.

Покійний народився в родині Григорія і Фтими Королів у селі Товтри, повіт Заставна, Буковина.

У Канаду приїхав сам 1900 року, а 1903 року одружився з Фтимою з роду Королюків, і вони поселилися на фармі в околиці Донвел, Саск., де він й прожив до кінця свого земного життя.

Покійний був тихої вдачі, любив свою Церкву й обряд, не жалівши ні труду, ні часу для слави Божої. У такому дусі й виховав своїх дітей.

Величавий Похорон відбувся 14 вересня зо Службою Божою, яку відслужив парох о. П. Бублик з Кемсак, Саск., і в своїй похоронній проповіді та прощальному слові пригадав своє перше знайомство з Покійним та його добрі християнські прикмети, які він поставив для дітей та всіх присутніх до наслідування.

Після Похорону в домі Покійного відбувся поминальний обід.

Покійний залишив у глибокому смутку дорогу дружину Фтиму, синів — Івана, Григорія, Миколу; дочок: Анну, Ліну, Катерину, Софію, Ольгу, Лисавету; внуків 16, правнуків 5 та ближчу й дальшу рідню, друзів та парафіян Донвельської Парафії, що згуртовані в 1907 році, з якими з того часу щиро працював над розбудовою парафіяльного життя та багато поклав труду в будуванні храму Божого.

У 40-й день відбулася Заупокійна Служба Божа й поминальний обід у домі Покійного, де приявні склали на Нев'янучий Вінок Покійному 45.00 долярів, з яких уділено на місцеву церкву 10.00 дол., на будову нової Колеґії Св. Андрея 25.00 дол., та на пресовий фонд „Вісника" і вироблення кліше 10.00 дол.

Усім Жертводавцям щире спасибі, а Покійному Вічна Пам'ять!

Г. Бордун.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

23. Неділя, — Ґонор — Храм, — Кенора, Транскона.
30. Неділя, — Попларфілд, Ґонор, Селкірк.

СІЧЕНЬ

6. Неділя Св. Отців. Свят Вечір, — Поплар Парк, Селкірк, Попларфілд.
7. Понеділок, — РІЗДВО ХРИСТОВЕ. — Ґонор, Дуфрост, Кенора, Транскона.
8. Вівторок, — Собор Пресвятої Богородиці, — Бозежур, Плезент Гом, Стед.
13. Неділя, — Ледвин, Сулукавт, Тиндал.
19. Субота, — Йордан — Богоявлення-Водохреща, — Ґонор, Кенора, Транскона.
20. Неділя, — Дуфрост, Сендгил.
27. Неділя, — Ґонор, Кенора, Попларфілд, Транскона.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7. St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУКА

ГРУДЕНЬ

19. Середа. Св. Миколая — Йорктон
22. Субота. Зачаття Пресв. Богородиці — Горлиц
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя Праотців — Брокстон

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. | Phone 783-2866

о. П. БУБЛИКА

ГРУДЕНЬ

19. Середа (Св. Миколая) — Калдер
22. Субота (Зачаття Пр. Богородиці) — Кемсак
23. Неділя — Сторновей
30. Неділя — Донвел

Box 1241 Kamsack, Sask.

о. Г. О. ВАСИЛЕВА

ГРУДЕНЬ

19. Николая чуд. — Вернон
22. Зачаття Пр. Бог. від Св. Анни — Вернон
23. Неділя — Ревелсток
30. Неділя Праотців — Вернон

Address:
2602—42 Ave., Tel. LI 2-4812
Vernon, B. C.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ГРУДЕНЬ

19. Середа — Драй-Ривер (Св. Миколая)
22. Субота — Пайн-Ривер (Непор.

Зачаття)
23. Неділя — Боян
30. Неділя — Драй-Ривер
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Пайн Ривер
7. Понеділок — Гаранид РІЗДВО ХРИСТОВЕ
8. Вівторок — Етелберт
9. Середа — Пайн Ривер
13. Неділя — Етелберт
14. Понеділок — Венлав. Новий Рік
19. Субота — Пайн Ривер. Йордан
20. Неділя — Дорбин
27. Неділя — Етелберт

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. С. ГРЕБЕНЮКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Миколая Чудотворця — Гадерлей. Річні Збори
22. Субота, Зачаття Пр. Богородиці — Ґлеслин
23. Неділя — Норт Бетлефорд
30. Неділя — Кендо

North Battleford, Sask.
973—108 St. Ph. 445-3280

о. С. ГРЕДІЛЯ

ГРУДЕНЬ
19. Середа, Св. Миколая — Гаес
22. Субота, Зачаття Пр. Б. — Кобзар
23. Неділя — Сван Плейн
30. Неділя — Норквей
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Своп Ривер
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гаес
8. Вівторок, 2-ий день Різдва — Арран
9. Середа, 3-ій день Різдва — Стінен
13. Неділя — Свон Плейн
14. Понеділок, Новий Рік — Мейбридж
19. Субота, Йордан — Денбірі
20. Неділя — Норквей
27. Неділя — Гаес

Address: Box 111, Hayes, Sask.

о. Ст. ЗУЗАКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа, Св. Николая Чуд. — Гефорд
23. Неділя — Редфілд
30. Неділя — Гефорд
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Кридор
6. Неділя, Свят Вечір год. 11-та ночі — Гефорд
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Редфілд
8. Вівторок, Собор Богородиці — Борден-Білики
9. Середа, Первомуч. Стефана — Гефорд
13. Неділя — Гефорд
14. Понеділок, Новий Рік — Редфілд
18. Пятниця, Щедрий Вечір, Освяч. Води і Спільна Кутя — Гефорд, о год. 6. веч.
19. Субота, Йордан — Кридор
20. Неділя — Гефорд
27. Неділя — Білики

УВАГА: У Свят Вечір о год. 8-ій стандартного часу слухайте радіопередачі українських колядок, що їх передаватиме церковний хор громади Гефорд через стацію Сі-Джей-Ен-Бі Норт Бетлфорд.

Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ
19. Середа Миколая — Біг Медов
23. Неділя — Ґлендон
30. Неділя — Елк Поінт
СІЧЕНЬ
6. Неділя. Свят Вечір — Ст. Паул
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ з 12-ої ночі — Боневіл
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ о 8-ій вечора Вечірня — Ґлендон
8. Вівторок Собор Пресв. Богородиці — Сенді Репець
9. Середа, Степана Первомученика — Біг Медов
13. Неділя по Різдві — Тирнен
14. Понеділок: Новий Рік — Гіфорд
19. Субота Йордан — Свячення Води — Ґлендон
20. Неділя. Собор Івана Хрест. Свячення Води — Елк Поінт
27. Неділя — Боневіл

Box 194, Glendon, Alta. Tel.: 51

о. М. КРИТЮКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. Николая Мир-Лик. Чудотворця — Ґронлід (північ.)
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Бруксбі
23. Неділя — Мелфорт
30. Неділя — Ґронлід (північна)
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Ґронлід (північна).
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Бруксбі
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Ґронлід (над річкою)
9. Середа. Св. Первомуч. Стефана — Ґронлід (північна)
13. Неділя — Гадсон Бей
14. Понеділок. Новий Рік — Ервуд. Освячення Йорд. Води.
18. Пятниця. Щедрий Вечір. Освячення Води:
10.00 год. рано — Бруксбі
11.00 год. перед обідом — Ґронлід (над річкою)
19. Субота. Йордан. Богоявлення Господнє — Мелфорт
20. Неділя. Собор Ів. Хрестителя — Ґронлід (північна)
27. Неділя — Бруксбі

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША

ГРУДЕНЬ
19. Св. Миколая — Арабакка Св. Миколая. Храм
23. Неділя — Вайта
30. Неділя — Сеньків
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Арбакка Св. П. і П.
7. РІЗДВО ГОСПОДА Ісуса Христа — Вайта
8. Собор Пресв. Богородиці — Сандави
9. Первомуч. Стефана — Сірко
13. Неділя — Арабака Св. Миколая
14. Новий Рік — Сеньків
19. Богоявлення — Сандави
20. Неділя — Вайта
27. Неділя — Сеньків

Box 48, Vita, Man. Tel. 5-34-52.

о. М. КОЛЕНИЧА

ГРУДЕНЬ
19. Середа Св. о. Миколая — Брендон
23. Неділя — Портедж ля Прері (Храм)
30. Неділя — Брендон (2 год. по обіді Різдвяний Концерт дітей Рідної Школи.

Address: 2204 McDonald Ave., Brandon, Man. Tel. PA 9-5814

о. ІВАНА МАЙБИ

ГРУДЕНЬ
19. Середа Св. Николая — Кендіяк
22. Субота. Непор. Зачаття — Вонда
23. Неділя — Мічем
30. Неділя — Прілейт

1301 - 20 St. W., Saskatoon, Sask.
Phone: 244 - 6815

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ГРУДЕНЬ
19. Св. Миколая — Росборн
23. Неділя — Енгусвіль
30. Неділя — Овкборн
СІЧЕНЬ
6. Неділя Св. Отців, Свят Вечір — Сенді Лейк
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Овкборн
8. Собор Пресв. Богородиці — Глен Елмо
13. Неділя по Різдві — Енгусвіл
14. Св. Василія, Новий Рік — Січ
19. Йордан — Богоявлення-Водохреща — Сенділейк
20. Неділя — Росборн
27. Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Box 12. Tel. 336.

о. М. ОЛЕСЮКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Рорктон
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Вінніпегосіс
23. Неділя — Давфин
23. Неділя. Вечірня в год. 7ій вечора — Давфин
30. Неділя — Ґілберт Плейнс
30. Неділя. Вечірня в год. 7-ій вечора — Давфин

810 Main Str. South
Dauphin, Man.

о. Е. Т. ПРИСТУПИ

ГРУДЕНЬ
23. Неділя — Канора
30. Неділя — Фостон
СІЧЕНЬ
6. Неділя, Свят Вечір — Ватсон 11.00 год. ночі
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Виммер 10.00 год. ранку
8. Собор Пресв. Богород. — Фостон
13. Неділя — Виммер
14. Новий Рік — Клейр, місто
19. Йордан — Вадіна
20. Неділя — Канора-Успенська
27. Неділя — Келвінгтон

Watson, Sask, Box 293 Tel. 201

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа Св. Миколая — Льора
23. Неділя — Маморнець
30. Неділя — Вестбрук

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 56.

о. Я. РИБАЛКИ

ГРУДЕНЬ
19. Середа — Бойн Лейк
22. Субота — Смокі Лейк
23. Неділя — Вильна
25. Вівторок — Смокі Лейк
30. Неділя — Спеден

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. В. СЛЮЗАРА

ГРУДЕНЬ
19. Св. Николая — Канора
22. Св. Анни — Стирджес
23. Неділя — Канора
30. Неділя — Канора

Canora, Sask., Ph. 563-5158

о. М. СТЕЦЕНКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. М. — Смитс Вечірня у Вакав 7 год.
22. Субота. Зачаття — Лепін
23. Неділя — Альвіна
30. Неділя — Вакав

Address: Box 4. Tel. 46
Wakaw, Sask.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Николая — Толстой
23. Неділя — Ґардентон
30. Неділя — Сарто
СІЧЕНЬ
6. Неділя. Свят Вечір — Толстой
6. Неділя 9 год. вечера — Сарто
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 8 год. рано — Толстой
7. Понеділок РІЗДВО ХРИСТОВЕ 10 год. — Ґардентон
8. Вівторок. Собор Богородиці — Роза
13. Неділя — Пембіна
14. Понеділок. Новий Рік 8 год. — Ґардентон
14. Понеділок. Новий Рік 10 год. — Толстой
18. Пятниця. Щедрий Вечір — Толстой
19. Субота. Йордан. 8 год. — Толстой
19. Субота. Йордан 10 год. — Ґардентон
20. Неділя. Івана Хрест. — Роза
27. Неділя — Ґардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа Св. Миколая — Восетиз Річні Збори
23. Неділя — Торгилд. Базар
30. Неділя — Еґрімонт

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. С. СТОЛЯРЧУКА

ГРУДЕНЬ
22. Субота. Зач. Пр. Богородиці від Анни — Гемлин
23. Неділя — Борівці
30. Неділя — Заваля

Box 307 Willingdon, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. Миколая — Норал
22. Субота. Зачаття Пресв. Богор. від Анни — Сарейл
23. Неділя — Ґресленд
30. Неділя — Вондерінґ Ривер

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 187

о. Е. ТРУФИНА

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. Миколая — Вірдейл
22. Субота. Зачаття Пр. Богородиці від Св. Анни — Нипавин
23. Неділя — Кадет
30. Неділя — Вірдейл
СІЧЕНЬ
6. Неділя. Свят Вечір. 9 год. ранку — Нипавин. 8.30 веч. Вел. Повечіря
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ год. 9.00 ранку — Кадет, Вірдейл
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. 9 год. — Вірдейл
9. Середа. Степана Первомуч. 10 год. — Шипмен
13. Неділя по Різдві — Сембург
14. Понеділок. Новий Рік-Вас. Вел. — Нипавин
18. Пятниця. Щедрий Вечір. 10 год. ранку Вел. Водосвяття — Вірдейл
19. Субота. Йордан, Богоявлення-Водохреща, 8-ма год. ранку — Сембург
20. Неділя — Кадет
27. Неділя — Вірдейл

Address: Weirdale, Sask. Ph. 486.

о. М. ХОМЕНКА

ГРУДЕНЬ
19. Середа Св. Миколая — Габард (Храм)
22. Субота Зачаття Пр. Богр. — Мелвіл
23. Неділя — Айтуна
30. Неділя — Ґудів

Box 148, Ituna, Sask. Tel. 57

о. А. ХРУСТАВКИ

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. Миколая Мир-Лик. Чудотворця — Слава пол.
23. Неділя — Лойдмінстер
30. Неділя — Мирнам
СІЧЕНЬ
6. Неділя Св. Отців — Бросов
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ (12 год. опівночі.) — Мирнам
8. Вівторок. Собор Пресв. Богородиці — Мусідора
9. Середа, Степана Первомуч. — Слава пол.
13. Неділя — Лойдмінстер
14. Понеділок. Новий Рік — Моркемб
19. Субота. Йордан-Богоявлення — Мирнам
20. Неділя — Лужани-Топорівці
27. Неділя — Слава пів.

Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. І. ШЕВЦЯ

ГРУДЕНЬ
19. Середа. Св. Святителя Миколая „Драчинці", пошта Мек-Нат Саск.
22. Субота. Св. Анни — Шортдейл, Манітоба.
23. Неділя — Шел Велий
30. Неділя — Россел

Address: Roblin, Man.
Box 201 Ph. 214 — 2.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ГРУДЕНЬ
23. Неділя — Калмар
30. Неділя — Пено
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Торсбі
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ 12-та год. ночі — Калмар
7. Понеділок, РІЗДВО ХРИСТОВЕ 10-та год. ранку — Брудергайм
8. Вівторок, Собор Пресв. Богородиці — Кагиви
9. Середа, Первомуч. Стефана — Пено
13. Неділя — Оновей
19. Субота — Йордан — Торсбі
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Пено

Address: 9630—109th Ave.,
Ph. GA-23012. Edmonton, Alta.

о. БОРИСА ЯКОВКЕВИЧА

ГРУДЕНЬ
19. Середа — Св. Миколая — Шіго місто
23. Неділя — Вишарт
30. Неділя — Шіго Полудн.
30. Неділя — Едмор
СІЧЕНЬ
6. Неділя Св. Отців — Шіго місто
6. Неділя. Свят Вечір — Тафнел (11 година вночі)
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Виниярд
7. Понеділок. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго Полудн.
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — Вишарт
8. Вівторок. Собор Пресв. Богор. — „Коло Федаків"
13. Неділя — Фовм Лейк
13. Неділя — „Коло Мельничуків"
14. Понеділок. Новий Рік — „Коло Жучканів"
18. Пятниця. Вечірня й Велике Освячення Води — Фовм Лейк год. 2
19. Субота. Йордан — Шіго місто
20. Неділя — Виниярд
20. Неділя — „Коло Купровських"
27. Неділя — Едмор
27. Неділя — Вишарт

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.